Giới thiệu

Giữa không khí trang nghiêm và hân hoan của Võ Đang Sơn, một sự kiện trọng đại đang diễn ra, đánh dấu sự trở về của Trương Thúy Sơn sau mười sáu năm lưu lạc.

Trong chính sảnh, cảnh tượng sư đồ Trương Tam Phong và Trương Thúy Sơn trùng phùng đầy nước mắt đã thu hút mọi ánh nhìn, ngoại trừ một người.

Lặng lẽ đứng trong góc, một đệ tử đời thứ ba tên là Cố Hàn Uyên, với dung mạo tuấn tú như ngọc nhưng ánh mắt lại ẩn chứa một sự mờ mịt không thuộc về thế giới này.

Hắn không phải là một tiểu đạo sĩ bình thường, mà là một linh hồn từ thế giới hiện đại vừa xuyên không đến, tỉnh dậy ngay giữa một trường đoạn kinh điển của Ỷ Thiên Đồ Long Ký.

Tuy nhiên, thế giới mà Cố Hàn Uyên đặt chân đến không chỉ đơn thuần là thế giới của Trương Vô Kỵ.

Đây là một đại vũ trụ Tống Võ rộng lớn và phức tạp, nơi các anh hùng từ nhiều bộ tiểu thuyết kinh điển cùng tồn tại: có Kiều Phong với Hàng Long Thập Bát Chưởng uy chấn giang hồ, có vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung đang trấn thủ Tương Dương, thậm chí còn có cả Thiết Đảm Thần Hầu và Lục Tiểu Phụng.

Bối cảnh chính trị cũng vô cùng hỗn loạn với sự tồn tại của các vương triều Tống, Minh, Tùy cùng các thế lực dị tộc như Kim, Mông Cổ.

Trong thế giới hỗn loạn và đầy rẫy cơ duyên này, Cố Hàn Uyên không hề đơn độc.

Hắn thức tỉnh cùng một ngón tay vàng định mệnh hệ thống Đại Phản Phái.

Hệ thống này không có những nhiệm vụ rườm rà hay hình phạt tàn khốc.

Nó chỉ có một mục tiêu duy nhất: ban thưởng cho những hành vi phản diện.

Càng đối đầu với các nhân vật chính, cướp đoạt cơ duyên và nhân duyên của họ, đánh giá nhận được càng cao, điểm phản phái tích lũy càng nhiều.

Với số điểm này, Cố Hàn Uyên có thể đổi lấy bất cứ thứ võ công, vật phẩm nào, thậm chí là trực tiếp đột phá cảnh giới hay thôi diễn ra những năng lực vượt ngoài sức tưởng tượng.

Nhận ra bản chất của hệ thống, Cố Hàn Uyên không do dự mà xác lập mục tiêu tối thượng cho cuộc đời mới của mình: trở thành nhân vật phản diện cuối cùng, kẻ đứng trên tất cả các vai chính và phản diện khác, một tay thao túng ván cờ thiên hạ.

Và con mồi đầu tiên của hắn, chính là cặp vợ chồng đang là tâm điểm của sự chú ý Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố, cha mẹ của nhân vật chính Trương Vô Kỵ.

Với thân phận là đệ tử của Du Đại Nham, người bị Ân Tố Tố năm xưa đả thương dẫn đến tàn phế, Cố Hàn Uyên nắm trong tay một con át chủ bài chí mạng.

Hắn lợi dụng kiến thức về tương lai, biết trước bi kịch tự vẫn của hai vợ chồng dưới sức ép của các môn phái, để tiếp cận và uy hiếp Ân Tố Tố.

Bằng một cuộc giao dịch không thể chối từ, hắn hứa sẽ hóa giải mọi hiểm nguy cho nàng và gia đình, đổi lại, hắn muốn thứ mà một nhân vật phản diện luôn khao khát.

Với điểm phản phái có được, hắn dễ dàng đổi lấy thần dược Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, không chỉ giải quyết mối thâm thù của sư phụ Du Đại Nham mà còn đặt bước chân đầu tiên trên con đường thao túng lòng người.

Tại đại hội mừng thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong, khi các đại môn phái gây sức ép, Cố Hàn Uyên chính thức bước ra sân khấu.

Hắn từ một đệ tử vô danh trở thành một ngôi sao chói lọi, dùng tài hùng biện sắc sảo và những lý lẽ đanh thép khóa miệng Không Văn đại sư của Thiếu Lâm, đồng thời khích tướng Không Trí và dùng kiếm pháp thượng thừa đả thương đối phương, lập nên uy danh thiên tài kiếm thuật của Võ Đang.

Nhưng đó chưa phải là tất cả.

Trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên, thân phận Cố Hàn Uyên chỉ là một lớp vỏ bọc quang minh chính đại.

Hắn tạo ra một thân phận thứ hai một khôi lỗi mang tên Vô Thiên, đeo mặt nạ Tu La, tay cầm Đồ Long Đao giả, tuyên bố đã giết Tạ Tốn.

Sự xuất hiện của Vô Thiên đã hoàn toàn đảo lộn kịch bản, chuyển dời mọi mâu thuẫn, cứu vợ chồng Trương Thúy Sơn khỏi kết cục bi thảm, đồng thời gieo rắc một nỗi kinh hoàng mới lên giang hồ.

Sau khi giải quyết khủng hoảng ở Võ Đang, Cố Hàn Uyên bắt đầu hành trình chinh phạt của mình.

Hắn mượn cớ chữa trị Hàn Độc cho Trương Vô Kỵ để rời núi, nhưng mục tiêu thực sự lại là những cơ duyên của các nhân vật chính khác.

Tại Đại Lý, hắn cướp đi Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ ngay trước mũi Đoàn Dự.

Hắn dùng thân phận Vô Thiên để tiếp cận và gieo mầm tình cảm vào trái tim ngây thơ của Chung Linh, đồng thời cũng bắt đầu vạch ra kế hoạch với một Mộc Uyển Thanh lạnh lùng và cả những nữ nhân phức tạp trong vương phủ Trấn Nam.

Trở lại với dòng chảy của Ỷ Thiên, hắn lại một lần nữa cướp đi cơ hội của Trương Vô Kỵ khi ra tay cứu giúp Kỷ Hiểu Phù và Dương Bất Hối, bắt đầu một mối quan hệ đầy toan tính nhưng cũng không kém phần mị hoặc với nàng.

Hắn không ngần ngại đối đầu với Diệt Tuyệt Sư Thái, một lần với thân phận Cố Hàn Uyên để bảo vệ Kỷ Hiểu Phù, một lần với thân phận Vô Thiên để cướp đi Ỷ Thiên Kiếm, thu thập Cửu Âm Chân Kinh.

Cuối cùng, tại Côn Lôn, hắn tìm thấy Trương Vô Kỵ, đoạt lấy Cửu Dương Thần Công và hoàn thành bước đi quan trọng nhất: dung hợp ba bộ thần công tuyệt thế thành một công pháp tu tiên độc nhất vô nhị Âm Dương Quyết.

Từ một đệ tử vô danh, Cố Hàn Uyên đã từng bước xây dựng nên hai thân phận khuynh đảo giang hồ: một là thiếu niên anh hùng Cố Hàn Uyên, chính khí lẫm liệt, thiên tài võ học của Võ Đang. hai là ác nhân thần bí Vô Thiên, tàn nhẫn vô tình, kẻ nắm giữ cả Đồ Long và Ỷ Thiên.

Với hệ thống trong tay và một kế hoạch được tính toán tỉ mỉ, hắn đang gieo rắc những hạt giống hỗn loạn, từng bước thu gặt cơ duyên, chinh phục mỹ nhân, và tiến gần hơn đến mục tiêu trở thành chúa tể cuối cùng của ván cờ đại loạn này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1

Trên núi Võ Đang lúc này đang xảy ra đại sự.

Nguyên lai là Trương Thúy Sơn, người đã rời Trung Nguyên 16 năm nguyên tác là 10 năm, đã mang theo thê tử Ân Tố Tố trở về.

Trong chính sảnh, Trương Tam Phong và Trương Thúy Sơn đang diễn ra màn kịch tay nắm tay nhìn nhau, hai mắt đẫm lệ, còn ở trong góc, một đệ tử đời thứ ba khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc đạo bào đệ tử, đầu búi tóc Tử Ngọ, mặt như quan ngọc, ngũ quan tuấn tú lại mang theo một tia mờ mịt, đang nhìn tất cả những gì diễn ra trước mắt.

Nếu bỏ qua vẻ mặt mờ mịt của hắn, ngược lại cũng xứng đáng một tiếng thiếu niên tuấn tú.

Cố Hàn Uyên hoàn toàn không ngờ mình tỉnh dậy lại gặp phải sự kiện xuyên không trong truyền thuyết, cảnh tượng trước mắt cũng thập phần quen thuộc.

Lão giả ngồi ở vị trí đầu tiên thân hình cao lớn, râu tóc như bạc, mặt mày hồng hào trơn bóng, tựa như hạc phát đồng nhan trong truyền thuyết, chính là Khai Sơn Tổ Sư phái Võ Đang Trương Tam Phong.

Phía sau Trương Tam Phong là năm người, ai nấy đều thần hoàn khí túc, khí vũ bất phàm, hẳn là năm người còn lại trong Võ Đang Thất Hiệp ngoại trừ Trương Thúy Sơn và Du Đại Nham.

Một nhân vật chính khác trong sân mang theo chút dáng vẻ thư sinh, thân hình gầy yếu, diện mục tuấn tú, chính là Trương Thúy Sơn.

So với nhan sắc của năm vị hiệp khách còn lại trong sân, quả thực không cùng một đẳng cấp, cũng khó trách Trương Tam Phong lại thương yêu người đệ tử thứ năm này nhất.

Đương nhiên, thứ hấp dẫn ánh mắt Cố Hàn Uyên nhất chính là nữ tử kiều diễm đứng sau Trương Thúy Sơn.

Chỉ thấy nàng má ngọc hơi gầy, mi cong dài, khi cười, má trái có một lúm đồng tiền xinh xắn.

Dù đã là phu nhân, nhưng dung nhan không hề suy giảm, ngược lại còn thêm mấy phần phong vận trưởng thành.

Nữ tử này chính là thê tử của Trương Thúy Sơn, Ân Tố Tố.

Ánh mắt nàng tuy hơi lộ vẻ căng thẳng, nhưng không hề làm giảm đi phong thái, so với các hot girl mạng thời hiện đại được tạo ra bởi đủ loại camera làm đẹp còn hơn vài phần, nhất là cái khí chất Thiên nhiên khứ điêu sức, thanh thủy xuất phù dung, cũng khó trách khiến Cố Hàn Uyên nhìn đến ngây người.

Ân Tố Tố dường như cảm nhận được ánh mắt quan sát có phần thất lễ của Cố Hàn Uyên, nàng hơi nhíu mày, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy là một tiểu đạo sĩ tuấn tú, tâm tình ngược lại khá hơn một chút.

Quả nhiên dù ở đâu cũng là một thế giới trọng nhan sắc.

Nhưng bị nhìn chằm chằm lâu như vậy, ngoài một tia kiêu ngạo vì dù đã có tuổi nhưng mị lực không giảm năm xưa, nhiều hơn vẫn là bất mãn.

Đáng tiếc lúc này không phải là lúc phát tác, dù sao sau nhiều năm giúp chồng dạy con, sự tàn nhẫn và tùy hứng thời trẻ đều đã bị mài mòn đi gần hết.

Vừa lúc này Trương Tam Phong nói chuyện với nàng, nàng đành phải làm như không thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tuy bị ánh mắt của Ân Tố Tố thu hút, nhưng cũng không đến mức nhìn chằm chằm mà không biết thu liễm, thực ra nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tiêu cự ánh mắt hắn cũng không đặt trên người Ân Tố Tố.

Nguyên lai là vừa rồi Cố Hàn Uyên đã thấy được bàn tay vàng đến muộn của mình —— Đại Phản Phái Hệ Thống.

Hệ thống này không hề tuyên bố các loại nhiệm vụ, càng không có hình phạt xóa sổ gì cả, thiết lập thập phần đơn giản, chỉ cần hoàn thành hành vi phản diện là có thể nhận được đánh giá, đánh giá càng cao thì càng nhận được nhiều điểm phản diện.

Điểm phản diện không chỉ có thể đổi lấy các loại võ công, vật phẩm đã tồn tại, trực tiếp nâng cao tu vi cảnh giới, mà còn có thể tiến hành suy diễn theo yêu cầu để có được thứ phù hợp với tâm ý.

Nói đơn giản, chỉ cần có đủ điểm phản diện, cũng không khác gì điều ước, thậm chí ở thế giới võ hiệp tu tiên cũng không phải chuyện khó.

Hệ thống thậm chí còn ấm áp nhắc nhở, phản diện và nhân vật chính ở thế đối lập, mà những việc liên quan đến nhân vật chính càng dễ nhận được đánh giá cao.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát liền phát hiện ra tính khả thi trong đó.

Cơ duyên, nhân duyên của nhân vật chính đều thuộc về con mồi của mình, hoàn toàn giống như rau hẹ, với đặc tính của nhân vật chính, tất nhiên là cắt một lứa lại mọc ra một lứa khác.

Mở rộng tư duy một chút, không chỉ nhân vật chính, nhân vật phụ cũng có thể làm rau hẹ để thu hoạch, thậm chí nếu mưu hoạch thỏa đáng thì ngay cả phản diện nguyên bản cũng có thể trở thành rau hẹ

của mình.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trở nên sâu thẳm, quyết định sẽ thay thế tất cả phản diện, trở thành đại phản diện cuối cùng.

Nhìn vợ chồng Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố trong sân, tâm tư hắn chuyển động nhanh chóng.

Nếu nhân vật chính Trương Vô Kỵ hiện tại không có ở đây, vậy cứ coi các ngươi là vật thí nghiệm đầu tiên của ta đi.

Là cha mẹ của nhân vật chính, về tình về lý đều phù hợp với mục tiêu của phản diện mà.

Trương Thúy Sơn đang chìm trong niềm vui đoàn tụ với sư phụ và sư huynh đệ, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

Ân Tố Tố càng vô thức xoa xoa cánh tay, khiến Trương Tam Phong và mọi người tưởng rằng hai người vì đường dài bôn ba mệt mỏi mà bị nhiễm phong hàn.

Rất nhanh hai người được đưa đi nghỉ ngơi, đám người cũng dần giải tán, nhưng vì đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong sắp đến, mọi người vẫn còn nhiệm vụ của riêng mình.

Chương 2

Cố Hàn Uyên phát hiện ra mình vốn đã sớm được hệ thống đưa đến thế giới này, chỉ là trước đó đã trải qua giấc mộng thai nghén nên không thể thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Mặc dù có chút tò mò kiếp trước mình chết như thế nào, nhưng bây giờ việc quan trọng hơn là thu thập tình báo.

Cố Hàn Uyên lựa lời hỏi thăm mấy sư đệ nhỏ tuổi, cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình, đồng thời lại có thêm rất nhiều điều bất ngờ.

Thứ nhất, thế giới này không phải là thế giới Ỷ Thiên Đồ Long Ký như hắn vẫn tưởng, mà là một thế giới Tống Võ dung hợp nhiều thế giới võ hiệp, có Kiều Phong với Hàng Long Thập Bát Chưởng, cũng có vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung trấn thủ Tương Dương, thậm chí còn có Thiết Đảm Thần Hầu uy chấn giang hồ và Lục Tiểu Phụng bốn đường lông mày.

Thứ hai, diện tích thế giới này lớn hơn rất nhiều so với thế giới nguyên bản, các quốc gia san sát, đủ loại địa danh hỗn loạn.

Có ba vương triều Trung Nguyên là Tống, Minh, Tùy, còn có các dị tộc vương triều như Kim, Thanh, Mông Cổ và Tây Hạ.

Cố Hàn Uyên vừa đau đầu vì thế cục hỗn loạn, vừa mừng vì số lượng rau hẹ có thể thu hoạch cũng nhiều hơn hẳn.

Ngoài ra là những thông tin mật thiết liên quan đến bản thân.

Cố Hàn Uyên là đệ tử mà Du Đại Nham, một trong Võ Đang Thất Hiệp, ngẫu nhiên thu nhận sau khi bị tàn phế.

Nhưng vì thân thể Du Đại Nham đã tàn phế nên hoàn toàn không để tâm đến việc dạy dỗ võ công cho Cố Hàn Uyên.

May mắn là Đại sư huynh Tống Viễn Kiều đặc biệt cho phép Cố Hàn Uyên có thể đến Tàng Thư Các xem bí tịch, mặc dù không được mang ra ngoài.

Trong giang hồ, có sư phụ dạy dỗ và không có sư phụ dạy dỗ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, chỉ cầm một cuốn bí tịch mà muốn luyện tốt võ công là một việc thập phần hi hữu.

Ví dụ điển hình nhất chính là Mai Siêu Phong đã biến Thôi Kiên Thần Trảo thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Cũng khó trách nguyên thân của Cố Hàn Uyên không tu luyện ra được nội lực.

Bởi vì không có sư phụ kiểm tra, bình thường lại càng không luận bàn giao lưu với sư huynh đệ, cho nên toàn bộ Võ Đang Sơn đều không biết võ công của Cố Hàn Uyên ra sao.

Cố Hàn Uyên tuy dáng vẻ tuấn tú, nhưng ngày thường trầm mặc ít nói, lại mặc đạo bào đệ tử bình thường, chẳng khác nào một kẻ mờ nhạt.

Thu được đủ thông tin, Cố Hàn Uyên thong thả đi bái kiến vị sư phụ hờ của mình là Du Đại Nham.

Quả nhiên là liệt giường, hình dung tiều tụy, sau khi hành lễ xong, hắn cũng không để tâm đến Cố Hàn Uyên.

Chỉ qua loa hỏi thăm vài câu rồi phát hiện ánh mắt Du Đại Nham đầy lo âu, hiển nhiên có tâm sự.

Đoán chừng là đã gặp mặt vợ chồng Trương Thúy Sơn, đồng thời nhận ra Ân Tố Tố, người năm đó dùng độc châm đánh lén mình.

Nhưng xem không khí gió êm sóng lặng lúc này, chắc là vì nể tình huynh đệ, còn chưa vạch trần chuyện này, nhưng giống như một ngọn núi lửa bị đè nén, sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ.

Cố Hàn Uyên cáo lui Du Đại Nham rồi quyết định đi Tàng Thư Các xem thử.

Khó khăn lắm mới tới được thế giới võ hiệp, nói không tò mò về võ công là không thể, mà trong trí nhớ của mình lại không có một chút võ công nào.

Đến Tàng Thư Các, sau khi nói rõ thân phận với vị sư huynh trông coi, Cố Hàn Uyên thuận lợi tiến vào bên trong.

Đáng nhắc tới là vị trưởng lão coi giữ hôm nay tên là Thạch Hạc, là đệ tử của Mộc Đạo Nhân.

Trương Tam Phong thay sư phụ thu đồ đệ, nhận Mộc Đạo Nhân, tính theo bối phận Cố Hàn Uyên còn phải gọi ông ta là Sư thúc tổ.

Đem nỗi đau đầu về tình hình phức tạp của thế giới Tống Võ đè xuống đáy lòng, hắn bắt đầu quan sát Tàng Thư Các.

Tàng Thư Các chia làm ba tầng, tầng một phần nhiều là các loại Đạo kinh.

Tầng hai thì chứa các loại bí tịch võ học bao gồm nội công, ngoại công chiêu thức, khinh công.

Tầng ba đã bị khóa lại, Cố Hàn Uyên không có tư cách tiến vào.

Võ học bí tịch ở tầng hai Tàng Thư Các chủng loại đa dạng, bày đầy năm hàng giá sách, trong đó phần lớn là do Trương Tam Phong sáng tạo, còn lại phần nhiều là do các trưởng lão bái sư học nghệ để lại, trình độ cao thấp không đều.

Không hổ là Trương Tam Phong có thể khai sáng một phái chính thống như Võ Đang, chỉ luận về truyền thừa đã không kém hơn Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên lật xem bí tịch, từng quyển từng quyển xem qua, phát hiện mình vậy mà có khả năng nhìn qua là không quên được, chiêu thức võ công càng là xem một lần liền biết.

Liếc nhìn trạng thái cá nhân trên hệ thống, quả nhiên thấy thêm một loạt các loại chiêu thức, nhưng đều là cấp độ nhập môn.

Trên cấp độ này còn có thành thạo, tinh thông, tiểu thành, đại thành, viên mãn, hóa cảnh.

Muốn đề cao, ngoài việc luyện tập và lĩnh ngộ, còn có thể dùng điểm phản diện để thăng cấp.

Đáng tiếc là lúc này điểm phản diện của Cố Hàn Uyên vẫn là con số 0 đáng thương.

Cố Hàn Uyên xem hết tất cả bí tịch, phát hiện tuyệt đại đa số đều không có tác dụng gì, hoặc là những võ học tầng thứ không cao do Trương Tam Phong lúc đầu nghiên cứu ra, hoặc là võ học do các trưởng lão bái sư đầu nghệ để lại.

Tương đối hữu dụng có nội công Võ Đang Cửu Dương Công, khinh công Thê Vân Tung, chưởng pháp Miên Chưởng, Chấn Sơn Chưởng, đao pháp Huyền Hư Đao Pháp, kiếm pháp Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm, Thần Môn Thập Tam Kiếm, ám khí Phù Dung Kim Châm v. v.

Còn như mấy môn tuyệt học Thuần Dương Vô Cực Công, Hổ Trảo Thủ, Ỷ Thiên Đồ Long Công, Lưu Vân Phi Tụ cùng với Linh Ngọc Tâm Pháp, Lưỡng Nghi Thần Kiếm của Mộc Đạo Nhân phỏng chừng đều ở tầng thứ ba, chỉ có đệ tử đích truyền mới có thể học.

Cố Hàn Uyên tuy có chút thất vọng vì không học được tuyệt học, nhưng cũng biết đủ.

Hơn nữa vì học nhanh, chưa đến hai canh giờ đã học hết tất cả bí tịch ở tầng hai, thầm nghĩ sau này học nhiều võ công, mình cũng có thể chơi trò lấy đạo của người, trả lại cho người.

Ngoại công chiêu thức và khinh công không tiện thi triển trong Tàng Thư Các, nội công ngược lại có thể thử một chút.

Cố Hàn Uyên vận khởi tâm pháp Võ Đang Cửu Dương Công, rất nhanh liền cảm giác trong kinh mạch phảng phất có một tia khí lưu đang du động.

Men theo lộ tuyến hành công đi một vòng, nó lại lớn mạnh thêm một chút rồi chảy vào đan điền.

Dễ dàng tiến nhập cảnh giới Hậu Thiên sơ kỳ.

Cảnh giới thế giới này chia làm Hậu Thiên, Tiên Thiên, Tông Sư, Đại Tông Sư, Lục Địa Thần Tiên và Phá Toái Hư Không trong truyền thuyết.

Mỗi cảnh giới lại phân làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong bốn cấp.

Cố Hàn Uyên vì có tia nội lực đầu tiên mà kích động một lát, vốn định tiếp tục hành công, nhưng cảm giác đói bụng trong bụng lại cắt đứt ý nghĩ của hắn.

Cảm nhận được cơn đói trong bụng, thậm chí trong dạ dày còn có chút co quắp.

Cố Hàn Uyên suy đoán nội lực không phải tự nhiên sinh ra, mà là tiêu hao năng lượng cơ thể chuyển hóa thành.

Cùng văn phú vũ, cổ nhân không lừa ta.

Còn đến cùng chỉ có cảnh giới Hậu Thiên là như vậy, hay các cảnh giới sau cũng như vậy thì tạm thời vẫn chưa biết.

Cố Hàn Uyên chịu đựng cơn đói, bất đắc dĩ đi ra Tàng Thư Các, cảm tạ trưởng lão Thạch Hạc coi giữ rồi đi tìm nhà ăn kiếm đồ ăn.

Thạch Hạc hơi nghi hoặc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, cảm giác hắn dường như có chút khác biệt so với trước đây.

Là tự tin hơn sao.

Nghĩ không thông, Thạch Hạc lắc đầu bất đắc dĩ bỏ qua.

Sau khi ăn tối xong, Cố Hàn Uyên không trực tiếp trở về phòng mình nghỉ ngơi, mà đi lang thang khắp nơi.

Còn về nội dung bữa tối thì không có gì đáng nói, ở thời đại thiếu thốn gia vị này, làm hắn khó mà thích ứng.

Nếu không phải đói đến mức phải ăn, phỏng chừng còn phải làm một phen đấu tranh tư tưởng mới có thể nuốt trôi.

Không bao lâu, Cố Hàn Uyên liền tìm được tiểu viện nơi vợ chồng Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố ở, đó là nơi Tống Viễn Kiều vẫn giữ lại cho Trương Thúy Sơn.

Vì Trương Thúy Sơn đi Băng Hỏa Đảo lúc mới ngoài hai mươi, chưa thu đồ đệ, cho nên trong viện thập phần thanh lãnh yên tĩnh.

Tiểu viện của Du Đại Nham thực tế cũng không khá hơn Trương Thúy Sơn là bao.

Mặc dù có thu qua mấy tên học trò, nhưng phần nhiều là để chăm sóc cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của ông ta.

Trong tình huống không dạy võ công, cũng không có mấy người nguyện ý làm đệ tử của ông ta.

Nhưng nhờ phúc của Du Đại Nham, Cố Hàn Uyên mới có phòng riêng.

Giống như các đệ tử đông đảo của Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, trong nhà phải mấy người chen chúc một phòng.

Hai sân viện quạnh quẽ làm cho Cố Hàn Uyên phi thường hài lòng, cho dù hiện tại võ công không cao, ban đêm cũng hoàn toàn có thể lén lút lẻn vào tiểu viện của Trương Thúy Sơn.

Đồng thời trên đường còn hỏi thăm được đêm nay Trương Thúy Sơn muốn cùng mấy vị sư huynh đệ xa cách nhiều năm thâu đêm tâm sự, sẽ không trở về phòng nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên biết cơ hội của mình đã đến.

Trở lại phòng mình, hắn chậm rãi chờ màn đêm buông xuống.

Chương 3

Mấy giờ sau, đã gần giờ Tý, cũng chính là 12 giờ đêm.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trên đường thập phần may mắn không bị ai chú ý, thành công tiến vào tiểu viện của Trương Thúy Sơn.

Tìm được phòng của Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố rất đơn giản, bởi vì toàn bộ trong viện chỉ có một gian phòng còn có ánh nến, đang phản chiếu bóng hình nhỏ nhắn của Ân Tố Tố.

Đương nhiên lúc này trong phòng chỉ có một mình Ân Tố Tố, hẳn là vì chuyện ban ngày gặp Du Đại Nham làm nàng tâm thần không yên, khó có thể ngủ được.

Cố Hàn Uyên đi tới trước cửa phòng, có thể thấy bóng người bên trong lay động, hiển nhiên Ân Tố Tố đã nhận ra có người đến gần.

Dù sao nàng cũng là cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, có thể nhận ra Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa phòng, bên trong truyền ra giọng nữ.

Là ai.

Ngũ sư thím, tại hạ Cố Hàn Uyên, gia sư là Du Đại Nham, có chuyện quan trọng cầu kiến.

Trong phòng, Ân Tố Tố vốn không muốn đêm khuya mở cửa cho nam tử, nhưng lại nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến Du Đại Nham, người làm nàng tâm thần bất an, do dự một lát rồi vẫn mở cửa phòng ra.

Là ngươi.

Ân Tố Tố hiển nhiên còn có ấn tượng với Cố Hàn Uyên, người ban ngày đã nhìn mình chằm chằm, kinh hô một tiếng.

Xét đến chuyện lúc đó, trong lòng nàng lại thêm một phần cảnh giác, thần sắc cũng lạnh xuống.

Ngươi tìm ta có chuyện gì.

Là chuyện liên quan đến sư phụ ta, Du Đại Nham.

Ngũ sư thím chẳng lẽ định cứ như vậy đứng ở cửa nói chuyện sao.

Cố Hàn Uyên không để tâm đến thái độ của Ân Tố Tố, ngược lại nở một nụ cười, hơi lộ vẻ ngả ngớn hỏi một câu.

Ân Tố Tố chần chờ một lát rồi vẫn cho Cố Hàn Uyên vào phòng, thần sắc so với trước đó càng lạnh hơn vài phần, hỏi: Chuyện của Du Đại Nham là chỉ cái gì.

Cố Hàn Uyên không trả lời ngay câu hỏi của Ân Tố Tố, ngược lại ung dung tìm một chiếc ghế bên bàn tròn trong phòng ngồi xuống, tay mân mê chiếc chén trà trên bàn còn sót lại một ít nước, hiển nhiên là Ân Tố Tố vừa uống.

Mãi cho đến khi thần sắc Ân Tố Tố ngày càng không thiện cảm, thậm chí hận không thể chặt đứt bàn tay đang thưởng thức chiếc chén trà mình đã dùng qua, hắn mới chậm rãi lên tiếng. 16 năm trước, gia sư Du Đại Nham ngẫu nhiên đoạt được Đồ Long Đao, trên đường bị Thiên Ưng giáo tập kích, sau đó lại trúng độc châm dẫn đến hôn mê, Đồ Long Đao bị cướp đi.

Ân Tố Tố nghe Cố Hàn Uyên nói đến đây, sắc mặt đã thay đổi.

Sau đó được người ủy thác cho Long Môn tiêu cục Đô Đại Cẩm hộ tống về Võ Đang Sơn, nhưng lại bị tập kích giữa đường, bị Đại Lực Kim Cương Chỉ đánh gãy tứ chi, toàn thân bại liệt.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý liếc nhìn sắc mặt ngày càng đen của Ân Tố Tố, tiếp tục nói: Hung thủ dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ đả thương gia sư Du Đại Nham tạm thời không nói, kẻ dùng độc châm đả thương người rồi lại ủy thác hộ tống, sau đó còn diệt cả nhà Long Môn tiêu cục, chính là Ngũ sư thím người, phải không.

Thấy Ân Tố Tố không hề phản bác, hắn lại bồi thêm một nhát dao.

Dù sao Văn Tu Châm cũng là ám khí sở trường của Ngũ sư thím mà.

Cho nên là Du Đại Nham phái ngươi đến chất vấn ta sao.

Ân Tố Tố rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi.

Dù sao đây cũng là sự thật không thể chối cãi, lại thêm việc ban ngày gặp Du Đại Nham đã bị nhận ra, phủ nhận cũng không còn ý nghĩa gì.

Cũng không phải.

Sư điệt ta đến đây chỉ là để ngăn cản một bi kịch, thuận tiện hoàn thành một cuộc giao dịch mà thôi.

Bi kịch.

Giao dịch.

Có ý gì.

Dù là người thông minh tài trí như Ân Tố Tố cũng không thể lĩnh hội được ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Còn cái gọi là sư điệt càng là trò cười, nàng không hề nhìn ra Cố Hàn Uyên có nửa điểm tự giác của một sư chất.

Ngũ sư thím hẳn đã nghe nói gần đây có số lượng lớn các môn phái giang hồ muốn lên Võ Đang Sơn.

Danh nghĩa là chúc thọ Thái Sư Phó, thực tế là vì Tạ Tốn và tung tích của Đồ Long Đao mà ép hỏi Ngũ sư thúc và Ngũ sư thím.

Hơn nữa trước đó còn nghe Ngũ sư thúc nói với Thái Sư Phó rằng đã kết nghĩa huynh đệ với Tạ Tốn.

Kỳ thực Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố trên đường đã gặp phải người của phái Côn Lôn ép hỏi họ về tung tích của Tạ Tốn.

Cố Hàn Uyên thấy Ân Tố Tố tỏ vẻ khẳng định, gật đầu tiếp tục nói: Vậy thì mời Ngũ sư thím nghĩ lại xem, với tính tình cương trực, trọng tình trọng nghĩa của Ngũ sư thúc, nếu biết được kẻ đầu sỏ gây ra việc gia sư Du Đại Nham, người như huynh trưởng của mình, bị tàn phế mười mấy năm lại chính là thê tử của mình, các đại môn phái lại vì nghĩa huynh của mình mà gây áp lực lên Võ Đang Sơn, gây phiền phức cho phái Võ Đang, thì sẽ làm ra chuyện gì đây.

Ân Tố Tố suy nghĩ một lát, thần sắc liền âm trầm xuống, mơ hồ còn mang theo chút bi thương.

Hẳn là nàng đã đoán được kết cục của Trương Thúy Sơn.

Trước đó Ân Tố Tố không lo lắng các đại môn phái tìm đến cửa, mà đường hoàng theo Trương Thúy Sơn lên Võ Đang Sơn là vì nàng biết thực lực của Võ Đang không sợ bị vũ lực uy hiếp.

Chưa nói đến Trương Tam Phong được giang hồ đồn đại đã bước vào Lục Địa Thần Tiên Cảnh, trong Võ Đang Thất Hiệp, Du Liên Châu võ công cao nhất cùng với Tống Viễn Kiều và Trương Tùng Khê kém hơn một chút cũng đã là tu vi Tông Sư.

Các Tông Sư nổi danh khác còn có Xung Hư đạo trưởng của Chân Võ quán, Ngu Trà chân nhân của Bạch Vân Quan, Thiên Hư đạo trưởng của Thượng Thanh Quan, Mã Chân đạo trưởng của Ngọc Hư Quan và Mộc Đạo Nhân nổi tiếng giang hồ.

Đương nhiên trên thực tế Mộc Đạo Nhân đã là Đại Tông Sư, chỉ là không ai biết mà thôi.

Phái Võ Đang có thực lực như vậy còn mạnh hơn cả trong nguyên tác Ỷ Thiên, tự nhiên không có gì đáng lo.

Nhưng Ân Tố Tố lại tính sai tính tình của Trương Thúy Sơn, gặp phải tình huống như vậy rất có thể sẽ làm ra chuyện không lý trí.

Xem ra Ngũ sư thím đã hiểu ý của sư điệt ta.

Mà muốn ngăn cản tất cả những chuyện này xảy ra, trước tiên phải hóa giải hận thù của gia sư, nhận được sự tha thứ của ông ấy.

Thứ hai là phải không cho các đại môn phái có lý do và cơ hội để ép hỏi.

Ngươi có thể làm được.

Ân Tố Tố nghe xong lời của Cố Hàn Uyên, trong đôi mắt vốn có chút tuyệt vọng rốt cuộc cũng lóe lên một tia hy vọng.

Đương nhiên.

Ân Tố Tố thấy Cố Hàn Uyên nói năng nhẹ như mây bay gió thoảng, sau khi kích động lại dâng lên lòng cảnh giác.

Ngươi tại sao lại giúp ta.

Ân Tố Tố rất hiểu cái gì gọi là đồ miễn phí mới là thứ đắt nhất.

Giúp ngươi.

Ngũ sư thím không khỏi có chút tự mình đa tình.

Đây chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

Cố Hàn Uyên kỳ quái liếc nhìn Ân Tố Tố, lộ ra một vẻ đùa cợt, phảng phất như đang nói Ngươi đang nghĩ chuyện tốt gì vậy.

Nhưng Ân Tố Tố nghe được lời chế nhạo của Cố Hàn Uyên, ngược lại thở phào một hơi.

Dù sao Thiên Ưng giáo gia đại nghiệp đại, nếu chỉ cầu tài thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng nàng lại không biết mình đã vui mừng quá sớm.

Ngươi muốn bao nhiêu ngân lượng.

Nói một con số, chỉ cần không quá khó khăn, ta có thể lập tức đáp ứng ngươi.

Ngân lượng.

Ngũ sư thím không khỏi xem sư điệt ta quá tầm thường rồi.

Nhưng ta nghĩ với sự thông minh của Trương phu nhân, nhất định có thể đoán được thứ ta cầu.

Cố Hàn Uyên nói xong, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ, tự nhiên nhấc ấm trà lên, rót đầy vào chiếc chén mà Ân Tố Tố đã dùng.

Hơi xoay nhẹ, hắn hướng về phía dấu môi mà Ân Tố Tố để lại trên miệng chén, nhấp một ngụm.

Quả nhiên đủ ngọt ngào.

Ân Tố Tố vốn còn chưa kịp phản ứng, mãi cho đến khi thấy động tác của Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy một cỗ huyết khí xông thẳng lên trán, vô thức rút ra ba cây Văn Tu Châm.

Nàng vạn vạn không ngờ thiếu niên tuấn tú trước mắt lại to gan lớn mật đến mức có ý đồ như vậy, tức giận đến toàn thân run rẩy, ngay cả Văn Tu Châm trên tay cũng có chút cầm không vững.

Cố Hàn Uyên lộ ra vẻ khinh miệt liếc Ân Tố Tố, dường như hoàn toàn không để ám khí trong tay nàng vào mắt.

Trương phu nhân, tức giận hại thân đấy.

Coi như người không vì mình nghĩ, cũng phải vì Vô Kỵ sư đệ nghĩ chứ.

Ngươi biết tung tích của Vô Kỵ.

Ân Tố Tố nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến Trương Vô Kỵ, bất chấp tức giận, vội vàng hỏi.

Ta không biết tung tích của Vô Kỵ sư đệ.

Nhưng ta biết nếu Ngũ sư thúc chết, với tính cách cương liệt của Trương phu nhân, nhất định sẽ đi theo hắn.

Đến lúc đó, để lại Vô Kỵ sư đệ sống chết chưa biết, một mình lẻ loi trên đời không khỏi quá đáng thương.

Lời nói của Cố Hàn Uyên hóa thành một thùng nước đá dội lên đầu Ân Tố Tố.

Nhưng không thể không nói, đây quả thực đã chọc trúng tử huyệt của nàng.

Ngươi không sợ ta vạch trần ngươi sao.

Ân Tố Tố ánh mắt u u, làm ra sự chống cự cuối cùng.

Vạch trần ta.

Đối với Trương phu nhân ngươi có lợi ích gì.

Là Ngũ sư thúc không cần chết hay là Vô Kỵ sư đệ có thể bình an.

Còn như giết người diệt khẩu thì càng không cần nghĩ, là đồ đệ của gia sư Du Đại Nham mà chết trong tay phu nhân, cho dù có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

Huống chi Trương phu nhân ngươi cho rằng ta tìm ngươi trước đó không hề có chuẩn bị sao.

Cố Hàn Uyên đứng dậy, đi tới trước mặt Ân Tố Tố, cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của nàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, ghé sát vào tai nàng, nhẹ giọng nói: Phu nhân, hẳn nàng cũng không muốn Ngũ sư thúc và Vô Kỵ sư đệ xảy ra chuyện gì đâu nhỉ.

Ân Tố Tố bị hơi thở nam tính của Cố Hàn Uyên tràn ngập trong mũi, tai thì bị luồng khí khi hắn nói chuyện xông đến đỏ thẫm như máu.

Nàng muốn lùi về sau để kéo dài khoảng cách lại bị hắn nhanh hơn một bước ôm lấy vòng eo.

Buông.

Ân Tố Tố cố gắng giãy dụa, nhưng không biết có phải đang tự thuyết phục mình hay không, lực dùng còn không lớn bằng Cố Hàn Uyên Hậu Thiên sơ kỳ.

Buông nàng ra.

Phu nhân không quan tâm đến Trương Thúy Sơn và Trương Vô Kỵ nữa sao.

Cố Hàn Uyên đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm Văn Tu Châm của Ân Tố Tố, gỡ chúng ra rồi vứt xuống đất, phát ra một tiếng động nhỏ.

Chương 4

Ngươi làm sao cam đoan có thể hóa giải hận thù của Du Đại Nham và giải quyết phiền phức từ các đại môn phái.

Vạn nhất ngươi lừa ta thì sao.

Ân Tố Tố thấy ám khí trên tay bị gỡ xuống, phảng phất như mất đi cảm giác an toàn cuối cùng, rõ ràng lời hỏi rất bình thường, nhưng ngữ khí lại yếu ớt lạ thường.

Nàng nhận ra không ổn, muốn cứng rắn lên, lại bị Cố Hàn Uyên siết chặt cánh tay, thân thể dán sát vào hơn, khiến nàng thoáng cái mất hết khí thế.

Sáng mai có thể giải quyết vấn đề của Du Đại Nham, có lẽ không thể hoàn toàn hóa giải hận thù, nhưng nhận được sự tha thứ của ông ấy lại rất dễ dàng.

Còn phiền phức từ các đại môn phái, đợi đến ngày đại thọ bắt đầu, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi giải quyết.

Đương nhiên nếu ta lừa ngươi, cùng lắm thì đồng quy vu tận.

Người ngay cả chết còn không sợ, còn sợ gì khác sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, trong giọng nói tràn ngập tự tin, phảng phất đây chỉ là một vấn đề nhỏ không đáng kể.

Còn có Vô Kỵ, ngươi phải cứu nó ra.

Ân Tố Tố có lẽ bị ngữ khí tự tin của Cố Hàn Uyên ảnh hưởng, không tự chủ được đặt hy vọng cứu Trương Vô Kỵ lên người hắn.

Xem tâm tình.

Cố Hàn Uyên vùi mũi vào mái tóc Ân Tố Tố, nhẹ ngửi mùi hương, thuận miệng đáp lời.

Không được, nếu ngươi không đồng ý cứu Vô Kỵ, ta sẽ không đồng ý.

Ân Tố Tố cố gắng mặc cả.

Được rồi.

Cứu một là cứu, cứu hai cũng là cứu.

Phu nhân mấy ngày nữa xem kết quả là được.

Cố Hàn Uyên giống như bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Bây giờ có thể.

Ân Tố Tố im lặng không nói.

Thầm nghĩ coi như bị chó cắn một cái, đợi cứu được Vô Kỵ ra rồi sẽ giết người diệt khẩu.

Cố Hàn Uyên thấy Ân Tố Tố cam chịu, liền đóng cửa, thổi tắt đèn, kéo nàng vào lòng.

Không cần, Cố Hàn Uyên.

Đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át như cánh hồng hé mở một khe hở, hơi thở tựa u lan.

Chiếc cổ ngọc trắng nõn, thon dài hoàn mỹ như cổ thiên nga nghiêng sang một bên, để lộ làn da trắng như ngọc.

Vòng eo thon gọn bên dưới là chiếc quần bó sát màu trắng, làm nổi bật hoàn toàn đường cong gợi cảm đầy đặn của cặp mông đẹp.

Đôi chân dài mỹ lệ thon dài đầy đặn, mượt mà như ngọc.

Cố Hàn Uyên âm thầm kinh thán trước vẻ đẹp trời sinh của vị nữ hiệp này, cự mãng khổng lồ dưới hông không khỏi cứng rắn đứng thẳng.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt lấy cặp đùi ngọc thon dài làm người ta thèm nhỏ dãi kia.

Cởi đôi giày nữ xinh xắn, đôi chân ngọc bọc trong vớ trắng của Ân Tố Tố với đường cong hơi cong lên, tiêu hồn đến cực điểm, khiến người ta nhịn không được máu mũi chảy ngang.

Những ngón chân xinh xắn, thon gọn, đầy đặn nhưng không mất đi vẻ mềm mại, hiện ra vẻ lộng lẫy mơ hồ.

Nhân gian vưu vật này, đôi chân ngọc hoàn mỹ này, dù cho nàng bây giờ tỉnh lại, dùng đôi chân đẹp này đạp chết Cố Hàn Uyên, hắn cũng không hề sợ hãi.

Cố Hàn Uyên nâng đôi chân ngọc tú mỹ của Ân Tố Tố lên, nhẹ nhàng cọ xát trên mặt, chóp mũi ngửi được mùi hương chân thiếu nữ thoang thoảng mùi vải vớ, tràn đầy vẻ say mê.

Cố Hàn Uyên nắm lấy bàn chân ngọc của nàng trong tay, tham lam đặt lên chóp mũi di chuyển, từ những ngón chân như măng ngọc, đến mu bàn chân trơn nhẵn trắng nõn, rồi lại đến lòng bàn chân màu ngọc bích, tinh tế thưởng thức mùi hương của tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ này.

Thậm chí hắn còn duỗi đầu lưỡi nóng rực, qua lớp vớ trắng liếm láp làn da kiều nộn hương trượt trên tác phẩm nghệ thuật này.

Ân Cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của giống đực chưa từng chạm đến trên đôi chân nhỏ riêng tư, Ân Tố Tố không khỏi khẽ vặn vẹo thân thể, kéo chân ngọc muốn thoát khỏi không khí lạ lẫm khó xử này.

Cảm nhận được phản ứng của Ân Tố Tố, Cố Hàn Uyên vẫn không hề hoang mang.

Hắn dùng tay nhẹ nhàng tách đôi chân dài trắng nõn của nàng ra, móc đôi chân ngọc lên cổ mình, bắt đầu men theo bắp chân bên trong liếm lên trên.

Hơi nóng nồng đậm trong miệng và khoang mũi không ngừng phun ra trên làn da bắp chân nhạy cảm của nữ nhân, khiến Ân Tố Tố đang hôn mê không khỏi cảm thấy tê dại, hàng mi dài đen như mực không ngừng run rẩy, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, trong cổ họng không ngừng phát ra những tiếng nỉ non thanh thúy.

Không Không cần a Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt tuyệt mỹ đỏ ửng không ngừng rên rỉ của Ân Tố Tố, trên khuôn mặt cương nghị không khỏi hiện lên nụ cười dâm đãng và một tia dục vọng chinh phục.

Bờ môi đã lướt qua đầu gối trắng nõn mềm mại của nàng, lưu lại trên lớp vớ trắng một đường vết ướt loang lổ dính nước bọt.

Lúc này từ góc nhìn của Cố Hàn Uyên, một đôi chân dài gợi cảm mảnh mai hoàn toàn hiện ra trước mắt, đùi ngọc mềm mại tròn trịa mà ưu nhã, bắp chân nhỏ nhắn mềm mại dụ hoặc, cơ bắp căng mọng, tôn lên cặp mông cong vút đầy đặn, gợi cảm, bên ngoài đùi thịt mềm tích tụ, thon gọn non mềm, đồng thời giữa hai chân được che dưới lớp quần lót màu trắng, một chùm đen nhánh như ẩn như hiện cũng bại lộ trong mắt hắn, giống như nam châm khiến hắn càng lún càng sâu, không thể tự thoát ra được.

Cố Hàn Uyên trực tiếp dùng cả hai tay nắm lấy một bên đùi ngọc non mềm gợi cảm trắng như tuyết của Ân Tố Tố, chậm rãi cúi người cúi đầu Ngày thứ hai khi Ân Tố Tố tỉnh lại, ánh mắt nàng mê mang một hồi, dường như muốn xác nhận tất cả những gì xảy ra tối qua có phải chỉ là một giấc mộng.

Nhưng cảm giác bủn rủn trên cơ thể lại không ngừng nhắc nhở nàng rằng tất cả đều là sự thật.

Ánh mắt Ân Tố Tố vừa trong lại, nàng định đứng dậy thì suýt nữa ngã nhào xuống đất, thầm chửi một tiếng.

Tiểu hỗn đản, trâu điên.

Hồi tưởng lại quá trình làm người ta mặt đỏ tim đập tối qua, Ân Tố Tố thầm mắng thân thể mình không có ý chí.

Nhưng cũng không thể trách nàng, vốn đang ở độ tuổi hổ lang.

Trên Băng Hỏa Đảo, kể từ khi sinh Trương Vô Kỵ, bệnh điên của Tạ Tốn đã khá hơn, ông ta dọn vào sơn động ở cùng vợ chồng Trương Thúy Sơn.

Mà sau khi Tạ Tốn bị mù, thính lực trở nên nhạy bén lạ thường, nếu đang làm việc mà bị ông ta nghe thấy động tĩnh thì thật sự không khác gì xã hội tính tử vong.

Băng Hỏa Đảo tính cả Trương Vô Kỵ cũng chỉ có bốn người, căn bản không có bao nhiêu không gian riêng tư.

Sau khi Trương Vô Kỵ ra đời, trọng tâm cuộc sống lại càng chuyển sang người nó.

Giữa Ân Tố Tố và Trương Thúy Sơn có ít nhất hơn mười năm chưa từng có cuộc sống vợ chồng, đột nhiên gặp phải Cố Hàn Uyên thân thể khỏe mạnh lại trẻ trung anh tuấn, khó tránh khỏi trở nên nhạy cảm hơn nhiều.

Ân Tố Tố lắc mạnh đầu, như muốn xua tan hết những hình ảnh trong đầu.

Sau khi trấn tĩnh lại, nàng mò ra một bình thuốc nhỏ dưới gối, nhớ lại lời Cố Hàn Uyên nói trong lúc mơ màng sau khi xong việc.

Năm đó dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ đả thương Du Đại Nham chính là người của Tây Vực Kim Cương môn.

Tây Vực Kim Cương môn toàn phái đã đầu phục Mông Nguyên, đệ tử môn hạ đa phần đều phục vụ dưới trướng Nhữ Dương Vương phủ.

Năm đó Đồ Long Đao chính là mưu kế của Nhữ Dương Vương phủ nhằm đảo loạn võ lâm Minh quốc.

Mà lọ thuốc này chính là bí dược độc môn của Tây Vực Kim Cương môn Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, chuyên trị thương tích gãy xương, ngay cả xương nát cũng có thể nối lại.

Có nó là có thể trị hết chứng bại liệt của Du Đại Nham, lại nói rõ với ông ta chân tướng chuyện năm đó, không nói hoàn toàn hóa giải hận thù, ít nhất cũng chắc chắn sẽ tha thứ cho ngươi.

Còn về giải thích nguồn gốc tình báo và thuốc men, ta nghĩ đối với phu nhân mà nói không phải là vấn đề gì.

Ân Tố Tố nhìn Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao trong tay, lẩm bẩm một câu Coi như có chút lương tâm rồi miễn cưỡng đứng dậy mặc quần áo thu dọn tàn cuộc.

May mà tối qua Trương Thúy Sơn một đêm không về, đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng, nếu bị hắn nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì xong đời.

Cố Hàn Uyên lúc này đang ở trong phòng mình kiểm kê thu hoạch đêm qua và hoàn thiện kế hoạch tiếp theo.

Thu hoạch đêm qua ngoài sự khoái lạc về thể xác và tinh thần, quan trọng hơn là hắn đã nhận được khoản điểm phản diện đầu tiên.

Đánh giá cấp S, 3500 điểm phản diện khiến Cố Hàn Uyên trực tiếp phất lên một phen.

Cố Hàn Uyên ngược lại cảm thấy đánh giá này rất thỏa đáng.

Thứ nhất, việc làm tối qua thập phần phù hợp với tiêu chuẩn hành vi của phản diện. thứ hai, Ân Tố Tố là mẫu thân của nhân vật chính Trương Vô Kỵ, quan hệ thập phần thân cận. thứ ba, Ân Tố Tố là mỹ nữ có tiếng, nhan sắc rất cao.

Cho nên 3500 điểm phản diện nhận được rất yên tâm thoải mái.

Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao đưa cho Ân Tố Tố chỉ tốn mất 50 điểm phản diện, rẻ đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Quả nhiên chỉ cần là vật phẩm đã tồn tại thì giá cả sẽ rẻ hơn rất nhiều.

Ngược lại hắn thử năng lực suy diễn của hệ thống.

Cố Hàn Uyên dựa theo nhu cầu của mình, hao tốn 1000 điểm phản diện để có được một môn sơ cấp khôi lỗi thuật.

Khôi lỗi giống hệt Cố Hàn Uyên, bao gồm cả lời nói đều hoàn toàn do ý thức khống chế, công lực tương đồng với bản thể, bị thương sẽ trực tiếp biến mất, khoảng cách xa nhất giữa khôi lỗi và bản thể là 100 dặm, vượt quá khoảng cách này cũng sẽ trực tiếp biến mất, thời gian tồn tại là một canh giờ, thời gian hồi chiêu là 1 ngày.

Thoạt nhìn môn khôi lỗi thuật này có vẻ khá vô dụng, nhưng nếu dùng tốt cũng có thể tạo ra tác dụng không tưởng.

Trước tiên vì khôi lỗi hoàn toàn do ý thức bản thể khống chế, tương đương với việc có thêm một góc nhìn.

Sáng sớm nay, để tránh Trương Thúy Sơn trở về phòng Ân Tố Tố sớm, Cố Hàn Uyên đã dùng khôi lỗi này giám sát động tĩnh của hắn từ một nơi khá xa, quả nhiên hắn cùng năm vị hiệp khách còn lại thâu đêm tâm sự đến rạng sáng.

Mãi cho đến khi khôi lỗi sắp tiêu tan, sáu người mới cùng nhau đi thăm hỏi Du Đại Nham.

Và có được môn sơ cấp khôi lỗi thuật này, kế hoạch cho đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong vài ngày sau cũng càng thêm hoàn thiện.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên bắt đầu dùng điểm phản diện để nâng cao tu vi, thực lực Hậu Thiên sơ kỳ đơn giản là làm mất mặt các tiền bối xuyên không giả.

Chương 5

Cố Hàn Uyên từ Hậu Thiên sơ kỳ lên Hậu Thiên trung kỳ tốn 200 điểm phản diện, có thể cảm giác rõ ràng nội lực trong cơ thể tăng lên một vòng.

Từ Hậu Thiên trung kỳ lên Hậu Thiên hậu kỳ tốn 300 điểm phản diện, nội lực trong cơ thể lại tăng thêm một vòng, nội lực lưu động từ một tia biến thành một luồng, rõ ràng ngưng thực hơn rất nhiều.

Lại từ Hậu Thiên hậu kỳ lên Hậu Thiên đỉnh phong tốn 400 điểm phản diện, nội lực lại lần nữa lớn mạnh, đồng thời có thể mơ hồ cảm giác được cảm giác tắc nghẽn của hai mạch Nhâm Đốc.

Tuyệt đại đa số đệ tử môn phái có thiên phú bình thường cơ bản cả đời đều kẹt ở đây.

Mà đối với Cố Hàn Uyên mà nói, chỉ là thêm một lần cộng điểm mà thôi.

Quả nhiên tốn 800 điểm phản diện, hắn trực tiếp lên đến Tiên Thiên sơ kỳ, một hơi vượt qua hơn mười năm khổ công của người thường.

Khi Cố Hàn Uyên đưa tu vi lên tới Tiên Thiên Sơ Kỳ, hắn có thể cảm giác rõ ràng nội lực trong cơ thể giống như dòng suối nhỏ biến thành con sông chảy xiết, không chỉ lớn mạnh hơn mấy lần mà còn tự phát xung kích mạch Nhâm và mạch Đốc.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, tựa như nhẹ nhàng chọc thủng một lớp màng đã đột phá được hạn chế của hai mạch Nhâm Đốc.

Một khi hai mạch Nhâm Đốc được đả thông, phảng phất như đã nối liền cây cầu trời đất.

Linh khí trong trời đất bắt đầu từ huyệt Bách Hội tiến vào Đốc Mạch, chảy đến huyệt Hội Âm rồi lại từ Nhâm Mạch đi một vòng hóa thành nội lực, cuối cùng tụ vào đan điền.

Tiên Thiên Cảnh Giới quả không phụ cái tên Tiên Thiên, nội lực trực tiếp chuyển hóa từ linh khí trong trời đất, nhanh hơn rất nhiều so với lúc hấp thu năng lượng trong cơ thể ở Hậu Thiên Cảnh Giới, cũng tinh thuần hơn rất nhiều.

Động tĩnh khi Cố Hàn Uyên đột phá vô cùng nhỏ, đám người Trương Thúy Sơn ở cùng một sân hoàn toàn không phát hiện ra.

Sau khi đột phá đến Tiên Thiên Sơ Kỳ, điểm phản diện của Cố Hàn Uyên chỉ còn lại 750.

Số điểm phản diện còn lại sẽ được giữ lại để sử dụng cho kế hoạch hoàn thiện trong mấy ngày tới.

Cố Hàn Uyên không tiếp tục lãng phí thời gian tu luyện nội lực, dù sao chỉ cần kiếm được điểm phản diện, việc tăng tu vi cảnh giới hoàn toàn không tốn sức.

Hơn nữa, người đứng đắn nào lại đi chăm chỉ tu luyện chứ.

Cố Hàn Uyên cho rằng mặc dù mình là một kẻ phản diện, cắt rau hẹ của nhân vật chính, uy hiếp Ân Tố Tố, nhưng vẫn là một người đứng đắn.

Lúc này trong sân đột nhiên trở nên ồn ào.

Cố Hàn Uyên ra khỏi cửa thì thấy hóa ra là Ân Tố Tố mấy giờ không gặp đã tới, lúc này đang nói chuyện với đám người Trương Thúy Sơn, nàng đem sự hổ thẹn với Trương Thúy Sơn hoàn toàn giấu ở đáy lòng, không để lộ ra một chút dấu vết nào.

Cố Hàn Uyên nhìn Ân Tố Tố khí sắc hồng nhuận, gương mặt kiều diễm ướt át, mặc một chiếc la quần màu hồng đào, so với hôm qua trông trẻ ra rất nhiều, liền lộ ra nụ cười hài lòng.

Lúc này đám người Trương Thúy Sơn đang kinh ngạc với sự thay đổi khí sắc của Ân Tố Tố.

Nàng dùng lý do lo lắng sợ hãi suốt thời gian qua, tối qua cuối cùng cũng ngủ được một giấc ngon để lấp liếm cho qua.

Khóe mắt Ân Tố Tố liếc thấy Cố Hàn Uyên thì thân trên căng cứng.

Nhìn nụ cười hài lòng trên miệng hắn, trong lòng nàng cảm thấy vừa thẹn vừa giận.

Nàng lập tức nhanh chóng bình tĩnh lại, giả vờ như không nhìn thấy, ngay cả lời nói chuyện cũng không hề ngắt quãng.

Cố Hàn Uyên thầm thán phục sự trấn định, trầm ổn của Ân Tố Tố, không hổ là Yêu nữ Ma giáo nổi danh giang hồ năm đó.

Nếu tương lai có thể để ta sử dụng, chắc chắn sẽ giúp được không ít việc.

Sau khi hàn huyên đơn giản, Ân Tố Tố đi thẳng vào vấn đề.

Du tam ca, có thể nói chuyện riêng được không.

Nếu mọi chuyện thuận lợi thì căn bản không giấu được.

Dù sao Du Đại Nham đã tàn phế nhiều năm, xương cốt tứ chi vỡ nát sớm đã mọc lệch, lúc dùng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao trị liệu tất nhiên phải bóp nát xương gãy để nối lại một lần nữa.

Đến lúc đó động tĩnh tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Thay vì lén lút, chẳng bằng ngay từ đầu cứ quang minh chính đại.

Du Đại Nham khi nhìn thấy Ân Tố Tố tới, sắc mặt đã bắt đầu khó coi, trầm mặc giả vờ như không thấy.

Đêm qua suy nghĩ cả một đêm, mặc dù không cam lòng, nhưng vì nể tình huynh đệ nên đành phải nén giận.

Vạn lần không ngờ Ân Tố Tố lại chủ động tới cửa đề nghị nói chuyện riêng.

Nếu đã chọn nói chuyện riêng, vậy chắc chắn là chuyện năm đó, Du Đại Nham cũng muốn biết chân tướng năm xưa, bằng không sống tàn phế mười mấy năm qua, dù chết cũng không thể nhắm mắt.

Sau khi Du Đại Nham đồng ý, vài tên đệ tử ở bên cạnh đưa hắn vào trong phòng, Ân Tố Tố theo sát phía sau, không để ý đến câu hỏi nghi ngờ của Trương Thúy Sơn.

Khi các đệ tử đưa Du Đại Nham vào phòng ra ngoài và đóng cửa lại, toàn bộ tiểu viện nhất thời yên tĩnh lại.

Đám người Trương Thúy Sơn không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Cố Hàn Uyên đầy hứng thú quan sát tình hình trong sân, mặc dù về đại thể sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng tò mò không biết cuối cùng sẽ diễn biến thành cục diện như thế nào.

Một lúc sau, trong phòng Du Đại Nham đột nhiên truyền ra tiếng khóc của hắn.

Vừa có bi phẫn, nhưng nhiều hơn vẫn là sự giải thoát.

Đám người Trương Thúy Sơn vốn đã tò mò hai người sẽ nói gì, lúc này nghe thấy tiếng khóc của Du Đại Nham thì không ngồi yên được nữa, lập tức xông vào trong phòng.

Chỉ thấy Du Đại Nham đang nhắm mắt thút thít trên ghế, còn Ân Tố Tố thì tay cầm một bình thuốc, mặt lộ vẻ hổ thẹn.

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, hoàn toàn không ngờ một người cứng rắn như Du Đại Nham, ngày thường luôn chịu đựng nỗi đau tàn phế, lại có lúc khóc lóc yếu đuối như vậy.

Tố Tố, nàng đã nói gì với tam ca.

Trương Thúy Sơn biết chắc chắn là vì Ân Tố Tố đã nói gì đó mới dẫn đến cảnh tượng bây giờ.

Ân Tố Tố không còn cách nào khác đành phải lặp lại những lời đã nói với Du Đại Nham.

Ngũ ca, chuyện Đồ Long Đao năm đó có nội tình khác, ta đến đây để giải thích chân tướng cho Du tam ca.

Năm đó Thiên Ưng giáo nhận được tin tức, Du tam ca đoạt được Đồ Long Đao, liền mưu tính cướp đoạt.

Sau đó Du tam ca trúng độc Văn Tu Châm của ta.

Lúc đó ta không muốn đắc tội phái Võ Đang, liền nhờ Đô Đại Cẩm của Long Môn tiêu cục hộ tống Du tam ca trở về Võ Đang Sơn.

Vạn lần không ngờ trên đường lại gặp tập kích, khiến cho Du tam ca bị Đại Lực Kim Cương Chỉ đánh gãy tứ chi.

Trương Thúy Sơn nghe đến đây mắt đã ngấn lệ quang, tràn đầy không thể tin được mà quát hỏi.

Tố Tố.

Không ngờ năm đó lại là nàng hại tam ca tàn phế nhiều năm.

Đây là lần đầu tiên Ân Tố Tố bị Trương Thúy Sơn lớn tiếng quát mắng kể từ khi thành hôn.

Nhìn trong mắt Trương Thúy Sơn mang theo sự rối rắm và nhiều hơn là tuyệt vọng, nàng biết nếu mọi chuyện phát triển theo hướng ban đầu, kết cục nhất định sẽ giống như lời Cố Hàn Uyên đã nói.

Lòng hổ thẹn với Trương Thúy Sơn từ đêm qua ngược lại đã bình ổn hơn nhiều.

Ân Tố Tố cố nén khổ sở đem chân tướng mà Cố Hàn Uyên đã nói cho biết.

Sau khi trở lại trung nguyên, chúng ta về Thiên Ưng giáo trước.

Bởi vì chuyện năm đó liên quan đến ta, nên phụ huynh vẫn luôn điều tra chân tướng.

Cuối cùng biết được người ra tay với Du tam ca là người của Tây Vực Kim Cương môn.

Võ công của Tây Vực Kim Cương môn đều là trộm học từ Thiếu Lâm, am hiểu Đại Lực Kim Cương Chỉ, Đại Lực Kim Cương Chưởng các loại ngạnh công.

Năm đó chính là bọn họ tập kích Du tam ca, dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ đánh gãy tứ chi của huynh ấy.

Mục đích là để khơi mào cuộc chiến sinh tử giữa Thiên Ưng giáo và phái Võ Đang.

Bởi vì sau lưng Tây Vực Kim Cương môn là Nhữ Dương Vương phủ của Mông Nguyên, bao gồm cả Đồ Long Đao đều là âm mưu của bọn họ nhằm khơi mào phân tranh trong võ lâm Minh quốc.

Ân Tố Tố một hơi nói ra chân tướng.

Dù trong đó có thêm vào một chút lời nói dối liên quan đến Thiên Ưng giáo.

Thiên Ưng giáo quả thật có điều tra chân tướng, nhưng trên thực tế một chút tiến triển cũng không có, dù sao Thiên Ưng giáo tuy thế lực ở Minh quốc rất lớn, nhưng tay vẫn chưa vươn tới được Mông Nguyên.

Tây Vực Kim Cương môn.

Thảo nào những năm gần đây Thiếu Lâm vẫn luôn phủ nhận chuyện năm đó.

Không ngờ còn có nội tình như vậy.

Tống Viễn Kiều thần tình ngưng trọng, bao nhiêu năm qua chuyện của Du Đại Nham vẫn là tâm bệnh của hắn, hơn nữa cũng vì vậy mà kết thù với Thiếu Lâm, quan hệ hai bên vô cùng tồi tệ.

Nhữ Dương Vương phủ, Tây Vực Kim Cương môn, thù này nhất định phải báo.

Mạc Thanh Cốc tuổi trẻ nóng tính, nóng nảy như lửa, sau khi biết chân tướng điều đầu tiên nghĩ đến chính là báo thù cho Du Đại Nham.

Nhưng may là hắn biết phải trái, không gộp cả Ân Tố Tố vào trong đó, dù sao năm đó nàng còn có lòng tốt muốn đưa Du Đại Nham về Võ Đang Sơn.

Chương 6

Vậy năm đó diệt cả nhà Long Môn tiêu cục cũng là Tố Tố nàng sao.

Trương Thúy Sơn sau khi nghe được chân tướng, sự tuyệt vọng trong mắt đã vơi đi một chút, nhưng dù nói thế nào đi nữa, việc Du Đại Nham tàn phế cũng không thoát khỏi liên quan đến Ân Tố Tố.

Hơn nữa vì chuyện diệt môn Long Môn tiêu cục cũng gây phiền phức cho phái Võ Đang, Thiếu Lâm đã lấy cớ này để gây áp lực cho Võ Đang mấy lần.

Là ta.

Dù sao làm tổn thương Du tam ca cũng không phải bản ý của ta.

Bọn họ hộ tống bất lợi, chết chưa hết tội.

Ân Tố Tố nhìn ánh mắt phẫn nộ của Trương Thúy Sơn, rất thản nhiên thừa nhận.

Dù sao nói cho cùng nàng là Yêu nữ Ma giáo, tàn nhẫn mới là bản tính thật.

Tiếp đó nàng giơ tay cầm bình thuốc lên, xòe bàn tay ra để lộ Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao bên trong.

Đây là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao mà Thiên Ưng giáo tịch thu được từ Tây Vực Kim Cương môn, chuyên trị thương thế gãy xương, ngay cả xương vỡ nát cũng có thể nối lại.

Sau khi Du tam ca dùng, tứ chi có thể khôi phục bình thường, chỉ là kinh mạch đã đứt tạm thời không có cách nào, võ công cũng không thể khôi phục.

Mọi người nghe được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có thể chữa khỏi tứ chi của Du Đại Nham thì vô cùng vui mừng.

Tốt quá rồi, tam ca được cứu rồi.

Ân Lê Đình vui vẻ nói.

Hắn đâu biết trong nguyên tác Ỷ Thiên, vài năm sau chính mình cũng sẽ đối mặt với tình cảnh tương tự như Du Đại Nham.

Trương Thúy Sơn sau khi nghe xong, cả người từ lúc nghe được chân tướng đến giờ luôn căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

Tuy sắc mặt vẫn còn khá khó coi, trong lòng vẫn còn khúc mắc, nhưng dù sao đi nữa, có thể cứu vãn sai lầm mà Ân Tố Tố đã gây ra cũng là chuyện tốt.

Ngũ đệ, chuyện năm đó không thể trách đệ muội.

Có thể đứng lên lần nữa đã là rất thỏa mãn rồi.

Ta đã tha thứ cho đệ muội, ngươi cũng đừng canh cánh trong lòng nữa.

Du Đại Nham tâm tình đã bình tĩnh lại, huống hồ còn có hy vọng đứng lên lần nữa, cũng sẽ không quấn quýt với thù hận.

Thấy sắc mặt Trương Thúy Sơn vẫn khó coi, không khỏi mở miệng khuyên bảo.

Nhưng Tố Tố dù sao cũng đã hại tam ca ngươi tàn phế mười mấy năm, nỗi đau khổ trong đó lẽ nào có thể dễ dàng xóa bỏ như vậy.

Trương Thúy Sơn vẫn không buông bỏ được khúc mắc trong lòng.

Du Đại Nham cũng vậy, nhưng không buông bỏ được thì phải làm sao.

Chuyện đã xảy ra, huống hồ Ân Tố Tố còn mang đến thuốc có thể chữa trị tứ chi, cần gì phải làm tổn thương tình cảm vợ chồng của họ nữa.

Ân Tố Tố thấy Trương Thúy Sơn nhất quyết không buông, lại nghĩ đến đêm qua đã thất thân cho Cố Hàn Uyên, nỗi tủi thân trong lòng khiến một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt nàng.

Nàng đưa Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao vào tay Trương Thúy Sơn, nức nở nói: Ngũ ca, phu thê chúng ta vốn là một thể.

Chàng đã muốn thành toàn tình nghĩa huynh đệ, vậy thì lấy mạng của ta trả lại cho Du tam ca đi.

Nói xong liền ngửa đầu nhắm mắt, mặc cho nước mắt chảy dài trên gò má mềm mại, thần tình mang theo một tia giải thoát và tuyệt vọng như tro tàn.

Trương Thúy Sơn trầm mặc một lát, rút thanh trường kiếm đặt trên bàn, chỉ vào yết hầu Ân Tố Tố.

Tốt.

Ngũ đệ.

Ngũ ca.

Mọi người không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này, vội vàng khuyên can.

Ngũ đệ.

Ta đã tha thứ cho đệ muội rồi, ngươi cần gì phải dồn ép không tha.

Du Đại Nham đã nghĩ thông suốt, lại không ngờ Trương Thúy Sơn lại chui vào ngõ cụt, vội vàng khuyên hắn.

Dù sao thuốc chữa trị tứ chi vẫn là do Ân Tố Tố mang tới, nếu lại để Trương Thúy Sơn giết nàng đền mạng.

Không nói phá hủy tình huynh đệ, ngay cả cửa ải trong lòng mình cũng khó qua, đến lúc đó còn có thể yên tâm thoải mái dùng thuốc của người ta sao.

Ân Tố Tố đang nhắm mắt chờ chết.

Nhưng so với nguyên tác Ỷ Thiên, tình hình lúc này đã tốt hơn nhiều, thứ nhất là chân tướng năm xưa đã sáng tỏ, đầu sỏ gây tội là Nhữ Dương Vương phủ của Mông Nguyên và Tây Vực Kim Cương môn, thứ hai là tứ chi của Du Đại Nham có thể cứu chữa, hóa giải được hận thù của hắn, còn giúp đỡ khuyên bảo, chứ không im lặng không nói gì, lộ ra bộ dạng đau khổ thê thảm như trong nguyên tác.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên hoàn toàn không lo lắng về sự sống chết của Ân Tố Tố.

Trương Thúy Sơn thực ra vốn không có sát ý, chỉ là nhất thời xung động mà thôi, lúc này được các huynh đệ khuyên can liền hậm hực vứt kiếm xuống, chạy ra khỏi cửa, rõ ràng là nhất thời không muốn gặp lại Ân Tố Tố.

Ngũ đệ.

Ngũ ca.

Mọi người đuổi không kịp.

Ai, đệ muội, nàng cũng đừng trách ngũ đệ.

Hắn từ nhỏ đã kiêu ngạo, làm người lại chính trực không thiên vị, trọng tình trọng nghĩa.

Chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông suốt mà thôi.

Vẫn là người lớn tuổi nhất Tống Viễn Kiều lên tiếng khuyên bảo trước.

Ân Tố Tố cuối cùng cũng mở đôi mắt nhắm nghiền ra, ánh mắt như tro tàn khiến mọi người có mặt đều thấy lòng run lên.

Tống đại ca, cảm ơn các huynh quan tâm.

Tâm tình của Ngũ ca ta hiểu.

Nói xong liền thất hồn lạc phách rời đi.

Ân Tố Tố đi lang thang không mục đích trên phái Võ Đang, ánh mắt không có tiêu cự, như mất đi ánh sáng.

Bất tri bất giác đã rời khỏi phái Võ Đang, đi vào trong núi.

Miệng nàng nói là hiểu, nhưng trong lòng lại đau khổ vạn phần, dù sao mình đã trả giá nhiều như vậy để bù đắp, vẫn bị Trương Thúy Sơn không màng tình cảm phu thê, ép phải đền mạng, nỗi bi thống trong lòng khó mà diễn tả.

Ân Tố Tố dần dần dừng lại, dưới một gốc cây đại thụ che trời giơ tay lau nước mắt, làm thế nào cũng không ngừng được.

Đột nhiên nàng lại thấy trước mắt có thêm một chiếc khăn tay trắng tinh.

Sau khi vô thức nhận lấy, nhìn lại, hóa ra là Cố Hàn Uyên.

Mặc dù hắn vẫn giữ vẻ đạm mạc như cũ, nhưng Ân Tố Tố vẫn nhạy bén bắt được một tia đau lòng ẩn giấu trong mắt hắn.

Lau đi.

Đôi mắt đẹp như vậy đừng để khóc mù.

Tuy giọng nói này vẫn lạnh lùng như đêm qua, nhưng lại khiến Ân Tố Tố phảng phất như được sưởi ấm bởi một tia nắng trong ngày đông giá rét, trái tim vốn đã dần lạnh băng lại ấm lên.

Ngươi đến đây làm gì.

Ân Tố Tố vừa dùng khăn tay lau nước mắt, vừa biết rõ mà vẫn hỏi.

Dù sao cũng nhất dạ phu thê bách nhật ân, thấy phu nhân khóc thương tâm như vậy, đến an ủi một chút không được sao.

Cố Hàn Uyên cười nhạt, ngữ khí lại trở về vẻ ngả ngớn lúc trước.

Phi.

Miệng chó không mọc được ngà voi.

Ai là vợ chồng với ngươi.

Ân Tố Tố sau khi lau khô nước mắt trên mặt, nghe được lời của Cố Hàn Uyên liền vô thức đáp trả, lại không nhận ra trong giọng nói của mình lại có một tia hờn dỗi của thiếu nữ.

Ta biết phu quân của phu nhân là Trương Thúy Sơn, không cần phải nhấn mạnh với ta nữa.

Ta coi hắn là phu quân, lại không biết hắn có còn coi ta là thê tử không.

Ánh mắt Ân Tố Tố mờ mịt, rõ ràng chuyện vừa xảy ra đã làm nàng tổn thương rất lớn.

À, tính cách của Trương Thúy Sơn nàng rõ hơn ta, lúc trước chẳng qua là nhất thời không nghĩ thông, xung động mà thôi.

Đến ngày mai hắn nhất định sẽ muốn tìm nàng nói lời xin lỗi, nhưng lại cứ giữ bộ dạng không hạ mình xuống được.

Cố Hàn Uyên dường như đang khuyên giải, nhưng thực tế lại có thâm ý khác.

Nếu không nói câu này, ngày mai Trương Thúy Sơn tìm đến Ân Tố Tố, dù không chủ động mở miệng xin lỗi, Ân Tố Tố cũng sẽ chủ động cho hắn một bậc thang đi xuống.

Nhưng bây giờ nghe trước được lời này, Ân Tố Tố có chuẩn bị tâm lý, biết đối phương sẽ xin lỗi trước, tư thế ngược lại sẽ cao hơn, liền không thể nào mở miệng cho bậc thang trước được.

Đây chính là cái gọi là chênh lệch tâm lý.

Không ngờ ngươi lại nói tốt cho Ngũ ca.

Ân Tố Tố quả thật không ngờ có thể nghe được Cố Hàn Uyên nói tốt cho Trương Thúy Sơn, với dáng vẻ như lần đầu tiên nhận thức hắn.

Cố Hàn Uyên khẽ xì một tiếng.

Ta mặc dù sẽ vì thứ mình muốn mà không từ thủ đoạn, nhưng cũng không đến nỗi vô phẩm đến mức sau lưng người khác đâm chọc vài câu vô ích.

Nói bóng gió thực ra cũng là vì vô ích, nên không có ý nghĩa, nếu có ý nghĩa thì vẫn sẽ làm.

Huống hồ lúc này bề ngoài nói là lời hay, thực tế lại đang dẫn dắt cục diện theo hướng có lợi cho mình hơn.

Ân Tố Tố không nhận ra tâm tư hiểm ác của Cố Hàn Uyên, ngược lại còn có vài phần kính trọng hắn.

Dù sao đi nữa, cảm ơn ngươi.

Lúc này tâm tình bi thương của nàng đã hoàn toàn bình ổn lại, nàng khẽ mỉm cười với Cố Hàn Uyên, má trái hiện lên một lúm đồng tiền, vô cùng động lòng người.

Khiến cho Cố Hàn Uyên không nhịn được đưa tay khẽ vuốt lúm đồng tiền trên má nàng, ngón tay cái vuốt ve cảm giác lõm xuống.

Ân Tố Tố tuy có chút giật mình trước sự bạo dạn của Cố Hàn Uyên, nhưng ngoài việc trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng nhàn nhạt thì cũng không chống cự nhiều.

Nhưng mà thần tình của Cố Hàn Uyên lúc này lại trở nên đạm mạc, thu tay về xoay người định bỏ đi.

Nếu phu nhân đã không còn buồn nữa, vậy ta đi đây.

Ngươi cứ đi như vậy sao.

Ân Tố Tố kinh ngạc trước sự dứt khoát của Cố Hàn Uyên.

Chương 7

Sao thế.

Lẽ nào phu nhân còn có chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên không quay đầu lại đáp một câu.

Ân Tố Tố ngượng ngùng một lúc, nét mặt đỏ ửng càng sâu hơn hai phần, lẩm bẩm một câu: Ta còn tưởng ngươi lại muốn uy hiếp ta làm những chuyện kia nữa chứ.

Cố Hàn Uyên vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt trở nên khinh miệt.

Phu nhân đang nghĩ chuyện tốt gì vậy.

Giao dịch của chúng ta đã hoàn thành.

Đi được mấy bước, hắn lại bỏ lại một câu.

Khăn tay tặng phu nhân, không cần trả.

Ân Tố Tố kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi của Cố Hàn Uyên, nhất thời hoàn toàn không phản ứng kịp.

Sau khi hoàn hồn, nét mặt tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Phi.

Ai nghĩ chuyện tốt.

Nói cứ như ngươi chịu thiệt vậy.

Tiểu hỗn đản ăn chùi mép không nhận nợ.

Còn nữa đừng gọi ta là phu nhân, ta không phải phu nhân của ngươi.

Ân Tố Tố không cần biết Cố Hàn Uyên đã đi xa có nghe thấy hay không, vô thức mắng to.

Đương nhiên nếu bỏ qua vẻ mặt đỏ bừng của nàng thì có lẽ sẽ có sức thuyết phục hơn.

Nàng chỉ cảm thấy càng nhịn càng tức, càng lùi càng thiệt, muốn đuổi theo đòi lại thể diện.

Đột nhiên lại mất hết cả hứng dừng bước, nhìn chiếc khăn tay còn cầm trong tay mà xuất thần suy nghĩ.

Không biết nghĩ đến điều gì, nàng lại che miệng khẽ cười.

Vui vẻ như vậy, lại kiều diễm như vậy, thanh lệ không thể tả.

Hóa ra trong lòng Ân Tố Tố đang nghĩ, xem như hôm nay Cố Hàn Uyên đã an ủi mình, cùng lắm sau này không giết hắn diệt khẩu nữa.

Hai ngày sau, quả nhiên Trương Thúy Sơn vẫn muốn tìm Ân Tố Tố xin lỗi.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Ân Tố Tố trầm mặc, hắn lại không mở miệng được, cuối cùng đành thôi.

Mà Ân Tố Tố cũng thỉnh thoảng đến sân của Du Đại Nham.

Lý do đương nhiên là thăm hỏi Du Đại Nham, còn trong lòng nghĩ gì thì chỉ có mình nàng biết.

Nhưng oái oăm là hai ngày nay một lần tình cờ gặp mặt Cố Hàn Uyên cũng chưa từng có, phảng phất như hắn đang cố ý tránh né mình.

Dĩ nhiên đối với ý nghĩ muốn tình cờ gặp mặt, trong lòng Ân Tố Tố tuyệt đối sẽ không thừa nhận, tự nhủ rằng chỉ muốn trả lại khăn tay mà thôi.

Dù sao một người phụ nữ có chồng mang theo khăn tay của người đàn ông khác thực sự không ổn.

Cố Hàn Uyên thật sự không có ý định cố ý trốn tránh Ân Tố Tố.

Chỉ là vì kế hoạch cho ngày sinh nhật trăm tuổi của Trương Tam Phong mà hoàn thiện một vài chi tiết, vừa hay không ở phái Võ Đang mà thôi.

Mục đích chính của việc an ủi Ân Tố Tố trước đó không phải là trêu chọc nàng, mà là để trấn an.

Dù sao chỉ có Ân Tố Tố mới biết bộ mặt thật của hắn, sau này rất nhiều kế hoạch tất nhiên sẽ gây ra động tĩnh lớn, nếu không trấn an nàng, khó tránh sẽ có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên biện pháp tốt nhất vẫn là giết Ân Tố Tố, dù sao chỉ có miệng người chết mới là an toàn nhất.

Không phải Cố Hàn Uyên không nỡ giết, mà là hắn tự tin có thể nắm được điểm yếu để uy hiếp Ân Tố Tố, với đẳng cấp của nàng, không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Tiên sinh Lỗ Tấn đã từng nói: Kiên nhẫn có thể mài đá thành kim.

Chỉ cần không ngừng nỗ lực, có thể biến đối phương thành hình dạng của mình.

Chuyện của Du Đại Nham tự nhiên kinh động đến Trương Tam Phong, cũng là Trương Tam Phong tự mình ra tay bóp nát xương cốt đã mọc lệch cho Du Đại Nham.

Sau khi nắn lại vị trí xương vỡ, bôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, lại dùng ván gỗ cố định, chỉ cần Du Đại Nham kiên nhẫn chờ đợi mấy tháng không vội đi lại là có thể khỏi.

Trương Tam Phong thậm chí vì để xác nhận dược hiệu của Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, đã bẻ gãy một ngón tay của chính mình để thử nghiệm hiệu quả.

May mà Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao quả thật dược hiệu kinh người, cảm giác đau nhói nhanh chóng biến mất, chỗ xương gãy truyền đến cảm giác tê ngứa, có thể cảm nhận rõ ràng xương gãy đang được chữa trị.

Chỉ có thể nói Trương Tam Phong đối với mấy người đệ tử của mình quả thực yêu thương hết mực, coi như con ruột.

Mà Võ Đang Thất Hiệp thì bị cảm động đến mức liên tục lau nước mắt.

Trương Tam Phong càng đối với Ân Tố Tố tán thưởng không ngớt, không hề tính toán đến việc nếu ban đầu Du Đại Nham không trúng độc Văn Tu Châm thì đã không có những chuyện sau này xảy ra.

Đương nhiên trên thực tế cho dù lúc đó Du Đại Nham hoàn toàn lành lặn, cũng chưa chắc có thể thoát khỏi tính kế của Nhữ Dương Vương phủ.

Trương Tam Phong ngược lại có ý định làm cho Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố hòa hảo, đáng tiếc bầu không khí chiến tranh lạnh lúng túng giữa hai người vẫn chưa được hóa giải.

Thời gian sẽ không vì ai mà dừng lại, ngày sinh nhật trăm tuổi của Trương Tam Phong đã đến đúng hẹn.

Vốn dĩ chỉ là các đại quan của phái Võ Đang đến chúc thọ, chưa từng phát thiệp mời, nhưng số lượng các đại môn phái đến du sơn bái phỏng lại rất nhiều.

May là ở thế giới này thực lực của phái Võ Đang rất mạnh, không ai dám gây sự.

Ngoại trừ Diệt Tuyệt Sư Thái của Nga Mi mang theo Ỷ Thiên Kiếm, vũ khí của các đại môn phái khác đều bị gửi lại ở Giải Kiếm Trì.

Các môn phái dẫn đầu lần lượt là Bắc Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn, Không Động.

Vốn dĩ phải là chưởng môn Hoa Sơn phái Tiên Vu Thông ở thế giới này cũng chỉ là chưởng môn của phái Ưng Xà Bác Kích, thực lực môn phái chỉ có thể coi là nhị lưu, còn bọn Hải Sa Bang thì ngay cả tư cách vào ngồi cũng không có.

Dẫn đầu phái Võ Đang tự nhiên là Trương Tam Phong, bên cạnh ngồi các vị quan chủ bao gồm cả Mộc Đạo Nhân.

Phía sau là Võ Đang Thất Hiệp đứng ngoại trừ Du Đại Nham.

Lui về sau nữa, trong đám đệ tử đời thứ ba tụ tập ở một góc, Cố Hàn Uyên đang có chút hứng thú nhìn những vị khách không mời mà đến trước mắt.

Đáng nhắc tới chính là triều đình Minh quốc vậy mà cũng phái người đến.

Chính là trang chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, Thượng Quan Hải Đường.

Bất quá với tư cách là người quản lý tình báo của Hộ Long Sơn Trang, Thượng Quan Hải Đường quả thật cũng sẽ chạy tới tham gia náo nhiệt kiểu này.

Thượng Quan Hải Đường mặc bạch y, không vương một hạt bụi, thân hình gầy yếu, đầu đội khăn xếp, tay cầm quạt xếp, mày thanh mắt sáng, tuấn mỹ hơn người.

Nếu không phải biết nàng nữ giả nam trang, người ta chỉ biết thốt lên một câu Thật là một mỹ thiếu niên.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên đã biết giới tính của đối phương, chỉ cần hơi tưởng tượng một chút hình ảnh của nàng sau khi mặc đồ nữ đã cảm thấy kinh diễm.

Mặc dù về mặt phong tình có hơi kém một chút, nhưng chỉ bàn về nhan sắc thì còn hơn Ân Tố Tố ba phần.

Nếu để Cố Hàn Uyên chấm điểm thì ít nhất cũng phải trên 90 điểm.

Tiện thể nhắc tới, Ân Tố Tố trong lòng hắn thuộc về cấp bậc mỹ nhân 90 điểm.

Thượng Quan Hải Đường có chút cảm giác được ánh mắt quan sát của Cố Hàn Uyên, thấy đó là một đệ tử đời thứ ba tướng mạo tuấn tú, khí chất xuất chúng.

Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng cũng không để tâm, khẽ phe phẩy quạt xếp, hơi gật đầu ra hiệu.

Đối với nàng mà nói, bị người khác chú ý là chuyện thường ngày, điều bất đắc dĩ là ngày thường nhìn chằm chằm nàng đa số là nữ giới.

Hôm nay đột nhiên nhìn thấy một thiếu niên tuấn mỹ như Cố Hàn Uyên, tâm tình ngược lại tốt hơn nhiều.

Nhất là khí chất của đối phương dù ẩn trong đám người vẫn như hạc giữa bầy gà, khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Cố Hàn Uyên thưởng thức xong khuôn mặt đẹp của Thượng Quan Hải Đường liền dời ánh mắt đến phái Nga Mi.

Dẫn đầu là Diệt Tuyệt Sư Thái, khoảng hơn bốn mươi tuổi, dung mạo ngược lại đẹp hơn trong tưởng tượng.

Đáng tiếc mặt lạnh như sương, giống như mọi người đều thiếu nợ nàng tiền vậy, gắng gượng kéo vẻ đẹp 80 điểm xuống còn 60 điểm.

E rằng trên giang hồ mọi người đều quên mất lúc còn trẻ nàng cũng là một mỹ nhân.

Các đệ tử sau lưng Diệt Tuyệt Sư Thái thì tương đối đáng xem hơn.

Không biết là do luyện võ có tác dụng nâng cao khí chất dung mạo hay là Nga Mi khi chọn đệ tử đều chọn những phôi mỹ nhân.

Nhìn lướt qua không có ai nhan sắc dưới 70 điểm.

Chương 8

Nhất là hai nữ đệ tử dẫn đầu càng ở trên 80 điểm.

Trong đó người vóc dáng cao gầy, diện mục tuấn tú, đáng tiếc xương gò má hơi cao, môi mỏng, có vẻ chua ngoa, phần lớn là Đinh Mẫn Quân có không ít vai diễn.

Còn người kia chắc là một đệ tử khác của Diệt Tuyệt Sư Thái, Bối Cẩm Nghi.

Nếu chỉ bàn về dung mạo thì không bằng Đinh Mẫn Quân, nhưng khí chất của cô gái nhà bên của nàng lại khiến người ta thưởng thức hơn Đinh Mẫn Quân.

Cố Hàn Uyên đang đánh giá các nữ đệ tử xinh đẹp của Nga Mi, đột nhiên trong lòng khẽ động, vô thức nhìn về phía vị trí của Ân Tố Tố.

Quả nhiên bắt gặp ánh mắt của nàng đang nhìn tới.

Ân Tố Tố hơi hoảng hốt cúi đầu, gắng gượng kiềm chế tâm tình xấu hổ đến đỏ mặt.

Trong lòng lại thầm mắng mình có gì phải sợ, sao lại chột dạ như vậy.

Hóa ra mấy ngày nay Ân Tố Tố vẫn không thể gặp lại Cố Hàn Uyên, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy người, khó tránh khỏi vô thức chuyển sự chú ý lên người hắn.

Kết quả lại thấy Cố Hàn Uyên đang nhìn về phía các nữ đệ tử Nga Mi, đang lúc bất mãn bĩu môi thì bị hắn bắt gặp.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút liền đoán được suy nghĩ của Ân Tố Tố, có chút buồn cười mà nhìn nàng.

Khi Ân Tố Tố bình phục tâm tình ngẩng đầu lên, liền thấy Cố Hàn Uyên im lặng làm một khẩu hình với nàng.

Các nàng không đẹp bằng nàng.

Ân Tố Tố đọc hiểu xong cũng không dám nhìn Cố Hàn Uyên nữa, chỉ có thể quay lưng về phía hắn, lắng nghe nhịp tim đập nhanh của mình, khóe miệng cũng cong lên một nụ cười, ngược lại đã xua tan hết tâm tình căng thẳng khi sắp đối mặt với kiếp nạn.

Thầm nghĩ, kiếp nạn hôm nay liền dựa vào ngươi.

Nếu sự việc không thuận lợi. thì cũng thôi vậy.

Các đại môn phái đến thăm trước tiên vô cùng qua loa biểu thị chúc mừng sinh nhật trăm tuổi của Trương Tam Phong.

Những môn phái còn chút thể diện đều mang theo lễ vật, còn những môn phái không biết xấu hổ thì chỉ thuận miệng nói vài câu chúc mừng khô khốc rồi nhìn chằm chằm Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố.

Sau khi xong xuôi những màn võ thuật bề ngoài, các đại môn phái do Không Văn Phương Trượng của Bắc Thiếu Lâm dẫn đầu bắt đầu làm khó dễ.

Chỉ thấy Không Văn đi tới trước mặt Trương Tam Phong làm một lễ Phật.

Trương Chân Nhân, bần tăng nếu xét theo tuổi tác thì là vãn bối của người.

Hôm nay ngoài việc mừng thọ, vốn không nên nhắc đến chuyện khác.

Nhưng bần tăng thân là Phương Trượng Bắc Thiếu Lâm, có vài lời muốn thỉnh giáo tiền bối, cũng xin Trương Chân Nhân đừng phiền

lòng.

Không Văn này tuy lễ tiết đầy đủ, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy ý đồ gây sự, trước tiên nói rõ mình là vãn bối, sau đó lại nhắc tới mình là Phương trượng Bắc Thiếu Lâm, nâng địa vị của mình lên ngang hàng với Trương Tam Phong.

Dùng lời nói chặn đứng kẽ hở để Trương Tam Phong từ chối việc bị hỏi thăm trong ngày sinh nhật.

Trương Tam Phong đã sống trăm năm, hạng người nào, chuyện gì mà chưa từng thấy qua, có thể nói lông mi cũng rỗng tuếch, chỉ là ngày thường tu thân dưỡng tính quen rồi, nên tính tình bình thản.

Hôm nay các đại môn phái rõ ràng là mượn cớ chúc thọ, mục đích thực sự chắc chắn là nhắm vào vợ chồng ngũ đệ tử biết được tung tích của Tạ Tốn và Đồ Long Đao.

Lúc này bị Không Văn dùng đại thế ép buộc cũng không thể nói lời từ chối, liền nói thẳng vào vấn đề: Đại sư có phải là vì ngũ đệ tử Trương Thúy Sơn của ta mà đến không.

Trương Thúy Sơn trong lòng sớm đã có chuẩn bị, mặc dù biết kiếp nạn hôm nay không dễ vượt qua, nhưng cũng không có ý sợ hãi, thản nhiên bước ra khỏi hàng.

Không Văn thấy chính chủ đã đến, liền đi thẳng vào vấn đề.

Chính là vậy, chúng ta có hai việc, muốn thỉnh giáo Trương Ngũ Hiệp.

Việc thứ nhất, Trương Ngũ Hiệp đã giết cả nhà 71 người của Long Môn tiêu cục thuộc phái Thiếu Lâm chúng ta.

Mạng sống của bảy mươi mốt người này, nên giải quyết thế nào.

Việc thứ hai, tệ sư huynh Không Kiến Đại Sư, cả đời lòng dạ từ bi, không tranh với đời, lại bị Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn hại chết, nghe nói Trương Ngũ Hiệp biết tung tích của hắn, cũng xin Trương Ngũ Hiệp cho biết.

Trương Thúy Sơn mấy ngày trước vừa mới biết được người giết cả nhà Long Môn tiêu cục chính là thê tử của mình, Ân Tố Tố, thần tình có chút do dự.

Hắn cả đời cương trực không thiên vị, kết quả lại là thê tử của mình đẩy hắn vào thế lưỡng nan, không thể làm gì khác hơn là hòa hoãn nói: Mạng sống của 71 người Long Môn tiêu cục không phải do vãn bối gây ra.

Ân Tố Tố tự nhiên cũng chú ý đến sự do dự này của Trương Thúy Sơn, ngược lại không trách hắn, chỉ là khó tránh khỏi có thêm một tia thất vọng.

Không Kiến Đại Sư viên tịch quả thực làm người ta đau lòng, chỉ là Kim Mao Sư Vương đó cùng vãn bối có tình huynh đệ, kết nghĩa kim lan.

Tạ Tốn ở đâu, thật không dám giấu giếm, vãn bối quả thực biết.

Nhưng người trong võ lâm chúng ta, trọng nhất một chữ Nghĩa, đầu của Trương Thúy Sơn có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tung tích của nghĩa huynh ta, tuyệt đối không thể tiết lộ.

Chuyện này không liên quan đến ân sư của ta, cũng không liên quan đến các vị đồng môn của ta, do một mình Trương Thúy Sơn gánh chịu.

Các vị nếu muốn lấy cái chết ép buộc, muốn chém muốn giết, xin cứ ra tay.

Trương mỗ cả đời chưa từng làm nửa việc hổ thẹn với sư môn, càng không giết oan một người tốt nào, các vị hôm nay nhất định phải ép ta vào chỗ bất nghĩa, cùng lắm thì chết mà thôi.

Trương Thúy Sơn vốn cũng không quá lo lắng chuyện hôm nay.

Dù sao nếu động võ, Võ Đang có thể tiêu diệt toàn bộ võ lâm nhân sĩ có mặt tại Tử Tiêu Cung.

Nhưng nước đã đến chân lại là tính kiêu ngạo gây họa, nói ra lời đền mạng.

Không Văn lắc đầu, hiển nhiên không đồng tình với lời nói của Trương Thúy Sơn.

A Di Đà Phật.

Mạng sống của 71 người Long Môn tiêu cục lẽ nào chỉ một câu không phải Trương Ngũ Hiệp gây ra là có thể kết thúc.

Tên Tạ Tốn kia càng là kẻ giết người vô số, ác tặc tội ác tày trời, lẽ nào có thể bao che cho hắn.

Giao Tạ Tốn ra.

Ngoại trừ phái Nga Mi vẫn còn tương đối dè dặt, những người của các đại môn phái khác đều nhao nhao gào thét.

Trương Thúy Sơn bị khí thế của đám đông ép buộc, mặt lộ vẻ rối rắm, không phải là muốn khai ra Ân Tố Tố và tung tích của Tạ Tốn, mà là đang do dự có nên nói rõ Tạ Tốn bị Thành Côn hãm hại hay không.

Nếu bây giờ công bố ra khó tránh sẽ đánh rắn động cỏ, sau này muốn tìm được tung tích của Thành Côn sẽ càng khó hơn.

Ân Tố Tố hiểu lầm, cho rằng Trương Thúy Sơn đang vì chuyện mình giết 71 người của Long Môn tiêu cục mà canh cánh trong lòng.

Nàng thầm nghĩ: Thôi vậy, thôi vậy.

Dù sao cũng một kiếp phu thê, ân ái một đời.

Mình đã có lỗi với chàng, hôm nay trả lại cũng tốt.

Nhưng ngay lúc Ân Tố Tố định bước ra khỏi hàng để thẳng thắn thừa nhận mình là người đã giết cả nhà Long Môn tiêu cục, đồng tử nàng bỗng co rụt lại, không thể tin được nhìn người đã bước ra giữa sân trước nàng một bước, hướng về đám đông chắp tay rồi cất giọng sang sảng.

Tại hạ Cố Hàn Uyên, hổ thẹn là đệ tử đời thứ ba của Võ Đang.

Chuyện hôm nay đến nước này, có vài lời không nói không được.

Không Văn đại sư đức cao vọng trọng, danh khắp thiên hạ, chắc sẽ không ngăn cản một đệ tử nhỏ bé như ta nói vài lời công đạo chứ.

Người ra sân chính là Cố Hàn Uyên, hắn thấy Ân Tố Tố có vẻ muốn tự thú, thầm mắng một câu đàn bà ngu ngốc, không thể làm gì khác hơn là ra sân trước để giải vây.

May mà đối với kế hoạch ảnh hưởng không lớn, không chừng còn có thu hoạch ngoài ý muốn cũng khó nói.

Cố Hàn Uyên đột nhiên trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, không chỉ khiến đám người Không Văn thuộc các đại môn phái sững sờ, mà còn làm cho đám người Võ Đang chấn động không nhẹ.

Thậm chí rất nhiều đệ tử phái Võ Đang cũng không nhận ra Cố Hàn Uyên, kẻ vốn như một tiểu trong suốt này, chỉ có sáu người như Du Đại Nham gần đây thường xuyên được đến thăm mới thỉnh thoảng thấy được bóng dáng của hắn.

Họ chỉ biết Du Đại Nham có một người đệ tử tuy tướng mạo tuấn tú nhưng không có chút cảm giác tồn tại nào.

Thượng Quan Hải Đường cũng lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ người mà mình có vài phần thưởng thức sau mấy lần nhìn nhau phía trước lại xuất hiện giữa sân trong tình huống này.

Trong lòng nàng ngược lại cũng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể bình an vô sự.

Diệt Tuyệt Sư Thái hơi nhíu mày, đối với bà ta, điều quan trọng nhất là tìm được tung tích của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, để báo thù cho huynh trưởng Phương Bình của bà.

Vốn thấy sự việc đã có tiến triển, lại đột nhiên bị Cố Hàn Uyên chen ngang một gậy, khó tránh khỏi cảm thấy bất mãn.

Còn các đệ tử sau lưng Diệt Tuyệt chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên không biết tự lượng sức mình, chỉ tiếc cho khuôn mặt ưa nhìn kia của hắn.

Ân Tố Tố còn kinh ngạc hơn bất kỳ ai có mặt tại đây.

Nàng nhìn ra được, nếu không phải mình nhất thời xúc động, với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, hắn sẽ không lựa chọn đứng ra vào thời khắc nguy hiểm như vậy.

Mặc dù vẫn cảm thấy có chút không cam lòng vì bị uy hiếp đêm đó, nhưng sau lần được hắn xoa dịu trước đó, cộng thêm sự tương tác ngầm vừa rồi, không thể phủ nhận rằng trong lòng đã có vài tia tình ý.

Lại bị cảm động như thế này, Ân Tố Tố bắt đầu dao động.

Lúc này, nàng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Cố Hàn Uyên, âm thầm cầu nguyện cho hắn bình an vô sự.

Trong mấy bước chân quyết định bước ra, Cố Hàn Uyên đã quyết định xong việc sau này mình phải bước ra sân khấu.

Mà muốn trở nên khác biệt thì phải có đủ danh vọng, và Không Văn với sắc mặt khó coi cùng Không Trí với vẻ mặt khổ sở trước mắt chính là công cụ người tiện dụng nhất để cày danh vọng.

Chương 9

Tống Viễn Kiều là người độ lượng, thấy Cố Hàn Uyên đứng ra thu hút hỏa lực trong cục diện nguy hiểm như vậy, vô thức muốn ngăn cản, lại bị Trương Tam Phong đưa tay ngăn lại.

Mà Trương Tam Phong đang có chút hứng thú nhìn người đệ tôn vốn không có cảm giác tồn tại, lúc này lại như tỏa ra vạn trượng quang mang, khẩu chiến quần hùng.

Với nhãn lực của ông, gặp phải tình huống thế này tự nhiên không khó để nhìn ra Cố Hàn Uyên ngày thường che giấu rất sâu đã có tu vi cảnh giới Tiên Thiên Sơ Kỳ.

Dù chưa từng thấy hắn xuất thủ, nhưng bước chân, ánh mắt, khí tức, những thông tin này khiến tu vi cảnh giới mà Cố Hàn Uyên che giấu gần như không thể ẩn mình trong mắt Trương Tam Phong.

Đương nhiên, trong sân có nhãn lực như vậy cũng chỉ có một mình Trương Tam Phong, ngay cả Mộc Đạo Nhân cũng còn kém một bậc.

Không Văn nghe Cố Hàn Uyên dùng lời lẽ tương tự như những gì hắn nói với Trương Tam Phong trước đó, sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

Mơ hồ có dự cảm hôm nay sẽ không được như ý.

Không Văn người này nhìn như đức cao vọng trọng, lòng dạ từ bi, kỳ thực lòng dạ cực hẹp hòi, thường dùng ác ý lớn nhất để phỏng đoán người khác, lại thích khoe khoang chút thông minh vặt để thỏa mãn cảm giác ưu việt của mình.

Trên thực tế, Không Văn không hề để tâm đến Long Môn Tiêu Cục.

Dù sao Long Môn Tiêu Cục chỉ là tiêu cục do Đô Đại Cẩm, một đệ tử tục gia tư chất võ học không tốt bị Bắc Thiếu Lâm cho thôi học, mở ra mà thôi.

Mà những đệ tử tục gia như Đô Đại Cẩm ở trong lãnh thổ Minh quốc không có một ngàn cũng có tám trăm.

Thậm chí hàng năm đều có một hai đệ tử tục gia tương tự Đô Đại Cẩm chết đi.

Cũng không thấy Bắc Thiếu Lâm vì ai đi đòi lại công đạo.

Như vậy, Đô Đại Cẩm trong lòng Không Văn có thể có địa vị gì chứ.

Chẳng qua là vì vừa hay dính đến Trương Thúy Sơn, có thể nhân đó đả kích phái Võ Đang mà thôi.

Việc báo thù cho Không Kiến ngược lại là thật lòng, dù sao ông ta cũng là cao thủ mạnh nhất trên danh nghĩa của Bắc Thiếu Lâm.

Hơn nữa, danh tiếng của Không Kiến cực tốt, nếu không cũng sẽ không khiến Tạ Tốn phải tâm phục khẩu phục.

Cái chết của Không Kiến đã làm tổn hại cực lớn đến lợi ích của Bắc Thiếu Lâm.

Còn việc tranh đoạt Đồ Long Đao cũng là vì nâng cao địa vị giang hồ của Bắc Thiếu Lâm, đối với bản thân Đồ Long Đao thì lại không có hứng thú gì.

Tiểu thí chủ đã có lời muốn nói, cũng xin nói thẳng.

Không Văn cố gắng cậy già lên mặt để tìm lại chút thể diện, giành lại quyền chủ động.

Cố Hàn Uyên cũng không để tâm đến lời khiêu khích có phần vụng về của Không Văn.

Không biết Không Văn đại sư trong tay có bằng chứng xác thực việc ngũ sư thúc của tại hạ sát hại bảy mươi mốt mạng người của Long Môn Tiêu Cục không.

Không Văn nhíu mày, nhưng cũng chỉ có thể nói thật.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng lúc đó người có khả năng nhất và có động cơ nhất cũng chỉ có Trương Ngũ Hiệp.

Cố Hàn Uyên thấy Không Văn thừa nhận không có chứng cứ, liền tung ra đòn chí mạng.

Nói cách khác, Không Văn đại sư là đang dùng tội danh có lẽ có để ép hỏi ngũ sư thúc của ta sao.

Không ngờ Không Văn đại sư đức cao vọng trọng trên giang hồ, Bắc Thiếu Lâm lừng lẫy danh tiếng hóa ra lại tự ví mình với Hoàng đế Tống quốc sao.

Bước tiếp theo có phải là muốn áp giải ngũ sư thúc đến Bắc Thiếu Lâm tùy ý tra hỏi rồi xử trảm không.

Cố Hàn Uyên vừa dứt lời, cả đại điện mấy trăm người trong nháy mắt yên lặng đến mức chỉ còn lại tiếng hít thở.

Mặc dù có chút ngụy biện, nhưng khoảng cách từ lúc Nhạc Phi bị oan sát đến nay cũng mới chỉ qua hai mươi năm.

Chuyện năm đó đã gây chấn động cả thiên hạ.

Dù là ở Minh quốc cũng là chuyện ai ai cũng biết.

Mà tội danh có lẽ có cũng từ đó bị người trong thiên hạ căm ghét.

Với uy vọng của Nhạc Phi ở các nước Trung Nguyên năm đó, nếu Bắc Thiếu Lâm bị gắn cho cái tội noi theo Hoàng đế Tống quốc Triệu Cấu, dùng tội danh có lẽ có để oan sát Trương Thúy Sơn, Bắc Thiếu Lâm rất có thể sẽ bị những người kính trọng Nhạc Phi trong thiên hạ san thành bình địa.

Cho nên cái nồi đen tội danh có lẽ có này, Không Văn và Bắc Thiếu Lâm tuyệt đối không gánh nổi.

Hơn nữa, việc Cố Hàn Uyên nói Bắc Thiếu Lâm tự ví với Hoàng đế Tống quốc càng là phạm vào điều cấm kỵ.

Một môn phái giang hồ lại tự ví với Hoàng đế, rốt cuộc là muốn làm gì.

Ngươi Ngươi Không Văn bị chấn kinh đến mức không nói nên lời, chỉ có thể lắp bắp nói mấy chữ ngươi.

Mà các đại môn phái khác cũng lòng còn sợ hãi, không còn ồn ào như trước.

Thượng Quan Hải Đường cũng vô cùng bội phục sự gan to bằng trời của Cố Hàn Uyên.

Dám trực tiếp chụp cho Bắc Thiếu Lâm cái mũ muốn dùng tội danh có lẽ có để oan sát Trương Thúy Sơn.

Còn chuyện tự ví với Hoàng đế thì tương đối vi diệu.

Nếu không truy cứu, chỉ là chuyện cười cho qua.

Nếu thật sự muốn truy cứu, triều đình hoàn toàn có lý do để ra tay với Bắc Thiếu Lâm.

Ân Tố Tố ngược lại rất hiểu sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên, chuyện trực tiếp chụp mũ đen này hoàn toàn là việc mà hắn có thể làm ra.

Chiêu này quả thực lợi hại, nhưng mấu chốt là chuyện của Tạ Tốn phải giải quyết thế nào đây.

Coi như ép lui được Thiếu Lâm, nhưng các đại môn phái còn lại tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ lòng tham đối với Đồ Long Đao.

Cố Hàn Uyên nhìn biến hóa trong sân, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, ánh mắt cố ý liếc nhìn Không Trí đang rục rịch, trong nháy mắt đã châm lên ngọn lửa giận của hắn.

Tiểu tử, ăn nói hàm hồ.

Dám vu khống Bắc Thiếu Lâm.

Hôm nay không thể để ngươi sống.

Không Trí tính tình vốn nóng nảy dễ nổi giận, lại bị Cố Hàn Uyên khiêu khích như vậy, trong nháy mắt mất đi lý trí, nhảy lên một cái hướng Cố Hàn Uyên xuất thủ.

Sư đệ không được.

Không Văn tuy cũng rất tức giận với lời của Cố Hàn Uyên, nhưng dù sao vẫn biết hôm nay không thích hợp động thủ, nếu không một khi biến thành cuộc hỗn chiến quy mô lớn, bao gồm cả Bắc Thiếu Lâm đều có thể sẽ bị giữ lại trên núi Võ Đang.

Hắn vẫn có chút tự biết mình về so sánh thực lực, trước đó ép buộc Trương Thúy Sơn cũng là dựa vào sự phối hợp của các đại môn phái, mang theo đại thế cùng danh nghĩa hiệp nghĩa.

Nếu không, cho hắn mười lá gan cũng không dám đến trước mặt Trương Tam Phong tìm chết.

Chỉ là vạn vạn không ngờ người bị nhắm vào là mình thì vẫn còn bình tĩnh, ngược lại Không Trí làm nền suốt nửa ngày lại không kìm được lửa giận mà ra tay với Cố Hàn Uyên.

Không Trí ra tay quá nhanh và quá bất ngờ.

Không chỉ Không Văn không kịp ra tay ngăn cản, ngay cả phía phái Võ Đang cũng không có mấy người phản ứng kịp.

Chỉ có thể lác đác hô lên vài tiếng cẩn thận.

Ân Tố Tố chính là một trong những người nhắc nhở, không phải vì võ công của nàng cao siêu, mà là vì vẫn luôn chú ý đến Cố Hàn Uyên, vô thức hô lên.

Đáng tiếc nàng cũng chỉ có thể lộ vẻ lo lắng lên tiếng nhắc nhở, muốn lên trước giúp đỡ lại không làm được.

Mộc Đạo Nhân đã che giấu tu vi cảnh giới thật sự nhiều năm, đương nhiên sẽ không lựa chọn bại lộ trong trường hợp này.

Trương Tam Phong ngược lại có ý định ra tay tương trợ.

Nhưng khi nhìn thấy thế ra đòn của Cố Hàn Uyên, ông quyết định quan sát thêm một chút, biết đâu sẽ có kinh hỉ cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên thấy Không Trí mặt mày hung ác lao về phía mình.

Ánh mắt tĩnh lặng, tay nắm chuôi kiếm.

Không Trí cũng phát hiện động tác của Cố Hàn Uyên, nhưng không hề để tâm đến sự phản kháng của hắn.

Dù sao cũng chỉ là một đệ tử đời thứ ba nhỏ nhoi mà thôi.

Tuổi còn trẻ như vậy thì có thể có bao nhiêu thực lực.

Khóe mắt hắn vẫn chú ý nhiều hơn đến Trương Tam Phong ở cách đó không xa, lo lắng ông sẽ đột nhiên ra tay ngăn cản mình.

Người khác có lẽ không kịp, chẳng lẽ Trương Tam Phong còn có thể cản không nổi sao.

Không Trí tuy bị Cố Hàn Uyên chọc giận, lời nói và động tác đều vô cùng hung ác, nhưng trên thực tế cũng chưa hoàn toàn mất lý trí.

Chỉ cần nhìn hắn quan tâm đến động tĩnh của Trương Tam Phong hơn là biết trước khi ra tay vẫn có suy tính hậu quả.

Hắn cũng không ngốc đến mức cho rằng mình có thể ngay trước mặt Trương Tam Phong giết chết một đệ tử phái Võ Đang.

Nhiều nhất cũng chỉ là muốn bắt Cố Hàn Uyên để trút giận mà thôi.

Chương 10

Cho nên Không Trí cũng không sử dụng võ công cao thâm gì, chỉ đơn thuần một chưởng vỗ về phía Cố Hàn Uyên.

Tự tin rằng dù Cố Hàn Uyên có phản kháng cũng không đỡ nổi một chưởng của mình.

Cố Hàn Uyên cũng đã sớm liệu định Không Trí nhất định sẽ sơ suất.

Dù sao tuổi tác của mình bày ra đó, đệ tử đời thứ ba có võ công cao nhất phái Võ Đang là Tống Thanh Thư cũng chỉ mới ở cảnh giới Hậu Thiên Đỉnh Phong.

Mà Không Trí lại là Tiên Thiên đỉnh phong.

Chênh lệch trọn một đại cảnh giới và ba tiểu cảnh giới.

Lại chưa từng nghe qua danh tiếng của Cố Hàn Uyên, không khinh thường mới là lạ.

Huống hồ tính cách Không Trí vốn nóng nảy dễ giận, lại tự phụ võ công, cho rằng mình có thể tùy ý nắm bắt Cố Hàn Uyên.

Trong thoáng chốc, Không Trí đã vọt tới trước mặt Cố Hàn Uyên, nhưng 99% sự chú ý lại đặt ở trên người Trương Tam Phong đang đứng im một bên.

Thậm chí không chỉ là liếc mắt, mà đầu cũng đã ngoảnh sang.

Có thể thấy Trương Tam Phong dù không ra tay cũng đã giúp Cố Hàn Uyên kiềm chế phần lớn sự chú ý của Không Trí.

Mà Cố Hàn Uyên sớm đã có chuẩn bị đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, tiếng xé gió truyền vào tai Không Trí.

Kiếm pháp tinh diệu Thần Môn Thập Tam Kiếm đã được Cố Hàn Uyên sử dụng, với một tốc độ sắc bén đâm thẳng vào huyệt Thần Môn trên cổ tay của Không Trí.

Thần Môn Thập Tam Kiếm dù sao cũng là do Trương Tam Phong tỉ mỉ sáng tạo ra.

Mặc dù không bằng Thái Cực Kiếm Pháp và Lưỡng Nghi Thần Kiếm những tuyệt học như vậy, nhưng cũng không phải là người bình thường trên giang hồ có thể đối phó.

Hơn nữa Thần Môn Thập Tam Kiếm có độ khó cực cao, trong Võ Đang Thất Hiệp cũng chỉ có Du Liên Châu và Ân Lê Đình biết sử dụng.

Đợi đến khi Không Trí sắc mặt đại biến muốn đổi chiêu thì đã không kịp, chỉ có thể gắng gượng tiếp tục xuất chưởng, cố gắng vỗ vào thân kiếm.

Nhưng Thần Môn Thập Tam Kiếm vốn cương mãnh sắc bén, chú trọng nhanh, chuẩn, tàn nhẫn.

Nếu Cố Hàn Uyên chưa đến Tiên Thiên cảnh giới thì có thể còn bị né tránh, nhưng hắn bây giờ đã là Tiên Thiên Sơ Kỳ.

Huống chi dưới tình thế vội vàng, Không Trí muốn né tránh căn bản là không thể.

Khi hai người tách ra, Cố Hàn Uyên thần tình đạm mạc, như thể người vừa ra tay không phải là hắn.

Mà Không Trí lại nắm chặt cổ tay của mình, trong kẽ tay không ngừng có máu tươi nhỏ xuống đất.

Nếu không phải Không Trí vào thời khắc cuối cùng thu tay kịp thời, cổ tay ít nhất cũng đã bị chặt đứt một nửa.

Không Trí thần tình ngưng trọng nhìn Cố Hàn Uyên, phun ra hai chữ: Tiên Thiên.

Đám người một mảnh xôn xao.

Sự việc xảy ra quá nhanh, rất nhiều người thực lực yếu thậm chí còn không thấy rõ, Không Trí đã bị thương.

Các đệ tử của các đại môn phái bắt đầu xì xào bàn tán.

Tiên Thiên cảnh giới đối với đại đa số người đều là một cái ngưỡng.

Tư chất học võ không đủ cả đời cũng không vượt qua được, kẹt lại hơn phân nửa người có lòng hướng võ.

Mấy năm gần đây, do quốc lực Minh quốc cường thịnh, nhân tài có thiên phú trong lãnh thổ Minh quốc đa số đều lựa chọn gia nhập các thế lực do triều đình thành lập.

Trong giang hồ, các đệ tử cùng thế hệ với Cố Hàn Uyên của các đại môn phái tuy có không ít người đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới, nhưng những người này tuyệt đại đa số tuổi tác đều tương đương thậm chí còn lớn hơn Võ Đang Thất Hiệp, tiềm lực sớm đã hao hết, không còn khả năng tiến thêm một bước.

Đệ tử tuổi tác tương đương Cố Hàn Uyên đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới càng là hiếm thấy, bọn họ đều là những thanh niên tuấn kiệt nổi danh thiên hạ.

Giống như một số môn phái hạng hai càng là không có lấy một đệ tử Tiên Thiên cảnh giới.

Trước đây, phái Võ Đang có dấu hiệu sa sút, tuy là vì Võ Đang Thất Hiệp tuổi tác không lớn, phần lớn mới ba mươi mấy tuổi, lớn nhất Tống Viễn Kiều cũng chưa đến năm mươi.

Cho nên đệ tử họ thu nhận tuổi cũng không lớn, cảnh giới thấp cũng là điều có thể thông cảm.

Trước khi Cố Hàn Uyên xuất hiện, đệ tử đời thứ ba của phái Võ Đang có thiên phú cao nhất không ai khác là Tống Thanh Thư.

Nhưng cũng chỉ là hạng trung thượng, hiện tại càng chỉ là Hậu Thiên Đỉnh Phong.

Nếu không có cơ duyên đặc biệt, thành tựu sẽ có hạn, Tông Sư cơ bản là vô vọng.

Tống Thanh Thư đã gần hai mươi tuổi mà vẫn chưa có được danh xưng Ngọc Diện Mạnh Thường, sắc mặt khó coi nhìn Cố Hàn Uyên đứng trong sân, chỉ cảm thấy vị trí đó đáng lẽ phải thuộc về hắn.

Lòng đố kỵ gặm nhấm hắn, không nhịn được siết chặt nắm tay.

Trên giang hồ, môn phái hoặc thế lực đỉnh cấp ít nhất phải có một vị Đại Tông Sư trấn giữ.

Môn phái nhất lưu thì ít nhất phải có một vị Tông Sư, lại có rất nhiều môn phái yêu cầu chưởng môn nhất định phải đạt đến cảnh giới Tông Sư mới có thể kế nhiệm.

Môn phái nhị lưu thông thường người mạnh nhất chính là chưởng môn, thường là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong.

Cố Hàn Uyên lấy cảnh giới Tiên Thiên Sơ Kỳ làm thương tổn Tiên Thiên đỉnh phong Không Trí.

Còn việc trong quá trình đó Không Trí khinh thường, lại bị Trương Tam Phong kiềm chế hơn phân nửa sự chú ý, những điều này cũng không thể coi là cái cớ.

Cộng thêm Cố Hàn Uyên mới mười bảy, mười tám tuổi, mọi người chỉ sẽ cho rằng Cố Hàn Uyên thiên phú siêu tuyệt, tương lai Tông Sư là chuyện đã rồi, Đại Tông Sư có hy vọng.

Cho nên, Cố Hàn Uyên trong lòng đã rõ những quy tắc này mới lựa chọn khiêu khích Không Trí ra tay với mình.

Dùng uy danh một đời của Không Trí để cày danh vọng cho mình.

Nhìn sắc mặt của Không Trí lúc này là có thể biết hắn phẫn nộ đến mức nào.

Mấy lần muốn lại hướng Cố Hàn Uyên xuất thủ.

Nhưng lúc này hắn đã bị Võ Đang Thất Hiệp nhìn chằm chằm, hơn nữa Không Văn cũng sẽ không cho phép hắn tiếp tục làm bừa.

Muốn lấy lại danh dự đã không thể nào.

Có Cố Hàn Uyên, ít nhất phái Võ Đang sẽ không xuất hiện tình trạng không có người kế thừa, coi như thế hệ trước mất đi cũng có thể chống đỡ được bộ mặt của Võ Đang phái.

Thượng Quan Hải Đường mở quạt giấy che đi đôi môi khẽ hé vì kinh ngạc.

Tuổi của nàng và Cố Hàn Uyên tương đương, đồng thời sư thừa Vô Ngân công tử, thiên phú cũng cực cao, lúc nào cũng có thể đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới, nhưng dù sao bây giờ vẫn chỉ là Hậu Thiên Đỉnh Phong.

Còn việc lấy cảnh giới Tiên Thiên Sơ Kỳ làm thương tổn Không Trí ở Tiên Thiên hậu kỳ đối với nàng mà nói quả thực là người si nói mộng.

Thượng Quan Hải Đường và Cố Hàn Uyên tuy bây giờ chỉ mới quen biết sơ, nhưng đối với hắn vẫn thập phần thưởng thức.

Hiện tại thậm chí còn mang theo một chút sùng bái.

Sau khi tiếng ồn ào trong sân dần lắng xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh một vòng, quan sát biểu cảm biến hóa của mỗi người trong các đại môn phái.

Có hiếu kỳ, có nghi hoặc, có kiêng kỵ, nhưng nhiều hơn vẫn là kính nể.

Cuối cùng, Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm Không Văn và Không Trí, cao giọng nói: Quả nhiên không hổ là Bắc Thiếu Lâm bá đạo a.

Nói lý không chiếm được thế thượng phong liền trực tiếp động thủ.

Nếu không phải Cố mỗ còn có chút bản lĩnh, chẳng phải đã bị các ngươi đánh chết rồi sao.

Cũng không biết các ngươi rốt cuộc đức cao ở đâu.

Vọng trọng ở đâu.

Từ bi lại ở đâu.

Ngay trước mặt Thái Sư Phó của ta cũng dám không kiêng nể gì như vậy.

Lấn ta Võ Đang không người sao.

Tiếng chất vấn của Cố Hàn Uyên càng lúc càng lớn, cuối cùng quát hỏi dứt khoát, trong sân vang lên một tràng tiếng keng.

Phía sau, các đệ tử Võ Đang đều vô thức rút kiếm ra khỏi vỏ, trăm miệng một lời: Lấn ta Võ Đang không người sao.

Dù sao cũng đã liên quan đến vinh dự môn phái, là đệ tử Võ Đang nếu không đáp lại sẽ bị người ta phỉ nhổ.

Người của thế giới này có cảm giác nhận đồng với gia tộc và môn phái cực cao, cho nên người bị trục xuất khỏi sư môn sẽ rất khó đặt chân trong giang hồ.

Chương 11

Đây cũng là điều Cố Hàn Uyên cảm thấy vô cùng cạn lời với Trương Thúy Sơn.

Nói cho hay là dũng cảm gánh vác, nhưng bị ép phải tự vẫn tạ tội chẳng lẽ sẽ không ảnh hưởng đến uy tín môn phái sao.

Thật ra mà nói, cái chết của Trương Thúy Sơn mới là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Trương Tam Phong và phái Võ Đang.

Thấy các đệ tử Võ Đang đều rút kiếm ra khỏi vỏ, một bộ dạng giương cung bạt kiếm.

Sắc mặt người của các đại môn phái trong sân đều thay đổi.

Không nói đến thực lực của phái Võ Đang vốn mạnh hơn bọn họ, huống chi ngoại trừ Ỷ Thiên Kiếm của Diệt Tuyệt Sư Thái, tất cả binh khí của mọi người đều đã được cất giữ ở Giải Kiếm Trì.

Tay không tấc sắt chỉ có nước chịu tàn sát.

Không Văn vốn lo lắng sẽ gây ra hỗn chiến, chỉ là dùng danh nghĩa đại nghĩa và ỷ vào thế đông người đến ép hỏi, giải quyết bằng vũ lực căn bản không phải là lựa chọn.

Còn việc ước chiến, đó là khi thực lực đôi bên ngang ngửa mới làm, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn ai sẽ để ý đến ngươi.

Nhưng không ngờ dưới tài ăn nói của Cố Hàn Uyên vẫn biến thành cục diện bây giờ.

Đây cũng là sức mạnh của việc Cố Hàn Uyên không chút khách khí chụp mũ lung tung, bởi vì hắn biết Không Văn tuyệt đối không dám sử dụng vũ lực nữa, chỉ cần cố gắng đẩy cục diện về phía căng thẳng, mùi thuốc súng càng nồng, hắn có thể mượn được thế của phái

Võ Đang càng nhiều.

Mà Không Văn cũng chỉ có thể chịu thua dùng miệng nói.

Nhưng một người đã tiếp thu qua thời đại bùng nổ thông tin hiện đại đối mặt với mấy tên lừa ngốc chẳng lẽ còn sợ đấu võ mồm sao.

Đương nhiên, Không Văn bây giờ đi trách cứ Không Trí ra tay trước cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ đành vội vàng mở miệng giải thích, ngay cả câu A Di Đà Phật treo bên miệng cũng không có tâm tư niệm.

Các vị đồng đạo phái Võ Đang hiểu lầm rồi.

Không Trí sư đệ cũng là vì danh tiếng của bản tự bị bôi nhọ, nhất thời nóng lòng mới ra tay muốn thử võ công của Cố thiếu hiệp, làm gì có chuyện đánh giết.

Hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Hồi tưởng lại xưng hô tiểu thí chủ trước đây của Không Văn, rồi đến bây giờ luôn miệng Cố thiếu hiệp, thật sự nực cười.

Hay cho một cái hiểu lầm.

Hay cho một cái thử tài.

Ỷ lớn hiếp nhỏ còn có lý sao.

Sao không thấy Không Trí đại sư đi thử võ công của Thái Sư Phó.

Nếu Cố mỗ học nghệ không tinh, chẳng phải cũng là một cái hiểu lầm, một cái thất thủ sao.

Hôm nay có thể thất thủ giết một người ta, ngày mai có thể vây giết ngũ sư thúc, mấy ngày nữa có phải là muốn ra lệnh một tiếng mười vạn võ tăng đánh lên núi Võ Đang không.

Lại cướp được Đồ Long Đao làm võ lâm chí tôn rồi có phải còn muốn cùng triều đình chia đôi thiên hạ không.

Cố Hàn Uyên vừa lên đã nâng tầm vấn đề, mặc kệ có đạo lý hay không, trước tiên cứ chụp cái nồi lên đã.

Còn việc phản bác, hắn sớm đã có sắp xếp, biết là sẽ không có cơ hội cho phía Bắc Thiếu Lâm cãi lại.

Lời của Cố Hàn Uyên càng lúc càng đanh thép, cấp độ nâng lên càng cao, chúng tăng Bắc Thiếu Lâm đã sợ đến mặt không còn giọt máu.

Không Văn và Không Trí càng là sắc mặt đen như đáy nồi, một ngụm uất khí nghẹn ở trong lòng suýt nữa tắt thở.

Nhất là câu cuối cùng của Cố Hàn Uyên thiếu điều không đánh Bắc Thiếu Lâm thành phần tử mưu phản.

Lại thêm hôm nay lại có người của triều đình Minh quốc ở đây, nếu truyền đến trong triều, trời mới biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Quả nhiên Không Văn chỉ có thể đi đầu chịu thua, hạ thấp tư thái, ngữ khí khẩn cầu: Không Trí sư đệ ra tay với Cố thiếu hiệp đúng là chúng ta không đúng, có thể để sư đệ xin lỗi Cố thiếu hiệp, nếu cảm thấy không hài lòng có thể ngày khác mang lễ vật đến Võ Đang bồi tội.

Nhưng cũng xin Cố thiếu hiệp thu lại lời nói ban đầu.

Bản tự đặt chân ở giang hồ Minh quốc trăm năm, từ trước đến nay tuân thủ pháp luật, càng là lấy việc giữ gìn hòa bình, chính nghĩa giang hồ làm nhiệm vụ của mình, chưa bao giờ có ý định làm võ lâm chí tôn.

Còn chuyện mười vạn võ tăng càng là lời nói vô căn cứ.

Đến lúc này, Không Văn ngay cả Tạ Tốn và Đồ Long Đao cũng không dám nhắc tới.

Ai biết Cố Hàn Uyên có thể chụp cho hắn thêm cái mũ kinh thiên động địa nào nữa không.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ lạnh nhạt cười, im lặng không nói.

Không khí trong sân nhất thời vô cùng căng thẳng.

Đúng lúc này, ngoài cửa điện lớn truyền tới một trận tiếng cười âm lãnh.

Quả nhiên danh môn chính phái chính là giả dối, rõ ràng lấy thế đè người, chụp mũ lung tung dùng đến lô hỏa thuần thanh, thế không bằng người thì lập tức cầu xin tha thứ còn cứ phải lập đền thờ.

Không Văn hôm nay vốn đã bị Cố Hàn Uyên khuấy cho tâm tình đại loạn, lại nghe được giọng điệu khiêu khích như vậy, trong lòng tức giận, hướng ra ngoài cửa quát lên: Kẻ nào là thứ thùng cơm áo vải ở đó giả thần giả quỷ.

Chỉ thấy ngoài cửa chậm rãi đi vào một bóng người.

Người đó trên mặt mang một chiếc mặt nạ Tu La tạo hình âm u quỷ dị, tóc dài đen như mực.

Áo choàng đen rộng lớn che kín cả thân hình.

Trên tay đang cầm một thanh đơn đao mặt rộng màu xanh đen, tạo hình cổ xưa.

Đồ Long Đao.

Trương Thúy Sơn cùng Tạ Tốn chung sống mười mấy năm, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là Đồ Long Đao, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Dù sao Đồ Long Đao và Tạ Tốn mười mấy năm qua như hình với bóng, một bộ dạng đao còn người còn, đao vong người vong.

Lúc này lại chỉ thấy Đồ Long Đao không thấy Tạ Tốn, lập tức lo lắng.

Đám người trong sân nghe Trương Thúy Sơn nói người nọ cầm chính là Đồ Long Đao, đều kinh ngạc đứng dậy.

Rất nhiều người sau khi nhìn thấy Đồ Long Đao thì mắt không rời.

Có người mắt lộ vẻ kinh nghi, có người tràn đầy lòng tham.

Đương nhiên cũng có người đơn thuần chỉ tò mò như Thượng Quan Hải Đường.

Các hạ rốt cuộc là người phương nào.

Tại sao lại có Đồ Long Đao.

Tạ đại ca của ta đâu.

Trương Thúy Sơn thần tình cấp thiết, hắn vạn vạn không ngờ, chỉ rời Băng Hỏa đảo mấy tháng, Tạ Tốn có thể đã chết rồi.

Người nọ phát ra một trận cười cuồng vọng.

Ha.

Bản tọa Vô Thiên.

Vô pháp vô thiên.

Thanh Đồ Long Đao này tự nhiên là từ trên tay Tạ Tốn đoạt được.

Giết hắn thật đúng là tốn không ít sức của Bản tọa.

Trương Thúy Sơn vừa nghe lời của Vô Thiên, liền cảm thấy huyết khí xông thẳng lên trán, hai mắt hiện đầy tơ máu, muốn tiến lên liều mạng.

May mà mấy vị sư huynh đệ bên cạnh vội vàng kéo hắn lại.

Hiện tại tình thế không rõ, Vô Thiên đó có mục đích gì cũng không biết, tùy tiện giao thủ với hắn quá nguy hiểm, hay là trước tiên cứ yên lặng quan sát biến hóa.

Nhất là Trương Tùng Khê cơ trí trầm ổn cuối cùng cũng khuyên được Trương Thúy Sơn.

Trương Thúy Sơn chỉ có thể nhìn chằm chằm bóng dáng của Vô Thiên, cố gắng nhìn ra chút gì đó.

Từ khi Vô Thiên xuất hiện, đặc biệt là với Đồ Long Đao, hai người đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Cố Hàn Uyên vốn như tỏa ra vạn trượng quang mang đột nhiên lại biến trở về thành người vô hình, thậm chí đã lui về trong đội ngũ của phái Võ Đang mà mọi người không hề hay biết.

Nếu lúc này có ai quan tâm đến Cố Hàn Uyên sẽ có thể phát hiện, tình trạng của hắn có chút không tập trung.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đang bận khống chế con rối của mình.

Không sai, Vô Thiên chính là con rối của Cố Hàn Uyên.

Nếu đã quyết định làm một đại phản phái, tự nhiên phải có một thân phận trên danh nghĩa, mà thân phận này càng gây chú ý, càng có thể che giấu bản thể sâu hơn.

Có thuật con rối, Cố Hàn Uyên đã lên kế hoạch xong cho màn kịch hôm nay.

Tuy nhiên, cấp độ của con rối bây giờ còn quá thấp, toàn bộ quá trình đều cần bản thể Cố Hàn Uyên tiến hành khống chế, từ đối thoại đến hành động đều cần hắn bỏ ra rất nhiều tinh lực mới có thể đảm bảo không có sơ hở.

Cho nên Cố Hàn Uyên hiện tại mới có vẻ mất tập trung.

Thực ra trước khi khống chế con rối, Không Trí ngoài việc mang đến danh vọng còn mang lại cho hắn đánh giá phản diện.

Chương 12

Đánh giá cấp A, 1200 điểm phản diện.

Không nhiều, nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói đã là niềm vui bất ngờ.

Cũng chứng thực một điều, trên người nhân vật phụ cũng có thể cày ra điểm phản diện.

Tuy Không Trí mang đến danh vọng, nhưng hắn bây giờ dù sao cũng không phải là thời kỳ đỉnh cao.

Vài năm sau Không Trí sẽ luyện thành mười một trong số bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, cảnh giới đạt tới Tông Sư.

Cảnh giới của Không Trí bây giờ chỉ là Tiên Thiên, vết thương càng không đáng nhắc tới, cổ tay bị đâm trúng mà thôi, nhiều lắm chỉ là một vết thương nhẹ.

Chủ yếu nhất vẫn là đả kích uy danh của hắn, tăng danh vọng cho Cố Hàn Uyên, nếu không có thể nhận được đánh giá phản diện hay không vẫn còn là ẩn số.

Nhưng có 1200 điểm phản diện này lại bù đắp một sơ hở.

Đó chính là Trương Tam Phong.

Trương Tam Phong là cao thủ cấp bậc Lục Địa Thần Tiên, sức quan sát của ông rất đáng sợ.

Thân phận Vô Thiên vốn còn có chút không ổn định, hiện tại thì không còn sơ hở nào.

Cố Hàn Uyên đã tốn 280 điểm phản diện để đổi cho Vô Thiên một giờ thực lực Tông Sư tạm thời.

Đồ Long Đao giả 200 điểm phản diện, việc đoạt lại Đồ Long Đao từ tay Tạ Tốn tự nhiên là lừa bọn họ, làm gì có thời gian chạy đến Băng Hỏa đảo.

Cho nên thanh Đồ Long Đao giả này cũng chỉ là hình giống mà thần không giống.

Tiêu hao phần lớn điểm phản diện Không Trí cho, mặt nạ Tu La không hư hỏng, không thể tháo xuống, có thể mô phỏng khí tức, kèm theo hiệu ứng dẫn dắt ánh nhìn, khiến người ta tập trung sự chú ý vào mặt nạ, giá trị 1000 điểm phản diện.

Quả nhiên Trương Tam Phong đang ngưng thần nhìn chăm chú vào con rối, chỉ cảm thấy như một màn sương mù hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Mấy hôm trước Ân Tố Tố tìm không được Cố Hàn Uyên chính là vì lúc đó hắn đi chuẩn bị trang phục cho Vô Thiên, áo choàng đen rộng lớn chính là để che đậy thân hình.

Lại đi làm quen với địa hình núi Võ Đang.

Chỉ thấy Vô Thiên đột nhiên nhìn về phía Ỷ Thiên Kiếm trong tay Diệt Tuyệt Sư Thái.

Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, Ỷ Thiên bất xuất, thùy dữ tranh phong.

Câu nói này đã lưu truyền trên giang hồ hai mươi năm.

Bản tọa rất tò mò, rốt cuộc là Đồ Long Đao sắc bén hơn hay là Ỷ Thiên Kiếm bén nhọn hơn.

Dứt lời, Vô Thiên liền giơ thanh Đồ Long Đao giả chém về phía Diệt Tuyệt Sư Thái.

Diệt Tuyệt Sư Thái không ngờ Vô Thiên lại đột nhiên chuyển mục tiêu sang mình, vô thức rút Ỷ Thiên Kiếm ra đón đánh.

Nhưng khi đao kiếm sắp chạm vào nhau, Diệt Tuyệt Sư Thái nhớ lại bí mật do Sư Tổ truyền lại.

Nếu Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao vận khởi nội lực toàn lực va chạm sẽ đồng thời gãy vỡ, có thể lấy được bí tịch giấu trong đó.

Hai cao thủ cấp bậc Tông Sư dùng Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao giao thủ, tùy thời có thể làm hai thần binh gãy vỡ.

Nếu bí tịch bại lộ, Diệt Tuyệt Sư Thái không có lòng tin cướp được.

Trong gang tấc, bà ta thu hồi Ỷ Thiên Kiếm, nghiêng người tránh thoát mũi đao của Vô Thiên, nhưng lại không tránh thoát được một chưởng của hắn.

Vội vàng, Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ đành miễn cưỡng đánh chưởng ngăn cản, kết quả phát lực không đủ, bị đánh lui mấy bước, suýt nữa ngã nhào trên đất.

Đinh Mẫn Quân và Bối Cẩm Nghi sau lưng vội vàng đỡ lấy Diệt Tuyệt Sư Thái, vẻ mặt đầy địch ý nhìn về phía Vô Thiên.

Diệt Tuyệt Sư Thái vẻ mặt ngưng trọng nói ra cảnh giới của Vô Thiên: Tông Sư.

Sắc mặt của các đại môn phái cũng rất ngưng trọng.

Thực lực của Đại Minh tuy tương đối mạnh, nhưng Tông Sư cũng không phải là cảnh giới đầy đường.

Ở đây ngoài phái Võ Đang ra chỉ có chưởng môn của mấy đại phái mới là Tông Sư.

Vô Thiên cảnh giới Tông Sư cộng thêm Đồ Long Đao, muốn đối phó cũng không dễ hơn Tạ Tốn là bao.

Ngay cả Trương Thúy Sơn sau khi thấy cũng bình tĩnh lại không ít, dù sao hắn hiện tại cũng mới Tiên Thiên đỉnh phong, căn bản không phải là đối thủ của Vô Thiên.

Còn việc tại sao Diệt Tuyệt Sư Thái không cầm Ỷ Thiên Kiếm cùng Đồ Long Đao va chạm, đám người cũng chỉ suy đoán thần binh va chạm có thể sẽ gây ra tổn hại, vạn nhất Ỷ Thiên Kiếm bị hủy thì Diệt Tuyệt Sư Thái sẽ thua lỗ lớn.

Nhưng Diệt Tuyệt Sư Thái thực ra còn có một chút nghi hoặc, tu vi của Vô Thiên mặc dù là Tông Sư, nhưng một chưởng vừa rồi lại rất bình thường, nếu không phải mình vội vàng ngăn cản thì việc đẩy lùi đối phương thực ra cũng không khó.

Suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ có thể đoán là đối phương muốn che giấu nền tảng võ công của mình, cho nên không sử dụng chiêu thức tinh diệu.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên cũng rất bất đắc dĩ, võ công hắn biết bây giờ đều là của phái Võ Đang, và cũng đều chỉ là cấp bậc nhập môn.

Chiêu thức ngoại công mà Tông Sư am hiểu thường đều là cấp bậc tinh thông.

Cố Hàn Uyên tuy có thể dùng điểm phản diện để nâng cao tu vi, nhưng muốn nâng cao cảnh giới chiêu thức thì không đủ dùng.

Cho nên vẫn phải nghĩ cách thu thập thêm một ít điểm phản diện.

Cũng xin Không Văn đại sư ra tay tương trợ.

Diệt Tuyệt Sư Thái hướng Không Văn xin giúp đỡ, hy vọng có thể bắt giữ Vô Thiên.

Tuy Tạ Tốn chết rồi, thù của huynh trưởng cũng đã tiêu tan.

Nhưng còn có thù của sư huynh Cô Hồng Tử phải báo.

Kẻ hại chết Cô Hồng Tử là quang minh tả sứ Dương Tiêu của Minh Giáo có thực lực đã là Tông Sư hậu kỳ, dù Diệt Tuyệt Sư Thái trên tay có Ỷ Thiên Kiếm cũng không phải là đối thủ, chỉ có thể đặt hy vọng vào bí tịch trong Ỷ Thiên Kiếm.

Cho nên Đồ Long Đao nhất định phải cướp được.

Không Văn vốn đã bị lời nói khi xuất hiện của Vô Thiên chọc giận, đương nhiên sẽ không từ chối lời mời của Diệt Tuyệt Sư Thái.

Nhưng ngay lúc hai người muốn ra tay với Vô Thiên, ngoài cửa truyền vào một tiếng gọi lớn của một thiếu niên.

Cha.

Vô Kỵ.

Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố vừa nghe giọng nói liền nhận ra đó là con trai của họ, Trương Vô Kỵ, liền muốn vọt ra ngoài cửa điện lớn.

Tiếng gọi đột ngột của Trương Vô Kỵ cũng khiến đám người chú ý tới hai bóng người đang lao về phía sau lưng Vô Thiên.

Hai người mặc đạo bào một đen một trắng, râu tóc bạc phơ, khoảng năm mươi tuổi.

Chính là Huyền Minh Nhị Lão.

Huyền Minh Nhị Lão vốn định đánh lén Vô Thiên để cướp lại Đồ Long Đao, không ngờ lại bị Trương Vô Kỵ, người đã thoát khỏi trói buộc trong lúc hai người sơ hở đi đánh lén, gọi to làm lộ hành tung.

Bị lộ hành tung, Huyền Minh Nhị Lão liền từ bỏ việc đánh lén Vô Thiên, muốn quay đầu khống chế Trương Vô Kỵ mang đi.

Sau khi bị bại lộ mà còn muốn cướp Đồ Long Đao rõ ràng là không có khả năng.

Nhưng sự tồn tại của Trương Vô Kỵ có thể kiềm chế phái Võ Đang, đối với Nhữ Dương Vương Phủ đang có ý đồ khuấy đảo giang hồ Minh quốc mà nói, tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Thế nhưng người có động tác nhanh hơn cả Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố lại là Trương Tam Phong.

Chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, Trương Tam Phong đã giao thủ cùng Huyền Minh Nhị Lão.

Chỉ vừa chạm nhau một chưởng, Huyền Minh Nhị Lão liền kinh hãi thất sắc.

Thực lực yếu hơn một chút là Hạc Bút Ông, khóe miệng đã có máu tươi trào ra, sắc mặt Lộc Trượng Khách cũng khó coi, thiếu chút nữa là không vận nổi một hơi.

Đi.

Lộc Trượng Khách nhắc nhở một tiếng.

Hai người đồng thời tóm lấy bả vai Trương Vô Kỵ, đánh một chưởng vào sau lưng hắn đẩy về phía Trương Tam Phong.

Nhân lúc Trương Tam Phong ôm lấy Trương Vô Kỵ mà đào tẩu.

Huyền Minh Thần Chưởng.

Trương Tam Phong vừa chạm tay vào người Trương Vô Kỵ liền phát hiện hắn đã trúng tuyệt học Huyền Minh Thần Chưởng của đối thủ cũ, sắc mặt biến đổi, vội vàng đặt hai tay lên lưng Trương Vô Kỵ bắt đầu vận công chữa thương.

Vô Kỵ.

Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố đã chạy tới bên cạnh Trương Vô Kỵ, nhìn dáng vẻ mặt vàng như giấy, môi trắng như sương của hắn mà đau lòng khôn xiết.

Cố Hàn Uyên theo đám người đi ra ngoài điện, nhìn cây hẹ non đầu tiên này.

Trương Vô Kỵ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, vẻ ngoài như một tiểu sinh bơ sữa, rất giống Trương Thúy Sơn, nhưng có phần nhu hòa hơn, tuy tuổi còn nhỏ chưa phát triển hết, nhưng cũng đã thừa hưởng được nhan sắc hơn người của phụ mẫu.

Còn về Vô Thiên, từ lúc Trương Tam Phong ra tay đã rời khỏi phái Võ Đang.

Mục đích của con rối khôi lỗi Vô Thiên đều đã đạt được, ở lại nữa cũng không có ý nghĩa.

Huống hồ Sơ cấp khôi lỗi thuật có thời gian tồn tại hữu hạn, vẫn nên nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

Chương 13

Vô Thiên lộ diện để tạo dấu ấn về sự tồn tại của mình.

Dùng Đồ Long Đao giả giải quyết nguy cơ Trương Thúy Sơn bị các đại môn phái ép hỏi, hoàn thành ước định với Ân Tố Tố.

Thuận tiện còn dẫn tới Huyền Minh Nhị Lão.

Chỉ cần Huyền Minh Nhị Lão xuất hiện, Trương Tam Phong tất nhiên sẽ ra tay cứu Trương Vô Kỵ, lại thêm việc vội vàng trị liệu hàn độc, sẽ không cần lo lắng hắn ra tay giữ Vô Thiên lại.

Có thể nói, tất cả mưu đồ đều đã hoàn thành theo kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Còn việc đối đầu với Không Văn và sau đó giao thủ với Không Trí, tuy là tình huống ngoài ý muốn, nhưng kết quả cũng rất tốt.

Cố Hàn Uyên mượn Không Trí để đánh bóng danh vọng, thể hiện thiên phú.

Sau này có thể quang minh chính đại hành tẩu giang hồ với thân phận đệ tử Võ Đang, có lẽ còn có thể giành được danh xưng như đệ nhất nhân trong thế hệ thứ ba của Võ Đang.

Điểm phản diện kiếm được tuy đã tiêu hết, nhưng dù sao vốn cũng không nằm trong kế hoạch, thuộc về niềm vui bất ngờ.

Hiện tại điểm phản diện còn lại 470.

Nhìn Trương Vô Kỵ đang được Trương Tam Phong chữa thương, Cố Hàn Uyên cảm thấy mình còn có thể thu hoạch thêm một đợt điểm phản diện từ Ân Tố Tố.

Các đại môn phái có không ít người đều đi truy kích Vô Thiên, nhưng ngoại trừ mấy vị Tông Sư ra thì không hề có uy hiếp.

Trùng hợp là mấy vị Tông Sư có mặt tại đây lại không có ai am hiểu khinh công.

Dựa vào sự quen thuộc địa hình, Vô Thiên rất dễ dàng đã bỏ rơi bọn họ mất dạng.

Không bao lâu, Không Văn và Diệt Tuyệt Sư Thái cùng các Tông Sư khác dẫn người truy kích Vô Thiên trở về Tử Tiêu Cung.

Lúc này trong đại điện chỉ có Tống Viễn Kiều vẫn còn đang tiếp đãi người của các đại môn phái, các trưởng lão và thất hiệp còn lại đều đã đến hậu viện hỗ trợ Trương Tam Phong chữa thương cho Trương Vô Kỵ.

Không Văn thấy Cố Hàn Uyên vẫn còn ở đại điện thì rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, muốn hóa giải hiểu lầm do Không Trí gây ra trước đó.

Tung tích của Đồ Long Đao đã có, mà Vô Thiên đã giết Tạ Tốn, đi tìm Tạ Tốn nữa cũng không có ý nghĩa.

Hôm nay mục đích đả kích phái Võ Đang không thể hoàn thành, còn bị người khác nắm được thóp, đúng là trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Còn chuyện của Long Môn tiêu cục hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Không Văn lúc này chỉ muốn tìm Cố Hàn Uyên để kịp thời dừng lại tổn thất, bằng không chuyện hôm nay truyền ra ngoài, phiền phức sẽ không ít.

Trải qua chuyện vừa rồi, Không Văn cũng phát hiện Cố Hàn Uyên là kẻ không thấy thỏ không thả chim ưng, nên dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

A Di Đà Phật.

Cố thiếu hiệp, trước đó Không Trí có nhiều điều đắc tội, hy vọng lượng thứ.

Sau này Bắc Thiếu Lâm nguyện ý nợ Cố thiếu hiệp một ân tình, chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa giang hồ và môn quy, đều có thể đáp ứng Cố thiếu hiệp.

Không Văn tỏ ra rất thành ý, đường đường Bắc Thiếu Lâm lại nguyện ý nợ một đệ tử đời thứ ba một ân tình có thể nói là chuyện chưa từng có.

Tuy phía sau có thêm không ít hạn chế, nếu thật sự có chuyện khó khăn muốn tìm bọn họ giúp đỡ e rằng cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng Cố Hàn Uyên quan tâm không phải là ân tình này sẽ được trả như thế nào, mà là chỉ cần ân tình này tồn tại, và từ hôm nay được lan truyền ra ngoài, là có thể mang lại cho hắn danh tiếng cực lớn.

Thấy mục đích đã đạt được, Cố Hàn Uyên cũng không tiếp tục bám riết không buông, huống hồ người của phái Võ Đang đều đã đến hậu viện cứu Trương Vô Kỵ, cũng không có ai để hắn mượn thế, không bằng thấy tốt thì thu.

Không Văn đại sư quả nhiên biết lý lẽ, Cố mỗ tuổi trẻ nóng tính, đã nói nhiều lời không hợp thời, xin đừng trách.

Ngày sau có cơ hội nhất định sẽ đến Bắc Thiếu Lâm bái phỏng.

Không Văn thấy Cố Hàn Uyên cho bậc thang đi xuống, hài lòng gật đầu, lần nữa thi lễ.

A Di Đà Phật, Cố thiếu hiệp quả nhiên thâm minh đại nghĩa.

Tiếp đó Không Văn liền cáo từ Tống Viễn Kiều, vấn đề danh tiếng của Bắc Thiếu Lâm đã được giải quyết, ở lại nữa cũng không có ý nghĩa gì, không bằng mau chóng trở về Bắc Thiếu Lâm, sắp xếp nhân thủ tìm kiếm tung tích của Vô Thiên.

Hai người khách sáo vài câu, Không Văn liền dẫn người rời đi.

Sau đó, chưởng môn các đại môn phái cũng đều dẫn môn nhân cáo từ.

Chẳng lẽ còn trông cậy phái Võ Đang sẽ mời cơm đám ác khách bọn họ sao.

Không bao lâu, đám người ồn ào trong đại điện đã đi không còn một bóng.

Chỉ còn lại một mình Thượng Quan Hải Đường.

Nàng đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên, quan sát một lát, nhìn gần mới phát hiện còn đẹp hơn lúc trước.

Cố huynh, tại hạ Thượng Quan Hải Đường.

Hôm nay Cố huynh lời lẽ áp đảo Bắc Thiếu Lâm, một kiếm làm Không Trí đại sư bị thương, khiến tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Thượng Quan Hải Đường, tâm tình cũng vui vẻ hơn nhiều, nhìn gương mặt già nua của Không Văn lâu thật sự rất khó chịu.

Trang chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất trang, Thượng Quan Hải Đường, Cố mỗ tự nhiên biết đến, quả nhiên còn tiêu sái lỗi lạc, thanh nhã vô song hơn cả lời đồn.

Chỉ là nhìn thấy Thượng Quan huynh đệ đã khiến người ta tâm tình vui vẻ, nếu có thể, không bằng ở lại Võ Đang vài ngày, Cố mỗ sẽ chiêu đãi Thượng Quan huynh đệ thật tốt.

Thượng Quan Hải Đường nghe lời Cố Hàn Uyên nói, nụ cười tựa hoa, đẹp đến mức suýt nữa bại lộ thân phận nữ giả nam trang.

Nàng tuy có chút động lòng, nhưng còn phải trở về kinh thành báo cáo chuyện hôm nay cho Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị.

Chuyện hôm nay ồn ào như vậy, bất kể là sự xuất hiện đột ngột của Cố Hàn Uyên, hay sự đăng đàn của Vô Thiên thần bí đều sẽ gây chấn động giang hồ, vẫn nên sớm chuẩn bị.

Thượng Quan cũng cảm thấy vừa gặp Cố huynh đã thân.

Đáng tiếc thân có việc quan trọng, cần nhanh chóng về kinh, không thể ở lâu.

Ngày sau nếu Cố huynh đến kinh thành nhất định phải tới Thiên Hạ Đệ Nhất trang tìm ta, đến lúc đó không say không về.

Vậy thật đáng tiếc.

Đợi Cố mỗ xuống núi, chắc chắn sẽ đến kinh thành, đến lúc đó chúng ta sẽ uống rượu nói chuyện vui vẻ.

Cố mỗ tiễn Thượng Quan huynh đệ một đoạn đường.

Cố Hàn Uyên đối với lời không say không về của Thượng Quan Hải Đường giữ nguyên ý kiến, cũng không sợ thân phận nữ giả nam trang của nàng bại lộ.

Cố huynh không cần tiễn, núi sông còn gặp lại.

Tống đại hiệp, cáo từ.

Thượng Quan Hải Đường chào Tống Viễn Kiều một tiếng rồi cũng không dây dưa, dứt khoát rời khỏi Võ Đang.

Đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong đến đây là kết thúc, tuy vì chuyện của Trương Vô Kỵ mà không được hoàn mỹ, nhưng Tống Viễn Kiều đã rất hài lòng.

Hắn mặt mày tươi cười nói với Cố Hàn Uyên: Hàn Uyên, không ngờ ngươi lại âm thầm đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới.

Tam đệ tàn phế nhiều năm, đối với sư điệt ngươi cũng không đủ quan tâm, sau này nếu có vấn đề gì về võ học hay sinh hoạt cứ tùy thời thỉnh giáo mấy vị sư bá sư thúc chúng ta.

Còn chuyện hôm nay cũng làm rất tốt.

Sau này nếu hành tẩu giang hồ cũng phải nhớ đừng làm tổn hại thanh danh của phái Võ Đang chúng ta.

Hàn Uyên có thể đột phá đến Tiên Thiên cũng là nhờ Đại sư bá đã ưu ái cho ta quyền hạn vào Tàng Thư Các.

Bằng không Hàn Uyên cũng không có được ngày hôm nay.

Cố Hàn Uyên tự nhiên hiểu ý của Tống Viễn Kiều, là đang lo lắng lòng trung thành của hắn đối với phái Võ Đang không đủ, mới cố ý dặn dò.

Thực ra Cố Hàn Uyên cũng không để tâm chuyện này, dù sao hắn mới xuyên việt đến thế giới này không được mấy ngày, nguyên thân lại là một kẻ nhỏ bé trầm mặc ít nói, không ai để ý.

Còn trông cậy một người hiện đại có lòng trung thành với môn phái thì đúng là chuyện hoang đường.

Đương nhiên hắn đối với thân phận đệ tử phái Võ Đang cũng khá hài lòng, thực lực của phái Võ Đang ở thế giới này rất mạnh, có thể mượn được không ít thế là đủ rồi.

Tống Viễn Kiều hài lòng gật đầu, đối với đệ tử khiêm tốn và lễ độ hắn luôn luôn yêu thích.

Huống hồ Cố Hàn Uyên thiên phú cực cao, là tương lai của phái Võ Đang, lại càng thêm yêu thích.

Còn về việc Tống Thanh Thư mất đi vị trí đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của Võ Đang, trong lòng hắn chưa bao giờ để ý.

Hàn Uyên hay là cùng ta đi xem tình hình của Vô Kỵ thế nào.

Vâng, Đại sư bá.

Hàn Uyên cũng có chút lo lắng cho tình trạng của Vô Kỵ sư đệ.

Lời này đương nhiên là nói bừa, nếu không có gì bất ngờ thì Trương Vô Kỵ chắc chắn không chết được, nỗi khổ hàn độc cũng khó mà tránh khỏi.

Chủ yếu vẫn là đi gặp Ân Tố Tố, tranh thủ đêm nay lại kiếm thêm ít điểm phản diện.

Qua một thời gian nữa chuẩn bị xuống núi Võ Đang, võ công vẫn còn hơi kém.

Trên đường đến hậu viện, không ngờ hệ thống lại cho ra đánh giá.

Nhưng lần này là đánh giá cho toàn bộ sự kiện đại thọ trăm tuổi.

Xếp hạng SS, 5000 điểm phản diện.

Cứu Trương Thúy Sơn bề ngoài là có lợi cho Trương Vô Kỵ, nhưng Trương Thúy Sơn tuy là người trọng tình trọng nghĩa, lại có phần cổ hủ.

Ít nhất là việc Trương Vô Kỵ muốn làm giáo chủ Minh Giáo, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Chương 14

Ân Tố Tố tuy cũng còn sống, nhưng với quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên, coi như đã chôn xuống một quả bom hẹn giờ.

Cố Hàn Uyên kiếm được danh vọng, Đồ Long Đao giả còn lừa được cả thiên hạ.

Có lẽ hạng mục bị trừ điểm duy nhất chính là duy trì uy danh của phái Võ Đang.

Nhận được xếp hạng SS cấp thấp nhất cũng coi như hợp lý.

Sự kiện lớn quả nhiên lợi nhuận cao, khiến hắn càng thêm mong chờ Lục Đại Môn Phái vây công Quang Minh Đỉnh trong tương lai.

Ví như, nếu hủy diệt cả Lục Đại Môn Phái và Minh Giáo tại Quang Minh Đỉnh, không biết có thể nhận được xếp hạng SSS hay không.

Hai người rất nhanh đã đến hậu viện.

Các vị trưởng lão của các quan, và thất hiệp đều đang vây quanh chờ đợi bên ngoài một gian sương phòng.

Mọi người thấy Tống Viễn Kiều và Cố Hàn Uyên tới đều qua chào hỏi.

Nhất là đối với Cố Hàn Uyên, họ đều cảm thấy hiếu kỳ, im hơi lặng tiếng đã đột phá đến Tiên Thiên, hôm nay lại một tiếng hót làm kinh người.

Chân Võ quan Xung Hư đạo trưởng, Bạch Vân Quan Ngu Trà chân nhân, Thượng Thanh Quan Thiên Hư đạo trưởng, Ngọc Hư Quan Mã Chân đạo trưởng đều khá thân thiện với Cố Hàn Uyên, phần lớn là khích lệ hoặc hy vọng Cố Hàn Uyên có thể cùng hậu bối của họ giao lưu võ học nhiều hơn.

Mộc Đạo Nhân tuy bề ngoài cũng rất hòa ái, nhưng Cố Hàn Uyên có thể cảm nhận rõ sự kiêng kỵ trong mắt hắn đối với mình, e rằng là lo lắng Cố Hàn Uyên trưởng thành quá nhanh, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của hắn.

Võ Đang Thất Hiệp đa số đều đã từng gặp Cố Hàn Uyên, tuy lúc đó không phát hiện ra sự bất phàm của hắn, nhưng bây giờ cũng đều vui mừng cho hắn.

Trong đó, Mạc Thanh Cốc nhỏ tuổi nhất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên nhất, vỗ vai hắn không ngớt lời khen ngợi.

Dù sao Mạc Thanh Cốc tính tình nhiệt huyết nhất, hôm nay gặp phải các đại môn phái đến cửa ép người vốn đã ôm một bụng tức.

Sau đó thấy Cố Hàn Uyên nổi giận mắng Không Văn, quả thực sảng khoái như uống một chai nước đá giữa trời hè.

Trương Thúy Sơn tuy lòng buồn vì Trương Vô Kỵ, nhưng cũng đến miễn cưỡng nói vài câu.

Cố Hàn Uyên nhìn Trương Thúy Sơn, trong lòng không khỏi có chút quái dị, may mà sắc mặt không lộ ra dấu vết, vẫn khiêm tốn lễ độ.

Bên kia, Ân Tố Tố thấy Trương Thúy Sơn và Cố Hàn Uyên trao đổi, trong lòng càng thêm cổ quái, phải nói là vô cùng không tự nhiên.

Nhất là khi Ân Tố Tố thấy Cố Hàn Uyên lại còn cách Trương Thúy Sơn ra hiệu bằng mắt với mình, tim nàng như lỡ mất mấy nhịp.

May mà Cố Hàn Uyên không tiến lên giao lưu với nàng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau Ân Tố Tố mới ngẫm lại ám chỉ bằng mắt vừa rồi của

Cố Hàn Uyên, suy nghĩ nửa ngày, có thể là muốn cùng nàng lén lút trao đổi một chút.

Thực ra nàng cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Cố Hàn Uyên.

Ân Tố Tố vô thức cảm thấy giữa Cố Hàn Uyên và Vô Thiên có thể có quan hệ, bằng không tại sao lại vừa vặn đến cửa vào hôm nay, còn mang đến tin tức của Tạ Tốn và Đồ Long Đao.

Nếu không có Vô Thiên, cho dù hôm nay Cố Hàn Uyên có mắng mỏ lợi hại đến đâu, nhiều lắm cũng chỉ khiến phái Võ Đang và các đại môn phái sống mái với nhau.

Coi như qua được hôm nay, phiền phức sau này cũng không ít.

Ngược lại vì có Vô Thiên, phiền phức trên người Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố thoáng cái đã không còn.

Nếu không phải cuối cùng xảy ra chuyện với Trương Vô Kỵ, Ân Tố Tố thật sự rất muốn tìm cơ hội cảm tạ hắn.

Mọi người đợi ở ngoài cửa một lúc lâu, cửa phòng cuối cùng cũng được mở ra.

Trương Tam Phong bước ra ngoài, mọi người đều vây lại, hỏi thăm tình hình của Trương Vô Kỵ.

Trương Tam Phong giải thích rằng Trương Vô Kỵ đã trúng Huyền Minh Thần Chưởng, nếu người trúng chưởng tự mình hóa giải hàn độc thì ngược lại rất dễ dàng, nhưng Trương Vô Kỵ tuổi còn nhỏ, nội công tu vi yếu, căn bản không chống đỡ được sự xâm nhập của hàn độc từ Huyền Minh Thần Chưởng.

Hàn độc trên người Trương Vô Kỵ đã xâm nhập vào đỉnh đầu, ngực và đan điền, cho dù là với tu vi cảnh giới Lục Địa Thần Tiên của Trương Tam Phong cũng không thể hút ra được chút nào.

Chỉ có thể dùng nội lực thâm hậu của mình để bảo vệ tâm mạch của Trương Vô Kỵ, miễn cưỡng trấn áp hàn độc.

Tạm thời chỉ có thể mỗi canh giờ đổi một Tông Sư vận công cho Trương Vô Kỵ, thử xem có thể thông qua đối kháng lâu dài để tiêu hao hàn độc hay không.

Mọi người nghe xong không có phản đối, người đầu tiên đi vào là Mộc Đạo Nhân.

Những người chưa đến cảnh giới Tông Sư cũng không ở lại đây, an ủi Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố xong liền lần lượt rời đi.

Trương Tam Phong gọi Cố Hàn Uyên lại.

Lão cũng không có bất mãn gì về việc hắn giấu diếm tu vi.

Chỉ nói với hắn nếu có vấn đề gì khó khăn về võ học, mấy ngày nay có thể tìm lão thỉnh giáo.

Rõ ràng Trương Tam Phong cũng rất coi trọng Cố Hàn Uyên.

Cho dù có chút tâm cơ, chỉ cần lòng hướng về Võ Đang, cũng không phải là vấn đề lớn.

Cố Hàn Uyên tự nhiên cung kính đáp lời.

Hắn quả thực cũng có không ít vấn đề muốn thỉnh giáo.

Ngoại công tuy học được rất nhiều, nhưng cảnh giới đều là cấp nhập môn.

Hơn nữa tu vi nội công tăng quá nhanh, tích tụ không ít nghi vấn.

Điểm phản diện chỉ có thể tăng tu vi, chứ không cho cảm ngộ.

Sau khi Trương Tam Phong đi nghỉ ngơi, Cố Hàn Uyên cũng không ở lại lâu.

Lúc rời đi ngang qua Ân Tố Tố, hắn nhỏ giọng nói một câu: Đêm nay giờ Tý, dưới gốc cây đại thụ mấy hôm trước.

Đồng tử Ân Tố Tố co rụt lại, không nói gì thêm.

Chỉ vô thức siết chặt chiếc khăn tay màu trắng thuần giấu trong tay áo.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, hắn tin rằng Ân Tố Tố sẽ không từ chối.

Đêm khuya giờ Tý.

Ân Tố Tố đi tới địa điểm hẹn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên quay lưng về phía nàng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời.

Đêm nay trăng sáng sao thưa, ánh sao như một tấm màn che phủ lên người Cố Hàn Uyên, vóc người cao gầy, khí chất xuất trần ấy dù mặc bộ trang phục thông thường của đệ tử đời thứ ba Võ Đang, cũng tôn lên dáng vẻ tựa như tiên nhân của hắn.

Ân Tố Tố nhìn bóng lưng của Cố Hàn Uyên, tim lại đập loạn nhịp.

Khó khăn lắm mới ổn định được tâm tình, nàng mới chậm rãi mở miệng.

Ta tới rồi.

Nàng không nên tới.

Ân Tố Tố lộ vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Rõ ràng không hiểu được trò đùa của Cố Hàn Uyên.

Nhưng vẫn nói tiếp: Biết ta không nên tới còn hẹn ta ra.

Cố Hàn Uyên nghe Ân Tố Tố trả lời, chỉ cảm thấy vô vị.

Thậm chí nếu nghe được một câu Vậy ta đi nhé. cũng còn tốt hơn.

Lại một lần nữa cảm nhận được sự thật rằng mình đã xuyên không, không hiểu sao lại có cảm giác cô độc.

Ân Tố Tố cảm nhận được sự thay đổi trong khí chất của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng luôn có một cảm giác rất nặng nề.

Thôi vậy, nói với nàng những điều này nàng cũng không hiểu.

Ta biết nàng có rất nhiều thắc mắc.

Hỏi đi.

Cố Hàn Uyên xoay người lại đối mặt với Ân Tố Tố.

Thấy Ân Tố Tố đã thay một bộ váy dài màu tím nhạt, mái tóc mềm mại, trên mặt thậm chí còn trang điểm nhẹ nhàng, tâm tình hắn nhất thời tốt hơn nhiều.

Ân Tố Tố cũng chú ý tới ánh mắt quan sát của Cố Hàn Uyên, lại có chút xấu hổ.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại ăn mặc chỉnh tề, thậm chí còn tắm rửa, trang điểm xinh đẹp.

Nhưng nghi vấn trong lòng vẫn chiếm thế thượng phong, nàng mở miệng hỏi: Ngươi và Vô Thiên có quan hệ gì.

Không có quan hệ gì, chỉ là có chút hợp tác mà thôi.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không thừa nhận Vô Thiên là phân thân của mình, một mối quan hệ hợp tác đã đủ để giải thích.

Sắc mặt Ân Tố Tố ngược lại có chút khó coi.

Chương 15

Vậy còn Huyền Minh Nhị Lão.

Không liên quan đến bọn họ.

Huyền Minh Nhị Lão là người của Nhữ Dương Vương phủ Mông Nguyên, biết tại sao lại bắt Trương Vô Kỵ rồi chứ.

Nhữ Dương Vương phủ.

Ân Tố Tố lập tức hiểu được mục đích của Huyền Minh Nhị Lão, tuy không liên quan đến Cố Hàn Uyên, nhưng sắc mặt vẫn khó coi, dù sao bây giờ hàn độc trong người Trương Vô Kỵ đang ngàn cân treo sợi tóc.

Đúng rồi, Đồ Long Đao.

Tạ đại ca thật sự bị Vô Thiên giết sao.

Ân Tố Tố thực ra có chút không tin chuyện này, dù sao nàng và Trương Thúy Sơn vừa mới trở lại Trung Nguyên không bao lâu.

Trong tình huống không biết đường, muốn tìm được vị trí của Băng Hỏa đảo giữa biển rộng mênh mông quả thực còn khó hơn lên trời.

Căn bản không phải là chuyện có thể làm được trong vài tháng.

Cố Hàn Uyên ngược lại không có ý định che giấu, nói thẳng: Là giả, Đồ Long Đao cũng là đồ giả.

Muốn xem không.

Đồ Long Đao giả.

Ở trên người ngươi.

Ân Tố Tố có chút kinh ngạc, dù sao lúc đó nàng cũng ở tại chỗ, là người quen thuộc với Đồ Long Đao mà cũng không nhìn ra nó có điểm nào khác hàng thật.

Cố Hàn Uyên giả vờ lấy thanh Đồ Long Đao giả từ sau cây ra, thực tế là lấy từ không gian trữ vật của hệ thống.

Không Gian Trữ Vật là thứ đi kèm với hệ thống, mấy ngày trước sau khi phát hiện ra, hắn liền cất những thứ Vô Thiên cần để hóa trang vào đó.

Có Không Gian Trữ Vật của hệ thống, sau này Cố Hàn Uyên có lẽ có thể đóng vai Đạo Thánh gì đó.

Chỉ cần tiếp xúc là có thể lấy đi, nếu không cần giữ thể diện một chút thì ngay cả quần áo của đối phương cũng có thể lấy đi trong nháy mắt.

So với Vân Trung Hạc, Điền Bá Quang thì quả thực yếu hơn hẳn.

Nhưng loại chuyện này phải đổi thân phận khác để làm, thực sự quá không có phẩm vị, quá mất giá.

Nghe nói Tư Không Trích Tinh được xưng là Trộm vương chi vương, có cơ hội đến trộm ít đồ trên người hắn hẳn sẽ rất thú vị.

Cố Hàn Uyên đưa thanh Đồ Long Đao giả cho Ân Tố Tố.

Ân Tố Tố dựa vào ánh trăng quan sát tỉ mỉ, phát hiện ngoại quan hoàn toàn giống hệt, thậm chí trọng lượng cũng không khác mấy.

Lòng nàng khẽ động, lấy ra một cây Văn Tu Châm dán lên thanh Đồ Long Đao giả.

Liền thấy cây Văn Tu Châm trực tiếp rơi xuống.

Quả nhiên không phải Đồ Long Đao thật.

Bởi vì Đồ Long Đao chính phẩm có từ tính, có thể hút hết tất cả ám khí trong thiên hạ.

Cố Hàn Uyên ngược lại còn chu đáo hơn, bắt lấy cây Văn Tu Châm suýt rơi xuống đất.

Lỡ đâu lát nữa không cẩn thận bị châm trúng thì phiền phức.

Ân Tố Tố đầu tiên là có chút nghi hoặc, sau đó lập tức tỉnh ngộ lại, nén lại nhịp tim cuồng loạn, lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Cái nhìn kia quả thực ẩn chứa vô tận phong tình quyến rũ.

Cố Hàn Uyên suýt nữa không nhịn được.

Nhưng bây giờ thời cơ vẫn chưa tới, vẫn nên đợi một chút.

Ân Tố Tố tuy lại bị trêu chọc một phen, nhưng biết được tin Tạ Tốn không chết vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Hơi sợ hãi ngọn lửa nóng rực lóe lên rồi biến mất trong mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng linh cơ khẽ động, tìm cho mình một cái cớ.

Ngươi nói sẽ giúp ta cứu Vô Kỵ, ngươi không giữ lời.

Cố Hàn Uyên sắc mặt lạnh nhạt liếc nàng một cái.

Nếu không phải Vô Thiên lấy ra Đồ Long Đao, làm sao có thể dẫn tới Huyền Minh Nhị Lão, chỉ cần Huyền Minh Nhị Lão hiện thân, Trương Tam Phong là có thể cứu Trương Vô Kỵ.

Ta chỉ hứa sẽ giúp nàng cứu Trương Vô Kỵ ra, chứ không có nói sẽ tự tay cứu, càng không nói sẽ bảo đảm hắn bình an vô sự.

Ân Tố Tố cũng biết Cố Hàn Uyên nói không sai, chỉ là có chút không cam lòng, đồng thời rất lo lắng cho hàn độc trên người Trương Vô Kỵ.

Ân Tố Tố do dự một chút rồi hỏi: Tại sao ngươi lại hợp tác với

Vô Thiên.

Hắn trông rất nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên thu lại vẻ mặt lạnh nhạt, trên dưới quan sát Ân Tố Tố một phen, nhìn đến mức nàng có chút xấu hổ mới trả lời: Đương nhiên là đôi bên cùng có lợi.

Ân Tố Tố đầu tiên là sững sờ, nghĩ đến ánh mắt dò xét của Cố Hàn Uyên vừa rồi mới phản ứng lại, đỏ mặt mắng một câu.

Thứ ngươi cần là thèm muốn thân thể của ta sao.

Lại có chút thẹn thùng như thiếu nữ.

Không phải vậy thì sao.

Đồ Long Đao ta không có hứng thú, trên người nàng còn có thứ gì ta cần sao.

Cố Hàn Uyên ngược lại rất thẳng thắn, chỉ là khiến Ân Tố Tố càng thêm xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy thời cơ không sai biệt lắm, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược.

Thực ra muốn cứu Trương Vô Kỵ cũng không phải không có cách.

Ngươi có cách.

Ân Tố Tố nhìn viên đan dược trong tay Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ chẳng lẽ viên đan dược đó có thể giải quyết hàn độc sao.

Chữa khỏi hoàn toàn thì không thể, nhưng tạm thời áp chế thì không thành vấn đề.

Đây là Liệt Dương đan, có thể áp chế hàn độc một năm không phát tác.

Lấy được từ chỗ Vô Thiên.

Nhưng sau khi ăn sẽ có tính kháng thuốc, mỗi lần dược hiệu sẽ giảm dần, cho đến khi mất tác dụng thì sẽ khiến hàn độc bùng phát một lần, cho nên phải dùng cẩn thận.

Liệt Dương đan này là Cố Hàn Uyên đã tốn 200 điểm phản diện để đổi lấy.

Đương nhiên còn có Cực Dương đan có thể chữa trị hoàn toàn hàn độc trên người Trương Vô Kỵ, cần 2000 điểm phản diện.

Chỉ là không cần thiết.

Cố Hàn Uyên còn trông cậy vào việc Trương Vô Kỵ sẽ nhận được Cửu Dương Thần Công.

Vậy cũng tốt hơn là không có gì, ít nhất có thể kéo dài thời gian tìm cách chữa trị hàn độc hoàn toàn.

Ân Tố Tố rất vui mừng, định đưa tay nhận lấy viên đan dược trong tay Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại thu đan dược lại.

Phu nhân không phải là muốn tay không bắt sói chứ.

Ánh mắt của hắn lập tức trở nên vi diệu.

Ánh mắt này Ân Tố Tố rất quen thuộc.

Nhưng quen dần rồi, sự chống cự trong lòng ngược lại đã giảm đi rất nhiều.

Đến sương phòng của ngươi.

Không, ngay tại đây.

Cố Hàn Uyên tỏ ý đêm đẹp như vậy, về phòng rất không có ý nghĩa.

Ân Tố Tố có chút xấu hổ và tức giận, ngay cả khi ở Băng Hỏa đảo cũng chưa từng làm ở ngoài trời.

Cho dù là trong sơn động cũng có giường có chăn.

Nhưng dù sao cũng là có việc cầu người, do dự một chút rồi cũng đồng ý.

Thực ra ngay từ lúc thấy Cố Hàn Uyên thu lại cây Văn Tu Châm, nàng đã có dự cảm.

Ân Tố Tố đưa tay đặt lên vạt áo.

Đợi đã.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Ân Tố Tố, nàng thấy Cố Hàn Uyên ấn đầu mình xuống.

Ân Tố Tố dù sao cũng xuất thân ma giáo, tam giáo cửu lưu đều hiểu biết không ít, lập tức hiểu ra ý của Cố Hàn Uyên.

Trong mắt mang theo chút lửa giận và xấu hổ.

Cố Hàn Uyên.

Ngươi là đồ hỗn đản.

Cố Hàn Uyên nhếch mép nở một nụ cười tà mị quen thuộc với Ân Tố Tố.

Phu nhân, người chắc không muốn Vô Kỵ sư đệ chết vì hàn độc đâu nhỉ.

Câu nói quen thuộc này lập tức đánh tan phòng tuyến trong lòng Ân Tố Tố, trong khoảnh khắc đó thậm chí chân nàng còn có chút run rẩy.

Nàng ngoan ngoãn quỳ xuống đất.

Trong lòng thầm nghĩ, chuyện này nàng còn chưa từng làm cho Trương Thúy Sơn.

Ngày hôm sau, Ân Tố Tố tỉnh lại trong phòng mình.

Trương Thúy Sơn không có ở bên cạnh, tối qua đã đến chỗ Trương Vô Kỵ thức đêm.

Sau khi tỉnh lại không có cảm giác đau nhức toàn thân như lần trước, ngược lại là khô miệng khô lưỡi.

Chương 16

Nàng đứng dậy rót cho mình một tách trà, uống cạn mới cảm thấy khá hơn một chút.

Hồi tưởng lại chuyện tối qua, cảm giác xấu hổ và tức giận lại dâng lên đầu.

Tên tiểu hỗn đản, chính mình sướng xong liền bỏ chạy.

Đêm qua Ân Tố Tố vì trong lòng đã sớm có chuẩn bị, thực ra cũng không chống cự, thậm chí còn có chút mong chờ mà chính mình không muốn thừa nhận.

Lại bị Cố Hàn Uyên đổi đủ loại hoa dạng làm nhục một phen.

Chuyện chưa bao giờ làm qua như thế mà nàng còn bị ép nuốt xuống.

Kết quả Cố Hàn Uyên xỏ quần vào là không nhận người quen.

Lúc nàng bất giác nắm lấy tay hắn, hắn lại nói một câu Giao dịch đã hoàn thành, còn lại là nội dung cần trả phí.

Lúc đó Ân Tố Tố trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, quả thực muốn đánh chết Cố Hàn Uyên.

Cuối cùng vẫn không thể mặt dày trả phí, sau khi trở về phòng trằn trọc hồi lâu mới miễn cưỡng ngủ được.

May mà đan dược vẫn nhận được, nếu Trương Tam Phong không thể chữa khỏi cho Trương Vô Kỵ thì sẽ lấy cớ đưa cho Trương Vô Kỵ ăn.

Ân Tố Tố miễn cưỡng vực dậy tinh thần đi tắm rửa.

Đương nhiên khi nhìn thấy tình hình bên trong quần áo, nàng vẫn xấu hổ muốn chết, đối với Cố Hàn Uyên lại thêm vài phần hận.

Vốn dĩ hôm nay Ân Tố Tố không muốn gặp lại Cố Hàn Uyên.

Kết quả vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Cố Hàn Uyên đang đợi nàng trên đường.

Ân Tố Tố với vẻ mặt sưng sỉa hỏi: Tìm ta có chuyện gì.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý thái độ của nàng.

Ta cần một ít tình báo, ngươi từ Thiên Ưng giáo lấy giúp ta.

Ân Tố Tố lần đầu tiên thấy Cố Hàn Uyên nhờ vả mình, cảm thấy bất ngờ.

Tình báo bản thân cũng không phải là thứ gì có giá trị đặc biệt, chỉ là nhớ tới sắc mặt của Cố Hàn Uyên đêm qua, trong lòng lại tức không chịu nổi.

Muốn tình báo cũng không khó, nhưng ngươi định dùng cái gì để trả phí.

Ân Tố Tố biểu tình có chút đắc ý, đây là lần đầu tiên nàng chiếm được thế thượng phong trước Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng chưa kịp đắc ý được bao lâu, mông đã bị Cố Hàn Uyên đánh một cái.

Nàng hai tay che chỗ đau, vô thức liếc nhìn xung quanh, lo lắng bị người khác nhìn thấy.

Ngươi điên rồi sao.

Ân Tố Tố xấu hổ quát lên.

Thực ra Cố Hàn Uyên đã sớm phái phân thân ra canh chừng gần đó, nếu không phải không có ai thì cũng sẽ không đến gặp Ân Tố Tố.

Không biết khoản trả phí này, phu nhân có hài lòng không.

Ngươi là đồ hỗn đản.

Ân Tố Tố nào nghĩ đến sẽ nhận được câu trả lời như vậy, chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên quả nhiên lá gan lớn bằng trời.

Phu nhân sẽ không cho rằng Vô Kỵ sư đệ chỉ cần một viên Liệt Dương đan là đủ chứ.

Muốn tìm được cách chữa khỏi trong vòng một năm không dễ dàng như vậy đâu.

Cố Hàn Uyên đưa ngón tay ra xoa xoa, trêu đùa.

Ân Tố Tố bị hành động của Cố Hàn Uyên làm cho mặt đỏ bừng, nhưng cũng hiểu rằng mình căn bản không chơi lại hắn.

Được rồi, ngươi muốn tình báo gì.

Tình báo của các quốc gia đều phải có, không chỉ là giang hồ, tốt nhất còn có tình báo trên triều đình.

Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu của mình.

Nhưng Ân Tố Tố lại có chút khó xử.

Nếu là tình báo của Minh quốc thì cũng dễ nói, các quốc gia khác đều chỉ có đại khái, tay của Thiên Ưng giáo muốn vươn ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy.

Có đại khái cũng được, ít nhất phải có sự phân bố của các thế lực chứ.

Cố Hàn Uyên ngược lại không ngạc nhiên, thế giới này lớn hơn rất nhiều so với nguyên tác, độ khó thu thập tình báo xuyên quốc gia cực lớn, Thiên Ưng giáo cũng không có thế lực lớn như vậy.

Được rồi, ta sẽ gửi tin cho Thiên Ưng giáo, mấy ngày nữa sẽ đưa cho ngươi.

Ân Tố Tố dứt khoát đồng ý.

Sau đó hai người mỗi người một ngả, Ân Tố Tố đi đến chỗ Trương Vô Kỵ.

Cố Hàn Uyên thì trở về tiểu viện của mình kiểm kê lại thu hoạch.

Đêm qua hệ thống tuy cho xếp hạng S, nhưng chỉ có 2400 điểm phản diện.

Rõ ràng là có liên quan đến việc Ân Tố Tố không còn chống cự như vậy.

Tuy đã giằng co một hồi cũng không nâng lên được bao nhiêu.

Nếu cuối cùng thực sự làm nàng thỏa mãn, có lẽ còn ít hơn.

Nhìn 7670 điểm phản diện hiện có, Cố Hàn Uyên suy nghĩ nên sử dụng như thế nào.

Trước tiên tăng tu vi chắc chắn là không được, quá gây chú ý.

Hơn nữa cảnh giới Tiên Thiên Sơ kỳ trong thời gian ngắn cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Thứ hai là mua một số công pháp, nhưng Cố Hàn Uyên đã sớm có quy hoạch, mua trực tiếp giá quá cao.

Ngược lại là các chiêu thức ngoại công có thể nâng cấp một ít, nhưng cũng không quá gấp.

Quyết định cuối cùng vẫn là nâng cấp cho con rối khôi lỗi, dù sao hiệu quả của con rối khôi lỗi hiện tại vẫn còn quá yếu.

Hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi Võ Đang để bước chân vào giang hồ, tác dụng của phân thân rất lớn.

Muốn thu được điểm phản diện, tất nhiên phải gây chuyện, rất nhiều chuyện không thích hợp làm ngoài mặt vẫn phải để cho con rối khôi lỗi đi làm.

Cố Hàn Uyên đầu tiên hao tốn 2000 phản phái điểm để nâng cấp Sơ cấp Khôi Lỗi Thuật lên thành Trung cấp Khôi Lỗi Thuật.

Khôi lỗi cấp trung đã có thể tiếp thu những mệnh lệnh đơn giản, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào ý thức của bản thể để khống chế.

Dù bị thương cũng sẽ không biến mất ngay lập tức, chỉ là không biết đổ máu, thực tế sơ hở vẫn còn rất lớn.

Bù lại đã không còn thời gian chờ, có thể tồn tại liên tục cả ngày.

Nâng cấp lớn nhất chính là có thêm một công năng mới, Định vị truyền tống.

Nó có thể hoán đổi vị trí với bản thể trong nháy mắt.

Phiền phức duy nhất là phải chuẩn bị thêm một bộ quần áo Vô Thiên và mặt nạ Tu La dự phòng.

Khoảng cách khống chế xa nhất là nghìn dặm, đã đủ để khôi lỗi thoát ly bản thể đi làm một vài việc.

Mặc dù tác dụng của khôi lỗi đã có đột phá mới, nhưng vẫn chưa khiến Cố Hàn Uyên hài lòng, ít nhất đối với kế hoạch sau này của hắn thì vẫn chưa đủ.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên lại hao tốn 4000 phản phái điểm để nâng cấp Trung cấp Khôi Lỗi Thuật lên thành Cao cấp Khôi Lỗi Thuật.

Khôi lỗi cao cấp đã có thể chấp hành những mệnh lệnh tương đối phức tạp.

Tuy vẫn chưa thể tự đối thoại, nhưng đã có thể tiết kiệm rất nhiều tinh lực cho Cố Hàn Uyên, ít nhất không cần phải lúc nào cũng để mắt đến.

Đồng thời, lúc thu hồi khôi lỗi còn có thể lựa chọn có tiếp thu ký ức của phân thân hay không.

Ví dụ như phái khôi lỗi đi dò đường, khi thu hồi khôi lỗi thì phong cảnh trên đường sẽ trở thành ký ức được Cố Hàn Uyên tiếp nhận.

Thậm chí có thể dùng để tu luyện ngoại công chiêu thức, nâng cao độ thuần thục.

Khôi lỗi bị công kích sẽ bị thương, sẽ đổ máu.

Nếu mức độ tổn thương quá cao sẽ dẫn đến việc biến mất ngay lập tức, ký ức cũng không thể thu hồi.

Thời gian tồn tại liên tục có thể kéo dài đến một tháng, khoảng cách khống chế xa nhất đạt tới vạn dặm, đã có thể xuyên quốc gia.

Có thể xuyên quốc gia, Cố Hàn Uyên có thể dùng khôi lỗi để tiến hành Định vị truyền tống tầm xa.

Bây giờ chỉ chờ bên Ân Tố Tố đưa tới tình báo các quốc gia, rồi quyết định lúc đó cho khôi lỗi đến quốc gia nào.

Phản phái điểm còn lại 1670, tạm thời cứ giữ lại dự phòng.

Trải qua mấy ngày trị liệu, Trương Vô Kỵ vẫn không có chuyển biến gì tốt.

Tuy dựa vào nội lực thâm hậu của Trương Tam Phong tạm thời trấn áp được Hàn Độc tác loạn, không để nó lan tràn toàn thân Trương Vô Kỵ.

Nhưng ý định tiêu trừ Hàn Độc lại thất bại.

Hàn Độc đã hoàn toàn quấn chặt lấy Trương Vô Kỵ.

Nếu hoàn toàn trừ bỏ Hàn Độc, đan điền và kinh mạch của Trương Vô Kỵ đều sẽ vỡ nát, thậm chí tâm mạch cũng sẽ bị tổn hại, không khác gì tự tìm cái chết.

Huống hồ mấy ngày nay, ngoài Trương Tam Phong ra, các Tông Sư còn lại bao gồm cả Mộc Đạo Nhân đều vô cùng mệt mỏi.

Chương 17

Thậm chí Trương Tùng Khê có cảnh giới hơi thấp còn bị Hàn Độc phản phệ, nếu không phải Trương Tam Phong ra tay, người trúng Hàn Độc sợ rằng đã nhiều thêm một người.

Cũng may vài ngày sau, Ân Tố Tố cuối cùng cũng lấy ra Liệt Dương đan nhận được từ Cố Hàn Uyên.

Cớ chỉ có thể nói là do Thiên Ưng giáo tặng, chuyên dùng để trị liệu Hàn Độc.

Đương nhiên tác dụng phụ cũng đã nói rõ, trong thời gian ngắn không có gì đáng ngại, nhưng thời gian dài sẽ còn phiền phức hơn bây giờ.

Bất quá hiện tại cũng chỉ có thể ngựa chết xem như ngựa sống mà chữa.

Trên thực tế, lần này Thiên Ưng giáo vừa có được tình báo, vừa đưa tới đan dược, khiến cho mọi người đều hết sức kinh ngạc.

Thậm chí còn đánh giá sai tốc độ phát triển của Thiên Ưng giáo trong mấy năm nay, cho rằng thế lực của Thiên Ưng giáo đã lớn mạnh.

Ngay cả Trương Tam Phong cũng lên tiếng khen ngợi thủ đoạn của Bạch Mi Ưng Vương.

Ân Tố Tố đối với việc này vô cùng xấu hổ, nhưng cũng không thể tránh được, có thể lừa được bao lâu thì hay bấy lâu.

Cố gắng không để cho phụ thân nàng là Ân Thiên Chính tiếp xúc với người của phái Võ Đang là được.

Cuối cùng, Trương Tam Phong quyết định mang Trương Vô Kỵ đến Bắc Thiếu Lâm và Nga Mi để cầu Cửu Dương Công.

Năm đó Giác Viễn đại sư đã truyền Cửu Dương Thần Công cho Quách Tương, Vô Sắc thiền sư và Trương Tam Phong.

Vì lý giải khác nhau, cuối cùng phân thành Nga Mi Cửu Dương Công, Thiếu Lâm Cửu Dương Công và Võ Đang Cửu Dương Công.

Nếu có thể mượn được Cửu Dương Công của Bắc Thiếu Lâm và Nga Mi, với tạo nghệ hiện tại của Trương Tam Phong, hoàn toàn có năng lực hoàn nguyên tám chín thành Cửu Dương Thần Công.

Chỉ cần Trương Vô Kỵ luyện Cửu Dương Thần Công là có thể tự mình hóa giải Hàn Độc.

Trương Thúy Sơn thấy Trương Vô Kỵ tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, liền bắt đầu canh cánh chuyện của Tạ Tốn.

Ban đầu tuy nghe Vô Thiên nói Tạ Tốn đã chết, nhưng suy đi tính lại cũng đưa ra kết luận giống Ân Tố Tố.

Chỉ là vì liên quan đến Đồ Long Đao, Trương Thúy Sơn vẫn còn lòng nghi ngờ mà thôi.

Hơn nữa, cho dù Tạ Tốn đã chết, Trương Thúy Sơn cũng muốn trở về Băng Hỏa đảo xem có tìm được di thể của y hay không.

Hắn không tin Vô Thiên lại tốt bụng đến mức giết người xong còn khâm liệm cho Tạ Tốn.

Ân Tố Tố ngược lại đã biết chân tướng, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Chẳng lẽ phải thẳng thắn về mối quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên sao.

Cuối cùng chỉ có thể cố gắng ngăn cản Trương Thúy Sơn đi Băng Hỏa đảo, ngược lại cũng không còn dây dưa chuyện mâu thuẫn giữa hai người mấy hôm trước.

Ngũ ca.

Võ công của Tạ đại ca rất mạnh, trên Băng Hỏa đảo càng đột phá đến Tông Sư trung kỳ.

Ban đầu uy thế của Vô Thiên cũng không cường đại đến mức khó có thể chống cự, cũng không phải Đại Tông Sư.

Coi như bị đoạt đi Đồ Long Đao cũng phần lớn là do bị đánh lén.

Thay vì bây giờ trở về Băng Hỏa đảo, chi bằng trước hết mang Vô Kỵ đi trị liệu Hàn Độc.

Tuy võ công của Tạ đại ca quả thực không kém, nhưng dù sao hai mắt cũng bị mù, nếu bị hạ độc, cũng chưa chắc có thể phát hiện.

Hay là trở về Băng Hỏa đảo xem sao mới có thể an tâm.

Trương Thúy Sơn làm người trước nay luôn trọng chữ nghĩa, đối với Tạ Tốn quả thực cũng rất chân thành.

Vậy ngươi chẳng lẽ không quan tâm Vô Kỵ nữa sao.

Ân Tố Tố có chút tức giận, dù sao trong lòng phụ nữ vĩnh viễn đặt gia đình nhỏ của mình lên trên hết.

Nếu là vì chữa bệnh cho Trương Vô Kỵ, Trương Thúy Sơn lại phải về Băng Hỏa đảo vì Tạ Tốn, nàng thậm chí sẽ đi cùng.

Đáng tiếc, Trương Thúy Sơn nói theo cách bây giờ chính là một tên thẳng nam sắt thép.

Không cần nói nữa.

Vô Kỵ dù sao tạm thời cũng không có nguy hiểm tính mạng, đợi ta từ Băng Hỏa đảo trở về, nếu vẫn chưa chữa khỏi, ta sẽ dẫn nó đi cầu y.

Hai người cuối cùng vẫn là tan rã trong không vui.

Đêm đó, Ân Tố Tố lần đầu tiên chủ động tìm đến phòng của Cố Hàn Uyên.

Phu nhân sao lại đến đây.

Cố Hàn Uyên cũng hơi kinh ngạc.

Mấy ngày nay hắn bận rộn thỉnh giáo võ học từ Trương Tam Phong và các trưởng lão Thất hiệp còn rảnh rỗi, bù đắp khuyết điểm của bản thân, ngược lại đã lơ là Ân Tố Tố.

Các môn võ quen thuộc như Thần Môn Thập Tam Kiếm, Miên Chưởng và Thê Vân Tung thậm chí đã nhanh chóng tăng lên tới cảnh giới thông thạo.

Mọi người đối với ngộ tính của hắn càng thêm thán phục.

Ngay cả Du Đại Nham đang trong lúc hồi phục thương thế cũng dạy cho Cố Hàn Uyên Hổ Trảo Thủ.

Đương nhiên, lúc mới bắt đầu nghe nói về sự tích của Cố Hàn Uyên trong ngày sinh nhật cũng đã hết sức kinh ngạc.

Hiện tại thương thế đang chuyển biến tốt, tâm tình vui vẻ nên cũng không nói gì, chỉ miễn cưỡng vài câu.

Ánh mắt Ân Tố Tố u uất.

Ngươi không phải muốn tình báo sao.

Ta mang đến cho ngươi đây.

Vừa hay ban ngày tình báo của Thiên Ưng giáo được đưa tới, vốn định giao cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tiếp nhận quyển trục trên tay Ân Tố Tố xem xét.

Mà Ân Tố Tố cứ đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Nội dung trong tình báo không ít, nhưng thực tế hữu dụng cũng không nhiều.

Giống như Ân Tố Tố đã nói trước đó, trong Minh quốc thì tương đối cặn kẽ, còn các quốc gia khác bên ngoài thì chỉ là đại khái.

Cố Hàn Uyên xem hết toàn bộ tình báo, đối với thế lực của phần lớn các quốc gia đều đã có một cái nhìn tổng quan.

Sau khi quy nạp liền đưa ra kết luận.

Cấp độ làng tân thủ: Tống quốc, Thanh quốc.

Cấp độ độ khó cao: Minh quốc.

Cấp độ độ khó địa ngục: Tùy quốc.

Cấp độ hoàn toàn không biết: Mông Nguyên.

Còn như Đại Lý, Tây Hạ các tiểu quốc, quốc lực yếu kém, giang hồ hữu danh vô thực, cao thủ phần lớn đều bị thu nạp vào hoàng thất.

Mà Kim, Liêu có lẽ thực lực quân đội còn khá, nhưng đã như mặt trời sắp lặn.

Cho nên nơi tốt nhất để thu hoạch phản phái điểm không đâu khác ngoài Tống quốc và Thanh quốc.

So với Tống quốc, Thanh quốc sẽ phiền phức hơn một chút, dù sao Hán nhân chạy đến Thanh quốc quá mức dễ thấy, hắn cũng không có ý định cạo đầu bím tóc đuôi sam.

Thiên Địa Hội, Hồng Hoa Hội, Mộc Vương Phủ các tổ chức phản Thanh ngược lại có ở khắp nơi.

Cho nên cốt truyện Vi Tiểu Bảo chắc chắn tồn tại.

Mà bây giờ ở Thanh quốc, Ngao Bái vẫn đang như mặt trời ban trưa, hiển nhiên cốt truyện còn chưa bắt đầu, cho nên cũng không vội.

Ngược lại là Tống quốc, tuy không biết cốt truyện phát triển đến mức nào, nhưng tổng thể thực lực giang hồ không mạnh như Minh quốc, hơn nữa có rất nhiều bí tịch võ công, bảo tàng chưa được khám phá, có thể đi đục nước béo cò một phen.

Sau khi có quyết định, Cố Hàn Uyên đang chuẩn bị mưu hoạch kỹ lưỡng, lại thấy Ân Tố Tố hoàn toàn không có ý định rời đi.

Hơi suy nghĩ một chút, ngược lại cũng đoán được bảy tám phần.

Dù sao cũng đã thay một thân váy trắng sạch sẽ, mái tóc còn hơi ẩm, buông xõa bờ vai, trang điểm tinh xảo, so với mấy đêm trước còn kinh diễm hơn.

Phu nhân vẫn chưa ngủ sao.

Ta muốn cùng ngươi làm một giao dịch nữa.

Ân Tố Tố cố tỏ ra trấn định, đối diện với Cố Hàn Uyên.

Ồ.

Giao dịch gì.

Nói nghe xem.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng đầy ý vị.

Ta nhìn ra được ngươi rất coi trọng tình báo, ta có thể giúp ngươi thành lập tổ chức tình báo thuộc về ngươi.

Ân Tố Tố quả thực đã nhìn thấu nhu cầu của Cố Hàn Uyên.

Chương 18

Hơn nữa còn có thể mượn thế lực của Thiên Ưng giáo để âm thầm phát triển, so với việc Cố Hàn Uyên tay trắng dựng nghiệp thì dễ dàng hơn nhiều.

Nói yêu cầu của nàng đi.

Giúp ta chữa khỏi cho Vô Kỵ, loại có thể chữa khỏi hoàn toàn ấy.

Ân Tố Tố cũng sợ Cố Hàn Uyên gài bẫy nàng, loại chuyện này đối với hắn mà nói không phải là không làm được.

Trị liệu cho Trương Vô Kỵ thực ra vốn đã nằm trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên, cần nhờ hắn để mưu đoạt Cửu Dương Thần Công.

Dù sao manh mối chỉ có một cái sơn cốc ở núi Côn Lôn.

Cũng không thể chạy đến Côn Lôn Sơn tìm khắp núi khắp nơi được.

Cho nên vẫn phải mượn một chút hào quang nhân vật chính của Trương Vô Kỵ.

Về phần chữa khỏi cho Trương Vô Kỵ có bị trừ phản phái điểm hay không, Cố Hàn Uyên không hề lo lắng.

Trong hệ thống, giá đổi Cửu Dương Thần Công cao tới 8000 điểm, có trừ thế nào cũng không vượt qua con số này.

Lại xét đến bây giờ chỉ là giai đoạn thơ ấu của Trương Vô Kỵ, sau này còn có thể thu hoạch một đợt nữa, Trương Vô Kỵ còn sống hữu dụng hơn Trương Vô Kỵ đã chết rất nhiều.

Còn như Trương Vô Kỵ sau khi tu luyện thành công Cửu Dương Thần Công có trở thành uy hiếp không.

Đó ít nhất cũng là chuyện của mấy năm sau.

Nếu mấy năm sau Cố Hàn Uyên còn không thể nghiền ép Trương Vô Kỵ, vậy cũng không cần làm đại phản phái nữa, ngoan ngoãn ở lại Võ Đang dưỡng lão đi.

Ngược lại còn lo lúc đó thực lực của Trương Vô Kỵ quá kém, có thể thu hoạch được ít phản phái điểm.

Trong số rất nhiều nhân vật chính, uy hiếp của Trương Vô Kỵ có thể nói là nhỏ nhất.

Tuyến thời gian tuy sớm hơn một chút, nhưng thực tế còn kém nhiều năm.

Bất quá Cố Hàn Uyên vẫn quyết định treo một chút khẩu vị của Ân Tố Tố.

Phu nhân, thành ý của nàng không đủ, Hàn Độc của Huyền Minh Thần Chưởng vô cùng phiền phức.

Ân Tố Tố đột nhiên sà vào lòng Cố Hàn Uyên, hai tay vòng qua cổ hắn, ngưng mắt nhìn đôi mắt lãnh đạm kia, nhẹ nhàng điểm lên môi hắn.

Vậy thêm cả ta thì sao.

Cố Hàn Uyên cũng bị sự bạo dạn của Ân Tố Tố làm cho kinh ngạc.

Tám chín phần là do đã gây mâu thuẫn với Trương Thúy Sơn.

Đây coi như là phu nhân trả tiền hay là ta trả tiền đây.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy thủy quang lóe lên trong mắt Ân Tố Tố, cười xấu xa trêu ghẹo một câu.

Không ngờ chỉ một câu nói như vậy lại khiến cho khóe mắt Ân Tố Tố tuôn lệ.

Ta đều đã như vậy. ngươi còn.

Thôi vậy, chuyện tối nay coi như ta chưa từng nói.

Ân Tố Tố lấy ra chiếc khăn tay trắng tinh Cố Hàn Uyên đưa, lau nước mắt, buông hắn ra rồi định xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn chiếc khăn tay trong tay nàng, trầm mặc trong chốc lát.

Ngay lúc Ân Tố Tố sắp mở cửa phòng, một tay kéo nàng lại, ôm lấy nàng từ phía sau.

Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng: Chuyện của Trương Vô Kỵ, ta đồng ý.

Tối nay xem như đại hạ giá đẫm nước mắt, toàn bộ miễn phí.

Cố Hàn Uyên thầm than: Đánh giá phản diện của Ân Tố Tố sắp giảm rồi, rau hẹ quả nhiên là không thể không cắt mà.

Bất quá nếu đã quyết định để nàng thành lập tổ chức tình báo, vẫn là nên trấn an một chút.

Cố Hàn Uyên bế ngang Ân Tố Tố lên.

Ánh nến trong phòng rất nhanh bị dập tắt.

Ngày thứ hai.

Khi Ân Tố Tố mở mắt, thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười vuốt ve mái tóc nàng.

Ngẩn người một lúc rồi lại nhắm mắt, vùi đầu vào lồng ngực hắn.

Nếu đã tỉnh thì mau dậy đi.

Mặc dù bây giờ còn chưa có ai tìm ngươi, nhưng lâu dài sẽ khó nói.

Cố Hàn Uyên đã sớm sắp xếp khôi lỗi ở bên ngoài canh chừng, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ân Tố Tố nghe vậy mới chậm rãi ngồi dậy, im lặng mặc quần áo.

Nhìn sắc mặt nàng hồng nhuận, ánh mắt long lanh, cũng biết đêm qua là một buổi tối hài lòng.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng được Cố Hàn Uyên đối xử dịu dàng.

Lúc ý loạn tình mê cũng đã gọi Phu quân.

Lúc này, lại biến trở về Trương phu nhân và một tiểu đệ tử đời thứ ba của Võ Đang.

Tựa như một giấc mộng, luôn có lúc phải tỉnh lại.

Mối quan hệ của bọn họ dù sao cũng không thể đưa ra ánh sáng.

Khi Ân Tố Tố mặc quần áo chỉnh tề, thu dọn xong tàn cuộc, nhìn người đàn ông trước mắt tựa như đã trở nên tuấn lãng hơn trước.

Giữa hai người từ quan hệ uy hiếp và bị uy hiếp đi đến hiện tại.

Tràn đầy trời xui đất khiến, nhưng ít nhất đêm qua nàng không hối hận.

Ta đi đây.

Ừm, trên đường cẩn thận.

Được.

Ta sẽ nói với Thái sư phụ, đi theo người cùng Vô Kỵ sư đệ.

Ta tin ngươi.

Không nói thêm gì, Ân Tố Tố vẫn rời khỏi phòng.

Cố Hàn Uyên thở dài.

Đối với Ân Tố Tố có phải tiến độ hơi nhanh quá không.

Đánh giá của hệ thống quả nhiên giảm rất nhanh.

Đánh giá cấp A, 1000 phản phái điểm.

Bất quá cũng may, như vậy thì tổ chức tình báo được thành lập sẽ đáng tin cậy hơn một chút.

Những người hoặc thế lực cần đặc biệt chú ý, tối qua đã đều thông báo cho Ân Tố Tố.

Sau đó, Cố Hàn Uyên tìm Trương Tam Phong, đề xuất muốn xuống núi lịch lãm.

Lý do đều có sẵn, Bắc Thiếu Lâm còn nợ hắn một ân tình, vừa lúc dùng để mượn Thiếu Lâm Cửu Dương Công.

Tuy nhiên, theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, lão hòa thượng Không Văn chắc chắn sẽ từ chối.

Trương Tam Phong vốn cũng có chút lo lắng về chuyến đi Bắc Thiếu Lâm, dù sao trước đó hai phái đã gây chuyện không vui vẻ gì.

Lúc này Cố Hàn Uyên đề nghị đồng hành ngược lại hợp ý ông, tự nhiên không có lý do gì để từ chối, tiện thể trên đường còn có thể dạy dỗ thêm cho đứa đồ tôn mà ông hết sức coi trọng này.

Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố lần lượt kéo Trương Vô Kỵ dặn dò không ít chuyện.

Mà Cố Hàn Uyên và Trương Vô Kỵ chỉ là tùy ý chào hỏi, coi như đã quen biết.

Trương Vô Kỵ đối với vị Cố sư huynh này ngược lại tương đối tò mò, dù sao mẹ hắn Ân Tố Tố nhắc tới nhiều nhất chính là Cố Hàn Uyên.

Bất quá trên đường có nhiều thời gian, cũng không vội nhất thời.

Cố Hàn Uyên dự định tạm thời cứ theo Trương Vô Kỵ, thu hoạch hết cốt truyện thời thơ ấu của hắn.

Còn khôi lỗi thì sẽ đi trước đến Đại Lý để định vị, đoạt lấy Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ.

Sau khi ba người Cố Hàn Uyên rời đi.

Trương Thúy Sơn cũng xuất phát trở về Băng Hỏa đảo để xác nhận sinh tử của Tạ Tốn.

Mà Ân Tố Tố thì trở về Thiên Ưng giáo, giúp Cố Hàn Uyên thành lập tổ chức tình báo.

Giữa hai người thậm chí từ đầu đến cuối đều không có giao tiếp.

Trương Thúy Sơn chỉ cho rằng Ân Tố Tố đang dỗi, hoàn toàn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bọn họ đã không thể trở về như trước đây nữa.

Chương 19

Ba người một đường hướng về Bắc Thiếu Lâm.

Trên đường, Cố Hàn Uyên còn cố ý đi thay một bộ quần áo khác, hành tẩu giang hồ mà cứ mặc đạo bào cũng có chút không tự nhiên.

Thay một thân áo bào trắng, dùng một sợi tơ buộc tóc thành đuôi ngựa.

Vốn dung mạo anh tuấn lại thêm vài phần tiêu sái, một bộ dáng phiên phiên công tử.

Trương Tam Phong đối với việc này ngược lại không có ý kiến gì, ông trước nay không câu nệ tiểu tiết.

Ở phái Võ Đang còn tốt, có đệ tử chăm sóc.

Nhưng ra khỏi Võ Đang thì lôi thôi hơn nhiều, đạo bào trên người không mấy ngày đã có vết bẩn.

Thảo nào lúc trẻ có biệt hiệu là Lôi thôi đạo nhân.

Trên đường, Cố Hàn Uyên còn thường xuyên tìm Trương Tam Phong thỉnh giáo võ học, tiện thể tốn 1000 phản phái điểm để đột phá tại chỗ lên Tiên Thiên trung kỳ ngay trước mặt ông.

Cho dù là Lục Địa Thần Tiên như Trương Tam Phong cũng phải thán phục trước thiên phú của Cố Hàn Uyên, càng thêm dụng tâm dạy dỗ hắn.

Trương Vô Kỵ bây giờ đã sắp 15 tuổi, lớn hơn nhiều so với 9 tuổi trong nguyên tác.

Lại vì đã ăn Liệt Dương đan, không bị Hàn Độc quấy nhiễu, cũng không cần Trương Tam Phong thường xuyên vận công áp chế Hàn

Độc của Huyền Minh Thần Chưởng.

Cho nên tốc độ đi đường của ba người rất nhanh, vài ngày đã đến Bắc Thiếu Lâm.

Khi Trương Tam Phong mang theo Cố Hàn Uyên và Trương Vô Kỵ đến ngoài Bắc Thiếu Lâm cầu kiến, Không Văn vốn không muốn gặp.

Nhưng vì trước đó đã đồng ý nợ Cố Hàn Uyên một ân tình, nên bất đắc dĩ đành phải mời ba người vào Bắc Thiếu Lâm.

Không Văn còn triệu tập tất cả cao thủ cùng nhau ở đại điện chiêu đãi bọn họ, ngoài điện cũng đứng đầy võ tăng.

Dáng vẻ như đang đối mặt với đại địch.

Trương Tam Phong không nhiều lời khách sáo, nói thẳng yêu cầu mượn Thiếu Lâm Cửu Dương Công để cứu Trương Vô Kỵ, lại bị Không Văn từ chối.

Bản tự chưa từng có quy củ cho ngoại nhân mượn bí tịch.

Năm đó Trương chân nhân xuất sư từ Bắc Thiếu Lâm đã là ngoại lệ, sao có thể lại cho ngoại nhân mượn bí tịch.

Thực ra Không Văn vốn định nói Trương Tam Phong phản bội Bắc Thiếu Lâm, nhưng liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cái rồi lại đổi phản bội thành xuất sư.

Lão có một loại dự cảm không lành, nếu nói phản bội nhất định sẽ bị Cố Hàn Uyên chặn họng.

Không Văn tuy triệu tập lượng lớn cao thủ, nhưng Trương Tam Phong đã thành danh nhiều năm, lão cũng không muốn gây xung đột.

Trương Tam Phong hàm dưỡng tốt, ngược lại cũng không để ý lời nói bất kính của Không Văn.

Cố Hàn Uyên ngược lại kinh ngạc nhìn Không Văn một cái, không ngờ lão đã có kinh nghiệm.

Bất quá vẫn chắp tay nói: Không Văn đại sư trước đây từng nói nợ Cố mỗ một ân tình, không biết có thể dùng ở đây, vì Vô Kỵ sư đệ cầu được Thiếu Lâm Cửu Dương Công không.

Không Văn sớm đã lường trước, thẳng thừng từ chối.

A Di Đà Phật.

Ban đầu lão nạp tuy nói Bắc Thiếu Lâm nợ Cố thiếu hiệp một ân tình, nhưng cũng đã nói trước là phải không vi phạm đạo nghĩa giang hồ và môn quy của phái.

Tuy mượn Thiếu Lâm Cửu Dương Công không vi phạm đạo nghĩa giang hồ, nhưng lại trái với môn quy của Bắc Thiếu Lâm, không thể đáp ứng, mong Cố thiếu hiệp thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên đã sớm dự liệu được kết quả này, ngược lại cũng không ngoài ý muốn.

Chỉ là làm cho tròn vai mà thôi.

Không Văn đại sư lòng dạ từ bi, có thể nào châm chước một chút không.

Có điều kiện gì đều có thể nói ra.

Trương Tam Phong không muốn cứ thế từ bỏ, tiếp tục khuyên nhủ.

Không Văn ngược lại không nhân cơ hội đưa ra những điều kiện vô lý, như vậy quá mức ngu xuẩn.

Vì vậy vẫn lựa chọn từ chối.

Xin lỗi, việc này thứ cho lão nạp không thể đồng ý.

Trương chân nhân mời trở về đi.

Nói xong liền ra hiệu cho tri khách tăng tiễn ba người xuống núi.

Trương Tam Phong trong lòng biết chuyện không thể thành, đành phải thở dài một tiếng mang hai người xuống núi.

Tuy không lấy được Thiếu Lâm Cửu Dương Công, nhưng Trương Tam Phong vẫn dự định đi Nga Mi Phái để cầu Nga Mi Cửu Dương Công.

Lúc trẻ ông và tổ sư phái Nga Mi Quách Tương giao tình tâm đầu ý hợp, nghĩ rằng cũng sẽ không bị từ chối.

Có Nga Mi Cửu Dương Công, ít nhất cũng có thể suy diễn hoàn nguyên được năm sáu phần Cửu Dương Thần Công, cũng có thể có hiệu quả đối với Hàn Độc trên người Trương Vô Kỵ.

Ba người đang trên đường đến Nga Mi, lúc đi qua Hán Thủy, bên bờ sông đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau.

Chỉ thấy mấy tên phiên tử Đông Xưởng đang đuổi giết một gã hán tử cùng đứa trẻ trong lòng y.

Mà trên một chiếc thuyền nhỏ ở bờ sông, một tên phiên tử Đông Xưởng đang chém ngã người chèo thuyền, đồng thời muốn làm hại một thiếu nữ khác trên thuyền.

Cố Hàn Uyên sau khi thấy liền trực tiếp đề nghị Trương Tam Phong đi cứu gã hán tử kia, còn hắn đi cứu cô gái nọ.

Nói xong liền nhảy về phía chiếc thuyền nhỏ trên sông.

Danh tiếng của Đông Xưởng ở Minh quốc luôn rất tệ, người bị bọn họ truy sát phần lớn đều là người tốt, cho nên ra tay với bọn họ hoàn toàn không có chút áp lực tâm lý nào.

Trương Tam Phong cũng đi giải cứu gã hán tử bị truy sát, thậm chí còn nhanh hơn Cố Hàn Uyên.

Lúc Cố Hàn Uyên nhảy lên thuyền nhỏ, tên phiên tử Đông Xưởng đang định chém xuống người cô gái.

Hắn trực tiếp ném vỏ kiếm trong tay về phía thanh đao của tên phiên tử, đánh bay nó.

Sau đó tiến lên hai bước, một kiếm cắt cổ tên phiên tử đã mất vũ khí, rồi một cước đạp xuống Hán Thủy.

Động tác mau lẹ, thiếu nữ đã được cứu.

Cố Hàn Uyên thấy thiếu nữ kia khoảng mười ba mười bốn tuổi, quần áo cũ kỹ, chân đi đất, tuy là con gái nhà thuyền nghèo, nhưng dung nhan tú lệ, là một phôi thai mỹ nhân tuyệt sắc.

Chờ vài năm nữa nếu giá trị nhan sắc không được 90 điểm thì coi như là lớn lên bị lỗi.

Thầm nghĩ thiếu nữ này chắc chắn là Chu Chỉ Nhược rồi.

Chu Chỉ Nhược vốn đã nhắm mắt chờ chết, không ngờ lại được cứu.

Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một nam tử trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng, tướng mạo cũng cực kỳ tuấn tú.

Dưới sự chênh lệch này, chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên giống như một đại anh hùng từ trên trời giáng xuống.

Ngươi không sao chứ.

Cố Hàn Uyên thấy Chu Chỉ Nhược nhìn mình ngẩn ngơ, đành lên tiếng nhắc nhở.

Cảm ơn đại ca ca, ta không sao.

Nói xong liền nhào vào người lái đò đã chết dưới tay phiên tử

Đông Xưởng mà khóc rống lên.

Cha.

Lúc này Trương Tam Phong đã mang theo gã hán tử đi tới bên cạnh hai người.

Gã hán tử kia ôm lấy đứa trẻ đã không còn hơi thở trong lòng mà thở dài.

Đều là tội của Thường mỗ.

Không thể bảo vệ thiếu chủ, còn làm liên lụy đến tính mạng của người chèo thuyền.

Người này chính là danh tướng tương lai Thường Ngộ Xuân.

Bất quá bây giờ y cũng chỉ là một giáo đồ bình thường của Minh Giáo, còn chưa bộc lộ tài năng.

Mấy người trao đổi tên họ.

Trương Tam Phong thấy khóe miệng Thường Ngộ Xuân vẫn còn rỉ máu tươi, đề nghị trước tiên tìm nơi chữa thương cho y.

Sau đó mọi người lo liệu khâm liệm hạ táng cho cha của Chu Chỉ Nhược xong, liền tìm một khách sạn ở trấn nhỏ gần đó để nghỉ chân.

Bên trong khách sạn, Trương Tam Phong đang vận công chữa thương cho Thường Ngộ Xuân.

Cố Hàn Uyên, Trương Vô Kỵ và Chu Chỉ Nhược ba người đang nhỏ giọng trò chuyện.

Bởi vì Hàn Độc của Trương Vô Kỵ bị Liệt Dương đan áp chế, nên không có hôn mê trên giường.

Cho nên cũng thiếu đi đoạn tình tiết Một bữa cơm chi ân giữa hắn và Chu Chỉ Nhược.

Nhưng dù vậy, Trương Vô Kỵ vẫn yêu thích cô thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, địa linh nhân kiệt này.

Chương 20

Thường xuyên muốn tìm nàng nói chuyện vài câu.

Đáng tiếc Trương Vô Kỵ thời kỳ này ăn nói vụng về, cũng không biết làm thế nào để lấy lòng con gái.

Khó trách sau này hắn lại bị Chu Cửu Chân đùa bỡn xoay quanh.

Vì vậy cho dù hắn dùng hết mọi cách, sự chú ý của Chu Chỉ Nhược vẫn tập trung vào Cố Hàn Uyên, ân nhân cứu mạng của nàng.

Đáng tiếc lúc này Cố Hàn Uyên lại có chút không yên lòng.

Cuộc đối thoại của hai người đại khái là như vậy.

Đại ca ca, ta có thể gọi huynh là Cố đại ca không.

Ừm.

Cố đại ca, võ công của huynh thật lợi hại, thoáng cái đã giết chết kẻ xấu.

À.

Cố đại ca, huynh trông thật đẹp.

Ừm.

Sau mấy lần như vậy, Chu Chỉ Nhược cuối cùng cũng bất mãn bĩu môi.

Cố đại ca.

Huynh rốt cuộc có nghe ta nói không vậy.

A.

Xin lỗi, vừa rồi đang suy nghĩ.

Chỉ Nhược muội muội nói gì đó.

Có thể lặp lại lần nữa không.

Cố Hàn Uyên vừa rồi quả thực đang suy nghĩ chuyện khác.

Hệ thống đưa ra đánh giá kiểu mới.

Anh hùng cứu mỹ nhân Chu Chỉ Nhược, thay đổi tuyến tình cảm ban đầu, thu được đánh giá cấp A, 1500 phản phái điểm.

Cắt đứt ràng buộc Một bữa cơm chi ân, thu được đánh giá cấp A, 1200 phản phái điểm.

Đánh giá chuỗi Chu Chỉ Nhược hiện tại là cấp S, tích lũy 2700 phản phái điểm.

Tạm thời không thể nhận.

Đánh giá kiểu mới có thể tích lũy phản phái điểm đã nhận, rồi nhận một lần.

Tuy vẫn chưa rõ rốt cuộc trong tình huống nào mới có thể nhận khoản phản phái điểm tích lũy này.

Không biết có phải vì Chu Chỉ Nhược chưa đủ tuổi, hay là độ hảo cảm phải đạt đến một mức độ nào đó, hoặc dứt khoát là phải lên giường mới được.

Hơn nữa nếu có thể cứ tích lũy như vậy, chẳng lẽ có thể đạt được đánh giá cấp SSS.

Thông tin hệ thống thực ra đã gợi ý rằng thu được đánh giá cấp SSS có thể tiến hành một lần rút thưởng.

Hơn nữa phạm vi rút thưởng là vạn giới, cho dù là vật phẩm của thế giới Hồng Hoang hay Huyền Huyễn đều có thể rút được.

Chỉ là trước đây cảm thấy còn quá xa vời với mình, nên trước nay không quá để ý.

Bất quá đã có cơ hội thu được đánh giá cấp SSS, Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn nghiên cứu rõ cơ chế đánh giá chuỗi này.

Tại sao Ân Tố Tố không có đánh giá chuỗi, mà Chu Chỉ Nhược lại có.

Là vì quan hệ nữ chính và nữ phụ.

Hay đơn thuần là cách mở khóa Ân Tố Tố không đúng.

Cách mở khóa chính xác thực ra là công lược chứ không phải là uy hiếp.

Nhưng nếu nói như vậy lại không phù hợp với định nghĩa phản phái.

Hay là nói công lược nữ chính cũng giống như là phản phái nhắm vào nam chính.

Dù sao nói về độ tranh cãi, công lược Ân Tố Tố còn cao hơn Chu Chỉ Nhược nhiều.

Chỉ là tăng độ hảo cảm của nữ chính có hiệu quả không, hay là phải liên quan đến sự kiện của nhân vật chính.

Cắt đứt Một bữa cơm chi ân độ khó thấp như vậy cũng có thể được đánh giá cấp A, 1200 phản phái điểm sao.

Dù sao cho dù Trương Vô Kỵ vì Hàn Độc mà ngất đi, cũng có thể giành trước Chu Chỉ Nhược mà cho ăn cơm.

Trong lòng Cố Hàn Uyên, loại chuyện này cùng lắm chỉ là độ khó đánh giá cấp C, cho dù có nữ chính buff thêm thì đỉnh thiên cũng chỉ là đánh giá cấp B.

Hay là vì sự kiện liên quan đến nam chính nên đánh giá đặc biệt cao.

Hôm nay Cố Hàn Uyên ra tay cứu người thực ra cũng có chút mạo hiểm, rất có thể sẽ bị trừ phản phái điểm.

Chỉ là thứ nhất, xét đến giá trị cao của Chu Chỉ Nhược, để nàng chết ở đây không đáng.

Thường Ngộ Xuân ngược lại có thể bỏ qua, nhưng dù sao cũng là danh tướng tương lai, có lẽ sau này sẽ cần dùng đến.

Thứ hai, thân phận bản thể của Cố Hàn Uyên nhất định phải quang minh chính đại.

Ban đầu nhắm vào Ân Tố Tố chẳng qua là bất đắc dĩ, dù sao lúc đó mới xuyên không, cái gì cũng không có, đành phải đánh cược một phen.

Sau này cũng chủ yếu là dẹp yên an phủ.

Hơn nữa khi Ân Tố Tố có thể giúp Cố Hàn Uyên thành lập tổ chức tình báo, giá trị của nàng ngược lại đã vượt qua số phản phái điểm nhận được.

Sự thật chứng minh, sau đêm đó, lựa chọn trấn an Ân Tố Tố là đúng, đối với nàng đã có cơ sở tín nhiệm.

Hơn nữa, dưới tình huống có Trương Tam Phong ở bên cạnh mà ngồi yên nhìn Chu Chỉ Nhược chết đi thì quá không đáng, không phù hợp với thiết lập nhân vật.

Kết quả là anh hùng cứu mỹ nhân lại còn được 1500 phản phái điểm.

Giả như lúc đó Trương Vô Kỵ không có ở đó thì có thể nhận được đánh giá phản diện không.

Nếu đối tượng không phải Chu Chỉ Nhược thì có bị trừ phản phái điểm không.

Còn Hoàng Dung thì tính thế nào.

Thời kỳ Xạ Điêu là nữ chính, thời kỳ Thần Điêu là nữ phụ, bây giờ tuyến thời gian là thời kỳ Thần Điêu.

Đối với nàng sẽ được đánh giá thế nào.

Lại có tồn tại đánh giá chuỗi không.

Nếu công lược và uy hiếp đều có thể nhận được phản phái điểm, vậy bản thể và phân thân diễn kịch song hoàng có thể thu hoạch hai phần đánh giá không.

Tóm lại, một mô hình đánh giá chuỗi mới đã lộ ra một đống lớn nghi vấn.

Mà cái hệ thống này lại chẳng thông minh chút nào, mỗi lần chỉ cho một phần gợi ý.

Đối tượng có thể cung cấp để thí nghiệm tạm thời cũng quá ít.

Bên Ân Tố Tố hầu như đã định, sau này rất khó thu hoạch được phản phái điểm.

Chu Chỉ Nhược thì tuổi còn quá nhỏ, huống hồ nàng sắp lên núi Nga Mi, lúc đó gặp mặt còn khó khăn.

Gặp lại lần nữa sợ rằng phải đến vài năm sau khi Lục Đại Môn Phái vây công Quang Minh Đỉnh.

Nói chung Cố Hàn Uyên bây giờ chỉ cảm thấy đau đầu, cho nên vừa rồi nhất thời không có tâm tư trả lời Chu Chỉ Nhược.

Bây giờ tỉnh táo lại nhìn vẻ mặt Ta đang giận, mau đến dỗ ta đi của Chu Chỉ Nhược chỉ cảm thấy buồn cười.

Chung quy vẫn là một cô bé.

Bất quá có chút kỳ quái là Chu Chỉ Nhược mới mất cha, sao có thể bình tĩnh lại nhanh như vậy.

Hay là giống như trong một số phiên bản đã nói, cha của Chu Chỉ Nhược thực ra là Chu Tử Vượng của Bạch Liên Giáo.

Người chèo thuyền kia là giả.

Nếu quả thực như vậy, giá trị của Chu Chỉ Nhược còn lớn hơn.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên tinh quang.

Nhìn Trương Vô Kỵ ăn nói vụng về, nửa ngày không tìm được cách dỗ Chu Chỉ Nhược.

Đành phải dụ dỗ nói: Chỉ Nhược muội muội, ta biến ma thuật cho muội xem.

Nếu muội cảm thấy thú vị thì đừng giận nữa nhé.

Ma thuật là gì.

Quả nhiên sự chú ý của Chu Chỉ Nhược lập tức bị hấp dẫn, đương nhiên chủ yếu vẫn là nàng vốn không giận, chỉ là đang dỗi vặt mà thôi.

Chương 21

Ma thuật chính là ảo thuật.

Được, ta muốn xem.

Chu Chỉ Nhược vui vẻ vỗ tay.

Vậy Chỉ Nhược muội muội phải nhìn cho kỹ nhé.

Cố Hàn Uyên xòe hai tay ra, tỏ ý trong tay không có gì.

Tiếp đó hai tay chắp lại, khi mở ra lần nữa, trong lòng bàn tay đang nằm một hình nhân bằng đường nhỏ tinh xảo.

Đây là thứ Cố Hàn Uyên mua trên đường lúc đến, thấy cũng đẹp nên mua làm kỷ niệm.

Còn cái gọi là ma thuật thì càng đơn giản hơn, chỉ đơn thuần là dùng không gian trữ vật của hệ thống.

Cố đại ca thật lợi hại.

Chu Chỉ Nhược nhìn hồi lâu cũng không nghĩ ra là biến ra như thế nào, hai mắt sùng bái lấp lánh.

Chỉ Nhược muội muội, hình nhân bằng đường này tặng muội.

Cố Hàn Uyên đặt hình nhân bằng đường vào tay Chu Chỉ Nhược.

Cảm ơn Cố đại ca.

Chu Chỉ Nhược cười tươi như hoa.

Lúc này, Trương Tam Phong đang vận công chữa thương cho Thường Ngộ Xuân.

Thế nhưng tạng phủ của Thường Ngộ Xuân bị tổn thương nghiêm trọng, cho dù là Trương Tam Phong cũng không thể chữa khỏi cho hắn.

Thường Ngộ Xuân lại không có chút lo lắng nào, sư thúc của hắn là Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu đang ở gần đây, chỉ cần Hồ Thanh Ngưu ra tay là có thể chữa khỏi thương thế rất nhanh.

Cố Hàn Uyên lúc này đề nghị mang Trương Vô Kỵ đến chỗ Hồ Thanh Ngưu cầu y.

Thiếu Lâm Cửu Dương Công không lấy được, cho dù có Nga Mi Cửu Dương Công cũng chỉ là nửa bộ Cửu Dương Thần Công, chưa chắc có thể trị hết cho Trương Vô Kỵ.

Chẳng bằng đến chỗ Hồ Thanh Ngưu thử vận may.

Hắn cũng giải thích với Thường Ngộ Xuân rằng hàn độc trong cơ thể Trương Vô Kỵ chỉ tạm thời bị Liệt Dương đan áp chế, nhưng về lâu dài chắc chắn sẽ chết.

Thường Ngộ Xuân vì cảm kích ơn cứu mạng của Trương Tam Phong nên tỏ ý sẽ giúp khuyên bảo Hồ Thanh Ngưu ra tay tương trợ.

Trương Tam Phong ngược lại không do dự nhiều, dù sao so với nguyên tác lo lắng có người vì Tạ Tốn và Đồ Long Đao mà bắt Trương Vô Kỵ thì đã khác.

Bởi vì mối quan hệ của Vô Thiên, hiện tại cũng không có ai theo đuổi Trương Vô Kỵ không tha nữa.

Rất nhanh, đám người đã có quyết định.

Thường Ngộ Xuân mang theo Trương Vô Kỵ và Cố Hàn Uyên đi trước đến Hồ Điệp Cốc cầu y.

Trương Tam Phong mang theo Chu Chỉ Nhược đi Nga Mi.

Cố đại ca, huynh sẽ đến Nga Mi phái thăm muội chứ.

Chu Chỉ Nhược hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Cố Hàn Uyên hỏi.

Chờ chữa khỏi cho Vô Kỵ sư đệ xong, có thời gian nhất định sẽ đến Nga Mi thăm muội.

Chỉ Nhược muội muội cũng phải chăm chỉ học võ, sau này làm một hiệp nữ vang danh thiên hạ.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp ứng, còn thuận tiện cổ vũ một phen.

Kỳ thực trong lòng rất qua loa, trước khi Chu Chỉ Nhược lớn lên, hắn không có thời gian và hứng thú quan tâm đến nàng.

Chu Chỉ Nhược không phát hiện ra suy nghĩ trong lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng dùng tay áo lau khô nước mắt, kiên định đáp ứng.

Trương Vô Kỵ ở bên cạnh chỉ có thể vẻ mặt mất mác nhìn, muốn nói gì đó lại không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể nhạt nhẽo nói một câu Trên đường cẩn thận.

Đám người từ đó mỗi người một ngả.

Chu Chỉ Nhược bước đi cẩn thận, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Cố Hàn Uyên.

Có Thường Ngộ Xuân dẫn đường, rất nhanh đã tìm được vị trí của Hồ Điệp Cốc.

Địa hình Hồ Điệp Cốc phức tạp, ngoài cốc quanh năm bao phủ sương mù dày đặc, thảo nào Hồ Thanh Ngưu ẩn cư ở đây mà không ai hay biết.

Sau khi ba người nhìn thấy Hồ Thanh Ngưu, Thường Ngộ Xuân không cầu y cho vết thương của mình trước, ngược lại hy vọng ông ta cứu trị cho Trương Vô Kỵ.

Kỳ thực hàn độc trên người Trương Vô Kỵ hiện tại căn bản không gấp, Thường Ngộ Xuân lại mở lời vì hắn trước, chỉ có thể nói là đích thực trung nghĩa vô song.

Cho dù là người như Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy bội phục hắn.

Hồ Thanh Ngưu lại nói không chữa cho người ngoài Minh Giáo.

Bất quá lần này Trương Vô Kỵ dù sao cũng không cần che giấu thân phận, hắn vừa là cháu ngoại của Bạch Mi Ưng Vương, lại là con nuôi của Kim Mao Sư Vương, cũng coi như là nửa người Minh Giáo.

Nhưng Hồ Thanh Ngưu do dự một chút vẫn từ chối, trừ phi Trương Vô Kỵ tự mình gia nhập Minh Giáo, bằng không ông ta sẽ không phá vỡ quy củ.

Thời trẻ, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cũng từng vì trượng phu của nàng đến đây cầu y, cũng bị ông ta từ chối, hiện tại tự nhiên cũng không thể vì Trương Vô Kỵ mà ngoại lệ.

Thường Ngộ Xuân lại nói muốn dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Trương Vô Kỵ.

Trớ trêu thay, Hồ Thanh Ngưu người này tính tình bướng bỉnh, cơn tức này nổi lên liền thật sự không chữa thương cho Thường Ngộ Xuân.

Trương Vô Kỵ khổ sở cầu xin cũng vô ích.

Cố Hàn Uyên sau khi dò xét được tính khí của Hồ Thanh Ngưu, liền lấy hàn độc khó giải trên người Trương Vô Kỵ ra khiêu khích ông ta.

Hồ Thanh Ngưu vốn không tin, nhưng sau khi bắt mạch cho Trương Vô Kỵ, đã kinh ngạc vì sự bá đạo của hàn độc Huyền Minh Thần Chưởng, ngay cả ông ta cũng không chắc chữa khỏi.

Rồi lại tò mò về Liệt Dương đan mà Trương Vô Kỵ đã uống, vậy mà có thể áp chế hàn độc suốt một năm.

Sau đó Hồ Thanh Ngưu bắt đầu trị liệu cho Trương Vô Kỵ, thậm chí để hiểu rõ hơn về hàn độc, ông ta lại giải đi dược tính của Liệt Dương đan trước.

Điều này làm khổ Trương Vô Kỵ, hàn độc bắt đầu bộc phát.

Cũng may Hồ Thanh Ngưu quả thật có tài, cuối cùng vẫn áp chế được hàn độc.

Trương Vô Kỵ lại vô cùng lo lắng cho Thường Ngộ Xuân.

Sau khi lần nữa thỉnh cầu Hồ Thanh Ngưu trị liệu cho Thường Ngộ Xuân bị từ chối, hắn quyết định tự học y thuật.

Hồ Thanh Ngưu người này miệng cứng lòng mềm, nếu Trương Vô Kỵ có thể tìm một con đường khác vòng qua quy củ ông ta đã định, dĩ nhiên sẽ không phản đối.

Chỉ là Thường Ngộ Xuân bị thương rất nặng, có kịp cứu chữa hay không thì khó nói.

Cố Hàn Uyên thấy Hồ Thanh Ngưu không có ý kiến gì liền cùng Trương Vô Kỵ đọc ké sách thuốc.

Với năng lực đã gặp qua là không quên được và lĩnh ngộ trong nháy mắt của hắn, ngược lại còn học nhanh hơn Trương Vô Kỵ, vẻn vẹn hai ngày đã có thể nắm chắc việc trị liệu cho Thường Ngộ Xuân.

Nếu có thể cứu Thường Ngộ Xuân, Cố Hàn Uyên quyết định ra tay.

Miễn cho Trương Vô Kỵ học được rồi lại để hắn đến đó ra vẻ.

Thuận tiện còn có thể ban ơn cho Thường Ngộ Xuân.

Thường Ngộ Xuân tuy rất kinh ngạc khi Cố Hàn Uyên muốn trị liệu cho mình, nhưng còn nước còn tát, cũng không từ chối, để Cố

Hàn Uyên cứ tự nhiên ra tay.

Trương Vô Kỵ tuy lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Dù sao mẫu thân Ân Tố Tố của hắn đã nói với hắn rất nhiều lời tốt đẹp về Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên châm mấy cây kim xuống để giải phóng máu tụ của Thường Ngộ Xuân, lại cho hắn uống thuốc sắc, quả nhiên thương thế bắt đầu có chuyển biến tốt.

Hồ Thanh Ngưu đang âm thầm quan sát thì vô cùng kinh ngạc, lại có người có thể trong mấy ngày ngắn ngủi đã học được y thuật, nếu không phải Cố Hàn Uyên là đệ tử phái Võ Đang, ông ta đã muốn thu làm đồ đệ.

Chữa khỏi cho Thường Ngộ Xuân, thu được đánh giá cấp A, 1000 phản phái điểm.

Quả nhiên cướp mất màn thể hiện của Trương Vô Kỵ, cho dù là cứu người cũng có thể nhận được đánh giá phản diện.

Vài ngày sau, thương thế của Thường Ngộ Xuân quả nhiên khỏi hẳn.

Cố huynh đệ, đại ân không lời nào cảm tạ hết.

Sau này nếu có việc cần, tại hạ chắc chắn sẽ tương trợ.

Đáng tiếc thường mỗ còn có chuyện quan trọng trong người, không thể ở lâu.

Thường Ngộ Xuân hướng Cố Hàn Uyên nói lời cảm tạ, thuận tiện cáo từ.

Thường đại ca trung nghĩa vô song, nếu Cố mỗ có năng lực, đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu.

Sau này còn gặp lại.

Cố Hàn Uyên cũng không giữ lại, thậm chí Thường Ngộ Xuân tiếp tục ở lại còn thật phiền phức.

Trương Vô Kỵ cũng tiến lên quan tâm vài câu.

Chương 22

Nhưng vì không có tình tiết ra tay cứu người, quan hệ giữa hắn và Thường Ngộ Xuân không giống như nguyên tác, trở thành huynh đệ sinh tử.

Thường Ngộ Xuân đi rồi, Cố Hàn Uyên cũng thử trị liệu cho Trương Vô Kỵ, quả nhiên, ngoài việc hành hạ hắn gần chết ra thì không có tiến triển gì.

Y thuật nhập môn quả nhiên không trị được hàn độc của Huyền Minh Thần Chưởng.

Giống như cảnh giới võ công, y thuật cũng có thể dùng phản phái điểm để thăng cấp, chỉ là không cần thiết mà thôi.

Bất ngờ là sau khi hành hạ Trương Vô Kỵ một phen, hắn lại nhận được đánh giá cấp B, 500 điểm phản phái điểm.

Đáng tiếc khi Cố Hàn Uyên với vẻ mặt vi diệu đề nghị muốn tiếp tục thử trị liệu cho Trương Vô Kỵ thì bị Hồ Thanh Ngưu ngăn cản.

Từ đó về sau, Hồ Thanh Ngưu tiếp tục trị liệu cho Trương Vô Kỵ.

Cố Hàn Uyên đầu tiên tốn 2600 phản phái điểm để tăng cảnh giới từ Tiên Thiên trung kỳ lên Tiên Thiên đỉnh phong.

Mượn cớ ra ngoài mua vật tư, hắn bắt đầu âm thầm truyền bá tin đồn Hồ Thanh Ngưu ở Hồ Điệp Cốc, ngay cả phương thức tiến vào cũng có.

Làm vậy là để sớm dẫn tới Kim Hoa Bà Bà, tức Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti.

Dù sao hắn cũng không muốn lãng phí hai năm ở Hồ Điệp Cốc cùng Trương Vô Kỵ.

Mà lúc này, khôi lỗi của Cố Hàn Uyên cũng đã tiến vào cảnh nội Đại Lý.

Tìm một cơ hội dùng Định vị truyền tống để hoán đổi vị trí với khôi lỗi, để khôi lỗi thay mình ở lại Hồ Điệp Cốc chờ đợi.

Cố Hàn Uyên thì đi tìm hiểu vị trí của Vô Lượng Sơn.

Cố Hàn Uyên hỏi thăm được Vô Lượng kiếm phái Đông Tông và Tây Tông đang chuẩn bị tiến hành cuộc tỷ võ đấu kiếm năm năm một lần ở hồ Kiếm Cung.

Trên đường, hắn gặp không ít nhân sĩ giang hồ đến dự lễ.

Xem ra Cố Hàn Uyên đến đúng lúc.

Tên của Vô Lượng kiếm phái nghe rất cao sang, nhưng trên thực tế ngay cả nhị lưu cũng có chút không đủ tư cách.

Cố Hàn Uyên một đường tiềm hành, dễ dàng tránh qua mọi người, đi tới cấm địa của Vô Lượng kiếm phái Vô Lượng Ngọc Bích.

Vô Lượng Ngọc Bích thường có lời đồn về Tiên Nhân múa kiếm.

Trên thực tế chẳng qua là bóng dáng của Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy thuộc phái Tiêu Dao luyện kiếm trong Lang Hoàn Phúc Địa khi họ ẩn cư.

Cố Hàn Uyên đi tới chỗ Vô Lượng Ngọc Bích, chỉ thấy một thác nước khổng lồ, từ vách đá cao mấy chục mét đổ xuống, quả là một cảnh tượng hùng vĩ.

Vách núi cao mấy chục mét đối với Vô Lượng kiếm phái mà nói là một lạch trời không thể vượt qua.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói chỉ là hơi phiền phức một chút.

Tốc độ của Thê Vân Tung phái Võ Đang không nhanh, khả năng di chuyển né tránh cũng chỉ coi là bình thường, nhưng đối với việc leo trèo thẳng đứng thì lại độc nhất vô nhị trong giang hồ.

Chỉ cần không phải vách đá trơn như gương, còn có chỗ mượn lực, dưới tình huống nội lực đầy đủ, gần như không có vách đá nào không leo lên được.

Thê Vân Tung của Cố Hàn Uyên đã tăng lên đến tầng thứ thành thạo, đối với vách núi cao mấy chục mét, độ khó không lớn.

Hắn vận Thê Vân Tung nhảy xuống, trên một tảng đá lồi ra nhẹ nhàng điểm một cái, tốc độ rơi xuống giảm nhanh.

Cứ như vậy vài lần, hắn bình ổn đáp xuống đất.

Cố Hàn Uyên trực tiếp xuyên qua bức rèm thác nước, tiến vào sơn động.

Bắt mắt nhất chính là một pho tượng ngọc trong động.

Tượng ngọc trông sống động như thật, không chỉ quần áo trên người được điêu khắc tỉ mỉ, khuôn mặt càng giống như người thật, bất kể đứng ở góc độ nào cũng cảm giác như đang bị tượng ngọc nhìn chằm chằm.

Cố Hàn Uyên nhìn tượng ngọc mà có chút hoảng hốt.

Đột nhiên giật mình một cái, trên lưng đã toát ra mồ hôi lạnh.

Cố Hàn Uyên không phải là Đoàn Dự, đã sớm biết chân tướng của pho tượng ngọc này, theo lý mà nói sẽ không bị nó hấp dẫn, nhưng vạn vạn không ngờ mình cũng thất thần.

Pho tượng ngọc này lại còn có hiệu quả thôi miên.

Thảo nào Đoàn Dự cả đời đều không thoát khỏi ảnh hưởng của pho tượng ngọc.

Gặp Vương Ngữ Yên có tám chín phần tương tự với tượng ngọc liền như mất trí làm một tên liếm cẩu.

Cái loại mà liếm cẩu hiện đại nhìn thấy cũng phải rơi lệ.

Nguyên lai tượng ngọc lại có năng lực thôi miên.

Không biết nếu Đoàn Dự nhìn thấy Lý Thu Thủy và nguyên mẫu của tượng ngọc là Lý Thương Hải, những người chỉ có khác biệt nhỏ, sẽ mất trí đến mức nào.

Ôm chân bà lão hơn chín mươi tuổi hô to Thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên tưởng tượng ra cảnh tượng đó, không khỏi cảm thấy cổ quái.

Bất quá dù vậy, hắn vẫn cảm thán Vô Nhai Tử học cứu thiên nhân, nhất là ở mảng tạp học, phỏng chừng chỉ có Hoàng Dược Sư mới có thể so sánh.

Cố Hàn Uyên cầm lấy bồ đoàn dưới chân tượng ngọc, trên đó viết Dập đầu ngàn lần, cung cấp ta khu sử, thi hành theo ta mệnh, bách tử không oán.

Hắn đương nhiên sẽ không giống Đoàn Dự đi dập đầu 1000 cái cho một vật chết.

Hắn dứt khoát xé mặt trái của bồ đoàn ra, lấy ra quyển trục bên trong.

Chính là Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ.

Cố Hàn Uyên rất nhanh đã ghi nhớ hai môn tuyệt học, Bắc Minh Thần Công cần phải tán công mới luyện được, cho nên tạm thời giữ lại.

Bắc Minh Thần Công trên thực tế ngoài công hiệu hấp, còn có tác dụng trữ và dung.

Dùng nó làm chất kết dính để dung hợp võ học thì không còn gì thích hợp hơn.

Bất quá sau khi xem xong bí tịch Bắc Minh Thần Công, sắc mặt Cố Hàn Uyên lại có chút vi diệu.

Bởi vì hình mẫu trong sơ đồ hành công bên trong là Lý Thu Thủy không một mảnh vải che thân.

Cũng không biết đây là do Vô Nhai Tử hứng lên vẽ ra, hay là Lý Thu Thủy tự tiêu khiển.

Thảo nào nguyên tác Đoàn Dự sau khi có được bí tịch liền giấu trong người.

Cũng không biết đêm khuya có hay không nhìn vào bức họa mà làm chút chuyện tay chân gì đó.

Lăng Ba Vi Bộ thì hắn học được ngay lập tức, tuy vì chưa xem qua Dịch Kinh nên muốn tinh thông rất khó khăn, nhưng cũng bù đắp được khuyết điểm về khinh công của bản thân.

Về phương diện di chuyển né tránh, khinh công mạnh hơn Lăng Ba Vi Bộ gần như không có.

Người cùng cảnh giới gần như không thể đánh trúng Cố Hàn Uyên đang dùng Lăng Ba Vi Bộ để né tránh.

Nếu một lòng né tránh, cho dù là người có cảnh giới cao hơn muốn đánh trúng hắn cũng rất khó khăn.

Cố Hàn Uyên vốn định thu tượng ngọc vào không gian trữ vật.

Dù sao một khối ngọc lớn như vậy cũng rất đáng tiền.

Bất quá sau một hồi suy nghĩ, hắn lại đặt bồ đoàn về chỗ cũ.

Vẫn là quyết định hố Đoàn Dự một vố.

Chờ Đoàn Dự đến đây dập đầu 1000 cái, cuối cùng chẳng có gì xảy ra thì sẽ rất thú vị.

Dù sao Đoàn Dự cũng sẽ không mang tượng ngọc đi, chờ hắn dập đầu xong, Cố Hàn Uyên lại đến thu về là được.

Quả nhiên hệ thống cho đánh giá phản diện cấp S, 3000 phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên lập tức tốn 2800 phản phái điểm để nâng cảnh giới lên Tông Sư sơ kỳ.

Bởi vì sau đó phải đối mặt với Đoàn Duyên Khánh, cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong có chút không quá bảo hiểm.

Khác với cảnh giới Tông Sư tạm thời có được.

Sau khi đạt đến Tông Sư, Kỳ Kinh Bát Mạch trong cơ thể đều được đả thông, kinh mạch từ Tiểu Chu Thiên thành Đại Chu Thiên.

Chương 23

Tốc độ hấp thu thiên địa linh khí nhanh hơn rất nhiều.

Chất lượng chân khí mạnh hơn một mảng lớn, trở nên ngưng thật, thậm chí có thể ly thể.

Coi như đang trong chiến đấu cũng có thể khôi phục nội lực, số lượng nhiều có thể ngang với Tiên Thiên đỉnh phong.

Cho nên Tông Sư đã không sợ bị Tiên Thiên đỉnh phong vây công.

Cố Hàn Uyên có chút mong chờ sau khi Đoàn Dự không có Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, tình tiết sẽ phát triển như thế nào.

Đoàn Dự có thể nói là nhân vật chính hình kỳ ngộ điển hình nhất, cơ hội hớt tay trên của hắn cũng không ít.

Sau khi hớt tay trên, tâm tình vui vẻ, Cố Hàn Uyên quyết định đến hồ Kiếm Cung xem náo nhiệt.

Lần nữa vận khởi Thê Vân Tung từ đáy vực leo lên.

Cố Hàn Uyên có thể rõ ràng cảm giác việc vận dụng Thê Vân Tung dường như càng thêm dễ dàng.

Không chỉ vì cảnh giới đã lên tới Tông Sư sơ kỳ, mà quan trọng hơn là đã học được Lăng Ba Vi Bộ, có sự suy luận đối với khinh công.

Lên vách núi tốn sức hơn xuống vách núi rất nhiều, dù sao hắn vẫn không thể thoát khỏi ảnh hưởng của trọng lực.

Nếu vẫn là Tiên Thiên đỉnh phong, có lẽ lên đến đỉnh núi sẽ mệt đến nằm vật ra.

May mà Cố Hàn Uyên đã là Tông Sư, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng vẫn hữu kinh vô hiểm leo lên được.

Lên đến đỉnh núi có thể nghe được hồ Kiếm Cung đã bắt đầu ồn ào náo nhiệt.

Nhìn từ xa, bóng người lay động.

Đại Lý ngoài hoàng thất Thiên Long Tự ra, cũng không có môn phái nào lợi hại.

Vô Lượng kiếm phái tuy thực lực rất bình thường, nhưng ở vùng phụ cận này vẫn là bá chủ.

Cho nên người đến dự lễ thật đúng là không ít.

Cố Hàn Uyên thay đổi trang phục của Vô Thiên, đeo lên mặt nạ Tu La.

Bất quá hắn lại đổi chiếc hắc bào rộng lớn thành một bộ trang phục màu đen.

Lúc này giữa sân, một nam một nữ trẻ tuổi đang so kiếm.

Bất quá đối với Cố Hàn Uyên mà nói, hai người Hậu Thiên trung kỳ, kiếm pháp thô thiển so kiếm thật sự không có gì đáng xem.

Từng chiêu từng thức còn tâng bốc lẫn nhau, quả thực không nỡ nhìn thẳng.

So với hai kẻ vừa gà mờ lại thích thể hiện này, thiếu nữ đang trốn trên xà nhà, vung vẩy đôi chân, say sưa cắn hạt dưa lại càng đáng xem hơn.

Thiếu nữ chính là Chung Linh.

Chung Linh khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, một thân thanh sam, gương mặt tròn trịa, khóe miệng có một lúm đồng tiền nhỏ, sắc mặt như ráng mây, mắt trong như nước mùa thu, da như ngọc đông, nụ cười như hoa, long lanh chiếu người.

Theo đánh giá của Cố Hàn Uyên, Chung Linh tuy không được 90 điểm, nhưng cũng gần bằng.

Hơn nữa lúc cười lên ngây thơ lãng mạn, một bộ dáng tiểu tiên nữ nhà bên động lòng người.

Chỉ cần nhìn nàng thôi cũng khiến người ta cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng nhảy lên xà nhà, ngồi xuống bên cạnh Chung Linh.

Không ngờ Chung Linh xem tỷ võ bên dưới quá nhập thần, lại không phát hiện bên cạnh có thêm một người.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười, vỗ nhẹ vai nàng.

Chung Linh vốn đang nhập thần xem tỷ võ bên dưới, tuy võ công không cao, nhưng bộ dạng hai người tâng bốc nhau ngược lại cũng thú vị.

Đột nhiên vai bị người ta vỗ một cái, quay đầu lại thì thấy một chiếc mặt nạ Tu La âm u quỷ dị.

Nàng sợ đến mức mất thăng bằng, suýt nữa hét lên một tiếng rồi ngã xuống khỏi xà nhà.

Cố Hàn Uyên thấy Chung Linh phản ứng lớn như vậy, một tay ôm lấy eo nàng để giữ thăng bằng, một tay đưa ngón trỏ lên đặt trên môi nàng, tiếng hét sắp tuôn ra bị chặn lại.

Chung Linh kinh ngạc trừng lớn hai mắt, không dám động đậy.

Cẩn thận một chút, đừng ngã xuống.

Cố Hàn Uyên thả ngón tay đang đặt trên môi Chung Linh ra, khẽ cười một tiếng.

Bất quá bàn tay đang ôm eo Chung Linh lại không thu về.

Chỉ cảm thấy sức sống thanh xuân, đàn hồi mười phần.

Chung Linh vẫn chưa hoàn hồn, nhưng thấy Cố Hàn Uyên không làm hại mình, còn lên tiếng nhắc nhở, tâm tình ngược lại bình tĩnh lại.

Lúc này nàng đang dùng một khuôn mặt tò mò nhìn chiếc mặt nạ của Cố Hàn Uyên.

Tại sao lúc mới nhìn chỉ cảm thấy âm u đáng sợ, mà quan sát kỹ lại cảm thấy hoa văn trên mặt nạ cổ xưa, có một loại sức hấp dẫn thần bí.

Nhất là đôi mắt lộ ra qua mặt nạ, sáng lấp lánh, ngược lại có một loại mị lực kỳ dị.

Đẹp không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nhìn Chung Linh hỏi.

Rất đẹp.

Nhưng tại sao huynh lại phải đeo mặt nạ.

Chung Linh lại lộ ra nụ cười đầy sức lay động của mình.

Dung mạo bị hủy, sợ dọa người, cho nên liền đeo mặt nạ.

Cố Hàn Uyên thuận miệng lừa gạt Chung Linh.

Hả.

Thật đáng thương.

Chung Linh từ nhỏ tâm địa thiện lương, chỉ cần nghĩ đến dung mạo bị hủy, đã cảm thấy đó là chuyện vô cùng thê thảm.

Lúc này ngược lại bắt đầu đồng tình với Cố Hàn Uyên.

Đã quen rồi.

Cố Hàn Uyên bình tĩnh trả lời một câu.

Vốn dĩ không có hủy dung, đương nhiên bình tĩnh.

Muốn ăn hạt dưa không.

Chung Linh đưa túi đựng hạt dưa trong tay đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Được.

Chung Linh chứng kiến Cố Hàn Uyên đưa tay lấy mấy hạt dưa, cũng không biết hắn ấn vào đâu đó, nửa dưới của mặt nạ Tu La đã được thu lên, hắn nhẹ nhàng cắn hạt dưa, ung dung tự tại.

Đồ lừa đảo.

Chung Linh bĩu môi, lộ ra vẻ bất mãn.

Bởi vì nàng chỉ cần nhìn khuôn mặt lộ ra của Cố Hàn Uyên, đôi môi và nửa cái mũi liền vô thức cảm thấy tướng mạo của hắn nhất định rất tuấn lãng.

Hơn nữa những chỗ lộ ra không hề có dấu hiệu bị hủy dung.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, chỉ là đang trêu chọc Chung Linh mà thôi.

Ta tên Chung Linh, huynh là ai.

Tên gì vậy.

Vô Thiên.

Ừm. là một kẻ xấu.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, lần này thì hắn thật sự không lừa Chung Linh.

Làm gì có ai tự nhận mình là người xấu chứ.

Chung Linh cảm thấy Cố Hàn Uyên đang lừa mình, hơn nữa còn có chứng cứ.

Bây giờ thì sao.

Còn cảm thấy ta không phải kẻ xấu nữa không.

Chung Linh đột nhiên cảm giác bên hông bị người ta véo nhẹ một cái, mới phản ứng lại là Cố Hàn Uyên vẫn chưa thu cánh tay đang ôm eo nàng về.

Nàng xấu hổ đến mặt đỏ bừng, chỉ cảm thấy cả người như có luồng điện chạy qua.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với người khác phái.

Thiếu nữ mới lớn đối với người khác phái luôn cảm thấy tò mò.

Tuy nàng đưa tay bắt lấy tay Cố Hàn Uyên không cho hắn véo loạn, nhưng cũng không đẩy cánh tay đang ôm mình ra.

Hừ, quả nhiên là kẻ xấu.

Chương 24

Còn là một tên đại sắc lang.

Chung Linh hừ hừ biểu đạt sự bất mãn, đương nhiên nếu không nhìn sắc mặt của nàng thì có thể tin hơn vài phần.

Vậy bây giờ kẻ xấu muốn đút muội ăn hạt dưa, có ăn không nào.

Cố Hàn Uyên cười đem hạt dưa đưa tới bên mép Chung Linh.

Chung Linh vốn còn đang phiền não vì một tay phải giữ tay Cố Hàn Uyên nên ăn hạt dưa bất tiện, không ngờ Cố Hàn Uyên lại muốn đút cho nàng ăn.

Đương nhiên là ăn.

Trên mặt đỏ ửng lại sâu thêm vài phần, nàng mở miệng ăn hạt dưa.

Chung Linh ăn mấy hạt dưa xong liền đặt túi hạt dưa lên đùi.

Tay còn lại cũng bắt đầu đút hạt dưa cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không từ chối, một bên vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn tinh xảo của Chung Linh, thỉnh thoảng nhào nặn ngón tay ngọc thon dài của nàng, vừa ăn hạt dưa được đưa đến bên mép, dường như trở nên thơm hơn vài phần.

Mỗi khi ngón tay Chung Linh đưa tới chạm vào môi Cố Hàn Uyên, hoặc bị đầu lưỡi hắn khẽ chạm vào, nàng đều đỏ mặt hờn dỗi.

Bầu không khí màu hồng giữa hai người và đám người trong sân tựa như hai thế giới khác nhau.

Chung Linh cũng không còn quan tâm đến cuộc tỷ võ trên sân nữa.

Mãi cho đến khi Đoàn Dự cười nhạo Càn Quang Hào, dẫn đến thế cục đột biến, nàng mới chú ý trở lại sân đấu.

Đoàn Dự bị Tả Tử Mục ép phải tỷ võ với Cung Quang Kiệt, nhưng hắn căn bản không biết võ công, chỉ có thể dùng lời nói thuyết phục đối phương từ bỏ ý định tỷ võ.

Đáng tiếc Cung Quang Kiệt căn bản không thèm để ý, liền muốn cầm kiếm đâm hắn.

Vô Thiên đại ca, tên mọt sách kia trông ngơ ngác, dường như cũng không biết võ công, chúng ta có muốn giúp hắn một chút không.

Chung Linh và Đoàn Dự quả nhiên khá có duyên, thấy hắn gặp nguy hiểm liền muốn cứu người.

Bất quá nàng lại còn hỏi ý kiến Cố Hàn Uyên, thật khiến hắn có chút vui mừng.

Ta là kẻ xấu, đương nhiên không thể cứu người.

Cố Hàn Uyên một bộ dạng việc không liên quan đến mình khiến Chung Linh lại bĩu môi.

Hừ, huynh không cứu, muội cứu.

Chung Linh từ trong túi vải bên chân lôi ra mấy con rắn nhỏ ném xuống.

Quả nhiên Vô Lượng kiếm phái toàn là một đám thùng rỗng kêu to, mấy con rắn nhỏ đã khiến bọn họ như gặp đại địch, trận cước đại loạn.

Đoàn Dự tuy được cứu, nhưng đồng thời cũng bại lộ vị trí của Chung Linh.

Đám người ngẩng đầu nhìn lên.

Chung Linh chẳng qua là một tiểu cô nương, không đáng nhắc tới.

Nhưng trang phục của Cố Hàn Uyên lại âm u quỷ dị, vừa nhìn đã biết không phải là người dễ trêu chọc.

Tả Tử Mục giết chết con rắn, đang định chất vấn.

Ngoài cửa, Dung Tử Củ của Vô Lượng kiếm phái Đông Tông đột nhiên ngã vào trong sân.

Miệng đầy máu tươi, trên người còn bị khắc mấy chữ máu Thần Nông bang Tru Diệt Vô Lượng kiếm.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy buồn cười, hai cái môn phái nhị lưu mà cũng bày trò hoa lá cành.

Hắn chợt cảm thấy vô vị.

Dù sao bí tịch trong Lang Huyên Ngọc Động đã tới tay, Chung Linh cũng đã quen biết, tiếp theo chỉ cần âm thầm quan sát tình hình phát triển là được.

Linh Nhi muội muội, nơi này thật nhàm chán.

Ta phải đi đây.

Muội có đi không.

Chung Linh làm sao lại phản đối.

Cố Hàn Uyên trực tiếp ôm Chung Linh nhảy xuống khỏi xà nhà.

Lúc này Cung Quang Kiệt đã bị thư tuyên chiến của Thần Nông bang độc chết.

Tân Song Thanh thấy hai người đi xuống liền lên tiếng chất vấn: Không được đi, hai người các ngươi lai lịch không rõ, nhất định là gian tế của Thần Nông bang.

Nếu không thành thật khai báo, cẩn thận khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Tả Tử Mục cũng ở bên cạnh phụ họa.

Hừ.

Các ngươi giết rắn của ta còn chưa đền cho ta đâu, lại còn muốn giết chúng ta.

Chung Linh vốn không muốn để ý đến tranh đấu của hai phái, không ngờ Tả Tử Mục và Tân Song Thanh còn gây sự trước, đương nhiên sẽ không khách khí, trực tiếp đốp chát lại.

Cố Hàn Uyên cũng khẽ xì một tiếng.

Bản lĩnh không lớn, giọng điệu không nhỏ, nhãn lực cũng kém.

Linh Nhi muội muội, ta thấy bọn họ cũng không đền nổi con rắn của muội, ta giúp muội dạy dỗ bọn chúng một chút là được.

Được, được.

Chung Linh thấy Cố Hàn Uyên muốn giúp mình ra mặt, mặc dù không biết võ công của hắn, nhưng vẫn rất vui.

Tả Tử Mục và Tân Song Thanh nghe được lời của Cố Hàn Uyên liền như gặp đại địch, toàn lực chú ý, quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Hai người đồng thời đâm trường kiếm trong tay về phía Cố Hàn Uyên.

Lại là Bạch Hồng Quán Nhật, lại là Vạn Hủy Tranh Diễm chờ các loại kiếm chiêu lộn xộn.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy màu mè hoa sói.

Loại kiếm pháp này trong tay Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy thi triển tự nhiên uy lực cực lớn.

Nhưng Tả Tử Mục và Tân Song Thanh thì là cái thá gì.

Hắn cũng không có ý định bại lộ võ công Võ Đang, trực tiếp dùng cảnh giới Tông Sư nghiền ép là được.

Cố Hàn Uyên một chưởng liền đánh hai thanh trường kiếm vỡ thành từng mảnh.

Mảnh vỡ uy lực không giảm, đập vào người hai người, đánh bay bọn họ ra ngoài.

Sau khi rơi xuống đất, Tả Tử Mục ôm lấy chỗ đau, khó khăn mở miệng cầu xin tha thứ.

Tông Sư.

Cảm tạ tiền bối thủ hạ lưu tình.

Có nhiều đắc tội, xin hãy tha lỗi.

Luyện đến trung niên cũng chỉ mới Tiên Thiên sơ kỳ, giết bọn họ còn cảm thấy hạ thấp đẳng cấp của mình.

Hơn nữa Vô Lượng kiếm phái chẳng mấy chốc sẽ quy thuận Linh Thứu Cung, chờ sau này làm chủ Linh Thứu Cung rồi gián tiếp chưởng khống là được, không cần thiết phải tốn sức.

Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp mang Chung Linh rời đi.

Đoàn Dự thấy thế vội vàng đuổi theo.

Tả Tử Mục mấy người cũng không có tâm tư đi ngăn cản hắn nữa.

Ra khỏi hồ Kiếm Cung, Chung Linh tựa như một con chim Bách Linh ríu ra ríu rít.

Vô Thiên đại ca, huynh thật lợi hại.

Vô Thiên đại ca, huynh thật sự là Tông Sư sao.

Còn lợi hại hơn cả cha muội nữa.

Vô Thiên đại ca, huynh bao nhiêu tuổi.

Nghe nói Tông Sư đều phải bốn năm mươi tuổi.

Muội có phải nên gọi là Vô Thiên đại thúc không.

Cố Hàn Uyên bị nàng làm cho có chút đau đầu.

Ta đã 60 tuổi rồi, muội gọi là gia gia cũng không thành vấn đề.

Phì, muội không tin đâu, Vô Thiên đại ca lại lừa muội.

Chung Linh không bị lừa, bất mãn nũng nịu.

Chưa nói đến mái tóc đen nhánh, nửa khuôn mặt dưới mặt nạ còn từng bị nàng nhìn thấy, không hề giống người lớn tuổi như vậy.

Đoàn Dự thấy Chung Linh nói chuyện với Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng ngừng lại, vội vàng lên tiếng cảm tạ.

Đa tạ tiền bối cứu giúp, cũng đa tạ vị cô nương này ra tay giúp đỡ.

Ta không cứu ngươi.

Đừng có nhận bừa người thân.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn bị Đoàn Dự coi là ân nhân cứu mạng gì đó, quá phiền phức.

Hi hi, mọt sách, huynh phải cảm ơn muội đó.

Nếu không Vô Thiên đại ca sẽ không ra tay đâu.

Huynh ấy là một kẻ xấu.

Sắc mặt Đoàn Dự cổ quái, trực tiếp nói mình là người xấu như vậy, thật sự tốt sao.

Mọt sách, ta tên Chung Linh, cha mẹ đều gọi ta là Linh Nhi, huynh tên gì.

Đất thiêng nảy sinh người tài, quả nhiên là tên hay.

Tại hạ Đoàn Dự.

Chung Linh nghe Đoàn Dự họ Đoàn thì ngây người một lúc, dù sao cha nàng hận nhất người họ Đoàn.

Chương 25

Hoàng thất Đại Lý họ Đoàn, cho nên trên thực tế ở Đại Lý người họ Đoàn không hề ít, gặp một người cũng không có gì kỳ quái.

Linh Nhi muội thật lợi hại, đối mặt với nhiều người như vậy cũng không sợ hãi.

Đoàn Dự cũng là da mặt dày, thuận thế liền trực tiếp gọi Linh Nhi.

Cũng khó trách có thể đuổi theo Thần tiên tỷ tỷ làm một tên liếm cẩu.

Ta mới không sợ bọn họ đâu, nói cho huynh biết nhé, ta có một con Thiểm Điện Điêu, đặc biệt lợi hại.

Nếu bọn họ bắt nạt ta, ta sẽ thả Thiểm Điện Điêu ra cắn bọn họ.

Chỉ thấy Chung Linh nói xong, một cái đầu chồn nhỏ xinh xắn chui ra từ túi vải bên cạnh, đôi mắt nhỏ chớp chớp, thật đáng yêu.

Ngược lại rất giống với Chung Linh, quả nhiên chủ nào tớ nấy.

Chung Linh nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của Thiểm Điện Điêu, mặt đầy vẻ vui mừng.

Vô Thiên đại ca, huynh có muốn sờ Thiểm Điện Điêu không.

Rất đáng yêu đó.

Cố Hàn Uyên nghe được lời của Chung Linh liền nhìn qua.

Thiểm Điện Điêu cảm nhận được ánh mắt của Cố Hàn Uyên, vậy mà trong nháy mắt xù lông, có chút run rẩy.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ: Động vật quả nhiên nhạy cảm hơn người nhiều, đây là nhận thấy nguy hiểm, hay là cảm nhận được nội tâm hắc ám của ta.

Cố Hàn Uyên đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Thiểm Điện Điêu.

Cuối cùng cũng trấn an được nó, sau khi phát hiện không có nguy hiểm, nó liền lấy lòng cọ cọ đầu vào tay Cố Hàn Uyên.

A, thú vị.

Cố Hàn Uyên cười cười.

Phải không.

Thiểm Điện Điêu rất đáng yêu.

Nó thích ăn rắn độc nhất.

Đáng tiếc vừa rồi đã ném hết thức ăn của nó ra ngoài, lát nữa lại phải đi bắt lại.

Chung Linh bĩu môi oán giận, hiển nhiên vẫn còn oán khí với đám người Tả Tử Mục.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ lắc đầu, hướng Chung Linh cáo biệt.

Linh Nhi muội muội, ta đi trước.

A, Vô Thiên đại ca muốn đi rồi sao.

Chung Linh chỉ cảm thấy đặc biệt không nỡ.

Gặp được Cố Hàn Uyên liền cảm giác mình có thêm một người anh trai, hơn nữa trong lòng còn có chút tình cảm mà chính mình cũng không hiểu rõ.

Ừm, núi sông còn gặp lại.

Duyên phận của chúng ta chưa hết, sẽ có ngày tái ngộ.

Cố Hàn Uyên nói xong, thân hình lóe lên, trong chốc lát đã rời khỏi tầm mắt của Chung Linh.

Cứ đi như vậy sao, rõ ràng còn muốn đưa Vô Thiên đại ca đi gặp cha mẹ nữa chứ.

Tâm trạng của Chung Linh thoáng chốc sa sút.

Tâm tình của Đoàn Dự có chút cổ quái, vừa rồi trước khi Cố Hàn Uyên rời đi còn liếc nhìn hắn một cái.

Cảm giác vô hình dường như đang nói Không được ra tay với Chung Linh vậy.

Cố Hàn Uyên cũng không thật sự rời đi, mà là âm thầm đi theo sau hai người.

Nếu mình ở đó, bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm, tình tiết của Đoàn Dự cũng sẽ không thể phát triển theo như hắn dự tính.

Vừa lúc thuận tiện kiểm kê lại thu hoạch vừa rồi.

Tán tỉnh Chung Linh, thu được đánh giá cấp A, 1900 phản phái điểm.

Phá hoại tình tiết gặp mặt lần đầu của Đoàn Dự và Chung Linh, ảnh hưởng đến độ hảo cảm ban đầu, thu được đánh giá cấp A, 1300 phản phái điểm.

Đánh giá series Chung Linh hiện tại là cấp S, tổng cộng 3200 phản phái điểm, tạm thời không thể lĩnh.

Đánh giá series thứ hai đã xuất hiện.

Cố Hàn Uyên vốn cho rằng trên người Chung Linh sẽ không có.

Bất quá nghĩ kỹ lại, Đoàn Dự và Chung Linh vốn không phải là anh em ruột, trong kết cục của phiên bản mới, Chung Linh cũng được phong làm phi, làm một nữ chính không biết thứ bao nhiêu dường như cũng không có gì sai.

So với Chu Chỉ Nhược, độ thiện cảm của Chung Linh đối với Cố Hàn Uyên có thể còn cao hơn một chút.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng rất thích cô gái ngây thơ thiện lương, đáng yêu như tinh linh này.

Tựa như vĩnh viễn không có phiền não, luôn chạy về phía ánh dương.

Người càng có nội tâm hắc ám, khó tránh khỏi sẽ càng hướng về quang minh.

Đại phản phái hệ thống chọn trúng mình, có lẽ cũng là một loại vận mệnh.

Cố Hàn Uyên đang âm thầm quan sát liền thấy Đoàn Dự quả nhiên bắt đầu xen vào việc của người khác, muốn đi khuyên giải Thần Nông bang.

Kết quả một lời không hợp liền bị đánh đập tàn nhẫn.

Chung Linh thả Thiểm Điện Điêu đi cắn người của Thần Nông bang.

Bất quá cuối cùng hai người vẫn thất thủ bị bắt.

Đoàn Dự cũng bị cho uống Đoạn Trường Tán, bị buộc đến Vạn Kiếp Cốc để xin thuốc giải.

Khác với nguyên tác, Chung Linh lúc này không đưa giày cho Đoàn Dự mà lấy một sợi dây buộc tóc trên đầu đưa cho hắn.

Cố Hàn Uyên cảm thấy vui mừng.

Giày đối với một cô nương mà nói quá mức mập mờ.

Không đưa giày cho Đoàn Dự chứng tỏ nàng hiện tại vẫn chưa thích hắn, có lẽ chỉ là quan hệ bạn bè.

Đoàn Dự đi rồi, Cố Hàn Uyên thấy Chung Linh vẫn vẻ mặt không phục nói với bang chủ Thần Nông bang Tư Không Huyền: Ngươi tốt nhất là thả ta ra, nếu không đợi Vô Thiên ca ca của ta trở về, các ngươi sẽ xong đời.

Chung Linh vì đã quen biết Cố Hàn Uyên, nhất là sau khi biết sự lợi hại của hắn, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều.

Nàng cảm thấy cho dù Đoàn Dự không thể kịp thời trở về cứu mình, cũng không cần lo lắng cho an nguy của bản thân.

Cố Hàn Uyên nghe được lời của Chung Linh, có chút dở khóc dở cười.

Ta đã vất vả lắm mới ẩn mình trong bóng tối, vậy mà nàng lại đi rêu rao sự tồn tại của ta khắp nơi, thật là không biết phải nói sao nữa.

Tuy thân phận Vô Thiên này bây giờ ở Minh quốc rất nổi danh, hầu hết các đại môn phái đều đang tìm hắn.

Nhưng nơi này là Tống quốc, tin tức không truyền đi nhanh như vậy.

Cho nên Tư Không Huyền hoàn toàn không biết Vô Thiên là ai, đương nhiên cũng sẽ không sợ hãi hắn.

Ngược lại còn cảm thấy Chung Linh không biết trời cao đất rộng, định ra tay giáo huấn nàng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên cảm thấy chân có động tĩnh, thì ra Thiểm Điện Điêu đã lén lút chạy tới bên cạnh hắn, lúc này đang cắn ống quần hắn, ra hiệu bảo hắn đi cứu chủ nhân của nó.

Thầm than một tiếng phiền phức.

Lúc này, bàn tay của Tư Không Huyền sắp đánh xuống mặt Chung Linh.

Chung Linh sợ hãi rụt đầu, nhắm chặt mắt lại.

Trong lòng thầm nghĩ: Vô Thiên ca ca, mau tới cứu ta.

Nàng không biết có phải lời cầu nguyện của mình đã có tác dụng hay không, trên mặt không hề cảm thấy đau đớn.

Nghe được lại là tiếng hét thảm của Tư Không Huyền, nàng sợ hãi mở mắt ra.

Chỉ thấy một tay hắn buông thõng, tay kia ôm lấy bả vai, cả khuôn mặt lộ vẻ đau đớn và kiêng kỵ.

Hoàn hồn lại, Chung Linh nhìn thấy một bóng người bên cạnh mình.

Vẫn là thân y phục màu đen ấy, đeo mặt nạ Tu La, khí chất trên người càng thêm âm lãnh.

Nhưng Chung Linh lại chỉ cảm thấy ấm áp.

Giống như một vầng thái dương màu đen vậy, sâu thẳm mà lại ấm áp lòng người.

Nàng bất giác đổi cách xưng hô, nghĩ rằng như vậy có thể thân thiết hơn một chút.

Vô Thiên ca ca.

Hì hì.

Chương 26

Ta biết ngay huynh sẽ đến cứu Linh Nhi mà.

Cố Hàn Uyên đưa Thiểm Điện Điêu đang ôm trong lòng cho Chung Linh.

Là nó cầu cứu ta.

Hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình thực ra vẫn luôn đi theo sau hai người, đổ hết trách nhiệm lên đầu Thiểm Điện Điêu.

Cũng may trí tuệ của Thiểm Điện Điêu vẫn chưa cao đến thế, lúc này đang vui vẻ dụi tới dụi lui trong lòng Chung Linh.

Chung Linh cũng không tin lời của Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy hắn khẩu thị tâm phi.

Rõ ràng rất quan tâm mình, nhưng cứ tỏ ra vẻ lạnh lùng.

Thiểm Điện Điêu ngoan lắm, về sau sẽ bắt thêm mấy con rắn độc cho ngươi ăn.

Chung Linh dỗ dành Thiểm Điện Điêu xong, chớp đôi mắt to tròn mách tội với Cố Hàn Uyên.

Vô Thiên ca ca, bọn họ bắt nạt Linh Nhi.

Tư Không Huyền vốn đã kinh sợ Cố Hàn Uyên.

Vừa rồi hắn chỉ thấy một bóng đen lướt qua, còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì, cánh tay của mình đã gãy.

Lúc này nghe Chung Linh mách tội, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như mưa.

Vị tiền bối này, tại hạ trước đó không biết cô nương là muội muội của ngài, cũng xin ngài xem xét việc chúng ta chưa làm tổn thương đến nàng mà tha cho bọn ta.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn hắn, đã ra mặt thì cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy nữa.

Vừa rồi lúc ngươi bắt Linh Nhi muội muội, đã làm trật khớp cánh tay của nàng.

Bồi thường một tay không đủ, lại chặt thêm một tay nữa thì tạm tha cho ngươi một mạng.

Người của Thần Nông bang ở đây cũng tự chặt một tay, sẽ cho các ngươi một con đường sống.

Chung Linh ở bên cạnh nghe vậy cảm động vô cùng, lại thầm hừ hừ trong lòng: Còn nói là Thiểm Điện Điêu cầu cứu, đến cả cánh tay mình bị thương cũng biết, đúng là khẩu thị tâm phi.

Thần Nông bang phụng sự cho Linh Thứu Cung, cũng xin tiền bối nể mặt Thiên Sơn Đồng Mỗ mà tha cho chúng ta.

Tư Không Huyền vì muốn giữ lại cánh tay, đành phải mang Linh Thứu Cung ra.

Trên thực tế, Thiên Sơn Đồng Mỗ làm sao để ý đến một nhân vật nhỏ như hắn.

Ngươi không cần dùng Thiên Sơn Đồng Mỗ để dọa Bản tọa, sớm muộn gì Bản tọa cũng sẽ lên Linh Thứu Cung gặp nàng ta một lần.

Cố Hàn Uyên nghe thấy tên Thiên Sơn Đồng Mỗ, trong mắt loé lên một tia sáng.

Linh Thứu Cung vốn là vật trong túi của hắn.

Các ngươi đã không muốn tự chặt một tay, vậy thì Bản tọa giúp các ngươi một tay vậy.

Tư Không Huyền còn muốn tiếp tục cầu xin, nhưng đột nhiên thấy hoa mắt, bả vai còn nguyên vẹn của mình chợt trĩu xuống.

Xoẹt một tiếng, toàn bộ cánh tay đã bị Cố Hàn Uyên giật đứt.

Tiếng kêu thảm thiết của hắn vừa phát ra, liền nghe thấy trong sân những tiếng kêu tương tự vang lên liên tiếp.

Thì ra tất cả bang chúng đệ tử của hắn đều bị bẻ gãy một tay.

Trên mặt đất đầy những cánh tay rơi rụng và máu tươi chảy lênh láng.

Trông vô cùng đáng sợ.

Ngay cả Chung Linh cũng lộ vẻ không đành lòng.

Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt Chung Linh, nâng cánh tay trái bị trật khớp của nàng lên, kéo một cái, đẩy một cái, liền nắn nó lại như cũ.

Chung Linh cử động vài cái, thấy không có gì đáng ngại nữa, trên mặt lộ ra nụ cười trong sáng, hai tay còn ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, bộ ngực nhỏ nhắn không chút e dè cọ xát.

Đi thôi.

Cố Hàn Uyên không thèm nhìn đám người đang kêu la thảm thiết khắp nơi, mang theo Chung Linh rời đi.

Đi được không xa, Chung Linh vẫn còn sợ hãi cảnh tượng vừa rồi, do dự một lúc rồi mở miệng hỏi: Vô Thiên ca ca, người của Thần Nông bang tuy đã bắt nạt Linh Nhi, nhưng bẻ gãy hết cánh tay của bọn họ, có phải hơi tàn nhẫn quá không.

Ta là kẻ xấu, tàn nhẫn không phải là chuyện bình thường sao.

Nếu sợ thì cách ta xa một chút là được.

Chung Linh nghe xong lời của Cố Hàn Uyên, do dự một thoáng, rồi đỏ mặt ôm cánh tay hắn càng chặt hơn.

Cảm giác tuyệt vời khiến Cố Hàn Uyên cũng phải cứng người.

Linh Nhi không sợ đâu.

Linh Nhi không tin Vô Thiên ca ca sẽ làm hại Linh Nhi.

Cố Hàn Uyên cười khổ sau lớp mặt nạ.

Hơi hối hận một chút rồi.

Còn về hối hận cái gì, đến chính Cố Hàn Uyên cũng không rõ.

Linh Nhi muội muội, nàng đã thoát khốn rồi, không bằng về nhà đi.

Bên ngoài nguy hiểm lắm.

Gần đây Đại Lý sóng gió nổi lên, chuyện rất nhiều, nếu Chung Linh chịu ngoan ngoãn về nhà thì không còn gì tốt hơn.

Đáng tiếc vừa trải qua chuyện lúc trước, bây giờ nàng một chút cũng không muốn rời khỏi Cố Hàn Uyên.

Không muốn đâu.

Vô Thiên ca ca có thể mang theo Linh Nhi không.

Linh Nhi cam đoan không gây phiền phức.

Chung Linh làm nũng nài nỉ.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát rồi bất đắc dĩ nói: Theo thì cũng được, nhưng không được tự ý hành động, chuyện không được phép làm thì phải ngoan ngoãn đứng nhìn.

Nếu không làm được ta sẽ bỏ nàng lại ngay lập tức.

Được ạ.

Linh Nhi nhất định sẽ nghe lời, Vô Thiên ca ca yên tâm đi.

Hì hì.

Chung Linh thấy Cố Hàn Uyên đồng ý, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Vậy bây giờ chúng ta đi đâu ạ.

Cứ theo ta là được.

Cố Hàn Uyên mang theo Chung Linh quay trở lại Vô Lượng kiếm phái.

Tránh khỏi mọi người rồi đi thẳng đến vách đá cấm địa.

Ôm chặt vào, ta đưa nàng xuống dưới.

Cố Hàn Uyên bế ngang nàng lên.

Chung Linh ngoan ngoãn vòng tay qua cổ Cố Hàn Uyên.

An tâm hít thở mùi hương nam tính trên người hắn.

Nghe tiếng gió vù vù bên tai khi rơi xuống vách núi.

Nàng chỉ cảm thấy trong trời đất này không có khoảnh khắc nào tươi đẹp hơn lúc này.

Đáng tiếc khoảng thời gian này đối với Chung Linh mà nói quá mức ngắn ngủi.

Không bao lâu sau Cố Hàn Uyên đã mang theo Chung Linh đáp xuống đáy vực.

Cố Hàn Uyên thấy Chung Linh vì không có dây buộc tóc, lúc xuống vách đá tóc bị gió thổi rối tung cả lên.

Hắn từ trong Không gian trữ vật lấy ra một sợi dây buộc tóc màu trắng đã dùng trước đó đưa cho nàng.

Buộc lại đi, rối hết cả rồi.

A.

Chung Linh cũng nhận ra hình tượng của mình bây giờ thật sự quá tệ, nhận lấy dây buộc tóc, quay lưng đi sửa sang lại mái tóc.

Nàng cầm sợi dây buộc tóc, lại ngửi thấy mùi hương của Cố Hàn Uyên từ trên đó.

Vì khoảnh khắc xuống vách núi vừa rồi đối với nàng ấn tượng quá sâu sắc, cho nên nàng cũng nhớ kỹ mùi hương của Cố Hàn Uyên.

Chung Linh thầm nghĩ sợi dây buộc tóc này nhất định là do chính Cố Hàn Uyên đã dùng qua.

Nhưng tại sao lại là màu trắng.

Một người mặc toàn đồ đen lại dùng dây buộc tóc màu trắng, rất kỳ lạ đúng không.

Cố Hàn Uyên cũng không ngờ Chung Linh lại nhạy cảm đến vậy.

Chỉ từ một sợi dây buộc tóc đã phát hiện ra điểm không hài hòa.

Lúc này hắn đang kiểm kê thu hoạch vừa rồi.

Đánh giá chuỗi nhiệm vụ của Chung Linh lại thêm hai cái.

Anh hùng cứu mỹ nhân, đánh giá cấp A, 1500 phản phái điểm.

Rơi xuống vách núi động tình, đánh giá cấp S, 2000 phản phái điểm.

Đánh giá chuỗi nhiệm vụ hiện tại là cấp SS, 6700 phản phái điểm, tạm thời không thể nhận.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy tốc độ nhận đánh giá này thật sự quá nhanh, đánh giá cấp SSS đã gần ngay trước mắt.

Chỉ là còn không biết điều kiện nhận thưởng là gì.

Hơn nữa hiện tại độ hảo cảm của Chung Linh chắc hẳn đã rất cao, đối với Đoàn Dự mà nói chính là một sợi dây nhân duyên đã bị cắt đứt.

Chương 27

Điểm phản diện đã vượt qua mười nghìn, 10170 phản phái điểm.

Do dự một chút, hắn vẫn quyết định giữ lại trước, tạm thời không vội sử dụng.

Chung Linh không hỏi chuyện về sợi dây buộc tóc, chỉ lẳng lặng buộc tóc lại.

Nhưng có lẽ là do dùng dây buộc tóc của Cố Hàn Uyên, nàng luôn cảm thấy tóc mình như đang được nhẹ nhàng vuốt ve.

Trên mặt cũng vì thế mà ửng lên một chút hồng hào.

Lúc này Chung Linh đột nhiên nhìn thấy đầm nước ở xa xa, có một bóng người lảo đảo bò lên bờ.

Vô Thiên ca ca, đó có phải là Đoàn đại ca không.

Tại sao lại ở đây.

Cố Hàn Uyên nghe thấy tiếng của Chung Linh, nhíu mày, lại cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn xua đi cảm giác kỳ lạ trong lòng, nhìn về phía Đoàn Dự.

Đoàn Dự một thân chật vật còn chưa phát hiện ra hai người.

Cố Hàn Uyên kéo Chung Linh vào lòng, trốn sau một gốc cây, yên lặng quan sát.

Chung Linh đột nhiên bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, chỉ cảm thấy xung quanh tràn ngập mùi hương nam tính dễ chịu, cả người như sắp ngất đi.

Lại không dám giãy giụa, chỉ có thể yên lặng nép vào ngực hắn.

Cố Hàn Uyên vốn không cảm thấy gì, nhưng nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn mặt đỏ bừng của Chung Linh, lại liếc nhìn Đoàn Dự ở xa.

Hắn đột nhiên mở nửa dưới của mặt nạ ra, cúi đầu hôn lên môi Chung Linh.

Chung Linh kinh ngạc đến ngẩn người, không biết vì sao, liền nhắm mắt lại, hai tay cũng vòng lên cổ Cố Hàn Uyên.

Không biết qua bao lâu.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên bị tiếng thông báo của hệ thống làm giật mình.

Thu được đánh giá phản phái cấp A, 1000 phản phái điểm.

Chắc là do Đoàn Dự bị lừa dập đầu xong, phát hiện bồ đoàn đã sớm bị phá mà có được.

Nhưng đã bị cắt ngang, Cố Hàn Uyên cũng không còn hứng thú tiếp tục nữa.

Chung Linh mặt đỏ bừng, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, dường như đang hỏi Sao lại dừng lại.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười, dùng ngón tay cái lau đi vệt nước trên khóe môi nàng.

Động tác này cuối cùng cũng làm Chung Linh tỉnh táo lại, nàng vô thức đưa tay áo lên lau miệng.

Ngươi.

Ngươi sao lại đột nhiên hôn ta.

Nàng yếu ớt kháng nghị một câu.

Cố Hàn Uyên đưa tay nắm lấy cằm Chung Linh, nhẹ nhàng nâng lên.

Không phải đột nhiên là được rồi sao.

Mới.

Mới không phải.

Chung Linh chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình như bị thắt lại, nói không rõ lời.

Cố Hàn Uyên cười xấu xa một tiếng.

Vậy. có thoải mái không.

Thoải.

Phi.

Vô Thiên ca ca thật đáng ghét.

Chung Linh nhận ra mình bị trêu chọc, đẩy tay đang nắm cằm mình ra, xấu hổ đấm hắn vài cái.

Cố Hàn Uyên cũng không phản kháng, đợi nàng trút hết cơn ngượng ngùng, mới kéo nàng đi ra.

Thì ra Đoàn Dự đã rời đi, có thể là đã đến Lang Hoàn Phúc Địa để lấy pho tượng ngọc.

Tiện đường, hắn lại nhận được một thông báo đánh giá phản phái từ hệ thống.

Chung Linh ái mộ, đánh giá cấp S, 3000 phản phái điểm.

Đánh giá chuỗi nhiệm vụ hiện tại là cấp SS, tích lũy 9700 phản phái điểm, tạm thời không thể nhận.

Chậc, quả nhiên vẫn phải lên giường sao.

Nhưng mà chuỗi đánh giá của Chung Linh rõ ràng nhanh hơn trong tưởng tượng rất nhiều, hơn nữa các sự kiện tiếp theo liên quan đến nàng cũng không thiếu để hoàn thành.

Mang theo Chung Linh xuyên qua bức màn thác nước, trong tiếng kinh ngạc thán phục của nàng, hắn đi vào Lang Hoàn Phúc Địa.

Nhưng khi vào trong động, hắn vẫn nhắc nàng nhắm mắt lại.

Dù sao pho tượng ngọc cũng có hiệu quả thôi miên.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn sau này thấy Chung Linh cũng chạy đi thân mật với thần tiên tỷ tỷ.

Hắn đột nhiên do dự một chút, cảm thấy dường như cũng không phải là không được.

Nhưng cuối cùng vẫn không làm phức tạp thêm, thu pho tượng ngọc vào Không gian trữ vật.

Cố Hàn Uyên không giải thích cho Chung Linh tại sao phải nhắm mắt.

Nàng cũng không hỏi, dường như hoàn toàn tin tưởng hắn.

Hai người dạo một vòng trong Lang Hoàn Phúc Địa.

Nhưng thiếu đi pho tượng ngọc, toàn bộ Lang Hoàn Phúc Địa giống như từ tiên cảnh rơi xuống trần gian, không còn gì đặc sắc.

Giường đá, bàn đá, ghế đá bình thường.

Cố Hàn Uyên ngược lại kể cho Chung Linh nghe câu chuyện giữa Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy.

Ngay cả một người đơn thuần như Chung Linh cũng cảm thấy không nói nên lời về hai người này.

Tóm tắt đơn giản có thể hiểu là: Phu quân thích muội muội vị thành niên của thê tử, nhìn pho tượng ngọc mà động lòng.

Thê tử trả thù phu quân bằng cách tìm một đám mỹ nam, lại cấu kết với đệ tử của phu quân đánh hắn rơi xuống vách núi.

Đúng là một màn kịch cẩu huyết.

Một môn phái tu tiên đường đường, lại bị biến thành một mớ quan hệ yêu đương lăng nhăng xúi quẩy.

Đương nhiên nếu đặt ở thời hiện đại thì chính là phim thần tượng thanh xuân.

Lúc này trời đã dần tối, hai người quyết định qua đêm tại Lang Hoàn Phúc Địa.

Đoàn Dự bên kia cứ để hắn tự chạy một lúc.

Cố Hàn Uyên cũng không phải bảo mẫu, không cần thiết phải chạy theo sau.

Cố Hàn Uyên đi bắt mấy con thú rừng làm bữa tối.

Chung Linh còn tiện tay bắt mấy con rắn độc cho Thiểm Điện Điêu làm thức ăn.

Nhóm một đống lửa trại, Chung Linh tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, đút rắn độc cho Thiểm Điện Điêu.

Thỉnh thoảng lại ngẩng đầu cắn một miếng thịt nướng Cố Hàn Uyên đưa tới.

Nhìn gương mặt tươi cười như hoa của nàng cũng biết tâm trạng đang vô cùng tốt.

Hai người ăn tối xong, dọn dẹp một chút trong Lang Hoàn Phúc Địa.

Nơi này vừa hay có hai chiếc giường đá, cũng không cần phải chen chúc chung.

Cố Hàn Uyên cũng không ngại ngủ chung với Chung Linh.

Nhưng cô nương nhỏ hay xấu hổ này phần lớn sẽ không chấp nhận được, cho nên hắn dứt khoát không nói ra.

Mà Chung Linh cũng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa có chút thất vọng.

Chương 28

Đêm khuya tĩnh lặng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghe thấy động tĩnh, liền đứng dậy ra khỏi Lang Hoàn Phúc Địa.

Chung Linh vì lần đầu ở chung phòng với người khác phái nên ngủ không quen.

Thấy Cố Hàn Uyên rời đi, nàng do dự một chút rồi cũng đứng dậy đuổi theo.

Nàng không gọi Cố Hàn Uyên, mà lén lút đi theo sau lưng.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã sớm biết Chung Linh theo sau, chỉ là không vạch trần nàng mà thôi.

Tiện thể cũng có thể thăm dò một chút.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Cố Hàn Uyên đi ra khỏi Lang Hoàn Phúc Địa, thấy xa xa một nam một nữ đang thân mật ôm nhau trò chuyện.

Hắn nấp gần đó nghe lén một lúc.

Thì ra chính là hai người tỷ kiếm ban ngày ở Vô Lượng kiếm phái, Đông Tông Kiền Quang Hào và Tây Tông Cát Quang Bội.

Sau khi Kiền Quang Hào cố ý thua cho Cát Quang Bội lúc tỷ kiếm, hai người đã ngầm nảy sinh tình cảm.

Lại đúng lúc gặp chuyện Thần Nông bang đánh tới cửa, hai người quyết định cùng nhau bỏ trốn.

Cát Quang Bội quả không hổ là đóa hoa của Vô Lượng kiếm phái.

Lúc tỷ kiếm còn không cảm thấy, lúc này vẻ mặt e thẹn cũng có được 80 điểm.

Tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng lại có vài phần xinh đẹp của tiểu gia bích ngọc.

Lúc này hai người đang tình chàng ý thiếp.

Kiền Quang Hào đang cố gắng thân mật với Cát Quang Bội, nói: Từ nay về sau, không còn phân biệt Đông Tông hay Tây Tông nữa.

Hai ta Đông Tây Tông kết thông gia, hợp làm một thể.

Chỉ nghe Cát Quang Bội thấp giọng nói: Đừng.

đừng như vậy.

Cát Quang Bội hiển nhiên vẫn còn chút chống cự.

Kiền Quang Hào lại hết sức nóng nảy nói: Nàng hãy theo ta, nếu sau này ta phụ lòng nàng, sẽ rơi xuống hồ nước này, biến thành một con rùa đen lớn.

Vô Lượng kiếm phái gặp nạn, các ngươi không nghĩ đến việc bảo vệ sư môn, lại cùng nhau bỏ trốn, lá gan cũng không nhỏ.

Cố Hàn Uyên không có hứng thú xem Xuân cung đồ sống, bèn cất giọng nói.

Hai người thấy đó là vị Tông Sư đã dễ dàng đánh bại sư phụ của họ ở Cung Kiếm Hồ ban ngày, sợ hết hồn.

Thêm vào đó, trang phục của Cố Hàn Uyên vô cùng đáng sợ, tựa như ác quỷ lấy mạng từ địa ngục.

Kiền Quang Hào người này đặc biệt sợ chết, vội vàng giải thích.

Thần Nông bang thế lực lớn mạnh, chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

Không biết tiền bối ở đây, đã quấy rầy thanh tu của tiền bối, xin hãy thứ lỗi.

Nói xong liền cùng Cát Quang Bội đang hoảng sợ quỳ trên mặt đất dập đầu.

Hai người bọn họ không biết Thần Nông bang bao gồm cả Tư Không Huyền đều đã bị Cố Hàn Uyên bẻ gãy một tay, thực tế đã không còn uy hiếp gì với Vô Lượng kiếm phái, vẫn còn ngốc nghếch bỏ chạy.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không đi nhắc nhở họ, lạnh lùng nói: Muốn Bản tọa tha cho các ngươi cũng dễ thôi, nhưng chỉ có thể tha cho một người, mạng của người còn lại sẽ dùng để bồi tội.

Còn về việc ai chết, do chính các ngươi quyết định.

Nói xong, hắn lẳng lặng nhìn hai người biểu diễn.

Chỉ thấy Kiền Quang Hào quyết định trước tiên, rút trường kiếm đâm về phía Cát Quang Bội.

Cũng may Cát Quang Bội cũng có phòng bị, nên không bị một kiếm đâm chết ngay.

Thực lực của Kiền Quang Hào vốn đã mạnh hơn Cát Quang Bội một phần.

Lúc này lại ra tay trước, khiến Cát Quang Bội rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Chung Linh nấp trong bóng tối tuy không biết mục đích của Cố Hàn Uyên là gì, nhưng cũng bị sự vô sỉ của Kiền Quang Hào làm cho kinh ngạc.

Một khắc trước còn nồng nàn tình ý, một khắc sau đã sinh tử tương phùng.

Mắt thấy Cát Quang Bội dần chống đỡ không nổi, Cố Hàn Uyên hóa thành một bóng đen đến sau lưng Kiền Quang Hào.

Hắn tung một cước đá vào lưng đối phương, tại chỗ chấn nát tâm mạch, rơi xuống đầm nước.

Ngươi vẫn nên làm rùa đen lớn đi.

Cát Quang Bội thấy Cố Hàn Uyên ra tay, lại giết Kiền Quang Hào, tưởng rằng mình đã được tha.

Nhưng còn chưa kịp thở phào một hơi, đã thấy hắn nhìn lại.

Nàng kinh hãi trong lòng, run rẩy mở miệng nói: Kiền Quang Hào đã chết, cũng xin tiền bối tha cho ta.

Kiền Quang Hào không phải do ngươi giết, không tính là bồi tội, ngươi vẫn còn nợ ta.

Cố Hàn Uyên trực tiếp không nhận.

Trái tim Cát Quang Bội lạnh đi một nửa, cũng không biết phải làm sao, chỉ biết quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng cầu xin một lúc lâu, thấy thời cơ đã đến.

Ban ngày ở Cung Kiếm Hồ không nhìn kỹ, không ngờ ngươi cũng có vài phần tư sắc.

Hắn cười u ám.

Muốn Bản tọa tha cho ngươi, biết nên làm thế nào rồi chứ.

Cát Quang Bội không ngốc, nghe vậy cũng biết ý của Cố Hàn Uyên.

Nàng có chút do dự, dù sao ngay cả lúc nồng nàn nhất với Kiền Quang Hào cũng không để hắn thực sự chiếm được tiện nghi.

Lúc này lại phải bị người uy hiếp, trong lòng rất không cam tâm.

Cố Hàn Uyên thấy nàng do dự, dứt khoát bồi thêm một nhát.

Hay là ngươi muốn cùng hắn làm một đôi uyên ương vong mạng.

Bản tọa ngược lại có thể thành toàn cho ngươi.

Cuối cùng, ham muốn sống sót vẫn chiếm thế thượng phong.

Tự mình qua đây.

Cố Hàn Uyên nhìn sang, cũng không đánh giá gì, chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy.

Phong cảnh trước mắt thực ra cũng không thể gây ra quá nhiều gợn sóng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Sự chú ý của hắn tập trung nhiều hơn vào Chung Linh đang ở trong bóng tối.

Lúc này Chung Linh đang dùng tay che miệng, để không hét lên thành tiếng.

Nàng không ngờ chỉ vì tò mò Cố Hàn Uyên nửa đêm làm gì, lại thấy được một chuyện kích thích như vậy.

Từ việc uy hiếp hai người tự giết lẫn nhau, đến giết chết Kiền Quang Hào, rồi đến ép buộc Cát Quang Bội.

Từng cảnh tượng đó không ngừng thách thức giới hạn thiện lương của nàng.

Nếu Cố Hàn Uyên biết được suy nghĩ của nàng, chỉ có thể nói hai chữ ngây thơ.

Giới hạn loại vật này chính là dùng để không ngừng đột phá.

Huống hồ đối với Chung Linh còn có những chuyện đột phá giới hạn của nàng hơn nữa đang chờ đợi, không bằng tiêm phòng trước.

Chung Linh tuy thường nghe Cố Hàn Uyên nói hắn là kẻ xấu, nhưng trước đó vẫn cảm thấy đó chỉ là lời hắn nói đùa.

Tuy hắn thích chiếm tiện nghi của mình, nhưng dưới vẻ ngoài lạnh lùng lại luôn có sự quan tâm và bảo vệ khiến nàng động lòng.

Thậm chí có lúc còn cảm thấy Cố Hàn Uyên khẩu thị tâm phi trông rất đáng yêu.

Bây giờ đột nhiên thấy được bộ mặt thật của hắn không hề tốt đẹp như mình tưởng tượng.

Lớp màng lọc ảo tưởng bị phá vỡ, tâm tư nàng không khỏi dao động.

Không biết vì sao, khóe mắt liền hiện lên nước mắt, im lặng chảy xuống.

Rõ ràng hai người quen biết nhau đến nay còn chưa qua được một ngày.

Lần đầu gặp mặt trên xà nhà, tuy lúc đầu bị dọa một phen, còn bị chiếm tiện nghi, nhưng lại không hiểu sao cảm thấy hai người rất ăn ý.

Bầu không khí màu hồng lúc đó đến bây giờ vẫn còn như mới.

Bị Thần Nông bang bắt đi, trong lòng chỉ mong Cố Hàn Uyên có thể đến cứu nàng.

Khi thật sự được cứu, đồng thời hắn còn ra tay tàn nhẫn để trút giận cho nàng, cho dù đối với kết cục của Thần Nông bang có chút không đành lòng, cũng khó che giấu được niềm vui trong lòng.

Khoảnh khắc rơi xuống vách núi, dường như thời gian cũng đã dừng lại ở giây phút tươi đẹp ấy, lần đầu tiên khiến nàng động lòng với một người.

Chương 29

Bên ngoài Lang Hoàn Phúc Địa, lúc hai người ôm nhau, nàng đã hiểu rõ nội tâm của mình, cảm thấy mình không thể rời xa hắn được nữa.

Càng hồi tưởng, nước mắt càng nhiều.

Môi dưới không biết từ lúc nào đã bị cắn đến chảy máu.

Vì lo lắng sẽ bị Cố Hàn Uyên phát hiện, Chung Linh lúc này không dám lên tiếng, cũng không dám động đậy.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên mang theo Cát Quang Bội đến bên đầm nước rửa mặt thu dọn tàn cuộc, Chung Linh mới tìm được cơ hội.

Mang theo nỗi bi thương tràn đầy, nàng chạy đi mất.

Cố Hàn Uyên tuy không biết Chung Linh vừa rồi đã suy nghĩ những gì.

Bây giờ chắc hẳn rất đau lòng.

Hắn lắc đầu xua đi tâm trạng phức tạp trong lòng, bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Chân diện mục, đánh giá cấp SS, 5400 phản phái điểm.

Đánh giá chuỗi nhiệm vụ hiện tại của Chung Linh là cấp SSS, tích lũy 15100 phản phái điểm, tạm thời không thể nhận.

Từ trước đến nay, đây là lần nhận được điểm phản diện cao nhất trong một lần duy nhất.

Nói cách khác, đợi sau khi công lược xong mới bại lộ bộ mặt thật đúng là có thể thu được lượng lớn điểm phản diện.

Chỉ là cần phải chấp nhận rủi ro, khả năng vì yêu sinh hận vẫn rất lớn.

Nhưng mà nội dung gần như là cố ý diễn cho Chung Linh xem lại không có thông báo, lẽ nào vẫn được tính vào trong phần Chân diện mục sao.

Cố Hàn Uyên nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

Cát Quang Bội cũng đóng góp một đánh giá cấp A, 1700 phản phái điểm.

Quan hệ và vai trò của nàng với Đoàn Dự cũng chỉ là một kẻ địch từng gặp một lần, nhan sắc cũng không cao, miễn cưỡng có thể lọt vào mắt.

Thực tế số điểm phản diện này đã là cao, cho dù không cho một chút nào cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Cố Hàn Uyên ngược lại cảm thấy mình có thể thao túng để chiếm được phần lớn hơn.

Hơn nữa, ước chừng không thể thu hoạch lần thứ hai.

Nhưng cũng không sao, vốn dĩ chỉ là một công cụ người nhắm vào Chung Linh mà thôi.

Hắn kể cho Cát Quang Bội một chút về tình hình Thần Nông bang thực tế đã gần như tàn phế, bảo nàng trở về Vô Lượng kiếm phái, rồi đuổi theo hướng Chung Linh chạy đi.

Môi trường tự nhiên ở Đại Lý vẫn còn tương đối nguyên sơ, địa hình phức tạp.

Chung Linh đã chạy được một lúc, nàng lại là người địa phương Đại Lý, quen thuộc đường nhỏ hơn Cố Hàn Uyên rất nhiều.

Nhất thời không thể đuổi kịp.

Mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng mới tìm thấy Chung Linh bên bờ sông Thương Lan.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy bóng dáng Chung Linh, vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Bất tri bất giác, cô nương đáng yêu Chung Linh này đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Cố Hàn Uyên.

Mặc dù lúc gây chuyện sẽ không nương tay, nhưng sau đó vẫn khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Lúc tìm kiếm trước đó, hắn vẫn lo nàng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng nàng lại chạy xa như vậy, nghĩ lại liền cảm thấy tức giận không có chỗ trút.

Chỉ thấy Chung Linh đang ngồi trên một tảng đá ngầm lớn bên bờ sông, không biết làm sao leo lên được.

Lúc này nàng hai tay ôm lấy đầu gối, trong lòng bàn tay cầm mấy hòn đá nhỏ không biết nhặt ở đâu, thỉnh thoảng lại ném một viên xuống sông.

Mỗi lần ném một viên đá, trong miệng còn lẩm bẩm.

Tên khốn, đồ xấu xa, đại bại hoại.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn nên ngây thơ hồn nhiên lúc này lại tràn đầy uất ức.

Cố Hàn Uyên thầm than một tiếng.

Giống như lần đầu gặp mặt, hắn lặng lẽ không một tiếng động rơi xuống bên cạnh Chung Linh, sau đó đưa tay đặt lên mái tóc nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Sao lại chạy xa như vậy.

Chung Linh dường như đã sớm biết Cố Hàn Uyên sẽ tìm tới, không hề lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng chỉ ném hết những hòn đá nhỏ trong tay xuống nước, rồi vùi mặt vào khuỷu tay, giọng nói nghèn nghẹn.

Ngươi còn tìm đến làm gì.

Sao không đi cùng nữ nhân của ngươi đi.

Nữ nhân.

Chỉ là đồ chơi mà thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng.

Đồ chơi.

Vậy ta cũng là đồ chơi của ngươi sao.

Chung Linh ngẩng đầu lên, sắp khóc.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của nàng.

Nàng không giống.

Chung Linh cũng không phản kháng.

Chỗ nào không giống.

Ta thích nàng.

Cố Hàn Uyên không vòng vo nữa, đánh một đường thẳng.

Gương mặt Chung Linh trong nháy mắt đỏ bừng, ấp úng nói: Thật sao.

Thật.

Linh Nhi cũng thích huynh.

Chung Linh dũng cảm nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm lộ ra trên mặt nạ.

Sẽ không sợ sao.

Sẽ không.

Cho dù sau này còn làm rất nhiều chuyện xấu.

Không sợ.

Vốn dĩ huynh chính là một tên đại bại hoại.

Cho dù là chuyện nàng không thể chấp nhận được.

Linh Nhi sẽ cố gắng đi chấp nhận.

Vậy nàng sợ cái gì.

Sợ huynh không cần Linh Nhi nữa.

Nhìn biểu cảm của Chung Linh như thể Cố Hàn Uyên chỉ cần nói không cần nàng là có thể lập tức khóc lên, hắn thở dài một tiếng.

Đưa tay tháo mặt nạ ra.

Ta họ Cố, tên Cố Hàn Uyên.

Là một kẻ xấu.

Chung Linh há hốc mồm nhìn Cố Hàn Uyên lộ ra dung mạo thật của mình.

Trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nụ cười ôn hòa.

Trong mắt càng là sự dịu dàng hiếm thấy.

Linh Nhi hình như lời to rồi.

Chung Linh dường như không thể rời mắt, trong miệng nhẹ giọng nỉ non.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Chung Linh, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới bị chính nàng cắn rách.

Sao lại còn cắn rách cả môi thế này.

Ưm, thật sao.

Không nhớ rõ.

Ta giúp Linh Nhi khử trùng nhé.

Khử trùng là gì.

Linh Nhi không có trúng độc mà.

Chính là như vậy.

Cố Hàn Uyên cúi đầu, bóng dáng hai người bắt đầu trùng hợp.

Lúc này vừa đúng lúc mặt trời mọc.

Trên mặt sông lộ ra nửa khuôn mặt non nớt màu cam của mặt trời.

Ánh nắng ban mai dịu dàng chiếu lên người hai người.

Đẹp như một bức tranh.

Cũng không biết qua bao lâu, Chung Linh mới đẩy Cố Hàn Uyên ra, tựa vào ngực hắn khẽ thở.

Môi còn đau không.

Không đau.

Chung Linh lắc đầu.

Mái tóc cọ vào ngực Cố Hàn Uyên, làm hắn có chút ngứa.

Linh Nhi sau này có thể gọi huynh là Cố ca ca không.

Lúc không có người ngoài thì có thể.

Tuy bây giờ Cố Hàn Uyên có bị gọi cũng không sao, nhưng sau này danh tiếng của cả hai thân phận đều sẽ rất lớn, vẫn nên cố gắng không để người khác liên tưởng.

Tại sao Cố đại ca không muốn người khác biết thân phận của huynh vậy.

Chung Linh đã sớm tò mò, chỉ là trước đó không tiện hỏi.

Chương 30

Ta là đệ tử Võ Đang.

Nếu đã cho Chung Linh biết cả tên và dung mạo, thì thân phận đệ tử Võ Đang cũng không có gì đáng để giấu giếm.

A.

Chung Linh khẽ kêu lên một tiếng, không ngờ lại nhận được một câu trả lời như vậy.

Nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Rõ ràng là đệ tử Võ Đang, lại làm chuyện xấu, cũng khó trách phải che giấu thân phận.

Nhưng Chung Linh lại vì sự thẳng thắn của Cố Hàn Uyên mà trong lòng ngọt ngào, chỉ cảm thấy thân phận gì đó thực ra căn bản không quan trọng.

Vậy Cố ca ca bây giờ có chuyện gì cần làm sao.

Đi tìm Đoàn Dự.

Tìm Đoàn đại ca.

Vì sao.

Hử.

Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm vào mắt Chung Linh, không nói gì, cứ nhìn như vậy.

Chung Linh tuy không biết vì sao, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút chột dạ.

Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

A, không đúng.

Là Cố đại ca, huynh tìm Đoàn Dự có chuyện gì không.

Chung Linh thầm cười trong lòng, cảm thấy Cố Hàn Uyên có lúc thật sự rất đáng yêu.

Giải thích rất phiền phức, nói chung là muốn mưu đồ vài thứ trên người hắn.

Cố Hàn Uyên không phát hiện ra suy nghĩ trong lòng Chung Linh, nếu không chắc chắn sẽ phải thương yêu nàng một phen.

Chung Linh cũng không để ý, cảm thấy nếu Cố Hàn Uyên bằng lòng nói, nàng sẽ bằng lòng nghe.

Nếu không muốn nói, thì cứ ngoan ngoãn đi theo hắn là được.

Cố Hàn Uyên đeo lại mặt nạ.

Ôm lấy Chung Linh, nhảy xuống tảng đá ngầm rồi mới đặt nàng xuống.

Chung Linh tuy có chút tiếc nuối không thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không mè nheo.

Nàng nở một nụ cười rạng rỡ, hai tay ôm lấy cánh tay hắn, gần như cả người đều dính vào.

Như vậy rất nóng.

Sáng sớm trời có chút mát, nóng một chút cũng tốt.

Như vậy không dễ đi đường.

Vậy đi chậm một chút có được không.

Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ, tuy cảm giác tiếp xúc rất thoải mái, nhưng cứ đi như vậy thật không biết khi nào mới tìm được Đoàn Dự.

Hắn trực tiếp bế ngang Chung Linh lên, mặc kệ tiếng kêu kinh ngạc của nàng, vận khinh công.

Chung Linh tuy lúc đầu có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh đã đắm chìm trong cảm giác nhanh như chớp, hai tay rất phối hợp ôm chặt cổ Cố Hàn Uyên.

Trên đường đi, Cố Hàn Uyên tiện tay xem qua thông báo của hệ thống.

Nhiệm vụ chuỗi Chung Linh đã hoàn tất, đánh giá cấp SSS, tích lũy được 20100 phản phái điểm, có thể nhận.

Nhiệm vụ chuỗi Chung Linh đã kết thúc, xin mời nhận thưởng sớm.

Chậc, nói cách khác về sau dù có làm gì với Chung Linh cũng không nhận được điểm phản diện nữa.

Cố Hàn Uyên có chút thất vọng, nhưng thu hoạch đã đủ nhiều rồi.

Điều không ngờ tới là, còn chưa đi đến bước cuối cùng mà đã hoàn thành đánh giá chuỗi nhiệm vụ.

Nếu dùng độ hảo cảm để hình dung thì có lẽ là từ 99 tăng lên 100.

Sau khi nhận thưởng từ chuỗi nhiệm vụ Chung Linh, điểm phản diện của hắn đã đạt hơn 46370.

Đúng là phất lên sau một đêm.

Còn có một phần thưởng của đánh giá cấp SSS.

Đó là một cơ hội rút thưởng vạn giới.

Chẳng lẽ dùng xong liền thành tiên sao.

Cố Hàn Uyên sử dụng cơ hội rút thưởng, chỉ thấy trên giao diện hệ thống xuất hiện một bàn quay, trên đó có đủ loại vật phẩm, nhưng tất cả đều mơ hồ không rõ.

Nếu đã không nhìn thấy cụ thể có những thứ gì, hắn cũng không chần chừ mà bắt đầu rút.

Khi bàn quay dừng lại, thứ xuất hiện là một vật phẩm hình kiếm.

Cố Hàn Uyên thấy là vũ khí thì hơi thất vọng, so với công pháp hay các loại thần vật, tiềm năng phát triển của vũ khí thường bị giới hạn.

Bất quá cũng vừa hay có thể thay thế thanh trường kiếm tiêu chuẩn, quả thật không có chút phong cách nào.

Chỉ là không biết thanh kiếm này thích hợp với thân phận nào của hắn để sử dụng.

Hơn nữa kiếm cũng không phải không có thứ tốt.

Lỡ như rút ra được Tru Tiên Kiếm, Hiên Viên Kiếm thì sao.

Nhưng nếu thật sự rút ra được, Cố Hàn Uyên đoán chừng mình cũng không dùng nổi.

Sau khi Cố Hàn Uyên lấy thanh kiếm ra khỏi bàn quay, nó liền tự động tiến vào Không Gian Trữ Vật, lúc này hình dáng của thanh kiếm mới hiện rõ ra.

Thân kiếm màu tím, khắc cổ tự phù văn, một thanh đại kiếm màu tím, dài gần năm thước, thân kiếm dài bốn thước tám tấc.

Đây là một thanh đại kiếm hai tay.

Cố Hàn Uyên nghi hoặc nhìn thanh đại kiếm này mà có chút ngẩn người, không biết vận khí của mình là tốt hay xấu.

Bởi vì đây là Ma Kiếm trong Tiên Kiếm Kỳ Hiệp 3.

Kiếm chắc chắn là một thanh hảo kiếm, nhưng mình có dùng được không.

Chưa nói đến việc Ma Kiếm chỉ có Cảnh Thiên mới sử dụng được, chỉ riêng việc nó sẽ hấp thụ sinh mệnh lực của Kiếm Chủ cũng đã rất phiền phức.

Hơn nữa, bên trong có Long Quỳ không.

Cố Hàn Uyên không đoán mò nữa mà xem phần giới thiệu thông tin đi kèm của hệ thống.

Ma Kiếm có hai tầng phong ấn, có thể sử dụng trực tiếp, cứng rắn vô song, có thể điều chỉnh kích thước.

Có thể chuyển hóa hận thù, oán khí của kẻ bị g·iết thành linh lực cho bản thân.

Linh lực có thể tạm thời trữ trong thân kiếm, khi cần có thể lấy ra.

Trong quá trình sử dụng sẽ liên tục hấp thụ linh lực hoặc nội lực, nếu linh lực hoặc nội lực không đủ sẽ hấp thụ sinh mệnh lực.

Nội lực Tông Sư sơ kỳ có thể sử dụng an toàn trong 10 phút.

Giải trừ tầng phong ấn thứ nhất, kiếm nặng trăm cân, có thể nhận chủ, có thể cường hóa, có thể tự động hộ chủ, Ma Kiếm sẽ tỏa ra lệ khí, lệ khí có thể dùng để công kích, nhưng đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng người dùng kiếm, Lục Địa Thần Tiên trở xuống không nên vọng động sử dụng.

Mở phong ấn cần 50000 phản phái điểm.

Giải trừ tầng phong ấn thứ hai sẽ giải phóng Kiếm Linh, kết quả không thể đoán trước.

Mở phong ấn cần 100000 phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên có chút chết lặng.

Vừa mới nói phất lên xong, vả mặt đến quá nhanh.

Hơn nữa sau khi giải trừ tầng phong ấn thứ hai sẽ có Kiếm Linh, chẳng lẽ thật sự là Long Quỳ sao.

Nếu nàng phát hiện bị mình nhận chủ, liệu có bị chém không.

Hơn nữa thời gian sử dụng chỉ có 10 phút, thật sự quá ngắn.

Chẳng lẽ chỉ có thể đem Ma Kiếm đi thờ.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút rồi quyết định vẫn nên nâng cao cảnh giới tu vi, dù sao Chung Linh cũng đã mang lại một lượng lớn điểm phản diện.

Hắn một hơi hao tốn 10800 phản phái điểm để nâng tu vi lên Tông Sư đỉnh phong.

Chung Linh đang được Cố Hàn Uyên ôm chỉ cảm thấy tốc độ di chuyển đột nhiên tăng vọt, khiến nàng có chút khó chịu.

Một lát sau, Cố Hàn Uyên thích ứng được với sức mạnh tăng vọt mới kiểm soát lại tốc độ.

Nhìn lại thông tin của Ma Kiếm, nội lực Tông Sư đỉnh phong có thể sử dụng an toàn trong một giờ.

Chương 31

Hắn lại điều chỉnh kích thước Ma Kiếm, từ đại kiếm hai tay thu nhỏ thành đơn thủ kiếm, thân kiếm chỉ còn dài ba thước ba tấc, như vậy mới thuận tay sử dụng.

Nhưng có một thanh kiếm tốt rồi thì vẫn cần kiếm pháp.

Xem xét một vòng, Cố Hàn Uyên trực tiếp nhắm vào Thánh Linh Kiếm Pháp và Mạc Danh Kiếm Pháp.

Hai loại kiếm pháp này đều thuộc cấp bậc cao võ, nhất là Kiếm Nhị Thập Tam của Thánh Linh Kiếm Pháp, gần như không khác gì tiên thuật.

Thánh Linh Kiếm Pháp và Mạc Danh Kiếm Pháp đều chia làm hai loại.

Thánh Linh Kiếm Pháp một loại chỉ đến Kiếm Nhị Thập Nhị, giá 12000, loại còn lại có Kiếm Nhị Thập Tam, giá 30000.

Mạc Danh Kiếm Pháp một loại chỉ có tám thức đầu, giá 18000, một loại đến thức thứ mười, giá 26000.

Cố Hàn Uyên suy tính một hồi rồi quyết định đổi lấy Thánh Linh Kiếm Pháp có Kiếm Nhị Thập Tam.

Kiếm Nhị Thập Tam chia làm Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Nhị Thập Tam, Hữu Tình Thiên Địa Kiếm Nhị Thập Tam và Lục Diệt Vô Ngã Kiếm Nhị Thập Tam.

Mà sơ hở lớn nhất của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Nhị Thập Tam là công kích Nguyên Thần, nhục thân không có phòng hộ, nhưng hắn có phân thân làm bảo hiểm, ngược lại không nguy hiểm như vậy.

Còn hai loại kia thì có thể dùng điểm phản diện để cưỡng ép học tập, chỉ là giá cả quá đắt đỏ.

Cố Hàn Uyên sau khi đổi Thánh Linh Kiếm Pháp thì rất nhanh đã nhập môn.

Kết quả phát hiện rất nhiều kiếm chiêu căn bản không dùng được.

Giống như cái gọi là đại não nói Ta hiểu rồi, nhưng hai tay lại nói Ngươi không hiểu.

Rõ ràng là do cảnh giới không đủ.

Nhất là Kiếm Nhị Thập Tam, muốn dùng được ít nhất phải đạt đến đại thành.

Nhưng điểm phản diện còn lại đã không đủ, sau khi tiêu tốn 1800 điểm phản diện để nâng Thánh Linh Kiếm Pháp lên tinh thông, hắn chỉ còn lại 3770 điểm, ngay cả 4000 điểm để nâng lên tiểu thành cũng không đủ.

Nhưng may mắn là Thánh Linh Kiếm Pháp cấp độ tinh thông đã có thể dùng đến Kiếm Thập Bát.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói đã quá đủ dùng.

Cố Hàn Uyên cũng không ngờ rằng loay hoay nửa ngày, kết quả lỗ hổng điểm phản diện vẫn lớn như vậy.

Đây không phải là ép hắn đi gây chuyện sao.

May là sắp tới sẽ có rất nhiều cơ hội gây chuyện, lấp đầy lỗ hổng này cũng không khó.

Tốc độ hai người cực nhanh, khi sắp đến Vạn Kiếp Cốc, họ nhìn thấy một con ngựa đen bị thương ở chân đang quỳ rạp trên mặt đất, khó có thể di chuyển.

A, đó là Hắc Mân Côi.

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh là tỷ muội tốt, tự nhiên nhận ra tọa kỵ của nàng.

Cố Hàn Uyên vừa nghe cũng biết xem ra phương hướng không sai.

Đi tới xem xét, hắn phát hiện Hắc Mân Côi bị thương rất nặng, không chỉ tứ chi gãy xương mà trên người cũng không ít vết thương, có lẽ còn bị nội thương.

Bị thương như vậy mà vẫn chưa chết, thật là mạng lớn.

Chung Linh vừa thấy Hắc Mân Côi bị thương thành ra thế này, vừa lo lắng cho an nguy của Mộc Uyển Thanh, vừa đau buồn vì Hắc Mân Côi e rằng không sống được bao lâu nữa.

Cố ca ca, huynh có thể cứu Hắc Mân Côi được không.

Nó thật đáng thương.

Cố Hàn Uyên thấy vẻ mặt cầu xin của Chung Linh, cũng không từ chối.

Cứ giao cho ta.

Cố Hàn Uyên quyết định đóng vai thú y không chuyên một lần.

Cố Hàn Uyên đầu tiên là bỏ ra 50 điểm phản diện đổi một chai Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, bôi lên tứ chi cho Hắc Mân Côi.

Lại từ trong Không Gian Trữ Vật lấy ra thảo dược trị nội thương hái được ở Hồ Điệp Cốc, giã thành bột rồi đút cho nó ăn.

Tuy người và ngựa khác nhau, nhưng phần lớn dược lý vẫn tương thông.

Cuối cùng, hắn rắc Kim Sang Dược lên vết thương ngoài da của Hắc Mân Côi rồi băng bó lại.

Sau đó chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khỏi.

Chung Linh vốn cho rằng Hắc Mân Côi chắc chắn phải chết, thỉnh cầu Cố Hàn Uyên cứu chữa cũng chỉ là một loại ỷ lại theo bản năng.

Kết quả sau một hồi trị liệu của Cố Hàn Uyên, thương thế của Hắc Mân Côi quả nhiên đã khá hơn nhiều.

Nàng nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, hai mắt sáng như sao, chỉ cảm thấy hắn chính là người có bản lĩnh nhất trên đời này.

Chung Linh nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu của Hắc Mân Côi đã tỉnh táo hơn nhiều.

Hắc Mân Côi, phải nhớ là Cố ca ca đã cứu ngươi đó, là ân nhân cứu mạng của ngươi.

Hắc Mân Côi rất có linh tính, dường như nghe hiểu lời của Chung Linh, nhìn Cố Hàn Uyên rồi gật đầu thật.

Cố Hàn Uyên cảm thấy thú vị, rất nhiều động vật ở thế giới này đều linh tính mười phần, cũng không uổng công mình tốn nhiều công sức cứu chữa.

Cố ca ca, Hắc Mân Côi bị thương, Mộc tỷ tỷ có nguy hiểm.

Chúng ta mau đi tìm tỷ ấy đi.

Chung Linh thấy Hắc Mân Côi đã không còn nguy hiểm tính mạng thì lại lo lắng cho tình hình của Mộc Uyển Thanh.

Mộc tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên giả vờ không biết mà hỏi.

Mộc tỷ tỷ đối với muội rất tốt, thường xuyên chăm sóc muội.

Chung Linh vốn còn muốn nói Mộc Uyển Thanh rất đẹp, nhưng rồi lại nuốt lời trở về.

Nàng thầm nghĩ Mộc Uyển Thanh quanh năm đeo khăn che mặt màu đen, sẽ không cho nam tử khác nhìn thấy, Cố Hàn Uyên cũng không thấy được.

Lỡ như nói cho hắn biết, không chừng hắn sẽ tò mò đi vén khăn che mặt của Mộc Uyển Thanh.

Chung Linh cảm thấy tên xấu xa Cố Hàn Uyên này hoàn toàn có thể làm ra chuyện như vậy.

Nàng cũng có những tâm tư nhỏ của riêng mình.

Chung Linh cảm thấy mình không xinh đẹp bằng Mộc Uyển Thanh, lo lắng người trong lòng sẽ thay lòng đổi dạ.

Chút lo lắng đó của nàng làm sao có thể qua mắt được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cảm thấy buồn cười, đáng tiếc là mình không thể nào bỏ qua Mộc Uyển Thanh được.

Hai người sau khi thu xếp ổn thỏa cho Hắc Mân Côi liền bắt đầu tìm kiếm tung tích của Mộc Uyển Thanh.

Tìm chưa được bao lâu đã nghe thấy tiếng đánh nhau từ xa truyền đến.

Đến gần xem xét, thì ra là ba người trong Tứ Đại Ác Nhân, Diệp Nhị Nương, Nhạc Lão Tam và Vân Trung Hạc đang không biết vì lý do gì mà tranh chấp, đánh nhau túi bụi.

Nhạc Lão Tam và Vân Trung Hạc, hai gã đàn ông chướng mắt thì không nói.

Ngược lại là Diệp Nhị Nương kia không hổ là người có thể làm Huyền Từ động lòng phàm.

Dù đã có tuổi, trên mặt có ba vết sẹo, quanh năm sầu khổ cũng khó che được vẻ đẹp sắc sảo, còn hơn cả Cát Quang Bội, chấm 82 điểm hoàn toàn không thành vấn đề, thời kỳ đỉnh cao nhan sắc lúc còn trẻ chắc cũng phải được 85 điểm.

Bên cạnh ba người, dưới một gốc cây lớn có một cô gái áo đen bị thương đang tựa vào, chính là Mộc Uyển Thanh.

Mộc Uyển Thanh thân hình thon thả, gò má đầy đặn, đôi mắt sáng như nước mùa thu, miệng anh đào nhỏ nhắn, gương mặt tú lệ thoát tục, chỉ vì bị thương nên vô cùng tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Cố Hàn Uyên xem xong, cảm thấy chắc chắn phải có nhan trị 92 điểm, quả thực xinh đẹp hơn Chung Linh rất nhiều.

So với vẻ ngây thơ đáng yêu của Chung Linh, Mộc Uyển Thanh lại là vẻ kiều diễm lạnh lùng kiêu ngạo.

Đáng tiếc là khăn che mặt của Mộc Uyển Thanh đã bị tháo xuống, trên đường đã lãng phí quá nhiều thời gian.

Nhưng không sao cả, nếu Đoàn Dự đã nhìn thấy dung mạo của Mộc Uyển Thanh trước, vậy thì đổi một sáo lộ khác là được.

Chung Linh cuối cùng cũng tìm được Mộc Uyển Thanh, vô cùng vui mừng, cất tiếng chào: Mộc tỷ tỷ.

Mộc Uyển Thanh vốn còn đang nghi hoặc ai lại xuất hiện vào lúc này.

Còn người mà nàng mong đợi là Đoàn Dự hiển nhiên không nhanh như vậy.

Bây giờ thấy Chung Linh, nàng chỉ cảm thấy lo lắng.

Tứ Đại Ác Nhân ác danh vang xa, bản thân mình vì có Đoàn Dự, được Nhạc Lão Tam che chở, nhất thời không có việc gì, nhưng Chung Linh thì chưa chắc.

Còn Cố Hàn Uyên đeo mặt nạ bên cạnh Chung Linh, tuy trông cũng không giống người tốt, nhưng thấy Chung Linh không chút e dè kéo tay hắn, hiển nhiên quan hệ rất thân mật.

Ba ác nhân thấy có người tới, cũng dừng tay lại.

Chương 32

Khi thấy Cố Hàn Uyên, họ không khỏi có chút cảnh giác, bởi vì hắn trông còn giống ác nhân hơn cả bọn họ.

Nhưng Vân Trung Hạc, tên ác quỷ trong đám sắc lang này, hễ thấy mỹ nhân là đầu óc liền mụ mị.

Chỉ thấy hắn nhìn Chung Linh cười dâm đãng nói: Không ngờ đại mỹ nhân không đụng vào được, lại có tiểu mỹ nhân tự dâng tới cửa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trở nên lạnh lẽo.

Vân Trung Hạc là một công cụ rất hữu dụng, lợi dụng hắn có thể dễ dàng tạo ra màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân.

G·iết thì đáng tiếc, nhưng cho một bài học sâu sắc thì vẫn không thành vấn đề.

Chung Linh thấy bộ dạng của Vân Trung Hạc có chút sợ hãi, vội trốn ra sau lưng Cố Hàn Uyên.

Cố.

Vô Thiên ca ca, người dưới gốc cây kia chính là Mộc tỷ tỷ.

Chung Linh suýt nữa gọi sai, may mà phản ứng nhanh, gắng gượng sửa lại.

Thấy Cố Hàn Uyên cứ nhìn chằm chằm Mộc Uyển Thanh, cái miệng nhỏ của nàng hơi bĩu ra.

Mộc tỷ tỷ rất đẹp phải không.

Đẹp hơn cả muội.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Chung Linh đột nhiên tự ti.

Chính vì quan tâm, nên mới so sánh, lo lắng mình sẽ mất đi sự sủng ái.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Chung Linh, ánh mắt đầy sủng nịch.

Đúng là rất đẹp, nhưng trong mắt ta, Linh Nhi của ngươi đẹp hơn.

Tuy giọng nói thanh lãnh, nhưng trong nháy mắt đã sưởi ấm trái tim Chung Linh.

Nàng cười duyên, vùi đầu vào lòng Cố Hàn Uyên làm nũng.

Ba ác nhân thấy hai người không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Người thường chỉ cần nghe danh tiếng của bọn họ đã sợ đến run rẩy, huống chi là thấy cả ba người cùng ở đây.

Bọn họ cảm thấy mình bị xem thường.

Tiểu tử ngươi là người phương nào.

Chưa từng nghe qua danh của Tứ Đại Ác Nhân sao.

Nhạc Lão Tam quan tâm nhất là danh tiếng, lập tức mở miệng quát.

Tứ Đại Ác Nhân.

Ngoại trừ Ác Quán Mãn Doanh Đoàn Diên Khánh còn có chút đáng xem, ba người các ngươi bất quá chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Cố Hàn Uyên vốn đang muốn thử vũ khí mới và kiếm pháp, ba người liền đụng phải.

Không buông Chung Linh vẫn đang nép trong lòng ra, hắn từ Không Gian Trữ Vật lấy ra Ma Kiếm.

Cả ba ác nhân lẫn Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đều bị một tay này của Cố Hàn Uyên làm cho kinh ngạc.

Cảnh tượng một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện quả thực rất khó tưởng tượng.

Nhất là Chung Linh, tuy thời gian không lâu nhưng nàng tiếp xúc với Cố Hàn Uyên rất thân mật, dù vậy cũng không hề phát hiện ra một thanh kiếm dài như vậy.

Nếu không phải trường hợp không thích hợp, nàng nhất định phải lục soát trên người hắn một phen.

Ma Kiếm tỏa ra ánh tím u u, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Đến đây, để Bản tọa xem thử các ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Cố Hàn Uyên cũng không buông Chung Linh ra, cứ như vậy nửa ôm nàng, đứng tại chỗ, một tay cầm kiếm đối địch.

Bất kể là Ma Kiếm hay Thánh Linh Kiếm Pháp đều quá cao cấp.

Đối mặt với ba ác nhân, Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy phải khống chế lực đạo một chút, nếu không cẩn thận sẽ gây ra án mạng.

Vì vậy hắn còn áp chế tu vi xuống Tiên Thiên Sơ Kỳ.

Hắn thầm nghĩ ba ác nhân ngoại trừ Vân Trung Hạc là Tiên Thiên hậu kỳ, hai người còn lại đều là Tiên Thiên đỉnh phong, hợp sức lại hẳn có thể chống đỡ được một hai chiêu.

Ba người thấy Cố Hàn Uyên khinh thường, tuy có chút lo lắng đá phải tấm sắt, nhưng một chiêu cũng không đánh mà bỏ chạy thì quá tổn hại uy danh.

Họ nhìn nhau, rồi phân biệt từ ba hướng cùng lúc nhào về phía Cố Hàn Uyên.

Ba người đã phối hợp nhiều năm, lúc này có thể thấy được sự ăn ý.

Tuy thời gian ra tay khác nhau, nhưng gần như cùng lúc đánh tới.

Chính diện là Nhạc Lão Tam cầm Ngạc Chủy Tiễn lao tới, lực lượng lớn nhất. bên cạnh là Vân Trung Hạc cầm thép trảo tùy thời đánh lén.

Diệp Nhị Nương lùi lại nửa bước, thép tiễn trong tay tùy thời chuẩn bị bù vào sơ hở của hai người kia.

Dù là với nhãn quang của Cố Hàn Uyên, hắn cũng cảm thấy sự phối hợp của ba người vô cùng tinh diệu, cho dù gặp phải cao thủ Tông Sư sơ kỳ cũng có thể cầm chân được một lúc.

Đáng tiếc họ gặp phải là Cố Hàn Uyên, dù hắn đã áp chế tu vi xuống Tiên Thiên Sơ Kỳ.

Khoảnh khắc kiếm xuất ra, trời đất phảng phất thất sắc, thế gian chỉ còn lại một vệt tử quang.

Khi ba người lui về, thép tiễn của Diệp Nhị Nương không biết đã bay đi đâu.

Ngạc Chủy Tiễn của Nhạc Lão Tam có một vết nứt khổng lồ, gần như muốn chặt đứt một bên miệng cá sấu.

Thảm nhất không ai khác ngoài Vân Trung Hạc, thép trảo trực tiếp bị cắt thành hai đoạn, ngón trỏ và ngón giữa cầm trảo rơi trên mặt đất, ngón tay gãy đang phun đầy máu tươi.

Ba người vạn lần không ngờ tới, tuy đã lo lắng sẽ đá phải tấm sắt, nhưng tấm sắt này lại cứng đến vậy, đụng cho bọn họ đầu rơi máu chảy.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng kinh ngạc với sự sắc bén của Ma Kiếm và sức mạnh của Thánh Linh Kiếm Pháp.

Chỉ dùng Kiếm Nhất đã có kết quả như vậy.

Kiếm Nhất thực chất chỉ là một nhát chém ngang, không có gì đặc biệt, nhưng chính là nhanh, nhanh đến cực hạn.

Kiếm Nhất với nội lực Tiên Thiên Sơ Kỳ đã khiến ba người hoàn toàn không kịp phản ứng.

Trong ba người, hoảng sợ nhất không ai khác ngoài Vân Trung Hạc.

Không chỉ vì sợ hãi do ngón tay bị chặt, mà trước đó còn buông lời trêu ghẹo Chung Linh, lúc này lại bị cặp mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Diệp Nhị Nương và Nhạc Lão Tam cũng không khá hơn, tuy lúc giao thủ cảm thấy nội lực không mạnh, nhưng bất kể là thanh Tử Kiếm kia hay uy lực của kiếm pháp đều khiến người ta kinh hãi, cảm thấy ngay cả lão đại của bọn họ là Đoàn Diên Khánh cũng không phải là đối thủ.

Đi.

Diệp Nhị Nương quyết đoán trước tiên, hét lớn một tiếng rồi vận khinh công bỏ chạy.

Nhạc Lão Tam theo sát phía sau.

Vân Trung Hạc cũng nhân lúc Cố Hàn Uyên bị thu hút sự chú ý, trong nháy mắt đó đi tới bên cạnh Mộc Uyển Thanh, tóm lấy nàng rồi ném về phía Cố Hàn Uyên.

Dù với khinh công của hắn, hắn cũng lo lắng nếu không làm vậy sẽ trực tiếp chết dưới tay Cố Hàn Uyên.

Khinh công của Vân Trung Hạc quả nhiên cao, chỉ trong nháy mắt, người đã chỉ còn lại một bóng lưng.

Nhưng trước khi Vân Trung Hạc bỏ chạy, Cố Hàn Uyên đã đặt một thần niệm định vị tốn 500 điểm phản diện lên người hắn, để kiểm soát hướng đi của hắn.

Tuy muốn dùng Vân Trung Hạc làm công cụ, nhưng cũng phải đề phòng vạn nhất.

Nhất là sau khi tốn công sức tìm kiếm Chung Linh, hắn quyết định đặt thần niệm định vị lên tất cả những người mình quan tâm, để tránh tìm không thấy người.

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh đều đã được đánh dấu.

Mộc Uyển Thanh vốn còn đang kinh ngạc vì võ công của Cố Hàn Uyên cao cường, đã bị Vân Trung Hạc ném lên không trung.

Còn chưa kịp hét lên, nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Mộc Uyển Thanh vẫn chưa hết sợ hãi, sau khi định thần lại, phát hiện một nơi mềm mại trên người mình lại bị nắm lấy.

Theo phản xạ, nàng liền tát một cái.

Cố Hàn Uyên không phải là người nuông chiều nàng, hắn giữ lấy cổ tay đang đánh tới của nàng.

Thấy Chung Linh đã chạy qua, hắn cũng không lưu luyến, trực tiếp buông Mộc Uyển Thanh ra.

Ừm, cảm giác không tệ.

Nàng tức giận nhìn Cố Hàn Uyên.

Vốn còn rất cảm kích hắn cứu mình, không ngờ lại bị chiếm tiện nghi.

Chương 33

Nếu không phải ám khí đều đã dùng hết, nàng đã muốn bắn hắn.

Nhất là nàng tự cho mình đã là thê tử của Đoàn Dự, không ngờ lại bị nam nhân khác đụng phải thân thể, nhất thời bi phẫn đan xen.

Chung Linh không hiểu vì sao tâm tình Mộc Uyển Thanh đột nhiên sa sút.

Vừa rồi Mộc Uyển Thanh muốn tát Cố Hàn Uyên cũng không khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Nàng biết Mộc Uyển Thanh ghét nhất là nam giới, bị Cố Hàn Uyên ôm lấy mà chỉ tát một cái đã là lúc tính tình tốt rồi.

Còn những chuyện khác nàng hoàn toàn không nhìn thấy.

Mộc tỷ tỷ, tỷ không sao chứ.

Vô Thiên ca ca cũng là vì cứu tỷ, đừng giận nữa.

Chung Linh như thường ngày ôm lấy cánh tay Mộc Uyển Thanh làm nũng, không muốn tỷ tỷ mình yêu quý và người trong lòng vì chuyện này mà nảy sinh xung đột.

Mộc Uyển Thanh có chút bực bội trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, tuy nói vừa rồi là vì cứu nàng, nhưng cái nắm cuối cùng kia luôn cho người ta cảm giác không có ý tốt.

Dằn vặt nửa ngày, cuối cùng nàng vẫn không nói ra sự thật.

Nàng một lòng muốn làm thê tử của Đoàn Dự, không thể để danh tiếng của mình có vấn đề.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của hai người cũng biết Cố Hàn Uyên rõ ràng là người yêu của Chung Linh, không muốn phá hỏng quan hệ của họ, chỉ đành coi như là ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên ngược lại có chút kinh ngạc nhìn Mộc Uyển Thanh đã bình tĩnh lại.

Xem ra địa vị của Đoàn Dự trong lòng nàng cao hơn trong tưởng tượng, như vậy cũng có thể nhịn được sao.

Dưới lớp mặt nạ, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười quen thuộc.

Xem ra thú vị đây.

Chung Linh thấy Mộc Uyển Thanh không còn tức giận nữa liền giới thiệu hai người với nhau.

Mộc tỷ tỷ tên là Mộc Uyển Thanh, quan hệ với muội tốt nhất.

Mộc tỷ tỷ, đây là Vô Thiên ca ca của muội.

Mộc Uyển Thanh thầm bực mình vì Chung Linh báo tên mình cho Cố Hàn Uyên, hiển nhiên vẫn còn chút tức giận chưa nguôi.

Thủy Mộc Thanh Hoa, Uyển Hề Thanh Dương.

Quả nhiên người như tên gọi.

Cố Hàn Uyên mở miệng khen.

Mộc Uyển Thanh chỉ hừ một tiếng, không mấy quan tâm đến lời khen của Cố Hàn Uyên, lại không phải là Đoàn lang của nàng.

Chung Linh ngược lại có chút ghen tuông khi Cố Hàn Uyên khen Mộc Uyển Thanh, bĩu môi nói sang chuyện khác.

Mộc tỷ tỷ, trên đường tới đây chúng muội gặp Hắc Mân Côi, nó bị thương rất nặng.

Vô Thiên ca ca đã chữa trị cho nó, qua một thời gian nữa là có thể khỏe lại.

Mộc Uyển Thanh vốn vô cùng đau lòng vì Hắc Mân Côi cứu nàng và Đoàn Dự mà rơi xuống vách núi, đã tưởng nó chết từ lâu, không ngờ lại được cứu sống.

Cảm ơn.

Lời cảm ơn này là thật tâm thật ý, cũng là lần đầu tiên nàng nói chuyện với Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên trong trẻo dễ nghe.

Nhưng nói đến đây, Mộc Uyển Thanh đột nhiên nghĩ tới Đoàn Dự vẫn chưa đuổi kịp, lo lắng cho an toàn của hắn.

Chung Linh, trên đường tới đây các muội có thấy Đoàn Dự không.

Vốn dĩ chúng ta còn muốn đi cứu muội, nhưng người của Thần Nông bang đều không thấy đâu, ngược lại bị người của Vô Lượng kiếm phái truy sát.

Chung Linh lặng lẽ liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng nàng biết mục đích ban đầu của Cố Hàn Uyên chính là tìm Đoàn Dự.

Mà khi Mộc Uyển Thanh nói đến Đoàn Dự, thần sắc đó giống hệt như mình khi ở bên Cố Hàn Uyên, rõ ràng đã tình căn thâm chủng.

Với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, nàng rất lo lắng nếu cuối cùng hắn làm tổn thương Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh sẽ liều mạng với hắn.

Dằn vặt nửa ngày, cuối cùng không biết nghĩ thế nào lại nhớ đến lời Cố Hàn Uyên từng nói Mộc Uyển Thanh rất đẹp.

Một hạt giống nhỏ cứ như vậy được gieo xuống.

Mộc tỷ tỷ, người của Thần Nông bang đều bị Vô Thiên ca ca đuổi đi rồi.

Trên đường tới chúng muội cũng không thấy Đoàn Dự.

Lát nữa chúng ta cùng đi tìm huynh ấy nhé.

Chung Linh nhìn Mộc Uyển Thanh đang ôm vết thương trên cánh tay, có chút lo lắng.

Mộc tỷ tỷ, vết thương của tỷ thế nào rồi.

Hay là để Vô Thiên ca ca chữa trị cho tỷ nhé.

Mộc Uyển Thanh có chút tức giận trừng mắt nhìn Chung Linh và Cố Hàn Uyên.

Với tính cách bảo thủ của nàng, làm sao có thể để nam nhân khác nhìn thấy da thịt mình.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Ta chỉ là một thú y, không nên tùy tiện chữa cho người.

Chung Linh bị Cố Hàn Uyên chọc cười, làm sao tin lời hắn nói, chẳng qua chỉ là để hóa giải sự ngượng ngùng mà thôi.

Mộc cô nương, Đoàn Dự đại khái ở phương hướng nào.

Ta đi tìm là được, mang theo các ngươi quá chậm.

Linh Nhi, muội đưa Mộc cô nương đi chăm sóc Hắc Mân Côi đi.

Sau khi Mộc Uyển Thanh chỉ phương hướng cho hắn, Cố Hàn Uyên vận khinh công, hóa thành một đạo hắc ảnh rời đi.

Mộc Uyển Thanh thấy Chung Linh nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi mãi không thôi, tức giận nói: Lát nữa sẽ quay lại, có cần phải nhìn chằm chằm như vậy không.

Đâu có.

Chung Linh bị nói cho đỏ bừng mặt.

Mộc Uyển Thanh nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Chung Linh, do dự một chút rồi hỏi: Hắn rốt cuộc là ai.

Còn đeo mặt nạ.

Luôn cảm thấy không phải người tốt.

Chung Linh không để tâm, Cố Hàn Uyên là người thế nào nàng đã sớm biết rõ.

Huống hồ cả khuôn mặt lẫn thân phận hắn đều đã cho nàng biết, còn có gì phải nghi ngờ đâu.

Chỉ là không tiện nói rõ chân tướng với Mộc Uyển Thanh.

Linh Nhi đương nhiên biết Vô Thiên ca ca không phải người tốt.

Huynh ấy cũng thường nói mình là kẻ xấu.

Nhưng Linh Nhi thích huynh ấy, rất thích huynh ấy, không muốn rời xa huynh ấy.

Mộc Uyển Thanh nhìn thấy ánh mắt rạng ngời, như vượt qua cả thời gian và không gian để đuổi theo bóng lưng Cố Hàn Uyên của Chung Linh.

Nàng chỉ cảm thấy ngưỡng mộ vì Chung Linh có thể dũng cảm biểu đạt tâm ý của mình như vậy.

Nàng biết dù mình có khuyên thế nào cũng vô ích.

Sau đó cũng không khuyên nữa, để Chung Linh dẫn mình đi tìm Hắc Mân Côi.

Tiểu gia hỏa, còn không tự mình đi ra.

Cố Hàn Uyên vừa mới xuất phát đã phát hiện trên lưng mình có một con vật nhỏ đang nằm.

Thì ra là Thiểm Điện Điêu.

Thiểm Điện Điêu leo lên vai Cố Hàn Uyên, lấy lòng dùng đầu nhỏ cọ vào cổ hắn.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười, ban đầu tuy Thiểm Điện Điêu rất sợ hắn, nhưng sau khi quen thuộc lại vô cùng thích bám lấy hắn.

Có lẽ là vì cảm thấy có Cố Hàn Uyên bảo vệ sẽ có cảm giác an toàn.

Vốn dĩ Cố Hàn Uyên không muốn mang theo Thiểm Điện Điêu, nhưng nhớ lại một tình tiết của Đoàn Dự, cảm thấy có Thiểm Điện Điêu dẫn đường sẽ nhanh hơn một chút.

Thiểm Điện Điêu, có phải ngươi biết Mãng Cổ Chu Cáp ở đâu không.

Thiểm Điện Điêu chính là vì ngửi thấy mùi của Mãng Cổ Chu Cáp mới đuổi theo Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy nó không có chút tự biết mình nào, độc tính của hai con hoàn toàn không thể so sánh.

Thiểm Điện Điêu khiến người ta trúng độc tuy khó giải, nhưng ít nhất còn có năm ngày, còn Mãng Cổ Chu Cáp thì chạm vào là chết.

Vậy mà còn nghĩ đến việc săn bắt Mãng Cổ Chu Cáp, lá gan cũng quá lớn.

Thiểm Điện Điêu có linh tính dường như nghe hiểu lời Cố Hàn Uyên, gật gật đầu nhỏ, kêu lên một tiếng.

Cố Hàn Uyên làm sao có thể hiểu được lời của nó.

Hắn nghĩ chắc nó đã hiểu, liền ôm Thiểm Điện Điêu vào lòng, để nó chỉ phương hướng.

Chương 34

Cố Hàn Uyên một đường phi nhanh, không có gánh nặng là Chung Linh, hắn toàn lực vận chuyển Lăng Ba Vi Bộ.

Trong rừng, một bóng đen không ngừng xuyên qua, nếu người thường nhìn thấy chắc sẽ hét toáng lên là gặp ma.

Không bao lâu sau, Cố Hàn Uyên đã tìm được một vách núi.

Không khỏi không cảm thán một điều, địa hình Đại Lý quả thực phức tạp, đủ loại vách núi, không cẩn thận sẽ trượt chân rơi xuống.

Thiểm Điện Điêu chỉ xuống dưới một cái, Cố Hàn Uyên vận Thê Vân Tung liền nhảy xuống.

Sau vài lần mượn lực, quả nhiên thấy trên vách đá có một bệ đá nhô ra.

Sau khi Cố Hàn Uyên hạ xuống, hắn nhìn thấy một sơn động, không do dự mà đi thẳng vào.

Đi chưa được mấy bước đã thấy Đoàn Dự nằm hôn mê trên mặt đất.

Chắc là bị ngã bất tỉnh.

Không có Bắc Minh Thần Công hộ thể, ngã xuống mà không gãy tay gãy chân đúng là hào quang nhân vật chính lợi hại.

Đột nhiên Thiểm Điện Điêu kích động kêu lên xèo xèo.

Tiếp đó liền nghe thấy mấy tiếng rống to giang ngang, giang ngang, giang ngang.

Thiểm Điện Điêu vốn còn mang bộ dạng truy sát con mồi, kết quả khi Mãng Cổ Chu Cáp thật sự xuất hiện thì lập tức sợ hãi.

Đầu nhỏ dụi vào ngực Cố Hàn Uyên làm nũng, ra vẻ muốn hắn ra mặt giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên buồn cười vỗ về đầu Thiểm Điện Điêu, bảo nó im lặng.

Chỉ thấy Mãng Cổ Chu Cáp hình dáng tương tự cóc, dài không quá hai tấc, toàn thân đỏ như máu, mắt lấp lánh ánh vàng, toàn thân màu son.

Lúc này nó đang đuổi theo một con rết, nhảy về phía Đoàn Dự.

Cố Hàn Uyên từ Không Gian Trữ Vật lấy ra mấy cây Phù Dung Kim Châm phóng tới.

Con rết trực tiếp bị ghim trên mặt đất.

Mà Mãng Cổ Chu Cáp lại trong gang tấc nhảy lên tránh được.

Cố Hàn Uyên có chút kinh ngạc, mặc dù Phù Dung Kim Châm của mình chỉ là cấp nhập môn, vừa rồi cũng không quá nghiêm túc, nhưng dù sao cũng là tu vi nội lực cảnh giới Tông Sư đỉnh phong.

Vậy mà lại bị Mãng Cổ Chu Cáp tránh được.

Chỉ thấy lúc này Mãng Cổ Chu Cáp ở phía xa cảnh giác nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, phát ra tiếng rống giang ngang, giang ngang, giang ngang.

Rõ ràng đã cảm nhận được uy hiếp.

Độc tính của Mãng Cổ Chu Cáp quá mạnh, dù là Cố Hàn Uyên cũng không muốn tiếp xúc với nó, chỉ có thể dùng thủ đoạn tấn công từ xa.

Đáng tiếc Thánh Linh Kiếm Pháp còn chưa dùng được Kiếm Thập Cửu, nếu không có thể trực tiếp phóng ra kiếm khí.

Mãng Cổ Chu Cáp thấy Cố Hàn Uyên không động, liền lựa chọn chủ động xuất kích, nhảy lên không trung phun ra một ngụm độc khí.

Cố Hàn Uyên thân mang Lăng Ba Vi Bộ, dễ dàng né tránh, sau đó mấy cây Phù Dung Kim Châm phá không bay ra, trực tiếp đâm vào lưng Mãng Cổ Chu Cáp, đánh bay nó ra ngoài.

Súc sinh chính là súc sinh, không biết nhảy lên không trung thì không cách nào né tránh sao.

Nếu Mãng Cổ Chu Cáp cứ ở yên tại chỗ, Cố Hàn Uyên còn có chút không biết nên đối phó với nó thế nào.

Lại chọn cách nhảy lên phun độc, đó không phải là muốn chết sao.

Sau khi Mãng Cổ Chu Cáp bị đánh rơi xuống đất, tiếng kêu của nó lập tức yếu đi.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, Cố Hàn Uyên lại ném thêm mấy cây Phù Dung Kim Châm qua, gần như ghim Mãng Cổ Chu Cáp thành con nhím, tiếng kêu cũng hoàn toàn biến mất mới dừng tay.

Cố Hàn Uyên đến gần, nhìn những cây Phù Dung Kim Châm cắm trên người Mãng Cổ Chu Cáp đã có dấu hiệu bị ăn mòn.

Quả nhiên độc tính kịch liệt, cũng không biết trong nguyên tác Đoàn Dự làm thế nào nuốt nó vào bụng mà không bị độc làm thủng ruột.

Chẳng lẽ chính là hào quang nhân vật chính sao.

Thiểm Điện Điêu thấy Mãng Cổ Chu Cáp chết rồi thì có chút rục rịch.

Cố Hàn Uyên đè nó xuống.

Đừng ngốc, cho dù Mãng Cổ Chu Cáp đã chết, độc tính trên da nó cũng có thể độc chết ngươi.

Đợi ta luyện thành đan rồi mới cho ngươi ăn.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn thử thách xem dạ dày của mình có chống đỡ được độc của Mãng Cổ Chu Cáp hay không.

Mình đâu phải nhân vật chính, lại còn là một tên phản diện.

Lỡ như thật sự bị độc chết thì sao.

Chẳng phải là lỗ to.

Cố Hàn Uyên ném Mãng Cổ Chu Cáp cùng cây Phù Dung Kim Châm đã bị ăn mòn không thể dùng được nữa vào trong Không Gian Trữ Vật.

Thiểm Điện Điêu thấy Mãng Cổ Chu Cáp đột nhiên biến mất, tò mò bò tới bò lui trên người Cố Hàn Uyên, ra vẻ muốn tìm cho ra.

Cố Hàn Uyên bắt lấy nó, lật ngửa bụng nó lên trời.

Thiểm Điện Điêu đột nhiên kích động vặn vẹo thân thể, kêu chiêm chiếp loạn xạ.

Còn biết xấu hổ à.

Hóa ra ngươi là một bé gái đấy.

Cố Hàn Uyên vừa cười vừa nói.

Chỉ cảm thấy linh tính của Thiểm Điện Điêu quả thực quá đủ.

Nếu ở thế giới Tiên hiệp, tám chín phần mười là có thể hóa thành hình người.

Cố Hàn Uyên buông Thiểm Điện Điêu ra, nó liền dỗi.

Nó đậu trên vai Cố Hàn Uyên nghiêng đầu đi, ra vẻ không muốn để ý đến hắn.

Cuối cùng, Cố Hàn Uyên phải dùng con Độc Ngô Công bị ghim trên đất lúc đầu mới dỗ được Thiểm Điện Điêu.

Nó vẫn ghé vào tai Cố Hàn Uyên líu ríu gì đó.

Đại khái là bảo hắn không được độc chiếm Mãng Cổ Chu Cáp.

Cố Hàn Uyên xách Đoàn Dự vẫn đang hôn mê lên, quay lại đỉnh núi, men theo đường cũ trở về.

Trên đường về, hắn dùng thần niệm định vị xác nhận vị trí của Mộc Uyển Thanh.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nàng đang ở vũng nước cách nơi sắp xếp cho con Hắc Mân Côi không xa.

Lúc Cố Hàn Uyên cứu chữa cho Hắc Mân Côi đã sớm có dự mưu, cố ý chọn một nơi gần vũng nước.

Quả nhiên Mộc Uyển Thanh đã đến đó tắm rửa.

Trước đó nàng giao đấu bị thương, trên người không phải vết máu thì cũng là bụi bặm.

Nữ nhi giang hồ trong hoàn cảnh không có điều kiện có thể nhẫn nhịn, nhưng khi có điều kiện, có cô gái nào lại không thích sạch sẽ đâu.

Chung Linh cũng có ý định tắm rửa, chẳng qua là xếp sau Mộc Uyển Thanh mà thôi.

Mộc Uyển Thanh cũng không phải không nghĩ tới vạn nhất Cố Hàn Uyên quay về sẽ gặp phải tình huống này, cho nên mới quyết định đi tắm trước.

Chỉ là nàng không ngờ Cố Hàn Uyên lại đưa Đoàn Dự về nhanh như vậy.

Cố Hàn Uyên mang theo Đoàn Dự đang hôn mê đi tới vũng nước chỗ Mộc Uyển Thanh.

Quả nhiên nhìn thấy Mộc Uyển Thanh đang cẩn thận tắm rửa thân thể của mình.

Nàng nghe thấy tiếng xé gió còn chưa kịp né tránh thì đã nghe thấy giọng nói trêu chọc của Cố Hàn Uyên.

Mộc cô nương, ta đã đưa Đoàn Dự về rồi.

Không cần quá cảm tạ ta đâu.

Mộc Uyển Thanh hét lên một tiếng rồi trốn vào trong nước.

Nhìn Cố Hàn Uyên đang xách Đoàn Dự hôn mê, nàng chỉ cảm thấy tức giận.

Chương 35

Vô sỉ.

Ta giúp ngươi đưa tình lang về mà còn mắng ta sao.

Quả nhiên người tốt không dễ làm.

Cố Hàn Uyên mang theo Đoàn Dự trực tiếp đi đến chỗ Chung Linh.

Mục đích đã đạt được, cũng không nhất thiết phải ở lại chọc người ta ghét.

Cũng không biết trong lòng Mộc Uyển Thanh, rốt cuộc là người đầu tiên nhìn thấy dung mạo nàng quan trọng hơn, hay là người đầu tiên nhìn thấy toàn bộ thân thể nàng quan trọng hơn.

Mộc Uyển Thanh chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như vậy, nước mắt không sao ngừng được.

Rõ ràng muốn đem thứ tốt đẹp nhất của mình giao cho Đoàn Dự, kết quả đầu tiên là bị khinh bạc, sau đó lại bị nhìn thấy hết.

Trớ trêu thay, chuyện này lại không tiện làm ầm lên trước mặt Đoàn Dự, đành phải cố gắng nhẫn nhịn.

Đương nhiên nếu một mình gặp phải Cố Hàn Uyên, nhất định nàng sẽ nghĩ cách lấy mạng hắn.

Chờ Mộc Uyển Thanh ổn định lại tâm trạng, chỉ thấy Đoàn Dự đã tỉnh lại, đang trò chuyện cùng Cố Hàn Uyên và Chung Linh.

Vô Thiên tiên sinh, cảm tạ ngài đã cứu ta hai lần.

Đoàn Dự là người chính trực, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Đối với ân nhân cứu mạng Cố Hàn Uyên vô cùng tôn kính.

Cảm thấy hắn tuy mang mặt nạ quỷ dị, nhìn có vẻ đáng sợ lạnh lùng, nhưng thực chất là một người ngoài lạnh trong nóng.

Vốn Đoàn Dự muốn gọi Cố Hàn Uyên là Vô Thiên đại ca, nhưng bị hắn từ chối.

Cuối cùng chọn cách xưng hô Vô Thiên tiên sinh.

Coi ta là ân nhân cứu mạng cũng không phải là ý hay đâu.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nhìn Đoàn Dự một cái.

Đoàn Dự không hiểu tại sao.

Đoàn lang.

Mộc Uyển Thanh rõ ràng gọi rất thân mật, nhưng tâm trạng lại vô cùng kích động, thực ra bây giờ nàng chỉ muốn khóc cho thỏa hết những uất ức của mình.

Đoàn Dự không nhận ra được tâm tư của Mộc Uyển Thanh, cho rằng nàng chỉ vì lo lắng cho an nguy của mình nên mới kích động.

Ngược lại Chung Linh lại liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cái, vô thức cảm thấy có phải hắn đã làm gì không.

Đột nhiên có bốn người nhảy ra, hướng về phía Đoàn Dự hô lớn Thế tử.

Hóa ra là tứ đại gia thần của hoàng thất Đại Lý Ngư Tiều Canh Độc, phụng mệnh đưa Đoàn Dự trở về Trấn Nam Vương phủ.

Đối với việc Cố Hàn Uyên cứu Đoàn Dự, họ cũng bày tỏ lòng cảm tạ, mời hắn cùng đến Trấn Nam Vương phủ, nhưng đã bị từ chối.

Linh Nhi, ta cũng đưa muội về Vạn Kiếp Cốc nhé.

Cố Hàn Uyên đã sớm có kế hoạch cho chuyện sau này, không định tiếp tục mang theo Chung Linh.

Chung Linh tuy có chút không nỡ, nhưng đã xa nhà mấy ngày, cũng đến lúc báo bình an cho phụ mẫu.

Vì vậy mọi người liền đường ai nấy đi.

Chỉ là lúc đi, Mộc Uyển Thanh thừa dịp mọi người không chú ý, tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên đưa Chung Linh đến Vạn Kiếp Cốc.

Cố ca ca, sau khi huynh đi nhất định phải nhớ muội đó.

Gần lúc chia tay, Chung Linh càng thêm không nỡ.

Linh Nhi, muội cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, rất nhanh sẽ gặp lại thôi.

Cố Hàn Uyên thuận miệng an ủi Chung Linh vài câu rồi đi về phía Trấn Nam Vương phủ.

Trên đường đi, hắn kiểm tra đánh giá của hệ thống.

Đánh giá phản diện cấp A, 1800 phản phái điểm.

Đây là phần thưởng có được do cướp mất Mãng Cổ Chu Cáp của Đoàn Dự.

Dù sao không có Mãng Cổ Chu Cáp, Đoàn Dự cũng mất đi thân thể Bách Độc Bất Xâm.

Chỉ là vì ăn Mãng Cổ Chu Cáp, máu trên người hắn cũng biến thành độc huyết.

Cũng không biết rốt cuộc là lỗ hay lãi.

Cho nên đánh giá cũng không quá cao.

Tiếp theo là mở ra series đánh giá phản diện của Mộc Uyển Thanh.

Ngoài ý muốn khinh bạc, đánh giá cấp S, 2000 phản phái điểm.

Rình coi tắm rửa, đánh giá cấp S, 2500 phản phái điểm.

Series đánh giá hiện tại là cấp S, tích lũy 4500 phản phái điểm, tạm thời không thể nhận.

Ít hơn so với tưởng tượng một chút.

Mộc Uyển Thanh tuy tức giận, nhưng tình cảm đối với Đoàn Dự cũng không dao động.

Nếu từ nay về sau không gặp lại Cố Hàn Uyên, tuyến nhân duyên gần như không bị ảnh hưởng gì.

Cố Hàn Uyên tốn 4000 phản phái điểm nâng Thánh Linh Kiếm Pháp lên tiểu thành, có thể sử dụng từ Kiếm Thập Cửu đến Kiếm Nhị Thập Nhị, mấy chiêu này đều đã thuộc về công kích bằng kiếm khí.

Cuối cùng cũng có thủ đoạn công kích tầm xa mạnh hơn.

Vừa hay Lục Mạch Thần Kiếm của Thiên Long Tự nhìn như là chỉ pháp, nhưng thực ra chiêu như tên gọi, chỉ kình phát ra chính là kiếm khí.

Xét về cảnh giới, nó cao hơn tuyệt đại đa số võ công trong thế giới này một bậc, đã thuộc về cấp bậc trung võ.

Đến lúc đó có thể so tài với Lục Mạch Thần Kiếm danh chấn thiên hạ một phen.

Lúc này, Mộc Uyển Thanh đã theo Đoàn Dự đến Trấn Nam Vương phủ vốn sẽ có một đoạn tiếp xúc thân mật với Đoàn Dự.

Chỉ là đột nhiên nghĩ đến những gì Cố Hàn Uyên đã làm với mình, có chút chột dạ, ngược lại giữ một khoảng cách với Đoàn Dự.

Cố Hàn Uyên ẩn mình trong Trấn Nam Vương phủ, âm thầm chờ đợi mấy canh giờ.

Ban đêm, đầu tiên là vở kịch Đoàn Chính Thuần nhận con gái, Mộc Uyển Thanh bi phẫn muốn chết, chỉ cảm thấy trời xanh bất công.

Tần Hồng Miên đến cửa đón Mộc Uyển Thanh lại dẫn tới Cam Bảo Bảo và Đao Bạch Phượng.

Hắn kiên nhẫn xem một hồi đại hí giữa Hải Vương Đoàn Chính Thuần và mấy vị tình nhân.

Tuy xoay xở giữa các nàng, nhưng vừa không chịu trách nhiệm, lại không xử lý tốt mối quan hệ giữa họ.

Các nàng tranh giành tình nhân, khiến Đoàn Chính Thuần đau đầu không thôi. mấy vị tình nhân của Đoàn Chính Thuần quả thực là những mỹ nhân hiếm có, tất cả đều gần 90 điểm, thảo nào con gái của họ ai cũng quốc sắc thiên hương.

Cam Bảo Bảo tuy là mẹ của Chung Linh, nhưng ở Trấn Nam Vương phủ mới là lần đầu tiên hắn gặp.

Nàng mặc một bộ y phục lụa màu xanh nhạt, trang sức trên người leng keng, khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, gương mặt thanh tú, giữa hai hàng lông mày rất giống Chung Linh, chỉ bớt đi một phần ngây thơ, thêm ba phần lanh lợi.

Tần Hồng Miên lớn hơn Cam Bảo Bảo một hai tuổi, lông mày thon dài, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, chỉ là sự quật cường và lạnh lùng trong mắt còn sâu hơn Mộc Uyển Thanh ba phần.

Đao Bạch Phượng ăn mặc như ni cô, tuổi gần bốn mươi, ba búi tóc đen được giấu trong mũ, da trắng mặt đẹp, phong vận dạt dào, tựa như một pho tượng Quan Âm bằng bạch ngọc.

Cố Hàn Uyên nhìn Hải Vương Đoàn Chính Thuần đang xoay xở giữa ba người phụ nữ trong sân, đầy ẩn ý khẽ nói: Mũ phải đội cho vững vào.

Đoàn Chính Thuần đang vì ba người phụ nữ cãi vã mà đau đầu.

Bất chợt sống lưng lạnh toát, một luồng khí lạnh thấu đến đỉnh đầu, cả người run lên, mão trên đầu suýt nữa rơi xuống.

Hắn đưa tay chỉnh lại mũ quan, không hiểu vì sao.

Cuối cùng, màn kịch này kết thúc bằng việc Chung Vạn Cừu xuất hiện đại náo, Mộc Uyển Thanh bi phẫn bỏ chạy.

Cố Hàn Uyên lén lút đi theo nàng.

Bởi vì Hắc Mân Côi chưa chết, Mộc Uyển Thanh cưỡi con ngựa đã khỏe hơn nhiều chạy rất nhanh, nếu không có thần niệm định vị, Cố Hàn Uyên suýt chút nữa đã mất dấu.

Lúc Cố Hàn Uyên đuổi kịp Mộc Uyển Thanh vào rạng sáng, thấy nàng để Hắc Mân Côi đứng một bên, còn mình thì đứng trên vách đá.

Gió trên vách núi rất lớn, thổi bay mái tóc và tà váy của nàng.

Bộ y phục màu đen ôm sát thân thể mềm mại của Mộc Uyển Thanh, khiến vóc dáng vốn gầy gò của nàng càng thêm yếu ớt.

Cố Hàn Uyên đến lặng lẽ không một tiếng động, ngược lại bị Hắc Mân Côi phát hiện trước.

Chương 36

Hắc Mân Côi thân mật dùng đầu cọ vào tay Cố Hàn Uyên.

Mộc Uyển Thanh bị Hắc Mân Côi đánh thức, không ngờ quay đầu lại lại thấy người mà nàng không muốn gặp nhất.

Nàng vốn đang đau khổ muốn chết vì Đoàn Dự từ tình lang biến thành ca ca, kết quả đang lúc đau lòng.

Đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến mấy lần tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, bản thân mình cũng đã không còn hoàn mỹ như vậy, bây giờ không làm được thê tử của Đoàn Dự, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tâm trạng đang phức tạp, kết quả người đuổi theo không phải Đoàn Dự, mà lại chính là người nàng không muốn gặp nhất lúc này, Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi thấy Hắc Mân Côi thân thiết với hắn như vậy, càng là giận không có chỗ trút.

Hắc Mân Côi thương thế chưa lành, Mộc cô nương đã cưỡi nó phi nước đại trăm dặm, cũng không sợ nó đột nhiên chết bất đắc kỳ tử trên đường sao.

Cố Hàn Uyên ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, ngữ khí vô cùng bất mãn với hành vi không thương tiếc ngựa yêu của Mộc Uyển Thanh.

A.

Ta nhất thời cấp bách nên quên mất.

Hắc Mân Côi không sao chứ.

Mộc Uyển Thanh được Cố Hàn Uyên nhắc nhở mới phản ứng lại, cũng không để ý đến tâm trạng phức tạp kia nữa, cảm thấy hổ thẹn với Hắc Mân Côi.

Bây giờ mới biết đau lòng, sớm làm gì không làm.

Cố Hàn Uyên ra vẻ tức giận.

Thấy Hắc Mân Côi như thể nghe hiểu cuộc cãi vã của hai người, liền an ủi cọ cọ vào vai Cố Hàn Uyên.

Ngươi ngược lại còn biết đau lòng chủ nhân nhỉ.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ Hắc Mân Côi, sau đó từ Không Gian Trữ Vật lấy ra thuốc đưa cho Mộc Uyển Thanh.

Mỗi ngày ba lần, cho Hắc Mân Côi ăn, nửa tháng sau sẽ khỏi hẳn.

Mộc Uyển Thanh vô thức nhận lấy thuốc Cố Hàn Uyên đưa rồi mới phản ứng lại, hai người rõ ràng là có thù, sao đột nhiên lại có thể bình thản nói chuyện như vậy.

Bất quá bị khuấy động như vậy, tâm trạng đau khổ muốn chết ban đầu cũng không còn nữa.

Ngươi đuổi theo ta làm gì.

Mộc Uyển Thanh đột nhiên có ý muốn giãi bày.

Thực ra cũng giống như nhiều người vốn muốn tự sát, ban đầu cứ quẩn quanh trong lòng, nhưng một khi có đối tượng để giãi bày thì ngược lại không muốn tự sát nữa.

Đương nhiên là vì Hắc Mân Côi.

Khó khăn lắm mới cứu sống được nó, nếu lại bị ngươi hành hạ đến chết thì há chẳng phải đáng tiếc sao.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không thừa nhận là vì Mộc Uyển Thanh mà đến.

Hừ.

Mộc Uyển Thanh hừ một tiếng, do dự một lúc rồi vẫn hỏi ra.

Ngươi đã đuổi theo, vậy chắc đã biết Đoàn Dự là ca ca ruột của ta rồi chứ.

Đương nhiên.

Đúng là cho ta xem một màn kịch hay đấy.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định che giấu, hắn biết Mộc Uyển Thanh sẽ không để ý.

Mộc Uyển Thanh cũng nghe ra được sự trào phúng của Cố Hàn Uyên đối với chuyện giữa Đoàn Chính Thuần và mấy vị tình nhân của hắn.

Vô Thiên.

Ngươi đánh giá thế nào về mẹ ta và.

Đoàn Chính Thuần.

Mộc Uyển Thanh vẫn chưa thể gọi Đoàn Chính Thuần là cha.

Đoàn Chính Thuần.

À.

Chỉ là một kẻ dám làm không dám chịu mà thôi.

Năm đó gian thần Dương Nghĩa Trinh tạo phản, Đoàn Chính Minh có thể lên làm Hoàng đế là nhờ sự ủng hộ của Bách Di Tộc, mà điều kiện chính là Đao Bạch Phượng và Đoàn Chính Thuần thông gia.

Thiếu sự ủng hộ của Bách Di Tộc, đừng nói là Hoàng đế, ngay cả tính mạng cũng khó giữ.

Mà thời đại đó Bách Di Tộc theo chế độ một vợ một chồng, Đoàn Chính Thuần cưới Đao Bạch Phượng thì không thể cưới thêm thiếp, nhưng vốn lại trời sinh tính phong lưu, khắp nơi trêu chọc thiếu nữ ngốc nghếch.

Biết rõ không thể cho các nàng danh phận, nhưng vẫn để các nàng sinh con cho hắn.

Ngươi không cho rằng Đoàn Chính Thuần chỉ có bấy nhiêu tình nhân đó chứ.

Mộc cô nương, tỷ tỷ muội muội của ngươi còn nhiều lắm.

Cố Hàn Uyên vô cùng coi thường Đoàn Chính Thuần.

Bản thân hắn tuy cũng không phải người tốt gì, nhưng sẽ chọn cách giải quyết vấn đề, chứ không phải trốn tránh vấn đề.

Bất kể là nắm giữ quyền lực Đại Lý để áp chế Bách Di Tộc hay là đả thông tư tưởng của Đao Bạch Phượng đều tốt hơn là lén lút ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Cũng khó trách cuối cùng Đao Bạch Phượng vì phẫn uất mà lựa chọn tìm một kẻ què quặt, lôi thôi lếch thếch là Đoàn Duyên Khánh để cho Đoàn Chính Thuần đội nón xanh.

Mộc Uyển Thanh nghe xong lời của Cố Hàn Uyên, sắc mặt rất khó coi, hiển nhiên cũng coi thường người cha ruột này.

Nhất là khi nghe nói còn có mấy vị tỷ tỷ muội muội, trong lòng càng thêm phẫn hận.

Sao ngươi biết ta còn có mấy người tỷ tỷ muội muội.

Trên đời này có ít chuyện ta không biết.

Ngoài Cam Bảo Bảo ra, những người mà mẹ ngươi, Tần Hồng Miên, bảo ngươi giết đều là tình nhân của Đoàn Chính Thuần, con gái của họ tự nhiên cũng sẽ là tỷ muội của ngươi.

Ví dụ như Lý Thanh La của Mạn Đà Sơn Trang đã từng phái người truy sát ngươi, cũng là vì nàng ta mà Đoàn Chính Thuần mới từ bỏ mẹ ngươi, cho nên mẹ ngươi mới căm hận nàng ta nhất.

Đương nhiên còn có mấy tình nhân mà mẹ ngươi cũng không biết.

Mộc Uyển Thanh lúc này mới hiểu vì sao Tần Hồng Miên lại không buông tha cho Lý Thanh La, sắc mặt lại càng khó coi thêm vài phần.

Còn về mẹ ngươi, Tần Hồng Miên.

Tuy bề ngoài có vẻ hung ác chanh chua, nhưng thực tế lại ngây thơ vô tri nhất.

Bị Đoàn Chính Thuần dỗ ngon dỗ ngọt lừa đến choáng váng đầu óc, đến bây giờ vẫn còn ảo tưởng có thể gả cho hắn.

Thậm chí nếu bây giờ Đoàn Chính Thuần đồng ý nạp mẹ ngươi làm thiếp, bà ta cũng có thể vui vẻ dâng mình đến tận cửa.

Hơn nữa Mạn Đà Sơn Trang cao thủ không ít, chỗ dựa sau lưng Lý Thanh La cũng mạnh hơn Đoàn thị Đại Lý rất nhiều, vậy mà còn phái ngươi đến ám sát.

Nếu không phải vận khí tốt, Mộc cô nương, cỏ trên mộ ngươi bây giờ đã cao ba thước rồi.

Rõ ràng trong lòng mẹ ngươi chỉ có Đoàn Chính Thuần, Mộc cô nương ngươi chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

Cả đời mẹ ngươi cầu xin chẳng qua cũng chỉ là một danh phận.

Trớ trêu thay, đó lại chính là thứ Đoàn Chính Thuần không thể cho được.

Cố Hàn Uyên cũng khinh thường Tần Hồng Miên, đẹp thì có đẹp, nhưng lại quá ngốc nghếch.

Bị Đoàn Chính Thuần, Cam Bảo Bảo, Nguyễn Tinh Trúc lừa hết lần này đến lần khác.

So sánh với Tần Hồng Miên ngốc nghếch, Cố Hàn Uyên lại bất giác nhớ đến Ân Tố Tố.

Tuy cũng bị hắn lừa đến què quặt, nhưng năng lực vẫn có, có thời gian vẫn nên đi an ủi đối phương một chút.

Mộc Uyển Thanh không ngờ Cố Hàn Uyên lại có đánh giá sắc bén như vậy về mẹ mình, nhất thời không biết phải phản bác thế nào.

Nàng tuy cũng tính tình cực đoan, nhưng so với Tần Hồng Miên lại thông minh hơn nhiều.

Chỉ là dù sao đó cũng là mẹ nàng, cũng không tiện nói thêm gì, liền đổi một câu hỏi khác: Nếu là ngươi thì sẽ làm thế nào.

Mộc Uyển Thanh trước đó thấy Chung Linh đối với Cố Hàn Uyên tình căn thâm chủng, vốn lại bị hắn chiếm tiện nghi và rình coi, cho dù không phải là loại người vô trách nhiệm như Đoàn Chính Thuần, cũng sẽ không phải là người một lòng một dạ, cho nên mới có câu hỏi này.

Cố Hàn Uyên cười khẩy.

Không phải nam nhân nào cũng vô năng như Đoàn Chính Thuần.

Chỉ là danh phận thôi, cho thì có sao.

Có lẽ là đã trải qua việc tình lang biến thành ca ca, lại biết được chuyện của Tần Hồng Miên, tính tình vốn cực đoan của nàng lại tốt hơn nhiều, cũng hiểu được suy nghĩ của mẹ mình.

Mộc Uyển Thanh tâm tình phức tạp một lúc, nhìn chằm chằm vào mặt nạ trên mặt Cố Hàn Uyên, không khỏi nói ra một câu.

Có thể tháo mặt nạ của ngươi cho ta xem được không.

Cố Hàn Uyên cũng cười xấu xa.

Đương nhiên là không được, mẹ ta từng nói, nếu cô nương nào tháo mặt nạ của ta xuống thì phải cưới nàng.

Lời này thực ra cũng không hoàn toàn là nói dối, trong tình huống đóng giả thân phận Vô Thiên, người được hắn tán thành và nhìn thấy dung mạo của hắn đương nhiên sẽ phải cưới.

Giống như Chung Linh, đã được quyết định nội bộ.

Mộc Uyển Thanh không ngờ Cố Hàn Uyên lại dùng lời thề tương tự của mình trước đó để chặn lại, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Đúng rồi.

Nghe nói Mộc cô nương từng lập thệ, người đầu tiên tháo khăn che mặt của cô nương và nhìn thấy dung mạo của cô nương, hoặc là gả cho hắn hoặc là giết hắn đi.

Vậy không biết người đầu tiên nhìn thấy thân thể của cô nương, là gả hay là giết đây.

Cố Hàn Uyên đầy hứng thú trêu chọc.

Đây cũng là điều hắn đã nghĩ sẵn khi mưu hoạch sự kiện ở vũng nước.

Chương 37

Ngươi.

Mộc Uyển Thanh không ngờ lại bị Cố Hàn Uyên dùng lời nói trước kia của mình trêu đùa, vừa xấu hổ vừa tức giận quên mất chênh lệch thực lực giữa hai người, giơ tay lên chính là một mũi ám tiễn bắn tới.

Cố Hàn Uyên dễ dàng né được ám tiễn.

Ha ha, xem ra Mộc cô nương định giết ta rồi.

Đã như vậy, trước khi giết được ta thì phải sống cho tốt, nếu không mang theo sự không cam lòng và oán hận mà chết đi sẽ hóa thành lệ quỷ đấy.

Nói xong cũng không thèm nhìn sắc mặt Mộc Uyển Thanh, vận khởi khinh công, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng.

Mộc Uyển Thanh mặt đỏ bừng, hận đến dậm chân, định cưỡi Hắc Mân Côi đuổi theo.

Đột nhiên nàng lại che miệng cười.

Cảm thấy Cố Hàn Uyên chắc là không muốn nàng nghĩ quẩn nhảy núi, nên mới nói như vậy.

Nàng lại đột nhiên có chút hiểu được Chung Linh.

Chỉ là nghĩ đến Chung Linh, trong lòng lại dâng lên một chút tâm tình không rõ ràng.

Cố Hàn Uyên rời đi ngoài việc cảm thấy lửa đã đủ lớn, còn có một nguyên nhân là cảm thấy Đoàn Duyên Khánh sắp đến.

Nếu trực tiếp đụng phải sẽ có chút phiền phức, cho nên vẫn là đi trước thì hơn.

Tiện thể xem đánh giá hệ thống vừa nhận được.

Tâm tư dao động, đánh giá cấp S, 2600 phản phái điểm.

Series đánh giá hiện tại là cấp SS, tích lũy 7100 phản phái điểm, tạm thời không thể nhận.

Mộc Uyển Thanh quả nhiên bắt đầu dao động, cũng không uổng công hắn tốn nhiều nước bọt như vậy.

Tiếp theo chỉ cần đến Vạn Kiếp Cốc chờ là được.

Quả nhiên không lâu sau, Mộc Uyển Thanh đang ngẩn người với tâm tư phức tạp đã bị Đoàn Duyên Khánh bắt đi.

Bởi vì không quá gấp, còn phải chờ ba ác nhân khác đến Trấn Nam Vương phủ bắt cả Đoàn Dự đi, cho nên Cố Hàn Uyên đi cũng không nhanh.

Không ngờ phía sau lại truyền đến một trận tiếng vó ngựa.

Chính là Hắc Mân Côi đã bỏ chủ nhân của mình.

Chỉ thấy Hắc Mân Côi đi đến sau lưng Cố Hàn Uyên rồi dùng miệng ngậm lấy ống tay áo của hắn, ra vẻ muốn dẫn hắn đi đâu đó.

Ngươi muốn ta đi cứu chủ nhân của ngươi sao.

Không cần gấp, đi theo ta là được rồi.

Cố Hàn Uyên buồn cười sờ đầu Hắc Mân Côi an ủi nói.

Hắc Mân Côi dường như nghe hiểu lời của Cố Hàn Uyên, ngoan ngoãn đi theo sau hắn không làm ầm ĩ nữa.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa cảm thán, động vật trong thế giới này linh tính quá đủ.

Một người một ngựa đi đến Vạn Kiếp Cốc.

Cố Hàn Uyên đã sớm biết cách ra vào Vạn Kiếp Cốc từ chỗ Chung Linh nên ung dung vào cốc.

Sai người hầu gác cửa vào thông báo, một lát sau một bóng hình linh động liền chạy ra.

Chính là Chung Linh đã ở nhà một đêm.

Sau khi được trang điểm kỹ lưỡng ở nhà, Chung Linh lại càng thêm xinh đẹp, trên mặt mang theo nụ cười kinh ngạc lao về phía Cố Hàn Uyên.

Vô Thiên ca ca.

Dù là lúc kinh ngạc, Chung Linh vẫn nhớ không được gọi sai.

Hiển nhiên nàng thật sự đã ghi nhớ từng lời của Cố Hàn Uyên vào lòng.

Cố Hàn Uyên tự nhiên hiểu được tâm tư của Chung Linh, ý cười trong mắt lại thêm mấy phần.

Hắn đón lấy Chung Linh đang lao tới, ôm nàng xoay một vòng.

Sao lại chạy nhanh như vậy, ngã thì làm sao.

Vô Thiên ca ca, Linh Nhi nhớ huynh.

Chung Linh lần đầu hiểu được cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba năm.

Mặc dù chỉ là một đêm, nhưng vẫn luôn nhớ nhung Cố Hàn Uyên.

Ngay cả khi đối mặt với câu hỏi của cha mẹ cũng không yên lòng.

Linh Nhi, cha mẹ muội có ở đây không.

Cha mẹ dường như có việc bận, sớm đã ra ngoài rồi.

Hử, đây không phải là Hắc Mân Côi sao.

Sao lại theo Vô Thiên ca ca đến đây.

Mộc tỷ tỷ đâu.

Chung Linh lúc này mới phát hiện Hắc Mân Côi lại đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên, nhưng không thấy Mộc Uyển Thanh.

Mộc cô nương dường như bị người ta bắt đi, Hắc Mân Côi là đến tìm ta cầu cứu.

Cố Hàn Uyên giải thích một chút chân tướng cho Chung Linh, bao gồm cả chuyện giữa Đoàn Chính Thuần và mấy vị tình nhân đêm qua, nhưng lại che giấu chuyện hắn đi tìm Mộc Uyển Thanh.

Vô Thiên ca ca, huynh nói cha ta là Đoàn Chính Thuần, Chung Vạn Cừu không phải cha ruột của ta.

Đoàn Dự là ca ca ruột của ta.

Mộc tỷ tỷ là tỷ tỷ ruột của ta.

Chung Linh đối với sự thật này vô cùng kinh ngạc, thậm chí có chút hỗn loạn.

Ừm, mẹ ngươi đã đưa ngày sinh tháng đẻ của ngươi cho Đoàn Chính Thuần.

Coi như ngươi không hỏi, sớm muộn gì Đoàn Chính Thuần cũng sẽ đến cửa nhận người thân.

Ta đi cứu Mộc cô nương trước, Linh Nhi muội dẫn Hắc Mân Côi đi sắp xếp cho tốt, đừng để nó chạy lung tung nữa.

Chung Linh vô thức nhận lấy dây cương Cố Hàn Uyên đưa, nàng vẫn chưa phản ứng kịp sau cú sốc biết được chân tướng.

Chờ Cố Hàn Uyên đi được một lúc, mới mơ mơ màng màng dắt Hắc Mân Côi quay về.

Dù sao người nuôi nàng mười mấy năm Chung Vạn Cừu đột nhiên không phải là cha ruột, nhất thời không chấp nhận được cũng là bình

thường.

Nhưng Cố Hàn Uyên không quan tâm đến Chung Linh, bởi vì ưu điểm lớn nhất của nàng là lạc quan vui vẻ, không phải loại người hay để bụng chuyện vặt, chỉ là cần một chút thời gian mà thôi.

Mật thất mà Chung Vạn Cừu dùng để giam giữ Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh tuy rất bí mật, nhưng trên người Mộc Uyển Thanh có thần niệm định vị của Cố Hàn Uyên, cho nên rất dễ dàng tìm được địa phương.

Mật thất toàn thân làm bằng đá, chỉ có một cửa sổ trời mở trên nóc nhà, cao đến một trượng.

Vị trí cửa sổ trời cao như vậy, hiển nhiên cũng là để phòng có người từ trên cửa sổ chạy thoát.

Đoàn Duyên Khánh và Chung Vạn Cừu đang canh giữ bên ngoài cửa, nhưng không thấy Cam Bảo Bảo.

Lúc này Chung Vạn Cừu đem một mâm thức ăn từ khe cửa đưa vào, chắc là đã bỏ thêm thuốc.

Cố Hàn Uyên cũng không do dự, trực tiếp dùng Thê Vân Tung từ phía sau mật thất nhảy lên nóc.

Lấy ra Ma Kiếm dễ dàng cắt mở cửa sổ trời bằng gỗ.

Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh đang nghi hoặc tại sao trên đỉnh đầu đột nhiên có tiếng động, thì thấy Cố Hàn Uyên nhảy xuống.

Lúc này Đoàn Dự đã chuẩn bị ăn mâm thức ăn kia, nhưng thấy Cố Hàn Uyên liền đặt xuống, vui vẻ nói: Vô Thiên tiên sinh.

Ngài đến cứu ta.

Nói nhỏ một chút, ngươi ra ngoài đối phó hai người kia trước đi.

Hóa ra vừa rồi Đoàn Dự nói hơi lớn, kinh động hai người bên ngoài.

Đoàn Dự gật đầu ra hiệu đã biết rồi đi đến cửa, cách cánh cửa sắt nói nhảm để đối phó với Đoàn Duyên Khánh và Chung Vạn Cừu.

Mộc Uyển Thanh nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hai mắt lại có chút sáng lên.

Nàng vốn đang nghe hai người Đoàn Duyên Khánh bàn mưu kế độc ác, trong lòng sinh ra tuyệt vọng, lại một lần nữa được Cố Hàn Uyên cứu.

Tâm tư vốn có chút phức tạp, lúc này chỉ cảm thấy hai người quả nhiên duyên phận chưa hết.

Ngươi đến cứu ta.

Mộc Uyển Thanh có chút xấu hổ nhỏ giọng hỏi.

Hắc Mân Côi chạy đến cầu ta cứu chủ nhân của nó.

Cố Hàn Uyên quả quyết đổ tội cho Hắc Mân Côi.

Mộc Uyển Thanh bị nghẹn một họng, hận không thể dùng ám tiễn bắn hắn thành nhím.

Cũng không biết Chung Linh làm thế nào mà chịu được cái miệng này.

Lúc này Đoàn Dự đã lừa được hai người Đoàn Duyên Khánh đi.

Mặc dù có chút tò mò tại sao sắc mặt Mộc Uyển Thanh khó coi, nhưng vẫn hỏi.

Chúng ta làm thế nào để ra ngoài.

Giao cho ta.

Cố Hàn Uyên đưa tay bắt lấy vai Đoàn Dự, trực tiếp mang theo hắn nhảy lên.

Chương 38

Khinh công bình thường tự nhiên không thể làm được chuyện này, cho dù là Lăng Ba Vi Bộ cũng không làm được.

Nhưng trớ trêu thay Cố Hàn Uyên lại có Thê Vân Tung, giỏi nhất là di chuyển thẳng đứng.

Bình thường nhảy lên mấy trượng cũng không có vấn đề gì, cho dù lúc này mang theo Đoàn Dự, cao một trượng cũng là dễ dàng.

Chờ đưa Đoàn Dự đi rồi lại nhảy trở về.

Mộc Uyển Thanh đang yên tĩnh nhìn hắn, trong mắt như có nước hồ thu lóng lánh.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy mỹ nhân đẹp đến một trình độ nhất định thực sự khó mà chịu nổi.

Bị nhìn chăm chú như vậy, cho dù muốn giở trò cũng sẽ không khỏi chột dạ.

Mộc Uyển Thanh vốn cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ giữ khoảng cách giống như với Đoàn Dự, nắm lấy vai mang đi, không ngờ lại trực tiếp ôm lấy eo nàng.

Còn chưa kịp phản ứng đã bị mang bay lên nóc.

Mộc Uyển Thanh xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Chỉ nghe thấy hắn để lại bên tai một câu Độ đàn hồi không tệ, tiếp tục rèn luyện nhé. rồi đã lại lần nữa rơi xuống đất.

Mộc Uyển Thanh trước mặt Đoàn Dự không tiện phát tác, chỉ có thể lại trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nếu như không để ý đến vệt đỏ ửng trên mặt nàng lúc này thì cũng có chút sát thương lực.

Cố Hàn Uyên ra hiệu cho hai người đi trước.

Hai người cũng không phản đối, lén lút trốn khỏi phía sau mật thất.

Lúc này thần niệm định vị của Cố Hàn Uyên cho thấy Vân Trung Hạc đang đuổi theo một người khác cũng bị thần niệm định vị.

Chính là Cam Bảo Bảo mới được thêm vào đêm qua.

Đương nhiên trên người Tần Hồng Miên và Đao Bạch Phượng cũng có.

Hóa ra vì Chung Linh về nhà sớm, lại thêm màn kịch lớn đêm qua, cho nên Cam Bảo Bảo nảy sinh tâm tư tranh giành tình nhân.

Kế hoạch hôm nay cũng có một phần của nàng, dù sao nếu thành công thì tương đương với việc cùng lúc đánh bại hai tình địch, cho nên liền theo Chung Vạn Cừu đến đây canh chừng mật thất.

Nhưng lúc tạm thời rời đi lại bị Vân Trung Hạc để mắt tới.

Vân Trung Hạc vốn sẽ không vào lúc này phá hỏng kế hoạch của lão đại Đoàn Duyên Khánh.

Nhưng vì trước đó bị Cố Hàn Uyên chém đứt ngón tay, lại ngẫu nhiên phát hiện thiếu nữ Chung Linh lúc đó dựa sát vào Cố Hàn Uyên là con gái của Cam Bảo Bảo.

Cho nên Vân Trung Hạc tuy không dám động thủ với Cố Hàn Uyên, thậm chí cũng không dám trực tiếp ra tay với Chung Linh.

Nhưng ra tay với Cam Bảo Bảo thì không có nhiều băn khoăn như vậy, lại còn có thể báo thù mối thù ngón tay bị gãy.

Thấy Cam Bảo Bảo đi một mình, hắn liền không nhịn được nữa, hạ hợp hoan tán với nàng.

Cam Bảo Bảo tuy vì danh tiếng của Vân Trung Hạc mà luôn cảnh giác, nhưng không ngờ hắn lại to gan như vậy.

Lại chọn đúng lúc nàng vừa rời xa trượng phu Chung Vạn Cừu một lát để ra tay.

Nàng vốn vì đi cùng Chung Vạn Cừu, lòng cảnh giác khó tránh khỏi giảm xuống, kết quả thật sự trúng chiêu.

Cam Bảo Bảo bị Vân Trung Hạc đuổi theo, hoảng hốt chạy trốn rồi ngã nhào trên đất.

Nàng hoảng sợ nhìn Vân Trung Hạc đang ép sát lại gần, trớ trêu thay vì trúng hợp hoan tán nên toàn thân vô lực.

Vân Trung Hạc cười dâm đãng nói ra câu thoại kinh điển của hắn.

Vân mỗ ta từ sau khi gặp phu nhân một lần liền ngày đêm mong nhớ.

Tên Chung Vạn Cừu kia có tài đức gì mà được hưởng diễm phúc như vậy.

Sẽ có một ngày, ta, Vân Trung Hạc, muốn giết chồng đoạt vợ, chiếm tài sản rồi ở luôn trong cốc này.

Hôm nay để Vân mỗ ta chiếm lấy vợ trước đã.

Ngươi không sợ ảnh hưởng đến kế hoạch của lão đại ngươi sao.

Cam Bảo Bảo cũng không ngu ngốc, dù sao lúc này bất kể là nói Chung Vạn Cừu hay Đoàn Chính Thuần đều vô dụng, không bằng hy vọng Vân Trung Hạc có thể e ngại kế hoạch của Đoàn Duyên Khánh.

Ha ha, phu nhân thật là ngây thơ, sau khi bắt được Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh thì các người cũng vô dụng rồi.

Tên Chung Vạn Cừu kia còn dám la lối om sòm với Tứ Đại Ác Nhân chúng ta, cho dù hôm nay không có chuyện này, sau này cũng phải giết hắn.

Vân Trung Hạc ngược lại rất có tâm tình giải thích cho Cam Bảo Bảo, hắn vốn thích loại cảm giác dồn người ta vào đường cùng rồi mới chiếm lấy đối phương.

Về phương diện này ngược lại rất có thể có chung chủ đề với Cố Hàn Uyên, đáng tiếc đồng hành là oan gia.

Lúc này Cam Bảo Bảo đã dần dần không khống chế được thân thể, chút thần trí còn sót lại chỉ có thể cầu nguyện có người đến cứu nàng.

Thực tế nàng cũng biết đó là hy vọng xa vời.

Vân Trung Hạc càng ngày càng gần, cảm giác tuyệt vọng trong lòng nàng cũng càng nặng.

Ngay lúc nàng tuyệt vọng muốn nhắm mắt lại, lại nghe thấy tiếng hét thảm của Vân Trung Hạc.

Một ngón tay bị chặt đứt bay qua trước mắt nàng, vài giọt máu tươi cũng văng lên mặt nàng.

Chỉ thấy một nam tử mặc huyền y, mặt mang mặt nạ Tu La đã đứng trước mặt mình.

Trong tay hắn là một thanh trường kiếm màu tím, mũi kiếm đang nhỏ máu tươi.

Vân Trung Hạc, ngươi lại bị Bản tọa bắt gặp.

Lần này xem ngươi trốn thế nào.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói.

Vô Thiên.

Lại là ngươi.

Vân Trung Hạc sợ hãi nhìn Cố Hàn Uyên.

Còn về cái tên Vô Thiên, từ lúc đi bắt Đoàn Dự đã biết được từ chỗ tứ đại gia thần.

Không ngờ lần đầu tiên gặp Chung Linh trước đó bị chặt đứt hai ngón tay, hôm nay định ra tay với Cam Bảo Bảo lại bị chặt đứt một ngón tay, chuyến đi Đại Lý này quả thực lỗ nặng.

Đương nhiên bây giờ hắn đã không còn tâm trí nghĩ đến chuyện ngón tay, là người đã từng giao thủ với Cố Hàn Uyên, hắn rất rõ ràng chênh lệch võ công giữa hai người.

Cho dù khinh công của Vân Trung Hạc tuyệt đỉnh, nhưng trong khoảnh khắc đào tẩu đó tuyệt đối sẽ bị giết ngay tại chỗ.

Cố Hàn Uyên lúc này chỉ dùng kiếm chỉ vào Vân Trung Hạc, cũng không ra tay cũng không thả hắn đi.

Bởi vì hắn đang chờ.

Đột nhiên hắn thầm nghĩ: Đến rồi.

Hóa ra là Cam Bảo Bảo đã không chịu nổi dược lực, lúc này lại quấn lấy Cố Hàn Uyên.

Vân Trung Hạc vừa nhìn liền biết đây là thời cơ tốt, lập tức vận khởi khinh công bỏ chạy mất dạng.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng của Vân Trung Hạc, cảm nhận được cảm giác mềm mại khi tiếp xúc với Cam Bảo Bảo, trong lòng thầm than.

Quả nhiên là một công cụ hình người hữu dụng.

Cam Bảo Bảo vốn đã sắp không chịu nổi dược tính của hợp hoan tán.

Lại gặp Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống cứu nàng, khí chất bá đạo anh vũ đó trong nháy mắt đã đánh tan phòng tuyến trong lòng nàng.

Khoảnh khắc quấn lấy Cố Hàn Uyên, Cam Bảo Bảo vẫn còn một tia thần trí.

Nàng thậm chí còn nghĩ tới cuộc nói chuyện đêm qua giữa hai mẹ con, khi nghe Chung Linh nhắc đến Cố Hàn Uyên.

Dù chưa từng gặp mặt, nhưng với tạo hình đặc biệt này, nàng liền nhận ra ngay.

Nỗi xấu hổ với con gái dưới sự tác động của hợp hoan tán trong nháy mắt biến thành sự kích thích.

Trong đầu chỉ còn lại một chữ: Xong.

Nhất là khi mặt nạ dù gỡ thế nào cũng không xuống mà nàng vẫn cứ ôm lấy cổ Cố Hàn Uyên, tia thần trí cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Cam Bảo Bảo, tuy có hơi ảnh hưởng đến khinh công nhưng vẫn mang theo nàng trở về mật thất.

Rất nhanh sau đó, Đoàn Duyên Khánh và Chung Vạn Cừu ở bên ngoài chỉ nghe thấy âm thanh từ trong mật thất vọng ra.

Rốt cuộc cũng là thiếu niên, nhanh như vậy đã không nhịn được rồi.

Chung Vạn Cừu nghe thấy động tĩnh, niềm vui lộ rõ trên mặt.

Chương 39

Đoàn Duyên Khánh cũng cảm thấy kế hoạch của mình đã thành công, tiếp theo chỉ cần chờ Đoàn Chính Thuần xuất hiện, giáng một đòn nặng nề vào danh vọng của hoàng thất Đại Lý.

Một lát sau.

Động tĩnh này cũng lớn thật đấy.

Ha ha.

Chung Vạn Cừu là một kẻ lắm lời.

Đoàn Duyên Khánh trầm mặc không đáp.

Lại qua một lúc lâu.

Chung Vạn Cừu lộ vẻ mặt rối rắm, tự rót cho mình một chén nước.

Đoàn Duyên Khánh cũng có cảm giác hơi đứng ngồi không yên.

Chưa đến một lúc lâu sau.

Ánh mắt Chung Vạn Cừu có chút hoảng hốt.

Hắn nhớ lại đêm tân hôn của mình, tuy sau đó dường như uống say quá nên không có ấn tượng gì, từ đó về sau vợ cũng chưa từng cho hắn chạm vào.

Nhưng mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Cam Bảo Bảo cũng không cản trở hắn ảo tưởng.

Đoàn Duyên Khánh cũng với ánh mắt hoảng hốt nhớ lại chuyện đã mang đến cho hắn một tia nắng trong những ngày tháng đen tối nhất.

Bên ngoài Thiên Long Tự, dưới cây bồ đề, một tên ăn mày lôi thôi và một Quan Âm tóc dài.

Lại qua rất lâu, rất lâu nữa.

Sắc mặt hai người bắt đầu khó coi, bởi vì bất kể hồi tưởng thế nào, ảo tưởng ra sao cũng đều cảm thấy không đúng.

Mà lúc này Chung Vạn Cừu cảm thấy giọng của Mộc Uyển Thanh trong mật thất có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Hơn nữa bây giờ giọng nói đó ngày càng khàn đi, vô cùng sai lệch.

Lại qua rất lâu, rất lâu, rất lâu nữa.

Trong đầu Chung Vạn Cừu đã muốn đi gõ cửa.

Đoàn Duyên Khánh bây giờ cũng chỉ muốn dùng ba cây gậy sắt và Nhất Dương Chỉ đâm cho Đoàn Dự mấy chục cái lỗ.

Còn về Mộc Uyển Thanh vốn được ban ơn mưa móc, hắn cảm thấy có thể sẽ chết thẳng trong mật thất.

Thực ra sau khi Cố Hàn Uyên cứu Mộc Uyển Thanh ra, hắn lại một lần nữa nhận được đánh giá phản diện.

Cắt đứt tình tiết trong mật thất, đánh giá cấp S, 3600 phản phái điểm.

Chuỗi nhiệm vụ Mộc Uyển Thanh hiện tại được đánh giá cấp SSS, tích lũy 10500 phản phái điểm, tạm thời chưa thể nhận.

Dù sao tình tiết trong mật thất cũng rất quan trọng, vốn dĩ nó đã tạo nên việc sau này Mộc Uyển Thanh dù đã chấp nhận mình là em gái ruột của Đoàn Dự vẫn không rời không bỏ, cho đến khi chân tướng Đoàn Dự không phải con ruột của Đoàn Chính Thuần được phơi bày.

Sau đó hắn đã đổi lấy bốn thiên đầu của song tu công pháp Tố Nữ Kinh.

Đây là thần công cùng đẳng cấp với toàn bộ Trường Sinh Quyết, thậm chí có người cho rằng nó còn được ghi lại bên trên Trường Sinh Quyết.

Toàn bộ Tố Nữ Kinh có mười bảy thiên, căn bản mua không nổi, cho nên Cố Hàn Uyên cũng chỉ học bốn thiên đầu, tiêu sạch điểm phản diện, chỉ còn lại 20 điểm.

Dưới ánh mắt ngày càng căm phẫn của Chung Vạn Cừu và Đoàn Duyên Khánh, cuối cùng người họ chờ cũng đã đến.

Động tĩnh trong mật thất cũng đã ngừng lại.

Người đến chính là Đoàn Chính Thuần, Đoạn Chính Minh, Hoàng Mi Đại Sư và tứ đại gia thần.

Vốn dĩ Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh đã trở về Trấn Nam Vương phủ, Đoàn Chính Thuần không cần phải đến.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định đến xem, chỉ là không mang theo Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh.

Chờ chúng ta qua đó, bọn họ phát hiện trong phòng không có một bóng người, vẻ mặt chắc chắn sẽ rất thú vị.

Đoàn Chính Thuần lúc đó đang đắc ý nói với tứ đại gia thần.

Đao Bạch Phượng thấy trên đầu Đoàn Chính Thuần không biết từ lúc nào có một chiếc lá xanh, liền tiến lên gỡ xuống cho hắn.

Đều tại Trấn Nam Vương ngài.

Cũng không biết chú ý vẻ ngoài, trên đầu rơi lá cây cũng không phát hiện.

Vẫn là Phượng Hoàng Nhi cẩn thận.

Đi, đi chế giễu bọn chúng.

Sau đó hai bên cứ như vậy chạm mặt nhau.

Hai bên đều nhìn đối phương với vẻ mặt trào phúng.

Đương nhiên trong đám người cũng có người sắc mặt hoảng hốt.

Đao Bạch Phượng sau khi nhìn thấy vết sẹo trên mặt Đoàn Duyên Khánh liền nhận ra hắn, vội nghiêng người đi, lo lắng bị nhìn thấy mặt.

Trên thực tế lúc đó Đoàn Duyên Khánh căn bản không nhìn rõ.

Đương nhiên tâm tư của Đoàn Duyên Khánh lúc này hoàn toàn đặt trên người Đoạn Chính Minh, càng không để ý đến Đao Bạch Phượng.

Hai nhóm người khẩu chiến một phen.

Sau khi Đoạn Chính Minh từ chối thoái vị cho Đoàn Duyên Khánh, hắn thẹn quá hóa giận quyết định mở cửa mật thất, bại hoại danh tiếng của Đoàn thị Đại Lý, xem lúc đó Đoạn Chính Minh còn mặt mũi nào tiếp tục ngồi trên ngai vàng.

Chung Vạn Cừu sau khi nhận được ám hiệu của Đoàn Duyên Khánh, đắc ý đi tới trước cửa mật thất mở cửa.

Ha ha.

Đoàn Chính Thuần, ngươi quả thật dạy dỗ được một đứa con trai lợi hại, động tĩnh bên trong vang lâu như vậy, Mộc Uyển Thanh có thể đã chết thẳng ở bên trong rồi.

Hắn vốn còn đang kỳ quái vì sao đám người đối diện lại có vẻ mặt trào phúng xen lẫn chút nghi hoặc.

Cho đến sau này khi cảm giác có người từ trong đi ra, những người đối diện lộ vẻ không thể tin nổi, kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài, hắn mới lại cười ha hả.

Ha ha, Đoàn Chính Thuần, ngươi cũng có ngày hôm nay, xem sau này ngươi còn ngẩng đầu lên làm người thế nào.

Nhưng lúc này ngoại trừ Đoàn Chính Thuần có vẻ mặt xấu xí như thể cả nhà vừa chết, những người khác bao gồm cả đồng bọn của Chung Vạn Cừu là Đoàn Duyên Khánh đều dùng vẻ mặt cổ quái nhìn hắn, tựa như đang nhìn một tên hề.

Chung Vạn Cừu cảm thấy kỳ quái liền quay đầu lại, trong nháy mắt như bị sét đánh, giống hệt Đoàn Chính Thuần.

Một thân huyền y, đeo mặt nạ Tu La, Cố Hàn Uyên đứng ở cửa, bế ngang một nữ tử mặc y phục màu xanh lục nhạt.

Nữ tử chính là Cam Bảo Bảo, lúc này nàng hoàn toàn không dám nhìn ai, chỉ vùi mặt vào lòng Cố Hàn Uyên, cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Khi Cố Hàn Uyên đặt Cam Bảo Bảo xuống vẫn phải một tay đỡ lấy nàng, bằng không lúc này nàng căn bản không đứng vững.

Mà sau khi nàng đứng vững trên đất, mọi người thấy sắc mặt Cam Bảo Bảo hồng nhuận, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Liên tưởng đến lời nói vừa rồi của Đoàn Duyên Khánh và Chung Vạn Cừu, lại tính toán thời gian, thảo nào lại cảm thấy người ta sẽ chết thẳng ở bên trong.

Chỉ là lời này từ miệng Chung Vạn Cừu nói ra lại có bao nhiêu cổ quái.

Ngươi là ai.

Tại sao lại ở bên trong.

Mau buông bảo bối ra.

Chung Vạn Cừu hai mắt đỏ ngầu phẫn nộ quát.

Cố Hàn Uyên liếc hắn một cái, đạm nhiên mở miệng: Bản tọa Vô Thiên, ra mắt nhạc phụ.

Chung Vạn Cừu và mọi người của Đoàn Chính Thuần đều ngây người.

Ngươi. ngươi và Chung Linh.

Chung Vạn Cừu không thể tin nổi nhìn hắn.

Bản tọa và Linh Nhi lưỡng tình tương duyệt.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói.

Vậy.

Bảo Bảo nàng là.

Trong lòng Chung Vạn Cừu vẫn còn một tia hy vọng mong manh rằng mình đã nghĩ sai.

Phu nhân đây là trúng hợp hoan tán của Vân Trung Hạc, Bản tọa ở bên trong chuyên tâm giải độc cho nàng.

Cố Hàn Uyên không quan tâm bọn họ nghĩ thế nào, nghiêm túc nói.

Tin ngươi mới là quỷ.

Hầu như trong lòng mọi người đều lóe lên câu này.

Nhất là nghĩ lại lời nói trước đó của Chung Vạn Cừu.

Chậc chậc, đây là tự đâm vào chỗ chết mà.

Chương 40

Nhưng lạ thay, Chung Vạn Cừu lại như tìm được một tia hy vọng, tự lừa mình dối người nói: Thì ra là giải độc à.

Ừm, là giải độc.

Vân Trung Hạc.

Tên cẩu tặc đó mau cút ra đây cho ta.

Chung Vạn Cừu dường như đã tìm được đối tượng để trút giận, hai mắt sung huyết, điên cuồng gào thét, cũng không biết hắn có lừa được chính mình hay không.

Vân Trung Hạc bị Vô Thiên đuổi chạy rồi.

Cam Bảo Bảo vẫn đang vùi đầu buồn bực nói.

Bảo.

Bảo Bảo.

Nàng không sao chứ.

Chung Vạn Cừu đau khổ hỏi một câu.

Ta rất khỏe.

Câu này của Cam Bảo Bảo ngược lại không hề trái lương tâm, chỉ là khiến nàng càng không dám nhìn mặt ai.

Đoàn Duyên Khánh.

Chính là ngươi mang Vân Trung Hạc tới đây.

Ta liều mạng với ngươi.

Nói rồi Chung Vạn Cừu liền vung đao chém về phía Đoàn Duyên Khánh.

Đoàn Duyên Khánh cũng đang vô cùng mơ hồ.

Vốn kế hoạch đã định sẵn, sao lại đổi người rồi.

Đổi người thì thôi đi, sao còn đổi cả nam nữ chính.

Trước đó hai người bọn họ còn ngốc nghếch gác cửa cho người ta ở bên ngoài.

Trong lòng hắn phiền muộn biết bao.

Kết quả Chung Vạn Cừu còn không biết sống chết xông tới, vậy chẳng phải là bị coi thành bao cát trút giận sao.

Hai người lao vào đánh nhau dữ dội.

Chung Vạn Cừu tuy võ công yếu hơn một chút, nhưng lúc này quả thực là đang liều mạng, các loại chiêu thức lấy mạng đổi mạng tung ra như không cần tiền, lại khiến Đoàn Duyên Khánh nhất thời khó mà chống đỡ.

Bên kia thân mật, bên này không khí cũng đã hạ xuống tới điểm đóng băng.

Sắc mặt Đoàn Chính Thuần đã đen như than, vốn cũng không có gì, nhưng tối qua lại miễn cưỡng xem như nối lại tiền duyên.

Biết Cam Bảo Bảo sinh cho hắn một đứa con gái, chỉ coi Chung Vạn Cừu là kẻ đổ vỏ, trong lòng đắc ý biết bao.

Kết quả không ngờ hôm nay lại gặp phải chuyện kích thích như vậy.

Sớm biết thế này, tối qua thà không biết còn hơn.

Lúc này chỉ có Đao Bạch Phượng trong lòng tràn đầy khoái ý, quả thực còn sảng khoái hơn cả lúc trước tìm Đoàn Duyên Khánh, bao nhiêu uất ức những năm qua thoáng chốc đã xua tan hơn nửa.

Cũng vì vậy mà nàng trở thành người duy nhất ở hiện trường nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt mang theo thiện ý.

Bảo Bảo, nàng nói đi, có phải hắn đã bắt nạt nàng không.

Đoàn Chính Thuần cũng có chút ý tứ tự lừa mình dối người, chỉ có thể nói là miễn cưỡng khá hơn Chung Vạn Cừu một chút, dù sao hắn cũng không gác ở ngoài cửa.

Không có, còn nữa Đoàn vương gia, xin đừng gọi ta thân mật như vậy.

Cam Bảo Bảo nghe xong lời của Đoàn Chính Thuần ngược lại bình tĩnh lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt lộ ra bên ngoài mặt nạ của Cố Hàn Uyên.

Bình tĩnh, lãnh đạm, tựa như vạn sự không để trong lòng.

Nhưng trải qua chuyện trước đó, nàng biết sự lạnh lùng của hắn chỉ là vẻ ngoài, bên trong lại rực cháy đến nóng người.

Trong đôi mắt ngấn nước của Cam Bảo Bảo hiện lên một tia mê luyến, chỉ cảm thấy thời gian đã qua đều sống uổng phí.

Nếu không thể nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của hắn, vậy thì.

ít nhất. hãy để nàng ghi nhớ đôi mắt đặc biệt ấy.

Đoàn Chính Thuần lúc này lại bị mấy câu nói của Cam Bảo Bảo làm cho ôm ngực thở dốc.

Rõ ràng đêm qua còn rất tốt, trong thời gian ngắn ngủi, biến hóa lại lớn đến vậy.

Vô Thiên.

Tại hạ Đoàn Chính Thuần, tuy rất cảm kích ngươi đã cứu Dự nhi nhiều lần, nhưng mời ngươi buông Bảo Bảo ra ngay bây giờ.

Đoàn Chính Thuần gầm lên với Cố Hàn Uyên.

Nghe lời của Đoàn Chính Thuần, ánh mắt Đao Bạch Phượng dần dần lạnh đi.

Đoàn vương gia, Bản tọa không cần ngươi cảm kích.

Huống hồ nếu buông tay, phu nhân sẽ ngã xuống đấy.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lãnh đạm.

Chung Linh là con gái ta, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý cho nàng ở bên ngươi.

Đoàn Chính Thuần đột nhiên nghĩ tới trước đó Cố Hàn Uyên nói hắn và Chung Linh lưỡng tình tương duyệt, trong cơn tức giận càng nói năng không lựa lời.

Nói bậy.

Chung Linh rõ ràng là con gái của ta.

Có liên quan gì đến ngươi.

Chung Vạn Cừu ở xa xa nghe thấy lời của Đoàn Chính Thuần lại là người đầu tiên phản bác.

Nhưng không ngờ chỉ vì một câu trả lời sơ suất, hắn đã bị một chiêu Nhất Dương Chỉ của Đoàn Duyên Khánh đâm xuyên ngực, ngã xuống đất.

Vốn dĩ thực lực hai người chênh lệch rất lớn, trước đó chỉ vì liều mạng mới miễn cưỡng chống đỡ, không còn khẩu khí đó nữa, trong nháy mắt liền thất bại.

Vạn Cừu.

Cam Bảo Bảo kinh hô một tiếng.

Dù sao cũng đã làm vợ chồng hơn mười năm, làm sao có thể không có chút tình cảm nào.

Cố Hàn Uyên mang theo Cam Bảo Bảo đi tới bên cạnh Chung Vạn Cừu, người xung quanh không dám ngăn cản.

Mà Đoàn Duyên Khánh cũng nhân cơ hội này hội hợp cùng Diệp Nhị Nương và Nhạc Lão Tam.

Nghe họ miêu tả về Cố Hàn Uyên, hắn lập tức cảnh giác với y.

Vạn Cừu.

Cam Bảo Bảo được Cố Hàn Uyên đỡ quỳ trên mặt đất, nhìn Chung Vạn Cừu lúc này thở ra nhiều hơn hít vào, trong lòng rất khó chịu.

Nếu là trước kia, nàng chỉ nghĩ đến việc sau khi Chung Vạn Cừu chết sẽ đi tìm Đoàn Chính Thuần, tranh thủ có thể quang minh chính đại ở bên nhau.

Nhưng bây giờ vì quan hệ với Cố Hàn Uyên, nàng biết hai người không thể nào công khai được.

Sau khi không còn yếu tố Đoàn Chính Thuần, nàng mới nhìn lại sự chăm sóc của Chung Vạn Cừu đối với mình bao năm qua.

Bảo Bảo.

Ta biết nàng không thích ta, không sao cả.

Ta chỉ muốn hỏi một câu, ta đối với nàng, có tốt hơn Đoàn Chính Thuần không.

Chung Vạn Cừu yêu Cam Bảo Bảo bao nhiêu năm, cũng hận Đoàn Chính Thuần bấy nhiêu năm.

Lúc lâm chung, hắn ngược lại đã nhìn thấu chính mình.

Hắn biết Cam Bảo Bảo không yêu hắn, bao năm qua, vẫn là tự mình hờn dỗi với chính mình, cảm thấy không cam lòng mà thôi.

Vạn Cừu, chàng hơn Đoàn Chính Thuần.

Hắn nhu nhược, phụ bạc, không chịu trách nhiệm, chàng hơn hắn rất nhiều.

Cam Bảo Bảo mắt lưng tròng, sau khi không còn tấm kính lọc của mối tình đầu, tự nhiên có thể khách quan hơn khi đối diện với chấp niệm trước kia.

Hắc.

Vậy là tốt rồi.

Chung Vạn Cừu cuối cùng liếc nhìn Cố Hàn Uyên, sau khi thấy hắn gật đầu, liền an tâm nhắm mắt.

Cố Hàn Uyên đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt đó, Hãy chăm sóc tốt cho hai mẹ con họ.

Cố Hàn Uyên có chút xúc động.

Chung Vạn Cừu vốn không cần chết, bởi vì hắn hoàn toàn không có uy hiếp.

Chương 41

Một kẻ bị Cam Bảo Bảo đùa giỡn trong lòng bàn tay, chết hay không cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ trong lòng: Thì ra đây chính là làm phản diện sao.

Gánh chịu oán hận, không cam lòng và cả lưu luyến của những người chết vì hắn, như Tu La vượt mọi chông gai trong gió tanh mưa máu.

Không thể lùi bước, bởi vì phía sau chính là vực sâu.

Vô Thiên, ta cầu ngươi một chuyện.

Cam Bảo Bảo cầu khẩn Cố Hàn Uyên.

Nói.

Giúp ta giết Đoàn Duyên Khánh.

Được.

Cố Hàn Uyên đáp ứng rất dứt khoát, ánh mắt sắc lạnh.

Đoàn Duyên Khánh, đỡ được chiêu này, hôm nay ngươi có thể sống.

Không đỡ được, thì đi chết đi.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, Đoàn Duyên Khánh thực ra cũng có không ít chỗ có thể lợi dụng, nhưng không cần thiết vì chút lợi nhỏ mà không để cho mình thống khoái.

Đương nhiên nếu thật sự có thể đỡ được chiêu thức của Cố Hàn Uyên, hôm nay có thể tha cho hắn một lần, dù sao sớm muộn cũng là người chết.

Liền lấy mạng của hắn ra đánh cược một lần.

Đoàn Duyên Khánh thấy trong tay Cố Hàn Uyên xuất hiện một thanh trường kiếm màu tím, liền cảnh giác ngưng thần đối phó.

Duyên Khánh Thái Tử, trẫm vẫn luôn áy náy với ngươi, hôm nay giúp ngươi một tay.

Đoạn Chính Minh vì chuyện năm đó, cảm thấy mình ngồi lên ngôi vị không chính đáng, cho nên cũng muốn nhân cơ hội này hóa giải hận thù của hắn.

Đoàn Duyên Khánh lại không chút cảm kích, dùng thuật nói tiếng bụng lên tiếng: Đoạn Chính Minh, đừng tưởng ta sẽ từ bỏ việc đoạt lại ngôi vị.

Đoàn Chính Thuần vốn không muốn dính vào, nhưng thứ nhất hắn có lòng căm hận Cố Hàn Uyên, lại thêm không thể để Đoạn Chính Minh một mình đi giúp, cho nên liền gọi Hoàng Mi Đại Sư và bốn người Ngư Tiều Canh Độc cùng tiến lên.

Diệp Nhị Nương và Nhạc Lão Tam tuy có lòng sợ hãi, nhưng lại rất tin tưởng vào Đoàn Duyên Khánh, không cảm thấy Cố Hàn Uyên có thể một chiêu giết hắn, lúc này ngược lại rất kiên định cầm vũ khí hỗ trợ.

Cố Hàn Uyên cũng không quan tâm số người đối phương tăng lên, dù sao ngoài Đoàn Duyên Khánh và Đoạn Chính Minh là Tông Sư, những người còn lại chẳng qua chỉ là Tiên Thiên mà thôi.

Kiếm Nhị Thập Nhất.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ quát một tiếng, Ma Kiếm hiện ra kiếm khí, đồng thời kiếm khí ngày càng nhiều, ước chừng hai mươi mốt đạo kiếm khí xen lẫn khí thế Lôi Đình Vạn Quân bắn về phía Đoàn Duyên Khánh.

Đoàn Duyên Khánh tuy đã sớm có lòng cảnh giác, nhưng vì hai người bây giờ cách nhau khá xa, nên yên tĩnh chờ đối phương ra chiêu.

Không ngờ lại là công kích bằng kiếm khí, hơn nữa số lượng còn nhiều như vậy.

Đoạn Chính Minh vẫn cho rằng Lục Mạch Thần Kiếm là võ công độc nhất thiên hạ có thể phóng ra kiếm khí, không ngờ hôm nay lại được thấy kiếm khí còn kinh khủng hơn.

Chỉ xem thanh thế, hắn đã cảm thấy Đoàn Duyên Khánh không đỡ nổi.

Đoàn Duyên Khánh, Đoạn Chính Minh, Đoàn Chính Thuần ba người liều mạng phóng ra Nhất Dương Chỉ cũng chỉ đánh rơi được vài đạo kiếm khí, còn lại hơn mười đạo kiếm khí vẫn đang bắn về phía đám người.

Ngoại trừ chỗ Đoàn Chính Thuần còn hữu dụng bị tách ra, những người khác bị kiếm khí bắn trúng hầu như đều là kết cục chắc chắn phải chết.

Thậm chí trong mắt mọi người cũng bắt đầu hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này lại có năm vị tăng nhân bước vào sân.

Chính là cao tăng của Thiên Long Tự, người dẫn đầu là Khô Vinh Đại Sư.

Vốn dĩ Khô Vinh Đại Sư lo lắng cho an toàn của Đoạn Chính Minh và những người khác nên mới lén lút theo sau.

Dù sao cũng là Hoàng Đế của một quốc gia, nếu băng hà thì trong nước tất sẽ rung chuyển.

Lại thêm hắn cũng có lòng áy náy với Đoàn Duyên Khánh, cũng muốn phòng ngừa Đoàn Duyên Khánh bị giết, cho nên mới có cảnh tượng bây giờ.

Đám người Đoạn Chính Minh vốn đã có chút tuyệt vọng, không ngờ lại có thể tuyệt xử phùng sinh.

Chỉ thấy năm vị cao tăng của Thiên Long Tự đồng thời phóng ra kiếm khí từ đầu ngón tay, chính là Lục Mạch Thần Kiếm.

Nhất là Thiếu Thương Kiếm của Khô Vinh Đại Sư hầu như mỗi lần đều có thể đánh rơi một đạo kiếm khí.

Thiên Long Tự với tư cách là nội tình của Đại Lý, tất cả nhân viên đều là Tông Sư, Khô Vinh Đại Sư càng là cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, sử dụng lại là tuyệt học như Lục Mạch Thần Kiếm, rất nhanh đã đánh rơi hơn nửa số kiếm khí.

Nhưng vẫn có vài đạo kiếm khí rơi vào trong đám người.

Vai của Đoàn Duyên Khánh bị xuyên thủng.

Khô Vinh Đại Sư với tư cách là chủ lực ngăn cản càng bị trúng ba đạo kiếm khí.

Cánh tay, bắp đùi, phần bụng ba chỗ máu tươi chảy ra, cũng may cảnh giới đủ cao, trong gang tấc đã tránh được công kích chí mạng, lúc này chỉ là trọng thương.

Bản Quan, Bổn Tướng hai người cũng vì bảo vệ Đoạn Chính Minh, cánh tay bị kiếm khí gây thương tích.

Đám người Ngư Tiều Canh Độc cảnh giới thấp, không phải là mục tiêu chính nên ngược lại không bị bắn trúng.

A Di Đà Phật.

Thí chủ võ công cái thế, cũng xin hãy buông tha cho Đoàn Duyên

Khánh.

Thiên Long Tự trên dưới khắc cốt ghi tâm.

Khô Vinh Đại Sư điểm huyệt mấy vết thương trên người để cầm máu, sau đó chắp tay thi lễ nói.

Hắn biết chỉ một chiêu đã đánh cho đám người khó mà chống đỡ, nếu cố ý xuất thủ, không ai có thể sống sót rời đi.

Cũng không dám cố giữ thể diện gì đó, trực tiếp mở miệng cầu xin.

Bản tọa nói lời giữ lời, nếu không chết dưới Kiếm Nhị Thập Nhất của Bản tọa, liền cho hắn cơ hội sống sót.

Cố Hàn Uyên ngược lại không có ý định nhất định phải giết Đoàn Duyên Khánh, nếu hôm nay mạng hắn chưa tuyệt, tha thì cũng tha.

Khô Vinh Đại Sư thở phào nhẹ nhõm, lần nữa làm một cái phật lễ.

Sau này nơi nào có các hạ, Tứ Đại Ác Nhân tất sẽ nhượng bộ lui binh.

Đoàn Duyên Khánh cũng biết hôm nay chỉ là vận khí tốt, bị võ công của Cố Hàn Uyên làm cho kinh sợ, liền nhún nhường, trực tiếp mang theo Diệp Nhị Nương và Nhạc Lão Tam trốn đi.

Đao Bạch Phượng ánh mắt mờ mịt liếc nhìn Đoàn Duyên Khánh rời đi, thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn Chính Minh cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho Đoàn Chính Thuần không được trêu chọc đại địch như vậy.

Đoàn Chính Thuần uất ức gật đầu, hắn biết Cam Bảo Bảo là không thể quay về được nữa.

Đám người đến đây rồi rời đi.

Cam Bảo Bảo tuy có chút không cam lòng với kết quả này, nhưng nàng biết địa vị của mình trong lòng Cố Hàn Uyên không cao, cũng không dám cưỡng cầu.

Nàng nghĩ sẽ nhờ Chung Linh giúp đỡ cùng nhau cầu xin hắn.

Cam Bảo Bảo thu dọn di thể của Chung Vạn Cừu xong liền cùng Cố Hàn Uyên trở về Vạn Kiếp Cốc.

Chung Linh sau khi biết tin Chung Vạn Cừu qua đời từ Cam Bảo Bảo cũng rất thương tâm.

Tuy đã biết ông không phải là cha ruột của mình, nhưng tình cảm nuôi dưỡng hơn mười năm vẫn rất sâu đậm.

Sau đó Cố Hàn Uyên ở lại Vạn Kiếp Cốc để an ủi Chung Linh.

Liên tục bôn ba khiến Cố Hàn Uyên cũng có chút mệt mỏi, hắn nghỉ ngơi thật tốt vài ngày ở Vạn Kiếp Cốc.

Trong lúc đó, Chung Linh đã trao thân cho Cố Hàn Uyên.

Cố đại ca, ta thích huynh.

Cho dù huynh là người xấu, ta vẫn thích huynh.

Chung Linh dũng cảm hai tay ôm lấy cổ Cố Hàn Uyên.

Gỡ mặt nạ xuống, Cố Hàn Uyên ánh mắt ôn nhu, nhìn chăm chú vào Chung Linh đang như một con nai con hoảng sợ.

Ta cũng thích nàng.

Cố đại ca, huynh sẽ luôn thích ta chứ.

Chung Linh vẫn còn có chút sợ hãi về những chuyện xảy ra gần đây.

Cố Hàn Uyên không trả lời nữa, chỉ dùng chưởng phong thổi tắt ngọn nến.

Thiếu nữ như tinh linh trong rừng này đã nhảy vào lòng hắn, làm sao có lý do buông tay.

Cam Bảo Bảo vì chuyện trước đó, vẫn rất lo lắng Chung Linh có thể chấp nhận được hay không.

May mà Cố Hàn Uyên đối xử với Chung Linh vẫn rất ôn nhu, dù sao cũng không giống vợ người khác mà không biết đau lòng.

Nhưng Chung Linh tuy ngây thơ, nhưng dù sao cũng thông tuệ.

Mấy ngày nay Cam Bảo Bảo luôn tìm đủ mọi cớ để tìm nàng, nói chuyện phiếm vô bổ.

Thực tế ánh mắt lại thường xuyên liếc trộm về phía Cố Hàn Uyên, nàng cũng biết giữa hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Lại thêm vốn đã biết Cố Hàn Uyên là một người xấu, cho nên khi nhìn thấy hai người cùng nhau từ trong phòng đi ra cũng không quá kinh ngạc.

Đương nhiên bất mãn chắc chắn là khó tránh khỏi, một hồi lâu không thèm để ý đến Cố Hàn Uyên.

Chương 42

Nhưng dù sao tính tình cũng hoạt bát, không bao lâu lại ngọt ngào dính lấy hắn.

Cố Hàn Uyên ở Vạn Kiếp Cốc trải qua mấy ngày chỉ nguyện uyên ương không nguyện tiên.

Thuận tiện kiểm kê lại thu hoạch trước đó.

Đầu tiên là đánh giá mật thất cấp SS, 6000 phản phái điểm.

Ít hơn so với dự liệu một chút, tuy thao tác của hắn đã thêm không ít điểm, nhưng quan hệ giữa Cam Bảo Bảo và Đoàn Dự lại vòng vèo mấy khúc, cho nên mới có đánh giá này.

Nếu lúc đó là Đao Bạch Phượng thì có lẽ sẽ cao hơn một chút.

Sau đó là uy hiếp đám người bằng Kiếm Nhị Thập Nhất nhận được đánh giá cấp S, 2700 phản phái điểm.

Tình huống giống như lần trước với Không Trí, dùng Tứ Đại Ác Nhân ác danh vang dội để cọ danh vọng, lại thêm các tăng nhân Thiên Long Tự.

Danh tiếng của thân phận Vô Thiên bắt đầu lan truyền ra ngoài.

Có điểm phản diện, Cố Hàn Uyên quyết định đẩy nhanh tiến độ kế hoạch.

Tiêu tốn 8000 phản phái điểm để nâng cấp Cao cấp Khôi lỗi thuật lên thành Đỉnh cấp Khôi lỗi thuật.

Đỉnh cấp Khôi lỗi thuật đã có tính tự chủ nhất định, có thể dựa theo thiết lập của bản thể để đóng vai nhân vật, có thể tự chủ đối thoại, hoàn toàn không có sơ hở.

Cố Hàn Uyên cũng có thể tùy thời tiếp quản quyền khống chế khôi lỗi.

Chỉ cần không thu hồi, thời gian tồn tại là vĩnh cửu, hơn nữa không còn giới hạn khoảng cách.

Quan trọng nhất là có thể phân ra thêm một con rối.

Ở Hồ Điệp Cốc, khôi lỗi tạm thời không tiện chạy loạn, dù sao đã có tung tích của Tử Sam Long Vương Đại Ỷ Ty, mấy ngày này hẳn sẽ đến.

Nếu bây giờ phái khôi lỗi đó đi, đến lúc đó sẽ không kịp trở về.

May mà bây giờ có thể có thêm một con rối nữa.

Con rối này được đặt tên là khôi lỗi số 2.

Con trước là khôi lỗi số 1.

Khôi lỗi số 2 được phái đi Tùy quốc.

Tùy quốc có thể nói là quốc gia hỗn loạn nhất hiện nay, các nơi phản loạn, sơn trại san sát.

Có thể nói là nơi thích hợp nhất để lập nghiệp.

Trước đây vẫn chưa đến Tùy quốc, ngoài việc chỉ có một con rối, tạm thời không rảnh tay, nguyên nhân chủ yếu là quá xa, từ Đại Lý đến Tùy quốc coi như là từ cực tây chạy đến cực đông.

Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không làm chuyện đi đường như vậy.

Cho nên sau khi có khôi lỗi số 2, hắn liền giao công việc khổ sai này cho nó.

Sau khi phái khôi lỗi số 2 đi, không bao lâu sau, hạ nhân của Vạn Kiếp Cốc được phái đi tìm hiểu tin tức đã trở về báo cáo.

Thổ Phiên Quốc Sư Cưu Ma Trí một đường giảng kinh thuyết pháp hướng về Thiên Long Tự của Đại Lý.

Cưu Ma Trí sau đó không lâu sẽ đến Tống quốc khiêu chiến cao thủ, với sự phô trương của hắn, hắn sẽ trở thành công cụ tốt nhất để Cố Hàn Uyên cọ danh vọng.

Trong phòng của Cam Bảo Bảo, Chung Linh có chút khó xử hỏi: Vô Thiên ca ca, thật sự muốn đi gặp cha ta Đoàn Chính Thuần sao.

Mấy ngày nay cuộc sống của Cam Bảo Bảo tuy mỹ mãn, cả người như trẻ ra mười tuổi.

Nhưng đối với nàng mà nói, nơi bất mãn nhất chính là Cố Hàn Uyên từ trước đến nay đều không cho nàng nhìn thấy chân dung.

Ngược lại là từ chỗ Chung Linh nói bóng nói gió, Cố Hàn Uyên trông rất tuấn lãng, Vô Thiên cũng không phải tên thật của hắn.

Cam Bảo Bảo biết Cố Hàn Uyên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nàng, cho nên mấy ngày nay đặc biệt ra sức.

Chung Linh ngược lại vẫn nhớ không được tiết lộ thân phận của Cố Hàn Uyên, nhưng dù sao đẳng cấp cũng kém Cam Bảo Bảo không ít, cho nên vẫn bị dò ra không ít thứ.

Cố Hàn Uyên cũng không sao cả, nếu bị phát hiện thì nhiều nhất chỉ có chút phiền phức mà thôi.

Thực ra mà nói, Cố Hàn Uyên đối với Cam Bảo Bảo tuy không có tình ý gì, nhưng gần đây cũng ôn nhu không ít, vì vậy cảm giác trải nghiệm của nàng cũng tốt hơn nhiều.

Coi như thật sự bị phát hiện thân phận thật, hắn cũng có lòng tin khống chế nàng.

Chẳng qua là cảm thấy không cần thiết mà thôi.

Vô Thiên đã có ý định này, vậy Linh Nhi con đi một chuyến đi.

Đoàn Chính Thuần dù sao cũng là cha ruột của con.

Cam Bảo Bảo ngược lại không còn kiêng kỵ nữa.

Huống hồ mấy ngày nay quan hệ của hai người họ tốt hơn rất nhiều, thường xuyên nói chuyện riêng tư với nhau, mỗi lần đều chọc cho Chung Linh mặt đỏ tai mang.

Cuối cùng Chung Linh vẫn đồng ý.

Khi Cố Hàn Uyên mang theo Chung Linh đến Trấn Nam Vương phủ, sau khi thông báo, trong phủ một trận náo loạn.

Không bao lâu sau, Đoàn Chính Thuần miễn cưỡng tươi cười dẫn Đao Bạch Phượng và Đoàn Dự ra nghênh đón.

Coi như không muốn gặp Cố Hàn Uyên, cũng phải nể mặt Chung Linh.

Nào có chuyện con gái ruột đến cửa lại chặn ngoài cửa.

Mộc Uyển Thanh cũng không rời đi cùng mẹ nàng là Tần Hồng Miên, mấy ngày nay cũng ở tại Trấn Nam Vương phủ.

Vốn dĩ nàng nghe Cố Hàn Uyên đến còn rất vui, nhưng khi biết hắn mang theo Chung Linh cùng đi thì mặt liền đen lại, cho nên cũng không ra đón.

Chuyện xảy ra ở Vạn Kiếp Cốc ngày đó cũng chưa hoàn toàn truyền đến Trấn Nam Vương phủ.

Tin tức truyền ra chỉ có Chung Vạn Cừu bị Đoàn Duyên Khánh giết chết, Cố Hàn Uyên một chiêu làm trọng thương đám người.

Còn chuyện trong mật thất đều bị giấu đi, cho nên Mộc Uyển Thanh cũng không rõ lúc đó còn có tình huống như vậy.

Kể cả Đoàn Dự cũng vì không biết tình hình cụ thể, nghe Cố Hàn Uyên đến còn rất vui.

Ngày đó ở Vạn Kiếp Cốc tuy có xung đột, nhưng người bị thương chủ yếu vẫn là Đoàn Duyên Khánh và cao tăng Thiên Long Tự, người thân của Đoàn Dự không có ai bị gì.

Đoàn Chính Thuần tuy e ngại võ lực của Cố Hàn Uyên không dám từ chối hắn đến thăm, nhưng muốn hắn có sắc mặt tốt thì cũng quá khó.

Cho nên tuy dẫn mọi người ra nghênh đón, nhưng lại im lặng không nói.

Nhiều nhất là nhìn con gái Chung Linh của mình hai lần.

Đoàn Chính Thuần nhìn Chung Linh giống Cam Bảo Bảo đến bảy tám phần, trong lòng lại cảm thấy đau.

Vô Thiên tiên sinh, mấy ngày không gặp, ngược lại càng thêm anh tư hiên ngang.

Đoàn Dự vẻ mặt vui mừng tiến lên ân cần hỏi thăm.

Cố Hàn Uyên vẫn là một thân huyền y, nhưng kiểu dáng, hoa văn, cách may đều cao cấp hơn không ít.

Là do Cam Bảo Bảo cố ý chuẩn bị cho hắn.

Đúng là người đẹp vì lụa, Cố Hàn Uyên chỉ thay một bộ quần áo khác, khí chất đã khác biệt rất nhiều.

Dù vì mặt nạ Tu La mà trông có vẻ âm lãnh quỷ dị, nhưng vẫn cho người ta cảm giác hạc giữa bầy gà.

Quá khen rồi.

Đoàn tiểu huynh đệ ngược lại tinh thần tốt hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên tùy ý phụ họa, sự chú ý tập trung vào Đao Bạch Phượng sau lưng Đoàn Chính Thuần.

Không giống như trang phục ni cô trước đó, sau khi thay váy trắng, nàng trông thanh lệ thoát tục, bớt đi chút xuất trần, thêm vài phần phong vận.

Cố Hàn Uyên nở một nụ cười quỷ dị dưới lớp mặt nạ.

Đoàn Chính Thuần không biết tại sao lại có cảm giác lạnh sống lưng, thậm chí hoài nghi là do bị kích thích trước đó nên bị nhiễm phong hàn.

Linh Nhi, đã lâu không gặp.

Đoàn Dự cũng chào hỏi Chung Linh, vì đã nghe qua cái gọi là chân tướng, cho nên bây giờ hoàn toàn coi Chung Linh là em gái của mình.

Thực ra hắn tỏ ra thân thiết với Cố Hàn Uyên cũng có một phần là coi hắn là em rể.

Đáng tiếc Đoàn Dự coi hắn là anh rể, Cố Hàn Uyên lại muốn làm cha hắn.

Sau khi mọi người hàn huyên, Cố Hàn Uyên và Chung Linh được mời vào Trấn Nam Vương phủ.

Chương 43

Mộc cô nương, lại gặp mặt rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy Mộc Uyển Thanh liền lên tiếng chào hỏi trước, bằng không trông cậy vào nàng tiểu thư kiêu ngạo này nói chuyện trước thì đúng là người si nói mộng.

Ừm.

Mộc Uyển Thanh đáp lại rất lạnh nhạt, nhất là khi nhìn thấy Chung Linh đang khoác tay Cố Hàn Uyên, ánh mắt lại càng lạnh thêm vài phần.

Đoàn Chính Thuần ngược lại đột nhiên có chút cảnh giác.

Tuy Mộc Uyển Thanh đáp lại rất lạnh nhạt, nhưng xuất phát từ trực giác của Hải Vương, giữa hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó là một màn Đoàn Chính Thuần như đề phòng trộm ngăn cản hai người ở chung.

Ngược lại vì vậy mà hóa giải không ít sự xấu hổ trên trường diện do hắn ban đầu không nói lời nào.

Còn Đao Bạch Phượng thì vẫn trầm mặc, tựa như bất mãn với Chung Linh.

Sau đó là Đoàn Chính Thuần thiết yến khoản đãi Cố Hàn Uyên.

Trong bữa tiệc, Cố Hàn Uyên cũng nói ra mục đích bề ngoài của mình.

Hắn và Chung Linh lưỡng tình tương duyệt, tìm đến Đoàn Chính Thuần, người cha vợ hờ này làm chứng.

Sau khi Đoàn Chính Thuần nghe xong, vẻ mặt như ăn phải ruồi chết.

Nhưng ván đã đóng thuyền, hắn còn có thể làm gì.

Chỉ có thể mặt xanh mét mà chấp nhận.

Mà nghe đến đây, Mộc Uyển Thanh làm đổ bát trên bàn, cũng xanh mặt, không nói một lời rời khỏi chỗ ngồi.

Bầu không khí lập tức trở nên lúng túng.

Đoàn Chính Thuần cảm thấy chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Mộc Uyển Thanh hầu như có thể chắc chắn.

Lúc này hắn dùng vẻ mặt phòng sói mà nhìn y.

Cố Hàn Uyên không có biểu hiện gì.

Chung Linh có chút nghi ngờ nhìn mặt nạ của hắn, dường như muốn tìm kiếm điều gì đó từ đôi mắt lãnh đạm kia.

Đáng tiếc nhìn hồi lâu cũng chẳng thu được gì, ngược lại càng thêm kiên định với suy nghĩ trong lòng.

Cuối cùng, Chung Linh đề nghị rằng đã lâu không trò chuyện tử tế với Mộc Uyển Thanh, vì vậy dự định tối nay sẽ ở lại Trấn Nam Vương phủ, ngủ trong phòng của Mộc Uyển Thanh.

Đoàn Chính Thuần đương nhiên không phản đối, thậm chí còn có ý định mượn Chung Linh để vãn hồi trái tim Cam Bảo Bảo.

Nếu Cố Hàn Uyên biết được, hắn chỉ biết nói một câu: Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Tuy nhiên, ngay lúc Đoàn Chính Thuần định tìm cớ để Cố Hàn Uyên một mình trở về, Đoàn Dự lại mở miệng giữ hắn lại.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng đã cứu hắn ba lần, lại là em rể của hắn, nên hắn muốn nhân cơ hội này để bày tỏ lòng cảm tạ.

Cố Hàn Uyên vốn có ý định ở lại, tự nhiên thuận theo lời Đoàn Dự mà đáp ứng.

Đoàn Chính Thuần nhìn đứa con trai đang tươi cười, nhiệt tình mời rượu Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy có một đứa con trai ngu ngốc như vậy cũng chẳng cần nữa.

Tiệc rượu kết thúc.

Đoàn Chính Thuần lại ranh mãnh tự đổi cho mình một căn phòng gần phòng của Mộc Uyển Thanh, lấy cớ là phải bồi dưỡng tình cảm với các con gái, nếu trò chuyện quá muộn thì sẽ ngủ luôn trong phòng mới đổi.

Đồng thời, hắn còn sắp xếp phòng của Cố Hàn Uyên ở một nơi gần như là góc chéo của vương phủ.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, với võ công của Cố Hàn Uyên, nếu thực sự muốn làm gì đó, khoảng cách ngắn ngủi này liệu có ý nghĩa gì chăng.

Đêm đã khuya.

Mộc Uyển Thanh và Chung Linh cuối cùng cũng không chịu nổi Đoàn Chính Thuần ở trong phòng nói những lời vô bổ, liền trực tiếp đuổi hắn ra ngoài.

Nhất là trước khi ra cửa, hắn còn cố ý dặn dò ban đêm có người gõ cửa nhất định không được mở, khiến cả hai vô cùng cạn lời.

Đợi sau khi đuổi Đoàn Chính Thuần ra khỏi phòng, Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy bộ dạng của đối phương, hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Mộc tỷ tỷ, cảm giác chúng ta như đã rất lâu không gặp vậy.

Chung Linh lên tiếng trước.

Đúng vậy.

Mộc Uyển Thanh cũng cảm khái.

Nàng nhớ lần trước gặp mặt, nàng còn vì chuyện bị nhìn trộm mà giận dỗi Cố Hàn Uyên, không ngờ bây giờ người nàng nghĩ đến nhiều nhất cũng là hắn.

Kỳ thực thời gian không dài, chỉ mới qua vài ngày, nhưng vì xảy ra quá nhiều chuyện, khó tránh khỏi có cảm giác như đã qua mấy kiếp.

Rõ ràng trước khi gặp Cố Hàn Uyên, Mộc Uyển Thanh vẫn một lòng muốn gả cho Đoàn Dự, người đã tháo khăn che mặt của nàng.

Nhưng rồi trước tiên là bị chiếm tiện nghi, sau đó lại bị nhìn sạch sẽ.

Tiếp đến, thân thế bị phơi bày, nàng và Đoàn Dự cũng không còn khả năng.

Ở trên vách núi tuy rất đau lòng, nhưng lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Sau khi được Cố Hàn Uyên khai thông, nàng đã xác định trong lòng mình có hình bóng của đối phương.

Không phải vì chuyện buồn cười tháo khăn che mặt là phải gả, mà là bị hắn mạnh mẽ xông vào.

Lúc bị nhốt trong mật thất cùng Đoàn Dự, nếu nàng thích Đoàn Dự thì tuyệt đối không thể có suy nghĩ tuyệt vọng.

Lúc đó, Mộc Uyển Thanh đã hạ quyết tâm, nếu đám người Đoàn Diên Khánh thực sự ép nàng và Đoàn Dự xảy ra chuyện gì đó, nàng sẽ tự sát.

Không vì điều gì khác, chỉ là không muốn Cố Hàn Uyên cuối cùng xem thường nàng.

Kết quả lại là Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống cứu nàng.

Dù lúc đó hắn đổ tội cho Hắc Mân Côi, nhưng trong lòng nàng cảm động bao nhiêu chỉ có mình Mộc Uyển Thanh mới hiểu rõ.

Chỉ vì một câu của Cố Hàn Uyên độ co dãn không tệ, tiếp tục rèn luyện, mấy ngày nay nàng không hề lơ là luyện võ, hơn nữa còn chú trọng rèn luyện vòng eo.

Thậm chí còn khiến Đoàn Chính Thuần hiểu lầm rằng nàng chăm chỉ tập võ.

Dù đã sớm biết Cố Hàn Uyên và Chung Linh là một đôi, nàng lại bất giác xem nhẹ điều đó, nhưng khi thực sự thấy hai người đến cửa, trong lòng nàng lại tràn đầy thất vọng.

Cảm giác như mình vĩnh viễn chậm hơn người khác một bước, luôn luôn gặp phải duyên trời định, giống như bị cả thế giới trêu đùa.

Chung Linh thấy Mộc Uyển Thanh chìm vào hồi tưởng, dáng vẻ thất thần mất mát thì cũng đoán được bảy tám phần.

Một bên thầm mắng trong lòng Cố ca ca thật là tên đại bại hoại, một bên không nhịn được mở miệng hỏi: Mộc tỷ tỷ, tỷ thích Vô Thiên ca ca đúng không.

Mộc Uyển Thanh nào ngờ Chung Linh lại đột nhiên hỏi một câu sắc bén như vậy, kinh ngạc đến luống cuống tay chân, cuối cùng chỉ có thể đỏ mặt phản bác: Làm gì có.

Ta sao có thể thích tên kia chứ.

Thế công thẳng thắn của Chung Linh cũng là học từ Cố Hàn Uyên.

Nghe lời Mộc Uyển Thanh, nàng chỉ biết trợn mắt.

Mộc tỷ tỷ, tỷ tốt xấu gì cũng đừng đỏ mặt như vậy mà nói câu đó nữa, như thế mới có chút sức thuyết phục.

Nghe vậy, Mộc Uyển Thanh vô thức đưa tay che mặt.

Quả nhiên nóng ran.

Trầm mặc một lát, nàng rũ mắt xuống.

Linh Nhi, ta có phải rất vô sỉ không.

Rõ ràng biết các ngươi là tình lữ lưỡng tình tương duyệt, mà vẫn thích hắn.

Không đâu.

Chung Linh lắc đầu.

Vô Thiên ca ca là một kẻ xấu, nhưng cái xấu đó lại khiến người ta không nhịn được mà muốn tìm hiểu hắn, muốn lột bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng của hắn, tò mò muốn biết liệu hắn có sự dịu dàng đặc biệt của riêng mình hay không.

Lúc nói câu này, hai mắt Chung Linh sáng ngời rực rỡ, bởi vì đây cũng là hình dung chân thực của nàng.

Mộc Uyển Thanh nhìn biểu cảm của Chung Linh, nghe lời nàng nói, chỉ cảm thấy vô cùng đồng tình, cũng càng thêm vô cùng ngưỡng mộ.

Trước kia Chung Linh ngây thơ đáng yêu, thực ra lá gan không lớn.

Nhưng bây giờ nàng lại rạng rỡ như ánh mặt trời.

Tựa như một tinh linh trong rừng không sợ hãi chạy về phía mặt trời.

Mộc Uyển Thanh đột nhiên lại có chút tự ti, cảm thấy Cố Hàn

Uyên thích Chung Linh là chuyện đương nhiên.

Còn nàng lại tùy hứng cực đoan, chỉ gây thêm phiền phức.

Chương 44

Chung Linh nhìn biểu cảm của Mộc Uyển Thanh thì còn không biết nàng đang nghĩ gì.

Mộc tỷ tỷ, Vô Thiên ca ca đã nói với Linh Nhi về tỷ đó.

Chắc chắn không nói lời gì tốt đẹp đâu nhỉ.

Mộc Uyển Thanh biểu cảm khổ sở, dù sao cũng là nói về một người phụ nữ khác với người phụ nữ của mình, làm sao có lời tốt đẹp được.

Vô Thiên ca ca lúc mới gặp đã nói Mộc tỷ tỷ là thủy mộc thanh hoa, uyển hề thanh dương.

Lúc đó Linh Nhi còn tự ti vì dung mạo không bằng Mộc tỷ tỷ đâu.

Sau này huynh ấy còn nói Mộc tỷ tỷ tuy vẻ ngoài lạnh lùng tùy hứng, nhưng thực ra ngoài cứng trong mềm, hồn nhiên ngây thơ, đơn thuần lương thiện, thông tuệ lanh lợi.

Chung Linh nhớ lại mấy hôm trước lúc hỏi Cố Hàn Uyên trong phòng, còn trêu ghẹo hắn khi nhắc đến Mộc Uyển Thanh thì phản ứng rất lớn.

Tuy rằng hắn đã đưa ra đánh giá rất đúng trọng tâm.

Sau đó Chung Linh lại bị dạy dỗ một trận tơi bời.

Vì nhớ lại quá trình bị dạy dỗ, nên mặt Chung Linh giờ có chút ửng hồng.

Mộc Uyển Thanh nghe lời Chung Linh thì vô cùng kinh ngạc, còn mang theo chút không thể tin nổi.

Vô Thiên hắn thực sự nói như vậy sao.

Ta đâu có tốt như vậy.

Ân, cho nên Linh Nhi biết Vô Thiên ca ca chắc chắn có ý với Mộc tỷ tỷ.

Nhưng tại sao Linh Nhi lại nói cho ta biết những điều này.

Chẳng lẽ không sợ ta tranh giành Vô Thiên với muội sao.

Mộc Uyển Thanh vừa ngượng ngùng vừa nghi hoặc.

Bởi vì Vô Thiên ca ca là một kẻ rất xấu, loại rất xấu.

Linh Nhi không ngăn cản được huynh ấy, cũng không thể độc chiếm huynh ấy.

Nhưng càng không hy vọng Mộc tỷ tỷ sau này phải hối hận.

Muốn được Vô Thiên ca ca công nhận là rất khó, khó hơn Mộc tỷ tỷ tưởng tượng nhiều.

Nếu không được công nhận thì thà đừng thích huynh ấy còn hơn.

Chung Linh cảm thấy tình cảm của Cố Hàn Uyên thực ra rất keo kiệt, hoặc là được hắn công nhận, được hắn yêu thương, hoặc là chỉ trở thành đồ chơi.

Đây là kết luận nàng rút ra sau mấy ngày quan sát gần gũi.

Cam Bảo Bảo gần đây nỗ lực đến mức Chung Linh nhìn cũng thấy xấu hổ, trong sinh hoạt thường ngày lại càng răm rắp nghe lời, chăm sóc từng li từng tí.

So với Chung Vạn Cừu trước kia, chỉ cảm thấy chênh lệch giữa người với người có khi còn lớn hơn giữa người với chó.

Thế nhưng vẫn không thể làm Cố Hàn Uyên tháo mặt nạ xuống.

Sự đối xử chênh lệch như vậy thậm chí làm Chung Linh trong lòng có chút sợ hãi, liệu mình có thực sự đáng để hắn tin tưởng không.

Vì vậy, tối nay đến khuyên bảo Mộc Uyển Thanh, ngoài việc hy vọng Mộc Uyển Thanh bớt đi đường vòng, nhiều hơn nữa là hy vọng có người có thể giúp nàng chia sẻ một ít áp lực.

Mộc Uyển Thanh tuy có chút không hiểu tại sao, nhưng có thể nghe ra Chung Linh đang nghĩ cho nàng, trong lòng cảm động đồng thời lại càng thêm tò mò.

Hai người trò chuyện ngày càng sâu hơn.

Lúc này, Cố Hàn Uyên không biết hai người trong phòng Mộc Uyển Thanh đang nói gì.

Cũng không biết áp lực trong lòng Chung Linh.

Hắn đang ẩn mình di chuyển trong đêm khuya vắng lặng.

Với tu vi cảnh giới và khinh công hiện tại của hắn, Trấn Nam Vương phủ nhỏ bé này thật sự như chốn không người.

Trên đường đi, hắn tránh được các thị vệ tuần đêm, đến được hậu viện.

Hậu viện toàn là những nha hoàn thị nữ không biết võ công, càng không thể phát hiện ra hắn.

Vì trước đó đã hỏi dò Đoàn Dự, nên hắn dễ dàng tìm được phòng của Đao Bạch Phượng.

Đao Bạch Phượng và Đoàn Chính Thuần tuy đã ở riêng nhiều năm, sau này còn dọn đến Ngọc Hư Quan, nhưng trong vương phủ vẫn giữ lại phòng của Đao Bạch Phượng, hơn nữa còn ở ngay sát vách phòng Đoàn Chính Thuần.

Nếu Đoàn Chính Thuần không đổi phòng thì rất dễ phát hiện động tĩnh.

Vì tai mắt Cố Hàn Uyên rất tinh tường, nên vừa đến ngoài cửa phòng Đao Bạch Phượng đã nghe thấy âm thanh khiến hắn có vẻ mặt cổ quái.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, người trong phòng hiển nhiên vì quá bận rộn nên không hề phát giác.

Tuy nhiên, hắn cũng không có ý khinh thường Đao Bạch Phượng.

Dù sao tính tuổi Đoàn Dự cũng đã gần hai mươi năm, lại quanh năm giận dỗi Đoàn Chính Thuần mà dọn đến Ngọc Hư Quan.

Kết quả khó khăn lắm mới dọn về được mấy ngày, lại toàn là chuyện phiền lòng.

Đầu tiên là mấy người tình của Đoàn Chính Thuần đại náo Trấn Nam Vương phủ, Đoàn Dự còn suýt nữa thành hôn với Mộc Uyển Thanh.

Tiếp đến, ở Vạn Kiếp Cốc lại không ngờ đụng phải người nàng không muốn gặp nhất là Đoàn Diên Khánh.

Sau đó là chuyện của Cam Bảo Bảo, khiến nàng vừa khoái ý, lại vừa cô đơn.

Khoái ý vì chuyện này còn hả giận hơn việc nàng tìm đến Đoàn Diên Khánh để trả thù Đoàn Chính Thuần trước đây.

Lại cô đơn vì sau khi Cam Bảo Bảo xuất hiện, vẻ mặt lại tràn đầy hạnh phúc mãn nguyện.

Còn giận hận Đoàn Chính Thuần dù đã như vậy vẫn còn tình cũ chưa dứt với Cam Bảo Bảo, cố gắng vãn hồi mà không biết quay đầu nhìn nàng một cái.

Ngoài ra, lúc đó nghe Chung Vạn Cừu miêu tả, khó tránh khỏi có chút liên tưởng.

Trớ trêu thay, ban ngày hôm nay lại gặp được nhân vật chính, tâm tư cũng có chút rối loạn, cuối cùng chỉ có thể giả vờ bất mãn với sự tồn tại của Chung Linh để nói ít đi.

May mà Đoàn Chính Thuần cũng không nghi ngờ gì.

Đến tối, muốn giải quyết nỗi cô đơn cũng là điều có thể hiểu được.

Chờ Cố Hàn Uyên xem xong một màn kịch hay mới lên tiếng nói: Vương phi quả là có nhã hứng.

Giọng nói đột ngột vang lên làm Đao Bạch Phượng sợ hết hồn.

Cố Hàn Uyên nhìn món đồ chơi rơi xuống đất, tò mò hỏi một câu: Vương phi có thể cho Bản tọa biết món đồ này làm bằng vật liệu gì không.

Toàn thân trắng nõn, sờ vào trơn láng, là ngà voi.

Hay là sừng tê giác.

Chỉ có thể nói trí tuệ của người lao động là vô cùng, ở thời đại đó đã có thứ này, làm còn rất sinh động.

Đao Bạch Phượng miễn cưỡng dùng chăn bông che lại, nhìn thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên, lại thêm lời nói vừa rồi, hiển nhiên là hắn đã ở đây không ít thời gian.

Trong phút chốc, nàng quả thực xấu hổ và tức giận muốn chết.

Vô Thiên.

Ngươi tại sao lại ở đây.

Chẳng lẽ không sợ ta gọi người sao.

Vẻ mặt nghiêm nghị của nàng vẫn không che giấu được sự kinh hoàng.

Bản tọa ngược lại thật tò mò, tình hình lúc này, rốt cuộc là Bản tọa sợ bị người nhìn thấy hay là Vương phi sợ bị người nhìn thấy.

Cố Hàn Uyên không hề sợ hãi.

Ngươi rốt cuộc có mục đích gì.

Nếu không có chuyện gì thì mời ra ngoài.

Đao Bạch Phượng quả nhiên chột dạ, không dám nói gì thêm về việc gọi người.

Vốn là có chính sự muốn bàn với Vương phi, chỉ là không ngờ lại được xem một màn kịch hay trước.

Nên tính là lời rồi.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, cười vi diệu nói.

Chính sự.

Đao Bạch Phượng mới không tin lời Cố Hàn Uyên nói, chính sự mà phải nửa đêm chạy vào phòng nàng để bàn sao.

Coi nàng là đứa trẻ ba tuổi à.

Bản tọa tình cờ nghe được một câu vừa như thơ không phải thơ, vừa như kệ không phải kệ: Thiên Long Tự ngoại, bồ đề thụ hạ, hóa tử lạp thác, quan âm trường phát Ngoài Thiên Long Tự, dưới cây bồ đề, gã ăn mày lôi thôi, Quan Âm tóc dài.

Giọng của Cố Hàn Uyên dường như có chút xa xăm, lại tựa như có chút quỷ dị.

Đao Bạch Phượng nghe hắn nói xong, sắc mặt đại biến, khuôn mặt vốn đang ửng hồng trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Sau đó Bản tọa nhất thời hiếu kỳ liền điều tra một chút, lại phát hiện ra một bí mật lớn.

Không ngờ Đoàn Chính Thuần cả đời phong lưu, kết quả lại là nuôi con cho kẻ thù.

Cố Hàn Uyên không hề vòng vo với Đao Bạch Phượng, trực tiếp lật bài ngửa.

Lúc này, Đao Bạch Phượng đã có chút hoảng hốt, cũng không còn sức nắm chặt chăn bông.

Cố Hàn Uyên cũng có chút thán phục, trong đêm tối mà vẫn như tỏa ra ánh sáng trắng, xứng danh Bạch Ngọc Quan Âm.

Chương 45

Bản tọa tuy không quan tâm đến cảm nhận của Đoàn Chính Thuần, nhưng chuyện này một khi phơi bày ra ngoài, đối với Vương phi và Đoàn Dự tiểu huynh đệ đều là tổn thương rất lớn.

Bản tọa cũng không phải là đại ác nhân gì, chỉ cần Vương phi đồng ý điều kiện của Bản tọa, tự nhiên có thể giữ kín bí mật này.

Đao Bạch Phượng tuy trực giác Cố Hàn Uyên không có ý tốt, nhưng người chết đuối sẽ không quan tâm mình vớ được cọng rơm hay không.

Ngươi có điều kiện gì.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn món đồ trên đất, cười đầy ẩn ý.

Bản tọa chỉ hy vọng Vương phi có thể nói xem món đồ chơi này có dễ dùng hơn Bản tọa không.

Đao Bạch Phượng nghe xong, sắc mặt vốn đã dịu đi lại lần nữa trở nên khó coi.

Đây là mục đích của ngươi.

Đây là hợp tác cùng có lợi không phải sao.

Đồ vật không có nhiệt độ thì có gì thú vị chứ.

Đôi mắt lộ ra qua lớp mặt nạ của Cố Hàn Uyên đầy ý vị sâu xa.

Vô sỉ.

Đao Bạch Phượng tỏ vẻ chống cự.

Cố Hàn Uyên phát ra một tiếng cười tà mị quen thuộc.

Vương phi, ngươi cũng không muốn Đoàn Chính Thuần biết Đoàn

Dự không phải con ruột của hắn chứ.

Câu nói này đã phá tan nội tâm của Đao Bạch Phượng.

Bí mật giấu kín nhiều năm bị phơi bày dưới ánh mặt trời, khiến nàng như con nhím lật ngửa bụng, không còn phòng bị nữa.

Nàng giận dữ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Ngươi thắng rồi.

Nói xong, nàng dứt khoát vén chăn bông lên.

Động tĩnh trong phòng dần lớn lên, đáng tiếc Đoàn Chính Thuần đã dọn đi khỏi phòng bên cạnh, hoàn toàn không hay biết gì.

Ngươi chính là đối xử với Cam Bảo Bảo như vậy sao.

Còn chưa đến mức đó.

Ta muốn giống như nàng.

Không, ta muốn còn mạnh hơn nàng Vương phi, người chắc chứ.

Chờ đã.

Ta đổi ý rồi.

Hỗn đản.

Lúc này, Đoàn Chính Thuần vì chuyện của Cam Bảo Bảo, Chung Linh và Mộc Uyển Thanh mà không ngủ được.

Hắn mở cửa sổ ra.

Nhìn gốc cây to xanh biếc bên ngoài viện được ánh trăng chiếu rọi, tâm trạng phiền não cũng dịu đi không ít.

Gốc cây to này mọc thật tốt.

Ngày hôm sau, ngoại trừ Đoàn Dự ra, mọi người đều dậy rất muộn.

Nguyên nhân của Đoàn Chính Thuần là đơn giản nhất, mất ngủ.

Mộc Uyển Thanh và Chung Linh dậy khá sớm, đêm qua các nàng nói chuyện đến rất khuya, Chung Linh thậm chí còn nói rất nhiều chuyện riêng tư.

Đương nhiên, nội dung về Cam Bảo Bảo thì chưa nói, nàng sợ Mộc Uyển Thanh không chấp nhận được.

Đao Bạch Phượng mãi đến trưa mới xuất hiện trước mặt mọi người, sắc mặt hồng nhuận, tựa như đóa hoa khô héo đã lâu nay được tưới mưa móc, kiều diễm ướt át.

Còn Cố Hàn Uyên là vì kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài, cũng tiêu hao không ít thể lực.

Rốt cuộc là người đã ở một mình lâu nhất, cho dù có Tố Nữ Kinh trong người, cũng suýt nữa không chống đỡ nổi.

Nói không chừng Đoàn Chính Thuần sở dĩ bỏ mặc người vợ đẹp trong nhà mà phải ra ngoài tìm hoa dại, chính là vì thân thể không kham nổi.

Tuy nhiên, hắn cũng có chút hiểu tại sao Đao Bạch Phượng không thể sinh cho Đoàn Chính Thuần một đứa con nào.

Dù sao có người nói, nếu bên nữ quá ưu việt, bên nam sẽ đặc biệt yếu, đều bị hút cạn.

Ngược lại, khi đối mặt với Đoàn Diên Khánh, trong lòng nàng tràn đầy hận thù, chỉ là vì trả thù, vì vậy mới có Đoàn Dự.

Cố Hàn Uyên tự bào chữa vẫn là có thể chấp nhận được.

Trong bữa cơm, sự đối lập của ba người thực sự rất rõ ràng.

Cố Hàn Uyên thần thái sáng láng, Đao Bạch Phượng rạng rỡ, Đoàn Chính Thuần thần tình tiều tụy.

Chung Linh nhìn trạng thái vô cùng quen mắt của Đao Bạch Phượng, đôi mắt đẹp của nàng quét qua lại giữa nàng và Cố Hàn Uyên mấy lần.

Cuối cùng không nhịn được vẫn len lén hỏi một câu.

Kết quả bị Cố Hàn Uyên nắm mũi ra hiệu bằng ánh mắt hay là tối nay muội cùng đến nhé. làm nàng sợ đến chạy mất dép.

Dù sao những gì trải qua mấy ngày trước đã cho nàng hiểu rõ, một mình nàng và hai người là hoàn toàn khác nhau.

Một mình nàng thì Cố Hàn Uyên sẽ quan tâm đến cảm nhận của nàng, rất dịu dàng.

Nếu thêm một người nữa, thì lực đạo sẽ không dễ khống chế.

Tuy nhiên, Chung Linh vì vậy lại bắt đầu rối rắm không biết có nên đẩy Mộc Uyển Thanh vào hố lửa hay không.

Đoàn Chính Thuần thì lại có chút không hiểu tại sao.

Dù sao hắn và Đao Bạch Phượng ngay cả lúc nồng nàn nhất cũng chưa từng có thái độ như vậy.

Nhưng khi hắn định lại gần thì bị Đao Bạch Phượng vẻ mặt ghét bỏ đuổi đi.

Không còn cách nào, Đoàn Chính Thuần đành phải tiếp tục sự nghiệp phòng sói của mình, canh chừng bên Mộc Uyển Thanh, lo lắng không cẩn thận lại mất thêm một cô con gái.

Quả thực có hiệu quả rõ rệt, Mộc Uyển Thanh mấy lần muốn tiến lên bắt chuyện với Cố Hàn Uyên đều bị hắn ngăn cản.

Khó khăn lắm mới có được công lược từ Chung Linh mà lại không có đất dụng võ.

Nội dung nửa đêm sau đã bị nàng có chọn lọc quên đi, điều đó đối với nàng vẫn còn quá sớm.

Cố Hàn Uyên và Chung Linh cứ như vậy tạm thời ở lại Trấn Nam Vương phủ.

Liên tục ba ngày như vậy, Đoàn Dự vì ban ngày không thấy ai nên đã đến Thiên Long Tự xem kinh phật, nghe các vị đại sư giảng pháp.

Khô Vinh Đại sư vì phải dưỡng thương nên không gặp được.

Mộc Uyển Thanh và Chung Linh vì những gì cần nói đã nói hết từ hai ngày trước, nên tối qua ngủ rất ngon, dậy từ rất sớm.

Xuất phát từ tò mò, họ cũng theo Đoàn Dự đến Thiên Long Tự tham quan.

Tống quốc và Tùy quốc không cấm phụ nữ vào chùa miếu, chỉ có Minh quốc và Thanh quốc mới cấm.

Mà Đại Lý là tiểu đệ phụ thuộc của Tống quốc, rất nhiều tập tục đều tương tự.

Vì vậy, Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đến Thiên Long Tự cũng không có gì kiêng kỵ.

Đoàn Chính Thuần thì má hóp lại, quầng mắt đen đậm đến mức có thể đưa thẳng vào vườn thú.

Hai ngày trước còn có tinh thần dây dưa với Đao Bạch Phượng ngày càng xinh đẹp, nhưng đến ngày thứ ba thì hoàn toàn không còn sức lực.

Đao Bạch Phượng ngược lại ngày càng dậy muộn.

Mà Cố Hàn Uyên thì ngày càng dậy sớm.

Bởi vì hắn lại tốn 4000 phản phái điểm để mua tầng thứ năm và tầng thứ sáu của Tố Nữ Kinh, nên đã thành thạo hơn nhiều.

Đương nhiên hôm nay hắn vẫn dậy muộn hơn Chung Linh và Mộc Uyển Thanh một chút, dù sao lúc về phòng trời cũng đã gần sáng.

Tuy nhiên, số phản phái điểm từ Đao Bạch Phượng cũng đã bị vắt gần cạn.

Ngày đầu tiên đánh giá cấp S, 3300 phản phái điểm. ngày thứ hai đánh giá cấp A, 1600 phản phái điểm. ngày thứ ba đánh giá cấp B, 700 phản phái điểm.

Tình hình giảm dần theo cấp số nhân.

Trước đó, bên Cam Bảo Bảo, ngoại trừ ngày đầu tiên vì Chung Linh còn có chút lo lắng, đã cống hiến đánh giá cấp A, 1200 phản phái điểm.

Ngày thứ hai thì trực tiếp không có.

Mãi cho đến khi Chung Linh lần đầu qua đêm trong phòng Cam Bảo Bảo, mới một lần cho đánh giá cấp SS, 5500 phản phái điểm.

Còn Chung Linh từ đầu đến cuối không hề cho phản phái điểm một cách riêng lẻ nữa.

Tuy nhiên Cố Hàn Uyên cũng không để ý, ít nhất cảm giác trải nghiệm vẫn rất tốt.

Vì liên tục mấy ngày đều phải lẻn vào phòng Đao Bạch Phượng, lại thêm sau này những chuyện tương tự có lẽ sẽ không ít, nên hắn đã cố ý tốn 1000 phản phái điểm để tùy chỉnh một môn Liễm Tức Thuật, lại tốn thêm 2900 phản phái điểm để nâng cấp nó lên đến mức có hiệu lực cả với Tông Sư.

Chương 46

Đặc điểm của môn Liễm Tức Thuật này là trừ phi thực sự mặt đối mặt nhìn thấy, nếu không thì dù là khóe mắt liếc qua cũng sẽ bị vô thức bỏ qua.

Còn khí tức, bước chân các loại thì hoàn toàn sẽ không bị phát hiện.

Khi Cố Hàn Uyên ra khỏi phòng, hắn biết được từ hạ nhân rằng có một vị quốc sư Thổ Phồn đã đến Thiên Long Tự.

Sau đó không biết vì lý do gì, Đoàn Chính Thuần được Đoạn Chính Minh ủy thác xử lý quốc sự, hiện đã ở trong hoàng cung.

Cố Hàn Uyên biết đây là tình tiết Cưu Ma Trí đại náo Thiên Long Tự đã đến, cũng không có ý định đánh thức Đao Bạch Phượng, vận khinh công liền chạy về phía Thiên Long Tự.

Khi hắn đến Thiên Long Tự, liền thấy một nhà sư Mật Tông chính là Cưu Ma Trí đang ngồi xếp bằng trước cửa Thiên Long Tự, dường như đang chờ đợi điều gì.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Cưu Ma Trí cũng không có ý định vào từ cửa chính, phi thân lên mái, rồi từ trên lẻn vào.

Quả nhiên Liễm Tức Thuật vẫn rất hữu dụng, bất kể là Cưu Ma Trí hay các nhà sư Thiên Long Tự đều không thể phát hiện.

Cố Hàn Uyên trốn trên xà nhà đại điện, nhìn xuống dưới.

Mộc Uyển Thanh và Chung Linh trốn ở một góc quan sát tạm thời không nói.

Phía dưới, các nhà sư Thiên Long Tự bao gồm cả Đoạn Chính Minh vừa mới quy y đang truyền công cho Đoàn Dự.

Trước khi Cố Hàn Uyên đến, các nhà sư Thiên Long Tự đã dùng Lục Mạch Kiếm Trận đấu với Cưu Ma Trí một trận, nhưng vì Khô Vinh Đại sư trọng thương chưa lành, Bản Quan và Bản Tướng cũng mang thương tích nên hoàn toàn không phải là đối thủ của Cưu Ma Trí.

Cuối cùng hẹn đánh một trận nữa, nếu vẫn thua thì sẽ giao ra kiếm phổ Lục Mạch Thần Kiếm.

Nguyên lai là Khô Vinh Đại sư phát hiện Đoàn Dự lại ngoài ý muốn học được Lục Mạch Thần Kiếm, chỉ là trong người không có nội lực nên không phát ra được.

Vì vậy quyết định đánh cược một lần, đem nội lực của sáu người truyền hết cho Đoàn Dự.

Không biết có phải là do hào quang nhân vật chính hay không, Đoàn Dự tiếp nhận nội lực của sáu người mà không bị bạo thể mà chết, còn tiện thể học luôn cả Nhất Dương Chỉ.

Thực ra, cách dùng chính xác của Lục Mạch Thần Kiếm là cần có nội lực đủ mạnh, rồi dùng Nhất Dương Chỉ để thúc đẩy nó.

Trước đây Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự lúc được lúc không chính là vì hắn chưa học Nhất Dương Chỉ.

Tác dụng của Nhất Dương Chỉ tương tự như cò súng.

Đoàn Dự tuy không có Lăng Ba Vi Bộ và Bắc Minh Thần Công, nhưng bây giờ lại học được Lục Mạch Thần Kiếm hoàn chỉnh.

Nội lực do sáu người của Khô Vinh Đại sư truyền công, cho dù không truyền hết cho Đoàn Dự, coi như trong quá trình truyền còn có tổn hao, thì nội lực thực tế truyền vào người Đoàn Dự cũng đủ để đẩy hắn lên Tông Sư sơ kỳ.

Đương nhiên cảnh giới này của hắn rất yếu, bất kể là kinh nghiệm hay vận dụng đều kém rất nhiều.

Nhưng chỉ dùng Lục Mạch Thần Kiếm để nghênh địch thì cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Chỉ có thể nói nhân vật chính không hổ là nhân vật chính, chỉ cần có một chút cơ hội là có thể phát triển vượt bậc.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không để ý, cứ để Đoàn Dự phát triển tốt một chút, đến lúc cướp Thần tiên tỷ tỷ cũng sẽ thú vị hơn.

Lúc này, kiếm phổ Lục Mạch Thần Kiếm treo trên tường vẫn chưa bị hủy, Cố Hàn Uyên rất nhanh đã ghi nhớ nó.

Đúng là một môn tuyệt học, thậm chí đối với việc lĩnh ngộ Thánh Linh Kiếm Pháp cũng có tác dụng.

Chẳng qua nếu Cố Hàn Uyên muốn sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm cũng sẽ đối mặt với tình cảnh của Đoàn Dự trước đây, lúc được lúc không.

Tuy Nhất Dương Chỉ là bí mật bất truyền của Đại Lý, nhưng Cố Hàn Uyên đã nghĩ ra kế hoạch.

Nếu nói về tính thực dụng, Nhất Dương Chỉ trong lòng hắn còn quan trọng hơn Lục Mạch Thần Kiếm.

Không chỉ vì Nhất Dương Chỉ là võ thuật điểm huyệt và giải huyệt đỉnh cấp mà Cố Hàn Uyên hiện đang thiếu, mà khi tiêu hao lượng lớn nội lực, nó còn có thể trị liệu trọng thương sắp chết.

Lượng nội lực lớn này có lẽ tương đương với Tông Sư trung kỳ hoặc Tông Sư hậu kỳ.

Điều này có thể thấy được từ lúc Nhất Đăng Đại sư trị thương cho Hoàng Dung, vốn là phải hao hết toàn bộ nội lực, có thể chết ngay tại chỗ, nhưng sau khi học Dịch Kinh Đoán Cốt Thiên trong Cửu Âm

Chân Kinh và đột phá, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng.

Khi Cưu Ma Trí chờ đến không nhịn được nữa, Đoàn Dự đã hoàn thành việc nâng cấp, trở thành một Tông Sư mang trong mình tuyệt học.

Cửa lớn đại điện mở ra, Cưu Ma Trí thấy đối thủ của mình biến thành Đoàn Dự, một thư sinh tay trói gà không chặt, còn tưởng rằng Thiên Long Tự đã cùng đường, muốn tìm một lý do có thể diện để nhận thua.

Không ngờ trong lúc hắn khinh thường, lại bị Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự bắn cho trở tay không kịp.

Nếu không phải dựa vào kinh nghiệm phong phú hơn Đoàn Dự không biết bao nhiêu lần và cảnh giới cao hơn rất nhiều để hóa giải, có lẽ đã bị giết ngay từ đầu.

Tuy nhiên, khi Cưu Ma Trí đã quen với đường lối của Lục Mạch Thần Kiếm, hắn dựa vào kinh nghiệm, không liều mạng với Đoàn Dự mà tìm cơ hội áp sát.

Lúc này, Đoàn Dự vẫn ở trình độ bắn từng phát Lục Mạch Thần Kiếm, cho nên chỉ cần chú ý hướng ngón tay, né tránh vẫn rất dễ dàng.

Không bao lâu, Đoàn Dự liền rơi vào thế hạ phong, nhất thời vô cùng nguy hiểm.

Khô Vinh Đại sư thấy tình hình không ổn, quả quyết thiêu hủy kiếm phổ Lục Mạch Thần Kiếm.

Cưu Ma Trí thấy vậy giận dữ, liền muốn đoạt lại kiếm phổ.

Nhưng dưới sự ngăn cản của Đoàn Dự, hắn không thể tiến thêm, dù sao mục tiêu rõ ràng, Cưu Ma Trí không thể tránh né Lục Mạch Thần Kiếm, mà Lục Mạch Thần Kiếm lại có uy lực cực lớn, không thể đỡ cứng.

Sau mấy lần bị ngăn cản, Cưu Ma Trí tức giận liền nhắm vào Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đang đứng xem ở góc phòng, định bắt các nàng để uy hiếp phe Thiên Long Tự.

Đoàn Dự quả thật bị biến hóa đột ngột làm cho sợ hãi không kịp phòng ngự.

Chờ hắn phản ứng lại, Cưu Ma Trí đã đánh đến trước mặt hai nàng.

Hai nàng vốn đang vẻ mặt hoảng sợ, đáng tiếc thực lực chênh lệch quá lớn, muốn tránh cũng không thể.

Nhưng đột nhiên biểu cảm của hai nàng thay đổi, đều trở nên tươi cười như hoa.

Cưu Ma Trí thấy vậy vốn còn chút kỳ quái, nhưng đột nhiên như cảm giác được gì đó, hồn bay phách lạc, trong gang tấc liền lăn một vòng trên đất để né tránh.

Nhưng dù hắn đã phản ứng đủ kịp thời, tăng bào trên lưng vẫn bị một đạo kiếm khí cắt mất hơn nửa.

Khi Cưu Ma Trí vẫn còn sợ hãi nhìn về phía hai nàng, chỉ thấy một thân ảnh màu đen đang tay cầm trường kiếm màu tím xuất hiện ở đó.

Hắn cũng bị trang phục của Cố Hàn Uyên làm cho kinh ngạc.

Nhất là ánh mắt lạnh lùng kia, chỉ cần rơi vào người đã cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Cố Hàn Uyên cầm Ma Kiếm, quay lưng về phía hai nàng mở miệng.

Vì sao không né.

Tuy vẫn là giọng nói lạnh lùng như vậy, nhưng lại cho Mộc Uyển

Thanh một cảm giác hoàn toàn khác.

Nàng buột miệng: Ta tin ngươi.

Nói xong liền đỏ bừng mặt, ngay cả Chung Linh cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Thầm nghĩ Mộc Uyển Thanh lĩnh ngộ thật nhanh a.

Đêm đó Chung Linh đã nói.

Muốn làm Vô Thiên ca ca thích tỷ, việc đầu tiên cần làm là vô điều kiện tin tưởng huynh ấy.

Cố Hàn Uyên cũng sững sờ một lúc, rồi khẽ cười.

Là Linh Nhi dạy cho Mộc cô nương ngươi sao.

Lần đầu nghe được Cố Hàn Uyên phát ra tiếng cười dễ dàng như vậy với mình, lần đầu phát hiện ra giọng nói của một người đàn ông cũng có thể dễ nghe đến thế.

Trong lòng ta cũng nghĩ như vậy.

Cũng sẽ cố gắng luôn tin tưởng ngươi.

Mộc Uyển Thanh thần tình kiên định, nàng vốn là loại người một khi đã yêu sẽ trở nên không lý trí, bây giờ nàng muốn đem sự không lý trí của mình giao cho Cố Hàn Uyên.

Ta mỏi mắt mong chờ.

Tuy kế hoạch bị đảo lộn, nhưng không thể không nói cảm giác này cũng không tệ.

Còn nữa, Linh Nhi, trở về ta sẽ xử lý muội.

Cố Hàn Uyên đương nhiên có thể nghĩ đến nhất định là Chung Linh đã nói gì đó với Mộc Uyển Thanh.

Chung Linh lè lưỡi không dám phản bác, chỉ hy vọng Cố Hàn

Uyên có thể nhìn vào vẻ ngoan ngoãn của nàng mà nương tay một chút.

Tâm tình vui vẻ, sát khí ngược lại giảm đi rất nhiều.

Nhưng Cưu Ma Trí đối diện lại không dám buông lỏng một chút cảnh giác nào.

Vừa rồi nếu né chậm một chút là đã bị xuyên tim rồi.

Hơn nữa uy lực của kiếm khí còn lớn hơn Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự.

Các hạ là ai.

Đây là kiếm pháp gì.

Bản tọa Vô Thiên, Thánh Linh Kiếm Pháp.

Cố Hàn Uyên cũng đang chuẩn bị ra mắt danh hiệu Thánh Linh Kiếm Pháp.

Chương 47

Thánh Linh Kiếm Pháp.

Chưa từng nghe qua, không ngờ lại còn có kiếm pháp mạnh hơn Lục Mạch Thần Kiếm.

Cưu Ma Trí vốn là một kẻ si mê võ học, nhìn thấy võ công tinh diệu, trong lòng liền hừng hực.

Nếu muốn động đến người của Bản tọa, thì phải trả giá đắt.

Giống như đám người Khô Vinh, hãy tiếp ta một chiêu.

Cố Hàn Uyên tạm thời chưa muốn giết Cưu Ma Trí, người này cũng thuộc loại công cụ rất hữu dụng, cho nên vẫn nên thủ hạ lưu tình.

Phía sau, Chung Linh sớm biết tính cách của Cố Hàn Uyên, vẻ ngoài lạnh nhạt, nhưng thực ra rất bao che.

Mà Mộc Uyển Thanh nghe thấy mình cũng được xếp vào hàng người của hắn, cả người đều có chút hoảng hốt trong nháy mắt.

Tim đập nhanh hơn, mặt nóng lên, lòng bàn tay siết chặt đầy mồ hôi.

Nàng thì thầm: Đây chính là cảm giác rung động sao.

Cưu Ma Trí cuối cùng cũng biết vì sao Thiên Long Tự hôm nay thương vong gần một nửa, nguyên lai chính là do người trước mắt này đả thương, mới để hắn hôm nay nhặt được một món hời.

Đang muốn lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.

Hắn vận khởi tuyệt học Hỏa Diễm Đao, ngưng thần đối phó.

Kiếm Hai Mươi Hai.

Hơn mười đạo kiếm khí từ Ma Kiếm bắn ra.

Kiếm Hai Mươi Hai thực ra đã không còn giới hạn số lượng kiếm khí, nhanh hơn, mạnh hơn, nhiều hơn so với Kiếm Hai Mươi Mốt.

Nếu toàn lực thi triển Kiếm Hai Mươi Hai, Cưu Ma Trí sẽ lập tức biến thành một người đầy máu.

Bây giờ nhìn qua thì cảnh tượng rất hùng vĩ, nhưng thực tế uy lực đã bị khống chế không đến một phần mười.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy cũng không phải người bình thường có thể đỡ được.

Cưu Ma Trí không hổ là một trong Tứ Tuyệt của Thiên Long, cảnh giới Tông Sư đỉnh phong cộng thêm tuyệt học Hỏa Diễm Đao, lại mang trong mình mấy môn 72 Tuyệt Kỹ của Thiếu Lâm, Tông Sư đỉnh phong bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Đương nhiên hiện tại hắn vẫn chưa học Tiểu Vô Tướng Công, còn chưa phải là thời kỳ đỉnh cao nhất của mình.

Cưu Ma Trí liều mạng muốn hóa giải kiếm khí của Kiếm Nhị Thập Nhị, các tuyệt kỹ như Hỏa Diễm Đao, Vô Tương Kiếp Chỉ, Niêm Hoa Chỉ, Đa La Diệp Chỉ lần lượt được sử dụng.

Nhưng dù hắn đã dùng hết toàn lực, những nơi bị kiếm khí cắt xuyên trên người lại càng ngày càng nhiều.

May mà Cố Hàn Uyên thấy hắn đã đến cực hạn, liền khống chế kiếm khí giả vờ như đã dùng hết sức.

Nhưng tình hình của Cưu Ma Trí vẫn không khá hơn là bao.

Tuy không có vết thương nào chí mạng, nhưng dù sao cũng có rất nhiều vết thương, chỉ riêng việc mất máu cũng đủ khiến người ta toi mạng.

Cưu Ma Trí thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chắp tay hành lễ nhận thua.

Đa tạ các hạ đã thủ hạ lưu tình, sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ trả lại ân tình này.

Hôm nay được thấy thần kỹ như vậy, tiểu tăng tâm phục khẩu phục.

Lục Mạch Thần Kiếm quả thật không đáng nhắc đến.

Với nhãn lực của Cưu Ma Trí, hắn vẫn có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên đã nương tay với mình.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng ân tình này phải nhận.

Bằng không, đối phương muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Hắn thậm chí còn có chút không dám đi đến Tống Quốc, lo lắng võ học Trung Nguyên đều ở cấp bậc này, vậy hắn đi chẳng khác nào chịu chết.

Nếu suy nghĩ trong lòng hắn bị Cố Hàn Uyên biết được, chỉ sợ sẽ dở khóc dở cười.

Vốn muốn lợi dụng Cưu Ma Trí để truyền danh tiếng của Vô Thiên và Thánh Linh Kiếm Pháp đến Tống Quốc, kết quả dù đã nương tay vẫn dọa hắn sợ mất mật.

Cố Hàn Uyên phất tay ra hiệu Cưu Ma Trí cút đi.

Cưu Ma Trí cũng biết điều cung kính cáo lui.

Hắn cũng đang vội đi xử lý vết thương, nếu chậm trễ thêm một chút nữa thì thật sự sẽ chết.

Thấy nguy cơ của Thiên Long Tự đã được giải trừ, Đoàn Dự vội vàng tiến lên nói lời cảm tạ.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp lại.

Chung Linh lúc này từ sau lưng ôm lấy Mộc Uyển Thanh, nhẹ giọng nói bên tai nàng.

Có phải cảm thấy Vô Thiên ca ca có một sức hấp dẫn khác biệt không.

Ừm.

Mộc Uyển Thanh vô thức trả lời lời của Chung Linh, sau khi phản ứng lại, mặt càng thêm đỏ ửng.

Có chút xấu hổ quay người véo má Chung Linh.

Linh Nhi ngươi thật sự học thói xấu rồi.

Hai nàng đùa giỡn, mãi cho đến khi Đoàn Dự đến chỗ Đoạn Chính Minh thương lượng việc thu hồi quyết định truyền hoàng vị cho Đoàn Chính Thuần.

Cố Hàn Uyên quay người lại nhìn cảnh hai nàng đùa giỡn đẹp như tranh vẽ.

Mộc Uyển Thanh chú ý tới ánh mắt của Cố Hàn Uyên, liền có chút ngượng ngùng mà im lặng lại.

Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt Mộc Uyển Thanh, đưa tay khẽ vuốt mái tóc trên đầu nàng.

Thả lỏng một chút.

Mộc Uyển Thanh dường như thật sự được vỗ về, thân thể vốn căng thẳng dần trở nên tự nhiên.

Chỉ là tim đập lại nhanh hơn.

Vô Thiên ca ca, muội cũng muốn.

Chung Linh ở bên cạnh Mộc Uyển Thanh giơ tay lên, tỏ ý không thể bên trọng bên khinh.

Cố Hàn Uyên không từ chối, cũng cho Chung Linh một cái xoa đầu.

Sau đó ba người cũng không chào hỏi người của Thiên Long Tự, trực tiếp rời đi.

Cố Hàn Uyên vốn chẳng để ý đến bọn họ, chỉ là một đám công cụ đã không còn nhiều giá trị thu hoạch mà thôi.

Chờ sau này tìm cơ hội một lưới bắt hết.

Lần này có hai lần đánh giá phản phái.

Đem Cưu Ma Trí ra làm nền, đánh giá cấp S, 2800 phản phái điểm.

Bênh vực Mộc Uyển Thanh, đánh giá phản phái cấp A, 1900 phản phái điểm.

Chuỗi đánh giá Mộc Uyển Thanh hiện tại là cấp SSS, tích lũy 12400 phản phái điểm, tạm thời chưa thể nhận.

Mấy ngày sau đó, vì Đoạn Chính Minh xuất gia trong thời gian ngắn, lại mất đi hơn nửa nội lực, không đủ sức xử lý quốc chính, nên đều giao cho Đoàn Chính Thuần xử lý.

Mà Đoàn Chính Thuần cũng vì vậy mà bận rộn công việc, ít có thời gian trở về Trấn Nam Vương phủ.

Phân thân của Cố Hàn Uyên ở Hồ Điệp Cốc vẫn chưa có tin tức truyền về, nên hắn cũng nhân cơ hội hiếm có này mà hưởng thụ chút nhàn rỗi.

Ban ngày dẫn theo Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đi dạo khắp nơi, buổi tối thì trực tiếp ngủ lại chỗ của Đao Bạch Phượng.

Trong tình huống Đoàn Chính Thuần không có ở đó, Đao Bạch Phượng chính là người có quyền lực lớn nhất Trấn Nam Vương phủ, kể cả Đoàn Dự cũng phải nghe lời nàng.

Muốn sắp xếp một chút chuyện quả thực quá dễ dàng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cũng không cần phải luôn lẻn vào lúc nửa đêm, rồi rời đi trước khi trời sáng.

Còn về việc thu thập Chung Linh đã nói trước đó cũng đã thực hiện, để nàng nếm thử cảm giác của Cam Bảo Bảo.

Chung Linh ăn tủy biết vị, vừa mong chờ lại vừa sợ hãi.

Trải qua một phen tra khảo, cuối cùng nàng cũng khai ra những gì đã nói với Mộc Uyển Thanh.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Còn về cái gọi là chỉ nam công lược mà Chung Linh nói, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Khi du ngoạn ở Đại Lý, Mộc Uyển Thanh nhìn Chung Linh và Cố Hàn Uyên không chút kiêng dè mà ôm ấp, tay trong tay, eo kề eo.

Thậm chí dưới yêu cầu của Chung Linh, Cố Hàn Uyên còn gỡ nửa chiếc mặt nạ xuống, hôn nhau như chốn không người.

Những gì nghe được và những gì tận mắt chứng kiến mang lại cho Mộc Uyển Thanh sự tác động hoàn toàn khác nhau.

Dù chưa có nội dung nào kích thích hơn, cũng đã khiến tâm tình nàng khó có thể bình tĩnh.

Hơn nữa, nửa khuôn mặt lộ ra của Cố Hàn Uyên cũng khiến Mộc Uyển Thanh hết sức hài lòng.

Cảm thấy đánh giá của Chung Linh về tướng mạo của hắn chắc là khá chân thật.

Chương 48

Sau đó, con rối khôi lỗi ở Hồ Điệp Cốc truyền tin đến, Kim Hoa Bà Bà tức Tử Sam Long Vương Đại Ỷ Ti sắp đến.

Mà Ân Tố Tố cũng lợi dụng mạng lưới tình báo của Thiên Ưng giáo để xây dựng lại một tổ chức tình báo bao trùm các quốc gia.

Mặc dù bây giờ còn khá sơ sài, nhưng theo yêu cầu của Cố Hàn Uyên, việc theo dõi mấy người vẫn không thành vấn đề.

Lần này truyền đến chính là tin tức liên quan đến Tống Quốc.

Những việc này khiến Cố Hàn Uyên chuẩn bị trở về Hồ Điệp Cốc.

Mà trước khi hắn rời đi, lại nhận được tin Đoàn Dự ra ngoài lúc bị Cưu Ma Trí bắt đi.

Xem ra hắn đối với Lục Mạch Thần Kiếm vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hơn nữa, sau khi chứng kiến uy lực của Thánh Linh Kiếm Pháp của Cố Hàn Uyên, hứng thú của hắn đối với Lục Mạch Thần Kiếm tương tự lại càng lớn hơn nhiều.

Mà Đoàn Dự mặc dù không còn lúc được lúc mất, nhưng dưới tình huống thiếu kinh nghiệm, dễ dàng bị Cưu Ma Trí đánh lén áp sát và khống chế.

Đêm đó, Đao Bạch Phượng cầu xin Cố Hàn Uyên cứu Đoàn Dự.

Đối với đứa con trai hờ này, Cố Hàn Uyên hoàn toàn không có hứng thú đi cứu hắn, hơn nữa cũng biết hắn nhiều nhất chỉ là hữu kinh vô hiểm, còn chạy đi làm kẻ liếm cẩu cho thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên.

Vốn chỉ là thuận miệng đồng ý để cho có lệ với Đao Bạch

Phượng, tiện thể lấy cớ rời đi, lại bị nàng cho là thật.

Nàng dốc sức hầu hạ Cố Hàn Uyên, thậm chí suýt nữa sáu thiên Tố Nữ Kinh cũng không đủ dùng.

Ngày hôm sau, Cố Hàn Uyên từ biệt Chung Linh và Mộc Uyển Thanh.

Các nàng vốn định cùng đi Tống Quốc, nhưng Cố Hàn Uyên nói tốc độ của các nàng quá chậm, không thể mang theo.

Sau đó, Cố Hàn Uyên hôn từ biệt Chung Linh.

Mộc Uyển Thanh nhìn cảnh tượng đã xuất hiện không chỉ một lần trước mắt.

Ban đầu có thể còn ghen tuông, nhưng sau này cũng dần quen, thậm chí bắt đầu tự đặt mình vào ảo tưởng.

Cố Hàn Uyên sau khi tách khỏi Chung Linh.

Mộc Uyển Thanh tưởng hắn sẽ trực tiếp rời đi, không ngờ lại bị ôm chầm lấy.

Uyển Nhi, nàng cho rằng nàng có thể chạy thoát sao.

Đây là lần đầu tiên Cố Hàn Uyên gọi nàng thân mật như vậy, khiến nàng có chút mê ly.

Tiếp đó, Mộc Uyển Thanh cảm thấy môi mình nóng lên, không còn cách nào suy nghĩ chuyện khác.

Bất kể là Chung Linh đang nhìn, hay là tiếng gió thổi, thậm chí cả thời gian đều không cảm nhận được.

Ngay cả Cố Hàn Uyên rời đi lúc nào cũng không biết, chỉ ngơ ngác đưa tay khẽ vuốt môi.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng trêu chọc của Chung Linh mới hoàn hồn lại, xấu hổ đuổi đánh nàng.

Nhưng nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng vẫn bán đứng chính mình.

Cố Hàn Uyên sau khi rời đi liền nhìn vào đánh giá của hệ thống.

Hôn từ biệt Mộc Uyển Thanh, đánh giá phản phái cấp S, 2600 phản phái điểm.

Chuỗi đánh giá Mộc Uyển Thanh hiện tại là cấp SSS, tích lũy 15000 phản phái điểm, tạm thời chưa thể nhận.

Độ hảo cảm của Mộc Uyển Thanh đã sắp đầy, nhiều nhất thêm một hai lần nữa là sẽ hoàn thành công lược.

Vốn còn muốn cù cưa với Mộc Uyển Thanh thêm vài lần.

Nhưng vì sự tham gia đột ngột của Chung Linh, tiến độ này đã nhanh hơn rất nhiều.

Sau đó, Cố Hàn Uyên và con rối khôi lỗi ở Hồ Điệp Cốc dùng định vị truyền tống để hoán đổi vị trí.

Sau khi xem xong tình báo do Ân Tố Tố đưa tới, hắn liền phái con rối khôi lỗi số một này đi Tống Quốc.

Đồng thời, Ân Tố Tố còn nói cho hắn biết nếu muốn tiếp tục mở rộng mạng lưới tình báo thì nhất định phải tăng thêm đầu tư, nói cách khác là thiếu tiền.

Ngược lại có thể dùng phản phái điểm trực tiếp đổi thành ngân lượng, tỉ lệ là 1 đổi 100.

Tỉ lệ này quá thấp, hoàn toàn không cần thiết.

Vì vậy, phải nghĩ cách tìm vài kho báu.

Lúc này, Hồ Điệp Cốc đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Một nhóm lớn giang hồ nhân sĩ bị thương trúng độc xông vào, bọn họ đều bị Kim Hoa Bà Bà đả thương.

Hồ Thanh Ngưu vì năm đó không chịu cứu chữa cho chồng của Kim Hoa Bà Bà là Ngân Diệp tiên sinh, nên hai người có thâm cừu đại hận.

Hắn ẩn cư ở Hồ Điệp Cốc chính là để trốn tránh sự truy sát của Kim Hoa Bà Bà.

Hồ Thanh Ngưu lúc này đã biết Kim Hoa Bà Bà sắp đến Hồ Điệp Cốc, vì vậy giả vờ bị bệnh đậu mùa, không chịu ra mặt.

Trương Vô Kỵ vì cha mẹ chưa chết, thiếu đi hận thù, nên so với nguyên bản còn lương thiện hơn.

Thấy rất nhiều giang hồ nhân sĩ vì bị thương hoặc trúng độc mà đau khổ không chịu nổi, liền đi tìm Hồ Thanh Ngưu khẩn cầu chữa trị.

Mà lúc này, ánh mắt của Cố Hàn Uyên lại vượt qua đám người phía trước, nhìn về phía hai nữ tử một lớn một nhỏ ở phía sau.

Nữ tử lớn tuổi khoảng ba mươi, diện mạo thanh lệ, vóc người cao gầy, mặc quần áo vải thô, trâm cài mộc mạc, tay cầm một thanh trường kiếm, chính là Kỷ Hiểu Phù.

Mà nữ tử nhỏ bé tự nhiên là con gái của nàng, Dương Bất Hối.

Dương Bất Hối lúc này khoảng mười hai mười ba tuổi, tuy còn nhỏ, nhưng đã có năm sáu phần giống mẹ, dung mạo xinh đẹp, mày thanh mắt to.

Quả thực là một tiểu mỹ nhân.

Vốn là hai mẹ con xinh đẹp, nhưng Kỷ Hiểu Phù lại mặt mày xanh xao, thần sắc tiều tụy, yếu ớt vô lực, rõ ràng là đã trúng độc.

Lúc này, Trương Vô Kỵ đã thông báo cho mọi người việc Hồ

Thanh Ngưu từ chối chữa trị.

Đám người vì vậy trở nên ồn ào, mà Kỷ Hiểu Phù cũng mang vẻ mặt tuyệt vọng.

Nhìn về phía Dương Bất Hối đầy lo lắng, trong lòng không nỡ.

Nhưng nàng chưa kịp rơi vài giọt nước mắt, một bóng người đã chạy đến trước mặt.

Đưa tay nâng cổ tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc bắt mạch.

Lúc này, Kỷ Hiểu Phù mới nhìn kỹ nam tử trước mắt.

Một thân áo bào trắng đơn giản, mặt như ngọc, mắt như sao sáng, một sợi dây buộc tóc màu trắng tùy ý buộc mái tóc dài như mực sau gáy, chính là Cố Hàn Uyên.

Dù Kỷ Hiểu Phù không muốn thừa nhận cũng phải công nhận hắn là một nam tử còn tiêu sái anh tuấn hơn cả Dương Tiêu.

Cố Hàn Uyên vì tu vi tăng lên, lại thêm thời gian qua chu toàn giữa mấy nữ nhân, khí chất toàn thân so với lúc mới xuống núi đã trở nên trầm ổn thành thục hơn.

Ngày thường không cảm thấy gì, lúc này Kỷ Hiểu Phù thấy một nam tử trẻ tuổi anh tuấn như vậy bắt mạch cho mình, khó tránh khỏi tim đập có chút nhanh hơn.

Dương Bất Hối bên cạnh tuy còn nhỏ, nhưng trong lúc lo lắng cũng không khỏi nhìn mặt Cố Hàn Uyên thêm vài lần.

Cố Hàn Uyên thuận tiện tiêu tốn 1700 phản phái điểm để nâng y thuật từ nhập môn lên tinh thông.

Chỉ thấy hắn đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, lấy ra mấy cây ngân châm, một cây đâm vào cổ tay Kỷ Hiểu Phù, một cây đâm vào vai nàng.

Kỷ Hiểu Phù tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng hiểu Cố Hàn Uyên đang trị thương giải độc cho mình, nên cũng phối hợp.

Khi nàng cảm thấy khí tức dường như thông suốt hơn một chút, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đi đến sau lưng mình, hai tay dán lên lưng vận công.

Kỷ Hiểu Phù cảm nhận được nhiệt lượng truyền đến từ sau lưng, đang có chút không tự nhiên, ngay sau đó một luồng nội lực thâm hậu hơn nàng rất nhiều đã nhập vào cơ thể.

Nàng có chút kinh ngạc, dù sao thiên phú của mình không cao, nhưng cũng đã tu luyện nhiều năm, cũng có cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Không ngờ thiếu niên sau lưng tuổi còn trẻ đã vượt xa nàng.

Thực tế, Cố Hàn Uyên còn chưa dùng hết toàn lực, nếu không không biết sẽ dọa nàng thành cái dạng gì.

Thân phận bề ngoài của hắn tạm thời chỉ duy trì ở Tiên Thiên đỉnh phong, thứ nhất thể hiện thiên phú hơn người, thứ hai cũng tránh quá kinh người.

Chương 49

Không lâu sau, khi Cố Hàn Uyên buông hai tay ra, Kỷ Hiểu Phù liền cảm giác độc trên người mình đã bị xua tan gần hết, ngay cả nội thương cũng có chuyển biến tốt.

Độc đã gần hết, uống thêm mấy thang thuốc là có thể khỏi hẳn.

Cố Hàn Uyên thần sắc ôn hòa nhìn Kỷ Hiểu Phù, người có sắc xanh trên mặt đã lặn đi, khôi phục lại dung mạo xinh đẹp da trắng nõn nà, thầm cho nàng 89 điểm, thảo nào lại được cả Dương Tiêu và Ân Lê Đình coi trọng.

Cảm ơn.

Kỷ Hiểu Phù khá dè dặt, tuy vì nhiều năm chưa từng có tiếp xúc thân mật với nam tử trẻ tuổi nên sắc mặt có chút ửng hồng, nhưng vẫn nhẹ giọng nói cảm ơn.

Nhưng Dương Bất Hối bên cạnh lại dạn dĩ hơn nhiều, trực tiếp hôn lên má Cố Hàn Uyên một cái.

Cảm ơn ca ca đẹp trai đã cứu mẹ ta.

Lời nói ngây thơ lãng mạn của nàng khiến Cố Hàn Uyên cũng nở nụ cười.

Khóe miệng cong lên kia dường như có thể câu đi cả lòng người.

Tim Dương Bất Hối đập thình thịch, tựa như mối tình đầu.

Kỷ Hiểu Phù cũng có chút bối rối quay người đi, né tránh ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cảm thấy mình quá không biết giữ kẽ.

Kỷ Hiểu Phù bình tĩnh lại tâm tình rồi hỏi: Tiểu huynh đệ là đệ tử của Hồ Thanh Ngưu sao.

Tại hạ Cố Hàn Uyên, đệ tử Võ Đang, mang sư đệ đến đây cầu y.

Nhàn rỗi buồn chán đọc mấy quyển sách thuốc, ngược lại cũng có chút tâm đắc, thấy lệnh muội thiên chân khả ái, không nỡ để nàng thương tâm, liền đi lên thử cứu trị cô nương, may mà không phụ sự ủy thác.

Kỷ Hiểu Phù bị Cố Hàn Uyên nói cho mặt đỏ bừng, nào là lệnh muội, nào là cô nương.

Nhưng dù sao không có nữ nhân nào không hy vọng người khác khen mình trẻ tuổi, nên trong lòng khó tránh khỏi xấu hổ và vui sướng.

Chỉ là có chút bất ngờ khi Cố Hàn Uyên lại là đệ tử phái Võ Đang.

Nghĩ đến Ân Lê Đình, tâm tư liền phức tạp.

Cố tiểu huynh đệ, ta là đệ tử Nga Mi Kỷ Hiểu Phù.

Nói ra cũng có chút duyên phận với phái Võ Đang của ngươi, đây là con gái ta Dương Bất Hối.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là lục sư thúc.

Kỷ cô nương, người xem như là trưởng bối của ta, gọi ta Hàn Uyên là được rồi.

Cố Hàn Uyên cố ý gọi là cô nương, để giảm bớt áp lực tâm lý cho Kỷ Hiểu Phù khi ở chung, lại gọi nàng là trưởng bối, làm loạn lòng nàng.

Kỷ Hiểu Phù có chút ngượng ngùng, dù sao trước đây nàng là vị hôn thê của Ân Lê Đình, chuyện này trên Võ Đang ai cũng biết.

Nàng tuy có tư tình với Dương Tiêu, nhưng dù sao chưa kết hôn đã sinh con, thực tế bất kể xưng hô là phu nhân hay cô nương đều có chút không thích hợp.

Mà nghe Cố Hàn Uyên không chọn phu nhân mà chọn cô nương để xưng hô, tâm tình phức tạp lại có một tia vui mừng.

Hàn Uyên ca ca, huynh thật lợi hại.

Chỉ đọc mấy quyển sách thuốc là có thể giải độc cho mẫu thân.

Dương Bất Hối ngược lại không có nhiều suy nghĩ phức tạp như vậy, lúc này chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên đặc biệt thân thiết, nhướn khuôn mặt tươi cười lại gần hơn một chút.

Bất Hối muội muội cũng rất đáng yêu, sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên cười rồi xoa đầu Dương Bất Hối.

Lại khen nàng xấu hổ không dám nói lời nào, biến thành một tiểu thục nữ an tĩnh.

Kỷ Hiểu Phù nhìn hai người thân thiết vô cùng, ngược lại thấy rất vui mừng.

Thầm nghĩ nếu sau này Dương Bất Hối lớn lên có thể gả cho Cố Hàn Uyên, cũng là một lương duyên.

Mà lúc này, một đám giang hồ nhân sĩ thấy Cố Hàn Uyên cứu được Kỷ Hiểu Phù, liền kích động tiến lên cầu xin hắn ra tay.

Cố Hàn Uyên bình tĩnh đợi tiếng ồn ào của đám người lắng xuống mới gọi Trương Vô Kỵ qua, nhàn nhạt mở miệng: Vô Kỵ sư đệ, ngươi cũng đã đọc không ít sách thuốc, nhưng kiến thức trên giấy cuối cùng vẫn nông cạn, không bằng thử cứu chữa cho bọn họ, nếu gặp vấn đề khó có thể đến tìm ta.

Cố Hàn Uyên lười lãng phí thời gian vào đám người không bao lâu nữa sẽ chết dưới tay Kim Hoa Bà Bà.

Chẳng qua chỉ là một đám lâu la, không mang lại danh vọng gì, dù không cho Trương Vô Kỵ cơ hội chữa trị cũng không kiếm được bao nhiêu phản phái điểm, thà rằng ném củ khoai nóng này cho Trương Vô Kỵ, mình có thời gian không bằng cùng Kỷ Hiểu Phù trao đổi tình cảm.

Cố sư huynh, ta có được không.

Trương Vô Kỵ có chút do dự, nhưng dù sao cũng là thiếu niên, vẫn có mấy phần muốn thử.

Vô Kỵ sư đệ cứ buông tay mà làm, có sư huynh chống lưng cho ngươi.

Sau khi được Cố Hàn Uyên khuyên bảo, Trương Vô Kỵ vẫn quyết định thử xem.

Những giang hồ nhân sĩ kia tuy trong lòng bất mãn, nhưng cũng không dám từ chối, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trương Vô Kỵ bắt đầu trị liệu cho bọn họ, quả không hổ là nhân vật chính, dù chỉ mới học y thuật không lâu cũng đã ra dáng, không gây ra sai sót gì.

Mà Cố Hàn Uyên ngoài việc cho Kỷ Hiểu Phù mấy thang thuốc, thân thể nàng đã tốt hơn phân nửa.

Mấy ngày sau, Trương Vô Kỵ bận rộn cứu người, Cố Hàn Uyên bận rộn cùng hai mẹ con nàng giao lưu tình cảm.

Cố Hàn Uyên có lúc cũng sẽ chỉ điểm võ công cho Kỷ Hiểu Phù, lúc đầu nàng còn có chút xấu hổ, quen rồi lại trở nên tự nhiên hơn nhiều.

Chỉ là trong quá trình chỉ điểm thi thoảng có tiếp xúc thân thể khiến nàng có chút mặt đỏ tim đập, tâm tư khó hiểu, cũng chỉ có thể coi đó là ngoài ý muốn.

Dương Bất Hối thì đơn giản hơn nhiều, cả ngày dán lấy Cố Hàn Uyên, ca ca trước ca ca sau, chỉ thiếu điều treo mình lên người hắn.

Ngược lại, sau khi cứu Kỷ Hiểu Phù đã nhận được hai khoản phản phái điểm.

Đánh giá cấp S, 2100 phản phái điểm.

Chắc là đã cướp mất màn thể hiện cứu Kỷ Hiểu Phù của Trương Vô Kỵ, lại nhận được nụ hôn cảm tạ của Dương Bất Hối, còn nhắm vào Ân Lê Đình.

Cộng dồn nhiều yếu tố, số phản phái điểm nhận được nhiều hơn so với tưởng tượng.

Xin lỗi nhé, lục sư thúc, không phải sư điệt không phải người, thật sự là nữ thần của ngươi và thê tử tương lai quá mê người.

Cố Hàn Uyên lộ ra nụ cười đầy ý vị.

Ngược lại khiến Dương Bất Hối đang nhìn hắn chằm chằm không hiểu vì sao.

Vốn dĩ Kỷ Hiểu Phù vì mấy ngày qua ở chung với Cố Hàn Uyên có chút không tự nhiên, sau khi thân thể khỏi hẳn liền định rời đi.

Không ngờ hôm nay lại bắt đầu cảm thấy toàn thân vô lực, thần trí không rõ.

Dương Bất Hối thấy vậy vội vàng đi tìm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đến phòng Kỷ Hiểu Phù nhìn một cái liền biết là chuyện gì xảy ra.

Chắc chắn là Vương Nan Cô đã đến, và đã hạ độc lại cho Kỷ Hiểu Phù cùng đám giang hồ nhân sĩ bên ngoài.

Kỷ Hiểu Phù đang mơ màng nhìn Cố Hàn Uyên với vẻ mặt ngưng trọng.

Hàn Uyên, ta bị làm sao vậy.

Có người lại hạ độc Kỷ cô nương, hơn nữa thủ đoạn khá cao minh.

Vừa rồi Bất Hối muội muội nói cho ta biết bên Vô Kỵ sư đệ cũng là tình huống tương tự.

Có thể là có người nào đó đang nhắm vào Hồ Thanh Ngưu.

Cố Hàn Uyên giả vờ một bộ mặt nghi hoặc.

Vậy phải làm sao bây giờ.

Kỷ Hiểu Phù chỉ cảm thấy ý thức ngày càng yếu đi.

Người hạ độc không đơn giản, Hồ Thanh Ngưu lại không chịu ra tay.

Ta ngược lại không phải không thể cứu trị cho Kỷ cô nương, chỉ là dù sao y thuật không tinh, thời gian lại không đợi người, muốn trị liệu loại bệnh cấp tính này e rằng sẽ có chút mạo phạm Kỷ cô nương.

Cố Hàn Uyên cố ý nói tình hình nghiêm trọng hơn một chút.

Kỷ Hiểu Phù ngược lại đối với Cố Hàn Uyên có lòng tin, cũng không suy nghĩ nhiều.

Hàn Uyên cứ buông tay mà làm là được.

Kỷ Hiểu Phù nói xong câu này liền không chịu nổi nữa, hôn mê đi.

Cố Hàn Uyên dặn dò Dương Bất Hối canh giữ ở cửa không cho phép bất kỳ ai vào, sau đó bắt đầu trị liệu cho Kỷ Hiểu Phù.

Không biết qua bao lâu, Kỷ Hiểu Phù cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chỉ là nhất thời còn có chút hoảng hốt, suy yếu vô lực.

Đợi Kỷ Hiểu Phù tỉnh táo hơn một chút, đột nhiên cảm thấy trên người có chút lạnh.

Cúi đầu nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang vẻ mặt ngưng trọng châm kim trên làn da trắng như tuyết của mình.

Bối rối một lát sau mới phản ứng được tình hình của mình bây giờ.

Ngươi tại sao có thể.

Giọng nói mang theo xấu hổ, tức giận và không thể tin của Kỷ Hiểu Phù truyền đến tai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không ngẩng đầu lên, vẫn đang nghiêm túc hạ châm.

Kỷ cô nương tỉnh rồi.

Xem ra có hiệu quả.

Ta học nghệ không tinh, độc lại quá mạnh, nếu trên người có y phục sẽ gây kịch độc chảy ngược, đến lúc đó thần tiên khó cứu, đành phải ra hạ sách này.

Kỷ Hiểu Phù vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Chương 50

Nhưng cũng không cần phải cởi hết.

Kỷ cô nương không cần lo lắng, trong mắt thầy thuốc không phân biệt nam nữ, chờ chữa khỏi cho ngươi, ta sẽ quên đi chuyện này.

Cố Hàn Uyên mặt không đổi sắc nói dối.

Kỷ Hiểu Phù trong lòng buồn khổ, lại không tìm được lời nào để phản bác.

Chẳng lẽ nói không muốn hắn cứu mình, thà bị độc chết.

Hơn nữa so với Hồ Thanh Ngưu hay Trương Vô Kỵ, quả thật không bằng là Cố Hàn Uyên.

Kỷ Hiểu Phù hiển nhiên đã bị Cố Hàn Uyên lừa gạt qua chuyện.

Kỷ Hiểu Phù chỉ cảm thấy vận mệnh mình thật long đong.

Đầu tiên là có hôn ước với Ân Lê Đình, lại thất thân với Dương Tiêu, cuối cùng còn vì hắn sinh hạ Dương Bất Hối, bây giờ còn bị Cố Hàn Uyên nhìn thấy hết.

Nỗi khổ trong lòng khiến Kỷ Hiểu Phù chảy xuống hai hàng nước mắt trong, nhưng thân thể hư nhược chỉ có thể quay đầu đi, để nó lặng lẽ chảy xuôi.

Kỷ Hiểu Phù suy nghĩ miên man hồi lâu, mãi cho đến khi cảm giác có giọt nước trên đùi mới quay đầu lại.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên mặt đầy mồ hôi, thần tình chăm chú.

Thì ra vừa rồi chính là mồ hôi trên mặt hắn chưa kịp lau đã nhỏ xuống.

Kỷ Hiểu Phù nhìn dáng vẻ có phần mệt mỏi của Cố Hàn Uyên, trong lòng đột nhiên không còn tức giận như vậy nữa.

Thầm nghĩ vận mệnh đã như vậy, lại đi oán trách có ý nghĩa gì.

Tục ngữ nói hay, biểu cảm của nam nhân khi làm việc chăm chỉ thường là đẹp trai nhất.

Dung mạo của Cố Hàn Uyên vốn đã cao, lại thêm cố ý biểu diễn, càng diễn tả thần tình coi trọng Kỷ Hiểu Phù một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Kỷ Hiểu Phù đang xấu hổ lại bị ánh mắt của hắn hấp dẫn, cứ như vậy ngơ ngác nhìn hắn.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên bắt đầu thu châm mới phát hiện thân thể mình lại có chút không nghe lời.

Tuy thân thể lúc này vẫn hư yếu vô lực, nhưng dưới sự xấu hổ chỉ muốn che đi một chút, vô thức khép lại.

Cố Hàn Uyên đã thu hết châm, cũng bị động tác của Kỷ Hiểu Phù hấp dẫn ánh mắt, liếc nhìn qua đó.

Ho nhẹ một tiếng, thần tình có chút xấu hổ mà lại im lặng không lên tiếng đắp chăn cho Kỷ Hiểu Phù.

Kỷ Hiểu Phù dùng chút khí lực khó khăn lắm mới khôi phục được, hai tay kéo chăn qua đầu, che đi khuôn mặt đã đỏ bừng.

Chỉ cảm thấy thà bị độc chết còn hơn.

Cố Hàn Uyên sau khi ra khỏi cửa nói cho Dương Bất Hối biết đã cứu được Kỷ Hiểu Phù, dặn dò nàng để Kỷ Hiểu Phù nghỉ ngơi cho tốt, lại thu hoạch được một nụ hôn của nàng.

Hai người lần lượt cho hắn đánh giá cấp S 2300 phản phái điểm và đánh giá cấp A 1000 phản phái điểm.

Trương Vô Kỵ đang bận cấp cứu cho rất nhiều giang hồ nhân sĩ, may mà độc những người này trúng không sâu, thật sự bị hắn cứu được.

Đợi đến khi thân thể Kỷ Hiểu Phù khôi phục năng lực hành động, bình ổn lại tâm tình thì đã là chạng vạng.

Cố Hàn Uyên tìm một cơ hội đến gặp Kỷ Hiểu Phù.

Kỷ cô nương, chuyện lúc trước.

Cố Hàn Uyên lời còn chưa nói hết đã bị Kỷ Hiểu Phù cắt ngang.

Chuyện lúc trước ta đã quên rồi, cảm ơn ngươi lại một lần nữa cứu ta.

Kỷ Hiểu Phù vẫn còn có chút không dám nhìn hắn, ánh mắt lảng tránh.

Thời gian lâu như vậy đã đủ để nàng suy nghĩ thông suốt.

Tuy quá trình thập phần xấu hổ, nhưng nói cho cùng vẫn là cứu mạng nàng.

Nếu không có màn cuối cùng kia, Kỷ Hiểu Phù có thể sẽ bình tĩnh hơn, dù sao cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ.

Ta không nói chuyện lúc trị liệu, mà là chuyện Kỷ cô nương bị hạ độc.

Cố Hàn Uyên cố ý nói như vậy, lại khiến Kỷ Hiểu Phù đỏ bừng mặt.

Chậm lại mấy hơi thở, Kỷ Hiểu Phù mới cố nén xấu hổ hỏi: Người hạ độc đã có manh mối chưa.

Vẫn chưa, nhưng người hạ độc thủ đoạn cao minh, tuyệt đối không phải người bình thường.

Có lẽ là nhắm vào Hồ Thanh Ngưu mà đến.

Vì vậy nhìn thấy độc bị hóa giải, có khả năng sẽ ra tay hạ độc lần nữa.

Ban ngày muốn né qua nhiều người như vậy gần như không thể, chỉ có thể là ra tay vào ban đêm.

Những giang hồ nhân sĩ bên ngoài rất phân tán, không dễ phòng bị.

Nhưng Kỷ cô nương ở trong phòng, hoàn toàn có thể tới một màn bắt ba ba trong hũ.

Cố Hàn Uyên đem kế hoạch của mình nói cho Kỷ Hiểu Phù.

Kỷ Hiểu Phù gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Kỷ cô nương yên tâm, đến lúc đó ta sẽ ẩn mình trong bóng tối, dù không bắt được nàng ta, cũng tuyệt đối sẽ không để người nọ thực sự làm hại đến ngươi.

Cố Hàn Uyên thần tình nghiêm túc chăm chú, mở miệng cam đoan, dường như coi Kỷ Hiểu Phù vô cùng quan trọng.

Kỷ Hiểu Phù nhìn vào đôi mắt của Cố Hàn Uyên, thấy được bóng hình mờ ảo của mình trong đó, lòng khẽ run.

Chỉ cảm thấy người này sao cứ luôn nói những lời làm loạn tâm tư của mình.

Nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc vui mừng vì được hắn coi trọng trong lời nói.

Kỷ Hiểu Phù giả vờ chỉnh lại tóc, nghiêng người né tránh ánh mắt của Cố Hàn Uyên, che đi cảm giác nóng bừng trên mặt.

Khoảnh khắc e thẹn đó, ngược lại càng thể hiện hết phong vận của nàng, dù mặc quần áo vải thô cũng khó che được vẻ đẹp.

Hai người thương lượng xong, màn đêm buông xuống quả nhiên có người lẻn vào, định hạ độc Kỷ Hiểu Phù.

Kỷ Hiểu Phù trong nháy mắt bật dậy, một chưởng đánh tới.

Võ công của người nọ yếu hơn dự liệu rất nhiều.

Giật mình, cũng không dám chống đỡ, lùi lại mấy bước, từ trong lòng lấy ra độc phấn vung về phía Kỷ Hiểu Phù.

Kỷ Hiểu Phù đang kinh ngạc vì độc phấn khó có thể ngăn cản, bên cạnh đột nhiên có người, Cố Hàn Uyên đã kéo nàng vào lòng, tránh được đòn tấn công của độc phấn.

Người nọ thấy còn có người giúp, vội vàng muốn bỏ chạy.

Kỷ Hiểu Phù cũng không còn thời gian xấu hổ vì rơi vào lòng Cố Hàn Uyên, tiến lên hai bước đánh vào lưng người nọ, khiến hắn lảo đảo.

Mất đi cơ hội chạy trốn, Cố Hàn Uyên ung dung bắt giữ hắn.

Cố Hàn Uyên sớm biết người tới là vợ của Hồ Thanh Ngưu, Độc Tiên Vương Nan Cô, tiến lên tháo khăn che mặt xuống, quả nhiên là một nữ tử mày thanh mắt tú.

Nhưng so với Kỷ Hiểu Phù thì kém rất nhiều, Cố Hàn Uyên cho nàng 83 điểm.

Lúc này, động tĩnh đã đánh thức Trương Vô Kỵ và Hồ Thanh Ngưu, đều đi đến phòng của Kỷ Hiểu Phù.

Hồ Thanh Ngưu thấy là Vương Nan Cô, vội vàng tiến lên.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đã thả Vương Nan Cô ra, nhưng Hồ Thanh Ngưu thấy nàng che ngực, rõ ràng là bị thương.

Lập tức tức giận hỏi: Sao lại bị thương, là ai đánh.

Hồ Thanh Ngưu thấy Vương Nan Cô chỉ về phía Kỷ Hiểu Phù, liền muốn tiến lên tát nàng một cái.

Kỷ Hiểu Phù ngược lại không phải không thể tránh được.

Nhưng lúc này Cố Hàn Uyên ở đây, sao có thể để Hồ Thanh Ngưu làm tổn thương nàng.

Đưa tay ngăn lại bàn tay của Hồ Thanh Ngưu, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Hồ tiên sinh, ta mời người chữa trị cho Vô Kỵ sư đệ, lại mở sách thuốc cho ta và sư đệ xem, đối với người ta rất cảm kích, nhưng cũng không thể để mặc người không phân tốt xấu đánh người.

Người này rõ ràng là đến hạ độc, sao Hồ tiên sinh còn bảo vệ nàng ta như vậy.

Hồ Thanh Ngưu bị Cố Hàn Uyên ngăn lại mới khôi phục lý trí giải thích: Đây là vợ ta Vương Nan Cô, người giang hồ xưng là Độc Tiên.

Tiếp theo, Hồ Thanh Ngưu giải thích mâu thuẫn giữa hai người, một người hạ độc, một người cứu người, đấu khí nhiều năm.

Mọi người nghe xong chỉ cảm thấy Vương Nan Cô cố tình gây sự, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người khác, không tiện nói nhiều.

Mà Kỷ Hiểu Phù chỉ nhớ rõ Cố Hàn Uyên hai lần bảo vệ nàng chu toàn, không để nàng trúng độc phấn, cũng không để nàng bị đánh một cái tát vô cớ.

Trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào đã lâu không có.

Vì nuôi lớn Dương Bất Hối, nàng lưu lạc giang hồ nhiều năm, đã rất lâu không được người khác bảo vệ như vậy.

Hồ Thanh Ngưu giải thích một phen ân oán giữa hai người và Kim Hoa Bà Bà.

Mà Kim Hoa Bà Bà sắp sửa giết đến cửa.

Chương 51

Sau đó, Hồ Thanh Ngưu và Vương Nan Cô liền diễn một màn đấu khí uống thuốc độc tự sát.

Cố Hàn Uyên biết đó là kế giả chết của hai người, cũng không ra tay quấy rầy, lặng lẽ nhìn bọn họ biểu diễn.

Ngày hôm sau, quả nhiên Kim Hoa Bà Bà mang theo Ân Ly đến cửa, đầu tiên là giết hết đám giang hồ nhân sĩ bên ngoài.

Sau đó vào trong phòng xác nhận Hồ Thanh Ngưu và Vương Nan Cô đã uống thuốc độc tự sát rồi định rời đi.

Không ngờ vừa lúc gặp được Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ tiến lên lý luận vài câu thì bị tiết lộ thân phận.

Kim Hoa Bà Bà năm đó là Tử Sam Long Vương Đại Ỷ Ti, kết bạn với Tạ Tốn tâm đầu ý hợp, đặc biệt biết hắn khó đối phó.

Tuy trên giang hồ đồn rằng Tạ Tốn đã chết, Đồ Long Đao cũng rơi vào tay Vô Thiên, nhưng nàng thuộc loại nghi ngờ.

Vì vậy lúc này thấy Trương Vô Kỵ liền muốn ép hỏi tung tích của Tạ Tốn.

Kim Hoa Bà Bà cũng xin hãy nể mặt phái Võ Đang của ta, thả Vô Kỵ sư đệ của ta ra.

Thì ra chính là Cố Hàn Uyên và Kỷ Hiểu Phù nghe tiếng mà đến.

Dù Trương Tam Phong có đến đây, ta cũng không cần nể mặt lão.

Lời này đương nhiên là nàng đang khoác lác, thật sự gặp Trương Tam Phong, chạy cũng không kịp.

Chẳng qua là thấy Cố Hàn Uyên còn trẻ, không đặt hắn vào mắt

mà thôi.

Đã như vậy, tại hạ đành phải lĩnh giáo cao chiêu của tiền bối.

Thân phận của Cố Hàn Uyên không tiện sử dụng Ma Kiếm, vì vậy hắn tốn 6000 phản phái điểm đổi lấy Anh Hùng Kiếm.

Anh Hùng Kiếm thực ra không hợp với Cố Hàn Uyên cho lắm, hơn nữa phẩm cấp cũng không cao, nhưng lại đi kèm với chính khí lẫm liệt, rất thích hợp với thân phận của hắn.

Vốn dĩ Anh Hùng Kiếm đi kèm với kiếm quyết của Đại Kiếm Sư Mạc Danh của Kiếm Tông, Vô Danh từng từ đó lĩnh ngộ ra Mạc Danh Kiếm Pháp.

Anh Hùng Kiếm đổi từ phản phái điểm tự nhiên không có kiếm quyết của Mạc Danh tồn tại, nhưng kiếm linh tràn đầy sức sống, như mặt trời mới mọc, anh khí nội liễm, không phải vật phàm.

Vì vậy, hắn rút Anh Hùng Kiếm đang ẩn trong vỏ đâm về phía Kim Hoa Bà Bà.

Một kiếm này vừa nhanh vừa độc hiểm, chính là Thần Môn Thập Tam Kiếm.

Kim Hoa Bà Bà vốn đang kinh dị trước Anh Hùng Kiếm bất phàm, lại không ngờ Cố Hàn Uyên vừa ra tay đã ác liệt như thế, suýt chút nữa đã bị đâm trúng Thần Môn huyệt.

Cũng may bà ta dù sao cũng là cao thủ cảnh giới Tông Sư, kịp thời phản ứng, dùng San Hô quải trượng trong tay ngăn cản Anh Hùng Kiếm đang đâm tới.

Bất quá bà ta cũng không lường được, ngay khoảnh khắc mũi kiếm chạm vào quải trượng, Cố Hàn Uyên đã dùng nội lực làm cong Anh Hùng Kiếm, thi triển ra Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm.

Lưỡi kiếm mềm mại vạch ra một đường cong quỷ dị, suýt nữa đã đâm trúng mặt Kim Hoa Bà Bà.

Bà ta vội lùi lại mấy bước, ngưng trọng hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Đây là kiếm gì.

Tại sao ta chưa từng thấy qua.

Phái Võ Đang từ khi nào có một đệ tử lợi hại như vậy.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đã kéo Trương Vô Kỵ trở về, thong dong nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Kiếm trong tay tên là Anh Hùng Kiếm, do tình cờ mà có được.

Cầm Anh Hùng Kiếm trong tay, Cố Hàn Uyên hiện ra vẻ quang minh lẫm liệt, anh vĩ bất phàm.

Thì ra ngươi chính là Cố Hàn Uyên đã đại náo thọ thần Trương Tam Phong, quả là một thanh Anh Hùng Kiếm, quả nhiên là thiếu niên anh hùng.

Kim Hoa Bà Bà rốt cuộc cũng có chút kiêng dè, dù sao tin tức về ngày thọ thần của Trương Tam Phong đã truyền khắp cảnh nội Minh quốc, Cố Hàn Uyên cũng nhờ đó mà thành danh.

Bất luận là khẩu chiến Không Văn, hay là đả thương Không Trí, cộng thêm tuổi còn trẻ đã là Tiên Thiên cao thủ, đều cho thấy một ngôi sao mới đang trỗi dậy.

Mà khoảnh khắc giao thủ vừa rồi, tuy không có cứng đối cứng, nhưng chỉ qua hai chiêu ngắn ngủi, Kim Hoa Bà Bà đã nhận định Cố Hàn Uyên sợ rằng lại có đột phá, tuyệt đối không chỉ dừng lại ở Tiên Thiên sơ kỳ.

Từ sau khi học được Thánh Linh Kiếm Pháp, Cố Hàn Uyên nhờ suy luận mà đem mấy môn kiếm pháp của Võ Đang lĩnh ngộ đến cảnh giới tinh thông, bằng không cũng không thể lâm thời biến chiêu như vậy.

Tiền bối quá khen, vãn bối bất quá chỉ có chút hư danh mà thôi.

Nhưng cũng xin tiền bối có thể nương tay, tha cho Vô Kỵ sư đệ một con đường sống.

Cố Hàn Uyên không chút vội vã, thản nhiên trò chuyện cùng Kim Hoa Bà Bà.

Kim Hoa Bà Bà hiển nhiên không cam lòng buông tha Trương Vô Kỵ, đang do dự muốn tiếp tục ra tay với Cố Hàn Uyên thì lúc này lại có mấy đạo thân ảnh xông vào.

Cầm đầu là Diệt Tuyệt Sư Thái, theo sau là Đinh Mẫn Quân, Bối Cẩm Nghi cùng các nữ đệ tử Nga Mi khác.

Hiểu Phù, không ngờ ngươi còn chưa chết.

Nếu chưa chết, tại sao mười mấy năm qua không về Nga Mi.

Diệt Tuyệt Sư Thái cũng không ngờ lại gặp Kỷ Hiểu Phù ở đây, lớn tiếng quát hỏi.

Kỷ Hiểu Phù cũng không ngờ sẽ chạm mặt Diệt Tuyệt Sư Thái, lúc này đã hoảng hốt đến mức khúm núm không dám lên tiếng.

Võ Đang đệ tử Cố Hàn Uyên bái kiến Diệt Tuyệt Sư Thái, hơn một tháng không gặp, sư thái vẫn phong thái như xưa.

Không biết Chỉ Nhược muội muội ở Nga Mi sống có tốt không.

Cố Hàn Uyên trực tiếp chắn trước mặt Kỷ Hiểu Phù, đối diện với Diệt Tuyệt Sư Thái.

Kỷ Hiểu Phù nhìn bóng lưng rộng lớn của Cố Hàn Uyên, nhìn hắn một lần nữa đứng ra bảo vệ mình, trong lòng cảm động vô ngần, tràn đầy cảm giác an toàn.

Những uất ức từ việc giải độc hôm qua đều bị vẻ thẹn thùng thay thế.

Nàng cảm thấy thật may mắn khi người thấy mình như thế lại là hắn.

Diệt Tuyệt Sư Thái thấy Cố Hàn Uyên đứng ra bảo vệ Kỷ Hiểu Phù, ánh mắt khẽ ngưng lại.

Tuy có chút khó hiểu, nhưng dù sao thọ thần Trương Tam Phong nàng cũng có mặt, biết rõ Cố Hàn Uyên trước mắt tuy trẻ tuổi nhưng không dễ đối phó.

Huống chi hắn còn đưa Chu Chỉ Nhược đệ tử mà nàng hết sức hài lòng ra để làm dịu bầu không khí.

Chu Chỉ Nhược từ sau khi bái sư thường xuyên nhắc đến Cố Hàn Uyên, khiến danh tiếng của hắn ở Nga Mi cũng lớn dần.

Nga Mi vốn dĩ giao hảo với Võ Đang, năm đó Diệt Tuyệt Sư Thái còn để ái đồ Kỷ Hiểu Phù cùng Võ Đang Lục hiệp Ân Lê Đình định ra hôn ước.

Tuy sau đó vì Kỷ Hiểu Phù bị Dương Tiêu bắt đi, tung tích bất minh khiến hôn ước tan vỡ, nhưng quan hệ hai phái vẫn rất tốt.

Bằng không Trương Tam Phong cũng sẽ không gửi Chu Chỉ Nhược lên Nga Mi.

Hơn nữa nhìn thái độ của Chu Chỉ Nhược mỗi khi nhắc tới Cố Hàn Uyên, hiển nhiên là tình đầu ý hợp.

Nếu tương lai có thể cùng danh sĩ đang nổi của Võ Đang là Cố Hàn Uyên kết thân, đối với phái Nga Mi cũng có lợi lớn.

Vì thế Diệt Tuyệt Sư Thái cũng khá ủng hộ hai người, nàng cũng không muốn nảy sinh xung đột với Cố Hàn Uyên.

Đinh Mẫn Quân nhìn thấy Cố Hàn Uyên sau khi cởi bỏ đạo bào Võ Đang càng thêm tuấn lãng, anh tư bộc phát, hảo cảm tăng mạnh.

Nhưng khi thấy hắn lại bảo vệ Kỷ Hiểu Phù người mà nàng đố kỵ nhất năm xưa, trong lòng lại tức giận bất bình, ánh mắt nhìn Kỷ Hiểu Phù càng thêm bất thiện.

Bối Cẩm Nghi thì không nghĩ nhiều như vậy, nàng và Kỷ Hiểu Phù quan hệ vốn tốt, lại thường nghe Chu Chỉ Nhược kể tốt về Cố Hàn Uyên nên vốn đã có hảo cảm với hắn.

Lúc này nàng chỉ lo lắng hắn và sư phụ Diệt Tuyệt Sư Thái xảy ra va chạm.

Sau một hồi giằng co, Diệt Tuyệt Sư Thái là người phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, chuyển mục tiêu sang làm khó Kim Hoa Bà Bà: Kim Hoa Bà Bà, ngươi ở Linh Xà đảo hưởng phúc không muốn, lại chạy tới Trung Nguyên gây sự, còn giả mạo ám ký của phái Nga Mi ta.

Món nợ này có phải nên tính toán một chút không.

Kim Hoa Bà Bà năm đó khi còn là Tử Sam Long Vương, ở Minh Giáo luôn được vây quanh như trăng sao, ngay cả vị trí đứng đầu Tứ đại Pháp Vương cũng được ba người kia nhường lại, trong lòng cực kỳ kiêu ngạo.

Thấy Diệt Tuyệt Sư Thái lời lẽ không khách khí, liền nảy sinh tranh chấp.

Hai người lời qua tiếng lại rồi lao vào đánh nhau.

Ỷ Thiên Kiếm vốn là thần binh hiếm có trên giang hồ, ngoài sắc bén còn có đặc điểm lớn nhất là phát ra kiếm khí.

Diệt Tuyệt Sư Thái lúc này không còn vội vã như lúc đối mặt với Vô Thiên ở Võ Đang, kiếm khí Ỷ Thiên Kiếm bắn ra tứ phía, khiến xung quanh trở nên hỗn độn.

Ân Ly lúc này tuổi tác xấp xỉ Dương Bất Hối, đều là những cô bé mười hai mười ba tuổi.

Vì tin tưởng Kim Hoa Bà Bà nên nàng không tránh đi mà đứng xem trận chiến.

Nếu như Ân Ly đang bắt giữ Trương Vô Kỵ, Diệt Tuyệt Sư Thái có lẽ còn kiêng dè, nhưng hiện giờ nhờ có Cố Hàn Uyên, Trương Vô Kỵ đã an toàn, Diệt Tuyệt Sư Thái đương nhiên không bận tâm đến Ân Ly, kiếm khí cũng không hề né tránh nàng.

Chẳng mấy chốc, một đạo kiếm khí bị Kim Hoa Bà Bà né được đã bắn thẳng về phía Ân Ly.

Ân Ly thấy kiếm khí lao tới mà võ công lại thấp kém, đang lúc tuyệt vọng thì cảm thấy mình được một vòng tay ôm lấy, né được đạo kiếm khí kia.

Chính là Cố Hàn Uyên thấy Ân Ly sắp bị trúng đòn nên đã bế nàng rời đi.

Hảo cảm của các cô gái phải bắt đầu bồi đắp từ nhỏ, cơ hội tốt như vậy hắn đương nhiên không bỏ lỡ.

Ân Ly tuy vì luyện Thiên Chu Vạn Độc Thủ khiến gương mặt có một khối độc sẹo đen sì, da thịt phù thũng xấu xí, nhưng với nhãn lực của Cố Hàn Uyên, hắn tự động lọc bỏ ảnh hưởng của độc sẹo, quả nhiên phát hiện đây là một mỹ nhân tương lai, khi trưởng thành chắc chắn sẽ đạt trên 90 điểm.

Chương 52

Cố Hàn Uyên thần thái ôn hòa nhìn nàng nói: Tiểu cô nương, muội không sao chứ.

Ân Ly từ trong lòng Cố Hàn Uyên ngẩng đầu lên, ngẩn ngơ nhìn vị đại ca ca tuyệt mỹ đã thu hút ánh nhìn của nàng ngay từ đầu.

Ân Ly từ nhỏ đã bất hạnh, phụ thân Ân Dã Vương là kẻ phong lưu thành tính, còn tệ hơn cả Đoàn Chính Thuần.

Nếu xét theo vai vế của Ân Tố Tố, Cố Hàn Uyên còn là dượng hờ của nàng.

Thậm chí trên dung mạo nàng còn thoảng qua chút bóng dáng của Ân Tố Tố.

Vì Nhị nương và huynh trưởng ức hiếp mẫu thân, nàng đã một đao giết chết Nhị nương, dẫn đến mẫu thân cũng tự sát theo.

Sau đó tuy được Kim Hoa Bà Bà cứu và truyền thụ võ công, nhưng chung quy bà ta cũng chỉ coi nàng là công cụ, không hẳn là đối xử tốt.

Hơn nữa vì luyện tập Thiên Chu Vạn Độc Thủ mà trên mặt để lại vết độc sẹo khó coi.

Từ đó về sau, không ai nhìn nàng mà không lộ vẻ chán ghét.

Nhất là nam nhân, dù già hay trẻ đều mang bộ mặt kinh tởm không muốn nhìn thêm lần thứ hai.

Nàng rốt cuộc cũng là nữ nhi, dù còn nhỏ nhưng vẫn để tâm đến cái nhìn của người khác.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tính cách nàng sau này càng thêm cực đoan.

Hôm nay thấy Dương Bất Hối tuổi tác tương đương nhưng dung mạo lại một trời một vực, mà ánh mắt của Dương Bất Hối luôn đặt trên người Cố Hàn Uyên, Ân Ly thầm nghĩ hạng người thiên nhân như hắn chắc chắn chỉ để mắt đến những cô gái xinh đẹp như Dương Bất Hối, sao có thể nhìn nàng thêm một lần.

Sự tự ti trỗi dậy khiến tâm trạng nàng chùng xuống.

Lại thấy Cố Hàn Uyên chỉ trong vài chiêu đã bức lui Kim Hoa Bà Bà mà nàng hằng sùng bái, thiên tính ngưỡng mộ kẻ mạnh khiến hảo cảm của nàng trỗi dậy.

Không ngờ Kim Hoa Bà Bà vì né tránh kiếm khí mà không màng sống chết của nàng, chính Cố Hàn Uyên đã cứu nàng.

Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn nàng không hề có chút chán ghét, ôm nàng vào lòng cũng không nửa phần ghẻ lạnh.

Ánh mắt ôn hòa quan tâm ấy khiến Ân Ly vốn đã nếm trải đủ ấm lạnh tình đời suýt chút nữa rơi lệ.

Phải mất hồi lâu mới bình phục được tâm trạng, Ân Ly cũng không rời khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên, cứ thế ngẩng đầu nhìn hắn: Muội không sao, đại ca ca.

Cảm ơn huynh đã cứu muội.

Vậy thì tốt rồi.

Diệt Tuyệt Sư Thái và Kim Hoa Bà Bà giao chiến quá nguy hiểm, muội theo ta qua đây lánh một chút.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

Những cô bé ở độ tuổi này hoàn toàn không có sức chống cự trước chiêu xoa đầu thần thánh.

Gương mặt Ân Ly lộ vẻ hưởng thụ, ngoan ngoãn để Cố Hàn Uyên dắt tay đi về phía Kỷ Hiểu Phù.

Dương Bất Hối thấy Cố Hàn Uyên trở về cùng Ân Ly, bĩu môi, trên mặt đầy vẻ đố kỵ bất mãn.

Nàng vốn cho rằng cái xoa đầu ấy là đặc quyền của riêng mình, không ngờ đột nhiên xuất hiện một con bé xấu xí cướp mất.

Thấy hắn đi tới, nàng cũng chẳng chào hỏi, mặt hầm hầm nhìn hắn, dáng vẻ như muốn nói: Ta đang giận đây, mau tới dỗ dành ta đi.

Cố Hàn Uyên thấy buồn cười, cũng xoa đầu Dương Bất Hối một cái, khiến nàng không thể duy trì vẻ mặt giận dỗi được nữa.

Sau đó hắn dắt tay cả hai tiểu cô nương cùng xem chiến.

Dương Bất Hối và Ân Ly dường như trời sinh không hợp, cứ cách một mình Cố Hàn Uyên mà tranh cãi.

Đứa này chê đối phương xấu xí, đứa kia mỉa đối phương vô dụng, chẳng biết chút võ công nào.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên bị hai nàng làm cho đau đầu, đặt tay lên đầu cả hai thì bọn họ mới im bặt.

Tuy nhiên thấy tâm trạng cả hai đều xuống dốc vì bị nói trúng tim đen, hắn liền an ủi Ân Ly trước: Tiểu cô nương, vết sẹo trên mặt muội là do luyện độc công mà thành.

Chỉ cần ngừng tu luyện, phối hợp với thuốc men là có thể chữa khỏi.

Nếu muội muốn, ta có thể giúp muội.

Chỉ nhìn nửa khuôn mặt không có độc sẹo cũng đủ biết muội lớn lên sẽ là một mỹ nhân thanh tú tuyệt tục, hủy hoại như thế thật đáng tiếc.

Ân Ly thấy hắn không chút e dè nhìn vết sẹo của mình, vừa tự ti vừa e thẹn không dám nhìn thẳng hắn.

Nghe lời hắn nói, nàng nhen nhóm hy vọng, nhưng đặc tính của Thiên Chu Vạn Độc Thủ là nếu ngừng luyện thì võ công sẽ tan biến.

Do dự một hồi, nàng vẫn từ chối: Đại ca ca, muội tên là Chu Nhi.

Cảm ơn huynh, nhưng đây là võ công nương truyền lại cho muội, nếu dừng lại võ công sẽ mất sạch.

Muội cần võ công để báo thù cho mẹ, không thể để mất được.

Cố Hàn Uyên nghe xong, lại quay sang nhìn Dương Bất Hối đang buồn bã vì Kỷ Hiểu Phù không dám truyền võ công Nga Mi cho nàng.

Hắn kéo cả hai lại gần, ngồi xuống vuốt ve gương mặt hai nàng, ôn hòa cười nói: Chu Nhi, ta tên Cố Hàn Uyên, là đệ tử Võ Đang.

Chưa từng chịu nỗi khổ của người khác thì đừng khuyên người ta lương thiện, ta sẽ không khuyên muội từ bỏ báo thù.

Thiên Chu Vạn Độc Thủ cũng không phải võ công cao thâm gì, ta tuy không thể truyền võ công Võ Đang cho các muội, nhưng những môn võ khác thì không thành vấn đề.

Nếu các muội muốn, ta có thể dạy.

Ân Ly nghe vậy liền có chút lung lay.

Dương Bất Hối thì đơn giản hơn, nghe hắn hứa hẹn liền vui sướng ôm lấy cánh tay hắn, hôn lên mặt hắn một cái.

Ân Ly thấy vậy cũng không cam lòng chịu thua, ôm lấy cánh tay bên kia của Cố Hàn Uyên, do dự một chút rồi cũng hôn lên mặt hắn.

Sau đó Ân Ly thẹn thùng đỏ bừng mặt, nhưng thấy hắn vẫn giữ nụ cười ấm áp, nàng thở phào một cái rồi ôm cánh tay hắn chặt hơn.

Hai người một câu Hàn Uyên ca ca, hai câu Hàn Uyên ca ca, thỉnh thoảng lại nhìn nhau hừ lạnh một tiếng, cố gắng thu hút sự chú ý của hắn, chẳng màng đến trận chiến kịch liệt đằng kia.

Kỷ Hiểu Phù đứng bên cạnh nhìn ba người thân thiết, vẻ mặt đầy cổ quái.

Hiểu con không ai bằng mẹ, nàng liếc mắt là thấy tâm tư của Dương Bất Hối đã đặt hết lên người Cố Hàn Uyên.

Vết độc sẹo của Ân Ly xấu xí như thế, ngay cả nàng còn không dám nhìn lâu, vậy mà Cố Hàn Uyên lại có thể nhìn chằm chằm không chút ghét bỏ.

Chỉ vài câu nói đã khiến Ân Ly từ người lạ trở thành người thân cận nhất.

Kỷ Hiểu Phù thầm cảm thán mị lực của Cố Hàn Uyên quá lớn, ngay cả nàng cũng có phần bị thu hút, nói chi là hai tiểu cô nương.

Nàng lại phân vân không biết có nên ngăn cản Dương Bất Hối thân cận với hắn không.

Một phần vì nàng đã bị hắn nhìn thấy hết cơ thể, quan hệ hai người vốn đã phức tạp. phần khác vì người như Cố Hàn Uyên tương lai chắc chắn sẽ đứng trên đỉnh cao, quanh hắn sẽ không thiếu mỹ nữ.

Thích hắn không biết là phúc hay họa.

Do dự một hồi, Kỷ Hiểu Phù quyết định thuận theo tự nhiên.

Nàng đặt tên cho con là Bất Hối, ngoài việc nói không hối hận vì đã sinh con cho Dương Tiêu, còn mong con cả đời có thể sống không hối tiếc.

Khó khăn lắm con mới thích một người, nếu nàng ngăn cản, sau này dù hạnh phúc hay không cũng chẳng thể thốt ra hai chữ Bất Hối.

Trương Vô Kỵ lúc này đang ở tuổi ham học võ, vì vậy toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào Diệt Tuyệt Sư Thái và Kim Hoa Bà Bà trên sân.

Diệt Tuyệt Sư Thái tuổi tác đã cao, lại suốt ngày mặt lạnh như tiền, dung nhan sớm đã phai tàn.

Kim Hoa Bà Bà thực chất là Đại Khỉ Ti, nếu là dung mạo nguyên bản thì chắc chắn là một tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng lúc này đang dịch dung nên hình dáng thật chẳng dám khen ngợi.

Chỉ có thể nói giữa người với người thực sự khác biệt.

Có kẻ thì đang liếc mắt đưa tình với hai tiểu cô nương xinh xắn, kẻ lại nhìn chằm chằm hai bà già.

Trên sân, Diệt Tuyệt Sư Thái nhờ có Ỷ Thiên Kiếm sắc bén trong tay đã ép Kim Hoa Bà Bà không ngóc đầu lên nổi, chỉ biết ra sức né tránh.

Kim Hoa Bà Bà thỉnh thoảng mới tìm được cơ hội đánh lén, nhưng đều bị Diệt Tuyệt Sư Thái hóa giải dễ dàng.

Hai người lại giao thủ thêm một chiêu, Kim Hoa Bà Bà dùng kim hoa ám khí mở đường nhưng đều bị Diệt Tuyệt Sư Thái gạt đi sạch sẽ.

San Hô quải trượng trong tay bà ta quật một đường quỷ dị về phía vai Diệt Tuyệt Sư Thái.

Theo cách ứng đối bình thường, Diệt Tuyệt Sư Thái đáng lẽ phải né tránh, nhưng bà ta quá tự tin vào Ỷ Thiên Kiếm nên không thèm né, trực tiếp chém ngang, một kiếm chém gãy San Hô quải trượng, đồng thời thuận thế đâm về phía cánh tay Kim Hoa Bà Bà.

Kim Hoa Bà Bà thấy quải trượng bị chém gãy thì kinh hãi tột độ, không màng che giấu võ công Tây Vực, cánh tay xoay một vòng kỳ quái né được Ỷ Thiên Kiếm, đồng thời một chưởng đánh trúng vai Diệt Tuyệt Sư Thái, khiến bà ta lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, Kim Hoa Bà Bà cũng bị kiếm khí trên Ỷ Thiên Kiếm làm bị thương, phải lùi lại.

Hai người rơi vào thế lưỡng bại câu thương, nhưng Diệt Tuyệt Sư Thái có Ỷ Thiên Kiếm nên vẫn chiếm ưu thế.

Dù sao Kim Hoa Bà Bà không thể dùng thân xác phàm trần để đỡ Ỷ Thiên Kiếm, dù có dùng võ công Tây Vực cũng không tránh được kiếm khí.

Chương 53

Thấy đánh tiếp không chết cũng trọng thương, Kim Hoa Bà Bà nảy sinh ý định rút lui.

Ân Ly tuy muốn thoát khỏi Kim Hoa Bà Bà, nhưng dù sao bà ta cũng có ơn cứu mạng và truyền thụ võ công, thấy bà ta bị thương liền vội vàng tiến lên đỡ.

Kim Hoa Bà Bà thấy Ân Ly tới gần liền chộp lấy nàng, vận khinh công chạy trốn mất dạng.

Ân Ly bị xách đi, không kịp cầu cứu Cố Hàn Uyên, chỉ biết dùng đôi mắt trong trẻo nhìn hắn trân trân, như muốn khắc sâu hình bóng hắn vào lòng.

Cố Hàn Uyên không phải không cứu được Ân Ly, chỉ là hắn còn nhiều việc phải làm, tạm thời chưa có chỗ cư ngụ ổn định, cứu nàng rồi biết để đâu.

Không lẽ đưa nàng về Thiên Ưng Giáo.

Đó chẳng khác nào đưa nàng vào chỗ chết.

Vì vậy hắn quyết định tạm thời để Ân Ly đi theo Kim Hoa Bà Bà.

Đương nhiên, dấu ấn thần niệm là không thể thiếu, hắn đã để lại trên người Kim Hoa Bà Bà, Ân Ly, Kỷ Hiểu Phù và Dương Bất Hối.

Diệt Tuyệt Sư Thái trúng một chưởng, thương thế không nhẹ nên cũng từ bỏ ý định truy kích, quay sang nhìn Kỷ Hiểu Phù: Hiểu Phù, còn không qua đây.

Kỷ Hiểu Phù vốn rất sợ sư phụ nên không dám cự tuyệt.

Khi nàng lại gần, Diệt Tuyệt Sư Thái nhìn Dương Bất Hối hỏi:

Đây là con gái ngươi.

Là con của ai.

Trước đó lúc xem chiến, Dương Bất Hối đã gọi Kỷ Hiểu Phù là mẫu thân, Diệt Tuyệt Sư Thái sớm đã đoán được, chẳng qua vì kiêng dè Cố Hàn Uyên nên chưa làm khó dễ.

Giờ gọi Kỷ Hiểu Phù ra hỏi chính là muốn thanh lý môn hộ nếu sự thật đúng như bà ta nghĩ.

Kỷ Hiểu Phù do dự một lát rồi nói thật.

Diệt Tuyệt Sư Thái nhìn đệ tử mình từng yêu quý, vừa thất vọng vừa đau lòng, nhưng vẫn hy vọng nàng lập công chuộc tội nên ra lệnh cho nàng đi ám sát Dương Tiêu.

Không ngờ Kỷ Hiểu Phù lại từ chối.

Trong cơn giận dữ, Diệt Tuyệt Sư Thái vung chưởng định đánh thẳng vào thiên linh cái của Kỷ Hiểu Phù.

Kỷ Hiểu Phù khi từ chối lệnh của sư phụ đã dự cảm được kết cục.

Với sự căm ghét Dương Tiêu tột độ của Diệt Tuyệt Sư Thái, nàng chắc chắn sẽ bị xử tử.

Nàng chỉ thầm nghĩ: Chỉ tiếc không thể nhìn Bất Hối trưởng thành.

Còn có. không thể báo đáp ân tình của Hàn Uyên.

Trong giây phút cuối cùng, ngoài nỗi lo cho Dương Bất Hối, trong đầu nàng còn hiện lên gương mặt nghiêm túc của Cố Hàn Uyên khi giải độc và bóng lưng của hắn mỗi khi đứng ra bảo vệ nàng.

Kỷ Hiểu Phù đã nhắm mắt chờ chết, nhưng không ngờ một thanh trường kiếm đâm thẳng về phía bàn tay của Diệt Tuyệt Sư Thái.

Nếu không thu tay, bà ta chắc chắn sẽ bị cụt tay.

Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ đành thu tay lùi lại.

Kỷ cô nương, ta đã nói sẽ bảo hộ cô chu toàn, tuyệt đối không nuốt lời.

Kỷ Hiểu Phù nhìn bóng lưng một lần nữa bảo vệ mình, cảm thấy tràn đầy sự an toàn.

Không giống như sự mệt mỏi vì hôn ước với Ân Lê Đình khi chưa có chút tình cảm nào, cũng không giống như sự cam chịu sau khi bị Dương Tiêu cưỡng bức, mà là sự rung động sau bao lần được giúp đỡ, mãi mãi tin tưởng cái bóng lưng ấy.

Cố Hàn Uyên, ngươi thật sự muốn ngăn cản ta thanh lý môn hộ.

Diệt Tuyệt Sư Thái phẫn nộ chất vấn.

Đang muốn lĩnh giáo cao chiêu của sư thái.

Cố Hàn Uyên nghiêng đầu nhìn Kỷ Hiểu Phù, ánh mắt tràn đầy sự ôn hòa trấn an: Kỷ cô nương, cô dẫn Vô Kỵ sư đệ và Bất Hối muội muội đi trước.

Ta sẽ đuổi theo sau.

Nhìn vào mắt Cố Hàn Uyên, Kỷ Hiểu Phù đột nhiên không muốn chết nữa, ít nhất là không thể phụ lòng tốt của hắn.

Nàng biết võ công Cố Hàn Uyên mạnh hơn mình rất nhiều nên dứt khoát dẫn Trương Vô Kỵ và Dương Bất Hối rời đi.

Các đệ tử Nga Mi phía sau không có lệnh của Diệt Tuyệt cũng không dám đuổi theo, hơn nữa Cố Hàn Uyên đang cầm kiếm chặn đường, khó mà vượt qua.

Tốt.

Bần ni hôm nay sẽ lĩnh giáo võ công của đồ tôn Trương Tam Phong.

Trong cơn thịnh nộ, Diệt Tuyệt Sư Thái trực tiếp đâm Ỷ Thiên Kiếm về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không hề né tránh, Anh Hùng Kiếm nghênh tiếp Ỷ Thiên Kiếm.

Song kiếm va chạm, thế trận cân bằng.

Sắc mặt Diệt Tuyệt Sư Thái biến đổi hoàn toàn: Tiên Thiên đỉnh phong.

Sao có thể.

Đây là kiếm gì mà lại có thể chống đỡ được Ỷ Thiên Kiếm.

Diệt Tuyệt Sư Thái thầm nghĩ, mới bao lâu mà hắn đã từ Tiên Thiên sơ kỳ thăng lên đỉnh phong, thiên phú này thật đáng sợ.

Tại hạ có chút kỳ ngộ mà thôi.

Kiếm này tên Anh Hùng Kiếm.

Cố Hàn Uyên cũng không dốc hết sức, chỉ cần phô diễn thực lực Tiên Thiên đỉnh phong là đủ.

Tốt cho một thanh Anh Hùng Kiếm.

Diệt Tuyệt Sư Thái không ngờ trên đời còn có vũ khí đấu với Ỷ Thiên Kiếm mà không hỏng, nhưng bà ta tự tin võ công mình vẫn trên cơ Cố Hàn Uyên nên không hề sợ hãi, tiếp tục giao chiến.

Uy danh của Diệt Tuyệt Sư Thái có chín phần là dựa vào Ỷ Thiên Kiếm, bản thân võ công Tông Sư sơ kỳ của bà ta chỉ thuộc hàng chót.

Khi đối phương có Anh Hùng Kiếm chống lại được Ỷ Thiên Kiếm, việc ngăn cản bà ta hoàn toàn không thành vấn đề.

Kiếm pháp Nga Mi không phải không cao thâm, chỉ là ngộ tính của Diệt Tuyệt có hạn.

Tuy bà ta tự sáng tạo ra chiêu thức như Diệt Tuyệt song kiếm nhưng phần lớn là ỷ vào sự sắc bén của Ỷ Thiên Kiếm, chứ thực sự không tinh diệu gì.

Chênh lệch về tạo nghệ kiếm pháp giữa hai người là rất lớn, cộng thêm việc Diệt Tuyệt đã bị thương từ trước nên lúc này chỉ có thể đánh ngang ngửa.

Hai người lại giao thủ thêm một hiệp, Ỷ Thiên Kiếm và Anh Hùng Kiếm va chạm mạnh khiến vết thương trên vai Diệt Tuyệt bị động, suýt nữa đã bị Thần Môn Thập Tam Kiếm của Cố Hàn Uyên đâm trúng.

Cũng may lúc sắp trúng, Cố Hàn Uyên đã kịp thời thu tay, lùi lại mấy bước, đứng sừng sững đầy khí chất.

Gió nhẹ thổi qua, làm những sợi tóc được buộc bằng dải lụa trắng sau gáy hắn khẽ bay, tiêu sái không sao tả xiết.

Tư thái cường giả dễ dàng ngăn chặn Diệt Tuyệt Sư Thái, thậm chí còn chiếm chút ưu thế ấy khiến các đệ tử Nga Mi phía sau, bao gồm Đinh Mẫn Quân và Bối Cẩm Nghi, đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Họ thầm nghĩ: Hèn gì Chỉ Nhược sư muội lại khen hắn lên tận trời xanh.

Sư thái, chi bằng chúng ta dừng tay tại đây.

Cố Hàn Uyên không hề lộ vẻ kiêu ngạo, vẫn giữ phong thái khiêm tốn ôn hòa.

Diệt Tuyệt Sư Thái cũng không khỏi tán thưởng khí độ của hắn, cảm thán: Trương Tam Phong dạy dỗ được đồ tôn tốt, đúng là thiếu niên anh hùng.

Được.

Hôm nay bần ni nể mặt ngươi mà tha cho Kỷ Hiểu Phù một con đường sống.

Trong lòng Diệt Tuyệt thầm tính sẽ đợi thương thế lành lại rồi tính tiếp chuyện truy sát Kỷ Hiểu Phù, dù sao Cố Hàn Uyên cũng không thể bảo vệ nàng ta cả đời.

Cố Hàn Uyên vờ như không thấy tâm tính của bà ta, vui vẻ tạ ơn: Đa tạ sư thái khoan hồng độ lượng.

Ngày sau nhất định sẽ lên Nga Mi bái phỏng sư thái.

Tại hạ xin cáo từ.

Nói rồi hắn xoay người rời đi.

Không ngờ từ sau lần biệt ly ở Võ Đang, thiếu niên thiên tài này đã tiến bộ đến mức này.

Haiz, nếu Nga Mi có được đệ tử như thế, lo gì không hưng thịnh.

Thực tế Diệt Tuyệt Sư Thái rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, chỉ cần không liên quan đến Minh Giáo, bà ta sẽ không cực đoan.

Chương 54

Một người thiên phú tuyệt đỉnh, quang minh lẫm liệt lại biết cách xử thế, dung mạo lại xuất chúng như vậy, đương nhiên sẽ được các tiền bối chính đạo thưởng thức.

Bà ta thầm tính toán, đợi Chỉ Nhược lớn thêm chút nữa, nếu hắn chưa có hôn ước thì sẽ gả Chỉ Nhược cho hắn, coi như một khoản đầu tư cho tương lai.

Sau đó Diệt Tuyệt dẫn các đệ tử ra khỏi cốc.

Đang đi, bỗng nhiên có tiếng cười cuồng loạn vang lên: Diệt Tuyệt lão ni, Bản tọa tìm ngươi đã lâu.

Đệ tử Nga Mi nghe thấy liền vô thức rút kiếm phòng bị.

Chỉ thấy một nam tử mặc huyền y, đeo mặt nạ Tu La, tay cầm thanh trường kiếm màu tím xuất hiện.

Chính là Cố Hàn Uyên đã thay đổi thân phận thành Vô Thiên quay trở lại.

Vô Thiên.

Diệt Tuyệt Sư Thái ngưng trọng nhìn kẻ đã từng giao thủ với mình một lần.

Bà ta vốn định đoạt lấy Đồ Long Đao của Vô Thiên nên thời gian qua luôn nghe ngóng tin tức của hắn, không ngờ lại chạm mặt ở đây.

Chỉ có điều bà ta hơi thắc mắc tại sao hắn không mang theo Đồ Long Đao mà lại cầm một thanh trường kiếm tím phát ra hào quang nhàn nhạt.

Diệt Tuyệt lão ni, giao Ỷ Thiên Kiếm ra đây, ta sẽ tha mạng cho các ngươi.

Cố Hàn Uyên trực tiếp nói ra mục đích.

Nằm mơ.

Diệt Tuyệt Sư Thái dù đang bị thương, nhưng nhớ lại lần giao thủ ngắn ngủi trước đó, bà ta cảm thấy mình vẫn còn sức chiến đấu.

Chỉ có điều bà ta không biết rằng, kẻ sĩ ba ngày không gặp đã khác xưa, huống chi là Cố Hàn Uyên có hệ thống hỗ trợ.

Cố Hàn Uyên lười nói nhảm, để tránh Ma Kiếm làm gãy Ỷ Thiên Kiếm, hắn chọn cách tấn công bằng kiếm khí, trực tiếp tung chiêu Kiếm Nhị Thập Nhất.

Hắn khống chế uy lực xuống còn một phần mười, tung ra 21 đạo kiếm khí về phía Diệt Tuyệt Sư Thái.

Kiếm khí.

Sao có thể.

Diệt Tuyệt Sư Thái kinh hãi.

Là chủ nhân của Ỷ Thiên Kiếm có khả năng phát ra kiếm khí, bà ta hiểu rõ nhất độ khó và uy lực của nó.

Bà ta vội nâng kiếm nghênh địch, nhưng chất lượng kiếm khí chênh lệch quá xa, dù là Ỷ Thiên Kiếm cũng khó lòng chống đỡ.

Chỉ một lát sau, bà ta đã bị kiếm khí đâm khắp người, ngã gục trong vũng máu.

Thực tế Cố Hàn Uyên đã né hết các yếu huyệt, Diệt Tuyệt nhìn thì thê thảm nhưng phần lớn chỉ là vết thương ngoài da, tất nhiên nếu cứ để máu chảy nhiều thì chết cũng là chuyện thường.

Đinh Mẫn Quân và các đệ tử Nga Mi sợ đến mức không dám cử động.

Cố Hàn Uyên không màng tới họ, chỉ lấy đi thanh Ỷ Thiên Kiếm từ tay Diệt Tuyệt.

Nói với Diệt Tuyệt lão ni, muốn lấy lại Ỷ Thiên Kiếm thì hãy đến tìm Bản tọa.

Nói xong, Cố Hàn Uyên lướt đi nhẹ nhàng.

Đợi hắn đi khuất, đám người Đinh Mẫn Quân mới vội vây quanh cứu chữa cho Diệt Tuyệt.

Cố Hàn Uyên đoạt Ỷ Thiên Kiếm không chỉ vì Cửu Âm Chân Kinh bên trong, mà còn muốn khuếch trương danh tiếng của Vô Thiên.

Còn gì chấn động hơn việc cả Ỷ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao lừng lẫy thiên hạ đều rơi vào tay cùng một người.

Sau đó, Cố Hàn Uyên dùng Ma Kiếm dễ dàng chém đứt Ỷ Thiên Kiếm, lấy ra bí kíp Cửu Âm Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh Tốc Thành Pháp.

Bản nguyên của Cửu Âm Chân Kinh sớm đã bị Chu Bá Thông hủy bỏ, bản trong Ỷ Thiên Kiếm là đầy đủ nhất hiện nay.

Ở thế giới này, đó là do Hoàng Thường năm xưa nhờ Nhạc Phi cất giấu.

Sau khi Nhạc Phi bị hại, kiếm và đao rơi vào tay Tần Cối.

Tổ sư Nga Mi Tần Tư Dung vốn là tộc nhân của Tần Cối nhưng lại có lòng chính nghĩa, năm đó không cứu được Nhạc Phi nên đã đánh cắp Ỷ Thiên Kiếm.

Cố Hàn Uyên nhanh chóng ghi nhớ nội dung Cửu Âm Chân Kinh nhưng tạm thời chưa có ý định chuyển tu.

Hiện tại thứ hữu dụng nhất với hắn là tinh thần bí thuật Di Hồn

Đại Pháp, khinh công Loa Toàn Cửu Ảnh và Hoành Không Na Di.

Sau khi thu dọn xong, hắn dùng thần niệm định vị rồi đuổi theo Kim Hoa Bà Bà và Ân Ly.

Khi bắt kịp, hắn phát hiện họ đang truy sát Hồ Thanh Ngưu và Vương Nan Cô.

Lúc này Hồ Thanh Ngưu đã ngất xỉu, Vương Nan Cô thì bị thương nặng ở ngực.

Cố Hàn Uyên trực tiếp nhảy vào giữa trận.

Vô Thiên.

Kim Hoa Bà Bà cảnh giác nhìn hắn.

Bà ta cũng từng muốn đoạt đao của hắn, không ngờ lại gặp lại trong tình cảnh này.

Vương Nan Cô, có cần Bản tọa ra tay giúp đỡ không.

Vương Nan Cô không ngờ Vô Thiên lại muốn giúp mình, nhưng lúc này hắn là cái phao cứu sinh duy nhất của nàng.

Xin tiền bối ra tay cứu giúp.

Muốn Bản tọa ra tay thì phải có thù lao.

Cố Hàn Uyên không bao giờ làm không công.

Tiền bối cần thù lao gì.

Chỉ cần ta có, ta đều sẽ đưa.

Vương Nan Cô không lấy làm lạ, dù sao hai bên cũng chẳng quen biết gì.

Yên tâm, thù lao này cô chắc chắn có.

Ngữ khí quỷ dị của Cố Hàn Uyên khiến Vương Nan Cô có dự cảm chẳng lành.

Thù lao chính là bản thân cô.

Vương Nan Cô ngẩn người, tưởng mình nghe nhầm, sau đó phẫn nộ quát: Vô sỉ.

Kim Hoa Bà Bà cũng mang vẻ mặt quái dị nhìn Cố Hàn Uyên, đây là lần đầu tiên bà thấy loại người mượn danh nghĩa mình để uy hiếp người khác như thế này, đúng là mở mang kiến thức.

Phu nhân, nàng lẽ nào không sợ Hồ Thanh Ngưu rơi vào tay Kim Hoa Bà Bà sao.

E rằng khi đó muốn chết cũng khó đấy.

Cố Hàn Uyên ngược lại chẳng hề để ý đến sự kháng cự của Vương Nan Cô, Hồ Thanh Ngưu đang ngất xỉu dưới đất chính là quân bài tốt nhất.

Sắc mặt Vương Nan Cô khó coi vô cùng, lời của Cố Hàn Uyên quả thực đã đâm trúng tử huyệt của nàng.

Nếu chỉ có một mình, nàng chắc chắn thà chết không khuất phục, nhưng nàng và Hồ Thanh Ngưu vốn là phu thê tình thâm, lại vừa mới hóa giải hiểu lầm, chính là lúc quan tâm đối phương nhất.

Được.

Vương Nan Cô do dự hồi lâu cuối cùng cũng đồng ý yêu cầu của Cố Hàn Uyên, nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán sẽ thoa đầy độc dược lên người, chờ hắn chạm vào mình chính là lúc hắn mất mạng.

Kim Hoa Bà Bà vốn đang hứng thú xem kịch hay, không ngờ Vương Nan Cô lại thỏa hiệp nhanh như vậy.

Thấy Cố Hàn Uyên nhìn về phía mình, bà liền rút ra mấy viên Kim Hoa độc tiêu, ngưng thần đối địch.

Cố Hàn Uyên nâng Ma Kiếm, hướng dưới chân Kim Hoa Bà Bà bắn ra một đạo kiếm khí, hắn cũng không muốn làm tổn thương da thịt nàng.

Kim Hoa Bà Bà, ta khuyên bà tốt nhất nên rời đi ngay lập tức.

Kim Hoa Bà Bà bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên dọa cho nhảy dựng, vốn đã kinh sợ trước thanh Ỷ Thiên Kiếm có thể phát ra kiếm khí, không ngờ lại gặp phải kẻ có thể tùy ý bắn ra kiếm khí thế này.

Thấy hắn không có ý định làm hại mình, bà thức thời mang theo Ân Ly rời đi.

Tuy nhiên khi đi, bà vẫn cảm thấy tò mò về sự phát triển của hai người phía sau, đáng tiếc không thể ở lại xem.

Tốt rồi, chúng ta có thể bắt đầu.

Sau khi đuổi Kim Hoa Bà Bà đi, Cố Hàn Uyên tiến lại gần Vương Nan Cô.

Không được, ngươi không giết chết Kim Hoa Bà Bà, không tính.

Vương Nan Cô sắc mặt xanh mét, không ngờ đối phương chỉ đuổi người đi, điều này hoàn toàn khác với dự tính của nàng.

Bản tọa chỉ hứa ra tay, chứ không hứa sẽ giết bà ta.

Cố Hàn Uyên làm sao phạm phải sai lầm sơ đẳng này, trực tiếp dùng trò chơi chữ nghĩa để hóa giải.

Vương Nan Cô còn muốn cự tuyệt, nhưng hiện tại tên đã trên dây không thể không bắn, hơn nữa Kim Hoa Bà Bà đi rồi không có nghĩa là Cố Hàn Uyên sẽ không tự tay giết Hồ Thanh Ngưu.

Vì vậy nàng chỉ đành cố nén nhục nhã mà đáp ứng, thầm mong độc dược trên người sẽ có hiệu quả.

Một lát sau.

Chương 55

Tại sao ngươi không trúng độc.

Chưa từng nghe qua Thông Tê Địa Long Hoàn sao.

Khi nhìn thấy Vương Nan Cô, Cố Hàn Uyên đã tiêu tốn 5000 phản phái điểm để đổi lấy Thông Tê Địa Long Hoàn.

Đây là thánh vật tị độc, ở thế giới này gần như không loại độc nào có thể làm hại, ngay cả đại sư dùng độc như Âu Dương Phong hao tốn tâm lực cũng chỉ luyện được một viên, năm đó dùng làm sính lễ cầu hôn cho Âu Dương Khắc để tặng cho Hoàng Dung.

Vì vậy mấy tiểu thuyết đồng nhân viết về việc Hoàng Dung trúng độc thực ra rất vô lý.

Thông Tê Địa Long Hoàn của Tây Độc Âu Dương Phong.

Vương Nan Cô tuy tự xưng là Độc Tiên nhưng thực tế nàng tự biết rõ khoảng cách giữa mình và Âu Dương Phong, vì vậy ánh mắt liền trở nên tuyệt vọng.

Cho nên phu nhân vẫn nên chấp nhận số phận đi.

Chờ chút, đừng ở đây.

Phu nhân, nàng không có tư cách ra điều kiện.

Hỗn đản.

Nhẹ một chút.

Khi Hồ Thanh Ngưu tỉnh lại, thấy Vương Nan Cô đang quay lưng về phía mình lau nước mắt.

Lão lấy làm lạ vì sao mình không bị Kim Hoa Bà Bà giết chết, Vương Nan Cô liền lấy cớ có cao nhân ra tay giúp đỡ để lấp liếm cho qua.

Hồ Thanh Ngưu vốn tính tình trì độn nên cũng không nghi ngờ gì.

Vương Nan Cô vốn định tìm đến cái chết, nhưng cảm giác vui sướng trên thân thể lại không thể lừa dối chính mình, cuối cùng chỉ đành để mặc cho mọi chuyện trôi qua.

Lại nói Cố Hàn Uyên sau khi rời đi, nhìn vào đánh giá cấp S nhận được 2300 phản phái điểm.

Tuy tính về giá thành thì có vẻ lỗ, nhưng việc dùng Mãng Cổ Chu Cáp luyện đan vẫn còn xa vời, có một món thánh vật tị độc cũng để phòng hờ vạn nhất.

Cho dù sau này không cần đến cũng có thể đem tặng cho người mình quan tâm.

Huống hồ hắn còn lấy được Vương Nan Cô Độc Kinh.

Chỉ tiếc nhan sắc của Vương Nan Cô không đủ cao nên phản phái điểm cho hơi ít.

Cố Hàn Uyên một lần nữa đuổi kịp hai người Kim Hoa Bà Bà khi trời đã tối.

Họ tìm một quán trọ ở trấn nhỏ gần đó để nghỉ chân.

Cố Hàn Uyên thấy Kim Hoa Bà Bà và Ân Ly không ở chung phòng, biết cơ hội của mình đã đến.

Lúc này Kim Hoa Bà Bà đang bực bội vì những chuyện không thuận lợi ban ngày.

Bà nghĩ thầm thực lực của mình vẫn còn kém quá nhiều, mong rằng con gái Tiểu Chiêu có thể trộm được thần công trấn phái của Minh Giáo là Càn Khôn Đại Na Di, đợi thực lực tăng tiến sẽ quay lại báo thù.

Bà thở dài, bắt đầu tháo lớp mặt nạ dịch dung xuống.

Dù sao thứ này đeo lâu thực sự rất khó chịu, lại còn hại da.

Nhìn một lão thái bà xấu xí biến thành một tuyệt sắc mỹ nhân là trải nghiệm như thế nào.

Ít nhất là Cố Hàn Uyên, kẻ đang bí mật lẻn vào, trong lòng chỉ còn lại sự thán phục.

Không hổ là đệ nhất mỹ nhân giang hồ Minh quốc năm xưa, dù đã ngoài 40 nhưng vẫn có làn da trắng như tuyết, đôi mắt hạnh đào sáng ngời, dung mạo đoan trang thanh nhã, phong thái yên nhiên.

Đặc biệt nàng là người lai Ba Tư, tóc và mắt đều đen nhưng sống mũi cao, hốc mắt sâu, ngũ quan lập thể, tràn đầy phong tình dị vực.

Tuy tuổi tác đã lớn, nhan sắc không còn ở đỉnh cao nhưng trong mắt Cố Hàn Uyên vẫn đạt 93 điểm, là mỹ nhân đẹp nhất hắn từng thấy từ trước đến nay.

Nếu là lúc trẻ, chắc chắn phải từ 95 điểm trở lên.

Cố Hàn Uyên tán thưởng: Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti không hổ là đệ nhất mỹ nhân giang hồ Minh quốc năm xưa.

Một nhan sắc tuyệt thế như vậy lại giấu dưới lớp mặt nạ dịch dung, thật khiến người ta nuối tiếc.

Đại Khỉ Ti chợt nghe thấy giọng nam thì giật mình không nhỏ, hoa dung thất sắc, suýt nữa ngã khỏi ghế.

Lại đột nhiên cảm thấy một thân thể tràn đầy hơi thở nam tính áp sát mình, vòng eo cũng bị một đôi cánh tay cường kiện hữu lực ôm lấy.

Sau khi trấn tĩnh lại, nhìn thấy chiếc mặt nạ trước mặt, nàng kinh sợ thốt lên: Vô Thiên.

May mà nàng còn biết thân phận mình không thể tùy tiện bại lộ nên tiếng nói không lớn.

Làm sao ngươi biết thân phận của ta.

Đại Khỉ Ti che giấu thân phận hơn mười năm, gần như không ai biết chân tướng, lúc này bị Cố Hàn Uyên vạch trần tự nhiên là kinh hãi tột độ.

Kim Hoa Bà Bà, Ngân Diệp tiên sinh.

Manh mối rõ ràng như vậy nếu thật sự muốn tra thì sao không ra.

Huống hồ một mỹ nhân tuyệt thế ở độ tuổi này, không phải Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti thì còn có thể là ai.

Cố Hàn Uyên tùy miệng phụ họa, nhưng thực tế đang quan sát gương mặt Đại Khỉ Ti.

Thật khó tưởng tượng một phụ nữ đã bắt đầu có những nếp nhăn mờ nơi khóe mắt lại có thể đẹp đến mức này, thượng thiên thật bất công.

Hắn cũng thấy hơi tiếc vì không được thấy nhan sắc đỉnh cao của Đại Khỉ Ti.

Đại Khỉ Ti muốn thoát khỏi sự ràng buộc của Cố Hàn Uyên, nhưng chỉ cảm thấy mình như bị kìm sắt kẹp chặt, căn bản không thể vùng vẫy.

Nhớ lại vở kịch hắn và Vương Nan Cô diễn lúc trước, nàng đã biết Cố Hàn Uyên là loại người gì.

Nàng có lòng tin tuyệt đối vào nhan sắc của mình, nghe hắn liên tiếp khen ngợi, lúc này chỉ cảm thấy tình hình không ổn.

Buông ra.

Đại Khỉ Ti thấy không thoát được liền lạnh lùng nói.

Chỉ là có nam nhân nào ôm lấy mỹ nhân như vậy mà lại buông tay.

Cố Hàn Uyên chẳng hề để ý đến lời lẽ lạnh nhạt của Đại Khỉ Ti, ngược lại sự lạnh lùng của nàng càng làm hắn thêm hứng thú.

Đại Khỉ Ti, Thánh nữ Ba Tư Minh Giáo.

Sau khi đến Trung Nguyên gia nhập Minh Giáo, trở thành người đứng đầu tứ đại Pháp Vương Tử Sam Long Vương.

Sau đó cự tuyệt vô số kẻ ái mộ, nảy sinh tình cảm với Hàn Thiên Diệp và sinh hạ một con gái.

Bản tọa nói có đúng không.

Đại Khỉ Ti nghe lời Cố Hàn Uyên xong đồng tử co rụt lại, cũng mất luôn ý định vùng vẫy.

Kẻ biết nàng là Tử Sam Long Vương không ít, nhưng kẻ biết nàng là Thánh nữ Ba Tư Minh Giáo chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngay cả nghĩa phụ nàng là giáo chủ Dương Đỉnh Thiên năm đó cũng không biết.

Nay bị một người lạ mặt vạch trần, sự chấn kinh trong lòng nàng có thể tưởng tượng được.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Đại Khỉ Ti không tin Vô Thiên đột ngột xuất hiện lại là một kẻ vô danh tiểu tốt, thậm chí nàng còn nghi ngờ đây là cao nhân tiền bối nào đó giả dạng.

Bản tọa chính là Vô Thiên, thế gian này hiếm có chuyện gì mà bản tọa không biết.

Cố Hàn Uyên làm sao nói ra thân phận thật, trừ khi đêm nay giết nàng, nếu không căn bản không thể tin tưởng nàng.

Ngay cả Bách Hiểu Sinh cũng không dám nói như vậy.

Đã thế, ngươi còn biết thêm những gì nữa.

Đại Khỉ Ti quyết định thăm dò thêm.

Còn về Bách Hiểu Sinh, chính là kẻ bị Lâm Tiên Nhi làm cho mê muội, tung ra Binh Khí Phổ hòng làm loạn giang hồ Minh quốc.

Bách Hiểu Sinh là cái thá gì.

Đừng nói là bí mật các nước khác, ngay cả nội bộ Minh quốc hắn cũng chẳng hiểu hết.

Chẳng qua là do người ta tâng bốc lên mà thôi.

Cố Hàn Uyên cười khẩy cái gọi là Bách Hiểu Sinh, thế giới Minh quốc này cũng dung hợp nhiều thế giới, độ ảo ma của Binh Khí Phổ có thể tưởng tượng được.

Còn về việc bản tọa biết gì.

Phu nhân có muốn biết bản tọa có biết giáo quy Ba Tư Minh Giáo không cho phép Thánh nữ thành thân, nếu thất thân sẽ phải chịu hình phạt lửa thiêu không.

Cố Hàn Uyên đâm thẳng vào nhược điểm lớn nhất trong lòng nàng.

Từ sau khi Hàn Thiên Diệp chết, Đại Khỉ Ti dường như không còn là Tử Sam Long Vương dám yêu dám hận vì phu quân mà đoạn tuyệt với Minh Giáo năm xưa nữa.

Nàng trở nên sợ chết, sợ một ngày người của Ba Tư Minh Giáo tìm đến cửa đưa nàng về chịu hình phạt lửa thiêu.

Ngươi rốt cuộc muốn cái gì.

Tâm của Đại Khỉ Ti đã chìm xuống vực sâu, hỏi câu này chẳng qua chỉ vì một chút tôn nghiêm đáng thương cuối cùng.

Phu nhân cực kỳ thông minh, sao lại không biết bản tọa muốn gì.

Cố Hàn Uyên dùng sức hai tay, khiến thân hình linh lung của Đại Khỉ Ti càng áp sát mình, cảm nhận sự mềm mại đó, hắn tà mị cười nói: Phu nhân, nàng cũng không muốn người của Ba Tư Minh Giáo tìm tới cửa chứ.

Đại Khỉ Ti rất muốn đột nhiên phát nản, nhưng võ công của nàng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, lại thêm nỗi sợ Ba Tư Minh Giáo, nàng đã mất đi khả năng phản kháng.

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt, hai hàng lệ tuôn rơi.

Thiên Diệp. xin lỗi chàng.

Chuyện đã đến nước này, Đại Khỉ Ti chỉ có thể cố gắng hồi tưởng lại ký ức đêm tân hôn năm đó.

Nhưng chẳng bao lâu nàng đã không thể nghĩ tiếp được nữa, bởi vì sự khác biệt quá lớn.

Năm đó Hàn Thiên Diệp chịu hàn độc thâm sâu dưới Bích Thủy Hàn Đàm, sau khi kết hôn cơ thể suy nhược nhiều bệnh, gần như không cùng Đại Khỉ Ti hưởng thụ được mấy ngày hạnh phúc.

Đại Khỉ Ti sinh được Tiểu Chiêu cũng là nhờ vận may lớn.

Chương 56

Đại Khỉ Ti vốn mong Cố Hàn Uyên vừa trải qua chuyện với Vương Nan Cô sẽ mệt mỏi mà bớt dày vò nàng.

Nhưng không ngờ Cố Hàn Uyên lần đầu gặp mỹ nhân cấp bậc này, trong lúc phấn khích đã đổi luôn thiên thứ bảy và thứ tám của Tố Nữ Kinh.

Nhẹ một chút.

Ngươi muốn giết ta sao.

Ngươi xong chưa.

Trời sắp sáng rồi.

Lần sau, lần sau có được không.

Khi Đại Khỉ Ti tỉnh lại từ giấc mơ màng, trời vẫn còn tối, nàng mơ hồ tưởng rằng trời chưa bao giờ sáng.

Sau một hồi trấn tĩnh mới nhớ lại chuyện đêm qua, về sau nàng gần như mất hoàn toàn ý thức, cứ ngỡ mình sẽ chết tại chỗ.

Gương mặt nàng ửng hồng đầy kinh diễm, muốn đứng dậy nhưng vì toàn thân bủn rủn nên suýt ngã xuống đất.

Nỗ lực hồi lâu không được, nàng đành cam chịu nằm lại.

Nàng cảm thấy chăn nệm gần như có thể vắt ra nước, nhớ lại lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên đêm qua.

Không hổ là Tử Sam Long Vương giỏi thủy tính nhất trong tứ đại Pháp Vương, quả nhiên là lật sông cuộn biển.

Đại Khỉ Ti càng nghĩ càng thấy xấu hổ và giận dữ, khi quay đầu lại vô tình nhìn thấy chiếc gương đồng treo trên bàn trang điểm.

Dù khoảng cách khá xa, gương đồng cũng không rõ nét, nhưng khi nhìn thấy nữ tử trong gương có làn da như tuyết, sắc mặt rạng rỡ, thiên kiều bách mị như quay về 20 năm trước, nàng thực sự không thể tin nổi.

Nàng thầm than bao nhiêu năm qua một mình quả thực quá khó khăn.

Tuy Đại Khỉ Ti tràn đầy nhục nhã và thống hận Cố Hàn Uyên, thậm chí muốn giết hắn, nhưng đối phương lại khiến nàng đập tan suy đoán hắn là cao nhân tiền bối nào đó, một thân thể trẻ trung lực lưỡng và tinh lực như vậy tuyệt đối không thể làm giả.

Cũng may Ân Ly thấy Đại Khỉ Ti không ra khỏi phòng, tưởng bà lại ra ngoài làm việc gì đó một mình như trước kia nên không xông vào, nếu không Đại Khỉ Ti chắc sẽ giết người diệt khẩu.

Cố Hàn Uyên đã rời đi từ lúc bình minh với tinh thần sảng khoái.

May mà tạm thời mua thêm hai chương Tố Nữ Kinh , nếu không vẫn khó mà tận hứng.

Nhìn qua định vị thần niệm của Kỷ Hiểu Phù, thấy nàng cách đây khá xa, hắn đành vận khinh công phi nước đại.

Trên đường cũng kiểm kê thu hoạch.

Đại Khỉ Ti cho đánh giá phản phái cấp S, được 4500 phản phái điểm, trừ đi 4000 điểm cho hai chương Tố Nữ Kinh vẫn còn dư.

Chỉ có thể nói là do điểm nhan sắc quá cao.

Những lần đánh giá trước đó: Giải độc cho Kỷ Hiểu Phù được cấp S, 2500 phản phái điểm.

Thay đổi kết cục Kỷ Hiểu Phù chết dưới tay Diệt Tuyệt được cấp S, 2000 phản phái điểm.

Dùng thân phận thật đánh hòa với Diệt Tuyệt, kiếm danh vọng được cấp A, 1200 phản phái điểm.

Thân phận Vô Thiên cướp Ỷ Thiên Kiếm kiếm danh vọng được cấp S, 2600 điểm.

Cứu Ân Ly được cấp A, 1300 điểm.

Lấy đi mối tình đầu của Ân Ly được cấp S, 2400 điểm.

Hiện tại chuỗi đánh giá về Ân Ly đạt cấp S, tích lũy 3700 điểm tạm thời chưa nhận.

Tổng cộng còn 17220 phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút quyết định tích góp lại, chuẩn bị đổi lấy một bộ Mạc Danh Kiếm Pháp cho thân phận ngoài sáng.

Tuy hiện tại chưa tiện lộ ra tu vi cao hơn, nhưng kiếm pháp tinh diệu thì không sao, dù sao vài loại kiếm pháp của Võ Đang đã bắt đầu không theo kịp rồi.

Cố Hàn Uyên dùng khinh công đi đường rất nhanh, trước khi trời tối đã đuổi kịp nhóm Kỷ Hiểu Phù.

Lúc này ba người đang nghỉ tại một trấn nhỏ.

Họ đều lo lắng cho an nguy của Cố Hàn Uyên, tuy dọc đường có để lại ký hiệu nhưng đã rời khỏi Hồ Điệp Cốc hàng trăm dặm, hoàn toàn có khả năng lạc mất nhau.

Khi thấy bóng dáng Cố Hàn Uyên bước vào quán trọ, họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Xin lỗi.

Trên đường gặp chút chuyện ngoài ý muốn nên chậm trễ.

Cố Hàn Uyên mang vẻ mặt áy náy nhìn mọi người.

Không sao, chỉ cần bình an vô sự là tốt rồi.

Kỷ Hiểu Phù không quan tâm hắn gặp chuyện gì, chỉ nở nụ cười dịu dàng an tâm.

Kể từ khi được Cố Hàn Uyên cứu khỏi tay Diệt Tuyệt Sư Thái, lòng nàng đã ngập tràn hình bóng hắn, nàng cảm thấy mình thật có lỗi với Dương Bất Hối.

Hàn Uyên, sư phụ ta sẽ không dễ dàng tha cho ta, mang theo Bất Hối quá mức nguy hiểm.

Ta hy vọng ngươi có thể đưa Bất Hối đến Tọa Vong Phong ở núi Côn Lôn tìm cha nó là Dương Tiêu.

Kỷ Hiểu Phù sau một ngày suy nghĩ đã quyết định tách khỏi mọi người để một mình dẫn dụ Diệt Tuyệt Sư Thái đi hướng khác.

Chỉ là nàng không biết Diệt Tuyệt bị thương không nhẹ, thực tế không đủ sức truy kích.

Cố Hàn Uyên trái lại rất hài lòng với kết quả này, dù sao nếu Trương Vô Kỵ không đi Côn Lôn thì sẽ không có cơ hội nhận được trọn bộ Cửu Dương Thần Công.

Nay có lý do đi Côn Lôn, hắn đương nhiên không phản đối.

Kỷ cô nương nói rất có lý, nếu nàng đã quyết định thì tốt nhất nên rời khỏi Minh quốc, tay của Nga Mi Phái chưa vươn ra được ngoài Minh quốc, chỉ cần ra khỏi biên giới là an toàn.

Cố Hàn Uyên trực tiếp khuyên Kỷ Hiểu Phù xuất ngoại, như vậy vừa tránh được sự truy sát của Diệt Tuyệt, vừa tránh được việc gặp lại Dương Tiêu ở Minh quốc dẫn đến tình cũ bùng cháy.

Kỷ Hiểu Phù tán thành và giao Thiết Diệm Lệnh cho Cố Hàn Uyên để chuyển cho Dương Tiêu.

Vô Kỵ sư đệ, đệ cũng cùng đi Côn Lôn đi.

Tuy chưa tìm được cách trị dứt điểm hàn độc, nhưng biết đâu ở Côn Lôn lại có cơ duyên khác.

Trương Vô Kỵ cũng thấy lời Cố Hàn Uyên có lý nên quyết định đi một chuyến, dù sao hiện tại cũng là tình thế còn nước còn tát.

Mọi người bàn bạc xong liền nghỉ lại quán trọ một đêm, sáng mai khởi hành.

Đêm đó, Kỷ Hiểu Phù chống cằm nhìn ngọn nến đang cháy trên bàn.

Ánh lửa chập chờn như chính tâm tư nàng lúc này.

Dương Bất Hối đang tuổi ham ăn ham ngủ đã ngủ thiếp đi từ lâu.

Trong đầu Kỷ Hiểu Phù giờ đây tràn ngập những kỷ niệm từ khi gặp Cố Hàn Uyên đến nay.

Không chỉ là lúc giải độc hay được bảo vệ, mà còn là vô số ký ức chung đụng bình thường.

Trong lòng nàng, hắn luôn ôn hòa lễ độ, chững chạc chân thành, tất nhiên thỉnh thoảng cũng có chút xấu xa trêu ghẹo.

Từng chút một, hắn đã lấp đầy trái tim nàng.

Nhưng trong lòng nàng càng nhiều hơn là sự phức tạp.

Dương Bất Hối tuy còn nhỏ nhưng rõ ràng rất thích hắn.

Bản thân nàng cũng không còn là đệ tử trẻ tuổi xuất chúng của Nga Mi năm xưa nữa.

Hắn rốt cuộc nhìn nàng như thế nào.

Trong lúc Kỷ Hiểu Phù đang đấu tranh tư tưởng, đột nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Nàng nghi hoặc mở cửa, thấy người mình đang mong nhớ là Cố Hàn Uyên đứng đó, mặt nàng đỏ bừng không kiểm soát được.

May mà Cố Hàn Uyên không vạch trần.

Kỷ cô nương, ta có chuyện muốn nói riêng với nàng, có thể sang phòng ta không.

Tránh làm Bất Hối muội muội thức giấc.

Kỷ Hiểu Phù nghe xong tim đập loạn nhịp, vô thức đáp ứng.

Đến khi phản ứng lại thì đã muộn, đành theo hắn sang phòng.

Chỉ vài bước chân mà nàng cảm thấy như đang bước lên pháp trường vậy.

Khi được đưa vào phòng và nghe tiếng hắn đóng cửa lại, tim nàng thắt lại, càng thêm xấu hổ.

Hàn Uyên. huynh có chuyện gì muốn nói với ta.

Nói xong câu này, trong lòng nàng không khỏi dâng lên niềm mong đợi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lấy ra một xấp giấy đưa cho nàng.

Đây là một phần bí tịch võ công ta chép lại, không phải của Võ Đang.

Sắp phải chia tay, trong lòng ta lo lắng cho an nguy của Kỷ cô nương nên đưa nó cho nàng tu luyện.

Kỷ Hiểu Phù nghe không phải lời mình mong đợi thì ban đầu có chút thất vọng, nhưng khi nhận lấy xấp giấy và nhìn lướt qua, nàng liền kinh hãi.

Chương 57

Nội dung bên trong từ nội công đến khinh công, thậm chí có cả một môn tiên pháp đều vô cùng cao thâm, nhìn qua là biết cấp bậc tuyệt học.

Thậm chí còn có một phần giúp nâng cao tư chất tập võ.

Đó chính là một phần Cửu Âm Chân Kinh do Cố Hàn Uyên chép lại, nội dung quá nhiều nàng cũng không học hết được nên hắn chỉ đưa những phần hữu dụng nhất.

Dù sau này có bị nhận ra là Cửu Âm Chân Kinh cũng không sao, vì môn này lưu truyền khá rộng nhưng không hoàn chỉnh, trừ Quách Tĩnh ra thì ngay cả Hoàng Dung cũng không luyện được bản đầy đủ.

Cái này quá quý giá.

Kỷ Hiểu Phù nhìn qua liền muốn cự tuyệt, nàng đã nhận quá nhiều ân tình, sao dám nhận thêm bí tịch.

Cố Hàn Uyên giữ lấy đôi tay nàng đang định trả lại, nghiêm túc nhìn vào mắt nàng.

Võ công chỉ là ngoại vật, nếu có thể cho nàng thêm sự đảm bảo về an toàn thì nó mới có giá trị.

Kỷ Hiểu Phù ngẩn ngơ nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, nghe những lời lo lắng cho mình, trong phút chốc nàng liền mê mẩn.

Cảm nhận hơi ấm từ tay hắn truyền tới, không biết dũng khí từ đâu ra, nàng nhào vào lòng hắn.

Hàn Uyên, tại sao huynh lại đối xử tốt với ta như vậy.

Làm sao ta có thể báo đáp ân tình này.

Từ lần đầu nhìn thấy nàng, ta đã hiểu vì sao Lục sư thúc lại thương nhớ nàng đến tận bây giờ.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt ôn hòa đầy thâm tình.

Nghe nhắc đến Ân Lê Đình, Kỷ Hiểu Phù thoáng thấy hổ thẹn định đẩy hắn ra.

Nhưng khi cảm nhận hơi ấm trên gương mặt, nàng đột nhiên không muốn bận tâm nhiều nữa.

Trong lòng chỉ còn lại ý nghĩ: Hóa ra không phải mình ta đơn phương tình nguyện, thật tốt quá.

Kỷ Hiểu Phù nhìn gương mặt Cố Hàn Uyên ngày càng gần, rốt cuộc không nảy sinh chút kháng cự nào.

Bất Hối, xin lỗi con.

Ngày hôm sau, Dương Bất Hối nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù trở về trước lúc trời sáng, liền tò mò hỏi: Mẫu thân, sao hôm nay nhìn người đẹp thế, sắc mặt cũng tốt nữa.

Kỷ Hiểu Phù học bộ dạng của Cố Hàn Uyên, nhẹ xoa đầu con gái: Có lẽ vì sau này không cần phải lo lắng trốn tránh sư phụ nữa chăng.

Thực ra trong lòng nàng nghĩ: Bất Hối, cho mẫu thân mượn huynh ấy một thời gian nhé.

Chỉ vài năm thôi. chờ con lớn lên sẽ trả lại cho con.

Kỷ Hiểu Phù dù không nỡ nhưng vẫn phải chia tay nhóm Cố Hàn Uyên.

Đêm qua nhận được đánh giá phản phái cấp S, 3300 phản phái điểm.

Thấy điểm đã vượt quá hai vạn, hắn tiêu tốn 18000 điểm để đổi lấy 8 thức đầu của Mạc Danh Kiếm Pháp , cộng thêm 1800 điểm để thăng lên cảnh giới tinh thông.

Theo Cố Hàn Uyên thấy, khác với Thánh Linh Kiếm Pháp , 8 thức đầu mới thực sự là tinh hoa cốt lõi do Đại Kiếm Sư của Kiếm Tông để lại, hai thức sau chỉ là cảm ngộ của Vô Danh.

Hắn tin rằng chỉ cần cảnh giới kiếm pháp tăng lên, hắn có thể tự lĩnh ngộ hai thức sau của riêng mình.

Côn Lôn cách nơi đây nghìn dặm.

Tuy Trương Vô Kỵ và Dương Bất Hối không còn quá nhỏ như nguyên tác, cũng không cần trốn tránh những kẻ thèm khát tung tích Tạ Tốn và Đồ Long Đao mà chọn đi bộ, nhưng vẫn mất nửa tháng mới đến được núi Côn Lôn.

Cố Hàn Uyên không có hứng thú đi xa như vậy, vì vậy khi con rối thế thân đến núi Chung Nam thuộc Tống quốc, hắn liền dùng chức năng định vị truyền tống để hoán đổi vị trí, để con rối thay mình đưa hai đứa trẻ đi Côn Lôn.

Thông tin từ Ân Tố Tố cho biết Âu Dương Phong gần đây lảng vảng quanh núi Chung Nam.

Nếu Âu Dương Phong đã đến, vậy thì tình tiết từng làm tổn thương vô số tâm hồn trẻ thơ sắp diễn ra.

Cố Hàn Uyên đã đến thế giới này, tự nhiên không thể để chuyện đó xảy ra mà không thu hoạch được gì.

Đến núi Chung Nam, đêm đó hắn lẻn vào cấm địa Cổ Mộ ở hậu sơn Toàn Chân Giáo.

Hắn bắt gặp hai bóng người đang giao chiến ngoài Cổ Mộ.

Một người điên điên khùng khùng, chiêu thức quái dị khó lường.

Người kia là một tuyệt thế nữ tử chừng mười tám đôi mươi, mặc trường bào trắng thuần, vừa thanh khiết như tiên lại vừa minh diễm tuyệt luân, băng cơ ngọc cốt, đúng là Cô Xạ tiên tử, thiên tư linh tú.

Chính là Tiểu Long Nữ.

Ngay cả với ánh mắt khắt khe của Cố Hàn Uyên cũng phải đánh giá nàng 98 điểm, thực sự đẹp không giống người phàm.

Chẳng trách Doãn Chí Bình lại bị mê hoặc đến mất trí.

Tôn trọng Kim Dung, cấm kỵ Doãn Chí Bình, đổi tên thành Doãn Chí Bình.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên đã gặp Đại Khỉ Ti và vừa mới được thỏa mãn, e rằng lúc này cũng khó lòng kiềm chế.

Chỉ cần hóa thân thành Vô Thiên, dù là Âu Dương Phong cũng không phải đối thủ của Thánh Linh Kiếm Pháp , khi đó bắt Tiểu Long Nữ đi thì muốn làm gì chẳng được.

Hắn nén lại dục vọng trong lòng, thấy Tiểu Long Nữ trên sân đã dần rơi vào thế hạ phong.

Dù sao lúc này nàng cũng chỉ ở cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, còn Âu Dương Phong đã là Tông Sư hậu kỳ, nếu không phải vì thần trí không tỉnh táo khiến thực lực giảm sút thì Tiểu Long Nữ ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Bên cạnh còn có một thiếu niên thanh tú, không hổ là kẻ khiến người ta gặp Dương Quá lầm lỡ cả đời, nhan sắc chỉ kém Cố Hàn Uyên một chút.

Dương Quá đang sốt sắng tiến lên khuyên ngăn.

Đồng thời, trong bụi cỏ gần đó cũng có người đang rình rập, hẳn là Doãn Chí Bình.

Hắn không biết rằng hành tung của mình đã sớm bị Cố Hàn Uyên thu vào tầm mắt.

Hai người trên sân cuối cùng cũng được Dương Quá khuyên dừng tay, Âu Dương Phong đòi dạy Dương Quá Cáp Mô Công nhưng sợ Tiểu Long Nữ học lén nên đã âm thầm điểm huyệt nàng.

Cố Hàn Uyên không vội ra tay, đợi đến khi Doãn Chí Bình đánh ngất Tiểu Long Nữ và dùng khăn che mặt nàng lại, hắn mới xuất hiện phía sau đánh ngất gã.

Nhìn Tiểu Long Nữ nằm đó không chút phòng bị, hắn nảy ra ý đồ xấu.

Lúc này nếu bắt chước Doãn Chí Bình chiếm đoạt nàng, sau đó thủ tiêu Doãn Chí Bình tạo thành hiện trường một vụ án rồi hưởng dụng nàng thì thật dễ dàng.

Nhưng sau một hồi suy tính, Cố Hàn Uyên đã từ bỏ ý định đó.

Không phải vì không làm được, mà vì lợi nhuận không đúng như kỳ vọng.

Với mỹ nhân như Tiểu Long Nữ, hắn không chấp nhận kết quả chỉ có được một lần rồi thành người dưng.

Tiểu Long Nữ tính tình thích yên tĩnh, luôn muốn ẩn cư trong Cổ Mộ.

Nếu dùng cách công lược bình thường thì hắn không có thời gian.

Thế giới này đang loạn lạc, cục diện các nước sắp bị phá vỡ, Cố Hàn Uyên cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Muốn thăng tiến nhanh thì phải dựa vào hệ thống, nên hắn phải liên tục gây chuyện.

Nếu thực sự tiềm tu mười năm mới xuống núi thì mọi chuyện đã quá muộn. —— Dưới góc nhìn của Tiểu Long Nữ —— Sau khi bị Âu Dương Phong điểm huyệt, Tiểu Long Nữ tuy âm thầm xung kích huyệt đạo nhưng điểm huyệt của kẻ nghịch luyện Cửu Âm Chân Kinh như lão đâu dễ giải khai.

Tuy nhiên nàng tính tình điềm đạm nên cũng không vội.

Chỉ một lát sau nàng cảm thấy có người tiến lại gần mình, đánh ngất nàng và dùng khăn che mặt.

Nàng cứ ngỡ đó là Âu Dương Phong quay lại, nhưng linh tính nữ nhi mách bảo người tới có ý đồ không lành.

Nàng thầm nghĩ chắc là Dương Quá muốn gần gũi nhưng không dám.

Nàng chỉ có thể nghĩ như vậy, nếu không.

Nhưng đột nhiên nàng nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, trong lúc chưa hiểu chuyện gì thì chiếc khăn trên mặt đã bị lấy đi.

Hiện ra trước mắt là một nam tử còn tuấn lãng hơn cả Dương Quá, nhưng điều đó không thay đổi được sự thực rằng người sắp làm gì đó với nàng không phải là Dương Quá.

Vì vậy, dù luyện công pháp Cổ Mộ thanh tâm quả dục, lúc này nàng cũng không tránh khỏi kinh sợ.

Trong lúc nàng đang phập phồng lo sợ, người trước mặt khẽ điểm vào vài huyệt đạo trên người nàng, cảm giác bị phong tỏa liền biến mất, nàng đã khôi phục khả năng hành động.

Theo bản năng, nàng cầm lấy thanh kiếm của Toàn Chân Phái rơi gần đó đâm về phía hắn.

Hắn dường như cũng bị bất ngờ nên né tránh không kịp, bị đâm trúng lồng ngực.

Thấy máu tươi bắn ra, Tiểu Long Nữ mới giật mình lùi lại vài bước.

Lúc này nàng mới nhìn rõ tình hình, ngoài hai người bọn họ, gần đó còn có một đạo sĩ Toàn Chân Giáo đang nằm hôn mê.

Nàng nhận ra mình đã hiểu lầm.

Nam tử trước mặt ôm ngực định nói gì đó nhưng rồi ngã gục về phía trước.

Chương 58

Tiểu Long Nữ vốn tâm địa lương thiện, nhận ra mình đã đâm nhầm người cứu mạng nên vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Sức nặng và hơi thở nam tính đột ngột khiến nàng không đứng vững, cả hai cùng ngã xuống, hắn nằm gọn trong lòng nàng.

Tiểu Long Nữ khẽ rên rỉ, mặt đỏ bừng, do dự một hồi rồi đưa hắn vào gian nhà lá do Dương Quá dựng bên ngoài Cổ Mộ thay vì đưa vào trong.

Kẻ diễn vở kịch khổ nhục kế này đương nhiên là Cố Hàn Uyên.

Tiểu Long Nữ và Dương Quá đã có bốn năm tình cảm sâu đậm trong Cổ Mộ, muốn xen chân vào thì lần gặp đầu tiên phải để lại ấn tượng đủ sâu sắc nhưng không được dùng vũ lực.

Nếu không thể bầu bạn bên nàng, mà thân phận lại không tiện để nàng hận, vậy thì hãy để nàng cảm thấy hổ thẹn.

Ngay cả thanh kiếm của Toàn Chân Phái rơi bên cạnh Tiểu Long Nữ cũng là do hắn cố ý sắp đặt ở vị trí thuận tiện nhất để nàng ra tay.

Với võ học hiện tại, việc tính kế Tiểu Long Nữ đối với hắn là vạn vô nhất thất.

Nhìn thì có vẻ bị đâm trúng ngực chảy nhiều máu, thực ra chỉ là vết thương ngoài da, máu phun ra cũng là do hắn vận công ép ra mà thôi.

Hắn chỉ là đang bắt nạt việc Tiểu Long Nữ không hiểu y thuật, thậm chí hắn còn phải khống chế lực để máu chảy ra từ từ, nếu không vết thương sẽ tự lành mất.

Hắn không ngờ Tiểu Long Nữ nhìn gầy yếu thế mà cũng có chút sức nặng.

Ngày thứ hai, khi Cố Hàn Uyên vờ như vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, vết thương trên người hắn đã được băng bó kỹ lưỡng, chỉ là cách băng bó này khiến người ta dở khóc dở cười, nhìn chẳng khác nào một đống tơ vò quấn quanh người.

Ngươi tỉnh rồi sao.

Thanh âm thanh lãnh, êm tai truyền tới.

Vừa mở mắt đã có thể nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Tiểu Long Nữ, quả thật là một trải nghiệm hoàn mỹ.

Hắn liếc mắt nhìn Dương Quá đang ở trong góc thỉnh thoảng lại bồi thêm một cước vào gã Doãn Chí Bình đang bị trói chặt.

Xin lỗi nhé, Dương Quá.

Dương Quá vốn đang tức giận trút giận lên Doãn Chí Bình không có khả năng phản kháng, đột nhiên cảm thấy một luồng ớn lạnh ập đến, không kìm được rùng mình một cái.

Đồng thời hắn cũng phát hiện Cố Hàn Uyên đã tỉnh táo, liền cười hớn hở đi tới.

Đa tạ huynh đã cứu cô cô, nếu không thì.

Nói đến đây, Dương Quá lại căm hận trừng mắt nhìn Doãn Chí Bình một cái.

Cố Hàn Uyên vờ như khó khăn chống người ngồi dậy, nhìn Tiểu Long Nữ nhưng không nói gì.

Tiểu Long Nữ vốn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng dần dần sắc mặt cũng trở nên bối rối.

Thôi vậy, tại hạ cũng không chấp nhặt chuyện cô nương lấy oán trả ơn, đâm ta một kiếm kia nữa.

Tiểu Long Nữ vốn đã cảm thấy hổ thẹn, nghe Cố Hàn Uyên nói vậy, lòng càng thêm áy náy, thầm nghĩ thà rằng bị đâm lại một kiếm còn hơn.

Trong lòng Cố Hàn Uyên cũng thầm nghĩ, sớm muộn gì cũng phải đâm lại trên người Tiểu Long Nữ một nhát, có điều vị trí đâm sẽ hơi khác một chút mà thôi.

Dương Quá cũng nhận ra sự gượng gạo giữa hai người, bèn mở lời hòa giải: Vị đại ca này, cô cô của đệ không phải cố ý đâu.

Đúng rồi, đệ tên Dương Quá, đây là sư phụ của đệ Tiểu Long Nữ.

Đại ca tên là gì.

Sao lại xuất hiện ở bên ngoài Cổ Mộ.

Dương Quá quả thực cơ linh, cộng thêm những trải nghiệm từ nhỏ khiến hắn bắt đầu có lòng đa nghi.

Tại hạ là đệ tử phái Võ Đang Cố Hàn Uyên, vốn định đến thăm viếng Toàn Chân Phái.

Tình cờ thấy một đệ tử Toàn Chân Phái hành tung lén lút nên mới đi theo xem thử.

Không ngờ lại được xem một màn kịch hay.

Toàn Chân Phái quả thật dạy dỗ được đồ đệ tốt.

Cố Hàn Uyên biết rõ việc mình xuất hiện ở cấm địa Cổ Mộ của Toàn Chân Phái là chuyện rất kỳ lạ, để tránh bị truy cứu sâu hơn, hắn trực tiếp chuyển mũi dùi về phía Doãn Chí Bình.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, Dương Quá không còn tâm trí đâu mà dò xét Cố Hàn Uyên nữa, lại tiến đến bồi thêm một cước cho Doãn Chí Bình.

Lúc này Doãn Chí Bình mặt mày xám xịt, khóe miệng rỉ máu, quần áo rách rưới, thảm hại không chịu nổi.

Tiểu Long Nữ vốn ít lời, lại thêm phần lúng túng khi đối mặt với Cố Hàn Uyên nên vẫn giữ im lặng.

Chỉ khi nhắc đến Doãn Chí Bình, nàng mới liếc nhìn một cái, sau đó lại cảm thấy may mắn đồng thời sự hổ thẹn đối với Cố Hàn Uyên lại sâu thêm một tầng.

Long cô nương, tại hạ biết nàng không phải cố ý, cũng không có ý định so đo.

Nhưng dù sao đều là người trong Đạo môn, Toàn Chân Phái lại xuất hiện loại bại hoại này, ta nhất định phải đòi lại công đạo cho nàng.

Cố Hàn Uyên vốn có ý định chèn ép Toàn Chân Phái, phái Võ Đang ở Tống Quốc sức ảnh hưởng không cao, phần lớn là do bị Toàn Chân Phái chèn ép.

Hiện giờ xảy ra chuyện của Doãn Chí Bình, quả là một công cụ tuyệt hảo để tăng danh vọng.

Ngươi định làm gì.

Tiểu Long Nữ lúc này chỉ muốn báo đáp ân tình của Cố Hàn Uyên, bù đắp lỗi lầm ngộ thương hắn, chỉ cần không phải chuyện quá phận, nàng đều sẽ đồng ý.

Xin mời Long cô nương cùng tại hạ lên Trùng Dương Cung một chuyến, nếu không có nhân chứng, e rằng Toàn Chân Phái sẽ không thừa nhận.

Dương Quá nghe lời Cố Hàn Uyên nói xong, lập tức bày tỏ muốn đi cùng.

Ừm, vậy mời hai vị đợi cho, để ta giải quyết đống tơ vò trên người này đã.

Cố Hàn Uyên thấy việc chính đã bàn xong, liền nhìn Tiểu Long Nữ cười trêu chọc một câu.

Có thể băng bó cho hắn thành ra thế này, tám chín phần mười là kiệt tác của một Tiểu Long Nữ không rành thế sự.

Tiểu Long Nữ nghe lời trêu đùa của Cố Hàn Uyên thì càng thêm lúng túng, nhưng thấy hắn không có vẻ gì là để tâm, nàng vừa thở phào nhẹ nhõm vừa sinh ra chút hảo cảm với hắn.

Dù sao một người không chấp nhất chuyện bị nàng ngộ thương, lại còn muốn vì nàng mà đi đòi công đạo trước một thế lực lớn như Toàn Chân Phái, quả là một chính nhân quân tử khiến người ta khó lòng không có thiện cảm.

Nhìn lại tướng mạo anh tuấn của hắn, đêm qua nhìn không rõ, giờ nhìn lại thấy Cố Hàn Uyên còn tuấn tú hơn Dương Quá vài phần.

Dù không phải người ham mê nhan sắc, nhưng đứng trước người có diện mạo xuất chúng, tự nhiên sẽ nảy sinh thêm một phần hảo cảm.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Long Nữ có cảm giác hảo cảm với một nam tử ngoài Dương Quá.

Sau khi Cố Hàn Uyên chỉnh trang xong xuôi, ba người dẫn theo Doãn Chí Bình đi lên Trùng Dương Cung.

Cố đại ca, phái Võ Đang hình như là môn phái của Minh quốc mà.

Sao huynh lại lặn lội tới tận Tống Quốc.

Dương Quá vốn luôn hiếu kỳ về những chuyện bên ngoài Cổ Mộ, thấy Cố Hàn Uyên dễ gần liền thuận miệng gọi một tiếng Cố đại ca và hỏi chuyện.

Tự nhiên là để chu du thiên hạ, mở mang kiến thức.

Đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường, nếu chỉ đóng cửa tu luyện thì dù là tư tưởng hay võ công cũng khó lòng tiến bộ.

Hơn nữa những năm gần đây thiên hạ loạn lạc, chính đạo suy vi, ma đạo trỗi dậy, loạn tượng giữa giang hồ và triều đình hiển hiện, thế cục các quốc gia cũng vô cùng căng thẳng.

Tại hạ tuy không có năng lực tế thế cứu dân, nhưng cũng muốn làm chút việc trong khả năng của mình.

Cố Hàn Uyên cố ý nói những lời cao thượng, thực tế hắn hiểu rõ, tất cả đều là vì dã tâm của bản thân.

Dương Quá nghe vậy quả nhiên lộ vẻ sùng bái.

Tiểu Long Nữ cũng không kìm được liếc nhìn Cố Hàn Uyên thêm một cái, cảm thấy người này quả nhiên bất phàm.

Con người thường có tâm lý kính nể những ai có lý tưởng cao đẹp mà bản thân không làm được.

Cố đại ca, huynh đã đi qua những nơi nào rồi.

Kể thêm cho đệ nghe về chuyện giang hồ đi.

Dương Quá rốt cuộc vẫn hứng thú với chuyện giang hồ nhất.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên bắt đầu giới thiệu cho Dương Quá về tình hình giang hồ các nước, đồng thời kể ra vài sự kiện kinh thiên động địa để khơi gợi hứng thú của hắn.

Nếu Dương Quá cứ ở lại Cổ Mộ, Tiểu Long Nữ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc rời đi.

Nhưng Dương Quá là người có tâm hướng về hồng trần, trước đây vì mải mê tập võ nên chưa thấy khô khan.

Nay có con đường để tìm hiểu, hắn rất dễ bị thế giới muôn màu bên ngoài thu hút.

Mà chỉ cần lừa được Dương Quá rời đi, Cố Hàn Uyên sẽ có lý do để đưa Tiểu Long Nữ rời khỏi Cổ Mộ.

Quả nhiên, không bao lâu sau Dương Quá đã hào hứng bám sát Cố Hàn Uyên để thảo luận, trong mắt như tỏa ra hào quang.

Tiểu Long Nữ lúc đầu cũng nghe một cách hứng thú, nhưng sau đó thấy bộ dạng phấn khích của Dương Quá, nàng lại nảy sinh chút lo âu.

Nàng không muốn rời Cổ Mộ, nhưng dường như lại không ngăn cản được Dương Quá.

Có lẽ nàng có thể một mình ở lại trong mộ, nhưng trước khi lâm chung, Tôn Bà Bà đã phó thác Dương Quá cho nàng, nếu để hắn một mình hành tẩu giang hồ, nàng thật sự không yên tâm.

Hai người đàm đạo hăng say, Dương Quá cũng kể cho Cố Hàn Uyên về chuyện của Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Tuy hắn rất ghét Hoàng Dung, nhưng đối với người đã chăm sóc mình là Quách Tĩnh, hắn vẫn rất kính trọng và sùng bái.

Cố Hàn Uyên đạt được thông tin mình cần, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, hắn đã có cách để lừa Dương Quá ra khỏi Cổ Mộ ngay cả khi Tiểu Long Nữ phản đối.

Chương 59

Đi thẳng lên Trùng Dương Cung, họ phát hiện dọc đường không có lấy một bóng đệ tử.

Cho đến khi tiếp cận cổng sơn môn, mới nghe thấy tiếng đánh nhau từ phía trước truyền lại.

Cố Hàn Uyên ngưng thần nhìn tới.

Chỉ thấy trước sơn môn Trùng Dương Cung, một đạo cô xinh đẹp đang bị mấy tên đạo sĩ Toàn Chân vây công.

Đạo cô kia chừng ngoài ba mươi tuổi, mắt ngọc mày ngài, nước da trắng ngần, gò má ửng hồng, đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc, hóa ra lại là Lý Mạc Sầu.

Lý Mạc Sầu lúc này tay cầm phất trần chống đỡ trái phải, thỉnh thoảng lại phóng ra mấy viên Băng Phách Ngân Châm để bức lui những thanh trường kiếm đang vây công.

Chủ lực vây công là Khâu Xử Cơ, Hác Đại Thông và Tôn Bất Nhị, những đệ tử còn lại chỉ đánh trợ thủ.

Phía xa xa, Mã Ngọc, Vương Xử Nhất, Lưu Xử Huyền ba người đang đứng quan chiến áp trận.

Xung quanh còn có mười mấy đệ tử Toàn Chân đang nằm la liệt, dẫn đến việc tuy đệ tử vây quanh rất đông nhưng kẻ dám xông lên lại chẳng có mấy người.

Đồ đệ của Lý Mạc Sầu là Hồng Lăng Ba lúc này đang bị vài tên đệ tử Toàn Chân dùng kiếm khống chế, không thể cử động.

Hồng Lăng Ba khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc một bộ đạo bào màu hạnh hoàng, nước da trắng nõn, đôi mắt long lanh như nước, cũng là một mỹ nhân thanh xuân tầm 87 điểm.

Đương nhiên nàng vẫn kém Lý Mạc Sầu một bậc.

Theo nhãn quan của Cố Hàn Uyên, Lý Mạc Sầu tuy mắt phượng ngậm sát khí, ra tay tàn nhẫn hung bạo, nhưng dù sao nền tảng quá tốt, tuy không so được với Tiểu Long Nữ nhưng cũng là mỹ nhân trên 90 điểm.

Chỉ có thể nói phái Cổ Mộ chọn đệ tử quả nhiên có bí quyết riêng.

Cố Hàn Uyên còn chưa kịp thắc mắc tại sao Lý Mạc Sầu lại đối đầu với Toàn Chân Giáo, thì thấy Tôn Bất Nhị dùng thanh Toàn Chân Kiếm do Vương Trùng Dương ban tặng chém đứt phất trần của Lý Mạc Sầu, nhất thời để lộ sơ hở chí mạng.

Khâu Xử Cơ thấy có sơ hở, liền muốn đâm một kiếm vào ngực Lý Mạc Sầu.

Lý Mạc Sầu vì nhất thời hiếu thắng mà sắp rơi vào cảnh mất mạng, trước lúc chết liền nhớ tới Lục Triển Nguyên, người mà nàng vì yêu mà hận.

Nhớ lại thời tuổi trẻ vô tri khi còn mặn nồng với Lục Triển Nguyên.

Đang định ngâm câu danh ngôn kinh điển Hỏi thế gian tình là vật gì, mà khiến người ta phải thề nguyền sống chết, thì đột nhiên cảm thấy vòng eo bị ai đó ôm lấy, mà thanh trường kiếm của Khâu Xử Cơ lại cách nàng ngày càng xa.

Chỉ nghe thấy bên tai truyền tới lời nói ôn hòa, trong trẻo.

Cô nương không sao chứ.

Nghe thấy vậy, Lý Mạc Sầu vô thức quay đầu nhìn lại, thấy một nam tử tuấn tú, ánh mắt nhu hòa đang đầy vẻ quan tâm hỏi han mình.

Lý Mạc Sầu ngẩn người trong chốc lát, cảm nhận được bàn tay to lớn, nóng hổi và đầy lực lượng trên eo mình, nàng chỉ thấy toàn thân nhũn ra.

Cũng may đối phương nhanh chóng buông tay ra, nàng mới có dịp quan sát kỹ đối phương.

Một thân bạch y giản dị, tóc đen như mực được cột đơn giản sau gáy bằng một sợi dây.

Tướng mạo còn tuấn lãng hơn cả Lục Triển Nguyên rất nhiều, vóc dáng anh vĩ, tay cầm thanh trường kiếm còn nằm trong vỏ, giống hệt hình tượng thiếu hiệp anh tuấn trong các cuốn thoại bản giang hồ.

Nhìn lâu một chút, nàng lại thấy gò má hơi nóng lên.

Nhưng nàng cũng kịp phản ứng lại là đối phương đã cứu mình.

Đối với Lý Mạc Sầu mà nói, đây quả thực là một trải nghiệm mới lạ.

Bởi từ khi hành tẩu giang hồ đến nay, nàng luôn nổi tiếng với sự tâm ngoan thủ lạt, ngay cả Lục Triển Nguyên năm xưa cũng thường xuyên xuất hiện với bộ dạng yếu đuối khi ở bên nàng.

Cố Hàn Uyên lúc này cao giọng nói: Không ngờ phái Toàn Chân danh tiếng lẫy lừng lại ỷ đông hiếp yếu, vây công một nữ tử, quả thật khiến Cố mỗ mở mang tầm mắt.

Lý Mạc Sầu cũng không ngờ Cố Hàn Uyên vừa mở miệng đã lên tiếng bảo vệ mình, dù nàng có lãnh khốc đến đâu cũng không khỏi cảm thấy ấm lòng.

Các hạ là ai.

Khâu Xử Cơ là người kinh hãi nhất, bởi vừa rồi lão tận mắt thấy đối phương thong dong tự tại ôm lấy Lý Mạc Sầu lùi ra xa.

Thấy khinh công cao tuyệt như vậy lại xuất hiện trên người một thanh niên, gương mặt già nua của lão có chút khó coi.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ lễ tiết chu toàn, chắp tay hành lễ.

Phái Võ Đang Cố Hàn Uyên đến bái sơn.

Phái Võ Đang.

Đám người Toàn Chân Phái đồng thanh kinh hô.

Trong số các quốc gia trung nguyên, Đạo giáo ở Tùy quốc thế yếu, chỉ có một Ninh Đạo Kỳ cam tâm làm tay sai cho Từ Hàng Tĩnh Trai của Phật môn.

Ở Tống Quốc, Toàn Chân Phái đứng đầu, còn ở Minh quốc thì phái Võ Đang độc tôn.

Đều là Đạo môn, tự nhiên không tránh khỏi tranh giành, ai cũng muốn mở rộng tầm ảnh hưởng sang quốc gia của đối phương.

Thời trẻ, khi Vương Trùng Dương còn tại thế, hai phái coi như ngang tài ngang sức.

Sau khi Vương Trùng Dương quy tiên, Toàn Chân Thất Tử chấp chưởng môn phái tuy cũng được coi là cao thủ nhưng tư chất có hạn, chẳng ai đạt tới cấp bậc Tông Sư, chỉ có bộ Thiên Cương Bắc Đấu Trận là còn có thể trấn áp giang hồ Tống Quốc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thiên Cương Bắc Đấu Trận suy cho cùng cũng chỉ là lối đánh lấy đông hiếp ít, khó tránh khỏi bị người đời chỉ trích.

Vì vậy để duy trì uy danh, họ đành phải thu nhận đệ tử bừa bãi, tính ra có đến gần vạn người rải rác khắp Tống Quốc.

Ngược lại, phái Võ Đang danh tiếng ngày càng lẫy lừng, không chỉ có Minh quốc võ lâm đệ nhất nhân là Trương Tam Phong, mà còn có nhiều trưởng lão cấp Tông Sư, đặc biệt là Võ Đang Thất Hiệp những trụ cột vững chắc còn mạnh hơn Toàn Chân Thất Tử rất nhiều, đã có mấy người đột phá Tông Sư.

Mà hôm nay, phái Võ Đang đối thủ lớn nhất lại cử một đệ tử trẻ tuổi đến bái sơn, còn ngang nhiên cứu Lý Mạc Sầu ngay trước mặt nhóm Khâu Xử Cơ.

Việc này chẳng khác nào tát thẳng vào mặt họ.

Sắc mặt Khâu Xử Cơ càng thêm khó coi.

Đột nhiên lão lại nhìn thấy Doãn Chí Bình đang bị Dương Quá áp giải trong tình trạng thê thảm.

Chí Bình.

Nguyên lai đêm qua ái đồ của Khâu Xử Cơ là Doãn Chí Bình đột ngột mất tích, tìm kiếm khắp nơi không thấy đã gây ra một trận xôn xao không nhỏ.

Kết quả hôm nay lại đụng độ Lý Mạc Sầu đang định đến Cổ Mộ tìm Tiểu Long Nữ gây phiền phức.

Danh ác Xích Luyện Tiên Tử của Lý Mạc Sầu vốn đã vang xa, nên họ cho rằng chính nàng đã sát hại Doãn Chí Bình và xông lên chất vấn.

Lý Mạc Sầu vốn đã không ưa đám đạo sĩ Toàn Chân, lại bị hỏi tội vô căn cứ nên lười giải thích mà trực tiếp hạ sát thủ.

Thế là tổ ong vò vẽ bị chọc thủng, sau khi bị mấy đợt đệ tử Toàn Chân vây giết, nàng điên tiết đánh thẳng lên Trùng Dương Cung.

Thế mới có cục diện hiện tại.

Mau thả Chí Bình ra.

Khâu Xử Cơ nóng nảy như lửa đốt, quát lớn với Dương Quá.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không để lão mặc sức ra oai.

Toàn Chân Phái các người thật biết dạy đệ tử, đêm hôm khuya khoắt rình mò nữ tử, còn thừa cơ lúc người ta bị điểm huyệt định làm chuyện thú tính.

Không thể nào.

Khâu Xử Cơ căn bản không tin lời Cố Hàn Uyên nói.

Doãn Chí Bình, hay là tự ngươi nói đi.

Chúng ta cũng không điểm á huyệt của ngươi, chi bằng tự biện minh một phen.

Cố Hàn Uyên biết rõ bản tính Doãn Chí Bình không đến mức quá xấu, chỉ là bị nhan sắc của Tiểu Long Nữ làm mê muội tâm trí, các phương diện khác vẫn có thể tin tưởng được.

Doãn Chí Bình lúc này mặt mũi tro tàn, đến nước này, bản thân thân bại danh liệt đã đành, lại còn bôi tro trát trấu vào sư môn.

Nhưng cuối cùng gã vẫn không thể nói ra lời phủ nhận sự thật.

Sư phụ, đệ tử làm liên lụy đến sư môn, tội chết không hết.

Khâu Xử Cơ nghe Doãn Chí Bình nói xong thì biết lời Cố Hàn Uyên đều là thật.

Lão vừa đau lòng vì ái đồ thê thảm như vậy, vừa giận dữ vì gã đã đi lầm đường lạc lối.

Phía bên kia, Lý Mạc Sầu cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Long Nữ và Doãn Chí Bình, không ngờ đêm qua lại xảy ra chuyện như vậy, đồng thời cũng nhận ra mình bị Tiểu Long Nữ làm liên lụy.

Nàng vốn đố kỵ sư phụ thiên vị Tiểu Long Nữ, nên trong lòng thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ đen tối rằng nếu đêm qua Doãn Chí Bình thực sự làm nhục được nàng ta thì tốt biết mấy.

Chẳng biết tại sao, khi nghĩ đến đây nàng lại vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang đứng hiên ngang giữa sân.

Lúc này chuyện của Doãn Chí Bình đã ngã ngũ.

Triệu Chí Kính, kẻ nãy giờ vẫn trốn trong đám đông khi Lý Mạc Sầu phát uy, thấy đối thủ lớn nhất trong việc tranh giành vị trí chưởng giáo đã thân bại danh liệt, một mặt cảm thán trời giúp ta, mặt khác lại muốn thể hiện trước mặt mọi người để sớm tiếp quản vị trí chưởng giáo.

Vì vậy hắn tiến ra giữa sân, vừa chắp tay hành lễ vừa nói giọng cực kỳ không khách khí: Tại hạ Triệu Chí Kính, chào vị sư đệ này.

Doãn Chí Bình phạm vào giới luật của Toàn Chân Phái, tự nhiên sẽ do bản giáo tự mình thẩm vấn, vị sư đệ này tự tiện dùng tư hình tra tấn, e là không đúng quy củ chứ.

Phái Võ Đang cũng không có tư cách can thiệp vào nội vụ của Toàn Chân Phái chúng ta.

Đều là môn phái Đạo giáo, gọi một tiếng sư đệ thì cũng không sai.

Có điều Triệu Chí Kính lúc này chỉ muốn chiếm chút ưu thế về vai vế mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn Triệu Chí Kính nhảy ra múa may, rất hài lòng với sự phối hợp của hắn.

Chương 60

Người trong giang hồ quản chuyện giang hồ.

Toàn Chân Phái tự nhận là danh môn chính phái, chẳng lẽ lại muốn bao che cho Doãn Chí Bình.

Tự mình thẩm vấn.

Một Toàn Chân Phái có thể dạy dỗ ra hạng đệ tử thế này, liệu có thể xử trí công minh hay không quả thực khiến người ta nghi ngờ.

Loại bại hoại này, đừng nói là dùng tư hình tra tấn, cho dù giết chết ngay tại chỗ thì có gì không đúng chứ.

Còn về tiếng sư đệ kia, Cố mỗ thật sự gánh không nổi.

Hừ, Chí Bình xưa nay tôn sư trọng đạo, hữu ái huynh đệ, phẩm tính thuần hậu, cả Toàn Chân Phái ai ai cũng thấy rõ.

Ta thấy chắc chắn là do yêu nữ họ Long kia lẳng lơ, dụ dỗ Chí Bình mới khiến nó phạm phải thanh quy giới luật.

Tôn Bất Nhị vốn là người cổ hủ, bảo thủ, đặc biệt không ưa những nữ tử xinh đẹp phong lưu, từ thời trẻ đã cực kỳ không thích Hoàng Dung.

Mà Tiểu Long Nữ nhan sắc trần gian hiếm thấy, còn hơn cả Hoàng Dung năm xưa vài phần.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên hạ thấp Toàn Chân Phái, bà ta không nhịn được mà mở miệng châm chọc Tiểu Long Nữ một cách ác ý.

Long cô nương tính cách thanh cao, tư chất linh tú, tâm hồn trong sáng như gương, lại bị bà nói thành kẻ lẳng lơ dụ dỗ, quả nhiên Toàn Chân Phái dột từ nóc dột xuống.

Nụ cười nhạt trên môi Cố Hàn Uyên hoàn toàn biến mất, hắn lạnh lùng đáp trả.

Tiểu Long Nữ khi nghe Tôn Bất Nhị vu khống mình, trong lòng vốn đã khó chịu, không ngờ lại được Cố Hàn Uyên lên tiếng bảo vệ, còn hết lời khen ngợi, nàng chỉ thấy lòng mình ấm lại.

Trong lòng Lý Mạc Sầu dâng lên sự đố kỵ, cảm thấy ai nấy đều chỉ thích Tiểu Long Nữ, khó khăn lắm mới gặp được một người không nhìn nàng bằng ánh mắt khác lạ thì người đó cũng chỉ nghĩ tốt cho sư muội.

Láo xược.

Ngươi chỉ là một đệ tử nhỏ bé của phái Võ Đang mà dám vọng nghị về Toàn Chân Phái ta sao.

Khâu Xử Cơ vốn tính nóng như lửa, lúc trước vì chuyện của Doãn Chí Bình mà không chiếm được lý nên khó làm khó dễ.

Nay thấy Cố Hàn Uyên chĩa mũi dùi vào toàn bộ môn phái, lão không nhịn được mà quát mắng.

Ồ, Cố mỗ đã nói rồi, người giang hồ quản chuyện giang hồ.

Từ khi lên núi đến giờ, trước tiên ta thấy một đám tiền bối cao nhân thành danh mười mấy năm vây công một nữ tử, sau đó lại định bao che cho bại hoại môn phái, rồi lại ngậm máu phun người bôi nhọ Long cô nương.

Tại hạ chẳng thấy chút phong thái danh môn chính phái nào cả, Cố mỗ lấy làm xấu hổ thay.

Cố Hàn Uyên cũng chẳng khách sáo, cứ chiếm lấy đạo đức cao điểm mà nói.

Tốt cho câu người giang hồ quản chuyện giang hồ.

Bần đạo muốn xem thử võ công trên tay ngươi có lợi hại như cái miệng của ngươi không.

Khâu Xử Cơ vốn coi trọng danh tiếng, lại bị nói cho cứng họng, nên định dùng vũ lực khiến Cố Hàn Uyên phải im miệng.

Xin chỉ giáo.

Anh Hùng Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên ra khỏi vỏ, ra hiệu cho đối phương ra chiêu trước.

Khâu Xử Cơ vốn nghĩ Cố Hàn Uyên còn trẻ, mình là bậc tiền bối không nên ra tay trước, không ngờ hắn lại làm ra vẻ nhường nhịn tiền bối, nhất thời lão bị chọc giận, dùng Toàn Chân Kiếm Pháp đâm tới Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên từ khi học được Mạc Danh Kiếm Pháp, hắn cảm thấy mọi loại kiếm pháp trong tay đều trở nên vô cùng đơn giản, bất kỳ sơ hở nào cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Lúc này trường kiếm của Khâu Xử Cơ còn chưa tới gần, hắn đã nhìn thấu mọi biến hóa.

Một chiêu Danh Chấn Nhất Thời, Anh Hùng Kiếm trong tay hắn lướt qua mũi kiếm của Khâu Xử Cơ trong gang tấc, đâm thẳng vào kẽ hở trong kiếm pháp của lão.

Khâu Xử Cơ hoàn toàn không kịp thu chiêu phòng thủ, chưa kịp phản ứng đã bị đâm trúng cánh tay, trường kiếm rơi xuống đất.

Mọi người có mặt đều kinh hoàng, không ngờ Khâu Xử Cơ người có võ công cao nhất trong Toàn Chân Thất Tử lại không đỡ nổi một chiêu.

Tiên Thiên đỉnh phong.

Không biết phái Võ Đang từ khi nào lại xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi lợi hại như vậy.

Mã Ngọc đứng ngoài quan chiến tuy võ công không phải cao nhất, nhưng nhờ đi theo Vương Trùng Dương lâu năm nên nhãn lực vẫn rất tinh tường, lão lập tức nhận ra Cố Hàn Uyên đang ở cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong.

Đương nhiên đây là do Cố Hàn Uyên cố ý chỉ thể hiện tới mức đó, nếu không sẽ làm bọn họ kinh hãi đến chết.

Nghe Mã Ngọc nói vậy, Toàn Chân Thất Tử ai nấy đều than thở, vì ngoại trừ Khâu Xử Cơ, những người còn lại đều chưa đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong.

Mà Khâu Xử Cơ mạnh nhất cũng bị bại trong một chiêu, đủ thấy khoảng cách lớn thế nào.

Nhìn lại Cố Hàn Uyên tuổi tác chỉ ngang hàng với đệ tử đời thứ ba của họ, trong khi đệ tử đời thứ ba của Toàn Chân Phái lại chẳng có ai ra hồn.

Triệu Chí Kính ghen tị nhìn Cố Hàn Uyên, hắn đã ngoài ba mươi mà cũng chỉ vừa bước vào Tiên Thiên sơ kỳ, dù là kẻ giỏi nhất trong đám đệ tử đời ba nhưng cũng chỉ là nhờ sống lâu mà tích lũy được thôi.

Lý Mạc Sầu vừa mới giao thủ với Khâu Xử Cơ nên biết rõ thực lực của lão, nếu không phải do lão kiêng dè Băng Phách Ngân Châm của nàng thì nàng đã sớm bị bắt.

Tiểu Long Nữ thấy lúc Cố Hàn Uyên cứu Lý Mạc Sầu, rõ ràng hắn vẫn còn ở bên cạnh mình mà trong chớp mắt đã xông ra giữa sân cứu người, nàng biết võ công của hắn không yếu, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Đương nhiên, việc Cố Hàn Uyên khi cứu Lý Mạc Sầu vừa ôm eo vừa quan tâm ân cần cũng khiến nàng để ý thêm một chút.

Dương Quá lúc này chỉ thấy phấn khích.

Năm xưa hắn bị Quách Tĩnh đưa vào Toàn Chân Phái chịu không ít ức hiếp, nay thấy Cố Hàn Uyên đánh bại Khâu Xử Cơ, hắn thấy thật hả dạ.

Võ công của Toàn Chân Phái cũng chỉ có vậy thôi sao, mau thả vị cô nương kia ra đi, đừng để Cố mỗ phải ra tay với mấy đệ tử của các người.

Cố Hàn Uyên cũng không thiên vị bên nào, nhân uy thế vừa đánh bại Khâu Xử Cơ, hắn thuận thế yêu cầu Toàn Chân Phái thả Hồng Lăng Ba.

Hồng Lăng Ba cũng không ngờ thiếu niên tuấn lãng đang là tâm điểm chú ý kia lại có thể để mắt đến một kẻ mờ nhạt như mình, trong lòng bỗng thấy hơi cảm động.

Thực ra Hồng Lăng Ba cũng rất xinh đẹp, chỉ là thường ngày nàng luôn đi theo Lý Mạc Sầu, người khác nếu không bị nhan sắc của Lý Mạc Sầu thu hút thì cũng bị sự hung tàn của bà ta dọa sợ, chẳng ai thèm để ý đến nàng.

Mấy tên đệ tử Toàn Chân đang dùng kiếm khống chế Hồng Lăng Ba nhìn nhau một hồi, rồi thức thời thu kiếm, để nàng rời đi.

Hồng Lăng Ba trở lại bên cạnh Lý Mạc Sầu, cung kính gọi một tiếng Sư phụ, nhưng ánh mắt nàng không rời khỏi Cố Hàn Uyên lấy nửa bước.

Lý Mạc Sầu liếc nhìn Hồng Lăng Ba một cái, không nói gì, nhưng trong lòng có chút khó chịu vì bị đồ đệ tranh mất sự chú ý.

Đang lúc nàng định nói gì đó, thì nghe Cố Hàn Uyên giữa sân cao giọng: Vừa rồi Cố mỗ thấy các vị Toàn Chân Phái vây công vị cô nương này rất oai phong lẫm liệt, xem ra ta cũng nên đòi lại chút danh dự cho nàng, xin mời các vị tiền bối Toàn Chân Phái hạ trường để Cố mỗ được trải nghiệm cảm giác bị vây công thú vị thế nào.

Cố Hàn Uyên quả là một kẻ mỉa mai bậc thầy, cụm từ oai phong lẫm liệt đã đẩy đám người Toàn Chân Phái vào thế bị bêu rếu.

Thực tế thì Lý Mạc Sầu hung danh lừng lẫy, bị vây công cũng chẳng có gì lạ.

Nàng là mẫu nhân vật có thực chiến rất tốt, gặp kẻ mạnh hơn thường có thể trốn thoát dễ dàng, gặp kẻ ngang cơ có thể dùng kinh nghiệm để thắng.

Lúc nãy chỉ vì không ngờ Toàn Chân Kiếm của Tôn Bất Nhị lại sắc bén đến thế nên mới bị chém đứt phất trần dẫn đến thất thế, nếu không dù ở thế hạ phong, họ muốn bắt nàng cũng không phải chuyện dễ.

Lý Mạc Sầu nghe Cố Hàn Uyên nói muốn đòi lại danh dự cho mình, sự đố kỵ với Tiểu Long Nữ và Hồng Lăng Ba vơi đi quá nửa.

Nhìn bóng lưng hắn, nàng không kìm được mà lên tiếng: Ta tên là Lý Mạc Sầu.

Nói xong nàng lại thấy hối hận, bởi danh tiếng của nàng rất xấu, e là khi nghe thấy cái tên này, hắn sẽ nảy sinh thành kiến.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên nhíu mày, sau đó thở dài một tiếng.

Hóa ra là Xích Luyện Tiên Tử.

Quả không hổ danh tiên tử.

Lý Mạc Sầu thấy Cố Hàn Uyên chỉ khen ngợi nhan sắc của mình, tuy có nhíu mày nhưng không lộ vẻ chán ghét, thậm chí trong tiếng thở dài kia nàng còn nghe ra chút thương cảm ngầm.

Nàng không nhịn được hỏi: Ngươi không ghét ta sao.

Danh tiếng của ta trên giang hồ không được tốt lắm đâu.

Kẻ đáng trách tất có chỗ đáng thương, chưa trải qua nỗi khổ của người khác thì chớ khuyên người ta hướng thiện, không rõ tiền căn hậu quả thì làm sao có thể ghét bỏ được, lời đồn đại trên giang hồ thật giả khó phân.

Đương nhiên, lạm sát kẻ vô tội thì chung quy vẫn là không tốt.

Lời nói này của Cố Hàn Uyên nghe qua thì có lý, nhưng thực chất là một màn tiêu chuẩn kép kinh điển.

Có điều, nó lại có sức sát thương cực lớn đối với Lý Mạc Sầu.

Khi mới ra giang hồ, nàng cũng từng ngây thơ, cũng từng có lòng hiệp nghĩa, từ bao giờ nàng lại trở nên thế này.

Chính là từ khi gặp Lục Triển Nguyên.

Nghĩ đến đây, mắt Lý Mạc Sầu lại ngấn lệ.

Sự sụp đổ của một người trưởng thành thường chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, và điều đáng sợ nhất là đột nhiên được ai đó thấu hiểu.

Lý tiên tử phải chăng vì vừa bị Toàn Chân Phái làm tổn thương mà đau lòng.

Cố mỗ xả giận cho nàng có được không.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Mạc Sầu sắp rơi lệ, vì sợ nàng ngại ngùng nên cố ý nói chệch đi thành do vết thương đau nhức.

Lý Mạc Sầu quả nhiên hiểu được ý của Cố Hàn Uyên, cảm thấy hắn thật tinh tế thấu hiểu lòng người, trong lòng lại sinh ra cảm giác hận gặp nhau quá muộn.

Tiểu Long Nữ nhìn hai người họ tương tác, tuy chưa hiểu đố kỵ là gì nhưng cảm thấy lòng nặng trĩu.

Nói một cách bình dân là: Chẳng phải nói là đòi công đạo cho ta sao, sao đột nhiên lại thành xả giận cho sư tỷ rồi.

Hồng Lăng Ba thì cúi đầu, vẻ mặt hơi thất vọng.

Người của Toàn Chân Phái vốn đã bức bối vì những lời mỉa mai của Cố Hàn Uyên, nay lại thấy hắn phớt lờ mọi người mà nói chuyện tình tứ với Lý Mạc Sầu, ai nấy đều tức giận.

Thậm chí có mấy tên đệ tử còn cầu xin Toàn Chân Thất Tử ra tay dạy cho Cố Hàn Uyên một bài học.

Mã Ngọc vốn không muốn xung đột leo thang, nhưng lúc này tình thế bắt buộc, nếu không lên tiếng thì uy danh Toàn Chân Phái sẽ thực sự mất sạch.

Còn Khâu Xử Cơ thì vẫn đang bàng hoàng vì thất bại chỉ trong một chiêu.

Chương 61

Một người bấy lâu nay luôn tự phụ là cao thủ như lão lại không đỡ nổi một chiêu của một đệ tử trẻ tuổi phái Võ Đang, không nghi ngờ nhân sinh mới là lạ, đến nỗi vết thương trên tay cũng chẳng buồn xử lý.

Mã Ngọc suy nghĩ một lát rồi quyết định ra tay.

Nếu Cố thiếu hiệp muốn lĩnh giáo võ công Toàn Chân Phái, lão phu xin sẵn lòng.

Nói xong, lão ra hiệu cho mọi người cùng tiến lên.

Toàn Chân Thất Tử đều phẫn nộ vì sự ngông cuồng của Cố Hàn Uyên, lúc trước họ còn ngại mang tiếng ỷ đông hiếp ít, nhưng nay Cố Hàn Uyên đã chủ động thách đấu, họ chẳng còn lý do gì để từ chối.

Thực tế thì Toàn Chân Thất Tử cũng đã quen với việc đánh hội đồng, chỉ là cần một cái cớ mà thôi.

Khâu Xử Cơ thấy vậy cũng không màng đến thất bại vừa rồi nữa, băng bó sơ qua vết thương rồi cùng năm người kia đứng thành hàng.

Đàm Xử Đoan trong thất tử đã mất sớm, nên thực tế chỉ còn sáu người.

Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu thấy Toàn Chân Phái định lấy sáu đánh một, liền muốn xông lên giúp đỡ.

Hai nàng hiếm khi có sự ăn ý như vậy.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt ra hiệu cho hai nàng yên tâm.

Hai nàng bất đắc dĩ lùi lại, thầm nghĩ nếu hắn gặp nguy hiểm sẽ lập tức ứng cứu.

Tuy nhiên, hai nàng cũng không quên liếc nhìn nhau một cái đầy ẩn ý.

Tiểu Long Nữ vẫn giữ vẻ bình thản, còn Lý Mạc Sầu thì ánh mắt đầy thâm trầm.

Khâu Xử Cơ là người muốn lấy lại thể diện nhất nên đã ra tay đầu tiên.

Lão đổi sang tay trái không bị thương để dùng Toàn Chân Kiếm Pháp.

Luyện tập nhiều năm, lão miễn cưỡng cũng có thể dùng kiếm bằng tay trái, nhưng uy lực thì thực sự đáng ngại.

Cố Hàn Uyên dùng một chiêu kiếm lộ kỳ ảo Mạc Danh Kỳ Diệu, khiến lão không thể không thu kiếm phòng thủ, nếu không có Mã Ngọc từ bên cạnh xuất kiếm hỗ trợ thì lão đã lại bị thương.

Toàn Chân Thất Tử ở bên nhau nhiều năm, sự ăn ý là không phải bàn cãi, dù không bày ra Thiên Cương Bắc Đấu Trận thì họ vẫn có thể hỗ trợ bù đắp sơ hở cho nhau.

Chỉ với cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong, Cố Hàn Uyên nhất thời cũng chưa làm gì được họ.

Hắn phải dùng chiêu Mai Danh Ẩn Tích, múa kiếm thành một vòng tròn bảo vệ, gạt phăng tất cả các mũi kiếm đang đâm tới.

Sau một hồi giằng co, Toàn Chân Thất Tử rốt cuộc cũng lộ ra sơ hở.

Võ công của Tôn Bất Nhị thấp nhất trong sáu người, dù có Toàn Chân Kiếm trong tay cũng không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên khi hắn cũng sở hữu thần binh Anh Hùng Kiếm.

Tôn Bất Nhị cũng giống như Diệt Tuyệt Sư Thái, phần lớn thực lực nằm ở thần binh, còn tạo nghệ kiếm pháp thì không quá cao.

Trước đây Cố Hàn Uyên đã có thể dùng Anh Hùng Kiếm cầm chân Diệt Tuyệt Sư Thái, huống chi là một Tôn Bất Nhị không bằng Diệt Tuyệt.

Lúc này, do thói quen ỷ vào sự sắc bén của Toàn Chân Kiếm, Tôn Bất Nhị có chút khinh địch tiến lên quá sâu, nhất thời bị tách khỏi đồng đội.

Cố Hàn Uyên không hề khách khí, dùng một chiêu đầy uy lực Kiếm Hỏa Vô Danh, Anh Hùng Kiếm va chạm mạnh với Toàn Chân Kiếm tạo ra một tiếng nổ lớn.

Toàn Chân Kiếm bị đánh bật lại, suýt nữa thì chém vào mặt Tôn Bất Nhị, dù bà ta né kịp nhưng trên vai vẫn bị vạch một đường máu.

Những người khác trong Toàn Chân Thất Tử thấy Toàn Chân Kiếm của Tôn Bất Nhị suýt bị đánh rơi thì kinh hãi tột độ, vội vàng lao lên bảo vệ.

Cố Hàn Uyên cũng không truy kích, hắn nhìn đối thủ với vẻ mặt tỉnh bơ, hơi thở không hề rối loạn như thể vừa rồi chẳng tốn chút sức lực nào.

Sắc mặt Toàn Chân Thất Tử vô cùng khó coi, sáu người vây công một người suốt nửa ngày không xong, lại còn để Tôn Bất Nhị suýt bị thương.

Mã Ngọc thở dài một tiếng, hôm nay dù kết quả thế nào thì danh tiếng Toàn Chân Phái cũng coi như tiêu tan.

Nhưng ít nhất lão phải thắng một trận để vớt vát chút thể diện.

Bày Thiên Cương Bắc Đấu Trận.

Những người còn lại đều giật mình, vì trận pháp này vốn dùng để đối phó với những cao thủ bậc Tông Sư như Ngũ Tuyệt.

Cố Hàn Uyên chỉ là một Tiên Thiên đỉnh phong mà lại khiến họ phải dùng đến trận pháp này, điều đó tương đương với việc thừa nhận uy lực kiếm pháp của hắn đã đạt đến cấp bậc Tông Sư.

Nghe danh đã lâu Toàn Chân phái có Thiên Cương Bắc Đấu trận, sở trường nhất là lấy đông hiếp ít, hôm nay Cố mỗ vừa vặn muốn kiến thức một phen.

Cố Hàn Uyên không hề có ý khách khí với Toàn Chân Thất Tử, tiếp tục lên tiếng khiêu khích, hôm nay hắn quyết tâm phải đánh vang danh tiếng của mình.

Toàn Chân Thất Tử liếc mắt nhìn nhau, lập tức chọn vị trí đứng vững.

Chí Kính, ngươi qua đây đứng vị trí Thiên Cơ.

Vương Xử Nhất gọi Triệu Chí Kính tới để bổ khuyết vị trí Thiên Cơ của Lưu Xử Huyền.

Thiên Cương Bắc Đấu trận nhất định phải có bảy người mới phát huy được uy lực, thiếu bất kỳ một ai cũng sẽ ảnh hưởng cực lớn.

Vì thế chỉ có thể chọn người khá nhất trong đám người kém để Triệu Chí Kính bổ sung vào.

Triệu Chí Kính kỳ thực chẳng muốn ra sân chút nào, hắn tuy có cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ nhưng lại thuộc hạng bét.

Đáng tiếc trước mặt bao người, hắn không thể từ chối, đành phải kiên trì cầm kiếm tiến lên.

Sau khi bảy người đứng đúng vị trí, họ không chủ động tấn công mà đứng tại chỗ chờ Cố Hàn Uyên ra tay.

Có thể nói Thiên Cương Bắc Đấu trận là một trận pháp vô cùng vô sỉ, không chỉ lấy đông hiếp ít mà còn là loại trận pháp chuyên đánh phòng ngự phản công.

Cố Hàn Uyên có vài cách để phá giải trận pháp này, nhưng hắn muốn trải nghiệm uy lực của nó trước.

Với việc mang trong mình nhiều loại khinh công đỉnh cấp, dù chỉ dùng tu vi Tiên Thiên đỉnh phong mà không phá được trận thì hắn cũng chẳng gặp nguy hiểm gì.

Cố Hàn Uyên vẫn ra chiêu trước một cách bất ngờ, Anh Hùng kiếm vốn đang đâm về phía Khâu Xử Cơ ở vị trí Thiên Quyền, nhưng giữa chừng lại chuyển hướng sang Triệu Chí Kính ở vị trí Thiên Cơ phía sau.

Triệu Chí Kính giật mình, nhưng nhờ luyện tập trận pháp đã lâu, hắn vô thức đưa ra lựa chọn chính xác nhất là di chuyển về phía Đàm Xử Đoan ở vị trí Thiên Tuyền.

Trận pháp lập tức co rút, Mã Ngọc ở vị trí Thiên Xu và Tôn Bất Nhị ở vị trí Diêu Quang phân biệt từ hai phía công tới.

Cố Hàn Uyên thầm cảm thán Thiên Cương Bắc Đấu trận quả nhiên có chút tài mọn, chỉ trong nháy mắt hắn đã bị vây hãm vào giữa.

Thế nhưng hắn chẳng hề bận tâm, vẫn muốn thử thêm uy lực của trận pháp.

Đúng lúc này, sắc mặt Cố Hàn Uyên biến đổi, thầm mắng một tiếng: Hai nha đầu ngốc này.

Hóa ra Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu thấy Cố Hàn Uyên rơi vào vòng vây của Thiên Cương Bắc Đấu trận, lòng nóng như lửa đốt liền muốn xông lên ứng cứu.

Nhưng các nàng không ngờ rằng Toàn Chân Thất Tử khi bày trận và khi không bày trận hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tiểu Long Nữ muốn ngăn cản Mã Ngọc nhưng lại bị Hác Đại Thông ở vị trí Khai Dương tấn công từ phía sau, nếu nàng quay người đón đỡ thì Mã Ngọc sẽ dễ dàng làm nàng bị thương.

Lý Mạc Sầu cũng muốn ngăn cản Tôn Bất Nhị, nhưng tình cảnh của nàng còn nguy cấp hơn.

Không chỉ Vương Xử Nhất ở vị trí Ngọc Hành có thể đánh lén sau lưng, mà ngay cả Mã Ngọc cũng có thể bỏ qua Tiểu Long Nữ để công kích nàng từ mạn sườn.

Chỉ cần Khâu Xử Cơ và Đàm Xử Đoan ngăn cản được Cố Hàn Uyên trong chốc lát, một trong hai nàng chắc chắn sẽ trọng thương.

Thấy tình hình này, Cố Hàn Uyên không còn giấu nghề nữa, lập tức vận khởi Lăng Ba Vi Bộ lướt qua sự ngăn cản của Khâu Xử Cơ và Đàm Xử Đoan.

Hắn một tay ôm lấy một người, nhanh chóng thối lui ra khỏi phạm vi trận pháp.

Tiểu Long Nữ vốn tưởng mình sắp bị trường kiếm của Hác Đại Thông đâm trúng, thầm nghĩ dù có bị thương cũng coi như trả được ân tình cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng, vòng eo đã bị một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt, thoát khỏi phạm vi công kích.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ cảm thấy hình như mình lại nợ hắn một lần nữa, nhưng cảm giác này cũng chẳng hề tệ.

Lý Mạc Sầu cũng suýt nữa bị Vương Xử Nhất đâm trúng, hơn nữa vì phất trần đã hỏng, đối mặt với Toàn Chân kiếm của Tôn Bất Nhị, nàng không thể dùng Xích Luyện Thần Chưởng để chống đỡ.

Trong lòng nàng thầm trách bản thân sao lại thiếu lý trí như vậy.

Chẳng lẽ không nên thừa cơ hai bên giao chiến mà trốn đi sao.

Hoặc dứt khoát lẻn về Cổ Mộ tìm Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Dù nghĩ nhiều như vậy nhưng nàng vẫn nghĩa vô phản cố ngăn cản Tôn Bất Nhị.

Tuy đẩy lui được kiếm của Tôn Bất Nhị nhưng Vương Xử Nhất đã đánh tới sau lưng, nàng không còn cách nào né tránh.

Vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, nàng tự nhủ coi như trả lại nhát kiếm hắn đã đỡ cho mình trước đó.

Thấy vị trí của hắn đã trống không, nàng đang thất vọng thì vòng eo lại truyền tới cảm giác quen thuộc.

Chẳng cần nhìn nàng cũng biết: Hóa ra lại được hắn cứu sao.

Sau khi đưa hai người ra khỏi trận pháp, Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự khác biệt giữa vòng eo của hai nàng, một bên lạnh lùng băng thanh lại vô cùng săn chắc, một bên ấm áp mềm mại như bánh mới ra lò.

Chương 62

Khi hai nàng còn đang ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy phía sau đau nhói, bên tai vang lên một câu: Hai nha đầu ngốc, đừng gây thêm phiền phức.

Sau đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã một lần nữa lao vào Thiên Cương Bắc Đấu trận.

Tiểu Long Nữ lần đầu tiên phải chịu sự giáo huấn kiểu này.

Ngay cả từ nhỏ nàng cũng rất ngoan ngoãn nên sư phụ chưa từng trách phạt.

Khi ở cùng Dương Quá, nàng luôn đứng ở vị trí bề trên để dạy bảo hắn.

Bị Cố Hàn Uyên đối xử như vậy, trong lòng nàng nảy sinh một cảm giác lạ lùng, giống như trước mặt hắn nàng chỉ là một cô nương nhỏ bé, có thể nũng nịu, có thể dựa dẫm, khiến mặt nàng dần nóng bừng.

Rõ ràng tuổi của hắn còn nhỏ hơn nàng mà.

Lý Mạc Sầu phản ứng còn mạnh hơn, vốn dĩ nàng là người phong tình quyến rũ, cơ thể lại rất nhạy cảm, khi bị ôm eo đã thấy bủn rủn, huống chi còn bị đánh vào vị trí nhạy cảm, suýt chút nữa là ngã quỵ.

Ngay cả năm xưa yêu đương với Lục Triển Nguyên, nàng cũng chưa từng có tiếp xúc thân mật như thế.

Không ngờ hôm nay mới gặp Cố Hàn Uyên lần đầu đã bị hắn ôm hai lần, lại còn bị đánh một cái.

Rõ ràng nên tức giận muốn giết người, nhưng nàng lại cảm thấy thể xác và tinh thần bỗng chốc buông lỏng, bao nhiêu sầu muộn và thù hận đeo bám nhiều năm dường như bị cái tát kia đánh tan biến.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ diễm lệ quyến rũ động lòng người.

Sau khi hai nàng xông vào làm loạn, Cố Hàn Uyên cũng lười chơi đùa với Toàn Chân Thất Tử.

Có hai cách phá Thiên Cương Bắc Đấu trận.

Một là dùng thực lực tuyệt đối áp chế, dù Cố Hàn Uyên chỉ dùng thực lực Tiên Thiên đỉnh phong nhưng trong tay hắn có Anh Hùng kiếm.

Ngoại trừ Tôn Bất Nhị có kiếm tốt ra, trường kiếm của những người khác căn bản không đỡ nổi.

Cách hai là dùng khinh công thần tốc chiếm lấy vị trí Bắc Cực, từ đó có thể lấy chủ trị khách mà phá trận.

Dù Toàn Chân Thất Tử không dễ để mất vị trí Bắc Cực, nhưng Triệu Chí Kính thì không theo kịp tốc độ của họ.

Cố Hàn Uyên quyết định dùng cách thứ hai, cũng coi như làm mẫu cho Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu xem, dù sao hai nàng cũng rất dễ nảy sinh xung đột với Toàn Chân phái.

Quả nhiên khi Cố Hàn Uyên tăng tốc, trận pháp bắt đầu rối loạn, Triệu Chí Kính chỉ đuổi theo được hai vòng đã hụt hơi.

Một khi Triệu Chí Kính không theo kịp, trận pháp lập tức tan rã, Cố Hàn Uyên dễ dàng chiếm được vị trí Bắc Cực.

Mã Ngọc và Đàm Xử Đoan nhất thời rơi vào tình thế quay lưng về phía Cố Hàn Uyên.

Hắn tung ra chiêu Nhất Kiếm Thành Danh lướt qua giữa hai người.

Cánh tay cả hai đều bị thương, trường kiếm rơi xuống đất.

Năm người còn lại thấy hai người bị thương, chỉ đành che chở cho họ lùi lại.

Thiên Cương Bắc Đấu trận cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cố Hàn Uyên đứng sừng sững giữa sân, khẽ mỉm cười nói.

Sắc mặt bảy người vô cùng khó coi, không ngờ trận pháp tự hào nhất lại bị phá dễ dàng như vậy.

Triệu Chí Kính thậm chí còn cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc, vì năm xưa Quách Tĩnh cũng dùng cách tương tự để phá trận.

Cuối cùng, Mã Ngọc vẫn là người có phong độ nhất, sau khi xử lý vết thương đơn giản, ông chắp tay nói với Cố Hàn Uyên: Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, Cố thiếu hiệp võ công cao cường, Toàn Chân phái chịu thua.

Long cô nương, Toàn Chân phái xin lỗi nàng, Doãn Chí Bình cũng tùy nàng xử trí.

Thắng thì mọi chuyện dễ nói, thua rồi thì không giữ được Doãn Chí Bình, chi bằng chủ động giao ra để giữ lại chút mặt mũi.

Đương nhiên Khâu Xử Cơ vẫn không cam lòng, thậm chí còn muốn bày ra Bắc Đấu Đại Trận vây công Cố Hàn Uyên.

Nhưng Bắc Đấu Đại Trận gồm chín mươi tám người chia thành mười bốn nhóm Thiên Cương Bắc Đấu trận.

Chín mươi tám người vây đánh một người, nói ra thật quá mất mặt.

Hơn nữa nếu làm đến mức đó, chắc chắn sẽ dẫn đến chiến tranh với phái Võ Đang, với thực lực hai phái hiện nay, Toàn Chân phái chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đã đạt được nên không gây chuyện thêm.

Vẫn là Đan Dương Tử tiền bối hiểu lý lẽ, vãn bối hôm nay có điều quấy nhiễu, mong tiền bối lượng thứ.

Nói xong, hắn quay lại chỗ Tiểu Long Nữ, nhìn ngắm dung nhan tuyệt thế của nàng.

Long cô nương, nàng định xử trí Doãn Chí Bình thế nào.

Tiểu Long Nữ có chút mờ mịt, dù sao nàng cũng chưa thực sự bị làm sao, trong lòng tuy có giận dữ nhưng sự áy náy vì lỡ tay đả thương Cố Hàn Uyên đã lấp đầy tâm trí nàng.

Cuối cùng, nàng hơi ngẩng đầu nhìn hắn, quyết định giao quyền lựa chọn cho Cố Hàn Uyên, dù kết quả thế nào nàng cũng chấp nhận.

Trong vô tri vô giác, Tiểu Long Nữ đã dành cho Cố Hàn Uyên thứ khó đạt được nhất giữa người với người — sự tín nhiệm.

Nàng nói xử trí thế nào thì xử trí thế ấy.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa, dường như rất hài lòng với cách nói của nàng.

Đã vậy thì đừng để bẩn tay Long cô nương.

Tiểu Long Nữ nghe vậy cũng không phản ứng gì, nhưng sâu trong lòng có chút thất lạc nhẹ.

Nhưng cảm giác đó chưa kịp dâng lên, nàng đã nghe thấy giọng nói của Cố Hàn Uyên trở nên lạnh lùng sắc lẹm.

Để ta thay Long cô nương ra tay vậy.

Cố Hàn Uyên vừa dứt lời, một cước đá vào thanh trường kiếm của đệ tử Toàn Chân phái rơi trên đất.

Trường kiếm xé gió lao đi, xuyên thẳng qua lồng ngực Doãn Chí

Bình.

Doãn Chí Bình vốn đã ôm tâm chí chết, thậm chí hy vọng có cơ hội tự sát, lúc này bị một kiếm xuyên tim, hắn lại cảm thấy một tia giải thoát.

Đáng tiếc đến lúc nhắm mắt, hắn vẫn không thấy Tiểu Long Nữ quay đầu nhìn mình.

Hắn chỉ thấy nàng đang ngây người nhìn nam tử đột ngột biến đổi khí chất kia, trong mắt lấp lánh như có hào quang.

Doãn Chí Bình cười khổ, thầm nghĩ quả nhiên người như Long cô nương chỉ có nhân tài ưu tú như vậy mới xứng đôi.

Hắn mang theo tiếc nuối mà tắt thở.

Nhịp tim của Tiểu Long Nữ quả thực đã tăng nhanh, vì nàng hiểu rõ Cố Hàn Uyên trở nên lạnh lùng tàn khốc là vì ai.

Tuy thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng nàng đã bị hắn thu hút.

Thậm chí nàng còn nảy sinh ý nghĩ nếu hắn chịu ở lại Cổ Mộ thì tốt biết bao.

Lý Mạc Sầu chứng kiến sự biến hóa khí chất của Cố Hàn Uyên cũng thấy chấn động trong lòng.

Hóa ra hắn cũng có mặt như thế này.

Nhưng nàng cũng thoáng ghen tị với Tiểu Long Nữ.

Cảm giác ghen tị chưa kịp lớn mạnh thì Cố Hàn Uyên đã trở lại vẻ ôn hòa như cũ, nhìn nàng hỏi: Lý tiên tử, đã nguôi giận chưa.

Lý Mạc Sầu nhìn thấy hình bóng mình phản chiếu trong mắt hắn, dường như trái tim băng giá cũng bị sưởi ấm.

Nàng thầm nghĩ hắn như vậy thực ra cũng rất tốt, mặt hơi đỏ lên, khẽ ừ một tiếng.

Hồng Lăng Ba đứng bên cạnh thấy vẻ mặt kỳ quái, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, dường như cả sư phụ và sư thúc nàng đều bị từng lời nói cử chỉ của Cố Hàn Uyên làm cho cảm xúc dâng trào, hết ghen tuông lại đến rung động.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng và khí thế hiên ngang của Cố Hàn Uyên, Hồng Lăng Ba thấy bị hắn thu hút cũng là chuyện thường tình, mặt nàng cũng hơi nóng lên.

Thực tế, nếu dùng lời lẽ hiện đại mà nói, đây chính là chiêu trò thao túng tâm lý PUA của Cố Hàn Uyên đối với ba nàng.

Dương Quá ban đầu thấy Cố Hàn Uyên áp đảo Toàn Chân phái thì thấy rất hả giận và sùng bái.

Nhưng càng về sau, hắn càng thấy khó chịu, dường như từ khi Cố Hàn Uyên xuất hiện, ánh mắt Tiểu Long Nữ đã dần dời sang người hắn.

Ngay cả Lý Mạc Sầu vốn là kẻ thù của Tiểu Long Nữ cũng bị Cố Hàn Uyên thu hút, không còn thấy tranh đấu mà trở nên thùy mị hơn.

Dương Quá thấy hụt hẫng, hóa ra Tiểu Long Nữ không phải lúc nào cũng chỉ nhìn mỗi hắn.

Ý nghĩ rời khỏi Cổ Mộ để xông pha giang hồ trong lòng hắn lại càng đậm nét, không chỉ vì hướng tới tự do mà còn để trốn tránh.

Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ hiếm khi gặp nhau mà không tranh đấu.

Trên đường đi, Lý Mạc Sầu trò chuyện cùng Cố Hàn Uyên về những chuyện thú vị trên giang hồ, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng cười duyên của nàng.

Tiểu Long Nữ chỉ cảm thấy tiếng cười ấy thật chói tai.

Khi cả nhóm tới trước Cổ Mộ, Tiểu Long Nữ đã phá vỡ bầu không khí hòa hợp.

Sư tỷ, xin lỗi, tỷ không thể vào Cổ Mộ.

Lý Mạc Sầu nghe vậy thì cau mày, vốn nàng cũng không định vào, nhưng khi nhớ lại sự bất công của sư phụ, lòng không cam tâm và đố kị lại trỗi dậy.

Dựa vào đâu mà ta không thể vào.

Sư tỷ, tỷ đã rời khỏi Cổ Mộ, cần gì phải quay lại nữa.

Tiểu Long Nữ vẫn giữ vẻ thanh lãnh như cũ.

Được, ta không vào Cổ Mộ cũng được, sư muội hãy giao Ngọc Nữ Tâm Kinh cho ta, ta sẽ đi ngay.

Lý Mạc Sầu không muốn chịu thua trước mặt Tiểu Long Nữ, nhưng vô thức nhìn sang Cố Hàn Uyên đang đầy vẻ hiếu kỳ, nàng đành nén giận.

Chương 63

Sư phụ từng dặn, không được giao Ngọc Nữ Tâm Kinh cho tỷ.

Dựa vào đâu chứ.

Sư phụ luôn thiên vị như vậy.

Lý Mạc Sầu nghe đến đây, lòng đố kị bùng phát, định ra tay cướp đoạt.

Chờ một chút.

Cố Hàn Uyên lúc này chen vào giữa hai người.

Thấy Cố Hàn Uyên ngăn cản mình, Lý Mạc Sầu thấy hơi nhói lòng.

Tránh ra.

Lý tiên tử, tại hạ có vài chuyện chưa rõ, xin hãy chờ một lát.

Cố Hàn Uyên chẳng bận tâm đến thái độ như bị phản bội của nàng.

Sau một lúc do dự, Lý Mạc Sầu quyết định nể mặt hắn.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười với nàng khiến mặt nàng lại nóng lên, lầm bầm: Hừ, đàn ông con trai mà cười đẹp như vậy làm gì không biết.

Cố Hàn Uyên quay sang nhìn Tiểu Long Nữ, gió núi thổi qua làm tà áo trắng ôm sát lấy thân hình mảnh mai uyển chuyển của nàng.

Long cô nương, chúng ta quen biết chưa đầy một ngày, nhưng tại hạ cũng phần nào hiểu tính tình nàng không rành thế sự, có những lời nói ra không được rõ ràng.

Vì vậy xin nàng hãy nghe ta hỏi rồi mới trả lời, có được không.

Tiểu Long Nữ đương nhiên đồng ý.

Long cô nương, lệnh sư có từng tận miệng nói là trục xuất Lý tiên tử khỏi sư môn không.

Tiểu Long Nữ nghe hắn gọi mình là cô nương còn gọi Lý Mạc Sầu là tiên tử thì trong lòng hơi khó chịu, nhưng vẫn thành thật đáp: Chưa từng.

Lý Mạc Sầu định nói gì đó nhưng thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên ra hiệu nên đành im lặng.

Vậy lệnh sư có từng nói vì sao không truyền Ngọc Nữ Tâm Kinh cho Lý tiên tử không.

Chưa từng.

Cố Hàn Uyên vốn biết Ngọc Nữ Tâm Kinh là thư tình Lâm Triều Anh viết cho Vương Trùng Dương nên thừa hiểu lý do.

Vậy Long cô nương có thể cho biết phương thức tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh không.

Không cần nội dung cụ thể, chỉ cần nêu yêu cầu đại khái là được.

Tiểu Long Nữ do dự một chút rồi cũng đồng ý.

Sau khi nghe xong, Cố Hàn Uyên mỉm cười giải thích: Tại hạ đã hiểu ra đôi chút.

Đợi hai người chú ý, hắn bắt đầu phân tích: Thứ nhất, Ngọc Nữ Tâm Kinh phải do hai người hợp luyện mới có thể bổ trợ cho nhau.

Đơn độc tu luyện tuyệt đối không thể thành công.

Thấy hai nàng gật đầu, hắn tiếp tục: Hai người luyện ở đây, chắc các nàng nghĩ là hai nữ tử cùng luyện.

Thế nhưng trong chương thứ bảy của Ngọc Nữ Tâm Kinh, mỗi khi hành công đều tương ứng với Ngọc Nữ kiếm pháp.

Từ tên chiêu thức có thể thấy đây là một loại kiếm pháp cực kỳ lãng mạn, điều này cũng ảnh hưởng đến việc tu hành tâm pháp.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên tung ra một bí mật động trời: Theo ta được biết, năm xưa Vương Trùng Dương từng nhiều lần kháng Kim nhưng thất bại, sau đó tự nhốt mình trong Hoạt Tử Nhân Mộ.

Cho đến khi một nữ tử áo đỏ đứng trước cửa mộ mắng chửi bảy ngày đêm mới khiến ông ta tức giận xông ra.

Nữ tử áo đỏ đó chính là tổ sư phái Cổ Mộ Lâm Triều Anh, là kình địch cả đời của Vương Trùng Dương.

Thực tế Lâm Triều Anh đã sớm đem lòng yêu Vương Trùng Dương, chỉ vì tâm cao khí ngạo nên không chịu thổ lộ.

Việc mắng chửi trước cửa mộ cũng chỉ là phép khích tướng mà thôi.

Sau đó hai người hóa thù thành bạn, cùng du ngoạn giang hồ.

Lâm Triều Anh nhiều lần ám chỉ muốn cùng ông ta kết thành phu thê, nhưng Vương Trùng Dương lại không chịu mở lời trước.

Hai người vì yêu sinh hận, hẹn nhau tỷ võ trên đỉnh Chung Nam Sơn.

Sau hàng ngàn chiêu, Vương Trùng Dương vì thẹn trong lòng nên không dùng toàn lực, trận đấu bất phân thắng bại.

Lâm Triều Anh tức giận cá cược thi viết chữ lên đá, nếu thắng sẽ ép ông ta phải chọn giữa việc làm đạo sĩ hoặc ở lại Cổ Mộ cùng nàng suốt đời.

Nhưng dù vậy nàng vẫn không toại nguyện, Vương Trùng Dương chọn tặng lại Cổ Mộ cho nàng, còn mình thì dựng Toàn Chân đạo quán ngay gần đó để xuất gia.

Thực ra là do Lâm Triều Anh dùng hóa thạch đan quá nhiều khiến chỉ lực lún sâu vào đá, vượt xa Vương Trùng Dương, làm tổn thương lòng tự trọng của ông ta.

Hai nàng sững sờ trước bí mật năm xưa, không ngờ tổ sư hai phái lại có đoạn ân oán tình thù như vậy.

Xem lại Ngọc Nữ kiếm pháp, rõ ràng là để khắc chế Toàn Chân kiếm pháp nhưng thực chất lại có thể bổ sung cho nhau.

Từ tên chiêu thức có thể thấy Lâm Triều Anh sáng tạo ra là để hợp luyện cùng Vương Trùng Dương.

Nói cách khác, đây là bộ công pháp dành cho tình lữ hợp luyện.

Nếu không phải tình nhân, uy lực có lẽ sẽ bị ảnh hưởng, và tuyệt đối không phù hợp với cốt lõi của công pháp.

Long cô nương, Lý tiên tử, sư phụ các nàng chắc chắn không thể tìm nam nhân để luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Chẳng lẽ các nàng không thấy lạ sao, một Lâm Triều Anh chỉ kém Vương Trùng Dương một bậc mà lại dễ dàng bị thương nặng rồi không qua khỏi.

Chắc chắn là do quá trình tu luyện đã xảy ra sai sót.

Tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh nhất định phải cùng người yêu hợp luyện, nếu không hậu quả khó lường.

Nghe đến đây, Lý Mạc Sầu nhìn Tiểu Long Nữ và Dương Quá với vẻ mặt quái dị.

Hóa ra sư muội đã sớm tìm được đối tượng hợp luyện rồi sao.

Lý Mạc Sầu thấy hả dạ, nhưng nhìn sang Cố Hàn Uyên, nàng lại càng muốn chiếm đoạt Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Ta không có.

Tiểu Long Nữ thấy uất ức, nàng chưa từng nghĩ sẽ coi Dương Quá là người yêu, dù trong quá trình chung đụng có thiện cảm nhưng phần nhiều là vì di nguyện của Tôn bà bà.

Nàng thậm chí nảy sinh ý nghĩ muốn phản bác.

Dương Quá nghe lời Lý Mạc Sầu thì nhìn Tiểu Long Nữ bằng ánh mắt khác lạ, bỗng thấy nàng thật xinh đẹp, nếu có thể trở thành tình nhân.

Đang lúc tim đập loạn nhịp, hắn nghe thấy lời phủ nhận đanh thép của Tiểu Long Nữ thì hụt hẫng vô cùng.

Tiểu Long Nữ nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Dương Quá, tâm tư cũng trở nên rối bời.

Có lẽ nên để Quá Nhi rời khỏi Cổ Mộ thôi.

Cố Hàn Uyên không quan tâm đến sự tranh chấp ngầm của họ, tiếp tục phân tích: Khi luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, toàn thân nhiệt khí bốc hơi, phải luyện ở nơi trống trải không người, y phục phải cởi bỏ để nhiệt khí phát tán, nếu không sẽ ứ đọng trong cơ thể, nhẹ thì bệnh nặng, nặng thì táng thân.

Luyện đến sau này còn cần nội lực của hai người dẫn dắt hộ trì mới qua được hiểm quan.

Mà tâm pháp cơ bản của phái Cổ Mộ lại là thanh tâm quả dục, nếu không sao tạo ra được khí chất như Long cô nương.

Lý tiên tử sau khi rời Cổ Mộ chắc chắn tâm pháp không tiến triển, hẳn là đã sớm vứt bỏ tâm pháp Cổ Mộ rồi chứ.

Lý Mạc Sầu đúng là đã chuyển sang tu luyện Ngũ Độc Bí Truyền.

Thấy nàng gật đầu, Cố Hàn Uyên nói tiếp: Trong lúc luyện công không dưng mà nhiệt khí bốc hơi, kết hợp với yêu cầu thanh tâm quả dục, có thể đoán rằng Ngọc Nữ Tâm Kinh khi luyện sẽ khơi gợi tình dục, nhưng lại không được để nó ảnh hưởng đến hành công.

Lý tiên tử đã chuyển sang công pháp khác, hơn nữa cơ thể nàng. nói chung là không thể luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, sư phụ nàng hẳn là lo nàng cố luyện sẽ gặp trắc trở nên mới nghiêm lệnh không được truyền cho nàng.

Nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến cơ thể mình, Lý Mạc Sầu run bắn người.

Hóa ra thể chất của nàng rất đặc biệt, chỉ cần bị nam nhân chạm vào là toàn thân nhũn ra, chính là mị cốt thiên thành.

Trong nguyên tác, nàng bị Dương Quá lúc thiếu niên ôm chặt đã mềm nhũn người không thể kháng cự.

May mà lúc đó Dương Quá còn nhỏ nên nàng sớm tỉnh lại mà đẩy ra được.

Thể chất này giống như Phan Kim Liên trong truyền thuyết, chỉ cần nam nhân chạm vào là toàn thân mềm nhũn.

Nhưng tính cách hai người khác hẳn, một bên phong lưu phóng đãng, một bên lại đoan trang tự trọng.

Lý Mạc Sầu xưa nay lạnh nhạt với nam nhân, ngay cả khi yêu Lục Triển Nguyên cũng giữ khoảng cách, phần lớn là vì thể chất đặc biệt này.

Nàng lo sợ Cố Hàn Uyên phát hiện ra sự nhạy cảm của mình sau vài lần tiếp xúc, lúc này bị hắn điểm trúng, nàng xấu hổ vô cùng.

Nhưng khi nghe hắn giải thích sư phụ vì lo cho mình nên mới không truyền công pháp, tâm trạng nàng dịu lại rất nhiều.

Long cô nương, nếu ta không nhầm thì sư phụ nàng không hề yêu cầu Ngọc Nữ Tâm Kinh không được truyền ra ngoài đúng không.

Sau khi nhận được sự xác nhận, Cố Hàn Uyên tiếp tục: Vì vậy, việc tu luyện yêu cầu trạng thái thanh tâm quả dục và phải song tu cùng tình lữ, Lý tiên tử không phù hợp điều kiện nên sư phụ nàng mới dặn dò như vậy.

Tiểu Long Nữ thấy rất có lý, lại nghĩ đến quy định của Cổ Mộ: Lập thệ cả đời không rời mộ, nếu có nam nhân nào nguyện vì mình mà chết thì có thể phá thệ xuống núi.

Nghĩ đến đây, nàng vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Trước đó ta nghe Dương Quá nói trong Cổ Mộ có thạch quan để chôn cất người phái Cổ Mộ.

Ta đoán chắc chắn vẫn còn vị trí của Lý tiên tử, và sư phụ nàng hẳn đã dặn Long cô nương rằng nếu một ngày Lý tiên tử qua đời thì hãy đưa nàng về chôn cất trong Cổ Mộ.

Lý Mạc Sầu thấy Tiểu Long Nữ gật đầu thì hốc mắt nóng lên, nước mắt chực trào.

Lá rụng về cội, con người ta sợ nhất là khi chết không có chỗ dung thân, nếu có thể, nàng tuyệt đối không muốn chết ở nơi đất khách quê người.

Cả hai nàng đều được sư phụ mang về nuôi nấng từ nhỏ, ngay cả tên cũng do bà đặt.

Mạc Sầu, Mạc Sầu, nghĩa là chớ có sầu muộn.

Lý tiên tử, nếu bảo sư phụ nàng không có chân tình với nàng thì ta tuyệt đối không tin.

Những lời cuối của Cố Hàn Uyên đã đập tan lớp vỏ bọc cứng rắn của Lý Mạc Sầu, nàng quỳ xuống trước Cổ Mộ khóc nức nở: Sư phụ.

Sư phụ ơi.

Đời nàng có hai nỗi hối tiếc lớn, một là Lục Triển Nguyên, hai là nghĩ sư phụ thiên vị.

Hôm nay nghe Cố Hàn Uyên phân tích, nàng mới hiểu sư phụ chưa từng quên mình.

Từ nhỏ được sư phụ nuôi dưỡng, nàng sao có thể không có tình cảm, chỉ là nàng đã đi vào ngõ cụt, đến lúc sư phụ lâm chung cũng không được gặp mặt.

Nỗi đau con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ chẳng còn lúc này chiếm trọn tâm trí nàng.

Hồng Lăng Ba lần đầu thấy sư phụ yếu đuối như vậy.

Nhớ lại lúc trước được sư phụ cứu mạng rồi nhận làm đồ đệ, nàng từng nghĩ sư phụ tâm địa độc ác, không có tình người.

Dù chịu ảnh hưởng của sư phụ nhưng bản tính nàng không xấu, lại giàu lòng đồng cảm.

Thấy sư phụ khóc đau đớn, nàng quỳ xuống bên cạnh nhẹ nhàng vuốt lưng an ủi.

Tiểu Long Nữ cũng không kìm lòng được mà quay mặt đi.

Dù sư tỷ hay gây hấn nhưng nàng vẫn luôn gọi là sư tỷ, chứng tỏ nàng vẫn còn tình cảm, nhất là khi hồi nhỏ Lý Mạc Sầu là người chăm sóc nàng nhiều nhất.

Sự thật được phơi bày, ba người như trở lại những ngày tháng chung sống trong Cổ Mộ năm xưa.

Chương 64

Dương Quá thấy Cố Hàn Uyên chỉ bằng vài câu đã khiến một Lý Mạc Sầu tàn ác phải khóc lớn, trong lòng vô cùng sùng bái.

Cố Hàn Uyên không lên tiếng an ủi vì hắn biết Lý Mạc Sầu cần phát tiết, nếu cắt ngang sẽ càng tổn hại tâm thần.

Sư muội.

Cho tỷ về Cổ Mộ đi.

Chức chưởng môn tỷ không tranh nữa, Ngọc Nữ Tâm Kinh tỷ cũng không cần, chỉ xin cho tỷ được nhìn lại sư phụ một lần.

Lý Mạc Sầu nức nở cầu xin.

Có lẽ người ta thấy lạ với hành động này của nàng, nhưng đúng là chưa nếm khổ đau của người khác thì đừng khuyên người ta hướng thiện.

Lý Mạc Sầu từng là cô gái lương thiện, chỉ là trao lầm tình cảm ở tuổi đẹp nhất mà thôi.

Tiểu Long Nữ sau khi nghe Cố Hàn Uyên giải thích thì đương nhiên không phản đối sư tỷ quay về.

Nàng do dự một chút rồi vẫn không cho Cố Hàn Uyên vào Cổ Mộ, chỉ dẫn Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba vào trong.

Dương Quá ở lại bên ngoài trò chuyện cùng Cố Hàn Uyên.

Lúc này, từ trong bóng tối vang lên một tiếng thở dài khe khẽ mà ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không nhận ra.

Cố đại ca, huynh kể thêm cho đệ nghe chuyện giang hồ đi.

Dương Quá vốn là người hoạt bát, sau khi không khí trầm mặc tan đi, hắn liền hào hứng bắt chuyện.

Dương huynh đệ, ta nghe ngươi nói Quách đại hiệp và phụ thân ngươi là huynh đệ kết nghĩa, nhưng ông ấy lại không chịu nói sự thật về thân thế cha ngươi đúng không.

Cố Hàn Uyên bắt đầu kế hoạch lừa Dương Quá rời Cổ Mộ.

Vâng, Quách bá bá nhất định không chịu nói.

Dương Quá thoáng buồn, dù rất tôn kính Quách Tĩnh nhưng hắn vẫn luôn canh cánh chuyện này.

Quách đại hiệp là vị đại hiệp được muôn người kính ngưỡng, trấn thủ Tương Dương nhiều năm, là trụ cột của Tống quốc.

Đây thực chất là lời tâng bốc vì hiện tại Quách Tĩnh chưa có chức quan chính thức.

Hóa ra Quách bá bá lợi hại như vậy.

Dương Quá rất sùng bái Quách Tĩnh.

Vậy nên người kết nghĩa với ông ấy chắc chắn không đơn giản.

Hai mươi năm trước, một người họ Dương có danh tiếng lẫy lừng khiến người ta phải kiêng dè chỉ có thể là hậu duệ của danh tướng Dương Tái Hưng.

Có lẽ vì lo ngại gian thần trong triều hãm hại nên Quách đại hiệp mới giấu kín thân phận của ngươi để bảo vệ ngươi.

Sự thực lịch sử về Dương Tái Hưng: Chiến đấu anh dũng với quân Kim, giết hàng ngàn địch quân trước khi hy sinh vì trúng quá nhiều tên.

Cố Hàn Uyên nói bừa nhưng nghe lại vô cùng hợp lý, dễ dàng đánh lừa được một Dương Quá chưa hiểu sự đời.

Dương Quá nghe xong lời của Cố Hàn Uyên, trong mắt tinh quang lấp lánh, hiển nhiên hắn vô cùng nhận đồng với cách nói này.

Cố đại ca, huynh có thể kể cho đệ nghe về Dương Gia Tướng và Dương Tái Hưng không.

Cố Hàn Uyên bắt đầu kể về một thời đại danh gia tướng môn của Dương gia, từ kháng Liêu đến kháng Kim luôn là lực lượng chủ lực.

Mãi đến khi Triệu Cấu lên ngôi, một mặt cầu hòa, mấy lần đưa ra quyết sách sai lầm khiến Dương Gia Tướng tổn thất nặng nề.

Hiện tại chỉ còn lại một đám nữ tướng góa bụa nhưng vẫn hiên ngang ra trận giết địch.

Tiếp đó, hắn lại kể về sự tích anh dũng của Dương Tái Hưng.

Như việc Dương Tái Hưng sử dụng một cây Kim Thương, võ nghệ siêu quần, kết nghĩa huynh đệ với Nhạc Phi.

Theo Nhạc Phi kháng Kim, từng đơn thương độc mã xông trận muốn bắt sống Kim Ngột Thuật, dù thất bại vẫn có thể một mình một ngựa trở về.

Rồi đến việc theo Nhạc Phi lập chiến công vô số, thu phục đất đai đã mất.

Cuối cùng là nỗi oan thiên cổ của Nhạc Phi, khi Dương Tái Hưng, Nhạc Vân và Trương Hiến đều bị Triệu Cấu sát hại oan uổng.

Cẩu hoàng đế.

Tâm tình Dương Quá từ phấn chấn chuyển sang trầm mặc rồi hóa thành phẫn hận.

Hiển nhiên khi nghe chuyện về Dương Gia Tướng, hắn đã vô cùng bất mãn với Triệu Cấu, và sau khi biết thêm sự tích của Nhạc Phi cùng Dương Tái Hưng, sự bất mãn đó đã đạt đến đỉnh điểm.

Hiện tại Dương huynh đệ đã hiểu vì sao Quách đại hiệp không dám nói cho đệ biết chân tướng chưa.

Hắn cũng là vì muốn tốt cho đệ thôi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên mang theo thâm ý.

Nếu Dương Quá vì vậy mà đi ám sát Triệu Cấu thì thật thú vị, chắc chắn Quách Tĩnh sẽ đi cứu người.

Với tính đa nghi của Triệu Cấu, cộng thêm danh tiếng của Quách Tĩnh quá lớn, nếu thật sự đi cứu người mà bị bắt, chắc chắn sẽ bị xử chém.

Đến lúc đó. ha hả.

Thê nhi của ngươi ta sẽ chăm sóc, ngươi cứ yên tâm mà đi.

Đệ đương nhiên biết Quách bá bá là vì tốt cho đệ.

Cố đại ca, huynh thấy đệ có nên đi tìm kiếm chân tướng không.

Tại sao lại không chứ.

Người sống một đời, nếu không biết mình từ đâu tới thì sao biết được mình sẽ đi về đâu.

Dương Quá nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, nhưng lại có chút do dự: Cố đại ca, đệ biết mình nên đi tìm chân tướng, chỉ là cô cô e rằng sẽ không cho phép đệ rời khỏi Cổ Mộ.

Vậy Dương huynh đệ định cả đời không biết phụ thân mình là ai sao.

Cũng không thể ở mãi trong Cổ Mộ chứ.

Nếu phụ thân đệ thực sự có quan hệ mật thiết với Dương Tái Hưng, cũng bị sát hại oan uổng như ông ấy, đệ không muốn báo thù cho người, hay ít nhất là giải oan cho người sao.

Cố Hàn Uyên tiếp tục xúi giục.

Cố đại ca, đa tạ huynh, đệ sẽ đi thuyết phục cô cô.

Dương Quá kiên định quyết tâm tìm kiếm chân tướng, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần nếu Tiểu Long Nữ không đồng ý, hắn sẽ bỏ đi mà không từ biệt.

Lúc này trong Cổ Mộ, Lý Mạc Sầu đã đưa Hồng Lăng Ba đi tế bái sư phụ xong, đồng thời qua việc này cũng đã hòa giải với Tiểu Long Nữ.

Sau khi hai người trò chuyện một lát, Lý Mạc Sầu đột nhiên hỏi: Sư muội, muội thành thật nói cho ta biết, có phải muội thích tiểu tử Dương Quá kia không.

Hiển nhiên Lý Mạc Sầu vẫn hoài nghi Tiểu Long Nữ chuẩn bị cùng Dương Quá luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, bởi Cổ Mộ chưa từng có nam đệ tử, Dương Quá là trường hợp ngoại lệ duy nhất.

Muội chưa từng có ý nghĩ đó.

Thu nhận Quá Nhi vào Cổ Mộ là vì lời dặn dò trước khi lâm chung của Tôn bà bà.

Tiểu Long Nữ thấy Lý Mạc Sầu vẫn còn hoài nghi quan hệ giữa mình và Dương Quá, hiếm khi lộ ra chút bất mãn.

Lý Mạc Sầu mỉm cười nhìn biểu cảm của Tiểu Long Nữ, cảm thấy sư muội này cũng không đến mức không dính khói bụi trần gian như vậy.

Tuy nhiên, sau khi nghe Tiểu Long Nữ nghiêm túc phủ nhận, nàng nhìn chằm chằm vào mắt sư muội hỏi thêm một câu: Vậy còn.

Cố Hàn Uyên thì sao.

Lý Mạc Sầu thấy khi nhắc đến tên Cố Hàn Uyên, sâu trong mắt

Tiểu Long Nữ có một tia dao động, trong lòng khẽ thở dài.

Dù sao hắn cũng quá khác biệt.

Chẳng phải chính nàng cũng đang dần quên đi Lục Triển Nguyên đó sao.

Tiểu Long Nữ do dự một chút rồi nói thật: Muội không biết.

Ánh mắt nàng tựa như xuyên qua thạch bích Cổ Mộ nhìn về phía người nam tử bên ngoài.

Muội không biết thế nào là thích.

Chỉ cảm thấy hắn giống như ánh mặt trời vạn trượng, có chút ấm áp, lại có chút thiêu đốt, khiến người ta nhịn không được muốn nhìn về phía hắn.

Ban đầu chỉ vì lỡ tay làm hắn bị thương mà hổ thẹn, không biết từ lúc nào lại có chút để ý, rõ ràng mới gặp nhau chưa đầy một ngày.

Tiểu Long Nữ không biết đến câu nói: Chỉ có mặt trời và lòng người là không thể nhìn thẳng.

Càng nhìn vào mặt trời sẽ càng dễ bị mù lòa, cuối cùng chìm vào bóng tối.

Lý Mạc Sầu cũng không hiểu câu nói đó, nàng gật đầu đồng tình, dù lòng nàng lạnh lẽo như băng thì chẳng lẽ không bị sự ấm áp kia lay động sao.

Lý Mạc Sầu rủ mắt, buồn bã nói: Sư muội, ta dường như cũng có chút thích hắn rồi.

Hận thù trong lòng đều bị hắn làm nhạt đi rất nhiều, đột nhiên đối với những việc đã làm năm xưa có chút hối hận.

Tiểu Long Nữ kinh ngạc nhìn Lý Mạc Sầu: Sư tỷ, tỷ nghiêm túc sao.

Ân, ta muốn thử lại một lần nữa, muốn tin rằng hắn khác với Lục Triển Nguyên.

Lý Mạc Sầu nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ bị nhìn đến mất tự nhiên, nàng né tránh ánh mắt, đè nén những tâm tư vừa trỗi dậy xuống đáy lòng.

Chuyện này. vậy sao.

Sư tỷ, chúc tỷ có thể tìm được hạnh phúc.

Lý Mạc Sầu nhìn nghiêng khuôn mặt đẹp tựa Thường Nga của Tiểu Long Nữ, trong lòng hơi hổ thẹn, rõ ràng vừa mới hòa hảo chưa lâu đã muốn tính kế sư muội.

Dù sao sư tỷ cũng không có lòng tin tranh giành với muội đâu.

Lý Mạc Sầu thầm nghĩ.

Hồng Lăng Ba đứng bên cạnh như một kẻ vô hình, chỉ mong hai người không chú ý đến mình.

Hiện trường đấu trí đấu dũng này, nếu bị phát hiện nàng chứng kiến từ đầu đến cuối, có khi bị diệt khẩu mất.

Hồng Lăng Ba nhìn sư phụ và sư thúc đẹp tựa hai vị tiên tử, trong lòng chỉ thấy tự ti.

Người xuất chúng như Cố Hàn Uyên, e rằng chỉ có sư phụ và sư thúc mới xứng đôi.

Có lẽ hắn đã sớm quên ta rồi.

Hồng Lăng Ba chua xót nghĩ đến thực tế tàn khốc.

Chương 65

Đương nhiên Cố Hàn Uyên chỉ muốn nói với bọn họ rằng: Đừng tranh giành nữa, tất cả đều là đôi cánh của ta.

Sau đó ba nàng ra khỏi Cổ Mộ, thấy Cố Hàn Uyên đang trò chuyện vui vẻ với Dương Quá.

Thấy hắn vẫn giữ nụ cười rạng rỡ, ấm áp như ánh mặt trời, dưới ánh chiều tà trông vừa mông lung vừa huyền ảo, cả ba nàng đều thẹn đỏ mặt.

Cố Hàn Uyên đã phát hiện ra họ, nhưng ngay cả hắn cũng không hiểu nổi vì sao đột nhiên ai nấy đều đỏ mặt e thẹn như vậy.

Mọi người cùng dùng bữa tối trong bầu không khí hòa hợp.

Đêm đến, Cố Hàn Uyên vẫn ngủ ở nhà tranh bên ngoài, bốn người còn lại vào trong Cổ Mộ.

Dương Quá đúng như dự liệu của Cố Hàn Uyên, đã đề đạt nguyện vọng rời Cổ Mộ với Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ tuy đã có ý định để hắn đi, nhưng cảm thấy Dương Quá tuổi còn quá nhỏ, luyện võ thêm hai năm nữa rồi ra ngoài sẽ yên tâm hơn, nên cuối cùng vẫn cự tuyệt.

Đêm khuya, Cố Hàn Uyên chậm rãi mở mắt, ánh mắt u uẩn, tựa như còn sâu thẳm hơn cả màn đêm.

Quả nhiên là vậy.

Hừ.

Cố Hàn Uyên kiểm kê lại thu hoạch của ngày hôm nay.

Chuỗi đánh giá về Tiểu Long Nữ bao gồm: Khổ nhục kế, giả vờ ngất xỉu chiếm tiện nghi, thay đổi cốt truyện của Doãn Chí Bình, giết chết Doãn Chí Bình, lên Trùng Dương Cung đòi công đạo, cứu Tiểu Long Nữ khỏi Thiên Cương Bắc Đấu Trận, đánh một cái tát, thúc đẩy hòa giải với Lý Mạc Sầu, dụ dỗ Dương Quá rời Cổ Mộ, ngăn cản Tiểu Long Nữ và Dương Quá tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Tổng cộng nhận được 23,400 phản phái điểm.

Lý Mạc Sầu tuy chưa mở chuỗi đánh giá nhưng cũng đóng góp không ít: Cứu giúp hai lần, cũng đánh một cái tát, đột nhiên thấu hiểu, hóa giải hận thù với sư phụ, làm nhạt đi ảnh hưởng của Lục Triển Nguyên.

Tổng cộng 15,100 phản phái điểm.

Việc cày danh vọng chủ yếu nhắm vào Toàn Chân Phái, tuy thực lực bọn họ yếu nhưng danh tiếng lâu năm, sức ảnh hưởng vẫn rất lớn, từ việc thắng Khâu Xứ Cơ, thắng Toàn Chân Lục Tử đến phá Thiên Cương Bắc Đấu Trận, tổng cộng thu được 5,600 phản phái điểm.

Còn nhận được thiện cảm của Hồng Lăng Ba, đánh giá cấp A được 1,800 phản phái điểm.

Việc gieo rắc hận thù của Dương Quá đối với Triệu Cấu đạt đánh giá cấp S, được 3,800 phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên giàu lên trong nháy mắt.

Đồng thời hắn cũng rút ra được vài kết luận.

Công lược nữ chính tuy phiền phức nhưng tổng lượng phản phái điểm rất cao.

Dùng phương thức uy hiếp tuy có hiệu quả nhanh nhưng đa số là ăn xổi, lại dễ dẫn đến hội chứng Stockholm, cày mãi cũng hết, người có thể kiên trì phản kháng lâu dài rất ít.

Điều ngoài ý muốn là việc gieo hận thù cho Dương Quá với Triệu Cấu lại có đánh giá cao đến vậy, chứng tỏ hận ý của Dương Quá với Triệu Cấu không hề nhỏ, sau này vẫn còn không gian để thao túng.

Hắn cũng đã đặt thần niệm định vị lên Tiểu Long Nữ, Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba.

Suy nghĩ một lát, hắn cũng ném một cái lên người Dương Quá.

Bởi Dương Quá thực sự là một hormone di động trong thế giới võ hiệp, đi đến đâu là tán gái đến đó, không định vị hắn thì thật không yên tâm.

Sau khi thu được lượng lớn phản phái điểm, Cố Hàn Uyên nảy ra ý định bước chân vào con đường tu tiên.

Có Ma Kiếm trong tay, chỉ cần giết chóc đủ nhiều là có thể duy trì tiêu hao cho tu tiên, nhưng nhìn qua giá cả công pháp tu tiên, hắn liền dập tắt ý định mua trực tiếp.

Công pháp tu tiên cấp thấp thì rẻ, nhưng loại có giới hạn cao thì giá trên trời, hèn chi tiêu hao để mở phong ấn Ma Kiếm lại lớn đến thế.

Vì vậy hắn quyết định đi theo con đường dung hợp công pháp.

Hiện tại Bắc Minh Thần Công và Cửu Âm Chân Kinh đã có trong tay, chỉ cần thêm Cửu Dương Thần Công nữa là có thể thử nghiệm dung hợp.

Trương Vô Kỵ đang trên đường tới Côn Luân, tạm thời không vội.

Tuy nhiên, hắn đã bỏ ra mỗi môn 4,000 phản phái điểm để thăng cấp cảnh giới cho Thánh Linh Kiếm Pháp và Mạc Danh Kiếm Pháp.

Việc lĩnh ngộ Kiếm Nhị Thập Tam cũng hoàn thành, đúng thực là Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Nhị Thập Tam.

Nhưng Mạc Danh Kiếm Pháp lại xảy ra vấn đề, theo lý thường hắn đã có thể lĩnh ngộ thức thứ chín của riêng mình, nhưng thức Bi Thống Mạc Danh trong đó lại có độ tương thích quá thấp với hắn, uy lực giảm mạnh nên hắn vẫn chưa từng sử dụng.

Bây giờ muốn lĩnh ngộ thức thứ chín chỉ có thể rơi vào bình cảnh.

Đương nhiên hắn có thể chọn mua trực tiếp hai thức sau của Vô Danh, nhưng có lẽ cũng sẽ giống như Bi Thống Mạc Danh, tâm cảnh không tương hợp thì uy lực cũng chẳng bao nhiêu.

Tạm thời chưa có cách gì hay, hắn đành gác lại chuyện Mạc Danh Kiếm Pháp.

Hiện giờ điều cần cân nhắc là có nên dụ dỗ Tiểu Long Nữ ra khỏi Cổ Mộ hay không.

Trước đây hắn lo Tiểu Long Nữ ở lại Cổ Mộ sớm chiều chung đụng với Dương Quá sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng nay Dương Quá đã bị dụ đi, Tiểu Long Nữ ra ngoài hay không cũng không còn quan trọng.

Hơn nữa qua một ngày tiếp xúc, hắn khẳng định Tiểu Long Nữ và Dương Quá hiện tại không có tình cảm nam nữ.

Tình cảm của họ chỉ thực sự biến chuyển sau khi cùng tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Không chỉ vì khi luyện cần tìm bụi hoa che chắn, mà quan trọng hơn là quá trình tu luyện bị gián đoạn khiến Tiểu Long Nữ trọng thương, Lý Mạc Sầu lại tìm đến cửa, hai người cùng chung hoạn nạn thì tình cảm mới thăng hoa.

Nhưng thế giới này dường như vì sư phụ họ chết sớm, tuy truyền lại Ngọc Nữ Tâm Kinh nhưng chưa kịp bắt Tiểu Long Nữ tu luyện.

Sự kiện Lý Mạc Sầu tìm đến cửa cũng bị Toàn Chân Phái quấy nhiễu mà lệch đi.

Hơn nữa hiện tại Tiểu Long Nữ rõ ràng có hảo cảm rất cao với hắn, nếu ra ngoài có khi lại cứ bám theo hắn mãi.

Mà hắn thì còn đang định đi gây chuyện, thời gian ngắn không sao, lâu ngày chắc chắn lộ sơ hở.

Hai phân thân của hắn tạm thời đều có nhiệm vụ riêng, không thể đến diễn kịch cùng bản thể được, nên để Tiểu Long Nữ ở lại Cổ Mộ là lựa chọn tối ưu.

Ngày hôm sau, Tiểu Long Nữ tìm đến Cố Hàn Uyên, lo lắng nói: Quá Nhi không thấy đâu cả, huynh có biết đệ ấy đi đâu không.

Cố Hàn Uyên lộ vẻ nghi hoặc, hỏi ngược lại: Long cô nương, hôm qua Dương huynh đệ có nói gì với nàng không.

Quá Nhi nói muốn ra khỏi Cổ Mộ, ta không đồng ý.

Cố Hàn Uyên lộ vẻ tự trách: Đều tại ta, là ta kể quá nhiều chuyện bên ngoài nên đệ ấy mới nảy ý định đi.

Tiểu Long Nữ lắc đầu: Quá Nhi vốn thích động không thích tĩnh, ta định hai năm nữa mới để đệ ấy đi.

Chỉ là hiện tại đệ ấy tuổi còn nhỏ, võ công lại kém quá, ta có chút lo lắng.

Long cô nương, nàng có muốn ra ngoài tìm đệ ấy không.

Ta có thể đi cùng nàng.

Cố Hàn Uyên cố ý hỏi vậy, nếu nàng thực sự muốn đi tìm Dương Quá, chi bằng để nàng đi cùng mình.

Nhưng đệ tử phái Cổ Mộ đã lập thệ không được rời Cổ Mộ, Quá Nhi đã tự ý rời đi, ta sao có thể phá thệ.

Tiểu Long Nữ tuy lo cho Dương Quá nhưng môn quy đã định, nàng không phản nghịch như Lý Mạc Sầu hay Dương Quá, nếu không vạn bất đắc dĩ sẽ không rời đi.

Thực ra môn quy phái Cổ Mộ đã sớm bị phá rồi, điều đầu tiên là không cho nam nhân bước vào Cổ Mộ, vậy mà Dương Quá đã trực tiếp bái sư.

Sư muội, vẫn có cách rời Cổ Mộ mà không trái môn quy đấy.

Hóa ra Lý Mạc Sầu đã đưa Hồng Lăng Ba ra ngoài, nghe thấy đối thoại của hai người liền ẩn ý nói một câu.

Tiểu Long Nữ nghe xong liền bình tâm lại, vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên rồi lại cúi đầu, thầm nghĩ: Sư tỷ đã nói tỷ ấy thích Cố Hàn Uyên, sao có thể để huynh ấy đưa mình ra khỏi Cổ Mộ.

Tiểu Long Nữ biết cái cách mà Lý Mạc Sầu nói là gì.

Môn quy phái Cổ Mộ: Nữ tử phải giữ thủ cung sa và thề cả đời không rời Cổ Mộ, trừ khi có một nam nhân không biết môn quy này nhưng nguyện ý chết vì nàng, thì mới có thể xuống núi.

Trọng điểm không phải là không biết môn quy, mà là nguyện chết vì nàng.

Quá Nhi đã quyết định rời đi, chắc cũng đã suy nghĩ kỹ.

Tuy Tôn bà bà dặn ta chăm sóc đệ ấy, nhưng một khi đã rời Cổ Mộ thì sinh tử từ nay không oán hận.

Tiểu Long Nữ lại tỏ ra khá thanh thản, đúng kiểu tận nhân sự thiên mệnh.

Nếu Long cô nương không muốn rời Cổ Mộ, tại hạ có thể giúp nàng đi tìm Dương huynh đệ.

Nếu khuyên được đệ ấy trở về thì tốt, còn nếu đệ ấy nhất quyết không về, tại hạ cũng sẽ cố gắng chăm sóc đệ ấy.

Cố Hàn Uyên chân thành cam đoan.

Tiểu Long Nữ bị hắn nhìn đến mức hơi ngượng ngùng.

Lý Mạc Sầu có chút ghen tị nói: Đáng tiếc ta nay đã trở lại phái Cổ Mộ, cũng phải tuân thủ môn quy không được rời đi.

Đột nhiên cũng có chút hối hận nha.

Lý tiên tử chẳng phải nói có cách ra ngoài mà không trái môn quy sao.

Cố Hàn Uyên đương nhiên biết môn quy đó, nhưng lúc này Lý Mạc Sầu rõ ràng là muốn hắn tiếp lời, hắn cũng không tiện giả ngu.

Nếu như cần ngươi giúp đỡ mới được thì sao.

Lý Mạc Sầu đôi mắt long lanh nhìn hắn.

Lý tiên tử có việc nhờ vả, tại hạ tự nhiên nghĩa bất dung từ.

Cố Hàn Uyên không do dự đồng ý.

Lý Mạc Sầu dễ giải quyết hơn Tiểu Long Nữ nhiều, thậm chí nàng còn chẳng thèm quan tâm dã tâm của hắn, trái lại còn tận lực trợ giúp.

Lý Mạc Sầu hài lòng mỉm cười, khuôn mặt quyến rũ khi không còn vẻ lạnh lùng trông càng đẹp hơn.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, quyết định cày thêm chút hảo cảm.

Long cô nương, Lý tiên tử.

Tuy Cổ Mộ thanh tịnh, lại có người bầu bạn, đáng tiếc tại hạ còn việc trọng đại, không thể ở lại lâu.

Ngươi muốn đi sao.

Lý Mạc Sầu vừa nghe hắn định đi liền không nỡ chia tay sớm như vậy, vội vàng hỏi.

Chương 66

Tiểu Long Nữ cũng nhìn sang, lòng dâng lên nỗi lưu luyến, thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn không thể giữ huynh ấy ở lại sao.

Ân, việc gấp, hôm nay phải đi rồi.

Nhưng trước khi đi, tại hạ còn một nỗi bận lòng.

Lý Mạc Sầu nghe tin hắn đi ngay hôm nay thì thần sắc thẫn thờ, lại một lần nữa nảy ý định không tuân môn quy.

Bận lòng chuyện gì.

Tiểu Long Nữ thấy Lý Mạc Sầu đang thẫn thờ nên đành lên tiếng hỏi.

Ngọc Nữ Tâm Kinh hiểm họa khó lường, các nàng lại chưa tìm được đối tượng luyện tập thích hợp, vạn lần không nên gượng ép tu luyện.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc cảnh cáo.

Lý Mạc Sầu nghe vậy suýt chút nữa thốt ra câu Ta muốn luyện cùng huynh.

May mà sự dè dặt của nữ nhi đã giữ nàng lại, trong lòng vừa cảm động vừa có chút phiền muộn.

Tiểu Long Nữ nghĩ đến cách tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng đỏ mặt, nhìn trộm hắn một cái, không dám mở lời.

Toàn Chân Phái hành sự cường thế vô sỉ, vừa rồi lại mất mặt với tại hạ, mà nơi này lại gần Cổ Mộ, khó bảo đảm bọn họ không làm gì các nàng.

Đã quen biết hai vị cô nương, lúc chia tay không khỏi lo lắng.

Tại hạ có một phần võ học thích hợp cho hai người, học xong ít nhất cũng có thêm khả năng tự vệ.

Cố Hàn Uyên nói đoạn rút từ trong ngực ra một bản chép tay Cửu Âm Chân Kinh phiên bản đơn giản hóa từ đêm qua, tương tự bản cho Kỷ Hiểu Phù nhưng có thêm Phá Kiên Thần Trảo tiền thân của Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, rất hợp với Lý Mạc Sầu.

Đương nhiên những chỗ dễ xảy ra sai sót trong Phá Kiên Thần Trảo đều được hắn ghi chú kỹ, hắn không muốn thấy một ngày nào đó Lý Mạc Sầu đi bốc đầu người ta để luyện công.

Lý Mạc Sầu nhận lấy tấm lụa, nhìn qua liền kinh hô: Cửu Âm Chân Kinh.

Cố Hàn Uyên đã định cày hảo cảm thì phải cho họ biết lai lịch, có thế mới thể hiện được sự coi trọng của hắn.

Cửu Âm Chân Kinh bao la vạn tượng, nếu học hết thì mười năm cũng khó thành.

Đây chỉ là bản đơn giản hóa ta chép lại những thứ hợp với hai nàng.

Ngoài khinh công, nội công, còn có chương Dịch Cân Đoán Cốt thăng cấp tư chất, Chữa Thương chương, cùng các môn điểm huyệt, giải huyệt, bế khí.

Bạch Mãng Tiên Pháp hợp với Long cô nương, Phá Kiên Thần Trảo hợp với Lý tiên tử.

Học được những môn này, ít nhất có thể ứng phó với đại đa số tình huống, tại hạ cũng yên tâm hơn.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ôn hòa, dáng vẻ vô cùng quan tâm.

Thực tế thì phần lớn nội dung này đều có khắc trong Cổ Mộ, nhưng cốt truyện đã thay đổi nên họ chưa có cơ hội phát hiện.

Lý Mạc Sầu vô cùng cảm động, năm xưa Ngũ Tuyệt vì tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh mà đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, vậy mà nay Cố Hàn Uyên lại cứ thế đem tặng cho họ.

Hơn nữa so với Tiểu Long Nữ, Lý Mạc Sầu lăn lộn giang hồ nhiều nên càng hiểu rõ tầm quan trọng của võ công, vì những bí tịch thần công thế này mà phu thê tử nữ còn có thể trở mặt thành thù.

Nếu không còn chút lý trí, nàng đã nhào vào lòng hắn rồi.

Nhưng ánh mắt như nước mùa thu của nàng đã biểu lộ cảm xúc rõ ràng.

Tiểu Long Nữ lúc này lại có chút do dự.

Nàng cũng cảm động, nhưng đối với việc chuyển sang tu luyện nội công Cửu Âm Chân Kinh thì có chút không nỡ từ bỏ võ công tổ sư để lại.

Long cô nương, nếu nàng không nỡ bỏ nội công Cổ Mộ cũng không sao.

Tại hạ đưa những môn này là để đảm bảo an toàn cho các nàng chứ không ép buộc.

Dù không luyện nội công, học thêm chiêu thức và bí pháp để tăng thực lực cũng rất tốt.

Cố Hàn Uyên thấu hiểu tâm tư nàng nên không hề cưỡng cầu.

Tiểu Long Nữ thấy hắn chẳng những không trách mà còn an ủi mình, lòng liền thả lỏng, trên mặt nở một nụ cười đẹp tựa trăm hoa đua nở.

Cố Hàn Uyên nhìn nụ cười đó mà ngẩn ngơ, cảm thấy bất kể việc tặng bí tịch có tăng hảo cảm hay không, chỉ riêng nụ cười này thôi cũng đã xứng đáng rồi.

Hắn không tự chủ được mà mỉm cười thoải mái, nụ cười tinh khiết của Tiểu Long Nữ cũng gột rửa tâm hồn hắn.

Người đi trong bóng tối áp lực rất lớn, nụ cười như vậy thực sự có thể chữa lành lòng người.

Mê lực của Tiểu Long Nữ không chỉ nằm ở dung mạo hay vóc dáng.

Nàng vẫn luôn chú ý tới hắn, thấy nụ cười khác hẳn ngày thường này thì có chút kinh ngạc, nhưng nàng thích nụ cười này hơn, cảm thấy nó chân thật hơn.

Lý Mạc Sầu đứng bên cạnh mà lòng đầy ghen tị, thầm nghĩ: Còn nói là không thích, sư muội cũng biết lừa người quá.

Nhưng nàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, tuy không vui nhưng cũng không bất ngờ.

Vốn nàng chưa vội bắt Cố Hàn Uyên tỏ thái độ nguyện chết vì mình để đưa mình đi, nhưng nay biết hắn sắp đi nên không đợi được nữa.

Sư muội, muội theo ta vào Cổ Mộ một lát.

Lý Mạc Sầu đột ngột gọi Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ tuy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Cố Hàn Uyên cũng ngơ ngác, không hiểu Lý Mạc Sầu định làm trò gì, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là ghen thôi sao.

Sư muội, ta hy vọng hắn có thể đưa ta xuống núi.

Vào trong Cổ Mộ, Lý Mạc Sầu liền đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Long Nữ đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ sự dũng cảm của sư tỷ, dũng cảm với chính mình, dũng cảm với tình yêu.

Sư tỷ, tỷ muốn huynh ấy nguyện ý chết vì tỷ sao.

Nhưng Tiểu Long Nữ cũng thấy nghi hoặc, theo nàng hiểu về Cố Hàn Uyên, nếu chỉ là nói ra câu nguyện chết vì sư tỷ, chỉ cần hỏi trực tiếp chắc chắn huynh ấy sẽ không do dự mà đồng ý ngay.

Hiện tại trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên chính là người như vậy.

Nhưng hiển nhiên Lý Mạc Sầu không chỉ muốn một câu nói suông.

Sư muội, mật đạo muội nói tối qua.

Tiểu Long Nữ nghe xong liền hiểu ngay.

Đêm qua hai người thức trắng đêm tâm sự, kể về chuyện xưa và những lời sư phụ dặn lại, trong đó có một ám đạo trong mộ thất thông ra bên ngoài.

Cố Hàn Uyên đứng bên ngoài Cổ Mộ suy nghĩ xem Lý Mạc Sầu định bày trò gì, đột nhiên Hồng Lăng Ba hớt hải chạy tới.

Cố đại ca.

Sư phụ và sư thúc rơi xuống nước rồi.

Hồng Lăng Ba vô thức dùng xưng hô thân mật hơn.

Lăng Ba, đừng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền hiểu ngay, rơi xuống nước trong Cổ Mộ thì chỉ có chỗ đó thôi.

Không ngờ hai nàng lại bày ra mưu kế này, đã vậy thì để hắn đẩy kịch bản đi xa hơn chút nữa.

Cố Hàn Uyên thú vị nghĩ thầm.

Cố đại ca, vừa rồi sư phụ và sư thúc đi tế bái tổ sư, phát hiện có một cửa ngầm, bên trong có một đầm nước.

Sư phụ không cẩn thận trượt chân, sư thúc vì cứu sư phụ cũng nhảy xuống, nhưng mãi không thấy ai lên cả.

Hồng Lăng Ba thấy hắn không để ý chuyện xưng hô mà còn gọi tên mình, khuôn mặt đỏ bừng, vẻ lo lắng suýt chút nữa bay mất.

Lăng Ba, khinh công của muội kém, chỉ đường cho ta, ta đưa muội vào.

Cố Hàn Uyên vừa nói vừa ôm lấy Hồng Lăng Ba.

Nàng không ngờ lại có phúc lợi này, đôi mắt to tròn nhìn chăm chằm khuôn mặt tuấn tú của hắn, cảm thấy những chỗ tiếp xúc đều nóng bừng lên.

Mãi đến khi hắn nhắc nhở nàng mới sực tỉnh để chỉ đường.

Cố Hàn Uyên không buồn quan sát cảnh vật, nhanh chóng đưa Hồng Lăng Ba tới cửa ngầm chỗ đầm nước.

Lăng Ba, ta xuống cứu sư phụ và sư thúc của muội, muội đừng xuống theo.

Cố Hàn Uyên nói đoạn cởi bỏ áo ngoài, chỉ còn lớp áo mỏng.

Hồng Lăng Ba thấy vậy đỏ cả mặt, dù chưa lộ da thịt nhưng với một thiếu nữ như nàng thì thế này đã quá kích thích, hơn nữa vóc dáng Cố Hàn Uyên lại thuộc kiểu mặc đồ nhìn gầy nhưng cởi đồ ra là đầy cơ bắp.

Dù sự chú ý bị thu hút bởi vóc dáng của hắn, nàng vẫn làm tròn vai diễn của mình.

Cố đại ca, trong đầm này có mạch nước ngầm, không biết thông đi đâu, huynh xuống đó nguy hiểm lắm.

Dù nguy hiểm đến đâu cũng không thể bỏ mặc tính mạng của

Long cô nương và Lý tiên tử.

Hắn hiên ngang lẫm liệt nói xong liền nhảy xuống nước.

Hồng Lăng Ba ngẩn người, biết kế hoạch của sư phụ đã thành công.

Nàng thầm ngưỡng mộ tình nghĩa của hắn dành cho hai người kia, chỉ không biết nếu người rơi xuống là nàng, hắn có bất chấp nguy hiểm như vậy không.

Nghĩ một lát, nàng buồn bã thở dài, so với sư phụ và sư thúc, bất kỳ nữ nhân nào cũng thấy tự ti.

Nàng thẫn thờ nhìn mặt nước, cầu nguyện mọi chuyện thuận lợi.

Đầm nước trong Cổ Mộ có một dòng chảy ngầm thông ra ngoài.

Lúc này ở đầm nước bên ngoài, Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu người ướt sũng đứng trên bờ nhìn mặt nước gợn sóng, nhất thời không ai nói gì.

Lý Mạc Sầu phá vỡ sự im lặng bằng một câu hỏi đầy ẩn ý: Sư muội, chẳng phải muội nói không thích hắn sao.

Tại sao lại cùng xuống nước.

Sư tỷ thủy tính không tốt, muội sợ tỷ không bơi ra nổi.

Tiểu Long Nữ đỏ mặt tìm đại một lý do.

Nếu Cố Hàn Uyên biết chắc sẽ cảm thán nàng trưởng thành quá nhanh.

Sư tỷ, nhất định phải dùng cách này để thử lòng sao.

Tiểu Long Nữ cảm thấy có chút dự cảm không lành.

Chương 67

Đây là cách nhanh nhất.

Lý Mạc Sầu thực ra cũng rất do dự, nhưng tính cách kích động đã khiến nàng hạ quyết tâm.

Sư muội, muội nói xem hắn có tới không.

Muội không biết.

Tiểu Long Nữ im lặng một lát rồi thành thật trả lời, gương mặt thoáng hiện vẻ lo âu.

Sư tỷ, trong thủy đạo này mạch nước ngầm chằng chịt, nếu không có bản đồ tổ sư để lại thì muội cũng không bơi nổi.

Hắn không biết gì cả mà lặn xuống thủy đạo ngầm thì quá nguy hiểm.

Lý Mạc Sầu nghe vậy biến sắc, nhận ra kế hoạch của mình có một sơ hở chí mạng: Nếu Cố Hàn Uyên không bơi ra được mà chết dưới đó thì sao.

Nghĩ đến khả năng xấu nhất, nàng định từ bỏ kế hoạch.

Nhưng giờ chắc hắn đã xuống nước rồi, tìm trong nước không phải chuyện dễ.

Nàng chỉ biết nén lo âu, cầu nguyện hắn bình an, nhưng trong lòng đã chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

Lý Mạc Sầu không do dự, nói rõ ý định với Tiểu Long Nữ: Nếu hắn thực sự không lên được, ta sẽ xuống đó cùng hắn.

Tiểu Long Nữ nhìn gương mặt kiên định của sư tỷ, trong đầu hiện lên câu nói: Sống cùng chăn, chết cùng huyệt.

Nàng tự hỏi liệu mình có làm được như sư tỷ không.

Dường như cũng không quá khó khăn.

Như vậy cũng coi như ở lại Cổ Mộ mãi mãi.

Nửa nén hương trôi qua, sắc mặt hai nàng ngày càng khó coi.

Đột nhiên đằng xa có tiếng động, cả hai quay đầu nhìn Hồng Lăng Ba đang chạy tới.

Hồng Lăng Ba thở hổn hển, không ngừng bước.

Thấy chỉ có hai người ở đó, nước mắt nàng rơi lã chã: Sư phụ.

Cố đại ca nhảy xuống đầm từ phía Cổ Mộ mãi không thấy lên, huynh ấy có sang bên này không.

Hóa ra nàng chờ mãi ở đầm nước bên trong không thấy hắn, lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Vốn nàng đã phản đối kế hoạch này nhưng lúc đó chưa nhận ra tính nghiêm trọng.

Chờ mãi không được, nàng vội chạy ra đây.

Thấy Tiểu Long Nữ lắc đầu, Hồng Lăng Ba rụng rời tay chân, quỳ sụp xuống đất, ánh mắt vô hồn.

Nàng vô cùng tự trách vì chính nàng đã đi báo tin và không ngăn cản hắn xuống nước.

Tiểu Long Nữ vốn thanh đạm là thế, lúc này cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Ta đi cứu huynh ấy.

Dứt lời, nàng cũng nhảy xuống đầm nước.

Lý Mạc Sầu vẫn không nói gì, sắc mặt bình tĩnh đến đáng sợ.

Đây chính là hình phạt dành cho ta sao.

Nàng nghĩ về cuộc đời mình từ khi gặp gỡ Lục Triển Nguyên về sau, vì yêu sinh hận mà trở nên tâm ngoan thủ lạt, giết người vô số.

Mỗi thời mỗi khắc nàng đều bị dày vò bởi trái tim băng giá của chính mình.

Chính Cố Hàn Uyên đã mang đến cho nàng hơi ấm, cho nàng ánh sáng, cho nàng ý định làm lại cuộc đời.

Thế nhưng, cũng vì sự tùy hứng nhất thời của bản thân mà nàng lại đánh mất hắn.

Hỏi thế gian tình là vật chi, mà hứa hẹn sống chết cùng nhau.

Lý Mạc Sầu khẽ ngâm nga, cất bước hướng về phía đầm nước.

Lúc này trong lòng nàng đã không còn mảy may bóng dáng của Lục Triển Nguyên, chỉ muốn xuống dưới bầu bạn cùng Cố Hàn Uyên.

Không thể để hắn cô đơn ngủ say dưới đầm nước lạnh lẽo ấy.

Hồng Lăng Ba bị đánh thức, mang theo ánh mắt mơ màng nhìn về phía sư phụ.

Thấy nàng từng bước đi vào đầm nước, làn váy nhanh chóng bị thấm ướt.

Sư phụ.

Hồng Lăng Ba tuy cũng rất bi thống, nhưng không ngờ Lý Mạc Sầu lại quyết tuyệt đến vậy.

Nàng không hiểu được cảm giác đáng sợ nhất chính là được trao hy vọng rồi lại bị đẩy vào tuyệt vọng.

Bên tai Lý Mạc Sầu dường như lại vang lên giọng nói ôn hòa trong sáng của Cố Hàn Uyên lúc cứu nàng dưới kiếm của Khâu Xử Cơ: Cô nương không sao chứ.

Nàng vẫn nhớ ánh mắt quan tâm ôn nhu cùng bàn tay nóng bỏng đặt trên eo mình của hắn.

Dù nước đầm lạnh lẽo đã ngập quá thắt lưng, nhưng nơi bị hắn chạm vào dường như vẫn còn đang nóng lên.

Đó là lần đầu tiên nàng chú ý đến một nam tử khác ngoài Lục Triển Nguyên.

Nghe hắn bảo vệ mình, nộ đỗi Toàn Chân Phái với dáng vẻ quang minh lẫm liệt, nàng không khỏi tự ti, liệu một kẻ như nàng có xứng đáng được một người quang mang vạn trượng như hắn bảo vệ.

Khi hắn quan tâm sư muội Tiểu Long Nữ cùng đồ đệ Hồng Lăng Ba, nàng lại thấy có chút ghen tuông.

Khi hắn biết được thân phận của nàng cũng không hề có chút khinh khi, sự thấu hiểu đột ngột ấy đã khơi dậy bao uất ức trong lòng nàng.

Lý tiên tử phải chăng vì mới bị Toàn Chân Phái làm tổn thương mà đau lòng.

Cố mỗ giúp nàng trút giận được không.

Nàng vẫn nhớ rõ sự cảm động trong lòng khi nghe câu nói ấy.

Nước đã dâng lên đến cổ Lý Mạc Sầu, ánh mắt nàng vẫn không hề dao động.

Nhìn hắn lấy một địch sáu, tư thế hào hùng anh phát chiến đấu cùng quần hùng, nàng đã bị từng cử chỉ của hắn thu hút.

Nàng xông vào Thiên Cương Bắc Đấu Trận vốn định trả ơn cứu mạng, kết quả lúc nguy nan lại được hắn cứu thêm lần nữa, món nợ ân tình ngày càng sâu nặng.

Hai nha đầu ngốc, đừng thêm phiền nữa.

Cái đánh vào mông ấy dường như đã đánh tan bao năm thù hận dày vò nàng.

Lý tiên tử, đã hả giận chưa.

Một câu nói liền sưởi ấm tâm hồn.

Khi bị hắn phát hiện nhược điểm nhạy cảm trên cơ thể, nàng thẹn thùng nhiều hơn phẫn nộ, thậm chí không có lấy một tia phản cảm.

Ngọc Nữ Tâm Kinh và sự thật về sư phụ khiến nàng sụp đổ, nhưng cũng hóa giải hận thù với sư phụ và sự đố kỵ với sư muội.

Ngay cả trước khi rời đi, hắn vẫn lo lắng cho an nguy của nàng, không chút do dự trao cho nàng thần công bí tịch chỉ để nàng có thêm năng lực tự vệ.

Nàng khẽ nhắm mắt, chìm sâu vào làn nước, không giãy giụa, không phản kháng, chỉ có sự bình thản.

Hắn đã mạnh mẽ xông vào lòng nàng, cưỡng ép xóa tan bóng hình Lục Triển Nguyên.

Dường như từ giây phút nhìn thấy hắn, hận thù của nàng đã bị hắn hóa giải từng chút một.

Hắn như một vị cứu tinh, cứu vớt một kẻ vốn tưởng đã vô phương cứu chữa như nàng.

Nếu như chưa từng thấy thái dương, ta vốn có thể chịu đựng được bóng tối.

Hàn Uyên, ta đến tìm chàng đây.

Ý thức của Lý Mạc Sầu dần mờ mịt.

Lúc này Cố Hàn Uyên đang khoanh chân ngồi trên một khối đá nhô ra trong đường hầm dưới nước.

Ám đạo dưới Cổ Mộ thực chất là một dòng sông ngầm với nhiều nhánh rẽ, nếu không có bản đồ thì người bình thường khó lòng vượt qua.

Trước khi xuống nước, hắn đã dùng 1800 điểm phản diện để thăng cấp Bế khí bí quyết trong Cửu Âm Chân Kinh lên mức tinh thông, có thể nín thở dưới nước trong vòng một nén nhang.

Sau khi thăm dò lộ tuyến, hắn tìm một nơi có thể trồi lên để nghỉ ngơi, đang cân nhắc xem bao lâu sau mới xuất hiện là thích hợp nhất.

Cố Hàn Uyên vẫn luôn chú ý đến thần niệm định vị trên người Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu.

Hắn thấy Tiểu Long Nữ sau khi xuống nước vẫn luôn di động, hiển nhiên là đang tìm hắn.

Nhưng không lâu sau Lý Mạc Sầu cũng xuống nước, và nàng lại không hề di chuyển.

Hắn nghĩ đến một khả năng, lập tức không còn tâm trí suy tính thêm nữa, từ khối đá nhảy xuống nước, bơi về phía Lý Mạc Sầu.

Quả nhiên, Lý Mạc Sầu đã chìm xuống đáy đầm, hai mắt nhắm nghiền, đã hôn mê vì ngạt nước.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, không ngờ nàng lại quyết tuyệt đến thế.

Hắn cấp tốc bơi đến truyền khí cho nàng, rồi vội vàng đưa nàng nổi lên mặt nước.

Hồng Lăng Ba còn chưa kịp bi thương thì nghe thấy tiếng động lớn trên mặt nước, theo bản năng nhìn sang.

Cố đại ca.

Sư phụ.

Thấy hai người, Hồng Lăng Ba kinh hỷ hô to.

Cố Hàn Uyên không rảnh để ý đến nàng, đặt Lý Mạc Sầu nằm xuống đất, bắt đầu thực hiện ép tim ngoài lồng ngực và hô hấp nhân tạo.

Chương 68

Hắn đột nhiên có chút hối hận, một nữ tử tốt như vậy không nên để nàng phải đau lòng.

Hồng Lăng Ba nhìn thấy động tác của Cố Hàn Uyên thì cứ ngỡ hắn đang thừa cơ khinh bạc sư phụ mình.

Dù sao với người thời đại này, phương pháp cấp cứu người chết đuối như vậy thực sự không giống chuyện người đứng đắn làm.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, nàng lại không tin Cố Hàn Uyên là kẻ thừa nước đục thả câu.

May mắn là không lâu sau, Lý Mạc Sầu đã ho ra nước.

Mạc Sầu.

Trong cơn mơ màng, Lý Mạc Sầu dường như nghe thấy có người gọi tên mình, sau đó cảm nhận được làn môi ấm áp và một luồng khí nóng rực tiến vào miệng.

Nàng từ từ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên đang tràn đầy vẻ khẩn trương và kích động.

Hơn nữa, tay hắn lúc này vẫn đang duy trì động tác ép tim.

Nếu là kẻ khác làm vậy, chắc chắn nàng đã ra tay giết chết rồi.

Nhưng lúc này, nàng chỉ yếu ớt đưa hai tay ôm lấy Cố Hàn Uyên, lẩm bẩm: Hàn Uyên, chàng còn sống.

Ta không phải đang nằm mơ chứ.

Hay chúng ta đã xuống Âm Tào Địa Phủ rồi.

Mạc Sầu, chúng ta đều còn sống.

Xin lỗi vì đã để nàng lo lắng.

Cố Hàn Uyên cũng ôm chặt lấy Lý Mạc Sầu, vỗ nhẹ lên lưng nàng an ủi, tiện thể truyền một ít nội lực sang để cơ thể lạnh lẽo của nàng nhanh chóng ấm lên.

Hàn Uyên, thiếp thích chàng.

Mạc Sầu, ta cũng thích nàng.

Đừng bỏ rơi thiếp có được không.

Được.

Vừa rồi chàng có phải đã hôn thiếp không.

Đó là cách cứu nàng.

Vậy thì cứu thiếp thêm lần nữa đi.

Cố Hàn Uyên không trả lời, cúi đầu thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Lý Mạc Sầu lần đầu tiên cảm nhận được sự tiếp xúc như vậy, lần đầu tiên biết thế nào là hạnh phúc.

Lục Triển Nguyên gì đó là kẻ nào cơ chứ.

Tuy Lý Mạc Sầu vì quá yếu ớt nên hầu như không thể đáp lại, đôi môi cũng lạnh đến đáng sợ, nhưng Cố Hàn Uyên lại dị thường thỏa mãn, không phải về thể xác mà là về tâm hồn.

Hồng Lăng Ba ở bên cạnh nhìn đến đỏ cả mặt, vô thức khẽ vuốt cánh môi mình.

Sau một hồi ngây người, nàng chợt nhớ ra: Cố đại ca.

Sư thúc cũng xuống dưới cứu huynh, nhưng vẫn chưa thấy lên.

Tiếng của Hồng Lăng Ba rốt cuộc cũng làm hai người đang say đắm bừng tỉnh.

Lý Mạc Sầu có chút không vui nhưng vẫn biết nặng nhẹ: Hàn Uyên, chàng đi cứu sư muội đi.

Muội ấy chắc cũng gặp chuyện rồi.

Được, Mạc Sầu nàng nghỉ ngơi trước.

Lăng Ba, ngươi chăm sóc nàng.

Cố Hàn Uyên giao Lý Mạc Sầu đang yếu ớt cho Hồng Lăng Ba.

Hàn Uyên, nếu không tìm thấy thì đừng miễn cưỡng.

Thiếp không muốn mất chàng lần nữa.

Lý Mạc Sầu dù biết phải cứu Tiểu Long Nữ, nhưng càng không muốn Cố Hàn Uyên gặp bất trắc.

Được rồi, chờ ta về sẽ cứu nàng tiếp.

Cố Hàn Uyên cười trêu chọc một câu rồi lại nhảy xuống đầm nước.

Lý Mạc Sầu nghe ra ẩn ý trong lời hắn, mặt đỏ bừng, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Tiểu Long Nữ sau khi xuống nước tìm kiếm Cố Hàn Uyên mới phát hiện ra rằng nếu không có bản đồ, việc vượt qua đoạn đường hầm u ám này khó khăn đến nhường nào.

Có lẽ Cố Hàn Uyên đã đi nhầm đường khác nên vẫn chưa thấy lên.

Trong lòng nàng đầy hối hận, không nên đồng ý với kế hoạch của Lý Mạc Sầu.

Trước mắt là một mảnh u tối.

Cố Hàn Uyên đã cứu mình hai lần.

Xuất hiện một ngã rẽ.

Mình đã đâm hắn một kiếm.

Mạch nước ngầm cuốn nàng đi.

Hắn đánh mình một lần.

Nàng không tìm thấy đường.

Vì mình mà đánh lên Trùng Dương Cung đòi công đạo.

Dường như nàng đã đụng trúng vách đá.

Giúp mình hòa giải với sư tỷ.

Cánh tay dường như bị thương rồi.

Hắn và Quá Nhi mang lại cho mình cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Vẫn không thấy hắn đâu.

Hắn luôn khác biệt với mọi người.

Nàng thấy sợ.

Hắn như vầng thái dương.

Dường như nàng sắp không thở nổi nữa.

Muốn tiếp cận hắn.

Tay chân bắt đầu rụng rời.

Sư tỷ hỏi mình có thích hắn không.

Ý thức bắt đầu mờ mịt.

Mình cũng nghĩ vậy.

Trước mắt xuất hiện ảo giác sao.

Cố Hàn Uyên, ta muốn gặp lại chàng một lần nữa.

Sắp mất đi ý thức.

Muốn hỏi xem chàng có thích ta không.

Dường như có thứ gì đó đang bơi tới.

Là cá sao.

Ưm.

Tiểu Long Nữ thấy mình bị ôm lấy, sau đó cánh môi bị chặn lại, một hơi thở nóng bỏng từ đối phương truyền sang.

Ý thức nàng dần tỉnh táo, đôi mắt mở to.

Là Cố Hàn Uyên sao.

Ta nhớ rõ lực ôm của hắn và nhiệt độ trên lòng bàn tay hắn.

Vòng tay đối phương thật ấm áp, hơi thở rất nồng đậm và nóng hổi, cơ thể băng giá của nàng bắt đầu ấm lên.

Ưm.

Tiểu Long Nữ nhận ra thứ truyền sang không chỉ là hơi thở.

Nàng cảm thấy dù ở trong nước lạnh, nhiệt độ cơ thể vẫn không ngừng tăng lên, rõ ràng nàng không hề tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Nàng được hắn ôm lấy bơi đi trong làn nước tối tăm, nhưng không còn sợ hãi nữa.

Lý Mạc Sầu lo lắng nhìn mặt nước.

Cứu được Tiểu Long Nữ thì tốt, nhưng nàng vẫn hy vọng Cố Hàn Uyên bình an hơn.

Đột nhiên mặt nước dao động, nàng kích động nhìn qua.

Sau đó, khuôn mặt nàng tối sầm lại, khóe miệng giật giật nhìn hai người đang ôm nhau thắm thiết.

Hừ, quả nhiên là ghét nhất sư muội.

Tiểu Long Nữ gần như treo cả người lên trên Cố Hàn Uyên.

Bộ váy trắng ướt đẫm hoàn toàn không che được vóc dáng linh lung yểu điệu.

Vậy mà lúc này nàng không hề có nửa phần ngượng ngùng, chỉ dán chặt vào người đối phương.

Tiểu Long Nữ từ bỡ ngỡ đến vụng về rồi dần trở nên quen thuộc.

Nàng chìm đắm trong cảm giác này, ngay cả khi lên bờ cũng không nhận ra.

Nàng đột nhiên hiểu vì sao năm xưa Lý Mạc Sầu lại trốn khỏi Cổ Mộ, ở lại đây e rằng cả đời cũng không cảm nhận được điều này.

Hồng Lăng Ba đứng bên cạnh nhìn đến tâm thần chập chờn.

Sự tương tác giữa Cố Hàn Uyên và Tiểu Long Nữ mãnh liệt hơn so với Lý Mạc Sầu vừa nãy nhiều.

Dù sao lúc đó Lý Mạc Sầu vừa mới tỉnh lại sau khi suýt chết đuối, cả người vô lực nên khó lòng đáp lại.

Khụ khụ.

Lý Mạc Sầu nỗ lực ho khan để đánh thức hai người, nhưng họ đều phớt lờ nàng.

Sắc mặt nàng đen đi vài phần, lại lớn giọng gọi: Hàn Uyên.

Sư muội.

Cố Hàn Uyên thực ra không hoàn toàn đắm chìm, hắn đã sớm phát hiện sự bất mãn của Lý Mạc Sầu.

Hắn cố ý làm vậy, việc làm rõ sự ghen tuông trước mặt dù sao cũng tốt hơn là âm thầm ôm hận.

Lúc này Tiểu Long Nữ mới mở mắt ra, ban đầu hơi ngơ ngác nhìn khuôn mặt Cố Hàn Uyên, sau đó để lộ một nụ cười mê hoặc chúng sinh.

Chương 69

Ngay cả Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba đứng cạnh cũng thấy tim đập nhanh, ánh mắt đờ đẫn.

Đẹp đến một mức độ nhất định thực sự có thể nam nữ thông sát.

Nhất là kiểu thiếu nữ vốn lạnh lùng như Tiểu Long Nữ đột nhiên cười như vậy, cảm giác tương phản cực lớn khiến người ta nổi da gà.

Khóe miệng Lý Mạc Sầu lại giật thêm cái nữa, quả nhiên dự cảm trước đó không sai, nếu tỷ thí đứng đắn nàng căn bản không phải đối thủ của Tiểu Long Nữ.

Nàng đột nhiên có chút lo lắng, dù Cố Hàn Uyên đã hứa hẹn, nhưng miệng lưỡi đàn ông khó tin lắm.

Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng phản ứng lại việc mình đang bị nhìn chằm chằm, đỏ mặt đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Nàng quay lưng về phía mọi người chỉnh đốn lại y phục xộc xệch, thầm trách Cố Hàn Uyên lên bờ rồi mà không chịu buông tay.

Nhưng khi xoay người nhìn lại Cố Hàn Uyên, nàng vẫn nở nụ cười nhẹ.

Cho nên rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Thấy hai người đã bình tâm lại, Cố Hàn Uyên hỏi thẳng.

Lý Mạc Sầu lúng túng nhìn sang chỗ khác.

Tiểu Long Nữ cũng chột dạ cúi đầu nghịch góc áo.

Hồng Lăng Ba trốn một bên cười trộm.

Dù lúc đầu rất đau buồn, nhưng diễn biến sau đó thực sự nằm ngoài dự đoán.

Nhìn Cố Hàn Uyên thân mật với cả hai nàng, nàng vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên dường như chú ý đến tiếng cười trộm của nàng, liền chuyển mũi dùi sang.

Lăng Ba, ngươi nói đi.

Cố đại ca, huynh cứ hỏi sư phụ và sư thúc ấy.

Muội đi chuẩn bị quần áo cho mọi người.

Từ sau khi thấy Lý Mạc Sầu sụp đổ khóc lớn hôm qua, Hồng Lăng Ba đã không còn sợ nàng như trước.

Nàng dứt khoát bỏ chạy để khỏi phải gánh tội.

Lý Mạc Sầu không ngờ đồ đệ dám bỏ mặc mình, định gọi lại nhưng không kịp.

Thấy Cố Hàn Uyên nhìn sang, nàng đành giải thích: Môn quy phái Cổ Mộ, người nhập môn phải lập thệ cả đời không được rời khỏi Cổ Mộ, trừ phi có một nam tử không biết môn quy này nguyện vì mình mà chết, mới có thể phá thề xuống núi.

Cho nên các nàng bày ra cái bẫy này.

Cố Hàn Uyên mặt không cảm xúc.

Lý Mạc Sầu sợ hắn giận, vội vàng nhận lỗi: Hàn Uyên, xin lỗi chàng.

Ta cũng không ngờ lại có sự cố như vậy.

Kế hoạch cũng có phần của ta, là ta nói cho sư tỷ chuyện mật đạo, muốn trách thì cứ trách ta đi.

Tiểu Long Nữ không hề trốn tránh, đứng bên cạnh Lý Mạc Sầu.

Cố Hàn Uyên tỏ vẻ đau đầu: Long cô nương, sao nàng cũng hùa theo làm loạn vậy.

Thế nhưng điểm quan tâm của Tiểu Long Nữ lại khác, giọng nàng mang chút bất mãn: Chàng đã đối với ta như vậy, còn gọi là Long cô nương.

Long nhi.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ đổi cách xưng hô.

Tiểu Long Nữ rất hài lòng, mỉm cười.

Nàng nhận ra từ khi quen Cố Hàn Uyên, nàng bắt đầu biết cười nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên bất ngờ ôm cả hai nàng vào lòng.

Vì các nàng mà chết thì lúc nào cũng được, nhưng ta không hy vọng các nàng dấn thân vào nguy hiểm.

Bất kể ai gặp chuyện, ta đều sẽ hối hận cả đời.

Đây là lời thật lòng của Cố Hàn Uyên, hắn luôn mềm lòng với những cô gái chân thành với mình.

Lý Mạc Sầu vốn có chút bất mãn khi hắn ôm cả hai, nhưng nghe lời này thì thân hình mềm nhũn, lặng lẽ tựa vào ngực hắn.

Tiểu Long Nữ thì thành thật hơn, vừa được ôm đã tự tìm tư thế thoải mái.

Tất nhiên, hình phạt là không thể thiếu.

Cố Hàn Uyên cười xấu xa, vỗ mạnh vào mông hai nàng một cái.

Độ đàn hồi kinh người tạo nên những gợn sóng, lớp quần áo ướt đẫm hoàn toàn không có chút khả năng phòng ngự nào.

Cả hai lập tức đỏ mặt, khẽ cắn môi dưới.

Tư thế này khiến Cố Hàn Uyên suýt nữa không kìm lòng được mà làm tới.

Khụ khụ.

Tiếng ho khẽ từ phía sau khiến cả ba giật mình.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không ngoại lệ, có người tiếp cận gần như vậy mà hắn không hề phát hiện, đây là lần đầu tiên từ khi hắn xuống núi Võ Đang.

Ai.

Cố Hàn Uyên buông hai nàng ra, xoay người lại.

Đó là một nữ tử áo đỏ, dáng người yểu điệu, mặt che lụa đỏ, tay cầm một thanh trường kiếm còn trong bao.

Hắn không ngờ đó lại là một nữ tử.

Có thể lặng lẽ tiếp cận hắn thì ít nhất phải là cao thủ cấp Đại Tông Sư.

Chẳng lẽ là Lý Thu Thủy.

Tiểu bối, ngươi chưa đủ tư cách biết ta là ai.

Giọng nói của nữ tử áo đỏ trong trẻo nhưng đầy vẻ bất mãn.

Cố Hàn Uyên thấy lạ, mình chưa từng đắc tội với cao thủ tầm cỡ này cơ mà.

Vậy không biết tiền bối đến đây có việc gì.

Hừ, ta và Lâm Triều Anh phái Cổ Mộ có chút ân oán, hôm nay tới đây là muốn truyền nhân của nàng ta đoạn tuyệt.

Nghe câu này, Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu đều cảnh giác.

Không ngờ đây lại là nhân vật cùng thời với tổ sư, hơn nữa còn đến tìm phiền phức, mà lúc này hai nàng đều đang suy yếu.

Cố Hàn Uyên thấy nữ tử áo đỏ tuy nói lời tuyệt tình nhưng không có nhiều sát khí.

Ánh mắt hắn lóe lên, nghĩ tới một khả năng.

Nhưng lúc này không phải lúc suy nghĩ nhiều, đối mặt với Đại Tông Sư, nếu không bại lộ cảnh giới thực sự thì áp lực vẫn rất lớn.

Hắn bước lên một bước che chắn cho hai nàng.

Tiền bối muốn làm hại các nàng, xin mời bước qua cửa này của vãn bối trước.

Ngươi là ai.

Tại sao lại bảo vệ các nàng như vậy.

Nữ tử áo đỏ biết rõ còn hỏi.

Tại hạ Cố Hàn Uyên, đệ tử phái Võ Đang.

Mạc Sầu và Long nhi đều là người ta yêu, tuyệt đối không để tiền bối làm hại các nàng.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nhìn nữ tử áo đỏ.

Hai nàng nghe vậy đều vô cùng cảm động, cảm thấy không giao phó lầm người.

Tiếc là lúc này sức lực suy kiệt, không thể cùng hắn kề vai chiến đấu.

Nữ tử áo đỏ cười đầy hứng thú: Hóa ra là đồ tôn của lão đạo họ Trương.

Muốn che chở cho bọn chúng thì phải xem bản lĩnh của ngươi thế nào.

Nàng rút kiếm đâm thẳng về phía Cố Hàn Uyên.

Một chiêu không hề tinh diệu nhưng lại khiến người ta có cảm giác khó lòng né tránh.

Nàng cậy hắn vừa mới từ dưới nước lên, không mang theo vũ khí.

Kết quả Cố Hàn Uyên biểu diễn màn biến ra kiếm ngay trước mặt nàng.

Một thanh trường kiếm tỏa hàn quang nhạt đột nhiên xuất hiện trên tay hắn, chiêu Kiếm Hỏa Vô Danh đón đỡ lấy thanh kiếm của nữ tử áo đỏ.

Nữ tử áo đỏ cũng bị một tay này làm cho giật mình, thế kiếm quá nhanh không kịp thu hồi.

Hai kiếm chạm nhau, mũi kiếm của nàng trực tiếp gãy đoạn.

Nàng thu kiếm lùi lại, nhìn hắn đầy ngưng trọng.

Thần binh.

Kiếm tên Anh Hùng.

Xin tiền bối chỉ giáo.

Cố Hàn Uyên không hề lơi lỏng.

Vừa rồi hắn định chém nát kiếm đối phương, nhưng nàng đã kịp thu hồi, chỉ gãy mất một đoạn mũi kiếm.

Tuy nhiên với cao thủ cỡ này, không có mũi kiếm vẫn có thể giết người.

Anh Hùng Kiếm.

Quả là hảo kiếm, chỉ không biết người dùng kiếm có bao nhiêu bản lĩnh.

Nữ tử áo đỏ vẫn giữ vẻ thản nhiên, dù sao thực lực chênh lệch không phải chỉ dựa vào một thanh thần binh là bù đắp được.

Quả nhiên trong những chiêu tiếp theo, dù nàng tránh va chạm trực tiếp với Anh Hùng Kiếm nhưng vẫn ép Cố Hàn Uyên không ngóc đầu lên nổi.

Chương 70

Bất kỳ chiêu nào của nàng cũng khiến hắn phải dốc sức phòng ngự.

Đại Tông Sư và Tông Sư thực sự là hai đẳng cấp khác nhau, dù hắn có Mặc Danh Kiếm Pháp tinh diệu thì cũng chỉ gây chút phiền toái chứ không thể xoay chuyển cục diện.

Nhờ có Anh Hùng Kiếm mà hắn tránh được việc phải đọ nội lực trực tiếp, giữ cho mình không bị bại.

Thấy mãi không hạ được Cố Hàn Uyên, nữ tử áo đỏ đổi lối đánh, chuyển sang tấn công Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu.

Điều này làm khó Cố Hàn Uyên.

Dù hai nàng không yếu nhưng so với đối phương thì quá chênh lệch, hơn nữa họ đang chịu di chứng sau khi ngạt nước, di chuyển cũng khó khăn.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa bị đâm trúng cánh tay vì cứu Tiểu Long Nữ, hắn mang theo nàng lùi lại né tránh phong mang của nữ tử áo đỏ.

Nữ tử kia cũng không truy kích, nhàn nhạt nói: Tiểu bối, bỏ cuộc đi.

Kiếm pháp của ngươi thực sự lợi hại, ngay cả ta cũng không dễ dàng bắt được.

Nhưng muốn che chở hai nữ tử không có sức phản kháng này là chuyện không thể.

Nếu ngươi rời đi ngay bây giờ, ta sẽ không làm khó ngươi.

Tiểu Long Nữ xót xa nhìn vết thương trên tay Cố Hàn Uyên: Hàn Uyên, chàng đi đi.

Đừng vì bọn ta mà bỏ mạng.

Đúng vậy, Hàn Uyên.

Chàng mau đi đi.

Lý Mạc Sầu cũng bước ra từ phía sau, không muốn thấy hắn hy sinh vì mình.

Hạnh phúc dù ngắn ngủi nhưng biết được tâm ý của hắn là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên kéo Lý Mạc Sầu ra sau: Hừ, nếu không bảo vệ được người phụ nữ mình thích, ta học võ công này, cầm thanh kiếm này để làm gì.

Hai nàng mắt lệ nhòa nhìn hắn, thầm nghĩ nếu hắn không đi thì cùng chết vậy.

Nữ tử áo đỏ thoáng hiện vẻ ý cười nhưng lời nói vẫn khó nghe: Coi như ngươi có chút quyết tâm bảo vệ chúng, nhưng ngươi làm được gì đây.

Cố Hàn Uyên không đáp lời, bày ra tư thế ngưng thần vận công.

Quần áo ướt sũng trên người hắn bắt đầu bốc hơi nghi ngút, tóc cũng khô ngay lập tức.

Sợi tóc đen mượt bắt đầu tung bay dù không có gió.

Nữ tử áo đỏ ban đầu không hiểu hắn định làm gì, sau đó kinh hô: Ngươi điên rồi.

Muốn lâm trận đột phá sao.

Nàng không ngờ hắn lại điên cuồng đến vậy, lâm trận đột phá hầu như chỉ có trong truyền thuyết, sơ sẩy một chút là kinh mạch đứt đoạn ngay.

Nàng đột nhiên thấy hối hận, thực ra nàng đã rất hài lòng, chỉ không ngờ hắn lại quyết tuyệt như thế.

Nhưng khi nàng định ngăn cản thì nội lực trên người hắn bỗng bộc phát mạnh mẽ rồi bình ổn trở lại.

Ngươi đột phá Tông Sư rồi.

Nữ tử áo đỏ sững sờ, không ngờ hắn lại thành công ngay trước mắt mình.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên rỉ máu nhưng hắn vẫn mỉm cười.

Thực ra đây hoàn toàn là diễn kịch, với tu vi Tông Sư đỉnh phong sẵn có, việc diễn cảnh đột phá từ Tiên Thiên lên Tông Sư sơ kỳ chẳng có gì khó khăn cả.

Nữ tử áo đỏ nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, vừa bội phục vừa ngưỡng mộ: Lão đạo họ Trương không biết gặp vận may gì mà có được đồ tôn xuất chúng như ngươi, mười tám tuổi đã đạt Tông Sư.

Tương lai chắc chắn là thiên hạ của ngươi.

Chỉ là đột phá cưỡng ép như vậy thương tổn kinh mạch biết bao, liệu có đáng không.

Nghe nàng nhắc đến tuổi của Cố Hàn Uyên, hai nàng mới giật mình nhận ra hắn trẻ hơn mình nhiều, vậy mà họ cứ như những cô gái nhỏ dựa dẫm vào hắn.

Tiểu Long Nữ thì không sao, chênh lệch không quá lớn.

Còn Lý Mạc Sầu thì đỏ mặt vì đây chẳng khác nào trâu già gặm cỏ non, nàng cư nhiên lại thua trong tay một thiếu niên.

Nhưng nghĩ đến những gì hắn đã làm cho mình, nàng lại thấy điều đó là hiển nhiên.

Cố Hàn Uyên không quan tâm chuyện tuổi tác, có hệ thống trong tay, sau này hắn chắc chắn sẽ bước lên con đường tu tiên, lúc đó tuổi tác chẳng còn ý nghĩa gì.

Không có gì là không đáng, chỉ có nguyện ý hay không.

Vì Long nhi và Mạc Sầu, ta nguyện ý.

Xin tiền bối chỉ giáo thêm lần nữa.

Nữ tử áo đỏ nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng.

Nghĩ thầm nếu năm xưa người kia cũng có dũng khí như hắn, nàng đâu phải lãng phí bao nhiêu năm tháng.

Cố Hàn Uyên lại cầm kiếm xông lên, khi có thể sử dụng nội lực cấp Tông Sư, uy lực của Mặc Danh Kiếm Pháp tăng mạnh, phối hợp với Anh Hùng Kiếm, hắn khó tìm được đối thủ trong cùng cảnh giới Tông Sư.

Nữ tử áo đỏ cũng kinh ngạc trước uy lực của kiếm pháp ấy.

Tuy nhiên nàng vẫn là Đại Tông Sư, sau phút bất ngờ đã ép ngược lại thế công của hắn, chỉ là lúc này nàng không thể phân tâm tấn công hai nàng kia được nữa.

Cả hai chiến đấu kịch liệt, nữ tử áo đỏ không thể tiếp tục dùng những chiêu kiếm pháp không thông thạo, thi thoảng phải dùng tới bản môn võ công để đẩy lui hắn.

Tiểu Long Nữ nhìn theo đầy nghi hoặc, vì những chiêu thức của nữ tử áo đỏ trông rất quen mắt nhưng lại có chút khác biệt nên chưa thể nhận ra ngay.

Cố Hàn Uyên thực ra đã đạt được mục đích, nhưng hiếm khi được giao đấu với Đại Tông Sư nên hắn cũng muốn thử sức.

Từ khi xuống núi hắn hầu như toàn áp đảo đối phương, ít khi gặp được người ngang tài ngang sức.

Trận đấu này không chỉ giúp hắn tăng kinh nghiệm mà còn giúp hắn lĩnh ngộ sâu sắc hơn về kiếm pháp.

Hắn chợt linh quang lóe lên, nhớ lại cảnh Lý Mạc Sầu tự vẫn và Tiểu Long Nữ kiệt sức dưới nước: Bi Thống Mặc Danh.

Nội lực trên Anh Hùng Kiếm cuộn trào, kiếm khí ngưng tụ tại một điểm rồi lao thẳng về phía nữ tử áo đỏ.

Nàng giật mình, chiêu này đã chạm tới ngưỡng cửa của Đại Tông Sư, Tông Sư đỉnh phong không thể đỡ nổi.

Nàng không giấu thực lực nữa, nội lực Đại Tông Sư trung kỳ toàn bộ bộc phát, va chạm mạnh với kiếm khí gây ra một vụ nổ lớn.

Ngay cả nàng cũng bị chấn động lùi lại.

Bi Thống Mặc Danh là chiêu thức mà nỗi bi đau càng sâu, sức mạnh càng mãnh liệt, về lý thuyết là không có giới hạn, nhưng cái giá phải trả là sự hy sinh của bản thân.

Trước đây hắn chưa hiểu được ý nghĩa của nó, nhưng sau chuyện vừa rồi, hắn đã bắt đầu nắm bắt được.

Một khi sử dụng, uy lực cực lớn.

Đồng thời, hắn cũng đã thấy thấp thoáng bóng dáng của thức thứ chín trong kiếm pháp.

Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Tiểu Long Nữ rốt cuộc nhận ra chiêu thức của đối phương.

Dù chi tiết có thay đổi nhưng tinh túy cốt lõi thì không đổi.

Khi bụi mù tan đi, nữ tử áo đỏ trông khá chật vật, y phục rách vài chỗ để lộ làn da trắng nõn, khăn che mặt cũng bị thổi bay.

Hai nàng đồng thanh kinh hô: Tổ sư bà bà.

Bởi tướng mạo của nàng y hệt bức họa thờ trong Cổ Mộ.

Nữ tử áo đỏ chính là Lâm Triều Anh.

Dù hơi nhếch nhác nhưng vẻ đẹp anh khí của nàng vẫn khiến người ta khó quên.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng với tâm tư kỳ quái, không ngờ nàng lại trẻ trung đến vậy, đúng là một mỹ nhân trên 90 điểm.

Hắn sực nhớ Tiểu Long Nữ uống Ngọc Phong Tương mà giữ được dung mạo suốt mười sáu năm, chắc Lâm Triều Anh cũng dùng cách đó.

Lâm Triều Anh thấy biểu cảm của ba người cũng không phủ nhận: Long nhi, Mạc Sầu, ta chính là tổ sư Lâm Triều Anh của các ngươi.

Tiểu Long Nữ tính tình ngay thẳng liền hỏi: Nhưng tổ sư bà bà, người chẳng phải đã qua đời rồi sao.

Hơn nữa sao người lại trẻ như vậy.

Hừ, lão Vương Trùng Dương kia giả chết được thì ta không được sao.

Lâm Triều Anh vẻ mặt không phục, oán niệm vẫn còn sâu đậm.

Còn về dung mạo, chỉ cần mỗi ngày dùng Ngọc Phong Tương là có thể trú nhan dưỡng khí.

Những năm nay ta ở nơi ẩn cư nuôi không ít ong cho khuây khỏa, không ngờ nó lại có công hiệu như vậy.

Lý Mạc Sầu nghe xong thì mắt sáng rực, hận không thể đi uống ngay Ngọc Phong Tương để giữ mãi tuổi thanh xuân.

Cố Hàn Uyên biết Vương Trùng Dương chưa chết thì ánh mắt lóe lên, tạm thời nén ý định diệt Toàn Chân Phái lại.

Dù sao hắn cũng đã làm nhục danh tiếng của họ một lần, sau này dùng thân phận Vô Thiên tiêu diệt họ mới là giá trị lợi dụng cuối cùng.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải sợ đánh không lại Vương Trùng Dương.

Hiện tại trong tay hắn còn có lượng lớn phản phái điểm, thăng lên Đại Tông Sư không chút áp lực.

Thực lực của Vương Trùng Dương tuy không đáng kể, nhưng lực ảnh hưởng của lão tại Tống Quốc lại không thể coi nhẹ.

Chương 71

Nếu Vương Trùng Dương đã chết, tự nhiên là người chết như đèn tắt.

Nhưng nếu lão chưa chết, nhân mạch kia liền có chút phiền phức.

Ngũ Tuyệt những người khác cũng có thể không để ý, nhưng nếu Vương Trùng Dương mở miệng, Lâm Triều Anh nhất định sẽ giúp đỡ, hơn nữa thái độ của Hoàng Thường cũng không quá dễ đoán.

Dù sao Vương Trùng Dương cũng là lão bài Đại Tông Sư, thế giới này lại phức tạp, không khéo còn có thể từ đâu đó lòi ra một lão quái vật nào đó.

Hơn nữa nếu tin tức Vương Trùng Dương còn sống truyền ra, triều đình Tống Quốc e rằng cũng sẽ không ngồi yên.

Cố Hàn Uyên cũng không quá xoắn xuýt, bất kể là chờ thực lực thăng tiến thêm rồi tìm cơ hội mượn đao giết người đều được, tạm thời trước hết cứ buông tha Toàn Chân phái.

Lâm Triều Anh thấy Cố Hàn Uyên một bộ cung kính, hừ lạnh nói: Ta thật sự không gánh nổi hai chữ tiền bối của ngươi, lấy thiên tư của ngươi không quá mười năm có thể sánh vai cùng ta.

Chỉ là kinh mạch ngươi e rằng bị tổn thương nghiêm trọng, cần phải hảo hảo điều dưỡng một phen.

Lâm tiền bối quá khen rồi.

Vãn bối có một thân y thuật không tệ, vấn đề kinh mạch không lớn.

Hai nàng vốn nghe Cố Hàn Uyên kinh mạch bị tổn thương thì rất lo lắng, lúc này thấy hắn định liệu trước mới yên tâm.

Tổ sư bà bà, người đã giả chết ẩn cư, sao đột nhiên lại trở về Cổ Mộ.

Tiểu Long Nữ hơi nghi hoặc hỏi.

Trước đó Khô Vinh đại sư truyền tin cho ta, nói là xuất hiện một nhân vật nguy hiểm, trên giang hồ e rằng sắp không được thái bình, cho nên mới trở về Cổ Mộ xem thử.

Không ngờ vừa về đến nơi liền thấy một xú tiểu tử đem hai cái đồ tôn xinh đẹp lừa đi mất.

Hừ.

Lâm Triều Anh nghĩ đến cảnh tượng ba người thân mật vừa rồi, chỉ cảm thấy chướng mắt vô cùng, mới nhịn không được đi ra thử dò xét.

Lời này khiến hai nàng đỏ bừng mặt, không biết phải phản bác thế nào, thậm chí trong lòng còn có chút ngọt ngào.

Lâm tiền bối, Khô Vinh đại sư nói nhân vật nguy hiểm kia là ai.

Nói đến người này, ngươi cũng đã gặp qua trong đại thọ trăm tuổi của Trương lão đạo.

Hắn gọi là Vô Thiên, tu vi đại khái ở Tông Sư đỉnh phong, nghe nói có thể tùy ý vung ra kiếm khí.

Từ tay Tạ Tốn và Diệt Tuyệt sư thái tranh đoạt Đồ Long Đao cùng Ỷ Thiên Kiếm, còn đánh chúng tăng Thiên Long Tự trọng thương, ngay cả Thổ Phiên quốc sư Cưu Ma Trí gần đây tung hoành Tống Quốc khiêu chiến cao thủ cũng từng bại dưới tay hắn.

Lâm Triều Anh giải thích tin tức nhận được từ Khô Vinh đại sư.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ, xem ra danh tiếng của Vô Thiên đã truyền từ Đại Lý và Minh Quốc sang Tống Quốc, sau này dùng danh hào Vô Thiên làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Hơn nữa Cưu Ma Trí quả nhiên đã vào Tống Quốc, chỉ là không biết hiện tại ở nơi nào, Đoàn Dự nằm trong tay lão e rằng chịu không ít khổ sở.

Vãn bối quả thực từng gặp qua Vô Thiên, khí tức hắn âm lãnh, hành sự không kiêng nể gì, đúng là một nhân vật nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt ngưng trọng nói.

Lâm Triều Anh qua thời gian ngắn tiếp xúc cũng cảm thấy Cố Hàn Uyên một thân chính khí, đối với hạng người như Vô Thiên nhất định là ghét ác như kẻ thù, liền khuyên nhủ: Ngươi bây giờ chưa phải đối thủ của Vô Thiên, nếu gặp phải vẫn nên lập tức chạy trốn thì hơn.

Nhưng ngươi còn trẻ, lấy thiên tư của ngươi, không cần mấy năm có thể đuổi kịp hắn.

Hành hiệp trượng nghĩa cũng phải có thực lực mới bảo đảm được.

Lâm Triều Anh đối với vị đồ tôn tế trước mắt này vẫn tương đối hài lòng, không hy vọng hắn mơ tưởng xa vời đi tìm Vô Thiên gây phiền phức.

Đa tạ Lâm tiền bối quan tâm, vãn bối trong lòng đã có tính toán.

Cố Hàn Uyên ngữ khí nghiêm túc, thực tế là lấy lệ cho xong, cũng không thể nói cho bà biết Vô Thiên chính là thân phận khác của mình được.

Lâm Triều Anh hài lòng gật đầu rồi nhìn về phía hai nàng.

Lần này trở về còn có một việc chính là đem phần Ngọc Nữ Tâm Kinh đã sửa đổi truyền xuống.

Các ngươi không vội tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh là đúng, năm đó

Hoàn nhi chính là nóng lòng tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh dẫn đến xảy ra sai sót, không ngờ cuối cùng lại chết dưới tay bọn đạo tặc.

Hoàn nhi trong miệng Lâm Triều Anh chính là sư phụ của bọn người Tiểu Long Nữ.

Phần sau của Ngọc Nữ Tâm Kinh đã sửa đổi không còn nghiêm khắc như trước nữa.

Lâm Triều Anh nói đến đây còn liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Cái nhìn này không làm Cố Hàn Uyên xấu hổ, ngược lại khiến hai nàng đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hai nàng cũng không nói vì Cố Hàn Uyên đã cho Cửu Âm Chân Kinh nên không học Ngọc Nữ Tâm Kinh, dù sao cũng là tổ sư truyền lại.

Ngoại trừ nội công ra, các nội dung khác vẫn có thể luyện.

Cố Hàn Uyên, ta biết Long nhi cùng Mạc Sầu đều tâm hướng về ngươi, cho nên việc tu hành Ngọc Nữ Tâm Kinh cần ngươi hỗ trợ.

Lâm Triều Anh hễ nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên một lúc lừa gạt hai đồ tôn là lại thấy bực mình.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không từ chối, dù sao hắn chỉ là phụ trợ, không cần chuyển tu.

Sau đó ba người dưới sự chỉ dẫn của Lâm Triều Anh bắt đầu tu hành Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Cũng may Cố Hàn Uyên thực sự giữ lời, chỉ là đối với hai đồ tôn không chịu thua kém kia, mỗi lần tùy tiện lừa vài câu liền mặc kệ hắn hồ nháo khiến bà cảm thấy tức giận.

Cố Hàn Uyên.

Mau cút đi cho lão nương.

Sau khi hai nàng tu luyện xong Ngọc Nữ Tâm Kinh, Lâm Triều Anh không thể nhịn được nữa liền đuổi Cố Hàn Uyên ra khỏi Cổ Mộ.

Bà tỏ ý thời gian tới phải hảo hảo chỉ điểm võ công cho hai nàng, không đột phá Tông Sư sẽ không thả ra ngoài, bảo Cố Hàn Uyên tự mình cút đi.

Cố Hàn Uyên bị chiêu qua cầu rút ván của Lâm Triều Anh làm cho tức nghẹn, vất vả nhịn nhiều ngày như vậy, cuối cùng lại bị đuổi đi như thế.

Quả nhiên người tốt không dễ làm mà.

Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu tuy có chút không nỡ, nhưng Lâm Triều Anh dù sao cũng là tổ sư của các nàng, không dám phản đối.

Hơn nữa trải nghiệm mấy ngày qua cũng khiến các nàng vừa mong đợi vừa sợ hãi.

Cố Hàn Uyên trước khi đi đem Vương Nan Cô Độc Kinh giao cho Lý Mạc Sầu, hy vọng nàng hảo hảo nghiên cứu.

Lý Mạc Sầu vốn thích chế độc, càng là như nhặt được chí bảo.

So với Tiểu Long Nữ, thực ra Lý Mạc Sầu càng đáng để hắn tín nhiệm hơn.

Lý Mạc Sầu đã nếm trải nóng lạnh thế gian, nhất là hiểu rõ đạo lý tất cả bi kịch đều bắt nguồn từ việc người trong cuộc năng lực không đủ.

Hơn nữa dụng độc vốn là sở trường của nàng.

Độc tố thế giới này còn dừng lại ở độc sinh học, so với độc hóa học đời sau thì không có khả năng so sánh.

Nhưng độc sinh học cũng không gây di chứng lâu dài như độc hóa học.

Trình độ dụng độc của Lý Mạc Sầu so với Tây Độc Âu Dương Phong danh chấn giang hồ còn cách biệt rất lớn.

Ngặt nỗi Âu Dương Phong hiện tại đã điên, đừng nói dụng độc, võ công cũng luyện đến loạn thất bát táo.

Vì vậy muốn độc mạnh hơn chỉ có thể tự mình nghiên cứu.

Cuối cùng hai nàng mỗi người từ biệt Cố Hàn Uyên rồi tiễn hắn rời Cổ Mộ.

Tuy lúc rời Cổ Mộ Cố Hàn Uyên không thể ăn sạch hai nàng, nhưng phản phái điểm thu được lại rất nhiều.

Lý Mạc Sầu tự dâng hiến cùng quá trình tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh mang lại 6500 phản phái điểm.

Tiểu Long Nữ tình ý sâu đậm cùng tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh đem lại 7400 phản phái điểm, đồng thời đánh giá tích lũy đạt tới 30800, còn có một phần thưởng đánh giá cấp SSS.

Đánh giá SSS rút được đạo gia tiên pháp Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Uy lực rất mạnh, nhưng Cố Hàn Uyên hiện tại không có linh lực, tu vi cũng không đủ, hoàn toàn không khống chế được, tùy tiện sử dụng có thể bị phản phệ.

Hơn nữa Anh Hùng Kiếm cũng không chịu nổi lôi đình do pháp quyết thu hút tới, dùng xong sẽ vỡ vụn.

Ma Kiếm phẩm chất đủ để chịu tải lôi đình, nhưng lôi đình chí cương chí dương có thể làm tổn thương kiếm linh, nên cũng không dám dùng.

Nếu thực sự lâm vào cảnh không thể không dùng, chi bằng phế đi một thanh Anh Hùng Kiếm để thi triển.

Dù sao Anh Hùng Kiếm cũng rẻ.

Sau khi nhận phản phái điểm tích lũy của Tiểu Long Nữ, tổng số phản phái điểm của Cố Hàn Uyên đạt tới 83320.

Phản phái điểm cần để dung hợp công pháp đã hoàn toàn đầy đủ, hơn nữa vừa vặn con rối mang theo Trương Vô Kỵ và Dương Bất Hối đã tới Côn Lôn, Cửu Dương Thần Công cũng sắp đến tay.

Trước khi đi lưu lại một thần niệm định vị cho Lâm Triều Anh, sau đó dùng con rối định vị truyền tống để hoán đổi vị trí.

Phái con rối đi Giang Lăng thành trước, chuẩn bị lấy bảo tàng của Lương Nguyên Đế tại Thiên Ninh Tự.

Cố Hàn Uyên tới Côn Lôn không bao lâu đã tìm được Tọa Vong Phong.

Dương Bất Hối đang ở bên cạnh hắn trò chuyện vui vẻ.

Bởi vì con rối mang theo bọn họ vẫn luôn giữ khoảng cách, dáng vẻ vội vã lên đường nên tỏ ra rất lạnh nhạt.

Sau khi Cố Hàn Uyên tới, thái độ biến hóa nhanh chóng bị Dương Bất Hối phát hiện, nên càng thêm thân cận.

Hàn Uyên ca ca, huynh nói cha có nhận đứa con gái này không.

Dương Bất Hối có chút lo lắng, dù sao từ nhỏ đã theo Kỷ Hiểu Phù, cùng Dương Tiêu căn bản không có cảm tình.

Chương 72

Bất Hối muội muội đáng yêu như thế, ta nghĩ Dương tả sứ nhất định sẽ thích muội.

Cố Hàn Uyên không chút lo lắng.

Hắn đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ xa, liền hộ tống hai người ra sau lưng.

Bất Hối muội muội, Vô Kỵ sư đệ, cẩn thận.

Hình như có người tới.

Lời còn chưa dứt liền thấy một bóng đen vọt ra, thần tốc lao về phía Dương Bất Hối.

Anh Hùng Kiếm của Cố Hàn Uyên ra khỏi vỏ chém về phía bóng đen kia.

Không ngờ bóng đen đó lại né tránh được trong gang tấc, không chút thương tổn.

Người tới mặt gầy má hóp, trên mặt không có nửa điểm huyết sắc.

Lúc này đang mặt mày ngưng trọng nhìn thanh kiếm trong tay Cố Hàn Uyên.

Lại là một thanh thần binh.

Tiểu tử, ngươi là ai.

Người nọ chính là một trong tứ đại pháp vương của Minh Giáo, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu.

Chẳng lẽ là Thanh Dực Bức Vương trước mặt.

Tại hạ phái Võ Đang Cố Hàn Uyên.

Vi Nhất Tiếu nở nụ cười âm trắc trắc, quái tiếu nói: Người phái Võ Đang chạy tới Côn Lôn làm gì.

Chẳng lẽ là tới đưa món ngon cho lão bức bấc này.

Nói xong liền lè lưỡi liếm môi.

Cố Hàn Uyên không vòng vo, trực tiếp nói ra thân phận của Dương Bất Hối.

Nếu Dương tả sứ biết Vi bức vương muốn hút máu con gái mình, không biết có trở mặt với lão huynh không.

Vi Nhất Tiếu sửng sốt.

Con gái Dương tả sứ.

Chính xác, cũng xin Vi bức vương dẫn chúng ta đi gặp Dương tả sứ.

Cố Hàn Uyên chắp tay nói.

Ngươi nói nàng là con gái ta.

Có bằng chứng không.

Phía sau truyền đến giọng nói trung niên của một nam nhân, quay đầu lại nhìn, người tới chính là Dương Tiêu, thậm chí đã âm thầm quan sát một lúc lâu.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên sớm đã phát giác, chỉ là không vạch trần.

Cố Hàn Uyên nhìn Dương Tiêu một bộ tiêu sái tuấn dật, thảo nào năm đó sau khi cưỡng bách Kỷ Hiểu Phù vẫn có vốn liếng khiến nàng yêu thích, đúng là một lão soái ca.

Không biết nếu lão biết Kỷ Hiểu Phù hiện tại đã di tình biệt luyến thì sẽ có biểu cảm gì.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ đầy trêu tức, nhưng mặt không để lộ gì khác thường.

Vị này là Dương tả sứ.

Thấy Dương Tiêu gật đầu, hắn lấy ra Thiết Diễm Lệnh từ trong ngực giao cho Dương Tiêu, rồi kể lại ngọn ngành câu chuyện.

Khốn kiếp Diệt Tuyệt lão ni.

Dương Tiêu nghe xong đầy căm hận đối với Diệt Tuyệt sư thái, nhưng vì Kỷ Hiểu Phù không chết nên cũng không quá đau buồn.

Tiếp theo là màn cha con nhận nhau đầy cảm động.

Cố Hàn Uyên không xen vào, trong lòng thầm nghĩ: Cứ gửi Dương Bất Hối ở chỗ lão trước, đợi nuôi lớn rồi ta lại ăn sạch.

Cố tiểu huynh đệ, cảm tạ ngươi mang Bất Hối tới tìm ta, không biết ngươi có yêu cầu gì không.

Chỉ cần ta làm được nhất định sẽ giúp ngươi.

Sau khi Dương Tiêu nhận lại con gái liền nói thẳng muốn báo đáp.

Dù sao nợ nhân tình phái Võ Đang đối với lão cũng là chuyện phiền phức, nếu có thể sớm trả hết thì càng tốt.

Cố Hàn Uyên quản lý biểu cảm rất tốt, nói: Tại hạ vừa rồi thấy Vi bức vương khinh công tuyệt đỉnh, nên muốn mượn xem bí tịch khinh công của Vi bức vương.

Vốn dĩ Cố Hàn Uyên không quá để ý khinh công của Vi Nhất Tiếu, nhưng vừa rồi chứng kiến tốc độ nhanh đến mức quá đáng, dù mang trong người nhiều loại khinh công tuyệt học vẫn không nhanh bằng lão, nếu không phải chờ địch mệt mỏi mới tấn công thì suýt nữa không ngăn được.

Vi Nhất Tiếu đang yên lặng đứng xem kịch, không ngờ chuyện lại rơi xuống đầu mình.

Cái này.

Dương Tiêu có chút do dự.

Tuy lão và Vi Nhất Tiếu tình thâm ý hợp, nhưng dù sao đây cũng là để trả nhân tình cho lão.

Dương tả sứ, nếu ngài đồng ý với ta một điều kiện, ta liền đưa bí tịch Thảo Thượng Phi cho hắn xem.

Vi Nhất Tiếu cũng không quá để tâm, Thảo Thượng Phi của lão tuy tốc độ rất lợi hại, nhưng phần lớn là do thiên phú dị bẩm.

Bức vương cứ nói.

Ta hy vọng Dương tả sứ có thể đảm nhận chức vụ đại lý giáo chủ, thống lĩnh Minh Giáo đang chia năm xẻ bảy hiện nay.

Vi Nhất Tiếu vốn lo không có lý do thuyết phục Dương Tiêu, nay có nhân tình này đương nhiên không khách khí.

Dương Tiêu do dự một chút rồi đồng ý, trở thành đại lý giáo chủ cũng dễ dàng báo thù Nga Mi hơn.

Sau đó Vi Nhất Tiếu đưa bí tịch Thảo Thượng Phi cho Cố Hàn Uyên xem.

Cố Hàn Uyên xem xong một lượt đã học được, quả nhiên tốc độ được tăng cường rất lớn.

Đương nhiên hắn cũng đoán là do thiên phú của Vi Nhất Tiếu mới có thể nhanh đến mức ngay cả Đại Tông Sư hay Lục Địa Thần Tiên cũng chưa chắc đuổi kịp.

Hài lòng trả lại bí tịch, Cố Hàn Uyên từ biệt Dương Bất Hối.

Hàn Uyên ca ca, huynh nhất định phải nhớ tới muội đó.

Dương Bất Hối cực kỳ lưu luyến, lần biệt ly này không biết bao giờ mới gặp lại.

Bất Hối muội muội, có thời gian ta sẽ tới thăm muội, nhớ kỹ phải hảo hảo luyện công biết chưa.

Trên đường tới Côn Lôn Cố Hàn Uyên đã đưa phiên bản đơn giản của Cửu Âm Chân Kinh cho Dương Bất Hối, Minh Giáo ngư long hỗn tạp, không phải ai cũng kính sợ Dương Tiêu, cần có chút thực lực tự vệ thì hơn.

Dương Tiêu đứng bên cạnh thấy cảnh sướt mướt, nhìn ánh mắt Cố Hàn Uyên ngày càng không thiện cảm.

Cũng may Cố Hàn Uyên không dây dưa lâu, mang theo Trương Vô Kỵ rời đi.

Sau khi rời Tọa Vong Phong, gần đến Chu Vũ liên hoàn trang, Cố Hàn Uyên tìm cớ tách khỏi Trương Vô Kỵ, âm thầm đi theo phía sau.

Quả nhiên không lâu sau liền gặp Chu Cửu Chân mang chó đi cắn người, nảy sinh xung đột với Trương Vô Kỵ.

Sau khi biết thân phận của hắn lại làm hòa, đưa hắn về Chu Vũ liên hoàn trang.

Trang chủ Chu Trường Linh và Võ Liệt ở thế giới này không còn là hậu duệ của Chu Tử Liễu và Võ Tam Thông, mà là anh em họ.

Bọn họ thấy thiên hạ sắp loạn, không muốn ở lại nước Đại Lý nhỏ bé, liền kết bạn tới Côn Lôn lập nên trang viện này.

Chu Trường Linh cũng là hạng người nghi ngờ về cái chết của Tạ Tốn, nên giống như nguyên tác lừa gạt Trương Vô Kỵ.

Vài ngày sau, Trương Vô Kỵ cũng thích vẻ kiều diễm của Chu

Cửu Chân, không nghi ngờ gì liền đồng ý dẫn bọn họ đi Băng Hỏa Đảo.

Chu Cửu Chân quả thực là một mỹ nhân 88 điểm, không kém Kỷ Hiểu Phù bao nhiêu.

Đối với Trương Vô Kỵ lại tỏ vẻ tâm đầu ý hợp, hèn chi khiến hắn mê muội tâm thần.

Buổi tối khi Chu Cửu Chân hẹn hò với Vệ Bích quả nhiên bị Trương Vô Kỵ bắt gặp, sau đó lại nghe thấy Chu Trường Linh và Võ Liệt mưu đồ bí mật.

Sau khi lật bài ngửa, Trương Vô Kỵ chạy trốn tới một vách núi.

Trong lúc tranh chấp, Trương Vô Kỵ kéo theo Chu Trường Linh rơi xuống vực.

Cố Hàn Uyên sớm có chuẩn bị đã vận khinh công đỡ lấy Trương Vô Kỵ.

Mang trong người nhiều loại khinh công, Cố Hàn Uyên đi trên vách đá thẳng đứng như đi trên đất bằng.

Dù sao Trương Vô Kỵ cũng mạng lớn không chết, nhưng nếu ngã gãy chân sẽ làm vướng chân hành động của hắn, chi bằng cứu lấy, cũng để sau này Ân Tố Tố khỏi oán trách.

Còn Chu Trường Linh thì thây kệ lão.

Cố sư huynh.

Trương Vô Kỵ thấy Cố Hàn Uyên đỡ lấy mình liền mừng rỡ.

Mẹ ngươi nhờ ta chăm sóc ngươi, cũng không thể thấy chết không cứu.

Sau khi tiếp đất, Cố Hàn Uyên bày ra bộ dạng vì nể mặt Ân Tố Tố mới cứu hắn.

Trương Vô Kỵ chỉ nghĩ quan hệ hai người tốt, còn tốt đến mức nào thì hắn không tưởng tượng nổi.

Vô Kỵ sư đệ, sau này đừng thấy con gái người ta xinh đẹp là mụ mẫm, không chút cảnh giác nào mà lao vào.

Vô sự tự nhiên ân cần, không phải gian tà thì cũng là đạo tặc.

Cố Hàn Uyên trêu chọc Trương Vô Kỵ, ánh mắt quái dị, dù sao chính hắn cũng thuộc hạng vô sự ân cần.

Trương Vô Kỵ rất xấu hổ, càng thêm cảm kích Cố Hàn Uyên, nghĩ thầm: Dọc đường đi Cố sư huynh hết mực chăm sóc, còn mấy lần cứu mạng, trên đời này ngoài cha mẹ, nghĩa phụ và Thái sư phụ ra không ai tốt với mình hơn huynh ấy.

Cố Hàn Uyên nhìn ra sự cảm kích trong mắt Trương Vô Kỵ nhưng không để ý.

Chỉ mong sau khi ngươi biết chân tướng về Ân Tố Tố và các muội tử bị ta hốt sạch thì đừng có sụp đổ là được.

Men theo nơi Trương Vô Kỵ tìm được sơn cốc có Cửu Dương Thần Công, Cố Hàn Uyên bắt đầu tìm kiếm.

Quả nhiên không lâu sau đã tìm thấy con Bạch Viên giấu kinh văn.

Hắn làm một tiểu phẫu lấy ra Cửu Dương Thần Công.

Chương 73

Vô Kỵ sư đệ, không ngờ nơi này lại giấu Cửu Dương Thần Công, xem ra ngươi mệnh không tuyệt lộ rồi.

Trương Vô Kỵ mừng rỡ, cảm thấy đi theo tới Côn Lôn là quyết định đúng đắn.

Cố Hàn Uyên không lo việc Trương Vô Kỵ học Cửu Dương Thần Công sẽ đe dọa mình.

Chi bằng để hắn phát triển một chút rồi thu hoạch sau.

Sau khi có được bí tịch, Cố Hàn Uyên bắt đầu dung hợp công pháp.

Bắc Minh Thần Công, Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Thần Công tiêu tốn 22,000 phản phái điểm để dung hợp thành Âm Dương Quyết một công pháp cấp độ tu tiên ngang hàng với Trường Sinh Quyết và bản đầy đủ Thiên Ma Sách.

Lại tốn thêm 18,000 phản phái điểm đổi lấy chín thiên còn lại của Tố Nữ Kinh.

Cuối cùng tốn 17,000 điểm nữa để dung hợp hoàn chỉnh Tố Nữ Kinh vào Âm Dương Quyết.

Công pháp mới là một bộ song tu tu tiên có thể đột phá đến cấp độ Phá Toái Hư Không.

Về đẳng cấp đã vượt qua Trường Sinh Quyết, tiếp cận Chiến Thần Đồ Lục.

Âm Dương Quyết hội tụ ưu điểm của cả ba đại thần công: cải thiện tư chất, hấp thụ nội lực, nội lực tự thân sinh sôi không ngừng, tự động hộ thể, bách bệnh bất xâm, bách độc bất xâm.

Đặc điểm lớn nhất là tính bao dung cực cao, hầu như có thể kiêm tu bất kỳ công pháp nào khác.

Tu thành Âm Dương Quyết có thể tùy ý chuyển đổi Âm Dương, Cực Dương hay Cực Âm đều có thể cắt ngang, hoặc duy trì trạng thái cân bằng.

Thế giới này hầu như không có linh lực, nên công pháp chủ yếu vẫn luyện nội lực.

Nhưng nó có thể thông qua song tu để chuyển hóa Âm Dương chi khí thành linh lực.

Quá trình này hấp thu Thuần Âm chi khí của nữ tử và Thuần Dương chi khí của nam tử để tạo thành Hậu Thiên linh khí.

Nói một cách đơn giản, nam tử thừa Thuần Dương chi khí sẽ nóng nảy, nữ tử thừa Thuần Âm chi khí sẽ u uất.

Song tu tạo ra linh khí chia đôi cho cả hai, nếu nữ tử không biết công pháp tu tiên thì linh khí đó sẽ dùng để tẩy tủy, điều dưỡng thân thể.

Vì vậy trong Âm Dương Quyết còn có một quyển Âm Thiên dành riêng cho nữ tử.

Nó chỉ là bí thuật, không cần chuyển tu nội công, giúp tăng tiến nội lực, kéo dài tuổi thọ, dung nhan vĩnh trú và nâng cao chất lượng Thuần Âm chi khí.

Có lẽ về uy lực không bằng Chiến Thần Đồ Lục, nhưng nó phù hợp nhất với Cố Hàn Uyên hiện tại và có tính trưởng thành cao.

Chuyển tu xong, Cố Hàn Uyên cảm nhận được chất lượng nội lực tăng vọt, đồng cấp vô địch.

Hắn tốn thêm 16,000 điểm nâng cảnh giới lên Đại Tông Sư sơ kỳ.

Lâm Triều Anh đã chú ý tới Vô Thiên, lúc gây chuyện khó tránh khỏi đụng độ lão quái vật, thăng cấp lên Đại Tông Sư sẽ an toàn hơn.

Sau khi tiêu xài, phản phái điểm còn lại 9,280.

Tạm thời không cần cường hóa thêm.

Cố Hàn Uyên thu công tỉnh lại, thấy trời đã tối, Trương Vô Kỵ vẫn đang đắm chìm trong tu luyện.

Hắn không đánh thức hắn, đi về phía vách đá thì phát hiện Chu Trường Linh mạng lớn chưa chết, nhưng tứ chi đều gãy, đang hôn mê.

Cố Hàn Uyên nghĩ thầm giúp lão giải thoát thì hơn, thương thế thế này sống chỉ thêm đau khổ.

Hắn rút Ma Kiếm đâm thẳng vào tim lão.

Từ khi có Ma Kiếm đến nay hắn chưa thực sự dùng nó giết người.

Ma Kiếm có thể chuyển hóa thù hận, oán khí của kẻ bị giết thành linh lực, hôm nay vừa vặn thử nghiệm.

Chu Trường Linh tỉnh lại trong chớp mắt vì đau đớn, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên rồi tắt thở.

Quả nhiên, từ Ma Kiếm truyền tới một luồng linh lực.

Tuy không nhiều nhưng trong thế giới thiếu linh khí này, phương thức này đã là rất tốt.

Còn về phần song tu, Thuần Âm chi khí của nữ tử không phải vô hạn, hiệu quả cụ thể còn phải chờ xem.

Sau khi hủy thi diệt tích, hắn vận Thê Vân Tung leo lên đỉnh núi.

Tới Chu Vũ liên hoàn trang, định lẻn vào thì thấy hai người lén lút chạy ra, phía sau còn có một người bám theo.

Đến một lùm cây xa xa, hai người kia dừng lại, chính là Vệ Bích và Chu Cửu Chân, người bám theo là Võ Thanh Anh.

Chu Trường Linh rơi xuống vực, Chu Cửu Chân mất chỗ dựa nên tìm tới Vệ Bích.

Nhưng Vệ Bích thấy giá trị của nàng giảm sút nên chỉ coi là đồ chơi, đang định giở trò thân mật thì Võ Thanh Anh lao ra chất vấn.

Vệ Bích lật lọng, đổ thừa Chu Cửu Chân quyến rũ mình.

Gã quan tâm quyền thế hơn mỹ sắc, mà giờ trang viện nằm trong tay Võ Liệt nên gã không thể bỏ Võ Thanh Anh.

Cả ba đều có võ công tầm thường, chưa tới Tiên Thiên, đánh nhau như gà mổ qua lại.

Cố Hàn Uyên trong lốt Vô Thiên nhảy vào giữa sân.

Hắc, đêm hôm khuya khoắt lại có màn kịch hay thế này, thú vị.

Ngươi là ai.

Vệ Bích che chở Võ Thanh Anh chất vấn.

Bổn tọa Vô Thiên, nghe nói Chu Vũ liên hoàn trang muốn đoạt Đồ Long Đao của ta, nên tới xem là thần thánh phương nào mà gan lớn như vậy.

Nghe thấy danh hiệu Vô Thiên, cả ba sợ đến mất mật.

Ngài là Vô Thiên.

Kẻ muốn đoạt đao là Chu Trường Linh, lão đã rơi xuống vực chết rồi, không liên quan tới chúng ta.

Vệ Bích nhanh trí đổ sạch tội lỗi cho người chết.

Một kẻ chết mà muốn bổn tọa bỏ qua, ngươi tưởng mình thông minh lắm sao.

Cố Hàn Uyên búng một đạo kiếm khí từ Ma Kiếm xuyên thủng đùi Vệ Bích.

Gã đau đớn gào thét, nhưng cũng xác nhận đây chính là Vô Thiên: huyền y, mặt nạ Tu Luân, kiếm tím, kiếm khí tùy ý phát ra.

Vệ Bích vội vàng cầu xin: Tiền bối tha mạng.

Bồi thường thế nào cũng được, xin hãy buông tha chúng ta.

Cố Hàn Uyên cười âm lãnh: Hắc, nếu bồi thường thế nào cũng được, vậy đưa nữ tử bên cạnh ngươi cho ta đi.

Hắn chỉ vào Võ Thanh Anh.

Nàng đang xót xa cho Vệ Bích, không ngờ mũi dùi lại chỉ về phía mình, hoảng loạn nhìn Vệ Bích cầu cứu.

Vệ Bích chột dạ không dám nhìn nàng, dù gã không nói nhưng nàng đã hiểu ý, lòng nguội lạnh hoàn toàn.

Chu Cửu Chân thấy vậy thì hả dạ, đồng thời cũng nhìn thấu bộ mặt của Vệ Bích.

Sư ca, huynh thực sự mặc kệ muội sao.

Sư muội, ta không còn cách nào khác, chúng ta không phản kháng được hắn.

Muội yên tâm, chỉ cần hôm nay sống sót, sau này ta sẽ không ghét bỏ muội.

Vệ Bích dỗ dành lấy lệ.

Võ Thanh Anh, ngươi còn trông cậy vào hắn.

Biểu ca tốt của ta chỉ là hạng tham sống sợ chết mà thôi.

Hắn có thể bỏ ta thì bỏ ngươi có gì lạ.

Chu Cửu Chân mỉa mai.

Võ Thanh Anh thấy Vệ Bích không phản bác, biết rõ hắn không đáng tin, liền nhận mệnh bước về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý nàng, lần nữa phát kiếm khí xuyên thủng mi tâm Vệ Bích, lấy mạng trong nháy mắt.

Linh lực tăng thêm một chút, cho thấy dùng kiếm khí giết người cũng có hiệu quả chuyển hóa.

Hai nàng ngẩn ngơ nhìn thi thể Vệ Bích, bi thương một lúc lại cảm thấy giải hận.

Tốt rồi, kẻ vướng chân không còn nữa.

Ngươi cũng qua đây đi.

Hắn nhìn Chu Cửu Chân.

Tôi cũng phải sao.

Chu Cửu Chân tưởng hắn không có hứng thú với nàng.

Hay là ngươi muốn đi cùng hắn.

Hắn liếc thi thể Vệ Bích.

Chu Cửu Chân vội lắc đầu, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hắn.

Hai người cùng lúc sao.

Võ Thanh Anh lộ vẻ khó xử.

Không làm được sao.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đạm mạc, giọng nói lạnh thấu xương.

Chương 74

Hai nàng sợ hãi không dám hỏi thêm, đành phải đàng hoàng lấy lòng hắn.

Tư vị của Tuyết Lĩnh Song Xu quả thực không tệ.

Xong việc, hắn đưa các nàng về trang viện, uy hiếp Võ Liệt quy thuận.

Chu Vũ liên hoàn trang tuy không lớn nhưng cũng đủ để tăng thêm thanh thế sau này.

Hắn thuận tay đoạt lấy Nhất Dương Chỉ.

Có nó, Lục Mạch Thần Kiếm học lén tại Thiên Long Tự đã có thể sử dụng.

Dù không giúp ích nhiều cho thực lực hiện tại, nhưng dùng để kéo thù hận của Thiên Long Tự thì rất tốt.

Phản phái điểm thu được từ hai nàng là 4800, nhưng linh lực thì khá dồi dào.

Tuy nhiên Thuần Âm chi khí đã cạn, cần thời gian hồi phục.

Hắn cũng không có hứng thú truyền Âm Thiên cho hai món đồ chơi này.

Hai nàng sau khi được linh lực xoa dịu, thương thế hồi phục cực nhanh, không bao lâu đã khỏi hẳn.

Hơn nữa trông họ càng thêm kiều diễm, hiển nhiên hiệu quả không tệ chút nào.

Vì vậy, ánh mắt hai nàng nhìn Cố Hàn Uyên đều trở nên nóng bỏng hơn nhiều.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không có hứng thú với ánh mắt hừng hực đó của họ, đợi qua một thời gian khi Thuần Âm Chi Khí của họ khôi phục, hắn đến thu hoạch một lần là được.

Sau khi xác nhận Vũ Liệt không dám phản kháng, hắn theo lệ thường lưu lại thần niệm định vị trên người hai nàng, rồi Cố Hàn Uyên lại trở về đáy vực.

Thông qua việc trao đổi vị trí với khôi lỗi đã đến thành Giang Lăng bằng Định vị truyền tống, hắn để khôi lỗi đợi Trương Vô Kỵ tỉnh lại rồi dẫn hắn ra khỏi cốc, đi Thiên Ưng giáo gặp Ân Tố Tố.

Đã sớm biết trước kịch bản, Cố Hàn Uyên tự nhiên không cần đi phá giải Liên Thành Quyết làm gì, hắn thẳng tiến đến mục tiêu là Thiên Ninh Tự.

Tuy bảo tàng trong Thiên Ninh Tự có tẩm kịch độc, nhưng Cố Hàn Uyên tu luyện Âm Dương Quyết, bách độc bất xâm, lại có Thông Tê Địa Long Hoàn, ngay cả độc Kim Ba Tuần Hoa cũng không làm gì được hắn, lẽ nào lại sợ độc trong Thiên Ninh Tự.

Sau khi tiến vào Thiên Ninh Tự, đập vào mắt hắn đầu tiên là một pho tượng Phật khổng lồ, bên ngoài phủ một tầng bùn đất, nhưng bên trong lại đúc bằng vàng ròng, ít nhất cũng phải nặng năm sáu vạn cân.

Dưới bệ tượng Phật có một mật đạo, đi qua mật đạo đó, vàng bạc châu báu chất cao như núi.

Thỏi vàng tính bằng vạn, nén bạc hàng mấy trăm ngàn, châu báu hơn mười rương, đồ dùng bằng vàng bạc cũng hơn mười rương.

Tổng giá trị nếu không đến một ức thì cũng phải bảy tám ngàn vạn lượng.

Chẳng trách đám người Lăng Thối Tư vì kho báu này mà tính kế lẫn nhau, đồng môn tương tàn, coi tình thân như không.

Sau khi thu hết bảo tàng vào Không Gian Trữ Vật, nhìn những chiếc rương rỗng nằm la liệt, Cố Hàn Uyên cảm thấy có thể hố đám Lăng Thối Tư một vố.

Hắn đậy nắp tất cả rương rỗng lại, ra khỏi mật đạo rồi thu luôn tượng Phật vàng vào Không Gian Trữ Vật.

Hắn tốn thêm 20 phản phái điểm để đổi lấy một pho tượng Phật bằng bùn đất giống hệt, thậm chí còn phục hồi cả mật đạo dưới bệ tượng như cũ.

Thuận tiện, hắn rắc thêm ít độc dược do Lý Mạc Sầu tặng trước khi rời Cổ Mộ lên đó.

Chuẩn bị xong xuôi, Cố Hàn Uyên rời khỏi Thiên Ninh Tự, cải trang thành Vô Thiên rồi lẻn vào Vạn phủ trong thành.

Sau khi tìm kiếm một hồi, hắn tìm được phòng của Vạn Khuê và Thích Phương.

Lúc này cửa phòng vừa vặn mở ra, một nam tử bước ra, tướng mạo khá anh tuấn, chắc hẳn là Vạn Khuê.

Với khinh công của Cố Hàn Uyên, thừa dịp hắn mở cửa để lẻn vào trong phòng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vạn Khuê chỉ cảm thấy một luồng gió lướt qua, nghi hoặc nhìn quanh một chút rồi không để tâm nữa.

Cố Hàn Uyên vào phòng liền nấp trên xà nhà quan sát.

Nữ tử trong phòng chính là Thích Phương, nàng đang đút cho con gái là Rau Muống Nhỏ ăn.

Thích Phương mặt tròn lông mày thanh, vẻ ngoài ngây thơ xinh đẹp, trắng trẻo diễm lệ, nụ cười tràn đầy mẫu tính trên mặt càng khiến nàng thêm phần rạng rỡ.

Cố Hàn Uyên thưởng thức cảnh tình mẫu tử một hồi, Thích Phương nằm lại giường nghỉ ngơi.

Rau Muống Nhỏ vì vừa ăn no nên tinh thần rất phấn chấn, nhìn quanh quẩn thế nào lại chạm mắt với Cố Hàn Uyên trên xà nhà.

Trước ánh mắt kinh ngạc của bé gái, Cố Hàn Uyên nhảy xuống, đưa ngón tay trêu chọc khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến bé cười khanh khách không ngừng.

Thích Phương đang nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng cười của con liền vô thức mở mắt nhìn sang.

Thấy Cố Hàn Uyên, đồng tử nàng co rụt lại định kinh hô, nhưng lại kịp phản ứng vì lo hắn hại Rau Muống Nhỏ, vội vàng bịt miệng, nuốt ngược tiếng kêu vào trong.

Thấy Cố Hàn Uyên không có phản ứng gì quá khích, vẫn đang trêu đùa con gái mình, Thích Phương cẩn thận hỏi: Ngươi là ai.

Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên cũng không ngẩng đầu, bộ dạng như đang chơi đùa rất vui với Rau Muống Nhỏ.

Ngươi có mục đích gì.

Thích Phương không mấy quan tâm tin tức bên ngoài nên không biết Vô Thiên là ai.

Phu nhân, con gái nàng rất đáng yêu.

Thích Phương thấy hắn trả lời không ăn nhập gì, vẻ mặt đầy vẻ mê hoặc.

Nhưng nhìn trang phục của hắn, nàng biết ngay đây không phải người tốt, vì vậy vẫn rất khẩn trương: Cảm ơn đã khen ngợi, con gái ta tên Rau Muống Nhỏ, có thể trả lại cho ta không.

Rau Muống Nhỏ, cái tên thật đáng yêu, hay là làm con gái ta đi.

Cố Hàn Uyên lúc này mới ngẩng đầu nhìn Thích Phương.

Thích Phương tưởng hắn muốn bắt cóc con mình nên cuống quýt: Cầu xin ngươi tha cho con gái ta.

Đừng khẩn trương, ta không có ý định bắt cóc con gái nàng.

Thấy vẻ mặt đầy nghi hoặc của Thích Phương, Cố Hàn Uyên không vòng vo nữa: Chỉ cần phu nhân nàng trở thành nữ nhân của ta, con gái nàng đương nhiên cũng thành con gái ta.

Thích Phương nghe xong liền ngây người, hóa ra mục đích của Cố Hàn Uyên không phải con nàng mà là chính nàng.

Mặt nàng đỏ bừng, dù sao bị người ta đường đột tỏ tình như vậy vẫn rất ngượng ngùng.

Lại lo Cố Hàn Uyên dùng sức mạnh, nàng do dự một chút rồi nói: Ta đã có trượng phu.

Ta biết, Vạn Khuê đúng không.

Chỉ là một kẻ tiểu nhân hèn hạ vì tư lợi mà thôi.

Có muốn biết chân tướng Địch Vân bị hãm hại không.

Cố Hàn Uyên trực tiếp tung ra quân bài tẩy.

Sư ca của ta chẳng phải đã chết rồi sao.

Huynh ấy bị hãm hại.

Thích Phương nghi hoặc, nhớ lại chuyện năm đó, sắc mặt nàng trở nên khó coi.

Địch Vân chết là do Vạn Khuê nói với nàng phải không.

Hắn hiện đang ở đại lao phủ Kinh Châu, bị hàm oan bỏ tù, bị xuyên xương tỳ bà, ngón tay còn bị người ta chặt mất mấy ngón.

Trong lúc sắc mặt Thích Phương trắng bệch, Cố Hàn Uyên kể lại quá trình Địch Vân bị hãm hại cho nàng nghe.

Nghe xong, Thích Phương chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đau lòng khôn xiết: Sư ca, là muội hại huynh.

Đau khổ được một nửa, nàng lại nảy sinh nghi ngờ, không biết có phải Cố Hàn Uyên đang ly gián tình cảm vợ chồng nàng không.

Phu nhân chắc đang nghĩ ta có phải đang ly gián tình cảm vợ chồng nàng không đúng chứ.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Thích Phương, Cố Hàn Uyên biết nàng chỉ tin một nửa, nhưng vậy là đủ rồi.

Thích Phương im lặng, hiển nhiên là ngầm thừa nhận.

Tin hay không tùy phu nhân, dù sao quá trình Địch Vân bị hại ta đã nói hết rồi, nàng muốn điều tra từ đâu cũng sẽ tìm thấy manh mối thôi, trừ khi nàng không quan tâm đến Địch Vân, vậy cứ coi như ta chưa nói gì.

Thích Phương nghe hắn nói vậy lại tin thêm vài phần, đương nhiên nàng vẫn sẽ đi điều tra.

Nhưng lúc này nàng lo lắng cho con gái mình hơn: Vậy ngươi có thể trả con gái lại cho ta không.

Giao cuốn Đường Thi Tuyển Tập mà Địch Vân tặng nàng cho ta.

Cố Hàn Uyên thấy hỏa hầu chưa đủ, lùi lại yêu cầu điều kiện khác.

Đây mới là mục đích thật sự của ngươi sao.

Nếu phu nhân nguyện ý đồng ý điều kiện trước đó, ta có thể không cần cuốn Đường Thi Tuyển Tập này.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý.

Câu nói này làm Thích Phương đỏ bừng mặt, không dám nói năng bừa bãi nữa, chỉ muốn nhanh chóng giao cuốn sách cho hắn để hắn rời đi.

Thích Phương lấy cuốn sách từ trong tủ ra ném cho Cố Hàn Uyên: Giờ ngươi có thể đi được chưa.

Sau khi nhận sách, Cố Hàn Uyên hài lòng cười: Ta đi đây.

Hắn đi được vài bước lại quay đầu, buông một câu đầy ẩn ý: Đúng rồi, lúc nãy ở trên xà nhà một lúc, phu nhân à, rau muống nhỏ của nàng vừa trắng vừa đáng yêu đấy.

Nói xong, hắn rời khỏi phòng dưới ánh mắt giận dữ của Thích Phương.

Sau khi rời khỏi phòng Thích Phương với cuốn Đường Thi Tuyển Tập trên tay, Cố Hàn Uyên đi đến phủ đệ của Tri phủ Kinh Châu Lăng Thối Tư.

Để ngăn Đinh Điển người duy nhất biết bí mật bảo tàng trốn thoát, Lăng Thối Tư đã giam hắn vào địa lao Lăng phủ, ngay cả con gái mình là Lăng Sương Hoa cũng bị hắn giam lỏng.

Cố Hàn Uyên lẻn vào Lăng phủ, tìm đến khuê phòng của Lăng Sương Hoa.

Qua cửa sổ, hắn thấy một thân hình thanh mảnh, gầy yếu.

Nàng mặc y phục màu vàng nhạt, khí chất thanh đạm, khăn lụa trắng che mặt, quả thực thanh nhã như hoa cúc.

Cố Hàn Uyên nhìn tấm lụa trắng, rõ ràng Lăng Sương Hoa đã hủy dung.

Chỉ nhìn đôi mắt trong trẻo đầy u sầu kia, có thể đoán được trước khi hủy dung nàng nhất định là một mỹ nhân thanh tú tuyệt trần.

Còn việc hủy dung thì không phải vấn đề lớn, gặp chuyện khó cứ hỏi hệ thống.

Và hệ thống quả thực đã cho câu trả lời, một viên Phục Nhan Đan trị giá 500 phản phái điểm có thể khôi phục dung mạo.

Tri phủ Kinh Châu Lăng Thối Tư lúc này đang ở hậu viện, phiền não vì Đinh Điển vẫn không chịu tiết lộ bí mật Liên Thành Quyết.

Chương 75

Hắn làm Tri phủ Kinh Châu nhiều năm, ngay cả cơ hội thăng chuyển vào triều cũng tìm cách từ chối, tất cả chỉ vì kho báu của Lương Nguyên Đế được đồn đại là chôn giấu ở thành Giang Lăng.

Đinh Điển cũng bị hắn dùng chính con gái mình để thiết kế bắt giữ, nhốt vào đại lao.

Nhưng dù dùng cực hình tra tấn hay uy hiếp dụ dỗ đều không khiến hắn mở miệng.

Hơn nữa, để hủy hoại tinh thần Đinh Điển, hắn ép Lăng Sương Hoa phải gả cho người khác, nhưng cũng thất bại vì nàng đã tự hủy dung mạo.

Lúc này Lăng Thối Tư đang bế tắc, nhưng lại không cam lòng từ bỏ chấp niệm nhiều năm.

Lăng Tri phủ, ngài đang phiền não về chuyện bảo tàng Liên Thành Quyết sao.

Một giọng nói âm lãnh vang lên từ phía sau khiến Lăng Thối Tư giật mình suýt ngã khỏi ghế.

Ai.

Lăng Thối Tư nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một bóng người khí chất âm hàn, mặc huyền y, đeo mặt nạ Tu La.

Vừa thấy tạo hình đặc biệt này, trong lòng hắn đã có suy đoán, dù sao gần đây danh tiếng của người này không hề nhỏ.

Bản tọa Vô Thiên.

Thấy Cố Hàn Uyên thừa nhận, sắc mặt Lăng Thối Tư trầm xuống, không đoán được người này đột nhiên đến đây có mục đích gì.

Cố Hàn Uyên không vòng vo với hắn: Thứ Lăng Tri phủ mong cầu chẳng qua là bảo tàng Liên Thành Quyết.

Bản tọa đã phá giải được bí mật của bảo tàng rồi.

Ngươi đã phá giải được bí mật bảo tàng.

Bản phủ không tin.

Lăng Thối Tư không ngờ Cố Hàn Uyên vừa xuất hiện đã tung ra đòn chí mạng.

Hắn tốn bao công sức nhiều năm không đạt được, lại bị một kẻ đột ngột xuất hiện phá giải, làm sao hắn tin nổi.

Lăng Tri phủ không cần gấp gáp, Bản tọa đã đến đây tự nhiên là có điều mong cầu.

Bằng không ôm bảo tàng cao chạy xa bay chẳng phải tốt hơn sao.

Ngươi cầu chuyện gì.

Cố Hàn Uyên ra vẻ bất đắc dĩ: Bản tọa muốn đạt thành một cuộc giao dịch với Lăng Tri phủ.

Bảo tàng của Lương Nguyên Đế số lượng cực lớn, muốn lặng lẽ mang đi hết mà không có sự trợ giúp của ngài thì tuyệt đối không thể.

Ngài giúp Bản tọa che giấu động tĩnh đoạt bảo, Bản tọa có thể chia cho ngài một nửa bảo tàng.

Thấy Cố Hàn Uyên nói như thật, Lăng Thối Tư bắt đầu tin rằng hắn thực sự đã phá giải được bí mật.

Ngươi nói phá giải được bí mật, có bằng chứng gì không.

Lăng Thối Tư vốn đa nghi, vẫn lo Cố Hàn Uyên đang lừa mình.

Cố Hàn Uyên lấy cuốn Đường Thi Tuyển Tập ra quơ quơ trước mắt hắn.

Cuốn kiếm phổ mà ba người Vạn Chấn Sơn, Ngôn Đạt Bình, Thích Trường Phát có được năm đó chính là cuốn này, bên trong có chứa mật mã.

Bản tọa đã phá giải và từng vào nơi giấu bảo tàng rồi.

Ngoài viện có một rương châu báu lấy từ đó ra, tuy không bằng một phần vạn giá trị kho báu, nhưng coi như lễ ra mắt tặng cho ngài.

Nói xong, Cố Hàn Uyên dẫn Lăng Thối Tư ra sân xem rương châu báu đó.

Lăng Thối Tư mở rương, nhìn thấy trang sức quý báu bên trong liền nín thở, vẻ mặt si mê cầm lấy thưởng thức.

Với kinh nghiệm nghiên cứu về Lương Nguyên Đế nhiều năm, hắn nhận ra ngay phong cách của thời kỳ đó.

Cố Hàn Uyên khinh bỉ nhìn bộ dạng hám tiền của hắn.

Thích tiền tài không sai, nhưng vì tiền tài mà mất hết lý trí thì thật ngu xuẩn.

Tuy tin Cố Hàn Uyên phá được bí mật, nhưng Lăng Thối Tư vẫn nghi ngại về cuộc giao dịch: Bản phủ làm sao biết ngươi có giữ lời hứa không.

Nghe đồn võ công Vô Thiên ngươi cao cường, khó bảo đảm sau khi xong việc không giết người diệt khẩu.

Bản tọa từng có dịp gặp lệnh ái, đem lòng ái mộ vô cùng, xin Lăng Tri phủ nhường lại người đẹp.

Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý.

Ngươi muốn con gái ta.

Ánh mắt Lăng Thối Tư lóe lên: Chỉ là dung mạo Sương Hoa đã hủy, sợ không lọt nổi mắt ngươi.

Việc bán con gái đối với hắn không có chút áp lực nào, chỉ lo Cố Hàn Uyên thấy Lăng Sương Hoa hủy dung sẽ lật lọng nên mới nói thẳng.

Ồ.

Dung mạo đã hủy.

Vậy thì thật đáng tiếc.

Đã vậy thì giao thiếu phu nhân Vạn phủ là Thích Phương cho Bản tọa đi.

Cố Hàn Uyên ra vẻ lùi lại một bước để chọn phương án khác.

Việc này e là không dễ.

Lăng Thối Tư hơi khó xử, nhưng thấy hắn chỉ chú tâm vào nữ nhân thì cũng giảm bớt lòng cảnh giác.

Đó là chuyện của ngài.

Đã là giao dịch thì việc che giấu động tĩnh thôi chưa đủ giá trị nửa tòa bảo tàng đâu.

Cố Hàn Uyên dừng một chút rồi tiếp tục mặc cả: Đúng rồi, lệnh ái cũng cứ giao cho Bản tọa đi, coi như giải quyết chấp niệm trước kia của Bản tọa.

Chỉ tiếc là không thể kết thân với ngài.

Hơn nữa, có mối quan hệ này thì ngài cũng yên tâm hơn đôi chút, đúng không.

Ý của Cố Hàn Uyên là muốn chiếm luôn cả hai.

Lăng Thối Tư trong lòng căm tức.

Dù không có tình thân với con gái nhưng lời này của Cố Hàn Uyên chẳng khác nào đang nhục nhã hắn.

Sương Hoa có thể giao cho ngươi trước, nhưng Thích Phương không dễ như vậy, Bản phủ cần thời gian.

Trong lòng Lăng Thối Tư, Lăng Sương Hoa sau khi hủy dung giá trị đã giảm mạnh, so ra Thích Phương vẫn giá trị hơn.

Cho nên giao Lăng Sương Hoa trước, còn Thích Phương phải giữ lại để kiềm chế Cố Hàn Uyên.

Hắn tính toán giao con gái cho Cố Hàn Uyên là việc có lợi, vừa có thể nắm bắt hành tung của hắn, vừa tìm cơ hội hỏi ra mật mã, trộm lấy cuốn Đường Thi Tuyển Tập.

Nhân cơ hội đó phá hủy chỗ dựa tinh thần của Đinh Điển, nếu hỏi ra được bí mật bảo tàng trước thì chẳng cần giao dịch gì với Cố Hàn Uyên nữa.

Thậm chí có thể để Đinh Điển và Cố Hàn Uyên đấu nhau lưỡng bại câu thương rồi hắn ngồi hưởng lợi.

Từ đầu đến cuối, Lăng Thối Tư chỉ muốn độc chiếm bảo tàng, hiện giờ chẳng qua là giả vờ hợp tác.

Hắn suy bụng ta ra bụng người, cho rằng Cố Hàn Uyên cũng chẳng thật lòng giao dịch, nên chỉ cần biết được bí mật là hắn sẽ ra tay trước.

Ngay cả Đinh Điển cũng không chịu nổi độc Kim Ba Tuần Hoa, hắn không tin Vô Thiên lại không sợ.

Cũng được, vậy Lăng Tri phủ đưa Bản tọa đi gặp lệnh ái ngay bây giờ.

Cố Hàn Uyên ra vẻ nôn nóng.

Nay sắc trời đã tối, hay để ngày mai tính.

Lăng Thối Tư còn muốn trì hoãn để dặn dò Lăng Sương Hoa vài chuyện.

Lăng Tri phủ, hình như có khách đến rồi kìa.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, hắn đã nhận ra một lượng lớn nhân thủ đang xông vào phủ nha.

Đinh Điển lúc này vừa vặn vượt ngục, đang đứng ngoài cửa phòng Lăng Sương Hoa tâm sự với nàng.

Vốn Đinh Điển định đưa nàng đi cùng, nhưng biết nàng đã tự hủy dung và lập lời thề độc không gặp lại, hắn dù bi thống nhưng vẫn tôn trọng lựa chọn của nàng.

Lúc này nghe thấy động tĩnh trong viện, Lăng Sương Hoa hốt hoảng, cầu xin Đinh Điển cứu cha mình.

Đinh đại ca, cha muội không thể chết được, nếu cha chết, muội không còn người thân nào trên đời này nữa.

Nghe vậy, Đinh Điển không thể từ chối.

Hắn âm thầm quan sát thì thấy Bảo Tượng của Huyết Đao Môn đang dẫn môn nhân xông lên.

Đám hộ viện phủ nha chỉ là người thường khỏe mạnh, dù có cung tiễn hỗ trợ vẫn bị người của Huyết Đao Môn đánh cho tan tác.

Vô Thiên, có thể giúp Bản phủ một tay không.

Thấy sắp không chống đỡ nổi, Lăng Thối Tư vội cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Việc này không nằm trong phạm vi giao dịch của Bản tọa.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền biết lão muốn mượn cơ hội thăm dò võ công của mình.

Lăng Thối Tư tức giận nhưng biết Cố Hàn Uyên là kẻ không thấy lợi không làm.

Đang do dự, Bảo Tượng thấy Lăng Thối Tư lộ diện liền nảy ý định bắt giặc phải bắt vua trước, trực tiếp lao về phía lão.

Bảo Tượng vốn cậy mạnh, thấy Cố Hàn Uyên phục sức kỳ quái thì chỉ coi là hộ vệ của Lăng Thối Tư, không hề để vào mắt.

Thực lực của hắn khá tốt, nếu không gặp cao thủ danh tiếng lẫy lừng thì hoành hành ở Tống quốc không thành vấn đề.

Lăng Thối Tư năm đó tuy là Bang chủ Long Sa Bang lừng lẫy nhưng từ khi làm Tri phủ vì kho báu, võ công đã sa sút.

Hắn không phải đối thủ của Bảo Tượng, chỉ vài chiêu đã bị đá bay.

Lúc này lão không còn tâm trí thăm dò nữa, vội vã kêu cứu: Vô Thiên, cứu ta với.

Đêm nay ta sẽ giao Sương Hoa cho ngươi.

Đinh Điển vốn định ra tay cứu nhưng nghe câu đó thì như sét đánh ngang tai.

Bảo Tượng đang đắc ý thì bỗng cảm thấy nguy hiểm ập đến, vô thức dùng đao chắn trước ngực.

Chỉ thấy một luồng kiếm khí sắc bén đánh nát thanh đao, xuyên thủng ngực hắn khiến máu chảy như suối.

Hắn kinh hoàng lùi lại, thầm nghĩ nếu không có thanh đao cản lại thì giờ đã đi gặp Diêm Vương.

Mọi người chỉ thấy Cố Hàn Uyên thản nhiên bước vào giữa sân.

Chương 76

Bảo Tượng vì quá tự phụ nên không biết danh tiếng Vô Thiên, nhưng một đệ tử Huyết Đao Môn vội vàng tiến lên giải thích.

Đám đệ tử khác không ngu xuẩn như thế, hành tẩu giang hồ quan trọng nhất là nhãn lực.

Bảo Tượng nghe xong, nếu chưa thấy hắn ra tay chắc vẫn không coi ra gì, nhưng vừa bị thương nặng nên lúc này rất cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên, chậm rãi lùi bước.

Đinh Điển dù chưa nghe danh Vô Thiên nhưng thấy hắn tùy tiện tung ra kiếm khí cũng rùng mình.

Nhất là khi nghe lời Lăng Thối Tư, ánh mắt hắn nhìn Cố Hàn Uyên đầy vẻ thù địch.

Cố Hàn Uyên không quan tâm Đinh Điển nghĩ gì, đã ra tay thì phải thể hiện đủ thực lực để ép Lăng Thối Tư hành động nhanh, tránh đêm dài lắm mộng.

Huyết Đao Môn cũng chỉ có một Huyết Đao Lão Tổ là còn xem được, đám đệ tử này chẳng qua là lũ túi cơm giá áo.

Bảo Tượng nghe vậy rất tức giận nhưng không dám phản bác.

Không ngờ Lão tổ cũng được Vô Thiên các hạ để vào mắt, thật khiến Lão tổ ta thụ sủng nhược kinh.

Một lão già đầu trọc mặc tăng bào nhảy vào sân, chính là Huyết Đao Lão Tổ.

Lão vốn không yên tâm về Bảo Tượng nên đi theo, không ngờ gặp phải xương cứng.

Lão không giấu giếm hành tung nữa, trực tiếp cầu tình: Có thể nể mặt Lão tổ mà tha mạng cho tên đệ tử đần độn này không.

Huyết Đao Lão Tổ là một kẻ ác khá thức thời, biết đám đệ tử này tư chất bình thường, Bảo Tượng tuy có hạn nhưng vẫn là mạnh nhất, nên muốn giữ lại.

Phong cách hành sự của Bản tọa chắc Lão tổ đã nghe qua, đỡ được một chiêu của ta thì có thể sống sót.

Để Huyết Đao Lão Tổ lại cho danh tính Cố Hàn Uyên dùng để tăng danh tiếng thì hợp hơn, dùng danh Vô Thiên giết lão không có ý nghĩa gì lớn.

Hắn cố tình tạo ra lệ cũ đỡ một chiêu là để có lý do tha mạng khi giết người không mang lại nhiều lợi ích.

Với thân phận Vô Thiên, hắn có thể tung hết sức mạnh, cả Tống quốc này người có thể thủ hòa với hắn không nhiều.

Huyết Đao Lão Tổ đương nhiên nghe qua lời đồn, chỉ không ngờ mình cũng có ngày này, đành ngưng thần ứng phó.

Cố Hàn Uyên nới lỏng tay, ngay cả Ma Kiếm cũng không dùng.

Từ khi lĩnh ngộ Kiếm Nhị Thập Tam và dùng được Lục Mạch Thần Kiếm, việc phát ra kiếm khí đã quá dễ dàng.

Hắn phẩy tay bắn ra ba luồng kiếm khí tấn công.

Huyết Đao Lão Tổ thấy ba luồng kiếm khí theo hình chữ Phẩm lao đến, dùng toàn lực Huyết Đao Đại Pháp ngăn chặn, chỉ đỡ được hai luồng, luồng thứ ba đã sát mặt.

Trong lúc cấp bách, lão lăn lộn trên đất mới tránh được, nhưng vẫn bị một vết máu sâu thấy xương trên mặt.

Lão bò dậy, kinh hoàng nhìn Cố Hàn Uyên vẫn đứng yên không nhúc nhích, cảm thấy mình thật mạng lớn.

Lần sau dù Huyết Đao Môn có chết sạch lão cũng không dám ra mặt trước Vô Thiên nữa.

Đa tạ các hạ nương tay, Lão tổ ta sau này nhất định sẽ lui bước nhường đường.

Nói xong lão sợ Cố Hàn Uyên đổi ý, vội vã nhảy lên mái nhà chạy mất, ngay cả đệ tử cũng không kịp chào.

Đám đệ tử Huyết Đao Môn thấy vậy cũng chạy trốn trối chết.

Vô Thiên, sao ngươi không giết hết chúng.

Lăng Thối Tư tức giận chất vấn.

Ngài từ khi nào nảy sinh ảo giác rằng Bản tọa là thủ hạ của ngài vậy.

Một Lăng Sương Hoa thôi chưa đủ tư cách để sai khiến ta giết người đâu.

Cố Hàn Uyên nhìn lão bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng nói băng hàn đầy sát khí.

Lăng Thối Tư làm Tri phủ đã lâu, quen thói bề trên, nhất thời chưa sửa được thói quen kiểm soát người khác.

Tất nhiên lão cũng muốn thử xem có thể biến Cố Hàn Uyên thành người của mình không.

Thấy sát khí trong mắt hắn, lão không dám ra vẻ Tri phủ nữa, vội vàng lấy lòng: Ta chỉ là nhất thời nóng lòng, tuyệt không có ý trách tội các hạ.

Giờ ta đưa các hạ đi gặp Sương Hoa.

Cố Hàn Uyên nhìn lão hồ ly này, thầm nghĩ: Lão này quả nhiên gan to bằng trời, thấy võ công của mình mà vẫn dám mở lời thăm dò, trong đầu chắc đang nghĩ cách đối phó mình bằng Kim Ba Tuần Hoa hoặc dùng Đinh Điển làm ngư ông đây.

Đinh Điển đang nấp quan sát cũng nghiến răng nghiến lợi nhìn hai người, nhưng vì kỵ võ công Cố Hàn Uyên nên không ra mặt.

Lăng Thối Tư thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên thì rùng mình, vội vàng dẫn hắn đến khuê phòng của Lăng Sương Hoa.

Lúc này Lăng Sương Hoa đang lo cho cha, lại sợ Đinh Điển bị phát hiện, tâm trạng rối bời.

Tiếng cửa mở cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Thấy cha bình an nàng thở phào, nhưng thấy Cố Hàn Uyên kỳ quái thì lại kinh hãi.

Nàng không ngờ cha lại dẫn một người lạ vào đây.

Cha, nãy con nghe thấy tiếng đánh nhau dữ dội, cha không sao chứ.

Lăng Sương Hoa là người hiếu thảo, câu đầu tiên là hỏi thăm Lăng Thối Tư.

Đáng tiếc lão chẳng coi nàng là con, chỉ là công cụ: Sương Hoa, hắn là Vô Thiên, sau này con là người của hắn.

Đêm nay hắn sẽ ở lại phòng con.

Vì vừa bị Cố Hàn Uyên uy hiếp nên lão chỉ muốn thoát nạn trước mắt.

Chuyện bảo nàng trộm sách hay hỏi bí mật bảo tàng để sau tính.

Nói cho cùng lão vẫn bị bảo tàng làm mờ mắt, chọn cách chơi với hổ.

Lăng Sương Hoa nghe xong không tin nổi vào tai mình, không chỉ vì mình đã hủy dung mà cha vẫn đem bán mình đi như một món đồ chơi.

Nhất là khi nàng và Đinh Điển vừa mới tâm sự xong.

Nàng đau đớn đến cùng cực, lòng nguội lạnh: Cha, con đã hủy dung mạo rồi, sao cha còn ép con đến mức này.

Không đợi Lăng Thối Tư trả lời, Cố Hàn Uyên lên tiếng: Là Bản tọa đòi ngài ấy giao nàng ra.

Tại sao.

Lăng Sương Hoa ngẩn người, không hiểu sao hắn vẫn không buông tha dù nàng đã hủy dung.

Lăng Tri phủ, ngài còn đứng đây làm gì.

Muốn Bản tọa mời ngài ra ngoài sao.

Cố Hàn Uyên không trả lời nàng, quay sang nhìn Lăng Thối Tư với vẻ không khách khí.

Lăng Thối Tư dù sắc mặt khó coi nhưng không dám phản kháng, dặn dò nàng phải hầu hạ hắn cho tốt rồi rời đi.

Cảm nhận được Lăng Thối Tư đã đi và Đinh Điển đang nghe lén ngoài cửa, Cố Hàn Uyên mới trả lời: Bản tọa từng may mắn gặp nàng tại hội hoa cúc ở Hán Khẩu, giữa rừng hoa cúc đó, nàng là đóa hoa đặc biệt nhất.

Bản tọa hành sự xưa nay không muốn để lại nuối tiếc, thứ ta đã để ý thì nhất định phải có được.

Lời nói bá đạo của hắn khiến Lăng Sương Hoa ngây người.

Nàng nhớ lại hội hoa đó nàng chỉ chú ý Đinh Điển, không hề có ấn tượng với ai khác.

Dù lòng chỉ có Đinh Điển nhưng nàng vẫn thấy ngượng ngùng trước sự cố chấp của hắn.

Nàng bất giác so sánh, Đinh Điển và nàng cùng trải qua bao khổ cực mà không có tương lai, còn cha nàng thì khúm núm trước Cố Hàn Uyên.

Giống như đứng trước một ngã rẽ, nàng đã chọn con đường đầy tuyệt vọng, nay người ở con đường kia lại đến đưa nàng đi hướng khác.

Đinh Điển ngoài cửa nghe vậy sắc mặt rất khó coi.

Hắn dù yêu nàng nhưng lại có quá nhiều cố kỵ, không thể bất chấp tất cả như Cố Hàn Uyên.

Vậy ngươi hẳn biết người ta yêu là Đinh đại ca, ngươi có được thân xác ta cũng không có được trái tim ta đâu.

Lăng Sương Hoa bình tĩnh nhìn hắn.

Bản tọa không quan tâm tim nàng, có người là đủ rồi.

Nàng đang định tự sát để không phản bội Đinh Điển đúng không.

Nhưng ta không nghĩ nàng có bản lĩnh tự sát trước mặt ta đâu.

Lăng Sương Hoa im lặng khi tâm tư bị nhìn thấu.

Cố Hàn Uyên tiếp tục uy hiếp: Bản tọa biết nàng không sợ chết, nhưng nàng không lo cho mạng của Lăng Thối Tư và Đinh Điển sao.

Nếu nàng chết, Lăng Thối Tư hết giá trị, ta giết lão dễ như trở bàn tay.

Nàng vẫn luôn lo cho lão, nếu không đã bỏ trốn cùng Đinh Điển rồi.

Ta cũng sẽ giận lây sang Đinh Điển mà giết hắn, rồi băm vây hắn thành vạn mảnh, không để lại dấu vết gì trên đời này đâu.

Vô sỉ.

Đinh Điển ngoài cửa không nhịn được nữa, xông vào đấm một quyền về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chẳng hề biến sắc, hắn vốn định dẫn Đinh Điển ra mà.

Thần Chiếu Công của Đinh Điển rất mạnh, kết hợp Vô Ảnh Thần Quyền thì ngay cả Huyết Đao Lão Tổ cũng không phải đối thủ, nhưng tiếc là lần này hắn gặp nhầm người.

Cố Hàn Uyên giơ tay bắn ra một đạo kiếm khí không hề nương tay.

Kiếm khí bàng bạc xuyên thủng nắm đấm của Đinh Điển, chặt đứt hai ngón tay rồi bắn thủng vai hắn mới dừng lại.

Đinh Điển ngã gục, ôm vết thương nhìn Cố Hàn Uyên đầy kinh ngạc.

Hắn không ngờ chênh lệch thực lực lại lớn đến thế, hóa ra lúc nãy hắn đả thương Huyết Đao Lão Tổ là hoàn toàn chưa dùng sức.

Đinh đại ca.

Lăng Sương Hoa thấy người yêu bị thương nặng thì đau lòng khôn xiết.

Lăng cô nương định vi phạm lời thề với mẫu thân quá cố sao.

Cố Hàn Uyên cười ẩn ý, ngăn nàng định lao đến chỗ Đinh Điển.

Chương 77

Quả nhiên Lăng Sương Hoa vô cùng quan tâm phụ mẫu nàng, cho nên mới bị Lăng Thối Tư nắm thóp đến nước này.

Chỉ thấy nàng rơi lệ xoay người, giả vờ như không nhìn thấy Đinh Điển.

Vô Thiên, cầu xin ngươi tha cho Đinh đại ca.

Bản tọa đã nói, muốn giết Đinh Điển vô cùng dễ dàng, cho nên Lăng cô nương hẳn là biết nên làm thế nào chứ.

Cố Hàn Uyên nhìn Đinh Điển đang ngã trên mặt đất, khinh miệt cười nói.

Sương Hoa.

Đừng cầu xin hắn.

Cùng lắm thì để hắn giết ta, xuống hoàng tuyền chúng ta lại làm phu thê.

Đinh Điển sắc mặt dữ tợn, phẫn nộ quát.

Lăng Sương Hoa nghe thấy lời Đinh Điển thì có chút ý động.

Bản tọa đã nói, đừng vọng tưởng tự sát trước mặt bản tọa.

Cố Hàn Uyên bộ dạng như nhìn thấu tâm tư của Lăng Sương Hoa, ngược lại lại nói: Bất quá bản tọa cũng không phải không thể thành toàn cho các ngươi.

Hai người đều giật mình, nếu có thể, bọn họ đều không hy vọng đối phương phải chết.

Ngươi có điều kiện gì.

Chỉ cần Đinh mỗ làm được, dù là gì cũng sẽ làm.

Đinh Điển thấy sự tình có chuyển cơ liền mở miệng hỏi.

Ồ, bản tọa đưa ra ba điều kiện, ngươi chỉ cần đồng ý một trong số đó, bản tọa liền thả Lăng Sương Hoa.

Đinh Điển thấy Cố Hàn Uyên có vẻ dễ nói chuyện, trong lòng ngược lại dâng lên dự cảm bất tường.

Cố Hàn Uyên thong thả nói: Thứ nhất, giao Thần Chiếu Kinh cho ta.

Thứ hai, nói ra bí mật bảo tàng Liên Thành Quyết.

Thứ ba, nghe nói ngươi ở trong ngục có quen biết tiểu huynh đệ tên Địch Vân, giết hắn đi.

Ba điều kiện này, đồng ý cái nào cũng được.

Sắc mặt Đinh Điển trầm xuống, ba điều này hắn đều không thể chấp nhận.

Thần Chiếu Kinh liên quan đến truyền thừa sư môn, bảo tàng Liên Thành Quyết liên quan đến đại nghĩa mà Mai Niệm Sênh phó thác lúc lâm chung, tính mạng Địch Vân liên quan đến tình nghĩa huynh đệ.

Cố Hàn Uyên từ khi biết câu chuyện Liên Thành Quyết đã vô cùng khinh thường Đinh Điển.

Tuy chuyện tình của hai người họ rất cảm động, nhưng hắn lại chết ôm lấy một chữ nghĩa mà không biết biến thông.

Lăng Sương Hoa đáng để thưởng thức, nhưng Đinh Điển thì xin lỗi, hắn thưởng thức không nổi.

Mang trong mình tuyệt thế võ công, lại không ra tay với Lăng Thối Tư cũng không đưa Lăng Sương Hoa cao chạy xa bay, từ đầu đến cuối không làm gì cả.

Chỉ biết cam chịu trốn trong ngục, nghe tiếng tiêu của Lăng Sương Hoa, nhìn khóm hoa cúc nàng đặt bên cửa sổ là đã thấy thỏa mãn.

Nếu cảm thấy bảo tàng không thể giao cho kẻ tâm thuật bất chính, thì trên đời này người chính trực thiếu gì, cứ cố chấp ở trong tù thì có kết quả gì.

Nhất là trong thế giới này, chẳng nói đâu xa, giao cho Quách Tĩnh là được, Kinh Châu nằm ngay sau Tương Dương, cách nhau chưa đầy mấy trăm dặm.

Chỉ cần bảo tàng bị người khác lấy đi, Lăng Thối Tư chẳng phải sẽ hết hy vọng sao.

Làm sao còn bức bách Đinh Điển được nữa.

Si tình không phải là sai, ngu xuẩn mới là sai.

Bất quá Lăng Sương Hoa chính là thích cái tính nghĩa bạc vân thiên này của Đinh Điển, nghe lời Cố Hàn Uyên nói nàng cũng biết hắn tuyệt đối không đáp ứng.

Nàng cố nén bi thống nói: Vô Thiên, đừng nói nữa.

Ngươi thả Đinh đại ca đi đi, ta sẽ đáp ứng ngươi.

Cố Hàn Uyên không hề có chút đắc ý khi đạt được mục đích, ngược lại khinh miệt nói với Đinh Điển: Ngươi vẫn vì cái nghĩa trong lòng mà liên lụy Lăng cô nương.

Nếu nàng không phải là thứ quan trọng nhất trong lòng ngươi, thì cũng đừng nói gì đến yêu hay không yêu.

Cái gọi là xuống hoàng tuyền làm phu thê cũng chỉ để thỏa mãn bản thân ngươi mà thôi.

Đinh Điển, ngươi quá ngạo mạn.

Bản tọa nhìn không thuận mắt.

Đinh Điển sắc mặt thống khổ, nhưng không cách nào phản bác.

Lúc này Lăng Thối Tư nghe thấy động tĩnh đã dẫn người chạy tới, nhìn thấy Đinh Điển ngã gục, ánh mắt hắn lóe lên rồi sai người đưa y đi.

Lăng Sương Hoa thấy Đinh Điển bị mang đi, vốn đã thở phào một hơi vì ít nhất y không chết ở đây.

Nhưng khi thấy Cố Hàn Uyên đóng cửa phòng lại, nàng lại căng thẳng, hai tay siết chặt vạt áo.

Lăng Sương Hoa thấy Cố Hàn Uyên không nhào về phía mình, ngược lại ngồi xuống ghế, rót cho mình chén nước, mở nửa phần dưới mặt nạ ra chậm rãi uống.

Nàng vừa thở phào vừa bắt đầu tò mò về con người này.

Nhìn nửa khuôn mặt lộ ra dưới mặt nạ, nàng kinh ngạc phát hiện tuổi của hắn dường như còn rất trẻ.

Tuổi trẻ mà võ công lại cao đến mức đáng sợ, tuy nàng không rõ thế nào mới gọi là võ công cao cường, nhưng tùy ý vung ra kiếm khí như vậy tuyệt đối không phải người thường làm được.

Cố Hàn Uyên phá vỡ sự trầm mặc, lấy ra một viên đan dược trắng muốt đưa cho Lăng Sương Hoa.

Ăn đi.

Thấy nàng còn do dự, hắn lại nói: Không cần để ta phải uy hiếp thêm lần nữa chứ.

Lăng Sương Hoa sắc mặt khó coi, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy đan dược nuốt xuống.

Ngươi cho ta ăn thứ gì.

Khóe miệng dưới mặt nạ của Cố Hàn Uyên hiện lên một nụ cười trêu đùa: Thuốc trợ hứng.

Bốn chữ đơn giản khiến Lăng Sương Hoa kinh hãi biến sắc, theo bản năng vòng tay che trước ngực.

Lừa nàng thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, gõ gõ mặt bàn: Ngồi xuống nói chuyện với ta.

Lăng Sương Hoa do dự một lát rồi cũng ngồi xuống, tạm thời chôn vùi nỗi lo lắng về viên đan dược không rõ lai lịch vào đáy lòng.

Dù sao chỉ là nói chuyện thì vẫn tốt hơn phải làm những việc kia.

Trò chuyện gì.

Tùy ý thôi.

Hoặc là nàng có gì muốn hỏi không.

Cố Hàn Uyên xoay chén nước, giọng điệu thản nhiên.

Lăng Sương Hoa thấy không thể từ chối, đành tìm chủ đề: Vì sao ngươi lại muốn Đinh đại ca đồng ý ba điều kiện kia.

Chỉ là thăm dò mà thôi.

Thực tế dù Đinh Điển có đồng ý, bản tọa cũng không thèm lấy.

Với võ công của bản tọa, nàng nghĩ ta còn cần một cuốn bí tịch mà người luyện nó lại bị ta trọng thương trong một chiêu sao.

Lăng Sương Hoa suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, điều này quả thực không khó hiểu.

Bí mật bảo tàng Liên Thành Quyết cũng đã bị bản tọa phá giải, nghe lại lần nữa thì có ích gì.

Còn về Địch Vân trong ngục, đối với bản tọa còn có chút giá trị, dù Đinh Điển có đồng ý ta cũng sẽ không để y giết.

Đã như vậy, tại sao ngươi còn ép Đinh đại ca đồng ý.

Lăng Sương Hoa rất nghi hoặc.

Muốn một đáp án.

Đáp án.

Bản tọa đã nói rồi, Đinh Điển chỉ là đang ngạo mạn mà thôi, bản tọa nhìn không thuận mắt.

Sắc mặt Lăng Sương Hoa khó coi: Chỉ là để xác nhận sự ngạo mạn của Đinh đại ca thôi sao.

Bởi vì ý khó bình.

Cố Hàn Uyên nói câu này khi đang nhìn chằm chằm Lăng Sương Hoa.

Hắn thực sự khinh thường Đinh Điển, nhưng vô cùng thưởng thức Lăng Sương Hoa, không muốn nàng phải chịu kết cục bị chôn sống.

Lăng Sương Hoa bị hắn nhìn đến đỏ mặt, bởi vì sự thưởng thức trong ánh mắt kia có thể thấy rõ ràng.

Bất quá nàng không thể hiểu được cái gọi là ý khó bình của hắn.

Ánh mắt Lăng Sương Hoa lóe lên rồi hỏi: Ngươi thích ta sao.

Đúng.

Cố Hàn Uyên không chút do dự trả lời.

Vậy tại sao ta đã đáp ứng rồi mà ngươi vẫn thờ ơ.

Có phải vì sợ nhìn thấy khuôn mặt này của ta không.

Nói đoạn Lăng Sương Hoa tháo khăn che mặt xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên một độ cong vi diệu: Nàng quay đầu nhìn vào gương đi.

Lăng Sương Hoa vô thức làm theo lời hắn.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, nước mắt nàng chảy dài, đôi tay bịt chặt miệng.

Chỉ thấy trong gương là một người có dung mạo tuyệt mỹ, thanh lệ thoát tục, da thịt mịn màng như nước, không tìm thấy một chút tỳ vết nào.

Chuyện này là sao.

Nàng vô thức xoa lên mặt mình, vuốt ve nơi vốn có vết sẹo nhưng giờ lại bằng phẳng mịn màng, như thể chưa từng bị hủy dung vậy.

Không có người phụ nữ xinh đẹp nào không coi dung mạo là sinh mệnh, cho nên việc Lăng Sương Hoa hủy dung để tỏ chí mới đáng được kính phục, vì nàng đã từng hủy đi chính sinh mệnh của mình.

Thấy dung mạo mất đi rồi lại tìm thấy, Lăng Sương Hoa thẫn thờ, sợ rằng mình đang ở trong mơ.

Viên thuốc đó.

Nàng linh quang lóe lên nghĩ đến đan dược của Cố Hàn Uyên.

Phục Nhan Đan, bất kể vết thương loại nào cũng có thể khôi phục dung mạo.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nhìn Lăng Sương Hoa đã khôi phục nhan sắc.

Quả nhiên nhìn thế này thuận mắt hơn nhiều.

Lăng Sương Hoa ánh mắt phức tạp, với nàng, lúc hủy dung giống như đã chết một lần, giờ khôi phục lại giống như được tái sinh.

Hơn nữa loại đan dược thần kỳ này hẳn là vô cùng trân quý, khắp thiên hạ có lẽ cũng chỉ có một viên.

Thực tế đó đúng là hàng độc quyền của Cố Hàn Uyên.

Chương 78

Vui mừng là điều tất yếu, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy lo lắng, bởi vì như vậy nàng đã không còn lý do gì để ngăn cản Cố Hàn Uyên ra tay với mình nữa.

Lo lắng bản tọa sẽ ra tay với nàng.

Cố Hàn Uyên còn có tâm trí trêu chọc nàng.

Ngươi sẽ không ra tay với ta sao.

Sau một đêm tâm trạng lên xuống thất thường, nàng ngược lại đã xem nhẹ nhiều chuyện.

Bản tọa khôi phục dung mạo cho nàng không phải để nàng dành cho Đinh Điển.

Cố Hàn Uyên thẳng thắn.

Vậy ta trả lại dung mạo cho ngươi.

Lăng Sương Hoa lại nảy sinh ý định hủy dung, dù điều đó rất khó vì ít ai cưỡng lại được niềm vui có lại thứ đã mất.

Nàng cứ thử xem.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ nụ cười trêu đùa khiến người ta không đoán được ý nghĩ.

Lăng Sương Hoa trầm mặc, vì nàng biết điều đó vô nghĩa.

Nếu hắn đã lấy ra được một viên Phục Nhan Đan thì có thể lấy ra viên thứ hai.

Hơn nữa lời nói của hắn mang theo sự uy hiếp, không chỉ tính mạng mà dung mạo của nàng cũng nằm trong tay hắn.

Ta biết rồi.

Lăng Sương Hoa nhắm mắt lại, lệ rơi đầy mặt, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Ngày hôm sau, Lăng Sương Hoa mở mắt ra, nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang ôm lấy mình.

Nàng đưa tay sờ chiếc kéo bị đẩy vào góc giường tối qua, vốn là thứ nàng dùng để phản kháng cha mình.

Tối qua nàng cũng định dùng, nhưng đúng như Cố Hàn Uyên đã nói, muốn tìm chết trước mặt hắn là vô dụng, cho nên cuối cùng vẫn để hắn đạt được mục đích.

Nàng giơ kéo nhắm thẳng vào yết hầu Cố Hàn Uyên, nhưng mãi không xuống tay được.

Đêm qua dù lòng nàng không nguyện, nhưng cơ thể lại không biết lừa người, đó là một đêm tuyệt diệu.

Lăng Sương Hoa nhìn mình trong gương càng thêm xinh đẹp, khí sắc hồng nhuận, nàng thở dài buông kéo xuống.

Nàng nhìn mặt nạ trên mặt hắn, không biết có phải vì đã quen hay không mà cảm giác âm lãnh đáng sợ ban đầu đã biến mất.

Nhìn nửa khuôn mặt lộ ra, nàng đột nhiên tò mò không biết hắn trông như thế nào.

Đưa tay định tháo mặt nạ ra, nàng phát hiện nó như bám rễ vào da thịt, không cách nào gỡ xuống được.

Chơi vui không.

Tiếng nói đột ngột khiến Lăng Sương Hoa giật mình, thấy Cố Hàn Uyên đã mở mắt nhìn mình trân trân.

Nàng đỏ mặt rụt tay lại.

Cố Hàn Uyên đứng dậy mặc y phục, đeo lại mặt nạ.

Nàng nghỉ ngơi cho tốt, khi nào có thời gian ta sẽ lại tới thăm.

Một lúc sau, trong phòng vang lên một tiếng thở dài u uẩn.

Cố Hàn Uyên không quan tâm tâm tư phức tạp của Lăng Sương Hoa, trực tiếp đi tìm Lăng Thối Tư.

Lăng Thối Tư thấy hắn liền nở nụ cười nhiệt tình.

Hiền tế.

Hửm.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc y một cái.

À, Vô Thiên các hạ, đêm qua nghỉ ngơi có tốt không.

Sắc mặt Lăng Thối Tư thoáng khó coi, thầm nghĩ tên khốn này quả nhiên muốn ăn chùa, nhưng vì có việc cầu người lại kiêng kị thực lực của hắn nên chỉ đành nhẫn nhịn.

Cũng được, chỉ là không biết bao giờ Lăng tri phủ mới đưa Thích Phương tới.

Cố Hàn Uyên được nước lấn tới.

Sắc mặt Lăng Thối Tư càng thêm khó coi: Xin hãy cho ta thêm chút thời gian.

Bản tọa không có nhiều thời gian dây dưa ở đây, đừng ép bản tọa đổi ý.

Bảo tàng tuy lấy ra một lần thì phiền phức, nhưng mỗi lần lấy ra một ít thì chẳng có vấn đề gì, chỉ mất chút thời gian thôi.

Cố Hàn Uyên nói lời hoàn toàn khác với tối qua, chính là muốn từng bước ép Lăng Thối Tư.

Đã đem con gái ra đánh đổi, nếu cuối cùng trắng tay thì sao cam tâm.

Đó chính là điều Lăng Thối Tư lo sợ.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý y nữa, vận khinh công biến mất.

Lăng Thối Tư lần nữa bị kinh sợ, võ công thế này nếu hạ độc thất bại y căn bản không có năng lực phản kháng.

Dù có lợi dụng Đinh Điển cũng vô dụng, chênh lệch quá lớn.

Đêm qua y đã uy hiếp dụ dỗ Đinh Điển đủ đường, thậm chí hứa gả con gái cho y nhưng vẫn không có kết quả, tên đầu gỗ này thực sự khiến y tức nổ phổi.

Thực ra Đinh Điển bị trọng thương đã tâm như tro tàn, chẳng bận tâm Lăng Thối Tư nói gì, mà dù có nghe thấy cũng sẽ không giao ra bí mật bảo tàng, vẫn cứ chết chìm trong cái gọi là đại nghĩa của mình.

Diệt Huyết Đao Môn được 1200 điểm phản diện, trọng thương Đinh Điển được 1400 điểm, thực lực quá chênh lệch nên điểm ngày càng ít.

Phía Thích Phương cho 1600 điểm, lại mở ra chuỗi nhiệm vụ, xem ra hệ thống phán định Thích Phương cũng là nữ chính.

Ngược lại trên người Lăng Sương Hoa thu hoạch khá lớn, 3800 điểm phản diện cùng lượng lớn linh khí, tương đương với ba mươi tên Chu Trường Linh.

Còn việc đổi Phục Nhan Đan mất 500 điểm thì không đáng nhắc tới, tiện thể hắn cũng đánh dấu thần niệm lên người Thích Phương và Lăng Sương Hoa.

Huyết Đao lão tổ cũng bị đánh dấu, tên này cùng loại với Vân Trung Hạc, là công cụ rất tốt.

Cố Hàn Uyên tiếp tục đi đến Vạn phủ.

Tuy không thể một dê ăn ba lần, nhưng một dê ăn hai lần thì vẫn ổn.

Còn Thích Trường Phát và Ngôn Đạt Bình thì chẳng có giá trị gì, làm công cụ cũng không đủ tư cách.

Lúc này Vạn Khuê đang nói chuyện với Vạn Chấn Sơn, đương nhiên vẫn là xoay quanh bảo tàng.

Cố Hàn Uyên không thèm che giấu, trực tiếp xuất hiện trước mặt họ.

Hai người giật mình, nhận ra thân phận Vô Thiên của hắn.

Ngươi là Vô Thiên.

Đến Vạn phủ có chuyện gì.

Vạn Chấn Sơn dù sao cũng là kẻ lão luyện, không hề lộ vẻ hoảng hốt.

Lão thấy Cố Hàn Uyên không có ý định động thủ liền biết không phải tới để báo thù, mà không phải báo thù thì đều có thể thương lượng.

Các ngươi muốn bảo tàng Liên Thành Quyết.

Bản tọa biết cách phá giải bí mật.

Cố Hàn Uyên lười lôi thôi với lão hồ ly này.

Ánh mắt Vạn Chấn Sơn lóe lên, trong lòng chấn động nhưng vẫn chưa tin hoàn toàn: Lão phu không hiểu ý các hạ.

Bản tọa cho Vạn lão gia một cơ hội đánh cược, còn có muốn cược hay không thì tùy các ngươi.

Nếu không muốn thì coi như ta chưa nói.

Cố Hàn Uyên hiểu rõ loại người như Vạn Chấn Sơn, vì bảo tàng có thể không từ thủ đoạn, chỉ cần có một chút hy vọng cũng sẽ thử.

Xin các hạ nói rõ cuộc cược này thế nào.

Đúng như hắn đoán, Vạn Chấn Sơn không cưỡng lại được cám dỗ.

Cố Hàn Uyên trêu đùa nhìn Vạn Khuê: Bản tọa là người yêu mỹ nhân hơn giang sơn, cho nên muốn dùng bí mật bảo tàng đổi lấy phu nhân Thích Phương của Vạn công tử, không biết có thể bỏ qua sở thích này không.

Ngươi.

Vạn Khuê nghe vậy liền nổi trận lôi đình, y tuy coi trọng bảo tàng hơn Thích Phương nhưng bị sỉ nhục như tát vào mặt thế này sao không giận cho được.

Vạn công tử cũng có thể thử động thủ.

Cố Hàn Uyên hoàn toàn không để mắt đến phế vật này, buông lời khiêu khích.

Quả nhiên y vừa nghe thấy liền sợ hãi, đừng nói động thủ, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng phải cố sức giữ bình tĩnh.

Không phải ai cũng là kẻ mù thông tin về danh tiếng của Vô Thiên.

Hiểu lầm, hiểu lầm.

Vô Thiên các hạ, tiểu nhi hoàn toàn không có ý định động thủ, chỉ là nhất thời nóng nảy, xin hãy lượng thứ.

Vạn Chấn Sơn lão hồ ly cũng rất biết co biết duỗi, trực tiếp nhận sai.

Vậy không biết các ngươi có nguyện ý cược một lần không.

Tất nhiên các ngươi có thể từ chối, bản tọa có thể đi tìm người khác, tin rằng họ sẽ giúp bản tọa mang Thích Phương tới.

À đúng rồi, nghe nói Vạn lão gia còn hai vị sư huynh đệ, chắc hẳn họ sẽ rất hứng thú.

Cố Hàn Uyên trực tiếp lấy Thích Trường Phát và Ngôn Đạt Bình ra làm lý do uy hiếp, hắn tin Vạn Chấn Sơn không đời nào nhường cơ hội này cho hai người kia.

Vạn Chấn Sơn sắc mặt khó coi, nhưng vì tham lam lại không dám tin hoàn toàn Cố Hàn Uyên, liền do dự hỏi: Nếu các hạ đã phá giải được bí mật, vì sao không tự đi lấy.

Với võ công của bản tọa, muốn tiền bạc có gì khó.

Hoàng cung còn tự ý ra vào, Sở Lưu Hương cũng chỉ có thể hít bụi sau lưng ta, Vạn lão gia thấy sao.

Cố Hàn Uyên nói câu này ngay sau lưng Vạn Chấn Sơn, dọa lão giật bắn người ngã nhào xuống đất.

Vạn Khuê cũng kinh hãi như thấy ma.

Với nhãn giới của họ, làm sao thấy qua khinh công lợi hại như vậy, chỉ cảm thấy quỷ thần khó lường.

Lại thấy hắn tự so với Đạo Soái Sở Lưu Hương, họ cũng hiểu vì sao hắn không màng tiền bạc.

Tất nhiên lời của hắn có không ít phần khoác lác, khinh công mạnh hơn Sở Lưu Hương là thật, nhưng tự ý ra vào hoàng cung là nói bậy.

Chương 79

Hoàng thất nước nào chẳng có lực lượng bảo vệ, nếu không hoàng đế đã bị ám sát tám vạn lần rồi.

Vạn Chấn Sơn thấy khinh công của hắn liền biết mình không thể phản kháng, chi bằng theo ý hắn thử một phen, ngộ nhỡ cược đúng thì sao.

Sự tham lam đã thúc đẩy lão đưa ra lựa chọn.

Vạn Khuê mặt đầy khuất nhục theo lệnh cha đi về phía phòng Thích Phương.

Năm xưa y phí hết tâm tư hãm hại Địch Vân để chiếm lấy nàng, không ngờ phong thủy luân chuyển, hôm nay y lại phải đem nàng dâng cho người khác.

Vạn Chấn Sơn và Cố Hàn Uyên ở lại trò chuyện, thực ra chỉ có lão nịnh hót còn hắn thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Thấy hắn có vẻ không yên lòng như đang rất mong chờ, lão thầm khinh thường, nghĩ hắn dù võ công tuyệt đỉnh nhưng vẫn là kẻ mê muội mỹ sắc, không đáng lo.

Không lâu sau, Vạn Khuê ủ rũ như nhà có tang quay lại: Vô Thiên các hạ, Thích Phương đã chuẩn bị xong, mời đi theo ta.

Cố Hàn Uyên đi theo y tới phòng, mở cửa ra đã thấy Thích Phương đang hôn mê.

Hắn liếc Vạn Khuê, thầm nghĩ: Thật vô vị, ta còn tưởng ngươi sẽ thuyết phục nàng, không ngờ chỉ có thế này.

Vạn Khuê bị nhìn đến thẹn quá hóa giận, tưởng hắn khinh thường mình, sắc mặt càng thêm khó coi.

Cố Hàn Uyên đuổi hai người ra ngoài.

Nhìn Thích Phương đang hôn mê, hắn thầm cảm thán không hổ là nữ chính, dáng vẻ ngủ say như hoa hải đường thật khiến người ta động lòng.

Cũng thật thán phục Vạn Khuê có thể đem người vợ xinh đẹp thế này nhường ra.

Hai vị muốn nghe lén sao.

Bản tọa không có hứng thú diễn xuân cung sống đâu.

Cố Hàn Uyên làm sao không nhận ra hai người bên ngoài đang nghe trộm, chắc là muốn nghe ngóng manh mối bảo tàng.

Nhất là Vạn Khuê cũng ở đó, chỉ có thể nói vì tiền tài mà con người ta chẳng còn giới hạn nào nữa.

Hai người nghe vậy mới bừng tỉnh, với võ công của đối phương sao có thể không biết họ nghe trộm.

Hai người bất đắc dĩ, đành lúng túng rời đi.

Thấy họ đã đi, Cố Hàn Uyên tiến về phía Thích Phương, dùng ngân châm đâm vào người nàng.

Hắn không có hứng thú với người đang hôn mê, chẳng khác gì ôm búp bê, nên chọn cách đánh thức nàng.

Một lúc sau, Thích Phương mở đôi mắt mơ màng, thấy hắn đang thu lại ngân châm.

Sao ngươi lại ở đây.

Phu nhân có thể đoán xem.

Cố Hàn Uyên đưa tay vuốt ve lọn tóc mai của nàng, giọng điệu vi diệu.

Thích Phương tuy bị hành động thân mật này làm cho đỏ mặt, nhưng vì mới tỉnh dậy nên người vẫn còn yếu.

Nàng nhanh chóng nhớ lại chuyện trước khi ngất.

Vạn Khuê đột nhiên đến nói chuyện phiếm, rồi nàng ngửi thấy mùi hương lạ và lịm đi.

Là Vạn Khuê.

Tại sao hắn làm vậy.

Còn vì cái gì nữa.

Vì bảo tàng, đem phu nhân bán đi thì có khó gì.

Cố Hàn Uyên không có ý định giấu giếm, trực tiếp nói ra sự thật.

Thấy sắc mặt nàng khó coi, muốn nói lại thôi.

Phu nhân muốn hỏi gì.

Chuyện của Địch Vân.

Xem ra nàng đã tìm thấy chút manh mối rồi phải không.

Điều này chẳng có gì lạ, người tham gia chuyện năm đó rất nhiều, chỉ cần thăm dò một chút là thấy điểm bất hợp lý.

Thấy nàng gật đầu, hắn cười nhẹ: Vậy không biết phu nhân nghĩ thế nào về kẻ đã hãm hại Địch Vân để chiếm lấy nàng, giờ lại bán nàng cho bản tọa như Vạn Khuê.

Thích Phương nghiến răng nghiến lợi: Tên súc sinh đó.

Rồi nàng lại giận dữ nhìn Cố Hàn Uyên đang mải mê nghịch tóc mình: Ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì.

Cố Hàn Uyên cười không thèm để ý: Bản tọa vốn là người xấu, chưa bao giờ phủ nhận.

Nghe hắn nói vậy, Thích Phương cũng chẳng biết đáp lại thế nào.

Dù sao kẻ quang minh chính đại thừa nhận mình là người xấu cũng thật hiếm thấy, nàng không thể đứng trên phương diện đạo đức mà khiển trách hắn.

Tại sao ngươi lại nói cho ta những chuyện này.

Cả chuyện của sư ca nữa.

Thích Phương hỏi ra điều thắc mắc.

Cố Hàn Uyên không nghịch tóc nữa mà vuốt ve gò má nàng: Đương nhiên là vì bản tọa muốn có được nàng.

Thích Phương nổi da gà, mặt đỏ bừng: Ngươi đã muốn ta, sao lúc ta hôn mê lại không động thủ.

Hắn đương nhiên không nói là vì không thích người nằm im không phản ứng.

Bởi vì bản tọa muốn có được trái tim của nàng.

Dù sao cũng là nữ chính, không vì sắc đẹp thì cũng phải vì điểm phản diện và linh khí.

Thích Phương lần đầu thấy kiểu tỏ tình vô liêm sỉ thế này, cố nén thẹn thùng: Người của ta đã trao cho Vạn Khuê, tim trao cho sư ca, không còn chỗ cho ngươi nữa.

Cố Hàn Uyên không giận, ngược lại nhếch môi: Người của nàng chẳng phải đã bị Vạn Khuê đem tặng cho bản tọa rồi sao.

Chẳng lẽ nàng muốn bản tọa trả lại hàng.

Thích Phương càng thêm uất hận, không ngờ Vạn Khuê lại không chút tình nghĩa vợ chồng, cứ thế mà bán đứng nàng.

Cố Hàn Uyên ghé sát mặt nàng, nhìn làn da mịn màng, khẽ nói: Trái tim nàng bản tọa không vội, nhưng Địch Vân thì vẫn đang bị giam trong địa lao, chịu không ít khổ cực đâu.

Hắn dừng một chút, giọng điệu trở nên tà mị: Phu nhân, nàng chắc cũng không muốn Địch Vân cả đời bị nhốt trong ngục tối không thấy ánh mặt trời chứ.

Thích Phương nghe xong thì cả người cứng đờ, hai hàng lệ lặng lẽ rơi: Ngươi phải hứa với ta sẽ cứu sư ca.

Được.

Giọng hắn chẳng chút thành ý, nhưng nàng cũng chẳng còn cách nào khác.

Vạn Chấn Sơn và Vạn Khuê đứng chờ trong viện một cách sốt ruột.

Họ không lo cho Thích Phương mà chỉ gấp gáp muốn biết tin tức bảo tàng, lại sợ Cố Hàn Uyên ăn xong quỵt nợ bỏ đi nên đành phải canh chừng.

Sắc mặt Vạn Khuê ngày càng khó coi.

Họ đã chờ suốt cả ngày.

Khi màn đêm buông xuống, thấy Cố Hàn Uyên mở cửa bước ra với vẻ mặt phờ phạc, họ thầm chửi rủa trong lòng.

Nhất là Vạn Khuê, cảm thấy mình chịu thiệt thòi quá lớn.

Cố Hàn Uyên chẳng quan tâm họ nghĩ gì, vỗ vai Vạn Khuê: Vạn công tử, bản tọa rất hài lòng.

Một câu nói khiến mặt y tối sầm lại.

Vạn Chấn Sơn đúng là lão hồ ly, thấy con trai im lặng liền kính cẩn hỏi: Vô Thiên các hạ, còn chuyện bảo tàng.

Cố Hàn Uyên nhìn Vạn Chấn Sơn đang nóng lòng, thong thả nói: Bản tọa nghe nói ba sư huynh đệ các ngươi từng đoạt được cuốn Liên Thành Kiếm Quyết từ tay Mai Niệm Sênh đúng không.

Sắc mặt lão âm trầm xuống, bí mật giết thầy bị bại lộ chẳng phải chuyện hay ho gì.

Hắn thấy lão không dám trả lời cũng chẳng bận tâm: Bí mật bảo tàng nằm trong đó, cách phá giải là nhúng cuốn sách vào nước, mật mã sẽ hiện ra.

Lời này khiến hai cha con bừng tỉnh đại ngộ.

Vạn Chấn Sơn hối hận vô cùng, vì năm đó đoạt được sách, sợ làm hỏng nên nâng như nâng trứng, đừng nói nhúng nước, ngay cả bụi cũng không dám để bám vào, còn khóa kỹ trong rương sắt.

Lão vội hỏi: Vậy cuốn sách đó đâu.

Nó đã được ngụy trang thành cuốn Đường Thi Tuyển Tập, còn tung tích ở đâu thì các ngươi tự đi mà tìm.

Hai người nghe xong thì tức nổ đom đóm mắt, hóa ra nãy giờ chỉ biết được một nửa, không có cuốn sách kia thì biết cách phá giải cũng vô ích.

Vạn Khuê nhìn thấy Thích Phương đứng đằng xa, sắc mặt hồng nhuận, khí chất kiều diễm, biết tình nghĩa vợ chồng đến đây là chấm dứt.

Năm xưa hao tâm tổn trí đoạt lấy nàng, không ngờ kết cục lại thế này.

Giao dịch hoàn thành, bản tọa đi trước đây.

Có thời gian sẽ lại tới thăm Thích Phương.

Cố Hàn Uyên cười đùa.

Hai người nghe xong mặt mày xám xịt, bảo tàng chưa thấy đâu mà đã mất cả chì lẫn chài.

Cố Hàn Uyên nhìn biểu cảm đó là biết họ đang nghĩ gì, thầm nghĩ

Lăng Thối Tư hẳn là có nhiều chuyện để tâm sự với họ lắm.

Quả nhiên ăn chùa khiến ta vui vẻ.

Hắn nhìn Thích Phương một cái, thấy nàng đỏ mặt rồi mới vận khinh công biến mất trước khi họ kịp phản ứng.

Thấy Vạn Khuê đi tới với vẻ mặt hầm hầm, Thích Phương chủ động lên tiếng trước: Ngươi còn tới đây làm gì.

Phương nhi, nghe ta giải thích.

Y muốn nắm tay nàng nhưng bị nàng né tránh.

Xúy.

Ta không có người chồng như ngươi.

Vạn Khuê sắc mặt âm trầm, dù biết nàng sẽ giận nhưng bị chỉ trích ngay mặt thế này y cũng thấy mất mặt.

Vạn Chấn Sơn lại đứng ra hòa giải: Con dâu à, đừng trách Khuê nhi, tất cả cũng vì bảo tàng thôi.

Con nghĩ xem, nếu chúng ta có được bảo tàng, vinh hoa phú quý sau này chẳng lẽ không có phần của con sao.

Thích Phương nghe những lời vô liêm sỉ đó, cảm thấy tam quan sụp đổ, cũng nhìn rõ bản chất hai cha con này.

Thấy nàng im lặng, lão tiếp tục: Tên Vô Thiên đó biết cách phá giải thì chắc chắn cũng biết tung tích cuốn sách.

Con hãy đi dỗ dành hắn một chút, xem có hỏi ra được gì không.

Con là con dâu nhà họ Vạn, phải có trách nhiệm với gia đình này.

Yên tâm, sau này Khuê nhi sẽ đối tốt với con, nó mà dám ghét bỏ con, ta sẽ làm chủ cho con.

Thích Phương nghe vậy thì chấn động, vì đêm qua Cố Hàn Uyên đã lấy từ chỗ nàng cuốn Đường Thi Tuyển Tập, chắc chắn đó là thứ họ đang tìm.

Nhìn bản mặt của hai cha con, nàng chẳng muốn nói ra sự thật, ngược lại thấy Cố Hàn Uyên tuy xấu xa nhưng lại xấu một cách chân thực.

So với hai kẻ vô liêm sỉ này, Cố Hàn Uyên lại đáng tin hơn.

Chương 80

Được, nhưng hãy trả Rau Muống Nhỏ lại cho ta.

Vạn Chấn Sơn đang định mừng rỡ nhưng nghe thấy yêu cầu đó thì sắc mặt lại thay đổi.

Đứa trẻ là quân bài tốt nhất để khống chế nàng, tuyệt đối không thể trả.

Phương nhi, không phải ta không tin con, chỉ là con đang gánh trọng trách, mang theo nó không tiện.

Đợi khi nào con hỏi được tung tích cuốn sách, ta sẽ trả nó cho con.

Thích Phương đau đớn vô cùng, đứa nhỏ là cháu gái và con gái của họ mà lại bị đem ra làm vật thế chấp.

Nhưng nàng không thể bỏ mặc con, chỉ đành đồng ý, trong lòng thầm nghĩ hay là xin Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Dù sao hắn cũng có vẻ rất thích món đồ ăn của nàng.

Thích Phương thẹn thùng nghĩ thầm.

Cố Hàn Uyên trở lại Lăng phủ cũng không đi gặp Lăng Thối Tư đang nôn nóng tìm hắn, mà là trực tiếp đi tới địa lao.

Tuy địa lao Lăng phủ canh phòng nghiêm ngặt, nhưng ngay cả Đinh Điển cũng không trói được, huống chi là Cố Hàn Uyên khinh công tuyệt đỉnh.

Hắn không làm kinh động bất luận kẻ nào, ung dung lẻn vào địa lao.

Sau khi vào trong, rất nhanh hắn đã tìm được nơi giam giữ Đinh Điển và Địch Vân.

Ánh mắt Đinh Điển trống rỗng, nhìn chằm chằm vào ô cửa sổ duy nhất trong phòng giam.

Ánh trăng từ khe cửa sổ hắt xuống người y, để lộ dáng vẻ thê thảm trước mặt Cố Hàn Uyên và Địch Vân.

Vết thương trên vai và ngón tay đã được băng bó cầm máu, nhưng vết máu trên người lại nhuộm đỏ cả nội y trắng, máu đông lại tạo thành những mảng đỏ nhạt loang lổ.

Địch Vân lúc này đang vẻ mặt khó xử nhìn Đinh Điển, bởi vì y đã giữ trạng thái này cả ngày, cơm không ăn, lời không nói, cứ ngẩn ngơ ra đó, dù Địch Vân gọi thế nào cũng vô dụng.

Muốn nhìn chậu hoa cúc sao.

Bị bản tọa ném đi rồi.

Giọng nói đầy trêu chọc của Cố Hàn Uyên truyền đến.

Đinh Điển có phản ứng, nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt đầy căm hận.

Y không chỉ bị đả kích vì chuyện đêm qua, mà cả ngày hôm nay còn không được nhìn thấy chậu hoa cúc vốn là chỗ dựa tinh thần, cũng không nghe được tiếng tiêu của Lăng Sương Hoa.

Đúng rồi, tiếng tiêu cũng không nghe được phải không.

Sương Hoa đang độc tấu cho bản tọa nghe đấy.

Đáng tiếc lời này Đinh Điển không hiểu được, vẫn hận thù nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cảm thấy vô vị: Hạng người vô năng.

Sương Hoa đêm qua sống rất tốt, về sau cũng không cần ngươi lo lắng, hảo hảo làm Đinh đại hiệp của ngươi đi.

Nhìn thấy lồng ngực Đinh Điển phập phồng dữ dội như sắp tức chết, Cố Hàn Uyên mới thấy thoải mái hơn một chút.

Địch Vân đứng bên cạnh không hiểu chuyện gì xảy ra, vì Đinh Điển không giải thích với y chuyện đêm qua.

Ngươi chính là Địch Vân phải không.

Thích Phương ủy thác bản tọa cứu ngươi ra ngoài.

Sư muội.

Sư muội nàng sao rồi.

Nàng vẫn khỏe chứ.

Nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến Thích Phương, Địch Vân kích động nắm lấy song sắt cửa lao.

Thích Phương đã gả cho Vạn Khuê, sinh cho hắn một đứa con gái.

Nghe xong lời này, Địch Vân bần thần đứng người.

Cố Hàn Uyên bồi thêm một đao: Đúng rồi, Vạn Khuê vì kho báu mà đem Thích Phương dâng cho bản tọa rồi.

Địch Vân bàng hoàng, vừa rồi nghe tin sư muội lấy chồng tuy đau lòng nhưng ít ra cũng yên tâm vì nàng bình an, nhưng tin sét đánh này lại khiến y nổ tung đầu óc: Sư muội bị Vạn Khuê dâng cho ngươi.

Địch Vân trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Nếu không thì bản tọa sao lại nhận ủy thác của nàng tới cứu ngươi.

Cố Hàn Uyên chế giễu.

Ta không cần ngươi cứu.

Địch Vân suy sụp hét lớn.

Chuyện này không do ngươi quyết định.

Cố Hàn Uyên dùng kiếm khí dễ dàng mở cửa lao, xách Địch Vân lên: Địch Vân, ngươi cũng không muốn nỗ lực của Thích Phương uổng phí chứ.

Dù sao nàng cũng làm bản tọa rất hài lòng.

Địch Vân không còn phản ứng, trở nên giống hệt Đinh Điển lúc trước.

Cố Hàn Uyên cũng không quan tâm, xách Địch Vân rời đi.

Trước khi đi còn bỏ lại một câu: Sương Hoa sẽ do bản tọa mang đi.

Không cần chờ nữa.

Ánh mắt Đinh Điển xám xịt, nhìn Cố Hàn Uyên rời khỏi địa lao.

Cố Hàn Uyên mang theo Địch Vân một đường phi diêm tẩu bích ra khỏi thành Giang Lăng, dừng lại ở một trấn nhỏ, đi thẳng tới một nơi.

Nơi đó lửa trại sáng rực, mười mấy người đang vây quanh uống rượu, cầm đầu chính là Huyết Đao lão tổ đã bị Cố Hàn Uyên tha mạng đêm qua.

Huyết Đao lão tổ đang uống rượu sảng khoái, thấy Cố Hàn Uyên từ trên trời rơi xuống thì phun sạch rượu trong miệng, cảnh giác cầm Huyết Đao đề phòng.

Đêm qua vừa được tha, hôm nay đối phương lại đột nhiên tìm tới cửa, Huyết Đao lão tổ cảm thấy bất an.

Vô Thiên các hạ, có việc gì cần sai bảo.

Tuy sợ hãi nhưng lão vẫn cung kính hỏi.

Huyết Đao lão tổ, bản tọa mang đồ đệ tới cho ngươi đây.

Nghe vậy, Huyết Đao lão tổ mới chú ý tới Địch Vân đang bị xách trên tay: Vô Thiên các hạ nói là tiểu tử này.

Tiểu tử này là người thích hợp nhất để học Huyết Đao Kinh, bản tọa thấy các ngươi có duyên nên đưa tới.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý, Địch Vân và Huyết Đao lão tổ quả thực có duyên, nhưng là nghiệt duyên.

Huyết Đao lão tổ tuy là ác nhân nhưng chỉ đối đãi rất tốt với Địch Vân.

Đa tạ Vô Thiên các hạ, đã như vậy, lão tổ ta xin nhận đồ đệ này.

Dù nghi hoặc mục đích của Cố Hàn Uyên nhưng lão không dám từ chối.

Ha ha, ngươi sẽ không hối hận đâu.

Hảo hảo dạy dỗ nó.

Bản tọa đi đây.

Cố Hàn Uyên nói xong liền biến mất, lần nữa chấn nhiếp lão.

Huyết Đao lão tổ ánh mắt lóe lên, không hiểu nổi ý đồ của đối phương, dù là cài người vào thì cũng chẳng có nghĩa lý gì vì lão không có khả năng phản kháng.

Lão thấy Địch Vân ánh mắt u ám như mất đi niềm tin cũng không bận tâm, tiến lên sờ xương cho y.

Chốc lát sau, lão lộ vẻ kinh hỷ vì Địch Vân đúng là nhân tuyển hoàn hảo để luyện Huyết Đao Kinh.

Cố Hàn Uyên không quan tâm diễn biến sau đó của hai người, đây chỉ là một nước cờ nhàn hạ mà thôi.

Có Thích Phương trong tay, Địch Vân không thể lật trời.

Trở lại Lăng phủ, Cố Hàn Uyên còn chưa tới gần khuê phòng

Lăng Sương Hoa đã nghe thấy tiếng trò chuyện.

Sương Hoa, hãy để ta mang nàng đi.

Hóa ra Đinh Điển đã chạy đến khuyên nàng đi cùng y.

Hừ, bây giờ mới muốn mang đi, sớm đã làm gì rồi.

Cố Hàn Uyên nấp trong bóng tối, khinh khỉnh nghe hai người nói chuyện.

Xin lỗi Đinh đại ca, muội không thể đi cùng huynh nữa.

Lăng Sương Hoa có thoáng dao động nhưng vẫn từ chối.

Trong lòng nàng khó tránh khỏi ý nghĩ muộn rồi mới đến thì ích gì.

Sương Hoa, ta biết Vô Thiên cưỡng ép nàng, ta sẽ không để tâm, hãy để ta mang nàng đi.

Đinh Điển không ngờ nàng từ chối nhưng vẫn cố khuyên giải.

Đinh đại ca, huynh không phản kháng được Vô Thiên đâu.

Dù chúng ta trốn thì chạy đi đâu được.

Hơn nữa cha muội sẽ không đồng ý, ông ấy cũng đang bị hắn khống chế.

Muội đã thề không gặp huynh, càng không gả cho huynh.

Lăng Sương Hoa rất tỉnh táo, sau một đêm chung đụng, nàng hiểu Cố Hàn Uyên và không tin Đinh Điển có năng lực chống lại.

Lời này đâm trúng tử huyệt của Đinh Điển, y và Lăng Thối Tư có thâm thù, trừ khi giao ra bí mật kho báu, nếu không hai bên không thể hòa giải, mà Đinh Điển lại không làm được điều đó.

Thấy y im lặng, nàng biết y vẫn là Đinh đại ca năm xưa, giữa hai người không có tương lai: Đinh đại ca, huynh đi đi, đừng quay lại nữa.

Vô Thiên có thể về bất cứ lúc nào, huynh ở đây sẽ rất nguy hiểm.

Sương Hoa, nàng đợi ta, ta nhất định sẽ giải cứu nàng.

Đinh Điển nghiến răng hứa một lời hứa hão huyền.

Lăng Sương Hoa cúi mặt, không trả lời.

Cuối cùng y cũng rời đi, không quay lại địa lao mà trốn khỏi Lăng phủ.

Lăng Sương Hoa dựa lưng vào cửa phòng im lặng, ánh mắt phức tạp, tâm tư hỗn loạn.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, nàng mất thăng bằng kinh hô một tiếng rồi ngã ra sau, rơi vào một vòng tay ấm áp.

Chương 81

Hơi thở này nàng rất quen thuộc, suốt cả đêm qua nó luôn quanh quẩn bên mũi.

Đôi cánh tay mạnh mẽ đang ôm lấy eo nàng.

Vô Thiên.

Nàng kinh ngạc hỏi.

Ừ.

Cố Hàn Uyên đẩy một nửa mặt nạ lên, vùi đầu vào tóc nàng, hít hà mùi hương hoa cúc thanh khiết, hừ nhẹ một tiếng đáp lại.

Lăng Sương Hoa quẫn bách muốn vùng vẫy nhưng hơi thở nóng bỏng của hắn khiến nàng bủn rủn.

Ngươi nghe thấy hết rồi sao.

Ừ.

Cầu ngươi tha cho Đinh đại ca.

Ừ.

Cố Hàn Uyên chẳng thèm để ý Đinh Điển, chỉ là một kẻ bại trận mà thôi.

Ngươi sao vậy.

Nàng hơi nghi hoặc.

Không có gì, chỉ là tưởng nàng sẽ đi theo y.

Lăng Sương Hoa cắn môi dưới: Ngươi đã nghe thấy hết rồi còn hỏi làm gì.

Nàng lừa được tên ngốc Đinh Điển đó chứ không lừa được ta.

Cố Hàn Uyên xoay người nàng lại, nhìn vào mắt nàng: Nàng có phải đã có chút thích ta rồi không.

Phi, ai thèm thích tên xấu xa như ngươi.

Nàng đỏ mặt phản bác ngay lập tức.

Cố Hàn Uyên nhếch môi trêu chọc: Vậy hôm nay Lăng Thối Tư có tìm nàng nói gì không.

Nàng do dự một chút rồi thật thà đáp: Cha hy vọng ta có thể trộm được Đường Thi Tuyển Tập từ chỗ ngươi.

Hôm nay gặp cha nàng vẫn đeo mạng che mặt nên ông ta không biết dung nhan nàng đã khôi phục, nếu không sẽ không chỉ yêu cầu trộm sách.

Cố Hàn Uyên lấy quyển sách từ trong ngực ra đưa cho nàng: Cho nàng.

Lăng Sương Hoa không ngờ hắn dứt khoát như vậy: Tại sao.

Kho báu trong lòng ta không bằng một phần vạn của nàng, nàng muốn thì cứ cầm lấy.

Hắn vốn dĩ cũng định đưa sách cho Lăng Thối Tư, như vậy càng tốt.

Ta muốn đưa nàng đi, nàng đưa sách cho Lăng Thối Tư coi như trả ơn nuôi dưỡng.

Lăng Sương Hoa cảm động, nàng thấy hắn khác Đinh Điển, hắn không quan tâm kho báu hay đại nghĩa, chỉ quan tâm đến nàng.

Tuy miệng luôn nói chỉ cần người nàng là đủ như xem nàng là đồ chơi, nhưng hắn rất ôn nhu.

Ngươi thật sự muốn đưa ta đi sao.

Ừ, thành Giang Lăng sắp dậy sóng vì kho báu rồi, ở đây không an toàn cho nàng.

Nàng do dự một lát rồi đồng ý.

Khác với Đinh Điển, Cố Hàn Uyên mang nàng đi không gặp trở ngại gì, Lăng Thối Tư không dám phản đối, lại có Đường Thi Tuyển Tập khiến tâm lý nàng thoải mái hơn.

Có phải đã chút thích ta rồi không.

Hắn trêu đùa.

Vẫn chưa.

Nàng cứng miệng.

Hắn bế ngang nàng lên: Vậy để hỏi cơ thể nàng xem, cơ thể là không biết nói dối nhất.

Lăng Sương Hoa mặt đỏ bừng nhưng không phản kháng.

Sáng hôm sau, Lăng Sương Hoa như một hiền thê lương mẫu giúp Cố Hàn Uyên chỉnh đốn y phục.

Thích ta chưa.

Hắn cười hỏi.

Vẫn chưa.

Nàng cúi đầu, nếu không nhìn thấy vành tai đỏ bừng của nàng thì lời này còn có chút sức thuyết phục.

Cứng đầu.

Hắn nâng cằm nàng lên xem nàng còn cứng cỏi được bao lâu.

Sau khi dặn nàng giao sách cho cha rồi đợi hắn quay lại đón, Cố Hàn Uyên rời Lăng phủ đi thẳng tới Vạn phủ.

Hắn tìm một vòng mới thấy Thích Phương đã dọn ra khỏi phòng của Vạn Khuê sau trận cãi vã hôm qua.

Thích Phương đang lo lắng cho Rau Muống Nhỏ thì kinh ngạc thấy Cố Hàn Uyên đẩy cửa bước vào.

Vô Thiên.

Phu nhân, vẻ mặt mừng rỡ này của nàng dễ làm bản tọa hiểu lầm lắm đấy.

Thích Phương lườm hắn một cái rồi cầu cứu: Phi, Rau Muống Nhỏ bị đám Vạn Chấn Sơn mang đi rồi, ngươi có thể giúp ta cứu con bé về không.

Chậc, đêm qua mới giúp nàng cứu Địch Vân, hôm nay lại cứu con gái, yêu cầu của phu nhân hơi nhiều rồi đấy.

Hắn bóp cằm nàng bất mãn nói.

Sư ca đã được ngươi cứu ra rồi sao.

Nàng kinh ngạc, không ngờ hắn nhanh như vậy.

Còn tìm cho hắn một sư phụ tốt, chắc một hai năm nữa sẽ nổi danh thiên hạ thôi.

Hắn thầm nghĩ không biết Huyết Đao lão tổ có làm hư bản tính thiện lương của Địch Vân không.

Thích Phương tin hắn không lừa mình chuyện này: Mau cứu Rau Muống Nhỏ đi, ta có thể trả thù lao.

Ánh mắt nàng kiên định, lúc này con gái là quan trọng nhất.

Cố Hàn Uyên cười gian: Thù lao này là một lần hay lâu dài.

Thích Phương định nói một lần nhưng nhìn ánh mắt hắn thì biết cái giá đó không đủ, mà bảo nàng đồng ý lâu dài thì nàng không nói ra miệng được.

Ý của phu nhân bản tọa đã rõ.

Hắn rất hiểu chuyện, dù sao nàng cũng không phản kháng được: Thu chút lợi tức trước đã, tránh lãng phí thời gian cứu con bé.

Hắn đặt tay lên đầu nàng, nàng mới phản ứng lại: Vô Thiên, ngươi là đồ khốn.

Phu nhân chẳng lẽ chưa từng làm chuyện này với Vạn Khuê sao.

Vậy hãy trải nghiệm ở chỗ bản tọa đi.

Ưm.

Cố Hàn Uyên thu xong lợi tức liền đi tìm Rau Muống Nhỏ.

Không khó để tìm một đứa trẻ sơ sinh cần người chăm sóc, hắn nhanh chóng khóa định mục tiêu và thấy đứa bé đang ngủ trong một căn nhà dân.

Hắn bế con bé về giao cho Thích Phương.

Nàng mừng rỡ khôn xiết, không còn oán hận chuyện hắn thô bạo lúc nãy.

Đi thôi, ta đưa mẹ con nàng rời khỏi Giang Lăng.

Thích Phương lập tức đồng ý.

Hắn đưa nàng ra khỏi Vạn phủ mà không ai hay biết.

Thích Phương ở trong lòng hắn thầm thán phục khinh công thần hồ kỳ kỹ, nàng ôm chặt con gái vì sợ gió lạnh.

Đột nhiên nàng nhận ra: Đây là Lăng phủ.

Đúng, đón thêm một người nữa.

Thích Phương sững sờ: Nữ nhân sao.

Nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của hắn, nàng xấu hổ quay đi.

Nàng không phải ghen, chỉ là thấy ngại khi hắn vừa lấy lợi tức từ mình xong đã đi đón nữ nhân khác.

Lăng Sương Hoa đang đợi trong phòng, nàng thở dài khi nghĩ đến vẻ mừng rỡ của cha lúc nhận được cuốn sách.

Thấy cửa mở, nàng vui mừng nhìn sang nhưng nụ cười chợt tắt khi thấy một nữ nhân khác đang bế con nhỏ đi cùng hắn.

Thích Phương cũng ngượng ngùng thoát khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên.

Hắn giới thiệu hai người với nhau, không khí càng thêm gượng gạo vì họ đều đã nghe danh đối phương: một thiếu phu nhân Vạn phủ, một thiên kim Lăng phủ hủy dung chí tiết.

Cố Hàn Uyên mặc kệ họ giao lưu thế nào, trực tiếp đưa cả hai ra khỏi thành bằng xe ngựa đã chuẩn bị sẵn.

Ra khỏi Giang Lăng, cả hai đều cảm thấy nhẹ nhõm như vừa thoát khỏi lồng giam, họ thầm nghĩ nếu không có hắn, có lẽ đời này họ không bao giờ thoát ra được.

Lăng Sương Hoa cảm thấy gần gũi với hắn hơn nên mở lời hỏi trước: Chúng ta đi đâu.

Tương Dương.

Cách đây chỉ mấy trăm dặm thôi sao.

Đúng, Tương Dương có Quách Tĩnh, Hoàng Dung trấn thủ là nơi an toàn nhất giữa lúc loạn lạc này.

Nói đoạn, hắn búng tay bắn ra mười mấy đạo kiếm khí giết chết đám thảo khấu cản đường mà xe ngựa không hề dừng lại.

Điều này mang lại cho hai nàng cảm giác an toàn tuyệt đối, nhất là khi nghe hắn nói vì lo lắng cho họ.

Ở Giang Lăng, hắn muốn để đám Lăng Thối Tư, Vạn Chấn Sơn đấu đá thêm một thời gian nữa vì lòng tham của chúng sẽ không sớm kết thúc.

Hắn sẽ chờ lúc thích hợp để quấy đục vũng nước này làm một mẻ lớn.

Cố Hàn Uyên cũng tranh thủ dọc đường cày điểm phản diện và dạy cho hai nàng bản rút gọn của Cửu Âm Chân Kinh và Âm Dương Quyết.

Lăng Sương Hoa đóng góp 3000 điểm lúc ban đầu và thêm 2100 điểm trên đường đi, Thích Phương đóng góp 4400 điểm có lẽ vì trong lòng hắn nàng không quá quan trọng nên ít hơn dự kiến và 2000 điểm lợi tức, thêm 2600 điểm dọc đường.

Kích thích Đinh Điển được 1300, Địch Vân được 3100.

Tổng điểm tích lũy được 10600.

Tương Dương thành là trọng trấn của Tống quốc, thành cao hào sâu, quân kỷ nghiêm minh, buôn bán sầm uất.

Cố Hàn Uyên không đưa hai nàng đi dạo vì đang dùng thân phận Vô Thiên, tránh làm họ bị liên lụy.

Hắn dùng tiền từ kho báu mua một phủ đệ cho họ nghỉ ngơi, sau đó thay đổi trang phục, trở lại dáng vẻ phiên phiên công tử để đi tìm hiểu tin tức về Bồ Tư Khúc Xà và kiếm mộ của Độc Cô Cầu Bại.

Đi dạo một canh giờ không có kết quả, hắn vào một tửu lâu.

Ngay lập tức hắn thấy mọi nam nhân trong lầu đều nhìn về phía một thiếu nữ mặc hồng y rực rỡ, dung mạo như bạch ngọc, xinh đẹp như hoa hồng mùa hạ.

Bên cạnh nàng là hai thiếu niên đang nịnh nọt lấy lòng.

Hắn nhận ra ngay đó là đại tiểu thư Quách Phù và hai liếm cẩu Đại Võ, Tiểu Võ.

Quách Phù tuy kiêu kỳ nhưng quả thực xinh đẹp, không hổ danh con gái Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên không để ý đến họ, tìm bàn ngồi xuống, gọi rượu và đặt Anh Hùng Kiếm lên bàn.

Quách Phù đã chú ý đến hắn từ lúc vào cửa.

Hắn tuấn lãng tiêu sái như tiên nhân hạ phàm, lại chỉ nhìn nàng một cái rồi thôi, khác hẳn đám đàn ông xung quanh.

Đại Võ, Tiểu Võ thấy nàng nhìn chằm chằm hắn thì ghen tị.

Tiểu Võ Võ Tu Văn cố tình kể chuyện có người đại náo Trùng Dương Cung, đánh bại cả Thiên Cương Bắc Đấu Trận của Toàn Chân phái để thu hút sự chú ý.

Cố Hàn Uyên nghe thấy chuyện của chính mình thì mỉm cười ẩn ý.

Quách Phù bị nụ cười đó làm cho mê mẩn.

Võ Tu Văn lại mỉa mai rằng người trong võ lâm nên chăm luyện võ thay vì cầm kiếm làm màu.

Võ Đôn Nho phụ họa rằng tướng mạo đẹp cũng chẳng để làm gì.

Chương 82

Quách Phù tuy không cam lòng nhưng thấy cha nàng không đẹp trai mà vẫn lấy được mẹ nàng xinh đẹp nên không phản bác được.

Cố Hàn Uyên nhấp rượu, thầm nghĩ rượu ở đây dở tệ.

Đột nhiên một gã hán tử áo gai kiêu ngạo bước vào: Cố Hàn Uyên cái gì, chỉ là tiểu bối thôi.

Hắn tự xưng là Thanh Hải Nhất Kiêu, đồ đệ của Bạch Sắc Sát Tinh.

Gã thấy Quách Phù xinh đẹp liền tiến tới định sàm sỡ.

Đại Tiểu Võ xông lên ngăn cản nhưng bị gã đánh bại dễ dàng.

Khi nghe danh Quách Tĩnh, gã ban đầu có chút chần chừ nhưng khi thấy hai đồ đệ của Quách Tĩnh quá kém cỏi, gã liền khinh thường cho rằng Quách Tĩnh cũng chỉ là hư danh.

Gã định bắt Quách Phù về, đòi đổi bằng Hoàng Dung.

Quách Phù giận dữ đâm kiếm nhưng bị gã gạt đi.

Khi bàn tay bẩn thỉu của gã sắp chạm vào mặt nàng, một đạo hàn quang lóe lên, ngón tay gã bay mất.

Cố Hàn Uyên đứng trước mặt Quách Phù, vẩy máu trên thanh Anh Hùng Kiếm: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Quách Phù tim đập loạn nhịp, còn Đại Tiểu Võ thì ngượng đến mức muốn độn thổ vì vừa nói xấu người ta xong đã được chính người ta cứu mạng.

Thanh Hải Nhất Kiêu cho rằng Cố Hàn Uyên vừa rồi chỉ là đánh lén mới có thể một kích thành công, nếu chính diện đối chiến căn bản không cần sợ hắn.

Lúc này thấy dáng vẻ thư thái của Cố Hàn Uyên, hắn liền muốn tiên hạ thủ vi cường.

Thanh Hải Nhất Kiêu này trong Tiếu Ngạo vốn là tà phái cao thủ được Tả Lãnh Thiền chiêu mộ, từng đột nhiên ám toán chế trụ Thiên Môn đạo trưởng của Thái Sơn phái, bức bách vị này từ bỏ vị trí chưởng môn.

Ai ngờ Thiên Môn đạo trưởng tính tình cương liệt, tự đoạn kinh mạch giải khai huyệt đạo để đồng quy vu tận với hắn.

Thanh Hải Nhất Kiêu khinh công rất nhanh, chiêu thức quái dị, dễ dàng tạo ra hiệu quả mới gặp đã sát hại, nhờ đó mới có thanh uy hiển hách.

Bất quá khinh công của hắn so với Cố Hàn Uyên thì chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm.

Chỉ thấy Thanh Hải Nhất Kiêu xông lên thế nào liền lui về thế ấy, còn để lại một vệt máu dài.

Hắn sắc mặt khó coi bịt lấy bả vai bị thương, máu tươi rỉ qua kẽ tay.

Đối thủ quá yếu, Cố Hàn Uyên thậm chí còn chẳng buồn dùng đến Mạc Danh Kiếm Pháp, chỉ thuận tay đâm vào sơ hở trong chiêu thức đối phương.

Nếu không phải Thanh Hải Nhất Kiêu rốt cuộc cũng là cao thủ tà đạo kinh nghiệm phong phú, lui lại kịp thời thì thứ bị đâm xuyên không phải bả vai mà là cổ họng.

Quách Phù đứng sau lưng Cố Hàn Uyên, đôi mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ.

Quả nhiên chỉ có nhân tài như vậy mới phù hợp với ảo tưởng về thiếu niên hiệp sĩ trong lòng nàng: tướng mạo tuấn tú, khí độ tiêu sái, lòng mang chính nghĩa, võ công cao cường.

Trước đây nàng còn cảm thấy Đại Tiểu Võ không tệ, giờ đem so sánh mới thấy thực sự không nỡ nhìn thẳng.

Cố Hàn Uyên từng bước tiến về phía Thanh Hải Nhất Kiêu, trên mặt là nụ cười không chút cảm xúc: Đã chuẩn bị xong để chết ở nơi này chưa.

Cố Hàn Uyên.

Ngươi đừng càn rỡ, chờ sư phụ ta tới nhất định sẽ báo thù cho ta.

Thanh Hải Nhất Kiêu lúc này chỉ có thể lôi danh tiếng của sư phụ mình là Bạch Sắc Sát Tinh ra, hy vọng Cố Hàn Uyên có chút kiêng kỵ mà tha cho hắn một mạng.

Bạch Sắc Sát Sát sao.

Để hắn xuống bầu bạn với ngươi nhé.

Cố Hàn Uyên cố ý nói vậy, bởi hắn đã cảm giác được có người ẩn nấp phía sau chuẩn bị đánh lén, không ngoài dự đoán chính là Bạch Sắc Sát Tinh.

Quả nhiên ngay khi lời vừa dứt, một bóng người liền vọt ra, nhưng mục tiêu không phải Cố Hàn Uyên mà là Quách Phù phía sau.

Hắn nấp trong bóng tối thấy rõ Cố Hàn Uyên đánh bại Thanh Hải Nhất Kiêu quá đỗi tùy ý, tùy ý đến mức khiến hắn kinh hãi, bởi chính hắn cũng không thể hời hợt đánh bại đồ đệ mình như vậy.

Hơn nữa Thần binh vốn dĩ kèm theo khả năng vượt cấp chiến đấu, nếu không làm sao Diệt Tuyệt sư thái có thể tạo ra uy danh hiển hách.

Quách Phù vốn đang si mê tư thế oai hùng của Cố Hàn Uyên, không ngờ lại có người lao về phía mình, nhất thời kinh hãi không kịp phản ứng.

Đang lúc hoảng hốt, đột nhiên vòng eo nàng nóng lên, khuôn mặt phẳng lì không mũi của kẻ kia ngày càng xa dần.

Bạch Sắc Sát Tinh nhìn Cố Hàn Uyên đã ôm Quách Phù đi xa, nhịn không được than thở: Khinh công hảo giỏi.

Hắn vốn canh lúc Cố Hàn Uyên tiến về phía Thanh Hải Nhất Kiêu, khoảng cách kéo xa mới ra tay, không ngờ vẫn bị đối phương cứu được người.

Quách Phù vẫn chưa hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú cùng hầu kết đầy nam tính gần ngay gang tấc, vô thức nuốt nước miếng, hoàn toàn không có ý định rời khỏi vòng tay đang ôm lấy eo mình.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý Bạch Sắc Sát Tinh, cúi đầu nhìn Quách Phù, ôn hòa cười hỏi: Quách cô nương, nàng không sao chứ.

Ân.

Quách Phù vô thức đáp lời, e rằng nàng cũng chẳng nghe rõ hắn nói gì.

Trong lòng nàng chỉ còn ba chữ: Gần quá đi.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, lan dần đến tận mang tai.

Bạch Sắc Sát Tinh.

Cao thủ tà đạo hoành hành mười mấy năm nay.

Đặc điểm của kẻ này quá rõ ràng, lập tức bị nhân sĩ giang hồ trong quán nhận ra.

Bạch Sắc Sát Tinh thấy Cố Hàn Uyên coi mình như không khí, trong lòng tức giận.

Thấy Cố Hàn Uyên một tay ôm Quách Phù, ra chiêu nhất định chịu ảnh hưởng, hắn lại lao lên lần nữa.

Cố Hàn Uyên dù thấy đối phương công tới cũng không có ý định buông Quách Phù ra, một mặt mang theo nàng uyển chuyển né tránh, một mặt dùng chiêu thứ năm của Mạc Danh Kiếm Pháp là Mai Danh Ẩn Tích hóa giải mọi thế công.

Bạch Sắc Sát Tinh tấn công dồn dập, nhưng Cố Hàn Uyên phòng thủ kín kẽ.

Quách Phù ban đầu còn lo lắng, nhưng không ngờ dù ôm nàng, Cố Hàn Uyên vẫn đối ứng dễ dàng.

Nhất là khi hắn sử ra Lăng Ba Vi Bộ né tránh, trông tựa như tiên nhân đang múa vậy.

Quách Phù vô thức vòng hai tay ôm lấy cổ Cố Hàn Uyên, không phải để giảm áp lực cho hắn, mà đơn giản là nàng thấy lúc này nên làm vậy.

Nàng tựa đầu vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ, chỉ mong khoảnh khắc này đừng bao giờ dừng lại.

Nhưng Bạch Sắc Sát Tinh không để nàng toại nguyện.

Sau một hồi đánh lâu không hạ, lại xác nhận được một chuyện khiến hắn sợ hãi, hắn liền thối lui về bên cạnh Thanh Hải Nhất Kiêu, thốt lên: Tông Sư.

Hai chữ này khiến mọi người trong quán hít một hơi khí lạnh, sau đó xôn xao hẳn lên.

Một Tông sư mười tám tuổi, chỉ có ở thời đại võ đạo hưng thịnh nhất như nước Tùy mới tồn tại thiên tài cấp bậc này.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, dù sao tu vi thực sự là Đại

Tông sư, hắn chẳng mấy quan tâm đến sự kinh ngạc của kẻ khác.

Bạch Sắc Sát Tinh lại cảm thấy Cố Hàn Uyên thâm bất khả trắc, vô thức nảy sinh ý định bỏ chạy.

Cố đại ca, huynh thật sự là Tông sư sao.

Quách Phù thán phục không thôi, ngay cả phụ thân nàng là Quách Tĩnh hiện tại cũng chỉ là Tông sư đỉnh phong, còn kém một bước mới vào Đại Tông sư.

Hai người đã ở cùng một cấp bậc rồi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ôn hòa, không phản đối cách xưng hô của Quách Phù, nhìn nàng vẫn nép trong lòng mình: Trước đây được một vị tiền bối chỉ điểm nên may mắn đột phá.

Hắn trực tiếp đổ việc đột phá lên đầu Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh đã xuất thế thì chắc chắn không ẩn cư lâu nữa.

Với tư cách là một trong những Đại Tông sư của Tống quốc, bà sẽ sớm giúp danh tiếng của Cố Hàn Uyên truyền khắp nơi.

Bạch Sắc Sát Tinh thấy sự chú ý của Cố Hàn Uyên đều đặt lên người Quách Phù, liền quyết định thật nhanh nắm lấy vai Thanh Hải Nhất Kiêu chạy trốn khỏi tửu lầu.

Hỏng rồi, để bọn chúng chạy thoát rồi.

Quách Phù thấy vậy liền sốt ruột, khi nhìn sang Cố Hàn Uyên mới phản ứng lại là do mình ôm lấy cổ làm vướng chân hắn.

Nàng đỏ mặt buông tay, xấu hổ túm góc áo.

Đến khi mọi chuyện lắng xuống, nàng mới nhận ra vừa rồi hai người dán quá gần, trước ngực vẫn còn cảm giác hơi nóng hổi.

Cố Hàn Uyên căn bản không quan tâm sống chết của hai kẻ kia, thậm chí lúc giao thủ cũng có chút thất thần, bởi thân thể mềm mại tràn đầy hơi thở thanh xuân của Quách Phù hấp dẫn sự chú ý của hắn hơn nhiều.

Không sao, chạy thì cứ chạy đi, lần sau gặp lại giết cũng không muộn.

Vẻ mặt coi thường cao thủ tà đạo của hắn lại khiến Quách Phù ngẩn ngơ.

Cố đại ca, cảm ơn huynh đã cứu muội.

Lúc này Quách Phù mới có cơ hội nũng nịu tạ ơn, dáng vẻ hoàn toàn khác với sự điêu ngoa thường ngày.

Không cần khách khí, Quách cô nương không sao là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ nụ cười ôn hòa khiến ai nhìn cũng sinh lòng hảo cảm.

Nhưng vẫn có hai người không cảm thấy vậy, đó là Đại Tiểu Võ vừa mới bò dậy từ dưới đất.

Bọn họ chung sống nhiều năm với Quách Phù, chỉ thấy dáng vẻ bốc đồng của nàng, giờ thấy nàng e thẹn với người khác, trong lòng dấm chua bốc lên ngùn ngụt, nhìn Cố Hàn Uyên đầy địch ý.

Cố Hàn Uyên chẳng thèm để ý hai kẻ phế vật này, có bọn hắn mới tôn lên được sự ưu tú của hắn.

Quả nhiên, dù Đại Tiểu Võ ân cần hỏi han, Quách Phù chỉ lộ vẻ chán ghét.

Nàng có lệ đáp vài câu rồi lại cười duyên hỏi Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, huynh mới tới Tương Dương sao.

Đúng vậy, ta nghe nói ngoại ô Tương Dương có loại dị xà tên Bồ Tư Khúc Xà nên mới tới đây.

Tiếc là tìm mãi vẫn không có kết quả.

Quách Phù suy nghĩ một hồi: Cố đại ca, muội hình như nghe qua cái tên này ở đâu rồi.

Lỗ bá bá chắc chắn sẽ biết, để muội đi hỏi lão.

Lỗ bá bá chính là Lỗ Hữu Cước.

Chương 83

Ở thế giới này Cái Bang phân bố rất rộng, không lệ thuộc lẫn nhau.

Bắc Cái Bang của Tống quốc có bang chủ là Kiều Phong, còn Tương Dương Cái Bang do Hoàng Dung quản lý.

Vậy thì tốt quá, cảm ơn nàng, Phù muội thật ôn nhu thiện lương.

Cố Hàn Uyên không tiếc lời khen ngợi khiến Quách Phù đỏ mặt xấu hổ: Muội đâu có tốt như vậy.

Huynh cứ gọi muội là Phù muội đi.

Phù muội.

Cố Hàn Uyên thuận theo gọi một tiếng.

Quách Phù chỉ thấy giọng nói của hắn đầy từ tính, như thể có hoa đào nở rộ bên tai, xấu hổ đến mức muốn che mặt.

Đại Tiểu Võ bên cạnh tức đến nổ phổi vì danh xưng Phù muội vốn là của riêng bọn họ nay đã bị cướp mất.

Quách Phù chán ghét nhìn hai huynh đệ cắt đứt ảo tưởng của mình: Các người đi gọi Lỗ bá bá tới nhà ta.

Rồi nàng thẹn thùng hỏi Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, huynh có thời gian đến nhà muội ngồi một lát không.

Chờ Lỗ bá bá tới rồi hỏi chuyện Bồ Tư Khúc Xà sau.

Phù muội đã mời, ta sao có thể từ chối.

Sau khi Đại Tiểu Võ rời đi, Quách Phù lại xấu hổ giải thích: Cố đại ca, bình thường muội rất ôn nhu.

Cố Hàn Uyên cười xoa nhẹ đầu nàng: Ta biết mà.

Quách Phù ngẩn ngơ, đây là lần đầu có người ngoài thân mật với nàng như vậy, nhưng nàng không hề giận, chỉ thấy thẹn thùng hơn.

Sau khi tới Quách phủ, Cố Hàn Uyên được đưa thẳng vào hậu viện.

Đang lúc hai người trò chuyện, một tiếng cười như chuông bạc vang lên, thanh âm mềm mại khiến người ta không tự chủ được mà tâm thần chao đảo.

Phù nhi, đây là tìm được ý trung nhân rồi sao.

Cố Hàn Uyên nhìn lại, mắt lộ vẻ kinh diễm.

Người tới sắc mặt tuyệt lệ, phong thái yểu điệu, dù đã ngoài ba mươi nhưng vẫn đẹp đến siêu phàm thoát tục, không hổ là đệ nhất nhân thê của Kim Thư — Hoàng Dung.

Hắn thầm đánh giá nàng 97 điểm.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên chỉ chiêm ngưỡng rồi thu lại ánh mắt, hài lòng gật đầu.

Qua lời kể và sự quan sát, bà thấy Cố Hàn Uyên tuổi trẻ tài cao, lại từng cứu Quách Phù, hành xử lễ độ nên rất có thiện cảm.

Duy chỉ có điều hắn quá tuấn tú khiến bà hơi phản cảm do bóng ma tâm lý từ Âu Dương Khắc và Dương Khang.

Quách Phù nũng nịu làm nũng với mẹ, còn Cố Hàn Uyên thì hành lễ đúng mực: Tại hạ Cố Hàn Uyên, bái kiến Quách phu nhân, cửu ngưỡng đại danh.

Trong lòng hắn lại thầm nghĩ: Kẻ bị ta gọi là phu nhân thường chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu.

Hoàng Dung khen ngợi tu vi Tông sư của hắn.

Khi biết hắn tìm Bồ Tư Khúc Xà để trị thương kinh mạch, Quách Phù lại càng thêm lo lắng và cảm động.

Sau một hồi đàm luận, Hoàng Dung phát hiện Cố Hàn Uyên kiến thức uyên bác, từ thiên văn địa lý đến binh pháp chính trị đều có kiến giải độc đáo.

Bà cảm thấy hắn chắc chắn sẽ rất hợp tính với cha mình là Hoàng Dược Sư.

Sau khi Lỗ Hữu Cước tới cung cấp thông tin, Cố Hàn Uyên cáo từ hai mẹ con để đi tìm rắn.

Hắn không vội vã, lần đầu gặp mặt để lại ấn tượng tốt là đủ rồi.

Quách Phù lưu luyến nhìn theo bóng lưng hắn.

Hoàng Dung thở dài, thầm nghĩ nếu có người con rể như vậy thì thật tốt, nhưng rồi lại giật mình vì ý nghĩ đó có chút không đúng chỗ.

Cố Hàn Uyên tìm được Bồ Tư Khúc Xà ở ngoại ô rừng rậm, giết được hơn 20 con lấy xà đảm.

Đột nhiên một bóng đen khổng lồ lao tới, chính là con Thần Điêu lông đen.

Sau một trận giao thủ, Cố Hàn Uyên dùng Mạc Danh Kiếm Pháp mới chế ngự được nó.

Thực lực của nó tương đương bán bộ Đại Tông sư.

Biết nó hiểu tiếng người, hắn yêu cầu nó dẫn tới Kiếm Trủng.

Tại Kiếm Trủng, Cố Hàn Uyên nhìn tấm thạch bia ghi danh hào Độc Cô Cầu Bại.

Kiếm ý trên bia khiến hắn vô thức sử ra Thánh Linh Kiếm Pháp và Mạc Danh Kiếm Pháp đối kháng.

Trong quá trình đó, hắn tình cờ lĩnh ngộ được hình thái ban đầu của Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23.

Tại nơi cách xa vạn dặm, lão giả Độc Cô Cầu Bại cảm ứng được kiếm ý của mình bị xóa bỏ liền sinh lòng hứng thú, quyết định lên đường tới Tống quốc.

Cố Hàn Uyên đào mộ lấy được Thanh Phong kiếm, Tử Vi nhuyễn kiếm và Huyền Thiết trọng kiếm, đồng thời học được Độc Cô Cửu Kiếm và Trọng Kiếm kiếm pháp từ kiếm ý lưu lại.

Hắn thu hoạch được một lượng lớn Phản phái điểm từ việc đánh bại kẻ thù và khiến Quách Phù si mê.

Cuối cùng, hắn dùng con rối khôi lỗi để định vị truyền tống tới Thiên Ưng giáo gặp Ân Tố Tố.

Khi đến phía sau Thiên Ưng giáo, ngoại trừ Ân Tố Tố với vẻ mặt kích động, còn có một lão giả lông mày trắng, chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính.

Ân Tố Tố đã sớm nhận được thư báo đã tìm được Cửu Dương Thần Công , đồng thời hàn độc trên người Trương Vô Kỵ đã được trừ bỏ.

Tận mắt thấy Trương Vô Kỵ đã không sao, tâm tình nàng khó tránh khỏi có chút kích động.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên bên cạnh Trương Vô Kỵ càng thêm tuấn lãng, anh khí, trong lòng nàng ngoài sự cảm kích còn có chút phức tạp.

Tuy rằng lúc mới gặp mặt, thủ đoạn của Cố Hàn Uyên khiến nàng đến nay vẫn khó lòng nguôi ngoai, càng làm cho tình cảm giữa nàng và Trương Thúy Sơn rạn nứt.

Thế nhưng hắn đã cứu nàng, cũng là hắn cứu Trương Vô Kỵ.

Hơn nữa, những đêm xuân nọ càng khiến Ân Tố Tố ký ức sâu đậm.

Lần nữa gặp lại Cố Hàn Uyên, nàng lại có chút bủn rủn chân tay.

Hàn Uyên, cảm ơn ngươi đã cứu Vô Kỵ.

Trương phu nhân, ước định của chúng ta đã hoàn thành.

Cố Hàn Uyên thấy Ân Thiên Chính đang trừng mắt nhìn mình, đôi mày hơi nhíu lại, bèn cung kính gọi một tiếng Trương phu nhân.

Ân Tố Tố nghe thấy tiếng Trương phu nhân đầy xa lạ của Cố Hàn Uyên, trong lòng lại có chút không vui.

Chẳng lẽ chỉ vì ước định thôi sao.

Ân Thiên Chính đứng bên cạnh quan sát thần sắc của Ân Tố Tố, thầm nhíu mày.

Ông biết chuyện tình cảm giữa Ân Tố Tố và Trương Thúy Sơn đã rạn nứt.

Thế nhưng cái tên Cố Hàn Uyên này gần đây lại xuất hiện quá nhiều trong miệng Ân Tố Tố.

Ân Thiên Chính tuổi đã cao, hiểu rõ con gái mình nhất, lúc này vừa nhìn đã thấy giữa hai người chắc chắn có điều gì đó mờ ám.

Vị này chính là Cố Hàn Uyên mà Tố Tố thường nhắc tới sao.

Quả nhiên là thiếu niên anh hùng.

Ân Thiên Chính thăm dò nhìn Cố Hàn Uyên.

Ân Tố Tố có chút bối rối, biết mình vừa lộ sơ hở, vội vàng thu liễm tâm tình, cười giới thiệu hai người với nhau.

Nguyên lai là Bạch Mi Ưng Vương, tại hạ đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Cố Hàn Uyên trái lại không bị Ân Tố Tố làm ảnh hưởng, vẫn giữ vẻ ôn hòa lễ độ.

Sau khi hai người chào hỏi, Ân Thiên Chính dồn sự chú ý vào Trương Vô Kỵ.

Đối với đứa cháu ngoại khổ mệnh này, ông rất mực thương yêu, lúc này đang kéo tay hỏi han ân cần.

Ân Tố Tố thấy Ân Thiên Chính cùng Trương Vô Kỵ đi phía trước, lẳng lặng đi chậm lại hai bước để đi ngang hàng với Cố Hàn Uyên, định nói gì đó nhưng nhất thời lại trầm mặc.

Phu nhân đây là đang nhớ ta sao.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, nhỏ giọng nói.

Ân Tố Tố liếc nhìn Ân Thiên Chính, thấy ông không chú ý mới quay đầu trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Phi, lại nói hươu nói vượn.

Thế nhưng ta rất nhớ phu nhân đấy.

Cố Hàn Uyên ghé sát tai Ân Tố Tố, nói xong còn nhẹ nhàng chạm vào vành tai trong suốt của nàng.

Ân Tố Tố bị hành động của hắn làm cho mặt đỏ bừng, nhưng tâm tình lo lắng lại chẳng hiểu sao vơi đi phân nửa.

Sau đó, Ân Tố Tố đích thân xuống bếp làm một bàn gia yến.

Ân Thiên Chính hỏi han trải nghiệm của Cố Hàn Uyên và Trương Vô Kỵ trong chuyến đi này.

Cố Hàn Uyên giao việc trả lời cho Trương Vô Kỵ, còn hắn thì ở dưới bàn đưa tay vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của Ân Tố Tố.

Ân Tố Tố lúc đầu giật mình, nhưng nhìn Ân Thiên Chính một cái thấy không bị phát hiện nên cũng không phản kháng.

Chỉ là rặng mây đỏ trên mặt nàng ngày càng đậm, chỉ đành mượn rượu che giấu.

Sau bữa tiệc, Ân Tố Tố tự mình sắp xếp phòng cho Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Ân Thiên Chính có chút thâm trầm, bởi vì trong bữa tiệc, dù Ân Tố Tố đã cố gắng che giấu nhưng vẫn bị ông phát hiện nàng thỉnh thoảng lén nhìn Cố Hàn Uyên.

Đêm xuống, Ân Thiên Chính ẩn nấp trong bóng tối quả nhiên thấy Ân Tố Tố rón rén lẻn vào phòng Cố Hàn Uyên.

Ông thở dài một tiếng, vì thương con gái nên cũng đành ngầm chấp nhận.

Chương 84

Lúc này trong phòng Cố Hàn Uyên, nhìn thấy Ân Tố Tố lén lút tiến vào, hắn nở nụ cười đầy ẩn ý.

Ân Tố Tố thấy vậy mặt đỏ bừng, cũng có chút quẫn bách vì hành động thiếu dè dặt của mình.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại tới, lúc này đành tìm một cái cớ.

Tổ chức tình báo giúp ngươi đã có hình hài ban đầu, nhưng ta không tiện công khai sử dụng tài lực của Thiên Ưng giáo, nên hiện tại đang thiếu tiền.

Đây là chuyện nàng đã gửi thư báo cho Cố Hàn Uyên từ trước.

Không cần lo lắng, ta đã chuẩn bị đủ tiền tài.

Hãy mở rộng mạng lưới tình báo đi, các nước đều phải bố trí nhân thủ.

Hai người bàn bạc một hồi về khung tổ chức và hướng phát triển tiếp theo của mạng lưới tình báo.

Ngay khi tâm tình Ân Tố Tố đã bình phục, Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến lên ôm lấy eo nàng.

Đêm dài đằng đẵng, phu nhân không thấy thảo luận chính sự lúc này rất mất hứng sao.

Ân Tố Tố ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên so với trước kia càng thêm mị lực, ánh mắt dần trở nên mê ly.

Hôm nay có miễn phí không.

Hiển nhiên nàng vẫn còn nhớ chuyện xảy ra đêm trước khi rời khỏi núi Võ Đang.

Cố Hàn Uyên cúi đầu hôn nhẹ.

Nợ của phu nhân sớm đã không trả hết được rồi, dùng chính mình mà gán nợ đi.

Lời này khiến Ân Tố Tố không thể nhịn được nữa, bắt đầu chủ động quấn quýt.

Khi Ân Tố Tố tỉnh dậy sau cơn mê mẩn đã là chiều tối ngày hôm sau.

Cố Hàn Uyên lúc này không có trong phòng.

Nhìn căn phòng hỗn loạn, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nhũn ra.

Khi nàng gượng dậy dọn dẹp xong, gặp Cố Hàn Uyên cùng Ân Thiên Chính đang trò chuyện ở đại sảnh, rặng mây đỏ trên mặt nàng mãi không tan được.

Bởi nàng biết tám chín phần mười là đã bại lộ.

Mẹ, sao người dậy muộn thế.

Trương Vô Kỵ hơi nghi hoặc nhìn Ân Tố Tố có khí sắc hồng nhuận, cả người càng thêm kiều diễm, kỳ lạ hỏi.

Ân Tố Tố ậm ừ cho qua chuyện, nhìn Ân Thiên Chính và Cố Hàn Uyên trò chuyện.

Ân Thiên Chính thấy Ân Tố Tố dậy muộn như vậy, trong lòng càng thêm bất mãn với Cố Hàn Uyên, cảm thấy hắn không biết thương hoa tiếc ngọc.

Trong lời nói của ông thỉnh thoảng lại có sự công kích.

Nhưng Cố Hàn Uyên chẳng hề sợ hãi, vẫn bình tĩnh hóa giải mọi đòn tấn công ngôn ngữ của Ân Thiên Chính vào hư vô.

Cha.

Ân Tố Tố sau khi tách khỏi Trương Vô Kỵ, thẹn thùng đi đến trước mặt Ân Thiên Chính khẽ gọi.

Ngươi còn biết có người cha này sao.

Năm đó theo Trương Thúy Sơn lưu lạc Băng Hỏa đảo thì thôi đi, hiện tại lại.

Ân Thiên Chính nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên và Trương Vô Kỵ phía sau, nuốt ngược những lời định nói vào trong.

Cha, hiện tại con không hối hận.

Ánh mắt Ân Tố Tố kiên định nhìn cha.

Trong lời nói của nàng thực chất đã lộ ra sự bất mãn đối với Trương Thúy Sơn.

Trước khi cưới, nàng thấy Trương Thúy Sơn nghĩa hiệp ngất trời, là một đại trượng phu.

Ở Băng Hỏa đảo tách biệt với thế giới, nàng không cần suy nghĩ nhiều.

Nhưng khi trở lại Trung Nguyên mới phát hiện cái nghĩa của Trương Thúy Sơn là cái nghĩa bỏ rơi vợ con.

Trong lòng hắn, quan trọng nhất là phái Võ Đang, thứ đến là Võ Đang thất hiệp, rồi đến tình nghĩa kết bái với Tạ Tốn, hoàn toàn không mang lại cho Ân Tố Tố cảm giác an toàn.

Mà Cố Hàn Uyên dù làm việc bất chấp thủ đoạn, nhưng thực sự đã thay đổi vận mệnh của nàng, cứu sống Trương Vô Kỵ vốn nắm chắc cái chết.

Lòng cảm kích cộng với những lần giao lưu sâu sắc đã nảy sinh tình ý.

Đêm qua trôi qua, Ân Tố Tố đã xác nhận tình cảm của mình, nàng thực sự thích tiểu hỗn đản này.

Vì thế lúc này đối mặt với sự chất vấn của cha, nàng không hề nao núng.

Ân Thiên Chính nhìn vào mắt Ân Tố Tố hồi lâu, thấy nàng không hề dao động bèn thở dài một tiếng.

Thôi đi, ngươi cũng chẳng phải cô gái năm xưa nữa.

Ta chỉ hy vọng trước khi làm quyết định, ngươi hãy nghĩ cho Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ không ngờ đột nhiên bị gọi tên, cậu bé từ đầu đến cuối đều không hiểu hai người đang nói gì.

Ân Tố Tố nhìn Trương Vô Kỵ rồi lại nhìn Cố Hàn Uyên, đột nhiên cười rạng rỡ.

Cha, con biết mình muốn gì, cũng biết mình nên làm gì.

Ân Thiên Chính nhìn biểu tình của Ân Tố Tố là biết khuyên can cũng vô dụng, nhưng vẫn thấy khó chịu với Cố Hàn Uyên.

Cố tiểu huynh đệ, nghe nói ngươi đã từng giao thủ với Không Trí, Diệt Tuyệt và Kim Hoa Bà Bà mà vẫn rút lui an toàn.

Hay là chúng ta cùng luận bàn một chút đi.

Ân Tố Tố thấy Ân Thiên Chính đột nhiên muốn ra tay giáo huấn Cố Hàn Uyên bèn muốn ngăn cản.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khẽ cười, đưa tay ngăn nàng lại.

Phu nhân không cần lo lắng.

Nếu Ân tiền bối đã có nhã hứng, tại hạ há có đạo lý không phụng bồi.

Ân Tố Tố thấy vẻ mặt tự tin của hắn cũng yên tâm phần nào.

Ân Thiên Chính thấy một câu nói của Cố Hàn Uyên đối với con gái mình còn hiệu quả hơn lời của cha đẻ, trong lòng càng thêm bực bội.

Bốn người đi tới võ trường rộng rãi.

Ân Thiên Chính là bậc tiền bối, đương nhiên không ra tay trước.

Cố Hàn Uyên cũng không khách khí, Anh Hùng Kiếm ra khỏi vỏ.

Ân tiền bối cẩn thận, kiếm này tên Anh Hùng Kiếm, là một thanh thần binh.

Ân Thiên Chính nghe nói là thần binh, ánh mắt cũng nghiêm lại.

Ít nhất Ưng Trảo Cầm Nã Thủ không thể trực tiếp đón đỡ Anh Hùng Kiếm.

Cố Hàn Uyên khi chỉ dùng cảnh giới Tông Sư sơ kỳ cũng không dám khinh suất trước Ân Thiên Chính, chiêu đầu tiên đã là thức thứ hai của Mạc Danh Kiếm Pháp Mạc Danh Kỳ Diệu đâm tới.

Ân Thiên Chính kinh hãi, chỉ cảm thấy đường kiếm của Cố Hàn Uyên biến ảo khôn lường, không có dấu vết.

Cũng may ông thành danh đã lâu, kinh nghiệm phong phú, không chọn đối đầu trực diện mà dùng thân pháp chu toàn.

Tình hình giao chiến khiến mọi người kinh ngạc vì Ân Thiên Chính hoàn toàn bị áp chế.

Không chỉ vì Anh Hùng Kiếm sắc bén khó cản, mà còn vì kiếm pháp tinh diệu của Cố Hàn Uyên.

Dù Ân Thiên Chính thỉnh thoảng phản kích cũng không thể dùng nội lực phá vỡ thế công của đối phương.

Tông Sư.

Sau khi thử ra cảnh giới Tông Sư của Cố Hàn Uyên, Ân Thiên Chính không nhịn được mà dừng tay, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

May mắn đột phá mà thôi.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn.

Ân Thiên Chính lắc đầu: Có thể đột phá Tông Sư chưa bao giờ có chuyện may mắn.

Ngươi dùng kiếm pháp gì thế.

Hình như không phải kiếm pháp Võ Đang.

Mạc Danh Kiếm Pháp, tình cờ có được.

Tốt cho một thanh Anh Hùng Kiếm, tốt cho Mạc Danh Kiếm Pháp, Trương lão đạo dạy dỗ được đồ tôn tốt lắm.

Dù không hài lòng chuyện hắn lừa gạt con gái mình, Ân Thiên Chính cũng phải thừa nhận sự ưu tú của hắn.

Vừa rồi chỉ vài chiêu luận bàn, ông hầu như không có sức đánh trả, chỉ có thể dựa vào nội lực và khinh công chống đỡ.

Hơn nữa nhìn Cố Hàn Uyên sau khi đánh xong vẫn mặt không đỏ khí không loạn, chẳng biết đã dùng mấy phần lực.

Ân Thiên Chính vỗ vai Cố Hàn Uyên, ghé tai nói nhỏ: Hãy đối xử tốt với Tố Tố.

Hiển nhiên ông đã thừa nhận chuyện của hai người.

Hơn nữa chuyện trên núi Võ Đang ông cũng đã nghe Ân Tố Tố kể qua.

So với Trương Thúy Sơn lúc mới về Trung Nguyên thề thốt sẽ bảo vệ Ân Tố Tố nhưng cuối cùng suýt khiến nàng mất mạng, lại không bảo vệ được nàng trước áp lực của các môn phái, thì một Cố Hàn Uyên dám đứng ra che chở nàng hiển nhiên khiến ông hài lòng hơn.

Ân tiền bối yên tâm, tại hạ sẽ đối xử tốt với Tố Tố.

Cố Hàn Uyên cũng nhỏ giọng đáp lại.

Ân Thiên Chính không sửa lại cách xưng hô của hắn, dù sao giữa hai người còn vướng Trương Thúy Sơn và Trương Vô Kỵ, gọi nhạc phụ thì không thích hợp.

Dù bất mãn với Trương Thúy Sơn nhưng ông vẫn rất thương Trương Vô Kỵ.

Đôi mắt đẹp của Ân Tố Tố luôn dừng trên người Cố Hàn Uyên, thấy hắn đột phá Tông Sư, võ công áp chế được cha mình, nàng chỉ thấy vui mừng cho hắn.

Tuy không nghe thấy họ nói gì nhưng nhìn biểu cảm của cha là nàng biết ông đã chấp thuận, trong lòng thẹn thùng nhưng phần nhiều là nhẹ nhõm.

Chương 85

Như vậy nàng càng có thêm lòng tin.

Sau đó Ân Thiên Chính cố ý dành không gian cho hai người, luôn kéo Trương Vô Kỵ đi chỗ khác, ra vẻ ông cháu tình thâm.

Đêm đến, Ân Tố Tố lại đường hoàng vào phòng Cố Hàn Uyên.

Ta dự định đợi Trương Thúy Sơn từ Băng Hỏa đảo trở về sẽ cùng hắn hòa ly.

Vậy ta phải tranh thủ thời gian rồi, nếu không lúc đó nàng không còn là Trương phu nhân nữa.

Ngươi vẫn là kẻ hỗn đản như vậy.

Không thích sao.

Thích.

Ngày thứ hai, Ân Thiên Chính thấy Ân Tố Tố đi đứng khập khiễng còn lấy làm lạ, thậm chí trách cứ Cố Hàn Uyên không biết thương hương tiếc ngọc.

Những ngày sau đó, hai người tách khỏi Trương Vô Kỵ, mặn nồng như vợ chồng thật sự.

Trong mấy ngày này, Cố Hàn Uyên đã thu được tổng cộng 4800 điểm phản diện từ người Ân Tố Tố.

Đồng thời hắn cũng đặt thần niệm định vị lên người nàng, truyền thụ phiên bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh và phần Âm Thiên trong Âm Dương Quyết.

Các loại châu báu, khí cụ và bức tượng Phật vàng khổng lồ từ kho báu Liên Thành Quyết cũng được giao cho Ân Tố Tố xử lý.

Nàng có các kênh của Thiên Ưng giáo nên xử lý những tài vật này dễ dàng hơn nhiều.

Còn tiền mặt thì hắn vẫn để trong không gian trữ vật.

Ân Tố Tố tuy kinh ngạc không hiểu làm sao hắn mang được khối tài sản khổng lồ như vậy tới Thiên Ưng giáo, nhất là bức tượng Phật vàng kia, nhưng nàng không hỏi nhiều, chỉ làm theo dặn dò của hắn.

Độ tin cậy của Cố Hàn Uyên dành cho Ân Tố Tố đã rất cao, thậm chí còn tiết lộ mình có khả năng Thuấn Tức Thiên Lý, nhưng những chuyện khác vẫn chưa cần nói rõ.

Có số tiền này, tổ chức tình báo của Ân Tố Tố sẽ phát triển cực nhanh.

Lúc này, con rối khôi lỗi đi tới Phúc Châu cũng đã lấy được Tịch Tà Kiếm Phổ từ nhà cũ họ Lâm ở ngõ Hướng Dương.

Bản gốc vẫn được để lại chỗ cũ, chỉ chép lại nội dung bên trong.

Tịch Tà Kiếm Phổ là bí tịch dễ dàng tạo ra cao thủ hàng loạt nhất, lại có yêu cầu tu luyện khắc nghiệt nên Cố Hàn Uyên càng thêm yên tâm.

Con rối còn truyền tin về việc Lưu Chính Phong của phái Hành Sơn sắp rửa tay gác kiếm.

Cảnh tượng này Cố Hàn Uyên không muốn bỏ lỡ.

Sau khi suy tính, hắn chào tạm biệt Ân Tố Tố.

Nàng dù không nỡ nhưng vẫn tôn trọng ý định của hắn.

Giống như Cam Bảo Bảo lúc trước, nàng cũng chuẩn bị cho Cố Hàn Uyên mấy bộ y phục gấm vóc tinh xảo.

Khi hắn rời đi, nàng như một người vợ hiền thục lo lắng cho chồng, chỉnh lại vạt áo, vuốt phẳng những nếp nhăn cho hắn.

Cố Hàn Uyên cúi đầu hôn từ biệt rồi rời khỏi Thiên Ưng giáo.

Ân Tố Tố nhìn bóng lưng hắn xa dần, thầm nhủ phải giúp hắn xây dựng thật tốt tổ chức tình báo.

Sau khi sử dụng Định vị truyền tống qua con rối khôi lỗi, Cố Hàn Uyên để con rối đi chiêu mộ những kẻ có thâm thù đại hận.

Thiên hạ sắp loạn, chuyện tan cửa nát nhà không phải hiếm, Lâm Bình Chi không phải là người duy nhất.

Những kẻ như vậy dễ bị thù hận chi phối nhất, chỉ cần cho họ năng lực báo thù là có thể dễ dàng thu phục.

Tịch Tà Kiếm Pháp có thể nói là an toàn nhất, chỉ cần tự cung một đao là sẽ nhanh chóng thành cao thủ.

Bản thân Cố Hàn Uyên thì đi tới thành Hành Dương.

Trên đường đi, hắn bất ngờ bắt gặp một cảnh tượng quen thuộc.

Một nam tử vóc người vạm vỡ nhưng thần thái âm tà, hèn mọn, mặc quần áo lòe loẹt, bên hông treo một thanh đoản đao.

Đối diện là một nữ tử đầu trọc, không một sợi tóc, ngũ quan tinh xảo, dù đang kinh hoàng vẫn không giấu được vẻ thanh tú, mặc tăng bào giản dị, rõ ràng là một tiểu ni cô, tay cầm trường kiếm quơ loạn xạ.

Ngươi đừng qua đây.

Ngươi mà tới nữa là bảo kiếm của ta sẽ đâm bị thương ngươi đấy.

Nghi Lâm tiểu sư phụ, nàng thật lương thiện, có phải không nỡ làm ta bị thương không.

Ha ha.

Ngươi đừng qua đây, đừng qua đây.

Cố Hàn Uyên ẩn mình trên cây, sắc mặt cổ quái nhìn màn rượt đuổi trước mắt.

Tiểu ni cô chính là Nghi Lâm của phái Hằng Sơn, còn gã nam tử kia chính là dâm tặc khét tiếng giang hồ Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang.

Cố Hàn Uyên quan sát xung quanh xem Lệnh Hồ Xung có ở gần đây không, vì đây chính là mở đầu của đoạn kịch Lệnh Hồ Xung đấu Điền Bá Quang cứu Nghi Lâm.

Sở dĩ hắn không trực tiếp ra tay là vì không muốn dây dưa quá nhiều với Nghi Lâm.

Xem kịch bản của Lệnh Hồ Xung trong Tiếu Ngạo sẽ thấy bi kịch giai đoạn đầu của hắn một nửa là do Nghi Lâm mang tới.

Nhất là sau khi Nghi Lâm thích hắn, cha nàng là Bất Giới hòa thượng vì muốn tác hợp hai người mà chẳng từ thủ đoạn, dẫn theo sáu tên Đào Cốc Lục Tiên phá phách lung tung, khiến Lệnh Hồ Xung trọng thương khó khỏi, mất hết nội lực, cuối cùng bị phái Hoa Sơn ruồng bỏ.

Nếu không có hào quang nhân vật chính cùng sự ưu ái của Nhậm Doanh Doanh và Hấp Tinh Đại Pháp của Nhậm Ngã Hành, cỏ trên mộ hắn chắc đã cao ba thước rồi.

Đúng là vừa gặp ni cô là gặp điềm gở, đánh cược bằng cả mạng sống mà.

Tuy nhiên Cố Hàn Uyên chờ một lúc lâu vẫn không thấy bóng dáng Lệnh Hồ Xung, có lẽ hắn thực sự không có ở đây.

Thấy Điền Bá Quang định kéo Nghi Lâm vào căn lán trong rừng để hành hung, Cố Hàn Uyên do dự một chút rồi quyết định ra tay, vì hắn chợt nghĩ đến một khả năng khác.

Hơn nữa dù có dây dưa với Nghi Lâm thì phiền phức cũng là chuyện sau này, vả lại hắn cũng chẳng sợ Bất Giới hòa thượng.

Việc Lệnh Hồ Xung không có ở đây thực ra có liên quan tới Cố Hàn Uyên.

Từ sau khi Cố Hàn Uyên giao thủ với Bạch Sắc Sát Tinh ở thành Tương Dương, tin tức hắn đột phá Tông Sư đã truyền khắp nửa nước Tống.

Điều này tạo áp lực không nhỏ cho giới trẻ.

Lệnh Hồ Xung vốn đang đắc chí vì 23 tuổi đã đạt cảnh giới Tiên Thiên, tự coi mình là kiêu hùng trong giới trẻ.

Kết quả đột nhiên xuất hiện một Tông Sư chưa đầy 20 tuổi, không chỉ kích động hắn mà còn kích động cả Nhạc Bất Quần.

Vì thế hắn không được tự do đi lại như trước mà bị Nhạc Bất Quần quản thúc chặt chẽ để chỉ điểm tu luyện, ngay cả rượu cũng chẳng được uống.

Điền Bá Quang, buông tiểu sư phụ kia ra.

Cố Hàn Uyên vận khinh công nhảy xuống quát lớn.

Điền Bá Quang giật mình, thấy Cố Hàn Uyên phá không lao tới liền thuận tay điểm huyệt Nghi Lâm.

Là một cao thủ khinh công, Điền Bá Quang cũng bị chiêu này của Cố Hàn Uyên làm kinh động, dáng vẻ phiêu dật như tiên kia là thứ gã vạn lần không làm được.

Khinh công thật cao minh, không biết anh hùng hào kiệt phương nào lại muốn quản chuyện riêng của Điền mỗ.

Điền Bá Quang nghiêm trọng nhìn Cố Hàn Uyên đang đáp xuống trước mặt.

Cố Hàn Uyên.

Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Đồng tử Điền Bá Quang co rụt lại, sau sự việc ở Tương Dương, gã đương nhiên biết danh hiệu của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng hơi bất ngờ khi mình có danh xưng Anh Hùng Kiếm, nhưng lấy vũ khí thường dùng làm danh hiệu cũng là chuyện thường tình.

Nghi Lâm cũng kinh ngạc nhìn nam tử không lớn hơn mình bao nhiêu nhưng lại tuấn mỹ như thiên tiên này.

Mới nhìn hai lần nàng đã đỏ mặt, cúi đầu niệm A Di Đà Phật.

Cố Hàn Uyên, ngươi thực sự muốn quản chuyện của ta sao.

Điền Bá Quang cực kỳ kiêng kỵ võ công của đối phương, không chỉ vì hắn là Tông Sư mà còn vì khinh công.

Phải biết chỗ dựa lớn nhất của gã không phải là khoái đao mà là khinh công Vạn Lý Độc Hành khiến đại đa số Tông Sư cũng không đuổi kịp.

Nếu không, một Điền Bá Quang võ công còn kém Vân Trung Hạc làm sao sống được đến giờ.

Hái hoa tặc, ai nấy đều có thể tiêu diệt.

Cố Hàn Uyên không nói nhảm, trực tiếp rút kiếm tấn công.

Điền Bá Quang quyết đoán ném Nghi Lâm về phía Cố Hàn Uyên rồi toàn lực vận khinh công bỏ chạy.

Cố Hàn Uyên đưa tay đỡ lấy Nghi Lâm, cũng không vội đuổi theo.

Hắn thấy Điền Bá Quang chạy về phía thành Hành Dương, kiểu gì cũng sẽ sớm gặp lại.

Hắn thầm nghĩ, không ngờ Nghi Lâm lại đầy đặn hơn tưởng tượng, mặc tăng y rộng thùng thình thật là phí phạm.

Hắn cúi đầu nhìn Nghi Lâm vẫn còn chưa hết bàng hoàng, nhìn gần mới thấy nàng thanh tú tuyệt tục, dung mạo rạng ngời.

Hắn ôn hòa cười hỏi: Vị tiểu sư phụ này, nàng không sao chứ.

Bị điểm huyệt ở đâu.

Nghi Lâm nhìn Cố Hàn Uyên ở ngay sát bên, rặng mây đỏ trên mặt càng đậm, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: Không.

Chương 86

không sao, rốn. dưới rốn ba tấc.

May mà Cố Hàn Uyên thính tai.

Dưới rốn ba tấc.

Đúng là vị trí điểm huyệt đặc trưng của hạng hái hoa tặc như Điền Bá Quang.

Cố Hàn Uyên không hủ bại như Lệnh Hồ Xung, còn định nắm tay nàng để giải huyệt, vả lại với hắn thì giải huyệt đạo của Điền Bá Quang không khó.

Hắn thuận tay dùng chuôi kiếm gõ nhẹ vào huyệt Quan Nguyên trên người Nghi Lâm để giải huyệt.

Nghi Lâm bị chạm vào vị trí nhạy cảm đó vốn đã thấy hổ thẹn, cộng thêm bị điểm huyệt khá lâu nên toàn thân tê dại, hai chân mềm nhũn suýt ngã quỵ.

Cẩn thận.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không để nàng ngã, đưa tay đỡ lấy.

Đa tạ Cố thiếu hiệp.

Khi được đỡ lấy, Nghi Lâm cảm thấy tay Cố Hàn Uyên nóng hổi, rặng mây đỏ vừa tan lại hiện lên, nàng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt khiến mình động phàm tâm kia, chỉ cúi đầu nhỏ giọng tạ ơn.

Cố Hàn Uyên cười không để tâm, thu tay lại rồi tùy ý hỏi: Tiểu sư phụ là đệ tử môn phái nào.

Sao lại ở đây một mình.

Ta gọi Nghi Lâm, là đệ tử phái Hằng Sơn, bị lạc mất sư phụ và các tỷ muội nên mới bị Điền Bá Quang truy đuổi tới đây, may mà có Cố thiếu hiệp cứu giúp, nếu không thật không biết phải làm sao.

Nghi Lâm giải thích rồi lại cảm ơn lần nữa, trong lòng đầy sự cảm kích.

Đã vậy, Nghi Lâm tiểu sư phụ hãy cùng ta đi thành Hành Dương.

Trên đường đi cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Cố Hàn Uyên trước khi gặp Nghi Lâm vốn không có cảm giác gì với ni cô.

Nhưng ngũ quan Nghi Lâm tinh xảo, đôi mắt sáng trong veo, cái đầu trọc nhỏ nhắn khiến người ta nảy sinh lòng che chở.

Hơn nữa dáng người nàng thướt tha, dù che trong tăng y rộng thùng thình cũng không giấu được vẻ yêu kiều.

Cộng thêm khí chất ni cô khác biệt, thảo nào hạng như Điền Bá Quang lại bị nàng làm cho điên đảo thần hồn.

Nghi Lâm đương nhiên không từ chối việc đồng hành, thậm chí trong lòng còn thấy vui mừng, lẳng lặng đi theo.

Hai người dọc đường trò chuyện vui vẻ về những chuyện thú vị trên giang hồ hay cuộc sống tu hành.

Quan hệ gần gũi hơn nhiều, Nghi Lâm cũng đổi cách gọi từ Cố thiếu hiệp thành Cố đại ca.

Vào đến thành Hành Dương, họ len lỏi trong đám người náo nhiệt.

Có lẽ vì thế giới này có quá nhiều môn phái nên quy mô lễ rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong lớn hơn nhiều so với nguyên tác, khắp nơi đều thấy nhân sĩ giang hồ mang đao đeo kiếm.

Đi được một đoạn, Cố Hàn Uyên đột nhiên thấy phía trước có một nữ tử dáng người thướt tha, lấy tay che mặt đi tới.

Nhìn kỹ thì ra là Nhạc Linh San đang cải trang.

Ở đây đông người, nàng hiển nhiên không muốn bị người khác nhìn bằng ánh mắt lạ lẫm.

Trên mặt Nhạc Linh San có một vết sẹo xấu xí lớn che mất nửa khuôn mặt, hầu như ai nhìn thấy cũng sẽ bị vết sẹo đó thu hút mà bỏ qua đôi mắt linh động và dáng người mảnh khảnh của nàng.

Vì cải trang quá xấu nên thường xuyên bị người đi đường chán ghét đẩy ra.

Trong lúc xô đẩy, Nhạc Linh San bị đẩy trúng người Cố Hàn Uyên.

Hắn đưa tay đỡ lấy nàng.

Cô nương không sao chứ.

Nhạc Linh San vốn tưởng mình lại bị đẩy ra, không ngờ người này lại vững vàng đỡ lấy mình với ngữ khí ôn hòa.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên liền thấy không thể rời mắt, thầm cảm thán sao lại có nam tử đẹp như vậy.

Cô nương.

Thấy nàng không phản ứng, hắn hỏi lại lần nữa.

A, cảm ơn công tử.

Nhạc Linh San sực tỉnh, vội vàng đứng vững, thẹn thùng cảm ơn.

Cố Hàn Uyên gật đầu hài lòng định dắt Nghi Lâm đi tiếp, không ngờ Nhạc Linh San lại chạy tới.

Ta tên Uyển Nhi, vị công tử này tên là gì.

Huynh cũng tới dự lễ rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong sao.

Nhạc Linh San vẫn dùng giả danh theo lời dặn của cha nàng Nhạc Bất Quần.

Nàng đã giúp Lâm Bình Chi trốn chạy khỏi sự truy sát của phái Thanh Thành nên cũng vừa tới thành Hành Dương, chưa kịp hội hợp với phái Hoa Sơn.

Tính nàng vốn tùy hứng, dù Lệnh Hồ Xung đã bị gọi về nhưng nàng vẫn đi cùng Lâm Bình Chi thêm một đoạn.

Uyển Nhi cô nương, tại hạ Cố Hàn Uyên.

Ná động lớn như thế này, đương nhiên phải tới xem thử.

Cố Hàn Uyên không để tâm việc nàng giấu tên, mỉm cười trả lời.

A.

Huynh chính là Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Thảo nào giang hồ đồn đại huynh là một mỹ nam tử tuấn tú hơn người.

Nhạc Linh San kinh ngạc che miệng thốt lên.

Nàng không ngờ va chạm tình cờ lại gặp được đại nhân vật đang nổi danh nhất giang hồ hiện nay.

Càng không ngờ Cố Hàn Uyên lại thân thiện ôn hòa như vậy, không hề có chút ngạo khí nào, dù thấy khuôn mặt xấu xí của nàng cũng không lộ vẻ chán ghét.

Nhạc Linh San đột nhiên thấy hối hận vì đã dùng giả danh.

Uyển Nhi cô nương quá khen, tại hạ chẳng qua là có chút cơ duyên hơn người mà thôi, không đáng nhắc tới.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ vững hình tượng khiêm tốn.

Cố thiếu hiệp, cảm ơn huynh vừa rồi đã giúp ta.

Phía trước có Hồi Nhạn Lâu, ta mời huynh uống chén rượu nhé.

Nhạc Linh San tò mò về Cố Hàn Uyên nên tìm cớ mời mọc.

Nghe thấy tên Hồi Nhạn Lâu, Cố Hàn Uyên quyết định đến xem.

Nghi Lâm, đi lâu như vậy chắc cũng mệt rồi.

Cùng đến Hồi Nhạn Lâu nghỉ chân một chút nhé.

Nghi Lâm luôn nghe theo hắn, nãy giờ nàng chỉ im lặng quan sát.

Vốn là đệ tử phái Hằng Sơn quy củ nghiêm ngặt nên nàng chưa rõ tình cảm của mình, chỉ theo bản năng muốn gần gũi với hắn.

Nàng chỉ thấy nếu trở về phái sẽ không được ở gần hắn nữa nên lúc này ở thêm được lúc nào hay lúc đó, cũng chẳng có khái niệm Nhạc Linh San là kẻ thứ ba.

Ba người vào Hồi Nhạn Lâu liền nghe thấy tiếng đao kiếm giao nhau, rõ ràng có người đang tranh đấu.

Một bên là Thiên Tùng đạo trưởng của phái Thái Sơn, bên kia chính là Điền Bá Quang vừa chạy trốn lúc nãy.

Bên cạnh có một cái xác là đệ tử phái Thái Sơn Trì Bách Thành.

Ngồi cùng bàn với Điền Bá Quang là Lệnh Hồ Xung đầy vết thương, vẻ mặt muốn ra tay nhưng bất lực.

Chẳng biết khi không có Nghi Lâm làm mồi nhử, làm sao hắn lại đụng độ với Điền Bá Quang rồi ngồi uống rượu với nhau như vậy.

Cách đó không xa là Lâm Bình Chi đang giả làm kẻ ăn mày gù lưng nấp một góc.

Điều bất ngờ là trong đám người còn có một cao thủ ẩn mình.

Ở một góc, một lão giả cùng một thiếu nữ đang hào hứng xem chiến.

Lão giả chính là trưởng lão Nhật Nguyệt Thần Giáo Khúc Dương.

Thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc áo lót xanh lục, tóc dài xõa vai, da trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú đáng yêu, đôi mắt sáng lộ vẻ cổ linh tinh quái.

Dù còn nhỏ nhưng đã rõ là một mỹ nhân tương lai, chính là Khúc Phi Yên.

Hóa ra hôm nay Lệnh Hồ Xung lén trốn ra ngoài uống rượu, đang uống hăng say thì Điền Bá Quang với vẻ mặt đen đủi bước vào.

Điền Bá Quang vì lo Cố Hàn Uyên đuổi theo nên chạy thục mạng tới thành Hành Dương, thấy hắn không đuổi tới mới thở phào nhưng cũng tức giận vì cảm thấy mình bị khinh thường.

Gã định uống chén rượu nghỉ ngơi rồi chạy tiếp, vì gã đoán mục tiêu của Cố Hàn Uyên cũng là lễ rửa tay gác kiếm.

Điền Bá Quang vừa vào đã bị Trì Bách Thành nhận ra và muốn thế thiên hành đạo.

Nhưng Trì Bách Thành thực lực kém cỏi, chưa đầy hai chiêu đã bị Điền Bá Quang đang cần chỗ trút giận giết chết.

Lệnh Hồ Xung không kịp cứu viện nên đánh nhau với Điền Bá Quang.

Gã dâm tặc dù không ưa võ công của hắn nhưng lại bội phục nhân cách nên không giết, trái lại còn mời hắn ngồi cùng bàn uống rượu.

Chương 87

Tiếp đó Thiên Tùng đạo trưởng tới tìm Trì Bách Thành, thấy đệ tử đã chết nên lại đánh nhau với Điền Bá Quang.

Lệnh Hồ Xung muốn giúp nhưng vì bị Thiên Tùng đạo trưởng mắng là quân cấu kết với dâm tặc nên hắn không tiện ra tay.

Phái Thái Sơn quả thực suy tàn, Thiên Tùng đạo trưởng tuy mạnh hơn Lệnh Hồ Xung nhưng cũng có hạn, sớm bị Điền Bá Quang dồn vào thế hiểm nghèo.

Điền Bá Quang, ngươi không lo chạy trốn, trái lại còn ở đây hành hung, hôm nay ta sẽ lấy mạng chó của ngươi.

Điền Bá Quang vốn đang chiếm thế thượng phong, chỉ cần thêm vài chiêu là có thể hạ gục Thiên Tùng đạo trưởng.

Tuy nhiên, khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Cố Hàn Uyên từ phía sau, sắc mặt hắn đại biến, chẳng kịp đoái hoài đến Thiên Tùng đạo trưởng nữa mà vội vàng lùi sang một bên, hoành đao trước ngực, như lâm đại địch.

Những người có mặt tại hiện trường đều bị phản ứng của Điền Bá Quang làm cho sững sờ, bởi trước đó Điền Bá Quang có thể nói là đã đại xuất phong đầu.

Giết Trì Bách Thành, đánh bại Lệnh Hồ Xung, đấu Thiên Tùng đạo trưởng, vậy mà lúc này chỉ mới nghe thấy một giọng nói đã sợ hãi đến mức này, không khỏi khiến người ta hiếu kỳ người tới là ai.

Khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên phong thần tuấn lãng, phản ứng của mỗi người mỗi khác.

Khúc Phi Yên tò mò nhìn nam tử vừa xuất hiện đã cướp đi mọi ánh nhìn, đôi mắt linh động như tinh linh tràn đầy sự hứng thú.

Nhạc Linh San ban đầu cũng bị cuộc chiến trong sân thu hút, lúc này sau khi các bên dừng tay mới nhìn thấy Lệnh Hồ Xung bên cạnh đầy vết đao, đau lòng quá mức nên chẳng còn bận tâm đến việc bại lộ thân phận nữa, nàng chạy đến bên cạnh hắn gọi lớn: Đại sư huynh, sao huynh lại bị thương nặng như vậy.

Tiểu sư muội, sao muội lại ở đây.

Lệnh Hồ Xung lúc này mới phát hiện ra Nhạc Linh San đi cùng Cố Hàn Uyên, trong lòng vừa nghi hoặc vừa có chút ghen tuông.

Nhạc Linh San lúc này không kịp giải thích, nghĩ đến việc có sư muội phái Hằng Sơn đi cùng, chắc hẳn trên người có mang theo thuốc trị thương.

Dù sao phái Hằng Sơn xưa nay nổi tiếng với tài chế thuốc, đặc biệt là Thiên Hương Đoạn Tục Cao trị ngoại thương và Bạch Vân Hùng Xà Hoàn trị nội thương đều là thánh dược chữa trị hạng nhất trên giang hồ.

Nghi Lâm sư muội, xin muội hãy ban thuốc cứu đại sư huynh của ta.

Nghi Lâm vốn tâm địa thiện lương, có người xin thuốc nàng đương nhiên sẽ không từ chối, huống hồ lại là người của Ngũ Nhạc Kiếm Phái.

Chỉ là theo bản năng, nàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên chờ đợi quyết định của hắn.

Cố Hàn Uyên đầy hứng thú nhìn Nhạc Linh San đang bận rộn, không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm nàng.

Nhạc Linh San bị Cố Hàn Uyên nhìn đến mức ngượng ngùng, bèn hạ quyết tâm lột bỏ lớp dịch dung trên mặt, lộ ra khuôn mặt thanh tú, khả ái và tuyệt mỹ.

Dung nhan xinh đẹp, điềm mỹ của nàng khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc trước quá trình từ xấu thành đẹp này.

Cố thiếu hiệp, tiểu muội là Nhạc Linh San của phái Hoa Sơn, lúc trước có nhiều điều giấu diếm, xin huynh đừng trách móc.

Nhạc Linh San lúc này lòng đầy bất an, dù sao nàng cũng vừa dùng tên giả để lừa dối Cố Hàn Uyên, vừa lo hắn không chịu cho thuốc cứu Lệnh Hồ Xung, lại càng lo lắng vì chuyện này mà bị hắn chán ghét, cho rằng nàng là nữ nhân tâm cơ.

Tuy nhiên, sự việc hoàn toàn phát triển theo hướng tốt đẹp nhất, Cố Hàn Uyên không những không trách tội mà trái lại còn vô cùng thấu hiểu: Không sao, Nhạc cô nương không muốn dùng chân dung lộ diện chắc hẳn là có nỗi lo riêng.

Huống hồ Nhạc sư muội vốn dĩ lại động lòng người như vậy, ta sao nỡ lòng trách tội muội.

Cố Hàn Uyên tiện tay khẽ xoa đầu Nhạc Linh San để trấn an, tỏ ý không để bụng, rồi quay sang dặn dò Nghi Lâm: Nghi Lâm, muội có Thiên Hương Đoạn Tục Cao không.

Nếu có thì hãy đưa cho Nhạc cô nương đi.

Nghi Lâm nghe lời Cố Hàn Uyên, ngoan ngoãn lấy ra một bình thuốc nhỏ đưa cho Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San thẫn thờ đón lấy thuốc từ Nghi Lâm, khi trở lại bên cạnh Lệnh Hồ Xung mới phản ứng lại hành động vừa rồi của Cố Hàn Uyên, khuôn mặt nàng đỏ bừng lên.

Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay và cái xoa đầu đầy sủng nịch ấy dường như vẫn còn vương trên mái tóc, lại thêm lời khen ngợi của hắn khiến nàng càng thêm bối rối, đến mức khi bôi thuốc cho Lệnh

Hồ Xung còn chạm mạnh vào vết thương, khiến hắn kêu oai oái.

Nhạc Linh San vội vàng xin lỗi rồi tiếp tục bôi thuốc, nhưng thỉnh thoảng lại lén nhìn trộm Cố Hàn Uyên.

Mỗi khi vô tình chạm phải ánh mắt của hắn, nàng lại hốt hoảng cúi đầu, nhưng lát sau lại không nhịn được mà ngẩng lên nhìn lén.

Lệnh Hồ Xung đứng bên cạnh cau mày, một mặt là vì động tác bôi thuốc của Nhạc Linh San thật sự chẳng ra sao, khiến hắn đau đến mức liên tục hít khí lạnh.

Mặt khác, tiểu sư muội vốn cùng hắn thanh mai trúc mã nay lại có phản ứng như vậy với một nam nhân khác, không khỏi cảm thấy trong lòng nặng nề.

Tiếc rằng lúc này không phải thời điểm thích hợp để hỏi han, hắn đành âm thầm chịu đựng.

Nghi Lâm đứng bên cạnh chứng kiến, trong lòng cũng nghĩ về hành động Cố Hàn Uyên vừa làm với Nhạc Linh San.

Không biết Cố đại ca có sờ đầu mình như vậy không.

Nhìn biểu hiện của Nhạc Linh San dường như rất thoải mái.

Đang lúc suy nghĩ miên man, nàng vô thức đưa tay lên xoa xoa cái đầu trọc nhẵn nhụi của mình.

Vừa chạm vào, nàng mới giật mình nhận ra mình đang làm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chẳng kém gì Nhạc Linh San, xấu hổ nấp sau lưng Cố Hàn Uyên không dám nhìn ai.

Lâm Bình Chi im lặng đứng trong góc quan sát, khi biết cô gái xấu xí kia chính là Nhạc Linh San, hắn không khỏi nhíu mày.

Hắn nghĩ lại suốt quãng đường đi nàng đã nhiều lần cứu giúp mình, chắc hẳn không có ý đồ xấu gì, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

Điền Bá Quang, nhân vật chính của màn kịch này, lúc này hoàn toàn không dám cử động.

Dù có nhiều chuyện xảy ra xung quanh, dù dường như Cố Hàn Uyên không còn chú ý đến mình, hắn vẫn không dám manh động.

Bởi vì khí cơ của Cố Hàn Uyên đã hoàn toàn khóa chặt lấy hắn, nếu hắn dám chạy, đón chờ chắc chắn sẽ là một đòn lôi đình.

Sau một hồi do dự, trước sự kinh ngạc của mọi người, Điền Bá Quang bất ngờ quỳ sụp xuống đất.

Hắn biết hôm nay nếu không thoát được kiếp nạn này thì chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây, bị chặn đứng trong Hồi Nhạn Lâu, ngoài việc cầu xin tha thứ hắn không còn cách nào khác.

Cố Hàn Uyên, Cố đại hiệp, là tiểu nhân có mắt không tròng suýt nữa mạo phạm Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Trước đây tiểu nhân đã làm nhiều việc ác, xin hãy cho tiểu nhân một cơ hội để làm lại cuộc đời, ta nguyện phát thệ từ nay về sau không bao giờ làm hại phụ nữ đàng hoàng nữa.

Còn đệ tử phái Thái Sơn kia là do ta lỡ tay, ta nguyện chịu tang hắn ba năm.

Cầu xin ngài hãy coi ta như một cái rắm mà thả đi cho.

Điền Bá Quang gần như rơi lệ cầu khẩn.

Mọi người đều sững sờ trước sự vô sỉ của Điền Bá Quang, nhưng sau khi nghe hắn thốt ra danh tính của Cố Hàn Uyên, họ lại thấy điều đó là đương nhiên.

Thì ra là Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên, hèn gì Điền Bá Quang lại như chuột thấy mèo vậy.

Khúc Dương nhìn Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ: Không hổ là Anh Hùng Kiếm danh chấn giang hồ gần đây, ngay cả Thánh Cô cũng nhiều lần hạ lệnh tìm kiếm tung tích hắn.

Khúc Phi Yên đứng bên cạnh càng thấy vị ca ca xinh đẹp này thật lợi hại, chỉ bằng danh tiếng đã khiến Điền Bá Quang sợ hãi cầu xin.

Lệnh Hồ Xung thì nhíu mày, bởi những gì hắn trải qua gần đây đều do Cố Hàn Uyên mà ra, lại thấy hắn thân mật với Nhạc Linh San như vậy, trong lòng không khỏi khó chịu.

Nhạc Linh San cũng có cái nhìn sâu sắc hơn về Cố Hàn Uyên, cảm thấy hắn dường như có thể sánh ngang với phụ thân nàng là Nhạc Bất Quần.

Mái tóc vừa được Cố Hàn Uyên chạm qua dường như vẫn còn nóng hổi.

Thực tế Nhạc Linh San đã nhầm, chí ít Điền Bá Quang gặp Nhạc Bất Quần cũng sẽ không cầu xin tha thứ như vậy.

Điền Bá Quang đã từng chạm trán với Cố Hàn Uyên, hiểu rõ sự lợi hại của hắn, cộng thêm khinh công cũng không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên nên mới sợ hãi đến vậy.

Nếu là Nhạc Bất Quần ở đây, Điền Bá Quang dù đánh không lại cũng có thể dễ dàng chạy thoát.

Nghi Lâm nghe lời Điền Bá Quang nói cũng nhớ lại việc Cố Hàn Uyên đã cứu mình, nếu không có hắn, kết cục của nàng chắc chắn sẽ rất thảm khốc.

Vệt đỏ vừa mới tan trên mặt nàng lại có dấu hiệu ửng hồng trở lại.

Lệnh Hồ Xung đứng một bên thấy Điền Bá Quang dập đầu như giã tỏi, nhớ lại việc hắn từng nhiều lần nương tay với mình, lại thêm việc uống rượu trò chuyện cũng khá tâm đầu ý hợp, sau một hồi do dự, hắn không nhịn được mà lên tiếng khuyên can: Cố thiếu hiệp, ngài xem Điền Bá Quang đã rất thành khẩn muốn hối cải.

Hơn nữa tại hạ và hắn cũng có giao tình, biết hắn là bậc hán tử nói được làm được, sau này chắc chắn sẽ không dám làm ác nữa.

Hay là hôm nay cứ thả hắn đi.

Sau này nếu hắn còn dám làm ác, lúc đó một kiếm giết hắn cũng chưa muộn.

Điền Bá Quang nghe Lệnh Hồ Xung cầu tình cho mình thì vô cùng cảm động: Đa tạ Lệnh Hồ huynh đệ, hôm nay nếu may mắn thoát nạn, nhất định sẽ kết bạn cùng huynh.

Nhạc Linh San vừa mới cùng Lệnh Hồ Xung trao đổi ngắn gọn về sự việc, dù cũng kinh ngạc trước uy danh của Cố Hàn Uyên đối với ác tặc khét tiếng như Điền Bá Quang, nhưng nàng cũng biết những vết đao trên người Lệnh Hồ Xung đều do hắn gây ra.

Nghe Lệnh Hồ Xung cầu tình cho hắn, nàng không hài lòng nói: Đại sư huynh, Điền Bá Quang khiến huynh bị thương thành thế này, huynh còn xin tha cho hắn sao.

Vì thế mới phải đa tạ Điền huynh đã nương tay, nếu không ta đã sớm chết dưới đao của hắn rồi.

Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ không quan tâm.

Nhạc Linh San định nói thêm nhưng bị ánh mắt của Lệnh Hồ Xung ngăn lại, nàng đành hậm hực quay đi không thèm nhìn hắn.

Không được.

Hắn đã giết Trì Bách Thành, chỉ chịu tang ba năm mà muốn xóa bỏ sao.

Một mạng đền một mạng.

Thiên Tùng đạo trưởng vốn thấy cục diện đã bị Cố Hàn Uyên khống chế nên định đứng xem kịch, nhưng nghe Lệnh Hồ Xung cầu tình, nếu vì thế mà thả Điền Bá Quang thì Trì Bách Thành chẳng phải chết oan sao, chuyện này lão làm sao nhẫn nhịn được.

Thiên Tùng sư bá, Điền Bá Quang đã có lòng hối cải, chi bằng cho hắn một cơ hội làm lại cuộc đời.

Nếu người thấy ba năm không đủ, thì năm năm, mười năm cũng có thể thương lượng, hà tất nhất định phải giết hắn.

Lệnh Hồ Xung đóng vai người tốt tiến lên khuyên ngăn Thiên Tùng đạo trưởng.

Hừ.

Lệnh Hồ Xung, ngươi lại đi kết bạn với loại dâm tặc như Điền Bá Quang, thật không biết là do Nhạc sư đệ dạy bảo có vấn đề hay là do ngươi tự ý hành động.

Thiên Tùng đạo trưởng thấy Lệnh Hồ Xung cố ý bênh vực Điền Bá Quang, không nhịn được mà buông lời châm chọc.

Thiên Tùng sư bá, sao người có thể sỉ nhục phụ thân ta như vậy.

Nhạc Linh San vốn đã bất mãn việc Lệnh Hồ Xung bênh vực Điền Bá Quang, nay Thiên Tùng đạo trưởng lại mỉa mai cha nàng, nàng làm sao chịu nổi.

Hừ.

Nhạc Bất Quần dạy ra loại đồ đệ kết bạn với dâm tặc, thì có thể tốt đẹp đến mức nào.

Thiên Tùng đạo trưởng tính tình vốn nóng nảy, nay đã xảy ra xung đột với phái Hoa Sơn nên cũng chẳng thèm giữ lễ tiết, gọi thẳng tên

Nhạc Bất Quần.

Chương 88

Ông.

Nhạc Linh San tức nghẹn.

Nhưng nàng chỉ là một đệ tử tiểu bối, đối với bậc trưởng bối như Thiên Tùng đạo trưởng thì hoàn toàn bất lực.

Người khác nể mặt Nhạc Bất Quần mới khách khí với nàng, nếu đã không nể mặt cha nàng thì chẳng ai coi nàng ra gì.

Lời của Thiên Tùng đạo trưởng có chỗ không đúng.

Cố Hàn Uyên vốn không định xen vào mâu thuẫn giữa Hoa Sơn và Thái Sơn, huống hồ hắn cũng chẳng ưa gì hạng ngụy quân tử như Nhạc Bất Quần.

Nhưng thấy Nhạc Linh San tức đến đỏ cả mắt, hắn vẫn lên tiếng giúp đỡ.

Ồ.

Không biết Cố thiếu hiệp có chỉ giáo gì.

Thiên Tùng đạo trưởng cũng không ngốc, biết Cố Hàn Uyên là Tông sư nên không dám đối đầu trực diện, hơn nữa đối phương còn vừa cứu mạng mình, lão đành nén giận chờ xem Cố Hàn Uyên nói gì.

Tại hạ tuy chưa từng gặp Nhạc chưởng môn, nhưng Nhạc cô nương hồn nhiên thiện lương, yêu ghét phân minh, có thể dạy dỗ được một nữ nhi tốt như vậy thì Nhạc chưởng môn chắc hẳn không phải hạng người hữu danh vô thực.

Xin Thiên Tùng đạo trưởng hãy xin lỗi Nhạc cô nương.

Giọng điệu Cố Hàn Uyên vô cùng nghiêm túc.

Ngươi.

Thiên Tùng đạo trưởng vừa nghe Cố Hàn Uyên yêu cầu mình phải xin lỗi một tiểu bối như Nhạc Linh San thì định nổi đóa, nhưng khi chạm phải ánh mắt của hắn, lão không tự chủ được mà lùi lại một bước, những lời cứng rắn cũng không thốt ra được, vì lão thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên như hai thanh lợi kiếm đâm thẳng vào tim mình.

Thiên Tùng đạo trưởng bị Cố Hàn Uyên dọa cho khiếp sợ, sau đó không dám cứng đầu nữa, do dự một chút rồi chắp tay hướng Nhạc Linh San nói vài câu chiếu lệ coi như xin lỗi.

Nhạc Linh San lúc này hoàn toàn không để tâm đến giọng điệu lấy lệ của Thiên Tùng đạo trưởng, vì vừa rồi Cố Hàn Uyên đã đứng ra bảo vệ nàng, lời lẽ đầy sự che chở.

Hiển nhiên hắn giúp nàng không phải vì thân phận của Nhạc Bất Quần, mà vì nàng là Nhạc Linh San.

Hành động đó còn khiến Thiên Tùng đạo trưởng phải cúi đầu, làm nàng vô cùng hãnh diện.

Ngoài cha mẹ và các sư huynh phái Hoa Sơn, chưa từng có ai đối xử tốt với nàng như vậy.

Nhạc Linh San sóng mắt lưu chuyển, im lặng nhìn Cố Hàn Uyên, không còn lảng tránh ánh mắt của hắn nữa.

Khi thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười với mình, nàng cũng e thẹn mỉm cười đáp lại.

Lệnh Hồ Xung đứng bên cạnh nhìn sự tương tác giữa Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San, cảm thấy như không khí xung quanh đều tràn ngập sắc hồng, trong lòng càng thêm chua xót, hắn lên tiếng cắt ngang bầu không khí ấy: Cố thiếu hiệp, xin hãy tha cho Điền huynh một lần.

Thiên Tùng đạo trưởng tuy vừa mất mặt nhưng cũng không rời đi, lão đứng một bên muốn xem kết cục của Điền Bá Quang ra sao.

Nếu cuối cùng Cố Hàn Uyên thả hắn, lão nhất định sẽ đi rêu rao khắp nơi rằng Cố Hàn Uyên cấu kết với hái hoa tặc.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Thiên Tùng đạo trưởng, tuy thấu hiểu ý đồ của lão nhưng cũng chẳng bận tâm.

Nghe Lệnh Hồ Xung cầu tình lần nữa, hắn hỏi ngược lại: Điền huynh.

Tha cho hắn.

Lệnh Hồ huynh, huynh có biết mình đang nói gì không.

Huynh có biết trên giang hồ có bao nhiêu nữ tử bị Điền Bá Quang làm nhục mới đổi lại được cái danh hiệu của hắn ngày hôm nay không.

Sự trong trắng của họ bị vùi dập thì coi như không có chuyện gì sao.

Có bao nhiêu nữ tử vì chịu nhục mà phải tự sát, huynh có biết không.

Lệnh Hồ Xung huynh lấy tư cách gì để cầu tình cho Điền Bá Quang.

Lệnh Hồ Xung bị những lời chất vấn đanh thép của Cố Hàn Uyên làm cho sắc mặt trắng bệch.

Dù sao Điền Bá Quang trước đây đã làm nhiều việc ác, hắn hoàn toàn không có lý lẽ gì để bào chữa, nhưng lại không muốn trơ mắt nhìn Điền Bá Quang chết trước mặt, đành cứng đầu chắn trước mặt Cố Hàn Uyên.

Dù Điền Bá Quang trước đây làm nhiều việc ác, gây tổn thương cho nhiều nữ tử, nhưng hiện tại hắn đã có lòng hối cải, chi bằng cho hắn một cơ hội để sau này hắn làm việc chuộc tội.

Nếu Nhạc cô nương cũng bị Điền Bá Quang làm nhục, huynh cũng sẽ cho hắn một cơ hội chứ.

Liệu huynh có tha cho hắn không.

Lời nói của Cố Hàn Uyên sắc bén như dao, nhằm thẳng vào tim.

Hắn thuận tiện hạ thấp hình tượng của Lệnh Hồ Xung trong lòng Nhạc Linh San.

Thành công thì tốt, không thành công cũng chẳng sao.

Chuyện này.

Sắc mặt Lệnh Hồ Xung xám xịt, trong phút chốc hắn chần chừ.

Một bên là tiểu sư muội hắn hằng yêu mến, một bên là tính mạng của Điền Bá Quang người hắn trò chuyện tâm đầu ý hợp, nhất thời hắn không biết chọn thế nào.

Đại sư huynh.

Nhạc Linh San nhìn Lệnh Hồ Xung đầy thất vọng.

Nàng không phải không có tình ý với Lệnh Hồ Xung, dù sao cũng thanh mai trúc mã, nảy sinh tình cảm là lẽ thường.

Nhưng khi thấy Lệnh Hồ Xung do dự trước giả thuyết nàng bị làm nhục, độ hảo cảm của nàng dành cho hắn tụt dốc không phanh.

Phụ nữ trong những chuyện này vốn dĩ không cần lý lẽ, mặc kệ lý do là gì, nàng chỉ muốn nam nhân phải bảo vệ mình tuyệt đối.

Huống hồ có Cố Hàn Uyên làm gương trước đó, càng khiến sự do dự của Lệnh Hồ Xung lúc này trở nên đáng thất vọng.

Lệnh Hồ Xung lúc này mới giật mình trước lời của Nhạc Linh San, vội nói: Nếu là vậy, ta chắc chắn sẽ tự tay giết chết Điền Bá

Quang.

Đáng tiếc, lời nói lúc này đã quá muộn màng.

Điền Bá Quang, ngươi nợ máu chồng chất, thiên đao vạn quả mười lần cũng không đủ đền tội.

Nể mặt Lệnh Hồ huynh cầu tình cho ngươi, ngươi hãy tự sát đi.

Cố Hàn Uyên không hề có ý định tha cho Điền Bá Quang, hắn đã có Vân Trung Hạc và Huyết Đao lão tổ làm công cụ rồi, Điền Bá Quang đối với hắn chẳng có giá trị gì.

Những lời vừa rồi chẳng qua là để bôi xấu Lệnh Hồ Xung mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lúc này bị Cố Hàn Uyên dồn vào thế bí, nếu còn cầu tình nữa thì đúng là không biết điều.

Đừng nói những người ở đây sẽ trực tiếp giải quyết hắn, ngay cả Nhạc Linh San cũng sẽ không tha thứ cho hắn, nhẹ thì không nhìn mặt, nặng thì có thể đoạn tuyệt nghĩa tình.

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung không còn cách nào giúp mình, nhất thời lòng như tro nguội.

Nhưng khi thấy Lệnh Hồ Xung vẫn còn đứng chắn giữa mình và Cố Hàn Uyên, Nhạc Linh San lại đang ở ngay gần đó, cộng thêm việc Lệnh Hồ Xung vừa nói nếu hắn làm nhục Nhạc Linh San thì y sẽ tự tay giết hắn, hắn cảm thấy hận vô cùng.

Một nắm gạo thành ơn, một đấu gạo thành thù, bất kể trước đó Lệnh Hồ Xung cầu xin cho hắn thế nào, chỉ vì mấy câu nói vừa rồi mà tất cả đều tan tành.

Huống hồ hôm nay tử cục đã định, con người khi tuyệt vọng chuyện gì cũng có thể làm ra.

Điền Bá Quang nổi cơn thịnh nộ, bất ngờ ra tay bắt lấy Nhạc Linh

San.

Động tác nhanh như chớp, trước khi mọi người kịp phản ứng, hắn đã khống chế được nàng.

Thanh khoái đao bên tay trái áp sát vào cổ họng mềm mại của nàng, chỉ cần khẽ đưa tay là có thể tước đi sinh mạng như hoa như ngọc này.

Cố Hàn Uyên thực chất đã phản ứng kịp, hắn hoàn toàn có thể giết chết Điền Bá Quang trước khi hắn ra tay.

Nhưng thấy vị trí của Lệnh Hồ Xung đang chắn ngay trước mặt mình, hắn bèn giả vờ như bị vướng víu.

Khi thấy Nhạc Linh San đã bị bắt làm con tin, hắn lập tức đẩy Lệnh Hồ Xung ra, trừng mắt nhìn hắn quát: Tránh ra.

Lệnh Hồ Xung lúc này mới nhận ra sự lỗ mãng của mình đã cản trở Cố Hàn Uyên ra tay khiến tiểu sư muội rơi vào nguy hiểm, trong lòng tràn đầy hối hận vì thói làm hỏng chuyện.

Điền Bá Quang.

Ngươi làm gì thế.

Mau thả tiểu sư muội ra.

Lệnh Hồ Xung thấy Điền Bá Quang bắt cóc Nhạc Linh San thì hối hận không kịp, chỉ biết gào thét vô ích.

Lệnh Hồ huynh đệ, ca ca cũng là bất đắc dĩ thôi.

Điền Bá Quang thấy tình thế đảo ngược, lộ vẻ đắc ý.

Cố thiếu hiệp, ta thấy ngươi rất thích Nhạc gia muội tử này.

Khuyên ngươi đừng manh động, nếu không thanh khoái đao này của ta mà run lên thì ngươi sẽ không bao giờ được thấy cô nương như hoa như ngọc này nữa đâu.

Hôm nay chỉ cần ngươi để ta rời đi, Nhạc gia muội tử nhất định sẽ bình an trở về.

Sau đó tại hạ lập tức cao chạy xa bay, cả đời này không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi nữa, thấy thế nào.

Điền Bá Quang, nếu ngươi dám động đến một sợi tóc của Nhạc cô nương, đừng nói là cao chạy xa bay nghìn dặm, dù ngươi có trốn vạn dặm, ta cũng sẽ truy sát đến cùng để băm vây ngươi thành muôn mảnh.

Ngươi cứ thử xem lời ta nói có linh nghiệm hay không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lạnh lẽo nhìn chằm chằm Điền Bá Quang.

Lệnh Hồ Xung lúc này chỉ biết ngoan ngoãn đứng một bên, thầm cầu nguyện Cố Hàn Uyên có thể cứu được tiểu sư muội.

Mọi người có mặt lần đầu tiên thấy một Cố Hàn Uyên vốn như một công tử nho nhã lại lộ ra vẻ lạnh lùng bá đạo đến vậy, sự tương phản đó khiến họ chấn kinh không kém gì lúc Nhạc Linh San bị bắt cóc.

Nhạc Linh San lúc này rưng rưng nước mắt, khi nghe Điền Bá Quang nói Cố Hàn Uyên thích mình mà hắn không hề phủ nhận, cộng thêm sự bảo vệ bấy lâu nay, nàng càng tin đó là thật.

Trong mắt nàng lúc này tràn đầy tình cảm xao động.

Nghi Lâm cũng không khá hơn, chỉ biết mặc niệm A Di Đà Phật nhưng không cách nào bình ổn được tâm trạng, dù Quan Âm Bồ Tát có trách tội nàng cũng không ngăn nổi nhịp tim đang đập loạn xạ.

Khúc Phi Yên thì mắt sáng rực lên, cảm thấy đại trượng phu phải như vậy mới xứng danh Anh Hùng Kiếm.

Quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Cố đại hiệp đúng là một anh hùng thực thụ.

Điền Bá Quang vừa nói lời thăm dò vừa cẩn thận di chuyển, thầm nghĩ chỉ cần ra được khỏi cửa, với khinh công của mình thì thoát thân không phải là chuyện dễ dàng sao.

Chương 89

Cố Hàn Uyên không đáp lại, chỉ dùng ánh mắt càng thêm lạnh lùng dõi theo từng cử động của hắn.

Thời gian trôi qua từng giây, Điền Bá Quang đã lùi đến gần cửa, chỉ cần bước ra một bước nữa là trời cao biển rộng.

Dù hắn vẫn rất cẩn trọng nhưng trong khoảnh khắc đó cũng không tránh khỏi một chút lơ là.

Cố Hàn Uyên lập tức nắm bắt thời cơ, ánh mắt như điện, thi triển Di Hồn Đại Pháp.

Không cần khống chế hoàn toàn Điền Bá Quang, chỉ cần khiến hắn phân tâm trong thoáng chốc là đủ để Cố Hàn Uyên ra tay.

Quả nhiên, khi Điền Bá Quang bị ảnh hưởng bởi Di Hồn Đại Pháp mà sững sờ trong nháy mắt, mọi người chỉ thấy một luồng bạch quang lóe lên.

Trán của Điền Bá Quang bị một thanh trường kiếm sáng loáng xuyên thủng, chỉ còn phần chuôi kiếm kẹt lại trên trán.

Đó chính là bội kiếm Anh Hùng Kiếm của Cố Hàn Uyên.

Với độ sắc bén của Anh Hùng Kiếm, trong khoảnh khắc xuyên thủng trán Điền Bá Quang đã cắt đứt hoàn toàn sinh cơ của hắn, khiến hắn thậm chí không kịp kéo theo Nhạc Linh San cùng chết.

Nhạc Linh San mãi đến khi được cứu mới định thần lại, ngẩn ngơ nhìn Cố Hàn Uyên đang đỡ lấy mình.

Hắn đã trở lại với nụ cười ấm áp, thêm một phần ung dung vì đã trút bỏ được nỗi lo lắng.

Nhạc cô nương, muội không sao chứ.

Nhạc Linh San nhất thời không nói nên lời, như có vật gì đó nghẹn lại ở cổ họng.

Sự tĩnh lặng trong quán không kéo dài lâu, mọi người trong Hồi Nhạn Lâu chỉ đến khi Điền Bá Quang ngã xuống mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Trong tích tắc vừa rồi, Cố Hàn Uyên đã ném Anh Hùng Kiếm đi, thậm chí còn sử dụng kiếm ý của Thánh Linh Kiếm Pháp.

Đương nhiên, những người ở đó không thể cảm nhận được điều đó.

Vừa rồi là hắn ném Anh Hùng Kiếm đi sao.

Đúng vậy, lại có thể không chút do dự mà ném đi thần binh như thế.

Không hổ là Anh Hùng Kiếm, quả đúng là thiếu niên anh hùng.

Các ngươi nói xem, có phải Cố Hàn Uyên thật sự thích Nhạc Linh San không.

Ngay cả thần binh cũng có thể ném bỏ.

Những lời bàn tán của đám đông mới làm Nhạc Linh San bừng tỉnh, nàng đỏ mặt, thẹn thùng nói: Cố đại ca, cám ơn huynh.

Nàng vô thức gọi hắn là Cố đại ca.

Nhạc cô nương không sao là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười, bước tới rút thanh Anh Hùng Kiếm đang cắm trên trán Điền Bá Quang ra.

Hắn phất tay chấn động cho những giọt máu văng sạch rồi tra kiếm vào bao.

Lệnh Hồ Xung vốn đang ảo não vì sự bất tài của mình, không cứu được tiểu sư muội khỏi tay Điền Bá Quang, lại hối hận vì những lời đã nói.

Nhưng thấy Nhạc Linh San mặt đỏ tai hồng, vẻ mặt đầy e lệ trước Cố Hàn Uyên, cơn ghen bốc lên đầu, hắn vội tiến lên giả vờ quan tâm: Tiểu sư muội, muội không sao chứ.

Có bị thương ở đâu không.

Linh San nhớ lại những hành động khó hiểu trước đó của Lệnh Hồ Xung, nàng lén đảo mắt một cái, hờ hững đáp: Có Cố đại ca ở đây, sao muội có thể bị thương được.

Nói xong nàng quay mặt đi không thèm nhìn hắn, rồi ngọt ngào nói với Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, Hồi Nhạn Lâu lúc này lộn xộn quá, hay là chúng ta trực tiếp đến phái Hành Sơn đi.

Cũng được.

Cố Hàn Uyên thấy kịch hay đã vãn, cũng chẳng muốn lãng phí thời gian ở đây nữa.

Bốn người cùng nhau rời đi.

Khúc Phi Yên nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên, lòng đầy hứng thú, tiếc rằng lúc này các đại môn phái đang tập trung tại thành Hành Dương, nàng đi cùng ông nội Khúc Dương nên nhất thời chưa tìm được lý do để tiếp cận.

Cố đại ca, sao huynh lại nghĩ đến việc ném Anh Hùng Kiếm đi vậy.

Chẳng phải kiếm khách đều coi kiếm còn người còn, kiếm mất người mất sao.

Sau khi bình tĩnh lại, Nhạc Linh San cảm thấy hành động của Cố

Hàn Uyên thật khó tin.

Ta chưa bao giờ coi mình là một kiếm khách thuần túy, lại càng không có ý nghĩ kiếm còn người còn.

Huống hồ Anh Hùng Kiếm cũng chỉ là một thanh kiếm, làm sao sánh được với sự an nguy của Nhạc cô nương.

Nếu không thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ, thì học võ công này có ích gì.

Cố Hàn Uyên thực tâm nghĩ vậy, đối với hắn vũ khí hay võ công cũng chỉ là công cụ, hơn nữa hắn còn có thể dùng phản phái điểm để đổi lấy, thanh Anh Hùng Kiếm này xét về mặt nào cũng không quan trọng bằng Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San nghe xong vô cùng cảm động, biết bao nhiêu người vì một thanh thần binh mà tranh đoạt đến mức đầu rơi máu chảy, gia đình tan nát, vậy mà Cố Hàn Uyên lại đặt nàng lên trên cả thần binh.

Hơn nữa, nàng chính là người mà hắn muốn bảo vệ sao.

Nghĩ đến đó nàng lại thấy tim đập loạn nhịp.

Lệnh Hồ Xung ban đầu tuy nghĩ Cố Hàn Uyên chỉ đang nói lời hoa mỹ, nhưng nghĩ lại hắn quả thực đã làm như vậy.

Dù bản thân hắn cũng rất phóng khoáng với kiếm, nhưng hắn tự hỏi liệu mình có thể xem nhẹ thần binh như thế không.

Nghi Lâm đi bên cạnh không xen vào lời nào, nàng vốn tính tình tĩnh lặng, chỉ mong được nhìn hắn thêm vài lần là đủ, đương nhiên nàng cũng vô cùng cảm phục suy nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Mấy người trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến Lưu phủ.

Tuy đại hội rửa tay chậu vàng của Lưu Chính Phong chưa bắt đầu nhưng đã có rất nhiều người đến sớm, đang được sắp xếp nghỉ ngơi ở ngoại viện.

Thực khách ở ngoại viện thấy Cố Hàn Uyên thì bàn tán xôn xao, rõ ràng chuyện ở Hồi Nhạn Lâu đã truyền đến đây.

Thậm chí nhiều người còn đứng dậy hành lễ với hắn.

Cố Hàn Uyên cũng nhất nhất đáp lễ, giữ vững hình tượng nho nhã.

Lưu Chính Phong biết Cố Hàn Uyên đến cũng vô cùng nhiệt tình mời hắn vào trong, thậm chí còn sắp xếp sương phòng riêng.

Thông thường chỉ có bậc chưởng môn các phái mới được hưởng đãi ngộ này, nhưng Cố Hàn Uyên tuổi trẻ đã là Tông sư, lại là đệ tử Võ Đang, nên không ai phản đối.

Vừa vào hậu viện, họ đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo như chim oanh thoát khỏi cốc: Cố đại ca.

Ngay sau đó là Quách Phù trong tà áo đỏ rực chạy về phía Cố Hàn Uyên.

Quách Phù vốn định giữ chút dè dặt theo lời Hoàng Dung dặn, nhưng khi thấy Nhạc Linh San bên cạnh Cố Hàn Uyên, cơn ghen nổi lên, nàng bĩu môi sà vào lòng hắn.

Còn Nghi Lâm là một ni cô nên nàng chẳng thèm để mắt tới.

Cố Hàn Uyên vội vàng đỡ lấy nàng: Phù muội, sao muội cũng ở đây.

Thực chất Cố Hàn Uyên đã sớm định vị được Quách Phù và Hoàng Dung thông qua thần niệm.

Lúc này Hoàng Dung đang đứng từ xa nhìn họ, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nhưng thầm nghĩ: Quả nhiên người xuất chúng như Cố Hàn Uyên tất sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, Phù nhi thích hắn chưa chắc đã là chuyện tốt.

Hì hì, Cố đại ca, muội cùng nương đến đây.

Chuyện của huynh ở Hồi Nhạn Lâu muội nghe kể cả rồi.

Giết tên hái hoa tặc Điền Bá Quang đó thật là hả dạ.

Quách Phù tự nhiên vòng tay ôm lấy eo Cố Hàn Uyên, cảm nhận cơ bắp săn chắc của hắn, mặt hơi ửng hồng.

Quả nhiên Nhạc Linh San lộ rõ vẻ không thoải mái.

Dù nghe qua đối thoại biết hai người là chỗ quen biết cũ, nhưng nàng cũng không muốn chịu thua.

Cố đại ca, huynh không giới thiệu vị muội muội này cho muội sao.

Cố Hàn Uyên giới thiệu hai người với nhau, tiện thể giới thiệu cả Lệnh Hồ Xung và Nghi Lâm cho Quách Phù.

Lệnh Hồ Xung và Nghi Lâm lúng túng chào hỏi rồi đứng né sang một bên làm kẻ vô hình, bởi bầu không khí giữa hai nàng khiến người ngoài không thể chen chân vào được.

Ngươi chính là Quách Phù sao.

Nghe nói ở thành Tương Dương ngươi rất nổi tiếng, tính tình điêu ngoa tùy hứng, lại thường xuyên ỷ thế hiếp người.

Nói bậy.

Cha ta là Quách Tĩnh danh vang thiên hạ, sao ta có thể ỷ thế hiếp người được.

Ngược lại ta nghe nói thiên kim nhà Nhạc chưởng môn thường xuyên nghịch ngợm gây rối, khiến phái Hoa Sơn chẳng được yên bình.

Ngươi mới nói bậy, các sư huynh đều hết mực che chở ta, nói ta là hạt dẻ cười, làm gì có chuyện nghịch ngợm gây rối chứ.

Hai nàng cứ thế mà đấu khẩu với nhau.

Lệnh Hồ Xung dù khổ sở khi thấy Nhạc Linh San vì Cố Hàn Uyên mà ăn giấm chua, nhưng trong tình cảnh này hắn cũng chẳng dám vào khuyên ngăn.

Cố Hàn Uyên cũng chỉ biết tỏ vẻ bất lực trước màn đấu khẩu của hai người.

May thay lúc này Hoàng Dung đã tiến lại gần, mỉm cười nhìn Cố Hàn Uyên.

Quách phu nhân, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa.

Nhìn Hoàng Dung minh diễm động nhân, Cố Hàn Uyên mỉm cười khen ngợi.

Hoàng Dung không hề dao động, trái lại hỏi: Lâu không gặp ở đâu ra.

Mới chưa đầy mười ngày thôi mà.

Chính là một ngày không gặp như cách ba thu, tính ra cũng đã hơn hai mươi năm, sao không phải là lâu không gặp cho được.

Cố Hàn Uyên không phải hạng người dễ bị dồn vào thế bí, hắn lập tức buông lời tán tỉnh.

Ngay cả Hoàng Dung cũng bị chọc cười đến mức phải lấy tay che miệng.

Vẫn cứ khéo mồm khéo miệng như vậy, chẳng biết cái miệng này đã lừa gạt được bao nhiêu tiểu cô nương rồi.

Nụ cười duyên dáng của Hoàng Dung khiến Cố Hàn Uyên có chút khô họng, hắn cố gắng giữ vững biểu cảm.

Tiểu cô nương bây giờ khó lừa lắm, vẫn là ôn nhu đại tỷ tỷ tốt nhất.

Hoàng Dung biết hắn đang ám chỉ mình, không nhịn được mà lườm hắn một cái.

Tuy nhiên, cách xưng hô tỷ tỷ khiến Hoàng Dung người bắt đầu để tâm đến tuổi tác cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Ngay cả ta mà ngươi cũng dám trêu ghẹo, còn điều gì ngươi không dám nữa không.

Không dám để hạng người như Điền Bá Quang sống sót, sợ rằng ngày nào đó hắn sẽ làm tổn thương người mà ta quan tâm.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói với Hoàng Dung.

Hoàng Dung hơi sững sờ, nàng tất nhiên đã nghe chuyện Cố Hàn Uyên hạ sát Điền Bá Quang.

Với hạng hái hoa tặc đó nàng cũng vô cùng căm ghét, nên khi nghe tin nàng và Quách Phù đều rất tán thưởng.

Chương 90

Lúc này nhìn Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói ra những lời này, dù biết hắn đang ám chỉ Quách Phù và Nhạc Linh San, nhưng dưới cái nhìn chằm chằm của hắn, nàng luôn có cảm giác người mà hắn quan tâm ấy bao gồm cả chính mình.

Hoàng Dung với phong vị phụ nữ đầy quyến rũ đưa tay vén lọn tóc mai ra sau tai để che giấu chút bối rối thoáng qua.

Nàng liếc nhìn Cố Hàn Uyên đầy trách móc: Biết ngươi đau lòng cho Phù nhi và Nhạc cô nương rồi, được chưa.

Cố Hàn Uyên chỉ mỉm cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Hoàng Dung bị sự im lặng của Cố Hàn Uyên làm cho có chút không tự nhiên, luôn cảm thấy dường như vừa rồi mình thực sự đã đoán trúng tâm tư của hắn.

Lúc này, hai nàng Nhạc Linh San và Quách Phù cũng đã thôi tranh phong đối đầu.

Thực ra khi Hoàng Dung vừa đến, cả hai đã có ý định hưu chiến.

Nhất là Nhạc Linh San, khi nhìn thấy một Hoàng Dung minh diễm như xuân hoa, đẹp đến mức không giống người phàm, áp lực trong lòng nàng lập tức tăng lên không chỉ một bậc.

Nhạc Linh San vốn vẫn luôn nghĩ mẫu thân mình là Ninh Trung Tắc đã là đỉnh cao của nhan sắc, không ngờ Hoàng Dung còn xinh đẹp hơn mẫu thân nàng nhiều như vậy.

Thậm chí lúc này nhìn sang Quách Phù, vốn nàng còn thấy vẻ đẹp của đối phương ngang ngửa với mình, nhưng giờ lại thầm nghĩ: Chỉ có thế này sao.

Một người mẹ đẹp như vậy mà chỉ sinh ra ngươi thế này, chẳng lẽ cha ngươi là hạng người tầm thường.

Quách Phù cảm thấy ánh mắt của Nhạc Linh San đặc biệt thất lễ, định nổi giận nhưng lại không tìm được lý do.

Cả hai nàng nghe thấy lời của Cố Hàn Uyên, đều đinh ninh rằng hắn đang nói về mình.

Nhất là Nhạc Linh San, người vừa được hắn cứu mạng, lúc này chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy dòng nước ấm, đôi mắt long lanh đầy tình ý.

Nhạc Linh San cung kính chào hỏi Hoàng Dung.

Dù sao danh tiếng của Hoàng Dung vang khắp thiên hạ, là hình mẫu mà hầu hết nữ tử ngưỡng mộ, vượt xa danh hiệu Hoa Sơn Ngọc Nữ của Ninh Trung Tắc.

Hoàng Dung nhìn thiếu nữ xinh đẹp động lòng người trước mắt, không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên có vận đào hoa quá lớn.

Nàng lại thêm một phần lo lắng cho Quách Phù.

Cũng may, nàng cũng không tính Nghi Lâm vào danh sách đối thủ.

Nghi Lâm tuy thanh tú tuyệt tục, sắc mặt rạng rỡ, nhưng thân phận ni cô tự nhiên khiến người ta giảm đi sự đề phòng, vô thức không xem nàng là tình địch.

Nhưng các nàng lại quên mất rằng ni cô vẫn có thể hoàn tục.

Lệnh Hồ Xung thấy hai nàng đã dừng tranh đấu, vội vàng nói với Nhạc Linh San: Tiểu sư muội, sư phụ bọn họ chắc đang nóng lòng chờ đợi, chúng ta mau trở về thôi, kẻo lại bị mắng.

Lời này cũng không phải nói suông, chuyện ở Hồi Nhạn Lâu truyền về chắc chắn sẽ khiến mọi người lo lắng cho nàng.

Nhạc Linh San cũng nhận ra cần đi gặp cha mẹ trước, đành tiếc nuối cáo biệt Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, muội đi gặp cha mẹ trước đây.

Huynh nhất định phải tới tìm muội đấy nhé.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp ứng: Linh San, có thời gian ta chắc chắn sẽ đi bái kiến Nhạc chưởng môn và Ninh nữ hiệp.

Hắn thực ra vẫn khá có hứng thú với Ninh Trung Tắc, còn về phần Nhạc Bất Quần thì không đáng nhắc tới.

Sau khi hai người phái Hoa Sơn rời đi, Cố Hàn Uyên lên tiếng trước: Quách phu nhân, Phù muội.

Ta đưa Nghi Lâm về phái Hằng Sơn trước đã.

Hai nàng tự nhiên không có ý kiến gì.

Cố Hàn Uyên đưa Nghi Lâm đi gặp người của phái Hằng Sơn.

Trên đường đi, hắn cũng không quên trò chuyện thân mật với nàng để nàng không cảm thấy bị bỏ rơi.

Nghi Lâm vốn tính tình hiền lành, không để tâm những chuyện đó, nhưng được ở riêng với hắn thì vẫn rất vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã đến chỗ phái Hằng Sơn.

Định Dật sư thái trước tiên cảm tạ ơn cứu mạng của Cố Hàn Uyên dành cho Nghi Lâm, sau đó bắt đầu quan sát hắn.

Bà có thể cảm nhận rõ ràng sự quan tâm đặc biệt của Nghi Lâm dành cho nam tử này.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng bị các ni cô trẻ tuổi lặng lẽ quan sát.

Những đệ tử cùng thế hệ với hắn đa số là tiểu ni cô, lần đầu thấy một nam tử danh chấn giang hồ lại còn anh tuấn như vậy, khó tránh khỏi tò mò, ánh mắt cứ vương vấn trên người hắn.

Đệ tử phái Hằng Sơn tuy đầu trọc, lúc đầu nhìn không quen, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy ngũ quan của họ rất thanh tú, không có tóc lại càng làm nổi bật nét đẹp tinh tế trên gương mặt.

Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Chân, Nghi Chất cùng với Nghi Lâm là những đệ tử xuất chúng nhất.

Cả năm người đều cùng thế hệ với Cố Hàn Uyên, Nghi Hòa và Nghi Thanh lớn tuổi hơn một chút, số còn lại tuổi tác xấp xỉ hắn.

Theo đánh giá của Cố Hàn Uyên, năm người này xinh đẹp hơn hẳn các đệ tử khác, trong đó Nghi Lâm là xuất sắc nhất.

Khi hắn quan sát các nàng, các nàng cũng đang lén nhìn hắn.

Nhưng không ai dám nhìn lâu, chỉ một lát sau đều đỏ mặt cúi đầu niệm A Di Đà Phật.

Trong lòng thầm nghĩ lời sư phụ nói quả không sai, đàn ông dưới núi đều là hổ dữ.

Định Dật sư thái nhận thấy phản ứng của các đệ tử, thầm nghĩ không ổn.

Đều là những thiếu nữ chưa trải sự đời, bị một nam tử ưu tú như Cố Hàn Uyên thu hút cũng là chuyện thường tình.

Bà chỉ muốn nhanh chóng tiễn hắn đi để tránh làm hỏng công phu tu hành của đệ tử.

Cố Hàn Uyên cũng không bận tâm, chào tạm biệt Nghi Lâm và nở một nụ cười ấm áp với các đệ tử Hằng Sơn rồi rời đi.

Nụ cười ấy làm tim các nàng đập loạn nhịp, vài người da mặt mỏng đã đỏ bừng mặt.

Định Dật sư thái thở dài, tự nhủ sau này không thể để các đệ tử tiếp xúc với Cố Hàn Uyên thêm nữa.

Cố Hàn Uyên rời đi với nụ cười đầy ẩn ý, nghĩ thầm nếu lừa được đám đệ tử Hằng Sơn này hoàn tục hết thì chắc chắn sẽ rất thú vị.

Đêm đến, Cố Hàn Uyên ngồi trong viện, dưới ánh trăng tự rót tự uống.

Từ khi cơ thể có linh khí, hắn cảm thấy rượu ở thế giới này không được tinh khiết nên khó lòng chấp nhận.

Vì vậy, hắn đã tiêu tốn 50 phản phái điểm để đổi lấy vò rượu Đạp Tuyết Tầm Mai.

Rượu này sắc vàng óng ánh, vị ngọt thanh, uống vào rất êm.

Khi đã có nhiều phản phái điểm, Cố Hàn Uyên không còn phải túng quẫn như trước, thỉnh thoảng thỏa mãn khẩu vị cũng không thành vấn đề.

Hoàng Dung vì để tâm đến lời nói ban ngày của Cố Hàn Uyên nên vô thức đi về phía phòng hắn.

Kết quả là thấy hắn đang độc ẩm giữa sân.

Ánh trăng sáng rọi lên người hắn, tạo nên một tầng ánh sáng lung linh, khiến vóc dáng anh tuấn của hắn trông không giống thực, như tiên nhân hạ phàm có thể cưỡi gió bay đi bất cứ lúc nào.

Hoàng Dung nhất thời ngẩn ngơ, đối diện với một Cố Hàn Uyên như vậy, dù nàng không thích những kẻ chỉ có vẻ ngoài tuấn tú thì trong lòng cũng không khỏi tán thưởng.

Cố Hàn Uyên sớm đã phát hiện ra nàng, liền mở lời mời: Quách phu nhân có muốn dùng một ly không.

Cố thiếu hiệp thật là thảnh thơi quá nhỉ, Hoàng Dung nghe thấy lời mời, có chút dỗi hờn nói.

Cố Hàn Uyên không biết lấy đâu ra một cái ly, rót đầy rượu cho nàng: Nếm thử xem.

Hoàng Dung hơi do dự, dù sao ban đêm cùng nam tử khác uống rượu là chuyện không nên.

Nhưng dựa trên những gì nàng biết về Cố Hàn Uyên, hắn vẫn là người đáng tin cậy, nên nàng cầm ly nhấp một ngụm.

Uống xong, mắt nàng sáng lên, cảm thấy chưa bao giờ được thưởng thức loại rượu nào ngon đến thế.

Nàng không nhịn được mà uống thêm ngụm nữa.

Phu nhân uống chậm thôi, rượu ngon tuy tốt nhưng chớ nên say đắm quá, Cố Hàn Uyên cười nhắc nhở.

Hoàng Dung nén lại ý định uống tiếp, đặt ly xuống tò mò hỏi: Đây là rượu gì vậy.

Ta cảm thấy nó rất khác biệt, như thể có một dòng khí thanh tẩy khắp cơ thể.

Đây là Đạp Tuyết Tầm Mai, khắp thiên hạ không tìm được vò thứ hai đâu.

Chương 91

Cố Hàn Uyên hiểu rõ vì sao nàng có cảm giác đó.

Đây là sản phẩm từ thế giới Tiên Kiếm, trong rượu chứa linh khí tuy yếu ớt nhưng là loại năng lượng cao cấp mà người thế giới này chưa từng tiếp xúc.

Quý giá như vậy sao.

Hoàng Dung kinh ngạc, nhưng lại thấy lời hắn nói rất có lý.

Rượu dù quý đến đâu cũng là để người uống, phu nhân là người hội tụ linh tú của đất trời, uống nó có gì là không thể, Cố Hàn Uyên vừa cười vừa nói.

Hoàng Dung hơi sững sờ trước lời khen của hắn.

Từ khi thành thân, người trong giang hồ luôn kính trọng vợ chồng nàng, thường khen nàng là bậc cân quắc không thua đấng mày râu hoặc tán thưởng sự thông tuệ của nàng, suốt mười mấy năm qua dường như chưa có ai khen ngợi vẻ đẹp của nàng một cách trực diện như vậy.

Mà Cố Hàn Uyên lại chẳng hề e dè khen nàng xinh đẹp, nhưng lại biết dừng đúng lúc khiến người ta không thể nổi giận.

Tuy nhiên, Hoàng Dung không dễ bị lừa bởi vài câu nói, nàng chuyển chủ đề: Ngươi thấy Phù nhi thế nào.

Phù muội đơn thuần thiện lương, tuy có chút tùy hứng, kiêu kỳ và thường gây họa vì lỗ mãng, nhưng thực ra cũng có lúc biết suy nghĩ cho người khác, chỉ là vì da mặt mỏng và kiêu ngạo nên mới tỏ ra điêu ngoa như vậy thôi.

Đối với Cố Hàn Uyên, Quách Phù chính là kiểu người thích kẻ mạnh và ưa nịnh.

Đứng ở góc nhìn của Dương Quá thì Quách Phù đáng ghét, nhưng khách quan mà nói, hai người đó chỉ là không hợp nhau, một người kiêu ngạo không chịu cúi đầu, một người tự ti cũng không chịu nhún nhường.

Hoàng Dung không ngờ Cố Hàn Uyên lại có cái nhìn khách quan về Quách Phù như vậy, thậm chí còn hiểu con gái nàng hơn chính nàng.

Dù nàng luôn nuông chiều Quách Phù, nàng cũng phải thừa nhận tính cách của con gái mình nhiều lúc không hề dễ mến.

Nàng cứ ngỡ Cố Hàn Uyên sẽ chỉ chọn lời hay để nói hoặc thẳng thừng chê bai, đáp án này khiến nàng vừa bất ngờ vừa thêm phần tán thành hắn.

Ngươi thích Phù nhi chứ.

Đương nhiên rồi.

Câu này Cố Hàn Uyên không hề do dự.

Nhưng Hoàng Dung lập tức hỏi một câu hóc búa: Vậy còn Nhạc cô nương thì sao.

Cũng thích.

Cố Hàn Uyên trả lời rất thản nhiên, trong lòng còn thầm bồi thêm một câu: Phu nhân, ta cũng thích cả nàng nữa đấy.

Hoàng Dung cảm thấy đau đầu trước câu trả lời thẳng thắn của hắn: Cả hai đều thích.

Cuối cùng ngươi sẽ chọn ai.

Chuyện tương lai ai mà nói trước được chứ.

Giọng điệu của Cố Hàn Uyên phiêu hốt, dường như cũng khó đưa ra quyết định.

Hoàng Dung nhíu mày, không hài lòng với câu trả lời này.

Nàng hy vọng hắn là một nam tử chuyên tình như Quách Tĩnh, nhất là khi chuyện này liên quan đến con gái nàng.

Đáng tiếc nàng không biết Cố Hàn Uyên hoàn toàn trái ngược với Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh có đại nghĩa trong lòng, Cố Hàn Uyên thì không, hắn chỉ có dã tâm của bản thân.

Điểm chung duy nhất là Quách Tĩnh yêu Hoàng Dung, và Cố Hàn Uyên cũng vậy, chỉ có điều với hắn, nàng chỉ là một trong những con mồi.

Phù nhi là con gái ta, ngươi lại dám trực tiếp nói với ta là thích cả hai người, không sợ ta nổi giận mà gây khó dễ sao.

Hoàng Dung cảm thấy hiếu kỳ trước sự thành thật của hắn.

Cố Hàn Uyên nở một nụ cười đầy ẩn ý: Ta sẽ không nói dối phu nhân.

Tim Hoàng Dung đập mạnh một nhịp, gò má hơi nóng lên.

Nàng nâng ly uống thêm một ngụm rượu để che giấu sự bối rối.

Trong lòng nghĩ: Tên tiểu hỗn đản này có ý gì đây.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên đã bắt đầu gọi thẳng là Phu nhân từ lúc nào không hay.

Sự tự nhiên đó khiến giờ nàng mới phản ứng lại, nhưng vì hắn đã gọi nhiều lần nên nếu bắt đổi lại thì có chút thất lễ.

Hoàng Dung đành lườm hắn một cái.

Cố Hàn Uyên cố ý làm vậy nên chẳng hề sợ cái nhìn không chút uy hiếp đó, ngược lại còn thấy nàng khi lườm người cũng mang theo phong tình vạn chủng.

Cái nhìn này khiến hắn nhớ tới Đại Khỉ Ti.

Không phải Tiểu Long Nữ không đẹp, mà vẻ đẹp của Tiểu Long Nữ là thuần khiết không tì vết, còn về sự quyến rũ của phụ nữ thì Hoàng Dung và Đại Khỉ Ti mới là đỉnh cao.

Vì một câu nói của Cố Hàn Uyên mà không khí giữa hai người có chút gượng gạo.

Cuối cùng, hắn là người phá vỡ sự im lặng bằng cách kể về những trải nghiệm của mình trên giang hồ.

Hoàng Dung một lần nữa cảm thấy hắn là người tri kỷ.

Hai người lúc tranh luận gay gắt, lúc lại tâm đầu ý hợp mà cười vang.

Bóng đêm dần sâu, Hoàng Dung bao năm qua vất vả giúp Quách Tĩnh thủ thành Tương Dương, tâm lực kiệt quệ, hiếm có lúc nào được thư giãn như hôm nay.

Vì vậy, nàng cứ từng ngụm một uống không ít rượu.

Tuy rượu này tính ôn hòa nhưng vì có linh khí, Hoàng Dung chưa từng tiếp xúc nên bắt đầu cảm thấy hơi say.

Gương mặt ửng hồng vì men rượu càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm của nàng.

Khi vò rượu đã cạn, nàng mới nhận ra cả hai đã trò chuyện quá lâu.

Giật mình định đứng dậy rời đi, nhưng vì đứng lên quá nhanh, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, suýt chút nữa ngã quỵ.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, lập tức tiến lên đỡ lấy nàng.

Hoàng Dung cảm thấy một đôi bàn tay nóng bỏng ôm lấy eo mình, hơi ấm ấy khiến nàng nhất thời thất thần.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ở khoảng cách gần như vậy, gương mặt tuấn lãng và ánh mắt chứa đầy sự quan tâm của hắn khiến nàng không khỏi rung động.

Có lẽ vì là mẹ con, Hoàng Dung cũng chú ý đến yết hầu của hắn, trong đầu thoáng hiện lên ý muốn chạm vào.

Phu nhân không sao chứ.

Tiếng gọi của Cố Hàn Uyên kéo nàng về thực tại.

Nàng bàng hoàng nhận ra mình vừa có ý nghĩ gì, khuôn mặt vốn đã đỏ vì rượu nay càng đỏ hơn.

Nàng vội đẩy tay hắn ra, chỉnh lại mái tóc rối: Cảm ơn Cố thiếu hiệp.

Dù đã rời ra, nàng vẫn cảm thấy vùng eo như còn vương hơi nóng, trái tim đập rộn ràng giữa đêm thanh vắng.

Phu nhân hà tất phải khách sáo như vậy, gọi ta là Hàn Uyên được rồi.

Cố Hàn Uyên thừa thắng xông lên.

Hoàng Dung tuy thấy quan hệ này có chút quá giới hạn, nhưng sau một đêm tâm sự, nàng không nỡ từ chối.

Hơn nữa lúc này nàng chỉ muốn rời đi thật nhanh, không muốn so đo chuyện xưng hô.

Hàn Uyên, sắc trời đã muộn, ta về nghỉ trước đây.

Hoàng Dung cố tỏ ra đoan trang mỉm cười như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng đôi má ửng hồng đã phản bội nàng.

Phu nhân đi thong thả.

Cố Hàn Uyên không ép buộc, mỉm cười gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng thướt tha, uyển chuyển của nàng, ánh mắt hắn hiện lên vẻ đắc ý.

Về đến phòng, Hoàng Dung gục xuống giường, vùi mặt vào gối phát ra tiếng rên rỉ đầy bối rối, cảm giác như một thiếu nữ vừa làm chuyện gì đáng hổ thẹn.

Chương 92

Nàng tự nhủ sau này tuyệt đối không được uống rượu đêm với hắn nữa.

Nhớ lại lúc bị hắn ôm lấy, hơi ấm ấy lại khiến nàng bồn chồn.

Ngày hôm sau, đúng như dự đoán, Cố Hàn Uyên không thấy Hoàng Dung đâu.

Hắn đưa Quách Phù và Nhạc Linh San đi dạo thành Hành Dương.

Dù hai nàng vẫn hậm hực với nhau nhưng được đi cùng hắn, cả hai đều vui vẻ đồng ý.

Ba người thong thả đi dạo trên đường phố náo nhiệt.

Hai nàng tuy vẫn ngấm ngầm tranh đấu nhưng vì nể mặt hắn và chỗ đông người nên không gây gổ như hôm qua.

Nhan sắc của hai nàng thu hút không ít ánh nhìn ngưỡng mộ lẫn ghen tị dành cho Cố Hàn Uyên.

Đang đi thì phía trước xảy ra hỗn loạn.

Hai con tuấn mã đang lồng lộn chạy loạn giữa phố.

Người qua đường hô hoán chạy tán loạn.

Giữa đường, một thiếu nữ áo xanh dường như bị dọa sợ đến ngẩn người, không kịp né tránh.

Đó là một con bạch mã chạy trước và một con ngựa vàng đuổi sau.

Nếu bị đâm trúng, thiếu nữ kia chắc chắn sẽ mất mạng.

Trên lưng bạch mã, một thiếu nữ áo trắng hét lớn: Mau tránh ra.

Thấy thiếu nữ áo xanh vẫn đứng im, nàng nhắm mắt lại không nỡ nhìn cảnh tượng sắp tới.

Nhưng không có vụ va chạm nào xảy ra.

Một bóng dáng áo trắng nhẹ nhàng đáp xuống, chính là Cố Hàn Uyên.

Hắn cắm thanh Anh Hùng Kiếm xuống đất, ánh mắt lạnh lùng trừng con bạch mã.

Con ngựa bị khí thế của hắn dọa cho khiếp sợ, khựng lại ngay lập tức.

Tiến thêm bước nữa là ta chém đầu ngươi.

Con ngựa này vốn có linh tính, bị dọa đến mức run rẩy, suýt hất văng người trên lưng xuống.

Thiếu nữ trên ngựa là Thủy Sanh, đi cùng cha là Thủy Đại đến tham gia lễ rửa tay chậu vàng.

Nàng vất vả lắm mới ổn định được thân hình, nhìn thấy nam tử anh tuấn nhưng lạnh lùng trước mặt thì cũng ngẩn ngơ.

Nghe thấy hắn đe dọa con ngựa của mình, nàng cau mày: Sao ngươi dám dọa Bạch Long của ta.

Phóng ngựa giữa phố sầm uất gây thương tích, chém nó thì đã sao. , Cố Hàn Uyên lạnh nhạt liếc nhìn nàng.

Thủy Sanh cảm thấy Bạch Long càng thêm sợ hãi, nàng đành phải xuống ngựa.

Trước đó, chẳng lẽ ngươi không nên xin lỗi tiểu cô nương này sao.

Cố Hàn Uyên chỉ vào thiếu nữ áo xanh phía sau.

Thiếu nữ kia bĩu môi: Muội không nhỏ đâu nhé.

Muội tên Khúc Phi Yên, đại ca ca có phải là người dùng Anh Hùng Kiếm, Cố Hàn Uyên không.

Hóa ra đây là Khúc Phi Yên, người đã xuất hiện ở Hồi Nhạn Lâu hôm qua.

Nàng mỉm cười nhìn hắn, thầm nghĩ: Quả nhiên rất đẹp trai.

Màn kịch ngựa lồng này là do nàng bày ra để được làm quen với Cố Hàn Uyên.

Nàng đã dùng cơ quan nhỏ bắn kim vào Bạch Long.

Nàng biết Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ cứu mình, nếu không nàng vẫn có khinh công để né tránh.

Nhưng khi hắn thực sự đến cứu, nàng lại thấy tim mình đập loạn.

Cố Hàn Uyên mỉm cười: Khúc cô nương không sao là tốt rồi.

Hắn sớm đã định vị được nàng và Nhạc Linh San bằng thần niệm nên biết rõ mưu đồ nhỏ của nàng, chỉ thấy buồn cười vì cách nàng tiếp cận mình.

Thủy Sanh thấy hai người trò chuyện lờ mình đi thì có chút bất mãn, nhưng nàng là người hiểu lễ nghĩa nên định tiến lại xin lỗi Khúc Phi Yên.

Nghe thấy tên Cố Hàn Uyên, nàng cũng rất kinh ngạc, vì danh tiếng hắn giết Điền Bá Quang đã vang khắp Hành Dương.

Nàng vốn rất ngưỡng mộ hắn.

Nhưng biểu ca của nàng là Uông Khiếu Phong lại lên tiếng cắt ngang: Anh Hùng Kiếm gì chứ, chẳng qua giết một tên hái hoa tặc nhỏ nhoi mà cũng được tâng bốc thành đại anh hùng, lại còn đi ra oai với một con ngựa.

Uông Khiếu Phong vốn thích Thủy Sanh, nghe nàng nhắc đến tên

Cố Hàn Uyên suốt nên rất khó chịu.

Hắn tự phụ cho rằng Điền Bá Quang chỉ là kẻ có khinh công giỏi, nếu gặp hắn cũng sẽ bị giết dễ dàng.

Quách Phù và Nhạc Linh San nghe thấy vậy liền nổi đóa: Ngươi là cái thá gì mà dám nói xấu Cố đại ca. , Nhìn bộ dạng thì cũng ra vẻ đấy, nhưng người giết Điền Bá Quang không phải ngươi, đừng có ở đó mà giả vờ.

Uông Khiếu Phong bị hai nàng mắng xối xả, tức giận định dùng roi ngựa quất về phía Quách Phù.

Nhưng roi ngựa đã bị Cố Hàn Uyên bắt lấy giữa không trung.

Cố Hàn Uyên thấy hai nàng bênh vực mình thì thấy buồn cười, nhưng đối với kẻ dám động thủ như Uông Khiếu Phong, hắn không hề khách khí, một tay kéo hắn ngã nhào xuống ngựa.

Uông Khiếu Phong đau đớn định đứng dậy thì bị Cố Hàn Uyên giẫm mặt xuống đất.

Xin lỗi Phù muội đi, Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói.

Thủy Sanh thấy biểu ca bị hành hạ, vội vàng cầu xin: Cố thiếu hiệp, xin hãy tha cho biểu ca ta, ta xin lỗi thay huynh ấy.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng: Mỗi người phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình, không có thực lực thì đừng có làm càn.

Quách Phù nhìn thấy dáng vẻ bá đạo của Cố Hàn Uyên thì mắt sáng rực như có ánh sao.

Uông Khiếu Phong đau quá phải kêu thảm xin tha: Ta sai rồi.

Xin lỗi.

Tha cho ta.

Cố Hàn Uyên nhấc chân ra, Thủy Sanh vội đỡ biểu ca dậy nhưng hắn đã ngất xỉu.

Thủy Sanh vội vàng cúi đầu xin lỗi Khúc Phi Yên.

Tam nữ thấy nàng cũng là người hiểu chuyện nên không ghét bỏ gì, Khúc Phi Yên còn cảm thấy áy náy vì chính mình gây ra chuyện nên vội đỡ nàng dậy.

Thái độ của Cố Hàn Uyên lập tức thay đổi, trở lại vẻ ôn hòa: Thủy cô nương là con gái của Thủy Đại đại hiệp trong Nam Tứ Kỳ sao.

Thủy Sanh ngẩn ngơ trước sự thay đổi nhanh chóng của hắn, nụ cười ấm áp của hắn khiến tim nàng đập nhanh: Phải, gia phụ chính là Thủy Đại.

Tại hạ Cố Hàn Uyên, rất ngưỡng mộ danh tiếng của Nam Tứ Kỳ, khi nào có dịp sẽ đến bái kiến lệnh tôn.

Thủy Sanh cảm kích vì hắn đã giết Điền Bá Quang và mong cha mình sẽ gặp được hắn.

Sau khi nàng đưa biểu ca đi trị thương, Khúc Phi Yên đề nghị dẫn đường cho nhóm Cố Hàn Uyên đi chơi thành Hành Dương.

Hai nàng Quách, Nhạc tuy có chút ý kiến nhưng thấy nàng nhỏ tuổi lại ngọt ngào gọi tỷ tỷ nên cũng đồng ý.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ hai nàng này thật đơn thuần khi bị Khúc Phi Yên dẫn dắt dễ dàng như vậy.

Sau một hồi đi dạo, Khúc Phi Yên chỉ vào một tòa nhà: Cố đại ca, Quách tỷ tỷ, Nhạc tỷ tỷ, phía trước là Quần Ngọc Viện, chúng ta vào đó nghỉ ngơi một chút nhé.

Quách Phù và Nhạc Linh San đỏ mặt gắt: Phi Phi đừng nói bậy, đó là kỹ viện, sao chúng ta vào được.

Khúc Phi Yên cười lém lỉnh: Quần Ngọc Viện rất nổi tiếng, vào đó nghe hát xem múa cũng được mà.

Có Cố đại ca ở đây thì sợ gì chứ.

Chương 93

Cố Hàn Uyên gõ nhẹ lên trán nàng: Nghịch ngợm quá.

Hai nàng vốn cũng không phải là những cô nương an tĩnh ngoan ngoãn, nghe được lời của Khúc Phi Yên nhất thời có chút ý động.

Cố Hàn Uyên thấy hai nàng dường như thật sự bị Khúc Phi Yên thuyết phục, nhìn hắn với vẻ chờ mong, bất đắc dĩ cười nói: Được rồi, các ngươi đã đều có hứng thú, vậy thì đi xem một chút đi.

Trước cửa Quần Ngọc Viện, một vài nữ tử ăn mặc diễm lệ nhìn thấy Cố Hàn Uyên tiêu sái anh tuấn thì hai mắt đều sáng lên, nhưng khi thấy ba nàng đi theo phía sau hắn, vẻ mặt ai nấy đều lộ vẻ cổ quái.

Làm phiền an bài một gian nhã gian nghe hát.

Cho dù là đối mặt với phong trần nữ tử, thái độ của Cố Hàn Uyên vẫn khiến người ta không chê vào đâu được, dáng vẻ ôn hòa lễ độ làm các nàng ngẩn ngơ trong chốc lát.

Vẫn là người nữ tử dẫn đầu lớn tuổi nhất phản ứng kịp, dẫn bốn người vào Quần Ngọc Viện.

Những nữ tử còn lại thấy đám người Cố Hàn Uyên đi vào cũng không nhịn được quay đầu nhìn theo, chỉ cảm thấy nhìn nhiều thêm vài lần cũng là chuyện tốt.

Sau khi vào Quần Ngọc Viện, không khí huyên náo trong viện vốn có xu hướng dần yên tĩnh lại.

Đám oanh oanh yến yến đều không nhịn được nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nhất là những nữ tử bán nghệ bán thân kia, thấy hắn thì đều nghĩ nếu có thể cùng giao hợp, dù có phải bù thêm tiền cũng nguyện ý.

Mà những vị khách vốn định tới đây tầm hoan tác nhạc lại rất bất mãn vì Cố Hàn Uyên đã cướp mất hào quang của bọn họ.

Thậm chí có kẻ vốn đang bàn bạc chuyện làm ăn, vì đối phương lơ đễnh mà nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Còn những nữ tử chủ động sáp lại đều bị ba nàng trừng mắt đuổi đi.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, thản nhiên theo chân nữ tử dẫn đường vào nhã gian.

Mãi đến khi bóng dáng Cố Hàn Uyên biến mất, Quần Ngọc Viện mới khôi phục lại vẻ náo nhiệt, nhưng phần lớn đều là đang bàn luận về hắn.

Vào nhã gian, Cố Hàn Uyên gọi chút dưa trái trà nước rồi đuổi người nữ tử diễm lệ đang nhìn chằm chằm mình đi.

Cố đại ca, ta có chút hối hận rồi.

Quách Phù ủy khuất ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên nói.

Nhạc Linh San cũng đồng cảm, chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nhìn hắn.

Hai nàng tuy tuổi trẻ mạo mỹ nhưng y phục so với những nữ tử phong trần hoa lệ trong Quần Ngọc Viện thì có vẻ đơn giản, sinh ra một loại cảm giác tự ti như thôn nữ vào thành.

Cố Hàn Uyên buồn cười an ủi: Phù muội, Linh San, các nàng trong mắt ta chẳng qua là cỏ dại nhuộm màu sặc sỡ, sao so được với những viên minh châu trên biển như các muội.

Hai nàng nghe xong tâm tình lập tức tốt lên, nhất là khi bị gọi là minh châu thì càng cảm thấy e lệ.

Nhạc Linh San cũng học theo Quách Phù, ôm lấy cánh tay còn lại

của Cố Hàn Uyên.

Khúc Phi Yên thầm hối hận vì chậm một bước, liền trêu chọc Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, huynh không thấy ánh mắt của những nữ tử lúc nãy sao, từng người hận không thể ăn tươi huynh luôn đó.

Ta thấy nếu Cố đại ca vào ở Quần Ngọc Viện, chẳng những không tốn tiền mà còn có thể kiếm được một khoản lớn ấy chứ.

Cố Hàn Uyên nghe xong tức giận nói: Phi Phi, qua đây.

Không muốn.

Không cho phép búng trán ta.

Khúc Phi Yên vừa nghe liền lấy tay che trán.

Được, không búng trán muội.

Cố Hàn Uyên cười hứa hẹn.

Được rồi.

Khúc Phi Yên do dự bước tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên liền bóp một cái vào khuôn mặt mềm mại của nàng, đau đến nỗi nàng la oai oái.

Đau.

Cố đại ca, ta sai rồi, tha cho ta đi.

Còn dám nữa không.

Không dám, không dám nữa.

Cố Hàn Uyên hài lòng buông nàng ra.

Khúc Phi Yên thuận thế ngồi lên đùi Cố Hàn Uyên, cười hì hì nói: Cố đại ca, bộ dạng bây giờ của huynh có phải gọi là tề nhân chi phúc không.

Lúc này Cố Hàn Uyên mỗi tay ôm một người, trên đùi còn ngồi một người, đều là những thiếu nữ mạo mỹ động nhân.

Quách Phù và Nhạc Linh San liếc nhau, đột nhiên cảm thấy Khúc Phi Yên cũng là một đối thủ khó đối phó.

Cố Hàn Uyên đối với tiểu nha đầu cổ linh tinh quái này cũng có chút hết cách, nhưng không có ý định đuổi nàng xuống.

Cứ như vậy, hắn chìm trong mùi thơm của thiếu nữ mà thưởng thức ca vũ.

Ba nàng lúc đầu còn thấy hứng thú, nhưng nhìn lâu cũng thấy chán, liền khuyên Cố Hàn Uyên rời đi.

Sau khi ra khỏi Quần Ngọc Viện, Khúc Phi Yên lại gây sự, hỏi: Cố đại ca, huynh không thấy đáng tiếc sao.

Vừa rồi có bao nhiêu người nhìn trộm huynh đấy.

Cố Hàn Uyên liếc nàng một cái, thấy nàng có chút chột dạ mới nói: Có ba người các muội làm bạn, những thứ dung chi tục phấn kia đối với ta có gì mà tiếc.

Lời này làm ba nàng đỏ mặt, nhưng vẫn không giấu nổi niềm vui.

Khúc Phi Yên thấy sắc trời đã tối, tâm tình nhất thời chùng xuống.

Cố đại ca, ta phải đi rồi.

Nàng vốn thông tuệ nên tràn đầy lo lắng về đại hội rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong vào ngày mai.

Với giao tình của Khúc Dương và Lưu Chính Phong, nếu có biến cố, ông nhất định sẽ can thiệp, khi đó kết quả thật khó lường.

Phi Phi, nếu có chuyện gì khó khăn cứ tới tìm ta giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên đưa tay vuốt tóc nàng, nghiêm túc nhìn vào mắt

nàng.

Khúc Phi Yên bị hành động của hắn làm cho mặt đỏ tai hồng, tim đập loạn nhịp.

Nàng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Cố Hàn Uyên, cảm thấy lòng mềm nhũn, cười duyên nói: Ân, cảm ơn huynh, Cố đại ca.

Cố đại ca, Quách tỷ tỷ, Nhạc tỷ tỷ, hẹn gặp lại.

Khúc Phi Yên như một tinh linh linh động cáo biệt ba người rồi lặn mất hút trong đám đông.

Cố đại ca, Phi Phi có tâm sự gì sao.

Nhạc Linh San nhạy bén nhận ra điều gì đó trong cuộc đối thoại.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, không giải thích.

Chẳng qua chỉ là cuộc tranh đấu Chính Tà nực cười mà thôi.

Hắn phải nhân cơ hội này kiếm thêm một đợt danh vọng.

Sau khi trở về Hành Sơn Phái, hai nàng có chút mệt mỏi, cáo biệt Cố Hàn Uyên rồi về phòng nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên kiểm kê lại phản phái điểm thu được trong hai ngày qua.

Nghi Lâm mang lại 3900 điểm và mở khóa đánh giá theo chuỗi.

Nhạc Linh San mang lại 4200 điểm, cũng mở khóa đánh giá theo chuỗi.

Hiển nhiên cả hai đều thuộc hàng nữ chính.

Việc đả kích tâm lý Lệnh Hồ Xung ở Hồi Nhạn Lâu mang lại 3200 điểm.

Giết Điền Bá Quang chỉ được 1800 điểm, tuy danh tiếng hắn lớn nhưng thực lực chênh lệch quá nhiều nên điểm ít hơn dự tính.

Cũng may nhờ có Điền Bá Quang làm nền mà điểm của Nhạc Linh San và Nghi Lâm tăng lên, thậm chí còn giúp hắn có được hảo cảm ban đầu của nhiều nữ tử.

Khúc Phi Yên mang lại 2700 điểm.

Thủy Sanh mang lại 2300 điểm, là nữ chính của Liên Thành Quyết nên tự nhiên có đánh giá theo chuỗi.

Vả mặt Uông Khiếu Phong được 1300 điểm.

Điều đáng mừng nhất là tối qua uống rượu cùng Hoàng Dung, lại có tiếp xúc thân thể khiến tâm tư nàng dao động, không còn chỉ coi hắn là con rể tương lai, mang lại 2100 điểm và mở khóa đánh giá theo chuỗi.

Tuy mức độ dao động còn thấp, nhưng với nhan sắc của Hoàng Dung, chỉ cần có thu hoạch thì điểm số sẽ không hề thấp.

Đồng thời hắn cũng đặt thần niệm định vị lên người Nghi Lâm, Nhạc Linh San, Thủy Sanh và Khúc Phi Yên.

Đêm khuya, Hoàng Dung vốn cả ngày không chạm mặt Cố Hàn Uyên lại quỷ thần xui khiến đi tới nơi uống rượu đêm qua.

Quả nhiên thấy Cố Hàn Uyên đang chắp tay đứng dưới ánh trăng, để lại một bóng lưng anh tuấn.

Trên bàn đặt hai bình rượu, hai cái chén, rõ ràng là đang đợi nàng.

Hoàng Dung thấy cảnh này mặt hơi đỏ lên, cảnh tượng này khó tránh khỏi làm người ta suy nghĩ nhiều.

Cố Hàn Uyên nhận ra nàng tới, xoay người mỉm cười: Phu nhân, nàng tới rồi.

Hoàng Dung hờn dỗi: Sao ngươi biết ta sẽ tới.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm rồi nói: Đoán thôi.

Thật sao.

Ta cứ cảm thấy ngươi như thể liệu định ta sẽ tới, còn chuẩn bị sẵn hai chén rượu.

Hoàng Dung nghi ngờ nhìn hắn.

Từ khi quen biết Cố Hàn Uyên, nàng càng tìm hiểu thì càng thấy hắn mông lung như sương mù, sâu không thấy đáy, khiến người ta muốn tìm tòi nghiên cứu.

Vì chuyện tối qua, nàng đã định nếu hắn mời rượu sẽ từ chối ngay, nên vội chuyển chủ đề: Hàn Uyên, ngươi có nghe thấy lời đồng dao trong thành Hành Dương không.

Rửa tay gác kiếm, dê vào miệng cọp, cửa nát nhà tan, Ma Vương loạn thế.

Cố Hàn Uyên đương nhiên biết nàng đang nói gì.

Hàn Uyên, ngươi thấy việc này thế nào.

Có phải người của Nhật Nguyệt Thần Giáo muốn quấy phá đại hội không.

Hoàng Dung nghiêm túc hỏi.

Chương 94

Nhật Nguyệt Thần Giáo và Ngũ Nhạc Kiếm Phái đối địch nhiều năm, nàng nghĩ vậy cũng là thường tình.

Cố Hàn Uyên khinh thường cười nói: Đồng dao đều là do con người tạo ra.

Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm, thực lực Ngũ Nhạc Kiếm Phái suy giảm, đối với Nhật Nguyệt Thần Giáo là chuyện tốt hay xấu.

Đương nhiên là chuyện tốt.

Ý ngươi là.

Với sự thông tuệ của mình, nàng lập tức hiểu ra, người bị ảnh hưởng lớn nhất là Ngũ Nhạc Kiếm Phái.

Mà Ngũ Nhạc Kiếm Phái lấy Tung Sơn Phái làm minh chủ, Tả Lãnh Thiền chắc chắn sẽ không để mặc Lưu Chính Phong làm vậy.

Phu nhân quả nhiên thông tuệ.

Ánh mắt tán thưởng của Cố Hàn Uyên làm nàng có chút không tự nhiên.

Đến giờ vẫn chưa có tin tức của Tung Sơn Phái ở thành Hành Dương, sợ rằng ngày mai họ tới sẽ là lai giả bất thiện.

Tả Lãnh Thiền luôn muốn hợp nhất Ngũ Nhạc, trở thành đỉnh cấp môn phái.

Dù sao ở cùng Tung Sơn với Nam Thiếu Lâm, áp lực cũng không nhỏ.

Cố Hàn Uyên hiểu Tả Lãnh Thiền, chỉ là ông ta quá ngây thơ.

Nam Thiếu Lâm sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Giống như Phương Chứng dạy Dịch Cân Kinh cho Lệnh Hồ Xung là để Hoa Sơn kiềm chế Tung Sơn.

Sự cân bằng mới là kết quả tốt nhất cho họ.

Lệnh Hồ Xung được chọn vì Phương Chứng thấy hắn không ham quyền thế.

Cuối cùng Ngũ Nhạc không thể hợp nhất, Nhật Nguyệt Thần Giáo và Ngũ Nhạc Kiếm Phái tổn thương nguyên khí, Lệnh Hồ Xung quy ẩn, Thiếu Lâm vẫn là bá chủ võ lâm.

Hoàng Dung cũng không có thiện cảm với Nam Thiếu Lâm.

Ở Tống Quốc, Nam Thiếu Lâm là môn phái đứng đầu, nhưng khi nàng và Quách Tĩnh thủ thành Tương Dương, họ luôn lấy cớ thoái thác, một vẻ đóng cửa phong sơn không màng thế sự, nhưng thực tế lại không ngừng hoạt động ngầm.

Ngày mai có nên ngăn cản Tung Sơn Phái không.

Hoàng Dung cau mày.

Ngoại trừ Hằng Sơn Phái thỉnh thoảng gửi thuốc men, các phái khác chưa từng giúp đỡ Tương Dương.

Giúp Lưu Chính Phong tuy có thể khiến Hành Sơn Phái mang ơn, nhưng nếu ông ta rửa tay gác kiếm thì không còn là người của Hành Sơn nữa.

Đơn thuần vì một mình ông ta mà đối đầu với Tung Sơn liệu có đáng.

Nàng luôn lo nghĩ cho Tương Dương, thậm chí việc nàng khoan dung với Cố Hàn Uyên cũng là vì hắn là đệ tử Võ Đang, tương lai có thể nắm quyền môn phái.

Nếu không, sao nàng có thể nhắm mắt làm ngơ trước việc quanh hắn có bao nhiêu nữ tử mà vẫn ngầm đồng ý chuyện của Quách Phù.

Nếu Tung Sơn chỉ nhắm vào Lưu Chính Phong thì không cần quản, chúng ta không có tư cách nhúng tay.

Chỉ là Tả Lãnh Thiền không từ thủ đoạn, e rằng sẽ ra tay với gia quyến của ông ta.

Cố Hàn Uyên giả vờ sầu não nói.

Nếu họ thật sự ra tay với gia quyến, ngươi sẽ quản sao.

Hoàng Dung ngạc nhiên.

Tuy Cố Hàn Uyên luôn hành hiệp trượng nghĩa, giống Quách Tĩnh lúc trẻ, nhưng đối đầu với Tung Sơn lại là chuyện khác.

Thập Tam Thái Bảo của Tung Sơn thấp nhất cũng là Tiên Thiên đỉnh phong, vài người còn là Tông Sư.

Tả Lãnh Thiền nếu đột phá Đại Tông Sư thì Tung Sơn sẽ thành đỉnh cấp môn phái.

Lập trường Chính Tà với ta không quan trọng, ta làm vậy chỉ để chính nghĩa trong lòng không bị vẩn đục.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói.

Hoàng Dung nhìn hắn dưới ánh trăng, trong phút chốc có chút ngẩn ngơ.

Nàng vốn là con gái Đông Tà, lúc trẻ bị gọi là Yêu Nữ, nhưng thực chất nàng luôn mang lòng chính nghĩa.

Nếu không, sao nàng có thể yêu Quách Tĩnh chỉ vì tấm lòng chân thành của ông.

Để che giấu sự bối rối, nàng trêu chọc: Nghe nói hôm nay ngươi rất phong lưu, dẫn Phù nhi đi Quần Ngọc Viện, lại được nhiều cô nương ái mộ, sao ngươi không đáp ứng họ.

Có phải cũng vì chính nghĩa trong lòng không.

Đôi mắt đa tình của nàng đầy ý cười.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng nghịch ngợm, liền nghiêm túc lại, giọng nói trầm thấp đầy từ tính: Dung chi tục phấn, sao sánh được với phu nhân dù chỉ một phần vạn.

Hoàng Dung cảm thấy một luồng hơi nóng ập tới, mặt đỏ bừng.

Lời nói thẳng thừng này làm nàng không chống đỡ nổi.

Nàng tránh ánh mắt hắn, lý nhí: Ta sớm đã không còn là tiểu cô nương nữa rồi.

Ai nói vậy, phu nhân và Phù nhi đứng cạnh nhau trông như tỷ muội vậy.

Đây là lời thật lòng, Hoàng Dung tuy qua thời đỉnh cao nhưng vẫn đẹp kinh tâm động phách.

Chỉ giỏi khéo miệng.

Nàng dù sao cũng là phụ nữ, nghe khen trẻ trung vẫn thấy vui.

Cố Hàn Uyên thừa thắng xông lên: Phu nhân trông trẻ như vậy, hay ta gọi nàng là tỷ tỷ nhé.

Hoàng tỷ tỷ.

Đừng, nghe mà thấy ngượng.

Nàng lúng túng, dù sao nàng cũng lớn hơn hắn nhiều tuổi.

Phu nhân xinh đẹp như vậy, gọi Hoàng tỷ tỷ là hợp nhất rồi.

Có xinh đẹp thì vài năm nữa cũng già yếu thôi.

Nàng thở dài.

Tự cổ mỹ nhân như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu.

Cho nên ta muốn níu giữ thanh xuân cho phu nhân.

Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý.

Hoàng Dung không hiểu lắm.

Phu nhân muốn nếm thử không.

Hắn chỉ vào một bình rượu trên bàn.

Nàng có chút kháng cự, sợ lại uống say.

Ngươi nói Đạp Tuyết Tầm Mai chỉ có một bình mà.

Bình này không phải là bình đó.

Đây là Noãn Ngọc Xuân Miên, được nấu từ nụ hoa mùa xuân, có tác dụng dưỡng nhan, tuy không thể cải lão hoàn đồng nhưng làm chậm già hóa thì không vấn đề gì.

Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho Hoàng tỷ tỷ.

Đây là thứ hắn đổi bằng 50 phản phái điểm.

Nàng sáng mắt lên, không phụ nữ nào không quan tâm tới nhan sắc, nhưng vẫn nghi ngờ: Ngươi lừa ta sao.

Chưa từng nghe rượu nào làm chậm già hóa.

Lừa phu nhân thì có ích gì.

Trên đời không thiếu cách giữ thanh xuân.

Ta từng gặp người nữ tử ngoài năm mươi mà trông như đôi mươi.

Lại nghe có người luyện công pháp ngoài chín mươi mà vẫn như thiếu nữ.

Nàng kinh ngạc: Xin được nghe chi tiết.

Cố Hàn Uyên kể về Lâm Triều Anh của phái Cổ Mộ và bí quyết từ ngọc phong tương, rồi nhắc đến Tiêu Dao Phái lánh đời với những công pháp thần kỳ.

Noãn Ngọc Xuân Miên là ta nghiên cứu từ điển tịch của Tiên Hà Phái.

Đây là cách duy nhất ta có, tiếc là không còn nhiều.

Hắn chưa muốn nhắc tới Âm Dương Quyết, vì đó là công pháp song tu, nói ra lúc này chắc chắn nàng sẽ trở mặt.

Đối với Hoàng Dung phải kiên trì, lôi kéo từng bước.

Hoàng Dung nghe xong liền hứng thú với bình rượu.

Nàng nâng chén, thấy nước rượu hồng nhạt trong suốt, hương thơm dễ chịu, liền nhấp một ngụm, thấy cả người sảng khoái.

Phu nhân thấy thế nào.

Nàng đỏ mặt, lúc trước còn tự nhủ không uống rượu với hắn, giờ lại không kiềm được.

Cũng không tệ.

Vậy uống thêm vài chén.

Hắn rót cho mình loại rượu khác.

Hai người đối ẩm, trò chuyện vui vẻ như tối qua.

Hoàng Dung dần thả lỏng, nụ cười nhiều hơn, đôi khi lộ ra phong tình làm hắn thất thần.

Nàng chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái đầy hờn dỗi.

Một lát sau, nàng dường như không thắng nổi tửu lực, gục xuống bàn.

Phu nhân.

Cố Hàn Uyên gọi vài tiếng không thấy đáp lại, liền bế ngang nàng lên.

Đường cong cơ thể nàng hiện rõ dưới lớp y phục.

Hoàng Dung thực chất đang giả say để thử lòng hắn.

Nàng không muốn hắn là hạng người như nàng lo sợ, vì Quách Phù rất yêu hắn.

Nàng lo lắng đến mức cơ thể căng cứng khi bị bế, nhưng Cố Hàn Uyên chỉ đưa nàng về phòng, đặt lên giường rồi dừng lại.

Chương 95

Khi nàng đang thở phào thì cảm thấy trán mát lạnh kèm câu nói: Phu nhân ngủ ngon.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, nàng mở mắt, ánh mắt phức tạp.

Nàng cảm nhận được sự thương tiếc trong nụ hôn đó, như thể hắn đau lòng vì một tiên tử như nàng phải vướng bận bụi trần.

Hoàng Dung thở dài, tâm tư hỗn loạn, trắng đêm không ngủ.

Cố Hàn Uyên nhìn 3000 phản phái điểm vừa nhận được, cười nghiền ngẫm.

Hoàng Dung đã dao động sâu hơn.

Ngày hôm sau, đại hội rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong bắt đầu, khách khứa tấp nập.

Ngũ Nhạc Kiếm Phái ngoại trừ Tung Sơn Phái đều đã có mặt.

Những nhân vật quan trọng như Nam Tứ Kỳ, Dư Thương Hải, Trần Cô Nhạn, Phương Chứng, Xung Hư Đạo Trưởng và Khâu Xử Cơ đều hiện diện.

Khâu Xử Cơ nhìn thấy Cố Hàn Uyên thì hừ lạnh, vẫn còn hậm hực chuyện cũ.

Cố Hàn Uyên không quan tâm, đến chào hỏi Xung Hư Đạo Trưởng.

Xung Hư rất hài lòng với hắn vì đã làm rạng danh Võ Đang.

Sau đó hắn tới gặp Nam Tứ Kỳ.

Thủy Đại đã biết chuyện giữa hắn và Thủy Sanh, Uông Khiếu Phong, liền chủ động xin lỗi.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ vẻ ôn hòa, khen ngợi Thủy Sanh là cô nương tốt.

Thủy Đại và ba người còn lại thấy Cố Hàn Uyên ưu tú, liền ra sức tác hợp cho hai người.

Thủy Sanh thẹn thùng tới mức gọi hắn là Cố đại ca rồi trốn sau lưng cha.

Lúc này người của Hoa Sơn Phái cũng tới, dẫn đầu là Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc.

Cố Hàn Uyên chú ý tới Ninh Trung Tắc, dù đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn giữ được vẻ xinh đẹp, ôn nhu xen lẫn anh khí.

Hắn thầm nghĩ có nên cho Lão Nhạc đi học Tịch Tà Kiếm Pháp sớm chút không.

Nhạc Bất Quần cảm ơn Cố Hàn Uyên vì chuyện ở Hồi Nhạn Lâu rồi quay lại lườm Lệnh Hồ Xung.

Ninh Trung Tắc cũng đang quan sát Cố Hàn Uyên, nàng hiểu vì sao con gái mình lại động lòng với hắn, vì dù khắt khe đến đâu cũng khó tìm ra khuyết điểm ở chàng thanh niên này.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý đến thái độ không thân thiện của Ninh Trung Tắc, mỉm cười nhìn về phía Nhạc Linh San đang dùng đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn mình.

Linh San.

Cố đại ca, huynh đến thật sớm.

Ta đến sớm để kết giao với một số tiền bối.

Hai người không coi ai ra gì mà bắt đầu trò chuyện, ngược lại lại khiến Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc bị bỏ sang một bên, Lệnh Hồ Xung thì lộ vẻ mặt buồn nản.

Các sư đệ đứng sau lưng Lệnh Hồ Xung nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt đầy địch ý.

Họ từ lâu đã mặc định Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San là một đôi, nếu không phải tự biết lượng sức mình, có lẽ đã tìm Cố Hàn Uyên gây phiền phức.

Nhạc Bất Quần trong lòng cũng có chút tâm tư vi diệu.

Hắn vốn định lợi dụng Nhạc Linh San để mưu đồ Tịch Tà Kiếm Phổ của Lâm Bình Chi, nhưng nếu có thể để Cố Hàn Uyên làm con rể mình thì cũng không phải chuyện không thể chấp nhận.

Dù là từ võ công của bản thân Cố Hàn Uyên, hay là thân phận đệ tử ưu tú nhất của Võ Đang, đều có thể mang lại trợ lực cho hắn, ít nhất khi đối mặt với Tả Lãnh Thiền cũng thêm được một phần sức nặng.

Ninh Trung Tắc thu hết vẻ mặt mừng rỡ của Nhạc Linh San vào mắt, bất đắc dĩ thở dài.

Lúc này nhân sĩ giang hồ dần đông lên, Cố Hàn Uyên cũng không quấy rầy nhóm người phái Hoa Sơn nữa, cáo biệt rời đi.

Cố Hàn Uyên vừa quay đầu đã thấy Hoàng Dung với nụ cười đầy ẩn ý và Quách Phù đang chu môi rõ ràng là đang ghen.

Hoàng Dung lúc này dường như hoàn toàn quên mất chuyện đêm qua, ngoài mặt không chút sơ hở: Thủy cô nương.

Nhạc cô nương.

Cố thiếu hiệp thật là đa tình nha.

Hoàng Dung dùng giọng điệu mỉa mai trêu chọc Cố Hàn Uyên, sắc mặt Quách Phù càng thêm bất mãn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời trêu chọc của Hoàng Dung, đưa tay xoa nhẹ cái mũi đang nhăn lại của Quách Phù: Phù muội, môi muội có thể treo được cả bình dầu rồi đấy.

Quách Phù bị hành động thân mật của Cố Hàn Uyên làm cho ngẩn người, chột dạ liếc nhìn Hoàng Dung một cái.

Rất nhanh, vệt đỏ đã leo lên mặt, nàng thẹn thùng phủ nhận: Làm gì có.

Hoàng Dung nhìn với ánh mắt quái dị, trong lòng thở dài.

Nàng biết Quách Phù thực sự rất thích Cố Hàn Uyên, bằng không sẽ không vì hành động gần như khinh bạc này mà không giận, ngược lại còn đỏ mặt.

Quách phu nhân ngủ không ngon sao.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi.

Hoàng Dung che giấu sơ hở, mỉm cười nói: Đa tạ Cố thiếu hiệp quan tâm, có lẽ là có chút không quen thôi.

Trong lòng nàng thầm mắng một câu: Tiểu hỗn đản, nói cứ như không liên quan gì đến ngươi vậy.

Hai người ăn ý giữ khoảng cách trước mặt người khác, xưng hô cũng trở nên bình thường.

Người của phái Tung Sơn vẫn chưa tới sao.

Hoàng Dung nghiêm túc hỏi.

Cố Hàn Uyên lắc đầu: E là phải đợi đến khi đại hội rửa tay chậu vàng bắt đầu mới lộ diện.

Quả nhiên các môn phái lần lượt có mặt, người của phái Tung Sơn vẫn chưa thấy tăm hơi.

Khi phái Hằng Sơn đến, Cố Hàn Uyên mỉm cười ra hiệu với Nghi

Lâm.

Nghi Lâm thấy vậy thì đỏ mặt cúi đầu, lẩm bẩm A Di Đà Phật.

Đồng thời, Định Dật sư thái cũng lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Xem ra Định Dật sư thái chắc chắn đã nói gì đó với Nghi Lâm, khiến nàng hiện giờ ngay cả nhìn cũng không dám nhìn.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này lại chẳng mấy bận tâm, thiện cảm của Nghi Lâm với hắn đã cao đến mức tùy lúc đều có thể thu phục nàng.

Sau đó, đại hội rửa tay chậu vàng của Lưu Chính Phong diễn ra, ông còn đặc biệt quyên góp cho triều đình để lấy một chức Tham tướng hư danh.

Dù đồng đạo Ngũ Nhạc kiếm phái khuyên can, Lưu Chính Phong vẫn khăng khăng giữ ý mình.

Ngay khi Lưu Chính Phong sắp hoàn thành việc rửa tay chậu vàng, Đinh Miễn, Phí Bân và Lục Bách giơ cao Ngũ Nhạc Lệnh Kỳ dẫn theo số lượng lớn đệ tử Tung Sơn xông vào.

Sau một hồi khẩu chiến, Phí Bân áp giải gia quyến của Lưu Chính Phong ra.

Cố Hàn Uyên đứng bên cạnh bàng quan đứng nhìn.

Thấy phái Tung Sơn muốn gây họa đến người nhà của Lưu Chính Phong, ngoại trừ Định Dật sư thái, không một ai lên tiếng can ngăn.

Nhìn Phương Chứng của Nam Thiếu Lâm, Khâu Xử Cơ của Toàn Chân phái và cả sư bá Xung Hư đạo trưởng của mình, ánh mắt hắn hiện lên vẻ khinh miệt.

Chỉ có Hoàng Dung luôn chú ý đến Cố Hàn Uyên là thấy được vẻ khinh miệt trong mắt hắn.

Trong lòng nàng có chút lo lắng, vì nàng biết Cố Hàn Uyên sắp ra tay.

Phí Bân quát lớn: Lưu Chính Phong, nếu ngươi không giết Khúc Dương, ta sẽ giết cả nhà ngươi.

Tiếp đó liền lôi con gái Lưu Chính Phong là Lưu Tinh lên.

Lục Bách nhìn Lưu Tinh uy hiếp: Nếu muốn sống mạng, hãy quỳ xuống cầu xin, chỉ trích lỗi lầm của Lưu Chính Phong thì có thể miễn chết.

Lưu Tinh tướng mạo thanh tú, bình thường ôn nhu như nước như tiểu thư khuê các.

Nàng tuy đang chật vật nhưng chí khí rất cao, lúc này nổi giận mắng: Gian tặc, phái Tung Sơn các ngươi còn tàn ác hơn ma giáo gấp vạn lần.

Nói xong liền nhắm mắt chờ chết.

Khúc Phi Yên ẩn nấp trong bóng tối thấy hảo tỷ tỷ của mình sắp bị giết, mặt lộ vẻ lo lắng muốn ra tay cứu người, nhưng lại bị Khúc Dương bên cạnh giữ chặt lấy.

Lục Bách thấy người đầu tiên bị lôi lên không chịu cầu xin, thẹn quá hóa giận quát: Giết.

Vạn Đại Bình nghe lệnh, nâng kiếm trong tay định giết Lưu Tinh.

Giữa sân ngoại trừ Định Dật sư thái lộ vẻ không đành lòng, những người còn lại đều thờ ơ.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, nhưng lại là giọng nam, chính là Vạn Đại Bình đang định vung kiếm.

Chỉ thấy hắn ôm lấy cổ tay, sắc mặt tái nhợt lùi lại, máu tươi chảy ròng ròng qua kẽ tay.

Biến cố đột ngột khiến mọi người không kịp phản ứng.

Ngay cả nhóm Phí Bân cũng không ngờ ở đây lại có người chọn cách cứu người.

Lưu Tinh thấy mình chưa chết, mở mắt ra.

Nàng thấy một nam tử bảo vệ mình phía sau, bạch y phất phơ, mặt như quán ngọc, tuấn lãng phi phàm, tóc dài buộc hờ sau gáy, tư thái như ngọc, quả thực là một bậc tiêu sái lỗi lạc.

Trên mũi trường kiếm trong tay hắn vẫn còn vài giọt máu chưa rơi xuống.

Lưu Tinh cảm thấy có một người như vậy cứu mạng, dù hôm nay chết ở đây cũng không còn gì nuối tiếc.

Là Cố đại ca.

Khúc Phi Yên nén sự kích động, nhỏ giọng nói với Khúc Dương.

Khúc Dương cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại ra tay cứu người.

Chương 96

Ngoại trừ Hoàng Dung đã đoán trước, những người còn lại đều bị hành động của Cố Hàn Uyên làm cho sững sờ.

Xung Hư đạo trưởng tuy cũng bất mãn với cách làm của phái Tung Sơn nhưng không nghĩ tới việc đối kháng với họ lúc này.

Địch đông ta ít, chỉ riêng ba người Phí Bân đã không dễ đối phó.

Ngược lại, Phương Chứng của Nam Thiếu Lâm là người vui mừng nhất, vì trong sân này, người không muốn phái Tung Sơn lập uy nhất chính là ông ta.

Tuy nhiên, ông ta cũng không lạc quan về kết cục của Cố Hàn Uyên khi muốn một mình đối kháng với phái Tung Sơn.

Khâu Xử Cơ của phái Toàn Chân thì lộ vẻ khinh thường, nói với đệ tử bên cạnh: Kẻ này hôm nay chết chắc rồi.

Quách Phù không nghĩ nhiều như vậy, nàng là người sùng bái Cố Hàn Uyên mù quáng nhất, thấy hắn cứu người còn cảm thấy rất phấn khích.

Thủy Sanh, Nhạc Linh San, Nghi Lâm đều lộ vẻ lo lắng.

Dù rất kính nể hành động của Cố Hàn Uyên, nhưng trong tình thế này, lo lắng chiếm phần nhiều hơn.

Ánh mắt Ninh Trung Tắc rất phức tạp, đột nhiên cảm thấy tầm nhìn của mình có lẽ không bằng Nhạc Linh San.

Bà cũng là người bất mãn với tác phong của phái Tung Sơn, nếu không phải vì cố kỵ phái Hoa Sơn, bà cũng sẽ ra tay cứu người.

Lúc này thiện cảm đối với Cố Hàn Uyên tăng mạnh.

Nhạc Bất Quần cũng hết sức kinh ngạc, không ngờ Cố Hàn Uyên lại làm một việc mà bản thân mình tuyệt đối sẽ không bao giờ làm.

Định Dật sư thái thầm niệm Phật hiệu, dù rất tán thưởng việc Cố Hàn Uyên ra tay cứu người, nhưng lại cảm thấy các đệ tử phía sau, nhất là Nghi Lâm, e là tâm tu hành lại dao động.

Ngay cả Lưu Chính Phong cũng không ngờ trong cục diện này lại có người giúp đỡ, ông nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt đầy cảm kích.

Thủy Đại là người sốt ruột nhất, ông thực sự có ý xem Cố Hàn Uyên là con rể tương lai nên không nhịn được khuyên can: Cố thiếu hiệp, hà tất phải như vậy.

Ông nhìn ra được hôm nay thực chất không liên quan đến chính tà, phái Tung Sơn chỉ muốn ép buộc Lưu Chính Phong nên mới làm ra màn này.

Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên, ngươi có ý gì.

Phí Bân có chút kiêng kỵ nhìn Cố Hàn Uyên, không chỉ vì nghe đồn thực lực của hắn đã là Tông Sư, mà còn vì thời gian trước hắn đã đánh lui được Bạch sắc sát tinh do Tả Lãnh Thiền chiêu mộ.

Phí Bân hiểu rõ thực lực của Sở Bạch, kẻ đánh lui được hắn tuyệt đối không dễ đối phó.

Đồng thời Phí Bân cũng liếc nhìn Xung Hư đạo trưởng, thấy ông không có động tĩnh gì mới thở phào.

Nếu phái Võ Đang muốn can thiệp thì chuyện hôm nay sẽ rất khó giải quyết, may mắn là nhìn qua đây là hành động cá nhân của Cố Hàn Uyên.

Hắn cũng không dám chụp mũ tội cấu kết ma giáo lên đầu Cố Hàn Uyên, nếu không phái Võ Đang dù muốn mặc kệ cũng phải ra mặt.

Đây chính là lợi thế mà thân phận đệ tử phái Võ Đang mang lại cho hắn.

Phái Tung Sơn nếu vì lập trường mà muốn giết Lưu Chính Phong, tại hạ không quản được.

Nhưng nếu vì thế mà gây họa cho người nhà, thứ cho Cố mỗ trong lòng có chính nghĩa, không thể bằng lòng.

Cố Hàn Uyên bình thản, thậm chí có chút lạnh lùng nhìn đám người Tung Sơn, xem Phí Bân và hàng trăm đệ tử phía sau như không có gì.

Cố Hàn Uyên, ngươi thật sự muốn đối nghịch với phái Tung Sơn ta.

Cố Hàn Uyên chỉ che chở Lưu Tinh phía sau, lặng lẽ đối diện.

Phí Bân dù không muốn va chạm với Cố Hàn Uyên nhưng lúc này tên đã trên dây, không thể không bắn, hắn hạ lệnh lần nữa: Giết sạch gia quyến của Lưu Chính Phong cho ta.

Đệ tử Tung Sơn nghe lệnh định ra tay, nhưng kiếm của Cố Hàn Uyên còn nhanh hơn.

Một loạt tiếng binh khí rơi xuống đất, những đệ tử Tung Sơn đang khống chế gia quyến Lưu gia đều đồng loạt ôm cổ tay.

Hắn lại dùng Thần Môn Thập Tam Kiếm y hệt như lúc đả thương Vạn Đại Bình khi nãy.

Xung Hư đạo trưởng thấy vậy thầm gật đầu, cảm thấy chiêu Thần Môn Thập Tam Kiếm này của Cố Hàn Uyên đã vượt qua cả Du Liên Châu của phái Võ Đang, ngay cả bản thân ông cũng khó lòng chống đỡ.

Ba người Phí Bân đồng tử co rụt, đều bị chiêu này làm cho kinh

ngạc.

Phái Tung Sơn tuy mang danh kiếm phái nhưng thực tế Thập Tam Thái Bảo đa số lại không chủ tu kiếm pháp.

Gia quyến Lưu gia được cứu thoát đều lùi lại phía sau Cố Hàn Uyên, vây quanh Lưu Tinh.

Ánh mắt Lưu Tinh hiện lên tia sáng kỳ lạ, nàng cảm thấy anh hùng lớn nhất thiên hạ chính là Cố Hàn Uyên.

Các vị phái Tung Sơn, xin hãy dừng lại tại đây.

Gia quyến của Lưu Chính Phong hôm nay tại hạ bảo đảm.

Nếu không phục cứ bảo Tả Lãnh Thiền đến tìm ta, bằng không sẽ có ngày Cố mỗ đích thân lên phái Tung Sơn tìm ông ta nói chuyện.

Cố Hàn Uyên vẩy máu trên thanh Anh Hùng Kiếm, thần sắc không đổi.

Ba người Phí Bân nhìn nhau, nhất thời rơi vào thế khó xử.

Phí Bân vẫn là kẻ quyết đoán nhất: Cố Hàn Uyên, ngươi quá cuồng vọng.

Tả sư huynh đâu phải hạng tiểu bối như ngươi có thể so sánh.

Đã hôm nay ngươi nhất định muốn ra mặt thì hãy xem bản lĩnh trên tay đi.

Hắn nói lời đường hoàng nhưng sau khi ra hiệu cho hai người kia, cả ba đồng loạt ra tay.

Vô sỉ.

Định Dật sư thái, Thủy Đại, Xung Hư đạo trưởng cùng các nữ tử đồng thanh lên tiếng nhắc nhở Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Hoàng Dung cũng lo lắng cho hắn.

Cố Hàn Uyên thấy ba người lao tới, căn bản không để vào mắt, còn thong dong gật đầu ra hiệu với những người vừa nhắc nhở mình.

Ba người phái Tung Sơn thấy vậy thì nổi giận lôi đình, đồng loạt thi triển võ công sở trường.

Cố Hàn Uyên cầm Anh Hùng Kiếm, thi triển Mạc Danh Kiếm Pháp thức thứ năm Mai Danh Ẩn Tích, hóa giải mọi đòn tấn công vào vô hình.

Danh hiệu của ba người phái Tung Sơn lần lượt là Thác Tháp Thủ, Đại Tung Dương Thủ, Tiên Hạc Thủ, sở trường nhất hầu như đều là công phu tay không, lại kiêng kỵ sự sắc bén của thần binh, cộng thêm chiêu Mai Danh Ẩn Tích thủ kín không kẽ hở của Cố Hàn Uyên, khiến họ nhất thời lúng túng.

Chưởng pháp của họ đều thuộc loại cứng chọi cứng, lúc này quả thực bị thần binh Anh Hùng Kiếm của Cố Hàn Uyên khắc chế hoàn toàn.

Mọi người trong sân không ngờ kết quả ba đánh một lại như vậy.

Dù thần binh trợ lực rất lớn nhưng không phải là vô địch, bằng không Diệt Tuyệt sư thái cũng không chỉ đánh ngang tay với Đại Khỉ Ti.

Điểm mấu chốt vẫn là ở Mạc Danh Kiếm Pháp vô cùng tinh diệu của Cố Hàn Uyên, khiến mọi người suy đoán liệu có phải Trương Tam Phong lại nghiên cứu ra tuyệt học gì mới.

Chỉ có Xung Hư đạo trưởng biết rõ nhất, Trương Tam Phong tuy sáng tạo ra Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm, nhưng hoàn toàn không giống với Mạc Danh Kiếm Pháp mà Cố Hàn Uyên đang sử dụng.

Không biết kiếm pháp này là Cố Hàn Uyên tình cờ học được hay tự mình ngộ ra.

Xung Hư đạo trưởng trầm tư, bất luận lý do là gì, việc Cố Hàn Uyên biết bộ kiếm pháp này đồng nghĩa với việc hắn không còn cùng đẳng cấp với Tống Thanh Thư nữa.

Ông tự nhủ khi về Võ Đang phải nói chuyện với Tống Viễn Kiều, tránh để Cố Hàn Uyên và Tống Thanh Thư xảy ra xung đột.

Ba người phái Tung Sơn thấy mãi không hạ được Cố Hàn Uyên thì dần mất kiên nhẫn, ra chiêu trở nên nóng nảy, liều lĩnh.

Cố Hàn Uyên dây dưa lâu như vậy chỉ để cho họ cơ hội thể hiện, lúc này thấy hỏa hầu đã đủ, hắn thi triển Mạc Danh Kiếm Pháp thức thứ nhất: Nhất Kiếm Thành Danh.

Nhanh, cực kỳ nhanh.

Nó có nét tương đồng với chiêu Kiếm Nhất trong Thánh Linh Kiếm Pháp, nhưng so với Kiếm Nhất còn nhanh hơn ba phần.

Mọi người chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, ba người phái Tung Sơn đồng loạt bại lui.

Cổ tay Phí Bân bị một vết kiếm sâu thấy xương, cánh tay Đinh Miễn máu chảy ròng ròng, vai Lục Bách xuất hiện một lỗ máu thịt bầy nhầy.

Cả sân đấu xôn xao.

Phí Bân ôm cổ tay, ánh mắt ngưng trọng hỏi: Đây là kiếm pháp gì.

Cố Hàn Uyên lại vẩy máu trên kiếm, điềm nhiên nói: Mạc Danh Kiếm Pháp thức thứ nhất Nhất Kiếm Thành Danh.

Khá cho một chiêu Nhất Kiếm Thành Danh, Cố thiếu hiệp quả nhiên lợi hại.

Phái Tung Sơn nhận thua, gia quyến Lưu Chính Phong chúng ta có thể không động đến, nhưng bản thân Lưu Chính Phong thì chắc Cố thiếu hiệp sẽ không bảo đảm cho ông ta chứ.

Phí Bân bất lực, đành phải lùi bước tìm phương án khác.

Không ai ngờ kết quả cuối cùng lại là như vậy, Cố Hàn Uyên lấy một địch ba, trọng thương ba người mạnh nhất trong Thập Tam Thái Bảo của Tung Sơn.

Nhạc Bất Quần tâm tư khó đoán, khao khát đối với Tịch Tà Kiếm Phổ càng sâu sắc hơn.

Hắn không biết luyện xong Tịch Tà Kiếm Phổ liệu có được uy lực như vậy không.

Khâu Xử Cơ thì mặt mày xám xịt, trước đây phái Toàn Chân cũng từng nếm mùi đau khổ từ Mạc Danh Kiếm Pháp, không ngờ mới qua bao lâu, thực lực Cố Hàn Uyên lại tiến thêm một bước, khả năng đòi lại thể diện càng thấp đi.

Phương Chứng vốn đang vui mừng vì Cố Hàn Uyên đối đầu với Tung Sơn, nhưng thấy kết quả này thì sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Có Cố Hàn Uyên ở đây, Thiếu Lâm muốn vượt qua địa vị của Võ Đang trên giang hồ sẽ càng khó khăn hơn.

Chuyện hôm nay truyền ra, ngay cả địa vị của Nam Thiếu Lâm tại Tống quốc cũng có thể bị Chân Võ Quan của phái Võ Đang làm lung lay.

Xung Hư đạo trưởng có chút kích động, lúc trước khi Cố Hàn Uyên phòng thủ chưa thấy rõ, nhưng khi tấn công thì uy lực mạnh hơn tuyệt học bình thường rất nhiều.

Ngay cả ông dùng Thái Cực Kiếm ứng phó toàn lực cũng khó tránh khỏi bị chiêu Nhất Kiếm Thành Danh đánh bại.

Chương 97

Xung Hư đạo trưởng cảm thán, Võ Đang đã có người kế vị xứng đáng.

Chỉ cần bảo hộ Cố Hàn Uyên thêm mười năm nữa, địa vị bá chủ của Võ Đang có thể duy trì cả trăm năm.

Nhóm Nam Tứ Kỳ nhìn nhau.

Nhất là Thủy Đại, lúc nãy còn đang do dự có nên ra tay giúp đỡ không, không ngờ Cố Hàn Uyên lại thắng nhanh đến thế.

Ông vô thức nhìn về phía Thủy Sanh đang đỏ mặt, ánh mắt đầy sự rung động đứng phía sau.

Ý định gán ghép hai người càng thêm mãnh liệt.

Thủy Sanh lúc này thực sự rất động lòng.

Vốn đã ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên, giờ đây nàng cảm thấy hắn hoàn toàn thỏa mãn mọi ảo tưởng về một ý trung nhân hoàn mỹ.

Tướng mạo tuấn tú khiến người ta không thể rời mắt, nhân phẩm chính trực, lòng mang chính nghĩa, võ công cao cường đến mức nàng cảm thấy ngay cả cha mình cũng không phải đối thủ.

Thủy Sanh lúc này thậm chí cảm thấy may mắn vì chuyện xảy ra ngày hôm qua, nếu không một vị anh hùng như vậy sao có thể liếc nhìn nàng lấy một cái.

Nàng thầm nghĩ sau khi chuyện kết thúc nhất định phải thưởng cho Bạch Long thật nhiều đồ ăn ngon.

Còn về biểu ca Uông Khiếu Phong, thực sự không chịu nổi sự so sánh.

Hơn nữa chuyện ngày hôm qua khiến hảo cảm của nàng với Uông Khiếu Phong tan biến hoàn toàn.

Nhìn Quách Phù, Nhạc Linh San và cả Lưu Tinh đang được Cố Hàn Uyên bảo vệ, Thủy Sanh cảm thấy áp lực đè nặng.

Đối với Lưu Tinh, Cố Hàn Uyên không chỉ cứu nàng mà còn cứu cả mẫu thân và các đệ đệ, dù có làm trâu làm ngựa cũng không đền đáp hết.

Tất nhiên nếu có thể lấy thân báo đáp thì không còn gì tốt hơn.

Lưu Tinh nghĩ đến đó thì đỏ mặt, nhìn nghiêng khuôn mặt góc cạnh của Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ dù có làm nô tỳ cũng cam lòng.

Nhạc Linh San lúc này trong mắt đầy sự ngưỡng mộ, hai tay siết chặt trước ngực.

Nàng và Quách Phù có điểm rất giống nhau là sùng bái kẻ mạnh và có chí tiến thủ.

Trong Tiếu Ngạo, nàng nhiều lần khuyên Lệnh Hồ Xung tiến thủ cũng chính vì lý do này.

Thấy Cố Hàn Uyên đánh bại ba người mà ngay cả cha mình cũng khó lòng thắng được, nàng không khỏi rung động khôn cùng.

Lệnh Hồ Xung nhìn thấy biểu cảm của Nhạc Linh San thì lòng đắng ngắt.

Dù biết mình không bằng Cố Hàn Uyên, nhưng sự chua xót trong lòng vẫn không thể ngăn lại được.

Các sư đệ của Lệnh Hồ Xung nhìn nhau, cảm thấy dù muốn giúp đại ca cũng lực bất tòng tâm.

Ninh Trung Tắc kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, ngoài võ công, bà càng khâm phục phẩm hạnh của hắn.

Huống hồ Nhạc Linh San đã ái mộ hắn, bà cũng không nỡ ép duyên nàng với Lệnh Hồ Xung nữa.

Tuy nhiên, bà vẫn có chút bất mãn với số đào hoa của Cố Hàn Uyên.

Nghi Lâm là người đơn thuần nhất, từ đầu đến cuối chỉ lo lắng cho sự an nguy của Cố Hàn Uyên, không ngừng cầu nguyện cho hắn.

Thấy hắn bình an vô sự, nàng thầm cảm tạ thần Phật.

Các đệ tử phái Hằng Sơn bên cạnh cũng hiện lên vẻ khác lạ trong mắt.

Họ còn trẻ, tâm tu hành bị dao động là chuyện bình thường.

Định Dật sư thái dĩ nhiên không hài lòng, dù bà có tán thưởng Cố Hàn Uyên thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn hắn làm hỏng việc tu hành của các đệ tử.

Nhìn thấy dáng vẻ lo buồn theo nguy hiểm của Cố Hàn Uyên, vui mừng theo sự bình an của hắn của Nghi Lâm, bà càng kiên định ý định sau này không nên để nàng tiếp xúc với hắn.

Quách Phù cũng đơn giản không kém, nàng vốn thích Cố Hàn Uyên, giờ đây vừa tự hào vừa kiêu hãnh, cảm thấy người mình thích phải có khí khái như vậy mới đúng.

Nàng nắm tay Hoàng Dung, hào hứng kể về những điểm tốt của Cố Hàn Uyên, lời nào cũng tràn đầy sự rung động.

Hoàng Dung bất đắc dĩ nhìn Quách Phù đang phấn khích.

Thực ra nàng cũng có thể hiểu được, dù là kiếm pháp kinh diễm hay khí khái vì chính nghĩa trong lòng mà sẵn sàng đối đầu vạn người, đều rất dễ thu hút các thiếu nữ.

Ngay cả chính nàng cũng khó tránh khỏi một tia cảm xúc lạ lùng.

Dù nàng tin tưởng vào võ công của Quách Tĩnh, nhưng cũng không cho rằng Quách Tĩnh lúc trẻ có thể sánh được với Cố Hàn Uyên.

Với thiên tư của hắn, không chừng chẳng bao lâu nữa võ công sẽ vượt qua cả Quách Tĩnh bây giờ.

Hoàng Dung tự hỏi: Nếu năm xưa gặp gỡ không phải Âu Dương Khắc mà là Cố Hàn Uyên, liệu nàng có còn chọn Quách Tĩnh không.

Nhớ lại nụ hôn đầy thương tiếc trên trán đêm qua, tâm tư nàng càng thêm phức tạp.

Nhìn Quách Phù đang tràn đầy dáng vẻ của một thiếu nữ đối mặt với người trong lòng, Hoàng Dung đưa đôi mắt thu thủy nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang đứng đó với phong thái như ngọc, tràn đầy chính khí, ánh mắt nàng có chút thất thần.

Trong lòng nàng thở dài: Tại sao ngươi lại nảy sinh tâm tư đó với ta chứ.

Cố Hàn Uyên thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, đoán định được ý đồ của họ.

Thấy mục đích tạo danh tiếng đã đạt được, hắn nhìn ba người phái Tung Sơn đang đầy vẻ kiêng kị, lên tiếng: Cố mỗ chỉ vì duy trì trật tự giang hồ, nếu để người khác tùy ý ra tay với gia quyến của người khác, chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn sao.

Chỉ cần phái Tung Sơn hứa không ra tay với gia quyến Lưu Chính Phong nữa, Cố mỗ cũng sẽ không vì bản thân Lưu Chính Phong mà ra tay.

Ba người Phí Bân nhìn nhau, thấy chuyện đã đến nước này, cưỡng cầu cũng vô ích, bèn nghiêm mặt nói: Được, nếu đã vậy, phái Tung Sơn nể mặt Cố thiếu hiệp một lần, tha cho gia quyến của Lưu Chính Phong.

Nhìn phái Tung Sơn trước thì kiêu ngạo, sau lại cung kính, tâm tư mọi người không khỏi dao động, nhận thức về uy thế của Cố Hàn Uyên càng thêm sâu sắc.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu, sau đó nói với Lưu Chính Phong: Lưu tiền bối, tranh chấp lập trường giữa Ngũ Nhạc kiếm phái và Nhật Nguyệt thần giáo tại hạ không quản được, xin tiền bối tự lo liệu.

Lưu Chính Phong nhìn Lưu Tinh đang được Cố Hàn Uyên bảo vệ, cười nói: Cố thiếu hiệp, cậu bảo vệ được gia quyến của lão phu là đủ rồi.

Nếu có thể, sau này Tinh nhi xin nhờ cậu chăm sóc.

Lưu Tinh đang lo lắng cho cha, không ngờ lại nghe được lời trối trăng như vậy, vừa lo vừa thẹn.

Tại hạ nếu đã ở đây, tự nhiên sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

Cố Hàn Uyên trả lời nước đôi như không hiểu ý ông, hắn không muốn khiến các nữ tử khác phải ghen tuông.

Lưu Tinh dù có chút hụt hẫng nhưng cũng biết lúc này không phải lúc để tâm chuyện đó, chỉ hy vọng cha mình có thể bình an vô sự.

Tính tình nàng ôn nhu, hiểu chuyện, không muốn cầu xin Cố Hàn Uyên ra tay giúp đỡ để làm khó hắn, chỉ có thể cầu nguyện cha mình có duyên may.

Nhóm Phí Bân thấy Cố Hàn Uyên thực sự không quản Lưu Chính Phong thì thở phào, vì mục đích chính của họ vẫn là Lưu Chính Phong.

Ngay lập tức họ đồng loạt tấn công Lưu Chính Phong, nhưng vì mỗi người đều bị thương một tay nên nhất thời không hạ được ngay, đành phải gọi thêm đệ tử Tung Sơn hỗ trợ.

Tuy nhiên, khi các đệ tử Tung Sơn xông lên thì lại kéo theo cả Khúc Dương xuất hiện.

Dưới sự phối hợp của hai người, họ dần giết ra khỏi vòng vây.

Cố Hàn Uyên quan sát kiếm pháp của đệ tử Tung Sơn, nhận thấy nó mang vẻ hào hùng, mạnh mẽ, có chút hơi hướng võ kỹ trong quân đội.

Thảo nào phái Tung Sơn thu nhận nhiều đệ tử như vậy, loại kiếm pháp này nếu hợp thành quân đội thì thực sự rất lợi hại.

Nhưng nó lại có nhược điểm khi đơn đả độc đấu, bảo sao Thập Tam Thái Bảo đa số lại dùng công phu tay không.

Hơn nữa việc phái Tung Sơn dám diệt môn Lưu Chính Phong dù ông có quan chức, chứng tỏ khả năng quản lý địa phương của Tống quốc đã suy yếu trầm trọng.

Lưu Chính Phong và Khúc Dương sau khi phá vây thì chạy khỏi Lưu phủ, Khúc Phi Yên cũng liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cái rồi âm thầm đuổi theo.

Phái Tung Sơn đương nhiên không hài lòng với kết cục này, vội vã truy kích.

Mọi người trong sân tưởng rằng chuyện đến đây là kết thúc, không ngờ đột nhiên một kẻ ăn mày lưng gù, quần áo lấm lem quỳ xuống trước mặt Cố Hàn Uyên.

Cầu xin Cố đại hiệp làm chủ, đòi lại công đạo cho hơn trăm mạng người Lâm gia ta.

Người tới chính là Lâm Bình Chi nãy giờ vẫn nấp trong góc quan sát.

Thấy Cố Hàn Uyên đầy chính khí, một mình đối kháng phái Tung

Sơn bảo vệ gia quyến Lưu gia, hắn liền không màng đến việc lộ thân phận, vội vàng tiến lên cầu cứu.

Nhạc Bất Quần nhìn thấy Lâm Bình Chi thì ánh mắt lóe lên.

Sự xuất hiện của Lâm Bình Chi nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nếu Cố Hàn Uyên thực sự giúp Lâm Bình Chi, làm sao hắn có thể cướp người từ tay Cố Hàn Uyên đây.

Dư Thương Hải vốn đang thong dong xem kịch giờ lại có dự cảm chẳng lành.

Ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên vờ như không nhận ra, lên tiếng hỏi.

Lâm Bình Chi vừa khóc vừa cầu khẩn: Tiểu nhân là Lâm Bình Chi của Phúc Uy tiêu cục, Dư Thương Hải của phái Thanh Thành đã tàn sát hơn trăm người nhà tiểu nhân, xin Cố đại hiệp làm chủ.

Cố Hàn Uyên quay sang nhìn Dư Thương Hải, khi lão đang ngày càng hoảng sợ thì hắn mới lên tiếng: Ân oán giữa phái Thanh Thành và Phúc Uy tiêu cục Cố mỗ cũng có nghe qua.

Oan có đầu nợ có chủ, nếu chỉ tìm nhà Lâm Chấn Nam báo thù thì Cố mỗ không nói gì, nhưng việc lạm sát kẻ vô tội thì xin Dư quán chủ cho một lời giải thích.

Cố Hàn Uyên, phái Thanh Thành và ngươi không oán không thù, ngươi thật sự muốn ra mặt cho Lâm Bình Chi sao.

Dư Thương Hải cực kỳ kiêng kỵ Cố Hàn Uyên, lão biết mình không thể mạnh hơn nhóm Phí Bân được.

Chương 98

Lâm Bình Chi đã cầu đến Cố mỗ, ta tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Dư Thương Hải thấy thế vội vàng bỏ chạy, còn đẩy vài tên đệ tử về phía Cố Hàn Uyên để cản đường.

Cố Hàn Uyên đá văng mấy tên đó, để lại một câu Ta đi đuổi theo rồi rời khỏi Lưu phủ.

Thực tế, Cố Hàn Uyên chẳng hề đuổi theo Dư Thương Hải, hắn chỉ mượn cớ để đuổi theo Khúc Phi Yên.

Nếu để người của phái Tung Sơn giết mất Khúc Phi Yên thì không hay chút nào.

Còn về Lâm Bình Chi, Cố Hàn Uyên căn bản không quan tâm.

Nhờ có thần niệm định vị, hắn nhanh chóng tìm thấy tung tích của Khúc Phi Yên.

Lúc này, Khúc Phi Yên đã bị Phí Bân đánh ngã xuống đất, miệng đầy máu, trừng mắt nhìn lão.

Lưu Chính Phong và Khúc Dương đều đã bị thương, rõ ràng vẫn không địch lại số đông.

Còn Đinh Miễn và Lục Bách thì không thấy đâu, chắc là đã đuổi theo hướng khác.

Ta giết con nhóc này trước.

Phí Bân thấy Lưu Chính Phong và Khúc Dương không chịu đầu hàng, định dùng Khúc Phi Yên để khai đao.

Phí Bân, ngươi tiến thêm một bước nữa là sẽ chết ở đây đấy.

Giọng nói đột ngột vang lên khiến cả bốn người có mặt đều giật mình.

Khúc Phi Yên thấy người đến thì mừng rỡ reo lên: Cố đại ca.

Lưu Chính Phong và Khúc Dương đều kinh ngạc khi thấy Cố Hàn Uyên ở đây.

Còn Phí Bân thì vô cùng hoảng sợ, lúc này ngay cả cử động cũng không dám.

Cố thiếu hiệp, ngươi thật sự muốn giúp đỡ ma giáo sao.

Ồ, ma giáo.

Cố Hàn Uyên cười nhạt, đi đến trước mặt Khúc Phi Yên, dịu dàng lau sạch vết máu trên khóe miệng nàng.

Ma giáo không liên quan đến Cố mỗ, nhưng ngươi đả thương Phi Phi, thì phải đền mạng.

Phí Bân nghe vậy định bỏ chạy, nhưng lại thấy toàn thân bỗng chốc mất sạch sức lực, máu phun ra từ cổ, ngã ngửa ra đất.

Cố Hàn Uyên đỡ Khúc Phi Yên dậy, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, lau đi vệt bụi bẩn.

Phi Phi, vết thương có nặng không.

Khúc Phi Yên lúc này đang ngẩn ngơ, không ngờ Cố Hàn Uyên lại vì mình mà giết Phí Bân một cách dứt khoát như vậy.

Nhìn hắn lau mặt cho mình, tim nàng đập loạn nhịp.

Khúc Phi Yên đỏ mặt, nũng nịu đầy ủy khuất: Cố đại ca, lão ta đánh muội đau quá.

Cố Hàn Uyên châm mấy cây kim lên người Khúc Phi Yên để thông kinh hoạt lạc, sau đó truyền công trị thương cho nàng.

Suốt quá trình đó, hắn hoàn toàn không để ý đến Lưu Chính Phong và Khúc Dương đang đứng ngớ ra xem kịch bên cạnh.

Hai người nhìn nhau cười khổ, không ngờ cuối cùng lại nhờ Khúc Phi Yên quen biết Cố Hàn Uyên mà được cứu mạng.

Nhìn dáng vẻ thiếu nữ si tình của Khúc Phi Yên, sao họ không hiểu tâm tư của nàng.

Hai người vừa đau đầu vừa mừng rỡ.

Đau đầu vì số đào hoa của Cố Hàn Uyên quá thịnh, vừa hứa hẹn với Lưu Tinh xong lại khiến Khúc Phi Yên ái mộ.

Mừng rỡ vì từ nay về sau không cần lo lắng cho sự an nguy của Khúc Phi Yên nữa.

Trong một góc tối mà hai người không biết, có một nữ tử mặc váy trắng đội nón lá đang ẩn nấp.

Nàng chính là Thánh cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh trước đó đã bận chặn đánh các đệ tử Tung Sơn, nhưng nhờ Cố Hàn Uyên đã làm họ trọng thương nên nàng giải quyết rất dễ dàng.

Nàng chỉ đến sớm hơn Cố Hàn Uyên một bước, chứng kiến toàn bộ sự việc.

Lúc Phí Bân định giết Khúc Phi Yên, nàng đã định ra tay, không ngờ Cố Hàn Uyên lại nhanh hơn một bước giết chết Phí Bân.

Nhậm Doanh Doanh cảm thấy kinh ngạc trước hành động của Cố Hàn Uyên.

Nàng đã nghe về chuyện ở Lưu phủ, cứ ngỡ Cố Hàn Uyên sẽ không cứu Lưu Chính Phong, càng không cứu Khúc Dương.

Không ngờ cuối cùng hắn lại vì Khúc Phi Yên mà giết Phí Bân.

Trong đầu nàng thoáng hiện lên câu nói: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Nhậm Doanh Doanh đã bắt đầu cảm thấy hứng thú với Cố Hàn Uyên từ lúc hắn đánh lên phái Toàn Chân, thậm chí đã sai giáo chúng tìm hiểu hành tung của hắn.

Nhưng hành tung của hắn quá bí ẩn nên không tìm được.

Không ngờ lần đầu gặp mặt lại thấy một Cố Hàn Uyên mạnh mẽ và bao che cho người của mình như vậy.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng: Nếu có thể có được sự trợ giúp của hắn, chắc chắn sẽ cứu được cha ra ngoài.

Chỉ là nghĩ đến cách thức để làm việc đó, nàng lại cảm thấy thẹn thùng đỏ mặt.

Cố Hàn Uyên từ sớm đã phát hiện ra Nhậm Doanh Doanh đang ẩn nấp, hắn hiểu rõ mong muốn của nàng.

Việc hắn ra tay giết Phí Bân một cách dứt khoát cũng có phần là diễn cho nàng xem.

Dù lúc này không nhìn thấy biểu cảm của Nhậm Doanh Doanh, nhưng hắn thầm nghĩ hiệu quả chắc hẳn không tồi.

Việc thả Nhậm Ngã Hành ra có lợi cho Cố Hàn Uyên, vì Đông Phương Bất Bại hiện giờ quá xa rời thế sự, suốt ngày chỉ lo quấn quýt với Dương Liên Đình và thêu hoa.

Nếu không có Nhật Nguyệt Thần Giáo khuấy động, giang hồ Tống quốc khó lòng mà đại loạn được.

Cố Hàn Uyên sau khi chữa trị thương thế cho Khúc Phi Yên, không chịu nổi sự nũng nịu của nàng, đành phải chữa trị luôn cho cả

Lưu Chính Phong và Khúc Dương.

Hai người bày tỏ sự cảm kích sâu sắc đối với Cố Hàn Uyên, đồng thời mời hắn thưởng thức bản cầm tiêu hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Khúc nhạc quả thực vô cùng đặc sắc, chí ít là sau khi nghe xong, Cố Hàn Uyên cũng không kìm được mà lên tiếng tán thưởng.

Khúc nhạc vừa dứt, Lưu Chính Phong đem bản nhạc phổ Tiếu Ngạo Giang Hồ làm tạ lễ tặng cho Cố Hàn Uyên.

Hắn đương nhiên không từ chối, dù sao cũng đã ra tay cứu chữa cho bọn họ.

Cố đại ca, đợi gia gia và Lưu bá bá thu xếp ổn thỏa, muội sẽ đến tìm huynh.

Khúc Phi Yên thấy sắp phải chia ly, lưu luyến không rời mà làm nũng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Hắn khẽ vuốt ve mái tóc nàng, trấn an: Rời khỏi Tống Quốc là lựa chọn chính xác, không cần vội vã như vậy.

Hãy hảo hảo luyện công, sau này mới có thể giúp được ta.

Cố Hàn Uyên đã giao bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh và Âm Dương Quyết cho Khúc Phi Yên.

Cố đại ca, huynh đi theo muội một chút.

Khúc Phi Yên lo lắng thời gian trôi qua, bên cạnh Cố Hàn Uyên có biết bao mỹ nữ vây quanh sẽ khiến hắn quên mất mình.

Nàng đảo mắt một vòng, kéo hắn đi vào một góc khuất.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng khó mà đoán được ý đồ của cô nàng tinh quái này.

Cố đại ca, đừng quên muội nhé.

Khúc Phi Yên ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên, sau đó cúi xuống.

Tê.

Phi Phi, nàng không cần phải như vậy.

Cố đại ca, vì huynh, muội không quan tâm.

Khúc Phi Yên vốn xuất thân từ Nhật Nguyệt Thần Giáo, những thứ tam giáo cửu lưu nàng đã học không ít.

Nhậm Doanh Doanh nấp trong bóng tối vốn định nghe xem bọn họ nói gì, không ngờ lại nhìn thấy một màn đầy kích thích như vậy.

Mẫu thân nàng mất sớm, nàng căn bản chưa từng tiếp nhận qua giáo dục phương diện này.

Địa vị của Nhậm Doanh Doanh trong giáo vô cùng tôn quý, kẻ ngoại nhân căn bản không dám nói những lời uế tạp bên tai nàng.

Ở phương diện này, nàng so với Khúc Phi Yên còn đơn thuần hơn nhiều.

Phi Phi, đừng miễn cưỡng bản thân.

Cố Hàn Uyên khi giúp Khúc Phi Yên chỉnh đốn lại, thương tiếc vuốt tóc nàng.

Hoàn toàn không miễn cưỡng nha.

Khúc Phi Yên nở nụ cười rạng rỡ, chạy về phía Lưu Chính Phong và Khúc Dương, hai tay khum lại bên miệng hô lớn: Cố đại ca, muội đi đây.

Đợi muội lớn thêm chút nữa sẽ gả cho huynh.

Nhìn bóng dáng Khúc Phi Yên rời đi cùng hai người Lưu, Khúc, trong lòng Cố Hàn Uyên bỗng chốc dâng lên một chút tịch mịch hiếm thấy.

Tuy thời gian chung đụng không lâu, nhưng sự tinh quái của nàng quả thực mang lại cho hắn không ít cảm xúc khác biệt.

Trước khi đi, hắn không quên để lại một tia thần niệm định vị lên người Nhậm Doanh Doanh.

Chuyện nơi đây đã xong, Cố Hàn Uyên trở về thành Hành Dương.

Còn về Nhậm Doanh Doanh đang nấp trong bóng tối với vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, hiện tại vẫn chưa phải lúc tiếp xúc.

Trở lại Lưu phủ, lúc này đại bộ phận giang hồ nhân sĩ đã tản đi.

Lâm Bình Chi đang bái Nhạc Bất Quần làm sư.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lộ vẻ nghiền ngẫm, hắn đoán chắc Lão Nhạc lo lắng Lâm Bình Chi sẽ bị hắn mang đi nên mới vội vàng thu nhận như vậy.

Chương 99

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên trở về thì hơi nghi hoặc vì hắn đi quá lâu.

Hắn không giải thích nhiều, chỉ nói với Lâm Bình Chi: Lâm công tử, Dư Thương Hải thân hình thấp bé, không biết đã lẩn trốn nơi nào, tại hạ không tìm thấy.

Lâm Bình Chi tuy có chút tiếc nuối, nhưng vì Cố Hàn Uyên là người đầu tiên ra tay giúp mình nên y vẫn rất cảm kích: Cố thiếu hiệp, không sao cả.

Đợi ta luyện thành võ công, nhất định sẽ chính tay đâm chết Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong.

Gương mặt Lâm Bình Chi tràn đầy hận ý.

Cha mẹ y đều đã chết dưới tay Mộc Cao Phong.

Lâm công tử, lấy võ công hiện tại của ngươi mà muốn đánh bại Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong thì chẳng khác nào si nhân thuyết mộng.

Theo ta được biết, võ công Khí tông của Hoa Sơn càng về sau nội lực càng tinh thâm, thực lực mới càng mạnh, trong thời gian ngắn e rằng khó có sở thành.

Cố Hàn Uyên nói xong còn liếc nhìn Nhạc Bất Quần, quả nhiên thấy lão gật đầu đồng tình.

Lâm Bình Chi sắc mặt khó coi, y mang thâm cừu đại hận, hận không thể báo thù ngay lập tức.

Thấy Cố Hàn Uyên nói vậy, y đoán hắn có cách nên vội vàng thỉnh cầu: Xin Cố thiếu hiệp chỉ điểm mê lộ.

Nhìn Lâm Bình Chi đầy khát vọng, Cố Hàn Uyên cảm thấy cần phải đẩy y một cái, nếu không với tính cách thận trọng của Lão Nhạc thì không biết bao giờ mới lấy được Tịch Tà Kiếm Phổ.

Lâm công tử, ta cũng từng nghe qua chuyện về Tịch Tà Kiếm Pháp.

Năm đó Viễn Đồ công sử dụng kiếm pháp này, đường kiếm quỷ mị, tốc độ cực nhanh.

Ta thấy nội lực trên người ngươi bình thường, uy lực Tịch Tà Kiếm Pháp thậm chí không bằng võ công môn phái tam lưu.

Vì thế ta đoán Tịch Tà Kiếm Phổ chân chính là một môn nội công tâm pháp tăng cường tốc độ.

Nếu có được nó, uy lực kiếm pháp nhất định sẽ tăng mạnh.

Nghe xong, cả Lâm Bình Chi và Nhạc Bất Quần đều ánh lên tia sáng trong mắt, hiển nhiên là tán đồng với phán đoán của hắn.

Hiện tại ngươi đã bái Nhạc chưởng môn làm sư, hãy nhờ ngài ấy hộ tống một đoạn, trở về Phúc Châu tìm kiếm, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Nhạc Bất Quần cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ Cố Hàn Uyên lại giúp mình.

Lão thậm chí còn hoài nghi hắn có ý đồ gì khác.

Nhưng nghĩ lại võ công của Cố Hàn Uyên, lão không tin hắn còn cần đến Tịch Tà Kiếm Phổ.

Nhạc Bất Quần vô thức nhìn Nhạc Linh San, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là vì Linh San.

Dù sao thu nhận Lâm Bình Chi, phái Hoa Sơn sẽ thành đích ngắm của thiên hạ, nếu không mau chóng tăng cường thực lực thì sẽ bị liên lụy.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên nói tiếp: Lâm công tử, hiện tại ngươi đang ở đầu sóng ngọn gió, thay vì để thâm cừu liên lụy Hoa Sơn, chi bằng mau chóng lấy được bí tịch, biến sự dòm ngó của kẻ khác thành thực lực của chính mình.

Đứa trẻ ba tuổi cầm vàng đi giữa phố sầm uất tất nhiên sẽ bị để mắt, nhưng người trưởng thành thì không.

Lâm Bình Chi đã có chút thông tin từ cha mẹ, nếu có Nhạc Bất Quần hộ tống, nhanh chóng trở về xem xét đúng là lựa chọn tốt nhất.

Đa tạ Cố thiếu hiệp chỉ điểm. y hoàn toàn không lo lắng Cố Hàn Uyên dòm ngó kiếm phổ.

Võ công và hành sự của hắn đã mang lại danh vọng cực lớn, đó chính là cái lợi của danh tiếng.

Ngay cả việc Nhạc Bất Quần lừa gạt được y cũng là nhờ cái danh Quân Tử Kiếm.

Nếu không, một kẻ đã nếm trải nhân tình ấm lạnh như Lâm Bình Chi sao có thể dễ dàng tin người như vậy.

Đừng nói là vì Nhạc Linh San, nếu không sau này y đã không dứt khoát tự cung để luyện kiếm.

Chỉ có Hoàng Dung vẫn luôn quan sát Cố Hàn Uyên là cảm thấy có chút bất ổn.

Lão Nhạc quả nhiên vẫn còn kiêng dè, dù có Cố Hàn Uyên trợ giúp vẫn biểu thị phải về Hoa Sơn bàn bạc kỹ hơn.

Sau đó, Nhạc Linh San lưu luyến chia tay Cố Hàn Uyên.

Nàng không táo bạo như Khúc Phi Yên, chỉ mong hắn có rảnh thì lên Hoa Sơn thăm mình.

Cố Hàn Uyên lại bị Ninh Trung Tắc quan sát hồi lâu, nhưng cuối cùng bà vẫn mỉm cười tán thành.

Nhìn nụ cười xinh đẹp của Ninh Trung Tắc, hắn chỉ mong Lão Nhạc nhanh chóng học được Tịch Tà Kiếm Pháp.

Thủy Đại vẫn nhiệt tình với Cố Hàn Uyên như trước, hết lời tán thưởng nhân phẩm lẫn võ công, không ngừng mời hắn đến làm khách.

Thủy Sanh cũng e thẹn mong hắn đến thăm.

Sau đó, Nam Tứ Kỳ mang theo Thủy Sanh rời đi.

Phái Hằng Sơn rời đi rất sớm, hiển nhiên Định Dật sư thái không muốn đệ tử tiếp xúc thêm với Cố Hàn Uyên.

Khi đám đông tản đi, Hoàng Dung với dáng vẻ thướt tha uyển chuyển tiến đến trước mặt hắn.

Cố thiếu hiệp, Trần trưởng lão của Cái Bang mời ta đến Vô Tích làm chứng.

Ngươi có thể đi cùng mẹ con ta không.

Hoàng Dung đã biết việc các trưởng lão muốn bãi miễn chức Bang chủ của Kiều Phong.

Tuy chưa rõ nguyên nhân, nhưng nàng không ủng hộ việc này.

Uy danh Cái Bang hiện tại phần lớn nhờ Kiều Phong gầy dựng, hơn nữa y luôn ủng hộ việc phòng thủ Tương Dương.

Hoàng Dung không muốn Kiều Phong bị bãi chức, nhưng nàng đơn thương độc mã khó lòng xoay chuyển.

Về Tương Dương tìm Quách Tĩnh thì không kịp, vả lại hai người họ luôn phải có một người trấn thủ thành.

Sau chuyện đêm qua, lẽ ra nàng nên giữ khoảng cách với Cố Hàn Uyên, nhưng lúc này nàng buộc phải mời hắn đi cùng, ít nhất là vì võ lực của hắn đáng tin cậy.

Vô Tích.

Làm chứng chuyện gì.

Cố Hàn Uyên đã đoán được là sự biến Hạnh Tử Lâm, nhưng vẫn giả vờ hỏi.

Lên đường rồi ta sẽ nói cho ngươi biết.

Hoàng Dung giữ kín kẽ, chuyện Kiều Phong bị bãi miễn không phải chuyện nhỏ.

Nếu Quách phu nhân đã có lời mời, tại hạ đương nhiên không có lý do từ chối.

Cố Hàn Uyên sảng khoái đồng ý.

Thấy hắn đáp ứng nhanh như vậy, Hoàng Dung lại cảm thấy không tự nhiên.

Nhìn hắn dăm ba câu đã khiến Quách Phù vui mừng hớn hở, nàng thầm thở dài.

Vì trời đã tối, theo lời mời của Lưu gia, ba người nghỉ lại một đêm rồi mới khởi hành.

Đêm xuống, Hoàng Dung trằn trọc không ngủ được, ma xui quỷ khiến lại tìm đến viện của Cố Hàn Uyên.

Nàng tự tìm cho mình nhiều lý do, như là muốn uống thêm một chén Noãn Ngọc Xuân Miên vì thấy da dẻ hôm nay quả thực mịn màng hơn, hoặc là muốn nói rõ ràng để giữ khoảng cách, đồng thời mong hắn đối xử tốt với Quách Phù.

Nhưng điều làm nàng bất ngờ là không thấy Cố Hàn Uyên ngồi uống rượu trong viện.

Nàng đã chuẩn bị mọi kịch bản tâm lý, duy chỉ có việc không thấy hắn là nàng chưa tính đến.

Hoàng Dung tò mò thầm nghĩ: Không lẽ hắn đi ngủ sớm thật sao.

Nàng định đi về phía phòng hắn xem sao.

Kết quả đi được nửa đường, nàng khựng lại, mặt đỏ bừng.

Hoàng Dung nghe thấy tiếng của Lưu Tinh bên trong.

Nàng có thể hiểu tâm tư báo ân của cô gái này, nhưng vẫn không ngăn được cảm giác xấu hổ.

Cố Hàn Uyên không chỉ đánh cắp trái tim con gái nàng, mà đêm qua tuy chỉ là chạm trán nhưng cũng coi như có tiếp xúc thân mật.

Đêm nay hắn lại không chuẩn bị rượu cho nàng mà lại ở cùng Lưu Tinh.

Vốn dĩ nàng định rời đi ngay, nhưng nghe động tĩnh bên trong phòng ngày một lớn, chân nàng như bị đóng đinh.

Từ khi cùng Quách Tĩnh rời Đảo Đào Hoa đến Tương Dương, nàng luôn lo toan vất vả.

Quách Tĩnh lại bận rộn việc quân đến đêm khuya, hai người đã lâu không mặn nồng.

Hoàng Dung ở tuổi ba mươi lăm, ba mươi sáu, tâm lý có thể khắc chế nhưng sinh lý thì không.

Nghe thấy động tĩnh như vậy, nàng không khỏi tinh thần hoảng hốt.

Mãi đến khi trăng lên giữa trời, Hoàng Dung mới thất thần chạy về phòng.

Trong lòng nàng thầm nghĩ tuyệt đối không thể gả Quách Phù cho hắn, nếu không đêm tân hôn chắc chắn sẽ hỏng mất.

Chính nàng cũng thấy da đầu tê dại, cảm thấy Cố Hàn Uyên quá mức không biết thương hương tiếc ngọc.

Trở lại phòng, Hoàng Dung cắn chặt môi dưới, lại là một đêm trắng đêm.

Cố Hàn Uyên nhìn Lưu Tinh đã sức cùng lực kiệt, nở nụ cười hài lòng.

Chương 100

Không phải vì Lưu Tinh, mà vì hắn đã sớm nhận ra Hoàng Dung đứng nghe lén hồi lâu.

May mà khi Lưu Tinh tìm đến, hắn đã dạy nàng tầng Âm thiên của Âm Dương Quyết, nếu không làm sao gây được chấn động lớn như vậy cho Hoàng Dung.

Sau đêm nay, nàng chắc chắn sẽ suy nghĩ lung tung.

Lưu Tinh nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc: Cố đại ca, cám ơn huynh, muội không còn hối tiếc gì nữa.

Nàng biết mình không thể sánh với Quách Phù, chỉ muốn để lại một hồi ức khắc cốt ghi tâm.

Tinh nhi, đừng tự ti.

Hãy luyện kỹ bí tịch ta đưa, sau này bên cạnh ta sẽ có chỗ cho nàng.

Cố Hàn Uyên tuy không quá để tâm đến Lưu Tinh, nhưng dù sao nàng cũng đã trao thân, hắn vẫn cần trấn an.

Hơn nữa nếu nàng luyện thành bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh, nắm quyền phái Hành Sơn đang sụp đổ, lấy đó làm bàn đạp khống chế Ngũ Nhạc Kiếm Phái thì cũng có chút tác dụng.

Lưu Tinh nghe vậy thì trong mắt lại bừng lên hy vọng.

Hắn dặn dò nàng một số việc cần làm, cũng để lại một tia thần niệm định vị trên người nàng.

Sáng hôm sau, ba người lên xe ngựa.

Quách phu nhân, nàng lại không ngủ ngon sao.

Sao trông có vẻ mệt mỏi thế.

Cố Hàn Uyên nín cười, giả vờ quan tâm.

Hoàng Dung nghe vậy không nhịn được lườm hắn một cái đầy kiều mị, thầm nghĩ: Còn không phải tại ngươi sao.

Từ khi đến Hành Sơn chưa đêm nào được ngủ yên.

Quách Phù quan tâm vài câu rồi lại quấn quýt bên Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung cau mày, sau chuyện đêm qua nàng càng không muốn con gái tiếp xúc với hắn, sợ nàng hi lý hồ đồ mà chịu thiệt.

Nàng tìm đủ lý do kéo Quách Phù về bên cạnh, nói những chuyện vô thưởng vô phạt.

Cố Hàn Uyên nhún vai không để ý.

Hắn vừa đánh xe vừa lấy phổ nhạc và cây cầm Lưu Tinh chuẩn bị, bắt đầu gảy thử Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Sau khi tiêu tốn 1700 phản phái điểm để nâng Cầm kỹ lên Tinh thông, hắn thấy vẫn hơi đuối, đành bỏ thêm 4000 điểm nâng lên Tiểu thành mới có thể chơi hoàn chỉnh bản nhạc.

Đáng tiếc chỉ là độc tấu, vẫn thiếu đi một chút phong vị.

Giai điệu của bản nhạc lúc nhanh lúc chậm, trầm bổng du dương, khiến người nghe cảm nhận được sự tiêu dao tự tại giữa đất trời.

Quách Phù nhìn dáng vẻ tiêu sái của hắn mà không rời mắt.

Hoàng Dung cũng bị khúc nhạc thu hút.

Nàng vốn là con gái Hoàng Dược Sư, cầm kỳ thi họa đều tinh thông nên có khả năng cảm thụ âm nhạc cực cao.

Nàng say mê đắm chìm trong đó.

Khúc nhạc vừa dứt, Quách Phù hỏi: Cố đại ca, đây là bài gì thế.

Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Là Lưu Chính Phong đưa cho ta.

Lưu Chính Phong.

Huynh đi cứu lão sao.

Hoàng Dung bừng tỉnh, hèn gì hắn đi lâu như vậy.

Cứu người cứu cho trót.

Cố Hàn Uyên nói dối không chớp mắt, thực tế hắn chỉ vì Khúc Phi Yên mà thôi.

Quách Phù nhìn hắn đầy sùng bái.

Tin Phí Bân chết đã truyền ra, là huynh giết.

Hoàng Dung hỏi xong mới thấy mình lỡ lời, vì đây là bí mật có thể khiến Tung Sơn Phái trả thù.

Nhưng Cố Hàn Uyên không hề giấu diếm: Ân, ta giết.

Hắn tàn nhẫn hiếu sát, có cơ hội ta đương nhiên không buông tha.

Hoàng Dung ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của hắn, thầm nghĩ hắn có lẽ chỉ là ngoài cứng trong mềm, thực chất rất chính trực.

Nếu hắn không có những tâm tư xấu xa kia, gả Quách Phù cho hắn đúng là lựa chọn tốt.

Nhưng nhìn ánh mắt tùy ý của hắn, nàng lại thấy bối rối, vội chuyển chủ đề: Khúc nhạc rất hay, nhưng ta cảm thấy có chút không hài hòa.

Cố Hàn Uyên giải thích: Đây là khúc hợp tấu cầm tiêu, ta độc tấu đương nhiên thiếu sót.

Quách Phù nghe vậy đòi học.

Cố Hàn Uyên đưa cho nàng một cây ngọc tiêu, tận tình chỉ dạy.

Hoàng Dung nhìn hai người mà mỉm cười.

Quách Phù tuy nỗ lực nhưng thiên phú hữu hạn, sau một lúc không tiến triển liền mất hứng.

Nhưng thấy hắn dạy nhiệt tình, nàng không nỡ từ chối.

Thấy mẹ đang đứng xem, nàng nảy ra ý hay, buông tiêu xuống ôm tay Cố Hàn Uyên nũng nịu: Cố đại ca, bản nhạc này khó quá.

Mẹ muội rất giỏi âm luật, hay là hai người hợp tấu đi.

Hoàng Dung sững sờ, đúng là đứa con báo hại mà.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng đầy mong chờ: Quách phu nhân, thử chút chứ.

Hoàng Dung không từ chối được, đành cầm tiêu lên xem phổ.

Chỉ một lát sau nàng đã có thể thổi thử.

Nàng quả thực tài hoa xuất chúng, không kém gì phụ thân.

Mẹ và Cố đại ca cùng thổi đi, con muốn nghe bản hoàn chỉnh.

Hoàng Dung khó xử, nàng không muốn làm chuyện hợp tấu nam nữ này với hắn chút nào.

Cố Hàn Uyên bồi thêm: Khúc nhạc này độ khó cực cao, ta cũng mong có cơ hội diễn tấu hoàn chỉnh, nếu không sẽ tiếc nuối cả đời.

Hoàng Dung vốn cũng yêu thích sự tiêu dao của bản nhạc, nàng lườm hắn một cái rồi đồng ý.

Một người gảy đàn, một người thổi tiêu, tiếng nhạc du dương vang vọng khắp không gian.

Quách Phù say mê lắng nghe.

Kết thúc bản nhạc, Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày: Phu nhân, đoạn chuyển vừa rồi nàng không theo kịp.

Hoàng Dung ngượng ngùng, do nàng phân tâm nên nhịp điệu có chút lạc điệu, nếu không có hắn điều chỉnh thì đã hỏng bét.

Thấy hắn nghiêm túc không hài lòng, nàng khẽ nói: Vậy. thử lại lần nữa.

Cứ thế, hai người bắt đầu luyện tập, dần dần trở nên vô cùng ăn ý.

Quách Phù nghe mãi rồi cũng ngủ thiếp đi.

Hai người đắm chìm trong nhạc khúc không hề hay biết.

Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung đều mặc bạch y, một người thanh tú thoát tục, một người diễm lệ quyến rũ, hình ảnh cầm tiêu hợp tấu trông chẳng khác nào một đôi thần tiên quyến lữ.

Khi bản hợp tấu hoàn mỹ kết thúc, Cố Hàn Uyên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Phu nhân, lần này thật hoàn mỹ.

Hoàng Dung do quá tập trung nên không nhận ra tay mình bị nắm, nàng mỉm cười: Hàn Uyên, không ngờ cảm giác lại tuyệt vời như vậy, như thể không còn bị thế tục ràng buộc.

Đến khi nàng định lấy bản nhạc phổ mới phát hiện hai người đang nắm tay nhau.

Nàng vô thức nhìn Quách Phù, thấy con gái đã ngủ say mới thở phào.

Nhưng nàng không rụt tay lại, chỉ nhìn hắn với ánh mắt u sầu.

Khoảng cách giữa hai người lúc này quá gần.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng như tiên của hắn, nàng khẽ thở dài: Hàn Uyên, ngươi biết Phù nhi thích ngươi chứ.

Ta biết.

Sắc mặt nàng tối sầm lại: Đã biết, tại sao còn trêu chọc ta.

Sống trên đời, ai cũng có một vài chấp niệm không thể buông bỏ.

Chấp niệm.

Chính vì có chấp niệm mới có dũng khí vượt qua mọi phong ba bão táp.

Đây là lời thật lòng hiếm hoi của hắn.

Hoàng Dung thẹn thùng lườm hắn một cái: Vậy chấp niệm của ngươi chính là ta sao.

Đương nhiên.

Ngươi biết ta là thê tử của Tĩnh ca ca mà.

Ta không quan tâm.

Hoàng Dung thấy giọng hắn đanh thép, mắt nàng rưng rưng: Hàn Uyên, ta xin ngươi.

Nàng đấu tranh nội tâm dữ dội.

Cố Hàn Uyên im lặng hồi lâu.

Được.

Nghe hắn đồng ý, nàng kinh ngạc.

Hắn buông tay ra, quay đi tiếp tục lái xe.

Hắn hiểu rõ tâm tư của nàng, nếu ép quá nàng sẽ bất chấp tất cả để đối phó hắn.

Với một người trung trinh như nàng, phải từ từ mà nhào nặn.

Đây chỉ mới là bắt đầu.

Những ngày sau đó, không khí trở nên gượng gạo.

Cố Hàn Uyên giữ khoảng cách, cung kính và lạnh nhạt với nàng.

Hoàng Dung ban đầu thấy nhẹ nhõm, nhưng lâu dần lại thấy không quen, lòng dạ lo âu.

Chương 101

Quách Phù cũng buồn bã vì hắn không còn quan tâm mình như trước.

Một đêm nọ, khi Quách Phù đã ngủ, Hoàng Dung ra ngoài xe thấy hắn đang ngồi bên đống lửa.

Nàng ngồi xuống cạnh hắn: Phù nhi nàng. ngươi có thể đối xử với nàng như trước không.

Cố Hàn Uyên cười nhạt: Rồi sao.

Để sau này ta cưới nàng dưới mắt nàng à.

Ta tin nàng không muốn thế.

Vậy giữ khoảng cách chẳng phải tốt hơn sao.

Nhưng Phù nhi rất buồn.

Đau dài không bằng đau ngắn, cũng như ta và nàng vậy.

Hoàng Dung áy náy: Xin lỗi, là ta làm khó ngươi.

Cố Hàn Uyên thở dài: Thôi được, ta hứa với nàng một lần cuối.

Sau chuyện Cái Bang, ta sẽ rời đi.

Để Quách Phù quên ta là được.

Ngươi muốn rời đi.

Hoàng Dung giật mình, dường như nàng chưa từng nghĩ đến việc hắn sẽ biến mất.

Không thì sao.

Ở lại cũng không tốt cho cả hai.

Ta. xin lỗi.

Nàng nghẹn lời.

Ta tôn trọng lựa chọn của nàng.

Làm nàng khó xử không phải bản ý của ta.

Hàn Uyên.

Quách phu nhân đi nghỉ đi, trời khuya rồi.

Hắn cắt ngang lời nàng, tiếp tục gảy đống lửa.

Hoàng Dung thất thần trở về xe.

Cố Hàn Uyên nhìn bảng thông báo hệ thống, nhếch môi cười.

Hoàng Dung nghe góc tường: + 3400 phản phái điểm.

Hợp tấu: + 3800 điểm.

Nắm tay: + 2900 điểm.

Lưu Tinh báo ân: + 3900 điểm.

Thủy Sanh, Nhạc Linh San, Nghi Lâm, Quách Phù tăng độ thiện cảm: tổng cộng hơn 10000 điểm.

Cứu Khúc Phi Yên: + 5300 điểm.

Dạy bảo Nhậm Doanh Doanh: + 2100 điểm.

Thúc đẩy Lâm, Nhạc luyện kiếm: + 2300 điểm.

Danh vọng Tung Sơn: + 2600 điểm.

Diệt Phí Bân: + 1200 điểm.

Ngày thứ hai, Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên tuân thủ ước định, cùng Quách Phù càng thêm thân cận.

Nhìn gương mặt long lanh của Quách Phù rạng rỡ ý cười, nàng khẽ thở dài một tiếng, tâm tình phức tạp.

Thậm chí bởi vì mấy ngày trước xa cách, hôm nay Quách Phù phá lệ tích cực, ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên không chịu buông, túi tiền nhỏ nhắn càng không kiêng kỵ chút nào dán chặt vào hắn.

Cảm nhận được sức sống thanh xuân của Quách Phù, Cố Hàn Uyên cũng vui vẻ không ít.

Thi thoảng liếc nhìn sắc mặt có chút u ám của Hoàng Dung, trong mắt hắn lóe lên một tia nghiền ngẫm.

Sau khi gửi hành lý ở khách sạn, ba người không dừng lại trong thành Vô Tích mà đi thẳng đến địa điểm tụ hội của Bắc Cái Bang tại Hạnh Tử Lâm.

Khi Cố Hàn Uyên cùng hai nàng đến nơi, Bao Bất Đồng đang đối diện với chúng nhân Bắc Cái Bang mà tranh cãi kịch liệt.

Cái câu Phi dã, phi dã Không phải, không phải của y khiến người nghe đau đầu nhức óc.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía ba nữ tử sau lưng Bao Bất Đồng.

Nghĩ thầm hẳn là Vương Ngữ Yên cùng A Chu, A Bích.

A Bích mặc lục y, tướng mạo thanh lệ, ôn nhu động nhân, nhìn nàng liền cảm giác đây là một nữ tử dịu dàng như nước.

A Chu mặc hồng y, dung nhan xinh đẹp rực rỡ, hoạt bát sinh động, so với sự ôn nhu của A Bích, nàng lại có phần đáng yêu lanh lợi hơn, không hổ là con gái của đại sư phụ đào hoa Đoàn Chính Thuần.

Đứng giữa hai nàng chính là Vương Ngữ Yên, cả người diện bộ áo mỏng màu hồng cánh sen, thanh thuần đoan trang, minh diễm nhược tiên, thấp thoáng như có yên hà bao phủ, hèn chi được xưng tụng là Thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ cổ quái, chẳng lẽ nàng lén thả đá khô dưới chân sao.

Dĩ nhiên câu trêu đùa này chỉ là để di dời sự chú ý, bởi vì hắn nhận ra Hoàng Dung đang quan sát kỹ lưỡng, nên chỉ làm bộ vô tình nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt.

Cho dù là với nhãn quang của Hoàng Dung cũng phải thừa nhận Vương Ngữ Yên xác thực cực mỹ, ít nhất so với Quách Phù còn hơn vài phần, dù so với chính nàng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Thấy Cố Hàn Uyên không nhìn lâu mỹ nhân như vậy đã thu hồi ánh mắt, nàng cảm thấy hơi kinh ngạc, đồng thời tâm tư cũng thật khó hiểu.

Còn về sự mừng thầm mơ hồ trong lòng, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Quách Phù cũng lưu ý tới Vương Ngữ Yên, thậm chí còn có chút tự ti.

Thấy Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, nàng vui vẻ ôm chặt cánh tay hắn thêm vài phần.

Giữa sân, cuộc cãi vã bị sự xuất hiện của ba người Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Các trưởng lão Bắc Cái Bang dồn dập cung kính hành lễ: Hoàng bang chủ.

Bởi vì hôm nay là nội vụ của Bắc Cái Bang, mà Hoàng Dung lại lấy thân phận nhân chứng của Nam Cái Bang tới dự, nên xưng hô đổi thành Hoàng bang chủ để tỏ lòng tôn kính.

Hoàng Dung gật đầu mỉm cười, giải thích ý đồ đến và giới thiệu Cố Hàn Uyên cùng Quách Phù.

Nguyên lai là Anh Hùng Kiếm.

Cửu ngưỡng đại danh.

Chuyện tại đại hội Kim Bồn Tẩy Thủ đã truyền khắp giang hồ, danh tiếng của Cố Hàn Uyên lại tăng thêm một bậc.

Lúc này mọi người vừa nghe đến danh hiệu của hắn liền tỏ thái độ kính trọng.

Toàn Quán Thanh lại càng mừng rỡ vì mời được Hoàng Dung danh chấn thiên hạ và Cố Hàn Uyên đang nổi như cồn.

Có những nhân chứng trọng lượng thế này, nếu có thể mượn cơ hội bãi miễn Kiều Phong, hắn hoàn toàn có khả năng trở thành bang chủ mới.

So với một tay bài tốt bị đánh nát bét của Mộ Dung Phục, Cố Hàn Uyên trái lại đánh giá cao Toàn Quán Thanh.

Kẻ này giỏi đùa giỡn quyền mưu, thành phủ thâm hậu, là kẻ chủ nghĩa cơ hội.

Nếu không có hắn nhúng tay, Kiều Phong chưa chắc đã rơi vào cảnh bị người đời phỉ nhổ.

Đương nhiên vấn đề lớn nhất của Toàn Quán Thanh là thực lực quá yếu, thiếu khả năng dứt điểm.

Mộ Dung Phục thuộc loại có nhiều cơ hội nhưng không nắm bắt được, nếu có Toàn Quán Thanh phụ tá, chưa biết chừng có thể thành đại sự.

So với đám người Cái Bang quan tâm đến danh tiếng võ công, Vương Ngữ Yên cùng hai nàng lại chú ý đến tướng mạo của hắn hơn.

Lúc này các nàng đều thấy lời đồn Cố Hàn Uyên tuấn dật nhược tiên quả không sai.

So với Mộ Dung Phục, không chỉ gương mặt thắng một bậc, mà khí chất đặc biệt thoát tục mới là thứ khiến người ta nhìn qua đã khó quên.

Thấy Quách Phù không chút rụt rè ôm cánh tay Cố Hàn Uyên, các nàng thầm mắng một tiếng.

Vương Ngữ Yên phi thường ngưỡng mộ sự gan dạ của Quách Phù, nàng không có cái dũng khí ấy để biểu đạt sự thân mật.

Không lâu sau, Kiều Phong mang theo khí thế hào hùng, cùng Đoàn Dự cùng xuất hiện.

Kiều Phong tướng mạo dũng mãnh, khí khái hơn người, tiến lên bái kiến Hoàng Dung và làm quen với Cố Hàn Uyên.

Kiều Phong rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, khi biết chuyện ở Hành Sơn lại càng cho rằng hắn là hảo hán nghĩa hiệp.

Ai có hiểu biết về Kiều Phong đều khó mà không sinh lòng hảo cảm, đáng tiếc Cố Hàn Uyên cùng y lập trường khác biệt, chỉ có thể làm huynh đệ ngoài mặt.

Đoàn Dự vừa thấy Vương Ngữ Yên liền nhiệt tình tiến lên vấn an.

Cố Hàn Uyên nhìn Đoàn Dự khúm núm trước mặt nàng với ánh mắt nghiền ngẫm.

Hiển nhiên việc bị Cưu Ma Trí hành hạ cũng không làm thay đổi bản tính liếm cẩu của y.

Chẳng biết lần này y có thể liếm ra được một tương lai hay không.

Chương 102

Sau đó, vở kịch lớn tại Hạnh Tử Lâm khai màn.

Đầu tiên là Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác đại chiến Tứ đại trưởng lão Bắc Cái Bang.

Vương Ngữ Yên ở bên cạnh chỉ điểm, tuy nàng thuộc lòng chiêu thức mọi môn phái, nhưng không hiểu chiêu là chết, người là sống.

Tốc độ chỉ điểm không theo kịp tốc độ giao thủ, hai người kia nhanh chóng bị bắt.

Kiều Phong còn lộ một chiêu Cầm Long Công trấn áp quần hùng.

Cố Hàn Uyên từng mở ra Hàng Long Thập Bát Chưởng trong Ỷ Thiên Kiếm, chỉ là ngày thường không dùng tới, ngược lại chiêu Cầm Long Công này có chút thú vị.

Với tạo nghệ võ học hiện tại, sau khi thấy Kiều Phong thi triển, hắn dễ dàng từ Hàng Long Thập Bát Chưởng suy luận ra, quả nhiên cao minh hơn nhiều.

Bao, Phong hai người tài nghệ kém cỏi, hổ thẹn rời đi.

Tiếp đó Toàn Quán Thanh liên kết Tứ đại trưởng lão tố cáo Kiều Phong, bị y dùng khí khái anh hùng, tự đâm bốn đao chuộc tội cho trưởng lão để hóa giải nguy cơ.

Đến cả Hoàng Dung lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc tất cả chỉ là khởi đầu.

Quả nhiên không lâu sau, Từ Trình Tiếu lão già tham quyền hiếu sắc cùng Trí Quang đại sư, Đàm Công, Đàm Bà, Triệu Tiền Tôn, Đan Chính dồn dập lên sân khấu.

Đàm Công, Đàm Bà cùng Triệu Tiền Tôn gặp mặt liền tranh giành tình cảm.

A Chu đột nhiên nghịch ngợm trổ tài khẩu kỹ, bắt chước giọng điệu si tình của Triệu Tiền Tôn.

So với Khúc Phi Yên, A Chu khi cổ linh tinh quái càng không biết nhìn hoàn cảnh, lại hay khoe khoang thông minh vặt, hèn chi sau này chịu thiệt, cuối cùng bị Kiều Phong ngộ sát.

Đàm Bà thấy tiểu cô nương dám mỉa mai mình, tức giận định tát nàng một cái.

Đột nhiên một chiếc lá cây cắm phập ngay dưới chân bà ta.

Đàm Bà cũng là tiền bối giang hồ, hà tất phải chấp nhặt với một tiểu cô nương.

Giọng nói đạm mạc của Cố Hàn Uyên truyền tới.

Phi hoa niệp diệp bẻ hoa hái lá đều có thể thương người.

Thủ pháp này của Cố Hàn Uyên không hề kém cạnh Cầm Long Công, lập tức chấn nhiếp đám người.

Ngay cả Hoàng Dung cũng kinh ngạc, không ngờ vài ngày không gặp võ công hắn lại tiến bộ như vậy.

Nàng sắc mặt ảm đạm, thầm nghĩ: Thiên tư của Cố Hàn Uyên quả thực kinh khủng, đáng tiếc.

Ngươi là ai.

Đàm Bà mặt lộ vẻ kinh dị, tuổi trẻ như vậy mà võ công cao cường thế này thật hiếm thấy.

Cố Hàn Uyên bái kiến Đàm Bà.

Cố Hàn Uyên ôn hòa lễ độ mỉm cười.

Nguyên lai là Anh Hùng Kiếm, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Nếu Cố thiếu hiệp đã cầu tình, lão thân cũng không làm khó vị cô nương này.

Đàm Bà đã nghe danh Cố Hàn Uyên, đành mượn bậc thang mà xuống.

A Chu nhìn nụ cười trên gương mặt tuấn lãng của Cố Hàn Uyên, tim bỗng đập nhanh hơn.

Tuy trước đó bị khí khái của Kiều Phong thu hút, nhưng lúc này được Cố Hàn Uyên che chở cũng khiến nàng cảm động.

Nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, lại có Vương Ngữ Yên như châu ngọc ở trước, ai sẽ để mắt tới nàng.

Cố Hàn Uyên địa vị hiển hách lại đứng ra bảo vệ nàng, làm sao nàng không lưu tâm cho được.

Quách Phù thấy Cố Hàn Uyên lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt, bĩu môi định nhéo vào hông hắn.

Nhưng tay vừa chạm vào lại không nỡ cũng không dám, đành hậm hực thu tay.

Hoàng Dung thấy rõ mồn một, chợt cảm thấy đau lòng, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Hoàng Dung, nắm lấy bàn tay vừa buông ra của Quách Phù.

Quách Phù lập tức đổi giận thành vui, thân mật tựa đầu vào vai hắn.

Hoàng Dung thấy con gái vui vẻ, lòng mình lại thêm ưu sầu.

A Chu tâm tình phức tạp, nghĩ thầm có lẽ chỉ vì Cố công tử nhân phẩm chính trực nên mới ra tay giúp đỡ mà thôi.

Sau trò khôi hài nhỏ, Mã phu nhân Khang Mẫn xuất hiện.

Khang Mẫn khuôn mặt thanh tú, tướng mạo khá đẹp, nơi đuôi mắt khóe môi thấp thoáng nét quyến rũ tự nhiên.

Tuy lòng dạ rắn rết, nhưng quả thực xinh đẹp kinh người, hèn chi khiến đám Bạch Thế Kính, Từ Trình Tiếu, Toàn Quán Thanh mê muội.

Nàng ta còn là một trong những tình nhân của Đoàn Chính Thuần.

Nghĩ đến đây, Cố Hàn Uyên ánh mắt nghiền ngẫm, cảm thấy giao Đoàn Chính Thuần cho Khang Mẫn là thích hợp nhất.

Đương nhiên hiện tại hắn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàng Dung không biết mình bị làm sao, mỗi khi có nữ tử mạo mỹ xuất hiện đều vô thức chú ý tới Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn không mảy may lay động, nàng vừa thở phào, lại vừa thầm buồn cho mình.

Khang Mẫn vốn kinh ngạc trước vẻ tuấn dật như tiên của Cố Hàn Uyên, thấy hắn thờ ơ trước sắc đẹp của mình thì nhất thời nảy sinh hứng thú, nhưng lúc này không phải lúc.

Khang Mẫn lấy ra di thư của cựu bang chủ Uông Kiếm Thông, sau đó Trí Quang đại sư bắt đầu kể lại ngọn ngành trận chiến Nhạn Môn Quan năm xưa, tiết lộ thân phận người Khiết Đan của Kiều Phong.

Kiều Phong nghe xong như sét đánh ngang tai, không thể tin nổi.

Trong di thư có phong thư ký tên của Vị đại ca cầm đầu, Trí Quang đại sư vì sợ ảnh hưởng danh dự của người đó nên đã nuốt mất phần ký tên.

Trong thư lời lẽ đường hoàng, hoàn toàn không có nửa điểm hối hận vì đã ngộ sát cha mẹ Kiều Phong, ngược lại còn yêu cầu Uông

Kiếm Thông nghiêm mật giám thị y.

Kiều Phong hỏi danh tính vị đại ca kia, Trí Quang cùng đám người Triệu Tiền Tôn nhất định không chịu nói.

Hoàng Dung thấy sự tình đã định cục, lòng đầy lo lắng.

Kiều huynh đệ anh hùng cái thế, không ngờ lại rơi vào kết cục này, đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung ưu sầu, nhẹ giọng hỏi: Quách phu nhân có muốn tại hạ ra tay giúp đỡ không.

Hoàng Dung kinh ngạc: Ngươi có cách sao.

Nếu Quách phu nhân có lời nhờ vả, tại hạ có thể thử một lần.

Cố Hàn Uyên không hứa chắc chắn, chuyện thành hay bại không ảnh hưởng tới hắn, hắn chỉ muốn mượn cơ hội nâng cao sức ảnh hưởng.

Đương nhiên lúc này hắn phải nói như thể vì nàng mới miễn cưỡng đứng ra.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên gỡ tay Quách Phù, bước vào giữa sân.

Tâm tình nàng lại càng phức tạp.

Nàng làm sao không biết tâm ý của hắn, chỉ là bản thân không thể đáp lại được.

Chúng nhân thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên lên tiếng đều tỏ vẻ kinh dị.

Chỉ nghe Cố Hàn Uyên cười lớn đầy mỉa mai: Ha ha, nực cười, thật nực cười.

Kiều bang chủ nghĩa bạc vân thiên, lại vì một kẻ mua danh chuộc tiếng mà rơi vào cảnh cha mẹ đều mất, công lao mười năm với Bắc Cái Bang tan thành mây khói.

Trí Quang đại sư đức cao vọng trọng, nếm thử bách thảo cứu người vô số, Cố mỗ đương nhiên bội phục, nhưng không đành lòng để đại sư bị kẻ khác lừa gạt, bằng không dù có chết đi cũng phải gánh lấy tiếng xấu giúp kẻ ác che giấu.

Lời này vừa thốt ra, toàn trường kinh hãi.

Cả Toàn Quán Thanh và Khang Mẫn cũng không ngờ lại có biến cố này.

Kiều Phong thấy sự việc có chuyển biến, ngưng thần lắng nghe.

Trí Quang đại sư đúng là cao tăng có đức, ít nhất mạnh hơn đám lừa trọc ở Thiếu Lâm nhiều.

Ông không hề giận dữ, bình thản hỏi: Có phải Anh Hùng Kiếm Cố thiếu hiệp đó không.

Chính là Cố mỗ.

Cố thiếu hiệp quả nhiên là thiếu niên anh hùng, chỉ là không rõ lời ngươi nói có ý gì.

Cố mỗ sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, vẫn có vài điều nghi hoặc, xin Trí Quang đại sư giải đáp.

Cố thiếu hiệp cứ nói.

Ba mươi năm trước, Liêu quốc vừa trải qua cuộc tấn công quy mô lớn của Kim quốc, tổn thất hơn nửa lãnh thổ, từ đó như mặt trời lặn sau núi, tự bảo vệ mình còn chưa xong, nói gì đến xâm chiếm Tống quốc.

Năm đó chắc hẳn vị đại ca cầm đầu kia đã dùng uy vọng của mình để mời Trí Quang đại sư cùng các vị đúng không.

Chuyện này. quả thực như vậy.

Vị đại ca kia đức cao vọng trọng, lúc đó mọi người thấy ông ấy mời gọi liền đồng ý ngay.

Trí Quang đại sư vốn là người trong cuộc, bị điểm hóa một chút liền phát hiện ra điểm bất thường.

Tốt, vậy Cố mỗ nói về hậu quả của trận chiến Nhạn Môn Quan.

Năm đó các vị giết Tiêu Viễn Sơn, ông ấy là Tổng giáo đầu quân San của Liêu quốc, thâm thụ Thái hậu tín nhiệm, lại luôn nỗ lực vì hòa bình Tống Liêu.

Lúc đó Kim quốc thế lớn, áp lực lên cả Tống và Liêu khiến hai nước dần có xu thế liên minh kháng Kim.

Nếu hai nước liên minh, tự bảo vệ mình chắc chắn dư sức, ít nhất sẽ không để Mông Nguyên tiến quân thần tốc nhắm thẳng Tương Dương thành.

Chương 103

Tất cả đều bị trận chiến Nhạn Môn Quan phá hủy.

Thái hậu Liêu quốc nổi giận xuất binh biên cảnh, mấy vạn dân Tống mất mạng, nếu không vì kiêng kỵ Kim quốc mà lui binh, Tống quốc tất tổn thương nguyên khí.

Thế cục hai nước vì vậy mà căng thẳng, khiến Liêu quốc phải nhìn về phía Mông Nguyên.

Cố Hàn Uyên trợn mắt nhìn Trí Quang đại sư cùng đám người, quát lớn: Mấy vạn bách tính vùng biên giới Tống Liêu có tội gì.

Hàng vạn binh sĩ chết dưới chân thành Tương Dương vì bảo vệ tổ quốc có tội gì.

Kẻ đó dùng từ họa quốc ương dân cũng không đủ để hình dung, vậy mà Trí Quang đại sư vẫn vì danh dự của hắn mà che giấu thân phận.

Trí Quang đại sư mặt xám như tro, nước mắt giàn giụa.

Trước đây tuy có hối hận, nhưng kiến thức của ông hữu hạn, không ý thức được hậu quả lại nghiêm trọng đến thế.

Cứu chữa mấy vạn người làm sao bù đắp được mạng sống của hàng trăm vạn bách tính và binh sĩ, hậu quả này thê thảm hơn nhiều so với việc chỉ ngộ sát mười mấy người.

Vậy xin hỏi đại sư, Tống Liêu trở mặt, nguyên khí tổn thương thì ai được lợi.

Là Kim quốc, Thanh quốc hay Mông Nguyên.

Chắc chắn không phải Tống quốc.

Kết luận đã rõ, vị đại ca cầm đầu này hoặc là một kẻ dã tâm muốn lật đổ Tống quốc, hoặc chính là gian tế ngoại tộc.

Cố Hàn Uyên lời lẽ đanh thép.

Những lời này khiến chúng nhân ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ phần lớn là người giang hồ, chưa từng nghĩ đến hậu quả sâu xa như vậy.

Lúc này, lòng căm phẫn nhắm vào vị đại ca kia đã bùng lên, trái lại không còn quá để tâm đến thân phận Khiết Đan của Kiều Phong.

Nhất là Hoàng Dung, nàng tuy giỏi cơ biến nhưng cái nhìn đại cục còn hạn chế, cũng không ngờ trận chiến Nhạn Môn Quan lại gây ra hệ lụy lớn đến thế.

Thậm chí nàng cùng Quách Tĩnh phải khổ thủ Tương Dương cũng là do kẻ đó ban cho.

Trí Quang đại sư sắc mặt trắng bệch, nhưng vì nể sợ danh vọng người kia nên vẫn do dự: Năm đó sau khi sai lầm đã thành, chúng ta từng đi điều tra chân tướng, phát hiện ra tin tức xuất phát từ một vị Cuồng nhân.

Kẻ này cố ý trêu đùa vị đại ca cầm đầu kia, chẳng rõ ý đồ gì.

Sau khi đại ca biết rõ chân tướng đã vô cùng tức giận.

Nhưng tiếc là vị cuồng nhân kia đã trốn mất dạng, từ đó biệt tích, nghe nói đã sớm qua đời.

Cuồng nhân.

Trí Quang đại sư vẫn muốn bảo vệ thân phận kẻ kia sao.

Tốt, vậy để Cố mỗ suy luận xem kẻ cầm đầu đó rốt cuộc là ai.

Cố Hàn Uyên cười lạnh nhìn Trí Quang đại sư vẫn chưa chịu hối cải.

Kiều Phong thấy vậy, hướng Cố Hàn Uyên hành lễ, khẩn cầu: Mời Cố thiếu hiệp giúp Kiều mỗ làm rõ chân tướng.

Cố Hàn Uyên nâng Kiều Phong dậy nói: Kiều bang chủ không cần khách sáo, ta cũng là vì người khác nhờ vả mà thôi, không dám nhận đại lễ.

Hoàng Dung tự nhiên hiểu Cố Hàn Uyên đang nói về ai, tâm tình nhất thời vi diệu.

Cố Hàn Uyên không để ý tới tâm tư mọi người, tiếp tục nói: Ba mươi năm trước trên giang hồ Tống quốc, người có uy vọng chỉ huy được cả bang chủ Bắc Cái Bang cùng Trí Quang đại sư, chỉ có hai người.

Một là Vương Trùng Dương, hai là Phương trượng Nam Thiếu Lâm Huyền Từ.

Sắc mặt đám người Trí Quang đại sư đại biến khi nghe đến tên Huyền Từ.

Vương Trùng Dương cả đời kháng Kim, chưa từng nghe nói có hiềm khích với Liêu quốc, càng không ngu đến mức phá hoại ngoại giao Tống Liêu để Kim quốc hưởng lợi.

Còn Huyền Từ ba mươi năm trước vừa tiếp nhiệm chức Phương trượng Nam Thiếu Lâm.

Khi đó Phương Chứng cũng có hy vọng tranh chức, nên vị thế của Huyền Từ chưa vững.

Muốn ngồi chắc ghế Phương trượng, tốt nhất là làm một đại sự chấn động giang hồ, và đại sự đó chính là trận chiến Nhạn Môn Quan đúng không.

Ta nói đúng chứ, Trí Quang đại sư.

Cố Hàn Uyên nói ra chân tướng, khí thế áp chế Trí Quang.

Trí Quang đại sư thấy chuyện đã đến nước này, che giấu cũng vô ích.

Cố thiếu hiệp thông minh tuyệt đỉnh, chỉ từ vài mẩu tin tức đã đoán ra chân tướng.

Vị đại ca cầm đầu đúng là Phương trượng Nam Thiếu Lâm Huyền Từ.

Lời này vừa thốt ra, toàn trường náo động.

Huyền Từ từ khi làm Phương trượng luôn rất hoạt bát, danh tiếng Phục Hổ La Hán vang dội giang hồ.

Mọi người đều cảm thấy khó tin.

Kiều Phong nổi giận đùng đùng, ngửa mặt lên trời gào thét: Huyền Từ.

Kiều Phong ta nếu không giết ngươi báo thù cha mẹ, thề không làm người.

Kiều bang chủ chậm đã.

Cố Hàn Uyên đè vai Kiều Phong, ý bảo y bình tĩnh.

Kiều Phong lúc này dù không nể mặt ai cũng phải nể mặt người đã chỉ ra kẻ thù cho mình, cung kính nói: Cố thiếu hiệp còn gì phân phó.

A Chu thấy vị anh hùng như Kiều Phong cũng phải cúi đầu nghe theo Cố Hàn Uyên, ánh mắt lộ vẻ sùng bái, chuyển hết sự kính trọng từ Kiều Phong sang Cố Hàn Uyên.

Phân phó thì không dám.

Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, chân tướng cần phải truy cứu tận gốc.

Trí Quang đại sư thấy sao.

Cố thiếu hiệp có ý gì.

Trí Quang đại sư chợt lóe lên tia sáng, dường như hiểu ý hắn.

Huyền Từ tuy có lỗi, gây ra hậu quả nghiêm trọng mà vẫn im hơi lặng tiếng, để mặc Tống Liêu khai chiến, lại để các vị che giấu chân tướng, hiển nhiên hắn chỉ là kẻ mua danh chuộc tiếng.

Nhưng vị cuồng nhân kia mới là kẻ độc ác thực sự.

Như đã nói, kẻ gây ra chuyện này nếu không phải dã tâm gia muốn lật đổ Tống quốc thì chính là gian tế ngoại tộc.

Nếu chuyện Nhạn Môn Quan là do Huyền Từ tự làm, hắn đáng chết vạn lần.

Nhưng nếu là do bị cuồng nhân trêu đùa, thì tâm địa kẻ đó thật đáng sợ.

Có lẽ hắn mới là kẻ chủ mưu đứng sau màn.

Dù hắn nghe nói đã chết, Trí Quang đại sư cũng nên nói rõ thân phận của hắn ra mới tốt.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên thâm trầm.

Hắn không có ý định giúp Mộ Dung Bác che giấu, kẻ đứng sau màn quá nhiều, cứ để hắn lần lượt lôi ra từng kẻ một.

Quả nhiên Trí Quang đại sư lần này không còn mập mờ, so với việc để Huyền Từ gánh hết tội lỗi, đổ hết lên đầu Mộ Dung Bác đương nhiên tốt hơn.

Người đó là Mộ Dung Bác.

Làm sao có thể.

Lão gia đã chết gần ba mươi năm rồi.

A Bích thốt ra câu này liền khựng lại, chẳng khác nào không đánh mà khai.

Mọi người đều nhìn về phía nàng.

Nhưng điều bất ngờ là Cố Hàn Uyên lại chắn trước mặt A Bích, ngăn cản những ánh mắt hung ác chất vấn.

Hừ, chẳng lẽ các người định ra tay với một tiểu cô nương sao.

Đám người bị ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn tới mức ngượng ngùng, vừa vì mang tiếng bắt nạt nữ nhi, vừa sợ hãi uy thế của hắn.

A Bích nhìn tấm lưng vững chãi của Cố Hàn Uyên, tim đập loạn nhịp.

Cũng như A Chu, một nha hoàn nhỏ bé được thiếu niên anh hùng bảo vệ, khó lòng tránh khỏi rung động.

Ngay cả Vương Ngữ Yên cũng không nhịn được nhìn hắn thêm vài lần.

Quách Phù dĩ nhiên đang bĩu môi ghen tuông, còn Hoàng Dung khẽ đảo mắt một cái, thầm nghĩ: Cái tên tiểu hỗn đản này lại đang đi quyến rũ tiểu cô nương vô tri rồi.

Trí Quang đại sư do dự nói: Nhưng năm đó Huyền Từ Phương trượng cùng bần tăng đều dự tang lễ của Mộ Dung Bác, xác nhận thi thể của hắn rồi.

Cố Hàn Uyên trực tiếp đâm thủng kẽ hở: Lúc đó các vị chỉ xác nhận hắn không còn hô hấp thôi đúng không.

Giả chết thuật tuy không phổ biến nhưng không phải không có.

Cố mỗ còn có thể dễ dàng bế khí nửa canh giờ, huống hồ là Mộ Dung Bác thông thạo bách gia võ học.

Các vị hẳn là không đi kiểm tra lại sau tang lễ chứ.

Trí Quang đại sư gật đầu: Nghĩa tử là đại, sao có thể mạo muội quật quan tài.

Sau đó quả thực không kiểm chứng lại.

Thực ra đến lúc này, Trí Quang cũng đã đoán được Mộ Dung Bác có khả năng giả chết.

Cho nên chỉ cần đi kiểm tra lại thi thể Mộ Dung Bác xem có bình thường không là biết hắn có phải kẻ chủ mưu hay không.

Nếu không phải giả chết, ba mươi năm qua chắc chỉ còn xương trắng.

Nhưng xương cốt người tập võ để lại rất nhiều thông tin, có thể kiểm chứng thân phận.

Cố Hàn Uyên quay sang đề nghị với Kiều Phong: Kiều bang chủ, lúc này chân tướng đã rõ.

Với địa vị của Nam Thiếu Lâm và uy thế của Huyền Từ, ngươi muốn tìm hắn tính sổ e là không dễ.

Hay là trước tiên đi xác nhận chuyện sinh tử của Mộ Dung Bác thế nào.

Cố thiếu hiệp nói phải, nếu Mộ Dung Bác thực sự giả chết, hắn mới là kẻ thù lớn nhất của ta.

Kiều Phong tán thành, y nhìn chúng nhân Bắc Cái Bang rồi nói: Nếu chân tướng đã rõ, Kiều mỗ sau này sẽ là Tiêu Phong.

Chức Bang chủ Bắc Cái Bang này quả thực không hợp để đảm nhận tiếp nữa.

Nói đoạn lấy ra Đả Cẩu Bổng.

Nhắc đến Đả Cẩu Bổng, vì thế giới này có hai Cái Bang ở Minh quốc và Tống quốc, nên có tới bốn chiếc Đả Cẩu Bổng, mỗi chiếc một vẻ.

Ví như trên người Hoàng Dung hiện tại mang theo chiếc của Nam Cái Bang Tống quốc.

Chương 104

Toàn Quán Thanh nhìn Đả Cẩu Bổng với ánh mắt nóng rực, hắn làm tất cả chỉ vì vị trí này.

Tứ đại trưởng lão cùng Chấp pháp trưởng lão Bạch Thế Kính dồn dập khuyên ngăn, nhưng ý Tiêu Phong đã quyết.

Tiêu bang chủ chậm đã.

Cố Hàn Uyên đã đổi xưng hô theo họ Tiêu, nhưng vẫn giữ danh xưng bang chủ.

Cố huynh đệ có lời gì muốn nói.

Tiêu Phong tôn trọng nhất là người đã giúp mình tìm ra chân tướng, liền gọi một tiếng huynh đệ cho thêm phần thân cận.

Cố mỗ cho rằng hiện tại Tống Liêu đều yếu, là đồng minh tự nhiên.

Thân phận Khiết Đan của Tiêu bang chủ không những không phải trở ngại, mà nên là trợ lực mới đúng.

Với địa vị cha của Tiêu bang chủ lúc sinh tiền, rất dễ dàng có được tiếng nói trong triều đình Liêu quốc, lúc đó chủ đạo liên minh Tống Liêu chẳng phải tốt hơn sao.

Hơn nữa với địa vị Bang chủ Bắc Cái Bang, cả Tống và Liêu đều sẽ tin tưởng huynh, Tiêu bang chủ hoàn toàn có thể trở thành nhịp cầu đối thoại giữa hai nước.

Cố Hàn Uyên khi nói lời này cố ý liếc nhìn Hoàng Dung.

Hoàng Dung hiểu được ý tứ đó, biết hắn nói vậy là vì nàng.

Tống Liêu nếu kết minh, lợi ích lớn nhất chính là Tương Dương thành, thậm chí giải phóng hoàn toàn áp lực cho nàng.

Tiêu Phong nghe xong cũng có chút dao động, nhưng thù cha mẹ do người Hán gây ra khiến y không thể không có khúc mắc.

Cuối cùng y vẫn muốn đi báo thù trước, khéo léo từ chối.

Cố Hàn Uyên đi về phía Hoàng Dung, khẽ nói: Quách phu nhân, Cố mỗ đã tận lực rồi.

Ta biết, đa tạ ngươi.

Hoàng Dung sắc mặt u ám, ánh mắt trĩu nặng ưu tư.

Nàng biết hắn đã cố gắng hết sức, nhưng nghe hắn tự xưng như vậy, lòng nàng không ngăn được nỗi buồn.

Ở chung lâu ngày, nàng đã hiểu thói quen của hắn.

Khi tự xưng Cố mỗ là lúc đối mặt người lạ hoặc kẻ địch.

Tự xưng Tại hạ là tôn trọng nhưng có sự xa cách.

Chỉ khi xưng Ta mới là đối mặt với người thân cận thực sự.

Khi nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nỗi u sầu trong mắt nàng dường như khiến hắn hiểu lầm.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn hiếm thấy, nghiến răng nói: Quách phu nhân, Cố mỗ sẽ giúp nàng một lần cuối cùng.

Nói rồi hắn quay lại giữa sân.

Hàn Uyên.

Ngươi định làm gì.

Hoàng Dung thấy biểu cảm của hắn liền cảm thấy không ổn, không kịp giữ kẽ trước mặt mọi người mà gọi thẳng tên hắn.

Đám người kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên.

Tiêu bang chủ, huynh có biết sau khi huynh rời đi, Bắc Cái Bang sẽ ra sao không.

Tiêu Phong không hiểu ý hắn.

Cố Hàn Uyên rút Anh Hùng Kiếm khỏi vỏ, chỉ thẳng vào đám người Cái Bang.

Giống như thế này, Cố mỗ nghe danh Bắc Cái Bang đã lâu, hôm nay muốn khiêu chiến một trận.

Đám người Cái Bang bị hành động của hắn làm cho kinh hãi, không ngờ sự việc lại diễn biến thế này.

Cố huynh đệ, đệ định làm gì vậy.

Tiêu Phong không thể ngờ Cố Hàn Uyên lại xung đột với Bắc Cái Bang.

Dù y không làm bang chủ nữa nhưng tình cảm với bang hội vẫn còn đó.

Hừ, không có Tiêu Phong, Bắc Cái Bang chẳng qua chỉ là môn phái hạng hai, có tư cách gì để Cố mỗ nhìn thẳng.

Lời này lập tức chọc giận chúng nhân.

Trưởng lão Ngô Trường Phong nóng tính quát: Cố thiếu hiệp, chúng ta kính trọng ngươi vì đã tra rõ chân tướng cho Tiêu bang chủ, không có nghĩa là ngươi có thể sỉ nhục Bắc Cái Bang ta.

Sỉ nhục.

Cố mỗ hôm nay sẽ lĩnh giáo cao chiêu của Bắc Cái Bang.

Nói đoạn hắn lao vào đám đông.

Hàn Uyên.

Đừng mà.

Hoàng Dung khi nghe lời khiêu khích đã hiểu ra tính toán của hắn.

Hắn dùng cách này để ép Tiêu Phong không thể rời đi.

Tại Hạnh Tử Lâm lúc này có hàng trăm đệ tử Cái Bang.

Nếu các trưởng lão không đối phó được, chắc chắn sẽ dùng Đả Cẩu Đại Trận.

Mà Cố Hàn Uyên lại không thể giết người, bằng không sự tình sẽ không thể cứu vãn.

Trong tình cảnh không được sát nhân mà phải đánh bại hàng trăm người, khác nào tự tìm đường chết.

Nhưng Cố Hàn Uyên thực tế không hề lo lắng.

Đả Cẩu Đại Trận dù mạnh nhưng so với quân đội thì thấm tháp gì.

Huống hồ tu vi của hắn là Đại Tông Sư, lại có Âm Dương Quyết thần công, nội lực thâm hậu không sợ tiêu hao, khinh công tuyệt thế, thần binh Anh Hùng Kiếm chém sắt như bùn.

Ở đại hội Kim Bồn Tẩy Thủ chỉ đánh bại ba người của Tung Sơn đã khiến bọn chúng sợ hãi, hắn vẫn còn thấy chưa đủ ghiền.

Một đại cảnh tượng thế này, không tranh thủ kiếm danh vọng thì đợi đến bao giờ.

Tiêu Phong định ngăn cản nhưng Cố Hàn Uyên không nghe.

Hắn lao vào đám đông, một kiếm hất văng đại đao của Ngô Trường Phong, chặt đứt xích sắt của Trần Cô Nhạn, hai trưởng lão khác chưa kịp áp sát đã bị đánh văng binh khí, ngã nhào.

Ngay cả Toàn Quán Thanh đang lén lút trốn phía sau cũng bị hắn đá bay.

Bạch Thế Kính cũng không trụ quá vài chiêu đã bị Anh Hùng Kiếm kề cổ.

Trong chớp mắt, Tứ đại trưởng lão cùng Toàn Quán Thanh, Bạch Thế Kính đều thất bại thảm hại.

Võ công của Cố Hàn Uyên khiến bọn họ kinh hãi, thực lực này hoàn toàn không thua gì Tiêu Phong.

Toàn Quán Thanh lúc này nhìn ra manh mối, biết hắn không giết người nên quyết định dùng chiến thuật biển người.

Đệ tử Cái Bang nghe lệnh.

Đã đến lúc bảo vệ uy danh bang hội, kết Đả Cẩu Đại Trận, bắt lấy kẻ cuồng vọng này.

Hoàng Dung thấy sự việc đúng như dự đoán, Bắc Cái Bang đã dùng đến trấn bang trận pháp.

Nếu không vì Đả Cẩu Đại Trận, nàng đã chẳng lo cho tính mạng của hắn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh lùng, không thèm để ý tới Bạch Thế Kính vừa được thả ra.

Hắn vung Anh Hùng Kiếm, thi triển Mạc Danh Kiếm Pháp sát nhập vào trận pháp.

Giữa những đường kiếm uyển chuyển, trúc bổng gãy nát, đám ăn mày ngã rạp.

Đả Cẩu Đại Trận dù tinh diệu đến đâu cũng không địch nổi sự sắc bén của Anh Hùng Kiếm.

Cố Hàn Uyên cùng Bắc Cái Bang đại chiến tràng cảnh làm đám người sợ ngây người.

Vốn tưởng rằng cho dù Cố Hàn Uyên có thể dễ dàng đánh bại mấy vị trưởng lão Bắc Cái Bang cũng khó lòng thoát khỏi Đả Cẩu Đại

Trận vây công.

Không ngờ hắn lại dần dần giết ra khỏi trùng vây.

Thậm chí sau khi đột phá trùng vây lại quay người xen kẽ một vòng.

Ba nàng Vương Ngữ Yên dồn dập lộ ra tia sáng kỳ dị trong mắt.

Từ lúc Cố Hàn Uyên vạch trần chân tướng của Tiêu Phong với vẻ ung dung tự tin, thẳng thắn nói ra, coi âm mưu quỷ kế như không có gì, trong lòng ba nàng đã tràn đầy sự kính nể đối với hắn.

Vương Ngữ Yên lúc này dù có mang theo thiên kiến cũng không thể nói ra lời nào cho rằng Mộ Dung Phục ưu tú hơn Cố Hàn Uyên.

Nhất là kiếm pháp và khinh công hắn sử ra đều là những thứ nàng chưa từng nghe qua, chưa từng thấy bao giờ.

Lúc này nàng càng không nhịn được mà chăm chú nhìn theo bóng lưng đang chớp động của hắn.

Đoàn Dự thấy ánh mắt chuyên chú của Vương Ngữ Yên, trong lòng nhất thời buồn bã.

Không ngờ bên cạnh Vương Ngữ Yên không có Mộ Dung Phục, lúc này lại nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, căn bản không có vị trí của mình.

Hắn ngược lại cũng có tự biết mình, bất kể là vạch trần chân tướng cho Tiêu Phong hay là đối chiến với Đả Cẩu Đại Trận lúc này đều không phải là việc hắn có thể làm được.

A Chu cực kỳ thông minh, liếc mắt liền nhìn ra mục đích của Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn thích những nhân vật anh hùng cái thế, hơn nữa lại từng nhận sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên, lúc này khó tránh khỏi tâm tư bắt đầu khởi động.

Chương 105

A Bích thì không có nhiều ý nghĩ như vậy, trong sự quan tâm cũng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể bình an vô sự.

Quách Phù vốn không nên vì Cố Hàn Uyên và Bắc Cái Bang xảy ra xung đột mà cao hứng, nhưng nhìn thấy hắn độc chiến quần hùng Cái Bang uy phong lẫm liệt, cũng không nhịn được tâm rung thần kéo.

Hoàng Dung tâm tư phức tạp nhất.

Nàng biết Cố Hàn Uyên chọn cách quyết đấu đến cùng này là vì mình, là Cố Hàn Uyên hiểu lầm tâm tình của nàng mới làm vậy.

Hoàng Dung biết tình cảm Cố Hàn Uyên dành cho mình là chân thật, nhưng nhìn Quách Phù đang vui vẻ bên cạnh, cuối cùng chỉ có thể u u thở dài.

Đừng nhìn hiện tại Cố Hàn Uyên dường như sở hướng vô địch, thế nhưng thời gian lâu dài nội lực nhất định sẽ không theo kịp, đến lúc đó đối mặt với đám đệ tử Bắc Cái Bang đang đánh đến đỏ mắt, hậu quả khó liệu.

Nàng không rõ thực lực chân thật của Cố Hàn Uyên nên mới có lo lắng như vậy.

Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, thế cục của Bắc Cái Bang càng phát ra bất lợi, hơn phân nửa đệ tử trong tay trúc bổng đều bị chặt đứt.

Giữa lúc đám người cho rằng Cố Hàn Uyên sắp hoàn thành hành động vĩ đại lấy một địch mấy trăm, Tiêu Phong đã ra tay.

Cầm Long Công khiến kiếm thế của Cố Hàn Uyên bị lệch đi, không thể một lần nữa đánh tan đội đệ tử Bắc Cái Bang phía trước.

Những đệ tử Bắc Cái Bang suýt chút nữa bị đánh bại liền vung hơn mười cây trúc bổng đập tới.

Nếu như đòn này đánh trúng, không chết cũng phải trọng thương.

Cũng may Tiêu Phong không phải muốn trọng thương Cố Hàn Uyên, sau khi dùng Cầm Long Công làm lệch kiếm thế, liền nhảy vào giữa sân, đẩy lùi hơn mười tên đệ tử đang công tới.

Cố huynh đệ, dừng ở đây thôi.

Tiêu Phong sắc mặt ngưng trọng khuyên bảo Cố Hàn Uyên.

Nhiều lời vô ích, đấu một trận phân thắng thua đi.

Cố Hàn Uyên nói xong liền huy kiếm tấn công Tiêu Phong.

Hai người đại chiến quả thực so với vừa rồi càng thêm đặc sắc.

Tiêu Phong không hổ là chiến thần, càng gặp mạnh càng mạnh, làm cho hắn cho dù đối mặt với Cố Hàn Uyên có thần binh hỗ trợ vẫn đánh đến có qua có lại.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không sử xuất toàn lực, ngược lại đem chiêu thức dùng càng phát ra hoa lệ đẹp mắt.

Hàng Long Thập Bát Chưởng của Tiêu Phong chưởng lực hùng hậu, chưởng phong thổi quét khiến đám người xem chiến không thể không lùi lại.

Hai người giao chiến một lúc lâu, đột nhiên đồng thời tách ra.

Tiêu bang chủ Hàng Long Thập Bát Chưởng quả nhiên danh bất hư truyền, Cố mỗ bội phục.

Hôm nay có nhiều quấy rối, cáo từ.

Cố Hàn Uyên không cho Tiêu Phong cơ hội nói chuyện, khách khí một câu sau đó liền tự mình rời đi.

Đám người xem chiến thấy thật kỳ quặc, có cảm giác đầu voi đuôi chuột.

Sau đó dưới sự khuyên bảo của mọi người, Tiêu Phong quyết định tạm thay chức bang chủ, đợi khi tìm được người thích hợp sẽ lui vị.

Bởi vì chân tướng về kẻ thù đã sáng tỏ, Tiêu Phong cũng không còn vội vã như trước, vừa vặn có thể mượn mạng lưới tình báo của Bắc Cái Bang để tìm hiểu tin tức về Mộ Dung Bác.

Hoàng Dung thấy Tiêu Phong vẫn tạm giữ chức bang chủ thì thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại lo lắng cho Cố Hàn Uyên.

Bộ dáng đánh xong liền rời đi của hắn thật sự rất không ổn.

Hoàng Dung cáo từ mọi người Cái Bang, mang theo Quách Phù đã sớm lòng nóng như lửa đốt đuổi theo Cố Hàn Uyên.

Ngô Trường Phong thấy Hoàng Dung rời đi, bội phục nói với Tiêu Phong: Vẫn là Tiêu bang chủ lợi hại, cái tên Cố Hàn Uyên kia quá mức cuồng vọng, một người một kiếm phá được Đả Cẩu Đại Trận liền cho rằng có thể đánh thắng Tiêu bang chủ, kết quả chẳng phải là xám xịt bỏ đi sao.

Ngô Trường Phong đứng quá xa, chỉ thấy Cố Hàn Uyên cùng Tiêu Phong đánh ngang tay, nhưng dù sao Cố Hàn Uyên rời đi trước, về khí thế dường như thấp hơn một bậc, cho nên mới cố ý tâng bốc Tiêu Phong.

Không được nói bừa.

Tiêu Phong nghe Ngô Trường Phong tâng bốc thì không có chút vui vẻ nào, ngược lại sắc mặt nghiêm túc, thậm chí có phần hổ thẹn kính phục: Cố huynh đệ kiếm pháp thông thần, vừa rồi vốn dĩ Tiêu mỗ đã bị hắn đả thương, nhưng vào khoảnh khắc kiếm phong chạm vào người hắn lại thu chiêu.

Ngược lại là Tiêu mỗ không thể thu hồi chưởng lực mà đả thương hắn, thật rất hổ thẹn, trận hòa này cũng là kết quả do hắn nương tay.

Lời của Tiêu Phong khiến đám người kinh hãi.

Hóa ra Tiêu Phong thực tế đã thua.

Lại liên tưởng đến tuổi tác của Cố Hàn Uyên, ai nấy đều cảm thấy cả đời mình sống uổng phí.

Vương Ngữ Yên thấy Tiêu Phong vốn cùng danh tiếng với Mộ Dung Phục đều bại dưới tay Cố Hàn Uyên, trong lòng nảy sinh vẻ sầu lo.

Nàng đang lo lắng biểu ca của mình sẽ vì thế mà bị đả kích, dù sao tuổi tác giữa hai người hoàn toàn không thể so sánh.

A Chu và A Bích nghe xong lời Tiêu Phong đều lộ vẻ lo lắng, không biết thương thế của Cố Hàn Uyên có nặng hay không.

Đúng lúc này, một đội võ sĩ Tây Hạ đột nhiên xông vào.

Xung đột giữa Cái Bang và Tây Hạ Nhất Phẩm Đường tạm thời không nhắc tới, Hoàng Dung và Quách Phù đuổi theo Cố Hàn Uyên, thấy hắn lặng lẽ đi phía trước, tỏa ra khí tức cô tịch, cả hai đều thấy xót xa trong lòng.

Cố đại ca.

Huynh chờ muội một chút.

Quách Phù chạy tới bên cạnh Cố Hàn Uyên, tự nhiên ôm lấy cánh tay hắn.

Tuy nhiên khi ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt nàng liền trắng bệch, khóe mắt rưng rưng: Cố đại ca, huynh hộc máu.

Nơi nào bị thương sao.

Hoàng Dung nghe lời Quách Phù cũng không quản được gì khác, vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay còn lại của Cố Hàn Uyên.

Nàng thấy trên khuôn mặt tuấn lãng xuất trần vốn có của hắn hiện lên vẻ tái nhợt hiếm thấy, khóe môi tràn ra một tia máu tươi.

Chỉ cảm thấy trong óc như có sợi dây nào đó đứt đoạn, tự trách, hổ thẹn, áy náy, đau lòng dồn dập ập đến.

Không ngại.

Cố Hàn Uyên đạm mạc lên tiếng, gạt tay hai người ra, một mình đi về phía trước, cảm giác cô tịch càng sâu sắc hơn.

Nước mắt Quách Phù không ngừng tuôn rơi, đau xót hỏi Hoàng Dung: Nương, có phải Cố đại ca thực sự chán ghét con rồi không.

Con thật sự lo lắng cho huynh ấy.

Hoàng Dung làm sao có thể nói thật với nàng, chỉ đành an ủi: Cố đại ca của con bị thương không nhẹ, trước tiên đừng quấy rầy hắn.

Hoàng Dung nhìn bóng lưng đơn độc của Cố Hàn Uyên, trong lòng đau nhói, nàng thực sự không ngờ cục diện lại thành ra thế này.

Đã kéo giãn khoảng cách với hai nàng, khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên một nụ cười ẩn ý.

Việc Cố Hàn Uyên bị thương tự nhiên là diễn kịch.

Với tu vi và y thuật hiện giờ, hắn hoàn toàn có thể tạo ra hiệu quả nhìn như trọng thương nhưng thực chất chỉ là vết thương ngoài da.

Chưởng lực của Tiêu Phong thậm chí còn không phá nổi hộ thể chân khí của hắn, máu ở khóe miệng là do hắn tự cắn môi chảy ra.

Nhân sinh có tam đại bi: Oán tăng hội, Ái biệt ly, Cầu bất đắc.

Cố Hàn Uyên đang gieo hạt giống vào lòng Hoàng Dung, tâm tình dao động càng lớn, hạt giống nảy mầm càng nhanh.

Hắn đang chờ đợi thời khắc thu hoạch.

Còn việc để Tiêu Phong tiếp tục quản lý Cái Bang cũng là lựa chọn có lợi hơn.

Trận chiến Tụ Hiền Trang chỉ mang lại cho Tiêu Phong danh tiếng giết người như ngoé và thù hận cá nhân với giang hồ, thậm chí thù hận đó còn không lan tới biên giới Tống Liêu, có thể nói là vô nghĩa.

Ngược lại, chỉ cần Tiêu Phong vẫn là bang chủ Cái Bang, nhất định sẽ đối đầu với Nam Thiếu Lâm.

Tầm ảnh hưởng của một mình Tiêu Phong và của cả một Cái Bang là hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa mạng lưới thông tin của Cái Bang tất nhiên còn có thể gây rắc rối lớn cho Mộ Dung Bác.

Không có Mộ Dung Bác cản trở, Mộ Dung Phục mới có thể phát triển tốt để mang lại cho hắn nhiều lợi lộc hơn.

Đương nhiên, Vương Ngữ Yên cùng A Chu, A Bích cũng đã bị đánh dấu thần niệm.

Cố Hàn Uyên chú ý tới quỹ đạo di chuyển của bọn họ.

Vương Ngữ Yên cùng A Chu, A Bích lúc này đã tách ra.

Có lẽ người của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường đã bắt đi A Chu và A Bích, còn Vương Ngữ Yên thì được Đoàn Dự đưa đi chạy trốn.

Chỉ là không biết Đoàn Dự lấy đâu ra vật tránh độc nên không trúng Bi Tô Thanh Phong, có lẽ là từ Ngũ Độc Giáo, vì Miêu Cương rất gần Đại Lý.

Quả nhiên nhân vật chính luôn có thể nhận được cơ duyên một cách không giải thích được.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ tính toán lộ trình và tốc độ.

Ba người cứ như vậy một trước hai sau lặng lẽ tiến về phía trước.

Thực tế họ đã có thể mỗi người một ngả, nhưng Hoàng Dung và Quách Phù lúc này hoàn toàn không có tâm trí đó.

Đột nhiên trời đổ mưa to, khiến hai nàng ướt đẫm.

Cũng chính lúc này Cố Hàn Uyên mới lần đầu quay đầu lại nhìn họ.

Chương 106

Do quần áo bị nước mưa thấm ướt, vải vóc nhất thời dán chặt vào cơ thể mềm mại.

Quả nhiên Quách Phù vẫn chỉ là một nha đầu chưa trưởng thành, còn đường cong uyển chuyển của Hoàng Dung suýt nữa làm Cố Hàn Uyên lộ tẩy màn kịch.

Hai nàng thấy Cố Hàn Uyên quay đầu thì có chút kinh hoảng, nhưng hắn không nhìn lâu, ngược lại nói với hai nàng: Phía trước có một xưởng xay bột, cùng vào tránh mưa đi.

Quách Phù thấy Cố Hàn Uyên vẫn quan tâm mình, nhất thời lộ ra nụ cười.

Hoàng Dung tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, ít nhất vẻ mặt không còn u ám nữa.

Nàng không hề nhận ra bản thân mình đã bị ảnh hưởng sâu sắc đến mức nào.

Hai người thậm chí cũng không còn tâm trí che giấu cảm xúc.

Vừa đến trước cửa xưởng xay bột, ba người liền nghe thấy động tĩnh bên trong.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên trầm xuống, dặn dò hai nàng: Hai người đợi ta ở bên ngoài, có tình huống gì thì hô to.

Tiếp đó hắn đẩy cửa xưởng xay bột ra.

Lúc này bên trong có mười mấy tên võ sĩ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường đang truy đuổi Đoàn Dự.

Vì không có Lăng Ba Vi Bộ nên Đoàn Dự lúc này vô cùng chật vật.

Trong tình huống không thể kéo giãn khoảng cách, Lục Mạch Thần Kiếm thực tế không dễ dùng vì đó là kỹ năng tầm xa.

Hơn nữa Đoàn Dự lại không có tâm lý giết người, khiến thần kiếm trở nên mất kiểm soát, chỉ mang tính hù dọa là chính, căn bản không làm bị thương được ai.

Đám võ sĩ Tây Hạ vốn rất sợ uy lực của Lục Mạch Thần Kiếm, nhưng thấy Đoàn Dự căn bản không dám ra tay nặng, bản tính hung ác liền trỗi dậy, điên cuồng đuổi theo hắn mà không hề né tránh.

Vương Ngữ Yên ở trên gác xép lên tiếng chỉ huy Đoàn Dự ứng phó với các võ sĩ Tây Hạ, hiển nhiên nàng vẫn trúng Bi Tô Thanh Phong nên hiện tại toàn thân vô lực.

Thậm chí đã có vài tên võ sĩ Tây Hạ đang leo lên cầu thang dẫn lên gác xép, Đoàn Dự trong lúc nhất thời không cứu kịp.

Vài tên võ sĩ khác đang đuổi theo một nữ tử quần áo rách rưới, phát ra những tiếng cười dâm đãng.

Bên cạnh đó là thi thể của một nam tử chết không nhắm mắt.

Hiển nhiên hai người họ là chủ nhân của xưởng xay bột này, chỉ vì Đoàn Dự mà chịu vạ lây.

Khi Cố Hàn Uyên bước vào, hiện trường nhất thời yên tĩnh lại.

Đoàn Dự và Vương Ngữ Yên dồn dập kinh hỉ kêu cứu.

Cố Hàn Uyên không để ý tới bọn họ, nhìn về phía mấy tên võ sĩ đang muốn làm nhục nữ tử kia, thi triển một chiêu Kiếm Hỏa Vô Danh xuyên qua mấy người, chém bọn chúng thành hai đoạn.

Có kẻ chưa chết ngay, thống khổ gào thét.

Những võ sĩ Tây Hạ còn lại bị uy lực của chiêu kiếm và thảm trạng của đồng bọn hù dọa, không dám truy kích Đoàn Dự và Vương

Ngữ Yên nữa mà dồn lại một chỗ.

Cố Hàn Uyên không nhìn vẻ mặt hoảng sợ của bọn chúng, chỉ nhìn thi thể nam tử chết thảm và nữ tử đang khóc nức nở chỉnh lý quần áo.

Thực tế nam tử kia vốn không cần phải chết, Cố Hàn Uyên đã căn thời gian mới vào xưởng để khiến Đoàn Dự và Vương Ngữ Yên gặp chút nguy hiểm, từ đó phóng đại ơn cứu mạng của mình.

Chỉ là không ngờ Đoàn Dự dù đã có thể kiểm soát Lục Mạch Thần Kiếm vẫn vô năng như vậy, trong lòng chỉ quan tâm đến Thần tiên tỷ tỷ mà không hề màng đến người khác, ít nhất là khi nữ tử kia sắp bị sỉ nhục hắn vẫn khăng khăng ý định không giết người, càng không có ý định cứu người.

Cố Hàn Uyên tuy cũng không quá để tâm đến tính mạng người khác, nhưng cái chết của người vô tội vẫn làm tâm tình hắn không tốt.

Hắn đang tức giận, mà tức giận thì muốn giết người.

Ánh mắt hắn nhìn về phía các võ sĩ Tây Hạ tràn đầy sát khí và sự lạnh lẽo coi thường mạng người.

Không muốn nói nhảm nhiều, Cố Hàn Uyên toàn lực sử xuất Mạc Danh Kiếm Pháp tấn công.

Nhất Kiếm Thành Danh phân thây mấy người, Kiếm Hỏa Vô Danh để lại một đường máu đầy tay chân đứt rời, Danh Bất Kinh Truyền đâm thủng lồng ngực mấy tên, Danh Chấn Giang Hồ mang theo một mảng tàn khu chia làm hai nửa.

Từng chiêu đều là kiếm pháp uy lực cực lớn, không phòng thủ, không tính toán sơ hở, hoàn toàn là sự nghiền ép về uy lực.

Để tránh ngộ thương, hắn không sử dụng chiêu Bi Phẫn Không Hiểu.

Bất luận võ sĩ Tây Hạ dùng đao chống đỡ hay lao tới liều mạng, hoặc quỳ xuống cầu xin tha thứ đều không thể làm lay chuyển một tia cảm xúc của Cố Hàn Uyên.

Cho đến khi tất cả võ sĩ Tây Hạ nếu không chết ngay thì cũng đang quằn quại kêu thảm vì bị chém ngang lưng, ánh mắt Cố Hàn Uyên vẫn lạnh lùng đáng sợ.

Hàn Uyên, huynh đừng như vậy được không.

Đừng làm ta sợ.

Bên cạnh Cố Hàn Uyên vang lên giọng nói lo lắng.

Chính là Hoàng Dung nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, trong lòng bất an nên xông vào xưởng.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên vẫn tràn đầy sát khí như thể tẩu hỏa nhập ma.

Hoàng Dung do dự trong chốc lát, rồi hạ quyết tâm, nhón chân lên khẽ hôn vào gò má hắn.

Nàng không biết làm vậy có tác dụng không, nhưng vẫn làm.

Quả nhiên ánh mắt Cố Hàn Uyên nhất thời khôi phục thanh minh, kinh ngạc nhìn Hoàng Dung đang đỏ mặt: Quách phu nhân.

Ta bị làm sao vậy.

Hắn giống như hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Hoàng Dung vén lọn tóc rối ra sau tai để che giấu sự hoảng loạn và một chút thất lạc mơ hồ, nhẹ giọng nói: Huynh dường như bị tẩu hỏa nhập ma, bây giờ không sao chứ.

Tẩu hỏa nhập ma.

Có lẽ là do ảnh hưởng từ chưởng lực của Tiêu Phong.

Hiện tại đã ổn rồi.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói.

Cùng lúc đó, hắn liếc nhìn Quách Phù đang trốn sau cánh cửa xưởng, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt với ánh mắt đẫm lệ, bịt miệng không dám lên tiếng.

Sự trêu đùa trong mắt hắn suýt chút nữa không giấu nổi.

Hoàng Dung lúc này đang hoảng loạn nên tự nhiên không chú ý tới ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Nghe hắn nói đã ổn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng Cố Hàn Uyên đại khai sát giới vừa rồi thực sự dọa nàng một trận, thậm chí nàng còn nghĩ đó là do mình gây ra.

Hoàng Dung tuy chưa thể thuyết phục bản thân chấp nhận tình cảm của Cố Hàn Uyên, nhưng nàng hoàn toàn công nhận tình nghĩa của hắn dành cho mình.

Nàng không muốn hai người quá gần gũi, nhưng lại sợ quá xa cách, càng sợ bản thân hủy hoại tiền đồ vô lượng của hắn.

Nụ hôn dưới sự xúc động vừa rồi để đánh thức Cố Hàn Uyên cũng chứng minh trong lòng Hoàng Dung không phải không có chút tình cảm nào với hắn.

Chỉ là tình yêu với Quách Tĩnh, sự hổ thẹn với Quách Phù và những ràng buộc thế tục khiến nàng không dám chấp nhận.

Cố Hàn Uyên khôi phục bình thường, nói với Hoàng Dung lúc này sắc mặt vẫn còn đỏ bừng: Nàng đi xem cô gái kia thế nào rồi.

Lúc này Hoàng Dung mới chú ý tới nữ tử đang lặng lẽ khóc trong góc, mơ hồ nhận ra lý do Cố Hàn Uyên nổi giận.

Nàng vừa vui mừng vì sự chính trực lương thiện của hắn, lại vừa thất lạc vì nguyên nhân gây ra không phải là mình.

Đương nhiên, trong lòng Hoàng Dung vẫn có chút đắc ý vì mình có thể dễ dàng đánh thức hắn khỏi trạng thái tẩu hỏa nhập ma.

Hoàng Dung lắc đầu như muốn xua tan những suy nghĩ miên man, rồi đi tới an ủi nữ tử kia.

Cố Hàn Uyên tiến về phía Đoàn Dự đang nôn mửa vì cảnh tượng máu me, đến mức dường như muốn nôn cả dịch mật ra ngoài.

Hiện trường hỗn độn chứng minh hắn không hề thấy được màn tương tác giữa Hoàng Dung và Cố Hàn Uyên.

Vương Ngữ Yên càng sớm đã sợ đến nhắm nghiền mắt, toàn thân run rẩy.

Đoàn Dự.

Giọng nói lạnh lẽo của Cố Hàn Uyên làm Đoàn Dự giật mình.

Trong mắt hắn lúc này, vị cứu tinh Cố Hàn Uyên chẳng khác nào một sát nhân cuồng ma.

Cố Hàn Uyên gác thanh Anh Hùng Kiếm vẫn còn vương máu lên cổ Đoàn Dự.

Lục Mạch Thần Kiếm của ngươi là để trưng bày sao.

Ngươi cứ thế nhìn người vô tội bị liên lụy.

Một người chết thảm, một người suýt bị làm nhục, đó chính là sự lương thiện trong lòng ngươi.

Đó chính là thứ ngươi luôn kiên trì sao.

Chẳng lẽ ngươi không biết đạo lý giết một kẻ ác bằng cứu mười người tốt.

Không có giác ngộ giết người, ngươi làm hộ hoa sứ giả cái gì.

Chương 107

Đợi đến khi Vương cô nương bị đám võ sĩ Tây Hạ này làm nhục, ngươi mới hăng hái phản kháng hay là ngồi đó khóc lóc.

Chắc hẳn chỉ biết ôm lấy cái tín niệm nực cười kia mà khóc thôi nhỉ.

Lời của Cố Hàn Uyên đâm trúng tim Đoàn Dự.

Quả nhiên Vương Ngữ Yên nghe thấy vậy cũng ngừng run rẩy, rủ mắt trầm mặc.

Ta sẽ phản kháng, thực sự, Vương cô nương, xin hãy tin ta.

Chỉ khi nhắc tới Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự mới có thể hóa thân thành người cái gì cũng làm được mà hét lớn.

Mời ngươi nhìn nam tử bị ngươi liên lụy mà chết và nữ tử suýt bị làm nhục kia, rồi lặp lại câu nói này xem.

Cố Hàn Uyên tiếp tục công kích tâm lý.

Đoàn Dự sắc mặt trắng bệch, im lặng không nói gì, lớp vỏ giả nhân giả nghĩa của hắn bị xé nát vụn.

Cố Hàn Uyên sớm đã phát hiện ra các nhân vật chính đều có khuyết điểm, hoặc là cổ hủ, hoặc là giả nhân giả nghĩa, hoặc là nhu nhược.

Nếu không có hào quang nhân vật chính, những khuyết điểm này đều rất đáng ghét.

Cho nên chỉ cần có cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua việc công kích tâm lý bọn họ, không chỉ vì điểm phản diện.

Lúc này Hoàng Dung cùng Quách Phù sau khi đã dỗ dành xong nữ tử kia liền đi tới.

Quay đầu đi.

Cố Hàn Uyên không muốn Đoàn Dự nhìn thấy bộ dạng quần áo ướt sũng của hai nàng.

Đoàn Dự thất hồn lạc phách quay người lại.

Quách Phù lúc này cúi đầu trầm mặc.

Hoàng Dung chỉ tưởng Quách Phù bị cảnh giết chóc máu me của Cố Hàn Uyên dọa sợ nên khó lòng chấp nhận.

Thực tế ở thành Tương Dương nhiều năm, Quách Phù tuy chưa trực tiếp ra chiến trường nhưng những cảnh tượng thê thảm hơn đều đã thấy qua, những cảnh này chỉ là chuyện nhỏ.

Nàng chỉ là nhất thời không biết đối mặt với Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung thế nào.

Một người nàng thầm thương, một người là mẫu thân nàng tôn kính.

Lúc này trong lòng nàng rất muốn tùy hứng mà khóc một trận.

Phù muội, sợ sao.

Nhưng một câu quan tâm của Cố Hàn Uyên, một nụ cười ôn hòa, một động tác đơn giản xoa đầu đã khiến Quách Phù đổi buồn thành vui.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, kiên định nói: Không sợ, Cố đại ca giết đều là người xấu.

Nói xong, Quách Phù vô thức liếc nhìn Hoàng Dung, trong lòng thầm nghĩ: Cho dù là mẫu thân, con cũng sẽ không chịu thua.

Hoàng Dung bị cái nhìn của Quách Phù làm cho có chút chột dạ.

Tuy nhiên nàng căn bản không ngờ tới Quách Phù vốn luôn đơn giản lại có thể nhịn xuống mà không nói thẳng ra.

Quách phu nhân, Phù muội, hai người lên gác xép thay quần áo khác đi, thuận tiện giúp Vương cô nương một tay.

Cố Hàn Uyên dặn dò hai người xong, quay sang nhìn nữ tử xưởng xay bột có quần áo rách rưới kia: Còn có vị cô nương này.

Nữ tử kia cúi chào Cố Hàn Uyên, nức nở nói: Dân nữ Đường Liên, đa tạ ân công cứu giúp.

Nói xong Đường Liên căm hận nhìn Đoàn Dự.

Cố Hàn Uyên thở dài, an ủi: Người chết không thể sống lại, vẫn nên nhìn về phía trước.

Cô cũng đi thay quần áo đi.

Đa tạ ân công.

Đường Liên cũng lên gác xép.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lộ vẻ trầm tư, Đường Liên này hóa ra là người có võ công, hơn nữa còn không yếu.

Lúc trước bộ dạng yếu đuối của nàng thật sự không dễ phát giác, nhưng hiện tại bất luận là khí tức hay bước chân đều có thể nhìn ra manh mối.

Chỉ là thân phận thật sự của nàng là gì.

Trốn ở đây giả làm thôn nữ nhằm mục đích gì.

Thậm chí suýt bị làm nhục vẫn có thể nhẫn nhịn.

Gương mặt hơi cứng nhắc, dường như có dấu vết dịch dung.

Thiếu thông tin nên Cố Hàn Uyên cũng tạm thời không biết rõ, chỉ có thể đánh dấu thần niệm lên người nàng, sớm muộn gì cũng lộ chân tướng.

Sau khi bốn nàng thay quần áo xong liền xuống lầu.

Đường Liên tạm không nói, ba nàng còn lại tuy mặc vải thô nhưng thiên sinh lệ chất nên vẫn tỏa sáng rực rỡ.

Đoàn Dự vẫn đang thất hồn lạc phách hoài nghi nhân sinh.

Vương Ngữ Yên lúc này còn có chút sợ Cố Hàn Uyên, nhưng vẫn kể rõ tình hình sau khi hắn rời đi.

Biết được người Cái Bang bao gồm cả Tiêu Phong đều bị Bi Tô Thanh Phong làm mê man và bị người Tây Hạ bắt đi, Hoàng Dung lần này không yêu cầu Cố Hàn Uyên cứu người nữa.

Nàng biết trạng thái của hắn không tốt, vừa có nội thương, vừa từng tẩu hỏa nhập ma, nội lực cũng tiêu hao nhiều.

Cầu hắn cứu người lúc này là hại hắn.

Tuy nhiên điều Hoàng Dung không ngờ tới là Cố Hàn Uyên lại kiên quyết quyết định đi cứu người.

Cố thiếu hiệp, tình trạng của huynh không tốt, đi cứu người quá nguy hiểm.

Hoàng Dung suýt nữa gọi tên Hàn Uyên, may mà kịp nuốt xuống.

Đáng tiếc Quách Phù sau khi lén nhìn trộm cảnh ngoài cửa đã không còn đơn thuần như trước.

Nàng lập tức nhận ra cách xưng hô mà Hoàng Dung định gọi, tâm tình nhất thời có chút trầm xuống.

Lúc ở Hạnh Tử Lâm gọi như vậy trong lúc cấp bách còn không làm người ta nghĩ nhiều, nhưng hiện tại thì khác.

Quách Phù cho rằng lúc mình không biết, hai người chắc chắn đã có rất nhiều giao lưu, nếu không Hoàng Dung sẽ không tự nhiên muốn gọi tên thân mật như vậy.

Đương nhiên Quách Phù cũng không đồng ý để Cố Hàn Uyên đi cứu người lúc này, trong lòng nàng mười cái Cái Bang cũng không quan trọng bằng hắn.

Cố Hàn Uyên lộ ra nụ cười sảng khoái, nói với hai nàng: Nếu ta không đi cứu người, vậy thì còn là Cố Hàn Uyên mà hai người quen biết sao.

Hai nàng nghe vậy thì ngẩn người.

Đúng vậy, huynh ấy chính là loại người biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Quách Phù hầu như viết chữ mến mộ lên mặt.

Từ khi xác định tình cảm của mình, không còn gì có thể lay chuyển nàng.

Ánh mắt Hoàng Dung phức tạp, trong lòng nàng đã công nhận Cố Hàn Uyên tuyệt đối không kém Quách Tĩnh, lúc này nghe hắn thay đổi xưng hô xa lạ liền thấy hụt hẫng, chỉ là băn khoăn quá nhiều không thể đáp lại.

Vương Ngữ Yên cảm thấy nỗi sợ hãi với Cố Hàn Uyên tan biến, thậm chí bắt đầu tìm lý do cho hắn: Vì muốn cứu người mới giết võ sĩ Tây Hạ, cảnh tượng máu me cũng là do phẫn nộ gây nên.

Đường Liên cảm thấy kinh ngạc, ơn cứu mạng dù là giả nhưng không có nghĩa nàng không cảm ơn hắn.

Đúng lúc này, một vị khách không mời mà đến xông vào xưởng, chính là Mộ Dung Phục đang dịch dung thành Lý Duyên Tông sau khi thoát khỏi sự truy đuổi của người Tây Hạ.

Mộ Dung Phục vào xưởng liền bị cảnh tượng đầy máu dọa cho giật mình.

Vốn luôn giữ vẻ hoàng tộc ưu nhã, hắn chưa từng thấy hiện trường thảm khốc như vậy.

Không trải qua sự kiện Hạnh Tử Lâm nên hắn không rõ thực lực của Cố Hàn Uyên, thậm chí còn nhầm tưởng cảnh tượng trước mắt là do Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự gây ra.

Dù sao mẫu thân hắn từng nhiều lần nói tiếc nuối vì không có kiếm phổ Lục Mạch Thần Kiếm, uy lực chắc chắn rất lớn.

Nhưng đã vào rồi thì không thể cứ thế bỏ chạy, tốt nhất là nhân cơ hội này phô trương thanh thế cho danh hiệu Nam Mộ Dung.

Thấy năm người đề phòng nhìn mình, hắn bước tới định ra vẻ ta đây.

Không ngờ Lục Mạch Thần Kiếm lại lợi hại như vậy, giết chết nhiều võ sĩ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường như thế, Lý Duyên Tông ta cũng muốn lãnh giáo một chút.

Năm người bao gồm cả Đoàn Dự lúc này đều nhìn hắn với vẻ mặt quái dị, có vẻ muốn cười mà phải nhịn.

Cố Hàn Uyên cũng thấy nực cười trước màn ra vẻ vụng về của Mộ Dung Phục.

Người là do ta giết, muốn lĩnh giáo thì cứ tới thử xem.

Mộ Dung Phục nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của Cố Hàn Uyên, kinh ngạc hỏi: Ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên.

Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Phục giật mình.

Chuyện ở Hạnh Tử Lâm hắn chưa rõ nhưng danh tiếng của Cố Hàn Uyên thì hắn biết, nhất là sau đại hội rửa tay chậu vàng, hắn độc chiến ba cao thủ Tung Sơn phái, nhiều người đã đặt hắn ngang hàng với Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung.

Đương nhiên Mộ Dung Phục tự phụ nên không nhìn rõ chênh lệch thực lực, ngược lại muốn nhân cơ hội này thăm dò Cố Hàn Uyên để sau này chiêu mộ.

Có nghe nói qua Tống quốc gần đây xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi như vậy, ta cũng muốn thử xem lời đồn trên giang hồ có mấy phần thật giả.

Cố Hàn Uyên im lặng, cảm thấy Mộ Dung Phục thực sự cái gì cũng có, chỉ thiếu đầu óc, thảo nào cầm một quân bài tốt mà đánh nát bét.

Không rảnh nói nhảm, hắn vung kiếm cực nhanh bằng chiêu Nhất Kiếm Thành Danh.

Một đạo ngân quang loé lên, trường kiếm trong tay Mộ Dung Phục đứt làm hai đoạn, Anh Hùng Kiếm đã gác lên cổ hắn.

Mộ Dung Phục đổ mồ hôi lạnh, vạn lần không ngờ kết quả lại như vậy, ngay cả tuyệt học Đấu Chuyển Tinh Di cũng không có cơ hội thi triển.

Hắn không biết Cố Hàn Uyên vốn cố ý không cho hắn cơ hội đó.

Nếu Mộ Dung Phục bại lộ thân phận thì rất phiền phức, vì hắn có thể biết được chuyện ở Hạnh Tử Lâm qua miệng Vương Ngữ Yên rồi quay về Yến Tử Ổ tính toán.

Quan trọng hơn là Vương Ngữ Yên nhất định sẽ đi theo hắn, Cố Hàn Uyên sẽ không còn lý do đi cùng nữa.

Chương 108

Cho nên hắn chọn cách trực tiếp đánh bại Mộ Dung Phục trước khi hắn kịp phản ứng.

Lý Duyên Tông, ngươi có giải dược Bi Tô Thanh Phong không.

Có.

Mộ Dung Phục nghe vậy thì thở phào, vừa rồi hắn đã định bại lộ thân phận, tuy mất mặt nhưng giữ được mạng.

Đương nhiên tâm tình hắn lúc này rất u ám vì bị bại quá nhanh và thảm hại.

Giao giải dược ra, tha cho ngươi một con đường sống.

Cố Hàn Uyên không rảnh dây dưa, chỉ muốn Mộ Dung Phục biến đi cho sớm.

Được.

Mộ Dung Phục phối hợp đưa giải dược cho hắn.

Hắn không lo Cố Hàn Uyên nuốt lời, người càng nổi danh càng quý trọng danh dự, vả lại ở đây không chỉ có hai người bọn họ, muốn giết người diệt khẩu cũng không dễ.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên không làm khó, đưa giải dược cho Vương Ngữ Yên ngửi rồi thả Mộ Dung Phục đi.

Sau khi rời khỏi xưởng, Mộ Dung Phục mới sực nhận ra đám võ sĩ Tây Hạ kia chính là do Cố Hàn Uyên giết.

Nếu là Đoàn Dự giết thì hắn còn không quá bận tâm, nhưng nếu là Cố Hàn Uyên thì chứng tỏ sát tính của người này quá nặng.

Mộ Dung Phục cảm thấy cần phải thận trọng khi tiếp xúc với Cố

Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không quan tâm Mộ Dung Phục nghĩ gì, chỉ là một kẻ ngu xuẩn thôi.

Năm người còn lại không nhìn ra cao thấp võ công của Mộ Dung Phục nên không có cảm xúc gì, dù sao Cố Hàn Uyên đã giết nhiều võ sĩ như vậy, đánh bại thêm một kẻ cũng chẳng có gì lạ.

Tuy nhiên Hoàng Dung lại nhận thấy sắc mặt Cố Hàn Uyên tái nhợt thêm một phần, lo lắng khuyên: Cố thiếu hiệp, việc cứu người Cái Bang nên bàn bạc kỹ hơn được không.

Cố Hàn Uyên kiên quyết nói: Cứu người như cứu hỏa, làm sao có thời gian bàn bạc.

Huống hồ Vương cô nương nói A Chu, A Bích vẫn đang trong tay Tây Hạ.

Nhìn cách hành sự vừa rồi của bọn chúng thật khiến người ta lo lắng.

Vương Ngữ Yên nghe vậy thì hảo cảm tăng mạnh.

A Chu, A Bích tuy là thị nữ nhưng cùng nàng lớn lên như tỷ muội.

Nàng hối hận vì lúc trước vội vàng chạy trốn mà không cứu hai nàng theo, giờ thấy Đoàn Dự dù có Lục Mạch Thần Kiếm mà cũng không cứu nổi ai, thái độ của nàng đối với Đoàn Dự liền trở nên lạnh nhạt thấy rõ.

Đoàn Dự không nhận ra nguyên nhân, chỉ nghĩ mình theo đuổi chưa đủ chân thành.

Quách Phù sau khi biết mẫu thân cũng là đối thủ cạnh tranh thì địch ý với những cô gái khác giảm hẳn.

Nàng thầm nhủ cho dù là mẫu thân mình cũng sẽ không chịu thua, nhưng nàng cũng không có ý định nói chuyện của hai người cho Quách Tĩnh, vì điều đó sẽ làm tổn thương tất cả mọi người.

Đây có lẽ là sự trưởng thành của Quách Phù, dù cái giá phải trả hơi lớn.

Hoàng Dung trước đó có lẽ trong lòng còn không quá nguyện ý thừa nhận, nhưng bây giờ thấy Cố Hàn Uyên lại đứng ra bảo vệ hai nàng, có lẽ là bởi vì nàng chủ động tiếp xúc nhiều hơn, quan hệ càng thêm thân cận, nhất thời lòng ghen liền nổi lên.

Cố thiếu hiệp liền không lo lắng sau khi rời đi, chúng ta lại gặp phải Tây Hạ Võ Sĩ sao.

Hoàng Dung không hổ là Hoàng Dung, năng lực tùy cơ ứng biến này quả thực lợi hại.

Rõ ràng là đang ghen, thế mà lại tìm được lý do không có chút sơ hở nào.

Cố Hàn Uyên nghe Hoàng Dung nói xong, chần chừ một lát rồi từ trong lòng móc ra một viên ngọc bội đưa cho nàng.

Hoàng Dung bị cách Cố Hàn Uyên đưa ngọc bội làm cho sửng sốt.

Vô thức liếc nhìn Quách Phù.

Không ngờ lúc này Quách Phù cũng đang nhìn nàng, hai người chợt đối mặt.

Hoàng Dung thầm nghĩ: Nguy rồi.

Quách Phù cũng đồng dạng chán nản nghĩ trong lòng: Quả nhiên Cố đại ca đối với mẫu thân Ngay lúc Hoàng Dung định lập tức từ chối, Cố Hàn Uyên mở miệng giải thích: Đây là Đồng Tâm Bội, trên người ta còn có một cái.

Trong vòng trăm dặm chỉ cần truyền nội lực vào, ta là có thể cảm ứng được.

Quách phu nhân nếu như nhận thấy nguy hiểm hãy dùng nó để báo cho ta biết, ta chắc chắn sẽ đến nhanh nhất có thể.

Hoàng Dung nghe Cố Hàn Uyên giải thích, chỉ cảm thấy trong lòng khẽ run.

Đã là đồng tâm, lại còn là chạy đến nhanh nhất có thể.

Làm sao không khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Càng có thể cảm nhận được tâm ý và sự quan tâm của Cố Hàn Uyên.

Tay Hoàng Dung hoàn toàn không bị khống chế mà nhận lấy Đồng Tâm Bội rồi mới phản ứng lại.

Quả nhiên Quách Phù lại đang nhìn chằm chằm vào Đồng Tâm Bội trên tay mình, ánh mắt càng có chút không hiểu.

Để che giấu sự hoảng loạn và chột dạ, Hoàng Dung giả bộ tò mò hỏi: Kỳ diệu như vậy.

Lấy từ đâu ra vậy.

Tiên Hà phái.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ không muốn nói thêm.

Trên thực tế, Đồng Tâm Bội này là dùng 1000 phản phái điểm đổi lấy, hắn liền đổ lỗi cho Tiên Hà phái, nơi từng được hắn nhắc đến với Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên cũng không phải không muốn trao đổi thêm những vật phẩm này cho các nữ tử thân mật.

Chỉ là loại Đồng Tâm Bội này khoảng cách cảm ứng quá ngắn, thật sự vô dụng.

Nếu đổi lấy Đồng Tâm Bội có khoảng cách cảm ứng xa hơn thì giá cả lại quá đắt đỏ, không đủ khả năng.

Đành phải chờ sau này vậy.

Hoàng Dung vừa nghe tên Tiên Hà phái liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Thậm chí trong lòng càng thêm chấn động.

Lần trước nhắc đến Tiên Hà phái chính là đêm khuya nàng từng bị hắn hôn trán.

Bất quá lúc này đối mặt với ánh mắt của Quách Phù, Hoàng Dung lại cảm thấy Đồng Tâm Bội này có chút nóng bỏng tay.

Cái này Đồng Tâm Bội hay là cho Phù nhi đi.

Nói ra lời này, Hoàng Dung cảm thấy thoải mái hơn, nhưng lại phát hiện trong lòng càng nhiều hơn vẫn là không nỡ.

Cố Hàn Uyên lại không như Hoàng Dung mong muốn, hắn lắc đầu từ chối nói: Phù muội hành sự thật thà, kinh nghiệm giang hồ lại thiếu, Quách phu nhân hãy cất giữ đi.

Như vậy ta cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Lời này cũng hợp lý, cho dù là Hoàng Dung cũng không tiện từ chối.

Quách Phù rốt cuộc vẫn quan tâm đến suy nghĩ của Cố Hàn Uyên hơn, không muốn lại bị hắn chán ghét.

Nàng cũng nguyện ý vì người trong lòng mà cúi đầu.

Thản nhiên khuyên Hoàng Dung: Nương, người hãy cất giữ đi.

Đừng lại làm cho Cố đại ca phiền lòng.

Lời này của Quách Phù khiến Hoàng Dung đều có chút kinh ngạc.

Vì Cố đại ca của nàng, nàng hoàn toàn không còn kiêu căng tùy tính như trước.

Nàng trong lúc nhất thời cũng không biết là nên vui mừng hay là nên buồn khổ.

Bất quá Hoàng Dung vẫn bị hai người thuyết phục.

Sau khi nhận lấy Đồng Tâm Bội, nàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay nhỏ bé nóng lên.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, lộ ra nụ cười hài lòng: Nếu Quách phu nhân đã nhận lấy Đồng Tâm Bội, ta đây cũng có thể an tâm đi cứu người.

Nếu như xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thì đừng nên do dự, cũng không cần lo lắng, ta nhất định sẽ kịp thời quay về.

Nghe Cố Hàn Uyên lần nữa hứa hẹn, hai nàng lại dâng lên một tia cảm động.

Khi Cố Hàn Uyên đi rồi, không khí giữa năm người nhất thời trở nên lúng túng.

Hoàng Dung tuy cố gắng làm bộ bình thường nói chuyện với Quách Phù.

Quách Phù cũng đồng dạng đang cố gắng phối hợp.

Nhưng hai người đều có tâm sự riêng, đối thoại hơi có chút trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Vương Ngữ Yên mặc dù đối với không khí vi diệu giữa hai người và Cố Hàn Uyên có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao không ai sẽ cho rằng Hoàng Dung danh khắp thiên hạ lại có thể có quan hệ gì đó với Cố Hàn Uyên danh tiếng vang dội.

Cho dù có chú ý cũng là tập trung vào Quách Phù.

Coi nàng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Còn như không khí giữa Đoàn Dự và Đường Liên thì càng lúng túng hơn.

Bởi vì Đường Liên một mực oán hận nhìn chằm chằm Đoàn Dự.

Thế mà Đoàn Dự tự biết có lỗi, liền không có lời gì để biện bạch, chỉ có thể ở trong góc yên lặng chịu đựng.

Chương 109

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền đi qua định vị bằng thần niệm tìm được A Châu và A Bích.

Tay nhấc kiếm vung liền đem các võ sĩ Tây Hạ đang áp giải các nàng giết hết sạch.

Hai nàng ngạc nhiên nhìn Cố Hàn Uyên.

Vốn cho rằng thân hãm nhà tù, sắp phải đối mặt với sỉ nhục.

Lại được Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống cứu giúp.

A Châu ở Hạnh Tử Lâm lúc cũng đã có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, sau khi được cứu đôi mắt long lanh, tràn đầy vẻ mến mộ.

A Bích rốt cuộc không giống A Châu tâm tư tinh tế, chỉ là càng thêm cảm kích Cố Hàn Uyên.

Hảo cảm cũng không ít, nhưng lúc này còn chưa có nửa phần tình yêu nam nữ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại cũng không gấp, Mộ Dung Phục sớm muộn sẽ đem A Bích đưa tới cửa.

Cố Hàn Uyên cởi trói cho hai nàng.

Sự tiếp xúc mơ hồ khiến A Châu có chút kích động, nàng dẫn đầu mở miệng trước: Đa tạ Cố công tử, sao ngươi lại ở đây.

Tại hạ gặp Đoàn công tử và Vương cô nương, từ miệng bọn họ đã biết được chuyện đã xảy ra, đây là giải dược của Bi Tô Thanh Phong.

Sau khi giải độc cho hai nàng, hắn tiếp tục giải thích: Tại hạ trở lại Hạnh Tử Lâm sau đó một đường truy tung, phát hiện bọn hắn chia binh hai đường liền tới trước bên này.

Cũng may cứu được hai ngươi, bằng không nếu như bị đưa đến Tây Hạ thì khó lòng cứu giúp.

Nghe được lời Cố Hàn Uyên nói, hai cô gái trong lòng đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Các nàng quả thực không dám tưởng tượng nếu thật bị đưa đi Tây Hạ thì sẽ là một kết cục như thế nào.

Trong lòng đối với Cố Hàn Uyên cảm kích lại tăng thêm mấy phần.

Các ngươi đã không có việc gì, tại hạ cái này liền đi cứu bang chúng Cái Bang.

Hai nàng mặc dù có chút tiếc nuối Cố Hàn Uyên phải ly khai, nhưng cũng có thể lý giải.

Yên lặng nhìn hắn rời đi.

Nhưng mà các nàng đã thấy Cố Hàn Uyên còn chưa đi hai bước lại quay đầu.

Hay là đem các ngươi cùng nhau mang theo đi, vạn nhất lại đụng phải biến cố gì thì sao.

Hai nàng nghe được lời Cố Hàn Uyên nói sau vừa có chút ngoài ý muốn đồng thời lại vô cùng cảm động.

Bởi vì trong ngày thường chưa bao giờ có người quan tâm các nàng như vậy.

Ngay cả A Bích lúc này nhìn Cố Hàn Uyên trong ánh mắt đều có thêm chút hàm xúc.

Thế nhưng các nàng cũng biết có thêm hai người hành động nhất định sẽ không tiện.

A Bích từ chối nói: Cố công tử, ngươi cứ đi trước cứu người đi, mang theo chúng ta nhất định sẽ liên lụy ngươi.

Cố Hàn Uyên hướng về phía hai nàng thoải mái cười nói: Đâu có gì mà liên lụy, khinh công của tại hạ đưa hai vị tiểu thư mảnh mai thì có khó khăn gì.

Chỉ là sẽ mạo phạm một chút, xin chớ lấy làm lạ.

Nói rồi Cố Hàn Uyên liền đem hai nàng phân biệt nắm vào khuỷu tay, vận khởi khinh công phi nước đại.

Hai nàng đột nhiên bị Cố Hàn Uyên nắm vào khuỷu tay.

Còn chưa kịp ngượng ngùng liền cảm giác tiếng gió rít gào, cảnh vật trước mắt càng là không thể nhìn rõ.

Sau khi phản ứng, hai nàng đều bị khinh công xuất quỷ nhập thần của Cố Hàn Uyên chấn động.

So với Mộ Dung Phục quả thực là khác biệt một trời một vực.

A Châu không nhịn được thở dài nói: Cố công tử, khinh công của ngươi quá lợi hại rồi, còn mạnh hơn cả công tử nhà thiếp.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười với cách A Châu tỉ dụ.

So với Mộ Dung Phục lợi hại có gì đáng tự hào.

A Châu cô nương, hiện tại không nên mở miệng nói, hàn khí nhập thể là sẽ sinh bệnh.

Cố Hàn Uyên quan tâm nhắc nhở một câu.

A Châu vốn còn chút lo lắng vừa rồi thanh âm bị gió thổi sai lệch sẽ bị chê trách khó nghe.

Không ngờ lại đổi lấy một câu lời quan tâm.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên anh tuấn gò má, cảm thụ được nhiệt độ từ khuỷu tay hắn.

So với ngượng ngùng, càng nhiều hơn ngược lại là rung động.

A Châu không tự chủ tựa đầu vào vai Cố Hàn Uyên.

A Bích đồng dạng có chút đỏ mặt tim đập nhanh.

Chỉ bất quá trong lòng nàng vẫn nhớ kỹ rằng mình là thị nữ của Mộ Dung Phục.

Vì vậy chỉ là yên lặng chịu đựng tâm tình khác thường, không dám quấy nhiễu đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng không có thời gian quản ý nghĩ của hai người.

Trước đây hắn dựa vào định vị của Diệp Nhị Nương và Vân Trung Hạc sớm tìm được nơi Nhất Phẩm Đường Tây Hạ giam giữ bang chúng Cái Bang.

Nhưng bây giờ phát hiện hai người định vị đang di chuyển.

Hơn nữa phương hướng chính là xưởng xay bột nơi Hoàng Dung và các nàng đang ở.

Hiển nhiên là bị Nhất Phẩm Đường Tây Hạ truy tung đến rồi.

Hơn nữa chắc là phái ra Tứ Đại Ác Nhân đi bắt.

Bang chúng Cái Bang số lượng rất nhiều, không thể nào mặc kệ.

Phái ra tiểu đội tinh nhuệ đi bắt mới là lựa chọn chính xác nhất.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, khinh công lần nữa tăng tốc.

Không bao lâu Cố Hàn Uyên liền dẫn hai nàng chạy tới ngôi miếu giam giữ bang chúng Cái Bang.

Đem hai nàng buông xuống, dặn dò các nàng tránh xong liền xông vào.

Thống lĩnh Nhất Phẩm Đường Tây Hạ là Tây Hạ chinh đông đại tướng quân Hách Liên Thiết Thụ.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên một mình đột nhiên xông vào, khinh miệt cười hỏi: Ngươi là ai.

Cư nhiên dám một mình xông vào, không sợ chết sao.

Võ Đang Cố Hàn Uyên.

Thả bang chúng Cái Bang ra, Cố mỗ có thể tha các ngươi bất tử.

Cố Hàn Uyên thấy Mộ Dung Phục giả dạng Lý Duyên Tông quả nhiên không ở đây.

Đoán chừng là nấp ở đâu đó nghi ngờ nhân sinh đi.

Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Ha ha, Bản Soái ngược lại là nghe qua đại danh của ngươi.

Bất quá ngay cả Bắc Kiều Phong đều bị Bản Soái bắt, ngươi một mình có thể làm được gì.

Chi bằng gia nhập vào Nhất Phẩm Đường Tây Hạ ta, đến lúc đó quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay.

Hách Liên Thiết Thụ ngược lại không giống như rất nhiều quan lớn quý tộc khinh thường người giang hồ Trung Nguyên, trực tiếp mở miệng mời chào.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không thèm để mắt đến Tây Hạ nhỏ bé.

Để tránh cho bên Hoàng Dung và các nàng xảy ra ngoài ý muốn, càng là lười nói nhảm, trực tiếp đại khai sát giới.

Hách Liên Thiết Thụ vốn còn cảm thấy Cố Hàn Uyên là đang không biết tự lượng sức mình.

Không ngờ vây công các võ sĩ Tây Hạ nói là vây, lại căn bản không thể đến gần.

Anh Hùng Kiếm đảo qua, chính là một mảnh thi thể.

Đối mặt quần công, tiện dụng nhất chính là Bi Thống Mạc Danh và Kiếm Hỏa Vô Danh.

Ngôi miếu không gian quá nhỏ, dùng Bi Thống Mạc Danh ngay cả mình cũng sẽ bị thương.

Vì vậy Kiếm Hỏa Vô Danh được Cố Hàn Uyên liên tục sử xuất.

Võ sĩ Tây Hạ dưới Kiếm Hỏa Vô Danh của Cố Hàn Uyên từng người từng người ngã xuống.

Không bao lâu liền thương vong quá nửa.

Hách Liên Thiết Thụ cũng từ đầy tự tin biến thành vô cùng hoảng sợ.

Một bên hô to Hộ giá làm cho võ sĩ Tây Hạ kéo dài bước chân của Cố Hàn Uyên, một bên lén lút trốn.

Khi Cố Hàn Uyên thanh lý hết võ sĩ Tây Hạ xong, bước vào nội đường ngôi miếu.

Chương 110

Quả nhiên nhìn thấy đầy đất bang chúng Cái Bang ngã trái ngã phải.

Bang chúng Cái Bang sớm đã nghe được động tĩnh giao chiến và tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, đang không hiểu vì sao.

Vẫn là Tiêu Phong phát hiện sớm nhất bóng dáng Cố Hàn Uyên, vui vẻ nói: Cố huynh đệ, sao ngươi lại tới đây.

Gặp Đoàn công tử và Vương cô nương.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích một câu.

Cảm giác được Đồng Tâm Bội của Hoàng Dung có dị động, sau khi giải độc cho Tiêu Phong, hắn ném giải dược Bi Tô Thanh Phong cho hắn.

Tiêu bang chủ, những người còn lại liền giao cho ngươi.

A Châu cô nương và A Bích cô nương chờ ở bên ngoài, ngươi hỗ trợ chăm sóc một chút.

Bên bang chủ Hoàng có thể có tình huống, tại hạ đi trước một bước.

Cũng không đợi Tiêu Phong đáp lời, Cố Hàn Uyên liền lần nữa chạy ra khỏi ngôi miếu.

Bang chúng Cái Bang bị tình huống thay đổi trong nháy mắt này khiến cho có chút không biết phải làm sao.

Vẫn là Tiêu Phong phản ứng kịp trước, giải độc cho mọi người.

Đám người đi ra nội đường, chứng kiến đại điện ngôi miếu xác chết la liệt thì đều kinh sợ.

Vừa nhìn liền biết tạo thành cảnh tượng tàn khốc này tất nhiên là do Cố Hàn Uyên làm ra.

Đám người không ngừng cảm nhận trực quan hơn về thực lực của hắn.

Đối với việc Cố Hàn Uyên ra tay lưu tình trong xung đột ở Hạnh Tử Lâm cũng có khái niệm.

Tính cả ân tình được Cố Hàn Uyên cứu ra từ tay Nhất Phẩm Đường Tây Hạ.

Ngoại trừ ánh mắt lo lắng của Toàn Quán Thanh, hầu như tất cả đều coi Cố Hàn Uyên tại chỗ là Đại ân nhân của Cái Bang.

Kỳ thực vừa rồi bởi vì cố kỵ đến sức chịu đựng của A Châu và A Bích hai nàng.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên cũng không có sử xuất toàn lực đi đường.

Lúc này không có hai nàng liên lụy, Cố Hàn Uyên toàn lực đi đường dưới nhanh chóng biết bao.

Vừa di chuyển liền đến bóng dáng cũng thấy không rõ.

Trên đường lướt qua cành cây bụi cỏ đều phảng phất bị một trận cuồng phong thổi qua, nghiêng về một phía hướng Cố Hàn Uyên đi xa.

Khi Cố Hàn Uyên rời khỏi xưởng xay bột, năm người dọn dẹp tạm những vết máu trong xưởng xay bột, không để cảnh tượng nhìn qua quá ghê tởm.

Đương nhiên làm cái việc nặng nhọc này chính là Đoàn Dự.

Năm người đều không cân nhắc qua thực sự xảy ra tình huống ngoài ý muốn, vì vậy có chút lơ là.

Khi Tứ Đại Ác Nhân đột nhiên xông tới trước tiên bắt giữ Đoàn Dự, người có uy hiếp lớn nhất.

Bốn người còn lại mới kịp phản ứng.

Đường Liên không dám bại lộ võ công, làm bộ nhu nhược núp ở nơi hẻo lánh.

Đoàn Diên Khánh thấy đều là nữ tử, nhất thời không có hứng thú động thủ.

Vì vậy chỉ có ba người trong Tứ Đại Ác Nhân động thủ.

Thế mà Nhạc Lão Tam còn bị Đoàn Dự dùng thân phận sư phụ kiềm chế, trói buộc.

Cuối cùng càng là tức giận ngừng tay.

Diệp Nhị Nương và Vân Trung Hạc hai người ở Hạnh Tử Lâm lúc cũng đã xuất thủ qua, bị Vương Ngữ Yên nắm bắt được chiêu thức.

Dưới sự chỉ điểm của Vương Ngữ Yên, Hoàng Dung liên thủ với Quách Phù đối kháng Diệp Nhị Nương và Vân Trung Hạc một lúc ngược lại không thành vấn đề.

Hơn nữa Hoàng Dung càng là ở phát hiện Đoàn Dự bị bắt sau đó liền lập tức truyền nội lực vào Đồng Tâm Bội.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên đã dặn dò: Đừng nên do dự, cũng không cần lo lắng, ta nhất định sẽ kịp thời quay về.

Nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên nhất định sẽ vội vã trở về.

Hiện tại chỉ cần kéo dài thời gian là được rồi.

Hoàng Dung tuy cảnh giới không cao, thế nhưng sở học rất nhiều.

Muốn thủ thắng không dễ, thế nhưng muốn duy trì bất bại căn bản không phải vấn đề.

Huống hồ còn có Vương Ngữ Yên thỉnh thoảng dự đoán chỉ điểm.

Chỉ là đáng tiếc Nhuyễn Vị Giáp trên người Quách Phù bởi vì bình thường muốn thân cận Cố Hàn Uyên đã sớm bị cởi xuống.

Bằng không càng khó bắt giữ hai người.

Phá Giới Đao Pháp của Diệp Nhị Nương thành tựu là một trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm, sơ hở cực nhỏ.

Mặc dù ít có chiến tích, nhưng coi như có qua có lại.

Hạc Xà Bát Đả của Vân Trung Hạc lại đặc điểm rõ ràng dứt khoát.

Bị chỉ ra nhược điểm sau đó nhất là chật vật.

Hơn nữa hắn còn bị Cố Hàn Uyên dùng thân phận Vô Thiên lúc chặt đứt ba ngón tay, sự linh hoạt giảm đi hẳn.

Dĩ nhiên dần dần có cảm giác chống đỡ hết nổi.

Cuối cùng thẳng thắn lặng lẽ thả Bi Tô Thanh Phong hạ độc hai nàng.

Tứ Đại Ác Nhân ở Hạnh Tử Lâm lúc cũng đã dùng trước giải dược.

Tránh cho khi hạ độc bang chúng Cái Bang mà mình cũng bị hạ độc, sở dĩ không bị ảnh hưởng.

Mà Vương Ngữ Yên bởi vì lúc trước mới tìm hiểu qua độc Bi Tô Thanh Phong, lúc này đồng dạng không bị hạ độc.

Vương Ngữ Yên thấy Hoàng Dung và Quách Phù hai nàng có sức chiến đấu ngã xuống đất, nhất thời thất kinh muốn chạy trốn.

Đáng tiếc thân kiều thể yếu nàng làm sao có thể chạy thoát.

Còn chưa đi hai bước liền bị Vân Trung Hạc ngăn chặn.

Vân Trung Hạc lộ ra nụ cười tà dâm nói: Vận khí của Vân Trung

Hạc ta thật là tốt, ở chỗ này còn có thể gặp được tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy.

Gần đây Vân Trung Hạc cũng không được tốt đẹp gì mấy.

Từ ở Đại Lý bị Cố Hàn Uyên mượn thân phận Vô Thiên làm hắn bị thương.

Dưới sự sợ hãi rất lâu đều không thể nảy sinh tâm tình háo sắc.

Hơn nữa bởi vì không thông báo Đoàn Diên Khánh mà đã đi trước trốn chạy, còn bị trừng trị một trận.

Thật vất vả chịu đựng đến bây giờ, những áp lực tâm lý ban đầu dồn nén bấy lâu.

Nhìn Vương Ngữ Yên có khuôn mặt đẹp hơn so với mấy tình nhân của Đoàn Chính Thuần, hắn càng nhịn không được.

Nhạc Lão Tam, ngươi chẳng lẽ muốn nhìn sư nương của ngươi bị Vân Trung Hạc ức hiếp sao.

Như vậy chẳng phải là đại đại làm mất mặt Nam Hải Ngạc Thần của ngươi sao.

Đoàn Dự quen thói thao túng Nhạc Lão Tam.

Lập tức mặt dày xưng Vương Ngữ Yên là sư nương của Nhạc Lão Tam, khiến hắn đối phó Vân Trung Hạc.

Quả nhiên, Nhạc Lão Tam cái đồ ngốc nghếch này lại hớn hở tiến lên cùng Vân Trung Hạc giằng co.

Đương nhiên Vương Ngữ Yên đối với lời nói của Đoàn Dự nhất định là có chút bất mãn.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, thậm chí cảm thấy hắn là đang chiếm tiện nghi của mình.

Vân Trung Hạc vẻ mặt không nói nên lời.

Tương tự tình tiết đã gặp phải nhiều lắm, hắn đều nhanh chóng quen thuộc.

Vì vậy cũng không cùng Nhạc Lão Tam vướng víu, trực tiếp buông tha Vương Ngữ Yên, nhìn về phía Hoàng Dung và Quách Phù hai nàng.

Đoàn Dự thấy thế đang muốn giở trò cũ, kết quả là nhìn thấy hai nàng đồng thời trừng mắt qua đây, ngượng ngùng ngậm miệng.

Vân Trung Hạc.

Chương 111

Ta khuyên ngươi không nên xằng bậy.

Hoàng Dung khí định thần nhàn nhìn Vân Trung Hạc.

Vân Trung Hạc quả thật có chút do dự.

Hắn lại không phải người ngu, sao có thể không biết nếu thật động đến mẫu nữ Hoàng Dung, Quách Tĩnh chắc chắn sẽ không buông tha hắn.

Ngay cả Đoàn Diên Khánh cũng không ủng hộ Vân Trung Hạc xằng bậy.

Chỉ là Vân Trung Hạc nhìn đôi mẫu nữ tiên diễm quyến rũ Hoàng Dung và Quách Phù tràn đầy sức sống thanh xuân.

Trong lúc nóng giận cư nhiên tìm được một cái lý lẽ cùn.

Quách Tĩnh chẳng lẽ còn có thể bỏ Tương Dương thành chạy tới truy sát Vân mỗ người không thành.

Nếu nói như thế hắn cũng không phải đại hiệp được mọi người kính ngưỡng.

Nếu là thật sự điều Quách Tĩnh rời Tương Dương thành lời nói, coi như buông tha Tây Hạ, đầu nhập vào Mông Cổ đi đều có thể lập đại công.

Huống hồ nếu như nghe được danh hào Quách Tĩnh liền sợ sau này chúng ta làm sao còn làm Tứ Đại Ác Nhân.

Đoàn Diên Khánh nghe được lời Vân Trung Hạc nói sau đều cảm thấy rất có lý.

Trong mắt hắn Quách Tĩnh lợi hại hơn nữa chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Vô Thiên hay sao.

Cho dù là hiện tại, Đoàn Diên Khánh chỉ cần nghĩ tới trước đây Cố Hàn Uyên giả dạng Vô Thiên nghiền ép mọi người cảnh tượng vẫn như cũ có chút lòng còn sợ hãi.

Vân Trung Hạc thấy Đoàn Diên Khánh cam chịu sau đó, mừng rỡ nhìn về phía đôi mẫu nữ có chút tuyệt vọng.

Với sự hiểu biết của hai mẹ con đối với Quách Tĩnh, thật có khả năng bị Vân Trung Hạc nói trúng.

Bởi vì Quách Tĩnh mặc dù tức giận nữa, lại bi thương cũng không khả năng cầm Tương Dương thành, thậm chí là an nguy toàn bộ Tống Quốc ra mà đánh cược.

Nếu như làm như vậy lời nói, Quách Tĩnh liền không còn là Đại hiệp Quách Tĩnh.

Vân Trung Hạc.

Cố đại ca chẳng mấy chốc sẽ quay về, ngươi dám đụng đến chúng ta lời nói, tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Quách Phù sau khi trưởng thành lại trấn tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nàng trực tiếp dùng uy danh của Cố Hàn Uyên để dọa Vân Trung Hạc.

Thấy Vân Trung Hạc không hiểu vì sao, Hoàng Dung bổ sung một câu: Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Tên Cố Hàn Uyên này quả thực đối với Vân Trung Hạc rất có lực uy hiếp.

Thậm chí ngay cả Đoàn Diên Khánh đều khuyên Vân Trung Hạc một câu.

Đừng gây chuyện phức tạp, đưa các nàng áp đến ngôi miếu cùng Hách Liên nguyên soái hội hợp đi.

Vân Trung Hạc tự cân nhắc một lát sau vẫn là ấm ức nhịn xuống.

Nhưng lại cảm thấy coi như không thể thỏa mãn dục vọng, chiếm chút lợi lộc cũng có thể.

Liền muốn tiến lên hướng Hoàng Dung trên người chộp tới.

Hoàng Dung vừa thấy vẻ mặt hắn liền đoán được ý nghĩ của hắn.

Sắc mặt nàng tái nhợt.

Trong lòng thoáng qua ý niệm đầu tiên hóa ra là Ta đều còn chưa có Hàn Uyên chạm qua đâu, tại sao có thể cho ngươi đụng.

Ý niệm thứ hai chính là Hàn Uyên.

Mau tới cứu ta.

Dù cho trúng Bi Tô Thanh Phong chi độc, toàn thân vô lực, nàng cũng tận lực siết chặt Đồng Tâm Bội trong tay.

Từ nơi sâu xa thật giống như tiếng lòng Hoàng Dung bị nghe được vậy.

Một đạo ngân quang chói mắt chợt lóe.

Để lại vết máu vương vãi, một đoạn ngón tay gãy và tiếng kêu thảm thiết của Vân Trung Hạc.

Hoàng Dung cũng bị Cố Hàn Uyên vững vàng ôm vào trong lòng.

Mà lúc này Vân Trung Hạc thì đã chạy ra ngoài cửa, ngay cả Cố Hàn Uyên trong lúc nhất thời đều có chút kinh ngạc.

Nguyên lai ở Cố Hàn Uyên dùng ra Nhất Kiếm Thành Danh đâm tới lúc, ngón tay gãy của Vân Trung Hạc lại truyền tới cảm nhận sâu sắc.

Cái loại cảm giác quen thuộc mang đến cho hắn vô số cơn ác mộng khiến Vân Trung Hạc cơ hồ là theo bản năng cầm lấy vai Hoàng Dung liền ném về phía Cố Hàn Uyên.

Thậm chí không để ý lại đứt thêm một ngón tay đau đớn.

Thừa dịp Cố Hàn Uyên bị ngăn cản, hắn không chút do dự liền toàn lực vận chuyển khinh công chạy ra ngoài.

Đừng nói những người khác, ngay cả ba người còn lại trong Tứ Đại Ác Nhân đều bị cách làm này của Vân Trung Hạc khiến cho ngỡ ngàng.

Nửa ngày không phản ứng kịp.

Cố Hàn Uyên trong lòng cũng có chút cười ra nước mắt.

Từ ném người chặn đường đến chạy trốn, quả thực thuần thục đến đáng sợ.

Hoàng Dung lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên ôm vào trong ngực.

Nhìn lấy gò má anh tuấn đường nét rõ ràng của hắn, nàng lại phát hiện mình đã không có sự căng thẳng chống cự như trước đây.

Có chỉ là gương mặt ấm lên, cùng tâm trạng an tâm.

Thậm chí cảm thụ được hơi ấm từ hắn lại có chút hưởng thụ.

Cảm giác như vậy làm cho Hoàng Dung cảm thấy khủng hoảng.

Nàng có chút sợ hãi chính mình sẽ có ngày phản bội Quách Tĩnh.

Quách Phù cho dù đối với Cố Hàn Uyên kịp thời chạy tới mà vui vẻ.

Nhưng là thấy bị ôm lấy chính là Hoàng Dung lúc, tâm tình lần nữa nổi lên sóng lớn.

Đố kỵ bắt đầu gặm nhấm nội tâm của nàng.

Nàng muốn thay thế Hoàng Dung, trở thành người bị Cố Hàn Uyên ôm lấy.

Đáng tiếc lúc này toàn thân vô lực, ngay cả muốn chủ động cũng làm không được.

Quách phu nhân, ta tới đã muộn.

Cố Hàn Uyên đem Hoàng Dung buông, đỡ lấy bả vai của nàng, tránh cho nàng lần nữa ngã sấp xuống.

Ngươi không có tới trễ, không chút nào muộn.

Nghe được Cố Hàn Uyên hơi áy náy nói.

Hoàng Dung trong đầu lóe lên là tâm tình lúc trong lòng hướng hắn cầu cứu.

Tự nhiên lộ ra một nụ cười ôn nhu xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên sau khi thấy đều có chút giật mình.

Trong lòng gọi thẳng Yêu tinh.

Cũng may hắn coi như nhớ kỹ chính sự.

Đem giải dược Bi Tô Thanh Phong lấy từ tay Nhất Phẩm Đường Tây Hạ cho Hoàng Dung giải độc.

Từ khi rời ngôi miếu ở Bắc Quan của Cái Bang, Cố Hàn Uyên đã mang đi tất cả Bi Tô Thanh Phong và một phần giải dược.

Thứ này xác thực rất tiện dụng, coi như mình không cần cũng có thể cho người ta phòng thân.

Cố Hàn Uyên rất nhanh cũng cho Quách Phù giải độc.

Quách Phù vừa có thể hành động liền không nói hai lời nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Không chút do dự ngăn chặn bờ môi hắn.

Hoàng Dung nhìn trước mắt hai người ôm nhau, chỉ cảm thấy trước mắt trận trận biến thành màu đen.

Nàng không phải là không biết Quách Phù thích Cố Hàn Uyên.

Cũng không phải không biết Cố Hàn Uyên thích chính mình.

Càng không phải là không biết mình không thể đáp lại hắn.

Nhưng thực sự nhìn thấy Quách Phù và Cố Hàn Uyên thân mật như vậy lúc, trong lòng lại không ngừng được khó chịu.

Yên lặng quay lưng lại không dám nhìn nữa xuống phía dưới.

Chương 112

Nàng sợ chính mình sẽ nhịn không được mở miệng ngăn cản.

Hoàng Dung đem Đồng Tâm Bội cầm trong tay và quần áo trước ngực dùng sức siết chặt.

Tựa như chỉ có như vậy mới có thể hóa giải tâm tình lúc này.

Gò má Vương Ngữ Yên có chút ửng hồng.

Nàng có thể chưa từng thấy qua cảnh tượng kích thích như thế.

Trong ngày thường xem cái Tây Sương Ký chính là cực hạn rồi.

Nhìn lấy vẻ mặt hưởng thụ của Quách Phù, lại có chút ước ao.

Thế nhưng nghĩ đến Mộ Dung Phục xưa nay sẽ không đáp lại nàng, lại là u u thở dài.

Đoàn Diên Khánh và những người khác đồng dạng bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến ngây người.

Rõ ràng đang trong thời điểm giằng co căng thẳng lại trình diễn cảnh này có phải hay không có chút không tôn trọng người khác.

Nhạc Lão Tam là một kẻ ngốc nghếch, đối với điều này không có cảm giác chút nào, thậm chí cảm thấy chướng mắt.

Thế nhưng đối với Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương, những người từng có kỷ niệm tình cảm sâu sắc, tính chất chấn động liền hơi lớn.

Xem vẻ mặt hoảng hốt của bọn họ là có thể đoán được đều đang hồi tưởng lại những điều tốt đẹp ban đầu.

Đoàn Dự vô thức nhìn về phía Vương Ngữ Yên.

Đáng tiếc không thể xuất hiện kịch tình bốn mắt nhìn nhau.

Sự tương tư đơn phương của hắn còn phải tiếp tục.

Đường Liên sắc mặt quái dị, giống như người trong suốt vậy ở bên cạnh đứng quan sát nàng.

Nàng bén nhạy phát hiện quan hệ của ba người dường như có điều gì đó không đúng.

Cố đại ca, cám ơn ngươi tới cứu ta.

Khi hai người tách ra, Quách Phù ánh mắt mê ly nói cảm tạ.

Quách Phù vốn cho rằng chỉ là chuồn chuồn lướt nước mà thôi.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại khiến nàng khẽ hé đôi môi đỏ mộng.

Từ ngượng ngùng né tránh đến dần dần phối hợp thuần thục, quá trình này để cho nàng có loại tuyệt vời khó tả.

Nàng lúc này chỉ cảm thấy lấy dũng khí chủ động là lựa chọn chính xác nhất.

Nhất là chứng kiến Hoàng Dung đã sớm yên lặng xoay người trốn tránh.

Lại có cảm giác đắc thắng.

Ngay cả trạng thái lòng đố kỵ suýt nữa khiến nàng hắc hóa cũng vì vậy mà tiêu tan.

Thậm chí cảm thấy Hoàng Dung cũng không có cao cao tại thượng không thể lay chuyển như mình tưởng tượng.

Nói cho cùng cũng giống như mình là một nữ tử mà thôi, không phải không thể chiến thắng.

Lòng kính nể duy nhất cũng vào giờ khắc này tan thành mây khói.

Quách Phù vì vậy cũng hạ quyết tâm nhất định phải vượt qua

Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên đưa tay lau đi vệt son còn vương trên mép Quách Phù.

Lộ ra nụ cười ấm áp: Phù nhi, cứu ngươi là điều nên làm.

Nghe Cố Hàn Uyên thay đổi cách xưng hô, Quách Phù mừng rỡ lại khẽ chạm vào má hắn, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hoàng Dung tuy quay lưng lại, nhưng tương tự có thể nghe thấy thanh âm Cố Hàn Uyên.

Một tiếng Phù nhi liền đem một thứ gì đó trong lòng nàng đánh nát thành từng mảnh.

Trong lòng không ngừng khuyên bảo mình: Như vậy thì tốt.

Hắn lựa chọn Phù nhi, dù sao cũng tốt hơn cuối cùng như người dưng.

Về sau cũng sẽ không dây dưa nữa.

Sẽ không còn vướng bận.

Sau cùng hai chữ chính mình lại không cách nào nói ra từ tận đáy lòng.

Hoàng Dung kịch liệt tâm lý hoạt động cũng không có ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Các ngươi là chính mình đi hay là đem mệnh lưu lại.

Cố Hàn Uyên nhìn ba người còn chưa rời đi, lạnh lùng nói.

Đoàn Diên Khánh do dự một chút.

Cảm giác mình không thể nào đối phó được một kiếm nhanh như điện quang hỏa thạch vừa rồi.

Thấy đối phương không có ý định liều mạng với phe mình, thuận thế nói: Cố thiếu hiệp võ công cao cường, tại hạ bội phục.

Đi thôi.

Đoàn Diên Khánh hướng Diệp Nhị Nương và Nhạc Lão Tam chào hỏi một cái sau đó liền dẫn bọn họ rời đi.

Chỉ bất quá Đoàn Dự vẫn bị hắn mang đi.

Cố Hàn Uyên nhìn Đoàn Diên Khánh quả nhiên dựa theo tưởng tượng của mình mà mang đi Đoàn Dự, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Vẫn là nên để Đoàn Dự đi theo và quấy rầy.

Nhất là biết sẽ làm ảnh hưởng đến giao lưu của mình với Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên thấy Đoàn Diên Khánh đem Đoàn Dự mang đi sau đó nhìn Cố Hàn Uyên muốn nói lại thôi.

Cố Hàn Uyên biết nàng suy nghĩ trong lòng.

Nhất định là thấy Đoàn Dự, người đã giúp nàng mấy lần, bị mang đi không đành lòng, muốn thỉnh cầu hắn xuất thủ tương trợ.

Cố Hàn Uyên ho khan vài tiếng, sắc mặt nhất thời tái nhợt xuống tới, tựa vào Quách Phù trên người.

Cố đại ca, ngươi không sao chứ.

Quách Phù đau lòng đỡ Cố Hàn Uyên, vì hắn lau mồ hôi trên trán.

Nội lực tiêu hao quá mức.

Hoàng Dung lúc này cũng không kịp nghĩ đến những vướng mắc trước đó.

Vừa thấy dáng vẻ thống khổ của Cố Hàn Uyên đã muốn tiến lên hỗ trợ.

Nhưng lại gặp phải vẻ mặt cứ giao hết cho ta là được của Quách

Phù.

Cứng rắn đột nhiên ngừng lại cước bộ.

Vương Ngữ Yên cũng sẽ không cưỡng cầu Cố Hàn Uyên cứu người.

Các nàng đều biết Cố Hàn Uyên trước sau đã vất vả biết bao.

Lại là ở xưởng xay bột đối với võ sĩ Tây Hạ đại khai sát giới, lại là qua lại dùng khinh công phi nước đại.

Bằng không căn bản không thể nào nhanh như vậy liền vội vã quay về.

Hơn nữa đến nơi giam giữ bang chúng Cái Bang có thể còn phải lại cùng Nhất Phẩm Đường Tây Hạ trông coi đại chiến.

Có thể kiên trì quay về lại cứu Hoàng Dung, đã rất không dễ dàng.

Hoàng Dung suy nghĩ đến những điều này.

Đồng Tâm Bội trong tay lại một lần nữa bị siết chặt.

Nàng biết là bởi vì mình cầu cứu mới để cho Cố Hàn Uyên không để ý nội lực tiêu hao mà chạy về.

Tấm lòng ấy, thực sự nên không nhìn sao.

Trong lòng Hoàng Dung, Cố Hàn Uyên và Âu Dương Khắc năm đó là không giống.

Cố Hàn Uyên rất ưu tú.

Vô luận là hắn chính trực, khí phách, dũng khí hay là võ công đều không phải là người khác có thể sánh bằng.

Ngay cả Quách Tĩnh trong lòng Hoàng Dung cũng dần dần không bằng Cố Hàn Uyên.

Chương 113

Nhất là khi Vân Trung Hạc, một người ngoài, chỉ ra Quách Tĩnh vì thủ vệ Tương Dương thành cũng không thể vì các nàng làm được gì.

Mà Cố Hàn Uyên lại không cố kỵ nội lực tiêu hao, cực lực chạy về cứu nàng lúc ấy.

Cán cân trong lòng cũng có chút mất thăng bằng.

Cho dù trong lòng có thể lý giải đại nghĩa của nam nhân, nhưng càng hy vọng vẫn phải là nhận được tình yêu liều lĩnh của đối phương.

Nhất là khi có sự đối lập, loại cảm giác này mới mãnh liệt hơn.

Khi Đường Liên, nửa ngày làm người trong suốt, thấy địch nhân rời đi, mới ra ngoài cọ xát một chút cảm giác tồn tại.

Ân Công, bây giờ sắc trời đã tối, không bằng nghỉ lại nơi này một đêm đi.

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định lại bôn ba, bận rộn cả ngày quả thực cần nghỉ ngơi.

Ban đêm bốn nữ tử ở lầu các đi ngủ.

Cố Hàn Uyên liền tại đại sảnh xưởng xay bột trải chăn nệm nằm dưới đất.

Hắn kiểm lại một cái thu hoạch hôm nay.

Sự kiện Hạnh Tử Lâm hầu như đoạt vai diễn nhân vật chính của Tiêu Phong.

Thu được đại lượng danh vọng mang tới phản phái điểm.

Tương đối ngoài ý muốn là Hách Liên Thiết Thụ cho rất nhiều.

Hiển nhiên có một lần đại khai sát giới này sau đó, danh tiếng của Cố Hàn Uyên sẽ truyền tới Tây Hạ.

Trên người Đường Liên cho phản phái điểm không nhiều lắm.

Nhưng cũng chứng minh nàng có thể là một nhân vật trọng yếu sau khi dịch dung thành thân phận giả.

Trọng điểm là nhiều lần lôi kéo Hoàng Dung và Quách Phù chia ra cho 26000 và 14300 phản phái điểm.

Tuy là quá trình hết sức phiền toái, thế nhưng thu hoạch xác thực rất lớn.

Thậm chí Cố Hàn Uyên vẫn muốn Ngự Kiếm Thuật của hệ thống Tiên Kiếm cũng có thể đổi.

Đổi Ngự Kiếm Thuật và bí thuật Ngự Kiếm Phi Hành của hệ thống Tiên Kiếm, đem số phản phái điểm Cố Hàn Uyên tích lũy tiêu hao sạch sẽ.

Kể từ khi đến thế giới hỗn loạn này, điều khiến Cố Hàn Uyên phiền não chính là diện tích quá lớn, địa danh lại chồng chéo.

Phạm vi của các quốc gia đều rộng lớn không gì sánh được, cho dù hắn có dùng tuyệt đỉnh khinh công để đi đường cũng không thực tế.

Thế cục thiên hạ đại loạn đã cận kề trước mắt, muốn đánh hạ căn cơ kiên cố thì phải đảm bảo bản thân tham dự vào đủ loại sự kiện.

Việc tích cực phát triển tổ chức tình báo cũng từ điểm này mà ra.

Từ khi chứng kiến bí thuật Ngự Kiếm Phi Hành, hắn đã để mắt tới nó.

Chỉ là Ngự Kiếm Phi Hành có ba điều kiện tiên quyết.

Đầu tiên là phi kiếm phải có cường độ đủ lớn.

Điểm này ngay cả chất liệu của Anh Hùng Kiếm cũng không làm được, chỉ có Ma Kiếm mới phù hợp yêu cầu.

Thứ hai là phải có đầy đủ linh khí.

Ngự Kiếm Phi Hành tiêu hao rất lớn.

Nếu lấy đơn vị đo lường là Chu Trường Lĩnh để hình dung, thì đại khái mỗi nghìn dặm lại tiêu hao lượng linh khí tương đương với việc giết chết một Chu Trường Lĩnh rồi để Ma Kiếm hút cạn.

Nếu không có linh khí từ việc song tu Âm Dương Quyết cung cấp, e rằng hắn phải trở thành sát nhân cuồng ma mới có thể gánh nổi tiêu hao này.

Thứ ba là nền tảng Ngự Kiếm Thuật.

Rất nhiều thế giới Tiên Hiệp đều có Ngự Kiếm Thuật, yêu cầu mỗi nơi mỗi khác, trình độ cao thấp chênh lệch cũng rất lớn, giá cả lại phổ biến hơi cao.

Sau khi cân nhắc tổng hợp, Cố Hàn Uyên lựa chọn Ngự Kiếm Thuật của thế giới Tiên Kiếm.

Đáng tiếc là bí thuật này bác đại tinh thâm, các loại chiêu thức tạm thời vẫn chưa khai phá được.

Hiện tại Cố Hàn Uyên đã có bí thuật Ngự Kiếm Phi Hành, rất nhiều chuyện có thể bắt đầu bố trí trước.

Bóng đêm dần khuya, vầng minh nguyệt treo cao xuyên qua cửa sổ mang đến ánh sáng trong trẻo.

Cố Hàn Uyên vẫn đang tự hỏi nên bố cục những việc nào trước, đột nhiên cảm nhận được một tia động tĩnh.

Không lâu sau, một thân thể mềm mại ấm áp, tràn đầy sức sống thanh xuân và sự đàn hồi đã chui tạt vào lòng hắn.

Phù nhi.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc nhẹ giọng hỏi.

Quả nhiên người đến chính là Quách Phù.

Nhưng nàng không trả lời, mà giống như muốn ôn lại sự thân mật lúc trước, chặn lấy đôi môi hắn.

Quách Phù không còn vẻ lãnh đạm mà càng thêm chủ động, tựa như muốn hòa tan toàn bộ tâm hồn và thể xác vào trong người Cố Hàn Uyên.

Lúc này Cố Hàn Uyên không chìm đắm trong đó, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xõa tung của nàng, trấn an tâm tình đang có chút kích động của Quách Phù.

Cảm xúc của Quách Phù dần bình phục, nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong bóng đêm hiện lên đôi mắt lấp lánh hơi nước, còn sáng hơn cả ánh trăng.

Quách Phù mang theo sự chờ mong và quyết tuyệt nói: Cố đại ca, ta muốn giao bản thân cho huynh.

Nhưng Cố Hàn Uyên không làm theo ý nàng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng rồi từ chối: Ta không đồng ý.

Vì sao.

Cố đại ca huynh không thích ta sao.

Quách Phù mang theo tiếng khóc nức nở.

Ta làm sao có thể không thích Phù nhi chứ.

Chỉ là ta không hy vọng một đêm đáng nhớ nhất của nàng lại diễn ra ở nơi này.

Giọng Cố Hàn Uyên ôn nhu xen lẫn chút sủng nịch.

Nghe xong lời giải thích, Quách Phù đang bi thương bỗng trở nên kinh hỉ.

Nàng cảm nhận được sự coi trọng của hắn dành cho mình, tình ý trong lòng lại tăng thêm mấy phần.

Trong lúc mừng rỡ, nàng bỗng ngẩn ra, dù trong bóng tối chỉ có ánh trăng nhưng vẫn thấy được sắc đỏ ửng trên mặt nàng đang lan rộng.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi khí lạnh, Quách Phù đã đưa tay lục lọi phía dưới.

Cố đại ca, huynh sẽ khó chịu chứ.

Gương mặt nhỏ nhắn vốn mang chút thanh tú ngây thơ giờ lại lộ ra một tia thành thục đầy quyến rũ.

Cố Hàn Uyên đang định nói gì đó, bỗng nhiên thần tình sững lại, sau đó lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Trong bóng tối, dưới lầu các vẫn còn một người nữa.

Vương Ngữ Yên hôm nay chịu không ít kinh hãi, lại không có võ công nên ngủ sâu nhất.

Đường Liên cẩn thận dè dặt, cho dù có phát hiện chút gì cũng không dám xuống nhìn trộm.

Vì vậy, chỉ có Hoàng Dung đang tâm sự nặng nề, khó lòng chợp mắt mới xuất hiện lúc này.

Khi nghe thấy động tĩnh của Quách Phù, Hoàng Dung đã phát giác ra.

Lúc đầu nàng không ngờ Quách Phù lại to gan như vậy, dám đêm khuya tìm Cố Hàn Uyên hẹn hò ở nơi này.

Đến khi Quách Phù rời đi quá lâu, nàng mới cảm thấy không ổn, lặng lẽ đi xuống lầu.

Nhờ ánh trăng chứng kiến một màn trước mắt, nàng vô thức bịt miệng lại.

Phù nhi, nàng muốn giúp ta sao.

Cố Hàn Uyên ôn nhu dỗ dành.

Quách Phù biểu tình có chút khó xử: Nhưng ta không hiểu nhiều lắm.

Không sao, ta dạy nàng.

Nói đoạn, Cố Hàn Uyên ấn Quách Phù xuống, hơi dùng sức.

Quách Phù có chút luống cuống, cũng may ngộ tính của nàng không tệ, rất nhanh đã thuần thục dưới sự chỉ dẫn của hắn.

Hoàng Dung lúc này vừa xấu hổ, vừa phẫn hận, lại xen lẫn chút xoay xở khó tả.

Vốn dĩ thấy Cố Hàn Uyên không lỗ mãng chiếm đoạt Quách Phù ở nơi này, nàng còn cảm thấy an tâm, tất nhiên không tránh khỏi một chút ghen tuông.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo thực sự khiến nàng mở mang tầm mắt, những chuyện như vậy ngay cả nàng cũng chưa từng làm qua.

Chương 114

Lúc này Quách Phù lại bị Cố Hàn Uyên dạy hư.

Hoàng Dung càng nhìn trộm càng thấy khô miệng đắng lưỡi.

Nhất là khi nghe Quách Phù khẽ ho, nàng giật nảy mình.

Mang theo sự hoảng loạn và xấu hổ giận dữ, nàng vội vàng trở lại lầu các trước Quách Phù, nằm vào vị trí cũ, đè lại trái tim đang đập loạn.

Gương mặt đỏ bừng, Hoàng Dung một bên mắng thầm Cố Hàn Uyên là hỗn đản, một bên lại không kìm được hồi tưởng lại cảnh tượng mờ ảo dưới ánh trăng.

Không lâu sau, Quách Phù rón rén trở về.

May mà lúc này cảm xúc của Hoàng Dung đã bình phục, ít nhất nhìn bên ngoài không có vấn đề gì.

Không biết Quách Phù nảy sinh tâm lý gì, nàng lại nằm vào lòng Hoàng Dung giống như hồi nhỏ, lẩm bẩm gọi mẫu thân rồi nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Khi Quách Phù nép vào, Hoàng Dung căng thẳng toàn thân, nhưng không ngờ nàng lại ngủ nhanh đến vậy.

Bộ dạng thỏa mãn và đầy ỷ lại ấy khiến nàng cảm thấy hoài niệm, hai chữ mẫu thân càng làm khơi dậy thiên chức làm mẹ.

Dù sao vẫn là nữ nhi mình yêu thương nhất, chỉ cần nàng cảm thấy hạnh phúc là được.

Ánh mắt Hoàng Dung vừa định lộ ra vẻ sủng nịch, bỗng nhiên mũi nàng khẽ động.

Một mùi hương đặc thù tỏa ra từ miệng Quách Phù ở ngay sát bên cạnh.

Hoàng Dung nhất thời kinh hãi, răng cắn chặt môi mỏng, trong lòng thầm mắng Cố Hàn Uyên hàng ngàn lần.

Trên người Quách Phù ngoài cái mùi khiến nàng tim đập nhanh ấy, còn có một mùi hương dần trở nên quen thuộc, khiến người ta an tâm.

Trải qua một ngày mệt mỏi với nhiều biến cố, cơn buồn ngủ ập đến.

Tay nàng nắm chặt miếng Đồng Tâm Bội, không cưỡng lại được mà ngủ thiếp đi.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng nhìn về phía lầu các đã yên tĩnh trở lại, ánh mắt đầy nghiền ngẫm, khóe môi nhếch lên nụ cười.

Sự biến hóa của Quách Phù bắt nguồn từ một câu nói của hắn: Tâm ý của Phù nhi ta đều hiểu.

Phù nhi là Phù nhi, không cần là ai khác, cũng không kém cạnh bất kỳ ai.

Dù nàng có chút khờ khạo, nhưng chính sự hồn nhiên chân thành ấy mới khiến ta động lòng nhất.

Câu nói này đã mang lại sự tự tin cho Quách Phù sau khi nàng tự ti vì so sánh mình với mẫu thân.

Hơn nữa quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên đêm nay đã có tiến triển lớn, cảm nhận được sự thương yêu của hắn, nàng thấy việc tranh phong đối đầu với Hoàng Dung thật nực cười.

Đó rõ ràng là mẫu thân nàng tôn kính nhất, thế nên mới có cảnh tượng lúc nàng trở về lầu các.

Ngày hôm sau, Hoàng Dung là người thức dậy đầu tiên.

Đang lúc đỏ mặt tim run, nàng nhận ra một tia trơn nhẵn, nhất thời đỏ đến tận mang tai.

Nàng đưa tay đỡ trán, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi vào chính mình.

Thấy ba nữ nhân còn lại chưa tỉnh, nàng lén thay lại bộ y phục đã được hơ khô từ tối qua, đem bộ đồ nông gia trả lại.

Lúc đi xuống lầu, thấy Cố Hàn Uyên vẫn đang ngủ say, sắc đỏ vừa tan lại bò lên mặt nàng.

Nhất là khi thấy khuôn mặt tuấn tú tĩnh lặng lúc ngủ của hắn, nàng bỗng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nàng trấn tĩnh lại, không dám dừng lại lâu, vội vàng chạy khỏi xưởng xay bột.

Hoàng Dung vừa rời đi, Cố Hàn Uyên liền mở mắt, cảm thấy bộ dạng hoảng loạn của nàng thật buồn cười.

Tai thính mắt tinh, hắn không phải hoàn toàn không biết động tĩnh sau khi Quách Phù trở về lầu tối qua.

Dù rất nhỏ nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những âm thanh không rõ ràng.

Hắn tự hỏi liệu dạo gần đây mình có cho Hoàng Dung quá nhiều kích thích không, khiến nàng không dám đối mặt.

Nghĩ đến đây hắn hơi chút bất đắc dĩ.

Sau khi Hoàng Dung trở về, mọi người lần lượt tỉnh giấc, ba nữ nhân cũng thay lại y phục cũ.

Quách Phù vừa thấy Cố Hàn Uyên liền nhào vào lòng hắn làm nũng, dù chỉ là những chuyện phiếm không mấy quan trọng nàng vẫn tràn đầy hứng khởi.

Thần thái của Hoàng Dung hôm nay rất khác ngày hôm qua, dù bề ngoài vẫn bình thường chào hỏi nhưng hầu như không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thậm chí thấy hắn thân mật với Quách Phù, nàng cũng chỉ liếc nhìn rồi im lặng dời mắt.

Đường Liên nhìn ba người với ánh mắt quỷ dị, nhìn đôi mắt mệt mỏi của nàng là biết tối qua không ngủ ngon.

Nàng đã tỉnh khi Quách Phù đi xuống lầu, nhưng đúng như Cố Hàn Uyên đoán, nàng không dám xuống kiểm tra.

Càng kinh ngạc hơn là sau đó Hoàng Dung cũng xuống dưới.

Dù không biết cụ thể chuyện gì xảy ra nhưng cảnh tượng này khó tránh khỏi khiến người ta nghĩ ngợi.

Đợi Hoàng Dung và Quách Phù ngủ say, nàng vốn định nghỉ ngơi nhưng giữa đêm lại nghe thấy những âm thanh phát ra từ phía Hoàng Dung.

Dù lời lẽ mơ hồ nhưng tiếng rên rỉ yêu kiều và việc thỉnh thoảng gọi tên Cố Hàn Uyên khiến nàng không tài nào ngủ được.

Trong lòng nàng thầm mắng Hoàng Dung không biết giữ mình, lại kinh ngạc trước thân phận của nàng ta mà lại có phương diện như thế.

Khi nhìn Quách Phù trong lòng nàng, Đường Liên cảm thấy càng quái lạ hơn.

Vì vậy Đường Liên gần như thức trắng đêm, trông đặc biệt uể oải.

Vương Ngữ Yên ngược lại ngủ một mạch đến sáng, có lẽ đây là cái lợi của việc không biết võ công.

Mọi người quyết định trở về thành Vô Tích.

Đường Liên cáo biệt bốn người, một lần nữa cảm tạ ơn cứu mạng của Cố Hàn Uyên.

Nhìn bóng dáng bốn người rời đi, ánh mắt nàng có chút vi diệu.

Từ lúc được cứu đến giờ, nàng không chỉ bội phục võ công của hắn mà còn bội phục cả vận đào hoa của hắn nữa.

Đó là Hoàng Dung đấy, nghĩ thôi đã thấy không tưởng nổi, nàng thầm mặc niệm cho Quách Tĩnh một giây.

Ánh mắt nàng nghiêm nghị lại, rời khỏi xưởng xay.

Bốn người trở lại thành Vô Tích, lấy lại xe ngựa và hành lý.

Cố Hàn Uyên cũng đeo lên Lưu Tinh Kiếm.

Cố đại ca, tiếp theo huynh có dự tính gì.

Quách Phù hỏi câu này là có ý muốn tiếp tục đi theo hắn.

Ta định đi một chuyến đến Cô Tô Yến Tử Ổ để điều tra chân tướng cái chết của Mộ Dung Bác, thuận tiện đưa Vương cô nương về Mạn Đà Sơn Trang, một nữ tử hành tẩu giang hồ thực sự quá nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên không có ý định giấu giếm hành trình, trực tiếp nói với nàng.

Hắn cảm thấy ý định của Quách Phù e là không thành.

Quả nhiên Hoàng Dung nghe xong liền kéo Quách Phù lại: Nếu Cố thiếu hiệp có việc, vậy ta sẽ đưa Phù nhi về thành Tương Dương, rời đi cũng đã lâu rồi.

Nương, con muốn đi cùng Cố đại ca.

Quách Phù vừa mới có tiến triển với hắn, đang lúc mặn nồng làm sao nỡ rời xa.

Hoàng Dung tiếp tục khuyên nhủ: Phù nhi ngoan, đừng tùy hứng.

Đi lâu như vậy cha con chắc chắn sẽ lo lắng.

Quách Phù lúc này mặt đầy vẻ quái dị, nàng mà còn dám nhắc tới cha sao.

Hoàng Dung bị nhìn đến mức chột dạ.

Kể từ sự kiện Đồng Tâm Bội hôm qua, hai mẹ con đã có chút ngầm hiểu lẫn nhau.

Cũng may sau khi được Cố Hàn Uyên trấn an tối qua, Quách Phù đã thân thiết lại với Hoàng Dung và hiểu cho nỗi khổ của nàng, thậm chí còn có cảm giác mình đã nắm chắc phần thắng, không cần lo lắng về mẫu thân nữa.

Trong phút chốc như lớn khôn hơn, Quách Phù không còn tùy hứng: Cố đại ca xin lỗi, muội không thể cùng huynh đi Cô Tô rồi.

Cố Hàn Uyên cười trấn an nàng: Không sao, khi nào có thời gian ta sẽ đến thành Tương Dương tìm nàng.

Hắn liếc nhìn Hoàng Dung, thầm thêm một câu trong lòng: Còn có cả phu nhân nữa.

Hoàng Dung như đọc hiểu ý tứ trong mắt hắn, gương mặt thoáng hiện ráng hồng, tay vô thức chạm vào miếng Đồng Tâm Bội.

Trong lòng nàng vừa lo lắng lại vừa chờ mong, thậm chí không phân biệt được cái nào nhiều hơn.

Cố đại ca, huynh nhất định phải đến nhé.

Muội sẽ chờ huynh ở Tương Dương.

Đến lúc chia tay, Quách Phù lại bình tĩnh hơn nhiều, nàng đã xác nhận được tâm ý của cả hai.

Nàng ôm lấy hắn cáo biệt.

Chương 115

Hoàng Dung thì ngược lại, rõ ràng chính nàng đề nghị chia tay nhưng lúc này người không nỡ nhất lại là nàng.

Cố Hàn Uyên đã chiếm một vị trí trong lòng nàng chỉ trong thời gian ngắn.

Đáng tiếc trước mặt Quách Phù và Vương Ngữ Yên, dù có hối hận cũng không kịp, thậm chí nàng còn cảm thấy hoảng loạn khi sắp phải đối mặt với Quách Tĩnh ở Tương Dương.

Cuối cùng nàng vẫn không nhịn được dặn dò: Hàn.

Cố thiếu hiệp, sau này hành sự chớ có quá xung động, vạn sự hãy suy nghĩ kỹ rồi mới làm.

Nàng vẫn còn kinh hãi khi nghĩ đến cảnh hắn đột ngột đối đầu với Đả Cẩu Đại Trận của Bắc Cái.

Phu nhân yên tâm, ta sẽ chú ý.

Nếu ở Tương Dương có việc gì cần giúp đỡ cứ truyền tin cho ta.

Còn nữa. xin phu nhân hãy bảo quản nó thật tốt.

Sắp chia tay, đối với một Hoàng Dung còn nhiều cố kỵ, Cố Hàn Uyên trực tiếp đổi xưng hô thành phu nhân, khiến tim nàng run rẩy.

Nàng hiểu hắn đang ám chỉ miếng Đồng Tâm Bội.

Hoàng Dung hiếm khi lộ ra nụ cười rạng rỡ trước mặt hai nữ tử: Cảm ơn.

Hàn Uyên, hẹn ngày gặp lại.

Phu nhân, sau này gặp lại.

Cố Hàn Uyên cũng nở nụ cười ôn hòa như cũ.

Quách Phù không phản ứng gì, nàng đã thông suốt, thân mật ôm lấy tay Hoàng Dung cùng lên xe ngựa.

Vương Ngữ Yên nghiêng đầu, EQ không cao nên nàng chỉ thấy hơi kỳ lạ, không nhận ra được những uẩn khúc bên trong, chỉ cảm thấy xưng hô giữa hai người dường như hơi thân thiết quá mức.

Cố Hàn Uyên nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa, vẻ mặt đầy vui mừng, hắn rất mong chờ lần gặp mặt tới.

Vương cô nương, chúng ta đi đến nơi dừng chân của Bắc Cái đón A Chu và A Bích cô nương thôi.

Nói xong hắn dẫn nàng rời đi.

Chiếc xe ngựa đã dần ra khỏi thành Vô Tích, Hoàng Dung đột nhiên lấy từ ngăn bí mật trong ghế ngồi ra một ống Ngọc Tiêu.

Tim nàng run lên, ôm chặt ống tiêu vào lòng, nhớ lại khoảnh khắc cầm tiêu hợp tấu, tâm linh tương thông đẹp đẽ ấy.

Lúc đó có chút khó xử và trăn trở, nhưng giờ đây chỉ thấy một dòng nước ấm dâng lên.

Nương, người và Cố đại ca lúc đó đã.

Quách Phù làm sao không nhớ ống tiêu này, chính nàng là người đề nghị hai người hợp tấu.

Đã ngả bài với nhau, Quách Phù cũng chẳng buồn thăm dò vòng vo nữa.

Câu hỏi của nàng làm mặt Hoàng Dung lại đỏ bừng: Nói bậy bạ gì đó.

Nàng thẹn quá hóa giận mắng Quách Phù một câu.

Hừ hừ, đừng coi con là đồ ngốc.

Mẫu thân chắc chắn đã lén lút cùng Cố đại ca xảy ra nhiều chuyện.

Quách Phù hừ hừ bày tỏ sự bất mãn.

Phi, chỉ là xảy ra một chút ngoài ý muốn thôi.

Hoàng Dung đỏ mặt cười, phản bác một cách không thuyết phục.

Con không tin lời mẫu thân đâu.

Quách Phù làm mặt quỷ với nàng, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, nghịch ngợm cười nói: Mẫu thân à, người và Cố đại ca đã tiến triển đến mức nào rồi.

Liệu có ngày nào đó con đột nhiên có thêm đệ đệ hay muội muội không.

Hoàng Dung vạn lần không ngờ nàng lại nói ra những lời kinh thiên động địa như vậy, tâm thần sững sờ trong chốc lát.

Nàng thẹn quá hóa giận véo vào cái má mềm mại của Quách Phù: Phù nhi nàng tìm chết à.

Xem ta có bóp chết cái nha đầu chết tiệt nhà nàng không.

Đau, mẫu thân con sai rồi.

Quách Phù vội vàng xin tha.

Hoàng Dung nới lỏng tay, Quách Phù liền nhanh chóng trốn vào trong thùng xe.

Hoàng Dung vẫn còn chút giận, nhưng đang lái xe nên không tiện vào giáo huấn nàng.

Đợi cơn giận tan đi, nghĩ đến lời Quách Phù, lòng nàng lại thêm một tia sầu lo.

Chuyện đệ đệ muội muội nàng không quá để tâm, vì cả hai chưa tiến triển đến mức đó, mà dù có ngày đó nàng cũng không nguyện ý.

Hai mẹ con đều ăn ý không nhắc tới Quách Tĩnh.

Quách Phù cho rằng nếu mẫu thân và Cố Hàn Uyên thực sự có gì đó thì cũng là chuyện không thể công khai, thay vì làm loạn thiên hạ thì cứ duy trì hiện trạng là tốt nhất.

Dù sao tình cảm nàng dành cho hắn vẫn chiếm ưu thế.

Hoàng Dung thì đầy hổ thẹn với Quách Tĩnh.

Dù chưa làm ra chuyện không thể cứu vãn, nhưng lòng nàng thực sự đã dao động, thậm chí không chắc mình kiên trì được bao lâu.

Việc sắp trở lại Tương Dương khiến nàng đầy lo âu, thầm than một tiếng: Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Cố Hàn Uyên trò chuyện với Vương Ngữ Yên, ngoài mặt nho nhã nhưng thực chất tâm trí đang để nơi khác.

Đêm qua từ chỗ hai mẹ con họ Quách, hắn lại thu hoạch được một khoản Phản Phái Điểm.

Hơn nữa chuỗi đánh giá về Quách Phù đã hoàn thành, ngoài lượng điểm lớn, hắn còn nhận được phần thưởng rút thăm cấp SSS là Tam Phân Quy Nguyên Khí trong Phong Vân.

Bí kíp này hợp nhất Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối và Bài Vân Chưởng, kèm theo cả ba môn tuyệt học này và chiêu thức phái sinh Tam Phân Thần Chỉ, giúp bù đắp khiếm khuyết về uy lực quyền chưởng của hắn.

Phong Thần Thối không chỉ là một bộ cước pháp tuyệt học mà còn nâng tầm khinh công của hắn lên mức độc bộ thiên hạ ở thế giới này.

Những Đông Phương Bất Bại hay Vi Nhất Tiếu cũng không thể theo kịp, ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng chỉ có thể hít bụi phía sau.

Dù có chút tiếc nuối vì không nhận được vật phẩm cấp Tiên Hiệp, nhưng so với những thứ cần linh khí mới dùng được thì Tam Phân Quy Nguyên Khí lại vô cùng thiết thực.

Nghĩ đến cô nương đã toàn tâm toàn ý với mình kia, lòng hắn hơi ấm lại, thầm nghĩ lần tới gặp mặt sẽ thưởng cho nàng trở thành người lớn thực thụ.

Hắn dùng số Phản Phái Điểm vừa nhận được để nâng cấp các tuyệt học này lên mức tiểu thành.

Hai người đã đến nơi dừng chân của Bắc Cái tại thành Vô Tích.

Tiêu Phong nhìn thấy hắn liền hào sảng cười: Cố huynh đệ, đệ cuối cùng cũng tới.

Hai vị cô nương chờ đệ đến mòn con mắt rồi.

Quả nhiên phía sau Tiêu Phong là A Chu và A Bích đang có chút ngại ngùng.

Cố Hàn Uyên cười bất đắc dĩ, khi nhìn thấy Tiêu Phong và A Chu, đáy mắt hắn hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Hắn nhận ra A Chu rất tôn kính Tiêu Phong nhưng thiếu đi sự ám muội giữa nam nữ, rõ ràng màn kịch của hắn ở Hạnh Tử Lâm đã thành công.

Tiêu bang chủ nói đùa rồi.

Hắn quay sang hai nàng, ôn tồn tạ lỗi: A Chu cô nương, A Bích cô nương.

Chuyện hôm qua khẩn cấp, bất đắc dĩ không thể mang theo hai vị, xin lỗi.

Dù có chút thất lạc vì bị bỏ lại nhưng A Chu không hề tức giận, nàng cho rằng hắn chắc chắn có việc gấp.

Thấy hắn mở miệng xin lỗi, nàng vừa luống cuống vừa cảm động: Cố công tử, xin đừng nói vậy.

Tiêu bang chủ đã chuyển lời giải thích cho chúng ta rồi.

A Chu thông minh quay sang hỏi Vương Ngữ Yên: Biểu tiểu thư, Cố công tử lúc đó chắc chắn là đi cứu tiểu thư phải không.

Vương Ngữ Yên đã nghe kể lại đầu đuôi, mỉm cười giải thích và bày tỏ sự biết ơn với hắn: Đúng vậy, lúc đó gặp phải Tứ Đại Ác Nhân, may mà Cố công tử kịp thời chạy tới đánh lui bọn chúng.

Có lẽ do xuất thân khuê các, nàng cũng gọi hắn là Cố công tử.

Ở xưởng xay bột, hắn và nàng giao lưu rất ít, vì lúc đang công lược hai mẹ con Hoàng Dung mà đi trêu chọc nàng thì không phải ý hay, vả lại nàng đã biết quan hệ của hắn với Quách Phù, vội vàng lấy lòng nàng cũng vô ích.

Vậy thì thật tốt quá, nếu không có Cố công tử, biểu tiểu thư đã gặp nguy hiểm rồi.

A Chu lộ vẻ kinh ngạc vui mừng nhưng lòng lại có chút thất lạc.

Nàng hiểu lầm lời của Vương Ngữ Yên, cho rằng hắn vì vội đi cứu nàng ấy mới bỏ rơi mình và A Bích.

Nàng nghĩ hắn cũng giống Đoàn Dự, đều thích Vương Ngữ Yên.

Ân, lúc đó quả thực rất mạo hiểm.

Vương Ngữ Yên xác nhận.

A Chu nhìn hai người đứng cạnh nhau như kim đồng ngọc nữ, tâm trạng bỗng chốc trùng xuống.

A Bích cũng hiểu lầm như vậy, nhưng nàng vốn ôn nhu như nước nên không để người khác thấy mình khó xử, nàng tiếp lời: Cố công tử đến đón chúng ta về sao.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa với A Bích: Đúng vậy, thuận tiện đưa các nàng về Cô Tô.

Đưa chúng ta về Cô Tô.

Hai nàng kinh ngạc.

Tại hạ dự định đến Yến Tử Ổ để kiểm chứng việc sống chết của Mộ Dung Bác, coi như là đưa ra một lời giải thích cho Tiêu bang chủ.

Tiêu Phong nghe vậy rất cảm động, cho rằng hắn làm vậy là vì chuyện của mình: Cố huynh đệ cảm ơn đệ, ta lúc này chưa thể rời đi, chỉ có thể ủy thác cho đệ.

Dù kết quả thế nào, đệ cũng là đại ân nhân của Tiêu Phong ta.

Dù Tiêu Phong vẫn đang nắm quyền Bắc Cái nhưng thân phận người Khiết Đan bị bại lộ đã gây ra ảnh hưởng nhất định.

Tiêu bang chủ quá khách khí, tại hạ cũng là vì an nguy võ lâm.

Kẻ dã tâm như vậy nếu không bắt được thì thật khiến người ta bất an.

Còn có Huyền Từ của Nam Thiếu Lâm, dù có bị người khác xúi giục hay không thì ông ta cũng phải chịu trách nhiệm.

Cố Hàn Uyên đang nhắc nhở Tiêu Phong đừng quên Huyền Từ.

Dù sao Huyền Từ cũng là vị đại ca dẫn đầu năm xưa, dù không hại võ lâm nhưng với Tiêu Phong thì đó là kẻ thù số một ngang hàng với Mộ Dung Bác.

Nếu không có Huyền Từ, cha mẹ ông đã không chết oan uổng.

Chương 116

Quả nhiên Tiêu Phong mắt lộ vẻ thù hận: Cố huynh đệ, chờ ta giải quyết xong sự vụ của bang, chắc chắn sẽ lên Nam Thiếu Lâm đòi lại công đạo từ Huyền Từ.

Cố Hàn Uyên mỉm cười hài lòng, tốt nhất là có thể kéo cả Mộ Dung Bác, Tiêu Viễn Sơn và Tảo Địa Tăng ẩn mình ra ngoài.

A Chu và A Bích nhìn nhau đầy lo lắng cho tình cảnh ở Yến Tử Ổ.

Dù các nàng cũng khinh thường hành vi của Mộ Dung Bác nhưng đó là lão chủ nhân, hơn nữa chuyện này còn liên lụy đến Mộ Dung Phục.

Chỉ là liên quan đến hàng vạn mạng người nên các nàng không tiện nói gì, chỉ âm thầm lo âu.

Vương Ngữ Yên cũng lo cho Mộ Dung Phục nhưng biết lúc này không nên hỏi nên im lặng không nói.

Một thiếu nữ lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Mộ Dung Phục thực sự không mấy thú vị.

Cố Hàn Uyên cáo từ Tiêu Phong rồi mua một chiếc xe ngựa để di chuyển.

Hiện tại rủng rỉnh tiền bạc nên hắn không bạc đãi bản thân.

Lo lắng cho tình cảnh của biểu ca, Vương Ngữ Yên là người đầu tiên lên tiếng hỏi: Cố công tử, bác trai thực sự là kẻ đứng sau sao.

Nàng gọi Mộ Dung Bác là bác trai, nhưng Cố Hàn Uyên không cho nàng cơ hội ôm mộng tưởng: Không có gì bất ngờ thì chính là ông ta, phương pháp giả chết cũng không hiếm lạ gì, cứ đến Yến Tử Ổ điều tra là rõ.

Vậy nếu điều tra rõ bác trai giả chết, liệu có liên lụy đến biểu ca của ta không.

Vương Ngữ Yên không quan tâm lắm đến Mộ Dung Bác, nàng chỉ lo cho Mộ Dung Phục.

Mẫu thân nàng là Lý Thanh La và Mộ Dung gia có quan hệ rất xấu.

Lý Thanh La cho rằng việc phục quốc của Mộ Dung gia là hão huyền, còn Mộ Dung gia không thích việc bà vì Đoàn Chính Thuần mà giết hại nam tử phụ tình, gây thù chuốc oán với quan phủ.

Nhưng hai nhà là thông gia, lại ở gần nhau nên khó tránh khỏi liên lụy.

Việc Lý Thanh La gây thù khắp nơi sẽ khiến người ta tìm đến Yến Tử Ổ, thậm chí đại sư Huyền Bi của Nam Thiếu Lâm bị Mộ Dung Bác sát hại cũng là do ông ta phát hiện ra manh mối gì đó khi đến Yến Tử Ổ.

Mộ Dung Phục chắc chắn không thoát khỏi bị liên lụy.

Dù là để ép Mộ Dung Bác xuất hiện hay để trả thù cho hàng vạn mạng người, đều sẽ có kẻ ra tay với hắn.

Đừng nói là Mộ Dung Phục, ngay cả Mạn Đà Sơn Trang e là cũng không an toàn.

Cố Hàn Uyên không ngại nói rõ mức độ nghiêm trọng cho nàng biết.

Vậy chẳng phải biểu ca rất nguy hiểm sao.

Hy vọng huynh ấy không ở Yến Tử Ổ lúc này.

Vương Ngữ Yên bộ dạng toàn tâm toàn ý vì biểu ca mà không màng đến cả Mạn Đà Sơn Trang và mẫu thân thực sự khiến người ta không biết nói gì.

Đúng là phí phạm vẻ đẹp này, hay là nàng thừa hưởng sự thiếu não từ Lý Thanh La.

Có lẽ chỉ có Đoàn Dự mới có thể vì gương mặt này mà bất chấp liếm cẩu.

Quả nhiên nàng bắt đầu cầu xin cho Mộ Dung Phục: Cố công tử, huynh có thể giúp biểu ca không.

Nghe vậy hắn suýt chút nữa đã thốt ra câu: Vương cô nương, nàng cũng không muốn Mộ Dung Phục xảy ra chuyện chứ.

Đáng tiếc thân phận hiện tại không hợp để làm vậy, hắn trực tiếp để nàng nhận rõ hiện thực: Trừ phi Mộ Dung Bác tự mình hiện thân nhận tội, nếu không nợ máu của hàng vạn mạng người sớm muộn gì cũng đổ lên đầu Mộ Dung Phục.

Vương Ngữ Yên nghe xong liền im lặng rơi lệ.

A Chu và A Bích cũng lo lắng không kém, các nàng vẫn là thị nữ của Mộ Dung gia, nếu hắn bị liên lụy thì các nàng cũng không thoát được.

Cố Hàn Uyên như thấu hiểu tâm tư hai nàng, trực tiếp trấn an: A Chu cô nương, A Bích cô nương, hai vị không cần lo lắng, tại hạ sẽ không để những người vô tội như các nàng bị liên lụy.

Hai nàng vì lời hứa đột ngột của hắn mà có chút ngượng ngùng.

Nhất là khi hắn vừa từ chối giúp Vương Ngữ Yên xong lại nói sẽ bảo vệ các nàng.

Sự so sánh này khiến cả hư vinh lẫn tâm hồn thiếu nữ đều bị đánh động mạnh mẽ.

Sau khi cảm ơn, hai nàng thẹn thùng trò chuyện với hắn.

Trên đường đi, Cố Hàn Uyên không quá để tâm đến Vương Ngữ

Yên đang ủ rũ mà tập trung làm thân với A Chu và A Bích.

Đến khi Vương Ngữ Yên bình tâm lại, nàng bỗng thấy mình như bị cô lập, nhất là thái độ phớt lờ của hắn khiến nàng vô cùng khó chịu.

Khi còn ở Mạn Đà Sơn Trang nàng chưa có khái niệm gì về nhan sắc của mình, nhưng từ khi trốn ra ngoài, không chỉ có Đoàn Dự bám theo cung phụng như báu vật, mà ngay cả những người giang hồ bình thường cũng thường xuyên bị nàng thu hút ánh mắt.

Nàng dần hiểu mình là đại mỹ nhân trong mắt người khác.

Ở xưởng xay bột vì có Quách Phù nên nàng không nghĩ nhiều, giờ rõ ràng nàng đang ngồi ngay cạnh mà hắn chỉ mải mê trò chuyện vui vẻ với hai nàng kia.

Chính sự thờ ơ của hắn lại khiến nàng chú ý.

Lắng nghe một chút, nàng nhận ra Cố Hàn Uyên không chỉ ăn nói có duyên mà còn kiến thức uyên bác, từ thiên văn địa lý đến phong hoa tuyết nguyệt, chuyện gì cũng biết, lại luôn tìm được chủ đề khiến hai nàng hứng thú, hoàn toàn không có lấy một phút nhạt nhẽo.

Ít nhất so với một người tối ngày chỉ biết nói quốc gia đại sự và mưu lược võ công như Mộ Dung Phục thì hắn thú vị hơn nhiều.

Đoàn Dự cũng không bằng, vì chủ đề của Đoàn Dự luôn xoay quanh việc tâng bốc và lấy lòng nàng, nghe lâu cũng thấy chán.

Thế nên Cố Hàn Uyên bỗng trở nên tươi mới và thoát tục hẳn lên.

Vương Ngữ Yên bỗng thấy ghen tị với A Chu và A Bích.

Nàng không nghĩ hắn thích hai nàng kia vì địa vị khác biệt, giống như nàng chưa bao giờ ghen với các nàng vì Mộ Dung Phục vậy.

Cố Hàn Uyên dĩ nhiên nhận ra sự chú ý của nàng, chiêu dục cầm cố túng được hắn vận dụng điêu luyện, khiến A Chu và A Bích cười duyên không ngớt.

Đến khi Vương Ngữ Yên không chịu nổi sự cô đơn, nàng tạm gác lại lo lắng về biểu ca để gia nhập cuộc vui.

Cố Hàn Uyên không hề ngạc nhiên, dưới sự kiểm soát của hắn, hắn không bỏ rơi hai nàng kia mà vẫn chăm sóc đến cảm xúc của Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên vì chuyện của Quách Phù nên không có tâm lý phòng bị với hắn, chẳng bao lâu đã bị dụ dỗ gọi hắn là Cố đại ca, còn hắn cũng tự nhiên gọi nàng là Ngữ Yên.

Tiến độ này mà để Đoàn Dự thấy chắc hẳn sẽ khóc ra nước mắt.

Tiếc là thời gian vui vẻ thật ngắn ngủi, từ Vô Tích đến Cô Tô không xa, hai ngày sau bốn người đã đến ven Thái Hồ.

Chưa kịp tìm thuyền qua hồ, họ đã nghe thấy một trận tiếng đánh nhau.

Ta đi qua xem một chút chuyện gì xảy ra, các nàng cứ ở trên xe ngựa đừng xuống dưới.

Cố Hàn Uyên dặn dò tam nữ một tiếng.

Tam nữ nhu thuận vâng lời.

Cố Hàn Uyên rất nhanh đã chạy tới hiện trường tranh đấu.

Chỉ thấy một đám đạo phỉ đang vây công hai vị thiếu nữ.

Thiếu nữ mặc áo trắng dung mạo xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, đôi môi hồng nhuận, chỉ tiếc một bên chân hơi thọt, không được hoàn mỹ.

Vị thiếu nữ còn lại mặc thanh sam, thanh lệ nhã nhặn, sắc mặt cực mỹ, thanh tao yên nhiên, đôi mắt đẹp trong vắt như nước.

Bạch y thiếu nữ sử dụng một thanh loan đao nhưng lại dùng kiếm chiêu, hơn nữa còn là Cổ Mộ kiếm pháp.

Thanh sam thiếu nữ cầm trong tay một chiếc ngọc tiêu, kiếm thức tiêu sái tuấn nhã, chuyên tấn công huyệt vị đối thủ.

Hai nàng chính là Lục Vô Song cùng Trình Anh.

Nguyên lai trước đó Cố Hàn Uyên đã nhúng tay một phen, đem Dương Quá lừa tới Lâm An sớm hơn.

Lý Mạc Sầu cũng bị giữ lại ở Cổ Mộ, không có đuổi theo giết Lục Vô Song để đòi lại Ngũ Độc Bí Truyền.

Điều này dẫn đến việc Dương Quá và Lục Vô Song cứ thế bỏ lỡ nhau.

Lục Vô Song thấy Lý Mạc Sầu không truy sát, liền đi tìm tộc nhân Thái Hồ Quy Vân Trang là Lục gia để nương nhờ.

Trình Anh và Lục Vô Song gặp nhau giữa đường, từ đó kết bạn đồng hành.

Kẻ cầm đầu đám đạo phỉ tay cầm đôi thép ròng Phán Quan Bút, thỉnh thoảng còn phát ám khí quấy nhiễu.

Hắn chính là Thiên Thủ Nhân Đồ Bành Liên Hổ.

Nếu không phải kiêng kỵ Trình Anh thường xuyên phát ra Đạn Chỉ Thần Thông, hắn đã sớm bắt giữ được hai nàng.

Lúc này hai nàng đã dần có cảm giác chống đỡ không nổi.

Nhất là Lục Vô Song càng thêm nguy cấp.

Tuy khinh công phái Cổ Mộ tinh diệu, nhưng chân nàng bị thọt, việc né tránh khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Lý Mạc Sầu dạy võ công cho Lục Vô Song vốn chẳng bao giờ để tâm, so với Hồng Lăng Ba còn không bằng.

Bành Liên Hổ tìm được sơ hở, Phán Quan Bút sắp sửa điểm trúng Lục Vô Song.

Trình Anh đang bị thủ hạ của Bành Liên Hổ quấn lấy, nhất thời không thể phân thân cứu viện.

Lục Vô Song lúc này nảy sinh tuyệt vọng, càng thêm oán giận cái chân thọt của mình.

Thế nhưng nàng đột nhiên phát hiện phía sau truyền đến một luồng hấp lực, Phán Quan Bút kia lại cách nàng càng ngày càng xa.

Chương 117

Ngay sau đó, nàng rơi vào một vòng tay ấm áp.

Ngẩng đầu nhìn lên, nàng thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa với mình.

Khoảng cách gần như vậy để chiêm ngưỡng khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên quả thực không hề thân thiện với tâm hồn thiếu nữ chút nào.

Sắc mặt Lục Vô Song nhất thời đỏ bừng, chỉ cảm thấy chưa từng thấy nam tử nào đẹp như vậy, những vị trí tiếp xúc trên cơ thể mơ hồ nóng ran lên.

Ngươi là Vô Song phải không.

Có bị thương ở đâu không.

Cố Hàn Uyên thấy nàng ngây người, liền cười hỏi một câu.

Lục Vô Song lúc này mới phản ứng lại bản thân đang nằm trong lòng một nam nhân.

Sự rụt rè của thiếu nữ khiến nàng vội vàng lùi lại hai bước.

Thấy Cố Hàn Uyên có vẻ quen thuộc với mình, nàng nghi hoặc hỏi: Ngươi là ai.

Chúng ta quen biết sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Ta là sư công của ngươi, Cố Hàn Uyên.

Lục Vô Song có chút ngẩn ngơ.

Sư công là cái tình huống gì.

Ngược lại, Bành Liên Hổ nghe thấy tên Cố Hàn Uyên thì lông tơ dựng đứng.

Khi nhìn thấy chiêu Cầm Long Công lúc nãy, hắn đã nảy sinh cảnh giác.

Hắn vốn nổi danh nhạy bén, chuyên chú ý đến những nhân vật không thể đắc tội.

Từ khi Cố Hàn Uyên danh vang thiên hạ, hắn đã âm thầm lưu tâm.

Hiện tại thấy Cố Hàn Uyên có vẻ quen biết Lục Vô Song, hắn vội vàng chào hỏi thủ hạ rút lui, ngay cả một câu đe dọa cũng không dám thốt ra.

Cố Hàn Uyên thấy Bành Liên Hổ thức thời như vậy cũng không làm khó hắn.

Trình Anh thấy đối phương rút đi, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn về phía Cố Hàn Uyên tiêu sái anh tuấn, nàng thầm khen trong lòng: Không hổ là Anh Hùng Kiếm tuấn dật nhược tiên trong lời đồn.

Nhất là khi hắn chỉ cần báo danh tự đã dọa chạy Bành Liên Hổ, khiến nàng vô cùng thán phục uy danh của hắn.

Chỉ qua một tay Cầm Long Công, nàng đã biết võ công hắn cao cường thế nào.

Thế nhưng nghe Cố Hàn Uyên tự xưng là Sư công của Lục Vô Song, vẻ mặt nàng trở nên quái dị.

Cố Hàn Uyên nhìn Lục Vô Song đang ngơ ngác, trêu chọc giải thích: Ta là nam nhân của Mạc Sầu, chẳng lẽ không phải sư công của ngươi sao.

Nam nhân của Lý Mạc Sầu.

Lục Vô Song bị lời này dọa cho ngây người.

Nàng vốn hiểu rõ ân oán tình thù giữa Lý Mạc Sầu và Lục Triển Nguyên, vạn lần không ngờ Cố Hàn Uyên danh chấn giang hồ lại trở thành nam nhân của Lý Mạc Sầu.

Lại nghĩ đến việc mình trộm Ngũ Độc Bí Truyền, nàng cho rằng Cố Hàn Uyên tới để bắt mình về gặp Lý Mạc Sầu, nhất thời cảnh giác đưa loan đao hộ trước ngực.

Trình Anh và Lục Vô Song đều là người bị hại năm đó khi Lý Mạc Sầu tàn sát Lục gia.

Hai người khó khăn lắm mới gặp lại, nàng tự nhiên không thể để Cố Hàn Uyên bắt Lục Vô Song đi.

Nàng bước tới cạnh Lục Vô Song, muốn cùng nàng kề vai chiến đấu, dù nàng biết rõ với võ công của Cố Hàn Uyên, hai nàng liên thủ cũng chỉ như châu chấu đá xe.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn hai nàng đang phòng bị: Vô Song, không cần phải như vậy, ta không phải tới bắt ngươi.

Thấy hai nàng vẫn không nhúc nhích, hắn giải thích tiếp: Mạc Sầu đã buông bỏ Lục Triển Nguyên rồi.

Hiện tại nàng đang ở Hoạt Tử Nhân Mộ trên Chung Nam Sơn cùng tổ sư phái Cổ Mộ tu luyện võ công.

Trước khi rời Cổ Mộ, Mạc Sầu có dặn rằng nếu gặp nàng trên giang hồ thì bảo nàng tự về Hoạt Tử Nhân Mộ một chuyến.

Phái Cổ Mộ còn rất nhiều võ công chưa truyền thụ cho nàng.

Nếu nàng thích Ngũ Độc Thần Chưởng, nàng ấy cũng có thể chỉ dạy.

Ngũ Độc Thần Chưởng không thể tùy ý tu luyện, rất dễ bị độc tính phản phệ.

Lục Vô Song nghe xong rất kinh ngạc, nhưng phần nhiều là không tin: Lý Mạc Sầu mà tốt tâm như vậy sao.

Đừng nghĩ nhiều.

Mạc Sầu đã buông bỏ quá khứ, đối với chuyện tàn sát Lục gia năm đó cũng có chút hối hận, nên muốn bồi thường cho nàng.

Đương nhiên nếu nàng thực sự không muốn về thì ta cũng không miễn cưỡng.

Chỉ là đừng luyện Ngũ Độc Thần Chưởng nữa, đúng như Mạc Sầu đã nói, tự ý tu luyện sẽ bị độc tính phản phệ, lúc đó không ai cứu được nàng đâu.

Cố Hàn Uyên đem lời của Lý Mạc Sầu chuyển tới.

Lúc ở Cổ Mộ nồng tình mật ý, Lý Mạc Sầu thực sự có hối hận về chuyện năm xưa và dự định dạy bảo Lục Vô Song tử tế, thậm chí đã dạy Ngọc Nữ Tâm Kinh cho Hồng Lăng Ba.

Chỉ là Hồng Lăng Ba chưa tìm được người hợp luyện, nàng vốn muốn tìm Cố Hàn Uyên nhưng không dám nói rõ với Lý Mạc Sầu.

Không thể nào.

Lục Vô Song kinh hô.

Theo Lý Mạc Sầu nhiều năm, nàng rõ nhất Lý Mạc Sầu hận Lục Triển Nguyên thấu xương thế nào.

Lục Vô Song đột nhiên nảy ra ý nghĩ, không thể tin hỏi: Ngươi nói ngươi là nam nhân của Lý Mạc Sầu.

Nàng yêu ngươi.

Cố Hàn Uyên gật đầu cười: Nếu không sao ta lại nói ta là sư công của ngươi chứ.

Ánh mắt Lục Vô Song có chút thẫn thờ.

Nàng không ngờ Lý Mạc Sầu lại thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, còn buông bỏ thù hận, muốn dạy võ công cho nàng để bồi thường.

Loại chuyện này ta làm sao có thể chấp nhận.

Nàng ta giết cha mẹ ta.

Mối thù mấy chục mạng người Lục gia bảo ta buông bỏ thế nào đây.

Lục Vô Song đột nhiên kêu khóc khản cả giọng.

Trình Anh lo lắng nhìn Lục Vô Song, thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến lại gần, nàng cũng không ngăn cản.

Với sự thông tuệ và thấu hiểu lòng người, nàng cảm nhận được Cố Hàn Uyên không có ác ý.

Cố Hàn Uyên đặt tay lên mái tóc Lục Vô Song, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói ấm áp như trấn an lòng người: Mạc Sầu đã có ý hối cải.

Tội của nàng, ta bồi.

Thù của nàng, ta gánh.

Nếu nàng muốn báo thù, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta.

Lục Vô Song cảm nhận được hơi ấm trên tóc, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên.

Nàng thấy ngón tay hắn khẽ vuốt lên gò má nàng, lau đi những giọt nước mắt.

Đừng khóc nữa, khóc lên sẽ không đẹp đâu.

Ai ai khóc chứ.

Lục Vô Song mạnh miệng cãi lại, nhưng tâm tình bi thương thần kỳ được xoa dịu.

Cảm giác từ đầu ngón tay hắn khiến lòng nàng có chút tê dại.

Nghĩ đến việc hắn vừa khen mình xinh đẹp, sắc mặt nàng từ tái nhợt chuyển sang hồng nhuận, khi hắn buông tay ra nàng còn thấy có chút không nỡ.

Còn Trình cô nương cũng vậy, nếu có gì cần ta giúp đỡ cứ việc nói ra.

Nàng cũng là người bị hại của Mạc Sầu.

Trình Anh không ngờ Cố Hàn Uyên vẫn còn nhớ đến mình.

Tuy nàng cũng hận Lý Mạc Sầu, nhưng tính tình nhàn nhã ôn nhu khiến nàng không đặt nặng thù hận, huống hồ Cố Hàn Uyên vừa mới cứu mạng nàng.

Nàng nhẹ giọng tạ ơn: Cố thiếu hiệp, đa tạ huynh vừa rồi đã cứu mạng.

Nàng không nhắc tới Lý Mạc Sầu để tránh kích động Lục Vô Song.

Cố Hàn Uyên tò mò hỏi: Nhắc mới nhớ, sao hai nàng lại ở đây.

Hỏng rồi.

Lục Vô Song kinh hô một tiếng.

Vừa rồi vì chuyện của Lý Mạc Sầu quá mức chấn động khiến nàng nhất thời quên mất chính sự.

Trình Anh giải thích với Cố Hàn Uyên: Trước đó có một phiên tăng không rõ vì sao lại rêu rao rằng Yến Tử Ổ và Mạn Đà Sơn Trang cất giấu đại lượng thần công bí tịch, khiến không ít người giang hồ tới cướp đoạt.

Quy Vân Trang cũng nằm trên Thái Hồ, không hiểu sao lại bị người ta để mắt tới.

Chúng ta là đột phá vòng vây ra ngoài cầu viện.

Cố Hàn Uyên nghe liền hiểu ngay.

Hẳn là Cưu Ma Trí muốn vào Hoàn Thi Thủy Các xem bí tịch bị từ chối, lại nghe nói Lang Hoàn Phúc Địa cũng có bí tịch, nhưng nếu quang minh chính đại đánh tới cửa thì tổn hại danh tiếng, nên định mượn tay giang hồ.

Còn Quy Vân Trang bị nhắm tới có lẽ không chỉ đơn giản là bị liên lụy.

Cố Hàn Uyên hỏi: Kẻ dẫn đầu vây công lúc nãy là ai.

Thiên Thủ Nhân Đồ Bành Liên Hổ.

Cố Hàn Uyên vừa nghe tên đã biết chuyện gì xảy ra.

Bành Liên Hổ vốn thuộc hạ của Triệu Vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Kim.

Thế giới này nước Kim chưa diệt, Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn còn sống và luôn có ý đồ nam hạ xâm lược Tống.

Thái Hồ diện tích rộng lớn, thủy lộ thông suốt, rất dễ che giấu tinh binh.

Chương 118

Quy Vân Trang tuy thực lực không mạnh nhưng lại chiêu mộ nhiều thủy khấu Thái Hồ.

Nếu nước Kim khống chế được Quy Vân Trang sẽ dễ bề hành sự.

Hơn nữa nhân lúc giang hồ loạn lạc đánh Yến Tử Ổ mà đánh chiếm Quy Vân Trang có thể ngụy trang thành bị liên lụy, giảm bớt sự cảnh giác của người khác.

Cố Hàn Uyên cũng nảy sinh ý đồ với Quy Vân Trang.

Thì ra là thế.

Ta lần này có chuyện quan trọng tới Yến Tử Ổ tìm chứng cứ, thuận tiện đưa tiểu thư của Mạn Đà Sơn Trang trở về.

Hiện tại thế cục Thái Hồ hỗn loạn, Trình cô nương, làm phiền nàng ra phía sau xe ngựa chiếu cố Vương cô nương một chút.

Ta mang theo Vô Song đi cứu viện Quy Vân Trang trước.

Sau khi Trình Anh đồng ý, Cố Hàn Uyên nói với Lục Vô Song: Vô Song, phiền nàng chỉ đường cho ta.

Nói đoạn, hắn mặc cho Lục Vô Song kinh hô, ôm lấy eo nàng nhấc bổng lên.

Thời gian cấp bách, đắc tội rồi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên bước ra một bước đã đi xa mấy trượng, dù đang mang theo một người nhưng tư thái vẫn phiêu dật như tiên.

Trình Anh đứng phía sau nhìn theo, thở dài nói: Khinh công tuyệt đỉnh như vậy, thảo nào danh vang giang hồ.

Chỉ tiếc là chưa được thấy kiếm pháp quỷ thần khó lường trong lời đồn của hắn.

Ánh mắt nàng có chút mê hoặc.

Suốt cả tháng nay, đi đâu cũng nghe danh Cố Hàn Uyên.

Dù nàng tính tình thanh tĩnh đạm mạc cũng không tránh khỏi tò mò và kính ngưỡng.

Khi gặp mặt thực sự, nàng không chỉ thán phục tướng mạo và võ công của hắn, mà khí chất đặc biệt khác hẳn người giang hồ thông thường càng khiến nàng ấn tượng sâu sắc.

Nàng thầm nghĩ: Thảo nào hắn có thể hóa giải thù hận của Lý Mạc Sầu và khiến nàng ấy yêu hắn.

Lại nói về Lục Vô Song, nàng và Trình Anh là biểu tỷ muội thân thiết từ nhỏ.

Đừng nhìn Lục Vô Song tỏ ra hận Lý Mạc Sầu, nhưng đối với sự thân cận của Cố Hàn Uyên lại không hề kháng cự.

Nếu là nam nhân khác chạm vào, nàng đã sớm vung đao chém người.

Vậy mà vừa rồi lại để Cố Hàn Uyên xoa dịu tâm tình.

Trình Anh không tin Lục Vô Song không có hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi thấy tam nữ xinh đẹp từ trong xe ngựa bước ra, nàng lại có nhận thức mới về vận đào hoa của hắn.

Lục Vô Song sau phút kinh hãi ban đầu thì bắt đầu cảm thấy hứng thú với khinh công thần kỳ của Cố Hàn Uyên.

Cảm giác lướt đi như điện khiến nàng mê mẩn.

Võ công phái Cổ Mộ lấy linh xảo làm chủ, khinh công vốn là nhất tuyệt, nhưng nàng vì chân thọt nên khinh công luôn ở mức bình thường.

Để tránh bị gió lùa vào miệng, Lục Vô Song ghé sát tai Cố Hàn Uyên hỏi: Khinh công của huynh sao lại lợi hại như vậy.

Cố Hàn Uyên cười hỏi: Muốn học không.

Lục Vô Song nghe vậy liền phấn chấn: Có thể dạy muội sao.

Ta là sư công của muội, sao lại không thể dạy.

Cố Hàn Uyên mang theo ý cười trêu chọc, cố ý nhắc lại hai chữ sư công.

Quả nhiên Lục Vô Song xị mặt xuống, thần tình chán nản.

Nhất là khi nàng nhìn gò má anh tuấn của hắn, cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay lớn đang đặt bên eo mình, không hiểu sao hận ý đối với Lý Mạc Sầu lại tăng thêm vài phần.

Sư công cái gì chứ, huynh cũng đâu có lớn hơn muội bao nhiêu tuổi.

Vậy cũng được, sau này muội cứ gọi ta là đại ca là tốt rồi.

Lục Vô Song nghe vậy cũng không phản đối, dù sao bảo nàng gọi hắn là sư công nàng cũng không thốt ra lời được.

Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên biết nút thắt lớn nhất của Lục Vô Song chính là cái chân thọt, liền trực tiếp hỏi: Chân của muội là vết thương cũ năm đó để lại sao.

Rất xấu xí đúng không.

Lục Vô Song vốn tự ti về cái chân thọt, nghe hắn nhắc tới liền rụt chân lại, vẻ mặt u sầu.

Cố Hàn Uyên cười nói: Ta có thể chữa khỏi.

Lục Vô Song không thể tin nổi: Thật sao.

Đương nhiên, muội đã gọi ta là đại ca, chẳng lẽ ta lại bỏ mặc muội.

Cố Hàn Uyên cố ý không nhắc tới thân phận sư công nữa.

Hắn không cần dùng cách đó để hóa giải thù hận của nàng với Lý Mạc Sầu.

Chờ nàng thích hắn rồi, nàng tự nhiên sẽ biết lựa chọn.

Lục Vô Song nghe xong đang vô cùng cảm động thì lại nghe thấy hai chữ thế nhưng của Cố Hàn Uyên.

Nàng cuống quýt hỏi: Thế nhưng cái gì.

Thế nhưng muốn chữa trị cho muội không chỉ tiêu hao dược liệu quý giá, mà còn tốn hao đại lượng công lực.

Lục Vô Song nghe vậy, thần sắc liền suy sụp.

Dược liệu quý thì không nói, nhưng với người giang hồ, công lực là quan trọng nhất.

Tùy tiện tiêu hao công lực vì người khác, loại chuyện này ngay cả Nhất Đăng đại sư đức cao vọng trọng cũng chưa chắc đã làm.

Đương nhiên Lục Vô Song vô cùng không cam lòng.

Nếu Vô Song có thể hôn vào mặt ta một cái, chút công lực đó có đáng là gì chứ.

Cố Hàn Uyên cười trêu chọc.

Lục Vô Song nghe ra ý tứ trêu đùa trong lời nói của hắn, đỏ mặt mắng: Phi.

Huynh còn bảo là sẽ không bỏ mặc muội mà.

Đương nhiên là không bỏ mặc muội, chỉ là không công ra tay thì luôn cảm thấy hơi lỗ, nên mới muốn chút thù lao.

Vô Song không muốn thì thôi vậy, chút công lực đó ta cũng không để trong lòng.

Bộ dạng bất đắc dĩ như kiểu bị nàng ăn quỵt của Cố Hàn Uyên khiến Lục Vô Song nghiến răng.

Nhưng nhìn đường nét gương mặt rõ ràng của hắn, nàng lại có chút nuốt nước bọt, nảy ra ý nghĩ hôn một cái có vẻ cũng không lỗ.

Hơn nữa nghĩ đến việc hắn là nam nhân của Lý Mạc Sầu, nếu nàng cướp hắn từ tay Lý Mạc Sầu, chẳng phải cũng là một cách báo thù sao.

Huống hồ chỉ là hôn vào mặt để cảm ơn cũng không có gì quá đáng.

Ý nghĩ này vừa hiện ra liền không cách nào đè xuống được.

Ngay khi Lục Vô Song hạ quyết tâm định ghé sát vào thì Cố Hàn Uyên lại nói một câu: Tới nơi rồi.

Ngặt một nỗi, đúng lúc này hắn lại quay đầu lại, khiến mục tiêu của Lục Vô Song từ gò má biến thành đôi môi.

Lục Vô Song trợn tròn mắt nhìn Cố Hàn Uyên cũng đang lộ vẻ kinh ngạc, mới phản ứng lại mình cứ thế đánh mất nụ hôn đầu.

Trớ trêu thay, trong lòng nàng không hề thấy khổ sở, thậm chí còn mơ hồ có chút vui sướng.

Sau khi hai người tách ra, Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ nói: Vô Song, muội trả thù lao quá mức rồi đó.

Ai biết huynh đột nhiên lại dừng lại.

Lục Vô Song thẹn thùng trừng mắt nhìn hắn.

Cho nên ta quyết định làm cho chẵn.

Cố Hàn Uyên nói xong liền chặn lấy bờ môi Lục Vô Song một lần nữa.

Lục Vô Song hoàn toàn ngây người, cho đến khi hắn buông nàng ra để vào Quy Vân Trang cứu người nàng vẫn chưa phản ứng kịp.

Trong đầu nàng lúc này chỉ xoay quanh ý nghĩ: Rốt cuộc là ai lỗ ai lời đây.

Cho đến khi tiếng đánh nhau bên trong Quy Vân Trang nhỏ dần, Lục Vô Song mới tỉnh táo lại, đỏ mặt cười rồi cũng chạy vào trong trang.

Thế nhưng vừa thấy cảnh tượng trong sân, sắc mặt nàng liền đen lại.

Khi Cố Hàn Uyên vào trang, Lục gia đã sắp không thủ nổi, đang vừa đánh vừa lui.

Thiếu trang chủ Lục Quan Anh đang che chở cho thê tử là Trình Dao Già.

Trình Dao Già xinh đẹp nhã nhặn, giọng nói ngọt ngào, ngay cả lúc nguy cấp giọng nói vẫn nũng nịu.

Thảo nào tên Hầu Thông Hải kia cứ nhắm vào hai người bọn họ.

Haha, năm đó để tiểu nương tử chạy thoát, không ngờ nhiều năm sau gả chồng, nàng lại càng thêm xinh đẹp.

Hôm nay đừng hòng chạy thoát nữa.

Nói xong hắn hô hào thủ hạ cùng xông lên.

Lục Quan Anh tức giận muốn liều mạng với Hầu Thông Hải.

Võ công của Hầu Thông Hải tuy không mạnh, nhưng thiên tư của

Lục Quan Anh lại quá hữu hạn, mười mấy năm qua không tiến bộ chút nào, dù học được chút võ công Đào Hoa Đảo từ cha là Lục Thừa Phong cũng không thể đột phá Tiên Thiên.

Năm đó hắn đã không phải đối thủ của Hầu Thông Hải, giờ đối phương lại có thêm thủ hạ trợ giúp, hắn càng không có cơ hội.

Chỉ thấy Lục Quan Anh bị Hầu Thông Hải đá một cước vào bụng, lại bị thủ hạ của hắn đâm thêm mấy đao, nhất thời máu chảy đầm đìa, ngất xỉu tại chỗ.

Trình Dao Già kinh hô một tiếng định cứu Lục Quan Anh, nhưng võ công nàng còn kém hơn cả phu quân, định giúp sức ngược lại lại khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh.

Đám thủ hạ của Hầu Thông Hải biết hắn muốn bắt sống Trình Dao Già nên chỉ đánh rơi kiếm của nàng, định xông lên bắt giữ.

Đột nhiên, một thanh trường kiếm sáng loáng xé gió lao tới, xuyên qua lưng một tên thủ hạ rồi cắm chặt xuống đất.

Tiếp đó, một bóng người áo trắng nhẹ nhàng tiêu sái ôm lấy Trình Dao Già vào lòng.

Chuyện xảy ra quá nhanh, Trình Dao Già vốn tưởng mình khó thoát khỏi cảnh bị bắt, không ngờ lại được cứu.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, nàng ngẩn ngơ đến mức quên cả vùng vẫy.

Hầu Thông Hải là kẻ lỗ mãng, thấy có người phá đám liền chẳng thèm quan tâm Cố Hàn Uyên là ai, cũng chẳng màng tới Lục Quan Anh đang nằm thoi thóp dưới đất, hô hào thủ hạ vây đánh Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên rút thanh Anh Hùng Kiếm từ lưng xác chết kia ra.

Chương 119

Thấy bọn người này tự tìm cái chết, hắn tự nhiên không nương tay.

Kiếm đi như rồng bay phượng múa, mỗi chiêu đều đoạt mạng.

Hắn thi triển Lăng Ba Vi Bộ như đang múa tiên, thậm chí không thèm buông Trình Dao Già ra, cứ thế ôm nàng chém giết giữa mưa máu.

Trình Dao Già tính tình hay thẹn, bị hơi thở nam tử của Cố Hàn Uyên bao vây khiến mặt đỏ như say rượu.

Được hắn ôm trong lòng lướt đi giữa những đóa hoa máu, nàng cảm thấy lãng mạn vô cùng, thậm chí còn nhớ về những năm tháng thanh xuân ngày trước.

Hầu Thông Hải ban đầu còn coi thường, nhưng thấy thủ hạ chẳng mấy chốc đã tử thương quá nửa thì sợ đến mức không dám tiến lên.

Đám thủ hạ còn lại cũng bị giết đến kinh hồn bạt vía.

Cố Hàn Uyên thấy kẻ địch lùi bước liền buông Trình Dao Già ra.

Nàng nhất thời choáng váng, suýt chút nữa ngã quỵ, Cố Hàn Uyên vội đỡ lấy nàng quan tâm: Phu nhân cẩn thận.

Cảm giác mềm mại nơi vòng eo của Trình Dao Già khiến Cố Hàn Uyên có chút thích thú.

Trình Dao Già cuối cùng cũng tỉnh táo lại, chỉ thấy bên hông mơ hồ nóng ran, đỏ mặt tạ ơn: Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu rồi nhìn về phía Hầu Thông Hải đang kinh hãi.

Hầu Thông Hải tuy lỗ mãng nhưng không ngu đến mức đâm đầu vào chỗ chết.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Hầu Thông Hải cũng đã nghe qua uy danh của Cố Hàn Uyên, nhưng trước đây không coi ra gì, giờ thấy võ công hắn thâm hậu mới biết danh bất hư truyền.

Hầu Thông Hải có ngoại hình rất đặc trưng với ba cái bướu thịt trên thái dương, Cố Hàn Uyên liếc mắt đã nhận ra hắn.

Hầu Thông Hải, về nhắn với Hoàn Nhan Hồng Liệt một câu: Quy Vân Trang không phải là nơi hắn có thể tơ tưởng.

Nếu còn phái người tới nữa, tại hạ sẽ đích thân tới Triệu Vương phủ gặp hắn.

Cút đi.

Hầu Thông Hải như được đại xá, dẫn theo đám thủ hạ tàn tật lủi thủi trốn mất.

Lục Vô Song bước vào đúng lúc Cố Hàn Uyên đang ôm Trình Dao Già đại sát tứ phương.

Nàng cũng không ngờ Cố Hàn Uyên vừa mới trêu chọc mình xong, nháy mắt đã ôm lấy đường tẩu của nàng.

Trong thế giới này, Lục Vô Song và Lục Quan Anh là quan hệ anh em họ, nên nàng mới tới đây nương nhờ.

Lục Thừa Phong bị đuổi khỏi Đào Hoa Đảo đã cắm rễ ở Thái Hồ.

Trình Dao Già và Trình Anh cũng là chị em họ, nên sau khi Lục

Quan Anh và Trình Dao Già thành thân, hai nhà Lục Trình càng thêm thân thiết.

Cố đại ca, huynh không sao chứ.

Lục Vô Song thấy bọn Hầu Thông Hải rút đi liền bước tới cạnh Cố Hàn Uyên.

Ta không sao, chỉ là Lục gia thương vong không nhỏ.

Cố Hàn Uyên thở dài nhìn thi thể và máu tươi đầy đất.

Đa số là thủ hạ của Hầu Thông Hải bị hắn giết, nhưng trước khi hắn tới, Lục gia đã tổn thất nặng nề.

Quan Anh.

Trình Dao Già thấy nguy hiểm đã qua, vội vàng chạy tới bên phu quân, thấy hắn đầy mình vết máu liền bật khóc nức nở.

Lục phu nhân, tại hạ có biết chút y thuật, để ta xem cho thiếu trang chủ trước đã.

Cố Hàn Uyên tiến tới trấn an.

Đa tạ Cố thiếu hiệp.

Trình Dao Già đã biết thân phận của hắn nên trong lòng thêm phần sùng kính.

Cố Hàn Uyên chẩn đoán cho Lục Quan Anh, ánh mắt đột nhiên trở nên vi diệu.

Hắn lấy ngân châm châm vài huyệt, Lục Quan Anh liền tỉnh lại.

Biết Cố Hàn Uyên cứu mình, hắn nằm dưới đất thốt lời cảm ơn.

Cố Hàn Uyên ném một lọ thuốc trị thương cho Trình Dao Già: Bôi thuốc cho thiếu trang chủ đi.

Trình Dao Già vui mừng tạ ơn lần nữa.

Lục phu nhân khoan hãy tạ ơn, bôi thuốc xong nhớ mời thêm vài vị đại phu tới xem cho hắn.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói.

Ý ngoại ngôn của hắn là ngoài ngoại thương, Lục Quan Anh còn có thương thế khó chữa khác, khiến Trình Dao Già vô cùng lo lắng.

Lục Thừa Phong lúc này cũng khập khiễng bước tới cảm ơn Cố Hàn Uyên.

Tuy ông đã tu luyện Toàn Phong Tảo Diệp Thoái do Hoàng Dược Sư truyền dạy để có thể đi lại được, nhưng chân gãy đã lâu nên vẫn rất bất tiện.

Võ công này tuy giúp đi lại nhưng không trị được tận gốc, thảo nào chân thọt của Lục Vô Song không được cải thiện.

Lục Thừa Phong tuy có chút không hài lòng việc Cố Hàn Uyên ôm Trình Dao Già để cứu người, nhưng ông không dám nói gì, hơn nữa trong tình thế cấp bách đó cũng là chuyện thường tình.

Ông nhiệt tình mời Cố Hàn Uyên ở lại để đáp lễ.

Lúc này Trình Anh cũng đưa xe ngựa của Vương Ngữ Yên tới Quy Vân Trang.

Cố Hàn Uyên suy tính một lát rồi quyết định ở lại đây một đêm, Vương Ngữ Yên tự nhiên không phản đối.

Nàng vốn đang lo sợ khi sắp phải về Mạn Đà Sơn Trang vì sợ mẫu thân Lý Thanh La trách phạt chuyện bỏ nhà đi theo Đoàn Dự, nên kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

A Chu và A Bích lo lắng cho Yến Tử Ổ, Cố Hàn Uyên nhờ Lục Thừa Phong phái người đi thám thính.

Nếu tình hình quá tệ, hai nàng về cũng chỉ làm vướng chân, chi bằng cứ ở lại đây chờ Cố Hàn Uyên quay lại.

Hai nàng thấy có lý nên đồng ý.

Lục Quan Anh được đưa về phòng chờ đại phu tới trị liệu.

Lục Thừa Phong thiết yến chiêu đãi đoàn người Cố Hàn Uyên.

Sau bữa tiệc, Cố Hàn Uyên định đi chữa chân cho Lục Vô Song, không ngờ Trình Dao Già lại tìm cơ hội gặp riêng hắn.

Chắc chắn lời nói lúc nãy của hắn đã khiến nàng lo lắng cho phu quân.

Trước đó, Cố Hàn Uyên đã nghe Lục Vô Song kể qua về tình hình Lục gia.

Nhìn Trình Dao Già mặt mày ưu sầu nhưng vẫn không giấu được vẻ điềm mỹ ôn uyển, hắn thầm nghĩ: Xem ra Lục Vô Song nhỏ chắc là không xuất hiện được rồi.

Hắn thản nhiên hỏi: Phu nhân tìm ta có chuyện gì sao.

Trình Dao Già bị hắn gọi một tiếng phu nhân khiến mặt hơi đỏ lên, nhưng nàng tính tình hay thẹn nên không nói lời phản đối, vả lại nỗi lo cho phu quân đang chiếm ưu thế.

Nàng hỏi: Cố thiếu hiệp, Quan Anh bị nội thương gì khó chữa sao.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một hồi, cho đến khi sắc mặt Trình Dao Già càng lúc càng khó coi, thậm chí bắt đầu bi thương, hắn mới từ tốn mở miệng: Thiếu trang chủ không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là Trình Dao Già nghe không chết thì thở phào, nhưng chữ chỉ là lại làm nàng căng thẳng: Xin Cố thiếu hiệp cứ nói thẳng.

Cố Hàn Uyên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thở dài: Ngoại thương của thiếu trang chủ đa số là thương ngoài da, không đáng ngại.

Thế nhưng cái cước vào bụng kia đã đá đứt Thận Kinh của hắn.

Nói cách khác Trình Dao Già như bị sét đánh ngang tai, môi run rẩy: Chẳng lẽ là.

Cố Hàn Uyên trực tiếp đập tan tia hy vọng cuối cùng của nàng: Thiếu trang chủ e rằng từ nay về sau sẽ không thể làm chuyện vợ chồng được nữa.

Ánh mắt hắn đầy ẩn ý.

Tên Hầu Thông Hải này làm được việc lắm, lần tới có thể tha mạng cho hắn thêm lần nữa.

Với y thuật hiện tại, ngay lúc ôm Trình Dao Già, hắn đã xác định nàng chưa có thai.

Vì thế hắn mới khẳng định Lục Vô Song nhỏ con gái sau này của họ sẽ không bao giờ ra đời.

Trước đó nghe Lục Vô Song kể, hai người thành thân đã nhiều năm mà chưa có con, Lục Thừa Phong vô cùng bất mãn.

Nếu không phải do Hoàng Dược Sư tác hợp, ông đã bắt con trai bỏ vợ cưới người khác rồi.

Ở thế giới này, Lục gia có quan hệ nhất định với triều đình Tống.

Nếu không Lý Mạc Sầu đã tìm đến Lục Thừa Phong gây rắc rối từ lâu.

Lục Thừa Phong thống lĩnh thủy tặc Thái Hồ thực chất là được triều đình ngầm cho phép.

Mộ Dung gia từng nhiều lần lôi kéo nhưng Lục Thừa Phong khinh thường không thèm nhìn tới.

Thực tế, Lục Thừa Phong đã âm thầm tìm mối lái khác, định cho Lục Quan Anh cưới chính thê mới và giáng Trình Dao Già xuống làm thiếp.

Trình Dao Già cũng nghe phong phanh chuyện này nên đã tìm đủ mọi phương thuốc để mong có thai, không ngờ chuyện chưa thành thì tai họa đã ập đến.

Nàng đứng đó, nước mắt lã chã rơi.

Theo ta được biết, phu thê thiếu trang chủ những năm nay vì không có con nên sống rất khổ sở.

Giọng Cố Hàn Uyên trầm thấp vang lên.

Hiện tại thiếu trang chủ không thể làm chuyện nam nữ, chuyện này chắc chắn phải giấu kín.

Thế nhưng sớm muộn gì áp lực con nối dõi cũng sẽ khiến phu nhân bị hưu thê.

Trình Dao Già kinh hãi, cầu khẩn: Cố thiếu hiệp, huynh có cách nào cứu Quan Anh không.

Chúng ta nhất định sẽ báo đáp huynh.

Thận Kinh bị đứt là thương thế ngay cả ta cũng không trị được.

Nhưng không phải là không có cách giúp phu nhân tránh khỏi cảnh bị bỏ rơi.

Trình Dao Già vừa nghe vế đầu thì tuyệt vọng, nghe vế sau lại lóe lên hy vọng, vội hỏi: Cách gì.

Cố Hàn Uyên nhếch môi nở một nụ cười tà mị: Không biết phu nhân có muốn mượn một đứa con hay không.

Trình Dao Già chỉ vì đau lòng cho Lục Quan Anh mà có chút chậm chạp, chứ nàng nào thật sự ngu xuẩn.

Giờ khắc này vừa nghe lời Cố Hàn Uyên nói liền hiểu rõ.

Chương 120

Ngọc nhan nàng đỏ ửng, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Ở thời đại này, văn thơ đối ngẫu hay gia phong đều rất được xem trọng.

Vô tự không con cái là một trong thất xuất bảy điều vợ có thể bị bỏ.

Nếu Lục Thừa Phong cưỡng ép Lục Quan Anh hưu thê, nàng thậm chí không có năng lực phản bác.

Nhưng điều này không có nghĩa là nàng có thể chấp nhận chuyện như vậy.

Cố thiếu hiệp, ngươi có biết mình đang nói gì không.

Phu nhân, tại hạ làm vậy cũng là vì Lục thiếu trang chủ.

Lục thiếu trang chủ sau khi không thể sinh hoạt vợ chồng, nhất định sẽ tận lực che giấu.

Nếu tương lai chàng hưu thê rồi tái giá, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Đến lúc đó, chàng sẽ phải chịu đựng sự cười nhạo của người đời đến hết quãng đời còn lại.

Chỉ có phu nhân không bị bỏ, mới có thể giúp chàng che giấu.

Dù cho sau này Lục thiếu trang chủ có biết chân tướng, chàng cũng sẽ cảm tạ phu nhân.

Chẳng lẽ phu nhân thà rằng để Lục thiếu trang chủ phải chịu đựng sự cười nhạo cả đời, cũng không nguyện ý giúp chàng một chút sao.

Cố Hàn Uyên mỗi nói một câu, sắc mặt Trình Dao Già lại tái nhợt đi một phần.

Thậm chí nàng không biết làm sao để phản bác.

Dựa vào tình yêu Lục Quan Anh dành cho nàng, chẳng lẽ chàng sẽ không để nàng phải hy sinh để phản bác sao.

Nếu Lục Quan Anh có thể hy sinh danh tiếng cả đời, chẳng lẽ nàng lại không thể hy sinh sự trong sạch của mình sao.

Trình Dao Già nhìn dung mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên, lại nghĩ đến võ công cùng danh tiếng địa vị của hắn.

Lời nói vô sỉ như vậy.

Ai là người chịu thiệt thòi còn chưa thể nói trước.

Nếu thật sự muốn giúp Lục Quan Anh che giấu, lựa chọn Cố Hàn Uyên dù sao cũng tốt hơn việc tùy tiện tìm người khác cưỡng ép.

Sắc mặt vốn tái nhợt của Trình Dao Già lại dần dần hồng nhuận trở lại.

Phu nhân nếu như do dự, có thể chờ sau khi lang trung chẩn đoán xong cho Lục thiếu trang chủ rồi quyết định.

Cố Hàn Uyên không ép buộc quá.

Hắn còn phải trị liệu chân thọt cho Lục Vô Song nữa.

Nếu phu nhân đã hạ quyết tâm, xin mời nửa đêm giờ Tý lại đến.

Tại hạ hư tịch mà đợi.

Trình Dao Già sau khi nghe xong quả nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, có đủ thời gian để suy nghĩ kỹ lưỡng luôn là điều tốt.

Bất quá, câu nói hư tịch mà đợi của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng không nhịn được mà lườm một cái thật quyến rũ.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy ánh mắt quyến rũ của Trình Dao Già.

Hắn liền bất ngờ ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, ngăn nàng lại.

Trình Dao Già kinh hãi.

Vừa định giãy giụa, vòng eo lại bị hắn nhẹ nhàng cù lét một cái.

Không nhịn được, nàng thốt ra một tiếng thở thơm ngào ngạt.

Cố Hàn Uyên khi ôm lấy Trình Dao Già cũng cảm nhận được vòng eo nàng rất mẫn cảm.

Quả nhiên, theo những động tác vuốt ve nhẹ nhàng, nàng càng thêm mềm nhũn.

Trình Dao Già cũng không khỏi mềm nhũn ra.

Khi Cố Hàn Uyên buông Trình Dao Già ra.

Chân nàng lại có chút run rẩy, suýt nữa không đứng vững.

Cố Hàn Uyên kề bên tai Trình Dao Già, khẽ nói: Ta rất yêu thích phu nhân.

Hy vọng phu nhân có thể suy nghĩ thật kỹ.

Trình Dao Già còn chưa kịp phản ứng, Cố Hàn Uyên đã rời đi.

Nàng có thể rõ ràng cảm nhận vành tai nóng bừng, giống như bị thiêu đốt.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi.

Tiếng tim đập càng lúc càng nhanh đến nỗi chính nàng cũng nghe thấy.

Ngay cả một tiếp xúc như vậy, Lục Quan Anh cũng chưa từng ban cho nàng.

Sự cuồng dã nhưng pha lẫn ôn nhu khiến người ta không nhịn được mà ý loạn tình mê.

Sự chống cự trong lòng không hiểu sao lại vơi đi một phần.

Cố Hàn Uyên tìm đến phòng Lục Vô Song lúc.

Lục Vô Song đang trò chuyện cùng Trình Anh trong phòng.

Hơn nữa, người mà họ đang bàn luận chính là Cố Hàn Uyên.

Biểu tỷ, tỷ nói Cố đại ca thật sự là nam nhân của Lý Mạc Sầu sao.

Đây là điều Lục Vô Song nghi ngờ nhất.

Dù sao, trước đó hai người họ còn có tiếp xúc thân mật.

Nếu nói Cố Hàn Uyên là nam nhân của Lý Mạc Sầu, chẳng phải rất có lỗi với nàng sao.

Trình Anh đối với sự nghi hoặc của Lục Vô Song cảm thấy khó hiểu.

Chắc là thật.

Cố thiếu hiệp cũng không đến nỗi vì chuyện này mà lừa gạt chúng ta.

Tiếp đó, nàng liền nghĩ đến điểm không ổn.

Vô Song, muội gọi hắn là Cố đại ca từ khi nào.

Chẳng phải phải gọi là Sư công sao.

Lục Vô Song nhất thời ngọc nhan ửng hồng.

Cố đại ca vốn dĩ không lớn hơn ta bao nhiêu.

Gọi hắn là đại ca thì có gì sai.

Hơn nữa, ta còn chưa chấp nhận quan hệ giữa hắn và Lý Mạc Sầu.

Dựa vào đâu mà bắt ta gọi Sư công.

Đặc biệt là sau nụ hôn trước đó, Lục Vô Song càng không muốn thừa nhận Cố Hàn Uyên là nam nhân của Lý Mạc Sầu.

Cho nên mới có câu hỏi ngay từ đầu đó.

Vô Song muội nói cũng đúng.

Chỉ là.

Trình Anh là người hiểu rõ Lục Vô Song nhất.

Trước đó nàng đã mơ hồ có dự cảm.

Lúc này qua cuộc đối thoại, nàng càng cảm thấy Lục Vô Song đối với Cố Hàn Uyên có lẽ không chỉ đơn thuần là hảo cảm.

Nàng lười vòng vo với Lục Vô Song, bèn hỏi thẳng: Muội sẽ không phải là thích Cố thiếu hiệp đó chứ.

Lời nói đâm thẳng vào nội tâm này khiến mặt Lục Vô Song đỏ ửng lan đến tận tai.

Ai.

Ai mà thích hắn chứ.

Ghét nhất.

Đương nhiên, miệng nàng vẫn cứng rắn vô cùng.

Ánh mắt Trình Anh lộ rõ vẻ không tin.

Phản ứng của Lục Vô Song như vậy mà còn nói không thích, nhất định là tự lừa mình dối người.

Trình Anh cùng Vương Ngữ Yên và tam nữ đồng hành khi đó, nàng càng hiểu rõ hơn về Cố Hàn Uyên.

Chương 121

Vì vậy, ngay cả Trình Anh cũng có hảo cảm rất lớn đối với hắn.

Bất luận từ tướng mạo, nhân phẩm, võ công, Cố Hàn Uyên đều tương đương với một phiên bản Dương Quá được nâng cấp.

Đương nhiên, vì Cố Hàn Uyên không có sự tự ti mẫn cảm như Dương Quá.

Ngược lại, Trình Anh đối với hắn không giống như khi đối đãi Dương Quá, có nhiều sự thương tiếc và quan tâm hơn.

Nói một cách đơn giản, tình cảm Trình Anh dành cho Dương Quá bắt nguồn từ tình mẫu tử.

Dù sao, nàng chính là một nữ tử dịu dàng như nước.

Cho nên bây giờ Trình Anh đối với Cố Hàn Uyên vẫn là sùng kính nhiều hơn một phần.

Vô Song muội muội hóa ra ghét ta nhất sao.

Điều này thật khiến người ta đau lòng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng trêu đùa của Cố Hàn Uyên.

Lục Vô Song nghe được giọng Cố Hàn Uyên, lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Tiếp đó, nàng nghĩ đến cuộc đối thoại giữa mình và Trình Anh hơn phân nửa đã bị hắn nghe lén.

Trong nhất thời, nàng quẫn bách đứng lên.

Trình Anh có chút buồn cười nhìn thần sắc Lục Vô Song biến đổi liên tục.

Nàng vẫn là người đầu tiên lên tiếng giải vây: Cố thiếu hiệp, sao ngươi lại đến đây.

Đương nhiên là đến chữa chân cho Vô Song.

Chỉ là lo lắng nàng không hoan nghênh ta a.

Cố Hàn Uyên đi vào trong phòng, nhìn Lục Vô Song đang quẫn bách cười nói.

Lục Vô Song tuy rằng trước đó đã nghe Cố Hàn Uyên nói có thể chữa chân thọt cho nàng.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy hắn đến, nàng lại trở nên khẩn trương.

Trình Anh nghe Cố Hàn Uyên có thể chữa trị cho Lục Vô Song, trên mặt lộ vẻ kinh hỉ.

Trước đây Lục Vô Song té gãy chân, cũng có một phần liên quan đến nàng.

Vì vậy, mỗi khi nhìn thấy chân Lục Vô Song thọt, nàng đều cảm thấy tự trách.

Chân của Vô Song thực sự có thể chữa khỏi sao.

Cố Hàn Uyên nhìn Trình Anh nói: Đương nhiên.

Chỉ là quá trình trị liệu có thể sẽ hơi thống khổ, cho nên còn cần Trình cô nương giúp đỡ.

Trình Anh nghe được có cả chỗ mình có thể giúp một tay, vô cùng kinh ngạc.

Nhưng lại cầu còn không được.

Điều này cũng có thể đền bù một chút sự tự trách của nàng.

Có điều gì ta có thể giúp được sao.

Muốn chữa lành chân Vô Song, nhất định phải bóp nát xương ở chỗ nối, rồi định hình lại cho nàng.

Quá trình này không hề dễ chịu hơn việc gãy chân bao nhiêu.

Cho nên đến lúc đó, cần nhờ Trình cô nương chăm sóc.

Cố Hàn Uyên giải thích quá trình trị liệu.

Nghe vậy, sắc mặt Lục Vô Song trắng bệch.

Sắc mặt Trình Anh cũng khó coi không kém.

Việc bóp gãy xương đùi rồi nối lại không phải là chuyện đùa.

Vạn nhất xảy ra điều gì không may, chính là cả đời chân thọt tàn tật.

Trình Anh vẫn còn chút không yên lòng, Lục Vô Song lại đột nhiên thoải mái nở nụ cười: Cố đại ca, xin giúp ta trị liệu đi.

Ta tin tưởng ngươi.

Vô Song.

Trình Anh lo âu nhìn Lục Vô Song.

Biểu tỷ, thà rằng chân thọt cả đời như vậy, chi bằng thử xem một lần.

Hơn nữa, ta cũng tin tưởng Cố đại ca.

Trình Anh thấy Lục Vô Song kiên quyết, cũng không khuyên nữa.

Trình cô nương, làm phiền muội đi chuẩn bị một chậu nước cùng mấy cái khăn mặt.

Trình Anh không chút do dự.

Chờ Trình Anh đi rồi, Cố Hàn Uyên nhìn về phía Lục Vô Song nói: Vô Song, ta trước kiểm tra thương thế cho muội một chút.

Lục Vô Song có chút thẹn thùng, khẽ ân một tiếng.

Bởi vì nàng biết nếu muốn kiểm tra thương thế, thì phải xem chân của nàng.

Ở cái niên đại này, chân là bộ phận nhạy cảm còn quan trọng hơn cả thân thể.

Cho nên mới có chuyện Triệu Mẫn bị Trương Vô Kỵ Trạc Cước đến tận đáy mà dây dưa không dứt.

Cố Hàn Uyên cởi tất của Lục Vô Song.

Ngón chân nàng nhất thời xấu hổ rụt lại.

Cố Hàn Uyên cầm lấy chân bị thương của Lục Vô Song.

Chân bị thương của Lục Vô Song đã nhiều năm, vẫn như cũ trắng nõn mềm mại.

Những ngón chân nhỏ nhắn, ngọc nhuận kiều diễm tựa như từng viên vỏ sò tinh xảo.

Nếu có người nào đó có hệ thống XP kỳ quái, nhất định sẽ hy vọng bị nàng giẫm lên a.

Hơn nữa, nhìn khuôn mặt kiều diễm của Lục Vô Song.

Liên tưởng đến tính cách ngạo kiều của nàng.

Nếu lúc giẫm lên mà nàng lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, nhất định sẽ được khen ngợi rộng rãi.

Lục Vô Song chỉ cảm thấy nơi chân bị thương bị cầm, từng trận nhiệt ý từ lòng bàn tay Cố Hàn Uyên truyền đến.

Nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, sóng mắt long lanh.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve chỗ đau.

Tuy xương gãy không bằng phẳng, nhưng da thịt Lục Vô Song vẫn được chăm sóc rất tốt.

Cố đại ca.

Giọng Lục Vô Song có chút run rẩy.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Vô Song, muội có sợ không.

Nhưng Lục Vô Song lại kiên định đáp: Không sợ, ta tin tưởng Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nhìn đôi mắt Thu Thủy của Lục Vô Song.

Vô Song muội yên tâm, nếu quả thật không chữa khỏi, Cố đại ca sẽ nuôi muội cả đời.

Lời này khiến sắc mặt vốn có chút tái nhợt của Lục Vô Song lần nữa nhuộm hồng.

Thậm chí trong lòng Lục Vô Song đột nhiên nảy ra ý nghĩ Hay là cứ đừng chữa thì hơn.

Lục Vô Song rất vất vả mới xua tan được những suy nghĩ miên man trong lòng.

Đang định nói gì đó, Trình Anh bưng chậu nước đi đến.

Trình Anh nhìn Cố Hàn Uyên nắm lấy chân bị thương của Lục Vô Song vuốt ve.

Mà Lục Vô Song cũng là sắc mặt đỏ bừng, vẻ mặt thẹn thùng.

Tuy đoán chắc là đang kiểm tra thương thế.

Trong lòng nàng vẫn dâng lên vẻ cổ quái.

Trình cô nương, cám ơn muội.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói lời cảm ơn.

Không cần cảm tạ, đây là điều ta nên làm.

Trình Anh trong lòng vẫn còn chút lo lắng, nói: Chân của Vô Song có thể chữa khỏi chứ.

Có thể.

Cố Hàn Uyên đơn giản đáp một câu.

Hắn vắt khô khăn mặt trong chậu nước, đưa cho Lục Vô Song.

Vô Song, muội cắn khăn mặt đi.

Hắn thấy Lục Vô Song ngoan ngoãn cắn khăn mặt xong, liền quay sang Trình Anh phân phó: Trình cô nương, xin muội giúp ta đè Vô Song lại.

Trình Anh thấy Lục Vô Song sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Đau lòng ôm lấy nàng.

Cố Hàn Uyên thấy Lục Vô Song vẫn còn vẻ mặt vô cùng khẩn trương, liền nhíu mày.

Trình cô nương, muội lại đây một chút.

Có chuyện gì sao.

Trình Anh hơi nghi hoặc nói.

Cố Hàn Uyên cau mày, có chút chần chờ hỏi: Trình cô nương, nếu như là để Vô Song giảm bớt chút đau đớn, không biết muội có thể làm đến mức nào.

Chỉ cần là điều ta có thể giúp được, ta đều có thể làm.

Trình Anh thần tình kiên định.

Chương 122

Cố Hàn Uyên dường như thở phào nhẹ nhõm.

Tốt.

Ta hiện tại muốn dời đi sự chú ý của Vô Song.

Bằng không nàng vẫn khẩn trương như vậy, lát nữa có thể sẽ ngất đi vì quá đau đớn.

Trình Anh hơi nghi hoặc hỏi: Cố thiếu hiệp, ngươi muốn ta phối hợp thế nào.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng cười.

Trình cô nương chỉ cần đừng nhúc nhích là được.

Tiếp đó, Lục Vô Song liền trơ mắt nhìn Cố Hàn Uyên áp sát Trình Anh.

Ánh mắt nàng trong nháy mắt trợn lớn, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Ngay sau đó, chỗ chân bị thương truyền đến một trận đau đớn.

Cũng may nàng quả thật đã bị dời đi sự chú ý, không ngất đi.

Thậm chí lúc này nàng không còn tâm tư quản chân bị thương của mình nữa.

Mà Trình Anh khi Cố Hàn Uyên áp sát cũng đã bối rối.

Tiếp đó, xúc cảm nóng bỏng mềm mại kia khiến lòng nàng run lên.

Trong đầu nàng trống rỗng.

Sự thông tuệ nhạy bén ngày thường vào giờ khắc này tiêu tan thành mây khói.

Chỉ có đôi gò má nóng bừng đang nhắc nhở nàng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Cố Hàn Uyên không quá đắm chìm trong xúc cảm tuyệt vời mà Trình Anh mang lại.

Hắn bóp gãy chân bị thương của Lục Vô Song một lần nữa, sau đó liền buông Trình Anh ra.

Hắn thoa Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lên chỗ xương gãy của Lục Vô Song.

Lại dùng ván gỗ cố định lại.

Tiếp đó, vận Nhất Dương Chỉ để khơi thông những kinh mạch bị đứt lìa của Lục Vô Song.

Nếu không có Nhất Dương Chỉ, tuy chân gãy của Lục Vô Song có thể nối lại. nhưng về sau nội lực lại không thể thông hành.

Khinh công càng không thể nói đến.

Trình Anh thấy Cố Hàn Uyên vẻ mặt thành thật dùng Nhất Dương Chỉ để khơi thông kinh mạch cho Lục Vô Song, lúc này mới phản ứng lại.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, quả thực có thể so sánh với Lục Vô Song trước đó.

Tuy nàng có thể hiểu được Cố Hàn Uyên làm vậy là để dời đi sự chú ý của Lục Vô Song.

Thế nhưng nhất định phải dùng phương thức này sao.

Thậm chí nàng không dám nhìn sắc mặt Lục Vô Song.

Nàng biết Lục Vô Song thích Cố Hàn Uyên.

Kết quả chính mình lại bị Cố Hàn Uyên hôn.

Trình Anh khẽ cắn cánh môi, trong lòng rối như tơ vò.

Chỉ cảm thấy xúc cảm Cố Hàn Uyên lưu lại vẫn rõ ràng nóng rực.

Lục Vô Song tuy ngạo kiều, nhưng không có nghĩa là nàng ngốc.

Cũng không phải không thể lý giải mục đích của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là trước đó Cố Hàn Uyên mới hôn nàng xong.

Hiện tại lại hôn Trình Anh.

Đây coi là gì.

Lòng nàng bây giờ nghĩ còn phức tạp hơn cả Trình Anh.

Ngay cả cảm giác tê dại khi nội lực Nhất Dương Chỉ đi qua kinh mạch cũng bị nàng bỏ qua từ bên tai.

Trong lòng nàng bắt đầu suy nghĩ miên man: Chẳng lẽ Cố đại ca cũng thích biểu tỷ sao.

Lục Vô Song nhìn Trình Anh da trắng như tuyết, nhan sắc như hoa hồng.

Đột nhiên cảm thấy cũng không phải không thể lý giải.

Nàng nhớ lại lúc còn bé cùng Trình Anh từng nói đùa muốn gả cho cùng một người đàn ông.

Trong lòng nàng nhảy lên.

Chẳng lẽ lời đùa giỡn lúc đó muốn thành sự thật sao.

Suy nghĩ kỹ một chút, nàng phát hiện cũng không phải là không thể chấp nhận.

Nghĩ đến chỗ xấu hổ, ngọc nhan nàng lại đỏ hơn vài phần.

Trình Anh không nghĩ xa như Lục Vô Song.

Càng không liên tưởng đến lời đùa giỡn khi còn bé.

Nàng rất vất vả mới kiềm nén được tâm tình e lệ xuống.

Liền thấy trên gương mặt Cố Hàn Uyên đầy mồ hôi hột.

Thậm chí chúng sắp chảy vào trong mắt.

Bộ dáng chăm chú nghiêm túc kia khiến lòng Trình Anh khẽ động.

Sự chống cự không biết làm sao trước đó lại biến mất.

Nàng lại từ trong chậu nước lấy ra một cái khăn mặt.

Vắt khô xong, dịu dàng lau mồ hôi cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên phát hiện ra, cũng mỉm cười cảm tạ nàng.

Lần nữa nhìn thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười.

Tâm tình Trình Anh đã không còn giống trước nữa.

Chỉ cảm thấy nụ cười của hắn sao mà thật đẹp.

Đôi mắt có thần, rạng ngời rực rỡ.

Nhìn đôi môi mỏng manh kia đã từng hôn mình.

Chỉ cảm thấy môi mình cũng mơ hồ nóng lên.

Cố Hàn Uyên tiếp tục chuyên chú dùng Nhất Dương Chỉ trị liệu cho Lục Vô Song.

Thế nhưng đáy mắt lại tràn đầy ý cười vui thích.

Lục Vô Song tuy có rất nhiều suy nghĩ còn muốn hỏi.

Thế nhưng lúc này cũng không dám quấy rầy Cố Hàn Uyên.

Chỉ có thể yên lặng chịu đựng cảm giác tê dại trên đùi cùng lòng đầy vương vấn.

Trình Anh đột nhiên phát hiện nàng lúc này hoàn toàn không dám nhìn lại Lục Vô Song.

Chỉ sợ nhìn thấy trong ánh mắt nàng có những tâm tình mình không thể tiếp nhận.

Hoặc là kỳ quái, hoặc là khinh miệt, hoặc là chán ghét.

Sợ nàng sẽ nghĩ mình đã cướp mất người trong lòng nàng.

Trong nhất thời, nàng không còn cách nào khác ngoài việc nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nghiêm túc của Cố Hàn Uyên.

Chương 123

Rồi dần dần ngẩn ngơ.

Sắc trời dần tối.

Cố Hàn Uyên thở phào một hơi, thu tay lại.

May mắn không làm nhục mệnh.

Vô Song muội chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm một đoạn thời gian nữa là có thể khỏi rồi.

Chỉ là trước khi hoàn toàn khỏi hẳn, nhất định phải chú ý không được sớm xuống đất, tránh để xương gãy lần nữa mọc lệch.

Nghe lời Cố Hàn Uyên nói xong, hai nàng mới phản ứng lại rằng việc trị liệu đã hoàn thành.

Ngoại trừ đoạn dời đi sự chú ý ngay từ đầu kia ra.

Toàn bộ quá trình trị liệu so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn nhiều.

Cám ơn ngươi, Cố đại ca.

Nghe được chân mình chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nữa là có thể khỏi hẳn.

Lục Vô Song khóe mắt hàm chứa nước mắt.

Chỉ có chính nàng mới biết được vì chân thọt mà phải chịu bao nhiêu ủy khuất và tự ti.

Mỗi lần bị người khác dùng ánh mắt dị thường đối đãi, nàng chỉ có thể dùng sự đanh đá và quái gở làm chiếc ô che chắn cho mình.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Lục Vô Song, cười đầy thâm ý nói:

Vô Song không cần cảm tạ ta, ngươi đã cho thù lao rồi.

Lục Vô Song vừa nghe Cố Hàn Uyên nói liền biết rõ hắn đang nói điều gì.

Nhất thời thẹn thùng vô hạn.

Trình Anh nghe được cuộc đối thoại của hai người.

Đối với cái gọi là thù lao cảm thấy hiếu kỳ.

Chỉ là thấy hai người nói năng không rõ ràng, thì biết lúc này cũng không thích hợp hỏi.

Cố thiếu hiệp.

Còn gọi ta Cố thiếu hiệp.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên tràn đầy bỡn cợt.

Trình Anh bị Cố Hàn Uyên phản vấn trêu ghẹo, ngọc nhan xấu hổ ửng hồng.

Nàng lắp bắp nói: Cố đại ca.

Ừm, Trình Anh muội tử.

Cố Hàn Uyên lộ ra nụ cười hài lòng.

Trình Anh lần đầu bị xưng hô như vậy, trong lòng run lên.

Liền quên cả điều muốn hỏi trước đó.

Trình Anh muội tử, Vô Song tính tình nóng nảy.

Muội cần phải chăm sóc nàng thật tốt.

Chớ vội vàng.

Cố Hàn Uyên thấy Trình Anh nhu thuận đáp ứng.

Hắn ôn hòa cười với hai nàng.

Vậy ta đi trước đây.

Hai muội nghỉ ngơi thật tốt.

Chờ Cố Hàn Uyên rời đi.

Không khí giữa hai nàng nhất thời trở nên lúng túng.

Nhất là Trình Anh, chỉ lo cúi đầu giặt khăn mặt trong tay.

Vẫn là Lục Vô Song phá vỡ sự trầm mặc trước: Biểu tỷ.

Ta không ngại.

Nàng thấy Trình Anh kinh ngạc ngẩng đầu, tiếp tục nói: Biểu tỷ, tỷ thích Cố đại ca sao.

Ta không biết.

Trình Anh vẫn chưa thể gỡ rõ tâm tình của mình.

Nhưng Lục Vô Song cũng không buông tha nàng.

Vậy vừa rồi cảm giác thế nào.

Trình Anh bị Lục Vô Song hỏi đến mặt đỏ bừng ngây ngất.

Dưới sự chột dạ, nàng ngược lại hỏi: Cố đại ca nói thù lao là cái gì.

Quả nhiên Lục Vô Song bị Trình Anh hỏi ngược lại, trở tay không kịp.

Chần chờ một lát, vẫn đỏ mặt thành thật nói ra: Giống như điều Cố đại ca vừa làm với biểu tỷ vậy.

Đây chẳng phải là nói.

Trình Anh cũng bị hành động của Cố Hàn Uyên làm cho sợ ngây người.

Hai nàng nhìn nhau, trên mặt đối phương đều là vẻ thẹn thùng đỏ ửng.

Nhất thời lại trầm mặc.

Cố Hàn Uyên không để ý đến việc hai nàng sau đó sẽ giao lưu thế nào.

Hắn sau khi trở lại phòng, lặng lẽ chờ đợi.

Lân cận giờ Tý.

Bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ.

Cố Hàn Uyên nở nụ cười đầy ý vị.

Người ngoài cửa tuy chần chờ một đoạn thời gian.

Nhưng vẫn gõ cửa phòng.

Cố Hàn Uyên sau khi mở cửa.

Quả nhiên chính là Trình Dao Già mặt đỏ bừng.

Chỉ thấy nàng da thịt trắng hồng, mái tóc còn mơ hồ vương hơi nước.

Hiển nhiên là nàng vừa mới tắm rửa xong.

Trình Dao Già vốn kiều mị, lúc này lại tăng thêm vài phần nhan sắc.

Trình Dao Già dáng người yểu điệu, vòng eo nhỏ nhắn thon gọn, e lệ đứng ở đó.

Phu nhân, nàng đã đến rồi.

Cố Hàn Uyên mời Trình Dao Già vào trong phòng.

Trình Dao Già khẩn trương vặn ống tay áo.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên đóng cửa phòng lại, lòng nàng càng run lên.

Cố Hàn Uyên thấy nàng khẩn trương, chậm rãi mở miệng nói: Phu nhân, lang trung đã chẩn đoán xong rồi chứ.

Quả nhiên, lời này của Cố Hàn Uyên vừa nói ra.

Trình Dao Già liền quên đi mọi sự khẩn trương khác.

Thậm chí sắc mặt nàng trở nên tái nhợt.

Mơ hồ hiện lên vệt lệ.

Không chỉ là vì xác nhận thương thế của Lục Quan Anh mà nàng lo lắng cho chàng.

Mà còn bởi vì Lục Quan Anh sau khi biết mình không thể sinh hoạt vợ chồng đã làm tổn thương lòng Trình Dao Già.

Nguyên lai sau khi lang trung chẩn đoán cho Lục Quan Anh.

Tuy trong lòng có kiêng kỵ, nhưng cuối cùng vẫn nói cho chàng sự thật.

Mà Lục Quan Anh chợt nghe được tình trạng của mình xong, như bị sét đánh.

Thậm chí chàng không biết Trình Dao Già đã tiễn lang trung ra ngoài cửa từ lúc nào.

Khi Trình Dao Già vì lo lắng chàng mà tiến lên an ủi.

Chàng càng giận dữ.

Ta đã là phế nhân.

Nàng còn quản ta làm gì.

Lục Quan Anh coi như còn chút lý trí.

Không kêu quá lớn tiếng, chàng cũng sợ hãi khiến mọi người đều biết.

Quan Anh, e rằng còn có biện pháp khác đó chứ.

Trình Dao Già khuyên giải an ủi chàng.

Còn có thể có biện pháp nào.

Lục Quan Anh đầu tiên là ánh mắt sáng lên, tiếp đó lại sa sút tinh thần.

Chương 124

Chàng biết Trình Dao Già chỉ là đang an ủi chàng mà thôi.

Nhìn người thê tử tiên diễm quyến rũ vẫn như cũ đang lo lắng cho mình.

Trong lòng chàng mềm nhũn, cố nén bi thống nói: Dao Già, nàng còn trẻ.

Vẫn có thể tái giá.

Chúng ta ngày mai sẽ hòa ly đi.

Sắc mặt Trình Dao Già tái nhợt.

Quan Anh chàng đang nói gì ngốc nghếch vậy.

Qua nhiều năm như vậy chúng ta vẫn không có con nối dòng.

Ta hiện tại lại là một phế nhân.

Cha ta sớm muộn sẽ buộc ta bỏ nàng tái giá.

Đến lúc đó chuyện ta là phế nhân nhất định sẽ bại lộ.

Không chỉ là ta, mà ngay cả toàn bộ Lục gia đều sẽ mất hết thể diện.

Lục Quan Anh càng nói càng sa sút tinh thần, thậm chí lặng lẽ nước mắt chảy dài.

Trình Dao Già thấy vậy vừa đau lòng vừa khổ sở.

Nhớ tới những lời Cố Hàn Uyên đã từng nói với nàng.

Trong lòng nàng kiên quyết, liền nói với Lục Quan Anh: Chỉ cần thiếp có thể hoài thai, chàng sẽ không bị bức bách.

Có thiếp thay chàng âm thầm che giấu, lại có ai có thể biết chuyện chàng đã là phế nhân.

Lục Quan Anh nghe được lời Trình Dao Già nói xong, lại có hy vọng, vội vàng hỏi: Chẳng lẽ Dao Già nàng đã có rồi.

Trình Dao Già lắc đầu phủ nhận nói: Vẫn chưa có.

Quả nhiên.

Hy vọng vừa dấy lên của Lục Quan Anh lại dập tắt.

Trình Dao Già chần chờ một chút, cắn răng nói: Thế nhưng thiếp có thể đi mượn.

Mượn.

Lục Quan Anh ngay từ đầu còn chưa hiểu.

Tiếp đó sắc mặt chàng liền khó coi.

Hết lần này đến lần khác muốn nổi giận lại không đứng dậy nổi, dù sao Trình Dao Già là vì giúp chàng.

Khi cơn tức giận biến mất, chàng tỉ mỉ suy xét.

Phát hiện đây quả nhiên là biện pháp tốt nhất.

Chần chờ hỏi: Nhưng là phải mượn từ ai đây.

Còn phải cam đoan tương lai sẽ không bại lộ.

Như đã nói đến mức này, Trình Dao Già cũng không còn bận tâm gì nữa.

Cố thiếu hiệp đã bằng lòng giúp thiếp.

Lục Quan Anh nghe được tên Cố Hàn Uyên có chút giật mình, thậm chí nổi lên một tia hồ nghi.

Cố Hàn Uyên.

Dao Già, nàng thành thật nói cho ta biết.

Nàng có phải là thích hắn không.

Trình Dao Già có chút không thể tin nhìn Lục Quan Anh.

Quan Anh, chàng làm sao có thể nghĩ ta như vậy.

Ta từ hạ nhân nghe được Cố Hàn Uyên từng cứu nàng, còn ôm lấy nàng giết địch.

Võ công hắn cao cường, tướng mạo anh tuấn, tuổi còn trẻ liền danh dương giang hồ.

Sắc mặt Lục Quan Anh càng nói càng khó coi.

Bất kể là ai đối mặt Cố Hàn Uyên đều sẽ tự ti.

Nhất là Lục Quan Anh, người hết sức bình thường ngoại trừ thân phận thiếu trang chủ Quy Vân Trang.

Thân phận đệ tử truyền nhân Đào Hoa Đảo của chàng lại càng là một chuyện tiếu lâm.

Chàng tổng cộng cũng chỉ gặp qua Hoàng Dược Sư một lần mà thôi.

Đây chẳng qua là Cố thiếu hiệp dưới tình thế cấp bách mới làm vậy.

Trình Dao Già khổ sở trong lòng, không ngờ Lục Quan Anh lại nhìn nàng như vậy.

Thậm chí cảm giác mình là người chủ động.

Nhất thời lòng nàng như tro nguội.

Tuy nàng xác thực đối với Cố Hàn Uyên có chút hảo cảm.

Nhưng không có nghĩa là nàng có ý tưởng di tình biệt luyến thay lòng đổi dạ.

Nói cho cùng, nếu không phải vì Lục Quan Anh, nàng cũng sẽ không chấp nhận phương pháp của Cố Hàn Uyên.

Nhưng lại trực tiếp nói cho Lục Quan Anh ư.

Nếu không, nàng lén lút hẹn hò Cố Hàn Uyên chẳng phải tốt hơn sao.

Lục Quan Anh thấy Trình Dao Già sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt không dám tin nhìn mình.

Cũng hiểu được là mình đã nghĩ quá nhiều, vội vàng xin lỗi: Dao Già, xin lỗi.

Ta không phải cố ý nghĩ như vậy.

Chỉ là nàng cũng biết ta bây giờ là một phế nhân.

Nếu như nàng cũng rời bỏ ta đi, vậy ta liền cái gì cũng không còn.

Thiếp không trách chàng.

Vậy là chàng đồng ý biện pháp này sao.

Sau khi trải qua sự hoài nghi của Lục Quan Anh, Trình Dao Già lại kỳ lạ mà bình tĩnh lại.

Chỉ là có thể hay không quá ủy khuất nàng.

Lục Quan Anh vẫn không thể nào nhịn xuống sự mê hoặc của việc bảo toàn danh tiếng.

Trình Dao Già có chút khổ sở.

Quả nhiên tất cả đều giống như Cố Hàn Uyên đã liệu.

Trình Dao Già thần sắc bình tĩnh, lắc đầu nói: Chàng và thiếp là phu thê một kiếp.

Hiện tại chàng gặp nạn, thiếp lại có thể bỏ mặc chàng sao.

Lục Quan Anh do dự chốc lát nói: Vậy đành nhờ nàng.

Dao Già, nàng yên tâm, về sau ta sẽ đối xử tốt với nàng như trước.

Sau đó Trình Dao Già chết lặng đi tắm.

Thẳng đến giờ Tý buông xuống mới đi tới trước cửa phòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn sắc mặt Trình Dao Già một cái liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng là Lục thiếu trang chủ đã nói vài lời khó nghe sao.

Cố Hàn Uyên thấy nàng gật đầu.

Hắn áp sát Trình Dao Già, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng còn chưa khô.

Tuy tại hạ rất yêu thích phu nhân, nhưng không muốn bức bách phu nhân.

Nếu như phu nhân hối hận, xin mời trở về đi.

Trình Dao Già bị động tác trêu ghẹo của Cố Hàn Uyên làm cho sắc mặt ửng hồng.

Lại không còn tái nhợt như trước nữa.

Nàng kiều mị khẽ nói: Thiếp không hối hận.

Cố Hàn Uyên nghe được giọng điệu đà này của nàng.

Giữa tiếng kinh hô của Trình Dao Già, hắn ôm ngang nàng lên.

Nhìn Trình Dao Già đôi môi ngọc ngây ngất, vẻ kiều mị vô hạn.

Không nhịn được, hắn mượn câu danh ngôn của Tào lão bản: Không biết phu nhân đêm nay có nguyện cùng ta cùng bàn cộng chẩm chăng.

Trình Dao Già vốn đã xấu hổ và uất ức, còn bị Cố Hàn Uyên trêu ghẹo như vậy.

Chẳng lẽ còn có thể bắt nàng chính miệng nói ra Nguyện ý sao.

Nàng lườm Cố Hàn Uyên một cái quyến rũ, rồi vùi đầu vào ngực hắn.

Cố Hàn Uyên cũng không trông cậy Trình Dao Già có thể ngoan ngoãn trả lời.

Hắn khẽ cười một tiếng, ôm lấy nàng thổi tắt chúc hỏa.

Phu nhân, nàng xoay người.

Vì sao.

Cái dạng này có người nói có thể tăng thêm tỷ lệ.

Phi, nào có nói như thế.

Phu nhân cứ thử xem trước đã.

Chàng nhẹ một chút.

Thiếp có chút.

Đêm dài đằng đẵng, phu nhân có thể chậm rãi cảm thụ.

Khi Trình Dao Già tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

Bên người nàng lại không có một bóng người.

Chỉ cảm thấy toàn thân rã rời không chỗ nào không đau mỏi.

Chương 125

Hơi thất lạc trong chốc lát, nàng miễn cưỡng đứng dậy.

Nàng nhìn mình trong gương, sắc mặt hồng nhuận, mị thái hoành sinh.

Lại nhớ lại khuôn mặt tuấn tú đầy mồ hôi hột của Cố Hàn Uyên đêm qua.

Má nàng lại đỏ ửng.

Nàng thầm khạc một tiếng: Phi, lắm trò quá đi.

Nghĩ một chút, liền có chút thất thần đứng lên.

Cố Hàn Uyên tu luyện thành công, thể lực dồi dào.

Sớm đã đến phòng Lục Vô Song vấn an nàng.

Tiện thể kiểm tra tình hình hồi phục.

Thấy tình hình hài lòng, lại dặn dò nàng một câu.

Vô Song, muội nghỉ ngơi cho tốt.

Ta trước đưa Vương cô nương trở về Mạn Đà Sơn Trang.

Chờ xong việc, sẽ trở lại gặp muội.

Cố đại ca ngươi yên tâm đi.

Biểu tỷ sẽ chăm sóc tốt cho ta.

Lục Vô Song lộ ra nụ cười sảng khoái.

Hiển nhiên sau khi chân bị thương có thể chữa trị, Lục Vô Song quái gở, tự ti trước kia đã không thấy nữa.

Trên mặt nàng hơi ửng hồng, xấu hổ nói ra: Cố đại ca, hôm qua ngươi vất vả rồi.

Cho nên ta muốn cảm tạ ngươi thêm một lần nữa.

Cố Hàn Uyên vừa nghe liền hiểu ý nàng.

Hắn đưa tay nâng cằm nàng trắng bóng.

Hắn áp sát nàng.

Lục Vô Song vốn cho rằng vẫn sẽ giống như trước đó chỉ là thiển thường triếp chỉ.

Không ngờ lần này lại là giao lưu sâu đậm.

Chưa từng nếm thử cảm giác như vậy, nàng dần dần thất thần.

Đắm chìm trong xúc cảm mỹ hảo.

Khi Cố Hàn Uyên buông Lục Vô Song ra.

Lau chùi vết tích còn vương trên khóe môi nàng, nàng vẫn không thể bình tĩnh được.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa từ biệt nàng.

Đợi đến khi Trình Anh đi vào gian phòng, Lục Vô Song mới hồi phục tinh thần.

Mặc dù có chút tiếc nuối Cố Hàn Uyên đã rời đi.

Nhưng vẫn ranh mãnh hỏi Trình Anh: Biểu tỷ, tỷ xem đã bao lâu rồi.

Câu hỏi này liền khiến Trình Anh đỏ bừng cả mặt.

Vô Song muội bây giờ sao lại vô liêm sỉ như vậy.

Ta không muốn Cố đại ca quên ta.

Hơn nữa, cái loại cảm giác đó rất mỹ diệu.

Lục Vô Song có lẽ là vì đã đi trước Trình Anh nửa bước nên vậy.

Lúc này đối mặt Trình Anh lại có chút cảm giác ưu việt.

Trình Anh bây giờ còn không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Ngay cả cáo biệt cũng không dám.

Chỉ có thể lặng lẽ nhìn hắn rời đi.

Cố Hàn Uyên sớm đã phát hiện Trình Anh, chỉ là không vạch trần nàng.

Trình Anh nhu mì hiền thục, nếu áp sát quá gần chỉ sẽ khiến nàng sợ mà bỏ chạy.

Cho nàng chút thời gian để nảy sinh tình cảm, sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Cố Hàn Uyên để A Châu và A Bích hai nữ ở Quy Vân Trang đợi mình.

Hắn tiếp Vương Ngữ Yên, hướng Lục Thừa Phong mượn chiến thuyền nhỏ đưa nàng đi Mạn Đà Sơn Trang.

Trên đường đụng phải không ít giang hồ nhân sĩ đi trước Yến Tử Ổ.

Vương Ngữ Yên dưới sự lo lắng, cầu xin Cố Hàn Uyên trước đưa nàng đi Yến Tử Ổ xem tình hình.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát sau liền đáp ứng.

Hai người vừa đến gần Yến Tử Ổ liền nghe được tiếng ồn ào lớn.

Cũng là muốn yêu cầu Mộ Dung Phục giao ra Mộ Dung Bác.

Trên thực tế trong số những người này, đại đa số đều là đến để nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Lời nói ra vào cũng là muốn tiến vào Yến Tử Ổ lục soát một phen.

Mộ Dung Phục lúc này mang theo tứ đại gia tướng đang sứt đầu mẻ trán.

Trước đây hắn ở xưởng xay bột bị Cố Hàn Uyên dọa lui.

Về sau liền biết được chuyện xảy ra ở Hạnh Tử Lâm.

Đối với Mộ Dung Phục mà nói, quả thực chính là tình thiên phích lịch sét đánh ngang tai.

Cha hắn Mộ Dung Bác lại là giả chết.

Khi hắn ra đời đã không gặp qua Mộ Dung Bác.

Mẹ hắn cũng nói cho hắn biết Mộ Dung Bác đã sớm chết rồi.

Nếu như Mộ Dung Bác thật sự còn sống với hắn mà nói, đó là một chuyện tốt.

Những năm gần đây Mộ Dung Phục vì phục hưng Yến Quốc mà lo lắng hết lòng.

Nếu như có thể đạt được sự trợ giúp của Mộ Dung Bác thì áp lực sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng hết lần này đến lần khác, hiện tại Mộ Dung Bác lại bị bại lộ ở Hạnh Tử Lâm.

Còn một tay khiêu khích trận chiến Nhạn Môn Quan.

Hắn ngược lại không phải là không thể lý giải mục đích của Mộ Dung Bác khi khơi mào đại chiến Tống Liêu.

Chỉ là bây giờ bị người vạch trần, khiến Mộ Dung Phục rơi vào tình huống khó xử.

Mộ Dung Phục vừa nhận được tin tức đã lập tức trở về Yến Tử Ổ.

Không vì điều gì khác, hắn chỉ muốn xác nhận chân tướng việc Mộ Dung Bác giả chết.

Kết quả không ngờ vừa về tới Yến Tử Ổ đã đụng ngay Cưu Ma Trí đang muốn mượn sách ở Hoàn Thi Thủy Các.

Cưu Ma Trí cũng đã biết tin Mộ Dung Bác có thể còn sống, hắn còn sốt ruột hơn cả Mộ Dung Phục.

Bởi lẽ nếu Mộ Dung Bác chưa chết, việc hắn mang theo Đoàn Dự kẻ được coi là cuốn kiếm phổ sống đến cúng tế Mộ Dung Bác sẽ trở nên khó xử.

Đến lúc đó, làm sao hắn có thể vào Hoàn Thi Thủy Các xem bí tịch võ công được nữa.

Vì vậy, hắn đành phải đến cửa sớm hơn dự kiến.

Hắn giải thích rằng trước đó do bị hai nàng A Chu, A Bích ngăn trở nên mới không bắt được Đoàn Dự, đồng thời ám chỉ đây là trách nhiệm của Mộ Dung gia, nên phải cho hắn vào Hoàn Thi Thủy Các xem bí tịch trước.

Mộ Dung Phục làm sao có thể đồng ý, chỉ nói phải đợi xác nhận sinh tử của Mộ Dung Bác rồi mới tính.

Cưu Ma Trí không cam lòng nhưng cũng không tiện cưỡng ép xông vào.

Sau đó, hắn nghe lén được cuộc đối thoại giữa Mộ Dung Phục với Vương Ngữ Yên và Lý Thanh La, biết được Lang Huyên Ngọc Động ở Mạn Đà Sơn Trang cũng có lượng lớn bí tịch võ công.

Chương 126

Cưu Ma Trí nghĩ nếu Mộ Dung Bác thực sự chưa chết, hắn có thể lùi một bước mà nhắm vào Lang Huyên Ngọc Động.

Chính vì thế mới có chuyện sau này hắn đi khắp nơi rêu rao Yến Tử Ổ và Mạn Đà Sơn Trang tàng trữ vô số bí tịch, nhằm mượn tay giới giang hồ làm đục nước béo cò, rồi thừa cơ lẻn vào.

Cố Hàn Uyên dẫn Vương Ngữ Yên lên bờ quả nhiên thu hút sự chú ý.

Khi Mộ Dung Phục thấy Cố Hàn Uyên, ánh mắt hắn thoáng vẻ âm trầm.

Không chỉ vì mình từng là bại tướng dưới tay đối phương, mà còn vì tình cảnh hiện tại có thể nói là do một tay Cố Hàn Uyên tạo ra.

Nếu không có lý do chính đáng, đám giang hồ tầm thường nào dám đến Yến Tử Ổ gây rối.

Cố Hàn Uyên giờ không còn là kẻ vô danh tiểu tốt, danh hiệu Anh Hùng Kiếm đã vang xa, vì vậy hắn nhanh chóng bị nhận ra.

Những kẻ đang muốn đục nước béo cò thầm hưng phấn, cảm thấy có Cố Hàn Uyên dẫn đầu thì việc xông vào Yến Tử Ổ sẽ không còn vấn đề gì.

Đám giang hồ đang bao vây Yến Tử Ổ nhanh chóng nhường đường.

Cố Hàn Uyên dẫn Vương Ngữ Yên đi tới trước mặt Mộ Dung Phục.

Mộ Dung công tử, ngưỡng mộ đã lâu.

Nguyên lai là Anh Hùng Kiếm, nghe đại danh đã lâu.

Hai người chào hỏi khách sáo đầy giả dối.

Mộ Dung Phục có chút chột dạ vì biết võ công mình hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương.

Vương Ngữ Yên trong trường hợp này chỉ có thể nhỏ nhẹ gọi một tiếng Biểu ca rồi đứng sang một bên lo lắng.

Cố Hàn Uyên đi thẳng vào vấn đề: Mộ Dung công tử, chuyện ở Hạnh Tử Lâm chắc hẳn ngươi đã nghe qua.

Không biết công tử có biết lệnh tôn vẫn còn tại thế hay không.

Không biết.

Tại hạ từ khi sinh ra đã chưa từng thấy phụ thân.

Mộ Dung Phục cũng tỏ vẻ mặt như bị người ta hố.

Cố Hàn Uyên nói thẳng: Đã như vậy, liệu có thể để tại hạ vào trước mộ lệnh tôn kiểm tra một phen.

Chuyện này.

Mộ Dung Phục có chút do dự.

Mộ Dung công tử, oan có đầu nợ có chủ.

Nếu xác nhận được việc lệnh tôn giả chết, chuyện này coi như có một kết thúc.

Bằng không, sẽ còn rất nhiều kẻ thừa cơ đục nước béo cò tìm đến đây.

Nói xong, hắn liếc nhìn đám giang hồ nhốn nháo phía sau, khiến những kẻ có tật giật mình không tự chủ được mà lùi lại.

Lời này của Cố Hàn Uyên không hoàn toàn là lừa gạt.

Nếu Mộ Dung Bác thực sự giả chết, ít nhất người bình thường sẽ không dám tìm Yến Tử Ổ gây phiền phức.

Đương nhiên, những thế lực lớn bên ngoài như Cái Bang Tống quốc, Nam Thiếu Lâm hay triều đình Tống quốc thì khó nói.

Mộ Dung Phục kẻ có nhãn quang hẹp hòi, sau khi nghe xong lại thấy rất có đạo lý, cuối cùng đồng ý với yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Thực tế, không đồng ý cũng chẳng được, hắn đang là bên đuối lý, lại đánh không lại Cố Hàn Uyên.

Đan phán quan, quá nhiều người xông vào Yến Tử Ổ không tiện.

Chi bằng ngài cùng ta đi một chuyến, tưởng như vậy cũng không ai phản đối.

Cố Hàn Uyên nói với kẻ đứng đầu đám giang hồ là Thiết Diện Phán Quan Đan Chính.

Tuy người này hay lo chuyện bao đồng, nhưng quả thực nhiệt tình vì lợi ích chung, thích bênh vực lẽ phải, danh tiếng đáng tin cậy.

Để lão làm chứng là tốt nhất.

Đan Chính đương nhiên không phản đối, lão bảo năm đứa con trai trấn giữ đám giang hồ, còn mình theo Cố Hàn Uyên vào Yến Tử Ổ.

Những kẻ muốn đục nước béo cò tự nhiên không cam lòng, dồn dập ồn ào.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ hướng về mặt đất thi triển một chiêu Kiếm Hỏa Vô Danh, khiến bọn chúng sợ đến mức im như thóc.

Ngay cả Mộ Dung Phục cũng co rụt đồng tử, càng thêm kiêng dè võ công của Cố Hàn Uyên, thậm chí cảm thấy lần ở xưởng xay bột trước đây được đối phương nương tay là một sự may mắn.

Sau đó mọi người đi tới mộ địa của Mộ Dung Bác.

Quan tài được đặt trong một mật thất dưới lòng đất.

Cả đám theo Mộ Dung Phục vào mật thất, nhanh chóng thấy được chiếc quan tài nổi bật.

Bốn đại gia tướng của Mộ Dung Phục liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ tiến lên mở nắp.

Bên trong quả nhiên trống rỗng.

Mộ Dung Phục thầm thở dài, tâm trạng hắn hiện giờ vô cùng phức tạp, vừa hy vọng Mộ Dung Bác còn sống lại vừa không hy vọng.

Giờ đã xác nhận phụ thân còn sống, phiền phức sau này của hắn chắc chắn sẽ không nhỏ.

Đan phán quan, sự việc đã rõ ràng.

Mời ngài ra ngoài khuyên giải đám giang hồ kia rời đi.

Đan Chính không phải không biết đám người đó phần lớn là muốn hôi của, chỉ là trước đó lão không đủ thực lực để ngăn cản.

Hiện giờ có Cố Hàn Uyên ở đây, lại xác nhận được thực hư chuyện sinh tử của Mộ Dung Bác, lão đương nhiên không để bọn chúng quấy rối thêm.

Đan Chính cùng Công Dã Kiền rời đi.

Mộ Dung Phục hơi thắc mắc tại sao Cố Hàn Uyên chỉ bảo Đan Chính đi.

Hắn không nhìn Mộ Dung Phục mà quan sát xung quanh, chẳng bao lâu đã phát hiện điểm bất thường.

Hắn nhẹ nhàng xoay một bình hoa tùy táng, một đạo cửa ngầm liền mở ra.

Mọi người kinh hô.

Vào xem thử nó thông tới đâu.

Cố Hàn Uyên nói rồi đi trước mở đường, nhóm Mộ Dung Phục vội vàng đuổi theo.

Đi tới cuối mật đạo, mọi người phát hiện mình đã vào một thư phòng tàng thư dưới hang núi.

Đây là Lang Huyên Ngọc Động của nhà ta.

Vương Ngữ Yên nhận ra nơi này, nàng cũng bị tình huống bất ngờ này làm cho sững sờ.

Tiếng kêu của nàng đã động chạm đến hai người khác trong động.

Ngữ Yên.

Người gọi Vương Ngữ Yên chính là Lý Thanh La, còn người kia chính là Cưu Ma Trí.

Hóa ra Cưu Ma Trí mượn lúc đám giang hồ gây loạn ở Yến Tử Ổ, thu hút sự chú ý của người Mạn Đà Sơn Trang, đã lẻn đến bắt giữ Lý Thanh La, ép nàng dẫn hắn tới Lang Huyên Ngọc Động.

Lý Thanh La võ công thấp kém, kêu cứu không kịp nên đành phải đáp ứng, thầm tính toán sau này sẽ trả thù.

Không ngờ ở đây lại nghe thấy tiếng Vương Ngữ Yên, và khi Cưu Ma Trí dẫn nàng ra ngoài, hắn không chỉ thấy một mình Vương Ngữ Yên mà là sáu người.

Ngoại trừ Mộ Dung Phục và gia tướng khiến Lý Thanh La bất ngờ, còn có một nam tử áo trắng tung bay, tuấn dật như tiên chính là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Thanh La cũng hai mắt sáng lên.

Diện mạo nàng rất giống Vương Ngữ Yên, da trắng như tuyết, mắt hạnh đào tai, phong thái thướt tha.

Bớt đi vài phần tiên khí của Vương Ngữ Yên nhưng lại thêm phần thành thục phong vận.

Dù có chút dấu vết thời gian nhưng vẫn không che giấu được vẻ xinh đẹp.

Đứng cạnh Vương Ngữ Yên, nàng giống như một người tỷ tỷ lãnh diễm vậy.

Tuy có chút lụy tình nhưng quả thực đẹp đến phi phàm.

Cưu Ma Trí cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của họ, nhưng vì đã bị bại lộ nên lão cũng chẳng sợ hãi.

Trước đó ở Yến Tử Ổ từng giao lưu với Mộ Dung Phục nên lão đại khái phán đoán được võ công của hắn, không cho rằng mình sẽ thua.

Cưu Ma Trí không nhận ra Cố Hàn Uyên.

Dù hắn mang theo kiếm nhưng hình tượng không giống một giang hồ lãng tử dầm mưa dãi nắng, mà giống một vị quý công tử bước ra từ trong tranh hơn.

Hơn nữa lão cũng không biết hắn chính là Vô Thiên, bằng không giờ này lão đã phải nghĩ cách chạy trốn rồi.

Lý Thanh La thấy Mộ Dung Phục liền lên tiếng cầu cứu: Mộ Dung Phục, ngươi mau đánh đuổi tên phiên tăng này đi.

Hắn lẻn vào Lang Huyên Ngọc Động nhà ta để trộm võ công.

Cưu Ma Trí, ngươi muốn xem bí tịch ở Hoàn Thi Thủy Các không thành, lại dám bắt giữ mợ ta, lẻn vào Lang Huyên Ngọc Động lén xem bí tịch, thật coi Mộ Dung gia ta không có người sao.

Những kẻ đến đây gây rối chắc cũng là do ngươi xúi giục.

Chương 127

Xem chiêu.

Suy luận của Mộ Dung Phục lần này lại trúng ngay trọng điểm.

Tuy nhiên, võ công của hắn lại không ra sao.

Cưu Ma Trí vốn tưởng Mộ Dung Phục lừng danh Nam Mộ Dung võ công phải cao cường lắm, nhưng chỉ qua vài chiêu lão đã phát hiện hắn chỉ là hữu danh vô thực.

Ngay cả khi có Vương Ngữ Yên đứng bên chỉ điểm cũng chẳng ích gì.

Ba vị gia tướng của Mộ Dung Phục thấy chủ công rơi vào thế hạ phong, vội vàng xông lên trợ giúp nhưng vẫn không xoay chuyển được cục diện.

Chỉ thêm vài chiêu nữa, cả bốn người đã bị Cưu Ma Trí đánh ngã xuống đất.

Ha ha, đường đường Nam Mộ Dung hóa ra chỉ là hư danh.

Phải dựa vào nữ tử chỉ điểm, ba người trợ giúp mà cũng chỉ đến thế này.

Khí số Mộ Dung gia đã tận rồi.

Cưu Ma Trí cuồng vọng cười lớn.

Tiểu tăng nể mặt lệnh tôn nên hôm nay không lấy mạng ngươi.

Nhưng ngươi cũng chớ có quấy rầy tiểu tăng xem bí tịch.

Mộ Dung công tử cứ tự nhiên cho.

Hóa ra Cưu Ma Trí thấy mình không có đối thủ nên định chiếm luôn Lang Huyên Ngọc Động làm của riêng.

Sắc mặt Mộ Dung Phục xám xịt, liên tục chịu đả kích khiến lòng tự tôn của hắn bị tổn thương nghiêm trọng.

Cố đại ca, cầu xin huynh ra tay giúp biểu ca một tay.

Vương Ngữ Yên thấy Mộ Dung Phục chỉ sau vài chiêu đã thảm bại, vội vàng cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Hắn thầm lắc đầu trong lòng.

Sớm không nói, giờ mới cầu mình ra tay, rốt cuộc là đang giúp Mộ Dung Phục hay là đang đả kích hắn đây.

Chỉ số cảm xúc này đúng là khiến người ta nhức đầu.

Lời của Vương Ngữ Yên khiến cả Cưu Ma Trí và Lý Thanh La đều chú ý đến Cố Hàn Uyên.

Lý Thanh La nhíu mày, vốn dĩ trong lòng nàng chỉ có Đoàn Chính Thuần nên nàng thuộc số ít người không bị tướng mạo của Cố Hàn Uyên mê hoặc.

Hơn nữa nàng vốn không tin tưởng bất kỳ nam nhân nào, thấy Vương Ngữ Yên gọi Cố Hàn Uyên thân mật như vậy, nàng vô thức nảy sinh cảm giác bất mãn.

Các hạ là ai.

Cưu Ma Trí kinh ngạc hỏi.

Lão dễ dàng đánh bại Mộ Dung Phục, Vương Ngữ Yên lại đi cầu cứu một nam tử trẻ tuổi như Cố Hàn Uyên thì có ích gì.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Hắn thản nhiên rút Anh Hùng Kiếm ra khỏi vỏ.

Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Cưu Ma Trí thấy bảo kiếm liền nảy sinh ham muốn.

Lão thích nhất là khiêu chiến những cao thủ Trung Nguyên lừng lẫy.

Để ta xem ngươi so với Nam Mộ Dung có thể mạnh hơn được mấy phần.

Cưu Ma Trí vung tay phóng ra Vô Tương Kiếp Chỉ âm hiểm, nhưng bị Cố Hàn Uyên dùng Anh Hùng Kiếm dễ dàng đỡ được.

Cưu Ma Trí kinh hãi, liên tục thi triển các tuyệt kỹ Thiếu Lâm học lỏm được.

Cố Hàn Uyên vẫn ung dung dùng chiêu Mai Danh Ẩn Tích đón đỡ hết thảy.

Cưu Ma Trí cuối cùng cũng nhận ra sự lợi hại của đối phương, không dám dùng những tuyệt kỹ Thiếu Lâm chỉ có kỳ hình kia nữa, mà thi triển bản lĩnh thực thụ là Hỏa Diễm Đao.

Đao khí bốn phía, hư thực tương hợp, bắn về phía Cố Hàn Uyên với tốc độ cực nhanh.

Hoa hòe hoa sói.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, một chiêu Danh Chấn Nhất Thời đơn giản xuyên qua kẽ hở của Hỏa Diễm Đao, để lại trên cánh tay Cưu Ma Trí một vết thương sâu thấu xương.

Cưu Ma Trí lùi lại mấy bước, vội vàng bắt Lý Thanh La làm con tin.

Cánh tay lão run rẩy, khoảnh khắc vừa rồi lão có cảm giác như đang đối mặt với Vô Thiên.

Cánh tay bị thương, lòng đầy kinh sợ, Cưu Ma Trí không còn khí thế ngông cuồng như trước.

Lão nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt đầy ngưng trọng, tâng bốc: Không hổ là Anh Hùng Kiếm, quả nhiên lợi hại.

So với Nam Mộ Dung hư danh kia thì mạnh hơn không chỉ một bậc.

Lão còn không quên bồi thêm một câu hạ thấp Mộ Dung Phục.

Quốc sư quá khen.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn lễ độ, như thể vừa rồi chỉ là tùy ý múa may một chút.

Dáng vẻ vân đạm phong khinh này lọt vào mắt Vương Ngữ Yên khiến đôi mắt đẹp của nàng hiện lên những tia sáng kỳ lạ.

Chủ yếu là vì sự tương phản quá mãnh liệt.

Mộ Dung Phục mà nàng hằng sùng bái chỉ sau vài chiêu đã bại dưới tay Cưu Ma Trí, trong khi Cưu Ma Trí cũng chẳng cầm cự được bao lâu trước Cố Hàn Uyên.

Chẳng phải điều đó có nghĩa Cố Hàn Uyên mạnh hơn Mộ Dung Phục vô số lần sao.

Vương Ngữ Yên từ nhỏ sống khép kín, biết rất ít nam tử.

Mộ Dung Phục anh tuấn tiêu sái, võ công bất phàm, lại có chí lớn nên nàng mới ái mộ hắn.

Xét cho cùng, đó cũng là tâm lý sùng bái kẻ mạnh bẩm sinh của nữ tử.

Nhưng khi ra giang hồ, nàng dần phát hiện biểu ca không ưu tú như mình tưởng, lại thêm một Cố Hàn Uyên mạnh mẽ vượt trội ở bên cạnh làm mốc so sánh.

Sự tương phản mãnh liệt này khiến lòng ái mộ của nàng dành cho Mộ Dung Phục không tránh khỏi dao động.

Lý Thanh La cũng hơi kinh ngạc.

Nàng vốn dĩ đã không hài lòng với Mộ Dung Phục, thấy Vương Ngữ Yên và Cố Hàn Uyên thân thiết, nàng nhất thời nảy sinh tâm tư.

Mộ Dung Phục trước đó thua Cố Hàn Uyên một cách mơ hồ, nên hắn vẫn chưa trực tiếp cảm nhận được thực lực của đối phương.

Giờ thấy hắn dễ dàng đánh bại Cưu Ma Trí, ánh mắt Mộ Dung Phục lóe lên, cũng nảy ra nhiều toan tính.

Và đây chính là mục đích của Cố Hàn Uyên khi cố ý để Mộ Dung Phục bị Cưu Ma Trí hành hạ.

Quốc sư thả Vương phu nhân ra, tại hạ có thể để ngài đi.

Cả hai thân phận của Cố Hàn Uyên đều đã chạm trán Cưu Ma Trí.

Hiện giờ hắn mong muốn nhất là Cưu Ma Trí sẽ truyền bá danh tiếng cho mình thay vì cứ lẩn quẩn quanh Thái Hồ.

Danh tiếng càng lớn, lợi ích càng nhiều.

Ít nhất khi hắn nói ra điều gì, người khác sẽ vô thức tin tưởng mà không nghi ngờ.

Giống như ở Quy Vân Trang, hắn có thể thuận lợi thu phục Trình Dao Già mà không cần dùng đến uy hiếp, tất cả là nhờ danh tiếng.

Nếu là một kẻ vô danh, ai thèm để ý.

Cưu Ma Trí cũng không nghi ngờ lời hứa của Cố Hàn Uyên, lập tức thả Lý Thanh La.

Tiểu tăng có nhiều quấy rầy, xin cáo từ.

Nói xong, lão hành lễ rồi rời khỏi Lang Huyên Ngọc Động.

Cưu Ma Trí đi rồi, Cố Hàn Uyên tiến lên giải huyệt cho Lý Thanh La.

Nàng tỏ ra rất hài lòng, nở một nụ cười rạng rỡ với hắn, khiến trăm hoa như đua nở.

Cố Hàn Uyên đột nhiên cảm thấy, một mỹ nhân như vậy thì có đầu óc hay không dường như cũng chẳng quan trọng.

Nhìn Mộ Dung Phục vừa chật vật bò dậy từ mặt đất, trong lòng nàng đầy rẫy sự bất mãn, hừ lạnh: Đường đường Mộ Dung gia bốn đánh một mà không xong, quả thật đã không còn như xưa.

Sắc mặt Mộ Dung Phục vô cùng khó coi, nhưng biết Lý Thanh La nói thật nên không thể phản bác, chỉ đành im lặng chịu trận.

Tại sao các ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở Lang Huyên Ngọc Động.

Đây là điều Lý Thanh La thắc mắc nhất, vì họ không đi vào từ lối chính.

Cố Hàn Uyên giải đáp: Lúc trước tại hạ theo Mộ Dung công tử đi xác nhận quan tài của Mộ Dung Bác, thấy bên trong trống rỗng.

Sau đó tình cờ phát hiện một cửa ngầm, theo mật đạo mà vào đây.

Lý Thanh La vừa nghe đã hiểu chuyện gì xảy ra, liếc xéo Mộ Dung Phục rồi giận dữ nói: Tốt.

Mộ Dung gia các ngươi thật có bản lĩnh.

Mộ Dung Bác giả chết thoát thân, còn lén đào ám đạo thông đến Lang Huyên Ngọc Động để trộm võ công.

Thật là không biết liêm sỉ.

Sắc mặt Mộ Dung Phục càng thêm khó coi.

Lời này hắn cũng không phản bác được.

Khi thấy mật đạo thông tới Lang Huyên Ngọc Động, hắn đã đoán được ý đồ của phụ thân.

Chương 128

Chỉ tiếc là có Cố Hàn Uyên ở đây nên không thể che giấu.

Lý Thanh La dựng ngược lông mày, quát Mộ Dung Phục: Mau mang đám gia tướng của ngươi cút về Yến Tử Ổ đi.

Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

Thái độ này của Lý Thanh La đối với Mộ Dung Phục thì nam nhân nào mà chịu nổi.

Thảo nào cuối cùng Mộ Dung Phục không màng đến cảm nhận của Vương Ngữ Yên mà muốn giết Lý Thanh La.

Mộ Dung Phục vốn đã cảm thấy không còn mặt mũi nào ở lại, nghe vậy liền dẫn ba gia tướng rời đi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói với Vương Ngữ Yên: Ngữ Yên, ta coi như đã hoàn thành lời hứa đưa muội về Mạn Đà Sơn Trang.

Sau này gặp lại.

Vương Ngữ Yên bị cách gọi thân mật đột ngột của Cố Hàn Uyên làm cho đỏ mặt tía tai, nhưng nàng không hề cảm thấy khó chịu, khẽ nói lời cảm ơn: Cố đại ca, cám ơn huynh.

Vương phu nhân, cáo từ.

Cố Hàn Uyên cuối cùng hành lễ chào Lý Thanh La rồi theo Mộ Dung Phục trở về Yến Tử Ổ.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Lý Thanh La cứ nhìn Vương Ngữ Yên chằm chằm cho đến khi nàng bối rối mới hỏi: Cố Hàn Uyên này là người thế nào.

Con kể rõ cho ta nghe xem.

Cố đại ca ạ.

Lần đầu con gặp huynh ấy là ở Hạnh Tử Lâm.

Lúc đó huynh ấy chỉ dựa vào vài manh mối rời rạc đã giúp Tiêu Phong đoán ra kẻ thù, ngay cả việc dượng giả chết cũng bị huynh ấy đoán trúng.

Sau đó ở xưởng xay bột lại cứu chúng ta.

Nương, con nói cho nương biết, Cố đại ca dường như không gì không biết, cái gì cũng hiểu.

Thi từ ca phú lại càng xuất khẩu thành thơ.

Vương Ngữ Yên càng nói càng thấy Cố Hàn Uyên ưu tú, trong ánh mắt không tự chủ được mà hiện lên tia sáng hào hứng.

Vậy Ngữ Yên, con có thích hắn không.

Lý Thanh La mỉm cười nhìn dáng vẻ tôn sùng của con gái.

Dạ.

Con. người con yêu là biểu ca mà.

Đối với Cố đại ca chỉ là sùng bái thôi.

Vương Ngữ Yên thẹn thùng phủ nhận.

Mộ Dung Phục chí lớn tài mọn, không phải là nơi nương tựa tốt.

Vi nương thấy Cố Hàn Uyên kia khá hơn nhiều, vả lại hắn với con cũng có vẻ thân thiết.

Nếu con có ý thì nên tiếp xúc nhiều hơn.

Lý Thanh La không ép buộc, nhưng trong mắt nàng, mười tên Mộ Dung Phục cũng không bằng một Cố Hàn Uyên.

Nếu không có Lý Thanh La thẳng thắn bày tỏ rằng Cố Hàn Uyên tốt hơn Mộ Dung Phục, có lẽ Vương Ngữ Yên còn chưa nhận ra.

Lúc này nàng bắt đầu thực sự suy nghĩ về khả năng ở bên Cố Hàn Uyên, và phát hiện ra điều đó dường như không hề khó chấp nhận.

Ý nghĩ này khiến nàng không ngăn được mà đỏ mặt.

Cố Hàn Uyên không biết hai mẹ con họ đang bàn tán về mình.

Lúc này hắn đã theo Mộ Dung Phục về tới Yến Tử Ổ.

Thấy Cố Hàn Uyên không rời đi ngay, Mộ Dung Phục mừng rỡ.

Tuy rằng tình cảnh hiện tại của hắn phần lớn là do Cố Hàn Uyên ban tặng, nhưng kẻ luôn khắc ghi cái gọi là đế vương tâm thuật như hắn lại quan tâm đến giá trị của Cố Hàn Uyên hơn.

Vì vậy, hắn hết sức lôi kéo, không ngớt lời tâng bốc.

Kiếm pháp của Cố thiếu hiệp quả thực quỷ thần khó lường, tại hạ vô cùng bội phục.

Lời này Mộ Dung Phục nói một cách chân thành, ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Mộ Dung công tử muốn học sao.

Câu hỏi của Cố Hàn Uyên làm Mộ Dung Phục giật mình, nhưng sự giáo dưỡng tốt giúp hắn trả lời một cách kín kẽ: Cố thiếu hiệp nói đùa rồi.

Kiếm pháp mạnh mẽ như vậy sao có thể tùy tiện truyền ra ngoài.

Cố Hàn Uyên vừa nhìn đã biết Mộ Dung Phục chắc chắn đã động lòng.

Cũng không phải là không thể dạy cho Mộ Dung công tử.

Thật sao.

Không biết Cố thiếu hiệp có điều kiện gì.

Chỉ cần tại hạ làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối.

Mộ Dung Phục kích động hứa hẹn.

Kể từ khi thấy kiếm pháp của Cố Hàn Uyên, hắn đã không còn coi trọng võ học gia truyền nữa.

Nếu thực sự học được, bảo hắn giao ra Đấu Chuyển Tinh Di hắn cũng sẵn lòng.

Tiếc là Cố Hàn Uyên chẳng thèm để mắt đến Đấu Chuyển Tinh Di, thực chất đó chỉ là kỹ thuật mượn lực đánh lực mà thôi.

Nếu muốn học, thà hắn về Võ Đang tìm Trương Tam Phong học Thái Cực Quyền còn hơn.

Đấu Chuyển Tinh Di bắt nạt kẻ yếu thì được, chứ gặp đối thủ mạnh hơn thì rất dễ lộ sơ hở và bị phản phệ.

Cái danh lấy đạo của người trả lại cho người phần nhiều là do Mộ Dung Bác đi ăn trộm võ công khắp nơi mà có, chẳng liên quan gì đến Mộ Dung Phục.

Kiếm pháp ta học có tên Mạc Danh Kiếm Pháp, trọng ý không trọng chiêu.

Chiêu thức chỉ là một khái niệm.

Khi đối địch có thể chỉ trong vài chiêu là thấu hiểu kiếm pháp của đối phương, thậm chí lĩnh hội toàn bộ tinh túy, từ đó dùng Mạc Danh kiếm quyết để suy đoán bước tiến tiếp theo của đối thủ.

Giả sử đối phương có mười chiêu, nếu dùng Mạc Danh Kiếm Pháp thấu hiểu được chân nghĩa, ta có thể sáng tạo ra chiêu thứ mười một mạnh hơn cả chiêu thứ mười của họ.

Mộ Dung công tử cứ tùy ý sử dụng một loại kiếm pháp thử xem.

Mộ Dung Phục nghe mà chấn động, không ngờ trên đời lại có kiếm pháp thần kỳ như vậy, vượt xa lấy đạo của người trả lại cho người của hắn.

Nghe Cố Hàn Uyên bảo mình ra chiêu, hắn lập tức thi triển Liễu Thành kiếm pháp tấn công.

Cố Hàn Uyên không dùng Anh Hùng Kiếm hay cảnh giới cao để ép người, mà chỉ mượn một thanh kiếm gỗ để đối chiến.

Không lâu sau, hắn đã nắm thấu Liễu Thành kiếm pháp, trở tay dùng một chiêu tương tự nhưng biến hóa hơn đánh bay trường kiếm của Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục không đi nhặt kiếm, tâm thần hắn giờ đang lơ lửng ở đâu đâu.

Hắn nhớ lại chiêu vừa rồi của Cố Hàn Uyên và nhận ra nó hoàn toàn có thể kết hợp hoàn mỹ với bản gốc nhưng uy lực tăng gấp bội.

Hắn càng thêm khát khao Mạc Danh Kiếm Pháp.

Cố thiếu hiệp, Mạc Danh Kiếm Pháp quả thực quỷ thần khó lường, tại hạ bội phục.

Tại hạ có thể dạy ngươi, nhưng kiếm pháp này trọng ý không trọng chiêu.

Nếu không có ý cảnh tương ứng thì khó mà phát huy được uy lực.

Cố Hàn Uyên tiếp tục dẫn dụ.

Ý cảnh.

Đây là tầng thứ mà Mộ Dung Phục hoàn toàn không hiểu nổi.

Kẻ chỉ mải mê với chiêu thức như hắn nên cảnh giới bao năm qua không tiến triển nổi.

Chiêu cốt lõi nhất của Mạc Danh Kiếm Pháp là Bi Thống Mạc Danh, ý cảnh chính là sự bi đau và khó hiểu.

Nỗi đau càng sâu, sự khó hiểu càng mãnh liệt thì sức mạnh càng lớn.

Nói rồi, Cố Hàn Uyên ra diễn võ trường biểu diễn.

Một luồng bi ý tràn ngập khiến cả Mộ Dung Phục cũng bị ảnh hưởng, có cảm giác muốn rơi lệ.

Chiêu Bi Thống Mạc Danh vung ra, diễn võ trường trong chốc lát nổ tung, đất đá ngổn ngang.

Cuồng phong thổi loạn tóc tai Mộ Dung Phục, trông hắn có chút chật vật nhưng ánh mắt lại sáng quắc.

Hắn nghĩ nếu học được kiếm pháp này, việc phục quốc còn khó gì.

Cố Hàn Uyên liếc mắt đã thấu suy nghĩ của hắn, thầm mắng một câu ngu xuẩn.

Võ công mạnh thì có ích gì.

Chu Vô Thị mạnh như thế còn phải ẩn nhẫn bao năm, giữ hình tượng Hiền vương rồi mới dám làm loạn.

Nếu không có sự ẩn nhẫn đó, kẻ có võ công chỉ là hạng mãng phu, giống như Cổ Tam Thông bị một lời thề nực cười giam cầm hai mươi năm.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên sẽ không giải thích cho Mộ Dung Phục, để hắn đi sai đường càng xa càng tốt.

Mộ Dung công tử thấy uy lực chiêu này thế nào.

Mộ Dung Phục thở dài: Quỷ thần cũng phải kinh hãi.

Cố Hàn Uyên lại hỏi: Vậy công tử chắc cũng cảm nhận được luồng bi thống ý kia chứ.

Quả thực, lúc đó tại hạ đã bị ảnh hưởng.

Mộ Dung Phục vẫn còn chưa hết bàng hoàng, cảm thấy loại chiêu thức có thể kéo cả cảm xúc của người khác vào này chẳng khác nào yêu thuật.

Cho nên muốn học Mạc Danh Kiếm Pháp, trước hết phải lĩnh hội được bi thống ý này.

Nếu không lĩnh hội được, dù thiên tư cao đến đâu cũng vô dụng.

Cố Hàn Uyên lừa phỉnh kẻ thiếu kiến thức như Mộ Dung Phục.

Chương 129

Nhưng bi thống ý này.

Mộ Dung Phục ngập ngừng.

Cố Hàn Uyên tỏ vẻ tiếc nuối: Tại hạ tuy sẵn lòng dạy, nhưng bi thống ý này công tử phải tự mình lĩnh hội.

Bằng không học vào chỉ hao tâm tổn trí, thậm chí có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Xem ra ta không có duyên với Mạc Danh Kiếm Pháp rồi.

Mộ Dung Phục vừa nghe đã biết mình không học được.

Tuy gần đây có chút thất bại, nhưng chẳng liên quan gì đến nỗi bi thống cả.

Trước đó hắn luôn thuận buồm xuôi gió, lấy đâu ra đau khổ.

Thật là đáng tiếc.

Cố Hàn Uyên giả vờ đổi chủ đề: Mộ Dung công tử, ngươi có biết lệnh tôn có thể đi đâu không.

Hay có để lại manh mối gì không.

Nếu ông ấy cứ mãi không xuất hiện, sớm muộn gì cũng có người tìm ngươi gây phiền phức.

Mộ Dung Phục ngẩn ra, rồi ánh mắt lóe lên.

Hắn nhớ lời mẫu thân dạy, vì đại nghiệp phục quốc phải không từ thủ đoạn, bất kể thân tình, hữu tình hay ái tình đều có thể vứt bỏ.

Lúc này được Cố Hàn Uyên nhắc về sự tồn tại của Mộ Dung Bác, hắn cảm thấy có thể lợi dụng chuyện này.

Mộ Dung Phục đã bị Cố Hàn Uyên lừa đến mức có chút điên cuồng, hắn giả bộ áy náy nói: Tại hạ cũng không biết phụ thân trốn ở đâu.

Có lẽ mẫu thân biết chút gì đó, nhưng bà đã qua đời rồi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy vẻ thích thú, hắn nhận ra Mộ Dung Phục đang nảy ra ý đồ gì đó.

Tuy chưa chắc đúng với suy đoán của hắn, nhưng chắc chắn sẽ là một kết quả thú vị.

Có điều võ công Mộ Dung Phục thấp quá, dù làm công cụ người rất đạt nhưng thực lực yếu thì khó mà dùng được lâu.

Cố Hàn Uyên trầm tư một lát rồi mỉm cười nói: Mộ Dung công tử, hai nàng A Chu và A Bích vẫn đang ở chỗ ta tại Quy Vân Trang.

Ngươi có nên sắp xếp người đi đón họ về không.

A Chu, A Bích.

Mộ Dung Phục hơi ngạc nhiên, thực ra hắn chẳng hề để tâm đến hai nàng.

Giờ nghe Cố Hàn Uyên nhắc tới, trong đầu hắn bỗng lóe lên một ý nghĩ, liền hỏi dò: Cố thiếu hiệp thấy hai nàng thế nào.

Cố Hàn Uyên vờ như ngạc nhiên nhướn mày: A Chu thiện giải nhân ý, A Bích ôn nhu động lòng người.

Mộ Dung công tử thật là có phúc.

Đây gần như là một lời nói huých toẹt ra.

Mộ Dung Phục lập tức hiểu ý.

Với hắn, đó chỉ là hai tì nữ, dù được đối đãi như tiểu thư nhưng khi Mộ Dung gia cần họ hy sinh, họ không có quyền từ chối.

Nếu có thể dùng họ để lôi kéo Cố Hàn Uyên thì chẳng khác nào một món hời.

Hắn hào phóng nói: Nếu Cố thiếu hiệp đã thích, vậy tại hạ xin mạn phép tặng hai nàng cho huynh.

Chuyện này sao có thể.

Cố Hàn Uyên giả vờ khó xử từ chối.

Thiếu niên anh hùng như Cố thiếu hiệp phải có người hầu hạ mới xứng tầm.

Hay là huynh chê bai tì nữ do Mộ Dung gia ta bồi dưỡng.

Mộ Dung Phục giả vờ phật ý trước lời từ chối của hắn.

Hai kẻ giả tạo đẩy đưa qua lại, cuối cùng Cố Hàn Uyên đành thở dài: Mộ Dung công tử làm vậy là muốn đẩy ta vào thế bất nghĩa sao.

Cố huynh, ta và huynh vừa gặp đã thân.

Huynh cứ nhận lấy đi, bằng không ta đành phải đuổi họ ra khỏi Mộ Dung gia vậy.

Mộ Dung Phục thừa thắng xông lên, một mặt gọi Cố huynh thân mật, một mặt dọa đuổi hai nàng đi.

Ôi, Mộ Dung huynh hà tất phải vậy.

Nếu huynh đã thịnh tình như thế, ta đành nhận vậy.

Cố Hàn Uyên thuận theo, ngoài mặt tỏ vẻ khó xử như bị ép buộc.

Nhưng ta vẫn thấy ngại, hay thế này đi, tại hạ có một bộ chưởng pháp tuyệt đỉnh, vốn ít khi dùng tới, điều kiện học cũng không khắt khe như Mạc Danh Kiếm Pháp, xin tặng lại cho Mộ Dung huynh.

Mộ Dung Phục rất tò mò về tuyệt học của Cố Hàn Uyên, vì lời hắn nói chắc chắn không hề đơn giản.

Ồ.

Là bộ chưởng pháp gì vậy.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Chiêu này gọi là Bài Vân Chưởng.

Ta sẽ biểu diễn cho huynh xem một lượt.

Sau đó, Mộ Dung Phục được chứng kiến uy lực của Bài Vân Chưởng, một chiêu thức gần như có thể thay đổi cả thiên tượng.

Hắn hoàn toàn bị chấn động, nụ cười trên mặt càng thêm nhiệt tình.

Ngay lập tức, hắn sai Đặng Bách Xuyên đi Quy Vân Trang đón A Chu và A Bích về để giao cho Cố Hàn Uyên.

Đặng Bách Xuyên tuy có chút bất mãn với phương thức hiến nữ cầu vinh như của Mộ Dung Phục, nhưng sau khi chứng kiến uy lực của Bài Vân Chưởng của Cố Hàn Uyên, hắn không thể không thừa nhận quyết định của Mộ Dung Phục là không sai.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên bắt đầu từng chiêu từng thức dạy Mộ Dung Phục Bài Vân Chưởng.

Đương nhiên, thức cuối cùng Sầu Vân Thảm Đạm thì không dạy cho hắn.

Dù sao A Chu và A Bích cũng không đủ để thỏa mãn khẩu vị của hắn.

Cố Hàn Uyên ngược lại đang hết sức mong chờ Mộ Dung Phục dùng Bài Vân Chưởng đại chiến Hàng Long Thập Bát Chưởng của Tiêu Phong.

Còn về việc có lo lắng Mộ Dung Phục học Bài Vân Chưởng, thực lực biến cường sau này sẽ khó áp chế ư.

A, nếu hắn có bản lĩnh, cứ tìm ra một Phong đi.

Huống hồ cho dù thật sự đột nhiên xuất hiện một Tiêu Phong, Cố Hàn Uyên cũng không cho rằng bọn họ có thể đuổi kịp tốc độ mạnh lên của mình.

Mộ Dung Phục cũng không phải nhân vật chính, không có khí vận nghịch thiên kia của nhân vật chính.

Cứ để hắn chơi đùa thật tốt với Tiêu Phong và Đoàn Dự đi.

Chỉ cần Mộ Dung Phục có sở cầu, Cố Hàn Uyên có thể dễ dàng nắm giữ hắn.

Chờ hắn sản sinh cảm giác ỷ lại rồi, sẽ không còn khả năng thoát khỏi nữa.

Một kẻ có trí lực kém cỏi như Mộ Dung Phục không đáng để Cố Hàn Uyên bận tâm nhiều.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên vẫn như cũ tràn đầy thâm ý và trầm ngâm.

Mộ Dung Phục học Bài Vân Chưởng từ Cố Hàn Uyên, cảm nhận sâu sắc thực lực tăng cường.

Nếu giờ mà giao đấu với Cưu Ma Trí, cho dù khó thủ thắng, cũng sẽ không bại thảm như vậy.

Đồng thời, hắn càng thêm khát cầu Mạc Danh Kiếm Pháp, ý tưởng ấy trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Thời gian trôi qua trong sự chiêu đãi nhiệt tình và nịnh hót của Mộ Dung Phục.

A Chu và A Bích được Đặng Bách Xuyên đưa về Yến Tử Ổ.

Hai nàng thấy Mộ Dung Phục và Cố Hàn Uyên trò chuyện với nhau vui vẻ thì hơi kinh ngạc.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã tiết lộ âm mưu của Mộ Dung Bác, thậm chí nguy cơ của Yến Tử Ổ hiện tại đều là do Cố Hàn Uyên gián tiếp mang tới.

Cả hai đều cho rằng, dù hai người không thành địch, cũng không thể nào trở thành bạn.

Mộ Dung Phục thấy hai nàng liền nở nụ cười tươi rói: A Chu, A Bích, các ngươi cuối cùng cũng đã trở về.

Trên đường có gặp phải nguy hiểm gì không.

Hắn cảm thấy hai nàng đã mang tới Bài Vân Chưởng cho hắn.

Hai nàng bị sự nhiệt tình đột ngột của Mộ Dung Phục làm cho không biết phải làm sao, chỉ có thể run rẩy bày tỏ cảm tạ.

Mộ Dung Phục cũng cảm thấy mình hơi quá nhiệt tình, bèn thu lại biểu cảm, chỉnh lại sắc mặt, hỏi: A Chu, A Bích, Mộ Dung gia đối với các ngươi thế nào.

Hai nàng nhìn nhau.

Đặc biệt A Bích, trong lòng có chút dự cảm chẳng lành, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: Mộ Dung gia đối với chúng ta ân trọng như núi.

Chúng ta vốn chỉ là thân phận thị nữ, nhưng lại được đãi ngộ nửa tiểu thư.

Đối với Mộ Dung gia tự nhiên là cảm kích vạn phần.

Công tử gia có chuyện gì khó khăn muốn chúng ta làm sao.

Cũng không phải việc gì khó khăn.

Các ngươi đã có ý định báo ân, ta cũng xin nói thẳng.

Ta hy vọng từ nay về sau các ngươi sẽ đi theo Cố huynh.

Mộ Dung Phục đã hạ quyết tâm, không còn do dự, trực tiếp nói ra mục đích của mình cho hai nàng biết.

Hai nàng đều bị sự thay đổi đột ngột làm cho kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

A Chu thì trong kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

Đối với A Bích mà nói, đó thực sự là sét đánh giữa trời quang.

Tuy nàng quả thực có chút hảo cảm với Cố Hàn Uyên, nhưng tình cảm ấy lại không đủ để vượt qua địa vị của Mộ Dung Phục trong lòng nàng.

Lúc này lại bị Mộ Dung Phục dùng cách này mà dâng cho Cố Hàn Uyên, nỗi bi thống trong lòng quả thực không thể diễn tả.

Khóe mắt A Bích rưng rưng, dè dặt hỏi: Công tử gia, ngươi không cần chúng ta nữa ư.

Mộ Dung Phục nghiêm mặt: Sao có thể gọi là không cần các ngươi nữa.

Hiện tại Mộ Dung gia gặp phải nguy nan.

Cho các ngươi tìm một nơi dung thân tốt hơn chẳng lẽ không được sao.

Chúng ta cũng có thể cùng công tử gia đối mặt nguy nan.

A Bích không sợ chịu khổ chịu khó, dáng vẻ bị đưa đi như vậy càng làm nàng thống khổ.

Các ngươi bất quá là hai nữ tử yếu đuối.

Làm sao có thể giúp đỡ.

Đi đến bên Cố huynh.

Chương 130

Đó là cục diện tốt cho tất cả mọi người.

Mộ Dung Phục thấy A Bích một mực từ chối, cảm thấy mất mặt trước Cố Hàn Uyên, nhịn không được lạnh lùng nói: Huống hồ các ngươi không phải mới nói nguyện ý báo đáp ân tình của Mộ Dung gia sao.

Sao giờ lại không muốn.

A Bích như bị sét đánh, tuyệt vọng đáp: Thiếp đã rõ.

Công tử gia.

Ta sẽ hầu hạ Cố công tử thật tốt.

A Chu suốt quá trình không nói một lời.

Nàng vốn đã thích Cố Hàn Uyên.

Cho dù đối với cách Mộ Dung Phục đưa các nàng đi có chút bất mãn, nhưng kết quả được theo Cố Hàn Uyên này lại là điều nàng cầu còn không được.

Chẳng qua là nàng ngượng ngùng biểu hiện quá sốt sắng, chỉ làm ra vẻ dịu dàng.

Sau khi Mộ Dung Phục thiết yến khoản đãi Cố Hàn Uyên, hắn liền sắp xếp cho chàng một căn phòng, còn dặn dò A Chu và A Bích qua đó hầu hạ thật tốt.

Mộ Dung Phục tự mình đối với chuyện hoan ái nam nữ không có hứng thú gì, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không hiểu cách dùng phương thức này để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Hai nàng đã nhận mệnh, đương nhiên sẽ không phản đối nữa.

Vào phòng, thấy Cố Hàn Uyên đang ngồi trên ghế nhìn hai nàng bước vào.

Lúc này hai nàng đều có chút ngượng ngùng sợ hãi.

Trước khi đến, họ đã biết những gì sắp xảy ra.

Chỉ là Cố Hàn Uyên cũng không hề vội vàng, mà rót trà mời các nàng tọa hạ.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói như trước: Ta biết các ngươi cũng không nguyện ý.

Nếu bây giờ còn hối hận, ta có thể làm chủ cho các ngươi trở về.

Đương nhiên, lời này nghe một chút là tốt rồi, kẻ nào tin kẻ đó ngốc.

A Chu vừa nghe lời hắn nói ngược lại sốt ruột.

Lo lắng hắn thật sự sẽ đưa hai người trở về, nàng vội vàng nói: Cố công tử, ta không hề không muốn.

Khiến cả hai người đều kinh ngạc nhìn về phía nàng đang kích động.

Nàng xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, nhưng vẫn ấp úng nói ra: Cố công tử, kỳ thực từ lúc ở Hạnh Tử Lâm, ta đã thích ngươi rồi.

A Chu.

Ta cũng rất yêu thích nàng.

Cố Hàn Uyên vừa nói liền kéo A Chu vào lòng.

Thân thể A Chu nhất thời mềm nhũn, ngoan ngoãn tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lại hỏi A Bích: A Bích, vậy còn nàng.

Có cần ta tiễn nàng trở về không.

Ta A Bích chần chờ.

Cố Hàn Uyên thấy nàng do dự, làm ra vẻ khó xử nói: Kỳ thực lời này để ta nói có chút không thích hợp, nhưng ta cảm thấy vẫn cần thiết phải cho các ngươi biết một điều.

Thấy hai nàng đều tò mò nhìn qua, Cố Hàn Uyên nói: Kỳ thực Mộ Dung công tử vì muốn học một môn tuyệt học từ ta mà coi các ngươi là thù lao đưa tới.

A Bích, nàng dù có tiếp tục ở lại bên cạnh Mộ Dung công tử cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Cố Hàn Uyên vừa nói lời này ra, nước mắt A Bích liền tuôn rơi.

Nếu là chuyện khác có lẽ còn chưa chắc, nhưng vì tuyệt học, Mộ Dung Phục có chí phục quốc hoàn toàn có thể làm ra chuyện đưa các nàng đi.

Cố Hàn Uyên ôn nhu lau đi nước mắt trên gương mặt A Bích, cứ thế lẳng lặng đợi nàng bình tâm trở lại.

A Bích ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ôn nhu của Cố Hàn Uyên, trong lòng khẽ rung động một hồi.

Cảm giác chống cự không biết từ lúc nào đã tan biến, nàng chủ động đi vào vòng tay của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt tươi tắn như hoa xuân của hai nàng, biết các nàng đã triệt để buông bỏ Mộ Dung gia, cũng buông bỏ Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục thật sự là ở trong phúc không biết phúc.

Đêm dần khuya.

Ngày hôm sau.

Cố Hàn Uyên mở đôi mắt hờ hững.

Đối với hắn mà nói, hai nàng giá trị cũng không lớn, bất quá chỉ là một cái cớ hợp lý để Mộ Dung Phục nhận lấy Bài Vân Chưởng mà thôi.

Dịch dung thuật của A Chu quả thực rất lợi hại, nhưng trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ có thể trở thành sở thích.

Tính cách A Chu thích khoe khoang sự thông minh vặt, ỷ vào dịch dung thuật mà quen đưa mình vào hiểm địa.

Thời gian ngắn thì còn dễ nói, nhưng sau này sớm muộn cũng sẽ hại chết chính nàng.

Thậm chí trong mắt Cố Hàn Uyên, A Chu còn không bằng A Tử.

Ít nhất A Tử tâm ngoan thủ lạt, gây sự là một cao thủ.

Rất nhiều việc nhỏ Cố Hàn Uyên bất tiện ra mặt hoàn toàn có thể giao cho A Tử làm thay.

A Bích tuy ôn nhu động lòng người, hầu hạ người là một cao thủ, nhưng Cố Hàn Uyên chạy đông chạy tây, không có khả năng mang theo nàng cùng đi.

Bởi vậy, hai nàng chỉ có thể là bình hoa, đem lại ít phản phái điểm là được.

Bất quá khi hai nàng tỉnh dậy, ngượng ngùng sợ hãi hầu hạ Cố Hàn Uyên thay y phục, rửa mặt, Cố Hàn Uyên vẫn như cũ ôn hòa lễ độ, quan tâm đầy đủ.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng nhìn thấy Mộ Dung Phục, lúc đó hắn đang ở trong diễn võ trường tu luyện Bài Vân Chưởng.

Cố Hàn Uyên khinh thường liếc nhìn một cái.

Với thiên tư này, thảo nào không thể đảm đương nhân vật chính.

Chiêu thức đánh ra trông vẫn rất giống thật, nhưng trên thực tế cả đêm cũng không lĩnh ngộ được chút da lông nào.

Khi Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt Mộ Dung Phục, chàng lại trở về bộ dáng tao nhã lễ độ kia, hơi kinh ngạc hỏi: Mộ Dung huynh.

Huynh đây là luyện một đêm sao.

Mộ Dung Phục có chút xấu hổ nói: Cố huynh truyền thụ Bài Vân Chưởng tinh diệu vô cùng.

Tại hạ chỉ có thể lấy cần bù siêng.

Hắn nhìn về phía sắc mặt hồng nhuận, tản ra vẻ quyến rũ chưa từng có trước đây của hai nàng, cười nói với Cố Hàn Uyên: Đêm qua Cố huynh có hài lòng không.

A Chu, A Bích đều rất ôn nhu tri kỷ.

Đa tạ Mộ Dung huynh đã ưu ái.

Cố Hàn Uyên bày tỏ cảm tạ.

Mộ Dung Phục khoát khoát tay, một bộ không thèm để ý nói: Cố huynh quá khách khí.

Nơi nào có thể so với Cố huynh hào phóng.

Tại hạ bất quá là giúp người thành công mà thôi.

Cuộc đối thoại của hai người làm cho sắc mặt hai nàng đứng xem đỏ bừng.

Ngay cả A Bích cũng đã nhận mệnh, hiện tại chỉ nghĩ an tâm hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Phục không thể trò chuyện lâu.

Công Dã Kiền vội vàng chạy đến bẩm báo lại có đại lượng nhân sĩ giang hồ tới cửa chất vấn.

Cố Hàn Uyên theo Mộ Dung Phục cùng đi ra ngoài, đuổi đi đám nhân sĩ giang hồ thừa dịp cháy nhà hôi của ấy.

Cố Hàn Uyên thấy Mộ Dung Phục bất đắc dĩ thở dài, đề nghị: Những kẻ nhân sĩ giang hồ thừa dịp cháy nhà hôi của này quả thực phiền phức.

Mộ Dung huynh không bằng tạm thời rời xa Yến Tử Ổ.

Đợi một hai năm, khi mọi việc bình ổn rồi mới trở về.

Mộ Dung Phục đồng ý nói: Cố huynh nói có lý.

Kỳ thực ngày hôm qua tại hạ đã có ý nghĩ này.

Chẳng qua nếu ta đi, bốn vị gia tướng ở lại tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu bị giận chó đánh mèo.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ chần chờ, do dự.

Bộ dáng này tự nhiên bị Mộ Dung Phục nhìn thấy, hắn mở miệng hỏi: Cố huynh có biện pháp nào không.

Cố Hàn Uyên dáng vẻ như huynh đã hỏi, vậy tại hạ không thể không nói mà nói: Không bằng để ta tạm thời trông coi Yến Tử Ổ cho Mộ Dung huynh thế nào.

Mộ Dung huynh không ở Yến Tử Ổ, có ta làm đảm bảo, tất nhiên không ai dám đến Yến Tử Ổ quấy rối.

Mộ Dung Phục hơi kinh ngạc hỏi: Hắn nghĩ đó là một chuyện phiền toái.

Cố huynh thật sự nguyện ý giúp ta một tay sao.

Cố Hàn Uyên dáng vẻ áy náy nói: Chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Ngươi ta nhất kiến như cố.

Xét cho cùng, cục diện bây giờ cũng đều là do ta tạo thành.

Giúp Mộ Dung huynh trông coi một cái Yến Tử Ổ coi như là bày tỏ áy náy.

Mộ Dung Phục muốn nói một điểm khúc mắc cũng không có thì khẳng định là không thể.

Thế nhưng trải qua ân truyền công ngày hôm qua, hắn thấy đừng nói là tạm thời trông coi Yến Tử Ổ, chính là đem Yến Tử Ổ dâng cho Cố Hàn Uyên cũng là đáng giá.

Đây cũng là chỗ thiếu sót trong tầm nhìn đại cục của hắn, ánh mắt chỉ chăm chú vào võ công.

Mộ Dung Phục ngược lại bắt đầu thoải mái với Cố Hàn Uyên.

Cố huynh cũng là tình thế bức bách, không trách được huynh.

Tiếp đó, hắn dáng vẻ hết sức nghiêm túc mà làm ơn nói: Như thế thì làm phiền Cố huynh.

Tiếp đó, Mộ Dung Phục cũng sai người thu dọn nhà cửa.

Mang theo tứ đại gia tướng lấy đi Hoàn Thi Thủy Các Tàng Thư cùng tài vật của Mộ Dung gia.

Bái biệt Cố Hàn Uyên rồi rời khỏi Yến Tử Ổ.

Tứ đại gia tướng đối với lần này đương nhiên là phản đối.

Thế nhưng Mộ Dung Phục lại cho rằng Yến Tử Ổ bây giờ đúng là một mối phiền toái lớn.

Hắn có được Bài Vân Chưởng từ Cố Hàn Uyên, không kịp chờ đợi muốn tìm một nơi an tĩnh tu luyện thật tốt một phen.

Nếu như ở lại Yến Tử Ổ cả ngày bị những kẻ nhân sĩ giang hồ tới cửa quấy rối thì làm sao mà luyện công.

Hơn nữa, Mộ Dung Phục cho rằng với danh tiếng của Cố Hàn Uyên, chàng sẽ không làm cái chuyện cướp đoạt gia sản người khác

như vậy.

Huống hồ nếu Cố Hàn Uyên thực sự nhận Yến Tử Ổ, đối với hắn ngược lại là chuyện tốt, vẫn có thể nhờ đó mà kéo Cố Hàn Uyên về phe mình.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Mộ Dung Phục rời đi, cười đầy vẻ thú vị.

Ngây thơ như vậy mà còn muốn phục quốc ư.

Về nhà làm ruộng thì hợp với ngươi hơn.

Chờ thêm hai năm, nơi đây ai còn nhận ra ngươi Mộ Dung Phục là ai nữa.

Chỉ cần khống chế thêm Quy Vân Trang cùng Mạn Đà Sơn Trang, toàn bộ Thái Hồ là có thể nắm vào trong tay.

Chương 131

Mộ Dung Bác khẳng định đối với lần này không cam lòng.

Chỉ là Mộ Dung Bác hiện tại hầu như thành chuột chạy qua phố, cũng chỉ có thể trốn ở Tàng Kinh Các Nam Thiếu Lâm, che giấu tung tích, nào dám tùy tiện đi lại.

Mà Yến Tử Ổ sẽ trở thành căn cứ huấn luyện Ích Tà Vệ của Cố Hàn Uyên.

Chờ khi Ích Tà Vệ có quy mô, Mộ Dung Bác nếu dám tự tiện xông vào thì không khác gì muốn chết.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên liền bắt đầu lục soát trong Yến Tử Ổ, chủ yếu là tìm các cửa ngầm và mật đạo ẩn giấu.

Mộ Dung Bác vô cùng cẩn thận, rất nhiều chuyện đều chưa nói với Mộ Dung Phục.

Hắn nếu muốn phục quốc, tuyệt đối không thể nào chỉ có những tài vật bị Mộ Dung Phục mang đi kia.

Quả nhiên, với dụng tâm tìm kiếm, Cố Hàn Uyên rất nhanh đã tìm được mật đạo ở Tham Hợp Trang.

Đi qua mật đạo, quả nhiên có một mật thất rộng rãi.

Bên trong chất đầy đại lượng tiền tài và binh khí, đều là của mấy đời Mộ Dung gia tích trữ.

Chỉ là hiện tại tiện nghi Cố Hàn Uyên.

Nếu như Mộ Dung Phục sau khi biết nhất định ruột gan đều muốn hối hận đứt từng khúc mất.

Về phương diện hãm hại con mình, Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn

Sơn thật là Trạng Nguyên.

Cố Hàn Uyên mang theo tâm tình vui mừng vì thu hoạch đầy đủ trở lại Yến Tử Ổ, cùng A Chu A Bích chơi đùa một chút, thẳng đến màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ rời khỏi Yến Tử Ổ, trong chốc lát liền đến Mạn Đà Sơn Trang.

Đầy đất Sơn Trà Hoa dưới ánh trăng ngược lại lại càng thêm xa hoa.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên tối nay không phải tới ngắm cảnh.

Chàng một đường tiềm hành đến bên ngoài căn phòng của Lý Thanh La, nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm nghiêm nghị đoan trang của Lý Thanh La.

Ngữ Yên.

Nghe người ta nói Mộ Dung Phục đã dời khỏi Yến Tử Ổ.

Hiện tại Cố Hàn Uyên ở tạm tại đó.

Biểu ca dời đi rồi ư.

Con muốn đuổi theo hắn.

Vương Ngữ Yên quá sợ hãi.

Nhưng Lý Thanh La nghiêm nghị quát: Không cho phép đi.

Nhưng mà Vương Ngữ Yên có chút không cam lòng.

Lý Thanh La căn bản không có kiên nhẫn đàm phán với Vương Ngữ Yên, trực tiếp ngắt lời nói: Không có nhưng gì hết.

Vừa hay Cố Hàn Uyên đang ở Yến Tử Ổ, có thời gian con hãy gọi hắn tới, để vi nương xem xét cho con một chút.

Nếu hợp ý, liền gả con cho hắn.

Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ tới ăn dưa lại ăn trúng đầu mình.

Hơn nữa Lý Thanh La còn muốn gả Vương Ngữ Yên cho mình.

Chuyện này liền thú vị đây.

Cố Hàn Uyên trên mặt không khỏi nở một nụ cười đầy thú vị.

Vương Ngữ Yên nghe được lời Lý Thanh La nói, nhất thời mặt đỏ ửng.

Nàng không nghĩ tới Lý Thanh La cư nhiên lại coi lời nói đùa lúc trước là thật.

Kỳ thực, Lý Thanh La ngày hôm qua sau khi biết chuyện Cố Hàn Uyên từ Vương Ngữ Yên thì không hề rảnh rỗi.

Nàng đã nhiều mặt tìm hiểu, xác nhận các chuyện tích của Cố Hàn Uyên.

Đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất của phái Võ Đang, tương lai khả năng cực lớn sẽ kế thừa vị trí chưởng giáo Võ Đang.

Hơn nữa, tốc độ phát triển võ công của đối phương cực nhanh, đến nay chưa từng bại một lần.

Thậm chí đã đánh bại rất nhiều cao thủ thành danh nhiều năm, thường thường lấy một địch nhiều mà vẫn có thể chiến thắng.

Có thể nói là cao thủ trẻ tuổi xuất chúng nhất mấy năm gần đây.

Trong chốn giang hồ mơ hồ đem Anh Hùng Kiếm xếp hạng trên Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung.

Hơn nữa, tuổi tác Cố Hàn Uyên lại xấp xỉ Vương Ngữ Yên, nhất định chính là đốt đèn lồng cũng không tìm ra lương phối tốt hơn.

Lý Thanh La còn có tâm tư riêng của mình.

Nếu có Cố Hàn Uyên tương trợ, nhất định có thể dễ dàng đánh bại

Đao Bạch Phượng cùng các địch nhân khác, vững vàng giữ chặt Đoàn Chính Thuần bên cạnh mình.

Cho nên mới có cuộc nói chuyện này với Vương Ngữ Yên tối nay.

Vương Ngữ Yên ấp úng nói: Con chỉ coi Cố đại ca là đại ca thôi.

Người con yêu là biểu ca.

Lý Thanh La lạnh lùng quát lên với Vương Ngữ Yên: Hừ.

Ta sẽ không đồng ý ngươi ở cùng với Mộ Dung Phục.

Đừng hòng lại lén lút bỏ đi một lần nữa.

Lý Thanh La cao giọng hô: Thụy Bà Bà.

Đem Ngữ Yên nhốt vào phòng phân hoa.

Gọi Bình Bà Bà trông chừng nàng.

Không có sự đồng ý của ta, ai cũng không thể thả nàng ra.

Vương Ngữ Yên mang theo tiếng khóc nức nở ủy khuất nói: Nương.

Sao người có thể như vậy.

Thả con ra ngoài đi.

Chờ khi nào ngươi nghĩ thông rồi, lại thả ngươi ra.

Mang đi đi.

Lý Thanh La đối với tiếng khóc kêu của Vương Ngữ Yên không mảy may lay động.

Thụy Bà Bà rất nhanh liền dẫn Vương Ngữ Yên xuống dưới.

Lý Thanh La có chút nhức đầu, thở dài thật sâu.

Thở dài sẽ mang đi hạnh phúc và vận may.

Phu nhân đang phiền não chuyện gì ư.

Có thể nào nói với tại hạ một chút không.

E rằng tại hạ có thể giải đáp nghi hoặc cho phu nhân đâu.

Thanh âm nhàn nhạt của Cố Hàn Uyên vang lên sau lưng Lý Thanh La.

Lý Thanh La kinh hãi, suýt nữa ngã khỏi ghế.

Cũng may Cố Hàn Uyên tay mắt lanh lẹ, đỡ lấy nàng.

Phu nhân cẩn thận.

Xinh đẹp như vậy nếu té bị thương, tại hạ sẽ đau lòng lắm.

Lý Thanh La kể từ sau khi chia tay Đoàn Chính Thuần, chưa từng tiếp xúc gần với nam tử nào như vậy.

Sự tiếp xúc đột ngột khiến nàng có chút khó chịu đồng thời lại có chút cảm giác choáng váng.

Bình tĩnh lại, nhìn rõ Cố Hàn Uyên, nàng kinh ngạc hỏi: Ngươi sao lại ở đây.

Cố Hàn Uyên trêu tức nói: Tại hạ trong cõi u minh dường như nghe thấy nỗi phiền muộn của phu nhân, cho nên đến để phân ưu giải nạn cho phu nhân.

Lông mày liễu của Lý Thanh La dựng ngược, quát lạnh: Nói linh tinh gì đó.

Còn không mau buông ra.

Nhiệt độ bàn tay của Cố Hàn Uyên xuyên qua lớp y phục, khiến Lý Thanh La hơi run chân, chỉ muốn mau chóng kéo dài khoảng cách.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không như ý nàng, ngược lại càng ghé sát vào, nhẹ giọng nói bên tai Lý Thanh La: Phu nhân muốn hô người ư.

Tại hạ khuyên phu nhân không nên làm như vậy.

Bị người chứng kiến phu nhân và ta cô nam quả nữ cùng ở trong một phòng cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì đâu.

Võ công Lý Thanh La thấp, nàng giãy dụa đôi chút, phát hiện không những không thể thoát ra, ngược lại còn bị xúc cảm mơ hồ kia khiến mặt mình bắt đầu đỏ ửng.

Lại thấy Cố Hàn Uyên căn bản không sợ nàng kêu người, nàng không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: Ngươi rốt cuộc muốn nói gì.

Cố Hàn Uyên khẽ chạm vào vành tai Lý Thanh La.

Khi nàng giật mình, chàng mới cười đầy thú vị nói: Tại hạ đi lại trên giang hồ đã biết rất nhiều bí ẩn tin tức.

Cố Hàn Uyên thấy vành tai Lý Thanh La dần đỏ, tiếp tục nói: Tỷ như mười tám năm trước, phu quân nàng qua đời lúc, lại cùng Đoàn Chính Thuần, Trấn Nam Vương Đại Lý hiện tại, hẹn hò.

Sau đó lại có thai, rồi sinh ra Ngữ Yên hiện tại.

Không biết tại hạ nói có đúng không.

Thần sắc Lý Thanh La chấn động.

Ngay cả sự tiếp xúc như có như không kia nàng cũng không còn để ý nữa.

Ngươi có chứng cớ gì không.

Cố Hàn Uyên không dễ dàng bị dao động như vậy, trực tiếp nói ra lý do quan trọng nhất: Việc này cần chứng cớ gì sao.

Rốt cuộc là có phải sự thật hay không, trong lòng phu nhân tự có câu trả lời mới đúng.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên nói ra tình huống triều đình Tống Quốc mà hắn thu thập được từ Ân Tố Tố: Phu gia của phu nhân lại là Vương gia đang quyền khuynh triều chính của Tống Quốc hiện tại.

Gia chủ Vương Tử Đằng càng là nhậm chức Kinh Doanh Tiết Độ Sứ, được Hoàng Đế tín nhiệm sâu sắc.

Cố Hàn Uyên đối với thế giới hỗn loạn có thêm cả Hồng Lâu này hoàn toàn không hề bất ngờ.

Nếu để Vương gia biết được phu nhân ở phu gia sau khi chết lại hồng hạnh xuất tường, còn sinh con gái, phu nhân cảm thấy Vương gia có thể hay không trả thù.

Tuy chỗ dựa của Lý Thanh La rất vững chắc.

Mẹ nàng Lý Thu Thủy là Tây Hạ Vương Phi, nhưng Lý Thu Thủy căn bản không quan tâm đến Lý Thanh La, đã bao nhiêu năm không gặp.

Cha nàng Vô Nhai Tử còn đang bị treo ở Lôi Cổ Sơn đó.

Huống hồ Lý Thanh La cũng không biết Vô Nhai Tử còn sống.

Dưỡng phụ của nàng Đinh Xuân Thu ngược lại yêu thương nàng đúng mực.

Đáng tiếc, Tinh Túc Phái cũng không có gan đó mà chọc vào râu cọp của triều đình Tống Quốc.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Thanh La đã có lay động, thừa thắng xông lên nói: Mà lại phu nhân cũng không hy vọng Ngữ Yên biết cha ruột của nàng là Đoàn Chính Thuần sao.

Nói vậy, uy nghiêm của một người mẹ có lẽ sẽ mất đi gần hết.

Lý Thanh La biết mình đã bị nắm thóp.

Nhưng vẫn ôm một tia may mắn nói: Ngươi rốt cuộc muốn gì.

Cố Hàn Uyên nắm cằm tinh xảo, nhẵn mịn của Lý Thanh La, trên môi nở một nụ cười quen thuộc.

Chương 132

Đương nhiên là phu nhân nàng.

Lý Thanh La đối với thái độ của kẻ yếu thế này rất không quen.

Sắc mặt nàng càng đỏ, càng thêm kiều mị.

Cho dù năm đó lúc thân mật cùng Đoàn Chính Thuần, nàng cũng là người ở thế thượng phong.

Chợt đụng phải cách đối đãi như vậy, ngược lại khiến trong lòng nàng nổi lên một tia cảm giác khác thường.

Nhất là vừa rồi còn cùng Vương Ngữ Yên thảo luận chuyện muốn gả nàng cho Cố Hàn Uyên, lúc này cảm giác thẹn thùng càng thêm dâng trào.

Ngươi có biết ta muốn gả Ngữ Yên cho ngươi không.

Vừa rồi cuộc đối thoại của phu nhân và Ngữ Yên ta đều nghe được.

Cố Hàn Uyên không giấu giếm chuyện mình nghe lén.

Lý Thanh La nghe lời hắn nói càng thêm xấu hổ.

Nếu dịch sang lời nói hiện tại, chính là: Ta coi ngươi là con rể, ngươi lại muốn làm chồng ta.

Nếu đã nghe được còn nói với thiếp những lời như vậy ư.

Ngữ Yên vô cùng ngây ngô, làm sao có thể sánh bằng một phần vạn của phu nhân.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp long lanh của Lý Thanh La mà nói.

Sự tiếp xúc lâu dài đã khiến Lý Thanh La, người đã góa bụa nhiều năm, nảy sinh cảm giác khác thường.

Lúc này nàng vẫn đang duy trì tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Cho dù ngươi có khen ta, cũng sẽ không để ngươi được như ý đâu.

Nếu bỏ qua biểu cảm và ngữ điệu của Lý Thanh La, lời này còn có chút sức thuyết phục.

Lý Thanh La dường như cũng đã nhận ra thanh âm của mình vô cùng mềm yếu kiều mị, không hề có sức thuyết phục.

Nàng cố nén cảm giác rung động, miễn cưỡng khiến lời mình nói ra không còn run rẩy như vậy.

Mắt ta mù rồi, lại cảm thấy ngươi là lương phối của Ngữ Yên.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không bị vẻ mặt cố gắng chống đỡ kia của Lý Thanh La lừa dối, trực tiếp vạch trần Lý Thanh La miệng cọp gan thỏ.

Phu nhân là muốn lưỡng bại câu thương ư.

Đã như vậy, phu nhân vì sao không la lên.

Ngươi.

Lý Thanh La lúc này giận đến hữu khí vô lực.

Cố Hàn Uyên trực tiếp uy hiếp Lý Thanh La nói: Phu nhân cho dù không lo lắng Vương gia, dù sao cũng nên lo lắng cho Đoàn Chính Thuần chứ.

Tại hạ muốn giết hắn căn bản không cần tốn chút sức lực nào.

Lý Thanh La vừa nghe Cố Hàn Uyên dùng Đoàn Chính Thuần để uy hiếp thì nhất thời luống cuống.

Không cho phép ngươi ra tay với Đoàn lang.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng nở nụ cười tà mị.

Đã như vậy, phu nhân biết nên làm như thế nào rồi chứ.

Lý Thanh La yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt trong, cả người tựa như mất hết khí lực, buông xuôi nói: Ngươi thắng.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Thanh La buông bỏ phản kháng, vẽ lên một nụ cười thích thú.

Tuy Lý Thanh La có chút không có đầu óc, cương thi thấy cũng phải lắc đầu, nhưng về phương diện xinh đẹp thì nàng ít nhất cũng cùng cấp bậc với Đại Khỉ Ti, Tiểu Long Nữ.

Nhìn vẻ đẹp của nàng pha lẫn sự phẫn hận và không cam lòng, Cố Hàn Uyên quyết định muốn cho nàng quên Đoàn Chính Thuần.

Khi Lý Thanh La mở đôi mắt mờ mịt, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

Hơn mười năm u oán và căm hận tựa như vào giờ khắc này tiêu tan thành mây khói.

Nàng chỉ cảm thấy mình chìm đắm trong quá khứ thật là không đáng.

Nhìn Cố Hàn Uyên nhắm chặt đôi mắt an tĩnh và tường hòa, tuấn tú như người trong tranh, trong đôi mắt thu thủy của nàng tràn đầy mê luyến và mến mộ.

Đột nhiên nàng có chút hiểu được những lời đồn đại rằng rất nhiều nữ tử coi chàng là tình nhân trong mộng.

Hoàn toàn khác với Đoàn Chính Thuần miệng cọp gan thỏ, phu quân của nàng lại là người thể nhược đa bệnh, sau khi thành hôn càng là chưa kịp chạm vào nàng đã triền miên trên giường bệnh.

Lý Thanh La và Lý Thu Thủy không giống nhau.

Tư chất luyện võ của nàng hữu hạn, lại suốt ngày bận rộn tranh giành tình lang, không được chuyên chú vào tu luyện võ công.

Vì vậy, nàng không hề có thuật trú nhan như Lý Thu Thủy.

Hàng năm ưu sầu và căm hận khiến tình trạng da dẻ nàng ngày càng kém.

Dù là thiên sinh lệ chất, cũng khó tránh khỏi nhan sắc suy giảm.

Hơn nữa, mỗi ngày nhìn nữ nhi có tướng mạo rất giống mình, cảm giác đối lập này càng thêm mãnh liệt.

Vậy mà lúc này, Lý Thanh La nhìn mình trong gương, sắc mặt hồng nhuận, thần thái lười biếng, đôi mắt mị hoặc như tơ, da thịt trắng hồng, vẻ mị thái ấy khiến người ta kinh diễm.

Lý Thanh La khẽ vuốt gương mặt mình, trong giây lát lại có chút say mê.

Thẳng đến bên cạnh truyền đến thanh âm trêu chọc: Làm sao.

Phu nhân bị vẻ đẹp của chính mình hấp dẫn ư.

Tiếp đó, nàng cũng cảm giác được eo mình bị ôm từ phía sau.

Lý Thanh La quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên tinh thần sáng láng, trong mắt mê luyến càng sâu.

Thiếp chưa từng biết lại có chuyện tuyệt vời như vậy.

Cố Hàn Uyên cười đầy vẻ thú vị nói: Đoàn Chính Thuần đâu.

Phi.

Đừng nhắc đến hắn.

Lý Thanh La biến sắc, nàng một chút cũng không muốn lúc này nghe thấy cái tên đó.

Là lỗi của ta, chọc phu nhân tức giận rồi.

Vậy để ta bồi thường cho phu nhân một lần nữa thế nào.

Cố Hàn Uyên ghé sát hơn một chút.

Nhưng Lý Thanh La nghe nói như thế thì mặt lộ vẻ kinh hoảng mà cầu xin: Ban ngày không được.

Để thiếp nghỉ ngơi một chút.

Được rồi.

Phu nhân thay ta mặc y phục thế nào.

Cố Hàn Uyên đứng dậy buông Lý Thanh La ra.

Lý Thanh La sắc mặt phức tạp vì Cố Hàn Uyên mà mặc y phục cho chàng.

Khi chỉnh lại vạt áo xốc xếch cho chàng, nàng khẽ thở dài: Thiếp đây vẫn là lần đầu tiên hầu hạ người như vậy.

Đó thật đúng là vinh hạnh của tại hạ.

Cố Hàn Uyên khắp khuôn mặt là vui mừng.

Quả nhiên vẫn là nữ tử thành thục tốt hơn, có thể giao chiến một cách thẳng thắn, thú vị hơn nhiều so với tiểu cô nương.

Nếu phu nhân không giữ, vậy ta có lẽ sẽ đi.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về gò má còn hơi nóng của Lý Thanh La.

Tối nay chàng lại đến chứ.

Lý Thanh La đã nếm được vị ngon, ngượng ngùng hỏi.

Phu nhân nghĩ ta tới sao.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp đồng ý, ngược lại trêu đùa.

Lý Thanh La hỏi ra câu nói kia đã là dũng khí lớn nhất.

Nghe được lời Cố Hàn Uyên nói, nàng giận mà không có chỗ phát tiết.

Phi.

Thích đến thì đến, không thích thì thôi.

Vậy phu nhân nhớ kỹ mà chừa cửa cho ta đó.

Cố Hàn Uyên đi tới cửa phất tay một cái, bỏ lại một câu làm cho mặt Lý Thanh La lần nữa đỏ ửng.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Lý Thanh La cũng không dám để hạ nhân đến thu dọn đống hỗn độn.

Nhìn hiện trường bừa bộn, nàng đỏ mặt lẩm bẩm một tiếng, mới ý thức được đêm qua rốt cuộc đã điên cuồng đến mức nào.

Càng nghĩ càng thấy thân thể mềm nhũn, miễn cưỡng đè nén những suy nghĩ khác thường xuống.

Lý Thanh La đi thăm Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên nhìn thấy Lý Thanh La lúc đó quả thực kinh diễm như tiên nhân: Nương, sao hôm nay người lại xinh đẹp đến vậy.

Sắc mặt Lý Thanh La ửng đỏ.

Kỳ thực trên đường đối với thần sắc thán phục của bọn hạ nhân, nàng liền đã có dự cảm.

Nói mê sảng gì đó.

Lý Thanh La bình tĩnh lại nói: Nương không phải muốn ép con ở cùng Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Mộ Dung Phục tuyệt đối không được.

Chỉ cần con bằng lòng không ra ngoài tìm Mộ Dung Phục, ta sẽ thả con ra ngoài.

Trải qua chuyện đêm qua, ý định tác hợp Cố Hàn Uyên và Vương Ngữ Yên đã tan thành mây khói.

Thậm chí nàng ước gì giữa hai người đừng có bất cứ quan hệ gì.

Vương Ngữ Yên ngược lại không hề bất ngờ Lý Thanh La không đồng ý nàng đi tìm Mộ Dung Phục.

Thế nhưng đột nhiên từ bỏ việc tác hợp nàng và Cố Hàn Uyên lại làm cho Vương Ngữ Yên cảm thấy nghi hoặc.

Nương, ngày hôm qua người không phải nói như vậy.

Đã xảy ra chuyện gì sao.

Không lẽ Cố đại ca chọc người tức giận ư.

Tên khốn kiếp đó quả thực đã chọc ta tức giận.

Ngữ Yên sau này cũng không cần tiếp xúc với hắn nữa, con hiểu không.

Lý Thanh La thuận nước đẩy thuyền, tốt nhất có thể phá hỏng ý tưởng của Vương Ngữ Yên.

Nương, Cố đại ca là người tốt.

Người đừng so đo với hắn được không.

Lý Thanh La đối với việc Vương Ngữ Yên cầu tình cho Cố Hàn Uyên cảm thấy bất ngờ, thậm chí trong lòng nổi lên một tia dự cảm chẳng lành.

Còn về cái gọi là người tốt, Lý Thanh La nói tin ngươi mới là quỷ.

Cho dù là nàng cũng từng bị vẻ bề ngoài của Cố Hàn Uyên lừa gạt.

Sở dĩ Vương Ngữ Yên sẽ nói như vậy kỳ thực cũng rất bình thường.

Còn về việc lo lắng Lý Thanh La có thể hay không vạch trần Cố Hàn Uyên ra ngoài, Cố Hàn Uyên đã sớm liệu trước.

Lý Thanh La chỉ là một luyến ái não đơn thuần.

Vì người yêu, chuyện gì nàng cũng sẽ làm.

Chỉ cần cho nàng đủ khắc sâu trải qua, di tình biệt luyến không phải là chuyện gì kỳ quái.

Sở dĩ đêm qua hắn mới có thể như vậy ra sức.

Huống hồ còn có danh tiếng trở thành bảo hiểm.

Một Lý Thanh La phản bội Vương gia và sinh con với Đoàn Chính Thuần có thể tin được ư.

Hay Cố Hàn Uyên nổi tiếng bên ngoài có thể tin.

Loại đề trắc nghiệm này quả thực không thể dễ dàng hơn được nữa.

Tóm lại, Ngữ Yên, sau này con không được phép tiếp xúc với Cố Hàn Uyên nữa.

Nghe rõ chưa.

Lý Thanh La căn bản không thể nào nói lý do cho Vương Ngữ Yên nghe.

Chẳng lẽ nói với nàng Cố Hàn Uyên có thể sẽ trở thành cha dượng của nàng sao.

Sở dĩ chỉ có thể miễn cưỡng yêu cầu như vậy.

Vương Ngữ Yên sau khi nghe xong, trên mặt tràn đầy bi thương.

Nàng chỉ cảm thấy Lý Thanh La quá mức vô lý.

Cũng không bằng lòng cho nàng đi gặp Mộ Dung Phục.

Hiện tại ngay cả Cố Hàn Uyên mà nàng có chút hảo cảm cũng không cho phép nàng tiếp xúc.

Trước đây can thiệp nàng và Mộ Dung Phục, hiện tại lại can thiệp nàng và Cố Hàn Uyên.

Vương Ngữ Yên cảm giác mình tựa như con rối dây vậy.

Chương 133

Hạt giống phản nghịch cứ thế lặng lẽ chôn sâu.

Cố Hàn Uyên từ Mạn Đà Sơn Trang đi tới Quy Vân Trang.

Đầu tiên là gặp Lục Vô Song cùng Trình Anh.

Lục Vô Song đối với việc Cố Hàn Uyên đến vô cùng kinh hỉ.

Tuy phải tĩnh dưỡng, không tiện cử động, nàng vẫn hoạt bát trò chuyện với Cố Hàn Uyên đủ loại chuyện.

Trình Anh trải qua hai ngày bình tĩnh, tuy đối mặt Cố Hàn Uyên vẫn bất giác đỏ mặt, nhưng đã có thể đối mặt nói chuyện bình thường.

Trình Anh thân là đệ tử Hoàng Dược Sư, cũng tinh thông âm luật, yêu thích âm luật.

Ngay cả võ công sở trường nhất cũng là Ngọc Tiêu Kiếm Pháp.

Vì vậy Cố Hàn Uyên lần nữa lấy ra khúc phổ Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Hắn phát hiện khúc phổ này hữu dụng hơn tưởng tượng.

Lần sau gặp được Lưu Chính Phong cần phải nói lời cảm tạ mới phải.

Chỉ là vạn nhất có ngày Hoàng Dung gặp Trình Anh, biết đối phương biết tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, e là cảnh tượng đó sẽ bùng nổ.

Đương nhiên đây cũng là điều Cố Hàn Uyên mong đợi.

Hắn càng ngày càng có thuộc tính kẻ gây chuyện.

Trình Anh quả nhiên thích Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Hai người rất nhanh lại bắt đầu hợp tấu, lấy âm nhạc bày tỏ tình cảm.

Sắc mặt Trình Anh càng ngày càng đỏ.

Nàng chỉ cảm thấy bản thân như tan vào trong khúc nhạc, tựa như được Cố Hàn Uyên ôm chặt trong lòng.

Sau đó dưới ánh mắt trêu chọc của Lục Vô Song, Cố Hàn Uyên mượn cớ chỉ dạy Trình Anh, ôm nàng vào lòng, tay cầm tay dạy nàng.

Cố đại ca, đừng như vậy.

Vô Song còn nhìn đấy.

Không sao, cứ coi như ta không tồn tại là được.

Lục Vô Song ghen tuông với ai cũng sẽ có, duy chỉ có sẽ không ghen với Trình Anh.

Hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lớn lên gặp lại còn giúp đỡ lẫn nhau.

Đặc biệt là sau khi tận mắt nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Trình Anh thân mật, lại còn được hắn an ủi trước khi đi.

Lục Vô Song trong lòng rất tán thành việc Trình Anh có thể ở bên hắn.

Vì vậy mới có câu trả lời trêu chọc như vậy.

Trình Anh bất đắc dĩ lườm Lục Vô Song một cái.

Nhưng cảm giác như được hắn ôm nửa người vào lòng này, khiến Trình Anh từ nhỏ phiêu bạt có một cảm giác an tâm khó tả.

Đừng thấy Trình Anh được Hoàng Dược Sư nhận làm đệ tử đóng cửa, nhìn như cảnh ngộ tốt hơn Lục Vô Song bị Lý Mạc Sầu mang đi.

Nói cho cùng vẫn là phận ăn nhờ ở đậu.

Hoàng Dược Sư nhận Trình Anh làm đồ đệ, chẳng qua là vì yêu thương chúng sinh.

Đó là vì năm xưa, ông ta chán ghét Quách Tĩnh vụng về mà không chịu gả ái nữ của mình.

Giữ Trình Anh bên mình mười năm, lại để mặc nàng tự chọn lựa nghiên cứu từ những điểm nhỏ nhặt, mà không dốc lòng dạy dỗ.

Có thể thấy được dù là yêu thương, cũng không phải yêu tha thiết.

Việc ông ta truyền võ công cho Dương Quá để thay Đào Hoa Đảo xuất chiến Lý Mạc Sầu, chứ không phải đệ tử đóng cửa Trình Anh, cũng có thể chứng minh điều đó.

Kỳ thực, truy xét đến cùng, Hoàng Dược Sư nhận Trình Anh làm đồ đệ, e là vì nàng khéo léo, chu đáo, không như Hoàng Dung tinh nghịch, bướng bỉnh.

Trình Anh hiền hòa, hiểu chuyện.

Đó cũng là thủ đoạn sinh tồn bất đắc dĩ sau thời gian dài ăn nhờ ở đậu.

Vì vậy, cảm giác Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng lúc này là hoàn toàn khác biệt.

Trình Anh chỉ cảm thấy trong lòng hắn, nàng có thể an tâm làm một tiểu cô nương được chăm sóc.

Dần dần quen với điều đó, ngược lại càng tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc càng hòa điệu.

Bầu không khí ba người hài hòa.

Hai người luyện Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, một người lắng nghe, thường xuyên vỗ tay khen hay.

Trải qua một đoạn thời gian vui vẻ, Cố Hàn Uyên cáo biệt hai nàng, đi gặp Trình Dao Già.

Nhìn thấy Trình Dao Già lúc nàng đang mớm thuốc cho Lục Quan Anh.

Nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nhất thời mặt mày ngẩn ngơ.

Trải nghiệm đêm đó khiến nàng đến nay khó quên.

Lục Quan Anh nhìn thấy Cố Hàn Uyên lúc khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Đặc biệt là bộ dạng tươi như đào lý, rực rỡ như mân côi của Trình Dao Già khi trở về ngày đó càng khiến hắn không nén nổi ghen tuông.

Vì vậy, hắn thậm chí còn trút giận lên Trình Dao Già một trận.

Trình Dao Già đối với tính khí của Lục Quan Anh có chút chai sạn.

Quá trình hai người đến với nhau quá ngắn ngủi.

Quen biết mới nửa ngày đã bị Hoàng Dược Sư ép buộc kết hợp thành hôn.

Thậm chí thân bằng hảo hữu cũng không có ai làm nhân chứng, càng không nhận được sự tán thành của trưởng bối Lục gia.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trình Dao Già sau khi gả cho Lục Quan Anh có địa vị không cao trong Lục gia.

Sư phụ nàng Tôn Bất Nhị từ sau khi Trình Dao Già gả cho Lục Quan Anh càng không quan tâm đến nàng nữa, nhiều năm chưa từng gặp lại.

Sau khi kết hôn, địa vị của Trình Dao Già trong Lục gia không cao.

Trượng phu Lục Quan Anh lại khó lòng bảo vệ.

Thời gian lâu dài khó tránh khỏi bộc lộ nhiều khuyết điểm hơn.

Ngứa bảy năm đã là như vậy.

Hai ngày qua tuy tận tâm tận lực chăm sóc Lục Quan Anh, nhưng sự quan tâm đã có chút biến chất.

Lục Quan Anh nhìn thấy Cố Hàn Uyên lúc tuy có chút xấu hổ, nhưng ngược lại càng nhiều là vui vẻ.

Hắn khó khăn lắm mới hạ quyết tâm đưa Trình Dao Già qua, kết quả ngày thứ hai Cố Hàn Uyên lại rời đi.

Khó tránh khỏi khiến lòng hắn thầm rủa.

Chẳng lẽ hắn và Trình Dao Già thành hôn mười mấy năm không có con, kết quả cùng Cố Hàn Uyên một đêm liền có bầu sao.

Đối với Lục Quan Anh đã không còn khả năng làm chồng, hiện tại điều quan trọng nhất là bảo vệ danh tiếng của hắn và Lục gia.

Vì vậy nhìn thấy Cố Hàn Uyên lúc còn nhiệt tình lên tiếng chào: Cố thiếu hiệp.

Không biết hai ngày nay huynh đi đâu, có muốn ở lại Quy Vân Trang thêm mấy ngày không.

Cố Hàn Uyên hướng Lục Quan Anh giải thích cặn kẽ đầu đuôi câu chuyện, đồng thời bóng gió biểu thị gần đây sẽ bồi thường cho hắn.

Ngày hôm trước ta đi Yến Tử Ổ, giải quyết chuyện của Mộ Dung gia.

Khoảng thời gian gần đây đều sẽ tạm trú ở Yến Tử Ổ.

Có thời gian ta sẽ đến vấn an Lục thiếu trang chủ.

Trình Dao Già nghe được lời này của Cố Hàn Uyên, sau đó má hồng càng thêm vài phần.

Lục Quan Anh đầu tiên là sắc mặt khó coi trong nháy mắt, tiếp đó lại thoải mái cười nói: Vậy phải hảo hảo chiêu đãi Cố thiếu hiệp một phen.

Nói rồi liền chào hỏi Trình Dao Già nói: Dao Già, nàng hãy dẫn Cố thiếu hiệp dạo một vòng Quy Vân Trang.

Chương 134

Làm tròn bổn phận chủ nhà.

Trình Dao Già lặng lẽ vâng.

Cố Hàn Uyên cười ý vị nói: Đa tạ thịnh tình của Lục thiếu trang chủ.

Vậy xin làm phiền Tôn phu nhân dẫn tại hạ đi dạo một chút đi.

Lục Quan Anh nhìn theo thê tử thân hình yểu điệu cùng Cố Hàn Uyên rời đi, ánh mắt âm trầm.

Muốn trút giận trong lòng cũng không biết phải trút thế nào, chỉ đành tức giận đấm mạnh vào giường, sau đó lại chán nản.

Cố Hàn Uyên cùng Trình Dao Già đi tới nơi yên tĩnh không người.

Hắn liền đưa tay cầm tay nhỏ của Trình Dao Già, ôn nhu nói: Phu nhân có từng nhớ ta không.

Trình Dao Già đầu tiên là căng thẳng nhìn quanh một lượt, thấy quả thực không một bóng người thì thở phào nhẹ nhõm.

Nàng dùng giọng điệu đà phủ nhận: Mới không có nhớ chàng.

Nếu không nhìn nàng đỏ mặt đến mang tai cùng vẻ mặt thẹn thùng, có lẽ còn có chút thuyết phục.

Nhưng ta lại rất nhớ phu nhân đó.

Nói rồi Cố Hàn Uyên liền ôm nàng vào lòng.

Phu nhân có cảm giác mang thai con nối dõi không.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm sâu.

Trình Dao Già cũng đâu phải trẻ con, sao có thể không biết lẽ thường đó.

Nàng oán trách lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Mới hai ngày làm sao có thể biết được.

Đã vậy thì nên làm thêm mấy lần nữa, để tăng tỷ lệ thành công.

Cố Hàn Uyên quả thực rất hứng thú với Trình Dao Già tính cách thẹn thùng, giọng điệu đà này.

Trình Dao Già thấy động tác của Cố Hàn Uyên liền đoán được hắn muốn làm gì, kinh hô một tiếng: Ở đây sao.

Chàng điên rồi à.

Càng kích thích càng có thể tăng tỷ lệ thành công.

Phu nhân sao không thử một chút.

Cố Hàn Uyên thuận miệng lừa dối.

Trình Dao Già tuy không tin, nhưng cũng không có ý định phản kháng.

Nàng cắn chặt đôi môi, không dám phát ra tiếng động.

Động tác lại phối hợp một cách kỳ diệu.

Sau đó Trình Dao Già cố nén đôi chân mềm nhũn, vẫn cẩn thận dọn dẹp tàn dư cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hài lòng khẽ vuốt môi nàng.

Phu nhân học được thật nhanh.

Lời này quả nhiên chuốc lấy Trình Dao Già một cái lườm kiều mị.

Đáng tiếc chẳng có chút lực sát thương nào đáng nói.

Sau đó Cố Hàn Uyên mang theo Trình Dao Già lại đi gặp Lục Quan Anh, bày tỏ lòng cảm tạ về sự chiêu đãi nhiệt tình của hắn.

Lục Quan Anh tuy sắc mặt khó coi, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười.

Cố Hàn Uyên có chút tiếc nuối vì Lục Quan Anh quá nhẫn nhịn.

Xem ra sau khi mất đi sự tự tin của đàn ông, Lục Quan Anh cũng không còn chí khí.

E là hiện tại trong lòng hắn, chỉ có bản thân và danh tiếng gia tộc là quan trọng nhất.

Đương nhiên, chờ Cố Hàn Uyên rời đi, Trình Dao Già khẳng định khó tránh khỏi bị Lục Quan Anh trách mắng trút giận.

Cố Hàn Uyên lại càng vui vẻ khi thấy kết quả như vậy.

Hắn mang theo tâm tình vui vẻ rời khỏi Quy Vân Trang.

Sau đó Cố Hàn Uyên trở về Yến Tử Ổ ghé thăm A Chu A Bích một chút, coi như là điểm danh.

Điều đáng nhắc đến là chuỗi đánh giá của A Chu đã hoàn thành.

Có lẽ vì thu phục quá nhanh, suýt nữa không tích lũy đủ để đạt đánh giá cấp SSS.

May mà quá trình Mộ Dung Phục hiến nữ cầu vinh miễn cưỡng bù đắp được lỗ hổng cuối cùng.

Đánh giá cấp SSS của A Chu rút được một viên Long Tinh thạch dùng để cường hóa Ma Kiếm.

Đây là đang ám chỉ mình nên mở phong ấn cho Ma Kiếm sao.

Chỉ là Cố Hàn Uyên vẫn còn chút lo lắng về việc giải phong ấn Ma Kiếm.

Lệ khí của Ma Kiếm không dễ dàng giải quyết như vậy.

Ban đêm quả nhiên Lý Thanh La đã chừa cửa cho hắn.

Đối với vị mỹ phụ tuyệt sắc rất giống thần tiên tỷ tỷ này, Cố Hàn Uyên vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Vì vậy quả nhiên không phụ mong đợi của nàng.

Sau đó một đoạn thời gian, Cố Hàn Uyên nán lại ở Thái Hồ.

Một mặt là rất nhiều sự tình vẫn đang trong quá trình chuẩn bị, còn cần một ít thời gian để phát triển.

Mặt khác, tổ chức tình báo của Ân Tố Tố tuy phát triển rất nhanh, nhưng muốn thẩm thấu vào các quốc gia cũng cần một khoảng thời gian.

Mà Cố Hàn Uyên cũng nhân cơ hội này, với thân phận Vô Thiên, chiêu mộ kỹ lưỡng nhóm nhân thủ đầu tiên.

Nhóm người này được mệnh danh là Ích Tà Vệ.

Tất cả đều là những người mang thâm cừu đại hận lại bất lực báo thù.

Hắn cho bọn họ tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Đáng tiếc tạm thời vẫn chưa có thủ đoạn khống chế tốt những Ích Tà Vệ này.

Trực tiếp dùng điểm phản phái để đổi dược vật khống chế thì cái giá vô cùng cao.

Vì vậy, giai đoạn tiếp theo Cố Hàn Uyên liền chuẩn bị từ Nhật Nguyệt Thần Giáo lấy được phương thuốc Tam Thi Não Thần Đan.

Hơn nữa, Ích Tà Vệ thời gian tu luyện quá ngắn, vẫn chưa thể hình thành chiến lực.

Chờ họ phát triển thêm một đoạn thời gian, đồng thời có được phương thuốc Tam Thi Não Thần Đan sau đó mới thả họ ra ngoài.

Để tránh A Chu và A Bích biết quá nhiều, hắn đều sắp xếp các nàng đến Mạn Đà Sơn Trang.

Lý Thanh La đối với Cố Hàn Uyên có thêm hai nữ nhân nhất định là có chút bất mãn.

Bất quá, sau khi bị dạy dỗ một trận thì cũng không dám châm chọc nữa.

Thậm chí đêm đó còn gọi tỳ nữ Tiểu Thúy rất được nàng tín nhiệm đến giúp mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Để tránh Lý Thanh La luyến ái não này sau này gây rối vô cớ, Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian này hầu như đều ở phòng Lý Thanh La qua đêm.

Ngày nọ, Lý Thanh La lần nữa không chịu đựng nổi, cầu xin tha thứ.

Cố lang, tha cho thiếp đi.

Ngày mai thiếp gọi A Chu, A Bích cùng Tiểu Thúy cùng nhau hảo hảo hầu hạ chàng có được không.

A Chu và A Bích dù sao cũng là người trong phòng Cố Hàn Uyên.

Ở lâu rồi tự nhiên sẽ phát hiện mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Lý Thanh La.

Bất quá, hai nàng đã hoàn toàn tâm thuộc về hắn, đối với chuyện này ngoài cảm thấy kinh ngạc ra cũng không có quá nhiều ý nghĩ.

Chỉ là có chút tiếc hận cho Vương Ngữ Yên.

Đáng tiếc các nàng tiếc hận quá sớm một chút.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên buông tha Lý Thanh La, nhẹ vỗ về tấm lưng ngọc của nàng.

Đợi nàng hồi sức lại thì đột nhiên hỏi: Ngữ Yên đâu.

Sao vẫn chưa thấy nàng.

Lý Thanh La lúc này thần trí còn có chút mơ hồ, vô thức đáp lời: Nàng còn bị nhốt trong phòng trồng hoa đó.

Cố Hàn Uyên ngữ khí cưng chiều dụ dỗ nói: Thả Ngữ Yên ra đi.

Được.

Lý Thanh La không thể cảm nhận được dụng tâm hiểm ác của Cố Hàn Uyên, bị dụ mà mở miệng đáp ứng.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười nghiền ngẫm nói: Trước đây phu nhân từng nói muốn gả Ngữ Yên cho ta.

Chuyện này phu nhân thấy thế nào.

Lời này vừa nói ra, Lý Thanh La đột nhiên chấn động tinh thần, không thể tin nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố lang, lời này của chàng là có ý gì.

Chương 135

Chẳng lẽ chàng còn muốn ra tay với Ngữ Yên sao.

Có gì không thể.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt thờ ơ.

Lý Thanh La sắc mặt khó coi, khổ sở nói: Nhưng là nàng là nữ nhi của thiếp.

Chính vì là con gái của nàng, mới càng không nên để Ngữ Yên bị nam nhân khác lừa gạt đi.

Chẳng phải sao.

Cố Hàn Uyên lừa dối Lý Thanh La.

Lý Thanh La quả nhiên thực sự bối rối suy tư.

Cái luyến ái não này đúng là không cứu nổi.

Lý Thanh La tự mình cân nhắc hồi lâu.

Cũng may nàng vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, cự tuyệt nói: Không được.

Thiếp không cách nào tiếp nhận.

Được thôi.

Nếu phu nhân không cách nào tiếp nhận, vậy tại hạ xin cáo từ.

Cố Hàn Uyên nói rồi liền tự mình đứng dậy mặc quần áo.

Trong khoảng thời gian Cố Hàn Uyên ở phòng Lý Thanh La qua đêm, vẫn luôn là Lý Thanh La hầu hạ hắn mặc quần áo.

Thấy hắn đột nhiên tự mình mặc quần áo, trong lòng nhất thời liền hoảng loạn.

Cố lang, chàng muốn đi đâu.

Đương nhiên là rời Mạn Đà Sơn Trang.

Ta không cần nữ nhân không nghe lời.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lý Thanh La, ngữ khí băng lãnh.

Lý Thanh La lại bất giác rùng mình một cái.

Nàng từ trong lời nói của Cố Hàn Uyên nghe ra ý hắn muốn vứt bỏ nàng.

Cũng không màng lúc này chật vật, lao vào người Cố Hàn Uyên, mang theo tiếng nức nở cầu khẩn nói: Cố lang, chàng đừng vứt bỏ thiếp có được không.

Ta không cần nữ nhân không nghe lời.

Cố Hàn Uyên động tác mặc quần áo chưa từng dừng lại, lặp lại lời nói vừa rồi, thậm chí ngay cả ngữ khí cũng không hề thay đổi.

Thiếp nghe lời.

Thiếp nhất định nghe lời.

Ngữ Yên có thể.

Lý Thanh La càng thêm hoảng loạn, vội vàng hứa hẹn.

Hai hàng lệ thanh chảy dài trên khuôn mặt kiều diễm.

Mấy chữ cuối cùng thế nào cũng không nói ra miệng được.

Nàng cảm thấy mình không thể hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ.

Cố Hàn Uyên thở dài thật sâu, tựa như mềm lòng vậy nâng Lý Thanh La dậy.

Tốt lắm, A La.

Ta không miễn cưỡng nàng.

Đây là lần đầu Cố Hàn Uyên gọi Lý Thanh La là A La.

Trong tai Lý Thanh La, như thể hắn đã chấp nhận tình cảm giữa hai người vậy.

Cảm giác kinh hỉ cực lớn ập tới.

Nhìn ánh mắt Cố Hàn Uyên lại trở nên cưng chiều, sự rung động trong lòng khiến nàng lần nữa mất lý trí.

Chần chờ một lát rồi do dự nói: Cùng lắm thì sau này thiếp mặc kệ chuyện của Ngữ Yên.

Nếu như nàng thực sự thích chàng, vậy cũng tùy chàng.

Như vậy có được không.

Lý Thanh La cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu nhìn biểu tình của Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt hắn vẫn như cũ cưng chiều, thậm chí còn nhu hòa hơn trước đó.

Lần nữa ôm ngang Lý Thanh La lên.

Lý Thanh La lần đầu cảm nhận được sự ôn nhu của Cố Hàn Uyên.

Tuy trước đây nàng đắm chìm trong sự cuồng dã của hắn, nhưng sự ôn nhu như vậy lại càng khiến nàng say mê.

Trong lúc tinh thần hoảng hốt, nàng đã đồng ý rất nhiều điều ước bất bình đẳng.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười.

Nữ nhân luyến ái não thật dễ đối phó.

Từ nay về sau, Lý Thanh La liền đối với Cố Hàn Uyên nói gì nghe nấy.

Vương Ngữ Yên cũng được nàng thả ra.

Vương Ngữ Yên vô cùng kinh ngạc khi mình đột nhiên được thả.

Đặc biệt là khi thấy Cố Hàn Uyên cũng ở Mạn Đà Sơn Trang thì càng không rõ vì sao, chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên đã thuyết phục Lý Thanh La mới khiến nàng được thả.

Nàng càng tràn đầy cảm kích đối với Cố Hàn Uyên.

Vương Ngữ Yên rất mừng rỡ khi Cố Hàn Uyên thường xuyên đến Mạn Đà Sơn Trang vấn an nàng.

Tuy hầu như mỗi lần Cố Hàn Uyên đến đều có Lý Thanh La đi cùng, khiến nàng có chút kỳ lạ.

Nhưng là vì chuyện xảy ra khi trước bị Lý Thanh La giam lại, Vương Ngữ Yên có ý niệm phản kháng.

Vì vậy nàng chủ động tăng cường tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Lý Thanh La tuy có lòng ngăn cản, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên lại chỉ đành bất đắc dĩ cam chịu.

Vương Ngữ Yên cùng Cố Hàn Uyên tiếp xúc lâu ngày, càng có thể rõ ràng cảm nhận được những điểm ưu tú của hắn.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không lạnh nhạt đối xử với Vương Ngữ Yên như Mộ Dung Phục.

Ngày thường cũng không cần như trước đây nghiên cứu võ công và các loại đại sự quốc gia mà nàng không hứng thú.

Thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, phong hoa tuyết nguyệt vây quanh nàng.

Khiến Vương Ngữ Yên có cảm giác đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong đời.

Hảo cảm đối với Cố Hàn Uyên cũng càng ngày càng nhiều.

Khi ở chung, quan hệ cũng càng thêm thân cận.

Mỗi khi Cố Hàn Uyên tới Mạn Đà Sơn Trang, nàng tổng sẽ ngọt ngào gọi Cố đại ca.

Ngẫu nhiên khi vui vẻ thậm chí còn kéo tay Cố Hàn Uyên cười duyên.

Đương nhiên, cảnh tượng như vậy rơi vào mắt hai nàng A Chu và A Bích khó tránh khỏi trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên cũng không bỏ bê Mạn Đà Sơn Trang.

Ngẫu nhiên vẫn sẽ đến Quy Vân Trang giao lưu tình cảm với hai nàng Lục Vô Song và Trình Anh.

Tiện thể bổ sung đạn dược cho Trình Dao Già.

Tránh để nàng cho rằng mình ra công nhưng không ra sức.

Đương nhiên Lục Quan Anh mỗi lần nhìn thấy Cố Hàn Uyên, cũng hầu như là mặt cười hì hì, trong lòng mắng thầm.

Có lẽ vì tức giận quá nhiều, khiến vết thương trên người hắn thường xuyên rách ra.

Dần dần có triệu chứng nhiễm trùng, thời gian tỉnh táo mỗi ngày càng lúc càng ngắn.

Hơn nữa, Lục Thừa Phong lại vừa vặn gần đây bệnh nặng, cũng không biết có phải bị ảnh hưởng từ việc ngày đó bị Hầu Thông Hải vây công hay không.

Toàn bộ cục diện Thái Hồ nhất thời trở nên có lợi cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lợi dụng thế lực Mạn Đà Sơn Trang, kết nối với mạng lưới tình báo của Ân Tố Tố.

Lý Thanh La tuy không hữu ích trong việc lớn, nhưng chỉ là tìm hiểu tình báo Tống Quốc thì rất dễ dàng.

Vương gia cũng có thể trở thành trợ lực của nàng.

Mạng lưới tình báo của Cố Hàn Uyên ở Tống Quốc phát triển quy mô nhanh chóng.

Chương 136

Vì vậy hắn quyết định chính thức đặt tên tổ chức tình báo là Địa Võng.

Tương lai lấy Ích Tà Vệ làm thành viên nòng cốt sơ kỳ của tổ chức sát thủ mệnh danh là Thiên La.

Hắn muốn xây dựng tổ chức Thiên Võng ở thế giới này.

Chiêu mộ cao thủ có thể không vội, nhưng nền tảng cấp dưới thì phải xây dựng trước.

Địa Võng hình thức ban đầu của Thiên Võng sau khi thành lập thành công rất nhanh đã truyền đến cho Cố Hàn Uyên một tin tức.

Toàn bộ nhân viên Khí Tông phái Hoa Sơn đã rời Hoa Sơn.

Hiển nhiên Lão Nhạc vẫn không kiềm chế được sự mê hoặc của Tịch Tà Kiếm Phổ, bắt đầu hành động.

Lão Nhạc thận trọng dùng chiêu dương đông kích tây, không trực tiếp đi Phúc Châu.

Chỉ là sách lược này làm sao có thể lừa gạt được Tả Lãnh Thiền.

Thời gian vui vẻ của Cố Hàn Uyên cũng vì vậy mà kết thúc.

Sau khi đưa cho các nữ nhân bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh cùng Âm Dương Quyết Âm thiên, Cố Hàn Uyên cáo biệt các nàng.

Lý Thanh La vì trong khoảng thời gian này đã được đút ăn quá no, Cố Hàn Uyên rời đi nhất thời khiến nàng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Người không tiếc nuối nhất ngược lại là Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên không cảm thấy hứng thú với việc đánh đánh giết giết.

Thế nhưng đối với Âm Dương Quyết có thể trú nhan dưỡng sinh lại cảm thấy rất hứng thú.

Lăng Ba Vi Bộ tốt như vậy lại tựa như khinh công vũ điệu, rất hợp với ý nàng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên hứa hẹn, chờ Vương Ngữ Yên tu luyện Âm Dương Quyết cùng Lăng Ba Vi Bộ thành công, sẽ dẫn nàng ra giang hồ.

Ngược lại khiến nàng tràn đầy nhiệt tình.

Đáng tiếc nàng không hiểu sáo lộ của Cố Hàn Uyên.

Trình độ nào mới gọi là tu luyện thành công, chẳng phải vẫn là Cố Hàn Uyên định đoạt.

Sau khi giải quyết xong công việc trước khi rời đi, Cố Hàn Uyên lần đầu tiên sử dụng bí thuật Ngự Kiếm Phi Hành.

Rót linh khí vào Ma Kiếm, vận chuyển theo hình thức đặc định.

Ma Kiếm dưới sự khống chế của Cố Hàn Uyên chậm rãi bay lên không.

Cố Hàn Uyên vững vàng nhảy lên Ma Kiếm, cảm nhận được cảm giác ổn định khi Ma Kiếm tiến lên dưới chân.

Rất nhanh đã thuần thục cách thức thao túng Ngự Kiếm Phi Hành.

Tốc độ cực nhanh.

Trên bầu trời chỉ có thể thấy một đạo lưu quang màu tím xẹt qua.

Cố Hàn Uyên trên đường trông thấy một đội lớn người bịt mặt đang áp sát đám người phái Hoa Sơn.

Suy nghĩ một lát liền đoán được là cao thủ tà đạo do Tả Lãnh Thiền của Tung Sơn Phái chiêu mộ.

Vào đêm, tại Dược Vương Miếu.

Các cao thủ tà đạo kia cuối cùng cũng đuổi kịp phái Hoa Sơn.

Một trận đại chiến như dự liệu.

Điều khiến người ta ngoài ý muốn là Lệnh Hồ Xung vẻ mặt nội thương nghiêm trọng.

Nội lực hỗn loạn, lúc ra tay chưa được hai chiêu liền quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy.

Tả Lãnh Thiền trong phương diện chiêu mộ cao thủ quả thực có chút tài năng.

Mười lăm cao thủ tà đạo bịt mặt này thực lực không kém, hơn nữa từng người đều tinh thông Hợp Kích Chi Thuật.

Trình độ dạy đệ tử của Lão Nhạc thật tệ.

Đệ tử phái Hoa Sơn võ công cao thấp không đồng đều.

Không bao lâu liền đều bị bắt.

Ninh Trung Tắc vì bảo vệ Nhạc Linh San, cũng bị điểm huyệt.

Nhạc Bất Quần một mình không chống đỡ nổi, thở dài một tiếng, vứt kiếm đầu hàng.

Lục Bách của Tung Sơn Phái mang theo Thành Bất Ưu của Hoa Sơn Kiếm Tông lên sân khấu.

Cùng mười lăm tên cao thủ tà đạo diễn song hoàng, bức bách Nhạc Bất Quần giao ra Tịch Tà Kiếm Phổ.

Nhạc Bất Quần vốn dĩ còn chưa có được Tịch Tà Kiếm Phổ.

Lúc này lại càng phải liều mạng vì danh tiếng của mình.

Cái kia Tịch Tà Kiếm Phổ đó hẳn là ở trên người Nhạc phu nhân.

Thành Bất Ưu nghe tên cao thủ tà đạo cầm đầu nói vậy, cười lớn càn rỡ liền muốn lục soát Ninh Trung Tắc.

Nhạc Bất Quần im lặng.

Nhạc Linh San trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng không có cách nào.

Chỉ đành thầm gọi tên Cố Hàn Uyên cầu nguyện.

Thời khắc nguy cơ, nàng theo bản năng dựa dẫm vào Cố Hàn Uyên.

Lệnh Hồ Xung miễn cưỡng vận một tia khí lực, muốn dùng Độc Cô Cửu Kiếm cứu nguy.

Đột nhiên đầu gối tê dại, lại ngã vật xuống đất.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn nhìn Lệnh Hồ Xung ra vẻ.

Ninh Trung Tắc thấy tay Thành Bất Ưu càng gần, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nàng là một người có tính cách thà chết không chịu nhục.

Đang muốn mạnh mẽ phá tan huyệt vị để cùng Thành Bất Ưu đồng quy vu tận.

Nhưng mà, đúng lúc nàng muốn như vậy, phía sau truyền đến một trận lực hút.

Hai chân rời khỏi mặt đất.

Còn chưa kịp kinh hoảng liền rơi vào một vòng ôm ấm áp, mạnh mẽ.

Chỉ thấy một nam tử bạch y nhẹ nhàng, cầm trong tay cây dù, đạp nguyệt mà đến.

Ngay cả mưa như trút nước cũng không thể thấm ướt y phục màu trắng tinh khiết như trăng của hắn.

Cố Hàn Uyên ôm Ninh Trung Tắc thân thể mềm mại ôn nhu, chấn động xuất hiện.

Cố đại ca.

Nhạc Linh San nhìn thấy Cố Hàn Uyên, kinh hỉ hô lên.

Trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Đối với việc Ninh Trung Tắc bị hắn ôm vào lòng, nàng thực sự không nghĩ nhiều, chỉ cho đó là vì cứu người.

Nhạc Bất Quần kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Ninh Trung Tắc mở hai mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên tuấn dật như tiên, vẻ mặt bình tĩnh.

Nàng chỉ cảm thấy nơi tiếp xúc trên người mơ hồ nóng lên.

Ninh Trung Tắc cũng không ngờ lại nhìn thấy Cố Hàn Uyên trong tình huống như vậy, lại còn được hắn cứu, tức thì bị hắn ôm vào lòng.

Bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên trên eo nàng càng khiến Ninh Trung Tắc có chút bối rối.

Ngay trong đêm mưa lạnh lẽo, trên dung nhan kiều diễm cũng khó mà kiềm chế được một chút ửng hồng nhàn nhạt.

Chương 137

Cầm Long Công.

Tên cao thủ tà đạo kia ngược lại có chút kiến thức, liếc mắt một cái liền nhìn ra Cố Hàn Uyên dùng Cầm Long Công để cứu Ninh Trung Tắc.

Lúc này đang cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên xuất hiện.

Lục Bách khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên liền thầm nhủ tiêu rồi.

Sau đại hội Rửa Tay Chậu Vàng, Tung Sơn Phái liền tăng cường mức độ quan tâm Cố Hàn Uyên.

Hắn biết uy thế của hắn ở Hạnh Tử Lâm.

Lục Bách cũng không cho rằng thực lực của mấy phe này có thể vượt qua mấy trăm đệ tử Cái Bang cùng Tiêu Phong.

Hắn sắc mặt khó coi chắp tay về phía Cố Hàn Uyên nói: Cố thiếu hiệp, đã lâu không gặp.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không phản ứng đến hắn.

Cứ như vậy thản nhiên ôm Ninh Trung Tắc đi tới bên cạnh Nhạc Linh San, ôn nhu cười nói: Linh San.

Ta đến rồi.

Nói rồi liền giải khai huyệt đạo trên người Nhạc Linh San cùng Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc vừa cử động được liền vội vàng lùi lại hai bước.

Nàng bị vòng ôm của Cố Hàn Uyên trêu chọc, trong lòng có chút bất thường.

Lặng lẽ nhìn Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San giao lưu.

Nhạc Linh San ngạc nhiên hỏi: Cố đại ca, huynh sao lại ở đây.

Cố Hàn Uyên gạt mái tóc rối bời bị nước mưa làm ướt sũng của Nhạc Linh San ra sau tai, nhẹ giọng nói: Nghe nói phái Hoa Sơn hạ sơn.

Ta có chút lo lắng cho sự an toàn của muội.

Vì vậy liền đến xem một chút.

Không ngờ thật có kẻ vô dụng dám ra tay với muội.

Nhạc Linh San vì động tác của Cố Hàn Uyên mà sắc mặt ửng hồng, thẹn thùng nói lời cảm tạ: Cố đại ca, cảm ơn huynh.

Thành Bất Ưu vì muốn đánh bại Nhạc Bất Quần, quanh năm ẩn cư luyện kiếm, cho nên đối với chuyện giang hồ có chút chậm lụt, không biết Cố Hàn Uyên.

Hắn hướng về phía Cố Hàn Uyên quát lên: Ngươi là ai.

Dám quản chuyện của Hoa Sơn Kiếm Tông ta.

Lục Bách bị những lời này của Thành Bất Ưu dọa hết hồn, thầm mắng một tiếng ngu xuẩn.

Hoa Sơn Kiếm Tông.

Mục Nhân Thanh.

Cố Hàn Uyên liếc hắn một cái, thuận miệng hỏi.

Mục sư huynh ở Triêu Dương Phong thanh tu, không màng chuyện giang hồ.

Tại hạ Thành Bất Ưu.

Thành Bất Ưu vô cùng bất mãn với việc Mục Nhân Thanh không nguyện trở về Hoa Sơn tranh đoạt chính tông phái Hoa Sơn, lời nói cũng có chút không khách khí.

Thành Bất Ưu.

Chưa từng nghe qua.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Ninh Trung Tắc đang im lặng.

Chính là hắn vừa rồi muốn vô lễ với Nhạc phu nhân sao.

Ninh Trung Tắc ngẩn ra, không ngờ Cố Hàn Uyên lại hỏi như vậy, nàng vô thức gật đầu.

Cố Hàn Uyên thấy thế, Anh Hùng Kiếm liền ra khỏi vỏ.

Nếu là sư đệ của Mục tiền bối, tại hạ liền nể mặt Mục tiền bối, chặt một tay ngươi làm cảnh cáo.

Thành Bất Ưu đã cảnh giác khi Cố Hàn Uyên hỏi Ninh Trung Tắc.

Lúc này thấy hắn có vẻ muốn động thủ, càng nảy ra ý tiên hạ thủ vi cường.

Hắn giơ tay liền là Đoạt Mệnh Liên Hoàn Tam Tiên Kiếm sở trường nhất và uy lực lớn nhất của hắn.

Nhưng mà một đạo hàn quang chợt lóe, một cánh tay mang theo trường kiếm liền bay lên trời.

Thành Bất Ưu kêu thảm một tiếng, ôm lấy cánh tay cụt chật vật lăn lộn.

Ninh Trung Tắc thấy Cố Hàn Uyên vì nàng trút giận, trực tiếp chặt đứt một tay Thành Bất Ưu, trong lòng chấn động.

Tuy chỉ cho là Cố Hàn Uyên nể mặt Nhạc Linh San mới ra tay, nhưng khó tránh khỏi hảo cảm đối với hắn tăng nhiều.

Lục Bách thầm nhủ một tiếng quả nhiên.

Đáng tiếc Thành Bất Ưu đã phế, sau này không còn giá trị.

Mà những cao thủ tà đạo ở đó nhìn nhau, trong lòng đều nổi lên cảm giác kinh sợ.

Nhạc Bất Quần thấy Thành Bất Ưu, người chỉ kém hắn một chút, một chiêu đã bị chặt đứt tay.

Hắn thán phục võ công của Cố Hàn Uyên, đồng thời càng khao khát Tịch Tà Kiếm Phổ.

Linh San.

Có phải bọn họ bắt nạt muội không.

Nhạc Linh San vẫn còn giật mình trước kết cục của Thành Bất Ưu.

Thấy Cố Hàn Uyên hỏi nàng, liền đoán được là muốn trút giận cho nàng.

Không thể không trút giận cho mẫu thân nàng Ninh Trung Tắc, vậy cũng phải trút giận cho nàng vậy.

Ngữ khí nàng nhất thời trở nên ngọt ngào: Chính là bọn họ bắt nạt ta.

Cố đại ca giúp ta giáo huấn bọn họ đi.

Lục Bách thấy thế vội vàng tiến lên khuyên nhủ: Cố thiếu hiệp, đều là hiểu lầm.

Hà tất gây chiến làm gì.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Hừ, không ai có thể động người của ta mà còn bình yên vô sự rời đi.

Nói rồi liền xông vào đám cao thủ tà đạo kia.

Tuy bọn họ cực lực phản kháng, nhưng chênh lệch thực lực quá lớn, ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Ngay cả quỳ xuống đất cầu xin tha thứ vẫn vô dụng, đều khó thoát khỏi kết cục mất mạng dưới một kiếm.

Trong chốc lát liền nằm la liệt thi thể.

Cố Hàn Uyên giết người xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lục Bách.

Lục Bách, chẳng lẽ tại hạ lại phải lĩnh giáo cao chiêu của Tung Sơn Phái một lần nữa sao.

Lục Bách sắc mặt đại biến.

Cố thiếu hiệp nói đùa.

Tại hạ chỉ là đi ngang qua.

Xin cáo từ.

Hắn thấy việc đã đến nước này, cũng không dám châm chọc, trực tiếp bỏ chạy.

Hắn còn hảo tâm mang theo Thành Bất Ưu.

Lúc này Nhạc Bất Quần đã được Ninh Trung Tắc giải huyệt đạo, liền tiến lên nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố thiếu hiệp tương trợ.

Không ngại.

Bọn họ động thủ với Linh San.

Chết chưa hết tội.

Cố Hàn Uyên trực tiếp đổ lý do ra tay lên người Nhạc Linh San.

Quả nhiên Nhạc Linh San mắt lộ sùng bái, phương tâm đại động, đã muốn ôm lấy tay Cố Hàn Uyên làm nũng.

Nhưng thấy quần áo mình ướt đẫm, mà Cố Hàn Uyên lại một giọt mưa cũng không thấm, trong lúc nhất thời lại có chút do dự.

Cố Hàn Uyên buồn cười kéo tay nhỏ của Nhạc Linh San.

Trong chốc lát, quần áo trên người nàng liền bị nội lực làm khô.

Cách vận dụng nội lực thần kỳ như vậy khiến Nhạc Linh San càng kinh ngạc, càng cảm thấy kinh hỉ.

Cố đại ca huynh thật lợi hại a.

Nàng duyên dáng kêu lên, nhào vào lòng Cố Hàn Uyên làm nũng, không e dè tiếp xúc với hắn.

Ngay cả mình đã xấu hổ đến ngọc nhan ửng hồng, cũng chưa từng buông tay.

Nhạc Bất Quần ở một bên tâm thần chấn động.

Không ngờ Cố Hàn Uyên không chỉ kiếm pháp thông thần, ngay cả nội công tu vi cũng thâm bất khả trắc.

Lại thấy Nhạc Linh San vẻ mặt phương tâm ám hứa.

Ánh mắt hắn lóe lên.

Cố Hàn Uyên lần này ra tay vì Nhạc Linh San.

Nếu như hai người thật sự có thể thành đôi, vậy sau này phái Hoa Sơn cũng có chỗ dựa vững chắc.

Tuy không thể chấn hưng uy danh phái Hoa Sơn, nhưng ít nhất khi Tả Lãnh Thiền muốn động thủ với phái Hoa Sơn chắc chắn sẽ trong lòng có kiêng kỵ.

Chương 138

Ninh Trung Tắc mỉm cười nhìn Nhạc Linh San cùng Cố Hàn Uyên thân cận.

Sau đại hội Rửa Tay Chậu Vàng, nàng liền không còn phản đối Nhạc Linh San thích Cố Hàn Uyên nữa.

Hiện tại lại có ơn cứu giúp, đối với Cố Hàn Uyên càng thêm vài phần hài lòng.

Chỉ là cái cảm giác dị thường do sự tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi mang lại khiến nàng khó tránh khỏi có chút không khỏe.

Còn như Lệnh Hồ Xung vẫn nằm dưới đất, Ninh Trung Tắc chỉ có thể biểu thị tiếc nuối.

Lệnh Hồ Xung lúc này nhìn Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Linh San, mắt xám xịt.

Từ sau đại hội Rửa Tay Chậu Vàng, Nhạc Linh San cũng không tiếp tục thân cận với hắn.

Khi hắn bị phạt đến Tư Quá Nhai cũng không đến đưa cơm.

Nếu không có Lục Đại Hữu giúp đỡ, hắn có lẽ đã chết đói ở Tư Quá Nhai.

Sau lại ngoài ý muốn học được Độc Cô Cửu Kiếm cùng Phong Thanh Dương.

Vốn muốn mượn điều này hóa giải nguy cơ của phái Hoa Sơn.

Không ngờ lại rơi vào kết quả như vậy.

Trong lúc nhất thời đặc biệt tuyệt vọng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Xung chật vật quỳ rạp trên mặt đất, không một ai để ý đến.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười vi diệu.

Cuối cùng vẫn là Ninh Trung Tắc đầu tiên nghĩ đến đại đệ tử yêu quý này.

Nàng đỡ hắn dậy, giao cho Lao Đức Nặc không bị thương chăm sóc.

Đám người phái Hoa Sơn chôn cất thi thể đệ tử tử trận.

Những đệ tử may mắn sống sót đơn giản xử lý thương thế.

Nhạc Bất Quần ở Dược Vương Miếu thở dài.

Một trận đánh úp bất ngờ, phái Hoa Sơn tổn thất nặng nề.

Nếu không có Cố Hàn Uyên cứu vãn cục diện thì chính là kết cục toàn diệt.

Nhưng lại tránh được nỗi nhục của Ninh Trung Tắc.

Đối với việc trước đó không lợi dụng Nhạc Linh San để dò xét Lâm Bình Chi, Nhạc Bất Quần còn cảm thấy tự đắc, cảm giác mình đã liệu trước được.

Nếu sau này Cố Hàn Uyên biết hắn lợi dụng Nhạc Linh San, nhất định sẽ từ đại ân biến thành đại thù.

Cố đại ca, tiếp đó huynh có thể đồng hành cùng chúng ta không.

Nhạc Linh San ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, mong đợi hỏi.

Cố Hàn Uyên khẽ tỏ vẻ khó xử: Ta còn có vài việc cần giải quyết ở Lạc Dương, e rằng không thể bồi ngươi.

Cố Hàn Uyên nói xong lời này liền chờ Lâm Bình Chi mở lời.

Quả nhiên, Lâm Bình Chi vừa nghe đến Lạc Dương liền vội vã nói: Sư phụ, chi bằng chúng ta cũng ghé qua Lạc Dương một chuyến

đi.

Ngoại công gia ta ở Lạc Dương, nếu sư phụ, sư nương cùng Cố thiếu hiệp bằng lòng, nhà ta rất hân hạnh được tiếp đón.

Ta nghĩ ngoại công ta nhất định sẽ cảm thấy vinh hạnh.

Lâm Bình Chi vẫn muốn tìm cơ hội tạ ơn Cố Hàn Uyên.

Không chỉ có trước đây Cố Hàn Uyên ra tay giúp hắn đối phó Dư Thương Hải, thậm chí theo Lâm Bình Chi nghĩ, việc Nhạc Bất Quần nguyện ý thu hắn làm đồ đệ cũng có một phần công lao của Cố Hàn Uyên.

Bằng không, một kẻ thành đích cho mọi người chỉ trích như hắn làm sao có thể dễ dàng bái sư thành công như vậy.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của Lâm Bình Chi.

Chỉ có thể nói hắn chịu đả kích tàn nhẫn còn chưa đủ, vẫn còn quá ngây thơ.

Nhạc Bất Quần vừa nghe đề nghị của Lâm Bình Chi liền cảm thấy chủ ý này rất hay.

Không chỉ có thể mượn Cố Hàn Uyên hộ tống đoạn đường, còn có thể che đậy mục đích của chính mình.

Đám người đã thương nghị xong, liền quyết định nghỉ lại một đêm trong Dược Vương Miếu.

Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Linh San dọn dẹp một gian sương phòng độc lập một chút, rồi ôm lấy nàng nằm xuống.

Sắc mặt Nhạc Linh San đỏ bừng, tim đập thình thịch.

Đôi mắt đẹp ánh lên ba đào.

Tuy hoàn cảnh không phải rất tốt, nhưng được ở cùng Cố Hàn Uyên trong không gian độc lập như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Nàng khẩn trương đến mức trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cố Hàn Uyên tự nhiên nhìn ra Nhạc Linh San đang khẩn trương.

Hắn ngược lại không có ý định làm gì Nhạc Linh San ngay tại đây.

Đương nhiên, nếu có thể ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc, ai lại nguyện ý gối đầu một mình ngủ một mình chứ.

Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Linh San trò chuyện về những chuyện đã gặp phải sau khi chia tay, nhằm hóa giải cảm giác khẩn trương của Nhạc Linh San.

Tiện thể từ chỗ Nhạc Linh San biết được tình hình gần đây của Lệnh Hồ Xung.

Nguyên lai sau khi Lệnh Hồ Xung trở về phái Hoa Sơn, vẫn bị Nhạc Bất Quần phạt đi Tư Quá Nhai diện bích.

Điều khác biệt là Nhạc Linh San vẫn chưa đi vấn an.

Hiển nhiên, biểu hiện của Lệnh Hồ Xung trên Hồi Nhạn Lâu đã quá mức khiến nàng thất vọng rồi.

Bởi vì Nhạc Linh San lạnh nhạt, Lệnh Hồ Xung càng thêm chán chường.

Sau đó Thành Bất Ưu cùng Phong Bất Bình đến cửa gây sự, Lệnh Hồ Xung liền sử xuất một bộ kiếm pháp của Kiếm Tông đánh bại bọn họ.

Cố Hàn Uyên suy đoán Lệnh Hồ Xung nhất định là do tâm phiền, liền lấy thạch bích Tư Quá Nhai phát tiết, cho nên mới gặp được Phong Thanh Dương trước thời hạn và học được Độc Cô Cửu Kiếm.

Về phần bọn hắn xem Độc Cô Cửu Kiếm là kiếm pháp của Kiếm Tông cũng rất bình thường.

Độc Cô Cửu Kiếm có thể nói là kiếm pháp chỉ chuyên luyện chiêu thức đạt đến đỉnh cao.

Cho dù không có nội lực vẫn có thể đánh bại cao thủ cấp Tiên Thiên, cùng với nội dung trọng yếu cốt lõi của Khí Tông là hoàn toàn đối lập.

Bị nhận lầm thành chiêu thức của Kiếm Tông cũng không kỳ quái.

Theo Cố Hàn Uyên, Độc Cô Cửu Kiếm có hạn mức thấp nhất cực cao, thế nhưng hạn mức cao nhất lại chẳng cao đi đâu được.

Trừ phi có thể đột phá gông cùm xiềng xích của chiêu thức, luyện được kiếm ý.

Bằng không thành tựu hữu hạn.

Giống như Phong Thanh Dương ở 30 năm trước đã đạt đến cảnh giới hiện tại, 30 năm thời gian lại nửa bước chưa tiến.

Thậm chí so với Lệnh Hồ Xung đã đại thành cũng chẳng qua là kẻ tám lạng người nửa cân.

Với kiếm đạo tu vi hiện tại của Cố Hàn Uyên, trong tay một bộ Độc Cô Thập Kiếm cũng chẳng phải là vấn đề.

Vì vậy đối với Độc Cô Cửu Kiếm của Lệnh Hồ Xung chẳng đáng để mỉm cười.

Ngược lại, hắn lại hứng thú hơn với các bộ kiếm pháp thất truyền của Ngũ Nhạc được khắc trên Tư Quá Nhai.

Người có thể khai tông lập phái đều không phải là nhân vật đơn giản.

Trong những kiếm pháp thất truyền kia tất nhiên có kiếm ý của người sáng lập tồn tại, chỉ là người có kiếm đạo tu vi không đủ, ngộ tính không đủ thì không nhìn ra mà thôi.

Sau đó liền là Đào Cốc Lục Tiên không rõ nguyên do xông vào, khiến nội lực Lệnh Hồ Xung xung đột, trọng thương khó lành.

Nếu không phải Nhạc Bất Quần dùng Tử Hà Chân Khí để trấn áp, hiện giờ mộ phần đã cỏ mọc xanh tươi rồi.

Điểm này ngay cả Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Nghi Lâm không phải đáng lẽ không có quan hệ gì với Lệnh Hồ Xung rồi sao.

Chương 139

Sao Đào Cốc Lục Tiên lại tìm đến cửa.

Thật ra là Bất Giới tìm không được hành tung của Cố Hàn Uyên, không thể làm gì khác hơn là để Đào Cốc Lục Tiên tự mình hỏi thăm.

Kết quả Đào Cốc Lục Tiên đến Hồi Nhạn Lâu ở thành Hành Dương tra hỏi một phen.

Sáu người này hình dạng ác độc, những người bình thường kia trong cơn hoảng sợ, khó tránh khỏi nói không tỉ mỉ.

Sáu kẻ này liền mơ hồ nhầm lẫn Lệnh Hồ Xung, người lúc đó cũng có mặt, thành Cố Hàn Uyên.

Sau đó vốn không có màn Nhạc Linh San trộm thư này, nhưng Ninh Trung Tắc xuất phát từ tâm tư muốn bồi thường Lệnh Hồ Xung, vẫn khuyên Nhạc Bất Quần đem Tử Hà Bí Tịch cho Lệnh Hồ Xung.

Lục Đại Hữu cũng không tránh khỏi kiếp nạn của mình, chết trong tay Lao Đức Nặc.

Cố Hàn Uyên, biết chân tướng, thấy Nhạc Linh San đã bình tĩnh lại.

Thừa dịp bất ngờ, xuất kỳ bất ý, Nhạc Linh San nhất thời thất thủ.

Tuy xấu hổ, nhưng lại không có ý muốn kháng cự, chỉ coi là đang thân cận với người trong lòng.

Nhưng đột nhiên thân cận như vậy, cảm giác chưa từng có này cũng khiến nàng có chút hoảng loạn.

Vì vậy nàng vội vàng nói sang chuyện khác: Cố đại ca, Anh Hùng Kiếm của chàng cũng mang theo sao.

Chuôi kiếm dường như đâm vào thiếp.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Nhạc Linh San đang cứng đờ mà nói sang chuyện khác.

Ừm, tuy không như Nghi Lâm đã đoán, nhưng tràn đầy sức sống.

Lại thêm có Ninh Trung Tắc là ví dụ trước đó, Nhạc Linh San trưởng thành đáng để mong chờ.

Anh Hùng Kiếm ở đằng kia kìa.

Dưới sự ra hiệu của Cố Hàn Uyên, Nhạc Linh San quả nhiên thấy Anh Hùng Kiếm tựa vào vách tường.

Nàng đang vô cùng kinh ngạc vì Cố Hàn Uyên sao lại mang theo hai thanh kiếm, đột nhiên một phỏng đoán khiến nàng mặt đỏ ửng.

Lại thêm lúc này nhiệt độ từ lòng bàn tay Cố Hàn Uyên không ngừng truyền đến, chỉ cảm thấy tiếng tim đập ngay cả mình cũng nghe rõ.

Miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, cảnh tượng như thế này, khiến nàng đột nhiên nghĩ đến tiểu tình địch kia.

Cố đại ca, Phù muội gần đây thế nào rồi.

Nhạc Linh San và Quách Phù tuy là tình địch, nhưng nói lý ra quan hệ kỳ thực rất tốt.

Hai nàng đều thuộc kiểu người xung quanh không có mấy bạn bè cùng tuổi cùng giới.

Vì Cố Hàn Uyên, hai nàng hơi có chút cảm giác không hòa thuận.

Trong thành Hành Dương, khi Cố Hàn Uyên không có mặt, hai nàng lén lút trao đổi cũng không hề ít.

Phù Nhi à.

Gần đây có chút tiến triển đó.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, cũng không giấu giếm mối quan hệ với Quách Phù đã thân cận hơn.

Quả nhiên Nhạc Linh San nghe được Cố Hàn Uyên sửa lại cách xưng hô với Quách Phù, còn nói có tiến triển, nhất thời có chút nóng nảy.

Chẳng lẽ mình sắp trở thành kẻ bại sao.

Nàng vội vàng hỏi: Tiến triển gì cơ.

Linh San muốn biết sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý.

Đương nhiên rồi.

Nhạc Linh San không nhận thấy nguy cơ trong đó, khẳng định nói.

Tiếp đó Cố Hàn Uyên liền thì thầm bên tai nàng giải thích.

Nhạc Linh San càng nghe, sắc mặt càng đỏ gay, ngay cả vành tai cũng nóng bừng lên.

Linh San có muốn thử một chút không.

Cố Hàn Uyên khẽ chạm vào vành tai đang nóng bừng của Nhạc Linh San.

Bởi vì trải nghiệm ở thành Hành Dương, Nhạc Linh San thà thua ai cũng không muốn thua Quách Phù.

Nếu biết được Quách Phù đã đi trước mình một bước, hiện tại chính là lúc phải đuổi theo.

Thế nên dưới sự dạy dỗ của Cố Hàn Uyên, nàng rất nhanh đã quen thuộc luyện tập.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, vào lúc này, ánh mắt Cố Hàn

Uyên khựng lại.

Hắn cảm giác có người đang đi về phía căn phòng này.

Đang định nhắc nhở Nhạc Linh San, rồi lại bình tĩnh trở lại.

Bởi vì hắn nghe được bước chân người đến mềm mại, thậm chí có chút quen thuộc.

Quả nhiên, thần niệm định vị càng xác nhận người đến chính là Ninh Trung Tắc.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên ý cười càng thêm sâu sắc.

Ninh Trung Tắc vốn phản đối Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San ở cùng một phòng, đáng tiếc không lay chuyển được Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần hiện tại đã coi Cố Hàn Uyên như nửa người con rể mà đối đãi, nếu thật sự có thể xác định quan hệ của hai người thì đối với hắn mà nói càng là chuyện tốt.

Ninh Trung Tắc tuy không thể thuyết phục Nhạc Bất Quần, nhưng vì lo lắng cho Nhạc Linh San, cũng không hy vọng Nhạc Linh San ở loại địa phương này lại làm chuyện tốt với Cố Hàn Uyên.

Thế nên liền chuẩn bị tìm Cố Hàn Uyên nói chuyện một chút, để hắn biết giữ gìn Nhạc Linh San một chút.

Thế nhưng nàng không ngờ Nhạc Linh San lại nhanh như vậy đã mất đi sự kháng cự, càng là bị tình cảnh khiến nàng thêm phần.

Dược Vương Miếu dù sao cũng cũ nát, cửa sổ càng là chỗ rách chỗ vá.

Vì vậy Ninh Trung Tắc vừa đến trước cửa liền thấy được cảnh tượng trong phòng.

Tuy không nhìn rõ ràng, nhưng xuyên qua ánh trăng lờ mờ vẫn có thể nhìn ra thân ảnh của hai người.

Bị Cố Hàn Uyên, người có khí chất khác hẳn với Nhạc Bất Quần, kinh động, Ninh Trung Tắc vô thức vội vàng ẩn mình, quan sát qua chỗ giấy cửa sổ bị rách.

Hàm răng khẽ cắn môi mỏng, tim đập nhanh hơn, mặt ngọc khẽ ửng hồng.

Đối với Cố Hàn Uyên có chút tức giận, chuyện như thế này ngay cả nàng cũng chưa từng làm.

Ninh Trung Tắc có chút bảo thủ cho rằng Cố Hàn Uyên đang lãng phí Nhạc Linh San.

Ninh Trung Tắc đột nhiên nghe được tiếng ho khan của Nhạc Linh San.

Trong lo lắng nàng nhìn qua, lại vừa vặn chạm phải ánh mắt nghi hoặc của Cố Hàn Uyên.

Cái này khiến nàng kinh hoảng không thôi, trong cơn kinh hoảng vội vàng bỏ chạy trở về.

Cũng may sự chú ý của Nhạc Linh San không ở ngoài cửa, lúc này nàng đang thỏ thẻ làm nũng với vẻ ủy khuất.

Sau khi Cố Hàn Uyên trấn an Nhạc Linh San, liền ôm nàng ngủ với nụ cười đầy ẩn ý.

Còn Ninh Trung Tắc trở lại gian phòng của mình, lúc này tim đập loạn xạ.

Ngay cả Nhạc Bất Quần cũng kinh ngạc hỏi một câu, Ninh Trung Tắc qua loa nói rằng bị con chuột đột nhiên nhảy ra làm hết hồn.

Đáng tiếc Nhạc Bất Quần không thể nhìn thấy sắc mặt của Ninh Trung Tắc, bằng không nhất định sẽ không tin còn có người có thể bị sợ đến mặt đỏ bừng như vậy.

Ninh Trung Tắc mất hơn nửa ngày mới bình phục lại nhịp tim đang xao động.

Tức giận đồng thời lại có chút lo lắng, nàng không thể xác định Cố Hàn Uyên có nhận ra nàng hay không.

Nếu bị nhận ra chẳng phải rất xấu hổ sao.

Sau này làm sao còn đối mặt.

Bất quá nàng lại hạ quyết tâm, không thể để hai người lại thân cận như thế nữa, bằng không ngày nào đó nàng liền muốn làm bà ngoại.

Mang theo tâm trạng phức tạp, Ninh Trung Tắc không thể ngủ ngon giấc.

Khi nàng tỉnh lại chỉ cảm thấy có chút choáng váng, hiển nhiên là dấu hiệu của việc không được nghỉ ngơi tốt.

Nàng gắng gượng tinh thần định đi thăm tình hình các đệ tử bị thương.

Trên đường không hiểu sao lại chọn đúng lộ tuyến như đêm qua.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì có chút kinh ngạc.

Chương 140

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang ở ngoài cửa.

Lệnh Hồ Xung sắc mặt trắng bệch nhìn hai người cùng nhau đi ra.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt từng trận tối sầm lại, lòng như tro nguội.

Lệnh Hồ Xung cũng không phải là kẻ ngốc, hai người ở cùng một gian qua đêm, sao có thể không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy biểu tình của Lệnh Hồ Xung liền đoán được hắn đang nghĩ gì.

Tuy rằng suy đoán của hắn có chút sai lệch, nhưng cũng gần đúng.

Hắn giấu ác ý dưới đáy mắt, kinh ngạc hỏi: Lệnh Hồ thiếu hiệp.

Ngươi sao lại ở đây.

Lời này còn tiện thể nho nhỏ tru tâm một cái.

Dù sao, trước mặt Cố Hàn Uyên, Lệnh Hồ Xung tính là thiếu hiệp gì chứ.

Sắc mặt Lệnh Hồ Xung lại tái nhợt thêm một phần, đáp: Đi ngang qua.

Nói xong liền lảo đảo bỏ đi, mang theo vết thương lòng.

Thậm chí còn không dám nhìn mặt Nhạc Linh San, hắn sợ hãi nhìn thấy biểu tình hạnh phúc của Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San hơi nghi hoặc nhìn bóng lưng Lệnh Hồ Xung rời đi.

Nàng đã hoàn toàn gửi gắm trái tim mình vào Cố Hàn Uyên, đối với tâm tư của Lệnh Hồ Xung khó tránh khỏi có chút chậm chạp.

Nàng nhìn thấy Ninh Trung Tắc liền ngạc nhiên tiến lên.

Một đêm trôi qua, tự cảm thấy trưởng thành hơn rất nhiều, Nhạc Linh San tâm tình vui vẻ.

Nhìn thấy mẫu thân thân cận nhất liền không nhịn được muốn làm nũng.

Nhạc Linh San ôm lấy cánh tay Ninh Trung Tắc, làm nũng nói: Nương, con khát nước quá.

Có nước uống không ạ.

Ninh Trung Tắc nghe được lời nói của Nhạc Linh San, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Nàng thầm nghĩ: Làm cái chuyện hồ đồ như vậy mà không khát nước mới là lạ.

Bởi vì khoảng cách quá gần, nàng đột nhiên đã ngửi thấy mùi còn lưu lại trong miệng Nhạc Linh San.

Trong lòng kinh hãi, vô thức liền nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng ánh nhìn này lại khiến Ninh Trung Tắc hoảng loạn, bởi vì lúc này Cố Hàn Uyên đang nhìn nàng với vẻ mặt quái dị.

Tuy rằng vẫn chưa thể xác định, nhưng Ninh Trung Tắc biết Cố Hàn Uyên chắc chắn đang nghi ngờ nàng.

Ninh Trung Tắc vội vàng lấy cớ đi vấn an các đệ tử bị thương để thoát đi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự bất mãn của Nhạc Linh San, nhìn bóng lưng Ninh Trung Tắc, khắp khuôn mặt là ý cười vi diệu.

Bởi vì có Cố Hàn Uyên đi theo, tốc độ đi đường nhất thời nhanh hơn rất nhiều.

Ngay cả Nhạc Bất Quần cũng khó tránh khỏi có chút lơ là.

Đương nhiên không gặp lại cảnh Tung Sơn Phái chặn giết.

Mọi người dừng lại nghỉ ngơi ở một trấn nhỏ.

Bất quá, khi Cố Hàn Uyên muốn cùng Nhạc Linh San ở cùng một gian, lại gặp phải sự ngăn cản của Ninh Trung Tắc.

Các ngươi nam chưa cưới, nữ chưa gả.

Ở cùng một gian là không thích hợp.

Đêm qua ở Dược Vương Miếu chỉ là tình thế bất đắc dĩ, hiện tại ở khách trọ cùng nhau nữa thì không thích hợp.

Ninh Trung Tắc nghiêm túc nói với Nhạc Linh San.

Lúc này Nhạc Linh San đang trong thời khắc nồng tình mật ý.

Chắc chắn nàng không cam lòng khi phải tách ra khỏi Cố Hàn Uyên.

Nhưng lời Ninh Trung Tắc nói lại có lý.

Không thể làm gì khác hơn là áy náy nói với Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, xin lỗi.

Nương nói rất đúng, đêm nay vẫn là tách ra ngủ đi.

Cố Hàn Uyên khẽ vỗ về mái tóc Nhạc Linh San, ánh mắt ôn hòa sủng nịch an ủi: San Nhi không cần để ý, thời gian còn dài.

Nhạc Linh San xấu hổ đáp ứng rồi liền vào phòng.

Ninh Trung Tắc thấy thế còn chưa kịp thở phào, Cố Hàn Uyên liền chặn trước mặt nàng.

Phu nhân, mượn một bước nói chuyện.

Ngữ khí Cố Hàn Uyên vi diệu.

Lòng Ninh Trung Tắc thót lại, có một dự cảm bất tường.

Trong sự chột dạ nàng cũng không dám cự tuyệt.

Hai người đi đến chỗ yên tĩnh.

Ninh Trung Tắc thấy Cố Hàn Uyên trầm mặc, loại bầu không khí ngột ngạt này khiến dự cảm bất tường trong lòng Ninh Trung Tắc càng ngày càng nghiêm trọng.

Không nhịn được nàng mở miệng trước: Cố thiếu hiệp có chuyện gì không.

Ngày mai còn phải đi đường, vẫn là sớm nghỉ ngơi một chút cho thỏa đáng.

Cố Hàn Uyên sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng nói: Đêm qua ngoài cửa là phu nhân sao.

Lời này đối với Ninh Trung Tắc mà nói tựa như tiếng sấm nổ ngang tai, kinh hãi đến mức có chút luống cuống không biết làm sao.

Đang định phản bác, lại nghe được thanh âm lạnh lùng của Cố Hàn Uyên: Phu nhân cũng không thể phủ nhận.

Tại hạ tự nhận võ công không tệ, nhãn lực không dám nói rõ ràng rành mạch ngoài trăm thước, nhưng ở khoảng cách như đêm qua thì cũng sẽ không nhận sai phu nhân xinh đẹp.

Thanh âm Cố Hàn Uyên dần dần lạnh lùng hơn: Tại hạ cũng không nghĩ đến Phu nhân, người được xưng là Hoa Sơn Ngọc Nữ, hóa ra lại là loại người thích nhìn trộm chuyện riêng tư của nữ nhi.

Nhìn Ninh Trung Tắc sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, hắn bổ sung một câu: Tại hạ thực sự là vô cùng thất vọng.

Thần tình Ninh Trung Tắc chấn động.

Câu nói cuối cùng của Cố Hàn Uyên, đầy vẻ thất vọng, khiến lòng nàng có chút khổ sở.

Ngược lại không phải vì Cố Hàn Uyên thất vọng mà khổ sở, mà là đối với sự thất vọng của chính mình mà khổ sở.

Cả đời nàng làm người chính phái, hùng hồn đại nghĩa, là nữ trung hào kiệt nổi tiếng giang hồ.

Một câu Ninh nữ hiệp, là thần tượng trong lòng biết bao nữ tử.

Toàn bộ Tống Quốc ngoại trừ Hoàng Dung, nàng tự nhận không thua bất kỳ cô gái nào.

Nếu như Cố Hàn Uyên không nói, việc này nhiều lắm cũng chỉ khiến nàng có chút xấu hổ.

Song khi Cố Hàn Uyên quang minh chính đại nói ra lúc, vậy không chỉ là lúng túng, mà là mấy chục năm danh dự bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Bởi vì quá mức khiếp sợ, ngay cả ý trêu đùa hàm chứa trong lời nói của Cố Hàn Uyên nàng cũng không nghe ra.

Sắc mặt khó coi, Ninh Trung Tắc chỉ có thể cố gắng giải thích: Đây chẳng qua là ta ngoài ý muốn thấy, không phải cố ý.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không cho nàng cơ hội may mắn.

Thanh âm băng lãnh thấu xương nói: Ồ.

Ngoài ý muốn chứng kiến.

Ngoài ý muốn chứng kiến có thể nhìn bao lâu.

Chẳng lẽ là phu nhân cảm thấy tại hạ không biết phu nhân ngươi tới vào lúc nào sao.

Ta.

Ninh Trung Tắc muốn nói gì, rồi lại cụt hứng buông xuôi.

Bởi vì nàng biết mặc kệ mình nói thế nào cũng đều không đúng.

Chẳng lẽ để nàng nói lúc đó là vì kinh ngạc nên mới không lập tức rời đi sao.

Lời này làm sao nàng có thể nói ra được.

Kỳ thực, theo Cố Hàn Uyên, tâm lý như Ninh Trung Tắc đây kỳ thực cũng rất bình thường.

Ở hiện đại, việc dòm ngó tư tình cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Thậm chí có thể nói tuyệt đại đa số người đều có vấn đề tâm lý như vậy, chỉ bất quá có người có thể nhịn được, có người nhịn không được.

Bằng không cũng sẽ không có nhiều vụ án kỳ quái như vậy.

Thế nhưng thời đại này phong kiến lễ giáo đè nén nặng nề, chuyện như vậy tuy không vẻ vang gì, nhưng nếu bị phơi bày ra cũng khó tránh khỏi kết cục bị mọi người lên án.

Ninh Trung Tắc sắc mặt xám xịt, thậm chí bắt đầu tuyệt vọng.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, ngữ khí cũng từ băng lãnh biến thành bất đắc dĩ: Phu nhân dù sao cũng là mẫu thân của San Nhi, tại hạ cũng không muốn làm khó phu nhân.

Lời nói này của Cố Hàn Uyên khiến Ninh Trung Tắc trong sự tuyệt vọng đột nhiên lóe lên một tia sáng, sắc mặt tái nhợt cũng dịu đi.

Chương 141

Bởi vì vừa rồi cuộc đối thoại giữa hai người vô cùng nghiêm trọng, lời nói của Cố Hàn Uyên lại quá mức băng lãnh, khiến nàng nhất thời lại quên mất mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San.

Ninh Trung Tắc lấy lại bình tĩnh nói: Cố thiếu hiệp, ta biết ngươi thích San Nhi, San Nhi cũng thích ngươi.

Các ngươi có thể ở cùng nhau, ta và sư huynh đều rất tán thành.

Nàng hiểu lầm Cố Hàn Uyên là vì nàng vừa rồi ngăn cản hai người ở cùng nhau, cho rằng là nàng phản đối chuyện của Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San.

Nhưng là vừa rồi phu nhân lại không đồng ý tại hạ và San Nhi ở cùng sao.

Ninh Trung Tắc thấy Cố Hàn Uyên quả nhiên nói như vậy, liền đem lý do đã sớm nghĩ kỹ nói cho hắn biết: Đây chẳng qua là không hy vọng San Nhi ở chỗ này trao thân.

Chờ các ngươi thành hôn sau tự nhiên có thể ở cùng nhau.

Nói cách khác, hiện tại phu nhân vẫn không đồng ý tại hạ và San Nhi ở cùng sao.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, thanh âm lại trở nên lạnh nhạt như băng.

Vậy phu nhân có thể thảo luận việc bồi tội cho hành vi dòm ngó trước đó không.

Ninh Trung Tắc vốn tưởng rằng mọi chuyện có thể kết thúc ở đó, không ngờ Cố Hàn Uyên lại đột nhiên nói như vậy.

Nàng kinh ngạc hỏi: Bồi tội.

Cố Hàn Uyên hai mắt nhìn thẳng Ninh Trung Tắc, mang đến cho nàng cảm giác áp bách.

Đương nhiên, phu nhân sẽ không cho rằng làm loại chuyện này còn có thể bình yên vô sự chứ.

Ngươi là muốn buộc ta đồng ý ngươi và San Nhi ở cùng sao.

Ninh Trung Tắc sắc mặt có chút khó coi.

Thương yêu nữ nhi, nàng không muốn đồng ý loại chuyện này.

Tại hạ cũng biết phu nhân là vì San Nhi tốt.

Cố Hàn Uyên ung dung nói: Chỉ là phu nhân có phải nên vì tại hạ giải quyết vấn đề này không.

Đồng thời, hắn ra hiệu một cái.

Ninh Trung Tắc nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Cố Hàn Uyên sau đó thoáng nhìn qua, nhất thời trong lòng nàng thót lại.

Dự cảm không lành lần nữa dâng lên.

Ngươi có ý gì.

Cố Hàn Uyên ánh mắt ẩn ý nói: Đêm qua phu nhân xem rất say sưa nhỉ.

Sao không thử một chút đi.

Ngươi.

Ninh Trung Tắc quá sợ hãi.

Nàng không ngờ Cố Hàn Uyên lại có ý đồ như vậy.

Trong lúc nhất thời có chút không nói nên lời.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại bất ngờ đưa ra lý do: Làm như vậy, phu nhân cùng ta cũng đã trở thành đồng phạm.

Cũng có thể cảnh tỉnh tâm phu nhân, không phải sao.

Không ngờ ngươi lại là người như vậy.

Ninh Trung Tắc nghiến răng nghiến lợi, chỉ cảm thấy mình đã nhìn lầm người.

Cố Hàn Uyên lần nữa áp sát Ninh Trung Tắc, nhìn đôi mắt phượng chứa sát khí, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của nàng, cũng liền đáp trả lại, chế nhạo nói: Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

Nếu không phải phu nhân hổ thẹn với những gì đã làm trước đây, tại hạ làm sao lại bức bách được.

Ninh Trung Tắc sắc mặt khó coi suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra cách hóa giải.

Hết lần này đến lần khác, chuyện này ngay cả nàng có nghĩ đến tự sát để chứng tỏ sự trong sạch cũng không thể nào làm được, thật khiến người ta chê cười.

Nhìn tướng mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên, đôi mắt ẩn chứa tinh quang, nhớ tới chuyện hắn đã cứu vãn đêm qua, nàng thầm thở dài một tiếng: Coi như là báo ân vậy.

Việc này ta có thể bằng lòng ngươi, thế nhưng những điều dư thừa thì ngươi đừng có mơ.

Cố Hàn Uyên không có ý định tiếp tục bức bách.

Loại chuyện này xác thực không vẻ vang gì, cùng lắm cũng chỉ là chuyện riêng tư của nam nữ, căn bản cũng không đáng để Ninh Trung Tắc phải trả giá tất cả.

Phu nhân suy nghĩ nhiều rồi.

Tại hạ chỉ là muốn cùng phu nhân trở thành đồng phạm mà thôi.

Hơn nữa ngươi cũng không được phép động chạm đến San Nhi.

Ninh Trung Tắc nghĩ đến Nhạc Linh San, lại bổ sung một câu.

Vậy trong khoảng thời gian đồng hành này, phu nhân có phải nên gánh vác trách nhiệm không.

Cố Hàn Uyên thấy Ninh Trung Tắc còn muốn cò kè mặc cả, đương nhiên sẽ không khách khí với nàng.

Ta thực sự đã nhìn lầm ngươi.

Ninh Trung Tắc trong ánh mắt tràn đầy phẫn hận.

À, phu nhân hay là tự kiểm điểm mình một chút thì tốt hơn.

Cố Hàn Uyên thuận miệng chặn lại một câu.

Ánh mắt hướng Ninh Trung Tắc ra hiệu nói: Phu nhân có thể bắt đầu chưa.

Thời gian lâu quá khó tránh khỏi gây nghi ngờ.

Phu nhân cũng không muốn Nhạc Chưởng Môn biết loại chuyện này chứ.

Ninh Trung Tắc thấy sự việc đã đến nước này, lại cò kè mặc cả cũng vô dụng.

Thế nhưng rất nhanh nàng lại lần nữa bị kinh động.

Đêm qua cách khá xa, nhìn không rõ.

Lúc này ở cự ly gần khó tránh khỏi có chút chấn động.

Cố Hàn Uyên thấy thế chế nhạo nói: Phu nhân, người xem ra mê mẩn đến vậy.

Ngay cả tại hạ cũng thấy xấu hổ.

Phi.

Ai mà mê mẩn.

Ninh Trung Tắc xấu hổ hừ một tiếng.

Học theo Nhạc Linh San đêm qua, rốt cuộc là nữ tử thành thục, tuy trước đây không có kinh nghiệm gì, nhưng học lại nhanh hơn Nhạc Linh San rất nhiều.

Ninh Trung Tắc ho khan một tiếng, xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, yên lặng dọn dẹp tàn cục.

Cố Hàn Uyên đối với cái nhìn chằm chằm của nàng tỏ vẻ lơ đễnh, ung dung nói: Ngày mai cũng nhờ phu nhân vậy.

Hắn rời đi dưới ánh mắt phẫn hận của Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc cương liệt, Cố Hàn Uyên trong lòng biết rõ.

Thế nên khống chế không bức bách quá mức, vừa vặn chạm đến mức giới hạn cuối cùng.

Ít nhất sẽ không là kết cục lưới rách cá chết.

Mà có chuyện tối nay, Ninh Trung Tắc sau này còn không tùy tiện làm càn, chỉ cần đợi Lão Nhạc cho một cơ hội.

Nhạc Bất Quần phát hiện Ninh Trung Tắc mỗi khi trời tối đều sẽ biến mất một đoạn thời gian.

Hắn hỏi Ninh Trung Tắc, Ninh Trung Tắc cũng chỉ nói với hắn, Cố Hàn Uyên đã thiết kế cho Nhạc Linh San một bộ kiếm pháp dành cho nữ tử, để nàng đi đầu tu luyện, sau đó mới dạy cho Nhạc Linh San.

Lời này thật sự không lừa gạt Nhạc Bất Quần.

Cố Hàn Uyên xác thực đã thiết kế cho Nhạc Linh San một bộ kiếm pháp.

Với kiếm đạo tu vi hiện tại của hắn, tùy tiện thiết kế một bộ kiếm pháp ít nhất cũng là nhất lưu trở lên, thậm chí mạnh hơn cả bộ kiếm pháp mà Nhạc Bất Quần đang luyện.

Bộ kiếm pháp này được Cố Hàn Uyên đặt tên là Uyên Linh Kiếm Pháp.

Nhạc Linh San vừa nghe cũng biết ý tứ của Cố Hàn Uyên, xấu hổ mà dâng lên một nụ hôn, đồng thời đem Ngọc Thạch Bảo Kiếm làm tín vật đính ước đưa cho Cố Hàn Uyên.

Từ nay về sau, đối với Lệnh Hồ Xung nàng hoàn toàn giữ một khoảng cách, ngay cả khi vô tình gặp, khi nói chuyện cũng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Nhạc Linh San không vì gì khác, chỉ là không hy vọng người trong lòng mình suy nghĩ nhiều.

Loạt đánh giá của Nhạc Linh San lúc đó đã hoàn thành.

Phần thưởng đánh giá cấp SSS cũng rất chu đáo, ban cho Luyện Kim Kỳ Thuật của Vân Trung Quân trong Tần Thời Minh Nguyệt, có thể luyện chế các loại đan dược và độc vật.

Mãng Cổ Chu Cáp cùng Kiếm Trủng Xà Đảm đặt trong không gian trữ vật, vẫn chưa có cơ hội sử dụng.

Có Luyện Kim Kỳ Thuật rồi, sau này có thể thử luyện chế một ít đan dược.

Lệnh Hồ Xung từ nay về sau càng phát ra tuyệt vọng, mỗi ngày ý chí tinh thần sa sút, đần độn.

Nhạc Bất Quần đối với Lệnh Hồ Xung càng phát ra bất mãn.

Ninh Trung Tắc, người duy nhất quan tâm Lệnh Hồ Xung, cũng bởi vì mối quan hệ với Cố Hàn Uyên, không còn tâm tư quan tâm

Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần không phải chưa từng nảy ra ý đồ với Uyên Linh Kiếm Pháp, chỉ là hắn phát hiện bộ kiếm pháp này đúng là chuyên dụng cho nữ tử.

Hắn thử luyện một lần, lại vô luận thế nào cũng không thể vận chuyển như bình thường, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là từ bỏ.

Cố Hàn Uyên ban ngày cùng Nhạc Linh San du sơn ngoạn thủy, ban đêm cùng đợi Ninh Trung Tắc đến cửa.

Cứ như vậy qua vài ngày sau, đoàn người rốt cuộc đã tới Lạc Dương.

Ninh Trung Tắc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng gần đây quá mức mệt mỏi, mỗi ngày gò má đau nhức, nói chuyện cũng nhanh không lưu loát.

Cũng may Cố Hàn Uyên coi như giữ lời, vẫn không có những yêu cầu quá đáng hơn, cũng chưa từng trải qua phòng Nhạc Linh San vào ban đêm.

Ngược lại khiến trong lòng Ninh Trung Tắc có chút thoải mái.

Đương nhiên, liên tục tiếp xúc, Ninh Trung Tắc khó tránh khỏi nảy sinh chút tâm tư khác thường, luôn vô thức tìm kiếm thân ảnh Cố Hàn Uyên, lấy cớ không thể để hắn làm càn với Nhạc Linh San.

Nàng ngược lại cũng không phải chưa từng nghĩ phản đối hai người ở cùng nhau, chỉ là lại không thấy lý do nào để đột nhiên trở mặt, lại khó có thể thuyết phục Nhạc Bất Quần.

Chương 142

Huống hồ, nàng đã thành đồng phạm của Cố Hàn Uyên, đã bị nắm thóp, làm sao có thể mở miệng được.

Vạn nhất đến tai Nhạc Linh San, mẫu nữ trở mặt thành thù, chẳng phải cái được không bù đắp đủ cái mất sao.

Không thể làm gì khác hơn là yên lặng kìm nén.

Thế giới này có rất nhiều quốc gia, địa danh cũng rất hỗn loạn.

Chỉ riêng Lạc Dương đã có mấy cái.

Lạc Dương thành của Tống Quốc phồn hoa có thừa, nhưng không đủ đại khí.

Nơi đây không phải là trọng trấn quân sự, cũng không phải là trung tâm chính trị.

Cố Hàn Uyên đối với nơi này hứng thú hữu hạn.

Một đường yên tĩnh vắng lặng theo phái Hoa Sơn đến Kim Đao Vương gia.

Vương Nguyên Phách, ông ngoại của Lâm Bình Chi, thấy đám người phái Hoa Sơn liền rất đỗi kinh hỉ.

Cố Hàn Uyên biết Vương Nguyên Phách cũng có ý đồ mưu đoạt Tịch Tà Kiếm Phổ, cho nên mới nhiệt tình như vậy.

Người Vương Nguyên Phách này cùng Lâm Chấn Nam ở phương diện kiến thức không khác nhau là mấy, đều là ếch ngồi đáy giếng.

Chính là tiêu chuẩn hạng hai cũng dám tự xưng Kim Đao vô địch, thật khiến người ta chê cười.

Cố Hàn Uyên chướng mắt hắn, vì vậy toàn bộ hành trình hắn im miệng không nói, làm một kẻ vô danh.

Trên yến tiệc, Vương Nguyên Phách mời mọi người phái Hoa Sơn ở lại Lạc Dương nghỉ ngơi chỉnh đốn vài ngày, hảo hảo chiêu đãi một phen.

Nhạc Bất Quần không trực tiếp bằng lòng, mà nhìn về phía Cố Hàn Uyên: Cố thiếu hiệp, chi bằng chúng ta ở lại Lạc Dương thêm mấy ngày thế nào.

Cố Hàn Uyên lúc này đang trêu ghẹo Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San bị hắn chọc cho lén lút che miệng cười duyên.

Chợt nghe được Nhạc Bất Quần hỏi, Cố Hàn Uyên cũng không để ý, thuận miệng trả lời: Nhạc Chưởng Môn quyết định là được.

Vương Nguyên Phách kỳ thực đã sớm chú ý tới Cố Hàn Uyên.

Hắn tuy không phải người dễ chấp nhặt, lại chẳng biết tự lượng sức mình, nhưng trình độ sát ngôn quan sắc vẫn là có thể.

Bằng không cũng không chống đỡ nổi gia nghiệp lớn như vậy.

Cố Hàn Uyên tướng mạo tuấn lãng, khí chất đặc biệt, nhìn liền không giống người thường.

Nhạc Bất Quần càng là ngay cả hành trình cũng muốn trưng cầu ý kiến của hắn.

Vương Nguyên Phách nắm lấy khí thế chủ nhà hỏi: Vị thiếu niên anh hùng này là ai.

Nhạc Chưởng Môn sao không giới thiệu một chút.

Vị này chính là Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên, Cố thiếu hiệp.

Đến thăm San Nhi, vừa lúc đồng hành một đoạn đường.

Nhạc Bất Quần vốn có ý đem mối quan hệ của Cố Hàn Uyên và

Nhạc Linh San tuyên dương ra ngoài, nhằm đạt được mục đích kinh sợ Tả Lãnh Thiền.

Đoạn đường này từ khi gặp Cố Hàn Uyên liền trở nên gió êm sóng lặng, Tung Sơn Phái càng không tiếp tục xuất thủ.

Ít nhất là trước khi có được Tịch Tà Kiếm Phổ, Nhạc Bất Quần đều không thể không dựa vào Cố Hàn Uyên.

Vương Nguyên Phách nghe được lời nói của Nhạc Bất Quần sau đó có chút kinh ngạc.

Ngay cả hắn cũng từng nghe nói danh tiếng của Cố Hàn Uyên, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy.

Thậm chí mơ hồ có chút hoài nghi những chuyện tích liên quan tới Cố Hàn Uyên có phải là do đồn thổi mà ra không.

Loại chuyện này kỳ thực nhìn mãi cũng quen.

Những đệ tử cao môn đại phái xuất sơn lịch lãm kia, tùy tiện giết vài tên tiểu tặc, diệt vài cái sơn trại, liền bị thổi phồng vô cùng kỳ diệu, từng người đều thành thiếu niên anh kiệt trăm năm khó gặp.

Thế nhưng trên thực tế cũng là hữu danh vô thực.

Vương Nguyên Phách biết loại suy nghĩ này cũng không kỳ quái.

Sau khi Cố Hàn Uyên thành danh trên giang hồ ở Tống Quốc, các loại sự tích đều quá mức khiến người ta khiếp sợ.

Người chưa từng tận mắt chứng kiến tự nhiên sẽ cảm thấy không thể tin được.

Huống hồ thế lực của Vương gia ngay cả thành Lạc Dương còn chưa ra khỏi.

Trong tình huống kiến thức hữu hạn khó tránh khỏi có loại nghi ngờ vô căn cứ này.

Hai huynh đệ Vương Bất Nhân, Vương Trọng Cường, con trai Vương Nguyên Phách bên cạnh, càng lộ ra vẻ mặt Lúc không anh hùng, lại để thằng nhãi ranh thành danh.

Vương Nguyên Phách cười lớn chắp tay nói: Nguyên lai là Anh Hùng Kiếm Cố thiếu hiệp.

Thất kính thất kính.

Cố Hàn Uyên chướng mắt người Vương gia này, giữ lại sau này cho Thiên Võng để kiếm danh vọng là được.

Vì vậy chỉ là tùy ý đáp lời vài câu.

Vương Nguyên Phách đối với sự kiêu căng của Cố Hàn Uyên phi thường bất mãn, giả vờ tử tế hỏi: Lão phu nghe nói Cố thiếu hiệp kiếm pháp thông thần.

Không biết có thể để lão phu được kiến thức một chút không.

Cố Hàn Uyên nghe lời này, thần sắc lạnh lẽo: Cố mỗ xuất kiếm tất phải thấy huyết, không biết Vương lão gia tử muốn ai tới để Cố mỗ thử kiếm.

Hắn sao có thể không nghe ra Vương Nguyên Phách là muốn mượn cơ hội dò xét xem Tịch Tà Kiếm Phổ có phải đã bị Cố Hàn Uyên đoạt được không.

Vương Nguyên Phách không có kiến thức lại có thể hỏi ra loại lời nói ngu xuẩn này.

Thực lực Cố Hàn Uyên so với Lâm Viễn Đồ năm đó mạnh hơn nhiều, Nhạc Bất Quần cùng Lâm Bình Chi liền từ trước đến nay chưa từng hoài nghi.

Sắc mặt Vương Nguyên Phách xấu xí.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại nói muốn thấy huyết, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Lâm Bình Chi vừa thấy không khí giữa sân khẩn trương, liền lên tiếng trước hai huynh đệ Vương Bất Nhân, Vương Trọng Cường nói: Cố thiếu hiệp, ngoại công hắn chỉ là nói đùa chút thôi.

Hà tất phải chấp nhặt thật.

Loại tiểu nhân vật này, Cố Hàn Uyên căn bản không thèm để ý.

Nếu Vương lão gia tử không chào đón Cố mỗ.

Cố mỗ cũng không tiện quấy rầy.

Xin cáo từ.

Cố Hàn Uyên trực tiếp không cho Vương Nguyên Phách mặt mũi, vạch trần dụng tâm hiểm ác của hắn.

Cùng Nhạc Linh San chào một tiếng rồi đứng dậy rời đi.

Cố Hàn Uyên rời đi khiến cả tràng diện nhất thời ngượng nghịu.

Vương Bất Nhân, Vương Trọng Cường hai huynh đệ thấy vậy không nhịn được, lớn tiếng trách mắng Cố Hàn Uyên vô lễ.

Nhạc Bất Quần sắc mặt cũng rất khó coi.

Ngược lại không phải cảm thấy Cố Hàn Uyên làm gì sai.

Cố Hàn Uyên cũng đâu phải đệ tử phái Hoa Sơn, nào đến lượt hắn quản.

Nhưng Vương Nguyên Phách thăm dò ý tứ hàm súc quá mức nồng đậm, liền khiến cả phái Hoa Sơn đều bị mất mặt.

Thậm chí sau khi trở về còn nói với Ninh Trung Tắc câu Lạc Dương không phải nơi ở lâu.

Lâm Bình Chi lúc này đã hơi hối hận vì mang Cố Hàn Uyên đến.

Vốn định báo ân, lại nổi lên hiềm khích.

Hơn nữa, Vương Nguyên Phách thăm dò không thật sự cao minh, ngay cả Lâm Bình Chi cũng nhìn thấu một hai phần, trong lòng khó tránh khỏi thầm trách.

Nhạc Linh San càng muốn đuổi theo, bất quá bị Ninh Trung Tắc ngăn lại.

Nàng vẫn phải giữ gìn sự hòa thuận bề ngoài theo nguyên tắc.

Lệnh Hồ Xung tâm tình rất tốt, liền uống mấy chén.

Hắn chỉ cần nghĩ tới chuyện Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San cùng ở một gian phòng trong Miếu Dược Vương là lòng lại quặn thắt đau khổ.

Có thể không nhìn thấy Cố Hàn Uyên với hắn mà nói là chuyện cầu cũng không được.

Mục đích Cố Hàn Uyên rời đi chính là để cướp mất cơ duyên và nhân duyên kế tiếp của Lệnh Hồ Xung — Nhậm Doanh Doanh.

Hắn thật tò mò, đi trên con đường khác biệt, Lệnh Hồ Xung đã tàn phế còn muốn xoay mình như thế nào.

Chương 143

Cố Hàn Uyên đi tới Lục Trúc Hạng ở phía đông Lạc Dương thành.

Nơi đây mát mẻ tĩnh mịch, thanh nhã tự nhiên.

Quả là một nơi ẩn cư tốt.

Lục Trúc Ông nhìn thấy Cố Hàn Uyên thần tình sửng sốt.

Hắn chính là biết Nhậm Doanh Doanh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Cố Hàn Uyên, vì vậy đã kể rõ từng nét tướng mạo của Cố Hàn Uyên.

Hắn tuy nghi hoặc Cố Hàn Uyên sao lại tới nơi này, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc hỏi: Vị công tử này vì sao mà đến.

Cố Hàn Uyên chắp tay thi lễ nói: Lão Ông, tại hạ có được một khúc phổ, vẫn luôn muốn tìm người cùng tại hạ hợp tấu.

Đáng tiếc khúc phổ độ khó quá cao, tìm khắp nơi không phải giai hữu.

Ngẫu nhiên nghe nói trong Lục Trúc Hạng này có một ông lão trúc gậy, tinh thông âm luật.

Bởi vậy liền mang theo khúc phổ đến thử vận may.

Nói rồi liền đưa khúc phổ Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc cho Lục Trúc Ông.

Lục Trúc Ông hơi kinh ngạc mở ra quan sát.

Khúc phổ Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc độ khó quả thật cực cao.

Lục Trúc Ông thiên tư hữu hạn, có thể xem hiểu, nhưng lại không thể diễn tấu.

Nhưng Cố Hàn Uyên khó được tới cửa.

Nếu cứ thế xua đuổi trở về e rằng không được.

Suy nghĩ chốc lát, hắn quyết định để Nhậm Doanh Doanh quyết định.

Lão hủ thực khó lòng diễn tấu, song cô cô của lão hủ tinh thông âm luật hơn lão hủ gấp mười lần.

Công tử xin hãy chờ một chút.

Để nàng xem qua cho công tử.

Cố Hàn Uyên vốn có mục đích là Nhậm Doanh Doanh, đương nhiên sẽ không phản đối.

Nhậm Doanh Doanh lúc Cố Hàn Uyên mới tới cũng đã lén lút quan sát.

Nhìn qua lại càng tuấn tú hơn vài phần so với lần trước gặp mặt.

Khí chất cũng càng xuất trần.

Điều này tự nhiên là công lao linh khí Cố Hàn Uyên thu hoạch gần đây.

Thậm chí rất nhiều đàn vịt con Nhậm Doanh Doanh nuôi đều vô thức quấn quýt bên Cố Hàn Uyên không chịu rời.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười đẩy những tiểu sinh linh này ra.

Kể từ sau đại hội chậu vàng rửa tay, Nhậm Doanh Doanh vẫn luôn tìm cơ hội tiếp xúc Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng rất kinh ngạc có thể gặp Cố Hàn Uyên ở đây.

Ngược lại có mấy phần cảm giác đạp phá thiết hài vô mịch xử.

Là một trong số những người ban đầu may mắn nghe qua Lưu, Khúc hai người hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, nàng tự nhiên cảm thấy rất hứng thú với Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên tự mình đưa tới cửa, càng là nhất cử lưỡng tiện.

Nhậm Doanh Doanh tiếp nhận khúc phổ của Cố Hàn Uyên xong, liền thử diễn tấu.

Nàng vẫn tự phụ trình độ âm luật cực cao, còn muốn cầm tiêu một mình độc tấu.

Bất quá rất nhanh liền có chút không theo kịp, chỉ có thể tiếc nuối buông tha.

Lục Trúc Ông bèn mời Cố Hàn Uyên vào nhà.

Thanh niên nhân, khúc phổ này ngươi có từ đâu.

Giọng Nhậm Doanh Doanh giả làm lão thái truyền ra.

Trên thực tế chính là nàng cố ý giả già.

Âm điệu tuy trầm thấp, nhưng âm sắc lại êm tai thú vị, ôn nhu như nước.

Cố Hàn Uyên đối với việc Nhậm Doanh Doanh dùng phương thức này thăm dò mình cảm thấy buồn cười.

Cũng không vạch trần nàng.

Cùng Nhậm Doanh Doanh diễn kịch nói: Bà bà, tại hạ Cố Hàn Uyên.

Khúc phổ này là do hai vị lão tiền bối tặng.

Nếu bà bà có hứng thú, tại hạ có thể kể rõ đôi điều.

Cố Hàn Uyên kể lại chuyện Lưu, Khúc hai người.

Nhậm Doanh Doanh nghe xong, trầm ngâm chốc lát rồi hỏi: Cố thiếu hiệp nhìn nhận thế nào về việc hai người không màng chính tà tranh đấu, chỉ lấy âm luật làm bạn.

Cố Hàn Uyên làm bộ chăm chú, thong thả đáp: Chính tà tranh đấu sau lưng hai người họ, bất quá cũng chỉ là tranh chấp giữa Ngũ Nhạc Kiếm Phái hoặc có thể nói là Tung Sơn Phái và Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Vì không gì khác ngoài lập trường và lợi ích.

Vậy thì đâu là chính, đâu là tà.

Tung Sơn Phái lạm sát kẻ vô tội, muốn tàn sát cả nhà Lưu Chính Phong, há xứng là chính.

Khúc Dương vì Lưu Chính Phong lập thề không giết người chính đạo, lại sao có thể tính là tà.

Lấy âm luật làm bạn chính là dốc bầu tâm sự, nếu như lòng không cùng một tần suất, diễn tấu cũng chỉ là hỗn độn bất kham.

Cố Hàn Uyên tự nhiên có thể nhìn ra Nhậm Doanh Doanh đang thăm dò.

Vì vậy hầu như mỗi một câu đều nói trúng tim nàng, rất có tri kỷ cảm giác.

Nàng sốt ruột hỏi: Cố thiếu hiệp không để bụng chính tà tranh đấu ư.

Cố Hàn Uyên cười khẩy nói: Chính tà tranh đấu.

Nhật Nguyệt Thần Giáo thủ hạ thiện ác lẫn lộn.

Nhiều kẻ hành sự quỷ dị, lạm sát nghiệt.

Kẻ bị giết chết hàng năm không một vạn cũng có tám ngàn a.

Nhậm Doanh Doanh nghe Cố Hàn Uyên hình dung Nhật Nguyệt Thần Giáo như vậy lúc sắc mặt khó coi.

Hết lần này tới lần khác đây cũng là sự thực.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Vậy bà bà có biết hai nước binh đao cùng nổi lên, kẻ chết bởi binh hỏa được bao nhiêu.

Nếu như diệt quốc chi chiến, tử thương mười triệu người không ngừng.

So sánh với, cái gọi là chính tà tranh đấu chẳng phải nực cười sao.

Nhậm Doanh Doanh cảm thấy ngoài ý muốn.

Nàng vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên cũng là loại người căm hận Nhật Nguyệt Thần Giáo, thấy là tất sát.

Không ngờ lời nói xoay chuyển, nói tới quốc gia tranh đoạt.

Đây cũng là cực hạn phổ biến của người trong giang hồ, nhãn giới không đủ, chỉ nhìn chằm chằm mảnh đất nhỏ trước mắt.

Bà bà có biết hán nhân trong cảnh nội dị quốc sinh tồn như thế nào không.

Mệnh như cỏ rác, nước sôi lửa bỏng không đủ để hình dung.

Những năm gần đây, các quốc gia trung nguyên, Tùy quốc có tượng diệt vong, Tống Quốc thói cũ khó sửa, Minh quốc nội đấu không ngớt.

Các quốc gia dị tộc, Kim rõ ràng nhìn chằm chằm, Mông Nguyên càng có tư thế nhất thống thiên hạ.

Thiên hạ đại loạn đang ở trước mắt, nực cười người trong giang hồ lại bận rộn hao tổn trong tranh đấu nội bộ.

Cố Hàn Uyên nói đến đây, thanh âm leng keng mạnh mẽ, hào khí trùng thiên.

Tâm nguyện của tại hạ, chỉ có khu trục Thát Lỗ, khôi phục trung hoa.

Cố Hàn Uyên có dã tâm của riêng mình.

Khó được xuyên việt một lần, nếu không thể đứng trên đỉnh cao, há chẳng phải làm mất mặt xuyên việt giả.

Dị quốc muốn tiêu diệt, các quốc gia trung nguyên đồng dạng muốn chinh phục.

Đương nhiên trước mặt người khác vẫn phải duy trì hình tượng chính nhân quân tử.

Lúc này Nhậm Doanh Doanh liền bị hào tình tráng chí của Cố Hàn Uyên chiết phục.

Tuy nàng có ẩn cư chi tâm, nhưng đó bất quá là hành động bất đắc dĩ khi chán ghét những cuộc chém giết trên giang hồ.

Chương 144

Nàng là Thánh Cô Nhật Nguyệt Thần Giáo, lập trường trời sinh khiến nàng khó có thể thoát ly phân tranh.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại làm cho nàng nhận thức được sự nhỏ bé của mình.

Không khỏi cảm thán nói: Yến tước sao biết chí lớn của hồng hộc.

Cố thiếu hiệp thật là có chí khí.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười nói: Bà bà khen lầm rồi.

Cố mỗ tuy có lòng, nhưng làm sao một cây chẳng chống vững nhà.

Chính là sự nghiệp tâm của nam nhân là chất xúc tác tốt nhất cho nữ nhân.

Ngay cả thiên chi kiêu nữ như Nhậm Doanh Doanh đồng dạng cũng bị Cố Hàn Uyên hấp dẫn.

Không nhịn được liền muốn hiểu nhiều hơn về hắn, không còn chỉ đơn thuần nghĩ lợi dụng Cố Hàn Uyên để cứu Nhậm Ngã Hành như lúc đầu.

Mà là xuất phát từ ý nguyện của mình đi tìm hiểu hắn.

Nàng hơi thấp thỏm hỏi: Cố thiếu hiệp, có thể nguyện cùng lão thân hợp tấu một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Có mong muốn vậy, nhưng không dám mời.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Hắn thấy Nhậm Doanh Doanh tuyệt đối là nhân tài đáng để tranh thủ.

Có lẽ võ công của Nhậm Doanh Doanh không đáng nhắc tới, thế nhưng tài năng ngự hạ của nàng lại cực cao.

Là nữ tử chân chính có thể mang đến trợ lực cho mình.

Bởi vậy đối mặt nàng, hắn càng thêm có kiên trì.

Nhậm Doanh Doanh bảo Lục Trúc Ông đem Minh Phượng Cầm cho Cố Hàn Uyên mượn.

Cố Hàn Uyên đã sớm thuộc lòng khúc phổ.

Lúc này diễn tấu càng không thành vấn đề.

Hai người bắt đầu hợp tấu.

Dưới sự phối hợp có ý định của Cố Hàn Uyên, Nhậm Doanh Doanh chỉ cảm thấy làn điệu lưu loát thông suốt.

Lần đầu tiên hợp tấu liền biểu hiện ra ăn ý kinh người.

Trong khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc nhẹ nhàng du dương, rung động đến tâm can, Nhậm Doanh Doanh chỉ cảm thấy dị thường thống khoái.

Không nhịn được liền toàn tâm đầu nhập vào trong đó.

Cái loại cảm giác quấn quýt lẫn nhau trong khúc nhạc, trong ta có ngươi, trong ngươi có ta càng làm nàng trầm mê.

Nhất là xuyên thấu qua sa liêm, lờ mờ chứng kiến Cố Hàn Uyên tiêu sái tuấn dật, tư thế oai hùng như tiên nhân tấu nhạc.

Tim đập dần dần nhanh hơn.

Thậm chí có cảm giác muốn nằm vào trong ngực hắn, mặc kệ bên ngoài che chở ý tưởng.

Một khúc tấu xong, Cố Hàn Uyên thở dài nói: Bà bà quả nhiên tài nghệ cao siêu.

Lần đầu tiên hợp tấu liền có thể hoàn mỹ như vậy.

Tâm nguyện của tại hạ đã thành.

Cố thiếu hiệp ở âm luật một đạo đã hơi thắng lão thân.

Đảm đương không nổi lời tán thưởng của cố thiếu hiệp.

Nhậm Doanh Doanh thật lòng ca ngợi.

Một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc ngược lại làm nàng càng thêm hiếu kỳ về Cố Hàn Uyên.

Cảm thấy những gì trước đây điều tra được chẳng qua là bề ngoài của Cố Hàn Uyên.

Hắn hiện tại càng muốn đi sâu vào lòng của hắn xem một chút.

Thời điểm không còn sớm.

Bà bà ngày khác gặp lại.

Tại hạ cáo từ.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích hôm nay đã đạt được, trực tiếp mở miệng cáo từ.

Đối đãi Nhậm Doanh Doanh không thể quá nhiệt tình, cần cho nàng thời gian để tự mình bị chinh phục.

Hiện tại lựa chọn tốt nhất chính là treo nàng.

Nhậm Doanh Doanh vừa nghe Cố Hàn Uyên muốn đi liền muốn mở miệng giữ lại.

Nàng đột nhiên có chút hối hận vì đã giả làm bà lão, sợ hãi nếu để Cố Hàn Uyên biết được chân tướng, cho rằng mình đang đùa giỡn hắn.

Lo được lo mất, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nói ra: Cố thiếu hiệp nếu là có rảnh rỗi, có thể lại tới Lục Trúc Hạng cùng lão thân hợp tấu.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Nhất định.

Cố Hàn Uyên rời đi, chỉ lưu lại Nhậm Doanh Doanh có chút phiền muộn.

Sau khi rời khỏi Lục Trúc Hạng, Cố Hàn Uyên cũng không đi Kim Đao Vương gia.

Hắn tìm được cứ điểm địa võng trong thành Lạc Dương, tra xét tình báo mới nhất.

Nếu đoán không lầm, hiện tại Cái Bang phương Bắc đang hỗn loạn tưng bừng.

Bởi vì cha mẹ nuôi Tiêu Phong là Kiều Tam Hòe phu phụ, Đàm Công Đàm Bà, Triệu Tiền Tôn, Trí Quang đại sư cùng những người khác lần lượt bỏ mình.

Trước đây Tiêu Phong từng hỏi thăm những người này về chi tiết chuyện năm xưa, ý đồ tìm ra manh mối về Mộ Dung Bác.

Mà bây giờ những người biết chuyện lần lượt bỏ mình, khó tránh khỏi có hiềm nghi giết người diệt khẩu.

Có người cho rằng là Mộ Dung Bác làm ra, có người cho rằng là Huyền Từ làm ra.

Khiến cho thế cục hiện tại của Cái Bang phương Bắc và Nam Thiếu Lâm vô cùng căng thẳng.

Bất quá Tiêu Phong cố kỵ hai đại phái đánh nhau sẽ tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng, thậm chí hoài nghi có phải có người cố ý khơi mào tranh chấp hai phái.

Hắn vẫn chưa quyết định chắc chắn lên Nam Thiếu Lâm chất vấn Huyền Từ.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không sốt ruột.

Có kẻ phá hoại như Tiêu Viễn Sơn ở đó, Tiêu Phong không tránh khỏi phải lên Nam Thiếu Lâm một chuyến.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Hắn cảm thấy có thể đem sự kiện này quy mô mở rộng thêm một chút, đảm bảo có thể lôi Tảo Địa Tăng ra.

Cố Hàn Uyên truyền lệnh địa võng âm thầm hướng Nam Thiếu Lâm truyền bá một tin tức.

Hai ngày kế tiếp, Cố Hàn Uyên đều sẽ đi trước Lục Trúc Hạng cùng Nhậm Doanh Doanh hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Thuận tiện còn học được không ít nhạc khúc mới từ nàng.

Nhậm Doanh Doanh đối với tài hoa của Cố Hàn Uyên kinh vi thiên nhân kinh ngạc như gặp thần tiên.

Mỗi ngày đều mong đợi có thể cùng Cố Hàn Uyên gặp nhau.

Đối với việc mình giấu diếm thân phận càng phát ra hối hận.

Nhưng đến ngày hôm sau, Cố Hàn Uyên lại không tới.

Nhậm Doanh Doanh đợi cả ngày.

Từ sáng sớm mong chờ tràn đầy, đến màn đêm buông xuống lúc thất lạc không gì sánh được.

Thậm chí không khỏi hỏi Lục Trúc Ông: Sư điệt, ngươi nói Cố Hàn Uyên có phải sẽ không tới không.

Lục Trúc Ông nhìn Nhậm Doanh Doanh một bộ dạng tiểu nữ nhân mong chờ tình lang.

Trong lòng thoáng qua một tia hiểu ra.

Hắn thấy, không nói chuyện chính tà, Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh là phi thường xứng đôi.

Vì vậy chỉ có thể an ủi: Thánh Cô, cố thiếu hiệp có thể là có chuyện gì trì hoãn.

Không bằng chờ một chút.

Nhưng mà cho đến trăng lên giữa trời, Nhậm Doanh Doanh vẫn như cũ không thể chờ đợi được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tuy vốn là có ý định treo Nhậm Doanh Doanh, nhưng ngày hôm nay xác thực xảy ra chuyện.

Lệnh Hồ Xung mất tích.

Lệnh Hồ Xung tuy học Độc Cô Cửu Kiếm, thế nhưng ở Miếu Dược Vương không có cơ hội biểu hiện, vì vậy cũng không bị Kim Đao Vương gia hiểu lầm.

Chương 145

Ngược lại là cùng người Vương gia trò chuyện vui vẻ, mỗi ngày uống rượu mua vui.

Nhưng mà đêm qua Lệnh Hồ Xung lại đột nhiên không thấy.

Sáng sớm hôm nay, mọi người phái Hoa Sơn và người Vương gia tìm kiếm khắp thành vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Ninh Trung Tắc hai ngày này khó được ngủ ngon.

Vốn là không muốn đi gặp Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng chuyện liên quan đến Lệnh Hồ Xung mà nàng vẫn thương yêu, không thể làm gì khác hơn là cầu đến hắn nơi đây.

Cố Hàn Uyên, chàng có thể hỗ trợ tìm một cái Xung nhi không.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ vỗ về cánh môi Ninh Trung Tắc, mỉm cười nói: Phu nhân hai ngày này cũng không hảo hảo hoàn thành ước định.

Ninh Trung Tắc sắc mặt làm khó dễ, khẽ cắn môi vẫn đáp ứng Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần ngươi có thể tìm được Xung nhi, ở Lạc Dương trong lúc, ta có thể bằng lòng chàng.

Được rồi, nếu phu nhân có chuyện nhờ.

Tại hạ nào có không giúp một tay đạo lý.

Cố Hàn Uyên kỳ thực cũng thật tò mò Lệnh Hồ Xung đã chạy đi đâu.

Lục Trúc Hạng kia khả năng không lớn, càng không thể nào là chết ở góc nào.

Hơn phân nửa là thế lực bên ngoài nào đó bắt đi.

Với khinh công và sức quan sát của Cố Hàn Uyên, quả nhiên rất nhanh đã tìm được hành tung của Lệnh Hồ Xung.

Chỉ là kẻ bắt đi hắn khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy ngoài ý muốn.

Cư nhiên lại là Dương Liên Đình.

Đây lại là vở kịch gì đây.

Đồng thời, Dương Liên Đình đang phân phó thủ hạ đem Lệnh Hồ Xung mang về Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý tưởng cứu Lệnh Hồ Xung trở về.

Đi thẳng về gặp Ninh Trung Tắc.

Người Nhật Nguyệt Thần Giáo đã mang Lệnh Hồ Xung đi.

Ninh Trung Tắc quá sợ hãi.

Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Bọn họ tại sao muốn bắt Xung nhi.

Có thể là có nguyên nhân gì đó chúng ta không biết chăng.

Bất quá hẳn không có nguy hiểm đến tính mạng.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nhún vai.

Ninh Trung Tắc thần tình sầu lo.

Nàng ngược lại không cưỡng cầu Cố Hàn Uyên đi cứu người.

Với sự hiểu biết nhiều hơn về Cố Hàn Uyên, Ninh Trung Tắc cũng không nghĩ hắn sẽ không thường cứu người, hay là từ trong tay Nhật Nguyệt Thần Giáo cứu người.

Khó bảo toàn hắn sẽ không đưa ra điều kiện gì đó khiến mình khó chịu.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên hướng về phía Ninh Trung Tắc ý bảo rằng nên hoàn thành ước định.

Ninh Trung Tắc thần tình có chút xấu hổ.

Ngược lại không phải nàng muốn đổi ý, mà là hai ngày nay khó được nghỉ ngơi.

Trong thời gian nhàn hạ lại không tự chủ sẽ đi hồi ức.

Nhất là mỗi lần nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San thân mật vô gian dạo chơi trong Lạc Dương thành lúc.

Tâm tình phức tạp khó tả gặm nhấm lòng nàng.

Nhạc Bất Quần mỗi ngày bận việc sự vụ phái Hoa Sơn cùng các loại tính kế.

Giữa vợ chồng đã nhiều năm chưa từng có trao đổi.

Cố Hàn Uyên đột nhiên xông vào ngược lại gợi lên một vài bản năng của Ninh Trung Tắc.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại vào lúc này ngăn trở động tác theo bản năng của nàng.

Khắp khuôn mặt là ý cười trêu chọc.

Phu nhân ngày hôm nay không bằng thử xem nơi đây.

Nơi đây.

Ninh Trung Tắc thần tình làm khó dễ.

Ta dạy phu nhân.

Cố Hàn Uyên tay bắt tay dạy dỗ Ninh Trung Tắc.

Lỗ Tấn tiên sinh nói qua: Kẻ được nhân tâm được thiên hạ.

Sáu tám linh không lấn được ta.

Quả nhiên ranh giới cuối cùng chính là dùng để không ngừng đột phá.

Hắn tin tưởng Ninh Trung Tắc kiên trì không bao lâu.

Nhìn lấy nàng hoảng loạn rời đi, Cố Hàn Uyên càng là vui mừng.

Ninh Trung Tắc tối nay nhất định sẽ không nhìn chằm chằm Nhạc Linh San bên kia.

Bởi vậy hắn lén lút lẻn vào trong phòng Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San nhìn thấy Cố Hàn Uyên lúc mặc dù có chút giật mình cùng xấu hổ, thế nhưng lúc này chính là nồng tình mật ý, sao có thể cự tuyệt tình lang.

Ân, quả nhiên vẫn là Ninh Trung Tắc càng có bao dung tính.

Nhạc Linh San vẫn còn vô cùng thanh sáp non nớt.

Ngày thứ hai là sinh nhật Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San hiện tại cùng Lâm Bình Chi không có quan hệ gì.

Bởi vậy Vương Nguyên Phách đối với chuyện này cũng không rõ, không có giống nguyên bản tổ chức lớn.

Cố Hàn Uyên sớm liền dẫn Nhạc Linh San đi Lục Trúc Hạng.

Nhạc Linh San nhìn lấy hoàn cảnh thanh u của Lục Trúc Hạng.

So với tĩnh lặng, nàng là tính tình càng ưa thích náo nhiệt.

Hơi nghi hoặc một chút hỏi: Cố đại ca, chàng dẫn ta tới nơi này làm gì.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Có món lễ vật muốn tặng cho San Nhi.

Trên thực tế, mục đích quan trọng hơn là để đốt một ngọn lửa trong lòng Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh chứng kiến Cố Hàn Uyên đến, vốn đang rất kinh hỉ.

Nhưng là thấy Nhạc Linh San bên cạnh hắn xong, sắc mặt trong nháy mắt liền đen đi vài phần.

Nhậm Doanh Doanh biết Cố Hàn Uyên có rất nhiều hồng nhan tri kỷ quan hệ mập mờ.

Trước đây còn từng kiến thức hành vi thân mật của Khúc Phi Yên đối với Cố Hàn Uyên.

Khúc Phi Yên dù sao tuổi nhỏ, lại là người trong Nhật Nguyệt Thần Giáo, Nhậm Doanh Doanh vẫn chưa coi vào đâu.

Nhưng nàng từ trong tình báo biết được Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Linh San là tình lữ.

Không có chính mắt thấy dưới tình huống còn có thể tự lừa dối mình.

Lúc này chính mắt thấy được hai người thân mật, chỉ cảm thấy ngực khó chịu.

Lục Trúc Ông cũng là sắc mặt quái dị mà nhìn Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Linh San.

Hắn suýt nữa bị tình huống lúng túng này trật hông.

Thậm chí ngay cả hắn cũng có chút oán giận cách làm giấu diếm thân phận của Nhậm Doanh Doanh.

Bằng không Cố Hàn Uyên tại sao sẽ ở không biết chuyện dưới tình huống mang theo Nhạc Linh San đi tới nơi này.

Cố Hàn Uyên xua đuổi đàn vịt con lại tới vây quanh.

Mang theo Nhạc Linh San đi vào phòng trúc.

Bà bà, tại hạ nghĩ hợp tấu một lần Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc cho San Nhi nghe một chút.

Chương 146

Coi như hạ lễ sinh nhật nàng.

Nhậm Doanh Doanh sắc mặt âm trầm.

Chần chờ một chút sau mới làm bộ ho khan: Khái khái, lão thân ngày hôm nay thân thể không khỏe.

Không thể thỏa mãn cố thiếu hiệp nguyện vọng.

Cố Hàn Uyên sau khi nghe được tiếc nuối nói ra: Bà bà cũng xin bảo trọng thân thể.

Nếu bà bà thân thể có bệnh, tại hạ cũng không tiện miễn cưỡng.

Cũng xin bà bà mượn Minh Phượng Cầm cho tại hạ dùng một lát.

Yêu cầu này Nhậm Doanh Doanh không cách nào cự tuyệt.

Chỉ có thể không cam lòng đem Minh Phượng Cầm cho Cố Hàn Uyên mượn.

Cố Hàn Uyên từ trong tay Lục Trúc Ông tiếp nhận Minh Phượng Cầm.

Trong ánh mắt Nhạc Linh San mắt bốc hồng tâm, sắc mặt Nhậm Doanh Doanh biến thành đen kịt, hắn diễn tấu lên khúc Có chút suy nghĩ mà nàng đã dạy.

Có chút suy nghĩ biểu hiện là tình cảm phức tạp của một vị nữ tử sau khi trải qua khúc chiết trong tình yêu.

Khúc nhạc này tuy ý cảnh không quá thích hợp diễn tấu cho Nhạc Linh San, nhưng bản thân thì không phải là diễn tấu cho Nhạc Linh San nghe, mà là mượn cơ hội diễn tấu cho Nhậm Doanh Doanh nghe.

Còn như Nhạc Linh San vốn cũng không quá hiểu âm luật, cũng nghe không được cái gì ý cảnh.

Chỉ coi là Cố Hàn Uyên chiều nàng vui mới diễn tấu cho nàng nghe.

Nhất là thấy Cố Hàn Uyên toàn thân áo trắng nhẹ nhàng, khẽ búng đàn cổ, bộ dạng tiêu sái lỗi lạc.

Nhạc Linh San so với nghe, càng nhiều hơn chính là xem.

Nhậm Doanh Doanh ngược lại có thể nghe hiểu được ý cảnh của Có chút suy nghĩ.

Thế nhưng nàng lúc này căn bản cũng không quan tâm khúc nhạc này có thích hợp hay không Nhạc Linh San loại sự tình này.

Chỉ cảm thấy mỗi một âm phù Cố Hàn Uyên diễn tấu đều rơi vào tim nàng.

Tâm tư thiếu nữ thiên hồi bách chuyển, tràn đầy phiền muộn.

Ý tưởng muốn cho Cố Hàn Uyên biết thân phận mình càng phát ra mãnh liệt.

Một khúc tấu xong, Nhạc Linh San vui sướng dâng lên môi thơm.

Nhậm Doanh Doanh thấy thế, có loại đau lòng như vật âu yếm của mình bị người cướp đi.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đạt được, cũng không lưu lại lâu, đứng dậy cáo từ.

Bà bà nghỉ ngơi thật tốt.

Tại hạ ngày khác trở lại vấn an bà bà.

Cố Hàn Uyên cố ý đem từ bà bà nói nhiều mấy lần.

Quả nhiên Nhậm Doanh Doanh trong lòng hối hận sâu hơn.

Thậm chí ngay cả lời từ biệt cũng khó nói ra khỏi miệng, ở phía sau sa liêm trầm mặc không nói.

Cố Hàn Uyên cũng lơ đễnh, mang theo Nhạc Linh San ly khai.

Nhậm Doanh Doanh đi ra gian cách bởi sa liêm, ngồi ở vị trí Cố Hàn Uyên mới vừa ngồi.

Đưa tay nhẹ vỗ về Minh Phượng Cầm bên trên lưu lại nhiệt độ.

Trong lòng có tâm tình rất phức tạp khó có thể dùng lời diễn tả được.

Lục Trúc Ông thấy thế vội vàng rời khỏi phòng trúc.

Không bao lâu, trong nhà trúc lần nữa liền vang lên Có chút suy nghĩ.

Âm sắc lại càng thêm u oán thêm vài phần.

Cố Hàn Uyên mang theo Nhạc Linh San lại dạo chơi Lạc Dương thành một ngày.

Bởi vì cùng Kim Đao Vương gia nói chuyện không thoải mái, nên Cố Hàn Uyên vẫn chưa ở tại Vương gia, mà là tìm một chỗ khách sạn trong Lạc Dương thành.

Ban đêm, Cố Hàn Uyên ngoài ý muốn nhìn lấy Nhạc Linh San đột nhiên tới cửa.

Nguyên lai Nhạc Linh San cùng Cố Hàn Uyên phân biệt xong đi tìm Ninh Trung Tắc.

Nàng mang theo sự thẹn thùng của con gái nói với Ninh Trung Tắc: Nương, con muốn đem chính mình giao cho cố đại ca.

Ninh Trung Tắc quá sợ hãi.

Nàng khổ cực nhiều ngày như vậy, ngoài việc bị Cố Hàn Uyên uy hiếp, thì phần lớn vẫn là vì Nhạc Linh San.

Mà bây giờ lại nghe được nàng muốn tự mình đưa tới cửa, nào có thể đồng ý.

San Nhi, Cố Hàn Uyên còn chưa có bằng lòng cưới con đâu.

Sao lại nóng ruột như vậy.

Nương, con đã quyết định, không phải cố đại ca thì không gả.

Con tin tưởng chàng sẽ không phụ con.

Nhạc Linh San mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng kiên định biểu đạt tâm ý của mình.

Ninh Trung Tắc có chút nóng nảy, chỉ có thể khuyên nữa nói: San Nhi.

Con còn nhỏ.

Không bằng đợi thêm mấy năm.

Nhạc Linh San có chút kỳ quái nhìn lấy Ninh Trung Tắc phản đối kịch liệt.

Bất quá vẫn là nói ra: Qua ngày hôm nay, con cũng 18 rồi.

Ninh Trung Tắc thấy không thuyết phục được Nhạc Linh San, chỉ nghĩ lại kéo dài một ít thời gian.

Vậy cũng không nên ở chỗ này a.

Không bằng chờ chúng ta trở về Hoa Sơn rồi nói.

Cố đại ca còn có chuyện quan trọng muốn làm, không có khả năng vẫn cùng chúng ta.

Con không muốn chờ đợi, cũng không thể để cho người khác đoạt trước.

Nhạc Linh San đối với Quách Phù vẫn có tâm lý cạnh tranh.

Trước đây đã bị tụt lại một đoạn, lần này nàng muốn một hơi thẳng trở về.

Nhưng là Ninh Trung Tắc vẫn còn muốn tìm cớ, có thể trong lúc cấp thiết cũng nghĩ không ra được.

Nhạc Linh San thấy thế kỳ quái hỏi: Nương, người sao vậy.

Đột nhiên lại phản đối kịch liệt như thế.

Ninh Trung Tắc sao có thể nói với Nhạc Linh San lời nói thật.

Hai tay siết chặt ống tay áo.

Cuối cùng vẫn là động linh cơ một cái nói ra: Nương cũng là vì tốt cho con.

Cố Hàn Uyên bên người nữ tử cũng không ít.

Vạn nhất con hối hận làm sao bây giờ.

Không bằng chờ một chút.

Nhưng mà lời này của Ninh Trung Tắc ngược lại càng kiên định thêm ý tưởng của Nhạc Linh San.

Nàng làm bộ cổ vũ mình nói: Chính là bởi vì cố đại ca bên cạnh nữ tử không ít, con mới không thể lạc hậu.

Bằng không đợi về sau hối hận liền không còn kịp rồi.

Ninh Trung Tắc trong lòng tràn đầy quấn quýt mà hỏi thăm: Thực sự không thể chờ một chút.

Nhạc Linh San đột nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt nghi ngờ của Ninh Trung Tắc hỏi: Nương, người hiếu kỳ quái à.

Có phải hay không cùng cố đại ca trong lúc đó xảy ra chuyện gì không thoải mái.

Lời nói của Nhạc Linh San làm cho Ninh Trung Tắc nhất thời hoảng loạn.

Trong lúc nhất thời cũng không dám cùng nàng đối diện.

Nói quanh co nói: Cái kia Nào có.

Nhạc Linh San thấy thế trong mắt nghi ngờ ngược lại càng thêm.

Vậy tại sao đều khiến chúng con chờ.

Ta Ninh Trung Tắc thấy thế, biết không thể lại phản đối nữa.

Bằng không khó bảo toàn Nhạc Linh San sẽ không ý thức được chút gì.

Ai, nương chỉ hy vọng San Nhi con về sau không nên hối hận.

Nương, con không hối hận.

Nhạc Linh San thấy Ninh Trung Tắc rốt cuộc thả khẩu phong, mừng rỡ nói ra.

Ninh Trung Tắc nhìn lấy bóng lưng Nhạc Linh San rời đi nhảy nhót, trong lòng tràn đầy sầu lo.

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt biến đến đỏ bừng, lo lắng lẩm bẩm: San Nhi thực sự không thành vấn đề sao.

Một đêm này, Ninh Trung Tắc trằn trọc, khó có thể ngủ.

Ngay từ đầu còn có thể nhớ lại trước đây cùng Nhạc Bất Quần vừa thành hôn thời gian.

Nhưng mà rất nhanh thì bởi vì loại không phải xứng đôi phá vỡ huyễn tưởng.

Chương 147

Trong đầu mặt người cũng thay đổi làm tướng mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên.

Trong lúc nhất thời ngược lại làm cho nàng càng khó khăn tự giữ.

Nhạc Linh San tới trước căn phòng Cố Hàn Uyên còn một bộ mừng rỡ tung tăng dáng vẻ.

Nhưng mà thật vào bên trong phòng nhất thời liền khó tránh khỏi khẩn trương.

San Nhi có chuyện gì ư.

Cố Hàn Uyên đối với thiếu nữ luôn luôn là tương đối có kiên nhẫn.

Bởi vậy trước đây không có ý định cầm xuống Nhạc Linh San ở đây.

Bất quá nhìn nàng kia bộ dạng e lệ mà mạnh mẽ lấy dũng khí, trong lòng nhất thời đã hiểu ra.

Cố Hàn Uyên lại không phải là nhân vật nam chính trì độn gì.

Chỉ thấy Nhạc Linh San sắc mặt đỏ bừng mắc cỡ lấy dũng khí.

Một đôi đôi mắt đẹp ba quang yêu kiều cùng Cố Hàn Uyên đối diện.

Cố đại ca, ta thích chàng.

Ta biết.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp.

Cố đại ca, ta đã lớn lên, không muốn hối hận.

Ngữ khí Nhạc Linh San tràn đầy mến mộ.

Sẽ không để cho San Nhi hối hận.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về gương mặt nóng lên của Nhạc Linh San.

Cố đại ca Thanh âm Nhạc Linh San tràn đầy ý loạn tình mê.

Chúc hỏa vừa diệt, gian phòng rơi vào trong bóng tối.

Ngày thứ hai, Nhạc Linh San xấu hổ cắt bỏ một khối sàng đan tấm trải giường.

Đêm qua trải nghiệm tuyệt vời để cho nàng trưởng thành đại nhân.

Cũng may Cố Hàn Uyên dạy nàng Âm Dương Quyết Âm thiên, đối đãi nàng cũng rất ôn nhu.

Nhạc Linh San tuy còn có chút không khỏe, nhưng cũng không ảnh hưởng hành tẩu.

Cố Hàn Uyên đem Nhạc Linh San đuổi về Kim Đao Vương gia.

Ninh Trung Tắc chứng kiến Nhạc Linh San mặt mày đã mở, cả người càng là tản ra một cỗ phong tình khác với thiếu nữ.

Sao có thể không biết đêm qua nàng rốt cuộc đạt được ước muốn.

Chứng kiến Nhạc Linh San trong lúc đi cũng không trở ngại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chí ít chứng minh Cố Hàn Uyên đối đãi Nhạc Linh San vẫn là rất ôn nhu.

Nhạc Linh San ở trong ánh mắt mãn hàm thâm ý của Ninh Trung Tắc thẹn thùng trốn đi.

Đương nhiên nhìn về phía Cố Hàn Uyên thời điểm, trong ánh mắt vẫn là không thể thiếu oán trách.

Bất quá bởi vì tâm hư nguyên nhân, không dám nói thêm cái gì.

Nhưng mà Ninh Trung Tắc đang muốn xoay người lúc rời đi, lại bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Hắn chăm chú nghiêm túc nói: Phu nhân, nếu San Nhi đã đem chính mình giao cho ta.

Vậy ta và ngươi giữa ước định nên hủy bỏ.

Ninh Trung Tắc nghe Cố Hàn Uyên nói như vậy, trong lúc nhất thời còn có chút không phản ứng kịp.

Giật mình một chút mới biết được Cố Hàn Uyên nói là ý gì.

Nhưng mà ngoài ý muốn là, trong lòng nàng càng nhiều hơn cũng không phải thở phào nhẹ nhõm, ngược lại nhiều hơn rất nhiều phiền muộn.

Nếu như sớm hai ngày nghe được tin tức tốt này lời nói, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.

Nhưng mà đêm qua lăn lộn khó ngủ, để cho nàng khi đối mặt Cố Hàn Uyên thời điểm nhiều hơn rất nhiều phức tạp tâm tư.

Ninh Trung Tắc nhìn lấy đôi mắt Cố Hàn Uyên nội liễm thần quang, thần sắc còn có chút mờ mịt nói: Ân, cũng tốt.

Cố Hàn Uyên từ trong lòng xuất ra một cái Bạch Ngọc vòng tay đưa cho Ninh Trung Tắc.

Trong lúc nàng không biết làm sao, hắn nói ra: Đây là hai ngày trước ở trong thành mua, sẽ đưa cho phu nhân.

Coi như cảm tạ mấy ngày nay đối với phu nhân.

Nói xong cũng không đợi Ninh Trung Tắc trả lời, Cố Hàn Uyên liền cáo từ rời đi.

Ninh Trung Tắc nhìn lấy bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Chỉ nghĩ đến Bạch Ngọc vòng tay trong tay có chút nóng lên, không biết đó là nhiệt độ cơ thể Cố Hàn Uyên lưu lại, hay là chính cô ta lòng bàn tay nhiệt độ.

Thẳng đến nhìn không thấy Cố Hàn Uyên thân ảnh sau mới phản ứng được, gắt một cái.

Phi, cái gì mà cảm tạ.

Cái tên tiểu tặc này.

Ngoài miệng mắng hung, nhưng trên mặt nàng lại mang theo ý cười hiện lên một luồng hồng hà.

Đem Bạch Ngọc vòng tay cầm thật chặt một phần.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy hệ thống gợi ý, lộ ra nụ cười hài lòng.

Cố Hàn Uyên sau khi rời đi lần nữa đi Lục Trúc Hạng.

Còn chưa tới gần, liền nghe được kịch liệt tiếng đánh nhau.

Nhậm Doanh Doanh và Lục Trúc Ông đang cùng một đám người mặc chế phục Nhật Nguyệt Thần Giáo chiến đấu.

Kẻ cầm đầu là Dương Liên Đình đã từng gặp trước kia.

Cố Hàn Uyên cảm thấy có chút vô cùng kinh ngạc.

Nhậm Doanh Doanh mặc dù là nữ nhi của Nhậm Ngã Hành, thế nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn đối xử tử tế với nàng.

Trong Nhật Nguyệt Thần Giáo nàng càng là địa vị tôn sùng.

Ngay cả Dương Liên Đình được Đông Phương Bất Bại sủng hạnh cũng không thể làm gì nàng.

Sao đột nhiên liền đánh nhau.

Chỉ nghe giữa sân Dương Liên Đình hướng về phía Nhậm Doanh Doanh quát lên: Thánh Cô, ngươi chớ có không biết phải trái.

Giáo chủ hạ lệnh muốn ngươi trừ bỏ Cố Hàn Uyên.

Cớ sao dám kháng mệnh bất tuân.

Cố Hàn Uyên không nghĩ tới lại vẫn có quan hệ tới mình.

Nhậm Doanh Doanh một kiếm đâm chết một gã Giáo Chúng, ngoài miệng cũng không khách khí chút nào nói: Dương Liên Đình, ngươi có bản lãnh liền chính mình đi bắt Cố Hàn Uyên.

Đừng cho là ta không biết ngươi là nghĩ mượn đao giết người.

Dương Liên Đình cũng không bận tâm việc Nhậm Doanh Doanh nhìn thấu ý đồ của mình.

Chỉ là muốn ép nàng đầu hàng.

Hanh.

Nói chung ngươi kháng mệnh bất tuân chuyện, giáo chủ đã biết.

Để ta mang ngươi trở về Hắc Mộc Nhai chịu phạt.

Mau mau thúc thủ chịu trói.

Lời dối trá thấp kém như vậy nào có thể lừa được Nhậm Doanh Doanh.

Chỉ thấy nàng váy trắng bay lượn, trên tay không chút lưu tình giết chết Giáo Chúng xông đến gần.

Khinh miệt hét lên: Ngươi cho ta ngốc sao.

Hắc Mộc Nhai tự ta biết lên, không cần ngươi mang.

Mang theo ngươi người cút ra ngoài.

Dương Liên Đình vốn là vì tranh quyền đoạt lợi nên mới một mình hạ lệnh truy bắt Nhậm Doanh Doanh.

Trong Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng là bởi vì có Nhậm Doanh Doanh cùng hắn địa vị ngang nhau, mới không cách nào làm được một tay che trời.

Càng là có rất nhiều người không phục hắn đầu nhập vào dưới trướng Nhậm Doanh Doanh.

Loại sự tình này đối với Dương Liên Đình say mê quyền thế mà nói làm sao có thể nhẫn nhịn.

Hắn thấy Nhậm Doanh Doanh không chịu đầu hàng còn đâm thủng tâm tư của mình, thẹn quá thành giận chỉ huy thủ hạ quát lên: Còn không mau đem Nhậm Doanh Doanh bắt lại cho ta.

Đám giáo chúng dưới trướng Dương Liên Đình thấy hắn thúc giục gấp, e sợ quyền thế cùng sự tâm ngoan thủ lạt của hắn, đành phải bất chấp thương vong mà gia tăng thế công về phía Nhậm Doanh Doanh.

Chương 148

Nhậm Doanh Doanh vốn đã chống đỡ gian nan, lúc này càng thêm không thể địch lại.

Chỉ một thoáng sơ suất, cánh tay nàng đã bị đâm trúng, tiên huyết thấm đỏ ống tay áo.

Lục Trúc Ông thấy vậy, liền muốn liều mạng đoạn hậu cho Nhậm Doanh Doanh.

Thế nhưng, sau lưng đám giáo chúng đang vây công Nhật Nguyệt Thần Giáo, đột nhiên một đạo kiếm khí lửa đỏ bùng nổ.

Nhất thời người ngã ngựa đổ, tiếng kêu rên vang vọng khắp nơi trên đất.

Cố Hàn Uyên tay cầm Anh Hùng Kiếm đã xuất hiện.

Chỉ thấy thần sắc hắn lạnh nhạt, hoàn toàn không để tâm đến những thi thể ngã xuống và giáo chúng trọng thương.

Hắn không ngừng bước tiến, đi thẳng đến trước mặt Nhậm Doanh Doanh, hỏi một câu: Bà bà.

Nhậm Doanh Doanh vốn đang mừng rỡ vì Cố Hàn Uyên ra tay cứu giúp.

Bóng bạch y nhẹ nhàng, dáng vẻ tiêu sái tuấn lãng, cùng khí độ coi vạn quân như không khí của hắn càng khiến nàng say mê.

Thế nhưng, câu hỏi lạnh như băng ấy lại như một thùng nước đá dội thẳng lên đầu, khiến Nhậm Doanh Doanh lạnh thấu tim.

Ta.

Thánh Cô Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Cố Hàn Uyên nghe giọng Nhậm Doanh Doanh thanh thúy mềm mại, liền khoát tay áo cắt ngang lời giải thích của nàng.

Nhậm Doanh Doanh khổ sở nhìn thần sắc lãnh đạm của Cố Hàn Uyên.

Vẫn luôn là một Cố Hàn Uyên ôn hòa lễ độ, tự nhiên chân thành.

Thậm chí nàng vô thức đã xem hai người là bằng hữu, mơ hồ còn có chút ái mộ hắn.

Không ngờ khi chân tướng bại lộ, bị hắn đối xử lạnh nhạt thì nàng lại đau khổ đến vậy.

Giữa lúc nàng cảm thấy chi bằng cứ như vậy bị Dương Liên Đình bắt đi cho xong, đã thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên thần sắc cứng lại.

Hắn cầm lấy cánh tay bị thương của nàng, vén ống tay áo lên, lộ ra vết thương trên cánh tay trắng ngần.

Nhậm Doanh Doanh liền thấy thần sắc lạnh lùng ban đầu của Cố Hàn Uyên nhất thời trở nên âm trầm.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên thở dài, thần sắc âm trầm lại biến thành bất đắc dĩ.

Hắn từ trong lòng lấy ra một bình sứ, dịu dàng thoa thuốc cho nàng.

Đôi mắt Thu Thủy của Nhậm Doanh Doanh lóe lên một chút lệ quang.

Nàng có thể cảm nhận được trong ánh mắt Cố Hàn Uyên ẩn chứa sự đau lòng.

Động tác bôi thuốc nhẹ nhàng của ngón tay Cố Hàn Uyên, khi lướt qua vết thương không chỉ không gây đau đớn, ngược lại còn mang theo cảm giác mát lạnh xen lẫn ấm áp.

Cổ ấm áp này lại khiến sắc mặt Nhậm Doanh Doanh phiếm hồng, dù nàng đang mang khăn che mặt cũng có thể lờ mờ thấy một vệt đỏ thẫm.

Dương Liên Đình bị dáng vẻ không coi ai ra gì của hai người làm cho tức giận, phẫn nộ quát: Ngươi là ai.

Dám quản chuyện vặt của Nhật Nguyệt Thần Giáo ư.

Động tác bôi thuốc cho Nhậm Doanh Doanh của Cố Hàn Uyên dừng lại.

Hắn thấy vết thương đã được thoa thuốc gần xong, liền xoay người nhìn về phía Dương Liên Đình.

Trong mắt tràn đầy sát khí lạnh lùng.

Sát khí ngút trời này ngay cả Nhậm Doanh Doanh cũng có thể mơ hồ cảm nhận được.

Nàng dường như ý thức được điều gì, trong lòng cuồng loạn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cầm Anh Hùng Kiếm, chậm rãi bước vào đám người.

Các ngươi không phải muốn giết Cố mỗ sao.

Cố mỗ đang ở nơi này.

Dương Liên Đình vừa nghe đã biết chuyện chẳng lành.

Hắn sao có thể không biết thực lực của Cố Hàn Uyên.

Tuy là dẫn theo hơn trăm người.

Nhưng sao có thể là Cố Hàn Uyên đối thủ.

Đang muốn lui lại.

Cố Hàn Uyên một cước đá vào thanh trường kiếm không biết của ai bị đánh rơi trên đất.

Trường kiếm hóa thành một đạo lưu quang.

Thẳng tắp cắm vào bụng Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Các ngươi cản hắn lại.

Mau dẫn ta đi.

Đám giáo chúng dưới trướng hắn chần chừ một thoáng rồi vẫn nghe theo phân phó.

Hai người đỡ Dương Liên Đình lui lại.

Những kẻ còn lại xông về phía Cố Hàn Uyên.

Bọn họ tính toán cầm chân hắn đủ lâu rồi bỏ chạy.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên nào có ý định hạ thủ lưu tình.

Anh Hùng Kiếm mang theo ngân quang.

Trong tay Cố Hàn Uyên bạch y nhẹ nhàng, hóa thành lưỡi hái tử thần.

Mỗi kiếm mang huyết, mỗi kiếm đoạt mệnh.

Dưới sự cố ý phô diễn kỹ năng của Cố Hàn Uyên.

Mạc Danh Kiếm Pháp hóa thành kiếm pháp đẹp nhất thế gian.

Không chỉ sát khí ngút trời.

Càng thêm hoa lệ.

Nhậm Doanh Doanh từ khi Cố Hàn Uyên ra tay liền si mê nhìn hắn.

Trong mắt nàng chỉ có bóng dáng bạch y thoắt ẩn thoắt hiện giữa đám người.

Huyết đỏ thẫm, kiếm ngân quang, nhân nguyệt sắc.

Tạo thành một bức tranh tàn sát.

Đám giáo chúng này thực lực quá yếu.

Huyễn kỹ của Cố Hàn Uyên không thể duy trì lâu.

Cuối cùng Nhất Kiếm Thành Danh đâm thủng yết hầu một gã giáo chúng muốn trốn chạy.

Rút Anh Hùng Kiếm ra, vẩy đi những giọt huyết châu còn vương lại rồi tra vào vỏ.

Toàn bộ quá trình hời hợt, tiêu sái tự nhiên.

Hắn quay đầu liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh đang si mê, thất thần, rồi xoay người rời đi khi nàng vẫn còn chưa định thần lại.

Nhậm Doanh Doanh thấy Cố Hàn Uyên muốn đi, nhất thời gấp gáp, không nhịn được hô: Cố Hàn Uyên, cám ơn ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe thấy, dừng chân một chút, nhưng vẫn không dừng lại hẳn.

Trong mắt Nhậm Doanh Doanh nổi lên lệ quang.

Nàng kích động lớn tiếng hô: Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên dường như bị Nhậm Doanh Doanh thất thố kinh động, bèn dừng bước, lặng lẽ xoay người.

Chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh cởi đấu lạp và khăn che mặt, lộ ra dung nhan thanh dật linh tú, quyến rũ hồn nhiên của nàng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp kia vẫn còn lưu lại thần sắc mừng rỡ cùng những vệt lệ mờ ảo.

Nhậm Doanh Doanh giơ tay lên lưng lau đi gò má có chút chật vật.

Thế nhưng khuôn mặt dính tro, lệ, máu thì dùng tay lau làm sao sạch được.

Chương 149

Chỉ càng lau càng loạn, càng lau càng bẩn.

Đột nhiên, Nhậm Doanh Doanh liền thấy trước mắt xuất hiện một bóng bạch y.

Trên tay hắn cầm một tấm khăn gấm màu trắng đưa tới.

Nhậm Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên, tuy vẫn mang thần sắc lãnh đạm, nhưng hàn ý trong mắt đã tiêu tán.

Nàng vô thức tiếp nhận khăn gấm, lau chùi khuôn mặt.

Không lâu sau, thiếu đi sự chật vật, Nhậm Doanh Doanh càng xinh đẹp thêm vài phần.

Thấy Cố Hàn Uyên vẫn như cũ lặng lẽ đợi nàng chỉnh sửa xong dung nhan.

Tựa như sợ Cố Hàn Uyên thu hồi khăn gấm, liền nắm chặt trong lòng bàn tay, giấu ra sau lưng.

Nhậm Doanh Doanh nở một nụ cười tươi tắn, đẹp như đóa Tử La Lan đang hé nở.

Ta gọi Nhậm Doanh Doanh.

Cố Hàn Uyên thần sắc mang theo một chút bất đắc dĩ, khẽ thở dài.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Nhậm Doanh Doanh một lát, không nói một lời liền xoay người rời đi.

Nhậm Doanh Doanh thấy vậy, vội vàng kêu lớn: Xin lỗi, ta không phải cố ý lừa gạt ngươi.

Cố Hàn Uyên lần nữa dừng chân, để lại một câu: Ta là Cố Hàn

Uyên.

Lần đầu gặp mặt.

Tiếp đó, hắn không dừng lại nữa, rời khỏi Lục Trúc Hạng.

Nhậm Doanh Doanh vốn còn chút thất vọng cùng tổn thương trong lòng.

Thế nhưng, sau khi nghe lời Cố Hàn Uyên nói, nàng vô thức đưa vật cầm trong tay ra trước ngực, hai tay siết chặt.

Trên khuôn mặt tràn đầy hồng vân là nụ cười thiên kiều bách mị.

Nàng biết Cố Hàn Uyên đã tha thứ nàng.

Lúc này trong lòng chỉ có vui mừng và kích động.

Sư điệt, ngươi nói Cố Hàn Uyên hắn có phải cũng đối với ta có chút cảm tình không.

Lục Trúc Ông, người đã làm nền suốt nửa ngày, thấy Nhậm Doanh Doanh hỏi, đành phải đáp: Đó là tự nhiên.

Bằng không vừa rồi làm sao lại vì Thánh Cô mà trút giận.

Cái sát khí kia chướng mắt vô cùng.

Ngươi nói Cố Hàn Uyên còn có thể lại tới nữa không.

Thần tình Nhậm Doanh Doanh lại trở nên thấp thỏm.

Lục Trúc Ông nghe vậy chỉ cảm thấy khó xử.

Hỏi lời như vậy chẳng phải làm khó hắn sao.

Nhìn dáng vẻ mong đợi của Nhậm Doanh Doanh, hắn chần chừ nói: Thánh Cô xinh đẹp, lại cùng Cố thiếu hiệp lấy âm luật thổ lộ tình cảm.

Nay đã giải trừ hiểu lầm, không có đạo lý nào mà không tới gặp Thánh Cô.

Nhậm Doanh Doanh sau khi nghe xong, khắp khuôn mặt là thẹn thùng cùng chờ mong, tựa như thiếu nữ ngóng trông gặp lại tình lang.

Cố Hàn Uyên rời khỏi Lục Trúc Hạng liền lấy ra một tấm thiệp mời.

Đó là thiệp mời mà hắn nhận được khi còn ở Yến Tử Ổ, đồng thời Mộ Dung Phục cũng có một phần.

Là thiệp mời của Thông Biện Tiên Sinh Tô Tinh Hà mời hắn đến Lôi Cổ Sơn.

Tính toán thời gian thì cũng không còn nhiều lắm.

Đêm đó, Nhạc Linh San len lén chạy đến phòng khách sạn của Cố Hàn Uyên.

Sau đó, Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ về làn da bóng loáng của Nhạc Linh San.

San Nhi, ngày mai ta phải đi rồi.

Nhạc Linh San vừa nghe, nào còn giữ được vẻ che giấu, liền thẳng người dậy hỏi: Cố đại ca, huynh muốn đi đâu.

Lôi Cổ Sơn.

Cố Hàn Uyên không hề giấu diếm, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Nhạc Linh San làm sao cam lòng chia biệt Cố Hàn Uyên, khẩn cầu: Huynh có thể mang muội theo cùng được không.

Cha mẹ muội sẽ không đồng ý.

Hơn nữa, sau khi học Âm Dương Quyết và Uyên Linh Kiếm pháp, thực lực của muội không hề kém.

Muội cũng có trách nhiệm bảo vệ sư huynh đệ.

Cố Hàn Uyên lắc đầu từ chối.

Một mình hắn trực tiếp Ngự Kiếm Phi Hành là có thể đến Lôi Cổ Sơn, mang theo Nhạc Linh San chẳng phải phiền phức sao.

Nhạc Linh San rốt cuộc là người hiểu chuyện, hơn nữa nàng cũng đồng ý với lời Cố Hàn Uyên nói.

Mặc dù không muốn, nhưng nàng vẫn chọn tôn trọng quyết định của Cố Hàn Uyên.

Bất quá nàng lại không nhịn được đòi hỏi thêm một chút.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Nhạc Linh San, một người yếu đuối lại thích chơi đùa, cuối cùng vẫn đối với nàng hạ thủ lưu tình.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên chào từ biệt Nhạc Bất Quần cùng đám người.

Nhạc Chưởng Môn, tại hạ có chuyện quan trọng cần xử lý, không thể tiếp tục đồng hành.

Cố thiếu hiệp nói vậy là khách khí rồi.

Mấy ngày nay, nhờ có Cố thiếu hiệp mà phái Hoa Sơn mới không bị phái Tung Sơn quấy nhiễu.

Nhạc Bất Quần đối với Cố Hàn Uyên rất khách khí.

Sắc mặt Ninh Trung Tắc cũng có chút không tự nhiên.

Những biến hóa trong tâm tư gần đây khiến nàng có chút hoảng sợ.

Có thể cách xa Cố Hàn Uyên tự nhiên là không gì tốt hơn.

Nhưng trong sự quan tâm ấy cũng có vài phần không nỡ mà nàng không muốn thừa nhận.

Quả nhiên, khi Cố Hàn Uyên nhìn qua, nàng chột dạ dời đi ánh mắt.

Nàng đưa tay che chiếc vòng ngọc trắng trên cổ tay vào trong ống tay áo.

Cố Hàn Uyên làm sao không nhìn ra sự che giấu của Ninh Trung Tắc, càng cảm thấy vui mừng với sự thay đổi của nàng.

Cố Hàn Uyên sau khi cáo biệt mọi người, lén lút khẩu hình với Ninh Trung Tắc: Đa tạ phu nhân chiếu cố.

Ninh Trung Tắc đầu tiên là giật mình, thấy không ai phát giác, trên mặt nàng liền hiện lên hồng vân.

Nàng làm sao không biết cái gọi là chiếu cố là chỉ điều gì.

Nàng chỉ cảm thấy chiếc vòng ngọc trắng trên cổ tay cùng trái tim đều có chút mơ hồ nóng lên.

Gò má càng như ảo giác mà đau nhức.

Cố Hàn Uyên tiếp đó đi đến Lục Trúc Hạng.

Nhậm Doanh Doanh khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên thì vô cùng kinh hỉ.

Ngày hôm qua Lục Trúc Ông tuy đã an ủi nàng, nhưng vẫn không thể hóa giải tâm trạng lo được lo mất của nàng.

Lúc này, khi thực sự gặp lại Cố Hàn Uyên, sự ngạc nhiên đã lớn hơn cả vẻ rụt rè của nàng.

Nàng thậm chí không mang khăn che mặt mà đã ra nghênh tiếp Cố Hàn Uyên, khắp khuôn mặt là ý cười ngạc nhiên nói: Cố Hàn Uyên, huynh đã đến rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn Nhậm Doanh Doanh thiên kiều bách mị, mỉm cười nói: Ta muốn rời khỏi Lạc Dương.

Dù sao cũng quen biết một hồi, nói lời từ biệt với Nhậm đại tiểu thư vậy.

Ngươi muốn đi.

Nhậm Doanh Doanh kinh ngạc thốt lên.

Cố Hàn Uyên gật đầu nói: Phải vậy.

Thật không phải vì quan hệ của ta sao.

Sắc mặt Nhậm Doanh Doanh có chút khó coi, cho rằng Cố Hàn Uyên vẫn còn để ý chuyện nàng đã lừa gạt.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười giải thích: Nhậm đại tiểu thư nghĩ nhiều rồi.

Ta muốn đi tranh Lôi Cổ Sơn.

Lôi Cổ Sơn.

Chẳng phải là Kỳ Trân Lung Tàn cục đang được đồn đại sôi nổi đó sao.

Nhậm Doanh Doanh tự nhiên cũng đã nghe nói chuyện Thông Biện Tiên Sinh mời những anh tài trẻ tuổi đến Lôi Cổ Sơn.

Nàng không cảm thấy kỳ lạ việc Cố Hàn Uyên được mời.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, trong toàn bộ Tống Quốc, không ai xuất sắc hơn Cố Hàn Uyên.

Phải vậy.

Nhậm Doanh Doanh thấy Cố Hàn Uyên xác nhận, biết hắn thực sự có việc phải rời đi, giữ lại cũng không được.

Thần tình nàng nhất thời có chút do dự, nhưng vẫn mở lời nói: Ta muốn nhờ huynh một chuyện.

Cố Hàn Uyên lộ ra vẻ nghi hoặc hỏi: Chuyện gì.

Nhậm Doanh Doanh như đã quyết định, không còn do dự nữa, trực tiếp nói ra mục đích của mình: Giúp ta cứu cha ta, Nhậm Ngã Hành.

Cố Hàn Uyên giả vờ hoàn toàn không biết gì, kinh ngạc nói: Nhậm Ngã Hành vẫn chưa chết ư.

Nhậm Doanh Doanh khẳng định đáp: Vâng, tuy vẫn chưa biết cụ thể bị Đông Phương Bất Bại giam giữ ở đâu.

Nhưng có thể xác định cha ta vẫn chưa chết.

Cố Hàn Uyên chần chờ một lát rồi hỏi: Vì sao lại tìm ta giúp đỡ.

Ta không biết còn có thể tìm ai giúp đỡ nữa.

Thần sắc Nhậm Doanh Doanh thất lạc.

Không chỉ vì nàng không tìm được bất kỳ sự giúp đỡ đáng tin cậy nào, mà còn vì nàng mơ hồ nghe được ý từ chối của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nhìn vào đôi mắt Thu Thủy của Nhậm Doanh Doanh nói: Nhậm đại tiểu thư nên biết, ta tuy không quan tâm đến Chính Tà Chi Tranh, nhưng đối với Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không có tình cảm gì.

Trong mắt Nhậm Doanh Doanh dường như nổi lên lệ quang.

Chương 150

Giọng nói mang theo cầu khẩn: Huynh không thể giúp ta một chút sao.

Có thể.

Nhưng điều khiến Nhậm Doanh Doanh không ngờ tới là Cố Hàn Uyên lại thực sự đáp ứng.

Nàng thậm chí có chút khó tin.

Thật ư.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa nói: Bằng hữu nhờ cậy, tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Nhậm Doanh Doanh nghe Cố Hàn Uyên nói nàng là bằng hữu của hắn, chỉ cảm thấy cảm giác kinh hỉ tràn ngập trong lòng.

Dù sao, sự quen biết giữa hai người bắt đầu từ một màn giấu giếm và lừa dối.

Điều này khiến nàng khi ở bên Cố Hàn Uyên càng thêm không tự tin.

Vì vậy, khi nghe Cố Hàn Uyên nói mình là bằng hữu của nàng lúc.

Nàng như có loại khổ tận cam lai cảm giác.

Huynh coi ta là bằng hữu của huynh ư.

Đương nhiên.

Nhậm Doanh Doanh thấy Cố Hàn Uyên vẫn giữ khuôn mặt cười ôn hòa mà thừa nhận, trong lòng nàng cảm xúc cuộn trào.

Nàng chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên vốn đã tuấn lãng phi phàm, giờ lại càng thêm đẹp trai rất nhiều.

Có chút thẹn thùng cúi đầu nói: Vâng, chúng ta là bằng hữu.

Cố Hàn Uyên thấy thế, mở miệng mời: Sắp chia tay, lại cùng tấu khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ một lần nữa nhé.

Tốt.

Nhậm Doanh Doanh khẽ cười duyên dáng.

Hai người lần nữa hợp tấu, khúc nhạc so với trước đó còn êm tai hơn.

Tài nghệ không có biến hóa.

Nhưng cảm giác do tâm trạng mang lại lại hoàn toàn khác biệt.

Tựa như thấu hiểu sâu sắc hơn nội tâm đối phương vậy.

Đương nhiên, Nhậm Doanh Doanh muốn chạm đến nội tâm Cố Hàn Uyên vẫn còn rất sớm.

Vẻn vẹn chỉ cho nàng thấy một bề ngoài mà thôi.

Mặc dù là như vậy, Nhậm Doanh Doanh cũng khó tránh khỏi say sưa trong đó.

Nhất là mỗi khi khúc nhạc khởi, thừa, chuyển, hợp, hai người vô tình đối diện.

Nhậm Doanh Doanh không để ý cảm xúc e lệ, nghiêm túc nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không khiến nàng thất vọng.

Trong mắt càng tràn đầy ôn nhu.

Nhậm Doanh Doanh trong lòng cuồng loạn.

Chỉ cảm thấy không gì sánh bằng khoảnh khắc tươi đẹp này.

Cho đến khi một khúc tấu xong, nhưng vẫn chưa thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Nhậm đại tiểu thư, ta phải đi đây.

Tìm được tung tích cha nàng xong thì hãy truyền tin cho ta nhé.

Nhậm Doanh Doanh đột nhiên giật mình nói: Doanh Doanh.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt nghi hoặc: Hửm.

Hãy gọi ta là Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh cố nén e lệ, vẫn bày tỏ sự bất mãn khi đối phương gọi nàng là Nhậm đại tiểu thư.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa nói: Doanh Doanh, ta đi đây.

Vâng, trên đường chú ý an toàn.

Uyên ca.

Hai chữ cuối cùng hầu như bé không thể nghe thấy.

Cố Hàn Uyên tự nhiên nghe được, cũng không phản đối.

Hắn mỉm cười với Nhậm Doanh Doanh rồi xoay người rời đi.

Nhậm Doanh Doanh nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, trong lòng trăm mối tơ vò.

Nàng chỉ có thể siết chặt tấm khăn gấm Cố Hàn Uyên để lại.

Yên lặng đang mong chờ lần gặp lại kế tiếp.

Cố Hàn Uyên sau khi rời đi, trực tiếp Ngự Kiếm Phi Hành đến Lôi Cổ Sơn.

Còn chưa tới đỉnh núi, liền nghe thấy một trận khua chiêng gõ trống, thổi kéo đàn hát.

Tinh Tú Lão Tiên, pháp lực vô biên. thần thông quảng đại, pháp giá trung nguyên.

Cố Hàn Uyên trong lòng một trận cổ quái.

Thì ra là Đinh Xuân Thu.

Cái điệu ca tụng này, không biết so với Đông Phương giáo chủ văn thành võ đức thiên thu vạn đại nhất thống giang hồ của Nhật Nguyệt Thần Giáo thì cái nào khí thế hơn.

Nếu có thể mặt đối mặt so tài một lần hẳn là rất thú vị.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười.

Hắn không vội hiện thân, quan sát tình hình trong sân.

Ngoại trừ Đinh Xuân Thu, còn có mấy gương mặt quen thuộc.

Mộ Dung Phục cùng tứ đại gia tướng của hắn đang chăm chú nhìn cuộc đấu.

Không biết Bài Vân Chưởng của hắn đã luyện thành mấy phần.

Tứ Đại Ác Nhân đều có mặt.

Đoàn Chính Thuần và Đoàn Dự cũng ở đó.

Đoàn Dự xem ra đã được cứu ra.

Không biết có phải do người của Thiên Long Tự ra tay không.

Sau lưng Đoàn Chính Thuần là hai cô gái.

Một người trong số đó là một thiếu phụ xinh đẹp, khoảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi.

Dung nhan tú lệ, phong lưu thướt tha, điều hấp dẫn ánh mắt nhất chính là đôi mắt to tinh quang lấp lánh của nàng.

Ánh mắt nhấp nháy như sao, lưu ba chuyển phán, linh hoạt cực kỳ, tựa như có thể nói vậy.

Cùng A Châu lại có năm sáu phần tương tự, hẳn là mẹ ruột của A Châu, Nguyễn Tinh Trúc.

Bên cạnh Nguyễn Tinh Trúc là một thiếu nữ vận tử sam.

Dáng dấp xinh đẹp đáng yêu, hoạt bát.

Đôi mắt linh động kia lại bộc lộ tính cách bướng bỉnh của nàng.

Cùng A Châu lại giống nhau đến bảy tám phần, tất nhiên là A Tử không nghi ngờ gì nữa.

Mấy vị đại hòa thượng đầu trọc, vận tăng bào, hiển nhiên là người của Nam Thiếu Lâm.

Vị cao tăng dẫn đầu sắc mặt xanh trắng, hiển nhiên đã trúng kịch độc, chắc là do Huyền Nan bị thương dưới tay Đinh Xuân Thu.

Điều khiến Cố Hàn Uyên tò mò nhất là tiểu hòa thượng xấu xí nhất trong đội ngũ Nam Thiếu Lâm.

Không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là Hư Trúc.

Cố Hàn Uyên nhìn Diệp Nhị Nương trong đội ngũ Tứ Đại Ác Nhân, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Diệp Nhị Nương chắc sẽ không nghĩ tới đứa con trai mà nàng tìm 24 năm lại ở ngay trước mắt, nhưng lại xa cuối chân trời đâu.

Đinh Xuân Thu ác danh vang xa.

Hắn lên sân khấu liền khiến tất cả mọi người cảnh giác.

Nhất là A Tử càng sợ hãi mà núp sau lưng Nguyễn Tinh Trúc.

Đáng tiếc Đinh Xuân Thu tuy đã cao tuổi, nhưng nhãn lực lại tốt.

Hắn thoáng cái đã nhìn chằm chằm A Tử, hung ác nói: Tiểu A Tử, ngươi đã lấy Thần Mộc Vương Đỉnh của lão phu, có phải nên trả lại không.

Ta lúc nào lấy đỉnh gì của ngươi.

Cha, hắn nói xấu ta kìa.

A Tử không những không thừa nhận, còn giằng co ngược lại.

A Tử tuy không có tình thân gì với Đoàn Chính Thuần, nhưng cũng coi hắn là chỗ dựa của mình.

Dù sao cũng là Đại Lý Trấn Nam Vương, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ.

Chương 151

Bởi vậy, trong chốc lát nàng không hề sợ hãi.

Đoàn Chính Thuần tuy quen biết A Tử thời gian ngắn ngủi.

Nhưng là biết được nàng là một loại tính tình gì.

Chiếc Thần Mộc Vương Đỉnh này hơn phân nửa thực sự là do A Tử lấy đi.

Chỉ là đối mặt với chất vấn của Đinh Xuân Thu, hắn không thể bằng lòng, bằng không còn mặt mũi nào đặt chân ở giang hồ.

Hắn quyết liệt chống đối nói: Đinh Xuân Thu.

Ngươi nói A Tử lấy đồ của ngươi, xin hãy đưa ra chứng cứ.

Bằng không tại hạ sẽ không để ngươi nói xấu nàng.

A Tử lúc nào đã thành nữ nhi của Đoàn vương gia.

Hóa ra là tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, nên mới dám trộm ta Thần Mộc Vương Đỉnh.

Chỉ là không biết chỗ dựa này của ngươi có được mấy phần bản lĩnh.

Đinh Xuân Thu thấy Đoàn Chính Thuần che chở A Tử, giận dữ nói.

Hắn liền vung một chưởng đánh về phía Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần biết Độc Công của Đinh Xuân Thu khó đối phó, không dám tới gần, dùng Nhất Dương Chỉ từ xa bắn tới.

Hai người đấu không quá mấy chiêu.

Đoàn Chính Thuần đã không chống đỡ nổi.

Đoàn Diên Khánh ở bên cạnh hừ một tiếng.

Vô cùng khinh thường võ công của Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Dự thấy thế vội vàng xuất thủ tương trợ.

Đinh Xuân Thu cũng bị uy lực của Lục Mạch Thần Kiếm làm kinh hãi.

Bất quá hắn rốt cuộc là kẻ kinh nghiệm phong phú.

Liền vồ lấy hai đệ tử Tinh Túc Phái đã chết hóa thành Hủ Thi độc ném về phía Đoàn Dự.

Đoàn Dự hoàn toàn không ứng phó được loại thế công này.

Chỉ có thể lui lại tránh né.

Đinh Xuân Thu nhân cơ hội dùng Hóa Công Đại Pháp hóa giải Nhất Dương Chỉ.

Lại một chưởng đánh Đoàn Chính Thuần.

A Tử thấy Đoàn Chính Thuần đã bị đánh bại chỉ trong vài chiêu, thầm mắng vô dụng đồng thời liền muốn bỏ chạy.

Nhưng nàng chưa kịp tìm được thời cơ.

Đinh Xuân Thu liền chộp tới nàng.

Mới biết Hủ Thi độc, A Tử nào dám để hắn tóm lấy.

Nhưng nàng võ công thấp.

Chỉ có thể hoảng sợ nhìn Đinh Xuân Thu ngày càng đến gần.

Nguyễn Tinh Trúc vốn đang lo lắng cho Đoàn Chính Thuần.

Hiện giờ lại thấy Đinh Xuân Thu chụp vào A Tử.

Nàng và A Tử có ý nghĩ giống nhau.

Cho rằng Đinh Xuân Thu muốn biến A Tử thành Hủ Thi độc.

Nguyễn Tinh Trúc vốn đã hổ thẹn trong lòng với A Tử, hơn nữa hiện tại nàng cũng chưa từng gặp lại đứa con gái khác là A Châu.

Vì vậy, nàng liền dành tất cả sự quan tâm cho A Tử.

Càng không nói đến việc trơ mắt nhìn nàng chết đi.

Nàng trực tiếp chắn trước mặt A Tử, lo lắng hô: A Tử, mau chạy đi.

Kỳ thực Đinh Xuân Thu căn bản không có ý định dùng Hủ Thi độc, dù sao hắn còn muốn ép hỏi A Tử tung tích Thần Mộc Vương Đỉnh, làm sao có thể trực tiếp giết chết nàng.

Nhưng Nguyễn Tinh Trúc lại không nằm trong phạm vi hạ thủ lưu tình của Đinh Xuân Thu.

Gặp nàng cản đường, sắc mặt hắn hung ác, liền muốn ra tay nặng.

A Tử mặc dù không có tình cảm gì với Đoàn Chính Thuần, thế nhưng đối với Nguyễn Tinh Trúc, người mà nàng quen biết sau này và rất yêu thương, nàng vẫn có vài phần tình mẫu tử.

A Tử từ nhỏ cô độc, lại lớn lên ở một nơi hung ác như Tinh Túc Phái, dùng sự hung ác và tàn nhẫn để tự bảo vệ mình.

Kỳ thực, nàng khát vọng nhất là được người khác quan tâm.

Bởi vậy, khi thấy mẫu thân mình là Nguyễn Tinh Trúc liều mình cứu giúp, nước mắt nàng không kìm được mà tuôn rơi.

Nàng lấy hết dũng khí muốn cùng nàng đối mặt.

Nguyễn Tinh Trúc thấy A Tử không chịu bỏ chạy, nàng ôm lấy A Tử, quay lưng về phía Đinh Xuân Thu, yên lặng rơi lệ, chỉ mong có thể thay A Tử ngăn lại một chưởng, cho nàng cơ hội thoát thân.

A Tử sợ hãi nhìn khuôn mặt dữ tợn của Đinh Xuân Thu.

Thế nhưng điều khiến nàng bất ngờ là phía sau mình đột nhiên truyền đến một trận hấp lực.

Thần tình Đinh Xuân Thu cũng từ dữ tợn biến thành kinh ngạc, đồng thời khoảng cách giữa hắn và A Tử, Nguyễn Tinh Trúc càng ngày càng xa.

Ngay sau đó, hai nàng liền rơi vào một vòng ôm ấm áp.

A Tử kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy một khuôn mặt tuấn tú như ngọc.

Đồng tử đen ẩn chứa thần quang càng đâm vào vẻ mặt hoảng loạn của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy bàn tay to đang nắm ngang eo càng lúc càng nóng bỏng.

Nguyễn Tinh Trúc vốn còn đang căng thẳng chờ đợi cảm giác đau đớn ập đến, nhưng điều nàng nhận được lại là cảm giác ấm áp và an tâm.

Nhất là khí tức nam tính càng khiến nàng cảm thấy hoảng loạn.

So với A Tử ở bên cạnh, Nguyễn Tinh Trúc ở chính diện khi ngẩng đầu nhìn lại bị sự Tinh Thần Trùng Kích còn lớn hơn.

Nhất là trong cảm giác tương phản như vậy, khó tránh khỏi lại khiến khuôn mặt đó thêm vài phần quyến rũ.

Lúc này, tim đập nhanh khiến nàng cảm thấy khó tin, gò má càng nhanh chóng hiện lên ba vệt đỏ ửng.

Nguyễn Tinh Trúc vốn là một mình trông phòng hơn mười năm.

Sau khi gặp lại Đoàn Chính Thuần lại gặp được A Tử.

Có một A Tử nghịch ngợm phá phách ở bên, hai người căn bản không có cơ hội thân thiết.

Lúc này, bàn tay lớn nóng rực trên eo càng khiến nàng có chút run chân.

Sự tiếp xúc thân mật như vậy khiến nàng cũng như A Tử, nhất thời lại có chút hoảng hốt.

Cầm Long Công.

Đinh Xuân Thu rốt cuộc cũng là một lão ma đầu đã nổi danh từ nhiều năm trước, kiến thức vẫn phải có.

Lúc này, vẻ mặt hắn ngưng trọng nhìn Cố Hàn Uyên xuất hiện.

Cố Hàn Uyên.

Tiếng kinh hô này phát ra từ Tứ Đại Ác Nhân.

Một đoạn thời gian trước bọn họ vừa mới quen biết Cố Hàn Uyên, làm sao có thể không nhận ra.

Vân Trung Hạc càng là vừa nhìn thấy Cố Hàn Uyên đã lập tức bỏ chạy, chỉ sợ bị hắn để mắt tới.

Đám người đều kinh ngạc đến ngây người trước việc Vân Trung Hạc chạy trốn như chuột thấy mèo.

Sắc mặt Đoàn Diên Khánh khó coi.

Đây đã là lần thứ ba Vân Trung Hạc bỏ chạy.

Chương 152

Tuy hắn không phải là không thể lý giải.

Nhưng thực sự quá mất mặt.

Mộ Dung Phục trước đó còn đang do dự rốt cuộc có nên cứu hay không.

Cứu thì sẽ phải đối đầu với Đinh Xuân Thu uy danh hiển hách.

Mà Bài Vân Chưởng tu luyện thời gian quá ngắn.

Khó có thể đảm bảo có bao nhiêu hiệu quả.

Không cứu thì lại có chút đáng tiếc mất đi cơ hội tốt để thị uy với Đại Lý Đoàn Thị.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên xuất hiện cũng khiến hắn kinh ngạc.

Ngược lại hắn không lo lắng Yến Tử Ổ xảy ra vấn đề.

Kể từ khi Cố Hàn Uyên vào ở Yến Tử Ổ, những kẻ giang hồ nhân sĩ thừa nước đục thả câu kia sau khi nghe tin đồn.

Cũng không dám bén mảng tới nữa.

Hắn đã đưa cả A Châu và A Bích qua.

Còn tưởng là Cố Hàn Uyên sẽ đắm chìm trong ôn nhu hương đâu.

Không ngờ nhanh như vậy đã chạy đến Lôi Cổ Sơn.

Đoàn Chính Thuần ngã dưới đất sắc mặt có chút khó coi.

Không chỉ là bởi vì thương thế duyên cớ.

Mà là cảnh tượng trước mắt này làm cho hắn nhớ đến một đoạn ký ức không mấy tốt đẹp.

Bóng ma mà Vô Thiên mang đến cho hắn quá lớn.

Chiếc đai ngọc lục bảo trên áo quan của Đoàn Chính Thuần sáng rõ, không phải vật phàm.

Đáng tiếc, chưởng của Đinh Xuân Thu mang đến cho hắn thương thế không nhẹ.

Hiện tại đừng nói đứng dậy, ngay cả nói chuyện cũng khó nhọc.

Một bộ dạng chật vật không chịu nổi.

Cũng liền các gia tướng Ngư Tiều Canh Độc dưới trướng Đoàn Chính Thuần đang quan tâm hắn.

Muốn đỡ hắn đứng dậy.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Vân Trung Hạc đang bỏ chạy.

Đối với phản ứng của mọi người trên sân cũng không để ý.

Hắn hiện tại đang vẻ mặt nghi hoặc nhìn hai nàng trong lòng.

Hai nàng vẫn chưa được hắn buông ra.

Lại bị hắn nhìn ngắm không kiêng nể như vậy.

Đều cảm thấy xấu hổ.

A Tử tựa như thức tỉnh tâm tư thiếu nữ nhỏ bé.

Lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Cũng sẽ không nghịch ngợm.

Còn Nguyễn Tinh Trúc thì khó tránh khỏi có chút không tự nhiên.

Chỉ cảm thấy bàn tay lớn trên eo càng lúc càng nóng bỏng.

Nàng có chút bối rối vén những sợi tóc mai lòa xòa ra sau tai để che giấu thần tình khác thường.

Đang định nhắc Cố Hàn Uyên buông tay.

Cố Hàn Uyên lại đi trước một bước hỏi A Tử: Vị cô nương này.

Ngươi có phải có một vị tỷ tỷ không.

Lời của Cố Hàn Uyên khiến hai người đồng thời ngẩn ra.

A Tử thẳng thắn hơn một chút.

Mở miệng hỏi: Làm sao huynh biết.

Ta đã thấy một nữ tử lớn hơn ngươi một hai tuổi, dung mạo cùng ngươi giống nhau bảy tám phần.

Cùng vị phu nhân này cũng có bốn năm phần tương tự.

Cho nên mới hỏi câu này.

Nguyễn Tinh Trúc vừa nghe liền kích động.

Không kịp để ý tay Cố Hàn Uyên vẫn đang ôm mình.

Dưới sự kích động, thân thể mềm mại của nàng ngược lại càng sát lại một phần.

Thậm chí chen lấn A Tử có chút không thoải mái.

Vị công tử này, ngươi có từng gặp qua mảnh khóa trên người cô nương kia không.

Cố Hàn Uyên khẳng định nói: Gặp qua.

Nhưng là có khắc Mãn Thiên Tinh, sáng lấp lánh, vĩnh viễn xán lạn, Trường An ninh.

Nguyễn Tinh Trúc ngạc nhiên nói với A Tử: Thật sự là tỷ tỷ của muội.

Khắc trên mảnh khóa của con bé vừa lúc đối lập với Bên hồ trúc, Doanh Doanh lục, báo bình an, nhiều hỷ nhạc khắc trên mảnh khóa của A Tử.

A Tử nhìn thần sắc mừng rỡ của Nguyễn Tinh Trúc, chẳng hiểu sao trong lòng nàng lại đột nhiên không vui nổi.

Nguyễn Tinh Trúc quay sang hỏi Cố Hàn Uyên: Công tử, đó là nữ nhi của thiếp.

Con bé hiện giờ tên là gì.

Người lại đang ở đâu.

Nàng gọi A Châu.

Bây giờ đang ở Mạn Đà Sơn Trang.

Nghe nói như thế.

Người đầu tiên sững sờ không phải ai khác.

Mà chính là Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục từ trước đến nay không hề để ý nữ tử.

Bởi vậy vẫn không chú ý đến dung mạo của Nguyễn Tinh Trúc và A Tử.

Khi Cố Hàn Uyên vừa nhắc đến, hắn đã cảm thấy không ổn.

Diễn biến tiếp theo quả nhiên như hắn liệu.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới.

Một thị nữ tùy tiện tặng đi lại chính là nữ nhi của Đại Lý Trấn Nam Vương Đoàn Chính Thuần.

Là quận chúa danh chính ngôn thuận.

Ruột hắn đều nhanh hối hận xanh.

Nguyễn Tinh Trúc sau khi nghe xong, nhìn về phía Đoàn Chính Thuần vẫn còn một thân chật vật, sắc mặt cũng có vẻ cổ quái.

Cái tên Mạn Đà Sơn Trang, hai người bọn họ thực sự không thể quen thuộc hơn.

Không ngờ nữ nhi của bọn họ lại ở chỗ Lý Thanh La.

Nguyễn Tinh Trúc vẻ mặt rầu rĩ thầm nghĩ: Chuyện này có thể gặp phiền toái lớn rồi.

Vạn nhất Lý Thanh La mà biết được, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho A Châu.

Cố Hàn Uyên có thể nhìn ra Nguyễn Tinh Trúc đang suy nghĩ gì.

Chỉ muốn nói cho nàng một câu Phu nhân nghĩ nhiều rồi.

Hiện giờ Lý Thanh La cũng không quan tâm A Châu có phải nữ nhi của Nguyễn Tinh Trúc hay không.

Huống hồ nàng còn từng cùng A Châu cùng thi đấu rất nhiều lần.

Chương 153

A Châu cũng đã nhiều lần cứu nguy cho Lý Thanh La.

Hắn hiện tại rất mực tín nhiệm A Châu.

Đến nỗi Vương Ngữ Yên đôi khi còn có thể ăn giấm chua.

Nghi ngờ rốt cuộc ai mới là nữ nhi của Lý Thanh La.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ: Không biết phu nhân có hứng thú gia nhập vào đó không.

Nguyễn Tinh Trúc đã nhận ra điều bất thường.

Dù sao mảnh khóa đó ẩn giấu ở chỗ thiếp thân của A Châu.

Không mấy ai biết được.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại ngay cả những gì khắc trên đó cũng biết.

Vì vậy nàng nghi ngờ hỏi: Công tử là ai.

Cùng A Châu có quan hệ thế nào.

Làm sao lại biết chuyện mảnh khóa.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

A Châu là nữ nhân của tại hạ.

Nghe được lời này của Cố Hàn Uyên.

Nguyễn Tinh Trúc như bị bỏng mà đẩy hắn ra.

Sắc mặt nàng đỏ bừng như ánh chiều tà.

Nàng vậy mà lại ôm ấp nam nhân của nữ nhi mình.

Suýt nữa xấu hổ đến mức ngất đi.

A Tử lại không có phản ứng.

Chỉ cảm thấy một luồng cảm giác mất mát ập đến.

Nàng còn chưa hiểu lắm loại tâm tình này.

Nhưng không kìm được sự khổ sở.

Cố Hàn Uyên nhìn A Tử đang trầm tư, ôn hòa nói: A Tử, ta là tỷ phu của muội.

Tỷ phu.

Thần tình A Tử ngây người.

Trong lòng nàng có chút kỳ dị trong chốc lát.

Nghĩ: Cái quan hệ này rốt cuộc là gần hay xa đây.

Cố Hàn Uyên chỉ vào Đinh Xuân Thu hỏi: Vừa rồi chính là hắn khi dễ muội sao.

A Tử vô thức ứng tiếng.

Thần tình Cố Hàn Uyên nhất thời lạnh lùng đứng lên.

Anh Hùng Kiếm ra khỏi vỏ, hắn nhìn về phía Đinh Xuân Thu.

Nói đi.

Ngươi muốn chết như thế nào.

Đinh Xuân Thu vốn dĩ khi nghe đến Mạn Đà Sơn Trang còn có chút kinh ngạc.

Hắn dù sao cũng là dưỡng phụ của Lý Thanh La.

Nếu Cố Hàn Uyên thực sự có quan hệ với Lý Thanh La.

Ngược lại không tiện gây căng thẳng quá mức.

Hắn lại không nghĩ rằng Cố Hàn Uyên, một tiểu niên khinh, dám không nể mặt Tinh Tú Lão Tiên hắn như vậy.

Lên tiếng liền hỏi muốn chết như thế nào, làm sao có thể nhịn được.

Hắn không còn cố kỵ quan hệ với Lý Thanh La nữa, thẹn quá hóa giận nói: Từ đâu ra tiểu bối.

Cũng dám càn rỡ như thế.

Lão phu hoành hành Tinh Túc Hải lúc ngươi còn chưa ra đời đâu.

Hôm nay liền muốn dạy dỗ ngươi một chút.

Để cho ngươi biết rõ làm sao tôn trọng tiền bối.

Đám đệ tử Tinh Túc Phái phía sau Đinh Xuân Thu nịnh hót nói: Tinh Tú Lão Tiên, pháp lực vô biên, đã đánh là thắng.

Đinh Xuân Thu mới từ Tinh Túc Hải đến Tống Quốc.

Dù có biết đôi chút về những lời đồn đại trên giang hồ, nhưng hắn đều không để vào mắt.

Thấy Cố Hàn Uyên tuổi trẻ như vậy, càng không tin hắn có thể mạnh đến mức nào, cho rằng lại là một cao thủ trẻ tuổi bị thổi phồng.

Cố Hàn Uyên bất vi sở động, thần sắc vẫn lạnh lùng sắc bén như trước.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói: Nguyên lai là Đinh Xuân Thu, vô tri nực cười.

Đinh Xuân Thu thấy vậy cũng không kiềm chế được nữa.

Hắn xuất thủ chính là sát chiêu Hóa Công Đại Pháp.

Tuy Đinh Xuân Thu công lực không tệ, nhưng so với Cố Hàn Uyên vẫn còn kém xa.

Một chiêu Danh Bất Hư Truyền trực tiếp xuyên thấu công lực Hóa

Công Đại Pháp của hắn.

Đinh Xuân Thu liên tục lùi về phía sau.

Chiếc vũ phiến trong tay hắn bị kiếm khí cắt cho rách nát tả tơi.

Trong lúc rút lui, hắn vội vàng dùng Tam Tiếu Tiêu Diêu Tán giấu kín.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không xuất kiếm.

Tay trái hắn nắm thành quyền, Thiên Sương Quyền Đệ Thất Thức Sương Ngưng Kiến Khuyết được thi triển.

Quyền ảnh tung bay, hàn sương giáng xuống trời.

Độc vụ lập tức bị đông cứng thành kết tinh.

Đinh Xuân Thu lập tức bị băng sương dày đặc bám đầy người.

Hắn không ngờ Cố Hàn Uyên lại khó đối phó đến vậy.

Hóa Công Đại Pháp không có tác dụng còn chưa tính, ngay cả độc cũng bị Thiên Sương Quyền đông cứng không thể nhúc nhích.

Trong lúc nhất thời, hắn tiến thoái lưỡng nan.

Đám người giữa sân cũng bị võ công của Cố Hàn Uyên làm cho kinh hãi.

Tô Tinh Hà là người kích động nhất, không ngờ Cố Hàn Uyên mà hắn xem trọng nhất lại có thể áp đảo Đinh Xuân Thu mà đánh, đúng là truyền nhân y bát xuất sắc nhất của Vô Nhai Tử.

Mộ Dung Phục nhìn uy thế Thiên Sương Quyền lại đáng sợ như thế, tựa như khi Cố Hàn Uyên biểu diễn trước đây, đều mang theo ý cảnh, vì vậy hắn càng thêm khát vọng có thể lĩnh ngộ ý cảnh.

Những người có công lực yếu hơn đều bị hàn khí của Cố Hàn Uyên bức lui.

Huyền Nan tuy trúng kịch độc, nhưng công lực thâm hậu, ảnh hưởng không quá nghiêm trọng.

Đoàn Chính Thuần là thảm nhất, hắn vốn đã bị thương, lại bị hàn khí của Cố Hàn Uyên đánh trúng, cóng đến run rẩy, chỉ cảm thấy rất nhiều nơi trên người đều không nghe sai khiến.

Nguyễn Tinh Trúc lúc này lại không còn vẻ quan tâm Đoàn Chính Thuần như ngày thường.

Không chỉ vì lúc trước ôm ấp cùng Cố Hàn Uyên, mà đối mặt với tình hình Đoàn Chính Thuần lúc ấy, nàng cảm thấy xấu hổ.

Nàng đối với vị chàng rể tương lai Cố Hàn Uyên này có tâm tư phức tạp.

Chứng kiến người thương của con gái võ công cao cường như vậy, nhất định là vui mừng.

Thế nhưng Đinh Xuân Thu trước đó đã xuất thủ đối với nàng và A Tử.

Cố Hàn Uyên đối phó Đinh Xuân Thu không chỉ là vì A Tử giải tỏa oán khí, mà đồng thời cũng là vì nàng giải tỏa oán khí.

Lại bởi vì tiếp xúc lúc trước, bên hông tựa như lại đang nóng lên.

Tâm tư khó tránh khỏi trở nên khác lạ.

Ánh mắt A Tử tràn đầy sùng bái.

Vốn dĩ trong mắt nàng, người có võ công lợi hại nhất là Đinh Xuân Thu, hắn còn dễ dàng đánh bại tiện nghi phụ thân của mình là Đoàn Chính Thuần.

Chương 154

Mà bây giờ, khi đối mặt Cố Hàn Uyên, hắn lại bị áp chế hoàn toàn, mới qua hai chiêu đã hiện ra vẻ bất lực.

A Tử lúc này trong lòng tràn đầy tình cảm sùng bái đối với Cố Hàn Uyên.

Nàng muốn nhảy cẫng lên hân hoan, nhưng lại ghét bỏ liếc mắt nhìn Đoàn Chính Thuần đang chật vật không chịu nổi vì cóng.

Nàng chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên như vậy mới thật sự là đại anh hùng.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên còn vì nàng mà đánh Đinh Xuân Thu, nàng càng có cảm giác được đồng hưởng vinh quang.

Trong lòng ngọt ngào nghĩ: Nếu có một tỷ phu chuyên che chở khuyết điểm như thế, dường như cũng không tệ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến suy nghĩ của những người đang quan chiến giữa sân.

Độc công vô hiệu, uy hiếp của Đinh Xuân Thu giảm đi hơn phân nửa.

Anh Hùng Kiếm trong tay lại hoành không.

Nhất Kiếm Thành Danh hóa thành một đạo ngân quang.

Đinh Xuân Thu trên người bị đông cứng cứng đờ, muốn né tránh lại không thể.

Hắn hét thảm một tiếng, bờ vai đã bị đâm thủng một lỗ máu.

Máu tươi còn chưa chảy ra đã bị hàn khí đọng lại.

Lại thấy Cố Hàn Uyên muốn lấy tính mạng của hắn, hắn vội vàng cầu xin tha thứ: Cố thiếu hiệp, ta là nghĩa phụ của Lý Thanh La.

Ngươi không thể giết ta.

Cố Hàn Uyên nghe hắn nói vậy, thu hồi Anh Hùng Kiếm đang đâm về phía yết hầu Đinh Xuân Thu.

Hắn thần sắc lạnh lùng nói: Đinh Xuân Thu, khuyên ngươi đừng lừa ta.

Bằng không, dù chân trời góc biển ta cũng sẽ đuổi giết ngươi.

Đinh Xuân Thu lúc này đang cận kề sinh tử, tốc độ nói cực nhanh: Không lừa ngươi.

Ta thật sự là nghĩa phụ của A La.

Xem mặt mũi Vương phu nhân, tạm tha cho ngươi một mạng.

Về sau tránh xa A Tử một chút.

Cút đi.

Cố Hàn Uyên nói xong, cho Anh Hùng Kiếm vào vỏ, cũng không thèm để ý đến Đinh Xuân Thu đang chật vật bỏ chạy nữa.

Cố Hàn Uyên vốn không định giết Đinh Xuân Thu, chỉ là tìm một cớ thả hắn đi.

Cố Hàn Uyên thích nhất là những người sợ chết.

Nhân tài như vậy dễ khống chế.

Nếu như mỗi người đều nghĩa khí ngút trời, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, Cố Hàn Uyên ngược lại sẽ phải đau đầu.

Sau khi Tô Tinh Hà thấy Cố Hàn Uyên thả Đinh Xuân Thu đi, hắn vô cùng kích động, không kịp mở miệng nói lời thề.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn nói: Cố thiếu hiệp, sao ngươi lại thả Đinh Xuân Thu đi.

Tại hạ và Vương phu nhân có tình bạn cố tri.

Cố Hàn Uyên liếc Tô Tinh Hà một cái, thuận miệng giải thích một câu, rồi không để ý đến Tô Tinh Hà đang đấm ngực giậm chân nữa.

Cố Hàn Uyên có chút áy náy nói với A Tử: A Tử, tỷ phu không thể giết chết Đinh Xuân Thu.

A Tử ủy khuất nói: Vậy nếu Đinh Xuân Thu lại đến khi dễ ta thì sao đây.

Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh lùng nói: Đinh Xuân Thu nếu không chịu nhận giáo huấn, lần sau ta sẽ lấy mạng chó của hắn.

Thật sao.

Tỷ phu, chàng tốt nhất.

A Tử bị vẻ che chở khuyết điểm của Cố Hàn Uyên làm mê mẩn cả tâm thần, cười duyên, ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Nàng không hề e dè mà khẽ chạm vào.

Hừm, quả nhiên là sức sống thanh xuân.

Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ khẽ vỗ mái tóc trên đỉnh đầu nàng.

A Tử nhất thời lộ ra thần sắc hưởng thụ.

Nguyễn Tinh Trúc nhìn hai người thân mật, thần sắc quái dị.

Đều là nữ nhân, sao có thể không nhìn ra A Tử đối với Cố Hàn Uyên có tình cảm yêu mến mới nảy sinh.

Tuy có chút sầu lo vì cả hai cô con gái của mình đều ái mộ Cố Hàn Uyên, nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, Cố Hàn Uyên quả thực rất có mị lực.

Ngay cả nàng vừa rồi cũng sinh ra sự ước ao A Tử được che chở như vậy.

Nhưng nghĩ lại, mình là mẫu thân của A Châu và A Tử, thật sự tính ra cũng nằm trong phạm trù được Cố Hàn Uyên che chở mà.

Loại ý nghĩ này khiến Nguyễn Tinh Trúc trong lòng vui sướng đồng thời lại có chút ngượng ngùng, luôn cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ như đang giành nam nhân với con gái.

Cố Hàn Uyên an ủi A Tử xong, nhìn về phía Tứ Đại Ác Nhân, trầm giọng quát: Các ngươi tự mình cút đi, hay là chờ ta mời các ngươi cút.

Đoàn Diên Khánh sắc mặt khó coi.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Cố Hàn Uyên càng khó đối phó hơn.

Cho dù bị quát lớn không khách khí như vậy, hắn cũng không dám chút nào kháng cự.

Hắn đen mặt ra hiệu cho hai người còn lại cùng rời đi.

A Tử thích nhất đùa giỡn oai phong.

Thấy Cố Hàn Uyên chỉ mở miệng liền dọa Tứ Đại Ác Nhân hung danh hiển hách phải thối lui, đặc biệt là Vân Trung Hạc, kẻ ban đầu còn nhìn chằm chằm đầy vẻ dâm tà nàng và mẫu thân Nguyễn Tinh Trúc, càng thấy Cố Hàn Uyên liền bỏ chạy.

Cánh tay nàng lập tức ôm chặt thêm vài phần, trên mặt cũng phiếm hồng.

Cố Hàn Uyên đuổi Đoàn Diên Khánh đi đương nhiên là để tránh Hư Trúc đánh bừa mà phá giải Trân Lung Kỳ Cục.

Không có Đoàn Diên Khánh hỗ trợ, Hư Trúc nào có cái tài đánh cờ đó mà phá giải Trân Lung Kỳ Cục.

Vẫn nên ngoan ngoãn làm tiểu hòa thượng của ngươi đi thôi.

Lý Thanh Lộ, ngươi sẽ không nắm giữ được đâu.

Cố Hàn Uyên liếc Hư Trúc trong đám người, ánh mắt đầy thâm ý.

Hư Trúc bị cái nhìn này của Cố Hàn Uyên nhìn đến vô duyên vô cớ, còn tưởng đối phương kinh ngạc về dung mạo xấu xí của mình, cúi đầu lẩm bẩm A Di Đà Phật.

Mắt thấy Đinh Xuân Thu trọng thương đào tẩu, Tứ Đại Ác Nhân càng bị quát lui thẳng thừng, đám người đều cung kính hành lễ vấn an Cố Hàn Uyên.

Tiếng Cố thiếu hiệp đồng thanh kia nghe liền tăng thêm vài phần uy thế cho Cố Hàn Uyên.

A Tử càng kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ, một bộ dạng đắc ý.

Chỉ có Mộ Dung Phục tự nhận là có quan hệ tốt, lại gần gọi một tiếng Cố huynh.

Cố Hàn Uyên quyết định cho Mộ Dung Phục một bài học, tiện thể gây thêm áp lực cho hắn.

Vì vậy hắn đề nghị: Mộ Dung huynh không bằng thử trước Trân Lung Kỳ Cục này xem sao.

Mộ Dung Phục có chút ngoài ý muốn.

Uy phong của Cố Hàn Uyên vẫn còn, nếu hắn không lên tiếng trước, quả thực không ai dám bước lên phá giải Trân Lung Kỳ Cục.

Mộ Dung Phục còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên đang lấy lòng mình, lập tức liền không còn đau lòng chuyện A Châu bị đưa đi nữa.

Nếu Cố huynh nhượng bộ, vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Nói rồi hắn ngồi xuống đối diện Tô Tinh Hà, cầm lấy quân cờ.

Tô Tinh Hà vừa rồi khó khăn lắm mới hòa hoãn được tâm tình hối hận vì Cố Hàn Uyên thả Đinh Xuân Thu đi, thấy Mộ Dung Phục đã ngồi xuống, chỉ đành cùng hắn đánh cờ trước.

Lúc này, kẻ si tình Vương Ngữ Yên là Đoàn Dự vọt tới, cũng không có tâm tư quan tâm đến người bạn đã trở thành muội muội A Châu, ngược lại hỏi: Cố công tử, Vương cô nương sao không đi cùng.

Lời này hắn đã hỏi Mộ Dung Phục một lần.

Mộ Dung Phục cũng đã báo cho hắn việc Yến Tử Ổ đã giao cho người của Cố Hàn Uyên quản lý.

Cũng chỉ có Đoàn Dự mới có thể cho rằng Cố Hàn Uyên gần vua được ban lộc, nhất định sẽ mang theo Vương Ngữ Yên cùng đi.

Cố Hàn Uyên liếc hắn một cái, thuận miệng nói: Ngữ Yên đang ở Mạn Đà Sơn Trang tu luyện võ công ta dạy cho nàng.

Đoàn Dự nghe xong có chút hoảng hốt.

Hắn không ngờ Cố Hàn Uyên xưng hô Vương Ngữ Yên thân thiết như vậy, hơn nữa Vương Ngữ Yên vốn cực kỳ bài xích luyện võ cũng tu luyện võ công Cố Hàn Uyên dạy.

Sự thay đổi như vậy khiến Đoàn Dự có chút khó có thể tin được.

A Tử bên cạnh Cố Hàn Uyên là người tinh ý nhất, vô thức cảm thấy vị Vương cô nương này có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Nàng khẽ hỏi: Tỷ phu, vị Vương cô nương kia là ai vậy.

Vương cô nương là tỷ muội tốt của tỷ tỷ A Châu của muội.

Cố Hàn Uyên cười ẩn ý đáp.

Đủ loại ý nghĩa của hai tỷ muội tốt đấy.

A Tử không nghe ra thâm ý của Cố Hàn Uyên, huống hồ nàng cũng không thật sự quan tâm Vương Ngữ Yên, chỉ là muốn biết quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Vương Ngữ Yên.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên một bộ dạng không muốn nói rõ ngược lại càng làm nàng tò mò hơn.

Chương 155

Đoàn Chính Thuần lúc này đã bị cóng đến ngất đi.

Nguyễn Tinh Trúc thấy vậy chỉ đành cầu xin Cố Hàn Uyên.

Cố thiếu hiệp, Đoàn lang dường như bị hàn khí của ngươi đông lạnh ngất đi rồi.

Mời mau cứu hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt linh động của Nguyễn Tinh Trúc, gật đầu mỉm cười nói: Nếu phu nhân có chuyện nhờ, tại hạ tự nhiên không có lý do từ chối.

Nói rồi hắn đi đến cho Đoàn Chính Thuần khu trừ hàn khí.

Mà Nguyễn Tinh Trúc lúc này lại bỗng nhiên đứng sững tại chỗ.

Lời Cố Hàn Uyên vừa nói dường như không có vấn đề gì, thế nhưng ánh mắt và ngữ khí đều cho nàng một cảm giác kỳ lạ.

Ngay cả A Tử cũng kỳ quái nhìn Nguyễn Tinh Trúc một cái.

Cố Hàn Uyên xua tan hàn khí cho Đoàn Chính Thuần, thế nhưng Đoàn Chính Thuần vẫn chưa tỉnh lại ngay lúc đó.

Cố Hàn Uyên giải thích với Nguyễn Tinh Trúc một câu: Phu nhân, hàn khí trên người Đoàn vương gia đã được loại bỏ.

Nhưng hắn bị Đinh Xuân Thu đả thương rất nặng.

Hãy để Tiết thần y chữa trị cho hắn đi.

Vết thương trên người Đoàn Chính Thuần quả thực không nhẹ.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định tự mình chữa thương cho hắn, vẫn nên ném phiền phức này cho Tiết Mộ Hoa đi.

Cảm tạ Cố công tử.

Nguyễn Tinh Trúc trước tiên bày tỏ lòng cảm tạ với Cố Hàn Uyên, sau đó lại cầu xin Tiết Mộ Hoa.

Tiết Mộ Hoa không tính hiện tại liền chữa trị cho Đoàn Chính Thuần, hắn quan tâm hơn kết quả cuộc cờ giữa Tô Tinh Hà và Mộ Dung Phục, chỉ nói với Nguyễn Tinh Trúc chờ đợi.

Nguyễn Tinh Trúc không dám thúc ép, chỉ có thể lo lắng trong lòng.

Tài đánh cờ giữa Mộ Dung Phục và Tô Tinh Hà chênh lệch khá xa.

Tô Tinh Hà một bên thong dong tự tại đánh cờ cùng Mộ Dung Phục, còn một bên ung dung giải thích ân oán giữa hắn và Đinh Xuân Thu.

Đồng thời năm đó để tránh tám đệ tử chết dưới tay hắn, đã đuổi tám người ra khỏi sư môn.

Đinh Xuân Thu đã bị Cố Hàn Uyên kinh sợ, tám người từ đó cũng có thể quay về sư môn.

Ngày hôm nay nếu không có Cố Hàn Uyên đánh lui Đinh Xuân Thu, Tô Tinh Hà đương nhiên khó thoát khỏi cái chết.

Hàm Cốc Bát Hữu càng không có cơ hội quay về sư môn.

Đệ tử của Tô Tinh Hà, Hàm Cốc Bát Hữu, đều cúi đầu bái tạ Cố Hàn Uyên, không chỉ cảm tạ ơn cứu sư, mà còn cảm tạ Cố Hàn Uyên đã cho bọn họ cơ hội có thể quay về sư môn.

Cố Hàn Uyên thấy Nguyễn Tinh Trúc nhìn qua, cùng nàng đối diện khoảng khắc, nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn trong mắt nàng, lộ vẻ bất đắc dĩ nói với Tiết Mộ Hoa: Tiết thần y, xin hãy chữa trị cho Đoàn vương gia trước được không.

Những người khác thỉnh cầu, Tiết Mộ Hoa có thể không nghe.

Nhưng Cố Hàn Uyên thỉnh cầu lại không thể không.

Thấy vậy, hắn vội vàng đáp ứng, bắt đầu chẩn bệnh cho Đoàn Chính Thuần.

Nguyễn Tinh Trúc thấy Tiết Mộ Hoa đồng ý, bỏ qua cảm giác kỳ lạ trong lòng lúc trước, lại lần nữa bày tỏ lòng cảm tạ với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, cám ơn ngươi giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên lần nữa mỉm cười đáp lại Nguyễn Tinh Trúc bằng câu nói: Nếu phu nhân có chuyện nhờ, tại hạ tự nhiên không có lý do từ chối.

Nguyễn Tinh Trúc lòng nhảy lên, mặt phiếm hồng nhạt.

Lần đầu tiên còn có thể nói là khách sáo, thế nhưng lần thứ hai nói như vậy liền ý vị sâu xa.

Ánh mắt linh động của A Tử cũng lóe lên một tia vi diệu.

Cố Hàn Uyên thấu hiểu tâm tư hai nàng.

Điều này vốn nằm trong kế hoạch của hắn.

Nhìn Nguyễn Tinh Trúc đang tránh né ánh mắt của hắn, khóe miệng hắn nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tám đệ tử này của Tô Tinh Hà, Cố Hàn Uyên chỉ quan tâm hai người.

Một là Tiết Mộ Hoa Diêm Vương Địch.

Cố Hàn Uyên tuy có một tay y thuật cao siêu, nhưng không thể mọi chuyện đều đích thân ra tay, vì vậy mời chào một số cao thủ y thuật vẫn rất cần thiết.

Người khác là Thạch Thanh Phong Mê Gái, xếp thứ bảy trong

Hàm Cốc Bát Hữu.

Thạch Thanh Phong hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thanh tú thanh nhã, thân mang hương đào thoang thoảng.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn với vẻ đẹp của nàng, không ngờ Thạch Thanh Phong tuy không tinh thông văn chương lại cũng động lòng người đến vậy.

Nhưng nghĩ lại thì cũng bình thường.

Dù sao cũng là đệ tử do Tô Tinh Hà của Tiêu Dao Phái chọn, tướng mạo là yêu cầu hàng đầu.

Thạch Thanh Phong vốn rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, người có tướng mạo tuấn lãng, tiêu sái lỗi lạc, tao nhã lễ độ.

Cố Hàn Uyên đánh lui Đinh Xuân Thu, cứu sư phụ của nàng là Tô Tinh Hà, lại còn cho nàng cơ hội quay về sư môn, cho nên nàng đối với Cố Hàn Uyên vô cùng nhiệt tình.

Nàng càng được Cố Hàn Uyên pha một ly Bách Hoa Trà do chính mình bào chế.

Bách Hoa Trà hương thơm xông mũi, vị trà lại thanh tân đạm nhã.

Từ khi có linh khí trong cơ thể, Cố Hàn Uyên không chỉ cảm thấy rượu thông thường không sạch sẽ, mà ngay cả rất nhiều loại trà cũng cảm thấy khó nuốt trôi.

Bách Hoa Trà này là loại trà hiếm hoi khiến hắn thích thú.

Trước mặt có Thạch Thanh Phong thanh tú bầu bạn trò chuyện, bên cạnh có thiếu nữ xinh đẹp A Tử, thân thể mềm mại tràn đầy sức sống thanh xuân thường xuyên tiếp xúc, tâm tình nhất thời vui vẻ không ít.

Thạch Thanh Phong vô cùng ngoài ý muốn Cố Hàn Uyên còn có nghiên cứu về hoa cỏ, lập tức hai mắt sáng bừng lên, cùng hắn trò chuyện vui vẻ.

Sau khi Cố Hàn Uyên thưởng thức Bách Hoa Trà, xác nhận Thạch Thanh Phong có tạo nghệ thâm hậu trong đạo hoa cỏ, vì vậy nhân cơ hội nói đến việc chế tác nước hoa.

Không có nữ nhân nào có thể từ chối được nước hoa.

Vì vậy, nước hoa dù xuất hiện ở thời đại nào cũng có thể trở thành vật kiếm tiền hiệu quả.

Thạch Thanh Phong cũng đã chế tạo qua không ít các loại nước hoa, nhưng vì vấn đề công nghệ, việc chế luyện nước hoa có chút tốn thời gian và công sức, hương vị lại không thể kéo dài.

Vì vậy giá thành cao ngất.

Cố Hàn Uyên mời Thạch Thanh Phong thành lập một xưởng nước hoa, đồng thời báo cho nàng phương pháp nâng cao hiệu suất chế tác nước hoa và phương thuốc cố định hương vị.

Thạch Thanh Phong vốn đã cảm kích Cố Hàn Uyên, cũng không kháng cự việc làm việc cho hắn.

Hiện tại lại thấy hắn tín nhiệm mình đến vậy, trên gương mặt thanh tú hiện lên một tia cảm động.

Nhìn tướng mạo tuấn lãng và nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng càng nảy sinh rung động.

Nàng đắm chìm trong đạo hoa cỏ, chưa bao giờ động tâm như vậy.

Nhất thời ánh mắt lưu chuyển, nhìn quanh sinh huy.

Nụ cười trên mặt nàng càng lúc càng rạng rỡ.

A Tử bên cạnh liên tục chu môi vì ghen.

Mắt đảo liên tục đã muốn trêu chọc Thạch Thanh Phong.

Thế nhưng nàng chưa kịp hành động, một bàn tay lớn ấm áp liền lén lút vỗ nhẹ vào sau lưng nàng một cái, khiến A Tử suýt nữa kêu lên kinh hãi.

May mà Cố Hàn Uyên nhanh hơn nàng một bước, khẽ giọng nói: A Tử đừng làm loạn.

Cố Hàn Uyên sao có thể không biết A Tử có tính cách thế nào.

Vì vậy khi đang trò chuyện với Thạch Thanh Phong, hắn cũng luôn chú ý A Tử.

Vừa thấy nàng có biểu tình muốn đùa dai, hắn liền biết nàng muốn làm gì.

Để tránh Thạch Thanh Phong chịu thiệt, hắn trực tiếp ra tay ngăn cản.

A Tử vừa nghe thấy lời Cố Hàn Uyên, cũng biết vừa rồi người vỗ mình không phải ai khác, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

A Tử dù nghịch ngợm cũng chỉ là thiếu nữ chưa trải sự đời, lại từ nhỏ đã bị bỏ rơi, chưa bao giờ bị người khác dạy dỗ như vậy.

Nàng chỉ cảm thấy một trận tê dại.

Cảm giác xa lạ này khiến nàng vừa cảm thấy kích thích lại vừa xấu hổ.

Trên mặt cũng phiếm hồng, nàng khẽ giọng nói: Nào có làm loạn.

Chương 156

Tỷ phu bắt nạt người ta.

Giọng A Tử vốn định oán trách một chút, nhưng giọng nói kiều mị phát ra lại khiến chính nàng giật mình.

May mà hai người trao đổi giọng rất nhỏ, không bị người khác nhận thấy.

Còn muốn lừa ta.

Thu độc dược trong tay lại.

Cố Hàn Uyên nói rồi lại vỗ một cái.

Lần này hắn dùng lực nặng hơn một chút so với vừa rồi.

A Tử chỉ cảm thấy toàn thân như bị điện giật mà run rẩy.

Trong mắt nàng nổi lên ánh nước, màu đỏ ửng trên mặt lại sâu thêm hai phần.

Nàng cũng không tranh cãi nữa, ủy khuất mềm mại nói: Tỷ phu, đau Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười vi diệu nói: Như vậy còn đau không.

A Tử chỉ cảm thấy bàn tay lớn kia càng lúc càng nóng, căn bản không cách nào dấy lên tâm tư kháng cự.

Mỗi một lần tiếp xúc đều khiến nàng mất đi một phần khí lực.

Không bao lâu, nàng đã cảm thấy chân run rẩy.

Gò má đỏ bừng đến tận mang tai càng nóng đến không dám gặp người, nàng vùi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Đám người đều hết sức chăm chú nhìn Tô Tinh Hà và Mộ Dung

Phục đánh cờ.

Chỉ có hai người đã nhận ra sự dị thường.

Một là Thạch Thanh Phong, nàng ngưỡng mộ nhìn A Tử có thể tùy ý làm nũng với Cố Hàn Uyên.

Người còn lại đương nhiên là Nguyễn Tinh Trúc.

Nàng vốn dĩ có chút quan tâm đến hai người.

Nguyễn Tinh Trúc đối với A Tử vô cùng thân thiết Cố Hàn Uyên cảm thấy có chút bất mãn.

Chỉ là Cố Hàn Uyên đã cứu nàng, lại còn giúp đỡ mời Tiết Mộ Hoa chữa trị cho Đoàn Chính Thuần.

Trong tình huống còn thiếu hai món đại nhân tình, nào có thể ngăn cản được.

Hơn nữa, với quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và A Châu, hắn coi như là tỷ phu của A Tử.

Tuy có hơi quá thân thiết chút, nhưng miễn cưỡng còn nói được.

Thật sự muốn bắt chuyện rõ ràng, chỉ biết khiến mọi người đều lâm vào cục diện khó xử.

Những lời nói và ánh mắt đầy ý vị sâu xa giữa Cố Hàn Uyên và nàng lúc trước càng khiến Nguyễn Tinh Trúc nhất thời nửa khắc không dám đối mặt.

Nàng chỉ đành làm bộ không thấy mà cam chịu.

Khi thần sắc A Tử bắt đầu biến hóa, Nguyễn Tinh Trúc cũng đã nhận thấy sự không ổn.

Sau đó A Tử còn đỏ mặt trực tiếp tựa đầu vào lòng Cố Hàn Uyên.

Sau khi quan sát kỹ, Nguyễn Tinh Trúc trong lòng trầm xuống.

Có tâm để ý ắt sẽ phát hiện ra sự chuyển động giữa hai người.

Lực đạo đó tuy không lớn, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút biến dạng.

Lại thấy A Tử không hề kháng cự, sao có thể không biết phương tâm nàng đã thầm hứa.

Nguyễn Tinh Trúc u u thở dài.

Không ngờ hai cô con gái của mình, một người mới biết tung tích, còn chưa quen biết nhau. một người cũng chỉ mới quen biết nhau không bao lâu, kết quả cả hai đều bị Cố Hàn Uyên bắt cóc.

Hết lần này đến lần khác nàng làm mẹ lại không tiện nói gì.

Không chỉ vì quan hệ thiếu nhân tình, mà còn vì Cố Hàn Uyên quả thực rất ưu tú.

Võ công cao cường, nhân phẩm đáng tin cậy, tuổi còn trẻ liền danh tiếng vang khắp giang hồ.

Nếu như hắn có thể đối xử tử tế với hai cô con gái của mình, cũng không mất là người phối ngẫu tốt.

Chỉ là mỗi khi Nguyễn Tinh Trúc nghĩ tới những lời nói và ánh mắt của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng liền khó chịu vô cùng, mơ hồ có chút dự cảm chẳng lành.

Mộ Dung Phục không thể kiên trì bao lâu liền mồ hôi đầm đìa, đồng tử co rút mạnh.

Thần tình trong hoảng loạn mang theo vẻ sa sút tinh thần.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn vừa muốn rút kiếm tự vận.

Cố Hàn Uyên một chút ý muốn cứu Mộ Dung Phục cũng không có.

Hắn rất muốn biết trong tình huống không có Vương Ngữ Yên ở đây, Đoàn Dự liệu có xuất thủ cứu Mộ Dung Phục không.

Đương nhiên nếu thật sự chết rồi cũng không sao, chẳng qua chỉ là một công cụ mà thôi.

Quả nhiên Đoàn Dự vẫn dùng Lục Mạch Thần Kiếm cứu Mộ Dung Phục.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm.

Bởi vì hắn quấy nhiễu, cơ hội Đoàn Dự và Vương Ngữ Yên ở bên nhau ít đi rất nhiều, cũng chưa từng nhận ân huệ gì từ Mộ Dung Phục.

Vương Ngữ Yên càng không cầu Đoàn Dự cứu Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục nếu chết rồi, đối với hắn mà nói, cũng là chuyện tốt là bớt đi một tình địch.

Thế nhưng cho dù như vậy, Đoàn Dự vẫn xuất thủ cứu người.

Rốt cuộc là bản tính hắn thiện lương, hay là quán tính của kịch bản.

Hoặc chỉ là đơn thuần giả nhân giả nghĩa.

Mộ Dung Phục tuy được Đoàn Dự cứu, thế nhưng thần tình hắn hiện tại vẫn sa sút tinh thần.

Hơn nửa ngày sau mới ở dưới sự an ủi của Đoàn Dự và tứ đại gia tướng mà từ từ tỉnh lại.

Ý nghĩ trong lòng hắn càng sâu hơn.

Cố Hàn Uyên nhìn Mộ Dung Phục đã chui vào ngõ cụt, hài lòng nở nụ cười, không tự chủ tăng thêm lực đạo, khiến A Tử khẽ kêu lên một tiếng kiều mị.

Để tránh đám người phát hiện, Cố Hàn Uyên hắng giọng nói: Nếu

Mộ Dung huynh đã thất bại, vậy hãy để tại hạ thử xem sao.

Hắn nói xong liền giao A Tử cho Nguyễn Tinh Trúc, đồng thời cười ẩn ý trong ánh mắt oán trách của nàng, chọc cho lòng Nguyễn Tinh Trúc lại khẽ giật mình.

Đáng tiếc nàng không thể hoàn toàn đọc hiểu ánh mắt của Cố Hàn Uyên, lẳng lặng nhìn Cố Hàn Uyên đi đến vị trí Mộ Dung Phục vừa ngồi qua.

Cố Hàn Uyên trước khi đến Lôi Cổ Sơn đã dùng phản phái điểm tăng tài đánh cờ lên cấp Tiểu Thành.

Thật sự muốn hoàn toàn phá giải Trân Lung Kỳ Cục, cần tài đánh cờ cấp Đại Thành.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã biết đường tắt phá giải Trân Lung Kỳ Cục, vì vậy hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy.

Trình độ Tiểu Thành là đủ rồi.

Tô Tinh Hà hy vọng nhất có thể phá giải Trân Lung Kỳ Cục chính là Cố Hàn Uyên.

Tướng mạo, võ công, nhân phẩm đều là nhân tuyển tốt nhất.

Nếu không phải Vô Nhai Tử hạ tử mệnh lệnh, hắn đều muốn trực tiếp nhường cờ cho Cố Hàn Uyên thắng.

Vì vậy hắn đối với Cố Hàn Uyên cũng đặc biệt khách sáo: Cố công tử mời.

Cố Hàn Uyên không vội vàng hạ cờ, mà ôn tồn cười nói với Thạch Thanh Phong: Thạch cô nương, có thể pha thêm cho tại hạ một ly Bách Hoa Trà không.

Thạch Thanh Phong ngẩn người, rồi nở một nụ cười: Đương nhiên có thể.

Cố công tử xin chờ một chút.

Tiếp đó nàng liền pha thêm cho Cố Hàn Uyên một ly Bách Hoa Trà.

Cố công tử mời dùng trà.

Tạ ơn Thạch cô nương.

Cố Hàn Uyên nói lời cảm tạ xong, khẽ nhấp một ngụm Bách Hoa Trà hương thơm lan tỏa khắp nơi.

Hắn lộ ra nụ cười hài lòng, nhìn Thạch Thanh Phong thản nhiên nói: Có Bách Hoa Trà của Thạch cô nương tương trợ, tại hạ hôm nay liền phá giải Trân Lung Kỳ Cục này.

Thạch Thanh Phong nghe xong che miệng cười khẽ.

Trong ánh mắt tràn đầy cổ vũ.

Nàng cũng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể phá giải Trân Lung Kỳ Cục.

Đám người thấy vậy tâm tư mỗi người khác nhau, phần lớn là cảm thán khí độ của Cố Hàn Uyên.

Chương 157

Rõ ràng trước đó mới thấy Mộ Dung Phục suýt nữa tự vận vì lún sâu vào ảo giác, lúc này hắn lại có thể dễ dàng như vậy mà trêu đùa cùng Thạch Thanh Phong.

Mộ Dung Phục ngược lại phát hiện Cố Hàn Uyên đối với nữ tử có chút yêu thích hơn.

Nếu có thể nhân cơ hội lôi kéo hắn thì ngược lại là ý kiến hay.

Đáng tiếc A Châu và A Bích đã tặng ra ngoài, thiếu đi lợi thế.

Đột nhiên hắn linh quang chợt lóe, nghĩ tới Vương Ngữ Yên.

Trong lúc nhất thời có chút do dự không quyết.

A Tử bởi vì lúc trước đã có tiếp xúc thân mật hơn, ngược lại không thèm để ý đến vài câu trêu đùa nhỏ nhặt này, chu môi, không còn quan tâm Thạch Thanh Phong nữa.

Cố Hàn Uyên tường tận tính cách của A Tử, muốn an ủi nàng thế nào hắn cũng rõ ràng.

A Tử chỉ cần sự quan tâm và để ý.

Đối với những nữ nhân nghe lời, hữu dụng, mức độ dễ dàng tha thứ của Cố Hàn Uyên đều khá cao.

Nguyễn Tinh Trúc cũng chu môi, nhưng ý nghĩ của nàng là bất mãn với sự đào hoa của Cố Hàn Uyên, luôn cảm thấy hắn còn quá đáng hơn cả Đoàn Chính Thuần lúc đó, vì vậy nàng sầu lo cho tương lai hai cô con gái của mình.

Các tăng nhân Nam Thiếu Lâm toàn bộ hành trình giữ yên lặng, làm người vô hình, chỉ muốn chờ Tô Tinh Hà và Tiết Mộ Hoa làm xong, để bọn họ ra tay giải độc cho Huyền Nan.

Hư Trúc ngược lại thò đầu thò óc mà muốn quan sát cuộc.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên sẽ không cho hắn có đất diễn.

Ngược lại, Tô Tinh Hà hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Thạch Thanh Phong.

Vị đệ tử ngày thường trầm mặc ít nói, chỉ biết thao túng hoa cỏ này, nguyên lai còn có một mặt như vậy.

Hắn sắc mặt có chút quỷ dị nhìn Cố Hàn Uyên, càng xem càng cảm thấy hắn giống Vô Nhai Tử.

Về phương diện nữ nhân duyên thì khỏi phải nói.

Đáng tiếc hắn không biết Cố Hàn Uyên đối với Vô Nhai Tử rất là khinh miệt.

Rõ ràng Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân đều ái mộ hắn, cuối cùng lại ôm một bức tượng ngọc làm người yêu.

Điển hình của kẻ đầu óc có bệnh.

Cố Hàn Uyên nắm Bạch Tử đi đầu.

Hai người đánh cờ còn chưa được mấy bước, sắc mặt Tô Tinh Hà đã bắt đầu ngưng trọng.

Hắn cảm thấy thế lực ngang nhau, lại một lần nữa kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Không ngờ hắn tuổi còn trẻ không chỉ võ công cao cường, mà ngay cả tài đánh cờ cũng không thua kém lão già như mình.

Hắn hài lòng cười một cái.

Hai người tiếp tục quyết đấu.

Một hồi đại chiến cờ bàn đặc sắc tuyệt luân.

Những người vây xem hơi chút hiểu về tài đánh cờ đều rộ lên tiếng thán phục.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, thế cờ Bạch Tử của Cố Hàn Uyên càng lúc càng bất lợi.

Tô Tinh Hà thấy vậy lại có chút chần chừ.

Cuối cùng vẫn cắn môi đuổi tận giết tuyệt.

Ngay cả những người đứng xem đều có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên tình thế bất ổn.

Thế nhưng thần sắc Cố Hàn Uyên lại không hề biến hóa, đừng nói là lún sâu vào ảo giác, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không chảy xuống.

Thậm chí còn có rảnh rỗi bảo Thạch Thanh Phong pha thêm cho hắn một ly Bách Hoa Trà.

Thạch Thanh Phong ánh mắt lưu chuyển, bị khí độ tiêu sái ấy làm nàng khuất phục.

A Tử càng từ đầu đến cuối một bộ biểu tình của tiểu mê muội.

Ngay cả Nguyễn Tinh Trúc cũng cảm thán một tiếng: Khí độ của Cố công tử thật khiến người ta say mê.

Không ai đối với lời này cầm ý kiến phản đối, đều gật đầu tán thành.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại còn có rảnh rỗi quay đầu đối với Nguyễn Tinh Trúc mỉm cười nói: Phu nhân quá lời rồi.

Trong khoảnh khắc đối diện và nụ cười này lại khiến nàng đỏ mặt.

Nguyễn Tinh Trúc khẽ cắn môi mỏng, thầm thì một tiếng: Một nam nhân lại cười đến đẹp mắt như vậy, chết mất thôi.

Đột nhiên nàng cũng có chút lý giải A Tử.

Mặc kệ Cố Hàn Uyên và Tô Tinh Hà đấu cờ có bao nhiêu đặc sắc, cuối cùng cũng có lúc kết thúc.

Tô Tinh Hà hạ một con cờ, than thở: Cố công tử, đáng tiếc.

Những người vây xem càng dồn dập ai thán.

Thạch Thanh Phong nghe lời Tô Tinh Hà, lại đau lòng đến muốn rơi lệ.

A Tử hận không thể tiến lên hạ độc Tô Tinh Hà.

Nguyễn Tinh Trúc đồng dạng không dứt tiếc nuối, lo lắng nhìn thân ảnh bạch y nhẹ nhàng kia.

Cố Hàn Uyên thông suốt cười nói: Tô tiền bối, chưa đến cuối cùng cũng đừng vội xem thường mà bỏ cuộc.

Tô Tinh Hà kinh ngạc nói: Đại long sẽ chết.

Chẳng lẽ Cố công tử còn có sức mạnh cải tử hoàn sinh.

Cố Hàn Uyên cười thần bí, cũng không nhìn bàn cờ, cùng ba nữ nhân lần lượt đối diện, ung dung cười nói: Cố mỗ tìm đường sống trong chỗ chết.

Nói rồi hắn hạ cờ lấp kín đại long của mình.

Cái này.

Tô Tinh Hà quá sợ hãi.

Thế nhưng càng xem càng cảm thấy kinh nghi bất định.

Hắn nhịn không được lấy quân cờ Bạch Tử bị phá hỏng ra.

Nhìn lại thế cờ, lại từ tuyệt cảnh lại phùng sinh.

Không còn như lúc trước đầy vẻ bất lực nữa.

Đại long tuy bị chặt một đao, nhưng kỳ tích là vẫn sống sót, vẫn còn dư lực.

Ngay cả người không hiểu kỳ lý đều có thể nhìn ra lúc này thế cục Bạch Tử đã trở nên rộng mở sáng sủa.

Thạch Thanh Phong và A Tử dồn dập lộ ra thần sắc sùng bái.

Vừa rồi tư thái hạ cờ của hắn nhìn các nàng thật sự quá kinh diễm, tựa như đang nói cho các nàng biết, dù là tuyệt cảnh cũng muốn mang theo các nàng tìm ra đường sống.

Nguyễn Tinh Trúc trong lòng cuồng loạn.

Người khác có lẽ cho rằng Cố Hàn Uyên vẻn vẹn cùng A Tử đối diện, nhưng nàng lại hết sức khẳng định, khoảnh khắc hạ cờ vừa rồi, tiêu điểm ánh mắt của Cố Hàn Uyên tuyệt đối chính là nàng.

Nguyễn Tinh Trúc không thừa nhận cũng không được, trong khoảnh khắc đó mình đã bị khiêu khích.

Vô thức liếc nhìn Đoàn Chính Thuần còn hôn mê bất tỉnh.

Ống tay áo nàng bất giác bị siết chặt trong lòng bàn tay.

Tô Tinh Hà thở dài nói: Tài đánh cờ của Cố công tử kinh người.

Chúng ta lại tái chiến thì sao.

Cố Hàn Uyên nụ cười trên mặt không thay đổi nói: Đương nhiên.

Bàn cờ này vừa mới bắt đầu.

Tốt một cái mới vừa bắt đầu.

Tô Tinh Hà lại khen một tiếng, lại không có tâm tư nhường cờ.

Chỉ muốn cùng Cố Hàn Uyên thống khoái đánh một trận.

Hai người trên bàn cờ lần nữa triển khai kịch chiến.

Thế nhưng lần này Bạch Tử không còn phòng thủ, đằng đằng sát

khí.

Hắc Tử trong khoảng thời gian ngắn liền có chút không chống đỡ nổi.

Tô Tinh Hà tuy miễn cưỡng duy trì thế cục, nhưng dù sao đại cục đã định, bất quá chỉ là kéo dài thời gian thất bại mà thôi.

Cố Hàn Uyên thần tình không thay đổi, chậm rãi hạ cờ, khiến người ta cảm thấy không có lấy nửa phần cảm giác khẩn trương.

Thế nhưng Tô Tinh Hà cũng là mồ hôi đầm đìa, do dự không thôi.

Chương 158

Hắn nhìn chằm chằm bàn cờ nhìn hồi lâu, chán nản thở dài, ném cờ nhận thua.

Hắn hướng về Cố Hàn Uyên chắp tay thi lễ nói: Cố công tử học vấn uyên bác, thấu hiểu trời đất.

Lão phu thua tâm phục khẩu phục.

Tô tiền bối đã quá khen.

Tại hạ chẳng qua là nhờ phúc được A Tử và Thạch cô nương cùng chư vị trợ uy mà thôi.

Huống hồ dư vị Bách Hoa Trà vẫn còn đọng lại giữa răng môi, há có thể không thắng.

Cố Hàn Uyên sảng khoái cười, đẩy công lao về phía A Tử và Thạch Thanh Phong.

Nguyễn Tinh Trúc vô thức cảm thấy chư vị mà Cố Hàn Uyên nói chính là chỉ nàng, tuyệt đối không có nửa phần liên quan đến những người khác.

Tô Tinh Hà hài lòng cười nói với Cố Hàn Uyên khiêm tốn lễ độ: Cố công tử, mời vào trong thạch động phía sau lão phu.

Có một cơ duyên đang chờ ngươi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp: Nếu Tô tiền bối đã mời, vậy tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh.

Khi đi ngang qua Tô Tinh Hà, ánh mắt Cố Hàn Uyên trở nên thâm trầm.

Hắn sao có thể không biết trong thạch động chính là Vô Nhai Tử, và nguyện vọng của Vô Nhai Tử là gì.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Đám người kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên rời đi.

Không ai ngờ rằng Trân Lung Kỳ Cục lại ẩn giấu một cơ duyên khác.

Hư Trúc rướn cổ nhìn về phía sơn động xa xa, một cảm giác thất vọng mất mát dâng lên trong lòng.

Y luôn cảm thấy mình dường như đã bỏ lỡ điều gì.

Tuy nhiên, lúc này Tô Tinh Hà đã ra tay giải độc cho Huyền Nan.

Sau khi Huyền Nan cảm tạ, y liền cùng người Nam Thiếu Lâm cáo từ.

Dù Hư Trúc có tiếc nuối đến mấy, cũng không khỏi không theo họ rời đi.

Cố Hàn Uyên bước vào sơn động u ám.

Hắn người mang thần công, thần quang trong mắt nội liễm, dù là nơi tối tăm đến mấy cũng có thể nhìn rõ.

Bởi vậy, vừa liếc mắt y đã thấy thân ảnh bị treo lơ lửng giữa không trung.

Thanh niên nhân, ngươi lại gần một chút.

Vãn bối Cố Hàn Uyên, xin ra mắt tiền bối.

Cố Hàn Uyên chắp tay thi lễ xong liền tiến lại gần hơn.

Dù Vô Nhai Tử thân hình chật vật, nhưng mái tóc đen như mực, không chút dấu vết già nua.

Khuôn mặt như ngọc, phong độ thanh tao lịch sự.

Dù đã chịu bao giày vò, y vẫn là một lão soái ca, thậm chí còn tuấn tú hơn Dương Tiêu một phần.

Thảo nào khiến Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân tranh giành cả đời.

Vô Nhai Tử thấy rõ tướng mạo Cố Hàn Uyên xong liền vui vẻ nói: Nguyên lai lại là thiếu niên tuấn lãng như vậy.

Tinh Hà chọn rất hợp ý ta.

Trời giúp ta.

Ha ha.

Trời giúp ta vậy.

Tiêu Dao Phái khi thu đồ đệ, điều đầu tiên đều là xem tướng mạo.

Ngay cả Đinh Xuân Thu cũng là một lão soái ca hạc phát đồng nhan, năm đó cũng từng được xưng là trẻ tuổi anh tuấn.

Nếu không phải không còn lựa chọn nào khác, làm sao y lại thu Hư Trúc xấu xí làm đồ đệ chứ.

Ngược lại cũng phù hợp với triết lý bất toại nguyện của Thiên Long.

Bởi vậy, khi Vô Nhai Tử nhìn thấy Cố Hàn Uyên, y thực sự vô cùng hài lòng, cảm thấy ba mươi năm khổ đợi của mình không hề uổng phí.

Vô Nhai Tử vui mừng cười nói: Ngươi có thể phá giải ván cờ của ta, nhất định là người mang trí tuệ phi phàm.

Tướng mạo còn tuấn tú hơn ta lúc còn trẻ ba phần.

Chính là truyền nhân thích hợp nhất của Tiêu Dao Phái ta.

Tiêu Dao Phái.

Cố Hàn Uyên giả vờ nghi hoặc nói.

Vô Nhai Tử đơn giản giải thích cho Cố Hàn Uyên biết Tiêu Dao

Phái là một môn phái ẩn thế không ai hay.

Rồi hỏi ngược lại: Ngươi có bằng lòng bái ta làm sư phụ không.

Vãn bối là đệ tử phái Võ Đang, gia sư Du Đại Nham, Sư Tổ Trương Tam Phong.

E rằng không thể làm theo mong muốn của tiền bối.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói.

Hắn không muốn dập đầu bái sư Vô Nhai Tử.

Vô Nhai Tử quả nhiên thở dài như dự liệu: Nguyên lai là đồ tôn của Trương Lão Đạo.

Trương Lão Đạo ngược lại là may mắn a.

Chẳng qua ta không muốn chờ đợi thêm nữa, chỉ có thể có lỗi với hắn.

Nói rồi, y liền treo ngược người lên, vận nội lực hút một cái, khiến Cố Hàn Uyên đặt đầu y xuống dưới.

Nhưng khi y định dùng Bắc Minh Thần Công để hóa giải nội lực của Cố Hàn Uyên, y lại phát hiện không tài nào hóa giải được.

Cố Hàn Uyên cười khẩy nói: Tiền bối muốn hóa giải nội lực của vãn bối ư.

Nội công của vãn bối có cơ duyên khác, tiền bối đã tính sai rồi.

Vô Nhai Tử nghe xong, tiếc nuối thở dài.

Nhưng đã quyết định, nào còn chỗ trống để hối hận.

Mặc dù không khiến Cố Hàn Uyên chuyển tu Bắc Minh Thần Công sẽ tổn thất không ít nội lực khi truyền, nhưng việc đã đến nước này, y chỉ có thể trực tiếp truyền toàn bộ 70 năm nội lực của mình vào.

Tuy nhiên, khi nội lực của Vô Nhai Tử truyền vào, y lại kinh ngạc phát hiện Cố Hàn Uyên hoàn toàn tiếp nhận, không hề có dấu hiệu tiết lộ.

So với việc truyền qua lại bằng Bắc Minh Thần Công còn hoàn mỹ hơn.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, Vô Nhai Tử từ kinh hỉ chuyển sang kinh ngạc, rồi sau đó lại càng lộ vẻ kinh hãi.

Đại Tông Sư.

Sao có thể.

Một Đại Tông Sư trẻ tuổi như vậy.

Vô Nhai Tử lúc còn trẻ cũng là người có thiên tư kinh người, thế nhưng đợi đến khi y bước vào Đại Tông Sư cảnh giới thì đã hơn năm mươi tuổi.

Không qua mấy năm y đã bị Đinh Xuân Thu ám toán đánh rớt vách núi.

Những năm gần đây, vì duy trì sinh cơ không dứt, cảnh giới Đại Tông Sư của y không hề tiến thêm, chỉ có thể miễn cưỡng không bị hạ xuống.

Thậm chí y đã chuẩn bị tinh thần rằng sau khi truyền công xong, mình chỉ có thể tạo nên một cao thủ Tông Sư sơ kỳ.

Vốn dĩ, khi thấy Cố Hàn Uyên có thể toàn bộ tiếp nhận nội lực của mình, y còn rất vui mừng, cảm thấy Cố Hàn Uyên tuyệt đối có thể mượn cơ hội này thành tựu Đại Tông Sư.

Thế nhưng điều khiến Vô Nhai Tử không ngờ tới là Cố Hàn Uyên vốn dĩ đã là Đại Tông Sư.

Cảnh giới hai người chênh lệch không nhiều, thậm chí về độ tinh thuần của nội lực, Vô Nhai Tử còn không bằng Cố Hàn Uyên.

Vô Nhai Tử vô thức cảm thấy không ổn, đã muốn đình chỉ truyền công.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên làm sao có thể để y toại nguyện.

Âm Dương Quyết của Cố Hàn Uyên tuy có thể hấp thụ nội lực, nhưng Vô Nhai Tử dù sao cũng tu luyện Bắc Minh Thần Công.

Nếu không đánh mở kinh mạch thì ngay cả Cố Hàn Uyên cũng đành bất lực.

Mà bây giờ, Vô Nhai Tử lại còn muốn dừng truyền công, vậy thì cứ hỏi xem Cố Hàn Uyên có đồng ý hay không.

Vô Nhai Tử chỉ cảm thấy trong kinh mạch truyền đến một trận hấp lực, nội lực đang muốn thu hồi lại không tự chủ bị hút tới.

Vô Nhai Tử hoảng hốt nói: Ngươi biết Bắc Minh Thần Công.

Chương 159

Không đúng.

Đây không phải Bắc Minh Thần Công.

Loại nội công gì mà lại có thể hút cả Bắc Minh Thần Công.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Tiền bối muốn hỏi về Âm Dương Quyết mà vãn bối tự sáng tạo ra ư.

Bắc Minh Thần Công cũng chỉ là một trong những chất dinh dưỡng của Âm Dương Quyết mà thôi, làm sao lại không hấp thu được.

Trước đây Cố Hàn Uyên vẫn chưa từng dùng Âm Dương Quyết hấp thu nội lực của người khác.

Dị chủng chân khí nhập thể, dù tinh luyện thế nào cũng sẽ khiến nội lực bản thân trở nên pha tạp.

Về lâu dài, thậm chí sẽ trở nên khó khống chế.

Âm Dương Quyết tuy mạnh hơn Bắc Minh Thần Công một bậc trong việc luyện hóa nội lực, nhưng muốn luyện hóa dị chủng nội lực cũng tốn thời gian và công sức, cái được không bù đắp nổi cái mất.

Chỉ có nội lực tu luyện từ các công pháp đồng nguyên với Âm Dương Quyết như Bắc Minh Thần Công, Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Thần Công mới có thể dễ dàng bị nó dung nhập.

Sao có thể.

Lại là một thần công tự sáng tạo ra, lấy Bắc Minh Thần Công làm chất dinh dưỡng.

Ngươi đã từng đến Lang Hoàn Phúc Địa.

Vô Nhai Tử bị lời Cố Hàn Uyên nói mà kinh hãi.

Thấy sự việc đã đến nước này, phản kháng cũng vô dụng, y tươi cười thở dài nói: Không ngờ lại có người yêu nghiệt thiên tư như ngươi.

Ta giúp ngươi một tay, chỉ cầu tương lai ngươi có thể báo thù giúp ta là được.

Nội lực của Vô Nhai Tử rất nhanh bị Cố Hàn Uyên hút khô.

Mái tóc đen như mực nhất thời hoa râm, trên mặt cũng hiện đầy nếp nhăn, hốc mắt hãm sâu, trông như một lão già gần đất xa trời.

Vô Nhai Tử đang định vui vẻ nói mấy câu xã giao, thế nhưng lời nói của Cố Hàn Uyên lại khiến y như bị sét đánh ngang tai.

Báo thù.

Là báo thù Đinh Xuân Thu.

Hay báo thù Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy.

Hay là báo thù Lý Thương Hải.

Ngữ khí Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý và tà mị.

Ngươi.

Ngươi là ai.

Sao ngươi có thể biết chuyện của các nàng.

Đồng tử Vô Nhai Tử co rút mạnh, vẻ mặt như gặp quỷ.

Trước đó y chưa từng kể cho Cố Hàn Uyên về ân oán tình cừu giữa bốn người họ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý nói: Tiền bối muốn hỏi ta có quan hệ gì với Lý Thu Thủy ư.

Không biết tiền bối còn nhớ Lý Thanh La không.

Vô Nhai Tử không ngờ lúc sắp chết còn có thể nghe được tin tức của nữ nhi Lý Thanh La.

Y không kịp kinh hãi về việc Cố Hàn Uyên biết chuyện bốn người Tiêu Dao Phái, vội vàng hỏi: Nữ nhi của ta A La.

Ngươi biết nàng sao.

Cố Hàn Uyên khóe miệng nở một nụ cười.

Nàng là nữ nhân của ta.

Vậy ngươi há chẳng phải là con rể của ta.

Vô Nhai Tử sắc mặt quái dị, không ngờ làm ầm ĩ nửa ngày, Cố Hàn Uyên lại thành con rể của mình.

Dù hắn và Lý Thanh La có chênh lệch tuổi tác không nhỏ, nhưng chuyện này vẫn chưa được Vô Nhai Tử để trong lòng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại phá tan ý nghĩ của y, tiện tay đâm thêm một nhát dao.

A, ta cũng chưa thành hôn với Lý Thanh La.

Thật sự mà nói, ta chính là Tôn Nữ Tế của ngươi đấy.

Vô Nhai Tử thần sắc chấn động.

Dù y có bất cần quan điểm thế tục đến mấy, thì hành vi của Cố Hàn Uyên trong mắt y vẫn quá kinh thế hãi tục.

Y khó coi nói: Cái gì.

Cháu gái của ta.

Ngươi sao có thể làm loại chuyện này.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại chẳng hề để tâm, thần tình càng thêm ẩn ý, thản nhiên nói: Vì sao không được.

Được rồi, bức Ngọc Tượng kia thật xinh đẹp.

Cố mỗ đối với Lý Thu Thủy và Lý Thương Hải cũng cảm thấy rất hứng thú.

Không biết tiền bối có thể kể cho Cố mỗ nghe một chút không.

Vô Nhai Tử sắc mặt tối sầm, y sao có thể không hiểu ý Cố Hàn Uyên.

Y lớn tiếng quát: Không cho phép ngươi đối với Thu Thủy và Thương Hải ra tay.

A, không biết tiền bối hiện tại có thể làm được gì.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, lộ ra vẻ mặt như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: Nói đến, tiền bối còn có một sư tỷ là Vu Hành Vân ư.

Dường như cũng là một mỹ nhân.

Cố mỗ cũng định có cơ hội sẽ đi gặp.

Đại Sư Tỷ.

Vô Nhai Tử kinh hô một tiếng.

Y dù sao cũng là một Đại Tông Sư, hơn nữa học vấn thông thiên.

Rất nhanh y ép buộc mình bình tĩnh lại, giả bộ đã nhìn thấu Cố Hàn Uyên, nói: Cố Hàn Uyên, ngươi cũng không nghĩ xem ta đã tuổi này rồi, các sư tỷ sư muội của ta có thể trẻ được bao nhiêu chứ.

Cố Hàn Uyên sắc mặt quái dị, không ngờ Vô Nhai Tử còn muốn giãy giụa, y trực tiếp vạch trần sự ngụy trang của y, nói: Tiền bối là lừa ta không biết thần công Tiêu Dao Phái đều có thể trú nhan thường trụ sao.

Huống hồ Âm Dương Quyết mà tại hạ tự sáng tạo ra còn tốt hơn cho việc trú nhan trường thọ.

Ngàn năm thì không dám nói, nhưng kéo dài tuổi thọ vài trăm năm thì vẫn không thành vấn đề.

Đến lúc đó, tuổi tác còn là vấn đề sao.

Cố Hàn Uyên không chút lưu tình nói trên khuôn mặt đã đen sạm của Vô Nhai Tử: Bởi vậy tiền bối cứ an tâm đi.

Các sư tỷ sư muội của ngươi, ta sẽ chăm sóc thật tốt.

Vô Nhai Tử sắc mặt trắng bệch thêm phần tái nhợt.

Thần sắc ẩn ý trên mặt Cố Hàn Uyên không hề che giấu, lại giáng cho Vô Nhai Tử một đòn chí mạng: Cũng không biết Lý Thu Thủy cùng Lý Thanh La, còn có cháu gái của ngươi, cùng nhau tranh giành lúc đó sẽ là cảnh tượng gì.

Lúc này, khóe miệng Vô Nhai Tử đã tràn ra máu tươi.

Cố Hàn Uyên giả vờ vui mừng, khóe môi lại tràn đầy độ cong tà mị.

Đúng rồi, còn có thể thêm vào nữ thần của ngươi là Lý Thương Hải.

Bốn nữ nhân dung mạo tương tự, quan hệ lại thân cận, nhất định rất thú vị.

Ta nói có đúng không, Vô Nhai Tử tiền bối.

Cố Hàn Uyên bổ sung thêm một đao cuối cùng.

Vô Nhai Tử nghe lời Cố Hàn Uyên nói xong, ánh mắt trợn trừng giận dữ, kêu thảm một tiếng, phun ra máu tươi trong miệng, ngã quỵ về phía sau.

Cố Hàn Uyên tiến lên nhìn một cái, ánh mắt Vô Nhai Tử đã tan rã, khí tuyệt.

Đôi mắt trợn trừng và hàm răng cắn chặt, dù đã chết cũng không thể bình tĩnh lại, tất cả đều đang biểu đạt sự không cam lòng tràn ngập trong lòng y.

Cố Hàn Uyên cười khẩy.

Hắn khinh thường Vô Nhai Tử ngay cả mối quan hệ giữa các nữ nhân cũng không xử lý tốt.

Không thích thì cự tuyệt, thích thì thu nạp.

Cứ muốn treo các nàng.

Treo thì cũng thôi đi, rõ ràng đã chấp nhận Lý Thu Thủy, lại xem nhẹ cảm thụ của nàng, cũng không dám bày tỏ tâm ý với Lý Thương Hải, cả ngày chỉ nhìn vào bức Ngọc Tượng mà động dục.

Một kẻ bất lực và ngu xuẩn mắc bệnh văn thanh.

Cố Hàn Uyên chỉ không muốn Vô Nhai Tử kết thúc bằng việc nội lực hao hết, lực kiệt mà chết.

Hắn nhìn gợi ý của hệ thống: Tức chết Đại Tông Sư Vô Nhai Tử, đánh giá cấp SS, thu được 9000 phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên hướng về phía thi thể Vô Nhai Tử, ánh mắt lạnh lùng nói: Kiểu chết này mới là lời giải thích tốt nhất cho cả đời ngươi.

Cố Hàn Uyên có chút đáng tiếc vì không thể một hơi đạt được đánh giá cấp SSS.

Nếu như có thể mang theo một nữ nhân có liên quan đến Vô Nhai Tử đến thì chắc chắn có thể dễ dàng đột phá.

Đáng tiếc làm như vậy hậu hoạn vô cùng, chỉ đành từ bỏ.

Cố Hàn Uyên gỡ Thất Bảo Chỉ Hoàn từ tay Vô Nhai Tử, đeo vào ngón cái của mình.

Cuộn họa trong ngực y cũng được lấy ra.

Mở ra xem, quả nhiên từng chi tiết đều giống hệt Ngọc Tượng, không phải Lý Thu Thủy mà là Lý Thương Hải.

Cất cuộn họa vào Trữ Vật Không Gian, Cố Hàn Uyên đưa tay đặt lên khuôn mặt chết không nhắm mắt của Vô Nhai Tử, vận nội lực làm mềm mại làn da cứng nhắc của y.

Rất nhanh Vô Nhai Tử liền nhắm mắt và khép miệng, thần sắc không còn dữ tợn, ngược lại là một vẻ an tường.

Chương 160

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu, đi ra sơn động chào Tô Tinh Hà.

Tô tiền bối, mời vào trong một chút.

Tô Tinh Hà nghe xong cũng không từ chối, theo Cố Hàn Uyên vào sơn động, liền thấy Vô Nhai Tử tóc bạc trắng, cúi thấp đầu.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Vô Nhai Tử tiền bối đã về cõi tiên rồi.

Tô Tinh Hà bi thương nói: Sư phụ, người lại bỏ đệ tử mà đi.

Nói xong liền bật khóc nức nở tại chỗ.

Đợi Tô Tinh Hà khóc xong, Cố Hàn Uyên cố ý đưa tay nâng Tô Tinh Hà dậy, để Thất Bảo Chỉ Hoàn càng thêm rõ ràng.

Quả nhiên Tô Tinh Hà phát hiện Thất Bảo Chỉ Hoàn trên ngón cái của y, vội vàng quỳ xuống nói: Tiêu Dao Phái đệ tử bất tài Tô Tinh Hà tham kiến Chưởng Môn.

Y thấy Cố Hàn Uyên nghi hoặc, liền giải thích: Thất Bảo Chỉ Hoàn này chính là tín vật chưởng môn của chúng ta.

Nếu sư phụ đã truyền Thất Bảo Chỉ Hoàn cho sư đệ, sư đệ đương nhiên là Chưởng Môn Tiêu Dao Phái.

Cố Hàn Uyên tỏ vẻ khó xử nói: Chỉ là tại hạ dù sao cũng là đệ tử phái Võ Đang.

Nếu để người khác cho rằng tại hạ cải đầu đổi phái, khó tránh khỏi bị chỉ trích.

Chức Chưởng Môn Tiêu Dao Phái này cũng không tiện đảm nhiệm.

Tô Tinh Hà sao có thể đồng ý Cố Hàn Uyên từ chối làm Chưởng

Môn Tiêu Dao Phái, y chợt nảy ra một ý, nói: Chưởng Môn, không bằng thế này.

Tiêu Dao Phái của chúng ta dù sao cũng là môn phái ẩn thế.

Trước mặt người khác cũng không cần bại lộ.

Người trong phái chúng ta biết là được rồi.

Người thấy thế nào.

Cố Hàn Uyên do dự một lát rồi bất đắc dĩ nói: Vô Nhai Tử tiền bối dù sao cũng có ân với vãn bối, đã đáp ứng muốn đạt thành nguyện vọng của y.

Vậy cũng đành phải như thế.

Tô Tinh Hà thấy vậy thì đại hỉ.

Cố Hàn Uyên nếu đã đồng ý làm Chưởng Môn Tiêu Dao Phái, vậy Đinh Xuân Thu không những không còn dám quấy rối, mà còn chắc chắn phải chết.

Chưởng Môn, bên ngoài vẫn còn có người đang chờ.

Hay là chúng ta ra ngoài trước đuổi họ đi.

Di thể sư phụ, sau này đệ tử sẽ lo liệu hậu sự chu đáo.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không phản đối.

Hai người cùng nhau đi ra.

Sau khi hai người ra khỏi sơn động, Hàm Cốc Bát Hữu và hai nhóm người vẫn chưa rời đi đều nhìn về phía họ.

Tiết Mộ Hoa tiến lên, khó xử nói với Tô Tinh Hà: Sư phụ, Đoàn Chính Thuần bị thương khá nặng.

Độc công của Đinh Xuân Thu ẩn chứa trong đó, muốn chữa khỏi e rằng phải tốn một ít thời gian.

Có nên giữ y lại để trị thương không.

Chuyện này Tiết Mộ Hoa trước đó đã nói với Nguyễn Tinh Trúc và những người khác.

Hắn khó khăn lắm mới quay về sư môn, muốn hiếu kính Tô Tinh Hà thật tốt, trong thời gian ngắn cũng không định rời khỏi Lôi Cổ Sơn.

Thế nhưng thương thế của Đoàn Chính Thuần lại cần được liên tục điều trị, bởi vậy vô cùng khó khăn, không còn cách nào khác đành phải hỏi Tô Tinh Hà.

Tô Tinh Hà biểu lộ bất mãn, y đang muốn đuổi những người này đi để các đệ tử của mình đều có thể tham kiến Tân Chưởng Môn Tiêu Dao Phái.

Bởi vậy y trực tiếp từ chối nói: Bản môn còn có chút sự vụ cần xử lý, bảo Đoàn Chính Thuần và bọn họ xuống núi.

Nguyễn Tinh Trúc vừa nghe liền lo lắng, nàng không dám chắc Đoàn Chính Thuần sau khi rời đi còn có thể kiên trì được bao lâu, vội vàng khẩn cầu: Tô tiền bối, xin hãy nể tình, cho Đoàn lang ở lại trị thương ạ.

Tô Tinh Hà bất vi sở động.

Giữa lúc Nguyễn Tinh Trúc đang thất vọng, nàng chợt nhớ tới câu nói của Cố Hàn Uyên: Nếu phu nhân có chuyện nhờ, tại hạ tự nhiên sẽ không từ chối.

Nàng vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chỉ thấy ánh mắt y ôn hòa, ý bảo nàng yên tâm.

Nguyễn Tinh Trúc trong lòng ấm áp.

Tô tiền bối, trời có đức hiếu sinh.

Hay là để bọn họ ở lại đi.

Tô Tinh Hà thấy Cố Hàn Uyên ra hiệu bằng ánh mắt, bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Được rồi.

Nếu Cố thiếu hiệp đã cầu tình, các ngươi cứ ở lại đi.

Bất quá nhân số không thể quá đông.

Nguyễn Tinh Trúc vui vẻ nói lời cảm tạ, rồi lén lút tặng Cố Hàn Uyên một ánh mắt cảm kích.

Cố Hàn Uyên ngầm hiểu, đáp lại bằng một nụ cười ôn hòa.

Họ quyết định chỉ giữ lại Nguyễn Tinh Trúc và A Tử hai người để chăm sóc Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Dự cùng Ngư Tiều Canh Độc tứ đại gia thần thì bị phái xuống trấn nhỏ dưới chân núi ở tạm.

Mộ Dung Phục có chút tò mò không biết Cố Hàn Uyên ở trong sơn động có cơ duyên gì, y giả bộ lơ đãng tiến lên nói: Cố huynh vốn đã thiên tư tuyệt đỉnh, nay lại được cơ duyên, khiến tại hạ vô cùng hâm mộ.

Cố Hàn Uyên sao có thể không biết Mộ Dung Phục đang thăm dò.

Hắn đối với điều này cũng không để tâm, thậm chí hy vọng Mộ Dung Phục có thể truyền bá ra ngoài.

Kỳ thực, nội lực của Vô Nhai Tử tuy hùng hậu, thế nhưng cảnh giới lại tương đồng với Cố Hàn Uyên, hơn nữa nội lực của y lại không cô đọng bằng hắn.

Dù trong quá trình truyền thâu không tổn thất bao nhiêu, nhưng trên thực tế cũng chỉ khiến hắn từ Đại Tông Sư sơ kỳ miễn cưỡng tăng lên tới trung kỳ mà thôi.

Cố Hàn Uyên tỏ vẻ ngượng ngùng nói: Bên trong có một vị lão tiền bối trước khi lâm chung đã truyền 70 năm công lực của y cho tại hạ, để tại hạ may mắn đột phá Đại Tông Sư.

Thật sự là nhận lấy thì ngại.

Mộ Dung Phục vừa nghe liền bối rối, chỉ có ba chữ Đại Tông Sư không ngừng vờn quanh trong đầu y.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Cố Hàn Uyên, Đại Tông Sư trẻ tuổi nhất lịch sử a.

Y lại dĩ nhiên đã bỏ lỡ một cơ duyên lớn đến vậy.

Mộ Dung Phục phát hiện chênh lệch giữa mình và Cố Hàn Uyên càng lúc càng lớn, thậm chí vì thế mà sinh ra một loại cảm giác kính nể.

Y chỉ cảm thấy nếu có thể được Cố Hàn Uyên tương trợ, việc phục quốc chẳng phải dễ như trở bàn tay ư.

Thần sắc Mộ Dung Phục mắt trần có thể thấy trở nên nịnh hót.

Cố huynh quả nhiên khí vận kinh người, một Đại Tông Sư trẻ tuổi như vậy tuyệt vô cận hữu, sau này giang hồ này ắt là thiên hạ của Cố huynh.

Không biết tại hạ có may mắn được mời Cố huynh uống rượu ăn mừng một phen, cung chúc Cố huynh thần công tiến nhanh không.

Dáng điệu siểm nịnh của Mộ Dung Phục khiến mọi người ở đây có chút xem thường, nhưng họ lại cảm thấy thấu hiểu.

Dù sao ba chữ Đại Tông Sư đã đại diện cho tất cả, thậm chí khiến họ kinh hoàng thất sắc.

Một môn phái thực lực tam lưu chỉ cần có một Đại Tông Sư tọa trấn, là có thể từ tam lưu trong nháy mắt thăng cấp đỉnh cấp.

Họ chưa từng nghe nói qua một Đại Tông Sư trẻ tuổi như vậy.

Với tuổi tác của Cố Hàn Uyên, chỉ cần không chết non, chẳng phải Lục Địa Thần Tiên cũng có thể đạt được sao.

Vốn dĩ A Tử trong mắt tràn đầy thần sắc sùng bái và mến mộ.

Nàng đột nhiên có chút bất mãn với mối quan hệ tỷ phu và cô em vợ, liền chạy đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, ôm lấy cánh tay hắn cười duyên.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ đưa tay khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu A Tử, trong mắt tràn đầy ôn nhu và cưng chiều.

A Tử sao có thể không cảm nhận được, ôm càng hăng say hơn.

Thần sắc Nguyễn Tinh Trúc cũng chấn động, vô thức liếc nhìn Đoàn Chính Thuần đang hôn mê.

Nàng lại đột nhiên có một tia ghét bỏ, chỉ cảm thấy sự chênh lệch giữa người và người quả thực còn lớn hơn chênh lệch giữa người và chó.

Trước đây, lúc còn trẻ vô tri, nàng từng cảm thấy Đoàn Chính Thuần phong lưu phóng khoáng, tên tuổi Đại Lý Trấn Nam Vương càng vang danh giang hồ.

Thế nhưng đã nhiều năm như vậy, Đoàn Chính Thuần vẫn chỉ quanh quẩn ở cảnh giới Tiên Thiên.

Sau khi bước vào trung niên, y lại càng hiện rõ vẻ già nua.

Đây cũng là đặc điểm của thế giới này: người có công lực càng thâm hậu thì thời gian duy trì sự trẻ trung sẽ càng lâu.

Đương nhiên, nếu nữ tử biết cách bảo dưỡng tốt, cũng có thể kéo dài thời gian dung nhan tại tuyến.

Nguyễn Tinh Trúc đột nhiên sinh ra sự ước ao đối với hai nữ nhi của mình.

A Chu dù sao nàng vẫn chưa gặp qua, thế nhưng sự cưng chiều của Cố Hàn Uyên đối với A Tử là điều mắt trần có thể thấy.

Nguyễn Tinh Trúc khẽ thở dài, đôi mắt đẹp vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Không ngờ hai người lại một lần nữa nhìn nhau.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên vẫn ôn hòa mà đầy thần thái như vậy.

Nguyễn Tinh Trúc lại nhịn không được si mê trong chớp mắt rồi mới hồi phục tinh thần.

Nàng tâm tư rối loạn cúi thấp đầu, che giấu khuôn mặt đang nóng bừng.

Chương 161

Thạch Thanh Phong cũng mừng rỡ vì Cố Hàn Uyên.

Lần đầu tiên nàng động lòng trước một nam tử ưu tú như vậy.

Nàng cũng cảm thấy vinh dự, trong lúc sóng mắt lưu chuyển lại càng thêm mấy phần mến mộ.

Cố Hàn Uyên áy náy nói với Mộ Dung Phục: Mộ Dung huynh thứ lỗi.

Tại hạ còn có chút chuyện muốn trao đổi với Tô tiền bối, muốn ở lại Lôi Cổ Sơn một đoạn thời gian.

E rằng không có thời gian cùng Mộ Dung huynh thoải mái uống rượu.

Mộ Dung Phục cũng không dám cưỡng cầu, không còn cách nào khác đành tiếc nuối nói: Vậy thì thật đáng tiếc quá.

Bề ngoài cử chỉ của Cố Hàn Uyên từ trước đến nay đều không thể chê vào đâu được, hắn sảng khoái cười nói với Mộ Dung Phục: Lần sau có cơ hội, để tại hạ mời Mộ Dung huynh vậy.

Mộ Dung Phục vừa nghe lời nói biểu thị thân cận của Cố Hàn Uyên, trong lòng vui vẻ, tự cảm thấy việc y lôi kéo Cố Hàn Uyên quả nhiên có hiệu quả.

Y vội vàng nói: Sao có thể để Cố huynh mời được.

Trong khoảng thời gian này tại hạ sẽ đi khắp nơi tìm rượu ngon hơn về.

Hy vọng Cố huynh đến lúc đó hãnh diện.

Cố Hàn Uyên không cho là rượu của y ngon, nhưng ngoài mặt không lộ chút sơ hở, nói: Vậy tại hạ sẽ chờ mong rượu ngon của Mộ Dung huynh.

Mộ Dung Phục thấy vậy mừng rỡ cáo từ rời đi.

Trong nháy mắt, trên Lôi Cổ Sơn liền chỉ còn lại Tô Tinh Hà, Hàm Cốc Bát Hữu, mẫu nữ Nguyễn Tinh Trúc và Cố Hàn Uyên, cùng với Đoàn Chính Thuần suýt nữa bị lãng quên.

Tô Tinh Hà liền sai đệ tử an bài phòng ốc cho mẫu nữ Nguyễn Tinh Trúc và Đoàn Chính Thuần.

Lục đệ tử của Tô Tinh Hà, Xảo Tượng Phùng A Tam là một Thổ Mộc Đại Sư, đã từng xây dựng một trang viên trên Lôi Cổ Sơn cho Tô Tinh Hà, bởi vậy phòng ốc ngược lại là không hề thiếu.

Y liền an bài cho ba người mỗi người một gian.

Đợi Nguyễn Tinh Trúc và các nàng an bài ổn thỏa xong, Tô Tinh Hà kéo tám đệ tử của mình quỳ xuống trước Cố Hàn Uyên: Tham kiến Chưởng Môn.

Hàm Cốc Bát Hữu tuy nghi hoặc, nhưng nếu Tô Tinh Hà đã bảo họ bái, họ cũng không dám phản đối, dồn dập quỳ xuống bái nói: Tham kiến Chưởng Môn.

Đều đứng lên đi.

Tô sư huynh, không cần quá mức nghiêm túc như vậy.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười, đưa tay lên không.

Dưới sự khống chế chính xác của nội lực hắn, chín người đồng thời được nâng lên không trung.

Tất cả đều giật mình trong lòng, công lực như vậy quả thật kinh thế hãi tục.

Tô Tinh Hà là người kinh hỉ nhất.

Có một Chưởng Môn cường đại như vậy, Tiêu Dao Phái có hy vọng phục hưng.

Tô Tinh Hà vuốt râu khẽ cười, y nói với các đệ tử vẫn còn nghi hoặc: Sư Tổ đã trao tín vật Chưởng Môn Tiêu Dao Phái là Thất Bảo Chỉ Hoàn cho sư đệ, sư đệ đương nhiên chính là Chưởng Môn Tiêu Dao Phái.

Điếc Ách Môn là do ta lập ra, hiện tại Tiêu Dao Phái đã có Tân Chưởng Môn, tự nhiên sẽ giải tán Điếc Ách Môn, quay về Tiêu Dao Phái.

Hàm Cốc Bát Hữu trước đây đã nghe Tô Tinh Hà nói qua về nguồn gốc sâu xa giữa Điếc Ách Môn và Tiêu Dao Phái, bởi vậy cũng không phản đối việc quay về Tiêu Dao Phái.

Họ đồng thanh nói: Gặp qua Chưởng Môn sư thúc.

Chỉ có Thạch Thanh Phong hơi lộ ra vẻ thất lạc.

Nếu Cố Hàn Uyên đã thành Chưởng Môn, về sau thân phận khác biệt, cũng không thể thoải mái trò chuyện như trước được nữa.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn ra suy nghĩ của Thạch Thanh Phong, y ôn hòa cười nói với nàng: Thạch cô nương, ngươi ta tương giao từ thuở bình thủy tương phùng, ta cũng rất yêu thích Bách Hoa Trà mà ngươi ngâm.

Không cần quá mức xa lạ như vậy.

Thạch Thanh Phong nghe lời Cố Hàn Uyên nói, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng lại dâng lên sự cảm động.

Nàng thấp thỏm hỏi: Vậy ta gọi người là Tiểu Sư Thúc được không.

Cố Hàn Uyên bật cười, không ngờ mình lại có thêm một xưng hô đặc biệt.

Tiểu Sư Thúc ngược lại vừa cung kính vừa mang theo sự thân cận.

Đương nhiên có thể, về sau ta gọi nàng là Thanh Phong được không.

Ngữ khí Cố Hàn Uyên trước sau như một ôn hòa, hóa giải tâm trạng căng thẳng của Thạch Thanh Phong.

Nàng cười duyên dáng nói: Đa tạ Tiểu Sư Thúc.

Đám người nghe cuộc đối thoại của hai người, sắc mặt quái dị.

Tô Tinh Hà càng là ánh mắt lóe lên.

Y không ngờ Cố Hàn Uyên lại thân thiết với thất đệ tử Thạch Thanh Phong của mình như vậy, thầm nghĩ: Chưởng Môn thiếu niên anh hùng, chính là lúc cần người hầu hạ.

Để Thanh Phong đi hầu hạ hắn cũng coi như nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Cố Hàn Uyên không để ý suy nghĩ của mọi người.

Nếu đã làm Chưởng Môn Tiêu Dao Phái, Hàm Cốc Bát Hữu đều có sở trường riêng, há có thể lãng phí.

Cố Hàn Uyên thu lại ý cười, nghiêm túc nói: Các ngươi đã nhận ta làm Chưởng Môn, vậy ta cần phân phó các ngươi làm chút việc.

Bao gồm Tô Tinh Hà ở bên trong đều cung kính đáp: Mời Chưởng Môn phân phó.

Cố Hàn Uyên sắp xếp công việc cho họ.

Chuyện của xưởng nước hoa Thạch Thanh Phong đã an bài, không cần nói nhiều.

Lão đại Hàm Cốc Bát Hữu Cầm Điên Khang Quảng Lăng, lão tam Thư Ngây Người Cẩu Độc cùng lão bát Người Mê Xem Hát Lý Khôi Lỗi ba người đến chỗ Ân Tố Tố đưa tin.

Một người đánh đàn, một người thuyết thư, một người hát hí khúc.

Tài nghệ của họ tinh xảo, trình độ cực cao, có thể đến chỗ quan quý nhân tìm hiểu tình báo, bổ khuyết sự thẩm thấu chưa đủ của Địa Võng đối với tầng lớp cao trong triều đình.

Lão tứ Họa Cuồng Ngô Lĩnh Quân cùng lão nhị Kỳ Ma Phạm Bách Linh đi trước Tùy quốc vẽ bản đồ chi tiết.

Bản đồ của thế giới này đều quá mức thô ráp, nhất là trong tình hình có nhiều quốc gia, địa danh hỗn loạn, hầu hết thời gian đều khiến người ta không hiểu gì.

Tùy quốc đại loạn sắp đến, là việc khẩn yếu nhất.

Bởi vậy Ngô Lĩnh Quân được ưu tiên an bài đến Tùy quốc.

Tài đánh cờ của Phạm Bách Linh tuy không có ích gì, nhưng võ công lại là người cao nhất trong tám người, đồng hành cùng Ngô Lĩnh Quân cũng có thể bảo đảm an toàn cho y.

Lão lục Xảo Tượng Phùng A Tam đi Yến Tử Ổ tiến hành trùng kiến.

Không chỉ phải xây xong pháo đài quân sự, còn phải âm thầm kiến tạo ám đạo và mật thất.

Lão ngũ Diêm Vương Địch Tiết Mộ Hoa được yêu cầu chiêu mộ thêm một số đệ tử, thành lập dự trữ quân y sư về sau.

Tô Tinh Hà rất giỏi trong việc truyền thụ đệ tử, bằng không cũng không thể bồi dưỡng ra tám đệ tử chuyên gia công nghệ như vậy.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên an bài Tô Tinh Hà lại đi chiêu mộ thêm một số đệ tử, không học võ công mà chuyên tu các hạng công nghệ.

Đám người dồn dập vâng lời.

Tô Tinh Hà ngược lại có chút vô cùng kinh ngạc, Cố Hàn Uyên cho y một loại dự cảm rằng hắn muốn làm chuyện đại sự gì đó.

Tuy nhiên, nếu Cố Hàn Uyên đã thành Chưởng Môn, Tô Tinh Hà tự nhiên cũng phải nghe theo an bài.

Sau khi sắp xếp công việc cho mọi người xong, sắc trời cũng đã tối sầm.

Tô Tinh Hà an bài xong nơi ở cho Cố Hàn Uyên, chỉ giữ lại Thạch Thanh Phong.

Thạch Thanh Phong hơi nghi hoặc hỏi: Sư phụ có gì phân phó ạ.

Tô Tinh Hà vuốt râu dài, nhìn Thạch Thanh Phong tuy lớn tuổi hơn Cố Hàn Uyên không ít nhưng tướng mạo thanh tú, ôn nhu lễ độ, hỏi: Thanh Phong, ngươi thấy Chưởng Môn là người thế nào.

Thạch Thanh Phong ánh mắt lộ vẻ sùng bái nói: Tiểu Sư Thúc học vấn thông thiên, võ công cao cường, nhân phẩm chính trực.

Sư Tổ nhãn quang độc đáo, đã chọn Tiểu Sư Thúc làm Chưởng Môn.

Tô Tinh Hà lắc đầu bật cười nói: Ta không hỏi điều đó.

Ta hỏi ngươi có thích Chưởng Môn không.

Thạch Thanh Phong nào ngờ Tô Tinh Hà lại hỏi loại vấn đề này, nhất thời mặt đỏ ửng, ấp úng nói: A.

Đệ tử.

Không thích ư.

Tô Tinh Hà thần sắc trêu đùa, y đâu có tin thất đệ tử của mình lại không thích Cố Hàn Uyên.

Thạch Thanh Phong vừa nghe Tô Tinh Hà cho rằng mình không thích Cố Hàn Uyên, cũng không kịp xấu hổ, vội vàng nói: Không phải.

Đệ tử thích Tiểu Sư Thúc.

Tô Tinh Hà gật đầu mỉm cười nói: Chưởng Môn còn trẻ anh hùng, bên người lại vẫn chưa có người hầu hạ.

Ta thấy Chưởng Môn đối với Thanh Phong ngươi rất có hảo cảm, cũng có chút thân cận.

Bởi vậy muốn cho ngươi đi hầu hạ Chưởng Môn bên người.

Ngươi có bằng lòng không.

Thạch Thanh Phong e lệ đáp: Đệ tử.

Đệ tử nguyện ý.

Hai chữ cuối hầu như bé không thể nghe thấy.

Tô Tinh Hà lại không hề nghe lầm.

Y cũng không muốn bức bách đệ tử của mình.

Thấy nàng đồng ý, y vui vẻ nói: Vậy rất tốt.

Tối nay ngươi liền đến phòng Chưởng Môn, Chưởng Môn cũng sẽ không từ chối.

Đệ tử tuân mệnh.

Thạch Thanh Phong xấu hổ đồng ý.

Trong chốc lát, nàng chỉ cảm thấy trên mặt nóng như lửa đốt.

Thạch Thanh Phong mặc dù có chút căng thẳng, nhưng nghĩ đến Cố Hàn Uyên, trong lòng liền tràn đầy cảm xúc xao động.

Ban đêm.

Thạch Thanh Phong gõ cửa phòng Cố Hàn Uyên.

Chương 162

Cố Hàn Uyên cũng không ngờ Tô Tinh Hà lại đưa Thạch Thanh Phong đến tận cửa.

Hắn đương nhiên sẽ không từ chối nữ tử mang hương đào này.

Cố Hàn Uyên cố ý nếm lại Bách Hoa Trà một lần nữa.

Tuy nhiên lần này là nếm theo cách Hải Tảo Tửu.

Quả nhiên hương thơm nồng nàn.

Thạch Thanh Phong tuy ban đầu có chút kháng cự, nhưng vẫn không thể nào từ chối Cố Hàn Uyên, chỉ là sắc mặt nàng càng lúc càng hồng nhuận.

Đợi Cố Hàn Uyên uống cạn Bách Hoa Trà, liền khoác áo tắt nến.

Lúc này A Tử đang cùng Nguyễn Tinh Trúc chăm sóc Đoàn Chính Thuần.

Nàng nhìn Nguyễn Tinh Trúc bận trước bận sau, ghét bỏ liếc nhìn Đoàn Chính Thuần vẫn đang hôn mê, chỉ cảm thấy có thời gian này còn không bằng đi tìm Cố Hàn Uyên tâm sự.

A Tử đảo mắt, giả bộ ngáp một cái nói với Nguyễn Tinh Trúc: Nương.

Đã khuya lắm rồi, con muốn về ngủ trước đây.

Nguyễn Tinh Trúc thấy A Tử một bộ dáng buồn ngủ rũ rượi, mà ngay cả nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, bởi vậy cũng không miễn cưỡng, bảo A Tử về nghỉ.

A Tử vừa bước ra khỏi cửa phòng liền lập tức tỉnh táo lại, hướng về phía phương vị phòng Cố Hàn Uyên mà nàng đã hỏi trước đó.

Sau khi tìm được, A Tử đầu tiên là vui vẻ, ngay sau đó lại ngẩn người.

Tiếng động trong phòng của Cố Hàn Uyên khiến A Tử đôi chút ngẩn ngơ.

Dù A Tử không có kinh nghiệm, nhưng nàng dù sao cũng là người của Tinh Túc Phái, xuất thân tà phái như vậy, tam giáo cửu lưu cũng biết không ít, sao có thể không biết đây là tiếng động gì.

A Tử thậm chí còn nghe ra giọng nữ kia chính là Thạch Thanh Phong, người trước đó suýt chút nữa bị nàng trêu chọc.

A Tử chỉ cảm thấy một cỗ uất ức dâng trào.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên cùng nàng thân cận hơn, vậy mà lại tìm Thạch Thanh Phong.

Lại nghĩ đến đây là phòng của Cố Hàn Uyên, nhất định là Thạch Thanh Phong cố ý chạy tới ôm ấp yêu thương.

Nàng đã định xông vào giáo huấn Thạch Thanh Phong.

Song, khi đến gần cửa, A Tử lại chần chừ đứng lại.

Bởi vì nàng nhớ lại việc trước đó muốn trêu chọc Thạch Thanh Phong thì bị Cố Hàn Uyên ngăn cản.

Nàng lo lắng cho dù có xông vào thật, Cố Hàn Uyên cũng sẽ che chở Thạch Thanh Phong.

Dù chỉ là nửa ngày ngắn ngủi, nhưng sự bao che và ôn nhu quan tâm của Cố Hàn Uyên đã khiến A Tử xem hắn là người thân cận nhất của mình.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên từ nay về sau chán ghét nàng thì sao.

A Tử có chút chán ghét thân phận Tỷ phu của Cố Hàn Uyên.

Vừa thân cận, lại vừa xa lánh.

A Tử cuối cùng vẫn không thể lấy dũng khí xông vào, tâm lý trốn tránh chiếm thế thượng phong.

Nàng lau nước mắt rồi chạy ra ngoài.

Cố Hàn Uyên đã sớm biết A Tử ở ngoài cửa.

Vốn cho rằng nàng sẽ trực tiếp xông vào.

Không ngờ nàng cuối cùng lại chọn chạy trốn.

Điều này chỉ có thể nói rõ địa vị của mình trong lòng A Tử cao hơn trong tưởng tượng.

Bằng không nàng cũng sẽ không kìm nén sự tùy hứng của mình.

Cố Hàn Uyên có chút đau đầu vì A Tử vẫn chưa dâng hiến quá nhanh, chuỗi đánh giá vẫn chưa tăng lên.

Tuy A Tử đã chạy mất, nhưng nàng có thần niệm định vị trên người.

Cố Hàn Uyên không lo lắng tìm không thấy người.

Cứ để nàng cô đơn cả đêm đã.

Như vậy sau này nàng mới có thể ngoan ngoãn hơn một chút.

Ngày thứ hai, Thạch Thanh Phong e lệ hầu hạ Cố Hàn Uyên thay y phục.

Đột nhiên Nguyễn Tinh Trúc xông vào.

Cố công tử.

A Tử không thấy.

Người còn chưa thấy, giọng lo lắng đã đến trước.

Nguyễn Tinh Trúc xông vào rồi đột nhiên kinh hô một tiếng, đỏ mặt cười rồi lại lui ra ngoài.

Nguyễn Tinh Trúc thầm nghĩ: Không ngờ Cố Hàn Uyên nhìn có vẻ gầy yếu, kỳ thực lại cường tráng đến vậy.

Đêm qua là cùng cô nương họ Thạch kia sao.

Dáng vẻ trách móc ồn ào ấy lại rất tương tự với A Tử.

Thần sắc Thạch Thanh Phong đôi chút khó chịu.

Cảnh tượng như thế này cho dù bị bắt tại trận sao có thể không sợ xấu hổ.

Nàng thật vất vả mới bình phục tâm tình dưới sự trấn an của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không để Thạch Thanh Phong đi theo ra.

Hắn mở cửa phòng, liền nhìn thấy Nguyễn Tinh Trúc mặt đỏ ửng, mơ màng chột dạ nhìn quanh.

Cố Hàn Uyên cũng không định trêu chọc Nguyễn Tinh Trúc.

Hắn làm bộ dáng nghiêm túc nói: Phu nhân, A Tử làm sao vậy.

Nguyễn Tinh Trúc thấy Cố Hàn Uyên trực tiếp nhắc đến A Tử, cũng chẳng màng đến hình ảnh xấu hổ vừa nhìn thấy.

Nàng lo lắng nói: A Tử không thấy.

Ta đã đến phòng nàng xem qua, ngay cả chăn cũng không động tới, hiển nhiên đêm qua nàng đã mất tích.

Ngươi có biết nàng đi đâu không.

Cố Hàn Uyên trấn an nói: Phu nhân trước đừng nên gấp gáp.

A Tử cho dù đêm qua mất tích, cũng sẽ không đi quá xa.

Ta đây liền đi tìm nàng.

Phu nhân hay là trước hết hãy rửa mặt cho tốt đi.

Nói rồi đưa tay vuốt ve sợi tóc nơi thái dương có chút lộn xộn của Nguyễn Tinh Trúc.

Nguyễn Tinh Trúc ngẩn ra.

Vốn đang lo lắng, tâm tình nhất thời tiêu tan như mây khói.

Ngón tay và làn da mơ hồ chạm vào nhau khiến trên ngọc nhan vừa tan đi nét ửng hồng lại tràn về.

Nàng đôi chút thẹn thùng cúi đầu nói: Vậy làm phiền Cố công tử.

Phu nhân yên tâm đi.

Cố Hàn Uyên đáp lời rồi xoay người rời đi.

Nguyễn Tinh Trúc kinh ngạc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Đột nhiên cửa phòng mở ra.

Thì ra Thạch Thanh Phong thấy bên ngoài không còn động tĩnh, cho rằng hai người đều đã rời đi, nên cầm lấy tấm sàng đan đã cắt xuống chuẩn bị rời đi.

Không ngờ vừa mở cửa đã đụng phải Nguyễn Tinh Trúc.

Hai nàng liếc nhau, không hẹn mà cùng tránh ánh mắt.

Nguyễn Tinh Trúc liếc qua mảnh vải Thạch Thanh Phong đang cầm trên tay.

Nàng sao có thể không đoán ra đó là gì.

Trong lòng bỗng có chút ý chí tiêu tan.

Chương 163

Vẫn là Thạch Thanh Phong trước tiên xin lỗi Nguyễn Tinh Trúc rồi cáo từ rời đi.

Nguyễn Tinh Trúc khẽ thở dài, nội lòng phức tạp.

Cố Hàn Uyên nhìn vị trí của A Tử trên định vị thần niệm.

Không ngờ nàng chạy còn rất xa.

Nhưng với khinh công của Cố Hàn Uyên, hắn vẫn rất nhanh đuổi kịp.

Khi Cố Hàn Uyên nhìn thấy A Tử thì hơi kinh ngạc.

Bởi vì nàng không những không đau khổ, ngược lại còn vẻ hưng phấn.

Thì ra là Thần Mộc Vương Đỉnh của A Tử đã dẫn dụ Băng Tằm.

Băng Tằm lúc này đang bò vào Thần Mộc Vương Đỉnh.

A Tử mừng rỡ tiến lên liền muốn cầm lấy Thần Mộc Vương Đỉnh.

Nhưng lại bị Cố Hàn Uyên đi trước một bước cầm lấy.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói: A Tử, ngươi hồ đồ sao.

Hàn độc của Băng Tằm vô cùng lạnh lẽo, ngươi cứ thế cầm lấy, không muốn đôi tay này sao.

Chỉ thấy bàn tay hắn cầm Thần Mộc Vương Đỉnh đã phủ đầy hàn sương.

May mắn Cố Hàn Uyên đã luyện Thiên Sương Quyền nên khả năng kháng hàn cực cao, nhất thời cũng không ngại.

Tỷ phu.

A Tử đầu tiên là vui vẻ, sau đó biểu tình lại yên lặng.

Tỷ phu người không đi bầu bạn với cô nương họ Thạch kia, đến tìm ta làm gì.

Thạch cô nương là hồng nhan tri kỷ của ta.

Nhưng ta cũng là tỷ phu của ngươi.

Sao có thể mặc kệ ngươi được.

Cố Hàn Uyên nói rồi đưa tay xoa đầu A Tử.

Hắn phát hiện A Tử rất yêu thích kiểu trấn an này.

Quả nhiên biểu tình A Tử nhất thời dịu lại.

A Tử theo thói quen ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, ủy khuất thỏ thẻ nói: Tỷ phu, tối hôm qua ta đều nghe được.

Cố Hàn Uyên cười trêu nói: Khó trách ngươi lại chạy, ghen tị ư.

A Tử mặt đỏ lên, cố chấp nói: Ai ghen tị.

Nàng lại nhìn nụ cười trên mặt Cố Hàn Uyên, hạ giọng nói: Chỉ là trong lòng có chút khó chịu.

Cố Hàn Uyên cười gian lại hỏi: Thật sao.

A Tử nhìn nụ cười trên mặt Cố Hàn Uyên, yêu kiều khẽ rên một tiếng nói: Tỷ phu người khi dễ ta.

Mau đưa Thần Mộc Vương Đỉnh cho ta.

Hàn độc của Băng Tằm quá nặng, ngươi bây giờ tiếp xúc tương đương với muốn chết.

Cố Hàn Uyên lắc đầu từ chối, đem Thần Mộc Vương Đỉnh chứa Băng Tằm thu vào Trữ Vật Không Gian.

Tỷ phu người giấu Thần Mộc Vương Đỉnh đi đâu rồi.

A Tử thấy Thần Mộc Vương Đỉnh đột nhiên biến mất tăm, hiếu kỳ tìm kiếm trên người Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không phản kháng, cười nhìn nàng mò mẫm.

Cho đến khi A Tử đột nhiên chạm phải một nơi, bàn tay như bị bỏng mà rụt lại.

Ngọc nhan đỏ bừng, bồn chồn ngẩng đầu nhìn sắc mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không có chê cười nàng, chỉ là khẽ vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của A Tử, cười nhẹ nói: A Tử, ngươi muốn Thần Mộc Vương Đỉnh là để luyện Hóa Công Đại Pháp phải không.

A Tử sửng sốt, cũng không phản kháng sự thân cận của Cố Hàn Uyên.

Nàng thật không hề giấu diếm lai lịch của Thần Mộc Vương Đỉnh.

Ừm, ta thật vất vả mới từ Đinh Xuân Thu trộm được.

Cố Hàn Uyên tức giận khẽ gõ lên trán A Tử.

A Tử ngươi là ngu ngốc sao.

Luyện võ công của kẻ bại dưới tay ta làm gì.

Muốn học võ công lợi hại, ta có thể dạy ngươi.

Thật sự có thể sao.

A Tử đôi chút kinh hỉ.

Nếu có thể học võ công của Cố Hàn Uyên, nàng mới không muốn học cái gì Hóa Công Đại Pháp.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Ta là tỷ phu của ngươi, đương nhiên có thể dạy ngươi.

A Tử tung tăng hỏi: Tỷ phu, có loại công pháp nào giúp tăng tiến nội lực tương đối nhanh không.

Cố Hàn Uyên nhìn A Tử hoạt bát cười nói: Bắc Minh Thần Công có thể hấp thu nội lực của người khác.

Vậy thì muốn cái này.

Ta cũng muốn giống như tỷ phu trở thành Đại Tông Sư.

Oai phong quá đi.

A Tử nghe Bắc Minh Thần Công có thể hấp thu nội lực của người khác.

Đôi mắt to trong suốt nhất thời sáng lên, liền muốn học.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại lắc đầu từ chối nói: Nếu như ngươi muốn trở thành Đại Tông Sư, ta không đề nghị ngươi học Bắc Minh Thần Công.

A Tử nghi hoặc hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên giải thích: Bắc Minh Thần Công tuy có thể hấp thu nội lực của người khác, tốc độ tăng trưởng nội lực cực nhanh.

Nhưng muốn đột phá Đại Tông Sư không chỉ cần tích lũy nội lực.

Cảnh giới không đủ, dù nội lực tích lũy nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Hơn nữa nếu hấp thu quá nhiều nội lực của người khác, ngược lại cần tốn hao thời gian dài để tinh luyện.

Được không bù mất.

Hắn còn lấy tích truyện của Vô Nhai Tử ra để giải thích.

Tiền bối truyền công cho ta trước đây tu luyện chính là Bắc Minh

Thần Công.

Hắn dù là Đại Tông Sư, nhưng chưa từng hấp thu nội lực của người khác.

À.

Vậy ta nên học gì.

A Tử có chút thất lạc.

Nàng thích nhất vẻ oai phong.

Cố Hàn Uyên thấy A Tử vẻ mặt thất lạc, ôn hòa cười nói: Cửu Âm Chân Kinh ngươi từng nghe nói qua chưa.

Năm đó Ngũ Tuyệt tranh đoạt chính là Cửu Âm Chân Kinh kia ư.

Cửu Âm Chân Kinh ở Tống Quốc danh tiếng rất lớn, A Tử cũng từng nghe nói qua.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Ta có thể dạy ngươi Cửu Âm Chân Kinh.

Cửu Âm Chân Kinh không chỉ bao la vạn tượng, có vô vàn chiêu thức thực dụng.

Quan trọng hơn, nó còn có thể cải thiện tư chất.

A Tử vừa nghe có thể học Cửu Âm Chân Kinh mà Ngũ Tuyệt đều muốn tranh giành, mặt lộ vẻ vui mừng nói: Thật tốt quá, tỷ phu.

Ta muốn học Cửu Âm Chân Kinh.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại dội một gáo nước lạnh cho A Tử.

Trước đó, phải hóa giải độc công trên người ngươi.

Nội lực của ngươi bây giờ đều là do độc tố kích thích mà ra.

Căn cơ bất ổn, chuyển tu quá tốn công, trực tiếp hóa giải sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tỷ phu, có đau không.

Ta sợ đau.

A Tử đôi chút rụt rè.

Cố Hàn Uyên lần nữa khẽ vuốt gò má A Tử trấn an nói: Sẽ không.

Vậy tỷ phu người làm đi.

Ta tin tưởng người.

A Tử ngọc nhan đỏ bừng.

Trong đôi mắt đẹp tràn đầy thần sắc tín nhiệm.

Cố Hàn Uyên cầm tay A Tử, hóa giải toàn bộ độc công trong cơ thể nàng.

A Tử có chút suy yếu sau khi mất nội lực.

Nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: A Tử, độc công trên người ngươi đã được hóa giải, giờ ta sẽ truyền Cửu Âm Chân Kinh cho ngươi.

Đương nhiên, dạy cho A Tử vẫn là phiên bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh.

Bản đầy đủ bao la vạn tượng, nội dung quá nhiều, không cần thiết.

A Tử theo lời bắt đầu tu luyện Cửu Âm Chân Kinh.

Rất nhanh nội lực đã được tu luyện lại.

Đồng thời tiến cảnh cực nhanh.

Hiệu quả tăng tư chất của Dịch Cân Đoán Cốt Thiên rất rõ ràng.

Bản thân tu vi cảnh giới của A Tử vốn không cao.

Hành tẩu giang hồ cũng nhiều là dựa vào độc quỷ dị và thủ đoạn cơ linh.

Vì vậy tu luyện Cửu Âm Chân Kinh rất nhanh đã vượt qua cảnh giới ban đầu.

A Tử tỉnh lại từ trạng thái nhập định, mừng rỡ đối với Cố Hàn Uyên cười nói: Tỷ phu, Cửu Âm Chân Kinh thật là lợi hại a.

Chương 164

Nội lực của ta đã nhiều hơn trước đó rồi.

A Tử sau này hảo hảo tu luyện, tranh thủ sớm ngày trở thành nữ Đại Tông Sư danh dương thiên hạ.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về đầu nhỏ của A Tử, khích lệ nói.

A Tử lộ ra thần sắc hưởng thụ, nũng nịu đáp: Ưm.

Nhưng thần tình A Tử rất nhanh lại ủ dột.

Nàng nhìn tướng mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên, dịu dàng hỏi: Tỷ phu, người vì sao lại đối với ta tốt như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng nói: Ta là tỷ phu của ngươi, đối tốt với ngươi chẳng phải lẽ thường sao.

A Tử đá hòn đá nhỏ dưới chân.

Trên mặt đẹp tràn đầy thần sắc rối rắm.

Nhưng mà ta không muốn người làm tỷ phu của ta.

Cố Hàn Uyên biết mà còn hỏi: Vì sao.

Ta yêu thích tỷ phu.

A Tử lúc này không hề có chút vẻ nghịch ngợm ngày xưa.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt sáng rỡ của A Tử, ôn hòa hỏi: A Tử, ngươi là thật lòng sao.

A Tử kiên định đáp: Thật lòng.

Cố Hàn Uyên chuyển lời nói: Kỳ thực muốn tích lũy nội lực nhanh cũng không phải không có biện pháp.

Biện pháp gì.

A Tử đôi chút ngẩn ngơ.

Sao đột nhiên lại nói đến việc tu luyện.

Cố Hàn Uyên dùng ngón cái vuốt ve cánh môi A Tử nói: Ta còn có một bộ song tu công pháp, chỉ cần A Tử ngươi cùng ta song tu, nội lực tăng trưởng sẽ cực nhanh.

A Tử sắc mặt đỏ bừng, cũng không phản kháng.

Nghi hoặc hỏi: Song tu.

Cố Hàn Uyên thì thầm giải thích bên tai A Tử.

Mặt A Tử đã sớm đỏ bừng đến tận mang tai.

Nàng đôi chút căng thẳng, cũng đôi chút mong đợi hỏi: Tỷ phu thật sự có thể sao.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng chạm vào môi A Tử.

Ta cũng rất yêu thích A Tử.

A Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Đáng tiếc còn chưa kịp dư vị, Cố Hàn Uyên đã rời đi.

Nàng chu môi, thẹn thùng hỏi: Vậy người sau này không phải tỷ phu của ta sao.

Cố Hàn Uyên mang vẻ mặt vi diệu cười nói: Nữ nhân của ta có rất nhiều.

Nhưng lại chỉ có một người gọi ta tỷ phu.

A Tử không muốn làm người duy nhất đó sao.

A Tử vừa nghe Cố Hàn Uyên nói vậy, thần tình nhất thời ngẩn ngơ.

Xúc động nói: Đương nhiên muốn.

Tỷ phu.

Cố Hàn Uyên ôm lấy eo A Tử, nhẹ giọng nói: A Tử, cùng tỷ phu trở về chứ.

A Tử hai tay ôm lấy cổ Cố Hàn Uyên làm nũng: Tỷ phu ôm ta trở về.

Được.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không từ chối, ôm lấy A Tử vận khởi khinh công.

Cảm giác nhanh như điện chớp khiến A Tử kinh hô không ngừng, để lại một chuỗi tiếng cười duyên.

Cố Hàn Uyên mang theo A Tử đến Nguyễn Tinh Trúc báo bình an.

Sau đó, dưới sắc mặt quái dị của Nguyễn Tinh Trúc, đem A Tử đi.

Nguyễn Tinh Trúc nhìn bóng lưng hai người rời đi, khẽ than một tiếng.

Là người từng trải, sao có thể không nhìn ra A Tử đã tình căn bén sâu.

Ngăn cản cũng vô dụng.

Nàng nhìn thoáng qua Đoàn Chính Thuần vẫn đang hôn mê trong phòng.

Chỉ hy vọng hai nữ nhi của mình cuối cùng không rơi vào kết cục giống nàng.

Trong phòng Cố Hàn Uyên.

Tỷ phu, ta sợ đau.

Ngươi trước học công pháp này sẽ không đau.

Thật sao.

Cảm giác thật kỳ lạ.

Tỷ phu, người có phải yêu thích mẹ ta không.

Không có.

Tỷ phu nói dối.

Rõ ràng vừa nhắc đến mẹ ta, tỷ phu liền biến sắc.

Nghịch ngợm.

Vậy tỷ phu để giáo huấn ta đi.

Tỷ phu, ta sai rồi, thật sự sai rồi.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn A Tử đang ngủ mà vẫn còn vương nước mắt.

Đúng là vừa gà mờ lại vừa thích chơi.

May mắn cuối cùng Thạch Thanh Phong bất ngờ đến cứu vãn.

Cố Hàn Uyên không có ý định đánh thức A Tử, để nàng nghỉ ngơi một ngày cho khỏe.

Cố Hàn Uyên vừa ra cửa được mấy bước đã nhìn thấy Nguyễn Tinh Trúc.

Nguyễn Tinh Trúc sắc mặt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên tinh thần sảng khoái.

Cố công tử, hy vọng ngươi có thể đối xử tử tế A Châu và A Tử.

Cố Hàn Uyên đầy vẻ trêu đùa cười nói: Phu nhân yên tâm, tại hạ không phải Đoàn Chính Thuần.

Nguyễn Tinh Trúc ngẩn người.

Sắc mặt có chút khó coi.

Đoàn Chính Thuần đối xử với nữ nhân quả thực không có trách nhiệm.

Thậm chí hơn mười năm cơ khổ của Nguyễn Tinh Trúc đều là do Đoàn Chính Thuần một tay tạo thành.

Nhất là mấy ngày gần đây trải qua, trong lòng Nguyễn Tinh Trúc khó tránh khỏi cảm giác hối hận.

Nguyễn Tinh Trúc thở dài một tiếng nói: Hy vọng ngươi nói được làm được.

Nói xong liền xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ yêu kiều rời đi của Nguyễn Tinh Trúc.

Không hổ là Nguyễn Tinh Trúc giỏi bơi lội, thân hình yểu điệu như rắn nước, mỗi bước chân đều uốn lượn đường cong tuyệt mỹ.

Cố Hàn Uyên cười nghiền ngẫm, khẽ lẩm bẩm: Phu nhân, ta cũng sẽ không để ngươi thất vọng.

Sau khi A Tử và Thạch Thanh Phong tỉnh lại, không biết là vì trong một đêm đã trưởng thành hay vì mối quan hệ đã đạt được như ý, thái độ của A Tử mềm mỏng hơn rất nhiều.

Sự tùy hứng cũng như bị tiêu ma không ít.

Nàng hiếm khi nũng nịu nói lời cảm ơn với Thạch Thanh Phong.

Hai người vốn xa lạ, quan hệ dần dần thân mật hơn không ít, tỷ tỷ muội muội gọi nhau vô cùng tự nhiên.

Thạch Thanh Phong hiếu kỳ hỏi A Tử: Tiểu Sư Thúc rõ ràng là người rất ôn nhu, sao lại muốn trừng phạt muội.

Là A Tử muội đã làm chuyện gì chọc giận hắn sao.

A Tử nhất thời ngớ người ra.

Tổng không thể nói là vì giữa chừng lại nhắc tới mẹ nàng là Nguyễn Tinh Trúc chứ.

Lúc tâm tình dâng trào có lẽ không cảm thấy gì.

Lúc này tỉnh táo lại ngược lại xấu hổ đứng lên.

May mắn nàng quả thực cơ linh, trực tiếp đổi sang chuyện khác hỏi: Thạch tỷ tỷ, tối nay tỷ có thể đến giúp đỡ không.

Ngọc nhan Thạch Thanh Phong đôi chút ửng hồng.

Lời lẽ thẳng thừng như vậy thật sự khiến nàng đôi chút khó mà chịu nổi.

Nhưng vẫn đành lắc đầu nói: A Tử muội muội, Tiểu Sư Thúc đã sắp xếp chuyện của ta phải làm.

Hôm nay liền phải hạ sơn.

A Tử quá sợ hãi.

Vốn chỉ là thuận miệng hỏi cho qua chuyện, không ngờ lại chợt nghe tin dữ.

Nàng vội vàng hỏi: Thạch tỷ tỷ không thể chờ thêm hai ngày sao.

Ta nhớ tỷ phu nói tối nay còn muốn trừng phạt ta.

Thạch Thanh Phong bất đắc dĩ đáp: Không được đâu, lát nữa sẽ lên đường.

Cho nên ta mới kỳ lạ A Tử muội rốt cuộc đã làm gì.

Cần gì phải sợ hãi đến vậy.

Hay là ta chạy trốn đi.

A Tử luôn cho rằng chạy trốn tuy đáng thẹn, nhưng rất hữu dụng.

Nên liền định chạy trốn thêm lần nữa.

Thạch Thanh Phong sắc mặt cổ quái nói: A Tử muội xác định sẽ không bị Tiểu Sư Thúc lại bắt trở về sao.

Hơn nữa đến lúc đó Tiểu Sư Thúc nhất định sẽ càng tệ hại hơn.

A Tử cũng hiểu Thạch Thanh Phong nói có lý.

Ngày hôm qua chạy xa như vậy đều bị bắt được.

Nhất thời cụt hứng.

Vậy tối nay biết làm sao bây giờ đây.

A Tử muội tự mình cầu nhiều phúc phận đi.

Thạch Thanh Phong thoải mái thở dài một tiếng rồi đứng dậy rửa mặt.

A Tử ủ rũ nhìn Thạch Thanh Phong rời đi.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ lại phản ứng của Cố Hàn Uyên trước đó.

Chương 165

Còn có một trò quỷ đã nảy ra từ lâu.

Nàng cảm thấy có thể lợi dụng một phen.

Hơn nữa không chừng đến lúc đó tỷ phu liền không tức giận đâu.

A Tử càng nghĩ càng thấy có thể thực hiện, che miệng cười trộm một trận.

Nàng thu dọn cho mình một chút.

Thuận tiện đem sàng đan lại cắt một mảnh mang đi.

Đây là Nguyễn Tinh Trúc đã từng căn dặn.

A Tử đi tới phòng Đoàn Chính Thuần, quả nhiên nhìn thấy Nguyễn Tinh Trúc lại đang chăm sóc Đoàn Chính Thuần.

A Tử đầu tiên là khinh bỉ liếc nhìn Đoàn Chính Thuần sau đó, liền nhào tới lòng Nguyễn Tinh Trúc làm nũng.

Nguyễn Tinh Trúc nhìn A Tử vẻ mặt tươi tắn, toàn thân đều tỏa ra nét thành thục.

Trong lòng hơi có chút chua xót.

Nàng than thở: A Tử đã trưởng thành rồi.

Con lúc sinh ra đời mẹ không tròn trách nhiệm, không ngờ quen biết chưa bao lâu, con lại muốn cùng A Châu theo nam nhân đi.

A Tử khuôn mặt đỏ lên nói: A Tử không trách mẹ.

Tiếp đó trừng mắt nhìn Đoàn Chính Thuần đang hôn mê nói: Muốn trách cũng là trách cha.

Hơn nữa cha là hạng người gì, A Tử cũng đã biết rồi.

Ai biết lúc nào lại sẽ bỏ rơi mẹ.

Cho nên A Tử phải bầu bạn cùng mẹ.

Nguyễn Tinh Trúc trong lòng lại một trận đau xót, cảm động nói: A Tử quả nhiên đã lớn rồi.

Biết thương mẹ.

A Tử đảo mắt, ôm lấy vòng eo mềm mại của Nguyễn Tinh Trúc tố cáo: Mẹ, con đã nói với mẹ, tỷ phu tối hôm qua trừng phạt con thảm lắm.

Nguyễn Tinh Trúc lòng giật thót, mắng: Hứ, sao lại vô sỉ đến vậy.

Nàng liếc nhìn Đoàn Chính Thuần vẫn đang hôn mê, kéo tay A Tử về phòng mình.

Nguyễn Tinh Trúc nhìn vẻ mặt không rõ vì sao của A Tử hỏi: Con sao còn gọi Cố công tử là tỷ phu.

A Tử một bộ đương nhiên nói: Tỷ phu chính là tỷ phu a.

Nguyễn Tinh Trúc lườm một cái thật điệu nói: Con chẳng phải đã cùng hắn.

A Tử khinh thường đáp: Nhưng tỷ phu nói hắn có rất nhiều nữ nhân, chi bằng cứ xem ta là tỷ phu.

Như vậy mới độc nhất vô nhị.

Nguyễn Tinh Trúc nghe lời này sắc mặt liền khó coi.

Rất nhiều nữ nhân ư.

A Tử vẻ mặt đau khổ than vãn nói: Đúng vậy.

Tối hôm qua nếu không phải Thạch tỷ tỷ giữa chừng đến cứu vãn, con đã thảm rồi.

Nguyễn Tinh Trúc chau mày, hiếu kỳ hỏi: Chuyện gì đã xảy ra.

A Tử làm bộ cẩn thận ghé vào tai Nguyễn Tinh Trúc nói nhỏ: Mẹ, con đã nói với mẹ mà.

Nguyễn Tinh Trúc sau khi nghe xong kinh hãi, chỉ cảm thấy nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Thật sao.

A Tử một bộ lòng vẫn còn sợ hãi nói: Thật đó, vừa nhìn thấy suýt chút nữa làm con sợ chết khiếp.

Còn nữa.

Nguyễn Tinh Trúc đột nhiên cũng có chút hiểu.

Thậm chí thở phào nhẹ nhõm, cảm giác hai nữ nhi của mình sau này chí ít sẽ không cô đơn.

Thảo nào sẽ có rất nhiều nữ nhân.

Nếu không sẽ rất chịu tội.

A Tử khổ sở nói: Đúng vậy.

Hôm nay Thạch tỷ tỷ muốn đi làm việc cho tỷ phu.

Đến lúc đó con liền thảm.

A Tử thấy Nguyễn Tinh Trúc dường như nghe không hiểu, tiếp tục nói: Mẹ, con đã nói với mẹ rồi.

Tỷ phu chiêu trò có thể nhiều lắm.

Thạch tỷ tỷ tối hôm qua thật sự là khổ cực.

A Tử, đừng nói nữa.

Nguyễn Tinh Trúc chỉ cảm thấy đôi chân có chút run rẩy, vội vàng bịt miệng A Tử.

A Tử giằng co hỏi: Vì sao.

Nguyễn Tinh Trúc oán trách trừng mắt nhìn A Tử một cái nói: Nói chung đừng nói nữa.

A Tử có chút bất đắc dĩ, buông tha lại dường như nói: Được rồi.

Vậy con đi tìm tỷ phu chơi.

Nói xong A Tử liền lui ra khỏi phòng.

Nguyễn Tinh Trúc nhìn bóng lưng A Tử rời đi mắng: Hứ, nữ nhi lừa gạt mẹ.

Nàng sao có thể không biết A Tử có chủ ý gì.

Nhất định là sợ hãi buổi tối ứng phó không được, cho nên mới muốn đẩy nàng vào hố lửa.

Nguyễn Tinh Trúc thở dài một tiếng nói: A Tử cũng thật là.

Cũng chẳng vì cha nó nghĩ lấy một chút.

A Tử tìm được Cố Hàn Uyên lúc hắn đang cùng Tô Tinh Hà thảo luận về việc đơn giản hóa kiến thức đến mức độ nào cho các đệ tử mới thu nhận là phù hợp.

Cố Hàn Uyên tự nhiên là chỉ muốn những nội dung thực dụng.

Nhưng Tô Tinh Hà lại có sự kiêu ngạo của mình, không muốn dạy dỗ những loại đệ tử chỉ biết giận dỗi.

Vì vậy hai người vẫn tranh chấp không ngừng.

A Tử từ phía sau ôm lấy Cố Hàn Uyên, không hề e dè áp sát.

Nàng nũng nịu gọi Tỷ phu.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn A Tử, đưa tay vỗ nhẹ.

A Tử khuôn mặt đỏ lên, ngoan ngoãn ngồi lên đùi Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, tiếp tục cùng Tô Tinh Hà tranh luận.

Tô Tinh Hà sắc mặt quái dị nhìn hai người.

Càng nhìn càng cảm thấy không tự nhiên.

Không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

A Tử thấy Tô Tinh Hà rời đi, đã định làm nũng mong Cố Hàn Uyên đêm nay tha cho nàng một lần.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nhìn thấu nàng, trực tiếp nói: Đừng suy nghĩ, tối hôm qua là Thanh Phong xin tha cho ngươi.

Đêm nay chắc chắn phải trừng phạt ngươi.

Hừ, tỷ phu khi dễ ta.

Không thèm để ý người.

A Tử yêu kiều hừ một tiếng rồi chạy đi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng nàng rời đi, cười nghiền ngẫm.

Thế này tổng chắc không vấn đề gì chứ.

Ban đêm.

A Tử do dự nửa ngày, vẫn là gõ cửa phòng Nguyễn Tinh Trúc.

Nguyễn Tinh Trúc nghi hoặc nhìn A Tử hỏi: Sao giờ này lại tới rồi.

A Tử nũng nịu nói: Mẹ, mẹ thật sự không thể giúp con một chút sao.

Nguyễn Tinh Trúc có chút giận, chọc vào trán A Tử, mắng: Nha đầu chết tiệt kia, con hồ đồ sao.

A Tử thấy Nguyễn Tinh Trúc vẫn từ chối, ánh mắt lóe lên.

Nàng ra tay nhanh như điện, điểm huyệt Nguyễn Tinh Trúc.

Vốn A Tử còn không có thực lực và công phu điểm huyệt này.

Nhưng sau khi học phiên bản đơn giản hóa Cửu Âm Chân Kinh, thực lực của nàng đã vượt qua Nguyễn Tinh Trúc.

Thêm vào đó nàng hữu tâm cố ý, trong nháy mắt đã chế trụ nàng.

Nguyễn Tinh Trúc kinh hãi: A Tử, con làm gì vậy.

A Tử tựa vào tai Nguyễn Tinh Trúc nói: Mẹ à.

Tỷ phu yêu thích mẹ.

Hôm qua chính bởi vì con đột nhiên nhắc đến mẹ, sau đó liền.

Cho nên hắn mới muốn trừng phạt con.

Nguyễn Tinh Trúc lòng nàng loạn nhịp.

Dù biết A Tử có thể đang lừa gạt nàng, nhưng vạn nhất nếu là thật thì sao.

Nhưng cuối cùng vẫn còn lý trí.

Sắc mặt ửng hồng mắng: A Tử con đừng nói bậy.

Ta đã lớn tuổi như vậy rồi.

A Tử nhẹ vuốt ve khuôn mặt bóng bẩy của Nguyễn Tinh Trúc.

Ngay cả nàng cũng có chút kinh ngạc Nguyễn Tinh Trúc lại được bảo dưỡng tốt đến vậy.

Mẹ nhìn chẳng thấy già chút nào, tỷ phu sẽ yêu thích mẹ, không có gì lạ.

Nguyễn Tinh Trúc chỉ cảm thấy tê dại cả da đầu.

Nàng vẫn khuyên nhủ: A Tử, con thật sự biết mình đang làm gì không.

Ta là mẹ của con.

A Tử lại không để ý đến sự chống cự của Nguyễn Tinh Trúc.

Biết chứ.

Chương 166

A Tử biết mẹ khổ tâm.

Không sao, A Tử sẽ chia sẻ tỷ phu cho mẹ.

Nhưng mà.

A Tử trực tiếp cắt lời Nguyễn Tinh Trúc: Ai nha, đừng nhưng mà, thời gian không còn nhiều.

A Tử nói rồi điểm luôn á huyệt của Nguyễn Tinh Trúc.

Ôm nàng vào phòng Cố Hàn Uyên.

Thấy Cố Hàn Uyên còn chưa trở về, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đặt Nguyễn Tinh Trúc xuống, nàng liền muốn rời đi.

Trong ánh mắt kinh hoảng của nàng, y phục nàng đã được cởi bỏ.

Sau đó đắp chăn kín mít.

Nàng chắp tay về phía Nguyễn Tinh Trúc nói: Mẹ, xin nhờ.

Nói xong liền không màng Nguyễn Tinh Trúc, cấp tốc chạy ra ngoài.

Không bao lâu Cố Hàn Uyên liền trở về phòng.

Trong bóng tối thấy chăn gồ lên, vậy mà vẫn không biết A Tử quả nhiên đã làm theo ý hắn.

Hắn vờ như không biết chuyện mà nói: A Tử.

Sao cũng không đốt đèn.

Nguyễn Tinh Trúc nghe được tiếng Cố Hàn Uyên lúc nhất thời căng thẳng.

Nếu đốt đèn tự nhiên sẽ nhận ra mình không phải A Tử, nàng cũng thoát được một kiếp.

Nhưng trạng thái bây giờ nếu thật bị thấy dường như cũng chẳng khác gì.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không đốt đèn.

Xem ra A Tử đã ngủ.

Nói rồi liền đến bên cạnh Nguyễn Tinh Trúc.

Nhưng đã nói hôm nay sẽ trừng phạt muội, chắc chắn không thể nuốt lời.

Giả vờ ngủ cũng vô dụng.

Tay Cố Hàn Uyên rất nhanh đã chạm vào nàng.

Đầy vẻ trêu đùa cười nói: Thì ra vẫn rất mong đợi.

Nguyễn Tinh Trúc đã khẩn trương đến tim đập thình thịch nơi cổ họng.

Cho dù bị điểm huyệt, vẫn toàn thân căng thẳng.

Cố Hàn Uyên làm bộ nghi hoặc nói: Vẫn còn giả vờ ngủ.

Khẩn trương đến vậy ư.

Xem ngươi lần sau còn dám dùng mẹ ngươi ra kích thích ta không.

Nói đến cuối cùng còn mang theo chút giọng hung tợn.

Nguyễn Tinh Trúc lúc này chí ít đã xác nhận một điều.

Đó chính là lời A Tử nói ban nãy là sự thật.

Nguyễn Tinh Trúc ngược lại triệt để không còn vẻ kinh hoảng như trước.

Đồng thời rất nhanh đã cảm nhận được sự khác biệt.

Hơn nữa A Tử nói trừng phạt quả nhiên không sai.

Thảo nào muốn đẩy nàng vào hố này.

Cố Hàn Uyên ra tay giải khai huyệt vị của Nguyễn Tinh Trúc.

Một bộ kinh nghi bất định mà nói: Phu nhân.

Vậy mà lúc này Nguyễn Tinh Trúc nào có khí lực nói chuyện.

Chỉ là khẽ run rẩy, đáp lại một chút.

Cố Hàn Uyên trầm giọng quát: A Tử, vào đây cho ta.

A Tử mặt đỏ ửng cười, dời bước đi tới.

Cố Hàn Uyên khẽ gõ lên trán nàng, nhìn chằm chằm đôi mắt ướt át của nàng, giận dữ nói: Xem ngươi làm chuyện tốt.

Chẳng phải con làm vậy là vì tỷ phu sao.

Cố Hàn Uyên bị chọc tức đến bật cười mà nói: Còn không biết xấu hổ nói là vì ta.

A Tử quá sợ hãi liền muốn trốn.

Ngày thứ hai.

Nguyễn Tinh Trúc nhéo má A Tử, khàn giọng, vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: Nha đầu chết tiệt kia, con hại chết ta.

A Tử đau đến vội vàng cầu xin tha thứ: Đau.

Mẹ mau buông tay.

Nguyễn Tinh Trúc tức giận buông A Tử ra.

Con còn biết ta là mẹ con ư.

A Tử nũng nịu nói khẽ: Hừ.

Khẩu thị tâm phi.

Rõ ràng còn hăng say hơn A Tử.

Đến nỗi tiếng nói cũng khàn.

Hiển nhiên vẫn còn chút bất mãn.

Nguyễn Tinh Trúc trừng mắt, tức giận nói: Con còn dám nói.

A Tử thấy Nguyễn Tinh Trúc giả bộ muốn nhéo, vội vàng cầu xin tha thứ: Đừng nhéo.

A Tử sai rồi.

Nàng nhìn sắc mặt đỏ thắm của Nguyễn Tinh Trúc, ngưỡng mộ nói: Mẹ hôm nay mẹ thật xinh đẹp.

Nguyễn Tinh Trúc lườm nàng một cái rồi nói: Toàn là lời hay ý đẹp.

A Tử đưa qua một chiếc gương cho Nguyễn Tinh Trúc.

Mẹ xem.

Con suýt nữa không nhận ra.

Chỉ thấy trong gương người đẹp tuyệt luân, sóng mắt long lanh, khí sắc hồng nhuận.

Nguyễn Tinh Trúc khẽ vuốt ve gương mặt mình, đôi chút không thể tin nổi.

Cảm giác mình như trở về thời thiếu nữ vậy.

A Tử sợ đêm nay Cố Hàn Uyên còn có thể trừng phạt nàng.

Nhanh chóng nói: Mẹ, hay là mẹ giúp con một chút đi.

Nguyễn Tinh Trúc ngập ngừng nói: Cái này không tốt lắm đâu.

Có gì mà không tốt.

Tỷ phu rõ ràng càng yêu thích mẹ.

Hừ, chờ con lớn thêm chút nữa tuyệt đối sẽ không kém mẹ.

Nói tới đây, A Tử liền có chút bất mãn.

Rõ ràng hai người tướng mạo tương tự, nhưng Cố Hàn Uyên rõ ràng lại yêu thích Nguyễn Tinh Trúc hơn.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên vẫn là hạ thủ lưu tình.

Bằng không ngày hôm nay hai nàng làm sao có thể thức dậy sớm đến vậy.

Nguyễn Tinh Trúc thấy sự việc đã đến nước này.

Dù có chống cự cũng vô dụng.

Nàng tức giận than thở: Thật là sợ con rồi.

A Tử sợ Nguyễn Tinh Trúc nước đến chân mới nhảy, hối hận.

Nàng lại xác nhận một lần nói: Vậy mẹ là đồng ý rồi.

Ưm.

Nguyễn Tinh Trúc e lệ đáp lời.

Khuôn mặt vốn tràn đầy sức sống thanh xuân.

Lúc này lại còn kiều diễm hơn cả thiếu nữ.

A Tử gần như dâng hiến không công.

Chuỗi đánh giá suýt nữa không đạt đến cấp SSS.

May mắn cuối cùng cũng gài bẫy được Nguyễn Tinh Trúc.

Cuối cùng cũng góp đủ đánh giá cấp SSS.

Phần thưởng là một chiếc Hàn Nguyệt Kiếm Hạp.

Hàn Nguyệt Kiếm Hạp là món Mộ Dung Tử Anh vẫn mang trên người trong Tiên Kiếm 4.

Hàn Nguyệt Kiếm Hạp ngược lại đã giải quyết được một vấn đề đau đầu của Cố Hàn Uyên.

Đó chính là lệ khí Ma Kiếm ăn mòn.

Hàn Nguyệt Kiếm Hạp không chỉ có thể cắt đứt lệ khí Ma Kiếm, còn có thể dùng linh khí ôn dưỡng Ma Kiếm.

Trước khi linh khí dùng để ôn dưỡng Ma Kiếm hao hết, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với Cố Hàn Uyên.

Chương 167

Vì vậy Cố Hàn Uyên đã giải khai tầng phong ấn thứ nhất của Ma Kiếm.

Sau khi cởi bỏ tầng phong ấn thứ nhất của Ma Kiếm, Ma Kiếm lơ lửng giữa không trung.

Quả nhiên linh động hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên đưa tay nắm chuôi kiếm.

Ma Kiếm nặng hơn trăm cân sau khi giải phong suýt nữa không thể cầm lên.

Quả nhiên vẫn phải nhận chủ trước mới được.

Nhưng quá trình nhận chủ dễ dàng ngoài ý muốn.

Bởi vì Kiếm Linh vẫn còn trong phong ấn, không giống Cảnh Thiên tự mình nhận chủ.

Ngón tay Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng lướt qua mũi kiếm Ma Kiếm.

Máu huyết trong khoảnh khắc chảy dọc trên Ma Kiếm.

Ma Kiếm không chút chống cự mà hấp thu máu huyết của Cố Hàn Uyên.

Cho đến khi Ma Kiếm không còn hấp huyết nữa, Cố Hàn Uyên mới ngăn vết thương chảy máu.

Hắn cảm giác mình cùng Ma Kiếm đã sinh ra một tia liên hệ.

Lại đem thần niệm ấn vào Ma Kiếm, Ma Kiếm nhất thời trở nên dễ sai khiến.

Cũng không cảm nhận được sức nặng hơn trăm cân kia.

Nhưng nhìn dấu vết bị đập vụn dưới đất, hiển nhiên cũng không phải Ma Kiếm không có trọng lượng, mà là sẽ không còn ảnh hưởng đến việc Cố Hàn Uyên thao túng.

Điểm quan trọng nhất chính là Ma Kiếm có thể tự mình hộ chủ.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa thể lĩnh ngộ ra Tình Thiên Kiếm Hai Mươi Ba, vẫn mắc kẹt ở ngưỡng cửa mà chưa thể bước vào.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba có kẽ hở của nhục thân quá lớn.

Vạn nhất khi sử dụng bị người đánh lén, dù bất tử, cũng sẽ trọng thương.

Cố Hàn Uyên cẩn thận tuyệt đối sẽ không để mình bại lộ trong lúc nguy hiểm.

Cho đến bây giờ có Ma Kiếm hộ chủ mới yên tâm đôi chút.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Hắn có thể cảm nhận được Kiếm Linh bên trong Ma Kiếm đang ngủ say.

Nếu như lại cởi bỏ một tầng phong ấn nữa, Kiếm Linh sẽ thức tỉnh.

Hơn phân nửa Kiếm Linh chính là Long Quỳ.

Bởi vì Cố Hàn Uyên cảm ứng được Kiếm Linh có hai cái.

Hắn không biết vì sao ngay cả kiếm linh cũng có thể bị hệ thống đưa tới.

Nhưng hắn cũng không cho là mình sẽ là Cảnh Thiên hoặc Long Dương chuyển thế.

Cảnh giới bây giờ của Cố Hàn Uyên còn quá thấp.

Có lẽ ở thế giới võ hiệp bên trong còn có thể xưng hùng.

Khắc đối với hệ thống tu tiên mà nói mới chỉ là mới vừa khởi bước mà thôi.

Nếu Long Quỳ thức tỉnh, rất khó đảm bảo sẽ không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Sau khi giải phong Ma Kiếm, còn lại lượng lớn phản phái điểm.

Thiếu Lâm đại hội sắp tới có thể sẽ đối mặt Tảo Địa Tăng.

Hắn cần thực lực làm bảo đảm.

Cố Hàn Uyên đem tu vi cảnh giới từ Đại Tông Sư trung kỳ lên đến Đại Tông Sư đỉnh phong.

Thánh Linh Kiếm Pháp, Mạc Danh Kiếm Pháp, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Quyền Chưởng chân chỉ, các chiêu thức chủ tu đều tăng lên tới cảnh giới đại thành.

Uy lực Thánh Linh Kiếm Pháp tăng lên rất nhiều.

Nhưng Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 quả nhiên vẫn mắc kẹt ở một chân bước vào cửa.

Cố Hàn Uyên cười nhạt.

Có lẽ ngay cả hệ thống cũng không cho là mình là một người hữu tình.

Mạc Danh Kiếm Pháp Thức Thứ Mười Oán Phẫn Không Hiểu ngược lại có chút manh mối.

Đúng như sở liệu, con đường lĩnh ngộ của Vô Danh cũng không giống nhau.

Còn như các chiêu thức còn lại cũng đều tăng lên uy lực.

Ý cảnh ẩn chứa trong chiêu thức cũng sâu hơn không ít.

Người có tu vi chưa đủ rất dễ bị ảnh hưởng.

Phản phái điểm tích lũy bấy lâu lại được dùng để giải phóng.

Thực lực Cố Hàn Uyên cũng tăng lên rất nhiều.

Tiếp theo sẽ chuẩn bị cho Đại hội Nam Thiếu Lâm sắp tới.

Trước tiên xác nhận Nhậm Doanh Doanh đã bị Nam Thiếu Lâm bắt giữ.

Hiện tại đang giam lỏng ở Nam Thiếu Lâm.

Thủ hạ của Nhậm Doanh Doanh cũng bắt đầu kêu gọi bằng hữu tụ tập.

Không có gì bất ngờ xảy ra sẽ ở hội nghị Ngũ Bá, sau khi mọi người tề tựu xong mới công lên Nam Thiếu Lâm.

Quan hệ giữa Bắc Cái bang và Nam Thiếu Lâm gần đây càng chuyển biến xấu.

Bởi vì Trí Quang đại sư và đồng bọn tử vong, song phương chỉ trích lẫn nhau, đã cận kề điểm bùng nổ.

Bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát xung đột.

Cố Hàn Uyên quyết định đi châm ngòi.

Ngoài ra, Thiên Sơn Đồng Mỗ Vu Hành Vân đã bắt đầu tán công.

Chỉ là vẫn chưa bị người của 36 Động 72 Đảo biết.

Có thể đi tung ra một tin tức, dẫn bọn họ đến Linh Thứu Cung dò xét.

Sau khi Cố Hàn Uyên hạ quyết định, Ngự Kiếm Phi Hành đến Tín Dương.

Góa phụ của Mã Đại Nguyên là Mã phu nhân Khang Mẫn cư ngụ tại Tín Dương.

Khang Mẫn gần đây vẫn không ra ngoài, duy trì hình tượng quả phụ thủ tiết cho Mã Đại Nguyên.

Lúc này Khang Mẫn đối diện gương, nghĩ mình thật đáng thương.

Không thể khiến Tiêu Phong thân bại danh liệt, vì năm đó bị coi thường.

Điều này khiến nàng gần đây tâm tình u ám.

Hơn nữa đáng giận hơn là có thêm một người coi thường vẻ đẹp của nàng.

Chính là Cố Hàn Uyên đại hiển thần uy tại Hạnh Tử Lâm.

Cố Hàn Uyên trẻ tuổi hơn, tuấn lãng hơn Tiêu Phong.

Ngay cả võ công cũng mạnh hơn Tiêu Phong.

Chương 168

Hiện tại danh tiếng cũng lớn hơn.

Tuy Cố Hàn Uyên đã khiến kế hoạch hãm hại Tiêu Phong của nàng phá sản, nhưng nàng đối với việc này cũng chẳng để tâm.

Lúc ấy chỉ nhìn Cố Hàn Uyên cẩn thận dò xét, liền suy luận ra kẻ chủ mưu đại chiến Nhạn Môn Quan năm đó.

Nhìn hắn đại chiến đám cái bang, đại phá trấn bang trận Đả Cẩu Đại Trận của Cái Bang.

Nhìn hắn hạ thủ lưu tình mới khiến Tiêu Phong đấu ngang tay.

Khang Mẫn kích động suýt nữa phải trở về thay y phục.

Nàng chỉ cảm thấy nhân vật anh hùng như vậy so với Tiêu Phong càng đáng giá nàng đi chinh phục, mới xứng với vẻ đẹp của nàng.

Cho nên lúc ấy thấy Tiêu Phong nguy cơ giải trừ, Khang Mẫn mới không nhảy ra làm cái gì yêu thiêu thân.

Bởi vì khi đó nàng đang bận làm điệu làm bộ, muốn hấp dẫn ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc từ đầu đến cuối Cố Hàn Uyên đều không liếc nhìn nàng một cái.

So với Tiêu Phong càng khiến người ta phẫn hận.

Khang Mẫn trước đây không phải không nghĩ tìm vài tiểu sinh trẻ tuổi anh tuấn để thỏa mãn nhu cầu của mình.

Nhưng những người trẻ tuổi như vậy phần nhiều là hạng người miệng hùm gan sứa.

Khang Mẫn càng ưng ý chính là những nam nhân có quyền thế hoặc danh tiếng.

Ngay cả Đoàn Chính Thuần năm đó, cũng là nhìn trúng danh tiếng Đại Lý Trấn Nam Vương của hắn, ảo tưởng có thể trở thành Đại Lý Trấn Nam Vương phi.

Nếu không thì dựa vào chút thủ đoạn lừa gạt thiếu nữ, sao có thể làm nàng động lòng được.

Huống hồ còn là kẻ hữu danh vô thực.

Khoảng thời gian đó nàng thường xuyên thất vọng.

Sau này dính dáng đến Mã Đại Nguyên cũng vì muốn trở thành phu nhân Phó bang chủ Bắc Cái bang.

Đáng tiếc Mã Đại Nguyên không làm nàng hài lòng.

Trong phương diện đó thậm chí còn không bằng Đoàn Chính Thuần.

Cho nên Khang Mẫn nhiều năm chẳng làm được gì.

Toàn Quán Thanh say mê quyền thế, vốn là lựa chọn tốt nhất.

Trước đây càng là đã từng hợp tác muốn cùng nhau phế truất Tiêu Phong.

Đáng tiếc sau sự kiện Hạnh Tử Lâm, Toàn Quán Thanh không thể phế truất Tiêu Phong khỏi Cái Bang, nhất thời ở Cái Bang bị mọi người kêu đánh.

Hắn thất thế, không chỉ bị Tiêu Phong xử phạt, tước đoạt chức vị Đà chủ Đại Trí Phân Đà, mà còn bị đại đa số đệ tử Cái Bang chống đối.

Nghe nói Toàn Quán Thanh khoảng thời gian trước chú ý đến một người trẻ tuổi.

Người nọ võ công cao cường nhưng tính cách nhu nhược, đầu óc cũng chẳng khá khẩm gì.

Là người rất dễ khống chế.

Hắn đã đưa người đó lên chức vị Đà chủ Đại Trí Phân Đà, chuẩn bị tìm cơ hội làm cho hắn đi tranh giành chức Bắc Cái bang Bang chủ của Tiêu Phong.

Khang Mẫn không hề coi trọng Toàn Quán Thanh, cảm thấy hắn quá tự mãn.

Chỉ là một cao thủ trẻ tuổi vừa nổi đã dám nghĩ đến việc đánh bại Tiêu Phong.

Chẳng lẽ ai ai cũng là Cố Hàn Uyên hay sao.

Khang Mẫn khinh thường ý nghĩ kỳ lạ đó của Toàn Quán Thanh.

Bạch Thế Kính ngược lại vẫn luôn tìm cách trèo lên giường nàng.

Còn có tên lão sắc quỷ Từ Trưởng Lão, ngày nào cũng chạy tới ve vãn, cũng không hiểu từ đâu mà có sự tự tin đó, dám hùng hồn nói muốn hạ bệ Tiêu Phong.

Nhìn khuôn mặt chảy xệ, nhão nhoét kia, Khang Mẫn đã thấy ghê tởm, càng chưa nói tới hứng thú.

Từ khi Khang Mẫn gặp được Cố Hàn Uyên, một công tử tuấn lãng phi phàm, võ công cao cường, anh hùng khí khái và danh tiếng còn hơn Tiêu Phong một bậc, nàng đối với những kẻ khác không còn chút hứng thú nào.

Lòng nàng tràn đầy ý niệm muốn chinh phục Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc, hành tung của Cố Hàn Uyên khó lường.

Đừng nói là Khang Mẫn, người thậm chí không bằng Toàn Quán Thanh để hợp tác, ngay cả Tiêu Phong cũng khó mà xác định được tung tích của hắn.

Khang Mẫn muốn gặp lại Cố Hàn Uyên một lần cũng không được, nói gì đến chinh phục.

Nàng ngược lại đã thu thập kỹ càng mọi tin tức về Cố Hàn Uyên từ khi hắn xuất đạo.

Thậm chí cả chuyện hắn từng đại náo Bắc Thiếu Lâm khi còn là một tiểu đạo đồng ở Võ Đang phái thuộc Minh Quốc cũng không bị lộ.

Tuy nhiên, càng hiểu rõ tình báo về Cố Hàn Uyên, nàng lại càng thêm mê hoặc.

Luôn cảm thấy những tin tức này có chút bất thường, nhưng rốt cuộc bất thường ở đâu thì lại không nói rõ được.

Dường như trên người Cố Hàn Uyên có một tầng sương mù khó có thể vén mở.

Vì vậy, Khang Mẫn đối với Cố Hàn Uyên càng thêm hứng thú, hầu như ngày nào cũng nghĩ đến hắn.

Nghĩ nhiều, khó tránh khỏi bị tướng mạo của Cố Hàn Uyên mê hoặc, đến cả ban ngày cũng khó lòng kiềm chế.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên lén lút lẻn vào, hắn thấy Khang Mẫn vừa tự giải tỏa áp lực của mình, vừa lẩm bẩm: Cố Hàn Uyên.

Ta nhất định phải khiến ngươi quỳ dưới gấu quần của ta.

Cố Hàn Uyên đang ẩn mình, biểu cảm nhất thời trở nên quái dị.

Hóa ra đây chính là loại chuyện như vậy trong truyền thuyết.

Hắn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến bản thân trở thành đối tượng của huyễn tưởng.

Cũng không biết nên tức giận hay nên cảm thấy vinh hạnh.

Bất quá, hiếm khi chứng kiến cảnh tượng như thế này, Cố Hàn Uyên vẫn âm thầm đánh giá.

Ừm, quả nhiên da trắng mỹ lệ, có lồi có lõm.

Xem ra Khang Mẫn rất ít khi làm chuyện như vậy, nhìn một cái liền thấy không hề thuần thục, thậm chí còn không hoa mỹ bằng Đao Bạch Phượng.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng diễn trò, cùng với các loại lời kịch không biết xấu hổ.

Chậc chậc, đã kết thúc rồi ư.

Xem ra huyễn tưởng thật mãnh liệt nha.

Đợi Khang Mẫn hồi phục tâm tình.

Khụ khụ, Mã phu nhân đã xong việc rồi sao.

Cố mỗ có thể quấy rầy một chút chứ.

Cố Hàn Uyên ho khan hai tiếng, khiến Khang Mẫn trợn trừng hai mắt, suýt nữa bất tỉnh.

Khó khăn lắm nàng mới trấn an được trái tim như muốn nhảy ra ngoài kia.

Khang Mẫn lấy lại bình tĩnh, chỉ cảm thấy thanh âm này vô cùng quen thuộc, tựa như gần đây thường xuyên mơ thấy.

Nhìn lại, quả nhiên là Cố Hàn Uyên mà nàng sớm tối mong nhớ, thậm chí trông còn tuấn tú hơn vài phần so với lúc ở Hạnh Tử Lâm.

Tướng mạo cùng khí chất của Cố Hàn Uyên biến hóa khiến Khang Mẫn có chút kinh hỉ.

Lúc này, mặt nàng ửng hồng như hoa đào, lại hiếm hoi hiện lên vài phần thẹn thùng.

Trước đây, nàng còn huyễn tưởng rằng sẽ dùng thân phận góa phụ của mình để thông đồng với Cố Hàn Uyên.

Không ngờ lại bị hắn bắt gặp trong tình cảnh này, khó mà duy trì nhân thiết được nữa.

Khang Mẫn chợt nhớ tới trong tình báo, bên cạnh Cố Hàn Uyên có không ít mỹ nữ vây quanh, nổi tiếng nhất chính là Quách Phù và Nhạc Linh San.

Chương 169

Hiển nhiên, hắn không phải loại đàn ông không hiểu phong tình như Tiêu Phong.

Khang Mẫn tự nhận mình xinh đẹp không thua kém gì Quách Phù hay Nhạc Linh San còn thanh sáp.

Hơn nữa, phụ nữ góa chồng càng khiến đàn ông phải để ý, thân phận góa phụ của nàng tuyệt đối là một điểm cộng.

Nàng thậm chí cho rằng Cố Hàn Uyên là vì thèm khát sắc đẹp của mình mới tìm đến.

Còn việc ở Hạnh Tử Lâm hắn không động lòng cũng là vì e dè trước công chúng mà không đáp lại nàng.

Khang Mẫn tuy cảm thấy có chút tiếc nuối vì không thể giả bộ bạch liên hoa để câu dẫn Cố Hàn Uyên, nhưng chỉ cần có thể chinh phục hắn thì thủ đoạn cũng không quan trọng.

Đã bị hắn nhìn thấu bản tính của mình, cũng không cần phải lo lắng quá nhiều.

Vì vậy, Khang Mẫn không che giấu, cứ như vậy lười biếng hỏi: Cố thiếu hiệp tìm thiếp thân có chuyện gì không.

Cố Hàn Uyên vừa thấy Khang Mẫn giả vờ yêu mị, sao có thể không biết nàng đang nghĩ gì.

Đều là hồ ly tinh ngàn năm, ngươi muốn chơi chiêu Liêu Trai với ta ư.

Bất quá, đối với loại người như Khang Mẫn, không thể để nàng đạt được như ý muốn, nhưng cũng không thể để nàng thất vọng.

Độ này nhất định phải khống chế tốt, bằng không sớm muộn gì cũng thoát khỏi tầm kiểm soát.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên khai môn kiến sơn nói thẳng vào chính sự, lạnh nhạt mở miệng: Cố mỗ có một số việc muốn Mã phu nhân ngươi đi làm.

Khang Mẫn sững sờ.

Cảnh tượng như thế này là lúc nói chuyện chính sự ư.

Nàng chỉ có thể tự an ủi rằng Cố Hàn Uyên là muốn tìm một cái cớ thích hợp mà thôi.

Chỉ là thần thái này có phải có gì đó không đúng lắm không.

Cảm giác vi hòa này càng nặng hơn.

Nàng đành phải giả bộ tò mò hỏi: Ồ.

Cố thiếu hiệp có chuyện gì muốn thiếp thân giúp một tay sao.

Cố mỗ muốn ngươi lợi dụng cái chết của Mã Đại Nguyên để gây áp lực cho Tiêu Phong, khiến hắn mau sớm đi Nam Thiếu Lâm tìm Huyền Từ phiền phức.

Cố Hàn Uyên ngữ khí băng lãnh.

Khang Mẫn bị giọng điệu lạnh như băng của Cố Hàn Uyên làm cho rùng mình một cái.

Nàng có chút hiểu ra cảm giác vi hòa lúc trước là gì.

Hóa ra mình vẫn chỉ thấy được vẻ bề ngoài mà thôi.

Bất quá, dáng vẻ lãnh lệ bá đạo này của Cố Hàn Uyên lại khiến Khang Mẫn càng thêm khó có thể tự giữ.

Nàng vô thức che chắn một chút, sợ sự thất thố của mình bị phát hiện.

Chậm rãi hồi thần, Khang Mẫn phản ứng kịp Cố Hàn Uyên có việc nhờ mình.

Tư thái nhất thời liền bưng lên, mị nhãn như tơ chậm rãi nói: Thiếp thân tại sao phải thay ngươi gây áp lực cho Tiêu Phong.

Ta lại chẳng được lợi gì.

Mã phu nhân cho rằng Cố mỗ không biết chân tướng cái chết của Mã Đại Nguyên sao.

Muốn bản tọa bắt Bạch Thế Kính đến đây ư.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng, trực tiếp vạch trần lá bài tẩy của nàng.

Khang Mẫn quá sợ hãi, vẫn cho rằng chuyện vạn vô nhất thất lại bị biến thành nhược điểm để uy hiếp.

Làm sao không khiến nàng kinh hoàng.

Nàng cũng không thể duy trì vẻ bình tĩnh kia nữa.

Khẽ cắn đôi môi mỏng, ánh mắt hoảng sợ hỏi: Ngươi làm sao mà biết được.

Cố Hàn Uyên thần tình đạm mạc nói: Trên đời này sẽ không có chuyện gì Cố mỗ không biết.

Khang Mẫn nghe Cố Hàn Uyên nói vậy, sắc mặt quái dị trong nháy mắt.

Khang Mẫn chưa từng nghĩ tới ý định vạch trần chân diện mục của Cố Hàn Uyên.

Nếu đã thấy một góc băng sơn của hắn, nàng còn không ngu đến mức cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không giết người diệt khẩu.

Chỉ cần xác nhận Cố Hàn Uyên không có ý muốn giết nàng, Cố

Hàn Uyên nắm được nhược điểm của nàng đồng thời lại có chuyện nhờ nàng, đó chính là quan hệ hợp tác thích hợp nhất.

Đây cũng là nguyên nhân Cố Hàn Uyên tuyệt không cẩn thận bại lộ trước mặt Khang Mẫn.

Giữa bọn họ chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, hắn căn bản không quan tâm sinh tử của Khang Mẫn.

Nếu như Khang Mẫn thật sự muốn tìm chết thì Cố Hàn Uyên cũng có thể thành toàn nàng.

Trầm tĩnh lại, Khang Mẫn không để ý sự thất thố của mình, vươn vai, nghiêng người hỏi: Vậy ngươi có biết thiếp thân thích ngươi không.

Không biết.

Cố Hàn Uyên vẫn là thái độ lạnh lùng đó.

Khang Mẫn lườm một cái yêu mị nói: Làm sao thiếp thân không đoán ra được ngươi đã rình mò nhìn lén hồi lâu rồi ư.

Cố Hàn Uyên cũng không xấu hổ, thuận miệng nói: Cố mỗ thấy phu nhân ngươi mê mẩn như vậy, không tiện cắt ngang mà thôi.

Khang Mẫn phi một tiếng, giả vờ khinh thường: Phi, lại là một tên đàn ông thối tha.

Khang Mẫn thấy Cố Hàn Uyên quả nhiên thái độ đối với nàng không hề để tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất có thể xác định Cố Hàn Uyên không có ý định giết người diệt khẩu.

Cố Hàn Uyên không có tâm tư cùng nàng đưa tình liếc mắt, hỏi lần nữa: Vậy ngươi muốn gì.

Khang Mẫn nhìn thẳng vào mắt Cố Hàn Uyên nói: Thiếp thân muốn ngươi làm nam nhân của ta.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng nở một nụ cười trêu đùa.

Vì sao.

Đơn giản vì Cố mỗ không để mắt tới ngươi.

Khang Mẫn nói một cách đương nhiên: Đương nhiên.

Thiếp thân không cho phép có nam nhân nào có thể không nhìn ta.

Hơn nữa, tướng mạo, võ công, danh tiếng của ngươi đều khiến thiếp thân muốn chinh phục ngươi.

Cố Hàn Uyên cười lạnh nói: Ngươi cho rằng ngươi có thể chinh phục Cố mỗ.

Khang Mẫn đột nhiên ngữ khí yêu mị đứng lên nói: Thiếp thân không phải đứa ngốc.

Ngươi không hề che giấu, ta há có thể không biết ngươi là một người có dã tâm.

Thiếp thân có thể giúp ngươi.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý sự tự tin của Khang Mẫn.

Chỉ cần nàng có thể dùng được là đủ.

Đương nhiên, nếu như mất đi giá trị lợi dụng, Cố Hàn Uyên cũng có thể bất cứ lúc nào vứt bỏ nàng.

Vì vậy, hắn thần tình đạm mạc nói: Đợi ngươi khiến Tiêu Phong cùng Nam Thiếu Lâm lưỡng bại câu thương rồi hãy nói.

Bằng không Cố mỗ không tin năng lực của ngươi.

Được, một lời đã định.

Khang Mẫn tràn đầy tự tin.

Vậy Cố mỗ sẽ chờ tin tức tốt từ phu nhân.

Cố Hàn Uyên thấy Khang Mẫn đã đáp ứng yêu cầu của mình, cũng không có tâm tư tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Khang Mẫn thấy Cố Hàn Uyên lúc này định rời đi, sắc mặt nàng nhất thời cũng có chút khó coi.

Nàng đã làm ra tư thái này rồi, Cố Hàn Uyên lại muốn đi ư.

Khang Mẫn sao có thể cam tâm.

Vì vậy, nàng thay đổi biểu tình quyến rũ nói: Ngươi bây giờ liền không muốn làm gì với thiếp thân sao.

Cố Hàn Uyên nắm lấy chiếc cằm bóng bẩy của nàng, trêu chọc nói: À, Cố mỗ không cần nữ nhân vô dụng.

Bình hoa cũng chẳng có gì mị lực.

Khang Mẫn đen mặt nhìn Cố Hàn Uyên cứ thế rời đi, tức giận mắng: Hỗn đản.

Thằng đàn ông thối tha.

Khang Mẫn chỉ cảm thấy đây là sự vũ nhục lớn lao đối với nàng.

Nhưng hết lần này đến lần khác, khi vừa bị Cố Hàn Uyên nắm cằm, phản ứng cơ thể nàng căn bản không lừa được chính mình.

Khang Mẫn khao khát đến nỗi lại lặp lại những gì đã làm trước đó, chỉ có điều lần này kịch liệt hơn rất nhiều, và nói ra những lời kịch càng thêm không biết xấu hổ.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên đã rời đi, không thể thưởng thức được.

Hắn không thèm để ý Khang Mẫn vốn là có ý đồ.

Càng là không có được thì sẽ càng muốn, càng dễ có được thì càng không quý trọng.

Đây là lẽ thường tình của con người.

Ít nhất là trước khi Bắc Cái bang và Nam Thiếu Lâm lưỡng bại câu thương, Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không để Khang Mẫn được như ý.

Khang Mẫn chỉ là một quân cờ nhỏ bé, muốn nắm thóp nàng cũng không khó.

Rời khỏi Tín Dương, Cố Hàn Uyên trở về Mạn Đà Sơn Trang một chuyến, an ủi Lý Thanh La.

Ngược lại, hắn không đi gặp Lục Vô Song và những người khác, để cho các nàng thêm một chút thời gian để phát triển.

Cũng không thấy Vương Ngữ Yên, chỉ gọi A Châu tới, nói cho nàng biết đã tìm được cha mẹ ruột và muội muội của nàng.

A Châu tự nhiên rất đỗi kích động, cầu xin Cố Hàn Uyên đưa nàng đi gặp phụ mẫu và muội muội.

Đây vốn là mục đích của Cố Hàn Uyên, đương nhiên sẽ không từ chối.

Chương 170

Hắn trực tiếp mang theo A Châu Ngự Kiếm Phi Hành đi Lôi Cổ Sơn, cũng không yêu cầu nàng giữ bí mật.

Cố Hàn Uyên hiện tại cánh chim dần dần cứng cáp, có thể để lộ ra một chút tài năng.

A Châu đối với Cố Hàn Uyên kinh vi thiên nhân, bất quá nàng vốn đã một lòng hoàn toàn ký thác vào hắn.

Cho dù Cố Hàn Uyên không yêu cầu nàng giữ bí mật, nàng vẫn vô thức không có ý định báo cho bất kỳ ai.

A Châu lo lắng Cố Hàn Uyên, người mang loại bí thuật này, sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được suy nghĩ của A Châu, dù sao A Châu đã đánh giá sai về thực lực của hắn.

Bất quá, phần quan tâm này của nàng vẫn được hắn đón nhận.

Hai người trở lại Lôi Cổ Sơn.

A Châu gặp được Nguyễn Tinh Trúc và A Tử, một cảnh nhận thân quy mô lớn diễn ra.

Nguyễn Tinh Trúc kích động rơi lệ, hung hăng xin lỗi A Châu.

Không chỉ vì lúc A Châu còn bé không thể chăm sóc nàng, trong lòng còn có chuyện áy náy hơn.

Bởi vì nàng có quan hệ với nam nhân của A Châu.

Tuy rằng nguyên nhân gây ra là A Tử đã hố nàng, nhưng càng về sau cũng không thể phủ nhận nàng đã chủ động, thậm chí hiện tại mơ hồ có chút không dứt bỏ được.

Ngược lại là nàng đã đồng ý việc A Tử giúp một tay tối nay, giờ lại muốn đổi ý.

A Tử gọi Tỷ tỷ ngược lại rất thân thiết, nếu không nhìn ánh mắt của nàng thì còn tưởng rằng nàng là một muội muội khéo léo.

Hiển nhiên, nàng lại đang nảy ra ý đồ xấu gì đó.

Đương nhiên, A Châu lúc này chỉ có tâm trạng vui mừng, không chú ý tới nhiều chi tiết như vậy.

Còn như Đoàn Chính Thuần vẫn đang hôn mê, A Châu cũng đi thăm.

Bất quá, nàng lúc tới đã từ Cố Hàn Uyên biết được chuyện của Đoàn Chính Thuần.

Đối với Đoàn Chính Thuần, người đã bỏ vợ khí nữ, nàng đồng dạng không có chút tình cảm gì.

Ngược lại, khi ba nữ cùng Cố Hàn Uyên trò chuyện, A Châu đã nhận ra điều không thích hợp.

A Tử đối với Cố Hàn Uyên biểu hiện vô cùng thân cận.

Tuy rằng miệng thì khéo léo gọi Tỷ phu, nhưng tiếp xúc cơ thể lại không hề e dè.

Ngay cả Nguyễn Tinh Trúc mấy lần kín đáo nhắc nhở cũng không làm A Tử thu liễm.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên đồng dạng không hề giấu diếm sự sủng nịnh đối với A Tử.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên từ tay A Châu nhận lấy dưa và trái cây, A Tử ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, nũng nịu cầu xin: Tỷ phu, đút ta.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nhẹ véo má mềm mại của A Tử.

Nghịch ngợm.

Nói rồi liền đem dưa và trái cây trong tay đút cho A Tử.

A Tử trên mặt mang ý cười thỏa mãn.

Tính cách tinh quái của nàng không hề thay đổi, vươn chiếc lưỡi nhỏ thơm tho nhân lúc ngón tay Cố Hàn Uyên chưa rời đi mà chạm vào.

A Châu nhìn thấy đây nhất thời hiểu ra.

Muội muội A Tử của mình khẳng định cũng thích Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, nhìn thấy sự thân thiết của hai người, hơn phân nửa cũng giống như mình.

A Châu thật sự không có ý bất mãn, trong mắt nàng Cố Hàn Uyên chính là người đàn ông tốt nhất trên đời.

A Tử yêu mến không thể bình thường hơn được.

Hơn nữa, cứ như vậy, các nàng tỷ muội về sau có thể không cần phải chia cắt.

Nguyễn Tinh Trúc ngược lại có chút vô cùng kinh ngạc sự bình tĩnh của A Châu.

Suy nghĩ một phen liền hiểu ý tưởng của A Châu.

Bất quá điều này ngược lại khiến nàng càng thêm bất an.

Tỷ muội còn lại đều bình thường, nhưng thêm cả nàng nữa thì có thể nói thế nào.

Vì vậy, Nguyễn Tinh Trúc khó tránh khỏi lòng có chút bất an.

Và lúc này, Cố Hàn Uyên lại làm một chuyện khiến A Châu khiếp sợ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ vuốt ve gò má Nguyễn Tinh

Trúc, giả vờ lo lắng hỏi: Phu nhân đây là có tâm sự gì sao.

Nguyễn Tinh Trúc đầu tiên cũng cùng A Châu kinh ngạc.

Sau đó lườm một cái lườm đẹp mắt.

Đối với Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi, nàng vô cùng không nói.

Bất quá nàng thấy Cố Hàn Uyên đã làm rõ, cũng mất tâm tư giấu giếm.

Nhìn lấy A Châu đang khiếp sợ, xin lỗi nói: A Châu, xin lỗi.

Ta cũng cùng Cố công tử Nàng ngược lại không đem trách nhiệm đổ cho A Tử mà là trực tiếp thừa nhận.

A Châu không giận Nguyễn Tinh Trúc, ngược lại tức giận nói với Cố Hàn Uyên: Công tử ngươi thật bá đạo, tận diệt hết cả rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, hắn cũng biết A Châu không có ý tức giận.

Đương nhiên, bất mãn khẳng định vẫn là có.

Cố Hàn Uyên không thấy Nguyễn Tinh Trúc chống cự, kéo cả ba nữ lại gần, ấm áp nói: Ba khuôn mặt tương tự như vậy, bảo ta làm sao buông được.

Lời nói và hành động thẳng thừng như vậy của Cố Hàn Uyên thật sự khiến ba nữ đỏ bừng mặt.

Ngay cả A Tử cũng hờn dỗi nói: Tỷ phu không biết xấu hổ.

Bất quá, sự việc đã đến nước này, A Châu cũng mất ý trách cứ, chẳng qua là cảm thấy có chút xin lỗi Đoàn Chính Thuần vẫn đang hôn mê.

Cố Hàn Uyên cũng không buông tay, cứ như vậy cùng các nàng trò chuyện.

Ban đêm, A Châu có chút do dự, không biết nên hay không nên đi cùng Cố Hàn Uyên.

Bất quá Cố Hàn Uyên không cho nàng cơ hội do dự, trực tiếp kéo nàng vào phòng.

Sáng hôm sau, Cố Hàn Uyên tỉnh táo, có chút ngoài ý muốn nhìn SSS cấp đánh giá cùng 10000 phản phái điểm thưởng cho mà hệ thống đưa ra.

Hắn nhổ nước bọt: Cho nên, cái hệ thống này của ngươi có phải quá sắc phê không.

Đây là lần đầu tiên Cố Hàn Uyên độc chiếm mà đạt được SSS cấp đánh giá, rõ ràng là chuyện vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm, nhưng lúc này Cố Hàn Uyên lại chỉ có tâm trạng im lặng.

Hắn thở dài một tiếng, mở thưởng SSS cấp đánh giá.

Đó là Chú Kiếm Thuật của Mộ Dung Tử Anh.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn, mình và Mộ Dung Tử Anh vẫn rất có duyên phận.

Kiếm Hạp, Chú Kiếm Thuật của Mộ Dung Tử Anh đều đã được rút ra.

Còn có Mộ Dung Tử Anh đã từng là chủ nhân của Ma Kiếm.

Có Chú Kiếm Thuật của Mộ Dung Tử Anh, Cố Hàn Uyên có thể thăng cấp Anh Hùng Kiếm.

Ngược lại cũng không cần quá mức cao cấp, chỉ cần có thể chịu tải Ngự Kiếm Phi Hành cùng Ngự Kiếm Thuật là được.

Thiếu hụt tài liệu được bổ sung bằng 14000 phản phái điểm.

Anh Hùng Kiếm được đúc lại rõ ràng mạnh hơn trước đó không chỉ gấp đôi, thậm chí ngay cả Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết vẫn ẩn giấu hít bụi đều có thể thi triển mấy lần.

Cố Hàn Uyên tiện tay đem Ỷ Thiên Kiếm cùng Đồ Long Đao tiến hành chữa trị.

Hai kiện thần binh này đợi trở về Minh Quốc còn có trọng dụng.

Cố Hàn Uyên ở bên ngoài tiến hành đại nghiệp đúc kiếm của hắn.

A Châu nhìn Nguyễn Tinh Trúc rõ ràng mị diễm lệ, sắc mặt cổ quái nói: Nương, không ngờ người Nguyễn Tinh Trúc lúng túng không thôi, ai bảo lúc nàng ý loạn tình mê căn bản không thể kiềm giữ được.

A Tử cũng ở bên cạnh bĩu môi thêm mắm thêm muối tố cáo: Chính là, tỷ tỷ ta nói cho ngươi biết nha.

Nương nàng chiếm tỷ phu sủng ái, chiếm đoạt thời gian lâu nhất, mỗi lần đều chỉ lưu chút đầu thừa đuôi thẹo cho ta.

Nàng nói xong liền ủy khuất.

Chương 171

A Châu nhất thời dở khóc dở cười.

Bất quá, ít nhất có thể xác định Nguyễn Tinh Trúc cũng không chống cự.

A Châu cảm thấy như vậy rất tốt, vừa thỏa mãn Cố Hàn Uyên, lại không cần ép buộc Nguyễn Tinh Trúc.

Nguyễn Tinh Trúc có chút không tự tin nói quanh co: Không phải ta không nỗ lực, thật sự là Hàn Uyên hắn quá A Châu thấy thế ngược lại an ủi nói: Không có chuyện gì, ta cũng không phải lần đầu tiên thấy rồi.

Nguyễn Tinh Trúc tò mò hỏi: Không phải lần đầu tiên thấy.

A Châu đem chuyện Lý Thanh La báo cho Nguyễn Tinh Trúc.

Ngược lại không phải nàng không muốn giữ bí mật, mà là nếu đã cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ, thì sớm muộn cũng là cục diện ngẩng đầu nhìn thấy cúi đầu không thấy.

Chi bằng trực tiếp nói cho Nguyễn Tinh Trúc.

Nhưng mà Nguyễn Tinh Trúc sau khi nghe xong, sắc mặt lại quái dị vài phần: Lý Thanh La thật sao.

Ngươi còn từng cứu nàng ư.

A Châu đối với biểu tình kỳ lạ của Nguyễn Tinh Trúc có chút không rõ vì sao.

Nguyễn Tinh Trúc thở dài rồi nói rõ: Lý Thanh La đã từng là tình địch của ta, nàng và Đoàn Chính Thuần quan hệ giống như ta.

Nguyễn Tinh Trúc trải qua hai tối sau đó càng thêm chướng mắt

Đoàn Chính Thuần, cũng sẽ không gọi Đoàn lang mà là gọi thẳng tên húy.

Thậm chí ngay cả công việc chăm sóc Đoàn Chính Thuần đều ném cho Tiết Mộ Hoa.

Tiết Mộ Hoa mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng có Cố Hàn Uyên giao phó, hắn cũng không dám từ chối.

A Châu kinh hô một tiếng, đột nhiên thần tình biến đổi, hỏi: Vậy Vương cô nương.

Tám chín phần mười cùng ngươi cũng là tỷ muội.

Nguyễn Tinh Trúc xem như là người biết muộn nhất.

So với mấy người tình nhân khác của Đoàn Chính Thuần, nàng biết được tình báo nhiều hơn một chút.

Cho dù là A Châu lúc này cũng có chút không nói nên lời.

Không chỉ vì Vương Ngữ Yên rất có thể cũng là tỷ muội của nàng, sắc mặt cổ quái nói: Ta từng nghe Vương phu nhân nói có dự định đem Vương cô nương gả cho vị công tử kia mà.

Lời này vừa nói ra, đừng nói là Nguyễn Tinh Trúc, ngay cả A Tử cũng cảm thấy Cố Hàn Uyên quá bất hợp lý.

Đây là muốn đem mấy người tình nhân cùng con gái của Đoàn Chính Thuần đều một lưới bắt hết ý tứ sao.

Bọn họ không biết là Cố Hàn Uyên đã dùng thân phận Vô Thiên thu nhận Cam Bảo Bảo và Chung Linh, Đao Bạch Phượng cũng tương tự.

Hơn nữa Mộc Uyển Thanh hơn phân nửa cũng chạy không thoát.

Người duy nhất may mắn còn sót lại sợ rằng chỉ có Tần Hồng Miên.

Khang Mẫn vì ẩn giấu sâu nhất nên ngay cả Nguyễn Tinh Trúc cũng không biết.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý việc ba nữ trong phòng đang náo nhiệt thảo luận.

Hắn thầm nghĩ, có thời gian ngược lại muốn đi một chuyến Lâm An.

Hắn phát hiện Tần Hồng Miên và Mộc Uyển Thanh lúc này đều ở Lâm An.

Dương Quá cũng đã đi Lâm An một khoảng thời gian rồi, không biết hắn điều tra chân tướng như thế nào, lại có nóng nảy chạy đi ám sát Tống Quốc Hoàng Đế Triệu Cấu không.

Bởi vì đại hội Nam Thiếu Lâm và việc Thiên Sơn Đồng Mỗ Vu Hành Vân tán công vẫn cần một ít thời gian để phát triển, nên Cố Hàn Uyên tiếp theo một đoạn thời gian đều không dời ổ, cùng ba nữ ở Lôi Cổ Sơn chơi đùa vui vẻ một phen.

Có Âm Dương Quyết hộ thân, Cố Hàn Uyên căn bản không sợ các nàng.

Nguyễn Tinh Trúc và A Châu đối với võ công cũng không phải quá hứng thú, chỉ là từng bước tu luyện Cửu Âm Chân Kinh cùng Âm Dương Quyết phần âm.

Ngược lại, A Tử vô cùng để bụng.

Có linh khí song tu của Cố Hàn Uyên phụ dưỡng, cảnh giới thăng tiến cực nhanh.

Trong thời gian ngắn ngủi cũng đã đột phá đến Tiên Thiên.

Không biết bao nhiêu cao thủ trẻ tuổi trên giang hồ sẽ phải xấu hổ gần chết.

Cố Hàn Uyên cũng tò mò, nếu như đem chỗ tốt của việc song tu cùng hắn truyền bá ra ngoài, liệu có đại lượng hiệp nữ giang hồ chạy đến tận cửa không.

Đương nhiên, khả năng lớn nhất là sẽ dẫn tới Âm Quỳ Phái liên hợp đại lượng Ma Môn vây công, bắt hắn về làm lô đỉnh tu luyện.

Nghĩ lại còn rất đáng để mong đợi, đáng tiếc dã tâm của Cố Hàn Uyên khiến hắn không thể thỏa mãn với điều đó.

Hành động của Khang Mẫn còn khá hiệu suất.

Tiêu Phong không thể đứng vững áp lực, một cuộc xung đột là không thể tránh khỏi.

Hơn nữa, Tiêu Phong cũng có thù cha mẹ muốn tìm Huyền Từ tính sổ.

Trước đây chỉ là vì lấy đại cục làm trọng mới vẫn đè nén, mắt thấy không đè ép được nữa thì cũng sẽ không chống cự.

Đại lượng đệ tử Cái bang hội tụ vào một chỗ, hùng dũng hướng về Nam Thiếu Lâm xuất phát.

Đại bộ phận thủ hạ của Nhậm Doanh Doanh cũng hội tụ về phía Ngũ Bá nhóm, thời gian đi trước Nam Thiếu Lâm đồng dạng gần kề.

Cùng lúc đó, 36 Động 72 Đảo rốt cuộc vẫn không kiềm chế được mà lên Linh Thứu Cung thăm dò.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên cũng không khỏi không từ ôn nhu hương bò dậy, đem Thất Bảo bấm ngón tay thu vào Trữ Vật Giới Chỉ, cùng ba nữ cáo biệt.

Hắn Ngự Kiếm Phi Hành đi trước Thiên Sơn.

Mà sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, tựa như có cảm ứng trong cõi u minh, Đoàn Chính Thuần tỉnh lại.

Điều khiến hắn ngoài ý muốn là người chăm sóc không phải Nguyễn Tinh Trúc mà là Tiết Mộ Hoa.

Đoàn Chính Thuần bày tỏ cảm tạ xong liền mời Tiết Mộ Hoa đi mời Nguyễn Tinh Trúc tới.

Tiết Mộ Hoa sắc mặt quái dị ra cửa.

Dù sao đều ở trên Lôi Cổ Sơn, rất nhiều chuyện dù không nói cũng có thể đoán được một hai.

Sau khi mặc niệm cho Đoàn Chính Thuần một lát, hắn lại bội phục mị lực của chưởng môn.

Lúc này, Đoàn Chính Thuần còn không biết hắn sắp phải đối mặt với điều gì.

Anh Hùng Kiếm sau khi được đúc lại, tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành kém Ma Kiếm một bậc, bất quá vẫn cực nhanh.

Mà Ma Kiếm vẫn còn ở trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp ôn dưỡng.

Trừ phi cần thiết, Cố Hàn Uyên cũng không tính sử dụng.

Một đường Ngự Kiếm Phi Hành đi tới Thiên Sơn Độc Long sơn.

Quả nhiên thấy mấy trăm người đang hội nghị, đều là người của 36 Động 72 Đảo.

Trong đám người, một cái bao tải màu đen được giải khai, ở giữa ngồi một bé gái tám chín tuổi, chính là Thiên Sơn Đồng Mỗ Vu Hành Vân.

Lúc này, nàng đang giả câm vờ điếc, giả vờ che mặt thút thít.

Vì Cố Hàn Uyên đã phá hủy kịch tình, Hư Trúc nhất định sẽ không tới Thiên Sơn.

Đại hội Nam Thiếu Lâm lại bị diễn ra trước thời hạn, Mộ Dung

Phục cùng Đoàn Dự lúc này đều đang đuổi hướng Nam Thiếu Lâm.

Dẫn tới nơi đây không có ai ra tay cứu giúp.

Cảnh tượng cũng không hỗn loạn như trong kịch tình.

Ô Lão Đại lúc này đề nghị giết Vu Hành Vân uống máu ăn thề.

Vu Hành Vân từ khi bị bắt liền bắt đầu giả câm vờ điếc.

Nàng nghĩ thầm nếu bị người của 36 Động 72 Đảo nhận ra thân phận của nàng, đến lúc đó chính là muốn chết cũng khó khăn.

Vu Hành Vân hoành hành cả đời, sao có thể chấp nhận kết quả như vậy.

Chi bằng cuối cùng phải chịu hết mọi giày vò mà chết, còn không bằng cứ như vậy giả làm bé gái câm điếc bị giết, cũng đỡ phải chịu nhục.

Cho nên, ngay cả khi Đoan Mộc Nguyên tức giận vì Vu Hành Vân không phản ứng chút nào mà tát nàng một cái, Vu Hành Vân vẫn thờ ơ.

Điều này cũng chọc giận Đoan Mộc Nguyên.

Hắn thấy Ô Lão Đại đề nghị giết Vu Hành Vân uống máu ăn thề, liền muốn ra tay đầu tiên.

Hắn mượn con đao từ Ô Lão Đại liền muốn chém vào người Vu Hành Vân.

Trong mắt Vu Hành Vân lóe lên một tia tuyệt vọng, không ngờ cuối cùng không chết trong tay đối thủ một mất một còn Lý Thu Thủy, ngược lại mệnh tang đạo chích thủ.

Chương 172

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một trận tiếng xé gió chói tai.

Đám người dồn dập ngẩng đầu nhìn lại.

Ngay cả Đoan Mộc Nguyên cũng bị kinh động mà tạm hoãn nhát đao bổ về phía Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng dạng tò mò ngẩng đầu nhìn lại.

Song khi mọi người nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dồn dập há to miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Vu Hành Vân đồng dạng ánh mắt chấn động, trong lòng hô to: Làm sao có khả năng.

Đám người chỉ thấy một bóng người bạch y nhẹ nhàng, đeo Kiếm Hạp màu chàm, giẫm trên một thanh trường kiếm sáng lấp lánh, phá không bay tới, rơi xuống giữa sân.

Thủ đoạn thần tiên Ngự Kiếm Phi Hành như vậy khiến đám người trừng mắt há hốc mồm.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng nhảy xuống Anh Hùng Kiếm, nhìn chung quanh một vòng.

Cuối cùng ánh mắt ổn định ở Vu Hành Vân đang khẽ hé đôi môi anh đào.

Vu Hành Vân tuy thân hình chỉ cao tám chín tuổi, nhưng sắc mặt kiều diễm, sóng mắt long lanh.

Thật là một mỹ nhân phôi tử nhan như Xuân Hoa.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng có chút cảm thán, thảo nào có thể cùng Lý Thu Thủy đối địch.

Nhan sắc này nếu có thể trưởng thành, chưa chắc đã bại bởi Lý Thu Thủy.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên tuấn lãng nhược tiên, tiêu sái lỗi lạc vừa rơi xuống đất liền nhìn chằm chằm vào mình, bỗng nhiên cảm thấy khó hiểu.

Vu Hành Vân thán phục Cố Hàn Uyên trẻ tuổi như vậy, trông còn chưa đến nhược quán.

Khi lên sân khấu, một ngón thần hồ kỳ thần Ngự Kiếm Phi Hành kia, ngay cả sư phụ của nàng là Tiêu Dao Tử cũng không làm được.

Nàng càng kinh thán dung mạo và khí chất của hắn, ngay cả Vô Nhai Tử năm đó cũng không thể so sánh.

Thậm chí nàng quái lạ nghĩ, thiếu niên anh hùng tuấn mỹ như vậy, nếu Lý Thu Thủy nhìn thấy nhất định sẽ muốn thông đồng một phen phải không.

Vu Hành Vân, người vẫn giữ thân như ngọc, nhất là khinh thường Lý Thu Thủy một nữ gả hai phu, xem thường nàng thủy tính dương hoa.

Đoan Mộc Nguyên kinh hãi hỏi: Ngươi là người phương nào.

Dám quản chuyện nhàn rỗi của 36 Động 72 Đảo.

Hắn cũng không ngốc, vô thức cảm thấy Cố Hàn Uyên có thể là tới tìm phiền toái, nên mang theo danh hào 36 Động 72 Đảo, muốn mượn điều này khiến Cố Hàn Uyên trong lòng có kiêng kị.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên sao quan tâm những ô hợp chi chúng này.

Chỉ thấy hắn lãnh lệ quát lên: Kẻ sát hại hài đồng ắt phải chết.

Vừa dứt lời, Anh Hùng Kiếm vẫn đang lơ lửng trên không hóa thành một đạo ngân quang chói mắt xẹt qua.

Ngay sau đó một cái đầu lâu xấu xí liền bay lên cao.

Thi thể không đầu vô lực ngã xuống đất.

Mà lúc này Anh Hùng Kiếm cũng trở về Kiếm Hạp Hàn Nguyệt Kiếm Hạp trên lưng Cố Hàn Uyên.

Đám người 36 Động 72 Đảo kinh hãi dồn dập rút lui, e sợ không biết lúc nào trường kiếm trong Kiếm Hạp sau lưng Cố Hàn Uyên lại bay ra lấy mạng người.

Vu Hành Vân càng kinh hãi đến không khép được miệng, trong lòng thán phục: Đây là thủ đoạn tiên gia sao.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên giết Đoan Mộc Nguyên vẫn khiến nàng rất cao hứng, thậm chí nhịn không được lộ ra vẻ mỉm cười.

Tuy rằng dùng Ngự Kiếm Thuật giết một tên Đoan Mộc Nguyên có chút lãng phí linh khí, nhưng Cố Hàn Uyên vốn là để huyễn kỹ trước mặt Vu Hành Vân, ngược lại cũng không để ý lãng phí chút linh khí như vậy.

Vẫn là Ô Lão Đại tương đối có khí phách, cố nén kinh sợ hỏi: Các hạ rốt cuộc là ai.

Vì sao vô cớ sát hại Đoan Mộc Động Chủ.

Cố Hàn Uyên phủi mắt nhìn Ô Lão Đại, ngữ khí ngược lại hòa hoãn chút, nhưng cũng không có hữu hảo đi nơi nào.

Vô cớ.

Cố mỗ đã nói qua, kẻ sát hại hài đồng ắt phải chết.

Ô Lão Đại giật mình, nghĩ đến người đang nổi danh giang hồ, lại họ Cố.

Hắn kiên trì hỏi: Chẳng lẽ là Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên, Cố thiếu hiệp.

Chính là Cố mỗ.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc nhìn về phía Ô Lão Đại, không nghĩ tới người này còn có chút cơ trí.

Vừa thấy Cố Hàn Uyên thừa nhận, đám người dồn dập nghị luận.

Gần đây trên giang hồ nổi tiếng nhất chính là Cố Hàn Uyên.

Lúc này thấy tận mặt, chỉ cảm thấy so với lời đồn còn khoa trương hơn.

Gần như từ dung mạo mà nói, đã khác hẳn với phong cách của bọn họ, càng chưa nói đến Ngự Kiếm Chi Thuật chưa từng được truyền tụng trên giang hồ.

Ánh mắt Vu Hành Vân lóe lên một cái.

Nàng đồng dạng nghe nói qua đại danh Cố Hàn Uyên, chỉ bất quá khi đó chỉ coi hắn là một tiểu bối, căn bản không để vào mắt, chỉ coi là giang hồ thổi phồng.

Nào ngờ lại lợi hại như vậy.

Cố Hàn Uyên không để ý đám đông ồn ào nghị luận, không nhìn bọn họ, ngược lại nhìn về phía Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên lại nhìn mình.

Tiêu Dao Phái từ trước đến nay quan tâm nhất chính là dung nhan của đệ tử, hầu như mỗi người đều là người ưa vẻ đẹp.

Vu Hành Vân cũng khó tránh khỏi nhìn nhiều hai mắt khuôn mặt tuấn tú mỹ lệ của Cố Hàn Uyên, trong lòng hiện lên nghi hoặc.

Chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên có phải quá quan tâm nàng không.

Vu Hành Vân còn đang nghi hoặc, đột nhiên chợt nghe Vương Dạ Triệu Cố Hàn Uyên giọng ôn hòa nói: Tiểu cô nương, ngươi có nguyện bái ta làm sư phụ không.

Vu Hành Vân nhìn Cố Hàn Uyên với biểu tình ôn nhu đó, thần tình chấn động.

Giờ khắc này nàng lại nhớ lại cảnh tượng sư tôn Tiêu Dao Tử đã từng thu nàng làm đồ đệ.

Cũng là ôn nhu hỏi đứa bé còn thơ ấu nàng như vậy.

Nàng vô thức gật đầu một cái, ngay sau đó liền biến sắc.

Phản ứng kịp Cố Hàn Uyên cũng không phải Tiêu Dao Tử, nàng cũng chỉ là vì tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công mà tán công trùng tu phản lão hoàn đồng, chứ không phải thật sự mới tám chín tuổi.

Chính mình gật đầu sẽ không bị hắn cho là đã đồng ý rồi chứ.

Nhưng mà, giống như định luật Murphy vậy, sự việc quả nhiên hướng về phương hướng mà nàng không muốn xảy ra.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vui mừng ôn hòa cười nói: Rất tốt, từ nay về sau ngươi chính là đại đệ tử của ta.

Tên ta là Cố Hàn Uyên, phải nhớ kỹ.

Nói rồi liền đem Vu Hành Vân một tay ôm lấy.

Thân thể kiều tiểu của nàng cứ như vậy vững vàng rơi vào khuỷu tay Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân cả đời giữ mình trong sạch như ngọc, đừng nói là những nam tử khác, ngay cả Vô Nhai Tử năm đó cũng chỉ là phát hồ tình chỉ hồ lễ, chưa từng có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào.

Tuy lúc này nàng bị Cố Hàn Uyên ôm trong khuỷu tay trông càng giống như bị xem là một đứa trẻ, không hề có ý tình yêu nam nữ, nhưng việc sát lại gần như vậy, vòng tay ấm áp và hơi thở dễ chịu của Cố Hàn Uyên lại bị động khiến nàng phải thừa nhận.

Trong chuyện tình cảm nam nữ vốn đã cực kỳ ngượng ngùng, Vu Hành Vân nhất thời mặt ngọc ửng hồng.

Hết lần này tới lần khác, cái cảm giác an toàn chưa từng có, được người khác bảo vệ này, lại khiến nàng nhất thời khó lòng cự tuyệt.

Cái ý này lan ra bên ngoài khiến đám người 36 Động 72 Đảo đều có chút không biết phải làm sao.

Ngay cả Ô Lão Đại lúc này cũng có chút rút lui từng bước một cách có trật tự.

Vậy mà lúc này, trong đám người lại nhường ra một con đường, ba người bước vào.

Theo thứ tự là Kiếm Thần Trác Bất Phàm, Giao Vương Bất Bình Đạo Nhân, Phù Dung Tiên Tử Thôi Lục Hoa.

Nàng Thôi Lục Hoa kia ngược lại là một mỹ phụ trung niên.

Cố Hàn Uyên đã ăn sơn hào hải vị quen rồi, nên hứng thú cũng không lớn lắm.

Ba người bọn họ vì trước đó không có mặt ở đây, nên không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi Cố Hàn Uyên xuất hiện.

Các ngươi đây là thế nào.

Trác Bất Phàm vô cùng kinh ngạc trước vẻ mặt khó coi của đám đông.

Hắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang ôm Vu Hành Vân giữa đám người, theo suy đoán của hắn thì Cố Hàn Uyên là kẻ tới quấy rối.

Trác Bất Phàm trầm giọng hỏi: Tại hạ Kiếm Thần Trác Bất Phàm, xin hỏi các hạ là người phương nào.

Hắn tự nhận danh tiếng hiển hách trên giang hồ, một tay Chu Công kiếm pháp lẫy lừng giang hồ.

Hơn nữa, hắn còn nhặt được một bản Kiếm Kinh do tiền bối cao nhân để lại ở Trường Bạch Sơn, sau khi tu luyện thành công có thể sử dụng thần kỹ kiếm khí nửa thước.

Bởi vậy mà hắn tự xưng là Kiếm Thần.

Cố Hàn Uyên vẫn có chút hiểu biết về Trác Bất Phàm.

Việc có thể phát ra kiếm khí thần kỹ nửa thước quả thực không đơn giản.

Chương 173

Ít nhất là về phương diện dùng kiếm, hắn mạnh hơn tuyệt đại đa số người trên giang hồ.

Nhưng việc tự xưng Kiếm Thần thì có chút không biết tự lượng sức mình rồi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự phản kháng của Vu Hành Vân, nhẹ nhàng véo gò má mềm mại của nàng, cảm thán sự thần kỳ của Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công trong việc Phản Lão Hoàn Đồng.

Hắn thản nhiên nói như không có ai ở bên: Kiếm Thần.

Nói khoác không biết ngượng.

Tại hạ Cố Hàn Uyên, có dám lãnh giáo một phen.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên nhẹ bóp gò má mình, tuy không đau, thậm chí còn là một biểu hiện thân mật, nhưng lại quá làm tổn hại thể diện của Thiên Sơn Đồng Mỗ nàng.

Nàng tức giận nhìn Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải trường hợp này không thích hợp và nàng không có khả năng phản kháng, thì nàng đã sớm nổi giận rồi.

Trác Bất Phàm bị vẻ mặt khinh thị và khiêu khích của Cố Hàn Uyên chọc tức.

Tuy nhiên, hắn dù sao cũng đã nghe nói đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là hắn cũng giống như đa số những người không rõ chân tướng, bị sự trẻ tuổi của Cố Hàn Uyên làm cho mê hoặc.

Hắn trầm giọng quát lên: Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Chỉ là một tiểu bối mà thôi.

Ngoài hai người cùng Trác Bất Phàm xuất hiện ra, những người còn lại đều lộ vẻ mặt cổ quái.

Ô Lão Đại muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, tâm lý thà chết đạo hữu còn hơn chết bần đạo chiếm thượng phong, hắn quyết định để Trác Bất Phàm đi thăm dò một hai.

Nếu Trác Bất Phàm không chết, vậy có nghĩa là còn có thể bàn bạc.

Nếu Trác Bất Phàm chết rồi, vậy thì giải tán tại chỗ, ai về nhà nấy thôi.

Ô Lão Đại cũng không nghĩ rằng đám ô hợp này của mình có thể là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Cố mỗ cho ngươi cơ hội xuất thủ.

Cố Hàn Uyên thậm chí không thèm nhìn Trác Bất Phàm, vẫn còn đang đấu tranh với Vu Hành Vân đang phản kháng việc bị bóp mặt.

Nhưng Vu Hành Vân lúc này công lực chỉ trở về thời tám chín tuổi, chỉ có công lực lúc mới tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, làm sao có thể là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Hết lần này tới lần khác, nàng lại đang trong thân hình bé gái, tay ngắn vô lực.

Chẳng bao lâu sau, nàng liền bất lực mặc kệ Cố Hàn Uyên bóp.

May mà Cố Hàn Uyên không dùng sức, Vu Hành Vân liền không bóp ra được cả một dấu đỏ nào.

Cố Hàn Uyên thấy Vu Hành Vân không phản kháng nữa, chợt cảm thấy không thú vị.

Hắn khẽ cười, vuốt nhẹ mái tóc trên đỉnh đầu nàng, khiến Vu Hành Vân ngẩn ra.

Hắn mới không nhịn được nói: Đừng lề mề nữa.

Cố mỗ không có thời gian ở đây lãng phí với ngươi.

Trác Bất Phàm vốn dĩ còn chút cảnh giác, nhưng bị Cố Hàn Uyên khiêu khích hết lần này tới lần khác, liền không nhịn được phô diễn bản lĩnh xuất chúng.

Kiếm khí nửa thước toát ra từ trường kiếm trên tay hắn, đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn Trác Bất Phàm đang đâm tới, vẫn là một bộ dạng bất động.

Mãi cho đến khi Vu Hành Vân cũng không nhịn được muốn nhắc nhở, Cố Hàn Uyên mới theo tay vung lên.

Hàn Nguyệt Kiếm Hạp vừa mở, Keng một tiếng, Anh Hùng Kiếm ra khỏi vỏ, xẹt qua một đạo hào quang trắng bạc hơi yêu dị.

Trường kiếm trong tay Trác Bất Phàm liền chỉ còn lại chuôi kiếm.

Hắn càng bởi vì trọng tâm không vững mà ngã nhào xuống đất.

Anh Hùng Kiếm cũng như chim về tổ, ngoan ngoãn trở về Hàn Nguyệt Kiếm Hạp.

Trác Bất Phàm vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên với ánh mắt lạnh nhạt bao quát mình.

Trong lúc nhất thời, hắn chỉ cảm thấy mất hết dũng khí.

Vu Hành Vân cũng lộ vẻ chấn động, cho dù nhìn lại một lần, cũng không khỏi cảm thấy kinh diễm trước Ngự Kiếm Thuật của Cố Hàn

Uyên.

Luồng sáng bạc mà Anh Hùng Kiếm biến thành thực sự quá nhanh, tàn ảnh còn chưa kịp tiêu biến khỏi mắt, Trác Bất Phàm đã thất bại.

Ngược lại, Ô Lão Đại lúc này thấy Trác Bất Phàm chưa chết, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cung kính chắp tay nói: Cố thiếu hiệp, nếu ngươi là vì bé gái này, Đoan Mộc Nguyên đã chết rồi.

Ngươi đại khái có thể đưa nàng đi.

Chúng ta cũng không cố ý mạo phạm, xin hãy tha lỗi.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên không hề lay động, lại kiên trì kể ra chuyện bọn họ bị Thiên Sơn Đồng Mỗ khống chế bởi Sinh Tử Phù.

Hắn dập đầu khẩn cầu nói: Đám người chúng ta đã chịu khổ sở vì lão yêu bà Thiên Sơn Đồng Mỗ từ lâu.

Cũng xin Cố thiếu hiệp tương trợ.

Vu Hành Vân nghe lời của Ô Lão Đại, phẫn hận không thôi.

Trong lòng lại có chút lo lắng Cố Hàn Uyên thực sự sẽ mang theo bọn họ giết tới Linh Thứu Cung.

Mặc dù bây giờ nàng đã không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng trên Linh Thứu Cung còn có rất nhiều thuộc hạ mà nàng dung nạp.

Bề ngoài lạnh lùng nhưng lòng tốt, Vu Hành Vân luôn thiện đãi thuộc hạ Linh Thứu Cung, bởi vậy mới đổi lấy được lòng trung thành son sắt của họ.

Ở điểm này, không một ai có thể nói Vu Hành Vân không phải.

Ngay cả trong Thiên Long Bát Bộ, Vu Hành Vân cũng chưa từng dùng Sinh Tử Phù khống chế thuộc hạ Linh Thứu Cung.

Thế nhưng Cửu Thiên Cửu Bộ của Linh Thứu Cung từ đầu đến cuối đều trung thành tận tâm với Vu Hành Vân.

Khi 36 Động 72 Đảo tấn công Linh Thứu Cung, càng không một ai đầu hàng.

Ngay cả khi Vu Hành Vân muốn họ tự sát, họ cũng có thể không chút do dự.

May mà Cố Hàn Uyên cũng không chấp thuận thỉnh cầu của Ô Lão Đại.

Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: Cuộc tranh đấu giữa các ngươi và Thiên Sơn Đồng Mỗ, Cố mỗ không có hứng thú.

Các ngươi phần lớn là cao thủ tà phái, không có mấy ai không có liên quan đến mạng sống của người vô tội.

Cố Hàn Uyên đảo mắt nhìn quanh một vòng đám người.

Những người bị ánh mắt hắn quét qua đều chột dạ cúi đầu.

Hôm nay là ngày vui Cố mỗ nhận đồ đệ đầu tiên, lười cùng các ngươi tính toán.

Nếu ngày khác Cố mỗ biết được các ngươi lại lạm sát kẻ vô tội, chính là lúc chặt đầu.

Cố Hàn Uyên nói xong cũng không để ý phản ứng của mọi người.

Anh Hùng Kiếm lần nữa ra khỏi vỏ, lơ lửng giữa không trung.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Vu Hành Vân, nhẹ nhàng nhảy lên Anh Hùng Kiếm.

Khi nàng còn có chút ngơ ngác, hắn đã dẫn nàng bay lên cao.

Trác Bất Phàm nhìn Cố Hàn Uyên thi triển Ngự Kiếm Phi Hành rời đi, vẻ mặt khó coi nhìn về phía Ô Lão Đại và đám người.

Hắn chỉ cảm thấy những người này đơn giản là hãm hại hắn.

Nhiều người như vậy mà không thấy ai nhắc nhở một tiếng.

Ô Lão Đại thấy không thể khuyên Cố Hàn Uyên hỗ trợ đánh Linh Thứu Cung thì có chút thất vọng.

Nhưng thấy Cố Hàn Uyên không tiếp tục ra tay với bọn họ, hắn cũng tương tự thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hàn Uyên mang đến cho hắn cảm giác áp bách quá mạnh mẽ.

Hắn chỉ cảm thấy tính mạng hoàn toàn không thuộc về mình, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lấy đi.

Bất Bình Đạo Nhân vẻ mặt xoắn xuýt.

Trước đây chưa thấy uy thế của Cố Hàn Uyên còn không cho là thật, hiện tại tận mắt thấy hắn đánh bại Trác Bất Phàm, cũng có chút chột dạ khi nói đến việc tấn công Linh Thứu Cung.

Dù sao thì bé gái mà Cố Hàn Uyên mang đi cũng là từ Linh Thứu Cung cướp ra.

Khó lòng đảm bảo cuối cùng hắn sẽ không xuất thủ trợ giúp Linh Thứu Cung.

Ô Lão Đại quyết định trước tiên yên lặng quan sát tình hình biến hóa.

Vào lúc này, Cố Hàn Uyên vẫn đang ôm Vu Hành Vân bay trên trời.

Sự theo đuổi của nhân loại đối với bầu trời là vĩnh hằng bất biến.

Ngay cả Vu Hành Vân lúc này cũng có chút khó kiềm lòng.

Chưa bao giờ có cảm giác bao quát trời đất như vậy, Vu Hành Vân chỉ cảm thấy lòng dạ mình cũng rộng mở không ít vào giờ khắc này.

Vu Hành Vân lúc đầu còn vô cùng hứng thú, nhưng không bao lâu sau, Vu Hành Vân với nội lực yếu kém sau khi tán công trùng tu, liền có chút không chịu nổi hàn phong do Ngự Kiếm Phi Hành mang lại.

Đây tự nhiên là Cố Hàn Uyên cố ý không dùng linh lực để bảo vệ nàng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên dường như đã nhận ra sự lúng túng của nàng, đưa tay ôm chặt Vu Hành Vân vào lòng, để nàng vùi đầu vào ngực Cố Hàn Uyên.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp của Cố Hàn Uyên khiến sắc mặt Vu Hành Vân ửng hồng.

Chương 174

Cái cảm giác an toàn ấy quả thực khiến cuộc đời cô đơn phiêu bạt của Vu Hành Vân có chút hoang mang, mất tự chủ.

Lúc này nàng thậm chí có cảm giác quen thuộc khi được ôm, đột nhiên không còn ý định kháng cự.

Trong lòng nàng tự an ủi rằng coi như là có thêm một tọa kỵ để đi lại.

Vu Hành Vân khẽ thở dài trong lòng.

Hiện giờ nàng vô cùng rối rắm.

Nếu để Cố Hàn Uyên phát hiện thân phận của nàng, nàng đường đường là Thiên Sơn Đồng Mỗ lại đi bái một tiểu bối làm sư phụ, còn giống như một bé gái thật sự mà chịu sự chăm sóc của người ngoài, thì thể diện của nàng biết đặt ở đâu.

Hơn nữa, việc Cố Hàn Uyên mang nàng đi lại có thể tránh né sự truy đuổi của Lý Thu Thủy.

Nàng chỉ có thể tạm thời che giấu, đi bước nào hay bước đó.

Thế nhưng, đúng lúc Vu Hành Vân bất đắc dĩ đưa ra quyết định này, ánh nắng gay gắt giữa trưa dội xuống, thân thể mềm mại nhỏ bé của nàng liền run rẩy.

Vu Hành Vân khi tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công và tán công trùng tu, mỗi ngày vào chính giữa trưa đều phải hấp thụ máu tươi để luyện công, nếu không nội lực sẽ sôi trào bất ổn, thậm chí còn có thể phát điên.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt quan tâm hỏi: Ngươi làm sao vậy.

Run rẩy lợi hại như vậy.

Là quá lạnh sao.

Thế nhưng lúc này Vu Hành Vân nào còn có nửa phần sức lực để đáp lời.

Vu Hành Vân miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Cố Hàn Uyên.

Tuy sự quan tâm của Cố Hàn Uyên khiến lòng nàng ấm áp đôi chút, nhưng lúc này nội lực đã xao động đến mức sắp khiến nàng mất đi lý trí.

Đặc biệt là khi nhìn thấy cổ của Cố Hàn Uyên lộ rõ mạch máu, nàng vô thức liếm môi, muốn cắn lên.

Cố Hàn Uyên thấy rõ, né tránh cú cắn của Vu Hành Vân, đưa tay điểm một cái vào gáy nàng, liền khiến Vu Hành Vân ngất đi.

Vừa lúc lúc này đang đi ngang qua Lạc Dương, Cố Hàn Uyên liền mang theo Vu Hành Vân đang ngất, đáp xuống Lục Trúc Hạng.

Lục Trúc Ông chỉ nghe thấy một tràng tiếng gió xé, liền kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống, còn tưởng mình hoa mắt, dụi dụi mắt.

Lục Trúc Ông.

Doanh Doanh có ở đây không.

Mãi đến khi Cố Hàn Uyên gọi tên Lục Trúc Ông, ông ta mới phản ứng lại.

Khó có được vào lúc này lại thấy Cố Hàn Uyên, ông ta vội vàng nói: Cố thiếu hiệp, Thánh Cô vừa rồi bị người của Nam Thiếu Lâm bắt đi.

Cố Hàn Uyên biết rõ mà vẫn hỏi: Bị Nam Thiếu Lâm bắt đi sao.

Đúng vậy.

Thuộc hạ của Thánh Cô đã tụ tập về phía Ngũ Bá, chuẩn bị lên Nam Thiếu Lâm đòi lại Thánh Cô.

Lục Trúc Ông nói rõ chuyện Ngũ Bá tụ hội với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt nghiêm trọng nói: Ta biết rồi.

Chờ ta làm xong việc này cũng sẽ lên Nam Thiếu Lâm một chuyến.

Lục Trúc Ông hơi kinh ngạc nhìn bé gái trong ngực Cố Hàn Uyên hỏi: Cố công tử, người đây là.

Cố Hàn Uyên sớm đã nghĩ xong lý do thoái thác, lúc này bất đắc dĩ nói: Đây là đồ đệ mới ta thu nhận.

Luyện công xảy ra sai sót, vừa lúc đi ngang qua Lạc Dương.

Thứ nhất là tới xem Doanh Doanh, thứ hai cũng là mượn chỗ để điều trị cho đồ đệ này của ta.

Lục Trúc Ông không ngờ Cố Hàn Uyên tuổi còn trẻ đã thu đồ đệ.

Tuy nhiên, với võ công của hắn thì việc thu đồ đệ cũng chẳng có gì là không thể.

Lục Trúc Ông dẫn Cố Hàn Uyên đến phòng trúc, sắp xếp cho hắn một căn phòng.

Cố Hàn Uyên thấy Lục Trúc Ông rời đi, tự đánh giá một lát sau, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau một hồi lâu, Vu Hành Vân mở đôi mắt mơ màng.

Đằng sau truyền đến giọng Cố Hàn Uyên: Đồ đệ của ngươi Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh bị tổn thương nghiêm trọng, Âm Dương mất cân bằng, ta đang điều trị cho ngươi.

Đừng nên lộn xộn.

Cố Hàn Uyên quả thực không nói lung tung.

Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công vốn là thần công chí dương, nguyên bản không thích hợp nữ tử tu luyện.

Nhưng Vu Hành Vân tâm cao khí ngạo, cố gắng nghịch chuyển nội công chí dương thành chí âm.

Bởi vậy, trong quá trình Phản Lão Hoàn Đồng, nguyên bản chí âm chi khí tản mát trong kinh mạch không thể trở về vị trí cũ.

Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh của Vu Hành Vân bị tổn thương nghiêm trọng, bởi vậy mỗi ngày giữa trưa Âm Dương chi khí trong cơ thể sẽ bắt đầu mất cân bằng, dẫn đến nội lực sôi trào.

Cho nên mới cần hấp thụ máu để bổ sung Huyết Âm, làm hài hòa với dương khí.

Âm Dương Quyết của Cố Hàn Uyên độc nhất thiên hạ trong phương diện chuyển hóa Âm Dương.

Đừng nói là điều trị dương khí mất cân bằng trong cơ thể Vu Hành Vân, ngay cả âm khí tản mát của nàng cũng có thể triệu hồi về toàn bộ, rút ngắn đáng kể quá trình Phản Lão Hoàn Đồng.

Chỉ là Cố Hàn Uyên không có tính toán đó.

Hắn thậm chí còn dùng linh khí động tay chân vào cơ thể Vu Hành Vân, để nàng sau này chỉ có thể trẻ mãi không già.

Vu Hành Vân có chút kinh ngạc.

Việc điều hòa Âm Dương như thế này, khắp thiên hạ cũng không nhất định tìm ra người thứ hai có thể làm được.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại có thể làm được.

Nàng nhắm mắt ngưng thần cảm nhận, quả nhiên dương khí mất cân bằng đã dần dần được trấn an.

Thế nhưng, điều càng khiến nàng kinh hãi hơn là tu vi cảnh giới của Cố Hàn Uyên còn cao hơn cả thời kỳ đỉnh phong của nàng, lại là Đại Tông Sư đỉnh phong.

Vu Hành Vân thậm chí hoài nghi Cố Hàn Uyên căn bản không phải 18 tuổi, mà là một Lão Quái Vật giả trang, cũng tu luyện nội công giữ nhan sắc.

Nếu không thì dù thiên tư có cao đến mấy, từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện thần công cao cấp nhất giang hồ, cũng không thể ở tuổi này đạt đến đỉnh phong Đại Tông Sư.

Tốc độ này đơn giản là đang giễu cợt tất cả Đại Tông Sư trong thiên hạ đều là phế vật, hơn nữa cái phế vật này còn bao gồm cả Vu Hành Vân chính mình.

Nếu Cố Hàn Uyên thực sự là một Lão Quái Vật giả trang, thì Vu Hành Vân đột nhiên cũng không còn chống cự nhiều đến vậy chuyện mình vô duyên vô cớ trở thành đồ đệ của hắn.

Mặc dù có chút có lỗi với sư phụ nàng là Tiêu Dao Tử, nhưng dù sao cũng không phải tự nguyện bái sư.

Trong lòng nàng ngược lại cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Vu Hành Vân cảm nhận được nội lực xao động đã hoàn toàn được trấn an, Âm Dương chi khí cũng trở về trạng thái cân bằng.

Nàng thở phào một hơi.

Nếu Cố Hàn Uyên có thể mỗi ngày vì nàng điều hòa Âm Dương, ngược lại có thể tiết kiệm được phiền phức hấp thụ máu mỗi ngày giữa trưa.

Không còn quan tâm đến tình hình nội lực trong cơ thể, Vu Hành Vân đột nhiên cảm thấy có chút mát mẻ.

Mở mắt cúi đầu nhìn một cái, má đỏ bừng đến tận mang tai.

Nàng cũng không kịp giả vờ câm hay giả giọng già nua, giọng nói non nớt đáng yêu mang theo sự tức giận nói: Cố Hàn Uyên.

Ngươi hỗn đản.

Bốp.

Cố Hàn Uyên thu lại hai tay đang dán trên lưng Vu Hành Vân.

Nhìn Vu Hành Vân xoay người trừng mắt giận dữ nhìn hắn, hai mắt đẫm lệ, quấn chăn kín mít, hắn bất đắc dĩ nói: Không phải đang giả câm sao.

Còn nữa, phải gọi ta là sư tôn, không lớn không nhỏ.

Nói xong, hắn đưa tay gõ nhẹ vào vầng trán bóng loáng của Vu Hành Vân.

Nàng đau, đưa bàn tay nhỏ che trán.

Vu Hành Vân bị vẻ mặt bình thản của Cố Hàn Uyên làm cho có chút ngơ ngác.

Bây giờ là lúc quan tâm đến cách xưng hô sao.

Hơn nữa, gõ trán là có ý gì.

Vẫn là coi ta là trẻ con sao.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên vẻ mặt nhức đầu nói: Trước đây ai đã dạy võ công cho ngươi.

Sao lại luyện lung tung như vậy.

Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh là có thể tùy tiện luyện chơi sao.

Tuổi còn nhỏ đã bị tổn thương nghiêm trọng đến vậy, về sau sẽ không lớn thêm được nữa.

Vu Hành Vân bối rối một lát mới phản ứng lại.

Cố Hàn Uyên không hề phát hiện thân phận của nàng.

Tình huống này khiến nàng dở khóc dở cười, đồng thời lại mơ hồ cảm thấy nhẹ nhõm.

Sự ngượng ngùng ban đầu ngược lại đã bị một câu nói như vậy xóa tan hơn phân nửa.

Đúng lúc nàng định bất bình vì Tiêu Dao Tử, người đã truyền lại Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, thì thấy Cố Hàn Uyên đưa tay xoa đầu nhỏ của nàng, ôn hòa cười nói: Tuy nhiên không sao cả.

Tuy Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh của ngươi bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng Âm Dương Quyết của ta sở trường nhất là xử lý kinh mạch và điều hòa Âm Dương.

Nội công nguyên bản của ngươi đã bén rễ trong kinh mạch, khó có thể chuyển tu.

Chương 175

Toàn bộ Âm Dương Quyết ngươi không tu luyện được, nhưng vẫn có thể kiêm tu Thiên Âm để chữa trị Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh của ngươi.

Vu Hành Vân nhìn gương mặt tươi cười dịu dàng của Cố Hàn Uyên, khẽ cắn môi mỏng, cố nén sự cảm động trong lòng.

Lúc nàng còn bé, sư tôn Tiêu Dao Tử cũng từng đối tốt với nàng như vậy.

Nhưng từ khi Tiêu Dao Tử ngao du thiên hạ rồi rời đi, nàng liền lâm vào cuộc chiến tình ái không ngừng nghỉ với Lý Thu Thủy để tranh giành Vô Nhai Tử.

Cuộc đời khổ cực của Vu Hành Vân đều bắt nguồn từ Vô Nhai Tử.

Bỗng nhiên hồi ức về quá khứ, ngay cả khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong lòng nàng cũng không phải là lúc yêu đơn phương Vô Nhai Tử, mà là lúc còn bé được Tiêu Dao Tử dẫn dắt tu luyện võ công.

Nàng vì sao lại chọn tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công bộ võ công tuy có uy lực lớn nhất nhưng căn bản không thích hợp với nữ giới.

Không chỉ vì nàng tâm cao khí ngạo, mà còn vì nàng không muốn khiến Tiêu Dao Tử thất vọng, muốn chứng minh rằng mình, người được Tiêu Dao Tử nhận làm đệ tử, là đệ nhất thiên hạ.

Khi đó, nàng oai hùng bừng bừng phấn chấn, ngạo thị thiên hạ.

Nhưng sau này, Tiêu Dao Tử lại nhận Vô Nhai Tử làm Nhị Đệ Tử.

Vu Hành Vân với tư cách Đại Sư Tỷ tự nhiên có chút chăm sóc hắn, sau này mới dần dần từ thương cảm mà sinh tình yêu.

Lúc này, cảm nhận được sự sủng ái và quan tâm của Cố Hàn Uyên, nàng gần như quay trở về thời thơ ấu.

Trong lòng nàng thở dài: Hồng nhan trong chớp mắt già đi, Sát na phương hoa.

Vu Hành Vân đột nhiên không muốn để Cố Hàn Uyên phát hiện thân phận thật của mình.

Đáng tiếc, việc Phản Lão Hoàn Đồng của nàng không phải là vĩnh cửu.

Chờ đến khi Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công tu luyện trở lại đến một trình độ nhất định, tướng mạo của nàng sẽ bắt đầu thay đổi.

Đến lúc đó thì không thể không trốn thôi.

Nàng thầm thở dài một tiếng: Có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu.

Cố Hàn Uyên vừa thấy biểu cảm của Vu Hành Vân, liền đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Hắn cười thầm, nàng khẳng định không ngờ mình sẽ chỉ trẻ mãi không già chứ.

Cũng coi như không uổng công mình đã tốn không ít linh khí để động tay chân.

Cố Hàn Uyên lần nữa véo lên gò má mềm mại của Vu Hành Vân.

Hắn phát hiện mình có chút nghiện cảm giác xúc chạm này.

Nhìn Vu Hành Vân với vẻ mặt còn có chút mơ màng, hắn cười nói: Ngươi đã không định tiếp tục giả câm nữa, vậy có phải nên nói tên của ngươi cho ta biết không.

Dù sao ta cũng là sư tôn của ngươi mà.

Vu Hành Vân lườm một cái, đưa tay hất bàn tay của Cố Hàn Uyên ra.

Ta gọi Vu Hành Vân.

Do dự một lát sau, nàng vẫn nói ra tên thật của mình, cũng không thay đổi giọng nói, vẫn là giọng nói non nớt đáng yêu đó.

Nàng không lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ liên tưởng đến Thiên Sơn Đồng Mỗ, dù sao biết tên thật của nàng, khắp thiên hạ cũng chỉ có bốn người.

Thế nhưng nàng lại không nghĩ rằng còn có Cố Hàn Uyên, người thứ năm biết đến.

Cố Hàn Uyên không để ý việc bàn tay bị hất ra.

Hắn vẫn muốn cho thiếu nữ này chút thể diện, tránh cho lúc nào thẹn quá hóa giận thì không hay.

Hắn cười tủm tỉm nói: Vân nhi, ngươi có phải nên gọi ta một tiếng sư tôn không.

Vu Hành Vân chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Người cuối cùng gọi nàng như vậy vẫn là Tiêu Dao Tử.

Trong ánh mắt nàng vô thức liền mang theo một tia sùng kính.

Miệng nàng không tự chủ thốt ra hai chữ Sư tôn.

Khi nàng phản ứng lại thì đã không kịp.

Xấu hổ đến mức mặt nhỏ đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu, ôn hòa cười nói: Nếu Vân nhi ngươi đã gọi ta là sư tôn, vậy ta bây giờ liền truyền Âm Dương Quyết cho ngươi.

Chờ tu hành thành công sẽ không ảnh hưởng đến việc ngươi trưởng thành nữa Vu Hành Vân nghe Cố Hàn Uyên nói có thể lớn lên lại, nhất thời mắt lóe tinh quang, cũng không để ý chuyện mình bị vội vã gọi hắn là Sư tôn.

Tư chất của Vu Hành Vân quả thực rất cao.

Nếu không phải bị Lý Thu Thủy hãm hại dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thành tựu của nàng không chỉ dừng lại ở đó, đạt đến Lục Địa Thần Tiên cũng là có hy vọng.

Chẳng bao lâu sau, nàng liền kiêm tu thành công Thiên Âm của Âm Dương Quyết.

Vu Hành Vân chỉ cảm thấy chưa bao giờ có lúc nào tinh thần sảng khoái như vậy, tựa như toàn thân đều được thanh lọc một lần.

Nàng có nhận thức sâu sắc hơn về sự mạnh mẽ của Âm Dương Quyết.

Đây tuyệt đối là thần công vượt xa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.

Đúng lúc Vu Hành Vân vì Âm Dương Quyết mà khó tránh khỏi dâng lên vẻ sùng bái đối với Cố Hàn Uyên, giọng nói trêu chọc của hắn truyền tới: Vân nhi, tuy ngươi vẫn còn là trẻ con, thế nhưng không phải nên che chắn trước sao.

Vu Hành Vân nghe xong mới phản ứng kịp, lúc mình tu luyện khó tránh khỏi sẽ có vài động tác.

Một vệt trắng nõn đập vào mắt.

Nàng đỏ mặt, tức giận nói: Sư tôn, còn không mau giúp ta lấy quần áo tới.

Cái giọng điệu làm nũng ấy khiến chính nàng giật mình.

Nàng chỉ cảm thấy tuổi của mình dường như cũng vì Phản Lão Hoàn Đồng mà biến thành trẻ con.

Thực ra điều này rất bình thường.

Chính là thân thể sẽ ảnh hưởng đến tinh thần.

Nàng tu hành Thiên Âm của Âm Dương Quyết, tuy vẫn chỉ là mới học, nhưng bản chất sinh mệnh đã có sự thay đổi.

Thân thể tuổi thọ kéo dài, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần của nàng.

Cố Hàn Uyên trước đây tiêu hao linh khí động tay chân cho nàng cũng coi như là Trúc Cơ cho nàng.

Bằng không, sau khi Vu Hành Vân tỉnh táo, tâm tình dao động cũng sẽ không lớn đến vậy.

Cố Hàn Uyên đối với giọng điệu của Vu Hành Vân cũng không để ý.

Hắn đưa quần áo ban đầu của nàng tới, cười tủm tỉm nhìn nàng rúc vào trong chăn mặc quần áo.

Lúc này, Vu Hành Vân đột nhiên linh quang chợt lóe hỏi: Sư tôn, vì sao khi người điều trị Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh cho ta lại phải làm như vậy.

Cố Hàn Uyên tiện miệng giải thích: Dương khí của ngươi không khống chế được, làm như vậy có thể giúp ngươi hạ nhiệt, tránh cho thân thể nóng như lửa, đầu óc cháy hỏng.

Đột nhiên hắn lại khẽ cười một tiếng nói: Trước khi ngươi dùng Âm Dương Quyết chữa khỏi Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, mỗi ngày vào chính giữa trưa, ta còn phải như thế giúp ngươi điều hòa Âm

Dương chi khí.

Cố Hàn Uyên thầm nhớ lại những gì đã thấy trước đó.

Quả nhiên trạng thái cơ thể của Vu Hành Vân không tiếp tục trưởng thành nữa.

Vu Hành Vân đối với điều này có chút xấu hổ đỏ mặt.

Nàng chỉ cảm thấy trong nửa ngày ngắn ngủi này, mình đã cảm nhận được sự xấu hổ còn nhiều hơn cả nửa đời người.

Nàng hơi khó khăn hỏi: Không thể uống máu để hài hòa Âm Dương sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cự tuyệt nói: Vậy chỉ có thể trị ngọn không trị gốc, càng làm tổn thương Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh trầm trọng thêm.

Bởi vậy ngươi đừng nghĩ đến biện pháp uống máu.

Vu Hành Vân cũng biết lúc này mình không có khả năng phản kháng Cố Hàn Uyên.

Thậm chí coi như võ công khôi phục thời kỳ cực thịnh, phần lớn vẫn không đánh lại Cố Hàn Uyên.

Nàng chỉ có thể chấp nhận số phận, cầu nguyện Cố Hàn Uyên cả đời đừng phát hiện thân phận của nàng, bằng không nàng có lẽ đã xong đời rồi.

Tuy nhiên, Vu Hành Vân vẫn rất để ý một chuyện.

Bởi vậy nàng cố nén sự khó chịu, giả vờ tò mò hỏi: Sư tôn, tuổi thật của người là bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Mười tám tuổi, sao vậy.

Vu Hành Vân lườm một cái đáng yêu, vẻ mặt đầy vẻ không nói nên lời: Sư tôn coi ta là trẻ con để lừa gạt sao.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa véo vào gò má nàng nói: Vân nhi không phải là một đứa trẻ sao.

Vu Hành Vân tức giận lại hất bàn tay Cố Hàn Uyên ra, xoay người không thèm để ý đến hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân, người đã thích ứng với ý định của mình, lúc này đang làm nũng, cảm thấy buồn cười nói: Vân nhi là muốn hỏi vì sao cảnh giới của ta lại cao như vậy đúng không.

Vu Hành Vân nghe Cố Hàn Uyên nói đến chuyện chính, cũng không để ý đến sự tức giận nữa, nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên ra hiệu hắn nói tiếp.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Bất quá chỉ là hơi có Tiên Duyên mà thôi.

Vừa rồi lại có vị tiền bối truyền công cho ta, bởi vậy tu vi cảnh giới mới tăng lên tương đối nhanh.

Vu Hành Vân nghe xong lại lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Kết quả chỉ biết là Cố Hàn Uyên từng tiếp nhận truyền công từ một vị tiền bối mà thôi.

Còn như Tiên Duyên rốt cuộc là cái gì thì căn bản không nói.

Vu Hành Vân suy đoán Âm Dương Quyết và Ngự Kiếm Thuật đều là từ đó mà có.

Chẳng qua, nếu Cố Hàn Uyên nói là thật, đây chẳng phải là bác bỏ suy đoán hắn là một Lão Quái Vật giả trang sao.

Vu Hành Vân nghĩ đến đây cũng có chút vô cùng xấu hổ.

Mình tuổi đã cao lại còn bái một tiểu niên khinh làm sư phụ, lúc điều trị vẫn không thể không hạ nhiệt.

Nàng chỉ cảm thấy mình còn không bằng chết trong tay Đoan Mộc Nguyên cho xong.

Cố Hàn Uyên thấy Vu Hành Vân, tiểu cô nương kiêu ngạo này, vẻ mặt không muốn sống, buồn cười hô: Đi thôi, nên đi làm chính sự.

Vu Hành Vân tò mò hỏi: Đi đâu.

Ngũ Bá.

Cố Hàn Uyên nói xong liền rời khỏi phòng.

Vu Hành Vân tuy không rõ vì sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Cố Hàn Uyên mở cửa liền gặp Lục Trúc Ông đang ôm một cây đàn.

Lục Trúc Ông thấy thế vội vàng tiến lên hỏi: Cố thiếu hiệp.

Chương 176

Có thuận lợi không.

Cố Hàn Uyên gật đầu đáp: Toàn bộ thuận lợi, ta đây liền đi một chuyến Ngũ Bá.

Lục Trúc Ông thở phào nhẹ nhõm, đưa Minh Phượng Cầm cho Cố Hàn Uyên nói: Đây là Thánh Cô dặn dò muốn tặng cho Cố thiếu hiệp.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng nói: Vậy ta cũng chỉ đành đến Nam Thiếu Lâm mà nói lời cảm tạ nàng.

Lục Trúc Ông nghe được cũng tương tự nở nụ cười.

Có Cố Hàn Uyên tương trợ, việc cứu ra Nhậm Doanh Doanh liền dễ dàng hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên nói lời từ biệt Lục Trúc Ông xong liền rời khỏi Lục Trúc Hạng.

Vu Hành Vân nhìn Cố Hàn Uyên cất Minh Phượng Cầm vào Không Gian Trữ Vật, tò mò hỏi: Ngươi làm sao làm được.

Cố Hàn Uyên quay đầu liền gõ nhẹ một cái vào vầng trán bóng loáng của nàng.

Phải gọi sư tôn.

Đây là tiên gia pháp thuật, nói cho ngươi cũng không hiểu.

Vu Hành Vân ôm trán bĩu môi, lầm bầm câu: Không nói thì không nói, có gì ghê gớm đâu.

Thế nhưng không đợi Vu Hành Vân phản ứng kịp, Cố Hàn Uyên lại ôm nàng vào khuỷu tay, nhảy lên Anh Hùng Kiếm.

Dù sao thì cũng đã trải qua nhiều chuyện với Cố Hàn Uyên, cho dù

Vu Hành Vân có bất lực đến mấy, quan hệ của hai người cũng đã thân cận hơn rất nhiều.

Nàng tự giác vòng tay ôm lấy cổ Cố Hàn Uyên, giúp Cố Hàn Uyên giảm bớt gánh nặng.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười, mang theo Vu Hành Vân thẳng đến Ngũ Bá.

Mà trên nửa đường đã thấy một chiếc thuyền chở đầy các cô gái Miêu Cương.

Tâm tư Cố Hàn Uyên chợt chuyển, liền quyết định sẽ đi gặp Lam Phượng Hoàng, tuy vai diễn không nhiều lắm nhưng cực kỳ xuất sắc.

Vu Hành Vân nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên dừng lại trên sông lớn, đồng thời rơi xuống một chiếc thuyền.

Vừa thấy Cố Hàn Uyên rơi xuống, những cô gái Miêu Cương kia mỗi người đều lộ vẻ kinh hãi và cảnh giác.

Lam Phượng Hoàng nghe thấy động tĩnh, từ trong khoang thuyền đi ra, liền gặp Cố Hàn Uyên, người áo trắng nhẹ nhàng, mang Kiếm Hạp, tuấn lãng phi phàm, trên khuỷu tay còn ôm một bé gái.

Lam Phượng Hoàng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đi chân trần, kiều diễm trăm phần, phong vận xinh đẹp, dáng người uyển chuyển.

Bộ trang phục sặc sỡ kia, ngược lại đúng là người cũng như tên.

Lúc này đã có đệ tử Ngũ Độc Giáo ghé vào tai Lam Phượng Hoàng nói rõ cách Cố Hàn Uyên xuất hiện.

Lam Phượng Hoàng nghe xong, mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Nàng vốn là người tính tình thẳng thắn sảng khoái.

Thấy Cố Hàn Uyên tướng mạo cực tốt, lại có một tay Ngự Kiếm Phi Hành thuật, so với tất cả nam tử Trung Nguyên mà nàng từng gặp đều đặc biệt hơn.

Đối với Cố Hàn Uyên, ấn tượng đầu tiên của nàng liền cực kỳ tốt.

Nàng cười duyên hỏi: Không biết là vị thiếu niên anh hùng nào vinh hạnh ghé thăm thuyền của Ngũ Tiên Giáo ta.

Giọng nói ấy mềm mại uyển chuyển, lay động lòng người.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên có định lực tốt, lúc này đã phải khom lưng rồi.

Nhất là đôi đèn lớn kia, suýt chút nữa làm mù mắt hắn.

Hắn thầm nói một tiếng Yêu tinh, nhưng vẻ mặt vẫn không hề lay động, khẽ cười một tiếng nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Ngươi là Cố Hàn Uyên.

Người yêu của Thánh Cô.

Thảo nào lại đẹp trai đến thế.

Nhậm Doanh Doanh tuy vừa rồi bị Nam Thiếu Lâm bắt đi, thế nhưng Lục Trúc Ông khi khắp nơi kêu gọi cầu viện, vẫn tiết lộ chuyện Cố Hàn Uyên ra ngoài.

Bởi vậy thuộc hạ của Nhậm Doanh Doanh phần lớn đều biết Cố Hàn Uyên là người trong lòng nàng.

Lam Phượng Hoàng chợt nghe được tên Cố Hàn Uyên cũng có chút kinh ngạc.

Định thần nhìn kỹ tướng mạo của hắn một lúc, lại liên tưởng đến võ công cao cường, thiên tư tuyệt đỉnh của hắn đang thịnh truyền trên giang hồ, nàng lại cảm thấy Nhậm Doanh Doanh coi trọng Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên buông Vu Hành Vân đang lộ vẻ mặt ghét bỏ xuống.

Vu Hành Vân đối với lời Lam Phượng Hoàng nói về Thánh Cô đột nhiên có chút để ý.

Ngược lại không phải là ghen tuông, chỉ là vô thức có chút khó chịu.

Nhưng nàng không muốn mở miệng trước mặt người khác, yên lặng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Cố Hàn Uyên lúc này khẽ cười nói: Người trong lòng ta không dám nhận, tại hạ và Doanh Doanh là bằng hữu.

Cô nương đây là Lam Giáo chủ của Ngũ Tiên Giáo chăng.

Cố công tử nhận thức ta sao.

Đôi mắt to sáng rỡ của Lam Phượng Hoàng lộ ra một tia hiếu kỳ.

Cố Hàn Uyên biết rõ Lam Phượng Hoàng là người tính tình thế nào, bởi vậy quan sát nàng một lát sau, cuối cùng dừng lại ở gương mặt nàng, lộ ra một vẻ mặt khen ngợi nói: Chưa từng quen biết, nhưng Ngũ Tiên Giáo có người phong vận xinh đẹp như vậy, ngoại trừ Lam Giáo chủ, thì không thể là ai khác.

Lam Phượng Hoàng xưa nay phóng khoáng thẳng thắn, cũng không để ý ánh mắt quan sát của Cố Hàn Uyên.

Nghe được Cố Hàn Uyên khen ngợi xong, nàng cũng không hề che giấu, yêu kiều cười rộ lên, cười duyên dáng nói: Cố công tử ngược lại lại khác biệt nhiều so với các nam tử Trung Nguyên khác.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi: Khác biệt ở chỗ nào.

Lam Phượng Hoàng khẽ chớp mắt.

Vẻ kiều mị cổ điển này quả thực đặc sắc.

Nàng nhẹ giọng nói: Thiếp cũng chưa từng gặp được nam tử anh tuấn như Cố ca ca vậy đâu.

Muội tử quả thực cũng rất thú vị.

Lam Phượng Hoàng cực kỳ tự nhiên gọi ca ca.

Cố Hàn Uyên cũng không chịu thua kém.

Một tiếng Muội tử tràn đầy từ tính, có chút bất đắc dĩ và ôn nhu của chàng lại khiến Lam Phượng Hoàng mặt đỏ bừng.

Lam Phượng Hoàng sóng mắt long lanh.

Vệt hồng nhạt trên má nàng càng làm nàng thêm ba phần xinh đẹp.

Nàng cười duyên nói: Cố ca ca cũng rất thú vị, không giống những người Trung Nguyên đạo mạo nghiêm trang kia, rõ ràng thích ngắm, lại cứ muốn giả bộ đứng đắn.

Cố Hàn Uyên bỏ qua ánh mắt có chút khinh bỉ của Vu Hành Vân, trêu chọc: Muội tử duyên dáng mỹ lệ như vậy, nếu không ngắm thêm vài lần há chẳng phải là lỗ lớn sao.

Lam Phượng Hoàng chỉ cảm thấy cùng Cố Hàn Uyên trò chuyện có một loại cảm giác thư thái đặc biệt.

Mỗi khi nghe chàng khen mình xinh đẹp, nàng đều cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Trong thời gian ngắn ngủi, hảo cảm đối với chàng tăng lên rất nhiều.

Lam Phượng Hoàng tiến lên nắm tay Cố Hàn Uyên, mời chàng vào khoang thuyền tọa hạ, chậm rãi trò chuyện.

Cố Hàn Uyên vui vẻ đáp ứng.

Lam Phượng Hoàng tọa hạ trong khoang thuyền.

Tựa như cố ý hấp dẫn ánh mắt Cố Hàn Uyên, nàng đặt đôi chân trần của mình trước mặt chàng.

Lam Phượng Hoàng phát hiện Cố Hàn Uyên ngoài ngắm khuôn mặt và đèn lớn của nàng ra, ánh mắt thường xuyên dừng lại nhất chính là đôi chân trần của nàng.

Đôi chân Lam Phượng Hoàng trắng như tuyết, mịn màng.

Trên móng chân thoa đầy sơn móng tay đỏ yêu diễm.

Hơn nữa, rõ ràng là chân trần nhưng lại không hề dính chút bụi trần, sạch sẽ trơn láng.

Vu Hành Vân đi theo vào, tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Theo Vu Hành Vân, Lam Phượng Hoàng đây chính là sự trào phúng lớn nhất đối với nàng.

Thân thể Vu Hành Vân dừng lại ở tuổi lên chín, thân hình nhỏ nhắn.

Mà Lam Phượng Hoàng không chỉ có đôi chân trần tinh xảo, trọng điểm là đèn lớn trước ngực nàng càng tràn đầy ác ý đối với Vu Hành Vân.

Nhất là mỗi khi nàng ngắm nhìn, Lam Phượng Hoàng gần như cố ý nhích về phía trước một chút, càng thêm lộ vẻ đầy đặn nhô cao.

Vẻ mặt bất mãn kia của Vu Hành Vân tự nhiên bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu.

Chàng hơi buồn cười mà ôm nàng vào lòng, đặt lên đùi mình.

Tư thế thân mật như vậy khiến Vu Hành Vân đỏ bừng mặt, cực lực phản kháng muốn rời đi.

Đáng tiếc, cánh tay Cố Hàn Uyên tựa như gọng kìm sắt siết chặt lấy nàng, hoàn toàn không thể thoát ra.

Vu Hành Vân giãy giụa một lát thấy vô ích, trừng Cố Hàn Uyên một cái, quay mặt đi, không thèm để ý đến chàng.

Ngược lại, tâm tình khó chịu lúc trước đã tiêu tan hơn phân nửa.

Lam Phượng Hoàng có chút tò mò nhìn Vu Hành Vân hỏi: Cố ca ca, Nữ Oa này là gì của huynh.

Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Nàng là đệ tử của ta, Vu Hành Vân.

Ngay cả Lam Phượng Hoàng, người không câu nệ tiểu tiết như vậy, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước mối quan hệ thân mật giữa Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân.

Bất quá, rốt cuộc nàng có tính tình khoát đạt, cũng không để tâm đến điều này.

Nàng hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất: Cố ca ca đến là vì Thánh Cô sao.

Đúng vậy.

Ta nghe Lục Trúc Ông nói thuộc hạ của Doanh Doanh đều tụ tập ở Ngũ Bá Tốp.

Rốt cuộc đều là những kẻ không hợp với chính phái, lên Nam Thiếu Lâm khó tránh khỏi sẽ bị kẻ có tâm lợi dụng, chi bằng khuyên bọn họ giải tán.

Còn Doanh Doanh, ta tự sẽ đi cứu.

Cố Hàn Uyên quả thực nghĩ như vậy.

Đám ô hợp này cùng lắm cũng chỉ là để làm cảnh, thực tế tác dụng hữu hạn, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến việc chàng cứu Nhậm Doanh Doanh.

Chương 177

Chi bằng ở Ngũ Bá Tốp thu phục bọn họ, để bọn họ truyền bá danh tiếng của mình khắp Ngũ Hồ Tứ Hải.

Lam Phượng Hoàng sau khi nghe xong kinh hãi, lập tức ngăn lại nói: Cố ca ca muốn một mình đối đầu Nam Thiếu Lâm sao.

Quá nguy hiểm.

Ngược lại là Vu Hành Vân khinh thường bĩu môi.

Không biết sự tồn tại của Tảo Địa Tăng, nàng sao có thể nghĩ Nam Thiếu Lâm có ai sẽ là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân thậm chí tự nhận rằng khi ở thời kỳ toàn thịnh, mình cũng dám độc xông Nam Thiếu Lâm.

Kỳ thực, đây cũng là ấn tượng chung của đại đa số người đối với Nam Bắc Thiếu Lâm, cảm thấy bề ngoài tuy có nhiều cao thủ Tông Sư, nhưng lại không có Đại Tông Sư tọa trấn.

Trên thực tế, đó là những tồn tại nội tình đã ẩn mình, ngày thường chỉ tịnh tu trong chùa, không để ý đến chuyện giang hồ.

Cố Hàn Uyên lần này vốn mang theo ý định khuấy động mà đến.

Thay vì để Nam Thiếu Lâm ẩn mình tích lũy lực lượng, chi bằng phơi bày họ ra ánh sáng.

Như vậy, rất nhiều chuyện sẽ không thể không được quan tâm.

Ít nhất triều đình Tống Quốc chắc chắn sẽ bất mãn khi họ che giấu và không chịu xuất lực.

Không có quốc gia chống đỡ, chịu ảnh hưởng không chỉ có Nam Thiếu Lâm, mà thậm chí toàn bộ Phật Môn đều sẽ chịu đả kích không nhỏ.

Cố Hàn Uyên cười khẽ lắc đầu, nói với Lam Phượng Hoàng: Doanh Doanh là bằng hữu của ta, cứu nàng là lẽ tất nhiên.

Huống hồ với võ công của ta, Nam Thiếu Lâm cũng chẳng phải long đàm hổ huyệt gì.

Vu Hành Vân ngược lại rất hài lòng với thái độ xem Nam Thiếu Lâm như không khí này của Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn có tính tình Duy Ngã Độc Tôn.

Nếu không phải hiện tại tán công trùng tu, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm sao có thể ngoan ngoãn làm đồ đệ cho Cố Hàn Uyên.

Lam Phượng Hoàng mặc dù lo lắng về quyết định độc xông Nam Thiếu Lâm của Cố Hàn Uyên, nhưng biết mình không khuyên nổi chàng.

Không muốn nói thêm về chủ đề nặng nề này, Lam Phượng Hoàng ngược lại hỏi về những lời đồn đại trên giang hồ liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân đối với điều này cũng rất tò mò.

Ban đầu khi nghe nói ở Linh Thứu Cung, vẫn không cho là đúng, nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện những lời đồn trên giang hồ chỉ là một góc băng sơn về Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng muốn thông qua lời kể của chính Cố Hàn Uyên để hiểu rõ hơn về con người chàng.

Cố Hàn Uyên cứ thế cùng Lam Phượng Hoàng nhàn rỗi trò chuyện, thường xuyên khiến nàng kinh hô một hai tiếng.

Vu Hành Vân mặc dù không chen vào nói, nhưng vẫn chuyên chú lắng nghe, cũng hiểu thêm nhiều phần về quá trình trưởng thành của

Cố Hàn Uyên sau khi xuất đạo.

Võ công ngược lại vẫn là thứ yếu, điều cốt yếu là khí độ dám vì thiên hạ kia khiến lòng người khuất phục.

Lam Phượng Hoàng nhãn châu xoay động, thu lại vẻ mặt mê muội kia, cười duyên nói: Cố ca ca, Ngũ Tiên giáo chúng thiếp có một loại bảo tửu, huynh có nguyện ý nếm thử không.

Cố Hàn Uyên sao có thể không biết Lam Phượng Hoàng muốn dùng Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu thử thách đảm lượng của mình.

Dù sao người bình thường quả thực không thể tiếp nhận loại rượu chế từ độc vật này.

Bất quá, Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không thèm để ý.

Trong Trữ Vật Không Gian của chàng còn có một con Mãng Cổ Chu Cáp chưa được luyện thành đan dược đâu.

Ồ.

Có thể được muội tử xưng là bảo tửu tất nhiên không phải vật tầm thường.

Há có lý nào lại không nếm thử.

Lam Phượng Hoàng thấy thế giơ tay vỗ nhẹ.

Rất nhanh liền có hai nữ đệ tử Ngũ Tiên giáo mỗi người ôm một vò rượu tiến vào.

Mở miệng bình rượu được phong kín, nhất thời khắp thuyền tràn ngập mùi rượu hoa.

Lam Phượng Hoàng tự mình rót đầy bát rượu cho Cố Hàn Uyên.

Chỉ nghe vài tiếng thùng thùng vang khẽ, vài tiểu độc vật liền rơi vào trong chén.

Thanh Xà, Ngô Công, Tri Chu, Bò Cạp, Thiềm Thừ, ngũ độc đều đủ cả.

Lam Phượng Hoàng đưa bát đến trước mặt Cố Hàn Uyên, cười duyên hỏi: Cố ca ca còn dám uống không.

Cố Hàn Uyên hờ hững bưng bát rượu lên.

Vu Hành Vân y thuật cao siêu, ngược lại không lo lắng trong rượu có độc tính.

Nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi, khó tránh khỏi có chút khó chịu với rượu ngâm ngũ độc này, trong mắt lộ vẻ ghét bỏ.

Cố Hàn Uyên khẽ nhấp một ngụm, bất ngờ phát hiện mùi vị không tệ.

Không chỉ không có cái cảm giác không sạch sẽ kia, ngược lại, hương vị tươi mát thuần khiết.

Lập tức uống cạn một hơi.

Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu cái gọi là tăng thêm mười năm nội lực đối với Cố Hàn Uyên không có chút ý nghĩa nào.

Nguyên lý tăng trưởng nội lực thực ra là lấy độc trị độc.

Hiệu quả của loại thuốc này đối với người thường mà nói, tự nhiên là tương đương với việc tăng thêm mười năm nội lực vô cớ.

Thế nhưng đối với cảnh giới của Cố Hàn Uyên hiện tại mà nói, ngay cả một gợn sóng nhỏ cũng không thể khuấy động.

Cố ca ca quả nhiên đảm phách hơn người.

Lam Phượng Hoàng thấy Cố Hàn Uyên uống cạn một hơi Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu, vui mừng hiện rõ trên nét mặt.

Trong tình huống không rõ ý định, cũng không có mấy người nguyện ý uống Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu này.

Không chỉ bởi vì người thường bài xích ngũ độc, mà còn vì sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Nếu không, sao lại nguyện ý uống loại rượu ngâm độc vật này.

Ai có thể đảm bảo sẽ không bị hạ độc.

Lam Phượng Hoàng kìm lòng không được tiến lên khẽ hôn lên má Cố Hàn Uyên, biểu đạt niềm vui mừng của nàng.

Cố Hàn Uyên cũng không phải người không hiểu phong tình gì, không chút nào phản kháng, mỉm cười chấp nhận.

Vu Hành Vân ngược lại nhân cơ hội rời khỏi đùi Cố Hàn Uyên, ghét bỏ liếc nhìn hai người, thầm mắng một tiếng đồ vô sỉ.

Lam Phượng Hoàng càng ngắm Cố Hàn Uyên càng thêm thỏa mãn, không chút e dè ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy như chìm vào một vùng mềm mại, nhịn không được nhìn kỹ thêm.

Lam Phượng Hoàng yêu kiều cười nói: Cố ca ca không sợ Thánh Cô giận sao.

Cố Hàn Uyên không chút để ý nói: Sợ làm gì.

Lam Phượng Hoàng ngẩng khuôn mặt kiều mị nhìn gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, nói: Nhưng ta đột nhiên cảm thấy có chút có lỗi với Thánh Cô.

Cố Hàn Uyên cười khẽ hỏi: Muội tử có lỗi với Doanh Doanh ở chỗ nào.

Lam Phượng Hoàng gương mặt ngọc ngà ửng hồng, thẳng thắn nói: Bởi vì thiếp có chút thích người yêu của Thánh Cô.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Ta cũng rất yêu thích muội tử.

Lam Phượng Hoàng cho rằng Cố Hàn Uyên không hiểu rõ ý của mình, trở thành sự yêu thích của huynh muội, cũng không cưỡng cầu.

Ngược lại, nghiêm túc nói: Thánh Cô có ân trọng như núi với thiếp, Cố ca ca nhất định phải cứu Thánh Cô ra.

Lam Phượng Hoàng cảm thấy mình thích người yêu của Nhậm Doanh Doanh, khó tránh khỏi có chút hổ thẹn.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi: Ân trọng như núi ư.

Nói thế nào.

Lam Phượng Hoàng vẻ mặt nghiêm túc nói: Đông Phương Bất Bại vì khống chế chúng ta Ngũ Tiên giáo, cho thiếp hạ Tam Thi Não Thần Đan.

Nhưng mấy năm gần đây, giải dược thường xuyên bị trì hoãn phát xuống, hàng năm đều có người chết vì thuốc giải đến trễ.

Đều nhờ Thánh Cô cầu tình mới có thể kịp thời nhận được giải dược.

Cố Hàn Uyên đã sớm biết chuyện Tam Thi Não Thần Đan, thậm chí đây cũng là một trong những mục tiêu của chàng.

Tam Thi Não Thần Đan rốt cuộc là vật gì.

Với tài nghệ dùng độc của Ngũ Tiên giáo các ngươi, vẫn không thể giải được sao.

Vừa nhắc tới Tam Thi Não Thần Đan, Lam Phượng Hoàng vẫn lộ vẻ sợ hãi nói: Tam Thi Não Thần Đan là một loại cổ độc.

Trong nội đan có ba loại thi trùng, hàng năm vào buổi trưa tiết Đoan Dương, nếu không kịp thời dùng giải dược khắc chế thi trùng, thi trùng liền sẽ phá xác mà ra.

Thi trùng một khi vào não, người trúng thuốc này sẽ hành động như quỷ như yêu, ngay cả cha mẹ, vợ con cũng sẽ cắn nuốt.

Cổ độc là thứ khó giải nhất, Ngũ Tiên giáo chúng thiếp cuối cùng vẫn không thể chế ra giải dược.

Nói xong lời cuối cùng, Lam Phượng Hoàng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Dù sao cảm giác bị người khác kiềm chế tuyệt đối không dễ chịu.

Vu Hành Vân tuy nghe nói qua Nhật Nguyệt Thần Giáo có thủ đoạn khống chế giáo chúng, nhưng không ngờ lại là loại độc chất này.

So với Sinh Tử Phù của nàng, Tam Thi Não Thần Đan về lực khống chế tự nhiên kém hơn một bậc.

Thế nhưng cách giải lại còn khó hơn Sinh Tử Phù.

Sinh Tử Phù chỉ cần hiểu rõ Âm Dương Chi Đạo là có thể tìm ra biện pháp hóa giải, ví như Trương Tam Phong có thể hóa giải.

Hơn nữa, Tam Thi Não Thần Đan có thể luyện chế số lượng lớn, Sinh Tử Phù lại chỉ có thể do chính Vu Hành Vân tự mình thi triển.

Chương 178

Số lượng người có thể khống chế chênh lệch cực đại.

Thảo nào Nhật Nguyệt Thần Giáo có thể phát triển hàng trăm ngàn giáo chúng.

Cố Hàn Uyên sau khi nghe xong cũng trầm ngâm.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của hai nàng, chàng do dự nói: Nếu là thi trùng, ta có thể thử giải Tam Thi Não Thần Đan.

Lời này của Cố Hàn Uyên kinh thiên động địa.

Lam Phượng Hoàng cũng có chút khó tin.

Tuy ngữ khí Cố Hàn Uyên không tuyệt đối, nhưng nàng nguyện ý tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Cố ca ca cứ phóng tay làm đi.

Thiếp tin chàng.

Vu Hành Vân đối với thủ đoạn của Cố Hàn Uyên có chút hiểu biết, nhưng không thể tin chàng có thể giải Tam Thi Não Thần Đan.

Loại độc chất này ngay cả nàng tự mình trúng cũng bất lực, huống chi là giải cho người khác.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về má Lam Phượng Hoàng, ôn hòa nói: Lam muội tử yên tâm.

Ta đâu nỡ mất đi một muội muội làm người hài lòng như nàng.

Lam Phượng Hoàng lúc này gò má nàng nóng bừng, đôi mắt thu thủy có chút thất thần.

Vu Hành Vân trên mặt lộ vẻ xem thường, trơ mắt nhìn Lam

Phượng Hoàng một vẻ động lòng, trong lòng dâng lên một tia khó chịu vi diệu.

Cố Hàn Uyên khiến Lam Phượng Hoàng đuổi hết những đệ tử Ngũ Độc Giáo còn lại ra ngoài.

Sau đó, dưới ánh mắt nghi hoặc của hai nàng, chàng mở Hàn Nguyệt Kiếm Hạp lấy ra Ma Kiếm.

Cố Hàn Uyên bản tính cẩn thận.

Tuy chàng tự tin không cần đề phòng hai nàng, nhưng khó bảo đảm không có sự cố bất ngờ khác xảy ra, cho nên vẫn là có Ma Kiếm hộ thân sẽ an toàn hơn.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên vẻ mặt nghiêm túc nói với Lam Phượng Hoàng: Muội tử, nhìn con mắt ta.

Lam Phượng Hoàng vô thức nhìn theo, chỉ thấy trong con ngươi Cố Hàn Uyên xuất hiện một tiểu nhân màu vàng, dung mạo giống y hệt Cố Hàn Uyên, chỉ là thần tình đạm bạc, băng lãnh.

Vu Hành Vân chỉ cảm thấy trong lòng phát sợ, có một loại cảm giác hoảng hốt không rõ.

Cố Hàn Uyên đôi mắt như điện, cảm nhận rõ ràng được linh hồn yếu ớt của Lam Phượng Hoàng.

Nhưng Cố Hàn Uyên cũng không ra tay với linh hồn nàng.

Chàng rất nhanh đã tìm thấy trên người Lam Phượng Hoàng ba linh hồn nhỏ bé khác, ngoài linh hồn của nàng, chính là thi trùng bên trong Tam Thi Não Thần Đan.

Thi trùng phảng phất cảm nhận được nguy hiểm, mơ hồ có dấu hiệu phá xác mà ra.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không cho nó cơ hội.

Tiểu nhân màu vàng trong mắt bay ra khỏi đôi mắt của chàng.

Vu Hành Vân kinh hãi nhìn hai bóng hình trước mắt có vẻ ngoài giống hệt nhau, một vàng, một trắng nhợt, hai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên màu vàng kia thân hình hư ảo, tựa như hoàn toàn do kiếm khí cấu thành.

Uy áp khiến toàn thân nàng dựng tóc gáy.

Thế nhưng lúc này Vu Hành Vân ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy.

Lam Phượng Hoàng lúc này bản năng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Thế nhưng nhờ vào sự tín nhiệm đối với Cố Hàn Uyên, nàng cố gắng đè nén nỗi sợ hãi đó xuống, nhìn ngón tay của Cố Hàn Uyên màu vàng kia càng ngày càng gần nàng.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba dưới sự khống chế tinh tế của Cố Hàn Uyên, không làm Lam Phượng Hoàng bị thương mảy may, chém diệt toàn bộ ba con thi trùng.

Việc tinh vi đến mức này cực kỳ khó khăn.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên đã tu luyện Thánh Linh Kiếm Pháp đến đại thành, kết quả cuối cùng sẽ chỉ là linh hồn của Lam Phượng Hoàng cùng thi trùng đồng thời bị chém diệt.

Khi Cố Hàn Uyên thu hồi Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, hai nàng mới có thể nhúc nhích.

Lam Phượng Hoàng sắc mặt khẽ biến, nôn ra một ngụm máu tươi.

Nàng vô thức nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt đất, trong vũng máu tươi mơ hồ có thể thấy hài cốt thi trùng.

Lam Phượng Hoàng thấy vậy liền biết Tam Thi Não Thần Đan trên người mình thật sự đã được giải.

Vu Hành Vân trong lòng thán phục: Đây căn bản không phải võ học nhân gian.

Cố Hàn Uyên quả nhiên là có Tiên Duyên trong người.

Kiếm Hai Mươi Ba đối với người của thế giới này hoàn toàn là đả kích hạ cấp độ.

Công kích liên quan đến linh hồn căn bản không có mấy người có thể chống đỡ được.

Cố Hàn Uyên cũng mang theo ý tưởng thí nghiệm.

Lần đầu tiên sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, chàng đã rút ra vài kết luận.

Khi sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, nhục thân của chàng hoàn toàn không thể động đậy.

Vì vậy, trong tình huống không có Ma Kiếm hộ thân, tuyệt đối không thể sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Trong tình huống đặc biệt khi sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, sẽ sinh ra một kiếm khí kết giới được tạo thành từ kiếm khí.

Trong kiếm khí kết giới, bất luận ai và thời không đều sẽ bị đình trệ.

Từ phản ứng của Vu Hành Vân có thể biết được, tuy thời không bị đình trệ, nhưng bị định trụ chỉ là thân thể, chứ không phải linh hồn.

Nàng vẫn có thể cảm nhận được tình huống xung quanh, chỉ là lúc đó, cảm quan chủ đạo không còn là của thân thể, mà là của linh hồn.

Bất quá theo bản năng, nàng cho rằng đó là những gì mắt thấy.

Người bên ngoài không gian của kiếm khí kết giới này không bị ảnh hưởng, giống như những đệ tử Ngũ Độc Giáo bên ngoài khoang thuyền, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Kiếm khí kết giới lớn nhỏ có thể khống chế.

Mức tiêu hao nội lực sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân khi kiếm khí kết giới mở rộng.

Cho dù với nội lực của Cố Hàn Uyên bây giờ cũng không thể duy trì không gian quá lớn.

Bất quá, trong tình huống không tính toán tiêu hao, lại có thể dùng linh khí thay thế nội lực, đồng thời hiệu suất sử dụng cực cao.

Theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, linh khí của chàng bây giờ có thể khiến không gian kiếm khí khuếch tán đến toàn bộ Nam Thiếu Lâm Tự.

Chỉ là như vậy thực sự quá lãng phí.

Linh khí song tu cũng không phải vô hạn.

Thuần Âm Chi Khí trên người các cô gái đều cần thời gian hồi phục.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân, trên mặt nàng vẫn còn lưu lại vẻ khiếp sợ.

Đột nhiên cảm thấy giá trị của nàng không chỉ là phản phái điểm và Linh Thứu Cung dưới trướng nàng.

Trong tình huống bình thường, càng là cô gái xinh đẹp, thì tư chất Thuần Âm Chi Khí thiên bẩm sẽ càng mạnh mẽ.

Với dung mạo, niên kỷ, cảnh giới võ công của Vu Hành Vân, lại chủ tu Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công đã được nàng cường luyện thành Chí Âm, cộng thêm việc giữ thân trong trắng đến nay, Thuần Âm Chi Khí trong Nguyên Âm của nàng sẽ đạt đến mức độ cực kỳ khủng bố.

Âm khí tiêu tán trong quá trình Phản Lão Hoàn Đồng so với Thuần Âm Chi Khí trong Nguyên Âm có lẽ chỉ là một sợi lông trên chín con trâu.

Nếu lại trải qua sự chiết xuất và cường hóa của Âm Dương Quyết Âm Thiên, Vu Hành Vân sẽ trở thành lô đỉnh cao cấp nhất.

Nghĩ tới đây, Cố Hàn Uyên lại cảm thấy Âm Dương Quyết của mình phẩm cấp hơi thấp, chưa chắc có thể hoàn mỹ phát huy hiệu quả lô đỉnh của Vu Hành Vân.

Vẫn phải đi dung hợp thêm một vài công pháp đỉnh cấp mới được.

Vu Hành Vân bị ánh mắt khó hiểu của Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút sợ hãi.

Mặc dù nàng không rõ nguyên do, nhưng vô thức rụt người lại, đột nhiên khéo léo bò trở lại trên đùi Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt to tròn long lanh kia lộ ra ý như thế này ngươi dù sao cũng nên hài lòng rồi chứ.

Cố Hàn Uyên hơi buồn cười nhìn Vu Hành Vân đột nhiên trở nên nhu thuận, biết nàng đã hiểu lầm.

Bất quá vẫn hài lòng đưa tay nhéo nhẹ má nàng.

Chương 179

Vu Hành Vân có lẽ là bị Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của Cố Hàn Uyên hù dọa, cho nên lúc này hoàn toàn không dám phản kháng, mặc kệ Cố Hàn Uyên bóp má nàng biến dạng.

Lam Phượng Hoàng lúc này đã dùng Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu súc miệng sạch sẽ, rửa sạch máu còn sót lại.

Nhìn Cố Hàn Uyên vẫn còn trêu chọc Vu Hành Vân, nàng mừng rỡ nhào vào lòng chàng, thậm chí đẩy cả Vu Hành Vân ra ngoài.

Cố ca ca, đa tạ chàng.

Cố Hàn Uyên trêu đùa hỏi: Chỉ một tiếng đa tạ thôi sao.

Lam Phượng Hoàng do dự một lát, trên mặt lộ vẻ kiên quyết.

Thánh Cô dù có trách phạt thiếp cũng không để tâm.

Nói xong liền xích gần Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo mềm mại, mịn màng của nàng.

Chàng cũng không phải người tốt chỉ biết bỏ công mà không nhận thù lao.

Đã tốn nhiều công sức như vậy để giải độc Tam Thi Não Thần Đan cho Lam Phượng Hoàng, hiện tại đương nhiên phải có chút hồi báo.

Vu Hành Vân thấy hai người vẻ mặt không coi ai ra gì, âm thầm buồn bực, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt.

Tuy nàng chưa từng tự mình trải qua chuyện như vậy, nhưng dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy, đối với chuyện nam nữ cũng không phải hoàn toàn không biết gì.

Vốn dĩ cũng chẳng có gì đáng để tâm, thế nhưng hết lần này đến lần khác, người này lại là Cố Hàn Uyên.

Gặp Cố Hàn Uyên chưa đầy một ngày, tuy thường xuyên bị bóp mặt chiếm tiện nghi, nhưng lại ngoài ý muốn ung dung.

Nàng sớm đã bất tri bất giác càng ngày càng lưu tâm đến Cố Hàn Uyên, chỉ là nàng vẫn không muốn thừa nhận mà thôi.

Bằng không cũng sẽ không mê đắm với vai trò này đến thế.

Vu Hành Vân trong lòng hơi chua xót, như trốn tránh, quay đầu đi không nhìn hai người nữa.

Khi đó, tiếng tấm tắc thỉnh thoảng truyền đến càng khiến nàng có chút tâm phiền ý loạn.

Cũng may Lam Phượng Hoàng rốt cuộc cũng là lần đầu tiên thân cận một nam nhân như vậy, trong tình huống không có kinh nghiệm, lại không biết hít thở, căn bản không kiên trì được bao lâu.

Nàng thở nhẹ, ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên càng thêm anh tuấn ở khoảng cách gần, trong mắt lóe lên một tia mê ly.

Ngữ khí kiều mị ôn nhu hỏi: Cố ca ca có thể lại đồng hành cùng chúng thiếp một đoạn thời gian không.

Có ý đó, sao dám không mời nàng.

Đến lúc đó cùng đi Ngũ Bá Tốp là được rồi.

Cố Hàn Uyên vốn đã có quyết định này.

Lam Phượng Hoàng cũng mới đến đây, hiển nhiên vẫn còn một lượng lớn người chưa tới.

Chàng cũng không muốn chạy đến Ngũ Bá Tốp chờ đợi lãng phí thời gian.

Thật tốt quá.

Lam Phượng Hoàng mừng rỡ lại chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước một cái.

Sau đó, Lam Phượng Hoàng liền kề sát bên Cố Hàn Uyên, cùng chàng trò chuyện.

Thấy Cố Hàn Uyên đối với Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu cảm thấy rất hứng thú, nàng hoàn toàn không tiếc mà lấy ra số rượu dự trữ trên thuyền, tự mình rót rượu cho chàng.

Thường xuyên còn dùng giọng nói mềm mại uyển chuyển kia hát vài khúc hoặc múa một điệu giúp Cố Hàn Uyên vui hứng.

Ngẫu nhiên còn nghịch ngợm dùng miệng mớm rượu cho chàng.

Cố Hàn Uyên đối với điều này, toàn bộ thu nhận.

Đương nhiên vì thế mà tránh không được nhận vô số ánh mắt khinh bỉ của Vu Hành Vân.

Ban đêm Lam Phượng Hoàng sắp xếp khoang riêng cho Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân vốn còn hờ hững, cho đến khi nàng tu luyện Âm Dương Quyết có chỗ nghi hoặc, muốn đi tìm Cố Hàn Uyên giải thích, mới hiểu ra vì sao Lam Phượng Hoàng lại muốn đặc biệt sắp xếp khoang riêng cho nàng, người có thân hình chỉ là một tiểu hài tử.

Vu Hành Vân khẽ cắn môi mỏng, giật mình một chút.

Cuối cùng vẫn không kìm được mà xoay người lại.

Muội tử, đây cũng là cách báo ân của nàng sao.

Đây không chỉ là báo ân.

Nữ tử Miêu Cương chúng thiếp dám yêu dám hận.

Nếu đã thích, liền sẽ không hối hận.

Cố ca ca thích kiểu này phải không.

Muội tử làm sao biết ta thích.

Thiếp đâu phải người mù, ánh mắt Cố ca ca thường xuyên đảo quanh hai nơi này.

Ta chỉ là rất hiếu kỳ, nàng luôn đi chân trần chẳng lẽ không sợ dẫm phải đá mà bị thương sao.

Hơn nữa, nữ tử Miêu Cương nguyên lai lại dinh dưỡng đến thế sao.

Cho nên mới muốn để Cố ca ca hảo hảo trải nghiệm một phen.

Chụt.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên đi tới mũi thuyền.

Chỉ thấy một tiểu la lỵ phấn điêu ngọc trác ngồi xếp bằng ở mép mũi thuyền, tựa như không hề lo lắng mình sẽ ngã xuống vậy.

Vu Hành Vân một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, đỉnh đầu toát ra khói xanh.

Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công này quả nhiên có vài phần ý vị Duy Ngã Độc Tôn.

Chờ Vu Hành Vân hành công xong, chỉ thấy bên người Cố Hàn Uyên không biết từ khi nào đã cầm một cần câu ngồi câu cá ở đó.

Vu Hành Vân hơi kinh ngạc.

Dưới trạng thái yên tĩnh, lười biếng, Cố Hàn Uyên tựa như càng thêm vài phần tiên khí.

Nàng kinh ngạc nhìn một lúc, đột nhiên lộ vẻ châm chọc nói: Sao đột nhiên có lòng thanh thản câu cá thế.

Không đi bồi Tiểu Sư Nương của ta sao.

Cố Hàn Uyên liếc nàng một cái, nói: Phượng Nhi không phải sư nương của ngươi.

Một đêm qua đi, quan hệ Cố Hàn Uyên và Lam Phượng Hoàng tiến thêm một bước, xưng hô cũng đã thay đổi.

Không phải sư nương của ta.

Vu Hành Vân đầu tiên ngẩn ra, tiếp đó liền lộ vẻ khinh bỉ nói: Ngươi định không chịu trách nhiệm sao.

Cố Hàn Uyên một tay chống cằm, thần tình lười biếng, thuận miệng nói: Ta sẽ không tùy tiện thu đồ đệ, ngươi đã là thủ đồ của ta, sau này cũng không nhất định sẽ thu thêm đệ tử.

Cho nên không phải mỗi người đều có thể làm sư nương của ngươi.

Vu Hành Vân nghe lời này của Cố Hàn Uyên, giật mình.

Ý của Cố Hàn Uyên dường như là nói chàng sẽ có rất nhiều nữ nhân, thế nhưng có thể làm đồ đệ của chàng thì chỉ có một mình nàng.

Tâm tình Vu Hành Vân nhất thời khá hơn nhiều.

Tuy trong lời Cố Hàn Uyên có ý nhiều nữ nhân khiến nàng rất muốn nhổ nước bọt, nhưng bây giờ nàng càng muốn biết là vì sao Cố Hàn Uyên lại coi trọng nàng đến vậy.

Nàng hơi lộ vẻ không tự nhiên hỏi: Vì sao ngươi lại chọn thu ta làm đồ đệ.

Nhưng mà nàng chưa kịp nảy sinh tâm trạng khẩn trương, trên trán liền bị cốc một cái.

Cho nên phải gọi ta là sư tôn, cứ luôn không lớn không nhỏ cẩn thận ta sẽ sửa trị ngươi.

Cố Hàn Uyên thu lại bàn tay đã cốc vào trán Vu Hành Vân khiến nàng ôm đầu đề phòng, qua loa nói: Ta thấy ngươi thiên phú dị bẩm, cốt cách kinh kỳ, nghĩ là kỳ tài võ học trăm năm khó gặp, cho nên mới thu ngươi làm đồ đệ.

Ngữ khí của chàng chế giễu nói: Vân nhi, sau này nhiệm vụ duy trì hòa bình thế giới liền giao cho ngươi.

Vu Hành Vân trợn mắt trắng dã, nghĩ thầm: Ngươi cái dạng không đứng đắn này, còn mong ta có thể tôn kính được bao nhiêu.

Bất quá, một trận đùa giỡn như vậy, tâm tư muốn truy cứu của Vu Hành Vân cũng phai nhạt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u u, thầm nghĩ: Tiểu đồ đệ của ta, mau mau lớn lên thành lô đỉnh đạt tiêu chuẩn đi.

Gạt bỏ những tâm tư hỗn loạn, Vu Hành Vân hỏi về những vấn đề liên quan đến tu hành.

Cảnh giới của nàng vốn cao, vấn đề phát hiện cũng nhiều hơn, nhất là về phương diện linh khí, trăm mối không thể giải thích.

Dù sao nàng còn chưa từng song tu, cho nên liền có chút cảm giác mơ hồ.

Đối với điều này, Cố Hàn Uyên chỉ đáp lại một câu: Cảnh giới của ngươi chưa tới, sau này tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Đương nhiên vì thế cũng nhận được một món quà lớn là vô số bạch nhãn của Vu Hành Vân.

Lam Phượng Hoàng đêm qua tiêu hao quá lớn, đến tận giữa trưa cũng chưa tỉnh.

Mà lúc này Vu Hành Vân lại bắt đầu run rẩy.

Bất quá, sau khi trải qua sự trị liệu của Cố Hàn Uyên ngày hôm qua, thời gian duy trì thần trí thanh tỉnh trở nên nhiều hơn, còn có tâm tư khó xử hỏi: Thật sự không thể ẩm huyết sao.

Cố Hàn Uyên ôm nàng lên, mang theo Vu Hành Vân đến khoang của nàng, cường ngạnh nói: Đừng hòng mơ tưởng.

Hai người trở lại khoang của Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân không nhúc nhích, thúc giục: Muốn ta giúp ngươi sao.

Vu Hành Vân khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Do dự một lát sau, vẫn là nhận mệnh, trốn vào trong chăn vật lộn một hồi, nhỏ giọng nói: Được rồi.

Khi hai tay ấm áp của Cố Hàn Uyên áp lên da thịt trên lưng nàng, Vu Hành Vân khó có thể kiềm chế mà run lên một cái.

Cũng may rất nhanh nội lực của Cố Hàn Uyên liền truyền đến, thực ra cũng khiến nàng không còn thời gian suy nghĩ lung tung.

Trên người Vu Hành Vân nhất thời nhiệt khí bốc hơi, mồ hôi đầm đìa.

Không bao lâu liền không kiên trì nổi.

Trong lòng thầm nhủ: Chỉ là tiểu bối mà thôi, không cần quá để tâm như vậy.

Nhờ lần này Vu Hành Vân không hôn mê, trong tình huống nàng tự mình phối hợp, quá trình trị liệu nhanh hơn rất nhiều.

Khi Cố Hàn Uyên thu công, Vu Hành Vân lập tức trốn vào chăn, ngay cả đầu cũng bị vùi lấp kỹ càng.

Hiển nhiên, cách thôi miên tự lừa dối mình trên thực tế chẳng có tác dụng gì.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Ta sẽ cho người nấu nước nóng mang vào, nhớ tắm rửa sạch sẽ.

Trước đây ở Lục Trúc Hạng chỉ có một mình Lục Trúc Ông, nên bất tiện thì cũng đành chịu.

Hiện tại trên thuyền có nhiều nữ đệ tử Ngũ Tiên giáo và thị nữ như vậy, chàng cũng không muốn ủy khuất mình, càng không cần thiết ủy khuất Vu Hành Vân.

Chương 180

Cố Hàn Uyên không nhận được đáp lại cũng hờ hững, trực tiếp cất bước rời khỏi khoang thuyền.

Đến khi tiếng đóng cửa vang lên, trong chăn mới lộ ra một cái đầu nhỏ.

Khuôn mặt đỏ bừng của Vu Hành Vân nhìn cánh cửa khoang với ánh mắt phức tạp.

Nàng giữ thân trong trắng cả đời, nhưng trước mặt Cố Hàn Uyên lại không hề có bí mật nào đáng nói.

Vài câu tự an ủi của mình sao có thể bỏ qua được.

Hết lần này đến lần khác nàng còn không có năng lực phản kháng.

Hơn nữa, Vu Hành Vân từ khi bắt đầu tu hành Âm Dương Quyết Âm Thiên, bản chất sinh mạng của nàng chuyển biến nhanh hơn, tuổi thọ không ngừng kéo dài, khiến cho sinh lý và trạng thái tâm lý của nàng càng ngày càng gần với thời kỳ thiếu nữ, thế nên hiện tại căn bản không ngừng được suy nghĩ miên man.

Cuối cùng nàng vẫn chỉ có thể tự an ủi mình rằng duy trì dung mạo bây giờ sẽ không quá lâu, kiên trì thêm một đoạn thời gian nữa, chờ công lực khôi phục một ít, sau khi dung mạo có biến hóa thì sẽ bỏ trốn.

Trong một đoạn thời gian kế tiếp, Cố Hàn Uyên ban ngày thì hoặc cùng Lam Phượng Hoàng uống rượu, thưởng thức vũ khúc, nghe ca hát, hoặc ở đầu thuyền ngắm Vu Hành Vân vận công lúc câu cá.

Giữa trưa thì vẫn trị liệu cho Vu Hành Vân.

Có lẽ là nhiều lần dần dần thành thói quen, nàng tuy vẫn còn ngượng ngùng trốn vào trong chăn, nhưng không còn kháng cự như trước.

Thậm chí khi gần đến giữa trưa, còn có thể chủ động mời Cố Hàn Uyên đến khoang của nàng.

Ban đêm Cố Hàn Uyên lại có Lam Phượng Hoàng tri kỷ hầu hạ, ngược lại có vài phần thư thái vui quên trời đất.

Mà Vu Hành Vân, khi công lực khôi phục đến mười tám, mười chín tuổi, vốn đã tùy thời chuẩn bị chạy trốn, nhưng điều khiến nàng bất ngờ là dung mạo của mình không hề thay đổi.

Vu Hành Vân do dự mấy ngày, sau khi phát hiện dung mạo vẫn không thay đổi, hôm nay giữa trưa, sau khi trị liệu kết thúc, nàng trốn trong chăn, nhịn không được kể cho Cố Hàn Uyên về Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công mà mình tu luyện, cũng bóng gió hỏi công pháp này liệu có gây ra ảnh hưởng gì không.

Cố Hàn Uyên sau một hồi trầm ngâm, nói cho nàng biết: Nếu như ngươi tu luyện từng bước, đại khái ba mươi năm sau sẽ Phản Lão Hoàn Đồng, đồng thời sau này mỗi ba mươi năm đều sẽ trải qua một lần.

Vu Hành Vân nghe Cố Hàn Uyên bóng gió nói, kinh ngạc hỏi: Vậy tức là ta hiện tại sẽ không Phản Lão Hoàn Đồng nữa sao.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt đương nhiên cười nói: Vẫn sẽ Phản Lão Hoàn Đồng.

Chỉ là sau khi ngươi tu luyện Âm Dương Quyết, tuy công lực sẽ chịu ảnh hưởng mà suy giảm, nhưng phần tu luyện thêm từ Âm Dương Quyết chắc chắn sẽ không giảm bớt.

Hơn nữa tuổi thọ của ngươi kéo dài, ba mươi năm so với tuổi thọ của ngươi chỉ tương đương với vài năm mà thôi.

Cho nên dung mạo và thân thể sẽ không thay đổi.

Vu Hành Vân nghe xong trợn tròn mắt.

Vu Hành Vân đối với Âm Dương Quyết càng thêm khiếp sợ.

Nàng không ngờ công pháp này còn có thể kéo dài thọ mệnh nhiều đến vậy.

Chẳng phải nói nàng hiện giờ đã đang tu tiên rồi sao.

Nếu tính như vậy, nàng ấy bây giờ thật sự chỉ có thể coi là thiếu nữ.

Nghĩ đến đây, tâm tư Vu Hành Vân lại phức tạp thêm nhiều phần, nàng không khỏi siết chặt chăn hơn một chút.

Cố Hàn Uyên thấy thế buồn cười, khẽ vuốt vài cái lên đầu nhỏ của nàng, Sao lại đột nhiên thẹn thùng rồi.

Vu Hành Vân liếc xéo ngày càng thành thạo, dần dà còn có chút cảm giác kiều diễm.

Nàng cũng không chống cự vuốt đầu sát của Cố Hàn Uyên, dù có chút mất đi uy nghiêm, nhưng quả thật làm nàng cảm thấy rất thoải mái, ít nhất so với việc bị bóp mặt thì dễ chấp nhận hơn nhiều.

Vu Hành Vân chợt nghĩ, nếu tuổi thọ của mình kéo dài, có thật là sẽ không phải đợi thêm một trăm năm nữa mới có thể trưởng thành không.

Ý nghĩ này nhất thời khiến nàng có chút kinh hoảng, vội hỏi, Vậy ta có phải cũng phải đợi rất nhiều năm nữa mới lớn lên được không.

Nhưng lời của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng trút bỏ lo lắng.

Nghĩ lung tung gì vậy.

Kéo dài tuổi thọ chỉ là giúp ngươi giữ được thời kỳ đỉnh cao lâu hơn, chứ không phải kéo dài thời thơ ấu của ngươi.

Thân thể vẫn trưởng thành bình thường thôi.

Chỉ là điều đó phải đợi ngươi chữa trị xong Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, bằng không sẽ chỉ mãi giữ thân hình hiện tại.

Ngay lúc Vu Hành Vân thở phào nhẹ nhõm, Cố Hàn Uyên lại chuyển lời trêu đùa: Hay là Vân nhi đừng chữa Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh nữa.

Cứ như thế này thật đáng yêu.

Bằng không đợi ngươi lớn lên rồi, ta sẽ không thể ôm ngươi nữa.

Sư tôn người thật là lolicon.

Vu Hành Vân oán trách một câu.

Lời này là Cố Hàn Uyên đã dạy nàng trước đó, nói cho nàng biết ở tuổi này là thuộc về loli, phải cẩn thận những kẻ lolicon bắt cóc nàng.

Không ngờ nàng lại nhanh chóng học rồi dùng ngay.

Cố Hàn Uyên giơ tay làm bộ muốn đánh.

Vu Hành Vân thành thạo ôm đầu chui vào ổ chăn.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Thích trốn thì trốn đi.

Ta xem ngươi có thể không ra ăn cơm không.

Từ trong chăn truyền ra một câu nói mơ hồ.

Cố Hàn Uyên tự nhiên nghe rõ Vu Hành Vân nói gì.

Cho dù ta lớn lên, sư tôn người cũng có thể ôm ta mà.

Đây là lời thật lòng của nàng.

Khoảng thời gian ở chung này, tuy đôi khi vẫn có chút tâm tư quái dị, nhưng đa số thời điểm nàng thật sự có vài phần tình cảm quấn quýt xem Cố Hàn Uyên như sư phụ.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại giả vờ như không nghe rõ.

Vân nhi, muội lầm bầm gì đó.

Hắn đứng dậy, lại quan tâm một câu: Nhớ kỹ tắm xong rồi hãy ra ngoài.

Ra nhiều mồ hôi như vậy dễ bị cảm lạnh.

Nói rồi liền rời khỏi khoang thuyền.

Vu Hành Vân vẫn đợi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, nàng mới thò đầu nhỏ ra.

Trong ánh mắt tràn đầy tâm tình phức tạp.

Nàng chính là tham luyến sự quan tâm này, nên mới mãi không thể hạ quyết tâm rời đi.

Giờ nàng đã biết Âm Dương Quyết mang đến cho mình chân tướng về một cuộc đời được tái tạo.

Tâm tư phức tạp của nàng tăng lên gấp mấy lần, cho đến khi có đệ tử Ngũ Tiên giáo mang thùng nước tắm vào, Vu Hành Vân mới miễn cưỡng đè nén được những suy nghĩ phức tạp đó.

Mấy ngày sau đó, thuyền càng ngày càng gần Ngũ Bá Tốp.

Cố Hàn Uyên đem Thiên Sương Quyền truyền dạy cho Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân vốn đã rất mạnh trong việc vận dụng nội lực âm hàn, nên rất nhanh đã nhập môn Thiên Sương Quyền.

Tư chất của nàng so với Mộ Dung Phục quả thực là một trời một vực.

Cố Hàn Uyên đối với Vu Hành Vân ngược lại không hề giấu giếm, bao gồm cả Đệ Thập Thức Ngạo Tuyết Lăng Sương đều dạy cho nàng.

Vu Hành Vân tự nhiên đối với Cố Hàn Uyên kính nể như trời.

Nàng cũng biết Cố Hàn Uyên mạnh nhất chính là kiếm pháp, không ngờ hắn tùy tiện lấy ra một bộ quyền pháp lại mạnh đến mức không thể so sánh với Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của nàng.

Còn như Thiên Sơn Chiết Mai Thủ tuy có chỗ độc đáo riêng, có thể hóa giải bất kỳ chiêu thức nào của thiên hạ để bản thân sử dụng, nhưng vẫn có giới hạn.

Mấu chốt nhất vẫn là ở sự chênh lệch về ý cảnh.

Vu Hành Vân đối với ý cảnh cũng có tạo nghệ không nhỏ, nhưng so với ý cảnh mà Thiên Sương Quyền biểu diễn ra thì kém không chỉ một bậc.

Theo nàng, đây ít nhất cũng là một bộ quyền pháp có thể tu luyện tới cấp bậc Lục Địa Thần Tiên, không ngờ Cố Hàn Uyên cứ thế mà dạy cho nàng.

Hai người một người dạy, một người học, Vu Hành Vân lại càng thân cận Cố Hàn Uyên hơn nhiều.

Người bất mãn nhất e rằng phải kể đến Lam Phượng Hoàng.

Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân ngoại trừ ban đêm thì hầu như không rời nhau nửa bước.

Ban ngày Lam Phượng Hoàng hầu như không tìm được cơ hội ở riêng với Cố Hàn Uyên, nên vừa tối đến nàng liền trút hết bất mãn của mình lên Cố Hàn Uyên.

Nàng ngược lại còn phát hiện Vu Hành Vân thường xuyên vừa hâm mộ vừa ghen ghét nhìn thân hình đầy đặn của mình, tự nhiên khiến Lam Phượng Hoàng không ít lần trêu chọc.

Nếu không phải nể mặt Cố Hàn Uyên, Vu Hành Vân đã sớm dùng Sinh Tử Phù dạy cho nàng ta biết lễ nghĩa rồi.

Vì sắp đến Ngũ Bá Tốp, tin tức Cố Hàn Uyên ở trên thuyền của Lam Phượng Hoàng cũng đã truyền ra ngoài.

Thường xuyên có thủ hạ của Nhậm Doanh Doanh đến bái phỏng.

Cố Hàn Uyên ngược lại là tùy thuộc vào người mà hành sự.

Những kẻ danh tiếng không tồi thì hắn hầu như không từ chối, còn những kẻ lạm sát kẻ vô tội thì không một ai thoát.

Kẻ phạm tội tương đối nhẹ thì bị chặt vài ngón tay hoặc cụt một cánh tay, kẻ phạm tội tương đối nặng thì đều bị Vu Hành Vân dùng để luyện tập.

Trên mặt sông thường xuyên nổi lên những thi thể bị đóng băng.

Giống như Mạc Bắc Song Hùng loại người ăn thịt người này, Cố Hàn Uyên thậm chí không cho họ cơ hội nói chuyện đã bị Anh Hùng Kiếm phân thây, đồng thời dùng hàn khí của Thiên Sương Quyền đóng băng lại, treo lên cột buồm.

Không biết Lệnh Hồ Xung đối với loại người này làm sao lại có thể mắt không tròng như vậy.

Từ đó, những kẻ muốn lấy lòng Cố Hàn Uyên đều biết tính tình của hắn.

Đối mặt với những người không có việc xấu, Cố Hàn Uyên đều nguyện ý kết giao, họ dồn dập tán dương khí độ anh hùng của hắn.

Còn những kẻ vết nhơ đầy mình thì ngay cả Ngũ Bá Tốp cũng không dám đến, trực tiếp giữa đường quay về.

Bọn họ biết nếu đối đầu với Cố Hàn Uyên thì tuyệt đối khó thoát cái chết.

Điều này thật sự khiến cảnh tượng Quần Ma Loạn Vũ dọc đường trở nên yên tĩnh lại.

Các quận huyện ven đường dồn dập truyền bá cái tên chính nghĩa của Cố Hàn Uyên.

Đúng là nhân dĩ quần loại nhi tụ, vật dĩ quần nhi phân người theo loại mà tụ, vật theo loài mà phân.

Những người này tuy đều là thủ hạ của Nhậm Doanh Doanh, nhưng cũng chia làm nhiều phe phái.

Phe phái giao hảo với Cố Hàn Uyên và những kẻ bị giết kia vốn có quan hệ rất ác liệt, chỉ là dù sao cũng ở cùng một phe cánh, ngày thường dù không thoải mái cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cố Hàn Uyên ra tay ngược lại đã giúp bọn họ hả một cơn tức, đồng thời cũng càng thêm bội phục Cố Hàn Uyên.

Chương 181

Vốn dĩ chỉ vì mối quan hệ với Nhậm Doanh Doanh mà đến lấy lòng, nhưng giờ đây là vì bản thân hắn mà kết giao.

Ngày đó có ba người đến: Tổ Thiên Thu, lão đầu tử và Lão Bất Tử.

Đừng xem cái tên Lão Bất Tử kỳ quái, nàng cũng là một thiếu nữ thanh tú kiều tiếu, dáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, thật sự động lòng người.

Chỉ có điều sắc mặt nàng trắng bệch, toàn thân vô lực, cả chặng đường đều phải lão đầu tử đỡ lấy.

Cố Hàn Uyên đối với sự xuất hiện của ba người này hơi kinh ngạc.

Hắn cũng không phải Lệnh Hồ Xung, trên người cũng không có nội thương gì, không đến mức phải ăn Kéo dài tính mạng tám hoàn mà lão đầu tử khổ cực luyện chế.

Chỉ thấy lão đầu tử đỡ lấy Bất Tử muội muội cùng Tổ Thiên Thu, ba người đồng thời quỳ rạp xuống trước mặt Cố Hàn Uyên.

Lão đầu tử than khóc nói: Kính xin Cố công tử mau cứu nữ nhi của ta.

Lão đầu tử cùng Tổ Thiên Thu quỳ thẳng tắp, nhưng Bất Tử muội muội thân thể quá mức suy yếu.

Nàng vừa định quỳ xuống thì đã ngất đi một trận, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Trong lúc lão tổ hai người đang lo lắng, một đạo bóng trắng lóe lên, Cố Hàn Uyên đã đỡ lấy Bất Tử muội muội, sắc mặt nghiêm túc đặt tay lên cổ tay nàng.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc.

Bất Tử muội muội chưa ăn Kéo dài tính mạng tám hoàn sao.

Thân thể nàng có vài cơ quan đã bắt đầu suy kiệt.

Trong thời đại này, chứng bệnh như vậy mà có thể sống đến bây giờ cũng là kỳ tích.

May mắn thay Cố Hàn Uyên mang theo linh khí.

Linh khí trong việc điều dưỡng cơ thể con người có hiệu quả mạnh hơn nội lực không chỉ gấp mười lần.

Có lẽ đối với bệnh tật do virus thì không có biện pháp quá lớn, nhưng chỉ là suy kiệt cơ quan thì vẫn có thể trị liệu, chỉ là khó tránh khỏi có chút lãng phí.

Sau khi Cố Hàn Uyên truyền một ít linh khí vào Bất Tử muội muội, tình trạng của nàng rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Không chỉ sắc mặt hồng hào hơn không ít, người cũng đã tỉnh táo lại.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên đang trị liệu cho mình ngay trước mắt, tâm thần rung động.

Ở cự ly gần mà nhìn dung mạo của Cố Hàn Uyên đối với một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi thật sự là không quá hữu hảo.

Bất Tử muội muội từ nhỏ đã ốm yếu, trái tim nàng càng chưa bao giờ đập nhanh đến tốc độ như vậy.

Cố Hàn Uyên thấy nàng tình trạng đã khá hơn một chút, thu tay về, ôn hòa cười nói: Cô nương vừa đỡ hơn chút nào chưa.

Bất Tử muội muội hơi lộ vẻ thẹn thùng, nói lời cảm tạ: Đỡ rồi ạ.

Cảm ơn đại ca ca đẹp mắt.

Lời cảm tạ thanh thúy tinh khiết của thiếu nữ thật sự khiến Cố Hàn Uyên vui thích vài phần.

Hắn khẽ cười, vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Bất Tử muội muội.

Vu Hành Vân thấy thế vẫn không nhịn được bĩu môi.

Cố Hàn Uyên đang trêu ghẹo, dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ kia.

Với y thuật của nàng, nàng cũng có thể nhìn ra Bất Tử muội muội đã chẳng còn sống được bao lâu.

Thấy Cố Hàn Uyên chỉ dùng một chút thủ đoạn đã kéo nàng từ trước Diêm Vương gia về, Vu Hành Vân lại càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lão đầu tử thấy tình trạng Bất Tử muội muội rõ ràng đã khá hơn rất nhiều, kích động dập đầu cảm tạ.

Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên đưa tay hư đỡ, lão đầu tử và Tổ Thiên Thu đều bị hắn dùng nội lực nâng lên.

Đừng nói vậy.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên đối với việc Bất Tử muội muội chưa ăn Kéo dài tính mạng tám hoàn vẫn có chút hiếu kỳ.

Lão đầu tử than khóc nói: Bất Tử từ nhỏ đã mắc phải quái bệnh, có thể sống đến bây giờ đã là may mắn lớn.

Ta từ chỗ Bình Nhất Chỉ lấy được phương thuốc, tốn mười hai năm mới luyện chế ra Kéo dài tính mạng tám hoàn để Bất Tử kéo dài tính mạng.

Kết quả một đoạn thời gian trước, Đông Phương Giáo chủ không biết từ đâu biết được chuyện Kéo dài tính mạng tám hoàn, liền từ chỗ ta cướp đi.

Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ chuyện này còn có liên quan đến Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại.

Hắn đoạt Kéo dài tính mạng tám hoàn của ngươi làm gì.

Lão đầu tử lắc đầu nói: Không biết.

Đồng trưởng lão đến đoạt thuốc cũng không nói rõ.

Hiển nhiên hắn cũng vô cùng khó hiểu.

Ngược lại là Tổ Thiên Thu ở bên cạnh suy đoán: Có lẽ Đông Phương Giáo chủ dùng để chữa bệnh cho ai đó chăng.

Chúng ta đi tìm Bình Nhất Chỉ thì phát hiện hắn cũng đã bị mang đi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Chẳng lẽ là Dương Liên Đình.

Ban đầu ở Lục Trúc Hạng Cố Hàn Uyên từng trọng thương Dương Liên Đình, nhưng đó là ngoại thương.

Kéo dài tính mạng tám hoàn chủ yếu trị nội thương, đối với Dương Liên Đình hẳn là vô dụng mới đúng.

Công pháp của ta ngược lại có thể miễn cưỡng kéo dài tính mạng cho Bất Tử muội muội, thế nhưng tiêu hao quá lớn, cũng chưa chắc có thể trị khỏi hoàn toàn.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên không định tiêu hao nhiều linh khí như vậy để chữa bệnh cho Bất Tử muội muội.

Lão đầu tử và Tổ Thiên Thu nhìn nhau, đều không ngờ công pháp của Cố Hàn Uyên lại có thể kéo dài tính mạng cho Bất Tử muội muội.

Nhưng bọn họ cũng không dám hy vọng xa vời Cố Hàn Uyên tiêu hao công lực của mình để cứu Bất Tử muội muội.

Lão đầu tử vội vàng giải thích: Lão phu làm sao dám làm phiền Cố công tử tiêu hao công lực.

Chúng ta chỉ muốn cầu Cố công tử sau khi cứu được Thánh Cô, hỗ trợ cầu tình mời Thánh Cô từ chỗ Đông Phương Giáo chủ lấy lại Kéo dài tính mạng tám hoàn.

Cố Hàn Uyên trầm tư.

Hắn không cho rằng Đông Phương Bất Bại cướp đi Kéo dài tính mạng tám hoàn chỉ là để thu thập cất giữ.

Hơn phân nửa hiện tại đã bị dùng hết, chỉ là không biết hắn dùng để chữa bệnh cho ai.

Lão đầu tử thấy Cố Hàn Uyên trầm tư, còn tưởng rằng hắn muốn cự tuyệt, liền cắn răng nói: Lão phu biết Cố công tử ghét bỏ nhất là việc lạm sát người.

Trước đây vì Bất Tử xin thuốc, lão phu đã giết cả nhà nhạc mẫu Bình Nhất Chỉ.

Chỉ cần Cố công tử bằng lòng cứu Bất Tử, tính mạng lão phu đây liền nguyện thường cho Cố công tử.

Nói xong liền rút đoản đao muốn đâm vào người.

Cha.

Đừng mà.

Bất Tử muội muội thấy thế kinh hô.

Chỉ là lão đầu tử muốn chết cũng phải Cố Hàn Uyên đồng ý mới được.

Cố Hàn Uyên ngón tay như điện, Nhất Dương Chỉ trong nháy mắt đã điểm định lão đầu tử tại chỗ.

Hắn tức giận nói: Vội vàng tìm chết làm gì.

Ngươi giết nhạc mẫu một nhà của Bình Nhất Chỉ, đó đã là vì cứu nữ nhi, lại là quy củ do chính Bình Nhất Chỉ đặt ra, không thể gọi là lạm sát kẻ vô tội.

Có nhân quả gì thì cũng nên là Bình Nhất Chỉ tìm ngươi tính, cùng tại hạ không quan hệ.

Còn như việc cứu Bất Tử muội muội, tại hạ chỉ có thể nói sẽ cố gắng hết sức.

Sau khi Cố Hàn Uyên giải huyệt vị, lão đầu tử lần nữa quỳ xuống đất bái tạ.

Đa tạ Cố công tử đại nhân đại lượng.

Đa tạ đại ca ca.

Bất Tử muội muội cũng chống đỡ thân thể hư nhược nói lời cảm tạ, trong lòng tràn đầy lòng cảm kích.

Cố Hàn Uyên mỉm cười với nàng nói: Chỉ tạ ơn thôi cũng không cứu được Bất Tử muội muội.

Theo ta thấy, Đông Phương Bất Bại chưa chắc sẽ giữ lại Kéo dài tính mạng tám hoàn, chi bằng nghĩ biện pháp khác.

Bất Tử muội muội lại có khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Trên gương mặt tái nhợt kia, chỉ cần một chút hồng hào cũng sẽ đặc biệt rõ ràng.

Nàng đối với khuôn mặt tươi cười của Cố Hàn Uyên thật sự không có sức chống cự.

Lời Cố Hàn Uyên nói khiến lão đầu tử và Tổ Thiên Thu khó xử.

Chẳng lẽ thật sự phải yêu cầu Cố Hàn Uyên tiêu hao công lực để kéo dài tính mạng cho Bất Tử muội muội sao.

Hơn nữa theo như lời hắn nói, như vậy vẫn không chống đỡ được bao lâu.

Cố Hàn Uyên cảm thấy vẫn nên bắt đầu từ Kéo dài tính mạng tám hoàn, bèn nói với lão đầu tử: Lão đầu tử, ngươi đưa phương thuốc Kéo dài tính mạng tám hoàn cho ta xem.

Lão đầu tử tự nhiên sẽ không từ chối, đem một tấm phương thuốc đã ố vàng nhưng được bảo quản rất tốt giao cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn kỹ rồi nói ra: Sau khi có được phương thuốc này, ngươi hẳn là không còn mang Bất Tử muội muội đi tìm Bình Nhất Chỉ xem qua nữa rồi chứ.

Bất Tử muội muội không rõ vì sao, nói: Ta quả thực không tiếp tục đi tìm Bình Nhất Chỉ, miễn cho đến lúc đó lại muốn ta đi giết người nữa.

Cả nhà nhạc mẫu hắn đã bị giết sạch, lão phu cũng không biết nên giết ai mới được.

Cố Hàn Uyên thở dài nói: Dược hiệu của Kéo dài tính mạng tám hoàn này quả thực rất mạnh.

Nếu là hai ba năm trước thì quả thật có thể khiến Bất Tử muội muội khỏi hẳn, nhưng xét tình trạng hiện tại của Bất Tử muội muội thì khả năng lớn nhất là bị thuốc bổ chết.

Xem ra trong kịch tình, Lệnh Hồ Xung ăn bừa Kéo dài tính mạng tám hoàn, rồi lại lấy máu pha loãng đút cho Bất Tử muội muội, ngược lại đã cứu nàng một mạng.

Bằng không nếu chỉ cho chút máu như vậy, theo lý mà nói dược hiệu căn bản sẽ không đủ.

Nghe Cố Hàn Uyên nói vậy, lão đầu tử nhất thời tuyệt vọng đứng lên, kêu khóc nói: Bất Tử.

Là cha vô dụng, không cứu được con.

Ngược lại là Bất Tử muội muội bình tĩnh hơn nhiều, trái lại an ủi: Bất Tử không trách cha.

Bất Tử có thể sống lâu đến thế đã đủ rồi.

Bất Tử muội muội nói xong lại lén lút liếc nhìn Cố Hàn Uyên, trong lòng bổ sung một câu: Có thể sống đến bây giờ, nhìn thấy đại ca ca ôn nhu đẹp mắt như vậy, đã mãn nguyện rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn gợi ý của hệ thống đột nhiên hiện ra, thấy Bất Tử muội muội đột nhiên đã tặng cho hắn một khoản phản phái điểm, liền thầm than một tiếng.

Cô nương này cũng quá không cần trêu chọc, ngược lại đã tự đưa thù lao tới trước.

Bất quá gợi ý của hệ thống lại khiến hắn có chủ ý.

Vừa vặn có phương thuốc Kéo dài tính mạng tám hoàn, điểm phản phái cần để trao đổi giảm gấp mười lần.

Cố Hàn Uyên hoàn toàn có thể trực tiếp trao đổi một phần Kéo dài tính mạng tám hoàn cho Bất Tử muội muội, chỉ là vẫn cần phải pha loãng trước, bằng không khó thoát khỏi kết cục bị bổ chết.

Ta có thể thử cứu Bất Tử muội muội một lần.

Lão đầu tử và Tổ Thiên Thu thấy Cố Hàn Uyên nói có thể cứu, cho rằng hắn phải tiêu hao đại lượng công lực để chữa bệnh cho Bất Tử muội muội, rất là cảm động, dồn dập quỳ xuống cảm tạ.

Cố Hàn Uyên thấy Bất Tử muội muội cũng muốn quỳ xuống, liền đưa tay đỡ lấy, ôn hòa cười nói: Bất Tử muội muội, thân thể muội suy yếu, đừng quỳ nữa.

Ta đưa muội vào khoang thuyền trị liệu.

Nói xong liền đỡ lấy Bất Tử muội muội mặt ửng hồng, đang choáng váng, đi trở lại khoang thuyền.

Tổ Thiên Thu cảm khái nói: Cố công tử quả nhiên không phải phàm nhân, thảo nào Thánh Cô lại ưu ái đến vậy.

Lão đầu tử đồng ý nói: Đó là tự nhiên, nhãn quang của Thánh Cô há lại có lý do gì để kém cỏi.

Lam Phượng Hoàng nghe hai người bọn họ đối thoại, trong lòng vừa thẹn vừa lo.

Dù nói thế nào, nàng cũng xem như là trộm nam nhân của Nhậm Doanh Doanh.

Khi cảm xúc dâng trào thì không quản được nhiều như vậy, khoảng thời gian này lại trôi qua quá đỗi phong phú, nàng không hề suy nghĩ đến.

Vậy mà lúc này nghe bọn họ nhắc tới, nỗi lo này khó tránh khỏi lại hiện ra.

Vu Hành Vân đầu tiên là lo âu nhìn Cố Hàn Uyên mang Bất Tử muội muội vào khoang thuyền.

Nàng cũng không hy vọng Cố Hàn Uyên lãng phí công lực để trị liệu cho một người xa lạ.

Chương 182

Đáng tiếc nàng không ngăn cản được quyết định của Cố Hàn Uyên.

Ngược lại, gần đây thường xuyên nghe đến tên Nhậm Doanh Doanh khiến nàng vô cùng khó chịu.

Cứ như mọi người đều muốn Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh trở thành một đôi vậy.

Nàng ngược lại muốn xem thử Nhậm Doanh Doanh rốt cuộc là hạng người như thế nào.

Cố Hàn Uyên vào phòng, nhẹ nhàng đặt Bất Tử muội muội xuống, đưa tay khẽ vuốt ve gò má nàng.

Nàng vì Cố Hàn Uyên đột nhiên thân cận mà có chút mơ màng, nhưng nhiều hơn là e lệ, ngược lại không hề chống cự.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Bất Tử muội muội có phải thích ta không.

Nàng nào ngờ lại đột nhiên nghe được câu hỏi như vậy.

Nhưng từ nhỏ đã tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, nàng càng hiểu đạo lý phải quý trọng khoảnh khắc hiện tại.

Vì vậy nàng nghiêm túc nhìn Cố Hàn Uyên nói ra: Bất Tử thích đại ca ca.

Nếu đã như vậy, vậy Bất Tử muội muội hãy học môn công pháp này trước.

Cố Hàn Uyên đem Âm Dương Quyết Âm thiên giao cho nàng.

Kéo dài tính mạng tám hoàn trao đổi ra thì không khó khăn, cái khó là làm sao để pha loãng.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên không định lấy máu pha loãng.

Càng nghĩ, tốt nhất là dùng Âm Dương Quyết để dẫn dắt, rồi thông qua Âm Dương Quyết để truyền dược lực qua.

Bất Tử muội muội mặc dù đối với việc Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa ra một bản công pháp muốn nàng học tập mà có chút mơ hồ, nhưng vẫn ngoan ngoãn xem.

Có Cố Hàn Uyên chỉ dạy, nàng rất nhanh đã nhập môn.

Đợi nàng học xong, Cố Hàn Uyên ghé sát tai nàng nói cho nàng biết quá trình trị liệu.

Bất Tử muội muội nhất thời mặt đỏ ửng, thẹn thùng đến nỗi không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Bất Tử muội muội không muốn sao.

Nàng tuy chưa từng nghe nói qua phương thức trị liệu này, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm cùng chút mong chờ nhỏ trong lòng, nàng vẫn mặt ửng hồng ngập ngừng nói: Bất Tử nguyện ý.

Mặc kệ đại ca ca làm gì với ta đều được.

Theo nàng thấy, nếu có thể trị khỏi, bất kể là xuất phát từ ý muốn báo đáp Cố Hàn Uyên, hay là từ bản tâm của mình, nàng đều không cảm thấy chống cự.

Nếu không trị khỏi, càng nên lưu lại chút hồi ức tốt đẹp, cũng không uổng công đến thế gian này một lần.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Bất Tử muội muội yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho muội.

Cố Hàn Uyên nuốt vào Kéo dài tính mạng tám hoàn đã trao đổi.

Bất Tử muội muội tuy yếu ớt, nhưng cũng đã được Cố Hàn Uyên truyền vào linh khí trước đó, Âm Dương Quyết cũng đã mới học.

Quá trình trị liệu cũng không khó khăn như vậy.

Tuy vẫn còn chút đau đớn, nhưng sau khi thân thể được chữa trị thì tinh thần lại phấn chấn hơn rất nhiều.

Sắc mặt hồng hào khỏe mạnh, thân thể cũng cường tráng hơn trước đó, không còn dáng vẻ dở sống dở chết nữa.

Mục đích chính của Cố Hàn Uyên cũng là chữa trị cho nàng, mặc dù chưa tận hứng, nhưng cùng lắm thì lát nữa đi tìm Lam Phượng Hoàng vậy.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói với Bất Tử muội muội: Bất Tử muội muội, thân thể muội đã được chữa khỏi rồi.

Sau này chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được.

Nàng tuy vẫn còn chút mơ màng, nhưng vẫn nở một nụ cười tươi, nói lời cảm tạ Cố Hàn Uyên, người đã ban cho mình tân sinh: Cám ơn huynh, đại ca ca.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu nàng, ôn hòa cười nói: Vậy ta ra ngoài trước, muội nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên muốn đi, cố nén e lệ, kéo tay Cố Hàn Uyên nói: Đại ca ca, ta hiện giờ đã khá hơn rồi, không sao đâu.

Huynh cứ như vậy mà đi ra ngoài sẽ rất khó chịu.

Cố Hàn Uyên khẽ chạm vào bờ môi nàng một cái.

Bất Tử muội muội động lòng người như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt đây.

Lão đầu tử và Tổ Thiên Thu hai người chờ đợi bên ngoài nóng ruột nóng gan.

Lam Phượng Hoàng cùng Vu Hành Vân cũng lo âu cho Cố Hàn Uyên.

May mắn thay, đợi đã lâu Cố Hàn Uyên vẫn bước ra.

Dưới ánh mắt mong chờ của lão đầu tử và Tổ Thiên Thu, hắn sảng khoái cười nói: May mắn không phụ sự ủy thác, Bất Tử muội muội đã được chữa khỏi.

Thật tốt quá.

Đa tạ Cố công tử.

Lão đầu tử và Tổ Thiên Thu như đã quen quỳ, lại một lần nữa quỳ xuống đất nói lời cảm tạ.

Bất quá lần này Cố Hàn Uyên lại không ngăn cản bọn họ, dù sao hắn cũng đã bỏ sức ra.

Bất quá mới trị liệu xong, thân thể Bất Tử muội muội còn rất yếu ớt, cần tĩnh dưỡng.

Hôm nay hãy để nàng nghỉ ngơi thật tốt, đừng nên quấy rầy.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn để lão đầu tử biết mình thừa dịp trị liệu mà ăn sạch nữ nhi của hắn.

Bây giờ vẫn là không nên để lão ta gặp Bất Tử muội muội thì hơn.

Hai người nhìn Cố Hàn Uyên với sắc mặt tái nhợt giả vờ, cho rằng hắn thực sự đã tiêu hao đại lượng công lực mới trị khỏi Bất Tử muội muội.

Lão đầu tử lần nữa cúi đầu bái nói: Công tử cao nghĩa.

Về sau tính mạng lão phu đây liền là của ngài.

Nếu có phân phó, vạn lần chết cũng không chối từ.

Tổ Thiên Thu cũng theo đó tỏ thái độ.

Hắn cùng lão đầu tử giao hảo nhiều năm, thậm chí còn nổi danh Hoàng Hà Lão Tổ.

Hắn luôn xem Bất Tử muội muội như cháu gái ruột, yêu thương thiếu nữ có vận mệnh bấp bênh nhưng hiền lành này.

Gặp nàng cuối cùng đã có thể kéo dài tính mạng sau khi được Cố Hàn Uyên trị liệu, hắn cũng giống như lão đầu tử mà cảm kích Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với sự quy phục của hai người cũng không thèm để ý.

Thanh danh của hai người tuy không nhỏ, nhưng thực lực trong mắt hắn hoàn toàn không đáng chú ý, có chút ít còn hơn không mà thôi.

Lam Phượng Hoàng cùng Vu Hành Vân chỉ lo lắng cho sắc mặt tái nhợt của Cố Hàn Uyên, đều cho rằng hắn đã tiêu hao đại lượng công lực, vừa bội phục lại vừa đau lòng.

Nhất là Vu Hành Vân, nàng thậm chí còn không vui muốn chu môi.

Thế nhưng vạn vạn không ngờ rằng Cố Hàn Uyên lúc này lại nói với nàng: Vân nhi.

Buổi trưa sắp tới rồi, đến khoang của muội đi.

Vu Hành Vân nhìn sắc mặt tái nhợt của Cố Hàn Uyên, chần chờ nói: Hay là hôm nay bỏ qua đi.

Ta có thể đi bắt chút động vật về ẩm huyết.

Cố Hàn Uyên giả bộ tức giận, giơ tay lên liền đánh, khiến Vu Hành Vân thành tư thế ôm đầu phòng thủ.

Vu Hành Vân hơi có chút ủy khuất ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ mình cũng vì hắn mà đề nghị như vậy, không ngờ Cố Hàn Uyên lại còn đánh nàng.

Cố Hàn Uyên ngồi xổm xuống, đưa tay khẽ vuốt ve vết hồng trên trán bóng loáng của Vu Hành Vân, ôn hòa nhìn đôi mắt trong sáng như nước mùa thu của nàng nói: Nha đầu ngốc, muội cũng là đệ tử quan trọng của ta, làm sao ta có thể mặc kệ muội chứ.

Ngoan ngoãn tiếp nhận trị liệu là được.

Sóng mắt yêu kiều của Vu Hành Vân cúi thấp xuống.

Chính là sự quan tâm này khiến nàng khó có thể chống cự, có cảm giác càng lún càng sâu.

Tiếng nha đầu ngốc kia càng đâm vào nội tâm mềm mại của nàng.

Cố Hàn Uyên thấy nàng trầm mặc cũng không để ý, trực tiếp ôm lấy Vu Hành Vân, đưa nàng đến khoang thuyền.

Sau khi trị liệu cho Vu Hành Vân xong, Cố Hàn Uyên trên mặt tái nhợt giả vờ mệt mỏi mà toát ra một lớp mồ hôi.

Vu Hành Vân thấy thế, trong mắt tràn đầy đau lòng tiến lên lau mồ hôi cho hắn, thật sự khiến Cố Hàn Uyên thưởng thức được một mảnh cảnh sắc trắng nõn.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Biết đau lòng sư tôn rồi sao.

Mới không có.

Chỉ là sợ ngươi làm bẩn chăn thôi.

Vu Hành Vân cứng miệng nói.

Cố Hàn Uyên thấy loli này càng ngày càng ngạo kiều, nụ cười lại vui thích thêm vài phần.

Ôn hòa cười nói: Nếu đau lòng thì cứ để ta ôm một lúc để chữa trị sự mệt mỏi này là được.

Vu Hành Vân lén lút liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, ấp úng nói: Chỉ được một lát thôi.

Được.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý cái miệng cứng rắn của nàng, hoàn toàn ôm lấy thân thể kiều nhỏ của nàng vào lòng, thuận thế kéo ngả xuống.

Vu Hành Vân kinh hô một tiếng liền muốn giãy dụa, nhưng đã thấy Cố Hàn Uyên như đã mệt mỏi mà nhắm nghiền hai mắt.

Sắc mặt tái nhợt kia khiến nàng làm sao cũng không nói ra lời từ chối.

Nàng đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú trăm xem không chán kia, cũng không để ý trạng thái của mình bây giờ.

Hoặc giả là vì bị nhìn thấy nhiều, trước mặt Cố Hàn Uyên, giới hạn cảm thấy thẹn bất tri bất giác đã giảm đi rất nhiều.

Vu Hành Vân ánh mắt có chút mê ly vùi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Có lẽ là vì trong lòng Cố Hàn Uyên vô cùng ấm áp, nàng bất tri bất giác cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Mà Cố Hàn Uyên đang nhắm mắt lúc này lại nhếch môi lên một nụ cười đầy ý vị.

Không biết đã qua bao lâu, một tiếng thét kinh hãi đã đánh thức Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên.

Tên lolicon hỗn đản ngươi.

Cố Hàn Uyên hiếm khi có được một giấc ngủ không tạp niệm.

Nghe tiếng kinh hô của Vu Hành Vân, hắn thậm chí không mở mắt, hầu như tự động mà vỗ vào gáy nàng, kéo nàng trở lại lòng mình.

Hắn mở đôi mắt sáng như sao nhìn về phía Vu Hành Vân đang ôm trán, khóe mắt vương lệ, bất đắc dĩ nói: Đã nói phải gọi sư tôn rồi mà.

Trách trách hô hô làm cái gì.

Sao còn thêm một tiền tố nữa.

Vu Hành Vân vốn đang bị thần sắc lười biếng khi Cố Hàn Uyên vừa tỉnh giấc mê hoặc, nhưng không ngờ rất nhanh đã nhận ra sự bất thường.

Hơn nữa những lời hắn nói ra càng khiến Vu Hành Vân cảm thấy cạn lời.

Trên trán đau đớn kèm theo xấu hổ và giận dữ ủy khuất, nàng lại không khống chế được mà rơi vài giọt nước mắt.

Nàng dựa đầu vào chăn, buồn bực nói: Ta chỉ đồng ý cho ngươi ôm, chứ không nói có thể Hơn nữa lại còn hỏi là ở đâu ra thép tấm.

Nói mớ gì vậy.

Hăng hái làm gì.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Vu Hành Vân đang xấu hổ và giận dữ muốn chết, đã hoàn toàn trẻ con hóa, trêu đùa nói: Hơn nữa, vốn dĩ chính là thép tấm mà.

Vu Hành Vân ngẩng đầu nhỏ lên giận trách: Xì.

Lại nói ta là thép tấm, về sau đừng ôm nữa.

Tên lolicon hỗn đản.

Bỏ cái tiền tố kia đi cho ta.

Cố Hàn Uyên đối với cách xưng hô mới này rất cạn lời.

Thấy nàng vẫn còn vẻ giận dữ, hắn đành miễn cưỡng nói: Được rồi, ta xin lỗi.

Nhanh lên một chút.

Vậy còn tạm được.

Vu Hành Vân như thể giành được thắng lợi, nở một nụ cười tươi.

Tuy trông còn rất non nết, nhưng ngược lại lại có vài phần vẻ đẹp khuynh đảo chúng sinh.

Nàng như đã quen, cũng không đuổi Cố Hàn Uyên ra ngoài.

Chương 183

Hai người rửa mặt một phen.

Sau khi ra khỏi khoang thuyền mới phát hiện thì ra đã ngủ một giấc đến ngày thứ hai.

Thảo nào có cảm giác thần thanh khí sảng như vậy.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng trạng thái tinh thần của mình hiện tại.

Hắn không ngờ ôm lấy Vu Hành Vân giống như ôm Noãn Ngọc lại còn có tác dụng trợ ngủ.

Thấy Cố Hàn Uyên nhìn sang, Vu Hành Vân như nhìn thấu ý nghĩ của hắn, vẻ mặt ghét bỏ nói: Đừng hy vọng còn có lần sau.

Cố Hàn Uyên nhún vai, không hề để ý lời nàng nói.

Thật sự muốn ôm nàng ngủ chẳng lẽ nàng còn có thể từ chối mình sao.

Vu Hành Vân cũng hiểu sức lực mình không đủ, tức giận lại trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên đi tới boong tàu.

Lão đầu tử và Tổ Thiên Thu cung kính hành lễ.

Bất Tử muội muội nhẹ giọng hỏi thăm, sau đó liền xấu hổ trốn sau lưng lão đầu tử, lén nhìn Cố Hàn Uyên.

Nàng chỉ cảm thấy mình hôm qua quá mức lớn mật, hiện tại đã mất hết dũng khí, ngược lại trở nên ngượng ngùng.

Lam Phượng Hoàng với vẻ mặt quái dị nhìn Vu Hành Vân, không ngờ mình ban ngày không thể chiếm được Cố Hàn Uyên, tối qua lại còn bị nàng ta đoạt mất.

Nàng ngược lại không nghĩ rằng giữa hai người sẽ có chuyện gì, dù sao thân hình của Vu Hành Vân vẫn còn ở đó.

Nàng chỉ suy đoán Cố Hàn Uyên vì quá mệt mỏi nên mới ở lại trong phòng Vu Hành Vân mà ngủ.

Bởi vì Ngũ Bá Tốp gần ngay trước mắt, thời gian nàng và Cố Hàn Uyên ở chung ngày càng ngắn, cho nên nàng mới bất mãn vì suốt đêm đã bị Vu Hành Vân chiếm mất.

Vu Hành Vân nhìn ánh mắt của Lam Phượng Hoàng, sao lại không rõ nàng ta đang nghĩ gì chứ.

Trong lòng lại hơi có chút đắc ý, nàng giơ khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dương dương tự đắc đi tới mũi tàu bắt đầu buổi sáng tu luyện.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng sự chăm chỉ của Vu Hành Vân trong phương diện tu luyện.

Lô đỉnh trưởng thành cực nhanh.

Hắn cũng không thể dây dưa quá lâu.

Lam Phượng Hoàng tiến lên dịu dàng nói: Cố ca ca, Ngũ Bá Tốp sắp tới rồi.

Cố Hàn Uyên với thần tình lười biếng đưa cần câu, ngồi xuống bên cạnh dưới ánh mắt ghét bỏ của Vu Hành Vân.

Những kẻ cần đến đều đã đến rồi chứ.

Có lẽ là vì thời gian ở chung còn lại không nhiều, Lam Phượng Hoàng dường như càng tích cực vài phần.

Nàng cũng không để ý lão đầu tử và Tổ Thiên Thu ở đó, ôm chặt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, giọng nói uyển chuyển mềm mại đáng yêu nói: Trừ bỏ những kẻ bị Cố ca ca dọa chạy thì đều đã đến rồi ạ.

Vậy cũng tốt.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu nói.

Lúc Vu Hành Vân thu công, thuyền vừa cập bờ.

Nàng thành thạo đưa hai tay ra, Cố Hàn Uyên liền ôm nàng vào khuỷu tay.

Vu Hành Vân tự nhiên ôm lấy cổ hắn.

Đi thôi.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng chào hỏi.

Ngũ Tiên giáo cùng lão đầu tử và Tổ Thiên Thu dồn dập đuổi kịp.

Bất Tử muội muội tuy bệnh đã khỏi hẳn, nhưng thân thể còn quá yếu ớt nên vẫn ở lại trên thuyền.

Cố Hàn Uyên để đề phòng vạn nhất cũng đã để lại thần niệm định vị trên người nàng.

Dọc đường đi quả nhiên thấy không ít nhân sĩ giang hồ cầm đao bội kiếm.

Thấy Cố Hàn Uyên đều dồn dập cung kính vấn an.

Những kẻ bây giờ còn dám hướng Ngũ Bá Tốp tới đều là những người tương đối tự tin vào danh tiếng hành sự của mình.

Do đó Cố Hàn Uyên cũng lần lượt đáp lễ, một bộ dáng vẻ quý công tử tao nhã lịch sự, khiến không ít hán tử hình tượng lôi thôi phải tự ti mặc cảm.

Ngược lại là Vu Hành Vân đã quen với loại cảnh tượng này, ngạo nghễ ngẩng đầu nhỏ, không thèm để ý ai, kiêu ngạo như một con Sồ Phượng vậy.

Ngũ Bá Tốp vốn dĩ ồn ào náo động vô cùng vì tụ tập đông người.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên đi tới đâu thì nơi đó liền tĩnh lặng tới đó.

Đoàn người tự động nhường ra một con đường.

Nếu chỉ vì mối quan hệ với Nhậm Doanh Doanh, bọn họ sẽ nhiệt tình chứ không kính nể.

Nhưng giờ đây, trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ kính sợ.

Suốt dọc đường đi, không một ai dám đối mặt với hắn, mà đều cúi đầu hành lễ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này vô cùng hài lòng.

Những người này trong tương lai đều có thể thu nhận làm thành viên nòng cốt của Tống Quốc.

Đến cả Vu Hành Vân cũng hơi kinh ngạc trước uy vọng của Cố Hàn Uyên lúc này.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Vu Hành Vân đi tới giữa đám đông rồi dừng lại.

Hắn nhìn quanh một lượt, thấy mọi người đều cung kính chờ đợi mình lên tiếng, liền thỏa mãn gật đầu.

Hắng giọng nói: Tin rằng các vị đều đã biết Cố mỗ.

Tại hạ ở đây trước tiên xin cảm tạ các vị đã đến dự buổi gặp mặt tại Nam Thiếu Lâm để cứu Doanh Doanh.

Đám đông đồng loạt chắp tay nói: Cố công tử khách khí.

Cố Hàn Uyên gật đầu rồi thong thả nói: Cố mỗ tuy cảm tạ ý tưởng các vị nguyện ý xuất lực, nhưng vẫn mong các vị có thể tạm thời tản đi.

Doanh Doanh kia, Cố mỗ sẽ tự mình đi cứu.

Đám đông liền vội hỏi: Cố công tử, đây là vì sao.

Cố Hàn Uyên sắc mặt trầm ngưng nói: Các vị cũng biết xung đột giữa Cái Bang và Nam Thiếu Lâm sắp tới gần.

Gần đây, các môn các phái đã được hô hào tổ chức đại hội tại Nam Thiếu Lâm, đến lúc đó các lộ chính đạo môn phái đều tề tựu.

Mà các vị phần lớn là cao thủ tả đạo dưới trướng Nhật Nguyệt Thần Giáo, khó lòng bảo toàn sẽ không bị những kẻ hữu tâm lợi dụng mà hợp sức tấn công.

Cố Hàn Uyên gần như có thể khẳng định trăm phần trăm rằng nếu những kẻ này lên Nam Thiếu Lâm, những người khác không nói, Tả Lãnh Thiền nhất định sẽ cổ vũ các đại bang phái động thủ.

Cố công tử coi thường chúng ta sao.

Thánh Cô có ơn trọng như núi với chúng ta, vì cứu Thánh Cô có gì mà tiếc một cái chết.

Lời nói này của Cố Hàn Uyên ngược lại đã khơi dậy huyết khí của mọi người, họ đồng loạt hò reo.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không nể mặt bọn họ, thần sắc lạnh lùng nói: Cố mỗ kính nể nghĩa khí và dũng khí của các vị.

Nhưng nói thẳng không khách khí, các vị lên Nam Thiếu Lâm ngoại trừ gây thêm phiền phức cho Cố mỗ, tăng thêm độ khó cứu viện Doanh Doanh ra, không còn tác dụng nào khác.

Lời nói này của Cố Hàn Uyên khiến đám đông sắc mặt khó coi.

Cuối cùng, bang chủ Thiên Hà Bang là Hoàng Bá Lưu mang theo tức giận nói ra: Cố công tử, chúng ta tuy kính nể ngươi, nhưng không thể vũ nhục bọn ta như vậy.

Cố mỗ biết các ngươi sẽ không phục.

Cố mỗ tự sẽ cho các ngươi lý do để phục tùng.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý thái độ của hắn, trực tiếp biểu thị muốn Dĩ Lực Phục Nhân.

Hắn ngạo nghễ nói: Chuyện giang hồ thì cứ theo quy củ giang hồ mà làm.

Mời các vị cùng Cố mỗ lĩnh giáo võ công.

Vẻ mặt hắn không hề biến hóa, vẫn lạnh nhạt như thường.

Vu Hành Vân nhìn gò má Cố Hàn Uyên có chút thất thần.

Tuy nàng thích vẻ ôn nhu của Cố Hàn Uyên, nhưng khí phách nghiêm nghị này, thái độ xem quần hùng như không khí, càng khiến nàng say mê hơn.

Hoàng Bá Lưu thấy sự việc đã đến nước này, liền dứt khoát là người đầu tiên lên sân khấu.

Ta xin lĩnh giáo cao chiêu của Cố công tử trước.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại lắc đầu nói: Ý của Cố mỗ là để các ngươi cùng tiến lên.

Lời này không chỉ khiến Hoàng Bá Lưu sắc mặt khó coi, mà đám đông phía sau hắn càng thêm giận dữ.

Chỉ là suy cho cùng vẫn e ngại mối quan hệ với Nhậm Doanh Doanh nên không dám làm khó dễ.

Hơn nữa cũng lo lắng nếu xông lên cùng lúc, vạn nhất làm Cố Hàn Uyên bị thương, đến lúc đó sẽ khó bề thu xếp.

Nếu các vị khiêm nhường, vậy Cố mỗ sẽ không khách khí.

Nói rồi hắn đặt Vu Hành Vân xuống.

Thấy Vu Hành Vân có chút lo lắng, hắn ôn tồn cười nói: Yên tâm đi, sẽ không làm lỡ việc trị liệu cho nàng vào buổi trưa.

Vu Hành Vân lườm một cái rõ đáng yêu, thầm nghĩ: Ai nói cho ngươi biết ta lo lắng chuyện này chứ.

Vân nhi hãy trông coi cẩn thận.

Dưới ánh mắt mê hoặc của Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên khẽ cười, vén vạt áo trường sam màu trắng nguyệt kẹp vào thắt lưng, để lộ đôi chân thẳng tắp, to lớn và đầy lực.

Bộ Phong Tróc Ảnh.

Âm thanh của Cố Hàn Uyên vừa dứt, một đạo bóng trắng vụt qua.

Những người tiếp xúc với bóng trắng đó đều đồng loạt bay ngược ra sau.

Phong Trung Kính Thảo.

Hoàng Bá Lưu đã hóa thành quả hồ lô lăn, đánh ngã một đám người.

Mưa Giông Gió Giật.

Lại một đám người nữa ngã xuống như gặt lúa mạch.

Lôi Lệ Phong Hành.

Ảnh chân của Cố Hàn Uyên nhanh hơn ba phần.

Rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng đã bị đá ngã xuống đất.

Phong Quyển Tàn Lâu.

Thân hình Cố Hàn Uyên quay ngược nhanh chóng, mang theo cuồng bạo gió xoáy.

Tất cả những người trong phạm vi công kích đều bị đánh bay.

Thần Phong Nộ Hào.

Ngoại trừ Ngũ Tiên Giáo và hai vị lão tổ cùng đến với Cố Hàn Uyên ra, những người còn lại đều bị chiêu này quét sạch.

Chưa đến khắc nào, trên mặt đất đã nằm la liệt mấy trăm người.

Cố Hàn Uyên dừng lại, trên người còn mang theo một luồng gió xanh lướt qua Vu Hành Vân.

Hắn không hề để ý đến những người nằm trên mặt đất đang đau đớn kêu la.

Với trình độ võ công của hắn bây giờ, dù có thủ hạ lưu tình cũng sẽ khống chế tốt mức độ mạnh yếu, đảm bảo không một ai chết hay bị thương nặng.

Tuy nhiên, họ cũng sẽ đau nhức cả buổi.

Vu Hành Vân ngạc nhiên nhìn Cố Hàn Uyên, người đang quay sang mình với vẻ mặt ôn nhu tươi cười.

Khi hắn bao quát nàng, ánh nắng chói chang giữa trưa bị che khuất hơn phân nửa.

Thân hình hắn hiện lên vầng sáng quanh viền, khoảnh khắc ấy tựa như Tiên Nhân hạ phàm.

Vu Hành Vân trong chốc lát nhìn đến ngây dại.

Tim nàng đập như nai, khóe môi ngọc yên nhiên, má hiện đào hoa.

Mãi đến khi tiếng cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên truyền đến, nàng mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Vân nhi có thấy rõ không.

Vu Hành Vân hơi chột dạ cúi đầu.

Ngược lại không phải là không thấy rõ, chỉ là nàng rất rõ ràng cảm xúc vừa thoáng qua trong lòng tuyệt đối không phải là tình cảm vương vấn.

Một cảm xúc rõ ràng như vậy là điều nàng chưa từng có trước đây.

Chương 184

Nàng bỗng nhiên nhận ra dường như đã rất lâu rồi không còn nhớ đến Vô Nhai Tử.

Cố Hàn Uyên lộ vẻ nghi ngờ nói: Không thấy rõ sao.

Vậy thì không còn cách nào khác, đành đợi bọn họ đứng dậy rồi tái diễn thị một lần vậy.

Lam Phượng Hoàng và những người không bị liên lụy, vốn còn đang chấn động trước uy lực của Phong Thần Thối của Cố Hàn Uyên, nghe hắn nói vậy liền đồng loạt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Không ngờ Cố Hàn Uyên đến Ngũ Bá Tốp lại là để biểu thị võ công cho đệ tử xem sao.

May mà Vu Hành Vân không thật sự để những người đó lại chịu tội một lần nữa.

Lấy lại tinh thần, nàng vung khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng giọng làm nũng ngày càng thuần thục hỏi: Thấy rõ rồi.

Đây là võ công gì vậy.

Không hề thua kém Thiên Sương Quyền chút nào.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân đang đắm chìm vào vai diễn mà không thể tự kiềm chế, nhẹ vỗ đầu nhỏ của nàng cười nói: Đây là Phong Thần Thối, cùng Thiên Sương Quyền đều là Tam Tuyệt.

Đợi nàng thuần thục sau này, ta sẽ dạy nàng Bài Vân Chưởng.

Tam Tuyệt tương sinh tương khắc, thông hiểu đạo lý sau này là có thể học được Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa ôm Vu Hành Vân lên khuỷu tay, đưa tay véo gò má mềm mại của nàng.

Nàng còn chưa trưởng thành, học kiếm thì quá sớm.

Đây là võ thuật quyền chưởng chân chính mạnh nhất của vi sư, cũng thích hợp với nàng hơn.

Học được sau này không dám nói vô địch thiên hạ, chí ít cũng khó gặp địch thủ.

Vu Hành Vân không phản kháng việc Cố Hàn Uyên véo má, hơi có chút thất thần u u hỏi: Ngươi vì sao đối xử với ta tốt như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Ta là sư tôn của nàng, đối tốt với nàng chẳng phải là lẽ thường sao.

Nói xong lại giơ tay gõ lên trán nàng, giận dữ nói: Lại không gọi sư tôn.

Thật là không lớn không nhỏ.

Vu Hành Vân hai tay ôm trán, giấu khuôn mặt trong bóng tối dưới cánh tay thấp bé, khẽ gọi: Sư tôn Bất quá, hai chữ ngắn ngủi đó lại ẩn chứa rất nhiều tâm tư phức tạp.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu.

Đương nhiên, trong lòng hắn càng hài lòng hơn với sự vương vấn của Vu Hành Vân.

Cô gái lỡ thì này đối với chuyện nam nữ phòng bị vẫn rất nặng.

Bây giờ nhìn qua, nàng dường như đã quen với sự tiếp xúc thân thể của Cố Hàn Uyên.

Nhưng trên thực tế, đó chẳng qua là nàng đang tự lừa dối mình, hoàn toàn nhập vai vào thân phận Vân nhi.

Lòng nàng vẫn còn phong bế.

Vì vậy, để nàng tự mình công lược mới là biện pháp tốt nhất.

Một lô đỉnh cực phẩm như thế, Cố Hàn Uyên nào nỡ để nàng trưởng oai.

Lúc này, đám người Ngũ Bá Tốp trên mặt đất cuối cùng cũng lồm cồm bò dậy.

Họ càng thêm kính nể Cố Hàn Uyên, thậm chí trong ánh mắt còn mang theo sự kinh sợ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Bây giờ các ngươi có bằng lòng tản đi không.

Xin cẩn tuân phân phó của công tử.

Đám người đã bị khuất phục đương nhiên không dám phản đối, đồng loạt gật đầu đồng ý.

Bọn họ cũng đã nhận ra, đối với cao thủ có thực lực như Cố Hàn Uyên, bọn họ chỉ là sự trói buộc mà thôi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy hài lòng ôm lấy Vu Hành Vân rời đi.

Hai người trở về thuyền của Ngũ Tiên Giáo một chuyến.

Sau khi trị liệu cho Vu Hành Vân xong, hắn dặn Lam Phượng Hoàng không cần đi cùng đến Nam Thiếu Lâm.

Lam Phượng Hoàng nào cam lòng rời đi, nhưng Cố Hàn Uyên lại cho rằng so với việc lên Nam Thiếu Lâm, Lam Phượng Hoàng còn có một chuyện quan trọng hơn, đó chính là đặc chế Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu.

Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu vô dụng với Cố Hàn Uyên, nhưng đối với người ở cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên đều có thể tăng trưởng không ít công lực, ngay cả cảnh giới Tông Sư cũng có hiệu quả tương tự.

Cố Hàn Uyên không cần Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu có dược hiệu quá cao, nên dặn Lam Phượng Hoàng giảm bớt thời gian chế biến, tạo ra phiên bản rút gọn là được.

Cách này thích hợp hơn để sản xuất hàng loạt cao thủ Tiên Thiên.

Bồi dưỡng cao thủ Tông Sư chi phí quá cao, tập hợp cao thủ Tiên Thiên sẽ thực dụng hơn.

Lam Phượng Hoàng thấy Cố Hàn Uyên có chính sự cần nàng làm, bất đắc dĩ đành từ bỏ ý định đi theo.

Nàng dẫn chúng nhân Ngũ Tiên Giáo rời đi.

Cố Hàn Uyên dặn hai vị lão tổ đi tập hợp những người tin cậy, hết lòng vì Nhậm Doanh Doanh để phòng khi cần dùng sau này.

Trước khi đi, hắn dặn Bất Tử muội muội phải nghỉ ngơi cho khỏe, đợi thân thể hồi phục rồi mới đi thăm nàng.

Bất Tử muội muội thẹn thùng đáp ứng.

Lần thăm hỏi này hiển nhiên không phải chỉ là thăm hỏi đơn thuần.

Có tình lang, nàng càng hy vọng mình có thể có một thân thể khỏe mạnh để hầu hạ hắn.

Đợi đám người rời đi, Cố Hàn Uyên ôm lấy Vu Hành Vân đang sốt ruột chờ đợi, Ngự Kiếm Phi Hành đi Tung Sơn.

Bây giờ còn mấy ngày nữa mới đến đại hội Nam Thiếu Lâm, Cố Hàn Uyên cần sắp xếp trước một vài chuyện.

Hai người tìm một khách điếm dưới chân Tung Sơn để nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên trước tiên từ Địa Võng thu được tình báo đại khái, suy nghĩ một chút liền có kế hoạch.

Ban đêm, Cố Hàn Uyên không để ý sự kháng cự kiêu ngạo của Vu Hành Vân, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng làm gối ôm.

Hắn vốn chỉ thuê một căn phòng.

Vu Hành Vân sao có thể không biết Cố Hàn Uyên muốn làm gì, đáng tiếc căn bản không có năng lực phản kháng, chỉ có thể trợn trắng mắt biểu thị khinh bỉ.

Cuối cùng, nàng căn dặn Cố Hàn Uyên ba thân ngũ lệnh không được sờ lung tung, không được nói mê sảng.

Cố Hàn Uyên qua loa đáp ứng.

Ngày hôm sau, Vu Hành Vân nhìn vạt áo tán loạn, cảm thấy không còn gì luyến tiếc cuộc đời.

Cũng may không phải nghe lại câu nói khiến nàng căm tức kia, tâm tình ngược lại tốt hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên đã dạy Bài Vân Chưởng cho Vu Hành Vân.

Hắn lại một lần nữa khinh bỉ trình độ phế vật của Mộ Dung Phục.

Đêm hôm đó, sau khi Vu Hành Vân ngủ say, Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đặt nàng xuống, thay đổi trang phục của Vô Thiên, đội mặt nạ Tu La rồi rời khỏi khách điếm.

Không lâu sau, hắn tìm thấy Huyết Đao lão tổ ở một thanh lâu.

Cố Hàn Uyên bất ngờ phát hiện Địch Vân cũng ở đó.

Ánh mắt hắn đầy vẻ thú vị nhìn Địch Vân đang có chút khó xử, rồi thuần thục theo một nữ tử phong trần đi vào phòng.

Cố Hàn Uyên vô cùng hài lòng với sự cải tạo mà Huyết Đao lão tổ dành cho Địch Vân.

Quả nhiên là một nhân tài.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, hơi thay đổi kế hoạch ban đầu.

Huyết Đao lão tổ đang chơi trò chơi với một nữ tử phong trần.

Đột nhiên chỉ thấy nàng kia ngất xỉu.

Trong lúc mơ màng, một giọng nói âm hàn lạnh lẽo truyền đến: Lão tổ xem ra bảo đao chưa lão, hứng thú rất cao a.

Lông tơ Huyết Đao lão tổ chợt dựng đứng.

Âm thanh này hắn rất quen thuộc.

Cũng không dám đi lấy Huyết Đao đặt trên bàn.

Cẩn thận sửa sang lại dung nhan một chút, cung kính nói: Vô Thiên các hạ.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Xem ra ngươi vẫn nhớ rõ Bản tọa.

Điều này rất tốt.

Lão tổ sau khi bị Vô Thiên các hạ thuyết phục tất nhiên không dám quên.

Huyết Đao lão tổ đầu cũng không dám ngẩng, cung kính vô cùng.

Hắn quả thật không thể nào quên được uy thế của Vô Thiên trước đây.

Mỗi lần nghĩ đến đều thấy lòng lạnh lẽo.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu, hỏi với chút ẩn ý: Đệ tử Bản tọa mang đến cho ngươi còn hài lòng không.

Địch Vân kia tuy còn có chút chống cự, nhưng quả thật là một tài năng có thể rèn giũa.

Vừa nhắc đến Địch Vân, Huyết Đao lão tổ liền lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên vô cùng hài lòng với đệ tử này.

Chính là tâm tính còn cần mài giũa thêm một chút.

Huyết Đao kinh qua tu luyện quả thật không hề qua loa.

Hiện tại đã là đệ tử mạnh nhất ngoại trừ Bảo Tượng.

Hơn nữa, khác với Bảo Tượng ngu dốt, tư chất Địch Vân còn cao hơn, vượt qua Bảo Tượng chỉ là vấn đề thời gian.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Rất tốt.

Nếu lão tổ thích đệ tử Bản tọa mang tới cho ngươi, qua một thời gian nữa còn có thể sẽ mang thêm một người nữa đến.

Huyết Đao lão tổ ngẩn ra.

Loại đệ tử đưa tận cửa này sao lại giống như nhặt rau cải ven đường vậy, hết người này đến người khác.

Nghi ngờ hỏi: Còn có nữa sao.

Cố Hàn Uyên giọng mang ẩn ý nói: Người đó tư chất không tệ.

Lão tổ nhất định sẽ hài lòng.

Cảm tạ Vô Thiên các hạ ưu ái.

Huyết Đao lão tổ trước tiên bày tỏ lòng cảm tạ, sau đó linh quang lóe lên, cung kính hỏi: Nhưng có chuyện gì muốn lão tổ làm chăng.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với sự lanh lợi của Huyết Đao lão tổ, nói thẳng vào vấn đề: Bản tọa cần ngươi phối hợp làm một chuyện tại đại hội Nam Thiếu Lâm, đó là điều Cố Hàn Uyên đi chỗ khác.

Huyết Đao lão tổ cả kinh.

Hiện tại trong lãnh thổ Tống Quốc, cái tên Cố Hàn Uyên còn ít người không biết.

Nhưng hắn lại không dám trực tiếp cự tuyệt Vô Thiên.

Thần sắc khổ sở nói: Anh Hùng Kiếm Cố Hàn Uyên.

Không phải lão tổ không muốn làm việc cho các hạ, chỉ là Cố Hàn

Uyên kia thực lực quá mạnh mẽ, lão tổ sợ làm lỡ kế hoạch của các hạ.

Cố Hàn Uyên biết Huyết Đao lão tổ lo lắng.

Không cần ngươi giao thủ với Cố Hàn Uyên.

Chương 185

Cứ làm việc ngươi sở trường nhất là được.

Huyết Đao lão tổ thấy sự việc có chuyển biến, vội vàng hỏi: Cũng xin các hạ chỉ giáo.

Cố Hàn Uyên nói kế hoạch cho Huyết Đao lão tổ nghe, giọng băng hàn nói: Chuyện như vậy có làm được không.

Huyết Đao lão tổ giật mình.

Biết nếu không đáp ứng thì chắc chắn phải chết.

Vì vậy, hắn cung kính vội vàng nói: Việc này lão tổ xin đáp ứng, mời các hạ yên tâm.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn vuốt cằm nói: Rất tốt, sau khi chuyện thành công, Bản tọa sẽ mang đệ tử mới của ngươi đến.

Cảm tạ Vô Thiên các hạ ưu ái.

Huyết Đao lão tổ đối với đệ tử mới kia vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, đành cung kính bái tạ.

Thế nhưng, hơn nửa ngày vẫn không nghe thấy tiếng Vô Thiên.

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện không biết từ lúc nào, trong phòng đã không còn bóng dáng Vô Thiên.

Lòng hắn lạnh toát, chỉ cảm thấy Vô Thiên tựa như Quỷ Thần thâm bất khả trắc, đối với phân phó của hắn càng không dám vi phạm.

Cố Hàn Uyên từ Huyết Đao lão tổ sau khi rời đi, hắn dựa vào thần niệm định vị tìm được Diệp Nhị Nương, người mà hắn đã chú ý từ rất sớm.

Đại hội Nam Thiếu Lâm là một sự kiện lớn như vậy, Tứ Đại Ác

Nhân tự nhiên đều tề tựu.

Cố Hàn Uyên không muốn để kịch bản phát triển theo nguyên bản, điều đó chẳng có lợi lộc gì cho hắn.

Theo thời gian trôi qua, dưới chân Tung Sơn đã hội tụ một lượng lớn nhân sĩ giang hồ, đều đang chờ Nam Thiếu Lâm triệu khai đại hội.

Vân Trung Hạc vì liên tục kinh hãi nên đã rất lâu không dám đi hái hoa dưới sự sợ hãi.

Vân Trung Hạc nhiều lần lâm trận bỏ chạy khiến Đoàn Diên Khánh vô cùng bất mãn.

Ngày thường, sự ước thúc đối với hắn cũng thay đổi nhiều.

Vì nhân sĩ giang hồ dưới chân tiểu trấn Tung Sơn quá đông, để tránh phát sinh xung đột, Đoàn Diên Khánh nghiêm lệnh ba người trong thời gian gần đây không được ra ngoài.

Vì vậy, Vân Trung Hạc cũng không được tiêu dao như Huyết Đao lão tổ, người còn có thể đến thanh lâu để giải tỏa áp lực.

Diệp Nhị Nương cũng không có cơ hội trộm trẻ con làm vui theo bản chỉnh sửa mới của Kim lão tiên sinh, Diệp Nhị Nương không còn là kẻ giết trẻ con mỗi ngày mà là trộm một đứa bé, chơi chán rồi đưa cho một gia đình không liên quan nhận nuôi như một trò đùa dai.

Lúc này, Diệp Nhị Nương chính vì gần Nam Thiếu Lâm, càng thêm nhớ đứa con bị trộm đi mà tâm phiền ý loạn.

Nàng trằn trọc khó ngủ trong phòng.

Cố Hàn Uyên nhìn Diệp Nhị Nương đang cuộn mình, thân thể mềm mại phong vận thành thục thường xuyên xoay vặn tạo ra những đường cong đẹp đẽ.

Ánh mắt hắn lóe sáng trong chốc lát, trong lòng đột nhiên nảy ra một chút ý tưởng.

Sơn trân hải vị ăn nhiều, đôi khi vẫn cần chút cơm rau dưa để giải ngấy.

Như vậy cũng có thể khiến hắn có thêm hứng thú với sơn trân hải vị, hơn nữa cũng không đến nỗi phải tặng không thứ tốt nhất khiến người khác nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt gọi: Diệp Nhị Nương.

Diệp Nhị Nương đang cau chặt mày phiền não.

Lúc này, trong phòng chỉ có một mình nàng lại vang lên giọng nói của người khác.

Nàng cả kinh, vô thức rút cây thép dưới gối ra, bày ra tư thế phòng bị.

Nàng định kêu lên, nhưng lại nghe Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Nếu Diệp Nhị Nương ngươi còn muốn nhìn thấy con trai mình, Bản tọa khuyên ngươi đừng kinh động những người khác.

Diệp Nhị Nương vừa nghe đến chuyện con trai mình, thần sắc hoảng hốt trong nháy mắt, nhất thời không dám hô to.

Lấy lại bình tĩnh, nàng miễn cưỡng nhìn rõ người trước mắt là ai, khẽ kinh hô: Vô Thiên.

Ngay sau đó, nàng không còn bận tâm đến sự sợ hãi trước uy thế của Vô Thiên, thần tình vội vàng hỏi: Ngươi biết tung tích con ta.

Cố Hàn Uyên giọng mang ẩn ý nói: Bản tọa không chỉ biết tung tích con trai ngươi, còn biết cha ruột của con trai ngươi là Huyền Từ.

Diệp Nhị Nương vừa nghe Vô Thiên nói đến Huyền Từ, sắc mặt nhất thời đại biến, hoảng loạn phủ nhận: Ta không biết ngươi đang nói gì.

Ngươi lo lắng ta bắt ngươi uy hiếp Huyền Từ ư.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền đoán được Diệp Nhị Nương đang lo lắng điều gì.

Yên tâm, ta đối với Huyền Từ không có hứng thú.

Diệp Nhị Nương nghe hắn nói không có hứng thú với Huyền Từ liền thở phào nhẹ nhõm.

Ý nghĩ muốn tìm con trai chiếm thượng phong, nàng vội vàng hỏi: Ngươi thật sự biết tung tích con ta.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Bản tọa không có hứng thú lừa gạt ngươi.

Diệp Nhị Nương dù sao cũng hành tẩu giang hồ nhiều năm, sao có thể không biết đạo lý trên đời không có bữa trưa miễn phí.

Nàng biết Cố Hàn Uyên ắt có điều muốn nên mới tìm đến.

Sau khi chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị tống tiền một lần, nàng hỏi: Vậy ngươi muốn thế nào mới bằng lòng nói cho ta biết.

Diệp Nhị Nương ngươi quả thật cũng có vài phần nhan sắc, lúc còn trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nhân phải không.

Thảo nào có thể khiến Huyền Từ mê mẩn đến vậy.

Cố Hàn Uyên nói rồi đưa tay xoa gò má Diệp Nhị Nương.

Tuy rằng mấy vết sẹo kia quả thật có chút ảnh hưởng đến mỹ cảm, nhưng Cố Hàn Uyên có Phục Nhan Đan trong tay, ngược lại cũng không để ý.

Diệp Nhị Nương bị hắn khinh bạc mà ngỡ ngàng.

Nàng vạn vạn không ngờ Cố Hàn Uyên lại có mục đích này.

Nàng hành tẩu giang hồ đã tạo nên hung danh hiển hách, lại còn đứng thứ hai trong Tứ Đại Ác Nhân, chưa từng có ai quan tâm đến dung mạo của nàng.

Bỗng nhiên gặp phải tình huống này, nàng chỉ cảm thấy hoảng loạn.

Bất quá, dù sao kinh nghiệm nhân sinh cũng phong phú, nàng lấy lại bình tĩnh đẩy tay Cố Hàn Uyên ra, thẳng thừng cự tuyệt: Ngươi vọng tưởng.

Cố Hàn Uyên tuy đã một thời gian không làm chuyện này, nhưng vẫn thuần thục âm lãnh uy hiếp nói: A, Bản tọa nếu đã đến, sẽ không nghĩ đến tay không mà về.

Diệp Nhị Nương, ngươi cũng không hy vọng Huyền Từ hoặc con trai ngươi xảy ra chuyện chứ.

Quả nhiên, Diệp Nhị Nương vừa nghe Cố Hàn Uyên uy hiếp liền luống cuống.

Đối với nàng mà nói, tình lang và con trai là quan trọng nhất, khi họ bị đe dọa, nàng nào còn sự kiên cường vừa rồi.

Nàng cầu khẩn nói: Cầu xin ngươi đừng ra tay với bọn họ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trên mặt nạ lộ vẻ đạm mạc, khẽ mở miệng nói: Vậy ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ.

Diệp Nhị Nương thấy sự việc đã đến nước này, phản kháng vô dụng.

Mang theo lòng mong chờ may mắn, nàng cò kè mặc cả: Có thể hay không cho ta nhìn mặt con một chút trước.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên không chấp nhận ý tưởng của nàng, ngữ khí băng hàn nói: Bản tọa chưa bao giờ có thói quen trả trước thù lao.

Chỉ cần ngươi khiến Bản tọa hài lòng, tự nhiên sẽ dẫn ngươi đi gặp con trai ngươi.

Diệp Nhị Nương chần chừ.

Đáng tiếc không thể nghĩ ra cách hóa giải.

Vừa khát khao được nhìn thấy con trai, cuối cùng nàng vẫn hậm hực nói: Nếu để ta biết ngươi lừa ta, dù có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi.

Cố Hàn Uyên thấy đã đạt được mục đích, thong thả nói: Ha, Bản tọa từ trước đến nay lời nói đáng tin.

Hắn thấy Diệp Nhị Nương không còn phản kháng, liền ném Phục Nhan Đan cho nàng.

Ăn đi.

Diệp Nhị Nương đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng khuất nhục, không ngờ lại bị cắt ngang.

Nghi ngờ hỏi: Đây là cái gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng nói: Sợ ta hạ độc sao.

Nhưng lời này lại xóa tan nghi ngờ của Diệp Nhị Nương.

Nhược điểm của mình đều đã bị Cố Hàn Uyên nắm trong tay, hạ độc nữa thì có ý nghĩa gì.

Nàng dứt khoát ăn Phục Nhan Đan.

Rất nhanh Phục Nhan Đan liền có hiệu lực.

Vết sẹo trên mặt Diệp Nhị Nương lập tức tiêu tán.

Cả khuôn mặt bão kinh phong sương và sầu khổ kia cũng được chữa trị trở lại.

Cố Hàn Uyên nhìn dung mạo xinh đẹp phong vận còn sót lại của

Diệp Nhị Nương hiện tại, có chút thỏa mãn.

Tuy muốn ăn chút cơm rau dưa, nhưng hắn cũng không muốn làm oan chính mình dù chỉ nửa điểm.

Diệp Nhị Nương cảm thấy trên mặt hơi tê ngứa, vô thức nhìn vào gương.

Phát hiện dung mạo mình đã được chữa trị, nàng quá sợ hãi, nhẹ vỗ về khuôn mặt nghi ngờ nói: Đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu nói: Bản tọa cũng không có hứng thú ăn tươi nuốt sống, nên mới cho ngươi chữa trị dung mạo.

Ánh mắt Diệp Nhị Nương phức tạp.

Trên đời nào có phụ nữ không để ý dung mạo của mình, huống chi nàng trước kia còn là một mỹ nhân.

Chỉ là vết sẹo trên mặt và nhiều năm sầu khổ đã khiến nàng không còn tâm trí nghĩ đến điều đó mà thôi.

Bản tọa nhắc nhở ngươi một câu, sau này nhớ kỹ phải mang khăn che mặt, bằng không phiền phức không nhỏ.

Cố Hàn Uyên thấy Diệp Nhị Nương còn đắm chìm trong niềm vui khôi phục dung mạo, tiện thể nhắc nhở một câu.

Nhưng cũng là nhắc nhở Diệp Nhị Nương nên làm chính sự.

Diệp Nhị Nương bị thủ đoạn thần hồ kỳ thần của Cố Hàn Uyên làm cho kinh sợ, càng không dám phản kháng.

Thấy hắn một bộ bất vi sở động, nàng nào còn không biết Cố Hàn Uyên đang nghĩ gì.

Hơi khổ sở tiến lên.

Vu Hành Vân lúc này trở mình, bàn tay nhỏ khẽ sờ.

Nàng không chạm được vào người quen thuộc kia.

Mơ màng mở đôi mắt thu thủy ra.

Nhìn vị trí bên cạnh không có một bóng người, trong mắt Vu Hành Vân hơi mơ màng.

Miệng nàng tuy kháng cự, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Khi được Cố Hàn Uyên ôm, nàng ngủ rất an bình.

Cho dù buổi sáng vạt áo luôn tán loạn, nàng cũng không thật lòng cự tuyệt.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tối đen hơn.

Xác nhận thời gian, nàng nghi hoặc không biết vì sao Cố Hàn Uyên lại đột nhiên rời đi vào lúc này.

Mà lúc này, Cố Hàn Uyên đã mặc quần áo xong dưới ánh mắt phẫn hận của Diệp Nhị Nương.

Hắn không hề để ý đến sự tức giận của nàng.

Dù sao, dù có chống cự thế nào, ở tuổi tứ tuần như hổ, nàng ta cũng đã bắt đầu hứng thú, khó tránh khỏi có chút không kiềm chế được.

Cố Hàn Uyên cảm thấy trải nghiệm này không tệ.

Mang theo tâm trạng vui vẻ, hắn nói: Thu dọn một chút đi, Bản tọa dẫn ngươi đi gặp con trai ngươi.

Diệp Nhị Nương nghe lời này, không kịp cáu giận, vội vàng thu dọn tàn cuộc.

Cố Hàn Uyên mang theo nàng, vận khinh công phi hành hướng Nam Thiếu Lâm.

Diệp Nhị Nương lúc đầu vẫn còn kinh ngạc trước khinh công tuyệt thế của Cố Hàn Uyên.

Đợi nàng lấy lại tinh thần mới phát hiện mục đích là Nam Thiếu Lâm, sắc mặt nhất thời hơi biến đổi.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn ra nàng đã có suy đoán, trầm ngâm nói: Ngươi đoán không sai, con trai ngươi đang ở Nam Thiếu Lâm.

Huyền Từ thường xuyên gặp hắn, vậy mà lại không thể nhận ra đó là con trai mình.

Diệp Nhị Nương sắc mặt khó coi hỏi: Ngươi và Đại Ác Nhân là quan hệ như thế nào.

Cố Hàn Uyên liếc nàng một cái nói: Đại Ác Nhân trong miệng ngươi, Bản tọa biết là ai.

Chương 186

Bản tọa cũng là trong lúc điều tra hắn mà ngoài ý muốn phát hiện chuyện của ngươi, Huyền Từ và con trai ngươi.

Hắn thấy sắc mặt Diệp Nhị Nương càng lúc càng khó coi, liền bồi thêm một đao: Ngẫm lại những việc ngươi đã làm mấy năm nay, có phải cảm thấy báo ứng xác đáng không.

Trò đùa dai của Đại Ác Nhân kia còn cao minh hơn ngươi, hắn ta lại đặt con trai ngươi ngay dưới mắt Huyền Từ.

Lời nói này của Cố Hàn Uyên quả thực đã giáng cho Diệp Nhị Nương không ít đả kích.

Thậm chí nàng thực sự đang suy nghĩ có phải mình đã gặp báo ứng hay không.

Bằng không, rõ ràng con trai ngay tại bên cạnh Huyền Từ, sao nhiều năm như vậy mà không thể nhận ra nhau.

Hai người rất nhanh đã tìm được tăng phòng của Hư Trúc.

Ngoại trừ Hư Trúc, còn có ba người khác ở cùng.

Bốn người đang ngủ say.

Cố Hàn Uyên nói với Diệp Nhị Nương đang có chút kích động: Kẻ có dáng dấp xấu nhất kia chính là con trai ngươi, Hư Trúc.

Diệp Nhị Nương nghe vậy rất nhanh tìm được mục tiêu.

Quả nhiên tướng mạo xấu xí.

Hư Trúc mắt to mày rậm, mũi hếch, hai tai vểnh, môi dày.

Diệp Nhị Nương thoạt nhìn quả thực không thể tin được con trai mình sau này lại lớn lên thành ra như vậy.

Bản thân nàng tuy không tính là tuyệt sắc, nhưng cũng là một mỹ nhân.

Hiện tại dung mạo đã được chữa trị, so với lúc trẻ tuy thiếu vài phần khí chất thanh xuân, nhưng lại có thêm mấy phần phong vận.

Bằng không, Cố Hàn Uyên cũng khó mà ra tay.

Huyền Từ không phải là tuấn mỹ nam tử gì, nhưng cũng coi như mặt mũi hiền lành, càng không hợp với chữ xấu.

Sao lại sinh ra một đứa con trai xấu xí đến thế.

Diệp Nhị Nương thậm chí cho rằng Cố Hàn Uyên là đang lừa dối nàng.

May mà nhìn nhiều mấy lần, nàng mới nhìn ra chút manh mối trong nét mặt Hư Trúc.

Hóa ra, ngũ quan của Hư Trúc nếu tách riêng ra mà xem thì cũng không xấu xí.

Thậm chí mơ hồ có thể nhìn ra điểm cùng Huyền Từ và Diệp Nhị Nương tương tự vết tích.

Nhưng Hư Trúc vận khí tương đối kém.

Ngũ quan tụ tập lại với nhau lúc sắp xếp tổ hợp xuất hiện sai lệch, dẫn đến dung mạo vô cùng xấu.

Nhưng dù sao cũng khiến Diệp Nhị Nương trong lòng có thêm chút ước ao.

Cố Hàn Uyên gặp nàng nhìn mình, biết nàng muốn nghiệm chứng Hư Trúc rốt cuộc có phải con trai mình hay không.

Diệp Nhị Nương thấy Cố Hàn Uyên gật đầu, cũng không nhịn được nữa, tiến lên một tay ôm lấy Hư Trúc đang ngủ say, lột bỏ y phục của hắn.

Quả nhiên, trên lưng hắn có vết sẹo hương điểm kia.

Đó chính là do Diệp Nhị Nương tự tay điểm, sao có thể không nhận ra.

Nàng kêu khóc nói: Con trai đáng thương của ta, cuối cùng mẹ cũng tìm được con rồi.

Hư Trúc vốn dĩ bị đánh thức còn có chút mơ màng.

Chỉ thấy một mỹ phụ ôm lấy mình khóc.

Tuân thủ thanh quy giới luật, hắn làm sao có thể chấp nhận nữ nhân thân cận.

Hắn vội vàng niệm A Di Đà Phật rồi lùi về góc tường.

Cố Hàn Uyên thấy động tĩnh lớn dần, điểm huyệt ba người còn lại đang ngủ.

Nhìn Diệp Nhị Nương đang kích động, hắn nói: Bản tọa khuyên ngươi tốt nhất nên nhỏ tiếng một chút.

Diệp Nhị Nương cũng phản ứng kịp, vội vàng hạ giọng giải thích với Hư Trúc: Hài tử, ta là mẹ con đây.

Hư Trúc đầu tiên liếc nhìn tạo hình quỷ dị đáng sợ của Cố Hàn Uyên, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Sau đó mới có tâm trí để ý lời nói của Diệp Nhị Nương, nghi ngờ hỏi: Mẹ ta.

Trải qua lời giải thích của Diệp Nhị Nương, Hư Trúc mới tin nàng thật sự là mẹ ruột của mình.

Hắn vui vẻ nói: Thật tốt quá, ta cũng có mẫu thân.

Cố Hàn Uyên nhìn vở đại hí nhận thân.

Hắn nói với Diệp Nhị Nương: Nơi đây không phải chỗ để hồi tưởng, chúng ta rời đi trước đã.

Diệp Nhị Nương lập tức đồng ý.

Thế nhưng Hư Trúc lại không muốn rời khỏi Nam Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên trực tiếp điểm huyệt hắn một cái, mang theo hai người rời khỏi tăng phòng.

Thế nhưng, vừa lướt qua tường viện, một giọng nói già nua liền truyền tới: Thí chủ đêm khuya bái phỏng, lão tăng vốn không muốn quản nhiều.

Nhưng không thể tùy ý ngươi dẫn người rời đi.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt nghiêm túc nhìn lão tăng áo trắng đột nhiên xuất hiện.

Vị lão tăng kia một thân tăng bào màu trắng, râu dài lông mày dài bạc trắng, khí huyết khô bại, một bộ dạng gần đất xa trời.

Ông đang nhắm mắt chắp hai tay, mặt mang vẻ từ bi.

Hoàn toàn khác với Tảo Địa Tăng trong ấn tượng của Cố Hàn Uyên, nhưng tương tự là cao thủ cấp bậc Lục Địa Thần Tiên.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ một tiếng.

Thế giới này Thiếu Lâm quả nhiên đáng sợ.

Cứ động một chút là lại xuất hiện một Lão Quái Vật.

Quả nhiên chuyện của Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác có uẩn khúc.

Xem ra đại hội Nam Thiếu Lâm lần này sẽ không dễ dàng.

Cố Hàn Uyên ngưng trọng nói: Lục Địa Thần Tiên.

Nam Thiếu Lâm quả nhiên nội tình thâm hậu.

Diệp Nhị Nương nào nghĩ đến mình vì tìm con, cư nhiên lại kinh động một vị Lục Địa Thần Tiên.

Lúc này nàng thấp thỏm lo âu nhìn Cố Hàn Uyên, chỉ có thể trông cậy vào hắn.

Vị lão tăng kia thần sắc bình thản nói: A Di Đà Phật.

Thí chủ tuổi tác không lớn, lại thần công cái thế.

Nếu không phải vì cô nương kia và tiểu tăng của bổn tự, e rằng bần tăng cũng khó mà nhận ra thí chủ giá lâm.

Dù sao cũng là Lục Địa Thần Tiên, vẫn có vài phần nhãn lực.

Vì Liễm Tức Quyết, ông không thể hoàn toàn xác nhận thực lực của Cố Hàn Uyên, nhưng suy đoán tuổi tác của hắn vẫn không có vấn đề.

Cố Hàn Uyên cười lạnh nói: A, có chí không ở tuổi lớn.

Lão gia hỏa vẫn nên ngoan ngoãn nằm vào quan tài thì hơn.

Hắn không muốn ở lâu.

Nếu là đơn đấu, có Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba trong tay, Cố Hàn Uyên không sợ ai.

Thế nhưng, chưa nói đến việc có thể có thêm mấy vị Lục Địa Thần Tiên nữa xuất hiện, nếu Tảo Địa Tăng mà đến, vậy thì thật sự đủ khó xơi.

Cố Hàn Uyên nói rồi đưa tay hư chỉ.

Kiếm Hai Mươi Hai toàn lực thi triển.

Kiếm khí đầy trời bắn về phía lão tăng.

Kiếm khí loại công cụ sát thương cực lớn này đã đủ khiến người ta kinh ngạc, hơn nữa số lượng kiếm khí khổng lồ.

Ngay cả với tu vi của lão tăng cũng cảm thấy vướng tay vướng chân.

Ông liên tục huy động hai tay, sử dụng nội lực chí cương chí dương, không phải bất kỳ chiêu nào trong 72 Tuyệt Kỹ Thiếu Lâm, rất khó khăn mới hóa giải toàn bộ kiếm khí của Kiếm Hai Mươi Hai.

Nhưng mà, đợi kiếm khí giữa sân tiêu tán, thân ảnh ba người Cố Hàn Uyên đã không còn thấy nữa.

Lão tăng thở dài một tiếng: Có được thần công bực này, lại đến đây gây rối lúc đại hội sắp bắt đầu, e rằng kẻ đến không có ý tốt a.

Khinh công của Cố Hàn Uyên độc bộ thiên hạ, muốn đi thì không ai ngăn được.

Lão tăng bị Kiếm Nhị Thập Nhị ngăn trở, Cố Hàn Uyên liền dẫn hai người rời khỏi Nam Thiếu Lâm.

Nhưng hắn không trở về khách điếm ban đầu của Diệp Nhị Nương, mà là mang theo bọn họ rời khỏi Tung Sơn.

Cố Hàn Uyên lạnh giọng nói với Diệp Nhị Nương: Nếu không muốn cố nhân của ngươi chết, tốt nhất đừng đi tham gia đại hội Nam Thiếu Lâm.

Diệp Nhị Nương vốn vì quan hệ với Cố Hàn Uyên mà không dám đối mặt Huyền Từ.

Thấy Cố Hàn Uyên nói vậy cũng không phản đối.

Nàng hiện tại càng muốn tâm sự tình mẫu tử với Hư Trúc hơn.

Cố Hàn Uyên thấy Diệp Nhị Nương dẫn Hư Trúc rời đi liền mãn nguyện cười.

Hắn cũng không tính bức tử Huyền Từ.

Không có Huyền Từ thì còn có Phương Chứng.

So với Huyền Từ tham hư danh lại có nhược điểm trong tay, Phương Chứng khó đối phó hơn rất nhiều.

Hơn nữa trên người Diệp Nhị Nương có thần niệm định vị, không thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Cố Hàn Uyên thay đổi trang phục của Vô Thiên rồi trở về khách điếm.

Vừa mở cửa liền thấy Vu Hành Vân đang bực bội nhìn chằm chằm vào mình.

Vu Hành Vân thấy hắn trở về cũng không phản ứng, xoay người nằm xuống, để lại bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn cho hắn.

Chương 187

Hóa ra Vu Hành Vân nửa đêm thức dậy, tuy nghi hoặc Cố Hàn Uyên rời đi, nhưng với sự hiểu biết của nàng về võ công của hắn, cũng không lo lắng gì.

Vì vậy nàng định ngủ tiếp, nhưng lại phát hiện mình làm sao cũng không ngủ được, dường như thiếu mất thứ gì đó.

Trằn trọc nửa ngày, nàng đành phải ngồi dậy, nhìn chằm chằm cửa phòng thất thần suy nghĩ.

Khó có được khoảng thời gian riêng tư, khiến tâm tư nàng khó tránh khỏi miên man.

Nàng đã nhận ra tâm tư của mình thay đổi, mơ hồ có ý muốn rời đi, nhưng lại thực sự không hạ quyết tâm được.

Mãi đến khi thấy Cố Hàn Uyên trở về, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất khi ở bên cạnh hắn thì không cần bận tâm suy nghĩ.

Vu Hành Vân cũng không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ để nàng rời đi.

Cố Hàn Uyên không để ý việc Vu Hành Vân phát hiện mình nửa đêm rời đi.

Thấy nàng không có ý hỏi han, hắn thuần thục ôm lấy eo nàng.

Vu Hành Vân cũng không phản kháng, ngược lại còn thấy an tâm hơn chút.

Nhưng không bao lâu, nàng khịt mũi một cái, vẻ mặt lập tức tức giận, một cước đá vào người Cố Hàn Uyên, rồi chui rúc vào trong chăn.

Cú đá này cũng khiến Cố Hàn Uyên bối rối.

Nha đầu này bị làm sao vậy.

Hắn nghi hoặc hỏi: Vân Nhi, nàng sao vậy.

Còn dám hỏi ta sao vậy.

Mang theo một thân mùi nữ nhân khác mà đã muốn ôm ta.

Coi ta là gì.

Giọng Vu Hành Vân hơi ấm ức, hờn dỗi truyền ra từ trong chăn.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Vu Hành Vân giống y hệt mèo con ghen tuông.

Nàng chẳng lẽ không phát hiện, lời này nghe y hệt lời thê tử nói khi chờ trượng phu đêm khuya về nhà, ngửi thấy mùi lạ trên người trượng phu.

Vu Hành Vân lòng tràn đầy ấm ức, thật sự không kịp phản ứng.

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Mình khổ sở đợi hơn nửa đêm, kết quả Cố Hàn Uyên lại đi hẹn hò với nữ nhân khác.

Nhưng nàng không đợi được Cố Hàn Uyên xin lỗi, ngược lại nghe thấy tiếng cửa mở.

Vu Hành Vân trong lòng bực bội, khó chịu đến mức có chút thương tâm.

E rằng hắn tức giận rồi.

Mình cũng chỉ là đồ đệ của hắn thôi, dựa vào đâu mà quản cuộc sống riêng tư của hắn.

Ý nghĩ này theo thời gian trôi qua càng ăn sâu vào trong lòng.

Thân thể nhỏ bé, ấm ức lớn lao.

Vu Hành Vân cuộn mình càng thêm nhỏ bé.

Qua hồi lâu, cửa phòng lần nữa bị mở ra.

Vu Hành Vân còn chưa kịp phản ứng liền lại bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng.

Không có mùi nữ nhân khác, luồng khí tức làm người ta an tâm này nhất thời lại trở về.

Vân Nhi, xin lỗi.

Vu Hành Vân nghe Cố Hàn Uyên mang theo giọng áy náy, chui ra từ trong chăn, nhìn khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ áy náy của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng dâng lên những cảm xúc khó tả, nàng xấu hổ đến đỏ bừng mặt, vùi đầu nhỏ vào ngực hắn.

Nàng biết Cố Hàn Uyên vì một câu nói của mình mà nửa đêm đi ra ngoài tắm rửa.

Vu Hành Vân cố nén niềm vui sướng, hờn dỗi nói: Về sau không cho phép sau khi ôm nữ nhân khác lại ôm ta.

Cố Hàn Uyên ôn hòa đáp lời: Được.

Vu Hành Vân môi khẽ cong lên, lại nói ra yêu cầu: Về sau khi ôm ta, không cho phép nghĩ đến nữ nhân khác.

Không thành vấn đề.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng rồi vẫn đồng ý.

Vu Hành Vân bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu: Về sau không cho phép nửa đêm bỏ lại ta chạy đi hẹn hò nữ nhân khác.

Cái này ta sẽ cố gắng.

Vu Hành Vân ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên với vẻ mặt khổ sở, chu cái miệng nhỏ nhắn hừ một tiếng.

Nàng thần sắc biến ảo một chút, rồi lại tựa đầu vào lòng Cố Hàn Uyên nói: Sau khi tắm xong trở lại thì ta sẽ tha thứ cho chàng.

Nhớ rồi.

Cố Hàn Uyên nói xong liền ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Vu Hành Vân dịch người một chút, tìm một tư thế thoải mái rồi an nhiên chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, trong lòng hắn hiện lên một ý niệm: Bây giờ nói chỉ cần như vậy là tốt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu lắng nhìn Vu Hành Vân đang ngủ say với vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn biết nàng không chịu đựng được bao lâu, nhưng công pháp mới mà hắn dung hợp vẫn chưa có tin tức.

Cố Hàn Uyên biết vậy nên đau đầu.

Xem ra cần phải thay đổi kế hoạch.

Vài ngày sau vẫn bình an vô sự.

Đoàn Diên Khánh nghi hoặc việc Diệp Nhị Nương đột nhiên rời đi, đáng tiếc hiện tại không có thời gian đi tìm.

Huyết Đao lão tổ ngược lại khá đàng hoàng, phần lớn đệ tử Huyết Đao Môn đều bị hắn phái trở về Huyết Đao Môn, chỉ mang theo Địch Vân mai danh ẩn tích để chuẩn bị trước.

Vu Hành Vân đã học được hết Phong Thần Thối và Bài Vân Chưởng, chỉ cần lĩnh hội được lẽ đạo thì tự nhiên có thể lĩnh ngộ Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Nàng rõ ràng trở nên bám người hơn rất nhiều.

Lúc rảnh rỗi luôn đưa hai tay ra, dáng vẻ đòi ôm.

Vu Hành Vân trải qua thời gian tu luyện Âm Dương Quyết này, kỳ thực đã không cần Cố Hàn Uyên giúp nàng trị liệu vào buổi trưa nữa.

Chính nàng cũng có thể tự trị liệu cho mình.

Nhưng nàng lại như hoàn toàn không hề phát giác vậy, vẫn như cũ đúng giờ nhờ Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Khi trị liệu nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, yên tĩnh để Cố Hàn Uyên trị liệu cho mình.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng vờ như không biết, vẫn nghiêm túc trị liệu cho nàng.

Ban đêm Vu Hành Vân càng sớm làm ấm chăn đệm sẵn, chờ Cố Hàn Uyên ôm lên.

Cũng không để ý mỗi sáng sớm vạt áo xộc xệch.

Cố Hàn Uyên càng không nửa đêm rời đi nữa.

Hai người ngầm hiểu mà trải qua mấy ngày bình yên.

Cuối cùng đã đến ngày đại hội Nam Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên mang theo Vu Hành Vân Ngự Kiếm Phi Hành, ở trên trời nhìn xuống Nam Thiếu Lâm.

Vu Hành Vân rất yêu thích cảm giác bao quát chúng sinh khi Ngự Kiếm Phi Hành, thật giống như khắp thiên hạ chỉ có Cố Hàn Uyên và nàng mới là cao cao tại thượng, những người còn lại đều là cỏ rác tầm thường.

Hơn nữa hiện tại lại đang ở một võ học thánh địa như Nam Thiếu Lâm, nhất thời nàng có chút tình khó tự kiềm chế.

Nàng ngồi trên cánh tay Cố Hàn Uyên, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc của hắn.

Vu Hành Vân gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, không kìm được khẽ hôn lên má hắn.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười hỏi: Vân Nhi sao vậy.

Đột nhiên hôn ta.

Vu Hành Vân cười duyên nói: Không có gì, thưởng cho sư phụ.

Nói xong liền đem thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của mình vừa vặn vùi vào ngực hắn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, ôm lấy vòng eo mềm mại của Vu Hành Vân.

Chà, thật không ít cố nhân.

Tiêu Phong mang theo Tứ Đại Trưởng Lão Cái Bang cùng Bạch Thế Kính.

Phía sau Toàn Quán Thanh trốn trong đám người Cái Bang.

Bên cạnh hắn có một nam tử đội nón lá, có chút rụt rè.

Cố Hàn Uyên nghi ngờ đó có thể là Du Thản Chi.

Chương 188

Chỉ là Tụ Hiền Trang chưa diệt, hắn sao lại bị Toàn Quán Thanh lừa gạt đến đây.

Hơn nữa hơn phân nửa lại một cách khó hiểu học được một thân thần công, bằng không cũng không có giá trị lợi dụng.

Có cơ hội sẽ tìm Khang Mẫn hỏi thử.

Nàng một nữ tử thân ẩn sau màn cũng không xuất hiện.

Tứ Đại Ác Nhân chỉ có ba người ở đây, Diệp Nhị Nương đã dẫn Hư Trúc chạy đủ xa, sắp ra khỏi Hà Nam rồi.

Chân Võ Quán phái Võ Đang, Xung Hư đạo trưởng cũng có mặt.

Ngược lại là bên cạnh lại thêm một người.

Tương tự là chi quán Thượng Thanh Quán phái Võ Đang, Thiên Hư đạo trưởng.

Phía sau Thiên Hư đạo trưởng là hai người, một nam một nữ, một đen một trắng, đứng sóng vai.

Thanh kiếm trong tay cũng là một đen một trắng.

Nam tử thì không cần để ý.

Nữ tử tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, thanh nhã tú lệ, xiêm y phiêu phiêu, dáng người thướt tha.

Phù hợp nhất với hình tượng hai người này chính là Hắc Bạch song kiếm, nam là Thạch Thanh, nữ là Mẫn Nhu.

Mời mọi người thay bằng hình tượng mới, hình tượng cũ nhìn già quá rồi.

Tính ra đều là sư thúc của mình.

Vu Hành Vân như nhận ra ánh mắt Cố Hàn Uyên, ghét bỏ nhéo cánh tay hắn một cái.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười khổ.

Nha đầu này càng ngày càng nhập vai.

Vu Hành Vân ở cùng Cố Hàn Uyên lâu ngày, những phương diện khác đều rất mãn nguyện, duy chỉ có phương diện nữ nhân của Cố Hàn Uyên khiến nàng vô cùng khó chịu.

Đào hoa của hắn còn quá đáng hơn Vô Nhai Tử rất nhiều.

Không phải kiểu trêu hoa ghẹo nguyệt như Vô Nhai Tử, mà là kiểu phong lưu đa tình.

Nhất là sau đêm ái muội đó, ngại vì thân phận thầy trò, nàng không quản được Cố Hàn Uyên, nhưng bày tỏ sự bất mãn thì vẫn có thể.

Ngũ Nhạc Kiếm Phái cũng toàn bộ xuất hiện.

Hành Sơn Phái yếu thế nhất, Mạc Đại tiên sinh mang theo vài đệ tử lác đác đứng ở cuối cùng.

Một đám đạo sĩ mũi trâu Thái Sơn Phái lướt qua.

Hằng Sơn Phái vẫn là Định Dật sư thái dẫn đội, Nghi Lâm ngược lại không bị nàng nhốt ở Hằng Sơn, cũng rụt rè e ngại theo sau lưng.

Một đoạn thời gian không gặp, dường như nàng lại lớn thêm không ít.

Phía trước đầy đặn tạo thành một đường cong uyển chuyển, ngay cả áo cà sa rộng thùng thình cũng không che nổi.

Vóc người ni cô như vậy đích thị là dụ người phạm tội.

Cố Hàn Uyên nhìn cũng có chút động tâm, nên tìm thời gian giao lưu với nàng một phen.

Hoa Sơn Phái ngoại trừ Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San đã lâu không gặp thật là khiến hắn nhớ nhung, xem thần thái, biểu tình, cử chỉ của Nhạc Bất Quần thì hơn phân nửa đã luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Chỉ là sắc mặt u ám, toàn bộ đều tràn đầy một loại cảm giác cô độc bị thế giới ruồng bỏ.

Nhớ lại phần thưởng phản phái điểm nhận được trước đó, Nhạc Bất Quần hiển nhiên đã bị câu chữ nhỏ cuối cùng mà Cố Hàn Uyên để lại trong Tịch Tà Kiếm Phổ: Nếu không tự thiến, cũng có thể thành công chọc giận đến cực điểm.

Hắn thật muốn xem vẻ mặt nghi ngờ cuộc đời của Nhạc Bất Quần lúc đó.

Cố Hàn Uyên trên mặt tràn đầy ý cười vui thích.

Hắn nhìn Ninh Trung Tắc phong thái thướt tha, linh lung tinh xảo, trong ánh mắt lại thêm sợi nghiền ngẫm.

Phu nhân, lần này nàng có thể trốn không thoát.

Tuy sự mềm mại của Ninh Trung Tắc khiến Cố Hàn Uyên có chút mê luyến, nhưng lần trở lại này chỉ như vậy thì không thể thỏa mãn hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt nóng bỏng của Ninh Trung Tắc, không ngoài ý muốn lại bị Vu Hành Vân nhéo một cái.

Hắn liếc nhìn Vu Hành Vân đang hờn dỗi, cũng không để tâm.

Thần sắc Lâm Bình Chi âm u, xem ra vẫn chưa bắt đầu tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Đoàn người Hoa Sơn Phái sau khi rời khỏi Phúc Châu còn chưa trở về Hoa Sơn, cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Nhạc Bất Quần tạm thời không có cơ hội xử lý Tịch Tà Kiếm Phổ.

Lâm Bình Chi đã nhìn ra ai là kẻ đánh cắp Tịch Tà Kiếm Phổ, nhưng hết lần này tới lần khác người này lại không thể phản kháng.

Có cơ hội có thể thử dùng thân phận Vô Thiên tiếp xúc một chút.

Tung Sơn Phái, Tả Lãnh Thiền mang theo Thập Tam Thái Bảo.

Phí Bân đã bị Cố Hàn Uyên giết chết ở Hành Dương thành, hiện tại chỉ có thể coi là Mười Nhị Thái Bảo.

Còn như những cao thủ tà phái mà Tả Lãnh Thiền chiêu mộ thì một người cũng không thấy, hiển nhiên trường hợp này không thích hợp bọn họ xuất hiện.

Đám đạo sĩ Toàn Chân Phái thích ham vui cầu danh vọng tự nhiên cũng có mặt.

Khâu Xử Cơ, Vương Xử Nhất, Hác Đại Thông, Tôn Bất Nhị, Toàn Chân Thất Tử đến bốn người.

Nam Thiếu Lâm quả thực thể diện lớn hơn Hành Sơn Phái rất nhiều.

Ngược lại là nam nhân phía sau Khâu Xử Cơ có chút đáng chú ý.

Nam tử kia mặt mày rậm rạp, ngực rộng eo đầy đặn, chừng bốn mươi tuổi, môi trên hơi có ria mép.

Hắn trán cao, tinh thần sáng láng, mắt lộ thần quang.

Hiển nhiên nội công tu vi không thấp, nhất là đôi bàn tay to lớn xương cốt chắc khỏe, nhìn một cái liền biết là một cao thủ công phu.

Cố Hàn Uyên vận khởi nội lực ngưng thần lắng nghe, người đến đích thị là Quách Tĩnh.

Thảo nào có khí độ như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu lắng nhìn Quách Tĩnh.

Hắn ngược lại đã biết Hoàng Dung vẫn còn ở Tương Dương qua thần niệm định vị.

Chỉ là không nghĩ tới lại ở đây gặp được Quách Tĩnh.

Nếu như sắp xếp khéo léo, chưa chắc không thể hố chết Quách Tĩnh ở đây.

Ngay cả Hoàng Dung cũng khó mà tra ra hắn là hắc thủ sau màn.

Chỉ là sau khi tự đánh giá một hồi vẫn lựa chọn từ bỏ.

Không phải không muốn giết, mà là cảm thấy giết rồi thì tình huống đối mặt với Hoàng Dung sẽ thiếu rất nhiều thú vị.

Vu Hành Vân như cảm giác được gì đó, có chút không thoải mái vùng vẫy hai cái.

Thấy mục tiêu ánh mắt Cố Hàn Uyên là nam nhân kia, nàng nghi hoặc liếc mắt một cái rồi không để ý nữa.

Đoàn Chính Thuần vẻ mặt không mấy vui vẻ dẫn theo Đoàn Dự cùng Nguyễn Tinh Trúc, A Tử.

A Châu lúc này đã trở về Mạn Đà Sơn Trang.

Đoàn Chính Thuần thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tinh Trúc đang thì thầm to nhỏ với A Tử.

Hắn phát hiện từ sau khi tỉnh lại ở Lôi Cổ Sơn, Nguyễn Tinh Trúc liền giữ khoảng cách với mình, vô luận lấy lòng thế nào cũng vô ích.

Lại cho hắn một cảm giác giống như đối với Đao Bạch Phượng.

A Tử mỗi lần thấy hắn càng là vẻ mặt ghét bỏ, A Châu cũng là mặt mang thương hại.

Đoàn Chính Thuần chỉ cảm thấy khó hiểu.

Chương 189

Vốn Nguyễn Tinh Trúc định trở về Tiểu Kính Hồ, kết quả Đoàn Chính Thuần vừa nói đến đại hội Nam Thiếu Lâm, nàng liền cùng A Tử đi theo.

Đáng tiếc trên đường vẫn không mấy đáp lại Đoàn Chính Thuần, muốn thân mật một chút càng là không thể nào nói đến.

Trạng thái này duy trì suốt dọc đường, sắc mặt Đoàn Chính Thuần tự nhiên rất khó coi.

Cố Hàn Uyên đối với tình cảnh của Đoàn Chính Thuần ngược lại có thể đoán ra vài phần.

Mộ Dung Phục cũng mang theo tứ đại gia tướng của mình xuất hiện, đồng thời bên cạnh còn có Vương Ngữ Yên.

Chỉ bất quá Vương Ngữ Yên lòng có chút bất an nhìn quanh tìm kiếm ai đó.

Cố Hàn Uyên không hề bất ngờ về việc Vương Ngữ Yên xuất hiện, Lý Thanh La đã sớm truyền tin báo lại cho hắn qua Địa Võng.

Hóa ra Vương Ngữ Yên lại bị Đoàn Dự lừa ra ngoài.

Nhưng ngay từ đầu khi Đoàn Dự nói dẫn nàng đi tìm Mộ Dung Phục, nàng do dự một chút rồi vẫn từ chối.

Kết quả ngoài ý muốn nhắc tới Cố Hàn Uyên, Vương Ngữ Yên chần chừ rồi đi gặp Lý Thanh La.

Lý Thanh La ngược lại đồng ý Vương Ngữ Yên đi cùng, còn phái vài thủ hạ đi theo bảo vệ an toàn.

Cố Hàn Uyên thấy Vu Hành Vân lại có ý muốn nhéo hắn, bộ dáng muốn đòi lại món nợ bị nhéo má trước đó.

Hắn tiên hạ thủ vi cường, nhéo gò má mềm mại của nàng.

Trong lúc nàng trợn mắt nhìn, hắn lại một lần nữa trở về xúc cảm quen thuộc kia.

Ngược lại cử chỉ thân mật này khiến nỗi ghen tuông trong lòng nàng tiêu tán hơn nửa.

Chưa từng gặp gỡ Tuyết Sơn Phái.

Đã biết tình báo đại thể từ Địa Võng.

Kẻ đứng đầu là Lãnh Miên Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm.

Phía sau đáng chú ý nhất chính là hai nữ tử, hai nàng là Hoa Vạn Tử và Bạch A Tú.

Hoa Vạn Tử hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, xinh đẹp thanh nhã, ôn nhu lại pha chút anh khí, quả đúng là một mỹ nhân.

Bạch A Tú mười lăm, mười sáu tuổi, thanh lệ văn tú, da trắng má hồng, mềm mại vô song, đôi mắt to sáng ngời lại lộ ra vài phần nhu nhược và rụt rè.

Hiển nhiên là một nữ tử thẹn thùng xấu hổ.

Ngược lại còn đẹp hơn Nhạc Linh San vài phần.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, hai người này chính là mục tiêu của hắn.

Hy vọng Huyết Đao lão tổ đừng để hắn thất vọng, bằng không cái đầu của Huyết Đao lão tổ e rằng sẽ khó giữ.

Tiểu la lỵ ngạo kiều Vu Hành Vân lúc này ngược lại đã có kinh nghiệm, chỉ là ghét bỏ liếc nhìn Cố Hàn Uyên để bày tỏ sự bất mãn.

Đinh Xuân Thu mang theo đệ tử Tinh Túc Phái đang thổi tấu ca hát xuất hiện, ngược lại không hề có chút sa sút tinh thần nào sau khi bị Cố Hàn Uyên đả kích ở Lôi Cổ Sơn.

Điều khiến Cố Hàn Uyên tương đối bất ngờ là triều đình Tống Quốc cũng có người đến.

Bọn họ giữ bí mật rất tốt, Địa Võng cũng không thể thăm dò được bất cứ tin tức nào.

Nam tử dẫn đầu dáng vẻ gầy gò, bộ râu được cắt tỉa tinh xảo, tăng thêm vài phần khí chất bề trên.

Phía sau hắn là vài tên cao thủ cùng một đội nhân mã của Hoàng Thành Ty.

Hoàng Thành Ty là cơ quan đặc vụ của Tống Quốc, không tùy tiện nhận ai làm hộ vệ.

Ngược lại là vài tên cao thủ kia không nhìn ra lai lịch, tu vi cũng không thấp.

Hiển nhiên người cầm đầu thân phận cực cao.

Thấy các đại môn phái đã đông đủ, Cưu Ma Trí sau khi lấy được Tiểu Vô Tướng Công từ Lang Huyên Ngọc Động liền đột phá Đại Tông Sư.

Có Tiểu Vô Tướng Công, lại biết các chiêu thức võ công khác, cho dù không biết nội công tâm pháp tương ứng, cũng có thể bắt chước võ công của người khác, thậm chí còn mạnh hơn bản gốc.

Cưu Ma Trí lún sâu vào mê chướng võ học mà không tự biết, lúc này tự tin tràn trề, đã sớm không kìm được tâm tư muốn dương danh lập vạn.

Rõ ràng không phải nhân vật chính của trận đại hội Nam Thiếu Lâm này nhưng lại muốn giành vai chính.

Hắn lấy lý do Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ xuất xứ từ Thổ Phiên để khiêu chiến chúng tăng Nam Thiếu Lâm.

Thực lực Nam Thiếu Lâm trong thế giới này mạnh mẽ, đứng đầu là Huyền Từ và Phương Chứng trong hàng Tông Sư cũng thuộc về cao thủ.

Cưu Ma Trí cũng không lấy cảnh giới nội lực để lừa dối, đơn thuần so đấu chiêu thức liền đánh cho chúng tăng khó lòng chống đỡ.

Không có Hư Trúc, người nhận được truyền thừa Tiêu Dao Phái trong kịch bản, ra tay cứu vãn.

Mắt thấy Nam Thiếu Lâm sắp mất hết uy vọng thì một tiếng hét lớn mang theo công lực Thiếu Lâm Sư Tử Hống truyền đến: Cưu Ma Trí, ngươi dám nói xằng mình tinh thông Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ.

Huyền Trừng cũng muốn lãnh giáo một chút.

Một đại hòa thượng mặc cà sa vàng, chống Thiền Trượng từ trong Nam Thiếu Lâm đi ra.

Mọi người kinh hãi thất sắc, không nghĩ tới Nam Thiếu Lâm còn cất giấu cao thủ bậc này.

Những người thực lực yếu kém lúc này đã bị Thiếu Lâm Sư Tử Hống chấn động đến choáng váng hoa mắt.

Cố Hàn Uyên có chút kinh ngạc nhìn Thập Tam Tuyệt Thần Tăng trong truyền thuyết này.

Nam Thiếu Lâm quả nhiên nội tình thâm hậu, tùy tiện liền xuất hiện một Đại Tông Sư.

Đây mới thực là cao thủ tinh thông mười ba môn Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ, càng là nắm giữ mấy môn thần công không thể bị

Tiểu Vô Tướng Công thôi diễn.

Hiển nhiên Cưu Ma Trí muốn ăn quả đắng.

Quả nhiên, hai người vừa giao thủ, Cưu Ma Trí dựa vào uy lực của Tiểu Vô Tướng Công, cùng cảnh giới vô thượng Huyền Trừng đánh bất phân thắng bại.

Nhưng khi Huyền Trừng thi triển Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công phòng ngự vô song, cơ bắp cuồn cuộn, tăng bào tùy theo đó mà phồng lên, Cưu Ma Trí nhất thời bó tay chịu trói.

Hắn thi triển tất cả Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ mà mình có thể sử dụng, nhưng không thể thu được chiến quả.

Cũng không kịp so đấu Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ, đổi sang dùng Hỏa Diễm Đao am hiểu nhất vẫn không thể phá vỡ phòng ngự.

Cuối cùng càng là hung hăng rút chủy thủ đâm vào vai Huyền Trừng, cũng chỉ là đâm rách tăng bào, trên da vai hắn để lại một vết trắng.

Cưu Ma Trí là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Thấy thế, hắn trực tiếp nhận thua nói: Nam Thiếu Lâm quả nhiên nội tình thâm hậu, tiểu tăng tâm phục khẩu phục.

Hắn tuy không thể thắng Huyền Trừng uy hiếp Nam Thiếu Lâm, nhưng vì không ai vạch trần chân tướng của Tiểu Vô Tướng Công, liên tục thi triển mấy chục môn Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ, ngược lại cũng đạt thành mục đích dương danh lập vạn.

Thấy đánh không lại, lập tức biết điều mà dừng.

Huyền Trừng bị Cưu Ma Trí lén lút đâm một đao, trong lòng tức giận liền muốn cùng Cưu Ma Trí phân cao thấp.

Nhưng Huyền Từ biết Cưu Ma Trí chỉ là tiền đồ, không muốn gây thêm thù hằn, liền lên tiếng ngăn cản Huyền Trừng.

Võ công Huyền Từ mặc dù không bằng Huyền Trừng, nhưng dù sao cũng là Phương Trượng Nam Thiếu Lâm.

Huyền Trừng trung thành tận tâm với Nam Thiếu Lâm, không dám không nghe lời Phương Trượng, trừng mắt giận dữ liếc Cưu Ma Trí rồi lui về trong hàng tăng chúng Nam Thiếu Lâm.

Nhưng trải qua khúc dạo đầu này, ý định làm khó Cái Bang ban đầu nhất thời gặp khó.

Thần công của Đại Tông Sư Huyền Trừng quả thực đã chấn nhiếp bọn họ.

Nếu như phát sinh xung đột, cho dù là Tiêu Phong cũng chỉ có một đường bại trận.

Nhưng Tiêu Phong cũng không phải loại người vì chênh lệch cảnh giới mà sợ hãi.

Lần đại hội Nam Thiếu Lâm này không chỉ liên quan đến cái chết của Trí Quang đại sư và những người khác, còn có cái chết của cha mẹ nuôi Kiều Tam Hòe phu phụ cùng ân sư Huyền Khổ Đại Sư.

Lại thêm chiến dịch Nhạn Môn Quan ba mươi năm trước hại chết cha mẹ ruột của hắn, đứng đầu là đại ca Huyền Từ.

Vô luận thế nào hắn cũng muốn đòi lại công đạo.

Nhưng ngay lúc hắn muốn tiến lên, trên bầu trời truyền đến một tràng tiếng xé gió.

Cố Hàn Uyên chân đạp Anh Hùng Kiếm, ôm Vu Hành Vân đáp xuống.

Chương 190

Vu Hành Vân là người tâm đắc nhất và kiêu ngạo nhất giữa sân.

Mọi người ở đây bái chính là Cố Hàn Uyên, nàng ngồi trên cánh tay Cố Hàn Uyên cảm động lây một phen.

Những người tham gia đại hội Nam Thiếu Lâm khác với đám ô hợp 36 Động 72 Đảo, không phải cao thủ danh chấn giang hồ thì cũng là chưởng môn các đại môn phái.

Mà Vu Hành Vân, với tư cách đệ tử duy nhất, lại còn mơ hồ có chút mập mờ, lúc này đương nhiên đắc ý vô cùng.

Cái mũi nàng cũng sắp hếch lên trời, suýt nữa khiến Cố Hàn Uyên đưa tay ra nhéo.

Cũng may Cố Hàn Uyên không vào lúc này làm nàng mất mặt, giữ đủ thể diện cho nàng, bằng không sau đó khẳng định lại muốn ồn ào long trời lở đất.

Vu Hành Vân vẫn không biết mình đã thoát được một kiếp, nàng cười duyên liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên, đôi mắt thu thủy long lanh như đang nói: Biểu hiện không tệ, lát nữa thưởng cho ngươi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng nhìn quanh đám người.

Nguyễn Tinh Trúc và A Tử hầu như như đúc ra từ một khuôn, tâm tư giống nhau, giống nhau động tình, giống nhau động tác quyến rũ.

Dường như kể từ khi cùng A Tử và A Châu giao hảo, cảm ứng tâm linh giữa mẫu nữ trở nên ăn ý hơn nhiều, thường thường đồng bộ với nhau.

Nàng cho Cố Hàn Uyên một tín hiệu trong ánh mắt: Sau này nhớ tìm chúng ta.

Ninh Trung Tắc vừa thấy được Cố Hàn Uyên, vô thức xoa chiếc vòng tay ngọc trắng đeo trên cổ tay, ngực càng không tự chủ nóng lên.

Đoạn trải qua cùng đi đó, lúc đó có lẽ phẫn hận nhiều hơn một chút.

Kể từ khi chia xa, tâm tư ngượng ngùng dần lấn át phẫn hận.

Khi một mình vào ban đêm càng không tự chủ mà hồi ức.

Sau khi Nhạc Bất Quần đột nhiên yêu cầu chia phòng ngủ, những hồi ức không thể khống chế này càng nhiều hơn.

Khi ánh mắt Ninh Trung Tắc và Cố Hàn Uyên giao nhau, nàng lại vô hình có cảm giác khô miệng khô lưỡi.

Nhạc Linh San tràn đầy vui sướng khi gặp lại tình lang, hai người chính là lúc nồng tình mật ý.

Hầu như từng giờ từng khắc đều nhớ nhung Cố Hàn Uyên, lúc rảnh rỗi chỉ có thể luyện tập Uyên Linh Kiếm Pháp để xoa dịu nỗi tư niệm này.

Võ công của nàng tiến bộ rất nhanh, các sư huynh đệ hiện tại đều không đỡ nổi ba chiêu hai thức của nàng.

Định Dật sư thái vừa thấy Cố Hàn Uyên thì sẽ không tức giận.

Nàng không cần quay đầu lại cũng biết các đệ tử phía sau mình khẳng định đều là một bộ vẻ mặt si mê.

Trong ánh mắt Nghi Lâm tràn đầy nhớ nhung và hết lòng yêu mến.

Trong khoảng thời gian này nàng không thể gặp lại Cố Hàn Uyên, nỗi nhớ càng ngày càng tăng.

Cha nàng Bất Giới hòa thượng lại cả ngày ở bên cạnh hồ ngôn loạn ngữ, nỗi bận tâm trong lòng nàng khó tránh khỏi càng nhiều hơn, ngược lại có mấy phần ý muốn chinh phục.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ý bảo với nàng, càng khiến Nghi Lâm mặt hiện hồng hà, nhất thời luyến tiếc dời ánh mắt đi.

Vương Ngữ Yên mặt lộ vẻ kinh hỉ, lúc này đang thẹn thùng nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ở bên cạnh nàng thì vẫn không cảm nhận được gì, nhưng xa cách lâu ngày, thiếu Cố Hàn Uyên bầu bạn, nàng bỗng nhiên phát giác cuộc sống dường như vô vị hơn rất nhiều.

Nhất là khi gặp lại Mộ Dung Phục, mở miệng ngậm miệng vẫn là những chuyện quốc gia đại sự, võ công mưu lược, nàng chợt cảm thấy vô vị.

Nếu như cả đời đều nói như vậy, dù là đóa hoa xinh đẹp cũng sẽ héo tàn.

Cho nên nàng mới không để ý lời Cố Hàn Uyên dặn dò mà chạy ra, chỉ vì muốn gặp hắn một lần.

Hai nữ tử phía sau Bạch Vạn Kiếm đều là lần đầu tiên thấy Cố Hàn Uyên, không chỉ thán phục cách thức xuất hiện của hắn, càng bị vẻ ngoài tuấn lãng phi phàm của hắn mê hoặc.

Bạch A Tú còn quá nhỏ, đặc biệt ngưỡng mộ thiếu niên anh hùng như Cố Hàn Uyên.

Suy nghĩ nhiều, Bạch A Tú ngượng ngùng xấu hổ, trên mặt liền hiện lên đỏ ửng.

Hoa Vạn Tử thầm mến Bạch Vạn Kiếm nhiều năm, nàng nhìn Bạch Vạn Kiếm lúc này cung kính, không còn vẻ cao ngạo ngày xưa, ánh mắt phức tạp.

Bước ra khỏi Tuyết Sơn Phái bế quan, Lãnh Miên Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm thì tính là gì.

Vợ chồng Thạch Thanh và Mẫn Nhu đều thuộc phái Võ Đang, lại là sư thúc thế hệ của Cố Hàn Uyên, có rất nhiều thiện cảm với thiếu niên anh hùng Cố Hàn Uyên.

Mẫn Nhu nhìn Cố Hàn Uyên tư thế oai hùng, khí chất siêu quần, trong lòng khẽ có chút thất lạc.

Con trai nàng Thạch Trung Ngọc cùng lứa tuổi với Cố Hàn Uyên, lại chỉ biết làm nàng đau đầu.

Thần sắc Xung Hư đạo trưởng càng vui mừng thêm vài phần, vốn tưởng rằng còn phải hộ đạo cho Cố Hàn Uyên mấy năm, mà bây giờ hắn đã phát triển đến mức mình cũng chỉ có thể ngưỡng vọng.

Thiên Hư đạo trưởng và Cố Hàn Uyên không quen, ban đầu ở Võ Đang Sơn cũng không mấy giao lưu.

Thiên Hư đạo trưởng tính cách kiêu ngạo, sĩ diện, đối với việc võ công của mình bị một vãn bối vượt qua vẫn có chút khó chịu.

Người cầm đầu triều đình Tống Quốc là Tham Tri Chính Sự Phó Tướng Hàn Thác Trụ.

Trong thế giới này, gian thần Tống Quốc quá nhiều đến mức không đếm xuể, nhưng Hàn Thác Trụ vẫn là nhân vật thực quyền.

Chân tướng sự kiện Nhạn Môn Quan ba mươi năm trước dẫn đến đại chiến Tống Liêu đã được vạch trần ở Hạnh Tử Lâm.

Lần này Hàn Thác Trụ mang theo ý muốn hạch tội đến tham gia đại hội Nam Thiếu Lâm.

Gần đây, Cố Hàn Uyên danh chấn giang hồ, Hoàng Đế Tống Quốc Triệu Cấu cũng hơi có nghe thấy.

Hàn Thác Trụ đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú, sau khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành chấn động xuất hiện, lại thêm mấy phần tâm tư muốn lôi kéo.

Những cố nhân cũ Tứ Đại Ác Nhân, Cưu Ma Trí, Đinh Xuân Thu cũng đều cung cung kính kính, bọn họ đều đã bị Cố Hàn Uyên giáo huấn rồi.

Vân Trung Hạc ngược lại muốn chạy, chỉ bất quá bị Đoàn Diên Khánh trừng mắt gắt gao.

Đoàn Chính Thuần không biết chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Nguyễn Tinh Trúc, lúc này còn mang theo ánh mắt cha vợ nhìn con rể mà dò xét.

Cũng không phải không có chỗ không thừa nhận.

Tả Lãnh Thiền nhiều lần bị Cố Hàn Uyên phá hư kế hoạch, hầu như coi hắn là cái gai trong mắt.

Đám đạo sĩ Toàn Chân Phái là chán ghét Cố Hàn Uyên nhất, Khâu Xử Cơ càng là nhìn Cố Hàn Uyên không vừa mắt.

Quách Tĩnh đối với Cố Hàn Uyên tràn đầy hiếu kỳ, bởi vì sau khi Hoàng Dung trở lại Tương Dương, nhiều lần khen ngợi nhân phẩm võ công của Cố Hàn Uyên, chính là thỉnh thoảng nói đến rồi lại trầm mặc, khiến Quách Tĩnh không hiểu ra sao.

Quách Phù thì bộ dáng như đang nhớ nhung một ai đó, vừa nhắc tới Cố Hàn Uyên liền tràn đầy tâm tình kích động hưng phấn.

Ngay cả Quách Tĩnh trì độn cũng phát hiện ra đôi chút.

Đại Tiểu Võ gần đây càng là ủ rũ như gà bị sương đánh vậy, cả ngày sa sút tinh thần, vô thần.

Quách Tĩnh lúc đến trên đường cũng nghe Khâu Xử Cơ nói xấu không ít, hoặc là nói Cố Hàn Uyên không coi ai ra gì, hoặc là nói Cố Hàn Uyên không kiêng nể gì, nói chung không có một lời tốt đẹp nào.

Quách Tĩnh cũng có chút khó xử, vì vậy hắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên lúc còn thêm mấy phần tâm tư khảo nghiệm.

Tiêu Phong mặt lộ vẻ kinh hỉ, thực lực Nam Thiếu Lâm có chút ngoài ý liệu.

Có Cố Hàn Uyên ở đây, hắn cũng có thể có thêm sức mạnh để làm khó dễ Huyền Từ.

Chúng tăng Nam Thiếu Lâm biết Cố Hàn Uyên đến đây không có ý tốt, ít nhất trên mặt ngoài, lễ nghi vẫn làm rất tốt.

Huyền Từ với tư cách Phương Trượng, là người đầu tiên mở miệng nói: A Di Đà Phật, lão nạp ra mắt Cố thí chủ.

Không biết có gì chỉ giáo.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Tiêu Phong và Hàn Thác Trụ.

Hắn cười nhạt hắng giọng nói: Hôm nay có Tiêu bang chủ và người của triều đình Tống Quốc ở đây, chuyện ở Nhạn Môn Quan, Cố mỗ sẽ không bao biện làm thay.

Cố mỗ hôm nay chỉ vì Doanh Doanh mà đến, mời Huyền Từ Phương Trượng thả người.

Huyền Từ không biết thực lực của Cố Hàn Uyên.

Lại có Huyền Trừng áp trận tại đây, không chút sợ hãi nói: Cố thí chủ muốn mang Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh của Nhật Nguyệt Thần Giáo đi sao.

Xin thứ cho lão nạp không thể đồng ý.

Bổn tự bắt giữ nàng cũng là vì giữ gìn sự yên bình của giang hồ.

Lời vừa thốt ra, toàn trường xôn xao.

Với danh tiếng và địa vị của Cố Hàn Uyên hiện nay, lại có sự giao thiệp với Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh của Nhật Nguyệt Thần Giáo, khó tránh khỏi khiến người ta hoài nghi hắn có phải tự cam sa đọa hay không.

Chúng nữ chỉ để ý rằng lại thêm một đối thủ cạnh tranh.

Các đệ tử Võ Đang đưa mắt nhìn nhau.

Chương 191

Với chuyện Ân Tố Tố trước đó, ngược lại cũng không đến mức phản đối Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh gặp gỡ.

Chỉ là lúc này chính đạo tụ tập, khó tránh khỏi sẽ bị người khác gièm pha.

Sắc mặt Quách Tĩnh lập tức khó coi.

Hắn nghĩ đến Quách Phù chung tình với Cố Hàn Uyên, sắc mặt lại càng đen thêm vài phần.

Sắc mặt Đoàn Chính Thuần cũng chẳng khác Quách Tĩnh là bao.

Ngược lại Nhạc Bất Quần lại lộ vẻ suy tư.

Khâu Xử Cơ lại có chút kích động, tựa như trở lại đại hội Kim Bồn rửa tay vậy.

Tả Lãnh Thiền trong mắt tinh quang lóe lên, cảm thấy đây là một cơ hội tốt để diệt trừ Cố Hàn Uyên.

Hàn Thác Trụ cũng hơi kinh ngạc.

Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo qua các đời đều chỉ chú ý đến tranh đấu giang hồ, cũng không tạo phản, cũng không luyện binh.

Luận về tính nguy hại còn không bằng Phương Tịch.

Vì vậy triều đình đối với Nhật Nguyệt Thần Giáo không có tính cảnh giác cao.

Còn như những người khác phần lớn đều mang thái độ bàng quan, không liên quan đến mình.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý đến quan điểm và thái độ của mọi người.

Thần tình đạm mạc, giễu cợt nói: Bắt giữ Doanh Doanh chính là giữ gìn sự yên bình giang hồ sao.

Sao không thấy Nam Thiếu Lâm đánh lên Hắc Mộc Nhai bắt giữ Đông Phương Bất Bại một lần cho xong.

Hay là nói Huyền Từ Phương Trượng chỉ là mua danh chuộc tiếng, ỷ mạnh hiếp yếu.

Lời nói không chút nể nang của Cố Hàn Uyên khiến sắc mặt Huyền Từ có chút khó coi.

Hết lần này đến lần khác còn chọc đúng sự thật.

Huyền Từ bắt giữ Nhậm Doanh Doanh vốn là vì danh vọng của Nam Thiếu Lâm.

Đánh lên Hắc Mộc Nhai khai chiến với Nhật Nguyệt Thần Giáo thì càng là được không bù mất.

Bất quá, cái thể diện trên giang hồ không thể mất.

Hắn nghiêm nghị nói: Cố thí chủ chớ vọng ngôn, lão nạp chỉ là hy vọng Thánh Cô có thể ở trong chùa tu thân dưỡng tính, hóa giải lệ khí.

Cố Hàn Uyên vốn là đến để gây chuyện, đang lo không có lý do ra tay.

Tiếng cười của hắn càng thêm vài phần lạnh lẽo.

Hay cho một câu hóa giải lệ khí, vậy Cố mỗ hôm nay phải cứu Doanh Doanh.

Huyền Từ Phương Trượng có muốn bắt giữ Cố mỗ để hóa giải lệ khí không.

Huyền Từ giả vờ than thở nói: Cố thí chủ đường đường là đệ tử Võ Đang, thanh danh lừng lẫy, lại cùng Thánh Cô Nhật Nguyệt Thần Giáo giao hảo thân thiết, chẳng phải tự hủy tiền đồ sao.

Cũng xin Cố thí chủ đừng lầm đường lạc lối.

Cố Hàn Uyên thu lại nụ cười, thần tình lạnh lùng nói: Chuyện Cố mỗ muốn làm, Phật Tổ cũng không ngăn được.

Tiếng nói trầm bổng du dương, vang vọng khắp quảng trường trống trải.

Lời ấy của Cố Hàn Uyên bá đạo vô song.

Đoàn người đang xôn xao trong chốc lát lại bị chấn động đến im phăng phắc.

Chúng nữ đều mắt lộ tia sáng kỳ dị, tâm thần rung động.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lướt qua một tia cười ý vi diệu.

Nhậm Doanh Doanh bị bắt vốn là do hắn mưu tính.

Một là để công lược Nhậm Doanh Doanh, thứ hai cũng là để mượn cớ gây khó dễ cho Nam Thiếu Lâm.

Bằng không, với thực lực của Nam Thiếu Lâm, cho dù cuối cùng Huyền Từ tự nhận lỗi từ chức Phương Trượng, thân bại danh liệt cũng chỉ là Huyền Từ, không thể làm lay chuyển căn bản của Nam Thiếu Lâm.

Chính là chuyện giang hồ phải do giang hồ giải quyết.

Phương thức chèn ép hiệu quả nhất không gì bằng vũ lực trấn áp, thuận tiện củng cố uy thế của bản thân.

Cố Hàn Uyên đã sớm có chuẩn bị, căn bản không lo lắng danh tiếng bị Nhậm Doanh Doanh làm ảnh hưởng.

Tả Lãnh Thiền vốn có ý tưởng mượn lực của Nam Thiếu Lâm để đối phó Cố Hàn Uyên.

Thấy mọi người bị Cố Hàn Uyên chấn nhiếp, biết không thể đợi thêm, hắn lên tiếng quát: Cố Hàn Uyên.

Ngươi cấu kết Thánh Cô ma giáo, khiến chính đạo không thể dung thứ.

Huyền Từ Phương Trượng xin cùng nhau xuất thủ, bắt giữ lão này.

Cố Hàn Uyên đang chờ Tả Lãnh Thiền nhảy ra, bằng không trường diện có thể không đủ lớn.

Hắn cười lạnh một tiếng nói: Kẻ diệt môn nhà người khác Tả Lãnh Thiền.

Ngươi xứng tự xưng chính đạo sao.

Chuyện ngươi âm thầm mời chào tà đạo cao thủ tập kích phái Hoa Sơn có cần Cố mỗ nói ra không.

Sắc mặt Tả Lãnh Thiền biến thành màu đen.

Hắn liếc nhìn Nhạc Bất Quần đang im lặng không nói, thấy thế cười lạnh nói: Hồ ngôn loạn ngữ.

Chuyện không có chứng cứ cũng muốn oan uổng Tung Sơn Phái của ta.

A, Cố mỗ đã phá hủy kế hoạch của ngươi mấy lần.

Biết ngươi muốn trừ khử Cố mỗ cho hả dạ, hôm nay liền cho ngươi cơ hội này.

Cùng lên đi.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, thái độ coi thường mọi người kia chọc cho Tả Lãnh Thiền gân xanh nổi lên.

Cưu Ma Trí ánh mắt lóe lên.

Ban đầu thua dưới tay Cố Hàn Uyên thật là không phục.

Hiện tại công lực tiến nhanh, lại đột phá cảnh giới, đã muốn rửa sạch sỉ nhục.

Hắn ném đá xuống giếng nói: Cố thiếu hiệp, ban đầu Tiểu Tăng hơi thua một chiêu, hôm nay cũng muốn thỉnh giáo ngươi một chút.

Đinh Xuân Thu, Du Thản Chi, các cao thủ Thái Sơn Phái và ba Đại Ác Nhân dồn dập bước ra giữa sân.

Cố Hàn Uyên thần tình đạm bạc, đối với những kẻ muốn ném đá xuống giếng này cũng không thèm để ý.

Bọn họ chỉ sẽ trở thành chất dinh dưỡng để bản thân hắn đề thăng uy thế.

Cố Hàn Uyên ngữ khí hời hợt nói: Còn ai muốn cùng Cố mỗ đánh một trận nữa không.

Cũng đứng ra đi.

Mộ Dung Phục do dự một lát.

Mặc dù không muốn đối địch với Cố Hàn Uyên, nhưng mắt thấy có rất nhiều kẻ ném đá xuống giếng, cho dù là Cố Hàn Uyên cũng chưa chắc có thể bình yên vô sự.

Hắn hiện tại tham dự vào, vừa được danh vọng, lại không tốn sức, cũng có thể tiêu trừ một bộ phận tác dụng phụ do Mộ Dung Bác gây ra.

Mộ Dung Phục bước ra dưới ánh mắt phức tạp vừa kinh ngạc vừa thất vọng của Vương Ngữ Yên.

Trên mặt hắn tràn đầy hổ thẹn và kiên định.

Hắn đại nghĩa lẫm nhiên nói: Cố huynh, tại hạ đã nhận được thần công ngươi ban tặng, vốn không nên đối địch với ngươi.

Chỉ cần ngươi nguyện ý đoạn tuyệt giao tình với Thánh Cô Nhật

Nguyệt Thần Giáo, tại hạ nhất định sẽ thuyết phục các vị đồng đạo dừng tay.

Cố Hàn Uyên nhìn Mộ Dung Phục, phảng phất như bị kích hoạt chiêu bị động vậy, trăm phần trăm đưa ra lựa chọn sai lầm.

Nhìn hắn giả vờ chính nghĩa biểu diễn, Cố Hàn Uyên cảm thấy không nói nên lời về Mộ Dung Phục, kẻ bùn nhão không thể trát tường.

Cố Hàn Uyên đạm nhiên cười nói: Mộ Dung Phục, có ngươi hay không cũng chẳng thêm bớt gì.

Cố mỗ —— tiếp chiêu.

Đáng tiếc không thể cùng Cố huynh ăn uống no say nữa, tại hạ trong lòng thật đáng tiếc.

Mộ Dung Phục thở dài một tiếng, mang theo tứ đại gia tướng đi về phía đám người Nam Thiếu Lâm.

Khâu Xử Cơ tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội báo thù này, đồng thời còn kêu Quách Tĩnh cùng nhau xuất thủ.

Quách Tĩnh lúc này có chút khó xử.

Khâu Xử Cơ là bạn tri kỷ của cha hắn.

Mã Ngọc còn có ơn truyền công cho Quách Tĩnh, vì vậy Quách Tĩnh vẫn rất tôn kính Toàn Chân Giáo.

Khâu Xử Cơ đã là thế sư lại là sư thúc của hắn, Quách Tĩnh tôn sư trọng đạo không cách nào phản đối.

Nhưng Hoàng Dung lại có quan hệ rất tốt với Cố Hàn Uyên, Quách Phù lại chung tình với hắn.

Mặc dù không vừa lòng việc Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh gặp gỡ, nhưng nếu thật sự ra tay nặng, về nhà chắc chắn sẽ bị oán giận đến chết.

Chương 192

Hắn nghĩ bụng khi giao thủ sẽ thủ hạ lưu tình.

Hắn chắp tay xin lỗi Cố Hàn Uyên nói: Xin lỗi, Cố thiếu hiệp.

Mệnh lệnh của Khâu sư thúc khó có thể trái.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Quách đại hiệp cứ việc xuất thủ, tại hạ lý giải.

Trong lòng lại thầm nghĩ: Quách Tĩnh lần này ra tay với ta, làm thế nào để Hoàng Dung bồi thường cho tốt đây.

Bất tri bất giác, lúc này giữa sân đã tập hợp hơn trăm người.

Mạnh nhất không ai bằng Huyền Trừng và Cưu Ma Trí, hai gã Đại Tông Sư.

Đáng sợ là có đến mười bốn Tông Sư cao thủ, Tiên Thiên cao thủ lại càng hơn mười người.

Nam Thiếu Lâm xuất lực quá nửa.

Đối mặt loại đội hình này, ngay cả Đại Tông Sư cũng phải nuốt hận.

Trong mắt Vu Hành Vân kinh hãi chợt lóe lên.

Nàng tự nhận ngay cả khi ở thời kỳ đỉnh cao, cũng không thể sống sót giữa nhiều cao thủ như vậy.

Đây cũng không phải là đám ô hợp của nhóm Ngũ Bá.

Trong lòng càng âm thầm oán giận Nhậm Doanh Doanh chưa từng gặp mặt.

Vu Hành Vân bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt ống tay áo Cố Hàn Uyên, lo lắng pha lẫn hoảng loạn nói: Hay là chúng ta rút lui trước đi.

Muốn cứu Nhậm Doanh Doanh kia, đợi ngày nào lén lút lẻn vào Nam Thiếu Lâm cũng an toàn hơn một chút.

Đối với nàng mà nói, an nguy của Cố Hàn Uyên càng quan trọng hơn.

Khó có thể tưởng tượng Cố Hàn Uyên trọng thương thậm chí bỏ mình, như vậy nàng sẽ sụp đổ.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân hiếm khi lộ ra vẻ lo lắng, nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu nàng, ôn hòa nói: Vân nhi đang lo lắng cho ta sao.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên vẫn như trước, khiến Vu Hành Vân cũng không còn chống cự việc bị vạch trần trước công chúng.

Nàng thấy khó có thể ngăn cản quyết định của Cố Hàn Uyên, đành miễn cưỡng giấu nỗi lo vào lòng.

Do dự một lát, vẫn kiêu ngạo nói: Ai lo lắng cho ngươi, ta chỉ là sợ ngươi thua quá xấu xí mà thôi.

Nhìn Vu Hành Vân lúc này khẩu xà tâm phật, dáng vẻ kiêu ngạo, thật ra khiến Cố Hàn Uyên trong lòng hơi ấm.

Giọng nói cũng ôn nhu hơn nhiều: Vân nhi chỉ cần nhìn thật kỹ sư tôn là được rồi.

Vu Hành Vân nhìn Cố Hàn Uyên thần quang bốn phía, rạng ngời rực rỡ trong mắt, trong chốc lát lại có chút thất thần.

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên đặt nàng xuống bên ngoài trường mới hoàn hồn.

Nhìn hắn đi về phía đám người Nam Thiếu Lâm, bóng lưng áo trắng nhẹ nhàng, tiêu sái lỗi lạc mà lại đỉnh thiên lập địa.

Vu Hành Vân chỉ cảm thấy tâm thần rung động.

Quan tâm sẽ bị loạn, nàng thầm nghĩ: Nếu ngươi bỏ mình, Vân nhi sẽ dốc hết cả đời để báo thù cho ngươi.

Cố Hàn Uyên nhìn đám đông đối diện đang lưỡng lự, lại kiêng kỵ không dám xuất thủ.

Hắn cười cợt, hờ hững mở miệng nói: Đều đến đông đủ rồi chứ.

Tả Lãnh Thiền thấy mọi người đều chần chừ khi nước đã đến chân, biết tên đã lên dây thì không thể không bắn.

Hơn nữa nhìn đội hình hùng hậu phía sau, chỉ cảm thấy vạn vô nhất thất.

Hắn quyết định đi đầu xuất thủ, giành lấy danh vọng dẫn đầu quần hùng.

Cố Hàn Uyên, ngươi chớ quá kiêu ngạo.

Để ta tới trước gặp ngươi một chút.

Nói rồi giơ thanh trường kiếm rộng bản trong tay đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Nhưng chỉ thấy một bóng trắng lướt qua, Tả Lãnh Thiền bị đánh bay ngược trở về đội ngũ Tung Sơn Phái, đập ngã một loạt đệ tử Tung Sơn Phái.

Theo sau là tiếng cười lạnh nhạt đầy giễu cợt của Cố Hàn Uyên: Gà đất chó sành.

Đám người khó tin nhìn Tả Lãnh Thiền bị Cố Hàn Uyên một chiêu Phong Trung Kính Thảo đá bay.

Vốn dĩ đám người tuy có chút kiêng kỵ Cố Hàn Uyên, nhưng đối với đội hình phe mình vẫn tràn đầy tự tin.

Vậy mà lúc này lại hoảng loạn, những kẻ thực lực yếu hơn dồn dập nuốt nước miếng.

Ngay cả các chưởng môn phái đều sắc mặt ngưng trọng.

Theo lời đồn, kiếm pháp của Cố Hàn Uyên siêu quần, không ngờ võ thuật trên chân cũng lợi hại đến thế.

Đinh Xuân Thu và Mộ Dung Phục càng mơ hồ có chút hối hận, luôn có một dự cảm chẳng lành.

Khâu Xử Cơ càng sắc mặt hoảng sợ.

Mỗi bước Cố Hàn Uyên tiến về phía trước đều như giẫm lên trái tim bọn họ, tâm thần của mọi người càng căng thẳng hơn.

Huyền Từ thấy mọi người dao động, vẻ mặt nghiêm túc chắp hai tay nói: Cố thí chủ, quay đầu là bờ.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng quát: Cố mỗ biết mọi thứ, nhưng chính là sẽ không quay đầu.

Tiếp chiêu đi.

Tê Thiên Bài Vân.

Bài Vân Chưởng thức thứ bảy, lực quán thiên quân, xé rách từng tầng vây khốn.

Những người trong phạm vi công kích dồn dập bay ngược ra ngoài, lộ ra con đường thẳng đến Huyền Từ.

Huyền Trừng thấy Cố Hàn Uyên đi thẳng đến Huyền Từ, vội vàng chắn trước mặt Cố Hàn Uyên, Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công lần nữa được thi triển.

Cố Hàn Uyên một quyền Sương Tuyết Bay Tán Loạn đánh Huyền Trừng lùi liền mấy bước.

Phía sau Huyền Tịch, Huyền Nan cùng nhau đứng vững đỡ lấy lưng hắn mới miễn cưỡng dừng được thế lùi.

Ba người trên người dồn dập dính vào hàn sương.

Sắc mặt Cưu Ma Trí kinh hãi, kiên trì phóng Hỏa Diễm Đao về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hai tay đẩy ra, chưởng lực Bài Sơn Hải Đảo đẩy ngược hư huyễn đao khí của Hỏa Diễm Đao trở về, suýt nữa làm bị thương chính Cưu Ma Trí.

Đoàn Diên Khánh và Nhạc Lão Tam bên cạnh Cưu Ma Trí khinh công không tốt, đồng thời bị ảnh hưởng, bị chưởng lực chấn động đến khóe miệng tràn máu mà lùi lại.

Ngược lại Vân Trung Hạc nhìn thời cơ chạy trốn, hắn nửa điểm dũng khí đối kháng Cố Hàn Uyên cũng không có.

Mắt thấy Cố Hàn Uyên đại phát thần uy, Huyền Từ dẫn theo chúng tăng liên thủ xuất kích.

Tả Lãnh Thiền bị một cước đá bay, sắc mặt âm trầm, miệng phun máu, ra lệnh mười hai Thái Bảo và người Thái Sơn Phái tiến lên vây công.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

Hoặc là bị Bài Vân Chưởng đánh bay, để lại đầy đất tiên huyết vương vãi.

Hoặc là bị Thiên Sương Quyền đóng băng đến cứng còng toàn thân, hàn sương trải rộng trên người.

Hoặc là như cá tạp bị cuốn vào cuồng phong Phong Thần Thối, thân bất do kỷ mà đánh trúng người phe mình.

Cũng không lâu sau, ngoại trừ hai Đại Tông Sư Huyền Trừng và

Cưu Ma Trí còn có chút sức phản kháng, mười hai Thái Bảo Tung Sơn từng người đứt gân gãy xương.

Tả Lãnh Thiền bị Cố Hàn Uyên một quyền Vết Sương Lụy Lụy đóng băng hơn nửa người, Hàn Băng Chân Khí hoàn toàn vô dụng.

Mộ Dung Phục vốn còn muốn dùng Bài Vân Chưởng chống đỡ, nhưng Cố Hàn Uyên dùng chính chiêu thức tương tự, lấy gậy ông đập lưng ông, đánh Mộ Dung Phục tóc tai bù xù, miệng phun tiên huyết.

Thiết Quải của Đoàn Diên Khánh bị đánh gãy, bản thân trọng thương quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có thể chật vật nhúc nhích.

Thần Phong Gào Rít Giận Dữ của Phong Thần Thối dọn dẹp đám tạp ngư một lần.

Ngoại trừ bốn người trong Toàn Chân Thất Tử được Quách Tĩnh bảo vệ, những người dưới cảnh giới Tông Sư đều bị dọn sạch trong nháy mắt.

Những người Thái Sơn Phái càng sớm rút lui.

Du Thản Chi luyện Thần Túc Kinh ngược lại khá chịu đòn, nhưng ngay cả đến gần cũng không làm được, mỗi lần vừa muốn tới gần đã bị chiêu thức quần công lan đến, té thành hồ lô lăn đất.

Đinh Xuân Thu với độc công vô hiệu đối với Cố Hàn Uyên không có tác dụng, ngược lại như một đồng đội heo, làm hại người phe mình.

Mấy lần sau, đám người liền tránh xa hắn.

Cuối cùng bị Cố Hàn Uyên một chưởng Lưu Thủy Hành Vân đánh ngã xuống đất, lâu sau không bò dậy nổi.

Quách Tĩnh vì bảo vệ Khâu Xử Cơ và đám người, không thể không đối mặt một chưởng Sầu Vân Thảm Đạm của Cố Hàn Uyên.

Hàng Long Thập Bát Chưởng tuy là chưởng lực cương mãnh vô cùng, nhưng Bài Vân Chưởng am hiểu nhất là tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu.

Lúc này lại là đối mặt đại chiêu của Bài Vân Chưởng, nào có thể là đối thủ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đánh tan chưởng lực của Quách Tĩnh, bàn tay cách trán Quách Tĩnh chỉ chưa đến một tấc.

Giữa lúc hắn mồ hôi lạnh đầy đầu, Cố Hàn Uyên thu tay lại, để lại một câu: Thay mặt Cố mỗ vấn an Quách phu nhân và Phù nhi.

Rồi cho Quách Tĩnh một bóng lưng ngạo nghễ.

Quách Tĩnh nhớ lại trước đó còn có ý tưởng thủ hạ lưu tình, hắn bất đắc dĩ cười khổ, không ngờ bây giờ lại được cứu nhờ giao tình của Hoàng Dung và Quách Phù với Cố Hàn Uyên.

Bằng không, một chưởng kia đánh xuống, hắn chắc chắn phải chết.

Chương 193

Đám người không tham chiến càng thán phục thực lực của Cố Hàn Uyên.

Trong lời đồn, Cố Hàn Uyên kiếm pháp thông thần, mà bây giờ lại liên tiếp tung ra ba bộ tuyệt học Quyền, Chưởng, Cước, hơn nữa mỗi một bộ đều mạnh đến không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Thác Trụ ánh mắt nóng bỏng nhìn Cố Hàn Uyên.

Thiếu niên Anh Hùng thần công cái thế như vậy, thành tựu Lục Địa Thần Tiên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Làm sao lôi kéo cũng không quá đáng.

Hắn và Dương gia là minh hữu, trong ấn tượng Dương gia bát muội còn chưa kết hôn.

Đám người vốn dập dìu bóng người, lúc này kẻ trọng thương thì trọng thương, người ngã xuống đất thì ngã xuống đất.

Giữa sân còn đứng đã không còn mấy người.

Đám người Huyền Từ nhờ Huyền Trừng bảo vệ, vẫn còn duy trì được sức chiến đấu.

Cưu Ma Trí càng là cực kỳ xảo quyệt, lúc nào cũng duy trì vị trí sau lưng Huyền Trừng, lại có tu vi Đại Tông Sư, ngược lại một điểm tổn thương cũng không có.

Bọn họ ánh mắt ngưng trọng nhìn Cố Hàn Uyên.

Giữa sân đột nhiên vang lên tiếng cười hời hợt của Cố Hàn Uyên.

Vân nhi phải trông coi cẩn thận.

Vu Hành Vân đang si mê thần uy cái thế của Cố Hàn Uyên, trong mắt nàng tràn đầy sùng bái và chút tình ý.

Nghe Cố Hàn Uyên gọi nàng, sau một khắc bối rối liền nghĩ đến ý tứ của Cố Hàn Uyên, nở một nụ cười rạng rỡ làm trăm hoa thất sắc.

Quả nhiên liền thấy Cố Hàn Uyên hai tay hư cầm, trong tay xuất hiện một khối khí nội lực tương tự chất lỏng.

Khối khí đó tam nguyên lưu chuyển, sinh sôi không ngừng.

Sau khi trải qua áp súc, bị Cố Hàn Uyên đẩy ra.

Sắc mặt Huyền Từ và đám người đại biến, dồn dập thi triển tuyệt học sở trường của mình để ngăn cản.

Nhưng ngoại trừ Huyền Trừng có Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công hộ thể, những người còn lại dồn dập thổ huyết bay ngược.

Cưu Ma Trí sắc mặt khó coi tránh sau lưng Huyền Trừng.

Chỉ thấy tăng bào trên người Huyền Trừng nổ tung, lộ ra nửa thân trên bắp thịt cuồn cuộn, trên da mơ hồ xuất hiện vết rách, từng chút tiên huyết tràn ra.

Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công đã bị phá, ngay lúc sắp trọng thương tại chỗ.

Chỉ là nếu đám người Huyền Từ đã trọng thương phía sau mà tiếp được chiêu này, chết hơn phân nửa cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Huyền Từ thấy thế cũng không kịp để ý đến thân thể trọng thương đau đớn khó nhịn, vội vàng đau khổ cầu khẩn: Cố thí chủ xin thu tay lại, lão nạp lập tức thả người.

Cố Hàn Uyên thấy hắn chịu thua, cũng không tiếp tục làm khó dễ Huyền Trừng, thu hồi Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Cố Hàn Uyên áo trắng nhẹ nhàng, thân thể như ngọc.

Sợi dây buộc tóc trắng chẳng biết từ lúc nào đã đứt, mái tóc dài phiêu dật thoát ly ràng buộc, tùy gió bay lượn, thêm vài phần tiêu sái tuấn dật, bớt đi vài phần nghiêm nghị sát khí.

Hắn coi quần hùng như không khí, khí độ ấy khiến lòng người tan nát.

Chúng nữ đều tâm thần rung động, mặt hiện lên sắc đào hoa.

Sát nhân không bằng tru tâm, thủ hạ lưu tình so với tàn nhẫn đoạt mệnh càng làm nhục người hơn, cũng càng có thể đề thăng uy thế của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lấy sức một mình, áp chế quần hùng tụ tập ở Nam Thiếu Lâm, tương đương với việc hung hăng giẫm một cước lên mặt Nam Thiếu Lâm.

Về sau, những người giang hồ đối mặt Nam Thiếu Lâm, lòng kính sợ tất nhiên sẽ giảm đi.

Huyền Từ lúc này hối hận không thôi.

Sớm biết như vậy, liền không nên bắt giữ Nhậm Doanh Doanh, lại càng không nên cường ngạnh cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Nam Thiếu Lâm hiện tại ai nấy đều trọng thương.

Huyền Trừng dù chưa trọng thương, nhưng Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công bị phá, muốn trùng tu lại phải tiêu hao bao nhiêu thời gian và tài nguyên, thật là tự rước lấy họa.

Bất quá trong chốc lát, Nhậm Doanh Doanh đã bị Tiểu Sa Di dẫn ra ngoài.

Nàng vốn còn vô cùng kinh ngạc vì sao đột nhiên được thả.

Cho đến khi Nhậm Doanh Doanh thấy giữa sân nằm la liệt các phái cao thủ, các cao tăng Nam Thiếu Lâm càng là từng người trọng thương, quan trọng nhất là Cố Hàn Uyên, trung tâm của đám người, trên mặt mang nụ cười ôn nhu.

Nàng nào còn không biết là Cố Hàn Uyên đánh lên Nam Thiếu Lâm, chiến thắng quần hùng chỉ vì cứu nàng ra.

Nhậm Doanh Doanh nhìn Cố Hàn Uyên so với lúc chia tay lại thêm vài phần tuấn tú, một trái tim cuồng loạn, nào còn xấu hổ ngại ngùng.

Uyên ca.

Một tiếng gọi duyên dáng như chim sổ lồng lao về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hai tay tiếp lấy, vòng qua eo nàng xoay một vòng để giảm lực, ôn hòa cười nói: Doanh Doanh, ta tới đón nàng.

Ta biết, cảm ơn chàng.

Nhậm Doanh Doanh không kiềm chế được kích động trong lòng, trước vẻ mặt kinh ngạc của Cố Hàn Uyên, khẽ hôn lên gò má hắn.

Nhậm Doanh Doanh ngọc nhan yểu điệu, e lệ nói: Đây là tạ lễ.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười nói: Chỉ là tạ lễ như vậy có lẽ không đủ đâu.

Nhậm Doanh Doanh rốt cuộc vẫn là cô gái e thẹn đó, có thể trước mặt mọi người, lấy dũng khí làm được như vậy đã rất hiếm thấy.

Nàng kiều mị lườm Cố Hàn Uyên một cái, không dám làm thêm chuyện nào quá mức nữa, nhưng cũng không e dè ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên không buông.

Đám người rốt cuộc nhìn thấy Nhậm Doanh Doanh, người đã dẫn phát đại chiến.

Chỉ thấy nàng hơi tiều tụy, nhưng dung mạo tú lệ tuyệt luân, xinh đẹp không tả xiết.

Ngược lại cũng có chút lý giải vì sao Cố Hàn Uyên lại xung quan giận dữ vì hồng nhan.

A Tử là bất mãn nhất.

Nàng ngược lại không cảm thấy Nhậm Doanh Doanh không xứng với Cố Hàn Uyên, lại càng hy vọng lúc này người ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên là mình.

Nguyễn Tinh Trúc gần đây khôi phục chút tâm tính thiếu nữ, lúc này cũng có chút ghen tuông.

Nhưng giữa nàng và Cố Hàn Uyên dù sao cũng không thể thấy ánh sáng, chỉ có thể thầm nghĩ muốn vắt kiệt Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến chỗ khó xử, khó tránh khỏi lại có chút động tình, thầm thì một tiếng Tiểu Oan Gia.

Nhạc Linh San nhìn thấy dung mạo Nhậm Doanh Doanh đẹp hơn cả mình, trong chốc lát có chút lo được lo mất.

Nàng lo lắng mình sẽ thất sủng.

Cũng may Cố Hàn Uyên dường như đã nhận ra tâm tư của nàng, cho nàng một nụ cười trấn an.

Nhạc Linh San trong lòng ngọt ngào, nhất thời lại khôi phục nụ cười điềm mỹ kia.

Ninh Trung Tắc chú ý Nhạc Linh San, cảm khái nàng đối với Cố Hàn Uyên tình căn thâm chủng, rồi lại cảm thấy phiền nhiễu vì sự ám muội giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Khẽ thở dài, thu hồi chiếc vòng tay bạch ngọc đã bị bàn tay che nóng, quyết định cắt đứt những suy nghĩ miên man, bằng không tương lai làm sao đối mặt Nhạc Linh San.

Vương Ngữ Yên không biết từ lúc nào đã bĩu môi.

Trước đây Mộ Dung Phục không gần nữ sắc, nàng chưa từng ăn giấm chua.

Loại cảm giác mới mẻ này cũng làm nàng càng để ý Cố Hàn Uyên hơn vài phần.

Vốn dĩ mơ hồ có chút tình ý, lại đối chiếu với Mộ Dung Phục vừa rồi lấy oán báo ơn, lúc này, Mộ Dung Phục mới dưới sự giúp đỡ của Bao Bất Đồng chật vật bò dậy.

Thiên Bình trong lòng nàng đã nghiêng hẳn.

Mẫn Nhu nhìn Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh đứng sóng vai, hình tượng kim đồng ngọc nữ kia khiến nàng có chút ước ao.

Khi còn trẻ nàng cũng là mỹ nhân danh tiếng lừng lẫy một thời, sau khi tuổi tác lớn hơn tuy vẫn là phong vận mười phần, nhưng đã không còn ở đỉnh phong nữa.

Lúc đêm khuya vắng người khó tránh khỏi sẽ thêm chút u sầu.

Hoa Vạn Tử cũng ước ao Nhậm Doanh Doanh.

Nàng tuổi tác đã sắp ba mươi, nhưng mà nhân duyên lại xa vời khó cầu.

Cảnh tượng tình chàng ý thiếp này khiến trong lòng nàng có chút đau đớn.

Bạch A Tú thần sắc khôi phục nhưng lại có chút mất mát, đem hảo cảm trong lòng đè nén xuống.

Chương 194

Lúc này chỉ nghĩ tìm bà nội nàng để kể lể nỗi tủi thân.

Nghi Lâm trong lòng căng thẳng, nhưng càng nhiều hơn là lời chúc phúc dành cho Cố Hàn Uyên.

Tính tình của nàng chính là như vậy, không tranh không đoạt, chỉ hy vọng người trong lòng mình có thể hạnh phúc bình an.

Lúc này Cố Hàn Uyên mang theo Nhậm Doanh Doanh đi tới bên cạnh Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân đang trên dưới quan sát kỹ lưỡng Nhậm Doanh Doanh.

Dung mạo Nhậm Doanh Doanh tuyệt sắc, nàng cũng không thể tìm ra lỗi lầm nào của nàng.

So với Lý Thu Thủy năm đó cũng chỉ kém hơn một chút.

Vu Hành Vân chưa từng thấy qua dáng vẻ của mình sau khi lớn lên, sở dĩ không có sự đối lập, bằng không cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Võ công của Nhậm Doanh Doanh trong mắt nàng liền không đủ nhìn.

Bất quá cái này cũng bình thường, người trẻ tuổi nào có thể so với yêu nghiệt như Cố Hàn Uyên.

Còn như quan hệ của hai người, Vu Hành Vân tạm thời nhìn thấu chút manh mối, tình chàng ý thiếp có ý định, lại vẫn chưa hoàn toàn làm rõ.

Nàng bĩu môi, vẫn chưa biểu thị tán thành, thậm chí trong lòng suy nghĩ: Nếu Cố Hàn Uyên bắt ta gọi nàng ta sư nương, ta liền.

Sau một lát chần chờ, nghĩ ra phương thức uy hiếp lớn nhất: Ta liền rốt cuộc không cho hắn ôm.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân hầm hừ mà còn mang theo vẻ đắc ý, khẳng định không có chuyện gì tốt.

Tiện tay liền gõ vào trán nàng, khiến nàng ôm đầu thủ thế.

Vu Hành Vân ôm trán tức giận nói: Ngươi làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, bật cười nói: Luôn cảm thấy ngươi đang nghĩ chuyện gì đó rất thất lễ, sở dĩ liền gõ.

Vu Hành Vân nghe lời này, chột dạ liền quay ánh mắt đi chỗ khác.

Nhậm Doanh Doanh tò mò hỏi: Vị cô nương này là ai.

Vân nhi là đệ tử ta thu nhận.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm.

Đệ tử.

Nhậm Doanh Doanh thông tuệ vô thức cảm thấy có chút kỳ quái.

Bất kể là thái độ của Cố Hàn Uyên đối với Vu Hành Vân, hay phản ứng của Vu Hành Vân, cũng không giống thầy trò thông thường, quá mức thân cận.

Đáng tiếc thân hình Vu Hành Vân ở đó, chẳng ai sẽ đi hoài nghi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Vân nhi, Tam Phân Quy Nguyên Khí đã có lĩnh ngộ gì chưa.

Vu Hành Vân trầm ngâm nói: Có chút manh mối.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu Vu Hành Vân nói: Rất tốt, lát nữa sẽ biểu diễn cho ngươi Tam Phân Thần Chỉ, chiêu tiến giai của Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Vu Hành Vân đối với Tam Phân Thần Chỉ cảm thấy rất hứng thú, nhưng càng tò mò hơn ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Nghi ngờ hỏi: Ngươi còn muốn xuất thủ sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u u, cười nhạt: Đại hội Nam Thiếu Lâm còn chưa kết thúc, còn có một màn đại hí nữa.

Vu Hành Vân cái hiểu cái không.

Nhậm Doanh Doanh trước đây bị giam ở Nam Thiếu Lâm, không biết chi tiết.

Thấy Cố Hàn Uyên không có ý định rời đi, thần sắc khẽ động, khéo léo lấy ra sợi tơ của mình để buộc tóc cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, mỉm cười biểu thị lòng biết ơn, chọc cho Nhậm Doanh Doanh vừa thẹn đỏ mặt vừa cười.

Vu Hành Vân khuôn mặt khó chịu, nàng thân cao không đủ, việc giúp Cố Hàn Uyên buộc tóc loại chuyện này căn bản không làm được, chỉ có thể quay đầu đi, rầu rĩ không vui.

Tiêu Phong lúc này đang gây khó dễ cho Huyền Từ.

Bởi vì Diệp Nhị Nương không có mặt, Tiêu Viễn Sơn không thể ra mặt vạch trần hành vi phạm tội tư thông của Huyền Từ.

Vốn dĩ với thực lực của Nam Thiếu Lâm hoàn toàn không cần sợ hãi Bắc Cái Bang, chỉ có thể từ chối là bản thân cũng bị Mộ Dung Bác lừa dối.

Nhưng sau một trận đại chiến với Cố Hàn Uyên, tổn thất nặng nề, ngay cả Huyền Trừng cũng bị thương, không còn có sức mạnh cường ngạnh.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Cố Hàn Uyên, người mà đám đông vốn tưởng rằng từ nay về sau sẽ hành sự lặng lẽ, đột nhiên lớn tiếng quát: Kẻ nào rình trộm.

Cút ra đây.

Dứt lời, hai tay hư cầm, Cầm Long Công từ xa phát lực, kéo cả Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác đang ẩn mình trong bóng tối ra ngoài.

Hai người quá sợ hãi, đại hội Nam Thiếu Lâm hôm nay biến cố quá nhiều, lại có thần công cái thế Cố Hàn Uyên ở đây, đều đã quyết định không hiện thân, nào ngờ lại trực tiếp bị Cố Hàn Uyên dùng Cầm Long Công kéo ra.

Mà khăn che mặt trên mặt bọn họ cũng theo đó rơi xuống đất, thân phận ẩn giấu bị phơi bày trước mặt mọi người.

Sau khi thân phận của hai người bị nhận ra, tiếng xôn xao tràn ngập đám đông.

Giữa Tiêu Phong và Tiêu Viễn Sơn vốn là một hồi phụ tử tương nhận cảm động lòng người.

Nhưng Tiêu Viễn Sơn, kẻ hại con, không chỉ giết Trí Quang đại sư và đám người, còn giết cha mẹ nuôi và ân sư Huyền Khổ Đại Sư của Tiêu Phong.

Tiêu Phong chưa trải qua đại chiến Tụ Hiền Trang, không chỉ vẫn là Bang chủ Bắc Cái Bang, càng không có địch với toàn bộ võ lâm chính đạo, Tiêu Viễn Sơn lại cố gắng đẩy hắn vào tình cảnh lưỡng nan.

Tiêu Phong dây dưa một lúc lâu, vẫn là quyết định cùng Tiêu Viễn Sơn kề vai chiến đấu, trước báo thù lớn cho mẫu thân rồi hãy nói chuyện khác.

Mộ Dung Bác biết mình một khi hiện thân tất nhiên lành ít dữ nhiều.

Đối mặt chất vấn của Hàn Thác Trụ, hắn im lặng không nói.

Thế giới này Mộ Dung gia cũng không phải chỉ có một nhà Cô Tô.

Cùng với bại lộ đại nghiệp phục Yến, thà tự mình gánh chịu còn hơn.

Bởi vì thân phận hắc thủ sau màn của Mộ Dung Bác đã sớm bị bại lộ, cho Mộ Dung Phục càng nhiều thời gian suy tính.

Hắn vốn hối hận đã khinh suất đối địch với Cố Hàn Uyên, giao tình những ngày qua hóa thành hư không.

Lúc này lại thân bị trọng thương, sẽ giúp Mộ Dung Bác chắc chắn sẽ khiến mình lâm vào bất nghĩa.

Coi như hôm nay tránh được một kiếp, về sau cũng sẽ trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người, chớ nói chi đại nghiệp phục quốc.

Nhưng không giúp Mộ Dung Bác lại là bất hiếu, dù sao cũng là cha ruột của hắn.

Mộ Dung Phục nhất thời có chút do dự.

Mộ Dung Bác tuy cũng là kẻ hại con, nhưng so với Tiêu Viễn Sơn hoàn toàn bị cừu hận che mờ mắt, vẫn là chỉ số IQ cao.

Bị bức phải hiện thân, liền lập tức chuẩn bị hy sinh bản thân để bảo toàn Mộ Dung Phục, ánh mắt ý bảo Mộ Dung Phục không muốn giúp hắn, tránh cho cùng nhau bị dụ dỗ.

Mộ Dung Phục nhất thời ngầm hiểu, thở dài lui ra sau hai bước.

Mộ Dung Bác thấy Mộ Dung Phục đã hiểu ý mình, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nếu đã bại lộ, vậy nhất định phải bảo trụ Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Bác ngay sau đó liền mời Cưu Ma Trí hỗ trợ.

Cưu Ma Trí chịu đả kích từ Cố Hàn Uyên, vốn không muốn nhúng tay, nhưng nhược điểm của võ công hắn học trộm còn nằm trong tay Mộ Dung Bác.

Rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý liên thủ đối kháng Tiêu Viễn Sơn và Tiêu Phong.

Nhưng mà còn chưa chờ bọn họ giao thủ, bạch y nhẹ nhàng Cố Hàn Uyên lần nữa xuất hiện.

Bởi vì uy thế lúc trước, mọi cử động của Cố Hàn Uyên đều bị người chú ý.

Kính nể, sùng bái, mến mộ, kiêng kỵ, kinh sợ. các loại ánh mắt lúc này đều rơi vào trên người hắn.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt cảnh giác nhìn kỹ của Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác nói: Tiêu Phong, ngươi thật sự đã quên thù của cha mẹ nuôi Kiều Tam Hòe phu phụ và ân sư Huyền Khổ Đại Sư sao.

Tiêu Phong thần tình khổ sở liếc nhìn Tiêu Viễn Sơn: Hắn dù sao cũng là cha ruột của ta.

Cố Hàn Uyên thần tình nghiêm túc nói: Tiêu Phong, ban đầu ở Hạnh Tử Lâm, Cố mỗ chưa từng vì thân phận người Khiết Đan của ngươi mà thiếu đi vài phần kính trọng.

Thậm chí còn hy vọng ngươi có thể trở thành cầu nối giữa Tống và Liêu, ngươi còn nhớ không.

Tiêu Phong bất đắc dĩ cười khổ nói: Cố huynh đệ đại ân đại đức, Tiêu mỗ khắc cốt ghi tâm.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Bây giờ Tiêu Viễn Sơn coi hán nhân là kẻ thù sinh tử, Cố mỗ lại không thể nào tiếp tục dung túng hắn.

Tiêu Phong quá sợ hãi, khẩn cầu: Cố huynh đệ, xin nương tay một chút.

Tiêu mỗ nhất định sẽ khuyên bảo cha ta cho thật tốt.

Phong nhi.

Hán nhân âm hiểm xảo trá, hắn chỉ là muốn buộc chúng ta trở mặt thành thù.

Tiêu Viễn Sơn tuy kiêng kỵ võ công của Cố Hàn Uyên, thế nhưng hắn đã bị cừu hận che mắt, hoàn toàn không cảm thấy mình có lỗi.

Cố Hàn Uyên nghiêm nghị nói: Tiêu Phong.

Nuôi ngươi là Kiều Tam Hòe phu phụ, dạy võ công cho ngươi chính là Huyền Khổ Đại Sư, truyền cho ngươi chức bang chủ Bắc Cái Bang chính là Uông Kiếm Thông, thành tựu của ngươi ngày hôm nay đều là hán nhân ban tặng.

Ngươi thật sự muốn vì Tiêu Viễn Sơn mà quên mất ân đức của hán nhân sao.

Tiêu Phong vốn lòng có ý thẹn, vội vàng trịnh trọng nói: Tiêu mỗ có thể lập lời thề cả đời không giết một hán nhân.

Nhưng hắn dù sao cũng là cha ta.

Cố huynh đệ xin thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, nhìn dáng vẻ Tiêu Phong mà tiếc hận nói: Thù của Huyền Khổ Đại Sư có Nam Thiếu Lâm đi báo.

Nhưng Kiều Tam Hòe phu phụ uổng mạng, Cố mỗ lại không thể mặc kệ.

Tiêu Viễn Sơn thần tình băng lãnh, oán hận nói: Phong nhi, hắn vừa mới động thủ với nhiều người như vậy, nội lực hao tổn rất lớn, chúng ta không cần sợ hắn.

Tiêu Phong vẻ mặt khổ sở, hắn kỳ thực cũng không sợ chết, thế nhưng hắn hôm nay cho dù bỏ mình, cũng sẽ từ đây gánh lấy tiếng xấu bất trung, bất hiếu, bất nghĩa.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm sâu.

Đây chính là mục đích của hắn.

Chương 195

Trước đây, Hạnh Tử Lâm cứu Tiêu Phong là để đến ngày hôm nay, lại đẩy y rơi xuống đáy vực thẳm, hoàn toàn hủy hoại tâm trí.

Trong kịch bản, người Hán bức bách y, phản bội y.

Còn bây giờ, y vì Tiêu Viễn Sơn mà phản bội người Hán.

Từ nay y thân bại danh liệt, không còn là bi tình anh hùng.

Tâm cảnh cũng sẽ từ đây xuất hiện vết rách.

Có thể nói, Tiêu Phong đã bị phế bỏ hơn phân nửa.

Cố Hàn Uyên lại hướng về phía Mộ Dung Bác, chính nghĩa lẫm nhiên nói: Trong đại chiến Tống Liêu, mấy trăm ngàn dân chúng vô tội đã bỏ mạng.

Mộ Dung Bác, ngươi có lời gì để nói chăng.

Mộ Dung Bác đáp: Chẳng qua là thành vương bại khấu mà thôi.

Từ khi Cố thiếu hiệp vạch trần mưu kế của lão phu, lão phu đã có chuẩn bị tâm lý.

Cưu Ma Trí là người bất đắc dĩ nhất.

Vừa mới thoát được một kiếp, giờ lại phải đối mặt Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt y lóe lên, chỉ muốn tìm được cơ hội là chuẩn bị bỏ chạy.

Mọi người thấy Cố Hàn Uyên gây khó dễ cho Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác.

Cái vẻ nghĩa chính ngôn từ, chính nghĩa lẫm nhiên ấy, ngược lại đã làm dịu đi tác dụng phụ do Nhậm Doanh Doanh gây ra.

Ít nhất đó cũng là đại sự quốc gia, không hề thua kém các đánh giá khác.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thực sự vì Nhậm Doanh Doanh mà hủy hoại danh tiếng của mình.

Lúc này chính là thời cơ để tìm lại sự cân bằng.

Ít nhất Hàn Thác Trụ rất hài lòng với Cố Hàn Uyên.

Các cô gái khác càng thêm sùng bái và ngưỡng mộ.

Chỉ có Vu Hành Vân bĩu môi.

Ở chung lâu ngày, quan hệ ngày thường lại thân cận.

Cố Hàn Uyên cũng không cố ý che giấu.

Vu Hành Vân hiểu Cố Hàn Uyên hơn bất kỳ ai khác.

Nàng không cho rằng Cố Hàn Uyên hoàn toàn là người tốt.

Bất quá, Vu Hành Vân không hề để tâm chuyện này, ngược lại còn hơi tự đắc.

Quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên gần gũi hơn so với những người khác, cũng hiểu rõ hắn hơn.

Đã vậy, Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác, hãy tiếp chiêu.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, ba Đại Tông Sư cộng thêm một Tiêu Phong càng đánh càng hăng, áp lực còn không lớn bằng lúc đại chiến quần hùng vừa rồi.

Cảnh giới và tuyệt học nghiền ép, căn bản không cần khống chế lực đạo, giao chiến ngược lại càng thêm ung dung.

Ít nhất trong mắt người ngoài, lúc này Cố Hàn Uyên còn dũng mãnh hơn trước đó vài phần.

Cố Hàn Uyên liên tục xuất Tam Tuyệt: Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền đánh cho bốn người liên tiếp bại lui.

Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác trước đó lúc âm thầm quan chiến vẫn chưa cảm nhận được, giờ đây chân chính đối mặt mới thực sự cảm nhận được thực lực kinh khủng đến mức nào của Cố Hàn Uyên.

Dù bọn họ dùng bất kỳ loại Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ nào cũng không làm nên trò trống gì.

Mộ Dung Bác đối mặt Bài Vân Chưởng, Đấu Chuyển Tinh Di của hắn liên tiếp phản phệ, không bao lâu đã liên tục thổ ra mấy ngụm tiên huyết.

Hỏa Diễm Đao của Cưu Ma Trí còn chưa thi triển ra đã bị Thiên Sương Quyền của Cố Hàn Uyên đóng băng tắt ngúm.

Hắn thiếu Huyền Trừng làm lá chắn thịt, không thể không chính diện đối mặt công kích của Cố Hàn Uyên.

Đừng nói là tìm cơ hội bỏ chạy, chưa nhận mấy chiêu đã bị nội thương không nhẹ.

Tiêu Phong không trải qua đại chiến Tụ Hiền Trang, thực lực cũng chưa đạt đến đỉnh phong, kém ba người kia một đại cảnh giới.

Cho dù có thuộc tính Chiến Thần càng đánh càng mạnh cũng không chịu nổi sự nghiền ép về thực lực.

Bị Phong Trung Kính Thảo đạp bay ra khỏi chiến cục, máu nhuộm trời cao.

Tiêu Viễn Sơn muốn cứu viện Tiêu Phong, nhưng lúc này bản thân y cũng khó giữ được.

Đại chiêu Ngạo Tuyết Lăng Sương của Thiên Sương Quyền, nhất chiêu tứ thức, hàn khí tràn ngập.

Tiêu Viễn Sơn nhất thời bị hàn sương bao phủ khắp người, các khớp xương cứng đờ.

Ngay lúc sắp bị Cố Hàn Uyên một quyền đánh thẳng vào tim mà mất mạng tại chỗ.

Tiêu Phong đang nằm trên mặt đất hộc máu, thấy thế muốn rách cả khóe mắt, đáng tiếc bản thân y trọng thương bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần trái tim Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Viễn Sơn cũng cảm nhận được khí tức tử vong.

Hơn nửa thân thể bị đóng băng, càng không còn năng lực phản kháng.

Đang muốn mang theo căm hận nhắm mắt chờ chết, đột nhiên một đạo Tam xích khí tường tách rời hai người.

Cố Hàn Uyên rút lui trở về, ánh mắt ngưng trọng nhìn lão tăng đột nhiên xuất hiện giữa sân.

Lão tăng toàn thân mặc áo xanh cầm một cây chổi, mấy sợi râu dài thưa thớt đã bạc phơ.

Chính là Tảo Địa Tăng, một trong những nội tình của Nam Thiếu Lâm.

Lục Địa Thần Tiên.

Không hổ là Nam Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên vừa thấy đã nói ra điều đầu tiên, trực tiếp bộc lộ cảnh giới của Tảo Địa Tăng.

Cả trường xôn xao.

Mọi người đều cho rằng Tiêu Viễn Sơn chắc chắn phải chết, kết quả Nam Thiếu Lâm đột nhiên xuất hiện một vị Lục Địa Thần Tiên.

Tảo Địa Tăng xuất hiện vô cùng quỷ dị.

Phải biết rằng vừa rồi Nam Thiếu Lâm gần như bị diệt đoàn, Tảo Địa Tăng vẫn vững như Thái Sơn không hề lay động.

Mà bây giờ thấy Tiêu Viễn Sơn sắp bỏ mạng, liền không kịp chờ đợi ra tay ngăn cản.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết mục đích của Nam Thiếu Lâm.

Bọn họ dùng Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ gài bẫy Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác ba mươi năm, chính là đánh chủ ý thu bọn họ về cho mình sử dụng.

Thậm chí Cưu Ma Trí cũng là một trong những mục tiêu của họ.

Ước chừng ba Đại Tông Sư.

Giá trị của bọn họ há có thể so với Huyền Từ.

Huyền Từ cùng đám người thấy Tảo Địa Tăng lên sân khấu, thần sắc xấu hổ nói: Gặp qua sư thúc.

Đệ tử vô năng, làm sư thúc phí tâm.

Tảo Địa Tăng gật đầu ra hiệu, cũng không trách cứ ý kiến của bọn họ.

Hắn chắp hai tay khuyên nhủ nói: A Di Đà Phật.

Cố thí chủ, hãy bao dung lượng thứ.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng nói: Hãy để bọn họ đi theo Kiều Tam Hòe phu phụ và mấy chục vạn dân chúng vô tội đã chết oan mà nói chuyện tha thứ.

Tảo Địa Tăng bất đắc dĩ lắc đầu, trong giọng nói mang theo tiếc hận nói: Cố thí chủ, ngã Phật từ bi, có đức hiếu sinh.

Để bọn họ buông đao đồ tể, lập tức thành Phật chẳng phải tốt hơn là lấy đi tính mạng của họ sao.

Phật Tổ phụ trách tha thứ bọn họ, Cố mỗ chỉ phụ trách đưa bọn hắn đi gặp Phật Tổ.

Cố Hàn Uyên thần tình đạm bạc, ngưng mắt nhìn Tảo Địa Tăng.

Lão hòa thượng, ngươi thật sự muốn ngăn cản ta.

A Di Đà Phật.

Tảo Địa Tăng miệng tụng Phật hiệu, cũng là hoàn toàn che chắn Tiêu Viễn Sơn sau lưng.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng.

Được, lão hòa thượng muốn bảo vệ bọn họ thì hãy tiếp thêm bốn chiêu của Cố mỗ.

Cố thí chủ mời.

Tảo Địa Tăng tràn đầy tự tin.

Hắn cũng đã âm thầm quan sát hồi lâu.

Niên kỷ và thực lực của Cố Hàn Uyên quả thực khiến người ta thán phục, nhưng dù sao cũng không phải là Lục Địa Thần Tiên.

Chương 196

Hắn không cho rằng Cố Hàn Uyên có thể lay chuyển được mình.

Từ xa, Vu Hành Vân đang lo lắng cho Cố Hàn Uyên khi đối mặt Tảo Địa Tăng.

Nghĩ lại trước đây nàng còn có thể cười vì thực lực của mình có thể một mình xông Nam Thiếu Lâm, nhưng Lục Địa Thần Tiên Tảo Địa Tăng lại hung hăng vả mặt nàng.

Vu Hành Vân mặc dù biết Cố Hàn Uyên thực lực rất mạnh, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không phải cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Không ngờ lúc này lại nghe thấy giọng điệu hờ hững của Cố Hàn Uyên.

Cơ hội khó được, Vân nhi phải trông chừng cẩn thận.

Vu Hành Vân ngẩn người, sau đó kịp phản ứng Cố Hàn Uyên nói là có ý gì.

Trong tình huống như vậy mà còn muốn biểu diễn chiêu thức cho nàng sao.

Vu Hành Vân sóng mắt lưu chuyển, nhìn quanh sinh huy, nũng nịu mở miệng nói: Sư tôn, người là mạnh nhất.

Lúc này mọi người mới biết tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác này nguyên lai là đồ đệ của Cố Hàn Uyên, thảo nào lại thân mật đến vậy.

Chỉ có Nhậm Doanh Doanh nhìn Vu Hành Vân thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt lại mơ hồ hiện lên sắc đẹp, trong lòng tràn đầy cảm giác vi hòa.

Cố Hàn Uyên hiểu ý cười.

Tiểu nha đầu này luôn ấm lòng như vậy.

Hắn ngưng thần nhìn về phía Tảo Địa Tăng, khẽ quát một tiếng: Phân Kim Đoạn Ngọc.

Cố Hàn Uyên đồng thời giơ ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út lên, ba ngón tay rạch một cái, một đạo tia sáng phá không lao thẳng về phía Tảo Địa Tăng.

Tảo Địa Tăng vốn bình tĩnh, thần sắc bỗng biến đổi, vội vàng sử ra Tam xích khí tường ngăn cản.

Tam xích khí tường chính giữa bị Phân Kim Đoạn Ngọc cắt ra một vết nhỏ, suýt nữa bị đột phá.

Tam Phân Thiên Hạ.

Cố Hàn Uyên liên tục xuất ba ngón, bắn về phía Tảo Địa Tăng.

Tảo Địa Tăng đã biết uy lực của Phân Kim Đoạn Ngọc, cũng không dám xem nhẹ Cố Hàn Uyên nữa, dùng Tam xích khí tường dày hơn trước đó để ngăn cản.

Chỉ kình của Tam Phân Thiên Hạ đâm ra ba lỗ lớn trên Tam xích khí tường.

Nếu không phải Tảo Địa Tăng kịp thời tu bổ liền sẽ bị phá vỡ.

Tảo Địa Tăng sắc mặt ngưng trọng nhìn Cố Hàn Uyên.

Uy lực khủng bố như vậy ngay cả y cũng ít thấy trong đời.

Nếu không phải chênh lệch về tu vi cảnh giới, y căn bản không đỡ nổi.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên còn có hai chiêu, trong lòng y mơ hồ có chút dự cảm bất tường.

Cấp Tốc.

Cố Hàn Uyên hai tay liên tục huy động, vô số bóng ngón tay bắn ra tứ phía, cuối cùng hội tụ hướng về Tảo Địa Tăng.

Tảo Địa Tăng sắc mặt đại biến, lại không kịp tiết kiệm nội lực, toàn lực thi triển ra Tam xích khí tường.

Thế nhưng dù vậy cũng không thể ngăn cản Cấp Tốc vô khổng bất nhập.

Tam xích khí tường vốn đã gần tan vỡ, lúc này càng là thiên sang bách khổng, chỉ còn một bước nữa là bị phá.

Thế nhưng còn chưa đợi Tảo Địa Tăng kinh ngạc vì không thể ngăn cản Cấp Tốc của Cố Hàn Uyên, chiêu tiếp theo của Cố Hàn Uyên đã đến.

Quy Nguyên Nhất Kích.

Cố Hàn Uyên liên phát ba ngón, ba đạo chỉ kình màu đỏ, xanh lục, xanh lam dường như tia chớp dung hợp thành một đạo.

Tam sắc chỉ kình hình xoắn ốc cấp tốc bắn về phía trái tim Tảo Địa Tăng.

Khuôn mặt già nua của Tảo Địa Tăng không còn một tia huyết sắc, bởi vì Tam xích khí tường đã bị phá, nhất thời không thể hồi khí, chỉ có thể trơ mắt nhìn tam sắc chỉ kình bắn tới.

Lúc này không cách nào phòng ngự, y cuối cùng sẽ bị xuyên thủng ngực mà mất mạng tại chỗ.

Mọi người tại đây vốn đang khiếp sợ sự cường đại của Lục Địa Thần Tiên, không ngờ trong nháy mắt vị Lục Địa Thần Tiên này lại sắp bị Cố Hàn Uyên giết chết.

Trong thời gian ngắn, biến hóa này khiến mọi người có chút ngây đại.

Đoàn Chính Thuần và Đoàn Dự sắc mặt khó coi nhất.

Bọn họ vốn tưởng rằng Lục Mạch Thần Kiếm đã là chỉ pháp mạnh nhất, không ngờ lại xuất hiện Tam Phân Thần Chỉ uy lực khác biệt một trời một vực.

Cưu Ma Trí chìm đắm trong võ học càng thêm si mê.

So với Tam Phân Thần Chỉ của Cố Hàn Uyên, Lục Mạch Thần Kiếm mà mình sở cầu thì tính là gì.

Chỉ có Vu Hành Vân ánh mắt sáng quắc nhìn Cố Hàn Uyên đang đại phát thần uy.

Từng chiêu từng thức ấy khắc sâu vào trong đầu nàng.

Bóng dáng bạch y sở hướng vô địch ấy cũng khắc sâu vào trong lòng nàng.

Sùng bái và ái mộ đan xen, phương tâm cuồng loạn.

Mắt thấy Tảo Địa Tăng sắp bỏ mình, lại một tiếng Phật hiệu truyền đến: A Di Đà Phật.

Một lão tăng áo bào trắng chắn trước mặt Tảo Địa Tăng.

Hắn một chưởng kích ra, nội lực chí cương chí dương mang theo chưởng kình đánh về phía Tam Nguyên Quy Nhất.

Sau một trận nổ kinh thiên động địa, Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc mà trầm trọng cất tiếng.

Lại một vị Lục Địa Thần Tiên.

Nam Thiếu Lâm quả nhiên ẩn giấu đủ sâu.

Cố Hàn Uyên nhìn lão tăng áo bào trắng mà đêm hôm ấy hắn đã giao thủ với thân phận Vô Thiên, nói.

Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc vì Nam Thiếu Lâm có vị Lục Địa Thần Tiên thứ hai tọa trấn, chỉ thấy trên bàn tay lão tăng áo bào trắng kia lộ ra một lỗ máu, máu thịt be bét, bạch cốt sâm sâm.

Lục Địa Thần Tiên bị thương rồi sao.

Bị Cố Hàn Uyên trẻ tuổi như vậy làm bị thương.

Tuy Tảo Địa Tăng và lão tăng áo bào trắng đều ở thế bị động phòng ngự, không thể nói là bị Cố Hàn Uyên triệt để đánh bại.

Thế nhưng vạn nhất lão tăng áo bào trắng chưa kịp ra tay cứu vãn thì sao.

Chẳng phải thật sự có một vị Lục Địa Thần Tiên phải chết sao.

Ngoại trừ chúng nữ ái mộ Cố Hàn Uyên, những người còn lại trong lòng lúc này chỉ còn lại kinh dị.

Lão tăng áo bào trắng khí huyết khô bại, vết máu trên tay thậm chí chưa từng chảy ra vài giọt tiên huyết.

Hắn lạnh nhạt nhìn Cố Hàn Uyên, chắp hai tay nói: Cố thí chủ thần công cái thế, lão tăng bội phục.

Lúc này Hàn Thác Trụ có thể nói là sắc mặt khó coi nhất.

Lục Địa Thần Tiên cảnh giới cao thủ đã không phải là quân đội có thể đối phó.

Cho dù không địch lại cũng có thể dễ dàng chạy trốn.

Đối với quốc gia mà nói, uy hiếp thực sự quá lớn.

Một vị Lục Địa Thần Tiên còn có thể lý giải là nội tình ẩn giấu, thế nhưng một môn phái giang hồ lại cất giấu hai vị Lục Địa Thần Tiên không ai biết thì khó tránh khỏi gây nên cảnh giác.

Huống hồ Nam Thiếu Lâm càng nhiều năm qua từ chối không xuất lực vì triều đình Tống Quốc.

Kỳ tâm khả tru.

Hàn Thác Trụ ánh mắt lóe lên.

Hắn chuẩn bị báo cáo chuyện này.

Nếu Nam Thiếu Lâm không thức thời, vậy chèn ép Nam Thiếu Lâm là việc bắt buộc phải làm.

Cố Hàn Uyên hài lòng liếc nhìn sắc mặt biến ảo của Hàn Thác Trụ.

Mục đích khơi mào đấu đá của hắn đã đạt được.

Tiếp theo, Nam Thiếu Lâm ở Tống Quốc có lẽ sẽ không dễ chịu.

Huyền Từ thấy không chỉ có Tảo Địa Tăng đứng ra, mà ngay cả lão tăng áo bào trắng cũng phải vội vã ra tay cứu vãn, gần như xấu hổ vô cùng nói: Huyền Từ vô năng, làm phiền Sư Thúc Tổ, sư thúc đại giá.

Lão tăng áo bào trắng nghe vậy, đạm nhiên ôn hòa nói: Với thần công của Cố thí chủ, ngươi không nắm được cục diện cũng rất bình thường.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên.

Huyền Từ Sư Thúc Tổ.

Chẳng phải là người lớn hơn cả Trương Tam Phong một bối phận sao.

Rốt cuộc là lão quái vật nào.

Chương 197

Chả trách khí huyết suy bại thành ra dạng này.

E rằng đã dùng bí pháp gì để kéo dài tính mạng mới sống đến nay.

Cùng lắm thì còn hai năm nữa, thọ mệnh của y nên đã dùng hết.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Xin hỏi hai vị Đại Sư pháp hiệu.

Tảo Địa Tăng tuy suýt nữa bỏ mình, nhưng rốt cuộc là Lục Địa Thần Tiên, tâm tình bình phục cực nhanh.

Nghe vậy chỉ chắp hai tay thản nhiên nói: A Di Đà Phật, lão nạp chẳng qua là một Tảo Địa Tăng, cần gì pháp hiệu.

Cũng không để ý mọi người có tin hay không.

Ngược lại lão tăng áo bào trắng kia mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn Cố Hàn Uyên trẻ tuổi mà khẽ than thở: Cố thí chủ, pháp hiệu của lão nạp là Vô Sắc.

Cùng Trương Chân Nhân có chút thâm giao, hắn quả là thu được đồ tôn tốt.

Cố Hàn Uyên nét mặt bất động thanh sắc, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc.

Thật đúng là một lão quái vật lớn hơn cả Trương Tam Phong một bối phận.

Chậc, thế giới này thực sự quá quắt.

Vẫn là cần phải cẩn thận một chút.

Lão tăng áo bào trắng này dĩ nhiên là Vô Sắc Thiền Sư.

Vô Sắc Thiền Sư khi Giác Viễn đại sư mơ mơ màng màng nói mớ

Cửu Dương Chân Kinh, đã trốn sau cây mà âm thầm ghi nhớ một phần kinh văn.

Càng dựa vào một phần kinh văn này mà sáng chế Thiếu Lâm Cửu Dương Công.

Lúc Trương Tam Phong thoát khỏi Thiếu Lâm Tự còn âm thầm tương trợ.

Thảo nào lại nói có chút thâm giao với Trương Tam Phong.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích khơi mào đấu đá đã đạt được, hơn nữa Vô Sắc Thiền Sư còn lôi Trương Tam Phong ra.

Cũng thuận thế xuống dốc nói: Vãn bối gặp qua Vô Sắc Thiền Sư.

Nếu Nam Thiếu Lâm xuất động hai vị Lục Địa Thần Tiên để bảo đảm cho Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác, Cố mỗ không lời nào để nói.

Cố Hàn Uyên nói xong liền quay lại bên cạnh Vu Hành Vân và Nhậm Doanh Doanh.

Ôm lấy Vu Hành Vân đang đắm chìm trong Tam Phân Thần Chỉ.

Khinh phiêu phiêu để lại một câu: Kiều Tam Hòe phu phụ và mấy chục vạn dân chúng vô tội, Nam Thiếu Lâm hãy tự giải quyết cho tốt.

Cố mỗ cáo từ.

Dứt lời liền cùng Nhậm Doanh Doanh rời đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, người đã làm vang danh một phen rồi nhẹ nhàng rời đi.

Có người thán phục thần công cái thế của hắn, có người bội phục vẻ chính nghĩa lẫm nhiên bên ngoài, cũng có người phẫn hận không dứt với hắn.

Lời Cố Hàn Uyên để lại khiến sắc mặt chư tăng Nam Thiếu Lâm đều có chút khó coi.

Ngày hôm nay coi như bị hắn hung hăng vả mặt.

A Tử và Nhạc Linh San đều muốn đuổi theo, bất quá bị Nguyễn Tinh Trúc và Ninh Trung Tắc ngăn cản.

Nguyễn Tinh Trúc cho rằng Cố Hàn Uyên rút lui không nhất định sẽ tìm tới cửa, không cần thiết đuổi theo gây thêm phiền phức cho hắn.

Ninh Trung Tắc tâm tư phức tạp không cách nào nói với ai, chỉ là vô ý thức ngăn lại Nhạc Linh San.

Cũng may Nhạc Linh San nghe lời hơn A Tử nhiều lắm, tuy thần tình rầu rĩ không vui nhưng vẫn ngoan ngoãn ở lại.

Vương Ngữ Yên lúc này còn chưa gỡ rõ tâm tình của mình, do dự dừng bước.

Nghi Lâm chỉ là xuất thần nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, yên lặng chúc phúc cầu nguyện hắn bình an hạnh phúc.

Định Dật sư thái thấy thế lại trong lòng thở dài.

Cố Hàn Uyên rời đi tốc độ cũng không nhanh, ba người thần thái thoải mái mà tán gẫu.

Nhậm Doanh Doanh ngượng ngùng nói: Uyên ca, cảm ơn ngươi đã tới cứu thiếp.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không cần cảm tạ.

Được rồi, Minh Phượng Cầm ta nhận.

Cái đó vốn là để tặng Uyên ca.

Nhậm Doanh Doanh có chút xấu hổ, nàng đã xem Minh Phượng

Cầm là tín vật đính ước.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hỏi: Lạc tàng của phụ thân nàng đã tìm được chưa.

Nhậm Doanh Doanh trước đó vừa mới liên lạc với Hướng Vấn Thiên, còn chưa có tin tức truyền đến đã bị bắt về Nam Thiếu Lâm.

Tiếc nuối nói: Vẫn chưa có.

Nhậm Doanh Doanh đột nhiên mặt ửng hồng, nháy đôi mắt thu thủy sáng ngời, thẹn thùng nhẹ giọng hỏi: Uyên ca còn có việc trong người sao.

Nếu không có việc gì, không bằng chúng ta về Lục Trúc Hạng trước đi.

Nàng phát hiện lúc đó rất nhiều cô gái xinh đẹp ở đây ánh mắt vẫn luôn dán chặt trên người Cố Hàn Uyên, mà quan hệ của hai người bây giờ vẫn còn dừng lại ở mức ám muội.

Nhậm Doanh Doanh có ý muốn tiến triển thêm nhiều với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cười đáp: Cũng tốt.

Vu Hành Vân vốn còn đắm chìm trong lĩnh ngộ Tam Phân Thần Chỉ, nghe hai người đối thoại tình chàng ý thiếp, càng cảm thấy khó chịu.

Nhịn không được ngắt lời nói: Sư tôn, Tam Phân Thần Chỉ độ khó quá cao, ta không nhớ được đầy đủ.

Cố Hàn Uyên biết Vu Hành Vân đang ghen tị, khẽ cười vuốt sợi tóc của nàng nói: Không sao, cái đó vốn là muốn đợi con lĩnh ngộ Tam Phân Quy Nguyên Khí sau mới học.

Chỉ là vừa lúc có cơ hội, liền biểu diễn cho con một phen.

Nhậm Doanh Doanh luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

Ánh mắt nàng lóe lên hỏi: Uyên ca, nàng thật sự là đệ tử huynh nhận sao.

Ừm, Vân nhi thiên tư cực cao.

Kế thừa sở học của ta không thành vấn đề.

Cố Hàn Uyên trước tiên thừa nhận thân phận của Vu Hành Vân.

Tiếp đó, hắn hướng Vu Hành Vân vẫn chưa chào hỏi Nhậm Doanh Doanh nói: Vân nhi, đây là Doanh Doanh, hồng nhan tri kỷ của ta.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên không có ý muốn nàng gọi sư nương, nhất thời tâm tình rất tốt.

Cười ngọt ngào nói: Nhậm cô nương, muội là Vu Hành Vân, là đệ tử duy nhất của sư tôn.

Nàng còn thuận tiện nhấn mạnh hai chữ duy nhất.

Khiến Nhậm Doanh Doanh sắc mặt càng quái dị, liếc nhìn Vu Hành Vân thân hình kiều tiểu, trêu đùa: Vân nhi muội muội, phải gọi ta là tỷ tỷ nhé.

Vu Hành Vân tức giận, trong lòng nghĩ: Tiểu cô nương ngươi gọi ai là muội muội đó.

Trớ trêu thay hiện tại nàng vẫn là thân phận Vân nhi, chỉ có thể giả vờ không hiểu.

Hỏi ngược lại: Nghe nói ngươi là Thánh Cô Nhật Nguyệt Thần Giáo, võ công nhất định rất lợi hại.

Có thời gian luận bàn một chút đi.

Vu Hành Vân cho dù tu vi còn chưa khôi phục đến đỉnh phong, đó cũng không phải là Nhậm Doanh Doanh có thể đối phó, huống hồ nàng còn học Tam Tuyệt.

Nhậm Doanh Doanh mơ hồ không biết thực lực của Vu Hành Vân, còn nghĩ chỉ là tiểu cô nương thì có thể lợi hại đến mức nào.

Cũng không phòng bị liền đồng ý.

Cố Hàn Uyên nghe hai người đối thoại miên lý tàng châm, cũng không chen vào nói.

Trên môi hắn lộ ra nụ cười thú vị.

Cố Hàn Uyên lúc này vẫn đang chờ đợi.

Quả nhiên không lâu sau, Bạch Vạn Kiếm dẫn theo đệ tử Tuyết Sơn phái đột nhiên vượt qua từ phía sau.

Thần tình lo lắng hỏi: Cố công tử có thấy Huyết Đao lão tổ không.

Với thực lực và địa vị giang hồ hiện tại của Cố Hàn Uyên, nếu còn gọi Cố thiếu hiệp thì không thỏa đáng.

Bởi vậy Bạch Vạn Kiếm cũng đổi thành Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ra vẻ nghi ngờ nói: Huyết Đao lão tổ.

Chuyện gì đã xảy ra.

Bạch Vạn Kiếm thấy Cố Hàn Uyên không biết càng nóng nảy vài phần, giải thích: Huyết Đao lão tổ đánh lén bắt đi Hoa sư muội và A Tú.

Chúng ta một đường đuổi theo, không biết lúc nào đã mất dấu.

Cố Hàn Uyên sắc mặt nghiêm túc nói: Huyết Đao lão tổ kia gian xảo vô cùng, các ngươi sợ rằng đã bị hắn cố tình bày nghi trận lừa gạt rồi.

Lúc này y cũng không ở phương hướng này.

Bạch Vạn Kiếm lo lắng càng thêm, Hoa Vạn Tử và Bạch A Tú đều sẽ gặp nguy hiểm, khẩn cầu: Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Cố công tử khinh công tuyệt đỉnh, xin người giúp một tay tìm kiếm.

Được.

Cố Hàn Uyên đáp ứng thỉnh cầu của hắn, ngược lại phân phó Vu Hành Vân nói: Vân nhi, con mang Doanh Doanh đến khách điếm dưới chân núi mà chúng ta nghỉ lại chờ ta.

Vu Hành Vân hơi nghi hoặc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, luôn cảm giác có chút vi hòa.

Suy nghĩ một lát vẫn không hiểu, chỉ có thể ngoan ngoãn mang Nhậm Doanh Doanh xuống núi.

Cố Hàn Uyên vốn đã biết Hoa Vạn Tử và Bạch A Tú đang ở đâu, huống hồ còn có thần niệm định vị chỉ đường.

Với khinh công của hắn, rất nhanh liền tìm được hai nàng.

Hai nàng đều đã nghe qua danh hào của Huyết Đao lão tổ.

Y là một ác tăng thập ác bất xá.

Lại thấy Bạch Vạn Kiếm bị Huyết Đao lão tổ lừa gạt.

Nhất thời nửa khắc không kịp tới cứu viện, trong lòng cũng có chút tuyệt vọng.

Hai nàng đều cho rằng mình sắp sửa chịu vũ nhục.

Nhưng mà lúc này Huyết Đao lão tổ một chút cũng không có ý muốn hái hoa.

Chương 198

Y thần tình ngưng trọng quan sát xung quanh.

Nơi đây là địa điểm y đã bố trí sẵn từ trước.

Huyết Đao lão tổ suy đoán Bạch Vạn Kiếm chẳng mấy chốc sẽ gặp Cố Hàn Uyên.

Với khinh công của Cố Hàn Uyên, tìm đến đây sẽ không mất bao lâu thời gian.

Huyết Đao lão tổ đã từng âm thầm quan chiến hồi lâu ở Nam Thiếu Lâm.

Trong lòng y cực kỳ e ngại võ công của Cố Hàn Uyên.

Nhưng lại không dám vi phạm mệnh lệnh của Vô Thiên, cho nên mới có cảnh tượng hiện tại này.

Quả nhiên trong chốc lát, trước mặt Huyết Đao lão tổ đã xuất hiện bóng dáng bạch y.

Y không chút nghĩ ngợi liền túm lấy hai nàng, đặt Huyết Đao ngang cổ Hoa Vạn Tử.

Huyết Đao lão tổ, thả các nàng ra.

Thanh âm đạm bạc của Cố Hàn Uyên truyền đến, khiến Huyết Đao lão tổ không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Trong lòng y lại vô ý thức có cảm giác đối mặt Vô Thiên, mồ hôi lạnh bất tri bất giác chảy xuống từ cái đầu trọc sáng bóng của y.

Cố công tử.

Hai nàng ngạc nhiên nhìn Cố Hàn Uyên đến cứu các nàng.

Bạch A Tú vốn có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, trong thời khắc nguy cấp này nhìn thấy hắn, trong lòng đập bịch bịch, khuôn mặt vốn dễ xấu hổ giờ đây đỏ bừng như mây hồng.

Hoa Vạn Tử vẫn chờ Bạch Vạn Kiếm, kết quả lại chờ được Cố Hàn Uyên.

Cho dù không nói thất vọng, ít nhất cũng có chút hụt hẫng.

Nhìn Cố Hàn Uyên lãnh lệ bá đạo lúc này, nàng cũng khó tránh khỏi lại thêm một tia tâm động.

Bóng hình Bạch Vạn Kiếm trong lòng không khỏi phai nhạt đi vài phần.

Cố công tử, lão tổ ta biết sự lợi hại của ngươi.

Ngươi thả lão tổ một con đường sống, lão tổ sẽ thả các nàng ra thì sao.

Để biểu thành ý, lão tổ có thể thả một người trước.

Huyết Đao lão tổ lúc này âm thầm kêu khổ, ngưng trọng nhìn Cố Hàn Uyên, căn bản không dám có một tia thả lỏng cảnh giác.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, tựa như càng lo lắng an nguy của các nàng, ngưng thần vuốt cằm nói: Có thể, chỉ cần ngươi thả các nàng, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Thế nhưng không đợi Huyết Đao lão tổ thở phào, chỉ nghe Cố Hàn Uyên sắc mặt nghiêm nghị nói: Bất quá, nếu ngươi làm tổn thương các nàng dù chỉ một sợi tóc, chân trời góc biển Cố mỗ cũng sẽ truy sát tới cùng.

Sợ đến Huyết Đao lão tổ suýt nữa tay run, mồ hôi lạnh trên đầu càng nhiều.

Cố Hàn Uyên vốn không muốn giết Huyết Đao lão tổ, dù sao cũng là công cụ người mình tìm đến, giết đi rất đáng tiếc.

Hai nàng nghe vậy đều có chút cảm động.

Huyết Đao lão tổ ác danh lan xa, hai nàng nhận định rằng với tính tình ghét ác như cừu của Cố Hàn Uyên, việc hắn chọn buông tha Huyết Đao lão tổ cũng là vì an toàn của hai người các nàng.

Huyết Đao lão tổ thấy Cố Hàn Uyên tuy uy hiếp một phen nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao người càng có danh tiếng lớn thì càng yêu quý lông vũ, sẽ không dễ dàng làm ra chuyện hủy bỏ lời hứa.

Hơi nịnh hót khen tặng nói: Cố công tử hứa hẹn, lão tổ vẫn tin tưởng.

Không biết Cố công tử muốn lão tổ thả ai trước.

Hai nàng thấy Cố Hàn Uyên nhìn về phía các nàng, Hoa Vạn Tử dẫn đầu nói: Cố công tử, người hãy cứu A Tú trước đi.

Bạch A Tú nghe vậy thần tình quýnh lên, vội vàng cự tuyệt nói: Không phải, hãy để Hoa tỷ tỷ đi trước.

Hai nàng tuy kém bối phận, nhưng ngày thường đều xưng hô tỷ muội.

Hoa Vạn Tử thấy Bạch A Tú phản đối, linh quang lóe lên nói: Cố công tử, A Tú nàng thích người, không thể để nàng thương tâm.

Bạch A Tú nghe được Hoa Vạn Tử nói vậy, nhất thời mặt cười đỏ bừng, lén nhìn Cố Hàn Uyên, thẹn thùng thấp giọng nói: Hoa tỷ tỷ nói lung tung, người ta đâu có thích gì.

Thế nhưng Hoa Vạn Tử lại trêu chọc nói: Ở Nam Thiếu Lâm lúc, đôi mắt muội cứ dán chặt lên người Cố công tử, còn không thừa nhận sao.

Bạch A Tú bị Hoa Vạn Tử trêu đùa như vậy, xấu hổ đến nói không nên lời.

Hoa Vạn Tử thấy thế dũng cảm cười nói: Cố công tử, hãy để A Tú đi trước đi.

Cố Hàn Uyên gật đầu nói: Đã vậy, Huyết Đao lão tổ, ngươi hãy thả Bạch cô nương trước đi.

Hoa Vạn Tử tuy ngoài miệng nói muốn Cố Hàn Uyên cứu Bạch A Tú trước, nhưng nhìn khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung của Bạch A Tú.

Khi Cố Hàn Uyên thực sự làm theo lời mình nói, khiến Huyết Đao lão tổ thả Bạch A Tú trước, trong lòng nàng lại có chút thất lạc không rõ.

Miệng phụ nữ nói một đằng lòng nghĩ một nẻo vào giờ khắc này vô cùng nhuần nhuyễn.

Huyết Đao lão tổ lúc này theo lời giải khai huyệt vị của Bạch A Tú.

Bạch A Tú đi tới bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nhìn khuôn mặt Cố Hàn Uyên cười ôn hòa, trên mặt nàng đỏ ửng lại sâu thêm vài phần.

Cúi đầu nhu nhu nói: Cố công tử, cảm ơn người.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Bạch cô nương không cần khách khí.

Hắn nhìn về phía Huyết Đao lão tổ vẫn đang nắm Hoa Vạn Tử, lạnh lùng nói: Bây giờ có thể thả Hoa cô nương chứ.

Huyết Đao lão tổ tuy cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không hủy lời hứa, nhưng vẫn cẩn thận lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy y ném Hoa Vạn Tử dịch sang bên, nơi đó đang cắm một cây đao.

Mà Huyết Đao lão tổ thì nhảy vào địa đạo đã đào sẵn từ sớm mà trốn đi mất dạng.

Đây đều là việc y đã bố trí xong từ mấy ngày trước, vì an toàn hoàn thành nhiệm vụ Vô Thiên giao cho.

Huyết Đao lão tổ cũng đủ tháo vát.

Cố Hàn Uyên căn bản cũng không có ý truy kích.

Hoa Vạn Tử lúc bị Huyết Đao lão tổ ném ra ngoài cũng có chút kinh hoảng.

Ngay sau đó liền thấy mũi đao sáng lấp lánh đang chĩa vào mình.

Trên người nàng lại bị điểm huyệt.

Nếu như tiếp tục va vào thì chắc chắn phải chết.

Nàng cũng không biết Cố Hàn Uyên có thể đến cứu nàng hay không.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi đao càng ngày càng gần.

Gần đến mức nàng đều có chút tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Cảm giác đau đớn cũng không truyền đến, ngược lại thì rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bất quá nhiệt lượng truyền tới từ tấm giáp trước người lại làm nàng trong lòng run lên.

Nàng liền nghe được bên tai truyền đến giọng áy náy của Cố Hàn Uyên.

Hoa cô nương, việc gấp phải tòng quyền, thứ lỗi.

Sau đó nàng đã bị Cố Hàn Uyên nâng dậy.

Nhiệt độ trước người cũng theo đó rời đi, thế nhưng trên mặt Hoa

Vạn Tử lại hiện đầy đỏ ửng.

Tiếp xúc thân mật như vậy vẫn là lần đầu tiên, nhiệt độ bàn tay lớn kia cho tới bây giờ vẫn làm nàng cảm thấy mơ hồ nóng lên.

Hoa Vạn Tử cũng biết dưới tình thế cấp bách không trách được Cố Hàn Uyên, cúi đầu xấu hổ nói lời cảm tạ: Không sao, người cũng là vì cứu thiếp.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm chợt lóe lên.

Tuy bị ngăn cách bởi giáp da có chút ảnh hưởng xúc cảm, nhưng vẫn như cũ có thể cảm nhận được sự mềm mại cùng co giãn.

Bạch A Tú thấy Cố Hàn Uyên cứu Hoa Vạn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lần nữa nũng nịu nói lời cảm tạ: Cám ơn người, Cố công tử.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ vuốt sợi tóc trên đỉnh đầu thiếu nữ, ôn thanh cười nói: Không cần khách khí.

Khuôn mặt Bạch A Tú nhất thời hồng đến tận mang tai, vô ý thức nghĩ rằng có phải Cố Hàn Uyên nghe được mình thích hắn sau đó mới thân mật như vậy.

Tiếng như muỗi kêu e lệ nói: Ta có thể gọi huynh là Cố đại ca không.

A Tú muội muội động lòng người như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt được.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp ứng.

Hoa Vạn Tử thấy thế, tâm tình lại phức tạp.

Có lẽ là vừa rồi lại ngoài ý muốn tiếp xúc.

Lúc này Hoa Vạn Tử khó tránh khỏi bắt đầu để ý đến Cố Hàn

Uyên.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói với hai nàng: Các ngươi đã bình an, ta sẽ đưa các ngươi đi hội hợp với Tuyết Sơn phái trước.

Khi Cố Hàn Uyên nhắc tới Tuyết Sơn phái, Hoa Vạn Tử nhất thời lòng tràn đầy xấu hổ.

Nàng rõ ràng thầm mến Bạch Vạn Kiếm nhiều năm, vừa rồi lại chỉ lưu ý đến ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Nàng thầm mắng mình không biết xấu hổ.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng đi theo đường cũ mà trở về.

Trên đường, hắn lại cùng hai nàng trò chuyện rất vui vẻ.

Bạch A Tú tò mò hỏi: Cố đại ca, võ công của huynh vì sao lại lợi hại như vậy.

Có phải từ nhỏ đã nỗ lực tu luyện không.

Cố Hàn Uyên cũng lắc đầu nói: Tu luyện rất trọng yếu, nhưng cơ duyên còn quan trọng hơn.

Hoa Vạn Tử nghe vậy cũng không đồng tình, ngược lại thở dài nói: Đó cũng là Cố công tử kỳ tài ngút trời, mới có thể có thành tựu ngày hôm nay.

Hoa cô nương quá khen.

Hiệp nữ xinh đẹp như Hoa cô nương ở giang hồ quả là hiếm có.

Lời nói của Cố Hàn Uyên chuyển sang khen ngợi dung nhan xinh đẹp của Hoa Vạn Tử.

Hắn biết Hoa Vạn Tử vì nhiều năm tình cảm lưu luyến không được đáp lại, nên trong lòng có chút tự ti.

Chương 199

Hoa Vạn Tử vừa nghe Cố Hàn Uyên khen ngợi sắc đẹp của mình, mặt mang xấu hổ đỏ bừng đồng thời có chút không tự tin nói: A Tú có thể so với thiếp xinh đẹp hơn.

Cố Hàn Uyên lại bất đắc dĩ cười nói: A Tú muội muội ôn nhu động lòng người, Hoa cô nương người cũng như tên, hà tất tự coi nhẹ mình.

Lời Cố Hàn Uyên khen khiến hai nàng dồn dập khẽ mỉm cười, đẹp không sao tả xiết.

Thẳng đến khi ba người gặp gỡ Bạch Vạn Kiếm, bầu không khí hòa hợp này mới bị phá vỡ.

Hoa Vạn Tử nhìn Bạch Vạn Kiếm đang cảm tạ Cố Hàn Uyên, lại có chút chột dạ không dám nhìn ánh mắt hắn.

Bạch Vạn Kiếm trải qua tình huống đột phát như thế, cũng mất đi tâm tư quay về tham gia đại hội Nam Thiếu Lâm.

Liền muốn mang theo hai nàng cùng các đệ tử rời đi.

Bạch A Tú thẹn thùng khẽ nói với Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, nhất định phải đến Lăng Tiêu thành thăm muội.

A Tú muội muội yên tâm, có cơ hội tại hạ nhất định sẽ đến.

Cuộc đối thoại của hai người lọt vào tầm mắt Bạch Vạn Kiếm.

Hắn tuy rất kính nể nhân phẩm và võ công của Cố Hàn Uyên, nhưng việc con gái mình thích Cố Hàn Uyên lại là một chuyện khác.

Những lời đồn đại giang hồ kia tạm thời không bàn tới.

Hôm nay Cố Hàn Uyên vì cứu Thánh Cô Nhật Nguyệt Thần Giáo mà đại náo Nam Thiếu Lâm, hắn chính là người tận mắt chứng kiến.

Mối quan hệ thân mật giữa Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh càng là điều ai cũng rõ.

Hắn làm sao có thể cho phép con gái mình lại si mê Cố Hàn Uyên.

Do đó Bạch Vạn Kiếm tiến lên kéo Bạch A Tú lại.

Sắc mặt hắn cũng khó coi, nói: A Tú, đi thôi.

Cố công tử, tại hạ cáo từ.

Hắn lại không hề hay biết, ánh mắt Hoa Vạn Tử lúc này cũng đang chăm chú nhìn Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, khi Cố Hàn Uyên đối mặt nàng, gật đầu mỉm cười ý bảo, nàng càng thẹn thùng đỏ bừng cả mặt.

Bạch Vạn Kiếm dù chưa từng đáp lại tình cảm của Hoa Vạn Tử, nhưng giữa hai người cũng có chút ăn ý ngầm.

E rằng hắn sẽ không ngờ rằng chuyến đi Nam Thiếu Lâm lần này, lại còn khiến một nữ tử thầm mến mình rơi vào tay kẻ khác.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy người phái Tuyết Sơn rời đi, trên mặt hiện lên nụ cười đầy hứng thú.

Một trường diện lớn như vậy, chỉ một món cá rán đường e rằng không thể thỏa mãn khẩu vị của hắn.

Cố Hàn Uyên đeo mặt nạ Tu La, hóa trang thành Vô Thiên.

Thân hình chớp động, lại một lần nữa xuất hiện tại Nam Thiếu Lâm.

Khi Cố Hàn Uyên chạy tới Nam Thiếu Lâm, Tảo Địa Tăng đã khiến Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác giả chết một lần.

Hai người đã vì đối phương mà cứu chữa, giành lấy sinh mệnh mới, rồi lần lượt được Tảo Địa Tăng điểm hóa, đều quyết định từ nay quy ẩn Nam Thiếu Lâm.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người đều trúng bí pháp tinh thần, chính là Độ hóa thuật của Phật môn.

Kẻ tâm tình càng có khuyết điểm thì càng dễ bị ảnh hưởng.

Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác không chỉ có tâm tình khiếm khuyết, hai người còn vì cưỡng luyện Thiếu Lâm 72 Tuyệt Kỹ mà trọng thương.

Trong cơ thể sớm đã bị gieo xuống hạt giống Phật môn.

Hơn nữa Cưu Ma Trí thấy hai người cưỡng luyện Thiếu Lâm 72 Tuyệt Kỹ mà trọng thương, cũng lo lắng một ngày nào đó mình sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này đang chần chừ không biết có nên thỉnh Tảo Địa Tăng hỗ trợ hay không.

Nếu quả thật để hắn đi tìm Tảo Địa Tăng, e rằng Nam Thiếu Lâm sẽ lập tức thu hoạch được ba vị Đại Tông Sư.

Thực lực sẽ tăng mạnh trong chớp mắt.

Cố Hàn Uyên tất nhiên sẽ không để Nam Thiếu Lâm không công thu hoạch ba vị Đại Tông Sư.

Lúc này, bầu không khí giữa sân đang hòa hợp, lại bị một trận tiếng cười mang theo âm ba công lực cắt ngang.

Ha ha.

Không ngờ Nam Thiếu Lâm lại dùng Độ hóa thuật mạnh mẽ tẩy não hai vị Đại Tông Sư.

Hôm nay Bản tọa cũng được mở mang kiến thức.

Trong tiếng cười của Cố Hàn Uyên mang theo công lực của Quỷ Ngục Âm Phong Hống và Di Hồn Đại Pháp, lập tức khiến hai người tựa như đã hóa thù thành bạn kia tỉnh lại.

Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác đều biến sắc, trong nháy mắt cách xa Tảo Địa Tăng.

Tiêu Viễn Sơn giận dữ nói: Ngươi tên Yêu Tăng này còn muốn độ hóa lão phu.

Mộ Dung Bác cũng có sắc mặt khó coi.

Hắn vì phục quốc mà phấn đấu cả đời, suýt nữa đã trở thành nô lệ của Phật môn.

Hắn lớn tiếng quát: Lão phu kính ngươi là Phật môn cao tăng, không ngờ lại ngầm dùng độc thủ.

Vô sỉ.

Đám người chỉ cảm thấy đại hội Nam Thiếu Lâm hôm nay biến đổi bất ngờ.

Vốn tưởng là cao tăng điểm hóa hai vị Đại Tông Sư lún sâu vào mê chướng, không ngờ lại là độ hóa làm nô.

Ánh mắt nhìn về phía Nam Thiếu Lâm đều trở nên quái dị.

Nhất là Cưu Ma Trí càng thêm kinh hãi run sợ.

Vừa rồi hắn suýt nữa cũng muốn đi cầu Tảo Địa Tăng cứu giúp, rất có thể cũng đã bị độ hóa.

Đoàn Chính Thuần sắc mặt khó coi, nhận ra thân phận của kẻ đến, trầm giọng quát: Vô Thiên.

Nguyễn Tinh Trúc có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vô Thiên.

Nàng biết Cam Bảo Bảo chính là bị người này cướp đi.

Bất quá nàng hiện tại cũng không có lập trường đi chỉ trích Cam Bảo Bảo.

Đối với Đoàn Chính Thuần ngược lại càng thêm xem thường.

Danh Vô Thiên, đám người cũng nhiều lần nghe thấy.

Thấy hắn một thân hắc y, mặt mang mặt nạ Tu La, cầm trong tay trường kiếm màu tím, khí tức âm lãnh, quả thực cũng rất phù hợp với hình tượng.

Tảo Địa Tăng sắc mặt tối sầm.

Không ngờ mình khổ cực nửa ngày, ngay lúc sắp độ hóa được hai người, không chỉ bị Cố Hàn Uyên cắt ngang, còn bại lộ mục đích của Nam Thiếu Lâm, ảnh hưởng cực lớn đến danh tiếng của Nam Thiếu Lâm.

Thế nhưng ngay lúc Tảo Địa Tăng sắp cất lời chất vấn, lại bị Vô Sắc Thiền Sư ngăn lại.

Chỉ thấy Vô Sắc Thiền Sư chắp hai tay, trầm giọng nói: Nguyên lai thí chủ chính là Vô Thiên.

Mấy ngày trước đây nửa đêm đến thăm, bắt đi tăng nhân tệ tự, không biết có thể trả lại chăng.

Cố Hàn Uyên cười trêu tức nói: Tiểu hòa thượng kia đang ở hồng trần, không thích hợp tu hành tại Nam Thiếu Lâm.

Bản tọa đã tìm cho hắn một nơi quy túc tốt.

Thì ra là vậy, không biết hôm nay thí chủ đến đây có chuyện gì.

Vô Sắc Thiền Sư cũng không muốn dây dưa vào chuyện này.

Hắn không biết thân phận của Hư Trúc, làm sao lại để ý một đệ tử trẻ tuổi của thế hệ Hư Tự.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Bản tọa hôm nay đến đây chính là để vạch trần cái sự đạo mạo giả dối của Phật môn các ngươi.

Thí chủ sao lại nói ra lời này.

Vô Sắc Thiền Sư hơi biến sắc mặt, có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên hắn liền nghe được Cố Hàn Uyên khinh miệt nói: Còn muốn giảo biện sao.

Cái gọi là Thiếu Lâm 72 Tuyệt Kỹ căn bản chính là một cái bẫy rập.

Hắn nhìn về phía Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác và Cưu Ma Trí đang biến sắc.

Nếu quả thật dựa theo lời Tảo Địa Tăng mà tu hành Phật pháp, dĩ nhiên sẽ trở thành người của Phật môn các ngươi.

Nếu không tu hành Phật pháp thì sẽ chịu nội thương, loại nội thương này tương đương với việc gieo một hạt giống Phật môn vào trong lòng người.

Cố Hàn Uyên cuối cùng giễu cợt nói: Hạt giống một khi nảy mầm, hoặc là trọng thương bỏ mình, hoặc là bị các ngươi độ hóa thành tay sai của Phật môn.

Quả là một kế hoạch tốt.

Vô Sắc Thiền Sư tu hành nhiều năm, vốn không nên nổi giận.

Nhưng lời nói của Cố Hàn Uyên lại đâm thủng âm mưu đã kéo dài từ lâu của Nam Thiếu Lâm, làm sao còn có thể nhịn được.

Thí chủ nói xấu Phật môn như vậy, lão nạp hôm nay cũng không thể không làm Kim Cương hộ pháp.

Nói tới nói lui, chẳng phải là muốn động thủ sao.

Bản tọa đang muốn lĩnh giáo một lần nữa cao chiêu của đại sư.

Cố Hàn Uyên âm lãnh cười, trong tay Ma Kiếm vung lên, Kiếm Hai Mươi Hai tái hiện.

Lúc này không còn như đêm hôm ấy lấy sự quấn quýt làm chủ, kiếm khí đầy trời cuồn cuộn, thẳng tắp hướng về chúng tăng Nam Thiếu Lâm.

Tảo Địa Tăng biến sắc, vội vàng tiến lên ngăn cản cho họ.

Trên bức tường khí ba thước thỉnh thoảng vang lên tiếng đinh đinh đương đương.

Trong chốc lát tuy không bị phá thêm lần nữa, nhưng cũng đầy rẫy vết kiếm.

Chương 200

Cưu Ma Trí kinh hãi, uy lực này so với Kiếm Hai Mươi Hai trước đây hắn đối mặt không thể sánh bằng.

Còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên đã hạ thủ lưu tình với hắn, nếu không sớm đã bị chém thành muôn mảnh.

Thậm chí vì vậy mà đối với Cố Hàn Uyên nảy sinh một tia cảm kích.

Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác và Cưu Ma Trí ba người đã biết Nam Thiếu Lâm có ý đồ bất chính với họ.

Lúc này Kiếm Hai Mươi Hai ép tới chúng tăng Nam Thiếu Lâm không thể động đậy.

Ba người liếc nhìn nhau, rồi lần lượt thoát ly hiện trường.

Lúc này, chúng nhân Cái Bang phương Bắc đang đề phòng Tiêu Phong.

Hắn thần tình khó coi lấy ra Đả Cẩu Bổng, biết mình không thể tiếp tục đảm nhiệm chức bang chủ Bắc Cái Bang.

So với tại Hạnh Tử Lâm được đám đông giữ lại, lần này lại không một ai lên tiếng vì hắn.

Tiêu Phong thấy vậy thở dài một tiếng, đem Đả Cẩu Bổng giao cho Bạch Thế Kính xong liền đuổi theo hướng Tiêu Viễn Sơn.

Toàn Quán Thanh vui mừng hiện rõ trên nét mặt, không ngờ lại đơn giản như vậy đã đánh đuổi Tiêu Phong.

Sau đó chỉ cần Du Thản Chi dùng võ công đoạt được chức bang chủ Bắc Cái Bang, lại từ phía sau thao túng, Bắc Cái Bang sớm muộn cũng là vật trong túi của bọn họ.

Đáng tiếc hắn lại không biết mình cũng chỉ là con ve sầu bám trên cành, Cố Hàn Uyên mới thật sự là chim sẻ vàng.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn đám người Tiêu Phong rời đi.

Lần này không chỉ phá hủy kế hoạch độ hóa ba người của Nam Thiếu Lâm, với tâm lý thù hận của Tiêu Viễn Sơn hiện giờ, nhất định sẽ cổ động Liêu quốc hướng Tống quốc khai chiến.

Một khi Liêu quốc khai chiến với Tống quốc, Kim quốc tuyệt đối sẽ thừa nước đục thả câu.

Đến lúc đó có thể lại mưu đồ một phen.

Ví như làm vị Chúa Cứu Thế của Tống quốc, chẳng phải rất thú vị sao.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lại càng thêm thâm thúy.

Còn như Toàn Quán Thanh tên hề nhảy nhót kia, căn bản không lọt vào mắt hắn.

Có Khang Mẫn trong tay, Bắc Cái Bang không thoát khỏi sự khống chế.

Sự biến hóa diễn ra nhanh chóng khiến mọi người không kịp phản ứng.

Chúng tăng Nam Thiếu Lâm cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Tiêu Viễn Sơn rời đi.

Bọn họ hiện tại đều tự thân khó bảo toàn.

Vô Sắc Thiền Sư cũng không nghĩ đến, toàn lực công kích Cố Hàn Uyên lại khó dây dưa đến vậy.

Kiếm Hai Mươi Hai kiếm khí vô khổng bất nhập, hắn cũng chỉ có thể phòng ngự có thừa, tiến công không đủ.

Kỳ vọng Cố Hàn Uyên nội lực dùng hết rồi mới phản kích.

Cố Hàn Uyên cũng không dự định hao tổn cùng bọn họ ở nơi này.

Ngay từ đầu, hắn đã định giết chết một vị Lục Địa Thần Tiên.

Bằng không, Nam Thiếu Lâm có hai vị Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, hắn cũng sẽ cảm thấy vướng tay vướng chân.

Ma Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên tự động lơ lửng, trong mắt hắn xuất hiện một hình nhân tí hon màu vàng.

Mục tiêu của hình nhân tí hon màu vàng này chính là Vô Sắc Thiền Sư.

Vô Sắc Thiền Sư cảnh giới cao hơn Tảo Địa Tăng, cũng càng nguy hiểm hơn.

Loại người không còn sống bao lâu nữa, ai cũng không dám đảm bảo vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn sẽ làm những gì.

Cố Hàn Uyên đã là địch với Nam Thiếu Lâm, tự nhiên muốn giải quyết kẻ nguy hiểm nhất trước, để tránh ngày nào đó lật thuyền trong mương.

Cố Hàn Uyên chỉ mở kiếm khí kết giới bao phủ lấy Vô Sắc Thiền Sư.

Với hiệu quả nhất kích tất sát của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, không ai có thể tránh thoát được.

Lại có Ma Kiếm hộ thể, hắn không có ý định lãng phí linh khí ở đây.

Vô Sắc Thiền Sư vốn thấy kiếm khí đầy trời có dấu hiệu suy yếu, cho rằng Cố Hàn Uyên nội lực không còn nhiều, đang muốn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh dữ dội.

Xương sống toát ra một luồng khí lạnh trực bức đến thiên linh cái.

Da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng, tim đập loạn xạ.

Bản năng sinh mệnh điên cuồng báo động cho hắn.

Vô Sắc Thiền Sư nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy mình tựa như hoa mắt.

Nhìn thấy một hình nhân vàng óng và một hình nhân đen nhánh giống hệt nhau.

Hình nhân đen nhánh kia quanh người lơ lửng trường kiếm màu tím, khí tức yếu ớt đến mức khó có thể cảm nhận.

Thế nhưng hình nhân vàng óng kia lại quang mang vạn trượng, khiến Vô Sắc Thiền Sư như muốn rơi lệ.

Còn chưa đợi hắn thích ứng, hình nhân vàng óng kia đã ép sát.

Vô Sắc Thiền Sư đang muốn ra chiêu ngăn cản, lại kinh hãi phát hiện thân thể hoàn toàn không thể động đậy.

Chỉ thấy trên mặt nạ Tu La của hình nhân vàng óng lộ ra đôi mắt lạnh nhạt.

Đó là ánh mắt coi sinh mạng như cỏ rác.

Hình nhân vàng óng đưa tay hợp ngón thành kiếm, nhẹ nhàng điểm một cái vào mi tâm Vô Sắc Thiền Sư.

Thế nhưng chỉ một cái chạm nhẹ như vậy, thần quang trong mắt Vô Sắc Thiền Sư biến mất, đôi mắt ảm đạm vô thần.

Đám người đứng xem đồng dạng có cảm giác tim đập nhanh.

Bọn họ nhìn thấy giữa sân đột nhiên xuất hiện thêm một hình nhân vàng óng giống hệt Vô Thiên.

Hình nhân vàng óng bay đến trước người Vô Sắc Thiền Sư, cũng không thấy hắn chống cự, đã bị hình nhân vàng óng đưa tay điểm vào mi tâm.

Tựa như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Hình nhân vàng óng lại trở về nhập vào Cố Hàn Uyên.

Mà kiếm khí nguyên bản tràn ngập trên trời sớm đã tiêu tán.

Tảo Địa Tăng đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhận ra điều gì đó, thần tình đại biến kinh hô: Sư thúc.

Hắn phát hiện trên người Vô Sắc Thiền Sư đã không còn sinh mệnh khí tức.

Vô Sắc Thiền Sư dường như bị tiếng kinh hô của Tảo Địa Tăng làm chấn động, vô lực ngã nhào xuống đất.

Tảo Địa Tăng cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên lạnh nhạt.

Thấy hắn không có động tác, liền tiến lên đỡ Vô Sắc Thiền Sư dậy.

Tay run run đặt lên lỗ mũi Vô Sắc Thiền Sư.

Một lát sau, Tảo Địa Tăng chắp hai tay, bi thống nói: Sư thúc viên tịch.

Lời này khiến mọi người tại đây ngây ngốc đứng tại chỗ.

Lục Địa Thần Tiên bỏ mình sao.

Đại sự như vậy trăm năm chưa từng có.

Chúng tăng Nam Thiếu Lâm lấy Huyền Từ cầm đầu, càng không thể tin được.

Nhưng lại không cho rằng Tảo Địa Tăng sẽ lừa dối bọn họ, liền lần lượt chắp hai tay nhắm mắt, bi thống nói: A Di Đà Phật.

Mọi người nhìn Cố Hàn Uyên khí tức âm lãnh, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Lục Địa Thần Tiên đều chết dưới tay hắn, giang hồ phong vân sắp đổi thay.

Hàn Thác Trụ càng kinh dị hơn, bởi vì hắn nghĩ đến Lục Địa Thần Tiên đều không có chút năng lực phản kháng nào mà chết.

Chương 201

Vạn nhất nếu là đi ám sát Hoàng đế Triệu Cấu của Tống quốc thì sao.

Nghĩ đến đây, Hàn Thác Trụ liền toàn thân phát lạnh, quyết định sau khi trở về phải tăng cường mức độ bảo hộ cho hoàng đế.

Hơn nữa còn phải chuẩn bị thêm một số thế thân, nếu không một khi bị ám sát, với tình hình hiện tại chưa lập thái tử, Tống quốc trong khoảnh khắc sẽ đại loạn.

Tâm tư hắn muốn lôi kéo Cố Hàn Uyên cũng càng thêm nóng bỏng.

Cố Hàn Uyên đợi đám người tiêu hóa xong sự kinh sợ này, lạnh giọng mở miệng nói: Bản tọa muốn giết người, Lục Địa Thần Tiên cũng phải chết.

Tảo Địa Tăng, tiếp theo chính là ngươi.

Chúng tăng Nam Thiếu Lâm sắc mặt đại biến, lại cũng chẳng màng đến bi thương.

Vội vàng tiến lên vây Tảo Địa Tăng vào giữa, dáng vẻ như đang đối đầu với đại địch.

Một vị Lục Địa Thần Tiên đường đường lại luân lạc đến tình cảnh cần người bảo vệ.

Rõ ràng là một cảnh tượng rất buồn cười, nhưng lúc này lại không ai có thể cười nổi.

Cố Hàn Uyên trong thanh âm âm hàn mang theo sự càn rỡ nói: Ha ha, Nam Thiếu Lâm cũng chỉ có thế này thôi.

Hắn nhìn quanh đám người.

Lúc này căn bản không ai dám đối diện với hắn, đều lần lượt cúi đầu.

Cười vang nói: Bản tọa Vô Thiên, vô pháp vô thiên.

Thiên võng của Bản tọa, Thiên La Địa Võng.

Kẻ nào trong lòng có oán có hận, hãy đến tìm Bản tọa.

Bản tọa sẽ ban cho hắn lực lượng báo thù.

Dứt lời liền vận khinh công biến mất trong mắt mọi người.

Cố Hàn Uyên vốn cũng không nghĩ liên tục sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, dùng nhiều khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở.

Lúc này thấy tốt thì dừng, để lại sự sợ hãi, lại tiện thể quảng cáo cho Thiên võng, để gieo mầm cho kế hoạch sau này.

Đám người thấy Cố Hàn Uyên rời đi, sự sợ hãi còn lưu lại trong mắt mới chậm rãi tiêu tan.

Không biết là ai bắt đầu nói: Nếu như Cố công tử vẫn còn ở đây thì tốt rồi.

Nếu như Cố công tử ở đây, liên hợp hai vị Lục Địa Thần Tiên của Nam Thiếu Lâm chưa chắc không thể đánh bại Vô Thiên.

Cố công tử chỉ là Đại Tông Sư, ngay cả Lục Địa Thần Tiên đều chết hết.

Hắn ở đây cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Cố công tử thần công cái thế, ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng có thể làm tổn thương, dưới sự liên thủ cũng không nhất định sẽ bại chứ.

Mấy chiêu cuối cùng của Cố công tử điều khiển mạnh mẽ vô song, Vô Thiên cũng không nhất định có thể đỡ được.

Cũng không biết cạm bẫy kia là gì.

Đám người vì Cố Hàn Uyên mà tranh cãi, đều coi hắn là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Chúng nữ vừa rồi bị kinh sợ, lúc này vô cùng nhớ nhung Cố Hàn Uyên, khát vọng được hắn bảo hộ.

Ngay cả Ninh Trung Tắc cũng không ngoại lệ.

Chỉ có Lâm Bình Chi và Đoàn Diên Khánh lúc này ánh mắt lóe lên, thêm vài phần tâm tư.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, hắn không trực tiếp đi tìm Vu Hành Vân và Nhậm Doanh Doanh.

Hắn Ngự Kiếm Phi Hành đuổi kịp Diệp Nhị Nương và Hư Trúc.

Hắn điểm ngất Hư Trúc.

Diệp Nhị Nương nhìn thấy Cố Hàn Uyên, trong lòng kinh hãi.

Lại thấy hắn điểm ngất Hư Trúc, kinh hãi hỏi: Ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Bản tọa muốn dẫn Hư Trúc đi.

Diệp Nhị Nương vừa nghe liền luống cuống, nắm lấy ống quần Cố Hàn Uyên cầu khẩn nói: Không thể, ngươi không thể mang nhi tử của ta đi.

Ngươi rõ ràng đã đáp ứng sẽ để ta gặp được con trai.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên hoàn toàn bất vi sở động.

Bản tọa nói là để ngươi nhìn thấy nhi tử, chứ không có nghĩa là có thể để ngươi và nhi tử vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Diệp Nhị Nương vất vả lắm mới được mẹ con đoàn tụ, làm sao cam lòng cùng Hư Trúc tách ra.

Nàng thần sắc kinh hoảng nói: Ngươi muốn gì thiếp thân cũng có thể.

Xin đừng để Hư Trúc rời xa thiếp thân.

Cố Hàn Uyên cười đầy thú vị nói: Ta tìm cho hắn một vị sư phụ, rất thích hợp với hắn.

Diệp Nhị Nương ngẩn ra, lắc đầu cự tuyệt nói: Sư phụ.

Thiếp thân có thể tự mình dạy Hư Trúc võ công, không cần sư phụ.

Cố Hàn Uyên thấy vậy trêu cợt nói: Ngươi cảm thấy ngươi có năng lực phản kháng Bản tọa sao.

Diệp Nhị Nương cũng biết mình vô lực phản kháng, chỉ có thể tiếp tục cầu khẩn nói: Van ngươi, hãy buông tha Hư Trúc.

Cố Hàn Uyên dán sát bên tai Diệp Nhị Nương khẽ nói: Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Bản tọa có thể hứa với ngươi sẽ không làm hại Hư Trúc.

Chờ hắn học thành tài rồi sẽ để các ngươi gặp mặt.

Đến lúc đó hắn muốn đi hay ở, Bản tọa sẽ không quản nhiều.

Diệp Nhị Nương rùng mình một cái, nỗi sợ hãi đối với Cố Hàn Uyên lại dâng lên trong lòng.

Nàng thần sắc đau khổ nói: Ngươi đáp ứng thiếp thân không nên thương tổn Hư Trúc.

Cố Hàn Uyên ngữ khí dần dần trở nên tà mị: Đương nhiên.

Vậy nên, thời điểm ngươi nên nghe lời đã đến.

Diệp Nhị Nương cũng đã hiểu lời hắn nói, kinh hô: Ở ngay đây sao.

Cố Hàn Uyên ngữ điệu tà khí cười nói: Nơi này trống trải không người chẳng phải tốt sao.

Diệp Nhị Nương thần tình biến đổi, nhưng vẫn không thể nào chống cự yêu cầu của hắn.

Nàng chấp nhận số phận, nói: Được rồi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại ngăn lại động tác của Diệp Nhị Nương: Hôm nay Bản tọa không có tâm tình đó.

Hắn đè lấy đầu Diệp Nhị Nương: Như vậy là được rồi.

Ngươi.

Diệp Nhị Nương trợn mắt nhìn.

Đáng tiếc đối với Cố Hàn Uyên mà nói, không có chút lực sát thương nào đáng kể.

Cuối cùng nàng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng.

Cho đến khi Diệp Nhị Nương ho khan một trận, tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ gò má Diệp Nhị Nương, hài lòng cười nói: Ngươi trở về với Tứ Đại Ác Nhân đi.

Bản tọa biết các ngươi gia nhập Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, hãy nhớ kỹ truyền lại tình báo Tây Hạ cho Bản tọa, sẽ có người liên lạc với ngươi.

Ranh giới cuối cùng của Diệp Nhị Nương đã bị Cố Hàn Uyên mài mòn đến không còn chút nào.

Chính là thu thập tình báo thì làm sao có thể phản kháng được nữa.

Nàng chết lặng gật đầu đáp ứng.

Nàng thần sắc bi thương nhìn Cố Hàn Uyên mang Hư Trúc đi, trong chốc lát bi thương từ đáy lòng trào dâng, bật khóc lớn tại chỗ.

Cố Hàn Uyên không để ý Diệp Nhị Nương.

Hắn mang theo Hư Trúc rất nhanh đã tìm được chỗ của Huyết Đao lão tổ.

Bất quá để tránh Hư Trúc không phối hợp, vẫn cần uy hiếp một phen trước.

Cố Hàn Uyên đánh thức Hư Trúc.

Hư Trúc vừa mở mắt liền thấy hình tượng quỷ dị của Cố Hàn Uyên, sợ hãi lùi lại mấy bước, sau đó phát hiện Diệp Nhị Nương không thấy đâu, vội vàng hỏi: Mẫu thân ta đâu.

Cố Hàn Uyên âm lãnh cười nói: Mẫu thân ngươi tạm thời không có chuyện gì.

Bản tọa muốn đưa ngươi đến chỗ một người kia, bái hắn làm sư phụ.

Hư Trúc lắc đầu cự tuyệt nói: Tiểu Tăng không muốn bái sư, Tiểu Tăng phải về Nam Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên uy hiếp nói: Nếu như ngươi không muốn mẫu thân ngươi xảy ra chuyện, hãy ngoan ngoãn nghe lời Bản tọa.

Chờ ngươi học thành xuất sư, tự nhiên có thể gặp được mẫu thân ngươi.

Hư Trúc vừa nghe Cố Hàn Uyên uy hiếp, nhất thời khó xử đứng lên.

Cuối cùng, sự lo lắng đối với Diệp Nhị Nương vẫn chiếm thượng phong, hắn đồng ý.

Cố Hàn Uyên dẫn Hư Trúc tới trước mặt Huyết Đao lão tổ: Huyết Đao lão tổ, đây sẽ là đồ đệ mới của ngươi.

Huyết Đao lão tổ nhìn thấy Cố Hàn Uyên lúc đầu tiên là kinh hãi, sau đó liền trấn tĩnh lại.

Trải qua nhiều lần hợp tác, đối với Cố Hàn Uyên ngược lại lại có thêm vài phần tín nhiệm căn bản.

Gặp qua Vô Thiên các hạ.

Huyết Đao lão tổ đầu tiên cung kính vấn an, rồi tiếp tục nhìn về phía Hư Trúc.

Cái đầu trọc sáng bóng kia khiến hắn trong lòng kinh hãi: Đây là.

Tiểu hòa thượng này tên Hư Trúc, vốn là đệ tử Nam Thiếu Lâm.

Về sau e rằng sẽ giao cho ngươi điều giáo.

Cố Hàn Uyên giới thiệu đơn giản, rồi ném Hư Trúc cho hắn.

Huyết Đao lão tổ thần sắc khó xử, nhưng thấy Cố Hàn Uyên nói năng cường ngạnh, cũng không dám cự tuyệt.

Hắn chỉ còn cách nhắm mắt nói: Cứ giao cho lão tổ.

Ha ha, rất tốt.

Cố Hàn Uyên cười vỗ vỗ vai Huyết Đao lão tổ, khiến hắn toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Tiếp đó liền rời khỏi nơi này.

Cố Hàn Uyên rất mong chờ Huyết Đao lão tổ sẽ điều giáo ra một vị Hoa Hòa Thượng.

Nhớ rằng Đoàn Dự cũng đang muốn tìm người có thể sử dụng võ công của tăng nhân ư.

Khi nào thì sẽ đưa tới đoàn tụ với nhị ca hắn đây.

Trong mắt hắn hiện lên một tia ác thú vị.

Cố Hàn Uyên cởi bỏ hóa trang Vô Thiên, lại biến trở về dáng vẻ bạch y tiêu sái, nhẹ nhàng.

Hắn Ngự Kiếm Phi Hành quay về chỗ hai nàng Vu Hành Vân.

Còn chưa tới gần đã nghe thấy hai người nói chuyện.

Vu Hành Vân giễu cợt nói: Chỉ có vậy thôi sao.

Nhậm Doanh Doanh đối với việc mình thua bởi một tiểu cô nương nhỏ bé như vậy đặc biệt không cam lòng.

Tức giận nói: Ngươi theo Uyên ca học võ công, có gì là ghê gớm chứ.

Cố Hàn Uyên vừa nghe liền biết hai người nhất định đã tỷ thí một trận, hơn nữa Nhậm Doanh Doanh còn bị dạy dỗ một phen.

Chương 202

Như vậy cũng tốt.

Tránh cho Vu Hành Vân ghen tuông không có chỗ phát tiết, đến lúc đó lại tìm phiền phức cho mình.

Cố Hàn Uyên mặt mang ý cười mở cửa phòng ra, chỉ thấy hai nàng đang quấn quýt đánh nhau.

Nói đúng hơn là Vu Hành Vân đang đè Nhậm Doanh Doanh xuống giường, hai tay nàng bị giữ chặt ra phía sau.

Cố Hàn Uyên thần sắc vi diệu nói: Các ngươi đang diễn trò gì đây.

Vu Hành Vân vừa nhìn thấy Cố Hàn Uyên, trên mặt nhất thời đỏ bừng.

Nàng hoảng hốt vội vàng từ lưng Nhậm Doanh Doanh leo xuống, giả vờ ngoan ngoãn dịu dàng nói: Sư tôn, chúng ta chỉ đang chơi đùa mà thôi.

Nhậm Doanh Doanh xoa bả vai, trợn mắt giận dữ nhìn bóng lưng Vu Hành Vân.

Nhưng lại không tiện cáo trạng với Cố Hàn Uyên, nếu không thì thật mất thể diện.

Chỉ có thể đen mặt nói: Chúng ta đúng là đang chơi đùa.

Ồ.

Trò chơi gì thú vị như vậy.

Sao không mang ta cùng chơi.

Cố Hàn Uyên nói đoạn liền khống chế Vu Hành Vân, cũng học theo dáng vẻ nàng vừa rồi mà đè nàng xuống giường.

Vu Hành Vân làm sao có thể nghĩ đến Cố Hàn Uyên lại đột nhiên ra tay với nàng, còn học theo dáng vẻ nàng vừa rồi.

Vất vả lắm mới được diễu võ dương oai trước mặt Nhậm Doanh Doanh, không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy.

Nàng không cần thể diện sao.

Xấu hổ nói: Ngươi mau buông ra.

Cố Hàn Uyên ghì chặt Vu Hành Vân, không cho nàng không gian giãy giụa, trêu đùa: Chơi vui lắm sao.

Ta dạy võ công cho ngươi là để ức hiếp Doanh Doanh sao.

Vu Hành Vân bĩu môi.

Vừa rồi nàng dùng là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, đâu có dùng võ công Cố Hàn Uyên dạy.

Nàng cứng miệng nói: Ta nào biết nàng ấy lại yếu ớt đến vậy.

Cố Hàn Uyên ngữ khí trở nên đăm chiêu, khẽ cười nói: Còn dám cứng miệng sao.

Nói phải gọi sư tôn.

Vu Hành Vân trong lòng hoảng hốt, mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, vội vàng nói: Ngươi muốn làm gì.

Quả nhiên.

Một tiếng ba vang lên.

Vu Hành Vân nhất thời mặt đỏ bừng đến tận mang tai.

Đồ lolicon khốn nạn.

Cú tát này của Cố Hàn Uyên đừng nói là Vu Hành Vân, ngay cả Nhậm Doanh Doanh cũng bối rối.

Vốn thấy Cố Hàn Uyên vì nàng mà trút giận còn rất vui vẻ, kết quả hiện tại càng xem càng thấy không đúng.

Rõ ràng là cảnh sư phụ giáo dục đồ đệ, thế nhưng lại có một loại không khí màu hồng phấn đang lan tràn.

Nhất là cú tát kia giáng xuống, ngay cả Nhậm Doanh Doanh cũng thấy tâm can giật mình, mặt phiếm hồng.

Bảo ngươi cả ngày không chịu gọi sư tôn ta.

Không lớn không nhỏ.

Còn ức hiếp Doanh Doanh.

Còn cứng miệng.

Còn nói ta là lolicon.

Cố Hàn Uyên mỗi nói một câu chính là một cú tát.

Vu Hành Vân ngay từ đầu còn chết cứng không chịu, thế nhưng không bao lâu liền chịu không nổi.

Ngược lại không phải là đau nhức, Cố Hàn Uyên không đánh nặng lắm.

Nhưng loại cảm giác kỳ dị này khiến Vu Hành Vân hoảng hốt.

Nhất là cú tát cuối cùng hầu như chỉ lướt qua, căn bản không đánh thật, thế nhưng Vu Hành Vân lại không kìm lòng được mà toàn thân run lên.

Nàng mắt ứa lệ, âm sắc kiều mị, mang theo tiếng khóc nức nở nói: Sư tôn, con sai rồi.

Thanh âm yêu kiều, mị hoặc này khiến ngay cả Nhậm Doanh Doanh cũng giật mình một cái, toàn thân nổi da gà.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng bị mị hoặc một chút.

Vu Hành Vân dường như đã nhận ra điều gì, trên mặt nàng đỏ ửng lại sâu thêm ba phần, dùng thanh âm càng lúc càng yểu điệu nói: Sư tôn, xin bỏ qua cho con đi.

Cố Hàn Uyên ho nhẹ hai tiếng, không còn đè nàng nữa.

Thấy Vu Hành Vân vẫn là một bộ dáng vẻ yểu điệu thẹn thùng, hắn giả vờ trấn định nói: Biết được giáo huấn là tốt rồi.

Về sau cần phải ngoan một chút.

Lúc này Vu Hành Vân lại ngoan ngoãn đáp: Đã biết, sư tôn.

Nhậm Doanh Doanh ở bên cạnh thấy vậy vẻ mặt chán ngán, càng lúc càng cảm thấy giữa hai người không thích hợp.

Chỉ là thân hình của Vu Hành Vân lúc này thật sự khiến người ta nghi hoặc.

Không khí ngột ngạt giữa ba người vẫn duy trì cho đến khi màn đêm buông xuống.

Vào chính ngọ, Cố Hàn Uyên theo thường lệ một mình tiến hành trị liệu cho Vu Hành Vân.

Nhậm Doanh Doanh ngược lại không hề nghi ngờ.

Thế nhưng đến buổi tối, nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên mang theo Vu Hành Vân cùng nhau tiến vào phòng, lúc đó liền bùng nổ, vội vàng hỏi: Uyên ca, đợi đã.

Hai người các ngươi ở cùng một phòng sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc bình thản giải thích: Vân nhi niên kỷ còn nhỏ, ta phải dỗ nàng ngủ.

Vu Hành Vân lườm Cố Hàn Uyên, cũng không vạch trần hắn.

Nhìn Nhậm Doanh Doanh, nàng đắc ý nói: Đúng vậy, con niên kỷ còn nhỏ, không có sư tôn dỗ thì ngủ không được.

Nhậm Doanh Doanh sắc mặt quái dị.

Nàng rốt cuộc vẫn bị thân hình của Vu Hành Vân mê hoặc.

Thế nhưng Vu Hành Vân đã làm ấm ổ chăn tử tế, đang chờ đợi hoàn thành sự nghiệp ôm gối của nàng, lại nghe Cố Hàn Uyên nói: Vân nhi, ta đi ra ngoài một chuyến, con có thể ngủ trước.

Nói đoạn liền lộn người ra ngoài cửa sổ.

Vu Hành Vân ngẩn ra trong chốc lát.

Làm sao còn không đoán được Cố Hàn Uyên là đi làm gì.

Nàng xấu hổ ném gối đầu vào cửa sổ đã đóng.

Đồ khốn Cố Hàn Uyên.

Cút đi cho lão nương.

Nói xong liền hầm hừ nằm trong chăn đã được làm ấm.

Nhậm Doanh Doanh nghe thấy động tĩnh liền đến gõ cửa, đợi nửa ngày, chỉ thấy Vu Hành Vân mặt đen sì, trong phòng căn bản không có bóng dáng Cố Hàn Uyên.

Nàng nghi ngờ hỏi: Sư tôn của con đâu.

Vu Hành Vân căn bản không có ý giữ bí mật cho Cố Hàn Uyên, tức giận nói: Đi hẹn hò nữ nhân.

Nhậm Doanh Doanh còn tưởng mình nghe không rõ, lại hỏi một lần: Hẹn hò nữ nhân sao.

Vu Hành Vân hầm hừ nói: Hừ.

Sư tôn phong lưu lắm, bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp đó.

Nói xong liền đóng cửa phòng lại, để lại Nhậm Doanh Doanh mặt đen sì giống hệt Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên do dự trong chốc lát, vẫn quyết định đi tìm Nguyễn

Tinh Trúc và A Tử trước.

Ban ngày đã từng có giao lưu ánh mắt, thất ước cũng không hay.

Cố Hàn Uyên lén lút lẻn vào phòng Nguyễn Tinh Trúc, không lâu sau, tiếng kinh hô khe khẽ liền vang lên.

Cố Hàn Uyên không ở lại lâu trong phòng Nguyễn Tinh Trúc, nhìn bóng đêm thâm trầm, thở dài một tiếng.

Cảm giác mình có thể là bị Vu Hành Vân ảnh hưởng.

Thiếu A Châu ở đây.

Nguyễn Tinh Trúc và A Tử đều thuộc loại yếu ớt lại thích chơi đùa.

Coi như bên người đều là cảm giác nhẵn nhụi như Dương Chi Bạch Ngọc, thế nhưng lại làm sao cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Cố Hàn Uyên chỉ có thể đàng hoàng đi tắm, rồi mới lại lật cửa sổ trở về phòng.

Hắn nhìn thân ảnh nhỏ nhắn trong chăn, đưa nàng ôm vào lòng.

Trong chăn truyền đến giọng nói buồn bã: Sao lại trở về rồi.

Quả nhiên Vu Hành Vân vẫn chưa ngủ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Thiếu gối nên ngủ không được.

Vu Hành Vân lộ ra cái đầu nhỏ, ghét bỏ trợn mắt liếc hắn một cái.

Nàng hít hít mũi ngửi trên người hắn một lần, rồi mới hài lòng chui vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Sao trước đó không ngủ.

Vu Hành Vân buồn bã nói: Con cũng ngủ không được.

Cố Hàn Uyên có chút ngạc nhiên hỏi: Vì sao.

Hắn đã nói qua để Vu Hành Vân ngủ trước, kết quả nàng vẫn chờ hắn.

Thiếu cái gối.

Thấy Vu Hành Vân dùng lại lý do thoái thác của hắn.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Học được còn rất nhanh.

Vu Hành Vân kiêu ngạo hừ hừ hai tiếng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy trêu đùa: Ta nhớ ban ngày con đã dùng ánh mắt ý bảo muốn ban thưởng cho ta.

Vu Hành Vân trong lòng hoảng hốt.

Lúc đó nàng vô cùng đắc ý, căn bản không suy xét hậu quả.

Hiện tại nước đã đến chân lại muốn rút lui, chỉ có thể cứng miệng nói: Con đã quên rồi.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ đầu nhỏ của nàng, cười nói: Chuyện đã đáp ứng không được quên.

Vu Hành Vân ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, đột nhiên không biết lấy đâu ra dũng khí khẽ hôn một cái.

Nàng đỏ bừng mặt, vùi đầu trở lại lòng Cố Hàn Uyên, buồn bã nói: Đây chỉ là thưởng cho, đừng suy nghĩ nhiều.

Cố Hàn Uyên cũng có chút kinh ngạc, vốn tưởng là sẽ hôn má, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Chương 203

Trêu đùa: Vân nhi cảm thấy ta sẽ suy nghĩ nhiều điều gì.

Dài dòng.

Vu Hành Vân chỉ thốt ra hai chữ đầy phong phạm kiêu ngạo rồi không nói gì nữa.

Nhìn lô đỉnh đáng yêu trong lòng, ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Ngày thứ hai, Nhậm Doanh Doanh trên mặt mang quầng thâm mắt, nhìn Cố Hàn Uyên với biểu tình cực kỳ bất thiện.

Vốn là Nhậm Doanh Doanh có tính ghen tuông lớn, lại gặp phải một người trong lòng như vậy.

Bị tức giận là điều không thể tránh khỏi.

Bất quá Cố Hàn Uyên có thừa biện pháp để đối phó nàng.

Cố Hàn Uyên mang theo Vu Hành Vân và Nhậm Doanh Doanh Ngự Kiếm Phi Hành.

Nhậm Doanh Doanh nào còn chút sinh khí nào.

Sự khao khát bầu trời là điều mà mỗi nhân loại đều có.

Nhất là khi Ngự Kiếm Phi Hành, cái sự lãng mạn của việc chim bay lượn trên trời cao, cá nhảy vọt giữa biển rộng kia, lại có cô gái nào có thể chống cự được.

Nhậm Doanh Doanh lần đầu tiên thể nghiệm Ngự Kiếm Phi Hành, khó có được lộ ra dáng vẻ của một tiểu cô nương.

Nàng trong ánh mắt ghét bỏ của Vu Hành Vân, kích động đến kêu la ầm ĩ.

Cuối cùng Nhậm Doanh Doanh càng là đỏ bừng mặt, không kìm lòng được mà trao cho Cố Hàn Uyên một nụ hôn.

Lúc này đến phiên Vu Hành Vân vẻ mặt chán ngán.

Tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành cực nhanh, ba người không lâu sau liền trở về Lục Trúc Hạng.

Nhậm Doanh Doanh đuổi đi Lục Trúc Ông đang vui mừng, trong Lục Trúc Hạng liền chỉ còn lại ba người bọn họ.

Nhậm Doanh Doanh không kịp chờ đợi mời Cố Hàn Uyên hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc.

Cố Hàn Uyên cũng không cự tuyệt, giai điệu nhẹ nhàng du dương của Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc nhất thời lại tràn ngập trong Lục Trúc Hạng.

Vu Hành Vân nhìn đôi trai tài gái sắc, cầm tiêu hợp tấu kia, lại nhìn thân hình mình lúc này, tâm tình nhất thời sa sút không phanh.

Nhậm Doanh Doanh lại một lần nữa cùng Cố Hàn Uyên cầm tiêu hợp tấu.

Tâm tình đã có sự khác biệt lớn.

Sự hảo cảm tích lũy từ khi được hắn cứu ở Nam Thiếu Lâm dần dần chuyển thành tình mến mộ.

Mỗi lần bốn mắt nhìn nhau cùng Cố Hàn Uyên, nàng đều cảm giác như bị hắn nhìn thấu tâm can.

Nỗi thẹn thùng trong lòng không sao che giấu được.

Chẳng bao lâu, mặt nàng đã ửng hồng như hoa đào, sóng mắt lúng liếng, hơi thở tựa lan.

Vu Hành Vân nhìn Cố Hàn Uyên ánh mắt tràn đầy tình ý ôn nhu, rồi lại nhìn Nhậm Doanh Doanh gần như viết rõ sự mến mộ lên khuôn mặt.

Cả hai người áo trắng như tuyết, lại càng thêm chói mắt lạ thường.

Nàng thần sắc u ám.

Nàng muốn tự do bày tỏ tâm tình như bao lần khác, lại muốn giả vờ khéo léo làm nũng với Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân chỉ cảm thấy khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ đặc biệt chói tai.

Từng làn điệu đều như đang cười nhạo thân hình của nàng, châm chọc nàng si tâm vọng tưởng.

Từng nốt nhạc đều tựa như đang nhắc nhở nàng là Thiên Sơn Đồng Mỗ tàn nhẫn bất thường.

Vân nhi nhu thuận, đáng yêu chỉ là vẻ ngoài giả dối.

Cuối cùng rồi cũng có một ngày, giấc mộng đẹp của nàng sẽ tỉnh giấc.

Lòng Vu Hành Vân vừa phẫn uất lại vừa thất vọng.

Liếc nhìn đôi uyên ương tình chàng ý thiếp, nàng mang theo bóng lưng cô độc lặng lẽ rời khỏi phòng trúc.

Cố Hàn Uyên khóe mắt liếc nhìn Vu Hành Vân đang rời đi.

Trong lòng hắn hiện lên vẻ hài lòng.

Vu Hành Vân ở đây không chỉ cản trở việc công lược Nhậm Doanh Doanh, quan trọng hơn là, thời gian của nàng cũng chẳng còn nhiều.

Quả nhiên, Vu Hành Vân vừa rời đi, tâm tư Nhậm Doanh Doanh liền dao động.

Tâm tư rối loạn, làn điệu cũng theo đó mà lộn xộn.

Cố Hàn Uyên dẫn đầu dừng động tác gảy đàn.

Hắn ôn tồn hỏi: Doanh Doanh làm sao vậy.

Nàng có tâm sự gì sao.

Nhậm Doanh Doanh bị khuôn mặt cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên khiến cho đôi chút ngượng ngùng.

Phản ứng của các nữ nhân ở Nam Thiếu Lâm đã mang đến cho nàng rất nhiều cảm giác nguy cơ.

Đêm qua Cố Hàn Uyên lại ra ngoài giữa đêm khuya, e rằng chính là đi gặp gỡ ai đó trong số họ.

Nam nữ gặp gỡ lúc đêm khuya, làm sao không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Nhậm Doanh Doanh tuy đã rõ ràng tâm ý của Cố Hàn Uyên, nhưng mối quan hệ giữa hai người vẫn chưa thể đột phá.

Nàng cũng không muốn cuối cùng trở thành kẻ bị loại.

Thật vất vả lắm, lúc này Vu Hành Vân lại không ở đây làm bóng đèn.

Bằng không, với tính tình ngại ngùng thẹn thùng của Nhậm Doanh Doanh, muốn lấy hết dũng khí còn không biết phải mất bao lâu.

Chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh với gương mặt ửng hồng, giữa vẻ mặt giả vờ kinh ngạc của Cố Hàn Uyên, nàng vững vàng ngồi vào lòng hắn.

Cổ tay trắng ngần tự nhiên vòng lấy cổ Cố Hàn Uyên, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như sao, thần thái rạng rỡ của Cố Hàn Uyên.

Nhậm Doanh Doanh trước khi dũng khí biến mất, cố nén trái tim đang đập loạn, nàng khẽ nói: Uyên ca, cám ơn chàng đã đến cứu thiếp.

Cố Hàn Uyên ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Nhậm Doanh Doanh.

Hắn ôn tồn cười nói: Doanh Doanh chẳng phải đã cám ơn rồi sao.

Nhưng Nhậm Doanh Doanh chỉ khẽ lắc trán nói: Lễ tạ quá nhẹ.

Tuy rằng nàng bị Nam Thiếu Lâm bắt được không lâu, nhưng hơn mười ngày ngắn ngủi ấy lại dài như năm tháng.

Không chỉ nội tâm bị sự cô độc gặm nhấm, quan trọng hơn là nàng không xác định Cố Hàn Uyên có cứu nàng hay không.

Nhậm Doanh Doanh vừa mong Cố Hàn Uyên có thể cứu nàng, lại không hy vọng hắn vì nàng mà mạo hiểm nguy hiểm to lớn để cứu nàng.

Bởi vì thân phận Nhậm Doanh Doanh là Thánh Cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo, với danh tiếng và địa vị của Cố Hàn Uyên lúc bấy giờ, cứu nàng chỉ biết công cốc.

Hơn nữa còn sẽ trở thành cái cớ để người khác công kích.

Một khi không tốt, hắn sẽ từ một thiếu niên anh hùng vang danh giang hồ trở thành tay sai ma giáo tự cam đọa lạc.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên thần công cái thế, trấn áp tất cả những kẻ không phục, thì nói câu mỗi người kêu đánh còn là nhẹ, thân bại danh liệt cũng không phải là không thể xảy ra.

Vì vậy, khi Nhậm Doanh Doanh thật sự nhìn thấy Cố Hàn Uyên lực áp quần hùng, chỉ vì cứu nàng thoát khỏi ngục tù, lòng nàng cảm động khôn xiết.

Cho dù với tính tình ngại ngùng, da mặt mỏng của Nhậm Doanh

Doanh, cũng khó kìm lòng được mà hôn lên má Cố Hàn Uyên trước mặt mọi người.

Có thể thấy được nàng kích động đến nhường nào vào lúc đó.

Lúc này, hiếm hoi có được một khoảng thời gian riêng tư, Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Doanh Doanh, nàng cùng ta vui vẻ giao du, hiểu rõ nhau như vậy, hà tất phải xa lạ.

Cứu nàng là lẽ tất nhiên.

Không chỉ là cảm ơn tình nghĩa.

Nhậm Doanh Doanh vừa nói, liền cố nén e lệ khẽ mở đôi môi thơm ngát, nàng chủ động ngẩng đầu ghé sát vào môi Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn dạy dỗ Nhậm Doanh Doanh còn ngây thơ vụng về.

Chẳng bao lâu, phòng trúc vắng tiếng khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ mà trở nên tĩnh lặng, lại vang lên tiếng tấm tắc.

Cho đến khi Nhậm Doanh Doanh kinh nghiệm chưa đủ, thở không ra hơi, Cố Hàn Uyên mới buông nàng ra.

Trên khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của Nhậm Doanh Doanh, màu hồng càng thêm sâu đậm vài phần.

Cố Hàn Uyên nhìn Nhậm Doanh Doanh đang mị nhãn như tơ trong lòng mình, ôn nhu hỏi: Doanh Doanh, nàng có được không.

Nhậm Doanh Doanh sao có thể không nghe ra ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Nàng chần chờ trong chốc lát, đỏ mặt khẽ gật đầu, giọng như muỗi kêu, e lệ nói: Ân.

Nói xong liền không kìm được sự xấu hổ, vùi đầu vào lòng Cố Hàn Uyên.

Thanh âm ấy nhỏ đến suýt nữa không nghe rõ, Cố Hàn Uyên lại không bỏ lỡ.

Hắn cười mãn nguyện, ôm ngang Nhậm Doanh Doanh lên, đưa nàng vào phòng.

Sau khi được Cố Hàn Uyên trấn an, Nhậm Doanh Doanh cuối cùng cũng hóa giải sự căng thẳng từ tâm lý cạnh tranh.

Uyên ca, chuyện chàng và Phi Phi trước đây thiếp đã thấy rồi.

Vậy sao.

Uyên ca lúc đó hình như rất thoải mái.

Quả thực cảm giác không tồi.

Thiếp hy vọng uyên ca có thể vui vẻ.

Lúc này, khe cửa hé mở.

Một đôi mắt sáng ngời hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thì ra Vu Hành Vân vẫn còn quanh quẩn bên ngoài phòng trúc.

Mắt thấy đã gần trưa, nàng muốn lấy cớ đến giờ trị liệu để cắt ngang hai người đang cầm tiêu hợp tấu.

Chương 204

Nhưng ngoài ý muốn là trong phòng trúc vẫn chưa truyền đến tiếng khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Nàng tò mò tìm kiếm một lát, rất nhanh liền nghe thấy động tĩnh từ trong phòng Nhậm Doanh Doanh.

Nàng cẩn thận từng li từng tí đẩy hé cánh cửa phòng chưa đóng chặt.

Kết quả cảnh tượng đập vào mắt lại khiến nàng sửng sốt.

Vu Hành Vân vốn nên trực tiếp rời đi, xuất phát từ tâm tư không rõ, nàng vẫn đứng yên tại chỗ.

Chỉ thấy ánh mắt nàng từ kinh ngạc đến mơ màng, rồi lại đến như có điều suy nghĩ.

Cho đến khi nàng nghe thấy tiếng ho khan khó chịu của Nhậm Doanh Doanh mới chợt tỉnh giấc.

Vì vậy liền thấy tấm lưng rắn chắc đầy sức lực của Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân nghe tiếng kêu đau của Nhậm Doanh Doanh, nàng vô thức cúi đầu nhìn thoáng qua thân hình của mình.

Sự thất vọng cùng sợ hãi đồng thời ập đến.

Đúng lúc này, nàng cảm nhận được Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh có dị động.

Nàng chần chừ trong chốc lát, vẫn cẩn thận đóng chặt cửa phòng, rời khỏi phòng trúc, tìm một căn phòng trống để bắt đầu tự mình trị liệu.

Mà lúc này, Cố Hàn Uyên nhìn Nhậm Doanh Doanh đang dần thích nghi, trong mắt hắn lóe lên vẻ suy tư.

Vu Hành Vân lại làm sao có thể thoát khỏi cảm giác của hắn.

Giữa ánh mắt nghi hoặc của Nhậm Doanh Doanh, Cố Hàn Uyên ôn nhu cười.

Vu Hành Vân cũng sớm đã có thể tự mình trị liệu Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, chỉ bất quá, xuất phát từ tâm tư không rõ, nàng vẫn chưa nói rõ với Cố Hàn Uyên.

Không gian phòng trúc trong Lục Trúc Hạng không lớn, khoảng cách giữa các phòng cũng không xa.

Ngẫu nhiên vẫn có thể nghe thấy những âm thanh khác lạ truyền đến từ kẽ ngón tay che miệng của Nhậm Doanh Doanh, suýt chút nữa khiến Vu Hành Vân tẩu hỏa nhập ma, tiến độ trị liệu cũng bị kéo chậm rất nhiều.

Thật vất vả mới hoàn thành trị liệu, Vu Hành Vân mới mở đôi mắt ướt át của mình ra.

Vu Hành Vân còn chưa kịp nảy sinh tâm tư oán giận Cố Hàn Uyên, đã bị chính mình trong gương làm cho kinh ngạc ngây người.

Thiếu nữ trong gương nhìn qua đã thoát ly vẻ trẻ thơ, mơ hồ có thể nhìn ra vài phần kiều diễm, xinh đẹp tuyệt trần.

Trên gò má vốn phấn điêu ngọc trác, lúc này lại thêm chút khí tức thanh xuân.

Vu Hành Vân cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên tay chân đã phát triển, vóc dáng vốn không chút phập phồng cũng thêm phần đường cong.

Nàng lúc này cũng không biết nên vui hay nên kinh hoảng.

Nguyện vọng muốn lớn lên từ trước đến nay sắp thành hiện thực, vốn là một chuyện đáng chúc mừng, lúc này lại bị sự hoảng loạn che giấu.

Cẩn thận tính toán lại, từ khi bị Cố Hàn Uyên ôm đi thu làm đệ tử cũng đã gần một tháng trôi qua.

Giai đoạn Phản Lão Hoàn Đồng thứ nhất của Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công của Vu Hành Vân đã qua.

Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh trị liệu có hiệu quả rõ ràng, lại không thể ức chế sự sinh trưởng.

Thảo nào thân hình lại đột nhiên lớn mấy tuổi.

Nhưng sự trưởng thành đột ngột lại nhắc nhở Vu Hành Vân, giấc mộng nên tỉnh.

Nàng nên trở lại làm Thiên Sơn Đồng Mỗ thống ngự Linh Thứu Cung cùng 36 Động 72 Đảo.

Không thể lại làm Vân nhi vô ưu vô lo hưởng thụ sự quan tâm ôn nhu cùng sủng ái.

Giả vĩnh viễn là giả, mộng cuối cùng cũng chỉ là mộng.

Giả luôn có lúc không che giấu được, mộng cũng chỉ có khi thanh tỉnh.

Tình cảm không nỡ mạnh mẽ tràn ngập trong lòng Vu Hành Vân, đau đến mức hai hàng lệ trong suốt của nàng chầm chậm chảy xuống.

Rời đi và thẳng thắn, hai lựa chọn bày ra trước mặt Vu Hành Vân.

Nàng không nỡ chia xa cùng Cố Hàn Uyên, lại lo lắng thân phận của mình sẽ bị hắn chán ghét mà vứt bỏ.

Mối quan hệ thầy trò mập mờ này tràn đầy sự trớ trêu.

Vu Hành Vân thậm chí bi quan nghĩ trong lòng: Nếu không có Phản Lão Hoàn Đồng, Cố Hàn Uyên có thật sự còn có thể nhìn thẳng vào mình sao.

Thời gian cứ thế trôi qua trong sự vướng víu của Vu Hành Vân.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, âm thanh cửa phòng bị mở ra mới đánh thức nàng.

Vu Hành Vân vô thức chui vào trong chăn, mới phát hiện căn phòng chưa thắp đèn tối tăm một mảng.

Vân nhi sao không thắp đèn.

Giọng nói ôn nhu sủng nịnh của Cố Hàn Uyên truyền đến.

Lòng Vu Hành Vân vừa ấm áp đồng thời lại có chút kinh hoảng.

Nàng trốn trong chăn vội vàng nói: Sư tôn, đệ tử hơi mệt, không muốn thắp đèn.

Nếu không muốn thắp đèn thì thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đột nhiên giả bộ kinh ngạc nói: Hôm nay sao lại ngoan ngoãn như vậy.

Ngày thường muốn nàng gọi một tiếng sư tôn còn khó khăn muôn vàn.

Vu Hành Vân tuy trong lòng còn rất vướng víu, nhưng nghe nói vậy vẫn hờn dỗi một câu: Đâu có khó khăn muôn vàn.

Ngay sau đó tâm tình nàng trùng xuống, nàng mang theo tâm tình phức tạp nói: Sư tôn đối xử với Vân nhi rất tốt, Vân nhi ghi khắc trong lòng.

Cố Hàn Uyên áy náy nói: Vân nhi làm sao vậy.

Phải chăng trách tội ta trưa nay không thể trị liệu cho nàng.

Xin lỗi, lúc đó ta vừa lúc có việc bận.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên lo lắng, cũng không còn tâm tư giấu giếm.

Nàng trấn an nói: Sư tôn không sao cả, đệ tử đã có thể tự mình trị liệu.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười nói: Vậy xem ra Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh của Vân nhi chẳng mấy chốc sẽ được chữa trị.

Về sau cũng có thể trưởng thành bình thường.

Vu Hành Vân mang theo tâm tình vướng víu hỏi: Sư tôn có hy vọng nhìn thấy Vân nhi lớn lên không.

Cố Hàn Uyên ngữ khí nhẹ nhàng trêu đùa: Vân nhi xinh đẹp tuyệt trần động lòng người, sau khi lớn lên khẳng định cũng là một đại mỹ nhân khuynh đảo chúng sinh.

Ta làm sao lại không hy vọng nhìn thấy Vân nhi lớn lên chứ.

Vu Hành Vân bị lời khen của Cố Hàn Uyên đâm mạnh vào trái tim thiếu nữ, nàng ngượng ngùng không dứt.

Hơn nửa ngày mới làm tâm tình bình ổn lại.

Nghĩ đến chỗ vướng víu, nàng u uẩn hỏi: Vậy nếu như Vân nhi che giấu sư tôn thì sao.

Cố Hàn Uyên giả bộ nghi ngờ hỏi ngược lại: Vân nhi che giấu điều gì.

Lòng Vu Hành Vân hoảng hốt, nàng vội vàng qua loa lấy lệ nói: Không có gì Chỉ là lo lắng về sau nếu như có chuyện gì giấu giếm sư phụ, có phải sẽ phải chịu nghiêm phạt không.

Cố Hàn Uyên đầu tiên khẳng định nói: Đương nhiên sẽ.

Ngay sau đó lời nói xoay chuyển, hắn trêu đùa: Hình phạt hôm qua thật không tệ.

Đánh xong sau Vân nhi cũng ngoan ngoãn hơn nhiều.

Vu Hành Vân làm sao lại không biết Cố Hàn Uyên đang nói hình phạt gì.

Cảm giác kỳ lạ ấy cho đến bây giờ vẫn còn lưu lại trên người.

Nàng xấu hổ mà thấp giọng nói: Sư tôn đồ lolicon.

Cố Hàn Uyên giả bộ dáng vẻ thẹn quá thành giận như bị người vạch trần tâm tư, hắn đổ lỗi lên đầu Vu Hành Vân, ngang ngược nói: Sách.

Nói bậy, ta đâu phải lolicon.

Chẳng qua là vừa khéo đệ tử ta là một loli đáng yêu thôi.

Không thể trách ta được.

Tâm tình vốn đang trầm thấp của Vu Hành Vân bị cái cách đổ lỗi ngang ngược của Cố Hàn Uyên chọc cho bật cười.

Nàng cười dịu dàng nói: Sư tôn thật là không biết xấu hổ.

Cố Hàn Uyên làm bộ dáng tức giận bừng bừng, hắn xấu hổ nói: Sách, vốn còn muốn tặng Vân nhi một món quà.

Xem ra thôi vậy.

Vu Hành Vân vừa nghe liền gấp gáp, cũng không kịp tránh né.

Nàng thò đầu ra vội vàng nói: Dựa vào cái gì mà thôi.

Sư tôn mỗi ngày lấy Vân nhi làm gối ôm, Vân nhi còn chưa từng đòi thù lao đó.

Cũng may Cố Hàn Uyên dường như trong bóng đêm không phát giác được vẻ dị thường trên mặt Vu Hành Vân.

Hắn bất đắc dĩ nói: Thật là sợ nàng rồi.

Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên nghiêm túc: Tam Tuyệt đã toàn bộ dạy cho nàng, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Tam Phân Thần Chỉ cũng chỉ sai lĩnh ngộ.

Còn lại chính là kiếm pháp ta am hiểu nhất.

Hắn lại giải thích: Chỉ là Vân nhi nàng còn chưa lớn lên, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, luyện kiếm sẽ rất trắc trở.

Hơn nữa, ham nhiều cũng không nhai nát.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên dường như không phát hiện, nàng lộ đầu ra cũng sẽ không rụt về.

Trong mắt nàng lóe lên sự hổ thẹn cùng cảm kích nói: Không sao, Vân nhi biết sư tôn tốt với đệ tử.

Cố Hàn Uyên lời nói xoay chuyển, hắn ôn tồn cười nói: Kiếm pháp trước tiên có thể không học, thế nhưng kiếm thì phải đưa cho nàng trước.

Vu Hành Vân chỉ thấy Cố Hàn Uyên không biết từ đâu lấy ra một thanh trường kiếm sáng lấp lánh.

Tình huống như thế Vu Hành Vân đã gặp qua nhiều lần, cũng liền thấy không lạ gì.

Vỏ kiếm, chuôi kiếm toàn thân màu xanh da trời, ánh sáng rực rỡ, mơ hồ có ba luồng sáng lưu động.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng rút ra, trường kiếm ra khỏi vỏ, ẩn chứa tiếng khinh minh vang lên.

Chỉ thấy thanh trường kiếm ấy thân kiếm dài mảnh, lam quang lưu chuyển, kiếm khí quấn quanh.

Ánh sáng màu lam chiếu sáng căn phòng mờ tối.

Vu Hành Vân đầu tiên là cả kinh.

Thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa chú ý tới, nàng mới thở phào nhẹ nhõm tò mò hỏi: Đây là gì.

Cố Hàn Uyên dùng giọng trong trẻo giới thiệu: Kiếm tên Thiên Gia, là Cửu Thiên Thần Binh.

Thiên Gia thần kiếm là tiên gia Thần Binh còn hơn cả Anh Hùng Kiếm của ta một bậc.

Tuy Vân nhi nàng bây giờ tu vi không đủ, dễ dàng bị kiếm khí gây thương tích, không thể đơn giản sử dụng.

Thế nhưng Thiên Gia thần kiếm ẩn chứa chính khí tường thụy, có thể hóa giải ma khí, oán khí, lệ khí thế gian, mang theo trên người vạn tà không xâm nhập.

Thiên Gia trở vào bao, lam quang tiêu tán, trong phòng lại trở về mờ tối.

Vu Hành Vân không bị Cố Hàn Uyên phát giác sự lo lắng chờ đợi, nàng mới phản ứng kịp Cố Hàn Uyên muốn tặng cho nàng là một thanh Thần Binh như thế nào.

Ỷ Thiên Kiếm trước mặt Thiên Gia thần kiếm sợ rằng ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Chương 205

Một món quà quý trọng như vậy, Vu Hành Vân làm sao có thể an tâm nhận lấy.

Nàng vội vàng cự tuyệt nói: Sư tôn, cái này quá quý trọng.

Thiên Gia thần kiếm còn mạnh hơn Anh Hùng Kiếm, sư tôn ngài tự mình dùng đi, đệ tử không thể nhận.

Thiên Gia là phần thưởng đánh giá SSS cấp Cố Hàn Uyên có được khi trảm sát Vô Sắc Thiền Sư, một Lục Địa Thần Tiên.

Suýt nữa dụ dỗ hắn tiện tay chém luôn Tảo Địa Tăng, nhưng cuối cùng vẫn là vì đại cục mà không động thủ.

Dù sao Lục Địa Thần Tiên thì nhiều như vậy, cũng sẽ không chạy thoát, lúc nào thu cũng được.

Tảo Địa Tăng mới nhặt về một cái mạng.

Thiên Gia tuy tạo hình vô cùng dài mảnh, nhìn một cái là biết nữ tử dùng, nhưng dù gì cũng là Cửu Thiên Thần Binh, nhịn một chút cũng liền dùng, không cần thiết đưa cho Vu Hành Vân.

Mà sau khi loạt đánh giá của Nhậm Doanh Doanh hoàn thành, đánh giá SSS cấp lại tặng một thanh Trảm Long Kiếm.

Có Trảm Long Kiếm, Cố Hàn Uyên liền không coi trọng Thiên Gia.

Cùng với để nó ở trong Trữ Vật Không Gian bám bụi, không bằng đưa cho Vu Hành Vân, cũng coi như thêm một trọng lợi thế.

Hơn nữa ở chung lâu ngày, mấy lời nói ấm lòng của Vu Hành Vân cũng khiến Cố Hàn Uyên thêm vài phần lưu ý.

Tuy vẫn coi nàng là lô đỉnh, nhưng không có nghĩa là không thể đối xử tốt với nàng hơn một chút.

Vì vậy mới có cảnh biếu tặng Thiên Gia.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Cất đi, ta đã có Trảm Long Kiếm, cũng là Cửu Thiên Thần Binh.

Thiên Gia để ở chỗ ta cũng chỉ bám bụi, không bằng tặng cho nàng.

Dù sao làm sư phụ cũng chưa từng tặng nàng lễ vật gì.

Nói xong cũng từ Trữ Vật Không Gian lấy ra Trảm Long Kiếm.

Toàn thân màu bích lục, thân kiếm có hình rồng, mũi kiếm trong xanh như Thu Thủy, thụy khí bốc hơi, xanh biếc như nước.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên quả thật có Trảm Long Kiếm không kém Thiên Gia, nàng vướng víu hồi lâu, vẫn là tâm tư khao khát Cố Hàn Uyên tặng lễ vật chiếm thượng phong.

Sóng mắt lúng liếng, tựa như một vũng xuân thủy tạo nên liên y.

Nàng kiều mỵ thẹn thùng nói cảm tạ: Vân nhi cảm ơn sư tôn.

Đối với nàng mà nói, chỉ cần là lễ vật Cố Hàn Uyên tặng, coi như chỉ là một viên đá cuội cũng đáng trân tàng.

Thiên Gia quý trọng thay cho tâm ý của Cố Hàn Uyên, tiếng trái tim thiếu nữ đập thình thịch tựa như vang vọng bên tai Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười một tiếng, thu hồi Trảm Long Kiếm, đem Thiên Gia đặt lên bàn.

Hắn đi về phía Vu Hành Vân ôn tồn cười nói: Trời cũng không còn sớm, nên nghỉ ngơi thôi.

Nhưng mà đi được nửa đường, Cố Hàn Uyên lại dừng bước, hắn lúng túng nói: Ngô, ta đi tắm rửa trước.

Nói xong liền muốn rời phòng.

Cố Hàn Uyên đang muốn cất bước, chỉ cảm thấy trên tay áo truyền đến một trận sức kéo.

Cổ tay trắng tinh mảnh khảnh của Vu Hành Vân kéo hắn lại.

Cố Hàn Uyên thấy thế nghi ngờ hỏi: Làm sao vậy.

Vu Hành Vân tiếng như muỗi kêu e lệ nói: Đáp lễ.

Trong bóng tối khó có thể thấy rõ gương mặt cười đỏ bừng đến mang tai của nàng, lời nói cũng không đầu không đuôi.

Cũng may Cố Hàn Uyên tâm lĩnh thần hội, khẽ cười nói: Tốt lắm.

Ta đem thùng nước tắm dọn vào.

Cố Hàn Uyên đi ra ngoài bận rộn một trận, dùng nội lực đun nóng nước.

Thùng nước tắm được dọn vào trong phòng mờ tối.

Chỉ thấy Vu Hành Vân còn trốn trong chăn.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Trong bóng tối tiếng nước vang lên.

Cũng không lâu sau, cũng không nghe thấy tiếng vải vóc va chạm.

Phía sau hắn liền dán lên một khối nhẵn mịn mềm mại như ngọc.

Đáp lễ.

Trong bóng tối, mấy âm thanh nhỏ không thể nghe rõ của Vu Hành Vân truyền đến.

Cố Hàn Uyên ngữ khí ôn hòa hỏi: Vân nhi có tâm sự gì sao.

Không có.

Trong bóng tối truyền đến thanh âm trầm muộn của Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên khẽ cười khuyên lơn: Vân nhi nếu như có tâm sự gì muốn nói với sư tôn, tu vi thông thiên triệt địa của sư tôn đâu phải là đồ bày biện.

Nhất định có thể giúp nàng.

Vu Hành Vân thần sắc u ám.

Trong lòng nàng khẽ thở dài: Đáng tiếc chuyện như vậy, không phải tu vi là có thể giải quyết được.

Bất quá nàng vẫn nũng nịu nói cảm tạ: Ân, cảm ơn sư tôn.

Qua hồi lâu, trong bóng tối vang lên tiếng rào rào.

Cố Hàn Uyên liền muốn đứng dậy, nhưng mà cổ tay của hắn lại bị Vu Hành Vân nắm lấy.

Cố Hàn Uyên nghi ngờ hỏi: Làm sao vậy.

Vân nhi ban ngày thấy sư tôn cùng Nhậm cô nương Lúc này thanh âm Vu Hành Vân có chút run rẩy.

Cố Hàn Uyên lúng túng nói: Cái đó à.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Vân nhi không có ý trách cứ sư phụ.

Vu Hành Vân lúc này cũng không có cảm xúc tức giận, có chỉ là e lệ cùng quyết ý.

Cố Hàn Uyên không rõ vì sao mà hỏi: Cái đó là sao.

Vu Hành Vân u uẩn nói: Sư tôn tuy luôn làm một số chuyện khiến người ta đau lòng, nhưng đối với Vân nhi lại rất ôn nhu, cũng rất thương yêu, Vân nhi trong lòng vẫn rất cảm kích sư tôn.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu Vu Hành

Vân.

Hắn bất đắc dĩ cười khổ nói: Đó là điều sư tôn phải làm.

Vân nhi có thể làm rất ít, đây là đáp lễ.

Thanh âm Vu Hành Vân kiên định.

Nước ấm dần lạnh.

Cố Hàn Uyên lo âu hỏi: Vân nhi hà tất miễn cưỡng chính mình.

Đồ sư tôn cho, Vân nhi không muốn lãng phí.

Trong thanh âm Vu Hành Vân chỉ có sự mừng rỡ và vui mừng.

Vất vả cho nàng.

Hai người rửa mặt đơn giản một phen.

Cố Hàn Uyên ôm nàng lên.

Thân hình Vu Hành Vân lớn hơn một chút, Cố Hàn Uyên lại tựa như hoàn toàn không nhận thấy được, vẫn là tư thế giống nhau, đem thân thể mềm mại ấm áp ấy ôm vào lòng.

Vu Hành Vân đem gương mặt cười nóng bỏng vùi vào ngực Cố Hàn Uyên, lắng nghe nhịp tim hữu lực ấy.

Bóng đêm dần khuya.

Ngày thứ hai, khi Cố Hàn Uyên mở mắt ra, bên người đã không còn bóng dáng giai nhân.

Trên bàn đã không thấy Thiên Gia, lại có thêm một phong thư.

Hắn mở phong thư ra, mấy tờ giấy mỏng manh lộ ra.

Cố Hàn Uyên mở ra xem một cái.

Sư tôn.

Chờ người nhìn thấy phong thư này, Vân nhi đã rời đi rồi.

Sư tôn cũng không cần tìm Vân nhi.

Xin lỗi, không thể cùng sư tôn nói rõ nguyên do.

Vân nhi có lẽ thật là đám mây, không thể thường ở bên cạnh sư tôn.

Thời gian chung đụng cùng sư tôn tuy ngắn ngủi, Vân nhi lại chưa từng có hạnh phúc như vậy.

Nguyện sư tôn bình an an khang.

Ký tên: Vân nhi yêu người, nhớ người.

Nội dung rất ngắn, Cố Hàn Uyên rất nhanh đã xem xong.

Ánh mắt của hắn lại sâu thẳm thêm vài phần.

Sách, nha đầu kia.

Trước khi đi còn bày trò này.

Lần sau gặp mặt nhất định phải hảo hảo nghiêm phạt nàng mới được.

Phía sau lá thư là mấy tờ giấy ghi chép võ công của Vu Hành Vân: Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, Sinh Tử Phù.

Vu Hành Vân không biết những môn võ công này có hữu dụng với Cố Hàn Uyên hay không, nhưng vẫn là để lại cho hắn.

Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đối với Cố Hàn Uyên mà nói không có ý nghĩa lớn.

Nhưng Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công lại trở thành mảnh ghép cuối cùng của một môn thần công.

Sinh Tử Phù càng là giải quyết vấn đề kiểm soát thủ hạ đã quấy nhiễu Cố Hàn Uyên từ trước đến nay.

Vu Hành Vân lúc rời đi, Cố Hàn Uyên đã phát hiện, chỉ là cố ý giả bộ không biết.

Tiếp tục giữ Vu Hành Vân ở bên người không chỉ không có ý nghĩa lớn, còn dễ dàng quấy rầy kế hoạch.

Thân hình của nàng không duy trì được bao lâu sẽ trưởng thành bình thường, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ có lúc động tình.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa thể dung hợp công pháp lần nữa, lúc này song tu chỉ biết lãng phí Vu Hành Vân cái lô đỉnh đỉnh cấp này.

Để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Cố Hàn Uyên mới thêm cho nàng chút kích thích, tránh cho khi thân hình nàng đã xuất hiện biến hóa mà vẫn còn do dự không ngừng.

Đến lúc đó chẳng lẽ còn muốn Cố Hàn Uyên giả vờ không nhìn thấy sao.

Cho nên mới để Vu Hành Vân rời đi trước.

Dù sao có thần niệm định vị ở đó, nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Cố Hàn Uyên đem thư Vu Hành Vân viết bỏ vào Trữ Vật Không Gian.

Hắn nhìn Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, chẳng bao lâu liền nắm giữ được.

Trước đây Cố Hàn Uyên liền từ Lý Thanh La có được Tiểu Vô Tướng Công, lại thêm vốn có Bắc Minh Thần Công.

Ba Đại Thần Công của Tiêu Dao Phái đồng thời tới tay.

Cố Hàn Uyên hao tốn một ít phản phái điểm để thôi diễn và hoàn nguyên ba môn thần công, đạt được Tiêu Dao Tử sở học Tiêu Diêu Ngự Phong.

Chương 206

Đây là một môn công pháp cấp tu tiên chỉ hơi kém so với Trường Sinh Quyết.

Năm đó Tiêu Dao Tử cũng là thấy Tiêu Diêu Ngự Phong độ khó quá cao, mới đem phân chia thành ba môn thần công của Tiêu Dao Phái, phân biệt truyền cho ba đệ tử.

Cũng không biết Lý Thương Hải học lại là môn công pháp nào.

Cố Hàn Uyên hiện tại có Tiêu Diêu Ngự Phong làm cơ sở thành tựu.

Chỉ cần thêm mấy mảnh ghép nữa là có thể dung hợp công pháp lần nữa.

Một mảnh ghép quan trọng nhất là Hoàng Đế Nội Kinh.

Môn công pháp này trong thế giới này tung tích không rõ, vì vậy chỉ có thể thông qua phản phái điểm để trao đổi.

Giá cả nhất thời liền trở nên đắt đỏ.

Cố Hàn Uyên không thể không đẩy nhanh tiến độ thu thập phản phái điểm, tránh cho khi lô đỉnh thành thục mà công pháp của mình dung hợp còn chưa hoàn thành, vậy coi như đau đầu.

Cố Hàn Uyên đi ra cửa phòng, liền gặp Nhậm Doanh Doanh sắc mặt vô cùng khó coi.

Cái này cũng bình thường.

Ngày hôm qua vừa đem thân thể giao ra ngoài, không ngờ khi tỉnh lại tình lang lại không ở bên cạnh, tâm tình có thể tốt mới là lạ.

Vì vậy Nhậm Doanh Doanh thần sắc tối sầm nhìn Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng không ngờ sắc mặt Cố Hàn Uyên cũng khó coi tương tự, thậm chí nhìn qua còn có chút thương cảm.

Nàng lại không kịp tức giận, nàng lo âu tiến lên hỏi: Uyên ca, chàng làm sao vậy.

Cố Hàn Uyên trầm mặc.

Nhậm Doanh Doanh thấy thế càng thêm lo lắng vài phần.

Nàng nhìn về phía sau Cố Hàn Uyên, lại không phát hiện bóng dáng Vu Hành Vân.

Nàng vô thức hỏi: Tiểu nha đầu kia đâu.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng nói: Vân nhi đi rồi.

Đi.

Đi đâu.

Lòng Nhậm Doanh Doanh có chút dự cảm chẳng lành.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Nàng chỉ để lại phong thư, không nói đi đâu.

Lòng Nhậm Doanh Doanh có chút bối rối.

Nàng rốt cuộc là một nữ tử thiện giải nhân ý.

Đột nhiên linh quang lóe lên hỏi: Sẽ không phải là vì thiếp đó chứ.

Cố Hàn Uyên lập lờ nước đôi nói: E rằng là vậy.

Nhưng mà Nhậm Doanh Doanh lúc này nhìn ánh mắt Cố Hàn Uyên quái dị, thậm chí còn mang theo vẻ ghét bỏ.

Nàng chần chờ hỏi: Nhưng nàng vẫn còn là con nít mà.

Chẳng lẽ uyên ca chàng.

Cố Hàn Uyên tức giận nói: Đừng đoán mò, tình huống của nàng có chút đặc thù.

Tuổi thật của nàng lớn hơn nàng nhiều lắm.

Nhậm Doanh Doanh ngẩn ra, nàng vô thức hỏi: Lớn.

Lớn bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Làm tổ mẫu của nàng vẫn không thành vấn đề.

Nhậm Doanh Doanh thấy Cố Hàn Uyên lộ ra nụ cười, nỗi nặng nề cùng lo lắng trong lòng liền tan đi hơn phân nửa.

Bất quá nàng vẫn hỏi: Uyên ca chàng không gạt thiếp chứ.

Cố Hàn Uyên gật đầu khẳng định nói: Là thật.

Vậy chàng.

Nhậm Doanh Doanh đạt được Cố Hàn Uyên xác nhận, sắc mặt so trước đó càng quái dị.

Cố Hàn Uyên thấy thế giải thích: Nàng tu công pháp đặc thù, thọ mệnh lâu dài, thanh xuân thường trú.

Ánh mắt Nhậm Doanh Doanh sáng lên.

Không có cô gái nào có thể chống cự sự mê hoặc của thanh xuân trường trú.

Thanh xuân trường trú.

Thật tốt quá.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại nói cho nàng biết: Công pháp ta cho nàng học ngày hôm qua cũng có hiệu quả tương tự.

Trong điều kiện cho phép, Cố Hàn Uyên đều sẽ trước hết để nữ tử học Âm Thiên của Âm Dương Quyết sau đó mới song tu.

Cách này hiệu suất càng cao, cũng sẽ không lãng phí.

Nhậm Doanh Doanh nghe Cố Hàn Uyên nói như vậy, nàng mừng rỡ ôm lấy cánh tay hắn cười duyên nói: Thật vậy chăng.

Thật tốt quá.

Cám ơn chàng, uyên ca.

Giải quyết xong nghi hoặc do Vu Hành Vân mang tới, Nhậm Doanh Doanh ngưng mắt nhìn đôi mắt sáng như sao của Cố Hàn Uyên lo âu hỏi: Vậy uyên ca chàng làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên giọng mang áy náy nói: Xin lỗi, Doanh Doanh.

Ta phải đi tìm Vân nhi.

Nhậm Doanh Doanh cũng không quá ngoài ý muốn.

Nàng thân thiện cười nói: Thiếp biết, uyên ca chàng đi đi.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt không nỡ của Nhậm Doanh Doanh, hắn mở miệng bảo đảm nói: Doanh Doanh, nếu như có tung tích cha nàng liền truyền tin cho ta, ta sẽ kịp thời chạy về.

Được.

Nhậm Doanh Doanh trên mặt mang lên mỉm cười.

Ta đi đây.

Cố Hàn Uyên đứng dậy muốn đi.

Đột nhiên Nhậm Doanh Doanh đưa tay bắt lại ống tay áo hắn.

Chờ đã.

Cố Hàn Uyên nghi ngờ hỏi: Làm sao vậy.

Chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh khắp khuôn mặt là vẻ xấu hổ, nàng mị nhãn như tơ nói: Chuyến đi này của chàng còn không biết phải bao lâu.

Cho nênCố Hàn Uyên sao có thể không biết nàng là người ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon.

Hắn cũng không cự tuyệt, đem nàng ôm lấy.

Nói đến, hai lần của Nhậm Doanh Doanh đều là ban ngày, cũng thật đặc biệt.

Bất quá như vậy cũng có thể nhìn rõ ràng hơn một chút, quả nhiên thiên kiều bách mị, xinh đẹp tuyệt luân.

Một trận đại chiến tốn không ít thời gian của Cố Hàn Uyên.

Không phải mỗi nữ tử đều giống như Nguyễn Tinh Trúc mẫu nữ vừa thái kê lại thích chơi.

Nhậm Doanh Doanh vốn thông tuệ, rất nhanh liền nắm giữ yếu lĩnh.

Lúc kết thúc cũng không quá mức bất kham.

Cố Hàn Uyên từ biệt Nhậm Doanh Doanh, đi trước tìm Du Thản Chi.

Du Thản Chi mặc dù biểu hiện rất kém cỏi trong trận đại chiến ở Nam Thiếu Lâm, nhưng Cố Hàn Uyên đã giao thủ với hắn, nghi ngờ Du Thản Chi vẫn là học Dịch Cân Kinh.

Đồng thời Dịch Cân Kinh hiện tại cũng vẫn còn trên người hắn, không có đạo lý nào mà không lấy.

Mới qua một ngày thời gian, Du Thản Chi không có khả năng đi quá xa.

Cố Hàn Uyên tìm một vòng dưới chân Tung Sơn, cuối cùng ở gần khách sạn Nguyễn Tinh Trúc mẫu nữ đang ngủ lại, hắn tìm thấy Du Thản Chi và Toàn Quán Thanh.

Cố Hàn Uyên vừa tới liền nghe được chuyện động trời.

Chỉ thấy Toàn Quán Thanh uy hiếp Du Thản Chi nói: Trang Đà Chủ có phải đã quên tên thật của ngươi là Du Thản Chi, không phải Trang Tụ Hiền.

Hay là ngươi muốn cho Du gia biết là ngươi đã giết Du Câu.

Du Thản Chi vẻ mặt cầu xin khẩn khoản nói: Cầu ngươi đừng nói cho phụ thân ta biết.

Ta cũng chỉ là nhất thời thất thủ mới lầm giết bá phụ.

Rõ ràng võ công của hắn mạnh hơn Toàn Quán Thanh một mảng lớn, lúc này lại ăn nói khép nép, quả nhiên rất nhu nhược.

Toàn Quán Thanh đầu độc nói: Du thiếu trang chủ, tại hạ chỉ là muốn ngươi đoạt được chức bang chủ Bắc Cái bang, hơn nữa ngươi chẳng lẽ không nghĩ vẻ vang theo đuổi A Tử cô nương kia sao.

A Tử cô nương.

Du Thản Chi thần tình ngẩn ra.

Du thiếu trang chủ tự liệu lấy.

Toàn Quán Thanh nói xong cũng xoay người rời đi.

Hắn tin tưởng Du Thản Chi sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Du Thản Chi nhìn về hướng khách sạn A Tử đang ngủ lại, lẩm bẩm: A Tử cô nương, ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ.

Lúc này Cố Hàn Uyên thần sắc có chút quái dị.

Hắn luôn luôn là kẻ uy hiếp người khác, không ngờ lại được tự mình xem một màn đại hí uy hiếp.

Toàn Quán Thanh quả nhiên là một nhân tài.

Nhân tài như vậy không phải nên thưởng cho hắn một Sinh Tử Phù thêm Tam Thi Não Thần Đan sao.

Đáng tiếc Tam Thi Não Thần Đan còn chưa vào tay, bằng không hiện tại có thể ra tay với hắn.

Hơn nữa Du Thản Chi tại sao lại thích A Tử chứ.

Cứ như vậy thích bị lừa gạt sao.

Mức độ liếm cẩu của Du Thản Chi còn hơn cả Đoàn Dự.

Nói Thiên Long dường như thừa thãi liếm cẩu vậy.

Bất quá loại chuyện đoạt bí tịch này vẫn là nên để thân phận Vô Thiên ra mặt sẽ thích hợp hơn.

Cố Hàn Uyên thay đổi trang phục thành Vô Thiên, hắn nhìn Du Thản Chi còn đang thất thần ở đằng kia, ngữ khí âm trầm nói: Ngươi thích A Tử cô nương kia sao.

Du Thản Chi bị tiếng nói đột ngột vang lên dọa cho giật mình.

Cả người run lên, xoay người liền thấy một thân áo đen huyền bí, đeo mặt nạ Tu La của Cố Hàn Uyên.

Không Vô Thiên.

Mới chỉ qua một ngày, Du Thản Chi làm sao có thể quên uy thế của Vô Thiên.

Cảm giác sợ hãi khi Lục Địa Thần Tiên Nam Thiếu Lâm bị đồ sát vẫn còn đọng lại trong lòng hắn.

Lúc này tái kiến Vô Thiên, có thể không tè ra quần đã là không tệ.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý sự sợ hãi của Du Thản Chi, lại hỏi lần nữa: Ngươi thích cô nương A Tử mặc áo tím kia đúng không.

Lần này giọng nói của Cố Hàn Uyên càng thêm âm lãnh vài phần, thậm chí còn lộ ra vẻ tà ý.

Du Thản Chi dường như mới phản ứng kịp, thần sắc hoảng loạn cầu khẩn: Cầu xin ngươi đừng làm tổn thương cô nương A Tử.

Cố Hàn Uyên thấy Du Thản Chi đơn giản như vậy đã sợ hãi, nhất thời cảm thấy có chút buồn tẻ vô vị.

Nếu không phải tên si tình cuồng dại này còn chút hữu dụng, hắn đã sớm tiện tay giết đi rồi.

Cố Hàn Uyên cũng lười nói dài dòng với hắn, nói thẳng vào vấn đề: Đem cuốn bí tịch trong ngực ngươi giao ra đây.

Bí tịch.

Du Thản Chi đầu tiên khựng lại, sau đó liền từ trong lòng lấy ra Dịch Cân Kinh.

Đơn giản có chút ngoài dự liệu.

Cố Hàn Uyên cảm thấy tiếc nuối, dễ dàng như vậy thì điểm phản phái thu được khẳng định cũng không cao được.

Cố Hàn Uyên đưa tay tiếp nhận Dịch Cân Kinh, quả nhiên là bản gốc Phạn Văn.

Chương 207

Tuy hắn không hiểu Phạn Văn, nhưng chỉ cần ghi nhớ, hệ thống tự nhiên sẽ giúp hắn phiên dịch.

Hơn nữa, Thần Túc Kinh ẩn chứa bên trên Dịch Cân Kinh cũng đã hiện hình.

Cố Hàn Uyên rất nhanh lĩnh ngộ được Dịch Cân Kinh cùng Thần Túc Kinh.

Dịch Cân Kinh quả thực có thể trở thành một mảnh ghép để dung hợp công pháp.

So sánh với nó thì Thần Túc Kinh có tác dụng lớn hơn, có thể nâng cao rõ rệt chất lượng của Âm Thiên trong Âm Dương Quyết.

Những tư thế kỳ dị kia đều có thể phát huy hiệu quả phụ trợ mạnh mẽ khi song tu.

Đương nhiên, những tư thế này cũng có thể trở thành sở thích, mang đến cho Cố Hàn Uyên thêm chút lạc thú.

Hắn biểu thị rất hài lòng.

Sau khi hỏi rõ trải nghiệm của Du Thản Chi, hắn cũng không làm khó hắn, vẫy tay bảo hắn cút đi.

Sau khi Du Thản Chi sợ hãi tè ra quần chạy đi, Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ lắc đầu.

Quả nhiên hệ thống chỉ cho đáng thương 500 điểm phản phái.

Rõ ràng đã uy hiếp được hai quyển thần công mà cũng chỉ nhận được như vậy.

Ngược lại, trải nghiệm của Du Thản Chi lại khiến Cố Hàn Uyên nảy sinh thêm vài ý tưởng.

Hóa ra Dịch Cân Kinh là do Du Thản Chi nhặt được ở ngoại ô Lạc Dương.

Thời gian trùng hợp với lúc Lệnh Hồ Xung bị Nhật Nguyệt Thần Giáo bắt đi.

Nếu không có gì bất ngờ, Dịch Cân Kinh chính là do phái Hoa Sơn ở Lạc Dương nhận được từ Phương Chứng.

Mục đích tạm thời không rõ, khả năng lớn nhất là tạo ra tình huống giống như Tiêu Viễn Sơn và những người khác.

Sau khi Du Thản Chi có được Dịch Cân Kinh, vốn muốn đi Lôi Cổ Sơn góp vui, không ngờ trên đường chậm trễ, nên lại gặp Băng Tàm và bị cắn một cái.

Băng Tàm bị A Tử cướp đi.

Điều này cũng giải thích tại sao Du Thản Chi lại luyện thành Băng Tằm Độc Chưởng.

Rõ ràng không có tu vi Tông Sư, nhưng lại có lực công kích cấp Tông Sư.

Vô tình giết chết Du Câu càng là chuyện bình thường.

Tu vi cá nhân và võ công sở học không tương xứng, năng lực khống chế tự nhiên yếu kém.

Cố Hàn Uyên thấy Nguyễn Tinh Trúc mẫu nữ đang ở gần đó, tuy trước đó mới an ủi một lần, vẫn quyết định đi thăm các nàng, tiện thể sắp xếp một vài việc cho A Tử.

Cố Hàn Uyên thay đổi trang phục Vô Thiên, nhảy cửa sổ vào phòng Nguyễn Tinh Trúc.

A Tử không nằm ngoài dự đoán đang ở đây.

Dường như từ sau khi thân cận, A Tử và Nguyễn Tinh Trúc liền đặc biệt thân mật, thường xuyên ở cùng nhau.

Điều này ngược lại cũng tiện cho Cố Hàn Uyên.

Nguyễn Tinh Trúc vốn còn hơi giật mình khi thấy người ngoài xông vào từ cửa sổ, nhưng nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng lại bất ngờ vui vẻ hỏi: Hàn Uyên, sao chàng lại tới đây.

Tỷ phu.

A Tử vừa thấy Cố Hàn Uyên liền vồ tới.

Cố Hàn Uyên vững vàng tiếp lấy, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, khiến nàng trong nháy mắt biến thành mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Cố Hàn Uyên cười cưng chiều nói: Có một số việc muốn sắp xếp A Tử đi làm.

Nguyễn Tinh Trúc có chút bất ngờ lại có chút lo lắng nói: Sắp xếp A Tử làm việc sao.

Con bé nghịch ngợm, sợ sẽ làm chậm trễ công việc của chàng.

A Tử bất mãn nói: Nương, người đừng coi thường A Tử.

Võ công của A Tử bây giờ còn lợi hại hơn người đó.

Nguyễn Tinh Trúc đầu tiên liếc mắt đầy vẻ quyến rũ, nói: Biết muội lợi hại rồi chứ.

Sau đó tò mò hỏi: Hàn Uyên, chàng muốn A Tử làm chuyện gì.

Trước khi nói chính sự, chúng ta trước tiên làm chuyện riêng tư được không.

Cố Hàn Uyên đâu phải kẻ không hiểu phong tình.

A Tử cười duyên nũng nịu mách: Tỷ phu, A Tử nói cho chàng biết nha.

Nương lén lút luyện mấy tư thế mới đó.

Nguyễn Tinh Trúc đỏ bừng mặt, hừ một tiếng nói: Phi.

A Tử, muội rõ ràng nói sẽ giữ bí mật mà.

Nhưng trước khi làm chuyện riêng tư, các muội trước học môn công pháp này đã.

Cố Hàn Uyên nói đoạn liền đem bản chép tay Thần Túc Kinh giao cho hai nàng.

Hai nàng ban đầu còn không hiểu tại sao, nhưng khi nhìn qua liền ửng hồng.

Nguyễn Tinh Trúc càng trợn mắt liên hồi.

Tư thế trên Thần Túc Kinh còn kỳ dị hơn nhiều so với những gì nàng lén học được.

Nàng hừ giọng: Hàn Uyên, chàng tìm đâu ra cuốn sách hạ lưu như vậy.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nghiêm túc nói: Đây chính là thần công Phật Môn, tư thế tuy có chút kỳ dị, nhưng gia tăng công lực cũng rất nhanh.

Thật sao.

Nguyễn Tinh Trúc nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Cố Hàn Uyên, một chút cũng không tin, khắp mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Ngược lại, A Tử cảm thấy rất hứng thú, giơ bàn tay nhỏ xinh nói: Tỷ phu, A Tử muốn học.

Thần Túc Kinh là một loại yoga, nhiều tư thế cần uốn dẻo vô cùng phản tự nhiên.

A Tử cố gắng tạo dáng nhưng không tự nhiên, lại phát hiện làm sao cũng không đúng.

Tỷ phu, A Tử làm như vậy đúng không.

Tinh thần Nguyễn Tinh Trúc chấn động.

Động tác yoga đối với người mới học khó tránh khỏi cảm thấy hơi sợ hãi.

Cố Hàn Uyên mang theo A Tử Ngự Kiếm Phi Hành rời đi.

Nguyễn Tinh Trúc sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn.

Nội lực quả nhiên có tiến bộ.

Nàng thầm nghĩ về sau vẫn phải tu luyện Âm Thiên của Âm Dương Quyết cho thật tốt, bằng không luôn bị A Tử áp chế, thực sự quá mất mặt.

Lúc này Cố Hàn Uyên đang mang theo A Tử Ngự Kiếm Phi Hành.

Ngự Kiếm Phi Hành so với việc Cố Hàn Uyên dùng khinh công bay trước kia nhanh hơn nhiều, cũng kích thích hơn nhiều.

Ít nhất A Tử lúc này kích động đến mức tiếng nói đều khàn đi.

Nàng cười duyên khàn khàn nói: Tỷ phu thật lợi hại quá.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: A Tử thích không.

A Tử vừa nhảy cẫng vừa reo hò cầu xin: Tỷ phu về sau còn muốn đưa A Tử bay nữa.

Được.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không từ chối.

Hai người đáp xuống mặt đất.

A Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh hơi nghi hoặc hỏi: Tỷ phu, đây là đâu.

Đây là Yến Tử Ổ.

Cố Hàn Uyên giải thích một câu, rồi chỉ về trang viên phía xa nói: Bên kia là Mạn Đà Sơn Trang.

A Tử vô thức hỏi: Mạn Đà Sơn Trang.

Tỷ tỷ ở đó sao.

Cố Hàn Uyên gật đầu cười nói: A Chu đúng là ở Mạn Đà Sơn Trang.

Khi rảnh rỗi muội có thể đến tìm nàng chơi.

A Tử đầu tiên khựng lại, sau đó gương mặt đỏ bừng xấu hổ nói: Tỷ phu vừa rồi còn chưa đã ghiền sao.

Lại đưa A Tử tới gặp tỷ tỷ.

A Tử hơi khó xử nói: Nhưng A Tử bây giờ vẫn chưa hồi phục mà.

Cố Hàn Uyên vừa nghe lời này của A Tử, tức giận vô thức cốc vào trán A Tử nói: Muội muốn đi đâu thế.

Đưa muội tới đây là có chính sự muốn làm.

Nhưng hắn vừa nói xong, Cố Hàn Uyên liền nhìn bàn tay mình vừa cốc vào trán A Tử có chút ngây người.

Ánh mắt hắn thâm thúy, trong lòng thầm nghĩ: Con bé Vân Nhi kia, để lại cho ta không ít phiền toái đây.

A Tử cười duyên lè lưỡi, đang chờ Cố Hàn Uyên giải thích, lại phát hiện hắn nhìn bàn tay mình ngây người.

Thấy thế có chút lo lắng hỏi: Tỷ phu, chàng làm sao vậy.

Cố Hàn Uyên phục hồi tinh thần lại, nhìn A Tử với đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lo lắng, cười cưng chiều nói: Không có gì.

A Tử thấy Cố Hàn Uyên trở lại bình thường, nhất thời an tâm.

Nàng tò mò hỏi: Tỷ phu đưa A Tử tới Yến Tử Ổ làm gì.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm trầm nói: Đây là nơi huấn luyện của Thiên Võng Dực Tà Vệ.

Thiên Võng.

A Tử sửng sốt, luôn cảm thấy cái tên này gần đây đã nghe qua ở đâu đó.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, nàng che miệng kinh hô: Khoan đã, Tỷ phu, chàng là Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên lấy mặt nạ Tu La ra lắc nhẹ trước mặt A Tử, cười đầy ẩn ý nói: Sao vậy, ta chính là Vô Thiên.

A Tử có sợ không.

Chàng là tỷ phu của A Tử, A Tử sao phải sợ.

A Tử đầu tiên là lạ lùng liếc nhìn Cố Hàn Uyên, ngay sau đó cực kỳ hưng phấn nói: Tỷ phu chàng thật lợi hại.

Lục Địa Thần Tiên cũng bị tỷ phu giết.

Tỷ phu của A Tử quả nhiên là lợi hại nhất.

A Tử ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên không buông, trong lòng âm thầm nghĩ: Lát nữa muốn cùng tỷ phu đi tìm tỷ tỷ không.

A Tử hưng phấn đến mức nhất thời cũng không kịp nghĩ cơ thể có thể chịu đựng nổi hay không, chỉ nghĩ lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng không chỉ vì Cố Hàn Uyên là Vô Thiên lợi hại như vậy mà hưng phấn.

Điều quan trọng hơn là A Tử cảm nhận được sự tin tưởng của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

A Tử tuy nghịch ngợm, nhưng tuyệt đối không ngốc, làm sao có thể không biết việc Lục Địa Thần Tiên Nam Thiếu Lâm chết trong tay Cố Hàn Uyên nếu như bị phơi bày sẽ gây ra chấn động mạnh mẽ đến mức nào.

Thế mà Cố Hàn Uyên lại nói cho A Tử thân phận mình là Vô Thiên.

Chương 208

Đây không phải là tín nhiệm thì là gì.

Trong mắt A Tử thậm chí mơ hồ có chút hồng tâm rung động lấp lánh.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn thái độ của A Tử, không khác biệt mấy so với dự liệu của hắn.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa nói: A Tử, ta đưa muội tới đây là có chuyện muốn sắp xếp muội đi làm.

A Tử đầy tự tin đáp: Tỷ phu cứ nói đi ạ.

Cố Hàn Uyên giải thích: Dực Tà Vệ đã huấn luyện cũng một thời gian.

Ta cần muội dẫn bọn họ đi giết một số người.

Sát nhân.

A Tử cũng không kháng cự việc giết người, nàng chỉ có chút hoang mang.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm trầm nói: Ta chiêu mộ Dực Tà Vệ đa số đều là kẻ mang mối thù hận, nhưng bất lực báo thù.

Bọn họ bán mạng cho ta, chính là vì muốn có được sức mạnh để báo thù.

Hiện tại Dực Tà Vệ đã có sức chiến đấu nhất định, nên ta định sắp xếp muội dẫn bọn họ đi báo thù.

Cố Hàn Uyên nói xong lấy ra một bản danh sách đưa cho A Tử.

Đây là danh sách của Dực Tà Vệ.

Bên trong có thông tin của mỗi người, ai đáng chết cũng đã viết rõ trong đó.

A Tử càng nghe càng hưng phấn.

Vốn là nghịch ngợm lại tàn nhẫn, nàng không những không kháng cự, ngược lại nóng lòng muốn thử nói: Thật uy phong quá.

Cố Hàn Uyên dặn dò: A Tử, muội chỉ cần ở phía sau màn sắp xếp công việc cho bọn họ là được, cố gắng không tự mình động thủ.

Che giấu thân phận là ưu tiên hàng đầu.

Cố Hàn Uyên đưa cho A Tử một mặt nạ Tu La mới.

Mặt nạ có thể thay đổi hình dáng.

A Tử muội có thể nghĩ một cái danh hiệu cho mình.

A Tử trầm tư một lát rồi quyết định: Vậy gọi là Tử Anh Túc đi.

Cố Hàn Uyên hài lòng vuốt cằm nói: Biệt hiệu này không tệ.

A Tử, ta bây giờ đưa muội vào xem.

Cố Hàn Uyên nói đoạn liền đổi sang trang phục Vô Thiên.

A Tử cũng đeo mặt nạ Tu La.

Nhưng mặt nạ Tu La của nàng đã được đổi thành hoa văn Tử Anh Túc.

Về sau sẽ gọi là mặt nạ Tử Anh Túc.

A Tử ngoan ngoãn theo sau Cố Hàn Uyên đi vào mật đạo của Yến Tử Ổ.

Mật đạo mở dưới lòng đất, không gian dưới lòng đất rộng lớn.

Lúc này, dưới lòng đất, sân huấn luyện đang có không ít Dực Tà Vệ đang luyện kiếm.

Tịch Tà Kiếm Pháp học rất nhanh.

Nội lực của Dực Tà Vệ tuy còn kém, nhưng nhờ uy lực của Tịch Tà Kiếm Pháp, sánh ngang cao thủ Tiên Thiên Sơ Kỳ là không thành vấn đề.

Chỉ là cái giá phải trả khi tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp đối với nam nhân khá lớn.

Không phải ai cũng có dũng khí đó.

Nếu không phải thâm cừu đại hận, bọn họ cũng chưa chắc đã nguyện ý tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp để bán mạng cho Cố Hàn Uyên.

Dực Tà Vệ nhìn thấy Cố Hàn Uyên, đồng loạt quỳ một gối, cung kính nói: Vô Thiên đại nhân.

A Tử thấy thế có chút đau mắt thèm muốn.

Nàng chính là thích cảm giác uy phong như vậy.

Cố Hàn Uyên hài lòng vuốt cằm nói: Triệu tập tất cả mọi người lại đây.

Rất nhanh Dực Tà Vệ liền tập hợp hoàn tất.

Cố Hàn Uyên hai tay vỗ nhẹ một cái, đại lượng hơi nước đột nhiên xuất hiện, sau đó ngưng kết thành băng.

Hắn lại vung hai tay lên, đại lượng Sinh Tử Phù liên tục bắn về phía tất cả Dực Tà Vệ.

Các Dực Tà Vệ trúng phải Sinh Tử Phù liền liên tục ngã xuống đất, tiếng kêu đau đớn, ngứa ngáy thảm thiết không ngừng bên tai.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn hiệu quả của Sinh Tử Phù.

Hai tay lần nữa vung lên, trước mặt mỗi Dực Tà Vệ đều xuất hiện một viên thuốc nhỏ.

Đây là Đan Dừng Ngứa mà Cố Hàn Uyên rảnh rỗi luyện chế, cũng là lần đầu tiên hắn dùng Luyện Kim Kỳ Thuật.

Ăn vào là có thể hóa giải cơn ngứa đau.

Bọn họ sau khi ăn Đan Dừng Ngứa xong, vẫn còn lòng còn sợ hãi nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên âm lãnh nói: Đây là Sinh Tử Phù.

Tư vị thế nào, các ngươi cũng đã cảm nhận được rồi.

Bản tọa biết không ít kẻ trong các ngươi đang mang ý đồ báo thù xong sẽ thoát ly.

Cố Hàn Uyên đảo mắt nhìn một vòng.

Các Dực Tà Vệ có ý đồ liền chột dạ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ có thể cố nén quỳ một gối kính cẩn nói: Thuộc hạ không dám.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, giọng nói càng thêm âm lãnh và sắc bén: Đừng quá ngây thơ.

Sống là người của Thiên Võng, chết là quỷ của Thiên Võng.

Sinh Tử Phù có thể bị dẫn động bất cứ lúc nào.

Nếu không uống thuốc giải đúng lúc, một khi Sinh Tử Phù phát tác, mỗi ngày một nặng, cơn ngứa đau sẽ tăng dần trong tám mươi mốt ngày, sau đó giảm dần, rồi lại tăng lên sau tám mươi mốt ngày, cứ thế lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không ngừng.

Sẽ không có kẻ nào muốn nếm thử thêm lần nữa chứ.

Dực Tà Vệ lúc này vẫn còn lòng còn sợ hãi, liên tục cầu xin khai ân: Mời Vô Thiên đại nhân khai ân.

Cố Hàn Uyên hài lòng vuốt cằm nói: Rất tốt.

Ta biết rất nhiều kẻ muốn báo thù.

Hắn chỉ tay về phía A Tử phía sau nói: Đây là Tử Anh Túc.

Tạm thời thay các ngươi giữ chức Thống Lĩnh.

Tiếp theo nàng sẽ dẫn các ngươi —— báo thù rửa hận.

Dực Tà Vệ liền đồng loạt quỳ một gối hướng A Tử cung kính nói: Thuộc hạ bái kiến Tử Anh Túc Thống Lĩnh.

A Tử lần đầu thấy nhiều người quỳ xuống trước mặt nàng như vậy, nhất thời cũng có chút kích động.

Cũng may A Tử vốn thông minh lại lanh lợi, rất nhanh kìm nén sự kích động, giọng nói trầm ổn và âm lãnh, qua mặt nạ Tử Anh Túc đã biến đổi, truyền ra: Đứng lên đi.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với thái độ của A Tử.

Đối mặt nhiều Dực Tà Vệ tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp với khí tức âm u quỷ dị mà không hề hoảng loạn đã rất khó có được.

Cố Hàn Uyên đem các mặt nạ Dực Tà Vệ đã sớm chuẩn bị sẵn phát xuống.

Mặt nạ của Dực Tà Vệ chỉ là mặt nạ thông thường, hình dáng trắng toát, vài sợi tơ nhện phủ lên.

Dực Tà Vệ có địa vị càng cao thì tơ nhện trên mặt nạ càng nhiều.

Đẳng cấp lần lượt là Thiên, Sát, Tuyệt, Si, Mị, Võng, Lượng.

Hiện tại, Dực Tà Vệ ngoài hai kẻ nội lực đột phá đến Tiên Thiên Sơ Kỳ là Võng cấp, còn lại đều là Lượng cấp thấp nhất.

A Tử tuy thực lực còn kém xa, nhưng địa vị cũng là Thống Lĩnh Địa cấp.

Đợi nàng thực lực đề cao rồi sẽ thăng cấp.

Cố Hàn Uyên sắp xếp xong xuôi liền dẫn A Tử rời đi.

Vừa rời khỏi sân huấn luyện dưới lòng đất, A Tử liền ôm chặt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, cười duyên hưng phấn nói: Tỷ phu, Thiên Võng thật uy phong quá.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa nói: A Tử làm rất tốt, ta đặt kỳ vọng cao vào muội.

A Tử nắm chặt tay, vẻ mặt tràn đầy nhiệt huyết nói: Không thành vấn đề, tỷ phu.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt kiều diễm của A Tử, tâm tình lại vui vẻ thêm vài phần.

Ta đem bí pháp dẫn động Sinh Tử Phù và Đan Dừng Ngứa để ức chế Sinh Tử Phù phát tác giao cho muội.

Nguyên lý dẫn động Sinh Tử Phù thực ra rất đơn giản, chỉ cần phá hủy sự cân bằng Âm Dương trong cơ thể đối phương là được.

A Tử học Âm Thiên của Âm Dương Quyết, loại chuyện này đối với nàng mà nói rất dễ dàng.

Cố Hàn Uyên dặn dò xong liền Ngự Kiếm Phi Hành rời đi.

Ảnh hưởng của đại hội Nam Thiếu Lâm vẫn cần một thời gian để lan rộng.

Cố Hàn Uyên sẽ ở lại Mạn Đà Sơn Trang vài ngày, vì vậy hắn quyết định đi đem Vương Ngữ Yên về.

Chẳng bao lâu, Ngự Kiếm Phi Hành của Cố Hàn Uyên đã tìm được Vương Ngữ Yên.

Nàng lúc này đang cùng Mộ Dung Phục một chuyến đang trên đường, phía sau còn có Đoàn Dự tên si tình.

Một đạo lưu quang xanh biếc xẹt qua, Cố Hàn Uyên đạp trên

Trảm Long Kiếm đáp xuống trước mặt bọn họ.

Mọi người đều kinh hãi.

Vương Ngữ Yên là kinh hỷ, Mộ Dung Phục lại là trong kinh ngạc mang theo sợ hãi, thần thái thậm chí có chút né tránh.

Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, hắn vốn định nhân lúc cháy nhà mà hôi của, không ngờ Cố Hàn Uyên lại cho mọi người một lời cảnh tỉnh.

Hắn lấy oán trả ơn có thể khiến tình giao hữu năm xưa hóa thành hư không.

Mộ Dung Phục nghĩ muốn hàn gắn lại mối quan hệ, cung kính tiến lên nịnh nọt nhưng mang theo vẻ xin lỗi nói: Cố huynh sao lại tới đây.

Nhưng có chuyện gì cần tại hạ giúp không.

Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, tại hạ cũng là vì bất đắc dĩ, cũng xin Cố huynh khoan dung độ lượng.

Cố Hàn Uyên khinh miệt liếc nhìn hắn, lãnh đạm nói: Ai là Cố huynh của ngươi.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến sắc mặt Mộ Dung Phục lập tức khó coi.

Bốn đại gia tướng phía sau Mộ Dung Phục rất không cam lòng.

Chương 209

Bao Bất Đồng vuốt chòm râu dưới cằm nói: Không phải vậy.

Công tử gia cùng Cố công tử đều là những cao thủ trẻ tuổi vang danh giang hồ, tại sao lại không thể xưng huynh gọi đệ.

Lời nói đó của Bao Bất Đồng hoàn toàn là đang dát vàng lên mặt cho Mộ Dung Phục.

Bây giờ ai còn dám coi Cố Hàn Uyên là cao thủ trẻ tuổi.

Đem Mộ Dung Phục cùng Cố Hàn Uyên xếp hạng cùng nhau đơn giản là tự rước nhục.

Chỉ thấy một đạo hào quang xanh biếc lóe lên, Bao Bất Đồng hét thảm một tiếng, đau đến lăn lộn dưới đất, răng vỡ cùng máu tươi đầy đất.

Trảm Long Kiếm quấy phá một vòng trong miệng Bao Bất Đồng, làm cho hắn một cuộc phẫu thuật nhổ răng.

Lưỡi cũng bị rút không ít.

Về sau e rằng ngay cả câu Không phải vậy cũng không nói được.

Mộ Dung Phục cùng ba gã gia tướng khác kinh hô: Bao Tam Ca.

Cố Hàn Uyên cười cợt nói: Cố mỗ nói chuyện với ngươi sao.

Không biết điều.

Lời này của Cố Hàn Uyên khiến sắc mặt bốn người càng thêm khó coi, nhất là Mộ Dung Phục.

Hành động này của Cố Hàn Uyên khác gì vả mặt hắn.

Thế mà với uy thế và võ công của Cố Hàn Uyên hôm nay, Mộ

Dung Phục ngay cả ý định phản kháng cũng không dám có.

Phong Ba Ác vẻ mặt tức giận, đã định tiến lên liều mạng.

Bất quá hắn bị Mộ Dung Phục nhanh tay ngăn lại.

Chắp tay cung kính xin lỗi nói: Cố công tử, tại hạ thay Bao Tam Ca tạ tội với ngươi.

Mời tha cho hắn một lần.

Bao Bất Đồng suốt ngày không phải vậy nói nhặng xị trên giang hồ.

Kẻ trên giang hồ nếu không phải kiêng dè danh tiếng của Nam Mộ Dung, đã sớm chết đi sống lại bao nhiêu lần rồi.

Ngay cả Đoàn Dự lúc này cũng có chút hả hê, hiển nhiên đã chịu không ít ấm ức từ Bao Bất Đồng.

Bất quá hắn thấy Bao Bất Đồng thảm như vậy, cũng hơi không đành lòng khuyên nhủ: Cố công tử thôi bỏ đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên căn bản sẽ không để ý đến hắn, lờ đi Bao Bất Đồng đang đau đớn lăn lộn, bước thẳng tới.

Vương Ngữ Yên lúc này mới phản ứng kịp sau cơn kinh hoàng.

Nàng và Bao Bất Đồng cũng có chút giao tình.

Vương Ngữ Yên dùng giọng nói trong trẻo như chim oanh thoát khỏi thung lũng khuyên nhủ: Cố đại ca, xin hãy tha cho Bao Tam Ca một lần đi ạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy dừng bước quay người lại, nhìn về phía Vương Ngữ Yên lộ ra một nụ cười ôn hòa nói: Nếu Ngữ Yên đã cầu tình, thôi bỏ đi.

Sự chuyển biến từ lạnh lẽo sang ấm áp đó, tựa như tuyết đông gặp nắng gắt.

Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy một làn gió xuân phớt qua lòng, gò má xinh đẹp liền ửng hồng.

Nàng khẽ cúi đầu, nũng nịu thẹn thùng nói: Đa tạ Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa nói: Muội rời đi cũng đã một thời gian.

Vương phu nhân hẳn đang lo lắng.

Ta đưa muội về Mạn Đà Sơn Trang.

Vương Ngữ Yên vốn là vì muốn gặp Cố Hàn Uyên, chỉ là trong đại hội Nam Thiếu Lâm vẫn không thể tìm được cơ hội nói chuyện.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên muốn đưa nàng về, đương nhiên sẽ không phản đối.

Cố Hàn Uyên hướng Thụy Bà Bà cùng các hộ vệ Mạn Đà Sơn Trang đi theo nói: Ta trước mang theo Ngữ Yên đi, các ngươi tự mình về Mạn Đà Sơn Trang đi.

Thụy Bà Bà và những người khác cung kính đáp lời.

Các nàng không chỉ riêng vì uy thế của Cố Hàn Uyên mà mới cung kính như vậy.

Cố Hàn Uyên ở Mạn Đà Sơn Trang cũng không ít thời gian.

Lý Thanh La lại là một người ham vui.

Trừ Vương Ngữ Yên không hiểu vì sao ra, những thủ hạ tâm phúc này đều mơ hồ nhận ra chút chân tướng, cũng coi Cố Hàn Uyên là nửa chủ nhân.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu, không thèm nhìn Mộ Dung Phục và Đoàn Dự.

Trong tiếng kinh hô e lệ của Vương Ngữ Yên, hắn ôm nàng kiểu công chúa, đặt chân lên Trảm Long Kiếm, bay vút lên trời.

Mộ Dung Phục với khuôn mặt đen sì nhìn đạo quang mang xanh biếc xẹt qua chân trời, cũng không để ý Phong Ba Ác cùng những người khác đang tức giận bất bình, âm trầm thở dài một tiếng.

Đoàn Dự lúc này lại là gương mặt đầy vẻ hoài nghi nhân sinh.

Hắn thấy Vương Ngữ Yên tuy kinh hô, nhưng đối với việc Cố Hàn Uyên ôm kiểu công chúa lại hoàn toàn không có ý kháng cự.

Hiển nhiên mối quan hệ giữa hai người còn thân mật hơn trong tưởng tượng của hắn.

Điều này đối với Đoàn Dự, kẻ luôn si tình nhưng không được đáp lại, đả kích không hề nhỏ.

Chỉ có thể lặng lẽ tinh thần sa sút.

Lúc này, Ngự Kiếm Phi Hành, Cố Hàn Uyên cảm nhận được thân thể mềm mại, căng tràn sức sống của Vương Ngữ Yên trong lòng.

Nhìn nàng vui vẻ reo hò vì lần đầu tiên bay lên trời, gương mặt thuần khiết như tiên tử bỗng chốc nhiễm phải hương vị phàm trần.

Vương Ngữ Yên đắm chìm trong cảm giác tự do, trời cao biển rộng khi Ngự Kiếm Phi Hành, cho đến khi cảm giác hưng phấn miễn cưỡng bình tĩnh lại, mới nhận ra một ánh mắt.

Nàng vô thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong ánh mắt Cố Hàn Uyên tràn đầy sự ôn nhu và cưng chiều.

Ánh mắt nóng bỏng đó khiến Vương Ngữ Yên mềm nhũn cả người, má ngọc ửng hồng.

Nét thẹn thùng của giai nhân làm cho Vương Ngữ Yên vốn cực kỳ xinh đẹp lại thêm vài phần kiều diễm.

Nàng đỏ mặt cười thẹn thùng nói: Cố đại ca, chàng đang nhìn gì

vậy.

Cố Hàn Uyên đương nhiên trả lời: Đương nhiên là nhìn Ngữ Yên.

Gò má xinh đẹp của Vương Ngữ Yên đỏ bừng lại sâu thêm vài phần, hừ một tiếng: Ta có gì mà nhìn chứ.

Cố Hàn Uyên dùng giọng nói trầm ấm ôn nhu nói: Ngữ Yên muội thật đẹp.

Cố đại ca.

Vương Ngữ Yên đang vô cùng thẹn thùng, lại đột nhiên thấy khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên ngày càng gần, gần đến mức nàng có thể nhìn rõ làn da không tỳ vết trên gương mặt khiến nữ tử cũng phải ghen tị.

Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy đôi môi ấm áp, trong đầu ầm một tiếng.

Nàng cũng không còn nghe thấy tiếng kiếm Trảm Long xé gió trên bầu trời nữa.

Trong lòng chỉ còn một suy nghĩ: Cố đại ca hôn ta.

Nhưng nàng không hề có chút ý định kháng cự nào.

Trong lòng chỉ có sự thẹn thùng và cảm giác hạnh phúc.

Vương Ngữ Yên vô thức đưa tay vòng lấy cổ Cố Hàn Uyên, ngón chân khẽ cuộn trong giày.

Lúc này Cố Hàn Uyên giảm tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành.

Trên bầu trời mây trắng lững lờ, tĩnh mịch như tờ.

Ánh nắng cũng dường như dịu dàng hơn rất nhiều.

Khi Cố Hàn Uyên đưa Vương Ngữ Yên đáp xuống trước mặt Lý Thanh La, nàng vẫn còn đắm chìm trong trải nghiệm tuyệt vời đó.

Lý Thanh La lần nữa gặp lại Cố Hàn Uyên, sự kinh hỷ chuyển thành kinh ngạc.

Sắc mặt nàng quái dị nhìn hai người đang thân mật.

Nhìn Vương Ngữ Yên vẫn được Cố Hàn Uyên ôm kiểu công chúa, chiếc váy dài trắng muốt ôm sát lấy làn da, phác họa nên một đường cong tuyệt đẹp.

Thân thể mềm mại của nàng thỉnh thoảng khẽ xoay nhẹ, lại như đang biểu đạt một cảm xúc nào đó.

Lý Thanh La tuy đã không phản đối hai người ở bên nhau, nhưng lại ở trước mặt nàng như thế này, khiến Lý Thanh La, người có tính ghen mạnh, trong lòng thêm vài phần bất mãn.

Thế mà lại bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên ra hiệu, không dám lên tiếng cắt ngang, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Ngữ Yên chìm đắm trong đó.

Lý Thanh La nhìn lâu, thậm chí chân cũng đứng không vững.

Trong đôi mắt đẹp dần dần dâng lên thủy quang.

Cố Hàn Uyên thấy đã đủ độ, liền ngẩng đầu lên.

Vương Ngữ Yên trong ánh mắt mang theo vẻ mơ màng và nghi vấn, tựa như đang hỏi: Sao lại dừng lại.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ngữ Yên, chúng ta đã đến Mạn Đà Sơn Trang.

Vương Ngữ Yên giật mình, vô thức quay đầu nhìn về phía Lý Thanh La với vẻ mặt vi diệu, lập tức kinh hô một tiếng, từ trong lòng Cố Hàn Uyên bước xuống.

Vương Ngữ Yên với gương mặt ửng hồng, cúi đầu không dám nhìn mặt Lý Thanh La, thẹn thùng nói khẽ như tiếng muỗi kêu:

Nương, con đã về.

Nếu lúc này nàng ngẩng đầu nhìn, sẽ có thể thấy Lý Thanh La đang khẽ liếm khóe môi, khắp khuôn mặt là thần tình quyến rũ.

Trong ánh mắt đang truyền đạt một tín hiệu nào đó cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tâm lĩnh thần hội gật đầu mỉm cười.

Lý Thanh La thấy thế hài lòng cười, lại trở về với hình tượng người mẹ uy nghiêm.

Nàng tiến lên sửa sang lại quần áo hơi lộn xộn của Vương Ngữ Yên, khẽ hỏi: Ngữ Yên, chuyến đi giang hồ này có thu hoạch gì không.

Vương Ngữ Yên đối với sự quan tâm đột ngột của Lý Thanh La cảm thấy ngượng ngùng.

Chương 210

Nàng nhận thấy dường như từ khi Cố Hàn Uyên đến Mạn Đà Sơn Trang, khí chất của Lý Thanh La liền dịu dàng hơn rất nhiều.

Cũng không bắt người họ Đoàn kia, cũng không ép buộc người khác bỏ vợ lấy thiếp.

Thiếu đi phân bón người cho hoa, hoa Trà trong Mạn Đà Sơn Trang dường như cũng héo úa đi không ít.

Hơn nữa Lý Thanh La ngày thường cũng không còn nghiêm khắc răn dạy nàng nữa, ngược lại thỉnh thoảng hỏi han ân cần, một vẻ muốn đền bù điều gì đó.

Khiến Vương Ngữ Yên không hiểu ra sao.

Bất quá mối quan hệ mẫu nữ giữa họ quả thực đã cải thiện rất nhiều.

Vương Ngữ Yên thấy Lý Thanh La không để ý chuyện giữa nàng và Cố Hàn Uyên, vậy nàng há chẳng phải đã biết Lý Thanh La thực sự có ý gả nàng cho Cố Hàn Uyên sao.

Nàng thẹn thùng vùi đầu vào lòng Lý Thanh La ngày càng bao dung và mềm mại mà nũng nịu.

Vương Ngữ Yên nghe Lý Thanh La hỏi chuyện mình gặp phải, thần tình kích động nói: Nương, Cố đại ca trong đại hội Nam Thiếu Lâm đại phát thần uy, lực áp quần hùng.

Lý Thanh La gương mặt đỏ bừng.

Sau khi được Cố Hàn Uyên xoa dịu, nàng khó tránh khỏi trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều.

Vương Ngữ Yên nũng nịu khiến nàng có chút chịu đựng không nổi, nhẹ nhàng đẩy Vương Ngữ Yên ra, có chút ngạc nhiên nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Tin tức lan truyền còn chưa nhanh đến thế, vì vậy Lý Thanh La cũng không biết chuyện xảy ra trong đại hội Nam Thiếu Lâm.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ ôn hòa mỉm cười nhìn hai mẹ con đang thân mật, không có ý lên tiếng.

Lý Thanh La thấy thế không thể làm gì khác hơn là hỏi Vương Ngữ Yên: Ngữ Yên, kể cho nương nghe đi.

Vương Ngữ Yên tu hành Âm Thiên của Âm Dương Quyết đã một thời gian, không còn là cô gái yếu đuối tay trói gà không chặt.

Nàng càng ngày càng tai thính mắt tinh, hơn nữa lại đã từng đọc qua bách gia võ học, nền tảng lý luận võ học vững chắc.

Vì vậy nàng coi như là người nhìn rõ nhất trong số những người có mặt lúc đó.

Theo lời kể của Vương Ngữ Yên, Lý Thanh La thường xuyên phát ra tiếng thét kinh hãi, nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt thêm vài phần sùng bái.

Đương nhiên cũng không thiếu vẻ động tình.

Hai chân bên dưới váy thường xuyên muốn khép chặt lại, để tránh bị Vương Ngữ Yên nhìn ra manh mối gì.

Lý Thanh La khổ sở một lúc lâu, Vương Ngữ Yên cuối cùng cũng kể xong.

Lúc này Lý Thanh La chỉ muốn nhanh chóng đuổi Vương Ngữ Yên đi, giả vờ quan tâm nói: Ngữ Yên muội đi một chuyến giang hồ cũng vất vả rồi, cả người đầy phong trần.

Mau đi rửa mặt, nghỉ ngơi thật tốt.

Vương Ngữ Yên nghe vậy cả kinh.

Nàng hiện tại đã rõ ràng tình cảm của mình, lại mới cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ thân mật, khó tránh khỏi để ý đến hình tượng của mình trước mặt hắn.

Vương Ngữ Yên ngượng ngùng nói với Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, vậy ta đi rửa mặt trước đây.

Cố Hàn Uyên giọng nói ôn hòa nói: Ngữ Yên cứ đi đi.

Ta sẽ ở Mạn Đà Sơn Trang vài ngày, không cần vội.

Chờ Vương Ngữ Yên vừa đi, Lý Thanh La nắm chặt lấy tay áo Cố Hàn Uyên liền kéo vào trong phòng.

Cố Hàn Uyên thấy thế trêu chọc: A La đây là làm sao vậy.

Sao lại sốt ruột thế.

Lý Thanh La thấy kéo không nhúc nhích Cố Hàn Uyên, nằm trong lòng hắn, hừ một tiếng nói: Oan gia chết tiệt, đi lâu như vậy.

Chàng không biết thiếp thân nhớ chàng đến mức nào sao.

Thực tế cũng không lâu lắm, chỉ bất quá hơn một tháng.

Lại khiến Lý Thanh La nhớ Cố Hàn Uyên mà sống một ngày bằng một năm.

Móng tay vốn được tạo hình tinh xảo cũng bị cào nát không còn gì.

Nàng tái kiến Cố Hàn Uyên lúc vốn đã kích động, lại bị Vương Ngữ Yên liên tục kích thích hai lần, đâu còn kiềm chế được.

Lý Thanh La đôi mắt đẹp động tình, hai tay vô thức vòng lên cổ Cố Hàn Uyên, tiện thể khẽ hôn xuống.

Lý Thanh La liếm môi, trong ánh mắt lộ ra vẻ bướng bỉnh như thiếu nữ, ngữ khí vi diệu hỏi: Đây chính là mùi vị của Ngữ Yên sao.

Quả nhiên tươi mát thuần hương, trách không được Cố lang chàng luyến tiếc không muốn dứt.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Thanh La vẫn còn tâm tư trêu chọc hắn, giọng nói đầy ẩn ý: A La vẫn còn tâm tư trêu chọc ta sao.

Đừng có hối hận đấy.

Dứt lời liền ôm ngang Lý Thanh La đang biến sắc vì hoảng hốt, mang vào trong phòng.

Lúc này không có A Chu, A Bích cùng Tiểu Thúy hỗ trợ cứu vãn.

Lý Thanh La thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa có ý buông tha giáo huấn nàng, liền kinh hoảng nói: Cố lang, để thiếp đi gọi A Chu các nàng tới trợ giúp được không.

Cố Hàn Uyên thấy thế trêu đùa: Xem nàng còn dám hay không trêu chọc ta.

Lý Thanh La thấy Cố Hàn Uyên buông tha mình, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nghĩ tới việc lấy lòng tình lang, nàng lại đỏ bừng gương mặt tuyệt luân, nói: Cố lang, chàng nói lần trước nơi đó có thể thử xem không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày, ngoài ý muốn hỏi: Không sợ nữa sao.

Đoạn thời gian vừa qua, thiếp thân thường xuyên hối hận vì trước đây đã quen biết Đoàn Chính Thuần.

Nếu không thì có thể đem thứ tốt nhất của mình giao cho chàng.

Lý Thanh La mặt đầy hối hận cùng áy náy.

Thời gian càng lâu, nàng càng cáu giận Đoàn Chính Thuần, thậm chí còn hối hận sự ngây thơ đơn thuần của mình ban đầu.

Cố Hàn Uyên ngữ khí trêu tức hỏi: Sở dĩ đây coi như là bồi thường ư.

Hắn đã nhận ra động tĩnh ngoài cửa, khẽ cười nói: Nếu như trước gặp được ta thì đã không có Ngữ Yên.

Lý Thanh La sao còn không hiểu ý Cố Hàn Uyên.

Nàng chỉ là nghĩ đến mối quan hệ hỗn loạn này liền có chút khó chịu.

Nhưng vẫn nghiêm túc hỏi: Cố lang, chàng thực sự thích Ngữ Yên ư.

Đương nhiên.

Ngữ Yên ôn nhu động lòng người, mỹ lệ thoát tục, khí chất thanh nhã.

Huống hồ ta làm sao có khả năng để một Ngữ Yên có dung mạo tương tự nàng về sau gả cho người khác.

Cố Hàn Uyên ngữ khí tràn đầy nghiêm túc thâm tình.

Lý Thanh La nghe vậy vui vẻ, không còn chống cự, thẹn thùng mời: Coi như chàng có tài ăn nói đi.

Đến đây đi, thiếp đã chuẩn bị xong.

Màn đêm buông xuống.

Ngoài cửa, Vương Ngữ Yên đang theo dõi, nàng khiếp sợ nhìn toàn bộ những gì xảy ra trong phòng.

Nàng chán nản nghĩ: Nguyên lai Cố đại ca cùng mẫu thân lại có mối quan hệ này.

Sau khi rửa mặt, Vương Ngữ Yên làm cách nào cũng không thể an nhiên nghỉ ngơi.

Mỗi lần nhắm mắt lại, nàng lại nghĩ đến cảnh Ngự Kiếm Phi Hành lúc đó.

Càng nghĩ càng thấy xấu hổ cùng tâm loạn, đâu còn có thể nằm xuống được nữa.

Nàng muốn ra cửa gặp Cố Hàn Uyên, nhưng lại không biết nên tìm ở đâu.

Cuối cùng chỉ có thể đi tìm Lý Thanh La trước.

Trong tình huống bình thường, Lý Thanh La khi hẹn hò với Cố Hàn Uyên đều sẽ sắp xếp người canh gác bên ngoài.

Vậy mà hôm nay chuyện đột nhiên xảy ra, Cố Hàn Uyên lại trực tiếp Ngự Kiếm Phi Hành rơi xuống trước mặt nàng, căn bản không đi từ cổng chính vào.

Vì vậy, cũng không có người ngăn Vương Ngữ Yên.

Kết quả, nàng vừa tới ngoài cửa đã nghe được cuộc đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và Lý Thanh La, lại còn nhắc tới chính mình.

Tò mò nên nàng đã lén nghe.

Tuy Cố Hàn Uyên lời trong lời ngoài đều tiết lộ ý thích nàng, điều này khiến Vương Ngữ Yên thẹn thùng mừng rỡ.

Thế nhưng mỗi câu cũng đều liên quan đến Lý Thanh La, khiến nàng luôn có một cảm giác là lạ.

Nàng lặng lẽ mở hé khe cửa, không ngờ lại nhìn thấy một màn rung động.

Vương Ngữ Yên vừa xấu hổ vì Cố Hàn Uyên đã có Lý Thanh La mà vẫn tới trêu chọc nàng, lại vừa luyến tiếc sự lãng mạn và động lòng mà hắn đã mang lại khi Ngự Kiếm Phi Hành ngày hôm đó.

Vương Ngữ Yên hồi tưởng lại từng cảnh tượng ở bên Cố Hàn Uyên, càng lúc càng không buông bỏ được tình cảm trong lòng.

Nàng lại thường xuyên nghe cuộc đối thoại bận rộn giữa hai người.

Mỗi lần nói về nàng, hai người đều có một thái độ: Cố Hàn Uyên thích nàng, Lý Thanh La cũng không phản đối, thậm chí còn mơ hồ có chút ủng hộ.

Vương Ngữ Yên nghe đối thoại của hai người, tâm tư không khỏi rối bời.

Bóng đêm chẳng biết từ lúc nào đã sâu, Vương Ngữ Yên cũng chẳng biết từ lúc nào đã rời đi.

Cố Hàn Uyên buông khối mềm mại tinh tế trong tay xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi dậy.

Hắn không ngủ được, cũng không có tâm tư tu luyện, chỉ cảm thấy nha đầu Vân Nhi kia thực sự đã mang đến cho hắn phiền phức lớn.

Hắn đành phải tựa vào đầu giường hoàn thiện kế hoạch tiếp theo.

Chương 211

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên tuy một đêm chưa ngủ, nhưng tu vi tinh thâm của hắn thì cũng chẳng có gì ảnh hưởng.

Khi Vương Ngữ Yên nhìn thấy Cố Hàn Uyên, vẻ mặt hơi lộ vẻ mệt mỏi của nàng chấn động, nàng ngượng ngùng cất lời chào hỏi: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên đưa tay đặt lên trán nàng, lo âu hỏi: Ngữ Yên sao vậy.

Đêm qua không nghỉ ngơi tốt sao.

Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy giữa mọi người không nên đề cập chuyện riêng tư của người khác.

Không nghỉ ngơi tốt thì nên trách ai.

Ngay cả tiếp xúc thân mật như vậy đều đành phải vậy.

Nàng tức giận qua loa nói: Không có việc gì, chỉ là phía trước quá mức uể oải, sau khi trở về nhất thời có chút không thích ứng.

Cố Hàn Uyên làm bộ thở phào nhẹ nhõm, ôn hòa cười nói: Vậy là tốt rồi.

Vương Ngữ Yên thấy Cố Hàn Uyên vẫn ôn nhu sủng nịnh như vậy, sự bất mãn trong lòng bất tri bất giác liền tiêu tán rất nhiều.

Cố Hàn Uyên thấy Vương Ngữ Yên không đề cập chuyện ngày hôm qua, hắn cũng không sốt ruột.

Cứ như vậy cùng Vương Ngữ Yên trò chuyện cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú.

Giữa hai người lúc này chỉ có phong hoa tuyết nguyệt.

Đột nhiên không biết sao lại hàn huyên tới Mộ Dung Phục.

Cố Hàn Uyên bất động thanh sắc hỏi: Mộ Dung Phục là biểu ca của Ngữ Yên phải không.

Vương Ngữ Yên sắc mặt có chút khó coi.

Hiển nhiên chuyện Mộ Dung Phục ân đền oán trả trong đại hội Nam Thiếu Lâm trước đây đã để lại một nút thắt trong lòng nàng.

Lại thêm có Cố Hàn Uyên ưu tú hơn, lại càng khiến nàng động tâm ở phía trước, Vương Ngữ Yên đối với Mộ Dung Phục có cái nhìn càng thêm phức tạp.

Biểu ca hắn.

Cố Hàn Uyên mặt mang vẻ vi diệu hỏi: Theo ta được biết, Ngữ Yên từng chung tình với hắn.

Hiện tại thì sao.

Nhưng những lời này lại khiến Vương Ngữ Yên nổi giận.

Nàng tức giận nói: Cố đại ca rõ ràng đã làm loại chuyện đó với người ta, sao còn tới hỏi lời như vậy.

Vương Ngữ Yên lại nghĩ tới chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Lý Thanh La, thần sắc nhất thời bi thương, khóe mắt rưng rưng, xoay người sang chỗ khác không nhìn hắn nữa.

Càng nghĩ càng thấy khổ sở, vài giọt nước mắt xẹt qua gương mặt mềm mại của nàng, rơi xuống đất.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, từ phía sau ôm lấy nàng, xin lỗi nói: Là ta lỡ lời.

Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy một đôi bàn tay lớn trên bụng nóng rực khiến nàng có chút tim đập nhanh, nhất thời không còn tâm trạng bi thương.

Nàng đỏ mặt, hoảng loạn muốn thoát đi.

Cố Hàn Uyên không buông Vương Ngữ Yên, xoay nàng lại đối mặt với mình, giơ tay lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng.

Vương Ngữ Yên nhìn ánh mắt ôn nhu lại đau lòng của Cố Hàn Uyên, lại cũng không có tâm tư kháng cự.

Nàng tùy ý để hắn lau sạch nước mắt trên mặt mình.

Nơi ngón tay hắn chạm qua lập tức nóng ran, dính vào sắc đỏ ửng.

Cố Hàn Uyên ngữ khí ôn nhu nói: Ngữ Yên, Cố đại ca thích muội.

Đầu quả tim Vương Ngữ Yên run lên, bị sự thẳng thắn của Cố Hàn Uyên đâm trúng không kịp trở tay, dâng lên tâm tình xấu hổ mừng rỡ.

Nàng tiếng như muỗi kêu e lệ nói: Cố đại ca.

Thế nhưng Vương Ngữ Yên thấy gương mặt Cố Hàn Uyên lại muốn tới gần, trong đầu lóe lên hình ảnh đêm qua, nàng đưa tay ngăn lại Cố Hàn Uyên đang tới gần, thần sắc u oán nói: Cố đại ca nếu yêu thích ta, sao còn cùng mẫu thân.

Cố Hàn Uyên sắc mặt lúng túng hỏi: Ngươi thấy được.

Vương Ngữ Yên cũng cảm thấy loại chuyện này vô cùng hổ thẹn, lắp bắp nói: Ừm, đêm qua không cẩn thận liền.

Cố Hàn Uyên trầm mặc khoảnh khắc, nhìn ánh mắt trong veo như nước của Vương Ngữ Yên, thành thật nói: Vậy muội nên biết A La đối với tình cảm của ta.

Cố Hàn Uyên mặt mang khó xử cười khổ nói: Hơn nữa các muội dáng dấp giống nhau như vậy, làm sao có thể khiến ta buông bỏ một trong số đó.

Gò má Vương Ngữ Yên lại đỏ hơn một phần.

Nàng sao có thể không biết tình cảm của Lý Thanh La đối với Cố Hàn Uyên.

Hình ảnh đêm qua đến nay vẫn chưa thể tan biến trong đầu nàng.

Vương Ngữ Yên chưa bao giờ nghĩ tới Lý Thanh La luôn uy nghiêm lại có thể nịnh nọt lấy lòng một nam tử đến vậy.

Những lời nói kia càng nghĩ càng cảm thấy hổ thẹn.

Bất quá nàng vẫn dùng cặp mắt đẹp thanh thuần lấp lánh như nước nhìn chăm chú vào đôi mắt ôn nhu của Cố Hàn Uyên, thẹn thùng nhẹ giọng hỏi: Vậy Cố đại ca càng thích ta hay là mẹ ta.

Cố Hàn Uyên không chút do dự đáp: Đều rất thích.

Vương Ngữ Yên đối với lời này tuyệt không thỏa mãn, kiều rên một tiếng nói: Hừ, ta mới sẽ không thua mẹ ta đâu.

Nàng nói xong liền cố gắng lấy hết dũng khí chủ động xích lại gần.

Cố Hàn Uyên giống như bị sự chủ động của nàng làm kinh ngạc trong chốc lát, tiếp đó liền đáp lại.

Vương Ngữ Yên sắc mặt phi hồng, thẹn thùng vô hạn.

Gương mặt vốn thanh thuần tuyệt diễm kia giờ đây điểm thêm vài phần quyến rũ và kiều diễm.

Nàng ghé vào tai Cố Hàn Uyên, tiếng như muỗi kêu mê ly nói: Cố đại ca, đưa ta về phòng đi.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không từ chối lời mời như vậy.

Hắn ôm công chúa Vương Ngữ Yên vào phòng.

Không bao lâu, Cố Hàn Uyên thần sắc quái dị hỏi: Ngữ Yên, muội đây là.

Vương Ngữ Yên thấy thế nghi hoặc hỏi ngược lại: Cố đại ca, sao vậy.

Chàng và mẫu thân không phải chính là như vậy sao.

Cố Hàn Uyên đối với sự đơn thuần của Vương Ngữ Yên có chút không biết nói gì.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Vương Ngữ Yên ngày thường xem Tây Sương Ký còn xấu hổ, nói gì đến những đặc biệt đồ giám kia.

Lý Thanh La càng không muốn sớm như vậy đem Vương Ngữ Yên giao cho Cố Hàn Uyên, sở dĩ cũng không giáo dục nàng những kiến thức cần thiết.

Vương Ngữ Yên đêm qua lại chỉ thấy được đoạn sau, tình huống nửa đầu không biết.

Khái niệm về chuyện nam nữ khó tránh khỏi liền lệch lạc.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, quyết định đã đâm lao thì phải theo lao, vừa lúc có thể làm thí nghiệm.

Cố Hàn Uyên không quá miễn cưỡng Vương Ngữ Yên vẫn còn thiếu nữ.

Hắn vuốt ve một khối đá đen như mực trong tay, trong con ngươi toát ra một tia suy nghĩ sâu xa.

Đêm qua quá trình cùng Lý Thanh La là tiên phong song tu, sở dĩ cảm giác không rõ rệt.

Nhưng Vương Ngữ Yên lại khác biệt.

Tuy tu vi cảnh giới của hắn hiện tại còn tương đối thấp, thế nhưng Âm Dương Quyết Âm thiên đã tu luyện một đoạn thời gian.

Dung mạo lại đẹp đến không giống nhân gian, hơn nữa còn là vân anh thân.

Thuần Âm Chi Khí trong cơ thể nàng hẳn là so với Lý Thanh La còn nhiều hơn mới phải.

Nhưng vừa rồi Cố Hàn Uyên lại không thu được một tia Thuần Âm Chi Khí nào.

Hiển nhiên đó cũng không tính là song tu.

Nói cách khác, Vương Ngữ Yên còn có thể tiếp tục thành tựu lô đỉnh để bồi dưỡng xuống dưới, chờ thời cơ thích hợp lại thu hoạch.

Cố Hàn Uyên vốn là vì mau sớm đổi lấy Hoàng Đế Nội Kinh, bất đắc dĩ phải tăng nhanh tiến độ kiếm phản phái điểm, đã làm xong chuẩn bị tâm lý tổn thất một ít lô đỉnh linh khí.

Vạn vạn không nghĩ tới còn có thể đi đường tắt hoàn thành các đánh giá cấp S trước.

Chờ dung hợp công pháp hoàn thiện sau đó, quay đầu lại sẽ thu hoạch lô đỉnh.

Ở Tống Quốc cảnh nội, những lô đỉnh đã biết còn có ba người: Lý Thương Hải, Tiểu Long Nữ, Lâm Triều Anh.

Tung tích Lý Thương Hải tạm thời còn chưa tìm được, đành bỏ qua trước.

Tiểu Long Nữ tu vi cảnh giới kém chút, bất quá chờ Cố Hàn Uyên lại luyện chút đan dược để thăng công lực ra, với tư chất của Tiểu Long Nữ, khoảng cách Tông Sư có thể đột phá, Đại Tông Sư cũng sẽ không chờ lâu lắm.

Lâm Triều Anh xem như là lô đỉnh gần nhất thành thục, với tu vi, dung mạo, lại là vân anh thân của nàng, phẩm cấp lô đỉnh sẽ không thấp đi đâu.

Cho đến nay, lô đỉnh cao cấp nhất tự nhiên là Vu Hành Vân, chỉ chờ nàng tu vi trở lại đỉnh phong chính là lúc thành thục.

Ngoài ra, Vương Ngữ Yên là lô đỉnh còn chưa bị thu hoạch, nếu như tăng lên tu vi, đồng dạng là cực phẩm lô đỉnh, chỉ là thời gian sẽ tiêu tốn tương đối lâu, chưa chắc đã tính ra.

Tình huống Lý Thu Thủy tạm thời không có định luận, dung mạo, tu vi không cần nói đều là cực phẩm, chỉ là đã sinh hai lần con, Thuần Âm Chi Khí sẽ có chút hao tổn.

Tình huống Hoàng Dung tương tự, tuy tu vi kém một bậc, nhưng nàng có dung mạo tập hợp sự thanh tú của đất trời, Thuần Âm Chi Khí tất nhiên không thấp đi đâu.

Sinh hạ Quách Phù đã chia một bộ phận Thuần Âm Chi Khí, không biết còn lại bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên trong lòng đã đại khái có kế hoạch về tình hình các lô đỉnh.

Nhưng khối hắc thạch sơn trong tay lại khiến hắn nhức đầu.

Đánh giá SSS của Vương Ngữ Yên cho hắn một trong Tứ đại Thần Thạch của Phong Vân Hắc Hàn.

Hắc Hàn Thần Thạch đúc thành Tuyệt Thế Hảo Kiếm có thể hấp thu linh khí trời đất, cũng có thể hấp thu công lực của người khác chuyển thành của mình dùng.

Thế nhưng thế giới này căn bản không có linh khí trời đất, hấp cái búa gì.

Hấp thu công lực người khác càng không đáng dùng Tuyệt Thế Hảo Kiếm, Âm Dương Quyết có thể trực tiếp hấp thu.

Chương 212

Cố Hàn Uyên có Chú Kiếm Thuật của Mộ Dung Tử Anh, chế tạo Tuyệt Thế Hảo Kiếm hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ là bắt đầu từ con số không chế tạo Tuyệt Thế Hảo Kiếm quá mức lãng phí thời gian, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Vì vậy, khả năng lớn nhất của Hắc Hàn Thần Thạch chính là bị ném ở Trữ Vật Không Gian bên trong hít bụi.

Về sau ngược lại có thể đem ra dung luyện chế tạo những Thần Binh khác.

Cố Hàn Uyên đem Hắc Hàn Thần Thạch ném vào Trữ Vật Không Gian.

Hắn đi tìm Lý Thanh La.

Vương Ngữ Yên bởi vì xấu hổ, tạm thời không tính đem quan hệ của mình cùng Cố Hàn Uyên tiết lộ cho Lý Thanh La biết.

Cố Hàn Uyên cũng không phản đối.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Hàn Uyên ở Mạn Đà Sơn Trang lặng lẽ chờ sự kiện đại hội Nam Thiếu Lâm truyền bá và lên men.

Ban ngày cùng Vương Ngữ Yên phong hoa tuyết nguyệt.

Ngẫu nhiên cũng sẽ cùng Vương Ngữ Yên đã dần dần thích ứng mà tới một tràng thân mật chuyển động cùng nhau.

Ban đêm thời gian bị Lý Thanh La chiếm dụng.

A Chu, A Bích, cùng Tiểu Thúy thường xuyên qua đây cứu vãn.

Ngược lại là A Tử bận rộn chuyện Ích Tà Vệ nên chưa tới chia một chén súp.

Chỉ là có một việc làm Cố Hàn Uyên dở khóc dở cười.

Lý Thanh La từ sau khi thích ứng, tựa như nghiện lên vậy.

Hai mẹ con ngược lại tâm ý tương thông.

Trải qua mấy ngày nữa truyền bá lên men, sự việc đại hội Nam Thiếu Lâm ở Tống Quốc cảnh nội truyền đi sôi nổi.

Vốn là Nam Thiếu Lâm có hai vị Lục Địa Thần Tiên ẩn mình tọa trấn, là cực kỳ có tiếng tăm.

Thế nhưng lại bị Cố Hàn Uyên mạnh mẽ đoạt diễn.

Vô Thiên cường thế chém giết một trong những Lục Địa Thần Tiên của Nam Thiếu Lâm tự nhiên đã gây ra động đất.

Cái cách làm việc không kiêng nể gì kia đã mang đến rất nhiều sợ hãi.

Trong lúc nhất thời, mỗi người ở Tống Quốc đều cảm thấy bất an.

Hoàng Đế Tống Quốc Triệu Cấu càng ra lệnh cho Lục Địa Thần Tiên Cảnh Hoàng Thường phải luôn ở bên hộ vệ.

Nghe đồn Triệu Cấu còn tìm mấy cái thế thân có dung mạo tương tự, cũng không biết là thật hay giả.

Triều đình Tống Quốc đối với Nam Thiếu Lâm chèn ép cũng không buông lỏng.

Rất nhiều tự miếu phụ thuộc Nam Thiếu Lâm bị niêm phong.

Sản nghiệp do đệ tử tục gia Nam Thiếu Lâm mở ra càng thường xuyên bị quan phủ gây phiền phức.

Nam Thiếu Lâm lần này nếu không bỏ ra cái giá xứng đáng, triều đình Tống Quốc chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Uy danh Cố Hàn Uyên đồng dạng vang vọng Tống Quốc.

Tuy giao tình tâm đầu ý hợp giữa hắn và Nhậm Doanh Doanh khiến người ta lên án, nhưng từ sau chuyện Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác, hắn đã vãn hồi được tiếng tăm.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên Tam Tuyệt lực áp quần hùng, Tam Phân Thần Chỉ lại đả thương Lục Địa Thần Tiên, uy danh lại cao hơn một thành.

Thậm chí không ít người cho rằng nếu không phải Cố Hàn Uyên xuất thủ làm bị thương Vô Sắc Thiền Sư, Vô Thiên chưa chắc đã có thể giết chết Vô Sắc Thiền Sư vị Lục Địa Thần Tiên này.

Với uy danh Cố Hàn Uyên lúc này, dùng danh xưng Anh Hùng Kiếm đã không còn thích đáng.

Thậm chí trên giang hồ mơ hồ xem Cố Hàn Uyên là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Thiên tư tuyệt thế ngàn năm khó gặp, mười năm bên trong có thể vấn đỉnh Lục Địa Thần Tiên, trở thành Lục Địa Thần Tiên trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Ngay cả trong đại hội Nam Thiếu Lâm đầy kinh dị, Tam Tuyệt thần uy của Cố Hàn Uyên đã chấn động giang hồ.

Màn Ngự Kiếm Phi Hành xuất hiện đầy kinh diễm lại tựa như Tiên Nhân hạ phàm.

Lại thêm giang hồ trước đây thịnh truyền kiếm pháp của Cố Hàn Uyên siêu quần giống như Quỷ Thần, mọi người đều suy đoán lúc đại hội Nam Thiếu Lâm Cố Hàn Uyên căn bản không hề xuất toàn lực.

Cũng vì vậy, Cố Hàn Uyên được cái danh xưng Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Thậm chí cái danh xưng này còn từ phía triều đình Tống Quốc lan truyền ra.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra đây là một loại phương thức triều đình lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Cái tên Tam Tuyệt Kiếm Tiên của Cố Hàn Uyên rất xứng đáng, người trong giang hồ cũng tán thành, dần dần lan truyền ra.

Cố Hàn Uyên thấy thời cơ đã đến, rời khỏi ôn nhu hương.

Bất quá trạm thứ nhất lại gần như cửa nhà.

Hắn đi chuyến Quy Vân Trang.

Cố Hàn Uyên thu được tin Lục Thừa Phong chết bệnh, Lục Quan Anh vết thương băng liệt, trọng thương thổ huyết mà chết.

Chuyện này thật sự không phải Cố Hàn Uyên ra tay.

Lục Thừa Phong vốn dĩ cũng gần thời điểm này chết bệnh.

Cái chết của Lục Quan Anh có lẽ có chút liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đáp xuống Quy Vân Trang lúc đã gây ra một tràng tiếng thán phục.

Thủ đoạn thần tiên như vậy khiến đám người vô cùng kính nể.

Ở đây chỉ có hai người ánh mắt vô cùng phức tạp.

Trình Anh vì đã lâu không gặp Cố Hàn Uyên, nỗi nhớ trong lòng lên men, lúc này trong đôi mắt đẹp tràn đầy tơ tình động nhân.

Cảm xúc của Trình Dao Già thì phức tạp hơn nhiều, phẫn hận, hổ thẹn, ngượng ngùng không thiếu phần nào.

Cái chết của Lục Quan Anh xác thực có liên quan đến Cố Hàn Uyên, thậm chí có thể nói Lục Quan Anh bị Cố Hàn Uyên hại chết cũng không quá đáng.

Bởi vì Lục Quan Anh thấy hơn tháng trôi qua mà bụng Trình Dao

Già vẫn không có chút động tĩnh, cho là Cố Hàn Uyên lừa hắn, căn bản không có ý mượn con cho Trình Dao Già.

Nhưng Trình Dao Già lại vì chuyện này mà không trách Cố Hàn Uyên được, nàng cảm thấy là bụng mình thực sự không có ý chí tiến thủ.

Nàng lại không biết Cố Hàn Uyên vẫn luôn là kết hợp bằng Song Tu Chi Pháp.

Song Tu Chi Pháp mặc dù là Thuần Dương Chi Khí cùng Thuần Dương Chi Khí thông hiểu đạo lý, nhưng đồng dạng cũng là ở Luyện Tinh Hóa Khí, tương đương với Cố Hàn Uyên vẫn luôn là cho đạn giấy.

Trình Dao Già có thể mang thai mới là lạ.

Hai người không rõ nội tình dĩ nhiên là vì vậy tranh chấp.

Lục Quan Anh thấy Trình Dao Già bênh vực Cố Hàn Uyên, hơn nữa danh tiếng Cố Hàn Uyên lan truyền ra sau đó, Lục Quan Anh càng phát ra tự ti, liền cho rằng Trình Dao Già di tình biệt luyến, mắng to nàng thủy tính dương hoa.

Trình Dao Già thương tâm gần chết.

Mà Lục Quan Anh càng nghĩ càng giận, nổi giận phía dưới, vết thương trên người vốn đã không khỏi hẳn thậm chí mơ hồ trở nên ác liệt nhất thời băng liệt, đại lượng máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ giường, còn chưa kịp cứu trị liền tắt thở.

Trình Dao Già lại không phải thật sự đối với Lục Quan Anh một chút tình cảm đều không có, cho nên nàng mới có tâm tình phẫn hận cùng áy náy.

Ngượng ngùng cũng là vì Lục Quan Anh đã nói trúng vài phần tâm tư của Trình Dao Già.

Từ lần trước Cố Hàn Uyên cùng Trình Dao Già phân biệt đến nay, đã lâu rồi, khó tránh khỏi nàng suy nghĩ nhiều.

Sự ôn nhu và cường kiện của Cố Hàn Uyên đều in sâu trong lòng nàng.

Nói nàng di tình biệt luyến thật cũng không có gì sai.

Trong Quy Vân Trang treo đầy cờ trắng.

Chương 213

Bởi vì Quy Vân Trang trước đây thống lĩnh toàn bộ Thái Hồ Thủy Phỉ, số lượng nhân sĩ giang hồ trình diện không ít.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên trình diện, mọi người đều cung kính hành lễ vấn an.

Có người gọi Cố công tử, cũng có người gọi Cố Kiếm tiên, ngược lại là không ai dám gọi Cố thiếu hiệp.

Đặc biệt nhất chắc là tiếng Cố đại ca của Trình Anh.

Trình Anh mừng rỡ tiến lên dịu dàng nói: Cố đại ca, sao huynh lại tới đây.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Ta và Lục trang chủ cùng Lục thiếu trang chủ đều có chút giao tình.

Nghe tin họ chết, lẽ nào không tới tế bái một chút.

Trình Anh trong lòng cũng có chút bi thương, nhất là vì đường tỷ Trình Dao Già tuổi còn trẻ phải thủ tiết mà cảm thấy tiếc hận.

Bất quá vẫn hướng Cố Hàn Uyên nói lời cảm tạ: Cám ơn huynh, Cố đại ca.

Vô Song đâu.

Chân của nàng hẳn là đã lành rồi chứ.

Sao không thấy nàng.

Cố Hàn Uyên đối với hành tung của Lục Vô Song biết rất rõ, nhưng vẫn làm bộ như tò mò hỏi.

Trình Anh hướng Cố Hàn Uyên giải thích: Vô Song đi đến Lâm An Lục gia báo tang rồi.

Lần nữa nhẹ giọng nói cám ơn: Cố đại ca, cám ơn huynh đã trị chân cho Vô Song.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ vuốt sợi tóc trên đỉnh đầu Trình Anh, giọng mang nụ cười ôn nhu nói: Đều gọi ta Cố đại ca, sao phải còn khách sáo như vậy.

Vô luận là vì Vô Song hay vì muội, chữa cho tốt chân Vô Song đều là việc ta nên làm.

Cố Hàn Uyên rất rõ ràng nút thắt trong lòng Trình Anh, vì vậy không e dè nói thẳng.

Má ngọc Trình Anh phiếm hồng, không chỉ vì ở trước công chúng có tiếp xúc thân mật, càng vì nội tâm bí ẩn bị vạch trần.

Cảm giác vui sướng khi được người trong lòng để ý tràn ngập trong lòng, nhất thời nàng xấu hổ đến nói không nên lời.

Trình Dao Già sắc mặt quái dị nhìn động thái giữa Cố Hàn Uyên và Trình Anh, sao có thể không biết giữa hai người họ khẳng định đã xảy ra chuyện gì.

Đường tỷ muội cũng là tỷ muội, loại quan hệ này khiến nàng cảm thấy hổ thẹn không chịu nổi.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể phát hiện vài phần tâm tư của Trình Dao Già, mặc dù có chút sai lệch nhưng cũng không cách xa.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Trình Dao Già ôn hòa nói: Thiếu phu nhân, xin hãy nén bi thương.

Trình Dao Già trước mặt người khác cũng không dám biểu lộ nhiều, sau một khoảnh khắc giao lưu ánh mắt ngắn ngủi, nàng nói cảm tạ: Đa tạ Cố công tử.

Nhưng lúc này, ngoài trang truyền tới tiếng ồn ào náo động.

Trình Dao Già cùng Trình Anh sắc mặt khó coi.

Chỉ thấy bốn gã vạm vỡ mang theo một đám thủ hạ hung thần ác sát xông vào Quy Vân Trang.

Gã hán tử cầm đầu cởi trần, trên mắt trái có một vết đao sẹo, trông có vẻ rất hung ác.

Hắn cao giọng cười to nói: Ha ha, Thiếu phu nhân tính toán thế nào.

Lục trang chủ cùng Lục thiếu trang chủ đều đã qua đời, Quy Vân Trang lại không còn sức mạnh chỉ huy Thái Hồ Thủy Phỉ nữa.

Không bằng nhập vào Liễu Trang của ta.

Thiếu phu nhân cũng có thể từ Thiếu phu nhân biến thành Trang chủ phu nhân, chẳng phải đẹp thay.

Ý của hắn rất rõ ràng, không chỉ muốn Quy Vân Trang quy thuận, còn muốn thu Trình Dao Già làm phu nhân.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, chỉ cảm thấy người này đang tự tìm đường chết.

Trình Dao Già sắc mặt khó coi nói: Phí Đảm, ngươi đừng có mơ mộng hão huyền.

Người này tên hiệu Xích Tu Long, cùng ba người phía sau là Mao Quăn Hổ Nghê Vân, Thái Hồ Giao Bói Thanh, Mặt Gầy Hùng Địch Thành cùng xưng Thái Hồ Tứ Kiệt.

Tên hiệu ngược lại thì một cái so với một cái nghe uy mãnh.

Nhưng trên thực tế chỉ là một đám thủy phỉ cường đạo mà thôi.

Phí Đảm không mất một lời liền tới cưỡng bức Trình Dao Già.

Lúc này thấy nàng cự tuyệt, sắc mặt hung ác nói: Quy Vân Trang đã hoàng hôn Tây Sơn, về sau Thái Hồ chính là thiên hạ của Thái Hồ Tứ Kiệt Liễu Trang ta.

Theo ta có gì không tốt.

Trình Dao Già mặc dù có chút võ công, thế nhưng nhiều năm sống như thiếu phu nhân, võ công sớm đã hoang phế.

Vũ lực là dũng khí của con người, không có vũ lực thì dũng khí cũng chẳng mạnh mẽ được bao nhiêu.

Sở dĩ đối mặt sự cưỡng bức của Phí Đảm, nàng có chút chống đỡ không nổi.

Cố Hàn Uyên cũng không tiếp tục muốn Trình Dao Già khó xử, thi thi nhiên nói: Theo người chết thì có ích lợi gì.

Phí Đảm nhìn Cố Hàn Uyên áo trắng nhẹ nhàng, tiêu sái anh tuấn.

Thoạt nhìn nửa điểm dáng vẻ người giang hồ cũng không có, không nói là văn nhược thư sinh, đó cũng là thế gia công tử ca.

Trảm Long Kiếm trong tay hắn vô cùng tinh xảo, trông thật giống như mỹ nghệ phẩm chế tạo từ phỉ thúy, nửa điểm hình dáng vũ khí sát nhân cũng không có.

Vì vậy Phí Đảm không có nửa điểm tính cảnh giác.

Nghê Vân phía sau hắn càng cười nhạo nói: Ở đâu ra thư sinh ngốc nghếch.

Chớ không phải là thiếu phu nhân nuôi tiểu bạch kiểm.

Ha.

Hắn cười, ba người khác cùng thủ hạ phía sau cũng cười theo.

Nhưng mà cười cười liền không cười được nữa, bởi vì những nhân sĩ giang hồ trước đó đến cúng tế, từng người đều sắc mặt quỷ dị, dường như đang nhìn một đám người sắp chết.

Ánh mắt đó khiến bọn họ hoảng sợ.

Đám người chỉ thấy một vệt bích lục hào quang lóe lên, sắc mặt Nghê Vân liền cứng đờ.

Cơ bắp ký ức còn mang theo nụ cười khô khốc hai tiếng, sau đó đầu lâu liền rơi xuống đất.

Máu tươi từ cổ văng bắn ba người khác khắp người.

Bọn họ sắc mặt cứng ngắc, thần sắc hoảng sợ nhìn Trảm Long Kiếm vẫn còn nhỏ máu tươi trở lại trong tay Cố Hàn Uyên.

Nuốt nước miếng một cái, cũng là nửa bước cũng không dám dịch chuyển.

Phí Đảm mạnh mẽ trấn định tâm thần, khô khốc hỏi: Không biết các hạ là vị anh hùng nào.

Cố Hàn Uyên không phản ứng đến hắn.

Một đám người sắp chết mà thôi.

Ngược lại là trong số nhân sĩ giang hồ vây xem có một người cười nhạo nói: Ngay cả Tam Tuyệt Kiếm Tiên cũng không nhận ra, bốn tên tiểu lâu la còn tự xưng là cái gì Thái Hồ Tứ Kiệt.

Lời này quả thực không sai chút nào.

Hiện tại trên giang hồ Tống Quốc mà còn không nhận ra Cố Hàn Uyên, thực sự không khác gì lâu la.

Hành tẩu giang hồ quan trọng nhất là cái gì.

Là nhãn lực.

Bằng không ngày nào đó đá trúng thiết bản cũng không tự biết.

Bây giờ trên giang hồ Tống Quốc, ít nhất cao thủ Tiên Thiên trở lên là tuyệt đối sẽ nhận ra Cố Hàn Uyên.

Cho dù chưa thấy qua chân nhân, cũng tất nhiên đã thấy qua bức họa.

Bốn người này cái dáng vẻ vô tri kia quả thực chọc người cười.

Phí Đảm lúc này mồ hôi lạnh chảy như tắm, gần như rửa sạch vết máu bắn trên mặt.

Hắn há miệng run rẩy quỳ trên mặt đất nói: Tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, không biết Cố công tử giá lâm.

Mời Cố công tử tha mạng.

Cố Hàn Uyên ghét bỏ vứt Trảm Long Kiếm xuống vũng máu.

Giết các ngươi quả thực ô uế Trảm Long Kiếm của ta.

Phí Đảm nghe vậy đang muốn thở phào, đã thấy Cố Hàn Uyên xoay người nhìn về phía Trình Dao Già sắc mặt sớm đã đỏ ửng.

Giọng ôn hòa nói: Thiếu phu nhân, có thể cho ta mượn trường kiếm dùng một lát không.

Trình Dao Già lúc này đang bị uy thế của Cố Hàn Uyên mê hoặc có chút tinh thần không thuộc về.

Nàng nhìn ánh mắt sáng như sao của Cố Hàn Uyên ẩn chứa ôn nhu, phương tâm cuồng loạn.

Có thể.

Hai chữ ngắn ngủi lại ẩn chứa tâm tình thẹn thùng vô hạn.

Trình Anh nghe được mí mắt trực nhảy, trong lòng có loại dự cảm bất tường.

Cố Hàn Uyên đưa tay tiếp nhận trường kiếm của Trình Dao Già.

Khoảnh khắc hai người giao tiếp, Cố Hàn Uyên mượn ống tay áo che nhẹ nhàng nắm trong nháy mắt tay nhỏ của nàng.

Chọc cho Trình Dao Già hoảng loạn, trên mặt lại thêm mấy phần đỏ ửng.

Phí Đảm thấy Cố Hàn Uyên quay lại nhìn về phía bọn họ, hồn bay phách lạc, cầu xin tha thứ: Tiểu nhân có thể dẫn dắt Liễu Trang vì Cố công tử cống hiến, chỉ cầu Cố công tử tha mạng.

Cố Hàn Uyên thần tình lạnh lùng, khinh miệt nói: Các ngươi xứng sao.

Ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Cố Hàn Uyên không có ý tưởng lãng phí thời gian với bọn họ.

Bóng người chớp động, thi triển ra Mạc Danh Kiếm Pháp.

Chương 214

Rất nhanh thì thây phơi khắp nơi.

Phí Đảm cho đến khoảnh khắc cuối cùng tắt thở, thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Trình Dao Già nhìn thân ảnh Cố Hàn Uyên, mới bừng tỉnh đại ngộ vì sao mình chết.

Đáng tiếc đã quá muộn.

Mọi người vây xem khiếp sợ vì Cố Hàn Uyên sát nhân nhanh chóng, còn chưa kịp phản ứng thì đã chết hết.

Cảm khái không hổ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Cố Hàn Uyên cầm trường kiếm không ngừng chảy máu đi trở lại trước mặt Trình Dao Già.

Nhìn đôi mắt đẹp gần như không kìm nén được cảm xúc của nàng, ôn hòa cười nói: Xin lỗi, Thiếu phu nhân, làm dơ kiếm của nàng.

Dứt lời liền đem trường kiếm trong tay đưa cho Trình Dao Già.

Trình Dao Già nhẹ nhàng lắc trán, dịu dàng nói: Tuyệt không bẩn.

Dưới cái nhìn của nàng.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là người thích giết chóc.

Lúc đó Hầu Thông Hải đánh lên Quy Vân Trang, Cố Hàn Uyên cũng chỉ là dọa lui hắn, vẫn chưa sát nhân.

Ngày hôm nay lại thái độ khác thường giết hết người của Liễu Trang, chỉ có một lời giải thích: đó chính là vì nàng.

Vì vậy Trình Dao Già mới không cách nào khắc chế nổi tâm tình của mình.

Trình Dao Già khi tiếp nhận trường kiếm trong tay Cố Hàn Uyên càng đánh bạo nắm lại một cái, khiến Cố Hàn Uyên trao nàng một ánh mắt hàm chứa thâm ý.

Trình Dao Già không biết tại sao mình liền đã hiểu, xấu hổ đỏ bừng mặt cười không dám ngẩng đầu.

Trình Anh sắc mặt càng phát ra hồ nghi.

Lúc này, đột nhiên một tiếng cười già nua mang theo chút tà khí và tiêu sái truyền đến.

Ha hả, không hổ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Thật khiến lão phu mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy một gã lão giả mặc y phục xanh toàn thân, diện mạo gầy guộc như văn sĩ nhảy vào trong viện.

Trình Anh ngạc nhiên hô: Sư phụ.

Người tới chính là Hoàng Dược Sư.

Cố Hàn Uyên từ trước đã phát hiện Hoàng Dược Sư ẩn nấp, chỉ bất quá thấy hắn không có địch ý, tu vi này lại biết xuất hiện ở nơi này, chỉ có Hoàng Dược Sư nghe tin đồ đệ đồ tôn bỏ mình.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên cũng không có ý định dùng Cầm Long Công lôi hắn ra ngoài, bằng không làm mất mặt Hoàng Dược Sư, trời mới biết sẽ gây ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên đánh giá Hoàng Dược Sư, quả nhiên là một lão soái ca, thảo nào có thể sinh ra Hoàng Dung mỹ nhân như vậy.

Ừm, cũng còn là công lao của Phùng Hành lớn hơn một chút.

Cố Hàn Uyên chắp tay thi lễ nói: Gặp qua Hoàng Dược Sư tiền bối.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên khoảnh khắc, cũng không biết Hoàng Dược Sư nên xem như nhạc phụ của hắn hay nhạc tổ phụ.

Hoàng Dược Sư vẫn là sư phụ của Trình Anh, lại là sư tổ của chồng Trình Dao Già.

Mối quan hệ này có thể nói là loạn.

Gọi tiền bối vẫn là không thiệt thòi, thậm chí còn có vẻ kiếm lời.

Tâm tư kỳ lạ chợt lóe lên trong lòng Cố Hàn Uyên, nhưng nét mặt hắn vẫn bất động thanh sắc.

Hoàng Dược Sư hài lòng nhìn Cố Hàn Uyên.

Hắn vốn là thành viên của hiệp hội ngoại hình, Cố Hàn Uyên diện mạo tuấn nhã, phong độ nhẹ nhàng đã khiến hắn thêm điểm trong lòng.

Lại là đệ tử xuất sắc nhất phái Võ Đang, hiện tại càng là Tam Tuyệt Kiếm Tiên danh dương giang hồ.

Hoàng Dược Sư đáng tiếc Hoàng Dung đã gả cho Quách Tĩnh, nhưng Quách Phù và Cố Hàn Uyên tuổi tác xấp xỉ, cũng là cực kỳ xứng đôi.

Trên giang hồ đã từng thịnh truyền Cố Hàn Uyên và Quách Phù là quan hệ tình lữ.

Hoàng Dược Sư đối với Cố Hàn Uyên mọi mặt đều hài lòng, chính là đối với sự phong lưu của hắn không hài lòng.

Lúc này nhìn Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt khó tránh khỏi thêm vài phần dò xét như nhìn cháu rể.

Cố Hàn Uyên cũng không luống cuống, cứ như vậy cùng hắn nhìn nhau.

Hoàng Dược Sư đột nhiên cười nói: Lão phu thật không gánh nổi hai chữ tiền bối của ngươi.

Ngươi nếu được xưng Tam Tuyệt Kiếm Tiên, vừa rồi lão phu thấy kiếm pháp của ngươi, xác thực Quỷ Thần đều kinh hãi.

Lão phu chẳng hay có được không lãnh giáo một chút Tam Tuyệt của ngươi.

Cố Hàn Uyên tao nhã lễ phép nói: Tiền bối khen lầm rồi.

Tiền bối nếu muốn chỉ điểm vãn bối võ công, từ không có gì không thể.

Xin tiền bối cẩn thận.

Dứt lời hai người liền giao thủ đứng lên.

Cố Hàn Uyên Tam Tuyệt tần xuất.

Hoàng Dược Sư từ lúc mới bắt đầu gian nan ứng đối đến thành thạo, sắc mặt nhưng cũng càng phát ra xấu xí.

Hắn xấu hổ nói: Ngươi là khinh thường lão phu sao.

Lại thủ hạ lưu tình như vậy.

Cố Hàn Uyên trong lòng trợn mắt trắng dã.

Nếu không hạ thủ lưu tình, người đã sớm vong mạng rồi.

Hoàng Dược Sư lúc này chỉ là Tông Sư đỉnh phong, cách Đại Tông Sư còn kém một bước vào cửa.

Sở học của hắn khá tạp nhạp, võ công phần nhiều là tự nghĩ mà thành.

Hoàng Dược Sư học vấn uyên thâm, nhưng chung quy thiếu hụt nội tình.

Nếu như chịu học Cửu Âm Chân Kinh, trái lại có thể mau chóng đột phá đến Đại Tông Sư cảnh.

Cố tình lại vì Phùng Hành phu nhân qua đời, cố chấp không chịu nhìn Cửu Âm Chân Kinh.

Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ nói: Tiền bối võ công cao cường, vãn bối bội phục.

Hắn cũng không bình luận về việc hạ thủ lưu tình.

Hoàng Dược Sư sắc mặt khó coi nói: Không cho phép hạ thủ lưu tình nữa.

Cố Hàn Uyên cảm thấy hơi khó xử, đối với lão gia hỏa cố chấp này có chút sốt ruột.

Hắn hướng về phía mặt hồ Thái Hồ ở đằng xa, thi triển chiêu Ngạo Tuyết Lăng Sương trong Thiên Sương Quyền.

Chỉ thấy bốn năm trượng mặt hồ Thái Hồ lập tức ngưng kết thành băng.

Những chiếc thuyền neo đậu bên bờ sông đều phủ đầy băng sương.

Ngay sau đó, cả mặt hồ đóng băng lẫn những chiếc thuyền đông cứng đều đồng loạt nổ tung, băng vụn cùng mảnh vỡ thuyền bay lả tả.

Hoàng Dược Sư đồng tử co rút, lúc này mới hay mình đã quá khinh thường Cố Hàn Uyên.

Sự phẫn nộ vì bị hắn hạ thủ lưu tình liền tan biến.

Trái lại, ông bội phục nói: Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, lão phu tâm phục.

Cố Hàn Uyên thi thi nhiên nói: Tiền bối quá khen.

Đương nhiên Hoàng Dược Sư tuy bội phục, nhưng mặt mũi vẫn đã mất.

Bởi vậy cũng không muốn nán lại lâu.

Hắn hướng về phía Trình Anh đang lén cười xem trận chiến mà nói: Anh nhi, hãy theo ta đi.

Trình Anh có chút khó xử.

Nàng vừa mới gặp Cố Hàn Uyên lại đã phải chia ly, trong lòng vô cùng quyến luyến.

Cố Hàn Uyên lúc này lại giúp một tay.

Tiền bối chi bằng ở lại một đêm, thắp nén nhang cho Lục trang chủ và Lục thiếu trang chủ.

Đợi mai hãy rời đi, như thế nào.

Hoàng Dược Sư thấy Cố Hàn Uyên đã mở lời mời, nếu cự tuyệt nữa sẽ mang tiếng không thua nổi.

Đành miễn cưỡng đáp ứng.

Trình Anh chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên không cam lòng vì nàng, một đôi mắt đẹp rạng rỡ nhìn về phía hắn.

Cố Hàn Uyên đáp lại nàng bằng nụ cười tuấn lãng mê hoặc, ngược lại khiến Trình Anh đỏ bừng mặt.

Trình Dao Già bởi vì phải xử lý những tàn cục còn lại của Du Liễu Trang nên không thể tiếp khách.

Cố Hàn Uyên cùng Trình Anh và Hoàng Dược Sư trò chuyện vui vẻ.

Chương 215

Cố Hàn Uyên đối với tính tình của Hoàng Dược Sư hiểu rõ vô cùng.

Hai người có học thức uyên bác tương đồng tự nhiên đàm luận vô cùng hợp ý.

Trái lại khiến Trình Anh bị lãng quên ở một bên.

Cũng may nàng vốn tính tình không màng danh lợi, bởi vậy cũng không bận tâm.

Nàng thường xuyên châm trà rót rượu cho hai người, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên đã cảm thấy thỏa mãn.

Hoàng Dược Sư đối với Cố Hàn Uyên càng phát ra thỏa mãn.

Lúc say rượu say sưa, thậm chí tiếc nuối nói ra: Đáng tiếc Dung nhi đã gả cho Tĩnh nhi.

Nếu như gả cho ngươi thì tốt biết mấy.

Hoàng Dược Sư vẫn có chút bất mãn với Quách Tĩnh đần độn.

Ba quan niệm của hai người nghiêm trọng không hợp.

Nếu không phải Quách Tĩnh là trung thần hiếu tử, không phụ việc lớn quốc gia, lão nhân gia ông ta căn bản không thèm để ý đến Quách Tĩnh.

Cố Hàn Uyên trái lại rất muốn nói một câu: Chi bằng để Hoàng Dung tái giá cho ta cũng đâu phải không được.

Đáng tiếc Trình Anh lúc này ở bên cạnh, lời này không thể nói ra miệng.

Đến đêm, Hoàng Dược Sư được an bài nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên đi tới trước cửa Trình Dao Già, nhẹ nhàng đẩy.

Quả nhiên cửa không khóa.

Trình Dao Già vừa tắm xong, tóc còn vương chút hơi nước.

Trên người tựa như còn lưu lại mùi huân hương.

Chưa kịp đến gần đã ngửi thấy hương vị này.

Cố Hàn Uyên thấy Trình Dao Già không có phát giác, đóng cửa lại, đi đến sau lưng Trình Dao Già, ôm nàng vào lòng.

Hắn khẽ hít một hơi, trêu ghẹo: Phu nhân tắm rửa thơm ngát như vậy, chẳng phải đang chờ ta sao.

Trình Dao Già giật mình, nhưng ngay sau đó, hơi thở quen thuộc cùng lời nói kia khiến thân thể mềm mại đang cứng ngắc của nàng lập tức mềm nhũn.

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng phi phàm của Cố Hàn Uyên, không kìm được khẽ hôn lên má hắn.

Nàng điệu đà ôn nhu nói: Hôm nay đa tạ chàng.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Giữa ta và phu nhân, cần gì phải nói lời cảm tạ.

Trình Dao Già thần tình áy náy nói: Nhưng thiếp cuối cùng vẫn cảm thấy có lỗi với Quan Anh.

Trình Dao Già đã kể cho Cố Hàn Uyên Lục Quan Anh chết như thế nào.

Cố Hàn Uyên lúc này mới hay Lục Quan Anh gián tiếp bị mình tức chết.

Khi hắn đã nắm trong tay Quy Vân Trang, không biết đây có được xem là Giết chồng chiếm vợ, mưu của chiếm trang không.

Hắn trêu chọc cười nói: Vậy làm sao có thể trách phu nhân.

Không thể hoài thai chỉ có thể chứng tỏ số lần quá ít.

Bởi vậy ta đã đến rồi đây.

Trình Dao Già gắt một cái, xấu hổ nói: Phi.

Hiện tại lại hoài thai, còn kịp sao.

Cố Hàn Uyên ghé sát bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: Phu nhân vậy không muốn sao.

Trình Dao Già mép ngọc yên nhiên, tiếng như muỗi kêu nói: Thiếp cũng đâu có nói không muốn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, tự nhiên muốn thỏa mãn nàng.

Trình Dao Già thấy Cố Hàn Uyên ôm nàng, hơi có chút kinh hoảng nói: Tóc thiếp vẫn chưa khô đâu.

Cố Hàn Uyên tay khẽ vỗ lên sợi tóc Trình Dao Già.

Hơi nước bốc lên.

Hắn lại ghé sát vào ngửi, hương vị trái lại càng nồng nàn vài phần.

Hiện tại chẳng phải đã khô rồi sao.

Trình Dao Già thấy thế thở dài nói: Hàn Uyên, võ công của chàng thật quá thần kỳ.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm cười nói: Trong đêm đẹp như vậy, bàn luận võ công làm gì.

Tiếp đó, hắn lấy ra Thần Túc Kinh đưa cho Trình Dao Già.

Bất quá nếu đã nói đến võ công, ta vừa hay có một môn võ công rất thích hợp để phu nhân học.

Trình Dao Già sau khi nhận lấy có chút ngạc nhiên mà hỏi: Võ công gì vậy.

Nhưng nàng không xem vài lần, trên mặt đỏ ửng liền lan đến tận mang tai.

Nàng xấu hổ gắt giọng: Phi.

Đây đâu phải võ công, rõ ràng là muốn thiếp hầu hạ chàng.

Cố Hàn Uyên thấy Trình Dao Già tuy thẹn thùng, nhưng không có vứt bỏ Thần Túc Kinh, sao có thể không biết ý tưởng của nàng.

Hắn cố ý trêu đùa: Phu nhân, vậy nàng có nguyện ý hay không.

Nhưng Trình Dao Già đã xấu hổ đến mức nói không ra lời.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, ôm nàng lấy.

Đêm dần khuya, Cố Hàn Uyên giật mình.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

Chính là Trình Anh đã do dự hồi lâu.

Trình Dao Già nghe vậy rất là kinh hoảng, cũng không kịp để tâm đến Cố Hàn Uyên đang ở sau lưng, vội vàng đáp lại Trình Anh nói: Thiếp đã ngủ.

Trình Anh nghe vậy, giọng có chút sai lệch hỏi: Đường tỷ, sao giọng tỷ lại khàn đến vậy.

Trình Dao Già qua loa lấy lệ nói: Thiếp có chút nhiễm phong hàn.

Trình Anh có chút lo lắng nói: Đường tỷ, muội lược thông chút y thuật Kỳ Hoàng, để muội xem giúp tỷ nhé.

Không cần làm phiền muội.

Trình Dao Già vội vàng cự tuyệt.

Vậy mà lúc này Trình Anh đã đẩy cửa tiến vào.

Cố Hàn Uyên khi đóng cửa, để không kinh động Trình Dao Già nên đã không khóa lại.

Trình Dao Già đầu tiên trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, rồi vội vàng buông sa màn xuống.

Trình Dao Già thấy việc đã đến nước này, cũng không cách nào để Cố Hàn Uyên đi ra ngoài, đành dùng ánh mắt ra hiệu hắn đừng để Trình Anh phát hiện.

Nhưng tính cách hiếu sự của Cố Hàn Uyên lại phát tác, khiến Trình Dao Già suýt chút nữa kinh hô thành tiếng, chỉ đành thẹn thùng trừng mắt liếc hắn một cái, rồi ứng phó trước Trình Anh nói: Đường muội, muội cứ nói ở bên ngoài đi, kẻo phong hàn lây sang muội.

Trình Anh cũng không phản đối.

Nàng ở bên ngoài sa màn quanh quẩn hồi lâu, rồi chậm rãi cất tiếng hỏi: Đường tỷ, tỷ và Cố đại ca có phải có chuyện gì không.

Trình Dao Già có chút kinh hoảng nói: Sao muội lại hỏi thế.

Trình Anh đỏ mặt cười giải thích: Ban ngày muội thấy hai người các ngươi thường xuyên trao đổi ánh mắt tri kỷ, hơn nữa lúc ấy phản ứng của đường tỷ cũng rất kỳ lạ.

Trình Dao Già nào ngờ bản thân sẽ để lộ sơ hở.

Chỉ là nàng nào biết Trình Anh lại thông tuệ đến vậy, chỉ qua một manh mối nhỏ liền đoán ra được nàng và Cố Hàn Uyên có khả năng có tư tình.

Nhưng việc này lại không thể thừa nhận, chỉ đành lòng loạn như ma, phủ nhận rằng: Đường muội, muội nghĩ nhiều rồi.

Giữa ta và Cố công tử làm sao có thể có chuyện gì chứ.

Trình Anh có chút do dự nói: Nhưng mà.

Đừng nhưng nhị gì nữa, đường muội mau đi nghỉ đi.

Ngày mai chẳng phải còn phải cùng sư phụ muội rời đi sao.

Trình Dao Già lúc này chỉ nghĩ mau chóng đuổi người, vừa thẹn thùng vừa tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Nhưng Trình Anh lại kiên định phản đối nói: Chính vì vậy, nếu hôm nay không hỏi, lần sau cũng không biết là khi nào nữa.

Trình Dao Già linh quang lóe lên, hỏi ngược lại: Đường muội, muội thành thật nói cho ta biết, có phải muội thích Cố công tử rồi không.

Ưm.

Trình Anh đỏ mặt cười, vẫn thành thật thừa nhận.

Trình Dao Già kiều mị liếc xéo Cố Hàn Uyên, cười hỏi: Vậy là muội đang ghen tị ư.

Trình Anh vội vàng đỏ mặt cười phủ nhận nói: Đâu có.

Chỉ là. có chút tò mò.

Trình Dao Già thấy khí thế của Trình Anh yếu đi, lập tức đảo khách thành chủ nói: Đường muội, muội thích Cố công tử ra sao.

Hãy nói cho ta nghe xem nào.

Vậy phải kể từ khi Cố đại ca chữa chân cho Vô Song.

Trình Anh cố nén ngượng ngùng, kể lại quá trình lúc bấy giờ cho Trình Dao Già.

Cố Hàn Uyên quả nhiên là một tên hỗn đản.

Trình Dao Già tức giận, trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Nhưng rất nhanh nàng liền nhận được giáo huấn.

Trình Anh thấy Trình Dao Già đột nhiên mắng Cố Hàn Uyên, trái lại đau lòng bắt đầu bênh vực tình lang, cố nén ý xấu hổ nói: Đường tỷ, tỷ đừng mắng hắn.

Muội cũng đâu có không muốn.

Trình Anh thấy Trình Dao Già trầm mặc, hỏi ngược lại: Trái lại, đường tỷ, có phải tỷ cũng thích Cố đại ca rồi không.

Trình Dao Già nghe vậy cũng không kịp trong lòng dị dạng, vội vàng phủ nhận nói: Ai thèm thích hắn.

Nhưng điều khiến nàng ngoài ý muốn là, Trình Anh lúc này lại ôn nhu khuyên lơn: Đường tỷ phu đã qua đời, đường tỷ cũng đâu phải không thể tái giá.

Trình Dao Già tò mò hỏi: Đường muội, muội không phản đối sao.

Trình Anh ánh mắt chiếu sáng, tan vỡ liệt kê ưu điểm của Cố Hàn Uyên nói: Cố đại ca lòng mang đại nghĩa, võ công cao cường, danh chấn giang hồ, lại bác học đa tài, có biết bao nhiêu nữ tử thích hắn.

Nào đến phiên muội phản đối.

Nàng nói xong lời cuối cùng rồi lại có chút thất lạc.

Cố Hàn Uyên trái lại hài lòng lộ ra nụ cười vui thích.

Trình Dao Già oán trách liếc xéo Cố Hàn Uyên.

Nàng biết Trình Anh đã tình căn thâm chủng, không thể vãn hồi rồi, chỉ có thể khuyên lơn: Đừng nói vậy.

Ta thấy Cố công tử rất thích muội đó.

Trình Anh xấu hổ mà ức phủ nhận nói: Đâu có.

Nàng vẫn có chút không tự tin.

Trình Dao Già thấy thế trêu ghẹo nói: Muội vừa nói như vậy trái lại nhắc nhở ta.

Mỗi lần Cố công tử nói chuyện với muội đều ôn nhu như vậy, ta nhìn trong mắt hắn toàn là muội đó.

Còn nói không phải thích muội.

Trình Anh bị nói xong càng phát ra ngượng ngùng, mơ hồ có chút không chịu nổi, chỉ có thể nói sang chuyện khác: Đường tỷ, sao giọng tỷ lại khàn khàn như vậy, chi bằng để muội xem cho tỷ trước nhé.

Trình Dao Già không cách nào cự tuyệt, chỉ đành đưa tay cổ tay ra.

Trình Anh bắt mạch cho Trình Dao Già, ánh mắt dần dần nổi lên nghi hoặc.

Điều này đâu có giống bị nhiễm phong hàn.

Trình Dao Già nào hay trình độ y thuật Kỳ Hoàng của Trình Anh không hề thấp.

Chương 216

Mặt Trình Anh ửng hồng, nhìn màu đỏ thắm trên cánh tay Trình Dao Già.

Người học y cuối cùng sẽ hiểu chút kiến thức kỳ quái.

Trình Anh lúc này thì có suy đoán.

Bất quá Lục Quan Anh đã chết, vậy người kia sẽ là ai chứ.

Trình Anh cắn răng, hy vọng suy đoán của mình là đúng, rồi lấy dũng khí vén rèm che lên.

Trình Anh đầu tiên là cả kinh, tiếp đó liền thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì là Cố Hàn Uyên vẫn tốt hơn là những người khác.

Mặt nàng đỏ ửng lan đến tận mang tai, trong lòng thầm nghĩ: Hai người này chơi đùa đến mức ấy sao.

Trình Dao Già kinh hô một tiếng, vô thức muốn che giấu Cố Hàn Uyên, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra cách nào, chỉ đành cam chịu.

Trình Anh khẽ cắn môi mỏng, nổi giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái nói: Cố đại ca, chàng không giải thích một chút sao.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại ném cái nồi cho Trình Dao Già, trêu ghẹo cười nói: Trình Anh muội muội muốn ta giải thích gì ư.

Chi bằng để phu nhân giải thích cho muội nhé, miễn cho muội lại nghĩ ta bịa chuyện lừa muội.

Trình Anh nào ngờ Cố Hàn Uyên lại vô sỉ đến vậy, nhất thời phá vỡ lớp kính lọc mỹ hảo vốn có.

Nàng vốn dĩ nên cảm thấy phẫn nộ vì bị lừa dối, nhưng trái lại lại cảm thấy Cố Hàn Uyên nhiều khí tức phàm tục như vậy lại dễ dàng đến gần hơn.

Những cô gái không tự tin luôn có nhiều tâm tư, Trình Anh cũng vậy.

Nhưng tình cảnh này làm sao nàng dám hỏi.

Bởi vậy vội vàng nói: Chi bằng để lần sau đi.

Muội xin cáo lui trước.

Nhưng nàng vừa muốn rời đi đã bị Cố Hàn Uyên nắm lấy cổ tay.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Trình Anh muội muội không phải muốn nghe giải thích sao.

Lần sau cũng không biết là khi nào nữa.

Trình Anh giãy dụa vài cái, lại phát hiện cổ tay giống như bị kìm sắt kẹp chặt, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích.

Nàng đành đỏ mặt cam chịu.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt ra hiệu Trình Dao Già có thể giải thích.

Trình Dao Già càng thêm thẹn thùng trừng mắt liếc Cố Hàn Uyên, chỉ đành ngắt quãng giải thích.

Trải qua Trình Dao Già giải thích, Trình Anh mới hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Nhưng lúc này nàng căn bản không còn tâm tư quan tâm đầu đuôi câu chuyện.

Trình Anh thấy Trình Dao Già giải thích xong, cố nén sức nóng hừng hực trên mặt, vội vàng nói: Tóm lại, muội đã biết chuyện gì xảy ra rồi.

Muội xin cáo lui trước.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại một tay kéo nàng lại.

Thấy nàng lại muốn giãy dụa, Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp của Trình Anh hỏi: Trình Anh muội muội, chẳng lẽ muội không yêu thích ta sao.

Trình Anh nhìn ánh mắt cho dù trong bóng đêm vẫn như cũ rạng ngời rực rỡ kia, làm sao có thể nói ra lời cự tuyệt, chỉ đành thẹn thùng nói ra lời trong lòng: Nhưng mà muội vẫn chưa chuẩn bị xong.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không ép buộc nàng, ôn hòa an ủi: Trình Anh muội muội không cần lo lắng, cứ theo ta và phu nhân mà nói là được.

Cùng hai người các ngươi ư.

Lúc này.

Trình Anh có chút mộng.

Cố Hàn Uyên ghé sát bên tai nàng, khẽ thở ra.

Luồng khí ấm nhẹ nhàng lướt qua vành tai tinh xảo của Trình Anh.

Trình Anh cả người run lên, càng không dám nhúc nhích.

Cố Hàn Uyên lúc này ôn nhu hỏi: Không được sao.

Sự tiếp xúc thân mật như vậy khiến ý thẹn thùng che lấp lý trí của nàng, chỉ đành ấp úng đáp: Được rồi.

Sáng ngày thứ hai, Trình Anh đã sớm theo Hoàng Dược Sư rời đi.

Chỉ là thần sắc mỏi mệt của nàng khiến Hoàng Dược Sư có chút lo lắng, thậm chí hỏi có nên nghỉ ngơi một ngày hay không.

Trình Anh khó khăn lắm mới đối phó cho qua chuyện, nhưng trong lòng tràn đầy xấu hổ.

Cố Hàn Uyên quả thực rất giữ lời, không hề ép buộc nàng.

Từng trải qua lúc Lục Vô Song được trị liệu, Trình Anh cũng không quá mức chống cự sự thân mật ở mức độ đó.

Thế nhưng lúc này Trình Anh lại nghĩ thầm: Đêm qua như vậy, chi bằng cuối cùng hắn cứ ép buộc nàng còn hơn.

Thần Túc Kinh càng khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Chính là cảm giác Trình Dao Già đặc biệt ghen với nàng.

Trình Anh cũng không chịu đựng nổi ánh mắt như vậy, lúc này mới sớm cáo từ rời đi.

Trình Anh đi rồi, Cố Hàn Uyên dặn dò Trình Dao Già: Phu nhân hãy nắm giữ tốt Quy Vân Trang.

Nếu có gì cần giúp đỡ, có thể tìm Vương phu nhân của Mạn Đà Sơn Trang hỗ trợ.

Trình Dao Già giật mình hỏi: Vương phu nhân.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Có quan hệ tương tự với phu nhân vậy.

Trình Dao Già bĩu môi, bất quá vẫn vì tình lang mà nghĩ suy nhiều hơn một chút, thành thật đáp ứng.

Sau khi Quy Vân Trang bị chiếm, toàn bộ Thái Hồ đều nằm trong phạm vi thế lực của Cố Hàn Uyên.

Có thể dựa vào thủy lộ phức tạp nơi đây để giấu quân luyện binh.

Thiên Võng cũng có thể càng thêm ẩn mình.

Trước khi Cố Hàn Uyên rời đi, nhận được tin tức từ Địa Võng truyền đến.

Tả Lãnh Thiền đã ra tay với phái Hằng Sơn.

Hiển nhiên việc thất lợi trong đại hội Nam Thiếu Lâm khiến hắn càng thêm cấp bách muốn hợp nhất Ngũ Nhạc.

Mười hai Thái Bảo tuy đều trọng thương, nhưng những cao thủ tà phái mà Tả Lãnh Thiền chiêu mộ vẫn chưa tổn thất.

Do Lục Bách bị thương nhẹ hơn dẫn đội phục kích phái Hằng Sơn, bức bách Định Dật sư thái đầu hàng.

Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành chạy tới Nhị Thập Bát Điếm coi như kịp lúc.

Số lượng lớn cao thủ áo đen che mặt dưới sự dẫn dắt của Lục Bách và Ký Bắc tam hùng đang vây công phái Hằng Sơn.

Hằng Sơn Kiếm Pháp sở trường phòng thủ, các đệ tử Hằng Sơn đang kết trận chống đỡ.

Không ít người đã bị thương, nhưng may mắn vẫn chưa có ai bỏ mạng.

Định Dật sư thái, hãy đầu hàng đi.

Cứ đánh tiếp như vậy, phái Hằng Sơn sẽ toàn quân bị diệt.

Vọng tưởng.

Định Dật sư thái hà tất phải cố chấp như vậy.

Tả Minh chủ cũng là vì ngũ nhạc hợp nhất, điều đó đối với tất cả mọi người đều có lợi.

Bần ni tuyệt đối sẽ không đồng ý ngũ nhạc hợp nhất, cơ nghiệp phái Hằng Sơn không thể hủy trong tay bần ni.

Cứng đầu bất linh.

Ký Bắc tam hùng, mau bắt Định Dật sư thái xuống.

Ký Bắc tam hùng nghe vậy, đồng loạt xông về phía Định Dật sư thái.

Mỗi người trong Ký Bắc tam hùng đều không phải là đối thủ của Định Dật sư thái, nhưng cũng không sợ luân phiên chiến đấu.

Thế nhưng Hợp Kích Chi Thuật của ba người quả thực có vài phần môn đạo, lại chịu sự kiềm chế của an nguy đệ tử phía sau, phân tâm dưới tình thế cấp bách khó tránh khỏi bỏ cái này mất cái kia.

Tình thế nguy cấp, Định Dật sư thái hơi cảm thấy tuyệt vọng.

Nghi Lâm lo lắng kinh hô một tiếng, liền muốn tiến lên hỗ trợ.

Định Dật sư thái là phòng thủ hạch tâm của phái Hằng Sơn, nếu như Định Dật sư thái thất bại, phái Hằng Sơn cũng chỉ có thúc thủ chịu trói.

Các đệ tử phái Hằng Sơn còn lại trong lòng cũng sinh ra cảm giác tuyệt vọng, các nàng không tìm thấy hy vọng chiến thắng.

Ngay lúc Lục Bách đắc ý, và phái Hằng Sơn đang tuyệt vọng, một trận tiếng xé gió chói tai truyền đến, một luồng bích lục quang mang chợt lóe.

Khi đám người còn chưa hiểu chuyện gì, đầu của Ký Bắc tam hùng đồng loạt rời khỏi cổ.

Cảnh tượng quá đê thảm, khiến các đệ tử phái Hằng Sơn liên tục thét chói tai.

Cùng lúc đó, Cố Hàn Uyên cũng nhảy vào giữa sân, Trảm Long Kiếm cũng trở về trong tay hắn.

Bạch y nhẹ nhàng, tiêu sái tuấn nhã, sợi tóc được buộc tùy ý bằng dây cột tóc phất phơ theo gió.

Các đệ tử phái Hằng Sơn đồng loạt lộ vẻ kinh hỉ, ánh mắt Nghi Lâm tràn đầy mến mộ, phương tâm loạn động.

Các đệ tử phái Hằng Sơn không biết từ lúc nào đã học theo Nghi

Lâm, đồng loạt hô: Cố đại ca.

Bấy nhiêu thanh âm nữ tính yêu kiều mềm mại dễ nghe khiến Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy vui mừng.

Định Dật sư thái tuy rất khó chịu vì Cố Hàn Uyên đã làm hỏng sự tu hành của các đệ tử nàng, nhưng lúc này thấy hắn kịp thời cứu viện cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 217

Còn trên mặt Lục Bách và đám người thì tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Lục Bách từng giao thủ với Cố Hàn Uyên mấy lần, chỉ cảm thấy mỗi lần hắn lại càng khủng bố hơn lần trước.

Nguyên lai, trong đại hội Nam Thiếu Lâm, hắn là người trong Mười hai Thái Bảo phái Tung Sơn phản ứng nhanh nhất khi ra tay theo lệnh Tả Lãnh Thiền.

Lúc này Lục Bách thấy Cố Hàn Uyên cứu giúp phái Hằng Sơn, liền Ký Bắc tam hùng chết cũng không đoái hoài tới, vội vàng tại chỗ quỳ bái nói: Tiểu nhân không biết Cố công tử cùng phái Hằng Sơn có giao tình, xin hãy buông tha cho chúng ta một con đường.

Cố Hàn Uyên không nhìn về phía Lục Bách.

Hắn đầu tiên cẩn thận đánh giá Nghi Lâm, thấy nàng mặt ửng hồng ngây ngất, sóng mắt lưu chuyển, lúc này mới hài lòng gật đầu cười nói: Không bị thương là tốt rồi.

Chỉ một câu quan tâm đơn giản như vậy lại tàn nhẫn đâm sâu vào phương tâm Nghi Lâm, trong mắt nàng lúc này không còn dung chứa bất cứ sự vật nào khác.

Cố Hàn Uyên vẫn nhìn các đệ tử phái Hằng Sơn, ánh mắt dừng lại ở những vết thương trên người các nàng, khiến các nàng đồng loạt ngượng ngùng che giấu.

Ngoại thương tất nhiên sẽ làm tổn hại y phục, để lộ ra lượng lớn da thịt trắng nõn.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên hơi âm trầm, xoay người nhìn về phía Lục Bách đang cực độ kinh sợ, đạm mạc nói: Tự chặt một tay, Cố mỗ sẽ cho ngươi rời đi.

Sắc mặt Lục Bách trở nên khó coi, nhưng cũng có chút tự biết mình.

Quan hệ giữa phái Tung Sơn và Cố Hàn Uyên vốn ác liệt, nay lại đụng phải lưỡi thương của hắn, không trả giá một chút mà muốn rời đi là không thể nào.

Cuối cùng vẫn là dục vọng cầu sinh chiếm thượng phong.

Lục Bách thần sắc hung ác, tay phải vung trường kiếm, cánh tay trái liền rơi xuống.

Hắn ôm vết thương, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nói: Đa tạ Cố công tử đại nhân đại lượng, tiểu nhân xin dẫn người rời đi ngay.

Nhưng Cố Hàn Uyên thần sắc lại càng phát ra lãnh lệ nói: Ngươi có thể đi, thế nhưng bọn chúng phải ở lại.

Một câu nói làm Lục Bách sắc mặt đại biến.

Cố Hàn Uyên đưa lưng về phía các đệ tử phái Hằng Sơn, ôn nhu nói: Các cô nương, xin hãy xoay người lại.

Các đệ tử phái Hằng Sơn mặc dù không rõ vì sao, nhưng vẫn vô thức nghe theo lời phân phó của Cố Hàn Uyên.

Định Dật sư thái thấy đệ tử nhà mình lại nghe lời Cố Hàn Uyên đến vậy, thần sắc tức giận liền muốn nói gì đó.

Nhưng còn chưa đợi nàng mở miệng, đồng tử co rút lại, nghẹn họng nhìn trân trối.

Chỉ thấy Trảm Long Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên hóa thành một màn bích lục thần quang yêu dị, lướt qua những cao thủ tà đạo áo đen, nhất thời thây phơi khắp nơi, mùi máu tươi tràn ngập.

Lục Bách bị lượng lớn máu tươi bắn vào, tựa như một người toàn thân dính máu, thần sắc hoảng sợ run rẩy không ngừng.

Các đệ tử phái Hằng Sơn ngửi thấy mùi máu nồng, nhất thời hiểu rõ ý Cố Hàn Uyên bảo các nàng xoay người.

Trong lòng đồng loạt ấm áp.

Càng hiểu ra ý Cố Hàn Uyên nhìn vào những vết thương của các nàng, trong mắt lóe lên vẻ cảm động.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Lục Bách lạnh lùng nói: Cút đi.

Nói với Tả Lãnh Thiền rằng phái Hằng Sơn có Cố mỗ bảo hộ.

Nếu hắn còn dám động thủ với các nàng, Cố mỗ sẽ lên Tung Sơn tìm hắn uống trà.

Dứt lời, Cố Hàn Uyên cũng không để ý phản ứng của Lục Bách, xoay người lại ôn hòa nói với Định Dật sư thái vẫn còn chấn động: Sư thái đi thôi.

Các cô nương không nên ở lại nơi này lâu.

Định Dật sư thái đối với cách xưng hô các cô nương của Cố Hàn Uyên hơi có bất mãn, bất quá cũng biết hắn nói không sai.

Cảnh tượng huyết tinh như vậy quả thực không thích hợp để các đệ tử chứng kiến.

Nàng nói một tiếng liền dẫn theo các đệ tử phái Hằng Sơn rời đi.

Lúc này Lục Bách vẫn ngây người ngồi trong vũng máu, thần tình nửa cười nửa không, như khóc mà chẳng phải khóc.

Trên đường, Cố Hàn Uyên cùng các đệ tử phái Hằng Sơn đàm tiếu.

Những thanh âm nữ tính trong trẻo, ríu rít không ngớt bên tai.

Ánh mắt sùng bái, kính nể, hết lòng yêu mến đều đổ dồn về phía

hắn.

Nói là đã làm hỏng sự tu hành của các nàng cũng không quá đáng.

Nghi Lâm bị các sư tỷ sư muội lấn át sang một bên, ủy khuất bĩu cái miệng nhỏ nhắn.

Phái Hằng Sơn trước khi màn đêm buông xuống đã tìm được một chỗ thích hợp để cắm trại dã ngoại.

Định Dật sư thái lúc này mới tỉnh hồn lại hỏi: Cố công tử, sao ngươi lại đến nơi đây.

Cố Hàn Uyên ôn hòa đáp: Tại hạ nhận được tình báo, phái Tung Sơn có thể sẽ phục kích phái Hằng Sơn.

Để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, tại hạ vẫn là tới xem một chút.

Hắn vẫn nhìn các đệ tử phái Hằng Sơn đang lóe ánh sáng trong mắt, khẽ cười nói: Cũng may kịp thời chạy tới, bằng không các cô nương mà có tổn hại gì, tại hạ sẽ ái ngại.

Định Dật sư thái nghe vậy, sắc mặt đen lại.

Còn các đệ tử phái Hằng Sơn thì từng người xấu hổ vừa vui sướng.

Định Dật sư thái lúc này đã tính toán xem sau khi trở về Hằng Sơn sẽ có bao nhiêu đệ tử hoàn tục.

Quan sát thần sắc của các nàng một chút, bà đưa ra kết luận không hề lạc quan, sắc mặt càng thêm đen sạm.

Lúc này màn đêm buông xuống.

Các đệ tử phái Hằng Sơn đã trải qua một trận đại chiến, lúc này đều có chút uể oải, phân tán ra đi nghỉ.

Cố Hàn Uyên nhìn Nghi Lâm đang lẳng lặng theo sau, khẽ cười nói với Định Dật sư thái: Sư thái, tại hạ có chút việc muốn nói chuyện riêng với Nghi Lâm, chẳng hay có được không.

Định Dật sư thái thở dài một tiếng, biết mình không ngăn cản được, chỉ có thể đồng ý.

Bất quá, khi Cố Hàn Uyên dẫn Nghi Lâm rời đi, Định Dật sư thái vẫn nghiêm túc nói với bóng lưng Nghi Lâm một câu: Nghi Lâm, trước khi hoàn tục không được phá giới.

Lời này suýt chút nữa khiến Nghi Lâm ngã quỵ.

Vốn khuôn mặt đã đỏ bừng vì thẹn thùng, nay lại có xu thế lan đến cả cái đầu trọc láng bóng của nàng.

Cố Hàn Uyên dẫn Nghi Lâm đi tới một nơi yên tĩnh, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ trơn nhẵn của nàng.

Hắn chỉ cảm thấy xúc cảm quá mức tốt đẹp, tựa như một khối mỹ ngọc ôn hòa.

Nghi Lâm từ khi ở Hành Dương thành đã từng huyễn tưởng cảnh tượng như vậy.

Lúc này, điều đó thật sự thành hiện thực, nàng ngượng ngùng muốn tách ra nhưng lại có chút không nỡ, cuối cùng chỉ đành ngoan ngoãn mặc Cố Hàn Uyên xoa.

Trong mắt nàng, hơi nước càng tràn lan dữ dội.

Thanh âm ôn nhu của Cố Hàn Uyên vang lên bên tai Nghi Lâm: Nghi Lâm muội muội, muội có từng nhớ ta không.

Nghi Lâm khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn thùng, tiếng như muỗi kêu nói: Nhớ.

Cố Hàn Uyên đưa tay bóp lấy cằm nàng, không cho nàng cơ hội trốn tránh, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp trong trẻo của Nghi Lâm, ôn hòa hỏi: Vậy sao lại không nói chuyện với ta.

Nghi Lâm né tránh ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy khuôn mặt cùng trong lòng càng thêm nóng rực, thẹn thùng nói: Sư phụ nói phải cách xa Cố đại ca một chút.

Cố Hàn Uyên một tiếng cười khẽ.

Vì sao.

Nghi Lâm có chút ủy khuất nói: Bởi vì Cố đại ca sẽ làm hỏng sự tu hành của muội.

Nàng cũng muốn nói chuyện nhiều với Cố Hàn Uyên, thế nhưng sư mệnh khó lòng trái, chỉ đành cố nén nỗi nhớ.

Cố Hàn Uyên để sát vào bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: Là sư phụ quan trọng, hay Cố đại ca quan trọng.

Nghi Lâm bị Cố Hàn Uyên khí tức một kích, giật mình, vẫn là nhỏ giọng đáp lại nói: Đều rất quan trọng.

Cố Hàn Uyên khẽ hôn lên cái đầu trơn bóng mượt mà của Nghi Lâm, trong mắt chứa ý cười hỏi: Nghĩ lại một chút xem.

Nghi Lâm có chút mộng nhiên.

Khi nàng phản ứng lại, cả khuôn mặt đã đỏ bừng lan rộng.

Nơi bị Cố Hàn Uyên hôn càng nóng ran.

Nàng xấu hổ mà ức lầm bầm tiếng: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ngữ khí trêu chọc nói: Nghi Lâm, Cố đại ca muốn xem Phật Châu của muội một chút.

Phật Châu.

Muội không có mang mà.

Nghi Lâm không rõ vì sao.

Cái Phật Châu này.

Cố Hàn Uyên hướng Nghi Lâm giải thích một câu.

Nghi Lâm che miệng suýt kêu lên sợ hãi, hơi có chút chống cự nhỏ giọng nói: Cố đại ca, không được.

Cố Hàn Uyên trong giọng nói mang theo dụ dỗ ý tứ nói: Cố đại ca muốn mượn Phật Châu của muội dùng một chút, có được không.

Nghi Lâm mặc dù không muốn cự tuyệt Cố Hàn Uyên, nhưng nghĩ tới lời Định Dật sư thái đã nói, vẫn là khổ sở nói: Nhưng sư phụ nói không thể phá giới.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, lừa dối Nghi Lâm nói: Kiểu này không tính là phá giới.

Hồi lâu sau, Nghi Lâm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, u oán nhìn Cố Hàn Uyên, rồi đi tìm một cái đầm nước để rửa.

Cố Hàn Uyên từ lần đầu tiên tiếp xúc Nghi Lâm lúc liền có chút ngạc nhiên.

Thảo nào bộ tăng bào rộng lớn mộc mạc của Nghi Lâm cũng không che giấu được.

Bất quá dường như so với lúc trước lại càng thêm đầy đặn, cảm giác trải nghiệm tương đương khiến Cố Hàn Uyên thỏa mãn.

Đương nhiên cũng có chỗ không vừa ý.

Đó chính là Nghi Lâm cho không quá nhanh, suýt nữa chuỗi đánh giá không thể đạt đến cấp SSS.

Gần sát cấp SSS, đánh giá đã tặng cho Cố Hàn Uyên dây leo Huyết Bồ Đề.

Chỉ cần tưới Kỳ Lân Huyết là có thể liên tục sinh trưởng ra Huyết Bồ Đề.

Kỳ Lân Huyết có thể đổi bằng phản phái điểm, so với việc trực tiếp đổi Huyết Bồ Đề thì rẻ hơn rất nhiều.

Loại vật phẩm có thể duy trì phát triển liên tục này vô cùng có giá trị, đại nghiệp luyện đan của Cố Hàn Uyên cũng có thể bắt đầu.

Cố Hàn Uyên mang theo Nghi Lâm trở lại nơi dừng chân của phái Hằng Sơn.

Định Dật sư thái ngưng trọng hỏi: Nghi Lâm, con không có phá giới chứ.

Nghi Lâm do dự hồi lâu, cũng không biết có nên hay không tính phá giới, cuối cùng vẫn là bị lý luận của Cố Hàn Uyên lừa dối, chần chờ lắc đầu nói: Không có.

Định Dật sư thái nghi hoặc nhìn Nghi Lâm, thấy nàng đi lại vẫn không có trở ngại.

Thiếu kiến thức liên quan, Định Dật sư thái làm sao có thể nghĩ đến Cố Hàn Uyên lại có nhiều chiêu trò như vậy, liền yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 218

Chỉ cần Nghi Lâm chưa từng phá giới trước khi hoàn tục, nàng trái lại có thể mở một mắt nhắm một mắt, tất cả đợi trở về phái Hằng Sơn rồi nói.

Đơn giản nói chuyện phiếm vài câu phía sau, Cố Hàn Uyên mang theo Nghi Lâm đi nghỉ ngơi, ôm Nghi Lâm đang thẹn thùng vào lòng, quả thực có vài phần yêu thích không nỡ rời tay.

Sáng ngày thứ hai, trời vừa rạng.

Cố Hàn Uyên, sau một đêm chưa chợp mắt, mở hai mắt ra.

Xung quanh, chẳng hay từ lúc nào đã tụ tập không ít đệ tử phái Hằng Sơn.

Thảo nào ban đêm đột nhiên cảm thấy xúc cảm không đúng.

Hóa ra là tìm nhầm người, là Nghi Thanh hay Nghi Cùng vậy.

Nhìn các nàng tuy mặt đỏ như máu, nhưng đều không hề chống cự, giả vờ ngủ.

Hiển nhiên cũng chẳng có gì khác biệt.

Nghi Lâm trái lại ngoài ý muốn ngủ rất ngon giấc.

Cố Hàn Uyên không để các nàng phải xấu hổ, đi trước một bước đứng dậy rời đi.

Điều đó thực khiến các nàng thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến mọi người thanh tỉnh, Định Dật sư thái lần nữa hướng Cố Hàn Uyên biểu đạt cảm tạ.

Đa tạ Cố công tử đã ra tay tương trợ.

Định Dật sư thái thấy Cố Hàn Uyên mặt hiện vẻ lưỡng lự, tâm lĩnh thần hội hỏi: Cố công tử có chuyện gì cần phái Hằng Sơn giúp đỡ sao.

Cố Hàn Uyên thấy thế nói thẳng: Tại hạ hy vọng Định Dật sư thái có thể dẫn theo các đệ tử phái Hằng Sơn hỗ trợ luyện chế thêm một ít Thiên Hương Đoạn Tục Giao và Bạch Vân Hùng Đảm Hoàn.

Định Dật sư thái nghe vậy lại thở phào nhẹ nhõm.

Không chỉ vì chuyện này không tính là làm khó dễ, mà là bởi vì nếu Cố Hàn Uyên có việc nhờ phái Hằng Sơn, vậy các đệ tử phái Hằng Sơn cũng sẽ không tiện hoàn tục rời khỏi môn phái.

Có lẽ lâu dần, các nàng sẽ dần chặt đứt tâm tư cũng khó nói.

Định Dật sư thái lúc này cũng chỉ có thể lạc quan mà nghĩ, bằng không, trở về Hằng Sơn, vạn nhất đệ tử trong phái bỏ đi hơn phân nửa, phái Hằng Sơn chẳng phải chỉ còn trên danh nghĩa sao.

Định Dật sư thái lúc này tỏ thái độ nói: Việc này dễ thôi, chỉ là tài liệu có hạn, chưa chắc có thể cung cấp nhiều cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên cũng là cười nói: Tại hạ sẽ an bài người mua tài liệu đưa lên phái Hằng Sơn.

Như vậy không còn gì tốt hơn.

Định Dật sư thái hân nhiên đồng ý.

Phái Tung Sơn lúc này đã bị Cố Hàn Uyên dọa vỡ mật, trên đường trở về Hằng Sơn lại không còn vấn đề an toàn.

Bởi vậy, nàng liền giao tất cả Thiên Hương Đoạn Tục Giao và Bạch Vân Hùng Đảm Hoàn mà các đệ tử mang theo cho Cố Hàn Uyên trước.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhận lấy.

Có phái Hằng Sơn làm cơ sở dự trữ thuốc trị thương, kế hoạch của hắn lại có thể tiến thêm một bước.

Cố Hàn Uyên cáo từ Định Dật sư thái.

Các đệ tử phái Hằng Sơn lưu luyến chia tay Cố Hàn Uyên.

Nghi Lâm càng là sóng mắt long lanh lưu luyến, chỉ cảm thấy trước ngực càng thêm nóng bỏng.

Bất quá, nàng vốn hiểu lòng người, vẫn không giữ lại hắn.

Cố Hàn Uyên ngự kiếm phi hành đến Chung Nam Sơn.

Hắn không có ý định gây rắc rối cho Toàn Chân Giáo.

Khâu Xử Cơ thường tìm phiền phức cho hắn, nhưng một đám Tông Sư tầm thường và môn phái của chúng thực sự không đáng để lưu tâm, cứ để dành cho Ích Tà Vệ sau này trưởng thành mà củng cố danh vọng.

Cố Hàn Uyên đến đây là để gặp Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu.

Trước đây, khi chia tay hai nàng, Âm Dương Quyết vẫn chưa dung hợp hoàn chỉnh, bởi vậy hắn đến để truyền công pháp, tiện thể gặp Lâm Triều Anh, bồi dưỡng nàng thành lò đỉnh mới.

Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu lúc này vẫn đang tu hành trong cổ mộ.

Ngược lại, hắn lại gặp Lâm Triều Anh ở bên ngoài Cổ Mộ.

Túp lều nhỏ bên ngoài Cổ Mộ đã trải qua một phen tu sửa, không chỉ bền chắc hơn rất nhiều mà còn có thêm bàn đá, ghế đá.

Lâm Triều Anh lúc này đang ngồi trên ghế đá than ngắn thở dài.

Nàng nhẹ vỗ về khóe mắt, thần sắc mệt mỏi lẩm bẩm: Hiệu quả của Ngọc Phong Tương sắp không duy trì được nữa.

Công pháp của phái Cổ Mộ tuy có thể trì hoãn sự lão hóa, Ngọc Phong Tương càng có hiệu quả dưỡng nhan trú khí, nhưng suy cho cùng không phải tiên dược, sao có thể thanh xuân vĩnh trú.

Lâm Triều Anh chính là sáng nay phát hiện khóe mắt mình nổi lên một tia nếp nhăn nhỏ, cảm nhận được tuế nguyệt trôi qua và thanh xuân suy bại, nên mới có cảnh tượng than ngắn thở dài hiện tại.

Lâm Triều Anh đang than thở, lại nghe thấy tiếng cười trêu đùa vọng xuống từ trên đầu.

Tiền bối dung nhan tuyệt thế, thiên hạ hiếm có.

Cảnh tượng mỹ nhân than thở như vậy thật khiến tại hạ đau lòng.

Thần sắc Lâm Triều Anh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên trong bạch y nhẹ nhàng, mang theo ánh nắng nhu hòa, đáp xuống.

Lâm Triều Anh đối với lời trêu đùa của Cố Hàn Uyên cũng không bận tâm, thậm chí đối với lời khen ngợi của hắn còn có chút mừng rỡ.

Nhưng nghĩ đến việc trước đây hắn cùng hai đồ tôn của mình hợp luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, nàng liền không nhịn được liếc mắt trắng dã, tức giận nói: Ngươi tới đây làm gì.

Tiếp đó lại thở dài nói: Ngược lại thật có vài phần dáng vẻ tiên nhân hạ phàm.

Chẳng trách giang hồ đồn đại danh xưng Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Cố Hàn Uyên cũng chú ý tới nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt Lâm Triều Anh, nhưng dung nhan nàng vẫn tuyệt mỹ như trước, phong thái hơn người.

Hắn khiêm tốn cười nói: Tiền bối quá khen.

Lâm Triều Anh đột nhiên có chút nản lòng nói: Vốn tưởng rằng phải mười năm nữa, ngươi mới có thể sánh vai cùng ta.

Nào ngờ chỉ trong vài tháng, ngươi đã vượt xa ta rồi.

Thật không biết yêu nghiệt như ngươi tu luyện cách nào.

Cố Hàn Uyên vẫn với vẻ khiêm tốn cười nói: Hơi có chút cơ duyên mà thôi.

Không dám nhận lời khen của tiền bối.

Lâm Triều Anh kiều mị liếc mắt, căn bản không tin lời hắn nói.

Ngược lại có chút tò mò hỏi: Vô Thiên kia có thật sự giết Vô Sắc lão hòa thượng không.

Cố Hàn Uyên thần sắc ngưng trọng nói: Vãn bối lúc đó không có mặt tại đó, nhưng sau này đã điều tra chứng cứ.

Vô Sắc Thiền Sư quả thực đã chết dưới tay Vô Thiên.

Lâm Triều Anh cũng có chút tâm trạng nặng nề, thở dài nói: Thực lực của Vô Thiên kia quả thật kinh thế hãi tục.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối nói: Vãn bối tuy không giao thủ với Vô Thiên, nhưng từng đối diện Vô Sắc Thiền Sư một chiêu.

Vô Thiên có thể vừa đối mặt liền giết Vô Sắc Thiền Sư, e rằng trong số Lục Địa Thần Tiên cũng khó gặp địch thủ.

Vô Thiên hành sự không kiêng nể gì cả như vậy, chỉ sợ về sau không ai có thể chế ngự.

Lâm Triều Anh lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Nàng tuy là người giang hồ, nhưng gia tộc và triều đình Tống Quốc lại có chút quan hệ, vô cùng lo lắng Vô Thiên sẽ khuấy đảo giang hồ, phá hoại sự cân bằng lung lay sắp đổ của Tống Quốc hiện tại.

Tuy nhiên, nghĩ đến còn có một thiên tư yêu nghiệt, tuổi còn trẻ đã uy chấn giang hồ là Cố Hàn Uyên, nàng vô thức liền đặt hy vọng vào người hắn.

Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, tò mò hỏi: Ngược lại nghe nói ngươi còn đả thương Vô Sắc lão hòa thượng.

Cố Hàn Uyên mặt lộ vẻ hổ thẹn nói: Trong lòng vãn bối vô cùng hổ thẹn, nếu lúc đó không đả thương Vô Sắc Thiền Sư, y chưa chắc đã chết dưới tay Vô Thiên.

Lâm Triều Anh thấy thế an ủi: Ngươi cũng đừng tự trách, sinh tử có số, phú quý tại trời.

Vô Sắc lão hòa thượng gắng gượng kéo dài tính mạng đến bây giờ, cái chết đối với y mà nói thật ra là một sự giải thoát.

Cố Hàn Uyên giật mình, giả bộ tò mò hỏi: Xin tiền bối chỉ giáo.

Nhưng Lâm Triều Anh lại giữ kín như bưng nói: Chuyện này tạm thời ngươi chưa thể biết được.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, thêm vài phần cảnh giác.

Hắn thầm suy đoán, e rằng những lão quái vật ẩn mình không ít, cần tìm một cơ hội để khuấy động ao cá một lần nữa.

Cố Hàn Uyên thấy Lâm Triều Anh không muốn nói nhiều về việc này, liền chuyển hướng câu chuyện hỏi: Không biết tiền bối đang than thở vì chuyện gì.

Lâm Triều Anh thần sắc cô đơn nói: Dung mạo này của ta không biết còn duy trì được bao lâu nữa.

Vốn dĩ theo mối quan hệ và thân phận giữa hai người, Lâm Triều Anh không nên nói những lời này với Cố Hàn Uyên.

Nhưng là một nữ tử xinh đẹp, đã duy trì vẻ đẹp mười mấy năm, nay lại sắp đối mặt với tuổi già, tâm tình khó tránh khỏi buồn bã, muốn tìm người giãi bày.

Tìm Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu để giãi bày thì chắc chắn không được, như vậy quá tổn hại uy nghiêm tổ sư.

Cố Hàn Uyên lại vừa vặn xuất hiện, nàng cũng không kịp nghĩ xem có thích hợp hay không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lộ ra một tia thích thú, ôn hòa cười nói: Tiền bối xinh đẹp vô song, nói là tiên tử hạ phàm cũng không quá đáng.

Theo vãn bối thấy, dung nhan này duy trì thêm vài trăm năm cũng không thành vấn đề.

Lâm Triều Anh bị những lời vô liêm sỉ của Cố Hàn Uyên chọc cười, gắt: Nói gì hồ đồ vậy, nếu thật như thế thì không phải tiên tử mà là yêu quái rồi.

Tuy nhiên nàng rốt cuộc là con gái, trong lòng kỳ thực vẫn có chút xấu hổ lẫn vui mừng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Vậy cũng chưa chắc.

Lâm Triều Anh ngẩn ra, vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên chỉ là trêu chọc nàng vui vẻ, sao lại nghiêm túc như vậy.

Nghi hoặc hỏi: Có ý gì.

Cố Hàn Uyên hỏi ngược lại: Tiền bối còn nhớ vãn bối từng nói có một vài cơ duyên không.

Nhớ, làm sao vậy.

Lâm Triều Anh không hiểu vì sao, chỉ thấy trọng tâm câu chuyện chuyển quá nhanh.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng nói: Kỳ thực nói là cơ duyên không quá chuẩn xác, mà phải gọi là Tiên Duyên mới đúng.

Bằng không vãn bối cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy đạt đến cảnh giới hiện tại.

Lâm Triều Anh nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, ngược lại có chút hâm mộ vận may của Cố Hàn Uyên, tò mò hỏi: Ngươi nói cũng có lý.

Chỉ là Tiên Duyên này rốt cuộc là thứ gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Vãn bối may mắn học được một môn công pháp tên là Âm Dương Quyết, có thể Ích Thọ Duyên Niên, thanh xuân vĩnh trú.

Chuyến này chính là đến để truyền công pháp cho Long nhi và Mạc Sầu.

Lâm Triều Anh cả kinh, thậm chí mơ hồ có chút hâm mộ nói: Môn công pháp thần kỳ như vậy, ngươi sẽ truyền cho Long nhi và Mạc Sầu sao.

Cố Hàn Uyên lại hời hợt nói: Long nhi và Mạc Sầu là những nữ tử mà vãn bối yêu mến, vì sao không thể truyền.

Bằng không, dù vãn bối có trường sinh bất lão, một mình cô độc bước tiếp thì có gì thú vị.

Lâm Triều Anh nghe vậy rất xúc động.

Nàng cả đời cô khổ, nguyện vọng lớn nhất chẳng phải là có thể cùng Vương Trùng Dương song túc song phi sao.

Đáng tiếc đợi nhiều năm như vậy vẫn lẻ loi một mình.

Chương 219

Dù võ công cái thế thì có ích gì.

Đêm khuya vắng người, nỗi tịch mịch trong lòng ai thấu.

Nàng chỉ cảm thấy càng nhìn Cố Hàn Uyên càng thấy hài lòng.

Nếu Vương Trùng Dương năm đó có được giác ngộ như vậy, nàng đã không phải chờ đợi nhiều năm đến thế.

Vui vẻ cười nói: Coi như ngươi có lòng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại cười đầy ẩn ý nói: Tiền bối, người cũng không muốn dáng vẻ tuổi già sắc suy của mình bị người khác biết chứ.

Lâm Triều Anh ngẩn ra, luôn cảm thấy lời Cố Hàn Uyên có gì đó kỳ lạ, không hiểu vì sao hỏi: Mặc dù không muốn, nhưng sinh lão bệnh tử là lẽ thường của nhân sinh, ta cũng không thể tránh khỏi.

Nàng đột nhiên giật mình, có chút không dám tin vào suy đoán của mình, do dự hỏi: Ý của ngươi là.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Thanh xuân trôi nhanh, dung nhan dễ lão.

Vẻ đẹp của tiền bối lay động lòng người, vãn bối sao cam lòng để nó biến mất.

Âm Dương Quyết tự nhiên cũng muốn truyền cho tiền bối.

Lâm Triều Anh ngẩn ngơ nhìn Cố Hàn Uyên với nụ cười ôn nhu trên khắp khuôn mặt, chỉ cảm thấy trái tim mình đã lâu không đập nhanh đến vậy.

Dù cho sự mê hoặc của thanh xuân vĩnh trú khó lòng kháng cự, nhưng trong lòng nàng vẫn còn Vương Trùng Dương, sao có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận.

Nàng khó xử từ chối nói: Hay là thôi đi.

Ta đi gọi Long nhi và Mạc Sầu ra.

Dứt lời liền muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào lòng, chăm chú nhìn đôi mắt đẹp hoảng loạn của Lâm Triều Anh, ôn nhu nói: Vương Trùng Dương cam lòng để tiền bối cô đơn bước tiếp, vãn bối lại tiếc nuối khi tiền bối tuổi già sắc suy, cô độc sống hết quãng đời còn lại.

Lâm Triều Anh muốn giãy giụa, nhưng lại phát hiện cánh tay Cố Hàn Uyên tựa như gọng kìm, lại không đành lòng vận công làm hắn bị thương, đành khó xử khuyên nhủ: Hàn Uyên, ngươi có tiền đồ rộng mở, có biết bao nữ tử yêu thích ngươi, hà tất phải phí tâm tư vì ta.

Cố Hàn Uyên cũng biết không thể vội vàng, thản nhiên cười nói: Tiền bối nghĩ nhiều rồi.

Vãn bối chỉ là tiếc nuối khi vẻ đẹp của tiền bối sẽ biến mất.

Lâm Triều Anh chỉ cảm thấy nơi tiếp xúc càng lúc càng nóng bỏng.

Cảm giác xa lạ này khiến nàng hoảng hốt, không nhịn được gắt: Lời này ngươi buông ra rồi nói còn có vài phần đáng tin.

Nhưng điều khiến Lâm Triều Anh không ngờ tới là Cố Hàn Uyên lại thực sự buông nàng ra.

Hắn thản nhiên hỏi: Hiện tại đã tin chưa.

Lâm Triều Anh quay đầu đi nói: Không tin.

Dù hai người đã tách ra, Lâm Triều Anh vẫn cảm nhận được hơi ấm còn lưu lại, ánh mắt phức tạp nói: Ta lớn hơn ngươi nhiều như vậy, hà tất phải cố chấp với ta.

Long nhi và Mạc Sầu còn đang chờ ngươi kìa.

Tiền bối tài mạo song toàn, hà tất tự coi nhẹ mình.

Cố Hàn Uyên đầu tiên lại khen Lâm Triều Anh một câu, khiến nàng mặt ửng đỏ, sau đó trịnh trọng nói: Cứ coi như đây là lễ tạ ơn tiền bối đã giúp ta thành tựu Tông Sư có được không.

Lâm Triều Anh sững sờ, biết Cố Hàn Uyên đang nói về chuyện gì.

Trước đây đúng là nàng đã khiến Cố Hàn Uyên cưỡng ép đột phá Tông Sư.

Nhưng việc này vẫn khiến Lâm Triều Anh hổ thẹn.

Cưỡng ép đột phá không hề dễ dàng, chỉ cần sơ sẩy một chút là kinh mạch đứt đoạn.

Nàng không ngờ việc này lại bị Cố Hàn Uyên dùng để thuyết phục nàng.

Nàng thần sắc u buồn nói: Đó cũng là do chính ngươi thiên tư hơn người, có liên quan gì đến ta.

Cố Hàn Uyên lại nghiêm túc nhìn vào đôi mắt đẹp của Lâm Triều Anh nói: Không có tiền bối tương trợ, vãn bối cũng chưa chắc có được Tiên Duyên này.

Lâm Triều Anh trong lòng hơi động, lo lắng hỏi: Gặp phải nguy hiểm sao.

Cố Hàn Uyên giả bộ vẻ lòng còn sợ hãi, lừa gạt Lâm Triều Anh nói: Ân, may mắn còn sống.

Bởi vậy, ân tình của tiền bối, vãn bối vẫn muốn đền đáp.

Lâm Triều Anh vẫn không thể nào từ chối hảo ý của Cố Hàn Uyên, mặt ửng đỏ cười nói lời cảm tạ: Được rồi, đa tạ ngươi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại như cố ý nói: Tiền bối vì sao lại xa lạ đến vậy.

Lâm Triều Anh nghe vậy tức giận nói: Ngươi chẳng phải luôn gọi ta là tiền bối sao.

Ta đã sớm không gánh nổi danh xưng tiền bối của ngươi rồi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Vậy ta gọi Lâm tỷ tỷ được không.

Trên gương mặt ngọc của Lâm Triều Anh đỏ ửng càng sâu một phần, tựa như trở về thời thiếu nữ mà thẹn thùng, quay đầu đi nói: Ngươi muốn gọi thế nào là việc của ngươi, có liên quan gì đến ta.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Vậy Lâm tỷ tỷ bây giờ có thể học Âm Dương Quyết của ta rồi chứ.

Lâm Triều Anh nhẹ giọng đáp: Ừm.

Đã đồng ý rồi thì cũng không còn gì đáng xấu hổ nữa.

Lâm Triều Anh vốn là một nữ tử đại khí, chỉ là trước đó bị ý tưởng bất ngờ của Cố Hàn Uyên làm cho kinh ngạc, nên mới biểu lộ sự do dự và kháng cự rõ rệt.

Cố Hàn Uyên truyền dạy Âm Dương Quyết Âm thiên cho Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh thở dài nói: Quả nhiên là môn công pháp thần kỳ.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Lâm tỷ tỷ tu luyện một đoạn thời gian tự nhiên sẽ cảm nhận được biến hóa.

Lâm Triều Anh thần sắc xấu hổ nói: Ngươi vẫn là đừng gọi ta là tỷ tỷ, thật quá không tự nhiên.

Trước đó chỉ nghĩ mau chóng hóa giải sự xấu hổ, ngược lại không cảm thấy gì.

Giờ bình tĩnh lại mới thấy xưng hô như vậy đặc biệt chói tai.

Cố Hàn Uyên do dự hỏi: Vậy Lâm tỷ tỷ nghĩ nên gọi là gì.

Lâm Triều Anh u u thở dài nói: Ngươi cứ học Long nhi và Mạc Sầu gọi ta là bà bà đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không đồng ý: Không được, chẳng lẽ muốn gọi Lâm tỷ tỷ thành bà lão sao.

Lâm Triều Anh oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái nói: Ta vốn dĩ đã lão, có vấn đề gì sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Hay là gọi Lâm Tiên Tử.

Lâm Triều Anh sao chịu nổi sự trêu đùa như vậy, mặt ửng đỏ cười bất đắc dĩ nói: Đừng.

Cứ coi như ta sợ ngươi rồi.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn đánh giá mà hệ thống đưa ra.

Lâm Triều Anh vẫn ít nhiều đã bắt đầu dao động, việc bồi dưỡng lò đỉnh có thể bắt đầu.

Lâm Triều Anh lúc này có chút không chịu nổi khi ở cùng Cố Hàn Uyên, bởi vậy đề nghị trước: Ta đi gọi Long nhi và Mạc Sầu ra.

Cố Hàn Uyên lại có chút thất vọng nói: Lâm tỷ tỷ vẫn không muốn cho ta vào Cổ Mộ sao.

Lâm Triều Anh lòng chợt đập mạnh.

Nàng vẫn khó có thể xem Cố Hàn Uyên, người uy chấn giang hồ, là một vãn bối.

Nhưng khi nhìn Cố Hàn Uyên vốn luôn tiêu sái tuấn nhã lại lộ ra vẻ thất vọng, nhu tình trong lòng nàng dường như bị đánh thức, ôn nhu nói: Vậy ngươi tự mình đi vào tìm các nàng đi.

Lâm Triều Anh lúc này ngược lại thật có vài phần cảm giác như có thêm một người đệ đệ.

À, là một người đệ đệ võ công cao hơn mình, danh tiếng lớn hơn mình, đã câu dẫn hai đồ tôn xinh đẹp của mình, lại còn dám động tâm tư với nàng.

Lâm Triều Anh càng nghĩ càng thấy không đúng, sắc mặt liên tiếp biến đổi ba lần, tức giận trừng Cố Hàn Uyên một cái nói: Nhưng không được làm hỏng thân thể các nàng, nếu không dù không đánh lại ngươi, lão nương cũng phải tìm ngươi tính sổ.

Cố Hàn Uyên cũng bị sự thay đổi đột ngột này của Lâm Triều Anh làm cho mất đà.

Thầm than phụ nữ quả nhiên khó đoán.

Nhưng nét mặt vẫn ôn hòa lễ độ nói: Lâm tỷ tỷ yên tâm.

Trước khi các nàng đột phá Tông Sư, ta tuyệt đối sẽ không làm hỏng thân thể các nàng.

Lâm Triều Anh trong lòng bực bội.

Tuy Ngọc Nữ Tâm Kinh tu luyện đã không thành vấn đề, nhưng chỉ cần nghĩ đến Cố Hàn Uyên đã lừa gạt hai đồ tôn xinh đẹp của mình đi thì nàng lại cảm thấy chán ghét, tức giận nói: Mau cút đi, lão nương lười nhìn thấy ngươi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không có nửa điểm tức giận, ôn hòa cười nói: Vậy ta đi vào trước đây, Lâm tỷ tỷ hẹn gặp lại.

Lâm Triều Anh nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên đi vào Cổ Mộ, u u thở dài.

Cố Hàn Uyên đã từng vào Cổ Mộ một lần, nhưng lúc đó vẫn chưa quan sát kỹ hoàn cảnh bên trong.

Lúc này một đường chậm rãi tham quan, chỉ cảm thấy khí tức u ám âm u.

Người tâm tính không tốt ở lâu quả thực khó lòng chịu đựng.

Cũng khó trách Lý Mạc Sầu muốn chạy trốn.

Ở lại đây trong khoảng thời gian này chắc cũng rất dày vò.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên vừa tiếp cận phòng tu luyện của hai nàng, liền nghe được Lý Mạc Sầu phàn nàn với Tiểu Long Nữ: Sư muội, trong cổ mộ quá buồn bực.

Ta muốn ra khỏi cổ mộ.

Tiểu Long Nữ mở đôi mắt đẹp trong veo sáng ngời, nhất thời như căn phòng tối bừng sáng.

Dù hoàn cảnh có u ám đến đâu cũng khó che lấp vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng.

Đôi mắt nước linh động lúc lóe sáng tựa như vì sao sáng nhất giữa trời đêm.

Ngay cả Lý Mạc Sầu thấy thế cũng thầm khen một tiếng trong lòng.

Tiểu Long Nữ suy nghĩ một chút, biểu cảm tuy bình thản nhưng giọng nói lại ẩn chứa ý trêu chọc, nhẹ giọng hỏi: Sư tỷ có phải đang nhớ Hàn Uyên không.

Lý Mạc Sầu như bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận nói: Ai thèm nhớ hắn.

Lâu như vậy cũng không đến thăm chúng ta, nói không chừng đã quên chúng ta rồi.

Lại tức giận nói: Hơn nữa nghe tổ sư bà bà nói hắn ở bên ngoài rất phong lưu, có liên quan đến rất nhiều nữ tử.

Nếu như gặp lại hắn, ta nhất định phải cho hắn biết tay.

Tiểu Long Nữ lúc này đã nhìn thấy Cố Hàn Uyên lặng lẽ đi tới.

Dưới ánh mắt ý bảo của hắn, nàng giấu đi tâm tình vui mừng nơi đáy mắt, khó có được nổi lên một tia nghịch ngợm, cố ý hỏi Lý Mạc Sầu: Sư tỷ muốn làm cho Hàn Uyên biết tay như thế nào.

Lý Mạc Sầu mặt làm vẻ hung ác, nói sống động như thật: Đến lúc đó ta trước hết trói hắn lại, cầm roi da quất hắn.

Đúng rồi, hắn không phải thích nhìn sao.

Ta sẽ bịt mắt hắn lại, rồi đi đi lại lại trước mặt hắn.

Xem hắn chịu đựng được bao lâu.

Nàng càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn không biết Cố Hàn Uyên phía sau đã đến gần.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên từ phía sau Lý Mạc Sầu một tay ôm chặt, hung ác nói: Tiểu nương tử lại hung ác như vậy, xem ta dạy dỗ ngươi thế nào.

Lý Mạc Sầu đầu tiên là cả kinh, liền muốn từ trong tay áo lấy ra Băng Phách Ngân Châm bắn ra.

May mắn khí tức quen thuộc cùng giọng nói đến rất nhanh, khiến Lý Mạc Sầu đang cảnh giác lập tức thân thể mềm nhũn, gắt: Ngươi còn biết đường về sao.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Có các nàng ở đây đợi ta, dù xa cách bao nhiêu ta cũng sẽ trở về.

Lý Mạc Sầu yếu lòng nhất trước những lời ngon ngọt này, mặt ửng đỏ cười thấp giọng nói: Ngươi ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt biết bao, làm sao còn nghĩ đến chúng ta.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Lý Mạc Sầu nhẹ giọng nói: Bên ngoài dù phong lưu khoái hoạt đến mấy cũng không bằng an tâm bên cạnh các nàng.

Lý Mạc Sầu bị khí tức của Cố Hàn Uyên chọc cho vành tai đỏ bừng.

Trái tim càng thêm mềm mại.

Nào còn nửa phần dáng vẻ tàn nhẫn ban đầu.

Trong lòng vừa xấu hổ vừa vui nhưng vẫn mạnh miệng nói: Chỉ giỏi nói lời hay dỗ ta.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Mạc Sầu đã không còn ghen tuông nữa, ngữ khí thoáng chốc trở nên hung ác nói: Nhưng chuyện ngươi muốn cho ta biết tay, ta vẫn phải tính sổ kỹ càng với ngươi.

Lý Mạc Sầu trong lòng hoảng hốt, vội vàng cầu xin tha thứ nói: Đó là ta nói càn.

Nhưng Cố Hàn Uyên không dễ dàng bỏ qua như vậy, cười đầy ẩn ý nói: Bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Nói xong liền đè Lý Mạc Sầu lên chân mình, dưới ánh mắt hoảng loạn của nàng không chút lưu tình hạ thủ.

Một tiếng Ba vang lên, khiến Lý Mạc Sầu cả người run rẩy.

Tiểu Long Nữ vốn đang lặng lẽ đứng nhìn cũng như bị lây, mặt cười đỏ bừng vì ngượng.

May mắn Cố Hàn Uyên vẫn chưa làm khó thêm Lý Mạc Sầu, bằng không, Lý Mạc Sầu mất mặt trước Tiểu Long Nữ thì sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lý Mạc Sầu thấy Cố Hàn Uyên buông tha mình, may mắn thở phào nhẹ nhõm.

Nàng xấu hổ trừng Tiểu Long Nữ một cái nói: Thấy Hàn Uyên mà cũng không nhắc nhở một tiếng, hại ta mất mặt.

Đôi mắt đẹp trong sáng của Tiểu Long Nữ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, nhu thuận nói: Là Hàn Uyên không cho ta nói.

Lý Mạc Sầu quay đầu lại trừng mắt Cố Hàn Uyên nói: Được lắm, thì ra ngươi là cố ý.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười nói: Cái này không thể trách ta, vốn định cho nàng một niềm vui bất ngờ, nào ngờ vừa vào đã nghe nàng đang nghĩ cách đối phó ta.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nắm lấy tay nhỏ của Tiểu Long Nữ, cau mày hỏi: Long nhi sao lại lạnh buốt đến vậy.

Có phải dùng hàn ngọc giường quá nhiều lần không.

Tiểu Long Nữ do dự trong chốc lát, vẫn thành thật thẹn thùng nói: Ta muốn sớm một chút đột phá Tông Sư.

Lời này vừa nói ra, Cố Hàn Uyên và Lý Mạc Sầu hai người trong nháy mắt liền biết ý của nàng.

Lý Mạc Sầu trêu chọc cười nói: Thì ra sư muội ngươi còn gấp hơn ta.

Vừa oán hận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái nói: Đối với sư muội thì nhỏ nhẹ dịu dàng, đối với ta lại không chút lưu tình.

Quả nhiên ngươi yêu thích sư muội hơn.

Cố Hàn Uyên trêu chọc một tiếng nói: Thì ra Mạc Sầu muốn ta thân mật hơn chút à.

Vậy có gì khó.

Nói rồi liền kéo Lý Mạc Sầu vào lòng, dưới sự chứng kiến gần kề của Tiểu Long Nữ mà hôn tới.

Lý Mạc Sầu vừa bị Cố Hàn Uyên chạm vào liền cả người mềm nhũn, nào còn nửa phần khí lực kháng cự, chỉ có thể mặc cho hắn khinh bạc.

Lý Mạc Sầu mãi mới được buông ra.

Chương 220

Trong mắt sớm đã gợn lên thủy quang.

Trên gương mặt kiều diễm tươi như đào lý càng hiện đầy đỏ ửng.

Trong mắt nàng đã không còn hình bóng Tiểu Long Nữ nữa.

Dịu dàng nói: Hàn Uyên, Ngọc Nữ Tâm Kinh của ta đã tu luyện tốt rồi.

Cố Hàn Uyên tự nhiên hiểu rõ ý nàng.

Trong lòng bận tâm, giả bộ tiếc nuối nói: Lâm tỷ tỷ không cho phép ta làm hỏng thân thể các nàng trước khi các nàng đột phá Tông Sư.

Lý Mạc Sầu thần sắc ngẩn ra, kỳ quái hỏi: Lâm tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Chính là tổ sư bà bà của các nàng.

Hai nàng vẻ mặt kỳ dị.

Sao lại đột nhiên sai bối phận như vậy.

Cố Hàn Uyên lừa gạt hai nàng nói: Lâm tỷ tỷ dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp như vậy, gọi bà bà chẳng phải giống như gọi bà lão sao.

Nàng nhìn lên không phải giống như tỷ tỷ của các nàng sao.

Hai nàng lại thật sự có vài phần đồng tình.

Trong ngày thường, khi ba nữ cùng một chỗ, Tiểu Long Nữ thì không có áp lực gì.

Lý Mạc Sầu về vẻ đẹp thì hơi thua Lâm Triều Anh một phần.

Nếu thật muốn gọi là tỷ tỷ, trong lòng nàng ngược lại cũng cân bằng không ít.

Lý Mạc Sầu đột nhiên thần sắc ngẩn ra, sắc mặt liền đỏ bừng, kiều mị nói: Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý hỏi: Mạc Sầu muốn giúp ta sao.

Lý Mạc Sầu không hiểu vì sao nói: Giúp thế nào.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai nàng nói rõ một lần.

Lý Mạc Sầu trên mặt đỏ ửng càng nghe càng sâu.

Gương mặt xinh đẹp vốn có càng thêm kiều mị vô song.

Nhưng nàng vẫn do dự lắc đầu nói: Hàn Uyên, ta sợ không làm tốt.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Đã như vậy, ta đây có thể tìm Long nhi.

Tiểu Long Nữ vô cùng đơn thuần, vẫn không để ý cuộc đối thoại của hai người.

Lúc này thấy họ nói đến mình mới tò mò nhìn lại.

Cố Hàn Uyên lại nói rõ cho nàng một lần.

Tiểu Long Nữ không có tâm tư phức tạp như Lý Mạc Sầu.

Nàng đơn thuần không hiểu nỗi thẹn thùng của loại chuyện như vậy.

Chỉ hy vọng tình lang vui vẻ, liền làm theo lời.

Lý Mạc Sầu rất đỗi chấn động.

Cuối cùng vẫn là tâm lý cạnh tranh với sư muội chiếm ưu thế.

Lý Mạc Sầu nồng nhiệt.

Tiểu Long Nữ thanh hàn.

Cố Hàn Uyên tâm tình vui vẻ nhìn hai gương mặt kiều diễm xinh đẹp.

Lý Mạc Sầu ho khan một tiếng, xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Ngược lại Tiểu Long Nữ nhu thuận hơn rất nhiều.

Trên gò má vốn minh diễm tuyệt luân tựa như tiên tử tuyệt mỹ lại thêm vài phần khí tức nhân gian.

Sau khi ba người trò chuyện một phen, Cố Hàn Uyên không để ý đến bóng dáng chợt lóe lên ngoài cửa.

Lý Mạc Sầu lại đột nhiên thất vọng nói: Không biết còn bao lâu nữa mới có thể đột phá Tông Sư đây.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Lần này ta trở về chính là định giúp các nàng đột phá Tông Sư.

Lý Mạc Sầu nghi ngờ hỏi: Giúp thế nào.

Ta trước dạy các nàng một môn công pháp, có thể kiêm tu và tăng thêm tốc độ tu luyện.

Dứt lời, Cố Hàn Uyên liền bắt đầu truyền dạy Âm Dương Quyết Âm thiên cho hai nàng.

Tiểu Long Nữ thiên tư cực cao, rất nhanh đã nhập môn.

Lý Mạc Sầu tư chất tuy kém hơn một chút, nhưng có Cố Hàn Uyên ở bên cạnh chỉ dẫn, cũng không gặp phải rắc rối gì.

Hai nàng học được Âm Dương Quyết Âm thiên xong, có thể rõ ràng cảm nhận được tốc độ tu luyện nhanh hơn, vui mừng liếc nhau, đều cảm thấy cảnh giới Tông Sư không còn xa.

Còn như Đại Tông Sư, đó không phải là điều các nàng bây giờ có thể mơ ước.

Cố Hàn Uyên thấy hai nàng đã nhập môn Âm Dương Quyết Âm thiên, liền dẫn các nàng ra khỏi Cổ Mộ.

Ba người vừa ra Cổ Mộ, liền gặp được Lâm Triều Anh thần sắc không kiên nhẫn ngồi trên ghế đá, khẽ rung chân.

Phía sau đứng thẳng Hồng Lăng Ba nhỏ nhắn.

Lâm Triều Anh thấy ba người ra, đầu tiên trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, tức giận hỏi: Sao ở bên trong dạo chơi lâu đến vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Ta dạy các nàng học Âm Dương Quyết.

Thì ra là vậy, vậy ngươi có phải lại sắp rời đi không.

Lâm Triều Anh vẫn giữ ý định đuổi Cố Hàn Uyên đi.

Cố Hàn Uyên ở lại Cổ Mộ không chỉ khiến nàng phải thường xuyên cảnh giác đừng để hắn làm hỏng thân thể hai đồ tôn, mà nàng còn lo lắng khi tiếp xúc nhiều với Cố Hàn Uyên sẽ nảy sinh tâm tư không rõ ràng.

Cố Hàn Uyên như vậy tuổi trẻ, võ công, nhân phẩm, tướng mạo, danh vọng đều xuất chúng.

Nữ tử muốn kháng cự hảo cảm của hắn là điều quá khó, ngay cả Lâm Triều Anh cũng khó tránh khỏi dao động trong chốc lát.

Thậm chí cảm thấy nếu năm đó cùng lúc gặp gỡ Cố Hàn Uyên và Vương Trùng Dương, lựa chọn chắc chắn sẽ không phải là Vương Trùng Dương.

Khoảng cách giữa hai người thực sự quá lớn.

Cố Hàn Uyên ngoại trừ vô cùng phong lưu ra, ngay cả quan niệm ái tình dám yêu dám hận của hắn cũng khiến Lâm Triều Anh dần trở nên thưởng thức.

Nhất là câu nói kia Vãn bối dù có trường sinh bất lão, một mình cô độc bước tiếp thì có gì thú vị. càng khắc sâu trong ký ức, rất được lòng nàng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không làm Lâm Triều Anh toại nguyện.

Hắn mang theo vài phần ý trêu chọc nói: Ta dự định ở lại Cổ Mộ một thời gian, giúp Long nhi và Mạc Sầu đột phá Tông Sư rồi sẽ rời đi.

Lâm tỷ tỷ cũng không muốn đuổi ta chứ.

Lâm Triều Anh vốn nghe Cố Hàn Uyên nói muốn ở lại thêm một thời gian thì còn đang suy nghĩ lý do thoái thác để đuổi hắn đi.

Nhưng tiếng Lâm tỷ tỷ kia lại khiến nàng bối rối.

Nàng cũng không đồng ý Cố Hàn Uyên gọi nàng như vậy trước mặt người khác.

Nàng xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái nói: Nói bậy bạ gì đó.

Ta đâu có nói sai.

Lâm tỷ tỷ đứng cạnh Long nhi và các nàng chẳng phải giống như tỷ muội sao.

Nói xong còn quay đầu hỏi hai nàng: Long nhi, Mạc Sầu.

Các nàng không phải cũng thấy vậy sao.

Khi ở trong cổ mộ, hai nàng đã bị Cố Hàn Uyên lừa dối đến mức nghe lời răm rắp rồi.

Bởi vậy đều vô thức gật đầu.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Về sau các nàng cứ xưng hô tỷ muội là được.

Trong lòng hắn đã sớm coi ba nữ là người cùng một chiến tuyến.

Hồng Lăng Ba có lẽ cũng có thể thêm vào.

Tính như vậy, Lục Vô Song cũng coi như một phần tử.

Lâm Triều Anh hung hăng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên đầy ác ý.

Đáng tiếc đối với hắn không có chút lực sát thương nào, đành thỏa hiệp nói: Còn dám nói bậy thì đừng hòng ở lại.

Nếu thật phải xưng hô tỷ muội với đồ tôn của mình, nàng chẳng phải sẽ xấu hổ chết sao.

Cố Hàn Uyên hơi đắc ý nói: Đa tạ Lâm tỷ tỷ khoan dung độ lượng.

Lâm Triều Anh đã dần quen nên cũng mất đi ý định sửa lời hắn, chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

Cố Hàn Uyên cũng không coi thường Hồng Lăng Ba nhỏ nhắn đang im lặng đứng đó, ôn hòa cười nói: Lăng Ba, đã lâu không gặp.

Hồng Lăng Ba chỉ cần đối diện với Cố Hàn Uyên đã đủ ngượng ngùng, huống chi còn được hắn bắt chuyện.

Mặt ửng đỏ lắp bắp nói: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên lại đưa tay xoa đỉnh đầu nàng, giả bộ bất mãn nói: Sao một thời gian không gặp, lại xa cách đến vậy.

Hồng Lăng Ba trong lòng ấm áp, trên mặt mang nụ cười vui mừng, dịu dàng nói: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên lúc này mới thỏa mãn gật đầu.

Lý Mạc Sầu thấy thế cũng chỉ liếc mắt một cái, vẫn chưa mở miệng trách cứ.

Nàng cũng không phải người mù, kẻ ngốc, tâm tư đồ đệ mình ra sao đã sớm hiểu rõ.

Ban đầu còn có chút bất mãn.

Nhưng khi biết Cố Hàn Uyên bên ngoài phong lưu, mà tiến triển vừa rồi lại là cùng Tiểu Long Nữ hoàn thành, trong lòng nàng liền thêm ý nghĩ nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Thà rằng tiện nghi cho người trong nhà còn hơn cho nữ tử bên ngoài.

Nếu Cố Hàn Uyên biết tâm tư của Lý Mạc Sầu thì nhất định sẽ vô cùng tán đồng.

Bất quá, nội bộ này phải thêm cả Lâm Triều Anh vào mới tương đối hoàn mỹ.

Mấy ngày tiếp theo, Cố Hàn Uyên dù nói là muốn giúp hai nàng đột phá cảnh giới, nhưng lại lãng phí không ít thời gian của các nàng bên cạnh hắn, khiến Lâm Triều Anh cứ phải liếc mắt trắng dã.

Ban ngày cùng du sơn ngoạn thủy.

Chương 221

Ban đêm tiếp tục cuộc sống như trước trong cổ mộ.

Hai nàng ngược lại cũng thuần thục hơn không ít.

Đáng tiếc Lâm Triều Anh vẫn cứ tránh Cố Hàn Uyên như tránh hủi, luôn tìm cớ đào tẩu.

Nàng đã từng mời Hồng Lăng Ba đồng hành.

Nhưng nàng đối với Lý Mạc Sầu vẫn còn có chút sợ hãi, căn bản không dám quang minh chính đại đi theo, chỉ là lén lút chú ý Cố Hàn Uyên.

Vậy mà không biết từ lúc nào đã trở thành một Lý Luận Đại Sư.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên là đang đợi Huyết Bồ Đề thành thục.

Dây leo Huyết Bồ Đề nhu cầu Kỳ Lân Huyết số lượng cực nhỏ, có thể nói là hàng đẹp giá rẻ.

Sau khi Huyết Bồ Đề thành thục, Cố Hàn Uyên đem gan rắn Bồ Tư Khúc Xà, Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu, Mãng Cổ Chu Cáp và một phần thân thể Băng Tằm cùng nhau tinh luyện thành đan dược.

Đan dược được Cố Hàn Uyên đặt tên là Âm Dương Linh Huyết Đan.

Âm Dương Linh Huyết Đan sau khi dùng có thể bách độc bất xâm, dung hòa dược tính cuồng bạo của Kỳ Lân Huyết trong Huyết Bồ Đề, càng dễ dàng hấp thu.

Dược tính Âm Dương cân bằng, có công hiệu tư âm tráng dương, có thể khai phá tư chất và tiềm lực của cơ thể con người.

Trước khi dược hiệu được hấp thu hoàn toàn, sẽ liên tục phóng thích dược tính, tăng trưởng công lực.

Vừa tránh lãng phí, lại không gây ra căn cơ bất ổn.

Có hiệu lực đối với người cảnh giới Đại Tông Sư.

Cố Hàn Uyên sau khi dùng đều có thể cảm nhận được công lực tăng trưởng.

Đáng tiếc, từ Đại Tông Sư đỉnh phong đột phá đến Lục Địa Thần Tiên không chỉ cần công lực.

Tốt hơn hết vẫn là đợi sau này dùng phản phái điểm để đề thăng thì thích hợp hơn.

Lâm Triều Anh để tránh Cố Hàn Uyên lãng phí quá nhiều thời gian của hai nàng, đem các nàng đều giữ bên mình để chỉ đạo tu hành.

Lâm Triều Anh thấy Cố Hàn Uyên tìm đến, tức giận nói: Đừng nghĩ quấy rối Long nhi và Mạc Sầu tu hành, tự mình đi một bên chơi đi.

Hoặc là bảo Lăng Ba đi cùng ngươi.

Hồng Lăng Ba tư chất và dung mạo đều kém hơn một chút, bởi vậy nàng cũng không quá coi trọng.

Việc tu hành cũng chỉ là từng bước một, huống hồ còn chưa bắt đầu tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Dù cho có chuyện gì xảy ra giữa nàng và Cố Hàn Uyên thì cùng lắm cũng chỉ là chút tiếc nuối.

Ngược lại còn có vài phần ý muốn đẩy Hồng Lăng Ba đến để tiêu hao Cố Hàn Uyên vậy.

Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, nhìn Cố Hàn Uyên đang tiến lại gần.

Gò má các nàng ửng hồng.

Mấy ngày nay tuy tiến độ tu hành bị Cố Hàn Uyên liên lụy, nhưng đối với các nàng mà nói lại vô cùng hạnh phúc.

Trong ngày thường có thêm rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Lý Mạc Sầu vốn là người nặng tình.

Từ khi thoát khỏi bóng ma Lục Triển Nguyên, nàng càng thêm quý trọng tình cảm giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Tiểu Long Nữ tính tình thanh lãnh, nhưng thực chất là ngoài lạnh trong nóng.

Càng ở bên nhau, nàng càng cảm nhận được tình cảm nồng nhiệt trong nội tâm.

Mặc dù hai nàng hiện giờ vẫn chưa thể tiến thêm một bước với Cố Hàn Uyên, nhưng khi lấy lòng tình lang thì lại đặc biệt hết sức.

Lý Mạc Sầu nghe lời Lâm Triều Anh nói cũng không phản đối, còn suy tính tìm một thời cơ để nói chuyện với Hồng Lăng Ba.

Nỗi khổ yêu mà không được nàng hiểu rõ nhất.

Nếu cứ trì hoãn nữa, chẳng phải lại là một kiếp người đau khổ sao.

Lý Mạc Sầu mặt hiện vẻ ôn nhu, nói: Hàn Uyên, Lăng Ba đã xuống núi mua sắm ít đồ dùng hằng ngày, chàng có thể đi tìm nàng.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười nói: Mạc Sầu, chuyện Lăng Ba cứ gác lại đã.

Ta đến đây là để giúp các nàng đề thăng cảnh giới.

Lâm Triều Anh liếc một cái quyến rũ.

Sau khi tu hành Âm Dương Quyết Âm Thiên, các nếp nhăn nơi khóe mắt nàng nhanh chóng tiêu thất, khuôn mặt và trạng thái cơ thể cũng khôi phục về thời trẻ.

Không chỉ thêm vài phần xinh đẹp, mà còn thêm mấy phần tâm tính thiếu nữ.

Nàng tỏ vẻ ghét bỏ nói với Cố Hàn Uyên: Thôi đi, ngươi không quấy rầy các nàng tu hành đã là tốt lắm rồi.

Ta mới không tin lời ngươi nói.

Cố Hàn Uyên giả vờ tổn thương, thầm nghĩ: Lâm tỷ tỷ cũng quá khinh thường ta.

Ta tuy rất mong Long nhi và Mạc Sầu có thể làm bạn, nhưng đối với việc tu luyện của các nàng vẫn rất để tâm.

Số lần càng nhiều, Lâm Triều Anh đã miễn dịch với cách xưng hô của Cố Hàn Uyên.

Ngoại trừ việc liếc mắt càng lúc càng thành thạo, nàng ngược lại không nói thêm gì nữa.

Cố Hàn Uyên thấy Lâm Triều Anh vẻ mặt không tin tưởng, bèn lấy ra Âm Dương Linh Huyết Đan, bất đắc dĩ cười nói: Đây là Âm Dương Linh Huyết Đan, mấy ngày nay ta chuyên môn luyện chế vì các nàng.

Cố Hàn Uyên giải thích công hiệu của Âm Dương Linh Huyết Đan cho ba nữ nghe.

Lâm Triều Anh từ lúc mới bắt đầu không coi là thật cho đến khi kinh ngạc khôn xiết.

Âm Dương Linh Huyết Đan so với Đại Hoàn Đan của phái Thiếu Lâm, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Gọi là Thần Đan cũng không ngoa.

Cố Hàn Uyên lại chuyên môn luyện chế để đề thăng công lực cho hai nàng.

Lâm Triều Anh mặt hiện vẻ phức tạp, ngữ khí buồn bã nói: Vậy ngươi sau này phải cẩn thận với Long nhi và Mạc Sầu.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Lâm tỷ tỷ có phải đã quên mất mình rồi không.

Âm Dương Linh Huyết Đan cũng có phần của ngươi đấy.

Lâm Triều Anh ngẩn ra, Có phần của ta sao.

Tiếp đó, trên gò má nàng liền hiện lên đỏ ửng.

Ý của Cố Hàn Uyên nàng minh bạch.

Mặc dù trong lòng vẫn còn tương đối chống cự, nhưng cái cảm giác được người khác nhớ nhung quan tâm như vậy lại khiến lòng người rung động.

Lâm Triều Anh giả bộ che giấu, nghiêng người trêu chọc: Loại Thần Đan này, ngươi thật sự cam lòng lấy ra để lấy lòng lão bà bà như ta sao.

Nhưng lời này lại bất ngờ mang theo một chút nũng nịu.

Tiểu Long Nữ còn chưa có phản ứng gì lớn, Lý Mạc Sầu đã mặt hiện vẻ hồ nghi.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười, thần sắc bất đắc dĩ nói: Lâm tỷ tỷ luôn nói những lời hồ đồ như vậy.

Không nói Lâm tỷ tỷ xinh đẹp kinh người, chỉ riêng việc tu luyện Âm Dương Quyết sau này, thọ mệnh lâu dài.

Trong mấy trăm năm tới, lớn hơn ta vài chục tuổi thì có làm sao.

Bị Cố Hàn Uyên nhắc nhở như vậy, Lâm Triều Anh mới chợt tỉnh ngộ ra rằng sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người đã không còn ý nghĩa.

Nàng càng thêm ngượng ngùng vài phần.

Nàng thấy thần sắc Lý Mạc Sầu đã bắt đầu không đúng, không còn dám nói chuyện nhiều với Cố Hàn Uyên.

Nàng đưa tay nhận lấy Âm Dương Linh Huyết Đan chàng đưa tới, hơi ngượng ngùng nói lời cảm ơn: Ngươi có lòng.

Lại sợ hai nàng suy nghĩ nhiều, nàng liền bổ sung một câu: Ta tới trước thay các nàng thử xem dược hiệu.

Dứt lời liền ăn vào Âm Dương Linh Huyết Đan.

Đây cũng là biểu hiện Lâm Triều Anh tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Muốn biết liệu Âm Dương Linh Huyết Đan có thêm điều gì khác không, chẳng phải là tùy ý Cố Hàn Uyên bài bố sao.

Cố Hàn Uyên thấy tiến độ của lô đỉnh Lâm Triều Anh không tệ, trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng.

Hai nàng đều rất quan tâm hiệu quả của Âm Dương Linh Huyết Đan khi Lâm Triều Anh dùng.

Nếu dược hiệu tốt, các nàng cũng có thể một mạch đột phá cảnh giới Tông Sư.

Nói vậy sẽ không còn gì có thể ngăn cản Cố Hàn Uyên nữa.

Vừa nghĩ đến đây, hai nàng, những người đã tâm hệ tình lang, đều ngượng ngùng đỏ bừng gương mặt xinh đẹp.

Âm Dương Linh Huyết Đan ngoài việc tăng trưởng công lực, điều quan trọng nhất chính là khai phá tư chất và tiềm lực.

Chỉ cần có tư chất này, cảnh giới võ học lại đạt tiêu chuẩn, việc đột phá chính là chuyện nước chảy thành sông.

Rất nhanh, ba người liền thấy trên người Lâm Triều Anh lại có một luồng khí lãng nhỏ chấn động, chính là động tĩnh Lâm Triều Anh đột phá tới Đại Tông Sư trung kỳ.

Chương 222

Nàng vốn đã một chân bước vào cánh cửa, lúc này thuận lợi hoàn thành đột phá.

Lâm Triều Anh sau khi đột phá, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí.

Mở đôi mắt đẹp ẩn hiện thần quang, nàng thần sắc phức tạp nhìn về phía Cố Hàn Uyên nói: Quả nhiên là Thần Đan, cảnh giới đình trệ nhiều năm của ta đã đột phá.

Cố Hàn Uyên thần sắc từ căng thẳng chuyển sang yên tâm.

Lâm Triều Anh thấy vậy, ánh mắt phức tạp lại thêm một phần.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Chúc mừng Lâm tỷ tỷ, không có xảy ra ngoài ý muốn là tốt rồi.

Lâm Triều Anh lúc này có chút không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên, cúi thấp ánh mắt nói: Đã có hiệu, vậy thì đưa cho Long nhi và Mạc Sầu dùng đi.

Cố Hàn Uyên biết nghe lời phải, lại lấy ra hai viên Âm Dương Linh Huyết Đan đưa cho hai nàng.

Nhưng Lý Mạc Sầu sau khi nhận lấy lại mặt hiện đỏ ửng, trên gò má kiều diễm thêm mấy phần vẻ mong đợi.

Nàng lén lút quan sát thần sắc Lâm Triều Anh, rồi e lệ nói: Hàn Uyên, chàng hãy cùng chúng ta vào trong Cổ Mộ rồi hãy dùng.

Tiểu Long Nữ nguyên bản thanh khiết như trăng sáng, tâm tính đơn thuần như tờ giấy trắng.

Mấy ngày nay trải qua khó tránh khỏi bị Cố Hàn Uyên cùng Lý

Mạc Sầu làm hư, kiến thức hiểu biết cũng dần dần nhiều hơn.

Nàng thông tuệ, vừa nghe Lý Mạc Sầu nói liền hiểu ý trong lời nàng.

Nàng cũng e lệ xen lẫn mong đợi nói: Hàn Uyên, cứ theo lời sư tỷ nói đi.

Cố Hàn Uyên và Lâm Triều Anh đồng dạng ngầm hiểu.

Cố Hàn Uyên cười hiểu ý, ôn nhu nói: Được lắm, chúng ta vào Cổ Mộ thôi.

Lâm Triều Anh biết mình không còn lý do gì để ngăn cản, nàng im lặng không nói gì, nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên nắm eo hai nàng bước vào Cổ Mộ.

Nàng thở dài một tiếng, nhất thời lòng dạ rối bời.

Ba người đi tới Cổ Mộ.

Hai nàng dùng Âm Dương Linh Huyết Đan.

Tiểu Long Nữ thiên tư cực tốt, lại không trải qua chuyện Doãn Chí Bình, tâm linh không hề có kẽ hở.

Cảnh giới võ học càng sớm đã đạt tiêu chuẩn, nói là thiên kiêu cũng không ngoa.

Nếu không phải niên kỷ còn nhẹ, công lực còn chưa đủ, đã sớm có thể đột phá Tông Sư.

Lúc này có Âm Dương Linh Huyết Đan tương trợ, cảnh giới Tông Sư thuận lợi đột phá.

Lý Mạc Sầu tuy tư chất hơi kém, trước đây lại bị tình tổn thương khốn đốn nhiều năm.

Bây giờ tình tổn thương được Cố Hàn Uyên chữa trị, lại cho nàng mang đến Âm Dương Linh Huyết Đan giúp đề thăng công lực.

Đột phá Tông Sư đồng dạng không hề ngoài ý muốn.

Lý Mạc Sầu từ trong nhập định tỉnh lại, mắt hàm tình mạch mạch nhìn Cố Hàn Uyên nói: Hàn Uyên, chúng ta đã đột phá Tông Sư.

Bởi vậy.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Mạc Sầu khẽ ngẩng đầu, ánh mắt mê ly, làm sao có thể không đáp lại sự chờ mong của nàng.

Trong ánh mắt e lệ của Tiểu Long Nữ, chàng tiến lại gần gương mặt xinh đẹp của Lý Mạc Sầu.

Ngay lúc Cố Hàn Uyên muốn tiến hành bước kế tiếp, Lý Mạc Sầu lại đột nhiên ngăn cản chàng.

Cố Hàn Uyên không rõ vì sao mà hỏi: Mạc Sầu, làm sao vậy.

Lý Mạc Sầu vẫn chưa trả lời Cố Hàn Uyên, mép ngọc khẽ cười duyên dáng, nói với Tiểu Long Nữ: Sư muội, muội đi theo ta một chút.

Rồi quay đầu ném cho Cố Hàn Uyên một câu: Ở đây chờ chúng ta.

Nói xong liền kéo Tiểu Long Nữ đi ra khỏi phòng.

Sự thay đổi bất ngờ này dù là với trí tuệ của Cố Hàn Uyên, lúc này cũng không hiểu ra sao.

Chàng khẽ thở dài một tiếng.

Lòng dạ phụ nữ quả nhiên khó lường.

Cố Hàn Uyên đợi khá lâu, đang tò mò muốn lén chạy ra ngoài xem hai nàng rốt cuộc làm trò quỷ gì, thì thấy hai nàng lần nữa đi đến.

Trong mắt Cố Hàn Uyên tràn đầy vẻ kinh diễm.

Hai nàng đầu đội phượng quan, toàn thân khoác hỷ phục đỏ tươi.

Trên hỷ phục, tơ vàng thêu kim phượng tung bay sống động.

Những bộ hỷ phục cắt may vừa vặn tôn lên dáng vẻ yêu kiều, linh lung của hai nàng.

Cả hai nàng đều không che khăn đỏ.

Hai nàng đều trang điểm nhã nhặn.

Vẻ ngượng ngùng đỏ ửng trên mặt còn sâu hơn cả son phấn, tôn lên khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt luân lại càng thêm vài phần kiều diễm.

Tiểu Long Nữ cầm trong tay bộ hỷ phục tân lang màu sắc và kiểu dáng tương xứng với hai nàng, đưa cho Cố Hàn Uyên.

Biểu cảm vốn luôn lạnh nhạt thường ngày lúc này cũng thêm vài phần xúc động của thiếu nữ.

Nàng ngượng ngùng giải thích với chàng: Từ lần trước chàng rời đi, Tổ sư bà bà đã nói với chúng ta về quy củ ẩn giấu của Cổ Mộ.

Bà ấy hy vọng một ngày nào đó đêm tân hôn chúng ta sẽ mặc bộ hỷ phục này để bái thiên địa.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Lâm tỷ tỷ suy nghĩ chu đáo cẩn thận, bằng không chẳng phải làm người ta tiếc nuối sao.

Thường ngày chàng luôn mặc áo trắng, giờ đây đổi sang bộ hỷ phục tân lang đỏ thẫm, bớt đi vài phần tiêu sái phong lưu khí chất thần tiên, thêm vài phần thanh nhã thoát tục.

Tuy ba người đồng thời bái đường có chút kỳ lạ, nhưng vẫn đàng hoàng bái Thiên Địa.

Điểm tiếc nuối duy nhất là hai nàng trước đó không tìm được Lâm Triều Anh, bởi vậy chỉ bái bức họa của bà và sư phụ các nàng.

Cố Hàn Uyên ngược lại biết Lâm Triều Anh ở đâu, bất quá thấy nàng không muốn đi ra, cũng không có ý đâm xuyên.

Nhìn hai nàng gương mặt kiều diễm tự nhiên, càng thêm rung động lòng người.

Tâm tư muốn đợi Tiểu Long Nữ đột phá đến Đại Tông Sư rồi mới song tu bất tri bất giác liền phai nhạt.

Chàng không muốn để đoạn trải nghiệm mỹ hảo này thêm vào sắc thái tiếc nuối.

Bên trong phòng, nến đỏ cháy, chảy xuống dầu đèn đỏ tươi.

Người bên ngoài lại cô độc buồn bã.

Lâm Triều Anh từ một chiếc rương ẩn giấu bưng ra một bộ hỷ phục đỏ tươi.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve từng đường kim mũi chỉ trên đó.

Đó cũng là do chính tay nàng thêu.

Mỗi một đường kim, mỗi một mũi chỉ đều đại biểu cho tơ tình của nàng, ký thác tâm ý đối với Vương Trùng Dương.

Lâm Triều Anh là kỳ nữ hiếm gặp trên giang hồ, về mặt tình cảm lại có phần ngây ngô.

Dù vậy, nàng vẫn cảm nhận được sự dao động trong lòng.

Dao động đến mức không dám tham gia lễ bái đường của hai đồ tôn cùng Cố Hàn Uyên.

Vốn nên chân thành chúc phúc cho hai nàng, nhưng trong lòng lại dâng lên một vệt chua xót.

Vệt chua xót này làm nàng sợ hãi, cho nên mới nổi lên ý niệm chạm cảnh nhớ người.

Nhưng Lâm Triều Anh lúc này lại phát hiện, ngón tay mỗi xẹt qua một tấc, bóng hình Vương Trùng Dương liền phai nhạt một phần.

Mà thay vào đó, một bóng hình áo trắng phiêu dật, tuấn lãng như tiên lại dần dần rõ ràng.

Sự phát triển như vậy làm nàng trở tay không kịp, nhưng lại không bỏ xuống được bộ hỷ phục trong tay, chỉ có thể tinh thần hoảng loạn bàng hoàng.

Lâm Triều Anh đột nhiên ngượng ngùng đỏ bừng mặt cười mắng: Cái tên tiểu hỗn đản này, cũng không biết thương xót gì cả.

Cổ Mộ cách âm rất tốt, nhưng không phải hoàn toàn tĩnh lặng.

Tiếng động có thể truyền ra bên ngoài, hiển nhiên là động tĩnh không hề nhỏ.

Tâm tư Lâm Triều Anh càng thêm hỗn loạn, đến nỗi ngay cả Hồng Lăng Ba đang núp trong bóng tối nàng cũng không hề hay biết.

Thường ngày vốn kín tiếng, lòng dạ phức tạp của Hồng Lăng Ba cũng chẳng kém gì Lâm Triều Anh, nàng đang lặng lẽ thở dài.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng miễn cưỡng có thể đi lại, đến kính trà cho Lâm Triều Anh, khiến nàng đỏ bừng mặt, giận trách: Kính trà cho ta tính là chuyện gì.

Cố Hàn Uyên lại hơi lộ vẻ mất mát nói: Ta từ khi bắt đầu biết chuyện, liền không có ký ức về mẫu thân.

Lâm tỷ tỷ nếu đã chấp nhận xưng hô tỷ tỷ, đó chính là trưởng bối thân nhân của ta.

Lâm Triều Anh sắc mặt bất ngờ trắng đi một phần.

Nàng cố tự trấn định tâm thần, nhìn thấy thần tình tịch mịch kia của Cố Hàn Uyên, trong lòng mềm nhũn.

Nàng thở dài, nhận lấy trà hai nàng dâng, ánh mắt phức tạp dặn dò

Cố Hàn Uyên: Vậy ngươi về sau cần phải đối xử tốt với các nàng, bằng không ta sẽ không tha cho ngươi.

Hai nàng ngượng ngùng nhìn Cố Hàn Uyên trịnh trọng đáp ứng.

Cố Hàn Uyên chăm sóc hai nàng rất tốt.

Chương 223

Vì đã đột phá Tông Sư, ngược lại cũng không cần quá sốt ruột.

Huống hồ dược hiệu của Âm Dương Linh Huyết Đan sẽ kéo dài phát huy, lại có linh khí song tu phản bồi, cảnh giới của hai nàng sẽ không chậm lại.

Tiệc tân hôn tơ tình quấn quýt, ba người hầu như như hình với bóng.

Lâm Triều Anh lại hơi có chút ẩn tránh Cố Hàn Uyên, hầu như không còn gặp mặt nữa.

Lý Mạc Sầu đạt được ước muốn sau đó, tâm tư rộng rãi hơn rất nhiều, tâm tính đề cao.

Nhờ vậy, nàng và Tiểu Long Nữ tuy không tu luyện, nhưng cảnh giới đề thăng còn nhanh hơn một phần so với Tiểu Long Nữ.

Đối với Hồng Lăng Ba, nàng càng thêm quan tâm vài phần.

Hồng Lăng Ba thậm chí có chút được sủng mà sợ.

Lý Mạc Sầu tìm một cơ hội nói chuyện sâu sắc với Hồng Lăng Ba một lần.

Về sau liền mang theo Hồng Lăng Ba mặt đầy đỏ bừng, thần sắc thẹn thùng đi tìm Cố Hàn Uyên.

Từ ngày đó trở đi, Hồng Lăng Ba cẩn thận thu dọn cất đi chiếc khăn trải giường đã cắt, gia nhập vào ba người.

Thường ngày du ngoạn sơn thủy, từ ba người biến thành bốn người.

Chỉ là tâm tính Hồng Lăng Ba hoàn toàn không chuyển biến được, hầu hạ trước sau như một nha hoàn thị nữ, khiến ba người đều có chút bất đắc dĩ.

Bất quá Hồng Lăng Ba vốn sở cầu không nhiều, như bây giờ đã thỏa mãn.

Mối quan hệ thầy trò giữa các nàng càng thêm hòa hợp rất nhiều, xem như đã thay đổi kết cục thê thảm nguyên bản của nàng.

Cố Hàn Uyên cũng đem Âm Dương Quyết Âm Thiên cùng bản đơn giản hóa Cửu Âm Chân Kinh dạy cho nàng.

Hồng Lăng Ba thiên tư có hạn, tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh lợi bất cập hại, bởi vậy cải tu Cửu Âm Chân Kinh phù hợp hơn thực tế.

Số lượng Âm Dương Linh Huyết Đan trong tay Cố Hàn Uyên không nhiều lắm, cho Hồng Lăng Ba cũng chưa chắc có thể đột phá đến Tông Sư, bởi vậy vẫn chưa cho nàng dùng.

Cố Hàn Uyên đối với những nữ nhân thiên tư chưa đủ cũng đã có chuẩn bị.

Chờ Lam Phượng Hoàng chế riêng ra bản Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu đã được thiến, lại phối hợp một ít Âm Dương Linh Huyết Đan đã pha loãng luyện chế thành bản đan dược cấp thấp hơn.

Vừa không lãng phí, lại có thể tận dụng hết công dụng của vật.

Cho đến khi nhận được tin tức từ Địa Võng truyền đến từ Nhậm Doanh Doanh, Cố Hàn Uyên mới rời khỏi ôn nhu hương Cổ Mộ.

Điều đáng tiếc là không thể tái ngộ Lâm Triều Anh.

Nàng chẳng biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức đi đến Lâm An.

Bất quá, trước khi hội hợp với Nhậm Doanh Doanh, Cố Hàn Uyên còn muốn sắp xếp cho ba nữ.

Cố Hàn Uyên lưu Tiểu Long Nữ ở lại Cổ Mộ tĩnh tâm tu luyện.

Sau khi song tu, có linh khí phản bồi, Tiểu Long Nữ có thể dễ dàng đột phá đến Đại Tông Sư hơn trước.

So với việc cùng Cố Hàn Uyên chạy lung tung, ở lại Cổ Mộ chuyên tâm đề thăng cảnh giới còn tốt hơn, cũng có thể mang đến nhiều trợ giúp hơn cho Cố Hàn Uyên.

Tiểu Long Nữ mặc dù có chút không nỡ, nhưng vẫn khéo léo đáp ứng.

Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba được Cố Hàn Uyên mang đến Yến Tử Ổ.

Các nàng kinh nghiệm hành tẩu giang hồ phong phú.

Lý Mạc Sầu thủ đoạn đủ tàn nhẫn, thực lực lại là Tông Sư, còn thông thạo dùng độc.

Chỉ cần không đụng phải Đại Tông Sư, nàng còn khiến người ta yên tâm hơn cả A Tử.

Hai nàng có chút giật mình về chân tướng Cố Hàn Uyên chính là Vô Thiên.

Lý Mạc Sầu tuy có tâm tư hoàn lương, nhưng cũng bị Cố Hàn Uyên thuyết phục bởi lý luận Có quang minh ắt có hắc ám, thay vì để hắc ám tồn tại hỗn loạn vô tự, không bằng chính mình gánh vác hắc ám để bảo vệ quang minh.

Huống hồ vì tình lang, nàng cũng nguyện ý một lần nữa đi theo con đường sát phạt.

Lý Mạc Sầu vốn định dùng trực tiếp danh hiệu Xích Luyện.

Nhưng để tránh người khác liên tưởng đến nàng, nàng đổi thành Ngân Hoàn.

Ý nghĩa là một con rắn hổ mang ôn thuận nhưng lại cực độc.

Đây là Thống Lĩnh sát thủ có cấp bậc cao nhất hiện tại, ngoại trừ Cố Hàn Uyên.

Hồng Lăng Ba có danh hiệu là Kẹp Trúc, ý là một loại hoa độc tên là trúc đào.

Hồng Lăng Ba sau khi song tu đồng dạng đột phá Tiên Thiên Sơ Kỳ, giống như A Tử, đều là Địa cấp Thống Lĩnh.

A Tử vốn còn không cam lòng với Lý Mạc Sầu, thế nhưng võ công Lý Mạc Sầu cao hơn nàng, dùng độc cao hơn nàng, kinh nghiệm giang hồ cũng cao hơn nàng.

Nàng rất nhanh bị giáo huấn đến ngoan ngoãn vâng lời.

Ngược lại, nàng càng thêm khát khao đề thăng cảnh giới võ công.

A Tử kéo A Chu xuống nước, hết sức lấy lòng Cố Hàn Uyên một phen.

Ngay cả mẫu thân cũng bán đứng không chút nương tay.

Trong tình huống Nguyễn Tinh Trúc hoàn toàn không hay biết gì, nàng đã hứa đủ mọi thứ liên quan đến mẫu thân.

Cố Hàn Uyên vốn dự định mau chóng đề thăng cảnh giới cho A Tử, vô duyên vô cớ lại kiếm lời nhiều như vậy, cũng rất dứt khoát cho nàng Âm Dương Linh Huyết Đan.

Cảnh giới võ công của A Tử còn kém một khoảng khá xa, trong thời gian ngắn đột phá Tông Sư không quá thực tế, nhưng Tiên Thiên đỉnh phong thì không khó khăn.

Cố Hàn Uyên đã sắp xếp ổn thỏa cho ba nữ, rồi Ngự Kiếm Phi Hành đến Lục Trúc Hạng.

Nhậm Doanh Doanh mừng rỡ lao vào chàng, bị Cố Hàn Uyên vững vàng đón được, rồi hỏi: Uyên ca, Vu Hành Vân đã tìm được chưa.

Đây cũng là một mặt thiện giải nhân ý và rộng lượng của Nhậm Doanh Doanh.

Vừa gặp mặt đã hỏi trước về tung tích Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối lắc đầu nói: Tạm thời vẫn chưa tìm được.

Cố Hàn Uyên vốn biết Vu Hành Vân đi đâu, căn bản là không đi tìm.

Bất quá chuyện này cũng không cần nói với Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh thấy vậy an ủi: Nàng là đệ tử của ngươi, võ công không thấp, nhất định sẽ bình an vô sự.

Cố Hàn Uyên giả vờ thở dài nói: Hy vọng là như thế.

Tiếp đó liền nói sang chuyện khác: Doanh Doanh, nàng đã có tin tức của cha nàng chưa.

Nhậm Doanh Doanh trịnh trọng nói: Vâng, Hướng thúc thúc nói ông ấy đã có manh mối.

Cha ta đã bị nhốt tại Tây Hồ Mai Trang.

Chờ chúng ta hội hợp rồi cũng có thể đi nghĩ cách cứu cha ta.

Cố Hàn Uyên không tính lãng phí quá nhiều thời gian trên người Nhậm Ngã Hành, chàng đề nghị: Việc này không nên chậm trễ, chúng ta liền lên đường đi.

Nhưng Nhậm Doanh Doanh lại ôm chặt lấy Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp hiện lên thủy quang tràn đầy nhớ nhung tình ý, nàng ngượng ngùng xen lẫn sợ hãi nói: Chờ chút, Uyên ca, chàng không nhớ ta sao.

Cố Hàn Uyên vừa thấy thần tình này của nàng sao có thể không biết ý tứ.

Hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, biết nàng quấn quýt si mê như vậy cũng là bình thường.

Hai người ân ái một đêm, bằng không mang theo Nhậm Doanh Doanh mặt đỏ ửng đi cứu Nhậm Ngã Hành cũng không phải là chuyện hay.

Cố Hàn Uyên mang theo Nhậm Doanh Doanh Ngự Kiếm Phi Hành, rất nhanh liền tìm tới Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên nhìn về phía Cố Hàn Uyên trong ánh mắt mang theo vài phần dò xét.

Không phải vì lý do gì khác, mà là vì Nhậm Doanh Doanh.

Hướng Vấn Thiên luôn coi Nhậm Doanh Doanh là cháu gái của mình, đối với nàng rất quan tâm, cũng rất lưu ý người đàn ông Nhậm Doanh Doanh lựa chọn.

Bất quá mặc dù Hướng Vấn Thiên lại hà khắc, cũng không thể vạch ra được khuyết điểm của Cố Hàn Uyên.

Nhân phẩm, tướng mạo, võ công, uy vọng giang hồ đều đỉnh tiêm.

Thật muốn bàn về môn đăng hộ đối, Nhậm Doanh Doanh thậm chí còn mơ hồ có chút không xứng với chàng.

Bất quá chuyện Cố Hàn Uyên đánh lên Nam Thiếu Lâm, cường thế cứu ra Nhậm Doanh Doanh đã giang hồ đều biết.

Người trong giang hồ từng người đều coi Nhậm Doanh Doanh là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả người trong chính đạo hiện tại gặp phải Nhậm Doanh Doanh cũng không thể không nể mặt Cố Hàn Uyên vài phần, không dám làm khó dễ.

Vấn đề danh phận vì vậy giải quyết dễ dàng.

Chương 224

Đơn giản trao đổi xong, ba người đi tới Tây Hồ Mai Trang.

Hướng Vấn Thiên vốn còn muốn chơi chiêu trò như Lệnh Hồ Xung trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, nhưng Cố Hàn Uyên nào có thời gian rảnh rỗi cùng hắn diễn kịch.

Chàng trực tiếp hắng giọng nói ngoài cửa Mai Trang: Cố mỗ bái trang, xin Giang Nam Tứ Hữu ra gặp mặt một lần.

Thanh âm ẩn chứa nội lực truyền khắp toàn bộ Mai Trang.

Cây cối, tường viện càng vì vậy mà chấn động.

Hướng Vấn Thiên mặt lộ vẻ kinh hãi, cảm thán nói: Cố công tử công lực cỡ này quả thật kinh thế hãi tục.

Nhậm Doanh Doanh cũng cùng chung vinh dự.

Giang Nam Tứ Hữu tuyệt không dám chậm trễ, ra nghênh đón.

Nhìn thấy người đến là Cố Hàn Uyên sau đó, càng cung kính mời bọn họ đi vào.

Cố Hàn Uyên trực tiếp nói rõ ý đồ đến.

Lão đại Giang Nam Tứ Hữu là Hoàng Chung Công khổ sở nói: Cố công tử có việc nhờ, chúng ta vốn không nên từ chối.

Chỉ là Nhậm Ngã Hành kia một khi thoát khốn, bốn huynh đệ chúng ta chắc chắn phải chết.

Kính mong Cố công tử thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy thản nhiên nói: Tính tình Nhậm Ngã Hành, Cố mỗ cũng hơi có nghe thấy.

Cũng có thể lý giải lo lắng của các ngươi, bởi vậy ta cho các ngươi một chủ ý.

Hoàng Chung Công giật mình, vội vàng hỏi: Có lương phương gì.

Cố Hàn Uyên nắm eo mềm mại của Nhậm Doanh Doanh, khẽ cười nói: Đây là Thánh Cô Nhật Nguyệt Thần Giáo Nhậm Doanh Doanh, nói vậy các ngươi cũng nhận thức.

Chỉ cần các ngươi quy phục dưới trướng nàng, Nhậm Ngã Hành tự sẽ không làm khó các ngươi.

Cho dù hắn bị giam lâu, muốn trút giận, cũng phải qua được cửa ải của Cố mỗ.

Nhậm Doanh Doanh bị Cố Hàn Uyên công khai ôm eo vốn có chút ngượng ngùng, nhưng thấy Cố Hàn Uyên vì nàng mà chiêu mộ thủ hạ, vẫn cố gắng chống lên khí thế.

Ba người còn lại của Giang Nam Tứ Hữu không đáng nhắc tới, nhưng lão đại Hoàng Chung Công tuy chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong, thế nhưng một tay Thất Huyền Vô Hình Kiếm công pháp âm ba quả thật có vài phần môn đạo, có thể mang đến không ít trợ lực cho Nhậm Doanh Doanh.

Cố Hàn Uyên đối với Nhậm Doanh Doanh có tác dụng lớn, thủ hạ còn cần thật nhiều người có thể dùng được thì tương đối tốt.

Bốn người này kiểm soát cũng không có gì khó khăn, bởi vậy mới có đề nghị này.

Hoàng Chung Công nghe vậy mừng rỡ khôn xiết.

Có Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh bảo đảm còn có gì phải lo lắng.

Ông ta trực tiếp dẫn đám người xuống địa lao phóng thích Nhậm

Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành nghe tiếng cửa lao mở ra, vốn định phát điên tức giận mắng, liền nghe được thanh âm Nhậm Doanh Doanh: Cha.

Con tới cứu người.

Nhậm Ngã Hành nhìn Nhậm Doanh Doanh, thần tình kích động nói: Doanh Doanh.

Là Doanh Doanh sao.

Cố Hàn Uyên cắt đứt cảnh cha con gặp lại cảm động: Doanh Doanh, có chuyện gì đợi ra khỏi địa lao rồi hãy nói.

Cha nàng cũng cần tắm rửa sạch sẽ một phen mới phải.

Nhậm Ngã Hành thời gian dài bị giam tại địa lao tối tăm, mùi vị đó cùng hình ảnh thật sự là không đành lòng nhìn thẳng.

Nhậm Ngã Hành đầu tiên là cùng Hướng Vấn Thiên lên tiếng chào hỏi, sau đó liền thẩm thị Cố Hàn Uyên, người thanh niên xa lạ đối với ông ta.

Nhậm Doanh Doanh thấy ánh mắt Nhậm Ngã Hành rơi vào người Cố Hàn Uyên, có chút ngượng ngùng nói với Nhậm Ngã Hành: Cha, chúng ta hay là trước đi ra ngoài đi.

Cũng tốt.

Nhậm Ngã Hành vẫn nghe theo lời khuyên của Nhậm Doanh Doanh, không vội nhất thời.

Sau khi đám người rời đi, Nhậm Ngã Hành được dẫn đi rửa mặt.

Đan Thanh Sinh bưng lên Tứ Hấp Tứ Tàng Bồ Đào Tửu của mình để chiêu đãi Cố Hàn Uyên và hai người kia.

Cố Hàn Uyên hơi có chút hoài niệm nếm thử, loại rượu nho này ngược lại có vài phần đặc biệt.

Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh vừa nghe Giang Nam Tứ Hữu khen tặng vừa uống rượu tán gẫu.

Không lâu sau, Nhậm Ngã Hành liền long hành hổ bộ đi ra.

Sau khi sửa sang lại hình tượng, Nhậm Ngã Hành trên người không có cái loại điên cuồng đó, ngược lại đã có vài phần khí chất kiêu hùng.

Nhậm Doanh Doanh mừng rỡ hô: Cha.

Nhậm Ngã Hành lão hoài đại úy nhìn Nhậm Doanh Doanh nói: Con gái trưởng thành rồi a.

Nhậm Doanh Doanh ở trước mặt Nhậm Ngã Hành cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, ngượng ngùng không chịu.

Hai người tự chuyện trò một hồi.

Nhậm Ngã Hành thần tình đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Giang Nam Tứ Hữu, trong ánh mắt căng thẳng của bọn họ, ông ta phẫn nộ nói: Các ngươi thả lão phu ra, vốn dĩ lão phu sẽ không tính toán với các ngươi.

Nhưng đã giam lão phu mười hai năm, mối hận này không thể không báo.

Ông ta vừa nói liền hai tay hư cầm vận khởi Hấp Tinh Đại Pháp, định hút Hoàng Chung Công và Hắc Bạch Tử.

Nhưng hai người đang kinh hoàng còn chưa kịp kêu cứu, bay đến nửa đường lại bị một luồng hấp lực khác kéo trở về.

Hai người vẫn chưa hết sợ hãi, cung kính nói tạ với Cố Hàn Uyên.

Nhậm Ngã Hành nghi hoặc hỏi: Cầm Long Công ư.

Cố Hàn Uyên đạm mạc cười nói: Nhâm lão tiền bối hảo nhãn lực.

Nhậm Ngã Hành than phục một tiếng.

Nhìn Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh thần thái thân mật, ông ta đâu phải người mù, sao có thể không nhìn ra.

Ông ta nghiêm nghị hỏi: Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, lão phu lâu rồi không ở giang hồ, chẳng hay từ khi nào lại xuất hiện một nhân tài mới.

Thanh niên ngươi là ai.

Cùng Doanh Doanh lại có quan hệ thế nào.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tại hạ đệ tử Võ Đang Cố Hàn Uyên.

Doanh Doanh là nữ nhân của ta.

Đệ tử Võ Đang.

Lão phu tin tưởng nhãn quang của Doanh Doanh, nhưng ngươi thật sự muốn ngăn cản lão phu sao.

Nhậm Ngã Hành nghe Cố Hàn Uyên nói hắn là đệ tử Võ Đang hơi kinh ngạc.

Nhưng Nhậm Ngã Hành luôn duy ngã độc tôn sẽ không vì Cố Hàn Uyên là đệ tử Võ Đang mà nể tình.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Giang Nam Tứ Hữu đã quy phục dưới trướng Doanh Doanh, Nhâm lão tiền bối cũng không có quyền xử trí.

Nhậm Ngã Hành trong lòng chợt nóng giận, chỉ cảm thấy lời Cố Hàn Uyên nói là đang trào phúng ông ta xưa đâu bằng nay.

Là bộ hạ của con gái ta, tại sao ta lại không thể xử trí.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh đang căng thẳng, ánh mắt ý bảo nàng yên tâm, rồi nói: Nhâm lão tiền bối tuy là phụ thân của

Doanh Doanh, thế nhưng tại hạ lại không đành lòng thấy lợi ích của Doanh Doanh bị tổn hại.

Nhậm Ngã Hành vốn đang suy tính tâm tư của Cố Hàn Uyên, thấy vậy liền trực tiếp khiêu chiến nói: Có khí phách.

Nhưng nếu ngươi đã ra mặt vì bọn họ, lão phu cũng không thể không vì Doanh Doanh mà thử xem chiêu.

Nhâm lão tiền bối xin chỉ giáo.

Nhậm Ngã Hành thấy Cố Hàn Uyên vẫn bộ dáng hời hợt như vậy, càng phát ra tức giận, liền muốn ra tay giáo huấn chàng.

Nhậm Doanh Doanh vội vàng nói: Cha, coi như hết.

Uyên ca cũng là vì con mà tốt.

Nhậm Ngã Hành thấy vậy cười ha ha một tiếng nói: Ha ha, quả nhiên con gái lớn là hướng ra ngoài.

Yên tâm đi, Doanh Doanh, ta sẽ lưu thủ.

Nhưng lời này của Nhậm Ngã Hành lại khiến đám người sắc mặt quái dị, ngay cả Hướng Vấn Thiên cũng không ngoại lệ.

Nhậm Doanh Doanh càng không biết nên nói hay không.

Nàng lo lắng không phải Cố Hàn Uyên, mà là Nhậm Ngã Hành.

Bất quá, sau khi nhận được ánh mắt Cố Hàn Uyên ý bảo an tâm, Nhậm Doanh Doanh vẫn quyết định giao việc cho Cố Hàn Uyên giải quyết.

Nàng trước mặt người ngoài tuyệt đối sẽ không phản đối quyết định của Cố Hàn Uyên.

Cũng khó trách Nhậm Doanh Doanh vẫn được thịnh truyền là lựa chọn tốt nhất để làm vợ.

Nhậm Ngã Hành tuy bị ánh mắt quái dị của đám người khiến không rõ vì sao, nhưng vẫn duy trì khí độ nói: Tiểu huynh đệ, ra tay đi.

Cố Hàn Uyên âm thầm lẩm bẩm: Chính mình đâu có nhỏ bé gì, không tin cứ hỏi Doanh Doanh mà xem.

Trên tay cũng không dừng lại.

Từng có kinh nghiệm giao thủ với Hoàng Dược Sư, Cố Hàn Uyên đối với kiểu lão nhạc phụ phiền phức này cũng có nhiều cách ứng đối.

Chàng bất động thanh sắc mà lưu thủ.

Nhậm Ngã Hành càng đánh càng kinh ngạc.

Tuy không nhìn ra dấu hiệu Cố Hàn Uyên lưu thủ, nhưng ông ta ứng đối khá chật vật.

Nhậm Ngã Hành và Hoàng Dược Sư cảnh giới xấp xỉ, đều là Tông Sư đỉnh phong.

Thế nhưng Nhậm Ngã Hành có tử huyệt.

Nhậm Ngã Hành thành cũng Hấp Tinh Đại Pháp, bại cũng Hấp Tinh Đại Pháp.

Hấp Tinh Đại Pháp không giống Bắc Minh Thần Công có thể dễ dàng dung nạp dị chủng nội lực, rồi tiêu giải luyện hóa.

Nguyên lý của Bắc Minh Thần Công là dùng lộ tuyến hành công ngược lại, hình thành phương thức cực âm hấp dẫn cực dương để hấp thu nội lực.

Nguyên lý của Hấp Tinh Đại Pháp là làm cho đan điền của mình không chứa nội lực, dùng phương thức trống rỗng để hấp thu nội lực của người khác.

Hai người hoàn toàn khác biệt.

Hấp Tinh Đại Pháp đem nội lực tồn trữ ở các huyệt trên Nhâm Mạch, năng lực tiêu hóa hấp thu cực kém.

Vì vậy, không thể không dùng nội lực của bản thân để áp chế dị chủng nội lực trong cơ thể.

Chương 225

Nhậm Ngã Hành mỗi lần động thủ với người khác, ít nhất cũng phải hao ba thành nội lực để trấn áp dị chủng nội lực trong cơ thể, nếu không thì có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Cũng bởi vì dị chủng nội lực này, Nhậm Ngã Hành thủy chung không thể đột phá tới Đại Tông Sư, mới có thể bị Đông Phương Bất Bại vượt mặt đánh bại.

Vì vậy, Nhậm Ngã Hành có thể nói là Tông Sư đỉnh phong yếu nhất.

Nếu không phải có Hấp Tinh Đại Pháp uy hiếp, Tông Sư hậu kỳ cũng có thể cùng Nhậm Ngã Hành đánh ngang tay.

Cố Hàn Uyên phát hiện dị dạng liền định tiếp tục lưu thủ vài phần.

Nhưng Nhậm Ngã Hành cao ngạo tự phụ, đánh với hậu bối trẻ tuổi đừng nói là ngang tay, ngay cả thời gian dài không thể hạ gục đã đủ mất mặt.

Vì vậy, ông ta trực tiếp sử dụng Hấp Tinh Đại Pháp đối với Cố Hàn Uyên, chờ đến khi chàng cầu xin tha thứ sẽ buông tha.

Cố Hàn Uyên thấy vậy bật cười khẽ.

Nhậm Ngã Hành muốn dùng Hấp Tinh Đại Pháp hấp thu nội lực của chàng chẳng khác nào mơ mộng hão huyền.

Với sự thần kỳ của Âm Dương Quyết, đừng nói là Hấp Tinh Đại Pháp, ngay cả Bắc Minh Thần Công cũng đừng hòng lay động mảy may.

Hấp Tinh Đại Pháp hành hạ người mới là một tay hảo thủ, thế nhưng một khi đụng phải cao thủ có thần công hộ thể, nội lực ngưng luyện sẽ kinh ngạc.

Nhậm Ngã Hành bản vẫn chờ Cố Hàn Uyên cầu xin tha thứ, nhưng lập tức phát hiện không ổn.

Ông ta căn bản hấp không ra Cố Hàn Uyên một tia một hào nội lực.

Thấy vậy vội vàng dừng tay.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý truy kích.

Điều thú vị là Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối không hề dịch chuyển một bước, Tam Tuyệt càng không xuất ra, chỉ dựa vào Võ Đang Miên Chưởng để Nhậm Ngã Hành không làm gì được.

Nhậm Ngã Hành ngưng mắt nhìn Cố Hàn Uyên với tư thái vẫn tiêu sái như cũ.

Đánh đến giờ phút này, ông ta làm sao còn không biết Cố Hàn Uyên đã lưu thủ.

Ánh mắt chớp động một lát sau, ông ta cười lớn nói: Cố tiểu huynh đệ quả nhiên lợi hại, Doanh Doanh giao cho ngươi, ta rất yên tâm.

Cố Hàn Uyên tao nhã lễ phép nói: Nhâm lão tiền bối quá khen.

Đã như vậy, chuyện Giang Nam Tứ Hữu, lão phu cũng không so đo.

Nhậm Ngã Hành thuận thế bán một cái nhân tình.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không tính toán, dù sao chàng cũng đã chiếm tiện nghi con gái người ta rồi còn gì.

Nhậm Doanh Doanh thấy hai người ngưng chiến, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Nàng biết Cố Hàn Uyên đối với Nhậm Ngã Hành không phải là nhường nhịn tầm thường, mà là một sự khoan dung cực lớn.

Cố Hàn Uyên lưu lại thể diện cho Nhậm Ngã Hành, khi ấy chẳng phải cũng là vì nàng sao.

Bởi vậy, Nhậm Doanh Doanh vô cùng cảm động, trong mắt hàm chứa tình ý nồng nàn.

Vốn nàng vô cùng xấu hổ ngượng ngùng, nhưng đối với Thần túc kinh mà Cố Hàn Uyên truyền thụ, nàng vẫn học được kha khá.

Giờ phút này, nàng lại nảy ra ý nghĩ muốn học thật tốt để lấy lòng tình lang.

Nhậm Ngã Hành thấy Cố Hàn Uyên vội vàng cùng Nhậm Doanh Doanh tình tứ, liền âm thầm gọi Hướng Vấn Thiên đến nơi khác bàn chuyện.

Nhậm Ngã Hành rất nhanh đã từ chỗ Hướng Vấn Thiên biết được tình báo về Cố Hàn Uyên, trong lòng vừa mừng vừa sợ vừa lo.

Hoảng sợ là võ công Cố Hàn Uyên cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, vừa giao thủ, y thậm chí còn chưa bộc lộ hết thực lực.

Vui mừng là con gái mình tìm được một nam nhân tốt, việc thuyết phục Cố Hàn Uyên giúp hắn đánh bại Đông Phương Bất Bại đoạt lại Nhật Nguyệt Thần Giáo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lo lắng là hắn sợ rằng Cố Hàn Uyên sau khi đánh bại Đông Phương Bất Bại sẽ chiếm lấy sào huyệt của kẻ khác.

Đối với Nhậm Ngã Hành, người luôn khao khát quyền lực, chuyện này là điều y không thể nào chịu đựng được.

Bởi vậy, khi trở lại tiệc rượu, hắn thử dò xét nói: Cố tiểu huynh đệ, đa tạ ngươi đã giúp Doanh Doanh cứu lão phu ra, đợi sau khi đoạt lại Nhật Nguyệt Thần Giáo, lão phu có thể bổ nhiệm ngươi làm Phó Giáo chủ.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ dò xét của Nhậm Ngã Hành, liền thờ ơ nói: Doanh Doanh nếu là nữ nhân của ta, ta tự nhiên sẽ giúp đến cùng.

Việc đánh bại Đông Phương Bất Bại đoạt lại Nhật Nguyệt Thần Giáo, ta có thể xuất lực.

Thế nhưng chức vị Phó Giáo chủ thì thôi đi.

Cố tiểu huynh đệ chướng mắt Nhật Nguyệt Thần Giáo của ta ư.

Cố Hàn Uyên thật đúng là chướng mắt.

Chưởng môn Võ Đang chẳng lẽ không hơn sao.

Nhật Nguyệt Thần Giáo tuy có sức ảnh hưởng trong cảnh nội Tống Quốc, nhưng ra khỏi Tống Quốc thì ai sẽ xem bọn họ ra gì.

Võ Đang phái lại khác.

Các nước đều nể trọng vài phần, cao thủ đếm xuể.

Đệ tử đời thứ ba tuy rằng ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, chỉ có Tống Thanh Thư miễn cưỡng xem được.

Thế nhưng trong số đệ tử đời thứ hai, ngoài Võ Đang Thất Hiệp, còn có rất nhiều trưởng lão như Thạch Hạc.

Thực lực tổng hợp mạnh hơn nhiều so với đám ô hợp của Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Nếu thực sự không màng tổn thất, tối đa ba phái liên thủ là có thể hủy diệt Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên sẽ không nói thẳng như vậy.

Hắn mỉm cười liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh rồi nói: Doanh Doanh là con gái của ngươi, tại hạ khi cái chức Phó Giáo chủ này thì có ý nghĩa gì chứ.

Nhậm Ngã Hành trong nháy mắt đã sáng tỏ ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Nhậm Doanh Doanh có Cố Hàn Uyên chống đỡ, lại là nữ nhi của Nhậm Ngã Hành, đợi sau khi Nhậm Ngã Hành trăm tuổi, chức vị Giáo chủ kế nhiệm của Nhật Nguyệt Thần Giáo trừ nàng ra thì còn ai được nữa.

Nhậm Doanh Doanh lại là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, quả thực không cần thiết làm chuyện thừa thãi, lại đi làm cái gì Phó Giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành sau khi tự mình suy diễn một phen cũng lộ ra nụ cười.

Hắn làm sao để ý sau khi mình chết sẽ ra sao.

Chỉ cần khi còn sống Cố Hàn Uyên không đến đoạt Nhật Nguyệt Thần Giáo là đủ.

Cố Hàn Uyên nếu như biết ý tưởng của Nhậm Ngã Hành chỉ sẽ nhịn không được cười.

Với nhãn lực của y, đã sớm nhìn ra thói quen Hấp Tinh Đại Pháp của Nhậm Ngã Hành khó mà sửa đổi, trong vòng ba năm nhất định sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Cho dù hiện tại y đi tu luyện Dịch Cân Kinh cũng vô dụng, trừ phi Cố Hàn Uyên đem Âm Dương Quyết dạy cho hắn.

Chỉ là khả năng này hoàn toàn bằng không.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên căn bản không sốt ruột, Nhật Nguyệt Thần Giáo sớm muộn cũng là vật trong túi của mình.

Đám người thương nghị cả đêm, ngày hôm sau Nhậm Ngã Hành cùng đám người liền xuất phát hướng Hắc Mộc Nhai.

Bất quá Cố Hàn Uyên cùng Nhậm Doanh Doanh lại ở lại Mai Trang, đợi Nhậm Ngã Hành cùng bọn họ đến nơi rồi sẽ đuổi theo.

Có phương tiện như Ngự Kiếm Phi Hành, Cố Hàn Uyên căn bản lười đi đường bộ.

Đêm đó Nhậm Doanh Doanh quả nhiên đã học tập Thần túc kinh rất kỹ, bởi vậy ngày thứ hai nàng không thể tiễn đưa Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành nhìn Cố Hàn Uyên bằng ánh mắt rất bất thiện, bất quá với mặt dày của Cố Hàn Uyên, loại ánh mắt bất thiện này chẳng thể tổn thương y mảy may.

Cố Hàn Uyên cùng Nhậm Doanh Doanh ở Mai Trang tận hưởng một phen tuần trăng mật, bù đắp những gì còn thiếu trước đó.

Cố Hàn Uyên liền dẫn Nhậm Doanh Doanh Ngự Kiếm Phi Hành đến Hắc Mộc Nhai.

Hai người sau khi chào hỏi Nhậm Ngã Hành liền trực tiếp đáp xuống đỉnh Hắc Mộc Nhai.

Hắc Mộc Nhai dễ thủ khó công, chỉ có một chỗ thạch bích có thể dùng giỏ trúc kéo người lên.

Bởi vậy chính đạo giang hồ Tống Quốc mới vẫn luôn không có cách nào đối phó Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Cố Hàn Uyên mang theo Nhậm Doanh Doanh lên đỉnh núi, rồi khống chế vài tên giáo chúng kéo Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên lên.

Cố Hàn Uyên hoàn toàn không có ý định dùng đến Trảm Long Kiếm.

Nếu như Nhậm Ngã Hành nguyện ý giống như Hư Trúc bị người khác mang lên thì ngược lại không thành vấn đề.

Bốn người hội hợp xong liền xông thẳng vào tổng đàn Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Có Cố Hàn Uyên mở đường, dọc đường chống cự đều lác đác không đáng kể.

Với uy thế hiện giờ của Cố Hàn Uyên, ngoại trừ những kẻ tử trung với Đông Phương Bất Bại, không ai dám ra tìm chết.

Chương 226

Sau khi trải qua Dương Liên Đình đại thanh tẩy, còn có mấy người có thể duy trì lòng trung thành với Đông Phương Bất Bại được nữa.

Đồng Bách Hùng, kẻ trung thành với Đông Phương Bất Bại, sau khi bị Nhậm Ngã Hành bắt được, cũng vì Dương Liên Đình mà quyết định tự mình đi chất vấn Đông Phương Bất Bại.

Cố Hàn Uyên hơi bất ngờ nhìn Dương Liên Đình thương thế đã lành, võ công tiến bộ nhiều, đang giao chiến cùng Hướng Vấn Thiên.

Nhìn có chút giống Tịch Tà Kiếm Pháp, xem ra Dương Liên Đình cũng đã tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển.

Chuyện này thật thú vị.

Xem ra trước kia một kiếm của Lục Trúc Hạng đã gây trọng thương đến tôn nghiêm nam nhân của Dương Liên Đình, thảo nào y lại đi học Quỳ Hoa Bảo Điển.

Dương Liên Đình tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển trong thời gian ngắn ngủi, Nhậm Ngã Hành thấy Hướng Vấn Thiên không bắt được y, liền đích thân ra tay chế phục.

Ép hỏi tung tích Đông Phương Bất Bại.

Dương Liên Đình vẫn tính toán để Đông Phương Bất Bại ra tay đánh bại bọn họ.

Y dẫn đám người vào cấm địa của Đông Phương Bất Bại.

Vừa vào cấm địa, Dương Liên Đình liền cao giọng hô: Đông phương.

Mau tới cứu ta.

Xung đệ.

Mau tới cứu ta.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên có chút quái dị.

Xung đệ sẽ không phải là Lệnh Hồ Xung chứ.

Chỉ thấy một mảnh hồng ảnh lướt qua, Dương Liên Đình đã được Đông Phương Bất Bại cứu khỏi tay Hướng Vấn Thiên.

Cố Hàn Uyên có chút thất vọng nhìn Đông Phương Bất Bại, tuy y ăn mặc yêu diễm nhưng vẫn mang dáng vẻ đàn ông.

Cái hình tượng tô son điểm phấn, bất nam bất nữ này, nếu không phải Cố Hàn Uyên là người xuyên việt, đã sớm kiến thức qua các loại ngụy nương, nữ trang đại lão, thì có lẽ đã nôn ọe ra một bãi.

Và Lệnh Hồ Xung cũng xuất hiện sau đó dưới ánh mắt quỷ dị của Cố Hàn Uyên, nhìn y ăn mặc tinh xảo xa xỉ.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình khi trò chuyện còn thân mật hơn nữa.

Những xưng hô Đông Phương tỷ tỷ, Liên muội, Xung đệ càng khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy cay mắt.

Lệnh Hồ Xung không có Nhạc Linh San cùng Nhậm Doanh Doanh, lại chinh phục được Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình.

Nhân vật chính làm đến nước này, Cố Hàn Uyên cũng không khỏi không thốt lên một chữ phục.

Thảo nào Đông Phương Bất Bại lại đi từ lão già kia cướp Kéo dài tính mạng Bát Hoàn, quả nhiên là để chữa bệnh cho Lệnh Hồ Xung.

Độc Cô Cửu Kiếm lại thêm Dịch Cân Kinh của Phương Chứng

Nam Thiếu Lâm trao tặng.

Lúc này Lệnh Hồ Xung ngoại trừ không có Hấp Tinh Đại Pháp càng thêm hãm hại người, đã gần như đạt đến thời kỳ toàn thịnh.

Cảnh giới Lệnh Hồ Xung trong thời gian ngắn đã đột phá Tông Sư.

Mặc dù không biết Nam Thiếu Lâm có đưa Đại Hoàn Đan hay không, nhưng Đông Phương Bất Bại khẳng định đã tặng không ít bảo vật tăng cường công lực.

Tu vi tiến triển nhanh như vậy, chí ít tâm cảnh của Lệnh Hồ Xung sẽ không có vấn đề.

Nói cách khác, y là tự nguyện, thậm chí là vui vẻ chịu đựng.

Trước đây, Lệnh Hồ Xung vì Nhạc Linh San mà bị Cố Hàn Uyên đả kích lớn, từ đó không gượng dậy nổi.

Ở Lạc Dương, y bất ngờ bị Nhật Nguyệt Thần Giáo bắt giữ.

Lại cứu trọng thương Dương Liên Đình, bằng không với thương thế lúc đó của Dương Liên Đình, chưa chắc y đã sống sót đến được Hắc Mộc Nhai.

Trên Hắc Mộc Nhai, Lệnh Hồ Xung ngay từ đầu khẳng định vẫn kháng cự, thế nhưng sau đó được Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình quan tâm, chăm sóc tận tình, đã cứu vớt Lệnh Hồ Xung đang chán chường.

Lệnh Hồ Xung trọng tình nghĩa, vẫn không thể kháng cự được sự mê hoặc của hai người tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển.

Một lần say rượu, lỗi lớn đã tạo thành.

Sau đó chính là quá trình cam chịu, đã đâm lao thì phải theo lao.

Nói chung quá trình quá mức cay mắt, Cố Hàn Uyên cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Lệnh Hồ Xung khi chứng kiến Cố Hàn Uyên thì biến sắc.

Lại thấy người bên cạnh Cố Hàn Uyên không phải Nhạc Linh San, cơn tức giận tích tụ liền bùng phát, y sử xuất Độc Cô Cửu Kiếm tấn công về phía Cố Hàn Uyên.

Độc Cô Cửu Kiếm đối với Cố Hàn Uyên hiện tại mà nói đã không đáng để y mỉm cười một tiếng, hắn mang theo tâm tình xem náo nhiệt thuận tay ứng phó Lệnh Hồ Xung.

Mà Nhậm Ngã Hành cùng Đông Phương Bất Bại trong lúc đó cũng là cừu nhân gặp mặt, đỏ mắt tức giận, rất nhanh liền đánh nhau ác liệt.

Khác với Tiếu Ngạo Giang Hồ, Dương Liên Đình lúc này không phải là kẻ yếu ớt tay trói gà không chặt.

Tuy y bị thương không nhẹ, nhưng Nhậm Doanh Doanh nhất thời nửa khắc cũng không thể bắt được hắn.

Không có Dương Liên Đình cản trở, lại không có Lệnh Hồ Xung hỗ trợ, Nhậm Ngã Hành vốn còn muốn tính sổ với Đông Phương Bất Bại, không ngờ Đông Phương Bất Bại đã đột phá đến Đại Tông Sư, Nhậm Ngã Hành nhất thời cực kỳ nguy hiểm.

Thấy vậy, y vội vàng cầu cứu: Cố tiểu huynh đệ, mau tới giúp ta.

Cố Hàn Uyên lại nhân cơ hội ra điều kiện: Ta muốn phương thuốc Tam Thi Não Thần Đan.

Nhậm Ngã Hành vừa nghe liền do dự trong nháy mắt, nhưng đúng trong khoảnh khắc ấy, y lại trúng thêm một châm của Đông Phương Bất Bại.

Y cũng không kịp tức giận Cố Hàn Uyên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, liền lần nữa cầu cứu: Theo ngươi.

Cố Hàn Uyên lại tuyệt không sốt ruột, lạnh nhạt nói: Ta còn muốn Doanh Doanh giúp ta làm chút chuyện, Nhậm lão tiền bối cũng không thể ngăn cản.

Lúc này Nhậm Ngã Hành đã sắp không chống đỡ nổi, chỉ có thể hô lớn: Theo ngươi, đều tùy ngươi.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, thuận tay cắt đứt trường kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung, vận khởi Phong Thần Thối, thuần thục nhất Phong Trung Kính Thảo trực tiếp đạp bay Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại kinh hãi, cố nén đau đớn cùng Cố Hàn Uyên giao chiến.

Quỳ Hoa Bảo Điển quả thật có thân pháp cực nhanh, cho dù đối mặt với người mạnh hơn mình cũng có thể giữ không bại.

Nhưng y lúc này lại đối mặt với Cố Hàn Uyên, người có khinh công Độc Bộ Thiên Hạ, bị Cố Hàn Uyên lấy nhanh đánh nhanh.

Một thức Thần phong gào rít giận dữ cuối cùng trực tiếp đá gãy tâm mạch Đông Phương Bất Bại, đạp y đến bên cạnh Lệnh Hồ Xung.

Đông phương.

Lệnh Hồ Xung lo âu đỡ lấy y.

Dương Liên Đình thấy Đông Phương Bất Bại bị đánh bại, liều mạng chịu hai kiếm của Nhậm Doanh Doanh nhào tới bên Đông Phương Bất Bại, thần tình sợ hãi nói: Đông phương.

Ngươi không sao chứ.

Liên muội, ta không ổn rồi.

Đông Phương Bất Bại cười thảm, rồi hướng Lệnh Hồ Xung đang bi thương hỏi đầy thâm tình: Xung đệ, ngươi có từng yêu ta không.

Lệnh Hồ Xung lệ rơi đầy mặt nói: Có yêu.

Đông Phương Bất Bại vui mừng cười nói: Vậy thì tốt.

Cố Hàn Uyên nhìn vở đại hí tình cảm này, ngoại trừ cay mắt ra, nửa điểm cảm động cũng không cảm thấy.

Đông Phương Bất Bại quyến luyến liếc nhìn Lệnh Hồ Xung, vận khởi nội lực còn sót lại đẩy Lệnh Hồ Xung vào một mật đạo giả sơn, hô lớn: Xung đệ chạy mau.

Không cần báo thù cho ta.

Nói rồi y cùng Dương Liên Đình chắn trước mặt mọi người.

Nhậm Ngã Hành đối với Lệnh Hồ Xung cũng không thèm để ý.

Cố Hàn Uyên giật mình, bỏ qua ý tưởng giết chết Lệnh Hồ Xung ở đây.

Bởi vì Cố Hàn Uyên tinh mắt nhìn thấy Đông Phương Bất Bại khi đẩy Lệnh Hồ Xung đi, đã nhét một tấm vải lụa vào trong ngực y.

Không có gì bất ngờ, đó chính là Quỳ Hoa Bảo Điển.

Thuộc tính thích xem trò vui của Cố Hàn Uyên phát tác, y thích thú nhìn Lệnh Hồ Xung bỏ trốn.

Cũng không biết cuối cùng Lệnh Hồ Xung có dám được ăn cả ngã về không mà tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển không đây.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình thấy Cố Hàn Uyên không có ý truy kích, đều thở phào nhẹ nhõm.

Thấy thời gian không còn sớm, hai người liếc nhìn nhau.

Đông phương.

Liên muội.

Đến khắc cuối cùng, Dương Liên Đình cũng không còn ý niệm sợ chết, cùng Đông Phương Bất Bại tự đoạn tâm mạch mà chết.

Nhậm Ngã Hành thấy Đông Phương Bất Bại cuối cùng đã chết, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mặc dù cực kỳ bất mãn với cách Cố Hàn Uyên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Thế nhưng Đông Phương Bất Bại gần như là do Cố Hàn Uyên một mình đánh bại, lại đã thấy được một góc băng sơn võ công của Cố Hàn Uyên, y cũng không dám đổi ý với lời hứa trước đó.

Rất nhanh y liền đem phương thuốc Tam Thi Não Thần Đan giao cho Cố Hàn Uyên.

Bất quá y cũng giở chút tâm cơ, giao ra là phương thuốc Tam Thi Não Thần Đan mà y lục soát được từ Đông Phương Bất Bại.

Cố Hàn Uyên đối với điều này không hề để ý, y nhận lấy chủ yếu là để hệ thống ghi chép lại.

Chương 227

Cứ như vậy không chỉ giảm giá trao đổi, tự mình luyện chế cũng thuận tiện, hơn nữa còn có thể suy luận ra thuốc giải Tam Thi Não Thần Đan.

Cố Hàn Uyên nhớ Nhậm Doanh Doanh cũng trúng độc Tam Thi Não Thần Đan, không tới lúc cần thiết thì cũng không cần dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba để giải độc Tam Thi Não Thần Đan.

Hơn nữa, còn có thể thuận tiện khống chế những giáo chúng đã trúng độc Tam Thi Não Thần Đan của Đông Phương Bất Bại.

Cố Hàn Uyên ở Hắc Mộc Nhai vài ngày, cũng không đi tham gia đại điển Nhậm Ngã Hành một lần nữa nhậm chức Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Y luyện chế một nhóm Tam Thi Não Thần Đan và thuốc giải, cho Nhậm Doanh Doanh giải độc, an bài bao gồm Giang Nam Tứ Hữu cùng những người đáng tin cậy đi trước Tùy quốc, lại cho Nhậm Doanh Doanh ăn Âm Dương Linh Huyết Đan, đợi nàng đột phá Tông Sư, liền đến dẫn nàng đi Tùy quốc phát triển thế lực.

Toàn bộ an bài xong xuôi, Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đến Tín Dương, bên Khang Mẫn cũng muốn làm một ít an bài.

Nhậm Ngã Hành thấy Cố Hàn Uyên cáo từ rời đi, thở phào một hơi dài.

Y khi đối mặt Cố Hàn Uyên áp lực tâm lý quá lớn, nếu không có Nhậm Doanh Doanh ở đó, y căn bản không thể yên lòng.

Cố Hàn Uyên khi đến chỗ ở của Khang Mẫn thì có chút không nói nên lời, chỉ thấy nàng vẫn y như lần gặp trước.

Bất quá có lẽ vì uy thế và danh tiếng của Cố Hàn Uyên được nâng cao một bước, Khang Mẫn so với lần trước lại càng kích động hơn nhiều.

Tiếng kêu cao vút, rõ ràng và lớn tiếng ấy khiến người ta hoài nghi mấy dặm xung quanh đều bị nàng thanh không, bằng không không phải đã dẫn tới đại lượng quần chúng vây xem.

Nghe những lời kịch có liên quan đến mình, Cố Hàn Uyên cũng không có ý quấy rầy nàng.

Đợi Khang Mẫn xong việc, y mới mang theo ý cười trêu chọc lên tiếng: Phu nhân hứng thú vẫn cao như nhất quán nhỉ.

Khang Mẫn có lẽ đã có kinh nghiệm một lần, cũng không bị Cố Hàn Uyên đột nhiên lên tiếng làm cho hoảng sợ.

Nàng nóng bỏng nhìn lại Cố Hàn Uyên càng thêm vài phần tuấn lãng, trong lòng rạo rực không ngớt.

Ánh mắt kiều diễm ướt át, nàng che miệng khẽ cười nói: Cố công tử, ngươi đã đến rồi.

Vừa rồi đã xem rất kỹ sao.

Cố Hàn Uyên thích thú cười nói: Cũng không tệ lắm, chỉ là hoa dạng còn ít một chút, còn cần tiếp tục học tập.

Khang Mẫn ở phương diện này không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên, dễ dàng thua trận, mắc cỡ đỏ mặt hừ một tiếng: Phi.

Xú nam nhân.

Khang Mẫn ánh mắt nóng bỏng nói: Cố công tử sau trận chiến ở Nam Thiếu Lâm uy thế vô song, hiện tại danh hiệu Tam Tuyệt Kiếm Tiên thật sự đã danh chấn giang hồ.

Không biết hôm nay đến đây chỗ thiếp thân có chuyện gì.

Cố Hàn Uyên sao có thể không biết tâm tư của Khang Mẫn.

Lần này đến đây vốn là mang theo quyết định trấn an nàng.

Thấy vậy, y thản nhiên nói: Tuy không thể khiến Cái Bang cùng Nam Thiếu Lâm toàn diện sống mái với nhau, lưỡng bại câu thương, nhưng Tiêu Phong triệt để thân bại danh liệt cũng có phu nhân góp một phần lực.

Bởi vậy hôm nay ta đến đây chính là để thưởng cho phu nhân.

Khang Mẫn quả thực đã góp một phần lực.

Từ Trưởng lão kia là một lão già háo sắc làm mờ mắt, Khang Mẫn chỉ cần ám chỉ một cái, Từ Trưởng lão liền chủ động lấy lòng đi thuyết phục Tứ Đại Trưởng lão.

Cũng không để cho bọn họ trực tiếp phản bội Tiêu Phong, chỉ là dặn bọn hắn phải cẩn thận, nếu Tiêu Phong lại ruồng bỏ người Hán Trung Nguyên, liền nhất định phải cùng y phân rõ giới hạn.

Bằng không mấy trăm năm danh vọng của Cái Bang đều sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Sự thật cũng đã chứng minh hiệu quả không tệ.

Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, Bắc Cái Bang không có một ai vì Tiêu Phong mà lên tiếng.

Còn như Từ Trưởng lão sau khi trở về muốn tranh công với Khang Mẫn, thì giữa hai người đẳng cấp kém nhau quá xa.

Từ Trưởng lão vài ba câu đã bị Khang Mẫn đuổi đi.

Khang Mẫn hiện tại một lòng muốn có được Cố Hàn Uyên, nào có tâm tư đi ứng phó những người khác.

Nàng vừa nghe Cố Hàn Uyên nói muốn thưởng nàng, liền mị hoặc vươn lưỡi thơm tho khẽ liếm khóe miệng, nũng nịu hỏi: Cố công tử muốn thưởng cho thiếp thân như thế nào.

Khang Mẫn liền thay đổi cách xưng hô, hiển nhiên lúc này nàng vô cùng phấn khởi.

Cố Hàn Uyên cũng nghiêm túc nói: Phu nhân muốn rút ra tiền vốn còn chưa đủ tư cách, đợi sau khi triệt để nắm trong tay Bắc Cái Bang rồi hãy nói.

Thế nhưng lợi tức vẫn phải trả cho phu nhân, bằng không chẳng phải làm trò cười cho người khác vì Cố mỗ nói không giữ lời.

Khang Mẫn đầu tiên không rõ vì sao, tiếp theo mắt lộ ra vẻ chấn động, nàng nhẹ nuốt nước miếng một cái, nhìn khuôn mặt tuấn tú không giống phàm nhân của Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy sự tương phản cực đại.

Khang Mẫn ánh mắt hiện lên thủy quang, kiều mị nói: Cố công tử cái lợi tức này, thiếp thân ngược lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt hỏi: Vậy phu nhân có muốn nhận lấy không.

Khang Mẫn bị khí chất lạnh lùng của Cố Hàn Uyên kích động, không kiềm chế nổi lòng mình nói: Vậy hãy để thiếp thân hảo hảo hầu hạ công tử.

Nói rồi nàng tiến tới gần.

Nhưng mà trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lóe lên, y thô bạo kéo tóc Khang Mẫn, trong tiếng gào đau đớn của nàng, y cợt nhả nói: Phu nhân có phải đã lầm điều gì không.

Là Cố mỗ đang sử dụng phu nhân, hiểu không.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ bạo ngược như vậy.

Vu Hành Vân rời đi đã tạo thành ảnh hưởng còn lớn hơn trong tưởng tượng.

Trước đây vì để lô đỉnh trưởng thành tốt hơn, Cố Hàn Uyên khi trị liệu cho Vu Hành Vân đã thâu nhập không ít linh khí.

Những linh khí đó đều hóa thành hạt giống cắm rễ trong cơ thể Vu Hành Vân.

Những linh khí đó trên thực tế vẫn chưa thoát ly sự khống chế của Cố Hàn Uyên, chúng vừa kích phát Thuần Âm Chi Khí của Vu Hành Vân, đồng thời cũng mang đến cho Cố Hàn Uyên cộng minh, khiến Thuần Dương Chi Khí của y cũng sinh trưởng tốt.

Thuần Dương Chi Khí sinh trưởng tốt chỉ có khi ở bên cạnh Vu Hành Vân mới được kiềm nén.

Bởi vậy mới xảy ra việc Cố Hàn Uyên xem Vu Hành Vân là gối ôm, để đạt được sự nghỉ ngơi trọn vẹn và giảm bớt áp lực.

Mà Vu Hành Vân rời đi, Thuần Dương Chi Khí của Cố Hàn Uyên lại không ngừng tăng trưởng từng khắc.

Tình huống này đối với khoảnh khắc thu hoạch lô đỉnh trong tương lai tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng bây giờ đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại tạo thành rất nhiều quấy nhiễu, ban đêm không cách nào ngủ, cấp bách cần nữ tử đến tiêu hao Thuần Dương Chi Khí.

Gần đây y hứng thú với chuyện này, ngoài việc thu thập phản phái điểm, cũng là vì nguyên do này.

Khang Mẫn trong lòng Cố Hàn Uyên địa vị không cao, khống chế Bắc Cái Bang cũng không phải chỉ có nàng có thể làm.

Hơn nữa nàng dường như cực kỳ yêu thích loại phương thức đối đãi này, bởi vậy Cố Hàn Uyên liền đem sự bạo ngược đều dành cho nàng.

Khang Mẫn hơi thở mong manh nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, nếu không phải trước khi đi Cố Hàn Uyên đã cho nàng uống chút thuốc chữa thương, nàng liền muốn đi bầu bạn cùng Mã Đại Nguyên.

Khang Mẫn chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều như được cải tạo, vừa sợ hãi lại vừa vui mừng, so với trước đó càng thêm mê muội.

Nhìn Tam Thi Não Thần Đan Cố Hàn Uyên để lại trên bàn, nàng quyết định đẩy nhanh tiến độ khống chế Bắc Cái Bang.

Nàng đang mong đợi khoảnh khắc có thể lĩnh thưởng tiền vốn của Cố Hàn Uyên.

Khi Cố Hàn Uyên rời đi, sắc trời đã dần tối, thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên có Ngự Kiếm Phi Hành mà nói thì đó không phải là vấn đề.

Đạt được sự thoải mái và giải tỏa cực độ, Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đến Hoa Sơn.

Lúc này, toàn bộ nhân viên Hoa Sơn phái đã trở về Hoa Sơn.

Cố Hàn Uyên sau khi đến Hoa Sơn phái, liền đeo mặt nạ Tu La, thay một thân Vô Thiên hóa trang.

Y tìm được Lâm Bình Chi đang trốn ở một nơi yên tĩnh, chính là bởi vì phẫn hận mà chém loạn xạ.

Lâm Bình Chi hối hận khóc lớn: Cha.

Nương.

Bình nhi thật hối hận.

Hiện tại Tịch Tà Kiếm Phổ đã bị người cướp đi, không biết năm nào tháng nào mới có thể vì người mà báo thù rửa hận.

Sau lưng Lâm Bình Chi, giọng nói âm lãnh của Cố Hàn Uyên truyền đến: Lâm Bình Chi, ngươi muốn Tịch Tà Kiếm Phổ ư.

Lâm Bình Chi bị dọa đến kinh hãi.

Chứng kiến Cố Hàn Uyên trong trang phục Vô Thiên, y đầu tiên là hoảng sợ, bỗng nhiên nhớ tới lời Vô Thiên đã nói ở Nam Thiếu Lâm, tiếp liền quỳ trên mặt đất khẩn cầu: Vô Thiên đại nhân.

Ta muốn báo thù.

Cầu ngài ban cho ta lực lượng báo thù.

Ta nguyện ý bán mạng cho ngài.

Trong giọng nói âm lãnh của Cố Hàn Uyên tiết lộ sự hài lòng: Rất tốt, Bổn Tọa hỏi ngươi, muốn Tịch Tà Kiếm Phổ sao.

Lâm Bình Chi chần chờ nói: Muốn.

Nhưng là Cố Hàn Uyên nói ngay vào điểm chính: Bổn Tọa biết ngươi đang suy nghĩ gì.

Từ trước khi các ngươi tìm được, Bổn Tọa đã chép lại Tịch Tà Kiếm Phổ, bởi vậy trên tay Bổn Tọa cũng có.

Lâm Bình Chi thấy vậy lần nữa quỳ xuống khẩn cầu: Cầu ngài ban tặng ta Tịch Tà Kiếm Phổ.

Ngữ khí Cố Hàn Uyên càng phát ra âm lãnh dày đặc: Gia nhập Thiên Võng của Bổn Tọa, chỉ có sống và chết, không có lựa chọn rời đi.

Hơn nữa phương thức tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp hà khắc.

Ngươi nhất định phải đánh cược một lần sao.

Lâm Bình Chi sau một khắc do dự, vẫn kiên định nói: Ta sở cầu chính là báo thù rửa hận, mời Vô Thiên đại nhân thành toàn.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu, đem Sinh Tử Phù đánh vào trong cơ thể Lâm Bình Chi, khiến y hảo hảo cảm thụ một phen sự khủng bố của Sinh Tử Phù.

Lại đem Tam Thi Não Thần Đan cùng Dừng ngứa đan đưa cho Lâm Bình Chi: Ăn đi.

Lâm Bình Chi cố nén đau ngứa mà ăn.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt kinh sợ của Lâm Bình Chi đã giảng thuật hiệu quả của Tam Thi Não Thần Đan cùng Sinh Tử Phù.

Lâm Bình Chi đã bị Sinh Tử Phù dằn vặt qua một lần, vậy mà lúc này lại càng thêm kiên định nói: Thuộc hạ cảm tạ Vô Thiên đại nhân ban thuốc.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu.

Chương 228

Lâm Bình Chi so với trong tưởng tượng còn khiến y thỏa mãn hơn, có thể trở thành một thanh hảo đao trong tay.

Đây chính là Tịch Tà Kiếm Phổ, rất nhanh sẽ có người tìm ngươi chấp đầu.

Cố Hàn Uyên đem Tịch Tà Kiếm Phổ giao cho Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi mừng rỡ nhận lấy, lần nữa quỳ xuống đất nói lời cảm tạ: Cảm tạ Vô Thiên đại nhân ban ân.

Nhưng mà khi y ngẩng đầu lên lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng Vô Thiên.

Trong không khí chỉ còn lại một đạo thanh âm mang theo tà khí.

Lâm Bình Chi, Bổn Tọa rất xem trọng ngươi, đừng làm Bổn Tọa thất vọng.

Cố Hàn Uyên không đi quản Lâm Bình Chi có tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp hay không.

Không có Nhạc Linh San cản trở, Lâm Bình Chi chắc chắn sẽ không do dự.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp rời khỏi Hoa Sơn phái.

Y thay đổi hóa trang Vô Thiên, không còn cái khí tức âm lãnh kia, Cố Hàn Uyên đi qua thần niệm định vị, dễ dàng tìm được chỗ ở của Ninh Trung Tắc.

Lúc này Ninh Trung Tắc vẫn chưa nghỉ ngơi, nàng nhìn chiếc vòng tay Bạch Ngọc Cố Hàn Uyên tặng mà suy nghĩ xuất thần.

Từ khi Nhạc Bất Quần và nàng chia phòng ngủ đã qua một thời gian không ngắn.

Không có Nhạc Bất Quần ở bên cạnh, Ninh Trung Tắc càng thêm vài phần ưu tư.

Nàng thở dài một tiếng, định thu chiếc vòng tay Bạch Ngọc lại, nhưng mà eo nàng lại bị một đôi bàn tay ấm áp từ phía sau ôm lấy.

Ninh Trung Tắc kinh hãi, định giãy dụa kinh hô.

Phu nhân nguyên lai yêu thích chiếc vòng tay Bạch Ngọc ta tặng đến thế sao.

Nhưng mà tiếng trêu đùa của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng không tự chủ mềm nhũn.

Đã làm nhiều chuyện khác người hơn, ôm một cái thế này thì có thể thế nào chứ.

Chỉ có thể nói thói quen thực sự là một điều đáng sợ.

Ninh Trung Tắc ngọc môi khẽ hà, nhỏ giọng nói: Hàn Uyên.

Sao ngươi lại tới đây.

Buông ta ra trước được không.

Cố Hàn Uyên cũng vì đường cong ưu mỹ phía sau lưng Ninh Trung Tắc mà cảm thấy thư thích, y vùi đầu vào cổ nàng, ngửi mùi thơm nhàn nhạt của nàng, làm ngơ lời thỉnh cầu buông ra của nàng.

Trêu đùa: Phu nhân là đang suy nghĩ ta sao.

Ninh Trung Tắc đâu chịu thừa nhận, mắc cỡ đỏ mặt hừ một tiếng: Phi.

Ai nghĩ ngươi.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Nhưng là ta rất tưởng niệm phu nhân.

Ninh Trung Tắc khuôn mặt càng đỏ ửng sâu hơn, vốn đã phong vận mười phần xinh đẹp lại thêm vài phần kiều diễm.

Nàng quay đầu liếc nhìn ánh mắt ôn nhu và tình ý của Cố Hàn Uyên, trong lòng run lên, chần chờ nói: Hàn Uyên, chúng ta không thể như thế này.

Ngươi và San Nhi cũng đã có quan hệ, vì sao còn phải cố chấp như vậy.

Việc này không thể trách phu nhân.

Cố Hàn Uyên trực tiếp đổ tội lên đầu Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc không rõ vì sao mà hỏi: Trách ta ư.

Cố Hàn Uyên tựa đầu gần sát gò má nóng lên của Ninh Trung Tắc, lại tựa như tiếp xúc mà không tiếp xúc, nhẹ giọng nói: Phu nhân xinh đẹp như vậy, ta thân là nam nhân thích phu nhân có gì kỳ quái.

Ninh Trung Tắc mơ hồ cảm thấy có xúc chạm, nhưng lại không thể nào rõ ràng, nàng muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng lại không có chứng cứ, chỉ có thể miễn cưỡng ổn định tâm thần nói: Đừng nói nhảm.

Ta là thê tử của Sư huynh, giữa chúng ta không có kết quả.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không dây dưa chuyện này, y đột nhiên nghiêm túc, mang theo giọng nói trịnh trọng: Không biết phu nhân gần đây có từng phát giác Nhạc Chưởng môn có gì dị thường không.

Ninh Trung Tắc ngẩn ra, trong lòng thoáng qua một câu: Bây giờ là lúc nói chuyện đứng đắn sao.

Bất quá loại ý nghĩ này vẻn vẹn lóe lên rồi biến mất.

Ninh Trung Tắc rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, cố lờ đi nhiệt độ kinh người truyền đến từ nửa người trên, mắt lộ ra vẻ lưỡng lự nói:

Là có chút không giống nhau.

Bất quá thì tính sao.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khổ sở: Ta đang điều tra một chuyện, bất ngờ phát hiện một ít manh mối chỉ hướng Nhạc Chưởng môn.

Để tránh sau này trở mặt thành thù, bởi vậy ta đến trước gặp phu nhân.

Ninh Trung Tắc ngẩn ra.

Nàng mặc dù ưu sầu về chuyện giữa hai người, nhưng chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày trở mặt thành thù.

Đối với Ninh Trung Tắc cương liệt mà nói, cho dù ngày nào đó Cố Hàn Uyên thực sự cưỡng bách nàng, phương thức phản kháng lớn nhất nàng có thể nghĩ tới chính là tự sát.

Như vậy vừa tránh được lỗi với Nhạc Bất Quần, lại không tổn thương tâm Nhạc Linh San, đối với Cố Hàn Uyên cũng xem như một cái công đạo.

Bởi vậy, Ninh Trung Tắc nghe vậy hơi kinh hoảng hỏi: Chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế.

Cố Hàn Uyên hời hợt nói: Ta trước một thời gian đã lên Hắc Mộc Nhai giết Đông Phương Bất Bại.

Ninh Trung Tắc kinh hô một tiếng: Ngươi giết Đông Phương Bất Bại.

Rõ ràng là chuyện tốt, nhưng nỗi lo âu trong lòng Ninh Trung Tắc lại càng sâu hơn.

Mới đầu đã là chuyện lớn như vậy, hiển nhiên vấn đề thực sự tuyệt đối không nhỏ.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc giải thích: Ừm, Đông Phương Bất Bại tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, cả người bất nam bất nữ.

Ta cũng là sau đó mới biết Quỳ Hoa Bảo Điển cần phải tự thiến mới tu luyện được.

Bởi vì Quỳ Hoa Bảo Điển xuất từ Nam Thiếu Lâm, ta liền để tâm.

Sau khi điều tra, phát hiện Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tịch Tà Kiếm Pháp có cùng nguồn gốc.

Cố Hàn Uyên tuyệt không kiêng kỵ việc không hợp với Nam Thiếu Lâm.

Sau đó y đem lai lịch cụ thể của Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tịch Tà Kiếm Pháp báo cho Ninh Trung Tắc đang khiếp sợ.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt nghiêm túc nói: Ta hoài nghi Nam Thiếu Lâm có mưu đồ gì đó.

Một đường truy tra, phát hiện Nhạc Chưởng môn khi ở Phúc Châu đã đoạt đi Tịch Tà Kiếm Phổ mà Lâm Bình Chi tìm được.

Không có gì bất ngờ, hiện tại y đã bắt đầu tu luyện rồi.

Ninh Trung Tắc vô thức phủ nhận: Không có khả năng.

Cố Hàn Uyên không có ý buông tha Ninh Trung Tắc, y cố ý nói: Phu nhân hãy nhớ lại cho kỹ xem Nhạc Chưởng môn gần đây có gì dị thường không.

Ninh Trung Tắc chỉ là sau khi bị khiếp sợ theo bản năng phủ nhận.

Hiện tại nàng trấn tĩnh tâm thần tinh tế hồi ức, liền có thể phát hiện rất nhiều chỗ dị thường.

Bất kể là việc chia phòng trước đó, mỗi sáng sớm đều ở lại đoạn tu luyện, hay là một lần tình cờ phát hiện Nhạc Bất Quần cất giấu quần áo đỏ tươi, thường thường còn có thể gặp Nhạc Bất Quần nhếch lên Lan Hoa Chỉ.

Lúc đó Ninh Trung Tắc chỉ là đối với điều này có chút phản cảm cùng nghi hoặc, vẫn chưa suy nghĩ sâu xa.

Bây giờ nghe Cố Hàn Uyên nhắc nhở như vậy, sắc mặt nàng càng thêm khó coi.

Cố Hàn Uyên thấy thế thở dài nói: Xem ra phu nhân đã có kết luận.

Ánh mắt y càng phát ra sâu thẳm, khóe miệng càng treo lên một nụ cười vui mừng.

Nếu như Nhạc Chưởng môn chỉ là học trộm Tịch Tà Kiếm Pháp, xem ở mặt mũi phu nhân, ta có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Giọng Cố Hàn Uyên tiết lộ sự coi trọng và quý trọng đối với Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc cũng có thể cảm nhận được tâm ý của y, trong lòng ấm áp, sắc mặt vốn có chút tái nhợt cũng khôi phục lại chút nhiệt độ.

Trong mắt Ninh Trung Tắc, Cố Hàn Uyên là một người có tính tình thà gãy không cong, có thể vì nàng mà thỏa hiệp nguyên tắc, sao lại không phải là tâm ý của y.

Chính là người có tâm địa sắt đá lúc này cũng sẽ sinh ra cảm động, huống chi là Ninh Trung Tắc vốn đã có sự mập mờ với y.

Nàng ôn nhu nói lời cảm ơn: Hàn Uyên, cám ơn ngươi.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không trả lời lời cảm tạ của Ninh Trung Tắc, y bất đắc dĩ thở dài nói: Thế nhưng Nhạc Chưởng môn từng ở Phúc Uy tiêu cục trước khi diệt môn đã phái Lệnh Hồ Xung cùng San Nhi đi đến Phúc Châu.

Con trai Dư Thương Hải cũng có thể nói là vì San Nhi mà nảy sinh xung đột với Lâm Bình Chi, cuối cùng mới bỏ mình.

Ninh Trung Tắc sắc mặt nặng lại tái nhợt.

Trong lòng nàng cũng mơ hồ có kết luận, điều này đối với chính một mạch của nàng mà nói không khác gì sét đánh ngang tai.

Cố Hàn Uyên thấy thế, lần nữa bồi thêm một câu: Hơn nữa có người nói lúc đó còn có kẻ áo đen ẩn nấp phía sau màn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chính là Nhạc chưởng môn.

Cố Hàn Uyên ngữ khí càng phát ra nghiêm túc nói: Nhiều manh mối như vậy đều chỉ hướng Nhạc chưởng môn, rất khó không khiến người ta hoài nghi việc Thanh Thành phái đồ sát Phúc Uy Tiêu Cục cả nhà không phải Nhạc chưởng môn vì Tịch Tà Kiếm Phổ một tay mưu tính.

Hắn thất vọng lắc đầu nói: Nhạc chưởng môn ngàn vạn lần không nên vì dã tâm của mình mà hi sinh nhiều sinh mạng vô tội như vậy.

Ta lại không thể ngồi yên không quản.

Thanh âm nghiêm nghị của Cố Hàn Uyên khiến Ninh Trung Tắc trong lòng run rẩy, huyết sắc trên mặt nàng cũng tan biến hết.

Không chỉ là sự thất vọng đối với Nhạc Bất Quần, càng là than thở về mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên đang đi vào chỗ không biết.

Một khi không tốt, thực sự sẽ giống như Cố Hàn Uyên nói mà trở mặt thành thù.

Ninh Trung Tắc vốn là người trọng chính nghĩa, đối với cách làm của Nhạc Bất Quần cực kỳ phẫn hận, nhưng cơ nghiệp Hoa Sơn phái lại ràng buộc lấy nàng.

Khổ sở nói ra: Hàn Uyên, thiếp có thể lý giải vì sao sư ca phải mưu đoạt Tịch Tà Kiếm Phổ.

Thiếp cũng rất muốn đại nghĩa diệt thân, nhưng hắn rốt cuộc vẫn là phu quân của thiếp.

Ninh Trung Tắc nói xong liền lặng lẽ chờ đợi hắn phán quyết.

Vô luận Cố Hàn Uyên lựa chọn thế nào, Ninh Trung Tắc cũng sẽ không trách hắn.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, tựa như đang vì Ninh Trung Tắc mà than thở, lại tựa như đang vì lựa chọn của chính mình mà than thở.

Hắn siết chặt hơn vài phần đôi tay đang vòng quanh eo Ninh Trung Tắc, yếu ớt nói: Tung Sơn phái nhìn chằm chằm, tình thế Hoa Sơn phái lung lay, nếu như không lo liên lụy phu nhân, ta cũng sẽ không đêm khuya tới đây.

Hàn Uyên.

Ninh Trung Tắc nghe vậy rất là cảm động.

Theo cái nhìn của nàng, đây là Cố Hàn Uyên bỏ qua nguyên tắc của mình mà lựa chọn nàng.

Tấm lòng ấy khiến người ta động dung.

Ninh Trung Tắc cảm nhận được hơi nóng bỏng rát phía sau, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng đến tận mang tai, chủ động thực hiện nghĩa vụ đã hứa trước đây khi đi Lạc Dương, đáp lại tấm lòng của Cố Hàn Uyên.

Sau một hồi lâu, Ninh Trung Tắc thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy Cố Hàn Uyên ghé sát lại.

Nhìn vào ánh lửa trong mắt hắn, sao có thể không biết hắn muốn làm gì.

Cho dù trong lòng đã có rung động, sự kiên trì trong lòng vẫn khiến nàng không thể chấp nhận được.

Lòng hoảng ý loạn nói: Hàn Uyên, không thể.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Ninh Trung Tắc ôn nhu nói: Chỉ thế này thôi thì không thể thỏa mãn ta được nữa.

Ninh Trung Tắc khẽ đẩy Cố Hàn Uyên, chần chờ nói: Nhưng là.

Cố Hàn Uyên biết nàng lo lắng, nhưng đã nắm giữ lợi thế, Cố Hàn Uyên còn cần gì phải do dự.

Một câu nói liền phá vỡ sự kiên trì của Ninh Trung Tắc: Phu nhân, nàng hẳn không muốn chuyện Nhạc chưởng môn tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp bị người giang hồ biết rõ chứ.

Lời này nhắc nhở Ninh Trung Tắc.

Chương 229

Mặc dù trong lòng đã không còn tình cảm với Nhạc Bất Quần, nhưng nàng còn có Hoa Sơn phái, còn có Nhạc Linh San, còn có rất nhiều đệ tử như thế hệ con cháu.

Hai hàng lệ châu chảy xuống, đó là sự kiên trì và sự trung trinh cuối cùng của nàng.

Ngày hôm sau, Ninh Trung Tắc bị âm thanh ồn ào náo động bên ngoài đánh thức.

Mở mắt vẫn còn mơ màng, hơn nửa ngày mới tỉnh táo lại.

Run rẩy thay quần áo, trong lòng thầm mắng Cố Hàn Uyên là hỗn đản, ưu sầu nghĩ: San Nhi không biết sẽ chịu đựng thế nào.

Nhưng vừa nghĩ tới Nhạc Linh San, khuôn mặt xinh đẹp vốn hồng hào chợt tái nhợt trắng bệch, chợt lại e thẹn ửng hồng.

Ninh Trung Tắc nghiêng tai lắng nghe một hồi động tĩnh bên ngoài, biết được Cố Hàn Uyên sớm đã đường đường chính chính đến bái phỏng, lúc này đang ở Chính Khí Trùng Tiêu Đường tiếp đãi Nhạc Bất Quần.

Ninh Trung Tắc nhẹ giọng lầm bầm: Ngược lại là rất biết cách giả bộ.

Lúc này Cố Hàn Uyên đang cùng Nhạc Bất Quần khách sáo nịnh nọt lẫn nhau, nhất thời ngược lại có mấy phần cảm giác kỳ phùng địch thủ, tài năng tương xứng.

Bất quá vẫn là Nhạc Bất Quần hơi kém hơn một bậc.

Cố Hàn Uyên trong lòng suy nghĩ: Vừa mới dùng thê tử ngươi, nói vài lời khách sáo cũng là điều nên làm.

Vì vậy Nhạc Bất Quần chỉ đành cam tâm bái phục, thẳng thừng hỏi: Cố công tử tới Hoa Sơn có việc quan trọng gì sao.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Quả thật có vài chuyện quan trọng.

Nhạc Bất Quần hiếu kỳ nói: Xin lắng tai nghe.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng nói: Một là Vô Thiên.

Là người đã tự mình trải qua, chắc hẳn Nhạc chưởng môn nhất định còn có ấn tượng chứ.

Nhạc Bất Quần tự giễu nói: Cũng không sợ Cố công tử chê cười, oai thế của Vô Thiên lúc đó, đến nay vẫn khiến Nhạc mỗ hoảng sợ không chịu nổi.

Lời này tự nhiên là nói quá sự thật, bất quá áp lực quả thực lớn hơn rất nhiều.

Tuy là trước đó bị Cố Hàn Uyên cài thêm hàng chữ nhỏ trong Tịch Tà Kiếm Phổ khiến nghi ngờ nhân sinh, nhưng sau khi tu luyện, thực lực tăng trưởng cũng không phải giả.

Tịch Tà Kiếm Pháp ở phương diện học cấp tốc quả thật có chỗ độc đáo riêng.

Nhạc Bất Quần vì muốn tăng thêm tốc độ tu luyện, mới không để ý đến hậu quả bị Ninh Trung Tắc nghi ngờ mà mạnh mẽ chia phòng ngủ.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên cất giấu một vệt ngoạn vị nói: Vậy không biết Nhạc chưởng môn còn nhớ Thiên Võng mà Vô Thiên từng nhắc tới không.

Nhạc Bất Quần thần sắc khẽ động, tiếp lời hỏi: Thiên Võng.

Quả thật có ấn tượng, lúc đó Nhạc mỗ cũng không rõ vì sao.

Làm sao vậy.

Chẳng lẽ Thiên Võng đã lộ diện rồi sao.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng nói: Chính là.

Gần đây giang hồ đồn đãi Thiên Võng ở khắp nơi giết người.

Có không ít người đã bị hãm hại, vô luận là quan to quý tộc, hào hiệp giang hồ hay du côn cướp bóc, đều có người bị giết.

Những người này sau khi chết, trên người đều bị xăm hình mặt nạ Tu La và mạng nhện.

Có thể liên tưởng đến cũng chỉ có Thiên Võng của Vô Thiên.

Thiên Võng dưới sự chỉ huy của Lý Mạc Sầu và A Tử đã bắt đầu hành động, đang từng bước dọn dẹp kẻ thù trong danh sách của Ích Tà Vệ.

Cố Hàn Uyên lúc này chính là vì muốn đẩy nhanh danh tiếng của Thiên Võng lan rộng, mới tìm đến Nhạc Bất Quần có quan hệ rộng rãi.

Bằng không với phương thức làm việc của Thiên Võng và sự chậm trễ trong việc truyền bá tin tức, kế hoạch tiếp theo của Cố Hàn Uyên còn không biết đến bao giờ mới thực hiện được.

Nhạc Bất Quần ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Hắn tuy là chưa nhận được tin tức, nhưng với uy danh của Cố Hàn Uyên bây giờ, chắc hẳn là nhất ngôn cửu đỉnh, vì vậy cũng không có nghi ngờ.

Thần sắc kiêng dè nói: Lại không kiêng nể gì như vậy, giang hồ lại là thời buổi loạn lạc.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ lo lắng nói: Nói chung Nhạc chưởng môn cũng xin thận trọng một chút.

Nhạc Bất Quần càng xem Cố Hàn Uyên càng thấy vừa mắt, hận không thể gả Nhạc Linh San cho hắn ngay lập tức, vui vẻ nói: Cảm tạ Cố công tử quan tâm, ngoài chuyện đó ra thì sao.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Chuyện thứ hai chính là đoạn thời gian trước Tung Sơn phái phục kích Hằng Sơn phái, ép Định Dật sư thái đồng ý chuyện Ngũ Nhạc hợp phái.

Nhạc Bất Quần kinh hãi.

Hắn vốn tưởng rằng Tung Sơn phái ở Nam Thiếu Lâm đã tổn thất thảm trọng, sẽ án binh bất động một đoạn thời gian.

Không ngờ lại âm thầm tấn công Hằng Sơn phái.

Vội vàng hỏi: Cái gì.

Vậy bây giờ tình huống Hằng Sơn phái thế nào.

Hắn rất lo lắng Hằng Sơn phái không chịu nổi áp lực mà đầu hàng, khi đó Hoa Sơn phái sẽ một mình khó chống đỡ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cũng may lúc đó tại hạ đã sớm nhận được tin tức, chạy đi cứu viện.

Sở dĩ Hằng Sơn phái vẫn chưa xảy ra chuyện.

Nhạc Bất Quần thở phào nhẹ nhõm nói: Như vậy liền tốt, không nghĩ tới Tả sư huynh hành sự lại tàn nhẫn như vậy.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói: Theo suy nghĩ thiển cận của tại hạ, Tả Lãnh Thiền vì Ngũ Nhạc hợp phái, tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Hắn trịnh trọng nhắc nhở: Theo tại hạ biết, Thái Sơn phái đã bị Tả Lãnh Thiền kéo bè kết phái không ít người.

Hành Sơn phái thế yếu, việc phục kích Hằng Sơn phái lại bị tại hạ phá hư.

Hiện tại đứng mũi chịu sào chính là Hoa Sơn phái.

Sở dĩ Nhạc chưởng môn còn là muốn sớm chuẩn bị tốt nhất.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên thâm thúy nhìn Nhạc Bất Quần đang trầm tư.

Hắn muốn tạo thêm cho Nhạc Bất Quần một ít áp lực, mới có thể khiến hắn tự mình đi tìm chết.

Đến lúc đó Cố Hàn Uyên có thể thuận lý thành chương mà tiếp quản Hoa Sơn phái.

Mọi chuyện thuận lợi, Ngũ Nhạc Kiếm Phái đều có thể nắm gọn trong tay.

Nhạc Bất Quần quả nhiên ánh mắt lóe lên, đứng dậy.

Đáng tiếc quân cờ trong tay hắn quá ít, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp nào.

Thế nhưng không quan hệ, Nhạc Bất Quần không nghĩ ra được, Cố Hàn Uyên có thể giúp hắn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên như chợt nhớ ra điều gì đó, tiếc nuối nói: Nhạc chưởng môn, có chuyện ta không biết có nên nói hay không.

Nhạc Bất Quần thoát khỏi trầm tư, hỏi: Chuyện gì.

Cố Hàn Uyên trước tiên giải thích một câu: Đoạn thời gian trước tại hạ chịu lời thỉnh cầu của Doanh Doanh, giúp cha nàng là Nhậm Ngã Hành giết chết Đông Phương Bất Bại để đoạt lại Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Nhạc Bất Quần giật mình hỏi: Đông Phương Bất Bại chết rồi.

Nhậm Ngã Hành còn sống.

Hiện ở trên giang hồ ai còn không biết Cố Hàn Uyên và Nhậm Doanh Doanh là tình lữ.

Việc hắn giúp Nhậm Ngã Hành giết chết Đông Phương Bất Bại không có gì lạ.

Lo lắng duy nhất chính là Cố Hàn Uyên từ đây đầu quân cho Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Bất quá loại quan điểm này hầu như không ai coi ra gì.

Với uy danh của Cố Hàn Uyên bây giờ, lại rất có khả năng tiếp quản Võ Đang phái, Nhật Nguyệt Thần Giáo gia nhập dưới trướng Cố Hàn Uyên còn tạm được, chứ Nhật Nguyệt Thần Giáo muốn mời chào Cố Hàn Uyên thì chẳng khác gì mơ mộng hão huyền.

Cố Hàn Uyên thần sắc vi diệu nói: Đông Phương Bất Bại tự đoạn tâm mạch mà chết.

Thế nhưng quan trọng hơn chính là tại hạ lúc đó gặp được Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần không rõ vì sao mà hỏi: Xung nhi.

Hắn cùng Đông Phương Bất Bại có quan hệ gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ ho hai tiếng, có chút khó xử nói: Lệnh Hồ Xung khả năng thành nam sủng của Đông Phương Bất Bại.

Phốc.

Nhạc Bất Quần đang chuẩn bị uống trà, quả thực không thể tin vào tai mình, một ngụm trà phun thẳng ra ngoài, kinh hãi hỏi: Ngươi nói cái gì.

Nam sủng.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng nói: Thiên chân vạn xác, Đông Phương Bất Bại trước khi chết còn dùng tính mạng của mình đổi lấy việc Lệnh Hồ Xung chạy trốn.

Hắn thở dài, bất đắc dĩ nói ra: Hơn nữa Đông Phương Bất Bại còn tặng cho Lệnh Hồ Xung thần công bí tịch, linh đan diệu dược, âm thầm trở thành Tông Sư.

Xung nhi dĩ nhiên thành Tông Sư.

Nhạc Bất Quần vừa nghe đến tin tức này, ánh mắt nhất thời lóe lên, thậm chí mơ hồ có chút vui sướng.

Cố Hàn Uyên làm như không thấy vậy nhắc nhở: Hiện tại lập trường của Lệnh Hồ Xung có chút vi diệu, khó có thể đảm bảo hắn sẽ làm những gì.

Nhạc chưởng môn phải lưu tâm nhiều hơn mới là.

Nhạc Bất Quần không hổ là một ngụy quân tử, trong lòng nghĩ một đằng, nói một nẻo, cũng hết sức nghiêm túc nói ra: Đa tạ Cố công tử nhắc nhở.

Lệnh Hồ Xung thân là đệ tử Hoa Sơn, lại thành nam sủng của Đông Phương Bất Bại.

Chuyện này liên quan đến danh dự Hoa Sơn phái.

Nhạc mỗ có cơ hội nhất định phải thanh lý môn hộ.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười: Chưởng môn đã có dự tính là tốt rồi.

Hắn có chút ngượng ngùng nói: Chính sự nói xong, còn lại đúng là việc riêng tư của tại hạ.

Nhạc Bất Quần vừa thấy biểu tình của Cố Hàn Uyên cũng biết là chuyện gì xảy ra, tâm lĩnh thần hội, mỉm cười nói ra: Ý của công tử Nhạc mỗ minh bạch.

Đã phái người đi kêu San Nhi.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ vui vẻ nói: Cảm tạ Nhạc chưởng môn thấu tình đạt lý.

Nhạc Bất Quần còn không hay biết Nhạc Linh San đã sớm dâng hiến thân thể, ngay cả Ninh Trung Tắc cũng đã thất thủ đêm qua, mang theo tâm tư kéo bè kết phái với Cố Hàn Uyên cười nói: Ha ha, Cố công tử cùng San Nhi tình đầu ý hợp, ta đây làm cha cũng rất vui mừng.

Cố công tử không bằng ở lại Hoa Sơn vài ngày, để San Nhi hảo hảo bồi bồi ngươi thế nào.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Phân biệt lâu ngày, tại hạ cũng rất tưởng niệm San Nhi.

Nếu Nhạc chưởng môn yêu cầu, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Linh San chẳng biết từ lúc nào đã chờ sẵn ngoài cửa.

Các nàng thấy Cố Hàn Uyên và Nhạc Bất Quần có chính sự cần bàn, cũng không tiện đi vào quấy rầy.

Đương nhiên, khuôn mặt hồng hào xinh đẹp của Ninh Trung Tắc khó tránh khỏi bị Nhạc Linh San tò mò hỏi.

Nương, hôm nay người khí sắc thật tốt.

Trông qua tựa như trẻ hơn mười mấy tuổi.

Con đều muốn tự ti.

Ninh Trung Tắc lúc ra cửa liền đã phát hiện, nàng hiểu rõ về sự thay đổi của chính mình, trong lòng có chút xấu hổ, lại thêm chút không hiểu.

Nàng ở trên đường càng là nhận được không ít lời tán thưởng.

Vốn còn mong đợi không nên đụng phải Nhạc Linh San, không ngờ lại bị đụng thẳng.

Chỉ có thể khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, cười qua loa nói: San Nhi nói bậy bạ gì đó.

Ta chỉ là nghỉ ngơi khá tốt.

Con bây giờ mới là thật tuổi trẻ xinh đẹp, cùng ta có cái gì tốt để so.

Nhạc Linh San chu môi, buồn rầu nói: Thực sự, mẫu thân nếu như tranh giành Cố đại ca với con, con khẳng định không phải là đối thủ.

Ninh Trung Tắc tức giận trừng mắt nhìn Nhạc Linh San, che giấu sự chột dạ của mình mà nói: Nha đầu chết tiệt kia, lại nói bậy.

Cũng chỉ có con mới đem Cố đại ca của con coi thành bảo bối.

Ai thèm đoạt chứ.

Nhạc Linh San thu lại tâm tư, cười đùa nói: Hì hì, con chính là tùy tiện nói một chút thôi.

Chủ yếu vẫn là nương ngày hôm nay quá đẹp, con có chút không quá tự tin.

Ninh Trung Tắc thấy Nhạc Linh San không thực sự nghi ngờ, tức giận nói: Thôi đủ rồi.

Chương 230

Lát nữa Cố đại ca của con nhất định sẽ đi tìm con.

Nhớ kỹ rụt rè một chút, đừng dễ dàng giao phó thân mình.

Bị Ninh Trung Tắc nói trúng tim đen, Nhạc Linh San nhất thời đứng hình, mặt như hoa đào ôm lấy cánh tay Ninh Trung Tắc làm nũng không chịu nói: Nương, nhân gia nào có không rụt rè chứ.

Lời này đổi lấy vẻ mặt không tin của Ninh Trung Tắc.

Hai mẹ con vừa tán gẫu, một bên lắng nghe cuộc đối thoại của hai người trong sảnh.

Lời nói phía trước mặc dù cũng khiến hai nàng sầu lo, nhưng đều không hẹn mà cùng coi Cố Hàn Uyên là chỗ dựa, rất nhanh liền buông bỏ tâm trạng lo lắng.

Đến khi nói tới Lệnh Hồ Xung mới là lúc hai nàng kinh hãi nhất.

Từ nam sủng nói ra càng khiến hai cô gái hai mặt nhìn nhau, vạn vạn không nghĩ tới Lệnh Hồ Xung lại rơi đến một bước này.

Nhạc Linh San càng là nổi lên một thân nổi da gà, khuôn mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Nghĩ lại trước đây còn từng có hảo cảm với Lệnh Hồ Xung, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới Lệnh Hồ Xung cùng Đông Phương Bất Bại dây dưa dáng vẻ nàng liền muốn nôn mửa.

Cũng may Cố Hàn Uyên cường thế xông vào đoạt đi trái tim nàng.

Càng nghĩ càng thấy may mắn.

Nhìn lấy thân ảnh Cố Hàn Uyên cũng càng phát ra hàm tình mạch mạch đứng lên.

Ninh Trung Tắc nhìn lấy ánh mắt Nhạc Linh San, sao có thể không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Nghĩ đến mối quan hệ phức tạp của ba người hiện tại, nàng ưu ưu thở dài.

Hai nàng thấy Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Bất Quần nói xong chính sự, lại còn nói tới Nhạc Linh San, nàng cũng không tiếp tục ẩn giấu, thẹn thùng hô: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nhìn lấy Nhạc Linh San đang mừng rỡ, ôn nhu nói: San Nhi, ta tới thăm muội.

Ánh mắt hắn lại lặng lẽ cùng Ninh Trung Tắc nhìn nhau trong nháy mắt, chọc cho nàng có chút chột dạ nghiêng đi thân thể.

Nhạc Bất Quần bởi vì tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp duyên cớ, gần đây không muốn cùng Ninh Trung Tắc đối mặt.

Thấy Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Linh San đều tới, liền lãng nói rằng: Cố công tử, mấy ngày nay San Nhi hãy hảo hảo mang ngươi đi dạo phong cảnh Hoa Sơn.

Lại nói với Ninh Trung Tắc: Sư muội, nàng mấy ngày nay hãy hảo hảo chiêu đãi Cố công tử.

Ta tu luyện Tử Hà bí tịch có đột phá mới, cần bế quan một đoạn thời gian.

Bởi vì tâm hư, Nhạc Bất Quần không thể phát hiện dị thường trên mặt Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc đã biết rõ chân tướng, làm sao lại không đoán ra được Nhạc Bất Quần là muốn đẩy nàng ra, tìm cơ hội lén lút tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Nàng thầm than một tiếng đồng ý.

Sau đó vài ngày, ban ngày Cố Hàn Uyên có Nhạc Linh San cùng du sơn ngoạn thủy, đầu hôm thì đi tìm Ninh Trung Tắc.

Có lần đầu tiên, sẽ có vô số lần.

Ninh Trung Tắc cũng từ chống cự đến phối hợp, ngẫu nhiên còn có mấy phần chủ động.

Sau nửa đêm Cố Hàn Uyên sẽ tìm tới Nhạc Linh San.

Mặc dù không hài lòng việc Cố Hàn Uyên luôn đợi nàng đang ngủ mới lên cửa, nhưng tình lang muốn thân cận, lại nơi nào chống cự được chứ.

Bất quá nàng rất nhanh liền sinh ra nghi hoặc, bởi vì Nhạc Linh San từ trên người Cố Hàn Uyên ngửi thấy mùi vị của Ninh Trung Tắc.

Phụ nữ ở phương diện này đặc biệt mẫn cảm.

Cố Hàn Uyên lại là cố ý không tắm rửa liền tới, mùi vị tàn lưu lại tự nhiên rất rõ ràng.

Một lần hai lần, Nhạc Linh San khả năng còn có thể cho rằng vô tình cọ phải.

Thế nhưng mỗi lúc trời tối đều có thể ngửi được, Cố Hàn Uyên lại luôn là sau nửa đêm mới lên cửa, làm sao có khả năng không khiến người ta nghi ngờ.

Nín hai ngày sau, lại một lần nữa bị đánh thức, Nhạc Linh San vẫn không thể nào nhịn xuống nghi vấn, thở nhẹ với thần sắc phức tạp hỏi: Cố đại ca, huynh có phải hay không cùng mẫu thân giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên thần sắc bình thản hỏi: San Nhi vì sao hỏi như vậy.

Nhạc Linh San thần sắc cô đơn, ngữ khí buồn bã nói: Trên người huynh đều là mùi vị của nương.

Mẫu thân gần đây nhìn qua trẻ hơn rất nhiều, cũng xinh đẹp hơn.

Con lại không phải là tiểu hài tử, làm sao sẽ không nhìn ra.

Cố Hàn Uyên trực tiếp thừa nhận nói: Chân tướng chính là San Nhi muội đoán như vậy.

Nhạc Linh San nàng đối với tính cách Ninh Trung Tắc hiểu rõ nhất, tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ liền cùng Cố Hàn Uyên giữa hai người có quan hệ.

Nàng khổ sở mà hỏi: Vì sao.

Cố đại ca huynh cưỡng bách mẫu thân.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười nói: Cưỡng bách.

Làm sao có khả năng.

Muội không có phát hiện mẹ muội gần đây nụ cười trở nên nhiều hơn sao.

Nhạc Linh San cẩn thận hồi ức, xác thực chính như Cố Hàn Uyên nói.

Nàng có thể rõ ràng nhìn ra Ninh Trung Tắc từ khi Cố Hàn Uyên tới về sau, cả người bầu không khí đều trở nên nhu hòa rất nhiều.

Càng nghĩ càng không hiểu, Nhạc Linh San nghi ngờ hỏi: Cái này.

đúng là như vậy.

Nhưng là tại sao vậy chứ.

Cố Hàn Uyên đem chuyện Nhạc Bất Quần tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp nói cho Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San tức giận nói: Cha hắn làm sao có thể như vậy.

Bởi vì sự giáo dục dối trá của Ninh Trung Tắc và Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San đồng dạng lòng mang chính nghĩa.

Phụ thân mà nàng từ trước đến nay sùng bái cũng là một ngụy quân tử, chuyện như vậy đối nàng đả kích cực lớn.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy phản ứng đúng như dự liệu của Nhạc Linh San, bất đắc dĩ than thở: Tính cách mẹ muội muội cũng biết, chính trực cương liệt.

Ta lo lắng nàng về sau lại bởi vì dã tâm của Nhạc chưởng môn mà luẩn quẩn trong lòng, cho nên mới làm cho nàng bảo hiểm, chí ít không nên sinh lòng tuyệt vọng, bỏ lại một mình muội.

Nhạc Linh San cảm động nói: Cố đại ca, cám ơn huynh còn vì ta suy nghĩ.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy Nhạc Linh San đã bị lung lay ý chí, cười đề nghị: Đi thôi.

Nhạc Linh San không rõ vì sao mà hỏi: Đi đâu.

Cố Hàn Uyên khẽ cười ôm lấy Nhạc Linh San.

Đi gặp mẹ muội.

Cố đại ca cũng không muốn về sau bị muội oán giận.

Hở.

Nhạc Linh San kinh hô một tiếng.

Lúc này Ninh Trung Tắc đã sức cùng lực kiệt đang ngủ, đột nhiên cảm giác được khí tức quen thuộc cùng hơi ấm phía sau, cũng không mở mắt, lẩm bẩm nói: Tại sao lại đã trở về.

Không phải đi tìm San Nhi rồi sao.

Thanh âm ôn nhu của Cố Hàn Uyên vang ở tai Ninh Trung Tắc: Nghĩ phu nhân.

Ninh Trung Tắc bất đắc dĩ than thở: Thực sự là thua ở ngươi, thiếp hiện tại cũng không có khí lực.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Không sao.

Ngày hôm sau, Cố Hàn Uyên đang kiểm tra tình báo mới nhất do Địa Võng truyền tới.

Tàng bảo Giang Lăng thành liên thành sắp bị phá giải ra.

Trước đây Cố Hàn Uyên rời đi Giang Lăng về sau liền làm an bài, đại lượng in Đường Thi Tuyển Tập.

Đợi Lăng Thối Tư cùng Vạn Chấn Sơn tranh đấu đến gay cấn, lại đem đại lượng Đường Thi Tuyển Tập tung ra ngoài.

Hai người vốn dĩ không hề tín nhiệm nhau này đều hoài nghi là đối phương làm.

Thậm chí Lăng Thối Tư cũng bắt đầu hoài nghi tính chân thật của Đường Thi Tuyển Tập trong tay mình.

Để tránh quên, chỉ có thể tuyển chọn đem toàn bộ thu về.

Dẫn đến kết quả chính là Ngôn Đạt Bình cùng Thích Trường Phát đều bị lộ ra để tranh đoạt.

Vì sao sẽ bị phá giải, Cố Hàn Uyên đã từ định vị thần niệm đưa ra kết luận.

Lúc này hai mẹ con đang xấu hổ đối diện.

Ninh Trung Tắc tuy là oán giận Cố Hàn Uyên cũng không nói trước một tiếng, liền đem quan hệ của hai người đâm thủng cho Nhạc Linh San biết, nhưng vẫn là vì hắn giải thích: San Nhi, con cũng đừng trách Hàn Uyên.

Cha con hắn.

Nhưng mà Nhạc Linh San lại cắt đứt lời nói của Ninh Trung Tắc, thất lạc nói: Con biết, Cố đại ca đã nói với con rồi.

Cha có ý nghĩ của hắn, mặc dù chúng ta không ủng hộ lại có thể thế nào.

Nhạc Linh San lại phấn chấn tinh thần nói: Cố đại ca nói đúng, chí ít con còn có nương, có Cố đại ca ở.

Ninh Trung Tắc vui mừng cười nói: San Nhi hiểu chuyện.

Nhạc Linh San nói xong chính sự, tặc hề hề hừ hai tiếng trêu chọc: Hừ hừ, chỉ là không nghĩ tới nương còn có phương diện như thế này.

Ninh Trung Tắc vừa nghe Nhạc Linh San nhắc tới, khí liền không đánh một chỗ tới, xấu hổ sẵng giọng: Còn nói ta đây.

Đều nói rồi muốn rụt rè, làm sao cái gì cũng nghe Cố đại ca của con.

Nhạc Linh San làm nũng chơi vô lại nói: Con cũng không có cách nào, hơn nữa cũng rất tò mò a.

Nhưng mà Ninh Trung Tắc lại không bị Nhạc Linh San lấp liếm cho qua, liễu mi dựng ngược, nổi giận nói ra: Con nha đầu chết tiệt kia.

Xem ta làm sao thu thập con.

A da, mẫu thân tha mạng.

Nhạc Linh San kinh hô một tiếng, liền muốn chạy trốn.

Thế nhưng võ công chênh lệch của hai người vẫn còn quá lớn, chưa chạy được mấy bước đã bị Ninh Trung Tắc tóm lấy.

Cố Hàn Uyên đến ngoài cửa lúc liền nghe được tiếng cầu xin tha thứ của Nhạc Linh San, cười đẩy cửa phòng ra.

Hai nàng lúng túng nhìn lấy Cố Hàn Uyên bước vào, sửa sang lại dung nhan.

Cố Hàn Uyên cũng không quấy rầy các nàng, đợi các nàng hình tượng đã ổn phía sau mới đề nghị cáo từ.

Hai nàng mặc dù không nỡ, nhưng cũng không có ý định giữ Cố Hàn Uyên lại, chỉ là dặn dò hắn vạn sự phải cẩn thận, đừng vì võ công cao cường mà lơ là.

Trên giang hồ không biết bao nhiêu người đều chết vì sự khinh thường.

Thấy các nàng nói trịnh trọng, hắn chỉ đành thành thật đáp ứng.

Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đến Giang Lăng thành.

Chỉ thấy lúc này Giang Lăng thành đã tụ tập rất nhiều nhân sĩ giang hồ, đều là bị Cố Hàn Uyên thông qua Địa Võng truyền bá tin tức sau khi rời đi mà hấp dẫn tới.

Chương 231

Thường xuyên có thể thấy một số nhân sĩ giang hồ vì một bản Đường Thi Tuyển Tập không biết thật giả mà đánh nhau tàn bạo.

Sự tham lam ấy khiến Cố Hàn Uyên cười nhạt trong lòng.

Thông qua tình báo của Địa Võng, tình hình tổng thể của các phái đã được biết rõ, hầu như không có đại phái nào đến.

Võ Đang và Nam Thiếu Lâm đều không có người đến.

Võ Đang đối với tàng bảo không có hứng thú.

Nam Thiếu Lâm vẫn còn đang đối đầu với triều đình Tống Quốc, ảnh hưởng của Vô Thiên mang tới cũng còn chưa tiêu tán, trong khoảng thời gian ngắn là không dám có động tác gì.

Ngũ Nhạc Kiếm Phái đều chỉ đối với võ công cảm thấy hứng thú.

Duy nhất khả năng đến là Tung Sơn phái, cũng bởi vì ở trong tay Cố Hàn Uyên đã tổn thất thảm trọng, không có đủ người để đến đây.

Bắc Cái Bang đang bận đề cử bang chủ mới, đồng dạng không có phái người tới.

Những kẻ đáng chú ý ngược lại là Nam Tứ Kỳ, Trường Lạc Bang và Tuyết Sơn Phái.

Triều đình ủy thác là Lữ Văn Hoán, tướng quân trấn thủ Tương Dương gần đó.

Lữ Văn Hoán gánh vác trọng trách trấn thủ Tương Dương nên không thể tùy tiện rời đi, chỉ đành phái Hoàng Dung đi một chuyến.

Chính nhờ sự giúp đỡ của Hoàng Dung, Lăng Thối Tư mới cuối cùng giải mã được bí mật của Đường Thi Tuyển Tập.

Cố Hàn Uyên đã có suy đoán khi nhìn thấy định vị thần niệm sớm 31, vì vậy cũng không ngoài ý muốn.

Lúc này trong nha môn Giang Lăng phủ, Lăng Thối Tư đang thần sắc u sầu nói: Quách phu nhân, hiện tại Giang Lăng thành nội có rất nhiều nhân sĩ giang hồ, bản quan lo lắng sẽ gây ra bạo loạn, không dám mạnh mẽ xua đuổi.

Hắn hiện tại đang trong lòng thầm mắng Vô Thiên.

Trước đây đã lừa gạt con gái hắn Lăng Sương Hoa đi rồi không thấy trở về, cũng không báo cho hắn phương pháp phá giải bí mật của Đường Thi Tuyển Tập.

Dẫn đến cục diện hiện tại không thể ngăn cản.

Ngay cả triều đình đều phái người đến.

Cho dù mở ra tàng bảo cũng phải nộp lên trên, lại cũng không có khả năng độc chiếm tàng bảo.

Chỉ có thể chờ đợi mở ra tàng bảo sau đó mới âm thầm thao túng để lấy đi một phần.

Hơn nữa với ác danh hiện tại của Vô Thiên, Lăng Thối Tư còn không dám nói ra chuyện hắn và Vô Thiên hợp tác.

Bằng không không nói những người khác, Nam Thiếu Lâm liền muốn tới trước tìm hắn gây sự.

Hoàng Dung vẫn tươi như hoa xuân, đẹp như ánh bình minh.

Ngoại trừ giữa hai hàng lông mày có thêm một sợi u sầu, tựa như vẫn không có gì thay đổi.

Nàng nghiêm trọng nói: Lăng đại nhân nói thật phải.

Hiện tại tốt nhất vẫn là trước tiên yên lặng quan sát biến hóa, đợi phong ba qua đi, lại mở ra tàng bảo tương đối tốt hơn.

Lăng Thối Tư phiền muộn hỏi: Hiện tại xung quanh Giang Lăng thành còn có mấy nhóm cường đạo tụ tập, không biết Lữ đại nhân có thể điều binh đến đây không.

Hoàng Dung bất đắc dĩ cười khổ nói: Xin lỗi, Lăng đại nhân.

Mông Cổ gần đây có dị động, Quân trấn thủ Tương Dương không dám khinh suất hành động.

Lăng Thối Tư cả kinh.

Hắn sợ nhất chính là sự biến động bất ngờ.

Nếu Tương Dương có biến, Giang Lăng thành là hậu phương, khó tránh khỏi phải gánh vác trọng trách hậu cần.

Vạn nhất Tương Dương thành bị phá, Giang Lăng thành chính là nơi kế tiếp.

Lăng Thối Tư vội vàng hỏi: Mông Cổ.

Chuyện gì xảy ra.

Hoàng Dung giải thích: Nghe nói Hoàng đế Mông Cổ cắt cử Nhữ Dương Vương phủ tiến hành công lược Trung Nguyên, gần đây động tác liên tiếp, thậm chí chiêu mộ rất nhiều cao thủ.

Tống Quốc việc thẩm thấu tình báo đối với Mông Cổ làm rất kém cỏi, chỉ có thể biết được một ít tin tức bề ngoài, còn như cụ thể tình báo liền không biết gì cả.

Lăng Thối Tư đang muốn truy hỏi, đột nhiên nha dịch tiến lên thông báo: Tri phủ đại nhân, Cố Hàn Uyên phái Võ Đang cầu kiến.

Lăng Thối Tư vô cùng kinh ngạc thốt lên: Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Hoàng Dung cũng vô thức hỏi: Hàn Uyên hắn tới.

Nàng rất nhanh lại kịp phản ứng với xưng hô thân mật của mình, trên mặt nàng hiện lên một vệt hồng.

Quả nhiên Lăng Thối Tư kinh ngạc hỏi: Quách phu nhân cùng Tam Tuyệt Kiếm Tiên quan hệ rất tốt.

Hắn đột nhiên lời nói chợt ngừng lại, bừng tỉnh đại ngộ nói: Đúng rồi.

Nghe nói lệnh ái và Cố công tử là tình lữ.

Không biết thật hay giả.

Lời này của Lăng Thối Tư khiến Hoàng Dung thật khó xử.

Phủ nhận ư.

Mối quan hệ giữa Quách Phù và Cố Hàn Uyên nàng đều thấy trong mắt, đã sớm tình căn thâm chủng, không thể tự kiềm chế.

Thừa nhận ư.

Hết lần này đến lần khác Cố Hàn Uyên lại có ý đồ đó với nàng.

Giữa hai người càng là có mối ám muội không nói rõ được.

Nhất là câu hỏi Quách Phù đã từng hỏi: Ta sẽ không ngày nào đó đột nhiên có thêm đệ đệ muội muội chứ.

Càng khiến Hoàng Dung thường xuyên nửa đêm tỉnh mộng lúc tình khó tự kiềm chế.

Để tránh Quách Tĩnh phát hiện manh mối, nàng còn cố ý lấy cớ bận rộn quân vụ, đề nghị chia phòng ngủ.

Quách Tĩnh ngược lại hân hoan chấp nhận.

Hắn vốn dĩ cảm thấy mỗi ngày ban đêm đều phải từ quân doanh về nhà rất phiền phức, còn thường xuyên đánh thức đối phương.

Ngược lại là nửa điểm ý nghi ngờ cũng không có.

Điều này khiến Hoàng Dung trong lòng hổ thẹn càng thêm áy náy.

Hoàng Dung chỉ có thể qua loa lấy lệ nói: Giang hồ truyền văn mà thôi.

Hôn sự của con gái còn là muốn cha mẹ làm chủ mới phải.

Lăng Thối Tư thấy Hoàng Dung không muốn nói nhiều, sai người đem Cố Hàn Uyên dẫn vào.

Cố Hàn Uyên trong lúc chờ đợi với tâm trạng bất an của Hoàng Dung, khí vũ hiên ngang đi đến.

Hoàng Dung nhìn lấy Cố Hàn Uyên đã phân biệt gần hai tháng, vẫn như vậy phong độ nhẹ nhàng, tiêu sái tuấn dật, thậm chí trong khí chất còn toát ra thêm phần uy thế không nói nên lời.

Hoàng Dung biết tại sao mình lại có loại cảm giác này.

Đó là ảnh hưởng từ Nam Thiếu Lâm đại hội.

Trong lòng thầm thở dài: Tuổi trẻ như vậy mà đã là giang hồ đỉnh cao rồi sao.

Nghĩ lại trước đây còn đem võ công Cố Hàn Uyên cùng Quách Tĩnh đặt chung để so sánh, chẳng phải là tự rước lấy nhục sao.

Nàng nhớ tới Quách Tĩnh từ sau Nam Thiếu Lâm đại hội trở về liền đối với Cố Hàn Uyên tán thưởng không ngớt, trong lời nói đều tràn đầy sự sùng bái.

Hơn nữa còn mang đến lời hỏi thăm của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Lúc đó trong lòng Hoàng Dung không khỏi cảm thấy khó chịu.

Tuy là nàng rất cảm kích Cố Hàn Uyên đã thủ hạ lưu tình với Quách Tĩnh, thế nhưng khiến Quách Tĩnh phải thay hắn hỏi thăm nàng, chẳng phải là đang cố tình khiến nàng khó chịu ư.

Nàng ngày đêm thầm mắng Cố Hàn Uyên là tiểu hỗn đản.

Kết quả ban ngày nghĩ nhiều đêm ắt nằm mộng, ngày hôm sau Hoàng Dung không thể không xấu hổ đến chết mà đi tắm rửa.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên đầu tiên là hướng Lăng Thối Tư hành lễ hỏi thăm, ngược lại nở nụ cười ôn hòa, nhìn lấy Hoàng Dung một thân y phục màu thủy lam, đem tư thái nàng làm nổi bật lên càng thêm yểu điệu, ôn tồn nói: Quách phu nhân.

Đã lâu không gặp, phong thái như xưa, vẫn mỹ lệ động lòng người như vậy.

Hắn dừng một chút, ngữ khí vi diệu hỏi: Không biết Quách đại hiệp có thay ta chuyển lời hỏi thăm không.

Hoàng Dung vốn là bởi vì lời khen ngợi không chút che giấu của Cố Hàn Uyên mà cố nén cảm giác xấu hổ, lại bị hỏi như vậy, như chọc trúng bí mật trong lòng nàng, trên mặt khó có thể kiềm chế một tia đỏ ửng thoáng hiện trên má.

Chiếc Đồng Tâm Bội đeo sát người dường như cũng mơ hồ nóng lên.

Nàng sắc sảo nói: Tĩnh ca ca còn rất tán thưởng Cố công tử đó.

Quách đại hiệp quá lời rồi.

Ta xưa nay tôn kính nhân cách của Quách đại hiệp, lúc đầu gặp gỡ, ngược lại là đã hoàn thành một tâm nguyện lớn.

Hoàng Dung nhìn lấy Cố Hàn Uyên nho nhã lễ độ, tao nhã lịch sự, trong lòng liếc xéo, thầm mắng: Quả nhiên vẫn là tiểu hỗn đản, nếu tôn kính Tĩnh ca ca, làm sao còn đánh chủ ý lên thê tử hắn.

Ngoài mặt lại bất động thanh sắc nói cảm tạ: Đa tạ Cố công tử lúc đó đối với Tĩnh ca ca thủ hạ lưu tình.

Cố Hàn Uyên đạm nhiên cười nói: Quách đại hiệp cũng là bị Khâu

Xử Cơ bức bách, với giao tình giữa ta và nàng, sao có thể để bụng.

Tâm tư Hoàng Dung phức tạp.

Giao tình.

Phương diện nào.

Nhất là khi nàng vô tình chạm vào chiếc Ngọc Tiêu đeo ở bên hông, tâm tư thì càng phức tạp hơn.

Hoàng Dung đã bất mãn với Khâu Xử Cơ.

Thuở nhỏ nàng còn thường bị mắng là Yêu Nữ.

Thấy Cố Hàn Uyên châm chọc Khâu Xử Cơ lúc này, trong lòng nàng cũng âm thầm tán thưởng.

Chương 232

Đương nhiên, ngoài mặt vẫn giữ vẻ ôn uyển, nói: Khâu Đạo Trưởng chỉ là nóng nảy một chút, Cố công tử xin hãy lượng thứ.

Lời ấy hay là đợi Khâu Xử Cơ tự mình tới nói với ta đi.

Cố Hàn Uyên chẳng chút nào có ý tứ tôn kính Khâu Xử Cơ.

Lăng Thối Tư hơi nghi hoặc lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Có thể khẳng định rằng giao tình giữa họ đích thực rất tốt, nhưng lại mơ hồ có loại lời lẽ sắc bén ngầm ẩn.

Chỉ là hắn đâu thể ngờ Cố Hàn Uyên cùng Hoàng Dung lại tồn tại mối quan hệ ám muội.

Lăng Thối Tư vẫn hỏi ra nghi hoặc trong lòng: Cố công tử giá lâm Giang Lăng Thành có việc gì muốn làm.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên chắc hẳn là hạng người phẩm hạnh cao quý, tuyệt đối không phải tới để mưu đồ trộm cắp.

Đây cũng là chỗ tốt từ nhân thiết mà Cố Hàn Uyên đã xây dựng bấy lâu nay mang lại: người khác vô thức sẽ nghĩ theo hướng tốt về hắn.

Cố Hàn Uyên thấy Lăng Thối Tư đặt câu hỏi, liền ngưng trọng đáp: Tại hạ nghe nói có không ít cường đạo nhòm ngó Giang Lăng Thành, lo lắng dân chúng trong thành chịu ngoại họa, bởi vậy liền tới đây hỗ trợ.

Hoàng Dung tuy đối với Cố Hàn Uyên có nhiều bất mãn trong chuyện nam nữ bất luận là hắn phong lưu hay có ý đồ với nàng, đều là lý do khiến nàng bất mãn thế nhưng trên phương diện đại nghĩa dân tộc cùng nhân phẩm, nàng vẫn tin tưởng đối phương.

Trên khuôn mặt kiều diễm tràn đầy sắc thái tán thưởng.

Lăng Thối Tư mừng rỡ nói: Cố công tử có lòng.

Bản quan còn chưa kịp phiền não về việc này.

Hắn tuy không thể lý giải triệt để Cố Hàn Uyên rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng có một trợ lực như vậy thì cũng có thể an tâm phần nào.

Hoàng Dung chợt bổ sung một câu: Cố công tử, Mông Nguyên gần đây động tác không nhỏ, ngươi cần phải cẩn thận một chút.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thần sắc khẽ động.

Địa võng phát triển thời gian vẫn còn quá ngắn, tạm thời chưa thể thẩm thấu tới Mông Nguyên.

Hắn nghi hoặc hỏi: Quách phu nhân có thể biết chi tiết cụ thể chăng.

Hoàng Dung khẽ lắc đầu: Thiếp cũng không biết tình huống cụ thể, chỉ biết Nhữ Dương Vương phủ có lẽ sẽ hành động gì đó.

Thần sắc Cố Hàn Uyên chợt lóe lên vẻ bàng hoàng.

Nếu là Nhữ Dương Vương phủ, vậy khả năng lớn nhất chính là Triệu Mẫn phải ra sân.

Nhữ Dương Vương không thể nào tự mình rời khỏi Mông Nguyên.

Vương Bảo Bảo thì giỏi chiến tranh, nhưng mưu mẹo quỷ kế còn kém.

Triệu Mẫn tuy tuổi còn nhỏ, nhưng với trí kế của nàng, chưa chắc không thể bộc lộ tài năng.

Cố Hàn Uyên trầm tư chốc lát, cảm thấy khả năng lớn nhất vẫn là thân phận Vô Thiên của hắn đã gây sự chú ý.

Triệu Mẫn có lẽ định tiếp xúc Thiên võng.

Việc này vẫn phải truyền tin cho Lý Mạc Sầu, dặn nàng hành sự cẩn thận.

Cố Hàn Uyên từ trong trầm tư hoàn hồn, mỉm cười ôn nhu với Hoàng Dung đang lộ vẻ lo lắng trên khuôn mặt tươi tắn.

Hắn ôn tồn cảm tạ: Đa tạ Quách phu nhân quan tâm, ta sẽ cẩn thận.

Hoàng Dung bị nụ cười của Cố Hàn Uyên khiến trở tay không kịp, lòng khẽ nhảy.

Nàng lườm hắn một cái giận trách kiều mị, thầm ngượng ngùng: Tiểu hỗn đản này cười đẹp như vậy làm gì.

Ánh mắt nàng ý bảo: Ai quan tâm ngươi.

Cố Hàn Uyên cũng dùng ánh mắt đáp lại: Ta biết tâm ý phu nhân.

Hoàng Dung lại lén lút liếc mắt, ý bảo: Phi, đâu ra tâm ý.

Ánh mắt ôn nhu của Cố Hàn Uyên tựa như muốn xuyên thủng nội tâm Hoàng Dung.

Bởi vì nếu ở hoàn cảnh tương tự, ta cũng sẽ lo lắng cho phu nhân.

Hoàng Dung hoàn toàn tiếp nhận được ý tứ trong ánh mắt Cố Hàn Uyên, lòng đập bịch bịch.

Cả hai đều là bậc thầy diễn xuất, Lăng Thối Tư không thể nào nhận ra sự giao lưu ánh mắt ẩn giấu của họ.

Chỉ cảm thấy có một người văn một người võ tương trợ, bảo tàng há chẳng phải dễ như trở bàn tay.

Hắn nhiệt tình mời hai người đến Lăng phủ tạm trú.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không phản đối.

Hoàng Dung trong lòng không muốn cùng Cố Hàn Uyên ở chung một phủ đệ, nhưng lại không có lý do thích hợp, chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Lăng Thối Tư chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn chào đón Cố Hàn Uyên.

Trong yến hội, Cố Hàn Uyên đè nén sự thiếu kiên nhẫn trong lòng, xã giao qua loa với Lăng Thối Tư, ngẫu nhiên còn thu được ánh mắt giận trách kiều diễm của Hoàng Dung.

Tiệc rượu kết thúc.

Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung sóng vai đi mà không nói lời nào.

Hoàn cảnh mờ tối, tiểu viện không người, chỉ có hai người họ.

Cảnh tượng quen thuộc này khiến Hoàng Dung trong lòng có chút bối rối, lo lắng Cố Hàn Uyên lại đột nhiên làm gì nàng.

Suốt quãng đường, sự trầm mặc của Cố Hàn Uyên khiến nàng càng thêm tâm thần bất định.

Ngẫu nhiên liếc thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên, nàng càng thêm tâm hoảng ý loạn.

Đúng lúc sắp đến khách phòng mà Lăng Thối Tư đã chuẩn bị cho nàng, Hoàng Dung đang suy nghĩ miên man, đồng tử co rút lại, còn tưởng Cố Hàn Uyên muốn ra tay với nàng.

Thế nhưng nàng chưa kịp cảnh giác thì đã thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên khom lưng nôn mửa trong bồn hoa.

Hoàng Dung kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên mất hình tượng, trong lòng nhất thời mềm nhũn.

Nàng tiến lên vỗ nhẹ lưng Cố Hàn Uyên, khó nén sự quan tâm, thầm nghĩ: Hàn Uyên, chàng không sao chứ.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên chậm lại, vô thức rút khăn ra lau rượu còn vương trên khóe miệng hắn.

Hoàng Dung tuy vẫn kháng cự Cố Hàn Uyên, nhưng tình cảm ám muội tồn tại giữa hai người cũng không phải là giả dối.

Đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Cố Hàn Uyên, sao nàng có thể không đau lòng.

Hoàng Dung đang cẩn thận lau khóe miệng cho Cố Hàn Uyên, đột nhiên nhìn thấy nhu tình trong mắt hắn, trong lòng run lên, vội vàng muốn rụt tay về.

Thế nhưng cổ tay nàng lại bị Cố Hàn Uyên nắm chặt.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Phu nhân, đa tạ nàng.

Hoàng Dung giãy giụa, nhưng lại phát hiện bàn tay Cố Hàn Uyên tựa như gọng kìm, khó mà lay chuyển.

Nàng chỉ đành hơi cầu khẩn: Hàn Uyên, chàng buông thiếp ra trước được không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đương nhiên có thể, bất quá phu nhân phải cùng ta trò chuyện đôi lời.

Hoàng Dung ngẩn ra: Ở nơi này sao.

Nếu chỉ là trò chuyện trong viện thì cũng chẳng có gì, nhưng Cố Hàn Uyên lại phá vỡ suy nghĩ may mắn của nàng.

Dĩ nhiên không phải.

Nói rồi Cố Hàn Uyên liền kéo Hoàng Dung vào khách phòng của nàng.

Hoàng Dung thấy thế càng thêm hoảng loạn, còn tưởng Cố Hàn Uyên là không thể chờ đợi.

Nàng đang định lên tiếng cự tuyệt thì cổ tay đã được Cố Hàn Uyên buông ra.

Mà Cố Hàn Uyên lại ngồi xuống trên ghế dài trong phòng, khẽ cười ý bảo nàng ngồi xuống.

Hoàng Dung do dự một lúc, vẫn ngồi xuống đối diện Cố Hàn Uyên, dùng cái bàn ngăn cách khoảng cách giữa hai người.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý, ôn tồn cười nói: Vừa rồi đa tạ phu nhân.

Hoàng Dung che giấu đưa tay gạt sợi tóc mai, hối hận vì hành vi lỗ mãng vừa rồi của mình.

Lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ lái câu chuyện theo hướng ám muội, nàng quyết định nắm giữ quyền chủ động.

Giọng nói thục mị trêu đùa: Hàn Uyên, chàng không uống được sao còn uống nhiều như vậy.

Không ngờ tửu lượng của chàng lại kém đến vậy.

Nàng còn đắc ý bổ sung một câu: Kém xa Tĩnh Ca Ca.

Đây chính là điểm mà nàng khó khăn lắm mới tìm được để Quách Tĩnh hơn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không giận, chỉ chán ghét nói: Quá khó uống.

Nói rồi liền lấy ra một bầu Đạp Tuyết Tầm Mai, ôn tồn cười mời: Phu nhân có muốn nếm thử Đạp Tuyết Tầm Mai lần nữa chăng.

Hoàng Dung kinh ngạc hỏi: Đạp Tuyết Tầm Mai.

Chàng không phải nói đã hết rồi sao.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Phu nhân muốn uống, tự nhiên lúc nào cũng có thể có.

Nói rồi liền lấy ra hai ly rượu, rót đầy rồi đưa tay ý bảo Hoàng Dung thưởng thức.

Hoàng Dung gắt gỏng: Còn nói lời ngon ngọt dỗ dành thiếp.

Nhưng cũng không cự tuyệt lời mời của Cố Hàn Uyên, khẽ hé đôi môi đỏ mộng nhấp một ngụm.

Lại lần nữa cảm nhận được cảm giác tuyệt diệu như gột rửa toàn thân, thông thấu dễ chịu.

Hoàng Dung thỏa mãn thở dài một tiếng, nàng từ khi uống qua Đạp Tuyết Tầm Mai liền thường xuyên hoài niệm.

Hoàng Dung đang hồi vị hương vị Đạp Tuyết Tầm Mai thì Cố Hàn Uyên lúc này lại chân thành nói: Ta là nghiêm túc.

Hoàng Dung nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

Sau khi trở về Tương Dương, cảm giác áy náy của nàng đối với Quách Tĩnh ngày càng tăng.

Nàng thường xuyên nhắc nhở bản thân phải quên đi sự ám muội giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Hết lần này tới lần khác, Đồng tâm bội phục cùng cây Ngọc Tiêu kia lại luôn nhắc nhở nàng về khoảng thời gian ở chung ngắn ngủi ấy.

Muốn vứt bỏ lại không nỡ, muốn quên lại không dứt được.

Lúc gặp lại, niềm vui sướng lại lớn hơn sự kháng cự.

Hoàng Dung chần chờ một lát, đôi mắt thu thủy sáng ngời tràn đầy nỗi buồn, thở dài nói: Hàn Uyên, Phù nhi đối với chàng tình căn thâm chủng, lại tuổi trẻ mỹ miện, vì sao còn cứ chấp nhất với thiếp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ khẽ cười nói: Phù nhi tuy thừa kế một phần dung mạo xinh đẹp của phu nhân, nhưng còn vô cùng ngây ngô, kém xa phu nhân.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên nói xong kiên quyết, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Nhưng là qua mấy năm nữa, thiếp cũng sẽ tuổi già sắc suy.

Phù nhi mới là bạn đời thích hợp nhất với chàng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên vẫn chưa khẳng định, cũng không phủ nhận.

Hắn vuốt ve chén rượu trong tay, chuyển đề tài, nhẹ giọng cười nói: Phu nhân còn nhớ ta từng nói sẽ vì phu nhân giữ lại thanh xuân chăng.

Hoàng Dung ngẩn ra, trên mặt dần dần hiện lên sắc hồng.

Bởi vì nàng không chỉ nhớ lại lời Cố Hàn Uyên đã nói, còn nhớ hắn từng thương tiếc hôn lên trán nàng.

Chương 233

Nàng dùng rượu che giấu sự chột dạ, tránh ánh mắt hắn mà hỏi: Nhớ rõ, là muốn uống Noãn Ngọc Xuân Miên sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu phủ nhận: Đây chẳng qua là trị ngọn không trị gốc.

Vậy ý chàng là sao.

Hoàng Dung không rõ vì sao.

Cố Hàn Uyên không nói thẳng, mà hỏi ngược lại: Phu nhân chẳng lẽ không hiếu kỳ vì sao tu vi của ta tiến triển quá nhanh ư.

Quả nhiên, đôi mắt đẹp của Hoàng Dung lóe lên vẻ hiếu kỳ.

Đích xác rất tò mò, có kỳ ngộ gì sao.

Hai người chia xa thời gian không tính là lâu.

Trước đó, Hoàng Dung đối với thực lực tu vi mà Cố Hàn Uyên biểu lộ ra còn miễn cưỡng có thể đoán được đại khái.

Thế nhưng chỉ vỏn vẹn chưa đầy hai tháng trôi qua, khi lần nữa nghe được tin tức về Cố Hàn Uyên, hắn lại áp đảo quần hùng, mấy vị Đại Tông Sư liên thủ cũng bị đánh cho không ngóc đầu lên được, thậm chí ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng bị hắn đả thương.

Cố Hàn Uyên giả vờ vân đạm phong khinh, nhưng mang theo vẻ ngưng trọng cùng chần chờ nói: Lúc đầu sau khi chia tay phu nhân, ta không cam lòng, liền lần nữa xông vào một chỗ di tích.

Cố Hàn Uyên nói đến đây, ánh mắt lóe lên một cái.

Hắn biết tu vi của mình tăng trưởng quá nhanh nhất định sẽ gây ra nhiều hoài nghi, mà di tích là lời giải thích tốt nhất.

Tuy không thể xác định thế giới này rốt cuộc có hay không loại vật như di tích, thế nhưng hắn có hệ thống trong người, hoàn toàn có thể giả tạo, vì chôn vùi sự nghi ngờ của người khác mà lượng thân làm theo yêu cầu.

Quả nhiên Hoàng Dung đã nhận ra điều không ổn của Cố Hàn Uyên.

Linh quang chợt lóe, nàng hỏi: Chờ chút, chàng có phải đã gặp nguy hiểm không.

Thần sắc nàng tràn đầy tâm tình lo lắng.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, ngưng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang khó nén vẻ quan tâm của Hoàng Dung, ôn tồn cười nói: Phu nhân đang lo lắng cho ta ư.

Ánh mắt Hoàng Dung phiêu hốt, nàng cúi thấp ánh mắt nói: Chàng là người yêu của Phù nhi, thiếp không muốn nàng đau lòng.

Cố Hàn Uyên không ép buộc nàng trả lời, nhẹ giọng cười nói: Hữu kinh vô hiểm thôi.

Hoàng Dung cực kỳ bất mãn với cách Cố Hàn Uyên giải thích đơn giản như vậy, nhưng cũng có thể nhìn ra hắn không muốn nàng lo lắng cho mình.

Ánh mắt nàng phức tạp lại thêm một phần, nhẹ giọng hỏi: Sau đó thì sao.

Cố Hàn Uyên với giọng nói ôn nhu và từ tính đáp: Trải qua một phen khúc chiết, ta rốt cuộc tìm được tiên pháp Âm Dương Quyết có thể khiến phu nhân thanh xuân vĩnh trú.

Hoàng Dung sững sờ, trong nháy mắt liền hiểu ý Cố Hàn Uyên, khó tin hỏi: Vì thiếp ư.

Cố Hàn Uyên giả vờ thả lỏng nói: Cũng không phải tất cả đều vì phu nhân, ta cũng vì vậy mà tu vi tiến nhanh chẳng phải sao.

Hắn thần tình nghiêm túc nhìn vào đôi mắt đẹp của Hoàng Dung nói: Phu nhân, ta hiện tại sẽ đem Âm Dương Quyết truyền dạy cho nàng.

Thiếp không thể nhận.

Hoàng Dung không chút chậm trễ cự tuyệt.

Nàng không thể an tâm thoải mái tiếp nhận thiện ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trêu đùa hỏi: Vì sao.

Chẳng lẽ phu nhân cho rằng ta sẽ dùng cái này để uy hiếp phu nhân sao.

Hoàng Dung bất đắc dĩ lườm một cái kiều mị, giọng điệu buồn bã nói: Thiếp biết Hàn Uyên chàng không phải người như vậy.

Cố Hàn Uyên cũng giống như không còn tâm tư trêu chọc, nghiêm túc hỏi: Vậy thì vì sao.

Trong mắt Hoàng Dung lóe lên lệ quang.

Trong lòng nàng cho rằng Cố Hàn Uyên đã bất chấp nguy hiểm đi vì nàng tìm được công pháp có thể thanh xuân vĩnh trú.

Càng nợ nhiều, lòng nàng càng loạn, đến nỗi sự hổ thẹn với Quách Tĩnh cũng suýt bị vứt bỏ.

Khuôn mặt diễm lệ rõ ràng của Hoàng Dung tràn đầy sắc thái thương cảm.

Nàng cúi thấp trán, giọng trầm thấp nói: Chàng tại sao lại đối xử tốt với thiếp như vậy.

Người thiếp yêu là Tĩnh Ca Ca, giữa chúng ta là không có kết quả.

Cố Hàn Uyên trầm mặc không nói gì.

Sự trầm mặc ấy càng khiến Hoàng Dung thêm khổ sở.

Nàng không muốn từ chối thẳng thừng như vậy, nhưng đã không dám trì hoãn thêm nữa.

Nàng sợ một ngày nào đó bản thân thực sự không gánh được sự theo đuổi như vậy của Cố Hàn Uyên.

Nàng sợ trái tim mình sẽ phản bội Quách Tĩnh trước cả thân thể.

Cố Hàn Uyên lúc này lại tự mình phá vỡ sự trầm mặc ấy.

Hắn thần sắc tịch mịch tự giễu cười nói: Phu nhân cứ coi như ta luyến tiếc khuôn mặt đẹp hội tụ thanh tú của đất trời, hấp thụ tinh hoa Nhật Nguyệt của phu nhân sẽ biến mất đi.

Hắn ôn nhu an ủi: Chỉ cần nàng và ta không thẹn với lương tâm là được rồi.

Hoàng Dung nghe vậy, chợt ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt thiên kiều bách mị, kiều diễm tự nhiên.

Ánh mắt phức tạp nói: Giả sử thiếp vấn tâm hổ thẹn thì sao.

Cố Hàn Uyên sững sờ chốc lát, hoàn hồn lại chần chờ nói: Phu nhân.

Thế nhưng lời hắn nói lại bị Hoàng Dung cắt ngang.

Chỉ thấy Hoàng Dung tựa như sau khi nói ra câu kia, đã buông bỏ điều gì.

Nàng thần thái thoải mái nâng chén cười nói: Hàn Uyên, cùng thiếp uống rượu đi.

Cố Hàn Uyên bật cười, cùng nàng chạm cốc: Nếu phu nhân muốn uống, tự nhiên ta sẽ phụng bồi.

Khoảnh khắc Hoàng Dung ngẩng đầu, lộ ra chiếc cổ trắng nõn tinh xảo, uống cạn chén rượu, khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Hai người không còn nói về vấn đề nhạy cảm nữa, mà vui vẻ trò chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Hoàng Dung khi thì nâng chén mời đối ẩm, khi thì che miệng cười yếu ớt, khi thì chớp động đôi mắt đẹp linh động, khi thì khuôn mặt kiều mị nổi lên má hồng ngượng ngùng, khi thì thư triển dáng người tuyệt vời, bày ra vẻ đẹp động lòng người một cách nhuần nhuyễn.

Dáng vẻ cười duyên thướt tha kia, tựa như trở về năm đó ở Đào Hoa Đảo lúc Quách Tĩnh cầu thân thành công vậy.

Chỉ là Cố Hàn Uyên ngẫu nhiên đều sẽ trở nên thất thần.

Đạp Tuyết Tầm Mai cũng bất tri bất giác bị hai người uống cạn.

Khoảng cách giữa Hoàng Dung và Cố Hàn Uyên cũng bất tri bất giác gần hơn.

Chỉ thấy Hoàng Dung lúc này đã ngồi xuống ghế dài bên cạnh Cố Hàn Uyên, khuôn mặt minh mị diễm lệ mang theo sắc hồng, tựa vào vai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lúc này lại tựa như đột nhiên hóa thân thành chính nhân quân tử, ngồi nghiêm chỉnh, không chủ động tiếp xúc thân thể với Hoàng Dung.

Ánh mắt Hoàng Dung mê ly nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, lẩm bẩm cười duyên: Hàn Uyên, dung mạo chàng thật là đẹp mắt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Phu nhân cũng rất đẹp.

Ánh mắt Hoàng Dung dời đến yết hầu viên mãn của Cố Hàn Uyên, khẽ nuốt nước miếng một cái, đạt thành nguyện vọng ban đầu.

Nàng đưa tay vuốt ve.

Cố Hàn Uyên bị Hoàng Dung chọc cho có chút ngứa, bất đắc dĩ cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn tinh tế xinh đẹp tuyệt trần của Hoàng Dung.

Hắn nhìn nàng, đang định nói gì đó thì thấy Hoàng Dung đã nhắm mắt lại, trong miệng còn thường thường lẩm bẩm điều gì, tựa như đã say ngủ.

Cố Hàn Uyên cẩn thận đỡ nàng dậy, rồi nhẹ nhàng đặt lên giường.

Hoàng Dung nằm ngang, dáng người vẫn lồi lõm, uyển chuyển phập phồng, đẹp đến kinh tâm động phách.

Trên gò má xinh đẹp tuyệt luân, thần sắc bình tĩnh nhu hòa, tựa như đang nhắc nhở Cố Hàn Uyên: mỹ nhân tuyệt mỹ trước mắt có thể tùy ý hắn bài bố vậy.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Hoàng Dung lần nữa giả say, đáy mắt suy nghĩ chợt lóe lên.

Hắn cúi đầu sát lại gần.

Hoàng Dung cảm nhận được khí tức quen thuộc cận kề, tuy trước đó đã chuẩn bị nhiều kế hoạch và tâm lý, nhưng khi khoảnh khắc này sắp đến, bất luận có tự nhắc nhở bản thân phải nhẫn nại đến đâu, thân thể mềm mại vẫn khó có thể khắc chế mà căng thẳng lên.

Trong lòng nàng than nhẹ một tiếng, mơ hồ hiện lên một tia cảm giác mất mát.

Thế nhưng điều khiến nàng ngoài ý muốn là, hơi ấm quen thuộc kia lại một lần nữa dừng lại trên vầng trán trắng nõn sáng bóng của nàng.

Thân thể mềm mại căng thẳng nhất thời thả lỏng, mềm mại không thể tả.

Trong hơi ấm quen thuộc kia, bớt đi phần thương tiếc, thêm phần thương yêu.

Thời gian tựa như lại quay về lúc ở Hành Dương Thành, thế nhưng lúc này bất luận là hàm ý trong nụ hôn của Cố Hàn Uyên, hay tâm tình của Hoàng Dung, đều đã hoàn toàn khác biệt.

Giọng nói ôn nhu bất đắc dĩ của Cố Hàn Uyên truyền vào tai Hoàng Dung: Phu nhân không cần như vậy.

Nếu trong lòng phu nhân không muốn, vậy thì phát hồ tình, dừng tử lễ là được rồi.

Hắn khẽ cười một tiếng nói: Phu nhân nghỉ ngơi thật tốt.

Dứt lời liền rời khỏi khách phòng của Hoàng Dung.

Nghe động tĩnh Cố Hàn Uyên rời đi, Hoàng Dung mở đôi mắt thu thủy sáng ngời đong đầy nước.

Nàng đưa tay nhẹ vỗ về hơi ấm còn lưu lại trên trán, hơi chút mê ly khẽ tự nói: Hàn Uyên.

Dạng này cũng coi là dừng tử lễ sao.

Chàng muốn thiếp phải làm sao.

Hoàng Dung vừa vui mừng vì Cố Hàn Uyên vẫn là người như nàng mong đợi, lại vừa ưu sầu vì đoạn tình cảm này muốn đoạn mà không đoạn được.

Đối với Hoàng Dung mà nói, đây cũng là một đêm không ngủ.

Cố Hàn Uyên có thể đoán được ý tưởng của Hoàng Dung: nàng muốn dùng phương thức báo ân để kết thúc, từ nay không ai nợ ai.

Cố Hàn Uyên tuy cũng muốn chiếm đoạt thân thể nàng trước, rồi lo lắng để đạt được trái tim nàng sau, thế nhưng trong lòng hắn sớm đã có kế hoạch.

Hiện tại mà động thủ thì thời cơ còn quá sớm.

Ăn tươi nuốt sống như vậy không phải là mục đích của hắn.

Để tối đa hóa lợi nhuận, còn phải tiếp tục treo Hoàng Dung thêm một đoạn thời gian.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên bây giờ còn có chuyện khác cần phải làm, càng không có thời gian để hao tổn với Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên vận khinh công, tựa như một đạo ảo ảnh rời khỏi Giang Lăng Thành, chạy tới một ngôi miếu đổ nát ở ngoại ô.

Trong miếu đổ nát lúc này, một lão già đang giữ một bé gái, đối diện hắn là hai nữ tử quen thuộc: Lăng Sương Hoa và Thích Phương.

Hai nàng vẫn xinh đẹp như trước, thậm chí vì tu luyện Âm Dương Quyết mà còn thêm mấy phần khí chất xuất trần.

Bất quá, thần sắc cả hai đều không được tốt.

Chỉ thấy Thích Phương thần sắc đau thương phẫn nộ nói: Cha.

Người sao có thể độc ác như vậy.

Chương 234

Rau muống nhỏ chính là ngoại tôn nữ của người đó.

Lão giả kia chính là phụ thân Thích Phương, Thích Trường Phát.

Thích Phương cùng Lăng Sương Hoa vốn bình tĩnh sống ở Tương Dương Thành.

Thế nhưng Thích Trường Phát lại bị Cố Hàn Uyên dùng giả Đường Thi Tuyển Tập nhử ra.

Thích Phương vô tình biết được tin tức của Thích Trường Phát, lo lắng cho phụ thân nên quyết định trở lại Giang Lăng Thành.

Hai nàng vì không liên lạc được với Cố Hàn Uyên, Lăng Sương Hoa lo lắng Thích Phương một mình lại mang theo hài nhi không ai trông nom, nên quyết định cùng nàng trở về Giang Lăng Thành.

Hai nàng đều học Âm Dương Quyết và phiên bản đơn giản hóa Cửu Âm Chân Kinh, cũng không phải là không lo vấn đề an toàn.

Hai người ẩn tung biệt tích, tiềm nhập Giang Lăng Thành.

Nàng chưa kịp tìm được Thích Trường Phát thì đã phát hiện Địch Vân theo Huyết Đao lão tổ.

Thích Phương khó tin nhìn Địch Vân thành thạo bước vào một thanh lâu, kết quả là bị Thích Trường Phát cũng đang theo dõi Địch Vân phát hiện.

Bởi vì khi Đường Thi Tuyển Tập truyền ra sôi nổi, Thích Phương và Lăng Sương Hoa lại đồng thời biến mất.

Thích Trường Phát nghi ngờ các nàng đều biết manh mối, vì vậy chủ động tiến lên làm quen với Thích Phương.

Sau cuộc gặp gỡ phụ tử cảm động lòng người, Thích Trường Phát dẫn các nàng tới ngôi miếu đổ nát ở ngoại ô Giang Lăng Thành này.

Đến ngôi miếu hoang vắng, Thích Trường Phát trước tiên uy hiếp lợi dụ hỏi Thích Phương về bí mật của Đường Thi Tuyển Tập.

Thế nhưng Thích Phương không muốn phản bội Cố Hàn Uyên, im miệng không nói.

Thích Trường Phát thấy vậy liền tức giận muốn động thủ với hai nàng, nhưng hắn vạn vạn không ngờ, hai nàng đã không còn như xưa.

Thích Trường Phát lấy một chọi hai, giao chiến chưa được bao lâu đã rơi vào hạ phong.

Thích Trường Phát đột nhiên nảy ra một kế hay, dùng kế dương đông kích tây, trong ánh mắt khó tin của Thích Phương, bắt được Rau muống nhỏ, đồng thời dùng tính mạng của Rau muống nhỏ để uy hiếp.

Nàng nhìn Thích Trường Phát đã vì bảo tàng mà hóa điên, trong mắt chỉ còn tuyệt vọng.

Chút tình phụ tử còn sót lại cũng đã tiêu tan hết.

Thích Trường Phát hung ác nói: Ngươi còn biết ta là cha ngươi sao.

Mau chóng nói cho ta biết manh mối bảo tàng, bằng không mạng nhỏ của Rau muống nhỏ sẽ khó giữ được.

Nói rồi, hắn mặc kệ tiếng khóc thét của Rau muống nhỏ, làm bộ muốn ném đi, dùng cách này để ép Thích Phương.

Không.

Thích Phương kinh hô một tiếng.

Thích Trường Phát thấy vậy, đắc ý cười, liền muốn tiếp tục uy hiếp hai nàng.

Đột nhiên, chỉ thấy một đạo bích lục thần quang chiếu rọi miếu đổ nát.

Thích Trường Phát kêu thảm, ôm chặt vết đứt tay.

Rau muống nhỏ, cùng với cánh tay bị chặt của hắn, vững vàng rơi vào lòng một bóng người áo trắng nhẹ nhàng.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc nhìn Thích Trường Phát nói: Cút.

Thích Trường Phát bị dọa vỡ mật, nghe vậy nào dám ở lại lâu, vội vàng ôm lấy cánh tay đứt của mình chạy ra ngoài.

Cố Hàn Uyên nhìn Rau muống nhỏ đột nhiên an tĩnh lại trong lòng, đôi mắt ấu tiểu linh động không chớp nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng bỏ qua sự khác biệt về khí tức, tựa như đột nhiên nhận ra người đang ôm nàng là ai, phát ra tiếng cười trong trẻo vui vẻ.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, trên khuôn mặt lãnh đạm cũng hiện lên một tia mỉm cười ấm áp.

Thích Phương và Lăng Sương Hoa bị sự biến hóa đột ngột làm cho kinh sợ.

Chưa từng thấy qua chân dung Cố Hàn Uyên, hai nàng không biết hắn có mục đích gì, liền cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên.

Thích Phương lo lắng an nguy của Rau muống nhỏ, cố tự trấn định hỏi: Đa tạ công tử đã cứu nữ nhi của thiếp.

Xin hỏi công tử quý tính đại danh.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Phu nhân, Sương Hoa.

Nhanh vậy đã quên ta rồi sao.

Tuy giọng nói có biến hóa, cũng không còn vẻ âm lãnh nặng nề như trước, thế nhưng ngữ khí quen thuộc kia lại khiến đồng tử hai nàng chấn động, khó tin bụm miệng, do dự hỏi: Ngươi là Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên lấy ra mặt nạ Tu La, vẫy vẫy trước mặt hai nàng, giả vờ chán ghét nói: Các ngươi còn không bằng Rau muống nhỏ nhận ra ta sớm hơn.

Sau này Rau muống nhỏ cứ làm nữ nhi của ta đi.

Kỳ thực điều này cũng bình thường.

Chỉ có hài nhi đơn thuần mới sẽ không bị khí tức, âm thanh và các biểu hiện bề ngoài khác làm cho mê hoặc.

Hai nàng vừa nhìn thấy mặt nạ Tu La liền xác nhận thân phận Cố Hàn Uyên.

Nghe vậy đều có chút ngượng ngùng, cũng hiểu vì sao Rau muống nhỏ lại cười vui vẻ đến vậy.

Dù sao trước đây Rau muống nhỏ cũng rất quấn Cố Hàn Uyên, luôn vươn bàn tay nhỏ xíu về phía hắn muốn được ôm, lúc ăn cơm lại còn biết khiêm nhượng, chọc cho Thích Phương xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Lăng Sương Hoa ghé sát Cố Hàn Uyên, nhìn tướng mạo tuấn lãng không tỳ vết của hắn, đầu tiên thở dài nói: Không ngờ chàng lại đẹp trai đến vậy.

Sau đó giận trách: Trước đây lại còn lừa thiếp là một lão giả dung mạo bị hủy.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: So với Đinh Điển thì sao.

Lăng Sương Hoa ngẩn ra, ánh mắt phức tạp lóe lên một lát, rồi vẫn lấy dũng khí nhìn đôi mắt sáng như sao của Cố Hàn Uyên, nhẹ giọng nói: Đinh đại ca. không bằng chàng.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc cười nói: Lại thành thật đến thế.

Thưởng cho nàng.

Dứt lời liền khẽ chạm lên môi Lăng Sương Hoa, chọc cho giai nhân vành môi ngọc đỏ bừng.

Thích Phương tiến lên nhận Rau muống nhỏ từ tay Cố Hàn Uyên, giận trách: Chàng đừng luôn khi dễ Sương Hoa.

Cố Hàn Uyên khẽ nâng cằm thon của Thích Phương, trêu đùa: Vậy có phải phu nhân tự mình muốn bị khi dễ không.

Không thành vấn đề.

Dứt lời cũng ban cho nàng một nụ hôn tương tự như Lăng Sương Hoa.

Chọc cho Rau muống nhỏ chớp mắt tò mò chăm chú nhìn, còn hiếu kỳ bĩu môi nhỏ.

Thích Phương vốn còn vì Cố Hàn Uyên đột nhiên đánh lén mà tinh thần không tập trung, đột nhiên bị động tĩnh của Rau muống nhỏ làm cho tỉnh giấc, liền lườm Cố Hàn Uyên một cái nói: Chàng đừng dạy hư Rau muống nhỏ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý, ôn tồn cười nói: Sau này Rau muống nhỏ cứ theo họ Cố của ta đi.

Hai nàng nghi hoặc hỏi: Chàng họ Cố ư.

Sau khi được Cố Hàn Uyên gật đầu khẳng định, Lăng Sương Hoa đột nhiên che miệng kinh hô: Chàng không lẽ là Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn ở Tương Dương hầu như không bước chân ra khỏi cửa, việc mua sắm gì cũng đều sắp xếp nha hoàn đi làm.

Thế nhưng danh tiếng Cố Hàn Uyên thực sự quá lớn, ngay cả bọn nha hoàn cũng thường xuyên bàn tán, thậm chí rất nhiều người còn coi hắn là tình nhân trong mộng.

Lúc này, nhìn tướng mạo tuấn dật không giống phàm nhân của Cố Hàn Uyên, võ công cao như Quỷ Thần, lại họ Cố, dĩ nhiên là có thể đưa ra kết luận Vô Thiên chính là Cố Hàn Uyên.

Thích Phương cũng từng nghe nói danh tiếng Cố Hàn Uyên, nhưng nàng dù sao cũng là cô nương xuất thân từ nông thôn, tuy cũng rất thông tuệ, nhưng kiến thức lại ít hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn không thể lý giải ý nghĩa của việc Vô Thiên là Cố Hàn Uyên.

Lăng Sương Hoa lại bất đồng.

Nàng tâm thần chấn động một lát sau, thần sắc do dự nói: Chàng tại sao lại muốn nói cho chúng thiếp sự thật chàng là Vô Thiên.

Chàng có cân nhắc qua việc này nếu bị bại lộ ra ngoài sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lạnh nhạt khẽ cười nói: Bởi vì ta tin tưởng các nàng.

Hai nàng nghe vậy đều nổi lên sắc thái cảm động.

Quan hệ giữa hai nàng và Cố Hàn Uyên dù sao cũng bắt nguồn từ sự uy hiếp lợi dụ, nhưng Cố Hàn Uyên lại lựa chọn tin tưởng các nàng, khiến cả hai đều cảm thấy phần tín nhiệm này nặng trĩu trong lòng.

Trong ánh mắt Cố Hàn Uyên hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Có Phản phái đánh giá làm tiêu chuẩn, độ hảo cảm của hai nàng đối với hắn đại thể đều có thể suy đoán ra.

Bởi vậy, trên thực tế rủi ro rất thấp.

Hơn nữa, cuộc đối thoại của các nàng với Thích Trường Phát đều bị hắn nghe vào tai.

Tuy bí mật về Đường Thi Tuyển Tập đối với Cố Hàn Uyên mà nói đã không còn ý nghĩa lớn lao gì, thế nhưng bất luận Thích Trường Phát uy hiếp lợi dụ cách nào, cũng không thể khiến các nàng bán đứng hắn.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên cũng quyết định dành cho các nàng thêm một điểm tín nhiệm.

Cố Hàn Uyên mang các nàng trở về Giang Lăng Thành, tìm một khách sạn tạm thời nghỉ ngơi.

Thích Phương e lệ nói: Rau muống nhỏ đói bụng, thiếp đi trước cho nó ăn.

Lăng Sương Hoa và Cố Hàn Uyên đã xa cách lâu ngày, trong lòng nàng kỳ thực cũng vô cùng tưởng niệm, bởi vậy cũng không kháng cự.

Không bao lâu, Rau muống nhỏ liền tò mò nhìn Cố Hàn Uyên, rồi tự động nhích sang một bên.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên không vội trở về Lăng phủ mà cùng hai nàng nói về những chuyện đã xảy ra sau khi chia ly.

Chuyện của hắn tự nhiên gây ra không ít tiếng kinh hô cùng ánh mắt lo lắng.

Ngược lại, Thích Phương do dự hồi lâu, vẫn cảm thấy không cần giấu giếm thì tốt hơn, có chút chần chờ nói: Thiếp đã gặp Sư Ca.

Tiếp đó lại khẩn trương bổ sung một câu: Thiếp cũng không phải là còn thích Sư Ca.

Cố Hàn Uyên ôn tồn an ủi: Đừng nghĩ nhiều, ta biết nàng giống như Rau muống nhỏ yêu thích ta.

Lời này tự nhiên khiến Thích Phương lườm một cái kiều mị, bất quá vẫn làm nàng an tâm lại.

Cố Hàn Uyên lúc này trong không gian trữ vật còn giữ phần thưởng Đánh giá SSS cấp của Thích Phương, tự nhiên biết nàng nói không ngoa.

Chỉ là phần thưởng này lại khiến Cố Hàn Uyên thêm mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Đó chính là Băng Phách, một trong Tứ Đại Thần Thạch của Phong Vân.

Công dụng thực tế của Băng Phách rất gà mờ: có thể bảo vệ thi thể bất hủ, dung nhan vĩnh trú.

Chương 235

Ngoài ra không còn công dụng nào khác.

Nhưng hết lần này đến lần khác, đã có một khối Tứ Đại Thần Thạch.

Điều này không khỏi không khiến Cố Hàn Uyên có thêm chút liên tưởng.

Hai nàng sau khi Cố Hàn Uyên báo cho biết thân phận đêm qua, đều xác nhận sự thật mình đã thích hắn.

Lăng Sương Hoa đã quên đi Đinh Điển, chỉ coi đó là mối tình đầu vô tật mà chấm dứt.

Trải qua sự giáo dục của Cố Hàn Uyên, nàng càng hiểu đạo lý cần quý trọng hiện tại.

Bây giờ đối với Thích Phương mà nói, điều quan trọng nhất chính là Cố Hàn Uyên và Rau muống nhỏ, bằng không cũng sẽ không tùy ý hắn hồ nháo.

Sáng sớm lúc thức dậy cũng không dám nhìn đôi mắt sáng rực của Rau muống nhỏ.

Hỏi về Địch Vân cũng chỉ là xuất phát từ tình nghĩa và thiện lương thuở xưa.

Trong ánh mắt hơi chút thấp thỏm của nàng, Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Phu nhân chắc hẳn rất nghi hoặc vì sao ta lại giao Địch Vân cho Huyết Đao lão tổ phải không.

Thấy Thích Phương gật đầu, hắn nói: Địch Vân người này vô cùng thiện lương, mà cha nàng cùng đám người kia đều là những kẻ tham lam vô sỉ.

Nếu Địch Vân không thay đổi, sớm muộn cũng sẽ bị bọn họ lợi dụng, kết cục thê thảm.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn đôi mắt đẹp của Thích Phương, ra vẻ vì nàng mà nói: Thay vì đến lúc đó để nàng thương tâm, chi bằng đưa Địch Vân đi cải tạo trước.

Quả nhiên Thích Phương nghe vậy, nổi lên sắc thái cảm động.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Huyết Đao lão tổ tuy có đủ thứ không tốt, thế nhưng hắn đối đãi Địch Vân cũng là thật lòng, cũng có thể dạy Địch Vân thêm chút tâm nhãn, miễn cho bị người lừa gạt.

Còn việc cuối cùng làm thiện hay làm ác thì phải xem chính hắn.

Cố Hàn Uyên thấy Thích Phương bị hắn lừa gạt qua loa, đáy mắt hiện lên một tia tiếu ý vi diệu.

Con người ai cũng sẽ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh.

Những nhân vật chính nguyên bản này cũng là người, có lẽ có phẩm cách cao thượng, nhưng liệu thật sự có thể không chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh sao.

Địch Vân thực sự có thể không để ý đến Huyết Đao lão tổ, người đối xử thật lòng với hắn sao.

Bất luận kết quả thế nào, Cố Hàn Uyên, thân là người gây chuyện, càng cảm thấy gấp bội chờ mong.

Cố Hàn Uyên ngược lại không vội vã tiễn hai nàng hồi Tương Dương thành.

Hắn dặn các nàng hãy tại khách điếm an tâm chờ đợi.

Còn Cố Hàn Uyên thì đi tìm Thủy Sanh, người đã cùng Thủy Đại đến Giang Lăng thành.

Địch Vân cùng Thủy Sanh lại như duyên phận định sẵn mà gặp nhau.

Bất quá lúc này Thủy Sanh cũng không oan uổng Địch Vân nữa, Địch Vân xác thực đã thành đệ tử Huyết Đao môn chân chính.

Hai người gặp nhau cũng là bởi vì Huyết Đao lão tổ thấy Địch Vân vẫn còn lưu luyến thanh lâu, quyết định lại cho Địch Vân phá vỡ ranh giới cuối cùng của y.

Hắn ngụ ý khi phát hiện Địch Vân nhìn Thủy Sanh nhiều thêm vài lần, liền xúi giục y bắt Thủy Sanh đi.

Địch Vân rốt cuộc vẫn còn giữ ranh giới cuối cùng của bản thân, thấy Thủy Sanh bị Huyết Đao lão tổ để mắt tới, liền quyết định tự mình bắt đi rồi thả ra.

Dù sao cũng tốt hơn việc Huyết Đao lão tổ tự mình đi bắt người một cách mạnh mẽ.

Thương thế của Uông Khiếu Phong đã bình phục.

Mặc dù Thủy Sanh đối với y hờ hững, cũng vẫn như cũ theo sau tận tình săn sóc.

Nhìn thấy Địch Vân một thân hóa trang của Huyết Đao môn, đã nghĩ gây sự trước mặt nữ tử mình yêu thương.

Nào ngờ Địch Vân không những thân mang Thần Chiếu Công, lại còn cùng Huyết Đao lão tổ học Huyết Đao Kinh, đã không còn là Uông Khiếu Phong có thể đối phó.

Không lâu sau liền vô cùng nguy hiểm.

Thủy Sanh thấy thế tiến lên hỗ trợ, bất quá võ công của nàng đồng dạng chẳng cao.

Địch Vân không những không bị Thủy Sanh giẫm gãy chân, Uông Khiếu Phong cũng rất nhanh bị đánh ngã trên mặt đất.

Thủy Sanh càng là kêu thét bị Địch Vân bắt đi.

Nam Tứ Kỳ nghe tin chạy tới, lại bị Huyết Đao lão tổ cố ý bày nghi trận để dẫn họ rời đi.

Hoàn cảnh địa lý Giang Lăng thành không thể sánh với Tuyết Cốc, không có ưu thế địa lợi.

Huyết Đao lão tổ cũng không dám một mình địch bốn, chỉ là dẫn bốn người quanh quẩn lẩn tránh.

Mà Cố Hàn Uyên đã lặng lẽ đi theo Địch Vân cùng Thủy Sanh.

Thủy Sanh phẫn hận, phẫn nộ quát: Ngươi cái tiểu ngân tăng này, mau thả ta.

Nếu không chờ phụ thân ta cùng chư vị thúc bá đuổi tới, ngươi sẽ xong đời.

Địch Vân chính là bởi vì lo lắng bị Nam Tứ Kỳ đuổi kịp, bị bọn họ không phân biệt tốt xấu mà giết chết, nên mới không dám dừng lại một khắc nào.

Y theo Huyết Đao lão tổ đến nay, cũng thêm không ít kiến thức, biết hầu hết thời gian giải thích vô dụng.

Vì vậy chỉ trầm mặc không nói, thúc ngựa dẫn Thủy Sanh chạy như điên.

Thủy Sanh mắt thấy cảnh vật càng lúc càng hoang vắng, phụ thân nàng lại chẳng thể đuổi kịp, trong lòng cũng càng thêm hoảng loạn.

Địch Vân mắt thấy nơi đây vắng lặng không người, liền định thả Thủy Sanh.

Vừa buông nàng xuống ngựa, chuẩn bị tiến lên giải huyệt cho nàng, Thủy Sanh liền cho rằng Địch Vân muốn thừa cơ vũ nhục mình, hoảng sợ hô lớn: Ngươi đừng qua đây.

Trong lúc hoảng sợ nhất thời, trong đầu nàng lóe lên một thân ảnh màu trắng.

Khóe mắt rưng rưng theo bản năng kêu cứu: Cố đại ca.

Mau cứu ta.

Mới nói xong, nàng liền cảm giác mình rơi vào một cái ấm áp ôm ấp.

Bên tai truyền đến thanh âm khiến người an tâm của Cố Hàn Uyên.

Thủy cô nương, tại hạ đến rồi.

Thủy Sanh nghe vậy vô thức ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, còn cho là mình là đang mộng mà thì thào nói: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Sao vậy.

Thủy cô nương đã nhanh như vậy liền quên ta rồi sao.

Thủy Sanh lúc này rốt cuộc cũng phản ứng kịp, trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp dâng lên sắc thái kinh hỉ nói: Cố đại ca, thật là chàng.

Nàng và Cố Hàn Uyên quen biết vốn từ một hiểu lầm, thậm chí quá trình vô cùng không thoải mái.

Mặc dù sau này lại đối với Cố Hàn Uyên động tâm, cũng là xuất phát từ tâm tình ngưỡng mộ cùng sùng bái.

Đang lúc tuyệt vọng được hắn cứu, trái tim đập bịch bịch, chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên vốn đã anh tuấn càng thêm khôi ngô tuấn tú.

Cố Hàn Uyên thuận tay giải huyệt vị trên người Thủy Sanh, hướng nàng mỉm cười ra hiệu an tâm.

Ngược lại nhìn về phía Địch Vân đang định cưỡi bạch mã của Thủy Sanh trốn chạy.

Địch Vân còn nhớ rõ lời Huyết Đao lão tổ nhắc nhở: Nếu như gặp gỡ Cố Hàn Uyên, không nói hai lời bỏ chạy.

Không ngờ ở vào thời điểm này lại đụng mặt.

Cố Hàn Uyên đạm mạc cất tiếng nói: Bạch Long, lại đây.

Bạch Long của Thủy Sanh ở Hành Dương thành đã bị Cố Hàn Uyên lưu lại nỗi sợ hãi.

Mặc kệ Địch Vân lo lắng gọi ầm ĩ, nó ngoan ngoãn mang theo y đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Con Bạch Long này mặc dù có trí tuệ, cũng là kẻ bắt nạt kẻ yếu.

Khi Thủy Sanh bị Địch Vân cướp đi không dám phản kháng, lúc này gặp phải Cố Hàn Uyên càng khiến nó sợ hãi hơn, càng thêm không dám phản kháng.

Địch Vân thấy thế chỉ đành xuống ngựa vội vàng giải thích: Cố công tử, chư vị nghe tại hạ giải thích, vừa rồi tại hạ đang định thả Thủy cô nương ra.

Thủy Sanh thấy Địch Vân cầu xin tha thứ, vội vàng khuyên nhủ: Cố đại ca, chớ tin y.

Y chính là một tiểu ngân tăng.

Địch Vân lo lắng bản thân chậm lời sẽ trực tiếp bị Cố Hàn Uyên giết chết, với ngữ tốc cực nhanh nói ra: Ta nói là sự thật.

Huyết Đao lão tổ muốn ta bắt Thủy cô nương đi.

Nếu như hắn tự mình động thủ thì hậu quả sẽ khó lường, bởi vậy tại hạ mới bất đắc dĩ bắt nàng đi.

Nhưng mà Thủy Sanh căn bản không tin.

Nàng lúc trước đã bị dọa đến kinh hãi, ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên, hậm hực nhìn Địch Vân nói: Phẩm hạnh đệ tử Huyết Đao môn là gì, thiếp há lại không biết sao.

Cố đại ca, giết y đi thôi.

Địch Vân thấy Thủy Sanh không tin, chẳng biết còn có thể giải thích thế nào nữa.

Dù sao Cố Hàn Uyên đăng tràng thời cơ quá đúng lúc, lời giải thích của Địch Vân nhất thời trở nên tái nhợt vô lực.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không trực tiếp hạ sát thủ, lãnh đạm hỏi: Ngươi là Địch Vân ư.

Địch Vân trong lòng cả kinh, y có thể chưa từng cùng Cố Hàn Uyên gặp mặt.

Kinh nghi bất định hỏi: Cố công tử ngài biết ta sao.

Cố Hàn Uyên lần này chỉ vì cắt đứt duyên phận của Địch Vân cùng Thủy Sanh.

Hắn còn đang mong đợi Địch Vân sẽ bước trên con đường nào, sao lại hiện tại liền giết y được.

Khẽ cười giải thích: Ta cùng Thích Phương là bằng hữu, nàng từng nhắc tới ngươi với ta.

Địch Vân vừa nghe tên Thích Phương, cũng chẳng màng bản thân giờ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, vội vàng hỏi: Sư muội.

Nàng ở đâu.

Cố Hàn Uyên nhìn Địch Vân vẫn còn rất xem trọng Thích Phương, cười đầy vẻ trêu ngươi nói: Đêm qua nàng nhìn thấy ngươi vào thanh lâu, đối với ngươi rất thất vọng.

Địch Vân nghe vậy thần sắc thất lạc, muốn giải thích cũng chẳng biết nên mở miệng thế nào.

Chương 236

Y đúng là dưới ảnh hưởng của Huyết Đao lão tổ mà bắt đầu hư hỏng.

Ta Do dự hồi lâu cũng chỉ thốt ra một chữ rồi lại không thể nói thêm.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự nản lòng thoái chí của Địch Vân, thở dài nói: Nể mặt Thích Phương, ta có thể tha cho ngươi một lần, hãy tự lo liệu cho tốt.

Địch Vân nghe vậy lại có chút cảm động.

Từ khi y đi theo Huyết Đao lão tổ, đã gặp quá nhiều chính phái dối trá mua danh trục lợi.

Mỗi lần đều là không phân biệt tốt xấu muốn giết y.

Lòng thiện của y cũng cứ thế từng chút bị tiêu hao.

Thậm chí Thủy Sanh nếu như đã bị Huyết Đao lão tổ bắt được, y hiện tại đều sẽ không lựa chọn đi quản, chỉ biết thờ ơ lạnh nhạt.

Đột nhiên gặp Cố Hàn Uyên thông tình đạt lý, cho dù là bởi vì quan hệ với Thích Phương, cũng khiến y trở nên cảm động.

Cảm thấy Cố Hàn Uyên hoàn toàn bất đồng với những kẻ chính đạo dối trá kia, chỉ có hắn mới thật sự là đại hiệp.

Hơi có chút nghẹn ngào nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Địch Vân rời đi, trong mắt lóe lên một tia thâm thúy.

Hắn có thể rõ ràng nhìn ra sự biến hóa trong lòng Địch Vân.

Khi Địch Vân gần rơi vào hắc ám thì lại kéo y một phen, lòng thiện của y sẽ lần nữa bị người lợi dụng, cũng sẽ đọa lạc càng sâu.

Đến lúc đó, vị nhân vật chính phẩm hạnh thuần lương này hẳn sẽ hoàn toàn biến mất.

Thủy Sanh thấy Địch Vân bình yên vô sự rời đi, có chút bất mãn hỏi: Cố đại ca, vì sao lại thả tên ngân tăng này đi vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười qua loa nói: Y cũng chỉ là một người đáng thương lầm đường lạc lối.

Nói xong liền ôm lấy Thủy Sanh lên ngựa.

Tư thế một trước một sau cùng ngồi trên một con ngựa đối với Thủy Sanh thuần tình mà nói quá đỗi kích thích, lại cũng chẳng còn nghĩ đến tâm tư của Địch Vân.

Chỉ cảm thấy đôi cánh tay đang vòng quanh eo nàng trở nên vô cùng nóng rực, khiến trái tim thiếu nữ của nàng rung động.

Khuôn mặt như hoa như ngọc kia cũng dần nóng lên.

Càng lạ là nàng lại chẳng thể dấy lên nửa phần tâm tư kháng cự.

Mỗi lần Bạch Long tiến về phía trước đều mang theo sự phập phồng, đều khiến hai người càng thêm kề sát nhau.

Thân thể mềm mại của Thủy Sanh bất tri bất giác trở nên mềm nhũn.

Để che giấu tâm tư thiếu nữ của mình, Thủy Sanh ngượng ngùng hỏi: Cố đại ca, chàng sao lại đến nơi đây cứu thiếp vậy.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Từ nơi sâu xa, ta cảm ứng được dường như có người đang cầu cứu ta, bởi vậy mới đến.

Thủy Sanh sao có thể không nghe ra ý đùa giỡn của Cố Hàn Uyên.

Mà ở nàng đang bị cứu phía trước, nàng quả thực đã kêu cứu trong

lòng.

Trùng hợp đến vậy, khiến trong lòng nàng dâng lên thêm một phần cảm giác lãng mạn ngọt ngào, không kìm được nở nụ cười tươi tắn, gắt giọng: Cố đại ca, chàng trêu thiếp.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, cũng không tiếp tục trêu nàng, giải thích: Chuyện nàng bị người Huyết Đao môn bắt đi đã truyền ra ngoài, sau khi ta nghe nói, đương nhiên phải đuổi tới cứu nàng.

Thủy Sanh nghe vậy dò hỏi: Phụ thân ta đâu rồi.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói: Bọn họ chẳng thể đuổi kịp, chỉ e là đã bị Huyết Đao lão tổ dẫn dụ đi mất.

Trong mắt hắn lóe lên một tia suy nghĩ sâu xa.

Không biết lần này Nam Tứ Kỳ cùng Huyết Đao lão tổ sẽ có kết quả ra sao.

Trong tình huống không có địa lợi cũng không có Thủy Sanh làm con tin, Huyết Đao lão tổ liệu còn có thể phản sát bốn người đó sao.

Thủy Sanh nghe vậy đối với Cố Hàn Uyên cảm kích lại tăng thêm một phần.

Nếu không có hắn ra tay cứu giúp, hậu quả khó lường.

Nàng dịu dàng nói lời cảm tạ: Cố đại ca, đa tạ chàng.

Cố Hàn Uyên siết chặt vòng eo Thủy Sanh, ghé sát bên tai nàng hỏi: Chỉ cảm tạ như vậy thôi ư.

Thủy Sanh cảm thụ được nhiệt độ cùng lực độ trên eo, gò má ngọc bắt đầu ửng đỏ.

Cố nén vẻ thẹn thùng, quay đầu khẽ hôn lên má Cố Hàn Uyên, e thẹn hỏi: Như vậy được chứ.

Nàng vốn là tính tình dám yêu dám hận.

Ở Hành Dương thành lúc liền đối với Cố Hàn Uyên có rất nhiều hảo cảm.

Lại trải qua lần anh hùng cứu mỹ nhân này, tình yêu say đắm trong lòng thúc đẩy nàng chủ động lớn mật.

Thủy Sanh không quên rằng ở Hành Dương thành, nàng đã gặp Quách Phù và Nhạc Linh San.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, giữa tiếng kinh hô của Thủy Sanh, hắn ôm lấy nàng để nàng có tư thế ngồi thoải mái hơn một chút.

Má Thủy Sanh đỏ ửng lan đến tận mang tai.

Hai người giao phó nhiệm vụ đi đường cho Bạch Long, một đường chậm rãi tiến về phía trước.

Vẫn rất nhanh trở lại Giang Lăng thành.

Thủy Sanh ánh mắt mê ly nhìn Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy khuôn mặt tuấn tú kia sao cũng không xem đủ.

Bạch Long mang theo hai người vào Giang Lăng thành.

Tiếng ồn ào mới khiến Thủy Sanh bừng tỉnh.

Đã có không ít người nhận ra hai người.

Các loại tiếng nghị luận khiến Thủy Sanh thẹn thùng muốn thoát ly vòng ôm của Cố Hàn Uyên, thế nhưng cánh tay Cố Hàn Uyên lại siết chặt nàng.

Thủy Sanh đành chịu, chỉ đành bịt tai trộm chuông, úp mặt vào lòng Cố Hàn Uyên, giả làm đà điểu.

Đoàn người phía trước đột nhiên tản ra.

Tiếng trêu chọc mang theo chút ghen tuông của Hoàng Dung truyền đến: Cố công tử ngược lại thật là hăng hái, sáng sớm đã chẳng thấy bóng dáng, hóa ra là lén lút đi lừa gạt Thủy cô nương.

Thủy Sanh nghe vậy không giả bộ được nữa, giằng co muốn từ lòng Cố Hàn Uyên xuống.

Cố Hàn Uyên cũng không ngăn cản, ôm lấy nàng nhảy xuống ngựa.

Nhìn Hoàng Dung với khuôn mặt kiều diễm, mơ hồ mang theo sắc thái không vui, nhẹ giọng cười nói: Đây đâu phải lừa gạt, ta cũng chỉ vừa giải cứu Thủy cô nương trở về thôi.

Hoàng Dung vốn dĩ vì chuyện đêm qua, còn có chút không dám đối mặt Cố Hàn Uyên.

Kết quả không ngờ hắn căn bản không ở Lăng phủ.

Tìm người hỏi thăm cũng chẳng biết tung tích của hắn, thậm chí rời đi lúc nào cũng không hay.

Sau này lại nghe nói Thủy Sanh bị người Huyết Đao môn bắt đi, liền suy đoán Cố Hàn Uyên có phải đã đi cứu người rồi không.

Với võ công của Cố Hàn Uyên, cứu Thủy Sanh trở về hẳn không phải vấn đề nan giải gì.

Quả nhiên không lâu sau liền gặp Cố Hàn Uyên mang theo Thủy Sanh trở về.

Chỉ là tư thế ôm vào lòng cùng ngồi chung một ngựa kia quá đỗi thân mật, Hoàng Dung không khỏi cũng dấy lên chút ghen tuông, trong lòng có chút khó chịu.

Nàng thầm buồn nói: Đêm qua chàng báo đáp thâm ân, cắt cứ trêu chọc ta, sáng nay đã ôm lấy tiểu cô nương trẻ hơn rồi.

Mặc dù nàng biết ý nghĩ như vậy là không đúng, vẫn không nhịn được vị chua trong lòng dâng lên, bởi vậy mới chẳng màng ở trước công chúng, mang theo oán giận cùng ghen tuông mà trêu đùa.

Cũng may lúc đó Thủy Sanh bởi vì vô cùng ngượng ngùng, chẳng thể nhận thấy được sự dị thường của Hoàng Dung.

Mà Hoàng Dung cũng phản ứng kịp, vội vàng nói thêm: Nam Tứ Kỳ cũng đi truy đuổi, các ngươi bỏ lỡ sao.

Cố Hàn Uyên giải thích: Kẻ bắt Thủy cô nương chính là một đệ tử Huyết Đao môn, bọn họ hẳn là đã bị Huyết Đao lão tổ dẫn dụ đi.

Ánh mắt Hoàng Dung lộ ra một tia suy nghĩ sâu xa.

Huyết Đao lão tổ này ngược lại gian xảo, quả thật có vài phần khó đối phó.

Cũng chẳng biết tình huống bên Nam Tứ Kỳ ra sao.

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy đoàn người phía sau tản ra nhường đường.

Đám người phái Tuyết Sơn mình đầy thương tích đỡ Thủy Đại đi tới.

Thủy Sanh kinh hô: Phụ thân.

Thủy Đại lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Mặt y như giấy vàng, môi trắng bệch như sương.

Thân thể càng không ngừng run rẩy, trên y phục thậm chí mơ hồ có thể thấy hàn sương.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên chợt đọng lại.

Thương thế này trông rất quen mắt, chính là Huyền Minh Thần Chưởng.

Thủy Sanh lo âu đưa tay đỡ Thủy Đại, lại bị hàn khí trên người y làm cho rùng mình.

Vừa nhìn liền biết là trúng âm hàn nội lực.

Thủy Sanh vô thức cầu cứu Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, chàng có thể mau cứu phụ thân ta được không.

Cố Hàn Uyên an ủi: Thủy cô nương yên tâm, ta có thể cứu phụ thân nàng.

Dứt lời liền đi tới sau lưng Thủy Đại, dựng kiếm chỉ đặt lên lưng y.

Bây giờ Cố Hàn Uyên cùng lúc ban đầu ở Võ Đang Sơn đã không thể so sánh.

Huyền Minh Thần Chưởng đối với hắn mà nói đã không còn là vấn đề nan giải.

Nội lực Âm Dương Quyết truyền vào cơ thể Thủy Đại, âm hàn nội lực của Huyền Minh Thần Chưởng như tuyết đông gặp nắng gắt, nhanh chóng tan chảy.

Không lâu sau Thủy Đại liền thanh tỉnh trở lại, nhìn Thủy Sanh đang lo lắng, thở phào nhẹ nhõm nói: Sanh nhi, con không sao chứ.

Thủy Sanh thấy Thủy Đại thanh tỉnh, kinh hỉ nói: Là Cố đại ca cứu con, chàng đang chữa thương cho phụ thân đó.

Thủy Đại cũng đã nhận ra Cố Hàn Uyên đang chữa thương cho y phía sau, thầm khen một tiếng nội lực Cố Hàn Uyên thâm hậu.

Nói lời cảm tạ: Cố công tử, đa tạ ngươi đã cứu Sanh nhi, còn chữa thương cho ta.

Cố Hàn Uyên lúc này thu tay về, đạm nhiên khẽ cười nói: Với giao tình giữa tại hạ và Thủy cô nương, hà tất phải nói lời cảm tạ khách sáo như vậy.

Lời này khiến Thủy Sanh đỏ bừng mặt, Thủy Đại càng vui mừng nở nụ cười.

Chương 237

Y vẫn luôn rất muốn tác hợp chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Thủy Sanh.

Chỉ có Hoàng Dung âm thầm bĩu môi, trong lòng có chút khó chịu.

Khi Quách Phù ở đây, Hoàng Dung còn có thể lấy Quách Phù làm cớ, tự an ủi mình đồng thời che giấu tâm tư.

Lúc này Quách Phù không có mặt, không có tấm mộc trong lòng, ghen tuông liền dâng lên.

Cổ ghen tuông này thúc đẩy nàng cắt ngang bầu không khí hiện tại mà nói: Thủy đại hiệp, sao chỉ có một mình ngươi trở về vậy.

Thủy Đại ảo não lại khổ sở nói: Bốn người chúng ta vốn đang truy kích Huyết Đao lão tổ.

Đột nhiên hai lão giả mang theo đại đội cường đạo quay ngược lại vây chúng ta.

Chúng ta vốn định đột phá vòng vây, thế nhưng hai lão giả kia thực lực quá mạnh mẽ.

Ba vị huynh trưởng vì ta đoạn hậu nên bị bắt.

Ta cũng trúng một chưởng.

Nếu không phải phái Tuyết Sơn kịp thời cứu viện, ta cũng đã bị kẹt lại bên trong.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lấp lánh.

Chuyện này có chút quỷ dị, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Hắn giải thích cho mọi người: Hai lão giả kia chắc là Huyền Minh Nhị Lão.

Chưởng pháp ngươi trúng chính là tuyệt kỹ Huyền Minh Thần Chưởng của bọn họ.

Huyền Minh Nhị Lão thuộc hạ Nhữ Dương Vương phủ của Mông Nguyên.

Lục đại hiệp cùng chư vị hẳn là đã bị bọn họ bắt.

Hoàng Dung kinh hô: Nhữ Dương Vương phủ.

Nhất định cũng là vì bảo tàng mà đến.

Thủy Đại cũng chợt nói: Thảo nào hai lão giả kia võ công cao như vậy.

Cố Hàn Uyên trầm tư một lát.

Nam Tứ Kỳ thấy Thủy Sanh không rơi vào tay Huyết Đao lão tổ, cũng sẽ không đuổi cùng giết tận mới đúng.

Hắn hỏi Thủy Đại: Thủy đại hiệp, vì sao chư vị lại phải đuổi xa đến vậy.

Thủy Đại ảo não nói: Lúc đó chúng ta thấy Sanh nhi không rơi vào tay Huyết Đao lão tổ, biết bị lừa, đã định quay về.

Nhị ca cho rằng Huyết Đao lão tổ làm hại giang hồ, nên phải diệt cỏ tận gốc.

Chúng ta thấy có lý, liền một đường đuổi theo.

Cố Hàn Uyên bừng tỉnh.

Hoa Thiết Kiền chắc hẳn đã đầu hàng Mông Nguyên, mới dẫn dụ bốn người Nam Tứ Kỳ đi qua đó.

Không ngoài dự đoán, Huyết Đao lão tổ cũng đã đầu phục Mông Nguyên.

Vương triều Mông Nguyên và các dị tộc khác chiêu mộ cao thủ

Trung Nguyên, đặc điểm lớn nhất chính là ra tay phóng khoáng.

Vô luận cầu danh, cầu lợi, cầu quyền, cầu tài, cầu sắc, bọn họ đều sẽ thỏa mãn.

Kẻ càng nặng dục vọng thì càng tham lam hơn, càng sẽ bị bọn họ lôi kéo.

Với sự vô sỉ của Hoa Thiết Kiền, làm ra chuyện đầu hàng không có gì lạ.

Ba người Nam Tứ Kỳ chỉ e sẽ là đầu danh trạng của y.

Huyết Đao lão tổ đầu nhập vào càng chẳng lạ thường.

Chỉ là phái Tuyết Sơn cứu viện thật chỉ là trùng hợp sao.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía đám người phái Tuyết Sơn, người quen chỉ có Bạch Vạn Kiếm cùng Hoa Vạn Tử.

Bên cạnh họ có thêm mấy cao thủ phái Tuyết Sơn xa lạ.

Hoa Vạn Tử thấy Cố Hàn Uyên nhìn sang, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên đỏ ửng.

Từ sau khi chia tay ở đại hội Nam Thiếu Lâm, liền thường xuyên nhớ đến Cố Hàn Uyên.

Nàng ngoài ý muốn bị giam giữ, trong lòng càng mơ hồ có một cảm giác nóng rực.

Đối với Bạch Vạn Kiếm vốn thầm mến, thái độ cũng lãnh đạm hơn rất nhiều, khiến Bạch Vạn Kiếm không hiểu ra sao.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Bạch đại hiệp, Hoa cô nương, lại gặp mặt.

Người phái Tuyết Sơn thấy Cố Hàn Uyên chào hỏi, liền dồn dập cung kính hành lễ nói: Gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên làm bộ ngạc nhiên nói: Sao không thấy A Tú muội muội đâu.

Còn mấy vị này lại là cao thủ nào của phái Tuyết Sơn vậy.

Bạch Vạn Kiếm vừa nghe Cố Hàn Uyên nhắc tới Bạch A Tú, sắc mặt nhất thời liền khó coi.

Trước đây sau đại hội Nam Thiếu Lâm, Bạch A Tú thường xuyên nhắc tới Cố Hàn Uyên.

Y làm phụ thân tự nhiên nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nếu như Cố Hàn Uyên không phong lưu như vậy, y ngược lại cũng sẽ không phản đối.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới nhiều nữ tử có liên quan đến Cố Hàn Uyên như vậy, y liền không hy vọng Bạch A Tú cũng nhảy vào hố lửa.

Nhất là vừa rồi lại thấy Thủy Sanh cùng Cố Hàn Uyên thái độ thân mật như vậy, trong lòng bất mãn càng nhiều.

Mặt y đen sạm, không trả lời Cố Hàn Uyên.

Hoa Vạn Tử cũng có chút ghen tuông, nhưng thấy bộ dạng đó, chỉ đành bất đắc dĩ nói ra: A Tú bị tổ mẫu nàng đón đi, không đi cùng chúng ta.

Nói rồi liền giới thiệu mấy người phía sau: Bốn vị này là sư thúc của ta cùng Bạch sư huynh: Thành Tự Học, Đủ Từ Miễn, Liêu Từ Lệ, Lương Từ Nhập.

Cố Hàn Uyên trước đó đã thấy ánh mắt bốn người này nhìn hắn có vẻ không đúng lắm, hiển nhiên đều có vấn đề.

Bốn người này đều là kẻ tham danh lợi lại tham sống sợ chết.

Nếu như bọn họ cũng đầu phục Mông Nguyên thì hợp lý.

Thảo nào lại trùng hợp cứu Thủy Đại.

Nếu như không có Cố Hàn Uyên ở đây, mức độ phiền phức của Huyền Minh Thần Chưởng có thể không thấp.

Muốn duy trì sinh cơ nhất định phải có người trường kỳ truyền nội lực cho y, tương đương với việc biến tướng làm suy yếu thực lực Giang Lăng thành.

Với danh tiếng của Thủy Đại, khẳng định có không ít người nguyện ý cứu y.

Nhưng Giang Lăng thành cũng không phải phái Võ Đang.

Một Thủy Đại trúng Huyền Minh Thần Chưởng có thể khiến Giang Lăng thành bị kéo sụp đổ.

Cố Hàn Uyên ngoài mặt vẫn tao nhã lễ phép chào hỏi họ, ngưng trọng nói với mọi người: Mông Nguyên toan tính không nhỏ, chư vị cần hành sự cẩn thận.

Lời này được mọi người đồng tình, cáo từ Cố Hàn Uyên.

Thủy Sanh lưu luyến nói lời từ biệt với Cố Hàn Uyên, đỡ Thủy Đại, người dù đã giải hàn độc nhưng vẫn còn tương đối suy nhược, rời đi.

Thấy mọi người tản đi, Hoàng Dung vẻ mặt buồn rầu nói với Cố Hàn Uyên: Hàn Uyên, thiếp cảm thấy sự tình có điều không ổn.

Sự thông tuệ của Hoàng Dung có thể phát giác ra sự tình có kỳ quặc, thế nhưng trong tình huống thiếu khuyết tình báo, lại không thể như Cố Hàn Uyên mà trực tiếp phân tích ra nội tình.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Phu nhân nói rất đúng.

Chút nữa ta sẽ đi tìm hiểu tình báo, nàng hãy về trước bẩm rõ tình huống với Lăng tri phủ.

Hoàng Dung mặc dù có chút lo lắng, nhưng vẫn là hiểu đại cuộc, ôn nhu dặn dò: Chàng phải cẩn thận, đừng nên lỗ mãng.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Yên tâm, phu nhân cứ chờ ta trở về rồi cùng nhau uống rượu tiếp.

Dứt lời, đưa tay gạt lọn tóc mai lòa xòa của Hoàng Dung ra sau tai.

Hoàng Dung trong lòng cả kinh, cảm giác đụng chạm mơ hồ kia khiến vành tai nàng nóng bừng.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn chưa có thêm động tác nào khác, chỉ là mỉm cười an tâm với nàng rồi xoay người rời đi.

Hoàng Dung đưa tay nắm chặt Đồng Tâm Bội Phục trong ngực, kinh ngạc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, trong lòng lại một lần nữa hiện lên câu nói kia: Phát hồ tình, chỉ hồ lễ.

Nàng u u thở dài, ánh mắt phức tạp.

Cố Hàn Uyên đã đặt thần niệm định vị trên người Huyết Đao lão tổ, vì vậy rất nhanh liền phát hiện tung tích của y.

Quả nhiên đang ẩn mình trong một nhóm cường đạo gần đó.

Thần sắc Cố Hàn Uyên cứng lại, cảm giác được sự tồn tại của cao thủ.

Vận Liễm Tức Quyết, lặng lẽ lẻn vào trong lều lớn nhất của doanh trại cường đạo.

Lúc này nhân số không ít.

Kẻ cầm đầu là một nữ tử nam trang, mặt ngọc oánh sáng, mắt trong như nước, ý cười doanh doanh.

Dù một thân nam trang cũng khó che giấu vẻ tuấn tú sảng khoái.

Trong vẻ thập phần mỹ lệ, càng mang ba phần anh khí, ba phần hào sảng, khiến người ta có cảm giác khó phân biệt thư hùng.

Tư thái này hầu như theo bản năng khiến Cố Hàn Uyên nghĩ tới Triệu Mẫn.

Hắn đoán không sai, cô gái này chính là Triệu Mẫn mới xuất giang hồ.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn Triệu Mẫn vẫn còn đang vị thành niên này.

Chương 238

Theo lý thuyết, Triệu Mẫn bây giờ tuổi còn quá nhỏ, cho dù lại thông tuệ cũng không nên có được uy vọng chỉ huy cao thủ Nhữ Dương Vương phủ.

Nhưng thấy đám người giữa sân đều một bộ thần thái cung kính, hiển nhiên còn có biến cố khác mà Cố Hàn Uyên không biết.

Giữa sân, ngoại trừ Triệu Mẫn đáng chú ý nhất ra, còn có mấy người quen cũ.

Huyết Đao lão tổ vẻ mặt nịnh nọt, đối mặt Triệu Mẫn với sắc mặt kiều diễm, căn bản chẳng dấy lên được một tia ý nghĩ dâm tà.

Hoa Thiết Kiền càng không hề ranh giới cuối cùng, quỳ lạy không ngừng nịnh hót.

Huyền Minh Nhị Lão ban đầu ở Võ Đang Sơn đã từng ra mặt, thế nhưng lúc này họ lại hầu hạ phía sau một lão giả râu tóc bạc phơ, thần sắc âm trầm.

Qua đối thoại mới biết, lão giả này chính là Bách Tổn Đạo Nhân năm xưa từng bại bởi Trương Tam Phong.

Bách Tổn Đạo Nhân bên cạnh còn có một lão giả đầu trọc, hai người địa vị tương đương, hóa ra là Hỏa Công Đầu Đà, người sau khi trốn khỏi Bắc Thiếu Lâm đã sáng lập Tây Vực Kim Cương Môn.

Phía sau cũng có hai người đi theo, chắc hẳn là A Nhị và A Tam dưới trướng Triệu Mẫn.

A Đại Phương Đông Bạch cùng Thần Tiễn Bát Hùng cũng theo sau Triệu Mẫn như kẻ hầu, hiển nhiên đã bị nàng thu phục.

Với thực lực hộ vệ như vậy, thảo nào Triệu Mẫn dám thâm nhập cảnh nội Tống Quốc.

Trên gương mặt minh diễm của Triệu Mẫn lộ ra nụ cười hài lòng nói: Hoa Thiết Kiền, ngươi làm rất tốt.

Ta hy vọng ngươi có thể thuyết phục hai huynh trưởng ngươi đầu nhập Mông Nguyên.

Hoa Thiết Kiền nghe vậy, thần sắc có chút khó xử.

Y quá rõ tính tình hai vị huynh trưởng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục.

Thế nhưng y vì danh lợi cùng vinh hoa phú quý đã đầu nhập Mông Nguyên, không có đường rút lui.

Chỉ đành nhắm mắt nói: Tiểu nhân nhất định sẽ tận lực thuyết phục hai vị huynh trưởng.

Triệu Mẫn thỏa mãn gật đầu, ngược lại nghi ngờ hỏi Huyết Đao lão tổ: Đồ đệ ngươi sao lại tay không trở về vậy.

Huyết Đao lão tổ sắc mặt khó coi nói: Địch Vân y đã gặp Cố Hàn Uyên, suýt nữa không thể trở về được.

Thần tình Triệu Mẫn ngẩn ra.

Từ khi nàng đến Tống Quốc, hầu như mỗi người đều đang đồn tụng tên Cố Hàn Uyên, đã sớm tò mò không ngớt.

Trên mặt lộ ra thần sắc hứng thú nói: Chẳng lẽ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên đó ư.

Huyết Đao lão tổ ngưng trọng nói: Chính là y.

Triệu Mẫn tràn đầy phấn khởi hỏi: Huyết Đao lão tổ, nói nghe xem, Cố Hàn Uyên kia rốt cuộc có bản lãnh gì.

Huyết Đao lão tổ không dám cự tuyệt, đem tình báo y biết nói ra:

Chuyện tích sớm nhất về Cố công tử được lưu truyền là vào đại điển trăm tuổi của Trương Tam Phong mấy tháng trước.

Khi đó hắn còn quá trẻ đã là cao thủ Tiên Thiên, còn làm bị thương Không Trí của Bắc Thiếu Lâm, càng là dùng lời lẽ bức bách Bắc Thiếu Lâm không thể không buông tha việc làm khó Trương Thúy Sơn.

Trong lời nói có nhiều ý cung kính.

Triệu Mẫn ngược lại hỏi Huyền Minh Nhị Lão: Nhưng có điều gì lạ không.

Huyền Minh Nhị Lão liếc nhìn nhau.

Hạc Bút Ông nói: Lúc đó chúng ta ẩn nấp trong bóng tối, cũng không biết chi tiết.

Nhưng nghĩ đến hẳn là không sai.

Triệu Mẫn vuốt cằm nói: Huyết Đao lão tổ nói tiếp đi.

Huyết Đao lão tổ nói: Từ đó về sau Cố công tử chẳng biết lúc nào đã đến Tống Quốc.

Cầm trong tay thanh Thần binh Anh Hùng Kiếm, đại náo Toàn Chân Phái.

Lại đánh bại tà đạo cao thủ thành danh đã lâu Bạch Sắc Sát Tinh.

Lúc đó Anh Hùng Kiếm đã vang danh, được ca ngợi là cao thủ hiếm có trong thế hệ trẻ.

Trong mắt Triệu Mẫn thần thái sáng láng nói: Ngược lại thật có vài phần phong thái thiếu niên anh hùng.

Huyết Đao lão tổ gật đầu tán thành, tiếp tục nói: Tại đại hội Rửa Tay Gác Kiếm của Lưu Chính Phong phái Hành Sơn, y càng là danh tiếng lẫy lừng, mạnh mẽ bảo vệ gia quyến Lưu Chính Phong.

Một tay kiếm pháp thông thần, ba vị Thái Bảo phái Tung Sơn đều bại trong tay y.

Đến cả Điền Bá Quang, kẻ gây họa nhiều năm, cũng không thể thoát thân khỏi tay y.

Lúc đó có người nói y đã có tu vi Tông Sư.

Triệu Mẫn thở dài nói: Ngược lại cũng không phải kẻ chính đạo dối trá.

Chỉ là không ngờ tu vi tăng trưởng nhanh chóng đến vậy.

Huyết Đao lão tổ tuy là hư hỏng, thế nhưng y xấu một cách chân thực.

Đối với người như Cố Hàn Uyên, y cũng tâm tồn bội phục, cảm thán nói: Minh biết không thể làm, chính là lão tổ cũng phải giơ ngón tay cái ngợi khen hắn.

Triệu Mẫn cảm động lây, hứng thú lại tăng thêm một phần nói: Nói tiếp đi.

Huyết Đao lão tổ nói: Rồi đến đại hội Hạnh Tử Lâm, y thông qua manh mối duy nhất, vạch trần chân tướng sự kiện Nhạn Môn Quan 30 năm trước.

Càng là đại phá Đả Cẩu Đại Trận của Bắc Cái bang, đến cả Tiêu Phong cũng thua một chiêu.

Triệu Mẫn lại khen một tiếng nói: Không ngờ Cố Hàn Uyên này ngay cả trí tuệ cũng vượt xa người thường.

Nàng bản thân chính là người thông tuệ, đối với kẻ thô lỗ không có mấy phần để tâm.

Nhưng thấy Cố Hàn Uyên không chỉ có vũ lực còn có trí lực, cũng khó tránh khỏi thêm vài phần say mê.

Huyết Đao lão tổ nói bổ sung: Có người nói Thống lĩnh Tây Hạ Nhất Phẩm Đường Hách Liên Thiết Thụ chẳng biết vì sao đã bị Cố công tử làm cho sợ vỡ mật.

Càng là truyền xuống mệnh lệnh rằng nếu gặp phải Cố công tử thì có thể bỏ qua nhiệm vụ.

Triệu Mẫn nghe vậy giật mình, khẽ cười nói: Việc này Mông Nguyên cũng thu được một phần tình báo, có người nói Tây Hạ Nhất Phẩm Đường ở Hạnh Tử Lâm tổn thất nặng nề, hơn phân nửa chính là do Cố Hàn Uyên gây ra.

Huyết Đao lão tổ bừng tỉnh đại ngộ, đột nhiên thần sắc có chút kinh sợ nói: Bất quá, việc chân chính vang danh giang hồ lại là ở đại hội Nam Thiếu Lâm cách đây không lâu.

Lúc đăng tràng, gần như Tiên nhân hạ phàm ngự kiếm mà đến.

Quyền, Chưởng, Cước Tam Tuyệt lực áp quần hùng, trấn áp Đại Tông Sư, thậm chí còn một tay làm bị thương Lục Địa Thần Tiên của Nam Thiếu Lâm.

Lúc đó Huyết Đao lão tổ liền ẩn mình trong chỗ tối, tận mắt thấy uy thế của Cố Hàn Uyên, đến nay vẫn còn chút bóng ma trong lòng.

Lại cảm thán nói: Từ đó Cố công tử có danh xưng Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Trên giang hồ Tống Quốc đều gọi y là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Triệu Mẫn nghe vậy, trên gò má kiều diễm vô luân cũng lộ ra một tia sùng bái.

Nàng tuy thông tuệ, thế nhưng tư chất luyện võ bình thường.

Cố Hàn Uyên tuổi còn trẻ đã thần công cái thế, tạo ra uy danh lớn đến vậy.

Mặc dù trời sinh tính thẳng thắn hào sảng, cũng khó tránh khỏi thêm vài phần tâm tư thiếu nữ mộ cường.

Bách Tổn Đạo Nhân năm đó thua dưới tay Trương Tam Phong, nuôi vết thương mười mấy năm mới tái xuất giang hồ.

Thấy đồ tôn Trương Tam Phong đều có uy danh như vậy, bất mãn trong lòng đều muốn tràn ra ngoài.

Sắc mặt khó coi, chua xót nói: Hừ.

Bọn người chính đạo am hiểu nhất là hư danh.

Cố Hàn Uyên kia bất quá là đồ tôn của Trương Lão Đạo, cho dù thiên phú trác tuyệt cũng không thể thực sự lợi hại đến vậy.

Hơn phân nửa lại là bị người thổi phồng.

Triệu Mẫn sao có thể không biết ý tưởng của Bách Tổn Đạo Nhân.

Nàng cũng sẽ không làm mất mặt thuộc hạ, chỉ là an ủi: Đạo trưởng thần công vô địch, hà tất để ý một tiểu bối đâu.

Tiếp đó lại cảm thấy hứng thú hỏi Hoa Thiết Kiền: Hoa đại hiệp đã từng cùng Cố Hàn Uyên có giao tình ư.

Hoa Thiết Kiền hơi có chút lúng túng nói: Đúng là có chút giao tình.

Y còn nhớ rõ thái độ không lạnh không nóng của Cố Hàn Uyên trước đây, cái gọi là giao tình bất quá là đang tự dát vàng lên mặt mình mà thôi.

Triệu Mẫn hơi mang tâm tình hưng phấn hỏi: Vậy ngươi cảm thấy có thể lôi kéo được Cố Hàn Uyên không.

Hoa Thiết Kiền chần chờ nói: Cái này Đột nhiên thần sắc khẽ động, cười nịnh nói: Cố Hàn Uyên kia làm người phong lưu, cùng rất nhiều cô gái xinh đẹp đều có quan hệ.

Tại hạ đã từng cũng tác hợp y cùng thủy chất nữ.

Triệu Mẫn hỏi: Chẳng phải là Thủy Sanh, nữ nhi của Thủy Đại trúng Huyền Minh Thần Chưởng.

Đồ đệ của Huyết Đao lão tổ chính là đi bắt nàng ư.

Huyết Đao lão tổ khẳng định nói: Chính là Thủy Sanh.

Triệu Mẫn trầm tư chốc lát nói: Nếu nói như vậy, ngược lại có thể thử dùng mỹ sắc để lôi kéo hắn.

Dong chi tục phấn tầm thường, Cố mỗ ta nào thèm để mắt.

Chí ít cũng phải là cô nương xinh đẹp như vậy mới có thể lọt vào mắt Cố mỗ.

Thanh âm Cố Hàn Uyên đột nhiên vang vọng khắp trong lều.

Người nào.

Hỏa Công Đầu Đà là người đầu tiên phản ứng kịp, tung một chưởng Đại Lực Kim Cương Chưởng về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, thần sắc điềm nhiên dùng Bài Vân Chưởng ứng đối.

Vân Hải Ba Đào cương nhu hòa hợp, hư thực khó lường nghênh đón.

Đại Lực Kim Cương Chưởng của Hỏa Công Đầu Đà tựa như gặp phải một khối mây mềm mại không mềm mại, cứng rắn không cứng rắn, tất cả lực đạo đều đánh vào chỗ hư không.

Ngược lại bị chưởng kình của Cố Hàn Uyên đánh trúng ngực, liền lùi mấy bước mới dừng bước lùi, mạnh mẽ nuốt xuống huyết khí đang trào lên.

Hắn hoảng sợ nhìn Cố Hàn Uyên đang thanh thản tự tại.

Kim Cương Môn nơi hắn ở am hiểu nhất thuật Luyện Thể, không ngờ một chiêu đã bị đánh nội thương không nhẹ, chịu một thiệt thòi ngầm.

Sự việc này trong nháy tức thì khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Hoa Thiết Kiền hoảng sợ trốn vào góc khuất, hắn, một kẻ phản đồ, lúc này sợ bị Cố Hàn Uyên chú ý tới.

Huyết Đao Lão Tổ càng là ánh mắt bất định, tùy thời chuẩn bị xé nát trướng bồng chạy trốn.

Bách Tổn Đạo Nhân thấy Hỏa Công Đầu Đà bị thiệt thòi, không tùy tiện tiến lên, cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng của mọi người trong sân, hắn nhìn về phía Triệu Mẫn, người có gương mặt kiều mỵ diễm lệ, sau vẻ kinh hãi đã cố nén trấn định.

Hắn khẽ cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên, xin hỏi phương danh cô nương.

Triệu Mẫn nghe vậy ngẩn người.

Nàng không ngờ người vừa rồi vẫn còn đang bàn luận lại cứ thế xuất hiện trước mắt nàng.

Nhìn Cố Hàn Uyên bạch y nhẹ nhàng, tiêu sái tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong, nàng chỉ cảm thấy đối phương tựa như bước ra từ thoại bản, căn bản không cùng một phong cách với những người khác.

Trong mắt Triệu Mẫn lóe lên một vẻ kinh diễm.

Nàng vốn tưởng rằng sư huynh Bàng Ban của nàng đã là nam tử tuấn mỹ nhất trên đời, không ngờ còn có người hơn một bậc.

Triệu Mẫn từ nhỏ đã thông minh, dù thiên phú võ học không cao, vẫn được Ma Tông Mông Xích Hành yêu mến, thu làm đệ tử.

Bối phận tăng vọt, ngay cả Hoàng Gia Tư Hán Phi cũng cực kỳ coi trọng Triệu Mẫn, cho nên nàng mới có thể phá cách trở thành người đứng đầu trong công cuộc bình định Trung Nguyên của Nhữ Dương Vương phủ.

Chương 239

Triệu Mẫn thấy Cố Hàn Uyên thần sắc ôn hòa, nửa điểm dáng vẻ đối mặt địch nhân cũng không có, ngược lại tựa như hai người đang ở một buổi tụ hội thông thường ngắm cảnh thưởng hoa, một công tử áo gấm phong độ tuấn tú đang hỏi tên một cô nương mình ngưỡng mộ.

Triệu Mẫn hơi ngượng ngùng vì nghĩ ngợi miên man, nhưng tính tình thẳng thắn hào sảng rất nhanh giúp nàng nén xuống vẻ xấu hổ.

Nàng cười duyên dáng nói: Thiếp thân là Triệu Mẫn.

Cố công tử đã theo dõi bao lâu rồi.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm, điềm nhiên cười nói: Tại hạ đang giúp giải Hàn Độc Huyền Minh Thần Chưởng, cảm thấy sự tình có chỗ kỳ lạ, liền tìm đến đây.

Nhưng lời này lại khiến Bách Tổn Đạo Nhân tức giận, nổi giận nói: Vô tri tiểu bối.

Ăn nói hồ đồ.

Huyền Minh Thần Chưởng của lão phu há lại dễ đối phó như vậy.

Cố Hàn Uyên thần sắc khinh thường nói: Ếch ngồi đáy giếng, không biết trời đất rộng lớn.

Bách Tổn Đạo Nhân thành danh đã nhiều năm, lúc này lại bị Cố Hàn Uyên khinh thường, nhất thời thẹn quá hóa giận nói: Tiểu bối quá đỗi cuồng vọng.

Lão phu cũng muốn lĩnh giáo cao chiêu của ngươi.

Nói đoạn, hắn liền tung một chưởng đánh về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không sợ Huyền Minh Thần Chưởng của Bách

Tổn Đạo Nhân, lấy công đối công, lấy hàn đối hàn, sử xuất Thiên Sương Quyền chiêu Vết sương luy luy.

Quyền chưởng giao phong, không có va chạm kinh thiên động địa, chỉ có hàn khí tràn ngập.

Bách Tổn Đạo Nhân thần sắc khó coi phát hiện Huyền Minh Thần Chưởng của mình về hàn khí lại có thế yếu không địch lại.

Hàn khí rất nhanh dồn về phía hắn, vội vàng muốn dừng tay thoát khốn, lại phát hiện trên cánh tay dần dần dính đầy hàn sương.

Trừ phi chặt tay tự bảo vệ, bằng không đợi hàn khí bao trùm toàn thân, chỉ có kết cục bị đông cứng thành tượng đá.

Thần sắc hắn cũng càng thêm luống cuống.

Triệu Mẫn dù võ công không cao, nhưng nàng sư thừa Mông Xích Hành, nhãn lực cũng không tồi, liếc mắt liền nhìn ra tình cảnh khốn khó của Bách Tổn Đạo Nhân.

Nàng vội vàng lên tiếng nói: Cố công tử cũng xin thủ hạ lưu tình.

Nàng vốn dĩ chỉ là theo bản năng lên tiếng khuyên can, không ngờ Cố Hàn Uyên lại thực sự thu tay lại, đánh bay Bách Tổn Đạo Nhân ra ngoài.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Nếu Triệu cô nương mở miệng, tại hạ liền tha cho hắn lần này.

Triệu Mẫn bị nụ cười của Cố Hàn Uyên khiến gương mặt ngọc hơi ửng đỏ, tâm tình thẹn thùng như vậy đối với nàng mà nói vẫn là lần đầu.

Nàng cũng không che giấu gương mặt đỏ bừng của mình, nở một nụ cười rạng rỡ, thanh thoát hào sảng nói: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên từ khi nhìn thấy Triệu Mẫn đã có rất nhiều kế hoạch, vô luận là dùng để làm vật thế tội, hay gia tăng uy vọng của mình, hay vì tương lai công chiếm Mông Nguyên, tổn hại thế lực của Triệu Mẫn cũng không có lợi.

Hắn hiện thân liên tiếp đánh bại hai vị cao thủ cấp Đại Tông Sư cũng là để tạo áp lực cho Triệu Mẫn.

Như vậy Mông Nguyên mới có thể phái ra càng nhiều cao thủ cho nàng, Cố Hàn Uyên cũng có thể có nhiều không gian thao túng hơn.

Lúc này mục đích chấn nhiếp đã đạt được, hắn không để ý những ánh mắt cảnh giác xung quanh, thản nhiên nói: Triệu cô nương có thể thả Lục đại hiệp và Lưu đại hiệp không.

Triệu Mẫn mắt sáng rỡ, cười nói: Nguyên lai Cố công tử là vì hai vị đại hiệp mà đến.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chính xác.

Triệu Mẫn giữ giọng nói: Thả người cũng không phải là không thể được, bất quá là có điều kiện.

Cố Hàn Uyên điềm nhiên nói: Xin cứ nói.

Triệu Mẫn dõng dạc nói: Chỉ cần Cố công tử nguyện ý đầu nhập vào Mông Nguyên, đừng nói là thả hai vị đại hiệp, quan cao lộc hậu, tiền tài mỹ nữ đều dễ như trở bàn tay.

Trong giọng nói trong trẻo ngọt ngào đó, ngược lại thật có vài phần mê hoặc lòng người, thảo nào nhanh chóng chiêu mộ được Huyết Đao Lão Tổ và Hoa Thiết Kiền.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Cố mỗ đối với quan cao lộc hậu và tiền tài đều không có hứng thú gì.

Triệu Mẫn trong nháy mắt liền hiểu rõ ẩn ý trong lời Cố Hàn Uyên, lại thêm lời Hoa Thiết Kiền nói, thanh thoát hào sảng nói: Vậy

Cố công tử là ưa thích mỹ nữ.

Chỉ cần Cố công tử muốn, ta có thể làm chủ tặng cho Cố công tử hàng trăm mỹ nữ thì sao.

Cố Hàn Uyên cười trêu nói: Triệu cô nương chẳng phải quá coi thường Cố mỗ sao.

Cố mỗ đã nói rồi, chỉ mỹ nữ tầm cỡ Triệu cô nương mới lọt vào mắt xanh của Cố mỗ, dung chi tục phấn, Cố mỗ không thèm để mắt.

Khen ngợi thẳng thắn như vậy, Triệu Mẫn cũng có chút không chịu nổi, trên mặt đẹp hiện lên vẻ ngượng ngùng, dịu dàng nói: Tiểu nữ tướng mạo ở Mông Nguyên chỉ có thể coi là bình thường, Cố công tử quá lời rồi.

Cố Hàn Uyên tử tế quan sát Triệu Mẫn, thẳng đến khi nàng bị ánh mắt có chút bất kính này nhìn đến không chịu nổi, Cố Hàn Uyên mới trêu đùa nói: Vậy Triệu cô nương không bằng trước hy sinh bản thân một chút cho Cố mỗ kiểm tra hàng.

Triệu Mẫn bị lời Cố Hàn Uyên nói đến mức có chút sững sờ, thế nhưng Phương Đông Bạch phía sau nàng nghe vậy cũng nổi giận.

Làm càn.

Dám đối với quận chúa vô lễ.

Nói đoạn liền giơ cao trường kiếm hóa thành mấy đạo kiếm ảnh đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Phương Đông Bạch, đạm mạc nói: Nguyên lai là Bát Tí Thần Kiếm Phương Đông Bạch.

Cố mỗ đang nói chuyện với chủ tử của ngươi, đến lượt ngươi chen ngang sao.

Phong Trung Kính Thảo xuyên qua trùng trùng kiếm ảnh đánh trọng thương Phương Đông Bạch văng ra ngoài, chỉ lưu lại một đạo thanh âm đùa cợt: Lòe loẹt vô dụng.

Triệu Mẫn thấy thế, bất chấp bị đối xử như hàng hóa mà xấu hổ, vội vàng lên tiếng xin xỏ: Hắn cũng chỉ là hộ chủ sốt ruột, Cố công tử xin thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt, không thèm để ý chút nào nói: Không ngại.

Hắn mang theo nụ cười khóe môi lần nữa hỏi Triệu Mẫn: Triệu cô nương tính toán thế nào.

Có muốn hy sinh bản thân một chút không.

Triệu Mẫn sao lại đồng ý yêu cầu như kiểm tra hàng hóa của Cố Hàn Uyên, xấu hổ nói: Cố công tử nếu không có thành ý thì thôi, còn hai vị đại hiệp, xin thứ cho tiểu nữ không thể thả người.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối lắc đầu nói: Nói cách khác không thể bàn bạc nữa sao.

Triệu Mẫn nhất thời cảnh giác, âm thầm ra hiệu cho thủ hạ chuẩn bị.

Cố công tử mong muốn điều gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu cợt nói: Cố mỗ cho Triệu cô nương một lời khuyên, đó chính là đừng cố gắng cự tuyệt yêu cầu của kẻ mạnh khi thực lực không đủ.

Nói đoạn liền xông về Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn trên gương mặt kiều diễm tuyệt luân hiện lên vẻ kinh hoảng, liền muốn lùi về sau.

Thần Tiễn Bát Hùng vừa bắn tên trong tay, vừa quát lên: Bảo hộ quận chúa.

Thần Tiễn Bát Hùng bắn cung cực nhanh, liên châu tiễn liên tiếp bắn ra, tám người hợp lực trong nháy mắt đã có hàng trăm mũi tên hướng về Cố Hàn Uyên.

Bách Tổn Đạo Nhân lúc này mới xua tan Hàn Sương trên cánh tay, cùng với Hỏa Công Đầu Đà vừa tỉnh lại chắn trước Triệu Mẫn.

Huyền Minh Nhị Lão, A Nhị, A Tam và đám người mượn mưa tên yểm hộ, đồng thời hướng Cố Hàn Uyên xuất thủ.

Trong lúc nhất thời cảm giác như bị dồn vào đường cùng.

Nhưng mà tràng diện nhỏ bé này đối với Cố Hàn Uyên mà nói đã chẳng đáng gì.

Hắn khẽ quát một tiếng: Tê Thiên Bài Vân.

Chưởng lực thiên quân vạn mã đem đoàn người tách ra.

Huyền Minh Nhị Lão và đám người nhất thời người ngã ngựa đổ.

Hàng trăm mũi tên của Thần Tiễn Bát Hùng tức thì bị thổi bay đi mất.

Cố Hàn Uyên nhìn Bách Tổn Đạo Nhân và Hỏa Công Đầu Đà với thần sắc ngưng trọng, khẽ cười một tiếng.

Tay trái Ương Vân Thiên Hàng chặt chẽ vây khốn Hỏa Công Đầu Đà tại chỗ.

Hỏa Công Đầu Đà gắng gượng chịu một chưởng, nếu không phải hắn kịp thời thi triển Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công, trong khoảnh khắc liền đã trọng thương.

Nhưng dù vậy cũng bị đánh khí huyết nghịch loạn trong chốc lát, không thể động đậy.

Cố Hàn Uyên tay phải một quyền Sương Tuyết Phi Tán, mạnh mẽ phá vỡ Huyền Minh Thần Chưởng của Bách Tổn Đạo Nhân.

Cánh tay Bách Tổn Đạo Nhân phát ra tiếng xương gãy giòn vang, bay ngược ra ngoài.

So với Hỏa Công Đầu Đà thủ mạnh công yếu, Bách Tổn Đạo Nhân công mạnh thủ yếu đối mặt Cố Hàn Uyên càng thêm khốn đốn.

Nội lực âm hàn của Huyền Minh Thần Chưởng vô hiệu, đơn thuần so đấu uy lực, dĩ nhiên là bị Thiên Sương Quyền đánh cho thảm bại.

Trong chớp mắt, lực lượng hộ vệ của Triệu Mẫn liền bị tan tác không còn một mảnh.

Trong ánh mắt hoảng sợ của nàng, Cố Hàn Uyên bóp cổ trắng nõn mềm mại của nàng, từ sau lưng chặt chẽ ôm vào lòng.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Triệu Mẫn nhẹ giọng nói: Triệu cô nương, bây giờ đã hiểu rõ chưa.

Triệu Mẫn lần đầu bị khác phái tiếp cận như vậy, hơi thở nam tính dễ ngửi không thể khống chế len vào mũi, càng gần nàng càng cảm nhận được hơi thở trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Trên gương mặt ngọc của Triệu Mẫn nhất thời ửng đỏ như ráng chiều, vẻ đẹp bừng lên sức sống.

Đôi tai tinh xảo xinh xắn cũng bị nhuộm đỏ như miếng ngọc mỹ lệ.

Nàng cố nén vẻ thẹn thùng, trấn định nói châm chọc: Cố công tử ức hiếp ta một cô gái yếu đuối, nếu lan truyền ra ngoài e rằng không hay chút nào.

Cố Hàn Uyên không chút lay động, thản nhiên nói: Đối đãi quận chúa của quốc gia đối địch, có làm gì cũng không quá đáng.

Cảm thụ được thân thể mềm mại thướt tha của giai nhân trong lòng, đường cong uyển chuyển đó, mềm mại nhưng lại ẩn chứa sự săn chắc do luyện võ, cưỡi ngựa quanh năm mà thành, Cố Hàn Uyên chỉ có thể thầm than một tiếng: Cảm giác trải nghiệm thật phi thường.

Cúi đầu nhìn xuống dưới, phát hiện lại không thể thấy gót chân Triệu Mẫn.

Không ngờ Triệu Mẫn tuổi không lớn lắm, vóc người lại bất ngờ tốt đến vậy, không hề kém cạnh Lam Phượng Hoàng.

Cũng không biết có phải do ăn thịt bò, uống sữa dê lâu ngày trên thảo nguyên mà thành.

Cố Hàn Uyên thấy gáy trắng nõn như tuyết của Triệu Mẫn cũng ửng hồng, trong lòng hơi động, cúi đầu ngửi một cái, trêu đùa: Triệu cô nương trên người thật là thơm, không biết dùng loại hương liệu nào.

Triệu Mẫn chưa từng trải qua sự trêu chọc như vậy, nàng chịu đựng nhịp tim đập loạn xạ vì khẩn trương và rung động, cáu giận nói: Đồ háo sắc.

Cố Hàn Uyên cười trêu nói: Chỉ vậy thôi đã là đồ háo sắc.

Triệu cô nương chẳng phải quá coi thường Cố mỗ sao.

Triệu Mẫn thần sắc hoảng loạn, lại cũng không có thần sắc bình tĩnh như trước.

Ngươi muốn làm cái gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Triệu cô nương thông tuệ hơn người, không bằng đoán một chút xem.

Nói đoạn liền hạ tay từ cổ Triệu Mẫn xuống, nắm lấy eo thon của nàng.

Trên nét mặt nàng càng lúc càng e lệ, hắn còn tốt bụng nhắc nhở:

Đúng rồi, đừng có ý kéo dài thời gian.

Cố mỗ Bách Độc Bất Xâm, chút mánh khóe nhỏ này của nàng đối với Cố mỗ vô dụng.

Triệu Mẫn thấy mình âm thầm rải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán đã bị vạch trần, cáu giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên liếc mắt, chỉ cảm thấy mình bị lợi dụng không công, thần sắc tức giận nói: Ghê tởm.

Triệu Mẫn thấy người của mình đều đã trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, mà Cố Hàn Uyên ngược lại một chút việc cũng không có, lại còn bị hắn lợi dụng không công, nàng không còn tâm tư phản kháng, toát ra một tia thần sắc yếu ớt, kiều diễm run rẩy cầu xin tha thứ: Cố công tử thần uy cái thế, tiểu nữ đã phục rồi.

Ta sẽ lập tức thả hai vị đại hiệp.

Cố Hàn Uyên cánh tay lại siết chặt thêm chút nữa, kìm chặt sự giãy dụa yếu ớt của Triệu Mẫn.

Hắn khẽ cười nói: Triệu cô nương hiện tại vừa muốn thả người, chẳng phải đã quá muộn rồi sao.

Triệu Mẫn thần sắc càng phát ra hoảng loạn, vội vàng cầu xin tha thứ: Không muộn không muộn.

Tam Tuyệt Kiếm Tiên uy chấn giang hồ, há lại chấp nhặt với tiểu nữ như ta.

Trong giọng nói tràn đầy khen ngợi và tỏ ra yếu thế.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên vẻ suy tính, sau một hồi trầm ngâm, tiếc nuối nói: Thả Triệu cô nương ngược lại cũng không phải là không thể được.

Thế nhưng Cố mỗ không bao giờ làm ăn lỗ vốn, cho nên phải thu chút lợi tức.

Triệu Mẫn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì Cố Hàn Uyên bằng lòng thả nàng, nàng không rõ vì sao mà hỏi: Lợi tức.

Bốp.

Mấy tiếng động khó nghe vang lên, chỉ có Cố Hàn Uyên và Triệu Mẫn hai người trong cuộc mới có thể nghe thấy.

Gương mặt rạng rỡ của Triệu Mẫn đã đỏ bừng như có thể rỉ máu.

Cái loại cảm giác khác thường đó dường như một dòng điện chạy từ xương cụt thẳng lên thiên linh cái, không kìm được giật mình.

Nàng muốn lớn tiếng tức giận mắng, nhưng lại không dám để người khác phát hiện, chỉ có thể hậm hực nhỏ giọng mắng: Cố Hàn Uyên, ngươi đồ hỗn đản.

Cố Hàn Uyên thành thục tiếp nhận tất cả, thậm chí còn có một tia ghét bỏ những cô gái này chửi mắng chẳng có gì mới lạ.

Hắn hết sức hài lòng với sự co dãn tràn đầy sức sống thanh xuân đó, khẽ cười thả ra Triệu Mẫn.

Triệu cô nương, thả người đi.

Triệu Mẫn vừa được buông ra, gần như bị nước sôi dội phỏng mà thoát khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, nàng trợn mắt giận dữ nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn căn bản không bị ảnh hưởng, nàng thầm mắng Cố Hàn Uyên mặt dày.

Chương 240

Không có biện pháp chút nào, Triệu Mẫn chỉ có thể ra hiệu cho Huyền Minh Nhị Lão đã khôi phục khả năng hành động.

Thập Hương Nhuyễn Cân Tán chỉ khiến gân cốt bủn rủn, nội lực tiêu tán hoàn toàn, cũng không phải là hoàn toàn không cách nào hành động.

Lộc Trượng Khách trong tay có giải dược Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, hai người dùng xong thì cùng đỡ nhau đi đem Lục, Lưu hai người mang đến.

Lục, Lưu hai người ngạc nhiên nhìn Cố Hàn Uyên đến cứu bọn họ.

Bọn họ cũng trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Triệu Mẫn không nói thêm gì, bảo Lộc Trượng Khách đem giải dược cho bọn hắn dùng.

Cố Hàn Uyên đối với Triệu Mẫn trêu đùa: Triệu cô nương cũng đừng lại rơi vào tay Cố mỗ, bằng không lại muốn thu lợi tức từ nàng.

Nói đoạn, hắn liền dẫn hai người thong dong rời đi, không ai dám cản.

Triệu Mẫn thấy Cố Hàn Uyên cuối cùng đã đi, vô thức thở phào nhẹ nhõm, lại nghe được câu nói hắn lưu lại, âm thầm thẹn thùng nghĩ: Cố Hàn Uyên ngươi đừng đắc ý.

Chờ ta bắt lại ngươi, nhất định phải đem ngươi trói lại đánh mấy trăm roi, để báo thù hôm nay.

Nghĩ tới chỗ đắc ý, gương mặt diễm lệ vô song đó hiện lên một nụ cười khiến trăm hoa lu mờ.

Cố Hàn Uyên không thể nghe được tiếng lòng Triệu Mẫn, bằng không nhất định sẽ tiên hạ thủ vi cường, để cho nàng đi trước lĩnh hội một phen.

Với khinh công của Cố Hàn Uyên, mang theo hai vật cản trở cũng nhanh kinh người.

Trước khi màn đêm buông xuống, hắn liền trở về thành Giang Lăng, đưa bọn họ đến khách sạn tá túc.

Thủy Đại thấy hai vị huynh trưởng bình yên vô sự, vui vẻ nói: Đại ca.

Tam ca.

Các ngươi không có việc gì thật sự là quá tốt.

Thủy Sanh nhìn thấy Cố Hàn Uyên cứu trở về hai người, cũng vui mừng dịu dàng nói: Cố đại ca.

Đại bá bá, tam bá bá.

Lục Thiên Trữ sắc mặt xấu hổ nói: Nhờ có Cố công tử trượng nghĩa xuất thủ tương trợ, bằng không hai người chúng ta khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Cố Hàn Uyên nhã nhặn lễ phép nói: Lục đại hiệp nói quá lời.

Thủy Đại cùng Lưu Thừa Phong đều lên tiếng cảm tạ, bầu không khí một mảnh hài hòa.

Thủy Đại đột nhiên nghi ngờ hỏi: Làm sao tìm không thấy nhị ca.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí nhất thời ngưng trọng.

Thủy Đại không hiểu vì sao mà hỏi: Làm sao vậy.

Chẳng lẽ nhị ca gặp nạn.

Lưu Thừa Phong đập mạnh đùi, giận nói: Hoa Thiết Kiền tên phản đồ kia đã sớm đầu hàng Mông Nguyên, chúng ta bị phục kích cũng là hắn dẫn dụ đi qua.

Nhị ca hắn.

Thủy Đại chỉ cảm thấy khó có thể tin, mười mấy năm giao tình kết cục lại bị bán đứng.

Lục Thiên Trữ trừng mắt nhìn Thủy Đại nói: Ngươi còn gọi hắn nhị ca.

Thủy Đại thần sắc khó coi, đau lòng nói: Có thể đây là vì cái gì.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Vì công danh lợi lộc a.

Cũng không phải là mỗi cá nhân đều có thể chống lại cám dỗ.

Bằng không các quốc gia Trung Nguyên khi đối mặt với dị quốc cũng sẽ không thường xuyên xuất hiện kẻ phản bội.

Ba người nghe vậy đều thở dài.

Bọn họ kỳ thực đều có thể thông cảm Hoa Thiết Kiền, chỉ là lại không thể tiếp thu sự phản bội tồi tệ như vậy.

Thủy Sanh cũng rất thương cảm, Hoa Thiết Kiền đối xử với nàng vẫn rất tốt, chợt biết được bản tính thật của hắn, đã thất vọng lại khổ sở.

Cố Hàn Uyên thấy thế an ủi: Thủy cô nương không cần quá bận tâm.

Chí ít cha ngươi cùng Lục đại hiệp, Lưu đại hiệp đều bình yên vô sự không phải sao.

Vận mệnh Thủy Sanh quả thật bị Cố Hàn Uyên cải biến, kết cục đáng lẽ thê thảm hơn nhiều, Thủy Đại ba người bỏ mạng, lại gặp phải Hoa Thiết Kiền cùng Uông Khiếu Phong phản bội, một lần bị dồn đến mức phải treo cổ tự sát.

Thủy Sanh trong mắt long lanh vẻ cảm động, dịu dàng nói: Cố đại ca cám ơn ngươi.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về đầu tóc Thủy Sanh, thanh âm ôn hòa khinh nhu nói: Thủy cô nương không cần khách sáo như vậy.

Thủy Sanh ở trước mặt Thủy Đại và đám người bị Cố Hàn Uyên đối đãi thân mật như vậy, xấu hổ đến mức gương mặt ngọc ngà ửng hồng.

Nàng muốn thoát đi, nhưng lại luyến tiếc sự ôn nhu từ lòng bàn tay Cố Hàn Uyên, chỉ có thể ngỡ ngàng đứng yên tại chỗ, giả vờ không kịp phản ứng.

Thủy Đại và đám người liếc nhau, đều phát ra tiếng cười thiện ý.

Thủy Đại càng xem Cố Hàn Uyên càng thấy thỏa mãn.

Hắn so với Bạch Vạn Kiếm ban đầu muốn khai sáng hơn nhiều.

Rất rõ ràng, nam tử ưu tú như Cố Hàn Uyên nhất định sẽ hấp dẫn rất nhiều cô gái mến mộ.

Hắn cho rằng thà làm thiếp anh hùng còn hơn làm thê người tầm thường.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên có thể vẫn thương yêu Thủy Sanh, không phụ bạc nàng, những chuyện khác đều có thể nhắm mắt làm ngơ.

Ngày hôm nay Cố Hàn Uyên cứu hắn khỏi Huyền Minh Thần Chưởng, lại cứu ra hai vị huynh trưởng, ý định tác hợp hai người lại càng thêm sâu sắc.

Thủy Đại thấy Thủy Sanh bị ba người tiếng cười làm giật mình, ngượng ngùng nép sau lưng hắn, ngữ khí ôn hòa pha lẫn khích lệ nói: Sanh nhi, Cố công tử vì chúng ta cực khổ một ngày.

Con đi cùng hắn đi.

Thủy Sanh sao lại không nghe ra ý tứ của Thủy Đại, thẹn thùng ngập ngừng nói: Nhưng là cha, người và hai vị bá bá phải làm sao.

Thủy Đại không bận tâm nói: Ta chỉ là có chút suy yếu, chứ không phải là không thể động.

Lục Thiên Trữ cũng nói: Chính xác, độc trên người chúng ta đã giải.

Thủy chất nữ không cần phải bận tâm đến mấy lão già chúng ta.

Lưu Thừa Phong cũng tiếp lời nói: Cố công tử, Thủy chất nữ xin nhờ vào công tử.

Cố Hàn Uyên thấy thế, không chút do dự nắm tay Thủy Sanh, cười lớn nói: Các vị yên tâm, ta sẽ đem Thủy cô nương bình yên vô sự mang về.

Thủy Sanh thấy quan hệ của hai người đã trở nên rõ ràng, còn được phụ thân và hai vị bá bá tán thành, tuy là xấu hổ, nhưng cũng dũng cảm nắm lấy tay Cố Hàn Uyên.

Lục Thiên Trữ cười ha ha nói: Cố công tử có thể suy nghĩ không cần đưa Thủy chất nữ về, nói vậy tứ đệ cũng nghĩ như vậy.

Thủy Đại nghe vậy cười không nói, chỉ dùng ánh mắt cổ vũ nhìn Thủy Sanh.

Thủy Sanh sao có thể chịu nổi sự trêu chọc như vậy, hậm hực lườm mấy lão già không biết kính trọng, ở trong tiếng cười thiện ý của bọn hắn kéo Cố Hàn Uyên chạy ra ngoài.

Sát vách Uông Khiếu Phong cũng đang dưỡng thương, trong hành lang nhìn bóng lưng tình chàng ý thiếp của hai người tay nắm tay, bên tai nghe đối với hắn mà nói cực kỳ chói tai tiếng cười, trong mắt tràn đầy vẻ căm ghét.

Cố Hàn Uyên tự nhiên đã sớm phát giác Uông Khiếu Phong nghe trộm và rình mò, chỉ một chút suy nghĩ liền nghĩ đến giá trị lợi dụng của đối phương, vì vậy cũng không vạch trần.

Thậm chí cố ý ở trước mặt hắn ôm lấy eo thon mềm mại của Thủy Sanh, quả nhiên vẻ căm ghét trong mắt Uông Khiếu Phong lại càng sâu thêm vài phần.

Cố Hàn Uyên mang theo Thủy Sanh cùng cưỡi trên lưng Bạch Long, chậm rãi bước đi trong thành Giang Lăng.

Bây giờ thành Giang Lăng cũng không có lệnh cấm đi lại ban đêm, nhân sĩ giang hồ đông đúc, bọn nha dịch căn bản không quản nổi, chỉ có thể làm như không thấy.

Ngẫu nhiên người đi ngang qua nhìn thấy hai người, nhận ra Cố Hàn Uyên thì càng không dám nói thêm gì, dùng ánh mắt hâm mộ tiễn hai người đi.

Thủy Sanh ngay từ đầu còn có chút khẩn trương, dần dần quen thuộc phía sau, liền đem thân thể mềm mại thoải mái tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng dường như đặc biệt thích tư thế này.

Hai người trò chuyện chuyện vặt trong cuộc sống cùng những tin đồn thú vị trong giang hồ.

Thủy Sanh đột nhiên hỏi: Cố đại ca, Quách cô nương và Nhạc cô nương đâu.

Tại sao không có đi cùng với ngươi.

Cố Hàn Uyên cố ý hỏi: Phù Nhi vẫn còn ở Tương Dương, San Nhi cũng vừa trở về Hoa Sơn.

Thủy cô nương có chuyện gì muốn tìm các nàng sao.

Thủy Sanh thần sắc ngẩn người, có chút uể oải hỏi: Cố đại ca vì sao bây giờ vẫn gọi ta là Thủy cô nương.

Cố Hàn Uyên cố ý hỏi lại: Các nàng vẫn còn có chút bất đồng.

Thủy Sanh tò mò hỏi: Điểm nào khác biệt.

Cố Hàn Uyên ghé sát tai Thủy Sanh thì thầm giải thích.

Sắc mặt nàng càng nghe càng trở nên kiều diễm.

Nàng gương mặt ngọc ngà ửng hồng, nhẹ giọng nói: Cố đại ca, ta cũng có thể làm được.

Cố Hàn Uyên ôn nhu khẽ gọi: Sanh nhi.

Thủy Sanh nghe vậy trong mắt ánh sáng bừng, nằm ở trên đầu vai Cố Hàn Uyên nói: Cố đại ca, dẫn ta đi đi.

Tốt.

Cố Hàn Uyên đem Thủy Sanh dẫn tới khách sạn của Thích Phương và những người khác.

Lăng Sương Hoa lúc này đang ở trong phòng của Thích Phương cùng nàng nói chuyện phiếm, đột nhiên liền nghe được động tĩnh trong phòng mình, hầu như trong nháy mắt nghe ra ngay tiếng của Cố Hàn Uyên.

Xấu hổ nói với Thích Phương: Tên hỗn đản này sao còn dẫn người đến, lại mượn phòng của ta, tính là sao chứ.

Thích Phương trêu đùa: Nhất định là ám chỉ muốn ngươi đến đó đó.

Lăng Sương Hoa quát một tiếng: Xì, nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng mà kết quả cùng Thích Phương đoán không sai, chỉ là tính sai chính mình.

Bóng đêm dần khuya.

Cố Hàn Uyên an ủi ba cô nương xong, lặng lẽ về tới Lăng phủ.

Hắn cũng không phải là kẻ thất hứa.

Trong viện Lăng phủ, một thân ảnh yêu kiều thanh thoát đang đứng ngây người với thần sắc không đổi.

Hoàng Dung trong tay vuốt ve Ngọc Tiêu Cố Hàn Uyên đưa cho nàng, trên gò má xinh đẹp vô ngần tràn đầy vẻ u sầu, ánh mắt có chút mơ màng.

Nàng cũng không biết tại sao mình muốn cứ thế ở đây ngốc nghếch chờ đợi.

Theo bản năng cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không thất ước, chỉ là thời gian trôi qua càng lâu, tâm trạng cũng liền càng thêm sa sút.

Hoàng Dung đột nhiên hậm hực mắng: Lão nương về sau cũng không tiếp tục tin ngươi.

Nói đoạn, nàng đã muốn quẳng Ngọc Tiêu đi, gần chuẩn bị tuột tay lúc, lại không nỡ buông tay, ánh mắt phức tạp thu lại.

Lúc này phía sau nàng truyền đến giọng áy náy của Cố Hàn Uyên: Xin lỗi, đã để phu nhân đợi lâu.

Hoàng Dung quay đầu lại nhìn Cố Hàn Uyên phong trần mệt mỏi, trong mắt đâu còn vẻ phẫn hận và thất vọng như trước, chỉ có sự kinh hỉ đang trào dâng.

Bất quá nàng rất nhanh phản ứng kịp, đem kinh hỉ giấu sâu trong lòng, giả vờ bình thản nói: Làm sao lúc này mới trở về.

Cố Hàn Uyên khẽ cười ngồi xuống đối diện Hoàng Dung, phất tay một cái, trên bàn lại thêm một bình rượu Đạp Tuyết Tầm Mai cùng hai ly rượu.

Vừa uống vừa nói chuyện phiếm đi.

Hoàng Dung đôi mắt trong veo lộ ra vẻ hiếu kỳ hỏi: Lần trước đã muốn hỏi ngươi, biến ra đồ vật từ không khí là làm sao làm được.

Cố Hàn Uyên khóe miệng treo lên nụ cười khóe môi nói: Bí mật.

Quả nhiên khiến Hoàng Dung lườm nguýt một cách kiều mỵ.

Nàng quát: Đừng có úp mở.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Nam nhân bí ẩn càng có mị lực.

Hoàng Dung quát nhẹ một tiếng: Xì, không muốn nói thì thôi.

Nàng cũng không có ý định dây dưa, đón lấy chén rượu Cố Hàn Uyên đưa tới, khẽ nhấp một cái, ngược lại hỏi: Ngươi trước dò thăm tin tức gì rồi.

Cố Hàn Uyên thần sắc ngưng trọng nói: Mông Nguyên quả thật có đại hành động.

Đã có hai vị Đại Tông Sư đến, cùng với vài vị Tông Sư.

Những cường đạo vòng ngoài cơ bản đều là bị nó khống chế.

Hoàng Dung tự lẩm bẩm: Tình thế không ổn a.

Hoàng Dung nhíu mày, vẻ ưu tư của mỹ nhân khiến người ta đau lòng.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng nói: Hoa Thiết Kiền phản bội.

Chương 241

Nam Tứ Kỳ đó căn bản là một cái bẫy.

Hoàng Dung nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ nói: Thì ra là thế, thảo nào luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên chần chờ nói: Tuyết Sơn phái chỉ sợ cũng có chút vấn đề, phu nhân vẫn là phải cẩn thận một chút.

Hoàng Dung thần sắc ngẩn người, vô thức hỏi: Có chứng cớ gì sao.

Cố Hàn Uyên cũng là hờ hững đáp lại hai chữ: Trực giác.

Hoàng Dung tức giận nói: Ngươi lại không phải nữ nhân, làm gì có trực giác.

Cố Hàn Uyên cũng là khẽ cười giải thích: Tu vi đến trình độ của ta, tự nhiên sẽ có một ít cảm ứng.

Cái gọi là tâm huyết dâng trào đã là như thế.

Hoàng Dung gật đầu đồng tình với thuyết pháp của Cố Hàn Uyên, tiếp tục hỏi: Thì ra là thế, còn gì nữa không.

Cố Hàn Uyên hời hợt nói: Lục Thiên Trữ cùng Lưu Thừa Phong bị ta cứu về rồi.

Lén lút vào cứu.

Hoàng Dung vô thức cho là vậy.

Dù sao trước đó Cố Hàn Uyên miêu tả đội hình của Mông Nguyên tuyệt không yếu.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên cũng là tự tin mỉm cười nói: Xông thẳng vào.

Hoàng Dung vô thức lo lắng hỏi: Ngươi không có bị thương chứ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Không ngại.

Ngược lại lại trêu đùa mà hỏi: Phu nhân là đang lo lắng cho ta sao.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên lại đang trêu chọc mình, chỉ cảm thấy gương mặt anh tuấn kia lúc này đặc biệt đáng ghét, làm bộ không thèm để ý nói: Chúng ta dù sao cũng là bằng hữu, lo lắng một chút thì có gì kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên không làm khó nàng, nhẹ cười nói: Phu nhân nói phải.

Hoàng Dung thấy thế thở phào nhẹ nhõm, không còn dám dừng lại ở trọng tâm câu chuyện trước đó, ngược lại hỏi: Bất quá bọn họ chẳng lẽ không có lưỡng bại câu thương rồi giết chết trước Lục, Lưu hai vị đại hiệp sao.

Cố Hàn Uyên giải thích: Ta trực tiếp bắt giữ người đứng đầu Mông Nguyên, buộc nàng thả người.

Hoàng Dung ngẩn người, nghi ngờ hỏi: Không bắt về sao.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói: Cuối cùng vẫn phải giữ lời hứa a.

Nhưng mà trực giác Hoàng Dung nói cho nàng biết tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Trên gương mặt rạng rỡ hiện lên vẻ nghi ngờ hỏi: Người đứng đầu kia chẳng phải một cô gái sao.

Cố Hàn Uyên ngược lại thật hơi kinh ngạc, cũng không có ý giấu giếm, hỏi: Đúng vậy.

Phu nhân làm sao biết được.

Hoàng Dung thần sắc bình tĩnh hỏi tiếp: Hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp a.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, ở trong lòng so sánh một phen cho thật kỹ.

Hoàng Dung khi còn trẻ đỉnh cao chắc chắn còn hơn Triệu Mẫn, hiện tại tuổi tác tăng thêm mới là thứ yếu, ưu tư quá nhiều mới là nguyên nhân thực sự ảnh hưởng đến dung nhan của nàng.

Cố Hàn Uyên hay là đưa ra lời nhận xét khách quan: Cũng sàn sàn như phu nhân.

Hoàng Dung đột nhiên để chén rượu xuống, quay người sang, theo bản năng hừ một tiếng.

Nàng biết mình lúc này tâm tình không đúng, nhưng chính là nhịn không được.

Đêm qua còn nói vì vẻ đẹp của nàng giữ lại thanh xuân, một bộ dạng như thể không nàng thì không được.

Kết quả không chỉ có ban ngày cùng Thủy Sanh cùng cưỡi ngựa thân mật, ban đêm lại nói cho nàng biết có một nữ tử xinh đẹp cũng sàn sàn như nàng.

Mặc dù có nhắc nhở mình thế nào đi nữa, cũng khó mà nhịn xuống sự ghen tuông trỗi dậy.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Triệu cô nương đó là nữ nhi của Nhữ Dương Vương.

Vì lôi kéo ta, ngược lại đã đưa ra không ít lời hứa hẹn.

Ta suýt chút nữa đã động lòng.

Hoàng Dung cố gắng điều chỉnh tâm trạng, giả vờ trêu đùa mà hỏi: Nàng muốn đem chính mình gả cho ngươi.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, khẳng định nói: Bằng vào võ công và danh vọng của ta bây giờ, nếu thật sự nói muốn, Mông Nguyên chưa chắc sẽ cự tuyệt.

Hoàng Dung cũng biết Cố Hàn Uyên nói là sự thực.

Đừng nói là Mông Nguyên, bên Lữ Văn Hoán đều đã thăm dò Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Triều đình có ý định lôi kéo Cố Hàn Uyên, hoặc là Hổ nữ của nhà tướng, hoặc là Khuê tú danh môn, ngay cả đem Công Chúa ra gả cũng có khả năng.

Hoàng Dung tâm trạng sa sút nhưng vẫn gượng cười hỏi: Vậy ngươi vì sao không đáp ứng.

Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm đôi mắt thu thủy của Hoàng Dung, ôn nhu nói: Bởi vì ta luyến tiếc phu nhân a.

Nói rồi liền vượt qua khoảng cách giữa hai người, đưa tay mơn trớn sợi tóc xõa trên trán Hoàng Dung, nhìn gương mặt xinh đẹp như ánh bình minh của nàng, ánh mắt lóe lên chút né tránh, dùng giọng nói đầy từ tính và thâm tình chậm rãi nói: Quả nhiên vẫn là phu nhân đẹp hơn một ít.

Hoàng Dung đưa tay chống ở lồng ngực Cố Hàn Uyên, ngăn không cho hắn quá gần.

Nàng né tránh trong ánh mắt sóng mắt lưu chuyển, ẩn chứa vẻ thẹn thùng và vui vẻ.

Trong lòng ghen tuông sớm đã tiêu tán thành mây khói, lo lắng thanh âm của mình lộ ra tâm tình, giả vờ thấp giọng nói: Chỉ biết nói lời ngon ngọt dỗ dành ta.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung với tâm tình dao động bị hắn nắm trong tay, trong mắt lóe lên nụ cười khóe môi, ôn nhu nói: Ta nói những lời này là thật.

Cố Hàn Uyên nói rồi liền muốn tiến tới gần.

Hoàng Dung thần sắc hoảng hốt, trên tay muốn dùng sức đẩy hắn ra, nhưng làm sao cũng không đủ sức.

Đôi mắt ngập nước chẳng biết từ lúc nào đã nhắm lại, hai tay siết chặt ống tay áo, thân thể mềm mại căng thẳng vì hồi hộp.

Lúc này bầu không khí vừa vặn.

Hoàng Dung cũng là chạm mũi một cái, thần sắc đại biến, một cước đạp ra Cố Hàn Uyên, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ giận dữ.

Sắc mặt quốc sắc thiên hương của Hoàng Dung lúc này tràn đầy giận dữ.

Trong suốt con ngươi ẩn chứa lệ quang.

Nàng hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Đứng dậy làm bộ muốn chạy.

Cố Hàn Uyên thần tình kinh ngạc.

Ngay khoảnh khắc Hoàng Dung toan rời đi, hắn đã kéo lấy cổ tay nàng.

Hoàng Dung giãy giụa nhưng không thoát được.

Nàng ngữ khí lạnh lẽo nói: Cố công tử, mời buông.

Cố Hàn Uyên ngưng tiếng hỏi: Phu nhân đây là làm sao vậy.

Hoàng Dung tự giễu nói: Cố công tử nhã hứng quá cao, hà tất lại tìm đến thiếp thân đã có chồng này.

Cố Hàn Uyên không rõ vì sao mà hỏi: Phu nhân chỉ giáo cho.

Hoàng Dung lại hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng nghĩ thầm: Thảo nào biết hôm nay về muộn thế này.

Nguyên lai là đi tầm hoan mua vui.

Nàng càng nghĩ càng thấy ủy khuất, giận dữ nói: Đi hỏi chủ nhân của ba mùi hương trên người ngươi đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt thâm thúy chợt lóe lên, trêu chọc: Phu nhân đây là đang ghen tị ư.

Hoàng Dung nghiêng người sang, chột dạ tránh đi ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng thần sắc phức tạp, thấp giọng nói: Ta yêu là Tĩnh ca ca, vì sao phải ghen ngươi.

Nhưng Cố Hàn Uyên vẫn theo đuổi không bỏ mà hỏi: Vậy phu nhân vì sao phản ứng lớn như vậy.

Hoàng Dung bị xuyên thủng tâm tư, lại không biết nên giải thích thế nào.

Nàng thần tình khó chịu bực tức nói: Buông tay.

Cố Hàn Uyên kéo Hoàng Dung lại gần, hai người cách nhau không đến một cánh tay.

Cả hai đều có thể thấy rõ bóng hình đối phương trong mắt.

Hắn trong ánh mắt hơi hoảng loạn của Hoàng Dung nhẹ giọng nói: Ta chỉ muốn biết lời thật lòng của phu nhân.

Hoàng Dung ngẩn ra.

Ngữ khí bi thương nói: Lời thật lòng ư.

Được.

Từng màn gặp gỡ với Cố Hàn Uyên từ trước đến nay chợt lướt qua mắt nàng.

Ký ức về tâm linh tương thông khi cầm tiêu hợp tấu vẫn còn tươi mới.

Bóng hình Quách Tĩnh trong lòng nàng ngày càng mờ nhạt.

Trong ngực Đồng Tâm Bội tựa như đang mơ hồ nóng lên.

Trái tim thất khiếu linh lung của Hoàng Dung vào giờ khắc này buông xuống mọi cố kỵ.

Khóe mắt rưng rưng khẽ thốt: Cố công tử biết rõ thiếp muốn cùng Tĩnh ca ca trọn đời bầu bạn, vì sao còn phải trêu chọc thiếp.

Dù là nàng cũng bị thu hút bởi vẻ ngoài tuấn lãng của hắn, võ công vượt xa Quách Tĩnh, khí độ anh hùng mà ngàn vạn người hướng tới.

Cố công tử cùng Phù nhi đã yêu nhau, vì sao còn phải trêu chọc thiếp.

Mỗi một lần thăm dò đều kết thúc trong tâm loạn.

Đã từng nỗ lực dùng kế đối phó hắn như năm đó đối phó Âu Dương Khắc.

Cuối cùng lại ở ngưỡng cửa bị dao động quyết tâm.

Mấy lần vì hắn mà tâm tình phập phồng.

Bên cạnh Cố công tử có rất nhiều nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, vì sao còn phải trêu chọc thiếp.

Vì một cam kết, hắn độc chiến Đại Trận Đả Cẩu của Bắc Cái Bang.

Dù nội lực cạn kiệt vẫn kịp thời trở về cứu giúp.

Bất chấp nguy hiểm tìm kiếm Âm Dương Quyết có thể giữ thanh xuân vĩnh cửu.

Từng việc từng việc đều đang nói cho nàng biết.

Chàng nam tử trẻ hơn nàng rất nhiều này đối xử với nàng thực sự

rất tốt.

Lý do phản kháng còn sót lại chính là Cố Hàn Uyên đa tình.

Đừng lại vì thiếp mà hao tốn sức lực.

Giữa chúng ta là không có khả năng.

Nước mắt Hoàng Dung chảy xuống khóe mắt.

Da thịt vô cùng mịn màng mềm mại không chút chống cự.

Nước mắt hóa thành những viên trân châu trong suốt, rơi xuống đất vỡ tan.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung bi thương rơi lệ, lộ ra một nụ cười khổ không thể nhận ra.

Hắn thất vọng hỏi: Phu nhân ghét ta ư.

Hoàng Dung đè nén nỗi đau nhói trong lòng, ngoài miệng nói dối thầm nghĩ: Phải, ta ghét ngươi.

Ghét nhất ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy buông lỏng cổ tay Hoàng Dung.

Hắn thần sắc tịch mịch bình thản nói: Thì ra là thế, là Cố mỗ càn rỡ rồi.

Dứt lời liền yên lặng bưng chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Trong đầu Hoàng Dung tựa như hiện lên một đạo sét đánh ngang tai.

Hai chữ Cố mỗ đâm vào lòng nàng tan nát.

Bóng dáng áo trắng ngang ngược kia, lúc này lại hóa thành thiếu niên khiến lòng đau đớn khi rượu đắng vào họng.

Trong mắt nàng hiện lên một vệt đau lòng mà chính nàng cũng không thể nhận ra.

Nàng ngữ khí do dự nói: Cố công tử Cố Hàn Uyên lộ ra áy náy lại chán nản mỉm cười nói: Xin lỗi, đã mang đến nhiều phiền nhiễu cho Quách phu nhân.

Ta Hoàng Dung muốn nói lại thôi.

Cố Hàn Uyên cắt ngang lời nàng, nhẹ giọng nói: Quách phu nhân đi nghỉ ngơi đi.

Hoàng Dung chỉ cảm thấy nụ cười lạnh nhạt kia chói mắt vô cùng.

Trong lòng nàng hiện lên một câu nói: Chúng ta cứ thế kết thúc ư.

Nàng dù thế nào tự an ủi bản thân, vẫn không ngừng đau khổ.

Chương 242

Bước chân vốn định rời đi lại như bị đóng chặt xuống đất.

Nguyệt hoa lạnh lẽo rơi vào bóng hình cô tịch đang tự rót uống kia, hiện ra mông lung và không chân thực.

Cảm giác đau đớn trong lòng Hoàng Dung tăng thêm.

Nàng do dự một chút rồi lại ngồi xuống.

Đoạt lấy bầu rượu Đạp Tuyết Tầm Mai trong tay Cố Hàn Uyên.

Rót đầy chén rượu trước mặt, uống cạn một hơi rồi nhẹ giọng nói: Ta cùng ngươi uống.

Lời này cũng không được đáp lại.

Cố Hàn Uyên chỉ là lại lấy ra một bầu Khổ Lộ Tiên Tuyền.

Ánh mắt phiêu diêu nhìn vầng trăng sáng tỏ, tự rót tự uống.

Đáy mắt hắn lại tràn đầy vẻ thâm thúy ẩn giấu.

Hoàng Dung thấy thế, lần nữa đoạt lấy Khổ Lộ Tiên Tuyền trong tay Cố Hàn Uyên.

Tựa như đang hỏi hắn, lại cũng như đang tự nói: Lần trước chỉ thấy ngươi uống thứ này.

Để ta nếm thử xem thế nào.

Vẫn không có đáp lại.

Cảm giác đau đớn trong lòng Hoàng Dung cũng càng lúc càng nặng.

Nếm thử một ngụm Khổ Lộ Tiên Tuyền.

Bị vị đắng kích thích vành mắt rưng rưng.

Hai mắt nàng đẫm lệ mông lung nhìn bóng hình Cố Hàn Uyên ngày càng mờ ảo, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến theo gió.

Vội vàng dùng ống tay áo lau khô nước mắt mới nhìn rõ trở lại.

Hoàng Dung không nhận thấy được khoảnh khắc đó mình lại theo bản năng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Cố Hàn Uyên cầm lại Khổ Lộ Tiên Tuyền rót đầy cho mình.

Hắn không hề động lòng, lần nữa uống cạn.

Tựa như đang nói cho Hoàng Dung, vị đắng này chính thích hợp với hắn.

Hoàng Dung trong lòng hiện lên một tia hiểu ra, không lại lên tiếng hỏi.

Cùng Cố Hàn Uyên ly này ly khác uống rượu.

Sự trầm mặc giữa hai người lan tỏa.

Ai cũng không mở miệng.

Thẳng đến khi tửu lượng Hoàng Dung không đủ, say gục trên bàn.

Lần này cũng không còn là giả say.

Vẻn vẹn còn lưu lại một chút thần trí.

Trong thoáng chốc, nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên ôn nhu ôm nàng lên, đưa về phòng khách của nàng.

Mê ly nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt.

Hoàng Dung trong lòng hiện lên vẻ mong đợi cuối cùng.

Nhưng nụ hôn quen thuộc kia vẫn chưa hạ xuống.

Cố Hàn Uyên chỉ là cẩn thận từng li từng tí đặt nàng xuống, rồi an tĩnh rời khỏi phòng.

Tiếng cửa đóng vang lên.

Hoàng Dung lại đột nhiên yếu ớt đứng dậy.

Nước mắt chảy xuống, thấm ướt gối.

Nàng cho rằng bọn họ thực sự đến đây chấm dứt.

Cố Hàn Uyên rời khỏi phòng Hoàng Dung, nhếch môi lên nụ cười thâm thúy quen thuộc.

Việc không tẩy đi mùi vị của ba cô gái Thủy Sanh vốn là cố ý.

Hoàng Dung đã mang lại quá nhiều phản phái điểm.

Công lược thông thường đã khó mà hiệu quả nữa.

Lần này đùa bỡn tâm linh Hoàng Dung, hệ thống quả nhiên ban thưởng đại lượng phản phái điểm.

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng, là có thể hoàn thành chuỗi đánh giá của Hoàng Dung.

Đến lúc đó việc đổi lấy Hoàng Đế Nội Kinh cũng sẽ đủ.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa ở lâu, quay về bên Thủy Sanh các nàng.

Trong điều kiện cho phép, hắn sẽ không lựa chọn một mình gối chiếc khó ngủ.

Canh thứ tư.

Ngày hôm sau.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi.

Bầu không khí giữa ba cô gái Thủy Sanh, Lăng Sương Hoa và Thích Phương có chút gượng gạo.

Cuối cùng vẫn là Lăng Sương Hoa mở lời trước an ủi nói: Thủy cô nương, muội đừng để ý.

Hắn người này chính là như vậy, thích trêu chọc người khác.

Thủy Sanh mặt ngọc đỏ ửng khẽ lắc đầu nói: Không sao, chỉ cần có thể làm Cố đại ca vui vẻ là được rồi.

Cảm ơn hai vị tỷ tỷ đã tiếp nhận ta.

Lăng Sương Hoa còn chưa phản ứng, Thích Phương ngược lại mặt đã ửng đỏ nói: Các ngươi nói chuyện của các ngươi, kéo ta vào làm gì.

Dù sao ta cũng không thấy ánh sáng.

Lăng Sương Hoa nhéo một cái Thích Phương, chọc nàng kêu lên một tiếng duyên dáng.

Nàng tiếu ý dịu dàng nói: Không thấy ánh sáng ư.

Ta thấy chưa chắc.

Nhìn hắn thích thức ăn Thích Phương tỷ tỷ làm đến vậy, còn muốn nhận Tiểu Đậu Xanh làm nữ nhi.

Về sau mới sẽ không để Thích Phương tỷ tỷ không thấy ánh sáng đâu.

Thích Phương đại xấu hổ, xoay người cùng Lăng Sương Hoa đánh náo loạn lên.

Thủy Sanh cũng không bị vạ lây.

Két két ba âm thanh mối quan hệ giữa ba nữ nhân nhất thời hòa thuận.

Cố Hàn Uyên lúc này đang vuốt ve khối khoáng thạch trắng như tuyết tự sản sinh hàn khí trong tay.

Đánh giá cấp SSS của Thủy Sanh đã mang lại một trong Tứ Đại Thần Thạch của Phong Vân là Bạch Lộc.

Hắn đã có được ba khối Thần Thạch, chỉ còn thiếu khối Thần Thạch cuối cùng.

Bốn khối đồng căn đồng nguyên, đều là phần còn sót lại khi Nữ Oa luyện đá vá trời.

Nếu dung luyện chúng lại với nhau, không biết liệu có thể tái hiện thần lực của một trong Thập Đại Thần Khí thời Thượng Cổ Nữ Oa Thạch hay không.

Phía trước đám người truyền đến tiếng ồn ào.

Hai người quen và một đám người mặc trang phục bang phái đang xảy ra xung đột.

Chính là phu phụ Thạch Thanh và Mẫn Nhu hôm nay mới đến.

Mục đích của bọn họ không phải là bảo tàng, mà là truy tung Trường Nhạc Bang đến Giang Lăng thành.

Sở dĩ hôm nay mới đến nơi.

Mẫn Nhu phong vận mười phần, mặt tràn đầy tức giận, đối với Bối Hải Thạch của Trường Nhạc Bang nổi giận nói: Bối Đại Phu, mau trả con trai chúng ta lại.

Bối Hải Thạch giả ngu nói: Thạch phu nhân, ta không biết con trai của bà là ai, làm sao trả lại bà được.

Thạch Thanh thấy hắn quanh co chối cãi, tức giận nói: Còn dám giảo biện.

Chương 243

Bang chủ mới nhậm chức của các ngươi chẳng phải gọi Thạch Trung Ngọc sao.

Bối Hải Thạch ánh mắt lóe lên, cười nhạt cung kính nói: Thạch đại hiệp hiểu lầm, bang chủ mới của chúng ta gọi Thạch Phá Thiên, không gọi Thạch Trung Ngọc.

E rằng không phải là cùng một người.

Thạch Thanh thấy Bối Hải Thạch bắt đầu giở trò đổi tên, càng thêm giận không kềm được nói: Tránh ra.

Tự chúng ta đi vào tận mắt xem.

Bối Hải Thạch chắn trước cửa phân đà, thẳng thừng từ chối nói: Cái này không được, bang chủ đang làm chuyện quan trọng, không thể gặp các vị.

Mẫn Nhu thấy Bối Hải Thạch thái độ cường ngạnh, rút trường kiếm ra nói: Sư ca, chúng ta liên thủ xông vào.

Thạch Thanh cũng sớm đã bị lời từ chối của Bối Hải Thạch chọc giận.

Được.

Dứt lời hai người liền động thủ với Bối Hải Thạch.

Võ công chân chính của Bối Hải Thạch vượt xa hai người, bất quá hắn giỏi ẩn giấu.

Lúc này chỉ là mượn lợi thế đông người của Trường Nhạc Bang để trì hoãn hai người.

Nhất thời khó phân thắng bại.

Cố Hàn Uyên trầm tư chốc lát, quyết định lẻn vào xem xét.

Trường Nhạc Bang đã đổi bang chủ, vậy Nhị sứ Thưởng Thiện Phạt Ác cũng sắp đến rồi.

Cố Hàn Uyên đối với Thái Huyền Kinh vẫn rất hứng thú.

Giữa biển rộng mênh mông, tung tích Hiệp Khách Đảo khó tìm.

Chỉ có thể chờ Nhị sứ Thưởng Thiện Phạt Ác hiện thân.

Cũng không biết bây giờ Thạch Trung Ngọc là người thật, hay là Bối Hải Thạch đã dùng cẩu tạp chủng Thạch Phá Thiên để mạo danh thay thế.

Cố Hàn Uyên vừa lẻn vào liền nghe được một tiếng thét chói tai.

Đừng đến đây.

Một giọng nam khinh bạc truyền đến: Thị Kiếm tỷ tỷ, ta chỉ là muốn thân cận với ngươi một chút.

Hừ.

Vô sỉ.

Thị Kiếm mặc một thân áo ngắn màu vàng nhạt, tựa như tiểu gia bích ngọc ôn nhu khả ái.

Chỉ là lúc này nàng đang đưa tay che ngực, kinh sợ lùi lại.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ ngân tà lãng tử của nam tử kia, liền đoán ra người đó là Thạch Trung Ngọc.

Hắn lười nhìn hắn trêu chọc thiếu nữ đoan trang, thân hình chợt lóe xuất hiện trước người Thạch Trung Ngọc, bóp cổ hắn, lạnh nhạt hỏi: Ngươi chính là Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc được phu phụ Thạch Thanh, Mẫn Nhu cưng chiều từ nhỏ, đến Trường Nhạc Bang lại được Bối Hải Thạch cung phụng.

Sao chịu nổi tội này, vẫn mạnh miệng nói: Ngươi là ai.

Mau thả ta ra.

Cố Hàn Uyên khinh miệt nói: Phu phụ Thạch đại hiệp sinh ra đứa con trai như ngươi cũng thực sự là bất hạnh.

Một tiếng quát trong trẻo dễ nghe truyền đến: Buông Thiên ca ra.

Tiếp đó là một vòng bạc sáng lấp lánh xé gió lao đến.

Cố Hàn Uyên chỉ là dịch vị trí của Thạch Trung Ngọc, đối diện với vòng bạc kia, lại gây ra một tiếng thét kinh hãi khác.

Không đợi vòng bạc kia cắt trúng người Thạch Trung Ngọc, lại một vòng bạc khác đã gạt nó ra.

Giọng nữ kia tức giận nói: Ngươi muốn hại chết Thiên ca của ta sao.

Người đến một thân áo lót xanh nhạt, tú lệ xinh đẹp, ánh mắt lưu chuyển, quyến rũ vô cùng.

Chính là Đinh Đang.

Cố Hàn Uyên nhìn Thạch Trung Ngọc đang giận muốn đứt hơi, trêu chọc hỏi: Tên này chính là Thiên ca mà cô nương nói ư.

Nhãn quang của cô nương cũng tệ hại quá Nói đoạn liền quăng Thạch Trung Ngọc xuống đất, khiến hắn hoa mắt chóng mặt, tức ngực thở dốc.

Đinh Đang toan qua đỡ lấy Thạch Trung Ngọc, lại bị Cố Hàn Uyên đưa tay ngăn lại.

Đinh Đang trợn đôi mắt to trong veo tức giận nói: Ngươi muốn làm gì.

Nói rồi nàng ném một vòng bạc ẩn mình về phía chân Cố Hàn Uyên.

Nhìn vẻ thuần thục của nàng, hiển nhiên đã làm không ít trò đánh lén này.

Nhưng loại mánh khóe nhỏ này thì có ích lợi gì với Cố Hàn Uyên.

Hắn một cước chuẩn xác giẫm lên vòng bạc, đưa tay ngăn lại Đinh Gia Cầm Nã Thủ của Đinh Đang, trở tay bắt lấy nàng.

Đinh Đang đau kêu lên: Gia gia mau đến cứu ta.

Một lão già từ trên tường viện nhảy xuống.

Chính là gia gia Đinh Đang, Đinh Bất Tam.

Đồ tiểu tử thối, mau thả tôn nữ của ta.

Nói rồi liền nhảy về phía Cố Hàn Uyên, tẩu thuốc trong tay đập tới.

Cố Hàn Uyên chỉ là nghiêng đầu tránh ra, vỗ xuống phía dưới tẩu thuốc, tẩu thuốc liền bật ngược lại, đập vào trán Đinh Bất Tam.

Đau đến mức hắn mắt hoa đốm vàng, lắc mạnh đầu mới tỉnh lại, nghiêm trọng nói: Hay cho tiểu tử, có chút bản lĩnh.

Cố Hàn Uyên một tay bắt lấy Đinh Đang, khiến nàng không thể động đậy, khẽ cười nói: Hay là gọi trợ thủ của ngươi cùng lên thì sao.

Đinh Bất Tam ngẩn ngơ kinh ngạc hỏi: Trợ thủ gì.

Trên tường viện truyền đến một tiếng cười dài.

Ha ha.

Lão Tam, không ngờ ngươi cũng có lúc biết điều đấy.

Người này chính là đệ đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tam thấy mình bị Đinh Bất Tứ trêu chọc, không màng

Cố Hàn Uyên ở đây, liền cãi với Đinh Bất Tứ trước.

Lão Tứ, ngươi cười cái gì.

Đinh Bất Tứ cười càng vui vẻ, ha ha cười nói: Ta cười ngươi đấy.

Đinh Bất Tam tức giận nói: Cười ta cái gì.

Ta có cái gì đáng cười.

Đinh Bất Tứ giễu cợt nói: Ta cười ngươi một đời hiếu thắng, gặp phải nguy nan còn phải dựa vào huynh đệ nhắc nhở ngươi một tiếng.

Đinh Bất Tam nghe vậy giận dữ nói: Cái tiểu bạch kiểm này là hậu bối của ta, nếu không phải ta tự trọng thân phận, đã sớm một chưởng đánh chết hắn rồi, ta có cái gì nguy nan.

Ai cần ngươi đến giúp, ngươi hãy đi đỡ bầu rượu, đỡ bô đi tiểu thì hơn.

Thấy hai người cãi vã không coi ai ra gì, Đinh Đang trợn trắng mắt, vội vàng nói: Gia gia.

Tứ gia gia.

Còn không mau đến cứu ta.

Canh thứ năm.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú nhìn hai người diễn trò.

Hai người này mắng thì mắng, nhưng vị trí lại thay đổi theo, mơ hồ hình thành thế vây hãm.

Hai người nghe được Đinh Đang cầu cứu, cũng cảm thấy chiêu thức của mình có chút xấu hổ.

Thấy Cố Hàn Uyên không chút phòng bị, liếc nhìn nhau rồi cùng công về phía hắn.

Nhưng hai người này thực lực dù không tệ, Cầm Nã Thủ gia truyền càng nổi danh giang hồ, nhưng so với Cố Hàn Uyên lại kém xa.

Hắn đầu tiên dùng một chưởng Bài Vân Chưởng để phá chiêu của họ, hóa giải chiêu thức khiến hai người toát mồ hôi lạnh.

Hai người không dám tiếp tục xem thường Cố Hàn Uyên.

Đinh Bất Tam thi triển tuyệt kỹ Hắc Sát Chưởng.

Đinh Bất Tứ càng lấy ra Hoàng Kim Long Đầu Trượng Chín Đốt định ném về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng lười tiếp tục chơi đùa với hai người.

Phong Thần Thối mang theo cuồng phong, đạp bay hai người như quả hồ lô lăn đất.

Ngay lúc sắp trọng thương dưới chân hắn, Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ nhìn người ra tay cứu giúp.

Dĩ nhiên là người quen Đinh Điển.

Đinh Điển không kịp lên tiếng ngăn cản, chỉ có thể cố chấp dùng Vô Ảnh Thần Quyền chống đỡ cứng rắn Lôi Lệ Phong Hành của Cố Hàn Uyên.

Kết quả không chút ngoài dự đoán bị một cước đạp bay, đập vào người Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ, khiến hai người đau kêu liên hồi.

Có hai người làm đệm thịt, Đinh Điển bị thương cũng không nặng.

Vội vàng đỡ lấy hai người hỏi: Tam thúc, Tứ thúc.

Hai người không sao chứ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, không nghĩ đến trong thế giới này Đinh Điển cùng Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ lại có quan hệ thân thích.

Thế giới Tống Võ quả thực vô lý.

Đinh Bất Tứ đỡ lấy eo mình, tức giận nói: Nhìn chúng ta giống như không có chuyện gì sao.

Cái eo này của ta Đinh Bất Tam bị chút nội thương, sắc mặt khó coi nói: Cái tiểu tử thối này cũng không biết là lai lịch gì, tuổi không lớn, võ công lại lợi hại đến kinh người.

Hắn điều hòa hơi thở rồi hỏi: Tiểu tử ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Xin ra mắt tiền bối.

Đinh Đang vẫn bị bắt giữ, lúc này cũng không màng hình tượng khó chịu của bản thân, trợn đôi mắt linh động, kinh ngạc hỏi: Ngươi là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Cố Hàn Uyên thả Đinh Đang ra, khẽ cười nói: Có vấn đề gì sao.

Đinh Đang xoa bả vai, hóa giải cơn đau, hai mắt sáng lên nói: Thảo nào võ công cao đến thế.

Vừa rồi nàng mắt mở trừng trừng nhìn hai vị gia gia, những người hiếm có địch thủ trong lòng nàng, bị Cố Hàn Uyên trêu chọc trong lòng bàn tay.

Vẻ vân đạm phong khinh không những không xem họ ra gì, càng như đang đùa giỡn hai con khỉ ngốc.

Chơi chán liền một cước đá văng.

Ngay cả Đinh Điển, người có võ công còn giỏi hơn hai vị gia gia, cũng bị Cố Hàn Uyên dễ dàng chính diện đạp bay.

Sau khi đánh xong, mặt không đỏ, hơi thở không loạn.

Chương 244

Toàn thân áo trắng vẫn không vương chút bụi trần, khiến người ta nghi ngờ rốt cuộc hắn đã dùng mấy phần lực.

Đinh Đang nửa chính nửa tà, thẳng thắn hoạt bát.

Lúc này cũng nảy sinh vài phần lòng sùng bái đối với võ công cao cường của Cố Hàn Uyên.

Nàng vẫy những chuông lục lạc buộc trên hai bím tóc đuôi ngựa, phát ra những tiếng ngân vang trong trẻo.

Cười duyên dáng nói: Ta gọi Đinh Đang, Cố công tử võ công giỏi lợi hại quá.

Cố Hàn Uyên nhìn hai bím tóc đuôi ngựa của Đinh Đang, trong mắt lóe lên một vệt thâm thúy, thầm nghĩ: Hay cho đôi dây cương biết vang.

Khẽ cười nói: Đinh Đinh Đương Đương.

Tên gọi của Đinh cô nương thật thú vị.

Đinh Đang trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, cảm thấy Cố Hàn Uyên cũng rất thú vị, nếu không làm sao vừa nói liền gọi ra biệt danh của nàng.

Đinh Đang rất có phong cách tiểu thái muội hiện đại, giỏi nhất quan sát sắc mặt, tùy cơ ứng biến.

Bằng không với phong cách hành sự tùy ý làm bậy của nàng, Đinh Bất Tam cũng không bảo vệ được đến giờ.

Nếu không phải hình tượng Cố Hàn Uyên quá dễ lừa gạt, Đinh Đang cũng sẽ không dễ dàng đắc tội.

Lúc này nàng nhân cơ hội thân cận hơn nói: Cố công tử về sau cứ gọi ta là Đinh Đinh Đương Đương nhé.

Cố Hàn Uyên cười đáp ứng.

Đám người Đinh Bất Tam nhìn nhau cười khổ.

Người có danh, cây có bóng.

Bọn họ biết được thân phận Cố Hàn Uyên, đối với việc mình bị đánh bại dễ dàng không có gì lạ.

Bất quá cũng lạ bọn họ ngày thường quá tự phụ.

Tuy là có nghe nói danh tiếng Cố Hàn Uyên, nhưng vẫn không cho là đúng.

Sở dĩ cũng chưa từng thấy qua chân dung Cố Hàn Uyên, bằng không cũng không đến mức không biết tự lượng sức mình mà tiến lên khiêu chiến.

Đinh Điển ngược lại thì biết, chỉ bất quá chưa kịp nói liền cùng nhau bị đánh bại.

Lúc này ba người nghiêm chỉnh hành lễ nói: Gặp qua Cố công tử, là chúng ta lỗ mãng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Không sao đâu, không cần để ý.

Nói đoạn liền toan đi nhấc Thạch Trung Ngọc vẫn đang giả chết nằm trên đất.

Đinh Đang thấy thế vội vàng che trước người Cố Hàn Uyên.

Không có hai vị gia gia cùng Đinh Điển làm chỗ dựa vững chắc, nàng chỉ có thể gửi hy vọng vào cuộc trò chuyện vừa rồi, có thể giành được vài phần thiện cảm của Cố Hàn Uyên.

Nàng yếu ớt lên tiếng cầu xin: Cố công tử buông tha Thiên ca đi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Vì sao.

Hắn là người trong lòng của ngươi.

Đinh Đang nói thẳng không kiêng kỵ: Đúng vậy, Cố công tử có thể buông tha Thiên ca một lần không.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc quan sát Đinh Đang một lượt.

Khi nàng hơi ngượng ngùng mới khen: Đinh Đinh Đương Đương xinh đẹp, minh diễm tuyệt luân, lại lanh lợi đáng yêu.

Mấy câu nói khiến Đinh Đang vừa ngượng vừa vui không thôi.

Tiếp đó hắn lại liếc nhìn Thạch Trung Ngọc đang giả chết, khinh bỉ nói: Cái Thạch Trung Ngọc này nhát gan vô năng lại háo sắc.

Thật đúng là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Ánh mắt Đinh Đang phức tạp.

Cố Hàn Uyên một bên khen ngợi nàng, làm nàng mừng rỡ.

Một bên nhục mạ Thạch Trung Ngọc, lại làm nàng tức giận.

Hai loại tâm tình hoàn toàn khác biệt quấn quýt lấy nhau, sắc mặt đều trở nên cổ quái.

Cố Hàn Uyên dáng vẻ tiếc nuối thở dài: Nếu như hắn vừa rồi có can đảm đứng ra khi ngươi bị bắt.

Có Đinh Đinh Đương Đương cầu xin tha thứ, tự nhiên có thể tha hắn một lần.

Nhưng cho đến bây giờ vẫn còn giả chết, cũng là làm Cố mỗ không xem trọng.

Đinh Đang chỉ làm việc theo sở thích của mình, không có quan niệm đạo đức gì.

Nàng đá hòn đá nhỏ bên chân, ngượng ngùng nói: Chỉ cần ta thích

Thiên ca là được rồi.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nghĩ thầm: Hôm nay hắn có thể không màng an nguy của ngươi, ngày mai có thể không màng thanh bạch của ngươi, ngày mốt có thể không màng sinh tử của ngươi.

Dù vậy ngươi vẫn thích ư.

Đinh Đang thần tình rối rắm.

Đối với nàng mà nói, Thạch Trung Ngọc chỉ cần có thể làm nàng vui, không màng nàng cũng không quan trọng.

Thế nhưng lời như vậy nghĩ trong lòng thì không sao, nói ra lại là một chuyện khác.

Nàng chỉ có thể buồn bực nói: Nói chung, ta chính là thích Thiên ca.

Cầu ngươi đừng thương tổn hắn.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt hiện lên một vệt sâu thẳm.

Yêu đến mức độ này, ngược lại dễ khống chế.

Hắn bất đắc dĩ nói: Đinh Đinh Đương Đương đừng hối hận là được.

Hiện tại ta muốn mang Thạch Trung Ngọc đi gặp cha mẹ hắn.

Thạch Trung Ngọc bất chấp giả chết, vội vàng kêu cứu: Đinh Đinh Đương Đương mau cứu ta.

Ta không muốn thấy cha mẹ, bọn họ lại đánh gãy chân ta.

Nhưng Cố Hàn Uyên đưa ngón trỏ chống lên môi Đinh Đang đang muốn nói lại thôi, lạnh nhạt nói: Đinh Đinh Đương Đương cũng không cần lên tiếng.

Dứt lời liền không màng Thạch Trung Ngọc kêu trời trách đất, một tay xách hắn lên.

Đinh Đang quả nhiên không để ý cử chỉ khinh bạc của Cố Hàn Uyên, chỉ là vẻ mặt lo lắng muốn lại cầu tình cho Thạch Trung Ngọc.

Đinh Bất Tam tiến lên khuyên nhủ: Đinh Đang à, tiểu tử Thạch đi gặp cha mẹ, con lên làm gì.

Đinh Đang vội vàng hỏi: Gia gia.

Thiên ca hắn sẽ không thật bị chặt đứt chân chứ.

Đinh Bất Tam vẻ mặt không sao cả nói: Đứt thì đứt thôi, làm cha làm mẹ sao có thể chặt chân con trai.

Đến lúc đó lại nối lại là được.

Lời nói này khiến Đinh Đang ngẩn ra, nhất thời cũng không biết làm sao phản bác.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý đến mấy người phía sau, đối với Thị Kiếm vẫn đang đứng ngẩn ngơ một bên hỏi: Cô nương có muốn theo ta cùng đi không.

Thị Kiếm ngẩn ra nói: Công tử nguyện ý mang nô tỳ đi sao.

Nàng vừa rồi nhìn toàn bộ diễn biến.

Vô luận là Cố Hàn Uyên xuất hiện cứu nàng trong thời khắc nguy cấp, hay là cường thế đánh bại ba cao thủ thành danh.

Trong mắt nàng đều là tồn tại vạn trượng hào quang.

Nàng chỉ cảm thấy một tiểu thị nữ như mình nhất định là sẽ không được để mắt đến.

Vì vậy vẫn trốn ở xó xỉnh làm người vô hình.

Hoàn toàn không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại đột nhiên hướng nàng nói chuyện, còn một bộ nguyện ý mang nàng đi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Bối Hải Thạch phía trước ngăn ở ngoài cửa, hiển nhiên là biết nội tình.

Ta mang Thạch Trung Ngọc đi, khó bảo toàn hắn sẽ không làm khó ngươi.

Thị Kiếm trong mắt cảm động chợt lóe lên, yếu ớt sợ hãi nói: Nô tỳ nguyện ý theo công tử đi.

Công tử gọi nô tỳ Thị Kiếm là được rồi.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn vuốt cằm nói: Đi thôi.

Dứt lời liền dẫn Thạch Trung Ngọc đi ra ngoài trước.

Trên đường gặp phải Trường Nhạc Bang chúng hai mặt nhìn nhau không dám ngăn cản.

Hoặc có lẽ là bọn họ cũng không nguyện ý ngăn cản.

Từ khi Thạch Trung Ngọc đến Trường Nhạc Bang, ỷ vào Bối Hải Thạch chống đỡ mà tác oai tác phúc, vô ác bất tác.

Nếu không phải vì lợi dụng hắn ứng phó Lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác, đã sớm làm phản.

Hiện tại thấy Cố Hàn Uyên đưa hắn đi, dù có chút lo lắng sau đó đối phó Lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác thế nào, nhưng cũng không ít người âm thầm vỗ tay khen ngợi.

Cố Hàn Uyên trở ra cửa, thấy Thạch Thanh và Mẫn Nhu còn đang cùng Bối Hải Thạch giao đấu.

Hắn khẽ hắng giọng nói: Thạch Trung Ngọc ở chỗ này, đừng đánh nữa.

Mẫn Nhu kinh ngạc hỏi: Sư điệt.

Ngươi sao lại ở đây.

Còn chưa kịp đau lòng vì thảm trạng của con trai, liền nghe được Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt nói: Cố mỗ đi vào liền thấy hắn đang chuẩn bị vũ nhục Thị Kiếm cô nương bên cạnh vị này.

Hai vị sư thúc quả thực dạy dỗ con trai rất tốt.

Nói xong lời cuối cùng đã là giọng điệu nghiêm khắc.

Mẫn Nhu dù biết sự thật phần lớn chính là như Cố Hàn Uyên nói, nhưng lòng mẹ sốt ruột nào còn để ý nhiều như vậy.

Chỉ có thể quanh co chối cãi nói: Sư điệt, chuyện này liệu có hiểu lầm gì không.

Cố Hàn Uyên lại không cho nàng mặt mũi, ngữ khí lạnh lẽo nói: Hai vị sư thúc thân là đệ tử Võ Đang, lại dạy dỗ đứa con trai hạ lưu không chịu nổi như vậy.

Chuyện này Cố mỗ sẽ bẩm báo về Võ Đang.

Đến lúc đó tự có Sư Tổ định đoạt.

Chuyện này bản thân có thể lớn có thể nhỏ.

Thạch Trung Ngọc dù là con trai của phu phụ Thạch Thanh, nhưng dù sao chưa chính thức gia nhập Võ Đang phái.

Nói nhỏ thì là tội quản giáo không nghiêm.

Nếu nói lớn ra, bởi vì quan hệ của phu phụ Thạch Thanh, hành vi Thạch Trung Ngọc làm ra chính là bại hoại danh tiếng Võ Đang phái.

Thạch Trung Ngọc vốn tưởng rằng chỉ là sẽ bị Thạch Thanh và Mẫn Nhu mang về giáo dục.

Chương 245

Lấy sự giỏi dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt Mẫn Nhu của hắn, rất dễ dàng thoát khỏi trách phạt.

Sở dĩ không muốn bị Cố Hàn Uyên mang đi, cũng chỉ là bởi vì không muốn rời khỏi Trường Nhạc Bang nơi hắn có thể tùy ý làm càn.

Lúc này thấy sự tình tựa như còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng, vội vàng hướng Thạch Thanh và Mẫn Nhu kêu cứu: Cha.

Nương.

Cứu ta.

Thạch Thanh thần tình xấu xí.

Đối với đứa con trai hận không thể biến thành thép này vừa thất vọng vừa đau lòng.

Mắt thấy tình thế phát triển càng thêm bất lợi, chỉ có thể khép nép nói: Cũng xin sư điệt nể mặt.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại lạnh lùng nói: Hai vị sư thúc là hy vọng Cố mỗ tại chỗ thanh lý môn hộ sao.

Mẫn Nhu nghe vậy kinh hãi, vội vàng cầu khẩn nói: Không muốn.

Thạch Thanh thấy việc đã đến nước này, so với việc để Cố Hàn Uyên tại chỗ thanh lý môn hộ, chi bằng chờ mang về Võ Đang Sơn lại đi thẩm phán, chưa chắc sẽ không có cơ hội vãn hồi.

Không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nói: Sư điệt nói có lý, hay là trước đưa hắn áp giải về Võ Đang Sơn đi.

Đáng tiếc hắn căn bản không biết mục đích của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trong mắt thâm thúy chợt lóe lên, cảm thấy Thạch

Trung Ngọc ngược lại là một quân cờ dùng tốt.

Bối Hải Thạch thấy song phương đã có định luận.

Nếu Cố Hàn Uyên mang Thạch Trung Ngọc đi, đến lúc đó ai sẽ tiếp Lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác.

Hắn chỉ có thể cố chấp ngăn lại nói: Cố công tử, ngươi không thể mang đi bang chủ của chúng ta.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sắc như kiếm liếc Bối Hải Thạch một cái, trêu chọc nói: Bối Hải Thạch, ngươi nhất định phải ngăn cản Cố mỗ sao.

Bối Hải Thạch chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Võ công ẩn giấu vào khoảnh khắc này hoàn toàn vô dụng.

Cảm giác kinh sợ như sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn nuốt ập đến.

Nào còn quan tâm Thạch Trung Ngọc.

Hắn vội vàng nói: Không dám.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Nếu không dám, vậy hãy nhường đường.

Bối Hải Thạch nghe vậy, chỉ có thể vẻ mặt khó coi nhường đường.

Hắn chứng kiến Thị Kiếm muốn đi theo Cố Hàn Uyên, muốn nói lại thôi chốc lát, vẫn là chán nản từ bỏ việc mở miệng ngăn cản.

Cố Hàn Uyên không để ý tiếng kêu cứu gọi cha gọi mẹ của Thạch Trung Ngọc, cứ thế dẫn hắn trở về Lăng phủ.

Thạch Thanh và Mẫn Nhu một đường than thở theo sát.

Thạch Thanh làm người chính trực, cả đời hành hiệp trượng nghĩa.

Trên giang hồ thường có hiệp danh.

Không nghĩ tới lại bị chính mình con trai phá hủy danh tiếng.

Càng thấy Thạch Trung Ngọc kêu khóc cầu cứu, càng thần tình xấu xí.

Mẫn Nhu không có nhiều ràng buộc như Thạch Thanh.

Năm đó Mai Phương Cô thừa dịp Thạch Thanh ra ngoài, đến Huyền Tố Trang tấn công mẹ con Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu phòng bị bất lực, đau đớn mất đi ấu tử Thạch Trung Kiên.

Vì vậy bắt đầu cưng chiều Thạch Trung Ngọc, khiến Thạch Trung Ngọc dần dần dưỡng thành tính cách bất hảo, xảo quyệt.

Mẫn Nhu biết rõ hành vi ti tiện của con trai, vẫn sẽ nghĩ theo hướng tốt.

Mỗi lần trách phạt đều là giơ cao đánh khẽ.

Thế nhưng lần này lại không như trước.

Không thể tự mình quyết định để Thạch Trung Ngọc thoát khỏi trách phạt.

Nếu là thật sự để Thạch Trung Ngọc bị áp giải đến Võ Đang Sơn, khẳng định không có kết cục tốt đẹp.

Xuất phát từ ban đầu ở Nam Thiếu Lâm lúc đối với Cố Hàn Uyên có hảo cảm và tín nhiệm, nàng quyết định nói lý lẽ đi cầu tình, xem có thể xử lý nhẹ tay không.

Khi Cố Hàn Uyên mang đám người trở lại Lăng phủ, Hoàng Dung đang bất an nói chuyện với Hoa Vạn Tử.

Nàng đêm qua chẳng biết lúc nào mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, gối ướt đẫm nước mắt.

Tựa như đang nhắc nhở nàng về mọi chuyện đêm qua.

Cái cảm giác đau đớn này lại dâng lên trong lòng.

Khó khăn lắm mới bình ổn lại tâm tình, nàng phát hiện Cố Hàn Uyên lại không ở trong Lăng phủ.

Vô thức liền cho rằng hắn đã đi tìm ba nữ tử có mùi hương khác nhau đêm qua.

Muốn ghen, nhưng cảm giác đau đớn trong lòng lại nhắc nhở nàng, ngay cả tư cách ghen cũng không có.

Tâm trạng buồn bã hành hạ nàng rất lâu, mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần đi cùng Lăng Thối Tư thương nghị đối sách.

Đêm qua tin tức Mông Nguyên mà Cố Hàn Uyên mang tới, nói rõ sự nghiêm trọng của tình thế.

Không bao lâu Hoa Vạn Tử liền đến bái phỏng, biểu thị Tuyết Sơn Phái nguyện ý nghe theo điều khiển.

Tuy là chuyện tốt đối với Hoàng Dung, nhưng thấy Hoa Vạn Tử thường xuyên hỏi chuyện về Cố Hàn Uyên, khiến Hoàng Dung trong lòng một trận chán ngán.

Nhìn Hoa Vạn Tử thiên kiều bá mị, nàng thậm chí hoài nghi trong số ba nữ tử đêm qua, có phải có Hoa Vạn Tử một phần hay không.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên dẫn Thạch Trung Ngọc đến, phía sau còn có Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu, liền biết rõ hắn sớm ra ngoài lo chính sự.

Thật ra, tâm tình nàng cũng sáng sủa hơn nhiều.

Thạch Trung Ngọc vẫn còn kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ, nhưng vừa thấy Hoàng Dung minh diễm tuyệt luân, đôi mắt gian tà nhất thời liền trợn tròn, ngơ ngác nhìn chằm chằm nàng, chỉ kém không chảy nước miếng.

Hoàng Dung còn chưa kịp dâng lên cảm giác chán ghét, Cố Hàn Uyên liền một cái tát giáng xuống mặt Thạch Trung Ngọc.

Lãnh lệ nói: Xem ra vẫn chưa được dạy dỗ.

Thạch Trung Ngọc ôm mặt, lau vết máu vỡ ra ở khóe miệng, khó tin nói: Ngươi lại dám đánh ta.

Cha mẹ ta còn chưa từng đánh ta như vậy.

Hoàng Dung nhìn ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, trong lòng lại tràn đầy ấm áp.

Cảm giác đau đớn ban đầu cũng vơi đi không ít.

Dù giữa hai người chưa từng nói một câu, cũng chưa từng đối mặt một lần, nàng vẫn biết Cố Hàn Uyên vì nàng mà đánh Thạch Trung Ngọc.

Nhất thời sóng mắt lưu chuyển, mép ngọc Yên Nhiên.

Trong lúc nhất thời, nàng lại có chút không dời mắt được.

Mẫn Nhu kinh hô một tiếng: Sư điệt.

Vì sao lại ra tay đánh Ngọc nhi.

Cố Hàn Uyên cười lạnh: Sao.

Sư thúc muốn dạy ta làm việc sao.

Mẫn Nhu thần tình khó coi nói: Chuyện Ngọc nhi còn chưa có định luận, sao có thể ra tay đánh nó.

Cố Hàn Uyên lãnh lệ nói: Chưa có định luận.

Thế nào mới tính định luận.

Đợi Thị Kiếm bị vũ nhục xong rồi mới tính định luận sao.

Có muốn Cố mỗ ta nói rõ cho các ngươi nghe hắn đã làm những chuyện tốt gì không.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu hai mặt nhìn nhau.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoa Vạn Tử, ôn hòa mỉm cười ý bảo.

Thi thi nhiên nói: Hoa cô nương vừa lúc cũng ở đây, cô nương cũng nói một chút hắn đã làm chuyện tốt gì đi.

Hoàng Dung vì nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên nên nụ cười này không thoát khỏi chú ý của nàng.

Trong lòng nàng hiện lên một ý niệm: Hắn đã từng cũng dùng nụ cười ôn hòa như vậy nhìn ta sao.

Hình ảnh kỷ niệm hiện lên, nàng phát hiện nụ cười của Cố Hàn Uyên dành cho nàng trước kia còn nhu hòa hơn, cũng đẹp hơn bây giờ.

Nhất thời phương tâm đập bịch bịch.

Hoa Vạn Tử vì nụ cười của Cố Hàn Uyên mà có chút ngượng ngùng.

Bình phục tâm tình, nàng mới căm tức Thạch Trung Ngọc nói: Cố công tử nói đúng.

Từ khi hai vị đưa Thạch Trung Ngọc lên Tuyết Sơn Phái, hắn làm càn càn rỡ, mỗi ngày gây chuyện thị phi, không chỉ từng đánh chủ ý của ta, còn nỗ lực vũ nhục tiểu sư muội còn tấm bé.

Nếu không phải phát hiện kịp thời, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nàng giận dữ nói: Phong sư huynh cũng vì quản giáo hắn không nghiêm mà bị sư phụ trong cơn nóng giận chặt đứt cánh tay phải, hơn hai mươi năm khổ luyện trôi theo nước chảy.

Nàng hướng về phía thần sắc khó coi của Thạch Thanh phu phụ nói: Lần này Bổn Phái đến Giang Lăng thành cũng có một phần nguyên nhân là nghe nói hắn làm bang chủ Trường Nhạc Bang, đến đây xác minh sự thật.

Bây giờ đã bắt được hắn, đương nhiên phải dẫn hắn về Tuyết Sơn Phái chịu phạt.

Cố Hàn Uyên thần tình đạm mạc nói: Hai vị sư thúc nghe thêm xem tình báo Cố mỗ ta nhận được thì thế nào.

Đợi sự chú ý của hai người bị hắn hấp dẫn xong, hắn cười khẩy nói: Thạch Trung Ngọc từ khi làm bang chủ Trường Nhạc Bang, lâu ngày lưu luyến thanh lâu thì thôi, còn bức hiếp Thị Tỳ, chiếm đoạt thê tử thuộc hạ, diệt môn cướp bóc, chuyện ác nào cũng làm.

Cố Hàn Uyên thần tình lãnh lệ hỏi: Hai vị sư thúc, các ngươi thấy người như vậy có nên giết hay không.

Hai người lúc này đã không nói nên lời.

Chương 246

Thạch Thanh mặt xanh mét.

Mẫn Nhu nước mắt giàn giụa.

Thạch Trung Ngọc nghe ra ý tứ muốn giết mình, nhát gan sợ chết, hắn sợ hãi đến thần sắc hoảng hốt, kêu khóc cầu cứu: Cha.

Mẹ.

Con còn không muốn chết.

Các người mau cứu con.

Lời này còn khiến hai người không đành lòng.

Thạch Thanh trước hết bình tĩnh lại, có lòng cứu giúp nhưng không có lý do cầu xin tha thứ.

Chỉ có thể thở dài một tiếng: Nên xử lý thế nào thì xử lý thế đó đi, ta không quản.

Mẫn Nhu khó tin nhìn Thạch Thanh lúc này ý chí sắt đá, ai oán nói: Sư ca, Ngọc nhi dù sao cũng là con của chàng, sao có thể mặc kệ nó.

Nhưng lời này lại chọc giận Thạch Thanh, tức giận nói: Nghịch tử như vậy sống còn không bằng không sống.

Tất cả là do nàng ngày thường dung túng cưng chiều, mới có chuyện ngày hôm nay.

Mẫn Nhu đau buồn khóc kể lể: Nhưng thiếp chỉ còn lại một đứa con trai như vậy.

Trước đây vì cuộc tình tay ba giữa Thạch Thanh, Mẫn Nhu và Mai Phương Cô.

Thạch Thanh chọn Mẫn Nhu.

Mai Phương Cô vì yêu sinh hận mới tập kích mẹ con Mẫn Nhu.

Đau đớn mất ấu tử, Mẫn Nhu mới cưng chiều Thạch Trung Ngọc thành ra bộ dạng này.

Thạch Thanh cũng rất bi thống, lên tiếng khuyên nhủ Mẫn Nhu: Đó cũng là hắn trừng phạt đúng tội.

Đi thôi, đừng làm phiền sư điệt bọn họ.

Mẫn Nhu tuy trong lòng không muốn, nhưng nàng xưa nay nghe theo chủ trương của Thạch Thanh, biết rõ cầu tình vô vọng, không còn trái ý phu quân.

Nàng rũ trán không dám nhìn dáng vẻ thê thảm của Thạch Trung Ngọc, bên tai tràn đầy tiếng cầu cứu tuyệt vọng của hắn.

Vô cùng bi thương, nàng được Thạch Thanh đỡ ra khỏi Lăng phủ.

Cố Hàn Uyên đối với Lăng Thối Tư đang xem trò vui nói: Lăng đại nhân, có nhà tù nào giam giữ người này không.

Đợi chuyện Giang Lăng xong, tại hạ sẽ dẫn hắn đi.

Lăng Thối Tư còn muốn trông cậy vào Cố Hàn Uyên giúp đỡ, yêu cầu nhỏ nhoi như vậy đương nhiên sẽ thỏa mãn hắn.

Đương nhiên có.

Hắn hô hoán hạ nhân một bên.

Người đâu, giải người này xuống địa lao đi.

Nói đến, địa lao của Lăng Thối Tư từ khi Đinh Điển đào tẩu xong thì chưa bao giờ dùng lại.

Thạch Trung Ngọc ngược lại trở thành khách trọ đời thứ hai.

Gia đinh Lăng phủ hung hãn lôi Thạch Trung Ngọc đang kêu khóc cầu xin tha thứ đi.

Đại sảnh cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Cố Hàn Uyên tao nhã lễ phép xin lỗi: Quách phu nhân, đã để nàng chê cười.

Hoàng Dung thần sắc ngẩn ngơ, nhìn dáng vẻ xa cách vẫn duy trì khoảng cách của Cố Hàn Uyên, cảm giác đau đớn lần nữa dâng lên.

Nàng miễn cưỡng nở nụ cười trên gương mặt xinh đẹp: Không sao.

Nàng chỉ thấy Cố Hàn Uyên nửa điểm ý nói chuyện nhiều cũng không có.

Ngược lại cười nhạt hỏi Hoa Vạn Tử: Hoa cô nương có rảnh không.

Hoa Vạn Tử hơi kinh ngạc hỏi: Cố công tử có việc ư.

Cố Hàn Uyên ôn thanh nói: Có một số việc muốn cùng Hoa cô nương nói chuyện.

Tốt.

Hoa Vạn Tử tự nhiên không có lý do cự tuyệt.

Lăng đại nhân, tại hạ cáo từ.

Cố Hàn Uyên hướng Lăng Thối Tư cáo từ xong, vẻn vẹn cùng Hoàng Dung gật đầu báo cho biết một cái, liền xoay người mang theo Hoa Vạn Tử rời đi.

Hoàng Dung khổ sở nhìn bóng lưng hai người rời đi, cũng mất tâm tình đàm luận với Lăng Thối Tư.

Nàng cũng cáo từ xong rồi xa xa đi theo phía sau hai người.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên mang theo Hoa Vạn Tử đi tới sân trong

Lăng phủ, vẫn là vị trí đêm qua.

Hoàng Dung từ xa nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên không biết nói gì đó, chọc cho Hoa Vạn Tử cười duyên liên tục.

Dáng vẻ hai người đàm luận vui vẻ kia trong mắt Hoàng Dung đặc biệt chói mắt.

Nàng đột nhiên thấy Cố Hàn Uyên đến gần Hoa Vạn Tử, đưa tay nhẹ vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Hoa Vạn Tử, tựa như sắp tiến tới.

Hoa Vạn Tử cũng thần sắc thẹn thùng đứng yên tại chỗ, không tránh cũng không né.

Hoàng Dung chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, có loại cảm giác lung lay sắp đổ.

Nàng không nhìn được nữa, che miệng, thân hình chật vật xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung rời đi từ khóe mắt, khóe miệng mang theo một vệt ý cười trêu đùa.

Hoa Vạn Tử lúc này chính tâm đầu cuồng loạn.

Nhìn gần khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, thật sự là bất lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Chí ít nàng hiện tại liền hoài nghi mình có phải bị bệnh không, tim đập nhanh như vậy.

Bất quá Cố Hàn Uyên vẫn chưa có động tác thừa thãi, thu tay khỏi đỉnh đầu Hoa Vạn Tử, ngón tay đang niêm một mảnh lá cây.

Hắn có chút ảo não nói: Đáng tiếc nguyên bản ý cảnh lá xanh sấn hoa hồng đã bị ta phá vỡ.

Hoa Vạn Tử hơi có chút thẹn thùng nói: Cố công tử pha trò thiếp.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Hoa cô nương xinh đẹp, tươi như Mân Côi, sao lại là pha trò chứ.

Hoa Vạn Tử thần tình mất mát nói: Thiếp không thể sánh bằng A Tú.

Cố Hàn Uyên ôn thanh nói: A Tú muội muội tự nhiên thanh lệ thoát tục, Hoa cô nương cũng giống như một đóa Lăng Tiêu, sao lại nói là kém hơn chứ.

Hoa Vạn Tử mép ngọc vi huân, xấu hổ nói: Các sư huynh đệ cũng hầu như chỉ chú ý A Tú, nhưng chưa bao giờ có ai như Cố công tử khen ngợi thiếp như vậy.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng nói: Đó là bọn họ không có nhãn quang.

Trong mắt ta sẽ không bỏ sót Hoa cô nương.

Hoa Vạn Tử có chút không chịu nổi lời khen ngợi như vậy của Cố Hàn Uyên, hờn dỗi một tiếng: Cố công tử.

Hai người nửa điểm chính sự chưa đàm luận.

Hoặc là trò chuyện chút việc vặt cuộc sống, hoặc là trò chuyện chút tu luyện hằng ngày, hoặc là trò chuyện chút tin đồn giang hồ thú vị.

Chọc cho Hoa Vạn Tử cười duyên liên tục, trên mặt đỏ ửng không thể tan đi.

Hoa Vạn Tử chỉ cảm thấy chưa bao giờ có thể dễ dàng như vậy.

Trong lòng nàng hiện lên một tia hiểu ra: Cố công tử quả thực không giống người thường, trách không được bên người có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy.

Nàng đã từng còn vì chuyện này mà bất bình.

Lần này ở cạnh hắn lại khiến nàng lộ vẻ do dự.

Hoa Vạn Tử đột nhiên phát hiện sắc trời có chút tối xuống.

Thì ra bất tri bất giác đã vui vẻ trò chuyện hơn nửa ngày.

Trước đây nàng căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua.

Hoa Vạn Tử ngượng ngùng nói: Cố công tử, sắc trời đã tối, thiếp cần phải trở về.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: Có mỹ nhân như Hoa cô nương làm bạn, thời gian trôi qua cũng quá nhanh chút.

Hoa Vạn Tử nghe xong một ngày lời khen ngợi, đã có chút sức miễn dịch.

Nàng đỏ bừng mặt cười hướng Cố Hàn Uyên cáo từ rời đi.

Nàng cảm thấy nếu lưu lại nữa thì sẽ không đi được.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Hoa Vạn Tử rời đi, cười đạm mạc.

Ban đêm mới là trọng đầu hí.

Trở lại trong phòng, Thị Kiếm đã bày xong giường chiếu, đang thất thần ngồi trên ghế ngẩn người.

Cố Hàn Uyên đến gần, vỗ nhẹ mái tóc trên đỉnh đầu nàng cười nói: Thị Kiếm, ngươi đi về nghỉ ngơi đi.

Thị Kiếm kinh ngạc hỏi: Công tử ban đêm không cần nô tỳ hầu hạ sao.

Đầu năm nay thị nữ rất nhiều cũng là phải đợi mệnh sau khi ở trong phòng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Ồ.

Thị Kiếm là muốn thị tẩm sao.

Thị Kiếm trên mặt nổi lên sắc đỏ bừng, lắp bắp nói: Nếu như công tử nói muốn.

Cố Hàn Uyên cùng Thạch Trung Ngọc bất đồng, trong lòng Thị Kiếm hắn chính là đại anh hùng.

Nàng tự biết thân phận thấp, không dám có nhiều vọng tưởng, nhưng nếu Cố Hàn Uyên có yêu cầu nói, nàng vẫn có mấy phần mong đợi.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên tối nay còn có bữa ăn khuya tinh mỹ hơn muốn ăn, đối với Thị Kiếm không có mấy hứng thú.

Nhẹ giọng nói: Đi về nghỉ ngơi đi.

Vâng, công tử.

Thị Kiếm mất mát khom người xin cáo lui.

Cố Hàn Uyên lấy ra một bầu Sát hương thấm uống.

Lúc xuân phân lấy phiến lá thực vật ngâm uống.

Ánh sáng màu tự nhiên xanh biếc trong suốt thấy đáy, phiến lá có thể thấy rõ ràng cổ hương cổ sắc.

Hương vị xông vào mũi, uống xong dư vị vô cùng.

Hắn một bên tự rót tự uống, một bên chờ đợi con mồi tự mình đưa tới cửa.

Bóng đêm thâm trầm.

Tiếng gõ cửa khẽ khàng gần như không nghe thấy.

Nếu không tập trung tinh thần, căn bản không nghe được.

Chương 247

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên nụ cười trêu đùa, đạm nhiên lên tiếng: Đêm khuya tới chơi, tất có chuyện quan trọng, mời vào a.

Người ngoài cửa trầm mặc một lát, đẩy cửa mà vào, chính là Mẫn Nhu thần sắc bi thương.

Mẫn Nhu toàn thân áo trắng làm bao, văn tú thanh nhã, ôn nhu xinh đẹp, vẫn còn nước mắt trên khuôn mặt.

Thiếu đi vài phần anh khí hiệp nữ, nhiều thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

Cố Hàn Uyên cố làm vẻ kinh ngạc, hỏi: Mẫn sư thúc.

Sao ngươi lại tới đây.

Dứt lời liền tiến lên nghênh nàng vào trong phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Mẫn Nhu ưu tư quá độ, vẫn chưa phát hiện điều dị thường.

Nàng được Cố Hàn Uyên dẫn ngồi trên ghế.

Sắp xếp lại tâm tình xong, khóe mắt rưng rưng cầu khẩn: Sư điệt, ngươi có thể nào mở một mặt lưới, thả Ngọc nhi một lần được không.

Cố Hàn Uyên thần sắc khổ sở nói: Mẫn sư thúc, ngươi đây không phải làm khó ta sao.

Mẫn Nhu khổ sở nói: Nhưng Ngọc nhi dù sao cũng là con của thiếp.

Trên mặt nàng lại tuôn rơi hai hàng lệ.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Thạch Trung Ngọc gây ra tội lỗi chồng chất.

Nếu thả hắn đi, để danh tiếng Võ Đang phái ở đâu.

Mẫn Nhu đau lòng không thôi, lại cũng chỉ có thể tiếp tục van xin: Thiếp cũng biết Ngọc nhi có lỗi, đều là do thiếp cưng chiều dung túng mới dẫn đến hậu quả ngày hôm nay.

Chỉ là hắn còn nhỏ tuổi, cầu sư điệt lại cho một cơ hội.

Cố Hàn Uyên nhãn thần sâu thẳm, thoạt phong nhất chuyển nói: Mẫn sư thúc, nếu Thạch Trung Ngọc không bị khiển trách, làm sao cấp cho những người bị hại kia một lời công đạo.

Lời này quả nhiên cho Mẫn Nhu hy vọng.

Hai mắt nàng sáng lên nói: Thiếp có thể đi hướng các nàng xin lỗi, cho các nàng bồi thường.

Cố Hàn Uyên ngữ khí đùa cợt nói: Chuyện như vậy là xin lỗi cùng bồi thường có thể bù đắp sao.

Mẫn sư thúc không khỏi quá mức ngây thơ a.

Mẫn Nhu đôi mắt đẹp thất thần.

Tình thương của mẹ đôn đốc nàng nói: Nhưng thiếp thực sự không thể trơ mắt nhìn Ngọc nhi chết a.

Thiếp là mẫu thân hắn, có thể nào để thiếp gánh chịu tội lỗi thay hắn.

Cố Hàn Uyên thấy Mẫn Nhu đúng như dự liệu nói ra lời lấy thân đền tội, khẽ cười vi diệu: Mẫn sư thúc quả thật nguyện ý vì Thạch Trung Ngọc gánh chịu tội lỗi.

Mẫn Nhu thấy trong ngữ khí Cố Hàn Uyên thật sự có ý buông tha Thạch Trung Ngọc, gương mặt rạng rỡ hiện lên nụ cười hy vọng, lo lắng hỏi: Sư điệt ngươi có biện pháp nào không.

Cố Hàn Uyên buồn bã nói: Nếu Mẫn sư thúc nguyện ý vì Thạch Trung Ngọc gánh chịu tội lỗi, vậy một thù trả một thù thì thế nào.

Mẫn Nhu mơ hồ có loại dự cảm bất tường, lại cũng chỉ có thể kiên trì hỏi: Sư điệt ngươi có thể nói rõ chi tiết một chút được không.

Cố Hàn Uyên giọng mang đùa cợt cùng tà khí nói: Nếu Thạch Trung Ngọc thích hủy hoại sự trinh trắng của người khác, vậy Mẫn sư thúc dùng chính mình thanh bạch để chuộc tội thì thế nào.

Mẫn Nhu nghe vậy đồng tử rung mạnh, vì cách nói ngoài ý liệu của Cố Hàn Uyên mà kinh ngạc.

Nàng vô ý thức phủ quyết: Cái này sao có thể được.

Cố Hàn Uyên tựa như ác ma nói nhỏ: Vì sao không được.

Nếu không nghiêm phạt Thạch Trung Ngọc, lương tâm Cố mỗ cũng khó xử, càng không có đạo lý mở một mặt lưới.

Mẫn Nhu khó tin hỏi: Sư điệt ý ngươi là.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Với sự thông tuệ của Mẫn sư thúc hẳn có thể hiểu được ý Cố mỗ ta chứ.

Hắn đột nhiên đến gần Mẫn Nhu, nhìn thẳng ánh mắt hoảng hốt của nàng, khóe miệng mang theo nụ cười tà mị, nhẹ giọng nói: Mẫn sư thúc cũng không muốn nhi tử của ngươi bị áp giải về Võ Đang xử quyết chứ.

Lời này khiến thần tình Mẫn Nhu chấn động.

Trong lúc nhất thời, nàng thiên nhân giao chiến.

Một mặt là nóng lòng ái tử, một mặt là giữ gìn sự trinh trắng vì trượng phu.

Khiến nàng khó lòng lựa chọn.

Không khí trầm mặc lan tràn.

Ngọn nến trên bàn không ngừng cháy, ánh sáng chập chờn khắc họa tâm tình rối bời của Mẫn Nhu vào bóng tối.

Cố Hàn Uyên thản nhiên ngồi về chỗ cũ, dương dương tự đắc uống trà.

Trong lúc xoay chén trà, mơ hồ có thể thấy nụ cười vi diệu nơi khóe miệng hắn.

Cố Hàn Uyên tuyệt không sốt ruột.

Hắn biết Mẫn Nhu nhất định sẽ đưa ra lựa chọn mà hắn mong muốn.

Quả nhiên, Mẫn Nhu do dự hồi lâu, nhớ lại dáng vẻ ý chí sắt đá của Thạch Thanh ban ngày.

Thạch Thanh xưa nay cương trực, nếu đã nói không quản Thạch Trung Ngọc, thì tuyệt đối sẽ không xen vào sống chết của hắn nữa.

Thái độ lạnh lùng cứng rắn đó đâm vào trái tim người mẹ nóng lòng ái tử là Mẫn Nhu, khiến nàng vô cùng đau lòng.

Thời gian trôi qua, cán cân trong lòng Mẫn Nhu dần nghiêng về tình mẫu tử.

Nàng cúi thấp trán, thần sắc tịch mịch hỏi: Ngươi thực sự có thể buông tha Ngọc nhi.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, uống cạn chén trà, ôn thanh cười nói: Chỉ cần Mẫn sư thúc chuộc tội, mấy ngày nữa Cố mỗ sẽ tìm cơ hội lén lút thả Thạch Trung Ngọc.

Mẫn Nhu cúi thấp hai tròng mắt, nước mắt chảy xuống, rơi xuống đất tạo nên một vũng nước mắt.

Thần tình bi thương lẩm bẩm: Sư ca, thiếp có lỗi với chàng.

Cố Hàn Uyên đưa tay câu lên chiếc cằm thon của Mẫn Nhu, khiến thân ảnh mình lọt vào trong con ngươi của nàng.

Nhẹ giọng trêu đùa: Làm sao có thể nói xin lỗi chứ.

Mẫn sư thúc cũng là vì cứu nhi tử của Thạch sư thúc.

Mẫn Nhu chỉ cảm thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên vào giờ khắc này nhìn qua đặc biệt ghê tởm.

Hảo cảm ban đầu trong khoảnh khắc hóa thành hư không.

Trên gò má như hoa như ngọc tràn đầy phẫn hận, giọng căm hận nói: Không ngờ ngươi lại là người như vậy.

Cố Hàn Uyên đùa cợt nói: Phu nhân chỉ cần không để ý tính mạng Thạch Trung Ngọc, Cố mỗ ta tuyệt không miễn cưỡng.

Mẫn Nhu nghe vậy tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không có ý bỏ qua cho nàng, ở bên tai nàng buồn bã nói: Mẫn sư thúc có phải đã quên chính mình là tới thay Thạch Trung Ngọc chuộc tội.

Chẳng lẽ còn muốn Cố mỗ ta tới hầu hạ Mẫn sư thúc sao.

Dứt lời liền thản nhiên nằm trở về.

Mẫn Nhu nổi giận mở đôi mắt đẹp, hận hận trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Đã thuyết phục chính mình hi sinh sự trinh trắng để cứu Thạch Trung Ngọc, ranh giới cuối cùng của Mẫn Nhu sớm đã bị phá hủy.

Bây giờ lại chống cự thì có ích lợi gì.

Quả nhiên nàng không do dự bao lâu, liền ngoan ngoãn tiến lên.

Cố Hàn Uyên thấy thế hài lòng lộ ra mỉm cười.

Bóng đêm dần khuya.

Đã có người đêm không thể chợp mắt, chính là Hoàng Dung liên tục bị Cố Hàn Uyên đùa bỡn tâm linh.

Trằn trọc trở mình hồi lâu, trong đầu đầu tiên là hiện lên những màn chung đụng với Cố Hàn Uyên.

Khi thì khiến người ta ngượng ngùng, khi thì khiến người ta để ý, lại hợp thành trên mép Hoàng Dung một vệt mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng màn cuối cùng lại khiến sắc mặt nàng tái nhợt.

Cự tuyệt hắn là mình, trở nên đau lòng vẫn là mình.

Hình ảnh rất nhanh liền chuyển tới ngày hôm nay ban ngày, Cố Hàn Uyên cùng Hoa Vạn Tử trò chuyện với nhau thật vui, tựa như đang muốn ôm hôn thâm tình.

Một màn kia hoàn toàn đau nhói nội tâm Hoàng Dung, vô luận thế nào cũng khó mà xua tan khỏi đầu.

Càng nghĩ càng thấy tâm tình phiền muộn, lại cũng không nằm xuống được.

Nàng xấu hổ ngồi dậy, thất thần một lát sau quyết định đi ra ngoài một chút, cũng có thể bình phục lại nỗi lòng phức tạp của mình.

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, tinh quang lấp lánh.

Hoàng Dung bước đi thong thả, bỗng nhiên phát giác chính mình lại theo bản năng đi hướng phòng khách của Cố Hàn Uyên.

Có lòng xoay người rời đi, hai chân rồi lại thật giống như bị đóng chặt trên đất, không thể động đậy.

Nàng than nhẹ một tiếng, quyết định thuận theo tự nhiên đi qua đó xem, chỉ cần không đi quấy rối hắn là tốt rồi.

Hoàng Dung ôm tâm tình phức tạp đi hướng phòng khách của Cố Hàn Uyên.

Phía trước mặc kệ có bao nhiêu quấn quýt, ở lân cận cửa phòng Cố Hàn Uyên một khắc kia đều hóa thành hư ảo.

Bởi vì nàng đã nghe được động tĩnh bên trong phòng.

Tâm tình xấu hổ nhất thời dâng lên, trong lòng tự giễu nói: Nguyên lai hắn lại có người tiếp khách, chính mình cái này lại coi là gì chứ.

Hoàng Dung đang muốn mất mát rời đi, thần tình lại ngẩn ra.

Nàng nghe được tiếng cô gái chính là Mẫn Nhu mà ban ngày đã gặp.

Trong mắt Hoàng Dung lóe lên một vệt khó tin.

Mẫn Nhu nhưng là đàn bà có chồng a.

Hắn làm sao có thể.

Hoàng Dung lại nghĩ đến chính mình giống như cũng là đàn bà có chồng a.

À, cái đó không sao.

Mấy ngày nay vì Cố Hàn Uyên tâm loạn như ma, suýt nữa đều nhanh đã quên chuyện thật mình là đàn bà có chồng.

Từ sự tín nhiệm đối với Cố Hàn Uyên, Hoàng Dung căn bản không nghĩ tới Mẫn Nhu là bị uy hiếp, ngược lại cho rằng Mẫn Nhu trải qua cũng giống như mình, là bị Cố Hàn Uyên đả động.

Chỉ là nàng dũng cảm lựa chọn buông Thạch Thanh.

Trong lòng Hoàng Dung thậm chí còn dâng lên vẻ bội phục.

Chương 248

Cố Hàn Uyên một tiếng Dung Nhi mơ hồ không rõ lại mơ hồ mang theo thâm tình, lại đem ý tưởng của nàng đánh phá thành mảnh nhỏ.

Còn như lời trở về hỏi mập mờ không rõ của Mẫn Nhu đã không lọt vào tai Hoàng Dung.

Trong lòng Hoàng Dung hiện lên một ý tưởng khó tin: Chẳng lẽ hắn chỉ là đem Mẫn Nhu coi là vật thay thế của ta.

Ý nghĩ như vậy khiến tâm tư Hoàng Dung càng thêm phức tạp.

Xấu hổ nhưng lại mang theo niềm vui sướng nàng không muốn thừa nhận.

Giữa hai người vốn dĩ có mấy phần tương đồng.

Đều là nữ hiệp nổi tiếng xa gần.

Đều là mỹ nhân diễm danh lan xa.

Cũng đều có một trượng phu chính trực.

Chỉ là Mẫn Nhu các mặt đều yếu hơn Hoàng Dung một bậc, nhất là về xinh đẹp, Hoàng Dung tự tin hơn xa nàng.

Mẫn Nhu vì vậy bị Cố Hàn Uyên coi là vật thay thế cũng chẳng có gì lạ.

Ý nghĩ như vậy càng sâu sắc, trên gương mặt minh diễm tuyệt lệ của Hoàng Dung ngất hà lưu chuyển, thẹn thùng không thắng.

Chỉ là tiếng Dung Nhi kia không phải trực tiếp gọi cho nàng nghe, lại vô hình khiến nàng mơ hồ có chút đáng tiếc.

Có loại ý nghĩ này xong, Hoàng Dung ngược lại không vội vã rời đi.

Trong lòng hơi động, cẩn thận từng li từng tí ở giấy dán tường đâm một cái lỗ.

Vừa nhìn một cái liền sợ nàng trong lòng cuồng loạn.

Chỉ cảm thấy Mẫn Nhu chủ động được quả thực không biết xấu hổ.

Càng thêm kiên định ý tưởng Mẫn Nhu là bị Cố Hàn Uyên đả động.

Trên gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung đỏ ửng lan tràn ra, vành tai cũng trở thành một khối huyết ngọc tinh xảo.

Đúng lúc này, ánh mắt Cố Hàn Uyên lại cùng nàng nhìn nhau trong nháy mắt.

Sợ đến Hoàng Dung xoay người bỏ chạy, tiếng tim đập bịch bịch giống như vang vọng bên tai.

Hoàng Dung một đường toàn lực thi triển khinh công trở về phòng mình.

Thẳng đến đóng cửa phòng lại một khắc kia, tim đập mới miễn cưỡng bình phục một ít.

Trong lúc nhất thời, nàng có chút tối não chính mình không cẩn thận, lại bị bắt gặp.

Cũng may lúc đó nàng cũng chỉ lộ ra một con mắt, chưa chắc cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên nhận ra.

Hoàng Dung cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Nàng cười khổ một tiếng, vô lực nằm lại giường.

Vốn không muốn lại miên man suy nghĩ, nhưng nhắm mắt lại, một màn cảnh tượng trước mắt, từng tiếng bên tai, lại hung hăng xông vào trong đầu nàng.

Hoàng Dung trốn vào ổ chăn, đem mình cuộn thành một đoàn, tựa như xấu hổ không muốn gặp người vậy.

Nàng cũng vùi đầu vào trong chăn.

Trong ngực Đồng tâm bội phục mơ hồ nóng lên, hiện lên tâm tình không an tĩnh của nàng.

Trong đầu từng lần một vang lên tiếng Dung Nhi thâm tình của Cố Hàn Uyên, đổi lấy Hoàng Dung nỉ non Hàn Uyên.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên đang không nhìn Mẫn Nhu, trên mép treo ý vị sâu xa tiếu ý.

Ngày thứ hai.

Mẫn Nhu được Cố Hàn Uyên đưa về khi trời còn chưa sáng.

Ngày hôm nay chắc là không thấy nàng xuất hiện nữa.

Bất quá Cố Hàn Uyên hiện tại mục đích đã đạt được.

Trong khoảng thời gian ngắn ngược lại cũng không cần đi quan tâm nàng, cho nàng lưu một chút thời gian rối bời.

Hoàng Dung thay đổi thân thủy lam sắc quần dài, khiến tư thái nàng nổi bật lên càng thêm yểu điệu, có hứng thú thêm vài phần.

Bất quá, khi từ trong phòng đi ra, nàng lại thần tình tiều tụy, khuôn mặt uể oải.

Chỉ cảm thấy hôm nay ánh nắng đặc biệt chói mắt, mơ hồ có chút ngất xỉu.

Bên tai truyền tới tiếng lo lắng, kinh nàng nhất thời tỉnh táo lại: Quách phu nhân, nàng không sao chứ.

Nếu không nghỉ ngơi tốt, không bằng trở về ngủ tiếp một chút.

Hoàng Dung nhìn Cố Hàn Uyên khắp khuôn mặt là vẻ lo lắng, vô ý thức hô: Hàn.

Ánh mắt nàng phức tạp trong nháy mắt, gắng gượng nuốt lời suýt bật thốt ra vào, che giấu sự chột dạ, giả vờ bình tĩnh nở nụ cười nói: Cố công tử, sáng nay ngươi không ra ngoài sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt cười nói: Ngày hôm nay dậy trễ một chút, đợi lát nữa vẫn là phải ra ngoài.

Muốn kế hoạch tiến hành thuận lợi, hắn còn cần đi làm chút an bài mới được.

Hoàng Dung vô ý thức cho rằng Cố Hàn Uyên lại muốn đi hẹn hò với nhân tình nào đó.

Sự ghen tuông khó khăn lắm mới bình phục lại xông ra.

Nàng hơi cười trào phúng: Thì ra là thế, vậy Cố công tử thật đúng là cực khổ.

Cố Hàn Uyên cười trêu đùa: Cố mỗ ta không tính là cực khổ, cực khổ chắc là Quách phu nhân thì phải.

Hoàng Dung thần sắc kinh hãi, giơ tay lên chỉnh lý tóc, che giấu sự chột dạ, cố tự trấn định nói: Không biết Cố công tử nói ý gì.

Cố Hàn Uyên buồn bã nói: Đêm qua người kia là Quách phu nhân ư.

Hoàng Dung lúc này nào còn không biết Cố Hàn Uyên đã thật sự nhận ra mình, thầm mắng hắn ánh mắt quá tinh.

Ngoài miệng lại chỉ có thể giả bộ ngốc nói: Ta không biết Cố công tử là chỉ cái gì.

Cố công tử nhận lầm người rồi ư.

Cố Hàn Uyên thanh âm phiêu hốt, tự giễu nói: Đêm qua tuy không nhìn rõ, nhưng cặp mắt thu thủy phong tình vạn chủng của Quách phu nhân, ta sớm đã khắc cốt ghi tâm, cả đời không dám quên.

Làm sao có thể nhận sai.

Tuy trong thanh âm Cố Hàn Uyên mang ít tâm tình, nhưng sự thâm tình ý cắt ẩn chứa trong đó lại khiến phương tâm Hoàng Dung không ngừng run rẩy.

Lời trong lời ngoài đều là lời khen ngợi và yêu thích dành cho vẻ đẹp của nàng.

Chọc cho nàng thẹn thùng không thẳng.

Việc hắn không còn tự xưng Cố mỗ nữa càng khiến nàng có loại vui sướng khó tả.

Trong ngực Đồng tâm bội phục tựa như lại nóng lên, thiêu đốt khiến thân thể mềm mại của nàng như nhũn ra.

Hoàng Dung mất một lúc lâu mới miễn cưỡng khống chế được tâm tình xao động, khiến thanh âm của mình sẽ không phát ra run rẩy, nhẹ giọng nói: Cố công tử xin không nên hồ ngôn loạn ngữ.

Hoàng Dung chột dạ lúc này chỉ muốn trốn tránh, đem bóng lưng đường cong đẹp đẽ lưu lại cho Cố Hàn Uyên, tìm cớ qua loa nói: Ta muốn đi cùng Lăng Tri Phủ thương nghị đối sách, Cố công tử có việc thì đi mau lên.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Hoàng Dung rời đi, khống chế thanh tuyến ôn nhu nói: Dung Nhi.

Cái tiếng nói trầm bổng, từ tính, bao hàm thâm tình đó rơi vào tai Hoàng Dung, khiến nàng khó có thể khắc chế sự giật mình.

Dung Nhi hai chữ vốn dĩ chỉ có người thân cận nhất mới có thể gọi nàng như vậy.

Gần mười năm nay nàng cùng cha thân Hoàng Dược Sư, sư phụ

Hồng Thất Công hầu như chưa từng gặp mặt, vì vậy ngày thường chỉ có Quách Tĩnh một mình gọi nàng như vậy.

Lại thêm sự cố ngoài ý muốn đêm qua, nàng trở về phòng sau đó vô tình thở nhẹ gọi đối phương, đều khiến nàng hiện tại đối với cách xưng hô như vậy của Cố Hàn Uyên đặc biệt mẫn cảm.

Suýt nữa phải trở về phòng đổi một thân quần áo.

Để che đậy ý xấu hổ, nàng tăng âm lượng, đầu cũng không dám quay lại hô: Cố công tử.

Đừng gọi ta như vậy.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, trong giọng nói tràn đầy ý tứ tịch mịch, trầm thấp nói: Quách phu nhân nếu không muốn nói chuyện nhiều, vậy Cố mỗ xin cáo từ.

Ta.

Hoàng Dung trong lòng chấn động, vội vàng xoay người nhìn.

Đã thấy trong viện không còn thân ảnh Cố Hàn Uyên.

Lúc này một trận gió mát thổi qua, Hoàng Dung lại cảm thấy thân thể mềm mại lạnh dần.

Hai tay khoanh ở cánh tay trắng nõn ẩn dưới ống tay áo, thất thần tựa thân thể mềm mại vào một cây lang trụ.

Trong lòng dâng lên một trận cảm giác vô lực.

Cố Hàn Uyên lúc này tìm được cứ điểm Địa Võng ở Giang Lăng thành, ban bố mấy đầu mệnh lệnh.

Sau đó trở về khách sạn nơi Thích Phương các nàng ở.

Bất ngờ là Thủy Sanh vẫn chưa rời đi, đang cùng Thích Phương và Lăng Sương Hoa cười duyên liên tục trò chuyện vui vẻ.

Khi Cố Hàn Uyên đẩy cửa vào, ba nữ mới vui mừng dừng nói chuyện.

Cố Hàn Uyên vốn là đến để giết thời gian.

Rất nhanh thì dưới ánh mắt tò mò của rau muống nhỏ, hắn cùng ba nữ đánh vài vòng mạt trược.

Màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên trở về Lăng phủ.

Chương 249

Quả nhiên chỉ thấy một đạo thân ảnh mảnh khảnh màu đen lén lút lẻn vào.

Cẩn thận từng li từng tí tránh né thủ vệ tuần tra, tại trước cửa địa lao dừng lại.

Nhìn hai gã trông coi đang canh giữ ở trước cửa, nàng hơi lúng túng một chút.

Mạnh mẽ xông vào tính nguy hiểm quá lớn.

Nàng lại là tự mình lén chạy ra ngoài, phía sau không có trợ giúp.

Lúc này đang dùng giọng cô gái yêu kiều mềm mại hậm hực lẩm bẩm: Gia gia, tam gia gia cùng thúc thúc quá bất cận nhân tình.

Đúng lúc nàng muốn mạo hiểm dùng khói mê làm ngất trông coi, một bàn tay đặt xuống vai nàng khiến nàng suýt kêu lên sợ hãi.

May mắn tiếng nói phía sau truyền tới kịp thời, mới ngăn lại được.

Đinh Đinh Đương Đương, ngươi làm sao lại chạy vào đây.

Còn mặc hắc y, muốn cướp ngục ư.

Người thiếu nữ này chính là Đinh Đang.

Mặt mang hắc sa, một thân y phục dạ hành bó sát người, khiến thân thể mềm mại tràn đầy sức sống thanh xuân của nàng nổi bật lên linh lung có hứng thú.

Cố Hàn Uyên đã đứng sau lưng nàng hồi lâu.

Cái đường cong ưu mỹ khi nàng cẩn thận từng li từng tí quan sát tình huống đó, suýt nữa chọc cho Cố Hàn Uyên đưa tay vỗ lên.

Bất quá Cố Hàn Uyên sớm có kế hoạch, vì vậy cũng không vội vàng.

Lặng lẽ ở phía sau Đinh Đang thưởng thức, cho đến khi Đinh Đang muốn hành động, mới vỗ vai nàng lên tiếng.

Đinh Đang quay đầu thấy là Cố Hàn Uyên, đầu tiên là có chút kinh hỉ, ngay sau đó liền không nói lời nào, phẫn hận nhìn hắn chằm chằm.

Cố Hàn Uyên thấy thế, buồn cười đưa tay bóp lỗ mũi nàng: Ta không có kêu người đến bắt ngươi cũng là không tệ rồi.

Sao còn giận dỗi.

Đinh Đang xấu hổ đẩy tay Cố Hàn Uyên ra.

Có lẽ là cảm nhận được sự thân cận của hắn, sự khó chịu khi bị bắt trước đó sớm đã bị bỏ ngoài tai, uy thế võ công của Cố Hàn Uyên cũng bị quên sạch.

Nàng trừng đôi mắt đen nhánh linh động, giận dỗi nói: Ngươi còn không biết xấu hổ sai người đến bắt ta.

Trước đó ngươi không phải nói Thiên ca ca không có việc gì sao.

Cố Hàn Uyên bật cười: Ta cũng không nói như vậy.

Ta chỉ nói là muốn dẫn hắn đi gặp phụ mẫu.

Đinh Đang nhớ lại một chút, sự thật đúng là như vậy.

Nhưng vẫn là lo lắng cho người trong lòng chiếm thượng phong, nàng chần chờ nói: Nhưng là.

Cố Hàn Uyên cắt đứt lời nàng, ngăn cách chiếc khăn che mặt của Đinh Đang, ngón trỏ lại một lần nữa chặn trên môi nàng, khiến nàng gắng gượng nuốt lời xuống.

Đinh Đang còn chưa kịp vì thế mà cảm thấy ngượng ngùng, Cố

Hàn Uyên lại nhẹ cười nói: Trước đi theo ta.

Ngươi cái thân đen này, nhìn một cái liền không giống người tốt.

Nếu như bị người trông thấy nhất định sẽ cho rằng là thích khách.

Đinh Đang thấy Cố Hàn Uyên nói rất có lý, cũng không phản đối.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, vòng eo tinh tế mềm mại đã bị một bàn tay lớn ấm áp nắm lấy.

Tiếng kinh hô trong miệng Đinh Đang còn chưa kịp thốt ra, chỉ thấy cảnh vật trước mắt nhanh chóng lùi lại, trong chốc lát nàng đã bị đưa vào một gian phòng.

Cố Hàn Uyên vào trong phòng, cũng không buông tay nàng ra.

Đối với Thị Kiếm vẫn còn đang lo lắng, hắn nói: Thị Kiếm, ngươi đi nghỉ trước đi.

Thị Kiếm dù đôi chút kinh ngạc với tạo hình áo đen của Đinh Đang, nhưng khi thấy Cố Hàn Uyên ôm eo Đinh Đang thân mật, nhất thời khiến nàng suy nghĩ miên man, mặt đỏ ửng vì thẹn, cười lấp bắp nói: Vâng, công tử.

Chuẩn bị ra cửa, Thị Kiếm đột nhiên không biết gân nào lại lỡ, hỏi một câu: Công tử cần nô tỳ giữ cửa không.

Lời này vừa ra, đến cả Cố Hàn Uyên cũng đôi chút kinh ngạc, buồn cười nói: Không cần.

Thị Kiếm cũng nhận ra lời mình vừa nói thật sự cổ quái, trên mặt càng đỏ thêm vài phần.

Nàng cúi đầu, e lệ nói: À, vậy nô tỳ đi ngủ trước đây.

Dứt lời liền cẩn thận đóng cửa rời đi.

Đinh Đang lúc này mới từ chấn động của khinh công Cố Hàn Uyên phục hồi tinh thần lại.

Cảm giác nhanh như điện chớp, dường như thời gian cũng bị bỏ lại phía sau, khiến tâm thần nàng vốn thích kích thích, lúc này cũng đôi chút run rẩy.

Sau khi lấy lại tinh thần, Đinh Đang lập tức đẩy ra đại thủ Cố Hàn Uyên đặt trên hông nàng.

Đinh Đang tuy thích Thạch Trung Ngọc, nhưng đối với thân thể tiếp xúc lại luôn giữ gìn rất nghiêm ngặt.

Không chỉ trước đó hai lần bị ngón tay Cố Hàn Uyên chặn ở môi, sự tiếp xúc thân mật vừa rồi đối với nàng mà nói cũng là lần đầu tiên.

Nhiệt độ còn lưu lại khiến thân thể mềm mại của nàng đôi chút rã rời, xấu hổ và chột dạ nói: Ngươi tại sao lại ôm eo ta.

Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Bằng không làm sao có thể mang nàng né tránh thủ vệ.

Chẳng lẽ phải giống như nàng lén lút lẻn vào sao.

Đinh Đang bỗng hỏi: Ngươi đã sớm phát hiện ta rồi.

Cố Hàn Uyên cười trêu chọc: Khi nàng vừa lật tường vào viện đó.

Đinh Đang bất mãn trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên nói: Hừ.

Vậy mà ngươi còn nhìn lâu như vậy để trêu đùa ta.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt bất đắc dĩ trêu chọc: Vốn là tại hạ định trực tiếp gọi nàng.

Nhưng ta thấy Đinh Đinh Đương Đương trong y phục áo đen thực sự vô cùng mê người, khó tránh khỏi muốn thưởng thức thêm vài lần.

Đinh Đang nghe vậy sững sờ, trên mặt mang theo một vẻ mị hoặc mê người.

Đôi mắt to linh động chớp chớp, duyên dáng hỏi: Cố công tử, ngươi có phải hay không yêu thích ta.

Cố Hàn Uyên giả bộ kinh ngạc hỏi: Vì sao nói vậy.

Đinh Đang vò vò lục lạc chuông trên búi tóc đuôi ngựa, cúi thấp ánh mắt, có chút ý xấu hổ nói: Ngươi rất thích khen ta, lại thích chiếm tiện nghi của ta.

Chẳng phải là yêu thích ta sao.

Cố Hàn Uyên đưa tay nâng chiếc cằm thon của Đinh Đang lên, cười cợt nói: Ta chỉ là thèm thân thể nàng mà thôi.

Đinh Đang chưa từng nghe qua lời nói trực bạch đến vậy, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt ba đào.

Nàng đưa tay đẩy ra bàn tay Cố Hàn Uyên, động tác vò chuông trên tay càng nhanh thêm vài phần, hừ một tiếng: Phỉ.

Đồ nam nhân thối.

Cố Hàn Uyên đối với lời nói của Đinh Đang cũng không bận tâm, khẽ cười hỏi: Nói đi, làm sao nàng đột nhiên lại lén lút lẻn vào.

Hai vị gia gia của nàng và Đinh đại hiệp đâu rồi.

Đinh Đang phát hiện mình bị Cố Hàn Uyên trêu đùa đến độ đã quên mất chính sự, kiều mị lườm hắn một cái, thấy chẳng có chút sát thương nào với hắn, chỉ đành bất đắc dĩ nói: Đương nhiên là đến cứu Thiên ca.

Bọn họ đều không đồng ý, ta chỉ đành tự mình đến đây.

Cố Hàn Uyên cười ý vị nói: Nàng muốn cứu Thạch Trung Ngọc.

Đinh Đang nhắc đến chuyện này liền nổi giận, tức giận nói: Khi ngươi mang Thiên ca đi, căn bản không nói là sẽ xử quyết hắn.

Bằng không, tuyệt đối sẽ không để ngươi mang hắn đi.

Cố Hàn Uyên lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ nói: Ngay từ đầu đương nhiên ta không có ý định xử quyết Thạch Trung Ngọc.

Lúc đó chỉ là một mưu đồ chưa thành, để cha mẹ hắn trách phạt một trận là điều tất yếu.

Đinh Đang không hiểu hỏi: Vậy làm sao lại biến thành phải xử quyết Thiên ca.

Nếu không phải ta vô tình nghe được người khác bàn tán chuyện này trên đường, ta vẫn còn chẳng hay biết gì.

Còn về người khác này, đương nhiên là do Cố Hàn Uyên sắp xếp.

Một Thạch Trung Ngọc chỉ dùng một lần sao có thể thỏa mãn được khẩu vị của hắn.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghiêm nghị nói: Sau đó Tuyết Sơn phái đến tố cáo, phía sau lại thu được không ít tình báo đều liên quan đến hành vi phạm tội của Thạch Trung Ngọc.

Tổng hợp lại, tình thế trở nên nghiêm trọng.

Hắn lại thở dài một tiếng nói: Dù là vì danh tiếng của Tuyết Sơn phái hay Võ Đang phái, đều cần phải xử cực hình.

Bằng không, làm sao còn có thể đặt chân trên giang hồ.

Đinh Đang là một tiểu yêu nữ không có mấy phần nguyên tắc lương tâm hay khái niệm đạo đức, đối với chuyện như vậy hoàn toàn không thể lý giải, tức giận nói: Chẳng phải chỉ là phong lưu một chút sao.

Làm sao lại phải xử cực hình.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Phong lưu ngược lại không sao cả.

Ví như Thạch Trung Ngọc lưu luyến thanh lâu, nhiều lắm cũng chỉ bị nói phẩm hạnh không đoan, mắng vài câu rồi thôi.

Nhưng hắn còn cưỡng ép cô gái nhà lành.

Tính chất hoàn toàn khác biệt.

Đinh Đang ngơ ngác hỏi: Chẳng phải đều là tiêu khiển sao.

Có gì khác biệt.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn của Đinh Đang, vuốt ve cảm giác mịn màng đó, trêu chọc: Vậy Đinh Đinh Đương Đương có nguyện ý để ta tiêu khiển một chút không.

Đinh Đang liền lùi lại hai bước, vừa vặn tránh khỏi ma trảo của Cố Hàn Uyên, mặt đỏ ửng vì thẹn, hừ một tiếng: Phỉ.

Thân thể của ta phải dành cho Thiên ca, làm sao có thể để ngươi tiêu khiển.

Cố Hàn Uyên đối với sự né tránh của Đinh Đang cũng không bận tâm, nhún vai nói: Chẳng phải vậy sao.

Vậy những nữ tử bị Thạch Trung Ngọc cưỡng ép, tại sao phải muốn để hắn tiêu khiển.

Đinh Đang cũng hiểu được lời nói của Cố Hàn Uyên có chút đạo lý.

Lúc này nàng cắn môi mỏng, khổ sở nói: Nhưng là cũng không nên xử quyết a, cùng lắm thì bồi thường cho đối phương một chút.

Cố Hàn Uyên lại không có ý buông tha Đinh Đang, hắn lại gần, trêu chọc nói: Vậy Đinh Đinh Đương Đương cho ta tiêu khiển một chút, ta cũng bồi thường nàng một chút, thế nào.

Đinh Đang thấy Cố Hàn Uyên tiếp cận, đồng tử chấn động.

Trên gò má minh diễm tuyệt luân hiện lên vẻ hoảng loạn, không còn nhàn nhã vò vò chuông trên búi tóc đuôi ngựa.

Nàng nhìn quanh liên tục lùi về phía sau.

Đáng tiếc còn chưa được mấy bước đã bị dồn vào góc tường.

Thấy không còn không gian để chạy trốn, chỉ có thể cố gắng ứng đối bằng lời nói, lắp bắp nói: Ngươi vì sao cứ mãi nói muốn tiêu khiển ta.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Đinh Đang đã bị Cố Hàn Uyên hoàn toàn bao phủ.

Cố Hàn Uyên ghé sát vào tai nàng đang ửng đỏ, thì thầm: Ta chẳng phải đã nói thèm thân thể nàng sao.

Không tiêu khiển nàng thì tiêu khiển ai đây.

Đinh Đang giật mình, cười gượng gạo nói: Ta còn tưởng ngươi chỉ đùa giỡn.

Cố Hàn Uyên lúc này lại lùi lại một bước, nhìn ánh mắt hoảng loạn của Đinh Đang, vô cùng nghiêm túc nói: Lời ta nói với Đinh Đinh Đương Đương vẫn luôn là nghiêm túc.

Đinh Đang nghe vậy, sự hoảng loạn nguyên bản lại được xoa dịu, ánh mắt đôi chút mơ màng.

Nàng vốn là nữ tử ham hư vinh, cũng là bị lời lẽ hoa mỹ, xảo trá của Thạch Trung Ngọc hấp dẫn.

Đối với lời nói như vậy của Cố Hàn Uyên, nàng đặc biệt không có sức chống cự.

Lại thêm tướng mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên lại ở ngay trước mắt, liên tưởng đến võ công tuyệt đỉnh, uy vọng danh chấn giang hồ của hắn, hắn lại trực tiếp bày tỏ hảo cảm với nàng.

Đinh Đang thần sắc phức tạp thấp giọng nói: Nếu không phải trước đó đã gặp Thiên ca, ta khẳng định đã thích ngươi rồi.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không bận tâm đến tấm lòng thiếu nữ chợt trỗi dậy của Đinh Đang, cười ý vị nói: Vậy tại hạ thật sự vinh hạnh.

Đáng tiếc ta chỉ là thèm thân thể nàng, cũng không cần nàng thích.

Đinh Đang lại cũng không chịu đựng được loại đùa giỡn này, ngọc nhan yểu điệu, nàng hừ một tiếng: Phỉ.

Chương 250

Đại sắc lang.

Đinh Đang dù là một yêu nữ đến đâu, cũng chỉ là một thiếu nữ.

Đối mặt với lời nói trực bạch như vậy của Cố Hàn Uyên, nàng càng không thể chịu đựng, vội vàng nói sang chuyện khác: Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng buông tha Thiên ca.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt u sầu nói: Vốn là Đinh Đinh Đương Đương muốn cầu xin ta, lẽ ra ta không nên cự tuyệt.

Thế nhưng cái giá phải trả để thả Thạch Trung Ngọc, Đinh Đinh Đương Đương không trả nổi đâu.

Đinh Đang có chút dự cảm không lành, vô thức hỏi: Cái giá gì.

Cố Hàn Uyên cẩn thận quan sát Đinh Đang một phen.

Nàng có khuôn mặt trái xoan, tú lệ xinh đẹp.

Đôi mắt sáng long lanh, ánh mắt phiêu đãng.

Thân thể mềm mại tuổi xuân căng tràn, thon thả tinh tế trong bộ y phục bó sát người màu đen.

Mơ hồ còn có thể ngửi thấy từng trận hương lan.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ tán thưởng, mang theo ý cười tinh vi hỏi: Nàng cứ nói đi.

Đinh Đang dù có chậm hiểu đến đâu cũng có thể lý giải ánh mắt Cố Hàn Uyên, huống hồ nàng vốn thông minh cơ trí.

Hai tay che trước người, kinh hô: Không thể.

Thần sắc Cố Hàn Uyên khôi phục bình tĩnh, cười nhạt một tiếng.

Dường như ánh mắt như muốn vồ tới vừa rồi căn bản không phải của mình.

Hắn thản nhiên nói: Cho nên ta cũng không có ý cưỡng ép Đinh Đinh Đương Đương.

Đinh Đang thấy thế thở phào nhẹ nhõm, thậm chí mơ hồ có chút cảm động.

Ngược lại là đối với hạ tràng của Thạch Trung Ngọc đã có chút hiểu ra.

Thảo nào hắn lại luân lạc đến mức bị xử quyết.

Nghĩ đến đây, Đinh Đang cũng có chút khổ sở, thần sắc mất mát nói: Thiên ca bây giờ phải làm sao.

Cố Hàn Uyên lời nói lại chuyển ngoặt, khẽ cười nói: Bất quá, để nàng gặp Thạch Trung Ngọc, cái giá Đinh Đinh Đương Đương vẫn có thể trả.

Đinh Đang có kinh nghiệm từ trước, cảnh giác hỏi: Ngươi nói trước là cái giá gì đi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đưa tay chỉ vào môi mình.

Đồng tử Đinh Đang chấn động mạnh.

Cũng không biết nàng đã liên tưởng đến điều gì, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng lên, vội vàng kinh hô: Không được.

Nàng thần tình xấu hổ, vô cùng e lệ nói với vẻ thiếu nữ: Làm loại chuyện này với ngươi chẳng phải cũng tương tự như giao thân thể cho ngươi sao.

Tuyệt đối không được.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng sững sờ trong nháy mắt, bật cười nói: Đinh Đinh Đương Đương, nàng có phải đang nghĩ bậy bạ không.

Ý của ta là hôn một cái.

À.

Đinh Đang nghe vậy có chút ngây dại, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái khe mà chui xuống.

Cũng lạ là nàng luôn được Đinh Bất Tam nuôi dưỡng, tiếp xúc không ít với các loại Tam Giáo Cửu Lưu, nên có nhiều kiến thức phức tạp.

Giờ phút này lại bộc lộ ra, mất mặt lớn trước mặt Cố Hàn Uyên.

Bất quá, sự tình không giống nàng nghĩ đến như vậy ngược lại là thở phào nhẹ nhõm, lắp bắp nói: Cái kia.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ suy nghĩ cho nàng mà nói: Điều kiện này đâu có khó đến vậy.

Đinh Đang lại không phải người ngu.

Đây cũng không phải là chuyện một nữ tử có thể làm với người nam nhân không phải tình nhân.

Bất quá, tương tự với hiệu ứng phá dỡ phòng, vì vậy Đinh Đang đối với chuyện hôn một cái như vậy đột nhiên không còn quá kháng cự.

Chỉ là xấu hổ ra điều kiện nói: Gò má có thể chứ.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ khẽ thở dài: Ai da, ai bảo ta thèm thân thể nàng đâu.

Vậy ta sẽ dành cho nàng chút ưu đãi.

Đinh Đang nghe vậy rất đỗi mừng rỡ, lập tức trở nên thân cận với Cố Hàn Uyên, ngọt ngào cười duyên nói: Hì hì, cảm ơn Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: Đến đây.

Đinh Đang tiến lên.

Dung mạo Cố Hàn Uyên vốn dĩ đã vô cùng tuấn mỹ, cự ly gần nhìn khuôn mặt nghiêng đẹp như tranh vẽ của hắn, trong lúc nhất thời nàng lại có chút ngây dại, suýt chút nữa đã nuốt nước miếng.

Đinh Đang phục hồi tinh thần lại, liền muốn tiến lên.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lúc này mang trên mặt vẻ nghi hoặc quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Đinh Đang lùi nhanh mấy bước, lại lùi về góc tường.

Trên khuôn mặt ửng hồng đỏ tươi như máu.

Đinh Đang khẽ vuốt cánh môi mình, tức giận nói: Ngươi làm sao đột nhiên quay đầu.

Nàng chỉ cảm thấy mình ngày hôm nay thực sự là chịu thiệt lớn.

Cố Hàn Uyên khắp khuôn mặt là vẻ vô tội, bất đắc dĩ nói: Ta thấy nàng cứ bất động mãi, nên muốn xem có chuyện gì.

Lời này khiến Đinh Đang chột dạ, cũng không thể để nàng nói là bởi vì mình ngắm đến ngây người a.

Bất quá, chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể hừ hừ hai tiếng bày tỏ bất mãn, hừ một tiếng: Hừ.

Bây giờ đủ chưa.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nhìn Đinh Đang minh diễm khả ái, tặc lưỡi một tiếng, thần sắc không đổi nói: Vừa nghĩ tới nàng thích tên tiểu vô năng háo sắc Thạch Trung Ngọc đó, trong lòng ta cũng có chút khó chịu.

Tiếp đó liền lại gần Đinh Đang, khiến nàng không thể trốn đi đâu được: Cho nên cần thêm một phần thù lao.

Đinh Đang chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần.

Ngô.

Bóng đêm dần khuya.

Cố Hàn Uyên mang theo Đinh Đang với khuôn mặt còn đỏ bừng, chưa hết thẹn, đi đến địa lao Lăng phủ.

Đinh Đang đi được hai bước liền trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, lại giậm chân một cái, trong miệng lẩm bẩm Đại sắc lang, thầm mắng bản thân sao lại tin lời hoang đường của hắn.

Nhìn bộ dạ hành đã trở nên rộng thùng thình không ít, nàng hầu như bị chiếm hết tiện nghi một lượt, vẫn còn giữ được chút giới hạn cuối cùng.

Bất quá, trải qua việc này, tâm tư Đinh Đang muốn cứu Thạch Trung Ngọc lại dao động.

Cán cân trong lòng lung lay.

Một bên là mối tình đầu mình yêu sâu đậm, một bên là Cố Hàn Uyên với dung mạo lại đẹp, võ công lại cao, danh tiếng và địa vị giang hồ lại hiển hách, nói chuyện cũng khiến nàng vui vẻ, lại cho nàng một trải nghiệm tuyệt vời.

Đinh Đang càng nghĩ càng thấy cảm tình với Thạch Trung Ngọc không còn kiên định.

Trong đầu đã hiện lên mấy lần ý niệm Hay là thôi đi.

Đáng tiếc, đoạn đường ngắn ngủi đến Lăng phủ này không đủ để Đinh Đang nghĩ thông suốt.

Cố Hàn Uyên cũng đã mang theo nàng đi tới trước cửa địa lao.

Nhìn hai gã thủ vệ đứng gác cung kính hành lễ nhường đường, Đinh Đang lại có chút cảm thấy vinh hạnh lây.

Nàng lắc đầu, xua tan ý nghĩ kỳ lạ trong lòng, theo Cố Hàn Uyên vào địa lao.

Một đường thuận lợi, hai người liền gặp được Thạch Trung Ngọc đang chật vật.

Thạch Trung Ngọc dù không bị tra tấn, nhưng hắn vốn sống an nhàn sung sướng, có bao giờ phải chịu khổ như vậy.

Chỉ trong một ngày rưỡi ngắn ngủi đã hành hạ hắn đến mức gần như sụp đổ.

Đinh Đang có chút khó tin nhìn Thạch Trung Ngọc tiều tụy, không còn nửa phần phong lưu tiêu sái.

Vết bẩn lẫn mùi hôi thối mơ hồ bốc lên càng khiến Đinh Đang suýt nữa xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà Thạch Trung Ngọc nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn thấy Đinh Đang, lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội vàng kêu to cầu cứu: Đinh Đinh Đương Đương, nhanh cứu ta.

Đinh Đang có chút do dự, tiến lên nhìn Thạch Trung Ngọc.

Nàng đau lòng vì thảm trạng của hắn, nhưng lại ghét bỏ bộ dạng chật vật này.

Bất quá, nghĩ đến điều kiện Cố Hàn Uyên đã nói để thả Thạch Trung Ngọc, Đinh Đang khổ sở nói: Thiên ca, ta cứu không được ngươi.

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lập tức âm trầm xuống.

Bản chất vàng ngọc bên ngoài, thối rữa bên trong lộ rõ.

Thẹn quá hóa giận nói: Vậy nàng đến làm gì.

Đến để cười nhạo ta sao.

Đinh Đang nào nghĩ bản thân đã hy sinh không ít tiện nghi để đến thăm hắn, lại đổi lấy loại chất vấn này.

Trong lòng khổ sở, nhưng vẫn là vội vàng phủ nhận nói: Thiên ca.

Không phải.

Ta chỉ là muốn nhìn ngươi một chút.

Thạch Trung Ngọc tức giận nói: Nhìn cái gì.

Xem ta chết như thế nào sao.

Thạch Trung Ngọc không bận tâm đến vẻ mặt cô đơn của Đinh Đang, thấy nàng không đáng tin cậy, ngược lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang đứng bên cạnh xem kịch vui, cầu khẩn nói: Cố công tử.

Cố đại hiệp.

Van cầu ngươi tha tiểu nhân một mạng.

Bất kể điều kiện gì tiểu nhân đều có thể đáp ứng ngươi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh, cười ý vị hỏi: Ồ.

Thật sự điều kiện gì cũng có thể sao.

Thạch Trung Ngọc vừa thấy có hy vọng, hai mắt sáng rỡ, nịnh nọt nói: Chỉ cần Cố công tử nguyện ý buông tha tiểu nhân, điều kiện ra sao tiểu nhân đều có thể đáp ứng ngươi.

Cố Hàn Uyên đưa tay kéo Đinh Đang vẫn còn đang đau buồn sang bên cạnh, vuốt ve eo nàng, cười cợt nói: Dù là thế này sao.

Đinh Đang nào ngờ lại có diễn biến này, ngọc nhan ửng hồng, xấu hổ thấp giọng hừ một tiếng: Cố đại ca, ngươi làm gì thế.

Cố Hàn Uyên không trả lời Đinh Đang.

Hắn nhìn sắc mặt Thạch Trung Ngọc thay đổi vài lần.

Từ khiếp sợ đến phẫn nộ, rồi đến hiểu ra, tự giễu, cuối cùng lại biến thành nịnh nọt.

So với tuyệt chiêu biến sắc mặt cũng chẳng kém.

Hắn nghĩ thầm: Dù sao Đinh Đang cũng vẫn không chịu cho hắn thân thiết, còn không bằng đổi lấy cơ hội tự do và mạng sống.

Ngay lập tức, Thạch Trung Ngọc ăn nói khép nép, nịnh nọt nói: Cố công tử nguyên lai là thích Đinh Đang sao.

Không thành vấn đề, chỉ cần Cố công tử nguyện ý thả tiểu nhân đi ra ngoài, tiểu nhân nguyện ý dâng Đinh Đang cho Cố công tử.

Đinh Đang khó tin kinh hô: Thiên ca.

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên lời Cố Hàn Uyên đã nói: Thạch Trung Ngọc này hôm nay có thể không bận tâm an toàn của nàng, ngày mai có thể không bận tâm thanh bạch của nàng, ngày sau có thể không bận tâm sinh tử của nàng.

Chương 251

Dù như vậy, nàng vẫn còn thích sao.

Đinh Đang tự giễu thầm nghĩ: Vậy ra, bây giờ là lúc phải hy sinh trong sạch của nàng thật sao.

Người mình yêu thích bấy lâu nay, nguyên lai thật sự là kẻ như vậy.

Cố Hàn Uyên khinh miệt nói: Quả nhiên kẻ thức thời là tuấn kiệt.

Ngươi đã hào phóng như vậy ban tặng, Cố mỗ liền không khách khí nhận lấy.

Thạch Trung Ngọc nụ cười trên mặt càng trở nên xán lạn nói: Không cần khách khí, Cố công tử cứ việc sử dụng, không cần ngại.

Chỉ cần Cố công tử bằng lòng thả tiểu nhân đi ra ngoài là được.

Trong lời nói, hắn hầu như xem Đinh Đang như một món vật phẩm có thể tùy ý vứt bỏ.

Có thể thấy người này quả thật nhát gan và không có chút đảm đương nào.

Cố Hàn Uyên nhìn Đinh Đang với thần sắc bi thương, không còn nửa phần trêu đùa như trước, nghiêm túc nhưng mang theo ôn nhu hỏi: Đinh Đinh Đương Đương, nàng cũng nghe thấy rồi.

Còn muốn cứu Thiên ca của nàng sao.

Đinh Đang nhìn ánh mắt ôn nhu lo lắng của Cố Hàn Uyên, đột nhiên không còn đau lòng như vậy nữa.

Nhìn Thạch Trung Ngọc không hề có giới hạn, nàng thản nhiên nói: Cứu.

Thanh âm rõ ràng không có gì âm điệu, nhưng lại mang theo một cổ ý lạnh băng hung tợn.

Thạch Trung Ngọc không tự chủ rùng mình một cái.

Câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên khiến lòng Thạch Trung Ngọc lập tức chìm xuống đáy vực: Đinh Đinh Đương Đương, chờ nàng đã trả thù lao xong, Thạch Trung Ngọc liền đem giao cho nàng, được không.

Đinh Đang trong đôi mắt sáng lóe lên vẻ cảm động, nàng cười duyên nói: Cảm ơn Cố đại ca.

Nói rồi liền chủ động hôn lên má Cố Hàn Uyên.

Thạch Trung Ngọc nghe vậy kinh hãi tột độ, hoảng sợ cầu khẩn: Không muốn.

Cố công tử, đừng giao ta cho Đinh Đang.

Cố Hàn Uyên thần sắc lãnh đạm cười cợt nói: À, ngươi cũng không có tư cách yêu cầu đâu.

Dứt lời liền không bận tâm đến tiếng quỷ khóc sói tru của hắn, mang theo Đinh Đang rời khỏi địa lao.

Trở lại khách phòng của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Đinh Đang, ôn tồn nói: Nhìn nàng dọc đường trầm mặc ít nói, là không nguyện ý sao.

Nếu không muốn cũng không sao.

Ta cũng không thích ép buộc người khác.

Thạch Trung Ngọc nàng vẫn có thể mang đi.

Đinh Đang nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nhẹ giọng kêu: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ôn tồn hỏi: Làm sao vậy.

Ngữ khí Đinh Đang có chút mơ hồ, nhưng lại kiên định nói: Gia gia và Tứ gia gia của ta nói, làm người quan trọng nhất là giữ lời.

Ta sẽ không đổi ý.

Cố Hàn Uyên đưa tay nâng cằm nàng, ngưng mắt nhìn đôi mắt nàng, nhẹ giọng nói: Nhưng là ta không muốn ép buộc Đinh Đinh Đương Đương.

Đinh Đang đôi mắt chớp động, e lệ nói với vẻ quyến rũ khó tả: Ai nói là cưỡng ép.

Ta tự nguyện, chẳng phải được sao.

Nàng buông bỏ nỗi đau lòng mà Thạch Trung Ngọc mang lại, lại khôi phục tính tình cơ trí cổ quái của mình, cười tươi như hoa nói: Đúng rồi, vừa rồi ta hiểu lầm sự tình.

Cố đại ca có muốn thử một chút hay không.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Có thể hay không quá miễn cưỡng.

Đinh Đang lắc đầu, vẫy búi tóc đuôi ngựa, tạo nên một tràng tiếng chuông lục lạc thanh thúy dễ nghe.

Tuyệt không miễn cưỡng.

Hoàng Dung lại cả đêm trằn trọc, khó lòng chợp mắt.

Nàng khẽ than một tiếng rồi đứng dậy.

Từ sáng sớm đến giờ, nàng đã cả ngày không nhìn thấy Cố Hàn Uyên.

Lúc này, quỷ thần xui khiến nàng đi về phía phòng của hắn.

Trong lòng thầm an ủi bản thân, chỉ là muốn xác nhận Cố Hàn

Uyên có an toàn hay không.

Vẫn là ở vị trí đêm qua, nàng lại nghe thấy động tĩnh trong phòng.

Chỉ là âm thanh đã thay đổi, là tiếng của một thiếu nữ trẻ tuổi.

Sắc mặt Hoàng Dung lập tức trở nên khó coi.

Nghe tiếng chuông lục lạc thanh thúy mơ hồ vọng ra, thậm chí nàng còn hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải cố ý thay người khác hay không.

Hoàng Dung thấy cái lỗ hổng đêm qua vẫn chưa được lấp lại, kinh ngạc trong chốc lát.

Trong thoáng chốc nàng liền tiến lại gần.

Rất nhanh nàng liền thần sắc chấn động, kinh ngạc đến ngây người.

Ngày thứ hai.

Trời đã sáng hẳn.

Cố Hàn Uyên vuốt ve lục lạc chuông trong tay.

Âm thanh trong trẻo dễ nghe khiến tâm tình hắn vui thích không ít.

Trước đây tâm tình hắn không được tốt cho lắm.

Dù sao loạt đánh giá về Đinh Đang vẫn chưa hoàn thành.

Hiển nhiên còn có khúc mắc, phần lớn chính là liên quan đến tên cẩu tạp chủng Thạch Phá Thiên.

Nói đến Thạch Phá Thiên, vậy thì thật là vận cứt chó số một trong Kim Thư.

Mỹ nhân, thần công, danh vọng đều như tự động tìm đến hắn.

Hắn ngơ ngác, bản thân cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền có tất cả mọi thứ.

Hầu như mỗi người đều muốn trở thành Thạch Phá Thiên.

Đáng tiếc, tuyệt đại đa số chỉ biết sống thành Địch Vân, lại chỉ là Địch Vân của nửa đoạn đầu.

Còn về Hoàng Dung với những thói xấu ấy, Cố Hàn Uyên thầm kêu lỗi.

Vốn là mỹ nhân như thần tiên phi tử, lại bị hắn làm hư.

Cố Hàn Uyên cười gian một tiếng, chỉ có thể chờ đợi về sau lại bồi thường.

Đinh Đang sau khi tỉnh lại, Cố Hàn Uyên để nàng ở trong phòng nghỉ ngơi một ngày.

Chờ đến đêm lại đem Thạch Trung Ngọc giao cho nàng mang đi.

Đinh Đang đương nhiên sẽ không phản đối.

Nàng hiện tại xác thực cần nghỉ ngơi thật tốt.

Cố Hàn Uyên thì theo định vị thần niệm trên người Triệu Mẫn đi dạo một vòng, phát hiện nàng vẫn còn ở sắp xếp kế hoạch.

Hiển nhiên, bởi vì Cố Hàn Uyên, nàng cẩn thận hơn rất nhiều, không dám tùy tiện xuất thủ.

Cố Hàn Uyên đối với lần này cũng không sốt ruột, quay về thăm rau muống nhỏ, thuận tiện tranh giành thức ăn với nàng một phen.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống mới quay về Lăng phủ.

Vừa mở cửa phòng, chỉ thấy Đinh Đang nhào tới.

Cố Hàn Uyên sau khi vững vàng ôm được nàng, hắn hỏi: Làm sao kích động như thế.

Đinh Đang tính tình dám yêu dám hận.

Khi đã buông bỏ Thạch Trung Ngọc, lại có quan hệ thân mật với

Cố Hàn Uyên, nàng chẳng giấu giếm chút tâm tư nào của mình.

Nàng dịu dàng nói: Người ta nhớ chàng đó.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Ta cũng nhớ nàng.

Đột nhiên thần sắc cổ quái bổ sung thêm một câu: Tiểu Linh Đang.

Đinh Đang nhất thời khiến mặt nàng đỏ ửng, thẹn thùng vô hạn, hừ một tiếng: Uyên ca thật xấu.

Cố Hàn Uyên hờ hững cười khẽ nói: Đi thôi, Thạch Trung Ngọc vẫn đang chờ nàng mang đi đó.

Đinh Đang xinh đẹp trừng mắt nhìn, thần tình mị hoặc nói: Đêm nay thời gian còn dài, không bằng.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Có đạo lý.

Cố Hàn Uyên buông Đinh Đang, mang theo nàng đi trước địa lao.

Cùng đêm qua bất đồng chính là, Cố Hàn Uyên trực tiếp điểm ngất thủ vệ, tạo ra một hiện trường giả Thạch Trung Ngọc bị cướp đi.

Vừa vào địa lao liền nghe được tiếng quỷ khóc sói tru cầu khẩn của Thạch Trung Ngọc.

Cố Hàn Uyên không bận tâm đến thần tình hoảng sợ của hắn, trực tiếp điểm huyệt câm hắn, cười ý vị nói: Đinh Đinh Đương Đương, Thạch Trung Ngọc liền giao cho nàng.

Đinh Đang trong mắt lóe lên vẻ thâm độc, cười duyên nói: Yên tâm đi, Uyên ca.

Ta sẽ hảo hảo chiêu đãi hắn.

Hiển nhiên Đinh Đang vẫn còn canh cánh chuyện đêm qua trong lòng.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt lóe lên của Thạch Trung Ngọc, có thể đoán được hắn là trông cậy sau khi ra khỏi đây, sẽ dựa vào lời lẽ hoa mỹ để lừa Đinh Đang lần nữa.

Nhưng là hắn lại không biết lòng dạ đàn bà khi đã thay đổi có bao nhiêu tàn nhẫn.

Nhất là một nữ tử không có nguyên tắc đạo đức như Đinh Đang thì càng như vậy.

Yêu càng sâu, hận đến cũng càng sâu.

Thạch Trung Ngọc cần phải chịu tội báo.

Cố Hàn Uyên mang theo hai người ra khỏi Giang Lăng thành, đưa mắt nhìn Đinh Đang kéo Thạch Trung Ngọc như kéo chó chết rời đi.

Thấy bóng đêm đã thâm trầm, Cố Hàn Uyên không muốn gối đầu một mình khó ngủ, trên mặt hiện lên ý cười tinh vi.

Hắn quyết định đi gặp Mẫn Nhu, tránh để nàng cảm thấy mình không giữ lời.

Chương 252

Dù sao hắn cũng đã thả Thạch Trung Ngọc.

Còn về hạ tràng sau này của Thạch Trung Ngọc thì có liên quan gì đến hắn.

Cố Hàn Uyên đi tới khách sạn của Thạch Thanh và Mẫn Nhu.

Từ ngày đó Thạch Thanh không bận tâm lời cầu xin của Mẫn Nhu, buông bỏ việc quản sinh tử của Thạch Trung Ngọc.

Mẫn Nhu dù nét mặt vẫn tuân theo chủ trương của Thạch Thanh, nhưng cố ý đổi sang phòng khác.

Cho nên đêm đó nàng đi tìm Cố Hàn Uyên, ngày hôm sau lại ngủ say mê man rất lâu, cũng không bị Thạch Thanh phát giác điều dị thường, chỉ coi nàng là đau lòng quá độ.

Cố Hàn Uyên lúc này gõ cửa phòng Mẫn Nhu.

Trong phòng nhanh chóng sáng đèn.

Ai.

Bên trong phòng vang lên âm thanh hơi khẩn trương nhưng tao nhã hiền thục của Mẫn Nhu.

Khiến Cố Hàn Uyên không khỏi cảm thán.

Nữ nhân đều là trời sinh diễn viên.

Nàng nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, không nghe ra chút nào sự chột dạ dị thường.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Phu nhân, là ta.

Thạch Thanh luôn gọi Mẫn Nhu là Sư muội, Phu nhân ngược lại đã trở thành xưng hô riêng của Cố Hàn Uyên.

Đêm đó, Cố Hàn Uyên cố ý gọi nàng như vậy khi Mẫn Nhu không chịu đựng nổi.

Sau đó Mẫn Nhu dù xấu hổ và giận dữ, cũng mất cơ hội phản đối.

Lúc này vừa nghe đến Cố Hàn Uyên như vậy hô hoán, Mẫn Nhu vô thức giật mình.

Nàng nhẹ nhàng, nhanh chóng mở cửa phòng.

Thấy ngoài cửa quả nhiên là Cố Hàn Uyên, nàng khẩn trương nhìn quanh một lát, kéo tay Cố Hàn Uyên vào phòng, khóa chặt cửa lại.

Nàng dựa lưng vào cánh cửa đã đóng chặt, đưa tay siết vạt áo trước người, dường như vẫn đang cố gắng bình phục nhịp tim đang loạn.

Mẫn Nhu mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, hiển nhiên trước đó đã ngủ rồi.

Nghe thấy tiếng Cố Hàn Uyên liền vội vàng đứng dậy mở cửa.

Vẻ ngoài nhu nhược đó lại rất dễ dàng khơi dậy ý muốn bảo vệ của nam nhân.

Mẫn Nhu thấy Cố Hàn Uyên vẫn là nụ cười trêu chọc đó nhìn nàng, tức giận thấp giọng hỏi: Sao ngươi lại đến đây.

Chẳng lẽ không sợ chạm mặt Sư ca sao.

Cố Hàn Uyên ghé sát tai Mẫn Nhu, khẽ cười nói: Sợ Thạch sư thúc làm vỡ lở chuyện tình chúng ta sao.

Mẫn Nhu đỏ mặt, hừ một tiếng nói: Phỉ.

Ai có tình riêng với ngươi.

Ta chỉ là vì cứu Ngọc nhi.

Cố Hàn Uyên tặc lưỡi, giả vờ bất mãn nói: Sách, phu nhân thực sự là mặc xong y phục liền không nhận người.

Tục ngữ nói thật hay, một đêm phu thê trăm ngày ân nghĩa.

Đây còn chưa được trăm ngày, phu nhân đã lãnh đạm như vậy, chẳng lẽ không sợ ta đổi ý sao.

Ánh mắt hắn càng trở nên thâm thúy.

Mẫn Nhu nghe vậy xấu hổ nói: Ai là phu thê với ngươi.

Ngươi nếu dám đổi ý, ta liền liều mạng với ngươi.

Dù nàng biết võ công của mình và Cố Hàn Uyên còn cách xa nhau, cũng muốn bày tỏ thái độ của mình.

Cố Hàn Uyên kéo eo Mẫn Nhu lại gần, vòng eo này tuy kém đi sự thanh xuân và co dãn so với thiếu nữ, nhưng lại thêm phần mềm mại.

Hắn ôn tồn cười nói: Ta làm sao cam lòng để phu nhân đau lòng chứ.

Lần này tới là nói cho phu nhân một tin tốt.

Mẫn Nhu rõ ràng còn rất kháng cự hành động thân mật như vậy, đưa tay đẩy lồng ngực Cố Hàn Uyên, e lệ nói: Ngươi buông ta ra trước.

Tin tức tốt gì.

Đáng tiếc hai tay Cố Hàn Uyên tựa như một đôi kìm sắt, Mẫn Nhu hoàn toàn giãy dụa không thoát.

Cố Hàn Uyên lười chơi trò kéo đẩy với nàng, nói thẳng: Ta thừa dịp bóng đêm đã thả con trai nàng đi.

Giờ này đã ra khỏi Giang Lăng thành.

Mẫn Nhu nghe vậy kinh ngạc hỏi: Thật sự.

Cố Hàn Uyên nhân cơ hội kéo hai tay Mẫn Nhu ra, nhằm có được cảm giác trải nghiệm tốt hơn, trêu chọc cười nói: Đương nhiên là thật sự, phu nhân đã dốc sức thanh toán thù lao như vậy, ta cũng muốn tuân thủ hứa hẹn mới là.

Mẫn Nhu đến cùng vẫn là yêu con sốt ruột.

Thấy Cố Hàn Uyên thực sự tuân thủ hứa hẹn, nỗi bực dọc trong lòng lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Nàng cố nén ý xấu hổ, ngọc nhan yểu điệu, dịu dàng nói lời cảm tạ: Cố công tử, cám ơn ngươi.

Cố Hàn Uyên thấy bầu không khí hài lòng, trực tiếp ghé sát tai nàng đang ửng hồng nói: Phu nhân dùng lời nói cảm tạ ta, chi bằng trả một chút thực tế hơn.

Mẫn Nhu đồng tử hơi co rút.

Thần tình xinh đẹp trên mặt nàng lập tức hoảng loạn, kháng cự nói: Không thể, ta không thể phản bội Sư ca nữa.

Cố Hàn Uyên trên mặt mang ý cười tinh vi, ôn tồn nói: Phu nhân nếu đã phản bội rồi, vậy thêm một lần hay bớt một lần thì có gì khác nhau chứ.

Lời Cố Hàn Uyên nói dù là sự thực, nhưng Mẫn Nhu cũng không dễ dàng bị lừa đến vậy.

Nàng vẫn còn chần chờ nói: Nhưng là.

Cố Hàn Uyên thái độ cường ngạnh nói: Phu nhân đừng nhưng nhị gì nữa.

Hôm nay và đêm đó cũng không đồng dạng.

Mẫn Nhu ngẩn người, vô thức hỏi: Cái gì không giống với.

Cố Hàn Uyên ôm lấy nàng, thổi tắt ánh đèn, ngữ khí ôn nhu nói:

Khi đó là giao dịch, lúc này là tình riêng.

Phỉ.

Trong bóng tối, đôi mắt đẹp của Mẫn Nhu vẫn tinh tường trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên, nàng vô cùng bất mãn với lời tình riêng đó.

Mẫn Nhu cũng biết lúc này lại kháng cự cũng vô dụng.

Huống hồ Thạch Thanh còn ở ngay sát vách.

Nếu làm lớn chuyện, e rằng khó có thể thu xếp ổn thỏa.

Bất quá trong chốc lát, âm thanh Mẫn Nhu lại vang lên: Khoan đã, ngươi đừng ôn nhu như vậy.

Cố Hàn Uyên cười ý vị: Nguyên lai phu nhân thích thô bạo một chút sao.

Không thành vấn đề.

Mẫn Nhu đè thấp giọng, lắp bắp nói: Ta không phải ý đó.

Trong tiếng cười ý vị của Cố Hàn Uyên càng trở nên nồng đậm: Yên tâm đi, ta biết ý phu nhân.

Phu nhân rồi sẽ quen thôi.

Sắc trời dần sáng.

Mẫn Nhu hiếm khi ôn nhu hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc y phục.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí mở cửa phòng.

Thấy Thạch Thanh phòng sát vách còn chưa tỉnh, nàng thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu Cố Hàn Uyên đi ra ngoài.

Hai người đứng ngoài cửa phòng Thạch Thanh.

Mẫn Nhu hít sâu vài lần mới điều chỉnh xong tâm tình, gõ cửa phòng, gọi: Sư ca.

Huynh đã tỉnh chưa.

Rất nhanh, trong phòng liền vang lên âm thanh của Thạch Thanh: Sư muội đợi một chút, ta sẽ ra ngay.

Mẫn Nhu đã hai ngày không nói chuyện với hắn.

Cho nên khi nghe nàng chủ động gõ cửa gọi, hắn rất vui vẻ.

Còn tưởng Mẫn Nhu đã nghĩ thông suốt.

Không bao lâu, Thạch Thanh ăn mặc chỉnh tề liền mở cửa phòng.

Chỉ là ngoài ý muốn phát hiện Cố Hàn Uyên cũng đang ở đó.

Càng ngoài ý muốn hơn là sắc mặt Mẫn Nhu lại không tệ, thậm chí còn có vài phần tươi tắn xinh đẹp như khi hai người mới tân hôn.

Vào canh năm.

Trên thực tế, Mẫn Nhu trước đó đã dùng nước lạnh rửa mặt mấy lần.

Bằng không, sắc mặt ửng hồng kia, dù là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra có vấn đề.

Đáng tiếc, dù vậy, lúc này nàng trông vẫn kiều diễm ướt át, thậm chí ngay cả nụ cười cũng không dám lộ ra, chỉ có thể che giấu giả vờ nghiêm túc nói: Sư huynh, Ngọc nhi đã bị người cướp đi.

Thạch Thanh nghe vậy kinh ngạc hỏi: Bị người cướp đi ư.

Chuyện gì đã xảy ra vậy.

Cố Hàn Uyên thần sắc ảo não nói: Thạch sư thúc, đêm qua ta ra khỏi thành điều tra tình báo.

Sáng nay trở về mới phát hiện các thủ vệ canh giữ nhà tù của Thạch Trung Ngọc đều bị điểm ngất.

Thạch Trung Ngọc cũng không thấy đâu nữa.

Hiển nhiên là ban đêm bị cao thủ nào đó lén lút cướp đi.

Thạch Thanh trầm ngâm hỏi: Nhưng ai sẽ đi cướp Ngọc nhi đi chứ.

Cố Hàn Uyên ngữ khí ngưng trọng nói: Ta cho rằng khả năng lớn nhất vẫn là Trường Lạc bang.

Bọn họ ngày hôm qua đã rút khỏi Giang Lăng thành, Phân Đà giờ đây không một bóng người.

Rất có khả năng là ban đêm, thừa lúc ta ra ngoài, bọn họ đã lẻn vào Lăng phủ mang Thạch Trung Ngọc đi.

Trường Lạc bang Bối Hải Thạch quả thực có vài phần năng lực, ít nhất hắn tự mình hiểu mình.

Từ khi cảm nhận được uy thế của Cố Hàn Uyên, hắn cho rằng muốn cướp đi bảo tàng Liên Thành Quyết dưới mí mắt Cố Hàn Uyên là điều không thể.

So với việc bị cuốn vào cuộc giao chiến với cường đạo ngoài thành, chi bằng cứ giải nghệ khi đang trên đỉnh vinh quang, bảo tồn thực lực nhanh chóng rút lui.

Chương 253

Vì vậy, ngày hôm qua, người của Trường Lạc bang đã tập thể rút khỏi Giang Lăng thành.

Cố Hàn Uyên cũng là nghe được tình báo này, mới quyết định đổ vấy cho Trường Lạc bang.

Hơn nữa, không có gì bất ngờ, Trường Lạc bang từ nay về sau rất có thể sẽ tìm được Thạch Phá Thiên, người rất giống Thạch Trung Ngọc, làm vật thay thế.

Chỉ cần không có Thạch Trung Ngọc đứng ra đối chất, lời nói dối của hắn sẽ thuận thế được che đậy.

Thạch Thanh tự định giá một lát sau, cũng hiểu Cố Hàn Uyên nói rất có lý, đồng ý nói: Nói như vậy, quả thực có vài phần khả năng.

Cố Hàn Uyên xin lỗi nói: Việc này là do ta trông coi bất lực, vậy nên mới tới đây tạ lỗi cùng hai vị sư thúc.

Thạch Thanh làm người chính trực, nghe vậy khuyên nhủ: Vậy sao có thể trách ngươi được chứ, sư điệt.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối nói: Đáng tiếc hiện giờ tình thế ở Giang Lăng thành phức tạp, ta tạm thời cũng không rảnh rỗi đuổi theo.

Thạch Thanh giật mình.

Hắn tuy là người chính trực, nhưng không phải không có tình cảm với cốt nhục.

Thấy Thạch Trung Ngọc không cần lập tức bị áp giải về Võ Đang xử quyết, hắn quyết định nhân cơ hội để con mình trốn đi một thời gian.

Đợi khi mọi chuyện lắng xuống, Thạch Thanh sẽ lại đi cầu tình Trương Tam Phong.

Làm như vậy, có thể bảo toàn được mạng sống của Thạch Trung Ngọc.

Vì vậy, Thạch Thanh sảng lãng cười nói: Việc này cũng không cần làm phiền sư điệt nữa.

Nghịch tử này gây ra đại tội, lẽ ra phải do phu phụ chúng ta tự mình áp giải hắn về Võ Đang chịu phạt.

Cố Hàn Uyên chần chờ một lát, làm bộ đã nhìn thấu nhưng không vạch trần, thở dài nói: Vậy cũng tốt, vậy thì giao cho hai vị sư thúc vậy.

Tiếp đó, hắn liền cáo từ hai người: Hai vị sư thúc, ta còn có việc trong người, xin cáo từ trước.

Thạch Thanh cũng nhận ra Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu ý nghĩ của mình, đang có chút xấu hổ, lại nghe hắn nói giao Thạch Trung Ngọc cho hai người xử lý, nhất thời hiểu rõ ý tứ của Cố Hàn Uyên, cảm động nhận lấy ân tình này.

Ngữ khí nhất thời thân thiết hơn không ít, cười nói: Sư điệt đã có chuyện quan trọng, vậy hãy cứ đi lo liệu trước.

Nếu phu phụ chúng ta có thể giúp được gì, sư điệt cứ mở lời.

Cố Hàn Uyên chắp tay nói cám ơn: Đa tạ sư thúc.

Cố Hàn Uyên nhân lúc hành lễ tạ ơn, lén lút liếc mắt nhìn Mẫn Nhu, khiến nàng mặt đỏ bừng, vội cúi thấp không dám nhìn thẳng hai người.

Bởi lẽ, nàng đã nhìn thấu ý tứ trong ánh mắt của Cố Hàn Uyên: Sư thúc sẽ không bận tâm nếu ta mượn phu nhân dùng thêm vài lần chứ.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Thạch Thanh thở dài nói: Sư điệt không chỉ nhân phẩm chính trực, võ công cao cường, điều khó hơn nữa là thông hiểu nhân tình, thiện giải nhân ý.

Nếu không phải chúng ta không có nữ nhi, nhất định phải gả cho hắn.

Mẫn Nhu lén lút liếc mắt, trong lòng thầm tức giận: Ngươi thì không có nữ nhi gả cho hắn.

Nhưng hắn đã dùng thê tử của ngươi như thê tử của hắn, còn muốn nữ nhi làm gì nữa.

Đêm qua, cảm giác mà Cố Hàn Uyên mang đến cho Mẫn Nhu hoàn toàn khác biệt so với trước đây.

Nếu như trước đây chỉ có phẫn hận và xấu hổ, thì bây giờ lại thêm vài phần cảm xúc không nói rõ thành lời.

Thạch Thanh thấy Mẫn Nhu vẫn trầm mặc, bèn nhíu mày hỏi: Sư muội, sao nàng không nói gì vậy.

Vẫn còn giận sao.

Mẫn Nhu chột dạ quay đi ánh mắt, nói: Nếu an nguy của Ngọc nhi đã không cần lo lắng, còn có gì phải tức giận chứ.

Thạch Thanh bừng tỉnh cười nói: Nói vậy cũng đúng, thảo nào hôm nay sắc mặt sư muội lại tốt đến thế.

Mẫn Nhu nào dám để Thạch Thanh dây dưa về chuyện này, vội vàng nói sang chuyện khác: Đừng nói nữa, chúng ta cũng đến chỗ Lăng tri phủ xem có gì cần giúp đỡ không.

Còn về việc Mẫn Nhu có vài phần tâm tư muốn gặp lại Cố Hàn Uyên hay không, chính nàng cũng không rõ.

Thạch Thanh nghe vậy lại đồng ý nói: Sư muội nói có lý.

Hai người cùng đi đến Lăng phủ.

Thần niệm định vị của Cố Hàn Uyên cho thấy Triệu Mẫn và Huyết Đao lão tổ cũng đã bắt đầu di chuyển.

Hiển nhiên, kế hoạch của Triệu Mẫn sắp bắt đầu.

Cố Hàn Uyên để phối hợp kế hoạch của nàng, đành phải quay lại Lăng phủ chờ đợi.

Không có thời gian rảnh rỗi, Cố Hàn Uyên nhanh chóng dùng khinh công trở về Lăng phủ.

Vừa mới trở về trong viện, liền gặp được Hoàng Dung thần sắc vẫn còn tiều tụy, ngái ngủ.

Hắn mang theo vài phần tâm tư trêu chọc hỏi: Quách phu nhân, đêm qua nàng có nghe thấy động tĩnh gì không.

Hoàng Dung nghe được giọng Cố Hàn Uyên, thần trí vẫn còn chút hoảng hốt, vô ý thức trả lời: Đêm qua ta có đi đâu đâu.

Lời lẽ này quả thực không đánh mà khai.

Đến cả Cố Hàn Uyên cũng thấy dở khóc dở cười.

Thì ra Hoàng Dung vẫn canh cánh trong lòng về cái lỗ hổng chưa được sửa chữa kia.

Mặc dù đêm hôm trước, do vị trí mà nàng chỉ có thể thấy được tấm lưng rộng lớn của Cố Hàn Uyên, không xảy ra tình huống đối mặt.

Nhưng nàng vẫn có cảm giác chột dạ như thể lại bị hắn phát hiện.

Vậy nên đêm qua, dù trằn trọc khó ngủ, Hoàng Dung cũng không dám lại gần phòng của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo nói: Quách phu nhân cho rằng

Cố mỗ đang hỏi điều gì.

Hoàng Dung lúc này mới phản ứng lại mình đã nói những gì, nhất thời mặt đỏ bừng, vội vàng phủ nhận: A.

Không phải.

Ngươi nghe lầm rồi.

Cố Hàn Uyên không làm khó Hoàng Dung đang xấu hổ đỏ ửng mặt, làm bộ dáng vẻ đau đầu nói: Đêm qua Cố mỗ không có ở Lăng phủ, sáng nay lại phát hiện Thạch Trung Ngọc bị người cướp đi.

Vừa hay muốn hỏi Quách phu nhân xem có phát hiện gì không.

Ánh mắt Hoàng Dung lóe lên, nghĩ tới Mẫn Nhu.

Bất giác nàng cũng có chút âm dương quái khí, che miệng mỉm cười nói: Thì ra là thế, Cố công tử ngược lại rất để tâm đến Thạch Trung Ngọc đó.

Cố Hàn Uyên nửa điểm dị thường cũng không lộ ra, ngược lại đứng đắn nói: Thạch Trung Ngọc bị cướp đi, Cố mỗ cũng có một phần trách nhiệm.

Giữa lúc Hoàng Dung trong lòng thầm mắng Cố Hàn Uyên giả vờ chính đáng thì đã thấy hắn chế giễu cười nói: Chỉ là không ngờ Quách phu nhân lại phản ứng lớn đến vậy.

Lời vừa dứt, vệt hồng trên má Hoàng Dung vừa cố gắng tản đi lại lén lút bò trở lại.

Gò má tuyệt mỹ không son phấn của Hoàng Dung tựa như được thoa lên phấn son cực phẩm, đẹp đến kinh tâm động phách, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng có một khoảnh khắc thất thần.

Hoàng Dung thấy ánh mắt hắn lóe lên tia kinh diễm, lại mơ hồ có chút tự đắc.

Vẻn vẹn chỉ nói vài câu, cảm giác vô lực lạnh lẽo trong lòng trước đó lại bị xua tan không còn một mảnh.

Nàng khẽ ngước mắt, cảm nhận được ánh nắng hôm nay, ngoài ý muốn lại thấy ấm áp thư thái, cảm giác gai nhói liên tục mấy ngày cũng tan theo mây khói.

Trong lòng nàng hiện lên một tia hiểu ra: Thì ra chỉ cần cùng hắn nói vài câu là đã có thể vui vẻ đến vậy sao.

Ý nghĩ như vậy bén rễ trong lòng Hoàng Dung.

Nàng có lòng muốn hạ mình hòa giải, lại sợ đến lúc đó sẽ lún sâu vào đó.

Nội tâm giằng xé trong nhất thời không lời nào có thể diễn tả được.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Hắn phát hiện thần niệm định vị của Hoa Vạn Tử, Thủy Sanh, Thích Phương, Lăng Sương Hoa cũng đã bắt đầu di chuyển.

Hiển nhiên, kế hoạch của Triệu Mẫn đã bắt đầu.

Hắn trịnh trọng hỏi: Quách phu nhân, hiện giờ tình hình trong thành và ngoài thành ra sao.

Hoàng Dung kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên nhắc tới chính sự.

Nàng phát hiện dường như đã rất lâu rồi không thấy hắn trịnh trọng như thế.

Thần tình nghiêm túc ấy lại kỳ diệu thay, vô cùng có mị lực.

Hoàng Dung thất thần một lát, che giấu đưa tay khẽ vuốt sợi tóc mai, trấn tĩnh trái tim đang đập nhanh.

Sau khi bình tĩnh lại, Hoàng Dung vẻ mặt nghiêm túc nói: Tình hình không mấy lạc quan, trong thành vẫn hỗn loạn tưng bừng, ai ai cũng đang cố sức tìm kiếm manh mối bảo tàng.

Cường đạo ngoài thành cộng lại có gần một vạn người.

Giờ đây đã chuẩn bị vũ khí công thành.

Bọn họ truyền lời cho Lăng tri phủ, yêu cầu ông ta giao bảo tàng ra, hoặc là để bọn họ vào lấy.

Nếu không đáp ứng, bọn họ sẽ công chiếm Giang Lăng thành.

Cố Hàn Uyên có ưu thế tình báo, vừa nghe cũng biết đây là Triệu Mẫn cố tình bày nghi trận.

Bất quá để phối hợp Triệu Mẫn, hắn cũng không có ý vạch trần.

Hắn làm bộ ngưng trọng nói: Quách phu nhân đã cùng Lăng tri phủ bàn bạc ra đối sách nào chưa.

Hoàng Dung sau một hồi trầm ngâm nói: Tuy là chúng ta không cách nào nhận được trợ giúp từ triều đình, nhưng ta đã truyền tin về Cái Bang Tương Dương, Lỗ trưởng lão sẽ dẫn nhân mã đến đây trợ giúp trong vài ngày tới.

Hiện giờ chỉ cần kéo dài thời gian đến khi bọn họ tới nơi, đến lúc đó chúng ta có đủ nhân lực trấn áp, là có thể bức bách những nhân sĩ giang hồ rải rác kia hỗ trợ thủ thành.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi kinh ngạc.

Xem ra Hoàng Dung sớm có an bài.

Chỉ bất quá dường như thời gian không kịp.

Hắn nhíu mày hỏi: Quách phu nhân định kéo dài thời gian bằng cách nào.

Hoàng Dung cũng không giấu giếm ý tưởng, cau mày nói: Mấy nhóm cường đạo ngoài thành tuy đều bị Mông Cổ lôi kéo thu phục, nhưng giữa bọn họ không lệ thuộc lẫn nhau, thậm chí có một số vốn dĩ là quan hệ thù địch.

Ở chung có lẽ không mấy hòa hợp.

Ta đã liên lạc với thế lực Ổ Bảo gia tộc vốn có thù oán với một nhóm cường đạo mạnh nhất trong số đó, để họ đánh lén sào huyệt của bọn chúng.

Hiện giờ chủ lực đám cường đạo ấy đang ở Giang Lăng thành, sào huyệt trống rỗng, đối phương tuyệt đối không có lý do gì không chấp thuận.

Bất luận đám cường đạo kia có quay về cứu viện hay không, đến lúc đó, mối quan hệ vốn đã vi diệu giữa mấy nhóm cường đạo nhất định sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Dù không giậu đổ bìm leo, cũng không thể đồng tâm hiệp lực công thành Giang Lăng.

Còn như cao thủ Mông CổHoàng Dung đột nhiên ngừng lại, khẽ cười duyên dáng, lườm Cố Hàn Uyên một cái rồi nói: Có Cố công tử thần công cái thế ở đây, điều đó nào đến lượt thiếp phải lo lắng.

Trong khoảnh khắc đó, vẻ đẹp tràn đầy cảm giác thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi cảm thán mị lực của linh khí thiên địa này.

Một cái nhíu mày, một tiếng cười khẽ đều lay động lòng người.

Hắn từ tận đáy lòng khen ngợi: Quách phu nhân không chỉ đẹp như thiên tiên, khuynh quốc khuynh thành, càng thần cơ diệu toán, Cố mỗ vô cùng bội phục.

Mấy lời khen ấy khiến Hoàng Dung trong lòng ngượng ngùng, khóe môi khẽ cười duyên dáng, cúi thấp ánh mắt không dám đối diện Cố Hàn Uyên, lại không chú ý tới nụ cười quái dị trên mặt hắn.

Bình thường mà nói, sách lược của Hoàng Dung là có thể được.

Đáng tiếc, thứ nhất, Cố Hàn Uyên vẫn chưa đem tình báo của Triệu Mẫn cho Hoàng Dung biết.

Thứ hai, trong đó còn có sự trợ giúp và phối hợp toàn lực của chính Cố Hàn Uyên.

Tương đương với việc Hoàng Dung còn chưa đánh đã bị hắn bán đi.

Dựa trên sự không cân đối về tình báo, khiến Hoàng Dung không những không có Cố Hàn Uyên, trợ thủ lớn nhất này, mà còn chậm hơn Triệu Mẫn một bước.

Quả nhiên, chưa đợi Hoàng Dung kịp thoát khỏi sự ngượng ngùng, đã có hạ nhân Lăng phủ đến thông báo có sự kiện khẩn cấp.

Hai người liếc nhau, vội vàng chạy tới chính sảnh.

Ngoài Lăng Thối Tư thần sắc u ám, chỉ thấy Bạch Vạn Kiếm đang ở tại chỗ gấp đến độ xoay vòng.

Hoàng Dung thấy thế kinh ngạc hỏi: Bạch đại hiệp, ngươi đây là.

Bạch Vạn Kiếm vừa thấy hai người xuất hiện, mừng rỡ nói: Cố công tử, Hoa sư muội đã bị bắt đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc hỏi: Bạch đại hiệp, đây là chuyện gì đã xảy ra vậy.

Bạch Vạn Kiếm đấm ngực dậm chân nói: Bốn vị sư thúc phản bội, bọn họ đã lừa gạt Hoa sư muội.

Hoàng Dung kinh ngạc nói: Uông Khiếu Phong sao không tới báo

tin.

Bạch Vạn Kiếm nghi ngờ hỏi: Uông Khiếu Phong.

Hoàng Dung đã nhận ra chỗ kỳ hoặc, bất quá vẫn giải thích: Đó là đồ đệ của Thủy Đại đại hiệp.

Hắn đột nhiên tìm đến nói cảm thấy bốn vị tiền bối Tuyết Sơn phái có chút kỳ lạ, muốn ta cẩn thận hơn.

Ta thấy hắn xung phong nhận việc, bèn bảo hắn đi giám thị.

Bạch Vạn Kiếm ngạc nhiên nói: Ngươi phái người giám thị bọn họ ư.

Hoàng Dung khẽ cắn môi mỏng, có một loại dự cảm bất tường, chậm rãi nói: Hình như, Cố công tử đã sớm phát hiện thần sắc bất thường của bốn người đó, có khả năng phản bội.

Cố Hàn Uyên tiếp lời: Nói như vậy, Uông Khiếu Phong cũng đã phản bội rồi.

Quả nhiên, lúc này lại một người cũng xông vào, chính là Thủy Đại.

Thần sắc hắn não nề lo lắng nói: Uông Khiếu Phong đã lừa gạt Sanh nhi.

Hoàng Dung thở dài nói: Quả nhiên.

Mọi người kể cho Thủy Đại nghe đầu đuôi sự việc.

Thủy Đại giận dữ nói: Ta muốn bắt nghịch đồ này về thanh lý môn hộ.

Uông Khiếu Phong không chỉ là đồ đệ của Thủy Đại, mà còn là cháu ngoại của hắn.

Bởi vậy có thể thấy được Thủy Đại đối với sự phản bội của hắn căm phẫn đến mức nào.

Cố Hàn Uyên thấy hết thảy đều trong kế hoạch, giấu kỹ ý đồ của mình trong lòng, nét mặt bất động thanh sắc đề nghị: Thủy đại hiệp, Bạch đại hiệp đừng vội.

Ta khinh công tốt, sẽ sớm ra khỏi thành điều tra.

Các vị hãy ở lại hiệp trợ Quách phu nhân.

Vừa nói, hắn vừa quay sang Hoàng Dung đang đầy ưu sầu trên khuôn mặt xinh đẹp, bất đắc dĩ thở dài nói: Quách phu nhân, đây rất có thể là kế điệu hổ ly sơn của Mông Cổ.

Nhưng Cố mỗ không thể bỏ mặc Hoa cô nương và Thủy cô nương bị bắt đi.

Chương 254

Trong thành, đành phải nhờ cả vào nàng.

Hoàng Dung cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng ngăn cản Cố Hàn Uyên đi cứu người càng không thể.

Chỉ có thể hết sức nghiêm túc bảo đảm nói: Ngươi yên tâm.

Ta sẽ tận lực kéo dài thời gian.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn đôi mắt đẹp của Hoàng Dung, chần chờ trong khoảnh khắc, ngữ khí không khỏi nhẹ giọng hỏi: Quách phu nhân có thể cùng Cố mỗ đơn độc đàm luận vài câu được không.

Hoàng Dung ngẩn ra, do dự một lát sau, vẫn là gật đầu đồng ý.

Hai người một trước một sau, Cố Hàn Uyên dẫn Hoàng Dung đi tới vị trí quen thuộc trong viện.

Trên nét mặt có chút ngạc nhiên của Hoàng Dung, hắn ôn tồn hỏi: Quách phu nhân, Đồng Tâm Bội Phục vẫn còn mang trên người nàng chứ.

Hoàng Dung chỉ là ngẩn người trong khoảnh khắc.

Cảm nhận được trong lòng tựa như theo lời nói của Cố Hàn Uyên mà nóng lên Đồng Tâm Bội Phục.

Dự cảm đến lời Cố Hàn Uyên sắp nói, mặt nàng ửng hồng như hoa đào, khẽ ân một tiếng.

Quả nhiên, nàng liền nghe được Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Nếu như không thể kéo dài được nữa, đừng nên do dự, cũng đừng lo lắng, Dung Nhi hãy dùng Đồng Tâm Bội Phục báo cho ta biết trước.

Ta tuyệt đối sẽ kịp thời quay về.

Hoàng Dung nghe những lời dặn dò hầu như không khác gì ở Hạnh Tử Lâm năm xưa, lại thêm vài phần thâm tình và thân thiết.

Nhìn ánh mắt dứt khoát của Cố Hàn Uyên, như thể hắn đang nói cho nàng biết, nếu quả thật đến bước đường cùng đó, dù có phải buông bỏ Hoa Vạn Tử và Thủy Sanh, hắn cũng sẽ dốc toàn lực quay về.

Tiếng Dung Nhi ấy càng khiến tâm thần nàng run rẩy.

Hoàng Dung im lặng nhắm lại đôi mắt sáng như nước mùa thu, hàng lông mi dài mảnh khẽ rung động, đổ xuống khuôn mặt trắng nõn mịn màng một vệt bóng nhạt.

Những cảnh tượng gần đây lần lượt hiện lên trước mắt: sự thẹn thùng trong lòng, những đêm ăn ngủ không yên, nụ hôn ôn nhu mà thương yêu, những trải nghiệm ghen tuông liên tiếp, sự đau đớn trong lòng khi khẩu bất đối tâm cự tuyệt, cảm giác vô lực lạnh giá vô song khi đối mặt với sự lạnh lùng của hắn.

Dù khi ở cùng Mẫn Nhu hắn cũng thâm tình gọi Dung Nhi, nhưng chỉ nói chuyện vài câu bình thường nàng đã hân hoan nhảy nhót.

Tâm tình của nàng luôn theo Cố Hàn Uyên mà phập phồng không chừng.

Đến tận đáy lòng, nàng còn muốn tự lừa dối mình đến bao giờ.

Bóng dáng Quách Tĩnh giờ phút này trong lòng Hoàng Dung hầu như đã mờ nhạt không rõ.

Chỉ còn lại nam tử tuấn lãng áo trắng phiêu dật kia đang đối diện nàng mỉm cười.

Khi thì ôn nhu cười, khi thì trêu đùa cười, khi thì thâm tình cười.

Phương tâm của Hoàng Dung cũng theo đó mà càng lúc càng mềm mại.

Trong lòng nàng thở dài thầm nghĩ: Thôi vậy, cứ theo hắn.

Khi nàng lại mở cặp mắt trong suốt minh triệt ấy, nhìn ánh mắt lo âu và ân cần của Cố Hàn Uyên, nhu tình trong mắt nhất thời không thể tan đi.

Khẽ mở miệng thơm như đàn hương, tiếng nói mềm nhẹ đến nỗi chính Hoàng Dung cũng cảm thấy khó tin: Hàn Uyên, chàng nhất định phải chú ý an toàn.

Nàng ngừng lại một chút, nở một nụ cười tuyệt mỹ khiến trăm hoa lu mờ rồi nói: Thiếp chờ chàng trở về.

Dứt lời, nàng liền bỏ xuống tất cả cố kỵ.

Quách Tĩnh không còn quan trọng.

Quách Phù không còn quan trọng.

Những nữ tử tồn tại bên cạnh Cố Hàn Uyên cũng không còn quan trọng.

Nàng chỉ muốn truyền đạt tâm ý của mình.

Nhón chân lên, khẽ mổ một cái.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy trên môi mát lạnh.

Xúc cảm mềm mại, mát lạnh ấy khiến hắn hơi thất thần.

Đồng tử hắn khẽ co lại, hơi kinh ngạc phát hiện vài chuyện bất khả tư nghị.

Chết tiệt, đây không phải lúc để tâm đến điều này.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng nõn, mịn màng, trơn truột của Hoàng Dung.

Hắn thán phục làn da nàng không tỳ vết chút nào.

Nếu không phải vì Quách Tĩnh và Tương Dương thành mà ưu tư quá nhiều, nàng tuyệt đối xứng đáng một câu Tuế nguyệt cũng không bại mỹ nhân.

Cố Hàn Uyên ôn tồn hỏi: Dung Nhi, nàng yêu thích ta sao.

Hoàng Dung xinh đẹp cười, đẹp đến không thể tả, thanh lệ có thể rửa trần thế.

Trong đôi mắt đẹp lại dấy lên nhu tình liên y, tựa như đang toàn lực bác bỏ những lời cự tuyệt của chính mình trước đây vậy.

Phải, thiếp thích chàng.

Thích chàng nhất.

Trong lòng Cố Hàn Uyên dâng lên một luồng tình cảm ấm áp đã lâu.

Ngay cả với tính cách lãnh đạm của hắn cũng khó tránh khỏi vui vẻ.

Bớt đi phần toan tính, thêm nhiều phần thẳng thắn chân thành.

Hắn tiến lên ôm Hoàng Dung: Dung Nhi, cám ơn nàng.

Hắn thầm than rằng có lẽ mình đã nhập vai quá sâu.

Hoàng Dung cảm thụ được toàn thân tựa như bị thân thể Cố Hàn Uyên che chở, chưa bao giờ có sự gần gũi tâm linh đến vậy với Cố Hàn Uyên.

Sương mù nồng đậm bao phủ trên người hắn khi mới gặp gỡ cũng giống như sắp được vén màn.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên chỉ ôm một cái rồi buông Hoàng Dung ra.

Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác mất mát.

Lý trí của Cố Hàn Uyên không cho phép hắn hiện tại liền mở rộng cửa lòng với Hoàng Dung.

Hắn chỉ thâm tình ngắm nhìn đôi mắt thu thủy long lanh đầy tiếc nuối của Hoàng Dung, để lại nhiệt độ quen thuộc trên vầng trán trơn bóng mịn màng của nàng, ôn tồn nói: Dung Nhi, chờ ta trở về.

Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Hoàng Dung khẽ ân một tiếng, đưa tay nhẹ vuốt ve xúc cảm hoài niệm còn lưu lại trên trán.

Nàng ngạc nhiên nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Nàng mơ hồ có một loại dự cảm.

Có lẽ giữa bọn họ mới chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Cố Hàn Uyên một bên vận khởi khinh công đuổi theo hướng chúng nữ, một bên tra xét gợi ý trên hệ thống.

Sau nụ hôn của Hoàng Dung, chuỗi nhiệm vụ đánh giá của nàng đã trực tiếp hoàn thành.

Cố Hàn Uyên vốn còn cảm thấy tiếc nuối vì điều này.

Nhưng bất ngờ là, nụ hôn cuối cùng của Hoàng Dung lại trực tiếp đạt được đánh giá SSS cấp đơn lẻ.

Không biết có phải dựa trên độ khó công lược và địa vị là nữ chính số một trong Kim Thư hay không, mà lợi nhuận từ Hoàng Dung vẫn luôn rất cao.

Nhưng khi hoàn thành công lược, không chỉ chưa ghi bàn đã đạt được đánh giá SSS cấp đơn lẻ, điều đó đã quá bất ngờ.

Nhưng càng bất ngờ hơn là, thêm vào 10000 điểm phản phái điểm lần này, chuỗi nhiệm vụ đánh giá của Hoàng Dung đã tích lũy được 10 vạn điểm phản phái.

Không chỉ thu hoạch được một phần thưởng đánh giá SSS cấp tích lũy, mà còn có thêm một đánh giá cấp EX.

Tiêu chuẩn để nâng cấp đánh giá cấp EX này chính là phải tích lũy được 10 vạn điểm phản phái trên cùng một người mới có thể mở ra.

Sau khi đánh giá cấp EX của Hoàng Dung được mở ra, phần thưởng chuỗi nhiệm vụ đánh giá của nàng có thể lĩnh bất cứ lúc nào và không biết khi nào sẽ đóng lại.

Tiêu chuẩn đánh giá được nâng cao, không còn thưởng phản phái điểm nữa.

Mỗi lần phán định thành công sẽ trực tiếp thưởng vật phẩm.

Tương đương với việc có thêm một phương thức nhận thưởng đánh giá SSS cấp.

Đáng tiếc, việc nâng cấp lên đánh giá cấp EX thực sự vô cùng gian nan.

Muốn giống như Hoàng Dung, tích lũy được 10 vạn điểm phản phái, hầu như không có mục tiêu nào khác có thể tái hiện.

Để đạt được mục tiêu như vậy có hai yêu cầu cực cao.

Thứ nhất, không thể dễ dàng bị công lược, nếu không còn chưa kịp lôi kéo đã bị công lược rồi, vậy thì làm sao mà xoát được.

Thứ hai, nhất định phải có tướng mạo cấp bậc hội tụ linh khí Thiên Địa, nếu không, thu hoạch đơn lẻ quá thấp, căn bản không thể xoát lên được.

Ngoài ra, còn cần thí nghiệm một chút xem liệu những nữ tử không có chuỗi nhiệm vụ đánh giá có thể được tẩy thành đánh giá cấp EX hay không.

Cố Hàn Uyên trong nhất thời chỉ cảm thấy ngàn vạn suy nghĩ khó mà rõ ràng.

Ngoài thu hoạch phản phái điểm, phần thưởng đánh giá SSS cấp của chuỗi nhiệm giá Hoàng Dung đã trao tặng Thần Thạch, viên đá cuối cùng và cũng là mạnh nhất trong Tứ Đại Thần Thạch của Phong Vân.

Thần Thạch là một loại binh khí hóa lỏng biến ảo vô cùng, có thể tùy ý biến đổi hình thái, lại là một loại siêu cấp vũ khí cực kỳ sắc bén.

Sử dụng Thần Thạch có thể tăng cường uy lực công kích bản thân lên gấp mười lần, tương đương với một máy khuếch đại công suất.

Đáng tiếc, mức tiêu hao lại tăng gấp đôi mươi.

Trong quá trình truyền dẫn sẽ phát sinh rất nhiều hao tổn.

Nếu toàn lực ra tay, dù là Cố Hàn Uyên bây giờ cũng sẽ bị hút cạn linh khí trong nháy mắt.

Còn về nội lực thì căn bản không chịu nổi mức tiêu hao ấy.

Trừ phi dùng để thí thần, nếu không, công dụng thực tế rất gân gà.

Từ đó, Tứ Đại Thần Thạch do Nữ Oa bổ thiên để lại trong thế giới Phong Vân đã được thu thập đủ.

Tứ Đại Thần Thạch đồng căn đồng nguyên, có thể sử dụng phản phái điểm để dung hợp chúng.

Cố Hàn Uyên tỉ mỉ tính toán sau đó, đã hao tốn đại lượng phản phái điểm để tiến hành dung hợp Tứ Đại Thần Thạch.

Sau khi Tứ Đại Thần Thạch dung hợp, trong tay Cố Hàn Uyên có thêm một viên ngọc thạch hình tròn ngũ sắc rực rỡ.

Hắn cực kỳ hài lòng với hiệu quả của Thần Thạch mới.

Thần Thạch mới đã có một phần đủ của thần lực Nữ Oa Thạch, tiêu hao linh khí là có thể phục sinh linh hồn.

Hiệu quả thần kỳ tăng phúc gấp mười lần uy lực công kích của Thần Thạch vẫn tồn tại, nhưng mức tiêu hao đã giảm đi một nửa, hầu như không còn hao tổn trong quá trình truyền dẫn.

Hiệu quả biến hóa vô cùng của Thần Thạch không chỉ được giữ lại mà còn được tăng cường.

Sau khi hóa lỏng bằng linh lực tiêu hao, nó có thể hình thành một vòng bảo hộ, không chỉ có thể hấp thu công kích chuyển hóa thành linh lực, hơn nữa độ cứng cực cao, hầu như không gì phá nổi.

Dùng Trảm Long Kiếm toàn lực công kích cũng không thể hao mòn chút nào.

Linh lực hấp thu sẽ được tích trữ trong Thần Thạch.

Đáng tiếc, tỉ lệ tiêu hao và hấp thu không cân bằng, nếu không thì gần như có thể vĩnh cửu mở ra.

Chương 255

Nhưng dù vậy, khả năng bay liên tục cũng vì thế mà được nâng cao đáng kể.

Đặc tính băng hàn cũng được tăng cường, tiêu hao linh lực thậm chí có thể đóng băng toàn bộ mặt sông.

Thần Thạch dung hợp quả nhiên đáng giá.

Đồng thời có Thần Thạch hộ thân, khe hở của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba cũng đã hoàn toàn được bù đắp.

Cố Hàn Uyên thu hoạch không chỉ dừng ở đây.

Đánh giá SSS cấp đơn lẻ của Hoàng Dung còn tặng một trong ba Ma Khí của Tiên Kiếm 2, đó là Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu, nhất thời ánh mắt lóe lên, khóe miệng treo lên nụ cười mãn ý mà đầy vẻ trêu ngươi.

Có Thần Thạch và Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu có thể cải tử hoàn sinh, dù là người đã chết nhiều năm cũng có thể cứu sống được.

Ngoài phần thưởng hệ thống cấp cho, điều khiến Cố Hàn Uyên bất ngờ nhất là, hắn lại lĩnh ngộ được hình thức ban đầu của Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23.

Tuy chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng đã có hình thức ban đầu, việc hoàn toàn lĩnh ngộ chỉ còn kém một cơ hội.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên suy nghĩ sâu xa hơn vài phần.

Thì ra chỉ cần đủ nhập vai diễn cũng có thể lĩnh hội ý cảnh.

Cố Hàn Uyên giấu tâm tư của mình vào tận đáy lòng.

Lúc này hắn đã đuổi kịp Hoa Vạn Tử.

Hoa Vạn Tử lúc này đang gấp rút khuyên Liêu Từ Lệ: Liêu sư thúc, theo Mông Cổ sẽ không có kết quả tốt, quay đầu lại là bờ đó.

Liêu Từ Lệ nghe vậy bất mãn nói: Hừ, sư phụ của ngươi Bạch Tự Tại điên điên khùng khùng lại chiếm giữ chức chưởng môn không chịu buông.

Mông Cổ đã bằng lòng giúp chúng ta đẩy Bạch Tự Tại xuống đài.

Chỉ cần ta vượt trước ba người khác đưa ngươi tới điểm hẹn, đến lúc đó ta chính là chưởng môn mới của Tuyết Sơn phái.

Hoa Vạn Tử khó tin quát lên: Liêu sư thúc, các ngươi lại muốn kéo toàn bộ Tuyết Sơn phái xuống bùn sao.

Liêu Từ Lệ lơ đễnh nói: Thì tính sao.

Thực lực Mông Cổ giờ đây cường đại, sớm muộn gì cũng thống nhất thiên hạ.

Chúng ta bất quá là kẻ thức thời trang tuấn kiệt mà thôi.

Hoa Vạn Tử triệt để thấy rõ bản tính của Liêu Từ Lệ, căm phẫn nhìn hắn chầm chầm nói: Khinh bỉ.

Tên tiểu nhân tham danh lợi.

Cố công tử nhất định sẽ đến cứu ta.

Liêu Từ Lệ chợt nói: Thì ra ngươi đã sớm có tư tình với Cố Hàn Uyên, thảo nào lại không sợ hãi như vậy.

Bất quá hắn càng tin tưởng sự an bài của Triệu Mẫn, vì vậy cười càn rỡ nói: Bất quá, cho dù hắn nhớ tới cứu ngươi cũng không kịp nữa, ha ha.

Nhưng chưa đợi tiếng cười của hắn dứt lời, phía sau liền vang lên giọng nói lạnh lùng: Xin lỗi, Cố mỗ không thích đến trễ.

Cố Liêu Từ Lệ kinh hãi muốn nói gì đó, nhưng Cố Hàn Uyên đã một chưởng khinh phiêu phiêu ấn lên lưng hắn, trong nháy mắt đã đánh đứt tâm mạch của hắn.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Hoa Vạn Tử suýt nữa ngã xuống, ôn nhu nói: Hoa cô nương, ta đến cứu nàng rồi.

Hoa Vạn Tử ngạc nhiên hô: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên vừa giải huyệt đạo trên người Hoa Vạn Tử, nàng liền nhào tới, chính xác chặn lại lời Cố Hàn Uyên định nói.

Hoa Vạn Tử vốn đã có hảo cảm cực cao với Cố Hàn Uyên.

Ban đầu thấy Liêu Từ Lệ tràn đầy tự tin, còn tưởng mình khó thoát kiếp nạn này, không ngờ trong nháy mắt đã được Cố Hàn Uyên cứu.

Nàng cũng không bận tâm đến Bạch A Tú nữa, chỉ muốn bày tỏ lòng cảm kích của mình.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ lưng Hoa Vạn Tử, trấn an khiến tâm tình kích động của nàng dịu lại.

Sau khi bình tĩnh, Hoa Vạn Tử xấu hổ đỏ mặt, cười nói: Cố công tử, taCố Hàn Uyên khẽ cười nói: Tâm ý của Hoa cô nương ta đã hiểu, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

Mấy vị sư thúc của nàng còn mang đi vài người, ta hiện tại nhất định phải đi cứu các nàng.

Hoa Vạn Tử nghe vậy có chút thất vọng, nhưng vẫn thông tình đạt lý nói: Cố công tử đi cứu người a.

Không cần lo lắng cho ta.

Nhưng nàng chưa kịp nói hết lời, vòng eo đã bị một bàn tay lớn nắm lấy.

Bên tai vang lên tiếng gió vun vút, cảnh vật trước mắt bị nhanh chóng bỏ lại phía sau.

Giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên cũng vang vọng trong tim nàng: Khó mà làm được, nhỡ đâu đến lúc đó nàng gặp phải bất trắc thì sao.

Hoa Vạn Tử nghe vậy, cảm thụ được sự quan tâm của Cố Hàn Uyên dành cho nàng, chỉ cảm thấy khối mềm mại nhất trong phương tâm bị chạm đến.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, lặng lẽ tựa trán vào vai hắn, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Không lâu sau, Cố Hàn Uyên lại đuổi kịp Thủy Sanh.

Thủy Sanh lúc này khắp mặt là vẻ thất vọng, thở dài nói: Biểu ca, huynh đã điên rồi.

Uông Khiếu Phong căm ghét nói: Ta mới không điên.

Ta chỉ là rất yêu thích muội.

Nhưng muội lại là nữ nhân thủy tính dương hoa.

Rõ ràng chúng ta là thanh mai trúc mã, muội lại thay lòng đổi dạ thích Cố Hàn Uyên kia.

Thủy Sanh thần sắc mang theo trêu cợt và khinh thị nói: Uông Khiếu Phong, huynh đây không phải là thích, chỉ là coi ta là vật sở hữu của huynh.

Uông Khiếu Phong mặt lộ vẻ điên cuồng nói: Quận chúa đã bằng lòng tặng muội cho ta.

Đến lúc đó xem ta sẽ bào chế muội ra sao.

Hắn cười tà nói: Thẳng thắn mà nói, chi bằng bây giờ ta hưởng dụng muội một chút.

Nhưng Lên Lương Tự một đồng bọn lại ngăn cản nói: Đừng gây phức tạp, hãy mau chóng tới đích rồi hãy nói.

Trong lòng hắn có một loại dự cảm bất tường, chỉ muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Uông Khiếu Phong nghe vậy tiếc hận nói: Hừ.

Coi như muội may mắn.

Hắn đột nhiên liền nhìn thấy trên khuôn mặt thanh lệ của Thủy Sanh lộ ra vẻ mừng rỡ.

Còn đang nghi hoặc, chỉ cảm thấy toàn thân lực khí tiêu tán, ngã sấp về phía trước.

Trước khi hắn triệt để mất đi ý thức, chỉ nghe được một giọng nói lãnh đạm trêu cợt: Đáng tiếc, đích đến của các ngươi e rằng là Âm Tào Địa Phủ.

Cố Hàn Uyên trong lòng bồi thêm một câu: Nhiệm vụ của ngươi với tư cách người công cụ cũng đã hoàn thành.

Thủy Sanh bị giải huyệt đạo, khóe mắt rưng rưng nhào vào lòng Cố Hàn Uyên: Cố đại ca.

Hoa Vạn Tử suýt nữa bị chen ra ngoài, bất quá nàng cũng nhìn ra mối quan hệ giữa hai người.

Nàng với tư cách kẻ đến sau cũng không tiện nói gì, chỉ là lặng lẽ nhìn lấy hai người.

Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về lưng Thủy Sanh trấn an nói: Không sao, Sanh nhi.

Thủy Sanh hối hận nói: Đều do ta dễ tin Uông Khiếu Phong.

Còn làm phiền hai vị tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Không sao, ta sẽ lập tức dẫn nàng đi cứu các nàng.

Nói rồi, hắn nắm Thủy Sanh vào một bên khác, một tay nắm một người, mang theo hai nàng cấp tốc tiến tới mục tiêu tiếp theo.

Hoa Vạn Tử và Thủy Sanh trong lòng Cố Hàn Uyên ngượng ngùng nhìn nhau.

Các nàng từng gặp mặt, tự nhiên là quen biết.

Thủy Sanh, người kinh nghiệm hơn, mở miệng nói: Hoa tỷ tỷ, tỷ cũng cùng Cố đại ca sao.

Hoa Vạn Tử thẹn thùng gật đầu thừa nhận.

Nhưng lời nói của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng mặt đỏ ửng.

So với Sanh nhi, nàng còn kém một chút vậy.

Thủy Sanh tự nhiên nghe ra Cố Hàn Uyên đang nói bóng gió, oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái.

Thủy Sanh thấy Hoa Vạn Tử khẩn trương, thân thiện nhỏ giọng nói chuyện cùng nàng.

Hoa Vạn Tử cũng biết Cố Hàn Uyên có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, vẫn lo lắng khó hòa hợp.

Cũng may thái độ của Thủy Sanh hữu hảo, thật ra khiến nàng yên tâm rất nhiều.

Quá trình giải cứu Thích Phương và Lăng Sương Hoa vẫn chưa gặp khúc chiết gì.

Chỉ là cuối cùng, Lăng Sương Hoa được giải cứu lại với vẻ mặt cổ quái nhìn tạo hình bốn người họ.

Các ngươi đây là chồng chất La Hán sao.

Lúc đó Cố Hàn Uyên tay trái nắm Thích Phương đang ôm tiểu nữ nhi trong lòng, tay phải nắm Hoa Vạn Tử, trên lưng cõng Thủy Sanh.

Nàng thấy Thích Phương ôm tiểu nữ nhi bất tiện, liền tự mình chạy đến sau lưng Cố Hàn Uyên mà nằm sấp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất đắc dĩ nhún vai.

Hắn ngược lại muốn lấy ra Ma Kiếm có thể biến lớn, dùng Ngự Kiếm Phi Hành để đưa mọi người đi.

Thế nhưng Ngự Kiếm Phi Hành tốc độ quá nhanh, di chuyển cự ly ngắn cũng không tiện dùng, còn không bằng khinh công của hắn linh hoạt.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên mang theo tứ nữ đạp lên Ma Kiếm đã biến lớn, bay thẳng về hướng Tương Dương thành.

Còn như Thi Kiếm, từ hôm qua đã được Cố Hàn Uyên dẫn tới Tương Dương thành.

Các nàng tiếp tục lưu lại Giang Lăng thành sắp xảy ra biến động cũng không an toàn.

Hơn nữa, chờ giải quyết xong chuyện Giang Lăng thành, Cố Hàn Uyên cũng rất khó dành chút thời gian tìm đến các nàng.

Cho nên liền đưa các nàng toàn bộ tới phủ đệ tại Tương Dương thành, khiến các nàng an tâm ở đây đợi.

Thích Phương, Lăng Sương Hoa và Thủy Sanh đều là nữ tử thiện giải nhân ý, ngược lại không cần lo lắng các nàng ở chung không hòa hợp.

Sau khi chúng nữ được an bài thỏa đáng, Cố Hàn Uyên bay trở về

Giang Lăng thành.

Kế điệu hổ ly sơn của Triệu Mẫn dùng tứ nữ quả thật không tệ.

Còn như bốn người phái Tuyết Sơn cùng Uông Khiếu Phong vốn là con cờ của Triệu Mẫn.

Thậm chí còn mang theo mục đích để Cố Hàn Uyên phát tiết tức giận.

Triệu Mẫn chính là đánh mục đích tận dụng thời gian, tranh thủ lấy ra bảo tàng trước khi Cố Hàn Uyên trở về Giang Lăng thành.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên có thần niệm định vị, mục tiêu rõ ràng, khinh công lại cao, cứu người tốc độ nhanh, trên thực tế vẫn chưa kéo dài bao nhiêu thời gian.

Cố Hàn Uyên trở lại Giang Lăng thành thời điểm, Giang Lăng thành khói lửa khắp nơi, cường đạo đang công thành.

Mà Triệu Mẫn dẫn cao thủ đánh úp phủ đệ Lăng Thối Tư, bắt được đám người.

Lúc này đang bức hỏi hạ lạc của Liên Thành Quyết bảo tàng.

Hoàng Dung lúc này còn chưa kích hoạt Đồng Tâm Bội Phục.

Cố Hàn Uyên cũng chưa vội vã xuất hiện, ẩn nấp trong bóng tối chờ đợi thời cơ.

Hoàng Dung tin tưởng Cố Hàn Uyên nhất định sẽ vội vã trở về, chỉ cần kéo dài thời gian chờ hắn trở về có thể chuyển bại thành thắng.

Lúc này Hoàng Dung đang bất đắc dĩ nói với Triệu Mẫn: Quận chúa, chúng ta xác thực không biết bảo tàng muốn phá giải thế nào, sao không chờ bắt được Đinh Điển rồi hỏi hắn.

Nàng sau thời gian ngắn tiếp xúc cùng Triệu Mẫn, liền nhận ra nàng không đơn giản, vì vậy không dùng lời nói dối sơ hở trăm chỗ để lừa gạt nàng, mà là đem Đinh Điển đưa ra, việc này bản thân liền là sự thật.

Hoàng Dung càng là từ chỗ Lăng Thối Tư hiểu rõ Đinh Điển là người thế nào, coi như Đinh Điển thực sự bị bắt, cũng sẽ không dễ dàng khai ra manh mối bảo tàng.

Đinh Điển cùng Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ hai người cùng một chỗ, ba người này liên thủ cũng không dễ bắt.

Triệu Mẫn không thể không tách nhân thủ, hiện tại bên cạnh hộ vệ cũng chỉ có Bách Tổn Đạo Nhân, Huyền Minh Nhị Lão và Huyết Đao lão tổ.

Triệu Mẫn lúc này đang âm thầm lo lắng, nàng sao có thể nhìn không ra mục đích kéo dài thời gian của Hoàng Dung.

Thế nhưng Lăng Thối Tư sớm liền ẩn nấp, Giang Lăng thành vẫn chưa bị đơn giản công phá.

Nếu không thể mau sớm tìm được bảo tàng, chờ Cố Hàn Uyên trở về, khả năng liền thất bại trong gang tấc.

Triệu Mẫn từ khi đã biết uy thế của Cố Hàn Uyên, nửa điểm ý nghĩ trực diện đối mặt hắn cũng không có.

Mà Đinh Điển còn không biết lúc nào mới có thể bị bắt tới, vì vậy chỉ có thể tiếp tục bức bách Hoàng Dung.

Nàng ngưng mắt nhìn Hoàng Dung nói: Nghe nói Hoàng bang chủ lấy cơ trí thông tuệ nổi tiếng, ta cũng không tin Hoàng bang chủ tới Giang Lăng thành thời gian dài như vậy, nửa điểm manh mối cũng không có.

Hoàng Dung khen ngợi Triệu Mẫn nói: Quận chúa quá khen, sao có thể so được với Quận chúa thần cơ diệu toán, đơn giản điều đi Cố công tử, bắt được chúng ta.

Nàng đối với nước cờ thua một bước bại bởi Triệu Mẫn, trong lòng vẫn còn chút thất lạc.

Thầm buồn Cố Hàn Uyên chỉ lo trêu chọc mình, vẻn vẹn nói cho nàng khuôn mặt đẹp của Triệu Mẫn, còn lại tình báo căn bản không nói bao nhiêu.

Bằng không nàng cũng không trở nên sơ suất, vẻn vẹn chỉ kịp làm cho Lăng Thối Tư giấu đi.

Những người khác đều bị một mẻ lưới bắt.

Triệu Mẫn biết Hoàng Dung đang tính kế kéo dài thời gian, đã muốn phá hủy hy vọng của nàng.

Chương 256

Tự tin cười nói: Hoàng bang chủ là đang chờ Cố công tử trở về cứu các ngươi sao.

Ta đã an bài bắt bốn người, phân biệt chạy về các hướng khác nhau, Cố công tử trong khoảng thời gian ngắn có thể không về được đâu.

Hoàng Dung vừa nghe cũng biết bốn người kia đều là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Nàng mới vừa biểu đạt tâm ý, lúc này chính là thời điểm ghen tuông nhất.

Thầm mắng Cố Hàn Uyên hoa tâm, nhớ tới lúc đó Cố Hàn Uyên từng tán thưởng Triệu Mẫn cùng nàng sàn sàn nhau.

Quan sát tỉ mỉ gương mặt kiều mị nghiên lệ của Triệu Mẫn, trong lòng càng phát ra khó chịu.

Ngữ khí cũng liền biến thành chế giễu.

Thở dài nói: Cố công tử từng trước mặt ta tán thưởng khuôn mặt đẹp của quận chúa, hiện tại vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Nàng dừng một chút, trong giọng nói ý tứ trêu đùa lại dày đặc vài phần.

Quận chúa kỳ thực căn bản không cần phiền toái như vậy.

Chỉ cần quận chúa chịu thiệt một chút, Cố công tử nhất định sẽ buông những chuyện khác mà gặp gỡ quận chúa.

Triệu Mẫn quả nhiên bị Hoàng Dung nói xong mặt hiện lên đào hoa, trên ngọc dung ửng đỏ lưu hà, lệ sắc sinh xuân, chính là Hoàng

Dung đều có chút xem ngây người.

Thầm khen nhãn quang Cố Hàn Uyên quả thật không tệ.

Triệu Mẫn tuy là cơ trí đa mưu, tâm tư mẫn tiệp, nhưng đến cùng vẫn là một thiếu nữ, bị Hoàng Dung cô gái xinh đẹp như vậy tán thưởng, ngược lại thêm mấy phần ngượng ngùng.

Bất quá nàng cũng không phải tính tình chỉ chịu đòn không hoàn thủ.

Trái lại khen: Tiểu muội nào có Hoàng tỷ tỷ xinh đẹp.

Cố công tử trong ngày thường luôn đối mặt Hoàng tỷ tỷ mỹ nhân diễm tuyệt thiên hạ như vậy, thảo nào coi thường dung chi tục phấn.

Hoàng Dung ở phương diện tùy cơ ứng biến mạnh hơn Triệu Mẫn nhiều lắm.

Thấy sự chú ý của nàng thực sự đã dời đi, liền thừa thắng xông lên nói: Quận chúa muội muội dáng dấp khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải cái gì dong chi tục phấn.

Cố công tử nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Hoàng Dung cố ý nói tới Cố Hàn Uyên, chính là đã nhận ra Triệu Mẫn lưu ý tới Cố Hàn Uyên.

Triệu Mẫn nghe vậy có chút chống đỡ không được, khóe miệng ngọc ngà khiêm tốn nói: Tiểu muội tuổi tác còn trẻ con, làm sao có thể so với Hoàng tỷ tỷ.

Hoàng Dung khẽ thở dài: Ta đã tuổi già sắc suy, làm sao so được với Quận chúa muội muội sắc mặt diễm lệ không thể tả.

Hoàng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy nếu như cũng coi là già rồi, vậy thiên hạ này nữ tử không biết có bao nhiêu muốn xấu hổ mà tự sát.

Hai nàng cứ như vậy như chỗ không người mà khen ngợi vẻ đẹp của đối phương, chọc cho những người đứng xem đưa mắt nhìn nhau.

Đừng nói là mọi người vây xem, chính là Cố Hàn Uyên ẩn nấp trong bóng tối cũng có chút kinh ngạc.

Bất quá nhìn Triệu Mẫn rơi vào lời nói của Hoàng Dung, cũng phản ứng kịp.

Hai nàng tuy đều thuộc về nữ tử tâm tư nhạy bén, băng tuyết thông minh, thậm chí có thể nói là hai nàng thông minh nhất trong Kim Thư.

Nhưng hai nàng cũng có sự khác biệt.

Triệu Mẫn ở cái nhìn đại cục và mưu lược thì tốt hơn.

Hoàng Dung lại mạnh hơn ở phương diện tùy cơ ứng biến, lâm trận phát huy.

Trừ cái đó ra còn có hai nàng đồng dạng xuất sắc: một người giỏi về ngự hạ, quản lý là Nhậm Doanh Doanh, người còn lại giỏi về chỉ huy quân sự là Hoắc Thanh Đồng.

Cố Hàn Uyên nhãn thần vi diệu, nghĩ thầm nếu như đem tứ nữ tụ tập đủ để bày mưu tính kế tranh thiên hạ cho mình, có phải hay không có thể làm chưởng quỹ phẩy tay.

Hai nàng cứ như vậy khen ngợi lẫn nhau khả năng liền không dứt.

Vẫn là Huyết Đao lão tổ, người sợ Cố Hàn Uyên kịp thời chạy về, dẫn đầu lên tiếng nhắc nhở: Quận chúa.

Triệu Mẫn bị Huyết Đao lão tổ cắt ngang câu chuyện, cũng phản ứng kịp chính mình đã trúng kế.

Sắc mặt có chút khó coi nói: Tiểu muội vẫn là xem thường Hoàng tỷ tỷ, vô thanh vô tức liền trì hoãn thời gian.

Hoàng Dung nghe vậy vô tội nói: Quận chúa muội muội chỉ giáo cho.

Trong lòng cũng thầm than: Quả nhiên không dễ dàng như vậy.

Triệu Mẫn thản nhiên nói: Hoàng tỷ tỷ cần gì giả ngu.

Nàng thở dài nói: Hoàng tỷ tỷ, ngươi ta nhất kiến như cố, tiểu muội thật sự là không muốn nghiêm hình bức cung.

Hoàng Dung nghe vậy biết Triệu Mẫn quyết tâm muốn từ chỗ mình đạt được manh mối, âm thầm truyền nội lực vào Đồng Tâm Bội Phục.

Hy vọng Cố Hàn Uyên đã cứu trở về tứ nữ, có thể kịp thời gấp trở về.

Lộc Trượng Khách ở bên cạnh đứng ngoài quan sát hồi lâu, sớm đã bị tư sắc của Hoàng Dung mê hoặc.

Chỉ bất quá Triệu Mẫn vẫn chưa lên tiếng, cũng không dám làm gì.

Lúc này nghe được Triệu Mẫn nói sẽ nghiêm hình bức cung Hoàng Dung, nhất thời hắn có hứng thú.

Cười quái dị nói: Quận chúa giao Hoàng bang chủ cho ta đi, tuyệt đối sẽ khiến nàng thành thật khai báo.

Hoàng Dung nghe vậy hơi biến sắc mặt.

Nàng liếc mắt đã nhìn ra Lộc Trượng Khách có tâm tư gì, nghĩ thầm nếu như Cố Hàn Uyên không thể kịp thời trở về, chính là tự sát cũng không thể khiến người khác chiếm tiện nghi.

Lộc Trượng Khách vừa nói xong, Triệu Mẫn còn chưa có phản ứng gì, Huyết Đao lão tổ lại như bị dội nước nóng mà lùi mấy bước.

Cách xa Lộc Trượng Khách, tựa như Lộc Trượng Khách đột nhiên biến thành thứ gì đó có thể lây nhiễm bệnh dịch vậy.

Triệu Mẫn thấy thế không rõ vì sao mà hỏi: Huyết Đao lão tổ ngươi làm sao vậy.

Huyết Đao lão tổ sắc mặt xấu hổ, hắn vừa rồi chỉ là theo bản năng phản ứng, ho nhẹ mấy tiếng nói: Khụ khụ, quận chúa, ta chỉ là không muốn ở gần người chết quá.

Lộc Trượng Khách nghe vậy giận dữ nói: Huyết Đao lão tổ ngươi có ý gì.

Huyết Đao lão tổ lại đối với phản ứng của Lộc Trượng Khách lơ đễnh, ngược lại thần tình ngưng trọng nói: Quận chúa, ở giới hái hoa Tống Quốc chúng ta có một lời đồn bất thành văn, đó chính là không nên đơn giản đi trêu chọc nữ tử có liên quan đến Cố công tử.

Lời nói này khiến sắc mặt đám người quái dị, làm sao còn toát ra cái giới hái hoa tới.

Triệu Mẫn ngẩn ra, không nghĩ tới loại thời điểm này còn có thể nghe được chuyện liên quan tới Cố Hàn Uyên, tò mò hỏi: Huyết Đao lão tổ nói một chút xem là chuyện gì xảy ra.

Huyết Đao lão tổ nói liên tục: Trên giang hồ thịnh truyền nữ nhi của Hoàng bang chủ là Quách Phù cùng Cố công tử có quan hệ tình lữ, hơn nữa Hoàng bang chủ cùng Cố công tử quan hệ cá nhân cũng rất tốt.

Nếu là thật sự động đến Hoàng bang chủ, Lộc tiên sinh cách cái chết cũng không xa.

Vân Trung Hạc trong Tứ Đại Ác Nhân liền từng nếm mùi đau khổ, từ nay về sau chỉ cần gặp Cố công tử liền muốn bỏ chạy.

Điền Bá Quang vậy càng là bài học kinh nghiệm xương máu.

Trước đây quận chúa muốn lão tổ ta đi cướp Thủy Sanh, cũng là lo lắng về sau đụng độ Cố công tử, cho nên mới lựa chọn nhiệm vụ dẫn dắt Nam Tứ Kỳ rời đi nguy hiểm hơn.

Nghe xong Huyết Đao lão tổ nói rõ, Hoàng Dung thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tình cảm ấm áp tràn ngập, gương mặt xinh đẹp nhu hòa rất nhiều.

Chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên dù không ở bên người, cũng sẽ bảo vệ nàng.

Trong lòng nhớ cũng càng sâu, mong mỏi Cố Hàn Uyên nhanh lên một chút trở về.

Cố Hàn Uyên núp trong bóng tối sắc mặt cổ quái, có loại tâm tình dở khóc dở cười.

Vốn đã chuẩn bị hiện thân, không nghĩ tới Huyết Đao lão tổ lại cho một chút trợ lực.

Cảm thán cái công cụ người này thật tốt dùng, lại để cho hắn sống thêm một đoạn thời gian tốt lắm.

Đồng dạng bị bắt Mẫn Nhu nghe vậy ngẩn ra, nàng cũng cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ, thậm chí so với Hoàng Dung quan hệ càng sâu.

Lúc này tâm tư lại có chút không hiểu.

Triệu Mẫn thán phục uy thế của Cố Hàn Uyên.

Thân là cô gái xinh đẹp, vốn là sợ nhất chính là hái hoa tặc.

Không nghĩ tới danh tiếng của Cố Hàn Uyên đều có thể trở thành một bùa hộ mệnh.

Chính là Triệu Mẫn tính tình hào sảng như vậy, cũng khó tránh khỏi nhiều hơn một phần ngưỡng mộ.

Nàng còn đang tính kéo Cố Hàn Uyên về phe mình, cũng không muốn cuối cùng thành tử địch.

Vì vậy cũng đã tắt ý nghĩ nghiêm hình bức cung Hoàng Dung.

Bất quá cứ như vậy, nàng lại gặp khó khăn.

Lộc Trượng Khách nghe xong Huyết Đao lão tổ nói xong cũng chột dạ.

Lúc đầu uy thế thần công cái thế của Cố Hàn Uyên còn rõ mồn một trước mắt.

Đến cả sư phụ của bọn họ là Bách Tổn Đạo Nhân cũng không phải là địch thủ.

Hạc Bút Ông càng là ở bên cạnh khuyên nhủ: Sư huynh, hay là thôi đi.

Lộc Trượng Khách mượn cớ nói: Sư đệ nói có lý.

Bách Tổn Đạo Nhân ở bên cạnh thần tình xấu xí.

Mình bị Cố Hàn Uyên đơn giản đánh bại, hiện giờ vết thương trên cánh tay còn chưa khỏi hẳn.

Không nghĩ tới bây giờ chỉ là nghe nói thanh danh của hắn, hai đồ đệ liền kinh sợ thành cái dạng này.

Điều này khiến Bách Tổn Đạo Nhân, người vẫn xem Trương Tam Phong là tử địch, làm sao không cảm thấy khó chịu.

Hắn đột nhiên nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Mẫn Nhu, nhất thời hai mắt sáng lên.

Mẫn Nhu này tuy là người phái Võ Đang, nhưng cũng không nghe nói có quan hệ gì với Cố Hàn Uyên.

Nhưng lại có thể mượn cơ hội chèn ép danh tiếng phái Võ Đang.

Hoàng Dung khẳng định không thể trơ mắt nhìn Mẫn Nhu chịu nhục, chẳng phải vừa lúc có thể bức hỏi hạ lạc bảo tàng.

Bách Tổn Đạo Nhân nghĩ thông suốt xong liền lên tiếng nói: Vậy chọn Mẫn Nhu kia đi.

Lộc Trượng Khách nghe vậy ngẩn ra.

Trước đó lực chú ý đều ở trên người Hoàng Dung xinh đẹp vô song, căn bản không lưu ý Mẫn Nhu.

Hiện tại nghe vậy nhìn lại, lại phát hiện Mẫn Nhu văn nhã thanh tú lại mảnh mai ôn uyển, quả đúng là một Mỹ Phụ Nhân khó được.

Bất quá đến cùng ngã một lần, quay đầu hỏi Huyết Đao lão tổ: Mẫn Nhu này không có quan hệ gì chứ.

Huyết Đao lão tổ trầm ngâm chốc lát nói: Mẫn Nhu này tuy cũng là người phái Võ Đang, thế nhưng nghe nói mấy ngày hôm trước vì con trai nàng mà lời qua tiếng lại với Cố công tử không vui vẻ.

Cũng không có vấn đề.

Nói xong liền hai mắt sáng lên, cười quái dị nói: Lộc tiên sinh uống bát canh đầu tiên, cũng đừng quên lão tổ nhé.

Lộc Trượng Khách nghe vậy hiểu ý nói: Đương nhiên sẽ không quên ơn chỉ điểm của lão tổ.

Hắn quay sang hỏi Triệu Mẫn: Quận chúa, nàng xem.

Triệu Mẫn suy nghĩ một lát sau gật đầu nói: Có thể thử xem.

Ngược lại khẽ cười đối với Hoàng Dung nói: Hoàng tỷ tỷ, nếu không muốn Mẫn nữ hiệp chịu nhục, liền thành thật mà nói ra hạ lạc bảo tàng đi.

Lúc này đến phiên Hoàng Dung gặp khó khăn.

Không chỉ là bởi vì trên lập trường không cho phép nàng không cứu Mẫn Nhu, càng bởi vì nàng biết Mẫn Nhu và Cố Hàn Uyên trong lúc đó có quan hệ.

Nếu như thấy chết mà không cứu được, đến lúc đó Cố Hàn Uyên biết sẽ đối với nàng thế nào.

Nhưng là đem hạ lạc bảo tàng báo cho Triệu Mẫn lại làm trái dân tộc đại nghĩa.

Chẳng lẽ muốn để cho nàng trước mặt mọi người nói rõ quan hệ giữa Mẫn Nhu và Cố Hàn Uyên sao.

Không chỉ sẽ ảnh hưởng danh tiếng Cố Hàn Uyên, trên Thạch Thanh vậy cũng không tiện bàn giao.

Hoàng Dung trong lòng âm thầm oán giận Cố Hàn Uyên phong lưu.

Hoàng Dung bên kia quấn quýt tạm dừng không nói.

Chương 257

Mẫn Nhu lúc này đã hoa dung thất sắc, bi thương nói: Sư ca.

Thạch Thanh tự nhiên là giận không kềm được, giận đến đỏ mắt nói: Vô sỉ.

Có bản lĩnh thì buông ra, cùng các ngươi quyết nhất tử chiến.

Triệu Mẫn thấy Thạch Thanh hổn hển, ngược lại thêm lòng tin mấy phần, khuyên nói: Thạch đại hiệp không bằng khuyên nhủ Hoàng tỷ tỷ, đem hạ lạc bảo tàng nói rõ sự thật, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ Mẫn nữ hiệp nữa.

Thạch Thanh làm người chính trực cương liệt, làm sao tiếp thu loại uy hiếp này, nổi giận nói: Vọng tưởng.

Có chiêu số gì liền hướng ta tới.

Triệu Mẫn xinh đẹp trên ngọc dung tràn đầy tiếc nuối, khẽ lắc đầu nói: Thạch đại hiệp chính trực, ta cũng hơi có nghe thấy, chính là tra tấn bức cung chỉ sợ cũng là vô dụng.

Ngược lại ý bảo Lộc Trượng Khách nói: Lộc tiên sinh, nhờ ngươi.

Dứt lời liền nghiêng đi thân thể, hiển nhiên cũng là không muốn ô uế ánh mắt.

Lộc Trượng Khách chờ đợi giờ khắc này đã lâu.

Hắc hắc, quận chúa yên tâm giao cho ta là được.

Dứt lời liền cười âm hiểm đi về phía Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy Lộc Trượng Khách từng bước tới gần, cả người không ngừng run rẩy, tuyệt vọng nhìn Thạch Thanh: Sư ca.

Đáng tiếc Thạch Thanh bị điểm huyệt căn bản không thể động đậy, chỉ có thể nổi giận đùng đùng quát lên: Ác tặc.

Có bản lĩnh thì hướng ta tới.

Lộc Trượng Khách nửa điểm ý tứ phản ứng hắn đều không có, trực tiếp đi về phía Mẫn Nhu.

Trong miệng giễu cợt nói: Có phu nhân ngươi như vậy thân kiều thể yếu mỹ nhân ở đây, ai sẽ xông ngươi đi.

Mẫn Nhu thấy Thạch Thanh không bảo vệ được mình, nếu không phải còn có mấy phần lý trí, nàng đều muốn đem quan hệ với Cố Hàn Uyên nói ra.

Cố Hàn Uyên thấy thế vẫn không định xuất hiện, theo hắn tính toán, cũng nhanh tới rồi.

Quả nhiên, xa xa một người mặc y phục đệ tử Huyết Đao Môn, ôm vết thương ở bụng, lảo đảo chạy tới, chính là Địch Vân.

Địch Vân vừa chạy vừa hô: Quận chúa.

Địch Vân bị Triệu Mẫn an bài đi tìm Lăng Thối Tư, không nghĩ tới lại bị thương không nhẹ trở về.

Triệu Mẫn kinh ngạc nhìn Địch Vân nói: Ngươi làm sao bị thương thành ra bộ dạng này.

Huyết Đao lão tổ vội vàng tiến lên vì Địch Vân cầm máu.

Địch Vân lại không để ý đến Huyết Đao lão tổ, thần sắc âm u nói: Quận chúa, manh mối bảo tàng đã phá giải, liền ở Thiên Ninh Tự.

Hoàng Dung thần sắc chấn động, không nghĩ tới cư nhiên thực sự bị bọn họ tìm được rồi, nhíu mày chú ý tình thế phát triển.

Triệu Mẫn kinh ngạc hỏi: Đây là chuyện gì xảy ra.

Bất quá vẫn là phân phó nói: Mang theo người, vừa đi vừa nói chuyện.

Dứt lời liền tiện thể trước mang theo Hoàng Dung hướng Thiên Ninh Tự mà đi.

Nàng mang theo Hoàng Dung cũng là xuất phát từ tình báo của Huyết Đao lão tổ, cảm thấy có Hoàng Dung trong tay, coi như Cố Hàn Uyên trở về tìm nàng tính sổ, cũng có thể khiến hắn trong lòng có kiêng kị.

Cố Hàn Uyên yên lặng đi theo phía sau.

Việc của Địch Vân vốn là hắn an bài.

Nguyên lai Địch Vân mặc dù biết phương pháp phá giải Liên Thành Quyết bảo tàng, thế nhưng lương tâm khiến hắn cũng không tính vì Triệu Mẫn xuất lực.

Tìm kiếm Lăng Thối Tư cũng là xuất công không xuất lực.

Kết quả ngoài ý muốn đụng phải Vạn Chấn Sơn cùng Vạn Khuê, được gọi là cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt.

Xông lên giao chiến cùng hai người.

Nhưng mà Địch Vân người mang Thần Chiếu Công vừa học Huyết Đao Kinh, đồng thời bị Huyết Đao lão tổ điều giáo qua, đã không phải Ngô Hạ A Mông.

Lại đem hai cha con Vạn gia đánh bẹp.

Hai cha con Vạn gia vừa đánh vừa lui, đem Địch Vân dẫn tới nơi yên tĩnh.

Trước đây, Hồng giả trang thành Thích Phương hãm hại Địch Vân, lừa gạt Địch Vân khiến hắn trúng thuốc mê.

Hai cha con Vạn Chấn Sơn liền muốn tra tấn bức cung Địch Vân.

Kết quả Thích Trường Phát đột nhiên xuất hiện cứu đi Địch Vân.

Địch Vân thấy sư phụ xa cách đã lâu cứu mình, tự nhiên rất kích động.

Trong lời nói ít đi nhiều phòng bị, bị lừa ra khỏi phương pháp phá giải Liên Thành Quyết bảo tàng.

Thích Trường Phát đã từ chỗ Lăng Thối Tư trộm được thực sự Đường Thi Tuyển Tập.

Có phương pháp phá giải, rất nhanh liền xác nhận bảo tàng ở Thiên Ninh Tự.

Đinh Điển lúc này lại vừa lúc tránh đến nơi này.

Thấy Địch Vân mang theo Thích Trường Phát tới mở bảo tàng, lại ăn mặc y phục Huyết Đao Môn, cho là hắn đã thay đổi sơ tâm, liền muốn hạ thủ giết hắn.

Trải qua sự kiện Lăng Sương Hoa bị mang đi, Đinh Điển trở nên cực đoan rất nhiều, căn bản không tin Địch Vân giải thích.

Thích Trường Phát thừa dịp Đinh Điển không phòng bị, tìm một cơ hội đâm thủng Địch Vân đồng thời cũng tổn thương Đinh Điển.

Đinh Điển thấy chuyện không thể làm liền mang theo vết thương bỏ trốn.

Ngôn Đạt Bình, người đã từng lợi dụng Địch Vân gây xích mích Thích Trường Phát và Vạn Chấn Sơn đánh nhau, đột nhiên xuất hiện cứu Địch Vân, rồi lại ở cuối cùng đem hắn làm tấm mộc, giết chết Thích Trường Phát.

Liên tục bị phản bội cùng Đinh Điển hiểu lầm, lại không có Thủy Sanh là ánh sáng cuối cùng, Địch Vân triệt để hắc hóa.

Không có cố kỵ, Địch Vân vận dụng kinh nghiệm chiến đấu do

Huyết Đao lão tổ dạy dỗ, nguy hiểm lại càng nguy hiểm mà giết chết Ngôn Đạt Bình.

Tiếp đó chạy đến Vạn gia đại khai sát giới, Vạn Chấn Sơn cùng Vạn Khuê đều chết dưới tay hắn.

Càng đem Hồng, kẻ đầu sỏ gây nên sự thê thảm của Địch Vân, vũ nhục trước tiên, lại chém nàng hơn mười đao, không có một đao nào là yếu hại, khiến nàng mất máu quá nhiều mà chết.

Địch Vân mình cũng chảy mất rất nhiều tiên huyết, nếu không phải có Thần Chiếu Công hộ thể, đã sớm chết tám lần.

Mới chỉ gượng chống trở về hướng Triệu Mẫn báo tin, cũng là Địch Vân kiên định con đường hắc hóa của mình, quyết định đầu nhập vào Mông Nguyên.

Triệu Mẫn đối với người khăng khăng một mực đầu nhập, cũng không ngại hắn có quá khứ cùng trải qua thế nào.

Chỉ là miễn cưỡng đối với Địch Vân một phen.

Huyết Đao lão tổ phi thường vui mừng, cảm thấy Địch Vân đã có thể kế thừa y bát của mình.

Ngược lại là Hư Trúc, người trước đó bị Vô Thiên đưa tới, khiến Huyết Đao lão tổ rất đau đầu.

Tư chất xác thực ngoài ý muốn thật tốt, nhưng lại cực kỳ cổ hủ, điều giáo đứng lên phi thường lao lực.

Cố Hàn Uyên đồng dạng đối với Địch Vân rất hài lòng.

Đây là nhân vật chính đầu tiên hắn tự tay hắc hóa.

Đường Thi Tuyển Tập trong tay Thích Trường Phát, hai cha con Vạn Chấn Sơn phục kích, Ngôn Đạt Bình xuất hiện, Đinh Điển trốn hướng Thiên Ninh Tự, đều là Cố Hàn Uyên an bài địa võng dẫn dắt.

Địch Vân tới lui cho hắn không ít phản phái điểm thưởng.

Ngoại trừ Lệnh Hồ Xung ra, các nhân vật chính còn lại cộng lại còn không có một mình Địch Vân cho nhiều.

Bây giờ thí nghiệm trên người Địch Vân cực kỳ thành công, thậm chí khi hắc hóa ước chừng cho 8000 phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ nếu là mình tự mình khiến cho hắc hóa, không đúng có thể trực tiếp vượt mười ngàn, đạt được đánh giá cấp SSS.

Lệnh Hồ Xung đã có hình thức ban đầu của trạng thái hắc hóa, cái chết của Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình đối với hắn ảnh hưởng rất lớn, triệt để hắc hóa cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cố Hàn Uyên nhãn thần thiểm thước, đối với mấy cây hẹ trưởng thành khỏe mạnh này đều có ý tưởng mới.

Khi Triệu Mẫn đám người đến Thiên Ninh Tự, ngoài ý muốn phát hiện có rất nhiều giang hồ nhân sĩ cũng chạy tới.

Thậm chí còn chưa tiến vào bảo tàng mật thất, liền bắt đầu tự giết lẫn nhau.

Những người này đồng dạng là Cố Hàn Uyên tận lực dụ dỗ tới, vì chính là khiến thế cục càng thêm hỗn loạn.

Triệu Mẫn hạ lệnh liên sát mấy người đều không thể ngăn cản sự tham lam của những giang hồ nhân sĩ này.

Không làm sao được, chỉ có thể để Huyền Minh Nhị Lão canh chừng Thạch Thanh đám người, Bách Tổn Đạo Nhân coi chừng lối vào mật thất.

Chính cô ta mang theo Hoàng Dung tiến vào bảo tàng mật thất.

Triệu Mẫn vừa vào mật thất, liền phát hiện rất nhiều người đang điên cuồng hô to: Bảo tàng đâu.

Sao đều là rương trống.

Triệu Mẫn nghe vậy phản ứng đầu tiên chính là có người đã nhanh chân đến trước.

Hơn nữa người này e rằng có lẽ đã sớm đem bảo tàng dời đi.

Triệu Mẫn đôi mi thanh tú khẩn túc.

Nàng mạo hiểm nguy hiểm lớn như vậy điều Cố Hàn Uyên đi, kết quả lại không thu hoạch được gì, tự nhiên cáu giận cực kỳ.

Vô ý thức nhìn về phía Hoàng Dung bên người.

Căn cứ vào việc trước đó trúng kế hoãn binh của nàng, Triệu Mẫn đối với Hoàng Dung tính cảnh giác nhất thời liền cao không ít.

Lúc này thấy nàng cũng là vẻ mặt giống nhau, trong lòng ngược lại là trấn an không ít.

Chí ít người đem mình đùa bỡn trong lòng bàn tay kia cũng không phải Hoàng Dung.

Đồng dạng đều là nữ tử xinh đẹp cùng cơ trí cùng tồn tại, khó tránh khỏi liền thêm mấy phần cạnh tranh tâm.

Triệu Mẫn thấy Hoàng Dung nhãn thần chấn động, dường như phát hiện cái gì, theo tầm mắt của nàng nhìn lại.

Chỉ thấy một mặt nạ Tu La đang lẳng lặng nằm ở nơi hẻo lánh.

Thanh âm ngưng trọng của Hoàng Dung cũng ở lúc này hợp thời truyền ra: Là Vô Thiên.

Triệu Mẫn ngẩn ra, tên này nàng đồng dạng quen thuộc.

Nàng lần này tới Tống Quốc, một trong những mục đích chính là Vô Thiên.

Chương 258

So sánh với Cố Hàn Uyên, Vô Thiên tính nguy hiểm cao hơn mấy lần.

Ưu thế lớn nhất hiện tại của Mông Nguyên, ngoại trừ thực lực quân sự mạnh mẽ ra, chính là trên tay Lục Địa Thần Tiên so với các nước đều phải nhiều hơn.

Đại chiến giữa Lục Địa Thần Tiên rất khó dồn đối thủ vào chỗ chết, đánh ba ngày ba đêm đều rất bình thường.

Nhưng mà Vô Thiên lại hời hợt giết chết Vô Sắc Thiền Sư, chính là Mông Nguyên phương diện đều cực kỳ kiêng kỵ.

Chỉ lệnh hạ đạt cho Triệu Mẫn chính là có thể mời chào thì tận lực mời chào, nếu như không thể mời chào liền nắm giữ hành tung đối phương.

Khi cần thiết, Mông Nguyên có thể xuất động mấy tên Lục Địa Thần Tiên vây giết Vô Thiên, đem nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước.

Triệu Mẫn đang muốn hỏi Hoàng Dung tin tức liên quan tới Vô Thiên, chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp kia của Hoàng Dung hiện đầy sắc hoảng sợ, gấp giọng hô lớn: Không nên đụng.

Nguyên lai là những giang hồ nhân sĩ vì tham lam không được thỏa mãn mà điên cuồng sưu tầm.

Gặp một mặt nạ Tu La lẻ loi đặt ở trên mặt đất, những người bị tham lam che đậy căn bản không có liên tưởng đến Vô Thiên.

Ngược lại ngạc nhiên cho là có cơ quan gì, sau cơ quan đó mới thật sự là bảo tàng, dồn dập đưa tay đi lấy.

Trên mặt nạ Tu La cột mấy cây thanh sắt gần như không nhìn thấy.

Thanh sắt bị người nắm di chuyển, thanh sắt liên tiếp mấy cây trụ gạch đá chịu trọng lực tại cùng một thời gian nghiền nát.

Nhất thời các trụ chịu trọng lực bắt đầu sụp đổ, mật thất đất rung núi chuyển.

Triệu Mẫn hoảng sợ muốn rời khỏi mật thất, nhưng mà sụp đổ phát sinh quá nhanh, lối vào mật thất tức thì bị mấy khối đá rơi phong kín.

Nếu như lúc này ở đây là Hỏa Công Đầu Đà, còn có thể ỷ vào Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công cứng rắn chống mấy lần đá rơi, khiến Triệu Mẫn có cơ hội đào sinh.

Nhưng mà Bách Tổn Đạo Nhân canh giữ ở cửa vào mật thất, là đại biểu cho công cường thủ nhược.

Những tảng đá rơi này có thể đem hắn tươi sống đập chết.

Hắn chỉ là vì công danh lợi lộc mới đầu nhập vào Mông Nguyên, căn bản không có ý tưởng tử trung.

Thấy mật thất sụp đổ, nơi nào còn nhớ được Triệu Mẫn, lập tức chạy ra ngoài.

Triệu Mẫn nhãn thần minh triệt dần dần tuyệt vọng.

Nàng còn trẻ, còn có tương lai tốt đẹp, liền muốn uất ức như vậy chết ở chỗ này, làm sao có thể cam tâm.

Nàng thậm chí còn chưa từng nói qua một cuộc yêu đương oanh oanh liệt liệt.

Phụ mẫu huynh trưởng, sư phụ, sư huynh dáng vẻ từ trước mắt xẹt qua, cuối cùng như ngừng lại trên khuôn mặt tuấn lãng cười đểu vỗ nàng, nói muốn kiểm hàng tuấn lãng khuôn mặt.

Hoàng Dung bị điểm huyệt vị, căn bản không thể động đậy.

Đối mặt mật thất sụp đổ, thậm chí ngay cả tránh né cũng không làm được.

Ở khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, Hoàng Dung trong lòng lại không hề nhớ đến trượng phu của nàng là Quách Tĩnh.

Cũng có lẽ là bởi vì nhìn thấy quan hệ của Mẫn Nhu và Đinh Điển, điều Hoàng Dung tiếc nuối nhất hóa ra là mới vừa cùng Cố Hàn Uyên làm rõ quan hệ, lại không thể kịp đến trao thân thể cho hắn.

Cái này hoặc giả chính là sự nghiêm phạt đối với nàng vì do dự quá lâu.

Thật vất vả mới xác nhận nội tâm của mình, liền muốn cùng người mình thích sinh ly tử biệt.

Trong ngực Đồng Tâm Bội Phục mơ hồ nóng lên.

Hoàng Dung không cam lòng.

Nếu như có thể có một cơ hội làm lại, nàng tuyệt đối không muốn lưu lại cho mình tiếc nuối.

Đỉnh đầu trần nhà bắt đầu vỡ vụn, mấy khối đá lớn liền muốn hạ xuống.

Ở lằn ranh sinh tử, Hoàng Dung không có cố kỵ, trong mắt chứa nhiệt lệ hô lớn: Hàn Uyên.

Mau tới cứu ta.

Triệu Mẫn nghe vậy kinh ngạc trong nháy mắt, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, liền nghe được một tiếng ầm ầm nổ vang.

Một đạo kiếm khí khổng lồ phá vỡ lối vào mật thất bị phong tỏa.

Theo sát phía sau là một đạo bạch y thân ảnh.

Trên khuôn mặt anh tuấn bởi vì lo lắng mà hơi có chút vặn vẹo, nhưng lúc này ở trong mắt nàng lại dễ nhìn lạ thường.

Triệu Mẫn trong lòng hiện lên một câu nói: Hắn là anh hùng của ta sao.

Mà Hoàng Dung ở khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp sáng rỡ tràn đầy cảm động cùng thâm tình.

Nhìn vẻ mặt lo lắng kia, trong lòng đồng thời cũng hiện lên một câu nói: Thích hắn thật sự là quá tốt.

Trong điện quang hỏa thạch, trước khi đá lớn trên đỉnh đầu hạ xuống, hai nàng chỉ cảm thấy trên eo nóng một cái, liền bị nắm vào một cái lồng ngực ấm áp.

Ầm ầm nổ lớn.

Thiên Ninh Tự triệt để sụp đổ, chỉ còn lại đầy đất phế tích.

Những người chờ đợi ở bên ngoài đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ vừa rồi đều thấy được đạo bạch y thân ảnh kia.

Một kiếm chém ra Thiên Ninh Tự gần sụp đổ rồi nhảy vào trong đó, lúc này cùng nhau bị chôn ở trong đó.

Mẫn Nhu trong lòng mơ hồ đau nhói, trong mắt quang thái ảm đạm xuống, thất thần mà nhìn phế tích trước mắt.

Bách Tổn Đạo Nhân lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Thiên Ninh Tự đã triệt để trở thành phế tích.

Nếu như trễ một bước nữa, hắn cũng phải bị chôn ở phía dưới chắc chắn phải chết.

Thế nhưng ngay sau đó nghĩ đến chính mình đã quăng Triệu Mẫn mà đào sinh, mồ hôi lạnh nhất thời liền xông ra.

Với địa vị của Triệu Mẫn ở Mông Nguyên, hắn tất nhiên sẽ bị Nhữ Dương Vương chôn cùng.

Nhìn đám người ở hiện trường, Bách Tổn Đạo Nhân nhãn thần lóe ra.

Huyền Minh Nhị Lão là đồ đệ của mình có thể yên tâm, thế nhưng những người khác cũng muốn diệt khẩu.

Vậy mà lúc này Hỏa Công Đầu Đà đám người đã nghe tin chạy tới, Bách Tổn Đạo Nhân chỉ có thể tiếc nuối tạm thời tắt ý nghĩ giết người diệt khẩu.

Hỏa Công Đầu Đà kinh ngạc nhìn hiện trường, nhìn chung quanh một vòng kinh ngạc hỏi: Đây là chuyện gì xảy ra.

Quận chúa đâu.

Bách Tổn Đạo Nhân nói: Quận chúa bị chôn dưới phế tích.

Hỏa Công Đầu Đà nghe vậy mồ hôi lạnh đồng dạng xông ra.

Triệu Mẫn nếu như bỏ mình, bọn họ đều muốn gánh chịu tội bảo hộ bất lực.

Gấp giọng nói: Cái gì.

Vậy còn không mau đào.

Bách Tổn Đạo Nhân nghe vậy cũng phản ứng kịp, vô luận như thế nào sống phải thấy người chết phải thấy xác, vội vàng chào hỏi mọi người nói: Đúng vậy.

Nhanh đào.

Hắn hung tợn nhìn những giang hồ nhân sĩ kia cùng Thạch Thanh và Thủy Đại đám người: Còn có những người bên kia, nếu như không muốn chết liền tới trợ giúp.

Thạch Thanh đám người và Cố Hàn Uyên quan hệ đều rất tốt, cũng nóng lòng xác nhận sống chết của hắn, vì vậy đều không phản đối đào móc phế tích.

Còn như những giang hồ nhân sĩ bởi vì bảo tàng mà đến, sau khi Bách Tổn Đạo Nhân giết mấy người liền không dám phản kháng, bị ép hỗ trợ.

Mà lúc này, trong phế tích Thiên Ninh Tự mờ tối, một đạo hộ tráo hình tròn màu sắc rực rỡ đang phát ra quang mang.

Hộ tráo phạm vi không lớn, vẻn vẹn miễn cưỡng che ở ba người.

Triệu Mẫn thực lực quá yếu, mặc dù được bảo vệ thân thể, vẫn như cũ bị chấn động khi sụp đổ mà ngất đi.

Nàng lúc này mơ mơ màng màng mở đôi mắt đẹp minh triệt, liền nghe được bên cạnh truyền đến một cái kiều mị lại thẹn thùng giọng nữ: Hàn Uyên, chàng chọc vào thiếp.

Vào canh ba, ánh mắt Triệu Mẫn lúc này còn vương chút mơ màng.

Nàng kinh ngạc nhìn lớp hộ tráo lấp lánh tỏa sáng trước mắt.

Dòng chất lỏng kia lưu chuyển trông thật đẹp, có chút không chân thực.

Tựa như gom góp mọi sắc màu đẹp nhất thiên hạ lại, phối hợp hoàn mỹ, mới tạo thành vẻ đẹp phi phàm thoát tục này.

Thần trí Triệu Mẫn dần dần trở về.

Nàng xác nhận mình chưa chết.

Bên tai vang lên tiếng thở dốc nhẹ nhàng cùng tiếng tắc tắc không rõ ràng, mơ hồ khiến nàng có chút hoảng loạn.

Vô thức quay đầu nhìn lại, đồng tử nàng nhất thời co rút, suýt nữa kinh hô thành tiếng.

Nhờ ánh sáng từ vòng bảo vệ của Thần Thạch, nàng có thể thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt.

Cố Hàn Uyên ở trên, Hoàng Dung ở dưới.

Thân hình Hoàng Dung tương đối nhỏ nhắn hơn rất nhiều, lúc này gần như hoàn toàn bị vùi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Tiếng tắc tắc khiến Triệu Mẫn hoảng loạn kia, tự nhiên là vọng lại từ hai người đang vô tư vô lự lúc này.

Nếu chỉ là sự thân mật giữa hai nam nữ si tình, Triệu Mẫn nhiều lắm cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

Thế nhưng hai người kia nào phải hạng vô danh.

Hoàng Dung, Hiệp Nữ danh vang thiên hạ, cùng trượng phu Quách Tĩnh trấn giữ Tương Dương.

Cố Hàn Uyên, Tam Tuyệt Kiếm Tiên, được Tống Quốc công nhận là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Mặc dù trên giang hồ đồn rằng quan hệ cá nhân của hai người vẫn luôn rất tốt, nhưng chưa từng có ai liên tưởng giữa bọn họ tồn tại tư tình.

Không chỉ vì tuổi tác hai người chênh lệch khá lớn, Cố Hàn Uyên còn có quan hệ tình lữ với nữ nhi Quách Phù của Hoàng Dung.

Hoàng Dung lại càng là đối tượng sùng bái của rất nhiều nữ tử, căn bản khó có thể tưởng tượng nàng sẽ phản bội Quách Tĩnh để tư thông với Cố Hàn Uyên.

Đây là chuyện có thể gây ra chấn động long trời lở đất.

Chương 259

Vậy mà lúc này lại đường hoàng bại lộ trước mặt Triệu Mẫn.

Trong đầu Triệu Mẫn chợt hiện lên một câu nói: Chẳng lẽ ta bị giết người diệt khẩu ư.

Cùng lúc đó, hai người dây dưa đã lâu cuối cùng cũng tách ra.

Hoàng Dung liếc mắt như tơ, giận dỗi nói: Hàn Uyên, chàng chọc đau thiếp.

Nhiệt độ nóng bỏng kia khiến thân thể mềm mại của nàng nhũn ra.

Làn da trắng thắng tuyết của Hoàng Dung nhuộm một sắc hồng đào động nhân.

Gương mặt vừa ngượng ngùng vừa hờn dỗi càng thêm xinh đẹp tuyệt luân.

Cố Hàn Uyên vô tội khẽ cười nói: Vậy thì chỉ trách Dung Nhi quá đỗi xinh đẹp.

Ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường, làm sao có thể nhịn được sự mê hoặc.

Hoàng Dung hơi có chút không khỏe giãy giụa hai cái, giận trách: Chàng ở đâu mà bình thường chứ.

Cố Hàn Uyên hít ngược một hơi khí lạnh, bất đắc dĩ nói: Chớ lộn xộn.

Hoàng Dung nghe vậy, sắc hồng trên gò má càng đậm thêm hai phần, trong mắt lóe lên quang mang khó hiểu.

Đang định nghịch ngợm một chút thì Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Triệu cô nương xem đủ chưa.

Triệu Mẫn nghe vậy, mặt đỏ bừng.

Cảnh tượng trước mắt đối với một thiếu nữ mà nói, quả thật có chút kích thích.

Nàng vừa thẹn vừa giận nói: Phi.

Ai thèm nhìn các ngươi.

Hoàng Dung đầu tiên là kinh hãi.

Lúc trước mới được Cố Hàn Uyên cứu, trong lòng chỉ có ý nghĩ đáp lại tình ý của Cố Hàn Uyên, không kìm được liền ôm lấy hắn, căn bản không chú ý tới Triệu Mẫn cũng được cứu ở bên cạnh.

Lúc này thấy dáng vẻ của nàng, sắc mặt Hoàng Dung nhất thời cổ quái.

Nàng liếc Cố Hàn Uyên một cái, trêu ghẹo nói: Hàn Uyên, chàng quả nhiên rất yêu thích quận chúa muội muội.

Trong tình huống nguy cấp như vậy, mà ngay cả nàng cũng cùng nhau cứu.

Triệu Mẫn nghe vậy ngẩn ra, trong lòng lại có chút mừng rỡ, khóe miệng cũng không tự chủ gợi lên một nụ cười động nhân.

Cố Hàn Uyên đối với lời trêu đùa của Hoàng Dung lại lơ đễnh, khẽ cười nói: Triệu cô nương còn chưa cho ta nghiệm hàng đâu.

Làm sao có thể để nàng đơn giản như vậy liền chết.

Hoàng Dung không rõ vì sao, Triệu Mẫn vừa nghe đến hai chữ kiểm hàng, lại nhất thời liền xù lông, thẹn thùng nói: Phi.

Ta có thể chưa có đáp ứng ngươi.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo: Triệu cô nương xác định không cho ta kiểm hàng.

Chớ hòng mơ tưởng.

Triệu Mẫn làm sao có khả năng bằng lòng loại chuyện này.

Cố Hàn Uyên khổ sở nói: Dung Nhi, Triệu cô nương đã nhìn thấy quan hệ của chúng ta.

Nếu để nàng sau khi rời khỏi đây nói lung tung thì e rằng sẽ gặp họa.

Hoàng Dung còn chưa đáp lại, Triệu Mẫn lại chinh nhiên hỏi: Ngươi có biện pháp đi ra ngoài ư.

Cố Hàn Uyên tự tin cười nói: Đương nhiên.

Hoàng Dung vẫn tin tưởng Cố Hàn Uyên chỉ cần có thể thoát thân, liền nhất định có thể cứu nàng ra ngoài.

Do đó căn bản không hề lo lắng đến vấn đề rời khỏi.

Nàng trầm tư một lát, khẽ gật đầu đồng tình nói: Hàn Uyên nói đúng, quả thực không thể để quận chúa muội muội cứ như vậy đi ra ngoài.

Chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu sao.

Hoàng Dung tuy đã yêu Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không hy vọng làm tổn thương Quách Tĩnh, càng không muốn vì chính mình mà ảnh hưởng đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Giữa hai người chỉ có thể là tư tình, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Triệu Mẫn vừa nghe giết người diệt khẩu.

Trước đó nàng đã tự hù dọa mình rồi, lúc này nghe Hoàng Dung nói vậy, mồ hôi lạnh nhất thời liền toát ra.

Nàng cáu giận nói: Hoàng tỷ tỷ.

Uổng công ta vẫn luôn coi ngươi là tỷ tỷ, không ngờ ngươi lại hung ác như vậy.

Rồi nàng quay sang Cố Hàn Uyên, giả vờ yếu ớt mà bảo đảm nói: Ta có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Nàng trên gò má minh diễm tràn đầy vẻ đáng yêu cầu xin, ngay cả người có tâm địa sắt đá nhìn thấy cũng sẽ mềm lòng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại bất vi sở động, trầm giọng nói: Nhưng Triệu cô nương gian xảo như hồ, ở chỗ ta cũng không có gì tín dụng a.

Triệu Mẫn nghe vậy nhất thời nổi giận: Ai xảo trá.

Cố Hàn Uyên ẩn hàm tức giận nói: Triệu cô nương chẳng lẽ muốn nói kế điệu hổ ly sơn kia không phải do nàng sắp đặt.

Triệu Mẫn nghe vậy có chút chột dạ.

Mục đích của nàng mặc dù là điệu hổ ly sơn, nhưng việc tập kích cũng là do Cố Hàn Uyên uy hiếp.

Cố Hàn Uyên vì thế mà tức giận là chuyện không thể bình thường hơn.

Nàng chỉ có thể nhắm mắt nói: Ta nào biết Cố công tử lại phong lưu đến thế, thuận tay bắt bốn người vậy mà đều là hồng nhan tri kỷ của chàng.

Lời này vừa nói ra, Cố Hàn Uyên còn chưa có phản ứng gì.

Hoàng Dung lại lên cơn ghen.

Mặc dù nàng đã thuyết phục mình không nên để lại tiếc nuối, lại càng không muốn bận tâm đến nữ tử bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nhưng càng bận tâm người trong lòng, cổ ghen tuông này lại càng không thể nhịn được.

Lại không muốn vì vậy mà giận dỗi với Cố Hàn Uyên, liền đem lửa đạn nhắm ngay Triệu Mẫn đang gợi chuyện.

Nàng giả vờ thoải mái mà trêu ghẹo: Quận chúa muội muội cũng biết Hàn Uyên phong lưu.

Không bằng cùng ta làm tỷ muội chân chính thế nào.

Như vậy hắn cũng không cần giết người diệt khẩu.

Vừa mới biết sự thân mật của hai người, Triệu Mẫn trong nháy mắt liền lĩnh hội ý của Hoàng Dung.

Nàng mặc dù đối với Cố Hàn Uyên có chút hảo cảm, cũng không muốn bị giết người diệt khẩu, nhưng càng không thể chấp nhận hy sinh chính mình.

Nàng ngượng ngùng từ chối nói: Tuyệt đối không được.

Một tấm mặt cười ửng đỏ lưu hà, lệ sắc sinh xuân.

Hoàng Dung nhịn không được thở dài nói: Quận chúa muội muội quả nhiên diễm lệ không thể tả, trách không được Hàn Uyên lại để tâm đến vậy.

Nàng ẩn nấp véo một cái tên nam nhân hoa tâm kia, bất đắc dĩ nói: Nếu quận chúa muội muội không muốn bằng lòng, vậy không thể làm gì khác hơn là giết người diệt khẩu.

Triệu Mẫn vừa thấy trọng tâm câu chuyện lại trở về việc muốn giết người diệt khẩu, vội vàng bảo đảm nói: Ta có thể phát thệ, cam đoan tuyệt đối không nói ra.

Đồng thời sau khi rời khỏi đây sẽ mệnh lệnh đám cường đạo ngoài thành rút lui.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Điều kiện này không đủ.

Triệu Mẫn nghe vậy còn tưởng rằng đã hiểu cách đàm luận, mừng rỡ nói: Ngươi còn có điều kiện gì cứ nói.

Cố Hàn Uyên cười đùa cợt nói: Càng nghĩ, chi bằng để ngươi trở thành đồng phạm thì tương đối an toàn hơn.

Có ý gì.

Triệu Mẫn đang không rõ vì sao, ngay sau đó liền hai mắt trợn lớn nhìn lấy khuôn mặt tuấn tú đang đến gần.

Ngô.

Ba.

Vào canh tư.

Vì không gian quá nhỏ, Cố Hàn Uyên vẻn vẹn chỉ là di chuyển nửa người trên.

Có lẽ là do đã thấy nhiều cảnh tượng tương tự bất ngờ, Hoàng Dung vẫn chưa có ý định dời tầm mắt.

Nhìn hai người chuyển động cùng nhau, nàng chỉ cảm thấy vị trí tiếp xúc với Cố Hàn Uyên càng phát ra nóng rực.

Sắc đỏ trên mặt nàng cũng không kém Triệu Mẫn là bao.

Không biết có phải vì vừa rồi bị Cố Hàn Uyên nuốt quá nhiều hay không, lúc này nàng lại mơ hồ có cảm giác miệng khát.

Triệu Mẫn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ ở trong tình huống này mà đánh mất sự thuần khiết.

Nàng cũng không phủ nhận trong lòng đối với Cố Hàn Uyên có hảo cảm, thế nhưng loại hảo cảm này cách sự thân mật như vậy còn xa lắm.

Nàng vô thức liền muốn rút dao găm từ trong giày ra.

Nhưng theo sự đối đãi dịu dàng của Cố Hàn Uyên đầy kinh nghiệm, Triệu Mẫn khó có thể kiềm chế mà nghĩ đến cảnh tượng động lòng người trước đó, lúc ranh giới sinh tử nàng đã động tâm.

Điều đó khiến nàng đình chỉ phản kháng, thầm nghĩ trong lòng: Coi như là trả lại ân cứu mạng của hắn Thất Cửu linh.

Nhưng mà điều làm nàng ngoài ý muốn là Cố Hàn Uyên vẫn chưa đối nàng tiếp tục hạ thủ.

Triệu Mẫn ánh mắt có chút mê ly mà nhìn khuôn mặt tuấn tú cách xa mình, chỉ thấy Cố Hàn Uyên cười đùa nói: Triệu cô nương đây là say mê ta rồi sao.

Triệu Mẫn nghe vậy nhất thời tỉnh táo lại, xấu hổ cáu giận nói: Ai say mê.

Nàng ổn định tâm thần, thần sắc phức tạp hỏi: Vì sao lại đến đây chấm dứt.

Ta còn tưởng rằngCố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta còn chưa vô sỉ đến vậy, đây chỉ là bảo hiểm mà thôi.

Với sự tự tôn tự ái của Triệu cô nương, chuyện ở mức độ này nếu tiết lộ ra ngoài, sự đả kích đã đủ lớn rồi.

Hà tất lại hủy hoại sự thuần khiết của ngươi.

Triệu Mẫn nghe vậy cúi đầu nhìn vết tích trên vạt áo, cũng không nói chuyện, chỉ là khinh bỉ nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lúng túng ho nhẹ hai tiếng: Chỉ là có chút hiếu kỳ vì sao nữ tử thảo nguyên lại có sức sống tốt như vậy.

Lời này đồng dạng khiến Hoàng Dung tán thành: Không nghĩ tới quận chúa muội muội tuổi tác không lớn, cũng khiến ngay cả ta nhìn cũng có chút ước ao.

Lời này cũng không phải giả.

Cố Hàn Uyên đã tự tay kiểm nghiệm qua, có thể xác nhận Triệu Mẫn cùng Lam Phượng Hoàng là tồn tại đẳng cấp độc nhất.

Mặc dù bây giờ còn hơi kém Lam Phượng Hoàng, thế nhưng tương lai đáng kỳ vọng.

Lời tán thán của Hoàng Dung càng làm Triệu Mẫn ngượng ngùng, vội vàng hai tay che trước người, cáu giận nói: Hiện tại các ngươi có thể yên tâm rồi chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười vuốt cằm nói: Đương nhiên.

Hắn vốn là vì muốn thêm ấn tượng cho Triệu Mẫn.

Có lần tiếp xúc này, Triệu Mẫn tuyệt đối sẽ đem toàn bộ sự quan tâm đặt ở trên người hắn.

Thứ nhất là cho Triệu Mẫn lý do để tự công lược, thứ hai là để che chắn cho thân phận Vô Thiên.

Tư tình giữa hắn và Hoàng Dung cũng là Cố Hàn Uyên cố ý bại lộ cho Triệu Mẫn thấy, vì muốn đưa cho Triệu Mẫn một cái nhược điểm.

Bằng không, trong tình huống chênh lệch vũ lực quá lớn lại không có lợi thế, Triệu Mẫn chỉ biết đối với hắn kính nhi viễn chi, bất lợi cho việc công lược nàng.

Cái gọi là uy hiếp thật ra là dùng để lừa dối trấn an Hoàng Dung.

Với tính cách của Triệu Mẫn, lúc cần thiết nàng tuyệt đối sẽ lựa chọn phương thức tự bạo để bức ép Cố Hàn Uyên.

Có bùa bảo hộ sau đó, Triệu Mẫn mới có thể có can đảm tiếp cận Cố Hàn Uyên.

Bằng không trước kia nàng cũng sẽ không lựa chọn phương thức dễ dàng hơn là chọc giận Cố Hàn Uyên để điệu hổ ly sơn.

Hoàng Dung thật ra thì vẫn tán thành việc giết người diệt khẩu.

Chỉ bất quá với tính tình của Cố Hàn Uyên, Triệu Mẫn rất có thể thực sự trở thành tỷ muội của mình, nàng cũng chỉ đành chấp nhận kết quả này.

Hoàng Dung thấy không còn lo lắng gì nữa, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hơi thở này vừa buông lỏng, nàng liền có chút choáng váng.

Cố Hàn Uyên lo lắng hỏi: Dung Nhi làm sao vậy.

Hoàng Dung đưa tay ấn lên trán, mơ hồ không rõ nói: Không biết vì sao có chút choáng váng.

Chắc là thiếu dưỡng khí, chúng ta liền đi ra ngoài thôi.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đã đạt được, cũng không muốn tiếp tục ở lại dưới phế tích nhàn hạ nữa.

Triệu Mẫn lúc này đã chậm rãi lấy lại tinh thần, cân nhắc được mất một lần.

Nhất thời, lòng sợ hãi đối với Cố Hàn Uyên giảm đi, trong giọng nói bớt đi rất nhiều sự xa cách, tò mò nũng nịu hỏi: Ngươi định làm sao đi ra ngoài.

Cố Hàn Uyên tự tin cười, thản nhiên nói: Đương nhiên là đánh ra.

Rõ ràng ngữ khí cũng không có gì sóng lớn, hết lần này tới lần khác lại tiết lộ ra một cỗ phong thái bá đạo, không coi ai ra gì.

Ánh mắt hai nàng liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị.

Triệu Mẫn càng cảm thấy, nếu là một nam tử như vậy, chuyện lúc trước cũng không tính là thua thiệt.

Bích lục thần quang lóe lên, Trảm Long Kiếm liền rơi vào tay Cố

Hàn Uyên.

Hai nàng chỉ thấy Cố Hàn Uyên hai mắt nhắm nghiền, một cỗ bi thống ý tràn ngập, lại khiến các nàng suýt nữa rơi lệ.

Cũng may loại cảm giác này đến nhanh đi cũng nhanh.

Chỉ nghe thấy Cố Hàn Uyên khẽ quát một tiếng: Bi Thống Mạc Danh.

Một cỗ kiếm khí hướng về vòng bảo hộ Thần Thạch bên ngoài bắn tới, đụng vào những hòn đá đổ nát.

Oanh một tiếng, gây ra tiếng nổ lớn.

Tất cả hòn đá dồn dập nổ tung bay tứ tán.

Có Thần Thạch hộ thân, cuối cùng không cần lo lắng uy lực của Bi Thống Mạc Danh quá lớn làm tổn thương chính mình.

Uy lực của Bi Thống Mạc Danh gần như không có cực hạn.

Ý cảnh càng sâu và công lực càng lớn, uy lực cũng liền càng lớn.

Ý cảnh bi thống của Cố Hàn Uyên mặc dù không tính mạnh mẽ, thế nhưng công lực lại mạnh mẽ không ai bì kịp.

Một chiêu qua đi, hai nàng liền nhìn thấy mặt trời treo cao.

Bên ngoài phế tích, đám người vẫn còn đang vội vàng đào bới.

Sau tiếng nổ vang kinh thiên động địa, những người ở gần chỗ nổ trực tiếp bị hất văng ra ngoài, những người cách xa hơn cũng bị mảnh đá vụn đập đến đầu rơi máu chảy.

Chương 260

Cũng may những hòn đá kia dưới uy lực mạnh mẽ của Bi Thống Mạc Danh đều bị đánh nát bấy, bằng không tại chỗ liền muốn thương vong thảm trọng.

Hỏa Công Đầu Đà có Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công hộ thân, đứng tương đối gần, cũng là người đầu tiên phát hiện ba người.

Chứng kiến Triệu Mẫn bình yên vô sự, ngạc nhiên hô: Quận chúa.

Thế nhưng ngay sau đó liền thấy Cố Hàn Uyên bên cạnh Triệu Mẫn, cho rằng Triệu Mẫn bị bắt, cảnh giác nói: Cố Hàn Uyên, mau thả quận chúa.

Nhưng Cố Hàn Uyên căn bản cũng không có kèm cặp Triệu Mẫn.

Hắn vỗ nhẹ phía sau nàng một cái, chọc cho nàng xấu hổ đỏ bừng mặt cười trừng mắt đáp lại.

Bất quá đã có những tiếp xúc thân mật hơn, mức độ xấu hổ khi bị vỗ một cái như vậy ngược lại giảm đi không ít.

Nàng chỉ trừng Cố Hàn Uyên một trận rồi xoay người đi về phía phe Mông Nguyên, nghiêm túc hạ lệnh: Triệu tập mọi người, chúng ta rút lui.

Hỏa Công Đầu Đà và đám người mặc dù không rõ nguyên do, nhưng Triệu Mẫn bình yên vô sự chính là tin vui lớn nhất, ít nhất sẽ không bị Nhữ Dương Vương vấn tội.

Không có ý định chất vấn, liền nghe lệnh đi triệu tập đám người.

Đám người tập hợp xong.

Triệu Mẫn quay đầu nhìn Cố Hàn Uyên, trên gò má xinh đẹp vô hạn nở nụ cười dịu dàng nói: Cố công tử, cảm tạ ân cứu mạng của chàng.

Sau này còn gặp lại.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Triệu cô nương lần sau cũng đừng lại bị ta chộp được, bằng không lại muốn thu lợi tức của ngươi.

Triệu Mẫn lúc này mới phản ứng được ý Cố Hàn Uyên lại đập nàng một lần nữa trước đó.

Hành vi tựa như ước định này, ngược lại khiến sau lưng nàng mơ hồ nóng lên.

Nàng khinh sân bạc nộ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái: Cố công tử cũng đừng rơi vào tay tiểu nữ tử.

Bằng không nhất định sẽ gấp bội trả lại.

Nếu là lần trước, nàng chắc chắn sẽ không vào lúc này mở miệng khiêu khích.

Nhưng có chuyện trong phế tích, Triệu Mẫn đã giảm đi lòng sợ hãi, tăng thêm cảm giác thân thiết, mới có ngữ điệu khiêu khích không hề địch ý như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ khẽ cười nói: Ta mỏi mắt mong chờ.

Cố Hàn Uyên đưa mắt nhìn Triệu Mẫn trước khi đi lại trừng mình một cái rồi rời đi.

Thạch Thanh và đám người dồn dập tiến lên an ủi.

Mẫn Nhu giấu niềm vui trong lòng, lặng lẽ nhìn chăm chú vào nam tử bình yên vô sự trong đám đông.

Hai lần tiếp xúc đã mang đến cho nàng những cảm thụ khác biệt.

Dù trong lòng có phủ nhận thế nào đi nữa, cũng khó mà xua tan nỗi lo lắng khi trước thấy hắn bị chôn vùi trong phế tích.

Nàng nhìn Thạch Thanh đang trò chuyện vui vẻ với Cố Hàn Uyên, trong lòng tràn đầy áy náy.

Hoàng Dung lúc này đang cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Dù sao lần này Cố Hàn Uyên không phải là Cố Sinh chết đi để cứu nàng.

Nếu bị người ta nhìn ra thái độ thân mật giữa hai người, khó tránh khỏi sẽ gây ra liên tưởng.

Hoàng Dung lặng lẽ quan sát phản ứng của đám đông lúc này, ngược lại là thấu hiểu nhất tâm tình của Mẫn Nhu.

Nàng từng vì hổ thẹn mà khó đối mặt với Quách Tĩnh.

Bất quá, với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, Mẫn Nhu khẳng định cũng không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Hoàng Dung vì đồng bệnh tương liên với Mẫn Nhu, tâm trạng của nàng ngược lại tốt hơn nhiều.

Thủy Đại sớm đã coi Cố Hàn Uyên là chuẩn con rể của mình.

Thấy hắn vẫn chưa bị thương gì, vui mừng nói: Không sao là tốt rồi.

Sanh nhi đâu.

Cố Hàn Uyên giải thích: Thành Giang Lăng binh hoang mã loạn, lưu lại quá nguy hiểm.

Sanh nhi đã được ta sắp xếp đến thành Tương Dương rồi.

Thì ra là thế.

Thủy Đại xác nhận Thủy Sanh an toàn liền yên tâm.

Cố Hàn Uyên nói với Bạch Vạn Kiếm: Hoa cô nương cùng Sanh nhi đi cùng.

Bạch đại hiệp có thể yên tâm.

Bạch Vạn Kiếm xấu hổ nói: Vậy cũng tốt, lần này Tuyết Sơn phái xuất hiện kẻ phản bội, ta thật hổ thẹn.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Kẻ phản bội đã bị ta xử tử.

Bạch Vạn Kiếm có chút tiếc nuối nói: Đáng tiếc không thể đem bọn họ về Tuyết Sơn phái thẩm phán.

Thủy Đại hỏi một câu: Uông Khiếu Phong đâu.

Cũng đã chết ư.

Uông Khiếu Phong, kẻ công cụ này đã hoàn thành sứ mệnh.

Giữ lại làm gì cho chướng mắt.

Cố Hàn Uyên cũng không kiêng kỵ nói: Bị ta giết.

Thủy Đại thở dài nói: Ai, đáng tiếc.

Cũng không biết hắn đang tiếc nuối Uông Khiếu Phong lầm vào lạc lối, hay là tiếc nuối không thể tự tay thanh lý môn hộ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý.

Sau khi đơn giản bàn giao vài câu, liền triệu tập mọi người trở về Lăng phủ.

Trở lại Lăng phủ, Lăng Thối Tư thần sắc u ám ngồi trên cao đường.

Cường đạo công thành đã rút lui theo lệnh của Triệu Mẫn.

Thế nhưng vừa nghĩ tới vì bảo tàng, đã làm Tri Phủ ở Giang Lăng thành nhiều năm, kết quả chẳng đạt được gì, bảo tàng cũng bị chôn trong phế tích.

Việc đào bới sau này lại càng khó khăn hơn.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên và đám người an toàn trở về, còn tưởng rằng bảo tàng đã xảy ra biến cố gì, kinh ngạc hỏi: Các ngươi an toàn trở về.

Bảo tàng đâu.

Hoàng Dung là người duy nhất trải qua mật thất, nàng bất đắc dĩ nói: Bảo tàng đã sớm bị người khác lấy mất, Thiên Ninh Tự sụp đổ cũng là do hắn thiết kế.

Lăng Thối Tư kinh ngạc hỏi: Là ai lấy đi.

Hắn tân tân khổ khổ lâu như vậy, kết quả bảo tàng cư nhiên sớm đã không còn.

Lúc này câu hỏi cũng là muốn biết bảo tàng rơi vào tay ai, xong đi giành lại.

Nhưng lời của Hoàng Dung lại khiến ý nghĩ của hắn im bặt mà ngừng.

Là Vô Thiên.

Hắn đã đùa bỡn tất cả mọi người.

Hoàng Dung thần sắc cũng rất khó coi.

Lăng Thối Tư kinh ngạc nhìn lại chỗ ngồi của mình.

Nghĩ đến trước đây Vô Thiên đến tìm hắn hợp tác, lừa gạt hắn rằng nữ nhi Lăng Sương Hoa đã không thấy tăm hơi.

Khẳng định lúc đó hắn cũng đã lấy đi bảo tàng.

Chỉ đổ thừa chính mình bị tham lam che đôi mắt.

Bây giờ thì rơi vào cái kết cục trúc lam múc nước, công dã tràng.

Hết lần này tới lần khác chuyện này lại không thể truyền ra ngoài cho mọi người, chớ đừng nhắc tới việc báo thù.

Đám người còn tưởng rằng Lăng Thối Tư là bị Vô Thiên dọa sợ.

Thạch Thanh mở lời an ủi nói: Lăng Tri Phủ không cần lo lắng, Vô Thiên kia dù có ngông cuồng đến mấy, cũng không đến nỗi công kích quan phủ chứ.

Nhưng lời này lại gây ra sự phản đối từ người khác.

Lục Thiên Trữ vẻ mặt nghiêm túc nói: Nghe nói trên giang hồ xuất hiện tổ chức Thiên Võng chính là thủ hạ của Vô Thiên.

Đoạn thời gian trước có không ít giang hồ hào hiệp, đạt quan quý nhân bị ám sát.

Lăng đại nhân vẫn là nên cẩn thận thì hơn.

Lời vừa nói ra, tâm tình mọi người đều nặng nề hơn rất nhiều.

Hoàng Dung càng là vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tâm lĩnh thần hội cho nàng ánh mắt Ta sẽ bảo hộ nàng, khiến Hoàng Dung vừa thẹn thùng lại an tâm.

Gương mặt tươi như đào lý cũng hiện lên sắc đỏ nhàn nhạt.

Tuy là bảo tàng đã bị Vô Thiên lấy đi, nhưng dù sao nguy hiểm vây thành đã giải trừ.

Lăng Thối Tư miễn cưỡng tươi cười mời mọi người tham dự yến tiệc mừng công.

Đám người đều không phản đối.

Trên yến tiệc mừng công, hầu như mỗi người đều đang mời rượu Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt chán ngán gượng gạo uống, chọc cho Hoàng

Dung bên cạnh âm thầm cười trộm.

Nàng đã biết Cố Hàn Uyên không uống được những loại rượu thông thường này.

Nếu uống nhiều rồi, đến lúc đó lại muốn nôn thốc nôn tháo một trận.

Vì Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung là hai người có địa vị tối cao, chỗ ngồi của hai người được sắp xếp cạnh nhau.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung đang hả hê, giơ ly rượu lên đến gần, thở dài nói: Nếu không phải Quách phu nhân thần cơ diệu toán, trước giờ đã khiến Lăng Tri Phủ giấu kỹ, thành Giang Lăng khẳng định đã sớm bị phá.

Ta mời Quách phu nhân một ly.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên nhích lại gần, lập tức liền nhận thấy không ổn.

Muốn lùi về phía sau thì đã không kịp.

Trước mắt bao người, nàng cũng không tiện nói lời từ chối, khiêm tốn nói: Cố công tử khen lầm rồi.

Nếu không có Cố công tử bức bách Mông Nguyên quận chúa thỏa hiệp, nguy cơ thành Giang Lăng cũng không giải trừ được.

Hoàng Dung vừa nói xong, thân thể mềm mại run lên, vội vàng nâng chén che dấu sắc đỏ trên mặt, ẩn nấp trừng mắt liếc hắn một cái, thầm mắng Cố Hàn Uyên là tên hỗn đản.

Bởi vì một bàn tay lớn đã theo làn váy mà chạm tới.

Nhưng Cố Hàn Uyên sau khi uống xong, cũng không trở về chỗ cũ, giả vờ như đang trò chuyện vui vẻ với Hoàng Dung.

Âm thầm lại nhỏ giọng nói: Dung Nhi biết rõ ta uống không được, cũng không đến giúp đỡ, rốt cuộc là có ý gì.

Động tác trên tay cũng là không ngừng nghỉ một khắc.

Hoàng Dung cố nén sự dị thường, sắc đỏ trên mặt đậm thêm vài phần.

Cũng may có việc uống rượu che dấu, ngược lại cũng không hiện ra điều gì kỳ lạ.

Còn như cảnh tượng hai người trò chuyện vui vẻ cũng không gây ra hoài nghi.

Mọi người đều biết Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung có quan hệ cá nhân rất tốt.

Trong lúc nhất thời, không ai tiện đến mời rượu làm phiền nữa.

Chỉ có Mẫn Nhu thần sắc hơi có chút quái dị, cũng không phải là phát hiện chứng cứ gì, mà là xuất phát từ một loại trực giác của nữ nhân, cho rằng giữa hai người có thể có vấn đề gì đó.

Hoàng Dung lúc này nào còn có sự nhàn nhã hả hê như vừa rồi.

Sắc đỏ trên mặt đẹp càng ngày càng nhiều, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: Hàn Uyên, bỏ qua cho thiếp đi.

Là thiếp không đúng.

Lát nữa thiếp sẽ tạ tội với chàng.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo: Cứ như vậy mà tạ tội sao, không cần đợi lát nữa.

Hoàng Dung cáu giận lặng lẽ liếc Cố Hàn Uyên một cái kiều mỵ.

Biết hắn quyết tâm muốn trêu ghẹo mình, chỉ có thể cùng hắn diễn kịch, cố gắng uống nhiều rượu để sắc mặt mình trông bình thường một chút.

Chương 261

Nét mặt cũng chỉ có thể giả ra vẻ đàm luận vui vẻ, còn phải kiềm chế tiếng thở dốc không để lộ ra từ miệng.

Nàng chỉ cảm thấy đặc biệt gian nan.

Thẳng đến khi Hoàng Dung đột nhiên run một cái, đặt ly rượu xuống, đưa tay ngăn lại Cố Hàn Uyên, bi thương cầu xin tha thứ: Chỗ đó không được.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung xác thực đã đến cực hạn, cũng không miễn cưỡng nàng, ẩn nấp dùng ngón tay giữa ướt át lau qua khăn mặt.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng buông tha mình, nhìn xung quanh một vòng, thấy mọi người cũng không phát hiện điều gì, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cáu giận trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nghe đồn Cố Hàn Uyên có một chiêu Tam Phân Thần Chỉ, không biết có phải đối với việc điều khiển có bổ trợ hay không.

Vừa rồi nàng hầu như vô lực như một tiểu cô nương vậy.

Còn như động tác lau tay của Cố Hàn Uyên cũng không tránh được ánh mắt Hoàng Dung.

Nàng ngượng ngùng gần như muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Sắc đỏ trên gò má như hoa như ngọc còn sâu đậm hơn so với say rượu rất nhiều.

Y phục càng mang đến cảm giác khó chịu, nhất thời có ý định muốn rời khỏi chỗ này.

Hoàng Dung làm bộ có chút say, đụng ngã chén rượu trên bàn.

Lúc mọi người nhìn thấy, nàng áy náy cười nói: Xin lỗi, thiếp có chút không thắng được tửu lực.

Thiếp xin phép về nghỉ trước.

Mọi người thấy sắc đỏ trên mặt Hoàng Dung, còn tưởng rằng nàng thật sự đã uống rất nhiều rượu với Cố Hàn Uyên, đều thông cảm không miễn cưỡng nàng.

Chỉ có Mẫn Nhu lộ ra vẻ nghi hoặc, cảm thấy sắc đỏ trên mặt Hoàng Dung có gì đó không đúng.

Cố Hàn Uyên cũng nhân cơ hội áy náy nói: Đều do ta, làm Quách phu nhân uống nhiều rượu như vậy.

Ta xin phép tiễn Quách phu nhân về nghỉ ngơi.

Các vị xin mời tiếp tục.

Dứt lời liền đi theo Hoàng Dung rời chỗ.

Nhưng hai nhân vật chính rời sân, đám người cũng mất hứng thú, theo đó mà tản ra.

Lăng Thối Tư đã an bài chỗ ở cho bọn họ.

Điều duy nhất xảy ra ngoài ý muốn là Mẫn Nhu yêu cầu một gian riêng, khiến Thạch Thanh nghi ngờ nàng có phải còn đang giận vì chuyện Thạch Trung Ngọc hay không.

Nào ngờ Mẫn Nhu thật ra là vì hổ thẹn, không dám đối mặt với Thạch Thanh.

Nhất là khi nghĩ đến hai lần cùng với Cố Hàn Uyên, dù có khắc chế đến mấy, cũng khó tránh khỏi dâng lên một tia ghét bỏ.

Cố Hàn Uyên theo Hoàng Dung một đường trở về khách phòng.

Hai người vẫn chưa có gì tiếp xúc, thậm chí còn cách xa nhau.

Nhưng Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên càng trầm mặc, trong lòng nàng lại càng hoảng loạn.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên một mực theo đến trước cửa phòng Hoàng Dung.

Hoàng Dung lắc mình trốn vào trong phòng đã định đóng cửa lại, nhưng Cố Hàn Uyên một chân đã chống vào khe cửa.

Chỉ thấy hắn tiếu ý yêu kiều hỏi: Dung Nhi vì sao lại xa cách như vậy.

Hoàng Dung che dấu sự chột dạ nói: Thiếp chỉ là muốn thay y phục.

Vậy mà lúc này Cố Hàn Uyên đã đẩy cửa phòng ra, tiện tay đóng cửa lại.

Trong ánh mắt hoảng loạn của Hoàng Dung, hắn liền ôm lấy nàng, trong miệng lẩm bẩm nói: May mà ta kịp lúc, nếu không thì sẽ không còn được gặp lại nàng.

Hoàng Dung nghe vậy, ánh mắt nhất thời nhu hòa, ôm lại Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại nép mình vào ngực hắn, ôn nhu trấn an nói: Chàng chưa bao giờ đến trễ với thiếp, không phải sao.

Dung Nhi.

Cố Hàn Uyên khẽ kêu một tiếng, liền ôm lấy nàng đến gần hơn.

Hoàng Dung ở trong phế tích đã quen thuộc với mức độ thân mật này cùng Cố Hàn Uyên.

Nghe hắn thâm tình hô hoán, nào còn có thể chống cự được nữa.

Hoàng Dung trong lúc mơ màng liền bị Cố Hàn Uyên ôm nằm xuống.

Thẳng đến khi trước ngực se lạnh, nàng mới đột nhiên kinh giác, vội vàng đưa tay đẩy hắn ra.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc hỏi: Dung Nhi làm sao vậy.

Gương mặt sáng rỡ của Hoàng Dung tràn đầy vẻ do dự.

Nàng nhìn ánh mắt sáng ngời như sao của Cố Hàn Uyên, xin lỗi nói: Thiếp còn chưa chuẩn bị xong.

Cố Hàn Uyên ôn thanh hỏi: Dung Nhi có phải đang nghĩ đến Quách đại hiệp không.

Hoàng Dung nhẹ giọng đáp: Vâng.

Còn có Phù nhi.

Có lẽ là cảm giác vô cùng mỹ hảo vừa rồi, khiến Hoàng Dung không tự chủ nhớ lại thời gian ở Đào Hoa Đảo trước đây.

Nghĩ đến Đào Hoa Đảo, Quách Tĩnh dĩ nhiên chính là nút thắt không thể vượt qua.

Năm đó nàng chính là ở Đào Hoa Đảo cùng Quách Tĩnh thành hôn, đồng thời dựng dục Quách Phù.

Nếu là ở thành Giang Lăng đem thân thể giao cho Cố Hàn Uyên, luôn có một nỗi tiếc nuối khó tả.

Đây cũng là lý do vì sao Hoàng Dung rõ ràng đã quyết định không lưu tiếc nuối, nhưng vẫn biểu hiện thập phần kháng cự.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại tựa như động tất nội tâm Hoàng Dung vậy, nhu nói: Dung Nhi, ngày mai ta mang nàng trở về Đào Hoa Đảo nhé.

Thần tình Hoàng Dung ngẩn ra, không nghĩ tới lại nhận được đáp lại như vậy từ Cố Hàn Uyên.

Trong lòng tràn đầy cảm giác vui thích tâm hữu linh tê.

Nàng cảm động chủ động đến gần Cố Hàn Uyên, thẳng đến khi nàng có chút không thở nổi mới rời khỏi.

Hoàng Dung cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng kia.

Gương mặt minh diễm vô cùng đầy sắc đỏ, do dự một lát sau, vẫn là nói ra: Hàn Uyên, hay là chàng đi tìm Mẫn Nhu đi.

Hoàng Dung lúc rời bàn trước đó mơ hồ nghe được chuyện Mẫn Nhu yêu cầu một gian riêng.

Cố Hàn Uyên trêu đùa cười nói: Không phải đã giấu kín chuyện ngày đó rồi sao.

Hoàng Dung ngượng ngùng cáu giận nói: Còn có ý nghĩa gì nữa.

Nàng không ghen sao.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt tràn đầy vẻ nghiền ngẫm.

Lời này khiến Hoàng Dung liếc hắn một cái kiều mỵ: Ghen với chàng thì có thể làm được gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy xin lỗi nói: Xin lỗi, không thể cấp nàng tình yêu duy nhất.

Hắn đang nếm thử vừa gia nhập đùa giỡn, nhờ đó lĩnh ngộ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23.

Nhưng Hoàng Dung so với hắn tưởng tượng còn thoải mái hơn, ôn nhu nói: Thiếp cũng không có lập trường trách cứ chàng.

Mặc dù bây giờ yêu chàng hơn, nhưng thiếp không bỏ xuống được Tĩnh ca ca, cũng không bỏ xuống được thành Tương Dương.

Hơn mười năm vợ chồng son chung sống, tình cảm không phải nói bỏ là có thể bỏ.

Mặc dù không có ái tình, cũng có thân tình ở đó.

Cố Hàn Uyên nghe vậy an ủi: Ta biết, cũng không có ý miễn cưỡng nàng.

Hoàng Dung so với bất luận kẻ nào đều muốn đến một cách không thấy được ánh sáng.

Tựa như Triệu Mẫn nghĩ, quan hệ của hai người bọn họ một khi bị phơi bày, đó chính là một trận động đất kinh thiên động địa.

Dã tâm của Cố Hàn Uyên rất lớn, ôm trọn toàn bộ thiên hạ.

Tầm quan trọng của danh tiếng đã ngày càng rõ ràng.

Hắn sẽ không vì Hoàng Dung mà tự hủy trường thành.

Hoàng Dung cũng không biết ý tưởng nội tâm của Cố Hàn Uyên, chỉ coi hắn là đang lo lắng cho tâm tình của chính mình.

Trong lòng nàng cảm động, càng thêm không hy vọng Cố Hàn Uyên vì nàng mà nhịn nhục.

Nàng ôn nhu khuyên: Hàn Uyên, đi tìm Mẫn Nhu đi.

Thiếp không sao đâu.

Nói xong liền đẩy Cố Hàn Uyên xuống.

Cố Hàn Uyên dáng vẻ bất đắc dĩ cười khổ nói: Vậy ta thật sự đi đây.

Hoàng Dung liên thanh thúc giục: Mau đi đi.

Nhưng mà chờ Cố Hàn Uyên thực sự sau khi rời đi, Hoàng Dung lại thần sắc cô đơn.

Nàng biết bây giờ tâm tình không đúng, trong sự quan tâm vẫn như cũ có chút khó chịu.

Lúc này, Cố Hàn Uyên rời đi cũng không phải là đi tìm Mẫn Nhu đang trằn trọc.

Đối đãi Mẫn Nhu không cần vội vàng như vậy.

Cố Hàn Uyên đi tìm Lăng Thối Tư, cho hắn một bộ Sinh Tử Phù kèm Tam Thi Não Thần Đan.

Thành Giang Lăng là trọng trấn hậu cần của thành Tương Dương, nhất định phải nắm giữ trong tay mình.

Lăng Thối Tư vốn không phải kẻ bất khuất không sợ sinh tử hay thống khổ, rất nhanh liền khôn ngoan lựa chọn thần phục.

Hoàng Dung đang chôn mình trong chăn, ép buộc chính mình không nên suy nghĩ nhiều.

Đột nhiên phía sau liền cảm nhận được một cái ôm mạnh mẽ cùng khí tức quen thuộc, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại.

Quả nhiên là Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung nghi ngờ hỏi: Sao lại quay về rồi.

Nàng vô thức ngửi dưới, bất ngờ phát hiện dĩ nhiên không có mùi vị của nữ nhân khác.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Càng nghĩ vẫn cảm thấy cùng Dung Nhi quan trọng hơn.

Hoàng Dung trong đôi mắt Thu Thủy sáng ngời lóe lên sắc màu cảm động.

Gương mặt cười ửng đỏ mà hỏi: Không nóng bức sao.

Nàng mặc dù cách lớp quần áo cùng chăn vẫn như cũ có thể cảm nhận được Cố Hàn Uyên nóng rực.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Muốn ôm Dung Nhi ngủ một giấc.

Hoàng Dung nghe vậy ngẩn ra, khẽ liếc mắt quyến rũ.

Nhiệt độ nóng bỏng kia khiến lòng nàng hoảng ý loạn, bị trêu ghẹo như vậy căn bản không thể nào ngủ được.

Đúng lúc Hoàng Dung cảm thấy khó xử, đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới Quách Phù.

Nàng do dự một khắc, trong đôi mắt trong suốt minh triệt ánh lên một tia quyết ý.

Tấm lòng cảm động và muốn bù đắp thúc đẩy nàng đưa ra quyết định.

Nàng khẽ nói bằng giọng quyến rũ đến mức gần như không thể nghe thấy: Để thiếp giúp chàng.

Cố Hàn Uyên nhờ ánh trăng, nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt luân của Hoàng Dung, đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, tràn đầy cảm giác chinh phục.

Hắn đột nhiên trêu đùa hỏi: Dung Nhi đây là học theo con gái mình sao.

Lời này quả nhiên khiến nàng liếc mắt, nhưng Hoàng Dung không những không có ý dừng lại, ngược lại càng trở nên phóng đãng hơn.

Tuy là vô cùng vụng về, cảm giác thể nghiệm cơ hồ không khác gì Quách Phù ban đầu, nhưng chỉ cần nhìn gương mặt tuyệt mỹ kia, liên tưởng đến danh tiếng khắp thiên hạ cùng thân phận khác biệt của nàng, cảm giác chinh phục mang lại ngược lại càng thêm hứng thú.

Đêm dần khuya, mãi đến khi trong phòng vang lên tiếng ho nhẹ của Hoàng Dung, rồi lại chìm vào yên tĩnh.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên dẫn Hoàng Dung, người đã có một giấc ngủ ngon hiếm có, đi tới đại sảnh Lăng phủ.

Lúc này mọi người đều đang cáo từ Lăng Thối Tư.

Lăng Thối Tư tuy tâm trạng u uất nhưng vẫn miễn cưỡng tươi cười tiễn mọi người.

Mẫn Nhu chỉ liếc Cố Hàn Uyên một cái rồi tránh né ánh mắt, không nói một lời theo Thạch Thanh rời đi.

Bọn họ muốn truy tung Trường Nhạc Bang, tìm về Thạch Trung Ngọc.

Bạch Vạn Kiếm vội vã trở về Tuyết Sơn phái báo cáo chuyện phản đồ, dặn Cố Hàn Uyên chuyển lời cho Hoa Vạn Tử nhớ nhanh chóng trở về Tuyết Sơn phái.

Thủy Đại ngược lại lại yên tâm giao Thủy Sanh cho Cố Hàn Uyên chiếu cố.

Lăng Thối Tư lén lút liếc Cố Hàn Uyên, miễn cưỡng đè nén sự kinh sợ trong lòng, cung kính tiễn hai người rời đi.

Hoàng Dung mang vẻ nghi hoặc hỏi: Hàn Uyên, thiếp sao lại cảm thấy Lăng tri phủ có chút cổ quái.

Cố Hàn Uyên thuận miệng qua loa: Rất bình thường, bận rộn lâu như vậy, lại không đạt được bảo tàng, có thể vui vẻ mới là lạ.

Hoàng Dung tuy vẫn còn chút nghi ngờ nhưng cũng không phản đối, ngược lại lo lắng nói: Bất quá Vô Thiên kia quả thực quá không kiêng nể gì cả.

Lần này đã đùa bỡn mọi người trong lòng bàn tay.

Hàn Uyên chàng bây giờ danh tiếng lớn như vậy, phải cẩn thận bị hắn nhắm tới.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Dung Nhi yên tâm, ta có tính toán trong lòng.

Hai người ra khỏi Giang Lăng thành, Cố Hàn Uyên liền dẫn Hoàng

Dung Ngự Kiếm Phi Hành bay lên bầu trời.

Chương 262

Hoàng Dung giẫm trên Trảm Long Kiếm, thả lỏng trán tựa vào ngực Cố Hàn Uyên.

Nàng cảm nhận được nhiệt độ khiến mình mê luyến từ phía sau.

Trước mắt toàn là cảnh sắc mà người bình thường căn bản không có duyên nhìn thấy.

Ánh nắng tươi sáng, mây trắng ung dung.

Sơn xuyên, hà lưu đều giẫm dưới chân.

Không có bất kỳ ánh nhìn thế tục, không cần có bất kỳ băn khoăn nào, chỉ cần tận tình dựa vào cảm giác của người đàn ông phía sau khiến nàng say mê.

Nàng kìm lòng không đặng quay đầu nhìn về phía gương mặt tuấn lãng gần kề.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Cố Hàn Uyên, nàng khẽ rướn tới.

Tuy đêm qua cái dáng vẻ hạ thấp làm thiếp khiến nàng xấu hổ, nhưng với mối quan hệ thân mật sâu sắc hơn, Hoàng Dung chủ động hơn nhiều phần thân mật.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không từ chối, ngược lại cũng không tồn tại khả năng kiếm hủy nhân vong.

Mặc dù Cố Hàn Uyên cố ý hạ thấp tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành, nhưng vẫn rất nhanh đã tới Đào Hoa Đảo.

Hoàng Dung nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, hoàn toàn thả lỏng.

Gương mặt tuyệt đẹp lộ ra vẻ nhu hòa.

Nàng hít sâu một hơi, ngửi mùi hương hoa đào quen thuộc, ôn nhu cười nói: Đã lâu không trở về Đào Hoa Đảo.

Mấy năm nay Hoàng Dung đã vì Tương Dương thành mà cống hiến quá nhiều.

Cố Hàn Uyên ôm lấy eo mềm mại của Hoàng Dung, ngửi mùi hương trên người nàng, cũng không khỏi cảm thán nói: Nơi đây quả thực là thế ngoại đào nguyên hiếm có trong thiên hạ.

Hiện tại thiên hạ sắp loạn, không biết bao nhiêu người khát vọng có một nơi yên tĩnh hòa bình để ẩn cư.

Đáng tiếc dã tâm của Cố Hàn Uyên quá lớn, nơi đây không thích hợp với hắn.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên xuất thần, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Nàng cựa ra khỏi cánh tay hắn, chạy vào rừng cây.

Chỉ thấy nàng thoắt ẩn thoắt hiện trong bụi hoa, thoáng chốc đã mất dạng.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn về phía Hoàng Dung rời đi, hiển nhiên trở lại Đào Hoa Đảo đã khơi dậy tâm tính thiếu nữ của Hoàng Dung, điều hiếm thấy.

Đào Hoa Đảo được Hoàng Dược Sư bố trí, có Âm Dương biến hóa, Càn Khôn đảo ngược.

Người không thông thạo ngũ hành bát quái, ở nơi đây dù có đi mấy năm cũng không thoát ra được.

Cố Hàn Uyên ngược lại không đến nỗi không hiểu, chỉ là có thần niệm định vị nên lười phí công mò mẫm.

Hắn thong thả thưởng thức cảnh trí, theo chỉ dẫn của thần niệm định vị mà đi tới.

Không lâu sau liền thoát khỏi mảnh rừng cây này.

Lúc này, Hoàng Dung vừa mới đuổi nhóm người hầu câm thủ ở Đào Hoa Đảo đến các vị trí khác trên đảo.

Tuy những người hầu câm này không thể nói chuyện, nhưng nếu thật sự muốn truyền tin tức cũng không phải là không thể.

Hoàng Dung không muốn vì một thoáng sơ sẩy mà mang lại phiền phức.

Vừa vất vả làm xong, một đôi bàn tay lớn liền từ phía sau ôm lấy nàng.

Bên tai truyền đến tiếng cười quen thuộc: Dung Nhi sao lại nghịch ngợm như vậy.

Hoàng Dung đối với khí tức của Cố Hàn Uyên càng lúc càng quen thuộc, ngay khoảnh khắc bị ôm lên đã phát hiện.

Thân thể mềm mại không tự chủ nhũn ra dựa vào ngực hắn, hơi kinh ngạc hỏi: Chàng sao lại ra nhanh vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Dung Nhi chẳng lẽ không biết tâm ý tương thông sao.

Gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung đỏ ửng.

Tuy nàng biết rõ Cố Hàn Uyên nhất định dùng biện pháp đặc biệt nào đó mới thoát khỏi rừng cây, nhưng cách nói này càng khiến nàng mừng rỡ hơn.

Trở lại Đào Hoa Đảo, tâm trạng Hoàng Dung vô cùng tốt, khẽ cười nói: Thiếp dẫn chàng đi dạo một chút nha.

Nàng dẫn Cố Hàn Uyên đi quanh Đào Hoa Đảo, thậm chí còn chỉ vào một số nơi, kể cho hắn nghe chuyện hồi bé của mình.

Vừa nói vừa cười rất vui vẻ.

Lúc tâm trạng phấn khởi, nàng càng yêu kiều chủ động đưa tay mười ngón đan xen vào tay Cố Hàn Uyên.

Dáng vẻ vô tư, không buồn không lo như vậy khiến gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung tăng thêm vài phần lộng lẫy.

Hai người tới bên bờ biển, Hoàng Dung ngồi trên một tảng đá, ngắm nhìn đại dương xanh thẳm phía xa.

Nàng tựa vào vai Cố Hàn Uyên buồn bã nói: Đã nhiều năm rồi thiếp không được an an tĩnh tĩnh ngắm biển như thế này.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Vậy ta cùng nàng ở Đào Hoa Đảo nghỉ ngơi một thời gian nhé.

Nhưng lời này lại khiến Hoàng Dung đỏ bừng mặt.

Má hồng lưu chuyển, gương mặt tươi như phấn tràn đầy vẻ xấu hổ, nàng khẽ thì thầm như tiếng muỗi kêu: Ai muốn chàng thường xuyên như vậy.

Hoàng Dung vốn mang tâm tư giao phó thân thể cho Cố Hàn Uyên mà trở về Đào Hoa Đảo, nhưng nghe lời của Cố Hàn Uyên, lại là muốn ở Đào Hoa Đảo dừng lại một đoạn thời gian.

Khoảng thời gian đó chẳng phải là sẽ phải.

Cố Hàn Uyên ôm nàng vào lòng, trêu đùa: Dung Nhi chẳng lẽ không nguyện ý sao.

Hoàng Dung nhìn đôi mắt vừa ôn nhu vừa thâm tình kia, còn nói gì được lời từ chối, khẽ nỉ non: Nguyện ý.

Sắc trời vừa lúc, phía sau là cảnh sắc tươi đẹp của Đào Hoa Đảo, bên tai là âm thanh sóng biển du dương.

Nàng kìm lòng không đặng rướn tới, hai người hòa vào nhau như một đôi kim đồng ngọc nữ, tạo thành một bức tranh lãng mạn.

Trong mắt tràn đầy vẻ mơ màng, Hoàng Dung tựa vào vai Cố Hàn Uyên, giọng nói mơ hồ: Hàn Uyên, hôm nay thực ra là ngày giỗ của mẹ thiếp.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc cười nói: Trùng hợp như vậy sao.

Trên đời có rất nhiều sự trùng hợp, nhưng tuyệt đại đa số đều không liên quan gì đến Cố Hàn Uyên, nếu không hắn đã chẳng cố ý chờ thêm một ngày mới đưa Hoàng Dung về Đào Hoa Đảo.

Hoàng Dung lẩm bẩm: Thiếp đối với mẫu thân thực ra không có ấn tượng gì.

Nàng qua đời không lâu sau khi thiếp sinh ra.

Nhưng thiếp vẫn luôn rất ngưỡng mộ nàng.

Nghe phụ thân nói, mẫu thân phong hoa tuyệt đại, thông tuệ siêu quần, ôn nhu hiền ái.

Các sư huynh sư tỷ cũng đều vô cùng tôn trọng nàng.

Đáng tiếc sau này Trần sư huynh cùng Mai sư tỷ đã trộm đi hạ bộ Cửu Âm Chân Kinh, bỏ trốn khỏi Đào Hoa Đảo.

Mẫu thân vì trấn an phụ thân, đã gắng sức chép lại Cửu Âm Chân Kinh, vốn thân thể yếu ớt lại bị tổn thương nguyên khí nặng nề, sau khi sinh hạ thiếp liền qua đời.

Cố Hàn Uyên thở dài nói: Lệnh đường quả thực là một kỳ nữ, đáng tiếc tại hạ vô duyên được gặp.

Hoàng Dung nghe vậy, mặt ngọc khẽ ửng hồng, tức giận nói: Nếu mẹ thiếp nhìn thấy chàng, nhất định sẽ cầm gậy quất chàng.

Vì sao.

Cố Hàn Uyên không rõ hỏi.

Hoàng Dung kiều mị liếc hắn một cái, hờn dỗi trách: Còn hỏi vì sao.

Lừa gạt lòng con gái của nàng, khiến con gái nàng coi trời bằng vung phản bội trượng phu.

Còn dám hỏi vì sao.

Cố Hàn Uyên với vẻ mặt vô tội, đổ lỗi cho Hoàng Dung: Vậy cũng chỉ có thể trách Dung Nhi tập hợp linh khí thiên địa mà xinh đẹp như vậy, khiến ta bị Dung Nhi hấp dẫn sâu sắc.

Nhưng lời như vậy lại khiến lòng Hoàng Dung vừa xấu hổ vừa vui.

Nàng dịu dàng nói: Chàng chỉ biết nói lời hay dỗ thiếp.

Cố Hàn Uyên đột nhiên thần sắc nghiêm túc nói: Dung Nhi, ta biết nàng đối với Quách đại hiệp còn hổ thẹn trong lòng.

Ta có thể không miễn cưỡng nàng, thế nhưng hy vọng nàng có thể học Âm Dương Quyết.

Chờ mấy chục năm sau, Quách đại hiệp qua đời, từ nay về sau mấy trăm năm, nàng cũng liền có thể hoàn toàn thuộc về ta.

Hoàng Dung sững sờ nhìn bộ dáng nghiêm túc của Cố Hàn Uyên, khẽ hỏi: Trước đây chàng đã nghĩ tới rồi sao.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười: Đương nhiên, ta không muốn miễn cưỡng Dung Nhi.

Hoàng Dung đôi mắt sóng sánh, phần tâm ý này làm nàng cảm động: Hàn Uyên, đa tạ chàng.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Giữa nàng và ta, cần gì nói lời cảm ơn.

Hoàng Dung không có lý do để kháng cự.

Với sự thông tuệ của nàng, rất nhanh liền nhập môn Âm thiên của Âm Dương Quyết.

Nàng thở dài nói: Thật là một môn công pháp thần kỳ.

Nàng có thể rõ ràng cảm nhận được trạng thái cơ thể mình khác biệt.

Hoàng Dung quả thực thiên tư cực cao, vừa mới nhập môn Âm Dương Quyết mà chưa song tu đã có hiệu quả.

Gương mặt xinh đẹp vốn có trở nên càng thêm trơn truột mịn màng, tựa như một khối mỹ ngọc cực phẩm.

Những dấu vết thời gian vốn không nhiều càng biến mất không còn.

Cố Hàn Uyên ôm lấy nàng, ôn tồn cười nói: Dung Nhi nàng thật đẹp.

Gương mặt trắng nõn như tuyết của Hoàng Dung bắt đầu ửng hồng.

Đang định đáp lại Cố Hàn Uyên thì đồng tử nàng đột nhiên co rút lại, kinh hô: Cha đã trở về.

Nàng từ xa thấy một chiếc thuyền nhỏ đang lái tới.

Trên mũi thuyền đứng một lão giả gầy guộc, dung mạo thanh y, chính là Hoàng Dược Sư, người từng có giao tình với Cố Hàn Uyên.

Cũng may vì góc độ, Hoàng Dược Sư không nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung.

Hoàng Dung vội vàng kéo Cố Hàn Uyên nấp vào, lẩm bẩm nói: Đúng rồi, hôm nay là ngày giỗ của mẹ, cha nhất định sẽ trở về một chuyến.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu chọc: Hay là đi ra cùng nhạc phụ đại nhân chào hỏi.

Hoàng Dung nghe vậy đảo mắt trợn trừng, hờn dỗi nói: Chàng điên rồi sao.

Còn như cách gọi nhạc phụ đại nhân kia, ngoài việc khiến mặt nàng đỏ ửng sâu thêm vài phần, nàng thật sự cũng không nói lời phản đối.

Hai người hiện tại chỉ còn lại bước cuối cùng là thật sự trở thành vợ chồng.

Hoàng Dung đã có chuẩn bị tâm lý.

Không cần lo lắng như vậy, ta và nhạc phụ đại nhân đã gặp qua một lần, giao tình coi như không tệ.

Chỉ cần nói là hộ tống nàng trở về tế bái mẫu thân nàng không phải tốt sao.

Hoàng Dung nghe vậy tức giận nói: Chàng ngay cả cha thiếp cũng có giao tình, có phải sớm đã có dự mưu rồi không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Lần đó gặp nhau cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Hoàng Dung do dự một trận, vẫn nói: Hay là thôi đi, chờ cha rời đi rồi nói.

Nàng dừng một chút, như nghĩ tới điều gì: Nói đến cha mỗi lần tế bái mẹ đều không mang thiếp theo.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh nói: Hay là chúng ta cùng đi xem thử.

Hoàng Dung có chút ý động, chần chờ nói: Cha thiếp võ công cao như vậy, sẽ bị phát hiện mất.

Cố Hàn Uyên tự tin cười: Có ta ở đây, không cần lo lắng.

Hoàng Dung bừng tỉnh.

Võ công của Cố Hàn Uyên quả thực mạnh hơn Hoàng Dược Sư rất nhiều, che chở một mình nàng cũng không thành vấn đề.

Chương 263

Cũng đúng, vậy hãy cùng đi xem thử.

Hoàng Dung cũng tò mò vì sao Hoàng Dược Sư mỗi lần tế bái Phùng Hành đều không mang nàng theo.

Hai người theo sau Hoàng Dược Sư, rất nhanh tới một gian nhà xây bằng đá tảng.

Trong nhà đá có một ngôi mộ đá.

Trước mộ còn có một tấm bia, trên đó khắc mấy chữ: Đào Hoa Đảo nữ chủ Phùng thị hương thơm mộ.

Hoàng Dung từ xa nhìn tấm bia mộ, thần sắc thương cảm.

Thuở nhỏ, mỗi lần trở về nơi đây nàng đều khóc như người đẫm lệ.

Giờ đây, theo tuổi tác trưởng thành, khả năng chịu đựng cũng tốt hơn chút, nhưng cảm giác thương tổn trong lòng lại không hề giảm.

Quá trình tế bái của Hoàng Dược Sư không có gì đặc biệt.

Đúng lúc Hoàng Dung cho rằng mình suy nghĩ quá nhiều, chỉ thấy Hoàng Dược Sư xoay bàn lư hương mấy lần, mỗi lần phương hướng và số vòng đều không giống nhau.

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một lối vào mật đạo.

Hoàng Dung và Cố Hàn Uyên liếc nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng đã tế bái Phùng Hành nhiều lần như vậy nhưng chưa bao giờ phát hiện mật đạo này.

Nàng nghi ngờ nhìn Hoàng Dược Sư bước vào mật đạo.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm sâu, mơ hồ có suy đoán.

Hoàng Dung kỳ quái nói: Cha tại sao lại muốn xây một mật đạo trong mộ của mẹ.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Có lẽ là có bí mật gì đó.

Bí mật gì mà không thể nói với thiếp.

Đôi mày thanh tú của Hoàng Dung chau lại, hiển nhiên có chút bất mãn.

Cố Hàn Uyên đề nghị: Chờ cha nàng rời đi, chúng ta vào xem sẽ biết.

Hoàng Dung kinh ngạc hỏi: Chàng vừa rồi nhớ kỹ trình tự cơ quan sao.

Chính là nàng vừa nãy vì ngẩn người mà không chút chú ý.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đương nhiên.

Vẻ tự tin kia tự nhiên thu hút ánh mắt sùng bái của Hoàng Dung.

Sự tự tin của Cố Hàn Uyên và sự khiêm tốn của Quách Tĩnh tạo thành một sự so sánh rõ ràng.

Trước đây nàng vẫn chưa cảm nhận được, lúc này lại phát hiện người đàn ông tự tin lại có sức quyến rũ đến vậy.

Hai người an tĩnh chờ đợi.

Đợi chừng một lúc lâu sau, mới thấy Hoàng Dược Sư với vẻ mặt cô tịch đi ra, không dừng lại mà trực tiếp rời khỏi Đào Hoa Đảo.

Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung liếc nhau, đi vào mộ thất Phùng Hành.

Cố Hàn Uyên dựa theo ký ức, xoay chuyển cơ quan.

Lối vào mật đạo lần nữa mở ra.

Bên trong là một gian mật thất, bất ngờ sáng sủa.

Trên vách tường khảm mấy viên Dạ Minh Châu.

Chính giữa mật thất, nằm một bộ quan tài băng.

Từng luồng ý lạnh từ quan tài băng tản ra, khiến nhiệt độ cả mật thất giảm xuống cực thấp.

Hoàng Dung vì nhiệt độ đột ngột giảm mà rùng mình một cái.

Nhưng lúc này nàng căn bản không tâm tư để ý đến nhiệt độ, đồng tử co rút nhanh, kinh hô: Làm sao có thể.

Rắc.

Cố Hàn Uyên nhìn người nữ tử đang nằm yên lặng trong quan tài băng.

Khoảng chừng hai mươi tuổi, một thân y phục trắng nõn không tì vết.

Mày mắt như họa, thanh lệ thoát tục, phong thái yểu điệu, cùng Hoàng Dung có năm sáu phần tương tự.

Trong lòng hắn nhất thời hiểu rõ, ánh mắt nghiền ngẫm.

Quả nhiên Hoàng Dung bước ra phía trước, quan sát tỉ mỉ một lúc, ánh mắt phức tạp nói: Quả nhiên là mẫu thân.

Hoàng Dung tuy chưa từng thấy tận mắt Phùng Hành, nhưng nàng đã từng thấy bức họa của Phùng Hành, thậm chí khi còn nhỏ thường lén lút nhìn bức họa của Phùng Hành mà lau nước mắt lúc Hoàng Dược Sư không chú ý.

Việc nhận ra Phùng Hành đối với nàng không khó.

Chỉ là có chút khó có thể tin, nàng phải xác nhận hồi lâu.

Hoàng Dung mang theo hy vọng lẩm bẩm: Chẳng lẽ mẫu thân chưa chết.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại phá vỡ vọng tưởng của nàng: Mẹ nàng quả thực đã chết rồi, trong quan tài băng chỉ là thi thể của mẹ nàng.

Cha nàng quả thực tài ba xuất chúng, một chiếc quan tài băng như vậy rất khó duy trì thi thể không hư hỏng nhiều năm đến thế.

Hẳn là còn kết hợp thuật Phong Thủy, khiến nhiệt độ nơi đây giảm bớt.

Bất quá xem ra không duy trì được bao lâu.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn ra manh mối.

Quan tài băng đã có dấu hiệu tan chảy.

Hắn khẽ thở dài: Cha nàng hẳn là thường xuyên tới đây vấn an, tốc độ tan chảy của quan tài băng không thể tránh khỏi nhanh hơn.

Hoàng Dung chợt nói: Thảo nào cha thiếp không muốn dẫn thiếp tới đây.

Nhất định là lo lắng năm đó thiếp còn nhỏ không chịu nổi tính tình mà chạy tới xem nương.

Nàng chỉ cần đặt mình vào tính cách khi còn nhỏ, rất khẳng định lúc đó nếu biết thi thể Phùng Hành được bảo tồn hoàn chỉnh, có thể tận mắt nhìn thấy, nhất định sẽ thường xuyên lén tới đây.

Mà đợi nàng thành niên, không còn vô lý náo loạn như vậy, lại rất nhanh gả cho Quách Tĩnh để trông nom Tương Dương thành, rất ít khi trở về Đào Hoa Đảo.

Hoàng Dược Sư cũng không đem bí mật này nói cho Hoàng Dung.

Hoàng Dung nhìn Phùng Hành được phong ấn trong quan tài băng, trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ và nhớ nhung.

Cũng may nàng rất nhanh lấy lại tinh thần, thở dài nói: Hàn Uyên, chúng ta đi thôi.

Đừng quấy rầy mẫu thân.

Nàng lo lắng ngây người lâu quan tài băng sẽ tan chảy nhanh hơn.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại đột nhiên xích gần Hoàng Dung, trịnh trọng nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp của Hoàng Dung, chần chờ nói: Dung Nhi, nàng có muốn thấy nương nàng sống lại không.

Hoàng Dung vốn bị Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm gần như vậy, còn tưởng rằng tên xấu xa này nổi hứng muốn làm gì đó với nàng trước mặt Phùng Hành.

Nàng đang xấu hổ thì đột nhiên nghe được một câu kinh thiên động địa như vậy.

Nàng có chút không thể tin vào tai mình hỏi: Hàn Uyên chàng nói gì.

Thiếp không nghe rõ.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Ta có thể cứu sống mẫu thân nàng.

Hoàng Dung sau khi được Cố Hàn Uyên xác nhận lần nữa, tuy có chút khó tin, nhưng liên tưởng đến tiên duyên Cố Hàn Uyên từng nói, nhất thời kinh ngạc hỏi: Thật sao.

Bất quá nàng rất nhanh phản ứng kịp, nhìn thần sắc ngưng trọng của Cố Hàn Uyên hỏi: Có phải phải trả một cái giá rất lớn không.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Kỳ tích ắt có đại giá.

Hoàng Dung nghe vậy lo âu hỏi: Là cái giá như thế nào.

Có làm tổn thương đến chàng không.

Nếu vậy thì thôi đi.

Hoàng Dung mặc dù rất muốn thấy Phùng Hành có thể sống lại, thế nhưng nếu như sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến Cố Hàn Uyên, vậy còn không bằng không muốn.

Trong lòng nàng, tầm quan trọng của Cố Hàn Uyên càng cao.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười nói: Tuy ta cũng cần đánh đổi một số thứ, nhưng cũng không phải vấn đề lớn lao gì.

Cái giá lớn nhất sẽ do mẹ nàng gánh chịu, nàng ấy cũng không nhất định sẽ chấp nhận.

Hoàng Dung sững sờ nói: Cái giá như thế nào chàng có thể nói cho thiếp biết không.

Cố Hàn Uyên từ chối: Tạm thời không được.

Vì sao.

Hoàng Dung mặt lộ vẻ nghi hoặc, thậm chí cho rằng Cố Hàn Uyên đang lừa nàng, không muốn mang gánh nặng cho mình.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu ý nghĩ của Hoàng Dung, khẽ cười nói: Không cần lo lắng sẽ có ảnh hưởng gì đến ta.

Ta chỉ là không muốn quấy rầy quyết định của nàng.

Có muốn phục sinh nương nàng hay không hoàn toàn tùy vào nàng.

Hoàng Dung nghe vậy dò hỏi: Có phải sẽ khiến mẫu thân rất thống khổ không.

Cố Hàn Uyên hơi thâm ý nói: Cũng không phải, chỉ là sẽ rất khó xử.

Hoàng Dung trầm tư hồi lâu, vẫn không thể nghĩ ra rốt cuộc chuyện gì sẽ khiến mẫu thân nàng khó xử.

Bất quá, từ sự tín nhiệm đối với Cố Hàn Uyên, gương mặt xinh đẹp vẫn lộ ra vẻ kiên định, trầm giọng nói: Nếu như không gây tổn thương gì cho Hàn Uyên chàng, thiếp vẫn hy vọng mẫu thân có thể sống lại.

Thiếp muốn gặp nàng một lần.

Cố Hàn Uyên đã nói nhiều như vậy với Hoàng Dung chính là để nàng có sự chuẩn bị.

Thấy Hoàng Dung cuối cùng cũng quyết định, hắn lấy ra Thần Thạch.

Thần Thạch tản ra quang mang lấn át Dạ Minh Châu, khiến mật thất chiếu sáng lung linh.

Hoàng Dung dù đã gặp một lần, vẫn như cũ trở nên mê hoặc, nỉ non hỏi: Đây là gì.

Cố Hàn Uyên giải thích: Đây là Thần Thạch. do Nữ Oa vá trời thời Viễn Cổ để lại.

Hoàng Dung kinh ngạc hỏi: Truyền thuyết viễn cổ chẳng lẽ là thật.

Những truyền thuyết kia nàng đã nghe từ khi còn rất nhỏ, nhưng vẫn cho rằng đó chỉ là vọng tưởng của mọi người mà thôi.

Cố Hàn Uyên đối với tình hình thật sự của thế giới này cũng không biết rõ, chỉ lừa dối nói: Nửa thật nửa giả thôi.

Bất quá Thần Thạch quả thực nắm giữ thần lực.

Lồng bảo hộ kia nàng đã thấy qua.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung gật đầu đồng tình, tiếp tục nói: Thần Thạch còn có một công năng chính là nghịch chuyển Âm Dương, chỉ cần tiêu hao linh lực liền có thể phục sinh người chết.

Âm Dương Quyết có thể tu luyện ra linh lực, vì vậy cái giá này đối với ta mà nói chẳng đáng kể.

Chương 264

Đương nhiên nếu thi thể hư hao quá nghiêm trọng thì cũng không có cách nào.

Ta cũng là thấy thi thể của nương nàng bảo tồn hoàn hảo mới có ý tưởng phục sinh nàng.

Hoàng Dung nghe vậy cảm động không thôi, cho rằng Cố Hàn Uyên là vì nàng mới làm như vậy, hơn nữa không e dè mà lấy ra thần vật như Thần Thạch.

Nàng càng tin tưởng hắn.

Đôi mắt sóng sánh, tràn đầy vẻ cảm động: Hàn Uyên, đa tạ chàng.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên lần nữa chợt lóe lên vẻ nghiền ngẫm, thầm nghĩ: Cái này có lẽ là chính nàng muốn cảm ơn, không phải ta bức nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chỉ cần Dung Nhi nàng có thể vui vẻ là được rồi.

Hoàng Dung càng thêm cảm động, trong lòng suy nghĩ phải thật tốt báo đáp hắn, không khỏi liền nghĩ đến chút khó xử.

Gương mặt ngọc ngà ửng hồng vì xấu hổ, lan đến tận vành tai.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền thấy ngay tâm tư của Hoàng Dung.

Còn như nàng đến lúc đó là sẽ thành thật báo đáp hay là thẹn quá hóa giận thì khó nói.

Cố Hàn Uyên rót linh lực vào Thần Thạch.

Thần Thạch rất nhanh liền nổi lên phản ứng, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ chiếu xuống thi thể Phùng Hành, khiến gương mặt xinh đẹp của nàng càng thêm vài phần hư ảo phiêu diêu, không chân thực.

Hoàng Dung thấy rõ da thịt trên mặt Phùng Hành dần dần trở nên có sinh khí, sắc tái nhợt vốn có cũng hồng hào như có thêm huyết sắc.

Khi Cố Hàn Uyên thu hồi Thần Thạch, mở ra quan tài băng, Phùng Hành đã khôi phục sinh cơ.

Lồng ngực nàng chậm rãi phập phồng, tim đập và hô hấp cũng dần dần bình thường.

Chỉ là hai mắt vẫn nhắm nghiền, nửa điểm dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Dung ôm lấy Phùng Hành đã sống lại: Dung Nhi, mang nương nàng trở về phòng đi.

Hoàng Dung vốn thấy Phùng Hành sống lại, trong lòng tràn đầy kích động khi gặp lại người thân.

Nhìn Phùng Hành đã sống lại, gương mặt không còn tử khí, so với lúc ở trong quan tài băng càng thêm xinh đẹp vài phần.

Ngay cả Hoàng Dung cũng không khỏi thán phục vẻ đẹp của mẫu thân mình, thậm chí mơ hồ có chút tự hào.

Dù sao gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung chính là thừa hưởng từ Phùng Hành, chỉ là nàng còn giỏi hơn thầy.

Nhưng động tác của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng bối rối.

Mặc dù là để giúp hắn ôm Phùng Hành ra khỏi quan tài băng, nhưng đó dù sao cũng là mẫu thân của Hoàng Dung, nàng nhất thời cảm thấy khó xử.

Đối với Quách Phù lại có vài phần đồng cảm.

Đột nhiên nghĩ đến tính tình phong lưu từ trước đến nay của Cố

Hàn Uyên, lòng nàng chợt nhảy dựng, bị ý nghĩ bất chợt của mình dọa sợ.

Nàng nghi hoặc nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến suy nghĩ miên man của Hoàng Dung, lặng lẽ cảm thụ xúc cảm mềm mại trong lòng, nghi hoặc hỏi: Dung Nhi sao vậy.

Ta cũng không biết muốn đưa mẹ nàng tới phòng nào đi.

Lời nói của Cố Hàn Uyên nhắc nhở Hoàng Dung, bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung.

Nàng giấu tâm tư nghi ngờ vào đáy lòng, ngoan ngoãn dẫn Cố Hàn Uyên trở về nơi ở trên Đào Hoa Đảo.

Mở cửa phòng Hoàng Dược Sư.

Vì bình thường có người hầu câm trông nom, căn phòng vẫn sạch sẽ gọn gàng như mới.

Cố Hàn Uyên cẩn thận đặt Phùng Hành lên giường.

Động tác êm ái kia bị Hoàng Dung nhìn vào mắt, càng khiến nàng cảm thấy khó xử hơn.

Chỉ là thấy Phùng Hành vẫn nhắm nghiền hai mắt, tựa như hôn mê mà nằm, nàng có chút lo âu hỏi: Hàn Uyên, mẫu thân sao vẫn chưa tỉnh lại.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, do dự nói: Nàng hiện tại chỉ là một trạng thái sống như người chết, muốn hoàn toàn sống lại còn cần linh khí quán thông toàn thân.

Hoàng Dung nghe vậy biết đây cũng là mạng sống của Cố Hàn Uyên, nàng đặt những tâm tư khác thường vào đáy lòng, ôn nhu nói: Đa tạ chàng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Không sao, Dung Nhi nàng ra ngoài trước đi.

Chờ nương nàng tỉnh lại ta sẽ đưa nàng ra ngoài gặp nàng.

Hoàng Dung nhìn vẻ mặt bình thản của hắn, căn bản không đoán được tâm tư hắn.

Chỉ là vừa nghe Cố Hàn Uyên muốn ở riêng với Phùng Hành, không hiểu sao nàng lại có chút hoảng hốt, luôn có dự cảm chẳng lành.

Nàng chần chờ không nói gì.

Cố Hàn Uyên thấy thế nghi hoặc hỏi: Dung Nhi sao vậy.

Hoàng Dung thần sắc chấn động, có lòng muốn nhắc nhở Cố Hàn Uyên không được làm gì Phùng Hành, nhưng lại lo lắng nói như vậy thì sẽ giống như không tín nhiệm hắn, đến lúc đó tình cảm của hai người khẳng định lại sẽ xuất hiện khúc mắc.

Giằng xé một lát, nàng vẫn do dự nói: Vậy thì nhờ chàng.

Cố Hàn Uyên gật đầu ý bảo nàng yên tâm.

Chờ Hoàng Dung rời phòng xong, Cố Hàn Uyên nhìn Phùng Hành trong trạng thái sống như người chết trước mắt, trên mặt tràn đầy vẻ cười trêu ngươi.

Hắn lấy ra Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu, đặt ở trước người Phùng Hành.

Không biết qua bao lâu, Phùng Hành trong thoáng chốc mở hai mắt ra.

Đôi mắt còn mang vẻ mê mang kia trong suốt sáng ngời.

Nàng tựa như vừa làm một giấc mộng rất dài, lúc này mới tỉnh ngủ.

Phản ứng rất chậm chạp, chỉ là mơ hồ cảm thấy cơ thể có chút khác lạ, thậm chí không biết có nên dùng từ thoải mái để hình dung hay không.

Phu nhân, nàng đã tỉnh.

Giọng một nam tử xa lạ khiến nàng miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

Vô thức nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, nàng liền thấy gương mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên.

Cùng với thân hình hắn nhìn như gầy gò, kỳ thực cường tráng.

Phùng Hành suýt nữa kinh hô thành tiếng, nhưng Cố Hàn Uyên lại ngắt lời nàng: Phu nhân đã quên chính mình đã chết rồi sao.

Lời này cuối cùng cũng khiến Phùng Hành nhớ lại ký ức trước kia.

Bất chấp sự dị dạng, môi ngọc khẽ mấp máy hỏi vấn đề quan trọng nhất: Ta không phải đã chết rồi sao.

Chuyện này là sao nữa.

Cố Hàn Uyên lừa dối nàng nói: Phu nhân phong hoa tuyệt đại, cho nên ta liền đem phu nhân từ chỗ Diêm Vương gia kéo trở về trong một ngày.

Chỉ có một ngày.

Phùng Hành ngẩn ra.

Nếu chỉ có một ngày thì có ích lợi gì.

Cố Hàn Uyên lại nhàn nhạt cười nói: Chính vì vậy, càng nên trân trọng ngày này.

Gương mặt Phùng Hành càng đỏ ửng, tức giận nói: Chàng phục sinh thiếp một ngày chỉ vì làm loại chuyện này sao.

Cố Hàn Uyên lại cười trêu ngươi nói: Chẳng lẽ phu nhân không cảm thấy đây là chuyện tuyệt vời nhất trong cuộc sống sao.

Cũng có thể giúp phu nhân thiết thực cảm nhận được mình đã sống lại.

Phùng Hành lại gắt lên: Phi.

Đồ háo sắc.

Trên thực tế nàng quả thật có vài phần bị thuyết phục.

Dù sao nếu không phải như vậy, nàng cũng rất khó tin tưởng mình đột nhiên sống lại.

Cố Hàn Uyên giọng điệu đùa cợt nói: Phu nhân vậy vì sao không phản kháng.

Phùng Hành khó chịu đáp: Thân thể thiếp bây giờ không còn sức lực.

Không sao, cũng không có ảnh hưởng gì.

Cố Hàn Uyên lại nói với giọng bình thản.

Trong lòng hắn lại thầm tiếc rẻ.

Người sống lại quả nhiên không có Thuần Âm Chi Khí.

Cần thời gian để khôi phục.

Thế nhưng nếu kéo dài lâu, với tình huống của Phùng Hành sẽ trở nên vô cùng phức tạp, chi bằng ra tay trước chiếm ưu thế.

Lúc này Phùng Hành đã dần dần quen với việc mình sống lại.

Thế nhưng chuyện người chết sống lại quá mức ly kỳ, khiến nàng thật sự bị Cố Hàn Uyên lừa dối, cho rằng thực sự chỉ có thời gian một ngày.

Nàng cầu khẩn nói: Chàng có thể cho thiếp gặp trượng phu và con gái thiếp không.

Nếu có thể gặp lại trượng phu và con gái một lần, Phùng Hành cũng không phải là không thể chấp nhận cái giá như thế này.

Cố Hàn Uyên tà mị cười nói: Đương nhiên có thể, bất quá phu nhân tốt nhất nên phối hợp một chút.

Hỗn đản.

Phùng Hành miễn cưỡng khôi phục chút khí lực, tức giận nói.

Bên ngoài, Hoàng Dung chờ nóng lòng.

Đột nhiên mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng nói chuyện truyền ra, nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhưng là thấy Cố Hàn Uyên còn chưa đưa Phùng Hành ra, nàng lo lắng sẽ quấy rầy hắn, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Quả nhiên tiếng nói chuyện trong phòng đột nhiên biến mất.

Đợi không biết bao lâu, trong phòng lại loáng thoáng truyền ra chút âm thanh không rõ ràng.

Chỉ là âm thanh này không phải là tiếng nói chuyện, vô cùng mơ hồ, Hoàng Dung cũng không thể nghe rõ.

Nàng do dự một lát, dán tai trên cửa lắng nghe.

Nhưng càng nghe, sắc mặt Hoàng Dung càng trở nên khó coi, lại còn mang theo vẻ đỏ ửng quỷ dị.

Trong lòng nàng, cái dự cảm chẳng lành kia đã thành sự thật.

Nàng đang giằng xé có nên xông vào ngăn cản hay không, bỗng nghe trong phòng đột nhiên có tiếng kinh hô cao vút.

Chương 265

Câu nói kia khiến Hoàng Dung rùng mình một cái, chợt nhớ tới lời Quách Phù từng trêu đùa nàng: Ta sẽ không đột nhiên có thêm đệ đệ muội muội chứ.

Hoàng Dung lại cũng bất chấp gì khác, đẩy cửa xông vào, kinh hô: Không thể.

Đáng tiếc, cảnh tượng chói mắt trước mắt nói cho nàng biết, quả nhiên đã quá muộn.

Đêm qua mới thấy qua, lúc đó trong lòng tràn đầy vui mừng, nhưng bây giờ thấy được lại khiến Hoàng Dung hoa mắt chóng mặt.

Nàng cúi thấp trán, vẻ mặt u ám bước về phía Cố Hàn Uyên: Vì sao.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm có dự liệu, hắn giả bộ vô tội nói: Dung Nhi nàng quên ta đã nói qua cái giá phải trả sao.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến Hoàng Dung ngẩn ra, khẽ cắn môi mỏng, khó khăn hỏi: Tại sao lại là cái giá như thế này.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Muốn linh khí quán thông toàn thân, phải dùng phương thức này.

Thậm chí từ nay về sau thường xuyên phải tiến hành bổ sung, bằng không sinh cơ sẽ không duy trì được.

Hoàng Dung trong mắt đong đầy lệ nóng, một bộ dáng tùy thời có thể bật khóc: Nhưng nàng là mẫu thân của ta mà.

Phùng Hành lúc này cũng từ sự xấu hổ khi bị người khác phát hiện mà lấy lại tinh thần, kinh hô: Ngươi là Dung Nhi.

Phùng Hành vì quá xấu hổ nên đã không nhìn kỹ.

Lúc này, khi nhìn Hoàng Dung, nàng liền phát hiện dung mạo con gái có rất nhiều điểm tương tự với mình, chỉ là trông có vẻ lớn tuổi hơn nàng một chút.

Thông qua đối thoại của hai người, rất dễ dàng suy đoán Hoàng Dung chính là nữ nhi của nàng.

Lúc này, khuôn mặt Phùng Hành kiều diễm ướt át tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Ngươi thật là Dung Nhi ư.

Hoàng Dung cười khổ sở: Nương, con là Dung Nhi.

Trên thực tế, nếu không phải Hoàng Dung đã tu luyện Âm Dương Quyết, thì lúc này mà nhìn, quan hệ của hai người hoàn toàn ngược lại: một mẫu thân độ tuổi đôi mươi và một nữ nhi ngoài ba mươi.

Nếu Quách Phù có mặt ở đây, nhất định sẽ nhận nhầm Phùng Hành thành tỷ tỷ của mình.

Phùng Hành tuy xấu hổ vì bị Hoàng Dung bắt gặp cảnh tượng đó, hơn nữa người này còn là con gái của mình, trong lòng nàng càng thêm hổ thẹn với phu quân.

Thế nhưng, lúc này điều quan trọng hơn là xác nhận hiện trạng, nàng nghi hoặc hỏi: Ta đã tạ thế bao nhiêu năm rồi.

Hoàng Dung khóc thầm nói: Hơn ba mươi năm.

Phùng Hành chợt nói: Hóa ra ta thật sự được sống lại.

Có lẽ là vì Cố Hàn Uyên đã để lại cho nàng cảm thụ quá sâu sắc, đến nỗi nàng còn sinh nghi ngờ về việc mình từng bỏ mình.

Nước mắt nóng hổi trong mắt Hoàng Dung không kiềm được, cuồn cuộn chảy xuống, nàng nức nở không thành tiếng nói: Xin lỗi mẫu thân, con không biết sẽ biến thành ra nông nỗi này.

Phùng Hành thấy Hoàng Dung thút thít, tình mẫu tử khiến mẫu tính của nàng nhất thời khôi phục.

Mặc dù Hoàng Dung trông có vẻ lớn tuổi hơn nàng, nhưng nàng vẫn ôm đầu con gái vào lòng như ôm một đứa trẻ, an ủi: Đứa nhỏ ngốc, ta biết ngươi muốn ta sống lại mà.

Thế nhưng cái đại giới này thật sự quá.

Hoàng Dung nói rồi tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng thầm nghĩ: Thảo nào trước đây hắn vẫn không chịu nói thẳng đại giới cụ thể là gì, hóa ra là đợi ở đây đây.

Phùng Hành không rõ vì sao mà hỏi: Đại giới.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung tuy tức giận, nhưng cũng không quá mức tuyệt vọng.

Hiển nhiên những lời dỗ dành trước đó vẫn rất hữu hiệu, cũng không uổng công mấy ngày hắn phí khổ tâm khiến nàng cảm động.

Huống hồ còn có tiền lệ của Quách Phù ở đó, bởi vậy trạng thái của Hoàng Dung tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Để ta giải thích một chút vậy.

Hắn dùng ngữ khí nặng nề nói: Phu nhân tuy được sống lại, nhưng dù sao cũng là nghịch chuyển âm dương, lại làm sao có thể không có chút đại giới nào.

Kỳ thực đại giới chính là linh khí của ta, cách một đoạn thời gian nếu không kịp thời bổ sung linh khí của ta, phu nhân lại sẽ trở lại trạng thái hoạt tử nhân.

Đây tự nhiên là Cố Hàn Uyên đã động tay chân.

Dược lực của Cửu Chuyển Hoàn Hồn châu vẫn chưa hoàn toàn rót vào Phùng Hành, bởi vậy mới không thể không chia làm nhiều lần.

Phùng Hành giật mình, như ráng đỏ ửng nhất thời lan tràn khắp khuôn mặt xinh đẹp, nàng ngượng ngùng hỏi: Nói cách khác ta muốn tiếp tục sống sót nhất định phải thường xuyên cùng ngươi.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đáp: Đúng vậy.

Tuyệt đối không được.

Phùng Hành sao có thể bằng lòng chuyện này.

Trước đó là vì khi tỉnh lại thì ván đã đóng thuyền, lại thêm chuyện khởi tử hoàn sinh khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy không chân thực, nàng mới bất đắc dĩ bị động chấp nhận.

Trước đây Phùng Hành thể chất gầy yếu, mặc dù không có mạnh mẽ tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, nhưng nàng sinh Hoàng Dung cũng là Cửu Tử Nhất Sinh.

Sau khi tiếp nhận thần lực Thần Thạch phục sinh, tình trạng cơ thể ngược lại tốt hơn rất nhiều.

Quá trình giao hoan trước đó với Cố Hàn Uyên so với mấy lần ít ỏi trong ký ức khi còn sống của nàng còn tươi đẹp hơn nhiều.

Thế nhưng, muốn nàng vì mạng sống mà tiếp tục phản bội Hoàng Dược Sư, làm sao có thể bằng lòng cho được.

Phùng Hành không hề một lần nữa đối mặt với nỗi sợ hãi cái chết, ngữ khí bình thản, tường hòa nói: Dù sao một ngày thời gian đã đủ rồi.

Về sau liền không cần phải bận tâm đến ta.

Trên thực tế, nếu không phải có tâm lý hổ thẹn vì phản bội Hoàng Dược Sư, việc có thêm một ngày và được trải qua một niềm vui chưa từng có trong đời, đối với nàng mà nói ngược lại có cảm giác như kiếm lời vậy.

Hoàng Dung nghe vậy cũng không kịp tranh cãi với Cố Hàn Uyên, nàng ngạc nhiên hỏi: Một ngày là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên giải thích: Lần đầu tiên truyền dẫn linh khí, chỉ có thể duy trì một ngày.

Ngày mai vào giờ này, phu nhân sẽ một lần nữa trở lại trạng thái hoạt tử nhân.

Mà trạng thái người chết sống lại không thể duy trì liên tục bao lâu.

Sau khi sinh cơ trôi đi hết, sẽ một lần nữa chết đi.

Nói cách khác.

Sắc mặt Hoàng Dung lại khó coi, bất mãn nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trực tiếp thừa nhận: Không sai, chính là như Dung Nhi nghĩ.

Phùng Hành tuy cảm thấy quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung có vẻ hơi quá mức thân cận, nhưng vẫn an ủi Hoàng Dung: Dung Nhi, không sao đâu, có thể lại nhìn thấy ngươi, ta đã rất vui rồi.

Được rồi, cha ngươi đâu.

Đối với nàng mà nói, chỉ cần có thể nhìn thấy hai người thêm một lần nữa là đủ rồi.

Hoàng Dung chưa được nàng bầu bạn lớn lên thì nay đã thấy rồi.

Phùng Hành là một nữ tử đại khí, xuất phát từ hổ thẹn, lúc này càng hy vọng có thể nhìn thấy Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung bất đắc dĩ nói: Hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân, cha cúng tế xong đã rời đi rồi.

Muốn gặp lại người thì phải một năm sau.

Nàng cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện này.

Thế nhưng, Hoàng Dược Sư hành tung bất định, ngoại trừ có thể xác định hàng năm sẽ trở về cúng tế Phùng Hành ra, những lúc khác đều chỉ có thể chờ hắn tìm đến cửa.

Phùng Hành kinh hô: Một năm.

Nàng khó xử hỏi: Ta có thể chống đỡ một năm sao.

Nếu như có thể duy trì trạng thái hoạt tử nhân, đợi đến một năm sau lại hi sinh một lần được đánh thức, nàng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại phá vỡ hy vọng của nàng, tiếc nuối thở dài nói: Không thể nào, nếu như không tiến hành lần thứ hai truyền dẫn linh khí, bảy ngày chính là cực hạn.

Phùng Hành khẽ cắn môi mỏng, dáng vẻ mỹ nhân khổ sở kia cùng Hoàng Dung không khác biệt.

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: Thật sự không có biện pháp nào khác sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Phu nhân, kỳ tích tất có đại giới.

Hoàng Dung nghe đối thoại của hai người, càng ngày càng không được tự nhiên.

Nhất là hai chữ Phu nhân càng thêm chói tai.

Dù sao trước đây Cố Hàn Uyên chính là dùng cách xưng hô đó với nàng.

Luôn có một cảm giác Déjà vu khi nhìn Phùng Hành bị Cố Hàn

Uyên trêu chọc, ngược lại còn thấy đau lòng cho Quách Phù lúc ban đầu, thậm chí bội phục sự kiên cường của Quách Phù.

Nàng khó xử thấp giọng nói: Hàn Uyên, ngươi đừng gọi nương ta là phu nhân.

Ta nghe không được tự nhiên.

Cố Hàn Uyên chơi đùa cười nói: Vậy phải gọi là gì.

Nhạc mẫu đại nhân.

Phùng Hành nghe vậy kinh hãi nói: Ngươi là trượng phu của Dung Nhi.

Chỉ là những người khác không liên quan thì thôi đi, nếu đối tượng là trượng phu của Hoàng Dung, cái cảm giác loạn luân đó hầu như có thể nhấn chìm nàng.

Hoàng Dung xấu hổ nói: Hàn Uyên hắn không phải là trượng phu của ta.

Phùng Hành ngẩn ra, rõ ràng Hoàng Dung không phản đối cách Cố Hàn Uyên xưng hô Nhạc mẫu đại nhân, lại còn nói hắn không phải là trượng phu của nàng.

Nàng càng thêm nghi ngờ hỏi: Có ý tứ gì.

Cố Hàn Uyên trêu chọc hỏi: Dung Nhi, quan hệ của chúng ta phải nói rõ như thế nào đây.

Hoàng Dung tức giận trừng mắt trách Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng còn chưa tìm hắn tính sổ đâu, lại còn dám mở miệng trêu đùa.

Nàng tức giận nói: Hàn Uyên, ngươi trước đi ra ngoài đi.

Ta muốn cùng mẫu thân hảo hảo tâm sự.

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này không mấy bận tâm, hắn ôn hòa cười với Phùng Hành, rồi xoay người rời khỏi phòng.

Trong phòng, hai mẹ con trầm mặc một lúc lâu.

Vẫn là Phùng Hành phá vỡ sự trầm mặc trước, nàng dịu dàng cười nói: Dung Nhi, nói cho ta nghe mấy năm nay con sống thế nào đi.

Phùng Hành không vừa mở miệng đã hỏi vấn đề khiến Hoàng Dung khó chịu nhất.

Hoàng Dung nghe vậy quả nhiên thả lỏng rất nhiều, bắt đầu kể từ những chuyện trải qua khi còn nhỏ.

Phùng Hành nghe Hoàng Dung kể các loại sự tích nghịch ngợm phá phách thời thơ ấu, trong đầu dường như xuất hiện hình ảnh một tiểu nha đầu tinh quái, thỉnh thoảng bật ra vài tiếng cười bất đắc dĩ.

Nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, không thể bầu bạn cùng nữ nhi của mình lớn lên.

Cảm giác ngăn cách nhàn nhạt ban đầu giữa hai mẹ con, theo những câu chuyện thú vị thời thơ ấu mà Hoàng Dung chia sẻ, đã tiêu tán thành vô hình.

Trong lúc nói chuyện, thêm mấy phần thân mật.

Sau khi những chuyện thú vị thời thơ ấu trò chuyện xong, khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Dung tràn đầy vẻ u sầu, nàng bắt đầu kể về năm đó gặp gỡ Quách Tĩnh.

Ánh mắt Phùng Hành lóe lên, lập tức liền đoán được Quách Tĩnh mới là trượng phu thật sự của Hoàng Dung.

Theo lời tự thuật của Hoàng Dung, hình ảnh Quách Tĩnh dần dần hiện rõ trong mắt Phùng Hành.

Nàng tuy không nói gì, bất động thanh sắc lắng nghe, thế nhưng trong lòng lại đối với Quách Tĩnh cũng không thỏa mãn.

Phùng Hành và Hoàng Dược Sư đều là những người cực kỳ thông tuệ, tam quan cũng cơ bản nhất trí.

Hoàng Dược Sư sẽ bất mãn với Quách Tĩnh, Phùng Hành tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nàng chướng mắt Quách Tĩnh chất phác, ngu dốt.

Nhất là sự kiện Hoàng Dung và Quách Tĩnh sơ ngộ càng khiến nàng không nói nên lời, luôn có cảm giác Hoàng Dung bị lừa gạt chỉ bằng một con Hãn Huyết Bảo Mã và một bữa tiệc lớn.

Phùng Hành liếc mắt đã có thể nhìn ra nguyên nhân trong đó, là biểu hiện của việc Hoàng Dung thiếu thốn tình yêu.

Hoàng Dược Sư tuy thương yêu Hoàng Dung, thế nhưng làm cha chắc chắn sẽ không có bao nhiêu thân cận.

Hơn nữa, vì năm đó Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong phản bội, Phùng Hành lại vì vậy bỏ mình, Hoàng Dược Sư tự nhiên càng thêm phong bế nội tâm, đối với Hoàng Dung quan tâm khó tránh khỏi cũng có chút sơ sẩy.

Chương 266

Bởi vậy, Hoàng Dung mới có thể bỏ nhà ra đi, vừa ra giang hồ liền gặp phải tiểu tử ngốc đối xử vô tư với nàng, tự nhiên rất dễ dàng bị cảm động.

Phùng Hành trong lòng thêm mấy phần hổ thẹn.

Nếu như năm đó mình chưa chết, Hoàng Dung cũng sẽ không đến nỗi vì thiếu thốn tình yêu mà bị tiểu tử ngốc lừa gạt.

Sau đó, Hoàng Dung càng vì Quách Tĩnh mà khốn đốn ở Tương Dương thành hơn mười năm, cố chấp biến một thiếu nữ cổ linh tinh quái, tràn đầy linh khí, thành một người đầy tục khí.

Riêng là sự biến hóa thần thái lúc này liền khiến Phùng Hành đau lòng.

Ban đầu, Hoàng Dung tuy tức giận hành vi của Cố Hàn Uyên khiến nàng khó chịu, nhưng càng nhiều hơn vẫn là tâm tư phức tạp của thiếu nữ.

Mà vừa nhắc tới Quách Tĩnh và Tương Dương thành, nàng gần như bị đặt lên gánh nặng, chỉ còn lại vẻ u oán và sầu muộn.

Phùng Hành đối với Quách Tĩnh càng phát ra bất mãn, ngược lại đối với Cố Hàn Uyên đã đưa Hoàng Dung ra khỏi vũng bùn lại thêm mấy phần hảo cảm, thậm chí mơ hồ có chút cảm kích.

Nàng có thể nhìn ra là Cố Hàn Uyên đã mang tới sự thay đổi cho Hoàng Dung.

Phùng Hành thông qua trò chuyện với Hoàng Dung đã hiểu tính tình của con gái.

Nàng tuyệt đối không phải loại nữ tử có mới nới cũ, thủy tính dương hoa.

Dù vậy, nàng vẫn phản bội trượng phu của mình.

Hơn nữa, Phùng Hành và Cố Hàn Uyên còn trời đất xui khiến mà có quan hệ.

Nàng đối với người nam nhân đã mang lại cho mình sinh mạng thứ hai này càng thêm hiếu kỳ.

Đem ý xấu hổ dằn xuống đáy lòng, trong đôi mắt đẹp toát ra thần sắc bát quái, tò mò hỏi: Vậy thì con làm sao lại tốt với Cố Hàn Uyên vậy.

Hoàng Dung vừa nghe Phùng Hành nhắc tới Cố Hàn Uyên, giống như mối tình đầu bị mẫu thân hỏi về người trong lòng, trên mặt lại mang theo thần sắc thẹn thùng của thiếu nữ.

Khóe miệng nàng bất giác cong lên một nụ cười động lòng người, sóng mắt lưu chuyển, đưa tình ẩn tình.

Nàng nhẹ giọng kể liên tục quá trình hai người gặp gỡ, quen biết, hiểu nhau, yêu nhau.

Quá trình này kỳ thực cũng không dài, ngắn ngủi hơn nhiều so với câu chuyện của Quách Tĩnh, sự kiện cũng ít hơn nhiều.

Thế nhưng, nếu cẩn thận tỉ mỉ thì có thể phát hiện, câu chuyện của Quách Tĩnh hầu như đều xoay quanh bản thân hắn triển khai, thị giác vĩnh viễn ở trên người Quách Tĩnh.

Hoàng Dung trong chuyện vẻn vẹn chỉ là một cấp lại lệ thuộc.

Mà câu chuyện của Cố Hàn Uyên lại xoay quanh Hoàng Dung triển khai, thị giác toàn bộ ở trên người Hoàng Dung, càng giống như một nữ nhân vật chính chân chính bị một tiểu tặc thâu tâm mạnh mẽ xông vào trong lòng.

Hình ảnh Cố Hàn Uyên cũng trong lời miêu tả của Hoàng Dung mà từng chút một đầy đặn.

Ngoại hình tuấn dật tựa tiên, tiêu sái lỗi lạc.

Học thức uyên bác bác cổ thông kim, khí độ ngời ngời.

Thiên tư cái thế không ai sánh bằng.

Võ công tuyệt đỉnh đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Tuổi còn trẻ đã danh dương thiên hạ, uy vọng lớn.

Là người thừa kế có lực nhất của phái Võ Đang, một thế lực đỉnh cấp.

Ngay cả Phùng Hành cũng không khỏi trở nên thán phục.

Trên đời lại có nam tử hoàn mỹ đến vậy.

Nếu không phải đạo đức và thế tục ước thúc, có thể cùng một Kỳ Nam Tử như vậy xuân tiêu nhất độ, nàng đều mơ hồ có cảm giác kỳ thực căn bản cũng không thiệt thòi gì, một loại tâm tư quái lạ.

Tuy bên người hắn vây quanh rất nhiều nữ tử, không tính là chuyên nhất, nhưng nàng ngược lại cảm thấy một nam tử hoàn mỹ như vậy nếu không có nhiều nữ tử ái mộ mới là kỳ quái hơn.

Qua lời miêu tả của Hoàng Dung, càng có thể rõ ràng đối lập ra rằng Cố Hàn Uyên đối với Hoàng Dung là khác biệt so với người khác.

Vì một lời cam kết liền cam mạo hiểm, độc chiến Đả Cẩu Đại Trận của Bắc Cái bang.

Ở thời điểm nguy nan chưa bao giờ đến trễ.

Thiên tân vạn khổ tìm tới Âm Dương Quyết tiên pháp như vậy, chỉ vì vãn hồi thanh xuân cho Hoàng Dung, trả lại cho nàng đường lui.

Nguyện ý chờ nàng vài chục năm.

Đối với nàng thương tiếc thương yêu càng là tình thâm ý cắt.

Một người hoàn mỹ như vậy, một sự theo đuổi tình thâm nghĩa trọng như vậy, Phùng Hành nghe vậy cũng khó tránh khỏi mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Ngược lại có chút bội phục Hoàng Dung có thể kiên trì đến bây giờ, cũng càng thêm hiểu tâm tình của Hoàng Dung.

Một người muốn nàng đi trả ơn Quách Tĩnh, một người vì nàng mà trả Cố Hàn Uyên.

Thay lòng đổi dạ cũng là chuyện đương nhiên.

Cũng không phải là thời đại trà xanh hoành hành hiện đại, nữ tử thời đại này mấy ai có thể đỡ nổi loại thế tiến công này.

Phùng Hành ngữ khí ôn nhu, vui mừng nói: Hắn rất yêu ngươi.

Ta biết.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Dung tràn đầy thẹn thùng, trong đôi mắt đẹp lóe ra thần sắc hạnh phúc.

Nàng cũng không hối hận vì đã thích Cố Hàn Uyên.

Bất quá, Phùng Hành cũng không phải là không có chỗ bất mãn.

Nàng sắc mặt cổ quái hỏi: Phù nhi cũng cùng hắn ư.

Vừa nhắc tới cái này, Hoàng Dung liền tức giận không ngớt.

Nàng thật vất vả thuyết phục mình không đi tính toán chuyện của Quách Phù, dù sao mà nói thẳng ra, nàng mới là kẻ đến sau.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại ra tay với Phùng Hành vừa sống lại, đây là muốn diệt sạch các nàng sao.

Bất quá dù sao ván đã đóng thuyền, Hoàng Dung chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài nói: Phù nhi đối với hắn tình căn thâm chủng, cũng có quan hệ thân mật.

Ta cũng không có biện pháp.

Phùng Hành đối với cách nói lập lờ nước đôi của Hoàng Dung có chút kỳ quái, tò mò hỏi: Quan hệ thân mật gì.

Hoàng Dung nghe vậy mặt đỏ bừng cả tai, xấu hổ ghé vào tai Phùng Hành giải thích một phen.

Phùng Hành càng nghe khuôn mặt càng hồng, xấu hổ mắng: Loại chuyện này, các ngươi cũng tùy ý hắn làm ẩu sao.

Kỳ thực, ta cũng.

Hoàng Dung ấp a ấp úng nói ra tình huống của mình.

Sắc mặt Phùng Hành càng thêm cổ quái, thậm chí so với trước đó còn thêm mấy phần ý xấu hổ, khuôn mặt sáng rỡ nổi lên ráng đỏ ửng động lòng người.

Nói cách khác các ngươi cũng còn chưa cùng hắn đồng phòng.

Ta mới là người đầu tiên.

Tâm tư Hoàng Dung càng thêm cổ quái.

Vì quan hệ duyên cớ, lúc mới trở về Đào Hoa đảo, nàng còn hổ thẹn mình sẽ đoạt trước Quách Phù.

Đương nhiên, niềm đắc ý không thể nói với người ngoài cũng có.

Nhưng trong nháy mắt, lại bị chính mẹ mình đoạt trước.

Sự chán nản trong lòng thì khỏi phải nói.

Phùng Hành thấy Hoàng Dung gật đầu xác nhận.

Lòng hư vinh trời sinh của nữ tử khiến nàng cũng không khác biệt như vậy, trong sự hổ thẹn lại mơ hồ mang theo niềm đắc ý khó tả.

Phùng Hành cũng biết loại đắc ý này không nên có, nhưng trong lòng lại không khống chế được, sắc mặt cũng theo đó quái dị.

Hoàng Dung vì mình cũng từng có ý tưởng tương tự, lại liếc mắt đã nhìn thấu Phùng Hành.

Nàng không khỏi hỏi: Mẫu thân đang vui vẻ ư.

Phùng Hành nhất thời đỏ bừng mặt, mắng: Làm sao có thể.

Đó là không thể đối kháng.

Hoàng Dung cúi thấp đôi mắt, giọng nói phiêu hốt hỏi: Vậy mẫu thân có nguyện ý tiếp tục sống sót không.

Ta.

Nếu không có vấn đề truyền dẫn linh khí, Phùng Hành tự nhiên là nguyện ý tiếp tục sống.

Thế nhưng, thế tục và đạo đức ước thúc, tình yêu đối với Hoàng Dược Sư, đều đang ngăn cản nàng tiếp tục sống sót.

Hoàng Dung nhìn thấu sự do dự của Phùng Hành.

Có lẽ là vì thuật lại một lần trải qua duyên cớ, nàng gần như bị Cố Hàn Uyên cảm động thêm một lần nữa, sự bực tức trong lòng cũng vì vậy mà nguôi đi rất nhiều.

Tuy vẫn cảm thấy bất mãn như trước, nhưng đã không còn chống cự như lúc đầu.

Nhìn Phùng Hành với khuôn mặt xinh đẹp có năm sáu phần tương tự với mình, trong lòng nàng có vài phần thấu hiểu.

Nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp phức tạp của Phùng Hành, mím môi khẽ nói: Mẫu thân, con hy vọng người sống sót.

Phùng Hành nghe vậy kinh ngạc nói: Dung Nhi, con có biết mình đang nói gì không.

Ý của Hoàng Dung coi như là để nàng chấp nhận tiếp tục quá trình truyền dẫn linh khí với Cố Hàn Uyên.

Chương 267

Lần đầu tiên có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng sau đó mà còn làm thì chính là phản bội cả Hoàng Dược Sư và Hoàng Dung.

Thế nhưng Hoàng Dung lại thần sắc bình thản nói: Hàn Uyên nói đúng.

Kỳ tích tất có đại giới.

Con cũng không làm được việc mắt mở trừng trừng nhìn mẫu thân chết một lần nữa.

Phùng Hành ngữ khí phức tạp nói: Nhưng là ta không thể lại có lỗi với cha con.

Nàng cũng không muốn vẻn vẹn sống lại một ngày rồi lại lần nữa chết đi.

Chết rồi khả năng liền cái gì cũng không còn.

Đã chết qua một lần Phùng Hành, rõ rệt nhất là sợ hãi cái chết.

Bởi vậy tâm tình của nàng vẫn luôn tương đối bình ổn, trên thực tế đối với Cố Hàn Uyên cũng là cảm kích lớn hơn bực tức.

Hoàng Dung nghe vậy ngược lại trở nên bình thường.

Kinh nghiệm Thiên Ninh Tự sụp đổ đã khiến nàng minh bạch một đạo lý: Người sống một đời không nên để lại tiếc nuối.

Thay vì đợi đến sau này hối hận, không bằng trân trọng hiện tại.

Hoàng Dung ngữ khí nhẹ nhàng cười nói: So với sinh tử của mẹ, loại chuyện này lại có thể tính gì chứ.

Huống hồ chỉ cần không nói cho cha, cha chỉ biết vui vẻ khi mẫu thân có thể phục sinh.

Nàng dừng một chút, trên mặt thần tình hơi có mấy phần tinh quái của lúc còn trẻ, trêu đùa nói: Chẳng lẽ nói mẫu thân thật sự vẫn định cùng nữ nhi, tôn nữ đoạt nam nhân sao.

Phùng Hành nghe vậy lại một lần nữa đỏ bừng mặt.

Không chỉ có gò má và bên tai đều đỏ bừng, ngay cả cổ trắng nõn nhẵn mịn cũng hiện lên sắc đỏ, khiến những vết đỏ mơ hồ trên cổ trở nên không rõ ràng lắm.

Nàng xấu hổ mắng: Nói nhăng gì đấy.

Nhưng lời nói của Hoàng Dung quả thực rất có lý, Phùng Hành khó tránh khỏi có chút dao động.

Dứt bỏ sự hổ thẹn của chính nàng không nói, có thể sống lại đương nhiên là một chuyện tốt.

Phùng Hành thần sắc phức tạp hỏi: Dung Nhi con chẳng lẽ không tức giận sao.

Hoàng Dung đôi mi thanh tú dựng lên, lại khẽ thở dài: Làm sao có thể không tức giận.

Chỉ là so với sinh tử của mẹ, con tình nguyện tức giận một chút.

Phùng Hành nghe vậy tâm tư càng phát ra phức tạp, nhíu mày trầm tư hồi lâu, ưu ưu thở dài, thần sắc khó hiểu nói: Dung Nhi, con để ta tự cân nhắc một chút được không.

Hoàng Dung vẫn chưa từ chối thỉnh cầu của Phùng Hành.

Vậy con ra ngoài trước.

Nàng đã nhìn thấu sự dao động của Phùng Hành.

Thời gian một ngày thật sự quá ngắn, nếu Phùng Hành thực sự không bận tâm, nhất định sẽ lựa chọn nói chuyện trắng đêm, chứ không phải để Hoàng Dung rời đi, một mình suy nghĩ.

Hoàng Dung mang theo tâm tư phức tạp rời khỏi phòng, chỉ để lại Phùng Hành một mình ngồi trên giường suy nghĩ xuất thần.

Không có nguồn cơn của cảm giác áy náy, cảm thụ dư vị còn lưu lại trên thân thể mềm mại, lòng nàng kiên định ban đầu càng phát ra dao động.

Hoàng Dung ra khỏi phòng mới phát hiện màn đêm đã buông xuống.

Nàng lang thang không mục đích dưới bóng đêm, ánh mắt phiêu hốt không có tiêu cự.

Thế nhưng không bao lâu, nàng liền gặp được nguồn cơn của phiền não kia.

Cố Hàn Uyên toàn thân áo trắng nhẹ nhàng đang ngồi trong đình viện tự rót tự uống, tư thái tiêu sái, thần tình lười biếng.

Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, tựa như hiện lên vầng hào quang óng ánh.

Ngay cả Hoàng Dung đang chất chứa nỗi lòng phức tạp lúc này, trong lúc nhất thời cũng thấy có chút mê li.

Hoàng Dung nhìn thật lâu mới hoàn hồn lại, trên mặt hiện lên ráng đỏ nhàn nhạt.

Mặc kệ Cố Hàn Uyên mang đến cho nàng bao nhiêu phiền não, hắn vẫn là người nàng thích nhất hiện tại.

Người yêu của mình đẹp trai đến vậy, nàng càng thêm vui mừng.

Phiền não trong lòng cũng vì vậy mà tiêu tán rất nhiều.

Hoàng Dung đi tới phía sau Cố Hàn Uyên, cúi người xuống, vòng tay ngọc trắng nõn óng ả lên cổ hắn, trán tựa vào vai hắn, nhẹ giọng hỏi: Sao lại một mình độc ẩm thế.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: Không tức giận ư.

Hoàng Dung lườm hắn một cái duyên dáng, hơi làm nũng mắng: Tức giận.

Cố Hàn Uyên tự nhiên có thể nghe ra nàng làm nũng, cánh tay hắn thả lỏng, Hoàng Dung liền từ phía sau hắn bị kéo vào lòng.

Cảm thụ xúc cảm mềm mại truyền tới từ đùi, tâm tình hắn thêm mấy phần vui mừng.

Hắn ôn tồn cười nói: Dung Nhi tức giận cũng đẹp như vậy.

Hoàng Dung nghe vậy lại cũng không duy trì được vẻ mặt tức giận, trong mắt xấu hổ, nét mặt mang theo vẻ vui vẻ nói: Chỉ biết nói lời hay dỗ dành ta.

Nàng chậm rãi lấy lại tinh thần, đột nhiên lại không khỏi hỏi: Hàn Uyên, phục sinh mẫu thân thật sự cần truyền dẫn linh khí sao.

Ánh sáng u ám trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, ngữ khí đạm mạc nói: Dung Nhi nghi ngờ ta lừa ngươi ư.

Hoàng Dung không biết vì sao trong lòng hiện lên vẻ hoảng sợ, vội giải thích: Ngược lại không phải là nghi ngờ ngươi lừa ta, chẳng qua là cảm thấy sẽ có hay không có biện pháp khác.

Cố Hàn Uyên chỉ là nhàn nhạt cười nói: Kỳ tích tất có đại giới.

Tình huống hiện tại của mẫu thân ngươi là thần hồn không ổn định, đợi đến khi thần hồn của nàng ổn định lại thì liền không cần truyền dẫn linh khí.

Thân thể nàng hiện tại tựa như muôi vớt vậy, mặc dù rót vào linh khí cũng sẽ từ từ xói mòn.

Đây là lý do thoái thác hắn đã sớm nghĩ xong.

Hoàng Dung ngữ khí phức tạp hỏi: Vậy ngươi có thể nói cho ta loại tình huống này cần duy trì bao lâu không.

Một năm.

Hoàng Dung nghe giọng điệu bình thản kia của Cố Hàn Uyên, kinh ngạc hỏi: Chỉ cần một năm ư.

Cố Hàn Uyên ngữ khí không khỏi hỏi: Chỉ cần ư.

Hoàng Dung tránh đi ánh mắt, chột dạ nhẹ giọng nói: Ta còn tưởng rằng ngươi là đang có ý chiếm lấy mẹ ta chứ.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Vì sao nói vậy.

Hoàng Dung thần tình mất mát nói: Mẫu thân ta xinh đẹp như vậy, với tính tình của ngươi, sẽ nghĩ đến chiếm lấy chẳng lẽ thật kỳ quái sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Ta thừa nhận ta thích mẫu thân ngươi.

Quả nhiên.

Ánh mắt Hoàng Dung ảm đạm, ngữ khí trầm thấp.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung với thần tình mất mát đó, ngữ khí ôn nhu nói: Mẫu thân ngươi xác thực rất đẹp, nhưng đó cũng không phải là trọng điểm.

Hoàng Dung thần sắc ngẩn ra, không rõ vì sao hỏi: Trọng điểm.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa vẻ vui vẻ trêu chọc nói: Trọng điểm là mẫu thân ngươi cùng ngươi quá giống nhau, ta sẽ thích chẳng lẽ thật kỳ quái sao.

Hoàng Dung sao có thể không nghe ra ý của Cố Hàn Uyên, tâm tình khổ sở ban đầu nhất thời tiêu tán.

Trong đôi mắt đẹp liên tục lóe ra tia sáng kỳ dị, nàng trông đợi hỏi: Vậy Phù nhi thì sao.

Cố Hàn Uyên ngữ khí khó hiểu nói: Dung Nhi ngươi đoán xem.

Hoàng Dung nghe vậy mắng: Ngươi vẫn là đồ hỗn đản như vậy.

Nàng mắng hung nhất, thân thể cũng rất thành thật đem trán tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, lắng nghe nhịp tim hữu lực đó.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, hắn có thể lý giải ý tưởng của Hoàng Dung.

E rằng Hoàng Dung nghĩ chẳng qua chỉ là một lý do để thuyết phục chính mình mà thôi.

Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa tay nâng lên đầu gối Hoàng Dung, ôm ngang nàng lên.

Váy dài trong nháy mắt căng thẳng sát vào người, đường cong vòng eo xẹt qua một độ cong xinh đẹp.

Hắn giọng mang thâm ý hỏi: Dung Nhi, phòng của ngươi ở đâu.

Hoàng Dung nhìn ánh lửa cháy người trong mắt Cố Hàn Uyên, sao có thể không biết ý nghĩ của hắn.

Nhất thời sợ hãi luống cuống.

Chờ đã.

Nhưng Cố Hàn Uyên căn bản không cho nàng cơ hội từ chối, hắn mạnh mẽ nói: Không đợi, nói mau.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên nói kiên định, nhất thời ngừng nhỏ nhẹ giãy giụa, tựa như quay về thời thiếu nữ, thẹn thùng vô hạn nhẹ giọng chỉ dẫn phương hướng: Bên kia.

Dứt lời liền vùi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhiệt độ trên gò má xuyên thấu qua y phục, sưởi ấm lòng Cố Hàn Uyên.

Rất nhanh, hắn liền dẫn Hoàng Dung đi tới phòng của nàng.

Trong phòng mơ hồ có một chút dấu vết sinh hoạt, đó là phòng cưới năm đó của Hoàng Dung và Quách Tĩnh.

Nhiều năm chưa từng có người ở, không có nửa điểm nhân khí.

Mà sự có mặt của Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung, tựa như làm cho căn phòng này lại một lần nữa sáng bừng lên.

Hoàng Dung nhìn Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đặt nàng xuống, chiếc giường dưới thân mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

Thế nhưng, nam tử trước mắt cũng không còn là người trước kia, trẻ tuổi hơn, tuấn mỹ hơn, cũng yêu thương nàng hơn.

Hoàng Dung tuy đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng nước đã đến chân, nàng lại có một nỗi lo mới, đó chính là Phùng Hành.

Đương nhiên, nếu Cố Hàn Uyên thật sự muốn, Hoàng Dung cũng không cự tuyệt được, nàng sớm đã đem tâm giao ra, chỉ bất quá còn thiếu một bước kia mà thôi.

Nhưng Cố Hàn Uyên tựa như nhìn thấu nàng vậy, chỉ là ôm Hoàng Dung vào lòng, lại chưa từng có động tác thừa thãi.

Hàn Uyên.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên vẫn không có động tác, nhút nhát ngẩng đầu hỏi một tiếng.

Cố Hàn Uyên khẽ hôn lên trán bóng loáng của nàng, ôn nhu cười nói: Dung Nhi đã cho ta biết miễn cưỡng ngươi.

Hay là trong loại tình huống không hoàn mỹ này.

Hoàng Dung nghe vậy rất là cảm động, trong mắt ẩn hàm lệ quang, thâm tình kêu: Hàn Uyên, ngươi vì sao luôn đối tốt với ta như vậy.

Lúc này, Hoàng Dung đem điểm bất mãn và chống cự cuối cùng trong lòng đều bị ném cái không còn một mảnh.

Bất kể là Phùng Hành cũng tốt, hay Quách Phù cũng tốt, nàng đều không thèm để ý, chỉ muốn đáp lại tâm ý của Cố Hàn Uyên.

Nàng chủ động ngẩng đầu vươn tới.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung tình khó kìm nén, trong mắt lóe ra ánh sáng hài lòng.

Phùng Hành vừa mới giao hoan với Cố Hàn Uyên, lúc này lại muốn Hoàng Dung đem thân thể giao ra, mặc dù Hoàng Dung miễn cưỡng thuyết phục chính mình, trong lòng nàng cũng khẳng định tích lũy sự bất mãn.

Hơn nữa, đến ngày mai, Phùng Hành nếu như chấp nhận hiện thực, vậy Cố Hàn Uyên lại muốn cùng Phùng Hành lại làm một lần.

Nếu như Phùng Hành không chấp nhận, vậy tương đương làm cho Hoàng Dung nhìn lại Phùng Hành chết một lần.

Đến lúc đó, trong lòng Hoàng Dung tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Lúc này, mặc kệ từ phương diện nào mà nói, đều không phải là thời cơ tốt.

Những gì Cố Hàn Uyên làm cũng là vì dễ dàng hơn hoàn thành đánh giá EX.

Trong quá trình có bất kỳ không hoàn mỹ nào đều có thể ảnh hưởng đến đánh giá.

Dù sao Hoàng Dung đã là nát vụn trong nồi thịt, hà tất nóng lòng nhất thời.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên đang chải tóc cho Hoàng Dung.

Chương 268

Sợi tóc mềm mại từ kẽ ngón tay chảy xuôi.

Tuy Hoàng Dung chưa thừa mưa móc, nhưng vẫn hiện ra vẻ kiều mị minh diễm, hiển nhiên là tinh thần vui vẻ đã kéo theo trạng thái cơ thể.

Thường thường quay đầu đối diện với Cố Hàn Uyên lúc, đôi mắt đẹp luôn hiện lên thần sắc e lệ.

Đêm qua Hoàng Dung dị thường nhu thuận chủ động.

Cố Hàn Uyên vấn cho Hoàng Dung một búi tóc đơn giản, càng lộ vẻ tươi mát tự nhiên.

Hoàng Dung nhìn mình trong gương, cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Nàng tự nhiên khoác lên tay Cố Hàn Uyên, thẹn thùng nói: Đi xem mẫu thân suy nghĩ kỹ chưa.

Trải qua đêm qua, tâm tư lấy lòng tình lang của Hoàng Dung càng nhiều.

Vốn là hy vọng Phùng Hành có thể còn sống sót, lúc này nàng càng đánh ý tưởng nhất định phải thuyết phục Phùng Hành.

Cố Hàn Uyên đối với thái độ lúc này của Hoàng Dung phi thường hài lòng, cũng không uổng phí hắn vì thế mà chờ thêm một đoạn thời gian.

Hai người sánh vai xuất môn.

Phùng Hành lúc này vẫn chưa ở trong phòng đợi, mà là đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve từng ngọn cây cọng cỏ.

Đó là sự ký thác kỷ niệm của nàng.

Thế nhưng, mặc dù nói thế nào để thuyết phục chính mình, hơn mười năm thời gian vẫn mang đến rất nhiều biến hóa.

Cảnh vật trước mắt càng chỉ là tốt ở bề ngoài.

Phùng Hành thần sắc không khỏi yên lặng thở dài.

Hoàng Dung nhìn thấy Phùng Hành sau đó, cùng Cố Hàn Uyên liếc nhau, buông lỏng tay hắn, ôm lấy Phùng Hành, cười duyên làm nũng nói: Mẫu thân, người đẹp quá.

Lúc này Hoàng Dung ngược lại thật có vài phần dáng vẻ của Quách Phù.

Đây cũng là sách lược của nàng, gửi hy vọng vào việc Phùng Hành có thể nể mặt nàng mà lựa chọn sống sót.

Quả nhiên, thần sắc Phùng Hành nhất thời nhu hòa xuống, nhìn khuôn mặt xinh đẹp phi phàm của Hoàng Dung, mang theo tâm tình vui mừng bất đắc dĩ nói: Rõ ràng Dung Nhi còn xinh đẹp hơn ta.

Hoàng Dung lực tay thêm mấy phần, tựa như thật sự vẫn còn là đứa trẻ vậy làm nũng nói: Đó cũng là mẫu thân sinh ra tốt.

Phùng Hành nghe vậy tức giận đưa tay nhẹ nhàng điểm lên trán Hoàng Dung, giận trách: Tuổi còn lớn hơn ta, còn làm nũng ư.

Nữ nhi lớn tuổi hơn mẫu thân, loại đối thoại tựa như thoát ly hiện thực này, khiến tâm thần Phùng Hành có chút hoảng hốt.

Hoàng Dung trong lòng thầm kêu không xong, nàng mơ hồ cảm giác Phùng Hành lựa chọn là buông bỏ, vội vàng nói: Vô luận con bao lớn, mẫu thân cũng là mẫu thân của con.

Phùng Hành quả nhiên thần sắc cô đơn nói: Ta sớm đã bị lưu lại quá khứ, hiện tại cũng không có chỗ dung thân cho ta.

Hoàng Dung nghe vậy thần sắc lo lắng nói: Mẫu thân, người chẳng lẽ không định gặp lại cha một mặt sao.

Phùng Hành thần sắc phức tạp khẽ thở dài: Thôi đi, bất kể nói thế nào ta cũng đã phản bội Dược Sư, gặp lại hắn còn có ý nghĩa gì.

Hoàng Dung thấy Phùng Hành thực sự tâm ý đã quyết, thần sắc đau thương nói: Mẫu thân, người thật sự không cần con nữa sao.

Phùng Hành nhẹ vỗ về sợi tóc Hoàng Dung, liếc mắt một cái liền nhìn thấu đó là bút tích của nam tử.

Nàng vui mừng nhìn Cố Hàn Uyên gần đó, đem vẻ e lệ giấu sâu dưới đáy lòng, ôn nhu nói: Dung Nhi đã có người yêu của con rồi.

Về sau có hắn chiếu cố con, ta rất yên tâm.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Phu nhân nếu như cảm thấy hiện tại không có chỗ dung thân, vậy thì để ta cấp cho ngươi thì sao.

Dứt lời liền ở trong ánh mắt kinh ngạc của Phùng Hành cướp đi bờ môi nàng.

Phùng Hành đồng tử chấn động, ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú ở gần trong gang tấc.

Đôi mắt tựa sao sa kia, sáng lấp lánh như có thể dẫn dắt linh hồn người ta chìm vào trong đó.

Phùng Hành muốn đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Thân thể vốn gầy yếu không biết võ công, làm sao có thể đẩy được.

Huống hồ theo thời gian trôi qua, khí lực trên người nàng càng lúc càng yếu đi.

Phùng Hành đảo mắt nhìn sang Hoàng Dung bên cạnh, ý muốn nàng ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Nhưng đổi lại chỉ là nụ cười ôn nhu của Hoàng Dung, tựa như hết thảy trước mắt đều không hề bị nàng để tâm.

Phùng Hành làm sao không biết Hoàng Dung đã bị Cố Hàn Uyên hoàn toàn thuyết phục.

Nàng đã không còn khả năng phản kháng.

Ánh mắt dần trở nên mê ly.

Đôi tay ngà ngọc không biết từ khi nào đã choàng lên cổ Cố Hàn Uyên.

Mãi đến khi nàng gần như nghẹt thở, Phùng Hành mới được Cố Hàn Uyên buông ra, hít thở lại không khí trong lành.

Mất một lúc lâu, Phùng Hành mới từ trạng thái thất thần tỉnh táo lại.

Phát giác cánh tay mình vẫn còn vòng quanh cổ Cố Hàn Uyên, nàng vội vàng muốn rụt về.

Tức giận muốn nói gì đó, nhưng Cố Hàn Uyên lại không cho nàng cơ hội lên tiếng, khiến Phùng Hành lần nữa thể nghiệm sự mỹ diệu khi còn sống.

Một lần, hai lần, ba lần.

Không biết từ khi nào, Phùng Hành đã không còn đếm nữa.

Sự hiện diện của Hoàng Dung cũng tạm thời bị lãng quên.

Khi được Cố Hàn Uyên buông ra lần nữa, đợi nàng hít thở ổn định, rồi lại tiến lên.

Nàng cố ý để lại một khoảng cách, nhưng Phùng Hành lại vô thức muốn lấp đầy khoảng cách đó.

Cho đến khi nghe thấy giọng trêu chọc của Cố Hàn Uyên vang lên bên tai, nàng mới thoát khỏi trạng thái thất thần.

Phu nhân muốn chủ động sao.

Phùng Hành thoáng giật mình, ngay sau đó mặt đỏ bừng.

Không biết có phải do thói quen hay không, nàng vẫn chưa rụt tay về, ngay cả sự giãy dụa yếu ớt cũng không còn.

Xấu hổ xen lẫn hờn dỗi: Ngươi tại sao lại làm như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Để cho phu nhân một chỗ dung thân.

Lòng Phùng Hành khẽ động, kinh ngạc hỏi: Ngươi muốn làm chỗ dung thân cho ta sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Không được sao.

Má Phùng Hành càng đỏ ửng thâm trầm.

Nàng cúi thấp mắt, trầm giọng nói: Đương nhiên không được.

Ta là thê tử của Dược Sư, Dung Nhi lại là nữ nhi của ta.

Nàng dừng lại một chút, xấu hổ trừng mắt Hoàng Dung, hờn dỗi: Dung Nhi, con vừa nãy sao chỉ đứng nhìn, cũng không biết ngăn cản.

Hoàng Dung vẫn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ, dường như cảnh tượng vừa rồi không hề ảnh hưởng tâm tình nàng.

Nàng hỏi ngược lại: Tại sao phải ngăn cản.

Phùng Hành kinh ngạc nói: Dung Nhi con không tức giận sao.

Hoàng Dung thần sắc cô đơn nói: Ta càng hy vọng mẫu thân có thể sống tốt.

Phùng Hành cố nén sự ngượng ngùng trong lòng, nói ra câu đó một cách khó khăn: Mặc dù ta muốn cùng nam nhân của con.

Hoàng Dung khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: Con không ngại.

Nàng đã hạ quyết tâm từ đêm qua.

Không chỉ vì bản thân nàng hy vọng Phùng Hành có thể sống sót, mà còn vì Cố Hàn Uyên có thể vui vẻ.

Tâm thần Phùng Hành rất chấn động, do dự nói: Nhưng mà.

Chưa đợi nàng nói ra lý do, đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Hắn cười một cách đầy ẩn ý: Phu nhân, nàng có phải đã quên, dù hôm nay nàng không chấp nhận, cũng chỉ là biến thành trạng thái hoạt tử nhân.

Chỉ cần Dung Nhi đồng ý, ta vẫn có thể cứu sống nàng lần nữa.

Phùng Hành thần sắc khó hiểu, ngữ khí phiêu diêu hỏi: Vì sao ngươi nhất định phải cứu ta.

Chỉ vì Dung Nhi sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc nghiêm túc, trịnh trọng nói: Ta đã nói rồi, nếu như phu nhân cảm thấy mình không có chỗ dung thân, vậy hãy để ta làm chỗ dung thân của phu nhân.

Phùng Hành chân thành cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, hơi thất thần hỏi: Ngươi muốn nói ngươi yêu thích ta sao.

Cố Hàn Uyên không chút do dự đáp: Đúng vậy.

Được Cố Hàn Uyên xác nhận, lòng Phùng Hành loạn nhịp, tựa như có tiếng vang vọng bên tai.

Nàng chột dạ dời ánh mắt, cố che giấu mà nói lớn giọng: Thế này thật quá hoang đường.

Cố Hàn Uyên vẫn kiên quyết nói: Nếu có thể giữ phu nhân bên mình, hoang đường một chút cũng chẳng sao.

Phùng Hành không còn ý nghĩ tránh né ánh mắt, kinh ngạc nhìn đôi mắt nghiêm túc trước mặt.

Nơi đó tràn đầy tín niệm không hề lay động.

Nàng theo bản năng lẩm bẩm: Đây chính là điều Dung Nhi nói, chấp niệm của ngươi sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Ta không muốn để cuộc đời mình lưu lại tiếc nuối.

Phùng Hành thần sắc khẽ động, nhẹ giọng nói: Buông ta ra trước được không.

Cố Hàn Uyên không ép buộc nàng, y lời buông nàng ra.

Lòng Phùng Hành rung động.

Khoảnh khắc nàng thoát ly vòng tay Cố Hàn Uyên, lại có chút cảm giác mất mát khiến nàng hoảng sợ.

Cố ổn định tâm thần, nàng mang theo tâm tình tịch mịch, thấp giọng nói: Ta đã nghe Dung Nhi kể rất nhiều chuyện về ngươi.

Quả thật cũng có chút hảo cảm với ngươi.

Nhưng chúng ta thế này là không đúng.

Cố Hàn Uyên bật cười trêu chọc, trêu chọc không phải ai, mà là sự buồn cười của thế tục.

Rõ ràng chỉ là một nụ cười đơn giản, lại lộ ra vẻ ngạo nghễ bao trùm chúng sinh.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt gò má Phùng Hành, không cho nàng cơ hội tránh né ánh mắt.

Đúng hay sai, hãy hỏi trái tim mình, không phải hỏi người khác.

Phu nhân, đặt tay lên ngực tự hỏi, thật sự không có một chút động lòng sao.

Làm sao Phùng Hành lại không động lòng.

Dù thế nào đi nữa, Cố Hàn Uyên đều đã cứu sống nàng, lại là nam nhân thứ hai trong đời nàng, còn ưu tú đến vậy.

Thậm chí có thể nói là phiên bản nâng cấp của Hoàng Dược Sư.

Với tư cách một nam nhân, mọi thứ đều phù hợp với hình mẫu nàng yêu thích.

Phùng Hành và Hoàng Dược Sư tuy ân ái, nhưng thời gian chung sống thực tế không dài.

Nàng đã hồng nhan bạc mệnh, mất sớm khi còn trẻ.

Hoàng Dược Sư khi đó lại đang chìm đắm trong võ học.

Chương 269

Giữa hai người thật khó nói cuộc sống sau khi kết hôn có bao nhiêu hạnh phúc.

Nếu không phải vì nhân tố Hoàng Dung, nàng sẽ dao động dữ dội hơn nhiều.

Lúc này đối mặt với câu hỏi cứng rắn của Cố Hàn Uyên, Phùng Hành khó có thể lựa chọn, nhất thời chỉ có thể giữ im lặng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại giữa tiếng kinh hô của Phùng Hành mà ôm ngang nàng lên.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của nàng, khóe môi Cố Hàn Uyên nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý: Nếu phu nhân không thể tự mình lựa chọn, vậy để ta thay phu nhân lựa chọn vậy.

Nghe vậy, lòng Phùng Hành thoáng hiện vẻ thư thái.

Nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú và đôi mắt đen láy hữu thần đầy ấn tượng trước mắt, nỉ non hỏi: Ngươi luôn cứng rắn như vậy sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nếu phu nhân thích sự cứng rắn đó.

Lời này Phùng Hành làm sao có thể đáp lại.

Nàng chỉ có thể giả vờ như đà điểu, lần đầu tiên chủ động tựa trán vào vai Cố Hàn Uyên.

Lúc này nàng căn bản không dám nhìn ánh mắt Hoàng Dung.

Mặc dù Hoàng Dung đã nói không ngại, nhưng nước đã đến chân, nàng chỉ có thể tự ép mình tạm thời quên đi sự hổ thẹn với Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung liếc nhìn nhau.

Hoàng Dung nhìn thấy sự áy náy trong mắt Cố Hàn Uyên, đáp lại bằng nụ cười ôn uyển.

Nói là hoàn toàn không để ý thì là không thể, nhưng nàng nguyện ý hồi báo tâm ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không chậm trễ, ôm Phùng Hành trở về phòng của Hoàng Dược Sư.

Cửa phòng đóng chặt.

Bên trong vọng ra tiếng nói ngượng ngùng của Phùng Hành: Đây chỉ là trị liệu.

Đây là sự quật cường cuối cùng của nàng.

Hoàng Dung lúc này đang lén lút ngồi xổm ngoài cửa.

Trước mắt là một lỗ thủng trên vách giấy.

Mặc dù Hoàng Dung có chút ngượng ngùng với hành động thành thạo của mình, nhưng cảnh tượng trước mắt lại quan trọng hơn.

Hôm qua nàng chỉ nghe thấy tiếng động, vẫn chưa chính mắt nhìn thấy.

Lúc này nhìn khuôn mặt Phùng Hành rất giống mình, luôn có một cảm giác thâm nhập kỳ diệu.

Thân thể mềm mại của nàng tựa như lại nhớ về đôi bàn tay lớn đêm qua, khiến nàng nóng bừng không kìm được.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng chỉ vờ như không biết, không đối diện với Hoàng Dung để dọa nàng chạy mất.

Qua một lúc lâu, bên trong và bên ngoài cánh cửa đều vang lên tiếng kinh hô.

Chỉ có điều, tiếng bên trong thì cao vút, tiếng bên ngoài thì trầm thấp.

Hoàng Dung trấn tĩnh lại, thầm buồn bực nói: Tại sao lại.

Thật muốn cho ta có thêm một đệ đệ muội muội sao.

Trong lòng nàng nghĩ ngợi một cách kỳ quái, nếu là thật, vậy Quách Phù nên xưng hô thế nào mới phải.

Khi Cố Hàn Uyên rời khỏi phòng Phùng Hành đã là chuyện của ngày hôm sau.

Còn Phùng Hành lúc này mới có thời gian nghỉ ngơi, hẳn là sẽ biết trân quý cơ hội trọng sinh không dễ có được này.

Hoàng Dung càng không biết nên rời đi từ lúc nào.

Ngay từ đầu nàng có thể còn đầy phấn khởi, thế nhưng thời gian dài dần, lòng ghen tuông vẫn trỗi dậy.

Còn như lời thoại Cố Hàn Uyên đã dùng để lừa Phùng Hành, nàng nửa điểm cũng không dám hồi ức.

Nhất là khi tức giận, Hoàng Dung không khỏi tức mắt trừng bóng lưng Cố Hàn Uyên.

Trong lòng thoáng qua một ý niệm: Ý gì đây.

Ngươi còn muốn ta gọi ngươi là ngoại tổ phụ sao.

Hoàng Dung nhìn Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng, tức giận nói: Ngươi cứ như vậy thích mẫu thân của ta sao.

Cố Hàn Uyên bật cười, khẽ búng vào trán Hoàng Dung.

Giữa tiếng nàng kêu đau, hắn trêu: Lại ghen tị.

Hoàng Dung ôm trán, rõ ràng là đau, nhưng sự ghen tuông trong lòng lại dường như bị búng bay mất.

Nàng hầu như không kiểm soát được mà bật cười, giận trách: Ai bảo ngươi chìm đắm lâu như vậy.

Ta còn nghi ngờ rốt cuộc ngươi là đang cứu người hay là giết người nữa.

Cố Hàn Uyên đưa tay kéo qua eo mềm mại của Hoàng Dung.

Hoàng Dung cũng thuần thục và tự nhiên tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Tình huống của mẫu thân con con cũng biết, dưới tình huống muỗng không thể múc thêm, mà lại muốn muỗng kiên trì lâu dài, vậy thì phải thêm nhiều nước.

Lòng Hoàng Dung trầm xuống, nghi ngờ hỏi: Vậy bây giờ có thể kiên trì được bao lâu rồi.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, khẳng định nói: Nửa tháng.

Hoàng Dung nghe vậy ngẩn người, không phải vì ngắn, mà là thấy thời gian càng dài.

Nàng chần chờ hỏi: Hàn Uyên, chàng có việc phải bận rộn sao.

Hoàng Dung vừa nói xong, thần tình liền có chút thất lạc.

Nếu Cố Hàn Uyên có việc phải bận rộn, giữa hai người bọn họ lại sẽ không bao giờ.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Quả thật có việc, nhưng không phải gần đây.

Hoàng Dung khó hiểu hỏi: Vậy tại sao.

Cố Hàn Uyên hờn dỗi nói: Thật cho rằng ta không để ý đến nàng sao.

Mắt Hoàng Dung lóe lên vẻ mong đợi, có chút không dám tin hỏi:

Ý chàng là.

Cố Hàn Uyên khẳng định ý nghĩ của nàng, khắp khuôn mặt là nụ cười ôn nhu: Nửa tháng này, hãy để ta hảo hảo ở bên nàng nhé.

Hàn Uyên.

Hoàng Dung hoan hô một tiếng, ôm chặt lấy Cố Hàn Uyên, tựa như muốn hòa mình vào trong thân thể hắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười nói: Sao lại giống như tiểu cô nương vậy.

Hoàng Dung lúc này một chút xấu hổ cũng không có, lòng tràn đầy vui sướng.

Dù là thất lạc hay ghen tuông đều tan thành mây khói.

Nàng ngẩng khuôn mặt diễm lệ động lòng người, cười duyên nói: Trong ngực chàng, thiếp nguyện ý làm tiểu cô nương.

Hoàng Dung không thể tránh khỏi vẫn bị Âm Dương Quyết ảnh hưởng, trạng thái tinh thần cùng thân thể đều đang dần khôi phục tuổi trẻ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trêu: Miệng ngọt như vậy.

Để ta nếm thử.

Nhưng Hoàng Dung còn chủ động hơn hắn.

Một lúc lâu sau, hai người tách ra.

Hoàng Dung, vốn đã rất quen với điều này, vươn ngón tay ngọc thon dài khẽ nâng cằm Cố Hàn Uyên, trêu: Vẫn là Hàn Uyên miệng ngọt hơn đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ xấu hổ nói: Tốt.

Dám đùa giỡn ta.

Dứt lời liền giả bộ hung tợn nhào qua.

Hoàng Dung kinh hô một tiếng, thoát khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên, cười duyên chạy đi, để lại liên tiếp tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Thân ảnh linh động kia đều hiện lên tâm tình vui thích của nàng.

Đuổi kịp thiếp rồi nói.

Còn dám chạy, đợi ta đuổi kịp nàng, xem ta giáo huấn nàng thế nào.

Cố Hàn Uyên vờ hung ác đuổi theo.

Cả hai đều không sử dụng khinh công, một trước một sau chạy vào rừng cây.

Hoàng Dung chiếm ưu thế về địa hình quen thuộc, ngược lại mang đến không ít phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng dưới tình huống không dùng võ công, thể lực Hoàng Dung lại hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Mặc dù Cố Hàn Uyên có lòng nhường nhịn, vẫn rất nhanh đã bắt được nàng.

Trong một biển hoa đào, Cố Hàn Uyên đè Hoàng Dung đang cười duyên xuống.

Hắn từ trên nhìn xuống, ngắm khuôn mặt nàng yêu kiều như hoa xuân, tươi tắn như nắng sớm, tà mị cười nói: Tiểu Nương Tử, lần này nàng có thể chạy không thoát rồi.

Hoàng Dung cũng nhập vai, giả vờ dáng vẻ yếu ớt, kiều diễm sợ hãi hỏi: Ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên thấy nàng nhập vai, trong mắt lóe lên nụ cười, cũng phối hợp nói: Tiểu Nương Tử dáng dấp xinh đẹp như vậy, đương nhiên là phải cướp về làm áp trại phu nhân rồi.

Hoàng Dung nghe vậy, yếu ớt uy hiếp: Nhưng thiếp có tướng công.

Nếu hắn biết được, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngẩn người, ngay cả hắn cũng bị tâm tư bách biến của Hoàng Dung làm cho bối rối trong chốc lát.

Hiếm khi không suy nghĩ nhiều đã mở miệng hỏi: Ồ.

Vậy tướng công của nàng là ai.

Cố Hàn Uyên vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy tên Quách Tĩnh, sau đó sẽ là đoạn kịch tình ác bá cường đoạt thê tử đại hiệp.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, trên khuôn mặt rạng rỡ của Hoàng Dung đột nhiên không còn nét nhu nhược đóng kịch.

Nàng dùng hai tay nâng gò má Cố Hàn Uyên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh như mực của hắn.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Dung dạt dào tình ý, ngữ khí nghiêm túc và thâm tình chậm rãi nói: Hắn gọi Cố Hàn Uyên, là đại anh hùng, đại hào kiệt độc nhất vô nhị trên đời này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy kinh ngạc.

Trong lòng không khỏi dâng lên một dòng nước ấm không thể xua tan.

Hồ tâm lạnh như băng nổi lên một gợn sóng.

Hắn rõ ràng phát hiện nguyên mẫu Hữu Tình Thiên Địa Kiếm vào giờ khắc này đã được xoa dịu và củng cố mạnh mẽ.

Hắn không tự chủ nhẹ giọng nỉ non: Dung Nhi.

Giọng hắn tuy gần như không thể nghe thấy, cũng không có nhiều tình cảm biến động, nhưng hiếm có khi không diễn kỹ, toát ra một điểm chân thành.

Hoàng Dung tựa như tâm có linh tê, trực giác mách bảo nàng nắm chặt lấy khoảnh khắc chân tâm này.

Nàng cũng nhẹ giọng gọi: Hàn Uyên.

Lúc Cố Hàn Uyên hơi thất thần, nàng thần tình kiên định, thâm tình nói: Tối nay thiếp muốn đem thân thể dâng cho chàng.

Chương 270

Thiếp cũng không muốn chờ đợi thêm nữa.

Tâm thần Cố Hàn Uyên hơi rung động.

Cảm giác này khiến hắn xa lạ.

Hắn vô thức liền đáp ứng: Được.

Trên khuôn mặt minh diễm vô cùng của Hoàng Dung tràn đầy mừng rỡ cùng thẹn thùng.

Nàng cười tươi rạng rỡ nói: Hàn Uyên, chàng còn chưa được thưởng thức tay nghề của thiếp đâu phải không.

Cố Hàn Uyên đã tỉnh táo lại, trêu đùa: Loại nào.

Hoàng Dung làm sao không nghe ra ý trêu chọc đó, giận trách: Tài nấu ăn.

Hoàng Dung nhớ mang máng, khoảnh khắc biểu đạt tâm ý, nàng từng mơ hồ chạm đến từng lớp sương mù bao bọc tâm hồn Cố Hàn Uyên.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên cuối cùng sẽ đi đến đâu, cũng không biết tương lai giữa hai người sẽ về phương nào.

Kể từ khoảnh khắc đó, nàng đã có quyết định.

Buông bỏ trái tim Thất Khiếu Linh Lung của mình, đem tất cả giao phó cho trực giác.

Chính trực giác đã khiến nàng nói ra những lời đó vào đúng thời cơ vừa rồi, khiến Cố Hàn Uyên trở tay không kịp.

Tuy sau đó lại bị Cố Hàn Uyên trêu chọc, nhưng lòng nàng lại tràn đầy mừng rỡ.

Hoàng Dung mơ hồ phát hiện ánh mắt Cố Hàn Uyên lúc này có điều khác biệt.

Nàng ngẩng khuôn mặt tươi tắn rạng rỡ, khéo léo cười duyên nói: Tài nấu ăn của thiếp rất lợi hại, Hàn Uyên không muốn nếm thử một chút sao.

Cố Hàn Uyên lúc này đã hồi thần lại, dằn xuống đáy lòng sự rung động chợt lóe qua.

Một trận gió nổi lên, thổi rơi từng cánh hoa đào hồng phấn trong rừng đào.

Hắn đầy ẩn ý trêu chọc: Trước đó, ta muốn nếm thử Dung Nhi trước đã.

Dứt lời liền cúi đầu ngậm lấy đóa hoa đào hai bên môi nàng.

Ra khỏi rừng cây, Hoàng Dung sửa sang lại quần áo, oán giận nói: Lại làm rối quần áo của thiếp rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Dung Nhi mỹ vị như vậy, muốn nếm thêm một chút chẳng phải là chuyện đương nhiên sao.

Trên gò má minh diễm của Hoàng Dung hiện lên vẻ đỏ ửng động lòng người, nàng hờn dỗi: Chàng sao lại tham ăn hơn cả Phù nhi lúc bé nữa.

Cố Hàn Uyên ẩn ý nói: Chỉ nếm hương vị, vẫn chưa no bụng.

Hoàng Dung quả nhiên không chịu được lời trêu chọc như vậy, khẽ Phi. một tiếng, dỗi: Nếu chưa ăn no, vậy thiếp đi làm một bữa ăn ngon cho chàng đây.

Dứt lời liền có chút chật vật trốn về phía phòng bếp.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Hoàng Dung bỏ chạy, ánh mắt sâu thẳm, lấp lánh không yên.

Hoàng Dung vì triển lộ tài nghệ, tốn rất lâu mới làm một bàn lớn thức ăn ngon cho Cố Hàn Uyên, bày đầy cả bàn đá trong sân.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nhìn Hoàng Dung đầy phấn khởi giới thiệu các món ăn.

Chỉ thấy Hoàng Dung đang đắc ý chỉ vào một món ăn nói: Món này gọi Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, hai mươi bốn tiểu cầu này đều là thiếp dùng Lan Hoa Phất Huyệt Thủ nặn ra đó.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, khóe miệng treo lên nụ cười đầy ẩn ý.

Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Vậy câu tiếp theo là gì.

Hoàng Dung ngẩn người, vô thức nói: Người ngọc.

Hoàng Dung vốn đã bị Cố Hàn Uyên dạy hư, rất nhanh liền phản ứng kịp, nhất thời mặt đỏ bừng.

Nàng cố nuốt mấy chữ phía sau xuống, xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc, một cái lườm đó không có chút sát thương nào, ngược lại khiến nụ cười trên môi Cố Hàn Uyên lại đậm thêm vài phần.

Hắn trêu: Vậy ăn món này có phải muốn bổ sung nốt câu tiếp theo mới phù hợp ý cảnh hơn không.

Hoàng Dung nghe vậy, lườm một cái kiều mị.

Nàng giận trách: Chàng điên rồi sao.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý cười nói: Đây không phải điên, rõ ràng là ta có lòng tốt muốn giúp nàng bổ sung ý cảnh cho món ăn này.

Hoàng Dung liên tục trừng Cố Hàn Uyên vài cái, đáng tiếc không có chút tác dụng nào.

Nàng tức giận nói: Thật sự muốn.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm nói: Nếu không thì ăn mãi vẫn cảm thấy thiếu đi một chút gì đó.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên thái độ kiên quyết, do dự hồi lâu.

Cuối cùng, ý không muốn làm trái lòng tình lang chiếm thượng phong, chiến thắng sự căng thẳng và ngượng ngùng của nàng.

Nàng liếc nhìn phòng Phùng Hành, chần chờ nói: Mẫu thân sẽ không tỉnh dậy đâu phải không.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý: Trong thời gian ngắn cũng sẽ không.

Sắc hồng trên mặt Hoàng Dung lại sâu thêm vài phần, nàng khẽ trách: Thật sự là sợ chàng rồi.

Dứt lời liền khéo léo hành sự theo chỉ thị của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên dùng đũa gắp một viên tiểu cầu Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ăn.

Hắn thỏa mãn than thở: Quả nhiên vẫn là ăn như vậy mới đúng chứ.

Lời này tự nhiên khiến Hoàng Dung lườm một cái.

Chỉ là dáng vẻ im lặng không lên tiếng đó lại có lực sát thương nhỏ hơn vài phần.

Hoàng Dung cũng phát hiện chỉ lườm thôi thì không thể gây ảnh hưởng gì đến Cố Hàn Uyên, đành phải từ một chiến trường khác giành lại quyền chủ động.

Đáng tiếc ở phương diện này Cố Hàn Uyên càng thêm không sợ nàng, bất vi sở động nếm lấy một bàn thức ăn ngon Hoàng Dung làm, chế nhạo cúi đầu cười nói: Tài nấu ăn của Dung Nhi quả nhiên Thiên

Hạ Vô Song.

Đáng tiếc không nhận được Hoàng Dung đáp lại.

Lời này của Cố Hàn Uyên nửa thật nửa đùa.

Tài nấu ăn của Hoàng Dung quả thật vô địch.

Ngay cả trong thời đại thiếu thốn gia vị này, nàng vẫn có thể chế biến món ăn thành một phong cách riêng biệt, khiến Cố Hàn Uyên được một phen thỏa mãn.

Từ khi trên người Cố Hàn Uyên có linh khí, không chỉ rượu thông thường khó nuốt, cơm nước thông thường cũng vậy, căn bản không thỏa mãn được ham muốn ăn uống của hắn.

Ngày thường hắn phần lớn dựa vào linh khí để Ích Cốc, hiếm khi có cơ hội ăn no nê.

Hứng thú của Cố Hàn Uyên nhất thời tăng vọt rất nhiều, chính Hoàng Dung cũng phát giác ra, càng thêm tận tâm tận lực.

Nhưng không bao lâu, một tiếng cửa mở khiến Hoàng Dung suýt sặc.

Nàng ánh mắt chấn động, xấu hổ đối diện với Phùng Hành vừa bước ra khỏi phòng.

Phùng Hành vốn thập phần uể oải, trong thời gian ngắn là không thể tỉnh dậy.

Nhưng vì tiêu hao quá nhiều thể lực, trong mơ nàng ngửi thấy mùi thơm thức ăn của Hoàng Dung, nhất thời bị cuốn hút mà tỉnh táo lại.

Phùng Hành tốn một lúc lâu mới khiến khuôn mặt ngọc đỏ ửng vì dư vị chuyện vừa rồi bình phục trở lại.

Tuy sắc mặt nàng hồng nhuận kiều diễm ướt át, nhưng cơ thể mệt mỏi càng bị hương khí bên ngoài phòng hấp dẫn.

Nàng cố gắng mở cửa phòng ra, không chỉ thấy người vừa nãy trong lòng mình mong nhớ, mà còn chứng kiến một cảnh tượng động lòng hơn nhiều.

Nét kinh ngạc trong mắt nàng thật sinh động.

Mức độ xấu hổ của Phùng Hành không kém Hoàng Dung là bao.

Vì vậy nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, mơ hồ mang theo chút chua xót giận trách: Sao lại đang làm càn nữa rồi.

Nàng dừng một chút, quay sang Hoàng Dung vẫn còn đang kinh ngạc chưa hoàn hồn, tức giận nói: Dung Nhi, con đừng có luôn hùa theo hắn làm ẩu.

Hoàng Dung lúc này lúng túng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, căn bản không có thời gian rảnh để đáp lại Phùng Hành.

Nàng nâng lên khuôn mặt cười đỏ bừng vì xấu hổ, tức giận nói: Hàn Uyên, chàng không phải nói mẫu thân trong thời gian ngắn sẽ không ra được sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên trêu: Ta đâu có lừa nàng, trong thời gian ngắn thì đúng là không, nhưng bây giờ thì thời gian đã hơi dài rồi.

Hoàng Dung cũng biết Cố Hàn Uyên đang chơi trò chữ nghĩa, cáu giận nói: Phi.

Thật đúng là tin lời chàng.

Cố Hàn Uyên đưa tay vỗ trán Hoàng Dung, trêu: Làm việc không thể thấy sóng gió mà buông chèo.

Lời này lại khiến Hoàng Dung lườm một cái.

Trớ trêu thay, bàn tay đó lại dùng sức lớn hơn dự kiến.

Nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhất thời tự giận mình.

Dù sao hôm qua nàng cũng đã nhìn thấy không ít hình ảnh của Phùng Hành, lúc này miễn cưỡng coi như là một thù trả một thù.

Phùng Hành thấy thế càng thêm kinh ngạc, ý nghĩ trách móc Cố Hàn Uyên cũng tăng thêm vài phần.

Nhưng chưa đợi nàng mở miệng trách cứ, giọng mời hòa nhã của Cố Hàn Uyên đã truyền vào tai: Phu nhân đói bụng không.

Dung Nhi vất vả làm một bàn thức ăn ngon, mau lại ăn đi.

Phùng Hành khó có thể tin hỏi: Bây giờ sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đồ ăn nguội có thể sẽ không ngon đâu.

Bữa cơm trôi qua trong sự ăn không ngon của Phùng Hành.

Nàng đã không nhớ rõ Cố Hàn Uyên lừa dối nàng thế nào, chỉ nhớ khi nghe thấy tiếng nuốt của Hoàng Dung mới hồi phục tinh thần lại.

Nàng mang khuôn mặt đỏ bừng trở về phòng, qua một lúc lâu vẫn không thể bình phục lại trái tim đang loạn nhịp.

Cố Hàn Uyên lúc này đang dỗ dành Hoàng Dung đang giận dỗi.

Hoàng Dung quay lưng lại không thèm để ý hắn, hiển nhiên chuyện vừa rồi đã quá mức đột phá ranh giới cuối cùng về sự xấu hổ của nàng.

Bất quá, ranh giới cuối cùng vốn là để đột phá.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung cuối cùng vẫn khéo léo nuốt xuống, cũng biết nàng tuy trong lòng giận, nhưng không nghiêm trọng.

Chỉ là nhất thời bị lòng xấu hổ dâng lên khiến nàng không dám đối mặt với hắn mà thôi.

Cố Hàn Uyên từ phía sau ôm lấy Hoàng Dung, ôn nhu nói: Dung

Nhi, đừng giận, ta xin lỗi nàng.

Hoàng Dung cũng không giãy dụa, chỉ ủy khuất thấp giọng nói: Sẽ lãng phí thiếp.

Cố Hàn Uyên cũng trêu: Mẫu thân nàng không bị nàng nhìn lén sao.

Hoàng Dung nghe vậy nhất thời chột dạ, yếu ớt cãi lại: Sao lại giống nhau chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng: Là lỗi của ta, đây tặng nàng làm bồi thường có được không.

Nói rồi hắn liền lấy ra một viên Âm Dương Linh Huyết Đan, đưa đến trước mặt Hoàng Dung.

Hoàng Dung nghi ngờ hỏi: Đây là gì.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa giải thích rõ, chỉ khẽ cười nói: Dung Nhi ăn vào rồi sẽ biết.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung quả nhiên không hỏi thêm nữa, trực tiếp nuốt Âm Dương Linh Huyết Đan.

Trong mắt hắn hiện lên một vệt vui mừng.

Dù thế nào, đây cũng là Hoàng Dung tin tưởng hắn.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của nàng, Cố Hàn Uyên nghiêm nghị nói: Dung Nhi, nín thở ngưng thần.

Hoàng Dung y lời làm theo.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt nàng biến đổi, vội vàng nhắm hai mắt lại bắt đầu vận công.

Qua một lúc lâu, một cỗ nội lực ba động mịt mờ truyền đến.

Hoàng Dung mở đôi mắt trong trẻo ra, ánh mắt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa trước mặt.

Chương 271

Hàn Uyên, đây là đan dược gì.

Lại có thể giúp thiếp đột phá Tông Sư.

Cố Hàn Uyên cười giải thích công hiệu của Âm Dương Linh Huyết Đan một lần, nhẹ nhàng nói: Dung Nhi vốn đã kẹt ở Tiên Thiên đỉnh phong rất lâu, thiếu cũng chỉ là công lực, cảnh giới võ công đã sớm vượt chuẩn rồi.

Trước khi dược hiệu mất đi, chắc là có thể đẩy nàng lên đến Đại Tông Sư.

Hoàng Dung hội tụ linh khí trời đất, thiên phú võ học cực cao.

Chỉ là khi còn bé ham chơi khó tránh khỏi làm lỡ việc tu hành nội lực.

Sau đó lại bị giam hãm ở Tương Dương thành, việc tích lũy công lực trở thành chướng ngại lớn nhất của nàng trong việc đột phá, khiến nàng mắc kẹt ở Tiên Thiên đỉnh phong nhiều năm.

Hiện tại có Âm Dương Linh Huyết Đan trợ lực, không cần lo lắng vấn đề tích lũy công lực.

Từ nay về sau, việc đề thăng cảnh giới sẽ vô cùng nhanh chóng.

Hoàng Dung cúi thấp mắt, giọng nói có chút run rẩy: Đan dược trân quý như vậy, tại sao lại cho thiếp.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Dung Nhi nói gì ngốc vậy.

Đan dược có trân quý đến mấy, làm sao sánh bằng một tấm chân tâm của nàng.

Hoàng Dung nghe vậy, không kìm nén được nội tâm cảm động, nhào tới lòng Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung từ khi xác nhận tâm ý của mình, thực ra sâu thẳm trong lòng có chút tự ti.

Dù sao nàng không thể giữ lại bản thân tốt nhất cho người mình yêu nhất.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến nàng đặc biệt dễ tha thứ cho Cố Hàn Uyên.

Mặc dù Cố Hàn Uyên có đủ mọi điều không tốt, cũng hầu như nhiều lần vượt qua ranh giới cuối cùng về sự xấu hổ của nàng, nhưng hắn lại chưa bao giờ vì thế mà coi thường nàng.

Ngược lại vẫn đối đãi nàng rất tốt, cũng rất kiên nhẫn, luôn quan tâm đến tâm tình của nàng.

Bởi vậy, nàng mới có thể chịu đựng những xấu hổ không đáng kể kia, tận lực thỏa mãn mọi trò đùa của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí sau chuyện trên bàn ăn vừa rồi, trong lòng nàng đã mơ hồ hiểu rõ ý nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Tuy chuyện như vậy biết sẽ càng khiến nàng cảm thấy thẹn, nhưng nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Bởi vậy, đến lúc sau cùng mới có thể nhu thuận đến vậy.

Hoàng Dung nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, run giọng nói: Hàn Uyên, thiếp có chút không nhịn được.

Chàng có chê cười thiếp không.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt gò má trắng nõn mịn màng của Hoàng Dung, ôn nhu nói: Ta và tâm tình của nàng là giống nhau, làm sao lại chê cười nàng.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời của Hoàng Dung lấp lánh ánh nhìn ướt át.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt rạng ngời rực rỡ của Cố Hàn Uyên, nhẹ giọng nói: Đưa thiếp về phòng đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại ngoài ý muốn từ chối nàng: Dung Nhi, bất cẩn như vậy không được đâu.

Nàng đợi ta một chút.

Dứt lời, hắn dưới ánh mắt khó hiểu của Hoàng Dung, đi vào phòng Phùng Hành.

Không lâu sau, Cố Hàn Uyên liền mang theo Phùng Hành với ánh mắt phức tạp trở về bên Hoàng Dung.

Phùng Hành lúc này nào còn nửa điểm ý xấu hổ hay ngượng ngùng như trước.

Lòng nàng muôn vàn cảm khái, vừa vui mừng vừa chua xót.

Vui mừng vì Cố Hàn Uyên quả thật đối xử Hoàng Dung rất tốt.

Còn sự chua xót của Phùng Hành thì không đủ để nói cho người ngoài.

Nàng chỉ lặng lẽ nhìn Cố Hàn Uyên đang cầm một bộ quần áo đỏ tươi đưa cho Hoàng Dung vẫn còn mơ màng.

Hoàng Dung lúc này đang khó có thể tin nhìn những thứ trong mắt.

Đó là một thân giá y đỏ tươi.

Bên tai vang lên giọng nói ôn nhu của Cố Hàn Uyên: Dung Nhi, đi thay đi.

Hoàng Dung mắt chứa lệ nóng, run giọng nói: Vì sao.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Mặc dù bây giờ không thể cấp cho Dung Nhi một hồi hôn lễ thịnh đại, thế nhưng có trời đất làm mai mối, có mẫu thân nàng làm nhân chứng, cũng không thể bỏ qua bước này.

Hoàng Dung lúc này sớm đã khóc không thành tiếng.

Hai hàng lệ trong suốt từ gò má trắng nõn mịn màng cuồn cuộn chảy xuống.

Nàng không ngừng dùng ống tay áo lau chùi, chỉ để có thể nhìn rõ người yêu trước mắt.

Phùng Hành tiến lên giúp Hoàng Dung lau nước mắt trên má, khuyên nhủ: Dung Nhi đừng khóc, hôm nay là ngày vui của con.

Hoàng Dung nghẹn ngào miễn cưỡng đáp: Vâng, mẫu thân nói đúng.

Còn như chuyện hơn mười năm trước kia, đã bị nàng quét vào một góc.

Phùng Hành kéo tay Hoàng Dung, ôn nhu nói: Dung Nhi cùng mẫu thân đi thay giá y đi, đừng để Hàn Uyên chờ lâu.

Hoàng Dung hai mắt đẫm lệ mông lung nói với Cố Hàn Uyên: Hàn Uyên, chàng đợi thiếp nhé.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười, mới cẩn thận từng bước bị Phùng Hành kéo đi.

Cũng không lâu sau, Hoàng Dung trong bộ mũ phượng hà khoác, đầu đội khăn trùm đầu cô dâu, được Phùng Hành đỡ ra.

Trên chiếc giá y đỏ tươi thêu kim tuyến rực rỡ hình Thải Phượng.

Chú Phượng đó trông rất sống động, tựa như có thể vỗ cánh bay bất cứ lúc nào.

Cố Hàn Uyên từ lâu đã đổi sang bộ y phục chú rể của hắn, cũng thêu hình Kim Long sống động, tựa như đang lượn quanh Cố Hàn Uyên.

Phùng Hành ôn uyển mỉm cười đặt bàn tay nhỏ bé của Hoàng Dung vào lòng bàn tay Cố Hàn Uyên: Hàn Uyên, Dung Nhi về sau xin giao phó cho chàng.

Cố Hàn Uyên nghiêm nghị nói: Ta cả cuộc đời này đều sẽ yêu Dung Nhi.

Dứt lời, Trảm Long Kiếm rơi vào tay hắn.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Phùng Hành, vô số kiếm khí phóng lên cao, lưu lại từng đạo vết kiếm lấp lánh trên bầu trời đêm.

Cố Hàn Uyên trong trẻo nói, cùng lúc đó những chữ kiếm khí hiện ra: Lấy trời làm chứng, lấy đất làm môi giới.

Theo hình dáng mặt trời giám sát, theo hình dáng mặt trăng ước hẹn.

Hắn mềm nhẹ mà thâm tình hỏi: Dung Nhi, nàng có nguyện gả cho ta làm thê tử không.

Canh tư, trong tay Hoàng Dung là hơi ấm Cố Hàn Uyên mang tới.

Dưới khăn trùm đầu màu đỏ, qua khe hở mơ hồ có thể thấy chữ kiếm trên bầu trời.

Bên tai nàng là những lời thề son sắt của Cố Hàn Uyên.

Ở vị trí gần phương tâm nhất, hai chữ Đồng tâm bái phục mơ hồ nóng lên.

Sức nóng khiến tâm hồn Hoàng Dung run rẩy.

Nghe được Cố Hàn Uyên thâm tình hỏi, đối với nàng mà nói, đây chính là khoảnh khắc hạnh phúc nhất.

Nàng cũng thâm tình mà kiên định đáp: Thiếp nguyện ý.

Cũng là nữ tử, lúc này trong mắt Phùng Hành lóe lên ánh nhìn hâm mộ.

Cảnh tượng trước mắt tuy đơn giản, nhưng vô cùng lãng mạn.

So với năm xưa của mình, quả thực không đáng nhắc tới.

Nhìn hai người đã bái thiên địa, lại bái nàng.

Nhìn Cố Hàn Uyên đêm qua vẫn còn hết sức trị liệu cho nàng, gương mặt tuấn tú thấm đẫm mồ hôi của hắn còn rõ mồn một trước mắt.

Vậy mà lúc này, hắn lại thành thân cùng con gái nàng.

Trong lòng Phùng Hành càng thêm chua xót, thấu hiểu tâm cảnh và cảnh ngộ của Hoàng Dung trước đây.

Ý muốn gặp mặt Hoàng Dược Sư nhất thời liền phai nhạt.

Hoàng Dung xuyên qua khăn trùm đầu cô dâu, nhìn Cố Hàn Uyên đang bái lạy cùng mình.

Trong lòng nàng hiện lên một câu: Sau này, chàng ấy chính là phu quân của ta.

Ý niệm ấy khiến cảm giác hạnh phúc trong lòng Hoàng Dung càng thêm nồng nặc.

Cho dù có khăn trùm đầu cô dâu che, Cố Hàn Uyên vẫn cảm nhận được ánh mắt hàm tình mạch mạch kia.

Đưa vào động phòng.

Bên tai Hoàng Dung vang lên tiếng Phùng Hành có chút khô khốc.

Nàng liền được Cố Hàn Uyên nắm tay nhỏ, đi về phía phòng mình.

Bên trong đã sớm được Cố Hàn Uyên bài trí xong: nến đỏ, chăn uyên ương, chữ hỷ đỏ thẫm.

Khăn trùm đầu cô dâu của Hoàng Dung bị Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vén lên.

Trong mắt hắn hiện lên sắc thái kinh diễm nồng đậm.

Trên gò má tuyệt mỹ thiên tư quốc sắc của Hoàng Dung, tô điểm những nét trang sức tao nhã.

Gò má ửng hồng nhạt tựa như son phấn tươi diễm, khiến nàng giờ khắc này đẹp đến điên đảo chúng sinh.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng khó tránh khỏi có chút thất thần.

Trong lòng hắn chợt nảy ra một ý nghĩ: Đây có tính là 100 điểm không.

Hoàng Dung nhìn Cố Hàn Uyên đang trầm mê trong vẻ đẹp của mình, trong lòng hân hoan đắc ý, ngượng ngùng nói: Ngốc tử.

Thanh âm của Hoàng Dung khiến Cố Hàn Uyên bừng tỉnh.

Hắn ôn tồn khen: Thứ lỗi, Dung Nhi thực sự quá đẹp, nhất thời ta có chút mê mẩn.

Lời này khiến gò má Hoàng Dung càng đỏ thêm hai phần, càng lộ ra vẻ minh diễm vô cùng của nàng.

Nàng thẹn thùng mang theo vẻ trách cứ: Chàng cứ nhìn thiếp mãi như vậy sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Dung Nhi nói đúng.

Hắn bưng lên hai chén rượu bày trên bàn.

Đó là Di tình được Cố Hàn Uyên đổi về với giá cao, dùng làm rượu hợp cẩn.

Chương 272

Tương truyền, chỉ cần uống ba chén, liền có thể mở rộng cửa lòng, có đủ dũng khí bày tỏ tâm ý với người mình ái mộ.

Chạm cốc, tay trong tay, nhấp một ngụm nhỏ.

Trong lòng dâng trào tình cảm ấm áp, hòa thuận, vui vẻ.

Rồi lại cùng nhau đút cho đối phương một ngụm.

Cuối cùng trao đổi chén rượu, đem ly cạn sạch.

Trong mắt Hoàng Dung tràn đầy thâm tình hàm tình mạch mạch.

Nhìn Cố Hàn Uyên êm ái đặt nàng xuống, trong lòng nàng hiện lên từng việc từng việc hai người gặp nhau cho đến nay.

Những khoảnh khắc đó đều khắc sâu vào phương tâm nàng, hóa thành tơ tình ngọt ngào, quấn quýt trong đôi mắt đẹp tràn đầy tình ý liên tục của nàng.

Hoàng Dung nhìn gương mặt tuấn tú trăm xem không chán trước mắt.

Nghĩ lại trước đây mình từng có thành kiến với hắn, nhưng giờ đây khi hắn đã thuộc về mình, lại dâng lên cảm giác tự hào nồng đậm.

Nàng ôn nhu nói: Hàn Uyên, sau này thiếp chính là thê tử của chàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo: Dung Nhi có phải nên gọi phu quân rồi không.

Hoàng Dung ngượng ngùng kêu: Phu quân Hai chữ đơn giản, lại làm dấy lên hỏa diễm trong Cố Hàn Uyên.

Hắn kìm lòng không đậu, ngậm chặt bờ môi nàng.

Hai người mười ngón tay tự nhiên đan xen.

Một lúc lâu, Hoàng Dung mị nhãn như tơ, thì thầm bên tai Cố Hàn Uyên: Phu quân Một tiếng gọi duyên dáng.

Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy thoải mái và mừng rỡ.

Được Cố Hàn Uyên yêu thương, cảm giác vui thích đạt được ước nguyện khiến nàng tình khó tự kiềm chế.

Bóng đêm dần khuya.

Trong phòng, nến đỏ chậm rãi cháy.

Ngoài phòng, tiếng gió xào xạc sớm bị che lấp, nửa điểm cũng không lọt vào tai hai người.

Phùng Hành lúc này đang khẽ cắn môi mỏng, trằn trọc, khó lòng chợp mắt, tựa như đang đi lại con đường của Hoàng Dung.

Hồi lâu sau, mới vang lên một tiếng thở dài sâu kín.

Ngày hôm sau, Phùng Hành với thần sắc uể oải, tiều tụy bước ra khỏi phòng, thất thần nhìn cánh cửa phòng đóng chặt đằng xa.

Lúc này trong phòng Hoàng Dung, Cố Hàn Uyên đang vuốt ve một sợi kiếm tuệ.

Bên cạnh hắn, giai nhân vẫn đang ngủ say với nụ cười ngọt ngào.

Đánh giá EX của Hoàng Dung lần đầu đạt tiêu chuẩn.

Phần thưởng là Tiên Kiếm Cửu Long buộc sợi kiếm tuệ.

Kiếm tuệ này được dệt từ tơ Vạn Niên Băng Tàm, dùng thủ pháp đặc biệt Cửu Long buộc sợi.

Vật ấy tuy quý trọng nhưng hầu như không có công dụng thực tế nào.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên trong lòng mơ hồ có dự cảm rằng vật này có thể sẽ có tác dụng lớn đối với hắn, chỉ là tạm thời chưa tìm được manh mối nào.

Hoàng Dung quả là nữ tử tụ hội linh khí thiên địa, mặc dù đã sinh Quách Phù, nhưng hiệu quả song tu vẫn mạnh đến kinh người.

Linh khí của Cố Hàn Uyên vì thế mà tăng lên gấp bội, việc sử dụng linh khí nhất thời trở nên rộng rãi hơn rất nhiều, không cần phải tính toán tỉ mỉ như trước.

Hắn có thể suy nghĩ trao đổi một số chiêu thức của Ngự Kiếm Thuật.

Đồng thời, Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 triệt để thành hình.

Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 càng thêm linh hoạt, ưu thế lớn nhất là không cần Nguyên Thần Xuất Khiếu vẫn có thể phát động công kích.

Đồng thời có thể công kích cả nhục thân và linh hồn.

Đáng tiếc, uy lực lại không bằng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Bất quá Cố Hàn Uyên đã có Thần Thạch hộ thân, nên Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 liền có vẻ hơi vô dụng.

Vẫn chưa tăng cường nhiều thực lực cho Cố Hàn Uyên, chỉ là thêm một vài thủ đoạn ứng phó kẻ địch.

Cái hữu ích lớn nhất là nó đã đặt nền tảng cho việc lĩnh ngộ Lục Diệt Vô Ngã Kiếm 23.

Thời gian trong trầm tư của Cố Hàn Uyên chậm rãi trôi qua.

Hoàng Dung từ từ mở đôi mắt mơ màng, có chút mê ly nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn nhu đối diện mình.

Nàng vô thức đáp lại hắn một nụ cười khiến trăm hoa thất sắc.

Gương mặt nàng vốn đã kiều diễm ướt át, xinh đẹp tuyệt luân, giờ khắc này càng đẹp đến tựa như tiên nữ hạ phàm.

Dung Nhi, nàng thật đẹp.

Tiếng than thở của Cố Hàn Uyên vang lên, Hoàng Dung mới từ từ hoàn hồn.

Không biết là vì lời khen của Cố Hàn Uyên, hay vì nhớ lại những điều khó xử đêm qua, khóe miệng ngọc ngà của nàng yên nhiên dịu dàng nói: Tuy đẹp, nhưng cũng là thuộc về phu quân.

Hoàng Dung tuy đã học Âm Dương Quyết, tuổi tác trở nên không còn ý nghĩa lớn lao.

Thế nhưng việc gọi Cố Hàn Uyên, người nhỏ hơn mình hơn mười tuổi, là phu quân, sáng nay lần nữa đối mặt, khó tránh khỏi khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Đáng tiếc đêm qua lúc không chịu đựng nổi, nàng đã bị ép chấp nhận quá nhiều điều ước bất bình đẳng, chỉ có thể ngoan ngoãn giữ lời hứa.

Hoàng Dung đêm qua vô cùng tình khó tự kiềm chế, biểu hiện cực kỳ đáng xấu hổ.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn chưa làm khó nàng quá mức, nên nàng mới có thể tỉnh táo vào thời điểm này.

Hiển nhiên Hoàng Dung cũng nghĩ đến chính mình đêm qua, gương mặt xinh đẹp dâng lên những vệt hồng ửng động lòng người.

Nàng không e dè vùi mình vào lồng ngực Cố Hàn Uyên, không tự chủ ép ra một đường cong tuyệt đẹp, suýt nữa khơi dậy hỏa diễm trong Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung cũng cảm nhận được nhiệt độ thiêu đốt của Cố Hàn

Uyên.

Nhớ lại ước pháp tam chương đêm qua, nàng chần chờ trong khoảnh khắc, vẫn cảm thấy mình phải thực hiện tốt nghĩa vụ của một thê tử, tự giác vùi đầu xuống.

Cố Hàn Uyên thấy vậy hài lòng nhẹ vuốt tóc Hoàng Dung.

Được sự cổ vũ, Hoàng Dung càng trở nên tích cực hơn vài phần.

Canh năm, Hoàng Dung mất không ít thời gian để hoàn thành nghĩa vụ của một thê tử.

Đợi nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo, rồi lại do Cố Hàn Uyên chải tóc cho nàng, lúc ấy đã qua giờ ngọ.

Hai người sánh vai ra khỏi phòng, liền thấy Phùng Hành với thần tình tiều tụy đang ngồi thẫn thờ trong viện.

Hoàng Dung vừa thấy Phùng Hành liền có chút đỏ mặt, bởi vì đêm qua lúc tình nồng, nàng từng bị ép phải gọi Phùng Hành là thê tử của Cố Hàn Uyên.

Phùng Hành nghe thấy động tĩnh, vô thức quay đầu nhìn về phía hai người.

Nàng chỉ thấy Hoàng Dung khí sắc hồng nhuận, cả người tươi cười rạng rỡ, đẹp đến kinh tâm động phách.

Trong nhất thời, nàng có chút ngẩn người, khó tin con gái mình vốn dĩ lại xinh đẹp đến vậy, đẹp đến mức hầu như khiến nàng cảm thấy tự ti.

Lúc này, Hoàng Dung đã rời khỏi Cố Hàn Uyên, cười duyên khoác lấy cánh tay trắng nõn của Phùng Hành: Nương, người dường như rất không có tinh thần.

Phùng Hành đưa tay vuốt sợi tóc bên tai, có chút chột dạ nói:

Không có, Dung Nhi con nghĩ nhiều rồi.

Nàng không hổ là mẫu thân của Hoàng Dung, ngay cả động tác che giấu cũng giống nhau như đúc.

Hoàng Dung thấy vậy bừng tỉnh, thậm chí mơ hồ thấy được hình bóng mình ban đầu.

Tuy Phùng Hành và Cố Hàn Uyên đã có quan hệ, nhưng kỳ thực nàng vẫn chưa mở rộng cửa lòng.

Hoàng Dung không muốn Phùng Hành cũng phải chịu hết đau khổ như mình.

Loại đau khổ này đến nay nàng vẫn khó lòng quên được.

Đêm qua nàng cũng đã đạt được ước nguyện, tâm tính đã cởi mở hơn nhiều.

Đôi mắt linh động khẽ chuyển, nàng ôn nhu cười nói: Để phu quân xem mạch cho mẫu thân một chút đi.

Phùng Hành nghe vậy kinh ngạc hỏi: Ở bên ngoài mà con vẫn gọi hắn như vậy sao.

Hoàng Dung kiều tiếu chớp chớp đôi mắt đẹp, nói: Mẫu thân cũng không phải người ngoài, không sao đâu.

Trong lòng Phùng Hành run lên, mơ hồ cảm thấy câu nói của Hoàng Dung có hàm ý khác.

Nàng khẽ liếc nhìn Cố Hàn Uyên bằng khóe môi ngọc ngà, rồi lại rũ mắt xuống nói: Không cần làm phiền Hàn Uyên.

Hoàng Dung cũng rất kiên quyết, nghiêm nghị nói: Như vậy sao được.

Mẫu thân mới phục sinh không bao lâu, khó lòng đảm bảo không có vấn đề gì, cứ để phu quân xem cho người một chút đi.

Rồi lại đưa ánh mắt ý bảo Cố Hàn Uyên nói: Phu quân, chàng xem cho mẫu thân, thiếp đi làm cơm cho hai người.

Được.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết ý nghĩa ánh mắt của Hoàng Dung, khẽ cười đáp ứng.

Chương 273

Đợi Hoàng Dung rời đi, Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Phu nhân, xin đưa cổ tay ra.

Phùng Hành bất đắc dĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Ngón tay Cố Hàn Uyên đặt lên mạch đập của Phùng Hành.

Sự tiếp xúc nhẹ nhàng ấy lại khiến gò má thanh lệ thoát tục của nàng nổi lên vệt hồng ửng.

Thế nhưng không bao lâu, Phùng Hành chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ than một tiếng, rồi nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng.

Nàng muốn giãy giụa, nhưng căn bản không thoát được, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Hàn Uyên, chàng thế này Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại cắt ngang lời nàng, khẽ thở dài: Thân thể phu nhân không có vấn đề, chỉ là quá đỗi tịch mịch.

Phùng Hành như bị đâm xuyên tâm tư, gương mặt đỏ ửng.

Nàng ngượng ngùng cãi lại: Thiếp đâu có tịch mịch.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Phu nhân hà tất tự lừa dối mình.

Phùng Hành nghe vậy thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên, cũng lười giãy giụa nữa.

Nàng mặc cho Cố Hàn Uyên vuốt ve bàn tay nhỏ mảnh khảnh của mình, trầm thấp nói: Hàn Uyên, Dung Nhi đã là thê tử của chàng.

Sau này chàng hãy đối xử tốt với Dung Nhi là được rồi, không cần phải xen vào thiếp.

Cố Hàn Uyên đối với sự kháng cự của Phùng Hành tỏ vẻ lơ đễnh.

Dù sao nàng đã tận mắt chứng kiến khoảnh khắc hạnh phúc của

Hoàng Dung, tâm tư dao động cũng là chuyện hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Ta cùng Dung Nhi đích thực đã là phu thê danh chính ngôn thuận, nhưng lẽ nào cùng phu nhân liền không có tình nghĩa phu thê sao.

Phùng Hành nghe vậy chỉ có thể mạnh miệng nói: Đây chẳng qua là trị liệu.

Nếu bỏ qua vẻ đỏ ửng trên mặt nàng, lời nói đó còn có mấy phần đáng tin.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo: Vậy phu nhân có quên rằng nửa tháng sau còn phải trị liệu lần nữa không.

Phùng Hành ngẩn ra, muốn mở lời cự tuyệt, nhưng lại không nói nên lời.

Dù sao đã trải qua hai lần như vậy, giờ đây lại đi cự tuyệt thì còn ý nghĩa gì.

Huống hồ với sự bá đạo của Cố Hàn Uyên, cho dù nàng cự tuyệt cũng vô dụng.

Nàng chỉ có thể giữ trầm mặc.

Cố Hàn Uyên thấy vậy ôn tồn cười nói: Ta chỉ là không mong chúng ta chỉ là quan hệ giữa thầy thuốc và bệnh nhân.

Phu nhân có hiểu chăng.

Phùng Hành tự nhiên biết ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Trong quá trình trị liệu ngày hôm trước, nàng cũng đã nhiều lần cảm nhận được ý định của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là nàng vẫn giữ gìn ranh giới cuối cùng.

Mặc dù vào thời điểm gian nan nhất, nàng cũng đã chọn cách thức càng thêm xấu hổ, không để ý định của Cố Hàn Uyên được thực hiện.

Phùng Hành ánh mắt phức tạp nói: Thiếp minh bạch, chẳng qua thiếp không muốn có lỗi với Dung Nhi.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh nói: Dung Nhi cũng không ngại đâu.

Phùng Hành thở dài nói: Nhưng thiếp lại để tâm.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không sao, phu nhân cứ từ từ suy nghĩ.

Phùng Hành nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, có chút khó khăn nói: Vậy chàng có thể buông tay thiếp ra trước không.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại thẳng thắn từ chối: Không được.

Chàng thật bá đạo.

Phùng Hành tức giận liếc mắt.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên chỉ khẽ cười đáp: Đa tạ lời khen.

Sau đó, Cố Hàn Uyên cứ như vậy nắm tay nhỏ của Phùng Hành, chuyện trò thiên nam địa bắc.

Tính tình của Phùng Hành và Hoàng Dung hầu như không khác biệt.

Càng trò chuyện, nàng càng bội phục kiến thức uyên bác của Cố Hàn Uyên.

Bất tri bất giác, những phiền não trong lòng liền tan biến, tâm tình trở nên yêu kiều vui vẻ.

Thậm chí nàng không hề hay biết Cố Hàn Uyên đã cùng mình mười ngón tay đan xen tự lúc nào.

Cho đến khi Hoàng Dung bưng thức ăn tới, thâm ý nhìn hai bàn tay mười ngón đan xen, Phùng Hành mới đột nhiên giật mình.

Nàng như bị điện giật, rụt tay về.

Nàng xấu hổ đến mức căn bản không dám đối mặt với ánh mắt của Hoàng Dung.

Cũng may Hoàng Dung vẫn chưa mở miệng trêu ghẹo nàng, chỉ oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, ý bảo hắn đừng quá lỗ mãng.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh gật đầu đáp ứng, còn việc có làm theo hay không thì khó nói.

Cố Hàn Uyên nhìn thức ăn trên bàn, cười đầy hàm ý: Dung Nhi, sao hôm nay không có Minh Nguyệt Dạ Cầu.

Hoàng Dung nghe vậy oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: Mơ đẹp.

Nếu Phùng Hành không có ở đây, với mối quan hệ thân mật của hai người hôm nay thì cũng chẳng có gì.

Thế nhưng trong tình huống Phùng Hành có mặt, Hoàng Dung nhất định sẽ cố gắng tránh né.

Phùng Hành lại ăn một bữa ăn không ngon miệng.

Bởi vì toàn bộ quá trình Cố Hàn Uyên đều không động tay động chân, đều dựa vào Hoàng Dung đút cho ăn.

Tư thái thân mật đó đối với nàng quá đỗi chói mắt.

Hoàng Dung nhìn Phùng Hành chật vật rời đi, trêu đùa hỏi: Phu quân không đuổi theo sao.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Bên mẫu thân nàng không vội, nửa tháng này ta đã nói sẽ ở bên nàng.

Coi như tuần trăng mật.

Hoàng Dung nghe vậy mừng rỡ, ban thưởng hắn một nụ hôn tình ý liên tục.

Đối với Hoàng Dung mà nói, không nơi nào khiến nàng vui vẻ bằng Đào Hoa Đảo.

Nàng liền dẫn Cố Hàn Uyên tận tình du ngoạn ở Đào Hoa Đảo.

Ban đêm, nhìn Hoàng Dung chủ động nằm xuống, hắn kinh ngạc nói: Dung Nhi đây là.

Hoàng Dung sâu kín than thở: Thiếp vẫn tiếc nuối không thể đem phần tốt nhất của mình giao cho phu quân, đáng tiếc chỉ có nơi này mới có thể độc thuộc về chàng.

Cố Hàn Uyên biết đây là khúc mắc của Hoàng Dung, khẽ thở dài: Dung Nhi, trong lòng ta, nàng vẫn là tốt nhất.

Trên gò má xinh đẹp dâng lên sắc hồng thắm, tiếu ý doanh doanh.

Hoàng Dung mị nhãn như tơ, thâm tình nói: Vậy càng nên để mình hoàn toàn thuộc về phu quân, không phải sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng sẽ không phản đối.

Theo một tiếng kêu đau của Hoàng Dung, bóng đêm càng lúc càng thâm trầm.

Ngày hôm sau, Phùng Hành thần sắc vẫn còn có chút tiều tụy, kinh ngạc nhìn Hoàng Dung đang đi lại khó khăn.

Lúc này Cố Hàn Uyên vẫn chưa có mặt ở đây.

Nàng lo âu hỏi: Dung Nhi, con làm sao vậy.

Hoàng Dung nghe vậy do dự một chút, vẫn khẽ cắn môi mỏng, cố nén thẹn thùng, ghé tai Phùng Hành nhỏ giọng nói rõ.

Phùng Hành càng nghe, sắc mặt càng đỏ.

Cuối cùng thực sự không nghe nổi nữa, tức giận trách: Dung Nhi con sao cứ tùy ý hắn làm càn.

Hoàng Dung thần sắc ảm đạm trong chớp mắt, ưu ưu than thở: Dù sao thiếp cũng không thể giữ lại phần tốt nhất của mình cho chàng ấy Phùng Hành nghe vậy ngẩn ra, trong nhất thời cũng không biết phản bác thế nào.

Chẳng lẽ nói Cố Hàn Uyên cũng không ngại sao.

Phùng Hành trong lòng sáng tỏ, người để tâm không phải Cố Hàn Uyên, mà là chính Hoàng Dung.

Phùng Hành chỉ có thể thở dài nói: Vậy con cũng không cần miễn cưỡng chính mình như vậy, nhìn con xem, đau đến mức nào rồi.

Hoàng Dung đỏ mặt cười bẽn lẽn nói: Kỳ thực cũng chỉ là ngay từ đầu tương đối đau, về sau thì khá hơn rồi.

Hiện tại chẳng qua là cảm thấy có chút không khỏe.

Phùng Hành làm sao chịu nổi những lời như vậy, xấu hổ nói: Phi.

Hắn làm sao lại dạy hư con thành ra thế này.

Những lời này có thể nói ra sao.

Thế nhưng Hoàng Dung lại nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp có năm sáu phần tương tự mình của Phùng Hành, ngữ khí đầy ẩn ý nói: Nếu mẫu thân yêu chàng ấy, khẳng định cũng sẽ làm như vậy.

Phùng Hành nghe vậy vô thức đặt mình vào thân phận Hoàng Dung, trong lòng chợt lóe lên ý nghĩ, xấu hổ đến mức không nói nên lời, chột dạ quay đi ánh mắt khác.

Hoàng Dung thấy vậy nhất thời hiểu ra.

Trải qua mấy ngày ở chung, nàng đã phát hiện, so với Quách Phù hầu như trưởng thành lệch lạc, Phùng Hành và nàng có rất nhiều điểm tương đồng hơn, nhất là tính tình đặc biệt tương tự.

Việc nàng biết làm, Phùng Hành có rất lớn xác suất cũng sẽ làm.

Xuất phát từ bản năng tranh thủ tình cảm, Hoàng Dung tuy đã không ngại những mối phong lưu nợ nần của Cố Hàn Uyên, nhưng vẫn hy vọng chàng có thể tập trung ánh mắt lên người mình.

Hoàng Dung có thể cảm nhận rõ ràng sự yêu thích Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Thậm chí có thể xác định địa vị của nàng và những cô gái khác trong lòng Cố Hàn Uyên là không giống nhau.

Đáng tiếc mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên không thể công khai, rất nhiều tình huống đều không tiện.

Vì vậy nàng liền nảy sinh ý nghĩ nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Đáng tiếc Quách Phù không kế thừa được sự thông minh tài trí của nàng, bị Cố Hàn Uyên nắm chặt đến mức không còn là chiến lực đáng tin cậy.

Chỉ có Phùng Hành mới là chiến lực đáng tin.

Hơn nữa, số người có thể nhận ra Phùng Hành cực kỳ hữu hạn, chỉ có Hoàng Dược Sư và mấy đệ tử của ông.

Chỉ cần khéo léo một chút, liền có thể khiến nàng quang minh chính đại làm bạn bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Hoàng Dung lấp lánh, ưu ưu thở dài nói: Mẫu thân muốn đi con đường cũ của con sao.

Đó là một quá trình vô cùng đau khổ.

Phùng Hành rầu rĩ nói: Thiếp cũng không muốn, nhưng mà Hoàng Dung nhẹ giọng khuyên: Mẫu thân cũng biết thiếp không ngại đâu.

Phùng Hành cuối cùng cũng không trốn tránh ánh mắt của Hoàng Dung nữa, khẽ thở dài: Có thể cho thiếp thêm chút thời gian suy nghĩ được không.

Hoàng Dung lại với thần sắc u ám, lần nữa khuyên: Trước đây thiếp cũng nghĩ như vậy, nhưng thời gian càng dài chỉ sẽ khiến mình càng thống khổ.

Đó đối với Hoàng Dung mà nói là một đoạn ký ức có chút thống khổ.

Phùng Hành thấy Hoàng Dung nói kiên quyết, kinh ngạc hỏi: Dung Nhi, chẳng lẽ con không cố kỵ cha con sao.

Hoàng Dung nghe vậy ngẩn người, khàn giọng nói: Mẫu thân cảm thấy mình bây giờ còn có thể trở lại bên cha sao.

Cũng giống như hiện tại Hoàng Dung căn bản không muốn trở về Tương Dương thành đối mặt Quách Tĩnh, chỉ là truyền tin về báo một tiếng bình an.

Phùng Hành trầm tư một lát, ánh mắt phức tạp nói: Thiếp không làm được.

Hoàng Dung đối với việc này sớm đã có dự liệu: Nếu mẫu thân biết mình không làm được, vậy vì sao còn đến hỏi thiếp.

Nàng dừng một chút, thần sắc lại kiên định vài phần: Huống hồ phu quân chàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mẫu thân.

Cùng với ở đây do dự mãi, còn không bằng sớm một chút trực diện nội tâm.

Trốn tránh không có ích lợi gì, chỉ là đang tự hành hạ mình mà thôi.

Đây là lời tuyên bố đúc kết từ kinh nghiệm của Hoàng Dung.

Chương 274

Nếu trước đây nàng sớm một chút trực diện nội tâm mình, liền sẽ không phải chịu đựng nhiều thống khổ đến vậy.

Đáng tiếc Hoàng Dung không biết tất cả những điều này đều là Cố Hàn Uyên đã dự mưu, nếu không cũng sẽ không mỗi lần đều vừa vặn đúng lúc như vậy.

Phương tâm Phùng Hành chấn động.

Mỗi một chữ của Hoàng Dung đều đâm sâu vào nội tâm nàng, căn bản không có cách nào cãi lại.

Nàng chán nản thở dài một tiếng: Dung Nhi con nói rất có lý, thiếp không nên cứ mãi trốn tránh.

Phùng Hành lại tức giận nói: Chỉ là Dung Nhi, vì sao con lại phải tốn công sức như vậy để thuyết phục thiếp.

Hoàng Dung thấy Phùng Hành rốt cuộc có dấu hiệu bị thuyết phục, sắc mặt vui vẻ, cũng không giấu giếm ý nghĩ của mình.

Nàng đem toàn bộ ý tưởng muốn dựa vào Phùng Hành để tranh thủ tình cảm nói ra.

Điều này khiến gương mặt nàng tươi như đào lý, đỏ ửng lan tỏa.

Đột nhiên, một đôi bàn tay lớn nắm lấy eo Hoàng Dung.

Khí tức quen thuộc kia khiến thân thể mềm mại của nàng trong nháy mắt mềm nhũn ra.

Cố Hàn Uyên từ phía sau ôm lấy nàng, khẽ cười hỏi: Lại trò chuyện gì vậy.

Phùng Hành thần sắc hoảng loạn, ngọc nhan yên nhiên che che giấu giấu nói: Không có trò chuyện gì cả.

Hoàng Dung lại trấn tĩnh hơn nhiều, tự nhiên điều chỉnh tư thế, để mình dựa vào lòng hắn thoải mái hơn một chút, oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái nói: Mẫu thân và con đang trò chuyện chút chuyện riêng tư của nữ nhi, chàng cũng muốn quản sao.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, khẽ cười nói: Nàng vừa nói như vậy, ta ngược lại thật có vài phần tò mò.

Hoàng Dung lật một cái bạch nhãn xinh đẹp: Chuyện riêng tư của nữ nhi mà phu quân cũng tới hỏi thăm sao.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, ôn tồn cười nói: Nếu Dung Nhi không muốn nói thì thôi.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên không tiếp tục truy vấn, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao chuyện giật dây mẫu thân mình giúp tranh thủ tình cảm như vậy, nói thì dễ mà nghe thì khó.

Trong lòng nàng khẽ động, cười duyên nói: Phu quân, chúng ta đã lâu không cầm tiêu hợp tấu rồi phải không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Dung Nhi đã có nhã hứng này, tự nhiên ta phụng bồi.

Dưới ánh mắt tò mò soi mói của Phùng Hành, Minh Phượng Cầm xuất hiện trong tay Cố Hàn Uyên, còn Hoàng Dung cũng trở về phòng mang tới Ngọc Tiêu hắn tặng trước đây.

Hai người nhìn nhau cười, lại một lần nữa hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Tâm tình đã hoàn toàn khác biệt.

Giai điệu nhẹ nhàng du dương mang theo tơ tình kéo dài vang vọng khắp Đào Hoa Đảo.

Cố Hàn Uyên bạch y nhẹ nhàng, tiêu sái anh tuấn.

Hoàng Dung xinh đẹp tuyệt luân, tựa tiên nữ hạ phàm.

Hai người thỉnh thoảng thâm tình đối diện.

Phùng Hành hâm mộ nhìn đôi trai tài gái sắc lúc này gần như là một đôi trời sinh.

Mỗi một âm phù đều như xuyên thấu vào tâm hồ nàng, tạo nên từng gợn sóng.

Một khúc tấu xong, Phùng Hành vẫn còn có chút chưa thỏa mãn, nhịn không được hỏi: Bài hát này tên là gì.

Hoàng Dung tiếu ý dịu dàng nói: Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Phùng Hành nghe vậy khen: Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Quả nhiên là khúc hay, tên cũng hay.

Thế nhưng điều khiến nàng ngoài ý muốn là Hoàng Dung đem Ngọc Tiêu đang cầm trong tay đưa cho nàng: Nghe cha nói, năm đó mẫu thân cũng là nữ nhân tài ba, tài hoa hơn người.

Con muốn tìm hiểu một chút.

Phùng Hành có chút ý động, do dự nói: Cái này không tốt lắm đâu.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, cũng lấy ra Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc Phổ đưa cho nàng, ôn tồn cười nói: Ta cũng rất muốn cùng phu nhân hợp tấu một lần.

Trên gò má thanh lệ thoát tục của Phùng Hành hiện lên sắc hồng ửng.

Nàng nghe được lời bóng gió của Cố Hàn Uyên, chần chờ một lát.

Lời khuyên của Hoàng Dung trước đây vang vọng bên tai.

Nàng khẽ than một tiếng, nhận lấy Ngọc Tiêu và Khúc Phổ.

Không bao lâu, giai điệu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc lại vang lên lần nữa.

Phùng Hành quả thực tài hoa hơn người, chỉ xem Khúc Phổ một lần liền có thể thổi Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc không chút sai sót.

Tài nghệ của nàng không thể chê vào đâu được.

Thế nhưng, lắng nghe kỹ liền có thể phát hiện hai lần Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc có sự khác biệt khá xa.

Tuy giai điệu nhất quán, nhưng ý cảnh lại khác biệt một trời một vực, thiếu đi tình ý kéo dài, lại nhiều sự do dự.

Điều này cũng phản ánh tâm tình của Phùng Hành lúc bấy giờ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này lòng biết rõ.

Ánh mắt hắn lóe lên, đem ý cảnh lĩnh ngộ từ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 sáp nhập vào giai điệu.

Tình ý khắc sâu kia nhất thời lây lan sang Phùng Hành, khiến nàng không tự chủ phối hợp Cố Hàn Uyên.

Giai điệu bắt đầu giao hòa, mỗi một âm phù đều như quấn quýt lấy nhau.

Trên gò má thanh lệ thoát tục của Phùng Hành, sắc đỏ ửng dần sâu, nàng hầu như không bị khống chế mà đối diện cùng Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt thâm tình kia thiêu đốt khiến phương tâm nàng như muốn tan chảy.

Hoàng Dung đứng một bên thấy vậy, ánh mắt lóe lên trong chốc lát, rồi lặng lẽ rời đi.

Một khúc tấu xong, đôi mắt đẹp của Phùng Hành ba quang doanh doanh, kinh ngạc nhìn gương mặt Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn nhu.

Trong nhất thời, nàng lại không thể bình tĩnh nổi.

Bàn tay nhỏ của Phùng Hành chẳng biết từ lúc nào đã bị Cố Hàn Uyên nắm lấy.

Giọng nói ôn nhu của hắn quanh quẩn bên tai: Tài đánh đàn của phu nhân quả nhiên kinh tài tuyệt diễm.

Phùng Hành lấy lại tinh thần, vô thức nhìn về phía vị trí của Hoàng Dung, lại phát hiện nàng đã sớm rời đi.

Ý muốn tác hợp hiển lộ không thể nghi ngờ.

Nàng chỉ đành thẹn thùng nói: Hàn Uyên khen lầm rồi.

Bàn tay nhỏ bị nắm lại không có rụt về.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười nói: Lúc nãy phối hợp chưa được tốt lắm, vậy lại đàn một lần nữa thế nào.

Được.

Phùng Hành khóe miệng ngọc ngà yên nhiên.

Tâm tư của Cố Hàn Uyên nàng làm sao không nhìn ra.

Bất quá nàng đã có dũng khí đối mặt với ý nghĩ đó.

Nếu không thể nói ra lời, vậy gửi gắm vào khúc nhạc cũng tốt.

Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc lại một lần nữa vang lên, tựa như đang phục khắc khúc hợp tấu của Hoàng Dung và Cố Hàn Uyên.

Trong lòng Phùng Hành tựa như nhập vào thân phận Hoàng Dung ngày hôm trước, cô gái đội mũ phượng khăn quàng vai kia biến thành chính mình.

Ý nghĩ như vậy khiến tâm thần nàng rung động, rồi lại khó lòng tự kiềm chế.

Khúc hợp tấu chẳng biết đã dừng lại tự lúc nào.

Phùng Hành cũng đã rơi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Một đôi tay trắng nõn vòng quanh cổ hắn, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi dài khẽ run, lại không hề sinh ra nửa điểm tâm tư kháng cự.

Phùng Hành mở đôi mắt đẹp mê ly, nhìn gương mặt tuấn lãng gần trong gang tấc.

Bên tai nàng vang lên thanh âm ôn nhu của Cố Hàn Uyên: Phu nhân rốt cuộc không còn trốn tránh nữa sao.

Gương mặt Phùng Hành phiếm hồng say đắm, nhẹ ân một tiếng.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, nhìn sắc màu chờ đợi lấp lánh trong đôi mắt đẹp của nàng, lại một lần nữa chặn môi nàng.

Lần này Phùng Hành lại chủ động nghênh hợp Cố Hàn Uyên.

Lại qua hồi lâu, Phùng Hành sửa sang lại vạt áo, lặng lẽ nhìn chăm chú bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Trong mắt nàng tràn đầy ánh sáng nhu hòa, khẽ than một tiếng, lẩm bẩm: Dược Sư, thiếp xin lỗi Nàng rốt cuộc đã trao trái tim mình ra.

Trong phòng, Hoàng Dung lúc này đang an tĩnh nghiêng người nghỉ tạm.

Đáng tiếc dòng suy nghĩ của nàng lại không bình tĩnh như trong tưởng tượng.

Một trái tim Thất Khiếu Linh Lung suy nghĩ miên man, ưu ưu thở dài.

Nhưng vào đúng lúc này, nhiệt độ và khí tức quen thuộc từ phía sau truyền đến, trên vòng eo mềm mại cũng quấn quanh lấy đôi bàn tay lớn hư hỏng kia.

Cứ mãi thở dài, hạnh phúc sẽ chạy mất đấy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói bên tai Hoàng Dung.

Hoàng Dung kinh ngạc nói: Phu quân sao lại trở về.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Đương nhiên là trở về làm bạn thê tử của ta.

Hoàng Dung ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Bên mẫu thân thất bại sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Coi như thuận lợi.

Hoàng Dung không rõ vì sao, hỏi: Vậy chàng vì sao lại trở về.

Cố Hàn Uyên nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rõ của Hoàng Dung, ôn tồn nói: Tự nhiên là lo lắng thê tử ta âu yếm sẽ ghen tị.

Thiếp đâu có ăn giấm chua.

Hoàng Dung chột dạ quay đi ánh mắt.

Cố Hàn Uyên lại truy hỏi: Thật không có sao.

Hoàng Dung thấy không tránh thoát, chỉ đành bất đắc dĩ than thở: Là có một chút như vậy Nàng lại chần chờ hỏi: Phu quân, thiếp làm như vậy thực sự đúng không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hỏi ngược lại: Vậy Dung Nhi, nàng cùng ta thành hôn rồi có hạnh phúc không.

Hoàng Dung không chút do dự đáp: Đương nhiên hạnh phúc, thiếp chẳng bao giờ hối hận gả cho chàng.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng thần sắc kiên định, trong đôi mắt đẹp chớp động tình ý dạt dào.

Trong lòng Cố Hàn Uyên hơi ấm, ôn nhu nói: Vậy hy vọng mẫu thân mình hạnh phúc thì có gì sai.

Hoàng Dung nhưng trong nháy mắt khám phá sự lừa dối của Cố Hàn Uyên, lật một cái bạch nhãn xinh đẹp, trách: Chàng lại nói bậy chút ngụy biện.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại lơ đễnh nói: Dung Nhi, nàng chẳng lẽ quên Âm Dương Quyết sao.

Chờ mẫu thân nàng thân thể khỏe mạnh hơn, ta cũng sẽ dạy cho nàng.

So với việc bầu bạn vài trăm năm về sau, lúc này một chút khúc chiết có đáng là gì.

Hoàng Dung giật mình.

Chương 275

Dù sao hiệu quả của Âm Dương Quyết quá mức thần kỳ, cũng quá thoát ly thường thức, nên hầu hết thời gian nàng đều vô thức quên mất.

Lúc này nghe Cố Hàn Uyên lần nữa nhắc tới, nàng mới phản ứng lại.

Hóa ra cuộc đời của các nàng vừa mới bắt đầu.

Ánh mắt Hoàng Dung nhu hòa, nhìn người yêu trước mắt, không tự chủ bật thốt lên: Quãng đời còn lại về sau, mẹ con thiếp sẽ nhờ cậy vào chàng.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên tựa như cố ý phá hư bầu không khí, cười đầy hàm ý trêu: Phu nhân chẳng lẽ đã quên Phù nhi rồi sao.

Vừa nhắc tới điều này, Hoàng Dung liền giận không chỗ phát tiết, thẹn thùng mang theo vẻ trách cứ, giả vờ tức giận nói: Đúng rồi, còn có Phù nhi.

Phu quân chàng thật là quá hư.

Loại thủ đoạn tận diệt này quả thực khiến nàng vô cùng khó chịu.

Đáng tiếc đã yêu người trước mắt, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực xấu hổ này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười đểu nói: Nếu Dung Nhi đã nói ta hư rồi, vậy nếu ta không làm thêm nhiều chuyện xấu chẳng phải là rất thiệt thòi sao.

Hai tay mười ngón linh xảo bay lượn, nhất thời gây nên Hoàng Dung từng trận tiếng kinh hô: Thiếp còn có chút không khỏe.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngược lại trêu ghẹo: Dung Nhi hiện tại lại không đứng đắn như vậy.

Hoàng Dung nghe vậy nhất thời gương mặt đỏ ửng, xấu hổ trách: Đều tại chàng, đã dạy hư thiếp rồi.

Cố Hàn Uyên cũng chế nhạo cười nói: Vậy ta đây có thể phải phụ trách dạy nàng trở lại thôi.

Bên ngoài, Phùng Hành kinh ngạc nhìn cửa phòng của Hoàng Dung xuất thần.

Trước đây bị vấn đề tình cảm làm cho rối rắm, không có nhiều tâm tư như vậy.

Vậy mà lúc này, khi đã trực diện nội tâm, tâm tư liền bắt đầu phiếm lạm lên.

Tựa như Hoàng Dung trước đây đã dự liệu.

Phùng Hành và Hoàng Dung quả thực có rất nhiều điểm tương tự.

Cả hai đều vô cùng thông tuệ, nhạy bén, tâm tư tự nhiên cũng nhiều hơn người ngoài, lòng hiếu kỳ cũng thịnh vượng hơn rất nhiều.

Thêm vào việc trước đây đã tự nhập vào thân phận Hoàng Dung, nàng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy tò mò về những điểm khác biệt giữa mình và nàng.

Sau một hồi do dự, nàng vẫn cẩn thận từng li từng tí bước đi về phía phòng Hoàng Dung.

Quả nhiên, gương mặt yêu kiều xinh đẹp của Phùng Hành dần dần dính vào son phấn mới, tăng thêm ba phần lệ sắc, hiện ra càng thêm xinh đẹp.

Đột nhiên, bên trong phòng vang lên tiếng cầu cứu của Hoàng Dung: Mẫu thân, mau tới giúp con.

Tiếng cầu cứu của Hoàng Dung khiến Phùng Hành giật mình, lập tức muốn bỏ chạy thục mạng.

Thế nhưng lực hút từ phía sau truyền đến lại mang theo nàng không bị khống chế tiến vào trong phòng.

Tạm thời bất luận việc Cố Hàn Uyên thầm khen sự tiện lợi của Cầm Long Công, khúc nhạc vốn đang tạm dừng lại vang lên lần nữa, chỉ có điều giai điệu đã thay đổi.

Trong phòng, hai nàng đã tỉnh giấc, chỉ là bầu không khí hết sức khó xử.

Phùng Hành chột dạ không dám đối mặt với Hoàng Dung.

Hoàng Dung thấy thế tức giận nói: Hôm qua mẫu thân còn nói ta đây, kết quả chính mình còn chẳng phải đã dâng hiến cho hắn rồi sao.

Cách trị liệu như thế này là không có hiệu quả a.

Phùng Hành không đủ tự tin, cúi gằm mặt nói: Ta cũng chỉ là cảm thấy hôm qua Dung Nhi nói rất có lý.

Hoàng Dung nghe vậy bật cười một tiếng, bất đắc dĩ thở dài nói: Thôi được rồi, mẫu thân có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi.

Chỉ là tiện nghi cho hắn thôi.

Phùng Hành đối với điều này cảm thấy vô cùng chột dạ, liền nói sang chuyện khác: Hàn Uyên hắn ở đâu.

Dường như đã ra khỏi Đào Hoa Đảo một chuyến.

Hoàng Dung tỉnh giấc sớm hơn Phùng Hành một chút, cho nên biết Cố Hàn Uyên có việc ra ngoài.

Cố Hàn Uyên lúc này đang kiểm tra tiến độ công việc của Thiên võng.

Thiên la Ích Tà Vệ dưới sự hướng dẫn của Lý Mạc Sầu và A Tử, vẫn đang cẩn trọng truy lùng những đối tượng cần báo thù.

Lâm Bình Chi đã trốn khỏi phái Hoa Sơn, được đưa đến căn cứ Yến Tử Ổ tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Hắn cự tuyệt đề nghị hỗ trợ báo thù của Thiên võng, định tự mình báo thù Dư Thương Hải.

Tiến độ tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp của Lâm Bình Chi rất nhanh, thiếu sót duy nhất vẫn là công lực tích lũy.

Địa võng truyền đến tin tức tốt, Hiệp Khách Đảo rốt cuộc có động tĩnh, Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh tái xuất giang hồ.

Bất quá, phái ra không chỉ Trương Tam Lý Tứ.

Sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đã hiện thân đã vượt quá mười vị.

Tất cả nhân viên đều là cao thủ Tông Sư, mạnh nhất là Triệu Đại Tiễn, tương truyền có tu vi Đại Tông Sư.

Thảo nào có thể khuấy đảo giang hồ đến đại loạn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không vội vã lộ diện.

Chờ Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh phát xong hết, khi các cao thủ các phái tiến về Hiệp Khách Đảo thì chàng sẽ đi theo sau.

Từ nay về sau một đoạn thời gian đều có thể ở Đào Hoa Đảo nghỉ ngơi một trận.

Lúc này, trên Thiên Sơn vạn lý, có một tòa Phiêu Miểu Phong không tuyết nhưng nhiều sương.

Trên đỉnh núi có một Linh Thứu Cung, thường thường có thể nghe được tiếng oanh yến ríu rít, một cảnh tượng an lành, yên bình.

Ở sâu nhất trong Linh Thứu Cung, cảnh trí tuyệt đẹp và u tĩnh, tựa như tiên cảnh thoát tục chẳng thuộc về phàm trần.

Đình đài lầu các linh lung tinh xảo, ao hồ, hành lang nước thanh u tú lệ.

Giả sơn, sân khấu kịch, Ngọc Linh Lung.

Trong viện chỉ cảm thấy mùi hương lạ lùng xộc vào mũi, kỳ thảo tiên đằng xanh mướt trải khắp nơi.

Ngay cả Thiên Sơn Tuyết Liên cực kỳ hiếm thấy ở ngoại giới cũng chỉ dùng để tô điểm cảnh đẹp, làm vật thưởng ngoạn.

Một nữ tử thân hình yểu điệu đang quay lưng về phía lối vào tiểu viện, một thân Vô Cấu quần dài trắng muốt.

Bên hông buộc một dải lụa, tôn lên vòng eo vốn đã thon gọn của nàng càng thêm yêu kiều, linh lung.

Khi gió thổi qua, dải lụa trắng như tuyết cùng mái tóc đen nhánh mượt mà khẽ lay động, càng thêm vài phần khí chất tiên tử.

Trong tay nàng là một thanh trường kiếm xanh biếc trong suốt, ngón tay ngọc thon dài khi thì khẽ vuốt ve thân kiếm.

Chỉ riêng bóng lưng cũng đủ khiến người ta mơ màng ngàn vạn.

Chỉ nghe nàng thở dài khe khẽ, chậm rãi xoay người.

Một khuôn mặt đẹp đến ngạt thở hiện ra.

Gió vào giờ khắc này ngưng đọng, cảnh trí trong sân cũng trở nên ảm đạm.

Tất cả ánh sáng dường như đều tập trung về một chỗ, tôn lên dung nhan tuyệt thế của nàng, xinh đẹp như tiên tử giáng trần.

Tựa như trong thiên địa hỗn độn này, nàng chính là nét màu rực rỡ và tươi đẹp nhất.

Làn da như mỡ đông, trắng như bạch ngọc không tì vết.

Giữa hàng mi là một điểm chu sa, phong tình vạn chủng, càng tôn lên đôi mắt đẹp sáng như sao trời, trong suốt như nước của nàng.

Đáng tiếc lúc này đôi mắt đẹp của nàng lại thất thần nhìn vào thanh trường kiếm lam quang lưu chuyển trong tay.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe có chút phiêu diêu.

Sư muội, nếu đã đến rồi, sao không hiện thân đâu.

Chỉ nghe xa xa truyền đến một giọng nữ dịu dàng, uyển chuyển: Sư tỷ quả nhiên lợi hại, tiểu muội tìm khắp nơi không thấy.

Còn tưởng rằng tỷ đã trốn đi xa, không ngờ không biết từ lúc nào lại quay lại Linh Thứu Cung, hại ta tìm kiếm vất vả.

Vừa dứt lời, một nữ tử mặc váy trắng, dáng người thon thả yêu kiều, khuôn mặt che bằng lụa trắng đi đến.

Đôi mắt đẹp tiên diễm quyến rũ mang theo ý cười lạnh như băng.

Thế nhưng còn chưa đợi nàng nói ra những lời châm biếm, đột nhiên đôi mắt trợn tròn, đồng tử co rút nhanh.

Kinh ngạc mà kinh dị nói: Làm sao có thể.

Nàng cố gắng trấn tĩnh tâm thần, khó chịu trầm giọng nói: Ngươi tuyệt đối không thể nào là Đại Sư Tỷ.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Sư muội hà tất phải tự lừa dối mình.

Nữ tử phong hoa tuyệt đại kia chính là Thiên Sơn Đồng Mỗ Vu Hành Vân.

Lúc này nàng mới mãi mới rời mắt khỏi Thiên Gia thần kiếm, lạnh nhạt nhìn về phía Lý Thu Thủy đang kinh nghi bất định.

Chỉ một ánh nhìn đã khiến Lý Thu Thủy không tự chủ giật mình, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mặc dù hình dáng Vu Hành Vân đã thay đổi lớn, nhưng Lý Thu Thủy và nàng đã đấu cả đời, làm sao lại không nhìn ra những nét tương đồng trên khuôn mặt nàng.

Chỉ là Lý Thu Thủy khó mà chấp nhận được sự thật này.

Thậm chí còn từng ác ý ảo tưởng, cô gái xinh đẹp trước mắt có phải là con gái của Vu Hành Vân với dã nam nhân nào đó sinh ra, còn bản thân Vu Hành Vân đã chết.

Con gái nàng mới ra ngoài thế thân thân phận của nàng.

Nếu không, đối với Lý Thu Thủy mà nói đả kích thật sự quá lớn.

Kẻ tử địch của nàng, Vu Hành Vân, không chỉ thân thể một lần nữa lớn lên, hơn nữa còn xinh đẹp hơn cả mình.

Chương 276

Khí chất tiên linh từ trong ra ngoài kia càng khiến người ta ghen tị đến mức tự ti.

Nếu như năm đó Vu Hành Vân có vẻ đẹp như hiện tại, nàng kia còn tranh giành cái thá gì Vô Nhai Tử, đàng hoàng nhận thua là được rồi.

Hơn nữa, khi Lý Thu Thủy tái giá với Tây Hạ Hoàng Đế Lý Nguyên Hạo, khuôn mặt xinh đẹp ban đầu của nàng đã bị Vu Hành Vân nhân cơ hội vạch ra bốn vết kiếm thương, không còn vẻ đẹp năm xưa.

Nếu không phải vận khí tốt, một lần liền mang thai hoàng tử Lý Lượng Tộ, bằng không Lý Thu Thủy đã mất sủng, địa vị ở Tây Hạ khó giữ.

Lúc này, đối lập mạnh mẽ với kẻ địch cả đời, Lý Thu Thủy làm sao có thể chấp nhận sự thật tàn khốc như vậy.

Ngăn cách bởi khăn che mặt bằng lụa trắng cũng có thể nhìn ra sắc mặt nàng đang nhăn nhó.

Lý Thu Thủy không cam lòng, hậm hực nói: Không ngờ sư tỷ lại có cơ duyên khác, khôi phục thân thể.

Tiểu muội cần phải hảo hảo chúc mừng sư tỷ một phen đây.

Vu Hành Vân nghe vậy than nhẹ một tiếng: Sư muội hà tất phải nói một đằng làm một nẻo đâu.

Hận thì cứ hận, nói những lời tốt đẹp này chẳng phải khiến người ta cười chê sao.

Giọng nói của nàng lạnh nhạt bình tĩnh, một chút căm hận của kẻ tử địch cũng không thể hiện ra, khiến Lý Thu Thủy càng thêm kinh nghi bất định.

Nàng dò hỏi: Sư tỷ có thể khôi phục thân thể, tiểu muội chúc mừng một phen lại có chỗ nào sai.

Chỉ là không biết sư tỷ đã gặp cơ duyên gì, có thể chữa khỏi chứng còi cọc của ngươi.

Lý Thu Thủy không chỉ cứng miệng, hơn nữa nhìn Vu Hành Vân với thần sắc lạnh nhạt như không thấy nàng, vẫn không nhịn được châm chọc mắng nhiếc.

Vu Hành Vân chỉ liếc mắt lạnh nhạt một cái, liền không hề để lời Lý Thu Thủy vào trong lòng.

Nàng bây giờ đã khác xưa.

Vu Hành Vân nhớ lại chốc lát, khóe miệng không tự chủ nở một nụ cười dịu dàng, tựa như xuân về hoa nở, băng tuyết tan chảy.

Lý Thu Thủy đang nhìn chằm chằm nàng cũng không tự chủ ngẩn ngơ trong chốc lát.

Sư tôn trị liệu Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh của ta, thân thể liền trưởng thành.

Lý Thu Thủy nghe vậy đôi mắt đẹp trợn lớn, khó có thể tin hỏi: Sư tỷ ngươi gặp sư tôn ư.

Vu Hành Vân khẽ lắc đầu, thần sắc không khỏi thở dài nói: Ta không phải nói Tiêu Dao Tử sư phụ.

Lý Thu Thủy nghe vậy đầu tiên là vẻ mặt khó hiểu, ngay sau đó linh quang chợt lóe, mắt lộ hung quang, giận dữ quát lên: Chẳng lẽ là ngươi phản bội sư môn.

Lúc này Lý Thu Thủy nào còn có vẻ mặt tươi cười giả tạo lúc trước, chỉ còn kinh hãi và căm hận.

Vu Hành Vân ánh mắt phiêu diêu, nhàn nhạt nói: Dù ban đầu là bị sư tôn ép buộc bái sư phụ, nhưng đến bây giờ, ta cũng không hối hận.

Nếu như Tiêu Dao Tử sư phụ ngày nào muốn thanh lý môn hộ nói, ta cũng cam chịu.

Đây là lời thật lòng của Vu Hành Vân.

Nàng tuy vẫn còn tôn kính Tiêu Dao Tử, thế nhưng ở sâu trong nội tâm lại càng nghiêng về Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy nghi ngờ hỏi: Sư tỷ ngươi điên rồi sao.

Có lẽ vậy.

Vu Hành Vân chỉ khẽ cười một tiếng.

Lý Thu Thủy mắt thấy Vu Hành Vân vẫn là cái dáng vẻ ngạo mạn, coi thường người khác kia, ánh mắt lóe lên dò xét nói: Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công của sư tỷ vẫn chưa khôi phục lại đỉnh phong phải không.

Vu Hành Vân đối với điều này vẫn chưa giấu giếm, chỉ liếc nhìn Lý Thu Thủy, lạnh nhạt nói: Mới qua 66 ngày, còn thiếu một tháng nữa.

Ồ.

Sư tỷ lại thản nhiên như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ tiểu muội ta thanh lý môn hộ sao.

Lý Thu Thủy quả thật có chút kinh ngạc.

Hai người đấu cả đời, đối với tình trạng của Vu Hành Vân cực kỳ hiểu rõ.

Chính vì biết Vu Hành Vân còn kém một tháng nữa là có thể trở lại đỉnh phong, nàng mới đến tận cửa.

Vu Hành Vân thấy Lý Thu Thủy vẫn là vẻ cảnh giác đó, châm chọc cười nói: Ha, chúng ta tranh đấu nhiều năm như vậy, bây giờ cần gì phải tìm cớ như vậy.

Muốn động thủ thì cứ động thủ đi.

Lý Thu Thủy âm thầm suy nghĩ.

Theo suy đoán của nàng, Vu Hành Vân lúc này cao nhất cũng chỉ có tu vi Tông Sư đỉnh phong, cách biệt một trời một vực với nàng.

Nếu như toàn lực giao đấu, Vu Hành Vân căn bản không đỡ nổi mấy chiêu, không cần thiết phải lo trước lo sau như vậy.

Lý Thu Thủy che miệng cười khẽ nói: Sư tỷ nói đúng, là tiểu muội uổng công phí sức.

Tiểu muội ngược lại rất tò mò sức mạnh của sư tỷ là gì.

Hay là để tiểu muội lĩnh giáo một phen.

Dứt lời liền tung ra một chiêu Bạch Hồng chưởng lực đánh về phía Vu Hành Vân.

Bạch Hồng chưởng lực có lực đạo quỷ dị.

Rõ ràng là xuất chưởng chính diện, chưởng lực lại từ một bên đánh úp về phía Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân ánh mắt khẽ động, Phiên Vân Phúc Vũ nghênh đón Bạch Hồng chưởng lực.

Chưởng pháp cực nhanh không chỉ đánh tan Bạch Hồng chưởng lực, kình lực còn sót lại liền chuyển hướng, đánh về phía Lý Thu Thủy đang kinh ngạc.

Lý Thu Thủy vung tay áo, Hàn Tụ Phất Huyệt đánh tan kình lực của Vu Hành Vân, nghi ngờ bất định, ngưng trọng nói: Đại Tông Sư sơ kỳ ư.

Vu Hành Vân dưới tình huống bình thường lúc này quả thật chỉ có tu vi Tông Sư đỉnh phong.

Nhưng là bởi vì Âm Dương Quyết duyên cớ, tu vi nàng tăng lên một đoạn.

So với những người còn lại thay đổi đột ngột, Vu Hành Vân là trong lúc Phản Lão Hoàn Đồng tu luyện Âm Dương Quyết.

Gần như tương đương với việc biến Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công thành chất dinh dưỡng để lớn mạnh Âm Dương Quyết.

Lại thêm Cố Hàn Uyên nhiều lần dùng linh lực dẫn đạo, hai môn công pháp hỗ trợ lẫn nhau phía dưới, có thể khiến công lực Vu Hành Vân tiến triển thần tốc.

Vừa qua 66 ngày đã phá vỡ cảnh giới thứ hai, liền đã có tu vi Đại Tông Sư sơ kỳ.

Chỉ thấy Vu Hành Vân khẽ cười nói: Sư muội nếu như lại sớm ngày đánh tới cửa có lẽ còn có chút phiền phức.

Nhưng là bây giờ sư muội lại không phải là đối thủ của ta.

Lý Thu Thủy thần sắc khó coi, trầm giọng nói: Sư tỷ mới chỉ Đại Tông Sư sơ kỳ đã cuồng vọng như vậy, dựa vào môn chưởng pháp vừa rồi sao.

Vu Hành Vân ung dung nói: Đó là Bài Vân Chưởng, sư muội còn muốn lĩnh giáo một phen ư.

Lý Thu Thủy chỉ cảm thấy tên chưởng pháp này có chút quen thuộc, nhưng trong chốc lát lại không thể nhớ ra.

Giả bộ trấn tĩnh châm chọc nói: Nghĩ đến đây cũng là sư tỷ học được từ vị sư tôn mới kia phải không.

Tiểu muội ngược lại thêm vài phần hiếu kỳ.

Vu Hành Vân ánh mắt lộ vẻ hồi ức, trước mắt dường như lại hiện lên từng cảnh tượng Cố Hàn Uyên tỉ mỉ dạy dỗ.

Khóe miệng nàng lại nở một nụ cười động lòng người, khẽ nói: Sư tôn dạy không ít, sư muội muốn thử xem không.

Lý Thu Thủy chỉ coi Vu Hành Vân đang nói khoác dọa dẫm, châm chọc nói: Ồ.

Tiểu muội ngược lại phải xem thử xem.

Dứt lời hai người lại lần nữa giao thủ.

Vu Hành Vân liên tục xuất ra ba tuyệt chiêu.

Bài Vân Chưởng hư thực khó phân biệt, cương nhu hòa hợp.

Thiên Sương Quyền hàn khí bức người, lực lượng ngàn cân.

Phong Thần Thối khó lường, tàn ảnh liên tục.

Không bao lâu sau, Lý Thu Thủy đã không chống đỡ nổi.

Trên tay áo đóng đầy sương lạnh, khiến hành động khó khăn.

Vạt váy dường như bị cuồng phong xé rách.

Tấm khăn lụa trắng che mặt cũng không biết từ lúc nào đã bị đánh rơi xuống đất, lộ ra khuôn mặt trắng nõn như vẽ.

Đáng tiếc phía trên có bốn vết kiếm thương, hủy hoại hoàn toàn khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần.

Trớ trêu thay, chính khuôn mặt bị hủy dung này lại gợi lên sự áy náy trong lòng Vu Hành Vân.

Đáng lẽ muốn trọng thương Lý Thu Thủy, Phân Kim Đoạn Ngọc chỉ xé rách quần áo của nàng, lộ ra thân hình trắng nõn kiêu hãnh.

Cái dáng vẻ e lệ, run rẩy đó khiến khóe mắt Vu Hành Vân giật giật.

Vô thức cúi đầu, nàng quả nhiên liếc mắt một cái liền thấy vết thương chỉ đến tận mũi giày.

Từ khi hai người gặp lại, Vu Hành Vân lần đầu tiên lộ ra vẻ căm hận với Lý Thu Thủy, vô cùng hối hận vì đã nương tay.

Lý Thu Thủy khóe miệng rịn máu, xấu hổ và giận dữ dùng hai tay che chắn.

Cũng may nàng cũng nhìn thấu Vu Hành Vân đã nương tay, lại thêm nơi đây không có người khác, cảm giác xấu hổ miễn cưỡng bị đè nén xuống.

Nàng nghi ngờ hỏi: Sư tỷ vì sao đột nhiên nương tay.

Chỉ thấy Vu Hành Vân vẫn chưa vội vã trả lời, nhặt lên Thiên Gia thần kiếm vừa rồi đặt trên bàn, thần sắc khó hiểu nhìn vào thân kiếm lam quang lưu chuyển, nói: Chẳng qua là cảm thấy chúng ta đấu đá nhiều năm như vậy rất nực cười, cũng rất vô vị.

Lý Thu Thủy sững sờ hỏi: Có ý gì.

Ngươi đây là nhận thua sao.

Vu Hành Vân thản nhiên nói: Cứ coi như ta nhận thua đi.

Mặc dù không biết Vô Nhai Tử hiện đang ở đâu, thế nhưng về sau ta cũng sẽ không tranh giành với sư muội nữa.

Nàng đã hoàn toàn buông bỏ Vô Nhai Tử.

Lúc này trong đôi mắt trong trẻo mang theo vẻ áy náy nói: Sư muội, xin lỗi.

Năm đó ta đã để lại bốn vết kiếm thương trên mặt ngươi.

Lý Thu Thủy vô thức lẩm bẩm: Sư tỷ Vu Hành Vân nhìn vào vết sẹo trên mặt Lý Thu Thủy, nhớ lại quãng thời gian chăm sóc Lý Thu Thủy khi còn nhỏ.

Càng nhìn càng cảm thấy chói mắt, áy náy nói: Nếu có cơ hội, ta sẽ cố gắng tìm được thứ có thể khôi phục dung nhan cho ngươi.

Thế nhưng những lời này lại tựa như kích động thần kinh Lý Thu Thủy.

Khóe mắt rưng rưng, điên loạn nói: Đùa gì thế.

Ngươi nói không tranh là không tranh sao.

Chương 277

Vậy bao nhiêu năm tranh đấu của chúng ta chẳng phải là một trò cười ư.

Vu Hành Vân cúi thấp đôi mắt nói: Đúng vậy, chính là chuyện cười.

Lý Thu Thủy nghe vậy kinh ngạc nhìn Vu Hành Vân đột nhiên thần sắc cô đơn, linh quang chợt lóe, vô thức hỏi: Sư tỷ ngươi nói cho ta biết, ngươi có phải đã thay lòng đổi dạ rồi không.

Vu Hành Vân do dự một lát, vẫn thản nhiên thừa nhận: Tựa hồ vậy.

Lý Thu Thủy thần sắc không khỏi hỏi: Chẳng lẽ là vị sư tôn kia của ngươi.

Vu Hành Vân khẽ Ừ một tiếng.

Lý Thu Thủy thần sắc phức tạp hỏi: Hắn rốt cuộc là ai.

Trong mắt Vu Hành Vân dường như lại hiện lên bóng dáng bạch y phiêu dật, tuấn lãng kia, khóe miệng nàng nở một nụ cười động lòng người, khẽ nói: Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy nghe vậy khó tin kinh hô: Tam Tuyệt kiếm tiên.

Làm sao có thể.

Lý Thu Thủy bừng tỉnh đại ngộ nói: Thảo nào võ công sư tỷ dùng luôn cảm thấy quen thuộc, hóa ra là Tam Tuyệt của Tam Tuyệt kiếm tiên.

Nàng nhớ lại những tình báo liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Vì Hách Liên Thiết Thụ từng bị Cố Hàn Uyên dọa cho hồn xiêu phách lạc ở Hạnh Tử Lâm, cho nên phía Tây Hạ vẫn luôn rất quan tâm đến tình báo của hắn.

Thế nhưng càng hồi tưởng, sắc mặt Lý Thu Thủy cũng liền càng thêm quái dị.

Nhất là khi nhìn Vu Hành Vân đang thất thần vuốt ve Thiên Gia thần kiếm, trong lòng tràn đầy cảm giác sai lệch.

Nàng châm chọc nói: Theo tiểu muội biết, Cố Hàn Uyên kia còn chưa đến tuổi nhược quán phải không.

Khẩu vị của sư tỷ không hề bình thường chút nào đâu.

Tuy là Vu Hành Vân đơn phương biểu đạt ý tứ không muốn tranh chấp nữa, nhưng hai người đã đấu đá nhiều năm như vậy, Lý Thu Thủy há lại dễ dàng buông bỏ thù hận như vậy.

Võ lực không phải đối thủ, không có nghĩa là không thể chiếm lời trong lời nói.

Vu Hành Vân chỉ liếc nhìn Lý Thu Thủy, lạnh nhạt nói: Sư tôn chàng ấy quả thật tuổi còn rất trẻ.

Lý Thu Thủy giọng điệu càng thêm châm biếm, âm dương quái khí nói: Vậy sư tỷ còn không ngại mà thích hắn sao.

Sẽ không phải là bị tướng mạo hắn lừa gạt rồi sao.

Giang hồ thịnh truyền Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm, tựa như Tiên nhân hạ phàm, là mỹ nam tử ít thấy trên thế gian đó.

Vu Hành Vân khẽ cười một tiếng, trong giọng nói mang theo một vẻ tự hào: Sư muội vẫn nông cạn như vậy.

Mị lực của sư phụ há chỉ vì vẻ bề ngoài.

Tài hoa, võ công, khí độ của sư phụ đều vô song trong thiên hạ.

Ánh mắt nàng phiêu diêu, miệng khẽ mỉm cười.

Lý Thu Thủy nhìn cái vẻ mặt nhớ nhung người trong lòng kia, chỉ cảm thấy đặc biệt chướng mắt, giọng điệu không tự chủ lạnh đi: Sư tỷ, ngươi liền thích hắn như vậy sao.

Vô Nhai Tử cứ như vậy bị ngươi quên đi sao.

Vu Hành Vân nghe vậy chỉ nhàn nhạt nói: Ta đã quên Vô Nhai Tử chẳng lẽ không được sao.

Chúng ta tranh đấu nhiều năm như vậy, không phải là vì Vô Nhai Tử sao.

Sư muội ngươi đã thắng rồi.

Lý Thu Thủy nghe lời nhận thua của Vu Hành Vân, lại một chút cũng không vui nổi, cúi gằm mặt lẩm bẩm nói: Ta không cam lòng Vu Hành Vân ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, bản còn tưởng rằng Lý Thu Thủy sẽ mừng rỡ như điên, hiện tại bộ dáng này lại khác xa với tưởng tượng của nàng.

Sư muội có ý gì.

Lý Thu Thủy tựa như đột nhiên bùng nổ vậy, nước mắt không tự chủ tuôn rơi, điên loạn hô lớn: Dựa vào cái gì sư tỷ có thể thoát ra, chỉ để lại một mình ta bị giam cầm trong quá khứ.

Vu Hành Vân nhìn Lý Thu Thủy khóc đến không thành tiếng, khẽ thở dài một tiếng, buông Thiên Gia thần kiếm trong tay xuống, tiến đến ôm Lý Thu Thủy, khẽ vỗ về mái tóc trên đầu nàng, an ủi: Sư muội đừng khóc.

Động tác thân mật như vậy khiến Lý Thu Thủy nhất thời sững sờ, nước mắt cũng không tự chủ ngừng lại, kinh ngạc hỏi: Sư tỷ chẳng lẽ liền không lo lắng ta đột nhiên ra tay đánh lén sao.

Vu Hành Vân vẫn chưa trả lời vấn đề của Lý Thu Thủy, không hề để tâm đến an nguy của mình, giọng điệu phiêu diêu mà hỏi: Sư muội còn nhớ khoảng thời gian chúng ta học nghệ ở chỗ Tiêu Dao Tử sư phụ chứ.

Sự thân mật và tự nhiên đột ngột của Vu Hành Vân khiến Lý Thu Thủy có chút không biết phải làm sao, không tự chủ thành thật đáp: Nhớ kỹ.

Vu Hành Vân ôn nhu nói: Khi sư muội mới nhập môn còn chưa đến mười tuổi, tiểu sư muội cũng còn nhỏ dại.

Khi đó sư muội luôn nhút nhát, sợ hãi khi thấy người lạ.

Lý Thu Thủy thần sắc có chút khó coi, dù sao đối với nàng mà nói đó cũng là quá khứ đen tối.

Sư tỷ nói những lời này là có ý gì.

Vu Hành Vân tự mình nói: Tiêu Dao Tử sư phụ dù sao cũng là nam tử, chăm sóc các ngươi có nhiều bất tiện.

Khi đó vẫn là ta chăm sóc các ngươi.

Trong mắt nàng dường như thật sự thấy được Lý Thu Thủy thuở bé, khóe miệng không tự chủ nở nụ cười.

Khi đó sư muội buộc tóc sừng dê, phấn điêu ngọc trác.

Luôn thích nắm lấy vạt áo của ta, lại hay khóc, lại hay làm nũng.

Nhớ kỹ có một lần sư muội đi lạc.

Khi tìm được, sư muội khóc như một đứa trẻ bị lạc.

Suốt mấy ngày đều phải dỗ sư muội ngủ.

Còn có Lý Thu Thủy nghe Vu Hành Vân từng chút từng chút kể lại chuyện cũ.

Khi đó hai người còn chưa lớn lên, cũng còn chưa thích Vô Nhai Tử.

Nói một tiếng tình như tỷ muội cũng không hề quá đáng chút nào.

Lý Thu Thủy ánh mắt không tự chủ dịu đi, khẽ lẩm bẩm: Khi đó sư tỷ đối với tiểu muội thật sự rất tốt.

Đáng tiếc sau này chúng ta trở mặt thành thù.

Vu Hành Vân có chút tiếc nuối nói: Đúng vậy.

Bởi vì Vô Nhai Tử, chúng ta đoạn tuyệt.

Càng hồi tưởng, nàng liền càng cảm thấy không đáng cho cả hai.

Sư muội hại ta tẩu hỏa nhập ma, từ đó không thể cao lớn được nữa.

Ta cũng hại sư muội mất đi vẻ đẹp kiêu hãnh nhất.

Lý Thu Thủy liền đẩy Vu Hành Vân ra, giả vờ hậm hực nói: Nếu sư tỷ còn nhớ rõ là ngươi đã phá hủy vẻ đẹp kiêu hãnh nhất của ta, hiện tại chỉ dựa vào một lời xin lỗi qua loa mà muốn bỏ qua, đừng hòng mơ tưởng.

Vu Hành Vân liếc mắt một cái đã nhìn thấu Lý Thu Thủy nói một đằng làm một nẻo, chỉ khẽ cười nói: Sư muội nếu là muốn trả thù, sư tỷ ta đều tiếp lấy.

Lý Thu Thủy thấy thế, cũng mất đi ý niệm diễn trò, giọng điệu không khỏi hỏi: Sư tỷ ngươi thật sự buông xuống rồi sao.

Vu Hành Vân thẳng thắn nói: Buông xuống rồi.

Lý Thu Thủy biết mà còn hỏi: Sư tỷ bây giờ biến hóa lớn đến vậy, là bởi vì Cố Hàn Uyên sao.

Nếu không phải sư phụ, ta chắc chắn còn bị giam cầm trong quá khứ, vĩnh viễn không thể thoát ra.

Vu Hành Vân trong mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng.

Lý Thu Thủy giọng điệu càng thêm khó hiểu: Ngươi liền thích hắn như vậy sao.

Một sư tỷ thẳng thắn như thế thật khiến người ta không quen.

Vu Hành Vân nghe vậy khẽ cười nói: Tiêu Dao Tử sư phụ rong ruổi thiên hạ, Vô Nhai Tử sư đệ bặt vô âm tín, tiểu sư muội cũng đã mấy chục năm không gặp.

Mối thù oán giữa ta và ngươi tuy sâu đậm, nhưng sư muội lại là người thân cận duy nhất của ta hiện giờ.

Lý Thu Thủy đối với cách nói thân cận này của Vu Hành Vân cực kỳ không thoải mái: Vậy Cố Hàn Uyên đâu.

Ta không dám đi gặp chàng ấy.

Vì sao.

Ta đã lừa gạt chàng ấy.

Lòng hiếu kỳ của Lý Thu Thủy nhất thời dâng trào, hỏi: Sư tỷ lừa gạt hắn ư.

Chuyện gì xảy ra.

Vu Hành Vân chần chờ một lát, giải thích: Ta gặp sư tôn khi đang trong giai đoạn Phản Lão Hoàn Đồng, chàng ấy không biết ta là Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Lý Thu Thủy ánh mắt lóe lên: Thì ra là vậy.

Sư tỷ cùng ta ngươi nói một chút chuyện về Cố Hàn Uyên đi.

Ta đối với hắn cũng rất tò mò.

Vu Hành Vân liếc nhìn bộ ngực trắng nõn tròn trịa của Lý Thu

Thủy, nghĩ đến tính tình của Cố Hàn Uyên, thần sắc vi diệu cười nói: Tò mò về sư tôn có thể không phải là chuyện tốt.

Bất quá nếu sư muội muốn biết, ta đây liền cùng sư muội nói một chút.

Khi chúng ta mới gặp gỡ, ta đang bị 36 Động 72 Đảo nhân bắt đi, suýt chút nữa mất mạng.

Là sư tôn tựa như tiên nhân hạ phàm từ trong tay bọn họ cứu ra ta, để ta bái sư.

Sau này Lý Thu Thủy nghe Vu Hành Vân thâm tình chân thành kể lại, đột nhiên cười đầy ẩn ý nói: Sư tỷ đem hắn nói tốt như vậy, chẳng lẽ không lo lắng ta sẽ cướp chàng ấy đi sao.

Đối với Lý Thu Thủy mà nói, Cố Hàn Uyên nguyên bản chỉ tồn tại trong tình báo, hơn nữa hành tung phiêu diêu, với năng lực tình báo của Tây Hạ, rất khó nắm bắt được tình báo cụ thể của chàng.

Vì vậy nàng hiểu không rõ ràng.

Vu Hành Vân cũng không giống vậy, sở thích, thói quen các loại đều là từ sớm chiều chung sống mà biết được.

Vì vậy Lý Thu Thủy rốt cuộc đối với hình tượng Cố Hàn Uyên có nhận thức sâu sắc hơn.

Mặc dù là nàng không thừa nhận cũng không được, Cố Hàn Uyên quả đúng là một kỳ nam tử.

Vẻ ngoài không chê vào đâu được, tuấn tú không giống người thế gian.

Thiên tư vô song, thần công cái thế.

Khí độ ngạo nghễ chúng sinh, tất cả đều thể hiện sự phi thường của hắn.

Thế nhưng điều khiến Lý Thu Thủy ấn tượng sâu sắc nhất, vẫn là Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, bên cạnh mỹ nhân vây quanh.

Vì Nhậm Doanh Doanh mà giận dữ xông lên Bắc Thiếu Lâm, càng là chuyện khiến người ta bàn tán say sưa trên giang hồ.

Lý Thu Thủy đoán mò những phần Vu Hành Vân không nói chi tiết, cười đầy ẩn ý nói: Sư tỷ chẳng lẽ vẫn chưa dâng hiến thân thể cho hắn sao.

Từ khi hai người gặp lại đến nay, Vu Hành Vân lần đầu tiên không giữ được vẻ lạnh lùng thanh lãnh kia, ngượng ngùng nói: Ta khi đó vẫn còn là thân thể Phản Lão Hoàn Đồng, làm sao mà dâng hiến cho chàng ấy.

Lý Thu Thủy nhìn vẻ mặt bị chọc tức của Vu Hành Vân rất vui mừng, cười khẩy nói: Chỉ có thể nói hắn không thích ngươi.

Bị chọc tức, Vu Hành Vân tức giận nói: Ai bảo không thích.

Ngươi căn bản không hiểu sự thân mật giữa chúng ta.

Lý Thu Thủy trong mắt tràn đầy sự vui sướng của kẻ thắng cuộc.

Đây mới là điều nàng muốn thấy.

Vẻ Vu Hành Vân chịu thua không để ý gì trước đó chỉ khiến nàng nghẹt thở.

Lý Thu Thủy giọng điệu càng thêm nhẹ nhàng, âm dương quái khí mà nói: Sư tỷ chẳng lẽ là đang cứng miệng.

Vu Hành Vân tức giận nói: Mới không phải cứng miệng.

Lý Thu Thủy thấy thế càng thêm vui mừng, cười duyên hỏi: Vậy sư tỷ nói một chút xem thân mật kiểu gì.

Vu Hành Vân do dự hồi lâu, bất quá nhìn cái vẻ đắc ý của Lý Thu Thủy, trong lòng thật sự tức giận.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân ửng hồng như ráng chiều, ấp úng nhỏ giọng kể lại những chuyện đã xảy ra giữa nàng và Cố Hàn Uyên trước đây.

Vẻ đắc ý trên mặt Lý Thu Thủy càng nghe càng không giữ nổi, sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị.

Sư tỷ sớm đã bị hắn nhìn thấy hết sao.

Hắn còn coi sư tỷ làm gối ôm ư.

Hắn ngay cả sư tỷ khi còn thân thể trẻ con cũng hạ thủ được sao.

Lý Thu Thủy nghe đến cuối cùng, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc không còn giữ được vẻ thanh lãnh, ngượng ngùng như thiếu nữ kia, sự đối lập mãnh liệt gây cho nàng cú sốc lớn.

Nàng khó tin nói: Không ngờ các ngươi chơi đùa phóng túng đến vậy, tiểu muội ta còn chưa từng nếm trải cảnh làm thiếp thấp kém đến vậy.

Sư tỷ chẳng lẽ không cảm thấy khó chịu, khó coi sao.

Vu Hành Vân trên mặt đỏ ửng sớm đã lan đến tận mang tai, cố nén sự xấu hổ, lắp bắp, giọng run run nói: Ban đầu có chút không quen, bất quá quen rồi thì lại thích.

Nàng tuy là cảm thấy thẹn đến mức ăn nói cũng có chút không rõ ràng, thế nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Lý Thu Thủy đôi mày thanh tú nhíu chặt, chán ghét nói: Sư tỷ, ngươi đừng có vẻ mặt thỏa mãn đó nữa.

Tiểu muội nhìn thấy không được tự nhiên.

Vu Hành Vân nghe vậy lại ngẩng cao khuôn mặt tinh xảo, đắc ý nói: Ngươi biết cái gì.

Đây chính là sư tôn cho ta.

Đêm hôm đó, sự tiến triển đối với nàng mà nói ý nghĩa trọng đại.

Lý Thu Thủy càng thêm chán ghét: Chặc.

Sư tỷ sao lại còn kiêu ngạo lên thế.

Nhưng mà Vu Hành Vân cũng không để ý tới nàng, tự nhiên ở đó đắc ý ra mặt.

Lý Thu Thủy càng xem càng cảm thấy khó chịu, lòng hiếu thắng đang bùng cháy dữ dội.

Mắt đảo một vòng liền nảy ra ý hay, thần sắc đầy ẩn ý cười nói: Sư tỷ đem hắn nói tốt như vậy, chẳng lẽ không lo lắng ta sẽ cướp chàng ấy đi sao.

Vu Hành Vân thần sắc thanh đạm, lơ đễnh nói: Sư muội thích đoạt thì cứ đi đoạt đi.

Ta đối với sư tôn mà nói là đặc biệt.

Lý Thu Thủy hiện giờ ghét nhất chính là cái vẻ thanh lãnh lạnh nhạt này của Vu Hành Vân, tức giận nói: Hừ, sư tỷ đừng có mà hối hận.

Nàng lại đeo khăn lụa trắng lên mặt, che đi phần y phục bị rách nát trên người, cười duyên nói: Hôm nay tiểu muội đã làm phiền nhiều rồi.

Chương 278

Tiểu muội xin cáo từ.

Dứt lời cũng không đợi Vu Hành Vân mở miệng, Lăng Ba Vi Bộ vận dụng, chỉ trong mấy cái lên xuống đã không còn thấy bóng dáng.

Vu Hành Vân nhìn bóng Lý Thu Thủy rời đi, thần sắc khó hiểu thở dài.

Nàng chung sống với Cố Hàn Uyên lâu ngày, sẽ không còn là tính tình hung hãn và đơn thuần như trước nữa.

Sự hứng thú của Lý Thu Thủy đối với Cố Hàn Uyên cũng là nàng cố tình dẫn dắt, chính là để Lý Thu Thủy tự mình đưa tới cửa.

Trong lòng Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên chính là không gì là không thể, nhất định có biện pháp chữa trị dung mạo của Lý Thu Thủy.

Coi như là bù đắp phần nào sự hổ thẹn của nàng đối với Lý Thu Thủy.

Đương nhiên cũng có ý hố Lý Thu Thủy.

Vu Hành Vân đối với vẻ đẹp trước khi hủy dung của Lý Thu Thủy, nàng hiểu rõ nhất.

Với tính tình của Cố Hàn Uyên, tuyệt đối sẽ không khoanh tay bỏ qua.

Vu Hành Vân hiện tại chính mình không dám đi gặp Cố Hàn Uyên, liền muốn đem Lý Thu Thủy đóng gói đưa tới tận cửa, cũng là để bù đắp sự hổ thẹn đối với Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân dựa vào sự hiểu biết về Lý Thu Thủy, cũng không lo lắng Lý Thu Thủy sẽ phản bội nàng.

Nàng cho rằng Lý Thu Thủy với lòng chiếm hữu và hiếu thắng cực mạnh, nhất định sẽ nảy sinh ý nghĩ độc chiếm, giúp nàng che giấu sự tồn tại của mình.

Vu Hành Vân lại khẽ thở dài một tiếng, cầm lấy Thiên Gia thần kiếm, thất thần nhìn vào thân kiếm lam quang lưu chuyển, khẽ lẩm bẩm không thể nghe thấy: Sư tôn, Vân nhi rất nhớ người.

Không bao lâu, Tây Hạ hoàng cung liền truyền ra một đạo mệnh lệnh, chiêu cáo thiên hạ rằng sẽ chọn rể cho Ngân Xuyên quận chúa.

Còn cố ý nhắc đến nhất định phải có Tam Tuyệt kiếm tiên Cố Hàn Uyên tham gia.

Việc này gây ra sóng gió lớn.

Giang hồ xôn xao đồn đoán liệu Tây Hạ có coi trọng Cố Hàn Uyên, muốn chiêu chàng làm phò mã hay không.

Còn về việc Tây Hạ có thể toại nguyện hay không thì mỗi người một ý.

Mà lúc này, trong phòng Hoàng Dung ở Đào Hoa Đảo.

Hoàng Dung mặt ửng hồng như hoa đào, trên má hồng kiều diễm lộ vẻ nghi hoặc, run giọng hỏi: Phu quân làm sao vậy.

Nàng liếc nhìn Phùng Hành bên cạnh, do dự nói: Mẫu thân bên kia còn chưa hồi phục sức lực đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cười nói: Không có gì.

Dứt lời, bên tai chàng lại vang lên giọng nói mềm mại uyển chuyển, đáng tiếc lại không thể lay động tâm tư Cố Hàn Uyên.

Chàng lúc này đang chú ý đến nhắc nhở trên hệ thống.

Lý Thu Thủy đột nhiên đưa tới không ít phản phái điểm.

Chỉ cần suy nghĩ một chút liền đoán được chắc là Vu Hành Vân bên kia đã làm gì đó rồi, gián tiếp khiến Lý Thu Thủy và chàng nảy sinh liên hệ.

Đáng tiếc tình hình cụ thể tạm thời vẫn chưa rõ, chỉ có thể bảo Địa võng bên kia chú ý nhiều hơn.

Sau đó Cố Hàn Uyên liền nán lại Đào Hoa Đảo hơn nửa tháng.

Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh khuấy đảo giang hồ đến đại loạn.

Cố Hàn Uyên thấy thời điểm đã gần đến lúc, liền chuẩn bị rời Đào Hoa Đảo.

Sau khi gió ngừng mưa tạnh, giọng trách móc của Hoàng Dung vang lên.

Phùng Hành bên cạnh xấu hổ đến không dám ngẩng đầu, vùi mình trong chăn giả làm đà điểu.

Cố Hàn Uyên khẽ vỗ về bụng dưới trắng mịn màng của Hoàng Dung, vuốt ve dịu dàng.

Việc đó khiến má ngọc tuyệt sắc của Hoàng Dung ửng hồng thẹn thùng.

Cố Hàn Uyên kề tai nàng ôn nhu hỏi: Dung Nhi chẳng lẽ không nguyện ý vì ta sinh hạ hậu duệ sao.

Hoàng Dung nghe vậy, trong mắt lóe lên ánh sáng thâm tình nhu hòa, không chút do dự nói: Ta tự nhiên là nguyện ý vì phu quân sinh hạ hậu duệ.

Nàng dừng một chút, do dự nói: Chỉ là hiện tại không thích hợp a.

Dù sao trên danh nghĩa ta vẫn là thê tử của Quách Tĩnh.

Ta cũng không thể nào cứ trốn mãi ở Đào Hoa Đảo.

Nếu là có thai trở về Tương Dương thành, đến lúc đó sẽ gây phiền phức cho phu quân mất.

Không biết từ khi nào, Hoàng Dung không còn gọi Quách Tĩnh là Tĩnh ca ca nữa.

Cái sự xa cách đó cũng nói rõ tâm tư của Hoàng Dung đã hoàn toàn gửi gắm trên người Cố Hàn Uyên.

Trước đây bọn họ từng đàm luận qua chuyện Hoàng Dung có nên trở về Tương Dương thành hay không.

Hoàng Dung càng ở chung với Cố Hàn Uyên thì càng chống cự việc tái kiến Quách Tĩnh, đối với việc trở về Tương Dương thành cũng tỏ ra vô cùng do dự.

Chỉ là nếu không có Hoàng Dung ở phía sau tính toán, cân bằng thế lực các nơi, chỉ dựa vào một mình Quách Tĩnh thì nhiều nhất cũng chỉ là một gã vũ phu.

Mặc dù Quách Tĩnh có nhiều chiến công hiển hách trên mặt trận chỉ huy quân sự, nhưng bản tính chất phác đôn hậu khiến chàng rất khó có được quyền phát ngôn ở Tương Dương thành.

Lữ Văn Hoán cũng sẽ không xem trọng chàng.

Thế nhưng Lữ Văn Hoán năng lực cũng có hạn.

Trong nguyên bản thời không có lẽ còn có thể giằng co với Mông Cổ.

Nhưng bây giờ đối với Đại Tống uy hiếp không chỉ riêng là Mông Cổ, Kim quốc cũng đang dòm ngó.

Số lượng gian thần trong nội bộ Đại Tống càng tăng gấp mấy lần, cũng đều đang bận rộn đấu tranh quyền lợi.

Đối với Tương Dương thành sự ủng hộ căn bản không đủ.

Tình thế trên có thể nói là nguy như trứng chồng.

Lại thêm yếu tố thế giới võ hiệp, nếu không có Quách Tĩnh và Hoàng Dung giúp đỡ, Tương Dương thành tuyệt đối không giữ được bao lâu.

Lực lượng Cố Hàn Uyên lúc này vẫn chưa đủ, nhất định phải giữ Hoàng Dung ở Tương Dương thành để nàng tranh thủ thời gian cho hắn.

Bằng không, một khi Tương Dương thành bị Kim quốc hoặc Mông Cổ công phá, thiên hạ đại loạn sẽ mở màn sớm hơn dự kiến.

Cố Hàn Uyên sẽ không làm loại chuyện vì lợi nhỏ mà bỏ qua việc lớn này.

Vì vậy hắn lợi dụng dân tộc đại nghĩa thuyết phục Hoàng Dung, để nàng trở lại Tương Dương thành.

Còn như Hoàng Dung có hay không mang thai, Cố Hàn Uyên cũng không dám hứa chắc.

Trong hơn nửa tháng qua, không phải lần nào cũng song tu, cho nên ngẫu nhiên cũng có lúc không có phòng bị.

Vạn nhất nàng có thai thì cũng không có gì kỳ lạ.

Bất quá Cố Hàn Uyên vì người mang linh khí, bản chất sinh mệnh đã sớm thay đổi.

Muốn có hậu duệ cũng sẽ vô cùng trắc trở.

Sở dĩ Hoàng Dung có hay không mang thai vẫn là không thể biết được.

Phùng Hành vì cần song tu để linh khí quán thông, đối với chuyện này ngược lại không cần phải lo lắng.

Chỉ là Cố Hàn Uyên vẫn chưa nói rõ với hai nàng.

Nhìn các nàng vừa muốn lại không dám muốn mà quấn quýt, cũng thật thú vị không phải sao.

Cố Hàn Uyên giọng mang thâm ý nói: Dung Nhi chẳng lẽ đã quên Di Hồn Đại Pháp rồi.

Hoàng Dung nghe vậy giật mình, rất nhanh liền hiểu ý Cố Hàn Uyên, kiều mị liếc hắn một cái, giận trách: Nguyên lai phu quân chàng có chủ ý này.

Nếu là trước khi Hoàng Dung đột phá đến Tông Sư, mặc dù Quách Tĩnh đối với nàng không có phòng bị, Di Hồn Đại Pháp cũng rất khó có hiệu lực.

Nhưng là bây giờ Hoàng Dung và Quách Tĩnh tu vi đã không có chênh lệch lớn về cảnh giới, lại có linh khí hiệu suất cao làm năng lượng thúc đẩy, với sự thông tuệ cơ trí của Hoàng Dung, việc dùng Di Hồn Đại Pháp che mắt Quách Tĩnh là hoàn toàn khả thi.

Mặc dù nàng thất bại, cũng có thể để Cố Hàn Uyên tự mình xuất thủ.

Cố Hàn Uyên thấy Hoàng Dung đã thông suốt, liền trêu ghẹo nàng: Vậy Dung Nhi hiện tại nguyện ý không.

Hoàng Dung không còn buồn phiền, nhất thời thẹn thùng khẽ đáp.

Bất quá rất nhanh nàng liền thần sắc có chút cô đơn nói: Phu quân, chúng ta bây giờ nên rời khỏi Đào Hoa Đảo thật sao.

Cố Hàn Uyên ngưng trọng nói: Đúng vậy, Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh đang gây xôn xao giang hồ, ta không thể làm ngơ.

Hơn nữa cũng phải đưa các nàng trở về Tương Dương thành trước.

Phải rời khỏi Đào Hoa Đảo, thật là khiến người không nỡ a.

Trong mắt Hoàng Dung tràn đầy đau buồn.

Chuyến đi này không biết khi nào mới có thể trở về.

Cố Hàn Uyên thấy nàng khổ sở, khẽ cười trêu ghẹo: Dung Nhi là không cam lòng rời Đào Hoa Đảo, hay là không cam lòng rời ta.

Thế nhưng sắp chia tay, vẻ u sầu đầy cõi lòng, Hoàng Dung thẳng thắn nói: Đương nhiên là không nỡ phu quân.

Thời gian trên đảo là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ta trong nhiều năm qua.

Trong mắt nàng tựa như lại lóe lên từng bức họa sau khi trở lại Đào Hoa Đảo.

Đêm tân hôn, chuyến du ngoạn trăng mật.

Tuy là trong lúc đó có nhiều bất ngờ với Phùng Hành, nhưng có thể phục sinh mẫu thân vẫn hằng nhớ nhung, vẫn là vui mừng chiếm đại đa số.

Hơn nữa ban đêm có một người chia sẻ cũng có thể ung dung hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên ôm Hoàng Dung vào lòng, dịu dàng nói: Chờ toàn bộ bụi trần lắng xuống, ta liền dẫn Dung Nhi, Hành nhi cùng Phù nhi các nàng cùng nhau trở về Đào Hoa Đảo ẩn cư.

Không biết từ khi nào, dưới yêu cầu mãnh liệt của Phùng Hành, Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ thay đổi cách xưng hô.

Phùng Hành vốn đang giả bộ đà điểu, thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên nói đến mình, khuôn mặt tươi như hoa đào mận nhất thời ửng hồng, yếu ớt nói: Các người nói các người, sao lại còn lôi ta vào.

Cố Hàn Uyên ôm nàng cùng nhau vào lòng, trong lúc nhất thời ôm trọn ôn hương noãn ngọc.

Hắn thản nhiên cười nói: Hành nhi chẳng lẽ không muốn cùng chúng ta cùng nhau sao.

Ta nhưng sẽ không buông tay.

Phùng Hành nghe vậy bất đắc dĩ lườm hắn một cái rõ ràng, giận trách: Chàng vẫn bá đạo như vậy.

Vốn là chuyện rất cảm động, đến miệng phu quân chàng lại cứ muốn dùng loại cách nói tận diệt này.

Thật là.

Hoàng Dung cũng giận đến trợn trắng mắt, làm bộ hung dữ bấm một cái vào cánh tay Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng lực đạo lại nhỏ đến tựa như khẽ vuốt, hiển nhiên là nói một đằng làm một nẻo.

Cố Hàn Uyên đáp lễ bấm một cái, chọc cho Hoàng Dung một tiếng thét kinh hãi rồi khẽ cười nói: Vậy Dung Nhi hiện tại không khó chịu nữa chứ.

Má ngọc kiều diễm của Hoàng Dung mang theo vẻ ửng hồng say lòng người, không tự chủ quay đi ánh mắt, mạnh miệng nói: Hừ, ai mà thèm.

Dù sao ra khỏi Đào Hoa Đảo, bên ngoài còn rất nhiều nữ tử nguyện ý cùng chàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trầm mặc giây lát, trong mắt xẹt qua dung mạo một cô gái, cuối cùng dừng lại trên người Vu Hành Vân.

Đem nàng chôn sâu dưới đáy lòng.

Cố Hàn Uyên điều chỉnh tâm tình xong, dịu dàng nói: Các nàng cùng nàng cũng không giống nhau.

Còn nói lời hữu ích để dỗ ta.

Hoàng Dung tuy nhìn ra Cố Hàn Uyên vừa rồi nhất định là nhớ lại những nữ tử khác, hơn nữa không có gì bất ngờ chắc chắn còn có một nữ tử vô cùng quan trọng khác.

Nhưng thiện ý không để bụng.

Nếu Dung Nhi không khó chịu, vậy chúng ta cần phải đi.

Cố Hàn Uyên dứt lời liền để hai nàng hầu hạ hắn mặc quần áo rửa mặt.

Hai giai nhân cũng riêng phần mình thay y phục.

Một lam một lục, tà áo phiêu phiêu, làn gió mát thổi qua, càng làm nổi bật dáng người yểu điệu vốn có của hai nàng, càng thêm động lòng người.

Hoàng Dung diễm tuyệt thiên hạ, Phùng Hành thanh lệ thoát tục.

Chương 279

Cố Hàn Uyên mãn nguyện cười.

Hai cánh tay mở rộng, nắm cả hai nàng Ngự Kiếm Phi Hành lên không trung.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng bay tới bên ngoài Tương Dương thành, vẫn chưa khoe khoang trực tiếp Ngự Kiếm Phi Hành vào trong thành.

Dù sao cũng bất tiện bị người thấy hắn nắm Hoàng Dung thân mật.

Hoàng Dung vốn ý định để Phùng Hành theo Cố Hàn Uyên hành động.

Nhưng Cố Hàn Uyên làm sao thuận theo ý nàng.

Hắn mượn cớ Phùng Hành vừa mới được truyền vào lượng linh khí đủ dùng nửa năm, không thích hợp đi theo hắn bôn ba, liền để Phùng Hành ở lại Tương Dương thành hỗ trợ Hoàng Dung.

Hoàng Dung suy nghĩ một trận, cuối cùng vẫn đồng ý.

Có một người giúp đỡ thông tuệ nhạy bén lại hoàn toàn đáng tin cậy có thể giúp nàng giảm bớt rất nhiều gánh nặng.

Bất quá để tránh gây phiền phức, liền để Phùng Hành đeo khăn che mặt.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng đi trước đến biệt viện của hắn ở Tương Dương thành.

Nơi đó lúc này đang có Thích Phương, Lăng Sương Hoa, Thủy Sanh cùng thị nữ Thị Kiếm.

Hoa Vạn Tử đợi lâu Cố Hàn Uyên không có kết quả, liền một mình trở về Tuyết Sơn phái.

Màn gặp mặt của các nữ nhân vẫn có chút lúng túng.

Các nàng Thích Phương nhìn Hoàng Dung cùng Cố Hàn Uyên đến, đặc biệt là nhìn vẻ thân mật của hai người, ai nấy đều kinh ngạc không tự chủ há hốc miệng, nhìn nhau khó có thể tin.

Hoàng Dung cũng không phải nữ tử đơn giản gì.

Nàng cùng Quách Tĩnh nghĩa thủ Tương Dương danh tiếng lẫy lừng, là Thần Tiên Quyến Lữ trong mắt biết bao người thiên hạ, càng là thần tượng và tấm gương trong lòng vô số nữ tử.

Vậy mà lúc này lại tựa như một tiểu nữ nhân vậy bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng.

Thủy Sanh còn đỡ chút, chỉ là có loại thất vọng vì hình tượng thần tượng trong lòng tan vỡ.

Thích Phương cùng Lăng Sương Hoa lại theo bản năng hoài nghi có phải Cố Hàn Uyên đã dùng nhược điểm gì uy hiếp Hoàng Dung.

Dù sao hai nàng cũng đã có vết xe đổ, bằng không loại chuyện siêu thực này làm sao có thể xảy ra trước mắt.

Còn như Thị Kiếm thì chỉ thầm cảm thán mị lực to lớn của Cố Hàn Uyên, ngay cả nữ tử danh vang thiên hạ như Hoàng Dung cũng bị hắn chinh phục, cũng chẳng có nhiều ý tưởng hơn.

Hoàng Dung vốn không định cùng nhóm hồng nhan của Cố Hàn Uyên gặp mặt.

Bất quá lại bị Cố Hàn Uyên dùng lý do nàng cần một vài người giúp đỡ đáng tin cậy để thuyết phục.

Vốn còn định lấy hình tượng đoan trang xuất hiện, thế nhưng Cố

Hàn Uyên lại ở lúc gặp mặt trực tiếp nắm lấy eo mềm của nàng.

Trong lúc nhất thời giãy giụa không thoát, đành cam chịu, má ngọc ửng hồng cùng các nàng chào hỏi.

Các nàng nhìn Hoàng Dung xinh đẹp rực rỡ tựa tiên tử nơi Dao Trì, đột nhiên lại không cảm thấy kỳ quái.

Nữ tử đẹp đến mức này, Cố Hàn Uyên nếu có thể buông tha mới là thật kỳ quái.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên vẫn nhận không ít sự lườm nguýt vì chuyện này.

Bất quá nhìn Hoàng Dung một bộ tình ý nồng nàn, thật ra khiến Thích Phương cùng Lăng Sương Hoa yên tâm.

Ít nhất nhìn qua không giống như là bị uy hiếp.

Thủy Sanh cùng Thị Kiếm đều đã gặp mặt Hoàng Dung, chỉ đơn giản lên tiếng chào.

Thân phận của Lăng Sương Hoa khiến trong mắt Hoàng Dung nhiều thêm một phần suy nghĩ sâu xa.

Phụ thân nàng Lăng Thối Tư là Tri phủ Kinh Châu.

Chuyện hủy dung minh chí tuy ở Đại Tống truyền đi không xa, nhưng Tương Dương thành gần Giang Lăng thành, Hoàng Dung nhất định biết chuyện này.

Vậy mà lúc này Lăng Sương Hoa không chỉ khôi phục dung mạo, còn trở thành hồng nhan của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng trước đó ở Giang Lăng thành, Lăng Thối Tư lại là lần đầu tiên thấy Cố Hàn Uyên.

Trong đó tất nhiên có nguyên nhân không muốn người biết.

Nói chung, sự tồn tại của Lăng Sương Hoa đối với Hoàng Dung mà nói là chuyện tốt, có thể nhờ đó tăng cường quan hệ Giang Lăng thành, hậu cần Tương Dương thành cũng có thể ít gặp trở ngại hơn.

Thân phận nhân thê của Thích Phương tự nhiên khiến Hoàng Dung liếc mắt trách móc, thầm ghét bỏ những ham mê kỳ quái của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng chính nàng cũng thuộc dạng nhân thê, trong lòng không khỏi cảm thấy ngán ngẩm vô vàn.

Bất quá, bé Tiểu Đậu Nha trong lòng Thích Phương ngược lại khiến Hoàng Dung cùng Phùng Hành hai mắt sáng rỡ, tình mẫu tử nhất thời trỗi dậy.

Cả hai đều tiến lên trêu đùa bé Tiểu Đậu Nha đang kề cận Cố Hàn Uyên đòi ôm.

Hai nàng nhìn vẻ ôn nhu sủng nịch của Cố Hàn Uyên, đều không tự chủ nhẹ vỗ về bụng dưới, trong ánh mắt lưu chuyển hiện lên vẻ chờ mong.

Thân phận của Phùng Hành vẫn chưa được giải thích nhiều với các nữ nhân khác.

Dù sao việc này giải thích thật phiền phức.

Trước mặt mọi người, Hoàng Dung cũng chỉ xưng hô Phùng Hành là Phùng tỷ tỷ.

Nhóm Thích Phương không truy hỏi, chung đụng được ngược lại cũng xem như hòa hợp.

Với sự cơ trí thông tuệ lại thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế của Hoàng Dung, nàng rất nhanh đã nhận được sự tán thành của các nàng.

Nhất là chứng kiến Cố Hàn Uyên gần như công khai thái độ càng thêm coi trọng Hoàng Dung, cũng khiến các nàng trong lòng có điều hiểu ra.

Tuy khó nén được sự mất mát, nhưng các nàng đều là những nữ tử hiểu chuyện, liền khéo léo hô Hoàng tỷ tỷ, xem như là thừa nhận địa vị của nàng.

Cố Hàn Uyên đối với việc này vô cùng hài lòng.

Trong tâm trạng vui mừng, hắn bất chấp sự thẹn thùng trách mắng phản đối của các nàng, đưa các nàng cùng nhau lên đường, tiện thể cũng cho Thị Kiếm đã đợi lâu một lời công đạo.

Bé Tiểu Đậu Nha trước sau như một mút tay nhỏ, tò mò nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mắt, thỉnh thoảng vẫy tay nhỏ, tựa như đang cổ vũ cho ai đó.

Cố Hàn Uyên để trấn an các nàng, ở lại biệt viện Tương Dương thành một ngày một đêm.

Phùng Hành tạm thời bị giữ lại trong biệt viện.

Cố Hàn Uyên đang cùng Hoàng Dung trên đường đi đến Quách phủ, vẫn phải chịu đựng sự trách móc im lặng của nàng.

Trong ánh mắt Hoàng Dung tiết lộ thông điệp Chàng tên hỗn đản dâm đãng vô độ này, cùng với sự chột dạ bị che giấu.

Nàng chợt nhận ra rằng khi ở Đào Hoa Đảo, Cố Hàn Uyên đối với nàng và Phùng Hành vẫn nương tay, và cũng ôn nhu hơn rất nhiều.

Hắn vẫn luôn quan tâm đến tâm tình của các nàng, chưa bao giờ chỉ lo cho bản thân.

Đó là sự yêu thương và sủng nịch của hắn dành cho các nàng.

Vì vậy, khi đến gần Quách phủ, thừa dịp không ai chú ý, Hoàng Dung kìm lòng không đặng thơm nhẹ lên má Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt nàng lưu chuyển đầy tình ý.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc hỏi: Phu nhân đây là thế nào.

Vì gần Quách phủ, cách xưng hô của Cố Hàn Uyên cũng đã thay đổi trở lại.

Hoàng Dung tuy biết rằng như vậy mới là đúng, nhưng vẫn không tự chủ nhíu mày.

May mà Cố Hàn Uyên không gọi thẳng Quách phu nhân, nàng còn có thể tự động loại bỏ chữ phu nhân thành cách xưng hô vợ chồng.

Bằng không Hoàng Dung hiện tại căn bản không vượt qua được cửa ải trong lòng.

Nàng miễn cưỡng thu thập tâm tình, cẩn thận từng li từng tí nhìn xung quanh, khẽ mỉm cười nói: Đây là thưởng cho phu quân.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, khẽ cười nói: Ồ.

Dung Nhi không sợ bị người nghe thấy sao.

Cùng lắm thì liền cùng phu quân bỏ trốn.

Hoàng Dung ngữ khí kiên quyết.

Đối với nàng hiện tại, dân tộc đại nghĩa cùng Quách Tĩnh đều xếp dưới Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải vì Cố Hàn Uyên, nàng căn bản không muốn quay về Tương Dương thành.

Cố Hàn Uyên thương tiếc khẽ thở dài: Làm Dung Nhi ấm ức rồi.

Trong mắt Hoàng Dung lóe lên ánh sáng thâm tình nhu hòa.

Vì phu quân, không phải ấm ức.

Nàng nở nụ cười long lanh, khẽ nói: Đi thôi, luôn phải đối mặt.

Hoàng Dung đã học được một đạo lý từ Cố Hàn Uyên, đó chính là chấp nhận hiện thực, không nên trốn tránh.

Trốn tránh chỉ sẽ mang đến càng nhiều đau khổ và tiếc nuối.

Trên con đường đi đến điểm kết thúc có lẽ sẽ có rất nhiều khúc chiết, nhưng nhất định phải cùng người mình yêu nhất nắm tay đồng hành.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu suy nghĩ miên man của Hoàng Dung, trong lòng hơi ấm, cùng nàng cười tương tự, thản nhiên đi về phía Quách phủ.

Hai người còn chưa tới trước cửa, liền nghe thấy trong phủ có tiếng cười đắc ý: Quách đại hiệp vẫn phải nhận cái Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh này a.

Trong Quách phủ, Quách Tĩnh đang thần sắc khó coi đối đầu với hai bóng người một vàng một đen.

Bên cạnh Quách Phù đang lo âu nhìn chàng.

Quách Tĩnh hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: Quách mỗ thân mang trọng trách thủ vệ Tương Dương, không thể tự ý rời đi.

Thanh âm của chàng có chút suy yếu vô lực, hiển nhiên đã bị thương.

Tiếng cười đắc ý phía trước chua chát nói: Huynh đệ chúng ta hai người cũng là phụng mệnh hành sự, Quách đại hiệp cũng không muốn buộc chúng ta cưỡng ép mời chứ.

À, hai vị không bằng trước cưỡng ép mời Cố mỗ thế nào.

Tiếng cười khinh miệt từ trước cửa Quách phủ truyền vào, thu hút ánh mắt của mọi người.

Thấy rõ người tới, Quách Tĩnh cùng Quách Phù ngạc nhiên hô: Dung Nhi.

Cố công tử.

Mẫu thân.

Cố đại ca.

Sắc mặt Hoàng Dung thoáng chốc không được tự nhiên, nhưng may mắn kỹ xảo của nàng không tệ, chỉ khẽ dừng bước đã khôi phục lại vẻ mặt.

Nàng cười duyên dáng nói: Tĩnh. hôm nay đây là ác khách lâm môn sao.

Hoàng Dung thầm thở dài.

Nàng phát hiện mình dù thế nào cũng không thể nào thân mật gọi Tĩnh ca ca được nữa, lời nói đến khóe miệng lại phải gắng gượng sửa lại.

Cố Hàn Uyên thu trọn phản ứng của Hoàng Dung vào mắt, mãn nguyện cười.

Hắn không nhìn hai sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác vẻ mặt nghiêm nghị, thản nhiên hành lễ nói: Quách đại hiệp, đã lâu không gặp.

Hắn cùng Quách Tĩnh chào hỏi xong, nhìn về phía Quách Phù với ánh mắt tràn đầy nhớ nhung, ôn hòa cười nói: Phù nhi, nhớ ta sao.

Cố đại ca.

Quách Phù vốn thấy bầu không khí ngưng trọng, Quách Tĩnh lại ở bên cạnh, còn có chút căng thẳng và do dự.

Nhưng mà chứng kiến ánh mắt ôn nhu kia của Cố Hàn Uyên, nghe hắn ôn nhu gọi tên, nào còn dư tâm tình gì khác.

Nỗi nhớ hóa thành hành động, nàng hoan hô một tiếng chạy về phía Cố Hàn Uyên, tựa yến về tổ mà nhào vào lòng hắn.

Cố Hàn Uyên đưa tay vững vàng đón lấy nàng, ôm lấy vòng eo thon gọn đầy sức sống thanh xuân.

Nhìn ánh mắt nàng lóe lên vẻ nhớ nhung, ôn nhu cười nói: Phù nhi vẫn ngây thơ đáng yêu như vậy.

Khuôn mặt kiều diễm như hoa của Quách Phù ửng lên nụ cười thẹn thùng.

Hì hì, Cố đại ca, ta rất nhớ chàng.

Ta cũng rất tưởng niệm Phù nhi.

Hai người thân mật trò chuyện mà không để ý đến ai.

Hoàng Dung giấu vẻ ngưỡng mộ dưới đáy mắt, nhìn hai người cười dịu dàng.

Đối với trường hợp như vậy nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Hơn nữa, ngay cả Phùng Hành còn có thể chấp nhận, huống chi là Quách Phù.

Quách Tĩnh đối với hành động chẳng chút rụt rè của Quách Phù có chút bất mãn.

Nhưng chàng đã sớm biết mối quan hệ của Cố Hàn Uyên và Quách Phù, hiện tại lại có sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác ở đây, cũng không tiện mở miệng trách cứ.

Không biết là do xa cách lâu quá hay nguyên nhân khác, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy Hoàng Dung so với trước đây xinh đẹp hơn rất nhiều, tựa như một màu sắc sáng nhất trong trời đất.

Chàng nhìn Hoàng Dung thất thần suy nghĩ.

Hoàng Dung cũng phát hiện ánh mắt Quách Tĩnh, nghiêng người sang kéo Quách Phù từ lòng Cố Hàn Uyên ra, giả vờ trách mắng cười nói: Người lớn như vậy rồi, cũng không chú ý một chút hình tượng.

Quách Phù vốn còn chút bất mãn Hoàng Dung quấy rầy nàng và Cố Hàn Uyên gặp lại, mà khi nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Dung, nhất thời ngây người, vô ý thức lẩm bẩm nói: Mẫu thân, người đẹp quá a.

Lời tán thán theo bản năng của Quách Phù khiến Hoàng Dung đỏ bừng hai má.

Chương 280

Nàng rõ ràng mình bây giờ xinh đẹp là do ai mang lại.

Nàng mịt mờ liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên, trên gương mặt càng thêm xinh đẹp lộ ra nụ cười dịu dàng nói: Phù nhi lúc nào miệng lại ngọt như vậy rồi.

Phù nhi cũng rất đẹp, Cố đại ca của con nhất định sẽ thích.

Lời này của Hoàng Dung quả nhiên đã dời đi sự chú ý của Quách Phù.

Nàng tựa vào lòng Hoàng Dung, nũng nịu nói: Mẫu thân lại trêu chọc con.

Quách Phù tuy vẫn ngây thơ như vậy, nhưng sau chuyện ở Hạnh Tử Lâm cũng đã có thêm chút tâm tư.

Nàng cũng mịt mờ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, vô ý thức cảm thấy sự thay đổi của Hoàng Dung có liên quan đến hắn.

Sắc mặt hai sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác tối sầm lại.

Từ khi họ ra giang hồ đến nay chưa từng gặp phải cảnh bị bỏ qua như vậy.

Nam tử áo vàng chế nhạo hắng giọng nói: Nguyên lai là Hoàng bang chủ.

Vừa lúc cũng có một phần Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh của cô, cũng xin nhận lấy.

Dứt lời, một khối Đồng Bài mang theo tiếng xé gió ném tới, hiển nhiên lực đạo không nhỏ.

Khối Đồng Bài mang theo nội kình đó trực tiếp đánh về phía

Hoàng Dung và Quách Phù.

Nhưng mà hai nàng đều không lộ ra thần sắc kinh hoảng, bởi vì các nàng biết, nam tử hết lòng yêu thương bên cạnh lúc này tuyệt đối sẽ bảo hộ các nàng.

Quả nhiên, một bàn tay trong suốt như ngọc không mang theo nửa điểm khói lửa khí đã chặn lại khối Đồng Bài bay tới.

Thái độ hời hợt kia khiến hai sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Vẫn là nam tử áo vàng mở miệng nói: Nguyên lai còn có cao thủ, không biết vị công tử này xưng hô thế nào.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm liếc nhìn hai người.

Trước khi hỏi tên người khác, hẳn là nên tự giới thiệu tên mình trước a.

Hai người nhìn nhau.

Triệu Đại.

Tiền Nhị.

Cố Hàn Uyên trong lòng hiểu rõ.

Quả nhiên là những người có địa vị cao hơn Trương Tam Lý Tứ.

Hai sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác mạnh nhất.

Vừa rồi nội kình trên Đồng Bài có thể đại khái suy đoán ra thực lực của hai người.

Tu vi đều là Tông Sư đỉnh phong, cách Đại Tông Sư cũng chỉ còn một bước.

Thậm chí chỉ từ nội lực mà nói còn mạnh hơn so với Tông Sư đỉnh phong bình thường một bậc, nói là nửa bước Đại Tông Sư cũng không quá đáng.

Dưới tình huống một chọi một, dựa vào uy lực của Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Cửu Âm Chân Kinh, Quách Tĩnh còn có thể chiếm thượng phong.

Thế nhưng Hiệp Khách đảo đều là hai người tổ đội, am hiểu hợp kích thuật.

Nếu như hai chọi một thì Quách Tĩnh không phải là đối thủ của hai người.

Khó trách chàng hiện tại sắc mặt trắng bệch, một bộ dáng bị nội thương không nhẹ.

Chưa chờ Cố Hàn Uyên nói ra đại danh, Quách Phù, người ngưỡng mộ hắn đã lâu, liền dương dương tự đắc chế nhạo nói: Ta còn tưởng Hiệp Khách đảo thật lợi hại chứ.

Nguyên lai ngay cả Tam Tuyệt Kiếm Tiên cũng không nhận ra.

Hai người nghe vậy kinh hô: Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Tiền Nhị vẫn luôn lạnh lùng cũng không giữ được vẻ mặt lãnh đạm kia.

Danh tiếng Cố Hàn Uyên ở Đại Tống thực sự quá lớn, bất kể đi tới đâu cũng sẽ nghe được những câu chuyện về hắn.

Bọn họ tự nhiên cũng đã đưa hắn vào danh sách mời đến Hiệp Khách đảo.

Chỉ là hành tung Cố Hàn Uyên phiêu miểu, hai người căn bản không tìm được hắn, đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Không ngờ lại bất ngờ đụng phải ở Tương Dương thành.

Hiệp Khách đảo tuy ở xa hải ngoại, nhưng vẫn chú ý đến tình hình Đại Tống.

Chỉ là Cố Hàn Uyên thành danh quá nhanh, bọn họ phần nhiều là tin tức vỉa hè.

Các đại môn phái lại sợ hai người như sợ rắn rết, sẽ không chủ động cung cấp bức họa của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa hai người xuất thân từ Hiệp Khách đảo, đối với các phái Đại Tống tự nhiên có một loại cảm giác ưu việt.

Lại là sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác mạnh nhất, từ khi bước chân lên Đại Tống đến nay hiếm gặp địch thủ, càng thêm cổ vũ tâm tính kiêu ngạo của hai người.

Thế cho nên xuất hiện cảnh tượng nực cười là gặp mặt mà không nhận ra.

Nếu là Trương Tam Lý Tứ cẩn thận hơn có lẽ đã nhận ra Cố Hàn Uyên ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Triệu Đại ngữ khí bình thản, lại mơ hồ mang theo một cỗ ngạo nghễ khinh miệt.

Hiển nhiên là sau khi tận mắt thấy Cố Hàn Uyên với vẻ ngoài Phiên Phiên Công Tử trẻ tuổi như vậy, đã sinh ra nghi ngờ về danh tiếng của hắn.

Thậm chí hoài nghi những lời đồn giang hồ có sai lầm, hoặc là người trong giang hồ Đại Tống vì lấy lòng phái Võ Đang mới cố ý nâng cao danh tiếng Cố Hàn Uyên.

Dù sao còn trẻ như vậy mà dám xưng là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên thực sự quá mức cuồng vọng.

Thế nhưng sau một khắc, hắn liền nghe được tiếng trào phúng lạnh đạm của Cố Hàn Uyên: À, không biết trời cao đất rộng.

Triệu Đại nghe vậy khó có thể tin trợn to hai mắt.

Lời này là hắn thường xuyên nói với các đại môn phái Đại Tống, bây giờ lại bị Cố Hàn Uyên nguyên dạng trả lại.

Sắc mặt Triệu Đại nhất thời âm trầm xuống.

Cố công tử quá nói khoác mà không biết ngượng rồi.

Hắn cho rằng là vì vừa rồi ném Đồng Bài lúc nương tay, mới khiến Cố Hàn Uyên đánh giá sai thực lực của hắn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn hai người, thi thi nhiên nói: Nếu muốn thử Cố mỗ thân thủ, liền đừng lãng phí thời gian.

Hai vị cùng lên đi, tránh cho các ngươi không phục.

Cái thái độ không coi ai ra gì kia triệt để chọc giận Triệu Đại và Tiền Nhị.

Hai người liếc nhau, quyết định cho Cố Hàn Uyên một bài học khắc sâu.

Triệu Đại âm sâm cười nói: Nếu Cố công tử đã mời, huynh đệ chúng ta hai người đành mạo phạm vậy.

Quách Tĩnh ngưng trọng lên tiếng nhắc nhở: Cố công tử cũng xin cẩn thận, hợp kích thuật của bọn họ rất mạnh.

Triệu Đại và Tiền Nhị hai loại công pháp một nóng một lạnh đơn độc lấy ra cũng không tính là thần công tinh diệu gì.

Thế nhưng kình lực hai người nếu như hợp lại cùng nhau, lại hỗ trợ lẫn nhau, uy lực đại tăng.

Bằng không lấy thực lực Quách Tĩnh cho dù không thắng nổi, giữ được bất bại cũng không khó khăn.

Chàng trước đó chính là đã bại bởi hợp kích thuật của hai người.

Triệu Đại liếc nhìn Quách Tĩnh nhắc nhở, trên môi treo lên nụ cười trào phúng, cảm thấy Quách Tĩnh nhắc nhở quá chậm.

Triệu Đại và Tiền Nhị ăn ý đồng thời đánh về phía Cố Hàn Uyên.

Thông thường mà nói, hợp kích thuật phần nhiều là lấy trận pháp hoặc là phối hợp chạy chỗ làm chủ, đi qua những trình tự công kích khác nhau để bù đắp kẽ hở của đồng đội.

Nhưng mà Triệu Đại và Tiền Nhị lại bất đồng.

Hai người một tả một hữu đồng thời xuất chưởng, hai cổ kình lực hoàn toàn khác biệt một nóng một lạnh nhất thời dung hợp vào nhau.

Lạnh nóng giao thoa, âm dương cộng tế, trong cương có nhu, trong nhu có cương, biến hóa khôn lường.

Uy lực của cổ kình lực này nhất thời tăng lên mấy lần.

Loại uy lực này ngay cả Đại Tông Sư cũng có thể đánh một trận.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một vệt kinh ngạc, hiển nhiên đối với loại hợp kích thuật này nổi lên hứng thú.

Bất quá trước thực lực tuyệt đối, loại đồ vật lòe loẹt này cũng chẳng có tác dụng gì.

Một quyền xuất ra, hàn khí tràn ngập.

Thiên Sương Quyền, Sương Tuyết Băng Sơn nghênh đón hai người.

Hai người chỉ cảm thấy một cổ cự lực khó có thể chống cự đánh tới.

Kình lực trên tay còn chưa chống đỡ được giây lát liền bị đánh tan, cả hai đều bay ngược ra sau.

Trên người khắp nơi dính hơi sương giá lạnh, trên tay áo càng đóng băng rất nhiều sương lạnh.

Tiền Nhị tu luyện nội kình băng hàn, tuy bị đông cứng lạnh run, nhưng cũng coi như tình trạng tốt.

Triệu Đại lại thê thảm hơn.

Hắn tu luyện nội kình nóng bỏng, gặp phải Thiên Sương Quyền hàn khí xuyên thấu thân thể con người.

Lạnh nóng giao thoa phía dưới, hắn thét lên đau đớn thống khổ, vẻ mặt đau đớn muốn chết, tựa như sau một khắc liền muốn chết oan chết uổng.

Quách Phù thấy thế đều lộ ra vẻ không đành lòng.

Cố Hàn Uyên tiến lên đưa tay khoát lên vai Triệu Đại.

Hơi sương giá lạnh trên người Triệu Đại rất nhanh liền biến mất không còn.

Hắn lòng vẫn còn sợ hãi thở hổn hển vài hơi, ngẩng đầu nhìn thần sắc lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên, không ngừng kính cẩn cúi đầu tạ ơn nói: Đa tạ Cố công tử ân cứu mạng.

Cố Hàn Uyên thấy thế nhẹ nhàng gật đầu.

Đối với Tiền Nhị hắn cũng làm tương tự, hóa giải hàn khí Thiên Sương Quyền cho hắn.

Còn như nội thương hai người chịu phải thì lười xía vào.

Hai người nhìn nhau cười khổ.

Triệu Đại kính nể nói: Cố công tử thần công cái thế, tiểu nhân xin phục.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Vậy Đồng Bài của ta đâu.

Triệu Đại nghe vậy cung cung kính kính dâng lên Đồng Bài.

Mời Cố công tử cất kỹ, còn vài ngày nữa là đến ngày tập hợp.

Hiệp Khách đảo trên dưới sẽ dọn giường chiếu nghênh đón Cố công tử đến.

Cố Hàn Uyên quay đầu liếc nhìn Quách Phù.

Trong ánh mắt khó hiểu của nàng, hắn nói: Đồng Bài của Quách đại hiệp cũng đưa ta đi.

Cái này.

Triệu Đại nghe vậy do dự.

Sao.

Không được sao.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái.

Triệu Đại nhất thời toát mồ hôi lạnh, cung kính đưa Đồng Bài của Quách Tĩnh cho Cố Hàn Uyên.

Cố công tử nguyện ý thay Quách đại hiệp nhận lấy Đồng Bài, tiểu nhân sao dám phản đối.

Cố Hàn Uyên đạm mạc cười.

Coi như ngươi thức thời.

Quách Phù thấy thế rất là cảm động, chỉ coi Cố Hàn Uyên là vì nàng mới hướng Triệu Đại đòi Đồng Bài của Quách Tĩnh.

Trong lúc nhất thời ánh mắt nàng lưu chuyển đầy tơ tình, trên má ngọc kiều diễm hiện lên một vệt ửng hồng động lòng người.

Hoàng Dung mịt mờ liếc trắng Cố Hàn Uyên.

Nàng hiểu rõ hơn nội tình.

Cố Hàn Uyên sẽ không để Quách Tĩnh, chiến lực đáng tin cậy này, rời khỏi Tương Dương thành.

Về phần hắn cố ý nhìn Quách Phù một cái, rõ ràng là để trêu chọc thiếu nữ.

Trước mặt mình mà nam nhân của mình trêu chọc con gái mình, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác quái dị.

Cố Hàn Uyên không để ý đến suy nghĩ miên man của Hoàng Dung, liếc nhìn Triệu Đại vẫn còn sững sờ.

Chương 281

Triệu Đại nhất thời ngầm hiểu.

Quách đại hiệp, hôm nay huynh đệ chúng ta hai người có nhiều quấy rối, xin hãy tha lỗi.

Lại cung kính thi lễ một cái với Cố Hàn Uyên.

Cố công tử, tiểu nhân cáo từ.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, vẫy chào Tiền Nhị ít nói rồi rời khỏi Quách phủ.

Hai người ngoại nhân sau khi rời đi, Quách Phù cũng không kiềm chế được nữa, cười duyên ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Trong mắt chớp động tơ tình, không tự chủ dùng đôi tay nhỏ khẽ cọ xát, má ngọc ửng hồng nói: Cố đại ca, cám ơn chàng đã giải vây cho cha.

Quách Tĩnh nhìn Quách Phù với dáng vẻ chẳng chút rụt rè của nữ nhi, sắc mặt có chút trầm xuống.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên vừa mới từ Triệu Đại lấy đi Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh của chàng, đối với chàng có ân.

Ban đầu ở Nam Thiếu Lâm lúc ấy lại còn nương tay với chàng.

Tổng cộng thiếu Cố Hàn Uyên hai cái nhân tình.

Cho dù muốn biểu đạt bất mãn cũng có chút không đủ tự tin.

Lại thêm mối quan hệ tình lữ giữa Quách Phù và Cố Hàn Uyên vốn đã thịnh truyền trên giang hồ, chàng đành làm bộ không phát hiện.

Quách Tĩnh điều chỉnh tình cảm xong, cười vang nói: Đa tạ Cố công tử vừa rồi xuất thủ tương trợ.

Có thể cho tại hạ một cơ hội hảo hảo chiêu đãi Cố công tử một bữa thịnh soạn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ khẽ cười gật đầu đồng ý.

Quách đại hiệp khách khí.

Vẻ thâm thúy dưới đáy mắt chợt lóe lên.

Trong lòng hắn lại âm thầm nghĩ: Thê tử trên danh nghĩa của chàng bây giờ nhưng đã hảo hảo chiêu đãi ta rồi.

Hoàng Dung có lẽ là ở chung với Cố Hàn Uyên thời gian dài, lại theo bản năng đoán được Cố Hàn Uyên trong lòng đang thầm nghĩ gì.

Nàng khẽ cúi đôi mắt ngọc ngà, vẻ thẹn thùng hiện rõ.

Bộ dáng mỹ nhân thẹn thùng nhưng lại thực sự vô cùng động lòng người.

Quách Tĩnh kìm lòng không đặng tiến lên phía trước nói: Dung Nhi, nàng lần này trở về Đào Hoa Đảo sao lại đi lâu như vậy.

Hoàng Dung bất động thanh sắc né tránh bàn tay Quách Tĩnh đưa tới, dịu dàng cười nói: Đoạn thời gian trước đúng lúc là ngày giỗ mẹ.

Ta cũng rất nhiều năm không có trở về cúng tế, nên ở lại thêm vài ngày.

Trên đường trở về vừa lúc gặp Cố công tử, liền mời chàng tới Tương Dương thành.

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung tách ra, chỉ cho là nàng thấy Cố Hàn Uyên ở đây nên không tiện thân cận quá mức, bừng tỉnh cười nói: Cố công tử có thể đến, hoan nghênh vô cùng.

Chúng ta quả thực rất nhiều năm không trở lại Đào Hoa Đảo.

Mấy năm nay khổ cực Dung Nhi, đi về nghỉ vài ngày quả nhiên khí sắc tốt hơn nhiều.

Hoàng Dung thầm than một tiếng: Bây giờ mới biết ta khổ cực thì có ích lợi gì.

Ta đã là phu quân của người rồi.

Tâm tư của nàng phân loạn, nhưng nét mặt lại bất động thanh sắc nói: Có chuyện gì thì chờ vào trong rồi hãy nói.

Đứng giữa sân thế này ra thể thống gì.

Quách Tĩnh áy náy đối với Cố Hàn Uyên đang xem trò vui nói: Không có ý tứ, chậm trễ Cố công tử.

Hắn vốn sẽ không thất lễ như vậy, tất cả đều bởi vì bây giờ Hoàng Dung thực sự quá xinh đẹp, theo bản năng mà muốn cùng nàng nói chuyện thêm vài câu.

Đáng tiếc, lòng nữ nhân thay đổi còn vô tình hơn cả trong tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ cười nhạt một tiếng, hơi thâm ý nói: Bằng vào ta cùng Phù nhi, còn có phu nhân giao tình, Quách đại hiệp không cần khách khí như vậy.

Đáng tiếc Quách Tĩnh vẫn chưa nghe ra ý tứ hàm xúc khác, chỉ nhiệt tình dẫn đường phía trước: Cố công tử mời.

Hoàng Dung tự nhiên biết Cố Hàn Uyên nói bóng gió là gì, oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái.

Đáng tiếc trong mắt nàng căn bản không có ý giận, chỉ có tình ý kéo dài, khiến nàng trừng mắt nửa điểm lực sát thương cũng không có.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Hoàng Dung ôn nhu cười, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng đưa tay cầm lấy tay nhỏ của nàng.

Hoàng Dung hơi có chút kinh hoảng liếc nhìn bóng lưng Quách Tĩnh đang dẫn đường phía trước, thấy hắn trong thời gian ngắn không có ý quay đầu lại.

Trong lòng tơ tình đột nhiên rung động, trong mắt nổi lên thủy quang động nhân.

Có lẽ là sự bất an khi tái kiến Quách Tĩnh, có lẽ là nỗi buồn ly biệt khi sắp phải chia tay Cố Hàn Uyên, có lẽ là sự bất lực đối với Quách Phù sắp đưa dê vào miệng cọp, khiến nàng đột nhiên thêm phần dũng khí.

Ngón tay ngọc nhỏ dài khẽ động, cùng ngón tay hữu lực của Cố Hàn Uyên mười ngón tay tương khấu, hướng về phía hắn tự nhiên cười nói, nhất thời trăm hoa thất sắc.

Quách Phù vốn đang thầm than Quách Tĩnh chất phác.

Nàng là người biết nội tình, đã sớm biết giữa Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung có sự ám muội, cũng nghe ra lời nói bóng gió trong giọng điệu của Cố Hàn Uyên.

Chuyện Hạnh Tử Lâm khiến nàng trưởng thành rất nhiều, mặc dù đối với Quách Tĩnh phi thường hổ thẹn, nhưng vẫn là ý tưởng bảo vệ người trong lòng chiếm thượng phong hơn.

Chỉ là âm thầm đem tâm tư phức tạp giấu ở đáy lòng, lặng lẽ chú ý Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung hai người.

Sau đó nàng liền kinh ngạc chứng kiến Cố Hàn Uyên cầm tay nhỏ của Hoàng Dung, còn chưa chờ nàng bình phục tâm tình kinh ngạc, liền lại gặp được Hoàng Dung dùng phương thức mười ngón tay tương khấu đáp lại, đồng thời hướng về phía Cố Hàn Uyên lộ ra một nụ cười khiến nàng có chút tự ti mặc cảm.

Quách Phù trong lúc nhất thời ngây tại chỗ.

Nàng đã đoán được giữa Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung nhất định là có tiến triển, trước đây cái lòng ghen tỵ mơ hồ kia lại dâng lên, trong mắt cao quang trở nên ảm đạm.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Quách Phù cảm giác lòng bàn tay ấm áp.

Nguyên lai Cố Hàn Uyên cũng cầm lấy tay nhỏ của nàng.

Cảnh tượng nhất thời biến thành Quách Tĩnh cô độc dẫn đường phía trước, Cố Hàn Uyên tay trái tay phải phân biệt cầm tay hai mẹ con.

Quách Phù kinh ngạc nhìn hắn ôn nhu khuôn mặt tươi cười, khóe miệng giương lên một vệt độ cung động nhân, nhãn thần lại trở nên trong trẻo nhu hòa.

Nàng không tự chủ học Hoàng Dung cùng Cố Hàn Uyên mười ngón tay tương khấu.

Quách Phù đối với Hoàng Dung vẫn có phức cảm tự ti, lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ bị Hoàng Dung cướp đi.

Lúc này thấy hắn đối xử bình đẳng dắt tay hai người, cuối cùng cũng đem viên tâm bất an kia buông xuống.

Tuy là đối với việc hai mẹ con cùng nhau bị nắm cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng dù sao cũng hơn bị người trong lòng quên đi nhiều.

Đoạn đường này cũng không dài, vừa đi vào hậu viện phía trước, Cố Hàn Uyên liền buông tay hai nàng ra.

Hoàng Dung đi bếp sau chuẩn bị cơm nước, Quách Phù cùng Cố Hàn Uyên và Quách Tĩnh nói chuyện phiếm.

Cũng không lâu lắm, Hoàng Dung liền bưng thức ăn tinh xảo lên bàn.

Nàng vì không cùng Cố Hàn Uyên cách quá xa, cố ý lựa chọn một tấm bàn tròn tương đối nhỏ, bày đầy thức ăn, đều là nàng tự mình xuống bếp làm.

Quách Tĩnh thấy thế rất là kinh hỉ, bởi vì bận rộn duyên cớ, hắn cũng thật lâu không có hưởng qua thức ăn Hoàng Dung tự mình làm.

Còn tưởng là Hoàng Dung cố ý chuẩn bị cho hắn, hứng thú tăng vọt cùng Cố Hàn Uyên nâng ly cạn chén.

Hoàng Dung lo lắng Cố Hàn Uyên đến lúc đó lại uống không quen rượu thông thường, sớm có chuẩn bị cho hắn trong bầu rượu lén lút đổi thành Đạp tuyết tầm mai.

Bộ dáng nhân thê ôn uyển vì người yêu lặng lẽ chuẩn bị xong hết thảy kia, khiến Cố Hàn Uyên trong lòng hơi động, ở dưới khăn trải bàn vén lên làn váy của nàng.

Hoàng Dung thân thể mềm mại run rẩy, phớt lờ Quách Tĩnh không hề cảm giác, cố nhẫn nại nghe đối thoại của hai người.

Cố công tử, ngươi thật muốn đi trước Hiệp Khách đảo sao.

Cố Hàn Uyên một tay chuyển động miệng chén, một tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhàn nhạt cười nói: Ta cũng không có thói quen trốn tránh.

Hơn nữa Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh quậy đến Tống Quốc giang hồ đại loạn, ta không thể làm như không thấy.

Quách Tĩnh nghe vậy thở dài nói: Cố công tử cao nghĩa.

Hắn lại ngưng trọng nói: Chỉ là có người nói mỗi mười năm liền sẽ có Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả đi tới Tống Quốc, mời các phái chưởng môn hoặc cao thủ danh túc đi trước Hiệp Khách đảo.

Đồng thời những người đi đều không có trở về lại, hiển nhiên

Hiệp Khách đảo là một chỗ hung hiểm, Cố công tử lần này đi nhất định phải cẩn thận.

Quách Phù vốn ở bên cạnh an an tĩnh tĩnh làm một thục nữ bàng thính, vừa nghe đi Hiệp Khách đảo có nguy hiểm, nào còn có giữ hình tượng, cấp thiết nói: Cố đại ca, nếu Hiệp Khách đảo nguy hiểm như vậy, huynh còn là chớ đi đi.

Cố Hàn Uyên đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, xúc động cười nói: Phù nhi không cần lo lắng.

Bằng vào thực lực bây giờ của ta, chính là long đàm hổ huyệt cũng có thể xông vào một lần.

Khí thế hào hùng đập vào mặt kia, chọc cho Quách Phù trong lòng cuồng loạn, mắt bốc hồng tâm, hà phi hai gò má.

Hoàng Dung cũng là cúi thấp ánh mắt, cố gắng khắc chế sắp xông lên ngọc nhan cảm thấy thẹn đỏ ửng.

Quách Tĩnh cũng kìm lòng không đặng khen: Cố công tử quả nhiên hào khí can vân, nên uống cạn một chén lớn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vẫn chưa có gì ánh mắt đắc ý, chỉ khiêm tốn nói: Quách đại hiệp khen lầm rồi.

Quách Tĩnh trên mặt trung hậu toát ra một vệt tán thán sắc màu, ngữ khí không hiểu nói: Lúc đầu ở Nam Thiếu Lâm, ta chỉ cảm thấy Cố công tử là một người cuồng ngạo không kềm chế được, không nghĩ tới hôm nay lại khiêm tốn như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng cười khẩy: Lúc này không giống ngày xưa, Nam Thiếu Lâm bá đạo quen rồi, đối đãi bọn họ không thể không cường ngạnh một ít.

Còn những thứ kia nịnh nọt, mua danh trục lợi cái gọi là chính đạo, bất quá là chút nhảy nhót tên hề mà thôi.

Quách Tĩnh nghe được rất là xấu hổ, bởi vì hắn lúc đó cũng là một trong những người xuất thủ.

Ho nhẹ hai tiếng giải thích: Khái khái, nói ra thật xấu hổ.

Lúc đầu phụng sư thúc chi mệnh khó vi phạm, bất đắc dĩ mới hướng Cố công tử xuất thủ.

Cố Hàn Uyên dáng vẻ sùng kính nói: Không ngại, Quách đại hiệp nghĩa thủ Tương Dương, ta vẫn thập phần kính nể.

Cùng Tả Lãnh Thiện đám người làm sao có thể quơ đũa cả nắm.

Hoàng Dung cùng Quách Phù hai người hầu như thần đồng bộ lặng lẽ phớt lờ Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt tràn đầy quái dị, tựa như đang nói: Ngươi nói và làm cũng không đồng dạng.

Ngoài miệng nói kính nể, ngầm lại đem thê tử của hắn đoạt đi rồi.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa đi quản Quách Phù, chỉ âm thầm thêm phân lực.

Gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung bữa trước lúc phiêu khởi đỏ ửng khó có thể ức chế, không thể làm gì khác hơn là che giấu nâng chén đem rượu uống cạn, âm thầm xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên liếc mắt.

Quách Tĩnh không thể nhận thấy được Hoàng Dung dị dạng, sắc mặt xấu hổ nói: Còn muốn đa tạ lúc đầu Cố công tử thủ hạ lưu tình.

Cố Hàn Uyên vi diệu cười nói: Quách đại hiệp không cần như vậy, việc này phu nhân đã tạ ơn rồi.

Quách Tĩnh tò mò hỏi: Ồ.

Dung Nhi ngươi là tạ ơn thế nào.

À.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh đột nhiên hỏi hướng nàng, trong con ngươi xinh đẹp hiện lên một vệt hoảng loạn.

Cũng may nàng tùy cơ ứng biến năng lực rất mạnh, đè lại con lửa nóng đại thủ kia, cố tự trấn định nói: Cố công tử không biết từ chỗ nào biết được tay nghề của thiếp tinh xảo, thiếp thấy hắn có hứng thú, liền cho hắn làm một lần đồ ăn mà thôi.

Cũng may dù sao cũng là ở trên bàn rượu, nàng vừa rồi cố ý uống rượu, lúc này trên mặt đỏ ửng mặc dù sâu, nhưng cũng không có đưa tới hoài nghi.

Đáng tiếc Hoàng Dung lúc này trên tay thật sự là không có khí lực gì, không bao lâu lại là thân thể mềm mại khẽ run.

Cố Hàn Uyên nét mặt bất động thanh sắc cười nói: Tay nghề của phu nhân xác thực thiên hạ vô song, Quách đại hiệp thật là có phúc khí.

Hoàng Dung sao có thể nghe không ra Cố Hàn Uyên nói tay nghề là chỉ cái gì, mịt mờ cũng trợn mắt nhìn hắn một cái, chỉ là nàng ấy tràn đầy động nhân thủy quang đôi mắt đẹp nào có nửa điểm lực sát thương.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên trên mép độ cung vi diệu, khí liền không đánh một chỗ tới, quyết định xuất thủ phản kích, cũng học Cố Hàn Uyên, đem một tay ẩn ở tại khăn trải bàn phía dưới.

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền ngoạn vị phớt lờ Hoàng Dung, nhìn lấy nàng chột dạ dời đi ánh mắt, nét mặt vẫn như cũ bất động thanh sắc, trên tay so với phía trước càng thêm linh hoạt rồi vài phần.

Chương 282

Đáng tiếc có khăn trải bàn che, trì độn Quách Tĩnh đối với lần này không hề có cảm giác, chỉ là đắc ý cười nói: Ha ha, Cố công tử hà tất ước ao.

Về sau làm cho Dung Nhi hảo hảo dạy một chút Phù nhi, chờ các ngươi thành hôn sau đó mỗi ngày làm cho ngươi chính là.

Quách Phù trước đây vẫn chú ý Cố Hàn Uyên cùng Hoàng Dung hai người, còn đang nghi hoặc thần tình Hoàng Dung hơi có chút không đúng, chỉ là kiến thức của nàng còn chưa đủ rộng, không thể phản ứng kịp.

Lại thấy Quách Tĩnh đem lời đề chuyển tới hôn sự của nàng và Cố Hàn Uyên, nhất thời không để ý tới suy đoán, nhan như xuân hoa gương mặt bên trên đầy đỏ ửng, thẹn thùng không thuận theo nói: Cha à, tại sao lại nói đến con vậy.

Cố Hàn Uyên chân mày cau lại, khẽ cười hỏi: Quách đại hiệp đây là đồng ý hôn sự của ta và Phù nhi.

Quách Tĩnh nghe vậy chỉ liếc nhìn thẹn thùng Quách Phù, thở dài nói: Quan hệ tình lữ của các ngươi hầu như truyền khắp giang hồ, Phù nhi lại hướng ngươi tình căn thâm chủng, ta còn có thể phản đối hay sao.

Chỉ là Phù nhi tuổi tác dù sao còn nhỏ, đợi thêm mấy năm thì sao.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Quách Phù sủng nịch cười nói: Cũng tốt, ta cũng không cam lòng cho Phù nhi sớm như vậy liền mất đi sự hồn nhiên ngây thơ của thiếu nữ.

Cố đại ca.

Quách Phù khẽ gọi Cố Hàn Uyên một tiếng, kìm lòng không đặng tới gần.

Nhưng mà ngay trong nháy mắt này, đồng tử nàng bỗng nhiên co rút nhanh, hiển nhiên là phát hiện cái gì, trên mặt đà hồng sắc lại sâu vài phần.

Nàng mịt mờ phớt lờ Quách Tĩnh không biết gì cả, chần chờ trong nháy mắt, khẽ cắn môi mỏng, dáng vẻ tự nhiên khoác lên cánh tay Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung ở lúc Quách Phù dựa vào tới liền kinh hoảng muốn rút ra.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên vẫn chưa để cho nàng như nguyện, đầu tiên là tạm thời thả ra nàng, lại trái lại siết chặt lấy cổ tay nàng muốn rút ra.

Trong lúc nhất thời chỉ có thể lo âu nhìn lấy Quách Phù.

Cũng may Quách Phù vẫn chưa lộ ra, hai mẹ con nhìn nhau khoảng khắc, tựa như đi qua nhãn thần đạt thành hiệp nghị gì, hai tay lẫn nhau cầm.

Cố Hàn Uyên mắt thấy hai nàng đột nhiên chung sức hợp tác, trong lúc nhất thời cũng có chút gánh không được, không thể làm gì khác hơn là áp dụng kế sách phân hóa lôi kéo, nắm cổ tay Hoàng Dung trở lại tại chỗ.

Kế này quả nhiên có hiệu quả, Hoàng Dung nhất thời chậm chạp rất nhiều, Quách Phù cũng sức ghen dâng lên trong lúc nhất thời không có cách thức.

Mà lúc này Quách Tĩnh lại cau mày trầm mặc khoảng khắc, hiển nhiên là có cái gì tâm sự, không thể nhận thấy được giữa ba người có gì đó.

Hắn chần chờ hồi lâu, đột nhiên thở dài hỏi: Có người nói Tây Hạ đột nhiên nên vì Ngân Xuyên quận chúa chọn rể, còn cố ý yêu cầu Cố công tử nhất định phải tham gia, không biết nhưng có việc này.

Cố Hàn Uyên thản nhiên thừa nhận: Thật có việc này.

Việc này nhất thời đem sự chú ý của hai người đều hấp dẫn qua đây.

Quách Phù càng là không tự chủ khiến cho hai phần lực, lo âu hỏi: Cố đại ca, cái kia Ngân Xuyên quận chúa là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên suýt nữa hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng trấn an nói: Phù nhi chớ vội, ta vẫn chưa cùng Ngân Xuyên quận chúa tiếp xúc qua, ta cũng không biết Tây Hạ vì sao đơn độc nhắc tới ta.

Thật vất vả đem Quách Phù trấn an xong, Hoàng Dung vừa tối đâm đâm địa chọc một câu: E rằng Tây Hạ đây là muốn Cố công tử làm quận mã.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là quang chịu đòn không hoàn thủ, ngoạn vị khen một tiếng nói: Phu nhân cực kì thông minh, nhân xưng nữ trung Gia Cát.

Không bằng giúp ta tham mưu tham mưu, có phải hay không là Tây Hạ có âm mưu gì.

Hoàng Dung thần sắc căng thẳng, miễn cưỡng khống chế được không phát ra thanh âm run rẩy nói: Thiếp không phải cái gì nữ trung Gia Cát, Cố công tử khen lầm rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng là người gây sự nói: Không sao, phu nhân tùy ý đoán một chút xem.

Hoàng Dung thấy tránh không thoát truy vấn, sâu hấp một khẩu khí, cố tự trấn định một khẩu khí đem phân tích của nàng nói ra: Hiện tại tình báo không đủ, chỉ biết là trước đây Tây Hạ Nhất Phẩm

Đường Thống Lĩnh Hách Liên Thiết Thụ từng bị Cố công tử sợ vỡ mật.

Khả năng lớn nhất tính vẫn là vì lôi kéo Cố công tử a.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy Hoàng Dung trong mắt cầu xin sắc màu, khẽ cười bỏ qua nàng: Phu nhân nói rất có đạo lý.

Hoàng Dung mới thả lỏng một khẩu khí.

Quách Tĩnh đột nhiên trầm giọng nói: Lời này vốn là không nên do ta cái người làm cha này mà nói.

Có người nói cái kia Ngân Xuyên quận chúa rất được Tây Hạ hoàng đế sủng ái.

Cố công tử nhưng có cân nhắc qua lên làm Tây Hạ quận mã, tiến tới ảnh hưởng Tây Hạ thái độ đối với Tống Quốc, trợ giúp Tống Quốc đối kháng những quốc gia khác.

Quách Phù kinh ngạc nhìn Quách Tĩnh, trên tay cũng không tự chủ ngừng, khiếp sợ hỏi: Cha.

Người đây là ý gì.

Hoàng Dung cũng không đoái hoài tới dị dạng, đồng dạng khó có thể tin nhìn về phía Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh chột dạ tránh được ánh mắt Quách Phù, mắt nhìn thẳng nhìn lấy thần tình lãnh đạm của Cố Hàn Uyên, bất đắc dĩ thở dài nói: Phù nhi, tình thế Tống Quốc bây giờ nguy như chồng trứng, nếu là không có ngoại lực tương trợ, không biết còn có thể kiên trì bao nhiêu năm.

Chỉ có thể vì quốc gia đại nghĩa ủy khuất ngươi.

Nếu như ngươi thực sự thích Cố công tử, cha không phản đối ngươi cho hắn làm thiếp.

Phò mã hoặc là quận mã cùng người thường cũng không đồng dạng.

Kẻ yếu một chút căn bản không dám cưới vợ bé.

Coi như số rất ít có thể cưới vợ bé phò mã hoặc là quận mã, địa vị thiếp của bọn họ phi thường thấp, cũng không so với đầy tớ tốt bao nhiêu.

Nếu không phải quan hệ tình lữ giữa Quách Phù cùng Cố Hàn Uyên ở Tống Quốc giang hồ truyền đi mọi người đều biết, nàng về sau rất khó tái giá người khác, Quách Tĩnh cũng sẽ không đưa ra hạ sách này.

Nhưng là vì quốc gia đại nghĩa suy nghĩ, hắn vẫn đề nghị như vậy.

Quách Phù thần sắc u ám, gương mặt sáng rỡ tựa như kiều hoa điêu linh vậy tái nhợt, tịch mịch nỉ non nói: Vì quốc gia đại nghĩa có thể ủy khuất ta sao.

Nàng trước đây bởi vì gạt Quách Tĩnh liên quan tới chuyện Hoàng Dung cùng Cố Hàn Uyên, trong lòng vẫn thập phần hổ thẹn.

Mà giờ khắc này hổ thẹn lại hóa thành nực cười, cũng bỗng nhiên hiểu, vì sao ở gặp phải Cố Hàn Uyên phía trước, giữa Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh rõ ràng ân ái dường nào, kết quả lại trong thời gian thật ngắn, lựa chọn di tình biệt luyến.

Trong lòng Quách Tĩnh xếp ở vị trí thứ nhất vĩnh viễn là quốc gia đại nghĩa, người nhà chỉ có thể xếp ở vị trí thứ hai.

Hoàng Dung vì Quách Tĩnh hi sinh thanh xuân, Quách Phù lúc này cũng phải vì Quách Tĩnh hi sinh ái tình.

Hoàng Dung đối với lần này sớm có dự liệu, trong mắt tràn đầy thất vọng sắc màu.

Nàng và Cố Hàn Uyên quen biết đến nay, đối với hắn càng phát ra hiểu rõ.

Mặc dù Cố Hàn Uyên chẳng bao giờ nói qua Quách Tĩnh nói bậy, lại thường xuyên đặt tay lên ngực tự hỏi sự bất đồng giữa hai người.

Quách Tĩnh sẽ vì quốc gia đại nghĩa tuyển trạch hi sinh thân nhân, Cố Hàn Uyên nhưng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Hắn rất bá đạo, giang sơn và mỹ nhân, hắn chỉ biết tuyển trạch tất cả đều muốn.

Hoàng Dung lặng lẽ nhìn lấy thần sắc bình tĩnh của Cố Hàn Uyên, nàng tin tưởng hắn.

Cái này.

Quách Tĩnh nghe Quách Phù thương tâm tịch mịch thanh âm, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vô luận lý do của hắn là cái gì, cũng không thể che đậy sự thật hắn vì quốc gia đại nghĩa ủy khuất Quách Phù.

Trong không khí bầu không khí trầm ngưng, thẳng đến một tiếng đùa cợt tiếng cười phá vỡ phần trầm mặc này.

Cố Hàn Uyên ở trong ánh mắt mong chờ của Hoàng Dung hắng giọng nói: Quách đại hiệp không cần nhiều lời.

Ta tuyệt đối sẽ không phụ Phù nhi.

Thân nam nhi ở trong thiên địa, công danh làm tự rước.

Nếu như cần ủy khuất Phù nhi mới có thể bảo vệ Tống Quốc, như vậy quốc gia không cần cũng được.

Quách Phù kinh ngạc nhìn bên người bạch y thân ảnh, tựa như đang phát ra quang mang mê người.

Quách Phù nhãn thần mê ly nỉ non: Cố đại ca.

Hoàng Dung trong mắt cũng toát ra một vệt quang thải động nhân, nhếch miệng lên một vệt độ cung tươi đẹp, nhìn lấy lúc này dứt khoát quyết nhiên người yêu, thầm nghĩ trong lòng: Phu quân, thiếp biết chàng vĩnh viễn sẽ không làm thiếp thất vọng.

Quách Tĩnh tâm thần hoàn toàn bị lời nói của Cố Hàn Uyên hấp dẫn, lại một lần nữa không để mắt đến thần tình không tầm thường của Hoàng Dung.

Hắn đã từng nghe nói rất nhiều chuyện tích của Cố Hàn Uyên, cho rằng Cố Hàn Uyên đồng dạng là một lòng mang đại nghĩa anh hùng.

Lúc này thấy hắn nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt đề nghị của mình, hận thiết bất thành cương khuyên nhủ: Cố công tử hà tất hành động theo cảm tình.

Ta cũng đau lòng Phù nhi, chỉ là quốc gia đại nghĩa càng trọng yếu hơn.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp trả lời lời nói của Quách Tĩnh, đưa tay nhẹ vỗ về đỉnh đầu sợi tóc Quách Phù, trong mắt ôn nhu sủng nịch để cho nàng hồi thần lại.

Gương mặt xinh đẹp tựa như xuân về hoa nở, trán phóng nhan sắc động nhân.

Ngược lại là hơi có mấy phần thần vận của khuôn mặt đẹp bế nguyệt tu hoa của Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên thấy Quách Phù một lần nữa lên tinh thần, lãnh đạm nhìn lấy Quách Tĩnh lạnh lùng nói: Quách đại hiệp, Cố mỗ kính nể ngươi nghĩa thủ Tương Dương.

Thế nhưng không có nghĩa là Cố mỗ có thể nhận đồng phương thức như vậy.

Hoàng Dung nghe Cố Hàn Uyên tự xưng, thì biết rõ hắn là tức giận.

Không chỉ là vì Quách Phù sinh khí, cũng ở vì nàng sinh khí.

Phần tâm ý này làm nàng khó có thể tự giữ, kìm lòng không đặng vươn ngón tay ngọc nhỏ dài an ủi hắn.

Quách Phù đồng dạng cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, sóng mắt yêu kiều cùng Hoàng Dung hai tay lẫn nhau cầm.

Quách Tĩnh bất đắc dĩ thở dài nói: Ai.

Cố công tử vì sao liền không minh bạch, cái gọi là đại nghĩa không phải là hi sinh cái tôi, thành toàn cái ta lớn hơn sao.

Cố Hàn Uyên đối với Quách Tĩnh cổ hủ sớm có dự liệu, bằng không cũng sẽ không siết chặt mà vây ở Tương Dương thành.

Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới mưu cái chức quan, chính thức tiến nhập triều đình.

Không theo nguồn gốc bên trên cải biến Tống Quốc, hắn coi như làm được nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì.

Cố Hàn Uyên nét mặt vẫn như cũ bất động thanh sắc, cười lạnh nói: Đây chẳng qua là trong lòng Quách đại hiệp cái gọi là đại nghĩa.

Quách Tĩnh thấy Cố Hàn Uyên ý chí kiên quyết, chỉ có thể tiếp tục tận tình khuyên nháo: Nhưng nếu là tương lai có một ngày Tống Quốc bị những quốc gia khác công phá, đến lúc đó nhưng chỉ có sinh linh đồ thán.

Cố Hàn Uyên cười ngạo nghễ, hắng giọng nói: Quách đại hiệp trong lòng chỉ có Tống Quốc.

Cố mỗ nhưng trong lòng chứa toàn bộ thiên hạ.

Hắn lúc nói lời này tựa như không nhìn lấy khoảng cách, trong mắt lóe lên toàn bộ thiên hạ bản đồ.

Phần khí độ nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt kia làm lòng người gãy.

Cố mỗ chí hướng chính là khu trục Thát Lỗ khôi phục trung hoa.

Dựa vào là không phải hi sinh nữ tử, mà là Cố mỗ đôi tay này.

Hai nàng đều không khỏi vì Cố Hàn Uyên khí thế hào hùng hấp dẫn.

Quách Phù trong mắt hiện lên động nhân ánh sáng nhu hòa.

Hoàng Dung nghe Cố Hàn Uyên dõng dạc lời nói, nhớ hắn trong giọng nói hoàn thành chí hướng cái kia hai tay, đang có một chỉ là thuộc về của nàng, nhất thời kìm lòng không đặng bụm miệng, thân thể mềm mại run rẩy, hơn nửa ngày mới bớt đau.

Lớn như vậy động tĩnh tự nhiên đưa tới Quách Tĩnh quan tâm, kỳ quái hỏi: Dung Nhi làm sao vậy.

Hoàng Dung nào dám nói cho hắn biết chân tướng, sắc mặt ửng hồng bưng ly rượu lên qua loa lấy lệ nói: Không có việc gì, chỉ là bị rượu bị sặc.

Cái kinh người mị thái kia làm cho Quách Tĩnh đều có chút thất thần, ở trong tiếng ho nhẹ của Hoàng Dung mới hồi thần lại, nhất thời không có so đo tâm tư, lúng túng khen: Cố công tử tốt chí hướng, ta mặc cảm.

Quả thực nên uống cạn một chén lớn.

Quách Phù hầu như tận mắt chứng kiến bộ dáng tùy ý cầm nắm kia của Hoàng Dung, trong mắt lóe ra ánh sáng không rõ, bản năng cảm thấy khô miệng khô lưỡi.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn Quách Tĩnh quan tâm quá nhiều trạng thái của hai nàng, ném ra cái Quách Tĩnh cực kỳ để ý trọng tâm câu chuyện.

Hắn thản nhiên hỏi: Cố mỗ nghe nói Quách đại hiệp lúc còn trẻ từng theo Thành Cát Tư Hãn tây chinh, có thể hay không cho Cố mỗ nói một chút.

Quách Tĩnh nghe vậy ngẩn ra, tiếp lấy nhãn thần biến đến phiêu hốt mà thất thần, tựa như lâm vào trong ký ức, chậm rãi nói: Đại hãn à.

Chương 283

Hắn đúng là cái thế anh hùng, nếu Cố công tử muốn biết, ta đây đã nói nói đi.

Hoàng Dung nhìn lấy lúc này thất thần kỷ niệm Quách Tĩnh, nhãn thần lóe lên khoảng khắc, đột nhiên áy náy nói: Xin lỗi, chiếc đũa rơi.

Dứt lời liền cúi người nhặt lên chiếc đũa rơi xuống đất, chỉ là quá trình này so với trong tưởng tượng muốn lâu nhiều lắm.

Ở nàng ngẩng đầu thời điểm, vốn là gương mặt xinh đẹp cũng càng phát ra kiều diễm.

Quách Tĩnh lúc này đang chìm ngâm trong quá khứ quấn quýt trong trí nhớ, chỉ là vô ý thức trả lời một câu: Dung Nhi cẩn thận một chút.

Nói liền bắt đầu giới thiệu hắn biết Thành Cát Tư Hãn.

Cố công tử, đại hãn hắn.

Quách Phù lại khiếp sợ nhìn lấy Hoàng Dung, không nghĩ tới nàng lại nhanh như vậy liền đuổi kịp tiến độ của chính mình, trong lòng thêm mấy phần không phục.

Từ nay về sau, Quách Tĩnh chìm đắm như nói đi qua hồi ức.

Mà Hoàng Dung cùng Quách Phù lại thỉnh thoảng đụng rơi chiếc đũa, hết lần này tới lần khác chẳng bao giờ đồng thời đụng rơi chiếc đũa, tựa như ngươi vừa hát xong ta đăng tràng.

Thẳng đến Quách Tĩnh nói cho tới khi nào xong thôi.

Quách Phù mất tốt một hồi võ thuật mới nhặt lên chiếc đũa.

Lúc ngẩng đầu đắc ý nhìn Hoàng Dung liếc mắt, vung lên kiều diễm khuôn mặt, bưng lên rượu trên bàn uống cạn, chậm rãi nuốt.

Quách Tĩnh lấy lại tinh thần, nghi ngờ hỏi: Dung Nhi, Phù nhi, các ngươi làm sao tổng đụng rơi chiếc đũa.

Hoàng Dung phớt lờ đắc ý Quách Phù, đem ảo não giấu ở đáy lòng, tức giận giải thích: Có điểm không thắng tửu lực.

Quách Tĩnh liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nguyên lai cũng bất tri bất giác đã vào đêm.

Trách không được hai nàng đều say đến đầy mặt đỏ ửng thần sắc hoảng hốt.

Hắn đối với Cố Hàn Uyên áy náy nói: Cố công tử, không có ý tứ.

Ta tự nhiên nói nhiều lắm chuyện quá khứ.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng khẽ cười nói: Quách đại hiệp thế nào nói ra lời này, Cố mỗ cũng đúng Mông Nguyên tình huống hết sức cảm thấy hứng thú.

Mông Nguyên thành tựu trung nguyên đại địch, có thể hiểu nhiều một chút luôn là tốt.

Trong mắt của hắn hiện lên một vệt suy nghĩ sâu xa, Mông Nguyên tình huống so với trong tưởng tượng còn muốn phức tạp, nhất là Thành Cát Tư Hãn trên người rất nhiều điểm đáng ngờ.

Quách Tĩnh có chút bất đắc dĩ nói: Đáng tiếc vậy cũng là hơn mười năm trước chuyện, ta cũng không biết bây giờ Mông Nguyên bên kia cụ thể là tình huống gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Quách đại hiệp quá khiêm nhượng, vẫn có không ít giá trị tham khảo.

Trước đây Quách Tĩnh suýt nữa cưới Thành Cát Tư Hãn nữ nhi Hoa Tranh công chúa, lại là Thành Cát Tư Hãn con thứ tư Đà Lôi huynh đệ kết nghĩa.

Hắn cùng Hoàng Kim Gia Tộc rất thân cận, sở dĩ biết không thiếu Mông Nguyên bí tân.

Cố Hàn Uyên tối nay thu hoạch cũng không nhỏ.

Quách Tĩnh thấy hắn mặt lộ vẻ thỏa mãn sắc màu, hiển nhiên là đem phía trước không thoải mái bóc qua, lại biết ý hắn chí kiên định, cũng sẽ không cưỡng cầu Tây Hạ chọn rể việc, âm thầm thở dài một tiếng, hồi phục lại hào sảng cười nói: Sắc trời đã tối, Cố công tử không bằng ở quý phủ ở một đêm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đáy mắt hiện lên một vệt nghiền ngẫm sắc màu, gật đầu đáp ứng: Có mong muốn vậy không dám mời mà thôi.

Hoàng Dung trước đây cũng là được Quách Tĩnh đối với Tây Hạ chọn rể đề nghị ảnh hưởng, lại vì Cố Hàn Uyên cái kia hào tình vạn trượng khí độ cùng nguyện vọng say mê, lại tăng thêm con mấy chuyện xấu tay kia.

Trong lúc nhất thời động tình chỉ nghĩ muốn đáp lại Cố Hàn Uyên tình thâm nghĩa trọng, mới có thể không để ý bị phát hiện sơ hở nguy hiểm đi nhặt chiếc đũa.

Đương nhiên sau đó vẫn là xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, tốt một hồi không dám đi xem Quách Tĩnh cùng Cố Hàn Uyên mặt.

Thẳng đến thấy Quách Tĩnh mời Cố Hàn Uyên ngủ lại, nhất thời dâng lên một cỗ dự cảm bất tường.

Lấy nàng đối với Cố Hàn Uyên hiểu rõ, hơn phân nửa lại muốn khiêu chiến tâm xấu hổ của nàng.

Nàng mịt mờ trừng Cố Hàn Uyên liếc mắt, gương mặt xinh đẹp bên trên hiện đầy đỏ bừng sắc màu, sóng mắt Doanh Doanh như thu thủy, trong lúc nhất thời cũng nhìn không ra nàng rốt cuộc là chống cự hay là mong.

Quách Tĩnh trên người còn có tổn thương, lại uống nhiều rượu, vì vậy đi đầu đi trở về.

Mà Hoàng Dung thì mang theo Quách Phù cho Cố Hàn Uyên an bài khách phòng.

Lân cận phân biệt, Quách Phù có chút không thôi ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên làm nũng nói: Cố đại ca, huynh có thể lại bồi bồi ta sao.

Mặc dù trải qua Cố Hàn Uyên trấn an, trong lòng nàng vẫn là tràn đầy lấy bất an cùng mềm yếu.

Quách Phù trước đây vẫn kính ngưỡng Quách Tĩnh là vì nước vì dân đại hiệp, đã từng vì lén gạt đi Quách Tĩnh liên quan tới sự việc giữa Hoàng Dung cùng Cố Hàn Uyên cảm thấy hổ thẹn.

Nếu không phải nàng đồng dạng sùng bái Hoàng Dung, trong ngày thường Hoàng Dung đối nàng lại có chút thương yêu, quan hệ muốn so Quách Tĩnh càng thêm thân cận, đối tượng vẫn là nàng tình căn thâm chủng người yêu, bằng không làm sao lại tuyển trạch vì bọn họ giấu diếm.

Nhưng mà trải qua chuyện hôm nay, Quách Tĩnh vì quốc gia đại nghĩa, coi nhẹ lấy cảm thụ của Quách Phù.

Điều này làm cho trong lòng nàng có hiểu ra.

So với Quách Tĩnh muốn hi sinh tình yêu của nàng, vẫn là Cố Hàn Uyên không muốn cô phụ nàng càng trọng yếu hơn.

Không có đối với Quách Tĩnh hổ thẹn, liền chỉ còn lại có muốn lấy lòng tình lang tâm tư cùng đối với Hoàng Dung cạnh tranh tâm.

Cho nên mới kìm lòng không đặng cùng Hoàng Dung tranh đấu, cuối cùng càng là tiểu thắng một bậc.

Lúc này còn lưu lại làm nàng tim đập nhanh mùi vị.

Cố Hàn Uyên ôn thanh an ủi: Phù nhi không cần nóng lòng, ta sẽ ở Tương Dương thành ngây ngốc vài ngày, có thể hảo hảo làm bạn ngươi.

Quách Phù hai mắt sáng lên, trong lòng bất an cũng bị kinh hỉ che giấu, hoan hô nói: Thực sự.

Thật tốt quá.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng kia phó kiều tiếu dáng dấp, bật cười nói: Ta cũng đã tới Tương Dương thành mấy lần, đáng tiếc mỗi lần đều vội vã mà đến vội vã mà đi.

Ngày mai còn muốn Phù nhi mang ta hảo hảo đi dạo một cái Tương Dương thành mới là.

Quách Phù nghe vậy tự hào vỗ ngực, nho nhỏ hà bao nhẹ nhàng nhún nhảy hai cái: Bao ở trên người ta à.

Tương Dương thành ăn ngon nhất chơi vui địa phương ta đều biết.

Hoàng Dung ở bên cạnh thấy buồn cười, pha trò lấy Quách Phù nói: Biết Phù nhi ngươi là Tương Dương thành một phương bá chủ.

Quách Phù ôm lấy cánh tay Hoàng Dung, không nghe theo gắt giọng: Nhân gia nào có vậy điêu ngoa.

Hoàng Dung đưa tay điểm nhẹ lấy mũi tinh xảo khả ái của Quách Phù, tức giận nói: Phù nhi chính ngươi đều nói điêu ngoa, còn nói không phải.

Quách Phù chu miệng: Nương lại khi dễ ta.

Hoàng Dung liếc nhìn đang mỉm cười xem trò vui Cố Hàn Uyên, đọc hiểu trong mắt hắn thâm ý, đảo đôi mắt đẹp, ửng đỏ lưu hà, giả vờ tự nhiên nói: Tốt lắm, Phù nhi, chúng ta cũng nên đi.

Một ngày mệt nhọc, để cho ngươi Cố đại ca nghỉ ngơi thật tốt đi.

Nhưng mà ngây thơ Quách Phù nhưng ở lúc này biến đến cơ trí đứng lên, nghi ngờ nhìn Hoàng Dung trên mặt đỏ ửng, nhíu mày hỏi: Mẫu thân người gấp như vậy đuổi con đi, sẽ không phải là đánh lấy độc chiếm tâm tư a.

Hoàng Dung chấn động trong lòng, tràn đầy bị vạch trần tâm tư chột dạ, che giấu nhổ một tiếng nói: Phi.

Lại hồ ngôn loạn ngữ.

Nói liền muốn lôi kéo Quách Phù ly khai.

Quách Phù bị Hoàng Dung lực đạo túm dưới chân không vững, lảo đảo mấy bước: Ai nha, mẫu thân đừng túm con.

Nàng thấy Hoàng Dung kiên quyết, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ hướng Cố Hàn Uyên nói lời từ biệt: Cố đại ca, ngày mai ta lại tới tìm huynh.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Phù nhi ngủ ngon.

Đột nhiên thấy Hoàng Dung dừng bước lại quay đầu nhìn lại, cái kia trong mắt chờ đợi sắc màu khiến người tâm động.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười: Còn có Dung Nhi ngủ ngon.

Hoàng Dung lộ ra hài lòng ôn uyển nụ cười, sóng mắt yêu kiều ôn nhu nói: Ngủ ngon.

Dứt lời liền muốn mang theo Quách Phù rời đi.

Quách Phù đôi mắt đẹp linh động nhất chuyển, đột nhiên trêu nói: Mẫu thân, người trước thuần thục như vậy, có phải hay không làm qua rất nhiều lần.

Hoàng Dung nhất thời nháo cái mặt đỏ ửng, oán trách nói: Phi.

Lại như vậy không biết xấu hổ.

Nói liền đi mau mấy bước, hiển nhiên là đối với câu hỏi của Quách Phù chống đỡ không được.

Quách Phù vui cười mà tiến lên hỏi tới: Mẫu thân chờ con một chút.

Đều đã như vậy, còn gạt con làm cái gì.

Không có gì đáng nói.

Hoàng Dung trừng Quách Phù liếc mắt.

Bất quá có cạnh tranh hòa hợp làm cùng tồn tại quan hệ thân mật sau đó, Quách Phù đối với Hoàng Dung nhiều thân cận không có kính nể, căn bản không sợ bị nàng trừng, vẫn còn ở kiều tiếu truy vấn lấy: Mẫu thân nói một chút đi nha.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy hai nàng đi xa yểu điệu bóng lưng, còn có thể xa xa nghe được Quách Phù làm nũng truy vấn cùng Hoàng Dung khó xử có lệ, khóe miệng treo lên vui thích nụ cười.

Trở lại trong phòng kiên trì cùng đợi.

Bóng đêm dần khuya.

Quả nhiên, một trận tiếng gõ cửa nhè nhẹ vào lúc này vang lên.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm cười, đứng dậy mở cửa phòng ra, quả nhiên gặp được xấu hổ Hoàng Dung.

Nàng thay đổi một thân màu vàng óng tu thân quần dài, đưa nàng tư thái nổi bật lên càng phát ra yểu điệu thêm vài phần.

Sợi tóc gian còn lưu lại thủy khí, mặt đỏ thắm trứng kiều diễm ướt át.

Cố Hàn Uyên đưa nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu cười nói: Dung Nhi ngươi thật thơm.

Gương mặt tiên diễm quyến rũ của Hoàng Dung ửng hồng động nhân, thân thể mềm mại cũng không tự chủ mà nhũn ra.

Đã khiến phu quân chờ lâu.

Thanh âm của Hoàng Dung tuy có vẻ bình thản, nhưng Cố Hàn Uyên lại nghe ra sự khó xử cùng do dự của nàng.

Kết hợp với định vị thần niệm trước đó, hắn chợt hiểu ra.

Hắn ân cần hỏi: Dung Nhi có điều gì khó xử ư.

Hoàng Dung nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ cùng sự quan tâm ân cần của chàng.

Sự giao lưu tâm hữu linh tê này khiến nàng vui mừng, bèn thản nhiên nói: Quách Tĩnh vừa rồi gọi ta đến phòng của hắn.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve đường cong yêu kiều sau lưng nàng, khẽ hỏi: Sau đó thì sao.

Bàn tay ấm áp của Cố Hàn Uyên khiến thân thể mềm mại của Hoàng Dung càng thêm rã rời.

Nếu không phải được chàng ôm vào lòng, nàng suýt nữa không đứng vững được.

Nàng thở phào nói: Hắn đột nhiên muốn thân mật với ta.

Dứt lời liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp trong suốt sáng ngời của nàng, ôn nhu cười nói: Có phải vì Dung Nhi hiện tại quá đỗi xinh đẹp không.

Ta thấy hắn nhiều lần nhìn Dung Nhi đều ngây dại.

Hoàng Dung thấy trong mắt Cố Hàn Uyên không hề có chút nghi ngờ nào, lòng cảm thấy ấm áp.

Nàng buông bỏ sự cố kỵ trong lòng, khẽ nói: Ta tìm rất nhiều cớ để cự tuyệt, khiến hắn sinh nghi.

Cố Hàn Uyên phối hợp hỏi: Vậy Dung Nhi đã thoát thân bằng cách nào.

Hoàng Dung chần chờ trong chốc lát, thần sắc khó hiểu nói: Ta đã dùng Di Hồn Đại Pháp đối với hắn.

Cố Hàn Uyên biết rõ nhưng vẫn hỏi: Thành công ư.

Hoàng Dung bất đắc dĩ thở dài: Chỉ thành công phân nửa thôi.

Không thể hoàn toàn thôi miên được, cho nên vẫn cần phu quân ra tay.

Nàng đã dùng Di Hồn Đại Pháp với Quách Tĩnh trước đó, nhưng lại phát hiện vẫn chưa hoàn toàn thành công.

Nhân lúc tắm rửa, nàng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định cầu xin Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Quách Tĩnh dù không hề phòng bị Hoàng Dung, nhưng tu vi chênh lệch vẫn quá lớn.

Đồng thời, hắn cũng tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, nên khả năng kháng cự với Di Hồn Đại Pháp cũng cao hơn người thường.

Cố Hàn Uyên sớm đã dự liệu được điều này.

Chuyến này hắn cùng Hoàng Dung đến Tương Dương thành gặp Quách Tĩnh, vốn đã mang theo ý định sử dụng Di Hồn Đại Pháp lên Quách Tĩnh.

Được rồi, Dung Nhi, nàng dẫn ta tới đi.

Hai người rất nhanh đã đến phòng của Quách Tĩnh.

Lúc này, Quách Tĩnh đang ngồi bên giường, sắc mặt ngây dại, mí mắt rũ xuống, trong đôi mắt không có tiêu cự.

Chương 284

Hoàng Dung giải thích: Ta không dám mạnh mẽ sử dụng Di Hồn Đại Pháp, nếu không sẽ trực tiếp làm tổn hại thần chí của Quách Tĩnh.

Cố Hàn Uyên hiểu rõ cười nói: Yên tâm, có ta ở đây.

Hắn đi tới trước mặt Quách Tĩnh, lạnh lùng nói: Nhìn ta.

Quách Tĩnh đang thất thần như nhận được chỉ lệnh, kinh ngạc ngẩng đầu.

Chỉ thấy trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lóe sáng.

Qua một hồi lâu, Cố Hàn Uyên đột nhiên mãn nguyện cười.

Hắn vỗ tay một cái, Quách Tĩnh liền thẳng tắp nằm xuống, ngủ mê man.

Cố Hàn Uyên nói với Hoàng Dung đang lo lắng: Đã thành công rồi.

Ta không thay đổi nhận thức của Quách Tĩnh một cách quá lớn, bởi vậy chắc chắn sẽ làm tổn thương thần chí của hắn.

Ta chỉ là hạ mấy ám chỉ cho hắn thôi.

Di Hồn Đại Pháp cũng không phải vạn năng.

Nếu Cố Hàn Uyên dốc toàn lực, xác thực có thể trực tiếp thay đổi nhận thức và tư duy của Quách Tĩnh.

Nhưng lúc đó, sẽ gây ra tổn thương thần chí không thể nghịch, khiến người trở nên ngây dại, trì độn, thoáng nhìn là có thể bị người khác phát hiện vấn đề.

Bởi vậy, thông thường chỉ tiến hành một vài ám chỉ nhỏ.

Ví dụ như trước đó trên bàn cơm, cũng là Cố Hàn Uyên âm thầm dùng Di Hồn Đại Pháp, mới có thể khiến phần lớn sự chú ý của Quách Tĩnh đều tập trung vào người hắn, đồng thời thường xuyên xuất hiện tình trạng thất thần.

Với tu vi hiện tại của Cố Hàn Uyên, lại có linh khí bẩm sinh, Kiếm Hai Mươi Ba còn rèn luyện thêm lực lượng nguyên thần, người bình thường xác thực rất khó chống cự Di Hồn Đại Pháp của hắn.

Thế nhưng Quách Tĩnh lại không phải người bình thường.

Hắn không chỉ có Cửu Âm Chân Kinh hộ thể, tu vi cũng là Tông Sư đỉnh phong.

Không biết có phải vì là nhân vật chính hay không, nguyên thần của hắn cứng cỏi hơn người bình thường rất nhiều.

Cũng may Hoàng Dung đã thừa dịp Quách Tĩnh không phòng bị, trước đó dùng Di Hồn Đại Pháp xâm nhập tâm thần hắn.

Lúc này, chàng có thể trong lúc Quách Tĩnh thần chí không rõ mà dùng Di Hồn Đại Pháp gieo vào một số ám chỉ thông thường nhất định.

Tuy nó có tác dụng trong một thời gian hạn định nhất định, nhưng lại không dễ dàng bị người khác phát giác.

Ngay cả Lục Địa Thần Tiên đến cũng khó mà khám phá.

Hơn nữa, thời gian hạn định này kéo dài đến một năm, đối với Cố Hàn Uyên mà nói đã đủ rồi.

Chẳng qua đến lúc đó, chỉ cần bổ sung thêm một lần Di Hồn Đại Pháp nữa là được.

Hoàng Dung nghi hoặc hỏi: Loại ám chỉ nào.

Cố Hàn Uyên ôm eo nàng, khẽ cười nói: Dung Nhi chắc hẳn rất phiền não về vấn đề xưng hô của Quách Tĩnh phải không.

Lời này nói trúng tim đen của Hoàng Dung.

Nàng hôm nay ban ngày vô cùng khó chịu.

Không chỉ Quách Tĩnh mỗi lần gọi tên nàng đều khiến nàng cảm thấy không ổn, hơn nữa nàng cũng không dám gọi tên Quách Tĩnh, đành phải cố nuốt những lời đã đến khóe miệng trở lại.

Mỗi lần chỉ có thể miễn cưỡng cho qua loa.

Hoàng Dung hàm tình mạch mạch nhìn Cố Hàn Uyên, ôn nhu nói: Vâng, thiếp không muốn hắn gọi thiếp là Dung Nhi nữa.

Đối với nàng mà nói, càng hy vọng Dung Nhi trở thành tên gọi riêng của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được tâm ý của nàng, ánh mắt cũng nhu hòa vài phần.

Hiện tại các ngươi có thể gọi thẳng tính danh rồi.

Hoàng Dung nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá.

Bất quá nàng còn có vấn đề quan trọng hơn, liền hỏi: Còn có ám chỉ nào khác sao.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt xinh đẹp của Hoàng Dung tràn đầy vẻ mừng rỡ, mãn nguyện cười.

Chàng tiếp tục giải thích: Ta đã để lại một hạt giống Di Hồn trong Quách Tĩnh, Dung Nhi chỉ cần gõ ngón tay như ta vừa rồi, sẽ kích hoạt lại, có thể tạm thời thay đổi một vài nội dung ám chỉ.

Hoàng Dung khẽ gật đầu, thở dài nói: Vẫn là phu quân suy tính chu đáo nhất.

Cứ như vậy, vạn nhất gặp phải tình huống đột xuất cũng có thể ứng phó tốt hơn.

Chỉ là nàng thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa nói đến điểm chính, thần sắc xấu hổ nói: Còn có chuyện kia Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười, khẽ hôn lên gương mặt mịn màng của nàng, trêu chọc cười nói: Dung Nhi là lo lắng Quách Tĩnh lại muốn thân mật với nàng sao.

Hoàng Dung sớm đã quen với mức độ thân mật này, thần sắc tự nhiên đón nhận sự yêu thích của Cố Hàn Uyên, khẽ Ừm một tiếng đáp.

Đối với Hoàng Dung mà nói, điều này mới là quan trọng nhất.

Nàng hiện tại đã là thê tử của Cố Hàn Uyên, không hề muốn Quách Tĩnh đụng chạm đến thân thể mình dù chỉ nửa điểm.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve bụng dưới mịn màng của Hoàng Dung, ôn tồn nói bên tai nàng: Ta đã hạ ám chỉ, hiện tại Quách Tĩnh sẽ cho rằng nàng đã mang thai, sẽ không còn tìm Dung Nhi âu yếm nữa.

Hoàng Dung nghe vậy giật mình, trên gò má minh diễm không tự chủ hiện lên sắc hồng.

Nàng chần chờ hỏi: Nhưng mà thiếp còn chưa biết có hay không mà.

Cố Hàn Uyên đột nhiên siết chặt nàng.

Bởi vậy, Dung Nhi hãy tranh thủ mấy ngày nay mà cố gắng một chút.

Tại đây ư.

Hoàng Dung hư tình giả ý, giận dỗi nhìn ngọn lửa hừng hực lóe lên trong mắt chàng.

Nàng cũng biết Cố Hàn Uyên khẳng định lại muốn khiêu chiến ranh giới xấu hổ của nàng.

Cố Hàn Uyên dịu dàng dụ dỗ bên tai nàng: Dung Nhi chắc hẳn có nhiều chuyện muốn nói với Quách Tĩnh phải không.

Chi bằng thừa cơ hội này mà nói ra đi.

Vành tai tinh xảo của Hoàng Dung ấm áp, xa hoa như Huyết Ngọc.

Vệt đỏ tươi dần lan tràn ra, khiến gương mặt xinh đẹp vốn có càng thêm mê người.

Hoàng Dung nín thở, e lệ do dự nói: Nhưng mà Nàng đã nhìn thấu tâm tư xấu của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù đã bị chàng dạy hư rất nhiều, nhưng chuyện như vậy vẫn vượt quá ranh giới cuối cùng của nàng.

Chỉ vì không muốn làm trái ý tình lang, nên nàng vô cùng do dự.

Cố Hàn Uyên thấy nàng vẫn còn do dự, vén váy nàng lên.

Trong giọng nói tràn đầy ý tứ mê hoặc: Dung Nhi nếu vẫn cứ giấu trong lòng, sẽ rất khó chịu đó.

Hoàng Dung thấy thực sự không lay chuyển được Cố Hàn Uyên, chỉ đành xấu hổ và giận dỗi trừng mắt nhìn chàng một cái.

Nhìn gương mặt chất phác mà bình thường của Quách Tĩnh đang ngủ mê man, nàng khe khẽ thở dài.

Một bên kiềm chế cảm giác trái luân thường đạo lý gần như muốn nghiền nát tâm linh, một bên ngắt quãng nói: Quách Tĩnh, xin lỗi, ta đã là thê tử của phu quân rồi.

Phu quân đối với thiếp rất tốt, rất thương thiếp, rất yêu thiếp.

Phu quân tuấn lãng hơn ngươi, võ công cao hơn ngươi, trẻ tuổi hơn ngươi, cường tráng hơn ngươi, coi trọng thiếp hơn ngươi, hiểu lòng thiếp hơn ngươi.

Mỗi người đều có một vài tâm tư u ám không muốn người khác biết, ngày thường chỉ bị lý trí đè nén xuống.

Lúc này, Hoàng Dung chịu kích thích mãnh liệt từ cảm giác trái luân thường đạo lý, những tình cảm bị đè nén lại không thể kiểm soát được nữa.

Tâm tình nàng không khỏi phấn khởi.

Xin lỗi, về sau không thể cho ngươi đụng chạm nữa.

Quách Tĩnh, ngươi sẽ hiểu mà, đúng không.

Ta muốn có hài tử của hắn, ngươi sẽ không trách ta chứ.

Nếu là nam hài, nhất định sẽ lớn lên tuấn lãng giống chàng, thiên tư tuyệt thế, trở thành đại anh hùng vạn chúng chú mục.

Nếu là nữ hài, nhất định sẽ còn xinh đẹp động lòng người hơn thiếp.

Dù sao, phụ thân và Phù nhi cũng khác biệt.

Quách Tĩnh, ngươi nhất định sẽ yêu thương bọn chúng phải không.

Ngươi cần phải tận chức tận trách làm dưỡng phụ.

Chúng ta đều sẽ cảm kích ngươi.

Cố Hàn Uyên đỡ lấy Hoàng Dung đang mềm nhũn, trong mắt lóe lên tia sáng sâu thẳm.

Khóe môi chàng nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý.

Nhìn Quách Tĩnh đang ngủ mê man không biết gì, chàng thầm nghĩ: Quách đại hiệp, ngươi có thể cầu xin thiên hạ đại loạn chậm lại một chút.

Nếu không, ngay cả dưỡng phụ ngươi cũng không làm được.

Ngày hôm sau, trời còn tờ mờ sáng.

Sau khi trút bỏ những tâm sự ẩn sâu trong lòng, Cố Hàn Uyên hiếm hoi lắm mới có một giấc ngủ ngon.

Dù thời gian ngủ chỉ chưa đến hai canh giờ, nhưng chàng lại bất ngờ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Chàng bật cười vén chăn lên, quả nhiên lộ ra gương mặt tuyệt sắc của Hoàng Dung.

Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy ý cười động nhân, long lanh như vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Đêm qua vẫn chưa đủ sao.

Trong đôi mắt đẹp của Hoàng Dung hiện lên một tia nghịch ngợm, nàng mơ hồ cười nói: Chàng không phải đã nói đây là nghĩa vụ của thê tử sao.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi khí lạnh, bất đắc dĩ nói: Lúc này thì không cần nói ra.

Nhưng Hoàng Dung lại không nghe theo lời khuyên của chàng, vẫn chần chờ nói: Thiếp không biết có phải là ảo giác không, đêm qua thiếp luôn cảm thấy dường như đã có thật rồi.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng mơ hồ có dự cảm.

Với tu vi hiện tại của chàng, linh cảm rất chính xác.

Chàng cười trêu chọc: Ồ.

Vậy thì cũng không tính là lừa gạt Quách Tĩnh nữa rồi sao.

Hoàng Dung nghe vậy lại oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Chương 285

Chỉ là đôi mắt Thu Thủy trong veo long lanh ấy, không hề có nửa điểm lực sát thương.

Phu quân thực sự là càng ngày càng xấu tính.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trêu đùa: Đêm qua chẳng phải Dung Nhi đã tìm đến cửa nhờ giúp đỡ sao.

Cái đó Đó cũng là do phu quân dạy hư thiếp.

Hoàng Dung quả đoán đổ trách nhiệm cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, giả vờ phủ nhận nói: Dung Nhi nói đúng, đều do ta.

Lời này tự nhiên lại khiến Hoàng Dung xấu hổ mà lườm nguýt.

Nàng đột nhiên do dự hỏi: Phu quân, chàng thích nam hài hay nữ hài hơn.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm trong chốc lát, quả đoán nói: Nữ hài chứ.

Nếu như giống Dung Nhi mà xinh đẹp như vậy, lại là tiểu áo bông đáng yêu, nhất định sẽ rất tri kỷ.

Đây kỳ thực không phải vấn đề khó lựa chọn.

Có Âm Dương Quyết có thể tiếp tục tiến hóa, trường sinh ngàn năm là chuyện rất bình thường.

Trong tình huống không cần suy nghĩ người thừa kế, có thêm mấy đứa nhóc nghịch ngợm thì có ích lợi gì.

Hoàng Dung hiểu rõ cười nói: Phu quân quả nhiên càng yêu thích nữ hài.

Trước đây thiếp thấy chàng đặc biệt cưng chiều tiểu Phù nhi.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt tóc nàng, ôn nhu cười nói: Bởi vậy, Dung Nhi phải thật tốt giúp ta đạt thành tâm nguyện này nhé.

Hoàng Dung có chút khó xử nói: Cái này còn phải xem duyên phận nữa.

Ta tin tưởng duyên phận của Dung Nhi và ta.

Lời này cũng xuất phát từ dự cảm của Cố Hàn Uyên, chỉ là chàng dùng lời hay để dỗ Hoàng Dung.

Quả nhiên, gương mặt rạng rỡ của Hoàng Dung nở một nụ cười vui vẻ.

Chàng chỉ giỏi nói lời dễ nghe dỗ dành thiếp.

Nàng nói xong, không còn nghịch ngợm nữa mà trở nên dịu dàng.

Nhưng không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa cùng giọng nữ trong trẻo.

Cố đại ca, huynh tỉnh chưa.

Chính là Quách Phù đã sớm chạy đến tìm Cố Hàn Uyên.

Đêm qua nàng tuy bị Cố Hàn Uyên miễn cưỡng trấn an, nhưng lòng vẫn bất an.

Bởi vậy, nàng tỉnh dậy rất sớm.

Dù trời còn sớm, nàng vẫn không nhịn được muốn gặp Cố Hàn Uyên sớm hơn dự định.

Hoàng Dung thần sắc kinh ngạc, chợt sững sờ tại chỗ.

Đôi mắt đẹp mở to cùng gò má hơi nhăn nhó, tuy phá hủy vẻ đẹp hoàn mỹ không tì vết ban đầu của nàng, nhưng lại tăng thêm một phần mỹ cảm khác biệt.

Ánh mắt Hoàng Dung ra hiệu Cố Hàn Uyên đừng đáp lại Quách Phù.

Nhưng nàng rất nhanh đã thấy khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý.

Trong đầu nàng chợt hiện lên hai chữ: Xong rồi.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên một tay hư không nắm lấy.

Cầm Long Công khiến cánh cửa tự động mở ra, thân ảnh thanh xuân tịnh lệ của Quách Phù liền hiện ra.

Nàng vốn đang mang vẻ mặt mừng rỡ, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng trong phòng, sắc mặt nhất thời tối sầm lại.

Hoàng Dung lại không còn bận tâm đến nghĩa vụ thê tử gì nữa, xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái, rồi vội vàng nói với Quách Phù: Phù nhi, con nghe mẫu thân giải thích.

Nàng sốt ruột như vậy là vì đêm qua để qua loa những câu hỏi của Quách Phù, nàng bất đắc dĩ đã che giấu rất nhiều sự thật.

Mà bây giờ lại bị bắt gặp ngay tại trận.

Quách Phù nghe vậy, khóe miệng khẽ giật.

Nàng lặng lẽ quay người đóng kỹ cửa lại, rồi đi tới trước mặt hai người, hư tình giả ý, hơi khinh thường nói: Mẫu thân đêm qua quả nhiên là gạt con.

Lời này nhất thời chạm đúng chỗ đau của Hoàng Dung, trong chốc lát nàng lại á khẩu không trả lời được.

Cũng may Cố Hàn Uyên dùng một phương thức đặc biệt khác để hóa giải sự xấu hổ của nàng.

Chính là bất chấp sự phản đối của nàng, chàng lại đè nàng xuống trở lại.

Quách Phù thấy thế, nhất thời lòng cạnh tranh lại dâng lên.

Nàng cũng không bận tâm đến sự khó chịu vì bị Hoàng Dung lừa dối đêm qua nữa, ngây thơ vội vàng nói: Mẫu thân đừng hòng độc chiếm.

Quách Phù giận dỗi nhìn Hoàng Dung đang yêu mị lau khóe miệng.

Mẫu thân quá xảo quyệt rồi.

Từ khi Quách Phù trưởng thành, nàng càng ngày càng điêu ngoa tùy hứng.

Bộ dáng ngây thơ đáng yêu như bây giờ đã lâu không thấy.

Đây đều là sự thay đổi do Cố Hàn Uyên mang lại.

Trong đôi mắt đẹp của Hoàng Dung hiện lên vẻ cưng chiều.

Nàng đưa tay sửa sang lại mái tóc hơi xốc xếch của Quách Phù, ôn nhu nói: Phù nhi đừng nóng giận, lần sau sẽ nhường cho con.

Quách Phù cảm nhận được sự ôn nhu cưng chiều của Hoàng Dung, nàng liền nở một nụ cười rạng rỡ, nhào vào lòng Hoàng Dung làm nũng nói: Mẫu thân nói rồi nhé, lần sau không được giành với con.

Bỏ qua sự ghen tỵ với Hoàng Dung, sự cạnh tranh như vậy ngược lại khiến mối quan hệ mẫu nữ giữa họ càng thêm thân mật không kẽ hở.

Dù sao cả hai đều đã biết bộ dáng xấu hổ của đối phương, cảm giác khoảng cách cũng chẳng còn gì để nói.

Bởi vậy, nếu nói Quách Phù thực sự giận dữ đến mức nào thì cũng không hẳn.

Nàng chỉ cảm thấy bất mãn với hành vi đánh lén của Hoàng Dung mà thôi.

Hoàng Dung đột nhiên bất đắc dĩ hỏi: Phù nhi sao lại dậy sớm như vậy.

Ngày thường không phải con đều muốn ngủ nướng sao.

Nàng vốn thấy trời còn sớm, mới lén đến đây thực hiện nghĩa vụ của thê tử, không ngờ lại bị Quách Phù bắt gặp.

Quách Phù nghe vậy, ánh mắt chợt ảm đạm trong nháy mắt, ngữ khí trầm thấp nói: Con không nỡ ngủ, chỉ muốn sớm một chút nhìn thấy Cố đại ca.

Hoàng Dung đau lòng ôm lấy Quách Phù, ôn nhu nhẹ vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi: Phù nhi còn đang khổ sở vì những lời của cha con ngày hôm qua sao.

Quách Phù nhờ sự trấn an của Hoàng Dung mà tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Trong đôi mắt đẹp của nàng chớp động ánh sáng phức tạp, nàng khó hiểu nói: Vâng, bây giờ con đã có thể lý giải mẫu thân.

Hoàng Dung trầm mặc không nói.

Tuy nàng thay lòng đổi dạ không hoàn toàn là vì Quách Tĩnh không có phong thái của người Cố gia, nhưng xác thực cũng tồn tại những nhân tố nhất định.

Đồng thời, điều đó đã thực sự làm tổn thương Quách Phù.

Cố Hàn Uyên đột nhiên thở dài nói: Phù nhi, Quách Tĩnh muốn làm đại anh hùng vì nước vì dân cũng không có gì đáng trách.

Quách Phù thấy Cố Hàn Uyên nói giúp Quách Tĩnh, nàng khẩn trương hỏi: Vậy Cố đại ca, huynh cũng biết đến Anh Hùng kiêu ngạo sao.

Hoàng Dung cũng ngưng thần nhìn về phía Cố Hàn Uyên, vẫn tin tưởng chàng sẽ không làm các nàng thất vọng.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên nở nụ cười sang sảng ôn nhu.

Trong lòng ta, các nàng quan trọng hơn.

Cố đại ca.

Phu quân.

Hai nàng không khỏi khẽ gọi, đồng thời tựa vào vai Cố Hàn Uyên, cảm nhận cảm giác hạnh phúc yên tĩnh lúc này.

Nhưng Quách Phù đột nhiên sững người, nghi hoặc hỏi: Phu quân.

Nàng nhìn về phía Hoàng Dung với thần sắc lúng túng, nghi ngờ hỏi: Mẫu thân và Cố đại ca có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Hoàng Dung chột dạ dời ánh mắt đi.

Cái này Nàng vừa rồi nhất thời động tình, vô ý thức quên mất thay đổi cách xưng hô.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Dung Nhi, không cần gạt Phù nhi.

Trải qua chuyện đêm qua và sáng nay, xác thực cũng không còn cần thiết phải giấu Quách Phù nữa.

Hoàng Dung chỉ hơi do dự một chút, rồi như trút được gánh nặng thở dài chậm rãi nói: Được rồi, lần này chúng ta cùng nhau trở về Đào Hoa Đảo Hoàng Dung kể lại những chuyện đã xảy ra ở Đào Hoa Đảo cho Quách Phù.

Một chuyện lớn ngay từ đầu đã khiến Quách Phù kinh ngạc không biết làm sao.

Cố đại ca, huynh đã khiến bà ngoại sống lại ư.

Lại còn cùng nàng Cố đại ca, huynh đây là muốn tiêu diệt hết mọi thứ sao.

Quách Phù và Hoàng Dung không hổ là mẫu nữ.

Vừa nghe xong tình huống của Phùng Hành, nàng đã đưa ra kết luận giống hệt Hoàng Dung.

Sau đó là chuyện Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung thành hôn, càng khiến nàng ghen tỵ đến độ sóng gió cuồn cuộn.

Cố đại ca lại còn thành hôn với mẫu thân ở Đào Hoa Đảo ư.

Quách Phù bĩu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, tràn đầy ước ao ghen tỵ làm nũng nói: Cố đại ca, con cũng muốn.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không phản đối.

Chàng cam kết: Được.

Lần sau khi dẫn Phù nhi trở về Đào Hoa Đảo, ta sẽ bù đắp cho con.

Nghe xong lời hứa của Cố Hàn Uyên, tâm tình Quách Phù nhất thời tốt hẳn lên.

Cái này còn tạm được.

Tiếp đó, nàng với ngữ khí khó hiểu hỏi Hoàng Dung: Vậy mẫu thân đã cùng Cố đại ca Quách Phù tuy không nói hết lời, nhưng Hoàng Dung đã hiểu ý nàng.

Nhưng nàng vẫn cố nén ý xấu hổ mà thừa nhận: Ừm.

Việc thừa nhận loại chuyện này ngay trước mặt Quách Phù, cảm giác thẹn thùng không kém bao nhiêu so với lần trước cùng Phùng Hành.

Trên gương mặt kiều mị của nàng cũng vì vậy mà hiện lên vẻ ửng hồng động nhân.

Quách Phù đối với điều này đã có chuẩn bị tâm lý.

Dù sao trước đó Hoàng Dung thuần thục đến mức khiến người khác vô cùng kinh ngạc, việc có quan hệ tiến thêm một bước là chuyện đương nhiên.

Huống hồ còn có đêm động phòng hoa chúc nữa chứ.

Quách Phù nghịch ngợm hỏi: Mẫu thân có thể kể cho con nghe cảm giác thế nào không.

Con có chút tò mò.

Hoàng Dung nghe vậy, nhất thời mặt đỏ bừng, xấu hổ trừng Quách Phù một cái, qua loa nói: Đến lúc đó con tự khắc sẽ biết.

Quách Phù lại nghiện trêu chọc Hoàng Dung, cố ý trêu đùa hỏi: Mẫu thân không thể nói trước cho con một chút sao.

Con cũng tốt có chuẩn bị tâm lý.

Hoàng Dung giận dỗi nói: Phù nhi thực sự là càng ngày càng không biết xấu hổ.

Nàng không muốn tiếp tục chủ đề xấu hổ này trước mặt Cố Hàn Uyên, cố ý liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhắc nhở Quách Phù nói: Thời gian không còn sớm nữa.

Phù nhi con không phải còn muốn dẫn Cố đại ca của con đi dạo Tương Dương thành sao.

Quách Phù rốt cuộc vẫn còn ngây thơ một chút, dễ dàng bị Hoàng Dung dời đi sự chú ý.

Đúng vậy, mẫu thân cũng đi cùng chứ.

Vì mối quan hệ ngày càng thân cận, Quách Phù vô ý thức hỏi ý kiến Hoàng Dung.

Chương 286

Thấy Hoàng Dung vẫn còn do dự, Cố Hàn Uyên trực tiếp chốt lại: Dung Nhi cũng đi cùng đi.

Nếu chỉ có nàng và Cố Hàn Uyên hai người đi dạo Tương Dương thành, khó tránh khỏi sẽ gây ra một vài lời chỉ trích.

Nàng không muốn mang đến phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Bất quá có Quách Phù ở đây, có thể che giấu rất tốt.

Cố Hàn Uyên lại tán thành nàng đi cùng, nàng bèn gạt bỏ những lo lắng thừa thãi, vui vẻ đáp: Vâng, thiếp nghe phu quân.

Sau đó Quách Phù khéo léo học Hoàng Dung hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo.

Ba người rửa mặt một phen, không thèm để ý đến Quách Tĩnh trúng Di Hồn Đại Pháp vẫn đang ngủ say khò khò.

Họ cùng nhau đi dạo giữa Tương Dương thành náo nhiệt.

Hai nàng đều là mỹ nhân hiếm có, Hoàng Dung càng diễm tuyệt thiên hạ.

Bởi vậy, ba người đi trên đường thu hút vô số ánh mắt.

Quách Phù hứng thú dâng trào, kéo Cố Hàn Uyên dừng lại ở đủ loại quầy hàng để du ngoạn.

Phía sau hai người là Hoàng Dung với vẻ mặt ôn uyển tươi cười.

Hoàng Dung mặc dù bây giờ đã trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng dù sao vẫn là người quen thuộc, bởi vậy rất nhanh đã bị người dân trong Tương Dương thành nhận ra.

Họ dồn dập kinh ngạc nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang được hai nàng bầu bạn, suy đoán thân phận của chàng.

Những người trước đây từng gặp Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều cảm thấy Quách Tĩnh với tướng mạo bình thường đứng cạnh Hoàng Dung xinh đẹp vô cùng không hợp.

Còn Cố Hàn Uyên tuấn lãng như Phiên Phiên Công Tử bước ra từ trong tranh, lại vô cùng xứng đôi với Hoàng Dung.

Dù có thêm Quách Phù ở đây, cũng khó tránh khỏi khiến người ta nảy sinh chút ý nghĩ kỳ quái.

Cũng may Cố Hàn Uyên hiện tại danh tiếng đủ lớn, rất nhanh cũng bị người nhận ra.

Mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, vô ý thức cho rằng là Quách Phù đang bầu bạn cùng người trong lòng, còn Hoàng Dung chỉ vì lo lắng nên mới đi theo.

Ba người trên đường thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hoàng Dung trong lòng còn có lo lắng.

Mặc dù Cố Hàn Uyên chẳng bao giờ quên nàng, thậm chí thường xuyên quay đầu nói chuyện phiếm cùng nàng, nhưng nàng cũng luôn chú ý đến khoảng cách với Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung vừa tiếc nuối, vừa mong mỏi có một ngày hai người có thể quang minh chính đại đi cùng một chỗ.

Quách Phù ở Tương Dương thành chính là một phương bá chủ, sớm đã thành thói quen loại ánh mắt quan sát này.

Nàng không những không chịu ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn càng thêm đắc ý muốn thể hiện sự thân mật với Cố Hàn Uyên.

Nàng không chỉ luôn ôm lấy cánh tay chàng, không hề e dè mà khẽ cọ xát, còn tỉ mỉ đút món ăn vặt mới mua trong tay cho chàng.

Bộ dáng ôn nhu cẩn thận ấy, hoàn toàn khác biệt so với Quách đại tiểu thư điêu ngoa bốc đồng ban đầu.

Những người vây xem càng nhìn càng cảm thấy ê răng.

Nhất là những thanh niên âm thầm mê luyến Quách Phù, lại càng tỏ vẻ tan nát cõi lòng.

Đáng tiếc, thời gian vui vẻ rất nhanh đã bị biến cố cắt ngang.

Chỉ thấy phía trước tụ tập một đám người, ồn ào náo động.

Quách Phù vốn là tính tình thích náo nhiệt, liền kéo Cố Hàn Uyên xông lên phía trước.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn những người khác áp sát quá gần Hoàng Dung và Quách Phù.

Chàng hai tay hư không vung lên, kình lực phát ra, đám người nhất thời tách ra một con đường.

Quách Phù thấy thế càng thêm vui vẻ cười duyên, kéo Hoàng Dung đang đi chậm nửa bước phía sau, một tay kéo một cái, có chút dáng vẻ may mắn.

Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung nhìn nhau cười, mặc cho Quách Phù hăng hái kéo họ tiến lên.

Ba người còn chưa đến gần, trong đám người đã truyền đến tiếng cười phách lối.

Ha ha, cái gì mà đệ tử của Quách đại hiệp.

Nguyên lai cũng chỉ là hai tên vô dụng.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy Đại Võ và Tiểu Võ lúc này đang chật vật ngã lăn trên đất, quần áo rách nát, khóe miệng rỉ máu.

Bên cạnh họ còn có hơn mười tráng hán mặc đồ hộ vệ vây quanh.

Võ Tu Văn phẫn nộ quát: Lữ Sư Thánh.

Ngươi dám vũ nhục sư phụ của chúng ta.

Lữ Sư Thánh nhìn bộ dáng ngoài mạnh trong yếu của hai người, khinh miệt cười nói: Quách đại hiệp chúng ta tự nhiên kính nể, nhưng khinh thường chỉ là hai tên vô dụng các ngươi thôi.

Lữ Sư Thánh là nhi tử của Tương Dương thủ tướng Lữ Văn Hoán, năm nay cũng mới chừng hai mươi.

Lữ Văn Hoán tuy nhờ vào sự giúp đỡ của Quách Tĩnh và Hoàng Dung để thủ vệ Tương Dương thành, nhưng lại không hề ưu ái Quách Tĩnh.

Lữ Sư Thánh chút nào không nể mặt Quách Tĩnh, chỉ thị hộ vệ đánh Đại Võ và Tiểu Võ một trận.

Điều này cũng phản ánh việc Lữ Văn Hoán không hề coi trọng Quách Tĩnh.

Thứ nhất, đó là hiệp sĩ cậy võ phạm pháp.

Triều đình và giang hồ vốn đối lập về lập trường.

Bởi vậy, Lữ Văn Hoán khinh thường Quách Tĩnh xuất thân giang hồ.

Thứ hai, Quách Tĩnh trên người không có một chức quan nào.

Dưới hệ thống quan liêu hoành hành như Tống Quốc, người không có chức quan trời sinh đã không được tôn trọng.

Thứ ba, Lữ Văn Hoán từng mấy lần ám chỉ Quách Tĩnh nên hướng về phe phái chính trị Cổ Tự Đạo của hắn.

Mỗi lần đều không nhận được hồi đáp.

Số lần càng nhiều, sự tức giận trong lòng cũng càng sâu.

Bên cạnh Lữ Sư Thánh, một thanh niên quần áo đắt tiền cười hỏi: Đường đệ, đây chính là hai con cóc muốn ăn thịt thiên nga mà đệ nói đấy ư.

Thanh niên ấy chính là Lữ Sư Đạo, nhi tử của Lữ Văn Đức đường huynh của Lữ Văn Hoán.

Lữ Sư Thánh áy náy nói với Lữ Sư Đạo: Đã khiến đường huynh chê cười, còn làm phiền thanh tịnh của bá mẫu.

Nói rồi, hắn chắp tay tạ lỗi về phía cỗ kiệu hoa lệ phía sau hai người.

Trong kiệu truyền đến một giọng nữ ôn uyển đoan trang.

Sư Đạo, Sư Thánh.

Coi như thôi, bọn họ cũng là vô tình.

Giọng nữ ấy chính là của Trình Diệu Tĩnh, thê tử của Lữ Văn Đức, đồng thời cũng là mẫu thân của Lữ Sư Đạo.

Lữ Sư Đạo nghe Trình Diệu Tĩnh khuyên can, rất bất mãn nói: Nương, bọn họ đâu phải vô tình.

Rõ ràng là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Trình Diệu Tĩnh bất đắc dĩ thở dài: Ai, dù sao bọn chúng cũng là đệ tử của Quách đại hiệp, đừng làm lớn chuyện.

Nguyên lai trước đó Đại Võ và Tiểu Võ đang đi dạo trên đường một cách cô độc.

Từ khi Quách Phù yêu thích Cố Hàn Uyên, thái độ của nàng đối với sự săn đón của họ cũng trở nên hờ hững.

Trên giang hồ còn lan truyền xôn xao về mối quan hệ tình lữ giữa Cố Hàn Uyên và Quách Phù, khiến cảm xúc của Đại Võ và Tiểu Võ càng thêm xuống dốc.

Lại đang trên đường đụng phải Lữ Sư Thánh cùng tùy tùng ngang ngược xua đuổi người đi đường.

Lữ Sư Thánh trước đây cũng thường xuyên có va chạm với Đại Võ và Tiểu Võ vì Quách Phù.

Chỉ là mỗi lần đều bị Quách Tĩnh trấn áp, nên vẫn không làm lớn chuyện.

Bất quá, hận ý vẫn cứ tích tụ.

Hôm nay tâm tình Đại Võ và Tiểu Võ vốn đã không tốt, lại thấy cỗ kiệu tinh mỹ hoa lệ của Trình Diệu Tĩnh, liền không nhịn được mở miệng trào phúng.

Cỗ kiệu tinh mỹ hoa lệ đều đến từ mồ hôi nước mắt của nhân dân, hầu như tương đương với việc mắng Lữ Văn Đức là một tham quan.

Đương nhiên, những gì họ nói cũng không sai.

Tài năng quân sự của Lữ Văn Đức không tệ, cũng lập được không ít quân công.

Thế nhưng hắn lại càng tinh thông luồn cúi quan trường, cũng chính là hắn cầm đầu đầu phục Cổ Tự Đạo.

Từ khi phát tích, hắn liền ra sức phát triển thế lực gia tộc, tham ô mục nát vơ vét của cải vô độ.

Bởi vậy, nói cỗ kiệu của Trình Diệu Tĩnh là mồ hôi nước mắt của nhân dân xác thực không sai.

Chương 287

Thế nhưng loại chuyện này ngấm ngầm bàn tán thì còn được, chứ nói ra trước mặt người khác thì chính là đang vả mặt.

Cũng chỉ có Đại Võ và Tiểu Võ ngu xuẩn và vô năng mới có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

Lữ Sư Đạo thấy Trình Diệu Tĩnh không vui, bèn tìm một bậc thang để xuống.

Nói xong cũng đúng, chẳng phải Quách đại hiệp sẽ trở thành nhạc phụ của ta sao.

Lữ Sư Thánh nghe vậy lại gấp gáp.

Hắn vẫn đối với Quách Phù có ý tưởng, sao có thể trơ mắt nhìn Lữ Sư Đạo chen ngang.

Đường huynh, ta cũng sẽ không khoanh tay nhường Quách đại tiểu thư cho huynh đâu.

Lữ Sư Đạo thấy thế ha ha cười nói: Ha ha, huynh đệ cứ bằng bản lĩnh của mình mà tranh đoạt đi.

Hắn đối với Quách Phù vẫn chưa bao nhiêu coi trọng.

Quách Tĩnh mặc dù là đại hiệp vang danh giang hồ, thế nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một người trong giang hồ.

Hắn càng muốn tìm một danh môn thục nữ, có thể giúp hắn đi thuận lợi hơn trong quan trường, con gái nhà quyền quý kết thông gia mới là lựa chọn tốt nhất.

Hắn nghe nói Quách Phù ngày thường cực kỳ xinh đẹp, mới động chút tâm tư.

Bất quá cũng chỉ là có ý định thu Quách Phù làm cơ thiếp.

Trên thực tế, Lữ Sư Thánh cũng có ý tưởng tương tự.

Chỉ là hắn ở Tương Dương thành đã lâu, thường xuyên đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp của Quách Phù, bởi vậy cũng càng thêm khát vọng một chút mà thôi.

Đại Võ và Tiểu Võ bất chấp bộ dáng chật vật của mình, ngoài mạnh trong yếu quát lên: Chúng ta tuyệt đối sẽ không giao Phù muội cho các ngươi.

Cũng không biết bọn họ lấy đâu ra tự tin, cho rằng Quách Phù cần sự tán thành của họ mới có thể được giao cho người khác.

Quả nhiên liền nghe Lữ Sư Thánh khinh miệt cười nhạo nói: Chỉ bằng các ngươi ư.

Lúc này, ba người Cố Hàn Uyên xuyên qua đám người.

Quách Phù liếc mắt một cái đã thấy được Đại Võ và Tiểu Võ thê thảm, nàng kinh hô: Đại Võ.

Tiểu Võ.

Nàng tuy đối với hai người không có tình yêu nam nữ, nhưng dù sao hai người cũng đã tận tình chăm sóc nàng bấy lâu, luôn có vài phần tình cảm.

Nàng buông tay Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung, tiến lên lo âu hỏi: Các ngươi không sao chứ.

Quách Phù so với trước kia xác thực thay đổi không ít, ít nhất sẽ không chân chất chạy đến đỡ Đại Võ và Tiểu Võ.

Đại Võ và Tiểu Võ thấy Quách Phù lo lắng cho họ, nhất thời kích động hô: Phù muội.

Chỉ là hiện tại bộ dáng chật vật này lại bị Quách Phù chứng kiến, trong lòng họ tràn đầy xấu hổ.

Lữ Sư Đạo chứng kiến Quách Phù xinh đẹp như hoa như ngọc, trong mắt lóe sáng, vội vàng hỏi: Đây chính là Quách đại tiểu thư ư.

Quả nhiên là một mỹ nhân hiếm có, ngu huynh càng thêm không thể nhường cho người khác.

Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía Hoàng Dung càng thêm xinh đẹp tuyệt luân, suýt nữa bị mê mẩn thần trí.

Hắn lầm bầm hỏi: Mỹ phụ kia là ai.

Xinh đẹp hơn Quách Phù nhiều lắm.

Lữ Sư Thánh nghe vậy sững sờ trong khoảnh khắc.

Một khuôn mặt kỳ quái kéo Lữ Sư Đạo lại gần, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: Đường huynh, đây chính là Hoàng bang chủ.

Tuy Lữ Sư Thánh cũng bị mê hoặc trong chốc lát, nhưng hắn lại vô cùng bất mãn với lời nói của Lữ Sư Đạo.

Sỉ nhục Đại Tiểu Võ một chút cũng chẳng phải chuyện lớn, cùng lắm chỉ coi là tranh chấp giữa tiểu bối.

Thế nhưng, ngay trước mặt Hoàng Dung mà nói nàng là mỹ phụ lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Rộng lượng một chút thì coi là lời khen ngợi, nhưng nghiêm trọng hơn thì chỉ có thể coi là trêu ghẹo.

Quả nhiên, thần sắc Lữ Sư Đạo biến đổi.

Hắn vờ nghiêm túc chắp tay thi lễ nói: Vãn bối Lữ Sư Đạo, bái kiến Hoàng bang chủ.

Lữ Sư Thánh cũng cung kính chào hỏi.

Ánh mắt Hoàng Dung lóe lên vẻ chán ghét, ẩn ý châm chọc một câu: Nguyên lai là con trai của Trữ Vũ quân Tiết Độ Sứ tướng quân, quả nhiên Hổ phụ không khuyển tử.

Lời này kết hợp với cảnh tượng Đại Tiểu Võ chật vật bò dậy, liền mang đậm ý tứ trào phúng.

Nghe vào tai Lữ Sư Thánh và Lữ Sư Đạo lại thành Hổ phụ khuyển tử cha hổ sinh con chó, quả nhiên sắc mặt hai người đều trở nên khó coi.

Nguyên bản đang an tọa trong kiệu hoa, Trình Diệu Tĩnh cũng không ngồi yên được nữa.

Một đôi ngọc thủ vén rèm kiệu lên, một khuôn mặt xinh đẹp phong vận liền lộ ra.

Bái kiến Hoàng bang chủ, con thiếp là Sư Đạo đã thất lễ.

Trình Diệu Tĩnh tuổi gần bốn mươi, dung mạo thực sự mềm mại ôn uyển, không hổ là nữ tử xuất thân từ khuê phòng đại gia.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ hứng thú, hắn thưởng thức nhìn Trình Diệu Tĩnh vừa hiện thân.

Lữ Văn Đức có vô vàn nhược điểm trên người, tham ô mục nát, vơ vét của cải vô độ.

Trữ Vũ quân dưới trướng hắn ăn bớt xén nghiêm trọng, binh lực không đủ đến một nửa.

Bất quá, có Cổ Tự Đạo che giấu cho hắn, cùng lắm chỉ coi là vấn đề nhỏ.

Vấn đề lớn thật sự là ám thông Mông Nguyên.

Ban đầu ở Giang Lăng thành, Cố Hàn Uyên để đảm bảo kế hoạch không sai sót, từng nhiều lần lẻn vào nơi Triệu Mẫn trú ngụ.

Hắn đã nghe được tin tức liên quan đến việc Lữ Văn Đức ngấm ngầm tư thông với Mông Nguyên.

Hiển nhiên là Lữ Văn Đức đang tự tìm đường lui cho mình từ trước.

Chỉ là trong tay Cố Hàn Uyên còn thiếu chứng cứ quyết định, bằng không một khi bị bại lộ, Lữ Văn Đức ít nhất cũng phải chịu kết cục bị cách chức hạ ngục.

Sau khi Trình Diệu Tĩnh hiện thân, Hoàng Dung cũng không tiện tiếp tục níu kéo chuyện Lữ Sư Đạo thất lễ không buông.

Hai nàng khách khí giả dối một trận, cũng hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Quách Phù bất mãn nói: Cho dù Đại Tiểu Võ có lỗi, cũng không nên đánh bọn họ ra nông nỗi này chứ.

Đại Tiểu Võ thấy Quách Phù nói giúp cho họ, đều lộ ra vẻ cảm động.

Chỉ là rất nhanh, vẻ cảm động trên mặt họ trở nên xấu xí như ăn phải ruồi, bởi vì Quách Phù kiều tiếu ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, ngây thơ tố cáo: Cố đại ca, cái Lữ Sư Thánh này trước đây đã từng cầu hôn cha ta, bị cha ta cự tuyệt rồi mà vẫn cứ dây dưa mãi không thôi.

Lữ Sư Thánh thấy Quách Phù thân mật với Cố Hàn Uyên, sắc mặt tối sầm.

Hắn còn chưa đợi Cố Hàn Uyên trấn an Quách Phù, liền tiến lên nói: Quách gia muội tử, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Ta cầu hôn cha nàng thì có gì không đúng chứ.

Quách Phù nhíu mày thanh tú, bất mãn nói: Hừ.

Ta đã nói rồi, ta chỉ thích Cố đại ca.

Lữ Sư Thánh nhìn Cố Hàn Uyên y phục trắng nhẹ nhàng, tuấn lãng phi phàm, vì bị đả kích về mặt ngoại hình mà vô cùng khó chịu, hắn săm soi Cố Hàn Uyên từ trên xuống dưới, khinh miệt nói: Ngươi chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên ư.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm liếc Lữ Sư Thánh một cái: Lữ Sư Thánh, ngươi biết rõ Phù nhi yêu thích ta, còn đối nàng dây dưa không ngớt, có thể xem là khiêu khích đối với Cố mỗ ta không.

Lữ Sư Thánh vốn đã đố kị Cố Hàn Uyên tuổi còn trẻ đã danh vang Tống Quốc.

Lúc này thấy người thật, thấy hắn niên kỷ còn nhỏ hơn mình, lại càng thêm không phục.

Hắn giống như rất nhiều người không rõ nội tình khác, cho rằng Cố Hàn Uyên là hư danh do phái Võ Đang dựng lên, những chiến tích của hắn càng không thể tin được.

Lại thấy vẻ mặt đạm mạc không coi ai ra gì của hắn, càng thêm khó chịu.

Lữ Sư Thánh chẳng thèm nói: Ta chỉ là lo lắng Quách gia muội tử bị một số kẻ giang hồ cỏ rác không biết từ đâu chui ra lừa gạt mà thôi.

Lúc này vừa lúc một đội Thành Vệ Quân đã chạy tới.

Thiên tướng cầm đầu nịnh hót hướng Lữ Sư Thánh hành lễ nói: Lữ công tử, mạt tướng hộ vệ tới chậm, xin hãy tha lỗi.

Lữ Sư Thánh thấy viện binh đã tới, hai mắt sáng lên, vô cùng đắc ý nói: Lưu thiên tướng, đến đúng lúc lắm.

Lưu thiên tướng thấy ánh mắt Lữ Sư Thánh ám chỉ mình, tâm lĩnh thần hội hiểu ý mắng Cố Hàn Uyên: Điêu dân to gan, dám mạo phạm Lữ công tử, bắt lại cho ta.

Đám Thành Vệ Quân phía sau hắn dồn dập xông về phía Cố Hàn Uyên.

Hoàng Dung hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng đã bất mãn với cha con nhà họ Lữ từ lâu, lúc này Cố Hàn Uyên ở đây, vừa lúc mượn cơ hội dạy dỗ Lữ Sư Thánh một trận.

Lữ Sư Đạo cũng nghi ngờ về danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Hắn ở Lâm An nghe được rất nhiều tin đồn.

Hàn Thác Trụ vì lôi kéo Cố Hàn Uyên, gần đây hành động không ngừng.

Cổ Tự Đạo và Hàn Thác Trụ là kẻ thù chính trị, Lữ Văn Đức lại phụ thuộc vào Cổ Tự Đạo.

Vì vậy, Lữ Sư Đạo cũng muốn mượn cơ hội thăm dò Cố Hàn Uyên.

Chỉ có Trình Diệu Tĩnh hơi lo âu nhìn cuộc xung đột trong sân.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nhìn đám Thành Vệ Quân xông lên.

Một bóng trắng chợt lóe, mọi người chỉ nghe được một tiếng cười cợt: Không biết tự lượng sức mình.

Đợi đến khi nhìn rõ lại, trong tay Cố Hàn Uyên đã xách theo Lữ Sư Thánh và Lưu thiên tướng.

Lữ Sư Đạo và Trình Diệu Tĩnh đồng thanh kinh hô: Đường đệ.

Sư Thánh.

Lữ Sư Thánh kinh hãi nhìn Cố Hàn Uyên trước mặt.

Hắn trước đây vẫn không có khái niệm gì về cái gọi là cao thủ giang hồ.

Bây giờ hắn mới hiểu vì sao Lữ Văn Hoán tuy khinh thường Quách Tĩnh, nhưng vẫn phải dựa vào hắn.

Lữ Sư Đạo có chút sợ hãi lùi lại mấy bước.

Hắn trước đây đã từng có ý định với Quách Phù, lo lắng Cố Hàn Uyên đột nhiên ra tay với mình.

Trình Diệu Tĩnh thấy Lữ Sư Thánh rơi vào tay Cố Hàn Uyên, vội vàng tiến lên cầu xin: Cố công tử, Sư Thánh ngôn ngữ lỗ mãng, thiếp thay hắn bồi tội với công tử.

Xin hãy buông tha hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn dung mạo xinh đẹp của Trình Diệu Tĩnh, giọng nói mang thâm ý, cười ôn hòa nói: Nếu phu nhân đã cầu tình, Cố mỗ ta liền nể mặt phu nhân vậy.

Dứt lời liền thả Lữ Sư Thánh và Lưu thiên tướng ra.

Chương 288

Trình Diệu Tĩnh giật mình.

Trực giác mách bảo ánh mắt và giọng điệu của Cố Hàn Uyên mang theo thâm ý, chỉ là nhất thời nàng không thể đọc hiểu được.

Ngược lại, chứng kiến nụ cười ấm áp của Cố Hàn Uyên, nàng thầm khen: Quả nhiên có nam tử lại cười đẹp đến vậy.

Khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, Trình Diệu Tĩnh đã có chút thưởng thức vẻ ngoài tuấn lãng xuất chúng của hắn.

Lúc này thấy hắn lại dễ nói chuyện như vậy, nàng càng thêm vài phần hảo cảm.

Trình Diệu Tĩnh ôn uyển cúi chào một lễ: Đa tạ Cố công tử đại nhân đại lượng.

Cố Hàn Uyên đưa tay đỡ hờ: Phu nhân khách khí.

Dứt lời liền xoay người mang theo Quách Phù đang dương dương tự đắc rời đi.

Hoàng Dung thưởng thức quan sát Trình Diệu Tĩnh một hồi, nói vài câu đơn giản rồi cáo từ đi theo hai người.

Trình Diệu Tĩnh ngẩn người nhìn bóng Cố Hàn Uyên rời đi, hồi tưởng ánh mắt thâm ý của Cố Hàn Uyên trước đó, khuôn mặt xinh đẹp chợt nóng lên.

Trong tai nàng văng vẳng lời nói khe khẽ của Cố Hàn Uyên vừa rồi: Phu nhân cần phải nhớ, thiếu tại hạ một lời bồi tội đấy.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa lưu ý đến sự hỗn loạn hắn để lại, mang theo Quách Phù tiếp tục dạo Tương Dương thành.

Đại Tiểu Võ vì lại bị thêm một lần đả kích, nương tựa lẫn nhau cô đơn rời đi.

Quách Phù đột nhiên có chút lo âu hỏi: Cố đại ca, huynh ra tay giáo huấn Lữ Sư Thánh sẽ không gây phiền phức gì chứ.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc nhìn Quách Phù, không ngờ nàng thực sự đã trưởng thành rất nhiều.

Nếu là Quách Phù trước đây, có lẽ đã không cân nhắc nhiều như vậy.

Hoàng Dung đuổi kịp phía sau cũng có chút vui mừng giải thích: Phù nhi không cần lo lắng, Lữ Văn Hoán không có ngu xuẩn như Lữ Sư Thánh đâu.

Sự thực đúng là như vậy.

Lữ Sư Thánh trở về Lữ Phủ sau đó vốn định cáo trạng với Lữ Văn Hoán, kết quả lại bị mắng một trận.

Lữ Văn Hoán sao lại không biết trọng lượng của Cố Hàn Uyên, đệ nhất nhân dưới cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Nếu thực sự chọc giận Cố Hàn Uyên, cho dù Lữ Văn Hoán trốn trong Tương Dương thành cũng không an toàn.

Đây chính là mâu thuẫn lớn nhất giữa triều đình và giang hồ.

Những người trong giang hồ bình thường uy hiếp không lớn, thế nhưng cao thủ từ Đại Tông Sư trở lên đã không phải là đội quân bình thường có thể đối phó.

Người trong giang hồ lại nhiều tùy tiện làm bậy.

Với cục diện hỗn loạn của Tống Quốc hiện tại, thường xuyên sẽ nghe được tin tức quan viên ở đâu đó bị ám sát.

Vì vậy, quan viên triều đình Tống Quốc đối với cao thủ giang hồ đều vừa kính nể vừa kiêng kỵ.

Cổ Tự Đạo và Hàn Thác Trụ tuy là kẻ thù chính trị, thế nhưng đối với chuyện lôi kéo Cố Hàn Uyên lại có thái độ giống nhau, đều đang nỗ lực ngấm ngầm tiếp xúc.

Chỉ là hành tung Cố Hàn Uyên phiêu diêu, vẫn chưa thể thành công mà thôi.

Cũng chỉ có Lữ Sư Thánh, kẻ chỉ biết nửa vời về những tình thế phức tạp này, mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn là thăm dò Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, Lữ Văn Hoán vẫn không thể không sắp xếp người mang lễ vật đến Quách phủ để bồi tội với Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, hắn vội vàng phái người truyền tin về Lâm An cho Cổ Tự Đạo.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không ở Tương Dương thành quá lâu, tính toán của Cổ Tự Đạo lại muốn đổ vỡ.

Quách Phù thấy Cố Hàn Uyên gật đầu đồng tình với lời giải thích của Hoàng Dung, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ngây thơ cười nói: Tốt quá rồi, sau này Lữ Sư Thánh khẳng định không còn dám đến vướng víu ta nữa.

Hoàng Dung thừa dịp chung quanh không ai chú ý, mang theo thâm ý nhỏ giọng hỏi: Lữ Sư Thánh không đáng nhắc tới.

Ngược lại là Trình Diệu Tĩnh kia, phu quân nhìn nàng thế nào.

Cố Hàn Uyên cười nghiền ngẫm, tán dương: Ôn uyển đoan trang, ưu nhã hiền thục.

Hoàng Dung lộ vẻ mặt quả nhiên không ngoài dự liệu, tức giận nói: Phu quân đây là coi trọng nàng ư.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa giấu giếm, khẽ cười thừa nhận: Có chút hứng thú.

Hoàng Dung kiều mị liếc trắng Cố Hàn Uyên một cái, giận trách: Phu quân chàng cứ thích thê tử của người khác vậy sao.

Không chỉ có chính nàng, còn có Mẫn Nhu, Thích Phương và Phùng Hành.

Hơn nữa khẳng định còn có những người nàng không biết.

Việc hắn gặp Ninh Trung Tắc ở Hành Dương thành đã làm nàng cực kỳ nghi ngờ.

Vì vậy khó tránh khỏi nàng có nhiều nghi hoặc về sở thích của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung đang mơ hồ tản ra ghen tuông, buồn cười nói: Dung nhi không khỏi quá coi thường ta.

Trình Diệu Tĩnh tuy không tệ, nhưng còn không đáng để ta hao tâm tổn trí thêm.

Bất quá Trình gia lại không giống, hơn nữa Lữ Văn Đức cũng cực kỳ coi trọng Trình Diệu Tĩnh.

Hoàng Dung nghe vậy, ánh mắt lóe lên trong khoảnh khắc, bỗng nhiên hiểu ra: Thì ra là thế.

Trình gia của Trình Diệu Tĩnh chính là Trình gia của Trình Dao Già và Trình Anh.

Nói đúng ra, Trình Diệu Tĩnh được coi là cô cô của Trình Dao Già.

Trình gia tuy không có quan lớn hiển hách gì, thế nhưng Trình gia lại có nhiều mỹ nhân, và có quan hệ thông gia với rất nhiều thế gia đại tộc, lực lượng chính trị cũng không thể xem nhẹ.

Lữ Văn Đức tuy tham tài, nhưng lại không ham nữ sắc.

Trong phủ chỉ có mấy thiếp thất, hơn nữa địa vị cũng không cao.

Nếu thực sự có thể khống chế Trình Diệu Tĩnh, rất dễ dàng là có thể ảnh hưởng đến Lữ Văn Đức.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên nhìn Hoàng Dung đang rơi vào trầm tư, cũng không mở miệng quấy rầy.

Quách Phù đột nhiên u u nói: Cố đại ca, chúng ta trở về đi thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Phù nhi sao vậy.

Quách Phù cúi mặt nói: Ta không muốn lại bị người khác giành trước.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên nảy sinh ý nghĩ với Trình Diệu Tĩnh, trong lòng nhất thời bất an.

Quách Phù đã sớm thích Cố Hàn Uyên, hết lần này đến lần khác không hề hay biết đã bị bỏ lại phía sau rất nhiều.

Chỉ là những lời đồn trên giang hồ đã có không ít nữ tử là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Hoàng Dung, người trước đây còn lạc hậu hơn nàng, cũng đã đi trước một bước.

Quách Phù vốn còn muốn giống như Hoàng Dung, chờ Cố Hàn Uyên đưa nàng về Đào Hoa Đảo thành hôn rồi mới giao thân thể cho hắn.

Thế nhưng chuyện của Trình Diệu Tĩnh lại cho nàng một lời nhắc nhở.

Nếu còn chần chừ nữa, không biết sẽ có bao nhiêu nữ tử lại đi trước nàng.

Hoàng Dung lúc này từ trong trầm tư hoàn hồn, trêu đùa Quách Phù nói: Nguyên lai Phù nhi là đang ghen tị à.

Quách Phù nghe vậy mặt đỏ ửng, trán vùi vào lòng Cố Hàn Uyên, rầu rĩ nói: Mẫu thân lại tới chê cười ta, không thèm để ý người.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt tóc Quách Phù, ôn thanh nói: Phù nhi không cần miễn cưỡng chính mình.

Các nàng và những người khác không giống.

Bởi vì quan hệ của Hoàng Dung, địa vị của Quách Phù và Phùng Hành trong lòng Cố Hàn Uyên tự nhiên nâng cao không ít.

Vì vậy, hắn đối với Quách Phù cũng kiên nhẫn hơn một chút.

Quách Phù nghe vậy trong lòng an định không ít, do dự một khoảnh khắc, thần sắc kiên định nói: Không miễn cưỡng, ta thích Cố đại ca.

Cùng với thời gian ở chung lâu ngày, Hoàng Dung càng phát ra cảm nhận được tấm lòng của Cố Hàn Uyên.

Tuy vẫn còn phê bình kín đáo về phương pháp tận diệt của Cố Hàn Uyên, nhưng đối với Quách Phù nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng không hy vọng nàng tiếp tục chờ đợi, để tránh về sau lưu lại tiếc nuối.

Vì vậy, nàng ôn uyển khuyên nhủ: Phu quân, thiếp biết chàng thương yêu Phù nhi, nhưng cũng nên lo lắng đến tâm tình của Phù nhi.

Thế nhưng Quách Phù lại nghĩ tới chuyện sáng nay, đố kỵ nói: Chính là, nếu không mẫu thân lại muốn độc chiếm Cố đại ca mất.

Hoàng Dung nghe vậy xấu hổ sẵng giọng: Phi, lại hồ ngôn loạn ngữ.

Sớm biết không giúp ngươi nói chuyện.

Nàng đưa tay nhẹ véo eo Quách Phù.

Quách Phù vội vàng xin tha: Mẫu thân, con sai rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng đùa giỡn, khẽ cười vì Quách Phù giải vây nói: Đã như vậy, vậy liền trở về đi.

Hai mẹ con nhìn nhau.

Hoàng Dung thở nhẹ một tiếng, kéo Quách Phù lại bên tai nàng nhẹ giọng dặn dò.

Quách Phù thẹn thùng cúi thấp ánh mắt, gò má kiều diễm đỏ ửng càng ngày càng sâu.

Không bao lâu, ba người trở lại Quách phủ.

Từ hạ nhân biết được Quách Tĩnh đang đợi ở chính sảnh.

Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung nhìn nhau, quyết định đi trước gặp Quách Tĩnh để xác nhận hiệu quả của Di Hồn Đại Pháp.

Quách Tĩnh nhìn thấy Cố Hàn Uyên vẫn nhiệt tình hô: Cố công tử, vừa rồi Lữ Văn Hoán phái người tới cửa đưa lễ vật.

Có chuyện gì vậy.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh vẻ mặt nhiệt tình như vậy, không khỏi nhớ tới sự bất luân tối qua, chỉ cảm thấy gò má nóng lên, phải tốn hết sức lực mới ổn định tâm thần không để lộ sơ hở.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói rõ chuyện xảy ra trước đó.

Quách Tĩnh có chút lo lắng nói: Hoàng Dung, nàng sao cũng không ngăn cản.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh xưng hô thực sự đã thay đổi, nhất thời an tâm phụ họa Quách Tĩnh nói: Lữ Văn Hoán không phải đã đưa lễ bồi tội rồi sao.

Không cần quá mức lưu ý.

Quách Tĩnh đối với Hoàng Dung cực kỳ tín nhiệm.

Nếu Hoàng Dung cũng cho rằng bên Lữ Văn Hoán không có gì đáng ngại, hắn cũng buông xuống tâm trạng lo lắng.

Sau đó, mọi người liền tùy ý nói chuyện phiếm.

Hoàng Dung nhiều lần thử nghiệm hiệu quả của Di Hồn Đại Pháp, nhận được câu trả lời hài lòng.

Cố Hàn Uyên cũng nhân cơ hội đưa ra ý tưởng muốn ở lại Tương Dương thành vài ngày.

Quách Tĩnh đối với điều này tự nhiên là không chút nghi ngờ mà tỏ vẻ hoan nghênh.

Vào đêm, Cố Hàn Uyên rốt cuộc có thời gian rảnh rỗi kiểm tra thu hoạch sau lần thao tác tối qua.

Chương 289

Hoàng Dung lại hoàn thành một lần đánh giá EX, phần thưởng Băng Tâm Quyết của Phong Vân.

Đặc điểm lớn nhất của Băng Tâm Quyết chính là ổn định tâm thần, có thể khiến tâm tình trong suốt như băng, không hề tạp niệm, không bị ngoại vật quấy nhiễu.

Đối với lệ khí, ma khí và các yếu tố ảnh hưởng tâm thần khác đều có tác dụng chống cự rất tốt.

Cố Hàn Uyên tu luyện sau đó, có thể rõ ràng cảm giác tâm cảnh của mình ổn định hơn rất nhiều.

Hơn nữa, khi vận chuyển Băng Tâm Quyết, hắn có thể duy trì sự tuyệt đối lãnh tĩnh, sẽ không bị những cảm xúc dư thừa quấy nhiễu.

Trước đây Cố Hàn Uyên cũng đã nhận ra, những nữ tử càng đi sâu vào nội tâm hắn, lại càng dễ dàng tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Vu Hành Vân là một, Hoàng Dung là hai.

Tuy cuối cùng nhờ các nàng mà hắn hoàn thành lĩnh ngộ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm, thế nhưng đồng dạng trong lòng cũng để lại kẽ hở.

Trước đây vì bồi dưỡng Vu Hành Vân trở thành cực phẩm lô đỉnh, hắn đã bị nàng đảo ngược ảnh hưởng, lưu lại không ít di chứng, khiến Cố Hàn Uyên cho đến nay không cách nào an nhiên ngủ được.

Cũng vì vậy trong lòng hắn có thêm rất nhiều lệ khí không cách nào hóa giải.

Hiện tại có Băng Tâm Quyết, ngược lại là có thể ngủ ngon giấc.

Đáng tiếc đêm nay cũng không phải là thời cơ tốt, bởi vì hắn rất nhanh liền nghe được tiếng gõ cửa.

Mở cửa phòng, liền gặp Quách Phù, tóc còn vương hơi nước, đã thay một thân quần áo mới tinh.

Gò má xinh đẹp của nàng tràn đầy kiều mỵ đỏ ửng.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt tóc nàng ôn nhu hỏi: Phù nhi đã nghĩ thông suốt rồi ư.

Quách Phù đến muộn hơn hắn dự liệu một chút.

Hiển nhiên ngoài việc tiếp thu những điều dặn dò từ Hoàng Dung, nàng còn phải trải qua một quá trình xây dựng tâm lý rất lâu.

Quách Phù kiều khiếp nép vào vai Cố Hàn Uyên, buồn bã nói: Cố đại ca, ta sợ đau thì phải làm sao.

Quách Phù từ nhỏ vốn được nuông chiều, khả năng chịu đựng đau đớn rất thấp.

Tuy vì lòng cạnh tranh với Hoàng Dung mà hạ quyết tâm, thế nhưng nước đã đến chân, khó tránh khỏi lại sợ hãi.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Phù nhi cứ yên tâm giao cho ta là được.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên lúc này đang ở cứ điểm Địa Võng tại Tương Dương thành để kiểm tra tình báo.

Chủ yếu là xem có môn phái nào tiếp nhận lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, quả nhiên có không ít bất ngờ nhưng lại đều hợp tình hợp lí.

Lời mời của Hiệp Khách Đảo chủ yếu nhằm vào giang hồ Tống Quốc.

Nam Thiếu Lâm, phái Võ Đang Thượng Thanh Quan, Chân Võ

Quan, phái Cổ Mộ, Toàn Chân Phái và các môn phái có Đại Tông Sư trấn giữ đều không phản ứng với Hiệp Khách Đảo.

Bọn họ đều biết nội tình Hiệp Khách Đảo.

Nếu có ý muốn đến Hiệp Khách Đảo, thậm chí có thể trực tiếp liên hệ bọn họ tới đón người.

Vì vậy, sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác vẫn chưa đi đến những môn phái này để mời.

Nhiều năm như vậy cũng không từng phá giải võ công của Hiệp Khách Đảo, các Đại Môn Phái cũng dần dần mất đi hứng thú.

Chỉ có những người vẫn còn hứng thú với võ công Hiệp Khách Đảo mới lựa chọn đi đến đó.

Năm đó Diệu Đế Đại Sư của Nam Thiếu Lâm và Ngu Trà đạo trưởng của Thượng Thanh Quan đều như vậy, bất tri bất giác liền trầm mê trong đó ước chừng ba mươi năm.

Nam Thiếu Lâm và phái Võ Đang vẫn chưa tuyên dương chân tướng việc này, cũng khiến những người trong giang hồ không rõ nội tình đối với Hiệp Khách Đảo cực kỳ kiêng kỵ và sợ hãi.

Tương đối buồn cười là Toàn Chân Phái, không biết Vương Trùng Dương còn sống, họ lại trắng trợn tuyên dương Hiệp Khách Đảo là sợ Toàn Chân Phái nên mới không dám đưa lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác tới cửa.

Cũng không biết Vương Trùng Dương khi biết tin tức này sẽ có tâm trạng như thế nào.

Đáng nhắc tới là Trường Nhạc Bang lại xuất hiện một Thạch Phá Thiên, hơn nữa người này mang thần công, tính cách chất phác, lương thiện, hành sự thật thà nhưng thường xuyên làm ra một số chuyện ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn chính là đệ đệ của Thạch Trung Ngọc, Thạch Trung Kiên, bị Bối Hải Thạch của Trường Nhạc Bang lừa dối lấy tên Thạch Phá Thiên, làm bang chủ.

Đây cũng là một nhân vật chính hoàn toàn mới.

Hắn lại sẽ trưởng thành thành một cọng hành lá như thế nào đây.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cảm thấy hứng thú vô cùng.

Tối qua sau đó, lại một lần nữa hoàn thành đánh giá EX của Hoàng Dung, phần thưởng Vạn Kiếm Quyết, một trong Thục Sơn kiếm quyết của Tiên Kiếm.

Vạn Kiếm Quyết là Thục Sơn cao cấp kiếm quyết, hơn nữa là một loại kiếm quyết công kích phạm vi lớn, lấy phi kiếm phân hóa giết địch.

Cố Hàn Uyên tiêu hao phản phái điểm tăng Vạn Kiếm Quyết lên tới tiểu thành, tối đa có thể phân hóa ra hơn một nghìn thanh phi kiếm giết địch.

Không có một hơi đề thăng tới đại thành, cũng là bởi vì lượng linh khí tiêu hao quá lớn.

Phân hóa một nghìn kiếm còn có thể gánh vác nổi, nhiều hơn nữa liền được không bù mất.

Nếu không phải trước đây song tu cùng Hoàng Dung thu được đại lượng linh khí, Vạn Kiếm Quyết có lẽ đã phải ẩn giấu cùng với Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết rồi.

Bất quá nói gì thì nói, Hoàng Dung xác thực người mang bảo tàng.

Cố Hàn Uyên trên người Hoàng Dung thu được đại lượng chỗ tốt, hơn nữa không có gì bất ngờ xảy ra, còn có thể lại xoát thêm một lần đánh giá EX nữa.

Mà lúc này trong phòng Hoàng Dung, Hoàng Dung đang xấu hổ đuổi đánh Quách Phù.

Hôm nay không thể không hảo hảo giáo huấn ngươi nha đầu vô liêm sỉ này một trận mới được.

Quách Phù vừa né tránh vừa cười duyên nói: Ai nha, ai bảo mẫu thân yếu như vậy.

Ngươi còn dám nói.

Hoàng Dung nghe vậy càng phát ra tức giận, tăng nhanh tốc độ truy đuổi Quách Phù.

Quách Phù kinh hãi nói: Ai nha, mẫu thân thẹn quá hóa giận.

Nói rồi liền muốn chạy trốn.

Đáng tiếc Quách Phù mới làm phụ nữ, thân thể vẫn còn có chút không khỏe, không thể tránh thoát độc thủ của Hoàng Dung.

Bất quá có tình cảm kề vai chiến đấu, vốn là sự ngăn cách giữa hai mẹ con thân thiết càng ít đi.

Quách Phù nhớ lại chiêu thức học được tối qua mà phản kích Hoàng Dung, khiến Hoàng Dung thốt lên một tràng.

Hai nàng trong phòng một phen đùa giỡn, trong lúc nhất thời cảnh xuân tươi đẹp như tranh vẽ.

Cố Hàn Uyên trở lại Quách phủ sau đó, nhìn hai nàng dáng vẻ xốc xếch, trêu đùa: Các nàng đây là náo loạn đến màn nào vậy.

Quách Phù quả quyết ác nhân cáo trạng trước nói: Cố đại ca mau tới giúp ta một chút, mẫu thân muốn đánh ta.

Hoàng Dung nghe vậy giận không chỗ phát tiết.

Vừa rồi một phen đùa giỡn, nói đúng ra nàng còn chịu thiệt một chút.

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, người đã khiến nàng trở nên thảm hại như vậy.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa ý cười, vô tội hỏi: Dung nhi nàng trừng ta làm gì.

Ta còn chưa nói giúp Phù nhi đâu.

Hoàng Dung sao có thể nói thật cho hắn biết.

Thấy hắn giả vờ vô tội, chỉ có thể tức giận cằn nhằn: Phu quân trong lòng mình rõ ràng.

Thế nhưng Quách Phù lại bán đứng Hoàng Dung, cười duyên ghé vào tai Cố Hàn Uyên nói: Cố đại ca, ta nói cho huynh biết nha, mẫu thân nàng.

Cố Hàn Uyên nghe xong Quách Phù giải thích, khóe miệng treo lên nụ cười vi diệu, giả vờ xấu hổ nói: Thì ra là thế, vậy xem ra xác thực là lỗi của ta rồi.

Hoàng Dung khi nhìn thấy Quách Phù ghé vào tai Cố Hàn Uyên nói nhỏ liền cảm thấy không ổn, quả nhiên.

Nàng liền nghe được Cố Hàn Uyên nói lời xin lỗi không hề nửa điểm thành ý.

Một khuôn mặt cười xinh đẹp xấu hổ đến đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ không muốn phản ứng đến hắn.

Cố Hàn Uyên phải tốn rất nhiều công sức mới dỗ Hoàng Dung nguôi giận.

Đây vốn là một kiểu làm nũng của nàng, Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng vui vẻ chịu đựng.

Sau đó, hắn mang theo Hoàng Dung và Quách Phù hai nàng cùng

Phùng Hành gặp mặt.

Đây chính là Phù nhi ư.

Quả nhiên xinh đẹp động lòng người.

Phùng Hành đã tháo khăn che mặt, mỉm cười nhìn Quách Phù đang thẹn thùng trốn sau lưng Hoàng Dung.

Quách Phù trước đây đã biết được thân phận của Phùng Hành, không chỉ là bà ngoại, mà còn là tỷ muội.

Nàng ngoan ngoãn nói: Phù nhi bái kiến bà ngoại.

Trong lòng nàng tràn đầy cảm giác mâu thuẫn.

Dù sao Phùng Hành nhìn căn bản không lớn hơn nàng vài tuổi.

Hơn nữa nghe Cố Hàn Uyên trước đây nói qua, Phùng Hành nếu không tính thời gian chết đi, tuổi thật cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Gọi một nữ tử khoảng hai mươi tuổi là bà ngoại, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không tự nhiên.

Phùng Hành cũng rất xấu hổ, oán trách liếc Cố Hàn Uyên đang mỉm cười xem trò vui ở bên cạnh.

Chương 290

Cũng may nàng đã có kinh nghiệm làm tỷ muội với con gái mình là Hoàng Dung, ngược lại là trấn định rất nhanh.

Phùng Hành ôn nhu cười nói: Ta vốn cũng không thuộc về thời đại này, hơn nữa cũng đã buông bỏ quá khứ rồi.

Bởi vậy Phù nhi về sau gọi ta Phùng tỷ tỷ là được rồi.

Quách Phù cầu còn không được gật đầu nói: Phùng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, con mà gọi bà ngoại thì chính là gọi Phùng tỷ tỷ là lão già rồi.

Phùng Hành nghe ngoại tôn nữ khen ngợi, mặt hiện lên chút ửng hồng: Phù nhi cũng rất đẹp nha, ta nhìn đã cảm thấy thích.

Quách Phù nhìn Phùng Hành thanh lệ thoát tục, minh diễm ôn uyển, trong lòng thoáng qua một ý niệm quái dị: Một nhà ba đời, kết quả là ta kém cỏi nhất ư.

Ta quả nhiên là bị cha cay cú rồi.

Quách Phù tuy trải qua tôi luyện càng phát ra xinh đẹp, thế nhưng đơn thuần luận dung mạo, không nói đến Hoàng Dung diễm tuyệt thiên hạ, ngay cả so với Phùng Hành cũng kém vài phần.

Nếu không phải tối qua mới được Cố Hàn Uyên thương yêu, nàng lúc này hẳn phải tự ti không thôi, thậm chí thầm oán giận Hoàng Dung đã chọn Quách Tĩnh làm cha nàng.

Quách Phù nhìn Cố Hàn Uyên đang cười ý rạng rỡ, tướng mạo anh tuấn kia càng phát ra làm nàng mê mẩn.

Trong lòng thoáng qua một tia ý niệm, không tự chủ khẽ liếm môi dưới.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn mị thái lúc này của Quách Phù.

Sau khi có quan hệ thân mật, Quách Phù vốn tâm tư không sâu trong mắt hắn càng phát ra không có bí mật, nhìn thần thái của nàng biến hóa liền có thể đoán ra nàng đang nghĩ gì.

Tối qua vì lo lắng cho Quách Phù, bởi vậy vẫn chưa chơi quá trớn.

Ý tưởng của nàng ngược lại là có thể thực hiện vào tối nay.

Còn như cảm giác tự ti phức tạp của Quách Phù, theo Cố Hàn Uyên căn bản là dư thừa.

Quách Phù mặc dù không bằng Hoàng Dung và Phùng Hành xinh đẹp, thế nhưng chênh lệch thực ra rất nhỏ.

Dù sao ba nữ nhân mặt mày cực kỳ tương tự.

Cố Hàn Uyên trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu như sưu tập tem.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn là giữ thể diện cho các nàng, ban ngày vẫn rất bình thường bầu bạn với các nàng.

Có lẽ là tối qua đối với Quách Phù quá mức nương tay, hơn nữa tối qua sau đó nàng lại có linh khí, dẫn đến hôm nay sức sống tràn đầy, kéo ba người thân cận nhất, hầu như đi dạo hết toàn bộ Tương Dương thành.

Quá trình không tiếp tục đụng phải những điều bất ngờ tương tự như Lữ Sư Thánh, để lại một đường hoan thanh tiếu ngữ.

Sau đó Cố Hàn Uyên còn mang theo ba nữ đến biệt viện Tương Dương thành một chuyến.

Chúng nữ gặp mặt lại là một hồi náo loạn.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là Quách Phù lại ghen tị.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới ở Tương Dương thành, ngay dưới mí mắt mình lại còn cất giấu bốn người tỷ muội.

Bất quá nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên vẻ mặt sủng nịch đùa lấy rau muống nhỏ, trong lòng cùng Hoàng Dung và Phùng Hành ý tưởng không có sai biệt.

Sắc trời vừa tối, Thích Phương tứ nữ liền trợn mắt há hốc mồm nhìn Quách Phù kéo Cố Hàn Uyên vào phòng.

Ngày thứ hai, trong biệt viện Tương Dương thành.

Thích Phương tứ nữ đang nhiệt liệt xem trò đùa giỡn.

Hoàng Dung đối diện Cố Hàn Uyên dùng ngòi bút làm vũ khí, mà Cố Hàn Uyên lại có vẻ không yên lòng.

Tối qua quả nhiên lại thành công xoát đến một lần đánh giá EX của Hoàng Dung, phần thưởng Trảm Quỷ Thần của Tru Tiên.

Trảm Quỷ Thần cùng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết giống nhau đều là một trong tứ đại chân pháp kiếm quyết của Thanh Vân Môn trong Tru Tiên.

Trong tay Cố Hàn Uyên lại có thêm một tuyệt chiêu.

Bất quá so với Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết đang bị bỏ xó, Trảm Quỷ Thần thích hợp với Cố Hàn Uyên hơn.

Có Trảm Quỷ Thần, Trảm Long Kiếm mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Trảm Quỷ Thần cương mãnh chí dương, lấy công đại thủ, thẳng tiến không lùi, uy lực cự đại.

Phiền toái duy nhất là Trảm Quỷ Thần đồng dạng tiêu hao rất lớn.

Cũng may Cố Hàn Uyên hiện tại linh khí dự trữ vô cùng giàu có, Trảm Quỷ Thần làm con bài tẩy vẫn là hợp cách.

Hoàng Dung thấy Cố Hàn Uyên vẻ mặt không yên lòng, nhất thời giận không chỗ phát tiết, cằn nhằn nói: Phu quân, chàng có nghiêm túc nghe thiếp nói không.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ hoàn hồn, ánh mắt hứng thú hỏi: Sở dĩ Dung nhi nàng vì sao tức giận chứ.

Ở Đào Hoa Đảo không phải hẳn là quen rồi sao.

Hoàng Dung nghe vậy xấu hổ hung hăng trừng mắt nhìn hắn nói: Sao giống nhau chứ.

Mà lại phu quân chàng còn luôn đầu độc Phù nhi giúp chàng làm chuyện ác.

Cố Hàn Uyên thấy thế không thể làm gì khác hơn là nhận sai nói: Được rồi, ta sai rồi.

Đây là bồi thường cho các nàng.

Hắn cũng không muốn lại như hôm qua phải đại phí công phu dỗ Hoàng Dung một lần nữa.

Nói rồi liền đưa cho Hoàng Dung một viên tinh thạch màu tím trong suốt sáng chói.

Hoàng Dung nghi ngờ hỏi: Đây là cái gì.

Cố Hàn Uyên giải thích: Đây là Tinh Thạch Truyền Tin.

Tinh Thạch Truyền Tin có hai khối, mẹ và con, cái ta đưa cho các nàng là tử tinh thạch.

Các nàng đưa vào linh khí về sau liền có thể thông qua Tinh Thạch Truyền Tin liên hệ với ta.

Đây là Cố Hàn Uyên đã sớm chuẩn bị xong, vừa lúc lúc này đưa cho Hoàng Dung để bình ổn sự tức giận của nàng.

Hoàng Dung quả nhiên không còn tức giận nữa, kinh ngạc hỏi: Phu quân, đây cũng là bảo vật tiên gia sao.

Hiệu quả của Đồng Tâm Bội Phục trước đó đã rất cường đại, Tinh Thạch Truyền Tin này hiệu quả hiển nhiên còn tốt hơn.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Tinh Thạch Truyền Tin ta cũng chỉ có đôi này thôi, qua một thời gian ngắn ta sẽ rời khỏi Tống Quốc, đây là để lại cho các nàng yên tâm.

Chỉ có một đôi tự nhiên là lời nói dối qua loa, nhưng nó thực sự vô cùng trân quý.

Nếu không phải gần đây thu hoạch đủ lớn, Cố Hàn Uyên cũng không có dư dả phản phái điểm để trao đổi.

Đương nhiên, quan trọng hơn là sau khi hắn rời khỏi Tống Quốc, việc truyền tải tình báo tất nhiên sẽ tồn tại sự trễ nãi, Tương Dương thành lại ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, lo lắng đến lúc đó sẽ không kịp phản ứng.

Quách Phù cũng không kịp làm nũng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng kinh hô: Cố đại ca.

Chàng phải rời khỏi Tống Quốc rồi sao.

Nàng chính là đang trong thời điểm tân hôn.

Làm sao có thể cam lòng để Cố Hàn Uyên rời đi vào lúc này.

Trước đây nàng chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên muốn đến Hiệp Khách Đảo.

Nào ngờ lại còn phải rời khỏi Tống Quốc.

Tâm tình không ngừng cuộn trào của nàng nhất thời theo khoảng cách tăng trưởng mà càng phát ra nồng đậm.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ sợi tóc Quách Phù, ôn nhu nói: Ừm.

Ta đến Tống Quốc cũng đã gần nửa năm, hợp tình hợp lý đều nên trở về Võ Đang Sơn một chuyến.

Lời này nửa thật nửa giả.

Hắn đúng là chuẩn bị trở về Võ Đang Sơn một chuyến.

Mục đích là để xác nhận địa vị của hắn ở Võ Đang phái.

Nếu có thể đạt được Trương Tam Phong đích thân thừa nhận tư cách kế thừa chưởng môn Võ Đang phái của hắn thì không thể tốt hơn nữa.

Nhưng bây giờ cũng không phải thời cơ thích hợp.

Cố Hàn Uyên còn dự định trước khi trở về Võ Đang phái sẽ làm chút đại sự chấn động thiên hạ.

Quách Phù thấp giọng nói: Cố đại ca, nhưng mà ta không nỡ chàng đi.

Phùng Hành thần sắc có chút hoảng hốt.

Khoảng thời gian từ khi sống lại ở Đào Hoa Đảo đến nay là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của nàng.

Nàng đã hoàn toàn xem Cố Hàn Uyên là nơi nương tựa của mình.

Hoàng Dung tuy cũng không nỡ, thế nhưng nàng càng biết nghĩ đại cục.

Thậm chí mơ hồ đoán được một phần ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Nàng ôn nhu khuyên giải an ủi Quách Phù nói: Phù nhi, phu quân là người làm đại sự, chúng ta không nên trói buộc chàng.

Quách Phù thần sắc biến ảo chốc lát.

Nàng đã từ tâm tính đến thân thể đều trưởng thành rất nhiều.

Không còn điêu ngoa tùy hứng nữa.

Cưỡng chế sự không nỡ trong lòng, nàng e lệ khiếp nhược nói: Vậy những ngày này Cố đại ca phải hảo hảo bồi chúng ta mới phải.

Tốt.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp ứng.

Từ đó về sau Cố Hàn Uyên hảo hảo bồi bạn chúng nữ một phen.

Chương 291

Bởi vì thời gian cũng không sung túc, ngay cả Thích Phương các nàng cũng bỏ xuống sự ngượng ngùng.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên có Âm Dương Quyết hộ thân, e rằng sẽ phải run chân không thể.

Vài ngày sau.

Bảy cô gái tề tựu ở trong biệt viện Tương Dương thành.

Hoàng Dung đỡ Quách Phù đang khóc đầm đìa nước mắt.

Nàng nhìn lên một vệt tàn ảnh xanh biếc còn lưu lại trên bầu trời.

Trong đôi mắt đẹp minh triệt của nàng không chỉ ánh lên vẻ nhớ nhung, mà còn mang theo một tia ưu buồn ẩn sâu.

Cố Hàn Uyên tuy còn chưa báo cho Hoàng Dung thân phận Vô Thiên, thế nhưng phương thức liên lạc của Địa Võng lại giao cho nàng.

Địa Võng có đầy đủ tài chính chống đỡ.

Dưới sự phát triển của Ân Tố Tố, nó lớn mạnh vô cùng nhanh chóng.

Mặc dù vẫn còn chưa tính là vô khổng bất nhập, thế nhưng ở mỗi đại thành trấn của Tống Quốc đều có cứ điểm.

Vì vậy, riêng sự tồn tại của Địa Võng đã khiến Hoàng Dung cảm thấy nhìn thấy mà giật mình.

Nàng mơ hồ có thể nhận thấy được dã tâm cực lớn ẩn chứa dưới chí lớn mà Cố Hàn Uyên mang trong lòng.

Trùng hợp thay, nếu phần dã tâm này thật sự như nàng đoán, đối với nàng mà nói ngược lại là chuyện tốt.

Cho dù phần dã tâm này có chút sai lệch so với nguyên tắc của Hoàng Dung, thế nhưng nàng đã đem cả trái tim hoàn toàn trao cho Cố Hàn Uyên.

Việc nàng có thể làm cũng chỉ có ủng hộ chàng.

Tuy nhiên, điều thật sự khiến nàng lo lắng không phải phần dã tâm này.

Cố Hàn Uyên cùng Hoàng Dung chung sống lâu ngày, lại thường xuyên ân ái với nàng.

Vì vậy, khi đối mặt với Hoàng Dung, tâm phòng của hắn khó tránh khỏi sẽ mỏng manh hơn rất nhiều.

Với sự thông tuệ của Hoàng Dung, làm sao lại không phát hiện được sự dị thường của Cố Hàn Uyên.

Bóng tối sâu không thấy đáy ẩn tàng sau từng lớp sương mù kia mới là điều thật sự khiến Hoàng Dung lo lắng.

Nàng sợ hãi Cố Hàn Uyên có một ngày sẽ lạc mất bản tâm.

Bất quá, Hoàng Dung dù sao cũng không phải cô gái bình thường.

Nàng rất nhanh lại tỉnh táo lại.

Nàng chào hỏi chúng nữ nói: Các tỷ muội cũng biết phu quân ở những nơi khác cũng không ít hồng nhan tri kỷ.

Các ngươi sẽ không muốn thua kém các nàng chứ.

Chúng nữ nghe vậy nhìn nhau.

Ngay cả Quách Phù đang lê hoa đái vũ cũng ngừng rơi lệ.

Nàng kinh ngạc nhìn Hoàng Dung dường như đang tỏa sáng.

Chúng nữ đều không phải nữ tử ngu xuẩn.

Chỉ một chút suy nghĩ liền hiểu rõ ý tứ của Hoàng Dung.

Đồng thanh nói: Chúng ta nghe Hoàng tỷ tỷ.

Trên gương mặt thiên kiều bách mị của Hoàng Dung lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Nàng hết sức nghiêm túc nói: Các tỷ muội, phu quân đi làm chuyện của chàng, chúng ta cũng có chuyện của chúng ta nên làm, không thể chỉ là cùng đợi phu quân trở về.

Quách Phù mắt lộ vẻ sùng bái.

Phùng Hành cũng vui mừng nhìn Hoàng Dung.

Than thở nàng thông tuệ và tài năng.

Cũng bừng tỉnh vì sao Cố Hàn Uyên lại yêu thích Hoàng Dung đến vậy.

Không chỉ riêng vì vẻ đẹp của nàng.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang Ngự Kiếm Phi Hành không biết Hoàng Dung đang lo lắng cho hắn, hơn nữa còn chủ động động viên chúng nữ nên vì hắn mà góp một phần sức lực.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp đi đến địa điểm tụ họp.

Hắn căn cứ vào tình báo của Địa Võng đi tới một trấn nhỏ.

Lúc này, trong một gian khách sạn ở trấn nhỏ, đang có bốn người mặt mày ủ rũ uống rượu đêm.

Bốn người, ba nam một nữ, đều mang trang phục Tái Ngoại.

Các nam tử đều là những hán tử thô kệch.

Nữ tử lại rất có tư sắc.

Bọn họ chính là Quan Đông Tứ Đại Môn Phái.

Lần lượt là chưởng môn nhân Thanh Long Môn Phong Lương, chưởng môn nhân Khoái Đao Môn Lữ Chính Bình, chưởng môn Hạc Bút Môn Phạm Nhất Phi, và trang chủ Vạn Mã Trang Cao Tam Nương tử.

Phạm Nhất Phi có chút kinh sợ nói: Hai vị sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác này thật sự lợi hại.

Phong Lương phiền muộn tiếp lời: Bọn họ đã lợi hại như vậy còn cường mời chúng ta lên Hiệp Khách Đảo, e rằng lần này chúng ta lành ít dữ nhiều.

Lữ Chính Bình tức giận đập thanh Tử Kim đao trong tay vang lên Đinh Đương, hiển nhiên không muốn cứ thế nhận mệnh.

Chẳng lẽ sẽ không có biện pháp gì sao.

Cao Tam Nương tử tướng mạo ôn nhu, nhưng lại nóng nảy như lửa.

Lông mày lá liễu dựng thẳng, bực tức nói: Muốn ta nói, chi bằng đợi đến địa điểm tập hợp liên hợp các môn phái khác phản kháng bọn họ.

Phạm Nhất Phi cũng không xem trọng chủ ý của nàng, buông lời dội gáo nước lạnh nói: Nghe nói lần này sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đã diệt không ít môn phái không chịu tiếp Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh.

Những kẻ kia đều bị dọa sợ mất mật, kia còn dám phản kháng.

Cao Tam Nương tử vỗ bàn một cái, rất bất mãn nói: Vậy cũng không thể trơ mắt nhìn mình cứ thế đi chịu chết chứ.

Phong Lương đột nhiên nói: Huống hồ chúng ta vẫn chưa thể điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Tư Đồ Hoành.

Bốn người trầm mặc chốc lát.

Bốn người bọn họ từ Quan Đông mà đến, vốn là vì điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Tư Đồ Hoành.

Vậy mà lại vừa vặn đụng phải sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác.

Lữ Chính Bình trầm giọng nói: Tư Đồ Hoành có ân lớn với chúng ta, lại chết không minh bạch.

Không thể cứ bỏ qua như vậy.

Đúng lúc này, cửa khách sạn truyền đến một tiếng cười khẽ.

Nguyên nhân cái chết của Tư Đồ Hoành, tại hạ ngược lại là có biết đôi điều.

Bốn người vô thức rút binh khí ra, quát hỏi: Ai.

Bọn họ nhìn bạch y thân ảnh bước vào khách sạn.

Trên khuôn mặt tuấn lãng phi phàm kia mang theo một nụ cười.

Khí chất tiêu sái lỗi lạc của người đó hiện ra không hợp với khách sạn trấn nhỏ này.

Bốn người không hẹn mà cùng kinh ngạc trong chốc lát, đem bạch y thân ảnh kia so với một danh nhân giang hồ vang danh lẫy lừng trong ấn tượng của họ.

Cao Tam Nương tử vô thức hỏi: Chẳng lẽ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử đó sao.

Cố Hàn Uyên lông mày nhướng lên, lộ ra một nụ cười tán thưởng.

Cao Tam Nương tử nhãn lực tốt, thảo nào có thể vang danh lừng lẫy ở Quan Đông.

Bốn người thấy Cố Hàn Uyên thừa nhận thân phận, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ từ Quan Đông trên đường đến nghe được nhiều nhất chính là danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Xuất phát từ tâm lý cẩn trọng, đều từng xem qua bức họa của Cố Hàn Uyên, cho nên mới có thể nhận ra chàng ngay lập tức.

Cao Tam Nương tử tuy góa bụa nhiều năm, nhưng cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi.

Bản năng thiếu nữ vẫn còn.

Nhìn đôi mắt sáng như sao rạng rỡ của Cố Hàn Uyên cùng nụ cười tán thưởng.

Trên khuôn mặt đẹp của nàng không tự chủ hiện lên một vệt ửng đỏ.

Nàng thầm khen: Thảo nào giang hồ Tống Quốc đồn đại, không có nữ tử nào có thể chống đỡ được nụ cười của Cố công tử.

So với Giang Phong năm đó còn có mị lực hơn.

Cố Hàn Uyên ở giang hồ Tống Quốc thanh danh truyền xa.

Điều được người biết đến rộng rãi nhất ngoài võ công tuyệt đỉnh, thiên tư kinh diễm, hành sự chính nghĩa lẫm liệt, chính là chuyện tình ái của hắn.

Có không ít thiên chi kiều nữ trở thành hồng nhan tri kỷ của hắn.

Bàn tán là bản tính con người, vì vậy dần dần liền truyền ra tên mỹ nam tử hơn hẳn Giang Phong năm đó.

Cao Tam Nương tử thấy Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhận ra nàng, khó tránh khỏi có chút đắc ý.

Chương 292

Nàng hơi e lệ khiêm tốn nói: Cố công tử khen lầm rồi.

Tương phùng là hữu duyên, Cố công tử không bằng cùng nhau uống vài chén.

Nàng vô thức hạ thấp giọng nói, ôn nhu mở miệng mời.

Cái dáng vẻ khiêm tốn ôn nhu đó khiến ba người còn lại lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Võ công của Cao Tam Nương tử không kém.

Cha, cha chồng, sư phụ ba người của nàng ở Quan Đông đều rất có quyền thế.

Vạn Mã Trang lại có vạn khoảnh ruộng tốt, trường đua ngựa, vườn sâm, núi rừng vô số.

Cho nên nàng mặc dù là một quả phụ, thế nhưng ở Quan Đông cũng rất có danh tiếng.

Bất luận chính đạo hắc đạo, quan phủ dân chúng, ai ai cũng nhường nàng ba phần.

Dưỡng thành tính cách tự cao tự đại từ xưa đến nay của nàng.

Không ngờ ở trước mặt Cố Hàn Uyên lại biểu hiện như một tiểu nữ nhân.

Bất quá lúc này không phải là lúc bọn họ suy nghĩ sâu xa.

Ba người cung kính hành lễ nói: Gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu.

Cùng ba người chào hỏi xong liền thản nhiên ngồi xuống.

Chậm rãi hỏi: Tại hạ đến đây trước đó nghe nói bốn vị đang bàn luận về nguyên nhân cái chết của Tư Đồ Hoành.

Nhưng có gì lạ ư.

Lữ Chính Bình và Tư Đồ Hoành có quan hệ tốt nhất, vội vàng hỏi: Chẳng lẽ Cố công tử có manh mối.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Chuyện Tư Đồ Hoành trước đây bị Thạch Phá Thiên tân nhiệm của Trường Lạc Bang đả thương, rồi từ chức bang chủ các vị đã biết rồi chứ.

Cái tên này là Bối Hải Thạch dùng để ngụy trang cho Thạch Trung Ngọc.

Sau này Cẩu Tạp Chủng Thạch Trung Kiên cũng chỉ kế thừa cái tên này, chứ không phải tên thật của hắn là Thạch Phá Thiên.

Cố Hàn Uyên thấy bốn người gật đầu, tiếp lời: Tại hạ từng ở Giang Lăng Thành gặp Thạch Phá Thiên kia, nói một câu võ công bình thường đã là lời khen rồi, chứ đừng nói đến việc đả thương Tư Đồ Hoành.

Sở dĩ tại hạ tò mò điều tra một phen, thì ra trước đó Tư Đồ Hoành đã bị Bối Hải Thạch hạ độc.

Võ công mất mười phần còn một, lại cùng Thạch Phá Thiên động thủ, mới dẫn đến độc phát thân vong.

Bốn người nghe xong trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Lữ Chính Bình càng giận dữ nói: Thảo nào Bối Hải Thạch vẫn từ chối không cho chúng ta khám nghiệm tử thi, thì ra Tư Đồ Hoành bị hạ độc mà chết.

Cố Hàn Uyên nhắc nhở: Bốn vị nếu như dự định báo thù cho Tư Đồ Hoành thì nhất định phải cẩn thận.

Tại hạ từng cùng Bối Hải Thạch từng có tiếp xúc, hắn ẩn giấu thực lực không kém, bốn vị e rằng không phải đối thủ của hắn.

Cao Tam Nương tử kinh ngạc hỏi: Vậy Bối Hải Thạch kia chẳng lẽ là Tông Sư sao.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Ít nhất cũng là cao thủ Tông Sư trung kỳ.

Cái này.

Bốn người nhìn nhau.

Bọn họ đều là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong.

Nếu Bối Hải Thạch chỉ là Tông Sư sơ kỳ, bốn người ngược lại có thể dựa vào sự ăn ý có được từ nhiều năm hợp tác mà giao chiến một trận với Bối Hải Thạch.

Nếu Bối Hải Thạch là Tông Sư trung kỳ, vậy bọn họ lại đi báo thù chính là tự rước lấy nhục.

Vẫn là Cao Tam Nương tử trước tiên tìm bậc thang đi xuống, than thở nói: Ai, cho dù chúng ta muốn ra tay với Bối Hải Thạch cũng không có cơ hội.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Nói như thế nào.

Cao Tam Nương tử nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên, trong lòng mơ hồ có chút đáng tiếc nói: Chúng ta đều nhận được Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh.

Bốn người đồng thời lấy ra Đồng Bài trong ngực.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh tại hạ nơi đây cũng có.

Cao Tam Nương tử kinh ngạc hỏi: Cố công tử sao lại có ba tấm Đồng Bài.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tại hạ ở Tương Dương Thành gặp sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác Triệu Đại Tiễn hai.

Hai tấm Đồng Bài này là của Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ.

Phạm Nhất Phi kích động hỏi: Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh còn có thể nhận thay sao.

Tại hạ và Triệu Đại Tiễn hai giao thủ một hồi, liền từ trong tay bọn họ lấy được Đồng Bài của Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ.

Cố Hàn Uyên thần sắc đạm nhiên, khóe môi nhếch lên một nụ cười khẽ mang đầy thâm ý.

Bốn người nghe vậy nhìn nhau.

Ngoại trừ Cao Tam Nương tử ra, ý kiến của ba người kia nhất thời thống nhất.

Lữ Chính Bình trầm giọng hỏi: Cố công tử có thể luận bàn với chúng ta một phen không.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý nói: Ồ.

Các ngươi đây là không tin lời tại hạ nói.

Phạm Nhất Phi xấu hổ nói: Cố công tử, không phải chúng ta không tin huynh.

Chỉ là chúng ta từng giao thủ với Trương Tam Lý Tứ, võ công hai người đó đều cao đến đáng sợ, bốn người chúng ta hầu như không có sức đánh trả chút nào.

Phong Lương cũng ở bên cạnh nói thêm: Hơn nữa chỉ nghe tên đã biết Triệu Đại Tiễn hai có địa vị cao hơn Trương Tam Lý Tứ, thật sự rất khó tưởng tượng bọn họ sẽ ngoan ngoãn giao Đồng Bài cho Cố công tử.

Đây cũng là thái độ bình thường của những người trong giang hồ chưa tận mắt thấy uy thế của Cố Hàn Uyên.

Dù sao biểu hiện của Cố Hàn Uyên ở Nam Thiếu Lâm quá mức ly kỳ, dẫn tới rất nhiều người đến nay khó có thể tin.

Cao Tam Nương tử thấy bầu không khí trầm trọng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bùng lên xung đột.

Nàng vội vàng khuyên can: Chi bằng thôi đi.

Cố công tử thân phận cao quý dường nào, sao lại lừa dối chúng ta.

Phong Lương nghe vậy kinh ngạc hỏi: Cao Tam Nương tử, hôm nay nàng làm sao vậy.

Ngày thường nếu muốn cùng cao thủ giao thủ, nàng là người tích cực nhất, sao hôm nay lại chần chừ do dự.

Gò má Cao Tam Nương tử mơ hồ nóng lên, nàng chột dạ nói: Ta chẳng qua là cảm thấy không có cần thiết này.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Cao Tam Nương tử ôn hòa cười, chọc cho nàng đỏ bừng cả mặt.

Đa tạ hảo ý của Cao Tam Nương tử, bất quá nếu mấy vị muốn luận bàn, tại hạ cũng không có gì không thể.

Cố công tử đắc tội rồi.

Ba người thấy Cố Hàn Uyên đồng ý, đồng thời ra tay tấn công chàng.

Nhưng mà chênh lệch thực lực song phương quá lớn.

Cố Hàn Uyên thậm chí đều không rời khỏi chỗ ngồi, liền áp bức ba người không ngẩng đầu lên nổi.

Cao Tam Nương tử xem cuộc chiến, trong mắt ánh sáng kỳ lạ liên tục.

Thái độ coi thế tấn công của ba người như không của Cố Hàn Uyên khiến người ta nản lòng.

Nàng thấy ba người cũng không thể gây phiền phức cho Cố Hàn Uyên, cũng thấy thích thú nói: Cố công tử cẩn thận.

Nói rồi liền thi triển bản lĩnh xuất chúng Châu Chấu Thạch.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, ung dung tránh thoát.

Hắn cao giọng khen: Cao Tam Nương tử chiêu Châu Chấu Thạch này ngược lại thật tinh diệu.

Một câu nói khiến trên mặt Cao Tam Nương tử đỏ ửng thêm một phần, sức lực trên tay cũng không tự chủ giảm đi hai phần.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, Ám Kình trong tay khẽ chuyển.

Tử Kim đao của Lữ Chính Bình và Phán Quan Bút của Phạm Nhất Phi lại đụng vào nhau.

Binh khí hai người nhất thời tuột khỏi tay.

Tử Kim đao càng bay về phía Cao Tam Nương tử không kịp ứng phó.

Cố Hàn Uyên sớm có chuẩn bị, một tay hư cầm, Cao Tam Nương tử liền bị Cầm Long Công của hắn dẫn vào trong lòng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu.

Chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc.

Bên tai cũng là lời nói ôn hòa lo lắng của hắn: Cao Tam Nương tử không bị thương chứ.

Quả phụ xinh đẹp nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Tình cảnh như vậy chỉ ở lúc Cao Tam Nương tử chưa xuất giá mới từng ảo tưởng qua.

Trong lúc nhất thời, nàng lại quên thoát khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Ba người khác vốn đã kinh ngạc trước võ công của Cố Hàn Uyên.

Vậy mà lúc này cảnh tượng này lại càng thêm không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì Cao Tam Nương tử vẫn luôn hiện diện với hình tượng nữ cường nhân hiên ngang.

Lúc này cái tư thái thẹn thùng yếu đuối kia cũng là điều ba người chưa từng thấy qua.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên hiển nhiên đối với Cao Tam Nương tử cũng rất có hảo cảm.

Bằng không há lại sẽ dùng Cầm Long Công thần công hiếm có như vậy để cứu người, còn nhẹ nhàng mà ôm nàng vào lòng.

Ba người lặng lẽ liếc nhìn nhau.

Đột nhiên liên tưởng đến những lời đồn đại phong lưu về Cố Hàn Uyên.

Trong mắt lóe lên một vệt hiểu ra.

Sau đó diễn biến cũng chứng thực suy nghĩ của bọn họ.

Cố Hàn Uyên đem Cao Tam Nương tử bình an buông xuống sau đó, Cao Tam Nương tử đỏ bừng mặt cười vì xấu hổ.

Nàng còn chưa nghĩ ra cớ để giải thích chuyện vừa xảy ra.

Đã thấy ba người kia nửa điểm cũng không hề nhắc tới.

Chỉ là hết lời ca ngợi võ công của Cố Hàn Uyên.

Cao Tam Nương tử thấy thế thở phào nhẹ nhõm, theo đó nói:

Trước đây chỉ là nghe nói qua thần công cái thế của Cố công tử, hôm nay gặp mặt, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Cố Hàn Uyên khen: Tại hạ cũng rất bội phục tuyệt kỹ Châu Chấu Thạch của Cao Tam Nương tử, thảo nào có thể vang danh Quan Đông.

Lúc này Cao Tam Nương tử nào còn nửa phần tự cao tự đại.

Nàng ngượng ngùng khiêm tốn nói: Cố công tử khen lầm rồi, đây bất quá là chút thủ đoạn nhỏ bé của ta thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn thần thái của Cao Tam Nương tử, trong lòng đã rõ.

Khóe miệng ẩn chứa vẻ mỉm cười tiếp tục khen: Cao Tam Nương tử quá khiêm nhường.

Cái tư thế hiên ngang của Cao Tam Nương tử cũng để lại cho tại hạ ấn tượng sâu sắc.

Với danh tiếng của Cố Hàn Uyên bây giờ, lời khen của hắn và lời khen của người bình thường, trọng lượng hoàn toàn khác biệt.

Chương 293

Mặc dù là Cao Tam Nương tử có kiến thức không ít cũng không chống đỡ được.

Trong lúc nhất thời, nàng chỉ có thể giống như một nữ sinh nhỏ, đỏ bừng mặt cười.

Ba người kia thấy vậy, phỏng đoán trước đó dường như đã được kiểm chứng.

Lữ Chính Bình nảy ra ý hay.

Cùng hai người trao đổi ánh mắt một phen.

Ba người vốn là bạn thân giao tình thân thiết tâm đầu ý hợp.

Rất nhanh liền tâm lĩnh thần hội, giúp sức cho Cố Hàn Uyên và Cao Tam Nương tử.

Có ba người phối hợp, quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Cao Tam Nương tử càng phát ra thân thiết.

Dưới sự cố ý trêu chọc của Cố Hàn Uyên, thẳng đến khi hắn giả vờ không thắng được tửu lực rồi rời đi trước, Cao Tam Nương tử vẫn luôn duy trì trạng thái ánh mắt mơ màng, mặt mày đỏ ửng.

Cố Hàn Uyên thuê một gian phòng ở khách sạn này, liền lẳng lặng chờ đợi.

Quả nhiên khi màn đêm buông xuống, tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa phòng, liền thấy Cao Tam Nương tử đã tỉ mỉ trang điểm, thay y phục.

Nàng ngượng ngùng hỏi: Ta có chút chuyện muốn cùng Cố công tử thương lượng.

Cố Hàn Uyên cười đầy hàm ý, ôn hòa nói: Cao Tam Nương tử đứng ngoài cửa lúc này không tốt cho nàng, chi bằng vào trong rồi nói.

Cao Tam Nương tử chần chừ trong chốc lát rồi bước vào phòng.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Cố Hàn Uyên đóng cửa.

Lòng nàng khẽ nhảy lên.

Quay đầu lại liền thấy ánh mắt thâm thúy của Cố Hàn Uyên.

Ngày hôm sau.

Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đi trước địa điểm tụ họp tại Hiệp Khách Đảo.

Trong tay hắn lại thêm bốn tấm Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh.

Trên môi treo nụ cười vui vẻ.

Đêm qua sau khi Cố Hàn Uyên trở về phòng, ba người Lữ Chính Bình liền khuyên nhủ Cao Tam Nương tử.

Mời nàng đi cầu xin Cố Hàn Uyên thay họ nhận lấy Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh.

Còn về quá trình cầu tình này sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ đều lòng biết rõ.

Không chỉ là bởi vì bọn hắn không muốn đi Hiệp Khách Đảo, càng bởi vì bọn họ đã sớm nhìn ra Cố Hàn Uyên và Cao Tam Nương tử rõ ràng là tình chàng ý thiếp, có ý định với nhau.

Còn về người trượng phu đoản mệnh của Cao Tam Nương tử, trực tiếp bị bọn họ bỏ qua.

Mà Cao Tam Nương tử cũng như bọn họ dự liệu vậy.

Nàng chỉ ngần ngại một lúc rồi giả vờ khó xử đồng ý.

Cao Tam Nương tử góa bụa hơn mười năm, cũng không chống cự việc xảy ra chuyện gì đó với Cố Hàn Uyên, người mà nàng có hảo cảm không nhỏ.

Mới có cái gọi là có việc thương lượng vào đêm qua.

Rời đi khách sạn trước đó, Cố Hàn Uyên từ trong tay bốn người tiếp nhận Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh.

Còn chiếm được lời hứa hẹn về sau sẽ nghe theo sự điều khiển của bọn họ.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, giá trị của ba người Lữ Chính Bình chỉ có thể xem là bình thường.

Thế nhưng Cao Tam Nương tử lại vô cùng khác biệt.

Vạn Mã Trang của nàng ở Quan Đông thật sự nuôi vạn con ngựa tốt.

Đối với việc Cố Hàn Uyên tranh thiên hạ trong tương lai vô cùng trọng yếu.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên mới cố ý chạy chuyến này, mất một phen võ thuật mới chinh phục được Cao Tam Nương tử.

Đương nhiên, Cao Tam Nương tử góa bụa hơn mười năm khó tránh khỏi có chút kích động, vì vậy cảm giác trải nghiệm mà nàng mang lại cho Cố Hàn Uyên cũng không tệ lắm.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã đến trấn nhỏ ven biển vắng vẻ, địa điểm tụ họp ở Hiệp Khách Đảo.

Hắn ngưng thần nhìn xuống xung đột đang diễn ra bên dưới, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Hai bên xung đột ngoại trừ một người ra đều là người quen.

Trên bím tóc đuôi ngựa đôi của Đinh Đang treo đầy những chuông nhỏ đinh đang.

So với lần đầu gặp gỡ đã thêm phần thành thục mị lực.

Khuôn mặt xinh đẹp tú lệ vốn có càng thêm quyến rũ.

Đáng tiếc nàng lúc này lại mang vẻ mặt ghét bỏ, phá hủy một phần mỹ cảm này.

Đinh Đang vẻ mặt ghét bỏ nói với hai lão già: Gia gia, Tứ gia gia.

Hai người sẽ không phải đánh không lại tiểu tặc này chứ.

Hai lão già này chính là Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ.

Hai người nghe được lời Đinh Đang nói, lúng túng trong chốc lát.

Đinh Bất Tam vội vàng nói lung tung: Nói hươu nói vượn, đó là ta nhìn hắn là tiểu bối, mới hạ thủ lưu tình.

Đinh Bất Tứ cũng phụ họa nói: Chính là, chúng ta đây gọi là giữ gìn thân phận, bằng không đã sớm thắng rồi.

Đinh Bất Tam miễn cưỡng giữ thể diện xong, ngưng trọng nói: Bất quá tiểu tặc này sao một đoạn thời gian không gặp lại trở nên lợi hại đến vậy.

Đối diện ba người bọn họ chính là Cẩu Tạp Chủng Thạch Trung Kiên, người có dáng vẻ giống hệt Thạch Trung Ngọc.

Hắn hiện tại đã kế thừa tên Thạch Phá Thiên và chức bang chủ Trường Lạc Bang.

Trước đây Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ từng giao thủ với Thạch Phá Thiên.

Tuy về mặt chiêu thức thì thắng đối phương, thế nhưng tu vi nội lực chênh lệch quá lớn, khiến hai người liên thủ cũng không phá được phòng ngự.

Thạch Phá Thiên vô tội nói: Các ngươi có phải nhận lầm người rồi không.

Hắn chỉ cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng lúc mới quen Đinh Đang, trong lời nói của Đinh Đang thường biểu hiện rất thân mật.

Nhưng ngẫu nhiên lại hung ác nhìn chằm chằm hắn.

Chỉ bất quá dung mạo bình thường của Đinh Đang đã rất đẹp, ngay cả lúc hung ác cũng đẹp đến minh diễm tuyệt luân.

Là nữ tử đẹp nhất hắn từng gặp từ khi vào giang hồ.

Hắn không khỏi vì nàng mà mê mẩn.

Lúc này Đinh Đang liền lộ ra ánh mắt hung ác mà Thạch Phá Thiên rất quen thuộc, oán hận nói: Hừ, khuôn mặt này dù hóa thành tro ta cũng nhận ra.

Ta nói đúng không, Thiên ca thân yêu.

Đinh Đang trước đây mang Thạch Trung Ngọc đi, vốn định giúp hắn đạt được điều kiện tiên quyết để tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Thạch Trung Ngọc thật sự cơ linh giảo hoạt lại giỏi lừa gạt nữ tử.

Cuối cùng Đinh Đang cũng chỉ là đánh gãy gân chân của Thạch Trung Ngọc.

Bởi vì gân chân của Thạch Trung Ngọc đã đứt, Đinh Đang khó tránh khỏi buông lỏng cảnh giác.

Kết quả một lần sơ sẩy, Thạch Trung Ngọc không biết bị ai mang đi.

Tiếp đó không bao lâu sau lại gặp Thạch Phá Thiên ở Trường Lạc Bang.

Đồng thời có người nói Bối Hải Thạch đã chữa trị vết thương cho hắn.

Đinh Đang không thể hỏi thăm được chân tướng.

Bối Hải Thạch chữa lành là nội thương của Thạch Phá Thiên.

Còn về vết sẹo gân chân bị đánh gãy trên chân thì là do Bối Hải Thạch ngụy trang cho.

Thạch Phá Thiên vốn dĩ không phải Thạch Trung Ngọc, đối với lời chỉ trích của Đinh Đang tự nhiên không hiểu vì sao.

Lúc này tự dưng bị người ta oan uổng, hắn cảm thấy ủy khuất nói: Đinh Đinh Đương Đương, ta không phải Thiên ca mà nàng nói, sao nàng lại không tin chứ.

Nhưng mà Đinh Đang vừa nghe Thạch Phá Thiên dùng biệt danh gọi nàng, dường như lại nhớ lại cảnh Thạch Trung Ngọc bán đứng mình trong địa lao ở Giang Lăng Thành.

Sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, lớn tiếng chất vấn: Vậy sao ngươi biết gọi ta là Đinh Đinh Đương Đương.

Thạch Phá Thiên bất đắc dĩ giải thích: Đây không phải là chính nàng đã nói cho ta biết sao.

Đinh Đang liếc nhìn Bạch A Tú thanh lệ văn tú bên cạnh, trêu chọc nói: Ta đi theo ngươi dò xét mấy lần.

Ngươi cũng thật sự giả vờ rất giống, thế nhưng quả nhiên giang sơn dễ đổi, đây còn chưa bao lâu lại quyến rũ được một cô nương vừa ý.

Đinh Đang ở Trường Lạc Bang nhìn thấy Thạch Phá Thiên thời điểm thật sự mang theo thái độ hoài nghi.

Chương 294

Vì vậy trong quá trình cố ý tiếp cận hắn đã tiết lộ không ít chuyện liên quan đến Thạch Trung Ngọc.

Chỉ bất quá Thạch Phá Thiên dù sao không phải Thạch Trung Ngọc, sở dĩ thường thường xuất hiện tình huống ông nói gà bà nói vịt.

Hơn nữa Thạch Phá Thiên cũng không giống Thạch Trung Ngọc hay lưu luyến thanh lâu.

Dẫn tới Đinh Đang hầu như thật sự tin tưởng Thạch Phá Thiên không phải Thạch Trung Ngọc.

Nhưng mà sự xuất hiện của Bạch A Tú lại hủy bỏ ý tưởng của nàng.

Theo nhận thức của nàng, ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, cũng chỉ có Thạch Trung Ngọc mới có thể nhanh như vậy lấy lòng một nữ tử xa lạ.

Dưới sự hiểu lầm như vậy, Đinh Đang trong lòng tràn đầy cảm giác nhục nhã vì bị lừa dối.

Cho nên mới năn nỉ Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ bắt giữ Thạch Phá Thiên.

Chỉ bất quá hai người cũng không phải đối thủ của Thạch Phá Thiên mà thôi.

Bạch A Tú thấy trọng tâm câu chuyện đột nhiên chuyển sang mình, còn bị Đinh Đang oan uổng về mối quan hệ với Thạch Phá Thiên.

Trong lòng nàng yêu thích Cố Hàn Uyên, làm sao có thể chấp nhận lời nói xấu như vậy.

Nàng ủy khuất giải thích: Đinh cô nương, ta và hắn không phải loại quan hệ đó, hơn nữa ta cũng cảm thấy hắn không giống Thạch Trung Ngọc.

Bạch A Tú cùng Thạch Phá Thiên gặp nhau chỉ do ngoài ý muốn.

Nàng và bà nội Sử Tiểu Thúy lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma.

Vừa lúc đụng phải Thạch Phá Thiên mới ra giang hồ.

Thạch Phá Thiên hảo tâm cứu Sử Tiểu Thúy.

Thế nhưng Sử Tiểu Thúy lại cho rằng hắn là Thạch Trung Ngọc đang giả ngu.

Vì vậy đánh lén khiến hắn bị thương nặng.

Sau đó mới bị Bối Hải Thạch cứu đi, ngụy trang thành Thạch Trung Ngọc.

Bạch A Tú tâm tư thuần khiết thiện lương.

Trong quá trình chung đụng ngắn ngủi với Thạch Phá Thiên, liền trực giác Thạch Phá Thiên không phải Thạch Trung Ngọc.

Cũng bởi vì Thạch Phá Thiên rõ ràng đã cứu nàng và Sử Tiểu Thúy, nhưng Sử Tiểu Thúy lại ra tay đánh lén Thạch Phá Thiên.

Lòng nàng mang hổ thẹn nên mới nói đỡ cho Thạch Phá Thiên.

Đinh Đang thấy Bạch A Tú bảo vệ Thạch Phá Thiên, trong lòng càng thêm xác định Thạch Phá Thiên chính là Thạch Trung Ngọc.

Nàng khinh miệt liếc nhìn Bạch A Tú, ngữ khí càng thêm trêu chọc nói: Cho nên mới nói hắn cái bản lĩnh dỗ dành nữ nhân này thật sự lợi hại, nhanh như vậy liền lừa cho Bạch cô nương choáng váng đầu óc.

Bạch A Tú vốn là người tính tình da mặt mỏng.

Lúc này nghe vậy càng là gấp đến độ muốn rơi lệ.

Đúng vào lúc này, hai con tuấn mã một đen một trắng chạy tới.

Người cưỡi ngựa cũng đều là một đen một trắng, chính là Thạch Thanh và Mẫn Nhu.

Thạch Thanh vẫn là dáng vẻ trung niên hiệp khách đó, chỉ là thêm chút phong trần mệt mỏi.

Ngược lại Mẫn Nhu tuy cũng một thân phong trần, nhưng xinh đẹp không giảm.

Hiển nhiên là do Cố Hàn Uyên cấp cho phương thuốc làm dịu da ở Giang Lăng Thành lúc ban đầu để nàng có thể giữ được vẻ rạng rỡ.

Hai người so với Đinh Đang gặp Thạch Phá Thiên sớm hơn, cũng đều xem hắn là Thạch Trung Ngọc.

Mẫn Nhu muốn hắn trốn tránh một thời gian.

Thạch Thanh lại dự định mang Thạch Phá Thiên về phái Võ Đang.

Bởi vì ý kiến bất đồng, hai người mấy lần vì ngoài ý muốn mà chia cách với Thạch Phá Thiên.

Lúc này cũng là một đường truy tìm mà đến.

Thạch Thanh thấy Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang đám người giằng co, còn chưa xuống ngựa đã vội vàng nói: Ngọc nhi, theo chúng ta trở về Võ Đang phái đi.

Chúng ta sẽ cố gắng hết sức vì con mà cầu xin tha thứ.

Đinh Đang thấy Thạch Thanh và Mẫn Nhu đến nơi, khí thế càng tăng thêm mấy phần.

Nàng trêu chọc nói với Bạch A Tú: Bạch cô nương ngươi xem, ngay cả cha mẹ hắn đều đến rồi.

Ngươi còn cho rằng hắn không phải Thạch Trung Ngọc sao.

Bạch A Tú nghe vậy cũng chậm rãi nghi ngờ.

Thậm chí hoài nghi phải chăng trực giác của mình đã sai.

Nàng do dự nói: Nhưng là.

Bạch Vạn Kiếm thấy nàng bảo vệ Thạch Phá Thiên, lông mày nhíu chặt trách cứ: A Tú, con sao vẫn nói đỡ cho ác tặc này.

Người đồng hành Hoa Vạn Tử cũng ghé vào tai Bạch A Tú nói nhỏ: A Tú, muội giúp hắn nói như vậy, không sợ Cố công tử tức giận sao.

Bạch A Tú đối với lời trách cứ của Bạch Vạn Kiếm còn không quá để trong lòng.

Thế nhưng Hoa Vạn Tử nhắc đến Cố Hàn Uyên, lại làm nàng không thể không lên tiếng giải thích: Hoa tỷ tỷ, ta không phải ý đó, chẳng qua là cảm thấy hắn không giống Thạch Trung Ngọc.

Bạch A Tú cũng biết Hoa Vạn Tử đồng dạng yêu thích Cố Hàn Uyên.

Nàng lo lắng sau khi bị Hoa Vạn Tử hiểu lầm, sẽ truyền đến tai Cố Hàn Uyên.

Cái đó đối với nàng mà nói khả năng liền quá oan uổng.

Thạch Phá Thiên nhìn thấy Thạch Thanh và Mẫn Nhu, nhất thời vui mừng lộ rõ trên mặt nói: Thạch đại hiệp, Mẫn đại hiệp.

Ta cũng rất hy vọng có được cha mẹ như hai vị, nhưng ta thật sự không phải con trai của hai vị.

Hắn đối với Thạch Thanh và Mẫn Nhu rất có hảo cảm.

Luôn theo bản năng thân cận bọn họ.

Nếu không phải hắn tính cách trung hậu thành thật, e rằng sẽ đâm lao phải theo lao mà nhận đôi cha mẹ này.

Hắn lại không biết mình thật sự là con trai của Thạch Thanh và Mẫn Nhu, cũng là đệ đệ ruột của Thạch Trung Ngọc.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mẫn Nhu lộ vẻ bất đắc dĩ, nàng ôn nhu khuyên nói: Con trai này sao con lại bướng bỉnh thế.

Chúng ta còn có thể nhận sai con sao.

Bởi vì Thạch Thanh và Mẫn Nhu đến nơi, cảnh tượng càng thêm hỗn loạn vài phần.

Bạch Vạn Kiếm đối với Thạch Trung Ngọc cực kỳ căm hận.

Nếu không phải trước đây Cố Hàn Uyên đã định ra phán quyết mang Thạch Trung Ngọc về Võ Đang phái, hắn nhất định sẽ tự mình áp giải Thạch Trung Ngọc về Tuyết Sơn phái.

Đồng thời kết quả sẽ không ôn hòa như ở phái Võ Đang, Thạch Trung Ngọc cho dù không chết cũng phải tàn phế.

Lúc này Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Phá Thiên thủy chung không chịu thừa nhận thân phận của mình, tức giận từ trong lòng bùng lên.

Hắn nói với mọi người ở đó: Liêu sư thúc của tại hạ từng dùng Tuyết Sơn kiếm pháp đâm ra một vết sẹo hình lục giác giống bông tuyết trên đùi Thạch Trung Ngọc.

Tiếp đó liền căm tức nhìn Thạch Phá Thiên khiêu khích nói: Ngươi nếu không chịu thừa nhận thân phận, vậy vén ống quần lên, để mọi người xem trên đùi ngươi có vết sẹo như vậy không.

Thật hay giả, vừa nhìn liền biết.

Thạch Phá Thiên thấy rốt cuộc có cơ hội rửa sạch oan ức, vội vàng đáp: Nếu Bạch đại hiệp đã nói như vậy, vậy ta liền cho các ngươi xem.

Nói rồi liền vén ống quần lên.

Nhưng mà điều khiến hắn vạn vạn không ngờ tới là, trên đùi hắn thật sự xuất hiện một vết sẹo hình lục giác.

Thạch Phá Thiên gãi đầu kinh ngạc nói: Sao thật sự có vết sẹo hình lục giác.

Bạch Vạn Kiếm thấy sự việc đã đến nước này, khinh miệt quát hỏi: Hừ, Ác tặc, xem ngươi còn lời gì để nói.

Thạch Phá Thiên cảm thấy kỳ lạ, lẩm bẩm: Ta thật không biết lúc nào có vết sẹo như thế.

Chẳng lẽ ta mất trí nhớ.

Ngay lúc hắn không biết phải làm sao, Trương Tam Lý Tứ đã đi tới.

Trương Tam tươi cười rạng rỡ nói: Việc này của Tam đệ, huynh đệ chúng ta ngược lại có biết đôi điều.

Thạch Phá Thiên nhìn thấy hai người, ngạc nhiên hô: Đại ca, Nhị ca.

Ngay lúc Trương Tam mỉm cười gật đầu, chuẩn bị nói ra chân tướng thân phận của Thạch Phá Thiên, một giọng nói trong trẻo từ trên đầu đám đông vang lên: Nơi đây thật đúng là náo nhiệt nha.

Cố Hàn Uyên thân bạch y nhẹ nhàng, một đạo lục mang nâng đỡ, rơi vào giữa sân.

Khóe miệng hắn vẫn mỉm cười nhìn đám người.

Nhất thời, những tiếng cung kính, kinh ngạc, mừng rỡ liên tiếp vang lên.

Cố công tử.

Đây là tiếng kêu cung kính từ đại đa số mọi người khi hành lễ, xen lẫn cả Hoa Vạn Tử với ngữ điệu thân cận chẳng mấy tốt đẹp.

Cố đại ca.

Đây là tiếng mừng rỡ của Đinh Đang và Bạch A Tú.

Sư điệt.

Thạch Thanh lên tiếng bình thường.

Cùng với Mẫn Nhu, người khiến hắn phải kinh ngạc nhìn lại, bởi vì ngữ điệu của nàng vô cùng cao vút, hiển nhiên cũng tràn đầy kinh hỉ.

Cũng may nàng kịp thời phản ứng, chột dạ vội vàng quản lý biểu cảm.

Cố Hàn Uyên nhìn đám người với muôn hình vạn trạng phản ứng, ôn hòa cười nói: Các vị, đã lâu không gặp.

Sau khi hàn huyên đơn giản với hầu hết mọi người, ngoại trừ các tiểu môn tiểu phái không đáng nhắc tới, đáng chú ý nhất chính là Bạch Tự Tại và Sử Tiểu Thúy với ánh mắt dò xét.

Bọn họ là tổ phụ tổ mẫu của Bạch A Tú, cũng là những người biết rõ Bạch A Tú thích Cố Hàn Uyên.

Sử Tiểu Thúy nhìn Cố Hàn Uyên, nhiều hơn là ánh mắt của một người xem cháu rể.

Chương 295

Tạm thời không nói chuyện gì khác, chỉ riêng vẻ ngoài tuấn tú và khí chất nổi bật bất phàm này đã khiến nàng không tự chủ mà hài lòng gật đầu, thầm khen cháu gái mình có nhãn quang cao.

Bạch Tự Tại tuy có chút bận tâm chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Bạch A Tú, nhưng càng chú ý hơn vẫn là võ công vang danh giang hồ của Cố Hàn Uyên.

Bạch Tự Tại từng tẩu hỏa nhập ma, trở nên tự đại thành cuồng.

Ở trên Tuyết Sơn nhỏ bé, tự xưng là Từ cổ chí kim kiếm pháp đệ nhất, quyền cước đệ nhất, nội công đệ nhất, ám khí đệ nhất đại anh hùng, Đại Hào Kiệt, Đại Hiệp Sĩ, Đại Tông Sư.

Trên thực tế, bất quá chỉ là một cao thủ Tông Sư trung kỳ mà thôi, vẻn vẹn hơn Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ một chút.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên, hắn liền cảm thấy ngứa tay, muốn xuất thủ thử xem võ công của Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên tạm thời không có hứng thú phản ứng với lão gia hỏa không nhìn rõ chính mình này.

Hắn mỉm cười ôn hòa với Đinh Đang đang sốt sắng muốn thử: Đinh Đinh Đang Đang, nàng ngày càng minh diễm xinh đẹp.

Đinh Đang tiếu yếp như hoa, nhảy bổ về phía Cố Hàn Uyên, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người khác, trực tiếp nhào vào ngực hắn, dịu dàng nói: Cố đại ca, ta nhớ chàng lắm a.

Cố Hàn Uyên ôm nàng xoay một vòng để giảm bớt lực, tránh làm nàng bị thương.

Nhưng nàng mới đây vừa thất thân cho Cố Hàn Uyên, thì không khỏi phải chia lìa.

Đối với Đinh Đang lấy chính mình làm trung tâm mà nói, việc chia xa là một chuyện cực kỳ trái với ý nguyện.

Cũng vì vậy mà tích góp đầy ắp nỗi nhớ.

Lúc này gặp lại, cảm nhận được hơi ấm hoài niệm kia, ngọc nhan nàng nhất thời hiện lên vệt đỏ ửng động lòng người.

Thấy Cố Hàn Uyên muốn buông mình xuống, nàng không kìm được mà kẹp chặt lấy phần eo cường tráng có lực của Cố Hàn Uyên.

Tư thái hào phóng ấy khiến mấy vị nữ tử tại chỗ đỏ ửng hai gò má, vô ý thức quay ánh mắt đi.

Thạch Phá Thiên lúc này kinh ngạc nhìn thần thái và động tác hoàn toàn khác biệt của Đinh Đang so với năm xưa.

Hắn tuy trung hậu thuần phác, nhưng không có nghĩa là không có bản năng của nam nhân.

Đinh Đang là cô gái xinh đẹp nhất hắn từng gặp sau khi ra giang hồ, cũng là nữ tử hấp dẫn ánh mắt hắn nhất.

Mặc dù Đinh Đang trước đây chỉ là diễn trò thăm dò, nhưng cũng khiến hắn khó có thể tự kềm chế mà nảy sinh hảo cảm.

Có lẽ còn chưa rõ lắm tình cảm yêu thích, nhưng là không tự chủ muốn cùng Đinh Đang càng thêm thân cận.

Vậy mà lúc này, sự tiếp xúc thân mật không chút tị hiềm của Đinh Đang và Cố Hàn Uyên lại khiến Thạch Phá Thiên cảm thấy thất lạc, lại cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Cố Hàn Uyên liếc nhanh Thạch Phá Thiên bằng dư quang khóe mắt, độ cung ngoạn vị trên khóe môi lóe lên rồi biến mất.

Đối với Đinh Đang đang nũng nịu, hắn giả vờ bất đắc dĩ nói:

Được rồi, Đinh Đinh Đang Đang, mau xuống đây đi.

Có nhiều người nhìn như vậy đâu.

Đinh Đang ngoài miệng không tha người, dịu dàng nói: Hì hì, ta còn không sợ xấu hổ, Cố đại ca lại xấu hổ sao.

Nhưng thân thể lại ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Cố Hàn Uyên.

Sau khi nhu thuận xuống đất, nàng vẫn ôm chặt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, không e dè dùng bầu ngực đã phát triển kha khá nhẹ cọ xát.

Sóng mắt yêu kiều tựa như đang truyền đạt một vài tin tức.

Cố Hàn Uyên sủng nịch cười cười, chuyển sang nhìn Bạch A Tú đang trốn ở một bên lặng lẽ đứng ngoài quan sát, mang theo vẻ mơ hồ thất lạc.

Hắn khẽ nhíu mày, ngưng tiếng hỏi: A Tú muội muội, sao lại đứng xa như vậy.

Chớ không phải là sinh phân.

Bạch A Tú nghe vậy liền giật mình.

Nhất là nhìn thấy Cố Hàn Uyên nhíu mày, lòng nàng càng hoảng loạn.

Bất chấp những lo lắng bên cạnh, nàng vội vàng tiến lên, kiều khiếp sợ hãi mà thấp giọng nói: Cố đại ca.

Ánh mắt nàng hầu như không dám đối diện với Cố Hàn Uyên.

Không chỉ vì xa cách lâu ngày, lo lắng Cố Hàn Uyên có Đinh Đang làm tân hoan sẽ quên mất nàng, mà còn vì nàng trước đây đã giúp đỡ Thạch Phá Thiên nói chuyện.

Lúc này đối mặt Cố Hàn Uyên, nàng không tự chủ cảm thấy xấu hổ.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu nỗi lòng phức tạp của nàng, đưa tay nhẹ vuốt mái tóc nhu thuận của Bạch A Tú, ôn hòa cười nói với nàng: Này mới đúng chứ.

Vẫn là A Tú muội muội ôn nhu làm người hài lòng kia.

Bạch A Tú cảm nhận được hơi ấm từ đỉnh đầu truyền đến khiến nàng an lòng, vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt tươi cười ôn nhu kia.

Trên gương mặt thanh lệ hiện lên đỏ ửng, trong lúc nhất thời càng nhìn càng mê say.

Mãi đến khi bên tai vang lên tiếng trêu đùa trong trẻo dễ nghe của Đinh Đang, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

Hì hì, hóa ra Bạch cô nương là muội muội à.

Gọi tỷ tỷ đi.

Chỉ thấy trong mắt Đinh Đang tràn đầy ý cười nghịch ngợm.

Nàng cũng không ngờ Bạch A Tú lại có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Vốn có rất nhiều tri thức Tam Giáo Cửu Lưu, lại thêm bản thân cũng đích thân thể hội qua nguyên nhân, Đinh Đang liếc mắt liền nhìn ra Bạch A Tú còn chưa tới bước kia, lúc này nhiều lắm cũng chỉ là thân phận một người ái mộ.

Vì vậy liền quả quyết xác lập quan hệ tỷ muội cao thấp.

Bạch A Tú cũng nghe ra ý bóng gió của Đinh Đang.

Nàng tuy đỏ mặt ửng hồng, nhưng vốn không phải tính tình thích tranh đoạt, khéo léo hô: Đinh tỷ tỷ.

Đinh Đang cũng không bận tâm Cố Hàn Uyên có bao nhiêu thiếu nữ, nàng chỉ muốn địa vị trong lòng hắn.

Thấy Bạch A Tú chịu hạ mình làm thiếp, cũng không tính toán xung đột giữa hai người trước đây, mừng rỡ nói: Thật ngoan, ta ngày càng thích A Tú muội muội.

Cố Hàn Uyên cố ý ôm lấy vòng eo tinh tế của Bạch A Tú, nhu hòa nói: Đinh Đang, A Tú muội muội tính tình ôn nhu mảnh mai, nàng cũng chớ quá khi dễ nàng ấy.

Bạch A Tú vô ý thức liếc nhìn về phía Bạch Tự Tại và đám người.

Bạch Tự Tại kinh ngạc nhíu mày, Sử Tiểu Thúy từ chối cho ý kiến, Bạch Vạn Kiếm mặt mang bất mãn.

Đều có các dạng thái độ, nhưng không ai nói lời phản đối.

Hiển nhiên vẫn là uy vọng của Cố Hàn Uyên có tác dụng.

Lại thêm việc sớm biết tâm ý của Bạch A Tú đối với Cố Hàn Uyên, giữa hai người cũng chỉ còn kém một lớp cửa sổ.

Mức độ tiếp xúc này vẫn nằm trong phạm vi cho phép của họ.

Thái độ trái ôm phải ấp của Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi gây ra một số lời xì xào bàn tán.

Bạch A Tú đỏ mặt, kiều khiếp nói: Cố đại ca, đừng như vậy, cha ta bọn họ đang nhìn đấy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, theo lời buông nàng ra.

Hắn vốn là muốn kích thích Thạch Phá Thiên nên mới làm vậy trước mặt mọi người.

Quả nhiên, Thạch Phá Thiên lúc này đã hoàn toàn ngẩn ra.

Đinh Đang cùng Cố Hàn Uyên thân mật thế nào, đã khiến Thạch Phá Thiên chịu đả kích lớn.

Kết quả một nữ tử đặc biệt khác đối với hắn, Bạch A Tú, lại cũng rơi vào vòng ôm ấp của Cố Hàn Uyên.

Thạch Phá Thiên nhớ mang máng, mọi người đều coi hắn là Thạch Trung Ngọc, chỉ có Bạch A Tú tin tưởng hắn.

Dáng vẻ ôn nhu kia đến nay vẫn khó quên.

Trước đây có Đinh Đang lanh lợi cơ trí bên người hoạt bát, tư thái Yêu Nữ kia tuy mang đến cho Thạch Phá Thiên rất nhiều phiền phức, nhưng cũng giống như thiếu niên còn xanh, luôn ưu tiên thích những thiếu nữ yêu mị hơn.

Trong mắt Thạch Phá Thiên trước đây vẫn chỉ có bóng dáng Đinh Đang.

Khi Đinh Đang rơi vào vòng ôm của Cố Hàn Uyên, hắn chỉ có một loại cảm giác Huyễn Diệt nghiền nát.

Hình ảnh Bạch A Tú liền trở thành một đạo Bạch Nguyệt Quang trong mắt hắn.

Nhưng mà đạo Bạch Nguyệt Quang này cũng không lâu sau lại bị Cố Hàn Uyên nhuộm đen.

Nhìn dáng vẻ ôn nhu khéo léo của Bạch A Tú, mắt Thạch Phá Thiên lại mơ hồ biến thành màu đen.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với phản ứng lúc này của Thạch Phá Thiên.

Dù là người chất phác đến mấy cũng sẽ có kẽ hở.

Chỉ cần là người thì sẽ có dục vọng, sẽ có những thứ hắn để ý.

Chỉ là Thạch Phá Thiên vẫn là một tiểu tử ngốc may mắn, nên mới thuận buồm xuôi gió xuôi dòng.

Thế nhưng vận may của hắn, ở khoảnh khắc gặp gỡ Cố Hàn Uyên liền đến đây chấm dứt.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa lập tức đối diện Thạch Phá Thiên, mà giả vờ tự nhiên đưa mắt lướt qua hắn.

Hắn ôn hòa cười nói với Hoa Vạn Tử đôi mắt sóng Doanh Doanh: Hoa cô nương cũng ngày càng tư thế hiên ngang nữa chứ.

Hoa Vạn Tử ở Giang Lăng thành lúc đó đã xác nhận tâm ý của mình.

Chỉ là vì bốn vị sư thúc làm phản, không thể không trở về Tuyết Sơn phái sớm hơn.

Không thể ở lại biệt viện Tương Dương thành chờ đợi Cố Hàn Uyên trở về, đó là sự tiếc nuối của nàng, cũng là nguyên do khiến nàng cảm thấy nhớ nhung gấp bội.

Chương 296

Ngọc nhan Hoa Vạn Tử hơi ửng hồng, ngượng ngùng nói: Cố công tử đừng có pha trò thiếp.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: Đây tuyệt không phải là pha trò.

Hắn thấy thần sắc nhớ nhung của Hoa Vạn Tử, rồi lại lo lắng không dám tiến lên, cũng không để ý.

Hắn nhìn về phía vợ chồng Thạch Thanh và Mẫn Nhu, hành lễ nói: Gặp qua Thạch sư thúc.

Trong mắt hắn lộ ra một vẻ thâm ý.

Cùng ánh mắt Mẫn Nhu đơn giản giao lưu trong nháy mắt, hắn cố ý thay đổi ngữ khí trong khoảnh khắc đó.

Còn có Mẫn sư thúc.

Tâm Mẫn Nhu giật nảy.

Nàng cố tự trấn định lại tâm thần, không tự chủ rủ xuống ánh mắt.

Đinh Đang ở phương diện sát ngôn quan sắc rất có thủ đoạn, theo bản năng đã cảm thấy Mẫn Nhu có điều gì đó không đúng, trong mắt chớp động quang mang không rõ.

Thạch Thanh không nhìn thấy sự giao lưu nhãn thần ẩn núp giữa Cố Hàn Uyên và thê tử mình.

Hắn quan tâm hơn Cố Hàn Uyên sẽ đối đãi Thạch Phá Thiên như thế nào, đi đầu kéo trách nói: Sư điệt, chúng ta vẫn không thể áp tải Ngọc nhi đến phái Võ Đang, cô phụ phó thác của ngươi.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu ý nghĩ của hắn, giả vờ thoải mái nói: Thạch sư thúc không nên tự trách.

Nhưng khi hắn nhìn về phía Thạch Phá Thiên, thần tình lại trở nên đạm mạc vô tình.

Thạch Trung Ngọc, lúc đầu để ngươi đào thoát, không ngờ còn dám quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Cố mỗ.

Thạch Phá Thiên còn chưa kịp ngẩn người vì cảm xúc ghen tị xa lạ dâng lên trong lòng, chỉ thấy kẻ đầu sỏ gây chuyện Cố Hàn Uyên cũng chĩa nòng súng về phía hắn.

Hắn cố kiềm chế những cảm xúc phức tạp, ngữ khí không khỏi hỏi: Ngươi là ai.

Thạch Phá Thiên rất muốn biết thân phận của Cố Hàn Uyên, không vì cái gì khác, chỉ muốn biết hạng người gì mà có thể khiến Đinh Đang và Bạch A Tú đồng thời ái mộ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không thỏa mãn nguyện vọng của hắn, khóe miệng treo lên nụ cười đùa cợt, châm chọc nói: Ồ, giả vờ không biết sao.

Trương Tam ở một bên thấy tình huống không đúng, kiên trì nói: Cố công tử, kỳ thực hắn không phải Thạch Trung Ngọc.

Trương Tam vốn là một người tính tình cẩn thận.

Trước đây đã từng nghi ngờ những sự tích ngoại hạng của Cố Hàn Uyên, sau khi nhiều mặt tìm chứng cứ, xác nhận tính chân thực, đối với Cố Hàn Uyên cực kỳ kính nể.

Nếu không phải vì Thạch Phá Thiên, người mà hắn cực kỳ nghĩa khí, hắn cũng sẽ không lên tiếng khuyên can.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa cho Trương Tam mặt mũi, khóe mắt cong lên, ngữ khí khinh miệt nói: Ngươi là đang dạy Cố mỗ làm việc sao.

Ánh mắt lạnh lùng kia khiến Trương Tam giật mình, trong lòng cuồng loạn, đáp lại: Cái này Đúng lúc Trương Tam không biết làm sao, một bàn tay đáp lên vai hắn.

Trương Tam thôi đi, đừng tìm Cố công tử nổi lên va chạm.

Nguyên lai là Triệu Đại và Tiền Nhị chẳng biết từ lúc nào đã có mặt.

Vốn vẫn đang bình tĩnh xem cuộc vui, Trương Tam lại cùng Cố Hàn Uyên giằng co, vội vàng qua đây khuyên can.

Trương Tam thần sắc do dự nói: Nhưng mà Triệu Đại ghé vào tai Trương Tam thấp giọng nói: Ngày hôm trước ta và Tiền Nhị đã giao thủ với Cố công tử, không phải địch thủ của hắn.

Thực lực của Cố công tử còn mạnh hơn trong lời đồn.

Trong giọng nói tràn đầy kiêng kỵ.

Trương Tam nghe vậy, nhãn thần lóe lên một khắc, cụt hứng buông lời: Ai, tam đệ, huynh lúc này không giúp được đệ.

Thạch Phá Thiên thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của Trương Tam, nghi ngờ hỏi: Đại ca, đây là chuyện gì xảy ra.

Hắn trực giác Trương Tam đột nhiên hành động lặng lẽ là có liên quan đến Cố Hàn Uyên, trong lòng không vui càng phát ra nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng của Trương Tam nữa, đạm mạc nói: Thạch Trung Ngọc, đã đụng phải ở đây, vậy lại bắt ngươi một lần.

Thạch Phá Thiên còn chưa kịp biện giải, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đánh tới một chưởng, vô ý thức vận khởi La Hán Phục Ma thần công đón đánh.

Song chưởng đối chưởng, Thạch Phá Thiên chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh mãnh liệt vọt tới, lần đầu tiên bị người khác nghiền ép về nội lực, suýt nữa bay rớt ra ngoài.

Hắn liên tiếp để lại trên mặt đất những dấu chân lún sâu ba tấc, mới khó khăn lắm dừng lại, đè nén khí huyết đang phiên trào.

Hắn kinh hãi nhìn về phía Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt.

Đám người vây xem rất là khiếp sợ.

Bọn họ trước đây từng thấy Thạch Phá Thiên ung dung phản kích Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ chỉ bằng một cái giơ tay nhấc chân, mọi người đã cảm thán Thạch Phá Thiên tuổi còn trẻ mà nội công thâm hậu.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên chỉ hời hợt ra tay liền khiến Thạch Phá Thiên khó có thể chống đỡ, càng lộ ra uy thế không ai bằng của hắn.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc nói: Nguyên lai là công lực tiến nhanh, cho nên mới không có sợ hãi a.

Cuộc giao thủ ngắn ngủi đã xác nhận thực lực của Thạch Phá Thiên.

Tu vi Tông Sư tột cùng, thậm chí một chân đã bước vào ngưỡng cửa Đại Tông Sư.

Không chỉ là do hắn vận may liên tiếp có được cơ duyên, mà còn vì tính tình thuần phác, giống như Xích Tử Chi Tâm, nên tâm cảnh hầu như không gặp phải bình cảnh, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi đạt được tu vi như vậy.

Đáng tiếc bây giờ Thạch Phá Thiên đã vì Cố Hàn Uyên luân phiên thao tác mà tâm tình lưu lại một vết nứt, muốn như trước kia mà tu vi đột nhiên tăng mạnh đã không thể nào.

Bất quá ngươi vẫn là quá coi thường Cố mỗ.

Cố Hàn Uyên đạm mạc cười, lại ra tay nữa.

Hắn không sử dụng Tam Tuyệt, mà dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.

Thạch Phá Thiên tuy nội lực thâm hậu, nhưng chiêu thức nát bét.

Cứng đối cứng có lẽ còn có mấy phần năng lực chống cự, nhưng đụng phải loại võ thuật bắt người tinh diệu như Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thì nhất thời đã bị bắt mù, giống như bị làm khỉ đùa giỡn vậy mà bị kéo từ trái sang phải.

Trong ánh mắt quái dị của mọi người, Thạch Phá Thiên rất nhanh đã bị Cố Hàn Uyên bắt.

Để tránh phiền phức, hắn trực tiếp điểm một chút vào các đại huyệt quanh người Thạch Phá Thiên.

Không chỉ không thể mở miệng nói chuyện, mà ngay cả động đậy một chút cũng khó khăn.

Thạch Phá Thiên lần đầu tiên chật vật như vậy.

Các khớp ngón tay tứ chi đều bị Cố Hàn Uyên tháo gỡ.

Hắn chỉ có thể giống như một con sâu mềm vậy quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên đang lạnh nhạt bao quát mình.

Nhất là vệt độ cung đùa cợt treo trên khóe môi hắn, càng là chói mắt không gì sánh được.

Bên trên, Đinh Đang mừng rỡ vỗ tay hoan hô.

Bạch A Tú có lẽ không đành lòng chứng kiến dáng vẻ thê thảm của Thạch Phá Thiên, nghiêng người sang không nhìn hắn.

Ánh mắt Thạch Phá Thiên trống rỗng, hận ý xa lạ tự nhiên mà sinh.

Vết rách trong tâm cảnh kia khuếch tán càng lúc càng lớn.

Đám người hầu như đều đang nhìn Thạch Phá Thiên chê cười, chỉ có Mẫn Nhu vội vàng cầu khẩn nói: Sư điệt mời thủ hạ lưu tình.

Nàng thấy Thạch Phá Thiên thê thảm như vậy, cũng bất chấp những lo lắng khác, bắt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đẩy bàn tay Mẫn Nhu xuống, nhu hòa nói: Mẫn sư thúc yên tâm, ta vẫn chưa đả thương hắn.

Chỉ là khiến hắn mất đi năng lực hành động.

Ánh mắt ngoạn vị lại ám chỉ cho Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu rất nhanh liền đọc hiểu ám chỉ của Cố Hàn Uyên.

Mẫn sư thúc, nếu không muốn Thạch Trung Ngọc có chuyện, người biết nên làm như thế nào chứ.

Vì đã trải qua một lần, Mẫn Nhu hầu như trong nháy mắt lĩnh hội.

Lòng nàng rung động, thần sắc u u.

Nhớ lại hai lần cảm thụ chưa bao giờ có ở Giang Lăng thành, trong lúc nhất thời lại gỡ không rõ là chống cự hay là mong chờ.

Đinh Đang lúc này tựa như xác nhận được suy đoán vậy, lộ ra một nụ cười vui thích, khiến gương mặt xinh đẹp vốn đã nổi bật của nàng càng thêm minh diễm không thể tả.

Thạch Thanh không phát hiện sự mờ ám giữa hai người, nghi ngờ hỏi: Ngọc nhi tại sao sẽ đột nhiên có một thân công lực như thế.

Thanh âm của hắn đánh thức Mẫn Nhu.

Nàng nhu nhược rũ mắt xuống, đi tới phía sau Thạch Thanh, nhãn thần phức tạp mà nhìn chồng mình từ phía sau lưng.

Cố Hàn Uyên nghe câu hỏi của Thạch Thanh, giả vờ trầm tư một khắc, ngưng nói: Hơn phân nửa cùng cảnh ngộ của Cố mỗ không khác mấy, xông vào di tích thượng cổ nào đó, được cơ duyên.

Cho nên mới trong thời gian ngắn ngủi thì có tu vi Tông Sư tột cùng.

Đây là điều hắn đã có dự định từ sớm.

Trước đây chỉ có Hoàng Dung một mình biết được, sau đó cũng không lan truyền ra ngoài.

Lúc này mượn cơ hội tuyên dương cái gọi là di tích thượng cổ.

Lời này quả nhiên gây ra sự quan tâm của mọi người.

Thạch Thanh nghi ngờ hỏi: Di tích thượng cổ.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Không sai.

Đó là những di tích lưu lại từ mấy ngàn năm trước, thậm chí hàng vạn năm trước.

Bên trong có rất nhiều Tiên Duyên còn sót lại.

Cố mỗ trước đây cũng chính là vào một chỗ di tích thượng cổ, mới có tu vi ngày hôm nay.

Sở dĩ Thạch Trung Ngọc trong khoảng thời gian ngắn công lực tiến nhanh cũng chẳng có gì lạ.

Lời giải thích của Cố Hàn Uyên gây ra một mảnh xôn xao, từ xì xào bàn tán biến thành càng phát ra huyên náo.

Hầu như mỗi người đều đang thảo luận cái gọi là di tích thượng cổ, còn thỉnh thoảng đánh giá Cố Hàn Uyên và Thạch Phá Thiên, trong mắt đều tinh quang thiểm thước.

Thạch Phá Thiên, người biết chân tướng không phải là di tích thượng cổ, lúc này không chỉ không nói được lời nào, mà còn không cảm thấy hứng thú với cuộc thảo luận của mọi người, vẫn như cũ đắm chìm trong những tâm tư phức tạp.

Triệu Đại nhãn thần thiểm thước.

Hắn âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ Hiệp Khách đảo nguyên bản cũng là một cái di tích thượng cổ, chỉ là sau đó mới bị Long Mộc đảo chủ phát hiện.

Bằng không thì không thể giải thích thần công lưu lại trên bích họa trên đảo cùng các loại kỳ hoa dị thảo tăng tiến công lực được sản xuất.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ suy nghĩ sâu xa của Triệu Đại, đã đoán trúng suy nghĩ trong lòng hắn.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên, người muốn tuyên dương cái gọi là di tích thượng cổ, là chuyện tốt.

Chương 297

Bởi vì không chỉ Triệu Đại sẽ nghĩ như vậy, các đại môn phái biết nội mạc cũng sẽ nghĩ như vậy.

Kể từ đó, chuyện di tích thượng cổ sớm muộn sẽ truyền khắp thiên hạ.

Trong mắt người khác, kẽ hở về việc thực lực Cố Hàn Uyên tăng trưởng quá nhanh tự nhiên sẽ được bù đắp, tránh cho một số người tự dưng liên tưởng mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên cũng có thể nhờ đó âm thầm làm chút bố cục.

Thạch Thanh quan tâm hơn không phải là cơ duyên có thể khiến thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Đỡ dậy Thạch Phá Thiên đang chật vật, nghi ngờ hỏi: Vậy Ngọc nhi đột nhiên tính tình đại biến có thể hay không cũng cùng Tiên Duyên này có quan hệ.

Cố Hàn Uyên chân mày cau lại, giả vờ trầm ngâm nói: Tính tình đại biến.

Nếu như không phải giả vờ, vậy rất có thể là chịu ảnh hưởng của Tiên Duyên gây ra di chứng, tỷ như sẽ có mất trí nhớ các loại bệnh trạng.

Hắn tự bào chữa cho vấn đề trên người Thạch Phá Thiên.

Thậm chí chờ đến khi Thạch Phá Thiên phục hồi tinh thần lại, cũng sẽ bị loại thuyết pháp này lừa dối, cho là mình thật sự mất trí nhớ.

Sơ hở duy nhất chính là Thạch Trung Ngọc không biết người ở chỗ nào.

Đối với điều này, Cố Hàn Uyên cũng có suy đoán đại khái, chỉ đợi đến lúc đó nghiệm chứng một phen.

Thạch Thanh nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Mặc dù bây giờ tính tình chất phác của Thạch Phá Thiên làm hắn yêu thích, thế nhưng cho rằng hắn mất đi ký ức, ngay cả cha mẹ ruột cũng không nhận thức, điều này liền khiến Thạch Thanh khó chấp nhận.

Hắn hơi có chút khó xử hỏi: Sư điệt nhưng có biện pháp trị liệu Ngọc nhi.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối nói: Tạm thời ta cũng không có biện pháp nào tốt, không bằng trước đem hắn áp tải đến phái Võ Đang rồi hãy nói.

Thạch Thanh không thể làm gì nói: Cũng chỉ đành như thế.

Mang theo Thạch Phá Thiên trở về phái Võ Đang có lẽ sẽ chịu nghiêm phạt, nhưng hắn cũng trông cậy vào Trương Tam Phong có thể có biện pháp chữa cho tốt Thạch Phá Thiên.

Sở dĩ lần này không suy nghĩ thêm đến chuyện thả Thạch Phá Thiên.

Mắt thấy sự việc đã có định luận, Trương Tam nhìn Thạch Phá Thiên chật vật thê thảm, trong lòng không đành lòng, làm thử cuối cùng nói: Cố công tử, nhưng là chúng ta còn muốn mời Thạch bang chủ lên Hiệp Khách đảo uống cháo mồng 8 tháng chạp, có thể hay không trước dàn xếp một chút.

Hắn cố ý điểm ra thân phận bang chủ Trường Lạc bang của Thạch Phá Thiên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đưa tay hư cầm.

Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh trong ngực Thạch Phá Thiên liền đã rơi vào trong tay hắn.

Vuốt vuốt đồng bài trong tay, lãnh đạm nhìn Trương Tam nói: Cố mỗ thay mặt Thạch Trung Ngọc tiếp nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh là được.

Trương Tam bị Cố Hàn Uyên nhìn đến trán đổ mồ hôi lạnh, khẩn trương nói: Nhưng là cái này không hợp quy củ a.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, hỏi hướng Triệu Đại thần sắc lo lắng: Ồ.

Triệu Đại, ngươi nói cho Cố mỗ, cái này thực sự không hợp quy củ sao.

Triệu Đại cười xòa nói: Cố công tử nguyện ý thay người tiếp nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh, chúng ta tự nhiên không dám có thành kiến.

Huống hồ hai đồng bài của Quách đại hiệp cùng Hoàng bang chủ cũng đã giao cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: À, coi như ngươi thức thời.

Dừng một chút, lại nói: Đúng rồi, Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh của bốn phái Quan Đông, Cố mỗ cũng thay mặt nhận rồi.

Triệu Đại chỉ chần chờ trong nháy mắt, liền bất đắc dĩ nói: Cái này Y theo Cố công tử là được.

Trương Tam kéo Triệu Đại nhỏ giọng hỏi: Triệu Đại, ngươi làm như vậy, không sợ đến lúc đó bị đảo chủ trách phạt sao.

Triệu Đại lại lơ đễnh nói: Ngươi chẳng lẽ quên mất mục đích chúng ta mời người lên Hiệp Khách đảo sao.

Với võ công của Cố công tử, những người này cộng lại cũng không bằng.

Có một mình hắn ở đây, những người còn lại đều không trọng yếu.

Trương Tam vô nhịn phát hiện Triệu Đại nói chính là sự thật.

Tiếc nuối nhìn Thạch Phá Thiên nói: Ngươi nói rất có đạo lý.

Ai, xem ra lần này là thật không giúp được tam đệ.

Lý Tứ cũng ở bên cạnh bổ thêm một câu nói: Không giúp được.

Triệu Đại thấy Trương Tam không còn chấp nhất Thạch Phá Thiên, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chỉ sợ Trương Tam thực sự chọc giận Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó không thể mời Cố Hàn Uyên lên đảo là chuyện nhỏ, vạn nhất bị hắn thuận tay giết mới là chuyện lớn.

Sau Tương Dương thành, Triệu Đại đã tìm hiểu kỹ chuyện tích của Cố Hàn Uyên, cũng không dám cho là hắn là một người nhân từ nương tay.

Triệu Đại nịnh nọt nói: Cố công tử, còn rất nhiều người chưa đến, cũng xin ngài kiên trì chờ đợi thêm một ngày.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười đáp ứng.

Cũng tốt, Cố mỗ vừa lúc cũng cùng các vị ôn chuyện một chút.

Hắn đến sớm vốn là có không ít dự định.

Đám người thấy thế có chút chấn động.

Tại chỗ, đại phái chỉ có một cái Tuyết Sơn phái, còn lại phần nhiều là chút tiểu môn tiểu phái.

Thực lực bọn hắn không mạnh, thế nhưng số lượng rất nhiều.

Sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác quậy đến giang hồ Tống Quốc đại loạn, không biết bao nhiêu môn phái bị diệt môn, lại càng mạnh mẽ mời rất nhiều chưởng môn không muốn lên Hiệp Khách đảo.

Được gọi là một cái không kiêng nể gì cả, hung danh hiển hách.

Mà ở trước mặt Cố Hàn Uyên, bọn họ lại là một bộ dáng nịnh nọt thảo hảo.

Loại đối lập mãnh liệt này tự nhiên khiến mọi người rất là chấn động.

Nhất là khi chứng kiến Cố Hàn Uyên thay mặt nhận không ít Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh, rất nhiều người đều nhãn thần lóe lên.

Cố Hàn Uyên đối với phản ứng của mọi người cực kỳ thoả mãn, trên khóe môi treo một vệt cười khẽ.

Sau đó mọi người tìm mấy nhà khách sạn trong trấn nhỏ để nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên tách ra sự chú ý của Bạch Tự Tại và đám người, gõ cửa phòng Bạch A Tú.

Bạch A Tú nhìn thấy Cố Hàn Uyên ngoài cửa, vô ý thức che miệng nhẹ giọng hỏi: Cố đại ca, sao huynh lại tới đây.

Nàng nói xong còn thăm dò nhìn xuống phòng của Bạch Tự Tại và đám người, thấy họ không có nhúc nhích, mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên gương mặt thanh lệ lại hiện lên đỏ ửng.

Cảnh tượng hẹn hò lén lút sau lưng trưởng bối cùng người trong lòng như vậy, khó tránh khỏi làm nàng miên man suy nghĩ.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên đóng cửa phòng lại, ngọc nhan nàng càng yên nhiên, thẹn thùng không thắng nổi.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ động lòng người tựa như nai con bị hoảng sợ của Bạch A Tú, trong lòng nóng lên, liền ôm nàng vào lòng.

Ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: A Tú muội muội, lâu như vậy không gặp, có nhớ ta không.

Bạch A Tú trời sinh tính ôn nhu thiện lương.

Ngày hôm nay Cố Hàn Uyên ra tay với Thạch Phá Thiên, nàng tuy tị hiềm không tiếp tục vì Thạch Phá Thiên nói, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn nhìn ra sự nhẹ dạ của nàng.

Thạch Phá Thiên cũng coi như Bạch Nguyệt Quang.

Mặc dù thấy được Cố Hàn Uyên cùng Bạch A Tú thân cận, cũng vẫn là tâm tồn hi vọng.

Với số phận của Thạch Phá Thiên, mặc dù hắn tứ chi bị tháo gỡ, các đại huyệt quanh thân cũng bị điểm trụ, Cố Hàn Uyên vẫn như cũ không cho rằng vợ chồng Thạch Thanh có thể an nhiên áp giải hắn đến Võ Đang.

Trên đường rất có thể lại đụng phải cái gì bất ngờ, dẫn đến hắn chạy trốn.

Hắn chạy trốn sau đó hơn phân nửa còn có thể cùng Bạch A Tú giữa lúc đó sản sinh đồng thời xuất hiện.

Vì vậy Cố Hàn Uyên quyết định đến cái gạo nấu thành cơm, triệt để chặt đứt hy vọng của Thạch Phá Thiên.

Thời gian Cố Hàn Uyên và Bạch A Tú ở chung tương đối ngắn.

Ở Nam Thiếu Lâm lúc đó, Bạch A Tú đã phương tâm ám hứa.

Thêm vào việc Cố Hàn Uyên tự biên tự diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, độ thiện cảm của nàng đã không thấp.

Bằng không cũng sẽ không tùy ý Cố Hàn Uyên thân mật tiếp xúc cơ thể như vậy.

Bạch A Tú cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Cố Hàn Uyên, bên tai lại là trận trận khí lưu.

Gò má xinh đẹp tuyệt trần nóng hổi, đỏ ửng cũng càng phát ra sâu.

Nàng do dự trong nháy mắt, vẫn là tuân theo bản tâm của mình, kiều khiếp sợ hãi nói: Thường thường tưởng niệm Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn cười, kéo Bạch A Tú ngồi xuống bên giường.

Bạch A Tú từ khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên vào phòng, liền mơ hồ có dự cảm về chuyện có thể xảy ra.

Đối mặt tình cảnh mập mờ như vậy, loại dự cảm này càng phát ra mãnh liệt.

Sự rụt rè của cô gái khiến nàng chống cự sự tiến triển nhanh như vậy, nhưng lại không có đủ dũng khí từ chối.

Chỉ có thể mắc cỡ đỏ bừng mặt cười, im lặng không lên tiếng.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn chưa sốt ruột, cùng nàng trò chuyện về những chuyện đã xảy ra gần đây, hóa giải cảm giác khẩn trương của nàng.

Dưới sự dẫn đường cố ý của Cố Hàn Uyên, Bạch A Tú quả nhiên buông lỏng rất nhiều, thân thể mềm mại cũng càng phát ra mềm mại.

Cố Hàn Uyên từ miệng Bạch A Tú biết được kinh nghiệm của nàng, cũng không kém nhiều so với dự liệu.

Không có Đinh Bất Tứ làm rối, Thạch Phá Thiên sau khi trị khỏi chứng tẩu hỏa nhập ma cho Sử Tiểu Thúy liền bị nàng đả thương.

Vì vậy Bạch A Tú vẫn tâm tồn hổ thẹn.

Ngược lại là hai người thiếu đi cơ hội ở chung trên Tử Yên đảo.

Còn như mức độ hổ thẹn này của Bạch A Tú, cũng không được

Cố Hàn Uyên để vào mắt.

Chương 298

Từ nay về sau Bạch A Tú theo Sử Tiểu Thúy trở về Tuyết Sơn phái.

Mấy đệ tử mang chữ lót đã phát động nổi loạn, đều ở Giang Lăng thành chết trong tay Cố Hàn Uyên.

Vì vậy khi Tuyết Sơn phái gặp phải lệnh Thưởng Thiện Phạt Ác, chỉ là tranh luận giữa Bạch Tự Tại và Sử Tiểu Thúy.

Cuối cùng Bạch Tự Tại giành được Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh đi tới nơi này.

Còn Sử Tiểu Thúy, Bạch A Tú và Bạch Vạn Kiếm đều là vì lo lắng Bạch Tự Tại mới theo mà đến.

Cố Hàn Uyên ôn hòa hỏi: A Tú muội muội nhưng là đang lo lắng Bạch chưởng môn lần này đi Hiệp Khách đảo.

Ân, từ khi gia gia tẩu hỏa nhập ma về sau liền trở nên phi thường tự đại, ta khuyên không động hắn.

Sắc mặt Bạch A Tú khó coi, đối với Bạch Tự Tại rất bất đắc dĩ.

Cố Hàn Uyên sớm đã có kế hoạch, trấn an Bạch A Tú nói: Đợi đến ngày mai, ta đem Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh trong tay hắn đoạt lại, hắn liền lên không được Hiệp Khách đảo.

Hắn tự tay nhẹ vuốt gò má non mềm của Bạch A Tú, nhu hòa nói: Ta có thể luyến tiếc A Tú muội muội thương tâm.

Gò má Bạch A Tú vừa vặn bình phục lại đỏ ửng, theo cái vuốt ve nhẹ nhàng của Cố Hàn Uyên lại lần nữa lan tràn ra.

Bạch A Tú vẫn chưa chống cự cái vuốt ve của hắn, ngược lại lo lắng nói: Nhưng là ta cũng lo lắng Cố đại ca a.

Cố Hàn Uyên chỉ là lạnh nhạt cười nói: Yên tâm đi, với võ công của ta, Hiệp Khách đảo cũng không thể làm khó dễ được ta.

Nhưng là trước đây những người đi qua Hiệp Khách đảo vẫn cũng chưa trở lại bao giờ.

Bạch A Tú mặc dù nghe được sự tự tin trong lời nói của Cố Hàn Uyên, vẫn như cũ không thể hóa giải vẻ u sầu của nàng.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: A Tú muội muội lo lắng ta không về được.

Ân.

Bạch A Tú lên tiếng.

Ưu tư một khắc, bỗng nhiên trên mặt nàng đà hồng tràn lan, thần sắc lại kiên định nói: Cố đại ca, ta biết chàng không phải là một người biết trốn tránh, cũng khuyên bất động chàng.

Sở dĩ ta sẽ ở chỗ này vẫn chờ chàng.

Nếu như chờ cũng không đợi được chàng trở về, ta liền nhảy núi cùng chàng.

Nàng vốn là ngoài mềm trong cứng.

Nếu đã xác nhận tâm ý, cũng có nàng kiên định tiết liệt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, nhãn thần không tự chủ nhu hòa rất nhiều, nhu hòa nói: A Tú muội muội, ta nhất định sẽ trở lại.

Cố đại ca Bạch A Tú khẽ gọi một tiếng, ngọc nhan yên nhiên.

Nàng vung lên khuôn mặt đẹp thanh tú, hôn một cái lên khóe môi Cố Hàn Uyên, trong mắt chớp động quang thải không rõ.

Cố Hàn Uyên trong nháy mắt đọc hiểu ý của nàng.

Tuy là chính hợp ý hắn, nhưng vẫn là ôn nhu hỏi: A Tú muội muội, có thể hay không ủy khuất nàng.

Bạch A Tú e lệ trong ánh mắt mang theo kiên định nói: Không phải ủy khuất, thiếp sợ đợi không được cùng Cố đại ca động phòng ngày nào đó.

Cố Hàn Uyên đối với nàng nói lơ đễnh, nhưng lại không có không hiểu phong tình.

Hắn hướng về phía Bạch A Tú ôn nhu cười, êm ái đánh ngã nàng.

A Tú muội muội, nàng hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.

Mặc quần áo xong, Cố Hàn Uyên ôn nhu an ủi Bạch A Tú.

Sắc diện Bạch A Tú hồng nhuận, tựa một đóa kiều hoa trong nắng xuân.

Nàng thẹn thùng mà đầy áy náy khẽ nói: Cố đại ca, thiếp xin lỗi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười nói: Điều này có gì đáng phải tạ lỗi.

Nàng cũng chỉ là không muốn bị gia gia bọn họ phát hiện mà thôi.

Hắn biết rõ nỗi lo lắng trong lòng Bạch A Tú.

Danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên đồn xa.

Hai người lại chưa thành thân.

Bạch A Tú không danh không phận theo Cố Hàn Uyên, tất sẽ chọc phải dị nghị.

Bạch Vạn Kiếm cùng những người khác tuy có thể dễ dàng tha thứ cho Bạch A Tú và Cố Hàn Uyên thân cận, nhưng không có nghĩa là có thể dung nhẫn nàng tư định chung thân.

Sử Tiểu Thúy thì tương đối tán thành mối quan hệ giữa hai người, dù sao trước đây Bạch A Tú và Sử Tiểu Thúy khi ở cùng nhau thường xuyên nhắc đến Cố Hàn Uyên, nói ra cũng đều là lời tốt đẹp.

Sử Tiểu Thúy thấy Bạch A Tú một lòng hướng về Cố Hàn Uyên, nàng vốn cởi mở, cho dù có biết, hơn phân nửa cũng sẽ vui tai vui mắt.

Bạch Tự Tại lúc này vẫn là tính cách tự đại cuồng ngạo, tối đa chính là không biết tự lượng sức mình xuất thủ thăm dò võ công Cố Hàn Uyên.

Bạch A Tú đối với chuyện này ngược lại không quá lo lắng.

Điều thật sự khiến nàng bận tâm vẫn là phụ thân Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm đối với Cố Hàn Uyên ở những phương diện khác thì vô cùng bội phục, duy chỉ bất mãn sự phong lưu vô độ của hắn, cũng là người phản đối kịch liệt nhất việc hai người ở chung với nhau.

Chỉ có điều Bạch A Tú chung tình Cố Hàn Uyên, võ công Bạch Vạn Kiếm lại cùng Cố Hàn Uyên chênh lệch quá lớn, vô lực phản đối.

Bạch A Tú không hy vọng Bạch Vạn Kiếm cùng Cố Hàn Uyên nổi lên va chạm, cho nên mới sau việc, khiến Cố Hàn Uyên quay về phòng mình.

Cố Hàn Uyên an ủi Bạch A Tú một lát, rồi mở cửa phòng.

Lúc này, cửa phòng đối diện cũng đồng thời mở ra.

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên bước ra từ phòng Bạch A Tú.

Phòng Bạch A Tú tuy đã được thu dọn đơn giản, nhưng thân là người từng trải, Mẫn Nhu vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra chuyện đã xảy ra trong phòng.

Khuôn mặt nhu mỹ không khỏi hiện lên một vệt ửng đỏ.

Đằng sau nàng còn có hai người, chính là Thạch Phá Thiên suy nhược và Thạch Thanh đang đỡ lấy y.

Thạch Phá Thiên tuy ban ngày bị Cố Hàn Uyên tán gân cốt tứ chi, thế nhưng loại thương thế này đối với Thạch Thanh quanh năm hành tẩu giang hồ mà nói rất dễ dàng xử lý, đơn giản là khôi phục tứ chi như cũ.

Còn như huyệt vị trên người Thạch Phá Thiên thì không phải y có thể cởi ra, vì vậy Thạch Phá Thiên muốn đi lại, không thể không khiến Thạch Thanh đỡ lấy mới được.

Hai người nhìn thấy Cố Hàn Uyên, Thạch Thanh chỉ kinh ngạc trong chốc lát, rồi liền thuận miệng chào hỏi Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Thạch Thanh dìu Thạch Phá Thiên lại triệt để ngây người.

Thạch Phá Thiên tuy không hiểu nhiều chuyện nam nữ, nhưng bản năng lại có một dự cảm chẳng lành.

Hơn nữa, loại dự cảm này vừa vặn phá vỡ tia hy vọng cuối cùng còn sót lại trong lòng y.

Nhìn Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười đạm nhiên trước mắt, Thạch Phá Thiên chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Đạo Bạch Nguyệt Quang trong lòng y thật sự đã bị Cố Hàn Uyên triệt để vấy bẩn.

Từ lúc chào đời đến nay, y lần đầu tiên cảm nhận được cảm xúc căm hận.

Ban ngày còn chưa rõ ràng, lúc này mối căm hận này lại thực sự gặm nhấm nội tâm y.

Y nhìn Cố Hàn Uyên không tự chủ mang theo lửa giận, nhãn thần vốn thuần phác ngây thơ cũng hóa thành sắc bén.

Mặc dù toàn thân vẫn như cũ không còn chút sức lực, hai tay vẫn là siết chặt thành nắm đấm.

Thần thái của Thạch Phá Thiên tự nhiên không thoát khỏi sự phát hiện của Cố Hàn Uyên.

Trong mắt hắn lóe lên một vệt ý vị thâm trường.

Cố Hàn Uyên tai thính mắt tinh, giác quan nhạy bén.

Mặc dù ngăn cách bởi hai cánh cửa, hắn cũng có thể nghe được động tĩnh.

Vì vậy cố ý chọn thời điểm mở cửa phòng, là để Thạch Phá Thiên phát hiện chuyện giữa hắn và Bạch A Tú, tiến thêm một bước kích thích vị nhân vật chính vận may xuôi gió xuôi nước này.

Vốn còn lo lắng y quá đỗi thuần phác mà không nhận ra, may mắn thay, bản năng của nam nhân khiến y không bỏ lỡ tin tức mà Cố Hàn Uyên đưa ra.

Tính tình Thạch Phá Thiên vô cùng thuần phác, chuyện giống vậy rất khó đối với y tạo thành ảnh hưởng.

Cho dù ban ngày Cố Hàn Uyên trọng thương y, hơn phân nửa cũng sẽ không để tâm.

Thế nhưng dùng Đinh Đang cùng Bạch A Tú kích thích bản năng nam nhân của y lại thành công.

Ban ngày một lần kia nhen nhóm manh mối, lúc này lại một lần nữa lại hoàn toàn châm lên ngọn lửa giận trong lòng y.

Nếu như Thạch Phá Thiên vẫn luôn duy trì một viên Xích Tử Chi Tâm, tâm tình không hề dao động, Cố Hàn Uyên đối với y cũng chẳng làm gì được.

Lúc này nhìn ánh mắt sắc bén trung giấu lửa giận của y, Cố Hàn Uyên biết Thạch Phá Thiên cách trạng thái hắc hóa lại tiến thêm một bước.

Trong lòng hắn đối với điều này cực kỳ thỏa mãn, nhưng ngoài mặt lại bất động thanh sắc, không hề xấu hổ đóng cửa phòng Bạch A Tú lại, ngược lại giả vờ kinh ngạc hỏi: Mẫn sư thúc, đã muộn thế này còn muốn đi đâu vậy.

Một bộ dáng vẻ giả vờ không biết Mẫn Nhu cùng Thạch Thanh đã chia phòng.

Thần sắc Mẫn Nhu mơ hồ có chút khó chịu, bởi vì người trước mắt chính là đầu sỏ gây nên vết rách trong tình cảm giữa nàng và trượng phu.

Mẫn Nhu ổn định lại tâm thần, mắt rủ xuống nhẹ giọng nói: Chúng ta an trí Ngọc nhi ở phòng Sư huynh, thiếp lúc này đang muốn quay về phòng.

Từ Giang Lăng thành đến nay, Thạch Thanh và Mẫn Nhu đã chia phòng.

Vì vậy, khi Mẫn Nhu đề nghị an trí Thạch Phá Thiên ở phòng Thạch Thanh, y cũng hân hoan đồng ý.

Mẫn Nhu là bởi vì ám chỉ Cố Hàn Uyên đưa cho nàng ban ngày, vẫn có chút tâm phiền ý loạn.

Khi nói chuyện với Thạch Thanh, Thạch Phá Thiên lại càng không yên lòng.

Mắt thấy sắc trời đã tối, liền chuẩn bị quay về phòng.

Chương 299

Chỉ là nàng không nghĩ tới lại đụng phải Cố Hàn Uyên, kẻ khiến nàng tâm thần bất an, đồng thời còn vừa từ phòng Bạch A Tú bước ra.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói:.

Đã như vậy, Mẫn sư thúc cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.

Sau đó các nàng còn muốn áp giải Thạch Trung Ngọc trở về Võ Đang phái.

Ta liền về phòng trước.

Mẫn Nhu trong nháy mắt nghe ra ý tứ bóng gió của Cố Hàn Uyên, đây là muốn nàng đừng quên ước định.

Mẫn Nhu nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên cáo từ rời đi, nỗi lòng càng phát ra phức tạp.

Hắn chân trước mới cùng Bạch A Tú ân ái mặn nồng, hiển nhiên là lo lắng Bạch A Tú thừa hoan chưa được tận hứng, chân sau lại xem nàng như tiện nữ mà chiêu gọi.

Lại mơ hồ có mối ghen tuông tràn ngập trong lòng.

Mối ghen tuông khó có thể kiềm chế này càng khiến nàng không dám đối mặt với Thạch Thanh.

Khẽ thở dài thầm một tiếng, nàng thuận miệng ứng phó vài câu rồi quay về phòng mình.

Nàng đóng cửa phòng sau đó, thất thần nhìn lên trần nhà, rối rắm giữa đi và không đi, trong lúc nhất thời không quyết định chắc chắn được.

Lúc này, Cố Hàn Uyên không để ý Mẫn Nhu đang rối rắm.

Hắn nhìn Đinh Đang đang giả vờ giận dỗi trong phòng mình, chỉ thấy Đinh Đang nghiêng người, một bộ dáng không muốn đáp lại hắn, nhưng lại thường xuyên lén lút liếc nhìn hắn một cái, tựa như đang thúc giục Cố Hàn Uyên mau dỗ dành nàng.

Dáng vẻ kiều tiếu đó, phảng phất như đang nói, chỉ cần Cố Hàn Uyên dỗ dành là nàng sẽ không giận nữa vậy.

Cố Hàn Uyên bật cười một tiếng, như nàng mong muốn mà tiến lên ôm Đinh Đang vào lòng, nhẹ hít mùi hương trên tóc nàng, ôn nhu nói: Đinh Đang Đương Đương cho dù lúc tức giận cũng vẫn mỹ lệ đáng yêu như vậy.

Nhiệt độ quen thuộc khiến vẻ mặt Đinh Đang ửng hồng, sóng mắt lúng liếng, nào còn đâu giận dỗi.

Nàng tìm một tư thế thoải mái, an nhiên tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, yêu kiều nói: Cố đại ca chàng đi đâu vậy.

Khiến thiếp phải đợi chàng thật lâu.

Cố Hàn Uyên không hề giấu giếm Đinh Đang, khẽ cười nói: Ta đi tìm A Tú muội muội.

Đinh Đang kinh ngạc trong chốc lát, thần sắc khẽ động, cười duyên hỏi: A Tú muội muội thật sự đã thành tỷ muội của thiếp rồi sao.

Nàng cũng không tin Cố Hàn Uyên đi tìm Bạch A Tú mà chẳng làm gì.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa ý cười, nắm chặt cánh tay, rất hài lòng với Đinh Đang vẫn tràn đầy sức sống thanh xuân như vậy, cố ý trêu ghẹo hỏi: Đinh Đang Đương Đương là đang ghen sao.

Đinh Đang cảm nhận được sự nóng rực kia, trong lòng rung động, khuôn mặt như hoa như ngọc hiện lên vẻ ửng hồng đào hoa, giả vờ bất mãn nhíu đôi mi thanh tú, hừ hừ nói: Hừ hừ, Cố đại ca nếu biết thiếp ghen tị, cần phải bồi thường thiếp một phen mới phải.

Việc thiếp ăn dấm chua tự nhiên là nói đùa.

Nàng đối với loại chuyện này rất cởi mở, huống hồ chính nàng cũng đã dâng hiến thân thể cho Cố Hàn Uyên, càng không có chuyện cổ hủ để nói.

Cố Hàn Uyên cũng biết cái gọi là bồi thường của Đinh Đang là gì, hắn áy náy nói: Thật đáng tiếc, đêm nay không tiện.

Đinh Đang nghe vậy giật mình, nghi ngờ hỏi: Vì sao.

Đinh Đang có thể cảm nhận được lúc này Cố Hàn Uyên vẫn còn hứng thú với nàng, suy nghĩ đến bộ dáng mảnh mai của Bạch A Tú, cảm thấy Cố Hàn Uyên hơn phân nửa vẫn chưa được tận hứng, vì vậy cũng càng thêm nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên không nói thẳng ra đáp án.

Đinh Đang Đương Đương thông tuệ cơ linh như vậy, chi bằng đoán xem thử.

Đinh Đang quả nhiên nhạy bén, lập tức hiểu ra: Vậy là còn có người muốn tới sao.

Nàng không để ý tối nay nhân vật chính không phải là mình, đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ lại manh mối phát hiện ban ngày, thần sắc quái dị, chần chờ nói: Chẳng lẽ thật sự là.

Cố Hàn Uyên thấy Đinh Đang vẫn như cũ có chút nghi ngờ, khẽ cười thừa nhận: Đinh Đang Đương Đương xem ra đã đoán đúng rồi.

Đinh Đang đạt được Cố Hàn Uyên thừa nhận, thần sắc càng thêm quỷ dị, thanh âm cũng có chút không tự chủ trở nên khô khốc.

Cố đại ca, đây là thật sao.

Thiếp tuy trước đây mơ hồ có chút suy đoán, nhưng vẫn cảm thấy có điểm bất khả tư nghị.

Mẫn Nhu lại là mẫu thân của Thạch Trung Ngọc a.

Nàng tuy không có gì quan niệm đạo đức, nhưng đối với Mẫn Nhu văn nhã thanh tú như vậy, vẫn khiến nàng cảm thấy chấn động.

Cố Hàn Uyên đương nhiên hỏi: Mẫn Nhu không đẹp sao.

Đương nhiên rất đẹp, hơn nữa dường như so với Giang Lăng thành nhìn thấy thời điểm xinh đẹp hơn.

Đinh Đang vô thức khẳng định dung nhan xinh đẹp của Mẫn Nhu.

Đột nhiên nàng thần sắc khẽ động, khẽ che miệng nhỏ, kinh ngạc hỏi: Khoan đã, Cố đại ca không phải là đã cùng nàng ở Giang Lăng thành rồi sao.

Cố Hàn Uyên nhu hòa nói: Là sau khi nàng rời đi.

Dù sao sau khi Đinh Đang đi rồi, ta quả thực rất tịch mịch.

Lời này tự nhiên là lừa dối Đinh Đang, dù sao lúc đó Cố Hàn Uyên đang bận rộn với đại tiệc Hoàng Dung, nào còn đâu Đinh Đang.

Mẫn Nhu lúc đó cũng bất quá chỉ là khai vị mà thôi.

Bất quá Cố Hàn Uyên lừa dối như vậy lại khiến Đinh Đang vô cùng hưởng thụ, không kìm được khẽ mổ vào khóe môi Cố Hàn Uyên, cười duyên nói: Hì hì, thật vậy sao.

Thiếp không thấy Cố đại ca cũng rất tịch mịch.

Đinh Đang biểu đạt hết mừng rỡ, vừa kinh ngạc vừa thở dài: Bất quá, Cố đại ca chàng thật sự quá lợi hại rồi.

Ngay cả Mẫn Nhu, Hắc Bạch Song Kiếm nổi tiếng xa gần cũng bị chàng thu vào tay.

Cố Hàn Uyên biết Đinh Đang thích nghe tán dương, thuận miệng lại ném lời khen ngợi cho nàng.

Nếu ta không lợi hại, Đinh Đang Đương Đương làm sao lại yêu thích ta cơ chứ.

Đinh Đang không hề ngượng ngùng, khẽ cười nhận lời Cố Hàn Uyên: Nói vậy cũng đúng a.

Dừng một chút, lại cười yêu kiều hỏi: Vậy Mẫn Nhu chẳng mấy chốc sẽ đến đây sao.

Sẽ phải rối rắm một hồi a.

Đinh Đang thấy Cố Hàn Uyên cho ra đáp án, nhất thời đôi mắt lúng liếng, quyến rũ khôn xiết.

Thời gian mặc dù không nhiều, nhưng nàng vẫn như cũ có biện pháp.

Yêu kiều ngửa đầu cười nói: Nếu đã như vậy, cũng không thể để lại quá nhiều trữ hàng cho nàng.

Nàng cũng không ghét bỏ dấu vết Bạch A Tú để lại.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không cự tuyệt, vuốt ve chiếc linh đang nhỏ trên bím tóc đuôi ngựa của Đinh Đang.

Tiếng linh đang leng keng tựa như đang chỉ huy nhịp điệu.

Qua hồi lâu, Đinh Đang khẽ liếm khóe môi, đóng cửa đi ra ngoài, để lại một chuỗi tiếng cười duyên như chuông bạc: Cố đại ca, chúc chàng có một đêm vui vẻ nhé.

Cố Hàn Uyên bật cười một tiếng: Nha đầu kia.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát.

Tuy đã được Đinh Đang giúp đỡ thanh lý, nhưng vẫn gọi tiểu nhị chuẩn bị nước nóng, hảo hảo tắm rửa một phen.

Việc ở cùng Vu Hành Vân đã dạy hắn, đa số nữ tử vẫn rất để ý mùi hương.

Chỉ có tiểu yêu nữ Đinh Đang không có nguyên tắc đạo đức như vậy mới lơ đễnh.

Cố Hàn Uyên tắm rửa qua đi, không đợi lâu nữa.

Người hắn chờ đợi cuối cùng cũng gõ cửa phòng.

Cố Hàn Uyên đón Mẫn Nhu với ánh mắt phức tạp vào phòng, trêu ghẹo: Phu nhân vẫn là đến rồi.

Mẫn Nhu nhìn Cố Hàn Uyên rõ ràng đã tắm rửa qua, tâm tình nàng lập tức tốt hơn nhiều.

Ít nhất trong lòng đã gạt bỏ suy đoán Cố Hàn Uyên xem nàng như tiện nữ dùng xong là bỏ.

Phụ nữ luôn để ý thái độ của nam nhân đối với mình qua những chi tiết như vậy.

Mẫn Nhu tâm tình tốt hơn sau đó, cũng không để tâm lời trêu ghẹo của Cố Hàn Uyên, giận dỗi nói: Chẳng phải chàng vẫn luôn ám chỉ muốn thiếp đến sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy ý vị nói: Chẳng lẽ phu nhân không để tâm đến an nguy của Thạch Trung Ngọc sao.

Mẫn Nhu tựa như lo lắng Cố Hàn Uyên hiểu lầm, vội vàng nói: Ta đương nhiên quan tâm Ngọc nhi.

Thế nhưng sự e thẹn của thiếu nữ qua đi, tâm tư Mẫn Nhu càng thêm phức tạp.

Trước khi đến, Mẫn Nhu trong phòng rối rắm hồi lâu, không chỉ là rối rắm một hai lần, thậm chí là phản bội trượng phu đến lần thứ hai, thứ ba, càng là rối rắm chuyện ghen với Bạch A Tú.

Theo thời gian trôi qua, nàng kinh hoàng phát hiện, so với việc phản bội trượng phu, nàng càng để ý cái nhìn của Cố Hàn Uyên.

Nàng không hy vọng mình chỉ là một tiện nữ.

Nhất là khi nhớ lại trải nghiệm ở Giang Lăng thành, lần đầu là bị uy hiếp, tuy mang lại cho nàng những trải nghiệm khác biệt, nhưng lại tràn đầy tâm lý kháng cự.

Điều thật sự khiến nàng để tâm là trải nghiệm nửa đoạn đầu lần thứ hai.

Khi đó nàng suýt chút nữa đã trầm mê trong sự dịu dàng của Cố Hàn Uyên.

Mẫn Nhu thấy Cố Hàn Uyên vẫn dùng Thạch Trung Ngọc để uy hiếp, thần sắc tịch mịch hỏi: Chỉ là, chẳng lẽ chàng cứ nhất định phải dùng Ngọc nhi để uy hiếp thiếp sao.

Cố Hàn Uyên đối với sự biến hóa trong lòng Mẫn Nhu đều rõ như lòng bàn tay, giả vờ lưỡng lự nói: Cùng với để phu nhân sau này hổ thẹn tự trách, chi bằng cứ như vậy hận ta.

Mẫn Nhu nghe vậy trong mắt nàng lóe lên tia sáng, mọi rối rắm trước đây hóa thành hư không, đôi mắt đẹp ánh lên thần thái hy vọng.

Nhu hòa nói: Chuyện đã đến nước này, thiếp làm sao còn có thể hận chàng.

Cố Hàn Uyên cau mày, một bộ dáng có chút khổ sở, yên lặng nhìn đôi mắt đẹp của Mẫn Nhu.

Qua hồi lâu, Cố Hàn Uyên tựa như thật sự bị ánh mắt nàng lay động, khẽ thở dài nói: Ta có thể đồng ý phu nhân không cần Thạch Trung Ngọc để uy hiếp, thế nhưng phu nhân thực sự không hối hận

sao.

Mẫn Nhu nghe vậy trong lòng nóng hổi, lần đầu chủ động lao vào lòng Cố Hàn Uyên, kiều diễm e thẹn nói: Thiếp chỉ là muốn chàng nghiêm túc đối đãi thiếp.

Tốt.

Nến vừa tàn, đêm đã về khuya.

Ngày thứ hai, trời vừa tảng sáng, Mẫn Nhu đã sớm rời đi.

Trong lòng Cố Hàn Uyên, Đinh Đang đang dùng bím tóc đuôi ngựa vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

Cố Hàn Uyên không thể chịu được ngứa, đưa tay nắm lấy bàn tay nghịch ngợm kia, bất đắc dĩ nói: Đinh Đang Đương Đương, đừng làm rộn.

Đinh Đang sắc diện hồng nhuận kiều diễm, gắt giọng: Chàng chẳng phải thích bím tóc đuôi ngựa của thiếp sao.

Sao lúc này lại không thích nữa rồi.

Cố Hàn Uyên buồn cười hỏi: Nàng lại để ý đến thế chuyện ta buộc bím tóc đuôi ngựa cho Mẫn Nhu sao.

Chiếc mũi thanh tú của Đinh Đang nhăn lại, bất mãn nói: Thiếp mới không muốn người khác giống thiếp đâu.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp của Đinh Đang, nghiêm túc nói: Đinh Đang chính là Đinh Đang, không ai có thể giống nàng.

Có lẽ lúc mới bắt đầu Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý Đinh Đang, thế nhưng ở chung nhiều về sau, mới phát giác được tính tình tiểu yêu nữ như vậy quả thực khiến người ta yêu thích, dỗ dành cũng đặc biệt dễ.

Quả nhiên, vốn là chỉ là khiến cho tính tình Đinh Đang nghe được

Cố Hàn Uyên nghiêm túc tán thành nàng như vậy, đỏ mặt, cười thẹn thùng vô hạn nói: Chỉ biết nói lời hay để dỗ thiếp.

Còn không có thẹn thùng một hồi, Đinh Đang, người có tâm tình hay thay đổi, chợt nhớ ra điều gì đó, lại giận dỗi nói: Hơn nữa, không ngờ sáng sớm ngày hôm qua, thiếp căn bản là mù quáng làm việc một hồi.

Đinh Đang nghĩ tới việc này liền trợn trắng mắt, nếu không phải là sau này hiếu kỳ, nàng suýt nữa đã bị lừa.

Cố Hàn Uyên bất vi sở động, khẽ cười nói: Trách ta sao.

Đinh Đang hừ hừ bất mãn nói: Hừ hừ, thì trách chàng.

Trách chàng quá giỏi dỗ dành nữ tử.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên đối với điều này không có phản ứng, liền nghĩ tới đêm qua biết được tiền căn hậu quả, ngữ khí khó hiểu nói: Nhân tiện nói đến, ở Giang Lăng thành, Cố đại ca chàng đã dùng Thạch Trung Ngọc để uy hiếp cả thiếp và Mẫn Nhu sao.

Cố Hàn Uyên nhãn thần lấp lánh, cười vi diệu nói: Sao vậy.

Cảm thấy ta rất xấu xa sao.

Theo Cố Hàn Uyên, Đinh Đang hoàn toàn có thể trở thành A Tử thứ hai.

Thiên Võng rất nhanh sẽ lần nữa mở rộng quy mô.

Chỉ dựa vào Lý Mạc Sầu và A Tử hai người lo liệu thì áp lực quá lớn.

Còn như Hồng Lăng Ba làm phó thủ thì không thành vấn đề, nhưng nếu tự mình đảm đương một phương thì lại không đủ sức rồi.

Đinh Đang quả nhiên đáp lại kỳ vọng của Cố Hàn Uyên, yêu kiều cười nói: Cố đại ca tuy hư, thế nhưng thiếp lại rất thích.

Dừng một chút, lại nói: Xem ra Mẫn Nhu cũng vậy thôi.

Mới gặp gỡ lúc tuy cũng coi như xinh đẹp, nhưng bây giờ nhìn qua lại tựa như trẻ lại rất nhiều.

Cho dù buộc bím tóc đuôi ngựa đều không có cảm giác vi hòa.

Đêm qua cùng trước đây bất đồng, vì vậy Cố Hàn Uyên cũng đã truyền dạy Âm Dương Quyết cho Mẫn Nhu.

Có Âm Dương Quyết gia trì, Mẫn Nhu tự nhiên hiện ra vẻ trẻ trung hơn.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, dặn dò Đinh Đang nói: Hãy hảo hảo tu luyện Âm Dương Quyết mà ta đã truyền dạy cho nàng, sau này nàng cũng có thể thanh xuân vĩnh trú.

Đinh Đang từ lúc ở Giang Lăng thành liền học Âm Dương Quyết, chỉ là nàng đối với thực lực cũng không quá truy cầu, vì vậy tu luyện không tính là cần mẫn.

Chương 300

Lại thêm vốn dĩ còn trẻ, đối với thanh xuân vĩnh trú cảm xúc cũng không sâu sắc.

Ngược lại mị nhãn như tơ nói: Vậy Thần Túc Kinh thì sao.

Thiếp đối với cái này tương đối cảm thấy hứng thú.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng vui mừng cười nói: Đinh Đang Đương Đương quả thực rất có thiên phú, Thần Túc Kinh cũng cần phải hảo hảo tu luyện mới phải.

Đinh Đang liếc mắt một cái thấy ngay tâm tư Cố Hàn Uyên, ngượng ngùng sẵng giọng: Phi, chàng căn bản là muốn chúng ta lấy lòng chàng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên hỏi: Đinh Đang Đương Đương không muốn sao.

Đinh Đang giả vờ do dự, nhưng là thấy Cố Hàn Uyên hoàn toàn không có bị lừa gạt đến, chu miệng, tựa như buông xuôi, thản nhiên nói: Nguyện ý.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Quả nhiên vẫn là Đinh Đang Đương Đương thân thiết nhất.

Đinh Đang nghe vậy dương dương tự đắc nói: Hừ hừ, biết là tốt rồi.

Dáng vẻ sáng rỡ ấy khiến Cố Hàn Uyên tâm tình vui vẻ.

Hắn liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ.

Đúng rồi, một hồi ta sẽ đem hai vị gia gia của nàng Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh lấy đi.

Đinh Đang chỉ coi Cố Hàn Uyên là đang chiếu cố tâm tình của nàng, sóng mắt lúng liếng dịu dàng nói: Đa tạ Cố đại ca.

Hiệp Khách Đảo đối với Cố đại ca mà nói không đáng là gì, thế nhưng gia gia bọn họ thì lại không nhất định.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh nói: Giữa chúng ta còn nói tạ làm gì.

Đinh Đang đôi mắt đẹp linh động nhất chuyển, má đào ửng hồng, cười nói: Ngô Nếu không nói tạ, vậy chỉ dùng hành động để cảm tạ được không.

Thời gian không còn sớm a.

Cố Hàn Uyên miệng thì nói vậy, nhưng trên thực tế căn bản không để tâm, ngược lại người trên Hiệp Khách Đảo nhất định sẽ chờ hắn.

Đinh Đang mị nhãn như tơ cười nói: Cố đại ca chẳng phải nói thiếp rất có thiên phú sao.

Thiếp sẽ mau chóng.

Cố Hàn Uyên mang Đinh Đang đi trước điểm tập hợp lúc mặt trời đã lên cao.

Cái gọi là mau chóng của Đinh Đang, đến cuối cùng hầu như thành trò cười.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn là thông cảm nàng.

Hai người đạt tới thời điểm số lượng người trong sân nhiều hơn hôm qua rất nhiều, hiển nhiên phần lớn là ngày hôm nay mới kịp đến.

Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả cũng có thêm hai nhóm, theo thứ tự là thứ sáu Ngô Lục, Trịnh Thất, Vương Bát.

Bốn người này so với Trương Tam Lý Tứ yếu kém một bậc.

Triệu Đại tu vi cao nhất, cũng là người đầu tiên phát hiện Cố Hàn

Uyên đến, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn trước đây vẫn lo lắng Cố Hàn Uyên cho hắn leo cây, dù sao Cố Hàn Uyên nếu là thật không muốn lên Hiệp Khách Đảo lời nói, Triệu Đại cũng chẳng làm gì được hắn.

Đám người lúc này cũng nhìn thấy Cố Hàn Uyên, cung kính hô: Cố công tử.

Một đạo thân ảnh yểu điệu mảnh khảnh lướt qua đám người, thẳng tắp nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên vững vàng ôm lấy nàng, ôn hòa hỏi: San Nhi, sao nàng lại tới đây.

Cố Hàn Uyên đã sớm biết Nhạc Linh San sẽ đến, chỉ có điều vẫn giả vờ quan tâm hỏi một tiếng.

Nhạc Linh San đầu tiên là ủy khuất trong chốc lát, tiếp đó liền mừng rỡ nói: Ta cùng mẫu thân cùng đến.

Hiển nhiên nàng càng cao hứng hơn khi có thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên ở đây.

Cố Hàn Uyên theo ánh mắt Nhạc Linh San, thấy được Ninh Trung Tắc ôn uyển nhìn chăm chú vào hai người đằng sau nàng.

Ninh Trung Tắc càng phát ra vẻ trẻ trung xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn, trong trẻo như ngọc.

Một thân quần xanh làm nổi bật tư thái lả lướt, uyển chuyển.

Danh xưng Hoa Sơn Ngọc Nữ càng thêm xứng đáng.

Đôi mắt đẹp của nàng óng ánh như nước, lóe lên vẻ nhớ nhung.

Bất quá lúc này ngoại nhân rất nhiều, không tiện nói lời nhớ nhung như trước.

Cố Hàn Uyên đưa tay sửa sang lại mái tóc xốc xếch của Nhạc Linh San do chạy nhanh, ôn nhu hỏi: San Nhi, chẳng phải lẽ ra Nhạc Chưởng môn, thân là chưởng môn nhân, phải đến đây sao.

Sao lại là phu nhân đến rồi.

Nhạc Linh San đối với sự thân cận này vô cùng hưởng thụ, má đào ửng đỏ, nàng giải thích: Cha ta Cha đã thay đổi rất nhiều, đoạn thời gian trước thường xuyên cùng mẫu thân cãi vã.

Khi Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả đến Hoa Sơn, liền đem vị trí Chưởng môn Hoa Sơn phái truyền cho mẫu thân, khiến mẫu thân thay hắn lên Hiệp Khách Đảo.

Mẫu thân không biết đã nghĩ gì, cuối cùng lại đồng ý.

Ta không muốn ở lại Hoa Sơn, thế nên cũng đi theo.

Nhạc Linh San càng nói, thần tình cũng càng thêm thất lạc.

Nhạc Linh San mặc dù không nói rõ ý tưởng của Ninh Trung Tắc, thế nhưng Cố Hàn Uyên vẫn nhận ra nàng đã triệt để thất vọng về Nhạc Bất Quần, mới cam chịu mà tiếp nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Ninh Trung Tắc cảm nhận được rõ ràng không khí Hoa Sơn phái biến hóa.

Nhạc Bất Quần sau khi tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, dã tâm bắt đầu bành trướng.

Trước kia chỉ là định bảo vệ cơ nghiệp Hoa Sơn phái, nhưng bây giờ lại có vài phần ý muốn chủ động tấn công.

Ninh Trung Tắc không muốn Nhạc Bất Quần dẫn Hoa Sơn phái vào vực sâu, nhưng lại không thể khuyên nổi hắn.

Lại thêm nàng vì Cố Hàn Uyên, bất kể là thân thể hay tâm linh đều đã phản bội Nhạc Bất Quần.

Cuối cùng lựa chọn rời khỏi Hoa Sơn phái, nhắm mắt làm ngơ.

Tiếp nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh đi trước Hiệp Khách Đảo cũng là tình nghĩa cuối cùng nàng dành cho Nhạc Bất Quần.

Ninh Trung Tắc không thông báo Cố Hàn Uyên liền tự ý quyết định tiếp nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh cũng là không muốn gây thêm phiền phức cho hắn.

Đương nhiên, ý nghĩ như vậy của nàng càng khiến Cố Hàn Uyên bất mãn.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nhìn Ninh Trung Tắc trong ánh mắt mang theo trách cứ.

Phu nhân tự ý quyết định như vậy, tất phải nhận hình phạt.

Ninh Trung Tắc xem hiểu ý tứ Cố Hàn Uyên, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời hiện lên vẻ thẹn thùng ửng đỏ, không tự chủ mà khép chặt hai chân.

Còn như Nhạc Linh San có thể đi theo cũng là do đã có ước định với Ninh Trung Tắc, chờ Ninh Trung Tắc lên Hiệp Khách Đảo sau đó liền đi tìm Cố Hàn Uyên.

Bất quá bây giờ hai nàng nếu gặp được Cố Hàn Uyên, tình huống tự nhiên lại bất đồng.

Cố Hàn Uyên quay sang phía đối diện, Đinh Đang với vẻ mặt hiếu kỳ, được hắn đơn giản giới thiệu về Nhạc Linh San.

Đinh Đang nghe vậy nghịch ngợm hỏi: Vậy Nhạc cô nương tính là tỷ tỷ hay muội muội.

Cố Hàn Uyên bật cười, lấy tiêu chuẩn đánh giá của Đinh Đang nói: San Nhi tính tỷ tỷ.

Đinh Đang bĩu môi nói: Ngô, không cam lòng.

Đương nhiên nàng nói là nói như vậy, trên thực tế vẫn không để ý nhiều, vì vậy cười duyên chào hỏi: Nhạc tỷ tỷ.

Nhất thời khiến Nhạc Linh San đỏ bừng cả mặt.

Nghiêm túc mà nói thì tuổi của Đinh Đang vẫn còn lớn hơn Nhạc Linh San một chút.

Nàng rối rắm nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải vây: Nàng ấy tên Đinh Đang, gọi nàng là Đinh Đang Đương Đương là được rồi.

Nhạc Linh San ôn uyển cười nói: Đinh Đang Đương Đương, đừng gọi ta là tỷ tỷ, gọi ta Linh San là được.

Lúc này nàng ngược lại là hơi có vài phần thần thái của Ninh Trung Tắc.

Đinh Đang đùa giỡn cười nói: Hì hì, được.

Nói rồi nàng lại chọc vào cánh tay Cố Hàn Uyên, nghịch ngợm khẽ hỏi: Vậy vị phu nhân kia đâu.

Nàng là mẫu thân của San Nhi, Ninh Trung Tắc.

Cũng là tỷ tỷ của nàng đấy.

Đinh Đang lộ ra biểu tình Ta liền biết mà, nụ cười trên mặt càng thêm đậm đà.

Cuộc đối thoại của hai người khiến Nhạc Linh San càng thêm thẹn thùng, nàng đỏ mặt cười cùng với Đinh Đang lại gần, nói nhỏ.

Linh San, nàng và Ninh tỷ tỷ cùng nhau sao.

Đinh Đang Đương Đương, loại chuyện này làm sao có thể nói a.

Ai nha, không muốn dễ giận như vậy nha.

Ta rất ngạc nhiên.

Nhạc Linh San trên mặt đỏ ửng càng ngày càng sâu.

Cố Hàn Uyên tự nhiên có thể nghe được hai người đang nói gì, cười đầy ý vị, tùy ý cho các tiểu tỷ muội ấy giao lưu.

Cố Hàn Uyên nhìn chung quanh một vòng, lại gặp được không ít người quen cũ.

Chủ yếu thành viên vẫn là người của Ngũ Nhạc Kiếm Phái.

Điều đáng chú ý nhất tự nhiên là Định Dật sư thái của Hằng Sơn phái cùng Nghi Lâm, người đằng sau nàng với thần sắc kích động nhưng lại cố gắng kiềm chế.

Nghi Lâm từ lần trước cho mượn Phật Châu của Cố Hàn Uyên dùng một lát sau đó, giờ nào khắc nào cũng tại nhớ nhung hắn.

Hơn nữa mỗi khi nghĩ đến hắn, chiếc Phật Châu bị hắn mượn dùng càng là nóng rực khôn cùng.

Mặc dù có niệm Phật hiệu tụng kinh đến thế nào cũng chẳng ích gì, bài tập ngày thường lại càng không yên lòng.

Định Dật sư thái nhìn Nghi Lâm bộ dáng này, càng phát ra hối hận đã không cho nàng hoàn tục.

Lòng Nghi Lâm đã vướng hồng trần, cho dù ép ở lại cũng là vô dụng.

Đằng sau Định Dật sư thái còn đi theo Nghi Thanh cùng những đệ tử khác, đều là bởi vì lo lắng mà cùng Định Dật sư thái đến trước.

Lúc này đều âm thầm may mắn mình lần này đi theo.

Các đệ tử Hằng Sơn vốn đối với Cố Hàn Uyên có hảo cảm cực cao, lại thêm trước đây hắn cứu các nàng khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Đêm ấy, lại càng không tự chủ mà xích lại gần bên cạnh hắn.

Lúc đó gom lại gần nhất là Tứ Đại Đệ Tử Nghi Thanh cùng những người khác.

Lúc này nhìn ánh tướng mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy trong lòng nóng bỏng.

Cố Hàn Uyên hướng Hằng Sơn phái bên kia gật đầu ý bảo, khiến từng người đều mặt đỏ ửng, ngược lại là có chút thú vị.

Hành Sơn phái cùng Thái Sơn phái đều chỉ có chưởng môn nhân đến, đó là người quen cũ Mạc Đại Tiên Sinh và Thiên Môn đạo trưởng.

Chương 301

Tung Sơn phái cũng tìm một kẻ thế mạng là Thập Tam Thái Bảo Tư Mã Đức.

Đương nhiên hiện tại chỉ còn lại có mười một Thái Bảo, Phí Bân đã chết, Lục Bách cụt tay xóa tên.

Tư Mã Đức tuy không phải là người xếp cuối cùng trong mười một Thái Bảo, nhưng cũng là người có thực lực yếu nhất, lại không phải sư đệ của Tả Lãnh Thiền, mà là sau này mới được mời chào gia nhập, vì vậy liền được xem là kẻ thế mạng mà đưa tới.

Cố Hàn Uyên nhìn tình huống Ngũ Nhạc Kiếm Phái, trong con ngươi hắn hiện lên một vệt suy nghĩ sâu xa.

Hiện tại loại cục diện này, Tả Lãnh Thiền rất có khả năng tổ chức Ngũ Nhạc đại hội, cưỡng ép Ngũ Nhạc hợp phái.

Cố Hàn Uyên cũng không phản đối Ngũ Nhạc hợp phái, nhưng bây giờ không phải là thời cơ thích hợp.

Vừa lúc hắn vốn đã có quyết định, nhân tiện cũng có thể phá hỏng kế hoạch của Tả Lãnh Thiền.

Ngoại trừ Ngũ Nhạc Kiếm Phái ra, Du Thản Chi cũng đại diện Bắc Cái bang đến trước, hiển nhiên là do Thưởng Thiện Phạt Ác, khiến hắn nhanh chóng trở thành bang chủ.

Lúc này đang sợ hãi mà mang theo đố kỵ nhìn Cố Hàn Uyên, hiển nhiên bóng ma từ vụ Nam Thiếu Lâm vẫn chưa yếu bớt theo thời gian.

Còn như sự đố kỵ hắn dành cho A Tử lại càng không được Cố Hàn Uyên để tâm.

Còn như các môn các phái còn lại liền không đáng để nhắc tới, phần nhiều là những môn phái thực lực không mạnh, tuyệt đại đa số là bị cưỡng ép mời tới, cũng có chút là chọn kẻ thế mạng đưa tới.

Triệu Đại tuy không quá muốn quấy rầy Cố Hàn Uyên và Nhạc Linh San giao lưu sau khi gặp lại, thế nhưng lúc này đã quá giờ lên thuyền.

Chỉ có thể nhắm mắt lại, cung kính nói: Cố công tử, người đã đến đông đủ, sẽ chờ ngài.

Có thể nào bây giờ lên thuyền được không.

Trước đây do lo lắng Cố Hàn Uyên, Triệu Đại thậm chí không dám để những người khác lên thuyền trước.

Cố Hàn Uyên trong lúc Triệu Đại tâm thần bất định nói: Cố mỗ nơi đây còn có chút sự tình phải xử lý.

Triệu Đại nghe vậy cũng không dám phản đối, chỉ có thể cưỡng ép nở nụ cười nói: Không sao, không sao.

Cố công tử có việc, chúng ta có thể chờ.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý Triệu Đại cười đến cực kỳ khó coi, thản nhiên đi tới trước mặt Bạch Tự Tại.

Trong ánh mắt khó hiểu của y, hắn nói: Bạch Chưởng môn, xin hãy giao Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh cho tại hạ, tại hạ sẽ thay ngài tiếp nhận.

Bạch Tự Tại giật mình, chỉ cảm thấy khó hiểu, nghi hoặc hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Bạch A Tú vẫn đang chú ý hắn, khuôn mặt tú lệ thanh thuần, hồng nhuận kiều diễm kia, mỉm cười ra hiệu nàng an tâm.

Thong thả nói: Tại hạ không muốn để A Tú muội muội phải lo lắng vì Bạch Chưởng môn.

Bạch Tự Tại nghe được ý tứ bóng gió của Cố Hàn Uyên, thần sắc lập tức âm trầm xuống.

Ngươi là cho rằng ta không thể từ Hiệp Khách Đảo trở về sao.

Cố Hàn Uyên không hề nể mặt, nói thẳng: Chính là vậy.

Bạch Tự Tại đương nhiên biết mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Bạch A Tú.

Hắn đối với chuyện này giữ thái độ không bày tỏ ý kiến.

Bạch Tự Tại đã tự đại đến phát cuồng, tầm nhìn trở nên cực kỳ hạn hẹp.

Đừng nói là quan tâm Bạch A Tú, ngay cả Sử Tiểu Thúy cũng thường xuyên nảy sinh mâu thuẫn với hắn.

Bạch Tự Tại giận dữ nói: Tiểu bối, đừng tưởng rằng ngươi là người thương của A Tú mà ta không dám giáo huấn ngươi.

Lời này đương nhiên khiến mọi người trợn mắt khinh bỉ.

Tất cả mọi người ở đây, trừ Bạch Tự Tại, ai còn không biết uy danh võ công của Cố Hàn Uyên hôm nay.

Đặc biệt là Triệu Đại, mặc dù đối với việc Cố Hàn Uyên thay người khác thu Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh có chút bất mãn, thế nhưng lại càng khinh bỉ Bạch Tự Tại không biết tự lượng sức.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng nói: À, tại hạ biết Bạch Chưởng môn nhất định sẽ không phục.

Đã như vậy, tại hạ nghe nói Bạch Chưởng môn tự xưng là đại anh hùng, Đại Hào Kiệt, Đại Hiệp Sĩ, Đại Tông Sư đệ nhất kiếm pháp, đệ nhất quyền cước, đệ nhất nội công, đệ nhất ám khí từ xưa đến nay.

Chi bằng liền cùng tại hạ so một phen, Bạch Chưởng môn nếu thua, vậy hãy giao Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh cho tại hạ.

Bạch Tự Tại từ khi tẩu hỏa nhập ma, đệ tử phái Tuyết Sơn đều chỉ có thể nghe theo ý hắn, bằng không hễ một chút là muốn giết người.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải Cố Hàn Uyên dám nghi ngờ thực lực của mình.

Hắn càng giận không kìm được nói: Ta sẽ thua ư.

Tiểu bối quá cuồng vọng.

Nói xong liền ra tay tấn công Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng rất nhanh, đám người xem cuộc chiến liền lộ ra vẻ mặt quả nhiên không nằm ngoài dự liệu.

Kiếm pháp của Bạch Tự Tại bị một chiêu Mạc danh kỳ diệu của Cố Hàn Uyên phá tan Tuyết Sơn kiếm pháp của hắn.

Trảm Long Kiếm đã đặt lên cổ.

Lại còn có lời đánh giá hoa hòe hoa sói chọc cho Bạch Vạn Kiếm đang xem cuộc chiến nhíu mày liên tục.

Công phu quyền cước thì bị Cố Hàn Uyên dùng Tam Tuyệt công phu khiến người phải nể phục.

Nội lực càng không thể so sánh, Cố Hàn Uyên chỉ nhẹ nhàng chấn một cái liền đánh bay hắn ra ngoài.

Ba trận tỷ thí xuống tới, Cố Hàn Uyên thậm chí ngay cả cước bộ cũng không hề xê dịch.

Ám khí ngược lại là không tiếp tục so, bằng không mùi vị của Sinh Tử Phù cũng không dễ chịu chút nào.

Bạch Tự Tại lúc này thất thần ngã ngồi xuống đất, chán nản lẩm bẩm: Nguyên lai ta không phải là cái gì đệ nhất kiếm pháp, đệ nhất quyền cước, đệ nhất nội công, đệ nhất ám khí từ xưa đến nay, cũng không phải đại anh hùng, Đại Hào Kiệt, Đại Hiệp Sĩ, Đại Tông Sư.

Thật nực cười, thật đáng tiếc.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt an ủi: Võ công của Bạch Chưởng môn tuy không tính là đệ nhất, nhưng ở Tống Quốc cũng không tệ.

Đáng tiếc, lời an ủi này còn khó chịu hơn cả lời trào phúng.

Sắc mặt Bạch Tự Tại tức giận, nhưng ý giận này vừa trỗi dậy, nhìn Cố Hàn Uyên thong dong tự tại, hắn lại bất đắc dĩ nói ra: Thôi được, tiểu tử ngươi lợi hại.

Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh này cho ngươi.

Nói đoạn liền ném đồng bài về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đưa tay tiếp nhận đồng bài, khẽ cười chúc mừng nói: Bạch Chưởng môn thần trí khôi phục thanh tỉnh, thật đáng mừng.

Lời nói này khiến Bạch Tự Tại giật mình, thở dài một tiếng nói: Tựa như một giấc mộng dài vậy.

Sử Tiểu Thúy ngạc nhiên tiến lên hỏi: Tự Tại, chàng rốt cuộc đã khôi phục thanh tỉnh rồi sao.

Thần tình Bạch Tự Tại không còn vẻ cuồng vọng và chán nản như trước, nhu hòa bình tĩnh nói: Tỉnh, tỉnh rồi.

Bạch Vạn Kiếm cũng kêu một tiếng: Cha.

Bạch Tự Tại xấu hổ nói: Vạn Kiếm à, mấy năm nay khổ cho con rồi.

Bạch A Tú thân thể còn có chút không khỏe, đầu tiên là thẹn thùng liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, mừng rỡ nói: Gia gia.

Thật tốt quá.

Bạch Tự Tại cũng nhìn thấy giữa hai người liếc mắt đưa tình, khẽ vuốt râu dài, trong mắt ánh lên ý cười nói: A Tú tìm được một hôn phu tốt, chuyện của hai con, ta chấp thuận.

Bạch A Tú nghe vậy vô cùng xấu hổ, giận dỗi trách: Gia gia sao giờ lại nói chuyện này.

Cố Hàn Uyên tiến lên ôm lấy vòng eo thon gọn của Bạch A Tú, khẽ cười nói: Đa tạ Bạch Chưởng môn thành toàn.

Bạch A Tú tuy bị Cố Hàn Uyên ôm eo khiến toàn thân mềm nhũn, nhưng vẫn là xấu hổ hờn dỗi nói: Cố đại ca, sao ngay cả huynh cũng vậy.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Cũng không thể để A Tú muội muội không rõ ràng mà đi theo ta không phải sao.

Lời này triệt để đánh gục Bạch A Tú.

Nàng ngày hôm qua lấy dũng khí giao thân thể mình, khó tránh khỏi bất an.

Lúc này nhận được lời hứa hẹn của Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời an định, tràn đầy cảm giác an toàn, ánh mắt tràn đầy tình ý nhìn Cố Hàn Uyên.

Mà ở phía ngoài cùng đám người, Thạch Thanh và Mẫn Nhu đang dẫn theo Thạch Phá Thiên đứng xem.

Bọn họ chuẩn bị chờ mọi chuyện nơi đây kết thúc sau đó mới hộ tống Thạch Phá Thiên trở về phái Võ Đang.

Mẫn Nhu mặt mày hồng hào, kiều diễm ướt át, hâm mộ nhìn Bạch A Tú.

Trải qua đêm qua, nàng đã xác nhận tâm ý của mình.

Mặc dù rất muốn giống như Bạch A Tú, nhưng lại biết nàng và Cố Hàn Uyên không thể quang minh chính đại.

Chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc.

Bởi vì Mẫn Nhu càng thêm diễm lệ, sáng nay khi Thạch Thanh nhìn thấy nàng đã thất thần một hồi lâu mới hoàn hồn.

Hắn muốn nắm tay Mẫn Nhu nhưng lại bị gạt ra.

Thạch Thanh lúng túng cho rằng Mẫn Nhu vẫn còn bận tâm chuyện ở Giang Lăng thành trước đây, muốn nói lời xin lỗi nhưng không biết mở lời thế nào.

Giữa hai người có một bầu không khí quỷ dị mà ngay cả Thạch Phá Thiên cũng mơ hồ nhận ra.

Đương nhiên hiện tại Thạch Phá Thiên nhất định là không có tâm tư bận tâm Thạch Thanh và Mẫn Nhu, hắn nhìn Bạch A Tú hạnh phúc thẹn thùng, trong lòng từng đợt đau đớn.

Đáng tiếc, cảm giác vô lực trên người đang nói cho hắn biết sự thật bất lực.

Hắn chỉ có thể phẫn hận trừng mắt Cố Hàn Uyên, kẻ đầu sỏ.

Cố Hàn Uyên lại hài lòng nhìn phản phái điểm mà Thạch Phá Thiên mang lại trên hệ thống.

Viên rau hẹ đang mọc tốt tươi này, hẳn là còn có thể cắt thêm mấy lần nữa.

Đinh Đang đã sớm biết mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Bạch A Tú.

Nhạc Linh San cũng biết rất rõ về sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, chỉ là cảm thán một câu: Lại thêm một tỷ muội.

Hai nàng liền xì xào bàn tán, thoạt nhìn lại khá là tâm đầu ý hợp.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Đinh Đang giỏi về quan sát lời nói sắc mặt, rất nhanh liền nắm bắt được tính tình của Nhạc Linh San, nên mới có thể chung sống vô cùng vui vẻ.

Ninh Trung Tắc ngược lại có tâm tư giống Mẫn Nhu, đều là ước ao nhưng chỉ có thể chúc phúc.

Nàng có thể làm bất cứ chuyện gì cho Cố Hàn Uyên, duy chỉ có không thể quang minh chính đại ở bên chàng.

Nghi Lâm tính tình không tranh giành không đoạt lấy, chỉ lo lắng chuyện Cố Hàn Uyên sắp sửa lên Hiệp Khách đảo.

Thế nhưng Nghi Thanh và đám người lại không nghĩ vậy, dồn dập ở bên cạnh nhỏ giọng xì xào to nhỏ điều gì, khiến Nghi Lâm mặt đỏ bừng, thẹn thùng vô hạn.

Mọi người vây xem không quan tâm đến Bạch A Tú, bọn họ quan tâm hơn chính là Cố Hàn Uyên lại nhận thêm một viên Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Ai nấy đều có chút rục rịch, nhưng nhìn Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả, lại chỉ có thể im lặng.

Chương 302

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, quyết định kích động bọn họ một phen.

Hắn buông Bạch A Tú ra, đi tới trước mặt Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ, cười nói: Hai vị Đinh tiền bối, Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh của các vị cũng giao cho ta đi.

Bằng không Đinh Đang nên oán giận ta.

Hai người nghe vậy nhìn nhau.

Trong lòng họ không muốn giao Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh ra, dù sao bọn họ là vì lòng hư vinh mà cố ý giành được.

Đinh Bất Tứ vì mến mộ Sử Tiểu Thúy nên vẫn luôn cùng Bạch Tự Tại tranh giành.

Lúc này thấy Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh của Bạch Tự Tại đều bị Cố Hàn Uyên lấy đi, hắn thiếu đối thủ, nhất thời hứng thú giảm đi, liền đem đồng bài giao cho Cố Hàn Uyên.

Đinh Bất Tam thấy Đinh Bất Tứ đã nộp, hắn lại đang nể mặt Đinh Đang, nên cũng giao ra đồng bài.

Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ bị Cố Hàn Uyên lấy đi đồng bài sau đó, gây ra một tràng xì xào bàn tán.

Hai người này hành sự nửa người nửa ngợm, bừa bãi, ngay cả Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả cũng có chút ghét bỏ bọn họ, thậm chí đồng bài trên người họ đều là cướp được.

Thế nhưng hai người như vậy lại thành thật như nai tơ trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nhìn Triệu Đại tuy sắc mặt có chút khó coi nhưng vẫn chưa nói lời phản đối, đám người càng phát ra rục rịch.

Cố Hàn Uyên đi về phía Ninh Trung Tắc, nhìn nàng vì tự ý nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh mà chột dạ dời ánh mắt đi, ôn hòa cười nói: Phu nhân không cần ta nhắc lại lần nữa chứ.

Ninh Trung Tắc đôi mắt đẹp chớp động, do dự nói: Hay là để thiếp cùng chàng lên Hiệp Khách đảo đi.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu một cái, ngữ khí hơi thâm ý nói: Không cần như vậy.

Phu nhân chẳng lẽ không muốn trở về Hoa Sơn phái sao.

Có thể ở nơi trấn nhỏ này chờ ta trở lại.

Ninh Trung Tắc khẽ cắn môi mỏng, gương mặt xinh đẹp hiện lên một vệt đỏ ửng.

Nàng nghe được ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên: Vẫn chưa trừng phạt phu nhân đâu, nhưng không cho chạy trốn.

Phương thức thuyết phục này của Cố Hàn Uyên khiến nàng khó lòng cự tuyệt.

Nàng thở dài một tiếng, từ trong lòng lấy ra đồng bài mang theo mùi hương và hơi ấm cơ thể, đưa cho Cố Hàn Uyên.

Lần này đi Hiệp Khách đảo, nhất định phải cẩn thận.

Phu nhân yên tâm.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, lén lút ngửi một cái mùi hương còn lưu lại trên đồng bài, rồi mới cất kỹ trong người.

Động tác trêu ghẹo này khiến Ninh Trung Tắc trong lòng cuồng loạn, mặt đỏ bừng, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, có chút chột dạ nhìn chung quanh, lo lắng bị người phát hiện sự khác thường của mình.

Thế nhưng đám người lúc này căn bản không hề quan tâm đến nàng.

Bọn họ thấy Cố Hàn Uyên lại từ tay Ninh Trung Tắc lấy đi đồng bài, chỉ cho rằng hắn lại là vì Nhạc Linh San mà thay mặt nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh, dồn dập xôn xao.

Rất nhanh liền có người quỳ trước mặt Cố Hàn Uyên: Mời Cố công tử giúp bọn ta nhận lấy Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Thấy có người lên tiếng, đám người như thể có cái công tắc nào đó được bật, dồn dập quỳ gối: Mời Cố công tử giúp bọn ta nhận lấy Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Cố Hàn Uyên thấy mọi chuyện phát triển như hắn sở liệu, thần sắc đạm mạc nói: Ta và các ngươi cũng không liên quan, vì sao phải thay các ngươi nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Cái này.

Đám người nhất thời nghẹn lời.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không sốt ruột.

Hắn tin tưởng sẽ có người thông minh biết nên làm như thế nào.

Quả nhiên có người thông minh phản ứng kịp thời.

Chỉ có điều sự thông minh của hắn dùng sai chỗ, khiến kế hoạch của Cố Hàn Uyên xuất hiện sai lầm.

Trong đám người truyền đến một câu nói: Cố công tử, ta có một nữ nhi 16 tuổi, đang đợi gả trong khuê phòng, nguyện ý theo Cố công tử bên cạnh hầu hạ.

Lời này vừa nói ra, trường diện yên tĩnh lại.

Ngay sau đó lại như mở ra cái công tắc nào đó vậy.

Cố công tử, ta cũng có một nữ nhi xinh đẹp đáng người.

Cố công tử, muội muội của ta tròn hai mươi tuổi, cũng là một mỹ nhân tinh xảo.

Cố công tử, tôn nữ của ta tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là một mỹ nhân tương lai.

Cố công tử.

Bọn họ thấy Cố Hàn Uyên vì Bạch A Tú mà lấy đi đồng bài của Bạch Tự Tại, vì Đinh Đang mà lấy đi đồng bài của Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, và còn tự cho là vì Nhạc Linh San mà lấy đi đồng bài của Ninh Trung Tắc, liền tự cho là thông minh cho rằng Cố Hàn Uyên là vì có quan hệ với nữ nhi của bọn họ, mới có thể giúp đỡ nhận lấy Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Cố Hàn Uyên im lặng nhìn đám người bắt đầu rao bán nữ nhi hoặc muội muội của mình.

Mà lúc này vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Những kẻ không có nữ nhi ai nấy lo lắng không thôi.

Không biết ai linh quang chợt lóe, đổi cách suy nghĩ: Cố công tử, ta trước đây mới nạp một tiểu thiếp, đáng tiếc chưa kịp động phòng liền bị cưỡng ép mời tới.

Chi bằng tặng cho Cố công tử.

Lời vừa nói ra, đám người huyên náo lần nữa trở nên yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, dưới sắc mặt đen sầm của Cố Hàn Uyên, trường diện triệt để biến thành một cái chợ ồn ào.

Đám người bắt đầu rao bán vợ con của mình.

Cố công tử, ta cũng có một tiểu thiếp, mới xuất giá chưa đầy một tháng.

Cố công tử, thê tử của ta là Khuê Tú danh môn, dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Cố công tử, mẫu thân của ta tuy đã có tuổi, thế nhưng phong vận xinh đẹp, nổi danh gần xa.

Đám người càng nói càng thái quá, thậm chí còn có kẻ vì tranh cãi xem vợ mình ai xinh đẹp hơn mà suýt nữa động thủ ẩu đả.

Còn như việc rao bán mẫu thân thì tương đối ít, đa số là những kẻ độc thân chạy đến nói thật nói giả lẫn lộn.

Trên thực tế, tuyệt đại đa số đều là đang khoác lác mà thôi, nếu thật sự quá đẹp thì đã sớm nằm trong danh sách con mồi của Cố Hàn Uyên rồi.

Mức độ sợ chết của những người này khiến Cố Hàn Uyên cũng phải thán phục.

Ninh Trung Tắc cùng các nữ nhân khác nhìn sắc mặt đen sầm của Cố Hàn Uyên, má ửng hồng lén lút cười trộm.

Các nàng đối với Cố Hàn Uyên dần hiểu rõ, biết hắn tuy phong lưu nhưng không phải kẻ háo sắc không kén chọn.

Chỉ cần nhìn qua những tỷ muội xinh đẹp của mình, thì biết rõ nhãn quang của Cố Hàn Uyên vẫn khá cao, người bình thường căn bản không thể lọt vào mắt hắn.

Đương nhiên, những người này trơ trẽn tiến cử, vẫn khiến các nàng thầm khinh thường, nhất là những kẻ tiến cử mẹ.

Nhạc Linh San lén lút có chút đắc ý: Các ngươi mẫu thân còn có thể đẹp bằng mẫu thân ta sao.

Ánh mắt đắc ý đó bị Ninh Trung Tắc phát hiện, nàng mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng trừng mắt nhìn Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San thấy thế kiều mị le lưỡi trêu chọc một cái, một chút cũng không sợ Ninh Trung Tắc trách cứ nàng.

Dù sao hai mẹ con đã hiểu rõ, quan hệ thân thiết hơn mẹ con bình thường rất nhiều.

Đinh Đang chỉ cảm thấy tình huống này đặc biệt thú vị, trong mắt lóe ra ánh mắt tinh nghịch, không biết lại đang bày trò quỷ gì.

Trong số các nữ nhân, bất mãn nhất chính là Hoa Vạn Tử, dù sao nàng còn chưa từng được Cố Hàn Uyên đưa vào phòng.

Thấy mọi người càng nói càng quá đáng, nàng giận dữ nói: Các ngươi còn có liêm sỉ hay không.

Chỉ vì sợ chết mà bán con, bán vợ, thậm chí bán mẹ.

Các ngươi đem Cố công tử coi là hạng người nào.

Tiếng huyên náo của mọi người im bặt.

Ai nấy nhìn nhau.

Không biết nơi nào đột nhiên truyền ra một thanh âm: Với khuôn mặt xinh đẹp của Hoa cô nương thì ngược lại không cần lo lắng, cho dù có chuyện gì, Cố công tử cũng sẽ chiếu cố.

Lời này nhất thời khiến Hoa Vạn Tử mặt đỏ bừng.

Mấy người phái Tuyết Sơn dồn dập dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Hoa Vạn Tử.

Trước đây không quá để ý thì thôi, lúc này hồi tưởng lại, sẽ phát hiện Cố Hàn Uyên đối với Hoa Vạn Tử vẫn cũng là tương đối chiếu cố.

Bạch A Tú nhìn Hoa Vạn Tử đang xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng thầm xấu hổ vì mình đã giành trước, suy nghĩ khoảng khắc, nảy ra vài ý nghĩ.

Hoa cô nương nói đúng.

Các ngươi chẳng phải quá xem thường Cố công tử rồi sao.

Định Dật sư thái lên tiếng ủng hộ Hoa Vạn Tử.

Nàng mặc dù bất mãn Cố Hàn Uyên làm hỏng việc tu hành của đệ tử mình, thế nhưng lại càng tin tưởng nhân phẩm của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy lầu méo rốt cuộc cũng trở lại quỹ đạo, thần sắc nghiêm nghị nói: Các vị chẳng lẽ cho rằng Cố mỗ chính là kẻ tham hoa háo sắc.

Hắn đối với danh tiếng phong lưu đa tình không bận tâm, đó là cố ý lưu lại kẽ hở, bằng không hình tượng vô cùng hoàn mỹ chỉ sẽ khiến người khác e dè sợ hãi.

Thế nhưng cái danh tham hoa háo sắc lại không thể gán lên người.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh lùng quét chung quanh một vòng.

Người bị ánh mắt hắn quét qua ai nấy toát mồ hôi lạnh, không dám nhìn thẳng, dồn dập cung kính nói: Chúng ta không dám.

Cố Hàn Uyên ra vẻ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Cố mỗ biết các ngươi sợ hãi lên Hiệp Khách đảo, từ nay một đi không trở lại.

Sợ chết cũng là tình người thường tình, Cố mỗ cũng không phải là không thể thay các ngươi nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Đám người vừa thấy có hy vọng, vội vàng nói: Mời Cố công tử cho biết, chỉ cần có chỗ nào cần đến bọn ta, cứ mở miệng.

Triệu Đại thấy tình huống không ổn, nhắm mắt nói: Cố công tử, cái này không hợp quy củ.

Nếu như Cố Hàn Uyên chỉ là thay mặt nhận mấy người Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh thì hắn mở một mắt nhắm một mắt còn chưa tính.

Nhưng bây giờ xem ra Cố Hàn Uyên rõ ràng là có ý niệm muốn bắt gọn tất cả, nơi nào còn có thể mắt mở trừng trừng nhìn mãi.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái, trêu tức hỏi: Quy củ gì.

Triệu Đại toát ra mồ hôi lạnh, thanh âm khô khốc nói: Chúng ta Hiệp Khách đảo mời người ngoại trừ Cố công tử, một cao thủ vang danh giang hồ như vậy, nhất định là chưởng môn một phái mới có tư cách lên đảo.

Nói theo ý nghĩa nghiêm ngặt, lên Hiệp Khách đảo trên thực tế là một cơ may lớn.

Hiệp Khách đảo cũng chưa từng cưỡng ép giữ lại ai không cho rời đảo, chỉ là những người lên đảo đã biết chân tướng đều chìm đắm trong võ học của Hiệp Khách đảo không nguyện rời đi mà thôi.

Mục đích căn bản của Hiệp Khách đảo vẫn là để phá giải võ công trên bích họa trên đảo.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ tạm thời không nói, bọn họ là cướp đoạt được Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh.

Cố Hàn Uyên và Quách Tĩnh đều là vì danh tiếng quá lớn nên mới không thể không mời.

Vốn dĩ Nam Tứ Kỳ cũng nằm trong danh sách mời, bất quá Thủy Đại và đám người gần đây đang truy lùng kẻ phản bội Hoa Thiết Kiền, đã ly khai khỏi cảnh nội Tống Quốc.

Chương 303

Nhật Nguyệt Thần Giáo lại có Hắc Mộc Nhai hiểm yếu làm chỗ dựa, Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả không dám mạo hiểm lên Hắc Mộc Nhai.

Còn lại các môn phái, dù chỉ là tạm thời, cũng nhất định là chưởng môn nhân mới có thể lên đảo.

Cố Hàn Uyên trên môi thoáng hiện một nụ cười khó lường.

Quả nhiên, rất nhanh liền có người phản ứng kịp: Đã như vậy, vậy hãy để Cố công tử làm Chưởng môn của chúng ta là tốt nhất.

Lời vừa nói ra, đa số người đều bày tỏ tán thành.

Những người này không phải kẻ thế mạng, thì cũng là trong lòng không cam tình không nguyện mà bị cưỡng ép mời tới.

So với chức chưởng môn môn phái, bọn họ quan tâm hơn tính mạng của mình.

Triệu Đại cũng có chút há hốc mồm, lần cuối cùng chống cự nói: Một người làm sao có thể kiêm nhiệm chức chưởng môn nhiều phái.

Cố Hàn Uyên trầm mặc không nói.

Hắn cũng lười làm chưởng môn của nhiều môn phái đến vậy.

Để mặc họ tranh cãi.

Con người khi quyết định vận mệnh sống chết của mình, suy nghĩ luôn là xoay chuyển đặc biệt nhanh.

Rất nhanh liền có người tinh ý đề nghị: Vậy chúng ta liền phụng Cố công tử làm Minh chủ, các phái quy về một nhà chẳng phải sẽ không thành vấn đề sao.

Lời này dẫn phát một cuộc thảo luận ồn ào của mọi người.

Đa số bọn họ đều là các môn phái trung tiểu, rất nhiều thậm chí là thế lực lấy gia tộc làm đơn vị, vì vậy đối với việc quy phục dưới trướng Cố Hàn Uyên vẫn không nhiều phản kháng.

Huống hồ trong mắt bọn họ, với uy thế của Cố Hàn Uyên bây giờ, đó còn là phúc khí của họ.

Vì vậy rất nhanh liền thống nhất ý kiến, đồng thanh nói: Bọn ta nguyện phụng Cố công tử làm Minh chủ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ra vẻ chần chờ một lát, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Nhận được sự ưu ái của các vị, vị trí Minh chủ này, Cố mỗ xin nhận.

Cố Hàn Uyên cũng không hứng thú chơi trò tam thỉnh tứ mời, trực tiếp đáp ứng.

Hàng trăm môn phái lớn nhỏ này, mặc dù thực lực cá thể không mạnh, thế nhưng cộng lại lại bao gồm tuyệt đại bộ phận môn phái ở Tống Quốc.

Nếu như tập hợp tất cả đệ tử các môn phái lại, có đến mấy vạn người.

Cố Hàn Uyên lên làm Minh chủ này, không chỉ địa vị sẽ thay đổi long trời lở đất, càng là có thể huy động được nhiều lực lượng hơn.

Cũng chính là dưới sự uy hiếp của Hiệp Khách đảo, Cố Hàn Uyên mới có thể dễ dàng như vậy thu họ vào dưới trướng.

Đám người thấy Cố Hàn Uyên đáp ứng, mừng rỡ cúi lạy nói: Bọn ta gặp qua Minh chủ.

Đương nhiên những người này cũng mang theo không ít âm mưu nhỏ, ví như cho rằng Cố Hàn Uyên đi Hiệp Khách đảo về sau liền không về được, hoặc cũng có kẻ cho rằng chỉ là nhận Cố Hàn Uyên làm chủ trên miệng, thực chất lại bằng mặt không bằng lòng.

Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý những âm mưu nhỏ này của bọn họ.

Hắn muốn chính là cái danh nghĩa này.

Có danh nghĩa, với thủ đoạn của hắn, chưởng khống những môn phái này cũng không phải là việc khó.

Huống hồ còn có Thiên Võng làm hậu thuẫn.

Nếu thật sự gặp phải kẻ cứng đầu, để Thiên Võng xuất thủ diệt môn, diệt thêm mấy cái, bọn họ đương nhiên sẽ biết muốn ôm thành đoàn sưởi ấm, tìm kiếm Cố Hàn Uyên che chở.

Tuyết Sơn phái, Bắc Cái bang, Ngũ Nhạc Kiếm Phái cấp bậc này đương nhiên sẽ không đơn giản nhận làm chủ.

Bất quá Tuyết Sơn phái có Bạch A Tú và Hoa Vạn Tử, sớm muộn cũng là vật trong tầm tay.

Bắc Cái bang lại có Khang Mẫn âm thầm chưởng khống.

Hoa Sơn phái tạm thời còn muốn dùng Nhạc Bất Quần làm con dao cùng Tung Sơn phái lưỡng bại câu thương, chờ khi mọi chuyện lắng xuống, lại để Ninh Trung Tắc trở về thu dọn tàn cuộc là xong.

Hằng Sơn phái mặc dù có Định Dật sư thái quyết liệt chống đối, nhưng nhìn những tiểu ni cô lén lút nhìn trộm, cũng biết Định Dật sư thái làm vậy cũng chỉ là phí công mà thôi.

Hành Sơn phái chỉ còn hai ba mống, lại từng chịu đại ân của Cố Hàn Uyên, chỉ cần giải quyết vấn đề Tung Sơn phái, bọn họ tự nhiên sẽ biết thời thế.

Còn như Thái Sơn phái hoặc diệt hoặc thu cũng không quan trọng.

Triệu Đại nhìn Cố Hàn Uyên tiến lên thu nhận đồng bài từ tay các phái, triệt để trợn tròn mắt, còn muốn khuyên nữa: Cố công tử.

Ngươi còn có ý kiến gì không.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái.

Triệu Đại suýt nữa tim ngừng đập, trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh, cũng không dám đưa tay chà lau, sợ hãi nói: Tiểu nhân không dám.

Hắn vừa rồi hầu như cho là mình đã đi một vòng từ Quỷ Môn Quan trở về.

Cổ sát khí âm lãnh này, cho tới bây giờ hắn còn không thể kìm nén được tay run.

Trương Tam, Lý Tứ cùng các Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả khác nhìn nhau, không mở miệng khuyên can.

Ngược lại Triệu Đại mới là người đứng đầu của bọn họ, coi như trở lại Hiệp Khách đảo, Long Mộc đảo chủ cũng sẽ trách phạt Triệu Đại.

Mà những môn phái đã nhận Cố Hàn Uyên làm Minh chủ thấy Triệu Đại sợ hãi, càng là mừng rỡ không thôi, đều cảm giác mình đã thực hiện một nước cờ tuyệt diệu, hoàn toàn không biết tương lai sẽ có cái gì đang đợi bọn họ.

Những môn phái này giao ra đồng bài sau đó liền đi qua một bên, sân bãi nhất thời trở nên trống trải.

Định Dật sư thái vốn còn đang khiếp sợ việc Cố Hàn Uyên trở thành Minh chủ của hàng trăm môn phái, trong thoáng chốc liền thấy Cố Hàn Uyên đã đi tới, nhẹ cười nói: Sư thái, ngươi ta cũng là bạn bè lâu năm.

Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh để ta thay sư thái nhận lấy nhé.

Định Dật sư thái nghe vậy ánh mắt phức tạp.

Hằng Sơn phái của các nàng trước đây mới nhận được đại ân của Cố Hàn Uyên, coi như Cố Hàn Uyên yêu cầu các nàng gia nhập dưới quyền của hắn cũng là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không cưỡng cầu, còn chuẩn bị lấy đi Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh từ tay nàng.

Định Dật sư thái cho rằng đây là nể mặt Nghi Lâm, bất đắc dĩ thở dài nói: Sau này hãy đối xử tốt với Nghi Lâm một chút.

Nói xong liền giao đồng bài cho Cố Hàn Uyên.

Lời này đương nhiên khiến Nghi Lâm mặt đỏ bừng.

Nhưng mà lời kế tiếp của Cố Hàn Uyên lại khiến gân xanh trên trán Định Dật sư thái nổi lên: Ta tự nhiên sẽ đối đãi tốt với Nghi Lâm, thế nhưng Nghi Thanh cùng các sư tỷ muội của Nghi Lâm tình tỷ muội sâu nặng, ta cũng không tiện cưỡng ép chia rẽ các nàng.

Định Dật sư thái quyết định thu hồi quan điểm trước đây của mình.

Cố Hàn Uyên chính là kẻ tham hoa háo sắc.

Nàng mặt đen sầm nói: Không có khả năng.

Ngươi còn muốn đem các đệ tử trẻ tuổi của Hằng Sơn phái tận diệt hay sao.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc nói: Sư thái có phải hiểu lầm điều gì không.

Ý của ta là Nghi Lâm trước tiên có thể chưa vội hoàn tục.

Đáy mắt hắn hiện lên một vệt ý cười thích thú.

Chỉ cần nhìn phản ứng đỏ mặt ngượng ngùng của Nghi Thanh và đám người, thì biết rõ các nàng càng hy vọng Cố Hàn Uyên định tận diệt họ.

Nghi Lâm vốn là vì đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và Định Dật sư thái mà xấu hổ đến mức cái đầu trọc láng bóng cũng đỏ bừng.

Lúc này kinh ngạc nhìn về phía các sư tỷ muội của mình, trong lòng bừng tỉnh: Thảo nào các sư tỷ luôn hỏi mình chuyện của Cố đại ca.

Ngược lại là không có gì ghen tỵ.

Trong mắt nàng, các sư tỷ sẽ thích Cố Hàn Uyên, một đại anh hùng như vậy, là chuyện đương nhiên.

Chỉ có Định Dật sư thái xấu hổ nói ra: Thì ra là thế, là bần ni đã nghĩ nhiều rồi.

Trải qua chuyện này, giới hạn cuối cùng của Định Dật sư thái lại sụp đổ thêm một lần nữa.

Trước đây còn muốn cầu Nghi Lâm không cho phép cùng Cố Hàn Uyên trước khi hoàn tục, lúc này lại cảm thấy cứ thẳng thắn mắt nhắm mắt mở cho xong, tránh cho đến lúc đó Cố Hàn Uyên lại nhớ thương đến các đệ tử Nghi Thanh.

Đáng tiếc nàng nhưng không biết Nghi Lâm đã trao thân cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tạm biệt Định Dật sư thái sau đó, lại đi về phía Mạc Đại Tiên Sinh, nhẹ cười nói: Mạc Đại Tiên Sinh, hồi lâu không gặp.

Tinh Nhi gần đây vẫn khỏe chứ.

Mạc Đại Tiên Sinh vì chuyện đại hội rửa tay gác kiếm trước đây, đối với Cố Hàn Uyên vẫn rất có hảo cảm, lại thêm quan hệ Lưu Tinh, càng đem hắn coi là con rể.

Vui mừng nói: Tinh Nhi vẫn khỏe, chỉ là rất tưởng niệm ngươi.

Lúc rảnh rỗi hãy trở về Hành Sơn phái nhìn nàng một cái nhé.

Cố Hàn Uyên xấu hổ nói: Là ta có lỗi với nàng.

Mạc Đại Tiên Sinh vuốt râu cười nói: Tinh Nhi khoan dung rộng lượng, biết ngươi là người làm đại sự, chỉ cần ngươi còn nhớ nàng là tốt rồi.

Tâm tư phức tạp của Cố Hàn Uyên chợt lóe lên.

Cùng đi đến đây, hắn có quan hệ với không ít nữ tử.

Rất nhiều trong số các nàng đều chỉ có thể giống như Lưu Tinh mà chờ đợi hắn.

Lúc rảnh rỗi hay là đi nhìn một chút các nàng đi.

Cố Hàn Uyên hoàn hồn, trầm giọng nói: Mạc Đại Tiên Sinh, Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh cũng giao cho ta đi.

Hành Sơn phái trăm việc đang chờ khôi phục, còn cần ngươi chủ trì.

Mạc Đại Tiên Sinh cũng không phản đối, dặn dò: Lên Hiệp Khách đảo sau đó, nhất định phải cẩn thận.

Cố Hàn Uyên đáp ứng.

Ngay sau đó liền đi tới trước mặt Du Thản Chi đang hoảng sợ, nhàn nhạt nói: Trang bang chủ, Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh của ngươi cũng giao cho Cố mỗ đi.

Cố mỗ cùng Bắc Cái bang giao tình sâu đậm, Bắc Cái bang khó khăn lắm mới có bang chủ mới, không cần thiết phải mất mạng ở Hiệp Khách đảo.

Đây đương nhiên là lời hay.

Nếu không phải vì duyên cớ Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh, Du Thản Chi muốn lên làm bang chủ Bắc Cái bang cũng không nhanh như vậy.

Có Khang Mẫn ở Bắc Cái bang, khống chế Du Thản Chi lại cực kỳ dễ dàng, để hắn tiếp tục làm bang chủ Bắc Cái bang càng có lợi hơn.

Du Thản Chi vốn cũng không muốn lên Hiệp Khách đảo, đối với Cố Hàn Uyên lại có chút sợ hãi, đàng hoàng giao ra đồng bài.

Lúc này trên sân còn dư lại chỉ có Thiên Môn đạo trưởng của Thái Sơn phái và Tư Mã Đức, kẻ thế mạng của Tung Sơn phái.

Chương 304

Ánh mắt Thiên Môn đạo trưởng phức tạp, vẻ mặt Tư Mã Đức lộ rõ hy vọng.

Nhưng hai người này cùng Cố Hàn Uyên không có giao tình gì, lại không thể quy phục dưới trướng Cố Hàn Uyên, tâm tình có chút bồn chồn lo lắng.

Cố Hàn Uyên cười nhạt: Nếu đồng bài ta đều thu gần hết rồi, vậy cũng không thể thiếu hai vị này.

Nói xong liền ở trước khi Thiên Môn đạo trưởng phản ứng kịp, đưa tay hư không nắm, Cầm Long Công đem đồng bài trong tay hắn hút về.

Thiên Môn đạo trưởng thấy thế, có chút xấu hổ nói: Cố công tử thâm minh đại nghĩa.

Lúc trước ở đại hội Nam Thiếu Lâm có nhiều đắc tội rồi.

Thiên Môn đạo trưởng tuy tính khí không tốt, thế nhưng thiện ác phân minh, thấy Cố Hàn Uyên lấy ơn báo oán, mặc dù đối với hắn có chút không tốt quan điểm, cũng không khỏi vì thế mà nể phục.

Tư Mã Đức thấy Cố Hàn Uyên lấy đi đồng bài của Thiên Môn đạo trưởng, cho rằng Cố Hàn Uyên cũng sẽ lấy đi đồng bài của hắn, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, nịnh nọt đưa đồng bài tới trước mặt Cố Hàn Uyên: Đa tạ Cố công tử.

Nhưng mà lời nói trêu tức kế tiếp của Cố Hàn Uyên lại làm hắn như rơi vào hầm băng: Ngươi đừng vội tạ.

Nói đến, chừng nào chưởng môn nhân không còn, cũng sẽ không cần nhận Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh đúng không.

Tư Mã Đức hoảng sợ nhìn Cố Hàn Uyên một tay vươn ra, mặc dù hắn có chống cự thế nào, cũng không thể ngăn cản bàn tay kia như huyễn ảnh xuyên qua phòng ngự, nhẹ nhàng điểm lên ót của hắn.

Ánh mắt Tư Mã Đức nhất thời ảm đạm, khóe miệng trào máu khẽ hé, muốn nói gì đó nhưng đã bất lực, thịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Cố Hàn Uyên nhìn ra hắn muốn nói gì, khinh miệt nói với thi thể của hắn: Muốn Tả Lãnh Thiền báo thù cho ngươi ư.

Yên tâm đi, hắn sớm muộn cũng sẽ đi theo ngươi.

Dứt lời xoay người lại, ánh mắt lãnh đạm đảo qua một vòng.

Những chưởng môn các môn phái phụng hắn làm Minh chủ dưới chân bất giác lùi lại mấy bước, ai nấy trong lòng kinh sợ.

Nhất là những kẻ mang theo âm mưu nhỏ, càng là chột dạ không dám nhìn thẳng ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười.

Giết Tư Mã Đức vốn là mang theo mục đích giết gà dọa khỉ, dùng phương thức này răn đe bọn họ một phen.

Mình không phải là không biết giết người, muốn động âm mưu nhỏ có thể, chỉ cần không sợ chết là được.

Với ân oán giữa Cố Hàn Uyên và Tả Lãnh Thiền của Tung Sơn phái, giết chết Tư Mã Đức chính là điều đương nhiên, riêng là việc Tả Lãnh Thiền cầm đầu vây công Cố Hàn Uyên trong đại hội Nam Thiếu Lâm, đã cho hắn mười phần lý do để trả thù.

Cố Hàn Uyên đem các đồng bài thu thập được nhét vào cùng nhau, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Hắn cười đầy ẩn ý với Triệu Đại đang kinh sợ vì cảnh hắn ra tay giết người: Triệu Đại, ta làm như vậy, ngươi không có ý kiến chứ.

Triệu Đại nghe vậy cúi thấp mắt, khàn giọng nói: Không dám.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Nếu hiện tại chỉ có Cố mỗ một mình có Thưởng Thiện Phạt Ác lệnh, vậy mang ta lên thuyền đi.

Triệu Đại thấy việc đã đến nước này, chỉ cần Cố Hàn Uyên còn nguyện ý lên thuyền thì xem như thành công, vì vậy cung kính nói: Mời Cố công tử lên thuyền.

Cố Hàn Uyên không vội lên thuyền, nhìn ánh mắt lo lắng của các nữ nhân, ôn hòa cười nói: Yên tâm, chờ ta trở lại.

Dứt lời liền để lại cho các nàng một bóng lưng tiêu sái, đi về phía chiếc thuyền đã neo đậu từ lâu.

Cố đại ca.

Cố công tử.

Bạch A Tú thần sắc kiên định, nàng trước đây đã nói, nếu như Cố Hàn Uyên không về được liền nhảy núi tuẫn tình cùng hắn cũng không phải là giả.

Hoa Vạn Tử mong mỏi trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Đinh Đang tin tưởng Cố Hàn Uyên nhất định sẽ bình an trở về.

Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San lo âu nhìn Cố Hàn Uyên, các nàng biết mình sẽ mãi ở đây chờ đợi chàng.

Nghi Lâm cùng các đệ tử Hằng Sơn phái yên lặng cầu nguyện cho Cố Hàn Uyên.

Mẫn Nhu vẫn luôn đứng xem ở ngoại vi, ánh mắt phức tạp, thầm nghĩ trong lòng: Ngươi đã đánh cắp trái tim ta, cũng không thể một đi không trở lại đó nhé.

Chiếc thuyền mang theo trăm mối tâm tư của các nữ nhân chậm rãi khởi hành, từ từ tiến về Hiệp Khách đảo.

Hành trình đến Hiệp Khách đảo theo lẽ thường phải mất bốn ngày.

Với tốc độ của thuyền bè thời này, trên thực tế khoảng cách cũng không tính là quá xa.

Cố Hàn Uyên dĩ nhiên không muốn lãng phí thời gian trên thuyền.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Triệu Đại cùng các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác, chưởng lực của Bài Vân Chưởng mang theo một lực đẩy khổng lồ, Phong Thần Thối lại càng tạo ra cuồng phong.

Đội thuyền như mũi tên rời cung, xé gió rẽ sóng, lướt đi như bay trên biển.

Triệu Đại cùng các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác bị võ công kinh thế hãi tục của Cố Hàn Uyên làm chấn động.

Trong đầu không khỏi hiện lên một ý niệm: Với cái thế thần công của Cố công tử, liệu có thật sự cần học võ công trên bích họa của Hiệp Khách đảo nữa không.

Bọn họ chỉ có vài lần hiếm hoi được chứng kiến Long Mộc Nhị Đảo Chủ xuất thủ.

So sánh một chút, bọn họ khó có thể tin mà nhận ra thực lực Cố Hàn Uyên biểu lộ ra còn hơn cả Long Mộc Nhị Đảo Chủ.

Bọn họ nhận ra Hiệp Khách đảo chẳng hề có ưu thế về vũ lực.

Trong lòng khó tránh khỏi dấy lên nỗi lo lắng.

Có Cố Hàn Uyên tương trợ tăng tốc, chỉ đến ngày thứ hai, thuyền đã tới Hiệp Khách đảo.

Những người ở lại trên đảo nhìn con thuyền xé sóng chém biển, cực tốc lao tới thì sợ hãi tới mức tứ tán chạy trốn.

Cũng may Cố Hàn Uyên kịp thời đảo ngược, dùng Bài Vân Chưởng giảm tốc độ của thuyền.

Bằng không mà cứ thế đâm vào, ngoài Cố Hàn Uyên ra, tất nhiên sẽ là cảnh thuyền nát người vong.

Triệu Đại cùng đám người còn chưa hết sợ hãi, cung kính mời Cố Hàn Uyên xuống thuyền.

Vốn dĩ vì tới sớm hai ngày, trên đảo vốn không có người tiếp đãi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại gây ra động tĩnh lớn đến vậy, ngay cả Long Mộc đảo chủ cũng bị kinh động.

Chỉ thấy hai lão giả kề vai mà đến, một người mặc y phục vàng, một người mặc y phục xanh.

Bọn họ kinh ngạc nhìn thấy chỉ có một mình Cố Hàn Uyên theo các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác rời thuyền.

Long Đảo chủ nghi hoặc hỏi: Triệu Đại, đây là chuyện gì vậy.

Triệu Đại kiên trì kể lại sự tình đã xảy ra cho Long Mộc đảo chủ.

Bất ngờ là không hề bị trách phạt.

Long Mộc đảo chủ hai người đều thán phục nhìn Cố Hàn Uyên thần sắc đạm nhiên, khí độ bất phàm.

Mộc đảo chủ lên tiếng khen: Cố công tử quả là anh hùng xuất thiếu niên.

Việc Đồng Bài các phái đều bị Cố Hàn Uyên lấy đi, bọn họ cũng không bận tâm.

Từ trước tới nay, việc mời các chưởng môn các phái lên đảo cũng là để phá giải võ công bích họa trên đảo.

Những người trên cảnh giới Đại Tông Sư trong lãnh thổ Tống Quốc từ trước đều đã được mời qua, chỉ là mỗi lần đều vô công mà trở về.

Sau này, các chưởng môn được mời lên Hiệp Khách đảo, thực lực cao thấp không đều, mặc dù đa số người thực lực thấp cũng không hề bận tâm, cũng là hy vọng có thể dùng phương thức suy luận để phá giải võ công trên bích họa.

Chuyện về Cố Hàn Uyên bọn họ đã từng nghe qua, lại thêm Triệu Đại kể lại, ngay cả Long Mộc đảo chủ cũng phải thán phục.

Nội lực tu vi của Cố Hàn Uyên cao thâm, võ công hắn sử dụng càng tinh diệu, bất luận là kiếm pháp hay Tam Tuyệt, đều là những điều chưa từng nghe nói tới trước đây.

Có thể mời được Cố Hàn Uyên lên đảo, đối với bọn họ mà nói, càng có ý nghĩa sâu xa hơn.

Bởi vậy Triệu Đại không những không có lỗi mà ngược lại còn có công.

Cố Hàn Uyên cười nhạt nói: Mộc đảo chủ quá khen rồi.

Long Đảo chủ cười lớn nói: Đáng tiếc cháo mồng tám tháng chạp còn chưa chế biến xong, Cố công tử không bằng theo chúng ta dạo quanh Hiệp Khách đảo một chút.

Cố Hàn Uyên rõ mà vẫn hỏi: Cố mỗ đối với Hiệp Khách đảo cũng rất tò mò.

Chỉ là, cháo mồng tám tháng chạp này là vật gì vậy.

Hai người dẫn Cố Hàn Uyên đi vào trong đảo.

Long Đảo chủ thăm dò nói: Cháo mồng tám tháng chạp này, quan trọng nhất là một vị Đoạn Trường thực cốt hủ tâm thảo, là đặc sản của bổn đảo.

Phải đợi sau khi nó nở hoa thì dược lực mới có thể dùng.

Nhưng loại thảo này mười năm mới nở hoa một lần.

Cuối cùng chúng ta vẫn phải đợi nó nở hoa rồi mới mời các bằng hữu giang hồ tới cùng hưởng.

Bấm ngón tay tính ra, đây là lần thứ tư mời.

Bất quá năm nay chỉ có Cố công tử có may mắn được thưởng thức.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt một tiếng: Đoạn Trường thực cốt hủ tâm thảo, vừa nghe đã là tên độc dược.

Dùng độc dược để nấu cháo lại càng thêm nổi bật.

Long Mộc đảo chủ thấy Cố Hàn Uyên vân đạm phong khinh, không chút sợ hãi, nhìn nhau cười.

Long Đảo chủ cười giải thích: Ha ha, loại thảo này nếu hợp với các vị thuốc tá sử khác, nấu thành cháo nóng, uống vào không chỉ ấm lòng người, còn có thể cường thân kiện thể, đối với người luyện võ chúng ta có ích lợi lớn.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ tiếc nuối nói: Thì ra là vậy, vậy là Cố mỗ đã xen vào việc của người khác, làm hỏng cơ duyên của người ta rồi.

Long Mộc đảo chủ đối với điều này thờ ơ.

Mộc đảo chủ nói: Số phận cũng là một loại thực lực.

Năm nay chỉ mời riêng Cố công tử, không chừng lại có thể đạt thành tâm nguyện của bọn ta.

Cố Hàn Uyên cùng hai người diễn trò: Xin được chỉ giáo.

Hai người dẫn Cố Hàn Uyên đi vào thạch thất Hiệp Khách đảo.

Long Đảo chủ chỉ về phía trước, thần sắc si mê nhìn mấy người đang xem bích họa.

Tay chân của bọn họ thường xuyên múa may các loại chiêu thức, thường xuyên lại thất thần ngồi dưới đất trầm tư, hoặc là cùng người bên cạnh tranh luận từng câu từng chữ ý nghĩa.

Những người này giống như những hủ nho lạc hậu, ở nơi đây nghiền ngẫm từng chữ một, lại không biết đã sớm lầm vào lạc lối.

Cố công tử xin xem, những người phía bên kia chính là các võ lâm nhân sĩ được mời tới Hiệp Khách đảo từ thời trẻ, từ đó không trở về nữa.

Diệu Đế Đại Sư của Nam Thiếu Lâm và Ngu Trà đạo trưởng của Võ Đang Thượng Thanh Quán đều có mặt.

Cố Hàn Uyên hỏi: Nhưng là vì những bích họa trên tường này ư.

Chỉ thấy trên vách tường thạch thất có khắc một bộ bích họa.

Chương 305

Trên đó vẽ quả nhiên là một thanh niên thư sinh, tay trái nắm quạt, tay phải Phi chưởng, thần thái thật là ưu nhã tiêu sái.

Bên cạnh còn khắc câu thơ Triệu Khách Man Hồ Anh cùng các loại chú thích.

Long Đảo chủ nói: Hai huynh đệ chúng ta năm đó phát hiện một tấm bản đồ, từ những dòng chữ nhỏ chú thích bên cạnh hình ảnh mà tỉ mỉ tìm hiểu, biết được trong bản vẽ mô tả một hoang đảo Vô Danh, có cất giấu một phần võ công bí quyết kinh thiên động địa.

Mộc đảo chủ cũng bổ sung: Võ công này được khắc vào bích họa trong 24 gian thạch thất trên Hiệp Khách đảo.

Nhiều năm như vậy, chúng ta cũng chỉ lĩnh ngộ được không đến một hai phần mười.

Bởi vậy mới rộng rãi mời các võ lâm nhân sĩ tới đây hỗ trợ phá giải.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Hai vị đảo chủ quả là hảo tâm, đáng tiếc người giang hồ lại xem Hiệp Khách đảo như nơi hổ lang.

Đối với lời của Cố Hàn Uyên, cả hai đều giữ thái độ không bình luận.

Bọn họ tuy không quá cố chấp, vẫn còn chút thông tình đạt lý, nhưng lại tự xưng là Thưởng Thiện Phạt Ác vạn năng như thượng đế, kỳ thực cũng là những người cực kỳ tự ngạo.

Hai người thấy Cố Hàn Uyên không lập tức bị bích họa trên thạch thất hấp dẫn, đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

Dù sao người bình thường sau khi tới đây rất nhanh sẽ si mê võ học trên bích họa mà không thể tự kiềm chế.

Qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có Cố Hàn Uyên là độc nhất vô nhị, khác hẳn người thường.

Chính điều khác thường này khiến hai người càng thêm ký thác kỳ vọng vào Cố Hàn Uyên.

Long Đảo chủ chủ động đề nghị: Cháo mồng tám tháng chạp còn chưa chế biến xong, Cố công tử không bằng trước tiên quan sát bích họa một chút.

Được.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp ứng, ngưng thần nhìn về phía bích họa trên tường.

Hiểu rõ Hiệp Khách Hành , Cố Hàn Uyên biết những chú thích này, thậm chí cả những câu thơ kia, bản thân chúng đều dùng để đánh lừa người khác.

Những người này tốn mấy chục năm cũng không nghiên cứu ra được gì, kết quả ngược lại bị Thạch Phá Thiên không biết chữ phá giải được bí mật bên trong.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bị lừa gạt.

Nhìn Thanh Y thư sinh vẽ trên bích họa, rất nhanh liền có điều lĩnh ngộ.

Nhìn nếp áo, khuôn mặt, đường nét chiếc quạt trên người trong bản vẽ, mỗi nét bút đều có ý tứ quán xuyến.

Cố Hàn Uyên thuận theo khí thế đó mà xem từ trên xuống dưới, nội lực trong cơ thể theo đó vận chuyển.

Rất nhanh liền phá giải được võ công trên bích họa, chính là một bộ Nội Công Tâm Pháp khác biệt với võ công bình thường.

Sau khi hoàn toàn phá giải, Cố Hàn Uyên lại cảm giác bộ Nội Công Tâm Pháp này có một cảm giác chưa thỏa mãn, tựa như chỉ là một bộ phận hợp thành của một loại võ công nào đó.

Quả nhiên, hệ thống vẫn chưa thu nhận nó.

Ngược lại, giá trao đổi của Thái Huyền Kinh lại giảm đi một đoạn.

Cố Hàn Uyên thấy thế, lộ ra nụ cười hài lòng.

Long Mộc đảo chủ thấy thế, có chút ngoài ý muốn nhìn nhau.

Long Đảo chủ nghi ngờ hỏi: Cố công tử có phát hiện gì chăng.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói: Có chút tâm đắc, đi xem gian thạch thất tiếp theo đi.

Hai người tuy có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn dẫn Cố Hàn Uyên đi tới gian thạch thất tiếp theo.

Hai người dẫn Cố Hàn Uyên đi dạo từng gian thạch thất.

Thời gian dừng lại ở mỗi gian thạch thất cũng không tính là dài.

Thế nhưng bọn họ lại mơ hồ có một loại dự cảm: Cố Hàn Uyên có khả năng thật sự phá giải được võ công trên bích họa.

Thần sắc cả hai đều có chút kích động.

Long Mộc đảo chủ đều là tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, đồng thời cách cảnh giới Lục Địa Thần Tiên chỉ còn cách một bước chân, nói là nửa bước Lục Địa Thần Tiên cũng không hề quá đáng.

Tuổi của hai người đều đã hơn trăm.

Với tài nguyên trên Hiệp Khách đảo, theo lẽ thường bọn họ đã sớm nên đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Thế nhưng bọn họ lại vì võ công trên bích họa này mà bị kẹt ở

Hiệp Khách đảo vài chục năm.

Võ công trên bích họa cũng dần dần trở thành tâm ma của bọn họ.

Chỉ cần một ngày chưa thể phá giải võ công trên bích họa, liền một ngày không thể đột phá cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Đối với bọn họ mà nói, dù mình không học được võ công trên bích họa cũng không sao, chỉ cần có người có thể phá giải được nó, đó chính là hồi báo lớn nhất đối với bọn họ.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên thật sự có thể phá giải võ công trên bích họa, dù có kích động đến mấy cũng không hề quá đáng.

Bọn họ lo lắng quấy rầy Cố Hàn Uyên, không chỉ phân tán đám sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đi theo, cũng không dám lên tiếng hỏi, liền yên lặng nhìn Cố Hàn Uyên phá giải từng gian thạch thất. 24 gian thạch thất tương ứng với 24 câu thơ của Hiệp Khách Hành. 23 gian thạch thất phía trước lần lượt ứng với Nội Công Tâm Pháp, kiếm pháp, quyền pháp, khinh công.

Chỉ bất quá kiếm pháp, quyền pháp, khinh công đều có cảm giác tàn khuyết không đầy đủ.

Phần cuối cùng được xếp đặt tại gian thạch thất cuối cùng.

Các Nội Công Tâm Pháp cũng đều là một bộ phận cấu thành của Thái Huyền Kinh.

Lúc này, giá của Thái Huyền Kinh trong hệ thống đã hạ xuống phân nửa, cũng chỉ còn thiếu Tổng Cương của gian thạch thất cuối cùng.

Cố Hàn Uyên với ánh mắt vui vẻ đi theo Long Mộc đảo chủ đang ẩn chứa màu sắc kích động, tiến vào gian thạch thất cuối cùng.

Nơi đây cũng là chỗ bế quan ngày thường của Long Mộc đảo chủ.

Gian thạch thất cuối cùng này có chút khác biệt so với 23 gian thạch thất kia.

Những thạch thất kia có hình ảnh và chữ viết, gian thạch thất này lại chỉ có văn tự.

Bởi vậy Long Mộc đảo chủ cũng không bị lừa gạt, mặc dù không phá giải được võ công trên bích họa, nhưng cũng có chút thu hoạch nhỏ.

Về phần cái gọi là lĩnh ngộ một hai phần mười của bọn họ, nghe một chút là được rồi, không cần thiết phải thật sự tin.

Văn tự trên bích họa đều là khoa đẩu văn, mỗi nét bút, mỗi họa tựa như từng con nòng nọc bơi lội.

Với kinh nghiệm từ 23 gian thạch thất trước đó, lại đến lĩnh ngộ khoa đẩu văn trên bích họa, có một loại cảm giác thông hiểu đạo lý, thậm chí không khỏi như đã hiểu rõ hàm nghĩa của mỗi một khoa đẩu văn.

Xem xong chữ cuối cùng, Cố Hàn Uyên nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối viết lại một lần toàn bộ.

Trong đầu, những khoa đẩu văn kia bỗng nhiên hóa thành một bóng người màu vàng, trước mặt hắn, khi nhanh khi chậm mà thi triển ra.

Nguyên bản những câu thơ bị sơ sót ở 23 gian thạch thất trước đó cũng hóa thành nội dung trọng yếu của công pháp.

Thì ra những câu thơ kia không đơn thuần chỉ là lừa gạt, mà là cần đợi đến lúc thông hiểu đạo lý mới có thể thực sự lý giải hàm nghĩa bên trong.

Cố Hàn Uyên hầu như nước chảy thành sông mà học xong Thái Huyền Kinh.

Chỉ là cùng những gì Thạch Phá Thiên học được trong Hiệp Khách Hành có sự khác biệt lớn.

Thạch Phá Thiên bởi vì không biết chữ, thông qua phương pháp xem hình vẽ, cơ duyên xảo hợp mà học được Thái Huyền Kinh , chỉ có thể coi là đầu cơ trục lợi, chỉ học được một ít da lông mà thôi.

Thái Huyền Kinh chân chính, có thể so với những gì Thạch Phá Thiên học được thì thần kỳ hơn rất nhiều.

Thái Huyền Kinh mà Thạch Phá Thiên học được khiến toàn thân huyệt vị dung hợp quán thông, nội lực chảy qua không dứt, không cần nhớ kỹ chiêu thức cũng có thể tự động công kích.

Trong tay không kiếm lại có thể hư không thành kiếm, khinh công nhảy mười mấy trượng.

Nhìn thì dường như rất lợi hại, trên thực tế cũng chỉ vậy thôi.

Nhưng mà Thái Huyền Kinh Cố Hàn Uyên học được lại sinh ra một giả thuyết kinh mạch và một giả thuyết đan điền.

Tương đương với việc có thể đồng thời tu luyện hai loại Nội Công Tâm Pháp.

Mặc dù hai loại Nội Công Tâm Pháp hoàn toàn khác biệt, thậm chí xung đột lẫn nhau, cũng có thể dựa vào giả thuyết kinh mạch và giả thuyết đan điền mà cùng tồn tại.

Thảo nào Thái Huyền Kinh trong hệ thống lại có giá cao đến vậy, hầu như sánh ngang với Trường Sinh Quyết.

Ngoài ra, kiếm pháp, quyền pháp, khinh công cũng được bổ sung đầy đủ, đồng thời có đặc sắc, cũng có chút thần kỳ.

Quyền pháp trên thực tế là một loại bí thuật tăng lớn uy lực quyền cước.

Sau khi học được, uy lực của Tam Tuyệt đều tăng lên không ít, thậm chí mơ hồ có cảm ngộ mới, có hy vọng sáng chế chiêu thức mới.

Khinh công cũng là một loại bí thuật.

Nói một cách chính xác, là một loại phù không thuật thoát ly trọng lực.

Chương 306

Về sau không cần Ngự Kiếm Phi Hành cũng có thể bay trên trời.

Tiêu hao nội lực cũng có thể phi hành, chỉ là tốc độ kém hơn Ngự Kiếm Phi Hành rất nhiều.

Kiếm pháp tên là Thanh Liên Kiếm Điển.

Nguyên bản uy lực đừng nói là so với Thánh Linh Kiếm Pháp , ngay cả với Mạc Danh Kiếm Pháp cũng còn kém xa.

Nhưng mà điều khiến Cố Hàn Uyên ngoài ý muốn là, dùng linh khí thôi động Thanh Liên Kiếm Điển , uy lực lại khác biệt một trời một vực, trực tiếp từ võ học thế gian nâng lên đến trình độ võ học Tiên Hiệp.

Uy lực tuy không sánh bằng các tuyệt chiêu như Trảm Quỷ Thần hay Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết , thế nhưng Thanh Liên Kiếm Điển tiêu hao ít.

Với linh khí dự trữ của Cố Hàn Uyên hiện nay, hoàn toàn có thể xem như chiêu thức thường quy mà sử dụng.

Không gì hơn điều này đã mang đến một nghi hoặc: Chẳng lẽ Thanh Liên Kiếm Điển vốn là sản vật của Tiên Hiệp.

Vậy Hiệp Khách đảo không lẽ thật sự là di tích thượng cổ mà trước đây thuận miệng bịa ra sao.

Bằng không rất khó giải thích sự thần kỳ của Thái Huyền Kinh cùng sự đặc thù của Thanh Liên Kiếm Điển.

Cố Hàn Uyên nhất thời nổi hứng thú.

Thế giới này còn có rất nhiều bí địa, có lẽ đều cất giấu một ít bí mật không muốn người biết.

Long Mộc đảo chủ thấy Cố Hàn Uyên mở hai mắt ra, đôi mắt sáng như sao rạng ngời rực rỡ, tinh quang bắn ra bốn phía, trên môi càng lộ ra ý cười hài lòng.

Long Đảo chủ vội vàng hỏi: Cố công tử, kết quả thế nào rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta đã học xong võ công trên bích họa.

Tên là Thái Huyền Kinh.

Long Mộc đảo chủ hai người thất vọng thất thểu tự mình lẩm bẩm: Thái Huyền Kinh.

Long Đảo chủ đột nhiên lão lệ tung hoành khẩn cầu: Cố công tử, đa tạ ngươi hôm nay đã hoàn thành tâm nguyện của hai huynh đệ ta.

Chẳng hay có thể cho chúng ta thử xem uy lực của Thái Huyền Kinh này là như thế nào không.

Nếu là phiên bản Thái Huyền Kinh của Thạch Phá Thiên, Cố Hàn Uyên tại chỗ có thể thôi diễn một lần.

Dù sao những công hiệu đó đối với Cố Hàn Uyên hiện tại mà nói cũng không phải là việc gì khó.

Chỗ chân chính cường đại của Thái Huyền Kinh nằm ở giả thuyết kinh mạch, chứ không phải uy lực công pháp.

Ngược lại, có thể thử một chút Thanh Liên Kiếm Điển.

Cố Hàn Uyên đáp ứng thỉnh cầu của hai người: Hai vị tiền bối xin cẩn thận.

Dứt lời, trước ánh mắt kinh ngạc của Long Mộc đảo chủ, y lấy Trảm Long Kiếm từ trong trữ vật không gian ra.

Trảm Long Kiếm bích mang lóe lên, y thi triển từng chiêu từng thức của Thanh Liên Kiếm Điển.

Nội công thuộc tính của Long Mộc đảo chủ cũng giống như các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác, cũng là lúc nóng lúc lạnh.

Chỉ là chất lượng mạnh hơn các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác rất nhiều.

Một người xuất chưởng, một người ra quyền.

Chiêu thức của Thanh Liên Kiếm Điển tuy tinh diệu, thế nhưng Long Mộc đảo chủ cũng không phải cao thủ tầm thường.

Mặc dù tu vi bị kẹt ở đỉnh phong Đại Tông Sư, nhưng sự lý giải về cảnh giới võ công của họ không phải người bình thường có thể sánh được.

Hai bên rất nhanh liền giằng co.

Cố Hàn Uyên tu luyện Âm Dương Quyết mạnh hơn Long Mộc đảo chủ rất nhiều.

Nội lực chiếm đại thượng phong, lấy một chọi hai vẫn như cũ thành thạo.

Nhưng mà có lẽ là vì kỳ vọng quá cao, biểu hiện như vậy của Cố Hàn Uyên lại khiến Long Mộc đảo chủ có chút thất vọng.

Thanh Liên Kiếm Điển còn chưa được dùng phản phái điểm để đề thăng.

Lúc này chỉ là cảnh giới nhập môn, uy lực không mạnh cũng là chuyện đương nhiên.

Cố Hàn Uyên thấy Long Mộc đảo chủ thất vọng, cũng sẽ không thăm dò nữa.

Y sử dụng linh khí thi triển Thanh Liên Kiếm Điển , nhất thời uy lực phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Theo Trảm Long Kiếm vung lên, kiếm khí hóa thành một đóa Thanh Liên thương thúy.

Từng phiến lá hoa văn phức tạp, mỗi một đạo hoa văn đều là một đạo kiếm khí.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Long Mộc đảo chủ, nó nghiền ép tới.

Hai người dốc sức phản kích, hàn khí cùng sóng nhiệt đồng thời nghênh đón Thanh Liên kiếm khí.

Chỉ bất quá rất nhanh liền bị tiêu ma sạch sẽ.

Bất đắc dĩ, hai người đành phải dùng tới hợp kích phương pháp.

Âm hàn nội lực cùng nóng bức nội lực hòa làm một thể, lạnh nóng giao hòa, Âm Dương cộng tế, trong cương có nhu, trong nhu có cương, hay thay đổi.

Với tu vi đỉnh phong Đại Tông Sư của hai người mà thi triển hợp kích phương pháp, hầu như có thể sánh ngang cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Thế nhưng vẫn như cũ vô dụng.

Chỉ thấy từng cánh sen trên đóa Thanh Liên chuyển động, Thanh Liên kiếm khí tựa như hóa thành cối xay khổng lồ, hung hăng nghiền nát.

Nội lực hòa làm một thể của Long Mộc đảo chủ trong khoảnh khắc bị nghiền nát bấy.

Hai người bị Thanh Liên kiếm khí cắt nát thành huyết nhân, bay văng ra ngoài.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên thu chiêu đúng lúc, hai người liền mất mạng tại chỗ.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng phải kinh ngạc trước uy lực của Thanh Liên Kiếm Điển.

Long Đảo chủ liền ho khan mấy ngụm máu tươi.

Nhìn những vết thương chằng chịt trên người, cười khổ nói: Đa tạ Cố công tử thủ hạ lưu tình, chẳng hay đây là chiêu kiếm gì vậy.

Hơn nửa ngày sau hai người mới đỡ nhau đứng dậy.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Đây là Thanh Liên Kiếm Điển được ghi chép trong Thái Huyền Kinh.

Long Đảo chủ nghe vậy, thoải mái cười nói: Chúng ta thua tâm phục khẩu phục.

Mộc đảo chủ tiếc nuối nói: Chỉ là đáng tiếc bích họa trên tường đã bị hủy.

Thì ra vừa rồi Thanh Liên kiếm khí của Cố Hàn Uyên bạo phát, bích họa trên tường cũng bị ảnh hưởng.

Tất cả khoa đẩu văn đều bị cắt nát thành bột phấn.

Điều này đương nhiên là do Cố Hàn Uyên cố ý làm, y cũng không muốn một ngày nào đó có người cũng học được Thái Huyền Kinh.

Lúc này Long Đảo chủ khắp khuôn mặt là biểu tình buông lỏng, thản nhiên nói: Không ngại, tâm nguyện của hai huynh đệ ta đã xong.

Có giữ lại bích họa này cũng vô dụng.

Dừng một chút, chắp tay hướng Cố Hàn Uyên chúc mừng nói: Cố công tử kỳ tài ngút trời, học được Thái Huyền Kinh thật đáng mừng, xin nhận một cúi đầu của ta.

Mộc đảo chủ cũng đồng thời chắp tay chúc mừng.

Cố Hàn Uyên xin lỗi nói: Hai vị tiền bối không nên trách tại hạ ra tay quá nặng làm các vị bị thương.

Long Đảo chủ thờ ơ nói: Chúng ta sao dám trách tội Cố công tử.

Chỉ là thân thể chúng ta bị trọng thương, không có cách nào chiêu đãi Cố công tử.

Lúc này Triệu Đại đột nhiên đi từ chỗ cửa đá bị phá hủy đến, kinh hãi nhìn Long Mộc đảo chủ bị trọng thương, run giọng hỏi: Hai vị đảo chủ, đây là chuyện gì vậy.

Điều hắn lo lắng nhất chính là Cố Hàn Uyên và Long Mộc đảo chủ nảy sinh xung đột.

Cảnh tượng trước mắt hiển nhiên là Long Mộc đảo chủ đã thất bại.

Nếu như Cố Hàn Uyên muốn giết người diệt khẩu, bọn họ một ai cũng không thoát được.

May là không biến thành cục diện mà hắn không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Long Đảo chủ bật cười nói: Là chúng ta không biết tự lượng sức mình khiêu chiến Cố công tử.

Ngược lại, Triệu Đại, sao ngươi lại tới đây.

Triệu Đại nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, giải thích: Vừa rồi chẳng biết tại sao, bích họa các thạch thất còn lại đều vỡ vụn.

Những võ lâm nhân sĩ ở lại trên đảo đang làm ầm ĩ.

Long Đảo chủ trầm ngâm nói: Có thể là vì bích họa ở đây bị hủy, không biết vì nguyên nhân gì mà ảnh hưởng đến bích họa các thạch thất còn lại.

Mộc đảo chủ nói với Long Đảo chủ: Nếu bích họa đã hủy, tâm nguyện của chúng ta cũng đã hoàn thành, vậy đưa bọn họ rời đảo đi.

Nói đến đại ca cũng đã có cảm giác về việc tâm nguyện đã hoàn thành.

Tâm ma tự nhiên cũng liền không còn tồn tại.

Không có tâm ma, tu vi cảnh giới liền có một loại dự cảm về sự đột phá đang rục rịch.

Hai người đều là đã tu luyện cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh cao đến trình độ viên mãn nhất, mặc dù vẫn trong trạng thái trọng thương, cũng khó mà áp chế cảm giác đột phá.

Long Đảo chủ trầm giọng nói: Quả thực vậy, chúng ta kế tiếp cũng cần bế quan một đoạn thời gian.

Hắn lại quay lại nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, đa tạ ngươi đã hoàn thành tâm nguyện của chúng ta, chẳng hay có mong muốn gì không.

Chỉ cần chúng ta có thể làm được, đều có thể đáp ứng ngươi.

Cố Hàn Uyên đối với ơn thành công của bọn họ, chỉ cần không phải yêu cầu vi phạm nguyên tắc, đều có thể đáp ứng hắn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh, trầm tư một lát, đối với kế hoạch sau đó đã có quyết định.

Y khẽ cười nói: Tại hạ đã học xong Thái Huyền Kinh , có ở lại trên đảo cũng không còn ý nghĩa.

Chỉ là có chút tiếc nuối không thể uống được cháo mồng tám tháng chạp.

Chương 307

Chẳng hay có thể đem phối phương đó đưa cho tại hạ không.

Long Đảo chủ đáp ứng: Điều này tự nhiên không vấn đề gì, đây chính là phối phương của cháo mồng tám tháng chạp.

Hắn đem phối phương của cháo mồng tám tháng chạp giao cho Cố Hàn Uyên, lại phóng khoáng nói: Chờ hai ngày sau Đoạn Trường thực cốt hủ tâm thảo thành thục, chúng ta sẽ hái nó xuống, cùng các phối liệu còn lại phái người đưa đến cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên đưa tay tiếp nhận phối phương, nói lời cảm tạ: Đa tạ tiền bối.

Long Đảo chủ phân phó Triệu Đại đang đứng một bên: Triệu Đại, ngươi sắp xếp tiễn Cố công tử cùng những võ lâm nhân sĩ kia rời đảo đi.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cự tuyệt đề nghị của Long Đảo chủ, cười lớn nói: Tại hạ liền không làm phiền các vị nữa, hữu duyên gặp lại sau.

Dứt lời, Trảm Long Kiếm trong tay bay tới không trung.

Y nhảy một cái liền bước lên Trảm Long Kiếm, từ nóc nhà thạch thất bị Thanh Liên kiếm khí chém nát mà Ngự Kiếm Phi Hành bay ra.

Dáng vẻ bạch y nhẹ nhàng, tiêu sái tùy ý kia khiến Long Đảo chủ thở dài nói: Cố công tử thật là người trong chốn thần tiên a.

Mộc đảo chủ nghe vậy tán đồng gật đầu, rồi hướng Triệu Đại nói: Đi đưa những võ lâm nhân sĩ đang lưu lại trên đảo ra khỏi Hiệp Khách đảo đi.

Chúng ta cần bế quan.

Vâng.

Triệu Đại cung kính đáp.

Cố Hàn Uyên từ Hiệp Khách đảo Ngự Kiếm Phi Hành trở về tiểu trấn tập trung, lúc đó màn đêm đã buông xuống.

Từ khi đi đến Hiệp Khách đảo, học được Thái Huyền Kinh rồi trở về, tổng cộng cũng chỉ tốn không đến hai ngày.

Tuyệt đại đa số môn phái còn chưa rời đi.

Mẫn Nhu và Thạch Thanh ngược lại đã áp tải Thạch Phá Thiên trở về phái Võ Đang.

Điều khiến người ta ngoài ý muốn là, năm cô gái Ninh Trung Tắc, Nhạc Linh San, Bạch A Tú, Hoa Vạn Tử, Nghi Lâm, lúc này đang tập trung trong phòng của Đinh Đang.

Tiểu yêu nữ này so với trong tưởng tượng còn có bản lĩnh hơn, lại còn nhanh chóng lôi kéo được tất cả các cô gái có liên quan đến Cố Hàn Uyên lại với nhau.

Các cô gái đang tùy ý tán gẫu.

Mặc dù Hoa Vạn Tử và Nghi Lâm còn chưa thực sự trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng coi là tỷ muội quân dự bị.

Về sau giữa bọn họ giao thiệp khẳng định không thể thiếu, bởi vậy trao đổi một chút tình cảm vẫn rất cần thiết.

Ninh Trung Tắc mặc dù trước mặt người ngoài không tiện công khai quan hệ với Cố Hàn Uyên, thế nhưng nơi đây đều là những nữ tử có liên quan đến Cố Hàn Uyên, ngược lại cũng không cần giấu giếm.

Nguyên bản Nghi Lâm và các cô gái khác còn không biết tình huống của Ninh Trung Tắc, ngay từ đầu cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn bày tỏ sự lý giải.

Đương nhiên, việc dùng lời lẽ mà bút chiến Cố Hàn Uyên vài câu vẫn là không thiếu được.

Bầu không khí đang hài hòa.

Đinh Đang đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy Nghi Lâm trầm mặc ít nói, thở dài nói: Nghi Lâm muội muội, sao muội lại có phong thái đầy đặn đến vậy.

Trên gương mặt thanh lệ của Nghi Lâm tràn ngập sắc đỏ ửng, hơi giằng co.

Chỉ là nàng tính tình nhu nhược, lực đạo phản kháng cực kỳ nhỏ bé.

Thẹn thùng kinh hô: Đinh cô nương, đừng như vậy.

Đinh Đang ôm càng lúc càng chặt hơn vài phần, đùa cười nói: Gọi ta Đinh Đinh Đương Đương là được rồi.

Các ngươi phái Hằng Sơn ăn chay sao lại nuôi người như vậy.

Nghi Lâm đối với tính cách nhiệt tình bôn phóng của Đinh Đang là chịu không nổi nhất.

Cố nén sự khác thường, thẹn thùng ngập ngừng nói: Ta cũng không biết, dường như các sư tỷ cũng không nhỏ.

Đinh Đang chỉ cảm thấy như lâm vào một đám sợi bông, thở dài nói: Cố đại ca làm sao mà nhẫn nhịn được không ra tay với Nghi Lâm muội muội chứ.

Đầu trọc thanh tú tròn trịa của Nghi Lâm đều nhanh đỏ bừng lên, chỉ nghĩ nhanh chóng đuổi Đinh Đang đi, lắp bắp nói: Cũng không phải là không có.

Đinh Đang quả nhiên bị hấp dẫn sự chú ý, nghi ngờ hỏi: Nói như thế nào.

Nghi Lâm chần chờ một lát, nhỏ giọng nói rõ chuyện trước đây Cố Hàn Uyên mượn Phật Châu dùng một chút, lại khiến Đinh Đang kinh hô: Còn có thể như vậy sao.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy được mũi giày của chính mình, nhất thời uể oải nói: Đáng tiếc ta không có được phong thái đầy đặn như Nghi Lâm muội muội.

Các cô gái ở đây đều không tự chủ cúi đầu nhìn xuống một chút, ngoài Ninh Trung Tắc hơi có chút đắc ý ra, đều cảm thấy thất vọng.

Đinh Đang lần đầu tiên cảm thấy đố kị với Nghi Lâm, tức giận nói: Ghê tởm, thượng thiên thật sự là bất công.

Nghi Lâm muội muội, chia cho ta một chút đi.

Nghi Lâm vừa mới thở phào, kết quả Đinh Đang lại làm quá lên.

Trong tiếng kinh hô, ánh mắt nàng đều nhanh mê ly.

Cũng may Ninh Trung Tắc không nhịn được nữa, mở miệng khuyên nhủ: Đinh Đinh Đương Đương, đừng luôn khi dễ Nghi Lâm.

Đinh Đang nghe vậy, nhìn Ninh Trung Tắc từ trên xuống dưới.

Ánh mắt dò xét đó khiến Ninh Trung Tắc cảm thấy không thoải mái, vội đưa tay che.

Đinh Đang thấy thế, bĩu môi nói: Ngược lại Ninh tỷ tỷ vóc người tốt như vậy, không cần lo lắng vấn đề này.

Mà Cố đại ca khẳng định cũng đã nếm qua rồi phải không.

Nhạc Linh San ở bên cạnh bổ một đao: Cái này ta có thể làm chứng a, Cố đại ca đặc biệt mê luyến mẫu thân.

Đây chính là nàng tận mắt nhìn thấy, vì thế không ít lần oán giận Ninh Trung Tắc.

Trên thực tế, Nhạc Linh San vẫn có tiềm năng trong tương lai.

Từ khi ở Hoa Sơn được toại nguyện về sau, trưởng thành rất nhanh, trong số các cô gái ở đây, đã có thể xếp tới vị trí thứ ba.

Ninh Trung Tắc nghe vậy, vô cùng xấu hổ, cáu giận nói: Phi, hai nha đầu không biết xấu hổ.

Nói rồi liền muốn đuổi đánh Nhạc Linh San và Đinh Đang.

Lại là một trận làm ầm ĩ, ngược lại lại giúp Nghi Lâm khổ sở giải vây.

Bên cạnh, Hoa Vạn Tử thấy Bạch A Tú tâm tình sa sút, đang xuất thần nhìn vầng trăng tròn ngoài cửa sổ.

Nàng ôn nhu hỏi: A Tú, muội làm sao vậy.

Bạch A Tú do dự trong khoảnh khắc, vẫn là thật thà nói ra: Ta vẫn còn có chút lo lắng Cố đại ca.

Trong số các cô gái, người có tính tình nhu nhược nhạy cảm nhất chính là Nghi Lâm và Bạch A Tú.

Nghi Lâm càng nội liễm hơn một chút, luôn lặng lẽ cầu nguyện bình an cho Cố Hàn Uyên.

Bạch A Tú lại khó mà yên lòng, luôn lo lắng Cố Hàn Uyên không thể trở về.

Ninh Trung Tắc nghe vậy cũng ngừng ý định giáo huấn Nhạc Linh San và Đinh Đang.

Ninh Trung Tắc là lớn tuổi nhất, các cô gái còn lại đều xấp xỉ tuổi với Nhạc Linh San, luôn không tự chủ mà dùng ánh mắt đối đãi con gái để chăm sóc các nàng.

Nàng nhìn vẻ lo lắng của Bạch A Tú, ôn nhu an ủi: A Tú yên tâm đi.

Hàn Uyên nếu đã nói chàng sẽ mau chóng trở về, thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Bạch A Tú cảm nhận được sự quan tâm của Ninh Trung Tắc, không khỏi lộ ra nụ cười, cảm kích nói: Đa tạ Ninh tỷ tỷ.

Ngay lúc đó, một giọng nói ôn hòa quen thuộc truyền đến: Vẫn là phu nhân hiểu ta.

Các cô gái theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào, Cố Hàn Uyên đã đứng bên cửa sổ.

Các cô gái ngạc nhiên hô: Cố đại ca.

Các nàng dồn dập tiến lên, mừng rỡ nhìn người yêu bình an vô sự trở về.

Ninh Trung Tắc ôn uyển sửa sang lại mái tóc hơi xốc xếch do gió đêm thổi và cổ áo của Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp ánh lên niềm kinh hỉ, ôn thanh hỏi: Hàn Uyên.

Chàng sao lại trở về nhanh như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh các cô gái, ôn thanh cười nói: Tổng không thể để các nàng lo lắng quá lâu được, phải không.

Nói rồi liền ôm Bạch A Tú, cảm nhận thân thể mềm mại hơi run rẩy của nàng, ở bên tai nàng, chàng nhẹ giọng an ủi: A Tú, ta đã trở về.

Trái tim lo lắng của Bạch A Tú rốt cuộc cũng buông xuống, nỉ non nói: Cố đại ca, chàng bình an vô sự là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên buông Bạch A Tú ra, rồi ôm từng người các cô gái.

Chàng nhẹ véo mũi Đinh Đang thanh tú, trêu đùa hỏi: Đinh Đinh Đương Đương, có phải lại nghịch ngợm không.

Đinh Đang hừ hừ nói: Nào có, thiếp rất biết điều mà.

Đáng tiếc lời này ngay cả chính nàng cũng không tin.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Phật Châu của Nghi Lâm là đồ của ta, Đinh Đinh Đương Đương không được tùy tiện động vào đó đâu.

Lời này tự nhiên khiến Nghi Lâm mắc cỡ đỏ bừng mặt cười.

Đinh Đang cũng lúng túng hỏi: Cố đại ca chàng nghe thấy sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu: Thấy các nàng trò chuyện vui vẻ, ta liền không vội vã hiện thân.

Ninh Trung Tắc ôn nhu hỏi: Hàn Uyên, tình huống trên Hiệp Khách đảo thế nào rồi.

Cố Hàn Uyên đem chân tướng trên Hiệp Khách đảo kể lại cho các cô gái.

Các nàng nghe vậy, sắc mặt đều có chút quái dị, dù sao chân tướng của Hiệp Khách đảo cùng lời đồn chênh lệch khá xa.

Ninh Trung Tắc trầm ngâm nói: Thì ra là vậy, thảo nào những người đi Hiệp Khách đảo trước đây đều chưa trở về.

Thì ra là trầm mê võ học.

Cố Hàn Uyên cười cợt: Bất quá chỉ là một đám người lầm vào lạc lối mà thôi.

Điểm chú ý của Đinh Đang ngược lại không giống người thường, ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, nàng làm nũng nói: Đáng tiếc không thể nếm thử món cháo mồng tám tháng chạp kia.

Cố Hàn Uyên vuốt vuốt Tiểu Linh Đang trên hai bím tóc đuôi ngựa của Đinh Đang, khẽ cười nói: Ta đã có được phối phương, chờ thêm vài ngày người của Hiệp Khách đảo mang chủ tài Đoạn Trường thực cốt hủ tâm thảo tới.

Đến lúc đó có thể làm cho các nàng nếm thử.

Cố Hàn Uyên đối với công hiệu của Cháo Lạp Bát rất đỗi tò mò.

Câu chuyện Hiệp Khách đảo vừa dứt, không khí chẳng hiểu sao lại trở nên ám muội.

Chúng nữ nhìn nhau, tựa như đang âm thầm trao đổi điều gì đó.

Đinh Đang đảo đôi mắt đẹp linh động, nàng cười tủm tỉm đề nghị: Trong chúng ta, chỉ còn Nghi Lâm muội muội và Hoa tỷ tỷ vẫn chưa trở thành tỷ muội chân chính.

Giờ đây vẫn chưa muộn để thành toàn cho các nàng chứ.

Nghi Lâm và Hoa Vạn Tử nghe vậy, mặt mày đỏ ửng.

Nghi Lâm vội vàng khoát tay nói: Ta không được, sư phụ vẫn đang chờ ta trở về.

Đinh Đang bĩu môi nói: Định Dật Sư Thái sao cứ luôn ngăn cản Nghi Lâm muội muội.

Phá hoại nhân duyên của người khác là phải bị ngựa đá.

Nghi Lâm khó xử nói: Đinh Đang chớ có nói xấu sư phụ ta, người chỉ là lo lắng cho ta mà thôi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Đinh Đang chớ làm khó Nghi Lâm, ngày mai ta sẽ đi thuyết phục Định Dật Sư Thái.

Đêm nay Nghi Lâm cứ về trước đi.

Đinh Đang thấy Cố Hàn Uyên bênh vực Nghi Lâm, đành lặng lẽ rút lui.

Nghi Lâm thấy Cố Hàn Uyên thông cảm cho nàng, đôi mắt thu thủy lay động ánh cảm kích.

Nàng khẽ nói: Đa tạ ngươi, Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo: Giữa chúng ta sao phải nói lời tạ ơn.

Đợi Định Dật Sư Thái đồng ý rồi, hảo hảo mà dùng Phật Châu của nàng là được.

Mặt Nghi Lâm đỏ bừng vì thẹn, nụ cười càng thêm kiều diễm ướt át.

Phật Châu trên người nàng mơ hồ nóng lên, khiến phương tâm nàng khẽ run rẩy.

Nếu Nghi Lâm không thể ở lại, vậy người ở lại tự nhiên là Hoa Vạn Tử.

Chỉ thấy Hoa Vạn Tử lúc này, tựa như thiếu nữ vậy, thẹn thùng cúi đầu se sợi tóc.

Mặc dù không nói một lời, chúng nữ cũng biết nàng đây là ý ngầm thừa nhận.

Bạch A Tú trao cho Hoa Vạn Tử một ánh mắt khích lệ.

Đinh Đang vừa định tinh nghịch nói điều gì đó, đã bị Nhạc Linh San kéo đi.

Ninh Trung Tắc trước khi rời đi dặn dò: Hàn Uyên, hãy đối xử tốt với Hoa cô nương.

Cố Hàn Uyên ôn hòa đáp: Yên tâm đi.

Đột nhiên, gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng.

Ngượng ngùng mà thì thầm: Nếu như chưa hết hứng thú, có thể đến tìm thiếp, đừng nên miễn cưỡng nàng ấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trêu ghẹo: Thật không phải là phu nhân tự mình thèm muốn sao.

Ninh Trung Tắc vô cùng xấu hổ, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Phi, miệng chó không thể nhả ngà voi.

Nói đoạn, nàng liền đóng cửa phòng lại, chỉ còn lại Cố Hàn Uyên và Hoa Vạn Tử.

Ở thời đại này, Hoa Vạn Tử đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thuộc dạng gái lỡ thì.

Chương 308

So với chúng nữ khác, dung mạo nàng có kém hơn vài phần, vì vậy khó tránh khỏi có chút mặc cảm.

Nàng cũng không nguyện ý bỏ qua cơ hội lần này.

Thế nhưng, nước đã đến chân rồi, Hoa Vạn Tử lại trở nên khẩn trương.

Cố Hàn Uyên nhận ra nàng đang khẩn trương, không đi thẳng vào vấn đề, mà nắm lấy tay nhỏ của nàng, nói chuyện phiếm, hóa giải cảm giác lo lắng của nàng.

Giữa Hoa Vạn Tử và Cố Hàn Uyên, đẳng cấp chênh lệch quá xa, rất nhanh nàng đã bị hắn mê hoặc đến mơ hồ.

Trong phòng, ngọn nến chẳng biết tự lúc nào đã tắt.

Căn phòng mờ tối, một đóa hoa yêu kiều đang khoe sắc nở rộ.

Ngày hôm sau, khi Cố Hàn Uyên mở cửa phòng, liền gặp Ninh Trung Tắc.

Nàng dò xét nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Hoa Vạn Tử vẫn còn đang ngủ say.

Nàng trách cứ nói: Chẳng phải đã nói đối xử tốt sao.

Hoa muội muội sao lại không đứng dậy nổi thế.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Cái này thật sự không thể trách ta, là Vạn Tử cứ nhất mực tự miễn cưỡng bản thân.

Hắn có thể lý giải suy nghĩ của Hoa Vạn Tử.

Đối với một Hoa Vạn Tử có chút tự ti mà nói, Cố Hàn Uyên dù có ôn nhu một chút cũng không bằng thành toàn cho nàng.

Chỉ có như vậy mới khiến nàng an tâm.

Ánh mắt Ninh Trung Tắc phức tạp.

Nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không phụ bạc các nàng, thế nhưng càng nhiều nữ nhân ở bên cạnh, giữa họ khó tránh khỏi sẽ có sự so sánh.

Tình huống của Hoa Vạn Tử không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng.

Giữa lúc nàng có chút buồn vô cớ, Cố Hàn Uyên liền ôm Ninh Trung Tắc vào lòng.

Cảm nhận được hương thơm mềm mại của nàng, hắn ôn nhu hỏi: Phu nhân đang lo lắng mình sẽ thất sủng sao.

Ninh Trung Tắc giật mình nhìn quanh.

May mắn lúc này trong khách điếm hoàn toàn yên tĩnh.

Nàng tức giận nói: Mau buông ra, đừng để người khác phát hiện.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa buông Ninh Trung Tắc ra, trêu ghẹo cười nói: Phu nhân vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đó.

Khóe môi ngọc của Ninh Trung Tắc yên nhiên nở nụ cười, nàng thẹn thùng vô hạn.

Nàng cảm nhận được nhiệt độ hừng hực Cố Hàn Uyên truyền đến, đã có được đáp án.

Nàng hiếm khi xinh đẹp trừng mắt nói: Không lo lắng, thiếp nào có tin chàng sẽ bỏ rơi thiếp và San Nhi.

Thần thái hoàn toàn khác biệt của Ninh Trung Tắc lúc này khiến Cố Hàn Uyên có chút thất thần.

Trong mắt hắn lóe lên một vệt sắc màu hừng hực.

Đêm qua vốn cũng chưa tận hứng, lúc này lại bị Ninh Trung Tắc vô ý khiêu khích một phen.

Giữa tiếng kinh hô cố gắng đè nén của Ninh Trung Tắc, hắn ôm chầm lấy nàng.

Nhìn gương mặt quyến rũ ửng hồng trong lòng, hắn trêu ghẹo: Phu nhân đã biết rồi, vậy cần phải hảo hảo mà chịu trách nhiệm.

Cố Hàn Uyên không định đánh thức Hoa Vạn Tử đang mệt mỏi, dựa theo thần niệm định vị, đẩy cửa một gian phòng thuê khác.

Cho đến khi mặt trời lên cao, Cố Hàn Uyên hiện thân quả nhiên gây nên một trận xôn xao.

Các môn phái chưa rời đi nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ không ngờ mới qua hai ngày, Cố Hàn Uyên đã trở về.

Bạch Tự Tại quan tâm nhất chuyện Hiệp Khách đảo, vì vậy dẫn đầu hỏi: Cố công tử đã trở về từ Hiệp Khách đảo.

Đã xảy ra chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên giải thích chân tướng Hiệp Khách đảo cho mọi người: Các vị đợi thêm vài ngày nữa, sẽ có thể nhìn thấy những người đã từng đến Hiệp Khách đảo nhưng chưa trở về.

Chân tướng về Hiệp Khách đảo tự nhiên cũng gây ra náo động trong mọi người.

Lúc này, ở phía sau đám người, Đinh Đang mang vẻ mặt quái dị nhìn Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San.

Nhìn gương mặt kiều diễm ửng hồng của các nàng, nàng tiến đến bên tai Nhạc Linh San nhỏ giọng hỏi: Đêm qua Cố đại ca không phải đi tìm Hoa tỷ tỷ rồi sao.

Nhạc Linh San bất đắc dĩ nói: Sáng sớm không biết mẫu thân và

Cố đại ca đã nói gì, đột nhiên lại nổi hứng thú.

Ánh mắt Đinh Đang lóe lên ý cười vi diệu, nàng hướng Ninh Trung Tắc đang xấu hổ hỏi: Ninh tỷ tỷ, tỷ đã nói gì với Cố đại ca.

Có thể nói cho ta biết không.

Vẻ mặt Đinh Đang so với những người khác càng thêm khát khao sự yêu thích của Cố Hàn Uyên, cho nên đối với chuyện này nàng cảm thấy vô cùng hứng thú.

Ninh Trung Tắc tức giận nói: Hắn vốn đã hoang đường, có chuyện gì liên quan đến ta đâu.

Đinh Đang nào có tin lý do thoái thác của Ninh Trung Tắc, nàng tự nhiên ôm lấy cánh tay Ninh Trung Tắc làm nũng nói: Ai nha, Ninh tỷ tỷ chớ có nhỏ mọn như vậy nha.

Ninh Trung Tắc đối với Đinh Đang cơ trí cổ quái không có cách nào, chỉ có thể nhỏ giọng giải thích vài câu.

Đinh Đang lúc đầu còn nghe mà gương mặt kiều tiếu đỏ ửng, đến cuối cùng thì căm giận nói: Mẫu thân ta đã sớm qua đời rồi.

Biện pháp này đối với ta mà nói vô dụng a.

Câu nói cáu giận của nàng đã khiến hai gương mặt kiều diễm đỏ ửng.

Bạch Tự Tại tiếc nuối nói: Đáng tiếc bích họa trên Hiệp Khách đảo đã bị phá hủy, nếu không nhất định phải lên đảo xem rốt cuộc là loại võ công gì mà có thể khiến nhiều người trầm mê trong đó không thể tự kiềm chế.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, hắn thản nhiên nói: Hiệp Khách đảo chính là di tích thượng cổ mà tại hạ đã từng nhắc đến, tự nhiên là kẻ hữu duyên sẽ đạt được.

Kẻ vô duyên đi vào, bất quá cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Bạch Tự Tại không biết có phải là nhớ đến đoạn trải nghiệm tẩu hỏa nhập ma của mình hay không, đối với thuyết pháp của Cố Hàn Uyên cực kỳ tán thành.

Cố công tử nói rất đúng, Hiệp Khách đảo này tuy thần kỳ, nhưng đạt được là nhờ vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta.

Chẳng có gì đáng phải bận tâm.

Bạch Tự Tại sau khi thanh tỉnh khỏi tẩu hỏa nhập ma, tâm tình đã cải thiện rất nhiều, thậm chí tu vi cũng có chỗ đột phá.

Đương nhiên không phải ai cũng có cùng quan điểm với Bạch Tự Tại.

Bọn họ càng chú ý đến lời Cố Hàn Uyên nói về di tích thượng cổ.

Bởi vì liên tục được phơi bày, lại có Cố Hàn Uyên và Thạch Phá Thiên làm tấm gương trước đó, rất nhiều người đối với di tích thượng cổ đã nảy sinh hứng thú nồng hậu.

Họ dồn dập suy nghĩ về những nơi còn lại bị coi là cấm địa.

Liệu có phải những cấm địa đó chính là di tích thượng cổ, chỉ là trước đây không ai có thể đạt được cơ duyên từ đó, nên mới dần dần biến thành cấm địa.

Bởi vì trên Hiệp Khách đảo vẫn còn rất nhiều tiền bối của các môn phái trước đây được mời đi, cho nên đám người quyết định đợi thêm vài ngày nữa.

Cố Hàn Uyên không để ý đến đám người đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, hắn đi tới trước mặt Định Dật Sư Thái nói: Định Dật Sư Thái, có thể nào dời bước một lát không.

Định Dật Sư Thái ngạc nhiên hỏi: Cố công tử tìm bần ni có việc gì.

Cố Hàn Uyên gật đầu nói: Quả thật có chuyện muốn cùng Định Dật Sư Thái thương nghị.

Được.

Định Dật Sư Thái đáp ứng, theo Cố Hàn Uyên đi tới một chỗ yên tĩnh.

Nàng đột nhiên nói: Nhân tiện, số thuốc trị thương mà Cố công tử ủy thác luyện chế trước đây đã hoàn thành một đợt.

Không biết Cố công tử khi nào sẽ đến lấy.

Cố Hàn Uyên đối với hiệu suất của Hằng Sơn phái cực kỳ thỏa mãn: Tại hạ có thời gian sẽ lên Hằng Sơn lấy thuốc.

Định Dật Sư Thái nghi ngờ hỏi: Vậy Cố công tử còn có chuyện gì cần Hằng Sơn phái chúng ta giúp đỡ sao.

Cố Hàn Uyên đối với Hằng Sơn phái có đại ân.

Chỉ cần không phải chuyện vi phạm nguyên tắc, nàng đều có thể bằng lòng.

Thế nhưng những lời tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng khó xử.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Sư Thái còn định tiếp tục ngăn cản Nghi Lâm sao.

Định Dật Sư Thái đêm qua đã nghe Nghi Lâm nói về việc Cố Hàn Uyên trở về.

Cũng biết nếu không phải do nàng dặn dò, đêm qua Nghi Lâm có lẽ đã thất thân.

Nàng đã sớm có ý tưởng mở một mắt nhắm một mắt, việc Nghi

Lâm hoàn tục cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Định Dật Sư Thái thở dài nói: Bần ni biết ý của công tử.

Bần ni cũng biết Nghi Lâm đối với Cố công tử đã tình căn thâm chủng, có ngăn cản đến mấy cũng không còn ý nghĩa.

Vậy nên, đợi lần này trở về Hằng Sơn phái sẽ để Nghi Lâm hoàn tục.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lại không lộ vẻ mừng rỡ, ngược lại nghiêm túc hỏi: Sư Thái có biết Nghi Lâm hoàn tục sau đó sẽ dẫn phát hậu quả gì không.

Định Dật Sư Thái nghi ngờ hỏi: Cố công tử có ý gì.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Theo tại hạ quan sát, nếu Nghi Lâm có thể hoàn tục, khẳng định sẽ còn rất nhiều đệ tử trẻ tuổi khác cũng tới hoàn tục.

Đến lúc đó, Hằng Sơn phái có khả năng sẽ chỉ còn trên danh nghĩa.

Đây là sự thật, cũng là điều mà Định Dật Sư Thái vẫn luôn lo lắng.

Lúc này bị Cố Hàn Uyên vạch trần, nàng nhất thời sầu mi khổ kiểm nói: Chuyện này chẳng phải là do Cố công tử gây ra họa sao.

Chỉ là ép các nàng ở lại thì có ích lợi gì.

Cơ nghiệp của Hằng Sơn phái có khả năng sẽ chấm dứt tại đây.

Nàng cũng không ít lần vì chuyện này mà thở dài thườn thượt.

Nếu như các đệ tử trẻ tuổi của Hằng Sơn phái cũng hoàn tục, vậy tất nhiên sẽ rơi vào cảnh khó khăn.

Đến lúc đó không cần nói đến việc Tung Sơn Phái dòm ngó, chỉ cần một thời gian dài không có người kế thừa, Hằng Sơn phái cũng tất nhiên diệt vong.

Cố Hàn Uyên mang vẻ mặt xấu hổ nói: Hằng Sơn phái vì nguyên cớ của tại hạ mà có nguy cơ diệt phái, trong lòng tại hạ vô cùng hổ thẹn, vì vậy liền nghĩ ra một biện pháp.

Định Dật Sư Thái kinh ngạc nói: Xin lắng tai nghe.

Cố Hàn Uyên dùng ngữ khí khó hiểu nói: Sư Thái không bằng đem các đệ tử muốn hoàn tục thu làm đệ tử tục gia, như vậy các nàng vẫn là đệ tử Hằng Sơn phái, Hằng Sơn phái cũng sẽ không trở thành hư danh.

Định Dật Sư Thái nghe vậy kinh hãi, vô thức phủ quyết nói: Cái này sao có thể được.

Cố Hàn Uyên cũng không vì sự cự tuyệt của Định Dật Sư Thái mà bỏ cuộc, tiếp tục thuyết phục: Vì sao không được.

Hằng Sơn phái tuy thuộc về Phật Môn, nhưng vẫn tự xem mình là kiếm phái.

Thiết nghĩ, đối với Phật Môn cũng chưa có lòng trung thành sâu đậm.

Hiện tại chỉ là thêm một bộ phận đệ tử tục gia, trên thực tế vẫn là đệ tử Hằng Sơn phái.

Sư Thái cần gì phải câu nệ với hình thức đâu.

Định Dật Sư Thái giật mình, suy nghĩ một lát, lại phát hiện Cố Hàn Uyên nói vô cùng có đạo lý.

Hằng Sơn phái chỉ là vì khai phái tổ sư là Hiểu Phong Sư Thái mà vẫn duy trì đặc sắc Phật Môn.

Trên thực tế, cùng Phật Môn cũng không có nhiều liên quan.

Chương 309

Thực sự dựa theo lời Cố Hàn Uyên nói mà làm cũng không phải không được.

Định Dật Sư Thái có chút dao động, ánh mắt phức tạp nói: Ai, Cố công tử nói rất có đạo lý.

Chỉ là bần ni không thể hổ thẹn với liệt tổ liệt tông Hằng Sơn phái.

Cố Hàn Uyên thấy nàng do dự, tiếp tục tăng thêm thuyết phục: Tả Lãnh Thiền dã tâm bừng bừng, muốn hợp nhất Ngũ Nhạc phái.

Hằng Sơn phái nếu như thực lực đại tổn bị Tung Sơn Phái chiếm đoạt, đó mới thật là hổ thẹn với liệt tổ liệt tông.

Huống hồ hiện tại tình thế Tống Quốc hỗn loạn, Sư Thái mở cửa Tục Gia đệ tử, cũng có thể che chở thêm một số nữ tử đáng thương.

Định Dật Sư Thái tuy tính tình nóng nảy, cương trực chính nghĩa, nhưng lại là người thấu hiểu thời cuộc, tư tưởng khai sáng.

Bằng không trong Tiếu Ngạo Giang Hồ cũng sẽ không truyền chức chưởng môn cho Lệnh Hồ Xung.

Định Dật Sư Thái u u thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: Thôi được, đợi ta trở về Hằng Sơn sẽ nói rõ việc này với các đệ tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười chắp tay nói: Sư Thái tư tưởng khai sáng, tại hạ bội phục.

Định Dật Sư Thái thấy vậy tức giận nói: Những đệ tử này của bần ni đều là do bần ni dốc lòng dạy dỗ, coi các nàng như con gái ruột.

Về sau Cố công tử cần phải đối xử tốt với các nàng, bằng không bần ni tuyệt sẽ không bỏ qua.

Nói đến cuối cùng, nàng đã thanh sắc câu lệ, hiển nhiên là nghiêm túc.

Mặc dù nàng tự biết không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên, nhưng vẫn vì tương lai của các đệ tử mà lên tiếng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ cảm động nói: Sư Thái xin yên tâm.

Những Tiểu Ni Cô đáng yêu này vẫn có không ít giá trị, Cố Hàn Uyên ngược lại sẽ không bạc đãi các nàng.

Hắn dừng một chút, trầm giọng nói: À phải rồi, đêm nay Nghi Lâm sẽ đến phòng tại hạ, Sư Thái không có ý kiến chứ.

Định Dật Sư Thái đầu tiên là ngẩn người, tiếp đó bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nàng ngay cả chuyện đệ tử trẻ tuổi hoàn tục cũng đã đáp ứng rồi, việc ngăn cản Nghi Lâm cũng chẳng còn ý nghĩa.

Chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nàng tức giận nói: Bần ni có thành kiến thì có ích lợi gì.

Cố công tử cứ đối xử tốt với Nghi Lâm là được.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đa tạ Sư Thái đã lý giải.

Khi hai người trở về, mọi người đã tản đi, chỉ có các đệ tử Hằng Sơn phái còn đang chờ Định Dật Sư Thái.

Cố Hàn Uyên đi tới bên cạnh Nghi Lâm, nhẹ giọng nói vào tai nàng: Nghi Lâm, Định Dật Sư Thái đã đồng ý.

Đêm nay nhớ đến phòng ta.

Nghi Lâm nghe vậy, vành tai đỏ bừng.

Nàng ngước mắt thấy Định Dật Sư Thái vẫn chưa phản đối, gương mặt thanh lệ tràn đầy sắc thái vui vẻ lẫn xấu hổ.

Nàng thẹn thùng cúi thấp đôi mắt xuống, tràn đầy vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Cuộc đối thoại của hai người vẫn không tránh được các đệ tử Hằng Sơn phái.

Nghi Thanh và các đệ tử khác vô cùng chấn động, nhất thời xì xào bàn tán, thần sắc không khỏi chú ý đến vẻ mặt bình tĩnh của Định Dật Sư Thái.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ hoặc mong đợi trong mắt những đệ tử này, Định Dật Sư Thái lại càng khẳng định ý tưởng trước đó.

Nếu Cố Hàn Uyên hô một tiếng, những đệ tử này chẳng phải sẽ đều chạy theo sao.

Thà rằng chấp nhận đề nghị của Cố Hàn Uyên, để các nàng ở lại Hằng Sơn phái với thân phận đệ tử tục gia.

Bất quá, nàng vẫn tức giận nói: Ta biết suy nghĩ của các ngươi.

Tất cả đợi trở về Hằng Sơn phái rồi hãy nói, hiện tại chớ hòng mơ tưởng.

Bất quá dù vậy, các Tiểu Ni Cô vẫn nghe được Định Dật Sư Thái đã nới lỏng khẩu phong.

Họ mừng rỡ châu đầu ghé tai, thường xuyên ngước mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đáp lại bằng nụ cười ôn hòa, khiến từng người họ đỏ bừng mặt cười vì thẹn.

Xuất phát từ tâm tư chăm sóc ao cá, Cố Hàn Uyên nán lại bên phía Hằng Sơn phái, ôn hòa trò chuyện cùng các đệ tử Hằng Sơn phái, thường xuyên chọc cho các Tiểu Ni Cô vốn ngày thường thận trọng trong lời nói và việc làm phải cười duyên liên tục.

Định Dật Sư Thái không chịu nổi bầu không khí này, tùy tiện dặn dò vài câu liền một mình trở về khách điếm.

Định Dật Sư Thái vừa đi, các đệ tử Hằng Sơn nhất thời ánh mắt sáng bừng, họ không tự chủ liền kéo gần khoảng cách với Cố Hàn Uyên.

Các nàng vốn là ở độ tuổi tơ tình xao động, trước đây chỉ vội vàng luyện võ tu hành, cả ngày thanh đăng cổ Phật, khó tránh khỏi đã đè nén thiên tính thiếu nữ.

Sau khi gặp Cố Hàn Uyên, đầu tiên là bị vẻ ngoài tuấn lãng phi phàm, khí chất nổi bật bất quần cùng võ công tuyệt thế của hắn hấp dẫn.

Kế đó lại bởi vì Nghi Lâm mà có thêm rất nhiều giao tiếp, hảo cảm đối với Cố Hàn Uyên cũng càng ngày càng nhiều.

Nhất là ở cửa hàng 28, khi các nàng tuyệt vọng, Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống cứu các nàng.

Vốn là ở độ tuổi yêu thích huyễn tưởng, phương tâm các nàng không tự chủ liền gửi gắm vào người hắn.

Cho nên mới khiến Định Dật Sư Thái có chút phiền não, gần giống như đập lớn vỡ đê, ngăn không thể ngăn nổi.

Cũng giống như hiện tại, khẩu phong của Định Dật Sư Thái đã nới lỏng, lại có Nghi Lâm làm tấm gương trước đó, khiến sau khi Định Dật Sư Thái rời đi, các nàng đều không tự chủ muốn thân mật hơn một chút với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vì để tránh cho Nghi Lâm bị đẩy ra, không thể không nắm lấy vòng eo tinh tế mềm mại của nàng.

Ở trước mặt nhiều sư tỷ như vậy mà tiếp xúc thân mật, khiến gương mặt nàng đỏ bừng, cái đầu nhỏ trọc lóc trơn bóng mượt mà cũng hiện lên vẻ ửng hồng say lòng người.

Các đệ tử Hằng Sơn phái vẫn chưa có thành kiến đối với việc Nghi Lâm được đối đãi đặc biệt.

Theo các nàng, có nhiều nữ tử thích Cố Hàn Uyên như vậy, nếu không phải vì mối quan hệ của Nghi Lâm, các nàng bất quá cũng chỉ là những ni cô không có mái tóc mà thôi, bàn về xinh đẹp thì làm sao có thể xếp hàng đầu.

Cái này theo Cố Hàn Uyên, cũng là các nàng đã coi nhẹ bản thân mình.

Các nàng đại thể đều có khuôn mặt tuấn tú, mặc dù không có mái tóc, cũng hiện ra vẻ đẹp động lòng người.

Hơn nữa, gần giống như sự dụ hoặc của chế phục vậy, nhiều tầng thân phận ni cô ngược lại càng khiến Cố Hàn Uyên hứng thú thêm vài phần.

Lại nói, bởi vì Hằng Sơn phái trong Tiếu Ngạo Giang Hồ thực sự chiếm không ít vai trò, vì vậy hắn đã thu hoạch không ít phản phái điểm trên người các đệ tử Hằng Sơn phái.

Nhất là sau khi cứu các nàng ở cửa hàng 28, càng là thu hoạch đầy đủ.

Nghi Thanh, Nghi Cùng, Nghi Chất, Nghi Thật tứ nữ là Tứ Đại Đệ Tử của Hằng Sơn phái, không chỉ có võ công xuất chúng nhất, mà còn là những người có dung mạo xuất chúng nhất ngoài Nghi Lâm.

Nhất là Nghi Thanh và Nghi Cùng có vai trò không ít trong Tiếu Ngạo Giang Hồ , vì vậy các nàng đều cống hiến không ít phản phái điểm.

Còn như các nữ đệ tử khác, mặc dù cá thể cấp cho phản phái điểm không nhiều lắm, thế nhưng không chịu nổi nhân số đông đúc.

Cùng với cuộc trò chuyện đi vào chiều sâu, bầu không khí càng trở nên nhiệt liệt.

Xung quanh Cố Hàn Uyên đều là mùi hương thiếu nữ, áo bào rộng lớn thỉnh thoảng liền sẽ cọ vào người hắn.

Cánh tay khẽ nhúc nhích, liền là một mảnh mềm mại cùng tiếng kinh hô kiều diễm.

Trong bầu không khí này, lá gan chúng nữ dần dần lớn hơn.

Nghi Thanh cười duyên hỏi: Nghi Lâm sư muội, hiện tại các muội tiến triển thế nào rồi.

Đây cũng là điều mà rất nhiều các sư tỷ tò mò, ánh mắt các nàng hiếu kỳ tập trung vào người Nghi Lâm.

Mặt Nghi Lâm vốn mỏng, làm sao có thể trả lời những câu hỏi như vậy.

Nàng chỉ vùi gương mặt đỏ bừng vào lòng Cố Hàn Uyên giả làm đà điểu.

May mắn Cố Hàn Uyên thay nàng giải vây, thuận tiện lại đào một cái hố còn lớn hơn cho nàng.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo cười nói: Ta mượn Phật Châu của Nghi Lâm dùng một lát.

Chúng nữ lộ vẻ nghi hoặc, mặc dù không hiểu là có ý gì, thế nhưng dường như rất lợi hại.

Nghi Cùng kỳ quái nói: Thế nhưng các đệ tử Hằng Sơn phái chúng ta chưa từng có thói quen đeo Phật Châu.

Cố Hàn Uyên buông Nghi Lâm ra khỏi lòng, trêu ghẹo: Nghi Lâm, các sư tỷ của muội muốn nhìn xem ta đã mượn Phật Châu thế nào.

Nghi Lâm nhất thời bối rối, gương mặt vốn đã đỏ bừng vì thẹn lại càng đỏ thẫm như máu.

Nàng do dự hồi lâu, không lay chuyển được yêu cầu của Cố Hàn Uyên, mới dưới sự cổ vũ của hắn mà tái hiện lại cảnh tượng lúc đó.

Các đệ tử Hằng Sơn phái vô cùng chấn động, chỉ cảm thấy tăng thêm rất nhiều kiến thức.

Dù sao các nàng cùng Nghi Lâm từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, đối với Nghi Lâm, vốn luôn ở trong áo bào rộng lớn, họ tưởng chừng đã hiểu quá rõ.

Thế nhưng vạn vạn không ngờ tới, dù vậy cũng không thể che giấu cảm giác tồn tại của Cố Hàn Uyên.

Cảnh tượng hỗn loạn như vậy giằng co hồi lâu.

Cố Hàn Uyên ngược lại thực sự hiểu rõ rằng các đệ tử Hằng Sơn phái quả thực cực kỳ dưỡng người.

Tứ nữ Nghi Thanh ngược lại cũng không hổ là Tứ Đại Đệ Tử của Hằng Sơn phái, danh xứng với thực.

Những nữ đệ tử khác cũng đều là người có nhan sắc, đủ khiến Đinh Đang phải tự ti.

Màn đêm buông xuống, các đệ tử Hằng Sơn phái không dám đi thẳng về gặp Định Dật Sư Thái, hẹn nhau cùng đi tắm rửa.

Các nàng thỉnh thoảng đột nhiên mặt đỏ bừng, che giấu sự nóng ran trong lòng, trêu chọc nhau.

Còn Nghi Lâm thì không đi theo, bị dẫn trở lại phòng Cố Hàn Uyên.

Chương 310

Có lẽ vì ban ngày ở trước mặt các sư tỷ đã quá mức xấu hổ, đến đêm ngược lại nàng không còn khẩn trương nữa.

Ninh Trung Tắc và chúng nữ cũng đã sớm biết tối nay là của Nghi Lâm, cho nên đều không đến quấy rầy.

Đinh Đang cũng bị Nhạc Linh San kéo đi, chỉ có thể bĩu cái môi nhỏ, bất mãn oán giận Cố Hàn Uyên đã giữ nàng lại mấy ngày mà chẳng có quả ngọt.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trơn bóng mượt mà của Nghi Lâm, lại khiến nàng đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cố Hàn Uyên ôn hòa hỏi: Nghi Lâm, nàng có trách Cố đại ca đã làm hỏng tu hành của nàng không.

Nghi Lâm khẽ lắc trán, hàm tình mạch mạch nhìn người yêu trước mắt, nhu nhược mà kiên định nói: Khi Cố đại ca ở Hành Dương thành đã cứu ta ra khỏi tay Điền Bá Quang, tu hành của ta liền ở trong hồng trần này.

Cố đại ca vui sướng chính là ta vui sướng.

Cố đại ca bình an chính là hạnh phúc của ta.

Nghi Lâm khó khăn lắm mới lấy dũng khí nói ra những lời tâm tình động lòng người như vậy, Cố Hàn Uyên cũng khó tránh khỏi bị khuấy động đến ánh mắt hừng hực.

Y phục đệ tử Hằng Sơn phái của Nghi Lâm vẫn chưa cởi ra.

Nàng khẽ duyên dáng kêu một tiếng, niệm tụng Phật hiệu lại phá giới.

Cố Hàn Uyên đối với kinh văn mà Nghi Lâm học ở Hằng Sơn cảm thấy rất hứng thú, trong thần sắc xấu hổ của nàng, hắn đã đọc cho mình nghe.

Ngược lại, điều đó lại khiến hắn có hiểu biết sâu sắc hơn về Phật Học.

Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục.

Chỉ bất quá, địa ngục này lại thật ấm áp.

Ngày hôm sau, Nghi Lâm tự nhiên nhận được không ít lời trêu đùa.

Không chỉ đến từ Đinh Đang và chúng nữ, mà còn đến từ các sư tỷ của nàng.

Nghi Lâm không chịu nổi sự truy vấn, khó tránh khỏi tiết lộ vài câu cảm nhận của mình, khiến không ít người kinh hô và nảy sinh ý tưởng.

Vì vậy, ánh mắt các đệ tử Hằng Sơn phái nhìn Cố Hàn Uyên càng thêm nóng bỏng.

Nếu không phải Định Dật Sư Thái đã nới lỏng khẩu phong, và bảo tất cả đợi trở về Hằng Sơn phái rồi hãy nói, e rằng các nàng đã không kiềm chế được mà xao động.

Từ nay về sau vài ngày, đại thể vẫn là gió êm sóng lặng.

Cố Hàn Uyên cũng đã chỉnh đốn một số môn phái hối hận vì đã tôn hắn làm Minh chủ.

Chí ít bề ngoài, bọn họ vẫn cung kính phục tùng.

Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý đến suy nghĩ ngầm của bọn họ.

Nếu còn không biết sống chết mà gây sự, Thiên Võng sẽ dạy cho bọn họ cách làm người.

Ngoài ra, hắn cũng kiểm lại một chút những gì đã thu hoạch trước đó.

Số lượng lớn phản phái điểm tạm thời không nói đến.

Đinh Đang và Bạch A Tú trước khi Cố Hàn Uyên đi đến Hiệp Khách đảo, cũng đã hoàn thành đánh giá phản phái của các nàng.

Chỉ là phần thưởng cho đánh giá SSS lại tương đối lúng túng.

Cả hai nàng đều nhận được Ngũ Linh Tiên Thuật trong Tiên Kiếm.

Đinh Đang nhận được tiên thuật hệ hỏa, Bạch A Tú nhận được tiên thuật hệ thủy.

Ngũ Linh Tiên Thuật có uy lực và độ thần kỳ rất đáng kể, nhưng vẫn là vấn đề cũ: tiêu hao quá lớn.

Thế giới này Thiên Địa linh khí thiếu thốn, sử dụng Ngũ Linh Tiên Thuật không thể dẫn động Thiên Địa linh khí để phóng thích, chỉ có thể đơn thuần tiêu hao linh khí tự thân.

Cố Hàn Uyên có nhiều chiêu thức mạnh hơn.

Dưới sự so sánh, sự tiêu hao và uy lực của Ngũ Linh Tiên Thuật liền không tương xứng.

Việc đề thăng cảnh giới tiêu hao phản phái điểm lại nhiều hơn gấp mấy lần so với võ công.

Nói ngắn gọn, Ngũ Linh Tiên Thuật còn hơn cả Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết mà trở thành chiêu thức vô dụng, chỉ nằm dưới đáy hòm bám đầy bụi.

Vì vậy, cho tới bây giờ có rảnh rỗi, Cố Hàn Uyên mới thử tu luyện một chút, và đưa ra kết luận là lãng phí linh khí.

Điều quan trọng hơn chính là Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã dung hợp công pháp lần nữa.

Hắn lấy Tiêu Dao Ngự Phong, Thái Huyền Kinh, Dịch Cân Kinh, Thần Túc Kinh làm tài liệu dung hợp, lại thêm hao tốn đại lượng phản phái điểm đổi lấy Hoàng Đế Nội Kinh.

Với cái giá là toàn bộ phản phái điểm bỗng chốc trở về con số trước giải phóng, hắn đã dung hợp thành bản Âm Dương Quyết mới.

Bản Âm Dương Quyết mới này được Cố Hàn Uyên mệnh danh là Vạn Tượng Âm Dương Quyết, là thần công có cùng đẳng cấp với Chiến Thần Đồ Lục.

Mặc dù công hiệu không giống nhau, thế nhưng theo Cố Hàn Uyên, Vạn Tượng Âm Dương Quyết lại càng thêm thần kỳ.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết ngoài công hiệu vốn có của Âm Dương Quyết, thọ mệnh của người tu luyện lại một lần nữa tăng trưởng trên diện rộng.

Từ thọ mệnh gần nghìn năm ban đầu đã tăng trưởng đến 5000 năm.

Đồng thời có thể thay đổi trạng thái tuổi tác bên ngoài, ví như Cố Hàn Uyên hiện tại vừa có thể hóa thành hình tượng ấu niên, cũng có thể hóa thành hình tượng già nua.

Mức độ tăng cường công hiệu song tu khiến người ta bất ngờ.

Thuần Âm Chi Khí của nữ tử tu luyện Âm Thiên không còn chỉ có thể tự nhiên khôi phục, mà có thể dựa vào Âm Thiên gia tốc tốc độ khôi phục.

Nữ tử càng hấp thụ Thiên Địa linh khí, cũng chính là nữ tử càng xinh đẹp, hiệu quả tu luyện càng mạnh.

Lấy Hoàng Dung làm ví dụ, trước đây phải mất một tuần mới có thể khôi phục số lượng Thuần Âm Chi Khí, hiện tại chỉ cần một ngày.

Đồng thời, giới hạn chứa đựng Thuần Âm Chi Khí tăng lên trên diện rộng.

Số lượng Thuần Âm Chi Khí mà một cô gái có thể dung nạp là có giới hạn, có liên quan đến dung mạo, tu vi, và mức độ được Thiên Địa chung ái.

Khi đạt đến trình độ nhất định sẽ không tiếp tục tăng trưởng.

Bây giờ giới hạn này đã được mở rộng ra mấy lần.

Lấy một người khác làm ví dụ, Vu Hành Vân là một lô đỉnh.

Khi tu vi của nàng đề thăng đến đỉnh Đại Tông Sư, đó chính là thời điểm Thuần Âm Chi Khí của nàng đạt đến cực thịnh nhất.

Từ nay về sau, dù có đột phá tu vi đến Lục Địa Thần Tiên, cũng không thể tăng thêm tổng sản lượng Thuần Âm Chi Khí của nàng.

Mà bây giờ nếu để nàng học tập Vạn Tượng Âm Dương Quyết, giới hạn Thuần Âm Chi Khí của nàng sẽ tương ứng với thời điểm tu vi đạt đến đỉnh phong Lục Địa Thần Tiên.

Trình độ bồi dưỡng lô đỉnh tăng lên trên diện rộng, thậm chí khiến Cố Hàn Uyên có chút băn khoăn.

Liệu thời cơ thu hoạch lô đỉnh Vu Hành Vân có nên lùi lại thêm một chút nữa hay không.

Thu hoạch quá sớm khó tránh khỏi có chút hiềm nghi ăn tươi nuốt sống.

Ngoài ra, tính bao dung của Vạn Tượng Âm Dương Quyết tăng lên rất nhiều.

Rất nhiều nữ tử không muốn từ bỏ công pháp nguyên bản, lựa chọn kiêm tu Âm Thiên.

Bây giờ, bất luận Võ Công Tâm Pháp nào cũng đều có thể trên cơ bản trực tiếp chuyển tu, đồng thời có thể dung nạp đặc tính công pháp vốn có, phát huy ra công hiệu còn hơn cả nguyên bản.

Thái Huyền Kinh mang tới kinh mạch và đan điền giả thuyết cũng đồng dạng dung nhập vào trong đó, hoàn toàn mở ra một hệ thống tu luyện linh khí mới.

Trước đây linh khí của Cố Hàn Uyên đều tản mát ở từng khiếu huyệt bên trong, khi sử dụng mới có thể rút ra từ khiếu huyệt.

Bây giờ thì có thể tiến hành tu luyện ở kinh mạch và đan điền giả thuyết.

Nói ngắn gọn, Cố Hàn Uyên có thể tu luyện thêm một môn tu tiên công pháp, chỉ là còn chưa chọn được, tạm thời gác lại.

Cố Hàn Uyên đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết và Âm Thiên đều truyền thụ cho chúng nữ nơi này, thí nghiệm hiệu quả công pháp mới, hồ thiên hồ địa một phen.

Hôm nay, đội thuyền Hiệp Khách đảo đã đến.

Các Võ Lâm Nhân Sĩ trước đây ở lại trên Hiệp Khách đảo đã theo thuyền lên bờ.

Cố Hàn Uyên đi vào tiếp nhận tài liệu để nấu Cháo Lạp Bát.

Chúng nữ không đi trước vây xem, mà tụm lại một chỗ tán gẫu với gương mặt đỏ thắm.

Lúc này Đinh Đang đang nằm dài trên giường, xoa nắn vòng eo thon nhỏ của mình, vẻ mặt khổ sở nói: Cố đại ca sao đột nhiên lại trở nên lợi hại hơn thế.

Ninh Trung Tắc đối với chuyện này sớm có suy đoán, trầm ngâm nói: Chắc là do Vạn Tượng Âm Dương Quyết mà ra.

Chương 311

Chúng ta đều tu luyện qua, thân thể cũng có biến hóa rất lớn, chỉ là không bằng Hàn Uyên mà thôi.

Đinh Đang nhìn Ninh Trung Tắc lúc này đang thần thái sung mãn, kiều diễm ướt át, kính nể nói: Ninh tỷ tỷ, bây giờ ta đối với tỷ là tâm phục khẩu phục.

Rõ ràng đã thừa nhận áp lực lớn nhất, nhưng bây giờ lại tinh thần nhất.

Ninh Trung Tắc đã thành thói quen với cái miệng không che đậy của Đinh Đang, biết không thể rơi vào nhịp điệu của nàng, nếu không thì sẽ bị trêu ghẹo không ngừng.

Nàng giả vờ tức giận nói: Tối hôm qua còn gọi thiếp là mẫu thân, ngày hôm nay lại thành tỷ tỷ rồi sao.

Đinh Đang bởi vì trước đây nghe được Cố Hàn Uyên hứng thú, cố ý vào ban đêm nhận Ninh Trung Tắc làm mẫu thân.

Ninh Trung Tắc lúc đó không nhận thấy được dụng tâm hiểm ác của nàng, chỉ coi là Đinh Đang thiếu thốn tình thương của mẹ, không hề phòng bị mà đáp ứng.

Kết quả là bị lừa thảm hại.

Đương nhiên, hiệu quả thực tế cũng không tệ lắm.

Trên gò má kiều tiếu của Đinh Đang, ý cười doanh doanh, nàng lơ đễnh nói: Đó là vì tranh thủ tình cảm nha.

Hơn nữa Ninh tỷ tỷ bây giờ nhìn trẻ tuổi như vậy, cùng Linh San đứng cùng nhau, nhìn qua không chừng ai mới là muội muội kia đâu.

Lời này ngược lại là tuyệt không giả dối.

Ninh Trung Tắc hiện tại không tìm thấy nửa điểm dấu vết năm tháng nào trên người.

Nếu không phải về thần thái còn vẫn duy trì phong vận thành thục, để Nhạc Linh San gọi nàng là muội muội cũng không hề có chút vấn đề nào.

Đinh Đang quay sang Nhạc Linh San hỏi: Linh San, ngươi cảm thấy ta nói rất đúng không.

Nhạc Linh San nghe vậy, nhìn Ninh Trung Tắc vài lần, tràn đầy đồng cảm gật đầu đồng ý nói: Nói rất đúng a, bây giờ ta đứng cùng mẫu thân, áp lực cũng lớn.

Ninh Trung Tắc mang vẻ vui mừng.

Gương mặt kiều diễm hiện lên ráng hồng động lòng người.

Hiển nhiên nàng rất hưởng thụ lời khen này, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: Hai nha đầu các ngươi càng nói càng quá đáng.

Đinh Đang bĩu môi nói: Mới không quá đáng đâu.

Cố đại ca rõ ràng càng yêu thích Ninh tỷ tỷ, đoạt ta và Linh San không ít lần.

Nói đến đây, nàng cực kỳ bất mãn, không ngừng kháng nghị với Cố Hàn Uyên.

Ninh Trung Tắc nghe vậy lập tức đỏ bừng mặt.

Chuyện này quả thực có chút đuối lý.

Bất quá nàng vẫn tìm được cớ để nói: Chuyện đó là một lẽ khác sao.

Ta chỉ là lo lắng San Nhi tuổi còn nhỏ, nhỡ có thai thì sao.

Nhạc Linh San phồng má, tức giận nói: Mẫu thân, ta nếu có đệ đệ muội muội chẳng phải càng phiền phức hơn sao.

Ninh Trung Tắc thấy Nhạc Linh San giáng cho nàng một đòn nặng, chột dạ dời mắt đi.

Thật khó mà ngẩng đầu lên trước mặt con gái.

Nàng yếu ớt nói: Chẳng qua đến lúc đó ta tìm một chỗ lánh đi một lát là được.

Đinh Đang như bắt được nhược điểm của Ninh Trung Tắc, căm giận nói: Ninh tỷ tỷ còn bảo là vì Linh San đâu, rõ ràng đã tính toán xong rồi.

Hòa Vạn Tử, Bạch A Tú cùng Nghi Lâm ba nữ ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Các nàng không có quá nhiều theo đuổi đối với chuyện này.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên trong lòng có vị trí của các nàng là được.

Còn những chuyện khác, các nàng đều mang ý nghĩ được là may, mất là mệnh.

Cố Hàn Uyên cũng không biết các nữ nhân bên kia vì hắn thiên vị mà tranh luận không ngừng.

Lúc này hắn đã dạy dỗ đám Võ Lâm Nhân Sĩ trở về từ Hiệp Khách Đảo một trận.

Bọn họ đều là vì không phục Cố Hàn Uyên mà đến đây khiêu chiến.

Họ ở Hiệp Khách Đảo nhiều năm vẫn không thể lĩnh ngộ võ công trên bích họa, mà Cố Hàn Uyên lại dễ dàng hoàn thành những việc họ không làm được.

Hơn nữa, bích họa bị hư hại cũng có liên quan đến Cố Hàn Uyên, khiến họ không thể không rời khỏi Hiệp Khách Đảo.

Thời gian vô ích trôi qua mà không thu hoạch được gì, trong lòng uất ức khó tả.

Diệu Đế Đại Sư mất nửa ngày mới chật vật đứng dậy, thở dài nói: Cố công tử tuổi trẻ mà thần công cái thế, thảo nào có thể lĩnh ngộ võ công trên bích họa Hiệp Khách Đảo.

Hắn quay đầu nói với bạn tốt của mình, đạo trưởng Ngu Trà phái Võ Đang: Ngu Trà, phái Võ Đang các ngươi lại xuất hiện một thế nhân kiệt, Trương Chân Nhân có người kế tục rồi.

Đạo trưởng Ngu Trà trước đó ngại vì thân phận Cố Hàn Uyên thuộc về ông cùng phái, lại là vãn bối, không tiện ra mặt khiêu chiến.

Vì vậy ông không bị thương.

Bất quá theo kiến giải của ông, cho dù có lên cũng không đỡ nổi nửa chiêu, chỉ thêm mất mặt mà thôi.

Ngược lại là may mắn tránh được kết cục xấu hổ.

Lúc này nhìn Diệu Đế Đại Sư chật vật, ông đắc ý nói: Đó cũng là bởi vì phái Võ Đang ta nhân kiệt địa linh, mới có đệ tử thiên tư tuyệt đỉnh như Hàn Uyên.

Lời này kỳ thực chỉ là thêm vàng lên mặt phái Võ Đang mà thôi.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện, đời này phái Võ Đang hoàn toàn trong tình thế giáp hạt.

Tống Thanh Thư duy nhất được coi trọng cũng chẳng qua là người nổi bật trong đám lùn.

Những người còn lại mặc dù trong lòng không phục, miệng cũng phải phục.

Dồn dập tán dương Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với bọn họ cũng không thèm để ý.

Chẳng qua là một đám người phí thời gian tuế nguyệt, đã tách rời khỏi thời đại mà thôi.

Mặc dù có vài Tông Sư, cũng là tiềm lực đã cạn kiệt, không đáng nhắc tới.

Cố Hàn Uyên nhận lấy nguyên liệu cháo mồng 8 tháng chạp từ Trương Tam mang tới.

Nhìn hắn cùng Lý Tứ cung kính xin cáo lui, không trở lại thuyền trên Hiệp Khách Đảo, mà ngược lại mỗi người cưỡi một con khoái mã đi xa.

Cố Hàn Uyên chỉ thoáng suy nghĩ đã đoán được ý đồ của bọn họ.

Thảo nào người đến không phải Triệu Đại.

Hóa ra Trương Tam, Lý Tứ định đi cứu Thạch Phá Thiên.

Quả nhiên là người trọng nghĩa khí.

Thế nhưng cái thứ nghĩa khí kiểu này rất dễ dàng khiến người ta chết oan chết uổng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhìn bóng lưng Trương Tam, Lý Tứ rời đi.

Đại huyệt quanh thân Thạch Phá Thiên đã bị Cố Hàn Uyên điểm trúng.

Các đốt ngón tay tứ chi tuy đã được nối lại, nhưng vẫn không thể dùng sức.

Vì vậy hắn căn bản không thể cưỡi ngựa.

Thạch Thanh và Mẫn Nhu chỉ có thể mang theo hắn chậm rãi đi về phía trước.

Cố Hàn Uyên nhìn vị trí Mẫn Nhu trong thần niệm.

Với khoảng cách này, Trương Tam và Lý Tứ muốn đuổi kịp sẽ không tốn bao nhiêu thời gian.

Cố Hàn Uyên chiếu theo lời hứa nấu cho chúng nữ một bát cháo mồng 8 tháng chạp.

Hiệu quả quả thật không tệ.

Công lực đều tăng trưởng không ít, nhất là công hiệu cường thân kiện thể càng mạnh.

Thể phách đều được cường hóa đến trình độ khác nhau.

Còn mùi vị thì chỉ có thể coi là bình thường.

Đinh Đang vì thế mà hối hận không thôi.

Nếu không phải vì có lợi cho thân thể, nàng nói gì cũng không uống.

Đinh Đang còn mang phương thuốc Bích Hỏa Huyền Băng Tửu từ gia gia nàng Đinh Bất Tam trộm được, đưa cho Cố Hàn Uyên.

Bích Hỏa Huyền Băng Tửu có công hiệu điều hòa Âm Dương, tăng trưởng công lực.

Ngược lại có thể thêm một phần nguyên liệu cho Âm Dương Linh Huyết Đan.

Võ Lâm Nhân Sĩ trên Hiệp Khách Đảo đã trở về.

Các môn phái dừng lại ở đây cũng mỗi người một ngả.

Hòa Vạn Tử và Bạch A Tú theo Bạch Tự Tại đám người trở về Tuyết Sơn Phái.

Nghi Lâm cũng theo Định Dật Sư Thái trở về Hằng Sơn Phái.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, hành trình Hiệp Khách Đảo lần này có thêm chút ngoài ý muốn.

Đầu tiên là Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San hai nàng rời khỏi phái Hoa Sơn, đồng thời không có ý định trở về.

Chương 312

Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn sắp xếp ổn thỏa cho các nàng.

Sau khi suy nghĩ, hắn vẫn quyết định để các nàng đến Tương Dương Thành, giúp Hoàng Dung một tay.

Thứ hai chính là trải qua mấy ngày thực nghiệm cùng chúng nữ, công pháp mới dung hợp Vạn Tượng Âm Dương Quyết song tu có hiệu quả mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cũng quyết định cho chúng nữ ở các nơi tiến hành một lần thăng cấp công pháp.

Tương Dương Thành càng là không thể không trở về một chuyến.

Cố Hàn Uyên mang theo Ninh Trung Tắc, Nhạc Linh San cùng Đinh Đang Ngự Kiếm Phi Hành về trước Tương Dương Thành.

Ba nữ đều là lần đầu tiên được Cố Hàn Uyên mang theo Ngự Kiếm Phi Hành.

Ninh Trung Tắc trước đây vẫn bị trói buộc ở phái Hoa Sơn, khó tránh khỏi tầm nhìn trở nên hẹp hòi rất nhiều.

Trải nghiệm Ngự Kiếm Phi Hành đã mở rộng hoàn toàn nhãn giới của nàng, không còn câu nệ với mảnh đất nhỏ dưới chân.

Nàng dù sao cũng thành thục ổn trọng hơn một chút, không kêu la ầm ĩ như hai thiếu nữ bên cạnh.

Nàng lẳng lặng nhìn Cố Hàn Uyên, người đã thay đổi cuộc đời nàng.

Trong đôi mắt đẹp, nhu tình như nước.

Nhạc Linh San cùng Đinh Đang đều mang tâm tính thiếu nữ.

Cảm giác bay lượn trên trời, thoát ly ràng buộc của trọng lực, kích thích các nàng không ngừng kinh hô.

Thường xuyên cao giọng reo hò, tựa như trút bỏ tất cả phiền não theo tiếng reo hò.

Đinh Đang vốn là một tiểu yêu nữ không có giới hạn đạo đức hay ràng buộc hành sự.

Kiểu phi hành vô câu vô thúc này càng hợp khẩu vị nàng nhất.

Vì vậy nàng còn kích động hơn Nhạc Linh San nhiều.

Nhìn Cố Hàn Uyên đang ôm mình bên cạnh, đôi mắt đẹp long lanh như nước của Đinh Đang chuyển động vẻ nghịch ngợm.

Nàng cúi người xuống trong ánh mắt kinh ngạc của Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng bị sự phóng khoáng của tiểu yêu nữ này làm kinh hãi.

Từ khi học được Ngự Kiếm Phi Hành đến nay, hắn còn chưa thử qua cách làm kích thích như vậy.

Nhìn Đinh Đang đang ngưỡng mộ mình với gò má hơi biến dạng.

Bên cạnh là mẫu nữ Ninh Trung Tắc xinh đẹp như hoa như ngọc.

Dưới chân là bạch vân ung dung, trời cao đất rộng.

Vuốt ve tiểu linh đang trên hai bím tóc đuôi ngựa của Đinh Đang, Cố Hàn Uyên trong lòng tràn đầy cảm giác tiêu dao tự tại giữa đất trời.

Tuy lần này Ngự Kiếm Phi Hành còn quá đáng hơn lần trước khi mang Hoàng Dung đến Đào Hoa Đảo, nhưng may mắn đây không phải là một thế giới Tiên Hiệp.

Ngoài Cố Hàn Uyên ra, cũng không có phi kiếm Ngự Kiếm Phi Hành nào khác.

Vì vậy cũng không xảy ra tai nạn xe cộ phi kiếm thảm khốc trên trời.

Cố Hàn Uyên mang theo ba nữ đến biệt viện Tương Dương Thành.

Vừa lúc Hoàng Dung cùng hai nữ nhi cũng ở đó.

Hoàng Dung tuy là người đầu tiên phát hiện Cố Hàn Uyên, nhưng người đầu tiên nhào tới lại là Quách Phù.

Cố đại ca.

Quách Phù kinh ngạc hô lên một tiếng rồi lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Tuy chỉ mới xa cách vài ngày, nhưng đối với Quách Phù, vừa mới tân hôn, nói một ngày không gặp như cách ba thu cũng không quá đáng.

Nàng cực kỳ nhớ Cố Hàn Uyên.

Nàng hít một hơi thật sâu mùi hương quen thuộc trên người Cố Hàn Uyên, ánh mắt mê ly nhìn khuôn mặt tuấn tú ôn nhu mỉm cười trước mắt.

Gương mặt nhỏ nhắn kiều tiếu tràn đầy vẻ nhớ nhung.

Cố Hàn Uyên bên cạnh, Nhạc Linh San bất mãn trêu chọc: Phù muội, trong mắt muội sao chỉ có mỗi Cố đại ca thôi vậy.

Lâu như vậy không gặp cũng không chào ta một tiếng.

Ở Hành Dương Thành, hai nàng tuy có quan hệ cạnh tranh, nhưng ngoài yếu tố Cố Hàn Uyên ra, cũng là tỷ muội thân thiết cực kỳ ăn ý.

Đương nhiên bây giờ càng là tỷ muội thật sự.

Quách Phù lúc này mới rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Nhìn Nhạc Linh San đã lâu không gặp, cũng trở nên thành thục kiều diễm, nàng ngượng ngùng nói: Ôi chao, là Linh San.

Muội cùng Cố đại ca đến sao.

Nhạc Linh San và Quách Phù đều đã đạt được ước nguyện, quan hệ cạnh tranh nhạt đi không ít.

Trong lòng tràn đầy mừng rỡ khi gặp lại hảo tỷ muội, nàng nói đầy thâm ý: Đúng vậy, còn có nương ta và tỷ muội Đinh Đang của chúng ta.

Quách Phù đầu tiên lên tiếng chào hỏi Ninh Trung Tắc.

Nàng tuy cảm thấy đã lâu không gặp Ninh Trung Tắc trở nên trẻ trung xinh đẹp hơn nhiều, nhưng dù sao cũng là trưởng bối.

Nhất thời nàng không nghĩ đến chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Ninh Trung Tắc sắc mặt có chút quái dị, thầm nghĩ: Đây là lại thêm một tỷ muội tuổi tác không chênh lệch mấy với San Nhi sao.

Càng nghĩ, trong lòng càng cảm thấy xấu hổ với Cố Hàn Uyên, người đã làm nàng khó chịu.

Nàng kìm lòng không đặng lườm hắn một cái.

Quách Phù nhìn Đinh Đang đang cười duyên, cũng xinh đẹp minh diễm, trong đầu chợt lóe linh quang hỏi: Linh San, muội nói tỷ muội là loại ta đang nghĩ đến sao.

Nhạc Linh San nhẹ nhàng đáp: Đúng vậy.

Đinh Đang vốn là người giỏi nhìn sắc mặt, nghe lời nói để biết cách giao tiếp với người khác.

Thấy Quách Phù vẫn chưa lộ vẻ bất mãn, nhìn qua cũng khá dễ gần.

Nàng cười duyên kéo tay Quách Phù, thân thiết nói: Quách tỷ tỷ, gọi ta Đinh Đinh Đang Đang là được rồi.

Ta thường xuyên nghe Linh San nói về tỷ đó.

Quách Phù quả thực không để ý chuyện có thêm một tỷ muội.

Chưa kể trong nhà này còn có cả đàn nữ nhân của Cố Hàn Uyên, đến mẫu thân và bà ngoại của nàng cũng là tỷ muội.

Còn có gì mà không thể tiếp nhận.

Thấy Đinh Đang thể hiện thiện ý, nàng cũng cười nói: Đinh Đinh Đang Đang, cái tên thật thú vị.

Ba nữ cùng lứa đi sang một bên ríu rít bàn chuyện thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoàng Dung với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân đang treo nụ cười ôn uyển.

Trong lòng khẽ động, tiến lên ôm Hoàng Dung đang có chút bối rối.

Hắn ghé sát tai nàng, ôn tồn hỏi: Dung Nhi, nhớ ta không.

Hoàng Dung vô thức nhìn về phía Ninh Trung Tắc với đồng tử hơi co lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Nhạc phu nhân.

Quách phu nhân.

Hai nàng liếc nhau, đều đọc được ý tứ hàm xúc không rõ trong mắt đối phương.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên nửa điểm không kiêng dè Ninh Trung Tắc, coi như là công khai quan hệ của hắn với Ninh Trung Tắc.

Hoàng Dung đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền tức giận trách móc: Được lắm phu quân.

Từ lúc ở Hành Dương Thành, thiếp đã cảm thấy chàng quan tâm Ninh tỷ tỷ quá nhiều.

Phải chăng khi đó chàng đã động chủ ý với Ninh tỷ tỷ rồi.

Nàng thấy Ninh Trung Tắc so với lúc mới gặp còn trẻ trung xinh đẹp hơn nhiều, nhìn qua khí sắc hồng nhuận kiều diễm ướt át, hiển nhiên là được chiều chuộng rất tốt.

Trong lòng nàng tràn đầy khó chịu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười nói: Dung Nhi quá thông minh cũng không tốt, áp lực của ta sẽ rất lớn.

Hoàng Dung làm sao tin lời xằng bậy của Cố Hàn Uyên, lườm hắn một cái duyên dáng.

Xí, với độ dày da mặt của phu quân, lấy đâu ra áp lực.

Hoàng Dung hơi chút xấu hổ nói với Ninh Trung Tắc: Ninh tỷ tỷ, để tỷ chê cười rồi.

Ninh Trung Tắc ánh mắt phức tạp nói: Hoàng muội muội, ta cũng không nghĩ đến chúng ta gặp mặt lại sẽ trong cục diện như thế này.

Mức độ kinh ngạc trong lòng nàng còn hơn cả Hoàng Dung.

Hai nàng tuy đều là hiệp nữ vang danh giang hồ, nhưng địa vị lại cách biệt một trời.

Ngay cả Ninh Trung Tắc cũng sùng bái Hoàng Dung.

Nhất là câu chuyện ân ái giữa Quách Tĩnh và Hoàng Dung, càng là điều nhiều nữ tử giang hồ mơ ước.

Không ngờ nàng lại từ chối Cố Hàn Uyên để phản bội Quách Tĩnh, thậm chí có thể nói là một chuyện bất khả tư nghị.

Chương 313

Hiện thực đầy tính trùng kích này khiến Ninh Trung Tắc rất đỗi kinh ngạc cũng là điều bình thường.

Có lẽ là nói đến chuyện ở Hành Dương Thành, hai nàng đều có chút thổn thức vì tình thế biến đổi quá nhanh.

Khi gặp lại đã là cảnh còn người mất.

Các nàng không hẹn mà cùng nhìn về phía con gái của mình.

Nhắc đến trước đây, các nàng còn coi Cố Hàn Uyên là con rể đó chứ.

Không ngờ đều bị hắn một lưới bắt hết.

Đồng thời, các nàng dùng lời lẽ sắc bén công kích Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này chỉ có thể nói: Không phải ta vô tình, thật sự là hai vị nhạc mẫu quá mức mê người.

Hoàng Dung nghĩ đến Ninh Trung Tắc, Thích Phương, Mẫn Nhu, cùng với chính nàng và Phùng Hành.

Lập tức tức giận nói: Phu quân chàng cứ vậy thích cướp vợ người khác sao.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng trách cứ khẩu vị của Cố Hàn Uyên, nhưng thấy lại thêm một người, khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, trầm mặc giây lát.

Giọng điệu phiêu diêu nói: Không phải vì là thê tử của người khác ta mới thích, mà là người ta yêu vốn đã là thê tử của người khác.

Dứt lời, hắn đã điều chỉnh tốt tâm tình.

Hắn dừng ánh mắt thâm tình trên người Hoàng Dung, Ninh Trung Tắc cùng Thích Phương vừa nghe hỏi mà đến.

Ba nữ nhìn ánh sáng nhu hòa nở rộ trong mắt Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy trong lòng rung động, đều mặt hiện đào hoa, sóng mắt long lanh như thu thủy.

Chút bất mãn trong lòng nhất thời tan thành mây khói.

Cố Hàn Uyên giới thiệu mọi người với nhau một lượt.

Ba nữ Ninh Trung Tắc nhất thời không nói nên lời, không ngờ ở Tương Dương Thành lại còn ẩn giấu một đại gia đình như vậy.

Nhớ lại trước khi Cố Hàn Uyên đi Hiệp Khách Đảo, những nhân sĩ giang hồ kia cho rằng hắn tham hoa háo sắc, quả thật một chút cũng không sai.

Bất quá các nàng cũng thấy được Cố Hàn Uyên ôn nhu sủng nịch với rau muống nhỏ.

Dáng vẻ thân mật đó khiến ba nữ tâm tư khẽ động.

Ninh Trung Tắc vốn đã có ý tưởng, tạm thời không nhắc tới.

Nhạc Linh San cũng hạ quyết tâm, lần sau tuyệt đối không thể nhường cho Ninh Trung Tắc nữa.

Đáng tiếc ngoài Hoàng Dung ra, Cố Hàn Uyên đối với các nàng vẫn là Luyện Tinh Hóa Khí.

Vì vậy ý nghĩ của các nàng chỉ có thể rơi vào hư vô.

Cố Hàn Uyên đầu tiên nói rõ tình cảnh của Ninh Trung Tắc.

Hoàng Dung cau mày nói: Không ngờ Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần cũng chẳng qua là một ngụy quân tử đầy dã tâm mà thôi.

Lại còn hao tổn tâm cơ mưu đoạt Tịch Tà Kiếm Phổ của Lâm gia, đồng thời không chút do dự tự thiến luyện kiếm.

Nói rồi nàng nhìn về phía Ninh Trung Tắc với thần sắc khó chịu, thở dài nói: Chỉ là đáng tiếc Ninh tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên cười đùa nói: Vậy nên ta mới cứu vớt nàng.

Hoàng Dung lườm trắng mắt duyên dáng, tức giận nói: Xí, chàng đó là vì cứu vớt sao.

Rõ ràng chính là thèm thân thể Ninh tỷ tỷ.

Nếu không phải Ninh Trung Tắc dung mạo xinh đẹp, nàng làm sao tin Cố Hàn Uyên sẽ hảo tâm đi cứu Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc bị Hoàng Dung nói xong thì e lệ không chịu nổi, nhưng vẫn đỉnh lấy gương mặt đỏ bừng mà cười nói: Hoàng muội đừng trách Hàn Uyên, ta cũng không hối hận.

Tuy quá trình tràn đầy trời xui đất khiến, cũng có phẫn hận chống cự, nhưng chuyện đến nước này, cũng là một đoạn hồi ức đáng giá với Ninh Trung Tắc.

Vòng tay bạch ngọc Cố Hàn Uyên tặng nàng đến nay vẫn đeo trên cổ tay, ngày thường càng được trân trọng cất giữ.

Hoàng Dung thấy Ninh Trung Tắc tháo dỡ đài, đành chịu.

Không thể làm gì khác hơn là âm dương quái khí nói với Cố Hàn Uyên: Ninh tỷ tỷ còn nói đỡ cho chàng, nhưng chàng đắc ý đi.

Phu quân tốt của thiếp.

Cố Hàn Uyên đối với lời trêu đùa của Hoàng Dung lại lơ đễnh, nhìn chúng nữ ôn tồn cười nói: Ta đắc ý cũng không phải vì chuyện phù phiếm như vậy, mà là vì có thể được lòng các nàng.

Chúng nữ dồn dập lộ ra vẻ xấu hổ vui mừng.

Hoàng Dung trong lòng hoan hỉ, ngoài miệng lại giận trách: Nói hết lời hay ý đẹp dỗ chúng thiếp.

Chẳng hay phu quân tuổi còn trẻ mà học đâu ra tài dỗ ngon dỗ ngọt vậy.

Nàng khẽ thở dài: Bất quá lần này phu quân cũng xem như làm được chuyện tốt.

Nàng quay sang Ninh Trung Tắc ôn tồn nói: Ninh tỷ tỷ, về sau chúng tỷ muội nương tựa nhau nhé.

Ninh Trung Tắc biết Hoàng Dung đây là biểu lộ ý tứ chấp nhận, cảm động nói: Đa tạ muội, Hoàng muội muội.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Dung Nhi thật không có gì để nói, sao còn bỏ sót ta.

Hoàng Dung lại tặng Cố Hàn Uyên một cái lườm trắng mắt kiều mỵ, tức giận nói: Ít nói lời bỡn cợt đi.

Cái Hiệp Khách Đảo đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên kể cho Hoàng Dung và các nàng nghe chân tướng về Hiệp Khách Đảo.

Chúng nữ kinh ngạc thán phục sự thần kỳ của Hiệp Khách Đảo.

Nhưng Hoàng Dung lại đang nhíu mày trầm tư.

Dáng vẻ mỹ nhân nhíu mày tuy đẹp mắt, nhưng cũng cho thấy nàng đang vận dụng tâm trí Thất Khiếu Linh Lung.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ôn tồn hỏi: Dung Nhi, nàng đang suy nghĩ gì.

Hoàng Dung bị tiếng Cố Hàn Uyên gọi tỉnh.

Do dự giây lát, có chút không chắc chắn nói: Phu quân, chàng có phải đang cố ý tuyên truyền chuyện di tích thượng cổ không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Không ngờ Hoàng Dung không bị cái gọi là chân tướng Hiệp Khách Đảo làm mê hoặc, quả thực đã nhìn thấu bản chất từ hiện tượng.

Hắn không khỏi nói: Dung Nhi đã nhìn ra rồi sao.

Dung Nhi hẳn biết ta từng trải qua di tích thượng cổ và từ đó mà có được Tiên Duyên chứ.

Hắn thấy Hoàng Dung gật đầu, tiếp tục nói: Giá trị của Tiên Duyên này, những người chưa từng tận mắt thấy luôn khó mà tưởng tượng.

Ta định thử tìm vài di tích thượng cổ ra.

Các nơi trên thiên hạ quả thực vẫn còn không ít di tích thượng cổ chưa từng được phát hiện, chỉ dựa vào sức lực cá nhân ta muốn tìm được thì quá khó khăn.

Chi bằng lan rộng tin tức ra ngoài, khiến người giang hồ giúp tìm kiếm.

Lời này của Cố Hàn Uyên nửa thật nửa giả.

Hắn nói di tích thượng cổ vốn là bịa đặt ra.

Mặc dù bây giờ xem ra dường như cũng không nhất định là giả, nhưng muốn thực sự tìm được manh mối thì khó như lên trời.

Hoàng Dung nghe vậy ngẩn người giây lát, trầm giọng hỏi: Phu quân chẳng lẽ không sợ người khác nhanh chân đến trước sao.

Cố Hàn Uyên cười nhạt nói: Tiên Duyên há là dễ dàng có được như vậy.

Dung Nhi hẳn cũng từng nghe nói không ít tên cấm địa chứ.

Ta hoài nghi những nơi đó đều là di tích thượng cổ mà người khác đã tiến vào bên trong nhưng không thu hoạch được gì.

Và với mức độ nguy hiểm của di tích thượng cổ, việc hóa thành cấm địa là chuyện đương nhiên.

Cái gọi là cấm địa này mới là mục đích thực sự của Cố Hàn Uyên.

Theo hắn biết, ít nhất là Kinh Nhạn Cung có giấu Chiến Thần Đồ Lục tuyệt đối tồn tại.

Hoàng Dung hoảng sợ nói: Phu quân chàng chẳng lẽ muốn đi những cấm địa đó sao.

Quá nguy hiểm.

Nàng không bận tâm Cố Hàn Uyên có thể được nhiều Tiên Duyên hơn, cũng không để ý hắn trở nên mạnh đến đâu, chỉ lo lắng an nguy của hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Dung tràn đầy vẻ lo lắng, ôn nhu an ủi: Ta cũng biết nguy hiểm, cho nên mới truyền bá chuyện di tích thượng cổ ra ngoài.

Sẽ luôn có kẻ tham lam không kiềm chế được mà đi thử trước.

Càng nhiều người thử, tính nguy hiểm đương nhiên sẽ giảm xuống.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Hắn đối với Chiến Thần Đồ Lục quả thật có ý đồ.

Thế nhưng muốn tìm được Kinh Nhạn Cung đồng thời tiến vào bên trong, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Riêng Ma Long canh giữ Chiến Thần Điện trong Kinh Nhạn Cung đã là một đại phiền toái.

Hơn nữa, so với việc tự mình hao phí lực lượng đi tìm những cấm địa này, chi bằng lợi dụng lòng tham lam của người trong giang hồ.

Đó cũng là châm thêm một mồi lửa cho giang hồ vốn đã hỗn loạn này.

Mưu đồ của Cố Hàn Uyên không ai hay biết.

Hoàng Dung đối với chuyện này cũng không để ý.

Nàng một đôi mắt đẹp lặng lẽ nhìn Cố Hàn Uyên, hết sức nghiêm túc nói: Nói tóm lại, phu quân chàng khi mạo hiểm, nhất định phải nghĩ đến chúng thiếp, những người tỷ muội đang chờ chàng.

Chàng đã không còn lẻ loi một mình, còn rất nhiều người yêu chàng và chờ chàng.

Lời nói của Hoàng Dung mang theo thâm tình và kiên định làm người ta cảm động.

Chúng nữ đột nhiên có chút lý giải vì sao Cố Hàn Uyên luôn đối với Hoàng Dung không giống người thường.

Các nàng nhìn Cố Hàn Uyên tuấn như Trích Tiên và Hoàng Dung đẹp như tiên phi, hai người tựa như Thần Tiên Quyến Lữ khiến người ta ngưỡng mộ, thậm chí không nảy sinh tâm tư ghen tỵ.

Ngay cả tiểu yêu nữ như Đinh Đang cũng lộ vẻ ước mơ trong mắt.

Cố Hàn Uyên ngẩn người hồi lâu.

Trong lòng tình cảm ấm áp, hòa thuận vui vẻ, tựa như lại trở về phiến rừng đào trên Đào Hoa Đảo.

Trong phút chốc có chút xuất thần, mất nửa ngày mới hoàn hồn.

Chương 314

Trong mắt tràn đầy nhu hòa ý cười.

Dung Nhi.

Cám ơn nàng.

Lời cảm tạ ôn tình như vậy ngược lại khiến Hoàng Dung không biết ứng đối ra sao.

Gương mặt diễm tuyệt thiên hạ hiện lên ráng hồng say lòng người, nhưng vẫn kiên định nói: Chỉ cần phu quân bình an vô sự chính là tâm nguyện lớn nhất của chúng thiếp.

Cố Hàn Uyên trong lòng càng thêm bừng cháy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nữ, hắn ôm ngang Hoàng Dung lên.

Hoàng Dung kinh ngạc kinh hô: Phu quân chàng làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, ôn nhu nói: Dung Nhi nói lời ấm lòng như vậy, để ta làm sao nhịn được.

Hoàng Dung nhìn ánh mắt hừng hực của Cố Hàn Uyên, khó mà không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Nàng nhất thời đỏ bừng mặt, hơi giãy giụa, xấu hổ nói: Các tỷ muội đều ở đây, mau buông thiếp xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh một vòng, nhìn vẻ mặt vi diệu của chúng nữ, khẽ cười nói: Không sao, các nàng cũng chạy không thoát đâu.

Lời này tự nhiên khiến mỗi người đều đỏ bừng mặt cười thẹn thùng.

Cố Hàn Uyên dứt lời liền ôm công chúa, mang Hoàng Dung, người tuy miệng hiềm nhưng thân thể thành thật, trở về phòng.

Cố Hàn Uyên ở Tương Dương Thành chỉ dừng lại hai ngày.

Chủ yếu là tốn chút thời gian dạy chúng nữ Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm Thiên, tiện thể thí nghiệm hiệu quả một phen.

Hoàng Dung quả đúng là nữ tử tụ hội linh khí thiên địa, hiệu quả mạnh đến nỗi kinh người.

Cố Hàn Uyên dưới sự lưu luyến chia tay của chúng nữ, mang theo Đinh Đang Ngự Kiếm Phi Hành đi Yến Tử Ổ.

Hoàng Dung thần sắc không khỏi nhìn Đinh Đang bị Cố Hàn Uyên mang đi.

Hai ngày ở chung, nàng đã có hiểu biết cơ bản về Đinh Đang.

So với nàng lúc còn trẻ, Đinh Đang còn hơn cả tiểu yêu nữ.

Tính cách và cách làm việc như vậy của Đinh Đang lại bị Cố Hàn Uyên cố ý mang đi, khó tránh khỏi khiến Hoàng Dung suy nghĩ nhiều.

Trong quá trình Ngự Kiếm Phi Hành, vì thiếu vắng Ninh Trung Tắc và hai nàng kia ở đó, Đinh Đang càng thêm không kiêng nể gì.

Khi đáp xuống Yến Tử Ổ, trên gò má minh diễm của Đinh Đang tràn đầy ráng hồng.

Cố Hàn Uyên nói thân phận Vô Thiên cho Đinh Đang.

Đúng như dự liệu, Đinh Đang cực độ hưng phấn nói: Cố đại ca, huynh thật là Vô Thiên sao.

Vô Thiên, thủ lĩnh của Thiên Võng, kẻ đã giết Lục Địa Thần Tiên Nam Thiếu Lâm ư.

Cố Hàn Uyên đeo mặt nạ Tu La vào, giọng nói nhất thời hóa thành lạnh lẽo: Bản tọa Vô Thiên.

Oa.

Cố đại ca huynh bây giờ dáng vẻ này thật là tuyệt.

Đinh Đang kinh hô một tiếng, vòng quanh Cố Hàn Uyên đi vòng quanh quan sát.

Nàng phát hiện mình cư nhiên càng ưa thích Cố Hàn Uyên với loại khí chất này.

Cố Hàn Uyên cười nhạt: Nơi này là căn cứ của Thiên Võng, Thiên La.

Sau này Đinh Đinh Đang Đang muội cứ làm một Thống Lĩnh ở đây, làm việc cho ta thế nào.

Đôi mắt đẹp của Đinh Đang tỏa sáng, hưng phấn nói: Hay quá, dường như rất thú vị.

Nàng vốn là tiểu yêu nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn, mới không để bụng thiện ác của Vô Thiên và Thiên Võng, chỉ thấy thú vị mà thôi.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Ta trước mang muội vào căn cứ, bên trong còn có ba vị tỷ muội của muội.

Đinh Đang nghe vậy có chút không nói nên lời: Cố đại ca, cho dù ta không bận tâm chuyện này, thế nhưng tỷ muội của ta nhiều quá rồi đấy chứ.

Đinh Đang có thể nói là người tiếp xúc nhiều nữ nhân của Cố Hàn Uyên nhất.

Tính cả Yến Tử Ổ, không ngờ đã có mười sáu người rồi.

Điều này còn chưa tính Mạn Đà Sơn Trang sát vách.

Vì vậy Đinh Đang cảm thấy không nói nên lời cũng không có gì kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không để ý, trêu chọc nói: Nếu không nhiều chút, chẳng lẽ muội muốn tự mình chịu hết.

Lời này khiến Đinh Đang giật mình một cái.

Tưởng tượng cảnh tượng đó, nếu khoảng thời gian này đều là một mình nàng, nàng cảm thấy mình chắc chắn sẽ chết.

Nàng cười gượng nói: Vậy thôi được rồi.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Đinh Đang đang sợ hãi, cũng không làm khó nàng.

Hắn mang nàng gặp lại Lý Mạc Sầu cùng hai nữ còn lại trong Yến Tử Ổ.

Ba nữ lúc này vừa lúc không ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Các nàng đã xa cách Cố Hàn Uyên một thời gian, vì vậy đều rất tưởng niệm hắn.

A Tử càng là trực tiếp nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, làm nũng nói: Tỷ phu, sao lâu như vậy mà huynh không đến thăm ta.

Cố Hàn Uyên ôm vòng eo thanh xuân đầy sức sống của A Tử, ôn tồn cười nói: Ta tin tưởng các muội có thể làm tốt chuyện của Thiên La.

A Tử đắc ý cười nói: Hắc hắc, đó là đương nhiên.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Lý Mạc Sầu cũng tràn đầy vẻ nhớ nhung, dịu dàng nói: Mạc Sầu, muội vất vả rồi.

A Tử thừa tàn nhẫn nhưng vũ lực không đủ.

Hồng Lăng Ba chỉ có thể làm phó thủ.

Vậy nên trên thực tế vẫn là Lý Mạc Sầu đang lo liệu Thiên La.

Lý Mạc Sầu ôn nhu nói: Không vất vả, hơn nữa thiếp cảm thấy việc mình làm rất có ý nghĩa.

Nàng chỉ khi đối mặt Cố Hàn Uyên mới có thể ôn nhu như vậy.

Trong mắt các sát thủ Thiên La, nàng là Thống Lĩnh cấp Sát Thủ Vòng Bạc kinh khủng nhất.

Lý Mạc Sầu ban đầu đối với Thiên La vẫn mang theo chút kháng cự, chỉ là không lay chuyển được lời thỉnh cầu của Cố Hàn Uyên mới thuyết phục được bản thân.

Bất quá sau khi thực sự tiếp nhận Thiên La, nàng mới phát hiện phương thức làm việc của Thiên Võng tuy không kiêng nể gì, nhưng không phải tùy tiện giết người.

Có sự chống đỡ của tình báo Địa Võng đang phát triển lớn mạnh, các môn phái trong cảnh nội Tống Quốc đều bị thẩm thấu.

Cũng vì vậy mà biết được rất nhiều bí ẩn.

Rất nhiều cái gọi là nhân sĩ Chính Đạo âm thầm làm những việc cũng khiến người ta buồn nôn.

Ích Tà Vệ đều mang trên mình thâm cừu đại hận, rất nhiều thậm chí là thảm án diệt môn.

Kẻ thù của Ích Tà Vệ hoặc là sơn tặc ác bá, hoặc là tham quan ô lại, hoặc là chính đạo như Thanh Thành Phái.

Vì vậy trong quá trình báo thù cho Ích Tà Vệ, hầu như đều là lấy ác chế ác.

Ngay cả Thánh Địa Phật Môn như Nam Thiếu Lâm cũng không ngoại lệ.

Không ít kẻ thù của Ích Tà Vệ đều là đệ tử tục gia ỷ vào uy thế Nam Thiếu Lâm.

Bọn họ ức hiếp lương thiện, hoành hành bất pháp đã thành quen mắt.

Hơn nữa, võ tăng Nam Thiếu Lâm đa số chỉ học võ công chứ không tu hành Phật pháp, lệ khí nặng hơn so với nhân sĩ giang hồ thông thường.

Thường xuyên có chuyện làm thương người, thậm chí sát nhân xảy ra.

Chỉ là cố kỵ uy thế Nam Thiếu Lâm, không ai dám vạch trần ra mà thôi.

Trong Ích Tà Vệ cũng có vài ví dụ chuyện như vậy.

Trong tình huống không có Cố Hàn Uyên xuất thủ, Thiên La bây giờ muốn tấn công Nam Thiếu Lâm chỉ là chuyện viển vông.

Thế nhưng ám sát từng võ tăng cá biệt lại dễ dàng.

Có trải nghiệm như vậy, Lý Mạc Sầu càng thêm tin tưởng lời Cố Hàn Uyên nói Có quang minh tất có hắc ám, cùng với để hắc ám hỗn loạn vô tự tồn tại, chi bằng tự mình gánh chịu hắc ám để bảo vệ quang minh, mới dần dần vui vẻ chấp nhận chuyện của Thiên Võng.

Nói đến Nam Thiếu Lâm.

Liên tục bị Thiên Võng ám sát vài võ tăng, lại thêm nguyên nhân Cố Hàn Uyên dùng thân phận Vô Thiên giết chết Vô Sắc Thiền Sư.

Vì vậy Nam Thiếu Lâm vẫn muốn truy tra Thiên Võng.

Chẳng qua trước đây, chuyện trong đại hội Nam Thiếu Lâm đã gây áp lực từ triều đình Tống Quốc, nên họ đành phải chùn tay.

Nam Thiếu Lâm gần đây đã nhận lỗi với triều đình Tống Quốc.

Không rõ đã đáp ứng điều kiện gì, triều đình Tống Quốc đã không còn nhắm vào Nam Thiếu Lâm nữa.

Do đó, trong đoạn thời gian kế tiếp, hành động của Thiên Võng ở Tống Quốc phải chú ý động tĩnh của Nam Thiếu Lâm.

Dù sao thế lực phụ thuộc của Nam Thiếu Lâm quá mức khổng lồ, vô cùng có khả năng vào lúc nào đó họ sẽ tra ra manh mối gì.

Tống Quốc vì quan tham ô lại hoành hành, bách tính phải gánh vác các loại sưu cao thuế nặng.

Mà chỉ cần đem ruộng tốt của mình trực thuộc về Nam Thiếu Lâm, có thể miễn nộp phú thuế.

Mặc dù vẫn phải đóng phần lớn thu hoạch để cung cấp nuôi dưỡng tăng nhân Nam Thiếu Lâm, nhưng đối với bách tính mà nói cũng là một con đường sống.

Thừa dịp Tống Quốc đang lúc gian nan, Nam Thiếu Lâm đã ẩn giấu đại lượng nhân khẩu và ruộng đất tốt.

Nếu Nam Thiếu Lâm muốn tạo phản, trong một đêm thậm chí có thể tập hợp mười vạn người.

Cũng chính là Nam Thiếu Lâm bề ngoài đối với triều đình Tống Quốc vẫn xem như cung kính nghe theo, nên vẫn chưa bị triều đình Tống Quốc để mắt tới.

Chương 315

Còn ngầm, từ điều tra thẩm thấu của Địa Võng mà xem, dã tâm của Nam Thiếu Lâm không nhỏ.

Cố Hàn Uyên lần này đến Yến Tử Ổ còn mang theo ý tưởng điều chỉnh phương châm của Thiên La.

Mạc Sầu, các muội làm rất tốt, sau này phải chủ động ra tay.

Trước đây Thiên La phần nhiều là xử lý các vụ báo thù của Ích Tà Vệ.

Bây giờ ngoài những phiền toái như Lâm Bình Chi vẫn chưa giải quyết, tuyệt đại đa số đã hoàn thành báo thù.

Vì vậy có thể chủ động ra tay đối với một số thế lực.

Lý Mạc Sầu do dự nói: Hiện giờ chủ động xuất kích liệu có quá sớm chăng.

Ích Tà Vệ tuy trưởng thành rất nhanh, nhưng thực lực vẫn còn chưa đủ.

Đa số thời gian đều phải do ta tự mình ra tay.

Có lẽ do trước đây Cố Hàn Uyên khi chinh phục Lý Mạc Sầu đã dùng sức quá mạnh, khiến nàng hối hận về sự mê hoặc chính mình đối với hắn.

Nàng cũng tương đối kháng cự việc tự mình sát nhân, hơn nữa còn học được thêm rất nhiều quan niệm thiện ác.

May mắn thay, tạm thời các mục tiêu ra tay của Thiên Võng đều là những kẻ có vấn đề lớn.

Nếu là những người chưa từng làm việc ác gì, chỉ vì cản đường

Cố Hàn Uyên mà nàng lại phải xuống tay, thì Lý Mạc Sầu cũng có chút không nỡ.

Đương nhiên, nếu Cố Hàn Uyên kiên quyết yêu cầu, nàng vẫn nguyện ý làm theo vì hắn, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi có chút vướng mắc.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn miễn cưỡng Lý Mạc Sầu.

A Tử và Đinh Đang so với Lý Mạc Sầu, dù là võ công hay thủ đoạn đều kém hơn một bậc, nhưng các nàng lại không có bất kỳ ranh giới đạo đức nào, phù hợp nhất để làm việc bẩn.

Đây chính là điểm để bù đắp cho những sơ hở của Lý Mạc Sầu.

Cố Hàn Uyên đối với nỗi lo của Lý Mạc Sầu sớm đã có chuẩn bị.

Hắn khẽ cười nói: Mạc Sầu cứ yên tâm.

Thiên La chẳng mấy chốc sẽ có thêm một nhóm cao thủ Tông Sư gia nhập.

Đến lúc đó, các nàng hãy nhớ kỹ việc tiếp nhận và khống chế.

Lý Mạc Sầu nghe vậy ngẩn người.

Cao thủ Tông Sư đâu phải là rau cải trắng, sao lại có thể gia nhập một nhóm như vậy.

Bất quá nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên, vẫn chưa mở miệng nghi vấn.

Đinh Đang ngược lại ánh mắt lóe lên, đoán được ý đồ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ có các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác của Hiệp Khách Đảo là phù hợp nhất.

Nàng không có ý kiến gì về việc này, thậm chí còn hưng phấn vì có thể chỉ huy các cao thủ Tông Sư làm việc.

Từ đó, Cố Hàn Uyên ở lại Yến Tử Ổ một ngày, truyền dạy Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết cho các nàng.

Đinh Đang cũng được bổ nhiệm làm Địa cấp Thống Lĩnh giống như A Tử, hiệu là Cây nam mộc hương.

Một loại thực vật có khả năng chữa bệnh với số lượng ít, nhưng với lượng lớn thì gây tê liệt, quả thật rất phù hợp với tính nết của Đinh Đang.

Hồng Lăng Ba vốn cũng là Địa cấp Thống Lĩnh, nhưng thực tế chứng minh nàng quả thật không đủ năng lực, không những không thể độc lập đảm đương một phương mà tiến độ võ công cũng tương đối chậm chạp.

Nàng vẫn nên ngoan ngoãn làm phó thủ cho Lý Mạc Sầu thì tốt hơn.

Cố Hàn Uyên đối với việc này cũng không bắt buộc, chỉ cần đủ trung thành là đủ rồi.

Đáng nhắc tới là A Tử và Đinh Đang có lẽ vì đồng tính tương khắc, khi chung đụng tuyệt đối không hòa thuận.

Chỉ có Lý Mạc Sầu với vũ lực và thủ đoạn cao hơn mới có thể chế ngự được các nàng.

Đinh Đang cũng vì vậy mà nảy sinh ý muốn đề cao tu vi võ công.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không phản đối việc này, liền ban Âm Dương linh huyết đan cho Đinh Đang.

Một ngày sau, Cố Hàn Uyên rời khỏi Yến Tử Ổ.

Hắn chưa đến gặp Lý Thanh La cùng các nữ nhân ở Mạn Đà Sơn Trang sát vách, dù sao sau này còn phải trở về một chuyến.

Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đuổi kịp Thạch Phá Thiên đang được Trương Tam, Lý Tứ cứu đi.

Trương Tam, Lý Tứ định đánh lén, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn.

Thạch Thanh và Mẫn Nhu thậm chí còn chưa thấy bóng người đã bị chế phục.

Lúc này bọn họ đang cưỡi ngựa mang theo Thạch Phá Thiên vẫn không thể cử động rời đi.

Thạch Phá Thiên lo âu hỏi: Đại ca, nhị ca, Thạch đại hiệp cùng Mẫn nữ hiệp bọn họ không sao chứ.

Trương Tam cười nói: Yên tâm, hai huynh đệ ta ra tay có chừng mực.

Một lát nữa thôi, bọn họ sẽ có thể khôi phục khả năng hành động.

Thạch Phá Thiên nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đối với Thạch Thanh và Mẫn Nhu rất có hảo cảm, nghe vậy liền yên lòng.

Hắn nghi hoặc hỏi: Vậy thì tốt rồi.

Chỉ là đại ca, nhị ca, các ngươi muốn dẫn ta đi đâu vậy.

Trương Tam cười cợt nói: Hắc, tam đệ, ngươi chớ bận tâm muốn đi đâu.

Dù sao cũng tốt hơn là bị coi thành Thạch Trung Ngọc thế thân, đưa đến phái Võ Đang chịu phạt nhiều chứ.

Thạch Phá Thiên có chút do dự nói: Nhưng là.

Hắn lo lắng mình bỏ trốn sẽ gây phiền phức cho Thạch Thanh và Mẫn Nhu.

Trương Tam ngắt lời Thạch Phá Thiên, đầy ẩn ý nói: Đừng nhưng là, tam đệ còn có chuyện cần làm kia mà.

Trương Tam có ý nói đến chuyện Trường Lạc Bang và việc chứng minh thân phận của Thạch Phá Thiên.

Nhưng Thạch Phá Thiên lại nghĩ đến Cố Hàn Uyên, kẻ đã cướp đi Đinh Đang và Bạch A Tú.

Bất quá Thạch Phá Thiên vẫn cảm tạ nói: Vâng, đa tạ đại ca, nhị ca.

Trương Tam áy náy nói: Chúng ta ý hợp tâm đầu, kết làm huynh đệ.

Làm ca ca, trước đây chúng ta không thể giúp được ngươi, giờ chỉ có thể cứu ngươi thôi.

Trước đây vì không thể thuyết phục Cố Hàn Uyên, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn, vẫn luôn cảm thấy vô cùng hổ thẹn với Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên không cam lòng hỏi: Cố Hàn Uyên đó thực sự đáng sợ đến vậy sao.

Ngay cả đại ca, nhị ca cũng phải e dè hắn ư.

Trương Tam cười khổ nói: Nào chỉ đáng sợ, ngay cả hai vị đảo chủ Hiệp Khách Đảo của chúng ta cũng bại dưới tay hắn.

Trương Tam nghĩ đến việc Triệu Đại sau này kể lại, trong lòng không khỏi run sợ.

Trong mắt hắn, hai vị đảo chủ Long Mộc vô địch, vậy mà liên thủ lại không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên, còn bị đánh trọng thương.

Trương Tam thần sắc khẽ động, đột nhiên nghiêm trọng nói: Tam đệ, ngươi không lẽ định đối phó Cố công tử đó chứ.

Ta khuyên ngươi hãy từ bỏ đi.

Ngay cả Lý Tứ vẫn luôn trầm mặc ít nói cũng biến sắc mặt, trầm giọng nói: Thôi đi.

Thạch Phá Thiên vô thức nói: Ta không có.

Nhưng vừa dứt lời, hắn liền phát hiện mình lại đang bao biện.

Đây là điều hắn chưa từng làm trước đây.

Phát hiện này khiến tâm trạng Thạch Phá Thiên càng thêm âm trầm.

Cố Hàn Uyên đương nhiên nhìn thấu sự biến hóa trên thần sắc của Thạch Phá Thiên.

Hắn trong lòng căng thẳng, khó xử nói: Ai, tam đệ, ngươi gạt chúng ta thì có ích lợi gì.

Thật muốn đối đầu với Cố công tử, đến lúc đó chúng ta e rằng sẽ không giúp ngươi đâu.

Thạch Phá Thiên trầm giọng nói: Ta không trách đại ca, nhị ca.

Dù hắn có chút dấu hiệu của trạng thái hắc hóa, nhưng vẫn là người ân oán phân minh.

Trương Tam và Lý Tứ vẫn có ân với hắn, hắn cũng không muốn kéo hai người xuống nước.

Nhưng khi Trương Tam đang rối rắm không biết làm sao thuyết phục Thạch Phá Thiên từ bỏ ý định đối địch với Cố Hàn Uyên, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, kéo Thạch Phá Thiên lăn xuống khỏi lưng ngựa.

Chỉ thấy vừa khi bọn họ rời ngựa, con ngựa phía trước đã bị mấy đạo kiếm khí xé nát thành thịt vụn xương tan.

Hai người chật vật bò dậy, liền nghe thấy một câu hỏi hiểm độc: Ngươi chính là Thạch Phá Thiên.

Chỉ thấy kẻ đến đeo mặt nạ Tu La, một thân Huyền Y, khí tức âm lãnh đáng sợ.

Thạch Phá Thiên vô thức hỏi: Ngươi là ai.

Nhưng Trương Tam lại kinh hoảng hô: Vô Thiên.

Lý Tứ lúc này cũng xuống ngựa, đi tới bên cạnh hai người, nghiêm trọng nhìn kẻ đến không thiện chí là Vô Thiên.

Kẻ đến chính là Cố Hàn Uyên đã đổi sang trang phục Vô Thiên.

Hắn liếc nhìn Trương Tam, Lý Tứ, khinh miệt cười lạnh nói: Thì ra là sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác của Hiệp Khách Đảo, ngược lại cũng có vài phần nhãn lực.

Thạch Phá Thiên cũng cảm nhận được sự thay đổi của không khí, đặc biệt là sát khí trên người Vô Thiên càng khiến hắn tê dại cả da đầu.

Hắn trầm giọng hỏi: Đại ca, nhị ca, người này là ai vậy.

Trương Tam mồ hôi lạnh toát ra, thấp giọng nói: Vô Thiên, một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Lúc này không phải lúc giải thích rõ ràng, chỉ cần nói cho Thạch Phá Thiên về sự nguy hiểm của Vô Thiên là đủ rồi.

Trương Tam cung kính hỏi: Không biết Vô Thiên các hạ tìm tam đệ của ta có việc gì trọng yếu không.

Dù hắn thấy Vô Thiên vừa đến đã trực tiếp phát động công kích, nhưng vẫn ôm một tia may mắn.

Nhưng lời nói của Vô Thiên lại phá tan tia may mắn đó của hắn: Bổn tọa đến để lấy mạng của hắn.

Trương Tam cảm thấy không ổn, kiên trì hỏi: Vô Thiên các hạ vì sao muốn giết tam đệ.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái, cười cợt nói: Bổn tọa sát nhân, khi nào cần lý do hả.

Trương Tam trong lòng càng ngày càng nặng trĩu.

Hắn âm u nói: Cái này.

Chương 316

Vô Thiên các hạ có thể nào nể mặt Hiệp Khách Đảo và phái Võ Đang mà tha cho tam đệ của ta.

Hắn là con của Hắc Bạch song kiếm.

Hắn chỉ có thể hy vọng Vô Thiên sẽ kiêng dè Hiệp Khách Đảo và phái Võ Đang.

Thậm chí còn dám đem mối quan hệ chưa điều tra rõ giữa Thạch Thanh, Mẫn Nhu và Thạch Phá Thiên ra để gây áp lực.

Thạch Phá Thiên nghe vậy tuy có chút kinh ngạc tột độ, nhưng dù sao cũng đã trưởng thành hơn không ít sau những đả kích lớn.

Chuyện liên quan đến sống chết của hắn, hắn không phản bác thuyết pháp của Trương Tam ngay tại chỗ, chỉ lặng lẽ chú ý diễn biến tình thế.

Cố Hàn Uyên âm thanh lạnh lẽo, băng giá: Hiệp Khách Đảo, chờ ta lấy mạng của hắn xong sẽ đi một chuyến, gặp gỡ Long Mộc đảo chủ.

Phái Võ Đang cũng chỉ có Trương Tam Phong cùng Cố Hàn Uyên là đáng xem, còn lại bất quá là gà đất chó sành mà thôi.

Hắn ngừng lại một chút, tiếp tục nói: Cố Hàn Uyên vốn là địch của Bổn tọa, vì sao phải nể mặt hắn.

Còn như Trương Tam Phong, các ngươi chẳng lẽ quên Bổn tọa đã từng giết chết một Lục Địa Thần Tiên rồi sao.

Mối quan hệ thù địch giữa hai thân phận này vẫn phải tìm cơ hội truyền bá ra ngoài, như vậy mới có thể cùng nhau tăng thêm danh vọng.

Thạch Phá Thiên đang nghe Vô Thiên và Cố Hàn Uyên có quan hệ thù địch, hai mắt sáng lên.

Bất quá hắn rất nhanh phản ứng kịp rằng Vô Thiên cũng là địch nhân của mình, thậm chí muốn giết hắn, chỉ có thể che giấu ý nghĩ trong lòng trở lại.

Cố Hàn Uyên không nhìn ba người với sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Được rồi, nhàn thoại cũng đã nói đủ.

Thạch Phá Thiên, mạng của ngươi, Bổn tọa cũng nên lấy đi.

Dứt lời, hắn vung tay lên, vài đạo kiếm khí bắn về phía Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nhìn kiếm khí bay tới, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí trực tiếp xông thẳng lên thiên linh cái.

Hắn vốn đã bị Cố Hàn Uyên điểm các đại huyệt quanh thân, không những không thể né tránh mà ngay cả nội lực cũng không thể vận dụng.

Ngay lúc sắp mất mạng tại chỗ, Trương Tam và Lý Tứ đồng thời chắn trước mặt hắn, dốc hết toàn lực ngăn cản kiếm khí.

Trương Tam lớn tiếng hô: Tam đệ đi mau.

Hắn trước đây dù nói nếu Thạch Phá Thiên muốn đối phó Cố Hàn Uyên thì bọn họ sẽ không giúp, thế nhưng khi Thạch Phá Thiên thật sự gặp nguy hiểm tính mạng, hắn lại vô cùng nghĩa khí chắn kiếm khí.

Hợp Kích Chi Thuật của Trương Tam và Lý Tứ có thể sánh ngang với Đại Tông Sư, thế nhưng tiếp nhận kiếm khí Cố Hàn Uyên thuận tay bắn ra vẫn vô cùng miễn cưỡng.

Trên người họ bị kiếm khí xuyên thủng, để lại mấy lỗ máu, tiên huyết nhỏ giọt chảy xuống.

Thạch Phá Thiên thấy Trương Tam và Lý Tứ hoàn toàn không phải đối thủ, nào chịu một mình đào thoát, bi phẫn hô: Ta làm sao có thể bỏ lại đại ca, nhị ca mà đào tẩu.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa lập tức tiếp tục ra tay, lạnh nhạt nói: Các ngươi thật muốn ngăn cản Bổn tọa.

Trương Tam thấy Vô Thiên vẫn chưa lập tức ra tay lần nữa, không còn dư thời gian xử lý vết thương, mặc cho máu tươi chảy như dòng suối.

Hắn nhếch miệng cười, ngưng thần nhìn Vô Thiên nói: Hắc, ba huynh đệ kim lan chúng ta đã từng nói có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Hơn nữa, làm ca ca che chở đệ đệ chẳng lẽ có gì không đúng sao.

Thạch Phá Thiên nghe vậy cũng hô: Vô Thiên, ngươi có bản lĩnh thì cứ nhằm vào ta, đừng làm tổn thương ta hai vị ca ca.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, nhàn nhạt nói: Quả thật là tình nghĩa huynh đệ sâu đậm cảm động lòng người, đáng tiếc Bổn tọa ra tay chưa bao giờ có thói quen tay không mà trở về.

Hắn dừng một chút, đột nhiên nhìn Trương Tam đầy ý vị nói: Cho các ngươi một cơ hội.

Lựa chọn đi, Trương Tam.

Hoặc là Thạch Phá Thiên chết, hoặc là ngươi và Lý Tứ chết.

Hai đổi một, các ngươi có chọn không.

Trương Tam hô hấp cứng lại, hào hiệp cười nói: Hắc, Lý Tứ, lần này ta có thể sẽ liên lụy ngươi rồi, sẽ không trách ta chứ.

Lý Tứ chỉ đơn giản đáp lại hai chữ: Cùng chết.

Thạch Phá Thiên khẩn trương nói: Đại ca.

Nhị ca.

Không muốn.

Trương Tam ánh mắt có chút hoảng hốt nói: Tam đệ à, ca ca ta chưa từng thấy ai lương thiện chân thành như ngươi.

Trước đây đi đến nơi khắc sâu biết, rõ ràng ngươi rất sợ hãi, còn ngu ngốc theo kịp, cuối cùng càng là giải độc cho chúng ta, cứu chúng ta một mạng.

Hôm nay coi như trả lại ân tình ngày xưa của tam đệ.

Hắn và Lý Tứ trước đây chính là bị sự lương thiện chân thành của Thạch Phá Thiên cảm động, mới có thể thật lòng đối đãi hắn như thân đệ.

Trước đây, khi đến trấn nhỏ tập kết trước Hiệp Khách Đảo, không thể cứu được Thạch Phá Thiên đã rất hổ thẹn rồi.

Lúc này Thạch Phá Thiên có nguy hiểm đến tính mạng, không thể nào lại làm rùa rụt cổ được nữa.

Thạch Phá Thiên hai mắt đong đầy nước mắt hô: Khi kết bái đã nói không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, đại ca, nhị ca lẽ nào nuốt lời.

Trương Tam vung chưởng phong, liền đem Thạch Phá Thiên đang không thể cử động đưa đến trước ngựa của Lý Tứ, lại một chưởng đánh vào mông ngựa.

Ngựa bị đau, nhất thời vung chân phi nước đại.

Hắn không để ý Thạch Phá Thiên la hét thế nào, cười lớn một tiếng dài, hướng về phía Thạch Phá Thiên đang đi xa hô: Tam đệ yên tâm đi, chúng ta cũng không nhất định sẽ chết.

Ngươi đi trước một bước, chờ chúng ta thoát thân sẽ đến tìm ngươi.

Lời này ngay cả chính hắn cũng không tin, nói gì đến để Thạch Phá Thiên tin.

Bất quá Trương Tam đã đưa ra quyết định, liền làm tới cùng, để trì hoãn thời gian cho Thạch Phá Thiên.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý Thạch Phá Thiên rời đi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Tam, Lý Tứ, lãnh đạm cười nói: Các ngươi đã muốn thay Thạch Phá Thiên chết, vậy Bổn tọa sẽ thành toàn các ngươi.

Dứt lời, lại vung tay lên một cái.

Thế nhưng lần này cũng không phải là kiếm khí thuận tay vung ra, mà là sử dụng Kiếm Hai Mươi Hai.

Đối với những người quyết tâm liều chết, Cố Hàn Uyên vẫn dành cho họ sự tôn trọng.

Trương Tam và Lý Tứ nhìn kiếm khí phô thiên cái địa ập đến, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Bọn họ dốc hết toàn lực ngăn cản, không phải vì mạng sống, chỉ để tranh thủ thời gian cho Thạch Phá Thiên chạy trốn.

Bọn họ cũng không dám hoàn toàn ký thác tính mạng Thạch Phá Thiên vào sự thủ tín của Vô Thiên.

Nhưng bọn họ không biết rằng Cố Hàn Uyên vốn không có ý định giết Thạch Phá Thiên, Trương Tam và Lý Tứ bất quá chỉ là công cụ để Cố Hàn Uyên kích thích Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đang phi nước đại, nước mắt tuôn rơi đầy mặt.

Hắn không ngừng quay đầu nhìn về phía Trương Tam, Lý Tứ.

Nhưng không đợi hắn thấy Trương Tam, Lý Tứ tuân thủ lời hứa đuổi theo, con ngựa dưới thân hắn lại đột nhiên run rẩy dừng lại, hất Thạch Phá Thiên ngã xuống đất.

Hắn chật vật ngẩng đầu, nhưng cảnh tượng đập vào mắt lại khiến đồng tử hắn co rút mạnh.

Hai cái đầu người chết không nhắm mắt bày trước mắt hắn, chính là Trương Tam và Lý Tứ.

Thạch Phá Thiên đau buồn hô: Đại ca.

Nhị ca.

Hắn không ngờ mới chỉ qua chưa bao lâu, hai vị huynh đệ kết nghĩa đã mệnh tang Hoàng Tuyền.

Cái gọi là kéo dài thời gian càng chỉ là một trò cười mà thôi.

Thạch Phá Thiên dốc sức ngẩng đầu nhìn về phía Vô Thiên đang bao quát mình, trong mắt tràn đầy vẻ cừu hận, nổi giận đùng đùng hô: Vô Thiên.

Trả lại mạng đại ca, nhị ca của ta.

Thạch Phá Thiên thuần phác hiền lành trước kia đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại Thạch Phá Thiên lòng tràn đầy cừu hận.

Cố Hàn Uyên u u nói: Bổn tọa rất mong chờ sức mạnh cừu hận sẽ sai khiến ngươi đi về đâu.

Dứt lời, hắn biến mất trước mặt Thạch Phá Thiên.

Lúc đi, hắn cách không giải khai huyệt vị của Thạch Phá Thiên, để lại một người đang trắng trợn dùng nội lực phá hoại mọi thứ xung quanh để phát tiết.

Trạng thái hắc hóa của Thạch Phá Thiên mang lại đáng kể phản phái điểm.

Cố Hàn Uyên cho rằng Thạch Phá Thiên vẫn còn dư địa để trưởng thành, hy vọng lần tới hắn có thể mang lại cho mình bất ngờ.

Cố Hàn Uyên ngự Ma Kiếm Ngự Kiếm Phi Hành đến Hiệp Khách Đảo.

Ma Kiếm đã ở trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp một thời gian dài, lệ khí trong kiếm bị chế ngự hoàn toàn, thêm vài phần dễ sai khiến nhưng lại thiếu vài phần linh động.

Phản ứng này của Ma Kiếm khiến Cố Hàn Uyên suy nghĩ nhiều.

Có lẽ việc nó cứ ở trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp cũng không phải là chuyện tốt.

Hôm nay vừa hay có thể cho Ma Kiếm khai huân một chút.

Cố Hàn Uyên phát ra âm thanh âm lãnh, thông qua nội lực khuếch tán ra toàn bộ Hiệp Khách Đảo: Long Mộc đảo chủ, hãy ra đây cùng Bổn tọa gặp mặt.

Trên đảo nhất thời xao động, mọi người dồn dập tìm đến vị trí Cố Hàn Uyên.

Có các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác, cũng có người hầu trên đảo.

Bọn họ nghiêm trọng nhìn Cố Hàn Uyên hiện thân.

Tạm thời không nói gì khác, riêng việc âm thanh của Cố Hàn Uyên truyền khắp toàn bộ Hiệp Khách Đảo đã cho thấy thực lực phi phàm của hắn.

Triệu Đại ở Tương Dương Thành đã từng thất bại một lần, xem như là ngã một keo.

Hắn giờ đây chú ý hơn đến những người có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ.

Huống hồ tạo hình của Vô Thiên lại cực kỳ dễ nhận biết, vì vậy hắn là người đầu tiên nhận ra thân phận của Vô Thiên, kinh hãi hô: Vô Thiên.

Thân phận Vô Thiên của Cố Hàn Uyên cũng không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Sau khi Triệu Đại nhắc nhở, đám người đều lộ vẻ sợ hãi.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa đáp lại Triệu Đại.

Chương 317

Mục đích hắn đến Hiệp Khách Đảo chính là để thu phục những người này, hoặc thần phục hoặc chết.

Không cần thiết phải phô trương trước mặt bọn họ.

Chờ giải quyết xong Long Mộc đảo chủ rồi tính đến họ cũng không muộn.

Quả nhiên, Long Mộc đảo chủ cũng rất nhanh hiện thân.

Trước đây bọn họ đang bế quan, bị tiếng hô của Cố Hàn Uyên kinh động.

Cố Hàn Uyên nhìn Long Mộc đảo chủ với khí tức cực kỳ bất ổn trên người, hai mắt sau mặt nạ hiện lên vẻ thỏa mãn.

Hai người quả nhiên đã đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, hơn nữa vết thương do Thanh Liên Kiếm Điển gây ra trước đây vẫn chưa lành hẳn.

Bọn họ cũng nhận ra thân phận Vô Thiên.

Long Đảo chủ nghiêm trọng nói: Vô Thiên các hạ, ngươi tới Hiệp Khách Đảo làm gì.

Cố Hàn Uyên cười lạnh nói: Nghe nói trên Hiệp Khách Đảo có một bản Thưởng Thiện Phạt Ác bộ.

Kẻ đứng đầu trong danh sách Phạt Ác chính là Bổn tọa.

Vì vậy Bổn tọa liền đến tận nhà để Phạt Ác các ngươi.

Thưởng Thiện Phạt Ác bộ ghi lại chi tiết các tư liệu hồ sơ của giới võ lâm Tống Quốc.

Ngoài việc mời chưởng môn các phái lên Hiệp Khách Đảo uống

Cháo mồng 8 tháng chạp để nghiên cứu võ học, các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác còn có một mục đích nữa là trừng trị một số ác nhân trên giang hồ.

Bất quá, Hiệp Khách Đảo ở thế giới này không phải là một thế lực độc đại như trong Hiệp Khách Hành, mà bất lực trước nhiều ác nhân.

Tên Vô Thiên đứng đầu trong danh sách Phạt Ác.

Dù sao, Vô Thiên đã ra tay giết chết Lục Địa Thần Tiên của Nam Thiếu Lâm, hành sự vô cùng không kiêng nể gì, thủ hạ Thiên Võng càng làm nhiễu loạn trật tự giang hồ.

Thế nên, việc hắn xếp hạng nhất cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác đều tự biết mình, không dám không biết tự lượng sức mà đi tìm vận xui với Thiên Võng mà thôi.

Long Đảo chủ giật mình.

Thưởng Thiện Phạt Ác bộ người bình thường căn bản không thể biết được, nếu không Hiệp Khách Đảo đã đắc tội không ít người rồi.

Không ngờ lại bị Vô Thiên biết được, hơn nữa hắn còn bị xếp đứng đầu trong danh sách Phạt Ác.

Làm như vậy không khác gì khiêu khích, khó trách Vô Thiên lại đến tận cửa hưng sư vấn tội.

Bất quá, Long Mộc đảo chủ tuy ngạo mạn muốn Thưởng Thiện Phạt Ác, nhưng dù sao vẫn là một nghĩa sĩ lấy việc duy trì chính nghĩa võ lâm làm nhiệm vụ của mình, vì vậy cũng không nói lời từ chối.

Long Đảo chủ trầm giọng nói: Vô Thiên các hạ hành sự không kiêng nể gì cả, lẽ nào còn cảm thấy mình không nên có tên trong

Thưởng Thiện Phạt Ác bộ này sao.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Bổn tọa vẫn chưa đến mức tự lừa dối mình như vậy, chỉ là muốn Phạt Ác Bổn tọa, các ngươi e rằng bất lực đấy chứ.

Mộc đảo chủ nghe vậy, đại nghĩa lẫm nhiên nói: Có làm được hay không là một chuyện, có nguyện ý đi làm hay không lại là một chuyện khác.

Đây chính là sự ngạo mạn của Long Mộc đảo chủ.

Cố Hàn Uyên tuy cũng ngạo mạn, nhưng hắn tự biết mình và có mục đích rõ ràng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nghe vậy không những không tức giận mà ngược lại còn tán dương: Mộc đảo chủ nói rất hay.

Bởi vậy Bổn tọa lần này là đến mời các ngươi gia nhập vào Thiên Võng.

Hắn hướng về Long Mộc đảo chủ phát ra lời mời.

Cái gì.

Long Mộc đảo chủ vô thức kinh hô, quả thực không thể tin vào tai mình.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Thiên Võng của Bổn tọa giết người đại thể đều là trừng phạt đúng tội.

Hai vị đảo chủ hẳn là biết rõ chứ.

Chẳng lẽ đó không phải là Thưởng Thiện Phạt Ác sao.

Long Mộc đảo chủ nghe vậy trầm mặc.

Trước đây Thiên Võng bận rộn báo thù cho Ích Tà Vệ.

Những kẻ trên người gánh vác huyết hải thâm cừu của Ích Tà Vệ liệu có phải là người tốt sao.

Ích Tà Vệ trải qua gần như đều giống Lâm Bình Chi, đều bị người mưu tiền, mưu lợi, mưu sắc.

Vì vậy, đối tượng mà Thiên Võng giết chết đều là ác nhân.

Long Đảo chủ lấy lại tinh thần, trầm giọng nói: Vô Thiên các hạ, Thiên Võng của ngươi quả thực đã giết rất nhiều ác nhân, thế nhưng quá mức không kiêng nể gì, chỉ biết gây ra khủng hoảng và hỗn loạn trên giang hồ.

Long Mộc đảo chủ quả thật có thu thập tình báo về Thiên Võng, cũng biết Vô Thiên nói là sự thật.

Thậm chí Thiên Võng còn triệt để hơn Hiệp Khách Đảo trong việc Thưởng Thiện Phạt Ác.

Thế nhưng bọn họ lại không thể chấp nhận phương pháp làm việc không kiêng nể gì của Thiên Võng, điều đó sẽ khiến trật tự giang hồ tan vỡ.

Cố Hàn Uyên cười lạnh cợt nhả nói: Nếu đã lo trước lo sau như vậy, thì còn nói gì đến Thưởng Thiện Phạt Ác.

Giống như lần này các ngươi phái sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác ra đảo, liệu có thật sự giết được mấy tên ác nhân hung danh hiển hách nào không.

Chẳng qua là giải quyết vài tên tôm tép nhỏ rồi tự nhận là đã Thưởng Thiện Phạt Ác rồi sao.

Ngữ khí hắn âm u lạnh lẽo, khinh miệt giễu cợt nói: Long Mộc đảo chủ, các ngươi quả thật vừa ngạo mạn lại vừa nhu nhược đấy.

Cố Hàn Uyên nói là những sự thật như sắt thép.

Ví như Tứ Đại Ác Nhân ác hay không ác.

Đương nhiên là ác.

Vậy vì sao các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác không ra tay bắt giết bọn họ.

Bởi vì Tứ Đại Ác Nhân thuộc về Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Giết bọn họ khó lòng bảo toàn Tây Hạ sẽ có phản ứng gì.

Vạn nhất gây nên chiến tranh giữa Tây Hạ và Tống Quốc, bọn họ há chẳng phải thành tội nhân.

Lại ví như Ác Tăng của Huyết Đao Môn đã phạm bao nhiêu tội nghiệt, các sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác có dám đi diệt môn sao.

Không dám.

Bởi vì Huyết Đao Môn đã đầu phục Mông Nguyên.

Nếu ra tay với bọn họ, vạn nhất rước lấy sự trả thù của Mông Nguyên thì sao.

Còn có Nhật Nguyệt Thần Giáo, tốt xấu lẫn lộn, trong đó ác nhân vô số kể.

Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả dám đi giết không.

Tương tự, cũng không dám.

Thật sự muốn chọc giận Nhật Nguyệt Thần Giáo, thì mấy vạn giáo chúng của họ đều là đồ trưng bày sao.

Cố Hàn Uyên trước đây giúp Nhậm Ngã Hành đoạt lại chức giáo chủ, cũng là trực tiếp đánh lên Tổng Đà Hắc Mộc Nhai.

Nếu muốn tiêu diệt chính diện Nhật Nguyệt Thần Giáo, thì không khác gì người si nói mộng.

Tóm lại, Hiệp Khách Đảo Thưởng Thiện Phạt Ác ở thế giới này trên thực tế có rất nhiều điều phải kiêng dè.

Sắc mặt hai người xấu xí, bị Vô Thiên dùng sự thật để giễu cợt tín điều nhân sinh của bọn họ, đả kích đối với họ khá lớn.

Mộc đảo chủ cố gắng mạnh miệng nói: Cái kia Vô Thiên các hạ ngươi giết chết Vô Sắc Thiền Sư nói thế nào.

Theo chúng ta biết, Vô Sắc Thiền Sư cả đời chưa từng làm qua một chuyện ác nào.

Cố Hàn Uyên cười lạnh nói: Các ngươi không phải không biết những điều xấu xa ngầm của Nam Thiếu Lâm hay sao.

Những đệ tử tục gia cùng các Võ Tăng đầy lệ khí đó cần Bổn tọa chỉ ra cho các ngươi sao.

Bọn họ vì sao có thể kiêu ngạo ương ngạnh đến vậy.

Há chẳng phải là dựa vào uy thế của Nam Thiếu Lâm sao.

Nếu không giải quyết Nam Thiếu Lâm trước, những chuyện như vậy chỉ ngày càng nhiều mà thôi.

Long Mộc đảo chủ nghe vậy vô lực phản bác, thậm chí sắc mặt mơ hồ tái nhợt.

Bọn họ cảm thấy tâm thần mình cũng sắp bị dao động.

Lại thêm vốn đã bị thương trên người, cảnh giới vốn không ổn định lại có dấu hiệu tụt dốc.

Hai người liếc nhìn nhau, biết không thể tiếp tục rơi vào nhịp điệu của đối phương.

Long Đảo chủ thần sắc u ám nói: Vô Thiên các hạ nói rất có lý.

Thế nhưng phương thức làm việc của Thiên Võng trái với chúng ta, kính xin các hạ thứ lỗi cho chúng ta từ chối.

Cố Hàn Uyên đối với việc này sớm đã có dự liệu.

Những người có thể đạt tới bước này không ai là kẻ tâm chí không kiên định, làm sao có thể dễ dàng thu phục như vậy.

Còn như khống chế thì càng nực cười.

Không có tôn nghiêm của cường giả thì làm sao có thể trở thành cường giả.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chưa bao giờ có ý định với những người cảnh giới trên Đại Tông Sư.

Chương 318

Nói nhiều như vậy chẳng qua là để đả kích tâm tình đối phương.

Những người mới đột phá cảnh giới sợ nhất là tâm tình xảy ra vấn đề, không cẩn thận sẽ tụt cảnh giới.

Tâm tình hai người đã bị tổn hại, dù cảnh giới không tụt thì thực lực phát huy cũng sẽ suy giảm.

Một đối một, trong thiên hạ không mấy ai có thể gánh nổi Hủy thiên diệt địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Thế nhưng đối mặt hai Lục Địa Thần Tiên phối hợp ăn ý, lại am hiểu Hợp Kích Chi Thuật thì lại khá phiền toái.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên mới có thể trước đó dùng Thanh Liên Kiếm Điển trọng thương bọn họ, rồi dùng ngôn ngữ thế tiến công đả kích tâm tình đối phương, mục đích chính là để suy yếu thực lực của đối phương.

Lúc này mục đích đã đạt được, Cố Hàn Uyên cũng không tiếp tục che giấu sát ý.

Hai mắt lộ ra hàn quang lạnh thấu xương sau mặt nạ, lãnh lệ nói: À, đã như vậy, Hiệp Khách Đảo liền không có cần thiết tồn tại.

Người Thưởng Thiện Phạt Ác không cần nhiều như vậy.

Long Mộc đảo chủ cảm nhận được sát ý không hề che giấu của Vô Thiên, lạnh cả tim.

Bọn họ vốn đã bị trọng thương.

Hiện tại tâm tình lại bị hao tổn, thực lực đại giảm.

Long Đảo chủ gắng gượng nói: Vô Thiên các hạ có phải là quá mức tự đại không.

Ngươi có thể giết một Lục Địa Thần Tiên không có nghĩa là có thể đồng thời giết hai chúng ta Lục Địa Thần Tiên.

Bằng không trước đây trong đại hội Nam Thiếu Lâm, Tảo Địa Tăng cũng đã phải chết rồi.

Việc Vô Thiên dùng Hủy thiên diệt địa Kiếm Hai Mươi Ba giết chết Vô Sắc Thiền Sư trong đại hội Nam Thiếu Lâm không phải là không để lại kẽ hở.

Lúc đó có nhiều người ở đó, luôn có người cảm thấy có gì đó bất thường.

Vấn đề lớn nhất là Vô Thiên có thể giết chết Vô Sắc Thiền Sư, vậy vì sao không tiện tay giết luôn Tảo Địa Tăng.

Những người đã cảm nhận được uy thế của Vô Thiên tuyệt đối không tin hắn sẽ thủ hạ lưu tình.

Vì vậy, mọi người đều suy đoán chiêu thức mà Vô Thiên dùng để giết Vô Sắc Thiền Sư có tồn tại hạn chế nào đó.

Long Đảo chủ cũng không muốn giao thủ với Vô Thiên trong tình huống cực kỳ bất lợi, vì vậy mới cố gắng nói lời này để hắn kiêng dè.

Nhưng Cố Hàn Uyên vốn biết bọn họ chỉ là miệng cọp gan thỏ, làm sao lại bị dọa sợ.

Hắn cười lạnh cợt nhả nói: Bổn tọa có tự đại hay không, thử một lần sẽ biết.

Tiếp chiêu đi.

Dứt lời, Ma Kiếm trong tay vung lên, Kiếm Hai Mươi Hai với kiếm khí đầy trời từ Ma Kiếm bắn về phía Long Mộc đảo chủ.

Long Mộc đảo chủ sắc mặt đại biến, toàn lực ngăn cản kiếm khí bắn tới.

Có Ma Kiếm gia trì, uy lực Kiếm Hai Mươi Hai càng lớn, số lượng kiếm khí cũng nhiều hơn.

Nếu là những người trình độ như Trương Tam, Lý Tứ thì trong nháy mắt cũng sẽ bị kiếm khí xé nát.

Long Mộc đảo chủ dù sao cũng là Lục Địa Thần Tiên, lại phối hợp ăn ý.

Tuy thực lực đại giảm, thế nhưng đối mặt Kiếm Hai Mươi Hai cũng chỉ là có chút chật vật, chứ không phải hoàn toàn không còn sức đánh trả.

Bất quá, vết thương do Thanh Liên Kiếm Điển cắt ra trên người họ cũng không thể tránh khỏi việc băng liệt chảy máu, khiến họ trông có vẻ thê thảm.

Nhưng trong mắt chính họ, đây là đang khiến Vô Thiên mất cảnh giác.

Dù sao Vô Thiên chưa từng thấy qua thuật hợp kích của họ, trong tình huống không phòng bị chưa chắc có thể đỡ nổi thuật hợp kích cấp bậc Lục Địa Thần Tiên của họ.

Đáng tiếc, bọn họ lại không biết Vô Thiên chính là Cố Hàn Uyên, kế sách này từ vừa mới bắt đầu đã không thể thành công.

Hai người, một người xuất chưởng, một người ra quyền, dốc sức ngăn cản kiếm khí Kiếm Hai Mươi Hai, chờ đợi khoảnh khắc kiếm khí suy kiệt, rồi dùng thuật hợp kích phản công.

Kiếm Hai Mươi Hai của Cố Hàn Uyên vốn là công kích dò xét, sau khi xác nhận thực lực của họ đã đại tổn, hắn không lưu tình nữa.

Long Mộc đảo chủ vốn đã thấy kiếm khí có dấu hiệu suy yếu, đang thầm mừng rỡ.

Hai người tâm linh tương thông, chuẩn bị hợp nhất nội lực, thi triển Hợp Kích Chi Thuật của họ.

Nhưng đúng vào lúc này, hai người đồng thời cảm thấy lòng mình lạnh lẽo, một cảm giác kinh dị như sọ bị người mở ra tràn ngập.

Dự cảm bất tường mãnh liệt khiến đồng tử họ co rút nhanh, vô thức muốn sử dụng Hợp Kích Chi Thuật.

Nhưng điều khiến họ hoảng sợ là, nội lực tuy vẫn có thể vận chuyển, thế nhưng toàn thân lại không thể cử động.

Vô thức họ nghĩ đến Vô Sắc Thiền Sư đã chết dưới tay Vô Thiên.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt sau lưng.

Không kịp hối hận vì tình báo sai lệch, chỉ thấy hai mắt Vô Thiên sau mặt nạ kim quang lóe sáng.

Một người tí hon màu vàng trông rất sống động xuất hiện trong mắt hắn, nhưng lần này người tí hon màu vàng không lao ra, mà theo Ma Kiếm trong tay hắn vung lên, làm ra động tác tương tự.

Hai mươi ba đạo kiếm khí màu vàng óng bắn về phía Long Mộc đảo chủ.

Trước khi họ kịp phản ứng, kiếm khí đã xuyên thủng thân thể hai người, để lại hai mươi ba lỗ máu đầm đìa.

Hiệu ứng ngưng trệ không gian đã qua, vốn dĩ Long Mộc đảo chủ đã có thể cử động, thế nhưng trước khi sinh cơ tiêu tán, họ lại mơ hồ cảm thấy một thứ quan trọng hơn trên người đang tan vỡ trước tiên, đó chính là linh hồn của họ.

Nếu như họ có thể nhìn thấy linh hồn của mình, sẽ phát hiện trên linh hồn của mình cũng xuất hiện hai mươi ba lỗ thủng trong suốt.

Trong giây phút cuối cùng còn sót lại, nhìn thân ảnh đen kịt ngạo nghễ sừng sững kia, họ miễn cưỡng kéo ra một nụ cười khổ, trong lòng cuối cùng hiện lên một ý niệm: Đây quả nhiên không phải võ học thế gian, chúng ta chết không oan.

Hai người ngã ngửa xuống đất, không còn hơi thở.

Đám Triệu Đại và những người khác đã trốn xa từ trước để tránh bị liên lụy, từ xa trông thấy Long Mộc đảo chủ đồng thời ngã xuống, hiển nhiên đã chiến bại bỏ mình.

Đám người thần sắc kinh hãi, kinh hô: Đảo chủ.

Âm thanh lạnh lùng của Cố Hàn Uyên kịp thời truyền đến: Đảo chủ của các ngươi đã chết.

Các ngươi là thần phục Bổn tọa, hay là cùng bọn họ chết chung.

Đám người thần sắc xấu xí.

Cảm giác sinh tử phải do người khác định đoạt không ai cảm thấy dễ chịu.

Thế nhưng cứ như vậy thần phục lại cảm thấy không cam lòng.

Cố Hàn Uyên hảo tâm thay bọn họ lựa chọn.

Sinh Tử Phù vừa thi triển, bọn họ dồn dập thần phục.

Chủ yếu là những sứ giả Thưởng Thiện Phạt Ác như Triệu Đại, tu luyện Hỏa Độc, xung đột với hàn khí của Sinh Tử Phù, khiến Sinh Tử Phù phát tác cực kỳ mãnh liệt, quả thực thống khổ.

Dù có uống giải dược áp chế cũng vẫn còn sợ hãi, không còn ý niệm phản kháng.

Tam Thi Não Thần Đan cũng được cho bọn họ ăn một phần.

Kêu họ tạm thời ở lại trên đảo chờ đợi, sau đó sẽ có người đến dẫn họ đi đến cứ điểm của Thiên Võng.

Thu phục Hiệp Khách đảo, tiện thể đoạt được các phương thuốc phụ trợ tu luyện của Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả.

Một trong các Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả mang theo Chu Hồng Hồ Lô, người còn lại mang theo Lam Sắc Hồ Lô.

Trong Chu Hồng Hồ Lô là rượu thuốc cường dương có tính khô nóng cực đại, được chế từ Liệt Hỏa đan hòa vào Liệt Tửu mà thành.

Trong Lam Sắc Hồ Lô là rượu thuốc tính hàn cực lạnh, được hòa lẫn vào trong rượu mà thành.

Liệt Hỏa đan cùng với các loại linh đan diệu dược không ít được chứa đựng bên trong.

Bên trong có chín chín tám mươi mốt loại độc thảo.

Trong Liệt Hỏa đan có không ít độc vật, như Hạc Đỉnh Hồng, Khổng Tước can đảm và các loại kịch độc khác.

Người Hiệp Khách đảo chính là dựa vào loại rượu thuốc kích thích này, mới có thể luyện ra công lực vượt xa những người cùng thế hệ.

Đây là một loại dược vật phụ trợ có thể phổ biến trong Thiên võng.

Đặc biệt là đối với Ích Tà Vệ đang khẩn cấp đề thăng nội lực tu vi, có thể nhờ vào đó mà tăng tốc trưởng thành.

Cái chết của Long Mộc đảo chủ cũng cống hiến hai phần thưởng đánh giá SSS, lần lượt là Phệ Huyết Châu trong Tru Tiên và Nhiếp hồn.

Phệ Huyết Châu có thể hút tinh huyết của người khác để tẩm bổ bản thân.

Nhiếp hồn có thể tụ tập lệ khí của quỷ hồn, có khả năng nhiếp hồn.

Chương 319

Tuy nhiên, điều quan trọng hơn là hai thứ này có thể dung hợp thành Phệ Hồn tràn ngập lệ khí.

Phệ Hồn sau khi dung hợp không chỉ có thể hút tinh huyết, có khả năng nhiếp hồn, mà còn là khắc tinh của tất cả Tà Vật.

Chỉ là kèm theo lệ khí có chút phiền phức.

Dù cho là Cố Hàn Uyên muốn sử dụng Phệ Hồn cũng nhất định phải vận chuyển Băng Tâm Quyết.

Chỉ có thể tạm thời ném vào Hàn Nguyệt Kiếm Hạp để người khác quản lý.

Sau chuyện Hiệp Khách đảo, Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành đến Cổ Mộ.

Tiểu Long Nữ thấy Cố Hàn Uyên thì vô cùng mừng rỡ.

Lâm Triều Anh không trở về.

Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba cũng đang ở Yến Tử Ổ.

Không có người khác ở đây, Tiểu Long Nữ thêm mấy phần chủ động.

Nàng lao vào lòng Cố Hàn Uyên, kể lể nỗi nhớ nhung.

Tiến độ tu vi của Tiểu Long Nữ phấn khởi, nàng đã tu luyện đến Tông Sư trung kỳ.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng có chút kinh ngạc về tốc độ tu luyện của nàng.

Nhưng Tiểu Long Nữ chỉ hàm tình mạch mạch nói: Ta muốn mau chóng giúp đỡ chàng.

Tiểu Long Nữ bề ngoài thanh lãnh, kỳ thực nội tâm hoạt bát lại giàu đồng thú.

Từ khi Cố Hàn Uyên đi vào lòng nàng, nàng càng khát vọng ái tình.

Tiểu Long Nữ thấy Lý Mạc Sầu có thể giúp Cố Hàn Uyên, mà nàng lại bị Cố Hàn Uyên giữ lại Cổ Mộ.

Khó tránh khỏi có chút lo được lo mất.

An ủi duy nhất chính là Cố Hàn Uyên đã dặn dò nàng, hy vọng nàng có thể đề thăng tu vi.

Vì vậy nàng liền dốc lòng vào tu luyện.

Vốn dĩ Tiểu Long Nữ thiên tư cực cao, lại có Âm Dương Linh Huyết Đan liên tục gia trì cho tu luyện.

Có tiến độ hiện tại cũng chẳng có gì lạ.

Bất quá, tâm ý của Tiểu Long Nữ lại khiến lòng Cố Hàn Uyên hơi ấm.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ như tiên tử minh diễm tuyệt luân của nàng, đâu còn kiềm chế được.

Sau khi dạy nàng Vạn Tượng Âm Dương Quyết, Cố Hàn Uyên ôm lấy Tiểu Long Nữ với gương mặt đỏ bừng vì thẹn.

Chưởng lực khẽ vỗ, cửa đá đóng lại, nhốt những âm thanh động lòng người bên trong.

Cố Hàn Uyên nghỉ ngơi một đêm ở Cổ Mộ, ngày thứ hai khi hắn rời đi, Tiểu Long Nữ vẫn còn đang ngủ say.

Cũng không biết Tiểu Long Nữ học được cách làm nũng từ đâu, nàng khẽ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lên, lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Không nam tử bình thường nào có thể ngăn cản được.

Đêm qua chính là vì vậy mà chơi quá đà.

Nếu Tiểu Long Nữ lại dùng cách này làm nũng, Cố Hàn Uyên lo lắng mình còn có thể dứt khoát rời đi hay không.

Từ Cổ Mộ rời đi, hắn Ngự Kiếm Phi Hành thẳng đến Mạn Đà Sơn Trang.

Hôm nay cái tên Mạn Đà Sơn Trang có chút không phù hợp với thực tế.

Sơn Trà Hoa trong Mạn Đà Sơn Trang không biết từ khi nào đã bị dọn sạch, thay vào đó là những đóa hoa tươi đẹp hơn.

Hôm nay sắc trời vừa vặn, trăm hoa đua nở, khắp trang viên hoa tươi rực rỡ sắc màu, tranh kỳ đấu diễm.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên, nhìn qua rất giống tỷ muội, đang ngắm hoa trong hoa viên.

Hai mẹ con các nàng lại còn diễm lệ hơn cả vườn hoa tươi.

Lý Thanh La tiếu ý yêu kiều nhìn Vương Ngữ Yên vui vẻ xuyên qua các loài hoa tươi.

Từ khi quên đi Đoàn Chính Thuần phụ bạc, lại có Cố Hàn Uyên làm dịu, quan hệ mẫu nữ giữa Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên càng trở nên tốt đẹp.

Ngày thường các nàng thường tụ tập cùng nhau ngắm hoa trò chuyện.

Lý Thanh La thấy thần sắc Vương Ngữ Yên đột nhiên cô đơn, nghi ngờ hỏi: Ngữ Yên, sao con lại đột nhiên không vui.

Vương Ngữ Yên u buồn hỏi: Nương, người nói Cố đại ca còn có thể trở về không.

Ánh mắt nàng có chút phiêu diêu, như xuyên qua thời không, thấy được bóng hình bạch y khiến nàng nhung nhớ.

Lý Thanh La nghe vậy sững sờ một chút, nàng cũng rất nhớ Cố Hàn Uyên, hơn nữa còn nhớ nhiều hơn.

Đôi chân thon dài mượt mà liền không tự chủ khép chặt hơn vài phần.

Lý Thanh La ngoài mặt vẫn mạnh miệng nói: Hừ, hắn hiện tại đang chuẩn bị đi làm phò mã rồi, nào có rảnh rỗi đến thăm mẹ con chúng ta chứ.

Từ khi tin tức Tây Hạ kén rể truyền tới, Lý Thanh La đã vô cùng khó chịu.

Nếu không phải những buổi tối trước đó đã khiến nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không bỏ mặc mẹ con các nàng, nàng đã sớm làm loạn tung trời rồi.

Vương Ngữ Yên nghe vậy, thần sắc càng thêm cô đơn.

Nàng vẫn không dám nghĩ sâu về việc này.

Nhưng giờ đây bị Lý Thanh La nói thẳng ra trước mặt, nàng không còn trốn tránh nữa, ngược lại có chút ngạc nhiên hỏi: Vậy Tây Hạ quận chúa thật là biểu muội của con sao.

Lý Thanh La trầm ngâm nói: Ta tuy chưa từng gặp qua, nhưng trước đó bà ngoại con có gửi thư cho ta, Thanh Lộ quả thực là biểu muội của con.

Khi nhận được tin từ Lý Thu Thủy, Lý Thanh La mới biết được những gì Lý Thu Thủy đã trải qua nhiều năm ở Tây Hạ.

Nàng bỗng nhiên có thêm một người cha dượng cùng một đệ đệ cùng mẹ khác cha.

Đối với việc này nàng ngược lại không có nhiều bất mãn.

Dù sao nàng không hề có ấn tượng gì với cha ruột Vô Nhai Tử.

Chỉ là khó chịu vì đột nhiên xuất hiện một chất nữ cùng nàng tranh giành nam nhân.

Vương Ngữ Yên bất mãn nói: Nương, người nói vì sao bà ngoại muốn Cố đại ca đi làm quận mã của biểu muội Thanh Lộ.

Lý Thanh La đối với việc này cũng cảm thấy khó hiểu.

Trong thư tín của Lý Thu Thủy vẫn chưa nói rõ nguyên do.

Trầm tư một lát, nàng chậm rãi nói: Còn chưa nhất định đâu.

Nghe nói lần này Tây Hạ kén rể đã thu hút rất nhiều thanh niên tuấn kiệt, không chỉ có Tống Quốc chúng ta, các nước khác cũng đều có người tới.

Hàn Uyên hắn chưa chắc đã có thể làm cái quận mã này.

Vốn dĩ chỉ là muốn dẫn Cố Hàn Uyên xuất hiện trong buổi kén rể của Tây Hạ, kết quả lại xảy ra ngoài ý muốn.

Trước đây khi Lý Thu Thủy đề nghị với Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo ban đầu không đồng ý.

Thế nhưng sau lại nghĩ đến có thể mượn cơ hội tìm kiếm minh hữu, liền thuận theo thời thế.

Vương Ngữ Yên chần chờ hỏi: Nhưng là bà ngoại chẳng phải cố ý nhắc tới nhất định phải Cố đại ca có mặt sao.

Hiển nhiên là xem trọng Cố đại ca rồi chứ.

Gần đây ngoại trừ chuyện Hiệp Khách đảo Thưởng Thiện Phạt Ác sứ giả, trọng tâm câu chuyện lớn nhất chính là việc Tây Hạ kén rể này.

Lại còn liên quan đến Cố Hàn Uyên lừng danh, càng gây ra rất nhiều suy đoán.

Hầu như mỗi người đều cho rằng Tây Hạ coi trọng Cố Hàn Uyên hơn.

Lý Thanh La lại có cái nhìn khác biệt, nàng giải thích cho Vương Ngữ Yên: Lời là nói như vậy, thế nhưng Tây Hạ dù sao cũng là tiểu quốc, chưa chắc sẽ đồng ý Thanh Lộ gả cho Hàn Uyên.

Chẳng qua ta cũng không biết vì sao bà ngoại con lại chỉ đích danh Hàn Uyên có mặt.

Từ khi Cố Hàn Uyên nhờ Lý Thanh La hỗ trợ mở rộng hệ thống tình báo Địa võng ở Tống Quốc, kiến thức của nàng rõ ràng tăng trưởng rất nhiều.

Cũng không còn như trước đây không có đầu óc như vậy nữa.

Lượng lớn tin tức tập hợp đã khiến Lý Thanh La đưa ra kết luận rằng việc Tây Hạ kén rể sẽ bắt đầu khúc chiết.

Sự thực đúng là như vậy.

Lý Nguyên Hạo tuy đã nghe Thống Lĩnh Tây Hạ Nhất Phẩm Đường Hách Liên Thiết Thụ nói về võ công thần kỳ của Cố Hàn Uyên, nhưng chỉ coi Cố Hàn Uyên là một người giang hồ bình thường.

Dù sau này có thể tiếp nhận phái Võ Đang, cũng chưa từng xem hắn vào mắt.

Dù sao Lý Nguyên Hạo là vua một nước, suy tính cũng là vấn đề giữa quốc gia và quốc gia.

So với Cố Hàn Uyên, hắn càng hy vọng Lý Thanh Lộ có thể gả cho hoàng tử một quốc gia.

Chương 320

Tốt nhất là cường quốc, còn có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Như vậy tương lai Lý Thanh Lộ nếu làm đến Hoàng Hậu, có thể cung cấp trợ giúp cho Tây Hạ.

Đáng tiếc, các lựa chọn không nhiều lắm.

Rõ ràng, các Hoàng Đế được nhắc đến tuổi cũng không lớn.

Hoàng tử cũng vẫn còn trong nôi.

Hoàng Đế Tống Quốc Triệu Cấu lại muốn hai dưỡng tử của mình đạt được cường viện từ Tây Hạ, chỉ phái mấy nhi tử của trọng thần triều đình.

Hoàng Đế Tùy quốc Dương Quá đã hoang phế chính sự, lực khống chế đối với quốc gia lại yếu.

Người tới cũng là người của Môn Phiệt.

Hoàng Đế Kim quốc ngược lại có phái ra một hoàng tử, đáng tiếc lại không phải Thái Tử, mà là con thứ Ngụy Vương Hoàn Nhan Thuyết Tế.

Liêu quốc vẫn chưa có tin tức, dường như cũng không hứng thú với việc Tây Hạ kén rể.

Những thứ này chỉ là lựa chọn minh hữu.

Trên thực tế trong lòng Lý Nguyên Hạo, tốt nhất là có thể gả Lý Thanh Lộ cho hoàng tử Mông Nguyên.

Thế giới này có rất nhiều quốc gia.

Tây Hạ tuy về vũ lực có thể ngẫu nhiên chiếm chút tiện nghi ở biên giới Tống Quốc, một quốc gia có thực lực quân sự yếu kém.

Nhưng trên thực tế quốc lực chênh lệch rất lớn, khiến Tây Hạ vẫn phải cầu sinh tồn trong khe hở.

Lý Nguyên Hạo mơ hồ có dự cảm thiên hạ sắp loạn, Mông Nguyên đã biểu hiện ra tư thế nhất thống thiên hạ.

Vì vậy để tìm một đường lui cho Tây Hạ, hắn không thể không công bố rộng rãi.

Như vậy dù sau này Tây Hạ chiến bại đầu hàng, hắn cũng có thể có một kết cục tốt đẹp.

Lý Nguyên Hạo càng già càng sợ chết, cho nên mới có ý tưởng tìm đường lui.

Vương Ngữ Yên đột nhiên linh cơ khẽ động, nghi ngờ hỏi: Có phải bà ngoại đã gặp Cố đại ca rồi không.

Nếu nói như vậy, bị người vừa gặp đã chọn trúng cũng không kỳ quái.

Trong lòng nàng, Cố Hàn Uyên chính là nam tử có mị lực nhất trên đời này.

Lời đồn có lẽ sẽ có sai sót, thế nhưng tận mắt chứng kiến thì bị coi trọng cũng không kỳ quái.

Lý Thanh La cũng ngẩn ra, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu nói: Sẽ không đâu, nếu Hàn Uyên đã gặp mẹ ta, nhất định sẽ nói với ta.

Vương Ngữ Yên nào nghĩ tới Lý Thanh La có thể nói như vậy, nàng nghi ngờ hỏi: Vì sao ạ.

Lý Thanh La trong lời đùa cợt mang theo chút thẹn thùng và tức giận nói: Với tính tình phong lưu của Hàn Uyên, nếu hắn thấy mẹ ta thì nhất định sẽ ra tay với nàng.

Ở chung lâu ngày, Lý Thanh La ngược lại càng hiểu rõ Cố Hàn Uyên hơn.

Vương Ngữ Yên nghe vậy lại bối rối, thần sắc lúng túng ấp úng nói: A.

Bà ngoại rất đẹp sao.

Hơn nữa bà ngoại tuổi tác.

Nàng hoàn toàn không tưởng tượng ra người tuổi tác như bà ngoại mình sẽ phát sinh chuyện gì với Cố Hàn Uyên.

Lý Thanh La đầy tự tin nói: Ta tuy là từ khi bắt đầu biết chuyện đã không còn gặp mẹ ta, thế nhưng ta biết mẹ ta có thuật trú nhan.

Hiện tại nàng vẫn là một đại mỹ nhân, ta vẫn còn nhớ rõ trong ký ức thời thơ ấu.

Lý Thu Thủy vẫn là mỹ nhân phong hoa tuyệt đại.

Vương Ngữ Yên nghe vậy có chút chấn động.

Đối với người ở tuổi nàng, còn không thể hiểu rõ khái niệm thuật trú nhan.

Vì vậy nàng vẫn chần chờ nói: Nhưng dù vậy, Cố đại ca cũng chưa chắc sẽ ra tay với bà ngoại đâu.

Lý Thanh La che miệng cười nói: Ta mặc dù không nhớ rõ mẹ ta trông như thế nào, thế nhưng khẳng định rất giống mẹ con chúng ta.

Hàn Uyên từng nói rất nhiều lần, hắn sẽ không bỏ qua những người giống mẹ con chúng ta như vậy, vậy thì mẹ ta tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Nàng không biết vì sao, càng nói càng cảm thấy tâm tình thật tốt.

Ngược lại không phải nàng thức tỉnh cái mê kỳ quái gì, chỉ là càng chắc chắn Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý tưởng của nàng.

Dù sao dưới cái nhìn của nàng, cũng chỉ có nhà các nàng mới có thể tổ tôn ba đời đều là mỹ nhân.

Nhưng nàng lại không biết Cố Hàn Uyên đã hoàn thành thành tựu tương quan, đồng thời trên thế giới này còn có một cặp ở tận Tùy quốc.

Vương Ngữ Yên có chút không nói nên lời nói: Thế nhưng như vậy không tốt đâu.

Đó là bà ngoại của con mà.

Nàng cũng không biết trọng tâm câu chuyện sao lại đột nhiên từ trên người Lý Thanh Lộ chuyển sang trên người Lý Thu Thủy.

Thế nhưng loại quan hệ tổ tôn ba đời này khiến Vương Ngữ Yên, người được giáo dưỡng tốt, cảm thấy cực kỳ không ổn.

Lý Thanh La lại tức giận nói: Bây giờ mới biết đó là bà ngoại con sao.

Khi con bị Hàn Uyên lừa gạt trước đây, con có từng nghĩ ta là mẹ con không.

Đã rất hoang đường rồi, Hàn Uyên khẳng định không ngại hoang đường thêm chút nữa đâu.

Vương Ngữ Yên rốt cuộc cũng chỉ là một thiếu nữ, chuyện đã lâu tất nhiên rất nhanh bị Lý Thanh La phát hiện manh mối.

Lúc đó cũng là một hồi náo loạn.

Vương Ngữ Yên với khuôn mặt tươi cười thanh thuần long lanh tràn đầy sắc đỏ bừng, lắp bắp phủ nhận nói: Con nào có bị Cố đại ca lừa gạt đi.

Chỉ là bộ dạng đỏ mặt của nàng, nói lời hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Lý Thanh La vỗ trán bất đắc dĩ nói: Còn không biết xấu hổ mà nói không có.

Trước đây khi hỏi ra tiến độ giữa Vương Ngữ Yên và Cố Hàn Uyên, Lý Thanh La đã tức đến méo miệng.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới nữ nhi mình nuôi lớn lại gan lớn như vậy, còn chưa gả cho ai đâu.

Vương Ngữ Yên nghe vậy tất nhiên là đỏ bừng mặt, nhưng nàng lại bĩu môi nhỏ nhắn đổ lỗi cho Lý Thanh La.

Ai nha, đều do nương khi đó cùng Cố đại ca như vậy.

Nương lại không dạy con điều bình thường, cho nên con mới học sai rồi.

Trên gương mặt sáng rỡ kiều diễm của Lý Thanh La đồng dạng hiện lên một vệt đỏ bừng.

Hai mẹ con dung mạo tương tự, nhìn như vậy ngược lại càng thêm thú vị.

Lý Thanh La thẹn thùng sẵng giọng: Phi, nha đầu không biết xấu hổ, nhìn lén mà còn lý trực khí tráng như vậy.

Vương Ngữ Yên tự cảm thấy đuối lý, chỉ có thể nói quanh co: Đó chẳng qua là ngoài ý muốn thôi.

Lý Thanh La làm sao bị Vương Ngữ Yên lừa được, tức giận nói: Vậy sau đó thì sao.

Còn sau lưng ta lén lút hẹn hò với Hàn Uyên, con bây giờ đều thành thói quen rồi à.

Vương Ngữ Yên nghe vậy nhất thời ngượng chín mặt, gương mặt đỏ bừng.

Đôi mắt đẹp trong suốt như mặt nước chớp động vẻ tự giận mình.

Nàng quyết định cùng Lý Thanh La tương ái tương sát.

Nàng bĩu cái miệng anh đào nhỏ nhắn, chế nhạo nói: Vậy cũng còn hơn mẫu thân ta đồng thời cùng người có vẻ mạnh mẽ hơn chứ.

Kế sách tương ái tương sát của Vương Ngữ Yên thành công.

Gương mặt quyến rũ đa tình của Lý Thanh La đỏ bừng đến tận mang tai.

Nàng tức giận nói: Phi.

Có phải hai nha đầu A Chu và A Bích lén lút nói cho con biết không.

Nếu không phải Hàn Uyên che chở, ta đã sớm biến các nàng thành phân bón hoa rồi.

Vương Ngữ Yên giả vờ trầm tư nói: Nương người cũng chỉ hù dọa con thôi.

Không có A Chu và A Bích hỗ trợ cho nương, chờ Cố đại ca trở về, xem nương làm sao bây giờ.

Nàng đã biết được không ít bí mật liên quan đến Lý Thanh La từ A Chu, A Bích.

Vương Ngữ Yên chính là bởi vì nghe được quá nhiều chuyện hoang đường giữa Cố Hàn Uyên và Lý Thanh La từ A Chu, A Bích, cho nên đối với Lý Thanh La càng phát ra không có kính nể.

Bằng không, với sự sợ hãi ban đầu của nàng đối với Lý Thanh La, nào có thể như bây giờ đấu võ mồm như khuê mật chứ.

Lý Thanh La nghe vậy, đôi mày liễu dựng thẳng, hiển nhiên là nghĩ đến chuyện gì đó không cam lòng.

Nàng tức giận không ngớt nói: Nói đến đây ta liền tức, Ngữ Yên con một mình thì có thể chịu được, dựa vào cái gì đến chỗ ta thì mỗi lần đều mệt đến không được.

Vương Ngữ Yên lại không có nửa điểm ý tứ vui vẻ, trong lòng tràn đầy tình cảm cổ quái.

Dù sao thuyết pháp của Lý Thanh La đúng là khổ sở mà khoe khoang.

Lòng ghen của Vương Ngữ Yên không khỏi dâng lên, nàng âm dương quái khí nói: Nương, người xác định đó không phải vì Cố đại ca yêu thích người hơn sao.

Lý Thanh La hoàn toàn bối rối, trên gương mặt diễm lệ kiều mị yên nhiên, như đóa đào hoa ba tháng, diễm quang động nhân.

Nàng mạnh miệng thẹn thùng sẵng giọng: Nói bậy, ai muốn hắn yêu thích chứ.

Nhưng một tiếng trêu đùa mát lạnh truyền đến, cắt đứt cuộc tranh đấu gay gắt của hai mẹ con.

A La quả thật không muốn sao.

Vậy sau này ta có lẽ sẽ dành nhiều hơn cho Ngữ Yên đấy.

Hai nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Vương Ngữ Yên kích động hô: Cố đại ca.

Nói rồi liền chạy chậm lên muốn lao vào lòng hắn.

Nhưng khi gần đến trước mặt Cố Hàn Uyên, nàng lại chần chừ đứng lại.

Dù sao lúc này Lý Thanh La cũng ở đây, không tiện quá mức thân cận.

Chương 321

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn thấu ý tưởng của Vương Ngữ Yên, hắn kéo lấy cánh tay nàng, kéo qua thân thể nàng, nhẹ nhàng ôm lấy.

Hắn ôn tồn hỏi: Ngữ Yên, nhớ ta không.

Sự rụt rè của Vương Ngữ Yên đều bị khí tức quen thuộc thổi tan không còn một mảnh.

Ngửi mùi hương khiến người ta an tâm, nàng nỉ non nói: Nhớ, thật sự rất nhớ Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Vương Ngữ Yên.

Thật ngoan.

Hắn quay lại nhìn về phía Lý Thanh La, đôi mắt nàng lưu chuyển sắc màu nhớ nhung và kích động.

Hắn khẽ cười trêu ghẹo nói: A La vẫn chưa trả lời ta đấy.

Hắn đã ẩn mình gần đó nghe lén rất lâu, chỉ cảm thấy cuộc đối thoại giữa hai mẹ con này có chút thú vị.

Lý Thanh La nghiêng người sang, mạnh miệng nói: Ai mà thèm.

Chỉ là ánh mắt nàng thường xuyên liếc nhìn Cố Hàn Uyên đã bại lộ ý tưởng của nàng.

Cố Hàn Uyên chủ động tiến lên, nắm lấy vòng eo ôn nhuyễn nhẵn nhụi của Lý Thanh La, ghé vào tai nàng ôn tồn cười nói: Lâu như vậy chưa gặp A La, ta thật sự rất tưởng niệm nàng.

Gương mặt xinh đẹp của Lý Thanh La nhất thời hiện lên đỏ ửng, trong mắt tràn đầy sắc màu thẹn thùng và vui vẻ.

Nhưng có lẽ là bởi vì Vương Ngữ Yên ở đây, cần duy trì chút uy nghiêm còn lại không nhiều.

Nàng kiều mị liếc trắng Cố Hàn Uyên, hờn dỗi nói: Chỉ biết dỗ ta thôi.

Ở bên ngoài có nhiều nữ tử như vậy cùng chàng, làm sao còn có thể nhớ đến chúng ta chứ.

Đây không chỉ là mạnh miệng, cũng là ý tưởng chân thật của nàng.

Tuy là từ khi nàng có quan hệ với Cố Hàn Uyên đã được xoa dịu rất nhiều, thế nhưng không có nghĩa là nàng không có ghen tuông.

Nàng mượn cơ hội này biểu đạt sự bất mãn đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với tính cách Lý Thanh La nhất thanh nhị sở, đơn giản là có thể nắm bắt được nàng.

Hắn ôn nhu nói: A La chỉ có một, Ngữ Yên cũng chỉ có một.

Không ai có thể thay thế hai nàng.

Cố Hàn Uyên không chút tốn sức nói lời dỗ ngon dỗ ngọt, cố ý không nhắc đến A Chu, A Bích, thể hiện sự coi trọng đối với hai mẹ con nàng, hiệu quả cũng rất rõ rệt.

Vương Ngữ Yên nhìn Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt càng phát ra nhu tình như nước, khiến bách luyện thép cũng phải hóa thành ngón tay mềm.

Lý Thanh La cũng mất đi ý tưởng ăn giấm chua, đôi chân thon dài nở nang không tự chủ khép lại thêm vài phần.

Trong đôi mắt đẹp thêm mấy phần hừng hực khó có thể ức chế.

Cố Hàn Uyên đối với việc này vẫn chưa trực tiếp đáp lại nàng.

Hắn biết rõ đạo lý dục tốc bất đạt.

Nhìn Vương Ngữ Yên thâm tình thành thật, hắn ôn nhu khen: Ngữ Yên gần đây tu vi tăng trưởng rất nhanh nha, đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh Giới rồi.

Vương Ngữ Yên tu luyện kỳ thực cũng không tính là nỗ lực, nhưng vẫn là câu nói kia.

Càng là cô gái xinh đẹp, thì càng tụ tập linh khí của thiên địa, vì vậy thiên tư cũng càng cao.

Võ công thông thường có lẽ còn không thể hiện rõ, thế nhưng công pháp cấp bậc tu tiên như Âm Dương Quyết liền nổi bật ra sự khác biệt về thiên tư.

Không chỉ có Vương Ngữ Yên, Lý Thanh La từ khi tu luyện Âm Dương Quyết cũng tu vi tăng trưởng cực nhanh.

Nàng còn có linh khí song tu gia tăng, không giống Vương Ngữ Yên chỉ là đầu cơ trục lợi.

Hiện tại đã là Tiên Thiên hậu kỳ.

Vương Ngữ Yên ngượng ngùng nói: Đó cũng là do Âm Dương Quyết lợi hại mà Cố đại ca đã dạy con.

Con chưa từng nghe nói qua công pháp nào tu vi tăng trưởng nhanh chóng như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Âm Dương Quyết của ta đoạn thời gian trước đã thăng cấp, lần này ta đến đây cũng là để chuẩn bị truyền thụ công pháp mới cho các nàng.

Dứt lời liền đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết dạy cho hai nàng.

Có Âm Dương Quyết làm mồi dẫn, hai nàng nhập môn phi thường cấp tốc.

Vương Ngữ Yên thở dài nói: Cố đại ca, Vạn Tượng Âm Dương Quyết này thật là lợi hại.

Con vừa mới tu luyện đã cảm giác tu vi đang tăng lên rồi.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Các nàng còn chưa nếm thử chỗ lợi hại hơn của Vạn Tượng Âm Dương Quyết đâu.

Vương Ngữ Yên không rõ vì sao, nàng dù sao miễn cưỡng cũng coi như thiếu nữ.

Lý Thanh La thì là người kinh nghiệm phong phú, lúc này trên gương mặt xinh đẹp của nàng đã hiện đầy đỏ ửng.

Nàng nhìn Vương Ngữ Yên u mê, thẹn thùng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc bộ dạng đỏ ửng mặt mày ấy thực sự thiếu khuyết lực sát thương.

Vương Ngữ Yên không thể hiểu được sự giao lưu ánh mắt ẩn chứa giữa hai người, nhưng lại có cảm giác bị bài trừ ra ngoài.

Tâm tình nàng nhất thời mất mát đứng lên.

Vệt thất lạc này rất nhanh liền bị Cố Hàn Uyên phát hiện.

Hắn ôn nhu hỏi: Ngữ Yên có tâm sự sao.

Vương Ngữ Yên nhìn ánh mắt quan tâm của Cố Hàn Uyên, trong lòng hơi ấm.

Bất quá nàng không nói thẳng suy nghĩ vừa rồi của mình, mà hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất.

Nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi: Cố đại ca, chàng sẽ đi tham gia Tây Hạ kén rể sao.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Sẽ đi.

Ngữ Yên là muốn hỏi ta đã gặp bà ngoại nàng là Lý Thu Thủy và biểu muội nàng là Lý Thanh Lộ chưa sao.

Vương Ngữ Yên nghi ngờ hỏi: Vâng, con rất kỳ quái vì sao Tây Hạ lại tuyên bố, nhất định phải Cố đại ca chàng tham gia.

Đây là điều nàng nghi hoặc bấy lâu nay.

Lý Thanh La trước kia cũng chỉ phân tích cho nàng rằng Tây Hạ có thể còn có ý tưởng khác.

Thế nhưng đối với Lý Thu Thủy làm như thế, Ngữ Yên vẫn không hiểu ra sao.

Cố Hàn Uyên giả bộ nhíu mày trầm tư, qua hồi lâu mới trầm ngâm nói: Ta quả thực vẫn chưa gặp qua Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ.

Lý Thu Thủy làm như vậy không ngoài hai nguyên nhân: một là Tây Hạ muốn lôi kéo ta, hai là Lý Thu Thủy muốn gặp ta.

Dựa vào ta suy đoán thì khả năng thứ hai lớn hơn.

Kỳ thực từ khi tin tức Tây Hạ kén rể vừa truyền tới, Cố Hàn Uyên đã biết rõ phía sau chuyện này nhất định là Lý Thu Thủy.

Còn việc Lý Thu Thủy tại sao phải đột nhiên đối với hắn cảm thấy hứng thú, ngoài lý do Vu Hành Vân ra thì hắn không nghĩ tới.

Chỉ là vẫn chưa biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra giữa hai nàng.

Có thể xác nhận mấy suy đoán sau.

Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy đã gặp mặt đồng thời giao thủ.

Người thắng tuyệt đối là Vu Hành Vân.

Thực lực Lý Thu Thủy vốn đã không bằng Vu Hành Vân, dù là gặp mặt trước khi công lực Vu Hành Vân hoàn toàn khôi phục.

Có Tam Tuyệt, Âm Dương Quyết mà Cố Hàn Uyên đã dạy, cùng Thần Binh Thiên Gia hắn tặng cho nàng, Lý Thu Thủy có thể duy trì thế bất bại đã là tốt lắm rồi.

Hơn nữa, thời kỳ này còn nhất định phải là vào lúc Vu Hành Vân mới trở lại Linh Thứu Cung.

Nếu không thì chỉ có bị treo lên đánh.

Lấy thời gian tin tức Tây Hạ kén rể truyền ra mà xem, Lý Thu Thủy hơn phân nửa là đã bị đánh một trận.

Vu Hành Vân sẽ bỏ qua Lý Thu Thủy cũng nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Không có điểm mâu thuẫn Vô Nhai Tử này.

Nàng bị Lý Thu Thủy làm hại không thể trưởng thành, nay lại được Cố Hàn Uyên chữa cho tốt.

Trừ phi Lý Thu Thủy vì vết sẹo trên mặt mà muốn cùng Vu Hành Vân đồng quy vu tận, bằng không Vu Hành Vân chắc chắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Nàng chính là một người kiêu ngạo, trong nóng ngoài lạnh.

Điểm này có thể thấy được từ tình tiết trong Thiên Long Bát Bộ, hai nàng trước khi chết biết được Vô Nhai Tử yêu người không phải các nàng đã nở nụ cười quên hết thù oán.

Vu Hành Vân chỉ là không cam lòng thất bại mà thôi.

Lý Thu Thủy chính là từ miệng Vu Hành Vân biết được tin tức của Cố Hàn Uyên, mới có thể đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với hắn.

Điều này ngược lại cũng coi như gãi đúng chỗ ngứa.

Tổ tôn ba đời có thể khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú cũng chỉ lác đác vài đôi.

Phùng Hành chỉ có thể coi là thu hoạch ngoài ý muốn.

Vương Ngữ Yên vẫn kỳ quái hỏi: Bà ngoại con muốn gặp chàng.

Vì sao.

Nàng ngược lại không phải hoài nghi suy đoán của Cố Hàn Uyên, chỉ là sau khi Lý Thanh La phân tích, lại nhận được đáp án phủ định từ Cố Hàn Uyên.

Cảm thấy hắn hẳn là đúng là chưa từng thấy qua Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ, cho nên nàng càng phát nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên thần thái thoải mái cười nói: Tạm thời không được biết, chỉ là khả năng này lớn hơn mà thôi.

Vương Ngữ Yên thấp thỏm hỏi: Vậy Cố đại ca, chàng thật sự muốn đi làm quận mã Tây Hạ sao.

Đây mới là điều nàng chân chính lo lắng.

Giống như Quách Phù lo lắng.

Chương 322

Nếu chỉ là có thêm một tỷ muội thì, với sự hiểu rõ của Vương Ngữ Yên về tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên, điều này cũng không coi là đại sự.

Nhưng tỷ muội này lại có thân phận quận chúa, vấn đề liền lớn.

Cố Hàn Uyên nhìn Vương Ngữ Yên đang khẩn trương siết ống tay áo, hắn ôn tồn hỏi: Ngữ Yên là lo lắng ta sẽ rời bỏ các nàng mà đi sao.

Vâng.

Vương Ngữ Yên khẽ đáp như tiếng muỗi kêu, thần tình lại càng phát ra khẩn trương.

Dù sao nếu cưới được quận chúa, đó chính là chuyện một bước lên trời.

Vương Ngữ Yên tuy mê trai là mê trai, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc.

Chỉ là trước đây vì quan hệ với Mộ Dung Phục, tầm nhìn của nàng bị khóa trong một cái vòng kỳ quái.

Điều này cũng liên quan đến việc Mộ Dung Phục chưa từng đáp lại nàng, khiến nàng chỉ nghĩ đến làm sao để lấy lòng Mộ Dung Phục.

Nhưng khi nàng thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn do Mộ Dung Phục tạo ra, gặp gỡ Cố Hàn Uyên, người càng có thể lý giải nàng, cũng càng có thể đáp lại nàng.

Tầm nhìn hạn hẹp ấy bắt đầu mở rộng, nàng nhìn nhận sự vật cũng không còn phiến diện như vậy.

Vương Ngữ Yên liên tưởng đến hành động điên rồ muốn phục quốc của Mộ Dung Phục.

Nếu Mộ Dung Phục có cơ hội làm quận mã Tây Hạ, hắn tuyệt đối sẽ chọn buông bỏ nàng.

Vương Ngữ Yên mỗi khi hồi tưởng lại đều cảm thấy may mắn, đã buông bỏ Mộ Dung Phục, người đối với nàng là một hố sâu.

Vì vậy nàng cũng càng thêm lưu ý cách nhìn của Cố Hàn Uyên đối với việc Tây Hạ kén rể.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp trả lời Vương Ngữ Yên, khóe miệng mỉm cười hỏi Lý Thanh La đang xem kịch: A La thấy thế nào.

Quả nhiên, Lý Thanh La không chút do dự nói: Không có khả năng.

Nguyên nhân ta trước đây đã nói với Ngữ Yên rồi, chỉ là Ngữ Yên nàng không có tự tin.

Rốt cuộc là quan hệ lâu ngày sinh tình, nàng hiểu rõ Cố Hàn Uyên hơn so với Vương Ngữ Yên.

Nàng cũng có thể lý giải ý tưởng của Vương Ngữ Yên, thậm chí còn đoán được chút ít lý do vì sao Vương Ngữ Yên lại không có tự tin.

Chính là do sự hiểu lầm không giải thích được kia tạo thành.

Dù sao loại tình huống đó tương đương không bình thường.

Cũng không phù hợp thế tục quan niệm.

Vương Ngữ Yên thậm chí còn có chút không có sức lực để nói mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với câu trả lời của Lý Thanh La cực kỳ thỏa mãn.

Những nữ tử bị tình cảm vây khốn này, một khi phá vỡ vòng luẩn quẩn, tốc độ trưởng thành khiến người ta thán phục.

Chí ít lúc này Lý Thanh La đối với Cố Hàn Uyên mà nói, đã không còn là một bình hoa đơn thuần dùng để đạt thành thành tựu.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Nếu đã như vậy, ta liền cho Ngữ Yên tự tin.

Lý Thanh La ngẩn ra, vô thức hỏi: Làm sao cho.

Nàng cảm thấy biện pháp hữu hiệu nhất chỉ có một, đó chính là khiến Vương Ngữ Yên hoàn toàn dâng hiến thân thể cho Cố Hàn Uyên.

Chỉ là tình huống của hai người trước đây khiến nàng có chút nghi ngờ.

Nếu nói lần đầu là ngoài ý muốn, vậy sau đó Cố Hàn Uyên vẫn không hề uốn nắn, thậm chí còn cùng Vương Ngữ Yên lén lút hẹn hò nhiều lần, thì không khỏi không khiến Lý Thanh La có thêm vài ý nghĩ.

Là Cố Hàn Uyên không muốn uốn nắn phương pháp sai lầm này.

Ý tưởng của nàng cũng không sai.

Trước đây Cố Hàn Uyên là có ý định bồi dưỡng Vương Ngữ Yên thành lô đỉnh, mới vẫn đè nén lại.

Bất quá từ khi có Hoàng Dung mang tới lượng lớn linh khí, linh khí dự trữ không còn so ít ỏi như vậy nữa, Cố Hàn Uyên sẽ không còn hứng thú đợi Vương Ngữ Yên lâu như vậy mới thu hoạch nữa.

Hắn ngữ khí vi diệu cười nói: Cứ như vậy mà cho.

Nói rồi, giữa tiếng kinh hô của Vương Ngữ Yên, hắn liền ôm nàng kiểu công chúa.

Nhìn Vương Ngữ Yên đang ngượng ngùng đỏ bừng mặt trong lòng, ánh mắt hắn chứa vẻ nghiền ngẫm vui vẻ, chế nhạo nói: Lúc này cũng không phải là theo ý tưởng của Ngữ Yên đâu.

Vương Ngữ Yên vì bị Cố Hàn Uyên ôm trước mặt Lý Thanh La mà cảm thấy ngượng ngùng, không khỏi muốn giãy dụa.

Chỉ bất quá khí lực của nàng thực sự khiến người ta hoài nghi rốt cuộc có mấy phần chống cự.

Lúc này nghe được Cố Hàn Uyên nói ra chuyện khiến nàng xấu hổ nhất, nàng nhất thời xấu hổ đến mức hầu như không dám gặp người.

Chỉ có thể vùi đầu vào lòng Cố Hàn Uyên, bực bội giải thích một câu: Đây chẳng qua là hiểu lầm.

Vương Ngữ Yên đến nay khó có thể nguôi ngoai chuyện trước đây, nhất là từ khi biết được chân tướng từ A Chu và A Bích.

Nàng càng lúng túng muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Mỗi khi hồi tưởng lại ánh mắt cổ quái của hai nàng, nàng liền không nhịn được trách cứ Lý Thanh La đã dạy bậy nàng.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Vậy thì lần này liền giải trừ hiểu lầm đi.

Ngữ Yên chẳng lẽ không nguyện ý sao.

Vương Ngữ Yên đã nghe được Cố Hàn Uyên nói bóng gió, nóng lòng bù đắp lại lỗi lầm nàng nào còn có chút rụt rè của thiếu nữ.

Nàng e lệ nói như tiếng muỗi kêu: Nguyện ý.

Lý Thanh La tuy cũng rất nhớ Cố Hàn Uyên, thế nhưng nàng đối với việc dạy bậy Vương Ngữ Yên vẫn còn có chút áy náy.

Huống hồ đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Lúc này nàng lo lắng hơn vẫn là Cố Hàn Uyên không biết nặng nhẹ.

Nàng ôn nhu dặn dò: Hàn Uyên, đối xử tử tế một chút Ngữ Yên.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Cố Hàn Uyên, Lý Thanh La liền quay người rời đi trước.

Dù sao đây chẳng khác nào tự tay dâng Vương Ngữ Yên đến tận cửa, trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Thanh La với dáng dấp yểu điệu, trong mắt lóe lên một vệt sắc màu nghiền ngẫm.

Hắn ôm lấy Vương Ngữ Yên vẫn e lệ như tiểu tức phụ không dám ngẩng đầu, đi vào trong phòng nàng.

Ngày thứ hai.

Ngày mới tảng sáng, Vương Ngữ Yên mở đôi mắt mông lung.

Liền nghe thấy bên tai truyền đến tiếng nói ôn nhu.

Ngữ Yên đã tỉnh rồi sao.

Thanh âm quen thuộc này cuối cùng cũng khiến nàng tỉnh giấc.

Vương Ngữ Yên theo tiếng gọi nhìn lại, chính là khuôn mặt tươi cười ôn nhu của Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt thâm thúy tựa như có thể hút người vào trong đó, dung mạo anh tuấn lại càng khiến người ta mê muội.

Ít nhất trong mắt Vương Ngữ Yên lúc này tràn đầy vẻ si mê.

Khuôn mặt kiều diễm ướt át của nàng đỏ bừng một mảng, giấu khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt đẹp thanh thuần mà ẩn chứa vẻ quyến rũ.

Nàng khẽ gọi: Cố đại ca.

Vương Ngữ Yên rốt cuộc đã toại nguyện, cũng khắc sâu hiểu được sự khác biệt so với trước kia.

Loại nào tốt hơn, loại nào tệ hơn, tạm thời còn khó có thể phán đoán.

Chỉ là cảm giác thỏa mãn khi toàn bộ bản thân đều thuộc về người trong lòng thế này, ngược lại khiến nàng thêm vài phần lý giải đối với Lý Thanh La.

Cũng khó trách Lý Thanh La lại si mê một loại phương thức khác, dù sao, chỉ có như vậy mới hoàn toàn thuộc về Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đã thực hiện lời hứa đối với Lý Thanh La, vì vậy Vương Ngữ Yên cũng không quá mức uể oải.

Cố Hàn Uyên nhìn Vương Ngữ Yên tựa như đóa hoa kiều diễm mới nở, trong mắt hắn xẹt qua tia suy tư.

Theo như hắn biết, Đoàn Dự lần này cũng sẽ tham gia Tây Hạ chiêu thân.

Đột nhiên rất muốn xem phản ứng của Đoàn Dự sau khi biết được quan hệ của hai người.

Là sẽ sụp đổ niềm tin, hay là phát điên, hay thẳng thắn xuất gia làm tăng ni.

Những dáng vẻ của nhân vật chính bị cải biến như thế này luôn khiến người ta cảm thấy hứng thú.

Nghĩ đến Đoàn Dự, Cố Hàn Uyên đột nhiên với ngữ khí vi diệu hỏi: Ngữ Yên, nàng còn nhớ rõ lần đầu chúng ta gặp mặt sao.

Vương Ngữ Yên nghe vậy giật mình.

Trải qua đêm qua, nàng đối với ác thú vị của Cố Hàn Uyên đã hiểu rõ thêm vài phần.

Vốn còn lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ nói điều gì đó ngượng ngùng để trêu ghẹo nàng, không ngờ lại là một câu chuyện nghiêm chỉnh như vậy.

Trong lúc nhất thời lại không kịp phản ứng.

Sau một lúc lâu, nàng mới mắt lộ vẻ sùng bái nói: Ân, trong Hạnh Tử Lâm, nhìn Cố đại ca chỉ vài ba câu đã vạch trần kẻ đứng sau màn, còn đại chiến Bắc Cái giúp Tiêu Phong cùng Đả Cẩu Đại Trận.

Khi ấy, muội đã rất kính nể Cố đại ca.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ hồi ức.

Khi đó tình cảm có lẽ còn chưa sâu đậm, nhưng bây giờ hồi ức lại cảnh tượng khi đó, nghĩ đến người yêu bên cạnh lại là một đại anh hùng như vậy, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác tự hào cùng chia sẻ vinh quang.

Chương 323

Cố Hàn Uyên u u nói: Nhưng khi ấy trong lòng Ngữ Yên chỉ có Mộ Dung Phục.

Vương Ngữ Yên nghe vậy trong lòng hoảng hốt, vội vàng nói: Ta hiện tại chỉ yêu thích Cố đại ca.

Biểu ca sớm đã được buông xuống.

Nàng rất lo lắng Cố Hàn Uyên để tâm việc nàng trước kia vẫn đơn phương yêu mến Mộ Dung Phục, nhất là cho đến bây giờ nhìn lại, càng cảm thấy chính mình khi ấy thật sự không có mắt nhìn.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không phải để ý chuyện Mộ Dung Phục.

Hắn trầm mặc một lát, tựa như vô cùng do dự.

Phản ứng này rơi vào mắt Vương Ngữ Yên, khiến nàng cực kỳ khổ sở, khóe mắt mơ hồ lóe lệ quang.

Trong lòng tràn đầy cảm giác mất mát.

Trong thời gian thật ngắn, tựa như trải qua mấy năm dài đằng đẵng.

Ngay khi Vương Ngữ Yên có chút tuyệt vọng, lời nói của Cố Hàn Uyên đã cứu vớt nàng: Ngữ Yên lẽ nào lại coi ta là loại người nhỏ mọn như vậy sao.

Chỉ là Mộ Dung Phục mà thôi, làm sao có thể sánh bằng địa vị của Ngữ Yên trong lòng ta.

Những lời ôn nhu của Cố Hàn Uyên sưởi ấm trái tim Vương Ngữ Yên.

Nàng vô cùng cảm động nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, giọng rung

rung nói: Cố đại ca, cám ơn chàng.

Nếu không phải lúc này thân thể còn có chút không khỏe, nàng nhất định phải dùng hành động thực tế để báo đáp một phen.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Ngữ Yên, nàng còn nhớ rõ chuyện Mộ Dung Phục đã phản bội ta ở Nam Thiếu Lâm trước kia không.

Vương Ngữ Yên nghe vậy nhất thời hiểu ra là mình đã hiểu lầm, tâm tình nàng trở nên sáng sủa trở lại.

Thế nhưng nhắc đến những việc Mộ Dung Phục đã làm khi ấy, tâm tình của nàng lại trùng xuống.

Nàng do dự nói: Ân, Cố đại ca rõ ràng có ân với Mộ Dung Phục, nhưng tại đại hội Nam Thiếu Lâm hắn lại phản bội chàng.

Có lẽ là vì vết xe đổ trước kia, nàng hiện tại ngay cả biểu ca cũng không dám gọi, không ngừng gọi tên Mộ Dung Phục.

Cố Hàn Uyên thở dài nói: Vốn dĩ chung đụng với Mộ Dung Phục kỳ thực cũng khá vui vẻ.

Đáng tiếc lòng người khó chịu đựng khảo nghiệm, kẻ giậu đổ bìm leo vĩnh viễn nhiều hơn người ra tay tương trợ.

Vương Ngữ Yên do dự hỏi: Vậy Cố đại ca có dự định trả thù sao.

Nàng cho rằng Cố Hàn Uyên nhắc đến chuyện Nam Thiếu Lâm là muốn nói cho nàng rằng hắn muốn ra tay với Mộ Dung Phục.

Cố Hàn Uyên ngữ khí phiêu hốt nói: Không chỉ có Mộ Dung Phục, Mộ Dung Bác cũng vậy.

Vương Ngữ Yên chần chừ hồi lâu.

Có lẽ là vì những lời Cố Hàn Uyên nói trước đó đã cho nàng lòng tin, nàng khẽ cắn môi mỏng, do dự hỏi: Cố đại ca, chàng có thể giúp muội một chuyện không.

Cố Hàn Uyên sớm đã liệu trước được, khẽ cười nói: Ngữ Yên là muốn cầu ta buông tha Mộ Dung Phục sao.

Thần sắc Vương Ngữ Yên càng thêm do dự. nhưng vẫn lấy dũng khí nói: Muội không cầu Cố đại ca buông tha Mộ Dung Phục, thế nhưng.

ít nhất. có thể tha cho hắn một mạng không.

Khi nói, nàng vẫn chú ý biểu tình của Cố Hàn Uyên, nếu như phát hiện một tia bất ổn, nàng liền chuẩn bị từ bỏ.

Cũng may thần sắc Cố Hàn Uyên vẫn không hề biến hóa, vẫn ôn nhu như vậy.

Điều này khiến Vương Ngữ Yên vừa cảm động vừa cảm thấy hổ thẹn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Ngữ Yên nói lời như vậy lẽ nào không sợ ta tức giận sao.

Vương Ngữ Yên nghe thấy ý cười trong thanh âm Cố Hàn Uyên, cuối cùng cũng thả lỏng.

Nàng dịu dàng nói: Sợ hãi chứ, thế nhưng muội muốn nói ra.

Mặc dù muội đã không thích biểu ca, thế nhưng tình cảm nhiều năm như vậy, muội không muốn nhìn thấy biểu ca chết trong tay Cố đại ca.

Đây cũng là lẽ thường tình.

Dù sao, quá trình Cố Hàn Uyên công lược Vương Ngữ Yên phần lớn vẫn là xuất phát từ tình yêu của nàng, lại thêm sự trợ giúp của Lý Thanh La.

Mộ Dung Phục tuy cũng khiến Vương Ngữ Yên không ít thất vọng, thế nhưng loại thất vọng này còn chưa đến mức khiến nàng chán ghét.

Ngược lại, phần thẳng thắn này của Vương Ngữ Yên càng khiến Cố Hàn Uyên thỏa mãn.

So với việc Vương Ngữ Yên cầu tình, hắn càng không hy vọng Vương Ngữ Yên giấu diếm hắn.

Còn như sinh tử của Mộ Dung Phục, hắn thật sự không để trong lòng.

Loại người vĩnh viễn lựa chọn đáp án sai lầm nhất này, nơi nào có thể mang đến nửa điểm uy hiếp chứ.

Huống hồ Vương Ngữ Yên cũng chỉ là không hy vọng Mộ Dung Phục chết trong tay Cố Hàn Uyên, chứ không phải không thể chết trong tay người khác.

Sau khi thăm dò nho nhỏ kết thúc, thanh âm Cố Hàn Uyên lại trở nên đùa cợt: Ta có thể bằng lòng nàng, thế nhưng có yêu cầu.

Vương Ngữ Yên thấy Cố Hàn Uyên thật sự đáp ứng, vốn trong tình cảnh cảm động như vậy, nào còn giữ được cảnh giác.

Nàng dịu dàng nói: Bất kể yêu cầu gì, muội đều bằng lòng.

Nhưng mà nàng rất nhanh liền hối hận.

Cố Hàn Uyên ở bên tai nàng nhẹ giọng thì thầm vài câu sau đó, Vương Ngữ Yên kinh ngạc nói: Không được, chuyện này quá hoang đường.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Ngữ Yên, nàng cũng không muốn Mộ Dung Phục chết đi sao.

Màn này xem như là sao chép kinh điển, chỉ có điều phần lớn là vì sở thích.

Vương Ngữ Yên nhíu cái miệng nhỏ nhắn, giận trách: Cố đại ca bắt nạt người.

Cố Hàn Uyên hỏi lại: Vậy Ngữ Yên có nguyện ý đáp ứng không.

Vương Ngữ Yên chần chừ hồi lâu, nghĩ đến tâm tình cảm động trước đó, vẫn là quyết định hồi báo tâm ý của Cố Hàn Uyên.

Muội đáp ứng Cố đại ca là được.

Thời gian mấy ngày trôi qua trong sự mãn nguyện của Cố Hàn Uyên.

Vương Ngữ Yên cũng đã hoàn thành một phần lời hứa của nàng.

Lý Thanh La lúc này đang ngượng ngùng đuổi đánh Vương Ngữ Yên, trên khuôn mặt tươi đẹp của nàng đỏ bừng một mảng.

Vương Ngữ Yên sau khi thâm nhập tu hành Vạn Tượng Âm Dương Quyết, tu vi tiến triển phi nhanh, mấy ngày nay lại đột phá đến Tiên Thiên trung kỳ.

Nàng lại cảm thấy rất hứng thú với tư thái khinh công phiêu phiêu dục tiên, trong ngày thường luyện tập cũng không ít.

Lý Thanh La trong lúc nhất thời lại không đuổi kịp.

Nàng khẽ thở, tức giận nói: Nha đầu không biết xấu hổ, mới mấy ngày đã bị Hàn Uyên dạy hư rồi.

Nhưng mà quan hệ của Vương Ngữ Yên và Lý Thanh La ngày càng thân cận, hiện tại lại càng không sợ nàng.

Lúc này nàng cười khéo léo nói: Cố đại ca nói đúng, mẫu thân chính là thích mạnh miệng mà thôi.

Cố Hàn Uyên từ A Châu và A Bích biết được không ít tình báo.

Lý Thanh La thường xuyên oán giận năm đó Đoàn Chính Thuần thật sự là tốt mã giẻ cùi.

Có lẽ là bởi vì sự đối lập vô cùng mãnh liệt, cho nên ở trước mặt Cố Hàn Uyên liền biểu hiện đặc biệt không chịu đựng được, thường xuyên bị Vương Ngữ Yên cười nhạo.

Vương Ngữ Yên đối với cuộc sống hiện tại cực kỳ thỏa mãn.

Có người yêu thân mật, có tỷ muội đồng cam cộng khổ, còn có mẫu thân ngày càng thân thiết.

Tính cách của nàng cũng vì vậy mà sáng sủa hơn không ít, không còn là thiếu nữ u sầu trong khuê phòng hai mươi lăm năm trước.

Mặc dù bị Cố Hàn Uyên uy hiếp đã làm nhiều chuyện xấu hổ, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc gấp bội.

Lý Thanh La lại hung hăng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên đang cười yếu ớt.

Đều do hắn làm hại mình trước mặt Vương Ngữ Yên ngày càng không có uy nghiêm.

Trong lòng lại cùng Vương Ngữ Yên chung một ý nghĩ.

Niềm hạnh phúc như vậy mới là điều nàng mong muốn.

Chỉ cảm thấy trước đây vì kẻ phụ tình mà thống khổ dằn vặt bản thân thật sự ngu xuẩn.

Nhân sinh khổ đoản, vẫn nên trân trọng hiện tại, trân trọng khoảnh khắc này.

Có lẽ chính vì vậy, Lý Thanh La trên thực tế cũng không mấy tức giận, chỉ là vô cùng cảm thấy thẹn, mới đành phải giả vờ giận dữ để hóa giải sự xấu hổ.

Thấy đuổi không kịp Vương Ngữ Yên, cũng không nói lại nàng, Lý Thanh La đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Nghĩ bụng chuyển sang chuyện khác, nàng giật mình, nghi ngờ hỏi: Hàn Uyên, chàng không phải muốn đi tham gia Tây Hạ chiêu thân sao.

Sao vẫn chưa xuất phát.

Có lẽ là mấy ngày nay trôi qua quá vui vẻ, khiến Lý Thanh La suýt nữa quên mất thời gian.

Thấy thời gian Tây Hạ chiêu thân không còn mấy ngày nữa, Cố Hàn Uyên vẫn còn ở Mạn Đà Sơn Trang bồi bạn các nàng.

Tuy trong lòng cảm động, nhưng lại không hy vọng hắn bỏ lỡ chính sự.

Vương Ngữ Yên nghe vậy nhẹ giọng nhắc nhở: Mẫu thân, người đã quên Cố đại ca biết Ngự Kiếm Phi Hành sao.

Đến Tây Hạ rất nhanh thôi.

Lý Thanh La nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng còn chưa từng được Cố Hàn Uyên dùng Ngự Kiếm Phi Hành mang đi bao giờ, vì vậy ký ức không tính là khắc sâu.

Dù sao chuyện Ngự Kiếm Phi Hành này quá phi thường thức, người bình thường nào sẽ nghĩ ra được chứ.

Cố Hàn Uyên gật đầu khẽ cười nói: Ngữ Yên nói đúng, không cần thiết vội vàng đi.

Vương Ngữ Yên quyến luyến hỏi: Vậy Cố đại ca, chàng chuẩn bị đi rồi sao.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng với ánh mắt không nỡ rời trong đôi mắt đẹp giống nhau, hắn ôn hòa cười nói: Không phải ta muốn đi, mà là chúng ta muốn đi.

Ta dự định mang theo các nàng cùng đi Tây Hạ.

Hai nàng nghe vậy ngẩn người.

Các nàng mặc dù không xa lạ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới Cố Hàn Uyên sẽ mang các nàng cùng đi Tây Hạ.

Lý Thanh La chần chừ nói: Mang theo chúng thiếp cùng đi có tốt không.

Nào có ai mang theo nữ nhân đi chiêu thân.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên một tia thâm ý.

Chương 324

Mang theo hai nàng mặc dù sẽ mang đến chút phiền phức, nhưng thu hoạch lại càng cao.

Đương nhiên ngoài miệng vẫn cố gắng nói những lời hai nàng thích nghe.

Hắn ôn nhu nói: Không sao cả, vừa lúc cũng cho thấy thái độ của ta, tuyệt đối sẽ không bỏ các nàng mà mặc kệ.

Hai nàng nghe vậy quả nhiên vô cùng cảm động.

Vương Ngữ Yên lại càng hô to một tiếng nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp long lanh như nước, tràn đầy vẻ động tình.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo mềm mại của Vương Ngữ Yên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhìn Lý Thanh La hơi do dự, hắn hỏi: A La chẳng lẽ không muốn gặp lại nương của nàng sao.

Các nàng cũng đã lâu chưa từng thấy rồi.

Lý Thanh La mắt lộ vẻ hoài niệm, nỉ non nói: Đúng vậy.

Từ khi còn bé bị gửi nuôi đến Vương gia, thiếp liền chưa từng thấy qua mẹ.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được tâm tình do dự của Lý Thanh La, tựa như tâm trạng gần hương tình sợ, gặp lại người thân đã nhiều năm không gặp, khó tránh khỏi có loại ý nghĩ muốn gặp lại không dám gặp.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng sẽ không cho Lý Thanh La cơ hội trốn tránh.

Hắn tiếp tục hỏi: Vậy A La vì sao lại mang vẻ mặt tâm sự nặng nề như vậy.

Lý Thanh La như Cố Hàn Uyên đã liệu, do dự mà nói: Chẳng qua thiếp cảm thấy nhiều năm như vậy không gặp, thật sự là khó mà thân cận được.

Cố Hàn Uyên hơi thâm ý cười nói: Không sao, đến lúc đó các nàng sẽ thân cận lên.

Lý Thanh La nghe vậy vô cùng cảnh giác.

Đêm qua đã nếm qua dạy dỗ.

Vương Ngữ Yên cái tiểu kẻ phản bội này căn bản không thể tin.

Nàng khẩn trương hỏi: Có ý gì.

Hàn Uyên chàng chớ làm loạn.

Cố Hàn Uyên sao có thể tiết lộ kế hoạch của mình, hắn nhẹ cười nói: Đến lúc đó nàng sẽ biết.

Vương Ngữ Yên trong lòng Cố Hàn Uyên thẹn thùng, mặt cười đỏ bừng.

Lời hứa của nàng còn hơn phân nửa chưa thực hiện.

Vốn tưởng rằng phải đợi rất lâu sau đó, lúc này nàng đã hiểu được mục đích Cố Hàn Uyên mang theo các nàng cùng đi Tây Hạ.

Đối với chuyện này, Vương Ngữ Yên cùng Cố Hàn Uyên là một phe.

Vì vậy nàng chuyển sang chuyện khác hỏi: Cố đại ca, chúng ta khi nào thì đi.

Cố Hàn Uyên đã sớm đoán chắc thời gian, ôn hòa cười nói: Sáng sớm ngày mai chúng ta liền xuất phát, ngày hôm nay vẫn còn có thể ở riêng cùng các nàng một ngày.

Cố Hàn Uyên đã nói với các nàng, đợi sau Tây Hạ chiêu thân, hắn sẽ phải rời khỏi Tống Quốc một đoạn thời gian.

Đến lúc đó trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gặp mặt nhau được, vì vậy hắn đặc biệt quý trọng thời gian một ngày này.

Một ngày du sơn ngoạn thủy, phong hoa tuyết nguyệt trôi qua.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên dưới sự ân cần hầu hạ của hai nàng, khoác lên mình một bộ áo bào trắng nguyệt sắc đã được cắt tỉa tỉ mỉ.

Chất liệu là tơ lụa tốt nhất, một trần bất nhiễm, khiến khí chất của Cố Hàn Uyên càng trở nên nổi bật xuất chúng.

Hai nàng mặc quần dài cùng màu, kiểu dáng tương xứng, nhìn qua thật như là đồ đôi của tình lữ vậy.

Gió nhẹ phất qua, làm nổi bật lên dáng người yểu điệu, linh lung hấp dẫn của hai nàng, nhìn các nàng xinh đẹp tựa trầm ngư lạc nhạn, tựa như hai đóa Tịnh Đế Tuyết Liên Hoa đang nở rộ.

Cũng không biết Cố Hàn Uyên mang theo các nàng rốt cuộc là đi chiêu thân hay là đi phá rối.

Giữa tiếng thán phục của Lý Thanh La và tiếng hoan hô của Vương Ngữ Yên, Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng Ngự Kiếm Phi Hành bay về phía Tây Hạ.

Cho đến trên đường, Cố Hàn Uyên giật mình, dưới ánh mắt nghi hoặc của hai nàng, hắn dừng lại.

Phía dưới có người đang tranh đấu, chúng ta đi xem.

Dứt lời, hắn hạ thấp độ cao phi kiếm.

Quả nhiên liền gặp được một đám người đang kịch liệt giao đấu.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên treo lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Hoắc, đều là cố nhân a.

Phía dưới có hai phe nhân mã đang kịch liệt giao thủ.

Hai người giao đấu kịch liệt nhất lần lượt là Tiêu Phong với một thân nhung trang và Cưu Ma Trí với một thân tăng bào.

Một người sử dụng Hàng Long Thập Bát Chưởng, một người sử dụng Hỏa Diễm Đao, càng đấu càng khó phân thắng bại.

Cưu Ma Trí trước đây bởi vì sự phá rối của Cố Hàn Uyên, vẫn chưa từng giao thủ với Tiêu Phong.

Thấy hắn cảnh giới thấp, khó tránh khỏi có chút sơ ý.

Ngay từ đầu hắn vẫn còn dùng Tiểu Vô Tướng Công để thôi diễn Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ.

Kết quả không bao lâu liền phát hiện căn bản không bắt được hắn, ngược lại theo thời gian trôi qua, dĩ nhiên dần dần có thế ngang tài ngang sức.

Theo lý mà nói, Tiêu Phong kém Cưu Ma Trí một đại cảnh giới, cũng không phải là đối thủ của hắn, ngay từ đầu cũng quả thật bị áp chế.

Thế nhưng đặc tính càng đánh càng mạnh của Tiêu Phong quá mức vô lý.

Cưu Ma Trí lại vì cưỡng luyện Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ mà dẫn đến một thân nội thương, không dám sử xuất toàn lực, nhất là khi đang dùng Tiểu Vô Tướng Công thôi diễn Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ, càng tương đương với việc đang biến tướng làm suy yếu chính mình.

Lúc này hắn vội vàng sử xuất bản lĩnh xuất chúng Hỏa Diễm Đao.

Nhưng bên cạnh còn có một Đoàn Dự thỉnh thoảng bắn ra Lục Mạch Thần Kiếm.

Lục Mạch Thần Kiếm kiếm khí sắc bén, Cưu Ma Trí cũng không dám dùng nhục thân đón đỡ, chỉ có thể tránh né mà đánh.

Muốn đi đầu hạ gục Đoàn Dự, lại không thể vượt qua sự ngăn cản của Tiêu Phong.

Nhìn qua rất giống một loại cảm giác bị biến thành Boss để farm, phía trước là tanker, phía sau là DPS, thêm trị liệu nữa là đủ bộ.

Vì vậy trong thời gian ngắn lại khó phân thắng bại.

Trừ cái đó ra, một đám Thổ Phiên Võ Sĩ đang bị Tông Tán vương tử dẫn theo vây công Đoàn Chính Thuần cùng Tứ Đại Gia Tướng.

Thổ Phiên Võ Sĩ nhân số rất đông, Tông Tán vương tử cũng là Thiên Sinh Thần Lực.

Với Đoàn Chính Thuần giá áo túi cơm kia, lại mơ hồ có cảm giác chống đỡ không nổi.

Trừ cái đó ra, còn có hai cô gái xinh đẹp cũng đang bị Thổ Phiên Võ Sĩ vây công.

Một nữ tử mặc quần dài lục nhạt, sắc mặt long lanh chiếu người. một nữ tử mặc y sam màu vàng nhạt, dung mạo linh tú thanh lệ.

Chính là Cam Bảo Bảo và Chung Linh đã lâu không gặp.

Hai nàng vốn không nên xuất hiện ở chỗ này.

Nguyên lai sau khi tin tức Tây Hạ chiêu thân truyền ra, Đoàn Chính Thuần thấy Đoàn Dự cả ngày sầu não uất ức, liền nghĩ cách khiến hắn đi tham gia Tây Hạ chiêu thân.

Đoàn Chính Thuần không rõ nội tình, cảm thấy Đoàn Dự nếu như cưới Ngân Xuyên quận chúa, có tình yêu làm dịu, có thể sẽ một lần nữa tỉnh lại, mới ép buộc hắn đi Tây Hạ chiêu thân.

Chung Linh cùng Cố Hàn Uyên đã xa cách nửa năm, trong lòng vô cùng tưởng niệm.

Thấy Tây Hạ chiêu thân chỉ đích danh Cố Hàn Uyên tham gia, nàng nghĩ đi Tây Hạ tìm hắn.

Nhưng lại vẫn chưa tìm ra lý do thuyết phục Cam Bảo Bảo.

Vừa lúc lúc này nghe nói Đoàn Dự muốn đi Tây Hạ chiêu thân, liền xin cùng đi để xem chút việc đời.

Cam Bảo Bảo lo lắng an nguy của Chung Linh.

Dù sao Chung Vạn Cừu sau khi chết, Cố Hàn Uyên lại nửa năm chưa từng đến Đại Lý, nàng chỉ có thể cùng Chung Linh hai mẹ con nương tựa lẫn nhau.

Hai nàng lại từng kề vai chiến đấu với nhau, quan hệ ngày càng thân thiết không ít, đối với Chung Linh cũng ngày càng coi trọng.

Nàng không lay chuyển được Chung Linh, đành bất đắc dĩ đi theo.

Đoàn Chính Thuần từ nửa năm trước bắt đầu liền mọi việc không thuận lợi.

Đao Bạch Phượng căn bản không để ý đến hắn, sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, nàng lại càng về tới Ngọc Hư Quan.

Nguyễn Tinh Trúc từ Lôi Cổ Sơn bắt đầu, vẫn duy trì một khoảng cách với hắn, sau đại hội Nam Thiếu Lâm cũng trở về Tiểu Kính Hồ.

Đoàn Chính Thuần muốn đi tìm nàng, cũng bị chặn ngoài cửa.

Tần Hồng Miên lại bị gia tộc triệu hồi, đã lâu chưa từng thấy.

Cam Bảo Bảo tuy bị Cố Hàn Uyên giả dạng Vô Thiên mà hoành đao đoạt ái, nhưng Đoàn Chính Thuần vẫn như cũ hy vọng có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Chương 325

Đoàn Chính Thuần ngược lại không phải là không sợ Vô Thiên, chỉ là thời gian đã quá lâu như vậy, Vô Thiên đều không lại đi tìm Cam Bảo Bảo, liền tự nhiên cho rằng Vô Thiên loại người như vậy chỉ là coi Cam Bảo Bảo như đồ chơi.

Nhất là hung danh của Vô Thiên ngày càng mạnh mẽ, hắn cảm thấy Cam Bảo Bảo chưa chắc còn có thể thích Vô Thiên.

Gặp nàng phải bồi Chung Linh đi theo Tây Hạ, liền rất vui vẻ cũng cùng đi, dọc đường đi hiến ân cần, đáng tiếc không có nửa điểm hiệu quả.

Đoàn Chính Thuần nào hay biết, trong lòng Cam Bảo Bảo, khoảng thời gian cùng Cố Hàn Uyên ở Vạn Kiếp Cốc mới là ký ức khắc sâu nhất.

Cho dù Cố Hàn Uyên không quay lại tìm nàng, cũng không có nghĩa là nàng liền sẽ không ghét bỏ Đoàn Chính Thuần, dù sao người đã ăn qua sơn hào hải vị thì khó mà ăn nổi cơm rau dưa.

Võ công hai nàng không cao, nếu không phải Thiểm Điện Điêu của Chung Linh vẫn luôn hỗ trợ, sớm đã bị Thổ Phiên Võ Sĩ bắt được.

Bất quá Thổ Phiên Võ Sĩ dù sao cũng đông người, chỉ dựa vào sự trợ giúp của Thiểm Điện Điêu thì có thể kiên trì được bao lâu, tình thế cũng ngày càng nguy cấp.

Thiểm Điện Điêu đang nhanh chóng xuyên qua trong đám người đột nhiên dừng lại, cái đầu nhỏ thanh tú ngẩng lên, đôi mắt linh động kinh ngạc nhìn bầu trời.

Không có Thiểm Điện Điêu trợ giúp, hai nàng nhất thời không kiên trì nổi.

Ngay lúc sắp bị các võ sĩ Thổ Phiên bắt, tiếng xé gió vang lên.

Chỉ thấy một đạo thần quang màu xanh biếc hiện lên, giữa cổ các Thổ Phiên Võ Sĩ vây quanh hai nàng xuất hiện một vệt huyết tuyến.

Hai nàng mãi đến khi thấy Thổ Phiên Võ Sĩ ngã xuống đất mới phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn về phía ba người xuất hiện trước mắt.

Mặc dù có Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên là những cô gái xinh đẹp ở bên, dung mạo tuấn dật phi phàm cùng khí chất tiêu sái lỗi lạc của Cố Hàn Uyên vẫn như cũ thu hút sự chú ý của hai nàng ngay lập tức.

Chung Linh trong nháy mắt nhìn rõ Cố Hàn Uyên, khuôn mặt đẹp yêu kiều lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ, mừng rỡ kêu lên liền muốn thốt ra.

Vô ý thức nhìn về phía Cam Bảo Bảo bên cạnh, chỉ thấy Cam Bảo Bảo vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm mặt nàng, nàng cố gắng nuốt ngược lời đã đến khóe miệng vào, hơi chút ủy khuất chớp động trong đôi mắt linh động.

Thần thái này càng khiến Cam Bảo Bảo thêm phần hoài nghi.

Đang định hỏi gì đó, chỉ thấy một đạo bóng trắng hiện lên, Thiểm Điện Điêu đã nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, cọ tới cọ lui, trong miệng kỷ kỷ tra tra nói gì đó.

Bộ dáng ủy khuất đó hệt như gặp phải nam nhân phụ lòng vậy.

Cố Hàn Uyên thấy thế nhất thời bật cười.

Rõ ràng khí tức cùng với khi giả dạng Vô Thiên hoàn toàn bất đồng, không nghĩ tới Thiểm Điện Điêu lại vẫn nhận ra hắn được.

Quả nhiên Thiểm Điện Điêu rất có linh tính.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên ôn hòa hơn rất nhiều, hắn đưa tay nhẹ vỗ về cái đầu nhỏ của Thiểm Điện Điêu, ôn hòa nói: Chuyện đã đáp ứng ngươi sẽ không quên, lát nữa liền giao cho ngươi.

Trước đây Cố Hàn Uyên đã đáp ứng sẽ vì Thiểm Điện Điêu xử lý tốt Mãng Cổ Chu Cáp, kết quả vừa đi lâu như vậy không trở về, cũng khó trách Thiểm Điện Điêu sẽ tức giận.

Thiểm Điện Điêu nghe vậy vô cùng hài lòng, cũng sẽ không kỷ kỷ tra tra ồn ào nữa, tự nhiên chui vào áo Cố Hàn Uyên, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ nhìn quanh.

Ngược lại, Chung Linh nhìn Thiểm Điện Điêu đang thích ý trong lòng Cố Hàn Uyên, vừa ước ao vừa đố kỵ.

Nàng khẽ cắn môi mỏng, trong ánh mắt vẻ ủy khuất càng trở nên nồng đậm.

Cố Hàn Uyên trấn an Thiểm Điện Điêu xong, hắn nhìn về phía hai nàng.

Hai vị không bị thương chứ.

Cam Bảo Bảo ôn uyển nói: Đa tạ vị công tử này đã ra tay cứu giúp, không biết công tử xưng hô thế nào.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, ôn hòa nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Cam Bảo Bảo nghe vậy ngẩn người.

Nàng cũng đã nghe nói qua danh tiếng Cố Hàn Uyên, không nghĩ tới lại tuấn tú đến mức độ này.

Chỉ là trong lòng nàng lúc này tràn đầy nghi hoặc, trực giác mách bảo nàng, nam tử trước mắt rất quen thuộc, thế nhưng lại chưa từng gặp qua.

Cam Bảo Bảo còn chưa kịp nghĩ sâu, hai cô gái xinh đẹp bên cạnh

Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng bị nàng chú ý tới.

Nàng ngạc nhiên xen lẫn chút chần chừ hỏi: Lý Thanh La. nữ nhi của nàng.

Năm đó chính là bởi vì Lý Thanh La, Đoàn Chính Thuần mới rời bỏ Tần Hồng Miên và Cam Bảo Bảo, cho nên Lý Thanh La trước đây vẫn bị hai nàng ghi hận trong lòng.

Cam Bảo Bảo lại càng thường xuyên xúi giục Tần Hồng Miên đi đối phó Lý Thanh La, mới có chuyện Mộc Uyển Thanh không biết tự lượng sức mình đi vào Mạn Đà Sơn Trang ám sát.

Vì vậy Cam Bảo Bảo đối với dung mạo Lý Thanh La biết rất sâu.

Hai nàng trước mắt dung mạo rất giống nhau, thế nhưng nhìn qua đều rất trẻ tuổi.

Giữa lông mày đều không sai biệt lắm với Lý Thanh La trong ấn tượng của nàng, chỉ có điều trong đó một người lại càng có vài phần thành thục phong vận, nhìn thế nào cũng giống như Lý Thanh La sinh ra hai nữ nhi vậy.

Lý Thanh La nghe vậy hơi có chút đắc ý nói: Ta chính là Lý Thanh La, ngươi biết ta sao.

Cam Bảo Bảo vô ý thức kinh hô: Làm sao có thể.

Ngươi làm sao lại trẻ như vậy.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Trước đây khi Cố Hàn Uyên hóa thành Vô Thiên cùng với Cam Bảo Bảo, vẫn chưa dung hợp ra Âm Dương Quyết, vì vậy Cam Bảo Bảo vẫn chưa song tu qua.

Càng chưa nói sau khi Vạn Tượng Âm Dương Quyết thăng cấp hiệu quả lại càng mạnh mẽ, dung mạo Lý Thanh La cũng ngày càng trẻ trung, đã không thấy nửa điểm dấu vết tuế nguyệt.

Lý Thanh La liếc nhìn Đoàn Chính Thuần cùng đám người đã dần dần dừng tay, nàng bừng tỉnh đại ngộ nói: Nguyên lai ngươi là tình phụ của Đoàn Chính Thuần a.

Thần sắc Cam Bảo Bảo có chút khó coi nói: Đã không phải.

Nàng đương nhiên không muốn tiếp tục mang theo cái tên tình phụ của Đoàn Chính Thuần.

Nhìn Lý Thanh La bây giờ trẻ tuổi như vậy, cho dù đã không còn yêu Đoàn Chính Thuần, dù sao đã từng tranh giành nhiều năm như vậy, tâm lý cạnh tranh vẫn còn.

Hiện tại tuổi tác hai người nhìn qua chênh lệch nhiều như vậy, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy thất lạc.

Lý Thanh La nghe vậy ngẩn ra, không hiểu sao, vô ý thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nơi khóe miệng.

Trực giác mách bảo chuyện này có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Chỉ là nhìn dung mạo Cam Bảo Bảo vẫn chưa trở nên trẻ tuổi, trong lòng còn có chút không xác định.

Có lẽ là xuất phát từ tâm trạng đồng bệnh tương liên khi thoát ly vũng bùn Đoàn Chính Thuần, thần sắc Lý Thanh La ôn hòa hơn rất nhiều, nàng ôn hòa nói: Ta cũng đã không phải.

Cam Bảo Bảo nghe vậy cũng ngẩn ra.

Không chỉ là không nghĩ tới Lý Thanh La lại nói điều này, càng bởi vì không nghĩ tới nàng lại ôn hòa đến vậy.

Trong ấn tượng của Cam Bảo Bảo, Lý Thanh La là một nữ tử tàn nhẫn vô tình, thế mà lúc này lại ôn uyển đến mức khiến người ta khó có thể tin.

Cam Bảo Bảo lấy lại tinh thần nói: Thiếp gọi Cam Bảo Bảo, đây là nữ nhi của thiếp, Chung Linh.

Lý Thanh La chợt nói: Nguyên lai ngươi là Cam Bảo Bảo a.

Nàng dù sao cũng đáp lời thỉnh cầu của Cố Hàn Uyên, hỗ trợ phát triển Địa võng trong lãnh thổ Tống Quốc.

Tiếp xúc nhiều tình báo, tự nhiên cũng dần dần biết Đoàn Chính Thuần có mấy tình nhân là ai, chỉ có điều nàng đã sớm không thèm để ý những thứ này.

Lý Thanh La khẽ cười, yêu kiều kéo tay Vương Ngữ Yên, đối với mẫu nữ Cam Bảo Bảo nói: Đây là nữ nhi của ta, Vương Ngữ Yên, nhìn tuổi tác chắc là tỷ tỷ của Chung Linh.

Sau này các nàng cứ xưng hô tỷ muội là được.

Hai nàng khéo léo chào hỏi nhau xem như đã gặp mặt.

Bên này bầu không khí hài hòa đến lạ, bên kia Đoàn Chính Thuần đã dừng tay cuối cùng cũng có rảnh rỗi mà đi tới đây.

Đầu tiên hắn cười nói: Cố công tử, đã lâu không gặp.

Có quan hệ với A Tử, Đoàn Chính Thuần thật sự không quá cung kính.

Cố Hàn Uyên hơi thâm ý cười nói: Đoàn vương gia.

Ánh mắt hắn lại càng thêm suy tư, bởi vì lập tức sẽ có trò hay để xem.

Đoàn Chính Thuần không thể đọc hiểu ánh mắt của Cố Hàn Uyên, hắn nhìn về phía Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên, cả người chấn động, vô ý thức hỏi: A La.

Hắn rốt cuộc đã từng có một đoạn tình cảm với Lý Thanh La, mặc dù Lý Thanh La trở nên trẻ lại rất nhiều, vẫn như cũ có thể từ nét mặt nhận ra dáng vẻ ban đầu.

Cũng bừng tỉnh đại ngộ vì sao khi nhìn thấy Vương Ngữ Yên đã cảm thấy đặc biệt quen mắt.

Nhưng mà Lý Thanh La lại thay đổi dáng vẻ ôn uyển, nàng lớn tiếng quát lên: Ai cho phép ngươi gọi ta như vậy.

Đoàn vương gia xin tự trọng.

Đoàn Chính Thuần trong lúc nhất thời lại bị Lý Thanh La quát cho bối rối, khoảnh khắc ngớ ngẩn.

Nhìn lại Lý Thanh La xinh đẹp sau khi khôi phục tuổi trẻ, trong lòng hắn nóng hừng hực.

Đột nhiên trong lòng lại trầm xuống, hắn phát hiện mình lại vẫn không có phản ứng.

Chính là bởi vì trọng thương trên Lôi Cổ Sơn mang đến di chứng, khiến gần đây luôn là hữu tâm vô lực, cho nên mới vội vàng ngóng trông có thể cùng các tình nhân trước kia nối lại tình xưa, thử xem có thể trọng chấn hùng phong hay không.

Thế nhưng lại liên tục vấp phải trắc trở, sau khi mất mặt ở chỗ Cam Bảo Bảo, hiện tại nhìn thấy Lý Thanh La, lại đem mục tiêu đặt lên người nàng.

Đoàn Chính Thuần thấy Lý Thanh La tức giận như vậy, chỉ coi nàng là đang ghen, hắn điều chỉnh biểu cảm, làm ra một bộ dáng si tình, ôn hòa nói: A La, năm đó đều do ta không tốt, khi ta biết được nàng đã gả vào vương gia thì đã muộn rồi.

Lý Thanh La nghe vậy lén lút liếc nhìn Cố Hàn Uyên, thấy hắn không chỉ không tức giận, trong mắt ngược lại tràn đầy vẻ suy tư.

Nàng tâm hữu linh tê mà đọc hiểu ý tứ của hắn.

Lại nhìn Đoàn Chính Thuần trước mắt đang giả vờ thâm tình, nhất thời cười lạnh nói: Đoàn vương gia, ngươi còn coi ta là tiểu cô nương dễ dàng bị ngươi lừa gạt hay sao.

Đoàn Chính Thuần chưa từ bỏ ý định, lại tình thâm ý cắt nói: A La, lẽ nào nàng đã quên đóa Sơn Trà Hoa ta tặng nàng trước đây rồi sao.

Lý Thanh La nghe vậy làm ra bộ dáng như vừa được nhắc nhở, nàng cười yêu kiều nói với Cố Hàn Uyên: Nói đến đó, Sơn Trà Hoa trên Mạn Đà Sơn Trang đã bị thiếp nhổ hết không còn một mảnh, gọi là Mạn Đà Sơn Trang e rằng không còn thích hợp nữa.

Hàn Uyên, không bằng chàng giúp thiếp đặt lại tên có được không.

Đoàn Chính Thuần vốn thấy Lý Thanh La lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn ngạc nhiên cho là nàng chuẩn bị tha thứ mình.

Không ngờ ngay sau đó lại là liên hoàn đả kích.

Không chỉ đem vật đính ước Sơn Trà Hoa nhổ hết không còn một mảnh, còn vô cớ thân thiết hỏi Cố Hàn Uyên, muốn đặt lại tên cho Mạn Đà Sơn Trang.

Diễn biến ngoài ý liệu này khiến Đoàn Chính Thuần triệt để bối rối, hắn vô ý thức hỏi: Cố công tử.

Chương 326

A La, chuyện này là sao.

Sau một khắc, đồng tử Đoàn Chính Thuần co rút nhanh, tràn đầy vẻ khó có thể tin nhìn Lý Thanh La.

Chỉ thấy Lý Thanh La thân mật ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, căn bản không thèm nhìn sắc mặt kinh ngạc của Đoàn Chính Thuần.

Trong mắt nàng tràn đầy nhu tình nhìn khuôn mặt tuấn tú của người trong lòng, càng nhìn càng cảm thấy say mê, tựa như muốn triệt để cáo biệt với quá khứ, nàng ngữ khí kiên định nói: Thật ngại quá, Đoàn vương gia, thiếp đã là người của Hàn Uyên.

Đoàn Chính Thuần khi nhìn thấy Lý Thanh La ôm lấy Cố Hàn Uyên liền đã có dự cảm không lành, thế nhưng khi thật sự nghe được lời nói quyết tuyệt của nàng, trong lòng hắn thật giống như bị đâm mấy nhát dao vậy thống khổ.

Tựa như phải dựa vào âm lượng để phủ nhận hiện thực, hắn lớn tiếng hô: Điều đó không thể nào.

Lý Thanh La nhìn vẻ mặt thống khổ của Đoàn Chính Thuần, trong lòng nàng tràn đầy vui sướng khi báo thù, cũng ngày càng cảm kích Cố Hàn Uyên đã mang đến cho nàng cuộc sống mới.

Nàng kìm lòng không đậu chạm nhẹ lên khóe môi Cố Hàn Uyên, cợt nhả hỏi Đoàn Chính Thuần đang có thần tình có chút sụp đổ: Bây giờ tin rồi sao.

Đoàn vương gia.

Tiếng hô lớn của Đoàn Chính Thuần rốt cuộc kinh động đến ba người vẫn đang giao đấu.

Cưu Ma Trí vừa thấy Cố Hàn Uyên liền kinh hãi, vội vàng dừng tay.

Hắn lo lắng Cố Hàn Uyên vì sự việc đại hội Nam Thiếu Lâm mà tính sổ với mình.

Nghĩ trực tiếp bỏ trốn, lại không muốn mất mặt trước mặt Tông Tán vương tử.

Chỉ đành nhắm mắt cung kính hành lễ nói: Cố công tử, lại gặp mặt rồi.

Tiêu Phong cùng Đoàn Dự thấy Cưu Ma Trí dừng tay, cũng chuyển sự chú ý sang bên Cố Hàn Uyên.

Tiêu Phong nhìn thấy Cố Hàn Uyên có chút xấu hổ, nhưng rốt cuộc là tính tình hào sảng, liền cười lớn nói: Đã lâu không gặp, phong thái Cố công tử vẫn như xưa.

Đoàn Dự, vốn là si mê Vương Ngữ Yên, vừa thấy Vương Ngữ Yên liền thất thần.

Không nhìn thấy Đoàn Chính Thuần với thần sắc hoảng hốt không ngừng lẩm bẩm Không có khả năng, mà chạy đến trước mặt Vương Ngữ Yên, sốt sắng hỏi han: Vương cô nương, nàng cũng đến rồi sao.

Thật là tốt quá.

Đáng tiếc không nhận được hồi đáp của Vương Ngữ Yên.

Đoàn Dự thấy thế cũng không để ý, bởi vì Cố Hàn Uyên làm nhiễu loạn, giữa hai người thiếu đi rất nhiều cơ hội tiếp xúc, vì vậy quan hệ chỉ có thể coi là bình thường.

Tông Tán vương tử vốn vì Cố Hàn Uyên làm rối loạn mà cảm thấy bất mãn, lúc này lại thấy hắn phong độ nhanh nhẹn, càng thêm ghen tị.

Vô cùng khó chịu nói: Ngươi là kẻ nào.

Dám giết võ sĩ Thổ Phiên của ta.

Lời này khiến Cưu Ma Trí giật mình, nhất là ánh mắt đạm bạc Cố Hàn Uyên liếc tới, càng khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Vội vàng chữa lời: Cố công tử xin thứ lỗi, vương tử nhà ta không biết thân phận của công tử, tuyệt không ác ý.

Cưu Ma Trí vừa nói xong liền vội vàng kéo Tông Tán vương tử sang một bên.

Tông Tán vương tử thấy ánh mắt mọi người nhìn hắn thập phần quỷ dị, rất bất mãn hỏi: Quốc Sư ngươi kéo ta làm gì.

Cưu Ma Trí ngưng trọng nói: Hắn là Cố Hàn Uyên.

Tông Tán vương tử kinh hãi, trầm giọng hỏi: Chính là Cố Hàn Uyên mà Tây Hạ điểm danh muốn hắn tham gia tuyển phò mã đó sao.

Chính là.

Tông Tán vương tử nghe được Cưu Ma Trí khẳng định trả lời, chỉ muốn diệt trừ đối thủ cạnh tranh, mừng rỡ nói với Cưu Ma Trí: Quốc Sư còn không mau bắt hắn lại, như vậy sẽ bớt đi một đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Cưu Ma Trí nghe vậy liền bật cười.

Tuy đã sớm biết Tông Tán vương tử là một kẻ ngu ngốc, đầu óc không được linh hoạt, nhưng đối với dáng vẻ không hề tự biết mình của hắn, Cưu Ma Trí cũng đành câm nín.

Cũng may Cưu Ma Trí xưa nay cơ trí, rất nhanh đã tìm được cớ thoái thác, giả vờ lo lắng nói: Cố công tử võ công cao cường, ta lo lắng giao đấu sẽ không che chở được vương tử.

Vạn nhất nếu thương tổn tới vương tử thì sẽ không tốt.

Tông Tán vương tử ngơ ngác hỏi: So với Tiêu Phong kia còn lợi hại hơn sao.

Cưu Ma Trí khẳng định nói: Lợi hại hơn nhiều.

Tông Tán vương tử quả nhiên bị Cưu Ma Trí hù sợ.

Vừa rồi cuộc đại chiến giữa Cưu Ma Trí cùng Tiêu Phong đã khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Thấy Cưu Ma Trí nói Cố Hàn Uyên còn lợi hại hơn Tiêu Phong nhiều, nhất thời liền sợ hãi.

Chỉ bất quá ngoài miệng vẫn giả vờ giả vịt nói: Được rồi, vậy ta tạm thời tha hắn một lần.

Cưu Ma Trí thấy thế thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã khuyên nhủ được Tông Tán vương tử trong tình cảnh vẫn giữ được thể diện.

Bất quá lúc này điều quan trọng hơn chính là làm sao thoát thân.

Kiên trì cung kính nói: Cố công tử, đây là Tông Tán vương tử của Thổ Phiên ta.

Vừa rồi có nhiều mạo phạm, xin công tử thứ lỗi.

Cưu Ma Trí lúc này chỉ hy vọng Cố Hàn Uyên có thể kiêng dè Thổ Phiên đôi chút, không muốn trực tiếp ra tay với bọn họ.

Cố Hàn Uyên không có ý định truy sát tận cùng Cưu Ma Trí, kẻ công cụ để hắn mài giũa danh vọng này.

Còn sự mạo phạm của Tông Tán vương tử thì càng không đáng kể, bất quá chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi, tính toán với hắn thì quá mất thân phận.

Bất quá dù hắn không tính toán so đo, thế nhưng Thiểm Điện Điêu lại rất nhớ thù.

Từ trong lòng Cố Hàn Uyên ló ra cái đầu nhỏ, kêu kỷ kỷ tra tra, một bộ dáng vẻ phẫn nộ đòi giúp nó báo thù.

Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười nói: Cưu Ma Trí, Cố mỗ đối với các ngươi không cảm thấy hứng thú, thế nhưng các ngươi ức hiếp con chồn này, sổ sách vẫn phải tính một chút.

Dứt lời vung tay lên, Trảm Long Kiếm ra khỏi vỏ, một đạo thần quang màu xanh biếc cấp tốc xẹt qua trong sân, xẹt qua từng võ sĩ Thổ Phiên.

Khi Trảm Long Kiếm trở về vỏ, các võ sĩ Thổ Phiên đồng loạt ngã xuống đất.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa làm cho cảnh tượng quá mức huyết tinh, chỉ là ở cổ họng của bọn họ khẽ lướt một kiếm liền đoạt đi tính mạng.

Đám người thấy thế hoảng hốt, nhất là Tông Tán vương tử, lúc này nào còn vẻ kiêu ngạo vừa rồi, run rẩy núp sau lưng Cưu Ma Trí.

Thế nhưng lúc này Cưu Ma Trí cũng là tự thân khó bảo toàn, toàn thân cứng ngắc, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống đến mắt cũng không dám lau.

Cố Hàn Uyên cúi đầu hỏi: Con chồn còn thỏa mãn chứ.

Thiểm Điện Điêu mừng rỡ cọ xát trong lòng Cố Hàn Uyên, hiển nhiên cực kỳ thỏa mãn.

Cái đầu nhỏ từ vạt áo Cố Hàn Uyên ló ra càng cao ngạo, đắc ý cực kỳ.

Cố Hàn Uyên nhìn Cưu Ma Trí cùng Tông Tán vương tử câm như hến, lạnh nhạt nói: Nếu con chồn đã hả giận, các ngươi cũng có thể cút đi.

Cưu Ma Trí nghe vậy như được đại xá, còn như những võ sĩ Thổ Phiên kia chết thì chết, chỉ cần hắn cùng Tông Tán vương tử không sao là đủ rồi.

Cũng không để ý Cố Hàn Uyên không khách khí, cung kính hành lễ nói: Đa tạ Cố công tử, chúng ta còn phải vội vàng đi tham gia Tây Hạ tuyển phò mã, xin thất bồi.

Nói rồi liền kéo Tông Tán vương tử bước nhanh rời đi, thậm chí còn dùng tới khinh công, hiển nhiên là lo lắng Cố Hàn Uyên đổi ý, vẫn là chạy trối chết quan trọng hơn.

Chung Linh lúc này khắp mặt là vẻ tự hào như được vinh dự lây, chỉ là khó tránh khỏi vẫn cảm thấy đố kỵ với Thiểm Điện Điêu, có thể không hề cố kỵ làm nũng với Cố Hàn Uyên.

Nàng lại không phát hiện phản ứng của mình hoàn toàn rơi vào mắt Cam Bảo Bảo.

Trước đây vì nguyên nhân của Lý Thanh La, chưa kịp nghĩ sâu, lúc này lại cảm thấy cực kỳ quỷ dị.

Phản ứng mừng rỡ cùng tự hào của Chung Linh tuyệt đối không phải làm bộ, hiển nhiên không chỉ quen biết Cố Hàn Uyên, hơn nữa quan hệ còn vô cùng tốt.

Nhất là phản ứng của Thiểm Điện Điêu càng kỳ lạ.

Một người một chồn có thể tự nhiên đối thoại đã đủ phi thường, Thiểm Điện Điêu còn muốn Cố Hàn Uyên giúp nó hả giận, hết lần này đến lần khác Cố Hàn Uyên vẫn thật sự giúp Thiểm Điện Điêu giết sạch võ sĩ Thổ Phiên.

Quan hệ không thân cận là tuyệt đối không thể nào.

Ngày thường Thiểm Điện Điêu ngay cả khi đối mặt nàng cũng hờ hững, từ đầu đến cuối chỉ thân cận với hai người: một là Chung Linh, một là Vô Thiên.

Trong lòng Cam Bảo Bảo đột nhiên nảy ra một suy đoán, khiến nàng giật mình kêu lên.

Nhìn Cố Hàn Uyên nắm eo Lý Thanh La, ánh mắt Cam Bảo Bảo càng lúc càng quỷ dị.

Lấy lại bình tĩnh, nàng quyết định tiếp tục quan sát.

Cố Hàn Uyên ngược lại đã phát hiện ý định của Cam Bảo Bảo.

Bất quá lần gặp mặt này, hắn vốn cũng không định tiếp tục giấu diếm thân phận với nàng.

Lúc này đã không còn như hồi hắn mới xuất giang hồ, còn cần phải cẩn thận che giấu thân phận, không chỉ vì hắn đã có danh tiếng vang dội giang hồ làm lá chắn bảo hiểm, mà càng vì Hoàng Dung nhiều lần an ủi khiến hắn ấm lòng, khiến Cố Hàn Uyên quyết định dành cho những cô gái này nhiều sự tín nhiệm hơn.

Bất quá lúc này cũng không phải thời cơ để thẳng thắn, trước hãy đuổi Tiêu Phong cùng Đoàn Dự đi đã rồi nói.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng cười nói: Tiêu Phong, nghe nói phụ tử các ngươi ở Liêu quốc rất là năng động.

Lại vẫn dám xuất hiện trước mặt Cố mỗ ta.

Tiếng cười lạnh của Cố Hàn Uyên truyền ra, đám người đồng loạt thất thần, đều không rõ vì sao nhìn về phía Tiêu Phong với vẻ mặt gượng cười.

Bọn họ cũng không giống Cố Hàn Uyên có tình báo từ Địa Võng.

Địa Võng ở Liêu quốc tuy phát triển rất chậm, thế nhưng đại tin tức vẫn có thể biết được.

Tiêu Phong chua xót nói: Cố công tử đã biết rồi sao.

Hắn cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã truyền đến tai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy mọi người nghi hoặc, cười lạnh giải thích: Muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.

Tiêu Viễn Sơn trở lại Liêu quốc sau đó, không ngừng xúi giục Hoàng Đế Liêu quốc Da Luật Hồng Cơ xuất binh Tống Quốc.

Đồng thời Da Luật Hồng Cơ đã động lòng.

Tiêu Viễn Sơn vốn chính là một trong những thành viên trọng yếu của hậu tộc Tiêu thị ở Liêu quốc, là Tổng Giáo Đầu của Tam Quân Liêu quốc, rất được Tiêu thái hậu thưởng thức.

Bằng không trước đây Tiêu Viễn Sơn ở Nhạn Môn Quan bị phục kích sau đó cũng sẽ không khiến cho Tống Liêu giao chiến.

Vị trí Hoàng Hậu của Liêu quốc đều xuất từ Tiêu thị.

Tiêu thị ở Liêu quốc địa vị cực cao.

Tiêu Viễn Sơn trở lại Liêu quốc sau đó, Tiêu thái hậu cực kỳ kinh hỉ, cũng rất nhanh ủy thác trọng trách.

Có Tiêu thái hậu làm hậu thuẫn, Tiêu Viễn Sơn có ảnh hưởng rất lớn đối với Da Luật Hồng Cơ.

Nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, khả năng Tống Liêu khai chiến là cực đại.

Còn Đoàn Chính Thuần đang chìm trong đả kích tạm thời không nói tới, tứ đại gia thần cùng Đoàn Dự cũng sợ ngây người.

Chương 327

Đoàn Dự gấp gáp hỏi: Đại ca, bá phụ thực sự muốn Tống Liêu khai chiến sao.

Đoàn Dự không biết từ lúc nào đã kết nghĩa huynh đệ với Tiêu Phong.

Sắc mặt Tiêu Phong càng lúc càng chua xót, thở dài nói: Phụ thân ta vẫn cố ý muốn báo thù Tống Quốc, ta cũng chỉ có thể cố gắng khuyên can.

Tiêu Phong, ngươi còn nhớ lời ta từng nói ở Nam Thiếu Lâm chứ.

Chẳng lẽ Tiêu Viễn Sơn cảm thấy mình ở tận Liêu quốc xa xôi thì ta không thể giết sao.

Cố Hàn Uyên sát khí bao trùm Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhất thời giật mình, tựa như nhớ lại ký ức bị hành hung tại đại hội Nam Thiếu Lâm năm xưa, vội vàng khẩn cầu: Cố công tử, cầu ngươi mở một con đường, ta nhất định sẽ ngăn cản phụ thân ta.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn Tiêu Phong, thẳng đến khi trán hắn toát ra mồ hôi lạnh, mới chậm rãi lãnh đạm nói: Nể tình ngươi khi làm bang chủ Cái Bang phương Bắc từng lập không ít công lao cho Tống Quốc, Cố mỗ ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội.

Đầu của hai cha con ngươi trước hết cứ giữ lấy, đừng bức Cố mỗ ta phải đến giữa vạn quân lấy đi.

Tiêu Phong nghe vậy đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy khó xử và chua xót.

Nét mặt vẫn kiên định đảm bảo nói: Đa tạ Cố công tử, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực ngăn cản.

Cố Hàn Uyên nhìn Tiêu Phong đang rối rắm, trong mắt lóe lên vẻ thâm sâu.

Tống Liêu khai chiến đối với hắn mà nói càng có chỗ tốt.

Thế nhưng tình báo từ Địa Võng truyền về, Binh Mã Đại Nguyên Soái của Liêu quốc là hoàng thái đệ Da Luật Trọng Nguyên cùng Sở vương Da Luật Niết Lỗ Cổ ở bên ngoài không ngừng ngầm gây sự, vô cùng có khả năng phát sinh phản loạn.

Phản loạn nổ ra, đại chiến Tống Liêu căn bản không thể đánh được.

Tiêu Phong ngoài miệng tuy đáp ứng êm tai, thế nhưng hắn không có kịch tình Thiên Long, cũng không có kết bái với Da Luật Hồng Cơ, ở Liêu quốc địa vị cũng không cao, không thể ảnh hưởng tới Da Luật Hồng Cơ.

Tiêu Phong duy nhất có thể ảnh hưởng đến chỉ có Tiêu Viễn Sơn.

Thế nhưng lấy lòng báo thù gần như điên cuồng của Tiêu Viễn Sơn, há lại sẽ nghe lời khuyên của Tiêu Phong, chỉ biết mang đến hiệu quả ngược.

Cố Hàn Uyên lúc này tạo áp lực cho Tiêu Phong chính là để kích phát tâm lý phản nghịch của Tiêu Viễn Sơn, tốt nhất có thể dẫn phát đại chiến Tống Liêu trước khi phản loạn xảy ra.

Thế cục càng hỗn loạn thì càng có lợi cho hắn.

Cố Hàn Uyên thấy Đoàn Chính Thuần đã có dấu hiệu tỉnh táo, giả vờ ôn hòa nói với hai nàng bên cạnh: A La, Ngữ Yên, chúng ta đi thôi.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên vừa thốt xong, Đoàn Chính Thuần triệt để tỉnh táo lại, vội vàng ngăn lại ba người Cố Hàn Uyên, mặt mang vẻ thống khổ, hỏi Lý Thanh La đang lạnh lùng: Khoan đã.

A La trước hãy nói rõ ràng, rốt cuộc là vì sao.

Lý Thanh La nghe vậy khinh miệt liếc Đoàn Chính Thuần, châm chọc nói: A, ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao.

Ta hiện tại sống rất hạnh phúc, mời Đoàn vương gia đừng đến quấy rầy ta nữa.

Lời nói của Lý Thanh La lại giáng cho Đoàn Chính Thuần một đòn chí mạng, hắn đưa tay che ngực, tựa như cực kỳ đau lòng.

Biểu tình càng lúc càng bi thống, nhất thời lại không nói nên lời.

Đoàn Dự trước đó liên thủ với Tiêu Phong đại chiến Cưu Ma Trí, vì vậy cũng không biết rõ ngọn ngành.

Hắn thấy Vương Ngữ Yên so với lúc chia tay đẹp hơn vài phần, thậm chí còn thêm chút thành thục phong vận.

Đang lo không có cơ hội bắt chuyện với nàng, lúc này liền mượn cơ hội hỏi: Vương cô nương, chuyện này là sao.

Vương Ngữ Yên thuận miệng giải thích: Đoàn vương gia đã từng cùng mẫu thân ta có một đoạn tình cảm, nhưng mẫu thân ta hiện tại đã là nữ nhân của Cố đại ca.

Nàng hiện tại càng quan tâm sự việc giữa Đoàn Chính Thuần và Lý Thanh La sẽ phát triển như thế nào, sau khi quan hệ giữa Lý Thanh La và hai mẹ con nàng thay đổi, rất nhiều chuyện cũ cũng sẽ không giấu giếm nàng nữa.

Nửa đời cơ khổ oán hận của Lý Thanh La hoàn toàn là do Đoàn Chính Thuần không chịu trách nhiệm gây ra.

Hết lần này đến lần khác Cố Hàn Uyên cũng cực kỳ phong lưu, thậm chí còn hơn.

Tuy Cố Hàn Uyên không giống Đoàn Chính Thuần kiểu không chịu trách nhiệm, nhưng khó tránh khỏi vẫn khiến Vương Ngữ Yên cảm thấy lo lắng.

Vì vậy đối với Đoàn Chính Thuần cũng càng lúc càng xem thường, đừng nói là cùng cha hắn nhận nữ nhân, nàng càng hy vọng hắn có thể chịu đến quả báo trừng phạt.

Đoàn Dự nghe vậy đầu tiên là cảm thấy kinh ngạc, ngay sau đó lại không khống chế được sự vui sướng.

Hắn miễn cưỡng kiềm chế tâm tình mừng rỡ, ngoài mặt biểu đạt nghi hoặc, trên thực tế cũng là ngấm ngầm nhắc nhở nói: Vậy Cố công tử chẳng phải là cha dượng của ngươi sao.

Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, Đoàn Dự toàn bộ hành trình chỉ chú ý Vương Ngữ Yên, vì vậy rất nhanh đã phát hiện Vương Ngữ Yên dường như không còn thích Mộ Dung Phục.

Phát hiện này khiến Đoàn Dự mừng rỡ như điên, vốn đúng là lúc hắn thừa cơ mà vào.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn đối với Vương Ngữ Yên sốt sắng lấy lòng tranh thủ hảo cảm, liền phát hiện ánh mắt Vương Ngữ Yên chưa từng rời khỏi người Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên lực chiến quần hùng, nàng càng tràn đầy vẻ khẩn trương và lo lắng, so với lúc trước ở Hạnh Tử Lâm lo lắng Mộ Dung Phục còn sâu sắc hơn.

Đoàn Dự đối với biểu hiện như vậy của Vương Ngữ Yên rất tinh tường, đó là phản ứng của một người lo lắng cho người trong lòng.

Đoàn Dự không nghĩ tới tuy Vương Ngữ Yên không thích Mộ Dung Phục, nhưng người nàng chuyển tình yêu sang lại là Cố Hàn Uyên.

Đoàn Dự vốn vẫn luôn tự lừa dối mình, không muốn tiếp thu hiện thực, nhưng mà sau đó Cố Hàn Uyên mang Vương Ngữ Yên đi trong sự thân mật, lại xác nhận suy đoán của hắn.

Cho nên mới có cảnh hắn trở lại Đại Lý sau đó cả ngày sầu não uất ức.

Đoàn Dự tuy cảm thấy có lỗi với Đoàn Chính Thuần, thế nhưng nếu Cố Hàn Uyên quả thật cùng Lý Thanh La có quan hệ, thì đối với hắn mà nói cũng là tin tức tốt động trời.

Nhưng mà lời nói phía sau của Vương Ngữ Yên lại khiến Đoàn Dự trợn tròn mắt, chỉ thấy Vương Ngữ Yên bất mãn nói: Đoàn công tử nói năng hồ đồ gì vậy.

Cố đại ca cũng là nam nhân của ta đó.

Nàng cũng không muốn quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên bị người ngoài đánh giá, thuận tiện mượn cơ hội định ra quan hệ tình lữ trước mặt mọi người.

Vương Ngữ Yên ngược lại đã có thêm không ít tâm cơ, hiển nhiên không chỉ là thân thể lớn lên, mà tâm tính cũng không còn ngây thơ đơn thuần như lúc ban đầu.

Đoàn Dự quả nhiên trợn tròn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin, hầu như không khác gì lúc Đoàn Chính Thuần mới biết được quan hệ giữa Lý Thanh La và Cố Hàn Uyên.

Thanh âm khô khốc cố gắng nói: Cố công tử chẳng phải là cùng Vương phu nhân sao.

Hai mẹ con các ngươi.

Vương Ngữ Yên liếc Đoàn Dự không muốn chấp nhận thực tế, nhẹ nhàng nói: Có gì là không thể sao.

Đoàn Dự thấy phản ứng của Vương Ngữ Yên càng bình thản như thế, tựa như điều đương nhiên, hắn lại không ngu ngốc, chỉ là phần lớn thời gian đang giả ngu làm như không thấy mà thôi.

Phản ứng của Vương Ngữ Yên lúc này hiển nhiên nói rõ nàng đã cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ thân mật hơn, bằng không sẽ không không để ý quan điểm của người khác như vậy, cũng chắc chắn muốn xác lập quan hệ tình lữ cùng Cố Hàn Uyên.

Tưởng tượng nữ nhân mình yêu mến đang uyển chuyển hầu hạ trong lòng Cố Hàn Uyên, nhất thời đau lòng đến hầu như khó thở, vẻ mặt nhăn nhó, cũng không còn giữ được hình tượng quý công tử tao nhã lịch sự kia, cuồng loạn hô: Đây là trái với luân thường đạo lý.

Vương Ngữ Yên sao lại không biết đây là trái với luân thường, thế nhưng khoảng thời gian hạnh phúc ở Mạn Đà Sơn Trang trước khi đến Tây Hạ đã cho nàng dũng khí, dũng khí không nhìn quan điểm của người khác.

Nàng thần sắc kiên định nói: Thì tính sao.

Chúng ta tự mình sống hạnh phúc là được rồi.

Đây chính là ý tưởng chân thật nhất trong lòng nàng.

Có ví dụ của Lý Thanh La, nàng càng hiểu rõ đạo lý trân trọng hiện tại.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười.

Quan hệ giữa Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên cùng hắn sau khi bị phơi bày nhất định sẽ gây ra chỉ trích, nhưng Lý Thanh La trên danh nghĩa dù sao cũng là một quả phụ, không giống Hoàng Dung có ảnh hưởng lớn đến vậy.

Dù có bị lộ ra thì tối đa cũng chỉ gây ra sự bất mãn của vương gia.

Thế nhưng với uy vọng của Cố Hàn Uyên hiện nay, vương gia dù có bất mãn thì có thể làm gì.

Không chừng còn có thể nghĩ cách mượn cơ hội đáp lên Cố Hàn Uyên.

Loại chuyện này đối với những chính khách vô sỉ của triều đình Tống Quốc mà nói cũng không phải là không thể làm được, đương nhiên tiếng tăm phong lưu nhất định sẽ càng truyền càng xa mà thôi.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến đây, khóe môi treo lên một nụ cười đầy ý vị, hắn chính là đang mong đợi người khác thi triển mỹ nhân kế với mình đó.

Đoàn Dự bị lời nói hạnh phúc của Vương Ngữ Yên làm cho nghẹn lời, muốn tìm cớ phản bác cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, ấp úng nói: Nhưng mà, nhưng mà.

Vương Ngữ Yên thấy thế khẽ thở dài: Đoàn công tử, ta biết ngươi có ý định với ta.

Xin lỗi, về sau mời đừng đến quấy rầy ta nữa.

Ta không muốn Cố đại ca hiểu lầm.

Nàng đã không phải thiếu nữ đơn thuần như trước đây.

Trước đây nàng ở trong mối quan hệ giằng co với Mộ Dung Phục, đã từng khéo léo lợi dụng Đoàn Dự, thế nhưng dưới lưỡi đao chém loạn ma của Cố Hàn Uyên, Vương Ngữ Yên từ thân đến tâm đều đã thuộc về hắn, tự nhiên muốn giữ khoảng cách với Đoàn Dự.

Huống hồ nàng cũng đã biết mình và Đoàn Dự là huynh muội, chỉ bất quá căn cứ vào việc không muốn nhận Đoàn Chính Thuần làm cha nên trong lòng không nói ra mà thôi.

Cố Hàn Uyên biết mối quan hệ huynh muội này cũng không phải là chân tướng, tạm thời cũng không phải thời cơ để công bố, đó là để lại cho Đoàn Chính Thuần và Đoàn Dự một đòn cuối cùng.

Đoàn Dự lúc này nghe lời tuyệt tình của Vương Ngữ Yên, chỉ cảm thấy đau thấu tim gan.

Rõ ràng cùng Đoàn Chính Thuần bên cạnh không phải cha con ruột, lúc này ánh mắt bi thống kia lại cực kỳ giống nhau, nếu không phải Cố Hàn Uyên biết chân tướng, lúc này cũng sẽ cảm thán một câu Cha nào con nấy.

Đoàn Dự hiển nhiên vẫn chưa buông bỏ giãy dụa, trong tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, liền nhắc đến tình địch cũ, với vẻ mặt tái mét, hắn hỏi: Vậy Mộ Dung công tử đâu.

Vương Ngữ Yên nghe Đoàn Dự nhắc tới Mộ Dung Phục, vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang xem kịch vui bên cạnh.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng hiện lên một vệt đỏ ửng nhàn nhạt, hiển nhiên là nghĩ đến việc bản thân vì tính mạng Mộ Dung Phục mà bằng lòng chấp nhận điều ước bất bình đẳng của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng mặc dù tràn đầy hổ thẹn, nhưng nét mặt lại cố gắng trấn tĩnh nói: Mộ Dung Phục trong lòng chỉ có phục quốc, ta đã tìm được hạnh phúc thuộc về ta rồi.

Lý Thanh La cũng ở bên cạnh khinh miệt bổ thêm một đao: Chỉ là một kẻ chó nhà có tang mà thôi, có gì mà so sánh được với Hàn Uyên.

Lời nói của Lý Thanh La mượn Mộ Dung Phục để thầm khen ngợi Cố Hàn Uyên, lại hoàn toàn chọc giận Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần vẻ mặt nhăn nhó, biểu tình đã triệt để sụp đổ.

Đã từng Vô Thiên ngay trước mặt hắn đoạt đi Cam Bảo Bảo, bây giờ Lý Thanh La lại bị Cố Hàn Uyên cướp đi, nếu không phải hắn không biết hai người là cùng một người, lúc này còn muốn càng thêm tan vỡ.

Trước đây bị Vô Thiên bức hiếp, phẫn hận vẫn tích lũy cho tới bây giờ.

Đả kích nặng nề như vậy khiến hắn lại cũng không đoái hoài tới uy thế của Cố Hàn Uyên, càng thêm không để ý tới A Tử, hung tợn trừng mắt Cố Hàn Uyên đang mỉm cười đạm nhiên xem trò vui, cuồng loạn hô lớn: Cố Hàn Uyên cứ như vậy được sao.

Hai mẹ con các ngươi đều thích hắn.

Vẻ mặt âm trầm của hắn lộ ra một vẻ ửng hồng khác thường, đó là biểu hiện của nội thương do cực độ phẫn nộ mang tới.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ cuồng nộ vô năng của Đoàn Chính Thuần vẫn chưa để trong lòng, hắn biết hai nàng sẽ không làm hắn thất vọng.

Quả nhiên, Lý Thanh La trước hết cho Đoàn Chính Thuần một đòn chí mạng, khinh bỉ giễu cợt nói: Hàn Uyên hắn tuấn lãng hơn ngươi, võ công cao hơn ngươi, trẻ tuổi hơn ngươi, lại càng mạnh mẽ hơn ngươi.

Chương 328

Đoàn vương gia, xin hỏi ngươi có gì có thể so.

Đoàn Chính Thuần nghe vậy sắc mặt tái xanh như cương thi, ngay cả vẻ ửng hồng kia cũng bị che giấu đi.

Hắn rõ ràng có thể nghe ra lời trong lời ngoài của Lý Thanh La đều ghét bỏ hắn, lại một lần nữa liên tưởng đến di chứng bị thương ở Lôi Cổ Sơn của mình, đừng nói là chứng minh bản thân, lúc này ngay cả việc trọng chấn hùng phong cũng khó khăn.

Điều này không làm phấn chấn Đoàn Chính Thuần, nhất thời khiến hắn sụp đổ.

Môi hắn mấp máy muốn nói gì, nhưng thủy chung không mở miệng được.

Mà Vương Ngữ Yên cũng vào lúc này tiến hành song trọng thương tổn đối với Đoàn Chính Thuần và Đoàn Dự.

Nàng si ngốc nhìn gương mặt tuấn tú với nụ cười trong mắt của Cố Hàn Uyên, cơ hồ là không tự chủ được nói: Cố đại ca rất thương ta, rất yêu ta.

Chàng hiểu lòng ta, hiểu ta muốn gì, ta không hối hận cùng mẫu thân cùng nhau làm nữ nhân của chàng.

Đoàn Dự cũng vào giờ khắc này đồng dạng bị sụp đổ, trong mắt mất đi thần thái, chỉ có vẻ u ám, triệt để không còn hy vọng giãy giụa.

Nhưng mà hai nàng tựa như cảm thấy thương tổn dành cho Đoàn Chính Thuần cùng Đoàn Dự vẫn chưa đủ vậy, nhìn nhau cười, hai gương mặt xinh đẹp vốn đã rất giống nhau vào giờ khắc này hầu như đồng điệu, ngay cả độ cong khi cười cũng giống nhau như đúc.

Tâm ý tương thông, trăm miệng một lời: Mẹ con chúng ta cam tâm tình nguyện.

Thanh âm hai nàng kiên định, tiết lộ ra ý chí tuyệt không hối hận của các nàng, giáng cho Đoàn Chính Thuần cùng Đoàn Dự một đòn tuyệt vọng.

Lúc này tạm thời không nói đến Đoàn Dự đang vạn niệm câu hôi, Đoàn Chính Thuần chịu đả kích còn sâu sắc hơn.

Không chỉ liên tiếp mất đi hai nữ nhân Cam Bảo Bảo cùng Lý Thanh La, Đao Bạch Phượng cùng Nguyễn Tinh Trúc cũng cùng hắn càng lúc càng xa.

Bản thân càng là chịu di chứng nội thương, hùng phong không phấn chấn, còn bị Lý Thanh La ghét bỏ, tôn nghiêm của nam nhân bị giẫm đạp tan nát.

Khiến hắn, kẻ tự xưng là tình thánh này, làm sao có thể chịu đựng được.

Cổ tức giận cực độ này rốt cuộc giải tỏa yết hầu đang không phát ra tiếng của hắn.

Ta không tin.

Ba chữ mang theo phẫn uất bi thống hô lên, cũng kích động hắn vì giận mà làm tổn thương tạng phủ, không còn cách nào ức chế.

Tiên huyết không ngừng bị Đoàn Chính Thuần phun ra từ trong miệng.

Đoàn Chính Thuần bị kích thích thổ huyết, tràng diện nhất thời đại loạn.

Phụ thân.

Vương gia.

Đoàn Dự tuy cũng bị đả kích vạn niệm câu hôi, nhưng tốt xấu tình trạng hơn Đoàn Chính Thuần nhiều, cùng tứ đại gia thần kinh hô vội vàng đỡ lấy Đoàn Chính Thuần.

Cố Hàn Uyên tay mắt lanh lẹ ôm lấy hai nàng lùi lại, tránh bị máu của Đoàn Chính Thuần phun trúng.

Lý Thanh La thấy Đoàn Chính Thuần tức đến thổ huyết, trong con ngươi xinh đẹp lóe lên một tia khoái ý, nhiều năm uất khí vừa được phun ra hết sạch.

Nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang ôm eo mình, tràn đầy cảm kích đối với việc hắn cường thế xông vào nhân sinh của nàng.

Âm thầm suy nghĩ: Hay là lần sau lại chiều ý chàng.

Dù sao Ngữ Yên cũng không có ý kiến.

Vương Ngữ Yên nhìn thấy thảm trạng của Đoàn Chính Thuần tuy có chút không đành lòng, nhưng vẫn cảm thấy đây là hình phạt mà hắn đáng phải chịu.

Chung Linh phía sau ba người ngược lại không hận Đoàn Chính Thuần nhiều, dù sao Cam Bảo Bảo vẫn chưa nói với nàng nhiều lắm, vì vậy cũng có chút lo âu muốn tiến lên, nhưng lại bị Cam Bảo Bảo kéo lại.

Trong đôi mắt đẹp của Cam Bảo Bảo đồng dạng chớp động vẻ khoái ý, hiển nhiên cực kỳ thỏa mãn với kết cục của Đoàn Chính Thuần.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên cùng Lý Thanh La, lại thêm mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Lúc này trong đám người Đoàn Dự, duy nhất còn có thể giữ được tỉnh táo chỉ có Tiêu Phong.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, Tiêu Phong trầm giọng nói: Nhị đệ, trước hãy đưa Đoàn vương gia đi Tây Hạ hoàng thành.

Đoàn Dự nghe vậy rốt cuộc giật mình tỉnh lại, nhất định phải nhanh chóng trị thương cho Đoàn Chính Thuần.

Đại ca nói đúng.

Đoàn Dự dứt lời vô thức liếc nhìn Vương Ngữ Yên, thấy nàng vẫn như cũ lạnh lùng đứng xem, cô đơn thở dài, nói với Chung Linh: Linh Nhi muội muội, chúng ta đi thôi.

Chung Linh liếc nhìn Cố Hàn Uyên, rất nhanh nhận được ánh mắt ám chỉ.

Trong lòng vui vẻ, giả vờ làm khó dễ nói: Thiểm Điện Điêu.

Thương thế của phụ thân quan trọng hơn, Đoàn đại ca trước hãy đưa phụ thân đi đi.

Lát nữa chúng ta sẽ chạy tới.

Cam Bảo Bảo nhìn phản ứng của Chung Linh, đôi mắt đẹp lóe lên, trong lòng dự cảm càng ngày càng mạnh mẽ, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng mơ hồ có chút kích động.

Đoàn Dự nghe vậy cũng không miễn cưỡng, hiện tại thương thế của Đoàn Chính Thuần quan trọng hơn, chỉ là dặn dò một câu: Được rồi, Chung Linh muội muội các ngươi chú ý an toàn.

Dứt lời liền cùng tứ đại gia thần hợp lực mang đi Đoàn Chính Thuần đã hôn mê.

Thấy đám người Đoàn Dự đã rời đi, Chung Linh có chút đầu tiên là liếc nhìn Cam Bảo Bảo với sắc mặt cổ quái.

Lưỡng lự giây lát, ấp úng nói: Cái kia.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí không dám nhận ra mình của Chung Linh, đôi mắt nhu hòa ôn hòa cười nói: Linh Nhi muội muội, đã lâu như vậy không gặp, không ôm một chút sao.

Chung Linh nghe vậy nhất thời đôi mắt đẹp lóe sáng, ngạc nhiên hô to một tiếng, nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố ca ca.

Nàng hít sâu mùi hương dễ chịu đã lâu không ngửi được, nỉ non nói: Cố ca ca, ta rất nhớ chàng.

Thiểm Điện Điêu bị Chung Linh đẩy ra khỏi lòng Cố Hàn Uyên, không thể làm gì khác hơn là linh động bò lên vai hắn, trong miệng kêu xèo xèo, nhìn qua cực kỳ ghét bỏ.

Mà Cam Bảo Bảo lúc này trong mắt tinh quang bùng lên.

Phản ứng của Chung Linh tương đương với đã minh bạch.

Nàng ngưng tiếng hỏi: Cố công tử.

Nàng ngược lại rất tốt khắc chế tâm tình kích động, dù sao thân phận Vô Thiên can hệ trọng đại, nàng cũng không biết Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên có hay không đã biết, vì vậy không có mạo muội vạch trần.

Cố Hàn Uyên thấy Cam Bảo Bảo lúc này còn đang vì hắn suy nghĩ, trong lòng hơi ấm, ánh mắt càng lúc càng nhu hòa, ấm áp nói: Phu nhân, xem cái này.

Nói rồi liền lấy ra mặt nạ Tu La bày ra trước mặt Cam Bảo Bảo.

Còn như Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên tự nhiên đã sớm biết thân phận Vô Thiên của Cố Hàn Uyên, dù sao trụ sở huấn luyện Ích Tà Vệ liền ở sát vách Mạn Đà Sơn Trang, không chỉ không gạt được, cũng không có gì cần thiết.

Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên đều là những nữ nhân trong lòng chỉ có gia đình nhỏ, chỉ cần Cố Hàn Uyên không vứt bỏ các nàng, liền sẽ không để ý những điều còn lại.

Cam Bảo Bảo nhìn chằm chằm mặt nạ Tu La một lúc, nghi ngờ hỏi: Ngươi thật là Vô Thiên.

Tuy mặt nạ Tu La đúng là cái quen thuộc kia, nhưng nước đến chân ngược lại càng cẩn thận.

Dù sao trước đây Cố Hàn Uyên thủy chung lừa gạt nàng, bây giờ lại dễ dàng như vậy báo cho chân tướng, luôn có một cảm giác không chân thật.

Cố Hàn Uyên thấy thế không những không giận, ngược lại càng thêm an ủi.

Đem mặt nạ Tu La mang lên mặt, dùng âm lãnh sâm nhiên thanh âm nói: Không thể giả được.

Tuy thanh âm Cố Hàn Uyên lúc này không dễ nghe, thế nhưng đối với Cam Bảo Bảo mà nói lại rất quen thuộc cùng hoài niệm.

Xác nhận thân phận Cố Hàn Uyên sau đó, nàng gắt gao khắc chế tâm tình kích động cùng nhớ nhung, bất mãn nói: Ngươi không tiếp tục lừa gạt ta nữa sao.

Nàng hiển nhiên vẫn còn chút để ý việc trước đây Cố Hàn Uyên không muốn tiết lộ thân phận.

Cố Hàn Uyên có thể lý giải sự bất mãn của nàng, tháo xuống mặt nạ Tu La, thần sắc chăm chú, lời nói ôn hòa nói: Ta cảm thấy có thể tín nhiệm nàng.

Cam Bảo Bảo nghe được hai chữ tín nhiệm, chỉ cảm thấy mọi sự chờ đợi đều là đáng giá, điểm bất mãn nhỏ nhoi trong lòng nàng càng tiêu tan thành mây khói, cũng không khắc chế nổi nữa tâm tình kích động, mắt ứa lệ nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Ngửi mùi hương quen thuộc khiến người ta hoài niệm kia, lại không một tia nghi ngờ, mừng đến chảy nước mắt nức nở nói: Oan gia chết tiệt, vừa đi lâu như vậy cũng không trở về thăm mẹ con ta, ta còn tưởng rằng chàng không cần chúng ta nữa.

Chung Linh tuy bị chen ra ngoài, nhưng nàng cũng có thể lý giải tâm tình của Cam Bảo Bảo.

Từ sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Cam Bảo Bảo vì không thể biết được thân phận chân thật của Cố Hàn Uyên, thường lộ ra thần sắc u oán, dáng vẻ tịch mịch kia, chính là Chung Linh nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng, nhiều lần đều suýt nữa nhịn không được nói cho Cam Bảo Bảo chân tướng.

Lúc này thấy Cam Bảo Bảo rốt cuộc đạt thành tâm nguyện, đồng dạng vì nàng cảm thấy mừng rỡ.

Cố Hàn Uyên áy náy nói: Xin lỗi, gần đây quá bận rộn, không có thời gian đến Đại Lý gặp các nàng.

Cái này tự nhiên là lý do hắn qua loa lấy lệ.

Trên thực tế chính là hai nàng thuộc tính bình hoa hơi cao, không giúp được gì nhiều, cho nên mới lười tốn quá nhiều tâm tư.

Cam Bảo Bảo ngược lại thiện giải nhân ý nói: Ta biết, ta chỉ là quá tưởng niệm chàng.

Nàng cũng nghe đồn không ít tin tức liên quan tới Cố Hàn Uyên, biết nửa năm qua này rất nhiều đại sự đều có bóng dáng Cố Hàn Uyên, thậm chí phần lớn thời gian vẫn là nhân vật chính.

Bận rộn cũng là bình thường.

Lý Thanh La có lẽ thấy không khí giữa hai người vô cùng hòa thuận, có chút ghen tị, nhịn không được ngắt lời nói: Cam muội muội, ta gọi ngươi như vậy không thành vấn đề chứ.

Lời nói của Lý Thanh La cuối cùng cũng khiến Cam Bảo Bảo phục hồi tinh thần lại, cũng không có ý tứ tiếp tục đứng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Nhìn Lý Thanh La minh diễm như xuân hoa, chỉ cảm thấy thế sự vô thường, thở dài nói lẩm bẩm: Lý tỷ tỷ, không nghĩ tới kết quả chúng ta vẫn làm tỷ muội.

Lý Thanh La tuổi tác xác thực lớn hơn Cam Bảo Bảo vài tuổi, chỉ là Cam Bảo Bảo nhìn nàng lúc này trông không lớn hơn con gái mình bao nhiêu, hai chữ Tỷ tỷ này vẫn kêu cực kỳ không được tự nhiên, thậm chí có chút ghen tị và thất lạc.

Cũng may nhiệt độ bàn tay lớn trên eo cho nàng một chút thoải mái.

Lý Thanh La đương nhiên hiểu ý định của Cam Bảo Bảo.

Kỳ thực, những cô gái như các nàng không cầu gì nhiều.

Chỉ là muốn được yêu thương và một danh phận.

Nếu năm đó Đoàn Chính Thuần có thể chịu trách nhiệm tử tế, các nàng thật sự rất có thể sẽ bình an vô sự mà làm tỷ muội.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Đoàn Chính Thuần lại là một kẻ trêu ghẹo nhưng không cưới, một nam nhân không chịu trách nhiệm.

Y hoàn toàn không để ý đến kết cục của những nữ tử bị bỏ rơi như các nàng sẽ ra sao.

Ngoài miệng y nói những lời đường mật nghe rất êm tai, nhưng trên thực tế lại hại các nàng khổ sở nửa đời người, sa vào vòng tranh giành tình nhân không ngừng nghỉ.

Cho đến khi gặp được Cố Hàn Uyên.

Có sự đối lập, các nàng mới phát hiện bản thân lúc đầu ngu muội đến nhường nào.

Vì vậy, Lý Thanh La tức giận nói: Đoàn Chính Thuần xứng đáng để chúng ta làm tỷ muội sao.

Vừa nghĩ tới trước đây ta quá ngây thơ bị hắn lừa gạt, ta liền hối hận.

Ngày hôm nay cuối cùng cũng trút được cơn uất hận này.

Hiển nhiên, kết cục Đoàn Chính Thuần thổ huyết hôn mê khiến nàng đến bây giờ vẫn còn cảm thấy thống khoái.

Cam Bảo Bảo vô cùng tán đồng nói: Lý tỷ tỷ nói đúng.

Chương 329

Ta ngày hôm nay đã cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Về sau chúng ta cứ đối xử tốt với nhau nhé.

Nàng chủ động lấy lòng Lý Thanh La.

Có lẽ là vì sự chênh lệch về dung mạo ngày hôm nay quá lớn khiến nàng cảm thấy tự ti, lo lắng nếu như lại tranh giành tình nhân như trước đây, sẽ bị Cố Hàn Uyên chán ghét mà vứt bỏ.

Đương nhiên, sự lo lắng của nàng trên thực tế có chút thừa thãi.

Không nói đến Cố Hàn Uyên chẳng bao lâu nữa sẽ dạy nàng Vạn Tượng Âm Dương Quyết, chỉ nói hiện tại dung mạo Cam Bảo Bảo vẫn rạng rỡ như ngọc, chỉ là so với Lý Thanh La có thêm mấy phần dấu vết của năm tháng mà thôi.

Lý Thanh La vẫn chưa nhận ra tâm tư nhỏ của Cam Bảo Bảo.

Có thể cùng tồn tại hòa thuận đương nhiên không thể tốt hơn.

Nàng nhìn Vương Ngữ Yên và Chung Linh đang ngồi một bên xem náo nhiệt, khẽ cười nói: Nói đến Ngữ Yên cũng là nữ nhi của Đoàn Chính Thuần, nàng và Linh Nhi là đường đường chính chính tỷ muội.

Chung Linh vốn đã cảm thấy Vương Ngữ Yên vô cùng thân thiết, lúc này càng tươi cười gọi: Ngữ Yên tỷ tỷ.

Vương Ngữ Yên cũng rất thích Chung Linh xinh đẹp đáng yêu, kéo tay Chung Linh, thân thiết gọi Chung Linh muội muội.

Sắc mặt Lý Thanh La và Cam Bảo Bảo đều có chút kỳ quái.

Bao gồm cả hai người các nàng, hai cặp mẫu nữ này cũng là tỷ muội theo đủ mọi ý nghĩa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, mang theo chút vui thích muốn thêm dầu vào lửa, khẽ cười trêu chọc nói: A Chu và A Tử cũng là nữ nhi của Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc.

Lý Thanh La chợt nói: Thì ra là vậy.

Nàng đột nhiên ngẩn ra, vô thức hỏi: Chờ đã, vậy Nguyễn Tinh Trúc đâu.

Lời này hỏi đến không đầu không cuối, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại biết nàng muốn biết điều gì.

Hắn cũng không che giấu, thản nhiên nói: Cũng giống như các nàng.

Lý Thanh La nghe vậy, sắc mặt càng thêm kỳ quái, giọng điệu có chút âm dương quái khí nói: Hàn Uyên, ngươi thật đúng là quá nguy hiểm mà.

Cam Bảo Bảo cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Cố Hàn Uyên lại mang đi một nữ nhân cùng hai nữ nhi của Đoàn Chính Thuần.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa dừng trêu chọc, vui vẻ cười nói: Đúng rồi, lúc ở Đại Lý, Đao Bạch Phượng cũng có phần.

Cam Bảo Bảo nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ nói: Ta cứ thắc mắc sao khi đó ngươi cứ luôn chạy đến Phủ Trấn Nam Vương, ta còn tưởng là đi gặp Uyển Thanh, không ngờ lại là Đao Bạch Phượng à.

Dứt lời, nàng cùng Lý Thanh La liếc nhau.

Không ngờ tình địch lớn nhất ban đầu lại sớm đã bị Cố Hàn Uyên đoạt được.

Lý Thanh La dẫn đầu từ tâm trạng trầm mặc này bừng tỉnh, tò mò hỏi: Uyển Thanh là ai.

Cam Bảo Bảo trước tiên liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười chúm chím khóe miệng, thấy hắn không phản ứng chút nào, bất đắc dĩ giải thích: Đó là nữ nhi của sư tỷ ta Tần Hồng Miên, tên Mộc Uyển Thanh.

Lý Thanh La giật mình, cuối cùng cũng phát hiện một sự thật kinh người, giọng khô khốc mà thán phục nói: Chờ đã, Hàn Uyên, ngươi là muốn thu phục hết thê tử, tình nhân, nữ nhi của Đoàn Chính Thuần sao.

Lúc này không chỉ có Cam Bảo Bảo, ngay cả Vương Ngữ Yên và Chung Linh cũng kỳ lạ nhìn lại.

Tuy rằng sớm biết Cố Hàn Uyên phong lưu và hoang đường, nhưng tình huống đặc biệt này vẫn mang đến cho các nàng cú sốc cực lớn.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, lắc đầu nói: Vẫn chưa, Uyển Thanh chỉ là có chút hảo cảm, Tần Hồng Miên thì còn chưa quen biết.

Lý Thanh La tức giận nói: Vậy ngươi khẳng định cũng sẽ không bỏ qua các nàng đúng không.

Nàng tuyệt đối không tin Cố Hàn Uyên sẽ duy chỉ bỏ qua mẫu nữ Tần Hồng Miên.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên đương nhiên thừa nhận nói: Đương nhiên.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, thành tựu như vậy sao có thể bỏ qua được.

Huống hồ, chơi càng hoa, hệ thống cho phản phái điểm càng cao.

Dù là xuất phát từ góc độ lợi ích hay góc độ lạc thú, hắn cũng không thể bỏ qua Tần Hồng Miên và Mộc Uyển Thanh.

Ngược lại, sự tồn tại của Khang Mẫn tạm thời không tính tiết lộ.

Không chỉ vì vẫn còn thiếu một bước cuối cùng, mà còn vì tình huống của Khang Mẫn có chút phức tạp.

Tùy tiện phơi bày ra bên ngoài, khó mà đảm bảo sẽ không xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Chung Linh đột nhiên bĩu môi nhỏ nói: Mộc tỷ tỷ rõ ràng cũng rất thích Cố đại ca, từ khi Cố đại ca đi rồi luôn thất hồn lạc phách, còn thường xuyên ở bên cạnh ta nhắc tới nữa.

Chung Linh ngây thơ lãng mạn.

Tuy rằng cũng kinh ngạc tột độ với thủ đoạn của Cố Hàn Uyên nhưng không có ý định ghen tuông, ngược lại có chút ý muốn bất bình thay Mộc Uyển Thanh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười, bất đắc dĩ giải thích một câu: Lúc đó còn có chuyện quan trọng trong người, cho nên sẽ không cùng Uyển Thanh tiến thêm một bước.

Lý Thanh La trầm ngâm nói: Vậy xem ra còn thiếu mỗi Tần Hồng Miên.

Nàng thấy việc đã đến nước này, nếu không thể ngăn cản, vậy thì phải suy tính lâu dài hơn.

Lý Thanh La nắm giữ Địa võng phía Tống Quốc, biết không ít tình báo, càng biết Cố Hàn Uyên cũng có không ít nữ nhân.

Xuất phát từ bản năng tranh giành tình cảm, nàng quyết định lôi kéo các cô gái có cảnh ngộ tương tự về phe mình.

Cứ như vậy, vị trí của nàng trong lòng Cố Hàn Uyên nhất định sẽ nặng hơn.

Tuy rằng đến lúc đó nhất định phải chia sẻ, thế nhưng cũng có thể có nhiều thời gian gặp nhau.

Huống hồ, một mình nàng cũng không đối phó nổi.

Lúc không có A Chu và A Bích giúp đỡ đều sống không bằng chết.

Bằng không, Vương Ngữ Yên muốn hoàn thành một phần hứa hẹn cũng không dễ dàng như vậy.

Không thể không nói, thoát khỏi vũng lầy Đoàn Chính Thuần, lại trút được cơn uất hận sau đó, tâm cảnh Lý Thanh La rộng mở rất nhiều.

Lúc này nếu như Cố Hàn Uyên biết được tâm tư của nàng, cũng sẽ đại gia tán thưởng.

Còn về chuyện tranh giành tình cảm giữa các nữ nhân, theo Cố Hàn Uyên cũng không phải là chuyện xấu gì.

Chỉ cần giữ vững một giới hạn nhất định, các nữ nhân càng tranh giành tình cảm, đối với hắn cũng liền càng có lợi.

Dù sao kết quả cuối cùng hưởng thụ đều là hắn.

Huống hồ, sự cạnh tranh vui vẻ cũng có thể giúp đỡ hắn không ít việc.

Cam Bảo Bảo vốn là người có mưu kế tương đối sâu trong số các cô gái, lập tức lĩnh hội được ý tưởng của Lý Thanh La.

Suy nghĩ một chút, liền quyết định ủng hộ.

Giả vờ trêu ghẹo nói với Cố Hàn Uyên: Hay là chúng ta giúp ngươi một tay nhé.

Sư tỷ của ta rất dễ đối phó.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc hỏi: Ồ.

Vì sao đột nhiên lại muốn giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên không thể ngờ trong khoảng thời gian ngắn, hai nàng lại nghĩ ra nhiều điều như vậy.

Chỉ có thể nói thiên phú cung đấu của nữ nhân chính là trời sinh.

Nếu như Cam Bảo Bảo ở chính sự cũng có thể thông minh như thế, thì đã không bị coi như bình hoa.

Cam Bảo Bảo đương nhiên không thể nói thẳng sự thật, vô cùng tự nhiên tìm một cớ hoàn hảo: Thứ nhất là để trả thù Đoàn Chính Thuần.

Thứ hai cũng là không muốn duy chỉ bỏ lại sư tỷ.

Lý Thanh La có chút cạn lời với những gì Cam Bảo Bảo nói.

Tuy rằng Cam Bảo Bảo có thể nhanh như vậy lĩnh hội được ý nghĩ của mình là chuyện tốt, nhưng nhanh như vậy đã bán đứng Tần Hồng Miên, có phải là không ổn lắm không.

Nàng bất đắc dĩ nói: Cam muội muội, thật không biết nên nói ngươi đối với sư tỷ của mình là tốt hay xấu nữa.

Cam Bảo Bảo không hề xấu hổ, đầy tự tin nói: Đương nhiên là tốt rồi.

Hàn Uyên nhất định sẽ đối xử tốt với sư tỷ, phải không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đảm bảo nói: Đương nhiên, ta sẽ không để các nàng thất vọng.

Hắn ngược lại có chút mong đợi Cam Bảo Bảo đến lúc đó sẽ bày ra chiêu trò gì.

Chuyện Tần Hồng Miên khiến Cam Bảo Bảo và Lý Thanh La đứng cùng một chiến tuyến.

Sau khi có giao tình, Cam Bảo Bảo cũng không còn che giấu sự ngưỡng mộ của mình.

Nàng khẽ vuốt những nếp nhăn nhỏ trên khóe mắt mình, khen ngợi hỏi: Lý tỷ tỷ, vì sao tỷ nhìn trẻ trung như vậy.

Không đợi Lý Thanh La đắc ý khoe khoang, Cố Hàn Uyên liền mở miệng giải thích: Cái này để ta nói rõ một chút vậy.

Hắn lại đưa ra thuyết pháp về Tiên Duyên mà hắn có được trong di tích.

Trong sự thán phục và lòng có chút không cam lòng của Cam Bảo Bảo, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ lý do Lý Thanh La trở nên trẻ tuổi.

Nàng tức giận nhìn về phía Cố Hàn Uyên thể hiện sự bất mãn của mình.

Cố Hàn Uyên thấy vậy bật cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ nhưng cũng đầy ẩn ý trêu chọc nói: Lúc đó ở Đại Lý, ta còn chưa có được Âm Dương Quyết.

Đợi buổi tối ta sẽ dạy cho ngươi và Linh Nhi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên còn chưa nói rõ phương thức cụ thể mà Vạn Tượng Âm Dương Quyết khiến người ta trẻ lại, Cam Bảo Bảo tuy yên tâm nhưng càng thêm nghi ngờ: Vì sao phải đợi đến tối.

Cố Hàn Uyên chỉ khẽ cười đầy thâm ý nói: Đến lúc đó các nàng sẽ biết.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên lúc này đều có chút đỏ mặt, ánh mắt tinh tế nhìn Cam Bảo Bảo và Chung Linh đang vui mừng.

So với đoàn người Đoàn Dự vội vã đi trước một bước để cứu chữa Đoàn Chính Thuần, Cố Hàn Uyên cùng tứ nữ một đường du sơn ngoạn thủy, tiếng cười nói vui vẻ không ngớt.

Nhất là Chung Linh, đã lâu không được gặp tình lang, càng vô cùng vui mừng hoạt bát, tiếng cười lanh lảnh của nàng hầu như không ngừng nghỉ.

Thiểm Điện Điêu nhỏ bé trong lòng Cố Hàn Uyên thỉnh thoảng kêu ríu rít vài câu.

Ngoại trừ Cố Hàn Uyên, không ai khác có thể nghe hiểu tiểu gia hỏa đang nói gì.

Cố Hàn Uyên ngược lại phát hiện Thiểm Điện Điêu so với lúc ở Đại Lý, linh tính càng lúc càng cao.

Đôi mắt nhỏ linh động quay tròn chuyển động, tràn đầy trí tuệ.

Trước đây chỉ có thể mơ hồ cảm giác Thiểm Điện Điêu muốn biểu đạt điều gì, bây giờ lại hầu như hoàn toàn nghe hiểu.

Cố Hàn Uyên đối với điều này có vài phần suy đoán.

Trước hết không nói đến tu vi nội lực, thể chất của hắn dưới sự gia trì của linh khí, so với người ở thế giới này, hầu như có thể coi là Thể chất bán tiên.

Hắn mơ hồ cảm nhận được vạn vật có linh tính.

Thứ hai, cũng là bởi vì linh khí trong cơ thể càng lúc càng nồng đậm.

Hắn mơ hồ cảm giác được linh khí thiên địa ở thế giới này thỉnh thoảng sẽ có chút vi diệu xuất hiện trong chớp mắt.

Mặc dù chỉ là thoáng qua trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng tựa như biểu thị thế giới này vô cùng có khả năng linh khí sẽ phục hồi.

Chương 330

Tạm thời bất luận linh khí phục hồi ảnh hưởng đến võ giả thế nào, nhưng những động vật vốn đã cực kỳ linh tính như Thiểm Điện Điêu sẽ chịu ảnh hưởng trước tiên.

Có thời gian có thể đến kiếm mộ tìm con điêu xấu xí kia để kiểm chứng một chút suy đoán.

Ngoài ra, còn có một suy đoán không mấy xác định.

Đó chính là vận mệnh của Thiểm Điện Điêu vốn nên chết vì độc của Mãng Cổ Chu Cáp đã bị Cố Hàn Uyên thay đổi.

Thiểm Điện Điêu sống sót có lẽ đã có thêm chút kỳ ngộ trong lúc Cố Hàn Uyên không biết cũng khó nói.

Trong bầu không khí vui vẻ, đám người rất nhanh đã đến Tây Hạ hoàng thành.

Cố Hàn Uyên không muốn đến các quán tiếp đãi do Tây Hạ chuẩn bị để góp vui, liền tìm một khách sạn để nghỉ.

Màn đêm buông xuống, Cố Hàn Uyên tuân theo lời hứa đến phòng Cam Bảo Bảo, giảng giải Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Hắn giảng một lần Âm thiên.

Tư chất tập võ của Cam Bảo Bảo và Chung Linh bình thường, vì vậy nhập môn chậm chạp.

Lúc này đang có chút khổ não lĩnh ngộ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại đột nhiên giật mình, lấy Thiểm Điện Điêu đang vùi trong ngực ra.

Hắn kinh ngạc nhìn Thiểm Điện Điêu đang ngưng thần nhắm mắt.

Trong mắt hắn tinh quang bùng lên.

Bởi vì trong thân thể nhỏ bé của Thiểm Điện Điêu lại sinh ra linh khí ba động.

Điều này khiến hắn kinh hãi không nhỏ.

Hiển nhiên, Thiểm Điện Điêu vừa rồi nghe lỏm, lại ngoài ý muốn học được Âm thiên.

Vì vậy mới xuất hiện ba động linh khí.

Thế nhưng Thiểm Điện Điêu dù sao cũng không phải người, kinh mạch cũng hoàn toàn khác biệt với con người.

Cưỡng ép học tập Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết hậu quả khó lường.

Quả nhiên.

Chẳng bao lâu, Cố Hàn Uyên nhíu mày.

Dưới ánh mắt của hắn, Thiểm Điện Điêu lúc này mơ hồ có chút thống khổ.

Cơ thể thỉnh thoảng không tự nhiên vặn vẹo một cái, đồng thời sự vặn vẹo này càng lúc càng nhiều.

Cuối cùng nó thống khổ mở đôi mắt nhỏ, yếu ớt kêu hai tiếng.

Hiển nhiên đang cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, truyền linh khí vào trong cơ thể Thiểm Điện Điêu, cố gắng trấn áp linh khí bạo động trong cơ thể nó.

Thế nhưng kinh mạch của Thiểm Điện Điêu rốt cuộc khác biệt với loài người.

Linh khí của Cố Hàn Uyên vừa tiến vào trong, chỉ cảm thấy khắp nơi gặp trở ngại, căn bản không thể điều khiển được linh khí trong cơ thể Thiểm Điện Điêu.

Tiếng kêu của Thiểm Điện Điêu càng lúc càng thống khổ và yếu ớt, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Cam Bảo Bảo và Chung Linh.

Chung Linh thấy vậy vô cùng đau lòng hỏi: Con chồn đây là bị làm sao.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lúc này căn bản không có thời gian rảnh để trả lời câu hỏi của nàng.

Thần sắc hắn càng thêm ngưng trọng.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm sau đó, hắn thở dài một tiếng bất đắc dĩ buông tay.

Con chồn, xin lỗi, ta cứu không được ngươi.

Thiểm Điện Điêu yếu ớt kêu nhỏ hai tiếng, đôi mắt nhỏ linh động có chút ảm đạm, nhưng lại không có nửa điểm vẻ oán hận.

Nó chỉ bình thản chấp nhận hiện thực.

Cố Hàn Uyên thần tình ngẩn ra, ánh mắt có chút phức tạp thở dài: Không ngờ ngươi còn an ủi ta.

Từ khi đến thế giới này, Cố Hàn Uyên vẫn là lần đầu cảm nhận được cảm giác bất lực, như thể đang bị thế giới này cười nhạo sự bất lực của hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn Thiểm Điện Điêu khí tức càng lúc càng yếu ớt, thần sắc dữ tợn.

Hắn không cam lòng cứ thế thất bại.

Tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước vận mệnh.

Nếu cứ như vậy nhận thua, làm phản phái còn có gì hứng thú.

Tuyệt đối còn có biện pháp nào đó mà hắn chưa nghĩ tới.

Hệ thống ngược lại không phải là không có biện pháp giải quyết, thế nhưng trước đây vì dung hợp ra Vạn Tượng Âm Dương Quyết đã tiêu hao sạch sẽ phản phái điểm.

Mặc dù trong khoảng thời gian này đã bù lại không ít, đả kích Đoàn Chính Thuần và Đoàn Dự về mặt tinh thần trước đó cũng kiếm được một khoản, nhưng vẫn như muối bỏ biển.

Tâm tư Cố Hàn Uyên nhanh chóng xoay chuyển.

Thiểm Điện Điêu là vì tu luyện Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết mới dẫn đến linh khí mất khống chế.

Hắn đột nhiên linh quang chợt lóe: Kinh mạch giả thuyết của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Âm thiên không phải là Vạn Tượng Âm Dương Quyết hoàn chỉnh, cho nên Vạn Tượng Âm Dương Quyết không hoàn chỉnh đặc biệt nhất là kinh mạch giả thuyết.

Mặc dù không biết trong tình huống này có thể có tác dụng hay không, nhưng chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Cố Hàn Uyên đối với Thiểm Điện Điêu đang hầu như nhắm mắt trong lòng hô: Con chồn.

Đừng bỏ cuộc.

Ta còn có biện pháp có thể cứu ngươi.

Thiểm Điện Điêu vốn đã chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, đôi mắt yếu ớt nhìn Cố Hàn Uyên thần sắc ít khi thấy khẩn trương kia, bên tai vang lên lời nói có chút mất bình tĩnh của hắn, đột nhiên lại kích thích ý chí cầu sinh của nó.

Nó cố gắng lấy lại tinh thần đáp lại một tiếng.

Cố Hàn Uyên thấy Thiểm Điện Điêu tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, nghiêm nghị nói: Con chồn nghe cho kỹ, ta biết ngươi nhất định có thể học được Vạn Tượng Âm Dương Quyết tự cứu.

Nói xong liền đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết hoàn chỉnh nói cho nó nghe.

Sau khi Cố Hàn Uyên nói xong, thấy khí tức Thiểm Điện Điêu dần dần bình ổn, thần sắc của hắn cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, ngưng thần nhìn chăm chú vào tình hình của Thiểm Điện Điêu.

Tư chất của Thiểm Điện Điêu cao hơn trong tưởng tượng.

Sau khi nghe xong lại rất nhanh nhập môn, đồng thời cấu trúc thành kinh mạch giả thuyết.

Linh khí tán loạn đều được dẫn dắt vào trong kinh mạch giả thuyết, rất nhanh thì gần như ổn định.

Lúc này nó đang vận chuyển Vạn Tượng Âm Dương Quyết để tu luyện.

Chung Linh và Thiểm Điện Điêu tình cảm vẫn vô cùng tốt.

Thiểm Điện Điêu không chỉ giúp nàng rất nhiều lần, hơn nữa trong ngày thường hoạt bát đáng yêu như một đứa trẻ nghịch ngợm, mang đến cho nàng rất nhiều niềm vui.

Trước đây thấy Thiểm Điện Điêu vẻ mặt như sắp chết, nàng suýt nữa bật khóc thành tiếng, chỉ là lo lắng làm phiền đến Cố Hàn Uyên, mới cố kìm nén lặng lẽ rơi lệ.

Lúc này thấy tình trạng Thiểm Điện Điêu tốt lên, nàng vội vàng hỏi: Cố đại ca, con chồn không sao chứ.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt lo lắng của Chung Linh, dịu dàng an ủi: Đã không có việc gì.

Chung Linh nghe vậy cuối cùng cũng yên lòng, lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má, khôi phục dáng vẻ hồn nhiên động lòng người kia, tò mò hỏi: Con chồn lúc nãy bị sao vậy.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ giải thích: Nó tự ý nghe ta dạy các nàng Âm thiên vậy mà còn học được.

Thế nhưng kinh mạch của con chồn và con người không giống, linh khí bạo động suýt nữa hành hạ nó đến chết.

Cũng may Vạn Tượng Âm Dương Quyết hoàn chỉnh có thể giải quyết vấn đề của nó, mới cứu được cái mạng nhỏ của nó.

Chung Linh và Cam Bảo Bảo nghe vậy nhìn nhau, không ngờ hóa ra là nguyên nhân như vậy.

Các nàng không khỏi lộ ra nụ cười khổ, không ngờ các nàng nghe lỏm còn không nhanh bằng Thiểm Điện Điêu học được.

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên trách nó tự tìm cái chết, hay là nên tự ti vì hai mẹ con đều thua nó.

Chẳng bao lâu.

Thiểm Điện Điêu tu luyện một Chu Thiên, mở ra đôi mắt linh động.

Đôi mắt nhỏ đen nhánh tinh quang lấp lánh, sâu thẳm mà sáng ngời như một viên Hắc Trân Châu.

Lông trắng như tuyết càng thêm mềm mượt, mơ hồ lộ ra ánh sáng.

Nhìn nó liền khiến người ta cảm thấy xinh đẹp gọn gàng.

Đường cong cơ thể nhỏ nhắn cũng giống như được điều chỉnh tinh vi, có một vẻ đẹp tự nhiên, càng nhìn càng dễ chịu.

Chương 331

Vẻ đáng yêu xinh đẹp đó khiến hai nàng Cam Bảo Bảo và Chung Linh mắt sáng rực, hiển nhiên khó mà chống lại sức hấp dẫn của nó, vẻ mặt muốn ôm nó hít hà điên cuồng.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của hai nàng, trên mặt lộ ra nụ cười tinh tế.

Không ngờ Thiểm Điện Điêu còn tiến hóa thành vũ khí tán gái.

Thiểm Điện Điêu lúc này phục hồi tinh thần lại, nhìn Cố Hàn Uyên trước mắt, vui sướng kêu một tiếng, nhanh như một tia chớp trắng nhảy lên vai Cố Hàn Uyên.

Trong đôi mắt nhỏ linh động tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn càng dùng sức cọ xát gò má Cố Hàn Uyên, thỉnh thoảng kêu vài tiếng lanh lảnh, thể hiện tâm trạng vui sướng của nó.

Cố Hàn Uyên bị Thiểm Điện Điêu cọ làm ngứa, buồn cười đưa tay ôm nó từ trên vai xuống: Biết ngươi vui vẻ, cũng không cần cứ cảm ơn ta mãi.

Hắn lại nghiêm túc nói: Sau này nhưng không được lỗ mãng như thế, nếu không phải vận may, ngươi liền chết chắc.

Tính tình Thiểm Điện Điêu quả thực tương đối lỗ mãng.

Rõ ràng không phải là đối thủ của Mãng Cổ Chu Cáp, còn ngu ngốc muốn đi săn.

Trong Thiên Long, nó sẽ chết rất oan.

Cố Hàn Uyên khó khăn lắm mới cứu nó khỏi tay Mãng Cổ Chu Cáp, suýt nữa nó lại tự tìm cái chết.

Thiểm Điện Điêu hiển nhiên cũng có chút lòng còn sợ hãi, mạnh mẽ gật cái đầu nhỏ, trong miệng cũng kêu chít chít, biểu thị sau này nó nhất định sẽ ngoan ngoãn.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ thở dài.

Hắn nhiều lắm tin một nửa.

Về sau vẫn là chú ý một chút hành động của Thiểm Điện Điêu vậy.

Không chỉ là muốn mượn nó để quan sát tình hình linh khí phục hồi, hơn nữa cũng vô cùng tò mò Thiểm Điện Điêu sau khi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết sẽ có biến hóa như thế nào.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không phủ nhận tình yêu thích đối với Thiểm Điện Điêu.

Nhất là vừa rồi lúc Thiểm Điện Điêu sắp chết, còn quay lại an ủi hắn một màn kia, khiến trong lòng hắn khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên nhìn Thiểm Điện Điêu lúc này dáng vẻ đáng yêu làm cả nam lẫn nữ mê mẩn, đột nhiên thần sắc khẽ động, kỳ lạ mà thầm nghĩ: Thiểm Điện Điêu học Vạn Tượng Âm Dương Quyết về sau chẳng lẽ có một ngày sẽ hóa hình thành người sao.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền không thể dừng lại.

Thiểm Điện Điêu nhìn Cố Hàn Uyên thần sắc kỳ quái, không rõ vì sao nghiêng đầu một chút.

Vẻ đáng yêu đó khiến hai nàng bên cạnh reo lên một tiếng kinh ngạc, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng hơi thở nghẹn lại.

Ngay sau đó, Thiểm Điện Điêu liền kêu lên sợ hãi bị Cố Hàn Uyên xách lên.

Trạng thái thân bất do kỷ làm nó vô thức kẹp chặt đôi chân ngắn nhỏ.

Cố Hàn Uyên thấy vậy hài lòng cười nói: Ta quả nhiên nhớ không lầm, con chồn đúng là một tiểu cô nương.

Thiểm Điện Điêu nghe vậy chỉ cảm thấy sống không bằng chết, liều mạng giãy giụa, thoát khỏi tay Cố Hàn Uyên vốn không dùng nhiều sức, tức giận nằm sấp một bên, ném cho Cố Hàn Uyên một cái bóng lưng mảnh khảnh.

Thiểm Điện Điêu hiển nhiên là đang giận dỗi.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ linh tính như được nhân cách hóa của nàng, bật cười nói: Thật đúng là giận dỗi sao.

Hắn đưa tay định sờ nhưng lại bị Thiểm Điện Điêu ghét bỏ né ra.

Thiểm Điện Điêu kêu vài tiếng lanh lảnh, tựa như đang nói: Đừng bám vào lão nương, lão nương muốn tu luyện.

Cố Hàn Uyên cảm thấy thú vị.

Đối với hai nàng đang rục rịch muốn ôm Thiểm Điện Điêu, hắn giải thích: Thiểm Điện Điêu muốn tu luyện, tạm thời đừng quấy rầy nó.

Hai nàng nghe vậy vô cùng thất vọng, bất quá cũng thêm mấy phần cảm giác cấp bách, quyết định mau sớm học được Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Cũng không thể bị Thiểm Điện Điêu hoàn toàn bỏ lại phía sau.

Thiểm Điện Điêu thấy Cố Hàn Uyên lại không dỗ nó, càng thêm tức giận, quyết định ít nhất một ngày không để ý đến hắn.

Tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, Thiểm Điện Điêu triệt để mở mang trí tuệ.

IQ và tư duy của nó lúc này đã không khác biệt quá nhiều so với người bình thường.

Điểm thiếu sót nhiều nhất chính là chút thường thức và quan niệm luân lý.

Điều này ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ đến.

Có linh tính và có trí khôn hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Vì vậy hắn cũng không để ý Thiểm Điện Điêu đang giận dỗi một bên, chuyên tâm hướng dẫn hai nàng tu luyện Âm thiên.

Không thể không nói, tư chất hai nàng quả thực rất bình thường, bị Cố Hàn Uyên coi là bình hoa cũng là chuyện đương nhiên.

Các nàng thủy chung không thể hoàn toàn lĩnh hội được cách tu luyện Âm thiên.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách tự mình chỉ đạo.

Thiểm Điện Điêu trốn ở một bên một mình tu luyện, rất là chấn động.

Từ khi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết sau đó, nó cảm nhận được một hình thái sinh mệnh hoàn toàn khác biệt so với trước kia, vì vậy đối với tu luyện cực kỳ để tâm.

Nó vô cùng bất mãn với hành vi đặt tiêu chuẩn cao nhất của Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc, nó cúi đầu nhìn một cái, nhất thời tràn đầy cảm giác hụt hẫng, tủi thân cuộn tròn lại, rồi nhắm mắt làm ngơ.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên lúc này đang luyện đan, dùng mô cơ thể của Mãng Cổ Chu Cáp cùng độc thảo trên Hiệp Khách đảo, cùng với các loại độc vật nguyên liệu của Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu để luyện đan.

Hắn còn gia nhập một ít phấn hoa Kim Ba Tuần Hoa để cân bằng độc tính.

Đan dược luyện ra chỉ cao thấp như hạt đậu, toàn thân vàng óng, mùi thơm ngào ngạt.

Cố Hàn Uyên đặt tên là Nuôi độc đan.

Độc tính của Nuôi độc đan hoàn toàn được bao bọc trong bùn thuốc màu vàng kim.

Người thường nếu dùng sẽ mất mạng trong khoảnh khắc.

Chỉ có những động vật bẩm sinh có độc như Thiểm Điện Điêu mới có thể từ từ hấp thu nó, bồi dưỡng nồng độ độc trong cơ thể.

Đồng thời, cơ thể sẽ được bổ dưỡng dưới sự kích thích tuần hoàn của độc mới và độc cũ.

Nuôi độc đan danh xứng với thực.

Cố Hàn Uyên ban đầu chỉ tính toán luyện ra chút đan dược giảm độc tính của Mãng Cổ Chu Cáp, coi như linh thực nhỏ để cho Thiểm Điện Điêu ăn.

Thế nhưng Thiểm Điện Điêu ngoài ý muốn tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, có linh khí hộ thể trong kinh mạch giả thuyết, mới đặc biệt luyện ra loại Nuôi độc đan lấy độc dưỡng bổ này.

Thậm chí ở mức độ nhất định có thể đem linh khí trong kinh mạch giả thuyết tác dụng vào trong cơ thể Thiểm Điện Điêu.

Có thể nói là may đo riêng.

Cố Hàn Uyên bỏ từng viên Nuôi độc đan màu vàng kim như hạt đường đậu vào thắt lưng gấm rồi cất đi.

Hắn nhìn Thiểm Điện Điêu đang sốt ruột đến mức xoay vòng quanh chân mình, buồn cười hỏi: Con chồn vẫn còn giận đấy à.

Thiểm Điện Điêu nghe vậy, theo vạt áo bào trắng của Cố Hàn Uyên một đường leo đến vai hắn, lấy lòng dùng đầu nhỏ cọ xát gò má Cố Hàn Uyên, kêu hai tiếng lanh lảnh.

Hiển nhiên, dưới sự mê hoặc của mỹ thực Nuôi độc đan, nó đã bất chấp giận dỗi.

Hoặc có lẽ vốn dĩ nó không giận nhiều, chẳng qua là giống như tiểu cô nương vậy dùng chút tính trẻ con mà thôi.

Cố Hàn Uyên bị Thiểm Điện Điêu cọ làm ngứa, bất đắc dĩ nói: Đừng cọ, cho ngươi đây.

Nói rồi, hắn từ thắt lưng gấm lấy ra một viên Nuôi độc đan hương thơm xông thẳng vào mũi.

Nhìn ánh mắt khát vọng của Thiểm Điện Điêu, Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đút Nuôi độc đan cho Thiểm Điện Điêu.

Thiểm Điện Điêu vui sướng kêu một tiếng, tựa như kiêu ngạo nói: Coi như ngươi biết điều, ta tha thứ cho ngươi.

Cố Hàn Uyên buồn cười gõ nhẹ cái đầu nhỏ của Thiểm Điện Điêu, tiện thể dặn dò: Chờ ngươi tiêu hóa xong rồi hãy ăn viên tiếp theo, đừng có tham ăn.

Thiểm Điện Điêu kêu hai tiếng lanh lảnh đáp lời, rồi chui vào trong vạt áo Cố Hàn Uyên không có động tĩnh.

Hiển nhiên đang bận tiêu hóa Nuôi độc đan.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên treo lên nụ cười, cũng bị sự hoạt bát đáng yêu của Thiểm Điện Điêu chọc cười.

Chuyện của Thiểm Điện Điêu đã giải quyết.

Hắn quay sang nhìn bốn cô gái đang trò chuyện.

Lý Thanh La khi nhìn thấy Cam Bảo Bảo, trong mắt liền hiện lên một tia hiểu rõ.

Cam Bảo Bảo quả nhiên cũng bắt đầu trẻ lại.

Khí sắc hồng hào, kiều diễm ướt át.

Những nếp nhăn nhỏ vốn không nhiều ở khóe mắt đã biến mất hoàn toàn.

Da dẻ mịn màng có độ bóng.

Chương 332

Linh khí tẩm bổ đã phát huy tác dụng ban đầu.

Hai nàng đang bàn luận về chỗ thần kỳ của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Vương Ngữ Yên và Chung Linh, đôi tiểu tỷ muội này, ngồi một bên trò chuyện thì thầm, thỉnh thoảng lại vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Cũng không biết là ai đang truyền thụ kinh nghiệm cho ai, có lẽ là học hỏi lẫn nhau cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đến lúc xuất phát rồi, không thể để người khác chờ lâu.

Chúng nữ nghe vậy đồng loạt nhìn lại.

Cam Bảo Bảo chần chừ một lát, đề nghị: Ta và Chung Linh hay là cứ chờ ở đây cho các ngươi trở về nhé.

Chúng ta trên bề mặt vẫn không thể biểu hiện quá thân cận.

Cố Hàn Uyên biết nàng lo lắng thân phận Vô Thiên bại lộ.

Dù sao ở Đại Lý có không ít người đều biết quan hệ của Cam Bảo Bảo và Vô Thiên.

Thậm chí theo hung danh của Vô Thiên càng truyền càng xa, Cam Bảo Bảo cũng sẽ không thể vô danh.

Hắn đối với điều này sớm đã có chuẩn bị.

Cho dù có người phát hiện quan hệ của Cam Bảo Bảo và Cố Hàn Uyên, hắn cũng có biện pháp giải quyết.

Bất quá, Cam Bảo Bảo nếu vì hắn suy nghĩ, hắn cũng không từ chối hảo ý của nàng.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên ngoan ngoãn theo Cố Hàn Uyên đi.

Các nàng vốn dĩ mang theo ý định phá hoại.

Tướng mạo hai nàng rất giống Lý Thu Thủy, Lý Thanh Lộ hơn nửa cũng giống mấy phần.

Để tránh gây ra phiền toái không cần thiết quá sớm, các nàng vẫn quyết định đeo khăn che mặt trước khi chính thức bắt đầu phá rối.

Cố Hàn Uyên biết suy nghĩ nhỏ của hai nàng, đối với điều này cũng không để ý.

Bởi vì các nàng hơn nửa sẽ phải thất vọng.

Dù sao, kết quả định vị thần niệm lại rất thú vị mà.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cả khuôn mặt tràn ngập ý cười trêu chọc.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng đi tới Tây Hạ hoàng cung.

Thị vệ ở cửa hoàng cung vô cùng kinh ngạc mà liếc nhìn hai nàng bên cạnh hắn.

Ngược lại cũng không phải không có ai mang theo bạn gái đến tham gia tuyển rể Tây Hạ.

Chỉ là hai nàng mặc dù bị khăn che mặt che đi, nhưng chỉ qua đôi mắt đẹp lấp lánh như nước mùa thu và dáng vẻ yêu kiều, là có thể nhận ra là những mỹ nhân hiếm có.

Mang theo hai mỹ nhân như vậy đến tuyển rể, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Cố Hàn Uyên cho thấy thân phận sau đó, thị vệ liền nhường

đường.

Đồng thời vừa vào cửa liền thấy có một thị nữ đang đợi.

Thị nữ một thân y phục màu xanh lục nhạt, thân hình thon thả, cử chỉ thanh tao lịch sự, dung mạo cũng thập phần xinh đẹp tuyệt trần.

Thị nữ khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, hai mắt sáng bừng.

Những người đến tham gia tuyển rể Tây Hạ đều là các thanh niên tuấn kiệt của các quốc gia, thế nhưng về tướng mạo, Cố Hàn Uyên lại là một tồn tại ở đẳng cấp độc nhất vô nhị.

Một thân áo bào trắng như trăng không dính bụi trần, phong độ nhẹ nhàng mà mang theo tiên khí tiêu sái.

Tuấn tú đến mức dường như ngũ quan được sinh ra để hợp với thẩm mỹ.

Da thịt không tì vết chút nào, ngay cả nữ tử cũng phải ghen tị.

Khóe miệng hắn treo nụ cười ôn hòa, chỉ cần liếc mắt một cái liền khiến người ta thất thần.

Thị nữ chỉ quan sát vài lần, liền không khỏi đỏ mặt.

Nàng đã vững tin vào thân phận của Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên, y như lời đồn đãi trên giang hồ, là nhân vật như tình nhân trong mộng của các cô gái.

Bất quá, lời xã giao vẫn phải nói.

Thị nữ không dám nhìn nhiều khuôn mặt tuấn tú khiến người ta phải ngắm nhìn của Cố Hàn Uyên, cúi đầu hơi ngượng ngùng nói: Xin hỏi có phải Cố công tử không.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Chính là tại hạ, không biết phương danh của cô nương.

Thị nữ chỉ cảm thấy có luồng gió xuân mát lành thổi qua mặt, dùng lời hiện đại hình dung chính là tai suýt nữa mang thai.

Vì vậy vành tai của nàng nhất thời đỏ bừng.

Trong lúc nhất thời nàng suýt nữa không thốt nên lời.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên hỏi lại lần nữa, nàng mới hồi phục tinh thần lại, vì mình thất lễ mà cảm thấy ngượng ngùng.

Giọng nàng gấp gáp nói: Công tử quá lời rồi, nô tỳ Hiểu Lôi, là thị nữ của quận chúa, chuyên đến để đón tiếp.

Cố Hàn Uyên giả vờ thán phục khen: Hiểu Lôi cô nương xinh đẹp tuyệt trần, nữ tử khiến người ta hài lòng như vậy lại bị coi là thị nữ.

Vậy Ngân Xuyên quận chúa hẳn phải có phong thái Thiên Tiên.

Ý trong lời nói của hắn như thể đang nói nếu không phải phong thái Thiên Tiên, thì không có tư cách để Hiểu Lôi làm thị nữ.

Tương đương với việc gián tiếp nói Hiểu Lôi đẹp đến mức không nên chỉ làm một thị nữ.

Lời khen này khiến khuôn mặt tươi cười của Hiểu Lôi càng thêm đỏ bừng.

Lý Thanh Lộ quả thực vô cùng xinh đẹp, nhưng muốn nói phong thái Thiên Tiên thì quá đáng.

Hiểu Lôi vốn là tính tình dễ thẹn thùng, nàng cũng không mặt dày thừa nhận quận chúa nhà mình có phong thái Thiên Tiên.

Một trái tim khẽ rung động.

Với tướng mạo và danh tiếng địa vị ngày nay của Cố Hàn Uyên, lại nói những lời dễ nghe như vậy, một thiếu nữ tuổi đôi mươi như Hiểu Lôi làm sao có thể chịu nổi.

Ngược lại, Lý Thanh La đứng sau lưng Cố Hàn Uyên không khỏi liếc mắt, hiển nhiên là khó chịu vì hắn nhanh như vậy đã bắt chuyện được một thiếu nữ ngây thơ.

Hiểu Lôi lén lút ngước mắt liếc nhìn Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm, thần tình ôn hòa.

Trong lòng thầm nghĩ: Giá như Cố công tử có thể trở thành quận mã thì tốt biết mấy.

Gương mặt đỏ ửng của nàng lại càng ửng hồng hơn vài phần.

Hiểu Lôi là thị nữ thiếp thân của Lý Thanh Lộ.

Không có gì bất ngờ, nàng sẽ trở thành nha đầu hồi môn động phòng.

Nàng có hảo cảm với Cố Hàn Uyên hơn hẳn những người khác.

Hơn nữa, trong mắt nàng, Lý Thanh Lộ hẳn cũng có khuynh hướng về phía Cố Hàn Uyên.

Bằng không, vì sao lại cố ý hạ lệnh cho nàng đến đây nghênh tiếp.

Trước đó, những người khác đâu có đãi ngộ này.

Bất quá, khi nàng trông thấy hai vị nữ tử phía sau Cố Hàn Uyên, đôi mi thanh tú khẽ cau lại.

Nàng có ý nghĩ nhất trí với thị vệ cửa cung.

Nghi hoặc không hiểu vì sao Cố Hàn Uyên lại mang theo hai giai nhân tham gia Tây Hạ tuyển rể.

Chẳng lẽ không lo lắng Lý Thanh Lộ trông thấy rồi sẽ giảm bớt hảo cảm sao.

Trong lòng Hiểu Lôi không khỏi dâng lên vài phần cảm giác nguy cơ.

Tuy bị Cố Hàn Uyên khen ngợi khiến phương tâm ngượng ngùng, nhưng nàng vẫn quyết định vì Lý Thanh Lộ mà gia tăng hảo cảm.

Nàng khẽ khàng nói: Nô tỳ làm sao có thể sánh vai cùng quận chúa.

Quận chúa dung nhan xinh đẹp, đoan chính thanh nhã, vô song vô đối.

Nàng là đệ nhất mỹ nhân Tây Hạ.

Lời này ngược lại cũng không hoàn toàn là lời khen khách sáo.

Với dung nhan tuyệt mỹ của Lý Thanh Lộ, ở một quốc gia nhỏ như Tây Hạ, được xếp hạng đệ nhất cũng không kỳ lạ.

Lý Thu Thủy trên mặt có dấu vết do Vu Hành Vân để lại, ngày thường nàng cũng luôn mang khăn che mặt.

Người thường căn bản không biết dung mạo nàng thế nào.

Chương 333

Hiểu Lôi dẫn đường cho ba người Cố Hàn Uyên.

Lúc này, vừa vặn đi đến một góc vắng người.

Cố Hàn Uyên, trước ánh mắt kinh ngạc của Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên, kéo lấy cánh tay Hiểu Lôi.

Trong ánh mắt thất kinh của nàng, chàng kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Cố Hàn Uyên cợt nhả cười nói: Hiểu Lôi cô nương nói vậy vì Ngân Xuyên quận chúa, nhưng là hy vọng tại hạ toàn lực ứng phó nghênh cưới Ngân Xuyên quận chúa sao.

Chẳng lẽ là vội vã muốn làm nha đầu động phòng.

Cố Hàn Uyên chẳng chút kiêng dè vạch trần tâm tư nhỏ bé của nàng.

Hiểu Lôi nghe vậy đại xấu hổ, khuôn mặt thanh tú đỏ bừng.

Trong chốc lát lại quên mất hành động có phần thất lễ khinh bạc của Cố Hàn Uyên.

Tính tình thẹn thùng khiến nàng vô thức muốn cúi đầu.

Bàn tay còn lại của Cố Hàn Uyên lại nắm lấy chiếc cằm thon của Hiểu Lôi, nâng lên.

Lực đạo không lớn, nhưng lại mang theo ý chí không cho cự tuyệt.

Chàng dùng thanh âm từ tính chậm rãi nói: Nhìn ta.

Nói cho ta biết ý nghĩ thật sự của ngươi.

Hiểu Lôi từ cự ly gần nhìn gương mặt tuấn tú hại người hại đời

của Cố Hàn Uyên.

Trong đôi mắt sâu thẳm đen láy đó, nàng trông thấy một khuôn mặt cười đỏ bừng.

Một trái tim thiếu nữ đập thình thịch.

Hiểu Lôi từ nhỏ đã vào cung.

Mấy tuổi sau đó chỉ toàn gặp qua thái giám bán nam bán nữ.

Chưa từng thấy qua nam nhân chân chính.

Ngay cả Hoàng Đế cùng Hoàng Thái Tử cũng chưa từng thấy qua.

Lần đầu tiếp xúc lại là một nam tử tuấn mỹ hiếm có trên đời như Cố Hàn Uyên.

Nơi nào có thể chịu đựng được thế công cường hãn như vậy.

Ánh mắt tức thì trở nên mê ly.

Nàng vô thức thì thầm nói: Nô tỳ hy vọng công tử có thể nghênh cưới quận chúa.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của Hiểu Lôi, khóe miệng lướt qua một nụ cười hài lòng.

Chiêu này đối với thiếu nữ quy củ vẫn hữu hiệu.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là dung mạo phải qua ải.

Bằng không, thu hoạch được sẽ là một cái tát tai vang dội.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Vậy Hiểu Lôi nói cho ta nghe một chút chuyện về Ngân Xuyên quận chúa đi.

Hiểu Lôi nhìn Cố Hàn Uyên buông mình ra, trong lòng hơi có chút thất lạc.

Nhưng sau khi trải qua một màn như thế, nàng cũng kiên định ý nghĩ muốn giúp đỡ.

Trong lòng nàng nửa điểm cũng không có gánh nặng phản bội Lý Thanh Lộ.

Nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên chính là lương phối của Lý Thanh Lộ.

Vì vậy, sau khi chậm lại tinh thần, nàng liền đem hết thảy tin tức liên quan đến Lý Thanh Lộ nói thẳng ra.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên nhìn Hiểu Lôi nhanh chóng bị Cố Hàn Uyên lừa gạt đến mức không biết phương hướng, không khỏi nhìn nhau, vừa cảm thán mị lực hơn người của Cố Hàn Uyên, lại khó tránh khỏi có chút ghen tuông.

Hiểu Lôi không hổ là thị nữ theo Lý Thanh Lộ từ nhỏ.

Lý Thanh Lộ trước mặt nàng cơ hồ không có bí mật.

Cố Hàn Uyên nghe nàng kể, càng thêm hiểu rõ về Lý Thanh Lộ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, đột nhiên hỏi: Ngân Xuyên quận chúa gần đây có gì bất thường không.

Hiểu Lôi nghe vậy ngẩn người, chần chừ nói: Gần đây quận chúa quả thật có chút kỳ quái.

Nô tỳ đã mấy ngày chưa từng thấy mặt quận chúa, dù có chuyện bẩm báo cũng bị cách bởi một tầng sa liêm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, càng thêm xác nhận suy đoán của mình.

Nghĩ đến nha đầu kiêu ngạo kia, không khỏi bật cười.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Hiểu Lôi, chàng dặn dò: Nếu quận chúa nhà ngươi hỏi ngươi và ta hàn huyên điều gì, ngươi cứ nói với nàng rằng ta đang hỏi thăm tung tích của một tiểu cô nương bị trộm.

Hiểu Lôi ngây người hỏi: Tiểu cô nương.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, khẽ cười nói: Nàng tên Vu Hành Vân, dáng người bé nhỏ khoảng mười một, mười hai tuổi, là một tiểu nha đầu kiều diễm đáng yêu.

Hiểu Lôi ngoan ngoãn đáp: Vâng, công tử còn có phân phó gì khác không.

Tuy lời dặn dò của Cố Hàn Uyên có chút kỳ lạ, nhưng lúc này nàng đã hoàn toàn hướng về Cố Hàn Uyên, tự nhiên sẽ không từ chối một yêu cầu đơn giản như vậy.

Bất quá, trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Dù sao Cố Hàn Uyên không chỉ mang theo hai mỹ nhân đến tham gia tuyển rể, còn cố ý dặn nàng nói với Lý Thanh Lộ rằng chàng đang tìm một tiểu cô nương.

Bộ dáng hoàn toàn không lo lắng Lý Thanh Lộ sẽ ngại.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu sự lo lắng của Hiểu Lôi, ôn tồn an ủi: Tạm thời cứ như vậy đi.

Hiểu Lôi cứ an tâm chờ làm nha đầu hồi môn động phòng là được.

Hiểu Lôi nghe vậy, mặt lại đỏ ửng.

Hiếm thấy mà dỗi nhẹ: Công tử.

Vẻ thẹn thùng đó lại càng khiến Cố Hàn Uyên thêm phần thỏa mãn.

Có được một thiếu nữ ôn nhu đáng yêu như vậy, ngược lại là tuyệt không thiệt thòi.

Hiểu Lôi rất nhanh dẫn ba người Cố Hàn Uyên đến trước một cổng cung điện.

Nàng khẽ khàng nói: Công tử, phía trước chính là địa điểm hội nghị tuyển rể.

Nghe nói người chủ trì là Thống Lĩnh Nhất Phẩm Đường Hách Liên Thiết Thụ tướng quân.

Nô tỳ xin cáo lui về phục mệnh quận chúa.

Được.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ấm áp.

Hiểu Lôi quyến luyến hướng chàng hành lễ cáo biệt.

Lý Thanh La nhìn bóng lưng thướt tha yểu điệu của Hiểu Lôi, chua chát nói: Hàn Uyên, thủ đoạn của chàng thật lợi hại.

Nhanh như vậy đã câu được thị nữ bên cạnh Thanh Lộ.

Nhìn nàng bước đi cẩn trọng, dáng vẻ lưu luyến không rời kia, e rằng chàng muốn nàng tự dâng mình cũng không khó phải không.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: A La, sao nàng lại ghen với một thị nữ chứ.

Hiểu Lôi đã cho ta không ít tin tức thú vị đấy.

Lý Thanh La ngây người hỏi: Tin tức.

Nàng trước đó chỉ lo ghen tuông, đâu còn tâm tư suy nghĩ chuyện khác.

Ngược lại, Vương Ngữ Yên mắt lộ vẻ trầm tư, hỏi nghi ngờ trong lòng: Cố đại ca, chàng tìm Vu Hành Vân, có phải là tiểu cô nương từng đi theo bên chàng trong đại hội Nam Thiếu Lâm không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy kinh ngạc nói: Ngữ Yên, hóa ra nàng vẫn còn nhớ.

Ta có dự cảm, sẽ tìm thấy nàng ở Tây Hạ.

Chàng phát hiện, các nữ tử bên cạnh chàng dường như chỉ cần thoát khỏi quỹ tích ban đầu, đều sẽ tự nhiên trưởng thành.

Sự trưởng thành này thật khiến chàng vô cùng vui mừng.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía cung điện đang truyền ra không ít tiếng ồn ào, thản nhiên nói: Đi thôi, để ta xem xem tuyển rể Tây Hạ lần này sẽ có những bất ngờ nào.

Cố Hàn Uyên dẫn hai nàng tiến vào cung điện.

Vừa mới bước qua cổng, đã nghe thấy giọng nói khù khờ ồm ồm của Tông Tán vương tử.

Bản vương tử trời sinh thần lực, loại tiểu bạch kiểm như ngươi làm sao tranh đấu nổi bản vương tử.

Hắn giễu cợt đối tượng là một nam tử y phục bạch y, không vương hạt bụi, tay cầm quạt xếp, mi thanh mục tú.

Đúng là một quý công tử tiêu sái.

Cũng khó trách sẽ bị Tông Tán vương tử ghen tỵ mà để mắt tới.

Chính là Thượng Quan Hải Đường đã không gặp từ sau khi chia tay ở Võ Đang Sơn.

Gặp phải một kẻ ngốc như Tông Tán vương tử, dù Thượng Quan Hải Đường có độ lượng rộng rãi cao thượng đến mấy, cũng khó mà ứng phó được kẻ ngoài.

Đám người giữa sân thấy thế đều ôm tâm tư chế giễu đứng xem.

Thanh âm trong trẻo của Cố Hàn Uyên vang vọng khắp điện: Thượng quan huynh đệ, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ.

Thanh âm bao hàm nội lực, tựa như vang vọng bên tai đám người.

Đám người kinh hãi, nhất tề nhìn về phía cửa chính.

Chứng kiến Cố Hàn Uyên, tất cả đều biến sắc.

Một trận động tĩnh đứng dậy, tiếng hành lễ cung kính liên tiếp vang lên: Gặp qua Cố công tử.

Còn có không ít người hô Minh chủ.

Những người này chính là các chưởng môn môn phái từng bái Cố Hàn Uyên làm Minh chủ trên Hiệp Khách đảo.

Chương 334

Cố Hàn Uyên thấy thế, chỉ đơn giản gật đầu đáp lại.

Tông Tán vương tử tuy là một kẻ ngốc nghếch, nhưng lại vô tình làm được việc tốt.

Hắn trên đường đi đến Tây Hạ đã đặt các trạm kiểm soát, ngăn lại không ít kẻ thật giả lẫn lộn đến thử vận may.

Vì vậy, những người thật sự có mặt không phải là Vương tôn quý tộc có thân phận đúng quy cách, thì cũng là hào hiệp giang hồ, chưởng môn có thực lực phi phàm.

Ở cấp độ giang hồ, tự nhiên không ai dám bất kính với Cố Hàn Uyên.

Những người vẫn an nhiên ngồi tại chỗ kia, dĩ nhiên là càng khiến người chú ý.

Tuyệt đại đa số đều là vương tử, quý tộc từ các quốc gia khác đến.

Bởi vì tuyển rể Tây Hạ cố ý nhắc đến Cố Hàn Uyên, khiến chàng nhanh chóng nổi danh ở các quốc gia.

Nhất là giới thượng lưu lại càng bắt đầu tìm hiểu tin tức liên quan đến chàng.

Thế nhưng rất nhanh đã dấy lên nhiều nghi vấn.

Dù sao, sự tích của Cố Hàn Uyên quá mức khoa trương.

Ở Võ Đang Sơn vào ngày sinh nhật Trương Tam Phong, chàng tuy được coi là thiên tài xuất chúng với thiên phú cao tuyệt, nhưng lại nhanh chóng trưởng thành sau khi đến Tống Quốc.

Mỗi lần xuất hiện đều như biến thành người khác mà trở nên mạnh hơn.

Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, chàng càng nổi danh với danh hiệu Tam Tuyệt Kiếm Tiên, đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Chỉ cần là người thường thức, khó tránh khỏi nghi ngờ tính chân thực của những điều này.

Những người chưa từng tận mắt chứng kiến uy thế của Cố Hàn Uyên càng khó có lòng kính sợ.

Thượng Quan Hải Đường khi chứng kiến Cố Hàn Uyên thì giật mình, lại có chút không chắc chắn mà hỏi: Cố huynh.

Giờ đây, Cố Hàn Uyên đã sớm không còn là đệ tử đời thứ ba mới lộ tài kiếm pháp, vẫn còn có chút non nớt ở Võ Đang Sơn năm xưa.

Chàng đã tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết thành công, lại mang trong mình đại lượng linh khí.

Chỉ cần đứng đó bình tĩnh mỉm cười, đều toát ra một loại tiên khí lay động thị giác.

Tuy mặt mày không khác xưa, nhưng tướng mạo trông qua lại tuấn mỹ khiến người khác thất thần.

Khí chất càng khác biệt trời vực, thế nên Thượng Quan Hải Đường trong chốc lát không dám nhận ra.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười, trêu chọc nói: Thượng quan huynh đệ đây là muốn trở mặt sao.

Thượng Quan Hải Đường nhìn Cố Hàn Uyên tiến lại gần, gương mặt anh tuấn kia càng hiện rõ.

Đôi mắt sâu thẳm đen láy thần quang ẩn hiện.

Khóe môi cong lên độ cong vừa phải.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thượng Quan Hải Đường lại không tự chủ hiện lên một vệt đỏ ửng nhạt.

Trong lòng nàng thầm kêu: Sao nửa năm không gặp, chàng lại tuấn mỹ đến nhường này.

Quả thật khiến người ta sững sờ, trách không được giang hồ thịnh truyền Cố huynh còn tuấn mỹ hơn cả Giang Phong danh truyền thiên hạ năm đó.

Thượng Quan Hải Đường trấn tĩnh lại tâm thần.

Giọng nói trong trẻo từ đôi môi mỏng manh của nàng truyền ra.

Đôi mắt đẹp mỉm cười thở dài nói: Cố huynh thay đổi quá lớn, Thượng Quan quả thật có chút không dám nhận.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ấm áp nói: Thượng quan huynh đệ nói đùa rồi.

Ngược lại là Thượng quan huynh đệ ngày càng thanh quý tuấn nhã, cũng khó trách sẽ khiến người khác đố kỵ, chạy tới gây phiền toái.

Ánh mắt chàng hướng về Tông Tán vương tử đang lúng túng, lạnh lùng nói: Cố mỗ nói có đúng không, Tông Tán vương tử.

Tông Tán vương tử hôm qua vừa chứng kiến cái chết của võ sĩ Thổ Phiên, lại được kiến thức uy thế của Cố Hàn Uyên.

Lúc này vừa nghe thấy thanh âm lạnh lùng của chàng, tựa như lại trở về thời điểm mệnh không do mình ngày hôm qua.

Lòng vẫn còn sợ hãi toát mồ hôi lạnh, âm lượng tức thì yếu đi.

Hắn xấu hổ nói: Hóa ra vị công tử này quen biết Cố công tử sao.

Quấy rầy, quấy rầy.

Dứt lời, hắn cũng không đợi Cố Hàn Uyên đáp lại, có chút chật vật mà trở về chỗ ngồi của mình.

Đám người thấy Tông Tán vương tử bắt nạt kẻ yếu khờ khạo như vậy, dồn dập cười trộm.

Đồng thời, cũng không ít người ánh mắt ngưng trọng nhìn Cố Hàn Uyên đang tán gẫu cùng Thượng Quan Hải Đường.

Dù sao, tính cách lỗ mãng của Tông Tán vương tử quá dễ hiểu.

Chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra hắn sợ hãi Cố Hàn Uyên, cũng gián tiếp nói rõ Cố Hàn Uyên không phải phàm nhân.

Thượng Quan Hải Đường bất đắc dĩ thở dài, cảm kích nói: Đa tạ Cố huynh giúp đỡ giải vây, Thượng Quan quả thật không ứng phó nổi Tông Tán vương tử.

Nàng ở Võ Đang Sơn đã có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, sau khi gặp lại lại được chàng giúp đỡ giải vây.

Khuôn mặt thanh tú nàng toát ra vẻ mừng rỡ, nụ cười vui sướng kia tựa như đóa hoa mới nở yêu kiều, suýt nữa bại lộ sơ hở nữ giả nam trang.

Thấy đám người đang chú ý hai người có chút ngây người, không ít người lại bắt đầu hoài nghi xu hướng của bản thân.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: Thượng quan huynh đệ quá mức tao nhã lịch sự, tự nhiên không có cách nào với loại kẻ ngốc này.

Vừa lúc chỗ ngồi bên cạnh Thượng Quan Hải Đường không có ai, Cố Hàn Uyên liền dẫn hai nàng ngồi xuống bên cạnh nàng.

Thượng Quan Hải Đường trước đó chú ý lực vẫn luôn ở trên người Cố Hàn Uyên.

Lúc này mới phát hiện hai vị nữ tử bên cạnh chàng.

Trong mắt Thượng Quan Hải Đường lóe lên vẻ kinh diễm.

Hai nàng tuy mang khăn che mặt, nhưng chỉ riêng đôi mắt Thu Thủy cùng dáng người yểu điệu lộ ra ngoài cũng đủ để nhìn ra cả hai đều là tuyệt mỹ mỹ nhân.

Thượng Quan Hải Đường trong thân nam trang lúc này dường như có một loại cảm giác mơ hồ bị hạ thấp.

Nàng tuy từ trước đến nay đều lấy thân phận nam tử xuất hiện, nhưng chưa bao giờ có mặc cảm tự ti vì dung mạo không bằng người.

Lúc này lại bị hai nàng chưa lộ chân dung làm cho lu mờ, tâm tình khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Thượng Quan Hải Đường đè nén tâm tư phức tạp xuống, giả vờ tò mò hỏi: Hai vị này là.

Đám người cũng liên tiếp đưa mắt nhìn hai nàng với phong thái trác tuyệt.

Một số kẻ háo sắc càng mắt lộ vẻ tham lam.

Nếu không kiêng kỵ Cố Hàn Uyên, lúc này e rằng đã muốn tiến lên trêu ghẹo.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, tiện thể thêm một số kẻ vào danh sách ám sát Thiên Võng.

Khẽ cười nói: Các nàng là hồng nhan tri kỷ của tại hạ.

Hai nàng hướng Thượng Quan Hải Đường gật đầu ý bảo.

Các nàng tuy cảm thấy Thượng Quan Hải Đường vô cùng xinh đẹp, nhưng lại không thể phát hiện nàng là nữ giả nam trang.

Vì vậy đều vẫn duy trì một khoảng cách, khéo léo ngồi xuống phía sau Cố Hàn Uyên, yên lặng nhìn hai người nói chuyện với nhau.

Thượng Quan Hải Đường nửa cười nửa không chế nhạo nói: Tin đồn Cố huynh phong lưu quả không giả, đi đến đâu cũng có hồng nhan vây quanh.

Trong lời nói này lại mơ hồ có chút vị chua.

Cố Hàn Uyên tự nhiên là người đầu tiên phát hiện.

Nụ cười có chút vi diệu hỏi: Thượng quan huynh đệ đây là đang hâm mộ sao.

Lời này có chút lập lờ nước đôi, không biết là nói hâm mộ Cố Hàn Uyên có hai giai nhân xinh đẹp bầu bạn, hay là hâm mộ hai giai nhân có thể làm bạn với Cố Hàn Uyên tuấn dật như tiên.

Thượng Quan Hải Đường lúc này cũng kịp phản ứng rằng giọng điệu của mình không đúng.

Chưa kịp che giấu, liền nghe thấy lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Hải Đường đâu biết Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu nàng nữ giả nam trang, vì vậy cũng không nghe ra thâm ý trong lời nói của chàng, trong chốc lát có chút dở khóc dở cười.

Nàng không muốn quanh quẩn mãi ở trọng tâm câu chuyện này, bất đắc dĩ cầu xin nói: Cố huynh đừng trêu chọc ta nữa.

Trong giọng nói lại có chút ý tứ hàm xúc làm nũng không dễ dàng phát hiện.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên nhìn nhau.

Các nàng đều là nữ tử, càng dễ dàng phát hiện sự không thích hợp này.

Thấy Cố Hàn Uyên không hề lay động, chỉ đành giấu sự nghi ngờ vào đáy lòng.

Cố Hàn Uyên cũng không tiếp tục làm khó Thượng Quan Hải

Đường, khẽ cười hỏi: Thượng quan huynh đệ cũng đến Tây Hạ tuyển rể sao.

Thượng Quan Hải Đường thấy Cố Hàn Uyên nhắc đến chính sự, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cảm thấy mị lực của Cố Hàn Uyên đã lâu không gặp quá khó lòng chống đỡ, luôn khiến nàng không tự chủ mà dao động.

Thượng Quan Hải Đường khẽ gật đầu nói: Thượng Quan là đại biểu bệ hạ đến cầu hôn.

Cố Hàn Uyên hơi cảm thấy kinh ngạc, hỏi: Điều này khó tránh khỏi có chút không có thành ý nhỉ.

Chàng ngược lại có thể hiểu được ý tưởng của Minh quốc Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu.

Mấy vị Vương gia trong nước đều không phải đèn cạn dầu, để tránh cho họ lôi kéo đến Tây Hạ, nên mới cố ý hạ lệnh Thượng Quan Hải Đường đến Tây Hạ cầu hôn.

Được hay không lại là chuyện khác, ít nhất phải thể hiện một thái độ.

Chương 335

Thượng Quan Hải Đường cũng biết ý tưởng của Chu Hậu Chiếu, vì vậy tâm tình ngược lại rất thoải mái.

Nàng khẽ cười nói: Chỉ là tận lực mà thôi.

Thượng Quan ngược lại rất xem trọng Cố huynh có thể ôm mỹ nhân về.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại mơ hồ có chút khó chịu.

Cố Hàn Uyên chỉ coi như không phát hiện ngữ khí ẩn chứa điều kỳ lạ của nàng, sảng lãng cười nói: Vậy coi như mượn lời chúc phúc của thượng quan huynh đệ.

Thượng Quan Hải Đường giật mình.

Vốn dĩ nàng chỉ nói đôi lời xã giao, không ngờ Cố Hàn Uyên lại thật sự dường như có ý muốn làm quận mã Tây Hạ.

Trong lòng nàng có chút phức tạp khó tả, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, không cách nào thu hồi.

Để che giấu tâm tư bị Cố Hàn Uyên làm xáo trộn, Thượng Quan Hải Đường cố ý đề nghị: Thượng Quan giới thiệu cho Cố huynh một chút các đối thủ cạnh tranh là ai nhé.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên đến muộn, cho rằng chàng không biết về những người đến Tây Hạ tuyển rể.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không từ chối, ôn hòa cười nói: Không bằng vừa uống vừa đàm luận.

Nói rồi, chàng liền từ Trữ Vật Không Gian lấy ra một bầu Sương Hoa Xuân đặt lên bàn.

Thủ đoạn hư không biến vật này không chỉ khiến Thượng Quan Hải Đường kinh ngạc, mà những người lờ mờ chú ý bọn họ cũng thêm vài phần kiêng kỵ.

Thượng Quan Hải Đường ngược lại không có ý truy cứu bí mật của Cố Hàn Uyên, chỉ tò mò hỏi: Đây là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giới thiệu: Sương Hoa Xuân.

Tây Hạ là vùng cao nguyên, khí trời lạnh giá, rượu này đặc biệt ấm người.

Uống quen linh trà linh tửu, Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Bên cạnh, Lý Thanh La ôn uyển tiến lên rót rượu cho hai người.

Dáng vẻ ôn nhu cẩn thận này ngược lại khiến tâm tình Cố Hàn Uyên vui thích hơn nhiều.

Dù sao, điều giáo một nữ tử cố chấp tàn nhẫn trở nên ôn nhu như vậy, vẫn rất có cảm giác thành công.

Lý Thanh La thật ra đã mơ hồ đoán ra Thượng Quan Hải Đường là nữ giả nam trang.

Không chỉ bởi vì một số phản ứng không thích hợp của Thượng Quan Hải Đường, mà càng là bắt nguồn từ sự hiểu rõ đối với Cố Hàn Uyên.

Trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên tuyệt đối không phải loại người sẽ có quan hệ thân cận với một nam tử.

Thượng Quan Hải Đường thấy thế có chút không thoải mái.

Nhất là ánh mắt đầy thâm ý của Lý Thanh La lại càng khiến nàng cảm thấy không tự nhiên.

Bất quá, nàng vẫn nâng Sương Hoa Xuân lên uống.

Nhất thời hai mắt sáng bừng, thở dài nói: Quả nhiên là hảo tửu.

Cảm giác này thật đặc biệt, toàn thân đều ấm áp lên.

Không biết Cố huynh từ đâu mà có được.

Trên khuôn mặt thanh tú của nàng lần nữa hiện lên vẻ đỏ ửng.

Đây là phản ứng bình thường, dù sao nàng là lần đầu tiếp xúc loại rượu có chứa linh khí này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, chỉ ôn tồn nói: Rượu này chỉ tại hạ có, số lượng không nhiều lắm.

Nếu không phải Thượng quan huynh đệ, tại hạ còn tiếc không nỡ lấy ra.

Chàng ngược lại không phải thật sự tiếc.

Dù sao một bầu chỉ vẻn vẹn 50 phản phái điểm.

Chàng chỉ mượn đó để nói rõ sự coi trọng đối với Thượng Quan Hải Đường mà thôi.

Thượng Quan Hải Đường cũng ngầm hiểu ra ý tứ của Cố Hàn Uyên, trong lòng hơi ngại ngùng.

Cũng may lúc này trên mặt đã ửng hồng vì uống Sương Hoa Xuân, nếu không thì đã lộ hết tâm tư ra rồi.

Ngoài mặt nàng vẫn giả vờ trấn định, tiếc nuối nói: Đáng tiếc Thiên Hạ Đệ Nhất Trang lại không thể cất giữ Thiên Hạ Đệ Nhất rượu ngon.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Tại hạ nơi đây vẫn còn những loại rượu ngon khác, có cơ hội sẽ mời Thượng quan huynh đệ thưởng thức nhé.

Coi như là cho Thượng Quan Hải Đường một cái lý do để hẹn ngày gặp lại.

Thượng Quan Hải Đường đổi chủ đề: Đa tạ Cố huynh.

Thượng Quan đến nói cho Cố huynh một chút những người cần phải chú ý nhé.

Tại hạ xin lắng nghe.

Chỉ thấy Thượng Quan Hải Đường hắng giọng một cái, giọng nói rõ ràng dịu dàng nói: Ngoại trừ Tùy quốc, các nước đều có người thân phận tương đối cao đến tham dự, xem như là đối thủ cạnh tranh chính của Cố huynh.

Cố Hàn Uyên đã nhận được tin tức về Tùy quốc từ Địa Võng.

Dương Quảng đối với sự kiểm soát Tùy quốc ngày càng có lòng mà không đủ sức, đương nhiên sẽ không phái mấy vị hoàng tử tới Tây Hạ tuyển rể.

Ban đầu, Tứ Đại Môn Phiệt đều sẽ phái người đến đây, nhưng Dương Quảng lại vào lúc này chuẩn bị xuôi nam Giang Đô.

Một khi Dương Quảng đến Giang Đô, hắn sẽ hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát phương Bắc.

Đến lúc đó, các dã tâm gia bất cứ lúc nào cũng có thể khởi binh tạo phản.

Trong chốc lát, tình thế Tùy quốc sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, dĩ nhiên là không ai không quản ngại vạn dặm xa xôi mà chạy đến Tây Hạ tham dự tuyển rể.

Thượng Quan Hải Đường dừng một chút, tiếp tục nói: Người đến từ Tống Quốc là con riêng của Thái Sư Tần Khoái, Tần Hề.

Bất quá, hắn dường như cũng không chú tâm đến việc chiêu thân.

Theo phân tích tin tức Cố Hàn Uyên nhận được, Tần Khoái đã lớn tuổi, bất cứ lúc nào cũng có thể qua đời.

Tần Hề muốn kế thừa vị trí Tể tướng của Tần Khoái đã bị Hoàng Đế Tống Quốc Triệu Cấu cự tuyệt.

Tình thế Tần gia gần đây rất vi diệu, sở dĩ tộc nhân chi nhánh Tần Hồng Miên mới được triệu hồi vào lúc này.

Tần Hề đến Tây Hạ phần lớn là để mượn cơ hội bắt tay với Mông Nguyên, để lại một đường lui cho Tần gia.

Thanh Quốc là Thế tử Bảo Thân Vương Phúc Khang An, bên cạnh hắn là Ngọc Chân Tử, kẻ phản bội Thiết Kiếm Môn, làm hộ vệ.

Trong thế giới hỗn loạn này, Khang Hi và Bảo Thân Vương Hoằng Lịch là huynh đệ.

Năm đó, Khang Hi nhờ Thái Hậu giúp đỡ mà lên ngôi Hoàng Vị, Bảo Thân Vương không cam lòng, cũng thèm muốn Hoàng Vị.

Phúc Khang An một thân trang phục công tử nhà giàu, Ngọc Chân Tử một thân đạo bào trông qua ngược lại có vài phần đạo mạo nghiêm trang, chỉ là đôi mắt nhỏ hẹp dài kia trông rất hèn mọn.

Hai người này đều nằm trong danh sách ám sát của Thiên Võng.

Kim quốc là Ngụy Vương Hoàn Nhan Tế, hộ vệ là Linh Trí Thượng Nhân mượn từ Triệu Vương phủ.

Triệu Vương Kim quốc chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Sau khi Dương Khang chết, hắn ngược lại đã trầm luân một đoạn thời gian, nhưng gần đây lại hết sức sinh động.

Liêu quốc đến là Tiêu Phong của Tiêu thị, Cố huynh hẳn rất quen thuộc.

Thế tử Trấn Nam Vương Đại Lý Đoàn Dự, nghe nói Trấn Nam Vương Đoàn Chính Thuần cũng tự thân đến Tây Hạ, chẳng biết vì sao lại không có mặt.

Đoàn Chính Thuần còn đang trọng thương hôn mê, Cố Hàn Uyên chỉ có thể thầm chúc phúc hắn đừng chết quá sớm, bằng không thú vui có thể sẽ giảm đi rất nhiều.

Đại đệ tử của Võ Tôn Đột Quyết Bất Hắc là Nhan Hồi Phong.

Cố Hàn Uyên đối với Nhan Hồi Phong lại có chút ấn tượng.

Trong Đại Đường Song Long hắn chết dưới tay Bạt Phong Hàn, hiển nhiên bây giờ vẫn chưa chạm trán Bạt Phong Hàn.

Vương tử của Hoa Lạt Tử Mô, Trát Lan Đinh.

Hoa Lạt Tử Mô đã bị Mông Nguyên diệt quốc, cái gọi là vương tử chẳng qua là chính quyền chạy trốn mà thôi.

Chuyến này phần lớn là để tìm kiếm minh hữu.

Bên cạnh hắn có vài tên cao thủ hộ vệ, thần sắc cảnh giác.

Điều đáng chú ý nhất là một cô gái che mặt thân hình yểu điệu.

Tóc vàng mắt xanh, mày như xuân sơn, mắt như Thu thủy.

Da thịt hơi thiếu huyết sắc, có chút tái nhợt.

Cố Hàn Uyên ở thế giới này lại là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Dương Mã, hứng thú không nhỏ với nàng.

Cô gái che mặt lúc này cũng đầy hứng thú nhìn Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt Thu Thủy sáng ngời khiêu khích như chớp mắt về phía chàng.

Trong khoảnh khắc đó, phong tình kiều mị vô hạn, không ít nam tử đang chú ý nàng đều nhìn đến ngây người.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ấm áp ý bảo, trong lòng lại đang suy nghĩ thân phận của cô gái này.

Vương tử Cát Nhĩ Đan của Junggar.

Trong Lộc Đỉnh Ký, chính là vị vương tử khờ khạo bị Vi Tiểu Bảo lừa gạt kết bái.

Lúc này hắn đang cùng Tông Tán vương tử đồng thanh tương ứng, trò chuyện rất vui vẻ.

Thiếu tộc trưởng Hồi Bộ Hoắc A Y và muội muội nàng, Kim Sam Túy Vũ Hoắc Thanh Đồng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hai mắt sáng lên.

Hoắc Thanh Đồng một thân nam trang, đầu đội mũ quả dưa thêu tơ vàng, bên mũ cắm một cành lông vũ xanh biếc dài.

Tình thế Hồi Bộ trong thế giới này càng thêm ác liệt.

Nàng yêu kiều như hoa xuân, diễm lệ như ánh bình minh.

Trong vẻ đẹp tuyệt trần còn lộ ra khí thế hiên ngang.

Trang phục nam tử của nàng ngược lại không hề có ý che giấu thân phận nữ nhi, cũng hấp dẫn không ít nam nhân chú ý.

Chương 336

Cố Hàn Uyên trước đó khi nhìn thấy lông chim xanh biếc kia đã mơ hồ có suy đoán, lúc này được Thượng Quan Hải Đường xác nhận, nhất thời hứng thú tăng nhiều.

Không chỉ bởi vì Hoắc Thanh Đồng dung mạo cực kỳ xinh đẹp, mà còn bởi vì chàng vẫn băn khoăn về chuyện tứ nữ có thể được thiên hạ.

Hoàng Dung, Nhậm Doanh Doanh đã đắc thủ.

Triệu Mẫn tạm thời vẫn ở lập trường đối địch nên chưa thể tính đến.

Hoắc Thanh Đồng với tài năng quân sự mới là không thể thiếu.

Tình thế Hồi Bộ trong thế giới này càng thêm ác liệt, hoàn toàn là đang cầu sinh tồn trong kẽ hở, đồng thời đối mặt với sự xâm lược của Mông Nguyên và Thanh Quốc.

Nếu không phải Hoắc Thanh Đồng mấy lần dẫn dắt tộc nhân đẩy lùi kẻ địch, Hồi Bộ đã sớm diệt vong.

Vì vậy, giữa vầng trán nàng tràn đầy ưu sầu, hiển nhiên là đang lo lắng cho tương lai Hồi Bộ.

Chuyến này ngoại trừ việc cùng Hoắc A Y đến tuyển rể, mục đích lớn hơn vẫn là tìm kiếm minh hữu.

Hoắc Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên đang nhìn mình, giật mình, chỉ khẽ gật đầu mỉm cười ý bảo.

Ngược lại, điều này khiến Cố Hàn Uyên có chút kinh ngạc vì phản ứng của nàng lại bình thản đến thế.

Chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết.

Lúc này Cố Hàn Uyên tuy ở phương diện giang hồ địa vị cực cao, thế nhưng nếu nói đến cấp độ quốc gia thì đương nhiên sẽ không được coi trọng.

Dù sao, chàng chưa từng toàn lực đối đầu với quân đội.

Bị nghi vấn cũng rất bình thường.

Trước hàng ngàn hàng vạn quân đội, tác dụng của võ công sẽ bị thu nhỏ đến mức tối đa.

Cao thủ giang hồ chỉ có thể ám sát và bắt giặc phải bắt vua trước.

Thật sự muốn đối đầu chính diện với quân đội, chính là sẽ bị tươi sống dây dưa đến chết.

Huống chi còn có uy hiếp của cường cung ngạnh nỏ bắn loạn.

Cao thủ dưới Đại Tông Sư, trừ phi khinh công cực cao, bằng không gặp phải đại lượng quân đội chắc chắn phải chết.

Đại Tông Sư có lẽ có thể chạy thoát, thế nhưng nếu muốn đối đầu cứng rắn với quân đội, cuối cùng cũng sẽ bị dây dưa đến chết.

Chỉ có cao thủ cấp bậc Lục Địa Thần Tiên mới có năng lực giết xuyên quân đội, sở dĩ địa vị Lục Địa Thần Tiên mới có thể đứng ngang hàng.

Đây cũng là quan điểm phổ biến của các triều đình quốc gia đối với cao thủ giang hồ.

Đương nhiên, tiêu chuẩn này đối với Cố Hàn Uyên là vô dụng.

Chàng có linh khí cùng các loại tiên pháp, chỉ cần bất kể tiêu hao, hoàn toàn có thể tàn sát quân đội trên diện rộng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, suy nghĩ tìm cơ hội tạo ra động tĩnh lớn hơn một chút.

Cao Ly, Vinh Lưu Vương Cao Kiến Vũ, bên cạnh là đệ tử thứ hai của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thải Lâm, Phó Quân Du, làm hộ vệ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút kinh ngạc.

Khi biết người Cao Ly đến, chàng đã có suy đoán, vốn tưởng rằng sẽ gặp Phó Quân Xước, không ngờ đến lại là Phó Quân Du.

Phó Quân Du tuổi tròn đôi mươi, một khuôn mặt đoan trang trầm tĩnh, lại có đôi mắt sáng kiều mị.

Thấy Cố Hàn Uyên nhìn qua, nàng giả vờ hung ác trừng lại, ngược lại hiện ra có chút đanh đá.

Dương Quảng ba lần chinh phạt Cao Ly, tuy Cao Ly cuối cùng thắng nhưng cũng lưỡng bại câu thương, bình dân bách tính càng tử thương thảm trọng.

Dưới mối thù nhà hận nước, Phó Quân Du đối với tất cả người Trung Nguyên đều ôm lòng căm hận.

Cố Hàn Uyên thấy nàng trừng lại cũng không để ý, ngược lại cũng dùng nụ cười ấm áp đáp lại nàng.

Điều này lại khiến nàng đỏ bừng cả mặt, hiển nhiên vẫn còn vài phần thiếu nữ tâm tính.

Cô gái che mặt của Hoa Lạt Tử Mô, Hoắc Thanh Đồng, Phó Quân Du.

Cố Hàn Uyên quan tâm nhất đến ba nữ này.

Chàng cũng không nghĩ đến, đến Tây Hạ tuyển rể lại còn có niềm vui ngoài ý muốn.

Chàng vẫn như cũ thiết lập thần niệm định vị cho ba nữ.

Thượng Quan Hải Đường đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: Người tham gia tuyển rể Mông Nguyên chắc hẳn là Lục Hoàng Tôn Húc Liệt Ngột.

Nghe nói hắn đối với việc tuyển rể Tây Hạ là tình thế bắt buộc, chẳng biết vì sao đến bây giờ vẫn chưa đến.

Nếu hắn thật sự đến, hẳn sẽ là đối thủ lớn nhất của Cố huynh.

Nàng trên thực tế còn gánh vác một phần nhiệm vụ giám thị Mông Nguyên, chỉ là lời này không cần thiết phải nói với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ cười nhạt, ánh mắt lại mơ hồ lóe lên.

Thượng Quan Hải Đường thấy Cố Hàn Uyên phản ứng không lớn cũng không để ý, khẽ cười nói: Trừ người đó ra, những người khác đều không có uy hiếp gì đối với Cố huynh.

Cố Hàn Uyên ôn hòa lễ độ nói: Thượng quan huynh đệ vất vả rồi.

Hai người vừa uống rượu vừa tán gẫu.

Thượng Quan Hải Đường đột nhiên oán giận nói: Nói đến lúc trước ở Võ Đang Sơn, ta còn mời Cố huynh đến Thiên Hạ Đệ Nhất Trang không say không về, đáng tiếc Cố huynh lại vẫn không đi.

Hai người tự xưng hô bất tri bất giác đã thay đổi, hiển nhiên mối quan hệ giữa hai bên đã thân cận hơn vài phần.

Trước đây có lẽ chỉ có thể coi là người quen có chút hảo cảm, nhưng bây giờ có thể không khách khí chút nào mà nói là bằng hữu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ tiếc nuối nói: Tại hạ ở Tống Quốc bận rộn, vẫn không thể trở về Minh quốc.

Thần sắc Thượng Quan Hải Đường khẽ động, có lẽ là thói quen nghề nghiệp của một mật thám, nàng vô thức hỏi dò: Cố huynh, những tin đồn kia là thật sao.

Thiên Hạ Đệ Nhất Trang ở Tống Quốc tuy có không ít tai mắt, nhưng dù sao cũng là ở nước ngoài, phần lớn thời gian chỉ có thể hỏi thăm được một vài tin đồn.

Những sự tích liên quan đến Cố Hàn Uyên cũng đa phần là nghe nhầm đồn bậy, hoặc là không rõ ràng, hoặc là phù phiếm.

Đương nhiên, Thượng Quan Hải Đường cũng có sự tò mò đối với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc trong chớp mắt, yên lặng nhìn Thượng Quan Hải Đường một cái, đột nhiên lại ôn tồn nói: Thượng quan huynh đệ có hứng thú, tại hạ có thể kể cho huynh nghe.

Chàng không có vạch trần tâm tư thăm dò của Thượng Quan Hải Đường, vừa lúc cũng muốn mượn tay nàng để truyền danh tiếng đến Minh quốc.

Thượng Quan Hải Đường ngược lại bởi vì cái nhìn của Cố Hàn Uyên mà có chút chột dạ.

Với sự hiểu rõ của nàng đối với Cố Hàn Uyên, có thể nhìn ra chàng đã đoán được tâm tư của mình.

Lúc này thấy chàng không chút ngần ngại, trong lòng mơ hồ có chút cảm động, nét mặt lại bất động thanh sắc cười nói: Xin lắng tai nghe.

Cố Hàn Uyên dùng giọng nói từ tính ôn hòa kể lại những gì mình đã trải qua trong nửa năm qua.

Giọng điệu trầm bổng, kể liền mạch.

Thượng Quan Hải Đường như có cảm giác thân lâm kỳ cảnh.

Bất giác mê mẩn.

Lúc thì tán thán, lúc thì oán giận, lúc thì kinh hô.

Toàn Chân Phái lại có đệ tử vô sỉ như thế sao.

Bất quá bọn họ cũng thật sự suy tàn, toàn dựa vào một bộ Thiên Cương Bắc Đấu Trận chống đỡ.

Điền Bá Quang chết thật đáng đời, Cố huynh vì nữ tử thiên hạ mà trừ đi một họa.

Tung Sơn Phái mang danh chính phái, lại làm việc diệt môn người ta.

May mà có Cố huynh tại đây, bảo toàn được một nhà già trẻ Lưu Chính Phong.

Mộ Dung Bác một tay đạo diễn thảm án Nhạn Môn Quan cùng đại chiến Tống Liêu, quả thật họa quốc ương dân.

Chỉ là không biết Mộ Dung Bác có quan hệ gì với Mộ Dung gia ở nước Minh.

Cố huynh tại đại hội Nam Thiếu Lâm lực chiến quần hùng, thần công cái thế.

Đáng tiếc ta không thể tận mắt chứng kiến.

Cố huynh tại Giang Lăng thành phá tan âm mưu của Mông Nguyên, đáng tiếc Vô Thiên kia đã sớm lấy đi bảo tàng, còn hại chết biết bao người giang hồ Tống Quốc.

Cố huynh có thể cứu được Hoàng bang chủ đã là hiếm thấy, không cần hổ thẹn.

Chỉ là Vô Thiên kia ngày càng nguy hiểm, Thiên Hạ Đệ Nhất Trang vẫn chưa thể tra ra tung tích của Thiên Võng.

Hiệp Khách Đảo nguyên lai còn có bí ẩn như vậy.

Quả thật phải chúc mừng Cố huynh lại được thần công.

Di tích thượng cổ ư.

Hèn chi võ công của Cố huynh tiến triển nhanh đến vậy.

Dáng vẻ hai người trò chuyện vui vẻ thu hút ánh mắt của đám người xung quanh.

Giọng kể của Cố Hàn Uyên không lớn.

Vì vậy, chỉ có một bộ phận người quan tâm đến họ mới nghe được vài câu.

Mặc dù vậy, những người nghe được Cố Hàn Uyên tự mình kể lại đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên cũng không thiếu những kẻ khinh thường.

Chính là những Vương Tôn quý tộc hậu duệ như Phúc Khang An.

Xuất thân kèm theo cảm giác ưu việt khiến họ tự lừa dối mình rằng Cố Hàn Uyên chỉ đang khoác lác mà thôi.

Đương nhiên, chuyện di tích thượng cổ vẫn thu hút không ít người quan tâm.

Chương 337

Thượng Quan Hải Đường cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại không chút giấu giếm kể ra bí mật của mình.

Khiến nàng dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ Chu Vô Thị giao phó.

Vẫn là do thực lực của Cố Hàn Uyên tiến triển quá nhanh mà gây họa.

Người có chút đầu óc đều sẽ muốn tìm hiểu bí mật của hắn.

Còn việc có thành công hay không lại là một chuyện khác.

Ngay cả Chu Vô Thị cũng không trông cậy Thượng Quan Hải Đường có thể dò la được tin tức hữu dụng từ miệng Cố Hàn Uyên.

Chỉ là thấy Thượng Quan Hải Đường cùng Cố Hàn Uyên có duyên gặp mặt một lần.

Miễn cưỡng xem là có chút giao tình.

Mới hạ một nhiệm vụ như thế, cho dù thất bại cũng sẽ không bị trách cứ.

Thượng Quan Hải Đường thậm chí còn không ôm hy vọng thành công.

Thấy lời Cố Hàn Uyên nói thu hút không ít người quan tâm.

Nàng vừa cảm động vừa ngượng ngùng.

Cảm thấy là mình hại hắn trở thành mục tiêu của mọi người.

Lo âu khẽ nói: Cố huynh nên cẩn thận kẻo có người bí quá hóa liều.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Ta trong lòng nắm chắc.

Hắn vốn là cố ý tuyên dương.

Không chỉ là di tích thượng cổ.

Còn có sự tích của chính hắn.

Thế giới quá lớn, quốc gia quá xa.

Chỉ dựa vào Địa Võng hỗ trợ truyền bá thì tốc độ quá chậm.

Người giang hồ Tống Quốc cũng rất ít khi tiếp xúc với người của các quốc gia khác.

Vì vậy, lực ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên vẫn rất khó khuếch tán.

Cho nên mới có nhiều người từ nước khác đến mà căn bản không để ý đến hắn.

Đây không phải là sự phát triển mà hắn mong muốn.

Lúc này chính là cơ hội tốt để mượn cơ hội tuyên dương một phen.

Còn những kẻ vì tham lam mà bí quá hóa liều, Thiên Võng vui mừng nhất khi đón nhận những người có giá trị.

Thượng Quan Hải Đường xuất phát từ tâm tình lo lắng.

Chuyển trọng tâm câu chuyện.

Cố ý vờ trêu đùa nói: Cố huynh sao không kể một chút về những chuyện tình yêu kia.

Khuôn mặt Cố Hàn Uyên hơi khựng lại.

Ngữ khí có chút vi diệu hỏi: Thượng Quan huynh đệ thật sự muốn nghe sao.

Thượng Quan Hải Đường đầu tiên ngẩn người.

Ngay sau đó trong lòng mô phỏng lại cảnh Cố Hàn Uyên nhu tình kể chuyện giữa hắn và những cô gái khác.

Trong lòng lại mơ hồ có chút khó chịu.

Cố nặn cười cho qua chuyện nói: Cố huynh thứ lỗi, ta chỉ đùa giỡn mà thôi.

Nàng cũng vì trò chuyện quá hăng say mà quên hết tất cả.

Đến mức quên mất hiện tại đang mang thân phận nam tử.

Mạo muội hỏi chuyện tình yêu của Cố Hàn Uyên vốn không thích hợp.

May mà Cố Hàn Uyên cho nàng một bậc thang.

Tự giễu nói: Không sao.

Nghĩ đến cũng vì danh phong lưu của ta truyền xa, Thượng Quan huynh đệ mới tò mò.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy lộ ra biểu tình thì ra chính huynh cũng biết.

Miệng lại là một bộ rất thông cảm nói: Cố huynh tướng mạo phi phàm, khí độ xuất chúng, lại võ công cao cường, thanh danh truyền xa.

Có nhiều nữ tử mến mộ thì có gì là lạ.

Nàng càng nói càng thấy đồng tình.

Ngay cả người kiến thức rộng như nàng cũng rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đang định khiêm tốn vài câu.

Thần tình đột nhiên khẽ động.

Nhìn về phía trước cửa.

Thượng Quan Hải Đường thấy thế tò mò nhìn theo.

Chẳng bao lâu liền thấy một tướng quân mặc khôi giáp dẫn theo đại đội nhân mã tiến đến.

Vị tướng quân cầm đầu chính là Thống lĩnh Nhất Phẩm Đường Tây Hạ Hách Liên Thiết Thụ.

Các thuộc hạ phía sau hắn đều là cao thủ Nhất Phẩm Đường Tây Hạ.

Tứ Đại Ác Nhân bỗng nhiên cũng ở trong số đó.

Bất quá bây giờ chỉ có Ba Đại Ác Nhân.

Không thấy được thân ảnh Vân Trung Hạc.

Lại không phải vì sợ đụng độ Cố Hàn Uyên.

Mà là hắn đã biến mất khỏi định vị thần niệm.

Muốn biến mất khỏi định vị thần niệm chỉ có hai khả năng.

Một là Cố Hàn Uyên chủ động giải trừ.

Hai là đối phương đã chết.

Kết quả rõ ràng.

Hơn nữa địa điểm định vị thần niệm biến mất lại ngay trong hoàng cung Tây Hạ.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ vỗ trán thầm than: Nha đầu kia lại làm càn, thiếu mất một công cụ người.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung Tây Hạ, Thanh Phượng Các.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe cách lớp sa liêm ẩn chứa vẻ vui mừng hỏi: Hắn quả thật nói như vậy sao.

Đối tượng của câu hỏi chính là Hiểu Lôi, người đến phục mệnh sau khi chia tay Cố Hàn Uyên.

Nàng nghe vậy ngẩn người.

Do dự hỏi: Quận chúa.

Nàng phát hiện giọng nói của người nói chuyện không giống với Lý Thanh Lộ.

Người ngoài có thể không nhận ra.

Nhưng là một thị nữ thiếp thân hầu hạ Lý Thanh Lộ từ nhỏ như nàng làm sao lại không nhận ra.

Nữ tử đối diện sa liêm kịp phản ứng mình quá vui sướng đến nỗi suýt nữa lộ tẩy.

Ho nhẹ một tiếng.

Lại biến trở về giọng nói Lý Thanh Lộ mà Hiểu Lôi quen thuộc.

Ngươi vẫn chưa trả lời lời ta nói đâu.

Hiểu Lôi tuy có chút nghi hoặc.

Nhưng thấy hiện tại giọng nói Lý Thanh Lộ bình thường.

Cũng không hoài nghi thêm nữa.

Cung kính nói: Hình như, Cố công tử nói hắn vẫn luôn tìm một tiểu cô nương bị trộm đi.

Tiểu cô nương kia tên là Vu Hành Vân, thân hình bé gái khoảng mười một, mười hai tuổi, là một tiểu nha đầu kiều diễm làm người hài lòng.

Nữ tử đối diện sa liêm cố nén ý mừng.

Vờ bình tĩnh nói: Được rồi, ngươi lui xuống đi.

Hiểu Lôi nghe vậy cúi mình cáo lui.

Chương 338

Đối diện sa liêm lại vang lên một giọng nói khác của một cô gái.

Âm sắc nàng kia yêu mị.

Chỉ nghe thôi đã khiến người ta tâm hồn xao động.

Sư tỷ, ngươi lại cao hứng như vậy sao.

Ngay cả dáng vẻ thanh lãnh kia của ngươi cũng không giữ được nữa.

Một giọng nói trong trẻo dễ nghe đáp lại: Đó là sư tôn coi trọng ta, sư muội muội thì biết gì.

Lúc này sa liêm mở ra.

Lộ ra một nữ tử váy trắng phong hoa tuyệt đại.

Thân hình yểu điệu tinh tế.

Tóc dài đen nhánh mượt mà tới eo.

Dung nhan tuyệt thế đẹp đến nỗi khiến người ta hít thở không thông tràn đầy ý xấu hổ vui mừng.

Một đôi mắt đẹp sáng như sao, trong suốt như nước.

Giữa hàng mày là một điểm chu sa tiên diễm ướt át.

Chính là Vu Hành Vân.

Lý Thu Thủy một thân váy trắng thướt tha.

Thân hình yểu điệu đầy hứng thú.

Nàng che mặt bằng một tấm lụa trắng.

Nàng nhìn Vu Hành Vân lúc này thẹn thùng như thiếu nữ.

Trên gương mặt xinh đẹp tựa xuân hoa thu nguyệt ấy điểm xuyết vài vệt hồng ửng nhạt nhạt.

Mặc dù trong khoảng thời gian này đã từng gặp vài lần.

Nhưng vẫn khó mà quen được với mỗi lần Vu Hành Vân nhắc đến Cố Hàn Uyên liền biến thành người khác vậy.

Nàng tức giận nói: Ta không hiểu.

Sư tỷ đã nhớ nhung hắn như vậy, tại sao không đi gặp hắn.

Lại còn chạy đến đây đóng một màn thay mận đổi đào.

Lý Thu Thủy càng nghĩ càng khó chịu.

Vốn dĩ chuyện Tây Hạ chọn rể là nàng gợi ý cho Cố Hàn Uyên.

Kết quả đầu tiên là bị Lý Nguyên Hạo tiếp nhận.

Dùng để Tây Hạ tìm minh hữu hoặc tạo đường lui cho chính hắn.

Kết quả mấy ngày trước.

Vu Hành Vân đột nhiên lại tìm đến.

Khống chế nàng cùng Lý Thanh Lộ.

Dàn dựng một màn thay mận đổi đào.

Ngay cả bí pháp đổi giọng cũng là từ Truyền Âm Sưu Hồn nàng có được mà cải tạo thành.

Vu Hành Vân nghe vậy thần sắc cứng đờ.

Sắc xấu hổ vui mừng trên gương mặt thanh lệ tuyệt luân biến mất.

Tràn đầy thất lạc cùng hối hận.

Hơi rụt rè nói: Ta không dám gặp hắn.

Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân từ sau lần nói chuyện ở Linh Thứu

Cung.

Quan hệ hòa hoãn rất nhiều.

Lúc này nhìn Vu Hành Vân thần tình biến hóa nhanh như vậy.

Khẽ chậc một tiếng.

Cực kỳ chán ghét nói: Không dám gặp Cố Hàn Uyên, còn vì hắn mà giết Vân Trung Hạc.

Vu Hành Vân nghe vậy thu lại vẻ thất lạc cùng hối hận.

Phục hồi lại thành dáng vẻ tiên tử Nguyệt Cung thanh lãnh.

Đương nhiên nói: Vân Trung Hạc mấy lần trốn thoát khỏi tay sư tôn.

Sư tôn có lẽ không để ý, nhưng ta thân là đệ tử cũng không thể cứ nhìn như vậy.

Nàng thấy Vân Trung Hạc mỗi lần nhìn thấy Cố Hàn Uyên đều chạy trốn nhanh như cắt.

Cho rằng Vân Trung Hạc nhất định đã đắc tội Cố Hàn Uyên nên mới sợ hãi hắn đến vậy.

Vì vậy, nàng liền lợi dụng thân phận Lý Thu Thủy dụ Vân Trung Hạc đến hoàng cung.

Giết chết hắn trước khi hắn kịp phản ứng.

Lý Thu Thủy không chút nào để ý Vân Trung Hạc.

Chỉ là dù sao cũng là thuộc hạ của Nhất Phẩm Đường Tây Hạ.

Cứ như vậy bị Vu Hành Vân giết chết.

Khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Lý Thu Thủy đột nhiên nhìn về phía thiếu nữ nhu nhược bên cạnh.

Vờ thở dài nói: Đáng thương cho Thanh Lộ nhà ta còn chưa gặp mặt hôn phu, đã bị sư tỷ tự tiện quyết định.

Lý Thanh Lộ một thân váy đỏ hoa lệ, ăn mặc cao quý.

Da thịt mềm mại nõn nà.

Xinh đẹp, đoan chính, thanh nhã, phi phàm.

Gương mặt xinh đẹp có bốn năm phần tương tự với Vương Ngữ Yên.

Lý Thanh Lộ là người có mức độ tương tự thấp nhất trong gia đình Lý Thu Thủy.

Nhưng nàng vẫn là một mỹ nhân hiếm có trên đời.

Hèn chi có thể truyền ra mỹ danh vô song vô đối.

Khiến người ta cảm thán gen của Lý Thu Thủy thật mạnh mẽ.

Vu Hành Vân đối với thiếu nữ nhu nhược khéo ăn nói, giữ lễ quá mức này còn có mấy phần áy náy.

An ủi nói: Thanh Lộ, xin lỗi, phải đợi sau đêm tân hôn mới có thể đổi lại cho muội.

Bất quá muội yên tâm, sư tôn là nam tử tốt nhất trên đời này, hắn nhất định sẽ đối xử tử tế muội.

Lý Thanh Lộ tuy xinh đẹp thông tuệ.

Thế nhưng nàng giống như Vương Ngữ Yên không có hứng thú với võ công.

Trước mặt Vu Hành Vân liền hiện ra cực kỳ nhu nhược.

Vẻ ung dung hoa quý vốn có trước mặt dung nhan tuyệt sắc của Vu Hành Vân càng trở nên ảm đạm phai mờ.

Vu Hành Vân sau khi nghe tin Tây Hạ chọn rể.

Liền biết ý tưởng trước đó của mình là ổn thỏa.

Nàng tin tưởng với khả năng của Cố Hàn Uyên.

Đã có thể bù đắp sự hổ thẹn của nàng đối với việc hủy dung Lý Thu Thủy.

Có thể coi Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ là sự bồi thường của mình cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng ở trong Linh Thứu Cung chờ đợi càng lâu.

Nỗi nhớ Cố Hàn Uyên cũng càng sâu.

Vu Hành Vân khi trước rời khỏi Cố Hàn Uyên.

Chương 339

Điều tiếc nuối nhất chính là vì thân hình mà không thể trao thân thể.

Thời gian Tây Hạ chọn rể càng gần.

Nàng ngược lại sinh ra đố kỵ với Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ.

Tính cách ngạo kiều của Vu Hành Vân phát tác.

Nàng chợt nảy ra ý tưởng thay mận đổi đào như vậy.

Chỉ cần sắp xếp ổn thỏa.

Đã có thể cùng Cố Hàn Uyên có một đêm tân hôn mỹ mãn.

Lại không cần lo lắng thân phận của mình bị phát hiện.

Ngay cả Cố Hàn Uyên sau khi đoán được ý tưởng của nàng.

Đều thầm thán phục trong lòng: Vân Nhi thật đúng là một tiểu linh quỷ mà.

Lý Thu Thủy đối với kiểu Vu Hành Vân dùng đủ mọi cách để tự mình đưa mình tới cửa này vừa thán phục lại vừa không biết nói gì.

Trớ trêu thay, vũ lực không bằng người.

Chỉ có thể mặc cho nàng giày vò.

Lý Thanh Lộ nghe vậy hơi ngại ngùng.

Nàng vốn dĩ đối với việc thân bất do kỷ liền phải kết hôn có vài phần u oán.

Thế nhưng mấy ngày nay bị tai nghe mắt thấy nhu nhiễm.

Khó tránh khỏi đối với Cố Hàn Uyên sinh ra rất nhiều tò mò cùng chờ mong.

Cũng không còn kháng cự như vậy.

Bất quá nghe Vu Hành Vân muốn đoạt đêm tân hôn của nàng.

Khiến nàng vừa có chút e lệ lại vừa có chút không cam lòng.

Rụt rè nói: Sư Bá Tổ.

Vu Hành Vân đen mặt ngắt lời: Dừng.

Đã nói không được gọi ta như vậy.

Nàng đối với Lý Thanh Lộ rất có hảo cảm.

Thái độ thường ngày cũng cực kỳ hiền lành.

Duy chỉ có đối với cách xưng hô của Lý Thanh Lộ là vô cùng bất mãn.

Lý Thanh Lộ khó xử liếc nhìn Lý Thu Thủy.

ấp úng nói: Nhưng là gọi tỷ tỷ thì.

Nàng lại từ Lý Thu Thủy mà biết được tuổi thật của Vu Hành Vân.

Tuy nàng nhìn Vu Hành Vân dung mạo trẻ trung xinh đẹp.

Đến nay vẫn còn có chút khó mà tin được.

Nhưng muốn nàng an tâm thoải mái gọi tỷ tỷ lại có chút không gọi nổi.

Lý Thu Thủy cười nhạo nói: A, sư tỷ ngươi thật đúng là giả bộ non nớt thành nghiện rồi đó.

Trong miệng nàng châm chọc vui vẻ.

Trên thực tế trong lòng đố kỵ muốn chết.

Coi như không để ý vết sẹo trên mặt.

Những nếp nhăn nơi khóe mắt.

Độ đàn hồi của da thịt giảm sút.

Đều đang gợi nhắc nàng đang dần lão hóa.

Võ công Tiêu Dao Phái đã không thể giúp nàng giữ được dung nhan không già.

Trớ trêu thay, Vu Hành Vân tuổi tác lớn hơn nàng lại đẹp tựa tiên tử Nguyệt Cung.

Không hề có nửa điểm dấu vết năm tháng.

Trong lòng tự nhiên vô cùng chua xót.

Vu Hành Vân nghe vậy liếc nhìn Lý Thu Thủy đang khó nén ghen tuông.

Đắc ý nói: Hừ, ta hiện tại chính là thật sự trẻ trung.

Nàng vẫn cảm thấy Cố Hàn Uyên đã cứu rỗi thân thể và tâm linh của mình.

Cho nên bây giờ mới tình căn thâm chủng đến vậy.

Lý Thu Thủy bĩu môi ý bảo bất mãn.

Đột nhiên hai mắt sáng lên.

Kéo tay Vu Hành Vân.

Cụp mi thuận mắt, vờ làm nũng nói: Sư tỷ, hay là muội đi thương lượng với Cố Hàn Uyên một chút, cũng dạy muội Âm Dương Quyết như thế nào.

Vu Hành Vân ngược lại không giấu Lý Thu Thủy chuyện liên quan đến Âm Dương Quyết.

Nàng dù sao đã học hoàn chỉnh Âm Dương Quyết.

Tự nhiên biết Âm Thiên.

Với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy sớm muộn gì cũng sẽ học được Âm Thiên.

Cũng là xuất phát từ suy nghĩ song tu.

Mới phát giác được nhất định phải giao thân thể của mình cho Cố Hàn Uyên.

Dùng cái này trợ giúp hắn tu hành.

Bất quá nguyên do trong này cũng không cần phải nói cho Lý Thu Thủy.

Còn việc Lý Thu Thủy làm nũng thì nàng hoàn toàn miễn dịch.

Chỉ là nhẹ nhàng nói: Mơ đẹp.

Lý Thu Thủy nghe vậy nổi giận.

Lại hất tay Vu Hành Vân ra.

Tức giận nói: Keo kiệt.

Nàng đặc biệt khó chịu với dáng vẻ thản nhiên thanh lãnh kia của Vu Hành Vân.

Cố ý hỏi lại: Sư tỷ, ngươi lại khẳng định như vậy Cố Hàn Uyên có thể chọn rể thành công sao.

Vạn vạn không ngờ.

Vu Hành Vân lại kiêu ngạo cười nói: Sư tôn học vấn uyên thâm, thần công cái thế, ai có thể sánh bằng.

Thần thái trong đôi mắt đẹp như nước thu của nàng lóe lên một cái.

Ngay cả Lý Thanh Lộ đứng xem cũng vì đó mà thất thần.

Lý Thu Thủy lúc này có chút ngây người.

Trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Che giấu sự đố kỵ trong lòng.

Vờ trêu chọc nói: Nhưng Lý Nguyên Hạo rõ ràng lại hướng về Lục Hoàng Tôn Húc Liệt Ngột của Mông Nguyên hơn.

Vu Hành Vân nghe vậy mỉm cười.

Trăm hoa đều muốn trở nên thất sắc.

Cực kỳ khẳng định nói: Sư tôn chưa từng có thói quen tay không trở về, nếu hắn đã tới, vậy Thanh Lộ tự nhiên là vật trong túi của hắn.

Lý Thanh Lộ nghe vậy vô cùng xấu hổ.

Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Nhỏ giọng lắp bắp nói: Thiếp thành vật trong tay Cố công tử rồi.

Giọng Lý Thanh Lộ không sai chút nào lọt vào tai nàng.

Vu Hành Vân tràn đầy hứng thú ghé vào trước mặt Lý Thanh Lộ cười nói: Thanh Lộ, sư tôn hắn.

Lý Thu Thủy vừa nghe lời này liền trợn trắng mắt.

Bởi vì Vu Hành Vân lại đang tràn đầy phấn khởi ra sức ca ngợi Cố Hàn Uyên cho Lý Thanh Lộ.

Mấy ngày tiếp theo.

Chương 340

Vu Hành Vân gần như dùng đủ mọi cách để thổi phồng Cố Hàn Uyên.

Quả thực nói hắn có trên trời dưới đất không ai bằng.

Nghe nhiều như vậy.

Lý Thanh Lộ khó tránh khỏi cũng vì đó mà ước ao.

Ngay cả Lý Thu Thủy cũng đối với Cố Hàn Uyên hết sức cảm thấy hứng thú.

Đáng tiếc bị Vu Hành Vân dùng vũ lực trấn áp.

Chỉ có thể ở nơi đây chờ đợi.

Lý Thu Thủy chống cằm nhìn Vu Hành Vân, người mà chỉ cần nhắc tới Cố Hàn Uyên, thần tình liền hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt nàng có chút hoảng hốt.

Trong lòng thầm thở dài nói: Sư tỷ, sự biến hóa của ngươi thật đáng kinh ngạc.

Cố Hàn Uyên lúc này không khỏi nhìn về phía gợi ý của hệ thống.

Hảo cảm của Lý Thanh Lộ lại tăng nhiều đến vậy sao.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng lại thu được phản phái điểm từ Lý Thanh Lộ.

Hiển nhiên là do hảo cảm đang tăng lên mà thành.

Cố Hàn Uyên suy đoán bên Vu Hành Vân có phải lại làm chuyện gì tốt hay không.

Ánh mắt hắn nghiền ngẫm.

Trong lòng thầm cười nói: Vân Nhi thật đúng là đồ đệ giỏi của ta mà.

Cố Hàn Uyên nhìn những người quen cũ trước mắt.

Ngoại trừ Đoàn Diên Khánh mặt hơi đen cùng Nhạc Lão Tam ngớ ngẩn ra.

Diệp Nhị Nương đeo khăn che mặt.

Hiển nhiên là không muốn bị người khác phát hiện vết sẹo trên mặt nàng đã biến mất.

Hơn nữa, mặc dù trong lòng nàng không cam lòng.

Thế nhưng sau khi bị Cố Hàn Uyên làm dịu.

Khí sắc biến hóa quả thực quá lớn.

Mặc dù nàng cũng không học Âm Thiên.

Linh khí song tu vẫn khiến dung mạo của nàng trẻ hơn trước không ít.

Nhan sắc cũng đẹp hơn chút.

Cũng khó trách mặc dù mang khăn che mặt.

Vẫn thu hút không ít ánh mắt.

Cố Hàn Uyên đối với Diệp Nhị Nương vẫn tương đối hài lòng.

Từ sau khi bị uy hiếp.

Nàng cẩn trọng cung cấp tình báo Tây Hạ cho Cố Hàn Uyên.

Có cơ hội vẫn muốn ban thưởng nàng một chút.

Tuy là dùng phương thức nàng không nhất định thích.

Hách Liên Thiết Thụ lúc đi vào ngẩng cao đầu ưỡn ngực, long hành hổ bộ.

Mà ngay khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên.

Lại sợ hãi lùi về sau hai bước.

Nhất thời khí tràng của hắn bị hủy đi không còn một mảnh.

Ngay sau đó liền hơi nịnh nọt hướng Cố Hàn Uyên hành lễ nói: Không biết Cố công tử đại giá quang lâm, tại hạ không đón tiếp từ xa.

Hiển nhiên hắn vẫn còn nhớ rõ thần uy của Cố Hàn Uyên tại Hạnh Tử Lâm.

Cảnh tượng máu tanh thê thảm lúc đó đến nay vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Ba người Đoàn Diên Khánh cũng cung kính hướng Cố Hàn Uyên hành lễ nói: Cố công tử.

Đoàn Diên Khánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Hắn có chút hoài nghi Vân Trung Hạc mất tích có phải là do Cố Hàn Uyên giết chết hay không.

Nếu đúng là như vậy.

Chỉ có thể vờ như không biết.

Hắn cũng không dám vì Vân Trung Hạc mà tìm Cố Hàn Uyên báo thù.

Huống hồ Vân Trung Hạc gần đây biểu hiện làm hắn vô cùng bất mãn.

Coi như thật sự đã chết cũng chẳng có gì.

Đám người kinh ngạc nhìn dáng vẻ Hách Liên Thiết Thụ lúc trước ngạo mạn, lúc sau cung kính.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên lại ngưng trọng thêm vài phần.

Nhất là mấy người vốn dĩ không để ý đến Cố Hàn Uyên.

Lúc này cũng nâng cao cảnh giác.

Cô gái che mặt của Hoa Lạt Tử Khuông nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt càng thêm cảm thấy hứng thú.

Nhớ tới tình báo trước đây thu được.

Cảm thấy Cố Hàn Uyên có lẽ sẽ là một sự ngoài ý muốn cũng không chừng.

Hoắc Thanh Đồng hai mắt sáng lên.

Cảm giác mình trước đây có thể đã coi thường khả năng của Cố Hàn Uyên.

Phó Quân Du bĩu môi.

Đối với Hách Liên Thiết Thụ thập phần khinh thường.

Nhưng lại càng thêm quan tâm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy Hách Liên Thiết Thụ đã giúp hắn lên cấp một lớp.

Thái độ cũng tốt hơn một chút.

Nhàn nhạt cười nói: Hách Liên tướng quân, lâu ngày không gặp, lại hùng tráng thêm vài phần.

Hách Liên Thiết Thụ nghe vậy mặt hiện hồng quang.

Thái độ hữu thiện của Cố Hàn Uyên làm hắn rất mừng rỡ.

Hắn cười khen tặng nói: Cố công tử nói vậy, ta sao có thể sánh bằng vẻ anh tư bừng bừng phấn chấn của Cố công tử.

Hắn lại hướng hạ nhân hầu hạ quát lên: Người đâu.

Cố công tử đến mà không mời hắn lên ghế trên.

Ngồi ở đây phía dưới còn ra thể thống gì.

Cố Hàn Uyên thấy thế có chút cạn lời.

Hắn vẫn biết cái gì gọi là tốt quá hóa lốp.

Sự thù hận này kéo dài hơi quá.

Đạm mạc nói: Hách Liên tướng quân khách khí, không cần vì Cố mỗ mà phí tâm.

Hách Liên Thiết Thụ thấy Cố Hàn Uyên thần sắc lãnh đạm.

Cũng kịp phản ứng mình nịnh nọt hơi quá.

Xấu hổ nói: Vậy tại hạ xin thất bồi, Cố công tử xin cứ ngồi.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên xua tay ý bảo.

Sẽ không để ý Cố Hàn Uyên vô lễ.

Lần nữa lại ra dáng.

Chương 341

Chậm rãi đi lên chủ tọa.

Hách Liên Thiết Thụ ho nhẹ một tiếng.

Hóa giải không khí lúng túng vừa rồi.

Lớn tiếng nói: Hoan nghênh các vị Anh hùng hào kiệt đến Tây Hạ ta tham gia tuyển rể cho Ngân Xuyên quận chúa.

Quốc chủ tệ quốc thân thể có bệnh, vì vậy công việc tuyển rể sẽ do bản tướng chủ trì.

Cố Hàn Uyên trầm tư.

Thế cục Tây Hạ có thể phức tạp hơn trong tưởng tượng.

Mông Nguyên mưu đồ không nhỏ.

Vẫn cần tự mình đi dò xét một phen.

Thượng Quan Hải Đường có chút khó xử.

Nàng dù sao cũng là đến giúp Chu Hậu Chiếu cầu hôn.

Nhưng giờ lại không gặp được Lý Nguyên Hạo.

Chẳng lẽ thật sự muốn nàng đi tham gia tỷ thí sao.

Hách Liên Thiết Thụ thấy không ai có thành kiến.

Thỏa mãn nói: Ngân Xuyên quận chúa là hòn ngọc quý trên tay của Quốc chủ tệ quốc.

Vì vậy, phu quân được chọn nhất định phải là Long Phượng trong loài người.

Do đó phải trải qua Võ Thí và Văn Thí.

Lời ấy nhất thời gây nên một tràng xôn xao.

Dù sao người văn võ song toàn vẫn tương đối hiếm.

Nhất là một số hào hiệp giang hồ càng là chữ to cũng không biết một chữ.

Để họ tỷ võ thì không thành vấn đề.

Để họ so văn thì như muốn mạng.

Vì vậy không ít người phát ra kháng nghị.

Hách Liên Thiết Thụ cũng không để ý kháng nghị của mọi người.

Cường ngạnh nói: Nếu không muốn có thể tự động rời đi.

Trường diện nhất thời yên tĩnh lại.

Dù sao họ đã ngàn dặm xa xôi chạy đến Tây Hạ để tuyển rể.

Coi như không tin cũng muốn thử xem rồi nói.

Sao có thể còn chưa bắt đầu liền rút lui có trật tự được.

Hách Liên Thiết Thụ tiếp tục nói: Nếu đối với hạng tỷ thí nào không tự tin, cũng có thể tìm người thay thế tham gia, dù sao thế lực cũng là một loại thực lực.

Lại là cả trường náo động.

Những Vương Tôn quý tộc hậu duệ kia tất nhiên là cực kỳ đắc ý về điều này.

Mà những người thế đơn lực cô thì rất bất mãn.

Bất quá đã có vết xe đổ trước đó.

Họ cũng biết đang ở Tây Hạ.

Chỉ có thể nghe theo sắp xếp.

Chẳng bao lâu lại yên tĩnh trở lại.

Chỉ là không ít người đã mất đi lòng tin.

Hách Liên Thiết Thụ đứng dậy hô: Các vị hiện tại xin theo ta đi trước Diễn Võ Trường.

Trước tiên ở đó tiến hành tỷ võ.

Dứt lời liền dẫn đường rời đi.

Đám người đi theo hắn đến Diễn Võ Trường.

Hách Liên Thiết Thụ bắt đầu tuyên bố quy tắc.

Đấu một đối một, người thắng thăng cấp, cho đến khi còn lại mười người.

Không được ra tay hạ sát thủ, bằng không sẽ bị tước bỏ tư cách.

Theo lệnh của Hách Liên Thiết Thụ.

Phó quan bên cạnh bắt đầu tuyên đọc danh sách người lên đài tỷ thí.

Theo Cố Hàn Uyên.

Những người này đều là gà mổ nhau.

Không hề có tính đáng xem.

Tương đối ngoài ý muốn là có hai người trước khi lên sàn liền bỏ cuộc.

Tần Hy bỏ quyền thì còn có thể hiểu được.

Dù sao chí hướng của hắn không ở đây.

Đến Tây Hạ tuyển rể chỉ là muốn mượn cơ hội tiếp xúc với Mông Nguyên.

Thế nhưng Trát Lan Đinh của Hoa Lạt Tử Khuông bỏ quyền liền tương đối kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên còn chú ý thấy nhiều điểm bất thường.

Trát Lan Đinh có thể dẫn theo Hoa Lạt Tử Khuông còn sót lại chống lại Mông Nguyên.

Tuyệt đối được gọi là Anh hùng hào kiệt.

Trong tin đồn cũng nói hắn anh dũng hơn người.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại phát hiện võ công của hắn thấp.

Cùng lắm chỉ miễn cưỡng nói là cường tráng.

Điều này không hợp với lời đồn.

Thứ hai, Trát Lan Đinh liên tiếp hỏi xin chỉ thị cô gái che mặt bên cạnh.

Tư thái cũng rất thấp.

Một bộ dáng lấy nàng làm chủ.

Địa vị giữa hai người hoàn toàn đảo ngược.

Hơn nữa trong hộ vệ của Trát Lan Đinh cũng có cao thủ.

Nhưng lại không có thay thế Trát Lan Đinh lên sân khấu tỷ thí.

Ngược lại trực tiếp bỏ quyền.

Điều này nói rõ họ vốn dĩ không phải vì Tây Hạ tuyển rể mà đến.

Mục đích của họ liền mang ý nghĩa sâu xa.

Mạo hiểm bị Mông Nguyên phát hiện sao.

Chạy đến Tây Hạ để xem trò vui sao.

Cố Hàn Uyên đối với cô gái che mặt kia hứng thú càng đậm.

Tây Hạ sắp xếp đối chiến cho mọi người hiển nhiên đã trải qua tinh chọn kỹ lưỡng.

Các nhân tuyển hàng đầu của các quốc gia gặp đối thủ trình độ cũng không cao.

Vì vậy, mặc dù có thể cho thuộc hạ thay xuất chiến.

Chương 342

Cũng đều lựa chọn tự mình lên sàn.

Hiển nhiên là muốn thể hiện một phen.

Chỉ có Kim Quốc Ngụy Vương Hoàn Nhan Nhan Tế là một giá áo túi cơm.

Sai Linh Trí Thượng Nhân giúp hắn lên đài tỷ thí.

Thượng Quan Hải Đường cũng bất đắc dĩ tỷ thí một hồi.

Kết quả tự nhiên là dễ dàng thắng lợi.

Cố Hàn Uyên phát hiện tu vi của nàng tiến triển cực nhanh.

Đã là Tiên Thiên trung kỳ.

Hơn phân nửa là tại Võ Đang Sơn bị Cố Hàn Uyên kích thích.

Mới bắt đầu tức giận phấn đấu.

Thượng Quan Hải Đường dựa vào Hộ Long Sơn Trang.

Tài nguyên tu luyện phong phú.

Nàng vốn có thiên phú luyện võ cực cao.

Chỉ bất quá trước đây vẫn bị sự vụ của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang trì hoãn.

Mới cứ mãi kẹt ở Hậu Thiên Đỉnh Phong.

Chỉ cần có tâm tu luyện.

Tăng cao tu vi cũng không khó khăn.

Rất nhanh thì đến lượt Cố Hàn Uyên.

Khi phó quan của Hách Liên Thiết Thụ báo tên.

Sắc mặt đối thủ của Cố Hàn Uyên trong nháy mắt liền đen lại.

Người này cũng là một hào hiệp giang hồ Tống Quốc.

Sao có thể không biết thực lực cường đại của Cố Hàn Uyên.

Bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Đây cũng là người đầu tiên vì tự biết không địch lại mà bỏ quyền.

Vô hình trung lại tăng thêm vài phần uy thế cho Cố Hàn Uyên trong mắt mọi người.

Vì Tông Tán Vương tử đã cản lại quá nhiều người.

Nên số người có mặt ít đi rất nhiều.

Vì vậy vòng thứ nhất rất nhanh liền kết thúc.

Lúc này trời còn sớm.

Hoàn toàn có thể tiếp tục tỷ thí.

Nhưng điều làm người ta ngoài ý muốn là.

Hách Liên Thiết Thụ đột nhiên tuyên bố: Hôm nay trời không còn sớm, vòng thứ hai đợi ngày mai sẽ tiếp tục thi.

Đám người ngẩng đầu nhìn trời.

Đối với việc Hách Liên Thiết Thụ mở mắt nói dối thì rất cạn lời.

Nhưng vẫn tuân theo sắp xếp.

Cố Hàn Uyên cùng Thượng Quan Hải Đường liếc nhìn nhau.

Đồng thanh nói: Kéo dài thời gian.

Sự ăn ý này khiến Thượng Quan Hải Đường trong lòng có chút hân hoan.

Nhưng lúc này không phải lúc vui mừng.

Nghi hoặc nói: Hách Liên Thiết Thụ vì sao phải kéo dài thời gian

vậy.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt phun ra hai chữ liền giải khai nghi ngờ của nàng.

Mông Nguyên.

Thượng Quan Hải Đường bừng tỉnh đại ngộ.

Bất đắc dĩ cười khổ nói: Tây Hạ thật đúng là hướng về Mông Nguyên.

Xem ra hy vọng của Cố huynh không lớn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chưa chắc.

Ánh mắt hắn lóe sáng.

Thế cục hôm nay tuy phức tạp.

Nhưng vẫn chưa thoát ly tầm kiểm soát.

Chỉ đợi ban đêm lại đi nghiệm chứng một phen.

Thượng Quan Hải Đường mặc dù không biết sự tự tin của Cố Hàn Uyên xuất phát từ đâu.

Nhưng vẫn biểu đạt sự ủng hộ.

Hai người vừa nhàn rỗi hàn huyên vài câu.

Thượng Quan Hải Đường dẫn đầu cáo từ.

Cố Hàn Uyên suy đoán nàng định tìm cơ hội gặp gỡ cao tầng hoàng thất.

Truyền đạt ý tứ cầu hôn của Chu Hậu Chiếu.

Bất quá hắn cũng không xem trọng Thượng Quan Hải Đường.

Hơn phân nửa chỉ sẽ gặp phải trắc trở.

Cố Hàn Uyên mang theo Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên trở về khách sạn.

Cam Bảo Bảo kinh ngạc hỏi: Sao lại về sớm như vậy.

Tuyển rể kết thúc rồi sao.

Cố Hàn Uyên giải thích: Tây Hạ có ý định kéo dài thời gian.

Trận tuyển rể này trong thời gian ngắn sẽ không kết thúc được.

Cam Bảo Bảo nghi ngờ hỏi: Kéo dài thời gian sao.

Cố Hàn Uyên ngưng trọng nói: Ừm, tình thế Tây Hạ có chút phức tạp.

Gần đây các nàng đều phải cẩn thận một chút.

A La cùng Ngữ Yên ngày mai sẽ không cần theo ta.

Hai nàng khéo léo đáp ứng.

Các nàng cũng mơ hồ nhận ra chỗ không thích hợp.

Lúc này trong hoàng cung Tây Hạ.

Ba nữ Vu Hành Vân cũng biết tình hình tuyển rể bên kia.

Vu Hành Vân oán trách nói: Hách Liên Thiết Thụ kia làm gì vậy.

Vì sao không tiếp tục tỷ thí.

Lý Thu Thủy suy nghĩ một chút.

Rất nhanh đưa ra kết luận.

Chắc là ý của Lý Nguyên Hạo.

Kéo dài thời gian chờ người Mông Nguyên đến.

Vu Hành Vân khinh miệt nói: Làm điều thừa, cho dù người Mông Nguyên tới cũng sẽ không là đối thủ của sư phụ.

Lý Thu Thủy cười trêu nói: Sư tỷ ngươi lại gấp gáp như vậy sao.

Vu Hành Vân ngọc nhan ửng đỏ.

Cãi cố nói: Ai gấp gáp, ta chẳng qua là cảm thấy lãng phí thời gian mà thôi.

Lý Thu Thủy giọng mang thâm ý cười nói: Tiểu muội sẽ coi như lời sư tỷ nói là thật.

Vu Hành Vân sắc mặt tối sầm.

Nhìn Lý Thu Thủy đang đắc ý.

Cười lạnh nói: Sư muội gần đây có phải hơi quá năng động rồi không.

Lý Thu Thủy nghe vậy rất cảnh giác.

Vô thức lùi về sau nửa bước.

Sư tỷ ngươi định làm gì.

Vu Hành Vân thấy không nói lại được.

Chương 343

Quyết định trực tiếp động thủ.

Đương nhiên là thu thập ngươi.

Dứt lời liền cùng Lý Thu Thủy đánh nhau tàn bạo.

Lý Thu Thủy không phải đối thủ của Vu Hành Vân hiện tại.

Không được mấy chiêu liền rơi xuống hạ phong.

Lý Thanh Lộ ở bên cạnh chỉ có thể nhìn mà lo lắng suông.

Sau một hồi náo loạn.

Vu Hành Vân khó chịu nhìn Lý Thu Thủy quần áo có chút xốc xếch.

Chậc, thật khiến người ta phát hỏa.

Lý Thu Thủy thở khẽ.

Rõ ràng thua lại tựa như thắng mà đắc ý cười nói: Sư tỷ đây là đang hâm mộ sao.

Có muốn muội dạy tỷ làm sao để biến lớn không.

Vu Hành Vân thần sắc khẽ động.

Vờ không thèm để ý nói: Sư muội nếu như muội muốn nói, ta cũng không phải là không thể nghe một chút.

Lý Thu Thủy đã thành thói quen với cách nói chuyện ngạo kiều kia của Vu Hành Vân.

Trêu đùa: Đây là cần người yêu giúp một tay.

Ta nghĩ Cố Hàn Uyên khẳng định rất vui lòng giúp sư tỷ đó.

Vu Hành Vân vừa nghe có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Vội vàng hỏi: Nói thế nào.

Lý Thu Thủy trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Các phương diện khác không thể sánh bằng Vu Hành Vân.

Thế nhưng về chuyện nam nữ thì nàng hiểu biết nhiều hơn rất nhiều.

Theo lời nàng giảng thuật.

Sắc mặt Vu Hành Vân cùng Lý Thanh Lộ càng ngày càng đỏ.

Dù sao những điều Lý Thu Thủy nói đều vô cùng không biết xấu hổ.

Trên gò má thanh lệ tuyệt luân của Vu Hành Vân hiện lên vẻ hoài niệm.

Đó là hồi ức khi nàng bị Cố Hàn Uyên coi như gối ôm.

Nghĩ thầm: Cố Hàn Uyên ngay cả dáng người ban đầu cứng nhắc cũng có hứng thú, hiện tại hẳn là cũng không thành vấn đề chứ.

Nàng cúi đầu nhìn về phía tuy so với Lý Thu Thủy thì không bằng, nhưng cũng đã có chỗ nhấp nhô.

Lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên từ trong ôn hương noãn ngọc đứng dậy.

Dưới sự hầu hạ của Lý Thanh La mặc quần áo.

Ôn tồn dặn dò: Đi nghỉ trước đi, không cần chờ ta nữa.

Cố Hàn Uyên hóa thành quỷ mị trong đêm tối, xuyên qua Hoàng thành Tây Hạ.

Chẳng mấy chốc đã đến Khách quán Tây Hạ.

Hắn lặng lẽ không một tiếng động lẻn vào nơi ở của Hoa Thích Tử Khuông.

So với những người khác, Cố Hàn Uyên vẫn cảm thấy hứng thú hơn với cô gái che mặt kia.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc, Cố Hàn vừa lẻn vào phòng của cô gái che mặt, liền nghe thấy tiếng nước tí tách.

Chỉ thấy nàng một đầu tóc vàng óng mượt xõa tung, đang dùng hai tay vốc nước tạt lên làn da trắng nõn.

Hiển nhiên nàng đang tắm rửa.

Khăn che mặt và y phục thường ngày đặt trên bàn nhỏ một bên.

Chân dung của nàng cũng bại lộ trước mắt Cố Hàn Uyên.

Bởi vì hơi nước bốc lên, đôi má vốn hơi tái nhợt của nàng nhuốm một vệt hồng kiều diễm.

Da thịt như ngưng chi, trắng trong lộ hồng, dịu dàng như ngọc, óng ánh trong suốt.

Ngũ quan lập thể hơn so với nữ tử Trung Nguyên.

Sống mũi cao tuyệt đẹp.

Môi mỏng mềm mại.

Đôi mắt xanh rạng ngời.

Lông mày cong như lá liễu.

Vẻ đẹp quốc sắc thiên hương khiến người ta kinh diễm, thỏa mãn sự mong đợi của Cố Hàn Uyên đối với dung mạo của nàng.

Đang định cẩn thận tỉ mỉ thưởng thức, đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng trầm thấp: Làm thiện, thời gian không còn sớm nữa.

Mắt Cố Hàn Uyên lộ vẻ trầm tư.

Làm thiện.

Hoa Thích Tử Khuông.

Hai từ khóa liên hệ với nhau.

Hắn lập tức suy đoán ra thân phận của cô gái.

Nữ tử chính là Chân Tố Thiện trong Phiên Vân Phúc Vũ.

Hèn chi lại xinh đẹp đến vậy.

Bất quá thế giới này phức tạp hơn Phiên Vân Phúc Vũ nhiều.

Hoa Thích Tử Khuông tuy đã diệt quốc, nhưng vẫn tồn tại chính quyền lưu vong.

Mông Nguyên càng như mặt trời ban trưa.

Lập trường của Chân Tố Thiện e rằng khó nói.

Chân Tố Thiện nhíu mày, dùng giọng nói thục mị nói: Ta biết rồi, sư thúc đợi một chút.

Dứt lời liền từ thùng tắm đứng dậy.

Y phục quần dài màu vàng nhạt che đi thân thể yểu điệu của nàng.

Ngược lại nàng không đeo khăn che mặt nữa.

Hiển nhiên người đến không cần nàng che giấu chân diện mục.

Cố Hàn Uyên tiện thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Quả nhiên, đồng màu với tóc, là màu kim sắc.

Chân Tố Thiện mặc y phục chỉnh tề, mở cửa phòng.

Người canh ngoài không phải là một trong những hộ vệ đã gặp ban ngày.

Hắn trạc ngũ tuần, mũi cao mắt sâu, vóc người to lớn.

Vòng ngoài đôi mắt có một vòng màu đỏ tím kỳ dị.

Hiển nhiên là do tu luyện nội công đặc biệt mà thành.

Với hình tượng như vậy và cách Chân Tố Thiện xưng hô, chỉ có Tử Đồng Ma Quân Hoa Trát Ngao mới xứng.

Trong đôi mắt tà dị ấy tràn đầy vẻ cưng chiều như của người thân.

Hiển nhiên thật lòng coi Chân Tố Thiện là chất nữ ruột thịt.

Hoa Trát Ngao ôn hòa nói: Quấy rầy Làm thiện tắm rửa rồi.

Chỉ là không để bên kia chờ lâu.

Chân Tố Thiện không trách cứ Hoa Trát Ngao quấy rầy, ngược lại hỏi: Không sao.

Sư thúc, kẻ giả mạo kia còn thành thật không.

Hoa Trát Ngao nghe vậy tức giận nói: Thành thật thì thành thật, nhưng lại nhút nhát rụt rè, giả mạo hoàn toàn không giống Trát Lan Đinh.

Chương 344

E rằng đã gây ra hoài nghi.

Mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Trát Lan Đinh nhìn thấy ban ngày quả nhiên là kẻ giả mạo.

Chuyện càng ngày càng thú vị.

Chân Tố Thiện đối với việc này sớm đã dự liệu, khẽ cười nói: Không sao cả, dù sao mục đích của chúng ta cũng chỉ là mượn cớ đến Tây Hạ mà thôi.

Hòa Trát Ngao suy nghĩ chốc lát, đồng tình nói: Làm thiện nói phải.

Hắn ngừng một chút, có chút lo lắng hỏi: Có cần mang thêm vài người không.

Chân Tố Thiện trầm mặc một lát, trầm giọng nói: Không cần, quá nhiều người ngược lại dễ dàng bại lộ hành tung.

Có sư thúc bảo hộ là đủ rồi.

Hòa Trát Ngao vẫn còn có chút không yên tâm: Việc này hiểm nguy, Làm thiện vẫn nên cẩn trọng thì hơn.

Chân Tố Thiện khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: Tạ sư thúc quan tâm.

Tình thế bây giờ ác liệt, không thể không đi nước cờ hiểm.

Hòa Trát Ngao muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài: Ai, ủy khuất cho Làm thiện rồi.

Chân Tố Thiện biết Hoa Trát Ngao nói ủy khuất là chỉ điều gì.

Nàng vẫn kiên định nói: Vì Hoa Thích Tử Khuông tìm được một đường sống, là sứ mệnh của ta.

Hai người đồng thời trầm mặc.

Chân Tố Thiện trấn tĩnh lại tâm thần.

Đi thôi.

Dứt lời, hai người không kinh động những người khác, cùng nhau rời khỏi khách quán.

Cố Hàn Uyên càng lúc càng hiếu kỳ mục đích của Chân Tố Thiện.

Kỹ năng ẩn mình của Chân Tố Thiện không tồi, người thường rất khó phát hiện.

Bất quá lại không làm khó được Cố Hàn Uyên.

Hắn lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

Đến nơi, Cố Hàn Uyên hơi ngoài ý muốn nhìn phủ đệ trước mắt.

Đây là Tây Hạ Đại Tướng Quân Phủ.

Tây Hạ đại tướng quân tên Dã Lợi Vượng Vinh.

Hắn cùng đệ đệ Dã Lợi Ngộ Khất hai người nắm giữ một nửa quân đội Tây Hạ.

Tây Hạ do nhiều bộ lạc tạo thành.

Bởi vậy quân quyền Tây Hạ một nửa nằm trong tay Hoàng Đế, một nửa kia lại nằm trong tay thủ lĩnh mạnh nhất các bộ lạc.

Huynh đệ Dã Lợi chính là thủ lĩnh bộ lạc mạnh nhất, hơn nữa còn là huynh trưởng của Hoàng hậu.

Bởi vậy huynh đệ Dã Lợi được bổ nhiệm làm tả, hữu đại tướng quân, quyền thế ngập trời ở Tây Hạ.

Không ngờ Chân Tố Thiện lại có quan hệ với huynh đệ Dã Lợi.

Cố Hàn Uyên theo Chân Tố Thiện lẻn vào Đại Tướng Quân Phủ, một đường đi tới chính đường.

Trong sảnh có không ít người.

Người ngồi ở chủ vị lại không phải huynh đệ Dã Lợi, mà là một thanh niên áo đen phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn nho nhã.

Hắn vừa thấy Chân Tố Thiện liền lộ ra nụ cười ấm áp nói: Làm thiện đã đến muộn.

Chân Tố Thiện quan sát một vòng những người có mặt.

Đáng chú ý, ngoài huynh đệ Dã Lợi còn có Thái tử Tây Hạ Lý Ninh Lệnh Ca.

Nàng giả vờ kiều mị hỏi: Phương Dạ Vũ, các ngươi đã chuẩn bị hành động chưa.

Mắt Cố Hàn Uyên tinh quang lóe lên.

Phương Dạ Vũ chính là đệ tử của Ma Sư Cung Bàng Ban, Mông Nguyên.

Hóa ra người Mông Nguyên trốn trong Đại Tướng Quân Phủ Tây Hạ, có huynh đệ Dã Lợi che giấu.

Hèn chi vẫn không có động tĩnh gì truyền ra.

Mà Chân Tố Thiện cũng là đến gặp người Mông Nguyên.

Hiển nhiên không phải đơn thuần quan hệ thù địch.

Phương Dạ Vũ nghe tiếng cười duyên của Chân Tố Thiện, chút nào không ảnh hưởng, cười nhạt nói: Cũng không phải.

Vẫn cần đợi vài ngày nữa.

Chân Tố Thiện nghe vậy ngẩn người, kỳ lạ hỏi huynh đệ Dã Lợi bên cạnh: Dã Lợi tướng quân điều binh vào thành không thuận lợi sao.

Dã Lợi Ngộ Khất bất đắc dĩ nói: Điều binh vào thành động tĩnh quá lớn, ta tìm cớ liền bị Lý Nguyên Hạo bác bỏ.

Mắt Chân Tố Thiện sáng lên, dò hỏi: Không phải Dã Lợi tướng quân hối hận đấy chứ.

Dã Lợi Ngộ Khất nghe vậy tựa như bị vũ nhục cực lớn, phẫn nộ nói: Dĩ nhiên không phải.

Lý Nguyên Hạo khinh người quá đáng, không chỉ cướp đi thê tử của ta, còn đoạt lấy Thái tử phi của Ninh Lệnh Ca.

Ba chúng ta đã chịu đựng đủ sự ngu xuẩn háo sắc của hắn rồi.

Dã Lợi Vượng Vinh cũng ở bên cạnh bổ sung: Lý Nguyên Hạo còn chuẩn bị phế bỏ vị trí Hoàng hậu của muội muội ta.

Với sự nghi kỵ của hắn đối với huynh đệ chúng ta, tuyệt đối sẽ ra tay với chúng ta.

Sắc mặt Lý Ninh Lệnh Ca vô cùng âm trầm.

Thái tử phi mà hắn mới cưới chưa kịp về phủ đã vô cùng xinh đẹp.

Kết quả còn chưa kịp động phòng đã bị Lý Nguyên Hạo để mắt cướp đi.

Vốn dĩ cực kỳ không cam lòng.

Trong hoàng cung lại truyền ra tin đồn muốn phế ngôi Hoàng hậu của mẫu thân hắn.

Lý Nguyên Hạo không chỉ ngu xuẩn háo sắc, mà còn đa nghi.

Lý Ninh Lệnh Ca gần đây sống trong sợ hãi không yên.

Vừa lúc này Mông Nguyên tìm đến cửa.

Tự nhiên là ăn nhịp với nhau, quyết định mưu phản.

Ở các quốc gia dị tộc, cô gái trẻ tuổi là tài nguyên quý báu.

Vì vậy vẫn có truyền thống huynh đệ cùng hưởng, cha truyền con nối.

Người Đảng Hạng Tây Hạ không chịu ảnh hưởng của tư tưởng Nho gia.

Việc cướp đoạt thê tử của người khác càng là điều thường thấy.

Thế nhưng Lý Nguyên Hạo với thân phận Hoàng đế, không chút che giấu cướp đoạt thê tử của trọng thần và Thái tử phi.

Coi như là đã gieo mầm tai họa.

Hiển nhiên hắn đã mê muội đến cực điểm.

Hèn chi Lý Nguyên Hạo lại truyền ra tin tức cơ thể có bệnh.

Hơn nửa là đang bận sủng hạnh mỹ nhân rồi.

Chân Tố Thiện nghe vậy cũng hơi kinh ngạc.

Không ngờ Lý Nguyên Hạo vốn anh minh thần võ, khi về già lại ngu xuẩn đến vậy.

Nàng trầm giọng nói: Nếu như không thể triệu tập binh mã vào thành, e rằng sẽ có chút phiền phức.

Trong hoàng cung Tây Hạ có mấy ngàn Cấm Quân thủ vệ.

Hơn nữa còn có một Hoàng Phi thần bí nắm giữ Nhất Phẩm Đường của Tây Hạ.

Hoàng Phi thần bí kia còn có một nhi tử tên Lý Lượng Tộ, nghe nói rất được Lý Nguyên Hạo yêu thích.

Nếu Lý Ninh Lệnh Ca bị phế, Lý Lượng Tộ là người có khả năng nhất lên ngôi.

Vì vậy nếu không thể một mẻ hốt gọn bọn họ, chỉ giết Lý Nguyên Hạo chưa chắc đã giúp Lý Ninh Lệnh Ca lên ngôi được.

Phương Dạ Vũ đối với việc này sớm đã có chuẩn bị, tự tin nói: Ta đã phái Ưng Phi đi Linh Thứu Cung, giúp người 36 Động 72 Đảo phát động phản loạn.

Chờ đánh hạ Linh Thứu Cung, Ưng Phi sẽ mang theo người 36 Động 72 Đảo tới Hoàng thành Tây Hạ.

Bọn họ tuy là ô hợp chi chúng, nhưng nhân số không ít, chỉ cần có thể ngăn cản Cấm Quân hoàng cung một đoạn thời gian là đủ chúng ta hành động.

Chân Tố Thiện nghe vậy thất kinh nói: Linh Thứu Cung.

Ngươi điên rồi sao.

Chẳng lẽ không sợ Ưng Phi chết trong tay Thiên Sơn Đồng Mỗ sao.

Phương Dạ Vũ vẫn tự tin mỉm cười nói: Thiên Sơn Đồng Mỗ đã lâu chưa từng hiện thân, người 36 Động 72 Đảo suy đoán Thiên Sơn Đồng Mỗ e rằng đã chết già.

Trước đây còn bắt một cô gái nhỏ Linh Thứu Cung để thăm dò, sau đó cũng không bị trách phạt.

Với tính cách tàn nhẫn của Thiên Sơn Đồng Mỗ, nếu như vô sự thì làm sao có thể bỏ qua bọn họ.

Chân Tố Thiện lại cảm thấy Phương Dạ Vũ quá tự tin.

Chỉ với chừng đó tin tức mà đã mạo hiểm ra tay với Linh Thứu Cung.

Nàng khẽ cắn môi mỏng suy nghĩ, đột nhiên giật mình, ngưng giọng hỏi: Cô gái nhỏ kia đâu rồi.

Phương Dạ Vũ thần sắc khó hiểu nói: Nghe nói bị Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên mang đi rồi.

Chân Tố Thiện kinh hô: Cố Hàn Uyên.

Nàng không ngờ ban ngày còn chú ý đến Cố Hàn Uyên, ban đêm liền nghe được tin tức liên quan đến hắn.

Chương 345

Cố Hàn Uyên cũng không ngờ ăn dưa lại ăn trúng người mình.

Phương Dạ Vũ suy đoán tuy sai rồi, nhưng lại vô tình đoán trúng.

Vu Hành Vân hiện tại có lẽ không ở Linh Thứu Cung, mà đang trốn trong Hoàng cung Tây Hạ chờ giả trang thành Lý Thanh Lộ.

Còn như việc Vu Hành Vân sau khi trở lại Linh Thứu Cung vì sao không nghiêm phạt người 36 Động 72 Đảo, đó là bởi vì nàng trong khoảng thời gian gần đây đã đặt toàn bộ tâm tư lên người Cố Hàn Uyên, cho nên liền quên béng người 36 Động 72 Đảo.

Chẳng qua nếu theo diễn biến bình thường, chờ Vu Hành Vân mượn thân phận Lý Thanh Lộ đạt được ước nguyện, lại trở về Linh Thứu Cung, thì nên tìm người 36 Động 72 Đảo mà đòi nợ muộn.

Mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Linh Thứu Cung là địa bàn của hắn, tự nhiên không thể rơi vào tay Mông Nguyên.

Huống hồ hắn còn biết Ưng Phi này là hạng người gì.

Hắn thích đùa bỡn nữ tử, chơi chán rồi lại nhẫn tâm vứt bỏ.

Nữ tử Linh Thứu Cung không thể để hắn tùy tiện chà đạp.

Phương Dạ Vũ có chút khó chịu trước phản ứng của Chân Tố Thiện, trầm giọng hỏi: Ngươi đã gặp Cố Hàn Uyên rồi phải không.

Cảm giác thế nào.

Với sự thông tuệ nhạy bén của Chân Tố Thiện, sao lại không nhìn ra ý nghĩ lúc này của Phương Dạ Vũ.

Cảm thấy buồn cười đồng thời trong mắt lóe lên tướng mạo Cố

Hàn Uyên, nàng cố ý cười duyên nói: Rất tuấn tú, đẹp trai hơn ngươi nhiều lắm.

Sắc mặt Phương Dạ Vũ tối sầm, nhưng lại không thể thừa nhận mình đang ghen tị.

Hắn bất đắc dĩ vỗ trán nói: Ngươi biết ta không hỏi cái này mà.

Chân Tố Thiện vui vẻ cười.

Gương mặt xinh đẹp càng thêm kiều mị.

Đây là lần đầu tiên nàng chiếm được thế thượng phong khi đối mặt Phương Dạ Vũ.

Nàng thấy vậy liền trầm tư một lát, ngưng trọng nói: Rất nguy hiểm.

Tuy hắn chưa hiển lộ võ công, thế nhưng trực giác của ta mách bảo hắn không hề đơn giản.

Phương Dạ Vũ nghe vậy thần sắc cũng ngưng trọng, không cam lòng nói: Cố Hàn Uyên rất có thể có chút liên quan đến Linh Thứu Cung.

Đáng trách Tình báo bên Nhữ Dương Vương phủ mơ hồ không rõ, sư thúc cũng không chịu nói thêm cho ta biết chút tin tức nào.

Sư thúc của Phương Dạ Vũ chính là Triệu Mẫn.

Bởi vì Mông Xích Hành cực kỳ coi trọng Triệu Mẫn nên cách một thế hệ mà thu nàng làm đồ đệ.

Bàng Ban liền thành sư huynh của Triệu Mẫn.

Phương Dạ Vũ liền có thêm một vị sư thúc nhỏ hơn hắn rất nhiều tuổi.

Vì vậy địa vị của Triệu Mẫn ở Mông Nguyên cực kỳ tôn sùng.

Ngay cả Húc Liệt Ngột cũng không thể bức bách nàng giao ra tình báo.

Triệu Mẫn đối ngoại tuyên bố muốn tự mình đối phó Cố Hàn Uyên.

Còn nàng rốt cuộc nghĩ thế nào thì chỉ có mình nàng biết.

Cho nên trên thực tế Phương Dạ Vũ vô cùng kiêng kỵ Cố Hàn Uyên.

Muốn đối phó hắn lại sợ Triệu Mẫn sau đó truy trách.

Không muốn đối phó hắn lại sợ xảy ra ngoài ý muốn.

Chân Tố Thiện nghe vậy thần sắc hơi khó hiểu nói: Dù sao ngươi hiệu lực với Lục Hoàng Tôn Húc Liệt Ngột, Nhữ Dương Vương phủ không muốn dính líu nhiều đến ngươi cũng rất bình thường.

Húc Liệt Ngột rõ ràng là kẻ địch của Hoa Thích Tử Khuông.

Nàng lại không thể không hợp tác với Phương Dạ Vũ, người hiệu lực cho Húc Liệt Ngột.

Phương Dạ Vũ gật đầu đồng tình với lời của Chân Tố Thiện.

Hắn cau mày trầm tư chốc lát, trầm giọng dặn dò: Làm thiện, gần đây ngươi cần theo dõi sát sao Cố Hàn Uyên.

Nếu cần có thể thăm dò hắn một phen.

Có lẽ là vì nói đến kẻ thù lớn nhất của Hoa Thích Tử Khuông là Húc Liệt Ngột, cảm xúc của Chân Tố Thiện có chút dao động.

Mắt nàng lóe lên nụ cười xảo quyệt, nói: Vậy ta có thể dùng mỹ nhân kế với Cố Hàn Uyên không.

Chân Tố Thiện cố ý khiêu khích khiến sắc mặt Phương Dạ Vũ âm trầm như nước.

Hắn nhìn khuôn mặt cười ý rạng rỡ của Chân Tố Thiện, trầm mặc hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài nói: Nàng là vị hôn thê của ta, ta làm sao có khả năng để nàng đi dùng mỹ nhân kế.

Hắn tiến lên định nắm tay nhỏ của Chân Tố Thiện, nhưng nàng lại tránh khỏi bàn tay Phương Dạ Vũ đưa tới.

Thần sắc nàng khó hiểu nói: Chúng ta tuy có hôn ước, thế nhưng trước khi ngươi hoàn thành ước định thì đừng mơ tưởng chạm vào ta.

Phương Dạ Vũ nhíu mày, cố gắng khiến giọng mình trở nên ôn hòa: Ta đã tận lực che giấu động tĩnh của chính quyền lưu vong Hoa Thích Tử Khuông cho nàng.

Muốn phục quốc không thể nhanh như vậy mà thành công được.

Đôi mắt biếc xanh của Chân Tố Thiện không chớp nhìn chằm chằm Phương Dạ Vũ.

Nàng lại trầm mặc không nói một lời, cho đến khi biểu cảm của Phương Dạ Vũ cũng không giữ được nữa, nàng mới dùng giọng lơ lửng nói: Vậy ngươi cứ từ từ mà chờ xem.

Nàng xoay người chào hỏi Hoa Trát Ngao vẫn đang cảnh giác ở phía sau: Sư thúc, chúng ta đi.

Dứt lời liền trực tiếp rời đi.

Phương Dạ Vũ vô thức muốn giữ lại, kêu: Làm thiện.

Nhưng Chân Tố Thiện vẫn không dừng lại.

Bóng lưng tinh tế yểu điệu nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Một cuộc gặp gỡ bí mật đêm khuya, rất có ý vị tan rã trong không vui.

Chân Tố Thiện đi xa, nhíu mày thanh tú trầm tư.

Bên cạnh nàng, Hoa Trát Ngao đột nhiên trầm giọng nói: Phương Dạ Vũ không thể tin được.

Chân Tố Thiện tự nhiên biết Phương Dạ Vũ không thể tin.

Nàng cũng biết Phương Dạ Vũ lợi dụng năng lực của nàng để giúp hắn làm việc.

Trước đây lấy hôn ước làm điều kiện để đạt thành quan hệ hợp tác với Phương Dạ Vũ cũng là bất đắc dĩ.

Không có sự giúp đỡ của Phương Dạ Vũ, chính quyền lưu vong Hoa Thích Tử Khuông đã sớm diệt vong.

Mắt Chân Tố Thiện lóe lên nói: Ta biết, có lẽ chúng ta nên tìm một con đường lui khác.

Trước đó vẫn phải hợp tác với hắn.

Nàng đột nhiên nghĩ đến đề nghị vừa rồi mình nói.

Trực giác mách bảo Cố Hàn Uyên còn không hề đơn giản như nàng tưởng tượng.

Loại trực giác này có chút vô cớ, thế nhưng nàng từ trước đến nay đều dựa vào trực giác này mà tránh được mấy lần nguy hiểm.

Chân Tố Thiện cảm thấy mình rất cần thiết phải tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Còn việc liệu có phải vừa ra khỏi miệng sói lại rơi vào miệng cọp thì khó nói.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa rời đi theo Chân Tố Thiện.

Hắn cảm giác phía sau còn có người ẩn nấp, quyết định tiếp tục quan sát thêm.

Sau khi huynh đệ Dã Lợi và Lý Ninh Lệnh Ca rời đi, hậu đường bước ra một nam nhân cường tráng cao lớn.

Khuôn mặt kiên nghị.

Mỗi cử chỉ đều tràn đầy tự tin.

Hiển nhiên những trải nghiệm cuộc đời khiến hắn tràn đầy tự tin.

Nam tử kia trong vẻ tự ngạo mang theo một tia bất mãn với Phương Dạ Vũ, nói: Dạ Vũ, ngươi đối xử với nữ nhân quá ôn hòa.

Phương Dạ Vũ nghe vậy bất đắc dĩ nói: Lục Vương Gia.

Làm thiện rất có năng lực, nếu không thể cho chúng ta sử dụng thì quá đáng tiếc.

Nam tử kia chính là Húc Liệt Ngột.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút suy tư.

Không ngờ ngay cả Húc Liệt Ngột cũng âm thầm đến Tây Hạ, còn trốn trong Đại Tướng Quân Phủ.

Húc Liệt Ngột đã diệt vô số quốc gia ở Tây Vực.

Hèn chi lại có sự tự tin mãnh liệt đến vậy.

Đó là khí chất đặc biệt do vô số chiến thắng mang lại.

Chỉ là hắn chẳng lẽ không lo lắng bị người ám sát sao.

Đây là quá tự tin, hay là có người âm thầm bảo hộ.

Nếu có người âm thầm bảo vệ thì tu vi tuyệt đối không thấp, nếu không sao tránh được cảm giác của Cố Hàn Uyên.

Vạn nhất không ai âm thầm bảo vệ thì Húc Liệt Ngột này thật có chút ngu xuẩn.

Chí ít Chân Tố Thiện nếu thấy Húc Liệt Ngột, nhất định sẽ thử ám sát.

Chương 346

Hoắc Thanh Đồng cũng rất có khả năng ra tay.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ cũng khó tránh khỏi có một tia động lòng.

Nếu lấy đầu người của Húc Liệt Ngột làm lợi thế, Chân Tố Thiện cùng Hoắc Thanh Đồng nhất định sẽ đồng ý bất cứ điều kiện gì.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên cùng hai nàng vẫn chưa có giao thiệp.

Hơn nữa Húc Liệt Ngột chết ở Tây Hạ cũng thật phiền phức.

Không phù hợp với lợi ích lâu dài của Cố Hàn Uyên.

Đành phải tạm thời kiềm chế ý nghĩ trực tiếp ra tay giết Húc Liệt Ngột.

Bất quá vẫn tiện tay cho hắn một ấn ký định vị thần niệm.

Coi như là tạm thời gửi cái đầu của hắn trên cổ hắn vậy.

Húc Liệt Ngột không khỏi cảm thấy gáy lạnh toát, có loại cảm giác bị người theo dõi.

Đây là trực giác có được do chinh chiến vô số trên sa trường.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Phương Dạ Vũ, hắn cảnh giác nhìn quanh.

Đáng tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

Chỉ có thể tạm thời đè nén cảm giác vô hình này xuống, tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Dạ Vũ, ngươi biết Hoa Thích Tử Khuông không thể phục quốc.

Đến lúc đó cô gái kia sẽ thế nào.

Phương Dạ Vũ trầm giọng nói: Nàng một ngày nào đó sẽ nhận rõ thực tế, đến lúc đó chỉ cần giữ lại tính mạng tộc nhân của nàng là được.

Đây là chiến lược mà hắn đã sớm suy nghĩ kỹ.

Chờ Mông Nguyên cuốn sạch thiên hạ, sự phản kháng của Hoa Thích Tử Khuông căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Với sự thông tuệ và giác ngộ của Chân Tố Thiện, đến lúc đó nàng nhất định sẽ dùng bản thân để đổi lấy tính mạng tộc nhân.

Húc Liệt Ngột nghe vậy chỉ suy nghĩ một chút, hào phóng đáp ứng yêu cầu của Phương Dạ Vũ.

Với vương giả khí độ, hắn nói: Trừ Trát Lan Đinh nhất định phải chết ra, những người còn lại ngược lại không sao cả.

Mông Nguyên diệt vô số quốc gia, đều hấp thu dân chúng của những quốc gia đó.

Chỉ một Hoa Thích Tử Khuông không đáng bọn họ để tâm.

Năm đó nếu không phải Hoa Thích Tử Khuông tự tìm đường chết giết sứ giả Mông Nguyên, cũng không đến nỗi bị truy sát đến bây giờ.

Phương Dạ Vũ cung kính nói: Đa tạ Vương gia thông cảm.

Hắn cũng có dã tâm của riêng mình.

So với Bàng Ban cao cao tại thượng, trong mắt chỉ có khí vận cả Mông Nguyên.

Phương Dạ Vũ muốn quyền lực nhiều hơn, cho nên mới đặt cược vào Húc Liệt Ngột.

Húc Liệt Ngột cực kỳ hài lòng với Phương Dạ Vũ.

Không chỉ thái độ cung kính nghe lời, hơn nữa túc trí đa mưu, năng lực xuất chúng, là một trong những tâm phúc không thể thiếu của hắn.

Húc Liệt Ngột giả vờ thân mật vỗ vai Phương Dạ Vũ, sảng lãng cười nói: Ha ha, huynh đệ chúng ta hà tất khách khí.

Huống hồ hiện tại giữ lại chính quyền lưu vong Hoa Thích Tử Khuông cũng có chỗ tốt cho ta.

Phương Dạ Vũ tuy có chút không thoải mái với cách thân cận này của Húc Liệt Ngột, nhưng cũng biết điều này đại biểu Húc Liệt Ngột tin tưởng hắn.

Phương Dạ Vũ cố nén cảm giác khó chịu, cung kính nói: Vương gia anh minh.

Thực lực Tây Vực bên kia yếu hơn Trung Nguyên nhiều, Tứ Hoàng Tôn và Thất Hoàng Tôn ở Trung Nguyên lại đụng phải đầu đầy bao.

Hoa Thích Tử Khuông một ngày chưa diệt, Vương gia có cớ một ngày không đi Trung Nguyên.

Chờ Tứ Hoàng Tôn và Thất Hoàng Tôn cùng Trung Nguyên lưỡng bại câu thương, Vương gia lại đến thu thập tàn cục.

Đến lúc đó với công lao của Vương gia, lại thêm Tây Hạ âm thầm dựa vào, tất nhiên có thể kế thừa Hoàng vị.

Húc Liệt Ngột nghe được có thể kế thừa Hoàng vị, đồng thời xét theo tình hình bây giờ thì hy vọng rất lớn.

Nhất thời thoải mái cười to nói: Ha ha, vẫn còn phải dựa vào Dạ Vũ ngươi bày mưu tính kế nhiều hơn nữa.

Cố Hàn Uyên không tiếp tục nghe trộm cuộc trò chuyện nhàm chán phía sau của hai người nữa.

Tin tức quan trọng đã có được.

Hắn lặng yên không một tiếng động rời khỏi Đại Tướng Quân

Phủ.

Hắn bước lên Trảm Long Kiếm, Ngự Kiếm Phi Hành thẳng đến Thiên Sơn.

Cố Hàn Uyên sắp đến Phiêu Miểu Phong, đồng thời phát hiện tung tích của 36 Động 72 Đảo.

Quả nhiên bọn họ đã bắt đầu tấn công Linh Thứu Cung.

Lúc này bọn họ công kích chính diện đến Đoạn Hồn Nhai, đốt rất nhiều cây đuốc.

Không phải là một lựa chọn thông minh trong đêm tối.

Theo lý mà nói, tấn công núi vào đêm khuya không phải là lựa chọn tốt.

Thế nhưng bọn họ trên đường đi gặp trùng trùng trở ngại, tiến độ vô cùng chậm chạp.

Lo lắng sẽ phát sinh biến cố khác, lại thêm Ưng Phi thúc giục, mới bất đắc dĩ đốt đuốc tấn công núi vào đêm khuya.

Hóa ra Vu Hành Vân lần này cũng không mất tích.

Trước khi nàng rời đi đã giao phó hành tung cho Mai Lan Trúc Cúc tứ kiếm tỳ.

Vì vậy Linh Thứu Cung không giống như trong Thiên Long Bát Bộ mà bốn tán nhân thủ khắp nơi tìm kiếm tung tích Vu Hành Vân, dẫn đến lực lượng phòng thủ yếu ớt.

Lại càng không có liều mạng với người 36 Động 72 Đảo.

Dù sao chỉ cần Vu Hành Vân trở về, những kẻ phản loạn này chỉ có một con đường chết.

Không cần thiết phải liều mạng với bọn họ.

Vì vậy khi Linh Thứu Cung biết 36 Động 72 Đảo nổi loạn, liền lập tức phái người vào hoàng cung Tây Hạ truyền tin cho Vu Hành Vân.

Sau đó rút gọn nhân lực, bố phòng tầng tầng lớp lớp.

Dựa vào ưu thế địa hình vừa đánh vừa lui, kéo dài thời gian, chờ đợi Vu Hành Vân nhanh chóng trở về.

Nếu không phải có Ưng Phi tông sư đỉnh phong trấn trận, đừng nói Đoạn Hồn Nhai, người 36 Động 72 Đảo hiện tại e rằng vẫn còn ở chân núi mà chưa thể đánh lên.

Ưng Phi cũng vì tiến độ chậm chạp này mà căm tức không thôi.

Nhìn chúng nữ Linh Thứu Cung đang ngưng thần giằng co trước mắt, hắn dùng lời lẽ dâm tà kích bác nói: Các ngươi hãy nhanh chóng đầu hàng đi, miễn cho chịu khổ da thịt.

Nhất là tứ bào thai hiếm có các ngươi, đến lúc đó ta nhất định sẽ hảo hảo yêu thương.

Ưng Phi cũng không phải hoàn toàn không có cách nào với phòng tuyến của Linh Thứu Cung.

Dù sao cũng là cao thủ tông sư đỉnh phong.

Chỉ là không nguyện ý vì giúp người 36 Động 72 Đảo mà dùng toàn lực mà thôi.

Huống hồ hắn cũng không phải lấy khinh công làm sở trường.

Ở địa hình hiểm ác như Phiêu Miểu Phong, khó mà đảm bảo mình không bị thương.

Ưng Phi là hảo hữu chí giao, được Phương Dạ Vũ vô cùng tín nhiệm.

Nếu không phải vì hắn mơ ước nữ tử Linh Thứu Cung, cũng sẽ không xung phong nhận việc đến làm chuyện khổ sai này.

Đáng tiếc chúng nữ Linh Thứu Cung đã sớm hạ quyết tâm dựa vào ưu thế địa hình để kéo dài thời gian.

Phiêu Miểu Phong tổng cộng có 18 chỗ hiểm yếu.

Đoạn Hồn Nhai vẫn chỉ là khai vị mà thôi.

Phía sau còn có Trăm Trượng Giản hiểm ác hơn cùng Tiên Buồn Môn.

Hai nơi hiểm yếu này nối liền bởi một cây cầu, tuy nói là cầu nhưng thực chất chỉ là một sợi xích sắt, vắt ngang hai bên vách đá, nhìn xuống là vực sâu đầy đá lởm chởm.

Vì vậy chúng nữ Linh Thứu Cung đều rất có lòng tin vào việc kéo dài thời gian cho đến khi Vu Hành Vân trở về.

Lại có Dư bà bà cùng Thạch tẩu trầm ổn tỉnh táo chỉ huy.

Chương 347

Thấy tình thế không ổn liền lập tức rút xuống một phòng tuyến khác.

Khiến Ưng Phi ngay cả một tù binh cũng không bắt được.

Cả người đầy hỏa khí không có chỗ phát tiết, mới cố gắng dùng lời lẽ kích bác, mong chờ chúng nữ đối diện dưới sự kích động sẽ đưa ra lựa chọn không lý trí.

Chúng nữ Linh Thứu Cung không biết là do Vu Hành Vân tinh tuyển tỉ mỉ, hay là vì Thiên Sơn vô cùng dưỡng người.

Sao nhìn một cái lại không có một cô gái xấu xí nào.

Ngay cả những nữ tử có tướng mạo hơi bình thường một chút, cũng vì tập võ mà mỗi người đều dáng người yểu điệu, khí chất xuất chúng.

Người khác chú ý nhất tự nhiên là Mai Lan Trúc Cúc tứ kiếm tỳ.

Các nàng là tứ bào thai hiếm thấy.

Bốn cô gái không chỉ cao thấp mập ốm giống hệt nhau, hơn nữa tướng mạo cũng không có nửa điểm khác biệt.

Gương mặt trái xoan y hệt nhau.

Mắt như điểm mực, thanh tú tuyệt tục.

Chỗ khác biệt chỉ là màu sắc y phục.

Bốn cô gái một mặc hồng nhạt, một mặc màu trăng, một mặc xanh nhạt, một mặc vàng nhạt.

Ngay cả Cố Hàn Uyên ẩn mình trên không trung sau khi nhìn thấy cũng cảm thấy hai mắt sáng lên.

Ưng Phi càng là thèm thuồng chảy nước miếng.

Thấy các nàng tuổi còn hơi nhỏ, chính là lứa tuổi dễ bị kích động, trong lời nói mới cố ý nhằm vào các nàng.

Tứ nữ nghe thấy giọng điệu vũ nhục của Ưng Phi, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

Điều thú vị là ngay cả biểu cảm lúc tức giận của tứ nữ cũng hoàn toàn nhất trí.

Bất quá các nàng tức thì tức, nhưng cực kỳ thông tuệ, căn bản không bị lời lẽ khiêu khích.

Chỉ là từ trên cao nhìn xuống mắng Ưng Phi.

Mai Kiếm trực tiếp mắng: Dâm tặc vô liêm sỉ, có bản lĩnh thì đánh lên đây.

Xem tỷ muội chúng ta có đâm ngươi mấy cái lỗ thủng bằng kiếm không.

Lan Kiếm giễu cợt nói: Chỉ biết mồm mép khoe oai phong, chẳng lẽ là sợ nên không dám lên đây sao.

Trúc Kiếm càng là khinh miệt cười nhạo nói: Nhất định là sợ rồi.

Bất quá là một tên phỉ loại nhát gan, còn dám nói muốn yêu thương chúng ta.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe đó mắng người tuy không gây tổn thương lớn, nhưng mang tính vũ nhục rất mạnh.

Ưng Phi nghe vậy tức giận đến mắt cũng hơi đỏ lên.

Hắn tự xưng là anh tuấn phong lưu, khi ra tay với nữ tử mình để ý càng là mọi việc thuận lợi.

Không ngờ trước mặt tứ nữ lại ăn phải trái đắng.

Không những không thể đánh bại các nàng, ngược lại còn bị chọc giận.

Thế nhưng lời của Cúc Kiếm lại khiến cuộc khẩu chiến hoàn toàn chệch hướng.

Chỉ thấy Cúc Kiếm đắc ý nói: Tôn chủ nói, thân thể tỷ muội chúng ta đều là của Cố công tử.

Ngươi bất quá là si tâm vọng tưởng.

Lời vừa nói ra, cảnh tượng nhất thời yên tĩnh lại.

Cố Hàn Uyên ẩn mình trên trời nhất thời cũng dở khóc dở cười.

Hắn cảm thấy Vu Hành Vân không khỏi quá mức thân mật.

Đang suy nghĩ nên dùng tư thế nào để tiếp nhận hảo ý của nàng đây.

Thì ra đây là lý do vì sao đột nhiên thu được phản phái điểm từ Mai Lan Trúc Cúc.

Còn tưởng rằng các nàng là vì cảm kích Cố Hàn Uyên cứu Vu Hành Vân mới thêm hảo cảm.

Không ngờ hóa ra là nguyên nhân này.

Câu chuyện chệch hướng, cuộc đối thoại giữa tứ nữ hoàn toàn thay đổi vị.

Mai Kiếm cười trêu: Cúc Kiếm đây là vội vàng tự dâng mình cho Cố công tử rồi sao.

Cúc Kiếm nghe vậy hơi ngượng ngùng nói: Nhưng chúng ta còn chưa gặp qua hắn mà.

Nàng nói vậy, thế nhưng các nàng từ nhỏ đã được Vu Hành Vân thu dưỡng, đối với chủ nhân trung thành như một.

Nếu là mệnh lệnh của Vu Hành Vân, liền tuyệt đối sẽ tuân thủ.

Trúc Kiếm lúc này mắt lộ vẻ ước mơ: Ta nghe nói Cố công tử tuấn tú tựa như tiên nhân hạ phàm.

Vu Hành Vân sau khi trở lại Linh Thứu Cung, liền thường xuyên phái người đi dò hỏi tin tức Cố Hàn Uyên.

Vì vậy tin tức Cố Hàn Uyên đã sớm truyền khắp Linh Thứu Cung.

Lan Kiếm bổ sung thông tin nàng nghe được: Võ công còn rất cao nữa.

Nàng trong tứ nữ thì võ công tương đối tốt hơn một chút, chú ý cũng là võ công của Cố Hàn Uyên.

Cúc Kiếm đột nhiên thiếu nữ tâm phát tác, đôi mắt đẹp lóe sáng nói: Bất quá tôn chủ vì sao lại nói thân thể chúng ta là của Cố công tử đây.

Khi các nàng mới nghe được mệnh lệnh này của Vu Hành Vân còn chấn kinh hồi lâu.

Bất quá rất nhanh thì trong lòng đã chấp nhận sự an bài của Vu Hành Vân.

Trúc Kiếm suy đoán: E rằng Cố công tử sẽ là Tôn chủ nhiệm kỳ kế tiếp.

Đây cũng là phản ứng đầu tiên của các nàng.

Dù sao các nàng từ rất sớm đã biết Vu Hành Vân tuổi đã cao.

Lan Kiếm nghe vậy lại chần chờ nói: Nhưng bây giờ Tôn chủ nhìn qua trẻ tuổi như vậy, đâu cần thiết phải tìm tân nhiệm Tôn chủ.

Lời này khiến ba cô gái còn lại dồn dập tán thành.

Mặc dù không biết vì sao Vu Hành Vân ra ngoài một chuyến lại biến hóa lớn đến vậy.

Không chỉ cao hơn, cũng trẻ hơn, còn đẹp đến mức người ta không dám nhìn thẳng.

Khi mới nhìn thấy Vu Hành Vân lúc đó, các nàng quả thực không dám nhận ra.

Lúc đó đã gây ra không ít hiểu lầm cùng chê cười.

Mai Kiếm lúc này cười duyên nói: Lẽ nào không thể là Tôn chủ hảo tâm muốn tìm cho chúng ta một phu quân sao.

Mai Kiếm là đại tỷ của tứ nữ, ý tưởng cũng thành thục hơn một chút.

Mặc dù chỉ là hơn một chút xíu mà thôi.

Trúc Kiếm nghe vậy gò má ửng đỏ nói: Nhưng bốn chị em chúng ta gả cho cùng một nam nhân có thể không tốt lắm không.

Trúc Kiếm thích đọc sách, vì vậy hiểu biết về đạo đức thế tục nhiều hơn một chút.

Mai Kiếm phản bác: Tỷ muội chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Các ngươi có thể chấp nhận gả cho những nam nhân khác nhau sao.

Cúc Kiếm là người đầu tiên tỏ thái độ: Ta không được.

Lan Kiếm cũng lắc đầu phủ định nói: Ta cũng không được.

Trúc Kiếm nhẹ nhàng điểm trán nói: Có lý, vẫn là cùng nhau thì tốt hơn.

Cho nên nói, trong Thiên Long Bát Bộ, việc Hư Trúc giao tứ nữ cho Đoàn Dự, cuối cùng gả cho con trai của tứ đại gia thần làm như vậy quả thực có bệnh.

Cúc Kiếm đột nhiên thiếu nữ tâm phát tác, đôi mắt đẹp lóe sáng nói: Đột nhiên thật sự muốn xem Cố công tử là nam tử thế nào.

Đến cả Tôn chủ cũng thường xuyên nhắc đến.

Mai Kiếm cười trêu: Cúc Kiếm quả nhiên là đang nhớ tình lang đây.

Cúc Kiếm môi ngọc Yên Nhiên thẹn thùng không chịu thua nói: Đâu có.

Tỷ muội chúng ta tâm ý tương thông, ta nhớ tình lang chẳng phải tương đương với các ngươi cũng nhớ sao.

Kéo theo ba cô gái còn lại cũng đồng loạt mặt cười ửng hồng.

Lan Kiếm giả vờ hồi ức, cười trêu nói: Nhưng ta nghe Cúc Kiếm nói mớ, hình như còn gọi Cố công tử gì đó.

Cúc Kiếm nghe vậy vội vàng muốn bịt miệng Lan Kiếm, thẹn thùng kêu: Ai nha, không cho nói.

Nhưng trêu chọc nàng đâu chỉ một người.

Trúc Kiếm cười trộm nói: Cúc Kiếm xấu hổ rồi.

Tứ nữ người đẹp như ngọc, má lúm đồng tiền như hoa.

Tiếng nói oanh yến thanh thúy vang khắp toàn bộ Đoạn Hồn Nhai.

Các nữ tử Linh Thứu Cung còn lại nghe cuộc đối thoại của tứ nữ cũng âm thầm cười trộm.

Đương nhiên cũng không thiếu lòng hiếu kỳ đối với Cố Hàn Uyên.

Nhất thời hòa tan khí tức túc sát ban đầu.

Ưng Phi sắc mặt đen sạm như đáy nồi.

Bị vẻ mặt ngông nghênh của tứ nữ chọc giận đến cực điểm.

Hắn vung tay lên, phẫn nộ quát: Các ngươi mau chóng xông lên.

Bản Đại Gia muốn bắt mấy tiểu nha đầu này về làm ấm giường.

Mặc dù từ dưới lên trên cường công tất nhiên sẽ gây ra tổn thất cực lớn.

Thế nhưng kẻ chết lại là người của 36 Động 72 Đảo, Ưng Phi chẳng hề đau lòng.

Thà rằng ở đây giằng co, bị mấy tiểu nha đầu chọc tức đến nổi trận lôi đình, chi bằng cứ để người của 36 Động 72 Đảo xông lên cường công một lượt.

Chương 348

Coi như không hạ được, cũng không thể để các nàng dễ dàng như vậy.

Dẫu sao 36 Động 72 Đảo cộng lại có đến mấy ngàn người, trong khi Linh Thứu Cung chỉ có mấy trăm nữ tử.

Chỉ cần luân phiên cường công, đối phương sớm muộn gì cũng sẽ kiệt sức mà không giữ vững được.

Thế nhưng Ưng Phi rất nhanh liền ngây người.

Hắn phát hiện những người của 36 Động 72 Đảo phía sau mình không hề tiến lên.

Nghi hoặc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đám người vốn dĩ nhất định phải đánh hạ Linh Thứu Cung để đoạt giải dược Sinh Tử Phù lúc này lại đang chần chừ.

Sắc mặt Ưng Phi càng lúc càng âm trầm, hỏi: Các ngươi có ý gì.

Định rút lui có trật tự ư.

Người của 36 Động 72 Đảo đưa mắt nhìn nhau, thầm lặng trao đổi ánh mắt.

Sở dĩ bọn họ nghe theo sự điều khiển của Ưng Phi, cũng là bởi vì võ công của Ưng Phi đủ cao, có thể thống hợp lực lượng của tất cả mọi người, lúc cần thiết còn có thể dùng vũ lực phá vỡ cục diện.

Bằng không, với đám ô hợp chi chúng như bọn họ, căn bản không thể công phá Linh Thứu Cung vẫn còn nguyên vẹn thực lực và đã sớm có phòng bị.

Giờ đây, Ưng Phi không chỉ tiếc thân mình không muốn xuất lực.

Quan trọng hơn là bọn họ đã nghe thấy một cái tên khiến mình toát mồ hôi lạnh.

Hiện tại trên giang hồ Tống Quốc, hầu như đều dùng Cố công tử để chỉ Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy, khi nghe Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ nhắc đến Cố công tử, bọn họ liền biết không ổn.

Trước đây, Cố Hàn Uyên từng ngự kiếm miểu sát Đoan Mộc Nguyên ngay trước mặt bọn họ, dễ dàng áp chế Trác Bất Phàm, cường thế mang đi bé gái.

Cảnh tượng đó đến nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức.

Thậm chí bọn họ đã thành thật một đoạn thời gian rất dài cũng là vì thế, khiến Vu Hành Vân nhất thời quên bẵng đi bọn họ.

Ô Lão Đại cùng Trác Bất Phàm và những kẻ tận mắt chứng kiến uy thế của Cố Hàn Uyên, lúc này đều từng người toát mồ hôi lạnh.

Trước khi làm phản, bọn họ còn cố ý tốn không ít nhân lực đi dò la tin tức về Cố Hàn Uyên, xác nhận Cố Hàn Uyên không có liên quan gì đến Linh Thứu Cung, trước đây chỉ vì thu đồ đệ mà đến.

Bọn họ mới dám động thủ.

Nào ngờ rốt cuộc lại nghe được cái tên Cố Hàn Uyên từ miệng Mai Lan Trúc Cúc.

Hơn nữa, nhìn nội dung các nàng trò chuyện, rõ ràng có quan hệ rất mật thiết với Cố Hàn Uyên.

Tiếp tục tấn công Linh Thứu Cung, e rằng sau này sẽ bị Cố Hàn Uyên thanh toán.

Hiện tại Linh Thứu Cung vẫn chưa có tổn thất gì, nếu bọn họ rút lui thì còn có thể được khoan hồng.

Thế nhưng, nếu lúc này rút lui, lại khó bảo toàn sau này sẽ không bị Linh Thứu Cung làm khó dễ.

Lỡ như không cho bọn họ giải dược Sinh Tử Phù nữa thì sao.

Mọi người nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Dưới ánh mắt âm trầm dò xét của Ưng Phi, Ô Lão Đại vẫn kiên trì giải thích: Nếu như Linh Thứu Cung thực sự có quan hệ với Cố công tử, rất nhiều chúng ta không dám động thủ.

Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ thấy người của 36 Động 72 Đảo lại bị cái tên Cố Hàn Uyên dọa đến không dám động thủ, trong lòng vô cùng kinh ngạc, lại càng tràn đầy mừng rỡ, thậm chí còn mơ hồ có chút tự hào.

Mặc dù mọi chuyện vẫn chưa ra đâu vào đâu, nhưng có lệnh của Vu Hành Vân, các nàng tự giác coi mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Nhất là ánh mắt ngưỡng mộ mơ hồ của chúng nữ Linh Thứu Cung càng khiến các nàng có chút tự đắc.

Đặc biệt là Phù Mẫn Nghi, thủ lĩnh Dương Thiên bộ, nàng cũng là người cực kỳ xinh đẹp, ở Linh Thứu Cung chỉ xếp sau Vu Hành Vân và Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ.

Bình thường hai bên cũng không mấy hòa hợp.

Lúc này trong mắt nàng tràn đầy vẻ ghen tỵ và ước ao.

Nàng tự cảm thấy bất kể là dung mạo hay võ công, cũng không thua kém Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ.

Lại còn có danh hiệu Châm thần, cho dù may loại y phục tuyệt đẹp nào cũng đều thành thạo.

Thêm một tay ám khí thuật tinh diệu, bằng không làm sao nàng tuổi còn trẻ đã trở thành thủ lĩnh Dương Thiên bộ mà có thể phục chúng.

Điểm duy nhất thua kém là tuổi tác so với tứ nữ lớn hơn vài tuổi, nhưng vẫn xuân sắc mỹ lệ.

Theo Phù Mẫn Nghi, Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ chỉ là dựa vào việc từ nhỏ được Vu Hành Vân mang theo nuôi lớn, được giữ bên người làm thị nữ thiếp thân, cho nên mới đặc biệt được sủng ái.

Chúng nữ Linh Thứu Cung tuy đa phần đều là những nữ tử có vận mệnh lận đận, thế nhưng không có nghĩa là các nàng không khao khát một nam tử ưu tú.

Vì lệnh của Vu Hành Vân bảo các nàng thu thập tin tức của Cố Hàn Uyên, khiến sự tích của hắn truyền khắp toàn bộ Linh Thứu Cung.

Thêm vào đó, lời trong lời ngoài của Vu Hành Vân đều thể hiện sự coi trọng hắn, còn âm thầm tặng Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ cực kỳ được sủng ái cho hắn.

Với sự trung thành sùng bái như thần minh mà chúng nữ Linh Thứu Cung dành cho Vu Hành Vân, khiến các nàng đều vừa hiếu kỳ lại rất có thiện cảm với Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy, Phù Mẫn Nghi biết ghen tỵ với Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ cũng chẳng có gì lạ.

Mà Cố Hàn Uyên cũng không giải thích được lại thu hoạch được mấy trăm tên hậu cung quân dự bị.

Ưng Phi thì có nghe qua danh hào Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng lại không có tình báo kỹ lưỡng hơn như bên Triệu Mẫn, khó tránh khỏi đánh giá sai thực lực của Cố Hàn Uyên.

Bản thân Ưng Phi cũng là thiên chi kiêu tử có thiên phú võ học cực cao, là tồn tại lừng lẫy tiếng tăm ở Mông Nguyên.

Bằng không làm sao chưa đến bốn mươi tuổi mà tu vi đã đột phá đến Tông Sư đỉnh phong.

Với sự tự ngạo của hắn, làm sao có khả năng thừa nhận Cố Hàn Uyên tuổi còn trẻ mà thực lực đã vượt xa mình.

Bởi vậy, khi nghe những lời Ô Lão Đại cực kỳ kiêng kỵ Cố Hàn Uyên, sắc mặt hắn lại càng khó coi hơn.

Hắn cố gắng kiềm nén cơn tức giận của mình, giả vờ bình tĩnh nói: Cái tên Cố Hàn Uyên đó có gì mà phải sợ.

Bản Đại Gia phía sau có Mông Nguyên chỗ dựa, chỉ cần các ngươi thành thật nghe lời, đến lúc đó thì sẽ che chở các ngươi.

Thần sắc Ô Lão Đại khẽ động, mơ hồ có chút động lòng.

Nhưng vẫn thăm dò nói: Không bằng Ưng Phi tiên sinh trước đưa cao thủ Mông Nguyên đến đánh hạ Linh Thứu Cung.

Bằng không Linh Thứu Cung dễ thủ khó công, chúng ta cũng thật khó khăn a.

Thần tình Ưng Phi lại càng âm trầm.

Đối với đám ô hợp chi chúng lưỡng đầu rắn chuột này, hắn cực kỳ bất mãn, cũng sẽ không dây dưa với Linh Thứu Cung nữa.

Hắn liền nói: Nếu các ngươi đã sợ Cố Hàn Uyên đến thế, vậy cứ thẳng thắn theo Bản Đại Gia đến Tây Hạ hoàng thành trước.

Đợi đến khi các ngươi hoàn thành nhiệm vụ của Mông Nguyên chúng ta, thì sẽ dẫn người giúp các ngươi đánh hạ Linh Thứu Cung.

Nhiệm vụ ban đầu của hắn căn bản không phải Linh Thứu Cung, chỉ cần dẫn theo người của 36 Động 72 Đảo đến Tây Hạ hoàng thành là được.

Nếu không phải tham lam đông đảo cô gái xinh đẹp của Linh Thứu Cung, hắn đã sớm bỏ cuộc.

Cái này.

Ô Lão Đại nhất thời chần chờ.

Chưa lấy được giải dược Sinh Tử Phù mà đã phải bán mạng cho Mông Nguyên, hiển nhiên không phù hợp lợi ích của bọn họ.

Cho dù Ô Lão Đại đồng ý, những người khác cũng sẽ không.

Ưng Phi nhìn Ô Lão Đại đang chần chờ, trong lòng cơn giận này lại dâng lên.

Gân xanh nổi lên, hắn phẫn nộ quát: Ban đầu là chính các ngươi yêu cầu đánh hạ Linh Thứu Cung, giành được giải dược Sinh Tử Phù mới chịu nghe lệnh, bây giờ lại bị một kẻ không ở đây dọa đến không dám nhúc nhích.

Chẳng lẽ là đang đùa giỡn Bản Đại Gia sao.

Các ngươi sợ Cố Hàn Uyên giết người, chẳng lẽ sẽ không sợ Bản Đại Gia rút đao giết người sao.

Ô Lão Đại thấy Ưng Phi tức giận, hắn cũng không muốn đắc tội Mông Nguyên.

Vội vàng giải thích: Không dám.

Ưng Phi tiên sinh hiểu lầm rồi.

Chỉ là Đoạn Hồn Nhai này xác thực dễ thủ khó công, chúng ta nhất thời cũng không có cách nào, cho dù cường công cũng chỉ tăng thêm thương vong.

Hắn thấy thần sắc Ưng Phi vẫn chưa hòa hoãn, trầm tư một lát.

Ý niệm muốn đoạt được giải dược Sinh Tử Phù vẫn chiếm thượng phong.

Dẫu sao Sinh Tử Phù một khi phát tác thì vô cùng đau khổ.

Thế nhưng bảo đám người xông lên chịu chết cũng không được.

Chẳng còn cách nào khác, hắn đành cẩn thận đề nghị: Ưng Phi tiên sinh võ công cao cường, không bằng ngài đi trước mở một đường máu, chúng ta sau đó sẽ theo lên.

Ưng Phi nghe vậy có chút do dự.

Hắn cũng không muốn vì tấn công Linh Thứu Cung mà bị thương.

Thế nhưng tiếp tục trì hoãn thì khó bảo toàn sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của Phương Dạ Vũ.

Là bạn thân của Phương Dạ Vũ, hắn vẫn quyết định mạo hiểm thử một lần.

Chương 349

Hắn hung tợn uy hiếp nói: Được.

Thế nhưng sau đó các ngươi mà còn dám đổi ý, Bản Đại Gia sẽ không ngại ra tay giết người đâu.

Ô Lão Đại nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nói: Ưng Phi tiên sinh xin yên tâm.

Cứ như vậy, hắn ít nhất có lòng tin thuyết phục mọi người xuất lực.

Chúng nữ vốn dĩ thấy hai bên nội chiến, đang có chút hứng thú xem trò vui.

Thế nhưng tình thế biến chuyển quá nhanh.

Ưng Phi lại vào lúc này đạt thành hiệp nghị với người của 36 Động 72 Đảo, chuẩn bị cường công Đoạn Hồn Nhai.

Chúng nữ thấy thế nhất thời không khỏi căng thẳng, dồn dập ngưng thần đề phòng.

Ưng Phi cười lạnh một tiếng, tháo xuống vũ khí Đoạn Hồn Song Câu đặt sau lưng.

Vận khởi khinh công, hai chân đạp mạnh, cố gắng nén một hơi.

Hắn liên tục mượn lực nhảy, leo lên vách núi Đoạn Hồn Nhai.

Vất vả lắm mới sắp với tới đỉnh núi, mấy thanh trường kiếm mũi nhọn đã đâm tới.

Ưng Phi dùng song câu trong tay vẽ ra những đường cong tinh diệu, gạt những thanh trường kiếm đang đâm tới ra.

Hắn dốc sức nhảy, cuối cùng cũng đặt chân lên thực địa.

Thế nhưng còn chưa kịp thở phào, lại là mấy thanh trường kiếm khác đâm tới.

Trường kiếm của chúng nữ Linh Thứu Cung đâm tới liên miên bất tuyệt, Ưng Phi lại chỉ có thể phản kích trong phạm vi hẹp của vách đá, không có không gian để né tránh, ngăn cản đứng lên có chút chật vật.

Thần sắc Ưng Phi hung ác, thực lực Tông Sư đỉnh phong toàn lực bùng nổ.

Hắn phải trả giá bằng mấy nhát kiếm vào thân thể, cuối cùng cũng mở được một chỗ trống để hoạt động trên đỉnh núi.

Ô Lão Đại thấy thế, vội vàng ra hiệu đám người bò lên vách núi.

Có sinh lực quân hỗ trợ, áp lực của Ưng Phi nhất thời giảm đi nhiều.

Cuối cùng hắn cũng có thể phát huy ưu thế võ lực của mình, đánh cho chúng nữ Linh Thứu Cung liên tục bại lui.

Dư bà bà, tổng quản Linh Thứu Cung, người lo liệu toàn cục, thấy thế chợt cảm thấy không ổn.

Thực lực Tông Sư đỉnh phong của Ưng Phi quá mạnh mẽ, trong tình huống không có địa lợi, các nàng căn bản không chống đỡ nổi.

Dư bà bà vội vàng ra hiệu chúng nữ lui lại.

Thế nhưng Ưng Phi đã phải trả giá bằng vết thương, làm sao có thể để các nàng chạy trốn dễ dàng như vậy.

Song câu trong tay hắn liên tục múa, đánh bay mấy thanh trường kiếm, tiến sát đến Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ.

Hắn đưa tay chụp lấy Cúc Kiếm không có vũ khí, cười ngạo mạn nói: Tiểu nha đầu, lúc này xem ngươi còn chạy đi đâu.

Ngoan ngoãn làm ấm giường cho Bản Đại Gia đi.

Cúc Kiếm kinh hô một tiếng.

Nàng rốt cuộc vẫn là một thiếu nữ chưa từng trải sự đời, lúc này đối mặt nguy hiểm nhất thời mất đi bình tĩnh, ngốc nghếch nhắm chặt hai mắt ôm đầu phòng thủ.

Tư thế kia ngược lại rất giống Vu Hành Vân.

Ba nữ còn lại cũng lớn tiếng gọi tên Cúc Kiếm, nhưng trong lúc nhất thời cũng không kịp cứu viện.

Thế nhưng đúng lúc này, một đạo thần quang màu bích lục cắt ngang bầu trời đêm hiện lên.

Tiếng cười ngạo mạn của Ưng Phi nhất thời hóa thành tiếng kêu thảm thiết.

Hắn ôm chặt cái cổ tay đứt lìa đang chảy máu đầm đìa, liên tục lùi về sau.

Từ trên bầu trời vọng xuống giọng nói lạnh lùng: Đồ vật của Cố mỗ, ngươi cũng dám động vào.

Đám người nghe tiếng ngẩng đầu.

Một bóng bạch y thân ảnh phiêu phiêu như tiên chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng đáp đất.

Đôi mắt sáng như sao lấp lánh rực rỡ.

Khuôn mặt anh tuấn dưới ánh trăng chiếu rọi lại có chút mơ hồ không rõ.

Chỉ có Cúc Kiếm, sau khi nghe tiếng kêu thảm thiết của Ưng Phi, cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên, mới có thể nhìn rõ khuôn mặt người đến.

Chỉ một cái liếc mắt nàng đã có chút ngây dại.

Vốn là một Cúc Kiếm chưa từng gặp nhiều nam tử trẻ tuổi, làm sao có thể chịu nổi thịnh thế mỹ nhan của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng cuồng loạn đồng thời, trên dung nhan ngọc ngà của nàng không tự chủ hiện lên một vệt ửng hồng.

Mai, Lan, Trúc tam nữ cũng phản ứng không sai biệt.

Tứ bào thai có tâm linh cảm ứng đặc biệt khiến các nàng cũng đồng dạng tâm thần rung động, tựa như mượn mắt của Cúc Kiếm mà nhìn thấy Cố Hàn Uyên vậy.

Cố Hàn Uyên dưới ánh trăng thần nhân một dạng lên sân khấu phương thức vẫn chưa duy trì quá lâu.

Đám người chỉ cảm thấy ánh trăng tựa như dịch chuyển, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ mặt Cố Hàn Uyên.

Ô Lão Đại khi nhìn thấy Trảm Long Kiếm từ trên trời giáng xuống cùng bóng bạch y thân ảnh rõ ràng kia, liền có một dự cảm mãnh liệt bất tường.

Lúc này thấy rõ người đến là Cố Hàn Uyên, nhất thời hắn lạnh cả sống lưng, toát mồ hôi lạnh.

Đám người 36 Động 72 Đảo cũng tương tự.

Những tên tiểu lâu la chưa từng thấy Cố Hàn Uyên tạm thời không nói đến, các đảo chủ, động chủ dẫn đầu lúc này đều với vẻ mặt cầu xin cung kính hành lễ nói: Gặp qua Cố công tử.

Các tiểu lâu la phía sau nghe thấy lời của lão đại nhà mình, nhất thời phản ứng được người đến là ai.

Dù khó nén kinh sợ, nhưng vẫn cung kính hô: Gặp qua Cố công tử.

Mấy ngàn người liên tiếp cung kính vấn an, vang vọng trên Phiêu Miểu Phong trong đêm đen, khiến chúng nữ Linh Thứu Cung có chút ngây người.

Sau một khắc yên lặng, tiếng náo động lớn bùng nổ.

Tiếng oanh oanh yến yến như mấy trăm con chim bách linh đang ca hát: Thật là Cố công tử.

Cố công tử đến giúp chúng ta rồi.

Cố công tử đẹp trai quá.

Vừa rồi một ngón kia là Ngự Kiếm Thuật sao.

Thật là lợi hại.

Thật hâm mộ Mai Kiếm các nàng quá.

Cúc Kiếm mừng rỡ đứng lên, nũng nịu nói: Đa tạ Cố công tử vừa rồi đã cứu ta.

Khi nàng không biết thân phận Cố Hàn Uyên còn có chút chột dạ, dù sao nàng vừa rồi thực sự đã động lòng, lại không muốn vi phạm mệnh lệnh của Vu Hành Vân.

May mắn thay, kết quả lại hoàn mỹ, nam tử khiến nàng động tâm chính là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Ngươi không phải vừa nói ngươi đã là người của ta rồi sao.

Cứu ngươi cũng là lẽ đương nhiên.

Cúc Kiếm nghe vậy, mặt cười đỏ bừng vì thẹn, lắp bắp nói: Cố công tử. nguyên lai đều nghe thấy cả sao.

Mai, Lan, Trúc tam nữ cũng vây lại, sóng mắt yêu kiều nhìn Cố Hàn Uyên, người sắp trở thành nam nhân của các nàng.

Môi ngọc khẽ hé, dịu dàng nói: Nô tỳ Mai Lan, Trúc Kiếm, gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên cười ấm áp nói: Các ngươi không sao là tốt rồi.

Tứ nữ nhìn khuôn mặt tươi cười của Cố Hàn Uyên, sắc đỏ trên mặt lại càng sâu vài phần.

Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ thì vẫn ổn, lúc này vì e lệ mà ngay cả nói chuyện cũng nhỏ giọng rất nhiều, đều trở thành thục nữ như tiểu thư khuê các.

Thế nhưng những tiếng nghị luận đủ loại của chúng nữ còn lại lại cực kỳ ầm ĩ.

Dư bà bà nhìn không được liền quát: Trước mặt Cố công tử, các ngươi sao lại thất lễ như vậy.

Chúng nữ nghe vậy nhất thời im tiếng.

Dư bà bà cung kính hạ bái nói: Gặp qua Cố công tử.

Tôn chủ có lệnh, thấy công tử như thấy tôn chủ.

Chúng đệ tử Cửu Thiên Cửu Bộ Linh Thứu Cung xin nghe theo hiệu lệnh của Cố công tử.

Chúng nữ nghe vậy không chút chậm trễ, đồng thanh hạ bái nói: Gặp qua Cố công tử.

Bọn ta xin nghe theo hiệu lệnh của Cố công tử.

Đến cả Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ cũng thu lại vẻ e lệ, đồng dạng theo chúng nữ hạ bái.

Cố Hàn Uyên thấy thế có chút bất đắc dĩ.

Vu Hành Vân thật đúng là biết cách chuẩn bị kinh hỉ cho hắn, âm thầm lại tạo ra một cảnh tượng hoành tráng.

Cố Hàn Uyên càng có nhận thức sâu sắc hơn về mức độ ngạo kiều của Vu Hành Vân.

Theo lý thuyết, Vu Hành Vân hẳn nên cố gắng tránh để lộ thân phận Thiên Sơn Đồng Mỗ trước mặt Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng không chỉ tặng Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ cho Cố Hàn Uyên, mà còn yêu cầu chúng nữ Linh Thứu Cung xem Cố Hàn Uyên như xem Vu Hành Vân, giống như là đem toàn bộ Linh Thứu Cung giao vào tay hắn.

Có lẽ Vu Hành Vân sâu trong nội tâm cũng cất giấu một phần kỳ vọng rằng dù Cố Hàn Uyên có biết thân phận Thiên Sơn Đồng Mỗ của nàng, hắn vẫn có thể chấp nhận nàng.

Đương nhiên cũng có thể là nàng đã chuẩn bị sẵn kế sách thay mận đổi đào, sau khi đạt được ước muốn thành công, liền giao phó Linh Thứu Cung cho Cố Hàn Uyên, còn chính nàng thì lẩn tránh xa xôi, không xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên nữa.

Bất quá, lúc này Cố Hàn Uyên cũng không cho phép Vu Hành Vân chạy thoát.

Đoạn Hồn Nhai lúc này hoàn toàn yên tĩnh.

Mấy trăm nữ tử Linh Thứu Cung đang duyên dáng hạ bái.

Mấy ngàn tên ô hợp chi chúng của 36 Động 72 Đảo thần sắc hoảng sợ, muốn chạy cũng không dám chạy, sợ hãi chỉ cần khẽ động sẽ lọt vào Lôi Đình Nhất Kích.

Tiêu điểm của tất cả mọi người, đều là bóng bạch y thân ảnh tiêu sái tùy ý hiện ra dưới làn gió đêm thổi nhẹ.

Cố Hàn Uyên cười ấm áp.

Hai tay trống không xuất hiện, nội lực nhu hòa tuôn ra với lực đạo vừa phải, nhẹ nhàng nâng đỡ chúng nữ Linh Thứu Cung đang bái phục dưới đất.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của các nàng, hắn ôn hòa cười nói: Không cần khách khí như vậy.

Cố Hàn Uyên chỉ trong chốc lát giơ tay nhấc chân đã dùng nội lực nâng đỡ mấy trăm cô gái Linh Thứu Cung, dù tu vi của các nàng mạnh mẽ.

Chương 350

Trong mắt chúng nữ liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị.

Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ càng là trong mắt lấp lánh trái tim nhỏ màu hồng, mơ màng nhìn khuôn mặt cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên tiến lên, lần lượt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu tứ nữ, mỉm cười tán thưởng nói: Dốc sức bảo vệ Linh Thứu Cung không mất, các ngươi làm rất tốt.

Tứ nữ mặt cười đỏ bừng, đưa tay vuốt vuốt mái tóc trên đỉnh đầu vừa được Cố Hàn Uyên ôn nhu vuốt ve, si ngốc khúc khích cười.

Điều này khiến Phù Mẫn Nghi ghen tỵ đến phát điên, hận không thể lấy thân mình mà thay thế.

Cố Hàn Uyên đã sớm chú ý đến nữ tử thanh tú xinh đẹp này.

Thấy nàng không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, hắn đáp lại bằng một nụ cười ấm áp ra hiệu.

Điều này khiến gò má Phù Mẫn Nghi ửng hồng, thẹn thùng cúi đầu, thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn là không cam lòng đâu.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa để ý đến nội tâm Phù Mẫn Nghi đang xao động.

Hắn quay sang nhìn về phía đám người 36 Động 72 Đảo, sắc mặt lạnh lẽo.

Hắn lạnh giọng nói: Ưng Phi, ngươi muốn chết thế nào.

Nhiệt độ vốn đã lạnh lẽo trên Phiêu Miểu Phong tựa như lại nổi lên một trận hàn phong, khiến đám người 36 Động 72 Đảo lạnh lẽo tay chân.

Chỉ có chúng nữ Linh Thứu Cung nhìn Cố Hàn Uyên đã kịp thời ra mặt vì các nàng, trong lòng ấm áp.

Trước đây các nàng chỉ dựa vào Vu Hành Vân, giờ đây lại có thêm một người để nương tựa.

Ưng Phi ôm chặt cánh tay cụt, thần sắc xấu xí nói: Cố Hàn Uyên, ngươi đừng quá càn rỡ.

Ta chính là người Mông Nguyên.

Ngươi nếu dám giết ta, Ma Sư Cung sẽ báo thù cho ta, đến lúc đó khiến ngươi chết không có chỗ chôn.

Lúc này hắn cũng không dám xưng Bản Đại Gia nữa.

Trong tình hình hiện tại, chỉ có thể trông cậy vào Cố Hàn Uyên kiêng kỵ Mông Nguyên cùng Ma Sư Cung mới có thể bảo toàn được mạng sống.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm cười nói: Ngươi đang nói Phương Dạ Vũ và Húc Liệt Ngột sao.

Yên tâm, hắn sớm muộn gì cũng sẽ theo ngươi xuống suối vàng.

Bất quá đó cũng chỉ là hai kẻ tạm thời gửi đầu trên cổ mà thôi, đối với Cố Hàn Uyên thì chẳng có nửa điểm uy hiếp nào.

Ưng Phi thần sắc kinh hãi.

Hắn cũng không phải kẻ ngu dốt, nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến Phương Dạ Vũ và Húc Liệt Ngột, liền biết rõ Cố Hàn Uyên đã biết mưu đồ của Mông Nguyên.

Tình thế địch trong tối ta ngoài sáng càng trở nên bất lợi.

Ưng Phi cảm thấy điều quan trọng nhất hiện giờ là trở về Tây Hạ hoàng thành để báo tin cho Phương Dạ Vũ.

Nhãn châu xoay động, hắn nảy ra một ý hay, hướng về phía đám người 36 Động 72 Đảo trầm giọng nói: Các ngươi đều đã phản bội Linh Thứu Cung, cho dù hiện tại cầu xin tha thứ cũng đã muộn, chi bằng theo chân bọn họ liều một phen.

Cố Hàn Uyên có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể giết sạch mấy ngàn người các ngươi sao.

Người của 36 Động 72 Đảo nghe vậy nhất thời nổi nóng.

Cố Hàn Uyên chỉ là một người.

Dù cho một ngón Ngự Kiếm Thuật kia quỷ thần khó lường, thế nhưng đối mặt mấy ngàn người, cũng sẽ có lúc hao tổn mà chết.

Còn như chúng nữ Linh Thứu Cung và bọn họ, nhân số chênh lệch gấp mười lần.

Trước đây cũng là vì e ngại thương vong nên mới không cường công.

Nếu không tính toán thương vong, chưa chắc không có phần thắng.

Bọn họ nói cho cùng vẫn là sợ sau này bị Cố Hàn Uyên đòi nợ cũ.

Ô Lão Đại thấy tình cảm của đám người cuồn cuộn mãnh liệt, hiển nhiên tâm tình phản kháng đã bị Ưng Phi kích động.

Thế nhưng hắn nhìn thần tình lãnh đạm của Cố Hàn Uyên, lại tràn đầy dự cảm bất tường.

Hắn lớn tiếng hô: Chư vị đừng chịu Ưng Phi gây xích mích, chúng ta vẫn chưa làm tổn hại đến người Linh Thứu Cung, bây giờ còn có thể được khoan nhượng.

Lời vừa nói ra, quả nhiên không ít người bình tĩnh lại.

Nhưng vẫn còn những kẻ xung động.

Chỉ thấy trong đám người bước ra một gã đại hán, tay cầm hai thanh thiết chùy, tên là Hắc Đại Bá.

Hắc Đại Bá đã sớm chịu đủ nỗi đau hành hạ của Sinh Tử Phù.

Lúc này hắn hai mắt đỏ bừng, phẫn nộ quát: Đại gia chẳng lẽ đã quên Sinh Tử Phù sao.

Thà rằng chịu dằn vặt cả đời, chi bằng liều một phen.

Chỉ cần công phá Linh Thứu Cung, cướp được giải dược Sinh Tử Phù, chúng ta liền tự do.

Đám người chịu dày vò sâu sắc bởi Sinh Tử Phù nghe thấy lời đó, tình tự càng phát ra kích động, không ít người đều tiến lên một bước.

Ô Lão Đại tỉnh táo khuyên nhủ: Các ngươi chẳng lẽ đã quên thần uy của Cố công tử sao.

Thật sự cho rằng dựa vào mấy ngàn người chúng ta có thể ngăn cản Cố công tử ư.

Hắn ngược lại cũng có vài phần cơ linh, tiện thể thổi phồng Cố Hàn Uyên, hy vọng Cố Hàn Uyên có thể niệm tình hắn nói những lời tốt đẹp, lỡ như đám người thất bại thì có thể cho hắn một con đường sống.

Hắc Đại Bá lại kiên định nói: Bây giờ chúng ta tập hợp nhân lực ở đây còn có sức phản kháng.

Nếu như chờ chúng ta tách ra, đến lúc đó càng là mặc cho làm thịt.

Đám người suy nghĩ, cảm thấy lời Hắc Đại Bá có lý.

Không ít người liền tập trung về phía Hắc Đại Bá.

Những kẻ còn đang do dự thì đứng sau Ô Lão Đại.

Cố Hàn Uyên nhìn trò khôi hài trước mắt, cười lạnh nói: Cố mỗ cũng sẽ Sinh Tử Phù.

Lời vừa nói ra, tựa như sét đánh ngang tai.

Những kẻ tập trung bên cạnh Hắc Đại Bá dồn dập lùi lại, e sợ bị hắn liên lụy.

Mà Hắc Đại Bá lại càng toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Hắn tính toán trăm bề ngàn kế nhưng không tính đến Cố Hàn Uyên cũng sẽ Sinh Tử Phù.

Lúc này chỉ còn cách trông cậy vào Cố Hàn Uyên là đang hù dọa bọn họ, bằng không hắn liền chắc chắn phải chết.

Cố Hàn Uyên thấy thế, trực tiếp dập tắt hy vọng của hắn.

Hai tay xoa một cái, mấy quả băng phiến thành hình.

Hắn vung tay bắn về phía Ưng Phi đang mượn đám người yểm hộ chuẩn bị trốn chạy.

Sinh Tử Phù do Cố Hàn Uyên bắn ra tốc độ cực nhanh, Ưng Phi còn không kịp né tránh đã trúng chiêu.

Cảm giác tê ngứa mãnh liệt ập tới, hắn thống khổ kêu thảm ngã xuống đất.

Thật may là cánh tay còn lại có thể gãi vào những chỗ ngứa ngáy khắp người.

Còn cánh tay cụt thì cũng không tự chủ đâm vào người, khiến vết thương vốn chưa cầm máu lại chảy máu như suối.

Chưa đến một khắc, toàn thân hắn liền bị máu tươi nhuộm thành huyết nhân.

Đám người hoảng sợ nhìn Ưng Phi thê thảm.

Chỉ thấy không bao lâu sau, hắn vì mất máu quá nhiều mà thần chí không rõ, ngay cả sức lực để cấu xé cũng không còn.

Yếu ớt vô lực nhìn Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh lùng, cầu khẩn nói: Giết ta.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên chỉ lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt hàn quang lóe lên.

Kẻ nào muốn chạm vào đồ vật của Cố mỗ, cần phải có giác ngộ chết không yên lành.

Đám người tự nhiên biết Cố Hàn Uyên muốn nói điều gì.

Ưng Phi vì mơ ước Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ mà rơi vào kết cục như thế này.

Tứ nữ nghe vậy càng là trong lòng cuồng loạn, mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Mặc dù Cố Hàn Uyên ví các nàng như vật phẩm.

Thế nhưng cách nói xem các nàng là tất cả của hắn lại càng khiến tứ nữ thân thế phiêu linh có cảm giác an toàn.

Trên Thiên Sơn có một gia đình nghèo khổ, đã sinh bảy người con, kết quả nữ chủ nhân lại mang thai và sinh một lần bốn cô con gái.

Vì thực sự không đủ sức nuôi dưỡng, họ liền vứt bỏ các nàng.

Cho đến khi Vu Hành Vân mang các nàng đi thu dưỡng, đặt tên là Mai, Lan, Trúc, Cúc.

Đó chính là thân thế của Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ.

Tuyệt đại đa số chúng nữ Linh Thứu Cung đều có vận mệnh lận đận.

Không phải khi còn nhỏ bị cha mẹ bỏ rơi, thì là sau khi lập gia đình bị phu gia ruồng bỏ, hoặc dứt khoát là trong loạn lạc mà cửa nát nhà tan.

Thiên hạ sắp loạn, những ví dụ như vậy vô số kể.

Vu Hành Vân, người ngoài lạnh lùng nhưng tâm thiện, đã cứu vớt những nữ tử đáng thương này.

Những người từng bị bỏ rơi lại càng cần lòng trung thành.

Bởi vậy các nàng mới trung thành và tận tâm với Vu Hành Vân, coi Linh Thứu Cung như nhà của mình.

Các nàng tuy không thể hiểu được mối quan hệ giữa Vu Hành Vân và Cố Hàn Uyên, thế nhưng Vu Hành Vân đã có mệnh lệnh, các nàng tự nhiên sẽ xem Cố Hàn Uyên là chủ nhân thứ hai.

Cách Cố Hàn Uyên cường thế bá đạo xem các nàng là tất cả, không những không gây phản cảm mà ngược lại còn khiến hảo cảm của các nàng tăng lên rất nhiều.

Một số nữ tử đã từng gả cho người khác, càng không tự chủ được mà khép chặt hai chân.

Chương 351

Trong số những người này, nữ tử có tướng mạo xuất chúng nhất chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt đoan chính thanh nhã, khí chất ôn uyển.

Nữ tử ấy là thủ lĩnh Chu Thiên bộ, chúng nữ chỉ biết nàng họ Thạch, gọi là Thạch Tẩu.

Thạch Tẩu vốn là tiểu thư khuê các, gả cho nhà giàu nổi tiếng trong trấn, từng có một gia đình hạnh phúc.

Đáng tiếc không bao lâu sau, vì đạo phỉ mà cửa nát nhà tan, toàn gia chỉ còn mình nàng sống sót, được Vu Hành Vân đi ngang qua cứu giúp.

Lúc này nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng bá đạo của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ cảm thấy một trái tim lạnh băng lại thẳng thắn đập loạn.

Có mồi nhử từ mệnh lệnh của Vu Hành Vân, lại thêm đủ loại hảo cảm được tăng lên, nói chúng nữ Linh Thứu Cung là hậu cung quân dự bị của Cố Hàn Uyên hoàn toàn không sai chút nào.

Đáng nhắc tới là Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ lại có chuỗi đánh giá.

Cố Hàn Uyên đối với việc các nàng sẽ nhận được phần thưởng thế nào có chút chờ mong.

Lúc này, Ưng Phi đã vì mất máu quá nhiều mà sống sờ sờ đau đớn đến chết.

Biểu tình dữ tợn chết không nhắm mắt của hắn chứng minh hắn trước khi chết đã thống khổ đến nhường nào.

Mà trong mắt người của 36 Động 72 Đảo chỉ còn lại sự hoảng sợ.

Nhất là Hắc Đại Bá, kẻ dẫn đầu phía trước, lúc này đã vô lực quỳ trên đất, than thở khóc lóc cầu khẩn nói: Tiểu nhân nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cầu Cố công tử tha cho tiểu nhân một mạng.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn hắn một cái, chưởng phong khẽ vỗ.

Chưởng lực Thiên Sơn Lục Dương Chưởng phá hủy cân bằng Âm Dương trong cơ thể Hắc Đại Bá, Sinh Tử Phù nhất thời phát tác.

Hắc Đại Bá kêu thảm lăn lộn đầy đất.

Cố Hàn Uyên không phải là Hư Trúc, một người tốt đến mức vậy.

Trong Thiên Long Bát Bộ, người của 36 Động 72 Đảo đã giết đại lượng đệ tử Linh Thứu Cung, nhưng Hư Trúc lại giả dối giải trừ Sinh Tử Phù cho bọn họ.

Vậy tính mạng của những đệ tử Linh Thứu Cung trung thành kia ra sao.

Nhiều hành vi của những cái gọi là nhân vật chính này đều làm người ta buồn nôn, chỉ là vì hào quang nhân vật chính tồn tại nên nhiều người làm như không thấy mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn Hắc Đại Bá đang thống khổ kêu rên cùng đám người 36 Động 72 Đảo đang quỳ rạp.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, nghĩ về những nhân vật chính dối trá kia: Con mắc nợ mẹ trả, chồng mắc nợ vợ trả loại chuyện này cũng rất hợp lý a.

Hiệu quả Sinh Tử Phù trên người Hắc Đại Bá đã bị Cố Hàn Uyên tăng cường, phát tác càng thêm thống khổ.

Không bao lâu sau, hắn liền sống sờ sờ đau đớn ngứa ngáy mà chết.

Đám người 36 Động 72 Đảo toát mồ hôi lạnh.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Cố Hàn Uyên so với Vu Hành Vân càng thêm vô tình tàn nhẫn.

Ít nhất Vu Hành Vân nếu muốn giết bọn họ thì một chiêu liền lấy mạng, còn Cố Hàn Uyên lại dùng Sinh Tử Phù hành hạ Hắc Đại Bá đến chết.

Trong lúc nhất thời, họ lại không tự chủ mà nghĩ đến những điều tốt đẹp của Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên vẫn luôn cảm thấy Vu Hành Vân bề ngoài tàn nhẫn hung lệ, nhưng trên thực tế lại rất mềm lòng.

Cứu mấy trăm nữ tử vận mệnh lận đận tạm thời không nói đến, lúc giết người cũng là một chiêu đoạt mạng, không khiến người ta phải chịu thêm thống khổ, còn tạo ra cái danh hào Sát nhân không cần chiêu thứ hai.

Còn như Vu Hành Vân dùng Sinh Tử Phù hành hạ khống chế người của 36 Động 72 Đảo, theo Cố Hàn Uyên cũng là làm một việc tốt.

Dẫu sao những kẻ này đều là những hung nhân tà đạo không kiêng nể gì, có Vu Hành Vân ước thúc cũng có thể khiến bọn họ biết điều hơn một chút.

Ngược lại, Hư Trúc lại giả dối giải trừ Sinh Tử Phù cho bọn họ.

Đám người một khi thoát khỏi khốn cảnh và có được tự do, chỉ biết càng thêm tàn hại người khác.

Còn như cái gọi là hoàn toàn tỉnh ngộ, bỏ ác từ thiện, thật sự cho rằng buông đao đồ tể dễ dàng đến vậy sao.

Đám người 36 Động 72 Đảo bái phục dưới đất, hoảng sợ nói: Cầu Cố công tử tha mạng cho bọn ta.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn về phía đám người đang sợ hãi, trầm mặc không nói.

Sự im lặng như thể đang chờ bị xét xử này càng làm nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ dâng lên.

Thế nhưng bọn họ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, vầng trán cứ thế dán chặt xuống đất.

Gió đêm thổi qua, rõ ràng là cực kỳ mát mẻ, thế nhưng toàn thân đám người lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chúng nữ Linh Thứu Cung thấy thế lại cực kỳ hả giận.

Cố Hàn Uyên đã phá vỡ sự trầm mặc này ngay trước khi tâm thần của tất cả người 36 Động 72 Đảo gần như tan vỡ.

Hắn đạm mạc lên tiếng nói: Nể tình các ngươi chưa từng làm tổn hại đến đệ tử Linh Thứu Cung, Cố mỗ có thể cho các ngươi một cơ hội.

Đám người nghe vậy rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, thậm chí rất nhiều người còn vội vàng hít thở gấp gáp.

Hiển nhiên bọn họ vừa chịu áp lực tâm lý quá lớn, suýt nữa quên cả hô hấp.

Cố Hàn Uyên chọn thời điểm vừa đúng, quá sớm thì áp lực không đủ, quá muộn thì khó bảo toàn sẽ có kẻ chó cùng rứt giậu.

Đám người 36 Động 72 Đảo có cơ hội sống sót, vội vàng cung kính nói: Mời Cố công tử chỉ bảo.

Cố Hàn Uyên trong mắt tràn đầy vẻ vô tình, đạm mạc nói: Các ngươi hiện tại ẩn nấp vào Tây Hạ hoàng thành, sau đó sẽ có nhiệm vụ giao cho các ngươi đi làm.

Sống sót, Cố mỗ sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Phương Dạ Vũ và bọn hắn không có người của 36 Động 72 Đảo làm viện thủ, tất nhiên vẫn sẽ phải lựa chọn triệu tập quân đội.

Mà nhiệm vụ của người 36 Động 72 Đảo chính là ngăn cản quân đội Tây Hạ, có thể nói là cục diện Cửu Tử Nhất Sinh.

Đám người cũng biết hiện tại đi đến Tây Hạ hoàng thành, nơi phong vân hội tụ, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Từ lời nói của Cố Hàn Uyên cũng có thể nghe ra tính nguy hiểm.

Nhưng cũng không khỏi không kiên trì đáp: Tạ Cố công tử khai ân.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Đi đi.

Đừng để bị người phát hiện, Cố mỗ tin tưởng các ngươi có thể làm được.

Rắn có đường của rắn, chuột có đường của chuột.

Những người này làm việc khác thì không giỏi, nhưng ẩn nấp vào Tây Hạ hoàng thành thì vẫn không thành vấn đề.

Đám người cung kính vâng lời, mỗi đảo chủ, động chủ đều dẫn môn nhân rời đi.

Mấy ngàn người đi rồi, Đoạn Hồn Nhai nhất thời trống không.

Cố Hàn Uyên đối mặt chúng nữ Linh Thứu Cung với thái độ ôn hòa, mỉm cười nói: Dẫn ta lên Linh Thứu Cung.

Chúng nữ hai mắt sáng rực.

Cố Hàn Uyên đối đãi các nàng hoàn toàn khác biệt so với người của 36 Động 72 Đảo.

Cách biệt đối xử này khiến các nàng mừng rỡ.

Oanh oanh yến yến dẫn Cố Hàn Uyên tiến vào Linh Thứu Cung.

Trên đường, tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc xúm lại.

Các nàng hỏi hắn đủ mọi loại chuyện.

Mai Kiếm tò mò hỏi: Cố công tử, ngài và tôn chủ rốt cuộc có quan hệ như thế nào.

Đây là nghi vấn lớn nhất của các nàng.

Thái độ của Vu Hành Vân đối với Cố Hàn Uyên thật sự quá tốt.

Thậm chí có thể nói là nịnh nọt.

Không chỉ tặng thị nữ thiếp thân, ngay cả Linh Thứu Cung cũng tương đương với dâng cho hắn.

Cố Hàn Uyên dừng lại một chút, hàm hồ đáp: Ừm.

Quan hệ rất thân mật.

Đáp án mập mờ này của Cố Hàn Uyên đương nhiên không thể khiến các nàng thỏa mãn.

Trúc Kiếm đột nhiên hỏi: Cố công tử là đệ tử của tôn chủ sao.

Các nàng thấy Cố Hàn Uyên biết Sinh Tử Phù, vô thức cho rằng Vu Hành Vân đã thu Cố Hàn Uyên làm đồ đệ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười phủ nhận: Không phải.

Các nàng đoán đúng hướng, nhưng chi tiết lại sai rồi.

Quan hệ thầy trò là thật, bất quá Cố Hàn Uyên mới là sư phụ, Vu Hành Vân là đệ tử.

Cúc Kiếm đột nhiên dè dặt hỏi nhỏ: Sẽ không phải là tình nhân chứ.

Tôn chủ bây giờ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.

Tuy lời này có chút đại bất kính, nhưng ba nàng còn lại cực kỳ tán thành.

Từ khi Vu Hành Vân trở về Linh Thứu Cung, mỗi lần tứ nữ nhìn thấy nàng đều có cảm giác tự ti.

Nàng đẹp đến mức khiến người ta vô thức quên đi tuổi tác của nàng.

Nhất là sau khi tận mắt thấy Cố Hàn Uyên, càng cảm thấy hai người cực kỳ xứng đôi, tựa như một cặp Thần Tiên Quyến Lữ nam tuấn nữ tịnh.

Nếu không phải thầy trò, Cố Hàn Uyên lại vừa học Sinh Tử Phù, quan hệ hai người lại thân mật, đương nhiên sẽ liên tưởng đến quan hệ tình nhân.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút buồn cười.

Lời này của Lan Kiếm hẳn nên hỏi thẳng trước mặt Vu Hành Vân, Vu Hành Vân nhất định sẽ rất vui mừng.

Bất quá Cố Hàn Uyên không hề nói rõ ý tứ với các nàng, chỉ cười nhẹ mà không phủ nhận cũng không thừa nhận: Về sau các ngươi khắc sẽ biết.

Lan Kiếm có chút không cam lòng hỏi: Không thể nói trước cho chúng ta biết ư.

Chân tướng ngay trước mắt mà không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ, cảm giác thật sự quá đỗi bứt rứt.

Cố Hàn Uyên nhìn bốn đôi mắt to tròn trong veo đầy vẻ tò mò, ngữ khí vi diệu nói: Nếu như các ngươi không sợ bị trách phạt thì cứ nói.

Nếu hắn thật sự nói trước quan hệ của hai người cho tứ nữ, với tính tình ngạo kiều của Vu Hành Vân, sau khi biết nhất định sẽ nổi giận.

Tứ nữ nghe vậy nhất thời sợ hãi.

Chương 352

Lan Kiếm cười gượng nói: Vậy thì thôi vậy.

Các nàng vẫn rất kính nể Vu Hành Vân.

Cúc Kiếm nhìn gương mặt tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt.

Gò má nàng ửng đỏ, thẹn thùng hỏi: Cố công tử thật sự vẫn chưa tới hai mươi tuổi sao.

Một nam tử trẻ tuổi, tuấn tú phóng khoáng, võ công cao cường, danh tiếng lừng lẫy như vậy, đối với các nàng mà nói, thật sự là lý tưởng chủ nhân mà đốt đèn lồng cũng không tìm thấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Sao vậy.

Không giống sao.

Lan Kiếm hơi ngại ngùng đáp: Không phải là không giống, chỉ là cảm thấy võ công của Cố công tử cao đến mức khó tin.

Nàng cực kỳ ước ao võ công của Cố Hàn Uyên.

Cảnh tượng trước đó Cố Hàn Uyên vung tay không đã nhấc bổng mấy trăm người, đến nay vẫn khiến nàng khó tin.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta cũng chỉ là vận khí tốt, được chút cơ duyên mà thôi.

Cố Hàn Uyên vốn chỉ là thuận miệng khiêm tốn, nhưng tứ nữ lại mở ra chế độ khen ngợi hoa mỹ.

Thiếp thân cảm thấy Cố công tử thiên tư quá cao, mới có thành tựu ngày hôm nay.

Vận khí cũng là một bộ phận của thực lực.

Trên giang hồ đều đang đồn Cố công tử là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên đó.

Cố công tử nhất định sẽ trở thành Lục Địa Thần Tiên trẻ tuổi nhất.

Cố Hàn Uyên thần sắc có chút không hiểu nói: Các ngươi đang lo lắng ta không chịu thu nhận các ngươi sao.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được suy nghĩ của các nàng.

Dù sao đột nhiên có thêm một chủ nhân mới, có chút bất an cũng là bình thường.

Huống hồ chủ nhân mới này còn tốt hơn so với tưởng tượng ban đầu của các nàng.

Dưới tâm trạng bất an, đương nhiên sẽ nóng lòng xác nhận quan hệ song phương.

Tứ nữ thấy Cố Hàn Uyên đã xuyên thủng tâm tư nhỏ bé của mình, đều có chút ngượng ngùng.

Mai Kiếm dè dặt hỏi dò: Vậy công tử có nguyện ý nhận lấy chúng ta không.

Nàng cố ý bỏ qua họ của Cố Hàn Uyên khi gọi, chủ động biểu đạt ý muốn thân cận.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không phản đối, bất đắc dĩ cười nói: Tôn chủ các ngươi có hảo ý, ta còn có thể cự tuyệt ư.

Hắn đây cũng coi như là thu nhận trước.

Tứ nữ nghe vậy đều lộ ra nụ cười vui sướng giống hệt nhau, trăm miệng một lời cam đoan: Chúng ta nhất định sẽ hầu hạ công tử thật tốt.

Vậy thì ta mỏi mắt chờ mong đây.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một vẻ nghiền ngẫm.

Tứ bào thai quả nhiên sẽ rất thú vị đó.

Cố Hàn Uyên sai Dư bà bà phái người giữ Trình Thanh Sương lại, người được phái đi báo tin cho Vu Hành Vân.

Cố Hàn Uyên tạm thời không muốn Vu Hành Vân biết tin tức này.

Nếu nàng muốn chơi một màn thay mận đổi đào, Cố Hàn Uyên sẽ cùng nàng chơi một trận.

Chúng nữ dẫn Cố Hàn Uyên đi tới Linh Thứu Cung.

Đêm nay đầu tiên là thám thính Phủ Đại Tướng Quân Tây Hạ, rồi lại cấp tốc tiếp viện Đoạn Hồn Nhai, giằng co hơn nửa đêm.

Đến Linh Thứu Cung thì trời đã rất khuya.

Dư bà bà không dám quấy nhiễu Cố Hàn Uyên, liền phân phát các nữ tử Cửu Thiên Cửu Bộ vẫn còn tò mò về Cố Hàn Uyên, dặn tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc dẫn Cố Hàn Uyên đi nghỉ ngơi.

Tứ nữ dẫn Cố Hàn Uyên đi sâu vào Linh Thứu Cung, tới một tòa cung điện mới tinh.

Mai Kiếm giới thiệu: Đây là tôn chủ sai chúng ta xây mới sau khi ngài ấy trở về, từng dặn dò là chuẩn bị cho công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi kinh ngạc.

Vu Hành Vân thật sự đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ cho hắn.

Hắn nhất thời có cảm giác kỳ quái như đang ăn bám.

Không thể không nói, cơm mềm này thật là thơm.

Cố Hàn Uyên đè nén cảm giác kỳ quái trong lòng xuống, chỉ vào cung điện bên trên hỏi: Nơi đó là.

Lan Kiếm giải thích: Đó là nơi tôn chủ ở.

Cố Hàn Uyên đối với tính tình ngạo kiều của Vu Hành Vân cũng thật hết cách.

Nàng ấy muốn lại gần, nhưng lại không dám áp sát quá mức, tâm tư ấy lộ rõ không sót chút nào.

Đã xây ở bên cạnh, chi bằng cứ để hắn trực tiếp vào ở cung điện của nàng còn hơn.

Càng muốn vẽ vời thêm chuyện.

Bước vào cung điện, nhìn trang hoàng nguy nga tráng lệ, Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc trước sự giàu có của Linh Thứu Cung.

Hắn nghĩ chắc hẳn là dựa vào sự cống nạp của 36 Động 72 Đảo cùng việc buôn bán các loại dược liệu đặc sản trên Thiên Sơn mà kiếm được không ít tài phú.

Suốt đường đi vào bên trong cung điện, Phiêu Miểu Phong có không ít suối ôn tuyền.

Chỉ thấy một hồ suối nước nóng thật lớn đập vào mắt.

Dưới ánh trăng, hơi nước bốc lên từ hồ suối nước nóng mông lung u tĩnh, khiến người ta vừa nhìn liền không tự chủ được mà thả lỏng tâm tình.

Cúc Kiếm mặt cười ửng đỏ nói: Ôn tuyền nơi đây có công hiệu bổ âm ích dương, công tử có thể tắm rửa thật kỹ.

Sau đó chúng ta sẽ dẫn công tử đến tẩm điện.

Cố Hàn Uyên khi nhìn thấy ôn tuyền cũng có chút động lòng.

Vẫn luôn bận rộn nên hắn rất ít có cơ hội thư giãn như thế này.

Hắn cởi bỏ y phục, bước vào hồ suối nước nóng, khẽ thở dài nhắm mắt lại.

Ngâm mình trong dòng suối nóng ấm, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái.

Bên tai vang lên một tràng tiếng quần áo cọ xát, rồi giọng nói vừa thẹn thùng vừa e dè đồng thời vang lên: Chúng ta hầu hạ công tử tắm rửa.

Cố Hàn Uyên có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thể, bụi trần không dính người, một sợi lông không thể thêm, ruồi muỗi không thể rơi.

Ngâm mình trong ôn tuyền không phải vì vệ sinh, mà là để thả lỏng thân thể mệt mỏi.

Phía sau, Mai Kiếm đột nhiên nũng nịu nói: Công tử, để thiếp ấn cho ngài nhé.

Ngày thường thiếp cũng thường xuyên xoa bóp cho tôn chủ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi kinh ngạc, gật đầu ý bảo nàng cứ tự nhiên làm.

Không thể không thừa nhận, tuy các thiếu nữ tuổi còn nhỏ, dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ, nhưng với tư cách thị nữ thì vô cùng đạt yêu cầu.

Động tác tay vừa nhẹ nhàng lại có quy củ.

Cố Hàn Uyên nhắm mắt hưởng thụ sự hầu hạ, cảm nhận mười ngón tay mềm mại thon dài của thiếu nữ.

Vẻ mặt hắn cũng càng thêm thư thái.

Quý tộc thời cổ đại này thật sự quá đỗi mục nát.

Thảo nào nhiều người hiện đại đều ảo tưởng xuyên không về cổ đại làm công tử bột.

Có một nha hoàn xinh đẹp hầu hạ, cảm giác như vậy thật sự không tồi.

Bất quá, thiếu nữ cũng không bình tĩnh như Cố Hàn Uyên.

Từ trước đến nay, các nàng chỉ hầu hạ Vu Hành Vân, Linh Thứu Cung cũng không có nam nhân khác.

Lần đầu tiên ở chung gần gũi với nam tử như vậy, trước ngực nhất thời phập phồng không ngừng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng hấp, càng thêm kiều diễm ướt át.

Ở thời đại này, người có thân phận sống tốt hơn cũng là chuyện đương nhiên.

Với thân phận của Cố Hàn Uyên ngày hôm nay, việc bên người không có người hầu hạ mới là chuyện kỳ quái.

Trước đây Thạch Thanh Phong và Thị Kiếm từng muốn làm thị nữ của hắn, đáng tiếc hắn lại chạy khắp trời Nam đất Bắc, dẫn theo các nàng thật sự bất tiện.

Trên thực tế, nếu không phải mắt thấy thiên hạ đại loạn sắp tới, hắn lại có dã tâm lớn hơn, với uy vọng của Cố Hàn Uyên ngày hôm nay, hoàn toàn có thể tự thành lập thế lực, làm mưa làm gió trên địa bàn của mình.

Thật sự mà nói, nếu người của 36 Động 72 Đảo không bị Sinh Tử Phù chế ước thì thật sự rất phiền phức.

Dưới tình huống dốc toàn lực, Cố Hàn Uyên không phải là không thể giết sạch mấy ngàn người đó, nhưng lãng phí linh khí quý báu vào đám ô hợp kia thật sự là được ít mất nhiều.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Cố Hàn Uyên mới không ngừng phát triển thế lực của mình.

Dù là bành trướng Thiên Võng, hay thu thập những nữ tử có thiên phú, có năng lực, đều không đơn thuần chỉ vì phản phái điểm.

Tranh bá thiên hạ không phải là tỉ võ quyết đấu, không thể hoàn toàn dựa vào một mình hắn.

Như vậy cuối cùng chỉ sẽ luân lạc đến kết cục mệt mỏi.

Trình diễn vũ lực cũng là để nhanh chóng mở rộng phạm vi uy vọng, giảm bớt những tranh đấu vô nghĩa, đẩy nhanh tốc độ tích lũy ban đầu.

Hiện tại bố cục ở Tống Quốc đã hoàn thành hơn phân nửa, còn lại chính là thống hợp các môn phái giang hồ đã bái Cố Hàn Uyên làm Minh chủ sau sự kiện Hiệp Khách Đảo.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên không định tự thân thân hành, mấy trăm đệ tử của Linh Thứu Cung vừa lúc có thể trở thành bàn đạp cơ bản để hợp nhất toàn bộ liên minh đơn sơ này.

Trong lòng Cố Hàn Uyên ngàn vạn suy nghĩ, trong khi thiếu nữ đang ra sức xoa bóp cho hắn.

Chương 353

Mai Kiếm mặt cười đỏ bừng, thán phục hỏi: Da dẻ công tử sao lại tốt như vậy.

Nô tỳ còn muốn ghen tỵ.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt thanh thản chậm rãi nói: Nội công tu hành thành công, tự nhiên sẽ nuôi dưỡng lại thân thể.

Các ngươi nếu muốn học, ta có thể truyền cho các ngươi một bộ công pháp.

Hắn nói đương nhiên là Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Vốn tưởng rằng Vu Hành Vân sẽ truyền thụ Âm thiên của Âm Dương Quyết cho các nàng từ trước, thế nhưng sau khi tiếp xúc liền phát hiện trong cơ thể các nàng không hề có linh khí tồn tại.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa vui mừng.

Vu Hành Vân ngay cả thị nữ thiếp thân muốn tặng cho Cố Hàn Uyên cũng không truyền thụ Âm Dương Quyết, hiển nhiên là vì tôn trọng Cố Hàn Uyên: Trước khi hắn đồng ý, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài Âm Dương Quyết.

Mai Kiếm mừng rỡ hỏi: Thật sự có thể ư.

Không chỉ vì có thể học được võ công cao thâm, mà còn vì điều này đại diện cho sự công nhận của Cố Hàn Uyên đối với các nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Các ngươi là người của ta, có gì mà không thể.

Tiếng hoan hô nũng nịu ngọt ngào vang lên: Thật tốt quá.

Động tác tay cũng càng thêm ra sức.

Khuôn mặt xinh xắn của Mai Kiếm đỏ bừng đến tận mang tai, hơi thở thơm như lan dịu dàng nói: Công tử, có phải nước ấm quá nóng không.

Sao người công tử lại nóng như vậy.

Cố Hàn Uyên mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ nghiền ngẫm.

Vẻ mặt hắn lại cười nhạt nói: Là ngươi quá lạnh lẽo.

Đêm nay gió lạnh, cẩn thận kẻo nhiễm phong hàn.

Có lẽ nụ cười ôn hòa cùng lời nói quan tâm của Cố Hàn Uyên đã hóa giải cảm giác căng thẳng.

Tuy khuôn mặt vẫn còn đỏ, nhưng tim đập đã chậm lại một chút.

Mai Kiếm đột nhiên ngẩn người, mặt cười nhất thời đỏ thẫm như máu, giống như bị bỏng vậy.

Nhất thời nàng có chút không biết làm sao, lúc này đang có chút tủi thân nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Không sao, ta tới dạy ngươi.

Đôi mắt đẹp của Mai Kiếm nhất thời trợn tròn, mặt cười đỏ bừng thẹn thùng cúi đầu.

Dưới sự tâm ý tương thông, phản ứng hầu như không sai biệt, khiến người ta thấy thú vị.

Cố Hàn Uyên chậm rãi rời khỏi hồ suối nước nóng, đi về phía tẩm điện.

Hắn lần đầu tiên phát hiện năng lực tâm ý tương thông này quá đỗi phi thường, cảm thán sự thần kỳ của thế giới này.

Cố Hàn Uyên nhìn tẩm điện trước mắt, mắt lộ vẻ trầm tư, thầm than: Vân nhi, nàng có muốn hiểu ta đến mức này không.

Hiển nhiên, trong quá trình đồng hành, Vu Hành Vân cực kỳ thấu hiểu tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Vu Hành Vân.

Đây là muốn giữ hắn lại Linh Thứu Cung mãi mãi sao.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hiểu ra thêm vài phần tâm tư của Vu Hành Vân.

Thảo nào nàng chuẩn bị nhiều bất ngờ đến thế cho hắn.

Ngày hôm sau.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn nhìn nữ tử đang độ xuân thì trước mặt.

Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Phù Mẫn Nghi có chút uể oải, cung kính hai tay dâng một bộ y phục.

Đây là nàng gấp rút chế tạo suốt đêm cho Cố Hàn Uyên.

Với danh xưng Châm Thần, Phù Mẫn Nghi tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu kích thước thân hình của Cố Hàn Uyên, đương nhiên muôn vàn dáng vẻ thẹn thùng cũng là khó tránh khỏi.

Phù Mẫn Nghi rốt cuộc đã tận mắt nhìn thấy dung mạo Cố Hàn Uyên ở cự ly gần.

Trước đây vì là ban đêm, Cố Hàn Uyên lại bị tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc vây quanh, khiến nàng căn bản không nhìn rõ.

Bây giờ vừa nhìn lại phát hiện Cố Hàn Uyên còn tuấn tú phóng khoáng hơn trong tưởng tượng.

Mặt cười hơi phiếm hồng, trong lòng lại có chút thất lạc.

Quả nhiên vẫn có chút không cam lòng vì đã thua kém Mai Lan Trúc Cúc.

Bất quá nàng rất nhanh lại trấn tĩnh tinh thần, cung kính nói: Đây là y phục nô tỳ đã chuẩn bị cho công tử.

Kỳ thực nàng vẫn nghĩ lầm.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn Vu Hành Vân nổi cơn ghen tuông vì bị thiếp thân thị nữ của mình thua kém.

Tuy Vu Hành Vân đã giao phó tứ nữ và Linh Thứu Cung cho Cố Hàn Uyên, nhưng nàng thật sự không ngờ Cố Hàn Uyên lại thu nhận các nàng sớm đến vậy.

Dù sao thì cũng đều đã là người của mình, không cần thiết phải quá sốt ruột.

Cố Hàn Uyên nhận lấy y phục từ tay Phù Mẫn Nghi, dưới sự hầu hạ của nàng, hắn mặc vào chỉnh tề.

Trường bào màu xanh nhạt có cổ áo và ống tay áo đều thêu viền hoa văn mây trôi bằng chỉ bạc.

Bên hông buộc một chiếc thắt lưng gấm rộng bản màu xanh lam thêu vân tường, thanh nhã mà vẫn vương vẻ hoa quý.

Tổng thể cực kỳ ôm sát thân hình, không hề gây cảm giác khó chịu.

Hiển nhiên người chế tác đã cắt may cực kỳ tinh xảo.

Cố Hàn Uyên vô cùng hài lòng, ôn hòa mỉm cười: Mẫn Nghi có lòng.

Phù Mẫn Nghi nhìn nụ cười của Cố Hàn Uyên, có chút ngẩn người.

Mặt cười nàng đỏ ửng, trong lòng thầm hô: Sao công tử lại cười đẹp mắt đến vậy.

Có thể chứng kiến nụ cười đẹp mắt như thế này, Phù Mẫn Nghi chợt cảm thấy việc thức đêm gấp rút chế tạo y phục thật quá đáng giá.

Nàng e lệ nói: Tạ ơn công tử khích lệ.

Dáng vẻ vừa xấu hổ vừa e dè đó ngược lại càng tăng thêm vài phần nhan sắc cho nàng.

Thấy sắc trời còn sớm, Cố Hàn Uyên bảo Phù Mẫn Nghi dẫn mình đi dạo một chút Linh Thứu Cung.

Phù Mẫn Nghi mừng rỡ, hớn hở dẫn Cố Hàn Uyên đi loanh quanh.

Đêm qua đến vội vội vàng vàng, nàng vẫn chưa được ngắm kỹ cảnh trí của Linh Thứu Cung.

Linh Thứu Cung được xây trên Phiêu Miểu Phong của Thiên Sơn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cảnh tuyết tuyệt đẹp.

Kỳ hoa dị thảo nở rộ trong giá lạnh càng là tùy ý có thể thấy được.

Lầu ngọc điện ngà tinh xảo hoa lệ, mang chút ý vị tiên cảnh nhân gian.

Trên đường thường xuyên có thể thấy các nữ tử Cửu Thiên Cửu Bộ.

Các nàng khi thấy Cố Hàn Uyên đều hoặc ngượng ngùng hoặc cung kính hành lễ vấn an.

Cố Hàn Uyên cũng nhất nhất gật đầu mỉm cười đáp lại.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, các nàng lại bàn tán, thường vang lên tiếng trêu ghẹo và tiếng kinh hô e lệ.

Cố Hàn Uyên cực kỳ hài lòng với Linh Thứu Cung.

Không chỉ cảnh quan ưu mỹ, mà những cô gái xinh đẹp ở đây cũng khiến người ta vui mừng.

Không ít nữ tử có thiên phú không tồi, nếu được bồi dưỡng tốt đều có thể trở thành trợ thủ.

Lúc này, tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc đang hoảng loạn đứng dậy.

Mai Kiếm hoảng hốt hỏi: Chết rồi, ngủ quên.

Công tử đâu rồi.

Nàng tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng Cố Hàn Uyên, nhất thời có chút kinh hoảng.

Cúc Kiếm vẻ mặt ủ rũ nói: Công tử sẽ không phải là ghét bỏ chúng ta chứ.

Tâm trạng của các nàng có thể thấy rõ ràng là đang sa sút.

May thay lúc này Thạch tẩu ôn hòa hiền thục bước tới, nhìn tứ nữ đang hoảng loạn và thất lạc, nàng hơi buồn cười an ủi: Không cần gấp như vậy, Cố công tử thấy các ngươi ngủ say, không muốn đánh thức các ngươi.

Ngài ấy bảo ta chờ các ngươi tỉnh dậy rồi dẫn các ngươi đi gặp hắn.

Tứ nữ nghe vậy nhất thời thở phào, khôi phục thần thái hồn nhiên ngây thơ, đồng thanh cảm tạ: Tạ ơn Thạch tẩu.

Thạch tẩu nhìn chiếc giường lớn, trong đầu hiện lên một hình ảnh hoang đường, sắc mặt hơi ửng hồng mà hỏi: Cố công tử còn hài lòng chứ.

Lan Kiếm nhớ lại thần sắc của Cố Hàn Uyên, có chút đắc ý nói: Chắc là hài lòng ạ.

Thạch tẩu nhìn tứ nữ đang mặc quần áo rửa mặt, vẻ mặt nghi hoặc, kỳ lạ hỏi: Các ngươi không cảm thấy chỗ nào không khỏe sao.

Tứ nữ nói ra cảm nhận của mình: Cũng tốt ạ.

Chỉ là quai hàm hơi ê ẩm.

Thiếp khát quá, có nước không ạ.

Lưỡi thiếp còn hơi tê dại.

Thạch tẩu nghe mà khó hiểu, bất đắc dĩ nói: Chờ chút, các ngươi nói rõ cụ thể xem nào.

Tứ nữ từ nhỏ lớn lên ở Linh Thứu Cung, hoàn cảnh sống đơn nhất, cho nên về phương diện kiến thức thế tục khó tránh khỏi có chút đơn thuần.

Lúc này các nàng vừa mặc y phục rửa mặt, vừa thuận miệng kể lại những gì đã trải qua.

Thạch tẩu càng nghe sắc mặt càng đỏ, thầm nghĩ: Cố công tử nhìn thì một bộ dáng công tử hào hoa phong nhã, không ngờ lại.

Hơn nữa bốn nha đầu này cũng quá đơn thuần, về sau vẫn phải giáo dục các nàng một chút mới được.

Khi Thạch tẩu dẫn tứ nữ đã ăn mặc chỉnh tề tìm được Cố Hàn Uyên, hắn đang nói chuyện với một nữ tử tướng mạo thanh tú.

Thần sắc cô gái kia có chút uể oải, lúc này đang cung kính hành lễ nói: Nô tỳ Trình Thanh Sương, ra mắt Cố công tử.

Nàng chính là Trình Thanh Sương, người trước đó bị phái đi báo tin cho Vu Hành Vân.

Bất quá Cố Hàn Uyên không định cho Vu Hành Vân biết tin tức sớm, sở dĩ liền phái người đưa nàng đuổi trở về.

Chương 354

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Ngươi vất vả rồi.

Trình Thanh Sương khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, cũng là nữ tử bị Vu Hành Vân cứu trong loạn lạc.

Nàng khi trở về đã nghe nói những chuyện đã xảy ra, vì vậy cực kỳ tôn kính Cố Hàn Uyên.

Nô tỳ không vất vả, đa tạ công tử đã cứu các tỷ muội.

Nàng lén lút đánh giá Cố Hàn Uyên, thầm khen một tiếng: Cố công tử quả nhiên tuấn tú phi phàm như lời đồn.

Sau này cũng sẽ là chủ nhân của chúng ta đi.

Linh Thứu Cung đột nhiên có thêm một nam chủ nhân trẻ tuổi, đối với những nữ tử ngày thường không thấy nam nhân mà nói, cảm thấy vừa mới mẻ vừa tò mò.

Thêm vào chuyện đêm qua, hảo cảm của tuyệt đại đa số cô gái đều rất cao.

Lúc này, phía sau Cố Hàn Uyên vang lên bốn tiếng reo hớn hở: Công tử.

Chính là tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc.

Thạch tẩu cũng cung kính hành lễ xong, vô thức liếc xuống nhìn, sắc mặt đỏ bừng nhất thời leo lên gò má, như có cảm giác khô môi khát họng.

Cố Hàn Uyên hơi ngoài ý muốn liếc nhìn Thạch tẩu đột nhiên xấu hổ, cũng không để ý nhiều, ôn hòa cười nói với tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc: Sao không nghỉ ngơi thêm một chút.

Các ngươi vẫn chưa ngủ được bao lâu mà.

Mai Kiếm đương nhiên đáp: Chúng nô tỳ là thị nữ của công tử, tự nhiên phải tùy thân hầu hạ.

Cố Hàn Uyên ngày thường phần lớn hành động đơn độc, rất ít khi ở lại một chỗ lâu.

Nếu thật sự phải dẫn theo tứ nữ thì khá bất tiện.

Thế nhưng phần tâm ý này của các nàng vẫn đáng được tán dương.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Hiện tại ta truyền cho các ngươi một bộ công pháp.

Tứ nữ đêm qua cũng đã nghe Cố Hàn Uyên nói về việc truyền thụ công pháp.

Lúc này vui mừng hò reo nói: Thật tốt quá, tạ ơn công tử.

Phù Mẫn Nghi, Trình Thanh Sương cùng Thạch tẩu ba người liếc nhau, thầm than tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc quả nhiên vẫn được sủng ái.

Lại có thể được Cố Hàn Uyên đích thân truyền dạy công pháp.

Các nàng có chút thất vọng, cung kính nói: Nô tỳ xin cáo lui.

Cố Hàn Uyên lại lắc đầu khẽ cười nói: Không sao, các ngươi cũng có thể theo học.

Linh Thứu Cung về sau cũng sẽ trở thành vật sở hữu của hắn, truyền xuống Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết cũng không phải không thể.

Tu vi cảnh giới của các nàng lúc này cũng không tính là cao, cũng chưa học được võ công cao thâm gì, nhưng căn cơ lại rất vững chắc.

Sau này giới hạn cao nhất khi tập võ của các nàng ngược lại sẽ càng cao.

Hiển nhiên đây là công lao của Vu Hành Vân.

Phù Mẫn Nghi mừng rỡ hỏi: Thật sự có thể ư.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười: Đương nhiên.

Trong mắt ba nàng tràn đầy vẻ vui mừng, các nàng nhìn nhau, rồi cúi lạy nói: Đa tạ công tử.

Ngược lại, tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc có chút không vui, cảm thấy bị chia sẻ sự sủng ái của Cố Hàn Uyên.

Bất quá Cố Hàn Uyên đã có quyết định, các nàng cũng không dám phản đối, chỉ thầm cổ vũ bản thân, cố gắng tu luyện công pháp Cố Hàn Uyên truyền, để hắn dành nhiều ánh mắt hơn cho các nàng.

Tư chất tu luyện của chúng nữ quả thật không tồi, rất nhanh đã nhập môn Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ôn hòa nói: Các ngươi cố gắng tu luyện, ta đi trước Tây Hạ hoàng thành.

Tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc nghe vậy nhất thời sốt ruột: Công tử không mang theo chúng nô tỳ cùng đi sao.

Cố Hàn Uyên dặn dò: Các ngươi cứ yên tâm chờ ở đây, qua một thời gian ngắn ta sẽ dẫn tôn chủ các ngươi cùng trở về.

Hắn nhìn đôi mắt đảo quanh của tứ nữ, sao có thể không biết các nàng đang nghĩ gì.

Hắn đưa tay gõ nhẹ lên trán các nàng, giả vờ tức giận nói: Bốn nha đầu các ngươi không được phép nghĩ lung tung chạy loạn.

Nghe rõ chưa.

Tứ nữ thấy thế không thể làm gì khác hơn là tủi thân đáp: Vâng ạ.

Cố Hàn Uyên Ngự Kiếm Phi Hành trở lại Tây Hạ hoàng thành.

Vừa đáp xuống sàn khách sạn, một bóng trắng liền va vào lòng hắn.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Thiểm Điện Điêu đang tức giận ríu rít trong lòng, hiển nhiên là bất mãn vì chuyện bị bỏ lại hôm qua.

Bất quá Thiểm Điện Điêu rất dễ dụ dỗ, một viên Nuôi Độc Đan liền xong việc, lại ngoan ngoãn chui vào vạt áo Cố Hàn Uyên tiêu hóa.

Khiến người ta nghi ngờ nó có phải đang mượn cơ hội để đòi ăn không.

Cố Hàn Uyên trò chuyện vài câu với tứ nữ đang chờ đợi.

Thấy thời gian đã gần đến, hắn một mình đi thẳng đến Tây Hạ hoàng cung.

Trong diễn võ trường vẫn náo nhiệt như vậy.

Đa số những người bị loại hôm qua đều không chọn rời đi mà ở lại xem trận đấu.

Bọn họ cũng rất tò mò cuối cùng ai sẽ giành được vị trí thứ nhất.

Chân Tố Thiện nhìn thấy Cố Hàn Uyên thì hai mắt sáng lên, lay động vòng eo thướt tha bước tới, ôn hòa nhu thuận nói: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhìn thân hình yểu điệu của Chân Tố Thiện.

Tuy nàng vẫn mang khăn che mặt, nhưng lại đổi một bộ quần dài cực kỳ ôm sát người, làm nổi bật đường cong eo thon quyến rũ, càng thêm mê người, thu hút không ít người chú ý.

Cố Hàn Uyên nhìn mái tóc vàng bồng bềnh của Chân Tố Thiện, trong đầu hiện lên cảnh tượng nhìn thấy đêm qua.

Ánh mắt hắn nhất thời có chút vi diệu, vẻ mặt không lộ gì hỏi: Xin hỏi cô nương tên gọi là gì.

Chân Tố Thiện nghe vậy mặt mày rạng rỡ, ngọc thủ thon dài khẽ che miệng, giả vờ mềm mại cười nói: Thiếp thân họ Chân, cũng không phải cô nương gì.

Chân Tố Thiện vì Hoa Thích Tử Khuông bôn ba nhiều năm, bất tri bất giác cũng đã gần ba mươi tuổi.

Người khác xưng hô nàng là Chân phu nhân.

Tuổi tác vẫn là đại địch của nữ nhân, vì vậy khi thấy Cố Hàn Uyên gọi mình là cô nương thì khó tránh khỏi tâm tình rất tốt.

Nàng và Phương Dạ Vũ cũng vẻn vẹn chỉ có hôn ước, trên thực tế vẫn còn là khuê nữ.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối thở dài: Đáng tiếc.

Chân Tố Thiện tò mò hỏi: Cố công tử đang đáng tiếc điều gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đáng tiếc không thể tận mắt nhìn thấy dung nhan của Chân cô nương.

Cố Hàn Uyên thấy Chân Tố Thiện chủ động tiến lên bắt chuyện thì biết rõ nàng định thăm dò hắn, thậm chí có khả năng đang dùng mỹ nhân kế.

Tự nhiên hắn muốn toàn lực phối hợp nàng.

Quả nhiên.

Chân Tố Thiện thấy Cố Hàn Uyên hứng thú với mình, khẽ chớp đôi mắt long lanh như nước mùa thu, giọng mang thâm ý nói: Sẽ có cơ hội.

Danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên lan truyền khắp giang hồ, Chân Tố Thiện tự tin với vẻ đẹp của mình, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ cắn câu.

Chỉ là đối với sự thuận lợi như vậy nàng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, thậm chí khó tránh khỏi có chút thả lỏng cảnh giác.

Nàng lúc này thấy Thượng Quan Hải Đường trực tiếp đi tới, duyên dáng hành lễ nói: Thượng Quan công tử hình như đang tìm Cố công tử, thiếp thân xin cáo từ trước.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Chân cô nương đi thong thả.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Chân Tố Thiện.

Vòng eo tinh tế mềm mại kia như cố ý vậy, đường cong mê người uốn lượn thướt tha.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ nghiền ngẫm.

Hắn thích nhất chính là mỹ nhân kế.

Thượng Quan Hải Đường tức giận hỏi: Xem đủ chưa.

Cố Hàn Uyên bình tĩnh cười nói: Thật đẹp mắt.

Thượng Quan Hải Đường vốn chỉ vì trong lòng không hiểu sao có chút không thoải mái nên mới hỏi câu mang chút chua chát này, không ngờ Cố Hàn Uyên lại dễ dàng thừa nhận như vậy.

Nhất thời nàng á khẩu không trả lời được, không biết nên coi thường Cố Hàn Uyên tham hoa háo sắc, hay nên bội phục hắn thẳng thắn thành thật.

Bất quá Thượng Quan Hải Đường rốt cuộc không có tư cách giáo huấn Cố Hàn Uyên, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: Các ngươi vừa rồi đang nói chuyện gì vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Vẫn chưa nói chuyện phiếm được mấy câu thì Thượng Quan huynh đệ đã tới rồi.

Thượng Quan Hải Đường giật mình, lại hỏi: Vậy nàng là ai.

Bản năng mật thám khiến nàng luôn muốn tận lực tìm hiểu tin tức, Chân Tố Thiện giấu diếm chân diện mục tự nhiên cũng là một trong những mục tiêu của nàng.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm, nói thẳng: Nàng nói nàng họ Chân.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy cả kinh: Chân.

Chẳng lẽ là Chân phu nhân của Hoa Thích Tử Khuông.

Chân Tố Thiện tuy không nổi danh ở Trung Nguyên, thế nhưng lại cực kỳ nổi danh ở dị quốc.

Chính quyền lưu vong của Hoa Thích Tử Khuông sống sót đến bây giờ, có người nói đều là công lao của Chân Tố Thiện.

Trong Hộ Long Sơn Trang cũng có tình báo về Chân Tố Thiện, có người nói nàng tướng mạo cực mỹ, võ công và tài trí càng bất phàm, thậm chí có chút tâm ngoan thủ lạt.

Cố Hàn Uyên rõ ràng nội tình của Chân Tố Thiện hơn Thượng Quan Hải Đường, chỉ là không cần thiết phải giải thích với nàng mà thôi.

Hắn hờ hững nói: Chắc là vậy.

Thượng Quan Hải Đường bừng tỉnh nói: Thảo nào mang khăn che mặt mà còn xinh đẹp như vậy.

Người ta nói Chân phu nhân này là đệ nhất mỹ nữ của Hoa Thích Tử Khuông.

Có thể được xưng là đệ nhất mỹ nữ của một quốc gia thì không thể không xinh đẹp kinh người.

Vì vậy Lý Thanh Lộ mới có danh tiếng lừng lẫy, chính là vì nàng được xưng là đệ nhất mỹ nữ Tây Hạ.

Cố Hàn Uyên mặt hiện vẻ nghiêm túc, cực kỳ tán thành nói: Đánh giá này ngược lại cũng có vài phần đạo lý.

Thượng Quan Hải Đường tức giận nói: Vậy xem ra ta đã quấy rầy Cố huynh rồi.

Trong lòng nàng cũng càng thêm khó chịu.

Cố Hàn Uyên đầu tiên lộ vẻ tiếc nuối, sau đó cười trêu chọc nói: Đúng vậy, Thượng Quan huynh đệ đã phá hỏng một cuộc gặp gỡ đẹp đẽ của ta, phải bồi thường thế nào đây.

Thượng Quan Hải Đường bị nụ cười của Cố Hàn Uyên nhìn đến gò má ửng đỏ, nàng che giấu mà quay ánh mắt đi chỗ khác, giả vờ hào sảng nói: Cùng lắm thì chờ huynh đến kinh thành, ta sẽ giới thiệu cho huynh một người đẹp hơn.

Trong mắt Cố Hàn Uyên, vẻ nghiền ngẫm càng sâu.

Hắn cười nhẹ nói: Một lời đã định.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy lại có chút khó xử, không biết rốt cuộc có nên giới thiệu cô gái xinh đẹp cho Cố Hàn Uyên hay không.

Nếu không giới thiệu thì lộ ra nàng nói không giữ lời, còn nếu giới thiệu thì lại không biết nên tìm ai.

Dù sao người xinh đẹp có thể sánh với Chân Tố Thiện cũng không nhiều.

Chẳng lẽ không thể tự mình dâng tới cửa sao.

Ý tưởng đột nhiên này khiến Thượng Quan Hải Đường giật mình.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú phi phàm của Cố Hàn Uyên, lại mơ hồ có chút nóng lòng muốn thử.

Nhưng nghĩ đến thân phận thân bất do kỷ của mình bây giờ, thần sắc nàng nhất thời phức tạp.

Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên hỏi: Thượng Quan huynh đệ dường như có tâm sự.

Thượng Quan Hải Đường nào dám nói thật, nhanh trí nói: Ngày hôm qua ta đi cầu kiến Tây Hạ quốc chủ.

Chưa gặp.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này sớm đã có dự liệu.

Thượng Quan Hải Đường sắc mặt có chút khó coi nói: Vâng, nội thị chỉ nói là Tây Hạ quốc chủ thân thể có bệnh.

Cố Hàn Uyên ngữ khí khó hiểu nói: Thân thể có bệnh chưa chắc là giả, nhưng không thể gặp người thì chưa chắc là thật.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy ngẩn người, nghi hoặc hỏi: Cố huynh có ý gì.

Cố Hàn Uyên hơi xem thường nói: Ta dò thăm tin tức, Lý Nguyên Hạo đã cướp Thái Tử Phi của con trai hắn.

Lúc này hẳn là đang bận sủng hạnh mỹ nhân, thân thể có bệnh cũng là quả nhân có tật đó thôi.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy hoảng sợ, suýt nữa kinh hô thành tiếng.

Chương 355

Thấy lúc này không có ai chú ý, nàng hỏi nhỏ: Thật sao.

Cố Hàn Uyên nghiêm nghị nói: Hoàn toàn chính xác.

Thượng Quan Hải Đường thần sắc khó coi nói: Không ngờ Lý Nguyên Hạo lại hồ đồ đến mức này.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Sở dĩ việc kết thân với Tây Hạ ngày hôm nay chưa chắc đã là chuyện tốt.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy thở dài nói: Đáng tiếc mang theo hoàng mệnh trong người, vẫn phải tận lực thử một lần.

Cố Hàn Uyên cùng Thượng Quan Hải Đường trò chuyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chọn rể tỷ võ cũng diễn ra bình thường.

Lúc này quần chúng vang lên một tràng tán thưởng.

Nguyên lai là Phó Quân Du nhảy lên đài.

Cao Ly Vinh Lưu Vương Cao Kiến Vũ ngày hôm qua liền thắng được cực kỳ miễn cưỡng.

Ngày hôm nay thẳng thắn để Phó Quân Du thay hắn ra trận.

Phó Quân Du một thân bạch sắc võ phục.

Khuôn mặt đoan chính thanh nhã, tăng thêm mấy phần anh khí.

Dáng người yểu điệu thướt tha, thu hút không ít tiếng huýt sáo.

Phó Quân Du có chút đanh đá trừng mắt nhìn lại.

Đối thủ của Phó Quân Du là một đại hán khôi ngô, cầm trong tay một thanh cự phủ.

Hắn cười lớn nói: Tiểu cô nương vẫn là mau mau nhận thua đi.

Bằng không, ta một búa này hạ xuống, e rằng sẽ phung phí mỹ mạo của ngươi mất.

Phó Quân Du cũng không cảm kích.

Nàng nhíu mày quát: Muốn đánh thì đánh, nói nhảm làm gì.

Nàng đối với người Trung Nguyên luôn không có hảo cảm.

Thái độ tự nhiên chẳng chút tốt đẹp.

Đại hán bị Phó Quân Du khiêu khích đến mức có chút mất mặt.

Hắn tự cảm thấy mất mặt, tức giận nói: Nếu tiểu cô nương không cảm kích, vậy chớ hối hận.

Dứt lời, hắn liền vung Đại Phủ bổ tới.

Bề ngoài hắn trông có vẻ thẹn quá hóa giận, nhưng kỳ thực lại rất có tâm cơ, muốn chiếm tiên cơ ra tay trước.

Hắn cũng không phải kẻ ngu xuẩn.

Phó Quân Du nếu dám lên đài, nhất định có vài phần thực lực.

Hắn còn trông cậy có thể lọt vào mười người cuối cùng của cuộc tỷ võ.

Đây cũng là suy nghĩ của nhiều người khi tham gia tỷ võ.

Bọn họ tự thấy không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên, nhưng chưa chắc không thể thắng những người khác.

Cho nên vẫn dốc sức tranh thắng.

Thế nhưng võ công của Phó Quân Du lại mạnh hơn trong tưởng tượng.

Nữ kiếm của Dịch Kiếm trong tay nàng nhỏ dài, ra khỏi vỏ.

Trong mắt nàng tinh quang lóe lên.

Khoảnh khắc chiếc rìu bổ xuống, nàng đã nghiêng người né tránh trước một bước.

Trường kiếm trong tay nàng tinh chuẩn đâm vào mu bàn tay đang cầm rìu của đại hán.

Đại hán kêu thảm một tiếng.

Đại Phủ rơi xuống đất.

Trên mu bàn tay để lại một lỗ máu tươi đang chảy.

Hắn kinh hãi nhìn Phó Quân Du, vội vàng mở miệng nhận thua.

Quần chúng yên tĩnh lại.

Ngay sau đó liền vang lên tiếng tán thưởng.

Hiển nhiên kiếm thuật tinh diệu của Phó Quân Du trong những động tác mau lẹ vừa rồi đã làm kinh động bọn họ.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Kiếm pháp mà Phó Quân Du vừa sử dụng chính là Dịch Kiếm Thuật do Phó Thải Lâm sáng tạo.

Dịch Kiếm Thuật lấy người Dịch Kiếm, lấy kiếm Dịch Địch, là một loại kiếm thuật ẩn chứa kỳ lý.

Dịch Kiếm Thuật cùng Độc Cô Cửu Kiếm có diệu dụng dị khúc đồng công.

Ý tứ là đoán trước mọi hành động của địch thủ, nhưng cũng có chút vi diệu bất đồng.

Điều kiện tiên quyết của Dịch Kiếm Thuật là dùng nhãn lực cao minh để nắm bắt cao thấp võ kỹ của địch thủ, thăm dò lai lịch đối phương, phong tỏa hậu chiêu của địch thủ trước một bước.

Tựa như khi chơi cờ, phải tính đến nước đi của đối phương, mới có thể vĩnh viễn chiếm giữ chủ động.

Sở dĩ Dịch Kiếm Thuật trọng ở chữ Dịch, dựa vào là sự tính toán.

Mà Độc Cô Cửu Kiếm lại là một loại kỹ xảo, hoặc giả nói là một loại thủ đoạn chiến lược.

Vô luận là Tấn công địch tất cứu hay là Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu, hạch tâm vẫn là tấn công vào sơ hở của địch.

Không chỉ là sơ hở trong chiêu thức, mà còn là sơ hở trong tâm lý.

Ví như Tấn công địch chi tất cứu chính là một loại công thế tâm lý rất đơn giản.

Loại chuyện lấy mạng đổi thương thế này, không có người bình thường nào sẽ làm.

Vì vậy Độc Cô Cửu Kiếm thiên về ngộ tính, còn Dịch Kiếm Thuật thiên về năng lực tính toán.

Hai loại kiếm pháp tuy hạch tâm khác biệt, nhưng hình thức biểu hiện lại rất giống nhau.

Lúc này Phó Quân Du giống như một con Khổng Tước cao ngạo, ngạo nghễ đi xuống đài.

Không biết có phải do Cố Hàn Uyên quan sát quá lâu hay không, trước khi xuống đài, mặt nàng còn ửng đỏ, cố ý trừng mắt liếc hắn một cái.

Cũng có thể là do Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm vào chỗ nào đó đầy đặn của Phó Quân Du quá lâu, dù sao bộ võ phục kia quả thực vô cùng bó sát, khiến người ta phải cảm thán vóc dáng của nữ tử tập võ thật là đẹp.

Cố Hàn Uyên thấy vậy liền cười lơ đễnh, lại chọc cho Phó Quân

Du trừng mắt nhìn.

Thượng Quan Hải Đường bên cạnh lại nghi hoặc hỏi: Cố huynh đã đắc tội Phó cô nương chỗ nào sao.

Sao nàng cứ trừng huynh mãi thế.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói qua loa: Có lẽ là nàng ấy coi trọng ta chăng.

Thượng Quan Hải Đường hơi đen mặt nhìn Cố Hàn Uyên nói bậy bạ.

Không phải nàng không nghe ra hắn đang đùa, chỉ là khó chịu vì Cố Hàn Uyên qua loa đối với nàng.

Sau đó lại là mấy trận gà mổ nhau vô vị.

Cuối cùng cũng đến lượt Cố Hàn Uyên.

Bất quá, hắn lại có chút ngoài ý muốn khi nhìn về phía đối thủ của mình là Nhan Hồi Phong.

Nhan Hồi Phong, thân là đại đệ tử của Tất Huyền, tuy về mặt thân phận có lẽ kém một chút, nhưng võ công tuyệt đối đứng hàng đầu trong số những người ở đây.

Nếu không phải gặp phải Cố Hàn Uyên, hắn hầu như đã cầm chắc một suất trong mười người thắng cuộc cuối cùng.

Theo lý thuyết, Tây Hạ hẳn phải cố gắng tránh cho loại chuyện cường giả đối đầu cường giả này, dù sao việc này rất dễ đắc tội người khác.

Chỉ thấy biểu tình của Hách Liên Thiết Thụ lúc này cũng vô cùng khó coi.

Hiển nhiên việc sắp xếp này không phải do hắn an bài.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, trong lòng đã có chút suy đoán.

Đây hơn phân nửa là thủ bút của bên Mông Nguyên.

Có Dã Lợi huynh đệ cùng Lý Ninh Lệnh ca ra tay, thay đổi danh sách đối chiến cũng không phải việc khó.

Không chỉ là đang dò xét võ công của Cố Hàn Uyên, mà còn đang tạo kẻ địch cho hắn.

Đáng tiếc bọn họ lại không nghĩ rằng, việc này chẳng khác nào biến tướng tăng thêm uy thế và danh vọng cho Cố Hàn Uyên.

Còn việc dò xét võ công của Cố Hàn Uyên Nói không khách khí, tất cả những người ở đây cộng lại cũng không đủ hắn đánh.

Cố Hàn Uyên chợt nghĩ đến Phó Quân Du vừa rồi ra sân, trong mắt lóe lên một tia vẻ nghiền ngẫm.

Hắn thản nhiên bước tới trước mặt Phó Quân Du.

Chương 356

Phó Quân Du thấy Cố Hàn Uyên đến gần, thầm khen: Thật là tướng mạo bất phàm, đáng tiếc lại là một tên háo sắc.

Nàng vẫn canh cánh trong lòng cái ánh mắt nóng bỏng của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng, điều nàng vạn vạn không ngờ tới chính là, Cố Hàn Uyên lại mượn kiếm của nàng.

Phó cô nương, liệu có thể cho tại hạ mượn kiếm dùng một lát không.

Tuy nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên vô cùng đẹp mắt, thế nhưng Phó Quân Du lại không chịu nhượng bộ, cau mày nói: Dựa vào đâu mà ta phải cho ngươi mượn.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý nói: Để ta cho ngươi xem một chuyện tuyệt đối sẽ khiến ngươi kinh ngạc, thế nào.

Phó Quân Du sững sờ, hơi ngạc nhiên trước sự tự tin khó hiểu của Cố Hàn Uyên, liền hỏi: Nếu không đáng kinh ngạc thì sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Vậy ta sẽ dạy ngươi một bộ kiếm pháp, thế nào.

Phó Quân Du nghe vậy nhất thời động lòng.

Nghe đồn kiếm pháp của Cố Hàn Uyên giống như Quỷ Thần.

Danh xưng Tam Tuyệt Kiếm Tiên càng vang danh giang hồ.

Nếu quả thật có thể học được kiếm pháp của Cố Hàn Uyên, chẳng phải có thể siêu việt sư muội có thiên phú tối cao của nàng sao.

Nàng cũng không còn kịp nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên trước đó đã vô lễ với mình.

Thật sao.

Quả thật.

Phó Quân Du đem trường kiếm trong tay đưa cho Cố Hàn Uyên, hai tay khoanh trước ngực nói: Được, kiếm cho ngươi mượn.

Xem ngươi có thể chơi ra trò trống gì.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý thái độ của nàng.

Hắn đưa tay tiếp nhận trường kiếm, ôn hòa cười nói: Đa tạ Phó cô nương.

Nói rồi liền tiêu sái nhảy lên đài.

Nhan Hồi Phong da dẻ đỏ sậm, tướng mạo xấu xí.

Vốn dĩ đã không ưa Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm, hắn thuộc về một trong số những kẻ căm thù Cố Hàn Uyên.

Lúc này thấy cử chỉ mượn kiếm không coi ai ra gì của Cố Hàn Uyên, càng giận không kìm được.

Hắn cũng không tin một người tuổi tác còn chưa bằng một nửa mình lại có võ công lợi hại đến vậy.

Hắn gầm lên một tiếng, ngay cả một lời chào cũng không nói.

Trường đao trong tay hắn mang theo nội lực nóng bỏng chém về phía Cố Hàn Uyên.

Kết quả đúng như Cố Hàn Uyên dự đoán.

Sau một lát, Phó Quân Du kinh ngạc thốt lên: Dịch Kiếm Thuật.

Nhan Hồi Phong thực lực không hề kém.

Hắn là đại đệ tử của Đột Quyết Võ Tôn Tất Huyền.

Một tay Viêm Dương Kỳ Công đã đạt đến vài phần hỏa hầu, vang danh lừng lẫy ở vực ngoại.

Hắn căn bản không tin Cố Hàn Uyên trẻ tuổi như vậy lại cường đại đến mức được đồn là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Có Võ Tôn Tất Huyền làm sư phụ, Nhan Hồi Phong vốn tâm cao khí ngạo, không thể nào chấp nhận được tư chất tập võ của mình và Cố Hàn Uyên lại khác nhau trời vực.

Vừa ra tay liền toàn lực vận chuyển Viêm Dương Kỳ Công.

Trường đao nóng bỏng phá không, trên lưỡi đao hầu như muốn bùng lên hỏa diễm.

Cố Hàn Uyên bình tĩnh nhìn Nhan Hồi Phong với sắc mặt dữ tợn.

Nữ kiếm của Dịch Kiếm mượn được có trọng lượng quá nhẹ, thân kiếm nhỏ dài cũng không quá quen dùng.

Thế nhưng, với kiếm đạo tu vi của hắn hôm nay, đối phó Nhan Hồi Phong, dù chỉ là một cành cây cũng đủ rồi.

Cố Hàn Uyên trong mắt tinh quang lóe lên, đã nhìn thấu đao pháp của Nhan Hồi Phong.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, nhìn như tùy ý đâm về phía trước một cái, lại xuyên thấu sơ hở trong chiêu đao của Nhan Hồi Phong.

Sắc mặt Nhan Hồi Phong đại biến, định đổi chiêu.

Tốc độ xuất kiếm của Cố Hàn Uyên cũng không nhanh, thế nhưng hắn lại phát hiện, vô luận là hậu chiêu nào, hắn cũng không thể tránh khỏi.

Trong những động tác mau lẹ đó, khi những khán giả bên ngoài còn chưa kịp nhìn rõ kết quả, Nhan Hồi Phong đã đổ mồ hôi lạnh trên trán, cúi đầu nhìn mũi kiếm cách cổ không đến một tấc.

Toàn bộ quá trình cứ như thể Nhan Hồi Phong tự mình dùng cổ tìm đến thanh kiếm trong tay Cố Hàn Uyên vậy.

Những kẻ căm thù Cố Hàn Uyên đều nhất loạt biến sắc.

Bọn họ đã nghĩ Nhan Hồi Phong không phải đối thủ, nhưng lại không ngờ sự chênh lệch thực lực giữa hai người lại lớn đến vậy.

Tiếng kinh hô của Phó Quân Du càng khiến mọi người nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên người mang Mạc Danh Kiếm Pháp, lại từng học Độc Cô Cửu Kiếm từ tấm bia đá ở Độc Cô Kiếm Mộ.

Chỉ cần nhìn qua một lần Dịch Kiếm Thuật của Phó Quân Du, hắn đã hiểu rõ hạch tâm trọng yếu của nó.

Học hiện dùng hiện cũng không phải việc khó.

Mặc dù cảnh giới Dịch Kiếm Thuật của hắn không cao, thế nhưng có kiếm đạo tu vi thâm hậu làm nền, thi triển ra vẫn quỷ thần khó lường.

Nạn nhân Nhan Hồi Phong lúc này liền thấu hiểu rất rõ.

Hắn cũng đã nhìn thấy Dịch Kiếm Thuật của Phó Quân Du, thế nhưng hoàn toàn là hai chuyện khác nhau so với Cố Hàn Uyên.

Nhất là Cố Hàn Uyên lại không hề dùng một chút nội lực nào, chỉ dựa vào kiếm chiêu đã đánh bại hắn.

Thực tế tàn khốc như vậy càng khiến hắn nản lòng thoái chí.

Nhan Hồi Phong sắc mặt xám ngắt, nhìn Cố Hàn Uyên thần sắc bình thản cất kiếm vào vỏ.

Ban đầu chỉ cảm thấy hắn không coi ai ra gì, bây giờ lại cảm thấy hắn bí hiểm khó lường.

Trong lúc nhất thời ngay cả dũng khí đối mặt cũng không còn.

Bước chân có chút lảo đảo, xám xịt rời khỏi võ đài.

Không ít người đều nhìn ra Võ Đạo Chi Tâm của Nhan Hồi Phong đã bị đả kích tan nát, về sau tu vi tất nhiên khó có thể tiến xa hơn.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng càng thêm phức tạp.

Những kẻ căm thù hắn càng tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Chân Tố Thiện ngược lại hai mắt sáng rực, tự cho rằng cuối cùng cũng có thể nhìn trộm được một góc băng sơn võ công của Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp của nàng càng thêm lấp lánh.

Cố Hàn Uyên thản nhiên bước xuống võ đài.

Giữa thần sắc khó tin của Phó Quân Du, hắn đưa trường kiếm trong tay tới, cười nhẹ nói: Phó cô nương, kiếm của ngươi chưa từng dính vết máu.

Vẫn còn hài lòng chứ.

Phó Quân Du nghe vậy sững sờ, thần sắc nhất thời phức tạp.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại vẫn lưu tâm không để kiếm của nàng dính vết máu.

Còn như cái gọi là hài lòng, đương nhiên là Dịch Kiếm Thuật có đủ khiến nàng chấn kinh hay không.

Phó Quân Du không lập tức tiếp nhận thanh kiếm Cố Hàn Uyên đưa tới.

Nàng nghiêm túc hỏi: Ngươi làm sao lại biết Dịch Kiếm Thuật.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý nói: Mới học.

Phó Quân Du theo bản năng phủ nhận: Không thể nào.

Thần sắc nàng vô cùng khó coi.

Đối với Phó Quân Du, người đã học Dịch Kiếm Thuật hơn mười năm mà nói, lời nói này của Cố Hàn Uyên chẳng khác nào không công nhận sự cố gắng của nàng.

Nàng vốn đã đố kỵ sư muội có thiên phú cao hơn, bây giờ lại gặp phải một Cố Hàn Uyên có thiên tư phi phàm, ánh mắt nàng đều có chút hoảng hốt.

Cố Hàn Uyên thấy Phó Quân Du lưu tâm đến việc hắn mới học Dịch Kiếm Thuật như vậy, trong mắt lóe lên một tia thỏa mãn.

Hắn thần sắc u u nói: Kỳ thực, tại hạ trước đó đã học qua một bộ kiếm pháp rất giống với Dịch Kiếm Thuật.

Suy luận một chút, tự nhiên học được cực nhanh.

Phó Quân Du nghe vậy lại như chộp được cọng cỏ cứu mạng, chứng minh mình cũng không phải phế vật.

Nàng gấp giọng hỏi: Kiếm pháp gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Độc Cô Cửu Kiếm.

Độc Cô Cửu Kiếm.

Phó Quân Du vẻ mặt nghi hoặc.

Nàng chưa từng nghe nói đến tên Độc Cô Cửu Kiếm.

Điều này kỳ thực rất bình thường.

Độc Cô Cầu Bại đã ẩn cư từ rất lâu trước đây.

Cả Tống Quốc cũng không mấy người biết đến tên Độc Cô Cầu Bại.

Người duy nhất truyền thừa là Phong Thanh Dương, từ sau cuộc tranh chấp kiếm khí của phái Hoa Sơn, ông ta đã ẩn cư trên Tư Quá Nhai.

Phó Quân Du thân là người Cao Ly lại càng không thể biết được.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Phó cô nương nếu như có hứng thú, có thể đến tìm tại hạ.

Phó Quân Du nghe vậy giật mình.

Nàng nghĩ đến lời Cố Hàn Uyên trước đó nói có thể dạy nàng một bộ kiếm pháp, thầm nghĩ, chẳng lẽ chính là Độc Cô Cửu Kiếm này sao.

Chương 357

Nếu Cố Hàn Uyên học Độc Cô Cửu Kiếm có thể suy luận mà liếc mắt học được Dịch Kiếm Thuật, vậy nếu nàng học Độc Cô Cửu Kiếm, có phải cũng có thể tinh tiến cảnh giới Dịch Kiếm Thuật của mình không.

Nhất thời rất động lòng.

Nếu không phải không đúng lúc, nàng đã muốn lập tức đáp ứng.

Trầm mặc một lát, Phó Quân Du tâm tư phức tạp, đưa tay tiếp nhận trường kiếm Cố Hàn Uyên đưa tới.

Thế nhưng sắc mặt nàng lại biến đổi, bởi vì khoảnh khắc tiếp nhận trường kiếm, nàng cảm giác mu bàn tay bị Cố Hàn Uyên bí mật vuốt ve một cái.

Vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên với vẻ mặt bình tĩnh, chỉ thấy khóe miệng Cố Hàn Uyên chợt nhếch lên một đường cong đầy thâm ý.

Hắn dùng giọng nói nhẹ chỉ có Phó Quân Du có thể nghe thấy: Phó cô nương nhớ kỹ, phải là ban đêm tìm đến tại hạ mới được.

Dứt lời, hắn liền để lại cho Phó Quân Du một bóng lưng tiêu sái, thản nhiên xoay người rời đi.

Phó Quân Du nhìn Cố Hàn Uyên rời đi, ánh mắt phức tạp khôn cùng.

Nàng quả thật rất muốn học Độc Cô Cửu Kiếm.

Thế nhưng, hành động và lời nói gần như công khai của Cố Hàn Uyên đều khiến nàng do dự.

Lại thêm thanh danh bên ngoài của Cố Hàn Uyên, tương đương với đã nói cho nàng cái giá phải trả khi học Độc Cô Cửu Kiếm.

Cái giá này đối với Phó Quân Du, vẫn còn là thiếu nữ, quá mức trầm trọng.

Thế nhưng sự đố kỵ đối với sư muội lại khiến nàng khó có thể lớn tiếng cự tuyệt.

Sư muội của Phó Quân Du là Phó Quân Tường.

Không chỉ có vẻ ngoài tốt hơn, mà tư chất tập võ lại cực cao.

Phó Quân Du từ nhỏ đã lớn lên trong cái bóng của sư muội.

Hai người rõ ràng tuổi tác không chênh lệch nhiều, thế nhưng tiến độ tập võ của Phó Quân Du lại vĩnh viễn không thể đuổi kịp Phó Quân Tường.

Thậm chí theo tuổi tác phát triển, khoảng cách bị Phó Quân Tường kéo ra cũng càng lớn.

Thông thường trong ba huynh đệ hoặc ba tỷ muội, người đứng thứ hai luôn là người ít được cưng chiều nhất.

Đại sư tỷ Phó Quân Sước thân là Thủ Đồ, Phó Thải Lâm tự nhiên dốc không ít tâm huyết.

Phó Quân Tường thân là yêu muội, tư chất tập võ lại cao, Phó Thải Lâm càng cực kỳ coi trọng.

Phó Quân Du lại cao không tới, thấp không xong, giống như một người trong suốt vậy.

Nàng vô thời vô khắc không mong đợi một ngày kia có thể siêu việt Phó Quân Tường.

Hiện tại hy vọng liền đặt ngay trước mắt, chỉ là cái giá này lại khiến nàng do dự, trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn.

Thượng Quan Hải Đường nhìn Cố Hàn Uyên quay trở lại, nàng không khỏi hỏi: Cố huynh vừa rồi đã nói gì với Phó cô nương vậy.

Cố Hàn Uyên nói cắt ngang đầu đuôi: Hàn huyên vài điều liên quan đến Dịch Kiếm Thuật ta vừa dùng để đánh bại Nhan Hồi Phong.

Thượng Quan Hải Đường kinh ngạc hỏi: Cố huynh dùng thật sự là Dịch Kiếm Thuật sao.

Nàng vừa rồi cũng phát hiện kiếm pháp Cố Hàn Uyên dùng khi đánh bại Nhan Hồi Phong rất giống với Dịch Kiếm Thuật mà Phó Quân Du sử dụng.

Tuy chiêu thức khác biệt, thế nhưng cái loại kiếm chiêu tính toán hết hậu chiêu, nhất chiêu chế địch thì lại không sai biệt.

Thượng Quan Hải Đường sư thừa Vô Ngân Công tử, điểm nhãn lực này vẫn phải có.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không thể giả được.

Nàng nghi ngờ hỏi: Cố huynh học Dịch Kiếm Thuật từ đâu vậy.

Nàng hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải đã từng gặp Phó Thải Lâm, từ chỗ Phó Thải Lâm học được Dịch Kiếm Thuật không.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại phá vỡ suy đoán của nàng: Mới học.

Thượng Quan Hải Đường khó có thể tin hỏi: Chẳng lẽ là vừa rồi xem Phó cô nương dùng qua một lần liền học xong sao.

Cố Hàn Uyên chỉ bình thản đáp lại: Đương nhiên.

Thượng Quan Hải Đường tức giận nói: Cố huynh cảm thấy ta rất dễ lừa gạt sao.

Cố Hàn Uyên cười trêu chọc nói: Thượng Quan huynh đệ không tin ư.

Thượng Quan Hải Đường vẻ mặt khó hiểu nói: Khó có thể tin.

Nàng biết Cố Hàn Uyên thiên tư cao, thế nhưng cao đến mức liếc mắt một cái là có thể học được kiếm pháp của người khác thì quá mức phi phàm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ cười cười mà không để ý chút nào.

Hắn có thể lý giải suy nghĩ của Thượng Quan Hải Đường, cũng không để ý nàng có nghi ngờ hay không.

Bởi vì mặc kệ có tin hay không, Thượng Quan Hải Đường đều sẽ báo cáo cho Chu Vô Thị.

Cố Hàn Uyên đang thể hiện giá trị của mình cho Chu Vô Thị, không chỉ là chiến lực hiện có, mà còn là tiềm lực của hắn.

Mặc dù sẽ khiến Chu Vô Thị kiêng kỵ, thế nhưng dưới tình huống lập trường chưa rõ ràng, với danh vọng của Cố Hàn Uyên hôm nay, Chu Vô Thị tất nhiên sẽ ưu tiên lựa chọn lôi kéo.

Theo Cố Hàn Uyên, tuy các vương gia Minh quốc đều mơ ước Hoàng Vị, thế nhưng người có hy vọng nhất vẫn là Chu Vô Thị.

Những người còn lại đều dùng những phương thức soán vị chẳng ra sao.

Chỉ có Chu Vô Thị ưu tiên nắm giữ thập đại tướng quân của Minh quốc, quyền tướng quân nắm trong tay.

Thế nhưng Chu Vô Thị lại có một sơ hở chí mạng: Tố Tâm.

Cố Hàn Uyên chỉ cần có thể nắm Tố Tâm trong lòng bàn tay, Chu Vô Thị liền có thể thuận tay nắm giữ.

Tố Tâm bây giờ dựa vào Thiên Hương Đậu Khấu để kéo dài tính mạng, ngủ say ở Thiên Trì nào đó trên Thiên Sơn.

Thiên Sơn rộng lớn, người bình thường căn bản không tìm được nơi Thiên Trì Tố Tâm đang ngủ say.

Hơn nữa, người lạ hoạt động trên Thiên Sơn cũng dễ dàng gây nên cảnh giác của Chu Vô Thị.

Nhưng Thiên Sơn lại là địa bàn của Linh Thứu Cung.

Sau khi Cố Hàn Uyên vào ở Linh Thứu Cung, chỉ cần bỏ chút thời gian, sớm muộn cũng có thể tìm thấy Thiên Trì Tố Tâm đang ngủ say.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, rất mong chờ phản ứng của Chu Vô Thị khi đó.

Kể từ đó, các trận tỷ võ diễn ra đều không nóng không lạnh.

Hách Liên Thiết Thụ cũng tuyên bố các trận tỷ võ sẽ tiếp tục vào ngày mai sau khi một vòng tỷ võ kết thúc.

Tâm tư muốn kéo dài thời gian rõ như ban ngày.

Cố Hàn Uyên đối với việc này vẫn chưa lưu tâm.

Hắn đang có chút hăng hái nhìn Chân Tố Thiện tìm đến mình.

Chỉ thấy Chân Tố Thiện trong mắt chứa ý cười, nói: Cố công tử có thể cho thiếp thân hãnh diện một lần chăng.

Đôi mắt xanh biếc kia tiết lộ vẻ quyến rũ, tựa như đang dẫn dụ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, trong mắt lóe lên tia nghiền ngẫm.

Không ngờ Chân Tố Thiện lại tự mình đưa đến cửa trước.

Hắn ôn hòa cười nói: Chân cô nương đã mời, tại hạ nào dám cự tuyệt.

Thượng Quan Hải Đường bên cạnh vẻ mặt chán nản.

Nàng liếc mắt đã nhìn ra Chân Tố Thiện có ý câu dẫn, hết lần này tới lần khác Cố Hàn Uyên còn một bộ dáng vẻ vui vẻ chấp nhận.

Xuất phát từ tâm tư khó hiểu, Thượng Quan Hải Đường nhẹ ho hai tiếng hỏi: Chân phu nhân tìm Cố huynh vì chuyện gì.

Thượng Quan có thể đi cùng không.

Nàng cố ý dùng xưng hô Chân phu nhân, chính là muốn nhắc nhở Cố Hàn Uyên về thân phận nhân thê của Chân Tố Thiện.

Tuy Thượng Quan Hải Đường cũng không rõ Chân Tố Thiện đã thành hôn hay chưa, thế nhưng ở Hoa Trát Ngao vẫn lưu truyền lối gọi này, nhất định là có duyên cớ.

Đáng tiếc nàng lại không biết Cố Hàn Uyên không hề ghét thân phận nhân thê, thậm chí còn cảm thấy rất hứng thú.

Đáng tiếc Chân Tố Thiện chỉ có thể coi là nửa nhân thê mà thôi.

Chân Tố Thiện nghe được địch ý của Thượng Quan Hải Đường, chỉ cảm thấy khó hiểu.

Thế nhưng nàng cũng không muốn Thượng Quan Hải Đường tới quấy rầy.

Nàng thẳng thừng cự tuyệt: Thiếp thân có chút việc tư muốn cùng Cố công tử trao đổi, e rằng không tiện chiêu đãi Thượng Quan công tử.

Thượng Quan Hải Đường thấy Cố Hàn Uyên một bộ dáng vẻ không nhúc nhích, còn tưởng hắn không để ý đến lời nói bóng gió của mình.

Nàng không thể làm gì khác hơn là nói thẳng ra với giọng điệu đầy thâm ý: Chân phu nhân hẹn hò Cố công tử, chẳng lẽ không sợ chồng mình có ý kiến sao.

Chân Tố Thiện nghe vậy hơi thở cứng lại.

Nàng làm sao còn có thể không nghe hiểu ý của Thượng Quan Hải

Đường.

Tuy Chân Tố Thiện cùng Phương Dạ Vũ có hôn ước, nhưng đó cũng là ngộ biến tùng quyền.

Danh xưng Chân phu nhân cũng chỉ là một loại tôn xưng của thuộc hạ mà thôi.

Đè nén sự khó chịu trong lòng, nàng nói: Thiếp thân còn chưa thành hôn, làm gì có trượng phu.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy cả kinh.

Xuất phát từ bản năng thám tử, nàng dò xét nói: Vậy xem ra lời đồn có sai lầm.

Chẳng lẽ là vị hôn phu.

Thế nhưng sự dò xét của Thượng Quan Hải Đường lại hết lần này đến lần khác chọc trúng một sự thật mà Chân Tố Thiện đang che giấu.

Nàng cũng không muốn Thượng Quan Hải Đường cứ mãi níu kéo vị hôn phu của mình.

Chân Tố Thiện giọng hơi trầm xuống nói: Thượng Quan công tử quản chuyện có phải hơi rộng quá rồi không.

Thượng Quan Hải Đường thấy ngữ khí của Chân Tố Thiện không đúng, trực giác mách bảo có thể nàng ta đang che giấu bí mật gì đó.

Nàng vẻ mặt bất động thanh sắc, cười nhạt nói: Thượng Quan cũng chỉ là hơi hiếu kỳ mà thôi.

Chân Tố Thiện ngữ khí càng lúc càng không vui nói: Lòng hiếu kỳ quá nặng cũng không phải chuyện tốt đâu.

Cố Hàn Uyên thấy Thượng Quan Hải Đường còn muốn nói gì đó.

Hắn cũng không muốn Thượng Quan Hải Đường thông qua Chân Tố Thiện mà nhận ra âm mưu của Mông Nguyên.

Hắn cố ý lộ ra một vẻ mặt cực kỳ hứng thú đối với Chân Tố Thiện, cười cắt ngang lời Thượng Quan Hải Đường: Thượng Quan huynh đệ cứ về trước đi.

Chương 358

Ta sẽ đi cùng Chân cô nương một chuyến là được.

Thượng Quan Hải Đường thấy vậy trong lòng tức giận: Ngươi.

Lười quản ngươi.

Dứt lời liền tức giận xoay người rời đi.

Hiển nhiên nàng cực kỳ bất mãn với việc Cố Hàn Uyên bị sắc đẹp làm mê hoặc, cũng không phát hiện thần thái nàng vừa rồi cực kỳ giống một nữ tử đang ghen tuông.

Chân Tố Thiện nhìn bóng lưng Thượng Quan Hải Đường không khỏi lộ ra vẻ nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên không khỏi mỉm cười phức tạp, cười nhắc nhở: Chân cô nương.

Chân Tố Thiện hoàn hồn lại.

Thấy Cố Hàn Uyên vẫn xưng nàng là cô nương, nhất thời tâm tình rất tốt.

Nàng yêu kiều cười nói: Cố công tử xin mời đi theo thiếp thân.

Dứt lời liền dẫn đầu rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Chân Tố Thiện với vòng eo uyển chuyển lay động, ánh mắt càng thêm nghiền ngẫm.

Hai người tới nơi Hoa Trát Ngao dừng chân.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm nhìn Hoa Trát Ngao đang dò xét mình.

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút trầm ngưng.

Chân Tố Thiện cũng không muốn Hoa Trát Ngao và Cố Hàn Uyên nổi lên va chạm.

Nàng dịu dàng nói: Sư thúc, ta và Cố công tử có một số việc muốn trao đổi.

Thần sắc Hoa Trát Ngao biến đổi, lo lắng nói: Vẫn là để ta giúp ngươi đi.

Hắn cực kỳ kiêng kỵ võ lực của Cố Hàn Uyên, cảm thấy Chân Tố Thiện một mình đối mặt Cố Hàn Uyên quá mức nguy hiểm.

Thế nhưng Chân Tố Thiện lại kiên định nói: Không cần, sư thúc cứ canh giữ bên ngoài, đừng để người khác quấy rầy chúng ta là được.

Chân Tố Thiện vốn đã có dự định sử dụng mỹ nhân kế.

Mỹ nhân kế làm sao có thể để người ngoài nhìn thấy.

Ánh mắt của Cố Hàn Uyên dọc đường tự nhiên bị nàng nhận ra.

Thậm chí đến nay, phía sau nàng vẫn còn lưu lại cảm giác bị ánh mắt nóng bỏng kia nhìn chằm chằm vào chỗ đầy đặn.

Đồng thời nàng cũng thầm khinh thường Cố Hàn Uyên quả nhiên phong lưu như lời đồn đại.

Đồng thời lại cũng đắc ý về mị lực của mình, cảm thấy có thể dựa vào mỹ sắc để nắm giữ Cố Hàn Uyên.

Mấy năm nay Chân Tố Thiện lung lạc không ít cao thủ.

Không ít người trong số đó đều mơ ước sắc đẹp của nàng.

Bất quá nhờ vào thủ đoạn của nàng, những người đó đều chỉ có thể thấy mà không thể chạm, vẫn phải ngoan ngoãn mặc nàng sai khiến.

Ngay cả Ưng Phi bên cạnh Phương Dạ Vũ cũng bị vẻ ngoài của nàng hấp dẫn, mấy lần giúp nàng làm việc.

Nếu không phải kiêng kỵ thủ đoạn của Chân Tố Thiện và suy nghĩ của Phương Dạ Vũ, hắn sợ rằng đã là nô lệ dưới váy Chân Tố Thiện.

Ưng Phi bây giờ đã bỏ mạng dưới Sinh Tử Phù.

Hắn đến chết cũng chưa từng hoàn thành tâm nguyện, chỉ có thể để Cố Hàn Uyên, người đã giết chết hắn, thay hắn hoàn thành.

Hoa Trát Ngao không lay chuyển được Chân Tố Thiện, không thể làm gì khác hơn là trầm giọng nói: Vậy ta canh giữ bên ngoài, có chuyện gì cứ gọi ta vào.

Nói rồi hắn còn liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cái, muốn làm cho Cố Hàn Uyên trong lòng có chút kiêng kỵ.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên đối với việc này căn bản không lưu tâm.

Chân Tố Thiện dịu dàng nói: Sư thúc yên tâm.

Dứt lời liền dẫn Cố Hàn Uyên đi vào bên trong.

Nàng dẫn Cố Hàn Uyên đi tới trong sân.

Trên bàn đá đã bày sẵn rượu và thức ăn.

Đợi Cố Hàn Uyên ngồi xuống, Chân Tố Thiện cũng chân thành ngồi xuống.

Nàng hơi mang vẻ áy náy nói: Cố công tử xin thứ lỗi.

Sư thúc hắn chỉ là đang lo lắng thiếp thân.

Thiếp thân xin thay sư thúc tự phạt một ly.

Dứt lời liền giơ bầu rượu trên bàn lên, rót cho mình một ly.

Chỉ thấy rượu có màu đỏ tím, chính là rượu nho.

Chân Tố Thiện chậm rãi vén một góc khăn che mặt lên, lộ ra đôi môi tươi đẹp động lòng người.

Nàng uống cạn rượu trong chén, còn cố ý hướng miệng chén về phía Cố Hàn Uyên, ý bảo nàng đã uống xong.

Không chỉ là đang bày tỏ rượu an toàn, mà còn đang mượn cơ hội phô bày mị lực của mình.

Nàng cố ý vén một góc khăn che mặt, nhưng lại chưa tháo hẳn khăn che mặt xuống, khiến cái tư thái nửa che nửa thẹn đó được nắm bắt vô cùng đúng lúc, khiến người ta không nhịn được muốn nhìn thấy toàn cảnh.

Cũng giống như nữ tử mặc áo tắm sẽ khiến người ta cảm thấy hứng thú hơn đối với làn da bên trong vậy.

Bất quá Cố Hàn Uyên sớm đã gặp qua toàn cảnh của Chân Tố Thiện, vì vậy chiêu này của Chân Tố Thiện căn bản không có tác dụng.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, giọng mang thâm ý nói: Có thể lý giải.

Dù sao cũng là cô nam quả nữ mà.

Chân Tố Thiện nghe vậy hơi ngây người, vừa cảm thấy phản ứng của Cố Hàn Uyên quá mức bình nhạt, lại thấy trong giọng nói của hắn ẩn chứa ý trêu ghẹo, trong lúc nhất thời lại đoán không ra suy nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Nàng vẫn quyết định dò xét một hai câu.

Nàng ánh mắt mang ý mị hỏi: Cố công tử có phải đối với thiếp thân cảm thấy hứng thú không.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Chân cô nương mỹ nhân như vậy, tại hạ nghĩ rằng, sẽ không có ai không hứng thú chứ.

Chân Tố Thiện nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ đắc ý.

Nàng tự mình rót đầy chén rượu cho Cố Hàn Uyên, yêu kiều nói: Cố công tử quả nhiên thẳng thắn thành khẩn.

Không ngại nếm thử rượu ngon thiếp thân mang tới từ Hoa Trát Ngao.

Chân Tố Thiện xảo diệu chuyển dời trọng tâm câu chuyện.

Chính là tốt quá hóa lốp, chỉ cần có thể đảm bảo Cố Hàn Uyên đối nàng cảm thấy hứng thú là đủ rồi.

Nàng biết đồ vật càng dễ có được thì càng sẽ không quý trọng.

Một bên thỉnh thoảng biểu đạt ý câu dẫn, một bên lại ở thời khắc mấu chốt vẫn duy trì một khoảng cách.

Chân Tố Thiện nhìn Cố Hàn Uyên không hề cảnh giác uống hết rượu nho, cũng càng thêm xác nhận hắn đã động lòng, trong lòng khó tránh khỏi càng thêm đắc ý.

Cố Hàn Uyên chợt cười nhẹ nói: Đây là rượu nho a.

Chân Tố Thiện hơi kinh ngạc hỏi: Cố công tử biết rượu nho sao.

Cố Hàn Uyên khẽ ngâm: Bồ Đào mỹ tửu dạ quang bôi, Dục ẩm Tỳ Bà mã thượng thôi.

Chân Tố Thiện đôi mắt mị hoặc, sóng mắt như nước, yêu kiều thở dài nói: Cố công tử kiến thức lại uyên bác đến vậy, không chỉ biết rượu nho, mà ngay cả Dạ Quang Bôi cũng biết.

Thế giới này không có Đại nhất thống Vương triều, vì vậy rượu nho và Dạ Quang Bôi lưu truyền đến Trung Nguyên cực kỳ hữu hạn.

Dù có cũng phần lớn tích trữ trong hoàng thất.

Cố Hàn Uyên chuyển động chén sứ trong tay, nhìn đôi mắt xanh biếc ba quang liễm diễm của Chân Tố Thiện, thở dài nói: Đáng tiếc đựng rượu lại không phải Dạ Quang Bôi, không thể xứng với dung nhan tuyệt đẹp của Chân cô nương.

Chân Tố Thiện bất động thanh sắc hỏi: Cố công tử rõ ràng chưa từng thấy qua dung nhan thật của thiếp thân, vì sao cứ mãi khen thiếp xinh đẹp vậy.

Cố Hàn Uyên dùng ngữ khí đương nhiên, khẽ cười nói: Với đôi mắt đẹp và tư thái của Chân cô nương, nếu không phải xinh đẹp thì chẳng phải vô lý sao.

Chân Tố Thiện nghe vậy càng yêu kiều cười.

Trong đôi mắt đẹp tựa như hàm tình mạch mạch, nàng nói: Cố công tử quả nhiên biết cách làm nữ tử vui lòng, trách không được hồng nhan tri kỷ vô số.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười trêu chọc nói: Chân cô nương nhưng có hứng thú trở thành một thành viên trong số đó không.

Chân Tố Thiện thấy vậy liền khẽ dừng lại, hơi làm ra vẻ khó xử nói: Cố công tử nói đùa.

Thiếp thân đã có vị hôn phu.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không tiếp tục hỏi theo lời nàng nói, chỉ hơi tiếc nuối nói: Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Chân Tố Thiện có chút kinh ngạc khi Cố Hàn Uyên sau khi nói xong lời này liền không còn trò chuyện chuyện phong nguyệt, ngược lại bắt đầu hỏi thăm Chân Tố Thiện về địa lý nhân văn Tây Vực.

Sự phát triển ngoài ý liệu này khiến Chân Tố Thiện nhất thời cảnh giác.

Nàng mượn cơ hội mời rượu, không ngừng dò xét mức độ hiểu biết của Cố Hàn Uyên đối với Tây Vực.

Theo thời gian trôi qua, Chân Tố Thiện lại có một tầng nhận thức mới đối với kiến thức uyên bác của Cố Hàn Uyên.

Tuy chợt có sai lệch, thế nhưng trên nguyên tắc cũng không sai biệt lắm, khiến người ta hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải đã từng đi qua Tây Vực hay không.

Vì những lời khách sáo, Chân Tố Thiện bất tri bất giác liền uống không ít rượu.

Rượu nho có hậu kình mạnh, lúc này nàng đã cảm thấy men say.

Hết lần này tới lần khác Cố Hàn Uyên lại vẫn như người không sao, trên môi vẫn như cũ treo nụ cười thản nhiên.

Chân Tố Thiện hơi có chút nhụt chí.

Tuy có chút chênh lệch so với dự định ban đầu, nàng vẫn quyết định đi thẳng vào chủ đề.

Nàng cố ý xấu hổ mang sợ hãi hỏi: Cố công tử chẳng lẽ không hiếu kỳ thiếp thân muốn bàn chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý nói: Chân cô nương không phải là có việc muốn nhờ thôi sao.

Chỉ là thành ý hơi lộ ra không đủ.

Chân Tố Thiện trong mắt lóe lên một tia hiểu ra.

Nàng chần chờ trong nháy mắt, nâng đôi ngọc thủ tiêm tiêm, chậm rãi tháo xuống khăn che mặt, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo, vui buồn lẫn lộn.

Vì hơi men say, khuôn mặt vốn hơi tái nhợt nay ửng hồng lưu chuyển, hiện ra vẻ mị ý kinh người.

Chân Tố Thiện hơi tức giận hỏi: Thành ý như vậy đã đủ chưa.

Cố Hàn Uyên thấy cuộc đối đầu mỹ nhân kế này đã đến giai đoạn gay cấn, cười đầy thâm ý nói: Còn kém một chút.

Hắn hư cầm tay, Cầm Long Công túm lấy Chân Tố Thiện thẳng vào trong ngực hắn.

Nhất thời ôn hương nhuyễn ngọc đầy lòng.

Cố Hàn Uyên đưa tay ôm lấy vòng eo nàng, ghé sát tai nàng, khẽ cười nói: Như vậy thì không sai biệt lắm.

Thần sắc Chân Tố Thiện trầm xuống.

Chương 359

Nàng không ngờ Cố Hàn Uyên đột nhiên động thủ, hơn nữa nàng trong tay Cố Hàn Uyên lại không có chút sức phản kháng nào.

Cảm nhận được hơi nóng mơ hồ, cảm thấy không ổn, nàng trầm giọng nói: Cố công tử có biết mình đang làm gì không.

Cố Hàn Uyên bất vi sở động, nhàn nhạt nói: Điều Chân cô nương sở cầu cũng không phải việc nhỏ.

Nếu không phải vậy, tại hạ sẽ cảm thấy có chút thiệt thòi.

Ban đầu, mỹ nhân kế của Chân Tố Thiện cũng chỉ là muốn hãm hại Cố Hàn Uyên mà thôi.

Cảm nhận bàn tay nóng bỏng kia đang nhẹ nhàng vuốt ve bên hông, sắc mặt vốn đã ửng đỏ vì say rượu của nàng lại càng thêm vài phần đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với một nam tử như vậy.

Dù mỹ nhân kế có thành công hay không, đối với nàng mà nói đều đã là thiệt thòi bản thân.

Thấy Cố Hàn Uyên không hề lay chuyển trước sự chống cự của mình, nàng đè nén hoảng loạn trong lòng, trầm giọng nói: Cố công tử chẳng lẽ không sợ ta gọi sư thúc vào sao.

Cố Hàn Uyên cười nhạt nói: Ngươi cho rằng hắn sẽ là đối thủ của tại hạ sao.

Chân Tố Thiện đương nhiên biết Hoa Trát Ngao không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên, vì vậy nàng mới từ chối Hoa Trát Ngao đi cùng.

Chỉ là không ngờ Cố Hàn Uyên lại chọn ra tay trực tiếp như vậy.

Đây cũng là ưu điểm mà danh tiếng của Cố Hàn Uyên mang lại.

Đại đa số người đều vô thức cho rằng hắn thuộc phe chính nghĩa, căn bản sẽ không nghĩ đến Cố Hàn Uyên lại không tuân thủ quy tắc đến mức này.

Chân Tố Thiện vờ trấn tĩnh uy hiếp nói: Cho dù sư thúc không phải đối thủ của Cố công tử, chẳng lẽ chàng không sợ sự tình lan truyền ra ngoài, hủy hoại danh tiếng sao.

Trong tình thế ngoài ý muốn này, nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc Cố Hàn Uyên coi trọng danh tiếng.

Cố Hàn Uyên ra hiệu Chân Tố Thiện nhìn về phía mặt bàn, trêu tức nói: Nàng không cảm thấy càng giống như là nàng đang quyến rũ tại hạ sao.

Chân Tố Thiện nhìn bình rượu trên bàn, nhất thời trầm mặc.

Hai người cô nam quả nữ, lại còn uống nhiều rượu như vậy, cho dù biện giải thế nào, nàng cũng không thể thanh bạch được.

Cùng lắm thì chỉ là kết quả lưỡng bại câu thương.

Chuyện này đối với nàng mà nói, chẳng có ích lợi gì.

Cảm giác bàn tay lớn bên hông tuy đang nhẹ nhàng vuốt ve, nhưng không có xu hướng tiến lên hay đi xuống.

Lý trí khiến nàng đè nén tâm tình xấu hổ.

Nếu đã bị chiếm tiện nghi không thể vãn hồi, càng phải tranh thủ được thành quả.

Nàng vờ bình tĩnh nói: Vậy Cố công tử bây giờ có bằng lòng nghe thiếp thỉnh cầu không.

Trong lòng nàng hẳn học nghĩ rằng, chờ thoát thân xong sẽ tìm cơ hội báo thù.

Với tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn của Chân Tố Thiện, nếu toàn lực trả thù thì cũng là một việc phiền toái không nhỏ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên đã liệu định từ trước, sau hôm nay Chân Tố Thiện không những sẽ không báo thù, mà còn phải bị hắn nắm thóp.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Chân cô nương không phải là muốn tại hạ bảo vệ Trát Lan Đinh giả mạo đó đấy chứ.

Chân Tố Thiện đối với điều này cũng không hề bất ngờ, chỉ bình thản hỏi: Cố công tử đã biết hắn là đồ giả rồi sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chân cô nương không lẽ chưa từng nghĩ đến việc giấu giếm sao.

Chân Tố Thiện thấy Cố Hàn Uyên nói thẳng như vậy, cộng thêm việc muốn mau chóng thoát thân, bàn tay lớn kia bên hông đã nóng đến mức nàng có chút không chịu nổi.

Vì vậy nàng không hề vòng vo, ánh mắt lấp lánh nói: Mông Nguyên vẫn xem Hoa Thích Tử Khuông ta là cái đinh trong mắt, Vương tử Trát Lan Đinh lại càng là cái gai trong thịt của bọn họ.

Cho dù là giả mạo, bọn họ cũng nhất định sẽ phái người tới ám sát.

Cho nên ta hy vọng ngươi có thể giúp ta cùng đối phó Mông Nguyên.

Điều này chẳng phải cũng phù hợp lợi ích của Cố công tử sao.

Cố Hàn Uyên thấy Chân Tố Thiện cuối cùng cũng lộ ra bản chất thật, nanh vuốt của nàng cũng đã lộ ra ngoài, trêu tức cười nói: Cứ như vậy, Phương Dạ Vũ có thể nắm giữ hành tung của Cố mỗ, thong dong sắp đặt.

Còn nàng cũng có thể lập được công lớn, cùng Phương Dạ Vũ hưởng lợi.

Đây chính là mưu tính của Chân Tố Thiện.

Nếu đêm qua Cố Hàn Uyên không theo dõi Chân Tố Thiện, thì với đại thù sinh tử giữa Hoa Thích Tử Khuông và Mông Nguyên, quả thực không ai có thể nghĩ đến nàng lại hợp tác với Mông Nguyên.

Chỉ cần mỹ nhân kế của Chân Tố Thiện thành công, giành được tín nhiệm của Cố Hàn Uyên, nàng không chỉ có thể tập trung lực lượng Mông Nguyên vây giết hắn, loại bỏ yếu tố bất ngờ mang tên Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ, nếu Cố Hàn Uyên quả thật thần công cái thế, đến mức Mông Nguyên cũng không làm gì được hắn, Chân Tố Thiện liền định âm thầm tương trợ, biến Cố Hàn Uyên thành đường lui của nàng.

Thế nhưng cử chỉ khinh bạc của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng, người bề ngoài phóng đãng nhưng thực ra cực kỳ coi trọng sự trong sạch, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thậm chí nàng còn âm thầm tính toán đến lúc đó sẽ hạ độc.

Tuy nhiên, điều khiến Chân Tố Thiện vạn vạn không ngờ tới chính là, Cố Hàn Uyên đã sớm đoán được mưu tính của nàng, đồng thời không hề kiêng kỵ chút nào mà nói thẳng ra trước mặt nàng.

Chân Tố Thiện kinh hãi đến mức đồng tử co rút nhanh, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Trán nàng đổ mồ hôi lạnh, đang cố tìm cớ lấp liếm cho qua, nhưng Cố Hàn Uyên lại cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Chân Tố Thiện đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi.

Cố Hàn Uyên thầm khen trong lòng: Quy mô này sắp đuổi kịp Nghi Lâm rồi.

Nét mặt hắn lại lạnh lẽo, hỏi: Cố mỗ nói đúng không.

Chân phu nhân.

Khuôn mặt xinh đẹp của Chân Tố Thiện ửng đỏ thêm một vệt, nàng lại không dám phản kháng chút nào.

Bởi vì nàng đã mơ hồ cảm nhận được sát khí của Cố Hàn Uyên, đó là sự phản kích sau khi bị âm mưu tính kế.

Cho dù thực sự bị Cố Hàn Uyên giết chết, Chân Tố Thiện cũng không có một lời oán thán nào để nói.

Nàng cố nén sự dị thường, tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, nỗ lực suy tư về phương án bảo toàn tính mạng đồng thời vẫn có thể giữ được sự trong sạch.

Còn trước mắt chịu một chút thiệt thòi, chỉ có thể tạm thời nhịn.

Nhưng trước đó, nàng càng muốn biết rốt cuộc mình đã thua ở chỗ nào.

Giọng nói khẽ run, nàng hỏi: Ngươi làm sao biết Phương Dạ Vũ.

Cố Hàn Uyên nói đầy thâm ý: Cố mỗ còn biết đêm qua nàng đã tắm rửa.

Sắc vàng đó thật sự hiếm thấy.

Chân Tố Thiện sao có thể không biết Cố Hàn Uyên đang ám chỉ điều gì, nhất thời má đỏ bừng, phẫn hận mắng: Vô sỉ.

Đồng thời nàng cũng biết chân tướng tình báo bị tiết lộ.

Nàng hối hận nói: Thì ra đêm qua ngươi đã theo dõi ta.

Nàng cực kỳ am hiểu ẩn mình không để lại dấu vết, lại không ngờ rằng dưới sự chênh lệch thực lực quá lớn, đến cả việc bị Cố Hàn Uyên theo dõi mà nàng cũng không hề hay biết.

Nhất thời nàng có chút nản lòng thoái chí.

Cố Hàn Uyên không chỉ muốn đả kích Chân Tố Thiện, mà quan trọng hơn là nhắm vào Mông Nguyên.

Hắn trêu tức cười nói: Đêm qua Cố mỗ tiện tay đi giết Ưng Phi.

Các nàng sẽ không đợi được hắn trở về nữa đâu.

Chân Tố Thiện nghe vậy nhất thời sững sờ, đến cả việc bị vuốt ve đến rối loạn cũng chẳng để ý, kinh hô: Hoàng thành Tây Hạ và Linh Thứu Cung cách nhau ít nhất năm ngày đường, làm sao có thể trong một đêm mà kịp được chứ.

Cố Hàn Uyên cực kỳ thỏa mãn với xúc cảm viên mãn.

Nét mặt hắn cười nhạt nói: Chân phu nhân có thể suy nghĩ lại một chút.

Hắn cũng không tin bên Mông Nguyên lại hoàn toàn không có tình báo về Ngự Kiếm Phi Hành của hắn.

Dù sao, Cố Hàn Uyên cũng đã từng trình diễn Ngự Kiếm Phi Hành vài lần trước mặt người khác.

Chân phu nhân quả nhiên linh quang chợt lóe, hỏi: Ngự Kiếm Phi Hành.

Cố Hàn Uyên trực tiếp thừa nhận nói: Xem ra các nàng vẫn nắm giữ được chút tình báo.

Chân phu nhân ánh mắt phức tạp nói: Ta vốn tưởng rằng đó chỉ là lời đồn đại nghe nhầm mà thôi, không ngờ lại là sự thật.

Đây cũng là quan điểm phổ biến của những người chưa từng tận mắt chứng kiến Ngự Kiếm Phi Hành của Cố Hàn Uyên.

Trong một thế giới võ hiệp lại đột nhiên xuất hiện thủ đoạn Tiên Hiệp, bất kỳ ai cũng sẽ hoài nghi tính chân thực.

Cố Hàn Uyên trêu đùa nói: Chẳng lẽ nàng nghi ngờ Cố mỗ lừa gạt nàng sao.

Chân Tố Thiện lúc này đã biết được chân tướng, phục hồi tinh thần lại thì mặt lại đỏ bừng, tức giận mắng một câu: Hỗn đản.

Chân Tố Thiện nhất thời không thể kiềm chế được, vội vàng đưa tay đè lại, trong miệng liền nói: Cố công tử bây giờ lại lừa gạt thiếp thân thì còn ý nghĩa gì.

Cố Hàn Uyên phát hiện thân thể mềm mại của Chân Tố Thiện bỗng nhiên không còn cứng ngắc như vậy nữa, cười trêu đùa nói: Vậy nên Chân phu nhân không tính phản kháng sao.

Chân phu nhân bất đắc dĩ nói: Ngay cả Phương Dạ Vũ ẩn nấp ở đâu ngươi cũng biết.

Cố công tử tính toán chu toàn như vậy, thiếp thân phản kháng thì còn ý nghĩa gì chứ.

Đương nhiên lời là nói như vậy, trên thực tế nàng vẫn còn đang suy nghĩ kế thoát thân.

Chỉ có điều theo bản năng mà thân thể mềm mại càng thêm mềm nhũn.

Tuy nhiên, cảm nhận được Cố Hàn Uyên có hứng thú với nàng, ít nhất có thể đảm bảo bản thân không nguy hiểm đến tính mạng.

Mặc dù sắc mặt càng lúc càng ửng đỏ, thế nhưng thần thái lại đã thả lỏng chút ít.

Cố Hàn Uyên thấy vậy thỏa mãn cười, cảm thấy đối đãi Chân Tố

Thiện có thể tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Hắn giọng mang thâm ý khẽ cười nói: Đúng rồi.

Đêm qua ta còn gặp được Húc Liệt Ngột, chính là sau khi Chân phu nhân rời đi.

Chân Tố Thiện vừa nghe đến tên Húc Liệt Ngột, sắc mặt nhất thời trầm xuống, phẫn hận nói: Húc Liệt Ngột.

Hắn đã tới Tây Hạ rồi sao.

Húc Liệt Ngột là đại địch sinh tử của Hoa Thích Tử Khuông, đã diệt sạch vô số tộc nhân của Chân Tố Thiện, nàng đối với hắn tự nhiên là hận ý ngập trời.

Cố Hàn Uyên trêu đùa cười nói: Nàng có muốn nghe một chút Húc Liệt Ngột đánh giá Hoa Thích Tử Khuông các nàng như thế nào không.

Chân Tố Thiện sững sờ, ngữ khí có chút không chắc chắn hỏi: Cố công tử bằng lòng nói cho thiếp thân sao.

Nếu có thể biết được tình báo về Húc Liệt Ngột, Chân Tố Thiện tất nhiên là cầu còn không được.

Cố Hàn Uyên trực tiếp ra điều kiện nói: Nếu Chân phu nhân buông tay ra, Cố mỗ có thể nói cho Chân phu nhân một chút.

Chân Tố Thiện ánh mắt lạnh lẽo.

Ngươi.

Rồi lại chán nản buông tay.

Khuôn mặt đẹp lại đỏ bừng nói: Cố công tử nói đi.

Chân Tố Thiện một bên chịu đựng, một bên lắng nghe Cố Hàn Uyên kể lại cuộc đối thoại đêm qua giữa Phương Dạ Vũ và Húc Liệt

Ngột.

Chân Tố Thiện có chút thất vọng nói: Thì ra là thế.

Phương Dạ Vũ vẫn thẳng thiếp thân một bậc.

Nàng cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với Phương Dạ Vũ.

Dù sao tộc nhân của nàng có thể sống đến bây giờ, Phương Dạ Vũ quả thực đã bỏ ra không ít công sức.

Đáng tiếc bây giờ biết được chân tướng, Chân Tố Thiện cũng hoàn toàn thất vọng rồi.

Chương 360

Nàng thân thể mềm mại khẽ run, thần sắc lại khôi phục dáng vẻ kiều mị như trước, nũng nịu nói: Cố công tử, thiếp thân cầu chàng một chuyện.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không bất ngờ, đã sớm dự liệu mà nói: Chân phu nhân là muốn Cố mỗ giúp nàng giết chết Húc Liệt Ngột đúng không.

Thần sắc Chân Tố Thiện càng lúc càng kiều mị, đôi mắt đẹp sáng rỡ hiện lên ánh nước, thậm chí lưng nàng càng tựa sát vào hắn hơn một chút, khiến Cố Hàn Uyên dễ dàng hơn.

Trong mắt nàng ẩn chứa hận ý, nói: Chỉ cần Cố công tử mang đầu Húc Liệt Ngột đến, thiếp thân nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Chân Tố Thiện đưa ra điều kiện rõ ràng.

Giết Húc Liệt Ngột đối với Cố Hàn Uyên mà nói không khó.

Chỉ cần đáp ứng, có thể có được Chân Tố Thiện.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại cự tuyệt.

Điều này thật sự khiến người ta động lòng đấy.

Đáng tiếc Cố mỗ tạm thời vẫn muốn giữ lại mạng Húc Liệt Ngột.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ là kẻ bị nữ sắc làm cho mờ mắt.

Huống chi cho dù không giết Húc Liệt Ngột, Chân Tố Thiện cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Chân Tố Thiện không ngờ rằng mình đã công khai cái giá của bản thân, Cố Hàn Uyên lại từ chối.

Điều này khiến sắc mặt nàng nhất thời khó coi.

Vì sao.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói: Thời cơ không đúng.

Hắn vẫn chưa giải thích quá nhiều lý do cho Chân Tố Thiện, ngược lại trầm giọng nói: Huống hồ bây giờ đối với Chân phu nhân mà nói, sự tồn vong của tộc nhân càng quan trọng hơn đấy chứ.

Chân Tố Thiện nghe vậy giật mình.

Phương Dạ Vũ trước đây đã từng nói như vậy.

Vì vậy thần sắc nàng có chút phức tạp, nói: Cố công tử là muốn cùng thiếp thân hợp tác sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chân phu nhân không cảm thấy Tây Hạ là một nơi rất tốt để an cư lạc nghiệp sao.

Giọng điệu của hắn buông lỏng, giống như thể Tây Hạ là vật trong túi của họ vậy.

Chân Tố Thiện đã nhận ra tâm tư của Cố Hàn Uyên, kinh ngạc hỏi: Ngươi muốn mưu đoạt Tây Hạ sao.

Cố Hàn Uyên tự tin cười nói: Vì sao lại không chứ.

Chân Tố Thiện nghe vậy thần sắc càng thêm phức tạp.

Phương Dạ Vũ là dựa dẫm vào Mông Nguyên mới có thể mưu đoạt Tây Hạ, vậy sức mạnh của Cố Hàn Uyên là gì chứ.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên chỉ là một kẻ giang hồ lại chuẩn bị tham gia tranh đoạt quốc gia, hiển nhiên dã tâm không nhỏ.

Dã tâm của Cố công tử còn lớn hơn thiếp thân nghĩ.

Cố Hàn Uyên trêu tức cười nói: Dù sao cũng mạnh hơn nhiều so với việc trông cậy vào Phương Dạ Vũ đấy chứ.

Chân Tố Thiện mặc dù không biết sức mạnh của Cố Hàn Uyên ở đâu, thế nhưng việc ở chung hôm nay lại tạo cho nàng một ấn tượng mạnh mẽ.

Vì vậy nàng trực giác mách bảo rằng tin tưởng Cố Hàn Uyên có thể thắng được Mông Nguyên, đoạt Tây Hạ vào tay.

Đã có quyết định, Chân Tố Thiện cũng không chậm trễ, nghiêm nghị nói: Chỉ cần Cố công tử nguyện ý cho tộc nhân thiếp thân cư trú tại Tây Hạ, thiếp thân có thể hợp tác với Cố công tử.

Kỳ thực trong lòng nàng còn có vài phần nguyên nhân không muốn thừa nhận, đó chính là Cố Hàn Uyên đã đụng chạm thân thể của nàng.

Chân Tố Thiện cực kỳ coi trọng sự trong sạch, mong mỏi Cố Hàn Uyên có thể trở thành chỗ dựa của nàng.

Cố Hàn Uyên chau mày, ghé sát tai Chân Tố Thiện khẽ nói: Vậy phu nhân có thể trước tiên thể hiện một chút thành ý không.

Cỏ đầu tường thì rất khó khiến người ta tin nhiệm đấy.

Chân Tố Thiện sững sờ.

Thành ý.

Cố Hàn Uyên trêu đùa cười nói: Phu nhân cũng không muốn bị Cố mỗ qua sông đoạn cầu đấy chứ.

Thuận tiện hành động mạnh bạo hơn vài phần.

Chân Tố Thiện nhất thời hiểu ra, cúi đầu nhìn về phía những nếp gấp trên quần áo, tức giận nói: Thành ý như vậy còn chưa đủ sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đây chẳng qua là tiền lãi từ việc phu nhân trước đây muốn tính kế Cố mỗ mà thôi.

Chân Tố Thiện thấy Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi mà không chịu thừa nhận, nhất thời rất bất mãn.

Tuy nhiên, hai người đã thành lập bước đầu quan hệ hợp tác, nàng không muốn giao phó bản thân, cũng không muốn mối quan hệ khó khăn lắm mới hài hòa lại tan vỡ.

Nàng trực tiếp lấy Húc Liệt Ngột làm cớ để qua loa lấy lệ nói: Trừ phi ngươi có thể mang đầu Húc Liệt Ngột đến, bằng không đừng mơ tưởng.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý sự chống cự của Chân Tố Thiện, trêu đùa cười nói: Đã như vậy, không bằng chiết trung một chút.

Giữa ánh mắt nghi hoặc của Chân Tố Thiện, hắn ghé sát tai nàng nhẹ giọng nói rõ.

Khuôn mặt kiều mị của Chân Tố Thiện càng nghe càng đỏ, nàng liên tục lắc đầu từ chối nói: Không được.

Thiếp thân không làm được.

Giọng nói Cố Hàn Uyên tràn đầy ý tứ mê hoặc nói: Chẳng lẽ phu nhân lại không muốn báo thù Phương Dạ Vũ sao.

Chân Tố Thiện nghe vậy trong đầu tựa như vang lên một tiếng sét.

Tuy nàng và Phương Dạ Vũ lẫn nhau đều không tín nhiệm lắm, thế nhưng Phương Dạ Vũ lại sau lưng nàng và Hoa Thích Tử Khuông, đã sớm bàn bạc với kẻ đại thù sinh tử là Húc Liệt Ngột về cách xử trí nàng và tộc nhân của nàng.

Điều này vẫn luôn khiến nàng canh cánh trong lòng.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên thay đổi cách xưng hô, tựa như nhắc nhở nàng về mối quan hệ hôn thê hôn phu giữa nàng và Phương Dạ Vũ, càng khiến Chân Tố Thiện hô hấp cứng lại.

Trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ, khuôn mặt đẹp đỏ thẫm, giọng nói mê hoặc nói: Ngươi thắng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn cười, buông Chân Tố Thiện ra khỏi lòng.

Nhìn đôi mắt đẹp quyến rũ đang ngẩng đầu nhìn, hắn nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc màu vàng óng ấy, trong mắt hiện lên sắc thái vui mừng.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Hoa Trát Ngao nhìn theo, rồi thấy trong sân Chân Tố Thiện đang chuẩn bị dùng rượu nho súc miệng, hơi nghi hoặc hỏi: Thiện Nhi, sao vậy.

Chân Tố Thiện nghe vậy kinh hãi, vô thức nuốt ngụm rượu xuống.

Trên mặt lại thêm vài phần sắc hồng ửng, thần sắc cũng thêm vài phần xấu hổ.

Nhìn thần sắc lo lắng của Hoa Trát Ngao, nhất thời nàng không có tâm tư trách cứ, bất đắc dĩ thở dài: Sư thúc, Cố Hàn Uyên đáng sợ hơn nhiều lắm so với tưởng tượng, Phương Dạ Vũ sợ rằng không đấu lại hắn.

Chúng ta cần phải chuẩn bị sớm.

Hoa Trát Ngao trong lòng kinh hãi, vội vàng hỏi: Nói thế nào.

Chân Tố Thiện thần sắc phức tạp nói: Cố Hàn Uyên đã biết kế hoạch của Phương Dạ Vũ.

Nàng giữa ánh mắt kinh ngạc của Hoa Trát Ngao, đại khái kể rõ một lượt cuộc đối thoại của hai người.

Đương nhiên, đoạn nàng bị khinh bạc thì tự nhiên đã lược bỏ.

Theo lời tự thuật, Chân Tố Thiện càng lúc càng cảm thấy Cố Hàn Uyên khó đối phó.

Lúc đó nàng bị Cố Hàn Uyên chế trụ điểm yếu, khiến tâm tư vận chuyển chậm hơn rất nhiều so với bình thường.

Bây giờ quay đầu lại mới phát hiện nàng hầu như từ đầu đến cuối đều bị Cố Hàn Uyên nắm giữ tiết tấu, sự khuất phục cuối cùng càng là kết quả tất nhiên.

Chân Tố Thiện đột nhiên có chút sầu lo sự trong sạch của mình có thể giữ được bao lâu.

Không hiểu sao, nhớ tới Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc màu vàng óng của nàng, cuối cùng lộ ra khuôn mặt tuấn tú với nụ cười thỏa mãn, nàng lại mơ hồ có loại cảm giác thành tựu.

Hoa Trát Ngao trầm giọng hỏi: Vậy chúng ta nên làm thế nào.

Chân Tố Thiện nghe vậy phục hồi tinh thần, thần sắc nghiêm nghị nói: Ta quyết định hợp tác với Cố Hàn Uyên.

Sư thúc, xin phái người liên hệ Vương tử Trát Lan Đinh, chuẩn bị mang theo tộc nhân tới Tây Hạ đi.

Hoa Trát Ngao mặc dù đối với việc Cố Hàn Uyên có thể đoạt được Tây Hạ hay không có chút nghi ngờ, nhưng so với đại địch sinh tử Mông Nguyên, hắn cũng càng đồng ý hợp tác với Cố Hàn Uyên.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang chầm chậm đi trên đường trở về khách sạn, thu hút không ít người chú ý.

Rất nhiều nữ tử trong mắt còn lóe lên ánh sáng.

Chỉ có điều các nàng chú ý không phải bản thân Cố Hàn Uyên, mà là Thiểm Điện Điêu đang kêu chiêm chiếp trên vai hắn.

Hiển nhiên đều bị bộ dáng đáng yêu của Thiểm Điện Điêu hấp dẫn.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Đó cũng không phải là đang tu luyện.

Chồn con còn nhỏ, không cần biết nhiều chuyện như vậy.

Thì ra trước đó Thiểm Điện Điêu bị Chân Tố Thiện chen ra khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Lúc ấy thấy Cố Hàn Uyên đang bận chính sự, đã có trí khôn nên nó đương nhiên sẽ không đi quấy rối, liền lén lút nấp ở một bên.

Thiểm Điện Điêu thấy hai người nói chuyện chính sự xong, đang chuẩn bị chui trở lại vạt áo của Cố Hàn Uyên, thì lại nhìn thấy hình ảnh Chân Tố Thiện hầu hạ.

Nó hoang mang về hành vi không giống tu luyện của hai người, vì vậy mới có cảnh tượng hiện tại.

Thiểm Điện Điêu bất mãn dùng móng vuốt nhỏ gãi sợi tóc bên tai Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn thờ ơ, nó bất đắc dĩ chui trở lại vạt áo của Cố Hàn Uyên, hiển nhiên là muốn đi ngủ bù một giấc.

Vào đêm.

Lý Thanh La dùng giọng nói kiều mị nghi hoặc hỏi: Hàn Uyên làm sao vậy.

Cố Hàn Uyên áy náy nói: Ta phải ra ngoài một chuyến.

Lý Thanh La nhìn Cố Hàn Uyên tự mình mặc quần áo, kinh ngạc hỏi: Lúc này sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc vi diệu cười nói: Sau này ta sẽ bồi thường nàng.

Lý Thanh La hơi bất mãn trách cứ: Phi.

Tỷ muội nhiều như vậy, nào có lúc nào cũng bồi thường ta một mình chứ.

Đến lúc đó thêm một người nữa là được.

Cố Hàn Uyên để lại một câu trêu chọc như vậy rồi rời khỏi phòng.

Lý Thanh La nhất thời hai gò má ửng hồng.

Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ đến tối nay vẫn còn có ngoài ý muốn.

Nhìn vị trí Hoắc Thanh Đồng trong định vị thần niệm, tâm tư hắn có chút khó hiểu.

Hắn lại một lần nữa đi tới khách quán, nhưng lần này là nơi Thanh Quốc đóng quân.

Chỉ thấy trong viện, Phúc Khang An đang dẫn theo Ngọc Chân Tử cùng các hộ vệ thủ hạ vây Hoắc Thanh Đồng.

Khuôn mặt tuyệt trần kiều diễm như hoa xuân, rực rỡ như ánh bình minh của Hoắc Thanh Đồng lộ ra một vẻ ửng hồng quỷ dị.

Lúc này nàng đang suy yếu đến mức phải dùng vỏ kiếm chống xuống đất mới có thể đứng vững.

Nàng cố gắng giữ lấy thần trí mơ hồ, mang theo hối hận phẫn nộ nói: Kẻ vô sỉ bội bạc.

Phúc Khang An nhìn Hoắc Thanh Đồng, trong mắt lóe lên sắc dục hừng hực.

Hắn vốn là kẻ cực kỳ háo sắc thèm hoa, nhan sắc của Hoắc Thanh Đồng có thể sánh với thê thiếp trong phủ hắn thì mạnh hơn nhiều.

Hắn cũng không để ý lời chửi rủa của nàng, đắc ý cười nói: Hoắc cô nương hôm nay nàng có chắp cánh cũng khó thoát, sao không ngoan ngoãn thuận theo bổn thế tử.

Chỉ cần Hoắc cô nương nguyện ý dẫn dắt tộc nhân của nàng quy thuận, bổn thế tử nguyện ý ban cho nàng một vị Trắc Phi.

Đến lúc đó vinh hoa phú quý hưởng thụ không hết.

Thì ra hai ngày này Hoắc Thanh Đồng vẫn luôn tìm kiếm đối tượng có thể kết minh, nhưng cũng khắp nơi gặp trắc trở.

Chương 361

Dù sao tình thế Hồi bộ hôm nay không ổn, đang giãy giụa cầu sinh dưới sự giáp công của Mông Nguyên và Mãn Thanh.

Hồi bộ trừ phi có thể mở ra một khe hở từ một trong hai phe đó, bằng không diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn.

Lúc này Phúc Khang An tìm đến, dùng cách nói kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu để thuyết phục Hoắc Thanh Đồng.

Bây giờ kẻ tấn công Hồi bộ của Thanh Quốc chính là Ngao Bái.

Ngao Bái tuy hoành hành ngang ngược, nhưng vẫn thuộc về một phần tử thế lực của Khang Hi.

Mà Bảo Thân Vương và Khang Hi bất hòa thì ai cũng biết.

Nếu có thể đạt được sự tương trợ của Bảo Thân Vương, Hồi bộ quả thực sẽ nhận được không ít chỗ tốt.

Tuy nhiên, Bảo Thân Vương đã mơ ước Hồi bộ từ lâu, so với hợp tác lại có khuynh hướng khống chế hơn.

Phúc Khang An bèn dùng việc trao đổi minh ước để lừa Hoắc Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng cũng không phải không hề phòng bị, đã cho ca ca nàng là Hoắc A Y ở lại trấn thủ, tránh bị bắt gọn một mẻ.

Thế nhưng theo Phúc Khang An, Hoắc A Y cái gọi là Thiếu Tộc Trưởng này bất quá là một kẻ vô năng, không thể sánh được với Hoắc Thanh Đồng về tầm quan trọng.

Chỉ cần có được Hoắc Thanh Đồng, Hồi bộ sẽ dễ như trở bàn tay.

Vì vậy trong quá trình thương nghị minh ước, hắn nói chuyện vô cùng tốt, nhưng âm thầm lại hạ độc.

Hoắc Thanh Đồng cũng biết hôm nay khó có thể chạy trốn, đã mang ý chí muốn chết.

Mơ tưởng.

Ta dù chết cũng sẽ không để ngươi được như ý.

Vừa nói liền muốn rút trường kiếm ra, nhưng hai chân nàng đột nhiên mềm nhũn, loạng choạng suýt nữa ngã xuống đất.

Phúc Khang An vờ lo lắng nói: Hoắc cô nương chớ có để khuôn mặt làm người hài lòng kia của nàng bị dập hỏng đấy.

Vẻ đắc ý trên mặt hắn lại không hề che giấu chút nào, đắc ý tà cười nói: Hoắc cô nương nàng xác định còn có khí lực tự sát sao.

Bây giờ sắp không duy trì được thần trí rồi chứ.

Có phải đang đặc biệt mong muốn nam nhân không.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy trong lòng trầm xuống.

Sắc hồng ửng trên khuôn mặt đẹp càng lúc càng thâm trầm.

Thân thể mềm mại nóng hổi, tứ chi bủn rủn.

Ánh mắt nàng càng lúc càng mê ly, đôi mắt quyến rũ ảm đạm thần sắc.

Vốn nàng chỉ coi đó là một loại mê dược khiến người ta mất đi sức phản kháng và tức giận, không ngờ lại là thứ thuốc đê tiện kia.

Nghĩ đến hiệu quả của loại thuốc đó, trong tình huống thần trí không rõ, có lẽ còn có thể đi phối hợp đối phương, chẳng khác gì một sự nhục nhã quá lớn.

Nhất thời trong lòng nàng tràn đầy tuyệt vọng.

Phúc Khang An thấy Hoắc Thanh Đồng lúc này đến cả lời mắng người cũng không có khí lực nói, càng xác nhận dược hiệu đã hoàn toàn phát tác.

Chỉ cần thêm một lát nữa, mỹ nhân trước mắt có thể tùy ý hắn làm gì thì làm.

Tự nhận là nắm chắc phần thắng, Phúc Khang An bắt đầu điên cuồng buông lời ngạo mạn, thần sắc càn rỡ cười nói: Hoắc cô nương còn đang chờ đợi điều gì.

Chẳng lẽ là đợi người đến cứu nàng sao.

Ha ha, bổn thế tử ngược lại muốn xem thử còn ai có thể đến cứu nàng, có ai dám cứu nàng.

Thần trí Hoắc Thanh Đồng càng lúc càng mơ hồ, quả nhiên đã không thể kiên trì nổi.

Hai chân nàng mềm nhũn, liền muốn ngã ngồi xuống đất.

Nhưng nàng vẫn chưa ngã xuống mặt đất cứng rắn lạnh lẽo, mà lại rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Bên tai vang lên một giọng nói có chút xa lạ: Cố mỗ dám cứu nàng.

Phúc Khang An mặt trầm xuống, không nghĩ tới lại bị vả mặt nhanh chóng như vậy.

Hắn chăm chú nhìn về phía bóng người phá hỏng chuyện tốt của mình, thần sắc cũng càng lúc càng khó coi, kiêng kỵ nói: Cố Hàn Uyên.

Hoắc Thanh Đồng bị tiếng gọi tên của Phúc Khang An làm cho giật mình, lại khôi phục vài phần thần trí.

Bàn tay lớn nóng bỏng bên hông khiến thân thể mềm mại nàng khẽ run.

Nàng nỗ lực ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt tuấn tú không tỳ vết chút nào.

Không phải loại vẻ đẹp nhu nhược, mà là khí tức dương cương anh khí tràn ngập.

Hoắc Thanh Đồng nhìn cái hầu kết tròn đầy của Cố Hàn Uyên, không tự chủ nhẹ nuốt nước miếng.

Trước đây, trong lúc tuyển rể ở Tây Hạ, nàng đã từng thầm khen ngợi Cố Hàn Uyên.

Dung mạo phong thần tuấn tú, võ công cao cường, phong độ nhanh nhẹn khí chất của hắn, kỳ thực đều hợp với sở thích của nàng.

Chỉ là Hoắc Thanh Đồng gánh vác trọng trách của tộc nhân, không để ý đến chuyện tư tình nhi nữ, mới đè nén hảo cảm đối với Cố Hàn Uyên.

Điểm này ngay cả Cố Hàn Uyên cũng bị nàng lừa, cho rằng Hoắc Thanh Đồng không có hứng thú với hắn.

Nhưng lúc đó Hoắc Thanh Đồng chỉ là đang thưởng thức những thứ mỹ hảo.

Còn bây giờ, nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên cả người tràn đầy mị lực, muốn thân cận hắn, muốn ôm hắn.

Thân thể vốn rõ ràng không có chút khí lực nào, lại vào giờ khắc này khôi phục vài phần, nàng vô thức ngẩng đầu hôn lên hầu kết của Cố Hàn Uyên, để lại một vệt nước nhỏ.

Động tác này của nàng đã khiến cục diện vốn có chút hỗn loạn vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên trở nên yên tĩnh lại.

Sắc mặt Phúc Khang An đã hoàn toàn tối sầm lại.

Tuy lúc này tình thế còn chưa sáng tỏ, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn có cảm giác uất ức khi phí sức tâm cơ lại bị người khác hái mất quả đào.

Hoắc Thanh Đồng lúc này cũng kịp phản ứng với cử chỉ được gọi là phóng đãng vừa rồi của mình, xấu hổ đến mức đôi má tuyệt trần nóng bừng gần như muốn chín.

Nàng chân tay luống cuống ấp úng nói: Cố công tử.

Ta cái đó.

Trong lòng nàng mơ hồ lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ vì vậy mà xem nhẹ nàng.

Tuy nhiên, điều khiến nàng ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên không chỉ không để ý cử chỉ thất lễ của Hoắc Thanh Đồng, ngược lại ôn tồn an ủi: Hoắc cô nương không cần giải thích, tại hạ hiểu rõ.

Chờ tại hạ đuổi những người trước mắt này đi sẽ giải độc cho nàng.

Hoắc Thanh Đồng nghe Cố Hàn Uyên nói những lời thấu hiểu lòng người, thoải mái như vậy, trong lòng tình cảm ấm áp chảy xuôi.

Thế nhưng nửa câu sau của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng có chút bối rối.

Dù sao muốn giải độc cho nàng chỉ có một loại biện pháp.

Hoắc Thanh Đồng đã mấy lần dẫn theo tộc nhân đẩy lùi sự xâm lược của Mông Nguyên và Thanh Quốc, là một nữ anh hùng chân chính.

Vì vậy lòng tự trọng của nàng cực cao, không nguyện ý mất đi sự trong trắng một cách không minh bạch như vậy.

Nếu là một cuộc gặp gỡ tự nhiên như nước chảy thành sông, nàng cũng không ghét đối tượng là Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng loại tình huống vì bị hạ độc mà hồ đồ thất thân này lại khiến nàng khó có thể tiếp nhận.

Tâm tư càng suy nghĩ lung tung, dược tính lại trỗi dậy, thần trí dần dần bắt đầu mơ hồ.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng biết không thể kéo dài thêm nữa, bằng không đầu óc Hoắc Thanh Đồng bị hủy hoại thì sẽ lợi bất cập hại.

Lúc này Ngọc Chân Tử đang ghé tai Phúc Khang An khuyên nhủ: Thế tử có muốn bỏ qua không.

Ngọc Chân Tử tuy là kẻ béo ục ịch, nhưng lại cực kỳ tự biết mình.

Bằng không hắn đã không tận mắt thấy võ công không thể đột phá đến cảnh giới cao hơn rồi, liền dứt khoát phản bội Thiết Kiếm Môn, quay sang đầu nhập Bảo Thân Vương để giành phú quý.

Thậm chí ngay cả đối tượng lựa chọn cũng đều đã trải qua khảo lượng.

Ngọc Chân Tử là kẻ phản đồ, tự nhiên không thể đầu nhập vào các quốc gia Trung Nguyên chịu ảnh hưởng của Nho giáo.

Đầu nhập vào Mông Nguyên, với cảnh giới võ công của hắn rất khó được coi trọng.

Thích hợp nhất chính là Thanh Quốc, nơi thế lực giang hồ hơi yếu.

Khang Hi trước khi giải quyết Ngao Bái thì tiền đồ không rõ ràng, vì vậy Bảo Thân Vương chính là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Trước đây Ngọc Chân Tử có lẽ còn từng xem thường Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng từ khi chứng kiến Cố Hàn Uyên một kiếm miểu sát Nhan Hồi Phong, trong lòng hắn liền hoàn toàn cẩn thận.

Thậm chí hắn âm thầm hy vọng Cố Hàn Uyên không phát hiện ánh mắt hắn quan sát hai nàng Lý Thanh La, tránh cho bị Cố Hàn Uyên tính sổ sau này.

Chương 362

Vì vậy khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên hiện thân, Ngọc Chân Tử liền chùn bước, cực lực khuyên can Phúc Khang An.

Nhưng Phúc Khang An nhìn Hoắc Thanh Đồng mảnh mai xinh đẹp trong lòng Cố Hàn Uyên, bị sắc tâm làm cho đầu óc choáng váng, cực kỳ không cam lòng nói: Nhưng là Hoắc Thanh Đồng.

Ngọc Chân Tử nghe vậy có chút cạn lời.

Hắn cũng mê nữ sắc, nhưng chưa bao giờ đặt nữ sắc và cái mạng nhỏ của mình lên cùng một hàng.

Trong lòng hắn như có ý nghĩ rằng trước kia có phải đã đánh giá quá cao Phúc Khang An rồi không.

Tuy nhiên, lúc này hắn không thể không tiếp tục khuyên nhủ: Chỉ là một cô gái mà thôi, thế tử chẳng lẽ còn thiếu một người như thế sao.

Phúc Khang An cũng biết rằng ở trước mặt thủ hạ mà mạo hiểm vì một cô gái thì thật sự không ra thể thống gì, không thể làm gì khác ngoài việc đổi một cái cớ nói: Cái Hồi bộ đó.

Ngọc Chân Tử nhìn thấu tâm tư Phúc Khang An, trong lòng lại thêm một tia khinh thường.

Nét mặt hắn lại trầm giọng nói: Lưu được Thanh Sơn, không lo không có củi đốt.

Lời này của Ngọc Chân Tử cơ hồ là công khai rằng hắn không có nắm chắc đối phó Cố Hàn Uyên, mặc dù có mười mấy hộ vệ phủ Bảo Thân Vương tương trợ cũng vậy.

Phúc Khang An nghe vậy cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Chủ yếu là hắn nghĩ tới trong nhà mình có nhiều thê thiếp như vậy, thật sự không đáng để đặt mình vào nguy hiểm.

Đè nén sự không cam lòng trong lòng, hắn nói: Ngọc Chân Tử đạo trưởng nói đúng.

Khẩu khí này bổn thế tử trước hết nhịn, chờ đến ngày sẽ tính toán tiếp.

Tiếp đó hắn lại vờ hào phóng, đối với Cố Hàn Uyên hắng giọng nói: Cố công tử, ngươi cũng đã cảm thấy hứng thú với Hoắc cô nương rồi, bổn thế tử hôm nay liền làm người thành toàn cho ngươi, tặng nàng cho ngươi.

Hắn ngầm châm chọc Cố Hàn Uyên là kẻ được hắn bố thí, tiện thể hạ một chút thuốc mắt cho Hoắc Thanh Đồng, để nàng coi Cố Hàn Uyên cũng là kẻ tham hoa háo sắc giống hắn.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn Phúc Khang An đang hăm hở ban tặng, nét mặt lại hiên ngang lẫm liệt nói: Cố mỗ đối với Hoắc cô nương cực kỳ kính phục, thưởng thức.

Phúc Khang An ngươi lại dùng loại thủ đoạn đê tiện này đối phó Hoắc cô nương, Cố mỗ lại không thể không đòi một công đạo cho nàng.

Phúc Khang An thuận nước đẩy thuyền, tự nhận mình đã chịu thua.

Cố Hàn Uyên lại chút nào không nể mặt mũi, nhất thời giận không kềm được quát lên: Khinh người quá đáng.

Chớ có cho là bổn thế tử sợ ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hờ hững nói: Cố mỗ không có thời gian lãng phí với ngươi.

Hắn vung tay lên, Trảm Long Kiếm đột nhiên xuất hiện, bắn về phía Phúc Khang An.

Ngọc Chân Tử không có thời gian oán giận Phúc Khang An lời lẽ không thỏa đáng, vội vàng hô: Hộ giá.

Những hộ vệ kia vội vàng che chắn trước mặt Phúc Khang An.

Nhưng những hộ vệ này làm sao có thể đỡ nổi phong mang của Trảm Long Kiếm.

Bích lục thần quang hiện lên, máu tươi văng khắp nơi, thi thể la liệt trên đất.

Phúc Khang An thấy vậy hoảng sợ hô: Làm sao có thể.

Ngọc Chân Tử kinh hô một tiếng: Thế tử cẩn thận.

Bên hông Phúc Khang An truyền đến một luồng sức mạnh, hắn trực tiếp bị Ngọc Chân Tử đá văng.

Nhưng lúc này hắn căn bản không kịp trách cứ Ngọc Chân Tử, ôm lấy gò má máu tươi chảy ròng, hoảng sợ tột độ hô: Mau dẫn ta đi.

Ngọc Chân Tử có ý muốn tự mình chạy trốn, thế nhưng nếu cứ như vậy bỏ Phúc Khang An ở lại đây, Bảo Thân Vương tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Lòng hắn ác độc, quyết định liều một phen, lôi kéo Phúc Khang An không quay đầu lại dùng Thần Hành Bách Biến chạy trốn.

Tuy nhiên, điều khiến hắn ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên vẫn chưa từ phía sau hắn công kích.

Hai kẻ đang chạy trốn không hề biết, lúc này Hoắc Thanh Đồng đang ở lại nguyên chỗ đã chặn lại bờ môi Cố Hàn Uyên lần thứ hai.

Thì ra, những lời Cố Hàn Uyên vừa nói, rằng hắn thưởng thức nàng và sẽ thay nàng trút giận, đều lọt vào tai Hoắc Thanh Đồng, người vẫn còn giữ được một chút ý thức.

Điều này khiến nàng vừa mừng rỡ lại thêm vài phần ngượng ngùng.

Ngay sau đó là một cảnh tượng mưa máu gió tanh.

Những đóa máu bay múa trong mắt Hoắc Thanh Đồng lúc này lại trở nên lãng mạn lạ thường.

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Cố Hàn Uyên.

Vốn đang cố gắng níu giữ bên bờ sụp đổ, Hoắc Thanh Đồng nhất thời mất đi thần chí.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên lại bình tĩnh chăm chú nhìn Hoắc Thanh Đồng.

Hắn suy nghĩ chốc lát, sau khi cân nhắc thiệt hơn, liền đưa ra quyết định.

Với thần sắc lạnh nhạt, hắn đưa tay nắm lấy cổ tay trắng ngần của Hoắc Thanh Đồng, điều chỉnh Âm Dương Chi Khí đang mất cân bằng trong nàng.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết vốn là công pháp tập hợp Âm Dương đại đạo, nên dễ dàng hóa giải độc dược trên người nàng.

Hoắc Thanh Đồng cũng thuận thế hôn mê trong lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoắc Thanh Đồng trong lòng, trong mắt u quang chợt lóe.

Hoắc Thanh Đồng về mặt tình cảm vô cùng phức tạp và quấn quýt.

Nàng vừa ngạo nghễ gai góc lại vừa ôn nhu bao dung, đồng thời còn yếu đuớt bất kham đến bất ngờ.

Bây giờ, điều quan trọng nhất trong lòng nàng là Hồi bộ, thế nhưng tình thế của Hồi bộ lại vô cùng bất ổn.

Cho dù nàng có thất thân với Cố Hàn Uyên, cũng sẽ không lập tức thích hắn.

Sau một đêm hoan hảo, khả năng lớn nhất là nàng sẽ lẩn tránh, chứ không dễ dàng cam nguyện cùng những cô gái khác chia sẻ người yêu.

Nếu nàng chỉ là người của ta mà không thể làm việc cho ta, thì ý nghĩa của Hoắc Thanh Đồng đối với Cố Hàn Uyên cũng không lớn.

So với việc hồ đồ thuận thế chiếm đoạt, không bằng mượn cơ hội này để thu được tín nhiệm và hảo cảm của nàng.

Đợi nàng thật sự yêu thích Cố Hàn Uyên rồi, nàng sẽ thu liễm phong mang của bản thân, toàn tâm toàn ý vì người yêu mà suy nghĩ.

Đối với những nữ tử có năng lực, Cố Hàn Uyên luôn kiên nhẫn hơn.

Hắn ôm Hoắc Thanh Đồng ngang eo đứng dậy, mang về khách sạn.

Lý Thanh La với vẻ mặt quái dị nhìn Cố Hàn Uyên, người vừa ra ngoài một chuyến liền ôm về một cô gái xinh đẹp.

Nàng ghen ghét nói: Hàn Uyên, chàng đây là chạy đi săn mỹ nhân sao.

Cố Hàn Uyên bật cười, giải thích với Lý Thanh La: Nàng là Hoắc Thanh Đồng, bị người hạ thuốc.

Ta vừa hay cứu nàng.

Lý Thanh La như lần đầu tiên biết Cố Hàn Uyên vậy.

Nàng với thần sắc vi diệu hỏi: Chàng lại không tiện tay muốn thân thể của nàng sao.

Nói đoạn, nàng đưa tay nhéo gò má Cố Hàn Uyên, cười tươi roi rói nói: Mau nói, chàng có phải bị người khác giả mạo không.

Cố Hàn Uyên bực mình gạt tay Lý Thanh La ra, dở khóc dở cười nói: Đừng náo.

Trong mắt A La, ta háo sắc đến vậy sao.

Hắn kéo eo Lý Thanh La tinh tế mềm mại, dịu giọng nói: Huống hồ, A La vẫn còn đang đợi ta.

Lý Thanh La nghe vậy, thân mềm nhũn ra, gần như không đứng vững được.

Hiển nhiên, nàng vô cùng hưởng thụ lời nói của Cố Hàn Uyên.

Nàng tựa vào vai hắn, dịu dàng nói: Coi như chàng biết nói.

Trong đôi mắt đẹp của Lý Thanh La tràn đầy nhu tình.

Cảm nhận được cảm giác nóng rực quen thuộc đó, gương mặt xinh đẹp của nàng ửng hồng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên với thần sắc khó hiểu hỏi: A La, nàng đây là đang làm gì vậy.

Trong mắt Lý Thanh La tràn đầy vẻ quyến rũ, nàng mời gọi: Cho chàng tiện nghi đó.

Bất quá, chỉ được xem thôi nha.

Ngày thứ hai.

Hoắc Thanh Đồng với thần sắc hoảng hốt mở hai mắt.

Cả người rã rời ngồi thẳng dậy, hơi đau đầu xoa xoa trán.

Hiển nhiên, nàng vẫn chưa tỉnh táo khỏi di chứng của độc dược.

Hoắc Thanh Đồng đột nhiên cảm giác có chút lạnh.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, cảnh tượng đập vào mắt khiến đồng tử nàng chấn động, vô ý thức kinh hô một tiếng.

Nàng vội kéo tấm áo ngủ bằng gấm che kín, yếu ớt đứng dậy.

Nàng cuối cùng cũng hồi tưởng lại những gì đã trải qua đêm qua.

Đầu tiên là bị Phúc Khang An mời kết minh, rồi phát hiện mình bị hạ độc.

Khi mất hết can đảm, Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống cứu nàng.

Hoắc Thanh Đồng nhất thời mặt cười đỏ bừng.

Hiển nhiên, là Cố Hàn Uyên đã giải độc cho nàng.

Thần sắc nàng có chút buồn bã, trong lòng tràn đầy cảm giác mất mát.

Mặc dù có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, nhưng nàng không hề mong muốn biết kết quả này.

Hơn nữa, trong mơ hồ nàng còn có chút ấn tượng, đêm qua chính nàng đã chủ động hôn Cố Hàn Uyên.

Đến cả lập trường trách cứ nàng cũng không có.

Chương 363

Nghi ngờ duy nhất là, đêm qua trong lúc mơ hồ nàng còn nghe thấy một giọng nữ xa lạ.

Giọng nói ấy, chỉ cần hồi tưởng lại liền khiến nàng mặt đỏ tim run.

Thậm chí nàng còn hoài nghi đó là giọng nói của chính mình trong trạng thái đó.

Ý nghĩ này càng khiến Hoắc Thanh Đồng khó chịu.

Gương mặt cười vốn đỏ bừng vì mắc cỡ cũng mất hết huyết sắc.

Nàng cảm thấy, sau khi đã chứng kiến mặt khác của nàng, Cố Hàn Uyên sẽ xem thường nàng.

Hoắc Thanh Đồng càng nghĩ càng thấy tủi thân đau lòng, ánh mắt cũng trở nên u ám.

Nàng chỉ muốn trốn thật xa, cả đời cũng không cần gặp lại Cố Hàn Uyên.

Đúng lúc nàng đang nghĩ như vậy, cửa phòng bị đẩy ra.

Hoắc Thanh Đồng cho rằng người đến là Cố Hàn Uyên, vô ý thức che kín người chặt hơn một chút, thậm chí trùm chăn lên đầu.

Lúc này nàng hoàn toàn không muốn đối mặt với hắn.

Thế nhưng, điều khiến nàng bất ngờ là, xuyên qua tấm chăn truyền đến một giọng nữ ôn uyển: Hoắc cô nương tỉnh rồi sao.

Đây là y phục ta đã chuẩn bị cho cô nương.

Hoắc Thanh Đồng cẩn thận từng li từng tí kéo chăn xuống, đôi mắt đẹp nhìn về phía người đến.

Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh diễm.

Người đến đẹp tuyệt trần, khí sắc càng thêm hồng nhuận, nhìn qua kiều diễm ướt át.

Mặc dù Hoắc Thanh Đồng tự phụ là người xinh đẹp, nhưng cũng không thể không thừa nhận mình thua kém vài phần về nhan sắc.

Có lẽ chỉ có muội muội Kha Tư Lệ của nàng mới có thể sánh vai.

Hoắc Thanh Đồng thấy người vừa đến không phải Cố Hàn Uyên, cũng mất đi cảm giác căng thẳng không dám gặp người.

Từ trong chăn lộ ra mặt cười, nàng nghi ngờ hỏi: Ngươi là ai.

Lý Thanh La với thần sắc hơi vi diệu, mang theo nụ cười tinh nghịch nói: Ta là nữ nhân của Hàn Uyên, Lý Thanh La.

Cô nương cứ gọi ta là Lý tỷ tỷ là được.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy thì kinh hãi, cảm giác như tiểu tam đối diện với chính thất, vô cùng hoảng loạn.

Gương mặt cười đỏ bừng, ấp úng muốn giải thích: Đêm qua ta cùng Cố Hàn Uyên.

Lý Thanh La liền cắt lời: Ta biết, là Hàn Uyên đã giải độc cho cô nương.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ vui mừng.

Nàng cuối cùng cũng phần nào hiểu được vì sao Cố Hàn Uyên thường ngày luôn thích trêu chọc các nàng xấu hổ.

Cái vẻ mặt đó thật sự dễ dàng khơi gợi lòng chiếm hữu.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, cho rằng Cố Hàn Uyên đã kể chuyện này cho Lý Thanh La.

Hiển nhiên, trong lòng hắn coi trọng Lý Thanh La hơn, đến cả chuyện như vậy cũng thản nhiên kể ra, tình cảm giữa hai người càng thêm sâu đậm.

Trong lòng Hoắc Thanh Đồng vừa xấu hổ lại vừa thất lạc.

Nhưng nàng rốt cuộc là nữ trung hào kiệt, rất nhanh phấn chấn tinh thần, áy náy nói: Xin lỗi.

Ta sẽ nhanh chóng rời đi.

Lý Thanh La nghe vậy giả vờ kinh ngạc hỏi: Hoắc cô nương vì sao lại phải xin lỗi.

Hoắc Thanh Đồng giật mình, có chút không rõ vì sao thần sắc Lý Thanh La lại nhẹ nhàng đến vậy.

Không hề tức giận, cũng không nói lời ác độc, thậm chí ngay cả bất mãn cũng không có.

Hoắc Thanh Đồng nghi ngờ hỏi: Lý tỷ tỷ chẳng lẽ không để ý sao.

Lý Thanh La lộ ra vẻ mặt khó hiểu, lạ lùng hỏi: Hàn Uyên hảo tâm cứu người, thì có gì đáng ngại chứ.

Hoắc Thanh Đồng có chút giật mình trước sự rộng lượng của Lý Thanh La.

Đối mặt với một nữ tử vừa đẹp tuyệt trần lại vừa ôn nhu bao dung như vậy, nàng nhất thời cảm thấy có chút tự ti mặc cảm.

Trong lòng nàng càng thêm hổ thẹn, tự trách nói: Nhưng là ta và nam nhân của tỷ.

Bất quá Lý tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ tránh thật xa, tuyệt đối sẽ không cùng tỷ giành Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Lý Thanh La suýt nữa không giấu được nụ cười vui thích.

Trêu chọc một người thành thật như Hoắc Thanh Đồng quả thực vô cùng thú vị.

Nàng nghi ngờ hỏi: Hoắc cô nương đang nói gì vậy.

Hàn Uyên có liên quan gì đến cô nương lúc nào.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy nhất thời sững sờ, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Đôi mày thanh tú cau lại, nàng hỏi: Cố Hàn Uyên không phải đã giải loại độc đó cho ta sao.

Lý Thanh La thấy tốt liền thôi, giả vờ bừng tỉnh đại ngộ cười nói: À, nội công của Hàn Uyên đặc biệt, loại độc đó rất dễ dàng hóa giải.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy thì hoàn toàn bối rối.

Chẳng lẽ tất cả đều là nàng tự mình hiểu lầm sao.

Nàng với thần sắc có chút khó chịu hỏi: Vậy còn quần áo của ta thì sao.

Quả nhiên.

Lý Thanh La khẽ cười giải thích: Đó là ta làm.

Dù sao cô nương trúng loại độc đó, cả người phát nhiệt, y phục ban đầu đều ướt đẫm.

Nếu cứ để vậy thì sẽ bị nhiễm phong hàn.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, triệt để phá phòng tan nát cõi lòng.

Nàng nức nở một tiếng, lần nữa kéo chăn lên trùm kín đầu để trốn.

Gương mặt cười giấu trong chăn của nàng đã đỏ bừng, nóng kinh người.

Nàng vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng.

Nhớ lại những lời mình vừa nói với Lý Thanh La, nhất thời nàng muốn chết quách đi cho rồi.

Dùng lời hiện tại mà nói chính là xã hội tính tử vong.

Thế nhưng, trong lòng nàng lại vô cùng kính nể và cảm động với Cố Hàn Uyên, còn mang theo sự hổ thẹn vì đã hiểu lầm hắn.

Các loại tâm tình phức tạp cuồn cuộn, nhất thời nàng càng thêm hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp tinh xán như trăng sáng hóa thành dòng thu thủy dịu dàng đáng yêu.

Trong lòng nàng đập bịch bịch.

Nàng không hiểu vì sao, lúc này đặc biệt mong muốn nhìn thấy Cố Hàn Uyên, muốn cùng hắn trò chuyện, nào còn nửa điểm ý tưởng trốn tránh.

Lý Thanh La nhìn Hoắc Thanh Đồng đang hóa thân thành đà điểu, giả vờ cảm thán nói: Như đã nói, da thịt Hoắc cô nương trắng như tuyết, tư thái yểu điệu cuốn hút, tinh tế thon dài.

Đến cả ta là nữ nhân nhìn vào cũng muốn động lòng, thật uổng cho Hàn Uyên hắn có thể nhịn được.

Đây cũng là lời thật lòng của nàng.

Đêm qua mỹ nhân ở bên cạnh, Cố Hàn Uyên vẫn bất vi sở động, điều đó càng khiến Lý Thanh La thêm thỏa mãn.

Sở dĩ ngày hôm nay nàng mới cố ý phối hợp Cố Hàn Uyên nói những lời này với Hoắc Thanh Đồng, ngược lại có chút cảm giác đang giúp đỡ công lược một tỷ muội mới.

Hoắc Thanh Đồng nghe Lý Thanh La khen ngợi càng thêm ngượng ngùng, để lộ gương mặt cười đỏ bừng, thẹn thùng hỏi: Cố Hàn Uyên hiện tại ở đâu.

Lý Thanh La thấy vậy, cũng biết mục đích của Cố Hàn Uyên đã đạt được hơn phân nửa.

Hoắc Thanh Đồng tỷ muội này hơn phân nửa là không chạy thoát được rồi.

Lý Thanh La với gương mặt xinh đẹp cười tươi roi rói nói: Hoắc cô nương cứ mặc quần áo tử tế vào, hắn đang đợi cô nương ở bên ngoài.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, nhận lấy y phục Lý Thanh La đã chuẩn bị.

Nàng cuối cùng cũng tỉnh táo được một ít.

Thế nhưng, sau khi bình tĩnh lại, nàng khó tránh khỏi suy nghĩ miên man.

Tình trạng đêm qua của mình, cùng với những lời đồn đại phong lưu vang danh giang hồ của Cố Hàn Uyên, vậy mà hắn lại không động thủ với nàng.

Chẳng lẽ là hắn căn bản không thích nàng.

Tất cả chỉ là nàng tự mình đa tình.

Ý nghĩ như vậy khiến Hoắc Thanh Đồng, người đã có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, lại cảm thấy mất mát.

Nàng hồi tưởng lại những lúc ở Hồi bộ, tộc nhân tuy kính nể nàng, thế nhưng họ lại càng yêu thích muội muội Kha Tư Lệ của nàng hơn.

Có lẽ là bởi vì nàng, với tư cách một cô gái, sức hút vẫn chưa đủ, nên Cố Hàn Uyên mới không động lòng.

Khó khăn lắm mới có cảm giác yêu thích một nam tử, thế nhưng hắn lại không thích mình.

Lại nghĩ đến tình cảm sâu đậm giữa Cố Hàn Uyên và Lý Thanh La, nàng căn bản không có chỗ để chen chân vào.

Ý nghĩ như vậy khiến Hoắc Thanh Đồng lại mất mát đứng lên.

Vẻ mặt thất ý đó lọt vào mắt Lý Thanh La.

Chương 364

Đều là nữ nhân, Lý Thanh La dễ dàng nhìn thấu những suy nghĩ lo được lo mất của Hoắc Thanh Đồng.

Nàng từng cũng lo lắng sau này sẽ bị Vương Ngữ Yên cướp đi sủng ái của Cố Hàn Uyên.

Cũng may, sự cường thế của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng nhanh chóng nghĩ thông suốt.

Hiện tại, nàng và Vương Ngữ Yên không chỉ có mối quan hệ thân mật hơn, hai người họ cũng càng được sủng ái.

Đêm qua nếu không phải Vương Ngữ Yên và Cam Bảo Bảo vừa vặn không tiện, thì sẽ không phải chỉ có mình nàng.

Vì vậy, Lý Thanh La quyết định giảng giải cho Hoắc Thanh Đồng.

Nàng ngồi bên giường, kéo tay nhỏ đang cầm y phục của Hoắc Thanh Đồng, ôn nhu nói: Đúng rồi, Hàn Uyên đêm qua nói hắn kỳ thực rất yêu thích Hoắc cô nương.

Chỉ là không muốn dùng phương thức này để chiếm đoạt Hoắc cô nương.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy giật mình.

Từ trong giọng nói của Lý Thanh La, nàng nghe được sự tôn trọng và coi trọng của Cố Hàn Uyên dành cho mình.

Trong lòng khó có thể kiềm chế mà dâng lên một cỗ tâm tình vui mừng.

Nhất thời nàng nảy sinh xấu hổ.

Bất quá, nhìn Lý Thanh La ôn uyển trước mắt, nàng vẫn nghi ngờ hỏi: Lý tỷ tỷ chẳng lẽ không để ý sao.

Lý Thanh La nghe vậy khẽ thở dài: Để ý chứ.

Sao lại không ngại được.

Chẳng qua là ta càng hy vọng Hàn Uyên có thể vui vẻ.

Yêu đủ sâu, tự nhiên sẽ lựa chọn thỏa hiệp.

Đây là điều nàng đã ngộ ra cho đến nay.

Nàng nhớ lại sự sủng ái vượt trội của Cố Hàn Uyên, trong mắt lóe lên thần sắc hạnh phúc, nhẹ nhàng nói: Huống chi ta tin tưởng Hàn Uyên sẽ không phụ ta.

Hoắc Thanh Đồng chấn động trước sự giác ngộ của Lý Thanh La, lại có chút ngưỡng mộ cái dáng vẻ vì người yêu mà thỏa hiệp, đồng thời tin tưởng người yêu của nàng.

Nàng cảm thán nói: Lý tỷ tỷ thật sự rất yêu Cố Hàn Uyên đó.

Trong lòng nàng lại có chút hoảng sợ.

Liệu mình có thật sự có tư cách như Lý Thanh La không.

Lý Thanh La nghe Hoắc Thanh Đồng cảm thán, trong lòng cũng có chút tự đắc vì được người khác công nhận.

Nàng cười tươi roi rói nói: Đúng vậy.

Sở dĩ, ta rất hoan nghênh Hoắc cô nương theo ta làm tỷ muội đó.

Gương mặt Hoắc Thanh Đồng đỏ ửng.

Mặc dù có chút rung động, thế nhưng nghĩ đến trách nhiệm nặng nề của tộc nhân đang đè nặng lên mình, nàng chần chờ nói: Ta.

Ta không được.

Lý Thanh La đã từ Cố Hàn Uyên hiểu rõ tình huống của Hoắc Thanh Đồng, biết nàng bị trách nhiệm của tộc nhân trói buộc, nên mới không dám dũng cảm theo đuổi tình yêu.

Nàng nhẹ giọng khuyên nhủ: Nếu có khó xử, cứ đi tìm Hàn Uyên đi.

Hắn sẽ giúp cô nương.

Thần sắc Hoắc Thanh Đồng khẽ động, lại vô hình mà nghĩ phải tín nhiệm Cố Hàn Uyên, khéo léo đáp: Ừm, ta biết rồi.

Lý Thanh La thấy vậy, biết nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, ấm áp nói: Vậy Hoắc cô nương cứ thay y phục đi.

Ta ra ngoài trước.

Hoắc Thanh Đồng cười nói tạ: Cảm ơn Lý tỷ tỷ.

Nàng nhìn Lý Thanh La rời phòng, rồi cầm y phục thay.

Một thân quần dài màu xanh lục biếc làm nổi bật thêm vài phần ôn nhu thiếu nữ của Hoắc Thanh Đồng vốn dĩ có tư thế hiên ngang.

Hoắc Thanh Đồng rất ít khi mặc loại quần áo bất tiện cho người cưỡi ngựa như vậy.

Nhất thời nàng có chút không thích ứng.

Nhìn mình trong gương đồng có chút khác biệt so với bình thường, nàng thêm vài phần tự tin.

Hít sâu một hơi, nàng chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Liền thấy Cố Hàn Uyên đang chắp tay đứng trong sân.

Ánh nắng ban mai dịu nhẹ chiếu rọi trên người hắn, nhìn qua càng thêm oai hùng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên như nghe thấy động tĩnh, quay đầu ôn nhu cười: Hoắc cô nương tỉnh rồi sao.

Hoắc Thanh Đồng nhìn khuôn mặt tuấn lãng như tiên nhân đang mỉm cười, nhất thời lại có chút ngây dại.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoắc Thanh Đồng thất thần, trong mắt lóe lên vẻ thỏa mãn.

Hắn lo lắng hỏi: Hoắc cô nương sao vậy.

Có phải còn dư độc chưa hết không.

Hoắc Thanh Đồng nghe giọng Cố Hàn Uyên đầy lo lắng, cuối cùng cũng hồi thần lại.

Nhớ tới vừa rồi mình lại ngây người nhìn hắn, nàng nhất thời đỏ bừng mặt, thẹn thùng cúi đầu nói: Đêm qua đa tạ Cố công tử cứu giúp.

Đã không có đáng ngại.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Vậy thì tốt rồi.

Loại thuốc này rất dễ làm tổn thương thần chí người.

Tại hạ đêm qua đã dùng xảo kế, nếu vì thế mà khiến Hoắc cô nương có bất kỳ di chứng gì, tại hạ sẽ áy ngại.

Nụ cười ấm áp của Cố Hàn Uyên, phối hợp với ánh nắng dịu nhẹ, càng thêm chói mắt.

Hoắc Thanh Đồng lại có xu hướng ngây người nhìn hắn.

Cũng may nàng kịp thời hồi phục tinh thần, đôi mắt đẹp nhấp nháy liên tục, dịu dàng nói: Cố công tử nói gì vậy chứ.

Đêm qua trong tình huống đó.

Cố công tử là chính nhân quân tử, Thanh Đồng vô cùng bội phục.

Hoắc Thanh Đồng quả thực không thể tin được mình lại có thể phát ra giọng nói nhu uyển đến vậy, không còn nửa điểm khí khái hào sảng như những ngày qua.

Sắc mặt nàng lại càng thêm hồng nhuận.

Cố Hàn Uyên lúng túng cười khổ nói: Hoắc cô nương yêu kiều như xuân hoa, đẹp như ánh bình minh.

Đêm qua tại hạ nhẫn nhịn cực kỳ khổ cực, thực sự không dám nhận danh chính nhân quân tử.

Hắn thật sự không hề dối trá.

Đêm qua trong tình huống đó, Hoắc Thanh Đồng vốn xinh đẹp như hoa lại thay đổi hình tượng thường ngày, trở nên mềm mại đáng yêu động lòng người.

Sự tương phản mạnh mẽ ấy càng khiến lòng người rung động.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi không mặc niệm Băng Tâm Quyết mới có thể nhịn xuống, nhưng cũng đã tích góp không ít lửa nóng trong lòng.

Cũng may đêm qua có Lý Thanh La giúp hắn tiêu hỏa, nếu không e rằng Cố Hàn Uyên đã phải hối hận ngay trên đường.

Hoắc Thanh Đồng không ngờ Cố Hàn Uyên lại thản nhiên bày tỏ hảo cảm với mình đến vậy.

Tình cảm mừng rỡ dâng trào, nàng thẹn thùng nhẹ giọng nói: Cố công tử cứ gọi ta là Thanh Đồng là được.

Hoắc Thanh Đồng về mặt tình cảm có chút ngại ngùng, việc chủ động đề nghị đổi cách xưng hô đã là dũng khí lớn nhất của nàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn không phụ tâm ý nàng, ôn hòa cười nói: Vậy Thanh Đồng cũng không cần xa lạ với ta như vậy.

Trên khuôn mặt đẹp thanh tú của Hoắc Thanh Đồng khó nén vẻ mừng rỡ, nàng hơi có chút cẩn thận từng li từng tí gọi: Cố đại ca.

Hai người tuổi tác xấp xỉ, thế nhưng sau trải nghiệm đêm qua, trong mắt Hoắc Thanh Đồng, hình tượng Cố Hàn Uyên đã trở nên cao lớn hơn.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên gật đầu đồng ý, trong lòng càng thêm hân hoan nhảy nhót, liền không còn căng thẳng như vậy nữa.

Cố Hàn Uyên thấy Hoắc Thanh Đồng thoát khỏi thiếu nữ thẹn thùng trạng thái, ánh mắt lóe lên, ngưng giọng hỏi: Thanh Đồng, đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại bị Phúc Khang An hạ độc.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, không giấu giếm chút nào kể lại trải nghiệm bị lừa đi kết minh đêm qua, ngay cả tình thế gian nan của Hồi bộ cũng không che giấu.

Hiển nhiên, nàng vô cùng tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Hoắc Thanh Đồng u u thở dài nói: Phúc Khang An chiến công hiển hách.

Trên dưới Thanh Quốc đều đồn đại hắn văn võ song toàn, khí vũ hiên ngang, là một người khiêm tốn.

Không ngờ lại vô sỉ đến vậy.

Điều này cũng tương tự như cách Cố Hàn Uyên xoát danh vọng.

Chỉ khác là Phúc Khang An được Thanh Quốc tuyên truyền lâu ngày, còn Cố Hàn Uyên không có nhiều thời gian như vậy, nên mới không ngừng tham gia các sự kiện lớn.

Nếu Phúc Khang An không có danh tiếng tốt như vậy, Hoắc Thanh Đồng cũng sẽ không bị lừa.

Sở dĩ, danh tiếng mới là ngụy trang tốt nhất.

Cũng như trên giang hồ, mọi người đều tranh danh đoạt lợi, vì sao danh lại đứng trước, lợi lại đứng sau.

Chính là vì có danh, lợi tự nhiên sẽ đến.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ nghiền ngẫm, trong nụ cười ẩn chứa một tia thâm ý, hắn thở dài: Chính là tri nhân tri diện bất tri tâm.

Thanh Đồng sau này vẫn nên cẩn thận hơn.

Cố Hàn Uyên thấy Hoắc Thanh Đồng gật đầu đồng tình, hiển nhiên là đã tăng thêm giáo huấn.

Còn việc có làm được hay không thì lại là chuyện khác.

Theo Cố Hàn Uyên, giá trị chính nghĩa của Hoắc Thanh Đồng khá cao, chưa chắc có thể chấp nhận dã tâm và sự tăm tối ẩn giấu của hắn.

Chương 365

So với Hoàng Dung, nàng còn cần phải lừa dối nhiều hơn.

Bất quá, Cố Hàn Uyên chỉ cần tài năng chỉ huy của Hoắc Thanh Đồng, không cần nàng quá sớm tiếp xúc với cơ mật quan trọng.

Đợi sau khi nước chảy thành sông thủy đáo cừ thành công lược nàng, với tính cách của Hoắc Thanh Đồng, nàng chung quy sẽ ôn nhu bao dung.

Cố Hàn Uyên nói năng có khí phách: Hơn nữa thứ cho ta nói thẳng, hôm nay Hồi bộ có thể không có ca ca Hoắc A Y của nàng, nhưng lại không thể không có Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng nhìn ánh mắt chăm chú của Cố Hàn Uyên, đó là sự tín nhiệm và tán thành hắn dành cho nàng.

Cho dù nàng có dẫn dắt tộc nhân Hồi bộ đánh không ít thắng trận, nhưng cũng bởi vì nàng là một nữ tử, ca ca nàng và tộc nhân Hồi bộ vẫn chưa thể hoàn toàn tín nhiệm nàng, thỉnh thoảng sẽ nghi vấn mưu kế của Hoắc Thanh Đồng.

Sự tán thành của Cố Hàn Uyên chính là điều mà nữ tử đang gánh vác trọng trách của tộc nhân này khao khát nhất.

Tình cảm ấm áp chảy xuôi trong lòng Hoắc Thanh Đồng, thần sắc nàng càng thêm ôn nhu.

Một thân quần dài màu xanh lục biếc làm nổi bật thêm vẻ nữ tính của nàng.

Nàng vừa xấu hổ vừa e thẹn dịu dàng nói: Thanh Đồng nào có quan trọng như Cố đại ca nói.

Hoắc Thanh Đồng dường như đã dần quen, ở trước mặt Cố Hàn

Uyên không cần phải luôn kiên cường, có thể giống như một tiểu nữ nhân mà nũng nịu.

Cố Hàn Uyên thấy thế.

Đối với tiến độ công lược càng thêm thỏa mãn.

Trong miệng hắn càng không chút tiếc rẻ lời khen ngợi: Thanh Đồng đừng tự hạ thấp mình.

Hồi bộ có thể chống đỡ sự xâm lược của Mông Nguyên và Thanh Quốc, toàn bộ đều nhờ vào Thanh Đồng chỉ huy nhược định.

Ta cũng vô cùng bội phục.

Nghe Cố Hàn Uyên khen ngợi và nhận đồng, Hoắc Thanh Đồng tuy vui mừng, thế nhưng khi đề cập đến sự xâm lược của Mông Nguyên và Thanh Quốc đối với Hồi bộ, tâm tình nàng lại chùng xuống.

Nàng u u thở dài nói: Nhưng bây giờ tình thế Hồi bộ càng thêm gian nan.

Lần này tới Tây Hạ cũng không thể tìm được minh hữu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên chốc lát, trong lòng đã có kế hoạch.

Hắn ngưng trọng nói: Ta có thể vì Thanh Đồng dắt mối liên minh.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy vui vẻ, vội vàng hỏi: Thật sao.

Là quốc gia nào.

Cố Hàn Uyên chậm rãi nói: Hoa Lạt Tử Mô.

Vẻ vui mừng trên mặt Hoắc Thanh Đồng tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nàng nghĩ đến dù sao cũng là ý tốt của Cố Hàn Uyên, do dự nói:

Ta đã từng cân nhắc qua Hoa Lạt Tử Mô.

Chỉ bất quá Hoa Lạt Tử Mô bây giờ cũng đang tự thân khó bảo toàn, chưa chắc có thể có tác dụng gì chứ.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý sự nghi ngờ của Hoắc Thanh Đồng, tự tin giải thích: Đó là bởi vì Hoa Lạt Tử Mô bây giờ thiếu thốn một căn cứ địa, đồng thời tộc nhân an nguy bị trói buộc, mới như chó nhà có tang mà chạy trốn tứ phía.

Chỉ cần Hoa Lạt Tử Mô có nơi an trí tộc nhân, nhất định sẽ phản kích Mông Nguyên.

Nếu như trước đây Hoa Lạt Tử Mô tự nhiên là tự thân khó bảo toàn.

Thế nhưng sau khi Chân Tố Thiện hợp tác với Cố Hàn Uyên thì giá trị lại khác biệt.

Chỉ cần Tây Hạ có thể chiếm được, không còn lo lắng về sau, Hoa Lạt Tử Mô tuyệt đối sẽ mang đến không ít phiền toái cho Mông Nguyên, cũng có thể tranh thủ thêm một ít thời gian cho Cố Hàn Uyên.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy ngẩn ra.

Với sự thông tuệ của nàng, đạo lý đơn giản như vậy sao lại không hiểu.

Chỉ là trong tình huống không có tình báo tương ứng, thần sắc nàng có chút hơi khó xử nói: Cố đại ca chẳng lẽ là nói chúng ta Hồi bộ sao.

Nhưng Hồi bộ bây giờ e rằng không an trí được bao nhiêu người.

Hoắc Thanh Đồng hiển nhiên là hiểu lầm ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tự tin khẽ cười một tiếng, chậm rãi giải thích: Dĩ nhiên không phải, ta đã chuẩn bị xong nơi an trí cho tộc nhân Hoa Lạt

Tử Mô rồi.

Chỉ chờ bọn họ di chuyển đến.

Hắn vẫn chưa giải thích quá nhiều cho Hoắc Thanh Đồng.

Ngược lại, không phải là không tin được Hoắc Thanh Đồng.

Cũng không chỉ là bởi vì đạo lý chuyện cơ mật không nên tiết lộ, mà càng là muốn tạo cho Hoắc Thanh Đồng một hình tượng bí hiểm.

Hoắc Thanh Đồng chịu ảnh hưởng từ sự tự tin của Cố Hàn Uyên, trong mắt ẩn chứa vẻ sùng bái.

Nàng vốn là người khôn khéo có năng lực, cũng hy vọng người trong lòng mình có thể mạnh hơn nàng.

Đây là tâm lý Mộ Cường ngưỡng mộ kẻ mạnh bẩm sinh của nữ tử.

Hoắc Thanh Đồng biết tiến thoái, biết lý lẽ, vẫn chưa truy hỏi lời nói của Cố Hàn Uyên.

Thần sắc nàng khẽ động, chần chờ nói: Nếu là như vậy thì Hoa Lạt Tử Mô đúng là một minh hữu cực tốt.

Chỉ bất quá ta hoài nghi lần này vị vương tử Trát Lan Đinh đến là giả mạo.

Tìm hắn đàm luận kết minh e rằng vô dụng a.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đầu tiên khen một tiếng: Thanh Đồng quả nhiên thông tuệ.

Dừng một chút, hắn thấp giọng nói: Vị Trát Lan Đinh kia quả thật là kẻ giả mạo.

Thế nhưng, bọn họ có người có khả năng làm chủ được.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy thì ngẩn ra, vô ý thức hỏi: Là ai.

Cố Hàn Uyên với ngữ khí không khỏi thốt ra ba chữ: Chân Phu nhân.

Đồng thời khi nói, hắn lại có chút dư vị cặp môi đỏ Liệt Diễm của Chân Tố Thiện đêm qua.

Vừa hay hôm nay có thể đi gặp nàng một chút.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy cũng kinh hô một tiếng: Cái kia Chân Phu nhân nổi tiếng với trí kế và sự tàn nhẫn sao.

Chân Tố Thiện ở dị quốc vẫn vô cùng nổi danh.

Hoắc Thanh Đồng có phản ứng này cũng không kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu nói: Chính là.

Hoắc Thanh Đồng lòng đầy lo lắng hỏi: Nếu như là nàng ấy thì quả thật có tư cách này.

Chỉ bất quá bọn họ dùng vương tử Trát Lan Đinh giả mạo làm vỏ bọc để đến Tây Hạ.

Hiển nhiên có mưu đồ khác, chưa chắc sẽ đồng ý cùng ta gặp lại.

Nàng ngược lại không lo lắng Cố Hàn Uyên không thể thúc đẩy song phương kết minh.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã sắp xếp xong xuôi nơi nương thân cho Hoa Lạt Tử Mô, đối với họ có đại ân.

Cho dù là nhìn mặt mũi Cố Hàn Uyên, họ cũng sẽ đồng ý kết minh với Hồi bộ.

Huống hồ kết minh đối với song phương mà nói đều có lợi.

Nhưng Hoắc Thanh Đồng lại không thể ở Tây Hạ lâu lắm, nhất định phải sớm trở về Hồi bộ.

Nàng lo lắng là trước khi việc chọn rể ở Tây Hạ kết thúc không thể đàm phán xong xuôi.

Bởi vì Hách Liên Thiết Thụ cố ý kéo dài thời gian, có lẽ trận chọn rể này sẽ kéo dài nhiều ngày.

Bất quá, lời nói của Cố Hàn Uyên lại xua tan lo lắng của nàng: Ta có thể vì Thanh Đồng dắt mối, lén lút tiếp xúc với Chân Phu nhân.

Hoắc Thanh Đồng ngạc nhiên cười nói: Thật tốt quá.

Cám ơn chàng, Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Thanh Đồng không cần khách khí như vậy.

Hoắc Thanh Đồng càng nhìn khuôn mặt tươi cười của Cố Hàn Uyên lại càng thấy thật đẹp.

Trên gương mặt đẹp thanh tú của nàng lại hiện lên một vệt đỏ ửng.

Có lẽ là cảm nhận được mị lực kinh người của Cố Hàn Uyên, kết hợp với những lời đồn đại về hắn, trong đầu Hoắc Thanh Đồng linh quang lóe lên, vô ý thức nghi ngờ hỏi: Cái kia Chân Phu nhân không phải là hồng nhan tri kỷ của Cố đại ca sao.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Tạm thời thì chưa phải.

Hoắc Thanh Đồng với ngữ khí khó hiểu nói: Vậy sao a.

Nàng bất tri bất giác liền hơi bĩu môi nhỏ nhắn.

Hiển nhiên, nàng cực kỳ lưu tâm đến chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Chân Tố Thiện.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Thanh Đồng ghen tuông sao.

Hoắc Thanh Đồng làm sao có thể chịu nổi câu hỏi trực bạch như vậy của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hắn lại vô tình chạm trúng tiểu tâm tư của nàng, nhất thời nàng đỏ bừng mặt, gắt giọng: Cố đại ca.

Ta nào có ghen tuông gì đó.

Cô gái ấy thẹn thùng nhưng lại làm người ta thèm ăn nhỏ dãi.

Cố Hàn Uyên nhưng không gấp.

Hắn với ngữ khí khó hiểu nói: Mặc dù có Hoa Lạt Tử Mô kiềm chế Mông Nguyên, tình thế Hồi bộ vẫn như cũ không mấy lạc quan.

Lời này tràn đầy ý dẫn dắt.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, quả nhiên như hắn liệu, trầm giọng nói: Đúng vậy.

Hiện tại Thanh Quốc mới là đại họa tâm phúc của chúng ta.

Hơn nữa, kế hoạch ám toán ta của Phúc Khang An thất bại, rất có thể hắn cũng sẽ xuất binh.

Cố Hàn Uyên thấy thời cơ đã chín muồi, cố ý trầm mặc nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp tinh xán như trăng sáng của Hoắc Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng không hiểu vì sao Cố Hàn Uyên đang nói chuyện chính sự lại đột nhiên nhìn chằm chằm mình.

Thế nhưng bị đôi mắt sâu thẳm, say đắm như sao sáng đó nhìn chằm chằm, nàng lại không tự chủ thẹn thùng, ấp úng hỏi: Cố đại ca làm sao vậy.

Là ta nói sai sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vẫn chưa trả lời Hoắc Thanh Đồng, giọng nói hơi có chút phiêu hốt nói: Ta sẽ đi một chuyến Thanh Quốc.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy sững sờ, nghi ngờ hỏi: Cố đại ca đi Thanh Quốc làm gì.

Thế nhưng lời kế tiếp của Cố Hàn Uyên lại kinh thiên động địa.

Hắn ôn nhu mà kiên định nhìn đôi mắt đẹp của Hoắc Thanh Đồng, chậm rãi nói: Lấy đầu Ngao Bái.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy quá sợ hãi, đồng tử trong đôi mắt đẹp rung mạnh.

Thậm chí nàng còn bất chấp vẻ thùy mị của cô gái, kéo tay Cố Hàn Uyên, gấp gáp nói: Cố đại ca không thể.

Bên cạnh Ngao Bái có thiên quân vạn mã, lại có không ít cao thủ hộ vệ.

Hơn nữa, có người nói hắn thiên phú dị bẩm, một thân Ngạnh Công đăng phong tạo cực, Đao Thương Bất Nhập.

Chương 366

Ám sát Ngao Bái quá nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt một tiếng, đưa tay đặt lên mu bàn tay Hoắc Thanh Đồng, cảm nhận được sự mềm mại của tay nhỏ nàng, ôn hòa nhưng đầy tự tin nói: Thanh Đồng yên tâm, ta nếu đã quyết định, tất nhiên là có hoàn toàn nắm chắc.

Hoắc Thanh Đồng lúc này nào còn lo lắng tay mình bị Cố Hàn Uyên nắm.

Thần sắc nàng hốt hoảng khuyên can: Nhưng thực sự quá nguy hiểm, ta không hy vọng Cố đại ca mạo hiểm.

Trong lúc vô tình, Cố Hàn Uyên đã chiếm một chỗ đứng trong lòng Hoắc Thanh Đồng.

Thấy hắn muốn đi mạo hiểm, nàng làm sao có thể yên tâm được.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp nói rõ lý do muốn đi ám sát Ngao Bái, ngược lại ôn nhu hỏi: Thanh Đồng có phải yêu thích ta không.

Ta.

Hoắc Thanh Đồng nào nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại đột nhiên bắn tên lén, nhất thời nàng ngây người tại chỗ.

Còn việc nàng có thích Cố Hàn Uyên hay không, trong lòng sớm đã có đáp án.

Chỉ là quá nhiều lo lắng khiến nàng không cách nào trả lời.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa miễn cưỡng Hoắc Thanh Đồng trả lời, ôn nhu mà kiên định nói: Ta biết Thanh Đồng trước khi tháo xuống trách nhiệm nặng nề của tộc nhân sẽ không có được tự do.

Ta sẽ không bắt buộc nàng, thế nhưng ta sẽ giúp nàng lấy lại tự do, để nàng có thể bay lượn giữa bầu trời.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy giật mình, sóng mắt lưu chuyển, tỏa ra vẻ sáng bóng động lòng người.

Nàng khẽ cúi đầu, ngữ khí không khỏi hỏi: Cố đại ca là vì Thanh Đồng mới đi ám sát Ngao Bái sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Không hoàn toàn là vì Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng vẫn chưa ngẩng đầu.

Không có cho ra bất kỳ phản ứng nào, hiển nhiên là không tin tưởng.

Cố Hàn Uyên thấy thế.

Trên khóe môi nở nụ cười hài lòng.

Điều chỉnh tốt biểu cảm sau đó, hắn trầm giọng nói: Thế nhưng chỉ cần Ngao Bái vừa chết, Thanh Quốc tất nhiên sẽ rơi vào hỗn loạn, Bảo Thân Vương rất có thể sẽ làm khó dễ Khang Hi, Ngô Tam Quế hơn phân nửa cũng sẽ nhân cơ hội khởi sự.

Có Hoa Lạt Tử Mô kiềm chế Mông Nguyên, Thanh Quốc lại loạn, Hồi bộ sẽ có không gian sinh tồn.

Cái dáng vẻ tình thâm nghĩa trọng đó đã triệt để đả động Hoắc Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng khó có thể kiềm chế nổi sự rung động trong lòng, duyên dáng kêu to một tiếng, nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Hoắc Thanh Đồng ngửi thấy khí tức dễ chịu từ trên người Cố Hàn Uyên.

Thời gian hai người ở bên nhau không dài.

Nói nghiêm chỉnh, đêm qua mới là lúc chính thức quen biết.

Không thể nói là lâu ngày sinh tình, cũng không thể gọi là nhất kiến chung tình.

Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Cố Hàn Uyên lại mang đến cho Hoắc Thanh Đồng rất nhiều rung động, cũng khiến nàng xác nhận tâm tình của mình.

Mắt Hoắc Thanh Đồng lóe lên ánh nước.

Nàng biết không thể khuyên Cố Hàn Uyên từ bỏ việc ám sát Ngao Bái, nên kiên quyết nói: Nếu Cố đại ca ám sát Ngao Bái thất bại mà bỏ mình, tộc nhân có thể có sinh cơ, Thanh Đồng nhất định sẽ đi theo Cố đại ca.

Nàng vẫn coi trọng tộc nhân hơn.

Ngay cả việc tự vẫn cũng muốn đợi đến khi tộc nhân an toàn.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên tự tin địa vị của hắn trong lòng Hoắc Thanh Đồng phải ngang hàng với Hương Hương Công Chúa.

Chuyện này đối với hắn mà nói hiện tại đã đủ.

Chỉ cần dựa theo kế hoạch bình thường phát triển, Hoắc Thanh Đồng có thể tiếp tục là tỷ muội tốt với Hương Hương Công Chúa.

Cố Hàn Uyên một tay ôm lấy vòng eo tinh tế của Hoắc Thanh Đồng, một tay khẽ vuốt ve gò má mềm mại, mịn màng của nàng, ôn nhu hỏi: Nếu như ta thành công thì sao.

Hoắc Thanh Đồng đưa tay che lên bàn tay đang vuốt ve má nàng của Cố Hàn Uyên, tựa hồ như vậy càng có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Ánh mắt nàng càng trở nên dịu dàng đáng yêu, tình thâm ý cắt ôn nhu nói: Vậy thì cả đời Thanh Đồng đều là người của Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Thanh Đồng yên tâm, ta làm sao nỡ chết trước khi có được Thanh Đồng chứ.

Nếu không thì sẽ hối hận khôn nguôi về đêm qua.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, mặt đỏ ửng.

Trong mắt lóe lên ánh nước lấp lánh, nàng chần chờ một lát, rồi e lệ nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: Thanh Đồng cũng không phải là không thể Lời còn chưa dứt, nàng đã tiêu hao hết dũng khí.

Nàng nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, hòa cùng nhịp tim mình.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Hoắc Thanh Đồng, dùng giọng nói từ tính chậm rãi nói: Trong mắt ta, Thanh Đồng đã là đóa mai vàng tự lập tự cường, lại là đóa mộc miên dịu dàng.

Nếu không thể nở rộ vào thời điểm đẹp nhất, e rằng sẽ rất đáng tiếc.

Mộc miên là biểu tượng của anh hùng.

Nếu có người tặng nó cho mình, ngụ ý người là anh hùng của đối phương.

Khi nở rộ, hoa có màu đỏ thắm, đầy tình cảm mãnh liệt và mang lại niềm vui cho mọi người.

Ngôn ngữ hoa của nó là quý trọng, do đó nó cũng ngụ ý tình yêu nồng cháy và tốt đẹp.

Mai vàng tượng trưng cho đạo đức tốt đẹp, sự chính trực thanh cao và tâm hồn ôn nhu.

Đồng thời lại là sự kiên cường bất khuất, độc lập, ngạo nghễ.

Mai vàng vẫn nở rộ rực rỡ, tươi đẹp trong mùa đông giá rét, không sợ gió sương mưa tuyết, mang phẩm chất kiên nghị, cao quý.

Hai loại hoa này chính là khắc họa chân thật nhất về Hoắc Thanh Đồng.

Nàng cảm động vì được thấu hiểu, một lần nữa có dũng khí bày tỏ tình ý.

Nàng nũng nịu gọi một tiếng Cố đại ca.

Thời gian cứ thế lẳng lặng trôi giữa hai người.

Cho đến khi một tiếng cười trêu chọc truyền đến, mới khiến Hoắc Thanh Đồng đang đắm chìm trong vẻ đẹp thức tỉnh.

Hàn Uyên, không còn sớm nữa rồi.

Hoắc Thanh Đồng nhìn về phía Lý Thanh La đang mỉm cười rạng rỡ, xấu hổ mà đè nén tiếng kêu: Lý tỷ tỷ.

Nàng nhìn thấy ngoài Lý Thanh La, còn có thêm ba nữ tử khác đang tò mò đánh giá mình.

Nàng càng xấu hổ đến mức hầu như không dám ngẩng đầu.

Lý Thanh La nhìn Hoắc Thanh Đồng đang thẹn thùng, đầu tiên là oán trách liếc nhìn Cố Hàn Uyên, tựa như đang trách cứ hắn trêu chọc các cô gái không xem thời gian địa điểm.

Cố Hàn Uyên thấy vậy chỉ thờ ơ khẽ cười một tiếng.

Lý Thanh La cũng không có cách nào với khuôn mặt dày của Cố Hàn Uyên.

Nàng quay đầu trêu chọc Hoắc Thanh Đồng: Không cần lo lắng, chúng ta cũng không nhìn lâu, chỉ mới bắt đầu từ lúc Hàn Uyên nói trong mắt hắn Thanh Đồng vừa là mai vàng vừa là mộc miên thôi.

Bất quá, nàng vẫn tiến lên kéo tay nhỏ của Hoắc Thanh Đồng, đưa nàng ra khỏi lòng Cố Hàn Uyên, hiển nhiên là cực kỳ ghen tị khi nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người.

Lý Thanh La bây giờ chính là như vậy.

Trong lòng nàng bao dung mọi hành động bừa bãi của Cố Hàn Uyên, thế nhưng đến lúc nên ghen tuông thì vẫn sẽ ghen tuông, điều này thực khiến Cố Hàn Uyên thấy thú vị.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, xấu hổ và giận dữ nói: Thế này chẳng phải là đều thấy hết rồi sao.

Lý tỷ tỷ sao không nói gì cả.

Nàng có cảm giác như chết xã hội trước mặt Lý Thanh La.

Hoắc Thanh Đồng nào biết Lý Thanh La đây là đang chuẩn bị cho nàng.

Lý Thanh La từng nghe Cố Hàn Uyên nói qua, Hoắc Thanh Đồng còn có một muội muội khuynh quốc khuynh thành.

Với sự hoang đường của Cố Hàn Uyên, sau này còn rất nhiều chuyện xấu hổ đang chờ nàng.

Vương Ngữ Yên cũng tiến lên phối hợp nói: Chúng ta thấy Hoắc tỷ tỷ nhập tâm như vậy, cũng không tiện lên tiếng quấy rầy.

Nàng đối với vị tỷ muội mới gia nhập vẫn có chút tò mò.

Quả nhiên xinh đẹp hơn người.

Nàng thầm than ánh mắt của Cố Hàn Uyên trước sau như một tốt.

Hoắc Thanh Đồng tuy vậy lại càng thêm ngượng ngùng khi bị Vương Ngữ Yên nói.

Nhưng nàng nhìn thấy Vương Ngữ Yên cực kỳ tương tự với Lý Thanh La, cũng thêm mấy phần hiếu kỳ.

Hơn nữa, bên cạnh còn có một cặp nữ tử với mặt mày tương tự.

Trong lòng nàng cũng mơ hồ có chút suy đoán.

Hoắc Thanh Đồng có chút ngượng ngùng hỏi: Các vị là.

Lý Thanh La yêu kiều cười nói: Đều là tỷ muội cả.

Thanh Đồng muội muội quả nhiên vẫn gia nhập rồi.

Trên thực tế, Hoắc Thanh Đồng cùng Lý Thanh La các nàng vẫn còn có chút khác biệt.

Dù sao còn chưa có quan hệ thực tế, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lý Thanh La lặng lẽ liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn mỉm cười gật đầu, Lý Thanh La trong lòng định liệu, nụ cười trở nên vi diệu.

Hoắc Thanh Đồng nào có ý thừa nhận.

Nàng nhìn về phía Vương Ngữ Yên, nói sang chuyện khác mà hỏi: Lý tỷ tỷ, đây là muội muội của ngươi sao.

Trong lòng nàng lại không khỏi nghĩ tới muội muội của mình là Kha Tư Lệ.

Chương 367

Chẳng biết tại sao, đột nhiên có một loại dự cảm bất tường.

Dự cảm của nàng quả nhiên trở thành sự thật.

Lý Thanh La cười đầy ý vị nói: Nàng là nữ nhi của ta, Vương Ngữ Yên.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy quá sợ hãi, vô thức nhìn về phía Vương Ngữ Yên.

Thấy nàng mặt đỏ ửng cười gật đầu thừa nhận, Hoắc Thanh Đồng nhất thời kinh hô: Là nữ nhi của Lý tỷ tỷ sao.

Cam Bảo Bảo sau khi kề vai chiến đấu vài lần cùng Lý Thanh La, cũng bồi dưỡng được vài phần ăn ý.

Lúc này, nàng với thần sắc vi diệu tiến lên nói: Ta gọi Cam Bảo Bảo, đây là nữ nhi của ta, Chung Linh.

Chung Linh giòn giã nũng nịu khen: Hoắc tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Hoắc Thanh Đồng trước tiên đáp lại một câu: Chung Linh muội muội cũng rất đáng yêu.

Ngay sau đó, nàng với thần sắc quái dị nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn thản nhiên ôn hòa mỉm cười, nàng tức giận thở dài nói: Cố đại ca quả nhiên danh bất hư truyền.

Nàng nói tự nhiên là cái danh phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Ban đầu còn tưởng là hai cặp tỷ muội, không ngờ hóa ra lại là hai cặp mẫu nữ.

Điều này cũng là một loại chấn động, trùng kích đối với tam quan của Hoắc Thanh Đồng.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Bây giờ Thanh Đồng hối hận vẫn còn kịp.

Hắn đây là nhân lúc Hoắc Thanh Đồng đang trong tâm trạng bay bổng nhất để triển lộ một phần sự thật, để phòng hờ.

Bằng không, đợi đến khi Hoắc Thanh Đồng hồi tưởng lại, có lẽ sẽ lại chần chừ.

Quả nhiên như Cố Hàn Uyên dự đoán.

Hoắc Thanh Đồng thần sắc có chút bất mãn, chần chờ trong giây lát rồi bất đắc dĩ nói: Ta vẫn muốn nở rộ trong tay Cố đại ca thôi.

Hoắc Thanh Đồng vừa mới bày tỏ tâm ý, lại cùng Cố Hàn Uyên có tiếp xúc thân mật.

Dù có tức giận cũng sẽ không khiến hảo cảm sụt giảm quá nhiều, cùng lắm thì chỉ tăng thêm vài phần đề phòng, tránh cho muội muội Kha Tư Lệ của nàng cũng bị Cố Hàn Uyên soàn soạt.

Tâm tư thầm kín này của Hoắc Thanh Đồng còn chưa dâng lên bao lâu, chỉ thấy một bóng trắng lướt qua trước mắt.

Một con thú nhỏ toàn thân trắng như tuyết đáng yêu đứng trên vai Cố Hàn Uyên, vẫy móng vuốt nhỏ chào hỏi Hoắc Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng nhất thời mắt sáng rực lên hình trái tim mà hỏi: Cố đại ca, đây là.

Cố Hàn Uyên xoa xoa đầu nhỏ của Thiểm Điện Điêu, khẽ cười nói: Đây là Thiểm Điện Điêu, tiểu sủng vật của ta.

Thiểm Điện Điêu nghe vậy bất mãn dùng đầu nhỏ dụi vào cổ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười nói: Được rồi, vẫn là người nhà của chúng ta.

Thiểm Điện Điêu lúc này mới hài lòng dùng cái miệng nhỏ chọc chọc má Cố Hàn Uyên.

Cũng không biết nó học được từ đâu.

Hoắc Thanh Đồng kinh hô: Thật đáng yêu.

Ta có thể sờ nó không.

Tạo hình hôm nay của Thiểm Điện Điêu quả thực quá đẹp.

Rất ít nữ tử có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nó.

Hoắc Thanh Đồng vừa rồi dính không ít khí tức của Cố Hàn Uyên.

Thiểm Điện Điêu đối với nữ tử có khí tức của Cố Hàn Uyên vẫn rất hữu hảo.

Vì vậy, nó trực tiếp nhảy vào tay nàng, tùy ý nàng vuốt ve, đắc ý xèo xèo kêu hai tiếng về phía Cố Hàn Uyên, dường như đang nói Ta vẫn được hoan nghênh hơn.

Cố Hàn Uyên thấy thế hơi buồn cười, búng nhẹ đầu nhỏ của Thiểm Điện Điêu.

Nó nhất thời mắt lưng tròng trừng Cố Hàn Uyên, hiển nhiên là có chút tức giận.

Bất quá, Thiểm Điện Điêu rất dễ dụ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lấy ra một viên Nuôi độc đan nhét vào miệng nhỏ của nó.

Thiểm Điện Điêu nhất thời nheo đôi mắt nhỏ lại, rồi vô cùng sung sướng chui vào trong vạt áo Cố Hàn Uyên để tiêu hóa.

Cố Hàn Uyên nhìn thần sắc thất vọng của Hoắc Thanh Đồng, đối với khả năng dụ dỗ của Thiểm Điện Điêu lại có thêm vài phần nhận thức.

Hắn khẽ cười nói: Đi thôi, nên xuất phát rồi.

Sau khi cáo biệt tứ nữ, Cố Hàn Uyên dẫn Hoắc Thanh Đồng đi tới Diễn Võ Trường chọn rể ở Tây Hạ.

Thượng Quan Hải Đường nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Hoắc Thanh Đồng nắm tay nhau đi đến, đồng thời thần thái có chút thân mật, kinh ngạc hỏi: Cố huynh, ngươi đây là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giới thiệu: Thượng Quan huynh đệ, đây là Thanh Đồng, hồng nhan tri kỷ của ta.

Thanh Đồng, đây là Thượng Quan huynh đệ, người ta kết bạn tâm đầu ý hợp.

Hoắc Thanh Đồng trước đây vẫn chưa đi tìm Thượng Quan Hải Đường.

Dù sao Thượng Quan Hải Đường không thể làm minh chủ kết minh.

Đây mới là lần đầu hai người quen biết.

Đến trước mặt, Hoắc Thanh Đồng lại khôi phục vẻ hào sảng đại khí của mình, mỉm cười nói: Thiên Hạ Đệ Nhất Trang Thượng Quan Hải Đường, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Thượng Quan Hải Đường nói lời xã giao: Đâu dám, Hoắc cô nương mới là nữ trung hào kiệt danh vang thiên hạ.

Nàng nhìn Hoắc Thanh Đồng xinh đẹp tú lệ vô song, nhất là sau khi nàng thay một thân quần áo càng thêm minh diễm không tả xiết.

Thần sắc nàng không khỏi nói với Cố Hàn Uyên: Đương nhiên Thượng Quan vẫn bội phục Cố huynh hơn.

Nhanh như vậy đã lại có thêm một vị hồng nhan tri kỷ.

Trong giọng nói của Thượng Quan Hải Đường mơ hồ có vị chua, khiến Hoắc Thanh Đồng lộ vẻ nghi hoặc.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười nói: Ta chỉ là không nỡ để nữ nhân tốt thoát khỏi tay.

Lời này tự nhiên rước lấy ánh mắt trắng của hai nàng.

Thượng Quan Hải Đường càng là với ngữ khí phức tạp nói: Cố huynh vẻ thản nhiên này, càng khiến Thượng Quan kính phục.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ khẽ cười khiêm tốn nói: Thượng Quan huynh đệ quá khen.

Theo thời gian ở chung dần nhiều, Thượng Quan Hải Đường hiểu rõ Cố Hàn Uyên cũng càng sâu.

Nàng không có cách nào với vẻ thản nhiên đó của hắn, lại không muốn lộ ra thêm nhiều sơ hở, đành phải nói sang chuyện khác: Nhân sĩ Thanh Quốc không biết vì sao lại rời Tây Hạ ngay trong đêm.

Hoắc Thanh Đồng cùng Cố Hàn Uyên liếc nhìn nhau.

Nàng không ngờ Phúc Khang An lại chạy quyết liệt như vậy, ngay cả việc chọn rể ở Tây Hạ cũng không tham gia.

Hiển nhiên là bị Cố Hàn Uyên làm cho khiếp vía.

Trong lòng Hoắc Thanh Đồng dâng lên vài tia ngọt ngào.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên gật đầu ra hiệu, liền đơn giản kể rõ chuyện xảy ra đêm qua cho Thượng Quan Hải Đường nghe.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy, bực tức nói: Không ngờ Phúc Khang An kia ngoài mặt vàng ngọc, bên trong lại âm hiểm vô sỉ.

Thảo nào chạy nhanh như vậy, là sợ Cố huynh tìm bọn hắn tính sổ chứ, đều là nữ tử mà.

Tự nhiên nàng cực kỳ coi thường loại người vô sỉ hạ độc như

Phúc Khang An.

Nàng âm thầm quyết định đợi trở về Minh quốc, liền phát động lực lượng của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, tuyên dương sự hèn hạ vô sỉ của Phúc Khang An ra ngoài.

Đương nhiên, nội dung liên quan đến Hoắc Thanh Đồng nhất định sẽ không tiết lộ.

Nàng còn không muốn trở mặt với Cố Hàn Uyên.

Sau khi mắng xong Phúc Khang An, ánh mắt Thượng Quan Hải Đường có chút phức tạp nói: Thượng Quan lại không ngờ Cố huynh đối mặt Hoắc cô nương tuyệt sắc như vậy, lại cũng có một mặt chính nhân quân tử.

Thảo nào Hoắc cô nương lại chọn ái mộ ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nghiêm nghị nói: Ta tuy phong lưu, nhưng không phải hái hoa tặc.

Nếu không thể có được giai nhân tâm, muốn một thể xác thì có ích lợi gì.

Lời này của hắn nửa thật nửa giả.

Đối với nữ tử có năng lực, Cố Hàn Uyên biết càng phải kiên nhẫn để có được trái tim của các nàng.

Mà đối với những bình hoa vô dụng, Cố Hàn Uyên sẽ không lãng phí thời gian, có được thân thể là đủ.

Thượng Quan Hải Đường tự nhiên không biết ý tưởng nội tâm của Cố Hàn Uyên.

Nàng thay đổi rất nhiều đối với Cố Hàn Uyên, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, cười nói: Cố huynh quả không phải người thường, Thượng Quan bội phục.

Nàng thậm chí còn tự suy diễn.

Thảo nào có nhiều nữ tử biết rõ Cố Hàn Uyên phong lưu, mà vẫn người trước ngã xuống, người sau tiến lên chạy vào lòng hắn.

Cố Hàn Uyên giả vờ đau lòng nói: Đáng tiếc Thượng Quan huynh đệ lại hiểu lầm ta như vậy.

Thật sự khiến người ta thương tâm.

Nếu không có rượu ngon tạ tội, ta sẽ không tha thứ cho Thượng Quan huynh đệ đâu.

Hiếm khi thấy Cố Hàn Uyên dáng vẻ đùa giỡn như vậy, hai nàng đều bật cười.

Thượng Quan Hải Đường nữ giả nam trang càng suýt nữa phá công.

Những người mơ hồ quan tâm bên này càng lộ vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Hiển nhiên, khuôn mặt tươi tắn như đào lý của Thượng Quan Hải Đường khiến bọn họ nghi ngờ giới tính của mình.

Thượng Quan Hải Đường cũng đã nhận ra sự thất thố của mình.

Trong lòng nàng thầm thở dài: Cố huynh sao luôn khiến tâm tình ta dao động.

Nàng lại thu liễm ý cười, làm khó nói: Cố huynh cũng quá làm khó ta rồi.

Sau khi uống qua Sương Hoa Xuân, làm sao ta có thể tìm được rượu ngon khiến Cố huynh hài lòng đây.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đó chính là chuyện của Thượng Quan huynh đệ.

Ta lại rất mong chờ.

Thượng Quan Hải Đường giả vờ đau đầu nói: Cố huynh thật biết ra đề khó cho ta.

Nàng quả thực có chút khó khăn.

Muốn tìm được rượu ngon có thể khiến Cố Hàn Uyên hài lòng cũng không dễ dàng.

Hoắc Thanh Đồng lúc này đột nhiên nói: Cố đại ca, ta thấy ca ca rồi.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Ta cùng ngươi đi gặp đại cữu ca.

Hoắc Thanh Đồng môi ngọc xinh đẹp giận dỗi nói: Cố đại ca nói bậy bạ gì vậy.

Chúng ta còn chưa thành hôn đâu.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười nói: Thanh Đồng trừ ta ra còn có thể gả cho ai.

Gọi đại cữu ca chẳng qua là gọi trước một chút thôi.

Hoắc Thanh Đồng kiều mị trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Chương 368

Ngược lại càng ngày càng có phong vị nữ nhân.

Nàng oán trách nói: Nói chung bây giờ không được.

Ta còn không muốn để ca ca biết chuyện giữa chúng ta.

Cố Hàn Uyên giả bộ bất đắc dĩ đáp ứng.

Hắn nói cáo từ với Thượng Quan Hải Đường: Vậy Thượng Quan huynh đệ, chúng ta xin cáo từ trước.

Hai người đi về phía đoàn người Hồi Bộ trong ánh mắt phức tạp của Thượng Quan Hải Đường.

Hoắc A Y nhìn thấy Hoắc Thanh Đồng đi tới, vẻ mặt lo lắng biến thành vui mừng.

Hắn ngạc nhiên kêu lên: Muội muội.

Ngươi không sao chứ.

Đêm qua ngươi một đi không trở lại, lúc ta đến tìm thì không thấy người đâu, chỉ có đầy đất thi thể.

Hoắc Thanh Đồng giải thích: Đêm qua Phúc Khang An ngầm hạ độc thủ với ta, may mà Cố đại ca kịp thời cứu ta, giải độc cho ta.

Hoắc A Y nghe vậy hơi kinh ngạc.

Hắn tự nhiên cũng từng nghe qua tên Cố Hàn Uyên, nhất là cái danh phong lưu của hắn.

Nhìn Hoắc Thanh Đồng đã đổi sang một thân quần áo, trong lòng nhất thời có chút cảnh giác.

Bất quá, lúc này cũng không phải là lúc hỏi Hoắc Thanh Đồng.

Hắn sảng lãng cười nói: Đa tạ Cố huynh đã cứu muội muội ta trở về.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Hoắc Thiếu Tộc Trưởng khách khí.

Hoắc A Y thấy Cố Hàn Uyên cử chỉ lễ độ, gọi hắn Thiếu Tộc Trưởng, tâm tình nhất thời khá hơn nhiều.

Tuy trong lòng đề phòng Cố Hàn Uyên bắt cóc muội muội mình, nhưng nét mặt hắn lại hào sảng cười nói: Cố huynh là ân nhân cứu mạng của muội muội ta, lại danh dương giang hồ, gọi Thiếu Tộc Trưởng là quá khiêm tốn rồi.

Cố Hàn Uyên biết điều liền hô: Hoắc huynh.

Bất quá trong lòng hắn lại không coi Hoắc A Y ra gì.

Phúc Khang An có đôi lời nói đúng, Hoắc A Y bất quá chỉ là một phế vật mà thôi.

Hoắc Thanh Đồng thấy không khí hai người hài hòa, nhìn ánh mắt Cố Hàn Uyên càng trở nên nhu hòa.

Nàng biết với nhãn giới của Cố Hàn Uyên, phần lớn là sẽ không coi trọng Hoắc A Y, hoàn toàn là nể mặt nàng mới khách khí như vậy.

Hoắc Thanh Đồng cùng Hoắc A Y tới Tây Hạ chọn rể vốn là để tìm kiếm đồng minh.

Nếu Cố Hàn Uyên đã thực sự cho nàng đối tượng kết minh là Hoa Lạt Tử Mô, nàng cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc chọn rể nữa.

Nàng nói với Hoắc A Y: Bây giờ ta còn có chút yếu sức, hôm nay sợ rằng không cách nào giúp ca ca xuất chiến.

Hoắc A Y không sao cả nói: Không sao, cùng lắm thì chịu thua là được.

Ta đối với Ngân Xuyên Quận Chúa kia cũng không có hứng thú gì.

Hoắc A Y tuy là người trung thực, ngay thẳng, thế nhưng văn không thành, võ không xong.

Việc chọn rể ở Tây Hạ vốn chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Hắn cũng không quá tin Hoắc Thanh Đồng có thể tìm được người kết minh, nên giao quyền quyết định cho Hoắc Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng mới xác nhận tâm ý, tâm tư đang nhạy cảm.

Vì vậy Cố Hàn Uyên ở lại đây trò chuyện cùng nàng.

Hoắc Thanh Đồng cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, tâm tình càng thêm vui mừng, thỉnh thoảng lộ ra khuôn mặt tươi tắn kiều diễm.

Một bên Hoắc A Y thấy vẻ mặt khó chịu, nghi ngờ Cố Hàn Uyên đã bắt cóc Hoắc Thanh Đồng.

Hết lần này đến lần khác, không khí hai người lại hài hòa đến mức không có chỗ trống để chen vào nói.

Hắn chỉ có thể đứng đó hờn dỗi.

Hắn quyết định đợi Cố Hàn Uyên rời đi rồi mới nói chuyện giáo huấn Hoắc Thanh Đồng.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên cảm thấy một ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn.

Hắn quay đầu nhìn về phía hướng Cao Ly.

Cao Kiến Vũ đã không còn thấy bóng dáng, chỉ có Phó Quân Du trong bộ võ giả phục đang với thần sắc quấn quýt nhìn chằm chằm hắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ôn hòa mỉm cười ra hiệu với nàng.

Đáng tiếc Phó Quân Du lại không cảm kích, hừ nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

Hôm qua Cao Kiến Vũ đã rời Tây Hạ, thế nhưng Phó Quân Du lại cố ý ở lại.

Dịch Kiếm Các của Phó Thải Lâm có địa vị siêu nhiên ở Cao Ly, Cao Kiến Vũ cũng không thể bức bách nàng, chỉ có thể mặc nàng một mình lưu lại.

Phó Quân Du rối rắm cả ngày, cứ đi đi lại lại giữa việc đi tìm Cố Hàn Uyên học kiếm và không đi.

Mặc dù không muốn cứ như vậy mà mất đi sự trong trắng một cách không rõ ràng, thế nhưng nàng lại rất muốn học được Độc Cô Cửu Kiếm của Cố Hàn Uyên.

Không chỉ vì nghĩ muốn thắng Phó Quân Tường, mà càng vì nàng nghĩ đến Phó Thải Lâm có ý định cho các nàng đi ám sát Dương Quảng, chỉ là còn chưa quyết định nhân tuyển tốt.

Ám sát Dương Quảng tuy nguy hiểm, thế nhưng đối với các nàng mà nói cũng là một loại vinh dự.

Nếu như thành công, lại càng là anh hùng dân tộc.

Phó Quân Du vẫn muốn có được sự tán thành của Phó Thải Lâm, vì vậy nàng cũng là người tích cực nhất trong việc ám sát Dương Quảng.

Bất quá, võ công của nàng trong ba sư tỷ muội là yếu nhất, gần như không có khả năng chọn nàng đi.

Bây giờ Cố Hàn Uyên lại cho nàng một cơ hội.

Việc có nắm chắc cơ hội này hay không cũng chỉ ở một ý niệm của nàng.

Vì vậy, nàng càng trở nên rối rắm.

Ngày hôm nay vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, lại phát hiện hắn đang trò chuyện rất vui vẻ cùng Hoắc Thanh Đồng.

Phó Quân Du tuy không nhận ra Hoắc Thanh Đồng, thế nhưng đều là nữ tử sao có thể không nhìn ra tâm tư của nàng.

Hiển nhiên là ái mộ Cố Hàn Uyên.

Phó Quân Du thấy Hoắc Thanh Đồng tú lệ vô song, yên lặng so sánh một chút, chán nản phát hiện mình thua một nước.

Có Hoắc Thanh Đồng là châu ngọc phía trước, nàng nghi ngờ Cố Hàn Uyên thực sự còn có thể có hứng thú với nàng sao.

Nếu như Cố Hàn Uyên không có hứng thú, vậy thì càng khỏi phải nói chuyện học kiếm.

Phó Quân Du không những không thở phào nhẹ nhõm, trong lòng ngược lại dâng lên một cỗ bất cam lòng.

Lại thua phải gả cho người khác sao.

Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu nàng.

Nàng quay đầu lại, thấy Cố Hàn Uyên vẫn mỉm cười yêu kiều nhìn nàng.

Nàng khẽ thở dài một tiếng không thể nhận ra.

Phó Quân Du khẽ gật đầu với Cố Hàn Uyên, rồi lại quay mặt đi, trên mặt cũng nổi lên một vệt đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên thấy thế, cười đầy ẩn ý.

Hắn thuận miệng ứng phó nghi vấn của Hoắc Thanh Đồng, tâm tư lại bay xa.

Xem ra đêm nay lại có chuyện vui.

Từ nay về sau, các cuộc tỷ võ sẽ càng thêm kịch tính.

Hoắc A Y lên đài đánh vài hiệp rồi nhận thua.

Võ công này quả thực yếu kém.

Ngày hôm nay Tây Hạ trực tiếp cho Cố Hàn Uyên thắng không cần đấu luân không.

Hiển nhiên trận chiến ngày hôm qua của hắn đã đánh ra uy thế.

Dù có biến thành người khác lên đấu thì kết quả cũng như nhau, chi bằng cứ để hắn thắng một vị trí.

Đám người thấy thế thở phào nhẹ nhõm, lại tràn đầy kiêng kỵ.

Cố Hàn Uyên đối với ý nghĩ của bọn họ cũng không thèm để ý.

Hắn thấy, trận chọn rể ở Tây Hạ này chưa chắc đã có thể xong xuôi.

Cố Hàn Uyên dẫn Hoắc Thanh Đồng đi trước đến nơi dừng chân của Hoa Thứ Tử Khuông.

Chân Tố Thiện nhìn thấy hai người thì có chút kinh ngạc.

Chương 369

Nàng hôm nay cũng nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Hoắc Thanh Đồng nói chuyện với thần thái thân mật.

Lúc đó trong lòng nàng lại vô hình khó chịu thầm nghĩ: Ngày hôm qua còn một bộ dáng không phải Thiếp Thân không thể, nhanh như vậy đã có tân hoan rồi.

Cố Hàn Uyên thật vô lương tâm.

Chân Tố Thiện cũng biết ý nghĩ như vậy là không bình thường, nhưng nàng chính là không nhịn được nghĩ như vậy.

Nhất là trên gương mặt còn mơ hồ lưu lại cảm giác đau nhức, khiến nàng càng thêm khó chịu.

Chân Tố Thiện lúc này nhìn Cố Hàn Uyên dẫn theo tân hoan cùng đi đến, không nhịn được liền châm chọc một câu: Cố công tử đây là đến khoe với ta là ngươi lại tìm được một mỹ nhân bầu bạn sao.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy có chút xấu hổ, cũng có chút khó chịu.

Theo nàng thấy, Chân Tố Thiện còn không phải hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, dựa vào cái gì mà bày ra tư thái cao như vậy, còn một bộ dáng hưng sư vấn tội.

Hoa Trát Ngao và những người khác khi Cố Hàn Uyên đến đã bị Chân Tố Thiện đuổi ra ngoài giữ cửa rồi.

Lúc này ở đây chỉ có ba người bọn họ.

Chân Tố Thiện nhìn thấy Cố Hàn Uyên khóe miệng treo lên nụ cười thì liền cảm nhận được không ổn.

Quả nhiên.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên tới gần, có lòng muốn tránh, thế nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, ngược lại bị Cố Hàn Uyên ôm chặt lấy.

Thậm chí phía sau còn bị đánh một cái.

Chân Tố Thiện đau kêu một tiếng, bên tai truyền đến tiếng cười đầy ý vị của Cố Hàn Uyên.

Phu nhân đây là ghen tị hay là thích ăn đòn rồi.

Chân Tố Thiện trong ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Thanh Đồng, mặt đỏ bừng đối với Cố Hàn Uyên trừng mắt nói: Ngươi tại sao có thể đánh ta.

Ngược lại, đối với hành vi bị Cố Hàn Uyên ôm trong ngực, nàng cũng không chống cự như trong tưởng tượng.

Dù sao, ngày hôm qua đã bị ôm lâu, lại còn bị Cố Hàn Uyên vội vã hầu hạ một hồi.

Lúc này lại ngửi thấy khí tức trên người Cố Hàn Uyên, như có một loại cảm giác an tâm mà nàng không muốn thừa nhận.

Đó là cảm giác ỷ lại không tự chủ được của một nữ nhân vì tộc nhân mà kiên cường không hạ mình, khi tìm được người đàn ông có thể dựa dẫm.

Mặc dù Chân Tố Thiện có thế nào đi nữa không muốn thừa nhận, Cố Hàn Uyên vẫn là người đàn ông duy nhất có tiếp xúc thân thể với nàng.

Mặc dù trong lòng cũng không muốn thân cận, thế nhưng thân thể lại thành thật giảm đi vài phần phòng bị.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên còn vì nàng mà tìm được một con đường hiệu quả cho tộc nhân.

Một số chuyện không quan trọng, Chân Tố Thiện đều có thể mắt nhắm mắt mở cho hành vi của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể đánh vào những chỗ nhạy cảm như vậy của nàng, huống hồ lại còn trước mặt nữ nhân khác.

Nàng nhìn Hoắc Thanh Đồng với thần sắc cổ quái, trong lòng càng thêm khó chịu, cáu giận nói: Mau buông ra.

Cố Hàn Uyên làm sao nghe nàng được.

Hắn thờ ơ khẽ cười nói: Ta quen nói chuyện chính sự với phu nhân theo cách này hơn.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy, ánh mắt càng trở nên quái dị.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Chân Tố Thiện, trong nhất thời nàng cũng không biết nên may mắn hay nên ghen ghét.

Chân Tố Thiện nào tin cái gọi là chính sự của Cố Hàn Uyên.

Nàng tức giận trách: Phi, ngươi chính là muốn chiếm tiện nghi của ta.

Cố Hàn Uyên thần sắc nghiêm lại.

Thật sự có chính sự cần nói.

Hắn nói thẳng: Ta dự định thúc đẩy các ngươi Hoa Thứ Tử Khuông cùng Hồi Bộ kết minh.

Chân Tố Thiện sửng sốt, nhìn về phía Hoắc Thanh Đồng đang đỏ mặt cười xem trò vui một bên.

Nàng tự nhiên nhận ra thân phận của Hoắc Thanh Đồng, vì vậy càng thêm tức giận nói: Thì ra là thế, là muốn lấy lòng tân hoan của ngươi sao.

Thậm chí nàng còn một cái tát đẩy ra bàn tay có chút càn rỡ của

Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý, trêu chọc nói: Nói chính xác thì, ta đều muốn lấy lòng hai người các ngươi.

Chân Tố Thiện nghe vậy cũng không nói gì, một bộ biểu tình xem ngươi định bịa ra sao.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Qua một thời gian ngắn, ta sẽ đi ám sát Ngao Bái.

Chân Tố Thiện nghe vậy quá sợ hãi, ngay cả bàn tay vừa được che lại cũng không kịp để ý, khó có thể tin hô: Ngươi điên rồi sao.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Hai người các ngươi nói thật đúng là không khác biệt.

Chân Tố Thiện biết Cố Hàn Uyên nói là Hoắc Thanh Đồng.

Lúc này nàng lại bất chấp Cố Hàn Uyên trêu đùa, lông mày dựng thẳng trầm giọng nói: Ta không đùa với ngươi.

Thực lực cá nhân của Ngao Bái trước mặt ngươi sợ rằng không có ích gì, thế nhưng hắn luôn ở trong đại quân.

Ngươi rất khó tìm cơ hội ám sát.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn khi Chân Tố Thiện lại lo lắng an nguy của hắn đến vậy.

Xem ra sự tiếp xúc ngày hôm qua trong lòng Chân Tố Thiện còn quan trọng hơn trong tưởng tượng.

Loại thu hoạch ngoài ý muốn này khiến Cố Hàn Uyên lại vui thích thêm vài phần.

Trong lòng hắn suy nghĩ tiến hành công lược Chân Tố Thiện theo hướng hơi cải biến.

Nét mặt hắn bất động thanh sắc khẽ cười nói: Phu nhân yên tâm, ta đã có kế hoạch.

Cố Hàn Uyên cũng không phải quá dễ dãi mà cho rằng dù Ngao Bái trốn trong vạn quân cũng có thể lấy thủ cấp hắn.

Loại chuyện này đối với đại đa số người mà nói đều quá mức ly kỳ, càng không dễ tin.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng sẽ không làm như vậy.

Không chỉ phiền phức, lại còn tiêu hao lớn, hoàn toàn là được không bù mất.

Chân Tố Thiện thấy không khuyên nổi Cố Hàn Uyên, trong lòng có chút căm tức.

Nàng nhìn Hoắc Thanh Đồng vẫn chưa bày tỏ ý kiến, trong đầu linh quang lóe lên.

Nàng cười lạnh mà hỏi: Ngươi giết Ngao Bái là vì Hoắc cô nương sao.

Nàng ghét bỏ lần nữa đẩy ra bàn tay lớn kia, một bộ biểu tình đừng có dán lão nương.

Với sự thông tuệ của nàng, kỳ thực sớm đã có thể nhìn ra giết chết Ngao Bái có lợi nhất cho ai.

Chỉ bất quá trước đó bị sự lo lắng trong lòng đối với Cố Hàn Uyên che mắt.

Cố Hàn Uyên nghiêm nghị nói: Đây cũng là cơ sở hợp tác của các ngươi.

Chân Tố Thiện nghe vậy ngẩn người, trong nhất thời có chút không rõ vì sao.

Có ý tứ gì.

Cố Hàn Uyên giải thích: Để Hồi Bộ thoát thân khỏi áp lực của Thanh Quốc.

Cứ như vậy, liền chỉ cần đối mặt Mông Nguyên.

Hoa Thứ Tử Khuông cũng như vậy, có căn cứ địa rồi mới có thể kháng cự Mông Nguyên.

Chân Tố Thiện nghe vậy cuối cùng cũng từ sự ghen ghét không rõ đó mà hoàn hồn lại.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, nàng không thể không thừa nhận lời Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Thế nhưng xuất phát từ tâm tư không rõ, nàng đột nhiên thở dài nói: Thành thật mà nói, cho dù Hoa Thứ Tử Khuông chúng ta cùng Hồi Bộ kết minh, ta cũng không cảm thấy chúng ta có thể tạo thành tổn thương thực chất gì đối với Mông Nguyên.

Thực lực chênh lệch quá xa, bất quá chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Đây là vấn đề mà Chân Tố Thiện vẫn luôn trốn tránh.

Lý trí nói cho nàng biết, Hoa Thứ Tử Khuông đã không còn hy vọng phục quốc.

Thế nhưng tín niệm từ trước đến nay vẫn chống đỡ nàng đi tiếp.

Ngày hôm qua bị Cố Hàn Uyên hung hăng kéo xuống lớp vỏ dối trá, nhưng cũng khiến nàng nhận rõ hiện thực.

Bây giờ chỉ hy vọng kế hoạch của Cố Hàn Uyên ở Tây Hạ có thể thành công, đến lúc đó sẽ cho các tộc nhân một nơi cư trú an toàn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh.

Hắn làm sao có thể không biết thực lực cường đại của Mông Nguyên.

Làm nhiều như vậy chính là để kéo dài bước tiến của Mông Nguyên, tranh thủ thời gian phát triển cho mình.

Hắn khẽ cười nói: Cường thực lực không phải đối thủ của Mông Nguyên, không có nghĩa là không thể gây phiền phức cho Mông Nguyên.

Tiến công vĩnh viễn là phòng thủ tốt nhất, bằng không sẽ có một ngày không giữ được.

Chân Tố Thiện bị thuyết pháp của Cố Hàn Uyên chọc cho bật cười.

Tiến công sao.

Cố công tử lại đang nói đùa.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Không phải nói đùa.

Chiến trường chính diện đánh không lại, không có nghĩa là chiến trường địch hậu không có ưu thế.

Chân Tố Thiện cùng Hoắc Thanh Đồng nghe vậy đều sửng sốt, không hẹn mà cùng hỏi: Chiến trường địch hậu.

Cố Hàn Uyên liền giảng giải chiến thuật du kích địch hậu hiện đại cho hai nàng.

Các loại chiến thuật, trận hình điển hình như phá tập chiến, ma tước chiến, phục kích chiến, địa đạo chiến, vây khốn chiến đều được giảng giải.

Thời đại vũ khí lạnh tự nhiên có chút khác biệt, thế nhưng tư tưởng cốt lõi của chiến thuật cũng là nhất trí.

Mông Nguyên bây giờ lãnh thổ rộng lớn, cố đô di dân không nguyện phục tùng sự thống trị thì nơi nào cũng có.

Đối với những khu vực xa xôi lại càng thiếu khuyết sức khống chế, thậm chí không thể không phong đất cho chư vương.

Nhìn đôi mắt đẹp sáng lên của hai nàng, Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nói chung, hãy nhớ kỹ Mười Sáu Chữ Chân Ngôn: Địch tiến ta lùi, địch trú ta quấy nhiễu, địch mệt ta đánh, địch lui ta truy.

Kỳ thực trong Tôn Tử Binh Pháp cũng từng có thuyết pháp tương tự: Chậm thì có thể trốn, không bằng thì có thể tránh.

Cứng với địch nhỏ, bắt lấy địch lớn.

Chỉ bất quá không khái quát được toàn diện như vậy.

Hắn báo trước tiền cảnh cho hai nàng: Với số lượng khổng lồ của Mông Nguyên, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào mệt mỏi.

Chương 370

Sẽ tìm đúng thời cơ, tập trung lực lượng ưu thế tiêu diệt lực lượng có sức sống của Mông Nguyên.

Vừa lúc hai bên các ngươi có thể Đông Tây hô ứng.

Chỉ cần Mông Nguyên dồn lực chú ý vào đội du kích của các ngươi, tộc nhân tự nhiên cũng sẽ an toàn.

Hai nàng nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ sùng bái và khiếp sợ.

Tán thán nói: Cố đại ca quá lợi hại rồi.

Cố công tử kỳ tài ngút trời, Thiếp Thân bội phục.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa để tâm đến sự sùng bái tán thán của hai nàng.

Ngược lại, hắn thận trọng nhắc nhở: Chỉ có một điểm cần chú ý, đó chính là Mông Nguyên sẽ phái cao thủ ra đánh bất ngờ.

Đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa thế giới bình thường và thế giới võ hiệp này.

Cao thủ chưa chắc có thể quyết định cục diện đại chiến, nhưng trên chiến trường quy mô nhỏ, lực sát thương của họ lại cực lớn.

Hai nàng đối với điều này cũng không mấy lo lắng.

Chân Tố Thiện thoải mái cười nói: Diện tích thảo nguyên rộng lớn, cho dù là cao thủ cũng rất khó tìm được mục tiêu.

Chiến đấu trên thảo nguyên phần lớn là Kỵ Chiến, trận địa chiến lại càng ít.

Chỉ cần một chút sai số nhỏ sẽ thành sai một ly, đi một dặm.

Muốn truy kích một tiểu đội là vô cùng trắc trở.

Hoa Thứ Khúc thực ra vẫn luôn dùng phương thức tương tự nhưng đơn sơ hơn để tránh né truy sát.

Nếu không thì dù có Phương Dạ Vũ hỗ trợ che giấu hành tung, cũng đã sớm bị bắt rồi.

Cố Hàn Uyên lại thận trọng nói: Một vài cao thủ riêng lẻ quả thực rất khó có tác dụng, nhưng nếu như đại lượng cao thủ được tung ra thì sao.

Với thực lực của Mông Nguyên, họ hoàn toàn có thể làm được điều này.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy hơi chần chừ nói: Sẽ không đâu.

Mục tiêu công lược của Mông Nguyên ngoại trừ Tây Vực ra còn có các quốc gia Trung Nguyên.

Làm sao có thể rảnh rỗi phái ra nhiều cao thủ như vậy chứ.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc dặn dò hai nàng: Ban đầu đương nhiên sẽ không.

Nhưng đợi đến khi Mông Nguyên tổn thất nặng nề thì khó mà nói được.

Nói chung, điểm cốt yếu nhất của chiến thuật này chính là cẩn thận.

Hai nàng ghi nhớ lời Cố Hàn Uyên nói.

Nhìn nhau, đáp: Thiếp thân đã rõ.

Cố đại ca cứ yên tâm đi.

Cố Hàn Uyên trầm mặc trong chốc lát, từ trong ngực lấy ra hai khối ngọc bội, đặt vào tay hai nàng.

Hết sức nghiêm túc nói: Đây là Đồng tâm bội.

Nếu có bất cứ trở ngại nào không giải quyết được, chỉ cần đưa nội lực vào Đồng tâm bội, ta sẽ cảm nhận được và sẽ lập tức chạy đến bên các ngươi.

Đây là Đồng tâm bội phiên bản nâng cấp mà Cố Hàn Uyên mới đổi được, dù cách xa vạn dặm cũng có thể cảm nhận.

Cố Hàn Uyên rất coi trọng năng lực của hai nàng.

Việc các nàng cần làm lại khá nguy hiểm.

Hơn nữa, nếu chiến thuật du kích ở hậu phương địch bắt đầu, hai nàng chắc chắn sẽ thường xuyên di chuyển.

Dù là định vị bằng thần niệm cũng khó mà nắm bắt được hành tung của các nàng.

Ngay cả khi bị bắt, Cố Hàn Uyên cũng hoàn toàn không hay biết gì.

Vì vậy, ta mới cố ý đổi Đồng tâm bội phiên bản nâng cấp đắt đỏ hơn để làm một bảo hiểm cho các nàng.

Cố Hàn Uyên thở dài nói: Ta không muốn một ngày nào đó nhìn thấy các ngươi bị bắt làm tù binh.

Trong mắt hai nàng đều ánh lên vẻ cảm động.

Hoắc Thanh Đồng cảm động trước sự quan tâm của Cố Hàn Uyên, càng lúc càng cảm thấy hắn đáng để phó thác.

Nhưng trong lòng Chân Tố Thiện lại phức tạp hơn nhiều.

Nàng thật sự không ngờ Cố Hàn Uyên lại để ý nàng đến vậy, tin tưởng nàng đến thế.

Rõ ràng trước ngày hôm qua lập trường của hai người vẫn là kẻ thù, chỉ là dưới sự trùng hợp ngẫu nhiên mới tạm thời đạt thành quan hệ hợp tác.

Phải biết rằng, có Đồng tâm bội trong tay, nàng hoàn toàn có thể giăng bẫy giết chết Cố Hàn Uyên.

Sự tín nhiệm to lớn này thậm chí khiến Chân Tố Thiện vốn luôn lòng dạ độc ác cũng cảm thấy có chút nặng trĩu trong lòng.

Sau một lát do dự, nàng khẽ cắn môi mỏng từ chối nói: Cái Đồng tâm bội này thiếp không thể nhận.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Vì sao.

Chân Tố Thiện lại đột nhiên kích động, trực tiếp tránh thoát vòng tay Cố Hàn Uyên, có chút cuồng loạn bực tức nói: Ngươi còn hỏi vì sao.

Chúng ta trước đây vẫn là kẻ thù mà.

Ngươi không sợ ta sẽ giăng bẫy giết chết ngươi sao.

Khóe mắt nàng lại không tự chủ dâng lên những giọt nước mắt, hiển nhiên đó không phải là lời thật lòng của nàng, nhưng lại không thể không nói như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp màu xanh biếc của Chân Tố Thiện, nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng nói: Ta nguyện ý tin tưởng phu nhân một lần.

Chân Tố Thiện nghe vậy, hô hấp ngừng lại, nhìn gương mặt tươi cười ôn nhu của Cố Hàn Uyên, vô thức siết chặt Đồng tâm bội trong tay.

Động tác này giống hệt như tâm tình của nàng, kỳ thực căn bản không muốn cự tuyệt sự tín nhiệm này của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù sự tín nhiệm này nặng nề khiến người ta khó thở.

Chân Tố Thiện rũ mắt xuống, ngữ khí không khỏi thấp giọng hỏi:

Nếu như tin lầm thì sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt khẽ cười nói: Vậy thì sai rồi.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng không hề lo lắng.

Không chỉ vì tự tin vào thực lực của mình, mà còn vì lợi ích của hai người là nhất quán.

Phản bội Cố Hàn Uyên đối với Chân Tố Thiện mà nói căn bản không có lợi ích gì.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là hệ thống đang liên tục báo, toàn là phản phái điểm do Chân Tố Thiện cung cấp, chi phí của Đồng tâm bội sắp hoàn vốn rồi.

Chân Tố Thiện nghe lời nói lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên, trước ngực nàng phập phồng, hệt như những cảm xúc đang dâng trào trong lòng nàng lúc này.

Nàng rốt cuộc ngẩng đầu lên, hung hăng mắng: Ngươi sớm muộn cũng sẽ chết trong tay nữ nhân.

Chân Tố Thiện rõ ràng mắng rất dữ, nhưng gương mặt xinh đẹp tràn ngập phong tình dị vực lại tươi cười như hoa.

Khoảnh khắc rạng rỡ đó, ngay cả Hoắc Thanh Đồng cũng là con gái mà còn có chút ngây người.

Trong lòng nàng không khỏi có một tâm tư dao động.

Cố Hàn Uyên tự giễu cười nói: Chết trong tay nữ nhân thơm ngát, dù sao cũng tốt hơn chết trong tay nam nhân hôi hám chứ.

Chân phu nhân đối với dáng vẻ vô lại kia của Cố Hàn Uyên rất là bất đắc dĩ.

Tức giận nói: Ngươi người này thật là.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Phu nhân hãy cất đi.

Chân Tố Thiện trầm mặc chốc lát, sau đó thoải mái cười nói: Vậy thiếp có thể nhận, ngươi có hối hận cũng không kịp đâu.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, nói với hai nàng: Các ngươi kết minh coi như là đã đạt thành rồi chứ.

Hai nàng có Cố Hàn Uyên làm người trung gian, đều có sự tín nhiệm cơ bản, lợi ích lại nhất quán.

Sảng khoái đáp: Vâng, thiếp thân không có ý kiến.

Ta cũng vậy.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng bàn bạc chi tiết về liên minh.

Bất quá, thời gian minh ước có hiệu lực cụ thể thì phải chờ đến khi Ngao Bái bỏ mạng.

Sau đó là sự hỗn loạn của Thanh Quốc.

Trước đó, đây chẳng qua là lời ước định suông mà thôi.

Thế giới này vì chiến loạn không ngừng mà Ngao Bái ở Thanh Quốc đại xuất danh tiếng.

Không chỉ càng thêm mạnh thế ương ngạnh, mà còn kết thêm nhiều thù oán.

Vừa vặn Ngao Bái lại là một nhân tố quan trọng cân bằng các thế lực ở Thanh Quốc.

Không chỉ có thể đảo loạn cục diện, còn có thể thu hoạch không ít mỹ nhân.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, giết chết Ngao Bái không khó.

Lợi ích thu được thực sự quá nhiều, giống như một rương bảo vật

vậy.

Cuộc trao đổi của hai người cuối cùng cũng kết thúc.

Hoắc Thanh Đồng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Cố Hàn Uyên không biết từ lúc nào đã kéo Chân Tố Thiện vào lòng, nàng nói: Cố đại ca, sắc trời đã không còn sớm, ta cần phải trở về.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Ừm, Thanh Đồng muội về trước đi.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy sửng sốt, nghi ngờ hỏi: Cố đại ca không đi sao.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Còn có chút việc tư muốn cùng Chân phu nhân tâm sự.

Hoắc Thanh Đồng dường như đã đọc hiểu ý tứ trong nụ cười của Cố Hàn Uyên.

Gương mặt đỏ bừng nói: Vậy các ngươi cứ trò chuyện từ từ.

Tiếp đó nàng hoảng loạn chạy ra ngoài.

Chân Tố Thiện lười biếng tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, khéo léo cười hỏi: Cố công tử chàng muốn trò chuyện việc tư gì.

Cố Hàn Uyên ghé tai nàng nhẹ giọng thì thầm vài câu, khiến Chân Tố Thiện càng thêm kiều mị liếc xéo hắn.

Ngượng ngùng mắng: Phì.

Ngươi sao lại lắm chiêu như vậy.

Vậy phu nhân nguyện ý thế nào.

Tiện cho ngươi, chỉ có lần này thôi.

Rất nhiều chuyện chỉ có lần đầu và vô số lần.

Màn đêm buông xuống.

Mà Cố Hàn Uyên đã sớm rời đi.

Gương mặt Chân Tố Thiện đỏ bừng, trước ngực cũng đỏ bừng một mảng.

Tức giận mắng một câu: Hỗn đản, không hề biết thương hương tiếc ngọc.

Nàng mắng mắng, không hiểu sao đột nhiên lại bật cười, thần sắc không khỏi nhìn về phía Đồng tâm bội đặt trên quần áo.

Chóp mũi tựa như còn có thể ngửi thấy mùi hương khiến người ta e sợ kia.

Nàng u u thở dài: Cố Hàn Uyên, ta thật sự có thể tin tưởng ngươi sao.

Cố Hàn Uyên mà nàng lẩm bẩm, đang hướng về nơi trú ngụ của Cao Ly mà đi.

Chương 371

Chân Tố Thiện mang đến một tin tức.

Huynh đệ Dã Lợi cùng Lý Ninh lệnh ca không biết dùng lý do thoái thác gì để thuyết phục Lý Nguyên Hạo.

Điều tới một ngàn thiết phật.

Thiết phật là Trọng Giáp kỵ binh, lại là bộ đội tinh nhuệ của Tây Hạ.

Một ngàn thiết phật này rất khó đối phó. 36 Động 72 Đảo ô hợp chi chúng hơn phân nửa không đỡ được, nhiều lắm chỉ có thể làm vật tiêu hao để kéo dài thời gian.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý.

Ngược lại, tiến độ của Chân Tố Thiện còn nhanh hơn dự liệu của hắn.

Bất quá, lúc chạng vạng hôm ấy chỉ có thể coi là món khai vị.

Bên Cao Ly này hẳn có thể ăn một bữa no nê.

Nơi trú ngụ của Cao Ly vắng vẻ vô cùng.

Mọi người đều đã theo Cao Kiến Vũ rời khỏi Tây Hạ.

Chỉ có nữ tử độc lập dưới ánh trăng một mình ở nơi đây.

Bóng lưng gầy gò kia hiện ra vài phần cô tịch.

Gió đêm thổi qua, bộ võ phục bị thổi dính sát vào người hơn vài phần.

Nàng hơi ngẩng gương mặt cười nhìn vầng trăng sáng treo cao trên trời, đôi mắt đẹp không có tiêu điểm.

Hiện ra vẻ thất thần lại cô đơn.

Ngược lại, gương mặt thanh tú trái xoan kia dưới ánh trăng trong vắt chiếu rọi lại thêm vài phần tinh xảo.

Cố Hàn Uyên lẳng lặng thưởng thức chốc lát, cười nhạt lên tiếng nói: Phó cô nương đã đợi lâu rồi.

Phó Quân Du ôn nhu giật mình, xoay người lại nhìn Cố Hàn Uyên dường như so với ban ngày lại tuấn lãng hơn vài phần.

Khắp gương mặt nàng là vẻ ghét bỏ, khiến người ta không khỏi thầm khen một tiếng Thiếu nữ quả là có nhan nghệ tốt.

Phó Quân Du nghiến răng nghiến lợi nói: Vì sao lại trễ như thế.

Trong mắt nàng tràn đầy lửa giận.

Tỷ võ còn chưa kết thúc nàng đã trở về.

Một mình nàng ở trong viện bất an chờ đợi, lòng như lửa đốt.

Không có ai có thể nói cho nàng biết quyết định của mình có chính xác hay không.

Phó Quân Du vẫn như cũ do dự.

Vừa hy vọng Cố Hàn Uyên đến đúng hẹn, lại vừa hy vọng Cố Hàn Uyên đã chướng mắt nàng.

Tâm tình rối bời như vậy giằng co hồi lâu, thật vất vả nàng mới cuối cùng quyết định.

Kết quả đợi mãi vẫn không đợi được Cố Hàn Uyên tới, thẳng đến khi trăng lên giữa trời.

Phó Quân Du đều cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không tới, thì hắn lại hết lần này đến lần khác xuất hiện.

Nỗi tức giận trong lòng nhất thời lại lấn át sự khẩn trương.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt tùy ý nói: Có chút việc trì hoãn.

Cũng không thể để hắn nói là vì xúc cảm của Chân Tố Thiện quá mỹ hảo, nhịn không được đùa giỡn thêm mấy lần mới đến đây chứ.

Ngươi.

Phó Quân Du nhìn vẻ mặt bình thản của Cố Hàn Uyên, rất có cảm giác như dùng sự thuần khiết để giao dịch nhưng lại bị người ta khinh thường vũ nhục.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt cười vì tức giận mà có chút vặn vẹo, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Phó cô nương dáng vẻ này có thể không mấy dễ nhìn, không bằng thôi vậy.

Phó Quân Du nghe vậy sửng sốt, trong lòng thoáng qua một ý niệm: Ta đây là bị chê sao.

Thần sắc càng lúc càng khó coi.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Tại hạ không thích ép buộc người khác, nếu Phó cô nương không muốn, ước định có thể hủy bỏ.

Nhưng Phó Quân Du lại vì những lời này của Cố Hàn Uyên mà kiên định quyết tâm, biểu tình cũng theo đó bình tĩnh trở lại.

Nàng lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng thanh lãnh kia, lạnh lùng nói: Không phải, ta muốn theo ngươi học Độc Cô Cửu Kiếm.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Phó cô nương vẫn là dáng vẻ này đẹp đẽ hơn, Độc Cô Cửu Kiếm có thể dạy cho ngươi.

Hắn nhìn hành động của Phó Quân Du, hỏi một cách trêu chọc: Phó cô nương làm gì vậy.

Phó Quân Du ngừng động tác cởi vạt áo, nhìn nụ cười trêu chọc của Cố Hàn Uyên, ngọn lửa giận dữ mà nàng vất vả lắm mới đè nén được lại bùng lên.

Hít sâu một hơi nàng mới một lần nữa bình tĩnh lại, giả vờ trào phúng nói: Ngươi không phải muốn thân thể của ta sao.

Cố Hàn Uyên giọng mang thâm ý nói: Ngươi xác định đến lúc đó còn có thể học được sao.

Phó cô nương không khỏi quá khinh thường tại hạ rồi.

Hay là cứ dạy ngươi kiếm pháp trước đi.

Phó Quân Du nghe vậy giật mình, dường như lúc này mới phản ứng lại, giả vờ trấn định khinh miệt nói: Cố công tử chớ không phải là tự biên tự diễn đó chứ.

Nàng xem ra nói thật nhẹ nhàng, còn có thời gian rảnh rỗi nghi vấn năng lực của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng gương mặt thanh tú kia lại sớm đã đỏ bừng, chẳng qua là đang cố mạnh miệng mà thôi.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Phó cô nương đã khiêu khích như vậy, cũng đừng nên hối hận.

Phó Quân Du nghe vậy lại có chút muốn rút lui.

Bất quá nhìn gương mặt tươi cười đáng ghét kia của Cố Hàn Uyên, sự quật cường trong lòng khiến nàng không muốn lùi bước.

Ánh mắt nàng không khỏi hỏi: Ngươi sẽ không sợ ta học xong rồi không tuân thủ ước định sao.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa để tâm đến lời mạnh miệng của Phó Quân Du, nhàn nhạt giải thích: Độc Cô Cửu Kiếm rất khảo nghiệm ngộ tính, Phó cô nương dù có Dịch Kiếm Thuật làm nền, nhưng muốn học được chỉ trong một lần e rằng cũng không dễ dàng.

Theo Cố Hàn Uyên, ngộ tính của Phó Quân Du kém Lệnh Hồ Xung một đoạn.

Nếu như Phong Thanh Dương tới dạy, dù có thể học được Độc Cô Cửu Kiếm cũng sẽ tốn không ít thời gian.

Thế nhưng với cảnh giới kiếm đạo của Cố Hàn Uyên hôm nay, việc giáo dục Phó Quân Du có thể tốc thành.

Phó Quân Du nghe vậy cũng chần chừ hỏi: Vậy nếu ta học không được thì sao.

Nàng lo lắng ngộ tính của mình không đạt tiêu chuẩn.

Dù sao có Phó Quân Sưởng làm minh chứng trước đó, đối với ngộ tính của mình khó tránh khỏi không tự tin.

Cố Hàn Uyên biểu tình nghiền ngẫm, ngữ khí ung dung nói: Yên tâm, ta sẽ dạy cho đến khi ngươi học được mới thôi.

Bất quá Phó cô nương nhớ kỹ, mỗi lần đều phải trả học phí.

Cố Hàn Uyên xác thực có thể giúp Phó Quân Du học Độc Cô Cửu Kiếm một cách nhanh chóng, thế nhưng hắn cũng không chỉ có ý định một lần.

Việc bất động thanh sắc khống chế tiến độ dạy học đối với hắn mà nói cũng không khó.

Phó Quân Du nghe vậy nhất thời ngây người, cách nói của Cố Hàn Uyên nằm ngoài dự liệu của nàng.

Vốn chỉ coi như bị chó cắn một cái, kết quả bây giờ lại phải bị cắn nhiều lần.

Cái giá phải trả dường như lại trở nên nhiều hơn.

Phó Quân Du đột nhiên suy nghĩ lại.

Nàng chuyên tâm ám sát Dương Quảng.

Cho dù ám sát thành công cũng là cửu tử nhất sinh, chưa từng cân nhắc đến chuyện sau này lập gia đình.

Đối với sự thuần khiết của bản thân cũng không thèm để ý.

Mặc dù đã đồng ý giao dịch với Cố Hàn Uyên, nhưng lại cảm thấy nhục nhã nhiều hơn.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, thậm chí mơ hồ có một loại cảm giác đắc ý kỳ lạ.

Được, ta đáp ứng ngươi.

Thế nhưng nhất định phải dạy ta Độc Cô Cửu Kiếm.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười đáp ứng: Không thành vấn đề.

Hai người một người dạy một người học, thời gian trôi qua rất nhanh, bóng đêm cũng càng sâu.

Độc Cô Cửu Kiếm quả nhiên bác đại tinh thâm, so với Dịch Kiếm Thuật của sư phụ cũng không kém là bao.

Dịch Kiếm Thuật cũng tinh tiến không ít.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nếu Phó cô nương thỏa mãn, vậy học phí tối nay có phải nên nộp rồi không.

Gương mặt ngọc ngà của Phó Quân Du yên nhiên.

Dù trong lòng Cố Hàn Uyên có bao nhiêu vô sỉ, nhưng cảnh giới tu vi tuyệt đỉnh của hắn lại khiến người khác bội phục.

Quá trình truyền thụ lại vô cùng dễ hiểu.

Tuy nói không sinh ra hảo cảm, nhưng cũng không còn kháng cự như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn lớp da trắng như ngọc dưới ánh trăng chiếu rọi, khẽ cười kéo nàng vào lòng.

Đinh.

Ngày thứ hai, Hoắc Thanh Đồng đang chào từ biệt Cố Hàn Uyên.

Sự lưu luyến làm dịu khiến nàng có thêm rất nhiều nét dịu dàng của thiếu nữ.

Trước mặt Cố Hàn Uyên, nàng cũng tự giác mặc vào quần áo.

Nàng mặt lộ vẻ không nỡ nói: Cố đại ca, ta muốn trở về Hồi Bộ.

Công việc kết minh giữa Hồi Bộ và Hoa Thứ Khúc đã được xác định.

Chương 372

Còn lại chính là chờ đợi Cố Hàn Uyên ám sát Ngao Bái.

Trước đó, nàng còn phải vì tộc nhân chống đỡ sự xâm lược của Mông Nguyên và Thanh Quốc.

Nhất là sau khi Phúc Khang An trở lại Thanh Quốc.

Hắn có thể sẽ phái binh đến Hồi Bộ để trả thù Hoắc Thanh Đồng.

Trở về sớm một chút cũng có thể sớm một chút chuẩn bị.

Vì vậy, không thể tiếp tục ở lại Tây Hạ chờ đợi Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Thanh Đồng muội chớ vội, ta trước dạy ngươi một bộ công pháp.

Dứt lời liền đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm Thiên dạy cho nàng.

Hoắc Thanh Đồng sư thừa Thiên Sơn song ưng Quan Minh Mai.

Tuy một tay Ba Phần kiếm pháp rất có vài phần đáng xem, thế nhưng nội công cũng rất bình thường.

Âm Thiên lại bù đắp phần thiếu sót này.

Lại thêm Âm Dương Linh Huyết Đan.

Với thiên tư của Hoắc Thanh Đồng, từ nay về sau tu vi võ công chắc chắn tiến triển cực nhanh.

Cố Hàn Uyên ngưng trọng dặn dò: Thanh Đồng, binh đao hiểm ác, ghi nhớ lấy an toàn bản thân là trọng yếu nhất, đừng tự đặt mình vào nguy hiểm.

Hoắc Thanh Đồng tình cảnh so với những người khác muốn nguy hiểm hơn một chút, nên mới cho nàng thêm một chút sức tự vệ.

Hoắc Thanh Đồng nghe vậy cúi thấp trán, đôi mắt đẹp lóe lên những giọt lệ quang, run giọng hỏi: Cố đại ca vì sao đối với Thanh Đồng tốt như vậy.

Rõ ràng Thanh Đồng còn chưa hoàn toàn thuộc về Cố đại ca.

Ta tin tưởng Thanh Đồng.

Cố Hàn Uyên chỉ lạnh nhạt đáp một câu.

Hoắc Thanh Đồng lại khó nhịn được tình ý trong lòng, dâng lên môi thơm.

Mặc dù trong viện còn có bốn nữ nhân và Thiểm Điện Điêu ở đó cũng bất chấp.

Cố Hàn Uyên trong lòng tâm tư khẽ động.

Người có giá trị chính nghĩa càng cao càng dễ bị ân huệ ảnh hưởng.

Với tính tình của Hoắc Thanh Đồng, nàng chỉ sẽ nghĩ đến sau này càng nhiều báo đáp ân tình của Cố Hàn Uyên.

Ngược lại có thể giảm bớt độ khó khi công lược Hương Hương Công Chúa sau này.

Không biết qua bao lâu, Lý Thanh La ghen ghét nói: Không sai biệt lắm rồi chứ.

Nàng lúc đầu còn có thể mỉm cười yêu kiều nhìn, nhưng vẫn không nhịn được, phá vỡ bầu không khí của hai người.

Hoắc Thanh Đồng ngượng ngùng nói: Lý tỷ tỷ lại trêu ghẹo ta.

Lý Thanh La đắc ý cười nói: Ai bảo Hàn Uyên thích muội như vậy, ta còn không thể ghen sao.

Lời này lại khiến Hoắc Thanh Đồng xấu hổ đỏ bừng mặt.

Ba nữ nhân khác cũng dồn dập trêu ghẹo nàng.

Bốn nữ nhân đùa giỡn một trận.

Hoắc Thanh Đồng một mình chống lại bốn người sao là đối thủ.

Trong chốc lát thì không khỏi không đầu hàng chịu thua.

Ngược lại lại rất tốt dung nhập vào không khí tỷ muội.

Hoắc Thanh Đồng thấy sắc trời đã không còn sớm, dù có luyến tiếc cũng không khỏi không chào từ biệt.

Hoắc Thanh Đồng vẻ u sầu đầy cõi lòng nói: Thanh Đồng đi đây.

Cố đại ca, ám sát Ngao Bái nhất định phải cẩn thận.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Thanh Đồng yên tâm, giết chết Ngao Bái xong, ta sẽ đi một chuyến Hồi Bộ.

Hoắc Thanh Đồng hai mắt sáng lên, yêu kiều nói: Vậy ta liền cung kính chờ đợi Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ghé tai Hoắc Thanh Đồng nhẹ giọng trêu đùa: Đến lúc đó ta cũng sẽ không lại buông tha Thanh Đồng muội.

Hoắc Thanh Đồng thẹn thùng cúi đầu, cũng không nói lời phản đối.

Nàng quyến luyến cùng mọi người cáo biệt, cẩn thận từng bước rời đi.

Lúc này, ánh mặt trời chói mắt từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong một gian phòng.

Phó Quân Du mở đôi mắt còn mơ màng, nhất thời còn có chút thất thần.

Gương mặt thanh tú của nàng tràn đầy vẻ lười biếng, càng thêm hồng nhuận, kiều diễm ướt át.

Nàng lúc này nếu như lại đối mặt Phó Quân Sưởng, cũng sẽ không cảm thấy tự ti.

Dù sao hoa tuy đẹp, cũng cần người tưới nước chăm sóc mới có thể nở rực rỡ hơn.

Phó Quân Du chậm rãi hồi phục một lúc lâu, cuối cùng mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cảnh tượng đêm qua lúc này lướt qua trước mắt, nàng kinh hãi ngồi dậy.

Thế nhưng ngay sau đó thân thể mềm mại bủn rủn khiến nàng hít một hơi khí lạnh, lại ngã xuống trở lại.

Phó Quân Du gương mặt ửng đỏ thầm mắng một tiếng: Cái tên hỗn đản vô sỉ này.

Bất quá trong lòng lại nghĩ tới Cố Hàn Uyên từng nói.

Nếu như hoàn thành giao dịch trước, nàng khả năng sẽ không học được kiếm.

Tự mình thể nghiệm xong mới biết, lời này thật đúng là không phải tự biên tự diễn.

Mặc dù Cố Hàn Uyên coi như ôn nhu, thế nhưng nàng cũng không có học Âm Thiên.

Đau đớn tự nhiên không thể tránh khỏi.

Tâm tình Phó Quân Du lúc này cực kỳ phức tạp.

Dưới thủ đoạn cao siêu của Cố Hàn Uyên.

Dù có chống cự đến thế nào, nàng cũng rất khó nói đêm qua là một kỷ niệm tồi tệ.

Nàng có nhận thức rõ ràng về việc mình là con gái, đồng thời một lần hành động phá vỡ ý nghĩ ban đầu rằng Cố Hàn Uyên không có bao nhiêu hứng thú với nàng.

Lần này ý niệm trong đầu lại khiến Phó Quân Du trong lòng dâng lên cảm giác đắc ý khó tả.

Càng hồi ức, Phó Quân Du càng ngượng ngùng.

Bất tri bất giác nàng liền kéo áo ngủ gấm qua đầu, che kín gương mặt đỏ bừng.

Lúc này tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Phó Quân Du nhất thời kinh giác, cảnh giác cầm lấy trường kiếm bên cạnh.

Ai.

Thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến: Là ta.

Phó cô nương tỉnh rồi sao.

Hôm nay quá trình tỷ võ không có một gợn sóng.

Cố Hàn Uyên trực tiếp một mạch đến nơi trú ngụ của Cao Ly.

Phó Quân Du đầu tiên kinh hô một tiếng: Cố Hàn Uyên.

Ngay sau đó liền vô thức buông xuống cảnh giác, sau khi đặt trường kiếm trong tay xuống thì hô: Ngươi đợi một chút.

Nói liền muốn đứng dậy mặc quần áo.

Đáng tiếc lại là một tiếng kêu đau, suýt nữa đứng không vững, lại ngã xuống trở lại.

Cố Hàn Uyên ở ngoài cửa ôn hòa nói: Phó cô nương không cần gấp như vậy.

Phó Quân Du nghe vậy cuối cùng cũng bình tĩnh lại, thậm chí tâm tình cũng không khỏi tốt hơn một chút.

Phó Quân Du cẩn thận từng li từng tí mặc xong, nhìn gương mặt trong gương đồng thêm mấy phần vận vị thành thục.

Ý xấu hổ dâng lên, gò má lại đỏ bừng.

Nàng tốn hết một trận công phu mới một lần nữa tỉnh táo lại.

Mở cửa ra, liền gặp được gương mặt tươi cười ấm áp kia của Cố Hàn Uyên.

Phó Quân Du cố tự trấn định, mặt không thay đổi hỏi: Sao ngươi lại tới đây.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đương nhiên là tiếp tục hoàn thành giao dịch.

Phó Quân Du trong lòng quýnh lên, lại không thể giữ được vẻ mặt không thay đổi kia.

Gương mặt cười nóng lên, hoảng hốt từ chối nói: Chờ đã, hôm nay không được.

Cố Hàn Uyên hơi trêu chọc nhìn Phó Quân Du đang hoảng hốt một cái, ôn hòa nói: Ta biết Phó cô nương thân thể không khỏe, chỉ là kể cho ngươi một ít lý luận của Độc Cô Cửu Kiếm, hơn nữa cũng sẽ không bắt buộc Phó cô nương.

Phó Quân Du nghe vậy vẫn chưa trầm tĩnh lại, ngược lại nghi ngờ hỏi: Ngươi lại hảo tâm như vậy sao.

Cố Hàn Uyên đương nhiên cười nói: Dù sao Phó cô nương bây giờ cũng đã tính là nữ nhân của ta, đối tốt với ngươi một chút thì có gì không thể.

Phó Quân Du nhất thời lại đỏ bừng mặt, xấu hổ nói: Ai thừa nhận là nữ nhân của ngươi.

Đây chẳng qua là giao dịch.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng: Phó cô nương không cần phải vội vã phủ nhận.

Hắn nhắc tới hộp đựng thức ăn trong tay, ôn hòa nói: Phó cô nương còn chưa dùng bữa đúng không.

Đây là cháo mồng tám tháng chạp, tuy được chế biến từ rất nhiều độc thảo, thế nhưng uống không chỉ ấm lòng người, còn có thể cường thân kiện thể, bổ sung khí huyết.

Rất thích hợp Phó cô nương dùng bữa.

Phó Quân Du giật mình, vô thức hỏi: Đây là ngươi làm sao.

Không giống sao.

Thần sắc Phó Quân Du càng lúc càng phức tạp.

Có chút khó tin.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Ta đối với nữ nhân của mình vẫn đủ ôn nhu.

Ai là của ngươi.

Lần nữa nghe được Cố Hàn Uyên nói nàng là nữ nhân của hắn, Phó Quân Du nhìn gương mặt tươi cười ôn hòa kia, nhất thời lại không nói nên lời phủ nhận.

Phó Quân Du từ nhỏ chính là người ít được chú ý nhất trong ba người tỷ muội.

Ba người tỷ muội tướng mạo tuy ngoài ý muốn cực kỳ giống nhau, nhưng so sánh mà nói, Phó Quân Du muốn kém Phó Quân Sảng và Phó Quân Sưởng một phần.

Chương 373

Võ công cũng là yếu nhất trong ba nữ, lại vì xếp hạng thứ hai mà không được Phó Thải Lâm coi trọng.

Sự quan tâm hiếm hoi này của Cố Hàn Uyên khiến nàng thất thần.

Lại thêm hai người đã có tiếp xúc thân mật nhất, trong lòng Phó Quân Du mơ hồ có một loại rung động.

Nàng cúi thấp đôi mắt, nhất thời lại càng không dám nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Trước tiên hãy uống bát cháo mồng tám tháng chạp này đi.

Phó Quân Du lúc này nỗi lòng phức tạp, ngược lại trở nên cực kỳ nhu thuận.

Cũng không hoài nghi bát cháo mồng tám tháng chạp được chế biến từ độc dược sẽ có vấn đề.

Từng muỗng từng muỗng mà uống cạn.

Nhìn Phó Quân Du tín nhiệm theo bản năng, Cố Hàn Uyên lộ ra nụ cười hài lòng.

Chờ Phó Quân Du uống xong cháo mồng tám tháng chạp, Cố Hàn Uyên tiếp tục giáo dục nàng Độc Cô Cửu Kiếm.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hơi nhíu mày hỏi: Phó cô nương có đang chăm chú nghe không.

Phó Quân Du giật mình, phục hồi tinh thần lại, vành tai nhỏ bé đỏ ửng, lí nhí nói: À.

Ta có đang nghe.

Phó Quân Du vừa rồi nhìn vẻ mặt chăm chú của Cố Hàn Uyên khi kể về tinh yếu của Độc Cô Cửu Kiếm, chẳng biết từ lúc nào lại nhìn đến ngây người.

Trong lòng còn âm thầm khen: Cố Hàn Uyên dáng dấp quả thực rất tuấn tú.

Ý nghĩ như vậy nối tiếp nhau trong đầu Phó Quân Du, đột nhiên nàng lại trở nên bình thường với giao dịch đêm qua.

Thậm chí mơ hồ còn có một loại cảm giác chính mình có phải là lời rồi không.

Dù sao Cố Hàn Uyên, cho dù là tướng mạo, võ công hay danh vọng, đều có thể nói là hoàn mỹ.

Duy chỉ có vì giao dịch giữa hai người mà nhân phẩm còn đáng nghi.

Bất quá hôm nay Cố Hàn Uyên lại là nấu cháo mồng tám tháng chạp cho nàng, lại kiên trì giáo dục Độc Cô Cửu Kiếm.

Thậm chí ngay cả học phí cũng không ép buộc thu, khiến Phó Quân Du đối với hắn cảm quan nhất thời chuyển tốt rất nhiều.

Hai người tuy là trời xui đất khiến có quan hệ, thế nhưng xuất phát từ bản năng của cô gái, Phó Quân Du vô thức đã tô điểm cho Cố Hàn Uyên.

Thậm chí còn không khỏi tự suy diễn lý do Cố Hàn Uyên giao dịch với nàng.

Phó Quân Du cho rằng Cố Hàn Uyên thực ra là coi trọng nàng, nhưng vì thù nhà nợ nước giữa Tùy quốc và Cao Ly.

Khiến nàng đối với người Trung Nguyên đều không có hảo cảm.

Nếu như theo đuổi bình thường.

Nàng hơn phân nửa sẽ không phản ứng Cố Hàn Uyên, vì vậy mới dùng phương thức giao dịch này để đạt được nàng.

Cái logic này thật là có vài phần đạo lý, tuy lý do cũng không hoàn toàn.

Nhưng Cố Hàn Uyên xác thực cho rằng công lược Phó Quân Du quá lãng phí sức lực, cho nên mới lựa chọn phương thức giao dịch này.

Mục đích thực sự của Cố Hàn Uyên tự nhiên không chỉ đơn thuần là vì đạt được Phó Quân Du.

Chỉ là dự định dùng Phó Quân Du làm bàn đạp để tiếp xúc Phó Quân Sảng, tốt nhất còn có thể dùng Độc Cô Cửu Kiếm dẫn dụ Phó Thải Lâm.

Cố Hàn Uyên trong thời gian ngắn không thể nào đi Cao Ly, việc đưa Phó Thải Lâm tới tự nhiên không thể tốt hơn nữa.

Ngược lại đối với Phó Quân Sưởng, người đẹp nhất trong ba nữ, hứng thú cũng bình thường.

Có được thì tốt nhất, không có cũng không sao.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười nói: Xem ra Phó cô nương hôm nay cũng không được khỏe.

Đã như vậy, ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi.

Phó Quân Du thấy Cố Hàn Uyên muốn đi, vô thức gọi hắn lại: Cái kia.

Cố Hàn Uyên ôn hòa hỏi: Phó cô nương làm sao vậy.

Gương mặt ngọc ngà của Phó Quân Du yên nhiên thấp giọng hỏi: Vậy ngày mai ngươi sẽ đến không.

Cố Hàn Uyên không chút do dự đáp: Đương nhiên.

Khi Phó Quân Du âm thầm có chút vui mừng, hắn lại trêu đùa bồi thêm một câu: Bất quá ngày mai không muốn thu học phí đâu.

Phó Quân Du nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, không tự chủ quay mặt đi, thấp giọng đáp: Ta biết rồi.

Cố Hàn Uyên đưa tay gỡ mái tóc của Phó Quân Du, sửa sang lại mái tóc hơi lộn xộn của nàng.

Ôn hòa nói: Phó cô nương nghỉ ngơi thật tốt.

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Phó Quân Du nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, đôi vành tai tinh xảo sớm đã đỏ bừng, gương mặt thanh tú tràn đầy vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, nào còn nửa điểm dáng vẻ chống cự như trước.

Từ nay về sau vài ngày gió êm sóng lặng, Cố Hàn Uyên lại ngoài ý muốn bận rộn.

Ban ngày đến sân tỷ võ đi dạo một chút, sau đó hoặc là đến chỗ Chân Tố Thiện chơi một vài trò, hoặc là đến chỗ Phó Quân Du tiếp tục giao dịch.

Xong xuôi lại chuyển đến chỗ người còn lại.

Ban đêm tự nhiên là cùng bốn nữ nhân ở khách điếm.

Hôm nay, Phó Quân Du siết chặt drap giường, hai tay cuối cùng cũng buông lỏng.

Nàng chậm rãi hoàn hồn.

Giọng nói nàng phức tạp hỏi: Cố đại ca, ngươi liền không lo lắng ta có hài tử của ngươi sao.

Mấy ngày nay quá trình dạy học ngược lại có vài phần ý tứ lâu ngày sinh tình.

Phó Quân Du từ lúc mới bắt đầu mơ hồ chờ đợi, càng về sau hân hoan nhảy nhót.

Giữa hai người đã hoàn toàn không còn cảm giác giao dịch, ngược lại giống như tình lữ ngươi tình ta nguyện vậy.

Xưng hô cũng một cách tự nhiên có biến hóa.

Cố Hàn Uyên lúc này khắp gương mặt là nụ cười ôn nhu, nhẹ vỗ về gò má Phó Quân Du ôn nhu nói: Vậy thì có lý do ngăn cản nàng đi ám sát Dương Quảng.

Trên thực tế, Phó Quân Du hoàn toàn là kỷ nhân ưu thiên.

Phụ nữ của Cố Hàn Uyên bây giờ tuy nhiều, nhưng chỉ có Hoàng Dung có khả năng mang thai, những người khác đều chẳng qua là đạn giấy mà thôi.

Phó Quân Du nghe vậy lại vô cùng cảm động, đôi mắt thu thủy rạng ngời dịu dàng nói: Nếu Cố đại ca thực sự không hy vọng ta đi ám sát Dương Quảng, ta có thể buông tha.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm có dự liệu, nhưng nét mặt vẫn bất động thanh sắc nghi vấn hỏi: Đây chính là tâm nguyện của ngươi, thật sự định buông tha sao.

Phó Quân Du dưới sự công lược của Cố Hàn Uyên, bây giờ hơi có mấy phần luyến ái não, thẹn thùng nói: Nếu là Cố đại ca yêu cầu.

Phó Quân Du nếu thật đi ám sát Dương Quảng ngược lại phiền phức.

E rằng sẽ không gặp được Phó Quân Sảng.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên tự nhiên là thuận thế khuyên can: Vậy Quân Du cũng đừng đi.

Phó Quân Du thần sắc có chút không hiểu nói: Ta đáp ứng Cố đại ca không đi bẩm báo sư phụ xin đi giết giặc.

Không biết đến lúc đó đi sẽ là sư tỷ hay là sư muội, thật đáng tiếc Độc Cô Cửu Kiếm lại uổng công học.

Nàng rõ ràng là vì muốn chứng minh bản thân với sư phụ, cũng là vì giết chết Dương Quảng trở thành anh hùng của dòng tộc, mới học Độc Cô Cửu Kiếm từ Cố Hàn Uyên.

Vì học Độc Cô Cửu Kiếm, mới bằng lòng giao dịch với Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà bây giờ Độc Cô Cửu Kiếm đã học xong, những lý do trước đây cũng rốt cuộc không còn ý nghĩa.

Phó Quân Du mặc dù không có lý do để giao dịch, cũng đơn phương hy vọng có thể đạt được Cố Hàn Uyên thương yêu.

Cố Hàn Uyên không để ý chút nào khẽ cười nói: Quân Du có thể mang Độc Cô Cửu Kiếm giao cho sư phụ của ngươi, cũng có thể dạy cho sư tỷ cùng sư muội của ngươi.

Phó Quân Du kinh ngạc hỏi: Thật sự có thể sao.

Cố Hàn Uyên chỉ thần sắc đạm nhiên cười nói: Bất quá chỉ là một bộ kiếm pháp mà thôi.

Quân Du cứ tùy ý xử trí là được.

Độc Cô Cửu Kiếm cũng không phải loại kiếm pháp tầm thường đâu đâu cũng có.

Chỉ cần ngộ tính đầy đủ, có thể dễ dàng tạo ra cao thủ đạt đến kiếm pháp đỉnh cấp.

Nhưng mà trong mắt Cố Hàn Uyên, nó cũng không hơn gì.

Dù là Mạc Danh Kiếm Pháp hay Thánh Linh Kiếm Pháp, đều mạnh hơn Độc Cô Cửu Kiếm rất nhiều.

Độc Cô Cửu Kiếm tuy có khởi điểm cao, nhưng giới hạn cao nhất cũng không thể đi đến đâu.

Phó Quân Du sùng bái nói: Kiếm pháp của Cố đại ca quả thật mạnh mẽ, đúng là chướng mắt Độc Cô Cửu Kiếm.

Nói riêng về kiếm pháp, muội cảm thấy Cố đại ca đã chẳng kém gì sư phụ.

Đáng tiếc muội nhìn còn không hiểu, càng chưa nói đến học hỏi.

Trong mấy ngày này, Cố Hàn Uyên đã từng biểu diễn Mạc Danh Kiếm Pháp cho Phó Quân Du.

Làm như vậy là để tăng thêm lợi thế bên Phó Thải Lâm, tăng thêm sức hấp dẫn khi dẫn nàng tới Trung Nguyên.

Tư chất luyện võ của Phó Quân Du thật sự bình thường.

Mạc Danh Kiếm Pháp chú trọng kiếm ý hơn chiêu thức, nàng căn bản không thể lĩnh hội được.

Đương nhiên, những lời thật lòng như vậy không thể nói cho nàng biết.

Cố Hàn Uyên ôn hòa an ủi: Tư chất của Quân Du thật ra rất tốt, không cần luôn tự coi nhẹ bản thân.

Phó Quân Du nghe lời Cố Hàn Uyên nói nhỏ nhẹ bên tai, trong lòng ấm áp vui vẻ.

Những ký ức mấy ngày qua hiện lên trong đầu, nàng kìm lòng không đặng mà thâm tình nói: Cố đại ca, mấy ngày này là khoảng thời gian vui vẻ nhất đời muội.

Trong mắt nàng ánh lên biết bao tâm tình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngẩn ra, nhíu mày, trầm giọng hỏi: Quân Du là muốn trở về Cao Ly rồi sao.

Phó Quân Du thấy Cố Hàn Uyên nhanh như vậy đã nhìn thấu tâm tư của nàng.

Vừa vì tâm hữu linh tê mà ngọt ngào, đồng thời lại cảm thấy khổ sở vì thân bất do kỷ.

Phó Quân Du buồn rầu nói: Vâng, ta một mình dừng lại ở Tây Hạ.

Quang Vinh lưu vương đã đi sớm rồi, thiếp thân cần phải mau chóng đuổi theo mới phải.

Cao Kiến Vũ vẫn còn mấy phần tự biết mình.

Cao Ly là tiểu quốc yếu ớt, sau ba lần chinh phạt của Dương Quảng càng trở nên tàn tạ không chịu nổi.

Hắn cũng không cho rằng Lý Nguyên Hạo sẽ coi trọng Cao Ly.

Chương 374

Đến Tây Hạ cầu hôn vốn chỉ là đi qua chiếu lệ.

Vì vậy rất nhanh liền rời Tây Hạ.

Còn chức trách của Phó Quân Du khi đến Tây Hạ là hộ vệ.

Mượn địa vị siêu nhiên của Dịch Kiếm các ở Cao Ly, nàng có thể không cần quan tâm đến ý tưởng của Cao Kiến Vũ mà tiếp tục ở lại Tây Hạ.

Nhưng đó cũng không phải là vô thời hạn, bằng không Phó Thải Lâm biết được cũng sẽ trách cứ nàng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, thâm trầm hỏi: Quân Du còn có thể tới Trung Nguyên nữa không.

Phó Quân Du khẽ lắc đầu, thần sắc tịch mịch khẽ nói: Không biết.

Liệu có thể tới Trung Nguyên nữa hay không đều phải xem ý của Phó Thải Lâm.

Nàng còn chưa có dũng khí trái sư mệnh.

Phó Quân Du càng nghĩ càng thấy khổ sở, tựa vào vai Cố Hàn Uyên, khóe mắt rưng rưng nói: Cố đại ca, muội không nỡ rời xa huynh.

Hầu hết mưu tính của Cố Hàn Uyên trên người Phó Quân Du đều đã hoàn thành, vì vậy hắn cũng không bận tâm nàng khi nào trở về Cao Ly.

Bất quá nét mặt cũng ấm áp nói: Nếu đã không nỡ, vậy càng nên trân trọng hiện tại.

Hắn khẽ vỗ Phó Quân Du, hàm ý thâm sâu thì thầm vài câu bên tai

nàng.

Phó Quân Du nghe vậy mặt đỏ bừng.

Nghĩ đến hai người sắp chia tay, nàng đối với yêu cầu của tình lang đương nhiên là nói gì nghe nấy.

Cố Hàn Uyên vuốt vuốt ngọc bội màu vàng óng trong tay.

Đó là tín vật đính ước Phó Quân Du để lại cho hắn trước khi rời đi.

Trên đó khắc ba thanh Dịch Kiếm và một chữ Du.

Ba sư tỷ muội nàng có một cái ngọc bội cùng kiểu dáng, khắc lần lượt là Sước, Du, Tường.

Cố Hàn Uyên nhếch môi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Có được ngọc bội này làm tín vật, đến lúc đó tiếp cận Phó Quân Sước có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đến lúc chạng vạng, trong phòng Chân Tố Thiện.

Giọng nói của Chân Tố Thiện khàn khàn như thùng rỗng kêu vang.

Nàng tâm tình phức tạp hỏi: Cố công tử, rốt cuộc chúng ta là quan hệ như thế nào.

Mấy ngày nay nàng bất tri bất giác đã bị Cố Hàn Uyên mê hoặc.

Đối với trăm ngàn chiêu trò của Cố Hàn Uyên càng là được mở mang tầm mắt.

Mặc dù Cố Hàn Uyên vẫn tuân thủ lời hứa không ép buộc nàng, thế nhưng từ đó về sau, nàng lại không thể kháng cự sự tiếp xúc của Cố Hàn Uyên.

Chân Tố Thiện đã phát hiện bản thân không thể chấp nhận bất kỳ nam tử nào khác ngoài Cố Hàn Uyên.

Mỗi lần gặp Phương Dạ Vũ, khi nói chuyện chính sự thì không sao.

Nhưng nếu Phương Dạ Vũ nói vài lời thân mật, Chân Tố Thiện trong lòng liền vô cùng khó chịu, thậm chí có chút phiền chán.

Vốn dĩ vì kế hoạch của Cố Hàn Uyên không muốn kinh động Mông Cổ, nàng không thể không giả vờ qua loa với Phương Dạ Vũ, thỉnh thoảng truyền lại một ít tình báo giả cho hắn.

Trời xui đất khiến tạo thành một mối quan hệ không bình thường như vậy.

Ý tưởng kiên định ban đầu của Chân Tố Thiện cũng dao động, tâm tư cũng càng ngày càng phức tạp.

Cho nên nàng mới hỏi ra câu hỏi không giống phong thái của mình chút nào.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên sắc vui mừng.

Chân Tố Thiện tuy thông tuệ, thế nhưng trên cấp bậc lại không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Hắn nhẹ vỗ về tấm lưng ngọc trơn bóng nhẵn mịn của Chân Tố Thiện, trêu ghẹo nói: Người yêu trên giường, còn không yêu sao.

Trong lòng Chân Tố Thiện không tự chủ vui vẻ, thế nhưng nét mặt lại vô cùng ghét bỏ hừ lạnh: Phi, ai là người yêu của ngươi.

Đáng tiếc nàng có che giấu thế nào đi nữa, niềm vui trong đôi mắt đẹp màu xanh biếc vẫn hiển lộ không sót chút nào.

Cố Hàn Uyên giả vờ biểu cảm đau lòng nói: Phu nhân nói lời như vậy dứt khoát, e rằng sẽ làm tổn thương lòng ta mất.

Lời trêu ghẹo không kiêng kỵ như vậy khiến Chân Tố Thiện trong lòng lại vui vẻ thêm vài phần.

Tin chàng mới là lạ.

Bầu không khí hài lòng khiến lời nói của hai người càng thêm không kiêng dè.

Chân Tố Thiện cầm lấy một lọn tóc vàng, khều nhẹ lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Tựa như nghĩ tới chuyện gì vô cùng xấu hổ, gương mặt diễm lệ đỏ ửng, bất mãn giận trách: Lần sau cũng không cho phép dùng tóc thiếp thân nữa, chàng cứ thích tóc vàng như vậy sao.

Dù sao rất hiếm thấy, tự nhiên cảm thấy rất hứng thú.

Cố Hàn Uyên cũng không phủ nhận hắn có hứng thú với sợi tóc của Chân Tố Thiện.

Không chỉ màu sắc óng ả, càng là mềm mại tung bay, khiến người ta không nhịn được muốn làm vẩn đục.

Quả nhiên, lời này rước lấy ánh mắt quyến rũ đầy kiều mị của Chân Tố Thiện.

Chân Tố Thiện thấy trong mắt Cố Hàn Uyên lại ánh lên vẻ động tình, trong lòng hoảng hốt.

Nàng dùng chính sự để dời đi sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Nàng ngưng trọng nói: Phương Dạ Vũ đã không còn kiên nhẫn chờ đợi tin tức Ưng Phi nữa.

Chậm nhất là hai ngày này sẽ phát động kế hoạch.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Chân Tố Thiện đang chột dạ, không có làm khó nàng nữa.

Hơi cảm thấy hứng thú hỏi: Phương Dạ Vũ định làm sao đối phó ta.

Chân Tố Thiện đôi mắt đẹp mỉm cười, tinh nghịch nói: Chàng đoán xem.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, chắc chắn nói: Hơn phân nửa là sẽ để phu nhân giúp hạ độc đi.

Chân Tố Thiện nghe vậy kinh ngạc: Nhanh như vậy đã đoán được.

Nàng thán phục tâm tư mẫn tiệp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Với sự cẩn trọng của Phương Dạ Vũ, việc chọn hạ độc cũng không kỳ lạ.

Chân Tố Thiện đầu tiên là tán thành khẽ gật đầu, tâm tư khẽ động, cúi thấp ánh mắt, ngữ khí không khỏi hỏi: Cố công tử, chàng thật sự không hề hoài nghi thiếp thân sao.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại trong tiếng kinh hô của nàng mà châm chọc cười nói: Phu nhân nếu dùng cái giá lớn như vậy để đổi lấy tín nhiệm, ta cũng đành chấp nhận.

Lời tuy như vậy, trên thực tế Cố Hàn Uyên vẫn là ỷ vào Vạn Tượng Âm Dương Quyết Bách Độc Bất Xâm mới có thể tự tin như vậy.

Hắn cũng không phải là hạng người sẽ bị mỹ sắc mê hoặc.

Chân Tố Thiện giận dữ đẩy bàn tay làm càn của hắn ra, tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng cũng tan thành mây khói.

Nàng thẳng thắn nói ra kế hoạch của Phương Dạ Vũ.

Hắn quả thật rất cẩn thận, muốn thiếp thân trước cho chàng uống nửa liều Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Đến lúc đó chỉ cần ngửi thấy một loại mùi hương đặc biệt nào đó, độc của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán sẽ phát tác.

Ánh sáng trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cười nhạt nói: Thập

Hương Nhuyễn Cân Tán vô sắc vô hương, khó phòng bị nhất.

Phương Dạ Vũ còn có nhiệm vụ nào khác giao cho phu nhân không.

Chân Tố Thiện ngưng mắt trầm giọng nói: Hắn chỉ truyền thư muốn thiếp thân tối nay đi thêm một chuyến Đại Tướng Quân Phủ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy càng thêm khẳng định Phương Dạ Vũ sắp động thủ.

Ánh mắt lóe lên trong chốc lát, liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ.

Màn đêm gần buông xuống, hắn ấm áp nói: Vậy ta sẽ không quấy rầy phu nhân nữa.

Dứt lời đang định đứng dậy mặc quần áo, phía sau một cánh tay ngọc lại nắm lấy cổ tay hắn.

Cố Hàn Uyên hơi có chút bất ngờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chân Tố Thiện vẻ mặt khó chịu nói: Cố công tử lại muốn đi bồi bốn nữ nhân kia sao.

Nàng tuy còn chưa gặp qua Lý Thanh La tứ nữ, thế nhưng trong tình huống Cố Hàn Uyên chưa từng che giấu, hai bên đều biết sự tồn tại của đối phương.

Lý Thanh La các nàng chỉ coi là thêm một tỷ muội, Chân Tố Thiện lại vô cùng ghen ghét.

Dù sao vì Lý Thanh La các nàng, Cố Hàn Uyên chưa từng ở lại chỗ nàng ngủ.

Mỗi lần đều giống như dùng xong liền vứt bỏ vậy, xong việc liền trở về làm bạn tứ nữ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ hiểu ra, bật cười nói: Phu nhân đây là ghen tị sao.

Chân Tố Thiện đương nhiên sẽ không thừa nhận, giận dữ nói: Phi.

Ai thèm ghen ngươi.

Chỉ là vẻ đỏ ửng trên khuôn mặt xinh đẹp kia hiện rõ nàng không hề có sức thuyết phục.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, giả vờ đáng tiếc nói: Nếu không phải ăn giấm chua, vậy ta có thể đi đây.

Chân Tố Thiện nghe vậy khẩn trương.

Nàng cũng dự cảm Phương Dạ Vũ sắp động thủ.

Kể từ đó, kế hoạch của Cố Hàn Uyên cũng sẽ bắt đầu thực thi.

Nếu như toàn bộ thuận lợi, đợi Cố Hàn Uyên đoạt được Tây Hạ, nàng cũng không khỏi không mau sớm trở về Hoa Lạt Tử Mô, cùng Trát Lan Đinh mang theo tộc nhân còn sót lại di dời.

Vì vậy thời gian ở chung giữa nàng và Cố Hàn Uyên đã không còn nhiều.

Chân Tố Thiện khó được thẳng thắn thành khẩn một lần, ngượng ngùng bỏ qua một bên ánh mắt, gương mặt diễm lệ đỏ bừng lên, thanh âm bé không thể nghe nói: Cái kia.

Thời gian thực ra vẫn còn một chút, Cố công tử có thể ở lại lâu hơn một chút.

Dứt lời liền thấp thỏm đợi Cố Hàn Uyên đáp lại.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không làm Chân Tố Thiện thất vọng.

Chỉ thấy hắn tự tay vuốt ve đôi môi tươi đẹp của Chân Tố Thiện, dịu dàng nói: Rời đi sớm như vậy, quả thật có chút đáng tiếc.

Bất quá thời gian gấp gáp, phải khổ cực phu nhân.

Chân Tố Thiện nghe vậy buông xuống tâm tình thấp thỏm, trên gương mặt xinh đẹp càng thêm vài phần kiều mị, hành động lại vô cùng nhu thuận.

Cố Hàn Uyên vuốt vuốt sợi tóc màu vàng óng trong tay.

Trước mắt là một mảnh trắng muốt mỹ luân mỹ hoán.

Trong lòng càng vui mừng.

Qua hồi lâu, tiếng ho nhẹ của Chân Tố Thiện vang lên.

Nàng thất thần nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Mấy ngày trôi qua, mùi hương đáng sợ kia đã hoàn toàn quen thuộc.

Nào còn có sự kháng cự như trước.

Hồi tưởng nụ cười hài lòng của Cố Hàn Uyên, nàng u u thở dài, sau đó thần sắc trở nên kiên định.

Rửa mặt mặc quần áo xong, nàng mang theo Hoa Trát Ngao cùng nhau đi tới Đại Tướng Quân Phủ.

Đêm khuya, một thân ảnh từ ngoài cửa sổ phòng Cố Hàn Uyên nhảy vào.

Chính là Chân Tố Thiện từ Đại Tướng Quân Phủ trở về.

Nàng một đường tiềm hành mà đến, còn chưa kịp lấy hơi, liền đồng tử co rút nhanh mà đứng sững tại chỗ.

Lý Thanh La và Cam Bảo Bảo nhìn thấy người lạ đột nhiên xông vào từ ngoài cửa sổ, đồng thời kinh hô một tiếng.

Cố Hàn Uyên thấy thế trấn an hai nàng nói: Không cần khẩn trương, là Chân phu nhân tới.

Lý Thanh La nghe vậy giận dỗi trừng Cố Hàn Uyên một cái, ngượng ngùng nói: Ngươi biết rõ Chân muội muội muốn tới, sao không báo trước cho chúng ta một tiếng.

Ngược lại hướng về Chân Tố Thiện đang kinh ngạc nói: Chân muội muội, sao trễ như vậy mới đến.

Là tìm Hàn Uyên có chuyện gì sao.

Hắn luôn hấp tấp như vậy, để muội chê cười rồi.

Lý Thanh La tuy chưa từng gặp qua vị tỷ muội mới này, nhưng sớm đã tự giác định ra cao thấp.

Tự nhận là tỷ tỷ, nàng vốn còn muốn duy trì hình tượng trước mặt người mới.

Không ngờ lần đầu gặp mặt lại trong tình cảnh như vậy.

Nàng càng nghĩ càng bực, nhịn không được lại trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cam Bảo Bảo cũng bất đắc dĩ nói: Sớm biết Chân muội muội sẽ đến, ta đã không theo rồi.

Đồng dạng ngượng ngùng trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Ta cũng đâu biết phu nhân khi nào mới tới, chẳng lẽ cứ đợi mãi sao.

Chân Tố Thiện không biết nên ứng phó thế nào với tiếng Chân muội muội của hai nàng.

Nàng có thể chưa từng thừa nhận mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Huống hồ mặc dù nàng đối với Cố Hàn Uyên đã không còn nửa điểm bí mật nào để nói, nhưng chung quy vẫn có chút bất đồng với hai nàng.

Bằng không cũng sẽ không kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

Ba nữ nhân nhất thời ngượng ngùng đến mức không biết làm sao.

Cố Hàn Uyên lại thần sắc tự nhiên giới thiệu lẫn nhau cho ba nàng.

Bộ dáng bình tĩnh kia lại rước lấy ba cặp mắt trắng.

Chân Tố Thiện rốt cuộc vẫn không dám mặt dày kêu hai nàng tỷ tỷ.

Nàng ấp úng nói: Vậy thiếp thân vẫn nên ra ngoài trước thì hơn.

Cố Hàn Uyên lại lúc này trầm giọng nói: Phu nhân đi Đại Tướng Quân Phủ, kết quả thế nào.

Gấp gáp như vậy đến đây, hẳn là có tin tức quan trọng phải nói cho ta biết đi.

Chân Tố Thiện trầm mặc trong chốc lát, vẫn là ngưng trọng gật đầu.

Lý Thanh La và Cam Bảo Bảo thấy bọn họ quả thật có chuyện quan trọng, mặc dù trong lòng có chút khó chịu, Lý Thanh La vẫn hiểu ý người nói: Vậy ta cùng Cam muội muội ra ngoài trước nhé.

Nói rồi liền định kéo Cam Bảo Bảo đứng dậy rời đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lại từ chối nói: Các ngươi cũng không phải người ngoài, không cần thiết phải ra ngoài.

Lý Thanh La nghe vậy có chút há hốc miệng nói: Nhưng mà như vậy.

Cố Hàn Uyên trực tiếp cắt ngang lời nói: Phu nhân, cứ nói đi.

Bên Phương Dạ Vũ rốt cuộc là tình huống gì.

Lý Thanh La còn muốn nói gì, lúc này lại cũng không nói ra được, đành bất đắc dĩ ngượng ngùng quay đầu đi, không dám nhìn Chân Tố Thiện.

Bên cạnh Cam Bảo Bảo lúc này cũng không tiện bỏ Lý Thanh La mà đi.

Huống hồ xem ý chí kiên định của Cố Hàn Uyên, nếu như lại nói ngược lại lời, trời mới biết sau đó sẽ bị trừng phạt thế nào.

Chân Tố Thiện thấy thế có chút bất lực trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Tuy đoạn thời gian ở chung này đã hiểu rõ Cố Hàn Uyên không ít, cũng biết hắn ở một phương diện khác có chút hoang đường, thế nhưng việc hắn mặt dày như vậy lại ngoài dự liệu của nàng.

Cố Hàn Uyên lại đầy ẩn ý nhắc nhở một câu: Phu nhân đây là thế nào.

Chẳng lẽ là có gì khó xử sao.

Chân Tố Thiện nghe vậy trợn mắt trắng dã, thầm buồn nói: Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta khó xử chỗ nào sao.

Nàng có lòng muốn trực tiếp rời đi, nhưng nhìn thái độ của Lý Thanh La, dưới chân lại tựa như mọc rễ vậy không thể động đậy.

Trong lúc nhất thời lại không biết là vì tò mò hay là vì không cam lòng cứ thế rời đi, lại thêm tin tức có được từ Phương Dạ Vũ càng trọng yếu hơn.

Suy đi nghĩ lại, Chân Tố Thiện vẫn là khô khốc mở miệng nói: Lý Nguyên Hạo đã chết.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại cũng không mấy bất ngờ.

Mặc dù là vì đoạt Thái Tử Phi của Lý Ninh Lệnh Ca, vội vàng lâm hạnh mỹ nhân cũng không nên lâu như vậy không lộ diện.

Quả nhiên, Chân Tố Thiện lại nói: Chết đã mấy ngày rồi.

Là bị Hoa Giải Ngữ giết.

Cố Hàn Uyên thần sắc cổ quái hỏi: Lý Nguyên Hạo sẽ không phải là bị ép khô mà chết đi.

Ma Sư Cung có hai đại hộ pháp cao thủ, theo thứ tự là Bạch phát Liễu Diêu Chi và Hồng nhan Hoa Giải Ngữ, cùng xưng Bạch Phát Hồng Nhan.

Hai người hung tàn độc ác, âm tà bất kham, yêu thích nhất là hiệp chơi thiếu nam thiếu nữ, làm nhiều việc ác.

Hoa Giải Ngữ càng tinh thông Thải Bổ Chi Thuật, không ít cao thủ đều gặp độc thủ của nàng.

Chân Tố Thiện nghe vậy vô ý thức liếc nhìn hai nữ nhân bên cạnh Cố Hàn Uyên, gương mặt kiều diễm không khỏi đỏ ửng.

Trong lòng thầm nghĩ: Lý Nguyên Hạo lại không cường tráng như ngươi, bị Hoa Giải Ngữ ép khô mà chết, có gì mà kỳ lạ đâu.

Nét mặt nàng cố giả bộ trấn tĩnh nói: Thiếp thân ở Đại Tướng Quân Phủ gặp được Hoa Giải Ngữ.

Mặc dù nàng ấy không nói là đã giết Lý Nguyên Hạo thế nào, nhưng nhìn bộ dáng đắc ý của nàng ấy, hơn phân nửa chính là như Cố công tử đã đoán.

Đáng tiếc sắc mặt càng đỏ thắm đã bại lộ nội tâm nàng không bình tĩnh.

Tâm tư Cố Hàn Uyên thay đổi thật nhanh, đột nhiên lại hỏi: Ở Đại Tướng Quân Phủ nhưng có nhìn thấy Lý Ninh Lệnh Ca không.

Chân Tố Thiện lúc này lực chú ý có chút không tập trung, ngẩn ra một chút mới trả lời: Không thấy Lý Ninh Lệnh Ca.

Dường như cùng Dã Lợi Huynh Đệ liên đêm ra khỏi thành điều binh đi rồi.

Cố Hàn Uyên nhất thời hiểu rõ mưu tính của Phương Dạ Vũ.

Chương 375

Tuy là nghi vấn, lại dùng giọng khẳng định nói: Hoa Giải Ngữ chính là Thái Tử Phi trong truyền thuyết sao.

Thảo nào lại bị Lý Nguyên Hạo cướp đi.

Hoa Giải Ngữ tuy độc ác, âm tà, nhưng tư sắc cũng quá mức xinh đẹp.

Bằng không cũng không thể nào câu dẫn nhiều nam tử bị nàng Thải Âm Bổ Dương đến vậy.

Thậm chí dựa vào tay Thải Âm Bổ Dương thuật này, tuổi đã qua năm mươi lại vẫn như thiếu nữ mười sáu tuổi vậy.

Chỉ cần Mông Cổ cho nàng an bài một thân phận không có trở ngại, Lý Ninh Lệnh Ca liếc mắt chọn trúng nàng làm Thái Tử Phi cũng chẳng có gì lạ.

Thậm chí bị Lý Nguyên Hạo cướp đi sau đó, Lý Ninh Lệnh Ca còn đối với nàng nhớ mãi không quên.

Lý Nguyên Hạo coi trời bằng vung cường đoạt Thái Tử Phi, cũng chính là mồi lửa của cuộc phản loạn này.

Chiêu Ám Độ Trần Thương này của Phương Dạ Vũ quả thật không tệ.

Thậm chí sau đó còn có thể mượn Hoa Giải Ngữ khống chế Lý Ninh Lệnh Ca trở thành con rối của Mông Cổ.

Chân Tố Thiện nghe vậy cũng phản ứng lại, suy nghĩ một chút, có chút kinh dị nói: Thì ra kế hoạch của Phương Dạ Vũ hóa ra là Ám Độ Trần Thương.

Thảo nào mấy ngày hôm trước Lý Nguyên Hạo đột nhiên đồng ý điều động thiết phật.

Nghĩ đến lúc đó hắn đã chết, chiếu thư chắc là ngụy tạo, chỉ triệu tập một ngàn người cũng là tránh cho gây ra hoài nghi đi.

Phương Dạ Vũ và Chân Tố Thiện hai người lẫn nhau không tín nhiệm.

Vì vậy rất nhiều kế hoạch tỉ mỉ cũng không từng báo cho Chân Tố Thiện.

Thậm chí bởi vì Cố Hàn Uyên là nhân tố ngoài ý muốn, Phương Dạ Vũ đối với yêu cầu của Chân Tố Thiện cũng là ưu tiên bên Cố Hàn Uyên.

Thăm dò, giám thị, hạ độc, đều là nhiệm vụ Phương Dạ Vũ giao cho nàng.

Đáng tiếc Chân Tố Thiện đã bị Cố Hàn Uyên xúi giục, không chỉ làm không công, còn bại lộ tình báo.

Cố Hàn Uyên vẫn luôn nhàn nhã du tẩu giữa các nữ nhân, tựa như tuyệt không quan tâm Phương Dạ Vũ sẽ hành động thế nào.

Kỳ thực đã sớm tính toán kỹ càng.

Thứ nhất, các nữ nhân bản thân liền là thu hoạch.

Hoắc Thanh Đồng và Phó Quân Du tạm thời không đề cập tới.

Chân Tố Thiện lại có thể đơn giản cung cấp tình báo của Mông Cổ, căn bản không cần thiết lãng phí tinh lực trên người Phương Dạ Vũ.

Thứ hai, có thể đạt đến tác dụng mê hoặc.

Cố Hàn Uyên ngoại trừ lần đầu tiên tiếp xúc Chân Tố Thiện là quang minh chính đại, những lần khác đều dùng phương thức lẻn vào.

Theo Phương Dạ Vũ, căn bản sẽ không nghĩ đến Chân Tố Thiện đã bị xúi giục, còn từng khinh thường cho rằng Cố Hàn Uyên chìm đắm trong sắc đẹp của Hoắc Thanh Đồng và Phó Quân Du.

Đồng thời có tình báo của Hiểu Lôi và Diệp Nhị Nương, Cố Hàn Uyên đã sớm thăm dò tình huống Tây Hạ.

Hắn khẳng định nói: Hoa Giải Ngữ không thể tìm được Hổ Phù của Cấm Quân hoàng cung sao.

Bằng không không cần làm điều thừa.

Chân Tố Thiện gật đầu tán thành nói: Mấy ngày nay Phương Dạ Vũ quả thật vẫn luôn tìm người, chỉ là không biết cụ thể tìm ai.

Nàng thần sắc khẽ động, hỏi: Chẳng lẽ là đang tìm xem Hổ Phù của Cấm Quân hoàng cung đang ở trên tay ai sao.

Cố Hàn Uyên chắc chắn nói: Hổ Phù ở trên tay Nhất Tàng Ngoa Bàng.

Chân Tố Thiện nghe vậy ngẩn ra, rất nhanh phản ứng kịp Cố Hàn Uyên nói tới ai.

Quốc tướng.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Còn nhớ Hoàng phi thần bí chưởng quản Nhất Phẩm Đường của Tây Hạ không.

Nhất Tàng Ngoa Bàng là nghĩa huynh của nàng, cậu của Lý Lượng Tộ.

Hoàng phi thần bí dĩ nhiên là chỉ Lý Thu Thủy.

Năm đó Lý Thu Thủy để có được lực lượng đối kháng Vu Hành Vân, liền lựa chọn gả cho Lý Nguyên Hạo.

Nhưng nếu không có một thân phận đúng quy cách, mặc dù dựa vào mỹ sắc được sủng ái, cũng khó mà kéo dài.

Càng chưa nói chưởng khống quyền lực.

Vì vậy liền cùng Nhất Tàng Ngoa Bàng đạt thành hợp tác, nhận hắn làm nghĩa huynh.

Với dung mạo của Lý Thu Thủy trước khi bị Vu Hành Vân hủy dung, mặc dù tuổi thật lớn hơn Nhất Tàng Ngoa Bàng, nàng cũng có thể ung dung lừa gạt được.

Sau đó tuy Lý Thu Thủy dung mạo bị Vu Hành Vân hủy hoại, thế nhưng bằng vào võ công cường đại và thủ đoạn, sinh ra con trai Lý Lượng Tộ, lại có Quốc tướng Nhất Tàng Ngoa Bàng làm ngoại viện, Lý Thu Thủy mới vẫn duy trì địa vị siêu nhiên, trở thành Hoàng phi thần bí thực tế chưởng quản Nhất Phẩm Đường của Tây Hạ.

Ngay cả Hách Liên Thiết Thụ cũng là thủ hạ của nàng, bị sung làm Thống Lĩnh bề ngoài của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Vì vậy Phương Dạ Vũ muốn đoạt được Tây Hạ, ba người Lý Thu Thủy, Lý Lượng Tộ, Nhất Tàng Ngoa Bàng chính là cái đinh không thể không nhổ.

Chân Tố Thiện bừng tỉnh đại ngộ nói: Thảo nào Phương Dạ Vũ muốn thiếp thân ngày mai dẫn người mai phục bên ngoài Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, chặn giết vị Hoàng phi thần bí kia.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Thanh La đang có chút kích động vì nhắc tới Lý Thu Thủy, đầy ẩn ý cười nói: Vị Hoàng phi thần bí kia ta vẫn còn có thể dùng, đến lúc đó ta sẽ hiện thân cứu nàng.

Chân Tố Thiện nhất thời sửng sốt, nghi ngờ hỏi: Có thể dùng.

Ngươi không phải là muốn giúp đỡ Lý Lượng Tộ sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu nói: Không có gì bất ngờ xảy ra, Lý Lượng Tộ hẳn là cũng đã chết.

Chân Tố Thiện nghe vậy cả kinh: Lý Lượng Tộ chết rồi.

Lý Thanh La nghe đệ đệ cùng mẹ khác cha của mình đã chết, trong lòng cũng chấn động, tức thì trợn to hai mắt.

Cố Hàn Uyên hít sâu một hơi, ngữ khí vi diệu giải thích: Lý Lượng Tộ ngày hôm trước đi nhìn Lý Nguyên Hạo ôm bệnh nhẹ, sau đó liền không ai gặp lại hắn.

Đây là tình báo biết được từ Hiểu Lôi.

Đương nhiên cũng thuận tiện khiêu khích một phen thị nữ đơn thuần ngượng ngùng xấu hổ kia.

Chân Tố Thiện đầu tiên là kỳ lạ liếc nhìn Lý Thanh La.

Vốn dĩ vì nói về chính sự mà xinh đẹp khuôn mặt đã tĩnh táo lại có xu thế ửng hồng.

Thân thể mềm mại không khỏi khẽ run, cố gắng dời đi sự chú ý của bản thân.

Chân Tố Thiện cố tự trấn tĩnh nói: Trách không được Phương Dạ Vũ còn chưa tìm được Hổ Phù liền trực tiếp động thủ, thì ra là Lý Nguyên Hạo và Lý Lượng Tộ đều đã chết.

Lý Nguyên Hạo còn có thể nói là chìm đắm nữ sắc không để ý triều chính, Lý Lượng Tộ chết lại không lừa gạt được bao lâu.

Nàng lại nghi hoặc hỏi: Nhưng là cứ như vậy, vị Hoàng phi thần bí kia còn có tác dụng gì.

Cố Hàn Uyên nhếch môi nở nụ cười đầy ẩn ý, chậm rãi nói: Hoàng phi thần bí tên là Lý Thu Thủy, là mẹ của A La.

Chân Tố Thiện kinh hô: Cái gì.

Lý Thanh La cũng thét lên kinh hãi một tiếng.

Bên cạnh Cam Bảo Bảo nhanh tay đỡ lấy nàng.

Cam Bảo Bảo đỡ lấy Lý Thanh La đang thất thần.

Dưới ánh mắt ý bảo của Cố Hàn Uyên, nàng không thể làm gì khác hơn là làm bộ không thấy ánh mắt quỷ dị kia của Chân Tố Thiện.

Cố Hàn Uyên lúc này giải thích: A La cùng Lý Lượng Tộ là tỷ đệ cùng mẹ khác cha.

Thay vì tìm những người khác làm con rối, không bằng trực tiếp đỡ Lý Thu Thủy nắm quyền.

Với căn cơ của nàng ở Tây Hạ, trong tình huống Lý Nguyên Hạo, Lý Lượng Tộ, Lý Ninh Lệnh Ca đều bỏ mình, việc nắm quyền cũng không khó.

Chân Tố Thiện khẽ nuốt nước miếng, hóa giải cổ họng khô cạn, ngọc nhan yểu điệu hỏi: Ngươi là muốn chưởng khống Lý Thu Thủy.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên gật đầu thừa nhận, nghi ngờ hỏi: Nhưng là mặc dù Lý Thu Thủy là mẹ của Lý tỷ tỷ, cũng chưa chắc sẽ nghe lời ngươi đi.

Chân Tố Thiện thậm chí không tự chủ gọi Lý Thanh La là tỷ tỷ.

Đáng tiếc lại không thể bị nàng nghe thấy.

Chân Tố Thiện đột nhiên nhìn về phía Cam Bảo Bảo, gương mặt diễm lệ đỏ bừng đồng thời linh quang chợt lóe, thần sắc kinh hãi chần chờ nói: Chờ đã, ngươi không phải là muốn.

Cố Hàn Uyên thấy nàng đoán được ý nghĩ của mình, khóe miệng mỉm cười thản nhiên nói: Chính là như ngươi nghĩ.

Chân Tố Thiện cảm giác tam quan của mình đều bị chấn động.

Chuyện mẹ con cùng một chồng trên thảo nguyên cũng chẳng phải chuyện lạ, thế nhưng dù là ở trên thảo nguyên không có lễ giáo ràng buộc, nàng cũng chưa từng nghe nói qua chuyện phi thường như vậy.

Nàng liếc nhìn Lý Thanh La còn chưa hồi phục tinh thần, cùng với Cam Bảo Bảo lúc này không dám nhìn nàng, nhịn không được vỗ trán đau đầu nói: Để thiếp thân từ từ.

Chân Tố Thiện tốt một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, hỏi một vấn đề nàng rất bận tâm: Lý Thu Thủy tuổi tác.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Rất lớn, thế nhưng nàng có thuật trú nhan, nhìn qua sẽ không vượt quá bốn mươi tuổi.

Hơn nữa cùng A La tướng mạo tương tự.

Chân Tố Thiện lại liếc nhìn Cam Bảo Bảo xinh đẹp, thân hình yểu điệu.

Sự băn khoăn trong lòng cuối cùng cũng bình thường trở lại ít nhiều.

Nàng hậm hực nói: Thảo nào, thiếp thân còn tưởng rằng chàng thực sự không kỵ húy điều gì.

Chân Tố Thiện trong lòng khó chịu như trước.

Hết lần này tới lần khác nàng bây giờ đã động lòng với Cố Hàn Uyên, tối nay còn thấy tận mắt một phen.

Cam Bảo Bảo vậy cũng còn chưa xong việc.

Vì vậy nàng càng cảm thấy ghen ghét.

Khắp khuôn mặt là vẻ ghét bỏ, nàng giễu cợt nói: Thiếp nói, Cố công tử anh minh thần võ, chàng không phải cảm thấy bản thân quá hoang đường sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt một tiếng, vẫn chưa trực tiếp đáp lại lời trào phúng của nàng, ngược lại nói một chủ đề nhìn như không chút liên quan nào: Ta có một môn thần công Vạn Tượng Âm

Dương Quyết.

Chân Tố Thiện giật mình, nghi ngờ hỏi: Có ý tứ gì.

Cố Hàn Uyên ngữ khí không rõ nói: Có thể thanh xuân vĩnh trú, kéo dài thọ mệnh mấy ngàn năm.

Chân Tố Thiện nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó liền tức giận nói: Cố công tử nghĩ thiếp thân là đứa trẻ ba tuổi sao.

Cố Hàn Uyên mặt không đổi sắc nói: Ta nói thật.

Nhìn Cố Hàn Uyên với thần tình nghiêm túc như vậy, vẻ mặt nghi ngờ của Chân Tố Thiện dần dần bị chấn động thay thế.

Nàng hít sâu một hơi khí lạnh, thở dài nói: Trên đời lại vẫn có loại thần công này, chẳng khác gì tiên pháp.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa giải thích sự khác biệt giữa Vạn Tượng Âm Dương Quyết và công pháp tu tiên chân chính.

Hắn chỉ đạm nhiên nói: Cho nên, thời gian và tuổi tác đối với ta cùng những nữ nhân của ta mà nói đã không còn ý nghĩa.

Càng sẽ không bị đạo đức thế tục trói buộc.

Chân Tố Thiện chợt hiểu ra nói: Thì ra là thế, trách không được chuyện kinh thiên động địa như vậy, ngươi cũng có thể không chút do dự.

Trong mắt nàng hiện lên một tia hâm mộ.

Dù sao thanh xuân vĩnh trú là khát vọng của vô số nữ tử, chớ đừng nhắc tới thọ mệnh mấy ngàn năm, không ai không muốn sở hữu.

Nàng cũng hiểu tại sao Cố Hàn Uyên lại không chịu sự ràng buộc của đạo đức thế tục.

Chỉ cần cứ thử đặt mình vào tình huống đó, thì dù có hoang đường thế nào, trăm năm sau còn có ai nhớ không.

Nhưng mà dù đã qua trăm năm, trong sinh mệnh dài đằng đẵng cũng chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi.

Thế nhưng lời Cố Hàn Uyên nói ngay sau đó đã cắt đứt tâm tư phức tạp của Chân Tố Thiện.

Muốn học Vạn Tượng Âm Dương Quyết sao.

Hắn nói dĩ nhiên là chỉ Âm Thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Chân Tố Thiện vô ý thức chỉ xuống chính mình, khó có thể tin hỏi: Thiếp thân có thể học sao.

Lúc này biểu tình của Cố Hàn Uyên, liền cùng lúc trao cho Chân Tố Thiện Đồng tâm bội phục vậy ôn nhu.

Hắn chậm rãi dịu dàng nói: Ta không muốn trăm năm sau sẽ không còn được gặp lại nàng.

Sự rung động khó tả dâng lên trong lòng Chân Tố Thiện, trái tim nàng càng đập thình thịch.

Trong nháy mắt nàng đỏ mặt tới mang tai, lắp bắp khẽ nói: Ngươi người này sao cứ luôn.

Nàng nhìn về phía Cam Bảo Bảo rõ ràng cảm thấy thẹn khó nhịn, nhưng vẫn cứ thuận theo như vậy, đột nhiên liền hiểu vì sao Cố Hàn Uyên rõ ràng phong lưu hoang đường, nhưng vẫn có nhiều nữ tử thiêu thân lao đầu vào lửa mà yêu hắn.

Chân Tố Thiện cúi thấp đôi mắt đẹp, e sợ bị Cố Hàn Uyên nhìn ra tình ý trong mắt nàng.

Ngữ khí hơi trầm xuống mà hỏi: Dù thiếp thân còn chưa phải là nữ nhân của ngươi sao.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý cười, đương nhiên vậy nói: Ngươi cảm thấy có phân biệt sao.

Vẫn nghĩ rằng bản thân có thể trốn thoát.

Chân Tố Thiện nghe vậy cũng lộ ra nụ cười thanh thản.

Lời Cố Hàn Uyên nói trúng vào tâm khảm của nàng.

Nàng ở trước mặt Cố Hàn Uyên hầu như không giữ lại chút nào, chút trinh tiết này trên thực tế đã không còn ý nghĩa gì lớn.

Nàng chủ động tiến lên trước, hướng Cố Hàn Uyên khẽ điểm một cái, tươi cười như hoa nói: Nói cũng phải.

Cố công tử vẫn trước sau như một bá đạo.

Cố Hàn Uyên tặc lưỡi, khóe miệng treo lên vẻ mỉm cười hỏi lần nữa: Vậy nàng nguyện ý học sao.

Chân Tố Thiện tinh nghịch hơi chớp đôi mắt đẹp màu xanh biếc, tươi cười quyến rũ nói: Học xong phía sau cũng có thể sao.

Có thể.

Dạy thiếp thân.

Tốt.

Tư chất luyện võ của Chân Tố Thiện không thấp, rất nhanh liền nhập môn Âm Thiên.

Cảm thụ được biến hóa rõ rệt của thân thể, da thịt trở nên mịn màng như thiếu nữ mười sáu tuổi.

Vốn là gương mặt mang vẻ đẹp dị vực phong tình, nay càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Chân Tố Thiện thán phục nói: Công pháp này thật thần kỳ.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý cười nói: Còn có những điểm thần kỳ hơn, nàng còn chưa thể nghiệm đến.

Tuy Cố Hàn Uyên vẫn chưa nói rõ cụ thể, thế nhưng Chân Tố Thiện không biết sao lại chợt nghe ra ý tứ trong lời ám chỉ của hắn.

Thần sắc quyến rũ cười duyên nói: Cố công tử, thiếp thân đẹp không.

Loại vấn đề này đối với Cố Hàn Uyên mà nói chẳng cần suy nghĩ.

Hắn thẳng thắn khen: Thiện Nhi đương nhiên rất đẹp.

Có lẽ là nghe được Cố Hàn Uyên trực tiếp gọi tên nàng, tâm tình Chân Tố Thiện lại tựa như càng thêm vui mừng.

Đôi mắt mị hoặc như tơ mà hỏi: Muốn thiếp thân cùng chàng.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ hỏi: Thiện Nhi là muốn nộp học phí sao.

Chân Tố Thiện cười duyên bỏ lại một câu Mơ đẹp. rồi nhảy lên bệ cửa sổ.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, gương mặt Chân Tố Thiện lúc này phảng phất có vài phần đẹp đẽ tinh xảo như tinh linh.

Nàng liếc nhìn Lý Thanh La và Cam Bảo Bảo, hàm ý sâu xa nói: Lần sau lại giao.

Cố Hàn Uyên hiểu rõ cười nói: Vậy lần sau nhưng không cho phép dừng lại giữa chừng đâu.

Chân Tố Thiện nghe vậy rất là xấu hổ hừ lạnh: Lời này hẳn là thiếp thân phải nói mới đúng.

Trời mới biết nàng gần đây nhịn nén biết bao vất vả.

Nàng lại hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái, đạp ánh trăng biến mất ở ngoài cửa sổ.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười cười.

Hắn lúc này nhưng còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Ngày thứ hai, Hách Liên Thiết Thụ đột nhiên thay đổi phong cách trì hoãn trước đó.

Hắn cực kỳ dứt khoát kết thúc các cuộc tỷ thí còn lại, chỉ để lại mười người cuối cùng.

Cố Hàn Uyên gặp đối thủ hoặc là đối phương chịu thua, hoặc là được an bài miễn thi, nên không cần ra tay.

Tiêu Phong, Đoàn Dự, Thượng Quan Hải Đường, Hoàn Nhan Thuyết Tế, Tông Tán vương tử và Cát Nhĩ Đan sáu người ngược lại đã nổi danh.

Ba kẻ vô danh khác cũng lọt vào top mười cuối cùng.

Thượng Quan Hải Đường vẻ mặt nghiêm túc nói: Cố huynh, ta cảm giác có gì đó không ổn.

Cố Hàn Uyên thuận miệng qua loa đáp: Chắc là người Mông Nguyên sắp tới thôi.

Thượng Quan Hải Đường không có thông tin cụ thể nào về Mông Nguyên, tự nhiên hoàn toàn không biết gì về kế hoạch của Phương Dạ Vũ.

Nàng gật đầu đồng ý: Ta cũng nghĩ vậy, Tây Hạ quả nhiên vẫn xem trọng Mông Nguyên hơn.

Nàng bất đắc dĩ thở dài nói: Đáng tiếc vẫn không thể gặp được Lý Nguyên Hạo, làm hại ta ở đây lãng phí thời gian.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta lại không nghĩ như vậy.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: Cố huynh có ý gì.

Cố Hàn Uyên cười ấm áp nói: Ta thật cao hứng trong khoảng thời gian này có thể cùng Thượng Quan huynh đệ tâm đầu ý hợp.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy lòng khẽ động, trên mặt nổi lên một vệt đỏ ửng, không khỏi có chút chột dạ.

Nàng giả vờ sảng lãng cười nói: Ta còn lo Cố huynh chê ta phiền.

Lời này của nàng cũng mang theo ý dò xét.

Dù sao nàng từng mấy lần thấy Cố Hàn Uyên cùng các nữ tử khác giao lưu, nàng cũng không nhịn được mà nói móc vài câu.

Chương 376

Nàng lo lắng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra sơ hở.

Cố Hàn Uyên giả vờ không biết nói: Thượng Quan huynh đệ độ lượng rộng rãi, cao thượng, hận không thể cầm đuốc soi dạ đàm.

Trong lòng hắn cười thầm, không biết lúc nào có cơ hội ngủ chung.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không biết ý tưởng thật sự của Cố Hàn Uyên, trong lòng ngược lại có chút vui vẻ.

Nàng trong sáng cười nói: Cố huynh khen lầm rồi, biết đâu sẽ có cơ hội.

Lúc này trên đài, Hách Liên Thiết Thụ hắng giọng nói: Mời mười vị anh hùng hào kiệt đi đến Thanh Phượng Các tiến hành Văn Thí cuối cùng, Ngân Xuyên quận chúa sẽ ra đề cho các vị.

Lời vừa dứt, mọi người đều lộ ra thần sắc kích động.

Bọn họ đều là vì Lý Thanh Lộ mà đến.

Tông Tán vương tử vẻ mặt háo sắc nói: Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Ngân Xuyên quận chúa.

Nghe nói Ngân Xuyên quận chúa xinh đẹp thế gian vô song, không biết sẽ là mỹ nhân như thế nào.

Cát Nhĩ Đan tự ngạo nói: Tông Tán vương tử, chúng ta tuy có chút giao tình, nhưng đến lúc đó ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình với ngươi.

Tông Tán vương tử đồng dạng ngạo nghễ nói: Bản vương tử đối với Ngân Xuyên quận chúa cũng là nhất định phải có được.

Hai kẻ ngốc nghếch này tự nhiên tranh chấp nhau, làm người ta buồn cười.

Cố Hàn Uyên lại không để ý đến cuộc tranh chấp như thật của hai kẻ ngốc kia.

Hắn nhìn sắc mặt Hách Liên Thiết Thụ, khẽ nhíu mày.

Hách Liên Thiết Thụ lúc này thần tình phi thường không tự nhiên, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Một thoáng suy nghĩ, trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ nghiền ngẫm.

Lúc này một cung nữ đi tới trước mặt mọi người, hướng mọi người hành lễ nói: Mời mười vị người thắng tỷ võ theo nô tỳ tới.

Những kẻ bị loại muốn kháng nghị, nhưng lại bị Hách Liên Thiết Thụ sai người đuổi đi.

Mười người đi theo cung nữ đến Thanh Phượng Các.

Cung nữ đưa mọi người tới sau đó trực tiếp cáo lui, chỉ để lại mọi người nhìn nhau.

Tông Tán vương tử gãi đầu hỏi: Ngân Xuyên quận chúa rốt cuộc có ý gì.

Chưa có ai trả lời hắn, một tiếng cười ngạo mạn vang lên.

Ha ha, Ngân Xuyên quận chúa đương nhiên là đang chờ bản vương.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng cười, lẩm bẩm một tiếng Tới rồi.

Chỉ thấy nam tử dẫn đầu cao lớn khôi ngô, thần sắc cuồng ngạo.

Hơn mười người đi theo phía sau hắn, lúc đi hơi thở trầm ổn, trong mắt ẩn chứa thần quang, rõ ràng đều là cao thủ.

Thượng Quan Hải Đường kinh hô: Húc Liệt Ngột.

Mọi người nghe vậy đều giật mình.

Vốn tưởng rằng Húc Liệt Ngột sẽ không tới, không ngờ hắn lại trực tiếp bỏ qua Võ Thí, đường hoàng xuất hiện vào lúc này.

Đối với loại đãi ngộ bất công này, sắc mặt mọi người đều không tốt.

Tông Tán vương tử với tính tình ngốc nghếch của mình lại bắt đầu gây sự, căm giận nói: Ngươi ngay cả Võ Thí cũng không tham gia, hẳn là tính là bỏ quyền.

Húc Liệt Ngột khinh miệt liếc nhìn Tông Tán vương tử, nhàn nhạt nói: Thổ Phiên lúc nào có thể quản đến trên đầu Mông Nguyên.

Ngươi.

Tông Tán vương tử nghe vậy càng thêm tức giận, đang định nói gì đó thì cánh tay đã bị Cưu Ma Trí giữ chặt.

Cưu Ma Trí liên tục lắc đầu ý bảo hắn đừng vọng động.

Tông Tán vương tử đối với Cưu Ma Trí tín phục nhất, thấy hắn cực lực khuyên can, đành phải hừ một tiếng quay đầu đi, làm như không thấy.

Cưu Ma Trí thấy thế thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ngưng trọng nhìn hơn mười người đi theo sau Húc Liệt Ngột, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Trong số những người này, Đại Tông Sư tuyệt đối không chỉ một vị.

Thực lực của Mông Nguyên thật sự đáng kinh ngạc.

Hắn đột nhiên vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang thần sắc lạnh nhạt, thầm nghĩ trong lòng: Không biết Cố công tử có phải là đối thủ của bọn họ không.

Cưu Ma Trí vì mối quan hệ với Cố Hàn Uyên mà quỹ tích cuộc đời đã thay đổi rất nhiều.

Hắn không học được Thiếu Trạch Kiếm từ Đoàn Dự, cũng không đoạt được Dịch Cân Kinh từ Du Thản Chi.

Cách thời kỳ đỉnh cao nhất còn kém vài phần, nhưng cũng nhân họa đắc phúc không bị tẩu hỏa nhập ma.

Cố Hàn Uyên cũng đang đánh giá những người phía sau Húc Liệt Ngột.

Hắn có chút bất ngờ khi Phương Dạ Vũ lại đi cùng Húc Liệt Ngột.

Vốn cho rằng hắn sẽ chọn tọa trấn phía sau bày mưu tính kế, không ngờ lại đường hoàng xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên nhìn qua, còn lộ ra nụ cười hữu thiện.

Kết hợp với vẻ ngoài anh tuấn nho nhã, rất dễ khiến người ta có hảo cảm.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng có chút buồn cười.

Phương Dạ Vũ đây là cho rằng mình còn chưa biết lai lịch của hắn sao.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không chỉ sớm đã biết Phương Dạ Vũ, mà Chân Tố Thiện còn bán đứng hắn sạch sẽ.

Hơn mười người kia cũng nằm trong tình báo mà Chân Tố Thiện cung cấp.

Cưu Ma Trí nghĩ đến vẫn còn quá bảo thủ.

Đại Tông Sư có đến năm người, đều là cao thủ Hắc Bảng: Thất Tiệt Nhuyễn Thương Công Lương Thuật, Câu Hồn Yêu Nương Cam Ngọc Ý, Thập Ác trang chủ Đàm Ứng Thủ, Tiêu Dao môn chủ Mạc Ý Nhàn, Phật Môn Ma Đầu Hồng Huyền Phật.

Năm người còn lại là Ngũ Sát Tướng của Ma Sư Cung: Kim tướng, Mộc tướng, Thủy tướng, Hỏa tướng, Thổ tướng.

Ngũ Sát Tướng ngoại trừ Thủy tướng vẫn là Tiên Thiên đỉnh phong, bốn người còn lại đều là Tông Sư.

Năm người còn có một trận pháp hợp kích đặc biệt, hợp lực có thể lực kháng Đại Tông Sư.

Đội hình như vậy có thể nói là xa hoa.

Cũng khó trách Húc Liệt Ngột dám chạy đến Tây Hạ.

Điều thú vị là Thủy tướng tên thật Thủy Nhu Tinh, cũng là nữ giả nam trang.

Nàng cao minh hơn Thượng Quan Hải Đường, trực tiếp dùng mặt nạ da người.

Lúc này tấm mặt hung ác kia không phải là chân dung của nàng.

Hơn nữa, Thủy Nhu Tinh trong lúc nàng hoàn toàn không hay biết đã cùng Cố Hàn Uyên có ân oán.

Cũng không biết nàng biết được chân tướng sau sẽ cảm thấy cao hứng hay oán hận.

Húc Liệt Ngột lúc này cũng ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Cố Hàn Uyên: Ngươi chính là Cố Hàn Uyên sao.

Mẫn Mẫn được ngươi chiếu cố sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt một tiếng, trong giọng nói mang theo tràn đầy ý tứ hàm súc châm chọc, hờ hững nói: Đáng tiếc lần này không thể nhìn thấy Triệu cô nương, Cố mỗ cảm thấy vô vị.

Húc Liệt Ngột sắc mặt có chút đen đi, ẩn chứa tức giận nói: Cố công tử là cảm thấy bản vương vô vị sao.

Cố Hàn Uyên không trả lời thẳng, ngược lại hướng về phía Triệu Mẫn đang không ở đây mà đại gia tán thưởng.

Khóe miệng hắn mỉm cười nói: Triệu cô nương cơ trí vô song, tâm tư nhạy bén, biến hóa khôn lường, khôn khéo có tài, thẳng thắn hào sảng.

Bậc nữ lưu không thua nam nhi, giao đấu cùng nàng kỳ nhạc vô cùng.

Lời trong lời ngoài gần như đang nói Húc Liệt Ngột không bằng Triệu Mẫn, không xứng làm đối thủ của hắn.

Húc Liệt Ngột chỉ cảm thấy trong nụ cười của Cố Hàn Uyên tràn đầy ý giễu cợt, trong lòng vô cớ nổi giận, mặt đen sầm cắn răng nói: Bản vương cũng sẽ làm cho Cố công tử vui vẻ, chỉ là đến lúc đó e rằng Cố công tử cười không nổi.

Bởi vì Triệu Mẫn được Mông Xích Hành xem trọng nên ở Mông Nguyên danh tiếng nhất thời không ai sánh kịp, thậm chí còn lấn át vài vị Hoàng Tôn.

Nhữ Dương Vương phủ lại từ đầu đến cuối duy trì trung lập, không chịu mấy vị hoàng tôn lôi kéo, vẫn giữ vững tính độc lập.

Thiết Mộc Chân cũng có chút tin tưởng bên ngoài, đối với Nhữ Dương Vương ủy thác trọng trách.

Nếu không phải Nhữ Dương Vương là vương khác họ, Triệu Mẫn lại là nữ nhi thân, e rằng sẽ là người cạnh tranh ngôi Đại Hãn kế nhiệm có thực lực nhất.

Thế nhưng bị Triệu Mẫn một cô gái làm thấp đi, Húc Liệt Ngột khó tránh khỏi cảm thấy ghen tỵ và không cam lòng.

Sở dĩ khi Cố Hàn Uyên không nhìn hắn đồng thời lại cực lực tán dương Triệu Mẫn, điều này đối với Húc Liệt Ngột kiêu ngạo mà nói không khác gì sỉ nhục.

Vốn lại cố kỵ kế hoạch trước khi bắt đầu đánh động địch, hắn vẫn phải cố nén tức giận.

Cố Hàn Uyên ngược lại có chút mong chờ Húc Liệt Ngột bị chọc tức.

Nếu có thể quấy rối kế hoạch của Mông Nguyên, hắn càng là vui tai vui mắt.

Đáng tiếc Húc Liệt Ngột rốt cuộc thành phủ thâm hậu, vẻn vẹn đáp trả một câu mỉa mai mà thôi.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không thất vọng, hơi thâm ý nói: Vậy sáu Hoàng Tôn cần phải dùng chút tâm tư mới được, bằng không cười không nổi thì không phải là Cố mỗ.

Húc Liệt Ngột không nghe ra ý tứ hàm súc trong lời Cố Hàn Uyên, chỉ cho là hắn vẫn còn đang trào phúng mình, trầm mặt nói: Cố công tử cứ mỏi mắt chờ xem.

Cố Hàn Uyên trêu chọc cười khẽ một tiếng: À.

Chủ bị làm nhục thì tôi tớ phải ra mặt.

Húc Liệt Ngột còn chưa kịp phản ứng, thuộc hạ phía sau hắn đã không nhịn được.

Công Lương Thuật tuy là Đại Tông Sư, thế nhưng đối với Húc Liệt Ngột lại có chút trung tâm.

Hắn phẫn nộ quát: Làm càn.

Dám đối với Vương gia bất kính.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: Cố mỗ đang nói chuyện với chủ tử của ngươi, cũng có chỗ cho ngươi sủa bậy sao.

Ngươi.

Công Lương Thuật gân xanh trên trán nổi lên.

Hắn tuy là vì vinh hoa phú quý mà cam làm tay sai cho Húc Liệt Ngột, cảnh giới cũng nhiều năm chưa tiến thêm, nhưng dầu gì cũng là Đại Tông Sư.

Hắn chưa từng bị người sỉ nhục như vậy, thậm chí bị ví như chó.

Công Lương Thuật rốt cuộc đã không còn kiêu ngạo và lòng dạ của một Đại Tông Sư.

Cho dù đã lửa giận vạn trượng, vẫn cung kính xin chỉ thị Húc Liệt Ngột: Vương gia, để thuộc hạ thử xem cân lượng của người này.

Húc Liệt Ngột nghe vậy hai mắt sáng lên, có chút thỏa mãn trước sự trung thành của Công Lương Thuật.

Hắn đột nhiên nghĩ đến gì đó, vô thức liếc nhìn Phương Dạ Vũ.

Quả nhiên, chỉ thấy Phương Dạ Vũ khóe miệng mỉm cười gật đầu với hắn.

Húc Liệt Ngột nhất thời hiểu ra, Công Lương Thuật quả nhiên là quân cờ mà Phương Dạ Vũ dùng để thăm dò Cố Hàn Uyên.

Húc Liệt Ngột hai mắt híp lại, khiêu khích nói: Thuộc hạ của bản vương không hiểu chuyện lắm, chính là không biết Cố công tử ý như thế nào.

Cố Hàn Uyên vốn có ý định cảnh cáo Mông Nguyên, giả vờ khinh miệt khẽ cười nói: Đã như vậy, Cố mỗ liền thay mặt Vương gia giáo huấn một phen tên tay sai.

Dừng một chút, trêu chọc nói: Nghĩ đến sáu Hoàng Tôn bỏ qua Võ Thí, các vị chắc hẳn có nhiều không phục.

Cố mỗ liền cho các ngươi một cơ hội chứng minh thực lực.

Húc Liệt Ngột chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên đã trúng kế, trong lòng mừng thầm cười nói: Nếu Cố công tử đồng ý, vậy đi thêm một chuyến sân tỷ võ vậy.

Dứt lời liền chuẩn bị kêu gọi mọi người quay lại Diễn Võ Trường.

Cố Hàn Uyên đạm mạc lắc đầu nói: Không cần phiền phức như vậy.

Ở đây là được rồi.

Húc Liệt Ngột nhìn Cố Hàn Uyên cái vẻ mắt không coi ai ra gì kia, sắc mặt lại khó coi.

Không cam lòng nói: Cố công tử có phải là quá tự tin.

Thuộc hạ này của bản vương rất khó đối phó.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Có phải Cố mỗ tự tin hay không, Vương gia rất nhanh sẽ biết.

Húc Liệt Ngột nhãn thần thâm độc nói: Công Lương Thuật, đừng làm cho Cố công tử xem thường ngươi.

Công Lương Thuật nghe vậy trong lòng căng thẳng, vội vàng đáp ứng.

Húc Liệt Ngột gây áp lực quá lớn, nào còn dám khinh thường.

Hắn trực tiếp tiên hạ thủ vi cường.

Trường thương song đầu trong tay run lên, trực tiếp phá không đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Công Lương Thuật thương chiêu đâm tới một nửa mới nói: Xem thương.

Thượng Quan Hải Đường thấy thế vội vàng nhắc nhở: Cố huynh cẩn thận.

Cố Hàn Uyên thân hình khẽ động, dễ dàng tránh khỏi.

Trong miệng còn có thì giờ cười vang nói: Thượng Quan huynh đệ cứ yên tâm mà xem.

Cưu Ma Trí một bộ biểu tình quả nhiên như thế.

Với nhãn lực của hắn có thể nhìn ra Công Lương Thuật chỉ là Đại Tông Sư sơ kỳ, thậm chí chưa chắc đã là đối thủ của hắn, huống chi là giao thủ với Cố Hàn Uyên.

Cưu Ma Trí ngưng trọng nhìn mấy người đang bình tĩnh xem cuộc chiến phía sau Húc Liệt Ngột.

Bọn họ mới là những người càng đáng cảnh giác.

Nhất là hòa thượng râu tóc đều đỏ kia, mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt.

Cảnh tượng cũng đúng như Cưu Ma Trí dự liệu.

Cố Hàn Uyên thi triển Lăng Ba Vi Bộ, ung dung né tránh công kích của Công Lương Thuật.

Thân hình tiêu sái tự nhiên, khóe môi nở nụ cười đầy trào phúng.

Công Lương Thuật thấy Cố Hàn Uyên vẫn như không có gì, giận từ tâm mà sinh.

Trường thương trong tay lại nhanh thêm mấy phần, hóa thành điểm điểm tinh mang đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Nội lực dâng trào trong trường thương, kình khí tứ phía.

Một chiếc đèn cung đình bên cạnh bị kình khí quét trúng, nhất thời nổ thành mảnh vỡ.

Cố Hàn Uyên thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu nói: Nếu để ngươi làm hư hại Thanh Phượng Các này cũng không tốt.

Nhãn thần nhất thời trở nên sắc bén.

Một cánh tay trắng nõn cường tráng tựa như hóa thành huyễn ảnh, xuyên qua trùng điệp rừng thương, mò về phía cây trường thương đang đâm tới.

Trước khi Công Lương Thuật kịp phản ứng, đã nắm lấy báng súng, khiến nó không thể tiến thêm.

Hàn quang tứ tán cũng tiêu tán theo.

Công Lương Thuật đồng tử co rút nhanh, khiếp sợ nhìn Cố Hàn Uyên.

Bỗng nhiên thần sắc mãnh liệt, hai cổ tay nhất chuyển, trường thương cắt thành thất tiệt.

Chỗ đứt có xích sắt tương liên.

Nguyên bản cán thương chỗ mũi thương đổi hướng đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Mũi thương bỏ rơi đâm tốc độ cực nhanh.

Loại chiêu thức thâm độc này hiển nhiên là tuyệt chiêu ẩn giấu của Công Lương Thuật.

Chương 377

Hơi không cẩn thận cũng sẽ bị nó gây thương tích.

Cố Hàn Uyên lại thần sắc bình tĩnh.

Ương Vân Thiên Hàng hóa thành cự chưởng nghênh đón.

Bảy đốt thương trong tay Công Lương Thuật không có chút lực phản kháng nào bị bắn trở lại.

Công Lương Thuật thấy thế quá sợ hãi.

Trong tình thế cấp bách chỉ kịp tránh thoát hai đầu thương, lại bị thân thương đập ầm ầm trúng.

Hắn thổ huyết bay rớt ra ngoài.

Lúc này thanh âm khinh miệt của Cố Hàn Uyên mới vừa dứt: Hoa hòe hoa sói.

Mọi người dồn dập biến sắc.

Ngoại trừ Tiêu Phong, Đoàn Dự cùng Cưu Ma Trí ba người đã sớm biết uy thế của Cố Hàn Uyên, những người còn lại hoặc là người nước khác không hiểu nhiều lắm, hoặc là chỉ nghe tin đồn vặt.

Nhan Hồi Phong chẳng qua là Tông Sư, bị miểu sát tuy làm người ta khiếp sợ, nhưng nào có Đại Tông Sư bị nhất chiêu đánh bại càng làm người ta kinh dị hơn.

Mặc dù Công Lương Thuật Đại Tông Sư này có không ít hư danh, không chỉ tiềm lực đã cạn, ngay cả tâm khí cũng sớm đã bị tiêu ma sạch sẽ.

Thực lực ở trong hàng ngũ Đại Tông Sư là hơi yếu.

Cố Hàn Uyên không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền trọng thương hắn.

Húc Liệt Ngột cùng Phương Dạ Vũ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấu vẻ ngưng trọng.

Bọn họ đã cố gắng đánh giá cao Cố Hàn Uyên, không ngờ vẫn còn xem thường hắn.

Công Lương Thuật cố gắng đứng dậy, kiêng kỵ nhìn Cố Hàn Uyên đang đạm nhiên sừng sững, thần sắc khó coi thỉnh tội nói: Thuộc hạ đã làm Vương gia mất mặt.

Húc Liệt Ngột nhãn thần âm trầm trách mắng: Phế vật vô dụng, lui xuống.

Công Lương Thuật không dám nhiều lời, ngoan ngoãn cung kính đáp ứng.

Húc Liệt Ngột khẽ hít một hơi, giả vờ sảng khoái cười nói: Cố công tử thần công cái thế, bản vương bội phục.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Tây Hạ không cho Vương gia tham gia Võ Thí ngược lại là có vài phần dự kiến trước.

Húc Liệt Ngột khóe miệng giật giật, không trả lời thẳng lời khiêu khích của Cố Hàn Uyên.

Mặt đen sầm nói: Cố công tử nói đùa.

Bản vương cũng bất quá là khách tùy chủ mà thôi.

Bản vương còn muốn chào hỏi Tiêu huynh, bản vương thất lễ.

Dứt lời không muốn nhìn thêm khuôn mặt tuấn tú khó chịu của Cố Hàn Uyên nữa, đi thẳng tới chỗ Tiêu Phong.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Húc Liệt Ngột coi Tiêu Phong như một công cụ để hóa giải sự lúng túng.

Hắn thản nhiên tìm chỗ ngồi xuống.

Trên đại cục các quốc gia, bây giờ Liêu quốc xem như là minh hữu của Mông Nguyên, Húc Liệt Ngột và Tiêu Phong có giao lưu ngược lại cũng không kỳ quái.

Hai người một trận trò chuyện lúng túng.

Húc Liệt Ngột trở lại giữa đám người Mông Nguyên, nhìn về phía Hồng Huyền Phật đang cúi mày rũ mắt, thấp giọng hỏi: Hồng Huyền Phật, ngươi có thể đối phó được Cố Hàn Uyên không.

Hồng Huyền Phật nhắm mắt trầm tư một lát, mới chậm rãi lên tiếng nói: Cố Hàn Uyên vẫn chưa ra tay toàn lực, bần tăng cũng không biết hắn vừa rồi dùng vài phần lực.

Vẻn vẹn thực lực hắn đã triển lộ ra cũng đã có chút vướng tay chân.

Khinh công cao tuyệt, chưởng lực mạnh mẽ.

Bần tăng có thể duy trì bất bại, nhưng muốn thắng hắn cũng rất khó.

Lời Hồng Huyền Phật lại khiến Húc Liệt Ngột âm thầm chấn động kinh ngạc.

Lục Địa Thần Tiên từ trước đến nay đều là chỉ nghe danh không nghe lệnh.

Trên danh nghĩa cùng Mông Nguyên đều là quan hệ hợp tác bình đẳng.

Hồng Huyền Phật đã là cao thủ mạnh nhất dưới trướng hắn, từng là cao thủ Hắc Bảng đệ nhất, khi toàn thắng từng uy áp giang hồ làm Lục Địa Thần Tiên Ma Đầu.

Năm đó lại bị Lãng Phiên Vân đánh một trận trọng thương, tâm tình tan nát, cảnh giới rút lui.

Muốn lần nữa bước vào Lục Địa Thần Tiên Cảnh giới xa vời khó đạt.

Bất đắc dĩ lựa chọn đầu nhập vào Húc Liệt Ngột.

Thế nhưng mặc dù Hồng Huyền Phật không còn cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, nhưng cũng là cao thủ Đại Tông Sư đỉnh phong gần nhất với Lục Địa Thần Tiên.

Vậy mà lúc này dĩ nhiên nói không nắm chắc thắng được Cố Hàn Uyên.

Điều này so với Công Lương Thuật nhất chiêu bại trận còn làm người ta thêm chấn động.

Húc Liệt Ngột kiêng kỵ nói: Trách không được Tống Quốc giang hồ thịnh truyền Cố Hàn Uyên là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên, ngược lại cũng danh bất hư truyền.

Thuộc hạ của hắn đám người cũng sắc mặt nghiêm túc.

Chỉ có Thủy Nhu Tinh thần tình hơi khác biệt.

Nàng tuy mang mặt nạ da người, ngụy trang được đủ để dĩ giả loạn chân, nhưng ánh mắt lại vẫn là chính nàng.

Đôi mắt đẹp thanh trong kia lóe lên, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Phương Dạ Vũ thấy bầu không khí ngưng trọng, khẽ cười nói: Vương gia không cần lo lắng, bên kia đã thành công.

Phương Dạ Vũ ngược lại rất cẩn thận, cố kỵ Cố Hàn Uyên võ công quá cao, có thể nghe lén được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Vì vậy chỉ là thay thế chỉ bên kia.

Hắn nói là chuyện Chân Tố Thiện hạ độc Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc lại không biết Chân Tố Thiện đã phản bội lừa hắn.

Con bài tẩy trong tay hắn sớm đã bị lộ sạch sẽ.

Húc Liệt Ngột hiểu ý nói: Xem ra nàng quả thật có chút dùng, Dạ Vũ mưu tính sâu xa, bản vương bội phục.

Phương Dạ Vũ tự giễu nói: Tại hạ xấu hổ, để tránh hoài nghi, không thể không khiến Vương gia né tránh.

Phương Dạ Vũ đến nay vẫn không báo cho Chân Tố Thiện biết Húc Liệt Ngột đã tới Tây Hạ.

Thậm chí để tránh xung đột, còn cố ý an bài Chân Tố Thiện ra ngoài vây mai phục.

Hắn lo lắng vạn nhất nếu Chân Tố Thiện nhìn thấy Húc Liệt Ngột, không chừng sẽ trực tiếp động thủ công kích.

Hành tung của Húc Liệt Ngột cũng bị Cố Hàn Uyên sớm báo cho Chân Tố Thiện, khiến Chân Tố Thiện đối với Phương Dạ Vũ vị hôn phu trên danh nghĩa này triệt để hết hy vọng.

Nói chung Phương Dạ Vũ vẫn cho là chính mình ở tầng thứ hai, Cố Hàn Uyên bọn họ ở tầng thứ nhất.

Nhưng trên thực tế Cố Hàn Uyên bọn họ cũng là ở tầng thứ năm.

Sự mất cân bằng về tình báo đã khiến toàn bộ mưu đồ của hắn đều trở nên rất nực cười.

Húc Liệt Ngột ngược lại thể hiện tâm tính kiêu hùng của mình, không để ý chút nào cười nói: Đây bất quá là việc nhỏ mà thôi, chỉ cần cuối cùng có thể đạt được thắng lợi, vậy chỉ là chút việc nhỏ không đáng kể.

Phương Dạ Vũ cung kính nói: Vương gia anh minh.

Húc Liệt Ngột nghe vậy thỏa mãn cười, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang ý cười duyên dáng cùng Thượng Quan Hải Đường tán gẫu.

Cái vẻ ung dung thanh thản kia làm cho Húc Liệt Ngột sắc mặt lại âm trầm xuống.

Trầm giọng hỏi: Dạ Vũ, nếu bây giờ có thể sao.

Hắn bị Cố Hàn Uyên liên tục làm bẽ mặt, hết lần này tới lần khác lại không tìm về được thể diện.

Trong lòng đối với Cố Hàn Uyên căm giận cực kỳ.

Lúc này thấy có thể đối phó Cố Hàn Uyên, nhất thời cũng có chút động tâm.

Phương Dạ Vũ nghe vậy sửng sốt.

Hắn cũng không nghĩ đến Húc Liệt Ngột lại căm hận Cố Hàn Uyên đến vậy.

Trên thực tế Phương Dạ Vũ cũng rất ghét hận Cố Hàn Uyên.

Mấy ngày nay mỗi lần nhìn thấy Chân Tố Thiện không chỉ đối với hắn thái độ xa cách, còn thường thường ở trước mặt hắn tán thưởng Cố Hàn Uyên tướng mạo tuấn lãng, ăn nói khôi hài, võ công cao cường cùng nhạy bén thông tuệ.

Vị hôn thê của mình không cho hắn đụng, còn đối với một nam tử khác có chút tán thưởng.

Phương Dạ Vũ là nam nhân sao lại không buồn hận.

Hết lần này tới lần khác Chân Tố Thiện làm như vậy thản nhiên lại khiến Phương Dạ Vũ chẳng bao giờ hoài nghi nàng.

Phương Dạ Vũ để chứng minh bản thân với Chân Tố Thiện, hắn mới trù mưu nhiều lần, làm cho toàn bộ kế hoạch tận lực hoàn mỹ, mà không phải đơn giản thô bạo sử dụng lực lượng Mông Nguyên.

Vì vậy mới có màn Công Lương Thuật thăm dò Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc nhìn phản ứng kiêng kỵ của Húc Liệt Ngột cùng đám người Mông Nguyên lúc này, hiển nhiên lần thăm dò này cái được không bù đắp đủ cái mất.

Không chỉ không đả kích khí diễm của Cố Hàn Uyên, ngược lại còn làm tăng thêm uy thế cho hắn.

Phương Dạ Vũ một thoáng suy nghĩ, bình tĩnh lắc đầu nói: Không quá thích hợp, mục tiêu còn chưa bị dẫn ra, khó tránh khỏi đánh động kẻ địch.

Húc Liệt Ngột không ngu, nghe vậy cũng bình tĩnh lại, hơi có chút không cam lòng nói: Được rồi, vậy ta liền lại nhẫn nhịn hắn một chút.

Lúc này một nữ tử dung mạo xinh đẹp mặc nhạt quần áo màu xanh lục chầm chậm tới.

Ánh mắt mọi người nhất thời trở nên sáng lên.

Chỉ thấy thiếu nữ này thân hình thon thả, cử chỉ thanh tao lịch sự, diện mạo càng là thập phần xinh đẹp tuyệt trần.

Cô gái kia chậm rãi đi tới trước, hơi khom người, hướng mọi người làm lễ.

Mọi người thấy nàng khom mình hành lễ, dồn dập hoàn lễ.

Thiếu nữ thấy thế rủ xuống trán, xấu hổ đỏ bừng khuôn mặt, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: Quận chúa lập tức đến, mời các vị chờ.

Lúc nói chuyện còn lặng lẽ nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên.

Vốn đã đỏ bừng mặt cười càng phát ra minh diễm thêm vài phần.

Cô gái này chính là Hiểu Lôi.

Hiểu Lôi nhớ tới ngày hôm trước Cố Hàn Uyên tới trong hoàng cung tìm hiểu tình hình của nàng.

Ngày đó Hiểu Lôi cũng như khoảng thời gian gần đây không thể nhìn thấy mặt Lý Thanh Lộ.

Tình huống này duy trì liên tục đến bây giờ.

Hiểu Lôi cũng khó tránh khỏi hồ nghi.

Đáng tiếc nàng chỉ là một thị nữ, người nhỏ lời nhẹ.

Chỉ có thể yên lặng rời đi.

Ở một chỗ quen thuộc nơi khúc quanh, Hiểu Lôi lại nhớ lại lúc mới gặp gỡ Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt sáng như sao trong trẻo hữu thần kia dường như lại đang mỉm cười nhìn nàng.

Nàng không khỏi cảm thấy một trận e lệ.

Nếu có thể, nàng tự nhiên mong mỏi Cố Hàn Uyên có thể thắng đến cuối cùng.

Như vậy nàng có thể thuận lý thành chương trở thành động phòng nha hoàn.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt đẹp thanh tú của Hiểu Lôi nhất thời đỏ lên.

Nhưng mà nàng vừa bất đắc dĩ thở dài.

Là thiếp thân thị nữ của Lý Thanh Lộ, sao có thể không biết Lý Nguyên Hạo càng vừa ý Húc Liệt Ngột của Mông Nguyên.

Mấy lần truyền đạt ý của hắn cho Lý Thanh Lộ.

Hiểu Lôi càng là chính mắt thấy được thái giám truyền chỉ.

Nàng không khỏi âm thầm thở dài.

Hiểu Lôi đột nhiên bên hông nóng lên.

Một đôi đại thủ đã vòng lên eo nàng.

Thân thể yểu điệu nhất thời rơi vào một cái ấm áp trong ngực.

Hiểu Lôi kinh hoảng muốn kêu cứu, nhưng một ngón tay lại chống ở trên bờ môi nàng.

Rõ ràng khí lực không lớn, lại làm nàng đem gần bật thốt lên lời nói lại nuốt trở vào.

Quan trọng hơn chính là bên tai vang lên một đạo thanh âm mà gần đây nàng vẫn nhớ thương.

Hiểu Lôi vì sao thở dài.

Nhưng là có chuyện gì không thuận tâm sao.

Không ngại nói cho ta biết.

Hiểu Lôi kinh ngạc ngẩng đầu, liền gặp được khuôn mặt tuấn lãng phi phàm của Cố Hàn Uyên.

Lẩm bẩm nói: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa vẻ vui vẻ trêu chọc nói: Hiểu Lôi là quên ta sao.

Hiểu Lôi đối với Cố Hàn Uyên có hảo cảm rất cao.

Trong lòng hắn là quận mã nhân tuyển tốt nhất.

Nghe vậy vội vàng nói: Nô tỳ làm sao sẽ quên Cố công tử.

Bất quá nàng rất nhanh thì phản ứng kịp chính mình quá vội vàng, có vẻ hơi không biết xấu hổ.

Điều này làm cho tính tình xấu hổ của Hiểu Lôi đỏ bừng gò má.

Hơn nữa eo nàng còn bị Cố Hàn Uyên vòng quanh, càng là xấu hổ mà yếu ớt giãy giụa nói: Cố công tử sao lại ở chỗ này.

Có thể buông nô tỳ ra trước không.

Cố Hàn Uyên không chỉ không buông ra cái eo tinh tế của nàng, ngược lại hai tay ma sát lên.

Chương 378

Chọc cho thân thể mềm mại của Hiểu Lôi khẽ run.

Cố Hàn Uyên ghé sát bên tai nàng nhẹ giọng nói: Mấy ngày không gặp, có chút tưởng niệm Hiểu Lôi.

Hiểu Lôi ngượng ngùng gắt giọng: Cố công tử lại chê cười nô tỳ.

Cố Hàn Uyên ôn thanh khen: Hiểu Lôi ôn nhu hiền tuệ, diện mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Thế nào lại là chê cười đâu.

Hiểu Lôi kinh hô một tiếng, cầm thật chặt thủ đoạn của Cố Hàn Uyên, mơ hồ mang theo chút khóc nức nở nói: Cố công tử, không được.

Ta là thị nữ của quận chúa.

Không thể vượt qua.

Nàng vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên sẽ càng cường ngạnh một chút.

Không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại khẽ cười một tiếng buông lỏng ra nàng.

Nhưng mà thực sự được buông ra, lại lo lắng sẽ bị ghét bỏ.

Nàng cẩn thận từng li từng tí thấp giọng nói: Cố công tử.

Tâm tư xao động lúc động tình của nữ tử triển hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Cố Hàn Uyên tuy buông nàng ra, nhưng không có ý định tay không trở về.

Hiểu Lôi từ nhỏ là thị nữ mà trưởng thành, từ trước đến nay đều là thân bất do kỷ.

Nàng càng khát vọng người khác công nhận và cần đến mình, bằng không liền khó có thể tìm được giá trị bản thân.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Hiểu Lôi, giọng mang thâm ý nhẹ giọng nói: Vậy Hiểu Lôi tất nhiên cũng học không ít kiến thức về việc làm thế nào để giúp đỡ quận chúa trong động phòng, đúng không.

Thời đại này thiếp thân thị nữ hầu hết thời gian cũng gánh vác trách nhiệm trợ giúp chủ nhân có thể có thể nghiệm tốt hơn vào ban đêm.

Thị nữ đạt tiêu chuẩn không nói tinh thông đạo này, chí ít cũng là biết tường tận.

Quả nhiên, Hiểu Lôi nghe vậy đỏ bừng mặt, ấp úng thẹn thùng nói: Ma Ma quả thực đã dạy nô tỳ.

Cố Hàn Uyên thanh âm trầm thấp nói: Vậy ngươi có thể giúp ta không.

Đây chính là Hiểu Lôi tự mình gây ra.

Hiểu Lôi nghe vậy vô thức nhìn sang.

Kia còn không biết Cố Hàn Uyên là có ý gì.

Chỉ cảm thấy trong lòng cuồng loạn, âm thanh như trống.

Đón ánh mắt mong chờ của Cố Hàn Uyên, chần chờ một lát sau, nàng kiều khiếp hỏi: Cố công tử, ngươi nhất định sẽ nghênh cưới quận chúa đúng không.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng đáp: Đương nhiên, ta cam đoan.

Hiểu Lôi cúi thấp đôi mắt đẹp, thanh âm thấp mấy không thể nghe thấy nói: Vậy nô tỳ có thể đáp lời Cố công tử.

Kéo Cố Hàn Uyên trốn vào một chỗ giả sơn sau đó.

Qua hồi lâu, Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về sợi tóc trên đỉnh đầu Hiểu Lôi, nhìn nàng mặc dù xấu hổ đến mặt cười đỏ bừng, vẫn ưu tiên giúp đỡ thanh lý, sau đó mới cầm ra khăn tỉ mỉ lau chùi khuôn mặt đẹp thanh tú, e sợ để lại sơ hở gì khiến người ta nhìn ra.

Hiểu Lôi bây giờ tuy vẫn còn ngại ngùng, thế nhưng thần tình lại thân cận rất nhiều.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Hiểu Lôi có điều gì muốn nói với ta không.

Hiểu Lôi nghe vậy giật mình, rất nhanh liền không giữ lại chút nào nói ra những tình báo nàng biết.

Cố Hàn Uyên ngưng thần lắng nghe, thường thường mỉm cười cổ vũ hoặc là ôn thanh tán thưởng, khiến Hiểu Lôi rất có một loại cảm giác thành tựu.

Trở về thời điểm hiện tại, Cố Hàn Uyên nhìn thiếu nữ kiều tiếu, mỉm cười ý bảo, lại vẫn khiến Hiểu Lôi đỏ ửng đầy mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Hai người ẩn giấu nhãn thần giao lưu không muốn người biết.

Mọi người cũng là hai mắt sáng lên.

Thế mới biết thiếu nữ trước mặt cũng không phải Công chúa.

Dồn dập trong lòng mừng thầm.

Vẻn vẹn một thị nữ đều như vậy thon thả xinh đẹp tuyệt trần, vậy thực sự Ngân Xuyên quận chúa được đẹp đến mức nào.

Nếu như bản thân không đủ đẹp, còn tìm tới một thiếu nữ xinh đẹp làm thị nữ, đó nhất định chính là tự tìm chịu tội.

Giống như lúc kết hôn, nếu tân nương tìm phù dâu quá đẹp, khó tránh khỏi sẽ lấn át tân nương, không chỉ nét mặt khó coi, còn dễ dàng hấp dẫn chú rể ánh mắt.

Mọi người đối với Ngân Xuyên quận chúa cũng càng phát ra mong đợi.

Húc Liệt Ngột càng là mắt lộ ra vẻ tham lam.

Hắn thấy, Lý Thanh Lộ đã là vật trong túi của hắn.

Đột nhiên một trận khúc nhạc du dương vang lên.

Trong lòng mọi người khẽ động.

Hiển nhiên là Ngân Xuyên quận chúa liền phải ra sân.

Dồn dập thăm dò nhìn lại.

Nhưng mà làm người ta tiếc nuối là, Hiểu Lôi ở giữa hai cây cột kéo một khối sa liêm, che tầm mắt mọi người nghiêm nghiêm thật thật.

Không bao lâu, liền có hai đạo thân ảnh yểu điệu xuyên thấu qua ngọn đèn khắc ở sa liêm bên trên.

Mặc dù chỉ là hai đạo bóng, nhưng thân hình kia cũng có vẻ đẹp phong tình vạn chủng.

Mọi người thất vọng nhìn sa liêm, hận không thể ánh mắt có thể xuyên thấu, chứng kiến mỹ nhân đang ẩn mình bên trong.

Đồng thời cũng nghi hoặc, vì sao sa liêm bên trong là hai người.

Ngoài Ngân Xuyên Công chúa ra, người còn lại là ai.

Chỉ có Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Bên trong cũng không phải là hai người, mà là ba người.

Chỉ bất quá một người đứng càng xếp phía sau một ít, khiến ngọn đèn không có in nàng ra.

Mà cái nhân tài này mới là Lý Thanh Lộ mà mọi người mong đợi.

Hai bóng người được in ra ngược lại là Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy đang thay mận đổi đào.

Những người khác tự nhiên không có cảm giác lực như Cố Hàn Uyên.

Húc Liệt Ngột và Phương Dạ Vũ nhìn nhau, thấp giọng nói: Người đó quả nhiên ở nơi này, bên kia an bài ra sao.

Phương Dạ Vũ tự tin mỉm cười nói: Vương gia yên tâm, lúc này hẳn là liền ở trên đường đao.

Lý Thu Thủy lúc này ghét bỏ nhìn Vu Hành Vân đang cố nén sự kích động trong lòng.

Nhưng Vu Hành Vân căn bản không có hứng thú bận tâm đến Lý Thu Thủy.

Tuy rèm châu che khuất ánh mắt, nhưng Vu Hành Vân biết, nàng tâm tâm niệm niệm Cố Hàn Uyên đang ở đối diện.

Sư tôn, Vân nhi rốt cuộc lại muốn nhìn thấy Người rồi.

Gương mặt minh diễm, trong trẻo lạnh lùng tuyệt mỹ của Vu Hành Vân tràn đầy vẻ nhớ nhung, đôi mắt đẹp như thu thủy ẩn chứa tình ý.

Mấy ngày nay Vu Hành Vân chờ đợi có chút nóng lòng.

Nếu không phải còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm, nàng hận không thể hiện tại liền vén rèm châu bước ra.

Lý Thanh Lộ trong lòng có chút ủy khuất, rõ ràng là nàng muốn tuyển phu quân.

Đáng tiếc nhân vật chính lại không phải nàng.

Hơn nữa Lý Thanh Lộ cũng đã chọn trượng phu cho chính mình rồi.

Vô luận là Lý Nguyên Hạo, Lý Thu Thủy hay Vu Hành Vân, đều không phải là người nàng có thể phản kháng.

Lý Thu Thủy chống cằm, vẻ mặt xem kịch vui.

Nhưng nàng chưa kịp chứng kiến cảnh đùa giỡn mình muốn xem, một tên thái giám đã nhanh chóng bước vào Thanh Phượng Các.

Giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn dùng chất giọng the thé độc hữu của thái giám nói: Quốc chủ triệu kiến Vô Tàng Hoàng Phi, có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.

Vô Tàng Hoàng Phi chính là Lý Thu Thủy.

Nàng nhận Vô Tàng Oa Bàng làm nghĩa huynh, đối ngoại tự nhiên trở thành Vô Tàng Hoàng Phi.

Lý Thu Thủy có chút ngây người.

Nàng hiện tại bị Vu Hành Vân khống chế, không thể làm gì khác hơn là khẽ hỏi: Sư tỷ, bây giờ phải làm sao.

Hai người giao tiếp khống chế âm lượng, tránh để người bên ngoài nghe thấy.

Mấy ngày nay Lý Nguyên Hạo đã không chỉ một lần triệu kiến Lý Thu Thủy, bất quá mỗi lần đều bị qua loa thoái thác.

Thế nhưng lần này trước mặt mọi người, lại không tốt dùng lý do qua loa lấy lệ nữa.

Vu Hành Vân khẽ nhíu đôi mày thanh tú.

Nàng suy đoán Lý Nguyên Hạo lại muốn vì Húc Liệt Ngột mà đàm phán ngầm.

Nàng tràn đầy chán ghét vị quốc chủ Tây Hạ vô sỉ này.

Sau một hồi suy tính, Vu Hành Vân nhàn nhạt nói: Sư muội đi đi.

Lý Thu Thủy nghe vậy giật mình, thần sắc vi diệu hỏi: Sư tỷ không sợ tiểu muội bỏ chạy sao.

Vu Hành Vân liếc nhìn Lý Thu Thủy một cái, đạm mạc nói: Sư muội cứ thử xem.

Lý Thu Thủy nghe vậy giật mình.

Mấy ngày nay nàng cũng không ít lần bị Vu Hành Vân chỉnh đốn.

Vũ lực chênh lệch giữa hai người bây giờ quá lớn, Lý Thu Thủy không có chút sức phản kháng nào.

Nếu không phải quan hệ của hai người đã cải thiện rất nhiều, tuy còn tranh chấp nhưng đã không còn thù hận, bằng không chỉ sợ sớm đã bị Vu Hành Vân hạ sát thủ.

Lý Thu Thủy bất đắc dĩ thở dài: Vậy tiểu muội đi một chuyến vậy.

Bằng không Lý Nguyên Hạo cứ dây dưa cũng phiền phức lắm.

Dứt lời nàng liền chuẩn bị vén rèm châu bước ra ngoài.

Vu Hành Vân trong lòng khẽ động, đột nhiên hướng về phía Lý Thu Thủy nói: Sư muội, cẩn thận Lý Nguyên Hạo.

Lý Thu Thủy nghe vậy ngẩn ra, thần sắc có chút không hiểu, ngữ khí phức tạp hỏi: Sư tỷ đây là đang lo lắng cho ta sao.

Vu Hành Vân thần sắc hòa hoãn, khẽ nói một câu: Ngươi là sư muội của ta.

Lý Thu Thủy nghe vậy trong lòng run lên.

Từ khi quan hệ hai người hòa hoãn, Vu Hành Vân lại khôi phục tính tình kiêu ngạo lạnh lùng kia, lại chưa từng nói với Lý Thu Thủy lời lẽ hữu ích nào.

Bây giờ nghe nàng ấy nói một cách tự nhiên, trong lòng có một luồng tình cảm ấm áp chảy xuôi.

Lý Thu Thủy cúi thấp trán, chậm rãi lấy lại tinh thần, nghi ngờ hỏi: Sư tỷ biết chuyện gì sao.

Vu Hành Vân nhíu mày nói: Không biết, chỉ là có chút dự cảm xấu.

Sư tôn từng nói, người có tu vi càng cao, càng dễ dàng tâm huyết dâng trào.

Loại dự cảm này thường thường có độ chuẩn xác rất cao, sư muội vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Nàng bây giờ tu luyện Âm Dương Quyết, loại cảm giác huyền diệu khó giải thích kia cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Lý Thu Thủy thấy Vu Hành Vân ba câu không rời Cố Hàn Uyên, giống như đang khoe khoang vậy, có chút không nói nên lời: Đã biết.

Ta sẽ chú ý.

Nhưng trên thực tế nàng lại chẳng mấy bận tâm.

Nghe Vu Hành Vân ca ngợi Cố Hàn Uyên nhiều đến mức đã miễn dịch, đương nhiên là không coi trọng nữa.

Vu Hành Vân khẽ nhíu mày.

Sự qua loa của Lý Thu Thủy bị nàng nhìn thấu.

Nàng có ý muốn khuyên thêm hai câu, nhưng nàng rốt cuộc không phải loại tính cách thẳng thắn đó.

Thầm than một tiếng, trầm mặc không nói.

Chương 379

Rèm châu khẽ lay động, đám người thấy thế không khỏi tò mò nhìn lại.

Lý Thu Thủy đi tới một bên rèm châu, vén một góc rồi bước ra.

Mọi người thấy Lý Thu Thủy, đều sáng mắt lên.

Tuy Lý Thu Thủy đeo khăn che mặt lụa trắng không nhìn thấy chân dung, nhưng chỉ đôi mắt quyến rũ lộ ra ngoài cùng tư thái yểu điệu, hấp dẫn đã khiến người ta rung động.

Húc Liệt Ngột lúc này cũng sáng mắt lên.

Hắn không nghĩ tới Lý Thu Thủy lại có phong thái nữ nhân đến vậy, nhất thời cảm thấy rất hứng thú.

Nhưng sắc mặt hắn rất nhanh lại âm trầm xuống, chỉ thấy Lý Thu Thủy thật tình đi về phía Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy yểu điệu đứng vững trước mặt Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp mang theo ý tứ hàm xúc khó hiểu đánh giá Cố Hàn Uyên, giọng nói kiều mị cất lên: Cố công tử tướng mạo thật là tài tuấn, thiếp thân còn thấy động lòng đây.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Hoàng Phi quá khen rồi.

Lý Thu Thủy trong lòng thán phục nụ cười đẹp của Cố Hàn Uyên, hơi thâm ý nói: Cố công tử cần phải cố gắng giành chiến thắng đến cuối cùng nhé, thiếp thân đang mong đợi cùng Cố công tử trở thành người một nhà đấy.

Nàng đối với việc Cố Hàn Uyên trở thành tôn nữ tế này vẫn đủ mong đợi, không chỉ vì nàng cảm thấy rất hứng thú với Cố Hàn Uyên, mà còn vì làm vậy nàng có thể lớn hơn Vu Hành Vân một thế hệ.

Chỉ là nàng nào biết Cố Hàn Uyên sớm đã là tôn nữ tế và con rể của nàng, thậm chí còn đang ôm tâm tư thao túng để họ đến với nhau.

Vì vậy Cố Hàn Uyên đáp lại bằng một nụ cười đầy ẩn ý: Hoàng Phi yên tâm, tại hạ xưa nay sẽ không làm mỹ nhân thất vọng.

Lý Thu Thủy chợt thấy thú vị, vui mừng cười duyên đứng lên.

Tiếng cười kiều mị kia khiến đám người tâm thần rung động.

Người có định lực không mạnh suýt nữa đã thất thố.

Nàng vội vàng khom lưng lui lại, tiếc nuối nói: Cố công tử quả thật rất biết nói chuyện, thiếp thân hận không thể trò chuyện thâu đêm.

Đáng tiếc thiếp thân còn có chuyện quan trọng, xin lỗi không thể tiếp chuyện thêm nữa.

Trong giọng nói của nàng tràn đầy ý trêu chọc.

Cái gọi là trò chuyện thâu đêm càng khiến người ta mơ màng vô hạn.

Hoàng Phi đi thong thả.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u u nhìn theo bóng Lý Thu Thủy rời đi.

Tiện tay dùng thần niệm định vị nàng và Lý Thanh Lộ.

Hoàng cung chẳng mấy chốc sẽ hỗn loạn, hắn cũng không hy vọng đến lúc đó tìm không thấy tung tích hai nàng.

Húc Liệt Ngột sắc mặt rất khó coi.

Hắn không nghĩ tới lại bị Cố Hàn Uyên giành mất danh tiếng, đối với Cố Hàn Uyên, sự phẫn hận lại tăng thêm mấy phần.

Húc Liệt Ngột âm trầm nói: Đàm Ứng Thủ, Mạc Ý Nhàn.

Nhớ kỹ phải mang nàng về cho bản vương.

Hai người cung kính đáp lời, tránh ánh mắt mọi người lặng lẽ rời đi.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, ánh mắt lạnh lùng.

Đám người sau khi thấy Lý Thu Thủy, lại càng thêm mong đợi Lý Thanh Lộ.

Họ reo hò thúc giục Văn Thí mau chóng bắt đầu.

Hiểu Lôi đang muốn lên tiếng, thì giọng nói trong trẻo dễ nghe của Vu Hành Vân giả Lý Thanh Lộ vang lên.

Hiểu Lôi, ngươi đi mở túi gấm trên bàn.

Hiểu Lôi nghe vậy sửng sốt, theo lời đi tới bên cạnh bàn mở túi gấm.

Sau khi xem qua tờ giấy trong túi gấm, biểu tình Hiểu Lôi khẽ biến, vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Thoáng do dự sau đó nói: Vấn đề Văn Thí của Quận chúa là: Người con gái huynh yêu thương nhất là ai.

Húc Liệt Ngột nghe vậy thần sắc đại biến, điều này không giống như đã nói.

Nguyên bản vấn đề Văn Thí là do chính bọn hắn đưa ra, là những câu đối và thi từ tương đối xảo quyệt.

Mượn danh nghĩa Lý Nguyên Hạo giao cho Lý Thanh Lộ, yêu cầu phải hỏi theo vấn đề của bọn họ.

Húc Liệt Ngột lại càng đã sớm có đáp án.

Làm như vậy không chỉ có thể ngăn chặn miệng lưỡi người đời, lại càng có thể khiến Húc Liệt Ngột nổi danh.

Mà bây giờ vấn đề lại thay đổi, Phương Dạ Vũ lúc này cũng nhíu chặt mày.

Hắn ghét nhất chính là ngoài ý muốn.

Sự phát triển ngoài dự liệu này khiến hắn mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành.

Vấn đề này tự nhiên là Vu Hành Vân tự mình đưa ra, cũng là lời nàng muốn hỏi Cố Hàn Uyên.

Mặc dù tự nhận hy vọng không lớn, nhưng vẫn hy vọng có thể nghe được tên của mình từ Cố Hàn Uyên.

Nàng đối với vấn đề do Húc Liệt Ngột mượn danh Lý Nguyên Hạo đưa ra căn bản không cảm thấy hứng thú, còn việc có thể vì vậy mà đắc tội Lý Nguyên Hạo hay không, Vu Hành Vân đều không bận tâm.

Nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên có thể giải quyết được.

Đám người lúc này cũng hai mặt nhìn nhau, nhất thời ai cũng không muốn làm người đầu tiên.

Trong số mọi người, Thượng Quan Hải Đường là người ít bận tâm nhất việc trả lời có hợp ý hay không.

Nàng lúc này còn đang vì việc Lý Thu Thủy cùng Cố Hàn Uyên ve vãn mà cảm thấy trong lòng khó chịu.

Dưới tâm tình không tự nhiên như vậy, nàng đành vò đã mẻ lại sứt nói: Thượng Quan còn chưa có người yêu, nên không cách nào trả lời.

Thượng Quan đại diện cho Hoàng đế bệ hạ của Minh quốc chúng ta, bệ hạ thích nhất là ai, Thượng Quan không dám vọng ngôn.

Vu Hành Vân đối với điều này đương nhiên sẽ không có phản ứng gì.

Hiểu Lôi thấy thế không thể làm gì khác hơn là mở miệng phá vỡ sự ngượng ngùng.

Đa tạ Thượng Quan công tử đã trả lời.

Vị anh hùng kế tiếp nào nguyện ý trả lời.

Đoàn Dự liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang bình thản, âm thầm cắn răng.

Hắn dẫn đầu nói: Tại hạ yêu người tên Vương.

Cố Hàn Uyên đột nhiên lạnh lùng mở miệng ngắt lời: Đoàn công tử, lời vừa rồi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ.

Cố Hàn Uyên mặc dù không để ý dùng Vương Ngữ Yên để kích thích Đoàn Dự, nhưng không có nghĩa là có thể dễ dàng tha thứ việc Đoàn Dự lên tiếng làm tổn hại danh dự Vương Ngữ Yên.

Lúc này nhiệt độ không khí tựa hồ đều giảm vài độ, nhất là Đoàn Dự lại càng cảm nhận được một luồng sát khí kinh người.

Sinh mạng của hắn tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ mất đi.

Sắc mặt Đoàn Dự khó coi đến mức có thể so với Húc Liệt Ngột.

Phía sau, Chu Đan Thần cùng các gia thần khác vội vàng kéo tay áo Đoàn Dự khuyên nhủ: Thế tử, không nên vọng động.

Vương Ngữ Yên lúc này đã thuộc về Cố Hàn Uyên.

Đoàn Dự lại nói lời yêu nàng chẳng khác nào đang khiêu khích Cố Hàn Uyên.

Có vết xe đổ của Đoàn Chính Thuần, Đoàn Dự sẽ có hậu quả như thế nào hầu như có thể dự kiến.

Đoàn Dự còn chưa đến mức đầu óc ngu muội như vậy.

Hắn nản lòng thoái chí nói: Xin lỗi, tại hạ không có nữ tử nào để yêu.

Bốn đại gia thần phía sau Đoàn Dự nhìn sắc mặt u tối của hắn, đều cảm thấy tiếc hận và đau lòng.

Đáng tiếc đối mặt Cố Hàn Uyên, bọn họ cũng bất lực.

Đám người Mông Nguyên cũng bị sát khí của Cố Hàn Uyên làm dựng tóc gáy, đối với hắn lại càng kiêng kỵ hơn.

Ngay cả Hồng Huyền Phật thần sắc cũng ngưng trọng.

Mặc dù vừa rồi mục tiêu sát khí không phải hắn, vẫn mơ hồ có loại cảm giác nguy cơ.

Sau màn chen ngang của Đoàn Dự, những người còn lại cũng lần lượt nói ra câu trả lời của mình.

Ngoại trừ Tiêu Phong biểu thị cũng không có người yêu, những người còn lại mặc dù nói lời hơi khác nhau, nhưng đều biểu đạt một ý tứ: Người con gái họ yêu thương nhất là Ngân Xuyên quận chúa.

Ngay cả Húc Liệt Ngột cũng không ngoại lệ, dùng từ ngữ hoa mỹ ca ngợi Ngân Xuyên quận chúa, một bộ toàn tâm toàn ý không phải nàng thì không được.

Chỉ là Vu Hành Vân vẫn không có phản ứng gì.

Nàng vốn dĩ không có hứng thú với người khác.

Vô luận là thiên kiêu hậu duệ quý tộc hay hào kiệt tài tử, trong mắt nàng đều không khác gì người thường.

Chỉ có Cố Hàn Uyên trong lòng nàng mới là khác biệt.

Mà lúc này cũng chỉ có Cố Hàn Uyên chưa trả lời.

Gò má thanh lệ tuyệt luân của Vu Hành Vân lúc này cũng mất đi vẻ thanh lãnh.

Chương 380

Ngoài mong đợi ra, lại càng nhiều hơn là tâm thần bất định.

Nàng biết Cố Hàn Uyên rất coi trọng Vân nhi.

Nhưng rốt cuộc đó có phải là tình yêu hay không, nàng cũng chẳng có bao nhiêu lòng tin.

Dù sao lúc đó thân thể đặt ở đó, e rằng trong mắt Cố Hàn Uyên, nàng chỉ được xem là một đệ tử có chút bốc đồng, có lẽ căn bản không có tình yêu nam nữ.

Vu Hành Vân vô thức đưa tay khẽ vuốt cánh môi.

Sắc đỏ thẫm say lòng người hiện lên trên đôi má trắng nõn xinh đẹp ấy.

Nếu không phải trước đây, trước lúc ly khai, nàng lấy dũng khí hầu hạ Cố Hàn Uyên một lần, Vu Hành Vân nhớ lại phản ứng của Cố Hàn Uyên lúc đó, mới thêm được mấy phần tự tin.

Nàng hiểu rõ tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên, nữ tử hắn yêu khẳng định rất nhiều.

Nàng không mong Cố Hàn Uyên chỉ thích một mình nàng, chỉ cần có thể có vị trí của nàng là tốt rồi.

Vu Hành Vân trong lòng yên lặng cầu nguyện tâm nguyện nhỏ nhoi của mình có thể thực hiện.

Đúng như nàng dự đoán, giọng nói lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên truyền đến.

Cố mỗ yêu rất nhiều người, không cách nào trả lời yêu ai nhất.

Chỉ có chính hắn mới biết, đây là lời nói dối.

Cố Hàn Uyên tâm tính lạnh nhạt.

Cho đến nay đã có rất nhiều nữ tử liên quan đến hắn.

Địa vị của những cô gái này trong lòng hắn, cũng không phải ngang bằng.

Chỉ người có năng lực và giá trị mới được coi trọng.

Còn nữ tử như bình hoa, ngày thường thậm chí cũng sẽ không bị hắn nhớ đến.

Hầu hết thời gian chẳng qua chỉ là coi như một loại công cụ mà thôi, hoặc là vì phản phái điểm, hoặc là để phát tiết dục vọng.

Rất khó nói hắn bận tâm bao nhiêu đến những cô gái này.

Vì vậy Cố Hàn Uyên tự vấn lòng, chính mình thật sự có thứ tình cảm yêu này sao.

Cho đến khi vì Hoàng Dung, hắn lĩnh ngộ được Hữu Tình Thiên Địa Kiếm, thứ mà nguyên tưởng rằng không thể lĩnh ngộ.

Cố Hàn Uyên mới hiểu ra, chính mình cũng không phải hoàn toàn vô tình, chỉ là bị chôn giấu dưới sự lạnh nhạt, bị giấu rất sâu rất sâu, nơi mà người thường khó có thể chạm đến.

Đó cũng là nơi Hoàng Dung cực lực tìm kiếm.

Trước đây Vu Hành Vân bị Cố Hàn Uyên coi là lô đỉnh bồi dưỡng.

Dưới cơ duyên xảo hợp, nàng đã tác động ngược lại đến hắn một cách cực đại.

Cũng là hiện nay ngoại trừ Hoàng Dung ra, người nữ tử thứ hai có thể chạm tới sâu trong nội tâm Cố Hàn Uyên.

Do đó hắn đối với những suy nghĩ miên man của Vu Hành Vân đều hiểu rõ nhất thanh nhị sở.

Vu Hành Vân lúc này có chút cô đơn.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng chính tai nghe được Cố Hàn Uyên nói như vậy, vẫn khiến người ta khó lòng chịu đựng.

Lý Thanh Lộ thần sắc cũng có chút không hiểu.

Từ sự phát triển cuối truyện Thiên Long có thể nhìn ra, nàng là một nữ tử có lòng chiếm hữu rất mạnh.

Vì vậy cực kỳ bất mãn Cố Hàn Uyên phong lưu, hảo cảm nhất thời giảm đi không ít.

Đáng tiếc nàng cũng không thể tự mình làm chủ chọn hôn phu, bằng không Cố Hàn Uyên đã phiền phức hơn nhiều rồi.

Mà lúc này, mọi người ở đây cũng thần sắc khác nhau, vừa bội phục sự thản nhiên của Cố Hàn Uyên, lại xem thường tính phong lưu của hắn, đồng thời còn hâm mộ sự đào hoa của hắn.

Húc Liệt Ngột lại càng trực tiếp giễu cợt lên tiếng.

Hiển nhiên hắn thấy, Cố Hàn Uyên đã xuất cục.

Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên thần sắc u u nói: Bất quá ta hiện tại muốn gặp nhất một cô gái.

Vu Hành Vân nghe vậy trong lòng khẽ động, tựa như tâm hữu linh tê mà đoán được tâm tư Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp thu thủy liễm diễm lóe lên ánh sáng mong đợi, nàng kích động run giọng hỏi: Cô gái kia là ai.

Giọng Cố Hàn Uyên trong trẻo vang lên: Nàng tên Vân nhi, là đệ tử của ta, chúng ta đã xa cách 59 ngày rồi.

Mọi người ở đây nghe Cố Hàn Uyên nói, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao, không rõ vì sao.

Chỉ có Vu Hành Vân trong rèm châu mới hiểu được ý tứ Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp của nàng rạng ngời rực rỡ, mơ hồ có lệ quang lấp lánh.

Trong lòng không ngừng hô to: Sư tôn hắn cũng đang nghĩ về ta, hắn cũng đang nhớ về ta, hắn từ trước đến nay chưa từng quên ta.

Sư tôn, Vân nhi nhớ Người biết bao.

Nàng suýt nữa liền không nhịn được xông ra nhận nhau với Cố Hàn Uyên.

Hít thở sâu mấy lần mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại.

Điều làm nàng cảm động nhất là Cố Hàn Uyên vậy mà nhớ rõ ràng đến từng ngày hai người xa cách. 59 ngày.

Vu Hành Vân đột nhiên sửng sốt.

Nàng phản ứng kịp ra là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công của nàng liền sắp hành công viên mãn, ngày mai sẽ là ngày cuối cùng.

Nàng lúc này mới phát hiện ra mình vậy mà đã quên mất chuyện trọng yếu như vậy, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì cũng rất bình thường.

Vu Hành Vân không chỉ là vì sau khi học Âm Dương Quyết công lực tiến triển nhanh chóng, mặc dù còn chưa hành công viên mãn, nguyên bản đối thủ một mất một còn Lý Thu Thủy cũng bị nàng áp chế gắt gao, hơn nữa gần đây nàng tâm tâm niệm niệm đều là chuyện của Cố Hàn Uyên, căn bản không có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác.

Do đó cho đến khi nghe Cố Hàn Uyên nói, nàng mới nhớ tới ngày mai sẽ là ngày cuối cùng.

Vu Hành Vân trong lòng đột nhiên có chút gấp gáp.

Nếu như hôm nay không thể thừa cơ hoàn thành kế hoạch thay mận đổi đào, đến ngày mai sẽ không còn thời gian nữa.

Lúc này, đám người bên ngoài phòng thần sắc khác nhau.

Nguyên bản nghe Vu Hành Vân, người vẫn luôn cao ngạo ít nói, đối thoại cùng Cố Hàn Uyên, cũng không thiếu người vì thế mà cảm thấy đố kỵ.

Nhưng mà vì Vu Hành Vân trầm mặc quá lâu, khiến người ta hiểu lầm là nàng đang bất mãn với câu trả lời của Cố Hàn Uyên.

Húc Liệt Ngột lại càng giễu cợt lên tiếng, chờ Cố Hàn Uyên mất mặt.

Hiểu Lôi trong lòng có chút nóng nảy, có ý muốn giúp Cố Hàn Uyên hóa giải tình hình lúng túng này.

Nhưng lại không dám tự ý làm chủ.

Nghĩ đến những gì Cố Hàn Uyên đã làm với nàng trước đó, nàng không thể nào chấp nhận Cố Hàn Uyên cuối cùng lại thất bại.

Chần chờ một lát, nàng vẫn lấy hết dũng khí, khẽ cắn môi mỏng nói: Cảm tạ các vị Anh hùng hào kiệt đã trả lời.

Vấn đề thứ hai là.

Nhưng còn chưa chờ Hiểu Lôi nói ra nội dung vấn đề thứ hai, Vu Hành Vân đã cắt đứt lời nàng: Không cần, Cố công tử chính là quận mã mà ta mong muốn.

Lời vừa nói ra, cả trường đều kinh hãi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng.

Nếu Vu Hành Vân đã ở đây, cuộc Văn Thí này chẳng qua chỉ là một màn kịch mà thôi.

Ngược lại là Vu Hành Vân có chút cấp bách, trực tiếp hạ chốt, những vấn đề phía sau thẳng thắn không hỏi, khiến người ta có chút ngoài ý muốn.

Giữa sân một mảnh xôn xao.

Hiển nhiên đám người rất không hài lòng với kết quả này.

Ngược lại là Hiểu Lôi vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Nàng không nghĩ tới cuối cùng lại quanh co như vậy, Cố Hàn Uyên không hiểu sao lại được chỉ định thành quận mã.

Nàng nhớ lại việc hầu hạ trước đó.

Tiếp theo nhưng chỉ có thể trở thành của hồi môn phụ trợ cho Ngân Xuyên quận chúa.

Hiểu Lôi càng nghĩ càng thấy ngượng ngùng, mặt cười cũng càng thêm hồng nhuận.

Lý Thanh Lộ ánh mắt phức tạp.

Chương 381

Nàng cũng không nghĩ tới Vu Hành Vân sẽ chọn phương thức trực tiếp chỉ định Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận.

Đôi mắt đẹp của nàng lúc này tựa như xuyên thấu rèm châu thấy được Cố Hàn Uyên, âm thầm lẩm bẩm: Về sau Cố công tử liền muốn trở thành quận mã của ta sao.

Kỳ thực nếu như bỏ qua tính phong lưu của Cố Hàn Uyên, với tướng mạo, võ công và danh tiếng của hắn, đều là nhân tuyển tốt nhất.

Vì vậy Lý Thanh Lộ cũng không có nhiều chống cự.

Ngược lại là việc đêm tân hôn của chính mình lại phải nhường cho Vu Hành Vân khiến nàng cảm thấy ấm ức và sa sút tinh thần.

Trong mắt Thượng Quan Hải Đường lóe lên vẻ ngoài ý muốn.

Nàng suy đoán Ngân Xuyên quận chúa đã sớm quen biết Cố Hàn Uyên.

Cái gọi là Tây Hạ tuyển rể cũng chỉ là đi một màn kịch mà thôi, muốn từ Cố Hàn Uyên mà có được một danh phận.

Thảo nào trước đây khi tin tức Tây Hạ tuyển rể truyền ra lại chỉ đích danh muốn Cố Hàn Uyên trình diện, thì ra cũng sớm đã quyết định nội bộ rồi.

Thượng Quan Hải Đường nghĩ đến lời mình từng nói là coi trọng Cố Hàn Uyên, thần sắc của nàng có chút không hiểu, nhất thời ngũ vị tạp trần.

Nụ cười có chút cổ quái nói: Chúc mừng Cố huynh.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp lại: Đa tạ Thượng Quan huynh đệ.

Tiêu Phong cũng là do Tiêu Viễn Sơn và Hoàng đế Liêu quốc Gia Luật Hồng Cơ bức bách yêu cầu, mới không thể không đến tham gia Tây Hạ tuyển rể, nào quản kết quả thế nào.

Đoàn Dự trong lòng đau xót, ngược lại không phải vì Lý Thanh Lộ mà là vì Vương Ngữ Yên.

Hắn bất đắc dĩ lựa chọn nhường đường, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không thể toàn tâm toàn ý đối đãi Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên không chọn hắn, lại lựa chọn Cố Hàn Uyên phong lưu hoa tâm.

Điều này khiến hắn cảm thấy cực kỳ không công bằng, trong lòng tràn đầy không cam lòng và ấm ức.

Tông Tán vương tử và Cát Nhĩ Đan hai người mặc dù ngốc nghếch, thế nhưng đối với võ lực của Cố Hàn Uyên lại cảm thấy sợ hãi, nào dám đi ra gây sự, nhiều lắm chỉ là nhỏ giọng xì xào hai câu.

Kim quốc Ngụy Vương Hoàn Nhan Nột Tế cảm thấy vô cùng khó chịu, không phải nhằm vào Cố Hàn Uyên, mà là Tây Hạ, cảm giác mình bị Tây Hạ đùa bỡn.

Những người còn lại đại thể cũng là ý nghĩ như vậy.

Húc Liệt Ngột lại càng một chưởng đập nát cái bàn trước mặt, thần sắc âm trầm phẫn nộ quát: Các ngươi Tây Hạ đang lường gạt bản vương sao.

Toàn bộ quá trình Văn Thí tràn đầy ngoài ý muốn.

Đầu tiên là Ngân Xuyên quận chúa sửa lại đề mục cũ của bọn họ, tự mình ra đề.

Ngay sau đó Cố Hàn Uyên trả lời một câu không thể giải thích được lại trực tiếp được chỉ định.

Hiển nhiên là kết quả đã sớm được lên kế hoạch kỹ càng.

Húc Liệt Ngột cảm giác mình bị lường gạt ngược lại cũng đúng thôi.

Hắn không biết sự tồn tại của Vu Hành Vân, vì vậy chỉ có thể suy đoán là Lý Thu Thủy bất mãn Lý Nguyên Hạo chọn Mông Nguyên.

Đây là một loại hành vi phản kháng biểu đạt sự bất mãn của nàng.

Trong lòng đối với Lý Thu Thủy hận ý lại nhiều thêm một phần.

Nghĩ thầm đợi Đàm Ứng Thủ và Mạc Ý Nhàn bắt được nàng, nhất định phải hảo hảo bào chế một phen, bằng không cơn giận này không thể nào tiêu tan.

Nhưng mà còn chưa chờ Vu Hành Vân đáp lại, Húc Liệt Ngột cũng còn chưa tiếp tục chỉ trích, giọng nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên vang lên: Ngân Xuyên quận chúa đã lựa chọn Cố mỗ.

Húc Liệt Ngột, ngươi có gì bất mãn.

Hay là chuẩn bị khiêu khích Cố mỗ.

Húc Liệt Ngột nghe vậy, trên trán gân xanh nổi lên, nghiến răng nghiến lợi.

Răng đều bị hắn cắn ra máu.

Hắn giận dữ đến cực điểm nói: Họ Cố.

Bản vương nhịn ngươi đã lâu rồi.

Đừng tưởng rằng bản vương mấy lần nhường đường là sợ ngươi.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, ung dung nói: Húc Liệt Ngột, ngươi muốn máu tươi nhuộm Thanh Phượng Các sao.

Cố mỗ có thể thành toàn ngươi.

Vừa lúc Cố mỗ cũng muốn đem tiết mục mua vui này dâng tặng Ngân Xuyên quận chúa, để giai nhân mỉm cười.

Húc Liệt Ngột thấy Cố Hàn Uyên lại đem sống chết của mình so sánh với một tiết mục mua vui khiến giai nhân mỉm cười, trong lòng phẫn hận không thể kiềm chế.

Hắn lớn tiếng quát: Cố Hàn Uyên, ngươi khinh người quá đáng.

Hắn liền hướng Phương Dạ Vũ hô tên hắn: Dạ Vũ.

Tuy Húc Liệt Ngột không nói gì, nhưng Phương Dạ Vũ lại hiểu ý hắn, không phải là muốn phát động dược hiệu của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, gây khó dễ cho Cố Hàn Uyên.

Phương Dạ Vũ sắc mặt khó coi khuyên nhủ: Vương gia, bên kia còn chưa có tin tức.

Nhỏ không nhẫn sẽ loạn mưu lớn a.

Hồng Huyền Phật không biết Cố Hàn Uyên đã trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Hắn kiêng kỵ võ công Cố Hàn Uyên, đồng dạng mở miệng khuyên: Vương gia, nếu như giao chiến, bần tăng chưa chắc có thể bảo vệ chu toàn cho Vương gia.

Mời Vương gia tạm lui, để bảo đảm an toàn.

Húc Liệt Ngột vẻ mặt phẫn nộ đầy khắp phòng.

Hai thuộc hạ tối trọng yếu của mình đều cực lực khuyên can hắn.

Hết lần này đến lần khác vẫn không thể trách cứ bọn họ.

Dù sao hai người hoặc là vì đại cục suy nghĩ, hoặc là vì sự an nguy của chính hắn mà suy nghĩ.

Húc Liệt Ngột không phải loại người không biết lắng nghe.

Nếu là ngày thường thậm chí còn sẽ thể hiện phong thái biết nghe lời phải của mình.

Mà bây giờ lại cảm thấy lồng ngực hầu như đều phải tức đến nổ tung.

Hắn liên tục chịu thiệt trước mặt Cố Hàn Uyên, trong lòng tràn đầy không cam lòng và ấm ức.

Cũng may Húc Liệt Ngột coi như còn có vài phần lý trí.

Chỉ cần kế hoạch thuận lợi chiếm được Tây Hạ, đến lúc đó vô luận là Lý Thu Thủy hay Cố Hàn Uyên đều chẳng qua là thịt trên thớt.

Húc Liệt Ngột nặng nề hít thở sâu mấy lần, mặt âm trầm nói: Chúng ta đi.

Hiển nhiên là không muốn ở trước mặt Cố Hàn Uyên mà bị khinh bỉ nữa.

Cũng là nóng lòng muốn biết tiến triển của kế hoạch.

Húc Liệt Ngột mang theo đám thủ hạ rời đi sau đó, bầu không khí trầm lắng trên sân rốt cuộc hóa giải.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Cố Hàn Uyên lại thêm mấy phần kiêng kỵ và kính nể.

Bây giờ Mông Nguyên cường thế, Húc Liệt Ngột lại càng diệt vô số quốc gia ở Tây Vực, uy thế giữa các quốc gia nhất thời không ai sánh kịp.

Nhưng mà đối mặt Cố Hàn Uyên lại liên tiếp chịu thiệt.

Đến mức chí cương suýt nữa đều muốn bạo phát xung đột.

Húc Liệt Ngột cuối cùng vẫn lựa chọn nhường đường.

Tình cảnh này rơi vào mắt những người không rõ nội tình, liền trở thành Cố Hàn Uyên đã dọa lui hắn, ngoài ý muốn lại giúp hắn tăng thêm một tầng danh vọng.

Đồng thời theo bọn họ trở về quốc nội của riêng mình, tự nhiên sẽ đem danh tiếng Cố Hàn Uyên truyền khắp nơi.

Thượng Quan Hải Đường ánh mắt phức tạp nói: Chúc mừng Cố huynh ôm mỹ nhân về, lên làm Tây Hạ quận mã, ta cũng muốn trở về kinh thành.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Thượng Quan huynh đệ hà tất vội vã như thế.

Không bằng nán lại vài ngày nữa, cũng tốt cùng ta kề gối trường đàm một phen.

Trong mắt cũng là ánh sáng nghiền ngẫm chợt lóe lên.

Trọng điểm của hắn tự nhiên là kề gối trường đàm, rất tò mò Thượng Quan Hải Đường đến lúc đó sẽ có phản ứng như thế nào.

Thượng Quan Hải Đường không thể phát giác dụng tâm hiểm ác của Cố Hàn Uyên, còn tưởng Cố Hàn Uyên là vì không nỡ nên mới mở miệng giữ lại.

Điều này khiến nàng, vì Cố Hàn Uyên trở thành Tây Hạ quận mã mà tâm tình không hiểu sao khó chịu, đã tốt lên rất nhiều.

Nụ cười trên mặt cũng tự nhiên hơn rất nhiều, nàng khẽ cười từ chối nói: Không được, ta còn muốn trở về kinh thành phục mệnh bệ hạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ôn hòa cười nói: Đã như vậy, ta cũng không ép Thượng Quan huynh đệ ở lại.

Có thời gian đến kinh thành sẽ cùng Thượng Quan huynh đệ uống rượu tâm tình.

Ta còn đang mong đợi rượu ngon của Thượng Quan huynh đệ cùng người huynh đệ nên giới thiệu cho mỹ nhân của ta đấy.

Thượng Quan Hải Đường thấy Cố Hàn Uyên còn nhớ chuyện giới thiệu mỹ nhân, chợt cảm thấy dở khóc dở cười.

Một ý niệm lại lần nữa xẹt qua não hải, tâm tình của nàng tùy theo vui vẻ.

Nàng cười tủm tỉm nói: Vậy ta liền cung kính chờ đợi Cố huynh đại giá.

Dứt lời liền tiêu sái cáo từ rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn theo bóng Thượng Quan Hải Đường rời đi, có chút tiếc nuối thân nam trang kia không thể hiện được vóc dáng của nàng.

Chương 382

Tiếp theo cần phải để nàng đổi một thân nữ trang rồi nói, bằng không hắn phải tự mình động thủ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khóe môi treo lên một độ cong vi diệu.

Mọi người thấy Ngân Xuyên quận chúa đã chọn Cố Hàn Uyên, kết quả Tây Hạ tuyển rể đã thành định cục.

Cũng không hứng thú ở lại Tây Hạ lâu, cũng dồn dập cáo từ rời đi.

Thanh Phượng Các vốn náo nhiệt chỉ còn lại Cố Hàn Uyên.

Trong ánh mắt nghiền ngẫm của hắn, giọng nói cố gắng kềm chế sự kích động của Vu Hành Vân truyền ra từ trong rèm châu: Hiểu Lôi, mang Cố công tử đi Thiên Điện thay y phục.

Hiểu Lôi nghe vậy ngẩn ra.

Nơi Thiên Điện quả thật có một bộ xiêm y.

Đó là bộ hỉ phục chuẩn bị cho quận mã của Ngân Xuyên quận chúa.

Nàng không nghĩ tới lại gấp gáp như vậy, một bộ dáng như sắp thành hôn ngay lập tức.

Mặt cười của nàng đỏ bừng nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, nàng khom người nói: Cố công tử mời đi theo ta.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng dáng trong rèm châu, thần sắc nhất thời có chút không hiểu.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: Xem ra Vân nhi thật là không thể đợi thêm một chút, chớ nên quá gấp gáp.

Danh phận quận mã bây giờ đã trong tay, ta cũng nên đi làm chuyện chính.

Cố Hàn Uyên theo Hiểu Lôi rời khỏi Thanh Phượng Các sau đó, Lý Thanh Lộ nhìn gương mặt thanh lệ tuyệt luân của Vu Hành Vân tràn đầy vẻ kích động và mừng rỡ.

Tâm tình của nàng cũng càng trở nên phức tạp, u u thở dài.

Vu Hành Vân đã nhận ra sự khác lạ của Lý Thanh Lộ, ngẫm lại những gì mình làm quả thực rất có lỗi với nàng.

Nàng áy náy nói: Thanh Lộ, xin lỗi.

Ta chỉ mượn thân phận của ngươi thêm một ngày nữa thôi.

Đến ngày mai ta sẽ rời đi, đến lúc đó ngươi lại đổi trở về.

Sau khi chuyện thành công, vô luận là chuyện gì, ta đều có thể đáp ứng một yêu cầu của ngươi để báo đáp.

Trên thực tế, vô luận Vu Hành Vân bồi thường thế nào cũng đều không đủ.

Chưa kể đêm tân hôn bị cướp đoạt.

Nàng vì nguyên nhân của Vu Hành Vân, bạn lữ của mình cứ thế mà bị quyết định.

Trong lòng muốn nói không có chút ý kiến nào là không thể nào.

Đáng tiếc tình thế còn mạnh hơn người, nàng không phản kháng được, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ chấp nhận.

Lúc này, Cố Hàn Uyên theo Hiểu Lôi đi tới Thiên Điện, nhìn bộ xiêm y đỏ lớn bày trên bàn, không khỏi tự giễu cười.

Nghĩ lại mình cũng đã mặc nhiều lần rồi, về sau khả năng số lần sẽ còn nhiều hơn.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Hiểu Lôi, Cố Hàn Uyên vẫn chưa thay.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc nói: Hiểu Lôi, ngươi bây giờ liền ra khỏi hoàng cung trốn đi.

Quay đầu ta sẽ đón ngươi trở về.

Hiểu Lôi nghe vậy sửng sốt, dù sao lời này nói đến không đầu không đuôi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên dù sao cũng đã thành quận mã, nàng không hỏi lý do.

Chỉ là có chút hơi khó nói: Quận chúa bên kia.

Cố Hàn Uyên không giải thích nhiều, chỉ ôn hòa nói: Tóm lại, tin ta đi.

Hiểu Lôi chần chờ một lát, vẫn là khéo léo đáp: Vâng.

Nếu không phải trước đây hai người đã có quá nhiều tiếp xúc thân mật, một lòng cũng gửi gắm nơi Cố Hàn Uyên, nàng tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy liền bị thuyết phục.

Sau khi an bài xong Hiểu Lôi, Cố Hàn Uyên nhìn Lý Thu Thủy đang được định vị bằng thần niệm.

Hắn không trì hoãn thời gian nữa, thân hình hóa thành một đạo bóng trắng cấp tốc chạy đi.

Khi Cố Hàn Uyên chạy tới chỗ ở của Nhất Phẩm Đường Tây Hạ, hắn ẩn mình trong bí mật nhìn tình hình trong sân.

Lý Thu Thủy lúc này đã bị thương rất nặng.

Khăn che mặt lụa trắng trên mặt cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thân hình yểu điệu hấp dẫn kia lúc này có vẻ hơi nhu nhược.

Nàng căm giận nói: Hách Liên Thiết Thụ.

Đoàn Diên Khánh.

Các ngươi vậy mà phản bội ta.

Nàng lại quay sang một người mặc áo giáp, có gương mặt so đấu võ mà nói: Còn có ngươi, Mộ Dung Phục.

Không nghĩ tới vậy mà giả trang thành Lý Diên Tông xâm nhập vào Nhất Phẩm Đường Tây Hạ.

Hách Liên Thiết Thụ là người chột dạ nhất trong mọi người, thần sắc bất đắc dĩ nói: Hoàng Phi, ta cũng là thân bất do kỷ a.

Đoàn Diên Khánh giọng nói trầm thấp vang lên đúng lúc: Hoàng Phi năm đó bằng lòng vì ta phục quốc, nhưng mà cho tới bây giờ đều không có thực hiện.

Ta lựa chọn Mông Nguyên thì có gì là sai.

Mộ Dung Phục, đang giả dạng Lý Diên Tông, một tay kéo xuống lớp ngụy trang trên mặt, lộ ra tướng mạo vốn có của hắn.

Hắn không hề e thẹn nói: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Mông Nguyên đã truyền hịch chiêu lãm, tại hạ lại có thể nào cự tuyệt.

Lý Thu Thủy nhìn quanh một vòng, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Không chỉ tao ngộ phản bội, phía sau còn có truy binh.

Ngoại trừ Hách Liên Thiết Thụ, Đoàn Diên Khánh cùng Mộ Dung Phục ra, tuyệt đại đa số người của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường đều bị xúi giục.

Dù sao những kẻ này đầu nhập vào nàng đa số cũng là những người thức thời vụ.

Lý Thu Thủy bị trọng thương, tình thế không ổn.

Lại còn chờ đợi sự mời chào tốt hơn từ Mông Nguyên.

Lúc này vẫn trung thành ngược lại trở thành số ít.

Điều đáng nói là, ngoại trừ Vân Trung Hạc đã chết, Tứ Đại Ác Nhân chọn lựa mỗi người không giống nhau.

Nhạc Lão Tam lúc này có chút khó xử.

Kẻ này cố chấp với đạo lý.

Đoàn Diên Khánh tuy là lão đại của hắn, thế nhưng hắn chính là thuộc hạ của Lý Thu Thủy.

Đồng thời Lý Thu Thủy đối với hắn luôn luôn không tệ, thực sự không làm được chuyện lâm trận phản bội.

Vì vậy liền dẫn một phần rất nhỏ người đứng qua một bên chọn trung lập.

Đoàn Diên Khánh hiểu rõ tính tình Nhạc Lão Tam, cũng có thể lý giải cách làm của hắn.

Dù sao hôm nay tình hình có hắn không thêm, thiếu hắn không bớt, vì vậy Nhạc Lão Tam chọn trung lập cũng không liên quan.

Thế nhưng lựa chọn của Diệp Nhị Nương lại ngoài dự liệu của hắn.

Đoàn Diên Khánh trầm giọng nói: Nhị Nương, nàng thật sự muốn tự tìm đường chết.

Cố Hàn Uyên ẩn mình gần đó thấy thế cũng có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới Diệp Nhị Nương lại chọn đứng về phía Lý Thu Thủy.

Diệp Nhị Nương đeo khăn che mặt, ánh mắt phức tạp, tâm tư vạn phần phức tạp.

Nghe vậy hơi áy náy nói: Lão đại, thứ lỗi.

Thanh Lộ là ta nhìn trưởng thành, ta không thể trơ mắt nhìn nàng phiêu linh.

Xuất phát từ tình mẫu tử, Diệp Nhị Nương ở Lý Thanh Lộ còn bé đã từng quan tâm nàng.

Một lần tình cờ còn từng ôm nàng.

Nói là nhìn nàng trưởng thành không hề có chút vấn đề.

Hơn nữa Diệp Nhị Nương là cao thủ nữ giới hiếm thấy, thường xuyên nhận được nhiệm vụ hộ vệ Lý Thanh Lộ.

Lâu dần, quan hệ hai người liền trở nên thân thiết hơn.

Bởi vì mối quan hệ với Lý Thanh Lộ, cách làm của Diệp Nhị Nương cũng có thể hiểu được.

Nhưng mà nội tâm nàng không chỉ nghĩ vậy.

Vô Thiên dùng Hư Trúc làm lợi thế uy hiếp nàng.

Thân thể nàng đã mấy lần phản bội Huyền Từ.

Tình cảm và sự khiển trách đạo đức khiến nàng trong khoảng thời gian này vô cùng gian nan.

Hơn nữa mấy ngày trước Vô Thiên lại tìm tới cửa.

Sau nhiều lần khảo vấn, tình báo Tây Hạ đều giao nộp sạch sẽ.

Chương 383

Mặc dù trong lòng chống cự, thế nhưng thân thể đã sắp phải tiếp nhận Vô Thiên.

Biến hóa này khiến nàng cảm thấy hoảng sợ.

Nàng muốn thoát đi, lại sợ liên lụy đến Hư Trúc.

Hôm nay nếu bỏ mình, đối với Diệp Nhị Nương mà nói ngược lại là một loại giải thoát.

Nàng chết vì hộ chủ, Vô Thiên há lại phản đối.

Huống hồ Diệp Nhị Nương tự cho là nếu như nàng chết rồi, Hư Trúc đối với Vô Thiên sẽ không còn giá trị.

Hắn từ nay về sau cũng liền tự do.

Đương nhiên nếu như Vô Thiên cuối cùng vẫn không buông tha Hư Trúc, thậm chí vì Diệp Nhị Nương tự ý chọn đường chết mà liên lụy đến hắn.

Diệp Nhị Nương cũng chỉ có thể nói một câu: Nhi tử, mẫu thân thực sự đã tận lực.

Cái loại chống cự trong lòng, thân thể lại cảm thấy bất lực quá đỗi đau khổ.

Nàng thậm chí lo lắng một ngày kia ngay cả sự chống cự trong tâm cũng không giữ được.

Loại dự cảm bất tường này làm nàng càng ngày càng hoảng sợ.

Đoàn Diên Khánh thấy Diệp Nhị Nương đã quyết tâm cũng không miễn cưỡng.

Đối với hắn mà nói, Tứ Đại Ác Nhân chẳng qua là những kẻ hắn dùng để phục quốc, tìm kiếm trợ giúp.

Căn bản không có tình cảm gì đáng nói.

Hắn lạnh lùng nói: Nếu đã như vậy, từ nay Nhị Nương cùng ta Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt.

Ra tay không cần lưu tình.

Diệp Nhị Nương nghe vậy bình tĩnh nói: Đa tạ đại ca.

Lý Thu Thủy rất vui mừng trước sự trung thành của Diệp Nhị Nương, thế nhưng nàng lúc này cũng là khó lòng bảo toàn thân mình.

Sự phản bội của Đoàn Diên Khánh tuy đáng tức giận, thế nhưng với võ công của nàng, dù bị trọng thương cũng có thể thoát thân được.

Uy hiếp thực sự vẫn là ba người phía sau: Đàm Ứng Thủ, Mạc Ý Nhàn và Bạch phát Liễu Diêu Chi.

Ngoại trừ Liễu Diêu Chi là Tông Sư đỉnh phong, hai người khác đều là Đại Tông Sư.

Vết thương trên người nàng tuyệt đại đa số cũng là nhờ bọn họ ban cho.

Nguyên lai Lý Thu Thủy phía trước bị Hoa Giải Ngữ mượn danh Lý Nguyên Hạo triệu đi.

Đàm Ứng Thủ cùng Mạc Ý Nhàn hai người tới trước một bước.

Lại thêm Liễu Diêu Chi vốn canh giữ ở tẩm cung Lý Nguyên Hạo.

Bốn người thừa lúc Lý Thu Thủy không phòng bị, đồng thời ra tay đánh lén, khiến Lý Thu Thủy lập tức trọng thương.

Nếu không phải tu vi của nàng cao hơn một bậc, võ công Tiêu Dao Phái cùng Lăng Ba Vi Bộ cũng xác thực thần kỳ, lại thêm Vu Hành Vân trước khi đi nhắc nhở nàng cẩn thận hơn, e rằng lúc này đã bị bọn họ bắt giữ, đừng nói chi là thoát ra được.

Lý Thu Thủy nhớ tới lời nhắc nhở của Vu Hành Vân liền cảm thấy hối hận.

Nếu không phải nàng không đủ coi trọng lời nói ấy, dựa vào Lăng Ba Vi Bộ, bốn người muốn trọng thương nàng cũng không dễ dàng.

Mang theo sự hổ thẹn đối với Vu Hành Vân, Lý Thu Thủy bị ba người trừ Hoa Giải Ngữ chặn đường trở về Thanh Phượng Các.

Nàng đành phải hướng Tây Hạ Nhất Phẩm Đường chạy trốn, kỳ vọng mượn lực lượng Tây Hạ Nhất Phẩm Đường để thoát thân.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới Hách Liên Thiết Thụ bọn họ sớm đã làm phản.

Thương thế trên người nàng cũng vì bị đánh lén lần nữa mà nặng thêm.

Mộ Dung Phục học Bài Vân Chưởng từ Cố Hàn Uyên, chỉ được cái hình, không được cái thần.

Lý Thu Thủy thường xuyên chịu thiệt bởi Bài Vân Chưởng trong tay Vu Hành Vân, vì vậy ngược lại thành thạo ứng phó với Bài Vân Chưởng của Mộ Dung Phục.

Thậm chí phản kích Bạch Hồng chưởng lực còn làm Mộ Dung Phục bị thương, lúc này khí huyết cuồn cuộn vẫn chưa bình ổn.

Kẻ thực sự gây phiền toái cho Lý Thu Thủy là Đoàn Diên Khánh.

Nhất Dương Chỉ của hắn thâm độc xảo quyệt, lại thêm Nhất Dương Chỉ vốn am hiểu điểm huyệt.

Mấy đại huyệt trên người Lý Thu Thủy bị điểm trúng.

Lại thêm thân thể trọng thương, lúc này một thân thực lực chỉ còn mười phần một.

Thậm chí ngay cả Lăng Ba Vi Bộ vận chuyển cũng trở nên trì trệ.

Tình thế đã kém đến mức không thể kém hơn.

Mạc Ý Nhàn cười tà nói: Hoàng Phi hay là thúc thủ chịu trói đi.

Tránh cho chịu chút đau khổ da thịt.

Nếu để lại vết thương trên thân thể tuyệt vời của nàng, Vương gia ắt sẽ nổi giận.

Mạc Ý Nhàn cũng là một kẻ dâm tà háo sắc.

Hắn nhìn tư thái xinh đẹp của Lý Thu Thủy, trong lòng hừng hực không ngớt.

Mặc dù vì là người quan trọng được Húc Liệt Ngột điểm danh, hắn không thể thưởng thức mỹ nhân trước mắt, thế nhưng sau khi bắt được nàng, tiện tay chiếm chút tiện nghi cũng không có vấn đề gì.

Lý Thu Thủy nghe vậy giật mình, kịp phản ứng ý tứ trong lời nói của Mạc Ý Nhàn.

Trong mắt hàn mang lấp lánh, giả vờ yêu mị cười duyên nói: Thì ra Húc Liệt Ngột muốn thiếp thân.

Mạc Ý Nhàn nghe giọng nói mềm mại uyển chuyển ấy, tâm thần chấn động, suýt nữa lộ ra vẻ háo sắc.

Nuốt nước miếng nói: Vương gia xác thực coi trọng Hoàng Phi.

Chỉ cần Hoàng Phi hầu hạ tốt Vương gia, đương nhiên sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Tiếng cười của Lý Thu Thủy càng lúc càng kiều mị, ánh mắt lại càng lúc càng lạnh.

Dù là thế này cũng để ý thiếp thân.

Nói đoạn liền đưa tay tháo xuống chiếc khăn che mặt nhuốm máu.

Mọi người thấy thế đều hít một hơi khí lạnh, đều bị những vết sẹo đan xen trên mặt Lý Thu Thủy hù dọa.

Mạc Ý Nhàn càng thẹn quá thành giận nói: Thì ra là một ả đàn bà xấu xí.

Dứt lời liền không cố kỵ nữa xông lên.

Cây quạt trong tay đánh về phía Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy thần sắc bình tĩnh nghênh đón, thậm chí cố ý để phần hiểm yếu bại lộ dưới công kích của cây quạt Mạc Ý Nhàn.

Hiển nhiên nàng đã có ý chết, không muốn bị bắt chịu nhục.

Lý Thu Thủy ánh mắt mê ly, trong miệng lẩm bẩm nói: Sư tỷ nhất định sẽ vì thiếp thân báo thù.

Đến lúc sinh tử cuối cùng, nàng lại tựa như trở về thời thơ ấu ỷ lại Vu Hành Vân.

Nhưng mà còn chưa chờ kình khí từ cây quạt của Mạc Ý Nhàn gần người, Lý Thu Thủy liền rơi vào một vòng ôm ấp ấm áp.

Bên tai vang lên một giọng nói trêu chọc: Báo thù loại chuyện này thì không cần làm phiền Vân nhi.

Người khi đối mặt cái chết, rất dễ xuất hiện cảnh đèn kéo quân.

Cảm giác thời gian lúc ấy sẽ bị kéo dài vô hạn.

Khi trong lòng Lý Thu Thủy có ý chí chết, hình ảnh hồi ức trong đầu bắt đầu hiện lên cấp tốc.

Cả đời nàng có đôi phần sắc thái truyền kỳ, suy nghĩ kỹ lại cũng không hạnh phúc.

Vì Vô Nhai Tử, nàng mâu thuẫn với Đại Sư Tỷ Vu Hành Vân, người từng thương yêu nàng nhất.

Muội muội ruột duy nhất theo sư phụ Tiêu Dao Tử rời đi, từ đó không còn gặp lại.

Bất Lão Trường Xuân Cốc, nơi ba sư tỷ muội từng trải qua tuổi thơ tươi đẹp, giờ đây hoàn toàn tĩnh lặng, từ đó không một bóng người.

Sau đó nàng và Vô Nhai Tử cùng nhau ẩn cư tại Vô Lượng Sơn Lang Hoàn Phúc Địa.

Thời gian tân hôn vẫn tươi đẹp, nàng cũng vì Vô Nhai Tử sinh hạ một nữ nhi là Lý Thanh La.

Nhưng mà rất nhanh Vô Nhai Tử liền dần dần không để mắt đến nàng, cả ngày đắm chìm vào pho tượng ngọc do mình điêu khắc.

Pho tượng ngọc ấy rất giống Lý Thu Thủy, thế nhưng nàng vô thức cảm thấy có chỗ nào đó vi diệu bất đồng.

Nàng vì muốn từ pho tượng ngọc kia một lần nữa giành lại ánh mắt của Vô Nhai Tử, tìm rất nhiều mỹ nam tử đến vui đùa trước mặt Vô Nhai Tử.

Rõ ràng người bình thường liếc mắt một cái là có thể nhìn ra nàng đang diễn trò.

Thật coi Lý Thu Thủy sẽ để ý những cái gọi là mỹ nam tử kia, ngoại trừ một bộ da thịt đẹp ra thì chẳng được tích sự gì sao.

Người Tiêu Dao Phái chẳng ai không phải tâm cao khí ngạo.

Lý Thu Thủy có vẻ đẹp tuyệt thế, tựa như thiên nga xinh đẹp.

Phải mất trí đến mức nào mới có thể chọn cùng một đám vịt bình thường phát sinh quan hệ.

Nhưng mà Vô Nhai Tử lại như thể tin là thật.

Tài trí tuyệt đỉnh lúc ấy trở nên ngu xuẩn như phàm phu tục tử, không muốn một lần nữa coi trọng nàng, cũng không muốn quở trách nàng.

Đối với những mỹ nam tử ấy cũng làm như không thấy, tựa như chuyện đương nhiên, từ đó triệt để say mê pho tượng ngọc kia.

Lý Thu Thủy vì thế giận dữ vô cùng.

Không còn là ghen tị đơn thuần, mà là sự phẫn hận tột cùng sau khi bị Vô Nhai Tử xem thường và nhục nhã, mới có chuyện sau này giật dây Đinh Xuân Thu ám toán Vô Nhai Tử.

Đinh Xuân Thu ngược lại hết sức lấy lòng nàng, nhưng mà Lý Thu Thủy cũng khinh thường hắn.

Thật sự mà nói, Vô Nhai Tử chính là bản Tiêu Dao Tử kém cỏi.

Lý Thu Thủy không hổ là sư muội từng được Vu Hành Vân yêu thương nhất.

Hai người hầu như đều vì Vô Nhai Tử có bóng dáng của Tiêu Dao Tử, lại thêm Bất Lão Trường Xuân Cốc, nơi biệt lập với đời, mới có thể không hẹn mà cùng thích Vô Nhai Tử.

Thậm chí Lý Thu Thủy chính mình cũng không nói rõ, lúc ấy rốt cuộc là yêu Vô Nhai Tử, hay chỉ vì muốn một lần nữa nhận được sự quan tâm của Vu Hành Vân.

Mà Đinh Xuân Thu càng là bản Vô Nhai Tử ăn mày, liền rớt hai cấp, vẫn là giáng cấp rất lớn.

Lý Thu Thủy làm sao lại để ý hắn.

Nàng ở sau khi gửi nuôi Lý Thanh La đến Cô Tô Vương gia, vô thức đi tìm Vu Hành Vân.

Có lẽ lúc ấy chỉ là muốn thổ lộ nỗi oan ức của mình với Đại Sư Tỷ, người từng thương yêu nàng nhất.

Thế nhưng Vu Hành Vân sau khi thấy nàng cũng đánh đập tàn nhẫn, lại thêm thế lực Linh Thứu Cung làm hậu thuẫn, Lý Thu Thủy chịu rất nhiều thiệt thòi.

Thế mà tâm trạng cô đơn sầu thảm của nàng ban đầu lại tốt lên một cách kỳ lạ.

Chương 384

Nàng bắt đầu đấu khí với Vu Hành Vân, thường xuyên gây sự với Vu Hành Vân.

Cuộc đời nàng lúc ấy dường như vừa tìm được mục tiêu, thậm chí vì đối kháng Vu Hành Vân mà trở thành Tây Hạ Hoàng Phi.

Nhưng mà kỳ lạ là, khi Lý Thu Thủy được sủng ái nhất, Vu Hành Vân phá hủy dung mạo đắc ý nhất của nàng, nàng lại không thực sự mượn cơ hội lợi dụng lực lượng Tây Hạ tấn công Linh Thứu Cung.

Trước cơ quan quốc gia, Linh Thứu Cung thực sự không đáng kể gì.

Nhưng mà Lý Thu Thủy thế mà lại nhịn xuống như vậy, vẫn như cũ duy trì thế quân lực địch với Vu Hành Vân như thể muốn giết đối phương.

Có lẽ đối với nàng mà nói, quan trọng không phải thắng Vu Hành Vân, mà là phải có một đối thủ như Vu Hành Vân tồn tại.

Hai người cố chấp cứ thế ăn ý tranh đấu hơn nửa đời người, vốn lại dường như đang dùng phương thức tranh đấu này để cùng nhau chống đỡ đối phương mà sống tiếp.

Bởi vậy khi Vu Hành Vân từng rời đi, không còn chấp nhất với tranh đấu, Lý Thu Thủy mới có thể phá vỡ sự phòng bị lớn, tan vỡ mà khóc rống.

Bây giờ quan hệ hai người đã cải thiện, tuy vẫn còn chút không tự nhiên, nhưng không còn là đại thù sinh tử.

Lý Thu Thủy tựa như đã tìm được cách chung sống mới với Vu Hành Vân, đã đang mong đợi sự phát triển giữa Vu Hành Vân và Cố

Hàn Uyên, tựa như nữ fan CP ghép đôi trong xã hội hiện đại.

Lại vui vẻ trêu đùa Vu Hành Vân, cho dù mỗi lần đều bị Vu Hành Vân thu thập một trận, nhưng cũng làm không biết mệt mỏi.

Ngược lại nàng đã sớm nhìn ra Vu Hành Vân sẽ không ra tay nặng, thậm chí thường xuyên cố ý làm quần áo rách nát, mượn chỗ hơn xa Vu Hành Vân để kích thích trêu đùa nàng.

Mỗi lần nhìn Vu Hành Vân tức giận nhưng không làm gì được lại khiến nàng cảm thấy vui mừng.

Rõ ràng Vu Hành Vân có thể ra tay nặng làm tổn thương nàng, lại luôn thu tay lại vào cuối cùng.

Nào có nửa điểm giống như đối đãi cừu nhân cũ, ngược lại giống như đang dạy dỗ muội muội nghịch ngợm.

Cuộc sống như thế đối với Lý Thu Thủy, người đã hơn nửa đời người bị sầu khổ vây quanh mà nói, rất sung sướng, cũng tuyệt không xa lạ.

Bởi vậy dù Vu Hành Vân lợi dụng Lý Thanh Lộ thay mận đổi đào, thậm chí sau đó sẽ gây tổn thất vô cùng lớn cho Tây Hạ, đồng thời ắt sẽ trở mặt với Mông Nguyên, nàng cũng vẫn lựa chọn ủng hộ, thậm chí không nhìn thẳng chỉ thị của Lý Nguyên Hạo.

Khi kình khí hung ác sắp chạm vào thân thể, Lý Thu Thủy ánh mắt hoảng hốt, lẩm bẩm thầm nghĩ: Đại Sư Tỷ, thứ lỗi.

Đáng tiếc tiểu muội phải đi trước một bước.

Thật mong đợi Đại Sư Tỷ cùng Cố Hàn Uyên sau này phát triển a.

Nhưng mà có vài người chính là trải qua không thể nhắc tới.

Mạc Ý Nhàn vẻ mặt hung ác như đạn pháo bị đá bay ra ngoài.

Bàn tay lớn nóng bỏng ở bên hông khiến Lý Thu Thủy, người đã lâu không tiếp xúc với nam tử, giật mình.

Bên tai là giọng nói ôn hòa trêu đùa ấy.

Lý Thu Thủy quay đầu vô thức nhìn lại, liền thấy khuôn mặt tuấn tú ôn hòa tươi cười của Cố Hàn Uyên, người mà không lâu trước nàng còn cố gắng trêu đùa.

Có lẽ là sự tương phản từ chết đến sống quá lớn, Lý Thu Thủy vốn là mỹ nhân, khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên tuấn tú như Trích Tiên hạ phàm đều có chút mê muội trong khoảnh khắc.

Nàng lẩm bẩm một tiếng: Hắn cười thật đẹp, thảo nào Đại Sư Tỷ lại mê luyến đến mức đó.

Bất quá nàng rất nhanh liền kịp phản ứng một vấn đề quan trọng, đó chính là Cố Hàn Uyên vừa rồi nói bên tai nàng: Báo thù loại chuyện này thì không cần làm phiền Vân nhi.

Rất nhanh liền đưa ra kết luận, vô thức hỏi: Ngươi biết thân phận của Đại Sư Tỷ.

Cố Hàn Uyên với ánh mắt chứa ý cười vi diệu nói: Đương nhiên.

Lý Thu Thủy nghe vậy sắc mặt nhất thời cổ quái, hỏi để xác nhận thêm: Không lẽ là ngay từ đầu đã biết.

Cố Hàn Uyên vui vẻ khẽ cười nói: Vân nhi ngụy trang thành dáng vẻ bé gái xác thực rất thú vị.

Lý Thu Thủy sắc mặt càng thêm cổ quái, tâm tư càng vô cùng phức tạp.

Đối với Cố Hàn Uyên cũng lại có nhận thức mới.

Dùng lời nói hiện đại chính là: Thì ra đó là một kẻ vui chơi a.

Ý nghĩ như vậy liên tiếp trong đầu Lý Thu Thủy, trong khoảnh khắc như có loại cảm giác chí thú tương đầu.

Cố Hàn Uyên và Lý Thu Thủy trò chuyện không coi ai ra gì.

Mọi người nơi đây đều như lâm đại địch.

Nhất là những kẻ phản bội Tây Hạ Nhất Phẩm Đường càng có vẻ mặt sững sờ.

Hách Liên Thiết Thụ không nói một lời, hắn vốn sợ hãi uy thế từng đại khai sát giới của Cố Hàn Uyên.

Toàn thân không ngừng run rẩy, đồng tử chấn động mạnh, toát mồ hôi lạnh.

Đó là mùi vị của sự sợ hãi.

Đoàn Diên Khánh ở Nam Thiếu Lâm từng bị Cố Hàn Uyên đánh trúng chỗ đau, giờ như mơ hồ đau đớn, trong mắt tràn đầy vẻ cô đơn.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên ra tay cứu Lý Thu Thủy, cũng biết lần này e rằng khó thoát.

Đối với Đoàn Diên Khánh mà nói, sinh tử cũng không trọng yếu.

Đáng tiếc là không thể đoạt lại Hoàng Vị, cũng không thể gặp lại Tóc dài Quan Âm ngoài Thiên Long Tự.

Mộ Dung Phục, kẻ vĩnh viễn có thể đưa ra lựa chọn sai lầm, trong đầu hiện lên vô số Xong.

Kỳ thực khi quyết định giả mạo Lý Diên Tông phản bội Lý Thu Thủy, hắn đã vô cùng do dự, dù sao Cố Hàn Uyên đang ở Tây Hạ, vạn nhất bị đánh trúng thì sẽ là kết cục vạn kiếp bất phục.

Nếu không phải Mông Nguyên hết sức lôi kéo, đồng thời hứa hẹn có cách đối phó Cố Hàn Uyên, hắn cũng sẽ không quyết định phú quý hiểm trung cầu.

Nhưng mà nhìn ba người Mông Nguyên, một người trọng thương, hai người sợ hãi, tay chân luống cuống, có thể thấy dù Mông Nguyên có cách đối phó Cố Hàn Uyên cũng không nằm trong tay ba người này.

Ngược lại Diệp Nhị Nương có chút thất vọng.

Thoát chết trong gang tấc vẫn chưa làm nàng vui vẻ.

Không chỉ thất vọng vì không thể đạt được giải thoát, càng nghi ngờ vì sao lại là Cố Hàn Uyên xuất hiện mà không phải Vô Thiên.

Đàm Ứng Thủ thần sắc sợ hãi đỡ Mạc Ý Nhàn đang phun máu tươi, thi thoảng còn rơi ra mấy mảnh nội tạng.

Lúc đó nhìn Công Lương Thuật bị Cố Hàn Uyên đánh bại dễ dàng, cảm xúc còn không sâu sắc.

Dù sao Cố Hàn Uyên lúc đó cũng không xuất ra bao nhiêu thực lực.

Nhưng mà Đàm Ứng Thủ nhìn thấy Mạc Ý Nhàn có thực lực ngang ngửa hắn lại bị Cố Hàn Uyên một cước Phong Trung Kính Thảo trực tiếp đá thành trọng thương.

Đừng nói là giữ được sức chiến đấu, ngay cả việc có thể sống sót hay không cũng là một dấu hỏi.

Mặc dù Cố Hàn Uyên có hiềm nghi đánh lén, nhưng nhìn thấy tốc độ của cước kia, Đàm Ứng Thủ tự nhận không tránh thoát.

Nói cách khác kết quả của hắn không thể tốt hơn Mạc Ý Nhàn là bao.

Vì vậy Đàm Ứng Thủ nửa điểm ý tưởng giao chiến với Cố Hàn Uyên cũng không có.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc nói: Cố công tử quả thật muốn gây khó dễ cho Mông Nguyên ta.

Chỉ cần Cố công tử giao ả đàn bà xấu xí trong tay ngài ra đây, Vương gia tuyệt đối sẽ cho ngài hồi báo khó có thể tưởng tượng.

Đàm Ứng Thủ không thể nói là không cung kính, thậm chí có phần nịnh nọt.

Lý Thu Thủy nghe vậy lại lông mày dựng thẳng, trong mắt lửa giận ngùn ngụt.

Lý Thu Thủy trước đây vì muốn chọc tức Mạc Ý Nhàn, khiến hắn thất thủ giết chết mình, bất đắc dĩ tháo khăn che mặt, để lộ dung mạo bị hủy.

Lúc ấy bị Mạc Ý Nhàn mắng là ả đàn bà xấu xí thì thôi đi.

Dù sao trước sinh tử, không cần quá để ý.

Nhưng mà Lý Thu Thủy bây giờ không những còn sống tốt, lại trước mặt Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm lần nữa bị Đàm Ứng Thủ nhắc đến, nhất thời trong cơn giận dữ, thậm chí trong lòng còn mơ hồ cảm thấy tự ti.

Bị Cố Hàn Uyên thấy là một chuyện, bị người nhục nhã nhắc đến lại là một chuyện khác.

Vì vậy đã làm tổn thương lòng tự trọng của Lý Thu Thủy rất lớn, thậm chí có chút lo lắng sẽ bị Cố Hàn Uyên vẻ mặt ghét bỏ đẩy ra.

Nhưng mà sự tình vẫn chưa phát triển như nàng dự đoán.

Cố Hàn Uyên không những không đẩy nàng ra, nắm lấy cánh tay nàng ngược lại càng chặt hơn chút nữa.

Bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên: Làm tổn thương tiểu muội của đệ tử Cố mỗ mà còn muốn sống rời khỏi nơi đây.

Nói đi.

Các ngươi muốn chết như thế nào.

Lý Thu Thủy nghe vậy giật mình, ánh mắt không khỏi chấn động.

Tâm tư càng vô cùng phức tạp.

Cảm giác được Cố Hàn Uyên cường thế che chở khiến nàng hoan hỉ.

Thế nhưng mối quan hệ vòng vo này lại khiến nàng dở khóc dở cười đồng thời thêm mấy phần không cam lòng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín liếc nhìn Lý Thu, người có sắc mặt phức tạp.

Hắn cố ý không lấy mối quan hệ của hắn với Lý Thanh Lộ và Lý Thanh La làm lý do, ngược lại nói về Vu Hành Vân.

Xem phản ứng của Lý Thu Thủy, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Đàm Ứng Thủ nghe vậy ngớ người.

Lời nói vòng vo của Cố Hàn Uyên khiến hắn căn bản không hiểu rõ.

Tạm thời không nói đệ tử của Cố Hàn Uyên là ai, Lý Thu Thủy lại vì sao là tiểu muội của nàng.

Đệ tử của Cố Hàn Uyên hiển nhiên tuổi tác lớn hơn Lý Thu Thủy, thế nhưng Lý Thu Thủy tuổi lại lớn hơn Cố Hàn Uyên.

Người tâm tư không đủ nhanh nhạy nghe kiểu nói này, suy nghĩ đều sẽ bị rối loạn.

Nếu không phải lúc này đối mặt với nguy cơ sinh tử, Đàm Ứng Thủ liền muốn vẻ mặt dấu chấm hỏi.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên không định buông tha bọn họ, vội vàng ra lệnh cho các lão đạo phản bội Tây Hạ Nhất Phẩm Đường nói: Các ngươi ngăn hắn lại, sau đó Vương gia tự có ban thưởng.

Nhưng mà những kẻ đầu nhập Mông Nguyên đều là những người thức thời vụ.

Mắt thấy Lý Thu Thủy thoát khỏi nguy cơ, lại còn muốn ra tay với Cố Hàn Uyên danh trấn giang hồ.

Bọn họ cũng không có gan này.

Thậm chí không ít người ánh mắt lóe lên, chuẩn bị quay giáo phản kích Đàm Ứng Thủ.

Cố Hàn Uyên thấy thế đùa cợt nói: Các ngươi đã không muốn chọn cách chết, vậy Cố mỗ giúp các ngươi chọn.

Dứt lời.

Trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm bích lục thần quang lóe sáng.

Đưa tay vung lên, Trảm Long Kiếm hóa thành bích lục lưu quang xé rách bầu trời.

Tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang lên.

Chỉ thấy Đàm Ứng Thủ ôm cụt tay chật vật lăn lộn trên mặt đất.

Chương 385

Còn Mạc Ý Nhàn mà hắn vừa đỡ thì chỉ còn cái xác không đầu.

Trên cổ vết thương trơn truột, máu tươi phun lên cao, văng đầy mặt và đầu cổ Đàm Ứng Thủ cùng Liễu Diêu Chi.

Kỳ thực nếu không phải Đàm Ứng Thủ trong lòng cảm giác nguy cơ khiến hắn vội vàng buông tay lăn đi, thì kẻ bị bêu đầu có thể không chỉ là Mạc Ý Nhàn.

Cảnh tượng thê thảm do Cố Hàn Uyên tạo ra càng khiến người Tây Hạ Nhất Phẩm Đường kinh sợ, càng thêm không dám vọng động.

Lý Thu Thủy cũng là đôi mắt đẹp lóe sáng.

Nhìn Cố Hàn Uyên cường thế ra tay, Mạc Ý Nhàn, Đàm Ứng Thủ hai kẻ này đều từng nhục nhã nàng, bây giờ một kẻ chết, một kẻ đứt cánh tay, gần như Cố Hàn Uyên đang vì nàng hả giận.

Tâm thần trong khoảnh khắc có chút chập chờn, càng hiểu rõ hơn vì sao Vu Hành Vân lại yêu cuồng nhiệt, đánh cược cả Linh Thứu Cung, đánh cược cả Lý Thanh Lộ, chỉ vì có thể cùng hắn một đêm hoan lạc.

Làm nữ nhân quả thực khó có thể chống cự Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy cũng không khỏi khép chặt hai chân.

Nếu không phải vết sẹo trên mặt nhắc nhở nàng không nên tự rước lấy nhục nhã, nàng đều phải thốt lời câu dẫn.

Điều này có thể khác với việc ban đầu ở Linh Thứu Cung cố ý kích thích Vu Hành Vân đùa giỡn.

Lý Thu Thủy lúc này thật sự có vài phần động lòng.

Trảm Long Kiếm trở lại trong tay Cố Hàn Uyên.

Hắn đạm mạc nói: Để ngươi tránh thoát một kiếm, bất quá lần tiếp theo sẽ không còn vận may này nữa.

Đàm Ứng Thủ giận dữ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ôm cụt tay lùi về bên cạnh Liễu Diêu Chi.

Đáng tiếc Liễu Diêu Chi không hề bị thương cũng không thể mang lại cho hắn cảm giác an toàn.

Hai người lúc này biểu tình sợ hãi không khác biệt.

Đàm Ứng Thủ trầm giọng nói với Liễu Diêu Chi: Tìm cơ hội bỏ trốn đi, nhất định phải truyền tin tức cho Vương gia.

Liễu Diêu Chi nghe vậy nặng nề gật đầu đồng ý.

Có Đàm Ứng Thủ yểm hộ, chưa chắc không thể trốn thoát.

Vậy mà lúc này tình thế đột biến.

Mấy thân ảnh nhảy vào nơi dừng chân của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Người dẫn đầu là một cô gái tóc vàng kiều diễm, chính là Chân Tố Thiện.

Chân Tố Thiện dẫn theo cao thủ Hoa Lạt Tử Mô hiện thân, nhất thời khiến tình thế trong sân trở nên khó phân biệt.

Ngược lại không phải Đàm Ứng Thủ bọn họ có thể chuyển bại thành thắng, mà là có Chân Tố Thiện giúp đỡ, cơ hội đào tẩu của hắn tăng nhiều.

Đàm Ứng Thủ mừng rỡ như điên nói: Chân Phu Nhân tới đúng lúc, mau chóng ngăn cản Cố Hàn Uyên, ta muốn mau sớm chạy đi mang tin tức cho Vương gia.

Hắn lúc này một lòng muốn chạy trốn, còn như Hoa Lạt Tử Mô nhân ở lại đối phó Cố Hàn Uyên sẽ có kết cục thế nào cũng không nằm trong lo nghĩ của hắn.

Dù sao hai bên vốn là mối quan hệ hợp tác không tín nhiệm lẫn nhau.

Cũng chỉ có Đàm Ứng Thủ tự cho là Mông Nguyên cường thế, Chân Tố Thiện không dám cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Chân Tố Thiện nghe vậy khẽ cười nói: Khó trách các ngươi vẫn chưa ra ngoài, thì ra là bị Cố công tử ngăn cản a.

Tiếng cười của nàng có chút vi diệu, chủ yếu là nhìn thấy tư thế Cố Hàn Uyên ôm Lý Thu Thủy vô cùng ám muội, khiến nàng có chút ghen ghét.

Nếu không phải thấy vết sẹo trên mặt Lý Thu Thủy vô cùng xấu xí, nàng không muốn ghen tuông vô cớ.

Đàm Ứng Thủ ngưng trọng nói: Đúng vậy, nên làm ơn Chân Phu Nhân.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Chân Phu Nhân thật sự muốn đối địch với ta.

Đoạn thời gian trước ta và Chân Phu Nhân trò chuyện vui vẻ biết bao.

Chân Tố Thiện giả vờ tiếc nuối nói: Cố công tử, thiếp thân cũng là thân bất do kỷ.

Dứt lời liền chỉ huy Hoa Trát Ngao và đám người tiến lên.

Đàm Ứng Thủ và Liễu Diêu Chi thấy thế thở phào nhẹ nhõm, liền muốn mượn cơ hội đào tẩu.

Mà khi Hoa Trát Ngao và đám người đi qua bên cạnh bọn họ, đồng thời ra tay công kích.

Đàm Ứng Thủ và Liễu Diêu Chi bất ngờ không kịp đề phòng, bị một kích trọng thương.

Nếu không phải Liễu Diêu Chi thủy chung có vài phần cảnh giác nên hoàn toàn không bị tổn hại, bọn họ vừa rồi liền khó thoát khỏi cái chết.

Đàm Ứng Thủ phẫn nộ quát: Chân Phu Nhân, nàng điên rồi.

Chân Tố Thiện kiều mị cười nói: Thứ lỗi a, thiếp thân đã là người của Cố công tử.

Lời vừa nói ra toàn trường khiếp sợ.

Ngay cả Lý Thu Thủy cũng thần sắc chấn động nhìn về phía Cố Hàn Uyên bên cạnh.

Đàm Ứng Thủ khó có thể tin hỏi: Chân Phu Nhân, nàng không phải vị hôn thê của Tiểu Ma Sư sao.

Tại sao lại đầu nhập vào Cố Hàn Uyên.

Hắn cũng không biết Phương Dạ Vũ và Chân Tố Thiện bằng mặt không bằng lòng.

Chân Tố Thiện nghe vậy vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang cười nhạt và Lý Thu Thủy trong ngực hắn, tự nhiên cười nói: Đó đương nhiên là Cố công tử ở trên giường chinh phục thiếp thân.

Lời này của Chân Tố Thiện càng khiến người ta thêm khiếp sợ so với vừa rồi.

Tạm thời không nói đến vẻ mặt cổ quái của người Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, Lý Thu Thủy cũng là hô hấp cứng lại.

Bởi vì nàng nhớ lại một số chi tiết Vu Hành Vân từng nói, nhất thời khiến tâm thần nàng có chút rung động.

Bàn tay lớn ở bên hông ấy tựa như càng thêm nóng bỏng vài phần, liền khiến hai chân nàng khép chặt hơn.

Chính là 30 như lang, 40 như hổ.

Lý Thu Thủy cấp bậc này ít nhất cũng là khó lòng kiềm chế dục vọng.

Huống hồ từ sau khi mang thai Lý Lượng Tộ liền không còn từng được nam nhân thoải mái.

Lúc này khó tránh khỏi vạn tư ngàn lự.

Ngược lại Hoa Trát Ngao trong lòng nhất thời hiểu ra.

Thảo nào Chân Tố Thiện đột nhiên quyết định phản bội Mông Nguyên, thì ra là đã cùng Cố Hàn Uyên tốt hơn.

Nhớ lại trong khoảng thời gian này thường xuyên bị Chân Tố Thiện phái đi canh chừng cảnh giới, càng cảm thấy hai người nhất định là vội vàng nói chuyện yêu đương.

Hoa Trát Ngao vẫn coi Chân Tố Thiện là chất nữ, đối với nàng có chút thương yêu.

Hắn dù đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên rất bất mãn, với võ công và địa vị giang hồ của Cố Hàn Uyên thì ngược lại cũng không mất đi sự xứng đôi.

Huống chi chọn Cố Hàn Uyên dù sao cũng hơn chọn Phương Dạ Vũ, Tiểu Ma Sư Mông Nguyên kẻ thù sống còn của Hoa Lạt Tử Mô.

Đàm Ứng Thủ thần sắc càng thêm khó coi.

Đều là nam nhân khó tránh khỏi trong lòng khinh bỉ Phương Dạ Vũ.

Thế nhưng lúc này tình thế lại càng thêm tồi tệ.

Hắn cụt tay trọng thương, Liễu Diêu Chi cũng bị thương không nhẹ.

Hai người còn muốn đột phá vòng vây càng khó hơn.

Đàm Ứng Thủ âm trầm nói: Chân Phu Nhân, chẳng lẽ nàng không sợ Mông Nguyên ta trả thù sao.

Chân Tố Thiện đùa cợt cười nói: Mông Nguyên diệt Hoa Lạt Tử Mô ta, thiếp thân chưa bao giờ quên dù chỉ một khắc.

Còn trả thù, cũng phải ngươi có thể chạy thoát được mới nói.

Dứt lời liền ra lệnh Hoa Trát Ngao và đám người vây công Đàm Ứng Thủ và Liễu Diêu Chi.

Hai người vốn đã trọng thương trong người, rất nhanh liền tả chi hữu chuyết.

Đàm Ứng Thủ thấy tình thế càng trở nên không ổn, lại tiếp tục như thế khó thoát khỏi kết cục bỏ mình.

Hắn đột nhiên thần sắc khẽ động.

Khi Hoa Trát Ngao toàn lực một quyền đánh tới, hắn kéo Liễu Diêu Chi bên cạnh qua, đẩy hắn về phía Hoa Trát Ngao.

Biến hóa quá nhanh đến mức không kịp ứng biến.

Khi bọn hắn phản ứng lại, Liễu Diêu Chi đã bị Hoa Trát Ngao một quyền xuyên tim.

Còn Đàm Ứng Thủ cũng từ phía Hoa Trát Ngao thuận thế đột phá vòng vây đào tẩu, gần như chỉ để lại một câu nói: Liễu huynh thứ lỗi, điều này cũng là vì Vương gia.

Liễu huynh yên tâm, Vương gia cùng huynh đệ chúng ta nhất định sẽ hảo hảo đối xử Hoa phu nhân.

Liễu Diêu Chi nghe vậy trợn to hai mắt, thân thể vốn sắp chết nhất thời mất đi khí tức.

Liễu Diêu Chi và Hoa Giải Ngữ hai người là một đôi vợ chồng.

Tuy trong ngày thường mạnh ai nấy lo, thế nhưng tình cảm lại có chút sâu đậm.

Hai người hung tàn độc ác, dâm tà bất kham, thích nhất hiếp chơi thiếu nam thiếu nữ, làm nhiều việc ác.

Vì vậy đắc tội không ít người.

Chỉ bất quá kiêng kỵ khó có thể cùng nhau đối phó hai người.

Bây giờ Liễu Diêu Chi bỏ mình, kết cục của Hoa Giải Ngữ có thể tưởng tượng được.

Hoa Trát Ngao là cao thủ mạnh nhất của Hoa Lạt Tử Mô, vì vậy hướng này chỉ có mình hắn.

Bị Liễu Diêu Chi cản trở như thế, nhất thời không đuổi kịp.

Cố Hàn Uyên thấy Đàm Ứng Thủ đào tẩu, đạm mạc nói: Chân Phu Nhân, ta có chút thất vọng a.

Chân Tố Thiện nghe vậy giật mình, nào còn có vẻ yêu kiều tươi cười trêu đùa Cố Hàn Uyên nhàn hạ thoải mái như trước, vội vàng nói: Cố công tử yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ đuổi theo Đàm Ứng Thủ.

Nàng âm trầm ra lệnh cho các cao thủ Hoa Lạt Tử Mô nói: Truy.

Dứt lời liền đi trước đuổi theo.

Phía sau các cao thủ Hoa Lạt Tử Mô cũng dồn dập đuổi kịp.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười.

Gần đây quan hệ giữa Chân Tố Thiện và hắn càng thêm thân cận, rõ ràng nhảy vọt rất nhiều.

Đây cũng không phải là hiện tượng tốt lành gì.

Vừa lúc mượn cơ hội răn đe nàng một phen.

Cố Hàn Uyên căn bản không quan tâm Đàm Ứng Thủ có thoát thân báo tin cho Húc Liệt Ngột hay không.

Chân Tố Thiện tất nhiên sẽ bao vây chặn đánh hắn trên tuyến đường trốn về hoàng cung.

Sinh cơ duy nhất của hắn chính là trốn ra ngoài hoàng thành Tây Hạ.

Nếu như trốn ra bên ngoài thì cũng không sao.

Chờ kế hoạch mưu đoạt Tây Hạ của Húc Liệt Ngột phá sản, Đàm Ứng Thủ có dám trở lại Mông Nguyên hay không còn khó nói.

Xử lý xong chuyện ba người Mông Nguyên, Cố Hàn Uyên chuyển ánh mắt sang đám người Tây Hạ Nhất Phẩm Đường đang bất an, tâm thần bất định.

Mộ Dung Phục thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn tới, hắn sớm đã bị Cố Hàn Uyên đánh cho không còn ý chí.

Sợ hãi hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, cầu khẩn nói: Cầu Cố công tử buông tha tiểu nhân một lần.

Chương 386

Tiểu nhân về sau nhất định vì Cố công tử làm trâu làm ngựa báo đáp.

Mọi người nhìn thấy Mộ Dung Phục, kẻ từng lừng lẫy Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, lại lộ ra bộ dạng này, nhất thời có chút thổn thức.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Cố mỗ không cần ngươi làm trâu làm ngựa.

Hắn cũng không muốn Mộ Dung Phục giúp hắn đưa ra những lựa chọn sai lầm.

Ngay sau đó lại nói trong vẻ mặt hoảng loạn của Mộ Dung Phục: Bất quá Ngữ Yên đã cầu tình ta tha cho ngươi một mạng.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng.

Lý Thu Thủy cũng là thần tình biến đổi.

Nàng lại biết ngoại tôn nữ của nàng gọi là Vương Ngữ Yên.

Mộ Dung Phục nghe được Cố Hàn Uyên nguyện ý thả hắn một con đường sống, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Hắn đã từng quỳ một lần, ranh giới cuối cùng liền thấp hơn, bèn nịnh hót bái phục nói: Đa tạ Cố công tử tha tiểu nhân một mạng. <pCó lẽ hắn vẫn còn trong lòng suy nghĩ cái gọi là đại trượng phu co được dãn được.

Cố Hàn Uyên nhìn Mộ Dung Phục đã hoàn toàn không còn dáng vẻ phiên phiên công tử như lúc mới gặp gỡ, triệt để mất đi lòng dạ và tâm tình.

Không chỉ tâm tình thiếu thốn, sau này tu vi khó có thể tiến thêm, hơn nữa về sau hành sự tất nhiên càng thêm lo trước lo sau, lại thêm cái gọi là trăm phần trăm làm ra lựa chọn sai lầm như một lời nguyền rủa.

Có thể nói là đã phế gần như hoàn toàn.

Giá trị duy nhất của hắn sợ rằng chính là lợi dụng hắn để câu ra những chi mạch Mộ Dung gia ở quốc gia khác. < trên p<pCố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, nhãn thần lóe ra nói: Cố mỗ có thể thả ngươi một con đường sống, nhưng lại không thể thả ngươi đi.

Chờ Mộ Dung gia các ngươi đưa lên thành ý khiến Cố mỗ hài lòng rồi mới nói. < trên p<pMộ Dung Phục giật mình.

Hắn ngược lại có thể hiểu lý do Cố Hàn Uyên không chịu thả hắn đi ngay.

Thế nhưng lời thành ý của Cố Hàn Uyên lại khiến đầu óc hắn mơ hồ.

Vì vậy, Mộ Dung Phục lấy lòng hỏi: Xin hỏi Cố công tử, cái gọi là thành ý này là gì. < trên p<pCố Hàn Uyên liếc nhìn Mộ Dung Phục đã giảm sút không ít chỉ số thông minh, đạm mạc nói: Cố mỗ từng nghe nói Cửu Tú Sơn Trang Mộ Dung gia có rất nhiều bảo vật, chỉ cần đưa tới cho Cố mỗ một hai món là được. < trên p<pCửu Tú Sơn Trang tự nhiên là Mộ Dung gia nơi Mộ Dung Cửu cư ngụ.

Mà bảo vật đáng giá nhất trong Cửu Tú Sơn Trang tự nhiên là cửu tỷ muội của Mộ Dung gia.

Chỉ cần đưa tặng một hai người qua đây, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không làm khó Mộ Dung Phục.

Với địa vị tông sư của Mộ Dung Bác, việc thỉnh cầu Mộ Dung Vô Địch vì Mộ Dung Phục cũng không khó.

Đại tỷ Mộ Dung Thục đã vào cung làm phi, tứ muội Mộ Dung Tiên thể nhược đa bệnh lại có chút được sủng ái, cửu muội Mộ Dung Cửu thiên tư xuất chúng, Mộ Dung Vô Địch tuyệt đối sẽ không giao ra ba nữ này.

Thế nhưng mấy tỷ muội còn lại sẽ không quá quan trọng, hơn nữa cũng khá mạo mĩ, dùng để tiêu khiển một hai cũng là một lựa chọn tốt. < trên p<pMộ Dung Phục mặc dù chỉ số thông minh giảm sút nghiêm trọng, nhưng yêu cầu của Cố Hàn Uyên lần này hắn lại hiểu rõ.

Nhắc tới cũng rất bình thường.

Từ khi hai người quen biết đến nay, Cố Hàn Uyên đầu tiên là mang đi A Châu và A Bích, sau đó lại đoạt đi Vương Ngữ Yên.

Việc hắn đánh chủ ý đến cửu tỷ muội danh tiếng lẫy lừng của Cửu Tú Sơn Trang cũng chẳng có gì lạ.

Lấy tính cách ích kỷ của Mộ Dung Phục, làm sao hắn lại coi trọng mấy người phụ nhân của chi mạch Mộ Dung gia khác biệt.

Vì vậy, nụ cười trên mặt hắn càng thêm lấy lòng nói: Cố công tử xin yên tâm, tiểu nhân sẽ mau chóng liên hệ phụ thân, vì Cố công tử thỉnh cầu một hai món bảo vật qua đây. < trên p<pCố Hàn Uyên nghe vậy cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Mộ Dung Phục thấy thế cũng buông xuống tâm tư lo lắng.

Hai người ngầm hiểu đạt thành giao dịch.

Cố Hàn Uyên giải quyết Mộ Dung Phục xong, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía đám người Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Khi bọn hắn trong lòng phát lạnh, Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Hách Liên Tướng Quân, Đoàn Duyên Khánh, các ngươi còn muốn phản kháng một chút không. < trên p<pHách Liên Thiết Thụ cười khổ nói: Trước mặt Cố công tử, tiểu nhân không dám. < trên p<pĐoàn

Duyên Khánh cũng thần sắc cô đơn nói: Được làm vua thua làm giặc, muốn giết muốn chém cứ tùy ý. < trên p<pCố Hàn Uyên khẽ gật đầu, ra tay như điện.

Nhất Dương Chỉ cách không liên tục điểm, phong tỏa quanh thân đại huyệt của đám người phản bội Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, khiến bọn hắn triệt để mất đi khả năng hành động, sau đó nói: Xử trí các ngươi thế nào là chuyện của Hoàng Phi.

Nhạc Lão Tam, đưa bọn họ đều nhốt lại đi. < trên p<pNhạc Lão Tam mặc dù không có lập trường kiên định đứng về phía Lý Thu Thủy, thế nhưng đồng dạng không có phản bội.

Tạm thời dùng một chút vẫn không có vấn đề.

Còn như sau này sẽ xử trí bọn họ thế nào, ngoại trừ Đoàn Duyên Khánh, Cố Hàn Uyên đối với những người khác cũng không có hứng thú.

Ngoại trừ Diệp Nhị Nương bị cố ý không nhìn, không được an bài, những người còn lại đều đi sạch sẽ.

Diệp Nhị Nương không biết mục đích của Cố Hàn Uyên, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng chờ ở một bên. < trên p<pKhông có mọi người vây xem, không cần lại bảo trì uy nghiêm, Lý Thu Thủy nhất thời cũng nhịn không được nữa, yếu đuối dựa vào trong lòng Cố Hàn Uyên, khóe miệng cũng tràn ra tiên huyết.

Nàng khổ cười nói: Không nghĩ tới còn có thể tuyệt xử phùng sinh.

Chỉ là thiếp thân bây giờ bị thương nặng như vậy, sợ rằng sẽ không chịu đựng nổi, không có cách nào báo đáp Cố công tử đại ân. < trên p<pCố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ngươi không có nghe Vân nhi nói qua chuyện của ta sao.

Diêm Vương muốn câu hồn ngươi cũng phải trước hỏi qua ta đã.

< trên p<pLý Thu Thủy nghe vậy ngạc nhiên, ánh mắt phức tạp nói: Thiếp thân thực sự còn có thể cứu. < trên p<pCố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Đương nhiên.

Diệp Nhị Nương dẫn chúng ta đi một chỗ tĩnh lặng gian phòng. < trên p<pDiệp Nhị Nương ngẩn ra trong nháy mắt, rồi thuận theo dẫn hai người đi vào một căn phòng.

Cố Hàn Uyên thanh đạm nói vọng ra: Đóng cửa lại. < trên p<pDiệp Nhị Nương theo lời đóng cửa xong, Cố Hàn Uyên đặt Lý Thu Thủy nằm trên giường.

Từ trữ vật không gian lấy ra một cái bao ngân châm.

Với tu vi và y thuật của hắn hôm nay, thương thế của Lý Thu Thủy cũng không tính phức tạp.

Bất quá trước khi động thủ, hắn lặng lẽ nhìn lấy khuôn mặt đầy vết sẹo của Lý Thu Thủy. < trên p<pLý Thu Thủy thấy Cố Hàn Uyên cứ nhìn chằm chằm mặt mình, mặc dù không thấy ghét bỏ hay chán ghét trong mắt hắn, chỉ có thương hại và yêu mến.

Dù sao khuôn mặt đẹp của Lý Thu Thủy thiên hạ hiếm có, lại thêm nàng mang theo một cỗ khí chất quyến rũ, nói là thiên sinh mị cốt cũng không quá đáng.

Đàn ông bình thường nhìn thấy nàng lần đầu tiên chỉ nghĩ đến giường.

Cứ như vậy bị hủy dung quả thực đáng tiếc.

Thế nhưng Lý Thu Thủy lúc này trong lòng lại dâng lên sự ngượng ngùng và tự ti khó tả.

Hồi tưởng lại lúc ở Thanh Phượng Các nàng còn từng mở miệng trêu đùa Cố Hàn Uyên, mà bây giờ, một mặt xấu xí nhất, chân thực nhất lại cứ như vậy bại lộ trước mặt hắn. < trên p<pTrước đó trên

sân, tình thế không rõ ràng, bầu không khí ngưng trọng, Lý Thu Thủy vô ý thức bỏ quên cái nhìn của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Hiện tại sau khi triệt để an toàn, lại bị Cố Hàn Uyên chăm chú nhìn như vậy, nàng cũng rốt cuộc khó có thể chịu đựng được.

Nhất là so sánh với tướng mạo tuấn như thiên nhân của Cố Hàn Uyên, cái cảm giác chênh lệch càng thêm mãnh liệt.

Lý Thu Thủy nghiêng đầu đi, khóe mắt mơ hồ có chút ủy khuất lệ quang, cầu khẩn nói: Đừng nhìn thiếp khuôn mặt. < trên p<pCố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đáng tiếc. < trên p<pNhưng mà lời nói bình thản mà mang theo ý vị tiếc nuối của Cố Hàn Uyên lại triệt để kích thích Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy không còn tách ra ánh mắt Cố Hàn Uyên, cuồng loạn giận dữ nói: Rất khó nhìn đúng không.

Chính là cái tên Vân nhi ngươi yêu mến làm.

Nàng đã phá hủy thứ ta kiêu ngạo nhất. < trên p<pCố Hàn Uyên trầm mặc trong nháy mắt, u u thở dài một tiếng.

Trong ánh mắt khó tin của Lý Thu Thủy, hắn đưa tay khẽ vuốt lên vết thương xấu xí trên khuôn mặt nàng.

Đầu ngón tay ôn nhu vuốt ve cảm giác của vết sẹo khiến Lý Thu Thủy cả người giật mình một cái.

Cố Hàn Uyên ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ khiến viền mắt Lý Thu Thủy nóng lên, suýt nữa rơi lệ: Nếu là đệ tử gây ra họa, làm sư phụ tự nhiên muốn vì nàng phụ trách. < trên p<pLý Thu Thủy chưa bao giờ có lúc nào hâm mộ Vu Hành Vân như hiện tại.

Nàng biết bao hy vọng Cố Hàn Uyên nói những lời ôn nhu như vậy là vì nàng, chứ không phải vì Vu Hành Vân rõ ràng không có mặt ở đây.

Nàng đố kỵ Vu Hành Vân có thể gặp gỡ Cố Hàn Uyên, được Cố Hàn Uyên sủng nịch, từ đó thay đổi nhân sinh.

Nàng lần đầu tiên hối hận năm đó không có chọn đúng công pháp, không có chọn lựa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công có thể Phản Lão Hoàn Đồng, lại lựa chọn Tiểu Vô Tướng Công mưu lợi hơn.

Bằng không e rằng cái người Phản Lão Hoàn Đồng sau đó được Cố Hàn Uyên mang đi chính là nàng. < trên p<pLý Thu Thủy trong lòng rung động, u u nói: Cố công tử dự định làm sao bồi thường.

Nàng vào giờ khắc này thậm chí đã nghĩ tới rất nhiều hình ảnh không chịu nổi.

Nếu như Cố Hàn Uyên thực sự nguyện ý cho nàng một đêm vui vẻ, ngược lại cũng không phải không thể tha thứ Vu Hành Vân.

Đáng tiếc, khẩu vị của Cố Hàn Uyên còn chưa đạt đến trình độ đó.

Vết sẹo trên mặt Lý Thu Thủy quả thực khiến người ta thấy khó chịu.

Nếu không phải tâm lý hắn cường đại, kỹ năng diễn xuất vượt qua thử thách, đừng nói chạm tay vào, liền nhìn nhiều hai mắt cũng chịu không nổi. < trên p<pTrong tay Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện một viên đan dược, ấm áp nói: Đây là Phục nhan đan, có thể chữa trị dung mạo. < trên p<pLời vừa nói ra, hai nàng đều kinh hãi.

Diệp Nhị Nương càng là đồng tử chấn động, đối với suy đoán trong lòng khó có thể tin: Hắn dĩ nhiên là Vô Thiên.

Dấu vết trên mặt nàng chính là do Vô Thiên dùng Phục nhan đan chữa trị khỏi.

Hai người sở hữu đan dược giống nhau như vậy càng thêm không thể nào, giải thích duy nhất chính là Vô Thiên là do Cố Hàn Uyên giả trang.

Suy đoán như vậy khiến Diệp Nhị Nương càng thêm tuyệt vọng.

Nàng đã từng còn cân nhắc qua có phải hay không nên hướng Cố Hàn Uyên xin giúp đỡ.

Dù sao mặc dù nàng hướng Huyền Từ xin giúp đỡ, nhưng bị Vô Thiên làm cho thiệt hại nhiều như vậy, Nam Thiếu Lâm nhất định sẽ không nguyện ý lần nữa trêu chọc tới Vô Thiên.

Điểm này từ việc Nam Thiếu Lâm đối với việc tìm kiếm Vô Thiên vẫn là sấm to mưa nhỏ là có thể nhìn ra.

Bọn họ càng có khuynh hướng bảo tồn thực lực.

Chương 387

Mà Cố Hàn Uyên, danh tiếng lẫy lừng, lại thường xuyên lấy việc duy trì trật tự giang hồ và chính nghĩa làm nhiệm vụ của mình, chính là lựa chọn tốt nhất để nàng xin giúp đỡ.

Đồng thời, từ biểu hiện càng ngày càng cường thế của Cố Hàn Uyên mà xem, cho dù còn chưa đột phá đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, cũng chưa chắc không thể đối phó được Vô Thiên. < trên p<pNhưng mà, tất cả hy vọng này lại bị phá hủy khi Diệp Nhị Nương nhìn thấy viên đan dược quen thuộc kia.

Cho dù nàng đi ra ngoài tuyên dương Cố Hàn Uyên chính là Vô Thiên cũng sẽ không có mấy người tin tưởng.

Danh tiếng và địa vị của Cố Hàn Uyên hôm nay chính là lớp vỏ bảo vệ tốt nhất của hắn.

Huống chi Cố Hàn Uyên bản thân còn đáng sợ hơn Vô Thiên.

Vô Thiên phải đối phó Hư Trúc cùng Huyền Từ nhiều lắm cũng chỉ là không kiêng nể gì mà sát hại, dằn vặt.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại có thể khiến hai người thân bại danh liệt, sống không bằng chết.

Hơn nữa, nếu Cố Hàn Uyên không cố kỵ chút nào mà bộc lộ chân tướng Vô Thiên trước mặt nàng, tự nhiên là hắn có nắm chắc khống chế nàng.

Diệp Nhị Nương đối với thế cuộc trước mắt có nhận thức rõ ràng, sự tuyệt vọng thâm trầm khiến trong mắt nàng dần dần mất đi cao quang.

Đó là phản ứng của người rơi vào hắc ám. < trên p<pSo sánh với

Diệp Nhị Nương tuyệt vọng, phản ứng của Lý Thu Thủy lại hoàn toàn tương phản.

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng toát ra thần thái kinh người.

Hối tiếc lớn nhất gần bù đắp, nguyện vọng lớn nhất gần thực hiện.

Lý Thu Thủy thậm chí lo lắng cho mình đang nằm mộng, một ngày tỉnh mộng, tất cả lại sẽ khôi phục nguyên dạng, không có hy vọng chữa trị dung mạo, nàng vẫn là cái người đáng thương sẽ bị người chửi thành xấu nữ nhân.

Lý Thu Thủy liên tục hít thở sâu mấy lần, lại như cũ không cách nào để cho mình bình tĩnh trở lại, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ buông tha.

Cẩn thận từng li từng tí run giọng hỏi: Thực sự có thể chữa trị dung mạo của ta sao. < trên p<pCố Hàn Uyên vẫn còn đang nhẹ vỗ về vết sẹo trên mặt Lý Thu Thủy.

Cái vuốt ve thương tiếc khiến nàng mắc cỡ đỏ bừng khuôn mặt, tim đập cũng càng lúc càng nhanh.

Lý Thu Thủy từng có dung mạo động lòng người nhất, từng được vô số nam tử truy phủng.

Thế nhưng mất đi xinh đẹp, những nam tử tái kiến chân dung nàng không một ai không ghét bỏ.

Lúc xinh đẹp được người thương yêu là chuyện đương nhiên, lúc xấu xí được người thương tiếc cũng là trong một vạn không có một.

Chớ nói chi là một nam tử xuất chúng như Cố Hàn Uyên lại không chút nào ghét bỏ mà ôn nhu khẽ vuốt dấu vết khó coi của nàng.

Lý Thu Thủy tâm thần càng thêm chấn động, một đôi mắt đẹp hiện lên nhu nhu thủy quang. < trên p<pCố Hàn Uyên thấy hỏa hầu đã không sai biệt lắm, cũng không treo Lý Thu Thủy khẩu vị, ôn thanh cười nói: Đương nhiên có thể chữa trị dung mạo của ngươi, mở miệng.

Nghe Cố Hàn Uyên ôn hòa tiếng nói, được hắn xác nhận, Lý Thu Thủy kềm chế tâm tình kích động, vô cùng thuận theo khẽ mở đôi môi thơm mùi đàn hương.

Đan dược được Cố Hàn Uyên đưa vào trong miệng nàng.

Lý Thu Thủy thần sắc không hiểu nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên bình tĩnh.

Nàng không biết có phải ảo giác hay không, vừa rồi dường như có một khoảnh khắc, đầu lưỡi thơm tho của nàng tựa hồ bị kích thích một cái Chỉ là thời gian chạm chạm vô cùng ngắn ngủi, mức độ chạm chạm cũng vô cùng nhỏ, khiến người ta hoài nghi có phải chăng là đơn thuần ngoài ý muốn.

Bất quá, lực chú ý của Lý Thu Thủy rất nhanh liền không còn ở cái ngoài ý muốn nho nhỏ đó nữa.

Nàng cảm giác được vết sẹo trên mặt truyền đến từng trận tê ngứa, cố nén ý muốn gãi, lẳng lặng chờ đợi.

Khi cảm giác tê ngứa trên mặt tiêu tán, nàng muốn đưa tay sờ mặt mình, xác nhận có hay không đã chữa trị, nhưng lại lo lắng kết quả chẳng qua là không vui một hồi.

Trong lúc nhất thời, hai tay lại lơ lửng ở hai bên gò má không dám nhúc nhích. < trên p<pLý Thu Thủy ôm tâm tình thấp thỏm nhìn về phía Cố Hàn Uyên, liền thấy trong mắt hắn sắc thái kinh diễm.

Đó là nhãn thần nàng đã từng vô cùng quen thuộc.

Ánh mắt như thế cho nàng lòng tin cực lớn, liền muốn đưa tay xoa khuôn mặt mình.

Nhưng mà đúng vào lúc này lại bị Cố Hàn Uyên kêu ngừng.

Cố Hàn Uyên đối với dung mạo sau khi khôi phục của Lý Thu Thủy cực kỳ kinh diễm, so với trong tưởng tượng còn muốn đẹp hơn.

Đó là một khuôn mặt đẹp còn hơn Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên.

So với Lý Thanh La càng nhiều một phần kiều diễm, so với Vương Ngữ Yên càng nhiều một phần thanh thuần.

Hòa trộn lại chính là sự quyến rũ khó có thể dùng lời diễn tả được.

Tuế nguyệt không chỉ không có để lại bao nhiêu vết tích trên mặt nàng, ngược lại còn tăng thêm phong vận thành thục, khiến người ta khó có thể tin nàng là tổ mẫu và ngoại tổ mẫu của hai cô gái trẻ.

Cố Hàn Uyên nhớ tới bức tượng ngọc còn ở trong trữ vật không gian, cùng Lý Thu Thủy cơ hồ là đúc ra từ một khuôn, không nhìn kỹ căn bản là nhìn không ra nửa điểm phân biệt.

Chỉ có những chi tiết nhỏ xíu mới tồn tại sai biệt.

Thậm chí ngay cả cảm giác mị hoặc mơ hồ trên tượng ngọc cũng không có sai biệt.

Không thể không khiến người ta tán thán tuế nguyệt cũng không bại mỹ nhân. < trên p<pCố Hàn Uyên mang tới một mặt gương đồng nhắm ngay Lý Thu Thủy, ôn nhu cười nói: Một khuôn mặt xinh đẹp như vậy vẫn là muốn chính mình tận mắt thấy thì thích hợp hơn. < trên p<pLý Thu Thủy kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc mà xa lạ trong gương, nước mắt im lặng chảy xuống.

Nàng kích động nói năng lộn xộn nói: Cố công tử nhìn thấy không.

Đó là ta.

Đó là khuôn mặt của ta.

Đó là khuôn mặt ta tự hào nhất.

Đẹp không. < trên p<pCố Hàn Uyên lần nữa đưa tay khẽ vuốt lên khuôn mặt Lý Thu Thủy, gật đầu mỉm cười nói: Rất đẹp, rất đẹp. < trên p<pLý Thu Thủy cảm thụ được bàn tay ấm áp trên mặt khẽ vuốt, lại có cảm thụ mới.

Tựa như khuôn mặt tân sinh đặc biệt mẫn cảm vậy, đỏ xán lạn, đỏ ửng. < trên p<pLý Thu Thủy trong lòng đập bịch bịch, tuy là mặt cười diễm lệ tuyệt luân đỏ đến tận tai, thế nhưng lúc này tâm tình lại cùng phía trước hoàn toàn khác biệt.

Lại cũng không có tự ti cùng buồn bã.

Theo dung mạo được chữa trị, lòng tự tin cũng theo xinh đẹp trở về trên người nàng.

Nàng tiếu ý yêu kiều gắt giọng: Cố công tử đủ chưa.

Tuy là thiếp thân cũng không ngại, thế nhưng thiếp thân trên người còn có tổn thương, lúc này còn đau đâu.

Chờ Cố công tử trị liệu cho thiếp thân xong rồi lại tới được không. < trên p<pCố Hàn Uyên nghe vậy thu bàn tay về, giả vờ dư vị miết động vài cái ngón tay, chọc cho Lý Thu Thủy mới có chút hòa hoãn đỏ ửng lại thâm trầm hơn.

Hắn không khách khí chút nào nghiền ngẫm cười nói: Phu nhân thịnh tình tương yêu, tại hạ liền từ chối thì bất kính.

Cố Hàn Uyên không còn xưng hô Lý Thu Thủy là Hoàng Phi, mà gọi thẳng phu nhân.

Vô Nhai Tử và Lý Nguyên Hạo đều từng là trượng phu của nàng, gọi phu nhân một điểm sai cũng không có.

Bất quá, Lý Thu Thủy chưa từng nghe người ta gọi nàng như vậy, trong lúc nhất thời vừa cảm thấy mới mẻ lại vô cùng ngượng ngùng.

Lời nói vốn mang chút khách khí của nàng lại bị Cố Hàn Uyên trực tiếp đồng ý, hơn nữa lại cố ý nói ra cực kỳ ám muội.

Hai người như vậy trêu đùa nhau ngược lại hơi có mấy phần thú vị hợp nhau. < trên p<pDiệp Nhị Nương qua đây giúp một tay.

Cố Hàn Uyên âm thanh trong trẻo thức tỉnh thần sắc quỷ dị của Diệp Nhị Nương.

Nàng ngẩn ra trong nháy mắt rồi khéo léo đi tới trước.

Nghe Cố Hàn Uyên nhẹ giọng phân phó bên tai nàng, chỉ bất quá càng nghe sắc mặt liền càng thêm cổ quái.

Thỉnh thoảng còn liếc nhìn Lý Thu Thủy vì thương trọng mà thính lực không còn, không thể nghe được lời Cố Hàn Uyên, mộng nhiên không biết gì.

Bất quá nàng chỉ là chần chờ khoảng khắc, liền khẽ cắn môi mỏng đi về phía Lý Thu Thủy. < trên p<pLý Thu Thủy hiện tại còn nghi hoặc Diệp Nhị Nương tại sao lại đối với Cố Hàn Uyên nói gì nghe nấy.

Bất quá động tác kế tiếp của Diệp Nhị Nương lại dọa nàng nhảy, nào còn có chút uy nghiêm của người lãnh đạo.

Nàng hoảng loạn hô: Diệp Nhị Nương.

Ngươi làm cái gì vậy. < trên p<pDiệp Nhị Nương thần sắc có chút không hiểu, có thể miễn cưỡng giải thích là nhìn có chút hả hê.

Nàng nhàn nhạt nói: Cố công tử cấp cho Hoàng Phi trị thương. < trên p<pLý Thu Thủy bản thân bị trọng thương, cái đó còn có cái gì uy

nghiêm của cấp trên.

Nàng liếc nhìn Cố Hàn Uyên có chút hăng hái xem trò vui, cấp thiết nói: Trị thương cũng không cần cái dạng này chứ. < trên p<pCố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Ta tới giải thích một chút đi.

Phu nhân thương thế rất nặng, quanh thân đại huyệt đều phải dùng ngân châm lại phối hợp nội lực của ta trị liệu.

Nếu như không thể kịp thời giảm nhiệt lời nói dễ dàng bị khí ẩm bị bỏng.

Lời này tự nhiên là nói bậy bạ lừa dối, bất quá Cố Hàn Uyên chỉ cần một cái cớ đã nói qua là đủ rồi.

Còn như có phải sơ hở trăm chỗ cũng không trọng yếu.

Quả nhiên, Lý Thu Thủy hầu như lập tức liền phát hiện Cố Hàn Uyên có tâm tư xấu, kiều mị lại tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Nhưng là Lý Thu Thủy trong lòng lại không nói nổi nửa điểm kháng cự.

Cố Hàn Uyên không chỉ vì nàng chữa trị xinh đẹp, cho dù là vì báo ân, điểm tiện nghi này cũng là có thể cười mà qua.

Chương 388

Hơn nữa Cố Hàn Uyên càng là mấy lần khiến nàng tâm động.

Lý Thu Thủy trong lòng nảy mầm cảm giác giành trước Đại Sư Tỷ Vu Hành Vân và tôn nữ Lý Thanh Lộ.

Thậm chí nàng từ chuyện Mộ Dung Phục, mơ hồ nhận thấy được mối quan hệ giữa ngoại tôn nữ Vương Ngữ Yên và Cố Hàn Uyên cũng không đơn giản.

Cái tình trạng cực kỳ hỗn loạn lại chương hiển mị lực tự thân này kích thích thân thể mềm mại của Lý Thu Thủy khẽ run. < trên p<pDiệp Nhị Nương thần sắc càng thêm quỷ dị.

Lý Thu Thủy chỉ cảm thấy bị thuộc hạ của mình chứng kiến còn khiến người ta thêm cảm thấy thẹn hơn là bị Cố Hàn Uyên chứng kiến, tràn đầy cảm giác xã hội tính tử vong.

Lý Thu Thủy xấu hổ nói: Diệp Nhị Nương ngươi vì sao cứ như vậy nghe lời của Cố công tử.

Nàng càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Trận đánh lúc trước chúng bạn xa lánh thời điểm chỉ có Diệp Nhị Nương kiên định đứng bên cạnh nàng, vì vậy liền muốn đem nàng coi là tâm phúc.

Nhưng mà không nghĩ tới sự tín nhiệm lại đổ nát nhanh như vậy.

Tuy là không có nguy hiểm tính mạng, nhưng lại càng khiến nàng khó có thể tiếp thu.

Diệp Nhị Nương động tác trên tay ngừng lại, trầm mặc khoảng khắc, quay đầu liếc nhìn thần sắc lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên, nhìn lấy trong mắt hắn ý tứ hàm xúc không rõ.

Nàng đưa tay tháo khăn che mặt xuống, trong ánh mắt khiếp sợ của Lý Thu Thủy, nhàn nhạt nói: Ta đã sớm là người của Cố công tử. < trên p<pLý Thu Thủy nhìn lấy trên mặt không tỳ vết chút nào của Diệp Nhị Nương, hầu như trong nháy mắt liền hiểu ý của nàng.

Nàng đã từng nghi ngờ Diệp Nhị Nương vì sao đột nhiên đội khăn che mặt, không nghĩ tới hóa ra là nguyên nhân như vậy.

Nàng tự giễu cười nói: Nguyên lai Cố công tử đã sớm biết chuyện của chúng ta rồi.

Thảo nào lại biết thân phận sư tỷ.

Nàng trong lòng mặc dù có loại không vui vì bị tính toán, nhưng lại không có nửa điểm hận ý.

Dù sao vô luận là Vu Hành Vân hay nàng đều được Cố Hàn Uyên cứu vớt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thuận miệng giải thích một câu: Diệp Nhị Nương cũng không biết chuyện của các ngươi còn như nguyên nhân về sau biết nói cho phu nhân.

Trong mắt hắn lóe lên sắc thái nghiền ngẫm, rất là chờ mong Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy biết được Vô Nhai Tử chết trên tay hắn lúc sẽ phản ứng thế nào. < trên p<pLý Thu Thủy nghe vậy ngẩn ra, tâm tình nhất thời chuyển tốt rất nhiều.

Chí ít Diệp Nhị Nương vẫn chưa phản bội nàng.

Bất quá nàng vẫn là tức giận nói: Cố công tử khẩu vị thật đúng là không phải bình thường được rộng.

Lời này cũng tiện thể đem Diệp Nhị Nương mắng vào.

Dù sao Diệp Nhị Nương đã hoàn thành công việc, nhìn lấy biểu tình cảnh đẹp ý vui của Cố Hàn Uyên thì biết rõ hắn cực kỳ thỏa mãn thủ pháp của Diệp Nhị Nương.

Sắc hồng nhuận của Bạch Ngọc trong căn phòng xám xịt cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về khuôn mặt Diệp Nhị Nương, ôn thanh cười nói: Làm rất tốt, quay đầu sẽ thưởng cho ngươi.

Diệp Nhị Nương trước đây đối mặt vẫn luôn là Cố Hàn Uyên giả trang Vô Thiên, còn chưa bao giờ bị ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ như vậy.

Trong lúc nhất thời lại có vài phần tâm loạn, dùng bây giờ lời nói chính là Hội chứng Stockholm đã phát tác.

Còn như thưởng cho trong miệng Cố Hàn Uyên, nàng tự nhiên biết là cái gì.

Trong lòng nghĩ muốn đi chống cự, thân thể lại đặc biệt thành thật.

Tấm mặt phong vận thành thục kia cũng hiện đầy đỏ bừng sắc thái.

Lý Thu Thủy nhìn lấy Cố Hàn Uyên không e dè cầm lấy ngân châm, cảm thán da mặt của hắn dày đồng thời lại có chút làm khó dễ, không tự chủ làm cho thân thể lùi lại một ít.

Cố Hàn Uyên nhưng ở lúc này nhíu mày nói: Phu nhân đừng lộn xộn, ngươi cũng không muốn sau này lưu lại cái gì di chứng chứ. < trên p<pLý Thu Thủy nhìn lấy Cố Hàn Uyên giả vờ nghiêm chỉnh, tức giận cuồng mắt trợn trắng, vò đã mẻ lại sứt nói: Được. < trên p<pCố Hàn Uyên thỏa mãn cười, ra tay như điện.

Ngân châm trong tay tinh chuẩn tìm được huyệt vị trên người Lý Thu Thủy, đồng thời đem nội lực truyền vào ngân châm.

Cố Hàn Uyên trước đây mặc dù lớn nửa là nói bậy bạ, nhưng có một đoạn cũng là sự thật.

Đó chính là Lý Thu Thủy đúng là phát nhiệt đổ mồ hôi.

Lại bị Cố Hàn Uyên nội lực một hấp, trong phòng nhất thời thủy khí bốc hơi.

Tạo thành kết quả này nguyên nhân chủ yếu vẫn là Cố Hàn Uyên ở huyệt mạng môn, Quan Nguyên Huyệt, huyệt Dũng Tuyền ba chỗ đâm châm.

Vì vậy ở Lý Thu Thủy một tiếng thét kinh hãi qua đi, trong phòng thủy khí lại nhiều hơn một chút mùi không rõ. < trên p<pCố Hàn Uyên giơ tay lên khăn xoa xoa tay, rõ ràng cảm giác y thuật của mình lại tinh trạm vài phần.

Đồng thời xác nhận Lý Thu Thủy tuy là rất lớn tuổi, thế nhưng ở có thuật trú nhan đồng thời được bảo dưỡng cũng rất tốt.

Thân thể cơ năng toàn bộ bình thường, cho Vương Ngữ Yên cùng Lý Thanh Lộ lại thêm một cái kinh nguyệt cũng không có vấn đề gì.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, ôn thanh an ủi: Phu nhân thương thế đã trị liệu được không sai biệt lắm.

Chỉ cần lại tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe. < trên p<pLý Thu Thủy lúc này đã vô lực trả lời, giống như con cá chết một dạng lật cái mắt trắng trừng mắt về phía Cố Hàn Uyên.

Trong lòng âm thầm rầu rĩ chính mình vô dụng, vừa thẹn phẫn Cố Hàn Uyên thủ đoạn cao minh.

Rõ ràng rất đứng đắn dùng ngân châm ở chữa thương cho nàng, lại làm nàng không có lực phản kháng chút nào.

Nàng thầm than một tiếng, không biết sao mà bắt đầu lo lắng cho tương lai của Vu Hành Vân và Lý Thanh Lộ, còn có Vương Ngữ Yên chưa thể xác nhận.

Đáng tiếc lúc này căn bản vô lực mở miệng hỏi, chỉ có thể nhìn Cố Hàn Uyên tại cái kia xoi mói. < trên p<pCố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Diệp Nhị Nương, theo ta đi ra ngoài một chút đi.

Nói xong liền tiện thể đi trước.

Diệp Nhị Nương nghe vậy cả người run lên, trong mắt lóe lên một vệt vẻ sợ hãi.

Nhưng cũng không dám phản kháng, chỉ có thể theo lời theo sau.

Hai người tới ngoài cửa, sự yên lặng ngắn ngủi lại khiến Diệp Nhị Nương cảm thấy hít thở không thông.

Trước mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Lúc thiếu nữ bị Huyền Từ lừa, sau khi đánh mất hài tử liền điên cuồng.

Từ lúc tìm về Hư Trúc thì mừng rỡ như điên, cuối cùng lại hóa thành lần lượt bị uy hiếp.

Từ căm hận và chống cự đến dần dần thói quen, thậm chí không tự chủ biến thành thành thật.

Nhất là vừa rồi nhìn thấy hạ tràng của Lý Thu Thủy, càng là chợt giật mình một cái.

Thẳng đến Cố Hàn Uyên mở miệng sau đó mới hồi phục tinh thần lại. < trên p<pDiệp Nhị Nương, cần Bổn Tọa nói rõ một chút sao. < trên p<pDiệp Nhị Nương nghe vậy thần sắc u u, thấp nói: Không cần. < trên p<pCố Hàn Uyên thỏa mãn cười: Rất tốt, biết mình phải làm sao rồi chứ. < trên p<pDiệp Nhị Nương cúi thấp xuống con ngươi, cung kính đáp: Minh bạch. < trên p<pCố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Yên tâm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Huyền Từ cùng Hư Trúc đều không có việc gì.

Nói xong liền nắm lấy cằm sáng bóng của Diệp Nhị Nương, vẫn chưa dùng sức lại mang theo ý chí không cách nào kháng cự mà nâng lên, để cho nàng không cách nào tránh né ánh mắt, giọng mang thâm ý nói: Lý Thu Thủy liền giao cho ngươi chiếu cố.

Sau đó sẽ hảo hảo thưởng cho ngươi một lần.

Diệp Nhị Nương nghe vậy ngạc nhiên, nhìn lấy cặp mắt đen nhánh sâu thẳm trong đó có bóng dáng của mình, hai gò má ửng đỏ, so với chính mình thời thiếu nữ còn xinh đẹp hơn vài phần.

Nào có nửa điểm kháng cự thần sắc, rõ ràng liền viết đầy chờ mong.

Sự thực như vậy khiến nàng thuận theo đáp: Ta sẽ chiếu cố tốt nàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn cười cười, trong ánh mắt Diệp Nhị Nương nhìn theo, hắn lắc mình ly khai nơi đây.

Diệp Nhị Nương u u thở dài, xoay người đi vì Lý Thu Thủy chuẩn bị nước nóng tắm rửa. < trên p<pTây Hạ Nhất Phẩm Đường nơi dừng chân vị trí xa xôi, động tĩnh cửa hoàng cung không truyền tới đó.

Một bọn người tiếng ngựa hí, đao thương tranh minh, lúc này 1000 thiết phật đang ở đánh thẳng vào cấm quân hoàng thành.

Cấm quân hoàng thành không kịp đóng cửa, đối mặt tinh nhuệ trọng kỵ binh bị xông đến thất linh bát lạc.

Ngay lúc sắp thủ vững không được, mấy nghìn người của 36 Động 72 Đảo vọt ra.

Kết thành trận thế đối chọi, nói cho cùng, người của 36 Động 72 Đảo chẳng qua là ô hợp chi chúng, vọt một cái liền tan.

Thế nhưng lúc này giữa sân hỗn chiến cùng nhau, ngược lại cho thiết phật tạo thành phiền toái lớn.

Dã Lợi huynh đệ chỉ huy thiết phật nhìn thấy người của 36 Động 72 Đảo, nhất thời minh bạch kế hoạch xảy ra biến cố.

Đáng tiếc tên đã trên dây không phát không được, chỉ có thể kiên trì trọng chỉnh đội ngũ, mau sớm phá tan cửa cung. < trên p<pCòn như Húc Liệt Ngột được bọn họ kỳ vọng cao đang dẫn người xông vào Thanh Phượng Các.

Vu Hành Vân đang nghe động tĩnh cửa cung thời điểm cũng đã nhận ra không thích hợp.

Đang muốn ly khai Thanh Phượng Các tìm tòi kết quả, lại bị Húc Liệt Ngột đám người vây chặt.

Tình thế không rõ ràng dưới tình huống, Vu Hành Vân không thể làm gì khác hơn là mang theo Lý Thanh Lộ tránh về sau sa liêm, dự định trước dò rõ mục đích của Húc Liệt Ngột.

Nàng hỏi dò: Húc Liệt Ngột, ngươi tự tiện xông vào Thanh Phượng Các, ý muốn như thế nào. < trên p<pHúc Liệt Ngột càn rỡ cười lớn: Ha ha, đương nhiên là tới đón cưới Ngân Xuyên quận chúa. < trên p<pVu Hành Vân nghe vậy sắc mặt nhất thời âm trầm xuống.

Thái độ đường hoàng kia của Húc Liệt Ngột, hiển nhiên là Tây Hạ đã xảy ra vấn đề.

Nàng lo lắng việc thay mận đổi đào cùng Cố Hàn Uyên hóa thành bọt nước.

Nộ do tâm bắt đầu, nàng trầm giọng quát lên: Húc Liệt Ngột ngươi thật to gan.

Nơi này là Tây Hạ, không phải Mông Nguyên của ngươi. < trên p<pHúc Liệt Ngột nghe vậy càng đắc ý cười nói: Quận chúa đừng vội cự tuyệt, bản vương lần này nhưng là mang đến lễ vật.

Dứt lời quay đầu ý bảo Phương Dạ Vũ.

Phương Dạ Vũ thấy thế đem túi bao trong tay ném vào sa liêm bên trong.

Sa liêm bên trong rất nhanh vang lên một tiếng bi thương kinh hô: Phụ Vương. < trên p<pLý Thanh Lộ đang ôm lấy bao khỏa trong tay bi ai thút thít.

Chương 389

Trong bọc cất giấu chính là đầu người của Lý Lượng Tộ.

Nguyên lai Húc Liệt Ngột phía trước đợi lâu Đàm Ứng Thủ đám người chưa có trở về.

Ở đề nghị của Phương Dạ Vũ dưới, không khỏi đêm dài nhiều mộng, quyết định trước giờ động thủ.

Dùng danh nghĩa Lý Nguyên Hạo đưa hắn sở hữu nhi tử cùng tôn tử đều chiêu vào hoàng cung giết chết.

Bây giờ Lý Nguyên Hạo trực hệ huyết mạch chỉ còn lại một đám nữ tử, địa vị tối cao dĩ nhiên chính là Lý Thanh Lộ.

Chỉ cần Húc Liệt Ngột khống chế được Lý Thanh Lộ, có thể danh chánh ngôn thuận chiếm giữ Tây Hạ.

Mang theo đầu người Lý Lượng Tộ tự nhiên là vì kinh sợ Lý Thanh Lộ.

Nhưng mà, tiếng kinh hô truyền tới từ sa liêm lại khiến Húc Liệt Ngột biến sắc: Làm sao còn có một người. < trên p<pThanh âm ngụy trang Lý Thanh Lộ của Vu Hành Vân tuy là tương tự, thế nhưng vị trí vang lên lại không nhất trí.

Vu Hành Vân nhìn thấy đầu người Lý Lượng Tộ lúc liền cơ bản xác định mục đích của Húc Liệt Ngột, hiển nhiên là chuẩn bị mưu đoạt Tây Hạ.

Lại che che giấu giấu xuống dưới cũng không ý nghĩa.

Sa liêm hạ xuống, lộ ra hai nàng ẩn giấu trong đó.

Lý Thanh Lộ ôm lấy đầu người Lý Lượng Tộ khóc thành lệ nhân tạm thời không đề cập tới.

Dung nhan phong hoa tuyệt đại của Vu Hành Vân lại chấn động khiến Húc Liệt Ngột đám người dồn dập thất thần.

Mặc dù ánh mắt của nàng băng lãnh, thế nhưng bộ giá y đỏ tươi đã thay sẵn trên người, vẫn như cũ làm nàng đẹp đến có chút không phải chân thực, tựa như tiên tử thiên cung đợi gả vậy.

Húc Liệt Ngột càng là kìm lòng không đậu thì thầm nói: Trên đời lại có như vậy cô gái xinh đẹp.

Ngay sau đó liền vui mừng quá đỗi nói: Bắt nàng cho ta. < trên p<pCâu Hồn Yêu Nương Cam Ngọc Ý lúc còn trẻ đã từng là yêu nữ xinh đẹp minh động một thời, nhưng mà tuế nguyệt lại đối nàng cũng không hữu hảo.

Thanh xuân không còn, dung nhan tự nhiên suy bại lợi hại.

Vì vậy, nhìn thấy Vu Hành Vân và Lý Thanh Lộ thời điểm càng là cực kỳ đố kỵ.

Lý Thanh Lộ cũng đã đẹp đến vô song vô đối, Vu Hành Vân càng là khiến Cam Ngọc Ý hoài nghi nhân sinh.

Đẹp như vậy thật là phàm nhân có thể có sao.

Vì vậy, xuất phát từ đố kỵ, Cam Ngọc Ý dẫn đầu đánh về phía hai nàng.

Vu Hành Vân lãnh đạm nhìn lấy hai tay thành chộp công tới Cam Ngọc Ý.

Thân hình bất động, ẩn ở dưới cánh tay ngọc hồng tụ xẹt qua độ cong tinh diệu.

Cam Ngọc Ý biến sắc, chỉ thấy hai cánh tay của mình bị một đôi trong suốt như ngọc bàn tay tóm chặt lấy.

Ngay sau đó cảm giác đau đớn đánh tới, hai cánh tay của nàng đã bị tháo khớp, vô lực rũ cụp.

Còn không kịp kêu thảm thiết, ngực liền bị in một chưởng.

Thần quang trong mắt biến mất, nàng đổ xuống trên mặt đất.

Phương Dạ Vũ kinh ngạc hô: Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.

Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.

Ngươi là Thiên Sơn Đồng Mỗ liên hệ thế nào với.

Vu Hành Vân lãnh đạm phủi hắn liếc mắt, giọng lạnh như băng hóa thành hàn phong thổi lướt mà qua: Bổn Tọa chính là Thiên Sơn Đồng Mỗ. < trên p Vũ Hành Vân vừa thốt lên, toàn trường đều kinh hãi.

Húc Liệt Ngột cùng Phương Dạ Vũ càng khó có thể tin kinh hô: Không thể nào.

Vũ Hành Vân thần sắc lãnh đạm cợt nhả nói: Có gì là không thể xảy ra.

Húc Liệt Ngột trầm giọng nói: Thiên Sơn Đồng Mỗ không thể nào còn trẻ đẹp như vậy.

Phương Dạ Vũ không nói lời nào, thế nhưng sắc mặt của hắn cực kỳ âm trầm.

Nếu Thiên Sơn Đồng Mỗ còn sống, vậy cảnh tượng chim ưng rơi xuống có thể tưởng tượng được.

Phương Dạ Vũ chân mày cau chặt.

Không chỉ bởi vì Ưng Phi là tâm phúc bạn thân của hắn, quan trọng hơn là những sự cố liên tiếp khiến hắn sinh ra dự cảm bất tường mãnh liệt.

Vũ Hành Vân nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt luân giương lên kiêu ngạo tiếu ý.

Uy năng công pháp do sư tôn Bổn tọa truyền xuống, há là những phàm phu tục tử như các ngươi có thể hiểu thấu.

Mặc dù Vũ Hành Vân mỉm cười không phải vì bọn họ, nhưng khi thật sự nhìn thấy, bọn họ đều thất thần.

Húc Liệt Ngột ngưng trọng nói: Đại sư, xin nhờ.

Hãy bắt giữ nữ tử này.

Vô luận Vũ Hành Vân có phải Thiên Sơn Đồng Mỗ hay không.

Có dung nhan mỹ lệ như vậy, tuổi tác tính là gì.

Hồng Huyền Phật chắp hai tay cung kính đáp: Lão nạp tận lực.

Dứt lời, y bấm ấn quyết, Vô Tưởng Thập Thức tấn công về phía Vũ Hành Vân.

Hoặc chưởng, hoặc ấn, hoặc quyền, từng chiêu như Thiên Mã Hành Không, lại uy lực cực lớn.

Vũ Hành Vân ứng đối có chút chật vật.

Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công của nàng dù sao còn kém một ngày mới viên mãn, tu vi lúc này cũng không tại đỉnh phong.

Ứng phó một Lý Thu Thủy còn không thành vấn đề, nhưng gặp Hồng Huyền Phật như vậy Đại Tông Sư đỉnh phong liền không thể chống đỡ.

Bất đắc dĩ, Vũ Hành Vân chiêu thức biến đổi, cương nhu hòa hợp Vân Hải Ba Đào được thi triển.

Hồng Huyền Phật nhất thời cũng khó phân biệt hư thực.

Cũng may cảnh giới của y rốt cuộc cao hơn, nếu không phân biệt được hư thực thì cứ đỡ toàn bộ.

Bất quá cho dù vậy, y vẫn bị ám khuy, vẻ mặt nghiêm túc liền lùi mấy bước, nghi ngờ hỏi: Đây là chưởng pháp gì.

Hiển nhiên y cũng bị một chưởng của Vũ Hành Vân kinh động.

Phương Dạ Vũ khó có thể tin nói ra: Bài Vân Chưởng.

Ngươi làm sao biết Bài Vân Chưởng.

Cố Hàn Uyên là gì của ngươi.

Hắn ngược lại chưa từng nghĩ rằng đệ tử mà Cố Hàn Uyên nói muốn tìm lại là Vũ Hành Vân.

Dù sao tuổi tác hai người chênh lệch quá lớn, nhiều lắm chỉ khiến người ta cho là hai người sư xuất đồng môn, làm sao cũng không liên tưởng được Cố Hàn Uyên hóa ra là sư tôn của Vũ Hành Vân.

Bất quá bọn họ lại giải khai một nghi hoặc.

Thảo nào Cố Hàn Uyên sẽ trực tiếp được ban định thành quận mã của Ngân Xuyên quận chúa.

Vũ Hành Vân nghe vậy, chỉ lãnh đạm nhìn đám người Mông Cổ.

Nàng cũng không hứng thú giải thích mối quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên cho bọn họ.

Phương Dạ Vũ thấy Vũ Hành Vân cũng không thèm để ý nghi vấn của hắn, liền chào hỏi những người còn lại cùng nhau vây công Vũ Hành Vân.

Cam Ngọc Ý đã chết, Công Lương Thuật bị Cố Hàn Uyên trọng thương, không đáng lo.

Thế nhưng Ngũ Sát Tướng cũng là đại phiền toái.

Thực lực cá thể của bọn họ không mạnh, thế nhưng liên hợp sử dụng Ngũ Hành Trận pháp lại cực kỳ khó chơi.

Vũ Hành Vân muốn mạnh mẽ đánh chết một người phá trận thì nhất định phải trả giá đại giới bị thương.

Cái đó thì được ít mất nhiều.

Huống hồ từ khi thân thể trưởng thành, nàng liền có ý thức quý trọng thân thể của mình.

Đó là nàng lưu cho Cố Hàn Uyên lễ vật.

Đừng nói là bị thương, chính là cắt một vết rách cũng không muốn.

Trong lòng có kiêng kị dưới tình huống, lại có Hồng Huyền Phật kiềm chế, mặc dù Vũ Hành Vân Tam Tuyệt đều xuất hiện cũng dần dần rơi vào hạ phong.

Đồng thời nàng mắt sắc phát hiện Phương Dạ Vũ dường như dự định ra tay với Lý Thanh Lộ.

Vũ Hành Vân thần sắc cứng lại, thanh hát một tiếng: Phân Kim Đoạn Ngọc.

Ngón tay ngọc nhỏ dài cùng nổi lên ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út.

Ba ngón rạch một cái, một vệt kim quang bùng lên dây nhỏ sáng lên.

Ở Hồng Huyền Phật sắc mặt đại biến trung vạch về phía hắn.

Hồng Huyền Phật chắp hai tay, nội lực tuôn trào ra.

Kình khí ở xung quanh thân y hóa thành một cái cự đại xích sắc pháp thân.

Chương 390

Một trận chói tai kim loại va chạm cùng tia sáng qua đi, Vũ Hành Vân cùng Lý Thanh Lộ thân ảnh đã tìm không thấy.

Mà pháp thân xích sắc của Hồng Huyền Phật phần bụng bị mổ ra cái lỗ to lớn, suýt nữa liền muốn trảm phá phòng ngự làm bị thương y.

Hồng Huyền Phật vẫn chưa hết sợ hãi nói: Tam Phân Thần Chỉ danh bất hư truyền.

Cố Hàn Uyên ở Nam Thiếu Lâm trong đại hội nghịch chiến Lục Địa Thần Tiên Vô Sắc Thiền Sư kinh thiên động địa.

Mặc dù tính chân thật còn nghi vấn, thế nhưng Tam Tuyệt của Cố Hàn Uyên nhưng cũng truyền khắp thiên hạ.

Lúc này thấy tận mắt Tam Phân Thần Chỉ trong tay Vũ Hành Vân, y đối với thuyết pháp Cố Hàn Uyên có thể nghịch chiến Lục Địa Thần Tiên lại không hoài nghi, cũng không dám nói có thể chống đỡ Cố Hàn Uyên lời như vậy nữa.

Nếu không phải Phương Dạ Vũ có biện pháp đối phó Cố Hàn Uyên, y lúc này liền muốn rút lui có trật tự.

Húc Liệt Ngột cùng Phương Dạ Vũ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sắc ngưng trọng.

Phương Dạ Vũ trầm giọng nói: Vũ Hành Vân thực lực quá mạnh mẽ, chúng ta những người này khó có thể cầm xuống, không bằng đi trước tìm Một Tàng Oa Bàng, bắt được Cấm Quân Hổ Phù.

Húc Liệt Ngột nghe vậy lại lạnh nhạt cười nói: Không sao, chúng ta đuổi theo.

Phương Dạ Vũ tuy là nghi hoặc, nhưng thấy Húc Liệt Ngột lòng tin tràn đầy, cũng không nói lời phản đối.

Vũ Hành Vân mang theo Lý Thanh Lộ xuyên toa ở Tây Hạ trong hoàng cung.

Bởi vì thiết phật tiến công, Lý Nguyên Hạo cùng từng cái hoàng tử, hoàng tôn đều đã bỏ mạng.

Không người chỉ huy đại cục dưới tình huống, hoàng cung biến đến cực kỳ hỗn loạn.

Cung nữ cùng thái giám chạy trốn tứ phía, không ít người đang cướp đoạt tài vật trong hoàng cung, muốn tìm cơ hội chạy đi.

Vũ Hành Vân không chỉ không tìm được hạ lạc của Cố Hàn Uyên, ngay cả Lý Thu Thủy cùng Hiểu Lôi đều mất tích.

Mang theo Lý Thanh Lộ càng là phiền phức.

Vũ Hành Vân động linh cơ một cái, mang theo Lý Thanh Lộ đi tới một chỗ hoàng cung nơi kín đáo.

Trải qua một cái thông đạo hun hút sau đó, Vũ Hành Vân ở trên thạch bích vỗ.

Một cái u ám không gian đập vào mi mắt.

Một luồng hơi lạnh bừng lên, cóng đến Lý Thanh Lộ cả người run lên, nghi ngờ hỏi: Nơi này là chỗ nào.

Vũ Hành Vân giải thích: Đây là hoàng cung hầm băng, Thanh Lộ muội tạm thời trốn ở chỗ này, sẽ không bị người phát hiện.

Chờ thế cục bình ổn sau đó mới mang muội đi ra ngoài.

Cái hầm băng này là Vũ Hành Vân đã từng lẻn vào Tây Hạ hoàng cung tìm Lý Thu Thủy phiền phức lúc tìm được.

Tựa như quán tính kịch bản vậy, Lý Thanh Lộ vẫn là tới nơi vận mệnh trong hầm băng này.

Lý Thanh Lộ lo lắng nói: Vân tỷ tỷ, hoàng tổ mẫu không biết đi nơi nào.

Có phải là đã xảy ra chuyện.

Vũ Hành Vân cũng có chút bận tâm, nhưng vẫn ôn thanh an ủi: Lý Thu Thủy tai họa di ngàn năm, nàng có thể sẽ không cam lòng ở ta phía trước nhắm mắt.

Lời nói này mặc dù không êm tai, nhưng lại hơi có mấy phần đạo lý.

Lý Thanh Lộ có chút dở khóc dở cười đồng thời lại không tự chủ an tâm chút.

Quan tâm nói ra: Vậy Vân tỷ cũng phải chú ý an toàn.

Gần đây Vũ Hành Vân tuy là bức bách nàng thay mận đổi đào, thế nhưng lâu dài ở chung vẫn để nàng lưu ý lấy Vũ Hành Vân cái này mạnh miệng mềm lòng đại tỷ tỷ.

Vũ Hành Vân nghe vậy thoải mái mà cười nói: Thanh Lộ yên tâm, sư tôn bây giờ cũng ở Tây Hạ.

Coi như tạm thời không thể tìm được, chỉ cần chờ hắn hiện thân, Húc Liệt Ngột bọn họ không lật được trời.

Cái kia tự tin mà kiêu ngạo dáng vẻ lệnh Lý Thanh Lộ có chút ước ao.

Nhìn bóng lưng Vũ Hành Vân rời đi, Lý Thanh Lộ thần sắc có chút không hiểu.

Cái kia làm cho phong hoa tuyệt đại Vũ Hành Vân yêu đến cuồng nhiệt Cố công tử sẽ trở thành phu quân của ta sao.

Vũ Hành Vân ly khai hầm băng sau đó, nhất thời cũng không biết nên đi nơi nào tìm người.

Đột nhiên thần sắc biến đổi, xem về phía phương hướng vừa tới, trầm giọng nói: Các ngươi lại vẫn dám đuổi theo.

Người tới chính là đám người Húc Liệt Ngột.

Vũ Hành Vân vốn tưởng rằng mượn uy thế Tam Phân Thần Chỉ sẽ khiến bọn họ có chút cố kỵ, không ngờ lại vẫn đuổi theo tới đây.

Hiển nhiên là không đạt được mục đích sẽ không bỏ cuộc.

Húc Liệt Ngột thấy chỉ có Vũ Hành Vân một người, mà không thấy Lý Thanh Lộ, sắc mặt có chút khó coi nói: Ngân Xuyên quận chúa đâu.

Đem nàng giao ra đây, bản vương cũng không cùng Đồng Mỗ làm khó.

Thực lực mạnh mẽ của Vũ Hành Vân rốt cuộc vẫn là khiến Húc Liệt Ngột thêm vài phần cố kỵ, không còn giống như mới gặp gỡ thời điểm ung dung như vậy đối mặt, thậm chí ngay cả sắc tâm đều bị hắn ép xuống.

Vũ Hành Vân khinh miệt nói: Ngươi cảm thấy Bổn tọa sẽ nói sao.

Húc Liệt Ngột thần tình càng phát ra âm trầm.

Hắn chỉ cảm thấy từ khi đi tới Tây Hạ sau đó liên tiếp không thuận.

Bị Cố Hàn Uyên nhục nhã, không thèm để ý.

Ngay cả Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng miệt thị hắn.

Điều này làm cho kiêu ngạo Húc Liệt Ngột làm sao có thể nhẫn nhịn.

Quyết định xốc lên con bài chưa lật, y lạc hướng phía sau nơi nào đó chắp tay cung kính nói: Bên trong tiên sinh, xin nhờ.

Một đạo không phân được nam nữ, lại êm tai dễ nghe yêu mị thanh âm truyền đến: Sáu Hoàng Tôn nhất định muốn ta xuất thủ.

Sẽ làm giảm bớt đánh giá của ngươi.

Vũ Hành Vân sắc mặt chợt biến mà nhìn đột nhiên xuất hiện bạch phát yêu mị nam tử.

Nam tử cả người mặc hoàng y, khuôn mặt rất dài, trắng hơn da của nữ hài, trơn mềm như mỹ ngọc, trong suốt như tuyết.

Bên mép không hề có nửa điểm vết tích râu gốc.

Hắn chẳng những mi thanh mục tú, hơn nữa đôi phượng nhãn trường minh kia hiện ra, cho người ta một loại âm dương khí chất đẹp cùng tà dị cảm giác, lại không thể phủ nhận vẻ thần thái bức người.

Vô luận đối với nam đối với nữ, đều có sức dẫn dụ quỷ bí.

Chính là một trong các Lục Địa Thần Tiên cao thủ của Mông Cổ, Nhân yêu Lý Xích Mị.

Trước đây vẫn ẩn từ một nơi bí mật gần đó yên lặng quan sát.

Trừ phi Húc Liệt Ngột đối mặt nguy hiểm tính mạng, bằng không y sẽ không dễ dàng xuất thủ.

Cao thủ cấp bậc Lục Địa Thần Tiên quá mức phá hoại cân bằng, thời trẻ mỗi quốc gia đã có hiệp nghị: Lục Địa Thần Tiên không được tùy ý đối ngoại xuất thủ, nếu không sẽ dẫn tới những người khác liên thủ thảo phạt.

Dù sao Lục Địa Thần Tiên nếu như có thể tùy ý xuất thủ, vậy không có một quốc gia Hoàng Đế có thể an tâm.

Tại chính mình thế lực ngăn địch thì không vi phạm quy định, bằng không trước đây Nam Thiếu Lâm cũng không có khả năng đường hoàng làm cho Tảo Địa Tăng hiện thân.

Cũng liền khi dễ Tây Hạ không có Lục Địa Thần Tiên.

Thiên Mị Ngưng Âm càng là ở phương diện tiềm tung biệt tích, một loại khinh công tuyệt đỉnh, mới có thể theo Húc Liệt Ngột đi tới Tây Hạ, âm thầm thành tựu bảo hiểm.

Thế nhưng một khi cần Lục Địa Thần Tiên Lý Xích Mị xuất thủ, tất nhiên sẽ làm giảm bớt đánh giá của Mông Cổ đối với Húc Liệt Ngột.

Dù sao có Lục Địa Thần Tiên hỗ trợ, coi như làm thành chuyện gì cũng không tính là bản lĩnh.

Húc Liệt Ngột vốn là cũng rất do dự, thế nhưng Vũ Hành Vân uy hiếp quá lớn, không giải quyết được nàng thì Lý Thanh Lộ liền không cách nào tới tay.

Mà Hồng Huyền Phật lại không có nắm chắc có thể đối phó được Vũ Hành Vân.

Đàm Ứng Thủ bên kia cũng vẫn không có tin tức.

Nhiều ngoài ý muốn làm cho trong lòng hắn dự cảm càng ngày càng bất tường.

So với giảm bớt đánh giá, hay là đem Tây Hạ vững vàng lấy xuống quan trọng hơn.

Bằng không nếu như vạn nhất xảy ra sai lầm khả năng liền trúc lam múc nước, công dã tràng.

Murphy định luật nói cho chúng ta biết: Sự tình thường thường sẽ hướng ngươi nghĩ tới không tốt phương hướng phát triển, chỉ cần có cái khả năng này.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Ẩn từ một nơi bí mật gần đó, Cố Hàn Uyên lộ ra nụ cười hài lòng.

Cuối cùng cũng đã câu được Lục Địa Thần Tiên ẩn núp của Mông Cổ đi ra.

Trước đây hắn đã có một loại cảm giác mơ hồ, nhưng lại vẫn không cách nào xác định cụ thể phương vị.

Mà có thể giấu diếm được cảm giác của Cố Hàn Uyên cũng chỉ có Lục Địa Thần Tiên.

Vì vậy mới vẫn trì hoãn không xuất thủ.

Bằng không thực lực toàn bộ khai hỏa thì Húc Liệt Ngột bọn họ không hề cơ hội.

Bây giờ Lý Xích Mị bị tạc đi ra, nhiệm vụ của Vũ Hành Vân cũng sẽ hoàn thành.

Cũng không thể lại để cho nàng động thủ, không phải vậy nàng thay mận đổi đào khả năng liền diễn không nổi nữa.

Chương 391

Làm sư phụ cần phải thông cảm một cái đệ tử trăm phương nghìn kế muốn dâng lên khổ tâm của mình mới phải.

Cố Hàn Uyên nụ cười càng phát ra nghiền ngẫm cùng vui mừng.

Chỉ thấy giữa sân Húc Liệt Ngột vẻ mặt tiếc nuối, nhưng vẫn là kiên định nói: Mời bên trong tiên sinh xuất thủ bắt giữ cô gái này.

Húc Liệt Ngột rốt cuộc ở Tây Vực diệt quốc vô số.

Những phương diện khác tạm thời không nói chuyện, chỉ riêng quyết đoán mà nói, hắn xác thực đương được một câu kiêu hùng.

Đã quyết định liền không hối hận nữa.

Điểm ấy cũng đã thắng được rất nhiều người.

Lý Xích Mị cũng hiểu được có chút đáng tiếc.

Y rất xem trọng Húc Liệt Ngột.

Còn như Vũ Hành Vân cũng không thả trong mắt y.

Chênh lệch cảnh giới không phải Vũ Hành Vân có thể vượt qua.

Hơn nữa khinh công của Lý Xích Mị tuyệt đỉnh, cũng không giống Vô Sắc Thiền Sư cái dạng nào sẽ đứng tại đó chịu đòn.

Lý Xích Mị ngược lại là đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú, chỉ bất quá loại hứng thú này là ở vào một cái cao cao tại thượng địa vị.

Lý Xích Mị bất đắc dĩ nói: Đã như vậy, vậy ta đây liền xuất thủ bắt giữ nàng.

Dứt lời, toàn bộ liền hóa thành một đoàn mị ảnh, cực tốc xông về

Vũ Hành Vân.

Vũ Hành Vân đang ngưng thần ứng đối, song khi chân chính thấy được tốc độ của Lý Xích Mị, vẫn như cũ lấy làm kinh hãi.

Phong Thần Thối tuy là đồng dạng cực nhanh, thế nhưng am hiểu hơn chạy đường dài.

So với Thiên Mị Ngưng Âm ở khoảng cách ngắn bắn vọt tốc độ lại vẫn yếu đi vài phần.

Bất quá trong thời gian ngắn ứng đối một cái ngược lại là không thành vấn đề.

Vũ Hành Vân đang muốn né tránh, nhưng nàng đột nhiên đôi mắt đẹp trừng lớn, đồng tử co rút nhanh.

Trước mắt Vũ Hành Vân xuất hiện một đạo rất tinh tường bạch y thân ảnh.

Cùng trước đây nàng Phản Lão Hoàn Đồng lúc ở 36 Động 72 Đảo nhân trước mặt lúc không có sai biệt.

Cái kia rộng rãi vững chắc bóng lưng tựa như đang nói cho nàng biết: Đã có thể yên tâm.

Bởi vì ta tới.

Cố Hàn Uyên hai tay huy động liên tục, Cấp Tốc xuất thủ.

Ngón tay thon dài hóa thành tàn ảnh, vô số bóng ngón tay hướng bốn phương tám hướng bắn ra.

Đầy trời bóng ngón tay áp súc không gian né tránh của Lý Xích Mị, cuối cùng hội tụ hướng y.

So sánh với Vũ Hành Vân, tu vi của Cố Hàn Uyên càng cao, Tam Phân Thần Chỉ dùng cũng so với nàng càng thêm thuần thục.

Lúc này coi như là ở hiện trường dạy học.

Cũng không nhất định muốn cùng Lý Xích Mị so đấu tốc độ, chỉ cần phạm vi công kích đủ rộng, tốc độ chính là một chuyện cười.

Huống hồ Lý Xích Mị phía sau chính là Húc Liệt Ngột, có thể khiến y không thể không liều mạng.

Hồng Huyền Phật có thể chặn lại không được nhiều như vậy chỉ kình.

Lý Xích Mị thần sắc biến đổi, trong nháy mắt liền minh bạch thế cuộc trước mắt.

Thiên Mị Ngưng Âm toàn lực vận chuyển.

Thiên Mị là chỉ người thi triển khinh công mị biến thuật lúc nhanh như tốc độ quỷ mị.

Ngưng Âm là chỉ Nội Công Tâm Pháp.

Hai người tương phụ tăng theo cấp số nhân, tốc độ vừa nhanh vừa cao.

Ngưng tụ lại Nội Kính càng sắc bén không chịu nổi.

Vì vậy tốc độ của y biến đến càng lúc càng nhanh, hóa thành một đoàn xích sắc ảo ảnh thân thể cùng Cấp Tốc chỉ kình không ngừng va chạm trung hòa.

Đợi đến bóng ngón tay tiêu tán, Lý Xích Mị cũng rốt cục cũng ngừng lại.

Cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy ống tay áo bị bị xuyên thủng mấy cái phá động.

Y vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn đạm nhiên sừng sững Cố Hàn Uyên.

Từ trong thâm tâm thở dài nói: Tam Tuyệt Kiếm Tiên quả nhiên danh bất hư truyền.

Vũ Hành Vân nhìn thấy Cố Hàn Uyên cứu tràng, bóng lưng quen thuộc kia làm nàng đôi mắt đẹp lạnh lùng chớp động sắcmàu sùng mộ.

Vô ý thức liền muốn hô lên hai chữ Sư tôn.

Bất quá ở nàng lên tiếng phía trước lại bị Cố Hàn Uyên thanh âm lạnh lùng cắt đứt.

Húc Liệt Ngột, bây giờ Ngân Xuyên quận chúa là vị hôn thê của Cố mỗ.

Ngươi có từng cân nhắc qua hậu quả khi đối nàng ra tay.

Lời này của Cố Hàn Uyên làm cho Vũ Hành Vân đem lời đến khóe miệng cứng rắn nuốt trở vào, thần sắc của nàng có chút vi diệu đồng thời vừa âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà sư tôn chưa thấy qua ta cái bộ dáng sau khi lớn lên này.

Vũ Hành Vân nghĩ lấy dáng dấp sau khi lớn lên cùng Phản Lão Hoàn Đồng sai biệt vẫn còn lớn, không bị nhận ra ngược lại cũng không kỳ quái.

Bất quá chuyện cho tới bây giờ, trong lòng lại tràn đầy lừa gạt Cố Hàn Uyên cảm giác tội lỗi.

Chỉ có thể tâm tồn may mắn kỳ vọng người Mông Cổ không muốn vạch trần nàng.

Không biết có phải là lời cầu nguyện của Vũ Hành Vân có tác dụng hay không, vẻ mặt của mọi người Mông Cổ càng thêm cổ quái.

Húc Liệt Ngột vốn là có ý định nói ra chân tướng, thế nhưng thái độ trong mắt Cố Hàn Uyên không có người nào lại một lần chọc giận hắn.

Ánh mắt khinh thị kia càng khiến Húc Liệt Ngột mí mắt trực nhảy.

Nhất là Lục Địa Thần Tiên Lý Xích Mị ở đây dưới tình huống, loại cảm giác nhục nhã này càng thêm mãnh liệt.

Húc Liệt Ngột tức giận nói: Cố Hàn Uyên, đừng có ngươi cho rằng bản vương thực sự sợ ngươi.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Lý Xích Mị, cợt nhả nói: Vị Lục Địa Thần Tiên này sẽ là chỗ dựa của ngươi à.

Từ biểu tình đến ngữ khí đều rất giống đang cười nhạo Húc Liệt Ngột, tựa như đang nói hắn dày vò nửa ngày, không ngờ cũng chính là dựa vào cái Lục Địa Thần Tiên mà thôi.

Húc Liệt Ngột vốn là bởi vì bất đắc dĩ mời ra Lý Xích Mị mà cực kỳ không vui, lại bị Cố Hàn Uyên như thế đâm chọc kích, lửa giận vạn trượng quát lên: Dạ Vũ động thủ.

Dứt lời hắn liền vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chờ hắn bởi vì Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mà ngã xuống đất.

Thời gian đang lúc mọi người trong trầm mặc chậm rãi trôi qua.

Một trận gió thổi qua, không khí ngột ngạt lan tràn ra.

Húc Liệt Ngột nhìn lấy Cố Hàn Uyên cái kia xem ngốc tử một dạng biểu tình, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi.

Mạnh địa quay đầu nhìn về phía Phương Dạ Vũ, lại phát hiện Phương Dạ Vũ đang đồng tử địa chấn, trán đổ mồ hôi lạnh.

Húc Liệt Ngột trầm giọng chất vấn: Phương Dạ Vũ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Vì sao Thập Hương Nhuyễn Cân Tán không có hiệu lực.

Bởi vì trước mắt ngoài ý muốn vô cùng khiếp sợ, Húc Liệt Ngột liền biểu thị thân cận đều đành phải vậy, gọi thẳng kỳ danh Phương Dạ Vũ.

Hiển nhiên đối với hắn cực kỳ bất mãn.

Phương Dạ Vũ mặt trầm như nước.

Hắn nghĩ tới cái khả năng xấu nhất kia, Chân Tố Thiện phản bội.

Nếu quả thật là như vậy, tương đương với hành động của bọn họ hơn phân nửa đều đã sớm bại lộ ở trước mắt Cố Hàn Uyên.

Bọn họ lại dương dương tự đắc cho rằng hết thảy đều đang nắm trong tay.

Cái kia xem ngốc tử một dạng biểu tình của Cố Hàn Uyên tựa như trong mắt hắn càng phóng càng lớn.

Phương Dạ Vũ thời niên thiếu liền bị Ma Sư Bàng Ban thu làm đồ đệ.

Bàng Ban đối với hắn ký thác kỳ vọng cao, không chỉ tự mình dạy võ công, còn đem lúc còn trẻ Hoành Tảo Thiên Hạ đã dùng qua vũ khí Ba Tám đôi kích tất cả đều tặng cho hắn.

So với sư huynh của hắn, mọi người đều coi hắn là người thừa kế tương lai của Ma Sư Cung.

Mà Phương Dạ Vũ cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, trí mưu võ công đều cực kỳ xuất sắc, có thể nói văn võ song toàn, thủ đoạn cao minh.

Vì Ma Sư Cung kéo tới rất nhiều hộ pháp cao thủ.

Tại chỗ Ngũ Sát Tướng cũng là Phương Dạ Vũ tỉ mỉ bồi dưỡng ra được.

Chương 392

Đồng thời ngoài ba mươi niên kỉ liền đã có Tông Sư đỉnh phong tu vi, bây giờ càng là đang trùng kích Đại Tông Sư cảnh giới.

Là Mông Cổ trẻ tuổi hoàn toàn xứng đáng một trong những nhân vật thủ lĩnh.

Tướng mạo văn tú mà khí phách, hấp dẫn đại lượng thiếu nữ Mông Cổ hết lòng yêu mến.

Có thể nói Phương Dạ Vũ là ở trong hoa tươi cùng tiếng vỗ tay phát triển đến hiện tại.

Mặc dù ngoài mặt khiêm tốn lễ độ, kì thực nội tâm kiêu ngạo tột cùng.

Để thực hiện dã tâm càng lớn, cũng vì tôi luyện tâm cảnh của mình, nhằm thủy đáo cừ thành thăng cấp đến Đại Tông Sư cảnh giới, thậm chí là trùng kích Lục Địa Thần Tiên.

Hắn lựa chọn phụ tá Húc Liệt Ngột.

Nhưng mà trước mắt hiện thực lại làm hắn lòng tự tin nghiêm trọng gặp khó khăn.

Không chỉ là bởi vì mưu kế tỉ mỉ kế hoạch của mình bị Cố Hàn Uyên làm khỉ đùa giỡn một dạng quan sát.

Mà là bởi vì Chân Tố Thiện phản bội.

Tuy là hắn đối với Chân Tố Thiện tình cảm cũng không tính thâm hậu, giữa hai người cũng là các hoài quỷ thai, nhưng Chân Tố Thiện dù sao cũng là vị hôn thê của hắn.

Nghĩ đến nàng từng nói qua mỹ nhân kế, nhất thời nghĩ tới loại tình huống đó tệ nhất.

Đây cũng đối với tự tôn của hắn thân là nam nhân tạo thành bạo kích.

Phương Dạ Vũ kịch liệt dao động, nhãn thần đều đang hoảng hốt thất thần.

Đối với tiếng chất vấn của Húc Liệt Ngột càng là mắt điếc tai ngơ, một bộ đạo tâm gần phá toái dáng dấp.

Bất quá đối nghịch Cố Hàn Uyên lời kế tiếp lại cứu vớt hắn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên ý vị thâm trường cợt nhả nói: Xem ra Triệu cô nương vẫn chưa đem tình báo Bách Độc Bất Xâm của Cố mỗ nói cho các ngươi biết à.

Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, Cố mỗ nhưng là hưởng qua một lần.

Triệu cô nương thật là không phải bình thường được tri kỷ đâu, lần sau cần phải hảo hảo cảm tạ nàng một phen.

Cố Hàn Uyên trong mắt nghiền ngẫm màu sắc chợt lóe lên.

Hắn có thể không tin tưởng tâm tính Phương Dạ Vũ cũng chỉ có trình độ này.

Lấy thiên tư của Phương Dạ Vũ, cứ như vậy tiếp tục phát triển tiếp, đại khái tỷ lệ sẽ phá rồi lại lập.

Cái này coi như không phù hợp mục tiêu của Cố Hàn Uyên.

Cùng với ở chỗ này cho hắn một đao nặng, làm hắn phá rồi lại lập, quắc giá trị càng cao.

Còn không bằng nhẹ nhàng đâm một đao, trước đâm niềm kiêu ngạo của hắn, sau đó mới cho hắn một lần đả kích tuyệt vọng.

Đến lúc đó hỏng mất hiệu quả sẽ tốt hơn.

Huống hồ giấu diếm chuyện Chân Tố Thiện đã phản bội Phương Dạ Vũ đối với Cố Hàn Uyên cũng có chỗ tốt.

Vô luận là từ góc độ thu hoạch tình báo, vẫn là góc độ bố cục chiến lược, tạm thời giấu diếm đều phù hợp hơn lợi ích của hắn.

Hơn nữa cái này dạng cũng càng có thú không phải sao.

Đương nhiên thuận tiện cũng cho Triệu Mẫn tìm một chút phiền phức.

Để cho nàng càng thêm quan tâm chính mình.

Hy vọng nàng không muốn quá sinh khí a.

Nếu như bảo vật trên người Triệu Mẫn có thể tức giận đến lớn hơn một chút liền không thể tốt hơn nữa.

Cố Hàn Uyên trong lòng ngàn nghĩ vạn tự không người biết.

Phương Dạ Vũ lại tựa như tìm được rồi cây cỏ cứu mạng.

Lúc này vô luận Cố Hàn Uyên nói thật hay giả, hắn đều muốn đem bên ngoài coi như là thật.

Nguyên bản bộ kia hoài nghi cuộc sống biểu tình trong nháy mắt bình tĩnh trở lại, thậm chí còn mang theo điểm mỉm cười.

Một bộ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay dáng dấp.

Nhưng mà trên thực tế tâm cảnh của hắn lại không thể tránh khỏi sinh ra một tia vết rách.

Có thể hay không bù đắp thì nhìn vận mệnh của hắn.

Chí ít lúc này hắn ngoài mặt là nhìn không ra nửa điểm vấn đề.

Phương Dạ Vũ hình dáng làm bất đắc dĩ cười nói: Tiểu Sư Thúc mà ngay cả tình báo trọng yếu như vậy cũng không chịu tiết lộ, nàng thật đúng là chung tình Cố công tử đâu.

Húc Liệt Ngột lúc này cũng bị hai người lý do thoái thác thuyết phục.

Nếu là Triệu Mẫn không có để lộ ra Cố Hàn Uyên Bách Độc Bất Xâm then chốt tình báo, cái kia Thập Hương Nhuyễn Cân Tán không có hiệu lực liền không hoàn toàn đúng trách nhiệm Phương Dạ Vũ.

Bất quá trong lòng hắn lại đối với Triệu Mẫn càng phát ra bất mãn.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn lấy hai người tìm về tự tin dáng dấp.

Đột nhiên thần sắc của hắn ngẩn ra, xoay người đỡ đột nhiên ngã xuống Vũ Hành Vân.

Trong miệng còn mảnh mai tự mình lẩm bẩm: Ai nha, thật là choáng váng, thật là choáng váng.

Cố Hàn Uyên thấy thế nhất thời dở khóc dở cười.

Trong lòng âm thầm vỗ trán nói: Vân nhi nha đầu ngốc này lại đang giở trò quỷ gì.

Cố Hàn Uyên nắm lấy Vũ Hành Vân tinh tế mềm mại eo.

Mắt nhìn xuống dung nhan thanh lệ tuyệt luân của nàng.

Gặp lại lần nữa đến nay cũng là lần đầu khoảng cách gần như vậy thưởng thức vẻ đẹp hôm nay của Vũ Hành Vân.

Cố Hàn Uyên nhớ tới trước đây Vũ Hành Vân Phản Lão Hoàn Đồng lúc cái kia phấn điêu ngọc trác một dạng bé gái dáng dấp.

Lúc đó hắn liền đã có dự cảm.

Nếu như Vũ Hành Vân bình thường sinh trưởng, tất nhiên sẽ là tuyệt đỉnh mỹ nhân.

Nhưng mà vẻ đẹp hôm nay của Vũ Hành Vân so với hắn tưởng tượng còn muốn tới kinh diễm.

Lúc đó Cố Hàn Uyên vì đem Vũ Hành Vân bồi dưỡng thành lô đỉnh, rót vào đại lượng linh khí.

Có thể khiến Vũ Hành Vân bây giờ trong cơ thể linh khí cực kỳ nồng nặc.

Ngoại giới mỏng manh linh khí thậm chí sẽ tự động hướng thân thể của nàng tụ tập.

Mà đại lượng linh khí tự thân, chỉ làm thành Vũ Hành Vân tựa như chung thiên địa chi tạo hóa vậy hoàn mỹ không một tì vết khuôn mặt đẹp.

Mi không tô mà túy, môi không điểm mà hồng, thanh lệ tự nhiên trên gương mặt, trắng nõn không tỳ vết, má trắng hơn tuyết.

Da thịt dưới ánh hào quang soi sáng, choáng váng một tầng nhu lượng mật quang, thanh mỹ mà thơ ngây.

Đôi mắt linh hiện ra mát lạnh, Đồng tử trong veo không mang theo khí trần tục.

Giữa chân mày một vệt Chu Sa càng là bút vẽ rồng điểm mắt, lệnh cái kia thiên cung tựa tiên tử khuôn mặt đẹp thêm mấy phần mối tình sâu sắc vạn chủng.

Dáng người thướt tha thon thả, eo nhỏ nhắn thướt tha càng là không đủ một nắm.

Quanh thân giống như bao phủ một tầng khói nhẹ đám sương, như thật như ảo, thật không phải người trong trần thế.

Nếu như Hoàng Dung là trần nhà ôn nhu quyến rũ, thì hôm nay Vũ

Hành Vân chính là trần nhà thanh lệ tinh khiết.

Ngay cả Vương Ngữ Yên cùng Tiểu Long Nữ đều hơi kém một chút.

Nghĩ đến gần đây Lý Thu Thủy cùng Lý Thanh Lộ ở bên cạnh Vũ Hành Vân chắc hẳn áp lực rất lớn a.

Đáng tiếc Vũ Hành Vân ngoài mặt thanh lãnh u tĩnh, kì thực cũng là cái tính tình kiêu ngạo la lỵ một dạng.

Mặc dù thân thể lớn lên, cũng không thể cải biến bản tính của nàng.

Vũ Hành Vân lặng lẽ ngước mắt quan sát phản ứng của Cố Hàn Uyên.

Nhìn lấy trong mắt hắn sắc kinh diễm, Vũ Hành Vân trong lòng âm thầm đắc ý.

Từ khi thân thể lớn lên, nàng vẫn đang mong đợi giờ khắc này.

Chương 393

Hôm nay chính mình sẽ không lại bị coi thành tiểu cô nương a.

Trước đây Vũ Hành Vân nhìn thấy Cố Hàn Uyên hiện thân, cũng có chút không kềm chế được tâm tình kích động.

Nhưng mà làm nàng căm tức là, người Mông Cổ hấp dẫn toàn bộ chú ý lực của Cố Hàn Uyên.

Có thể khiến nàng sau khi thân thể trưởng thành cùng Cố Hàn Uyên mới gặp gỡ biến thành không hoàn mỹ.

Vũ Hành Vân nghe được song phương đối thoại, còn tưởng là Phương Dạ Vũ là hiện trường hạ Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Tu luyện qua Âm Dương Quyết, Vũ Hành Vân đồng dạng Bách Độc Bất Xâm.

Mặc dù trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán cũng sẽ không có nửa điểm phản ứng.

Vũ Hành Vân đã lo lắng cho mình không trúng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mà lộ ra kẽ hở, lại không tự chủ muốn cùng Cố Hàn Uyên thân cận.

Vì vậy liền diễn ra một màn giả bộ bất tỉnh.

Có lẽ là ý muốn nhất thời quan hệ, lại quá quan tâm Cố Hàn Uyên, kỹ xảo của nàng thực sự không được tốt lắm.

Cũng may Cố Hàn Uyên rất nhanh liền hiểu rõ mục đích của Vũ Hành Vân, âm thầm buồn cười phối hợp nàng diễn kịch, giả vờ lo âu ôn thanh hỏi: Quận chúa không có sao chứ.

Vũ Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên vẫn như cũ hô quận chúa, còn tưởng là chính mình không có bại lộ, trong lòng mơ hồ đắc ý.

Nét mặt cũng là một bộ nhu nhược biểu tình, dùng cái kia trong trẻo dễ nghe tiếng nói yếu ớt nói: Ta có chút choáng váng đầu, trên người cũng không có khí lực.

Cố Hàn Uyên nghiêm nghị nói: Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi bắt được giải dược.

Dứt lời liền nhìn về phía Phương Dạ Vũ, trầm giọng quát lên: Đem giải dược Thập Hương Nhuyễn Cân Tán giao ra đây.

Phương Dạ Vũ chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

Không biết chi tiết dưới tình huống, nơi nào có thể minh bạch mối quan hệ vi diệu giữa hai người.

Hắn ngược lại có loại bị người lừa gạt cảm giác nhục nhã, sắc mặt nhất thời đen như đáy nồi.

Phương Dạ Vũ đã trải qua đả kích vừa rồi, mặc dù ngoài mặt cũng không lo ngại, thế nhưng tâm tính lại khó tránh khỏi có chút mất thăng bằng.

Âm trầm nói: Cố Hàn Uyên, ngươi đừng khinh người quá đáng.

Húc Liệt Ngột trong lòng có chút lo lắng.

Lý Thu Thủy cùng Một Tàng Oa Bàng đến nay tung tích không rõ.

Bọn họ lại bị kéo ở chỗ này.

Một phần vạn Đàm Ứng Thủ bọn họ thực sự không thể bắt được Lý Thu Thủy.

Mà Lý Thu Thủy lại cùng Một Tàng Oa Bàng hội hợp.

Chờ hoàng thành Cấm Quân phản ứng kịp, tập hợp song phương chi lực, ngàn Thiết Phù Đồ chưa chắc còn có thể có cơ hội đột phá cửa cung.

Tới lúc đó, bọn họ ngược lại thành cá nằm trong chậu.

Vì vậy Húc Liệt Ngột cấp thiết nói: Bên trong tiên sinh, xin nhờ.

Lý Xích Mị ngưng trọng gật đầu đáp ứng.

Y đã biết Cố Hàn Uyên khó chơi, thế nhưng vẫn chưa lo lắng quá mức.

Chênh lệch về cảnh giới không phải dễ dàng như vậy bù đắp.

Để tránh cho Cố Hàn Uyên dùng đại phạm vi công kích uy hiếp an toàn của Húc Liệt Ngột.

Lại tăng thêm mắt thấy Cố Hàn Uyên còn ôm lấy Vũ Hành Vân hành động bất tiện, y quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Thiên Mị Ngưng Âm toàn lực vận chuyển, triệt để hóa thành quỷ mị lao thẳng tới Cố Hàn Uyên.

Khinh công của Cố Hàn Uyên đồng dạng tuyệt đỉnh.

Cho dù mang Vũ Hành Vân cùng nhau thiểm chuyển xê dịch vẫn như cũ thành thạo.

Thế nhưng Thiên Mị Ngưng Âm đặc điểm lớn nhất là tốc độ càng lúc càng nhanh.

Tốc độ càng nhanh lực công kích thì cũng càng cao.

Cố Hàn Uyên lại dần dần cảm thấy chật vật đứng lên.

Hắn rốt cuộc vẫn bị Vũ Hành Vân trong ngực ảnh hưởng đến.

Vũ Hành Vân nguyên bản đối với Cố Hàn Uyên lòng tin tràn đầy, nhưng thấy thực lực của Lý Xích Mị so với Vô Sắc Thiền Sư mạnh hơn nhiều, khinh công càng là nhanh đáng sợ, đồng thời còn có khuynh hướng càng lúc càng nhanh.

Trong lúc nhất thời có chút chù trừ.

Vũ Hành Vân tuy là không muốn bại lộ, thế nhưng lại càng không nguyện ý chứng kiến Cố Hàn Uyên bị đánh bại.

Cố Hàn Uyên đột nhiên xoay cổ tay một cái, Trảm Long Kiếm đột nhiên xuất hiện.

Mạc Danh Kiếm Pháp danh bất hư truyền đâm về phía Lý Xích Mị.

Thần Binh sắc bén nhất thời phá khai rồi kình khí do Thiên Mị Ngưng Âm của Lý Xích Mị hình thành.

Đồng tử Lý Xích Mị co rụt lại, trong gang tấc tránh thoát Cố Hàn Uyên đâm tới một kiếm.

Bất quá dù vậy, cái kia so với nữ tử còn muốn trắng nõn gò má nhưng vẫn là bị kiếm khí phá vỡ một vết thương.

Lý Xích Mị đưa tay khẽ vuốt vết thương, thần sắc nhất thời âm trầm xuống, hận ý đầy cõi lòng nói: Ngươi lại dám đả thương mặt của ta.

Tướng mạo của Lý Xích Mị âm dương khó phân biệt, thế nhưng cái kia tà dị mỹ cảm cũng là nơi y cực kỳ tự hào.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên gây thương tích, triệt để chọc giận y.

Cố Hàn Uyên thấy Vũ Hành Vân muốn nói lại thôi dáng dấp, khẽ cười trấn an nói: Không cần lo lắng, hắn bất quá là nhanh hơn một chút mà thôi.

Lý Xích Mị thấy Cố Hàn Uyên lại khinh thị tốc độ mà y vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất, càng phát ra tức giận quát lên: Nói khoác mà không biết ngượng, ta muốn để cho ngươi biết một chút về thần tốc chân chính.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ là khẽ cười một tiếng.

Ngươi sẽ không cho rằng chạy nhanh, Cố mỗ cũng không có biện pháp a.

Trong tay Trảm Long Kiếm đột nhiên nổi lên ánh sáng chói mắt.

Lý Xích Mị thấy thế nhất thời cảnh giác.

Nhưng mà sau một lát, công kích của Cố Hàn Uyên vẫn không có đến.

Lý Xích Mị nhất thời thẹn quá thành giận nói: Phô trương thanh thế.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, khẽ cười nói: Ngươi chắc chắn chứ.

Lý Xích Mị sửng sốt.

Đang muốn mở miệng trào phúng, y phát hiện sắc trời đột nhiên tối sầm lại.

Vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết lúc nào, bầu trời đã mây đen rậm rạp.

Thấp lùn tầng mây làm cho không khí biến đến cực kỳ kiềm nén.

Lúc này Cố Hàn Uyên cái kia ngoạn vị thanh âm truyền đến.

Ngươi có thể nhanh hơn được thiên lôi sao.

Lý Xích Mị lúc này có chút ngây người, thậm chí hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề hay không.

Hắn đương nhiên không thể nhanh hơn thiên lôi, thế nhưng càng thêm sẽ không tin tưởng Cố Hàn Uyên có thể thao túng thiên lôi.

Chỉ bất quá lúc này bầu trời mây đen che đỉnh, lại làm cho hắn có loại không hiểu sợ hãi tim đập nhanh.

Muốn trào phúng Cố Hàn Uyên phô trương thanh thế, làm thế nào cũng nói không nên lời, khuôn mặt thấp thỏm lo âu.

Vu Hành Vân lúc này mặt lộ vẻ sùng bái mà nhìn Cố Hàn Uyên.

Nàng biết Cố Hàn Uyên thủ đoạn cực kỳ nhiều.

Thao túng thiên lôi loại sự tình này mặc dù cách kỳ, thế nhưng mặc dù người của toàn thế giới đều nghi vấn Cố Hàn Uyên, Vu Hành Vân cũng sẽ tuyển trạch tin tưởng hắn.

Trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên chính là đại danh từ của không gì không thể.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đối với Vu Hành Vân đang ở trong ngực ôn hòa cười nói: Nhìn kỹ.

Lời nói nhỏ nhẹ vang bên tai Vu Hành Vân, lệnh ánh mắt của nàng đột nhiên có chút hoảng hốt.

Tựa như lại trở về cảnh tượng trước đây Cố Hàn Uyên giáo dục nàng Tam Tuyệt.

Suýt nữa vô ý thức hô lên hai chữ Sư tôn, nàng dùng nghị lực lớn lao mới nhẫn nhịn xuống được.

Vu Hành Vân liền thấy Cố Hàn Uyên thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Thân hình hắn lại mơ hồ có một tia kim sắc nhàn nhạt, hiện ra vẻ trang trọng, nghiêm túc.

Trong miệng ngâm khẽ nói: Cửu thiên huyền sát, hóa thành thần lôi.

Huy hoàng thiên uy, lấy kiếm dẫn chi.

Thanh âm trong trẻo truyền khắp khắp nơi.

Chú ngữ cổ xưa, lần đầu vang vọng ở chân trời thế giới này.

Ngay cả mấy nghìn người đang giao chiến ở cửa hoàng cung đều vô ý thức bị thanh âm đó kinh động.

Động tác giết địch không hẹn mà cùng chậm vài phần.

Chương 394

Thiên Địa vào giờ khắc này triệt để biến sắc, hôn ám đến tựa như mạt nhật sắp sửa hàng lâm.

Bầu trời gió cuốn mây tan, hóa thành vòng xoáy, run rẩy kịch liệt.

Vòng xoáy đen tối khổng lồ mà thâm thúy xoay tròn cấp tốc trên chân trời.

Trong nước xoáy đen tối, một điểm quang mang sáng lên, đồng thời cấp tốc mở rộng.

Không đến chốc lát liền sáng như ban ngày.

Lúc này điện mang lôi động, tiếng gió rít gào.

Trong sâu thẳm đám mây, vô số điện mang cấp tốc tụ tập.

Tiếng sấm ầm ầm không ngừng nổ trên chân trời.

Lý Xích Mị đứng mũi chịu sào càng là đồng tử chấn động, lông tóc dựng đứng.

Cả người không tự chủ run lẩy bẩy, mơ hồ cảm thấy mình đã bị lôi quang trên đỉnh đầu tập trung.

Hắn tự lẩm bẩm: Không thể nào.

Sao có thể có kẻ thao túng thiên lôi.

Chuyện này quá hoang đường.

Nhưng mà càng tự mình an ủi, sự sợ hãi trong lòng hắn lại càng sâu, phảng phất thể xác và tinh thần đều phải bị sợ hãi cắn nuốt.

Chúng nhân Mông Nguyên đã triệt để kinh sợ.

Vô luận là Húc Liệt Ngột vẫn là Phương Dạ Vũ, lúc này trong mắt chỉ có sắc kinh sợ.

Uy thế như vậy thật là phàm nhân có khả năng thao túng sao.

Ý nghĩ như vậy trong lòng bọn họ sôi trào mãnh liệt.

Lúc này, nơi dừng chân của Nhất Phẩm Đường Tây Hạ.

Lý Thu Thủy miễn cưỡng khôi phục được chút khả năng hành động, xa xa nhìn về phía sâu trong hoàng cung.

Lôi quang mãnh liệt kia đồng dạng chiếu sáng nơi nàng đang ở, khiến đôi mắt đẹp của nàng rạng ngời rực rỡ.

Lý Thu Thủy vô ý thức đã nhận định đó là do Cố Hàn Uyên làm ra.

Nàng tự lẩm bẩm: Đại Sư Tỷ, ngươi thật may mắn.

Chợt nhớ tới quá trình Cố Hàn Uyên chữa thương cho nàng phía trước.

Lúc đó, cặp mắt sâu thẳm sáng như sao kia tựa như mơ hồ có ý động hay sao.

Nàng hy vọng đó không phải là ảo giác, bởi vì nàng là thật sự động lòng.

Nàng u u thở dài: Thứ lỗi, Đại Sư Tỷ.

Tiểu muội sợ rằng lại phải cướp đoạt nàng một lần nữa.

Ở Tương Dương thành xa xôi.

Hoàng Dung đang cùng mấy vị tỷ muội thương nghị chuyện nhà ở biệt viện Tương Dương, đột nhiên ngẩn ra, bỗng nhiên đứng lên, nhìn xa về hướng Tây Hạ.

Trong lòng không khỏi rung động.

Là phu quân sao.

Nàng theo bản năng nghĩ như vậy.

Phùng Hành bên cạnh lo âu hỏi: Dung Nhi làm sao vậy.

Có phải gần đây quá mệt mỏi.

Cho dù vì Hàn Uyên, ngươi cũng nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.

Hoàng Dung nghe vậy khẽ gật đầu nói: Mẫu thân, ta sẽ không miễn cưỡng chính mình.

Nói rồi hai tay nàng khẽ vuốt lên bụng dưới, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân đầy vẻ ôn nhu.

Tuy eo nàng vẫn tinh tế bằng phẳng, thế nhưng hơn tháng thời gian trôi qua, dự cảm về sinh mệnh đang được thai nghén này càng phát ra mãnh liệt.

Trong thân thể nàng, có một tiểu sinh mệnh đang sinh ra.

Hoàng Dung trong lòng cầu nguyện: Phu quân, chàng nhất định phải bình an trở về.

Cố Hàn Uyên cũng không biết Hoàng Dung quá độ lo lắng.

Thần sắc hắn khẽ động, nhíu mày nhìn về phía nơi nào đó.

Vừa rồi hắn tựa như lại cảm giác được một cái ánh mắt, mang theo mùi vị kiêng kỵ cùng tham lam.

Tâm tư khẽ động, hắn âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ còn có một vị Lục Địa Thần Tiên ẩn mình trong bóng tối.

Đây cũng không phải là tin tức tốt gì.

Trong tình huống hiện tại mà còn có thể ẩn giấu Lục Địa Thần Tiên thì tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Đột nhiên, trong lòng Cố Hàn Uyên như có tiếng nói quen thuộc có như không vang lên.

Chần chờ trong nháy mắt, trong tay hắn xuất hiện một viên đá ngũ sắc rực rỡ, chính là phòng ngự tối thượng Thần Thạch.

Hắn cũng không muốn cuối cùng lật thuyền trong mương, vẫn là cẩn thận một chút thì tốt nhất.

Hắn vô ý thức lựa chọn tin tưởng tiếng nói kia trong lòng.

Toàn bộ đã chuẩn bị ổn thỏa, Cố Hàn Uyên vung Trảm Long Kiếm trong tay, chỉ thẳng Lý Xích Mị, khẽ quát: Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết bị Cố Hàn Uyên ẩn giấu đến nay rốt cuộc xuất hiện.

Trong nháy mắt, trong sâu thẳm vòng xoáy đen tối, điện mang khổng lồ tụ tập mà thành, thẳng tắp giáng xuống, rơi thẳng vào vị trí Lý Xích Mị.

Lý Xích Mị trong nháy mắt dự cảm được lôi kích liền toàn lực vận chuyển Thiên Mị Ngưng Âm muốn thoát đi.

Nhưng mà mặc dù suy nghĩ của hắn có nhanh đến mấy, thân thể lại theo không kịp.

Còn chưa bước ra một bước, thiên lôi liền đánh trúng Lý Xích Mị.

Trong lôi quang chói mắt truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Lý Xích Mị.

Thiên lôi công kích rất ngắn, chỉ trong chốc lát, tia sáng lay động người không mở mắt nổi kia cũng đã tiêu tán.

Cùng lúc đó, mây đen trên đỉnh đầu cũng giống như biểu hiện giả dối vậy, biến mất không còn một mảnh.

Ánh nắng một lần nữa chiếu rọi.

Đám người ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy chỗ bị thiên lôi oanh kích lúc này chỉ còn lại một cái hình người cháy đen.

Nếu không phải thân ảnh kia còn đang hơi run rẩy, không ai sẽ cho rằng đó là người sống.

Cố Hàn Uyên thấy thế chau mày.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết biểu hiện uy lực mười phần, thế nhưng hiệu quả thực tế lại có chút tạm được.

Vốn định trực tiếp đánh chết Lý Xích Mị, kết quả lại chỉ là trọng thương gần chết.

Hắn thoáng suy nghĩ liền hiểu ra.

Đến cùng vẫn là thế giới này khuyết thiếu linh khí.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết mượn tới cũng chỉ là thiên lôi tự nhiên thông thường.

Trừ phi Cố Hàn Uyên đem linh khí rót vào thiên lôi bên trong, đem thiên lôi tự nhiên thông thường hóa làm linh lực thiên lôi, bằng không miểu sát Đại Tông Sư không thành vấn đề.

Thế nhưng muốn trực tiếp giết chết Lục Địa Thần Tiên thì lại có chút lực bất tòng tâm.

Lý Xích Mị thuộc về cao tốc, cao công, thấp phòng.

Nếu như đổi thành Vô Sắc Thiền Sư hoặc Tảo Địa Tăng, sợ rằng hiệu quả còn kém hơn.

Chẳng qua hiện nay Lý Xích Mị mặc dù còn sống, lại cũng chỉ còn lại một hơi.

Trông qua càng vô cùng thê thảm.

Mái tóc trắng phiêu dật kia không còn sót lại chút gì, làn da vốn thắng được con gái càng cháy đen một mảng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ rằng không ai có thể nhận ra hắn là Lý Xích Mị.

Trong mắt Cố Hàn Uyên tinh quang lóe lên, Trảm Long Kiếm bắn về phía Lý Xích Mị chỉ còn một hơi thở.

Đột nhiên một đạo hư huyễn quyền ảnh nhìn như chậm chạp nhưng thực ra lại rất nhanh, chắn trước mặt Lý Xích Mị, đẩy Trảm Long Kiếm trở về.

Thanh âm tao nhã, lịch sự mà mang theo tà ý vang lên: Cố công tử, hãy thủ hạ lưu tình.

Người đến một thân y phục gấm màu tía hồng.

Thân hình hùng tráng cực kỳ.

Chương 395

Người đàn ông mặc đồ gấm nhìn qua chỉ khoảng ba mươi, tướng mạo gần như tà dị tuấn vĩ.

Đặc biệt khiến người ta ấn tượng sâu sắc là làn da trong suốt bóng loáng, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Một mái tóc dài đen tuyền, rẽ ngôi giữa, rũ xuống hai bên vai rộng hơn người bình thường rất nhiều.

Mũi cao thẳng tắp, hai mắt thần thái phấn chấn như điện xẹt, ẩn chứa ma mị yêu tà, liếc mắt nhìn một cái liền đảm bảo suốt đời cũng không quên được.

Phối hợp với khí độ sừng sững uy nghiêm như núi cao, lại khiến người ta thản nhiên tim đập nhanh.

Cố Hàn Uyên ngưng trọng nhìn người đàn ông mặc đồ gấm, trong mắt tinh quang bùng lên.

Trong khoảnh khắc giao thủ vừa rồi, linh khí trong trời đất ba động càng trở nên hỗn loạn.

Cú đấm ngăn trở Trảm Long Kiếm kia không chỉ là nội kình, còn có một cổ lực lượng huyền diệu khó giải thích là chủ thể.

Cố Hàn Uyên người mang Di Hồn Đại Pháp cùng Kiếm Nhị Thập Tam, liếc mắt liền nhìn ra đó là một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ.

Luồng tinh thần lực này cường độ cao đến quá đáng, có thể trực tiếp ảnh hưởng đến hiện thực.

Mặc dù Cố Hàn Uyên có Kiếm Nhị Thập Tam rèn luyện tự thân Nguyên Thần cùng Tinh Thần lực, thậm chí Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Nhị Thập Tam còn có thể Nguyên Thần Xuất Khiếu, thế nhưng dù sao hắn không giống Lão Kiếm Thánh trong Phong Vân vậy, thọ mệnh sẽ hết, trực tiếp bỏ nhục thân.

Nguyên Thần xuất khiếu của hắn cũng là lấy kiếm khí làm chủ thể, có sự ràng buộc của thân thể.

Hắn căn bản làm không được tinh thần lực ảnh hưởng hiện thực.

Thấy được loại thủ đoạn kỳ dị này, Cố Hàn Uyên trong lòng vô ý thức có cái suy đoán.

Hắn trầm giọng hỏi: Các hạ là ai.

Quả nhiên, người đàn ông quần áo gấm đáp lại đã xác nhận suy đoán của hắn.

Bản tọa Bàng Ban.

Cố Hàn Uyên đối với điều này đã có dự liệu.

Luồng tinh thần lực kia cũng tìm được nguyên do, chính là Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp.

Ánh mắt hắn nhất thời có chút thiểm thước.

Vu Hành Vân lúc này trong lòng cả kinh.

Nàng đã từng nghe danh Ma Sư Bàng Ban.

Tuy là nhìn qua mới ngoài ba mươi tuổi, thế nhưng tuổi thật đã gần trăm.

Sáu mươi năm trước liền hoành hành thiên hạ, là người cùng một thời đại chân chính với Vu Hành Vân.

Vì vậy nàng hiểu thêm chỗ đáng sợ của Bàng Ban.

Vô thức nàng muốn thoát khỏi cái ôm của Cố Hàn Uyên, để chàng chuyên tâm đối phó địch.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại siết chặt eo nàng.

Đối mặt Bàng Ban, Vu Hành Vân xác thực sẽ trở thành vướng bận của hắn.

Thế nhưng có Thần Thạch hộ thể, ở bên cạnh hắn ngược lại an toàn không lo.

Nhưng mà loại cách làm hợp lý này lại khiến trong lòng Vu Hành Vân rất là cảm động.

Mặc dù trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên hôm nay là đang bảo vệ Lý Thanh Lộ, thế nhưng cảm giác được che chở không phải là giả tạo.

Trong lòng nàng thầm hạ quyết tâm.

Nếu Cố Hàn Uyên quả thật không địch lại Bàng Ban, nàng quyết sẽ liều mạng.

Còn như cái gọi là thay mận đổi đào lúc này cũng đã không trọng yếu.

Trong lòng nàng, không gì có thể so sánh với an nguy của Cố Hàn Uyên.

Chúng nhân Mông Nguyên vội vàng chắp tay cung kính nói: Ra mắt Ma Sư.

Húc Liệt Ngột mặt lộ vẻ vui mừng.

Nếu Bàng Ban hiện thân, vậy việc Tây Hạ khả năng liền ổn.

Không ngờ đầu óc lại tràn đầy lo lắng.

Liên tục xuất động hai gã Lục Địa Thần Tiên, điều này đối với hắn đánh giá cực kỳ bất lợi.

Sau đó nhất định sẽ rước lấy không ít chỉ trích.

Mà Phương Dạ Vũ đầu tiên là kinh hỉ, ngay sau đó lại thấp thỏm.

Biểu hiện của hắn hôm nay có thể coi không tốt.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy Bàng Ban nhàn nhạt trách cứ: Dạ Vũ, Bản tọa có chút thất vọng về ngươi.

Phương Dạ Vũ nghe vậy đổ mồ hôi lạnh trên trán, cũng không biện giải, cung kính thỉnh tội nói: Dạ Vũ đã phụ sự giáo huấn của sư phụ, thỉnh sư tôn trách phạt.

Nhưng mà Bàng Ban lại khẽ cười lắc đầu nói: Cố công tử cũng không phải là nhân vật đơn giản, thua ở hắn tình hữu khả nguyên.

Phương Dạ Vũ nghe vậy thầm thở phào nhẹ nhõm, ngưng mắt nhìn Cố Hàn Uyên ngạo nghễ sừng sững, trong lòng tràn đầy không cam lòng.

Bàng Ban vẫn chưa lưu ý ý tưởng của Phương Dạ Vũ, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Cố Hàn Uyên, giọng mang thâm ý khẽ cười nói: Cố công tử, Mẫn Mẫn được ngươi chiếu cố.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trả lại một nụ cười tương tự.

Triệu cô nương tươi như đào lý, Cố mỗ chiếu cố đôi chút cũng là vui vẻ chịu đựng.

Hai người nụ cười tuy ý nghĩa bất đồng, thế nhưng Bàng Ban đã có cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Trong mắt hắn, quang mang khó hiểu chớp thước càng phát ra cường liệt, lợi như chim ưng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên trong lòng kinh sợ, cảm giác được một cỗ ba động kỳ dị quét về phía thân thể hắn.

Đang định dùng Thần Thạch ngăn cản, đột nhiên trong lòng hiện lên một cái ý niệm.

Hắn nhịn lại ý định chống đỡ, Vạn Tượng Âm Dương Quyết vận chuyển lên, giả thuyết kinh mạch bao trùm quanh thân, đem linh khí toàn bộ rót vào.

Bàng Ban nhất thời biến sắc, vô ý thức kinh hô: Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mịt mờ gợi lên khóe miệng, rồi lại rất nhanh hạ xuống, ngay cả Vu Hành Vân ở gần trong gang tấc cũng không thể thấy rõ.

Cố Hàn Uyên khi xác nhận người đến là Bàng Ban, cũng đồng thời xác nhận một chuyện.

Đó chính là Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp của Bàng Ban vẫn chưa viên mãn.

Tuy là nhìn qua biểu hiện rất thần kỳ, thế nhưng uy lực đã có giới hạn.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết uy lực cùng hạn mức cao nhất đều ở trên Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp.

Nhưng là tu vi cảnh giới của hai người lại tồn tại chênh lệch, thời gian tu luyện càng là cách biệt một trời.

Theo lý thuyết, Cố Hàn Uyên khi không sử dụng con bài chưa lật chắc chắn sẽ bị nghiền ép.

Nhưng mà sau một chiêu giao thủ đơn giản, hắn lại ngoài ý muốn không cảm giác được nhiều áp lực.

Bàng Ban chẳng qua là một Lục Địa Thần Tiên mạnh hơn Lý Xích Mị một bậc mà thôi.

Vì vậy, khi cảm giác được Bàng Ban đối với hắn sử dụng thuật quan sát nhân vật, Cố Hàn Uyên tương kế tựu kế dùng giả thuyết kinh mạch và Vạn Tượng Âm Dương Quyết tiến hành ngụy trang.

Nhìn lấy ánh mắt tham lam của Bàng Ban, trong lòng hắn cực kỳ thỏa mãn phản ứng của đối phương, nghĩ đến chẳng mấy chốc sẽ có mỹ nhân đưa tới cửa.

Lúc này chính như Cố Hàn Uyên đoán, tâm tư Bàng Ban thay đổi thật nhanh.

Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp của hắn xác thực còn chưa viên mãn, bởi vì vẫn không thể tìm được lô đỉnh thích hợp.

Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp phương thức tu luyện bình thường đều là mượn dùng tinh khí trong Tà Đế Xá Lợi.

Tuyệt đại đa số tiền bối Ma Môn cũng là dùng phương thức này.

Thế nhưng tiền nhiệm Tà Đế Hướng Vũ Điền đem Tà Đế Xá Lợi giấu vào Dương Công Bảo Khố bên trong, dẫn tới Bàng Ban không thể thuận lý thành chương mượn dùng Tà Đế Xá Lợi tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp đạt đến viên mãn.

Thế nhưng Bàng Ban kỳ tài ngút trời, tự nghĩ ra pháp môn Dĩ Tình Chế Tình.

Bỏ qua ma môi giới đối với lô đỉnh chủng ma, ngược lại có thể vì vậy mà tăng lên hạn mức cao nhất của Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp.

Sự khác biệt ở chỗ lựa chọn lô đỉnh.

Lô đỉnh có chất lượng đạo tâm càng cao, tiên thai ma chủng được đề cao lại càng mạnh mẽ.

Vì vậy Bàng Ban dã tâm cực đại, đối với lô đỉnh lựa chọn trở nên cực kỳ hà khắc.

Người bình thường căn bản không vào mắt hắn.

Đoạn thời gian trước mới tìm được một người thích hợp, đệ tử môn chủ Tà Dị Môn Lệ Nhược Hải, Phong Hành Liệt.

Miễn cưỡng phù hợp tiêu chuẩn của hắn.

Chương 396

Đang muốn lợi dụng người yêu Cận Băng Vân làm ma môi giới để tiếp cận Phong Hành Liệt.

Nhưng mà một lần ngoài ý muốn hành trình Tây Hạ lại làm cho hắn gặp được Cố Hàn Uyên.

Vốn chỉ là mang theo tâm tư xem trò vui bí mật quan sát.

Nhưng ở khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên sử xuất đạo môn đỉnh cấp Thần Thông Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, hắn liền vô ý thức cho rằng đạo tâm của Cố Hàn Uyên tất nhiên là tuyệt đỉnh.

Thuật quan sát nhân vật tìm được Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể mà Cố Hàn Uyên ngụy trang càng là làm hắn kinh hỉ đến chết.

Chỉ cần bắt được đạo tâm của Cố Hàn Uyên, Phá Toái Hư Không đều là dễ dàng.

Vì vậy hắn lập tức quyết định thay đổi lô đỉnh nhân tuyển.

Bàng Ban ánh mắt sáng quắc nói ra: Cố công tử thiên phú hơn người, Bản tọa cũng là thấy cái mình thích thì không nhịn được.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ cười nói: Ai là con mồi còn chưa nhất định đâu.

Chỉ sợ đến lúc đó muốn làm Ma Sư thất vọng rồi.

Bàng Ban nghe vậy nhướng mày.

Luôn luôn hành sự bá đạo hắn đối với thái độ cường ngạnh của Cố Hàn Uyên rất bất mãn.

Hắn trầm giọng nói: Cố công tử miệng lưỡi lợi hại, Bản tọa thấy được, chính là không biết kiếm của Cố công tử có bén hay không.

Hắn dự định tự mình xuất thủ thăm dò võ công Cố Hàn Uyên.

Bàng Ban ngược lại là tuyệt không lo lắng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Hắn từ một nơi bí mật gần đó quan sát thời điểm thấy rõ ràng.

Thiên lôi giáng xuống tự nhiên là nhanh đến thân thể theo không kịp.

Thế nhưng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết thời gian súc lực là quá dài rồi.

Hoàn toàn có thể ở trên thiên lôi giáng xuống phía trước mạnh mẽ cắt đứt.

Lý Xích Mị chỉ do bị Cố Hàn Uyên có thể thao túng thiên lôi năng lực dọa sợ, bằng không cũng sẽ không rơi vào cái sắp chết hạ tràng.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt cười nói: Vậy thì mời Ma Sư chỉ giáo Cố mỗ.

Bàng Ban thấy thế không do dự nữa.

Một quyền ngang trời đánh tới.

Cố Hàn Uyên cũng không khách khí, Trảm Long Kiếm vung lên, Mạc Danh Kiếm Pháp đón nhận.

Hai người trong khoảnh khắc liền giao thủ mấy chục hiệp.

Nắm đấm được bổ sung tinh thần lực uy lực lớn bất khả tư nghị.

Ngay cả Trảm Long Kiếm thần binh sắc bén cũng có thể đỡ nổi.

Bàng Ban một quyền một chưởng đều mang uy lực cực lớn.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Vu Hành Vân ứng đối có chút cật lực.

Cũng may Mạc Danh Kiếm Pháp xác thực tinh diệu tuyệt luân, Bàng Ban trong lúc nhất thời cũng khó mà đem ưu thế chuyển hóa thành thắng thế.

Trạng thái giằng co như vậy khiến Bàng Ban có chút không vui.

Tinh thần lực tuôn trào, hình thành uy áp vô hình to lớn, khiến ngực Cố Hàn Uyên như bị chẹn, ngay cả hô hấp cũng có chút trắc trở.

Trong mắt Cố Hàn Uyên tinh quang lóe lên.

Mạc Danh Kiếm Pháp Đệ Cửu Thức danh chấn thiên hạ được sử xuất.

Kiếm khí trên Trảm Long Kiếm hóa thành cự nhận, một kiếm phá mở uy áp của Bàng Ban, chém về phía đầu hắn.

Bàng Ban mặt lộ vẻ kinh dị, không tuyển trạch ngạnh kháng, thân hình lóe lên liền tránh khỏi.

Bất quá vẫn có vài sợi tóc bị kiếm khí trảm đứt.

Bàng Ban chân mày khẩn túc.

Nguyên bản tinh thần lực tản mát ra đều bị hắn kiềm chế đứng lên.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đang ngưng thần đề phòng, đột nhiên trong lòng kinh sợ.

Một tiếng nổ vang nhọn, quanh thân nhất thời dần hiện ra một vầng lồng bảo hộ ngũ sắc rực rỡ.

Nguyên lai Bàng Ban lại ẩn nấp sử dụng tinh thần lực đánh lén.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên trước giờ lấy ra Thần Thạch, lần này liền muốn trọng thương.

Cố Hàn Uyên xuất đạo đến nay vẫn là lần đầu gặp gỡ tình hình suýt nữa bị trọng thương.

Chỉ một chút lơ là sơ suất liền muốn lật thuyền trong mương.

Thần sắc hắn biến đến đạm mạc, trong mắt lóe ra hàn mang lạnh như băng.

Bàng Ban đang kinh dị lấy lồng bảo hộ xuất hiện quanh thân Cố Hàn Uyên, dĩ nhiên chặn tinh thần lực của hắn đánh lén.

Còn không kịp suy nghĩ vậy có phải là hiệu quả của thần công nào đó không biết, liền gặp được Trảm Long Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên trên đó bích lục thần quang chớp động.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt vọt tới.

Hắn vô ý thức nhắc tới Lý Xích Mị đang cháy đen ném cho Phương Dạ Vũ, trầm giọng quát lên: Mang theo Lý Xích Mị đi mau.

Nhưng mà còn chưa chờ Phương Dạ Vũ phản ứng kịp, kiếm khí phát ra từ Trảm Long Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên đã hóa thành từng cánh hoa sen xanh biếc phức tạp.

Mỗi một đạo hoa văn đều là một đạo kiếm khí, tựa như ma bàn nghiền nát hướng về phía chúng nhân Mông Nguyên.

Chính là Thanh Liên Kiếm Điển được rót linh khí.

Bàng Ban lúc này lông tóc dựng đứng, lại cũng không kịp lưu thủ, toàn lực vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp.

Tinh thần lực càng hóa thành một mặt tấm chắn vàng chói lọi che ở trước mặt chúng nhân Mông Nguyên.

Tiếng va chạm kim loại bén nhọn chói tai vang lên.

Tấm chắn tinh thần lực hóa thành của Bàng Ban tại trong ánh mắt khiếp sợ của hắn bị thiết cắt, ma diệt.

Bất quá đến cùng vẫn là trì hoãn không ít thời gian.

Bàng Ban kéo Húc Liệt Ngột cùng Phương Dạ Vũ đang ôm Lý Xích Mị, thân hình chợt lùi.

Thực lực Cố Hàn Uyên so với hắn trong tưởng tượng còn mạnh hơn, nhất thời hắn không có tâm tư cứng chọi cứng với Cố Hàn Uyên, trực tiếp mang theo ba người hướng ra ngoài hoàng thành Tây Hạ rời đi.

Còn như Công Lương Thuật cùng Ngũ Sát Tướng thì không quản được.

Cố Hàn Uyên thấy thế thần sắc trầm xuống.

Thanh Liên Kiếm Điển một cái chỗ thiếu sót bộc lộ ra.

Thanh Liên kiếm khí tuy là uy lực cực lớn, thế nhưng tốc độ công kích lại có chút lệch chậm.

Cao thủ thông thường tự nhiên tránh không thoát, thế nhưng Lục Địa Thần Tiên cùng cao thủ tinh thông khinh công muốn tránh đi qua cũng không khó.

Lúc này Công Lương Thuật cùng Ngũ Sát Tướng mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Bọn họ đều không phải là cao thủ tinh thông khinh công, đối mặt Thanh Liên kiếm khí căn bản tránh không thoát.

Công Lương Thuật nếu như toàn thắng thời kỳ có lẽ còn có thể ngăn cản đôi chút, thế nhưng hắn trước đây cũng đã bị Cố Hàn Uyên trọng thương.

Lại bị Thanh Liên kiếm khí như thế nghiền một cái, rất nhanh liền bị thiết cắt đến máu thịt be bét, mất mạng tại chỗ.

Ngũ Sát Tướng hợp lực sử xuất Ngũ Hành Trận pháp cực lực ngăn cản, lại như cũ đỡ không được Thanh Liên kiếm khí thiết cắt.

Kim tướng, Mộc tướng, Hỏa tướng, Thổ tướng trước sau mất mạng.

Chỉ có Thủy tướng Thủy Nhu Tinh tu vi thấp nhất, bởi vì đứng ở vị trí cuối cùng, mới có thêm một cái chớp mắt cơ hội thở dốc.

Thế nhưng một cái chớp mắt này thời gian lại chỉ đủ nàng như đèn kéo quân hồi ức thoáng qua cuộc đời mình mà thôi.

Thủy Nhu Tinh thuở nhỏ bị Ma Sư Cung thu dưỡng.

Ở Ma Sư Cung tinh anh tụ tập, tư chất tập võ của nàng cũng không tính cao, vẫn ở vào tầng dưới chót.

Chương 397

Thẳng đến bởi vì thể chất đặc biệt bị bồi dưỡng thành một trong Ngũ Sát Tướng, địa vị của nàng mới tùy theo đề cao.

Thế nhưng tức liền trở thành Ngũ Sát Tướng, cũng là người tu vi thấp nhất trong năm người.

Bị người xem thường càng là thường có sự tình.

Lại còn rất nhiều người đối với vị trí Thủy tướng của nàng nhìn chằm chằm.

Áp lực cực lớn có thể dùng Thủy Nhu Tinh sống cực kỳ kiềm nén.

Nếu không phải trời sinh tính lạc quan, sợ rằng sớm đã không chịu nổi gánh nặng.

Thẳng đến gặp được Ưng phi, cuộc đời của nàng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Ưng phi thành tựu nam nhân quả thực rất có mị lực, Thủy Nhu Tinh không bao lâu liền yêu hắn.

Thế nhưng rất nhanh Ưng phi liền từ bỏ nàng.

Hắn vốn lại thủy chung khống chế nàng.

Thủy Nhu Tinh từ đây càng thêm không có tự do.

Có thể nói cuộc đời của nàng vẫn luôn là bất hạnh.

Vì vậy khi thật sự đối mặt tử vong, trong lòng nàng vẫn chưa có quá nhiều sợ hãi, bình tĩnh cùng đợi khoảnh khắc sinh mệnh biến mất.

Thành tựu nữ tử, duy nhất kỳ vọng chính là có thể được chết không nên quá thê thảm.

Nhưng khi nhìn thấy tứ tướng còn lại máu thịt be bét, hiển nhiên nguyện vọng sau cùng cũng khó mà đạt thành.

Ngay cả khi chết cũng là bất hạnh.

Khoảnh khắc kiếm khí lâm thể, Thủy Nhu Tinh đã nhắm mắt đợi chết.

Nhưng mà ngoài ý muốn là vẫn chưa truyền đến cảm nhận sâu sắc.

Qua hồi lâu, tiếng nói chuyện xa xa dần ngừng lại.

Nàng mới nghi ngờ mở mắt nhìn lại.

Nguyên lai Thanh Liên kiếm khí đã tiêu tán, mà Vu Hành Vân đang quyến luyến từ biệt Cố Hàn Uyên rời đi.

Thẳng đến nhìn không thấy bóng lưng thướt tha của Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên mới quay lại nhìn về phía Thủy Nhu Tinh.

Thủy Nhu Tinh nghi hoặc hỏi: Cố công tử vì sao không giết ta.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát rồi nói: Ưng phi đã chết.

Thủy Nhu Tinh còn không kịp khiếp sợ Ưng phi chết, một trận gió lạnh thổi qua, nàng chỉ cảm thấy trên người mát lạnh.

Mặt nạ da người trên mặt cũng vỡ thành hai mảnh.

Khuôn mặt thật không còn ràng buộc, nhất thời lộ ra.

Vu Hành Vân thấy Cố Hàn Uyên đẩy lui Bàng Ban, vô luận là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết hay Thanh Liên Kiếm Điển đều khiến nàng chấn động không thôi.

Nhất là cái trước, rõ ràng không có bị Cố Hàn Uyên chăm chú giáo dục qua, thế nhưng vô ý thức đã cảm thấy có thể dùng Thiên Gia phóng xuất, gần giống như thần thông được chế tạo riêng cho Thiên

Gia.

Bất quá những thứ này cũng không gây trở ngại sự sùng bái của Vu Hành Vân đối với Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt trong veo sáng rực không thể rời khỏi khuôn mặt tuấn tú đã quen thuộc từ lâu.

Bàn tay lớn bên hông kia tựa như trở nên càng thêm nóng bỏng.

Trên gò má thanh lệ tuyệt luân hiện lên một nét ửng hồng động lòng người, vô thức muốn dán sát vào đối phương thêm chút nữa.

Cố Hàn Uyên lời nói tiếc nuối nhắc nhở nàng: Đáng tiếc không thể bắt được giải dược Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Vu Hành Vân nghe vậy vội vàng giả ra vẻ hư nhược, thuận thế ngả vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng giả vờ yếu đuối nói: Không sao, Cố công tử đã tận lực rồi.

Trong mắt nàng chợt lóe lên thần sắc đắc ý.

Mặc dù có chút xin lỗi Lý Thanh Lộ còn đang trốn trong hầm băng, thế nhưng nàng liền có thể an tâm nằm ở trong ngực Cố Hàn Uyên.

Cái này có thể cùng cảm xúc lúc trước vẫn còn thân hình bé gái hoàn toàn khác biệt.

Trái tim nhỏ bé đập thình thịch.

Nàng hận không thể hòa tan mình vào trong thân thể của hắn.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên câu nói tiếp theo liền đánh phá vọng tưởng của nàng.

Chỉ thấy trong bàn tay Cố Hàn Uyên xuất hiện một viên đan dược, hắn ôn hòa cười nói: Đây là đan dược có thể giải bách độc, giải khai Thập Hương Nhuyễn Cân Tán không thành vấn đề.

Vu Hành Vân nghe vậy trong mắt chợt lóe lên vẻ thất vọng, thầm mắng Cố Hàn Uyên không hiểu phong tình.

Nhưng lại không có lý do hợp lý cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nuốt đan dược, rời khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên sao có thể không biết tâm tư Vu Hành Vân.

Bất quá hắn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm, không thể làm gì khác hơn là trước ủy khuất nàng một chút.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng phân phó nói: Cấm Quân và Thiết Phù Đồ ở cửa cung hoàng thành vẫn đang giao chiến.

Mời quận chúa tìm Một Tàng Ngoa Bàng, mang Hổ Phù tới đây.

Vu Hành Vân mặc dù có chút làm khó dễ, dù sao nàng lại không phải thật Ngân Xuyên quận chúa.

Thế nhưng nàng càng không hy vọng Cố Hàn Uyên thất vọng, không thể làm gì khác hơn là đàng hoàng đồng ý.

Cùng lắm thì tìm được Một Tàng Ngoa Bàng, dùng Sinh Tử Phù bức bách hắn giao Hổ Phù.

Cố Hàn Uyên thấy Vu Hành Vân lưu luyến không rời đi, ngược lại nhìn về phía Thủy Nhu Tinh.

Thanh Liên kiếm khí của hắn tuy là thu đúng lúc, không có thương tổn đến Thủy Nhu Tinh mảy may, nhưng cũng không có nghĩa là Thanh Liên kiếm khí thiết cắt vô hiệu.

Cố Hàn Uyên đầu tiên là bị một mảng trắng muốt làm cho chói mắt.

Mặt nạ da người cùng tóc giả đồng thời rơi xuống, hắn mới hồi phục tinh thần lại quan sát tỉ mỉ tướng mạo Thủy Nhu Tinh.

Một mái tóc ngắn ngang tai gọn gàng, đôi mắt to linh động trong veo.

Giữa đôi lông mày có chút quật cường.

Thanh tú mà còn mang nét xinh đẹp.

Dáng người yểu điệu mềm mại càng không phụ cái tên Thủy Nhu Tinh.

Vòng eo thon dài, cho người ta cảm giác mềm mại như không xương.

Nhìn lấy ánh mắt quan sát đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên, Thủy Nhu Tinh cúi đầu nhìn một cái, khẽ kêu một tiếng kinh hãi, quỳ gối ngồi xổm xuống.

Đột nhiên mắt tối sầm lại, trên người đã bị bao lại một kiện hắc bào, che lấp ánh mắt.

Chính là hắc bào Cố Hàn Uyên lấy từ không gian trữ vật, ném lên người nàng.

Cố Hàn Uyên đạm nhiên nói ra: Khoác vào đi.

Thủy Nhu Tinh từ khe hở hắc bào nhô đầu ra, thấy Cố Hàn Uyên thần sắc bình thản, vẫn chưa mang theo địch ý, nàng theo lời đem hắc bào khoác lên.

Thủy Nhu Tinh rốt cuộc không cần bị lạnh sau đó, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng có tâm tư gỡ rõ ràng tình thế.

Thần sắc của nàng chợt biến đổi, kinh thanh hỏi: Ngươi nói Ưng phi chết rồi.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Ta đã giết hắn, vì vậy Thủy cô nương, nàng tự do rồi.

Thủy Nhu Tinh nghe vậy thần sắc không hiểu.

Ưng phi quả thực đã lừa dối tình cảm của nàng, cũng khống chế tự do của nàng.

Nhưng hắn cũng là người nàng từng yêu.

Nhất thời nàng không biết nên cảm thấy giải thoát hay căm hận Cố Hàn Uyên.

Trầm mặc hồi lâu, nàng quyết định tạm thời buông mối tơ vò trong lòng, nghi hoặc hỏi: Làm sao ngươi biết chuyện của ta.

Cố Hàn Uyên giả vờ cao thâm nói ra: Đây cũng không phải là chuyện ngươi muốn xen vào.

Cũng không thể nói cho nàng biết là từ Phiên Vân Phúc Vũ bên trong biết được a.

Thủy Nhu Tinh nghe vậy cũng không miễn cưỡng.

Địa vị giữa hai người cũng không cùng cấp, Cố Hàn Uyên nguyện ý nói tốt nhất, không muốn nói lời nói nàng cũng bất lực.

Bất quá vẫn là nghi ngờ hỏi: Vậy ngươi vì sao không giết ta.

Cố Hàn Uyên lại trên dưới quan sát một phen Thủy Nhu Tinh, đưa nàng thấy có chút ngượng ngùng, mới nhẹ cười nói ra: Nữ tử vận mệnh bấp bênh cuối cùng sẽ làm cho nam nhân thương tiếc.

Nhưng mà lời này lại tựa như xúc động thần kinh nhạy cảm của Thủy Nhu Tinh.

Ngay cả sự sợ hãi đối với Cố Hàn Uyên đều bị nàng quên mất, giận dữ nói ra: Ta không cần ngươi thương cảm.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý thái độ của nàng, ngoạn vị cười nói: Vậy coi như nàng báo đáp ta bằng cảnh đẹp đó vậy.

Lời này nhất thời chọc cho Thủy Nhu Tinh mặt đỏ ửng, thẹn quá hóa giận nói ra: Phi.

Thảo nào trong tình báo nói ngươi phong lưu phóng đãng.

Ta thấy ngươi căn bản là kẻ hạ lưu.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu cười nói: Thủy cô nương đã nói vậy rồi, nếu ta không làm gì thì luôn cảm thấy có chút thiệt thòi.

Chương 398

Hay là nàng lại báo đáp thêm chút nữa thì sao.

Thủy Nhu Tinh nghe vậy trầm mặc khoảng khắc, khẽ hỏi: Ngươi thật sự muốn vậy sao.

Nghiêm chỉnh mà nói, bọn họ vẫn là nằm ở lập trường đối nghịch.

Tính mạng của nàng đều là bị Cố Hàn Uyên bỏ qua, thậm chí được coi như tù binh của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên coi như thật muốn làm gì, nàng cũng vô lực phản kháng.

Hỏi ý kiến của nàng ngược lại cho nàng để lại duy nhất thể diện.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại khẽ cười lắc đầu nói: Chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Ưng phi đã chết, bên Mông Nguyên chắc chắn cũng sẽ cho rằng nàng đã chết trong tay ta.

Thủy cô nương có thể đi rồi, về sau nàng sẽ hoàn toàn tự do.

Thủy Nhu Tinh nghe vậy giật mình, thần sắc không hiểu nói ra: Ngươi cứ như vậy thả ta rời đi sao.

Nàng vạn vạn không ngờ rằng mình đã thành cá nằm trên thớt, Cố Hàn Uyên lại không có chút ý làm khó nàng.

Hắn còn nhấn mạnh sự thật nàng đã tự do.

Ước nguyện bấy lâu cứ thế không giải thích được mà đạt thành, ngược lại khiến nàng cảm thấy có chút không chân thực.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Thủy cô nương lẽ nào thật sự muốn báo đáp chút gì sao.

Thủy Nhu Tinh lặng lẽ ngước mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Trên khuôn mặt tuấn lãng phi phàm mang nụ cười như có như không.

Từ Thanh Phượng Các mới gặp gỡ đến bây giờ, mấy lần kiến thức uy thế của Cố Hàn Uyên.

Sau đó không chỉ có bỏ qua nàng, còn trả lại cho nàng tự do.

Trong lúc nhất thời nàng suy tư vô hạn, mặt phiếm hồng ngất.

Ngọc thủ thon dài luồn quanh lọn tóc mai bên tai.

Nàng ngượng ngùng xen lẫn sợ hãi ngập ngừng nói: Cũng không phải là không thể.

Nàng cảm giác mình xác thực hẳn là phải báo đáp Cố Hàn Uyên một chút, bằng không thì ái ngại.

Cố Hàn Uyên lại giả vờ tiếc nuối thở dài: Thôi vậy, dưa hái xanh không ngọt.

Một tay lạt mềm buộc chặt được hắn chơi đến xuất thần.

Nhưng mà việc hắn liên tục từ chối lại khiến Thủy Nhu Tinh cực kỳ không vui.

Nàng ngượng ngùng nói ra: Thế nhưng có thể giải khát không phải sao.

Hơn nữa ngươi từ chối ta như vậy, ta sẽ bị tổn thương tự ái.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vui mừng cười nói: Là lỗi của ta.

Chỉ là sau trận đại chiến này ta hơi mệt một chút, đành phiền Thủy cô nương vậy.

Thủy Nhu Tinh kiều mị liếc mắt.

Cũng may y phục của hắn hiện tại quả thực thuận tiện.

Nàng thuận theo mà chân thành tiến đến gần.

Thủy Nhu Tinh quả là xứng danh thủy tướng.

Nếu không phải sau đó nàng tự mình dọn dẹp cho Cố Hàn Uyên, ắt hẳn còn phiền phức.

Thủy Nhu Tinh mặt ẩm ướt hồng hào, tiếu ý doanh doanh nói: Ta đây thật sự muốn đi.

Cố Hàn Uyên trên mặt mang theo nụ cười vi diệu đáp: Thủy cô nương chẳng lẽ không có nửa phần quyến luyến ư.

Thủy Nhu Tinh nghe vậy đỏ bừng cả mặt.

Nàng sao có thể không biết lời quyến luyến trong giọng nói của Cố Hàn Uyên là chỉ điều gì.

Đó là sự mỹ hảo mà nàng chưa bao giờ cảm thụ qua.

Nàng cãi bướng nói: Hừ.

Đừng tưởng công phu của ngươi tốt là có thể muốn làm gì thì làm.

Chính ngươi đã nói ta được tự do rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Vậy thật đúng là khiến người ta tiếc nuối.

Lời này quả thực không chỉ là nói suông.

Dù sao cái thân hình như rắn nước của Thủy Nhu Tinh quả thực mang lại cảm giác cực tốt.

Đáng tiếc hắn còn có những chuyện quan trọng hơn phải làm.

Giữ lại Thủy Nhu Tinh cũng không còn ý nghĩa lớn.

Chi bằng thả nàng, biết đâu ngày nào đó lại có kinh hỉ.

Thủy Nhu Tinh nhìn thấy thần sắc tiếc nuối của Cố Hàn Uyên, tâm tư nhất thời có chút dao động.

Nàng đột nhiên hơi không muốn đi.

Tiếng như muỗi kêu ngập ngừng nói: Kỳ thực thiếp thân cũng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt đã thấu hết ý nghĩ của nàng, giả vờ nghi ngờ ngắt lời: Thủy cô nương nói gì cơ.

Thủy Nhu Tinh bị Cố Hàn Uyên cắt ngang lời muốn nói, lại cũng không còn dũng khí để đề nghị ở lại.

Nàng thần sắc khó hiểu nói: Không có gì.

Thiếp thân đi thật đây.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Nàng sợ ở lại lâu sẽ không còn muốn cái tự do khó có được kia.

Cố Hàn Uyên thấy thế trêu đùa nói: Nếu Thủy cô nương nhớ ta, có thể lại đến tìm ta.

Thủy Nhu Tinh nghe thấy lời trêu chọc phía sau, vốn đã có chút ngượng ngùng, động tĩnh giọt nước rơi xuống càng khiến nàng đỏ bừng mặt cười.

Nàng hung tợn quay đầu cáu giận nói: Hừ, Cố công tử phải cẩn thận thiếp thân dẫn theo hài nhi tìm đến tận cửa đó.

Cố Hàn Uyên trong lòng chỉ muốn nói Nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Ngoài mặt hắn ôn hòa chúc phúc: Vậy chúc nàng may mắn.

Bước chân của Thủy Nhu Tinh vốn đã cất bước rời đi bỗng dừng lại.

Không biết nàng tự ý não bổ điều gì, đôi mắt như thủy thu trở nên có chút óng ánh.

Nàng quay người lại hô lớn: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hơi nhíu mày trong chốc lát, rất nhanh lại bình tĩnh trở lại.

Hắn nhàn nhạt hỏi: Làm sao vậy.

Cũng may Thủy Nhu Tinh vẫn chưa như suy đoán tệ nhất của hắn, thật sự muốn ở lại.

Thủy Nhu Tinh ngưng trọng nói: Đừng nên chết trên tay nữ nhân.

Mông Nguyên nhất định sẽ phái người dùng mỹ nhân kế chính như lời Thủy Nhu Tinh nói.

Vũ lực của Cố Hàn Uyên bây giờ bại lộ ngày càng cao.

Muốn chiến thắng hắn trên vũ lực đã cực kỳ trắc trở.

Thế nhưng đồng thời hắn cũng cố ý thể hiện kẽ hở phong lưu của mình.

Cứ như vậy, chỉ cần là người muốn đối phó hắn ắt hẳn sẽ ưu tiên chọn mỹ nhân kế.

Không phải Cố Hàn Uyên khoe khoang, mỹ nhân kế là mưu kế dễ dàng nhất bị hắn phá giải.

Bất kỳ nữ tử nào tiếp cận hắn cũng không thoát khỏi sự kiểm tra của hệ thống.

Chỉ cần thăm dò một phen là có thể suy ngược ra đối phương có thật sự có hảo cảm với hắn không.

Mà chỉ cần có hảo cảm, với Vạn Tượng Âm Dương Quyết làm bạn, xúi giục đứng lên quả thực không thể dễ dàng hơn.

Vì vậy Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Cầu còn chẳng được.

Thủy Nhu Tinh nghe vậy hiển nhiên đã mường tượng ra một vài hình ảnh.

Mặt nàng lại lần nữa xông lên đỏ ửng, ngay cả vành tai cũng theo đó hồng thấu.

Nàng xấu hổ nói: Hừ.

Thiếp thân chờ xem ngày ngươi táng mạng trên bụng nữ nhân.

Cố công tử, hậu hội hữu kỳ.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Thủy Nhu Tinh đi xa, thần sắc có chút khó hiểu.

Hắn khẽ lẩm bẩm: Sở dĩ Vạn Tượng Âm Dương Quyết còn phải lại tăng cấp a.

Không chỉ vì hiệu quả song tu của Vạn Tượng Âm Dương Quyết, mà càng nhiều hơn là muốn bù đắp chỗ thiếu hụt.

Hắn cùng Bàng Ban đánh một trận, phát hiện đoản bản của mình: tinh thần lực rèn luyện quá chậm.

Chỉ dựa vào việc vận dụng rất ít Di Hồn Đại Pháp cùng Kiếm Hai Mươi Ba để tăng trưởng tự nhiên hiển nhiên là không đủ.

Thủ đoạn công kích tinh thần lực của Bàng Ban bây giờ đại thể vẫn lấy việc chuyển hóa thành công kích vật lý làm chủ.

Có Thần Thạch hộ thân thì cũng không cần quá mức kiêng kỵ.

Thế nhưng Bát Tư Ba Biến Thiên Kích Địa đại pháp thì có chút phiền phức.

Trong tình huống không phòng bị, làm sao bị miểu sát cũng không hay.

Xung đột giữa Cố Hàn Uyên và Mông Nguyên chỉ biết càng ngày càng nghiêm trọng.

Lần này đánh lui Ma Sư Bàng Ban, mưu đồ chiếm Tây Hạ của

Húc Liệt Ngột cũng theo đó phá sản.

Các cao thủ dưới trướng, trừ một vài cá lọt lưới, đại bộ phận đều gãy trong tay Cố Hàn Uyên.

Chương 399

Có thể dự kiến hắn ở Mông Nguyên rất nhanh liền sẽ danh tiếng vang xa.

Mà theo hắn tiếp tục trưởng thành và thế lực dần dần bại lộ, đối với Mông Nguyên, kẻ đặt mục tiêu nhất thống thiên hạ, sớm muộn hắn sẽ trở thành uy hiếp to lớn.

E rằng Mông Nguyên kia thà trả một cái giá thật lớn cũng muốn phái Bát Tư Ba tới tập kích hắn.

Vì vậy, mau sớm tìm được biện pháp đề thăng tinh thần lực chính là trọng trung chi trọng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Hắn tạm thời đè xuống vạn ngàn tâm tư trong lòng, men theo phương hướng định vị thần niệm mà đi nhanh.

Chẳng bao lâu liền tới một chỗ cửa đá.

Sau khi mở cửa, hàn khí tuôn ra.

Thần sắc Cố Hàn Uyên có chút khó hiểu.

Tựa như vận mệnh vậy, Lý Thanh Lộ vẫn bị Vu Hành Vân dẫn tới hầm băng.

Lòng bàn tay Cố Hàn Uyên hiện ra thủy khí, vòng quanh toàn thân một vòng, đem mùi hương Thủy Nhu Tinh còn lưu lại trên người cùng nhau mang đi.

Chính là một cách dùng khác của thủy linh tiên thuật.

Tiểu kỹ xảo như vậy tuy không có uy lực gì, nhưng trong sinh hoạt lại cực kỳ thuận tiện.

Đó là thứ Cố Hàn Uyên lúc rảnh rỗi cố ý nghiên cứu ra.

Dù sao trong môi trường mờ tối, khứu giác và thính giác đều sẽ bị phóng đại vô hạn.

Hắn cũng không muốn Lý Thanh Lộ cuối cùng chỉ nhớ mùi hương nữ nhân.

Cố Hàn Uyên cất bước đi vào hầm băng.

Một mảnh hôn ám cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng bước chân của hắn đang vang.

Cố Hàn Uyên tìm thấy Lý Thanh Lộ lúc nàng đã lạnh cóng đến hôn mê.

Hàn khí trong hầm băng đối với Vu Hành Vân mà nói chỉ là bình thường, thế nhưng đối với Lý Thanh Lộ không có nửa điểm võ công trong người thì thật sự muốn mạng.

Tuy Lý Thanh Lộ dù sao cũng mặc quần áo, nhưng lại không có chăn bông chống lạnh.

Trong hoàn cảnh lạnh lẽo vô cùng này không chống đỡ được bao lâu, nhất định phải không ngừng hoạt động mới có thể đảm bảo thân nhiệt.

Cố Hàn Uyên vẫn chú ý quỹ tích hoạt động của Lý Thanh Lộ, cho đến khi nàng vì thể lực cạn kiệt mà bất động, hắn mới tính toán thời gian vừa kịp chạy tới.

Bằng không cũng sẽ không để cho Thủy Nhu Tinh hành động như thể rời đi.

Cố Hàn Uyên đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Thanh Lộ, nội lực trào vào cơ thể nàng.

Nhiệt độ cơ thể Lý Thanh Lộ rất nhanh hồi thăng.

Sự ấm áp dạt dào trong lòng khiến nàng từ trong hôn mê tỉnh lại, mở đôi mắt đẹp mơ màng.

Đồng tử Lý Thanh Lộ tan rã, hiển nhiên còn chưa triệt để tỉnh táo.

Nội lực của Cố Hàn Uyên cũng đúng lúc đoạn mất.

Không có nội lực của Cố Hàn Uyên cung cấp ấm áp, Lý Thanh Lộ nhất thời lại cảm nhận được hàn ý.

Nàng vô ý thức tìm kiếm nơi ấm áp nhất bên cạnh, ôm chặt lấy, trong miệng vô ý thức nỉ non: Lạnh quá.

Sự đối lập mạnh mẽ giữa độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày khiến nàng không tự chủ được dán chặt lấy thân thể.

Xúc cảm cực hạn khiến Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi khí lạnh, thầm cảm thán gen di truyền mạnh mẽ của Lý Thu Thủy.

Tính tới tính lui, ngay cả Vương Ngữ Yên kiều tiểu nhất cũng so với tuyệt đại đa số thiếu nữ có vẻ.

đầy đặn hơn.

Lý Thanh Lộ càng là đuổi sát Lý Thanh La.

Có lẽ là đã hấp thu đủ nhiệt độ từ người Cố Hàn Uyên, Lý Thanh Lộ rốt cuộc dần dần tỉnh táo lại.

Giọng nói mảnh mai từ miệng nàng truyền ra: Ngươi là ai.

Trong thời đại loạn lạc này, nhân sinh của Lý Thanh Lộ có thể nói là vô cùng may mắn.

Nàng sinh ra trong hoàng thất, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, tập vạn ngàn sủng ái.

Nàng có một đôi phụ mẫu yêu thương, có một Hoàng đế Lý Nguyên Hạo coi nàng là minh châu trong lòng bàn tay, có một Hoàng tổ mẫu Lý Thu Thủy tuy thường xuyên trêu chọc nàng nhưng lại khiến nàng cực kỳ sùng bái.

Lý Thanh Lộ thừa hưởng gen hài lòng từ Lý Thu Thủy, rất sớm đã vang danh mỹ nữ vô song vô đối.

Thật sự muốn nói có điều gì tiếc nuối thì đại khái chính là từ trước đến nay chưa từng được tùy hứng một lần, cũng chưa từng được trải qua một mối tình oanh oanh liệt liệt.

Thị nữ trung thành Hiểu Lôi vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, bất chấp nguy hiểm lén lút mang đến không ít thoại bản tình ái.

Vô luận là tài tử thư sinh cùng tiểu thư khuê các, hay anh hùng hào kiệt cùng tuyệt sắc hoa khôi, vô luận tình tiết ra sao đều hấp dẫn nàng.

Nàng kỳ vọng mình có thể trở thành nhân vật chính trong những câu chuyện tình yêu kia.

Thế nhưng sự giáo dưỡng hài lòng đã khiến nàng rất sớm đã minh bạch.

Thân là Ngân Xuyên quận chúa Tây Hạ, nàng có trách nhiệm và nghĩa vụ của riêng mình.

Hôn nhân của nàng không thể tự mình làm chủ.

Chỉ có lúc đêm khuya vắng người, nàng mới dám có những huyễn tưởng khiến người ta mặt đỏ tim đập dồn dập.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ cứ như vậy bình thản đợi đến ngày cùng người khác đám hỏi.

Cho đến một ngày, Hoàng tổ mẫu đột nhiên đến thăm nàng.

Nàng nhớ mang máng Hoàng tổ mẫu lúc đó có vẻ nhao nhao muốn thử, kể cho nàng nghe về một người tên là Cố Hàn Uyên.

Mặc dù ở tận Tây Hạ, trong thâm cung, Lý Thanh Lộ đã từng nghe thấy.

Đó là người giang hồ danh tiếng đang thịnh, danh chấn thiên hạ.

Rất nhiều chuyện tích nghe vào gần giống như vô căn cứ, so với nam chính trong thoại bản còn muốn không chân thực.

Thế nhưng hình tượng tiên y nộ mã kia lại có thể thấy rõ ràng.

Lý Thanh Lộ đối với hắn vẫn có chút tò mò.

Vốn tưởng rằng chỉ là một lần nói chuyện phiếm tùy ý, không ngờ Lý Thu Thủy lại hỏi nàng có hứng thú với Cố Hàn Uyên hay không.

Nghe đến đó, Lý Thanh Lộ sao còn không biết mục đích của Lý Thu Thủy.

Tuy chưa từng thấy tận mặt, nhưng so với người quyền cao chức trọng lại đã có tuổi mà tương lai không biết lúc nào sẽ bị Lý Nguyên Hạo dùng để lôi kéo, Cố Hàn Uyên trẻ tuổi tuấn lãng lại danh tiếng truyền xa tự nhiên là lựa chọn tốt hơn.

Bất quá sự rụt rè của thiếu nữ khiến nàng nào có ý phát biểu ý kiến của mình, chỉ có thể ngượng ngùng lắp bắp nói: Toàn bằng Hoàng tổ mẫu làm chủ.

Thế nhưng người trong giang hồ muốn nghênh cưới Lý Thanh Lộ cũng không dễ dàng.

Chưa chờ Lý Thu Thủy nghĩ ra biện pháp thích hợp, bất ngờ lại nối tiếp nhau mà tới.

Đầu tiên là Lý Nguyên Hạo và Lý Thu Thủy ý kiến không hợp nhau.

Lý Nguyên Hạo đặt mục tiêu ở Húc Liệt Ngột, muốn mượn cơ hội đi chung đường với Mông Nguyên.

Nhưng Lý Thu Thủy ở Tây Hạ nắm giữ không ít quyền lợi, có quyền tự chủ rất cao.

Hai người ai cũng không nói phục được ai, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, dùng phương thức kén rể để quyết định Lý Thanh Lộ thuộc về ai.

Vừa lúc cũng có thể thuận lý thành chương đưa Cố Hàn Uyên tới Tây Hạ.

Cuộc kén rể của Tây Hạ cứ như vậy truyền khắp thiên hạ.

Lý Thanh Lộ cũng không nói lên được mình coi trọng người nào hơn, dù sao đều không hiểu rõ lắm.

Nàng chỉ thấp thỏm chờ đợi thời gian kén rể cận kề.

Thế nhưng một ngày nọ, một nữ tử phong hoa tuyệt đại xuất hiện trước mặt nàng, tên là Vu Hành Vân.

Lý Thanh Lộ lần đầu phát hiện vẻ đẹp mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo trước mặt cô gái khác lại không đáng nhắc tới.

Chương 400

Bất khả tư nghị là Vu Hành Vân hóa ra lại là Đại sư tỷ của Hoàng tổ mẫu, tuổi thật lại còn lớn hơn Hoàng tổ mẫu, khiến người ta hoài nghi có phải đang lừa nàng không.

Bất quá võ công so với Hoàng tổ mẫu mạnh hơn nhiều, dễ dàng liền chế trụ Hoàng tổ mẫu.

Mặc dù Lý Thanh Lộ đối với võ công không có hứng thú, thế nhưng nhãn lực mưa dầm thấm đất cũng không thấp.

Nàng ngược lại cũng có chút tin tưởng người trước mắt rõ ràng nhìn qua không lớn hơn nàng bao nhiêu Vu Hành Vân là Đại sư tỷ của Hoàng tổ mẫu là sự thật.

Thế nhưng điều khiến nàng kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau.

Vu Hành Vân lại còn là đệ tử của Cố Hàn Uyên.

Chiêu thức đánh bại Hoàng tổ mẫu càng là Tam Tuyệt nổi danh giang hồ của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Lý Thanh Lộ sinh ra cùng Vu Hành Vân nghi ngờ giống nhau trước đây: Cố Hàn Uyên sẽ không phải là một lão quái vật có thuật trú nhan đó chứ.

Cũng may Vu Hành Vân rất nhanh liền giải thích chân tướng cho nàng.

Quan hệ thầy trò của hai người là từ ngoài ý muốn.

Mà theo Vu Hành Vân tự thuật, lời đồn về Cố Hàn Uyên cũng được chứng minh: tuấn mỹ tựa như Tiên nhân, thần công cái thế.

Vì vậy Lý Thanh Lộ cũng đối với Cố Hàn Uyên càng hiếu kỳ hơn.

Hết lần này tới lần khác lúc này Vu Hành Vân lại đưa ra kế sách thay mận đổi đào, muốn mượn thân phận của nàng để thành hôn với Cố Hàn Uyên.

Đồng thời muốn ở đêm tân hôn đem chính mình giao cho Cố Hàn Uyên.

Tạm thời bất luận sự khác biệt tuổi tác của hai người cùng việc thầy trò thành hôn không đúng quy củ, riêng việc đoạt đi đêm tân hôn thuộc về nàng đã khiến nàng cực kỳ bất mãn.

Thế nhưng sự chênh lệch võ lực quá lớn lại khiến nàng vô lực phản kháng.

Đồng thời Lý Thanh Lộ lại có chút chấn động với tình yêu cuồng nhiệt sâu đậm của Vu Hành Vân dành cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên rốt cuộc phải tốt đến nhường nào, mới có thể khiến nữ tử phong hoa tuyệt đại trước mắt này làm ra tất cả những điều này, thậm chí trăm phương ngàn kế muốn dâng hiến thân thể của mình cho hắn.

Từ nay về sau trong cuộc sống, Vu Hành Vân cùng nàng giảng thuật rất nhiều chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Mà hình tượng Cố Hàn Uyên cũng dần dần đầy ắp trong tâm nàng, so với trong tin đồn còn muốn không giống người thường, khiến Lý Thanh Lộ cũng khó tránh khỏi trở nên động tâm.

Cuộc kén rể Tây Hạ bắt đầu trong tâm trạng Lý Thanh Lộ vừa mong chờ, vừa bất an, lại có chút u oán phức tạp.

Sau mấy ngày chờ đợi, rốt cuộc ở Văn Thí nàng chính thức tiếp xúc đến Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc Lý Thanh Lộ vẫn như cũ không phải nhân vật chính, thậm chí ngay cả vai diễn cũng không có.

Vu Hành Vân tự ý sửa đề mục Văn Thí, mà câu trả lời của Cố Hàn Uyên cũng chính là điều Vu Hành Vân mong muốn, chứ không phải điều Lý Thanh Lộ mong muốn.

Cố Hàn Uyên không chỉ phong lưu, hơn nữa rõ ràng đây là cuộc kén rể thuộc về nàng, nhưng trong lòng lại niệm về Vu Hành Vân.

Lý Thanh Lộ không vì thế mà thất lạc là không thể nào.

Cố Hàn Uyên thuận lý thành chương bị Vu Hành Vân quyết định nội bộ thành quận mã.

Lý Thanh Lộ tuy thất lạc nhưng vẫn lựa chọn tiếp nhận hiện thực, yên lặng chờ đợi khi thân phận được đổi lại.

Nhưng bất ngờ lớn hơn lại xảy ra.

Phụ Vương của nàng tạ thế.

Nàng chính mắt chứng kiến thủ cấp của Lý Lượng Tộ.

Lý Thanh Lộ bi mang thống vạn phần, thế nhưng đối mặt Mông Nguyên không có hảo ý, nàng vẫn không thể không bị Vu Hành Vân dẫn theo thoát đi.

Sau đó liền bị mang vào hầm băng giấu đi.

Trong hầm băng u ám, lạnh giá.

Chỉ có thể loáng thoáng chứng kiến xung quanh trải rộng những khối băng khổng lồ.

Điều khiến Lý Thanh Lộ sợ hãi hơn là cảm giác cô độc do sự u ám tĩnh mịch mang tới, tựa như cứ như vậy bị thế giới lãng quên.

Lý Thanh Lộ rất nhanh liền có chút không kiên trì nổi.

Cầu sinh dục khiến nàng đi tới đi lui, bảo trì nhiệt độ cơ thể.

Thời gian không biết qua bao lâu, cho đến khi nàng thể lực hao hết, vô lực ngã ngồi xuống đất.

Lạnh giá lần nữa ập tới, nhiệt độ cơ thể đang trôi mất, sinh mệnh đang từng bước đi về phía tử vong.

Thần chí Lý Thanh Lộ dưới sự kích thích của lạnh giá dần dần mê loạn, bắt đầu miên man suy nghĩ.

Không hiểu sao liền nghĩ đến Cố Hàn Uyên, người có thể trở thành trượng phu của mình.

Đáng tiếc trong mắt nàng, trong lòng Cố Hàn Uyên lại không có nàng.

Mặc dù có, cũng là Vu Hành Vân giả trang nàng.

Lý Thanh Lộ cảm thấy có lẽ không nên đối với hôn phu của mình yêu cầu cao như vậy.

Thậm chí coi như là một hòa thượng cũng không tệ.

Lý Thanh Lộ ngầm cười khổ, mình thế này là triệt để mất lý trí sao.

Làm sao sẽ nghĩ đến hòa thượng để làm hôn phu của mình.

Miên man suy nghĩ càng nhiều, thần chí mất đi cũng liền càng nhanh.

Mí mắt Lý Thanh Lộ dần dần trở nên nặng nề, cho đến mất đi ý thức.

Lý Thanh Lộ cảm thấy mình dường như đã làm một giấc mộng rất dài.

Trong mộng mọi thứ dường như giống hệt hiện thực, nhưng lại có rất nhiều điểm vi diệu bất đồng.

Nàng không còn là Ngân Xuyên quận chúa, mà là Ngân Xuyên

Công chúa.

Sau đó dường như lại làm một giấc mộng trong mộng khiến người ta khó nói nên lời.

Dường như đi tới hầm băng u ám, giá rét.

Thế nhưng lần này nàng vẫn chưa lạnh giá lâu lắm.

Rất nhanh liền có người đàn ông ôm lấy nàng, trao cho nàng ấm áp.

Nàng không biết dung mạo nam tử kia, chỉ gọi hắn là Mộng Lang.

Cuộc kén rể Tây Hạ vẫn phải tới.

Chỉ là không có Vu Hành Vân quấy rối, cũng không có chỉ thị của Lý Nguyên Hạo.

Vì tìm được Mộng Lang của mình, Lý Thanh Lộ muốn tùy hứng một hồi.

Nhưng mà chưa chờ nàng nhìn thấy Mộng Lang của mình, tình cảm ấm áp hòa hoãn đã đánh thức nàng.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm giác bên cạnh có một nơi ấm áp khiến người ta an tâm.

Tựa như muốn hết sức hấp thu nhiệt độ, Lý Thanh Lộ đem thân thể dán sát vào.

Phía trước ngực càng vì vậy mà nóng rực đến có chút nóng lên, nóng đến nỗi nàng rốt cuộc khôi phục ý thức.

Trước mắt vẫn là cái hầm băng mờ tối kia, căn bản không nhìn rõ sự vật.

Chỉ có thể mơ hồ chứng kiến hình dáng đường nét của người trước mắt, suy đoán ra hắn là đàn ông.

Dường như tất cả đều là bản sao trong mộng.

Lý Thanh Lộ vươn tiêm tiêm ngọc thủ xoa gò má nam tử.

Thế nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, da thịt nam tử trước mắt lại nhẵn nhụi trơn tru đến bất khả tư nghị, thậm chí khiến nàng có chút đố kỵ.

Điều này làm nàng càng hy vọng biết thân phận của đối phương.

Chương 401

Nàng vẫn còn chút thân thể hư nhược, cố gắng dồn một tia khí lực hỏi: Ngươi là ai.

Nàng vốn cho rằng sẽ giống như trong mộng không nhận được hồi đáp.

Nhưng bên tai lại truyền đến một thanh âm ôn hòa quen thuộc: Quận chúa, là tại hạ.

Lý Thanh Lộ nghe vậy cả kinh.

Bởi vì để ý nên lúc Văn Thí đã cố gắng ghi nhớ thanh âm, lúc này lập tức liền phản ứng kịp, kinh hô: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôn thanh đáp: Là tại hạ.

Đã khiến quận chúa phải chịu khổ rồi.

Lý Thanh Lộ không ngờ rằng điều mình suy nghĩ trước khi mất ý thức và giấc mộng sau khi mất ý thức lại biết đan xen vào nhau.

Người cứu nàng không phải một người xa lạ, mà là Cố Hàn Uyên, người gần trở thành trượng phu của nàng.

Không khỏi đem Cố Hàn Uyên đại nhập vào chính là người trong mộng kia.

Ý nghĩ như vậy làm nàng hớn hở đồng thời lại cảm thấy ngượng ngùng, nhất là trạng thái hai người dán chặt vào nhau càng khiến nàng mặt phiếm hồng ngất.

Nàng vốn không nỡ rời bỏ cái ôm ấm áp mà kiên cố có lực kia.

Mặt nàng đỏ bừng xấu hổ hỏi: Là Cố công tử đã cứu thiếp thân ư.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ trước phản ứng của Lý Thanh Lộ, nhưng vẫn ôn hòa đáp: Giống như vậy.

Hắn lại mang áy náy nói: Xin lỗi, Vân nhi đã gây phiền phức cho quận chúa.

Lý Thanh Lộ nghe vậy lại kinh hãi, kinh ngạc hỏi: Cố công tử đã biết rồi ư.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu cười nói: Từ vừa mới bắt đầu thì đã biết rõ.

Lý Thanh Lộ nghe vậy sắc mặt biến thành ám.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến nàng có chút khổ sở.

Nàng thầm nghĩ: Quả nhiên Cố công tử chẳng bao giờ lưu ý đến ta.

Dường như tất cả huyễn tưởng đều bị đánh vỡ, khóe mắt mơ hồ nổi lên lệ quang.

Nàng cúi thấp đôi mắt đẹp nhẹ giọng nói: Thảo nào Cố công tử lúc đó biết trả lời như vậy.

Nguyên lai Cố công tử vốn là vì Vân tỷ tỷ mà đến.

Lý Thanh Lộ lúc này lại có chút hoài niệm giấc mộng trước đó.

So với việc đối mặt hiện thực chỉ là một vai phụ, thà cứ như vậy vĩnh viễn ngủ mất, làm nhân vật chính trong mơ.

Giữa lúc nàng rơi vào ý nghĩ tồi tệ như vậy, lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên đã kéo nàng trở lại thực tế.

Không phải chỉ là vì Vân nhi mà đến.

Ta cũng đối với quận chúa vô song vô đối trong lời đồn cảm thấy rất hứng thú.

Lý Thanh Lộ nghe vậy tựa như chộp được một cọng cỏ cứu mạng, trong đôi mắt xinh đẹp lại có thần thái, hiện lên sắc mặt vui mừng khó che giấu.

Trong hầm băng u ám, nàng rạng rỡ chói lóa.

Nếu nàng đã từng, còn có thể đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên cảm thấy bất mãn.

Nhưng mà trải qua biến cố nhanh chóng và lằn ranh sinh tử, sở cầu liền ít đi rất nhiều.

Nàng chỉ kỳ vọng trong lòng Cố Hàn Uyên có nàng, có thể chú ý đến nàng.

Lời ca ngợi và sự hứng thú của Cố Hàn Uyên chính là lời ca ngợi tốt nhất dành cho nàng.

Lý Thanh Lộ xấu hổ mang theo sợ hãi nói: Trước mặt Vân tỷ tỷ, thiếp thân làm sao dám xưng vô song vô đối.

Cố Hàn Uyên cố ý nói với vẻ trêu đùa: Vân nhi tuy tốt, nhưng cũng chưa chắc địa phương nào cũng thắng được quận chúa.

Lý Thanh Lộ ngay từ đầu còn không rõ vì sao.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên hơi chút cách xa nàng một điểm, cái sự đẫy đà bị đè nén kia nhất thời có cảm giác tồn tại.

Mà Lý Thanh Lộ cũng hậu tri hậu giác đỏ bừng mặt cười, thẹn thùng gắt giọng: Cố công tử trêu ghẹo thiếp thân.

Thế nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy cảm giác tự hào, thậm chí âm thầm cảm tạ Lý Thu Thủy đã di truyền cho nàng ưu thế.

Cố Hàn Uyên ngữ khí chăm chú nói: Đây cũng không phải là trêu ghẹo, mà là ca ngợi.

Lý Thanh Lộ bị ngữ khí nghiêm túc của Cố Hàn Uyên nói xong càng phát ra ngượng ngùng, trong lòng lại vô cùng hưởng thụ, vô ý thức muốn dán chặt hơn một chút.

Cố Hàn Uyên lúc này lại trầm giọng nói: Người Mông Nguyên đã bị ta đẩy lui, bây giờ chỉ còn phản loạn của huynh đệ Dã Lợi vẫn chưa giải quyết.

Chúng ta cũng nên đi ra rồi.

Nói rồi liền muốn kéo Lý Thanh Lộ.

Nhưng Lý Thanh Lộ lại kéo lại vạt áo của hắn.

Cố Hàn Uyên giả vờ nghi ngờ hỏi: Quận chúa làm sao vậy.

Lý Thanh Lộ cúi thấp trán nhẹ giọng nói: Thiếp thân không muốn đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy dừng một chút, lại hỏi: Vì sao.

Lý Thanh Lộ trầm mặc khoảnh khắc.

Mông Nguyên bị đánh lui đối với Tây Hạ đúng là tin tức tốt, thế nhưng đối với nàng thì chưa chắc là tin tức tốt.

Nàng thần sắc u u nói: Sau khi Cố công tử rời khỏi, há chẳng phải sẽ trở về bên Vân tỷ tỷ sao.

Lý Thanh Lộ lo lắng đúng như nàng nói.

Đến bên ngoài, nàng cảm thấy mình vô luận như thế nào cũng không tranh nổi Vu Hành Vân.

Không chỉ vì nhan sắc kém hơn một chút, mà càng vì cơ sở tình cảm có chênh lệch.

Cùng với việc bây giờ cứ như vậy đi ra ngoài, không bằng ở chỗ này đường vòng vượt qua.

Lý Thanh Lộ biết Vu Hành Vân để ý nhất và tiếc nuối nhất là gì.

Lời nói của Cố Hàn Uyên cũng xác nhận sự lo lắng của Lý Thanh

Lộ quả thực rất có lý.

Vân nhi quả thực còn đang đợi ta.

Lý Thanh Lộ kiều khiếp nói: Vậy cuộc kén rể của thiếp thân.

Cố Hàn Uyên tựa như không nghe hiểu ý của nàng, có chút không hiểu phong tình nói: Nếu như quận chúa có người yêu thích khác.

Phản ứng của Lý Thanh Lộ đúng như hắn liệu.

Nàng nào còn giữ được vẻ thanh tao lịch sự hay sự rụt rè của thiếu nữ, kích động nói: Không còn ai khác để yêu thích.

Cố Hàn Uyên thấy thế có chút thỏa mãn nói: Ta hiểu rồi.

Hắn dùng giọng nói trầm ấm nghiêm túc ôn nhu nói: Quận chúa có nguyện ý để tại hạ phụ trách không.

Lý Thanh Lộ nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng cuồng loạn.

Sự tán thành của Cố Hàn Uyên đã cho nàng dũng khí lớn lao.

Nàng ngượng ngùng lại kiên định nói: Cố công tử đã là phu quân của thiếp thân rồi.

Nói rồi nàng liền chủ động tiến lên, khiến thân thể mềm mại của mình cùng hắn dán gần hơn.

Cánh môi cũng theo đó ấm áp.

Chẳng biết từ lúc nào, hàn khí hầm băng chẳng trở ngại chút nào khi xâm nhập cơ thể, thế nhưng Lý Thanh Lộ lại nửa điểm cũng không cảm thấy lạnh giá.

Chỉ có ấm áp thấu nội tâm, rực lửa đốt nóng toàn thân nàng.

Lý Thanh Lộ được Cố Hàn Uyên mang ra khỏi hầm băng, chỉ cảm thấy ánh nắng hoàng hôn có chút chói mắt.

Rất có cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Rõ ràng mới từ hầm băng giá rét đi ra, sắc mặt nàng lại tràn đầy vẻ hồng nhuận khỏe mạnh.

Giữa lông mày còn nhiều thêm vài phần ý nhị thành thục.

Đang muốn cất bước, vẫn không khỏi đau kêu một tiếng suýt nữa ngã sấp xuống.

Cũng may một đôi cánh tay hữu lực đúng lúc đỡ nàng, bên tai cũng vang lên lời nói quan tâm ôn nhu: Thanh Lộ cẩn thận.

Lý Thanh Lộ nghe vậy nhìn về phía người yêu gần trong gang tấc.

Ánh mắt nàng có chút mê ly.

Trong hầm băng nhìn không chân thực.

Bây giờ đi ra bên ngoài, mặc dù nghe nói qua không ít lời đồn cùng sự tôn sùng hết mực của Vu Hành Vân, thế nhưng khi chính mắt thấy Cố Hàn Uyên dung mạo của hắn, nàng vẫn như cũ cảm thấy thán phục.

Trên đời này lại có nam tử nào anh tuấn đến vậy.

Trong thiên địa vạn sự vạn vật đều như làm nền cho hắn.

Da thịt không tỳ vết chút nào dưới ánh mặt trời chiếu rọi tựa như lóe ánh sáng nhạt.

Đôi mắt xán nhược sao sáng, sâu thẳm đen nhánh thần bí khiến người ta không nhịn được muốn đi tìm kiếm.

Coi như Lý Thanh Lộ là một người không quá quan tâm dung mạo người khác, cũng không khỏi trở nên trầm mê.

Nàng khó có được phạm mê gái, dịu dàng nói: Cố lang, chàng thật anh tuấn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ấm áp cười, đồng dạng khen: Thanh Lộ nàng cũng rất đẹp.

Lý Thanh Lộ quả thực xứng danh vô song vô đối.

Nàng đoan chính thanh nhã, xinh đẹp nhã nhặn, thanh thoát.

Da thịt nhu nị mềm mại, bật hơi như lan, thân thể mềm mại mùi thơm trận trận.

Tiếng nói cũng mềm mại uyển chuyển, êm tai dễ nghe nhưng lại tựa như mang theo cổ vũ, khiến Cố Hàn Uyên suýt nữa không thể dừng lại.

Lúc đó tình cờ nghe được Lý Thanh Lộ một tiếng nỉ non Mộng Lang không kìm lòng được, hắn mới hồi phục lại tỉnh táo, ánh mắt u nhiên hỏi lên nguyên do.

Theo lời kể đứt quãng mềm mại của Lý Thanh Lộ, Cố Hàn Uyên mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Theo lý thuyết bất quá là một giấc mộng huyễn hư, không đáng quá nhiều lưu ý.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại thêm mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Bất kỳ điều gì đều không có lý do vô duyên vô cớ xuất hiện.

Huống chi giấc mộng của Lý Thanh Lộ chính là chuyện đã xảy ra thật trong Thiên Long.

Nếu không phải Hư Trúc đã bị Cố Hàn Uyên giao cho Huyết Đao lão tổ, không thể đi tới Tây Hạ, có cái giấc mộng này ở, e rằng Lý Thanh Lộ liền sẽ đối với Hư Trúc có thêm một loại cảm giác quen thuộc không rõ, đối với công lược Cố Hàn Uyên sẽ tạo thành phiền phức cực lớn.

Cố Hàn Uyên âm thầm tự nói: Đây coi như là Ý Chí Thế Giới đối với sự phản kháng của hắn sao.

Lại vẫn bắt đầu chơi chiêu báo mộng.

Từ lúc Cố Hàn Uyên nhận thấy được linh khí thế giới này có dấu hiệu khôi phục, hắn liền mơ hồ cảm nhận được sự chống cự của thế giới này đối với hắn.

Chương 402

Nhất là sau khi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, loại chống cự này càng rõ ràng rất nhiều.

Cố Hàn Uyên từ nơi sâu xa có loại dự cảm mãnh liệt: Khi tu vi của hắn đề thăng tới Lục Địa Thần Tiên, Ý Chí Thế Giới sẽ có động tác.

Lý do cẩn thận, hắn mới không nóng lòng dùng phản phái điểm tăng cao tu vi đến Lục Địa Thần Tiên, ngược lại vẫn luôn củng cố cơ sở.

Có linh khí cùng các loại tuyệt chiêu làm bạn, Cố Hàn Uyên đối với việc đạt tới cảnh giới Lục Địa Thần Tiên cũng không sốt ruột.

Dù sao Lục Địa Thần Tiên hắn đã giết ba cái rồi, bại mà chưa giết tính cả Tảo Địa Tăng cũng có ba cái.

Tình huống bất ngờ của Lý Thanh Lộ không những không làm Cố Hàn Uyên nao núng, ngược lại cực kỳ vui mừng.

Tính cả dã tâm hắn muốn đoạt lấy thiên hạ này, đấu với trời, cùng người đấu, kỳ nhạc vô cùng.

Lý Thanh Lộ muốn gọi hắn là Mộng Lang, cũng bị Cố Hàn Uyên dùng lý lẽ Chân thật chẳng lẽ còn không bằng trong giấc mộng mỹ hảo thuyết phục.

Thuận tiện cũng để nàng thiết thực cảm thụ một phen sự khác biệt giữa chân thực và mộng cảnh.

Kết quả là Thanh Lộ vẩy khắp hầm băng, lại bị hàn khí ngưng kết thành băng.

Ngày sau nếu có người đến lấy băng nói cần phải cẩn thận bị trượt chân.

Lý Thanh Lộ nghe được lời ca ngợi của Cố Hàn Uyên, trong lòng càng hân nhiên.

Nàng tiếu yếp như hoa hỏi: Cố lang, bên Vân tỷ tỷ chàng định làm như thế nào.

Lý Thanh Lộ không cam lòng bị Vu Hành Vân bức bách thay mận đổi đào, bây giờ lại thành công đường vòng vượt qua, hoàn thành tâm nguyện trước Vu Hành Vân.

Tự nhiên nhiều thêm vài phần dư dật của người thắng.

Nàng cũng có rảnh rỗi mang theo chút tâm tư xem trò vui chú ý đến sự phát triển sau này của Vu Hành Vân.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên treo lên một vệt nụ cười ngoạn vị: Đương nhiên là cùng Vân nhi tiếp tục đóng kịch.

Lý Thanh Lộ nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó liền phản ứng kịp, dùng ngữ khí khẳng định hỏi: Ý của Cố lang là tiếp tục lừa gạt Vân tỷ tỷ ư.

Cố Hàn Uyên vi diệu cười nói: Đương nhiên, Vân nhi phí hết tâm tư dây dưa nhiều chuyện như vậy, nếu như đầu voi đuôi chuột khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Lý Thanh Lộ lúc này cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Trước đây bị Vu Hành Vân áp bách hồi lâu, mặc dù nàng cuối cùng đường vòng vượt qua, thế nhưng trong lòng còn có không ít u oán.

Có thể nhân cơ hội bày Vu Hành Vân một vố tự nhiên cầu còn chẳng được.

Mặt mày nàng tràn đầy vui vẻ hỏi: Cố lang muốn thiếp thân phải làm gì.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Thanh Lộ nhao nhao muốn thử, nụ cười càng phát ra nghiền ngẫm, hơi thâm ý nói: Ta trước dẫn nàng đi gặp Lý Thu Thủy.

Lý Thanh Lộ nghe được tin tức Lý Thu Thủy, vội vàng hỏi: Hoàng tổ mẫu không có chuyện gì bất trắc đó chứ.

Mông Nguyên đột nhiên gây khó dễ cùng Lý Lượng Tộ tạ thế, làm nàng càng phát ra lo lắng đến an nguy của Lý Thu Thủy.

Cố Hàn Uyên ôn thanh an ủi: Lý Thu Thủy bị người Mông Nguyên tập kích, bị thương không nhẹ, đã được ta kịp thời cứu, thương thế trên người cũng đã được ta trị.

Lý Thanh Lộ không biết chi tiết, đơn thuần vì Lý Thu Thủy được cứu trợ mà cảm thấy mừng rỡ.

Mắt nàng hiện lên ánh sáng nhu hòa, nói lời cảm tạ: Thật tốt quá.

Cố lang, đa tạ chàng đã cứu Hoàng tổ mẫu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ý vị thâm trường cười nói: Lý Thu Thủy đã đa tạ rồi.

Trong mắt hắn tựa như lại thấy được mảnh sắc trắng muốt kia, so với Lý Thanh Lộ càng thêm đẫy đà, hơn nữa bảo dưỡng hài lòng.

Còn có Lý Thu Thủy kia, người cũng như tên biểu diễn vậy.

Lý Thanh Lộ không rõ vì sao mà hỏi: Đã đa tạ rồi ư.

Cố Hàn Uyên không tính cùng nàng quá nhiều giải thích, khẽ cười nói: Nói chung trước mang nàng tới cùng Lý Thu Thủy gặp lại đã.

Dứt lời liền nắm ở eo tế nhuyễn của Lý Thanh Lộ, mang theo nàng hướng nơi dừng chân của Nhất Phẩm Đường Tây Hạ mà đi.

Lý Thu Thủy trải qua tắm rửa cùng nghỉ ngơi trọn vẹn, thể lực đã được bổ sung, thân thể cũng sẽ không suy yếu.

Nhìn Diệp Nhị Nương đang lặng im bên cạnh, nàng hơi ngượng ngùng hỏi: Nhị Nương, ngươi đã vứt mấy thứ đông lạnh kia ở đâu rồi.

Diệp Nhị Nương nghe vậy sửng sốt, rất nhanh liền phản ứng kịp Lý Thu Thủy đang nói đến điều gì.

Nàng nghĩ đến tấm chăn bông nặng trĩu kia, vô ý thức quái dị liếc mắt một cái Lý Thu Thủy, thầm cảm thán sự khác biệt giữa người và người.

Hai gò má ửng đỏ nói: Hoàng Phi xin yên tâm, thuộc hạ đã vứt rất xa rồi.

Lý Thu Thủy chứng kiến thần sắc quái dị của Diệp Nhị Nương, sao có thể không biết nàng đã nghĩ tới đâu.

Tấm tuyệt sắc xinh đẹp gương mặt đã hồi phục của nàng nhất thời đỏ ửng lưu hà.

Dù sao cảnh tượng lúc đó quá mức cảm thấy thẹn.

Hai người bây giờ cũng coi như là người trên một con thuyền.

Còn như con thuyền này có thay đổi hay không thì tạm thời không biết, nhưng Lý Thu Thủy nhưng cũng không có quá nhiều cấm kỵ.

Nàng nhẹ giọng phân phó: Tốt nhất trực tiếp thiêu hủy.

Nhưng mà chưa chờ Diệp Nhị Nương đáp lại, tiếng cười ngoạn vị của Cố Hàn Uyên cũng đã vang lên: Phu nhân đây là muốn thiêu hủy thứ gì.

Lý Thu Thủy kinh hãi.

Vừa quay người đã thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười đầy thâm ý, cùng Lý Thanh Lộ vui mừng khôn xiết.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên, vành môi ngọc của nàng không khỏi ửng đỏ.

Ngay sau đó, Lý Thanh Lộ liền nhào vào lòng nàng, xúc động nói: Hoàng tổ mẫu, người không sao là tốt quá rồi.

Lý Thanh Lộ dù chưa từng thấy qua chân dung Lý Thu Thủy, nhưng cảm giác quen thuộc kia khiến nàng vừa nhìn đã nhận ra.

Chứng kiến Lý Thu Thủy đã khôi phục lại vẻ đẹp tuyệt diễm như xưa, nàng ngoài kinh ngạc vì Lý Thu Thủy trông vô cùng trẻ tuổi, thì càng thêm mừng rỡ.

Mừng rỡ vì những suy đoán thuở nhỏ đã được chứng thực.

Dù sao, Lý Thu Thủy ngoại trừ dung mạo chưa từng lộ ra ngoài, thì vô luận tư thái, giọng nói, khí chất đều có thể nói là kinh diễm.

Quả nhiên, chỉ có nhan sắc xinh đẹp như nàng hôm nay mới xứng đáng.

Lý Thu Thủy kinh ngạc hỏi: Thanh Lộ, sao con lại ở cùng Cố công tử.

Lý Thanh Lộ hơi ngượng ngùng đáp: Là Cố lãng đã cứu ta.

Lý Thu Thủy nghe vậy, liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Nàng đã nhận ra những điểm khác lạ trên người Lý Thanh Lộ.

Vô luận là thần sắc ánh mắt thêm vài phần quyến rũ, hay bước chân vừa rồi suýt chút nữa lảo đảo.

Quan trọng hơn, nàng đã ngửi thấy khí tức của Cố Hàn Uyên trên người Lý Thanh Lộ.

Là người từng trải, Lý Thu Thủy sao lại không đoán ra được chuyện gì đã xảy ra giữa hai người.

Trong lòng nàng nhất thời có chút khó hiểu.

Đứa cháu gái yêu quý bị người đoạt lấy, khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Hơn nữa, nàng vừa mới được hắn khiến Thu Thủy tràn đầy ở chân trước, thì chân sau hắn đã cùng Lý Thanh Lộ nồng tình mật ý.

Vừa cảm thấy kỳ quái, đồng thời lại mơ hồ có chút ghen tị.

Thế nhưng, còn chưa đợi nàng kịp gỡ bỏ vạn mối tơ vò trong lòng, lời nói đau thương của Lý Thanh Lộ đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng: Hoàng tổ mẫu, Phụ Vương đã bị người Mông Nguyên sát hại.

Lý Thu Thủy nghe vậy, thần sắc chợt biến, bi thương nỉ non: Cái gì.

Lượng Tộ hắn.

Tình cảm giữa Lý Thu Thủy và Lý Lượng Tộ kỳ thực cũng không tốt.

Nàng từng luôn bị vây trong việc ngày đêm suy nghĩ làm sao để tranh cao thấp với Vu Hành Vân, đối với tình thân có chút lạnh nhạt.

Ngoại trừ Lý Thanh Lộ vô tình hợp ý với nàng, nên được nàng sủng ái, thì ngay cả Lý Thanh La nữ nhi nàng và Vô Nhai Tử sinh ra cũng bị nàng gửi nuôi bên ngoài, vài chục năm không thăm viếng.

Huống hồ Lý Lượng Tộ chỉ là người con nàng sinh ra để đảm bảo địa vị.

Thế nhưng, đột nhiên nghe tin con trai bỏ mình, nàng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy bi thương.

Khóe mắt Lý Thanh Lộ rưng rưng lệ, oán hận nói: Là Húc Liệt Ngột và bọn chúng đã giết Phụ Vương.

Lý Thu Thủy nghe vậy, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Húc Liệt Ngột từng chỉ thị Đàm Ứng Thủ và đám người tập kích, truy sát nàng, lại còn lôi kéo người Tây Hạ Nhất Phẩm Đường phản bội nàng.

Vốn dĩ đã kết thâm cừu đại hận.

Nay lại nghe tin Lý Lượng Tộ chết, đối với Húc Liệt Ngột càng là hận ý ngập trời.

Nàng hung tợn lẩm bẩm: Húc Liệt Ngột.

Món nợ này sớm muộn gì cũng phải cùng ngươi thanh toán.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, mang theo vài phần ý muốn dẫn dắt Lý Thu Thủy cùng chung mối thù, trầm giọng nói: Lý Nguyên Hạo cũng đã chết trong tay người Mông Nguyên.

Lý Thu Thủy nghe vậy, ngạc nhiên nói: Ngay cả Bệ hạ cũng đã mất sao.

Lý Lượng Tộ chết còn có thể đổ lỗi cho lực lượng bảo hộ không đủ, nhưng Lý Nguyên Hạo lại ở trong thâm cung đại nội.

Mặc dù thực lực thị vệ bảo vệ không cao, nhưng số lượng lại rất đông.

Dù sao Lý Nguyên Hạo trời sinh tính đa nghi, giết mẹ, giết cậu, giết vợ, giết em, giết con, giết đại thần.

Vì vậy, Lý Nguyên Hạo đối với bất kỳ ai cũng đều phòng bị khắp nơi, sao lại không coi trọng an toàn của chính mình.

Cố Hàn Uyên báo cho Lý Thu Thủy nguyên nhân cái chết của Lý Nguyên Hạo.

Lý Thu Thủy nghe nói Lý Nguyên Hạo bị Hoa Giải Ngữ giả mạo Thái Tử Phi sát hại, nhất thời lộ vẻ mỉa mai.

Nàng và Lý Nguyên Hạo không thể nói là có tình nghĩa phu thê gì.

Sau tân hôn, dung mạo của nàng đã bị Vu Hành Vân hủy hoại.

Dù dựa vào đủ loại thủ đoạn để tránh việc hủy dung bị bại lộ, nhưng hai người từ đó về sau không còn giao lưu phu thê.

Điều này khiến Lý Nguyên Hạo háo sắc cực kỳ bất mãn.

Lý Thu Thủy ở Tây Hạ có được địa vị như hôm nay cũng phần lớn dựa vào thủ đoạn hơn người của chính mình.

Thậm chí khi thế lực của nàng lớn mạnh khó lung lay, Lý Nguyên Hạo còn mấy lần chèn ép.

Nay được nghe một nguyên nhân cái chết hoang đường như vậy, Lý Thu Thủy không vỗ tay khen hay đã là nể mặt Lý Nguyên Hạo.

Nàng rốt cuộc vẫn còn cố kỵ ý tưởng của Lý Thanh Lộ, nên ẩn hàm châm biếm nói: Bệ hạ khi còn trẻ từng anh minh thần võ, đến tuổi già lại hóa mắt lòa tai điếc đến nông nỗi này.

Chết rồi còn lưu lại một thân bêu danh.

Cố Hàn Uyên không đánh giá Lý Nguyên Hạo quá nhiều.

Chương 403

Chỉ là một người đã chết mà thôi.

Dù khi sống có tài giỏi đến mấy, cũng không đáng để hắn lưu tâm.

Điều hắn cần làm bây giờ là thuận lý thành chương mà tiếp quản Tây Hạ.

Cố Hàn Uyên nghiêm trọng nói: Hiện giờ Mông Nguyên tuy đã bị ta đẩy lùi, thế nhưng vẫn còn để lại một đống cục diện rối rắm.

Lý Thu Thủy nghe Cố Hàn Uyên nói hắn đã đẩy lùi Mông Nguyên, dù không biết quá trình cụ thể, nhưng vô thức nghĩ tới trận thiên lôi nối liền trời đất kia.

Cảm xúc kinh diễm và động tâm lúc ấy lại một lần nữa dâng lên.

Đôi mắt đẹp của Thu Thủy gợn sóng liên tục, nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ôn tồn hỏi nhỏ: Cố công tử nhưng có kiến giải gì.

Cố Hàn Uyên đối với thái độ của Lý Thu Thủy có chút kinh ngạc.

Chuyển mắt suy nghĩ, hắn cũng đã đoán được đại khái.

Ánh mắt nhất thời trở nên có chút thâm thúy.

Chuyện này đối với hắn mà nói, thực ra cũng là một chuyện tốt.

Không chỉ có thể tiết kiệm thời gian công lược Lý Thu Thủy, mà việc nắm giữ Tây Hạ cũng trở nên dễ dàng hơn.

Cố Hàn Uyên trong lòng thoáng sửa lại kế hoạch, sau đó ngữ khí khó hiểu nói: Hoàng thất Tây Hạ nam tử dòng chính hầu như đã chết hết, vẫn cần Hoàng Phi đứng ra chủ trì đại cục.

Lý Nguyên Hạo sớm đã tìm cớ giết chết hai đệ đệ có uy hiếp cực lớn với hắn.

Vì vậy, hoàng thất chỉ còn lại một mạch Lý Nguyên Hạo.

Nay bị Mông Nguyên bắt gọn, có thể nói Tây Hạ đang ở trong trạng thái vô chủ, không người kế thừa.

Nếu không nhanh chóng ổn định lại, các quốc gia khác rất nhanh sẽ nhân cơ hội cắn xé một miếng.

Đến lúc đó, tổn thất sẽ chỉ là lợi ích của Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy nghe vậy, ánh mắt lóe sáng.

Thời gian dài tranh đấu gay gắt với Lý Nguyên Hạo khiến nàng có sự mẫn cảm rất mạnh đối với thời cuộc.

Hầu như trong nháy mắt nàng đã hiểu rõ trạng thái hiện tại của Tây Hạ.

Lý Thu Thủy và Cố Hàn Uyên liếc nhìn nhau.

Dù không thể xác nhận ý tưởng của Cố Hàn Uyên, nhưng nàng lại mơ hồ nhận ra dã tâm của hắn.

Lý Thu Thủy cũng không ghét dã tâm như vậy.

Nàng ôn thuận phối hợp hỏi: Vậy có việc gì cần thiếp thân hiện tại phải làm chăng.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Thu Thủy phối hợp, trong lòng càng thêm thỏa mãn, khẽ cười nói: Cấm quân hoàng thành vẫn còn đang giao chiến với thiết phật của huynh đệ Dã Lợi, Một Tàng Ngoa Bàng không rõ tung tích.

Không có Hổ Phù trong tay, việc điều hành Cấm quân hoàng thành sẽ gặp vấn đề.

Lý Thu Thủy nhất thời hiểu ra, giọng mỉa mai nói: Nghĩa huynh này của thiếp thân xưa nay gian hoạt như quỷ, nhất thời nửa khắc không tìm được hắn là chuyện thường tình.

Lúc này e rằng đang có ý đồ hoàng tước tại hậu.

Còn hắn ẩn náu ở đâu, thiếp thân ngược lại cũng có vài suy đoán.

Sự thật đúng như nàng đoán.

Một Tàng Ngoa Bàng, khi mơ hồ cảm thấy không ổn, đã nhạy bén nhận ra cơ hội mưu quyền soán vị, nên đã sớm trốn đi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh nói: Vân nhi cũng đang truy tìm tung tích của Một Tàng Ngoa Bàng, Hoàng Phi có thể mang Thanh Lộ cùng nàng hội hợp.

Vu Hành Vân đã truy tìm Một Tàng Ngoa Bàng một phen.

Thế nhưng trong định vị thần niệm của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn như một con ruồi không đầu bay loạn khắp nơi, hiển nhiên không có thu hoạch gì.

Nếu Cố Hàn Uyên đã quyết tâm muốn tìm một người, với cảm giác lực và khinh công tuyệt đỉnh của hắn, Một Tàng Ngoa Bàng tự nhiên không thể nào che giấu được.

Vì vậy, hắn vốn dĩ đã biết nơi ẩn thân của Một Tàng Ngoa Bàng, bằng không sao có thể biết Hổ Phù nằm trong tay hắn.

Ý định ban đầu của Cố Hàn Uyên là thừa thế thu phục và khống chế Một Tàng Ngoa Bàng, đi đầu ổn định thế cục Tây Hạ.

Đợi đến thời cơ chín muồi, sẽ giúp Lý Thanh Lộ lên ngôi.

Và hắn tự nhiên có thể mượn cơ hội này để cướp đoạt Tây Hạ.

Tuy nhiên, sự nhạy bén và phối hợp của Lý Thu Thủy đã khiến hắn nảy sinh thêm vài ý tưởng.

Nữ nhân có năng lực rốt cuộc sẽ được hắn coi trọng hơn một chút.

So với Một Tàng Ngoa Bàng lão nam nhân này, Cố Hàn Uyên tự nhiên càng muốn chưởng khống Lý Thu Thủy, nữ nhân xinh đẹp như một cây đào mật này.

Vì vậy, hắn liền tạm thời sửa lại kế hoạch, để Lý Thu Thủy đi đoạt lấy Hổ Phù.

Lý Thu Thủy nghe vậy không phản đối, chỉ kỳ quái hỏi: Cố công tử cùng Đại Sư Tỷ quen biết nhau.

Trong lòng nàng không rõ sao lại có chút thất vọng, lo lắng Cố Hàn Uyên sau khi quen Vu Hành Vân sẽ không còn chỗ cho nàng chen chân.

Nhưng rất nhanh, lời của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng chuyển buồn thành vui.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta và Vân nhi còn chưa quen biết nhau.

Đôi mắt đẹp của Lý Thu Thủy lóe sáng, mỉm cười yểu điệu hỏi: Vậy Cố công tử có ý tưởng gì.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa ý cười nói: Ta hy vọng phu nhân và Thanh Lộ có thể phối hợp diễn một tuồng kịch.

Nói đến việc riêng, Cố Hàn Uyên nhất thời thay đổi xưng hô thành phu nhân.

Hắn cố ý thay đổi xưng hô, khiến Lý Thu Thủy khi nghe hai chữ phu nhân thì trong lòng chợt giật thót.

Ngay cả ý cười trong mắt Cố Hàn Uyên dưới cái nhìn của nàng cũng hiện lên vẻ thâm trường.

Nhất là khi nhìn Lý Thanh Lộ ngây thơ bên cạnh, càng có cảm giác thầm đưa tình ám muội.

Chỉ cần nghĩ đến Lý Thanh Lộ không chỉ đã là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, mà còn là cháu gái của nàng, trong lòng nàng liền không ngừng dâng lên cảm giác bất luân.

Vị trí huyệt đạo bị ngân châm quấn lấy khi chữa thương phía trước, lại như ảo giác nóng bỏng lên, thiêu đốt vành môi ngọc của nàng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, vui vẻ cười.

So với các cô gái khác, Lý Thu Thủy phải đối mặt với cảm giác hổ thẹn và bất luân rất nhiều.

Dù sao, các nữ tử có quan hệ huyết thống với nàng cũng không ít, không phải nữ nhi thì cũng là cháu gái.

Ngoài Lý Thanh Lộ trước mắt, bên ngoài hoàng thành còn có Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên đang chờ nàng.

Chẳng qua hiện nay còn chưa phải thời cơ để làm rõ.

Cố Hàn Uyên liền báo kế hoạch của hắn đối với Vu Hành Vân cho hai nàng.

Lý Thu Thủy thần sắc cổ quái, nhưng mang theo vẻ nóng lòng muốn thử, nói: Đại Sư Tỷ biết được chân tướng xong sẽ thẹn quá hóa giận chăng.

Kiểu kịch bản này, diễn một người Vu Hành Vân chẳng hay biết gì, khiến Lý Thu Thủy cảm thấy có chút thú vị.

Thuận tiện còn có thể báo thù việc nàng bị Vu Hành Vân chỉnh đốn thời gian gần đây.

Chỉ có Lý Thanh Lộ có chút khó xử nói: Liệu có hơi không tốt lắm chăng.

Nàng bây giờ đã đi đường vòng vượt qua, giành trước Vu Hành Vân, lại còn lừa gạt nàng về chân tướng, khó tránh khỏi có loại cảm giác áy náy.

Cố Hàn Uyên u u nói: Đây cũng coi như là một hình phạt nghiêm khắc đối với Vân nhi vì đã giấu giếm thân phận và tự ý bỏ trốn.

Trước đây, dù là hắn cố ý thả Vu Hành Vân đi, thế nhưng là một lô đỉnh, Vu Hành Vân lại mang đến cho hắn không ít phiền phức.

Nếu không phải sau đó có Hoàng Dung trấn an, hắn bây giờ ban đêm e rằng còn không thể ngủ được.

Lý Thu Thủy nhìn Cố Hàn Uyên với thần sắc như đang hồi tưởng, có chút chua xót nói: Cố công tử quả thật rất để tâm đến Đại Sư Tỷ đó.

Ngược lại, nàng lại cố ý ân cần dặn dò Lý Thanh Lộ: Thanh Lộ con về sau phải chú ý một chút, nếu đã trao thân thể rồi, đừng để Đại Sư Tỷ cướp mất người nam nhân con để tâm.

Đợi đến khi con bị hắn lạnh nhạt rồi hối hận e rằng đã không kịp nữa.

Lý Thanh Lộ nghe vậy, mặt đỏ ửng.

Xuất phát từ sự ngượng ngùng của thiếu nữ, nàng cứng miệng nói: Hoàng tổ mẫu, con đâu có trao thân thể.

Lý Thu Thủy thấy Lý Thanh Lộ còn không chịu thừa nhận, buồn cười trêu ghẹo: Thanh Lộ còn muốn gạt ta sao.

Lý Thanh Lộ thấy Lý Thu Thủy đã nhìn thấu mình hoàn toàn, nhất thời xấu hổ đến mức không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, liền giúp Lý Thanh Lộ giải vây.

Trước vẻ mặt càng lúc càng ngượng ngùng của Lý Thanh Lộ, hắn đưa tay ôm eo thon mềm của nàng, ôn hòa nói: Phu nhân yên tâm, ta sẽ thật lòng yêu thương Thanh Lộ.

Lý Thanh Lộ nghe Cố Hàn Uyên cam đoan với Lý Thu Thủy, trong lòng rất cảm động, không khỏi ghé sát thân thể nàng vào hắn hơn vài phần, mang lại cho Cố Hàn Uyên xúc cảm cực kỳ thoải mái.

Lý Thu Thủy nhìn ý cười hài lòng của Cố Hàn Uyên, trong lòng có chút chua xót.

Nàng vô thức cúi đầu nhìn thoáng qua, hồi tưởng lại lúc Cố Hàn Uyên chữa thương cho nàng, ánh mắt hắn thường dừng lại ở đâu.

Nàng lại âm thầm đắc ý: Thanh Lộ ngược lại là có chút tương tự với ta, bất quá so với ta thì còn kém xa.

Tâm trạng đắc ý này khiến Lý Thu Thủy hân hoan nói: Hy vọng Cố công tử nói được làm được.

Cố Hàn Uyên chưa kịp trả lời, Lý Thanh Lộ đã với vẻ mặt kiên định giành trước nói: Hoàng tổ mẫu, con tin tưởng Cố lãng.

Tuy nhiên, gương mặt ửng hồng của nàng lại hiện rõ vẻ không bình tĩnh.

Hiển nhiên là bởi vì lời yêu thương trong giọng Cố Hàn Uyên đã khiến nàng liên tưởng đến những điều khác, nên mới tràn đầy tự tin như vậy.

Lý Thu Thủy không phát hiện được tâm tư của Lý Thanh Lộ, thần sắc không khỏi cảm khái nói: Tuổi trẻ thật tốt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe sáng nhìn vẻ mặt ẩn chứa thất lạc của Lý Thu Thủy, khẽ cười khen: Phu nhân trông cũng rất trẻ trung và xinh đẹp.

Lý Thu Thủy nghe Cố Hàn Uyên tán thưởng, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Dù sao, vẻ đẹp của nàng chính là điều nàng tự hào nhất.

Đột nhiên nàng liên tưởng đến Vu Hành Vân hiện giờ còn đẹp hơn nàng, thậm chí còn có thể thanh xuân vĩnh trú.

Lòng không cam chịu khiến nàng không khỏi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, khẽ cắn môi mỏng, thần sắc u u nói: Bất quá cũng chỉ là vẻ ngoài giả dối mà thôi, ngay cả dung mạo này cũng không biết còn có thể duy trì được bao lâu.

Cố Hàn Uyên sao lại không biết hàm ý trong ánh mắt nàng.

Thuận thế tiếc nuối nói: Vẻ đẹp của phu nhân nếu không thể giữ được mãi mãi thì quả thực đáng tiếc.

Lý Thu Thủy nghe vậy, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng, dịu dàng hỏi: Cố công tử muốn truyền dạy thiếp thân Âm Dương Quyết sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi Vân nhi đã nói với phu nhân sao.

Lý Thu Thủy bất mãn bĩu môi nói: Đại Sư Tỷ đúng là đã nói, nhưng nàng ta không muốn dạy cho thiếp thân.

Trước đây, nàng đã cầu xin Vu Hành Vân không ít lần.

Thậm chí lần này Tây Hạ chọn rể sẽ đồng ý Vu Hành Vân mượn Lý Thanh Lộ thay mận đổi đào cũng là mang theo tâm tư thi ân báo đáp.

Bằng không, dù nàng không bị Vu Hành Vân khống chế, nhưng muốn quấy rối thì có gì khó khăn.

Còn như điều Lý Thu Thủy mong cầu tự nhiên là Âm Dương Quyết có thể giúp thanh xuân vĩnh trú.

Nhất là sau khi dung mạo bị hủy hoại nay đã khôi phục, lòng khao khát càng nặng hơn.

Cố Hàn Uyên cười nhạt nói: Muốn dạy phu nhân Âm Dương Quyết ngược lại cũng không phải là không thể được.

Lý Thu Thủy nghe vậy, hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi: Thật vậy chăng.

Chương 404

Cố công tử nhưng có điều kiện gì.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường quan sát Lý Thu Thủy một cái, khiến nàng không khỏi đỏ mặt, rồi mới thâm ý nói: Phu nhân về sau liền sẽ biết.

Lý Thu Thủy chứng kiến ánh mắt chứa đầy thâm ý kia của Cố Hàn Uyên, lại thêm quá trình chữa thương và những lời nói ẩn ý ám muội khi ở bên nhau, nàng mơ hồ có một loại suy đoán.

Chợt cảm thấy trong lòng cuồng loạn.

Nếu quả thực là điều kiện như nàng nghĩ, nghĩ đến tuổi của Cố Hàn Uyên, cùng với dung mạo anh tuấn và võ công tuyệt đỉnh của hắn, Lý Thu Thủy chỉ cảm thấy không những không lỗ lã mà ngược lại còn lời lớn.

Vừa có thể thỏa mãn sự động lòng của chính mình, lại còn có thể học được Âm Dương Quyết để thanh xuân vĩnh trú, càng là chiếm tiện nghi của đối thủ cũ Vu Hành Vân.

Lợi ích nhiều đến mức nàng hầu như không thể kìm nén sự rụt rè.

Nếu không phải bên cạnh còn có Lý Thanh Lộ ở đây, nàng đã chuẩn bị tự tiến cử lên giường.

Bất quá, sau khi tỉnh táo lại, Lý Thu Thủy lại cảm thấy kỳ vọng của mình dường như đạt được quá dễ dàng, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Dưới tâm trạng bồn chồn bất định, nhất thời nàng lại hoài nghi suy đoán của mình.

Dự cảm của Lý Thu Thủy đúng, chỉ là phương hướng sai.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không cự tuyệt một mỹ nhân đẳng cấp như nàng tự dâng tới cửa.

Một thành tựu như mỹ nhân ba hai mươi tuổi này càng khiến hắn không thể cự tuyệt.

Thế nhưng, cũng sẽ khiến Lý Thu Thủy cảm thấy hổ thẹn và bất luân khó tả.

Lý Thanh Lộ chỉ là một món khai vị mà thôi.

Lý Thu Thủy muốn khắc phục điều đó, muốn đạt được ước muốn, e rằng cũng không dễ dàng.

Lý Thu Thủy kiềm chế vạn mối tơ vò trong lòng, yểu điệu nói: Nếu Cố công tử hiện tại không muốn nói thì thôi.

Thiếp thân hay là trước mang Thanh Lộ đi tìm Đại Sư Tỷ vậy.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không phản đối, nhìn Lý Thu Thủy mang theo Lý Thanh Lộ lưu luyến không rời rời đi, rồi mới quay lại nhìn Diệp Nhị Nương vẫn đang đứng lặng lẽ trước mặt hắn.

Diệp Nhị Nương thấy Cố Hàn Uyên nhìn mình, hô hấp cứng lại, hạ mi thuận mắt nói: Cố công tử có gì phân phó.

Nàng toàn bộ quá trình đều bàng quan cuộc đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và hai nàng kia.

Dưới tình huống người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, nàng hiển nhiên đã nhìn thấu Cố Hàn Uyên không chỉ có được thân thể Lý Thanh Lộ, mà còn rất hứng thú với Lý Thu Thủy.

Thậm chí còn ôm ý đồ muốn tổ tôn đồng thu.

Loại quan hệ hỗn loạn này khiến Diệp Nhị Nương trong lòng vừa kỳ quái, đồng thời lại cảm thấy tim đập nhanh.

Ý muốn chiếm hữu mãnh liệt của Cố Hàn Uyên khiến nàng hoảng sợ.

Nàng liệu có thật sự thoát khỏi khổ hải được không.

Vì vậy, khi hai nàng rời đi, Cố Hàn Uyên gọi nàng, nàng lại càng cảm thấy hoảng sợ.

Thế nhưng, chờ mong nơi đáy lòng lại không thể ức chế dâng lên.

Mà Cố Hàn Uyên cũng đáp lại chờ mong của nàng.

Hắn khẽ cười, đưa tay nâng chiếc cằm sáng bóng của Diệp Nhị Nương.

Cẩn thận ngắm nghía một lát.

Vẻ ửng đỏ ngượng ngùng kia tạm thời không nói, sau khi loại bỏ vết sẹo, dung mạo trải qua vài lần dễ chịu càng trở nên xinh đẹp hơn.

Nét sầu khổ ẩn chứa trong thần sắc nàng lại càng khiến người khác muốn thay đổi vẻ mặt nàng.

Phong vận của thục nữ trưởng thành rốt cuộc không phải thiếu nữ ngây thơ có thể sánh bằng.

Hiển nhiên, Lý Thanh Lộ trong hầm băng không thể khiến Cố Hàn Uyên tận hứng.

Bây giờ Lý Thu Thủy, Lý Thanh Lộ và Vu Hành Vân đều đang bận rộn, trong thời gian ngắn không cần hắn đứng ra.

Mà hắn đã giải quyết xong đám người Mông Nguyên phiền toái nhất, vất vả luân phiên đại chiến với hai vị Lục Địa Thần Tiên.

Bây giờ muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút cũng không có gì là không được sao.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Diệp Nhị Nương, nàng làm rất tốt.

Diệp Nhị Nương nghe vậy, vô thức nghĩ tới hai chữ thưởng cho.

Gương mặt nàng đỏ bừng.

Hôm nay nàng không còn kiên quyết như trước.

Nhất thời có chút do dự không biết có nên thuận theo đáp ứng hay không.

Cố Hàn Uyên thấy Diệp Nhị Nương trầm mặc, thanh âm trở nên trầm thấp, ngữ khí u u nói: Chẳng lẽ là nàng không muốn thưởng rồi ư.

Diệp Nhị Nương nghe vậy, nhất thời giật mình.

Khi chữ muốn vô thức bật thốt lên, nàng suýt chút nữa xấu hổ và giận dữ muốn chết, hận không thể thời gian quay trở lại một khắc trước để tát mình hai cái.

Đáng tiếc, lời đã nói ra, hối hận cũng đã muộn.

Diệp Nhị Nương chợt cảm thấy dưới chân mất trọng tâm.

Sự kinh hoảng trong lòng chưa duy trì được bao lâu, liền một lần nữa bị Cố Hàn Uyên buông xuống.

Chứng kiến hắn tự tay thay drap giường bên cạnh mình, trong mắt Diệp Nhị Nương lóe lên một vệt hoảng loạn.

Nàng dự cảm khoảnh khắc thân bất do kỷ sắp đến.

Lời nói ôn hòa hiếm hoi của Cố Hàn Uyên khiến Diệp Nhị Nương không khỏi cảm thấy an tâm: Yên tâm, lần này là thưởng cho, không phải uy hiếp.

Sắc mặt đỏ thẫm của Diệp Nhị Nương tràn đầy phức tạp.

Quả thực như Cố Hàn Uyên nói, lần này rất khác biệt so với mấy lần trước.

Khiến nàng không nhịn được chủ động cẩn thận tỉ mỉ vệ sinh, ôn thuận hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo.

Ngữ khí nàng không khỏi hỏi: Ngươi liền không lo lắng ta có hài tử của ngươi sao.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Nàng không phải thích hài tử sao.

Hư Trúc quá xấu, ta tặng nàng một đứa thật đẹp, chẳng phải tốt hơn ư.

Trên thực tế, Diệp Nhị Nương chỉ là nghĩ quá nhiều.

Cố Hàn Uyên sẽ không lãng phí trên người nàng, cứ theo lẽ thường Luyện Tinh Hóa Khí.

Bất quá, phản ứng của Diệp Nhị Nương hôm nay cũng chứng minh PUA của hắn có hiệu quả rõ ràng, việc nàng quên Huyền Từ chỉ là vấn đề thời gian.

Trong tương lai, việc tặng cho Hư Trúc một món quà lớn cũng có thể dự kiến.

Diệp Nhị Nương nghe vậy, nhất thời động lòng.

Tuy nói mẫu không chê tử xấu, thế nhưng Hư Trúc quả thực trông tạm.

Lúc mới gặp mặt, vì quan hệ cốt nhục thân tình, nàng tự nhiên không để ý đến vấn đề tướng mạo.

Đồng thời, việc tìm lại được đứa con thất lạc cũng đã hóa giải không ít chấp niệm của Diệp Nhị Nương.

Sau khi bị ép chia lìa lần nữa, nàng liền không tự chủ mà nghĩ nhiều hơn một chút.

Diệp Nhị Nương vốn có dung mạo quá đỗi xinh đẹp, Huyền Từ cũng là một lão suất ca từ mi thiện mục.

Thế nhưng lại sinh ra Hư Trúc xấu đến mức gần như không ai muốn nhìn.

Rất khó không khiến người ta hoài nghi có phải khâu nào đó đã xảy ra chuyện không may, hay là Phật Tổ nghiêm phạt bọn họ.

Nhưng lại vì Hư Trúc mà bị ép bị Cố Hàn Uyên uy hiếp.

Tâm trạng khuất nhục lúc đó đến nay vẫn còn đọng lại đáy lòng.

Nay lại bị Cố Hàn Uyên đẩy đưa như vậy, khó tránh khỏi nảy sinh nhiều ý tưởng hơn.

Hơn nữa, những gì vừa trải qua cũng khiến nàng đối với Cố Hàn Uyên có không ít cái nhìn mới.

Lời từ chối nhất thời lại không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, cười nhạt.

Diệp Nhị Nương rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ si tình bị Huyền Từ lừa gạt.

Trong Thiên Long, nàng đã chọn tự tử vì Huyền Từ bỏ mình.

Chỉ cần khiến nàng quên được Huyền Từ, tầm quan trọng của Hư Trúc tất nhiên sẽ giảm xuống.

Cố Hàn Uyên tràn đầy chờ mong đối với những gì Hư Trúc sẽ phải đối mặt trong tương lai.

Cố Hàn Uyên giả vờ ôn nhu nhẹ vỗ về gò má Diệp Nhị Nương, ấm áp nói: Không muốn trả lời cũng không sao.

Chương 405

Cứ làm việc thật tốt cho ta, ta sẽ không làm khó nàng.

Tràng diện ôn tình này khiến Diệp Nhị Nương có chút động lòng, nhất là khi so sánh với ấn tượng cố hữu của nàng về Cố Hàn Uyên, sự tương phản càng mãnh liệt.

Ngữ khí thuận theo và nhu hòa mà nàng tự mình cũng thấy không thể tin nổi: Ta biết rồi.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, ôn hòa dặn dò: Nghỉ ngơi thật tốt, ta đi trước đây.

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng rời đi.

Diệp Nhị Nương là một nữ tử thành thục, sức chịu đựng mạnh hơn Lý Thanh Lộ rất nhiều.

Cố Hàn Uyên có chút tận hứng, tự nhiên cũng liền thần thanh khí sảng đứng dậy.

Mà Diệp Nhị Nương nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, thần sắc càng trở nên phức tạp.

Nàng lại dần dần không nhớ nổi đoạn thời gian tươi đẹp khi gặp gỡ Huyền Từ trước đây, dường như đã bị Cố Hàn Uyên cường thế bao trùm.

Nàng tự mình lẩm bẩm: Huyền Từ, ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ.

Khi Cố Hàn Uyên gặp lại Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân, trời đã sắp tối.

Các nàng đang chuẩn bị đi đến cửa cung.

Cố Hàn Uyên đã canh chuẩn thời gian để chặn các nàng lại.

Chủ yếu là để tránh Vu Hành Vân gặp phải người của 36 Động 72 Đảo, bằng không khó tránh khỏi sẽ bại lộ.

Lý Thu Thủy trước khi hội hợp với Vu Hành Vân cũng đã đeo lại khăn che mặt, tương tự là để tránh việc dung mạo mình đã khôi phục bị bại lộ.

Còn Lý Thanh Lộ thì sau khi chấp nhận sự áy náy của Vu Hành Vân vì đã không kịp thời đưa nàng ra khỏi hầm băng, đã trở lại hoàng cung, lợi dụng thân phận của mình để quản thúc những cung nữ và thái giám đang hỗn loạn kia.

Lý Thanh Lộ ung dung hoa quý, khi đối mặt với cung nữ và thái giám cũng rất có uy nghiêm, ngược lại là ngoài ý muốn có khả năng.

Vu Hành Vân có chút kinh ngạc khi Cố Hàn Uyên đến.

Nàng phản ứng rất nhanh, từ tay Lý Thu Thủy đoạt lấy Hổ Phù, như hiến vật quý mà đi đến trước mặt đưa cho Cố Hàn Uyên, cười yếu ớt giành công nói: Cố công tử, ta đã mang Hổ Phù đến rồi.

Vu Hành Vân với khuôn mặt thanh lệ tuyệt diễm kia, muốn tranh công lại giả vờ rụt rè, trông thật buồn cười.

Lý Thu Thủy ở phía sau bị cướp Hổ Phù, thấy thế càng trợn trắng mắt, âm thầm nói: Đại Sư Tỷ trước mặt Cố công tử và dáng vẻ thanh lãnh thường ngày quả là khác biệt một trời một vực.

Do những lần giao lưu trước, Lý Thu Thủy có thêm nhiều suy nghĩ khác.

Ánh mắt nàng lóe lên, cười duyên tiến lên bổ sung: Một Tàng Ngoa Bàng ngược lại là rất giỏi trốn tránh, lại còn giấu mình trong tẩm cung của một phi tử.

Nếu không phải thiếp thân tình cờ biết được giữa bọn họ có liên hệ, chỉ sợ cũng khó mà nghĩ tới.

Lời nói của Lý Thu Thủy nhất thời đã chia đi hơn nửa công lao của Vu Hành Vân.

Dù sao, trước khi Lý Thu Thủy tìm được nàng, Vu Hành Vân cũng chỉ như một con ruồi không đầu loạn xạ.

Nơi duy nhất nàng thật sự xuất lực, e rằng chỉ là dùng Sinh Tử Phù bức bách Một Tàng Ngoa Bàng giao ra Hổ Phù.

Nhưng việc này lại không thể nói thẳng, bằng không chẳng phải là chưa đánh đã khai.

Khi hai người tìm được Một Tàng Ngoa Bàng còn xảy ra một màn hài hước nhỏ.

Một Tàng Ngoa Bàng, tay cầm Hổ Phù Cấm quân, biết tin Mông Nguyên đã rút lui, tự cho là đã nắm chắc phần thắng.

Hắn thấy Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân tìm đến cửa, liền hết lời khen hai nàng thông minh, tự nhận sẽ trở thành tân Hoàng đế Tây Hạ.

Hắn dương dương tự đắc muốn hai nàng làm phi tử của mình.

Vu Hành Vân nhất thời mặt đen sầm.

Nàng tâm tâm niệm niệm đều là Cố Hàn Uyên, sao lại để ý đến Một Tàng Ngoa Bàng.

Đồng thời, trong lòng nàng sớm đã có quyết định.

Sau khi thay mận đổi đào thành hôn cùng Cố Hàn Uyên, hoàn toàn trao mình cho hắn, nàng liền muốn lặng lẽ rời đi.

Nàng vẫn không có dũng khí dùng thân phận thật để đối mặt với Cố Hàn Uyên, sợ hãi khi chứng kiến ánh mắt trách cứ và thất vọng của hắn.

Vu Hành Vân bây giờ có sự thay đổi lớn so với tính tình ngạo kiều khi phản lão hoàn đồng.

Phần lớn thời gian nàng thậm chí có vẻ hơi hèn mọn, cũng chính là do áy náy với Cố Hàn Uyên.

Để bù đắp sự áy náy của mình, và cũng để bù đắp sự hổ thẹn đối với Lý Thu Thủy, nàng có ý định để Lý Thu Thủy lấp vào khoảng trống của mình sau khi nàng rời đi.

Còn như vấn đề dung mạo và tuổi tác của Lý Thu Thủy, nàng tin rằng Cố Hàn Uyên sẽ giải quyết.

Trong lòng thiếu nữ cây già mầm mới nảy mầm của Vu Hành Vân, trên đời này không có nam nhân nào có thể sánh bằng Cố Hàn Uyên.

Có thể trở thành nữ nhân của hắn càng là một chuyện may mắn.

Nàng mang theo tâm tư muốn tốt cho Lý Thu Thủy, tự ý đóng lên nhãn hiệu nữ nhân của Cố Hàn Uyên cho nàng.

Còn như ý tưởng của Lý Thu Thủy, Vu Hành Vân có thể không lưu tâm.

Vì vậy, nghe được Một Tàng Ngoa Bàng mời hai nàng trở thành phi tử của hắn, tương đương với việc tát vào mặt Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Vu Hành Vân sao có thể nhẫn nhịn.

Nàng trực tiếp ban cho Một Tàng Ngoa Bàng một bộ Sinh Tử Phù hoàn chỉnh.

Những người của 36 Động 72 Đảo trên thân đa số chỉ có ba đạo Sinh Tử Phù cũng đã bị hành hạ đến sống không bằng chết.

Huống hồ là Một Tàng Ngoa Bàng đã trúng một bộ Sinh Tử Phù hoàn chỉnh.

Không đến một khắc, hắn liền tự cào cấu mình đến máu thịt be bét.

Dù có xuất ra Hổ Phù cầu xin tha thứ, hắn cũng chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của Vu Hành Vân, cho đến khi tự cào cấu mà chết.

Lý Thu Thủy thấy vậy, có sự nhận thức sâu sắc hơn về Vu Hành Vân hôm nay.

Trong lòng nàng chứa chan đều là Cố Hàn Uyên.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến Cố Hàn Uyên đều có thể kích thích nàng tột độ.

Quan hệ giữa hai người bây giờ tuy đã chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng tâm lý tranh đấu thắng bại bao nhiêu năm như vậy quả nhiên không dễ dàng gì mà quên đi.

Vu Hành Vân lườm Lý Thu Thủy một cái đầy ẩn ý.

Lý Thu Thủy cũng đáp lại bằng ánh mắt dương dương tự đắc.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn cuộc tranh đấu gay gắt giữa hai nàng, thần sắc ôn hòa khen ngợi Vu Hành Vân: Quận chúa làm rất tốt.

Vu Hành Vân nghe được Cố Hàn Uyên khen ngợi, nhất thời chuyển giận thành vui.

Gương mặt thanh lệ tuyệt luân của nàng cười tươi như hoa, ngay cả nốt chu sa giữa hàng mày cũng dường như sống động thêm vài phần.

Đó không phải là cảm giác bị dỗ dành như một cô bé khi nàng phản lão hoàn đồng, mà là tâm trạng chân chính khi đang yêu, tràn đầy tình cảm như một thiếu nữ.

Vô luận làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn, vô luận quá trình bao nhiêu khổ cực, vô luận kết cục có ra sao, chỉ một câu khẳng định, một câu ca ngợi, một câu quan tâm ân cần thăm hỏi cũng đủ khiến nàng xúc động.

Đôi mắt đẹp mát lạnh của Vu Hành Vân hiện lên ánh quang động lòng người, hơi ngượng ngùng cười yếu ớt nói: Thiếp thân chỉ làm một vài chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, làm sao có thể sánh với Cố công tử vất vả như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong lòng cũng khó tránh khỏi vài phần kỳ quái.

Muốn nói vất vả thì quả thực cũng vất vả, đại chiến với hai vị Lục Địa Thần Tiên đúng là tốn không ít công sức.

Thế nhưng sau đó, việc đại chiến riêng biệt với ba nữ Thủy Nhu Tinh, Lý Thanh Lộ, Diệp Nhị Nương lại có vẻ hơi không xứng với tiếng vất vả kia của Vu Hành Vân.

Tuy nói cũng là xuất lực, Cố Hàn Uyên đè nén tâm tư kỳ quái xuống, ấm áp nói: Có Hổ Phù trong tay, phần còn lại cứ giao cho ta đi.

Quận chúa cứ trở về Thanh Phượng Các chờ tin tức là được.

Vu Hành Vân nghe vậy, sững sờ.

Vừa rồi nàng đã bị Cố Hàn Uyên phân phó đi một lần, bây giờ lại muốn chia xa.

Nàng làm sao có thể cam lòng.

Nhớ lại cách nũng nịu khi giả làm cô bé trước đây, nàng hơi ngước trán, điềm đạm đáng yêu nói: Ta không thể đi cùng Cố công tử sao.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, hô hấp cũng không khỏi cứng lại.

Trước đây, dáng vẻ phấn điêu ngọc trác của Vu Hành Vân đã khiến hắn khó có thể cự tuyệt.

Bây giờ khi đã trưởng thành với vẻ thanh lệ tuyệt luân mà còn làm nũng như vậy, khiến người ta tâm thần đều muốn hoảng hốt.

Ngay cả Lý Thu Thủy bên cạnh cũng thất thần một khắc, thầm nghĩ trong lòng: Trước đây Đại Sư Tỷ mà có ngón này, nàng còn tranh giành Vô Nhai Tử làm gì nữa.

Cũng may Cố Hàn Uyên lý trí vẫn còn, hồi phục tinh thần lại nghiêm nghị nói: Hoàng cung đang hỗn loạn tưng bừng, vẫn cần Quận chúa vào trấn an.

Vu Hành Vân do dự nói: Nhưng mà.

Việc trấn an hoàng cung đã có Lý Thanh Lộ thật đang làm, nàng quận chúa giả mạo này thì có ích lợi gì.

Nàng càng không muốn rời đi.

Bây giờ Lý Thu Thủy trong chuyện của Vu Hành Vân, là đứng cùng phe với Cố Hàn Uyên.

Thấy vậy, nàng nén cười, ra sức trợ công nói: Thanh Lộ nếu như lo lắng.

Thiếp thân cùng Cố công tử đi một chuyến chính là.

Vu Hành Vân thầm bực mình lườm Lý Thu Thủy một cái, nhưng lại không tìm được lý do thích hợp để ở lại.

Do dự nửa ngày, nàng đành ủy khuất nói: Cái kia. vậy làm ơn hoàng tổ mẫu.

Vu Hành Vân chỉ cảm thấy mình thua thiệt lớn, không chỉ không thể ở bên cạnh Cố Hàn Uyên, mà còn bị Lý Thu Thủy vội vã gọi là Hoàng tổ mẫu một tiếng.

Lý Thu Thủy nghe vậy, suýt nữa cười vang thành tiếng, chiếm tiện nghi của Vu Hành Vân.

Giọng nàng mang đầy thâm ý, cười duyên nói: Yên tâm đi, thiếp thân nhất định sẽ mang Tôn Nữ Tế của nàng về bên bảo bối tôn nữ của nàng một cách hoàn hảo.

Vu Hành Vân nghe Lý Thu Thủy ẩn ý trêu chọc, sắp tức đến chết.

Chương 406

Bây giờ là lúc tranh sáng tranh tối sao.

Suýt nữa nàng còn định tìm cơ hội đẩy Lý Thu Thủy lên giường Cố Hàn Uyên.

Sư muội này của nàng quả nhiên vẫn đáng ghét như vậy.

Đáng tiếc, trước mặt Cố Hàn Uyên, nàng vẫn phải giả vờ một bộ dáng thục nữ nhu nhược.

Cũng không thể vì chuyện này mà tức giận, càng không thể vì thế mà chửi bới Lý Thu Thủy.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân biến sắc từng trận, cố gắng kiềm chế tâm tình muốn mắng người, khiến nét mặt nàng càng thêm cổ quái, khóe miệng đều hơi co quắp.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dạng thiếu nữ của Vu Hành Vân, trêu ghẹo nha đầu kiêu ngạo này quả nhiên thú vị.

Đáy mắt hắn không tự chủ mang theo vài phần nụ cười nhẹ nhõm, đó không phải là sự dịu dàng ân ái mà hắn dành cho Hoàng Dung.

Vu Hành Vân luôn có thể mang lại cho hắn sự tự tại và thư thái.

Nghĩ như vậy, ánh mắt hắn nhìn Vu Hành Vân không tự chủ lại nhu hòa thêm vài phần.

Vu Hành Vân cực kỳ mẫn cảm với ánh mắt của Cố Hàn Uyên, nhận thấy hắn đang nhìn mình chằm chằm, cứ tưởng mình đã sơ hở chỗ nào.

Dù sao phản ứng vừa rồi của nàng quả thật có chút quá khích.

Nàng cúi thấp trán, nhất thời trong lòng có chút bối rối.

Ngón tay ngọc nhỏ dài không khỏi căng thẳng nắm lấy ống tay áo, muốn nói gì đó nhưng lại không dám tùy tiện mở miệng, cả người hiện ra vẻ luống cuống tay chân.

Thấy Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối không mở miệng, nàng càng thêm tâm thần bất định bất an, trong lòng lại thầm mắng Lý Thu Thủy vài câu.

Sự trầm mặc như vậy khiến Vu Hành Vân khó có thể chịu đựng được.

Nàng cẩn thận từng li từng tí khẽ nâng đôi mắt đẹp, liền thấy được ánh mắt nhu hòa khiến nàng cảm thấy đặc biệt quen thuộc của Cố Hàn Uyên.

Đó là ánh mắt quen thuộc nhất thường xuyên lộ ra khi trước đây, lúc nàng còn mang thân hình bé gái, Cố Hàn Uyên ôm nàng vào lòng như ôm gối ôm, nhẹ nhàng vỗ về đầu nhỏ và tấm lưng kiều tiểu của nàng.

Ánh mắt quen thuộc đó nhất thời làm Vu Hành Vân xúc động.

Đôi mắt đẹp mát lạnh hơi thất thần, không hiểu sao liền có chút cảm giác muốn rơi lệ.

Nàng thực sự quá nhớ Cố Hàn Uyên, khao khát được Cố Hàn Uyên ôm chặt vào lòng, trong hơi thở ấm áp và an tâm mà an nhiên đi vào giấc ngủ, không cần phải suy nghĩ các loại chuyện phiền lòng, bởi vì sư tôn yêu thương nhất của nàng sẽ vì nàng che gió che mưa.

Nàng biết bao muốn bây giờ liền lao vào lòng Cố Hàn Uyên mà giãi bày hết thảy, làm nũng nhận lỗi với hắn.

Mặc dù giống như trước đây, lại bị hắn lôi người tới đặt trên đùi quất một trận làm hình phạt cũng vui vẻ chịu đựng, chỉ cần trong mắt hắn không có ghét bỏ và thất vọng, vô luận như thế nào trừng phạt cũng không quan hệ.

Nhưng mà, Vu Hành Vân vẫn thiếu chút dũng khí như vậy, cứ thế mà lướt qua kết quả tốt nhất.

Nàng hơi nghiêng người, tránh để Cố Hàn Uyên chú ý tới khóe mắt ướt át của mình, rồi hạ giọng nói: Ta biết rồi.

Cố công tử xin chú ý an toàn, ta sẽ ở Thanh Phượng Các chờ ngươi trở về.

Dứt lời, nàng liền kéo theo nỗi lòng phức tạp xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô độc của Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên trong lòng thở dài: Nha đầu kia luôn có thể dùng sự đơn thuần của mình mà chọc người đau lòng.

Lý Thu Thủy bên cạnh cũng có chút không đành lòng nói: Cố công tử, hay là thôi đi.

Đại Sư Tỷ bộ dáng kia, thiếp thân nhìn đều cảm thấy khó chịu.

Sau khi Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân hòa giải, tuy vẫn tồn tại các loại tâm lý cạnh tranh, hàng ngày cũng khẩu chiến như chém giết, thế nhưng Lý Thu Thủy cũng nhớ lại nhiều hơn ký ức Vu Hành Vân chăm sóc nàng lúc còn bé, đúng là tỷ cả như mẹ.

So với Tiêu Dao Tử không thể nào điều chỉnh, Vu Hành Vân lúc đó đối với nàng đã tận chức trách của một người mẹ.

Lý Thu Thủy cũng là ở trong sự yêu thương và sủng nịch của Vu Hành Vân mà dần dần trưởng thành.

Không còn bị tình cảm đối với Vô Nhai Tử che lấp hai mắt sau đó, Lý Thu Thủy cũng càng phát ra lưu ý tới Vu Hành Vân.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút phiêu hốt, trong giọng nói mang theo một vẻ cô tịch khó tả: Đây là bài học ta dành cho Vân nhi.

Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề, chỉ biết khiến vấn đề theo sau.

Không có dũng khí chưa từng có từ trước đến nay, nàng sớm muộn sẽ bị ta bỏ lại phía sau.

Cố Hàn Uyên đối với Vu Hành Vân kỳ vọng rất cao.

Tuy ngay từ đầu chỉ coi nàng là lô đỉnh, thế nhưng tư chất của Vu Hành Vân quả thật có tư cách sóng vai cùng hắn.

Trên con đường trường sinh, cô độc đi về phía trước cũng không phải là chuyện khoái trá.

Lý Thu Thủy nghe vậy, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Nàng hiểu rõ một sự thật, trong mắt Cố Hàn Uyên, nàng có lẽ vĩnh viễn cũng không sánh bằng địa vị của Vu Hành Vân.

Có thể tiểu thắng một trận, nhưng không biết có thắng được đến cuối cùng hay không.

Lý Thu Thủy vừa thất lạc lại đố kỵ.

Đối mặt Vu Hành Vân, cảm giác ưu việt trước đây khi cướp Vô Nhai Tử đã không còn sót lại chút gì.

Khi Cố Hàn Uyên xuất hiện trước mặt hai người, tất cả đều lại bắt đầu.

Lý Thu Thủy nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, mỗi đường nét đều giống như được điêu khắc tỉ mỉ.

Nghĩ đến lúc chữa thương bị cặp mắt nóng rực kia quét qua mà rung động, tim nàng nhất thời nóng lên, ánh mắt phục hồi lại kiên định: Đại Sư Tỷ, tiểu muội có thể sẽ không dễ dàng chịu thua.

Lý Thu Thủy trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, vặn vẹo vòng eo tinh tế yểu điệu tiến lên, cười duyên nói: Đã như vậy, cũng không thể để Đại Sư Tỷ đợi lâu.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Thu Thủy cố ý triển lộ mị lực tư thái, trong mắt lóe lên ý cười vui thích, khẽ cười nói: Phu nhân nói rất đúng, nên đi thu thập tàn cục.

Dứt lời, hắn liền chủ động ôm lấy vòng eo cố ý cường điệu của Lý Thu Thủy.

Giữa ngón tay truyền đến xúc cảm mỹ hảo, tinh tế yểu điệu nhưng vẫn mang theo một điểm đẫy đà vừa đúng, làm cho ngón tay của mình có thể tiếp xúc càng thêm trọn vẹn.

Vóc người mê người đó, không một chỗ nào không biểu lộ nữ nhân vị của nàng.

Lại thêm khuôn mặt tươi cười phong tình vạn chủng, quyến rũ tự nhiên kia, bỏ qua những phương diện khác không nói, chỉ riêng về mị lực nữ tính, Lý Thu Thủy đúng là một cực phẩm nữ tử.

Lý Thu Thủy chỉ cảm thấy bên hông nóng lên, bàn tay lửa nóng kia dường như nắm lấy trái tim nàng, trong mũi đều là khí tức nam nhi dễ ngửi, chọc cho khuôn mặt tươi cười của nàng hiện lên một vệt phi hồng.

Nàng không khỏi khép lại hai chân tròn trịa.

Còn chưa chờ nàng có nhiều phản ứng hơn, đã bị hình ảnh nhanh chóng xẹt qua trước mắt làm kinh ngạc.

Cùng với những người đứng xem khác biệt, khi được Cố Hàn Uyên mang theo mới biết khinh công của hắn mạnh đến mức nào.

Lý Thu Thủy người mang Lăng Ba Vi Bộ, khinh công đã là hiếm có trong thiên hạ, nhưng so với Cố Hàn Uyên lại ngay cả da lông cũng không đuổi kịp.

Lý Thu Thủy phát giác trên người Cố Hàn Uyên luôn có những chỗ hơn người đáng giá để đào sâu, khóe môi nàng không khỏi cong lên một độ cung động nhân, thầm nghĩ trong lòng: Thực sự là càng phát ra khiến người tâm động nữa nha.

Lý Thu Thủy suy nghĩ miên man nhưng không thoát khỏi ánh mắt của Cố Hàn Uyên, trong lòng vui mừng càng sâu, bước chân cũng nhanh thêm mấy phần.

Đại chiến cửa cung thảm liệt vẫn duy trì liên tục cho đến bây giờ.

Bởi vì Một Tàng Ngoa Bàng trốn trong thâm cung, trong tay Hổ Phù không truyền ra hiệu lệnh, các nơi còn lại của hoàng cung Cấm Quân không cách nào đến đây trợ giúp.

Cấm Quân hoàng cung nguyên bản thủ vệ ở cửa cung sớm đã thương vong hầu như không còn, cửa cung cũng đã bị Thiết Phù Đồ công phá.

Đám người 36 Động 72 Đảo đang dựa vào địa hình phức tạp trong hoàng cung mà dây dưa với Thiết Phù Đồ.

Bất quá, số lượng của bọn họ đã giảm mạnh, chỉ còn không đến ngàn người vẫn còn đang ra sức trì hoãn bước chân của Thiết Phù Đồ.

Theo lý mà nói, ô hợp chi chúng 36 Động 72 Đảo đã sớm nên bỏ chạy khi thương vong thảm trọng.

Bọn họ chỉ là bị chấn nhiếp bởi uy thế của Cố Hàn Uyên và uy hiếp của Sinh Tử Phù mới kiên trì cầm chân Thiết Phù Đồ.

Người giang hồ bình thường đối mặt Trọng Kỵ Binh chính là châu chấu đá xe.

Lần tổn thất lớn nhất của 36 Động 72 Đảo chính là một lần xung phong của Thiết Phù Đồ sau khi cửa cung bị công phá, bị một đường nghiền ép mà qua, thương vong quá nửa.

Vốn là người của 36 Động 72 Đảo vào lúc này nên rút lui, thế nhưng Cố Hàn Uyên khi an bài bọn họ đã vẽ một cái bánh mì rất lớn.

Chỉ cần có thể trì hoãn Thiết Phù Đồ đến khi hắn hiện thân, sau đó liền cho bọn hắn trừ bỏ Sinh Tử Phù.

Đối mặt sự tự do có thể chạm tay đến, mọi người 36 Động 72 Đảo mới ôm lấy quyết tử chi tâm cản lại Thiết Phù Đồ.

Bất quá, sau khi tiến vào chiến đấu trên đường phố hoàng cung, các loại thủ đoạn quỷ dị của 36 Động 72 Đảo ngược lại phát huy tác dụng.

Không chỉ thương vong giảm bớt, bước chân của Thiết Phù Đồ cũng bị vấp váp.

Dã Lợi huynh đệ lúc này lo lắng không ngớt, thủ hạ Thiết Phù Đồ của bọn hắn cũng đã thương vong quá nửa.

Khả năng bay liền chặng của Trọng Kỵ Binh vẫn là một vấn đề.

Để có đủ thể lực duy trì liên tục chiến đấu, sau khi vượt qua cửa cung, kỵ binh Thiết Phù Đồ bất đắc dĩ tháo xuống Trọng Giáp.

Cũng chính bởi vì vậy, người của 36 Động 72 Đảo mới có thể vẫn gây sát thương cho Thiết Phù Đồ.

Còn như mặc lại Trọng Giáp, không nói độ khó tự mình mặc vào trọng giáp, mà chỉ nói địa hình phức tạp trong hoàng cung cũng không thích hợp Trọng Kỵ Binh tiến công.

Bọn họ cũng không nghĩ đến người 36 Động 72 Đảo lại ngoan cường đến vậy.

Thế nhưng chuyện đến nước này cũng không do bọn họ bỏ qua.

Phía trước Lý Ninh lệnh ca mang đến tin tức Mông Nguyên lui bước, Dã Lợi huynh đệ có lòng muốn đầu hàng, lại lo lắng sau đó sẽ bị thanh toán.

Lúc này Lý Ninh lệnh ca bị một mũi ám tiễn bắn trúng yết hầu, mất mạng tại chỗ.

Chính là sát thủ Thiên Võng do Cố Hàn Uyên an bài.

Chỉ cần Dã Lợi huynh đệ có ý định đầu hàng, liền đối với Lý Ninh lệnh ca xuất thủ.

Quả nhiên, Dã Lợi huynh đệ thấy lợi thế lớn nhất, Thái Tử Lý Ninh lệnh ca bỏ mình, nhất thời cũng đã tắt ý định đầu hàng, quyết định thẳng thắn đánh hạ hoàng cung tự lập làm đế.

Người Tây Hạ Đảng Hạng và các dân tộc trên thảo nguyên giống nhau sùng bái cường giả.

Nếu Dã Lợi huynh đệ dẹp xong hoàng cung, hiển lộ vũ lực, lại thêm sự ủng hộ của các bộ lạc do bọn họ làm chủ, chưa chắc đã không thể ngồi vững vàng Hoàng Vị.

Vì vậy, họ còn lâm thời triệu tập hơn một nghìn danh tộc nhân trong bộ lạc của mình làm trợ lực.

Địa vị của Dã Lợi huynh đệ bắt nguồn từ thực lực bộ lạc.

Bọn họ sẽ không đau lòng vì thương vong của binh sĩ Tây Hạ, thế nhưng thương vong của trai tráng khỏe mạnh trong bộ lạc lại chân chính làm tổn thất lợi ích.

Có thể thấy được bọn họ đã quyết định dốc toàn lực.

Nói ngắn gọn, việc song phương đánh lưỡng bại câu thương đều là do Cố Hàn Uyên một tay thao túng mà ra.

Không chỉ là để kéo dài thời gian cho hắn hành động, càng là để tiêu giảm số lượng của cả hai bên.

Tất cả nhân viên trọng giáp Thiết Phù Đồ là khối xương cứng, Cố

Hàn Uyên không có hứng thú gặm cứng.

Số lượng người 36 Động 72 Đảo cũng vô cùng đông đảo, mượn cơ hội gầy thân cũng dễ dàng hơn cho việc chưởng khống.

Ô Lão Đại lúc này máu me đầy mặt, trên cánh tay còn có vết thương thịt nát xương tan, là do Thiết Phù Đồ xung phong lúc trước để lại.

Hắn vẫn nhìn đám người thương vong thảm trọng, có chút tuyệt vọng nói: Chúng ta lui lại đi.

Hắn so với những người khác nhạy cảm hơn, cũng càng tự biết mình.

Chương 407

Từ đầu đến cuối cũng không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ dễ dàng cho bọn hắn trừ bỏ Sinh Tử Phù.

Chẳng qua là nếu không nghe theo mệnh lệnh của Cố Hàn Uyên, sau này không có Sinh Tử Phù giải dược, sớm muộn cũng là kết quả thống khổ mà chết, nên mới không thể không thành thật nghe lệnh.

Bây giờ bọn họ đã tận lực, mà bóng hình Cố Hàn Uyên vẫn không thấy.

Đánh tiếp nữa liền là kết quả toàn quân bị diệt.

Ô Lão Đại không xa cầu Cố Hàn Uyên cho bọn hắn trừ bỏ Sinh Tử Phù, chỉ hy vọng Cố Hàn Uyên có thể xem ở việc bọn họ không có công lao cũng có khổ lao phân thượng, ban cho giải dược áp chế Sinh Tử Phù phát tác.

Nhưng mà, những Động Chủ, Đảo Chủ còn lại lại bị cái bánh vẽ trừ bỏ Sinh Tử Phù làm cho mê hoặc.

Cái kia lòng tham đang nơi đây chớm thấy sóng cả liền ngã quai chèo, dồn dập nói khích: Kiên trì một hồi nữa, không chừng Cố công tử sẽ chạy đến.

Chúng ta không thể buông tha.

Chính là, ta cũng không muốn tiếp tục chịu đựng Sinh Tử Phù đau khổ nữa.

Cố công tử trạch tâm nhân hậu, nhất định sẽ hết lòng tuân thủ cam kết.

Đủ loại lời lẽ đặt hy vọng vào nhân phẩm của Cố Hàn Uyên liên tiếp xuất hiện.

Chỉ có thể nói bọn họ căn bản không hiểu rõ chân chính Cố Hàn Uyên.

Ô Lão Đại thấy thế không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ hăng hái thừa dũng cảm tiếp tục chiến đấu.

Bất quá, trải qua Ô Lão Đại nói vậy, không ít người trong lòng cũng nổi lên sự nghi ngờ, nhuệ khí suy giảm, sức chống lại nhất thời yếu vài phần.

Dã Lợi huynh đệ thấy thế đại hỉ.

Hơn ngàn tộc nhân thủ hạ cùng mấy trăm Thiết Phù Đồ chủ lực mượn cơ hội lại là đẩy tới một đoạn lớn.

Đi lên trước nữa liền muốn đạt đến tiền điện hoàng cung.

Nơi đó quảng trường địa hình trống trải.

Một khi để cho bọn họ đánh tới nơi đó, người 36 Động 72 Đảo khả năng liền lại cũng ngăn không được.

Ô Lão Đại mấy người cũng là thần sắc biến đổi.

Tại địa hình trống trải, bọn họ sẽ có kết cục như thế nào đã sớm biết.

Nào dám để Dã Lợi huynh đệ tiến lên.

Bất quá có Thiết Phù Đồ khai đạo, người 36 Động 72 Đảo vẫn không cách nào ngăn lại.

Trong đầu đều lóe lên hai chữ Xong rồi.

Dã Lợi huynh đệ cái kia tâm tình thấp thỏm rốt cuộc buông xuống.

Đang mừng rỡ, từ xa truyền đến một trận tiếng chân người chỉnh tề như sấm động.

Dã Lợi Ngộ Khất nhìn về phía xa xa, khó có thể tin lẩm bẩm nói:

Hoàng cung Cấm Quân.

Làm sao có khả năng lúc này chạy tới.

Dã Lợi Vượng Vinh cũng là thần tình kinh ngạc.

Hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấu sự thất vọng.

Nếu Cấm Quân hoàng cung đúng lúc chạy tới, vậy ý tưởng của bọn họ muốn giành trước đánh hạ hoàng cung tự nhiên tùy theo phá sản.

Dã Lợi Vượng Vinh lẩm bẩm nói: Chẳng lẽ là Một Tàng Ngoa Bàng.

Hai người đều cho rằng Một Tàng Ngoa Bàng muốn làm Hoàng Tước.

Mà Một Tàng Ngoa Bàng cũng quả thật có tính toán như vậy, cho nên mới phân tán Cấm Quân hoàng cung ở các nơi, tạo cho Dã Lợi huynh đệ biểu hiện giả dối là có thể đánh hạ hoàng cung.

Chỉ bất quá Một Tàng Ngoa Bàng chưa xuất sư đã chết, bị Vu Hành Vân dùng Sinh Tử Phù dằn vặt mà chết.

Người 36 Động 72 Đảo nhìn thấy đại lượng Cấm Quân hoàng cung đến đây, không biết là địch hay bạn, tâm tình đều có chút tâm thần bất định.

Vẫn là Ô Lão Đại mắt sắc, từ xa đã thấy được thân ảnh quen thuộc, mừng rỡ như điên hô: Là Cố công tử.

Bất quá thần sắc của hắn lại mang theo một điểm cổ quái.

Đám người không hẹn mà cùng nhìn lại, biểu tình nhất thời cùng Ô Lão Đại không sai biệt, mừng rỡ bên trong mang theo cổ quái.

Nguyên lai đi ở đằng trước chính là một con ngựa cao lớn, trên lưng ngựa cưỡi một gã bạch y nhẹ nhàng, tuấn lãng nam tử.

Hình tượng quý công tử kia và chiến trường túc sát trước mắt không hợp nhau.

Nhưng mà, càng thêm không hợp chính là, trong ngực hắn còn ôm ngang một gã nữ tử, nhìn không cần yểu điệu kia thân hình, liền vô ý thức sẽ bị cho rằng là tuyệt đỉnh mỹ nữ.

Trên lưng ngựa hai người tự nhiên là Cố Hàn Uyên và Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy vẫn như cũ mang khăn che mặt lụa trắng, chỉ bất quá bây giờ lại có thể mơ hồ thấy màu đỏ ửng dưới khăn che mặt.

Nàng trong lòng Cố Hàn Uyên bị đâm chọc đến càng phát ra hoảng hốt, mị nhãn như tơ run giọng nói: Cố công tử, đã đến nơi rồi.

Cấm Quân hoàng cung Tây Hạ vốn là sản phẩm do Lý Nguyên Hạo dùng để tăng cường tập quyền.

Không có tướng lĩnh cầm binh chân chính, vì vậy Cấm Quân hoàng cung chỉ nhận Hổ Phù không nhận người.

Mà Hổ Phù vẫn luôn nắm giữ trong tay Lý Nguyên Hạo.

Cho đến khi Lý Nguyên Hạo cướp đi Hoa Giải Ngữ giả mạo Thái Tử Phi, thuận tiện nảy sinh tâm tư phế thái tử.

Nhưng mà, Lý Nguyên Hạo ngu ngốc đã làm một thao tác khiến người ta hít thở không thông.

Rõ ràng đã cướp Thái Tử Phi, lại không muốn mang tiếng phế thái tử vì Thái Tử Phi.

Đã là phụ nữ lẳng lơ mà còn muốn lập đền thờ.

Để bảo toàn cái danh tiếng ước bằng không kia, hắn đã bắt quốc tướng Một Tàng Ngoa Bàng gánh tội.

Truyền ra tin tức muốn phế bỏ Hoàng Hậu mẹ đẻ của Lý Ninh lệnh ca, đồng thời lập nghĩa muội của Một Tàng Ngoa Bàng là Lý Thu Thủy làm Hoàng Hậu.

Kích động Lý Ninh lệnh ca bí quá hoá liều, lại cho Một Tàng Ngoa Bàng Cấm Quân Hổ Phù, cuối cùng để Một Tàng Ngoa Bàng bắt Lý Ninh lệnh ca xử tử, tạo thành một bộ biểu hiện giả dối về đấu tranh quyền lực.

Sau đó đem trách nhiệm của mình phủi sạch sẽ.

Đáng tiếc kế hoạch xảy ra chuyện không may.

Lý Ninh lệnh ca câu được Mông Nguyên, Hoa Giải Ngữ giả trang Thái Tử Phi cũng giết chết Lý Nguyên Hạo.

Hổ Phù cứ như vậy rơi vào tay Một Tàng Ngoa Bàng.

Vì vậy, quá trình Cố Hàn Uyên mang theo Lý Thu Thủy dùng Hổ Phù triệu tập Cấm Quân hoàng cung cực kỳ thuận lợi, thậm chí đều không nghi ngờ thân phận của Cố Hàn Uyên.

Huống hồ Cố Hàn Uyên là chuẩn bị mang theo bọn họ đi bình định, càng thêm sẽ không phản đối.

Mang theo đại đội nhân mã tiến lên tự nhiên không nhanh bằng Cố Hàn Uyên tự mình dùng khinh công đi đường.

Thế nhưng hắn càng thêm không muốn đần độn chờ đợi chậm rãi theo sau.

Vì vậy liền tìm tới một con ngựa, cũng không lưu ý cái nhìn của Cấm Quân phía sau, ôm ngang Lý Thu Thủy thả người nhảy lên ngựa.

Lý Thu Thủy tất nhiên là muốn cự tuyệt.

Nếu như chỉ là một trước một sau ngồi chung một thớt ngựa thì cũng thôi, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại dùng tư thế ôm công chúa như ôm tiểu cô nương.

Ở trước mặt nhiều người như vậy lộ ra tư thái như vậy thật sự quá mức mất mặt.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên đã ôm được ôn hương nhuyễn ngọc, nào có đạo lý buông tay.

Huống hồ quá trình đi đường cùng Cấm Quân thực sự buồn chán, trêu đùa một chút giai nhân trong ngực hiển nhiên càng thêm có thú.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên ngoài mặt vẫn đoan trang đường hoàng, chính trực nói: Phu nhân thương thế còn chưa toàn bộ tốt, ta tới cấp cho phu nhân kiểm tra lại một chút.

Lý Thu Thủy thần sắc hoảng loạn.

Nàng mặc dù có lòng câu dẫn Cố Hàn Uyên, nhưng không phải loại phương thức bị động này.

Lúc chữa thương bị tùy ý thao túng cũng đã đủ làm nàng xấu hổ, nàng cũng không muốn lại trải qua một lần.

Nàng thẳng thừng cự tuyệt nói: Cố công tử y thuật cao minh, thương thế của thiếp đã được trị tốt, không cần nhìn lại.

Nói rồi liền muốn giãy giụa xuống ngựa.

Nhưng mà cánh tay Cố Hàn Uyên lại tựa như vòng sắt.

Lý Thu Thủy ngọ nguậy hồi lâu, lại chỉ mang đến nhiều hơn sự tiếp xúc.

Nói lại lần nữa xem, thân thể Lý Thu Thủy được bảo dưỡng rất tốt, tuyệt không giống như một nữ tử lớn tuổi.

Nơi cần mềm thì mềm, đồng thời da thịt trắng mịn, đẫy đà có sức sống.

Quan trọng hơn chính là nàng tựa như mị cốt thiên thành, một cái nhăn mày một tiếng cười đều tràn đầy mị hoặc, làm người ta không khỏi trở nên trầm mê.

Cố Hàn Uyên không thấy sự phản kháng của Lý Thu Thủy, biểu tình quản lý có thể nói là lão hí cốt.

Hắn hơi nghiêm nghị chăm chú nói: Nếu phu nhân biết vết thương trên người là ta chữa, có khỏe hay không đương nhiên là ta quyết định.

Bệnh nhân không được ba hoa với thầy thuốc.

Nếu như chỉ nhìn biểu tình của Cố Hàn Uyên, sợ rằng sẽ cho hắn là một thần y nhân tâm.

Đáng tiếc vô luận là lời lẽ hơi lộ ra sự vô lại trong miệng hắn hay là động tác trên tay đều làm người hoài nghi mục đích thật sự của hắn.

Lý Thu Thủy đôi mắt đẹp tức thì trừng lớn, gấp nói rằng: Lạp, chờ.

Nơi đây nhiều người như vậy.

So với cự tuyệt, nàng để ý hơn việc bị người thấy.

Vô ý thức hướng về phía binh sĩ Cấm Quân hoàng cung nhìn lại, nhưng mà ánh mắt lại bị ý chí rộng rãi của Cố Hàn Uyên cản cái nghiêm nghiêm thật thật.

Cố Hàn Uyên ôn thanh an ủi: Không sao, bọn họ ở phía sau không nhìn thấy.

Bởi vì hình tượng quan hệ.

Trong ngày thường Cố Hàn Uyên nhìn qua hoặc là tiên khí phiêu phiêu, giống như là trích tiên giáng trần, hoặc là tao nhã lịch sự, giống như là giai công tử trọc thế.

Vì vậy nhìn qua dường như hơi gầy yếu, kì thực vô luận là ý chí hay là cánh tay, đều rất tinh tráng to lớn, danh chính ngôn thuận là mặc quần áo hiển lộ gầy, cởi quần áo có thịt.

Dù sao trong ngày thường thường xuyên phải làm một ít vận động cực kỳ hao tổn thể lực, làm sao có thể không có một thân thể tốt.

Lại có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thể, không tồn tại vấn đề bị hút khô người.

Cơ bắp trên người tự nhiên chiếm được nguyên vẹn đúc luyện.

Sở dĩ mặc dù là thân hình cao gầy Lý Thu Thủy, trong lòng Cố Hàn Uyên cũng bị che kín nghiêm nghiêm thật thật.

Binh sĩ Cấm Quân phía sau chỉ có thể ngẫu nhiên chứng kiến Lý Thu Thủy thường xuyên đạp đá hai cái chân ngọc, mới có thể xác nhận trên con tuấn mã phía trước là hai người, mà không phải một người.

Lý Thu Thủy đã nhìn không thấy bàn tay Cố Hàn Uyên.

Thân thể mềm mại khẽ run bị đè lại.

Thủy quang trong đôi mắt đẹp của Lý Thu Thủy dần dần tràn đầy, dùng thanh tuyến kiều mị hầu như bé không thể nghe chất vấn: Nếu là để kiểm tra thương thế cho thiếp thân, Cố công tử vì sao nhưng ở không phải chỗ đau kiểm tra.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm khen kẽ hở giữa ngón tay đều bị lấp đầy.

Nét mặt lại thần sắc trịnh trọng nói: Vị trí phu nhân bị thương liền ở phụ cận đây, vạn nhất nếu là chịu đến thương thế ảnh hưởng súc thủy, mà ta lại không kiểm tra ra vấn đề cho phu nhân, vậy chính là lỗi lớn của ta.

Vì vậy cần tỉ mỉ kiểm tra một phen.

Cố Hàn Uyên mặc dù là đang nói hươu nói vượn, nhưng vô luận là ngữ khí hay là động tác, đều đang toát ra một ý chí kiên quyết.

Lý Thu Thủy nghe vậy lật cái bạch nhãn kiều mị.

Thấy phản kháng vô dụng, hơn nữa nàng đã vài chục năm chưa từng tiếp xúc qua nam nhân, nói có thể hấp thổ đều là xem thường nàng.

Đối mặt thái độ cứng rắn của Cố Hàn Uyên, ngọn lửa trong đáy lòng nhất thời bốc cháy lên.

Chương 408

Bàn tay ngọc nhỏ nhắn đang đè lại đối phương cũng chẳng biết lúc nào đã buông lỏng ra.

Trong miệng nhẹ ah lấy tựa như u lan vậy nhiệt khí, mềm mại không xương nũng nịu hỏi: Lúc đó Cố công tử chẳng lẽ không thấy đủ.

Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Đương nhiên không đủ.

Ta là nói lúc đó không rảnh, tính mạng phu nhân như ngàn cân treo sợi tóc, ta nào có rảnh rỗi quan tâm chuyện bên cạnh.

Lý Thu Thủy cầm Cố Hàn Uyên vô lại không có cách, oán trách mà hỏi: Vậy Cố công tử bây giờ kiểm tra ra vấn đề gì rồi sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc hơi ngưng, lại tựa như đang tra xét rõ ràng.

Sau một lát, trầm ngâm nói: Ừm, dường như có sưng khối tồn tại, không chừng là tụ huyết.

Bất quá phu nhân yên tâm giao cho ta là tốt rồi.

Nhưng mà không biết có phải hay không thực sự đụng phải chỗ đau, hô hấp Lý Thu Thủy đột nhiên cứng lại, hai tròng mắt trừng trừng, một tiếng kiều khiếp đau kêu, trên mặt đỏ ửng tức thì lan tràn đến tận bên tai.

Cặp chân ngọc thường xuyên vô ý thức đạp đá kéo căng thẳng tắp, thẹn quá thành giận quát lên: Đừng có dùng lực.

Nhẹ một chút.

Hỗn đản Cố Hàn Uyên.

Đường đi đến cửa cung không tính là xa xôi, thế nhưng đối với Lý

Thu Thủy mà nói, thời gian lại trôi qua đặc biệt dài dằng dặc, tựa như một lần nữa đã trải qua một lần nhân sinh vậy.

Tất cả những gì đã qua đều hiện ra bình thản như nước.

Trước mắt cao thấp chập chùng, đem ký ức của nàng bao phủ.

Lý Thu Thủy dọc đường đi không có chút lực phản kháng nào.

Cái gì tâm cơ, thủ đoạn, võ công, trước mặt Cố Hàn Uyên hết thảy đều vô dụng.

Hầu như hóa thân thành thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, ngoại trừ ý xấu hổ, trong đầu chỉ có trống rỗng.

Lại là một lần khó có thể ức chế tiếng kêu duyên dáng qua đi, Lý Thu Thủy đột nhiên thần sắc không khỏi hỏi một vấn đề cực kỳ hối hận: Ngươi đối với Thanh Lộ cũng là như thế này.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái trong nháy mắt, trêu đùa: Đương nhiên là chỉ có phu nhân, cũng chỉ có phu nhân mới có thể thú vị như vậy.

Lý Thu Thủy nghe vậy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Nàng cũng chẳng biết tại sao, khi đối mặt Cố Hàn Uyên thì tựa như đặc biệt bất kham.

Khi chữa thương bằng ngân châm còn có thể nói thoái thác là do bị châm trúng huyệt vị, nhưng bây giờ là đơn thuần thần phục.

Điều này không chỉ liên quan đến thủ đoạn cao minh của Cố Hàn Uyên, mà quan trọng hơn vẫn là mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân, còn có Lý Thanh Lộ, đã mang đến cho Lý Thu Thủy quá nhiều kích thích.

Một Đại Sư Tỷ như chém giết, một tôn nữ được yêu thương.

Từ trong tay các nàng giành được hứng thú của Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ đạt được nhiều sự thỏa mãn trong lòng hơn.

Thật giống như Cố Hàn Uyên cũng thích nhân thê hơn vậy.

Lý Thu Thủy trong lòng tràn đầy sầu lo.

Nàng đã thiết thực cảm thụ được Cố Hàn Uyên khó chơi.

Điều này cùng với dự liệu ban đầu của nàng hoàn toàn bất đồng.

Vốn là Lý Thu Thủy muốn dựa vào dung mạo tuyệt mỹ và vóc người của mình để hấp dẫn Cố Hàn Uyên đồng thời nắm giữ quyền chủ động, cũng có thể tốt hơn cầu xin Âm Dương Quyết.

Nhưng mà bây giờ đừng nói quyền chủ động, nàng đối mặt Cố Hàn Uyên hầu như không hề có lực trở tay.

Tiếp tục nữa, chỉ là đơn thuần rơi vào tay giặc trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, làm sao nói từ tay Vu Hành Vân cướp đi Cố Hàn Uyên.

Mắt thấy cửa cung càng ngày càng gần, Lý Thu Thủy nhu nhược cầu khẩn nói: Chờ một chút thiếp thân cũng không muốn xuống ngựa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vô ý thức liếc nhìn làn váy của Lý Thu Thủy, tán thành nói: Phu nhân nói thực rất có đạo lý.

Dừng một chút, có ý riêng cười nói: Bởi vì phu nhân quan hệ, ta cũng không tiện xuống ngựa.

Lý Thu Thủy nhất thời đỏ bừng mặt.

Đạo lý nàng hiểu, thế nhưng lời này từ miệng Cố Hàn Uyên nói ra, lại làm nàng đặc biệt xấu hổ.

Nhưng là Lý Thu Thủy cảm thụ càng phát ra rõ ràng phần nóng rực kia, làm nàng căn bản không dám phản bác, chỉ sợ Cố Hàn Uyên đột nhiên liều mạng ở trên ngựa tới một cuộc so tài hữu nghị.

Tuy là động tác yêu cầu cao, thế nhưng lấy võ công tuyệt đỉnh của Cố Hàn Uyên chưa chắc không thể làm được.

Đây cũng là Lý Thu Thủy xem thường Cố Hàn Uyên.

Hắn cũng không hứng thú cho phía sau nhiều người như vậy diễn đại hí.

Vừa rồi cũng là bởi vì có thể che được nghiêm nghiêm thật thật, vì để cho Lý Thu Thủy có thêm nhiều kích thích trong lòng, mới có thể đối nàng làm như vậy.

Đương nhiên không thể phủ nhận là Lý Thu Thủy xác thực tư bản hùng hậu, đưa tới Cố Hàn Uyên trong lúc nhất thời cũng có chút mê thất.

Lý Thu Thủy thấy Cố Hàn Uyên không có làm càn thêm, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Tuy là vẫn bị đâm chọc đến tâm hoảng ý loạn, nhưng cũng tốt hơn để cho nàng lại mất mặt một lần.

Hai người mang theo Cấm Quân hoàng cung đi tới cửa cung.

Đám người 36 Động 72 Đảo mừng rỡ như điên cung kính nói: Cố công tử, may mắn không làm nhục mệnh.

Còn như Lý Thu Thủy trong ngực Cố Hàn Uyên, mọi người thần sắc mặc dù có chút cổ quái, nhưng vẫn là lựa chọn làm như không thấy.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy đám người tranh công, chỉ là nhàn nhạt gật đầu.

Điều này khiến trong lòng của bọn họ nhất thời lại có chút thấp thỏm, nhất là Ô Lão Đại, trong lòng càng là tràn đầy dự cảm bất tường.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa lưu ý ý nghĩ của bọn họ.

Con mắt lạnh lùng nhìn về phía Dã Lợi huynh đệ, ngữ khí băng hàn nói: Đầu hàng đi, các ngươi không có cơ hội.

Còn như Lý Thu Thủy, tuy là cũng có chút lưu ý hạ tràng của Dã Lợi huynh đệ đám người, thế nhưng lo lắng hơn bị người nhìn ra dị dạng.

Dã Lợi huynh đệ lại nhận biết nàng, nay đã cực kỳ cảm thấy thẹn, lại bị người nhận ra thân phận, mức độ cảm thấy thẹn chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội.

Vạn nhất nếu là lại truyền đến tai Vu Hành Vân, nàng phảng phất đã nhìn thấy khuôn mặt giễu cợt của Vu Hành Vân.

Vì vậy, mặc dù có khăn che mặt che mặt, nàng vẫn như cũ đem trán hoàn toàn nằm ở trong lòng Cố Hàn Uyên, tận lực cuộn người lại, giảm bớt những nơi lộ ra bên ngoài, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Kỳ thực Lý Thu Thủy thuần túy là suy nghĩ nhiều.

Dã Lợi huynh đệ bây giờ nào có tâm trí quan tâm nàng dư dật, huống chi Cố Hàn Uyên nếu hiện thân, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm vạn chúng chú mục.

Dã Lợi huynh đệ khi nhìn thấy Cấm Quân hoàng cung, trong lòng liền đã có dự cảm.

Đối với Cố Hàn Uyên chiêu hàng cũng không ngoài ý.

Bất quá bọn họ dù sao nắm giữ hơn nửa bộ lạc Tây Hạ, lại là tôn vị đại tướng quân.

Tuy là phản loạn thất bại chắc chắn sẽ phải trả giá thật lớn, thế nhưng tân chủ nhân Tây Hạ cũng cần sự ủng hộ của bọn họ.

Vì vậy, trước khi đầu hàng, bọn họ vẫn còn cần tận lực tranh thủ đãi ngộ.

Nếu như có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua tất nhiên là không thể tốt hơn.

Đáng tiếc bọn họ trong mắt Cố Hàn Uyên căn bản không đáng giá nhắc tới, bất quá là tự cho là đúng, tự cao tự đại mà thôi.

Dã Lợi Vượng Vinh vẫn chưa lấy tư thái cứng rắn, đạo lý được làm vua thua làm giặc, hắn vẫn hiểu.

Hắn chỉ trầm giọng hỏi: Xin hỏi các hạ nhưng là Cố công tử.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Chính là Cố mỗ.

Dã Lợi Vượng Vinh đối với thái độ lãnh đạm của Cố Hàn Uyên cũng lơ đễnh.

Hắn càng muốn thua một cách minh bạch, bất quá thái độ ngược lại là có chút kính cẩn hỏi: Mông Nguyên cũng là bị Cố công tử đẩy lùi sao.

Cố Hàn Uyên cười lạnh trêu chọc nói: Mông Nguyên lá gan ngược lại là rất lớn, xuất động hai gã Lục Địa Thần Tiên, bây giờ một tên bị thương, một tên bỏ chạy.

Lý Thu Thủy nghe vậy nhịn không được ngẩng đầu, nào còn có dư sự lo lắng bị phát hiện thân phận.

Một đôi mắt đẹp Thu Thủy thần thái sáng láng.

Cố Hàn Uyên cũng không có cùng với nàng cụ thể nói rõ quá tình huống lúc đó, càng chưa nói qua hắn đã đánh lui hai gã Lục Địa Thần Tiên.

Cố Hàn Uyên so với Lý Thu Thủy trong tưởng tượng còn cường đại hơn.

Sự sùng bái cường giả trong lòng làm nàng cảm xúc phập phồng, ngay cả cảm giác khó chịu khi bị đâm chọc lúc này đều cảm thấy đặc biệt làm người sợ hãi.

Thân thể mềm mại không khỏi thả lỏng, biến đến càng phát ra mềm mại, suýt nữa hãm sâu trong đó.

Dã Lợi huynh đệ càng thêm không rảnh rỗi quan tâm Lý Thu Thủy, thần sắc chấn động mà kinh ngạc thốt lên nói: Hai gã Lục Địa Thần Tiên.

Bọn họ cũng không nghĩ đến Mông Nguyên lại ra tay lớn như vậy, càng chưa nói hai gã Lục Địa Thần Tiên còn bị Cố Hàn Uyên đánh một tên bị thương vừa trốn.

Kế hoạch của Mông Nguyên cũng theo đó phá sản.

Dã Lợi huynh đệ nhìn nhau, đều đối Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự sợ hãi, càng thêm không dám cầm tư thái đàm phán.

Dã Lợi Vượng Vinh cung kính bái phục nói: Cố công tử thần uy.

Huynh đệ chúng ta phục rồi.

Khẩn cầu Cố công tử cho huynh đệ chúng ta một cái cơ hội, huynh đệ chúng ta hai người từ đây tất phụng Cố công tử làm chủ, toàn lực ủng hộ Cố công tử trở thành tân Tây Hạ quốc chủ.

Hắn đây là muốn mượn đó đổi lấy sinh cơ.

Nếu như Mộ Dung Phục là Cố Hàn Uyên lời nói, lúc này nhất định sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng là Cố Hàn Uyên cũng không phải vậy.

Quyết định của hắn làm cho Dã Lợi huynh đệ thất vọng rồi, nói là tuyệt vọng có lẽ càng thêm thỏa đáng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc nhìn Dã Lợi huynh đệ.

Ở tại bọn hắn cảm thấy khắp cả người phát lạnh thời điểm lạnh lùng nói: Cố mỗ đối với Tây Hạ Hoàng Đế không cảm thấy hứng thú.

Cũng đối với sự thuần phục của các ngươi không cảm thấy hứng thú.

Duy nhất có thể đáp ứng chính là, chỉ cần các ngươi đầu hàng, liền sẽ không liên lụy thê nhi.

Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều không có ý định bỏ qua huynh đệ Dã Lợi.

Không chỉ vì căn cơ của huynh đệ Dã Lợi ở Tây Hạ quá sâu, dễ dàng mang đến không ít tai họa ngầm, mà càng là vì muốn lập uy.

Bởi vậy, vô luận huynh đệ Dã Lợi nói có hoa mỹ đến đâu, cũng chỉ có một con đường chết.

Lý Thu Thủy lúc này tâm tình cực kỳ phức tạp.

Bởi vì kề sát duyên cớ, khi sát khí của Cố Hàn Uyên tràn ra, nàng cũng mơ hồ cảm nhận được một trận hàn phong thổi lướt qua, lạnh đến mức nàng không khỏi dán chặt thêm vài phần.

Cái lạnh lẽo quanh thân cùng tình cảm ấm áp trong lòng Cố Hàn Uyên tạo thành sự đối lập mãnh liệt.

Lý Thu Thủy xem xét lại quá trình gặp gỡ Cố Hàn Uyên từ trước đến nay, liền phát hiện Cố Hàn Uyên ngoại trừ thích khi dễ nàng đến mức khó có thể tự kiềm chế, thì đối với các nàng vẫn luôn ôn hòa.

Mà vô luận là đối đãi đám người Đàm Ứng Thủ của Mông Nguyên, hay huynh đệ Dã Lợi, Cố Hàn Uyên lại luôn duy trì thái độ lạnh lùng, tựa như bọn họ trong mắt hắn chỉ là cỏ rác không đáng nhắc tới, thuận tay liền có thể trảm diệt, không hề có chút kính nể nào đối với sinh mạng.

Bản chất con người chính là song tiêu chuẩn.

Sự phân biệt đối đãi như vậy khiến tâm thần Lý Thu Thủy vui mừng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía tấm khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt gần trong gang tấc, trong mắt nàng tựa như lại nổi lên thủy quang.

Huynh đệ Dã Lợi lúc này cũng nhìn ra Cố Hàn Uyên tâm ý đã quyết, đều cảm thấy khó có thể tin.

Cả hai đều là người vì tư lợi, thậm chí việc tạo phản cũng nhiều hơn là vì tính cách đa nghi của Lý Nguyên Hạo, dẫn đến sự bất an trong lòng bọn họ, mới quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Thê tử, con cái làm sao có thể so sánh được với sinh mạng của chính bọn họ.

Dã Lợi Vượng Vinh thần sắc u ám, không thể nào hiểu được vì sao Cố Hàn Uyên không cần sự thần phục của bọn họ.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: Cố công tử quả thật muốn lưỡng bại câu thương sao.

Hắn vẫn còn đang giãy giụa cuối cùng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười lạnh nói: Ngư sẽ chết, nhưng lưới cũng không bị phá.

Từ khi các ngươi chọn hợp tác với Mông Nguyên, trong lòng Cố mỗ đã tuyên án tử hình cho các ngươi rồi.

Thế giới này Mông Nguyên cường thế, sau này tất nhiên còn sẽ có những kẻ khác chọn đầu hàng Mông Nguyên.

Bây giờ có lý do chính đáng để lập uy, Cố Hàn Uyên làm sao lại buông tha.

Huống chi, có huynh đệ Dã Lợi làm ví dụ điển hình như vậy, tương lai nếu thật có đối tượng cần giữ lại tánh mạng, hiệu quả Cố Hàn Uyên thi ân với bên ngoài cũng sẽ tốt hơn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đối phương có thể có một người vợ tốt hoặc con gái tốt.

Ừm, nếu mẫu thân của đối phương đủ xinh đẹp thì cũng có thể.

Chương 409

Cố Hàn Uyên vẫn rất đại độ.

Huynh đệ Dã Lợi không biết suy nghĩ trong lòng Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, cho dù biết cũng vô dụng, dù sao Cố Hàn Uyên vẫn chưa coi trọng vợ và con gái của bọn họ.

Dã Lợi Vượng Vinh phẫn nộ quát: Khinh người quá đáng.

Dã Lợi Ngộ Khất cũng với vẻ mặt tức giận phụ họa nói: Đại ca, chúng ta đột phá vòng vây đi.

Theo quan điểm của bọn họ, hiện tại tuy có Cấm Quân hoàng cung ngăn chặn con đường tiến sâu vào hoàng cung, thế nhưng đột phá vòng vây ra ngoài cửa cung cũng không khó.

Vì vậy, Dã Lợi Vượng Vinh trầm giọng hạ lệnh: Được, toàn thể nghe lệnh.

Chuẩn bị đột phá vòng vây.

Cố Hàn Uyên trào phúng cười lạnh nói: Đột phá vòng vây.

Cố mỗ đã nói qua, các ngươi không có cơ hội.

Nếu đã quyết định lập uy, vậy dựa vào tự nhiên không thể nào là sức mạnh của Cấm Quân hoàng cung.

Bọn họ và người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo chỉ là những khán giả đến chứng kiến uy thế của Cố Hàn Uyên.

Dù sao, Cố Hàn Uyên không thể nào ngưng lại Tây Hạ trong thời gian dài, cũng không có công phu mua chuộc lòng trung thành của bọn hắn.

Dùng sự sợ hãi và kính nể để duy trì mấy năm thống trị là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay một cái, Trảm Long Kiếm phát ra bích lục thần quang xuất hiện trong tay.

Hắn ném Trảm Long Kiếm lên không trung, tay kết kiếm quyết, khẽ ngâm: Vạn Kiếm Quyết.

Ngay sau đó, liền dưới ánh nhìn kinh sợ của mọi người, trên bầu trời huyễn hóa ra hơn một ngàn chuôi Trảm Long Kiếm, nối thành một mảnh bích lục quang mang hầu như chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, khiến huynh đệ Dã Lợi cùng đám người sắc mặt xanh lét.

Bọn họ chưa từng thấy qua kiếm pháp thần kỳ như vậy, càng không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại muốn dùng sức một mình chôn vùi tất cả bọn họ nơi đây.

Dã Lợi Vượng Vinh trong lòng không kịp hối hận, gấp giọng cầu xin tha thứ: Cố công tử chậm đã.

Chúng ta đầu hàng.

Sống chết trước mắt, không chỉ huynh đệ Dã Lợi muốn đầu hàng, mà hơn một ngàn tộc nhân cùng mấy trăm Thiết Phù Đồ còn sót lại đi theo bọn họ cũng dồn dập cầu xin tha thứ.

Không ít người càng là buông vũ khí trong tay xuống, quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Thế nhưng, trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ có sự hờ hững.

Hắn lạnh lùng nói: Chậm.

Dứt lời, vung tay lên, hơn một ngàn chuôi Trảm Long Kiếm biến ảo hóa thành vô số bích lục lưu quang bắn về phía huynh đệ Dã Lợi cùng đám người.

Dưới sự thao túng tinh tế của Cố Hàn Uyên, những người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ được buông tha.

Huynh đệ Dã Lợi và những người vẫn đứng yên thì mất đi sinh mạng ngay khoảnh khắc bích lục lưu quang xẹt qua thân thể.

Hơn ngàn người giống như bị những thanh trường kiếm sắc bén đâm xuyên qua thân thể, tay chân cụt lủn, đầu người cuồn cuộn, máu chảy thành sông.

Cảnh tượng thê thảm khiến mấy trăm người còn lại lạnh run.

Không ít người thần sắc quỷ dị, khóe miệng co giật, đồng tử mất đi tiêu cự, thỉnh thoảng cười ngây ngô một tiếng.

Hiển nhiên đã bị sợ đến mất hồn.

Mục đích của Cố Hàn Uyên không phải sát nhân mà là lập uy.

Những người này chính là công cụ tốt nhất để truyền bá uy thế của hắn.

Người chết sẽ bị vùi lấp, vết máu sẽ bị tẩy trừ.

Mà những người này lại sẽ truyền bá nỗi sợ hãi về hắn, kéo dài không suy.

Đừng nói là những người còn lại, ngay cả Cấm Quân hoàng cung cùng người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo những người đang cùng phe với Cố Hàn Uyên trong mắt mọi người đều tràn đầy vẻ sợ hãi.

Sự đáng sợ của Cố Hàn Uyên đã lật đổ nhận thức của bọn họ về cao thủ.

Hơn ngàn người mất mạng chỉ trong chớp mắt.

Cấm Quân hoàng cung nhìn bóng dáng trên lưng ngựa kia, trong lòng tràn đầy kính nể.

Mặc dù lúc này không có Hổ Phù trong tay, Cố Hàn Uyên muốn chỉ huy bọn họ cũng không phải việc khó.

Người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự sợ hãi cùng hoảng sợ.

Bọn họ bỗng nhiên nhớ tới lời hắc đại bá đã nói ở Đoạn Hồn Nhai trên Phiêu Miểu Phong: Cố Hàn Uyên lợi hại hơn nữa chẳng lẽ còn có thể giết sạch mấy nghìn người các ngươi hay sao.

Lời nói ngoài mạnh trong yếu kia tựa như văng vẳng bên tai, lại đối chiếu với cảnh tượng thê thảm máu tanh trước mắt, bọn họ đột nhiên có sự tự biết mình.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, bọn họ căn bản cũng không quan trọng, dù có giết sạch tất cả thì có thể thế nào.

Đúng lúc này, thanh âm đạm mạc của Cố Hàn Uyên truyền đến tai bọn họ: Khổ cực các ngươi rồi, Cố mỗ tới để trừ bỏ Sinh Tử Phù cho các ngươi, sự tự do đã cận kề.

Đám người ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo lại cảm thấy khắp cả người phát lạnh, từng người lạnh run, không dám ngôn ngữ.

Vẫn là Ô Lão Đại cực kỳ có quyết đoán.

Hắn nuốt nước miếng một cái, kiên trì nịnh nọt nói: Có thể vì Cố công tử cống hiến sức lực là vinh hạnh của bọn ta, sao dám lao động Cố công tử đại giá để trừ bỏ Sinh Tử Phù cho bọn ta.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt hỏi: Ồ.

Vậy các ngươi không muốn giải khai Sinh Tử Phù nữa sao.

Ô Lão Đại bén nhạy nhận ra sắc màu thỏa mãn chợt lóe lên trong mắt Cố Hàn Uyên, nhất thời yên tâm rất nhiều.

Hắn cung kính nói: Bọn ta đối với Cố công tử trung thành và tận tâm, giải khai hay không giải khai Sinh Tử Phù có quan hệ gì đâu.

Cố Hàn Uyên tán thưởng nhìn Ô Lão Đại, khẽ cười nói: A, rất tốt.

Không cần lo lắng Cố mỗ sẽ làm khó dễ các ngươi, chỉ cần các ngươi dụng tâm làm việc, giải dược áp chế Sinh Tử Phù phát tác đương nhiên sẽ không thiếu.

Đám người nhìn thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên, hàn ý trong lòng giống như bị gió mát phẩy qua, vui mừng quá đỗi, cung kính bái phục nói: Đa tạ Cố công tử khoan dung độ lượng.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn đám người ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo khom người rời đi.

Mà Cấm Quân hoàng cung đã hoàn thành nhiệm vụ làm nhân chứng cho uy thế của Cố Hàn Uyên cũng mang những kẻ bị sợ đến hóa ngây dại rời đi.

Còn như đống hỗn độn trong sân, sau này tự sẽ có người tới thu dọn.

Nguyên bản cửa cung có chút náo nhiệt nhất thời yên lặng trở lại.

Chỉ có tuấn mã dưới thân Cố Hàn Uyên bị khí huyết tinh kích thích mà thường xuyên phì phì mũi.

Mà Lý Thu Thủy, từ lúc mắt thấy Vạn Kiếm Quyết ngang trời giết chết hơn ngàn người, đã không còn lên tiếng.

Thủy mâu uông uông tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại thường xuyên khẽ run.

Đối lập với Vu Hành Vân hiếu thắng, Lý Thu Thủy càng thêm mộ cường.

Trước đây thích Vô Nhai Tử, ngoại trừ cùng nàng phân cao thấp, còn có một phần nguyên nhân là thiên phú của Vô Nhai Tử xác thực cực cao.

Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy đều một lòng một ý học võ, Vô Nhai Tử lại còn kiêm tu cầm kỳ thư họa, đồng thời trình độ càng cao.

Dù vậy, tu vi của Vô Nhai Tử vẫn không hề bị chậm lại.

Biểu hiện như vậy tự nhiên khiến Lý Thu Thủy mộ cường ngưỡng mộ.

Mà Cố Hàn Uyên lại lần lượt đổi mới nhận thức của Lý Thu Thủy về võ công.

Dường như hắn cùng mọi người trên đời này không phải là một họa phong vậy.

Cái loại chiêu thức bất khả tư nghị đó nói là tiên pháp cũng không quá đáng.

Cố Hàn Uyên cường đại khác biệt như vậy, Lý Thu Thủy làm sao có thể không vì thế mà tâm động.

Vì theo đuổi mỹ cảm, Lý Thu Thủy mặc quần dài đều là lụa tơ tằm chế tạo, vừa thoải mái lại đẹp đẽ.

Loại quần áo này có một đặc điểm, đó chính là cực kỳ mỏng manh.

Lúc còn có ý kháng cự thì còn ổn, lúc này thả lỏng, Lý Thu Thủy nhất thời đôi mắt trừng lớn.

Nàng run rẩy khép trán vào lòng Cố Hàn Uyên, hơi thở như lan làm ướt vạt áo hắn.

Biểu tình của Cố Hàn Uyên lúc này cũng có chút cổ quái.

Hắn âm thầm hít một hơi thật sâu.

Cũng may Lý Thu Thủy được hắn ôm ngang, mà không phải tư thế cưỡi ngựa bình thường.

Bất quá dù vậy, Lý Thu Thủy cũng nhịn được cực kỳ vất vả.

Kỳ thực, người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo có một điểm vẫn nghĩ lầm.

Vạn Kiếm Quyết tuy mạnh phi thường, nhất là khi dọn dẹp tạp binh thì càng như cắt cỏ một cách ung dung.

Thế nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là tiêu hao lớn.

Dù là với lượng linh khí dự trữ của Cố Hàn Uyên, vẫn cảm thấy đau lòng.

Lại thêm hôm nay còn thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết cùng Thanh Liên Kiếm Điển, Cố Hàn Uyên càng muốn bù đắp sự tiêu hao.

Hắn nhìn Lý Thu Thủy trong lòng, chợt cảm thấy nàng dường như đang phát tán ra quang mang như bảo vật, hấp dẫn sự tham lam của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, tay hắn hơi dùng sức, đem trán Lý Thu Thủy từ trong lòng mang ra.

Nhìn đôi mắt đẹp gợn nước trong veo của nàng mang theo vẻ u oán, hắn khẽ cười một tiếng, kéo xuống chiếc khăn che mặt bằng lụa trắng của nàng, làm cho tấm khuôn mặt quyến rũ ửng đỏ lộ ra trong không khí.

Nàng còn xinh đẹp hơn cả Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên.

Cố Hàn Uyên đưa tay xoa, nhiệt độ kinh người nóng rực lòng bàn tay hắn.

Ngay khoảnh khắc Cố Hàn Uyên xoa bàn tay, đôi mắt Lý Thu Thủy trừng lớn, cắn chặt hàm răng, môi mím chặt, tránh cho âm thanh xấu hổ truyền ra.

Tựa hồ là vì dung mạo được chữa trị, da thịt mới sinh dường như đặc biệt mỏng manh mẫn cảm.

Vốn đã nhịn đến vất vả, lại bị Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ như vậy, đâu còn nhẫn nại được.

Trong đôi mắt đẹp tràn đầy thu thủy trong veo.

Lý Thu Thủy lần nữa bị Cố Hàn Uyên khi dễ.

Ngọn lửa trong lòng cũng càng phát ra cường liệt.

Ý tưởng muốn nắm giữ quyền chủ động cùng chút rụt rè còn sót lại hoàn toàn bị vứt xuống cửu tiêu vân ngoại.

Lý Thu Thủy kiều mị vô hạn xấu hổ sẵng giọng: Cố công tử Tiếng nói mềm mại đáng yêu đến nỗi ngay cả chính nàng cũng cảm thấy giật mình.

Cố Hàn Uyên sao có thể không biết ý tưởng của Lý Thu Thủy.

Trong mắt u quang lấp lánh.

Sau một lát, khóe miệng hắn lần nữa treo lên nụ cười trêu chọc, nói: Phu nhân, ta dẫn nàng đi một chỗ.

Lý Thu Thủy nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức hỏi: Đi đâu.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa giải thích nhiều: Đến rồi nàng sẽ biết.

Dứt lời, hắn liền ôm lấy Lý Thu Thủy nhảy vào trong màn đêm.

Còn như con tuấn mã đã chịu đựng tất cả, liên tục hắt hơi mấy cái mới chậm rãi đi.

Lý Thu Thủy trong lòng Cố Hàn Uyên kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc.

Dưới ánh trăng thanh lương chiếu rọi, tựa như hiện lên hào quang mông lung.

Trong lòng nàng đập bịch bịch.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa trở lại Thanh Phượng Các, ngược lại một đường hướng ra bên ngoài hoàng cung mà đi.

Tình hình như vậy, khiến trong lòng nàng hà tư vạn ngàn.

Nàng chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên cũng cùng nàng có ý tưởng tương tự.

Thân thể mềm mại vốn đã mềm mại càng trở nên mềm mại hơn.

Để giảm bớt áp lực cho Cố Hàn Uyên, một đôi cánh tay trắng nõn không khỏi vòng lên cổ hắn, liền mang cả người dán chặt hơn, tựa như muốn nhào nặn thân thể mình vào trong ngực hắn vậy.

Cố Hàn Uyên thấy thế, sắc màu nghiền ngẫm trong mắt tất nhiên là càng phát ra nồng đậm.

Với khinh công của Cố Hàn Uyên, đoạn đường này tự nhiên cực kỳ ngắn ngủi.

Không bao lâu liền dẫn Lý Thu Thủy rơi vào một tòa trong sân.

Người trong sân nghe được động tĩnh đều giật mình.

Ngắm nhìn một lát sau, tiếng hoan hô mềm mại đáng yêu của thiếu nữ vang lên: Là Cố đại ca.

Nói rồi liền muốn nhào lên.

Bất quá rất nhanh lại dừng ngay tại chỗ, biểu tình cổ quái hỏi: Cố đại ca, ngươi đây là.

Thiếu nữ chính là hồn nhiên ngây thơ Chung Linh.

Chung Linh nguyên bản còn rất mừng rỡ Cố Hàn Uyên bình an trở về.

Chương 410

Thế nhưng vô luận thế nào đều không nghĩ tới, Cố Hàn Uyên khi trở về lại còn ôm theo một cô gái.

Đồng thời, nữ tử mị hoặc quá phận này lại trông rất giống Lý Thanh La mẫu nữ, chỉ là giữa hai lông mày nàng có cổ mị ý tự nhiên này.

Đến nỗi ngay cả Chung Linh, thân là cô gái, sau khi thấy cũng không khỏi ngây người.

Vô ý thức hỏi: Cố đại ca, ngươi là đem quận chúa mang tới sao.

Nguyên lai nàng nhận lầm Lý Thu Thủy thành Lý Thanh Lộ.

Lúc này Lý Thanh La cũng cùng Vương Ngữ Yên, Cam Bảo Bảo đồng thời đi ra.

Nghe được lời nói của Chung Linh, nàng trêu đùa cười duyên nói: Châu, tuất EAE phẩm.

Lý Thu Thủy đang nghe thanh âm của Chung Linh cũng đã nhận ra sự không thích hợp, mơ hồ có loại dự cảm bất tường.

Sự tình dường như thoát khỏi dự đoán của nàng, Cố Hàn Uyên sợ rằng vẫn chưa dự định thỏa mãn ý tưởng của nàng.

Ngay sau đó nàng lại bị nhận lầm là Lý Thanh Lộ.

Nghi vấn của Chung Linh tạm thời không bàn tới, nhưng thanh âm của Lý Thanh La lại tựa như tiếng sấm nổ ngang trời khiến tinh thần nàng hoảng hốt.

Nàng vô ý thức quay đầu nhìn lại, chứng kiến tấm mặt mũi quen thuộc kia.

Sự cảm ứng đặc hữu giữa mẫu nữ làm nàng trong nháy mắt hiểu ra thân phận của Lý Thanh La.

Nàng khó có thể tin hỏi: Ngươi là A La.

Lý Thanh La nghe được thanh tuyến thục mị của Lý Thu Thủy, cũng là sững sờ.

Hiển nhiên cô gái trong lòng Cố Hàn Uyên sẽ không phải là Lý Thanh Lộ.

Vậy còn ai sẽ lớn lên tương tự với nàng như vậy đâu.

Lý Thu Thủy trong đầu trống không trong nháy mắt như vậy, mới ngây ngốc hỏi: Ngươi là mẫu thân.

Lời đối thoại của Lý Thu Thủy và Lý Thanh La khiến ba nữ tử khác nhất thời không biết làm sao.

Hai mẹ con mười mấy năm không gặp, không thể nhận ra là chuyện rất bình thường.

Nhưng trọng điểm là Lý Thu Thủy bây giờ đang bị Cố Hàn Uyên ôm ngang.

Tình hình như vậy thì có chút quỷ dị.

Bất quá, khi các nàng sau khi hết kinh sợ, thấy rõ dung mạo xinh đẹp của Lý Thu Thủy sau đó, không khỏi cảm thấy đương nhiên.

Dù sao người ôm lấy Lý Thu Thủy là Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên không thể thiếu dồn dập liếc mắt nhìn hắn một cái.

Vương Ngữ Yên càng là nhãn thần lấp lánh.

Trước đây nàng từng bị ép định ra không ít điều ước bất bình đẳng.

Bây giờ ngoại tổ mẫu của nàng là Lý Thu Thủy hiện thân, có lẽ sẽ không cho phép nàng trốn tránh.

Sau một hồi im lặng đầy lúng túng, Lý Thu Thủy điên cuồng giẳng co, thần tình tràn đầy lo lắng nói: Cố công tử, mau buông ta xuống.

Cố Hàn Uyên trêu chọc cười nói: Phu nhân nàng chắc chắn chứ.

Lý Thanh La và Cam Bảo Bảo nghe vậy đều trong mắt lóe lên vẻ Quả thế.

Hai nàng đối với Cố Hàn Uyên đã biết sơ lược, một khi hắn dùng Phu nhân xưng hô, cô gái kia hơn phân nửa sẽ trở thành vật trong bàn tay Cố Hàn Uyên.

Tâm thần Lý Thanh La rung động.

Tuy đã sớm có dự liệu, nhưng khi thực sự đối mặt với Lý Thu Thủy, so với nàng tưởng tượng còn muốn tới cảm thấy thẹn.

Lý Thanh La vô ý thức liếc mắt nhìn ánh mắt phức tạp của Vương Ngữ Yên, nhất thời nghĩ đến một số hình ảnh có thể xảy ra trong tương lai.

Cảm giác mãnh liệt xấu hổ làm nàng mặt cười minh diễm đỏ bừng một mảng.

Ngược lại là cùng biểu tình của Lý Thu Thủy hôm nay nhất trí.

Vốn là dung mạo cực kỳ tương tự, như vậy nhìn qua càng có cảm giác mẫu nữ.

Lý Thu Thủy xấu hổ trừng mắt về phía Cố Hàn Uyên: Xác định, ngươi mau buông ta xuống.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười nói: Phu nhân đừng hối hận là được.

Dứt lời liền buông nàng xuống.

Nhưng mà ý tứ cân nhắc trong mắt hắn lại sâu hơn vài phần.

Hắn vừa rồi thật đúng là hảo tâm vì Lý Thu Thủy lo nghĩ.

Chỉ thấy Lý Thu Thủy sau khi rơi xuống đất, biểu tình của tứ nữ không những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng phát ra quỷ dị.

Mặc dù màn đêm đã buông xuống, thế nhưng ánh trăng đêm nay hiển hiện.

Tứ nữ cũng đều học Vạn Tượng Âm Dương Quyết, nhãn lực tự nhiên tăng cường rất nhiều, hầu như lập tức liền phát hiện chỗ không ổn trên người Lý Thu Thủy.

Các nàng dồn dập đem ánh mắt rơi vào vạt váy của nàng.

Lý Thu Thủy vốn là kinh dị thần sắc kỳ quái của tứ nữ, bây giờ lại chứng kiến tầm mắt của các nàng rơi vào chỗ đó, vô ý thức nhìn xuống.

Mặt nàng đỏ ửng nhất thời so với lúc ở trong ngực Cố Hàn Uyên còn muốn sâu hơn vài phần.

Cùng xã hội tính tử vong không có khác nhau chút nào.

Cũng may chúng nữ vẫn chưa pha trò nàng.

Lý Thanh La nhìn thấu sự quẫn bách của Lý Thu Thủy, chủ động tiến lên vì nàng giải vây nói: Mẫu thân, chúng ta đã lâu không gặp.

Con trước mang ngài đi tắm thay y phục, sau đó sẽ hảo hảo tâm sự.

Đương nhiên không thể thiếu ném cho Cố Hàn Uyên mấy cái bạch nhãn kiều mị.

Lý Thanh La kể từ khi cùng Cố Hàn Uyên quen biết tới nay, xa rời những tháng ngày xưa cũ, có cuộc sống mới.

Trong những trường hợp trang trọng, ngược lại nàng dần dần có vài phần tư thái hiền thê lương mẫu.

Lý Thu Thủy nghe vậy tự nhiên cầu còn không được.

Nàng lần nữa xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Trong ánh mắt tràn đầy oán giận.

Hắn mang nàng tới gặp Lý Thanh La mà dĩ nhiên không thông báo một tiếng.

Ở trước mặt con gái lộ ra dáng vẻ quẫn bách như thế thật sự là mất mặt.

Vô luận là bị Cố Hàn Uyên ôm ngang lên sân khấu, hay là vết tích trên vạt váy, đều làm nàng xấu hổ mà uất ức, hận không tìm được cái lỗ nào để chui vào.

Bất quá, thanh âm bên tai lần nữa giáng cho nàng một cái trọng kích bạo phát.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đẹp minh diễm tú lệ của Vương Ngữ Yên đỏ ửng lưu hà, nũng nịu nói: Gặp qua bà ngoại.

Lý Thu Thủy nghe vậy vô ý thức nhìn qua.

Nhìn khuôn mặt đẹp rất giống kia của Vương Ngữ Yên, tự nhiên không cần hoài nghi nàng là thân phận ngoại tôn nữ của chính mình.

Lại nhất thời làm Lý Thu Thủy cảm thấy thẹn cảm giác gấp bội.

Bị nữ nhi hơn mười năm không gặp nhìn thấy trường hợp như vậy đã quá ngượng, chớ đừng nhắc tới là bị Vương Ngữ Yên, ngoại tôn nữ chưa từng thấy qua, mục kích.

Lần đầu gặp mặt, nàng thân là trưởng bối tôn nghiêm cũng đã không còn sót lại chút gì.

Trong lúc nhất thời lại lúng túng nói không ra lời.

Lý Thanh La ám trừng Vương Ngữ Yên một cái, đưa tay khoác qua cánh tay Lý Thu Thủy, ấm áp nói: Mẫu thân, con và Ngữ Yên cùng nhau mang ngài đi tắm nha.

Con nhưng là có rất nhiều lời muốn cùng mẫu thân nói.

Vương Ngữ Yên cũng phản ứng kịp, mình lúc này cùng Lý Thu Thủy quen biết nhau quả thực có vẻ nói lỡ.

Khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng, mặt đẹp bên trên đỏ ửng nhất thời tràn ngập ra.

Lý Thu Thủy lúc này chỉ nghĩ mau nhanh thoát đi hiện trường xã hội tính tử vong trước mắt.

Nàng giấu đầu hở đuôi nói: A La, mau dẫn ta đi đi.

Hôm nay bận việc một ngày, xác thực nhu cầu cấp bách tắm rửa.

Bất quá, khi nàng đang được Lý Thanh La mang theo lúc rời đi, lại bị cảm giác mát lạnh từ vạt váy kích thích một trận.

Lại là xấu hổ quay đầu trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Trong lòng thầm buồn Cố Hàn Uyên khi dễ nàng thời điểm không lưu tình chút nào.

Cố Hàn Uyên đối với ánh nhìn chằm chằm của Lý Thu Thủy tất nhiên là thu trọn vào mắt.

Biểu tình giận dỗi của mỹ nhân luôn làm người cảnh đẹp ý vui.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên mang theo Lý Thu Thủy rời đi sau đó, Cam Bảo Bảo thần sắc cổ quái hỏi: Hàn Uyên, ngươi thật đúng là sẽ đối với mẫu thân của Lý tỷ tỷ xuất thủ à.

Chung Linh cũng là xinh đẹp cười trêu nói: Cố đại ca không biết xấu hổ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy một cái kéo qua Chung Linh, thân thể kiều tiểu được ôm đầy cõi lòng.

Hắn nhẹ bấm khuôn mặt tràn đầy collagen của nàng, giả vờ tức giận nói: Linh Nhi muội muội dám pha trò ta, vậy cũng đừng trách ta nghiêm phạt mẫu thân của ngươi.

Chung Linh vốn nghe vậy đang muốn nói gì đó, cũng là bỗng nhiên ngẩn ra.

Tấm khuôn mặt hồn nhiên ngây thơ nhất thời hiện lên màu đỏ thẫm.

Đôi mắt đẹp trong veo như nước, long lanh động lòng người.

Cam Bảo Bảo tự nhiên không biết Chung Linh trong lòng Cố Hàn Uyên cảm nhận được cái gì.

Nàng oán trách nói: Phi, Linh Nhi chọc ngươi, dựa vào cái gì nghiêm phạt ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy một bộ dáng chuyện đương nhiên khẽ cười nói: Bảo bảo nàng là mẫu thân của Linh Nhi muội muội, không phải trừng phạt nàng thì trừng phạt ai đi.

Cam Bảo Bảo nghe vậy lại là ném cho Cố Hàn Uyên mấy cái bạch nhãn kiều mị.

Thần tình bỗng ngẩn ra, học một biết mười mà hỏi: Sở dĩ nếu Lý tỷ tỷ phạm sai lầm nóiCố Hàn Uyên thần sắc không khỏi cười nói: Bây giờ nói cái này còn quá sớm.

Cam Bảo Bảo nghe vậy, sắc mặt càng phát ra cổ quái nói: Ngươi cũng đối với mẫu thân của Lý tỷ tỷ như vậy rồi, vẫn còn không có quan hệ thực chất sao.

Lý Thu Thủy là một bữa tiệc lớn, tự nhiên không có đạo lý ăn tươi nuốt sống.

Hắn ngoạn vị cười nói: Cái này dạng càng thú vị không phải sao.

Cam Bảo Bảo mặt hiện sắc màu bất đắc dĩ, tức giận nói: Hàn Uyên ngươi ở phương diện này thật đúng là không phải bình thường hỗn đản.

Cố Hàn Uyên không lấy làm hổ thẹn, ngược lại cho là quang vinh cười nói: Đa tạ khích lệ.

Chung Linh lúc này lại cũng không chịu nổi kích động trong lòng.

Dù sao kề sát gần như vậy, quả thực mảy may tất hiện.

Một đôi đôi mắt đẹp gợn nước yêu kiều hỏi: Cố đại ca ngươi vừa rồi cứ như vậy một đường nhẫn tới được sao.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa tiếu ý nói: Mang ta đi tắm rửa đi.

Cam Bảo Bảo hai mẹ con nhìn nhau, nhất thời thẹn thùng cụp mắt, khéo léo đi chuẩn bị nước nóng.

Sau đó Cố Hàn Uyên tất nhiên là mượn cơ hội rửa đi một thân mệt mỏi.

Bên Cố Hàn Uyên tắm rửa không quá nghiêm chỉnh tạm thời không nói chuyện.

Bên Lý Thu Thủy tam nữ này.

Trải qua một trận xấu hổ khó tả, Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên đi chuẩn bị nước nóng cho Lý Thu Thủy.

Hai nàng cùng Lý Thu Thủy tràn đầy cảm giác xa lạ.

Vương Ngữ Yên từ khi ra đời phía sau liền chưa thấy qua Lý Thu Thủy.

Lý Thanh La cũng ở lúc còn tấm bé liền cùng Lý Thu Thủy phân biệt.

Ba người tổ tôn không thể nói rõ có tình cảm gì đáng nói.

Lý Thanh La theo Cố Hàn Uyên đi tới Tây Hạ sau đó, quả thật có cùng Lý Thu Thủy trùng tu mẫu nữ quan hệ ý tưởng.

Thế nhưng lần đầu gặp mặt tràng cảnh quá khó xử, dẫn tới nàng mặc dù muốn thân cận, trong lúc nhất thời cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Vương Ngữ Yên đột nhiên đề nghị: Mẫu thân, không bằng chúng ta cũng cùng nhau tắm rửa đi.

Lý Thanh La nghe vậy hai mắt sáng lên.

Da thịt coi mắt quả thật có thể cực nhanh tăng tiến quan hệ song phương, giống như nàng và Vương Ngữ Yên vậy.

Nguyên bản quan hệ cũng rất xa cách.

Lý Thanh La thời khắc giữ uy nghiêm của mẹ, Vương Ngữ Yên cũng đối với Lý Thanh La có chút sợ hãi.

Thẳng đến được sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên, quan hệ hai mẹ con mới trong một đêm thân cận lên.

Bây giờ hầu như không có gì giấu nhau.

Chương 411

Gọi là mẫu nữ, thật ra là tỷ muội.

Lý Thu Thủy chứng kiến thùng nước tắm bốc hơi nhiệt khí, cũng không khỏi mặt lộ vẻ vui mừng.

Cảm giác dính mồ hôi, ẩm ướt thanh lương có thể tuyệt không dễ chịu.

Bây giờ rốt cuộc có thể tắm rửa một phen, tất nhiên là vui mừng quá đỗi.

Nàng hướng về phía hai nàng nói cảm tạ: A La, Ngữ Yên.

Cám ơn các ngươi.

Dứt lời liền cởi bỏ quần áo đi vào trong thùng.

Nước nóng chảy qua thân thể mềm mại như bạch ngọc.

Lý Thu Thủy đôi mắt khép hờ, phát ra một tiếng thư thích than nhẹ.

Bên tai lại vang lên hai tiếng quần áo va chạm.

Nàng kinh ngạc mở mắt nhìn lại, liền gặp được Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên đã bước vào trong nước, chen đầy thùng nước tắm.

Lý Thu Thủy kinh ngạc hỏi: A La, các ngươi đây là.

Lý Thanh La ngọc nhan ửng đỏ cười nói: Mẫu thân, chúng con tới giúp ngài.

Nói rồi cũng đã bắt tay vào làm.

Lý Thu Thủy thấy thế trong lòng cả kinh, gấp giọng cự tuyệt nói: Không cần làm phiền A La cùng Ngữ Yên.

Lúc này Vương Ngữ Yên đột nhiên thán phục nói: Bà ngoại da thịt thật tốt quá à.

Nàng nhưng là biết tuổi của Lý Thu Thủy.

Có thể vẫn duy trì trạng thái da thịt như vậy xác thực thần kỳ.

Thậm chí đều có điểm hoài nghi có phải hay không Cố Hàn Uyên đã đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm thiên dạy cho Lý Thu Thủy.

Dù sao hôm nay Lý Thanh La trên bề ngoài căn bản nhìn không ra là mẫu thân của Vương Ngữ Yên, hai mẹ con đứng cùng nhau chính là bị cho rằng là tỷ muội.

Bây giờ tam nữ nhét chung một chỗ, gần giống như ba tỷ muội một dạng.

Đương nhiên, trạng thái thanh xuân của Lý Thu Thủy bây giờ đã chỉ còn lại ánh chiều tà.

Dù sao thần công của Tiêu Dao Phái tuy là thần kỳ, nhưng cũng không sánh được Vạn Tượng Âm Dương Quyết của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Lý Thu Thủy mới càng thêm khát cầu.

Lý Thu Thủy thấy việc đã đến nước này, phản đối nữa cũng là vô dụng.

Nàng rất nhanh liền trấn định lại, khẽ thở dài: Ta đã già rồi, nơi nào có thể so với Ngữ Yên thanh xuân sức sống.

Nàng xoay đầu lại, quan sát một phen Lý Thanh La, như có điều suy nghĩ hỏi: A La, ngươi đã cùng Cố công tử học qua Âm Dương Quyết rồi hả.

Lý Thu Thủy ngược lại là có để lại Tiểu Vô Tướng Công cho Lý Thanh La.

Chăm chú tu luyện, quả thật có thể bảo trì thanh xuân.

Thế nhưng võ công Tiêu Dao Phái càng nhiều hơn chính là trì hoãn già yếu.

Mà Vạn Tượng Âm Dương Quyết lại là như ngừng lại nữ tử ở thời gian tốt đẹp nhất.

Nàng thấy Lý Thanh La bây giờ nhìn qua vô cùng trẻ tuổi, mới có câu hỏi này.

Trên thực tế, Lý Thanh La trước đây đối với tu luyện căn bản cũng không để bụng.

Nếu không phải theo Cố Hàn Uyên, ba người tổ tôn đứng cùng nhau, ngược lại sẽ là nàng trông già nhất.

Lý Thanh La nghe vậy tâm đầu nhất khiêu, kinh ngạc hỏi: Mẫu thân biết Âm Dương Quyết.

Nói lúc thần sắc còn có chút không hiểu.

Nàng đột nhiên hiểu tâm tình của Vương Ngữ Yên.

Bất quá Lý Thu Thủy lại phá vỡ suy đoán của nàng.

Chỉ thấy nàng u oán nói: Cố công tử dạy cho đại sư tỷ của ta, vẫn còn không chịu dạy cho ta.

Lý Thanh La nghe vậy có chút ngạc nhiên mà hỏi: Mẹ đại sư tỷ.

Lý Thu Thủy thần sắc có chút phức tạp mà liếc nhìn Lý Thanh La.

Dù sao nói tới Vu Hành Vân, sẽ nói tới Tiêu Dao Phái, cũng tương tự sẽ dính đến Vô Nhai Tử.

Hôm nay Lý Thu Thủy cũng dần dần đi ra khỏi quá khứ, cũng không nhất định lại đối với Lý Thanh La giữ kín như bưng, bắt đầu chậm rãi kể Lý Thanh La thân thế cùng Tiêu Dao Phái chuyện cũ.

Năm đó Lý Thanh La vô cùng tuổi nhỏ, đối với rất nhiều chuyện căn bản không rõ vì sao.

Chỉ biết là có một ngày phụ thân đột nhiên không thấy tăm hơi, Lý Thu Thủy cũng mang theo nàng ly khai Lang Hoàn Phúc Địa.

Lý Thanh La nghe Lý Thu Thủy kể rõ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Chuyện cũ của ba người Tiêu Dao Phái từ góc độ người đứng xem đi xem là cực kỳ ngây thơ.

Các loại hành vi kỳ lạ liên tiếp xuất hiện.

Đương nhiên là có lấy Cố Hàn Uyên để đối kháng so sánh, Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên khó tránh khỏi có chút khinh thường Vô Nhai Tử không quả quyết còn chưa tính, lại vẫn mê luyến tới một tôn vật chết Ngọc Tượng.

Lý Thu Thủy muốn lệnh Vô Nhai Tử ăn dấm chua để vãn hồi ánh mắt của hắn.

Cách làm như thế tuy là cũng làm người ta lên án, thế nhưng Vô Nhai Tử đối với lần này thờ ơ, vui vẻ chịu đựng cả ngày cùng Ngọc Tượng làm bạn càng làm cho người ta thêm không nói.

Vương Ngữ Yên đều khó tránh khỏi lầm bầm câu Ngoại công thật là quá đáng rồi.

Nàng nhất là lý giải bị người sao lãng tâm tình.

Trước đây đơn phương yêu mến Mộ Dung Phục thời điểm đã là như thế.

Thẳng đến bị Cố Hàn Uyên cường thế xông vào.

Tuy là thường xuyên đối mặt đủ loại cảm thấy thẹn, thế nhưng dưới cái nhìn của nàng cũng rất hạnh phúc.

Bất quá Lý Thu Thủy giật dây Đinh Xuân Thu ám hại Vô Nhai Tử, nhưng cũng khiến hai cô gái không dám gật bừa.

Theo các nàng, không thích hợp thì tách ra là tốt rồi.

Luôn sẽ có người hiểu được quý trọng các nàng xuất hiện.

Mà Cố Hàn Uyên cũng chính là phẫn diễn nhân vật như vậy.

Tâm tình Lý Thanh La ngược lại là phức tạp rất nhiều.

Đinh Xuân Thu là nghĩa phụ của nàng, đồng thời ở nàng còn tấm bé thời điểm có chút chiếu cố.

Đối nàng cũng vẫn rất tốt.

Ở Cố Hàn Uyên nói cho nàng biết, xem ở trên mặt của nàng mà buông tha Đinh Xuân Thu thời điểm, Lý Thanh La còn có chút vui mừng.

Thậm chí vì thế hảo hảo thưởng Cố Hàn Uyên một phen.

Vẫn không chịu học Thần túc trải qua đều cố ý lại học hai tay.

Nhưng mà Đinh Xuân Thu cũng là ám hại cha ruột nàng cừu nhân, khó tránh khỏi cũng có chút quấn quýt.

Chính là không biết nàng nếu như biết Vô Nhai Tử là chết ở trong tay Cố Hàn Uyên thời điểm, lại sẽ phản ứng như thế nào.

Theo Lý Thu Thủy tiếp tục tự thuật, các nàng cũng biết chân tướng việc tuyển phò mã ở Tây Hạ.

Ngoại trừ thán phục Cố Hàn Uyên thắng liên tiếp hai gã Lục Địa Thần Tiên cường đại ra, sự tồn tại của Vu Hành Vân càng làm các nàng lưu ý.

Những chuyện cũ của Tiêu Dao Phái tạm thời không đề cập tới.

Dưới thị giác của Lý Thu Thủy, mức độ Cố Hàn Uyên coi trọng

Vu Hành Vân khiến trong lòng hai cô gái cảnh giác.

Các nàng cũng không nghĩ đến mục đích chủ yếu Cố Hàn Uyên tới Tây Hạ dĩ nhiên không phải Lý Thanh Lộ mà là Vu Hành Vân.

Nguyên bản còn lo âu Lý Thanh Lộ gia nhập vào sẽ khiến các nàng càng thêm cảm thấy thẹn, bây giờ lại càng muốn tranh thủ tình cảm.

Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên nhìn nhau, nhất thời cùng chung mối thù chi tâm.

Vương Ngữ Yên còn nhớ mình bằng lòng hứa hẹn của Cố Hàn Uyên, động linh cơ một cái liếc mắt Lý Thu Thủy thay cho quần dài, ánh mắt sáng quắc mà hỏi: Bà ngoại, ngươi và Cố đại ca trong lúc đó chuyện gì xảy ra.

Vì sao trên y phục có.

Lời vừa nói ra, Lý Thu Thủy nhất thời đỏ bừng mặt Lý Thu Thủy nào dám nói cho các nàng biết đó là kết quả bị Cố Hàn Uyên khi dễ.

Nàng đỏ bừng mặt cười, ấp úng nửa ngày nói không nên lời.

Lý Thanh La có chút buồn cười nhìn thoáng qua Vương Ngữ Yên, ánh mắt lóe lên một lát sau, trong lòng cũng có quyết định.

Nàng biết thời thế mà hỏi: Mẫu thân, người có phải cũng thích Hàn Uyên không.

Lý Thu Thủy nghe vậy ngẩn ra.

Nàng thừa nhận mình xác thực động lòng với Cố Hàn Uyên.

Chỉ là loại tâm động này tràn đầy đủ loại lý do: đấu tranh tâm lý với Vu Hành Vân, khát vọng Âm Dương Quyết để thanh xuân vĩnh trú, vài lần kiến thức thần uy của Cố Hàn Uyên khiến tâm lý kính phục, cùng bản năng thân thể muốn tìm kiếm.

Như vậy không phải là tình cảm thuần túy, khiến nàng trong lúc nhất thời không dám xác định mình có thật sự thích Cố Hàn Uyên hay không.

Thế nhưng ngay sau đó nàng lại phát hiện một điểm mù trước đây, sắc mặt cổ quái hỏi: A La, con và Cố công tử có quan hệ như thế nào.

Nàng ngược lại từng suy đoán về mối quan hệ giữa Vương Ngữ Yên và Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng giữa Lý Thanh La và Cố Hàn Uyên, vô luận là cách xưng hô lẫn nhau, hay thái độ khi nói chuyện, thần tình của Lý Thanh La khi nhắc tới Cố Hàn Uyên, lại thêm việc Lý Thanh La lại cùng Cố Hàn Uyên học tập Âm Dương Quyết.

Những điều này đều cho Lý Thu Thủy một suy đoán.

Chỉ là suy đoán như vậy lại khiến hiện trạng vốn đã hoang đường càng thêm hoang đường.

Lý Thanh La nghe vậy, mặt cười sáng rỡ đỏ ửng lưu chuyển, e lệ nói: Ta hôm nay là nữ nhân của Hàn Uyên.

Lý Thanh La rất có cảm giác như đang giới thiệu trượng phu cho mẫu thân mình, chỉ là bên trong còn xen lẫn các loại quan hệ phức tạp, khiến ý xấu hổ trong lòng nàng càng sâu.

Lý Thu Thủy nghe được Lý Thanh La thừa nhận, trong lòng liền nhảy lên, quay lại nhìn Vương Ngữ Yên hỏi: Thế còn Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên không trả lời thẳng, thẹn thùng mắt nói: Cố đại ca đối với ta rất tốt.

Tâm tình Lý Thu Thủy lúc này cực kỳ phức tạp.

Nàng không nghĩ tới con gái mình và ngoại tôn nữ đều có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa cháu gái của nàng Lý Thanh Lộ cũng đã được xác nhận.

Chính nàng còn bị Cố Hàn Uyên khi dễ một trận.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên mang nàng tới cùng Lý Thanh La mẫu nữ gặp mặt, Lý Thu Thủy đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chém một phen.

Bây giờ tình thế này, hiển nhiên Cố Hàn Uyên còn tham lam hơn trong tưởng tượng của nàng.

Ý nghĩ như vậy khiến Lý Thu Thủy thân thể mềm mại không khỏi khẽ run.

Nàng thần sắc không khỏi rung giọng nói: Các ngươi chẳng lẽ liền không để ý sao.

Lý Thanh La xấu hổ xen lẫn oán giận nói: Làm sao có khả năng không ngại.

Chỉ là dần dần cũng thành thói quen.

Hơn nữa chúng ta bây giờ sống rất hạnh phúc.

Vương Ngữ Yên tuy đồng dạng ngượng ngùng đến đỏ mặt tim run, nhưng đôi mắt đẹp lại lóe lên, bổ sung nói: Ta và mẫu thân hiện tại tình cảm rất tốt.

Cố đại ca cũng rất thương yêu chúng ta.

Trước đây tiểu thư khuê các kiều diễm như nàng, thân thể như bị khói sương bao phủ, tựa như không dính khói bụi trần gian, bây giờ lại bị Cố Hàn Uyên dạy hư thành bộ dáng này.

Nếu là bị Đoàn Dự biết được, nhất định sẽ khó có thể tin đến tín ngưỡng đổ nát mất thôi.

Lý Thu Thủy rốt cuộc là người từng trải, mặc dù không tự mình trải qua, thế nhưng ở Tây Hạ, một quốc gia không có bao nhiêu luân lý đạo đức có thể nói, nàng cũng thường xuyên nghe thấy những chuyện

như vậy.

Chương 412

Rất nhanh liền hiểu rõ hàm ý ẩn chứa trong lời nói của Vương Ngữ Yên.

Đôi mắt đẹp tức thì trợn lớn, mặt cười đỏ thẫm như máu, khó có thể tin hỏi: Ngữ Yên, con và A La cùng nhau ư.

Vương Ngữ Yên thẹn thùng gật đầu thừa nhận.

Lý Thu Thủy bị chuyện thật trùng kích này chấn động đến có chút nói không ra lời.

Lý Thanh La oán trách trừng mắt nhìn Vương Ngữ Yên, lặng lẽ liếc nhìn tấm gương mặt xinh đẹp mà bọn họ kế thừa từ Lý Thu Thủy, xấu hổ xen lẫn sợ hãi nói: Hàn Uyên dù sao tuổi trẻ lực tráng, hơn nữa dường như đặc biệt yêu thích chúng ta những khuôn mặt tương tự này.

Lý Thu Thủy nghe vậy càng là trong lòng cuồng loạn.

Lý Thanh Lộ bên kia còn có chút phân biệt, trông qua thì giống nhau nhiều hơn.

Thế nhưng Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên lại cực kỳ tương tự với dung nhan của nàng.

Nếu không tỉ mỉ phân biệt thì rất dễ dàng sẽ lẫn lộn.

Lời này của Lý Thanh La hầu như rõ ràng Cố Hàn Uyên khẳng định cũng sẽ thích khuôn mặt này của nàng.

Đồng thời không có gì bất ngờ xảy ra, hắn khẳng định đang đánh chủ ý muốn cho nàng cũng gia nhập vào đó.

Chỉ là chuyện như vậy vẫn là quá mức khiêu chiến ranh giới cuối cùng của sự xấu hổ trong nàng, khiến Lý Thu Thủy trong lúc nhất thời lại chùn bước, thậm chí mơ hồ có chút lùi bước.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến Cam Bảo Bảo mềm mại uyển chuyển khẽ gọi tiếng: Lý tỷ tỷ, Ngữ Yên.

Hàn Uyên gọi các người đi qua.

Lý Thanh La nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền nghe được yếu tố quen thuộc trong tiếng nói của Cam Bảo Bảo, nhất thời vương má lúm đồng tiền yên nhiên đáp: Cam muội muội chờ.

Nói rồi liền đứng lên.

Lý Thu Thủy ngạc nhiên mà hỏi: Đây là ai.

Lý Thanh La chần chờ trong giây lát, vẫn là mặt cười ửng đỏ nói: Nàng là Cam Bảo Bảo, đã từng là tình địch, hôm nay là tỷ muội.

Phía trước mẫu thân còn đã gặp khuê nữ là con gái của nàng.

Lý Thu Thủy vô ý thức kinh hô: Các nàng đều là.

Mới nói xong liền gò má phiếm hồng đứng lên.

Lý Thanh La cũng có chút cảm thấy thẹn, âm thầm oán giận Cố Hàn Uyên, giận dữ nói: Hàn Uyên hắn cái gì cũng tốt, chính là ở phương diện này xưa nay hoang đường, ta cũng không có cách nào với hắn.

Đang khi nói chuyện đã mặc quần áo vào chỉnh tề, ngữ khí không rõ nói: Mẫu thân, thất bồi.

Dứt lời liền đóng cửa rời đi, để lại tâm tư phức tạp Lý Thu Thủy một mình.

Lý Thu Thủy nhìn lấy nữ nhi cùng ngoại tôn nữ rời đi, dáng vẻ yểu điệu, liên tưởng đến những lời Lý Thanh La nói trước đó.

Nàng cũng phản ứng kịp sự khác biệt trong tiếng nói của Cam Bảo Bảo lúc gọi người, đem tất cả tiền căn hậu quả trong lòng qua một lần, nào còn không biết mục đích Cam Bảo Bảo tới trước đó.

Nàng mắng thầm Cố Hàn Uyên hồ đồ, cũng oán giận các nàng quá mức nhân nhượng hắn.

Nàng không tự chủ đem mặt cười vùi vào trong nước, nhưng mặc dù là ở trong nước vẫn ấm áp, cũng không sánh bằng nhiệt độ trên mặt nàng lúc này.

Đôi mắt đẹp lộ ra trên mặt nước, thu thủy liên liên, ánh mắt thời gian lập lòe, trong lòng thiên nhân giao chiến.

Cuối cùng vẫn lòng hiếu kỳ chiếm thượng phong, nàng thay một thân quần dài mới tinh.

Đó là Lý Thanh La chuẩn bị cho nàng.

Hai mẹ con thân hình cũng rất tương tự, chỉ là Lý Thu Thủy càng lộ vẻ đẫy đà một ít.

Mặc vào ngược lại cũng miễn cưỡng vừa người, ngoại trừ trước ngực hơi có chút bó chặt.

Lý Thu Thủy bước ra cửa phòng.

Ban đêm vắng vẻ không tiếng động, hơi chút một chút xíu âm thanh đều trở nên chói tai, phán đoán phương vị tự nhiên cũng càng ung dung.

Lý Thu Thủy cẩn thận từng li từng tí vận khởi Lăng Ba Vi Bộ, tận lực giảm bớt bước chân của mình.

Quả nhiên không hổ là quan hệ cha truyền con nối.

Lý Thu Thủy gần giống như Vương Ngữ Yên trước đây sao chép một dạng.

Chỉ là bây giờ Vương Ngữ Yên lại thành nhân vật chính, cảnh tượng như vậy tự nhiên cũng càng khiến Lý Thu Thủy cảm xúc phập phồng.

Lăng Ba Vi Bộ của Lý Thu Thủy trong mắt Cố Hàn Uyên tự nhiên không đáng là gì.

Động tĩnh của nàng càng không gạt được Cố Hàn Uyên.

Sắc màu vui mừng trong con ngươi sâu thẳm càng phát ra nồng nặc, hứng thú tự nhiên cũng liền dâng cao.

Hơn nữa quả nhiên không hổ là quan hệ cha truyền con nối, ở trước mặt Cố Hàn Uyên hầu như đều không có năng lực phản kháng.

Không bao lâu liền để lại hai luồng bùn nhão ôm nhau.

Lý Thu Thủy đang kinh ngạc Cố Hàn Uyên chẳng lẽ không sợ đột nhiên có thêm mấy cái kém bối phận hài tử sao.

Ngay sau đó chính là trở nên thất thần.

Còn chưa chờ nàng tỉnh lại, cửa phòng cũng đã bị mở ra, nhất thời bị Cố Hàn Uyên đối mặt.

Cố Hàn Uyên mắt nhìn xuống quan sát Lý Thu Thủy một lát sau, trêu chọc hỏi: Phu nhân đây là đang làm cái gì.

Lý Thu Thủy bị bóng ma trước mắt kinh hãi có chút sợ hãi, trên cổ thanh tú không tự chủ nuốt vài cái, rụt rè nói: Thiếp thân chỉ là có chút lo lắng.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Phu nhân lo lắng quả thật có đạo lý.

Dừng một chút, hắn ý vị thâm trường nói: Phu nhân muốn không giúp một chuyện.

Phu nhân cũng không muốn ta lại đi đánh thức con gái của người cùng ngoại tôn nữ a.

Lý Thu Thủy ánh mắt hầu như không thể dời đi, trong miệng run giọng hỏi: Gấp cái gì.

Cố Hàn Uyên chế giễu nói: Ban đêm càng sâu lộ nặng, ta hiện tại dính nước, một phần vạn cảm lạnh cũng không quá tốt.

Lý Thu Thủy trong lòng mơ hồ có suy đoán, đã có xấu hổ lại có ý định muốn di chuyển, thế nhưng ngoài miệng cũng không nguyện ý thừa nhận, lúng túng nói: Thiếp thân vẫn là không rõ.

Không sao, phu nhân rất nhanh liền sẽ hiểu.

Nói rồi liền xoa đỉnh đầu mái tóc của nàng.

Mặc dù ở trên tuấn mã xúc cảm cực tốt, nhưng rốt cuộc là bị Lý Thu Thủy đè ép một đường, bây giờ rốt cuộc chiếm được phóng thích.

Lý Thu Thủy vốn là đối với việc nàng bị động suốt một đường mà cảm thấy bực tức, nguyên bản suy đoán cũng xuất hiện sai lầm, trong lòng càng xấu hổ.

Hơn nữa chuyện đè thấp người như vậy, nàng có thể từ trước tới nay chưa từng làm.

Đã từng còn cười nhạo Vu Hành Vân vì loại sự tình này dương dương tự đắc.

Bây giờ đối mặt với cường thế của Cố Hàn Uyên, có lòng cự tuyệt, lại không đề được dũng khí phản kháng, thậm chí vì để tránh cho thụ thương, bất đắc dĩ học được cực nhanh.

Nhất là hai đạo khí tức quen thuộc, càng khiến nàng trở nên tim đập nhanh, trong lòng đập bịch bịch, không ngừng nghỉ.

Có người hỗ trợ giải quyết tốt hậu quả, tự nhiên là chuyện đáng vui thích.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang liên thiểm, thẳng đến một tiếng bị mạnh mẽ nghẹn trở về ho khan qua đi, Cố Hàn Uyên mới thu hồi ngón tay điểm ở Lý Thu Thủy trên cổ họng, hài lòng cười nói: Khổ cực phu nhân.

Mời nghỉ ngơi thật tốt.

Ngày mai lại mang phu nhân trở về hoàng cung.

Dứt lời cũng không để ý xấu hổ và giận dữ muốn chết Lý Thu Thủy, thản nhiên xoay người trở về phòng.

Lý Thu Thủy nhìn lấy cửa phòng đóng chặt, xấu hổ hầu như muốn phá cửa mà vào, cũng may còn có như vậy vài phần lý trí.

Dù sao ai cũng không dám cam đoan, nàng nếu là thật xông vào lại sẽ có hạ tràng như thế nào.

Sau khi cân nhắc hơn thiệt, Lý Thu Thủy vẫn là quyết định tạm thời tránh mũi nhọn.

Nàng chiến chiến nguy nguy đứng lên, nhìn lấy mới đổi quần áo giống nhau vị trí, đã xấu hổ với mình bất kham, vừa giận với Cố Hàn Uyên quá mức vô tình.

Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là trở về phòng lục lọi tủ quần áo, một lần nữa tìm đến một kiện quần áo của Lý Thanh La.

Nhưng mà kiện quần áo này vẫn như cũ không thể ở trên người nàng bảo lưu lâu lắm.

Lý Thu Thủy quỷ thần xui khiến không có đi mang nước giải khát, dẫn tới cái kia làm người sợ hãi khí tức vẫn vờn quanh ở trong mũi, ánh mắt của nàng cũng càng ngày càng mê ly.

Trong sân yên tĩnh, thật vất vả ngừng lại động tĩnh, lại vang lên u oán uyển chuyển tiếng nói.

Nếu là có người đi ngang qua, sợ là sẽ đem coi như là nơi nào nhô ra yêu quỷ a.

Ngày thứ hai, mặt trời chói chang, vô luận yêu ma quỷ quái thế nào đều không chỗ có thể ẩn giấu.

Cố Hàn Uyên cùng Lý Thu Thủy gặp lại lúc, đều là nhân mô nhân dạng.

Cố Hàn Uyên trên mặt anh tuấn nhưng là khóe miệng mỉm cười, hiện ra tao nhã lịch sự, một bộ phiên phiên giai công tử hình tượng.

Hình ảnh cường ngạnh ban đêm tựa như biểu hiện giả dối một dạng không còn sót lại chút gì.

Mà Lý Thu Thủy một lần nữa đeo lên khăn che mặt, đồng dạng ôn uyển mà đoan trang, tựa như Thiên Nữ cao quý một dạng.

Đương nhiên cái này phải quên nàng mới tỉnh lại lúc, luống cuống tay chân thu thập tràng cảnh.

Vào thời khắc ấy, Lý Thu Thủy không gì sánh được hoài niệm Diệp Nhị Nương.

Lý Thanh La tứ nữ tự nhiên không biết các nàng ngủ mất sau đó xảy ra những chuyện gì.

Chỉ biết là các nàng cùng Cố Hàn Uyên quan hệ đã bại lộ ở trong mắt Lý Thu Thủy, khó tránh khỏi có chút xấu hổ cùng ngượng ngùng.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Phu nhân đêm qua nghỉ ngơi được tốt không.

Loại nói biết rõ còn hỏi này tự nhiên là rước lấy Lý Thu Thủy liếc mắt trắng dã.

Nếu không phải nàng tu vi tinh thâm, sáng nay cần phải sinh ra vành mắt đen không thể.

Hơn nữa đầu sỏ gây nên chính là cái kia vẻ mặt ôn hòa Cố Hàn Uyên.

Chương 413

Sự xấu hổ mãnh liệt tràn ngập trong lòng, Lý Thu Thủy vẫn không thể nào bảo trì lại tư thái ưu nhã, giận dữ nói: Không so được Cố công tử nghỉ ngơi thật tốt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng bất động dung, hơi trêu chọc cười nói: Đó cũng là ít nhiều phu nhân sinh con gái tốt và cháu gái tốt.

Lời này tự nhiên chọc cho Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên đặc biệt xấu hổ và giận dữ, cáu giận hô: Hàn Uyên.

Cố đại ca.

Hai nàng đối với Cố Hàn Uyên dùng ngòi bút làm vũ khí.

Cam Bảo Bảo cùng Chung Linh thấy thế cũng rất nhanh gia nhập hàng ngũ các nàng, vạch trần đủ loại làm ác của Cố Hàn Uyên.

Nghe vào hắn thật giống như ác nhân tội ác chồng chất một dạng.

Kì thực cũng là các nàng cùng Cố Hàn Uyên đặc hữu một loại phương thức liếc mắt đưa tình.

Chỉ cần nhìn lấy miệng các nàng mắng hung, trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc tiếu ý, liền có thể biết các nàng không hề giống trong miệng nói cái dạng nào lưu ý, ngược lại giống như hy vọng có thể đạt được Cố Hàn Uyên càng nhiều hơn sủng ái một dạng.

Thường thường còn có thể vang lên một hai tiếng bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi sau tiếng kinh hô.

Cái kia từng cái mắc cỡ đỏ bừng mặt cười tựa như muôn hoa đua thắm khoe hồng một dạng.

Lý Thu Thủy nhìn lấy bọn họ và Cố Hàn Uyên chuyển động cùng nhau, trên mặt lại không tự chủ toát ra thần sắc hâm mộ.

Nàng tuy là lúc còn trẻ nghĩ độc chiếm Vô Nhai Tử, thế nhưng trải qua đêm qua tận mắt nhìn thấy sở kiến, thậm chí còn tự mình đã trải qua một bộ phận, cũng không dám đối với Cố Hàn Uyên bắt đầu độc chiếm tâm tư.

Bằng không nàng hơn phân nửa là không thể sống thọ và chết tại nhà.

Vì vậy trước mắt cái này hòa hài tràng cảnh, ngược lại là làm nàng nổi lên không ít không rõ ý tưởng.

Thậm chí không tự chủ nghĩ tới cái kia kiêu ngạo trong trẻo lạnh lùng Đại Sư Tỷ.

Không biết nàng lại sẽ toát ra biểu tình như thế nào.

Nghĩ như vậy, Lý Thu Thủy nhất thời có chút nóng lòng muốn thử.

Ánh mắt nàng lóe lên, đem Cố Hàn Uyên đang hãm sâu bụi hoa giải cứu ra.

Cố công tử, không sai biệt lắm nên trở về hoàng cung đi.

Đại Sư Tỷ cũng nên nóng lòng chờ.

Lý Thu Thủy mở miệng cuối cùng là phá vỡ bầu không khí màu hồng phấn.

Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên gần đây quen loại ở chung phương thức này, trong lúc nhất thời lại quên Lý Thu Thủy vẫn còn ở đó.

Lúc này phục hồi tinh thần lại tất nhiên là xấu hổ mà ức.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng buông lỏng ra vòng eo yểu điệu đang nắm trong khuỷu tay, thả các nàng tự do.

Nhìn lấy Lý Thu Thủy cái kia ý động thần sắc, trong mắt lóe lên một vệt thâm ý, nhẹ cười nói: Làm cho phu nhân chê cười.

Ta cái này liền mang phu nhân đi qua.

Dứt lời, liền ở tứ nữ ánh mắt cổ quái trung, ở Lý Thu Thủy còn chưa phản ứng kịp phía trước, cùng lúc tới giống nhau, đem nàng ôm ngang lên, lưu lại một câu Chờ ta trở lại. liền dẫn Lý Thu Thủy biến mất hình bóng.

Trên không trung tựa như còn truyền đến Lý Thu Thủy cái kia xấu hổ thanh âm: Đừng như vậy ôm lấy ta.

Ban ngày, cũng bị thấy.

Lý Thu Thủy tuy rằng tốt lắm lại tựa như ban ngày không được, thế nhưng buổi tối có thể ngữ vẫn chưa đối với Cố Hàn Uyên tạo thành quấy nhiễu.

Thân hình chớp động gian, tốc độ cực nhanh đi tới Tây Hạ hoàng cung.

Đi vào Thanh Phượng Các thời điểm, Lý Thu Thủy đã không có giãy giụa dư dật.

Xuyên thấu qua khăn che mặt cũng có thể thấy được trên mặt đẹp nàng đỏ thẫm màu sắc, hiển nhiên trên đường lại bị khi dễ một trận.

Cũng may cầu xin tha thứ nhanh hơn, ngược lại là không có làm hại nàng lại đi đổi thân quần áo trở về.

Vu Hành Vân một tay chống cằm, thần sắc u oán nghiêng người ngồi, trong miệng lẩm bẩm: Sư tôn gạt người.

Ngày hôm qua căn bản là không có trở về tìm ta.

Làm hại ta chờ một đêm.

Có Lý Thanh Lộ phối hợp, Vu Hành Vân tự nhiên không biết đêm qua sau đó lại cụ thể chuyện gì xảy ra.

Chỉ biết là cửa cung náo động đã kết thúc, mà nổi loạn Dã Lợi huynh đệ cũng bị xử quyết.

Còn như Tây Hạ bây giờ quần long vô thủ tình thế vẫn chưa bị nàng để ở trong lòng.

Vu Hành Vân để ý hơn chính là nàng và Cố Hàn Uyên hôn sự còn có thể hay không thể tiếp tục làm tiếp.

Nếu là không được lời nói, nàng cái này vừa ra thay mận đổi đào khả năng liền uổng phí.

Càng nghĩ càng thấy phiền muộn, liền ngay cả hôm nay chính ngọ liền muốn hành công viên mãn Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công đều không để ý tới.

Vu Hành Vân bỗng nhiên thần sắc khẽ động, ngước mắt nhìn lại, sắc mặt nhất thời liền cổ quái.

Chính là thấy được Cố Hàn Uyên ôm lấy Lý Thu Thủy tiến vào.

Khóe miệng nhỏ bé thu ruộng hỏi: Cố công tử, các ngươi đây là.

Trong lòng nhưng ở mắng thầm hai người.

Không chỉ có mắng Lý Thu Thủy lại vô thanh vô tức liền câu được Cố Hàn Uyên, càng là mắng Cố Hàn Uyên mặt da dày, lại giả trang lấy Lý Thanh Lộ trước mặt nàng cùng Lý Thu Thủy như vậy thân mật.

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm ra biểu tình như thế nào mới tốt.

Lời này của Vu Hành Vân rốt cuộc thức tỉnh Lý Thu Thủy, vội vàng ở trong lòng Cố Hàn Uyên giãy giụa muốn xuống đất.

Cố Hàn Uyên cũng không làm khó dễ nàng, buông tay để cho nàng tránh thoát.

Lý Thu Thủy dưới quá gấp, suýt nữa lảo đảo một cái.

Cũng may Cố Hàn Uyên đúng lúc đỡ lấy, trong miệng còn ôn hòa quan hoài nói: Phu nhân cẩn thận.

Vu Hành Vân thấy vẻ mặt chán ngán, dường như lại trở về trước đây mắt mở trừng trừng nhìn lấy Cố Hàn Uyên ở trước mắt nàng thông đồng các loại cô gái tràng cảnh, sắc mặt tự nhiên cũng là càng ngày càng đen.

Lý Thu Thủy nguyên vốn cũng có chút cảm thấy thẹn, thế nhưng ở trước mặt Vu Hành Vân, nàng thật giống như được thêm nào đó hiệu ứng, nửa điểm cũng sẽ không chịu thua.

Nàng uyển chuyển khom lưng phúc lễ, đem cái kia tư thái đẹp đẽ của mình triển lộ không sót chút nào, ưu nhã kiều mị nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử, nếu không phải Cố công tử hỗ trợ, thiếp thân vừa rồi không muốn té ngã.

Thậm chí còn giả vờ mịt mờ liếc cái mị nhãn.

Cái này mị nhãn trên thực tế lại tuyệt không ẩn nấp.

Không chỉ có Cố Hàn Uyên thấy rõ, chính là Vu Hành Vân cũng thấy được rõ ràng, chọc cho sắc mặt nàng lại đen vài phần.

Âm thầm mắng một câu tư thái lẳng lơ.

Nàng tuy là quả thật có đem Lý Thu Thủy giao cho Cố Hàn Uyên dự định, nhưng đó là ở nàng đạt được ước muốn sau đó, mà không phải hiện tại ở trước mặt nàng cướp đi vai diễn thuộc về của nàng cùng ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Trong lòng khó chịu vẫn là không tự chủ biểu lộ vài phần ở trên gò má thanh lệ tuyệt luân của nàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên cùng Lý Thu Thủy đều chẳng qua là ở diễn nàng, mặc dù lộ kẽ hở, cũng không bị nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy tràn đầy phấn khởi Lý Thu Thủy, có ý riêng nói: Phu nhân không cần khách khí.

Phu nhân dù sao cũng là quận chúa tổ mẫu, ta chiếu cố một hai cũng là nên.

Hắn nói tự nhiên không phải Vu Hành Vân, mà là Lý Thanh Lộ.

Trong ánh mắt thuận tiện mịt mờ biểu thị Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên.

Ba cái cùng Lý Thu Thủy có thân duyên quan hệ nữ tử, cũng đã là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Mà nàng bây giờ cũng cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Nói là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, rồi lại còn chưa có thực chất quan hệ.

Nói không phải vậy, ở trước mặt Cố Hàn Uyên lại mau hết bí mật.

Thậm chí còn giống như ban đầu Vu Hành Vân giống nhau hầu hạ hắn một lần.

Một nhà ba đời toàn bộ rơi vào trong túi Cố Hàn Uyên đã chỉ là vấn đề thời gian.

Quan hệ phức tạp như vậy lại hỗn loạn ngay trước mặt Vu Hành Vân, bị Cố Hàn Uyên ánh mắt cùng lời nói ám chỉ, nhất thời đem ưu nhã đoan trang lại mị hoặc Lý Thu Thủy đánh chìm.

Ý xấu hổ dâng lên mặt, đỏ thẫm màu sắc hầu như liền muốn lộ ra khăn che mặt, ấp úng nửa ngày nói không nên lời.

Còn chưa chờ Vu Hành Vân nghi hoặc Lý Thu Thủy khác thường, Cố Hàn Uyên lại nhẹ cười nói: Hôm qua cũng là thấy phu nhân thương thế có chút tái phát, mới mang theo đi chẩn bệnh một cái.

Hai câu nói trước sau không chỉ có giải thích đêm qua vì sao không về, còn cố ý điểm ra sự tồn tại của Vu Hành Vân, giống như là xem ở trên mặt của nàng, mới chiếu cố Lý Thu Thủy, đồng thời không ngại cực khổ vì nàng chữa thương.

Vu Hành Vân nghe vậy quả nhiên đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, trong lòng hơi ngọt, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng tiếu yếp như hoa, nũng nịu nói: Cố công tử nguyên lai là cho hoàng tổ mẫu trị thương đi.

Ta thay mặt hoàng tổ mẫu cảm tạ Cố công tử.

Vu Hành Vân tâm tình cao hứng, liền kêu Lý Thu Thủy vì hoàng tổ mẫu đều không thèm để ý, thậm chí trong lòng còn thầm nói: Nếu sư muội ngươi muốn làm cái tổ mẫu thế hệ lão bà bà, làm sư tỷ sẽ giúp đỡ ngươi.

Trong lòng nàng, học Âm Dương Quyết mình và Lý Thu Thủy phải không cùng.

Dựa theo tuổi thọ dài ngắn tỉ lệ mà tính, hắn hiện tại bất quá là một tiểu cô nương mà thôi.

Đây là Cố Hàn Uyên trước đây cố ý giải thích qua.

Lý Thu Thủy từ nơi sâu xa tựa như cảm ứng được Vu Hành Vân không có hảo ý, tâm tình mới bị Cố Hàn Uyên đánh chìm nhất thời nhọn lại chấn tác, thậm chí đôi mắt đẹp bên ngoài khăn che mặt càng phát ra kiều mị, tận lực cầm nắm lấy thanh tuyến nói: Vẫn là thiếp thân tự mình tạ Cố công tử mới càng lộ ra có thành ý.

Liền không cần làm phiền cháu gái ngoan của ta.

Nàng kiều mị vô hạn chớp chớp đôi mắt đẹp, mị hoặc nói: Cố công tử, có thể có gì cần thiếp thân hồi báo.

Chương 414

Vô luận dạng gì sự tình, thiếp thân đều có thể bằng lòng a.

Trong lời nói Lý Thu Thủy tràn đầy mê người ám chỉ, dường như chỉ cần Cố Hàn Uyên đưa ra, nàng liền sẽ tự tiến cử cái chiếu một dạng.

Vu Hành Vân nghe vậy tất nhiên là sắc mặt biến thành màu đen, hầu như liền muốn mở miệng mắng chửi người, chẳng qua hiện nay nàng để ý hơn phản ứng của Cố Hàn Uyên, cẩn thận từng li từng tí ngước mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên, lo lắng hắn thực sự như Lý Thu Thủy mong muốn cái dạng nào đưa ra yêu cầu.

Nếu nói như thế, Vu Hành Vân làm hết thảy đều biến đến không có ý nghĩa, không chỉ có Lý Thanh Lộ thân phận không thể dùng, càng là lần nữa bại bởi Lý Thu Thủy.

Thậm chí thua hai bàn tay trắng.

Trong mắt nàng, Lý Thu Thủy bị hủy dung mạo bị khăn che mặt che lại, chỉ là từ ánh mắt cùng tư thái nhìn lên, cái này cổ thiên nhiên quyến rũ của Lý Thu Thủy, căn bản không phải nàng có thể so sánh.

Mặc dù bây giờ nàng đã có đẹp như thiên tiên một dạng xinh đẹp, nhưng càng là lưu ý một người, liền không thể tránh khỏi coi thường chính mình.

Lại tăng thêm cho đến nay tâm lý tự ti, khiến nàng càng phát ra khủng hoảng.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trả lời ngay, mà là dường như đang suy nghĩ cái gì một dạng trầm mặc.

Sự trầm mặc như vậy khiến Vu Hành Vân tâm càng trầm càng sâu, khóe mắt chút bất tri bất giác liền dẫn lên lệ quang.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên đến gần đến trước mặt nàng, dùng ôn nhu tiếng nói, thâm tình nói: Mặc dù có chút mạo muội, thế nhưng ta đối với quận chúa nhất kiến chung tình.

Mà ta lại là chọn rể người thắng, cho nên muốn mời phu nhân mau sớm cho chúng ta thành hôn.

Vu Hành Vân lúc này đã bối rối, thậm chí hoài nghi tai của mình có phải hay không xảy ra vấn đề.

Nhìn trước mắt cái kia ngày nhớ đêm mong khuôn mặt tuấn tú, trong đầu đang khó có thể tin không ngừng lặp lại lấy một câu nói: Sư tôn hắn nói hắn đối với ta nhất kiến chung tình rồi hả.

Cái này dạng trùng kích tính ý tưởng đập đến, trước mắt nàng một mảnh ngất xỉu.

Cặp kia mát lạnh đôi mắt đẹp đều mơ hồ, nhìn qua có chút ngốc manh.

Cố Hàn Uyên thấy thế, trong con ngươi sâu thẳm cũng không khỏi nổi lên ý cười.

Lấy lại bình tĩnh, thoáng điều chỉnh tình cảm xuống, nhớ lại Đào Hoa Đảo quá khứ, làm cho chính mình ánh mắt biến đến hàm tình mạch mạch, dùng từ tính tiếng nói chậm rãi nói: Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thắng lại nhân gian vô số.

Ngươi ta tuy là chưa từng gặp gỡ, thế nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng ta lại tràn đầy cảm giác quen thuộc.

Giống như là một cái đối với ta cực kỳ trọng yếu một người vậy.

Cố Hàn Uyên diễn kỹ như trước tinh xảo.

Mỗi một cái tìm từ, mỗi một cái dấu chấm, đều tràn đầy tình thâm ý cắt.

Đừng nói là Vu Hành Vân, chính là đứng ngoài quan sát xem trò vui Lý Thu Thủy cũng vì đó ngây người.

Thần sắc trong đôi mắt đẹp của Lý Thu Thủy biến đến phức tạp.

Nàng không cách nào phán đoán Cố Hàn Uyên trong giọng nói thật giả, nhưng nếu là có thể, nàng cũng hy vọng có thể có cơ hội bị Cố Hàn Uyên cái này dạng thâm tình bày tỏ một lần.

Nói vậy, mình có lẽ vô luận chuyện gì đều sẽ nguyện ý vì hắn làm a.

Vì vậy Lý Thu Thủy nhìn về phía ngốc lăng Vu Hành Vân ánh mắt, kìm lòng không đặng mang theo ước ao ghen tỵ thần sắc.

Vu Hành Vân tuy là thật cao hứng Cố Hàn Uyên có thể đối nàng bày tỏ, thậm chí Cố Hàn Uyên cái kia thâm tình thành thực dáng vẻ làm nàng cảm xúc cuộn trào mãnh liệt, trong lúc nhất thời tình khó chính mình, thế nhưng đáy lòng rồi lại nổi lên một tia nghi ngờ.

Trong mắt nàng Cố Hàn Uyên cũng không phải là sẽ nói loại nói này người, ngược lại rất yêu thích bỡn cợt nàng.

Vu Hành Vân cũng không đần, chỉ là vô cùng quan tâm Cố Hàn Uyên, lại gửi hy vọng vào thay mận đổi đào có thể đạt được ước muốn, phạm vi nhìn mới khó tránh khỏi trở nên hẹp nhỏ đi rất nhiều.

Ngược lại thì nước đã đến chân thời điểm, bởi vì tự ti cùng nao núng, hết thảy trước mắt mới hiển lên rõ càng phát ra không phải chân thực.

Có lẽ là tranh đấu hơn nửa đời người duyên cớ, Vu Hành Vân gần như bản năng đã nhận ra hàm nghĩa trong ánh mắt Lý Thu Thủy.

Cái kia không che giấu chút nào đố kỵ tâm tình lại lệnh Vu Hành

Vân an tâm rất nhiều.

Lại về vị Cố Hàn Uyên cái câu kia Giống như là một cái đối với ta là người cực kỳ trọng yếu một dạng.

Nhớ tới Cố Hàn Uyên mấy lần đề cập muốn tìm được hắn trộm đi đệ tử Vân nhi.

Có lẽ hắn chính là ở trên người của mình thấy được Vân nhi ảnh tử cũng nói không chừng đấy chứ.

Tuy là bây giờ thân thể lớn lên, dung mạo cũng biến hóa rất lớn, thế nhưng giữa lông mày vẫn như cũ có Phản Lão Hoàn Đồng thời kỳ vết tích.

Cố Hàn Uyên sẽ có cảm giác quen thuộc dường như cũng là chuyện đương nhiên.

Ý nghĩ như vậy, lệnh Vu Hành Vân trong lúc nhất thời như si mê như say sưa.

Phục hồi tinh thần lại nhìn lấy Cố Hàn Uyên cái kia sâu thẳm mắt sáng như sao, suýt nữa nói lộ ra miệng: Sư Nàng dừng một chút, thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa có phản ứng gì, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, liền mang buông xuống một chút lo lắng, quyết định quý trọng trước mắt giờ khắc này.

Đôi mắt đẹp mát lạnh nổi lên chân thành thâm tình, ngữ khí phiêu hốt lẩm bẩm nói: Trên thực tế ta cũng giống vậy.

Nhìn thấy Cố công tử đầu tiên mắt, đã cảm thấy ngươi là ta là người cực kỳ trọng yếu.

Ánh mắt Vu Hành Vân có chút hoảng hốt.

So với Cố Hàn Uyên còn cần Đào Hoa Đảo cái đoạn ký ức phụ trợ diễn kỹ bất đồng, nàng là chân thật nhớ lại cùng Cố Hàn Uyên gặp gỡ thực nhau đoạn cuộc sống kia.

Vô luận là ở trị liệu Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh lúc bị chiếm tiện nghi, vẫn là ban đêm bị coi như gối ôm, hay hoặc là giáo dục Tam Tuyệt lúc từng ly từng tí, đều thành trong lòng nàng tan không ra ngọt ngào.

Cố Hàn Uyên thần tình bỗng dưng sửng sốt.

Thành tựu lô đỉnh, Vu Hành Vân tâm tình xao động, không thể tránh khỏi rồi hướng Cố Hàn Uyên tạo thành ảnh hưởng, tựa như có thể chân thật cảm giác được ý nghĩ lúc này của nàng một dạng.

Sao ngọt đến trái tim tâm tình cũng không giữ lại chút nào truyền đạt cho Cố Hàn Uyên.

Thấm vào ở Vu Hành Vân cảm tình bên trong, liền Hữu Tình Thiên Địa Kiếm cảnh giới đều đang tăng trưởng lấy.

Cảm giác như vậy cũng không tính xa lạ.

Bên trên một cái dành cho hắn cảm giác này nhân chính là Hoàng Dung.

Cố Hàn Uyên đáy lòng lạnh lẽo dần dần tan ra, nụ cười trên mặt thêm mấy phần chân thực và ấm áp, ánh mắt cũng càng nhu hòa rất nhiều.

Ngược lại đôi mắt trung tràn đầy đố kỵ tình Lý Thu Thủy ôn hòa cười nói: Đã là lưỡng tình tương duyệt, cũng xin phu nhân làm chủ cho chúng ta.

Bị ảnh hưởng lẫn nhau, Vu Hành Vân không ngoài ý liệu cảm nhận được Cố Hàn Uyên cái kia một phần chân thực, mềm mại ôn uyển nói: Mời hoàng tổ mẫu thành toàn.

Lý Thu Thủy nhìn trước mắt hai người cái kia tình chàng ý thiếp dáng vẻ: Đại Sư Tỷ, tiểu muội bình thường đố kỵ a.

Ý nghĩ như vậy ở trong lòng nàng lưu chuyển, không ngừng được chua xót, suýt nữa nhịn không được đi đâm thủng chân tướng.

Nếu không phải trong miệng như ảo giác mơ hồ lưu lại cái kia làm người sợ hãi khí tức, đưa cho nàng không ít lời an ủi, cái này tràng hí sợ rằng đã diễn không nổi nữa.

Lý Thu Thủy thần sắc phức tạp trầm mặc khoảng khắc, u u than thở: Thiếp thân đã biết.

Bất quá hoàng cung mới trải qua náo động, chỉ có thể toàn bộ giản lược.

Vu Hành Vân đối với lần này cũng không thèm để ý.

Nàng muốn không phải long trọng hôn lễ, cũng không phải danh phận, chỉ là muốn đem mình lành lặn giao cho Cố Hàn Uyên.

Toàn bộ giản lược ngược lại có thể tránh khỏi đêm dài nhiều mộng.

Vu Hành Vân trong mắt đầy vẻ không muốn tình nói: Cố công tử, mời đợi lát nữa ta một hồi.

Nàng muốn đi mặc vào cái kia thân chuẩn bị đã lâu giá y.

Cố Hàn Uyên ấm nói rằng: Tốt, ta chờ ngươi.

Chỉ bất quá hắn trong lời này cất dấu một lời hai ý nghĩa, đã là đang chờ nàng mặc giá y, cũng là đang chờ nàng lần nữa thành tựu Vân nhi trở về.

Vu Hành Vân cũng không nhận thấy được Cố Hàn Uyên cái kia ẩn núp thâm ý, lưu luyến không rời xoay người rời đi.

Thẳng đến cái kia yểu điệu mảnh khảnh bóng lưng biến mất ở trước mắt.

Lý Thu Thủy ghen ghét nói: Cố công tử, Đại Sư Tỷ đều đi rồi.

Cố Hàn Uyên quay đầu trêu đùa: Phu nhân đây là ghen tị ư.

Lý Thu Thủy nghe vậy tức giận nói: Không thể được sao.

Rõ ràng Cố công tử ngươi cũng đối với thiếp thân làm nhiều chuyện như vậy.

Nhất là đêm qua còn bức bách nàng.

Càng là làm nàng nổi giận không ngớt.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, trêu chọc cười nói: Phu nhân nói rất có đạo lý.

Vậy cần ta tưởng thưởng một chút phu nhân khổ cực sao.

Lý Thu Thủy nghe vậy hai mắt sáng lên.

Cả ngày hôm qua trải qua có thể dùng nàng tâm hỏa cháy rực cực vượng, thậm chí so với Âm Dương Quyết, nàng càng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể cấp cho đáp lại.

Mong đợi hỏi: Dạng gì thưởng cho.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại cùng đêm qua không có sai biệt vậy xoa nàng đỉnh đầu sợi tóc, trêu chọc cười nói: Cái này dạng như thế nào.

Lý Thu Thủy thấy thế đầu tiên là trong lòng kinh sợ, mặt cười đỏ bừng, ngay sau đó liền giận: Ngươi biết thiếp thân muốn không phải cái này.

Cố Hàn Uyên lại ý vị thâm trường nói: Dù sao cũng phải lo lắng một cái phu nhân nữ nhi, tôn nữ cùng ngoại tôn nữ ý tưởng không phải sao.

Lý Thu Thủy nghe vậy nào còn không biết Cố Hàn Uyên đánh lấy ý định gì, đã cảm thấy lòng tràn đầy cảm thấy thẹn, lại do dự do dự, cuối cùng hóa thành một tiếng mập mờ không rõ tiếng mắng: Cố Hàn Uyên, ngươi chính là tên khốn kiếp.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm đánh giá trước mắt nhu thuận sợi tóc, vui mừng cười nói: Đa tạ khích lệ công phu.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe sáng.

Hắn không phải vì buồn chán mà tiêu khiển Lý Thu Thủy, mà là bởi vì tâm tình vừa rồi không tự chủ bị Vu Hành Vân ảnh hưởng.

Tuy nhờ đó mà tinh tiến Hữu Tình Thiên Địa Kiếm và thậm chí còn có lợi cho việc lĩnh ngộ Lục Diệt Vô Ngã Kiếm, thế nhưng loại cảm giác không thể khống chế này lại khiến hắn trong lòng có chút không vui.

Vì vậy vấn đề của Vu Hành Vân nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Trước đó, cũng có cần phải buông lỏng tâm tình một chút.

Bằng không, tâm tình như vậy khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của hắn.

Cũng may bên người có Lý Thu Thủy ở, có thể thuận tiện giúp hắn thả lỏng.

Cố Hàn Uyên đoán chừng thời gian chênh lệch không còn nhiều lắm.

Chương 415

Nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lý Thu Thủy lúc này tự giác không ho khan lên tiếng, chỉ dùng đôi mắt đẹp yêu mị tức giận trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Hiển nhiên nàng đã dần thuần thục, đồng thời cũng càng hiểu rõ tâm tư Cố Hàn Uyên thêm vài phần.

Cố Hàn Uyên thấy thế, tất nhiên là hài lòng trêu đùa: Phu nhân đối với phần thưởng này còn thỏa mãn không.

Lý Thu Thủy nghe vậy tức giận nói: Hừ.

Đây coi là cái gì thưởng cho.

Bất quá miệng nói thế nào đi nữa không muốn thừa nhận, trong lòng lại không bị khống chế càng nóng thêm vài phần, tựa như trăm trảo cào tâm vậy khó chịu.

Cố Hàn Uyên ra vẻ tiếc nuối than thở: Rõ ràng A La cùng Ngữ Yên rất yêu thích.

Lý Thu Thủy nghe vậy sững sờ, thần sắc u u nói: Người chẳng phải muốn bắt các nàng tới làm nhục thiếp thân sao.

Nàng đã dần dần minh bạch ý tưởng của Cố Hàn Uyên, cái ý đồ một lưới bắt hết kia càng rõ ràng rành rành, chỉ là vẫn vô cùng do dự.

Cố Hàn Uyên thấy thế càng thêm thâm ý nói: Dù sao cũng là sự thật, phu nhân nếu như không tiếp nhận nổi, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Lý Thu Thủy bây giờ cũng không chống cự Cố Hàn Uyên lắm, nhưng sau đó sẽ có phản ứng thế nào cũng khó liệu.

Nếu chỉ là một tối chi vui mừng lại khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.

Với sự tham lam của Cố Hàn Uyên, sao có thể bỏ qua thành quả ngay trước mắt.

Vì vậy mới vẫn treo Lý Thu Thủy, cho đến khi triệt để đánh nát ranh giới cuối cùng của nàng.

Quả nhiên, thần sắc Lý Thu Thủy càng phát ra rối rắm, đã có ý định di chuyển, lại có do dự, thế nhưng nhân tố do dự kia đang không ngừng yếu bớt.

Cố Hàn Uyên đưa tay nắm lấy cằm trơn bóng nhẵn mịn của Lý Thu Thủy, khiến nàng không thể tránh mở ánh mắt, ngữ khí hàm chứa ý vị sâu xa và sự mê hoặc, nói như rèn sắt khi còn nóng: Phu nhân có thể chậm rãi suy nghĩ, chỉ bất quá Vân nhi bên kia còn đang chờ ta.

Kết quả là, Vu Hành Vân vẫn là người kích thích Lý Thu Thủy lớn hơn, lại trỗi dậy ý niệm không chịu thua.

Mặc dù gương mặt kiều mị đỏ thẫm như máu, sự do dự trong mắt lại dần dần tiêu tan.

Bất quá còn chưa chờ nàng nói gì đó, thị nữ xinh đẹp tuyệt trần Hiểu Doanh cũng đã thành kính đi tới, môi ngọc khẽ hé nói: Cô gia, quận chúa đã chuẩn bị xong.

Nô tỳ đưa cô gia đi đổi y phục.

Hiểu Doanh trước đây, dưới yêu cầu của Cố Hàn Uyên, đã rời khỏi cung, thoát khỏi sự hỗn loạn của hoàng cung.

Sau đó, nàng mới đến khi Cố Hàn Uyên truyền tin.

Biết được Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân giả trang Lý Thanh Lộ muốn thành hôn, nàng là nha hoàn động phòng, quả đúng danh xứng với thực.

Nhớ tới việc hầu hạ Cố Hàn Uyên trước kia, tự nhiên càng phát ra e lệ đứng lên, vừa nói xong liền rũ mắt xuống, má đào đã ửng đỏ đến mang tai.

Cố Hàn Uyên không định để Vu Hành Vân đợi lâu, không có tâm tư trêu đùa thị nữ xinh đẹp.

Bỏ lại Lý Thu Thủy với tâm tình ngày càng rối bời, hắn đi theo Hiểu Doanh rời đi.

Dưới sự hầu hạ của Hiểu Doanh, hắn khoác lên tân lang quan phục.

Mặc dù không hoa lệ bằng bộ mà Cố Hàn Uyên chuẩn bị ở Đào Hoa Đảo, nhưng thành quả do Vu Hành Vân tinh xảo tỉ mỉ chọn lựa cũng vô cùng tinh tế.

Từ vẻ mặt ngây ngô của Hiểu Doanh liền có thể biết được hiệu quả thế nào, cho đến khi Cố Hàn Uyên nhắc nhở mới hoàn hồn.

Đương nhiên không thể tránh khỏi má đào lại đỏ bừng.

Nàng thị nữ ngượng ngùng thẹn thùng này, trước mặt Cố Hàn Uyên hoàn toàn không có sức chống cự nào đáng kể.

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền dưới sự dẫn đường của Hiểu Doanh lần nữa gặp lại Vu Hành Vân.

Tương tự là một bộ hỉ phục đỏ tươi, mang nhiều yếu tố dân tộc Tây Hạ, kiểu dáng khéo léo, tinh mỹ vô cùng, khiến tư thái xinh đẹp của Vu Hành Vân càng thêm quyến rũ động lòng người.

Ngay cả phần ngực phẳng lì cũng được che đậy hoàn hảo, ngược lại còn tôn lên đường cong vòng eo thon mềm mại của nàng.

Đáng tiếc, khăn voan đỏ tươi che khuất dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Cố Hàn Uyên tiến lên, ôn nhu dắt tay nàng, ấm áp nói: Khiến quận chúa đợi lâu rồi.

Vu Hành Vân cảm nhận được hơi ấm truyền tới từ bàn tay, thân thể mềm mại khẽ run.

Không khỏi đột nhiên có chút hối hận khi mượn dùng thân phận Lý Thanh Lộ.

Bất quá việc đã đến nước này, hối hận cũng là vô dụng.

Nàng hít sâu, bình phục lại tâm tình kích động, nhu tình nói: Bất kể bao lâu, thiếp đều nguyện ý chờ.

Nếu không phải lúc này đóng vai thân phận Lý Thanh Lộ, với tính tình kiêu ngạo vốn có của Vu Hành Vân, lời thật lòng như vậy căn bản là không thể nói ra với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng, nắm chặt bàn tay thêm vài phần, bất quá ánh mắt hắn lại đầy vẻ trêu đùa nhìn về phía xa xa.

Nơi đó, Lý Thanh Lộ đang xa xa nhìn về phía bên này.

Lý Thanh Lộ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên nhìn qua, đầu tiên là giật mình, ngay sau đó liền duyên dáng nhăn mũi quỳnh, bày tỏ sự bất mãn của nàng.

Dù sao bị Vu Hành Vân cướp đi khoảnh khắc quan trọng nhất đời mình, vốn dĩ thầm nghĩ cứ thẳng thắn nhắm mắt làm ngơ, kết quả lại vẫn không nhịn được đến đây lén nhìn.

Cũng may trong hầm băng đã thưởng thức qua những điều tốt đẹp, Cố Hàn Uyên cũng hứa hẹn sẽ đền bù trong tương lai, nhưng trong lòng nỗi chua xót vẫn khó tránh khỏi.

Lý Thanh Lộ cùng Cố Hàn Uyên ngầm hiểu lẫn nhau đối mặt một trận, tâm tình nhất thời chuyển biến tốt hơn nhiều.

Lý Thu Thủy ngược lại không phát hiện Lý Thanh Lộ, hoặc có lẽ là tâm tư nàng căn bản không chuyển đến nơi khác được.

Vốn là vì những lời Cố Hàn Uyên nói trước đây mà dao động, bây giờ nhìn thấy Vu Hành Vân một thân hỉ phục, trong lòng càng phát ra đố kỵ.

Nhất là Cố Hàn Uyên tuấn tú khiến người khác hoa mắt thần mê bên cạnh, càng làm cho nàng chăm chú nhìn, ý nghĩ trong lòng tự nhiên càng ngày càng mãnh liệt.

Nguyên bản đại hôn của quận chúa là cực kỳ rườm rà phức tạp, các loại lễ nghi càng khiến người ta đau đầu.

Bất quá Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân đều quyết định toàn bộ giản lược.

Vì vậy liền tóm tắt những lễ nghi phức tạp kia.

Lý Thu Thủy với vẻ mặt chán nản đảm nhiệm vai trò trưởng bối của Vu Hành Vân.

Sau cùng, Phu thê giao bái.

Nghe Hiểu Doanh tuyên hô Đưa vào động phòng, tâm thần Vu Hành Vân rung động.

Nàng rốt cuộc đạt được ước nguyện rồi sao.

Bất quá đúng lúc này, ánh nắng giữa trưa vừa chiếu tới, thân thể mềm mại Vu Hành Vân chấn động mạnh, suýt nữa không đứng vững.

Cũng may Cố Hàn Uyên ở một bên kịp thời đỡ lấy, lo âu hỏi: Quận chúa làm sao vậy.

Hôm nay chính là thời điểm Vu Hành Vân luyện Bát Hoang Lục

Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công viên mãn, nàng cũng đã làm tốt chuẩn bị tâm lý chịu ảnh hưởng, chỉ là không nghĩ tới so với nàng trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Bất quá trong lòng nàng, việc động phòng với Cố Hàn Uyên quan trọng hơn.

Dùng nghị lực phi thường mạnh mẽ nhẫn nhịn cảm giác nóng rát do Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh truyền tới, nàng hít sâu, giả vờ bình tĩnh nói: Không sao, thiếp chỉ là có chút xúc động thôi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, đối với sự quật cường của Vu Hành Vân có chút bất đắc dĩ.

Hắn cũng chẳng để tâm lễ nghi có đúng mực hay không, ôm nàng lên, ôn hòa nói: Nếu đã như vậy, ta liền đưa nàng vào động phòng vậy.

Diễn biến ngoài ý liệu khiến Vu Hành Vân ngẩn ra, nhất là ngay trước mặt Lý Thu Thủy được Cố Hàn Uyên ôm ngang vào động phòng, nàng càng cảm thấy ngượng ngùng.

Bất quá đến cùng vẫn là không nói ra lời cự tuyệt.

Không chỉ là bởi vì nàng từ tận đáy lòng chưa từng có ý tưởng cự tuyệt Cố Hàn Uyên, càng vì nàng hiện tại đang cực lực kiềm chế cảm giác nóng rát của Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh.

Trong thoáng chốc, Vu Hành Vân liền bị ôm vào động phòng.

Ánh mắt trước mắt đã không còn chướng ngại, khăn trùm đầu trên đỉnh đầu của tân nương không biết từ lúc nào đã bị Cố Hàn Uyên vén lên.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt trần kia lộ ra trong không khí, cùng với hỉ phục đỏ tươi diễm lệ, càng tôn lên vẻ đẹp phong hoa tuyệt đại, điên đảo chúng sinh.

Chỉ là gương mặt hơi tái nhợt, dù có thoa son phấn vẫn không thể che giấu hoàn toàn.

Nhìn thấy ánh mắt kinh diễm của Cố Hàn Uyên, Vu Hành Vân tựa như chiếm được sự cổ vũ lớn lao, cảm giác nóng rát của Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh cũng bị nàng ép xuống.

Nàng e lệ nói: Cố công tử, nên uống rượu hợp cẩn rồi.

Nhưng mà lời này lại không được đáp lại.

Vu Hành Vân không rõ vì sao nhìn Cố Hàn Uyên đang trầm mặc, trong lòng đột nhiên có chút tâm thần bất an.

Vốn dĩ thân thể đã hơi hư nhược, giọng nói cũng trở nên càng yếu ớt, nàng cẩn thận hỏi: Cố công tử, sao vậy.

Nhưng mà lời của Cố Hàn Uyên lại như tiếng sấm sét đánh trúng khiến Vu Hành Vân sững sờ.

Chỉ thấy hắn u u thở dài nói: Chơi đủ rồi sao.

Trong lòng Vu Hành Vân thịch một tiếng, nụ cười có chút miễn cưỡng nói: Ta nghe không hiểu Cố công tử đang nói cái gì.

Chúng ta chẳng phải nên uống rượu hợp cẩn rồi sao.

Cố Hàn Uyên thấy Vu Hành Vân vẫn còn đang cố gắng chống đỡ, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Lúc trước đỡ lấy nàng, hắn mới phát hiện thân thể nàng hôm nay so với trong dự đoán còn hỏng bét hơn nhiều.

Nếu như không quan tâm, sau đó ít nhất cũng là kết cục công lực hoàn toàn biến mất.

Vậy mà dù như thế, Vu Hành Vân vẫn ưu tiên lựa chọn động phòng, hiển nhiên là đang liều lĩnh nguy cơ công lực hoàn toàn biến mất, cũng muốn đem thân thể giao cho Cố Hàn Uyên.

Ý chí quật cường kia, khiến Cố Hàn Uyên cũng dở khóc dở cười.

Chương 416

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Vu Hành Vân, lực đạo vuốt ve trêu đùa kia so với trước đây không sai biệt.

Bất đắc dĩ nói: Vân nhi, còn muốn lừa gạt tới khi nào.

Sư tôn đã tìm được nàng rồi.

Vu Hành Vân nghe vậy tâm thần rung mạnh, nhìn thấy gương mặt Cố Hàn Uyên dần dần nghiêm túc, nhất thời minh bạch che giấu nữa cũng không có ý nghĩa.

Nàng khổ sở nói: Sư tôn nguyên lai đã phát hiện rồi sao.

Nàng trước đây đã mơ hồ có dự cảm, dù sao mọi chuyện tiến triển quá mức thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến người ta cảm thấy không chân thực.

Bây giờ bất quá là đang chứng thực dự cảm của nàng mà thôi.

Nàng u u hỏi: Sư tôn là khi nào phát hiện.

Cố Hàn Uyên đem bàn tay đang khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu Vu Hành Vân di chuyển đến gò má nàng, ôn nhu nói: Ngay từ đầu đã biết rồi.

Vân nhi vô luận biến thành dáng vẻ gì, ta đều có thể liếc mắt nhận ra.

Ánh mắt ôn nhu kia khiến tâm thần Vu Hành Vân rung động, cũng không kìm nén được nữa nỗi nhớ nhung, duyên dáng hô khẽ một tiếng rồi nhào vào lòng Cố Hàn Uyên: Sư tôn, Vân nhi thật nhớ người.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về lưng ngọc Vu Hành Vân, hơi trách cứ nói: Nếu nhớ ta, vì sao lại lén trốn đi lâu như vậy.

Cứ như thể trước đây người cố ý thả Vu Hành Vân đi không phải hắn vậy.

Vu Hành Vân nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, trong lòng có chút băn khoăn không biết có nên báo cho Cố Hàn Uyên chân tướng hay không.

Nàng chần chờ nói: Vân nhi có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Cố Hàn Uyên lại trực tiếp đánh vỡ sự do dự của nàng, cười chế nhạo nói: Là bởi vì thân phận Thiên Sơn Đồng Mỗ sao.

Vu Hành Vân nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp mở to, khó có thể tin hỏi: Sư tôn người đã biết rồi sao.

Nàng dừng một chút, thần sắc có chút khó coi lẩm bẩm: Chẳng lẽ là Lý Thu Thủy mách lẻo.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân dáng vẻ nghi thần nghi quỷ kia, cười nói: Đừng đoán mò, khi ta nhận nàng làm đồ đệ đã biết rồi.

Vu Hành Vân nghe vậy càng thêm chấn kinh, vô thức phản bác: Sao có thể như vậy.

Cố Hàn Uyên ngữ khí không khỏi cười nói: Chẳng qua là Phản Lão Hoàn Đồng thôi, ta còn chưa đến mức không nhìn ra được.

Vu Hành Vân nhìn ánh mắt tiếu ý của Cố Hàn Uyên, nàng suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, duy chỉ không nghĩ tới Cố Hàn Uyên dĩ nhiên đã sớm biết thân phận Thiên Sơn Đồng Mỗ của mình.

Nàng thần sắc phức tạp hỏi: Nhưng nếu đã biết ta là Thiên Sơn Đồng Mỗ, vì sao sư tôn vẫn nhận ta làm đồ đệ.

Ánh mắt nàng đột nhiên động đậy, trên gương mặt tái nhợt đột nhiên hiện lên vẻ ửng đỏ động lòng người, thẹn thùng mà nghẹn ngào khẽ nói: Khoan đã, vậy có nghĩa là khi sư tôn làm những chuyện đó với ta đều biết thân phận của ta sao.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết Vu Hành Vân nói chuyện gì.

Chẳng phải lúc trị liệu mượn cớ giải nhiệt, khiến nàng không còn bí mật nào trước mặt hắn, đồng thời khi coi nàng là gối ôm, Cố Hàn Uyên cũng không thành thật, nàng sáng sớm lúc tỉnh lại đều là y phục xốc xếch.

Còn như tâm tư phức tạp kia của Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên cũng rõ như lòng bàn tay.

Đơn giản chính là sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người, khiến nàng tự ti và băn khoăn mà thôi.

Cố Hàn Uyên nếu đã quyết định nói rõ chân tướng, tự nhiên không còn ý định che giấu nữa.

Hắn khẽ cười nói: Đương nhiên.

Vân nhi cũng đã học Âm Dương Quyết, nên tuổi tác đối với chúng ta mà nói cũng không còn ý nghĩa gì.

Ngữ khí hắn đột nhiên trở nên đầy ẩn ý, hơi thâm ý nói: Huống hồ, ta muốn nhận một tiểu la lỵ phấn điêu ngọc trác làm đồ đệ thì có gì kỳ lạ sao.

Vu Hành Vân nghe vậy, nỗi lo lắng cuối cùng cũng buông xuống, cũng cảm nhận được tình yêu của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Trên gương mặt thanh lệ nàng ửng đỏ dần dần sâu, thần thái nàng cũng như trở về dáng vẻ tiểu la lỵ kiêu ngạo trước đây, duyên dáng cười mỉm, cằn nhằn: Đồ luyến đồng.

Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, trên cái trán bóng loáng liền truyền đến cảm giác quen thuộc, hầu như theo bản năng hai tay ôm đầu kêu lên: Đau quá.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân đôi mắt ngấn nước, tức giận nói:

Bây giờ mới biết đau.

Nàng không biết cái đau của Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh ư.

Lẽ nào nàng không sợ công lực mất hết sao.

Vu Hành Vân ủy khuất nói: Ta. chỉ là muốn giao mình cho sư tôn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Hà tất phải phiền phức như vậy.

Hắn dừng một chút, thần tình biến đến càng phát ra ôn nhu.

Có một câu nói ta không lừa Vân nhi, ta thật sự nhất kiến chung tình.

Vu Hành Vân nghe vậy trong lòng đập thình thịch, đôi mắt đẹp hiện lên thâm tình nồng đậm, thần thái nàng cũng đột nhiên động đậy, cười duyên hỏi: Là đối với Vân nhi hiện tại nhất kiến chung tình, vẫn là khi mới nhận ta làm đồ đệ.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân đột nhiên trở nên nghịch ngợm, ấm áp nói: Đều có.

Vu Hành Vân cười dài nói: Sư tôn quả nhiên chính là một kẻ luyến đồng.

Cố Hàn Uyên giả vờ thẹn quá hóa giận nói: Gan nàng lớn thật đấy.

Đã thấy đôi mắt đẹp trong veo như nước của Vu Hành Vân, nàng mềm mại uyển chuyển nói: Thế nhưng ta thích sư tôn luyến đồng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng ấm áp, lần nữa đưa tay xoa gương mặt nóng bừng kinh người của Vu Hành Vân, ôn hòa nói: Sau này không được lén trốn đi nữa.

Ân.

Theo tiếng đáp lời khéo léo của Vu Hành Vân, là bộ hỉ phục đỏ tươi trượt xuống đất.

Đến hôm sau, khi Vu Hành Vân xuất hiện lần nữa trước mặt Lý Thu Thủy đã là lúc khác.

Không phải Cố Hàn Uyên thực sự không chút nào thương tiếc Vu Hành Vân, mà là trước đó đã truyền Vạn Tượng Âm Dương Quyết cho nàng.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết đã triệt để bao trùm Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công của Vu Hành Vân, ngay cả thương thế của Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh cũng được chữa trị.

Từ nay về sau, sẽ không còn bị Phản Lão Hoàn Đồng quấy nhiễu.

Thậm chí Vạn Tượng Âm Dương Quyết còn bảo lưu lại đặc tính Phản Lão Hoàn Đồng của Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, có thể tùy ý chuyển đổi tuổi tác bề ngoài.

Công hiệu thần kỳ này được Vu Hành Vân chơi đến quên trời đất, lúc thì hóa thành mỹ phụ phong vận, lúc thì thành ngự tỷ thục mị, lúc thì thành thiếu nữ thanh xuân, lúc thì thành la lỵ xinh đẹp, lúc thì thành trẻ thơ ngây thơ.

Còn lại biến hóa còn dễ nói, chỉ có khi biến thành nhỏ hơn, Vu Hành Vân suýt nữa ngất xỉu.

Sau đó còn lòng còn sợ hãi nói: May mà trước đây ta không miễn cưỡng mình.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng dở khóc dở cười.

Đối với Vu Hành Vân không biết trân quý bản thân như vậy, tự nhiên Cố Hàn Uyên đã thưởng cho nàng một trận măng tre xào thịt, kết quả ngược lại làm nàng đôi mắt ngấn nước.

Đáng tiếc lại yếu ớt nhưng lại thích trêu đùa, bị Cố Hàn Uyên thu thập một trận ra trò.

Lý Thu Thủy nhìn thấy hai người, thần sắc cổ quái hỏi: Các ngươi đây là tình huống gì.

Trong mắt nàng còn có vẻ kinh ngạc nồng đậm, bởi vì bây giờ Vu Hành Vân đang hóa thành dáng vẻ bé gái lúc Phản Lão Hoàn Đồng trước đây, đắc ý ngồi trong lòng Cố Hàn Uyên.

Bất quá mặc dù là bộ dáng này, vẻ kiều mị giữa hàng lông mày lại hiển lộ không chút nghi ngờ.

Kết hợp với gương mặt non nớt mà càng thêm rực rỡ, sự tương phản mãnh liệt mang đến một vẻ đẹp kỳ dị rung động lòng người.

Còn như nguyên nhân Vu Hành Vân lựa chọn nhỏ đi cũng rất đơn giản, như vậy có thể nhận được sự sủng ái nhiều hơn từ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười giải thích: Đây là công pháp đặc tính, có thể chuyển đổi hình thái bề ngoài.

Công hiệu thần kỳ như vậy khiến Lý Thu Thủy chấn động đến ngẩn ngơ, trong lòng cũng càng thêm khát khao.

Vu Hành Vân bây giờ đạt được ước nguyện, tâm tình vô cùng mỹ lệ, đắc ý nói: Đương nhiên là sư tôn ưa ta bộ dáng này.

Bây giờ quan hệ của hai người đã không chỉ là thầy trò, thế nhưng Vu Hành Vân vẫn như cũ thích hô Cố Hàn Uyên sư tôn.

Không chỉ là căn cứ vào ân truyền đạo thụ nghiệp, mà còn xem đây là xưng hô chuyên thuộc về mình.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã đáp ứng nàng, cuộc đời này chỉ có nàng là đệ tử.

Lý Thu Thủy nghe vậy, đột ngột nhìn về phía Cố Hàn Uyên với vẻ mặt bất đắc dĩ, ngữ khí khó hiểu nói: Không ngờ Cố công tử lại có sở thích như vậy.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không thừa nhận, giả vờ bất đắc dĩ nói: Đừng nghe Vân nhi nói bậy, nàng chỉ là thích hồ đồ mà thôi.

Nhưng trong lời nói lại khó nén ý cưng chiều.

Vu Hành Vân tự nhiên tinh ý cảm nhận được, bây giờ là tiệc tân hôn, là lúc nồng tình mật ý, nghe Cố Hàn Uyên nói lời cưng chiều, không kìm được để lại một dấu ấn trên má hắn.

Lý Thu Thủy nhìn thấy tình ý kéo dài trong đôi mắt đẹp của Vu Hành Vân cùng nụ cười ôn nhu sủng nịch, đầy bất đắc dĩ của Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp nàng ánh lên vẻ ao ước, trong lòng sự ghen tỵ và khát vọng cũng càng bùng lên mãnh liệt.

Tựa như không chịu nổi bầu không khí hồng phấn trước mắt, Lý Thu Thủy cười duyên ngắt lời: Đại sư tỷ quả thực rất thích hồ đồ.

Vu Hành Vân nghe vậy cũng tức giận nói: Sư muội ngươi lại còn giúp sư tôn gạt ta, không sợ bị ta thu thập sao.

Đêm qua Cố Hàn Uyên đã cùng nàng nói rõ đầu đuôi sự tình, cũng biết nguyên lai Lý Thu Thủy cùng Lý Thanh Lộ đã sớm biết được chân tướng.

Sự thật như vậy tự nhiên chọc cho Vu Hành Vân xấu hổ vô cùng, không ngờ hai ngày nay bất quá là đang diễn nàng mà thôi.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Lý Thu Thủy cái vẻ âm thầm cười trộm kia, Vu Hành Vân liền rất khó chịu.

Còn như Lý Thanh Lộ ở hầm băng bên trong đến trước nàng một bước, ngược lại là không có gây ra phản ứng gì từ Vu Hành Vân.

Nàng vốn cũng không có quá nhiều xa cầu, có thể đem mình lành lặn giao cho Cố Hàn Uyên đã cảm thấy mỹ mãn.

Tuy là lần này thay mận đổi đào hoàn toàn là một trò khôi hài, thế nhưng dù sao cũng mượn thân phận Lý Thanh Lộ, vì vậy đối đãi Lý Thanh Lộ cũng càng thêm khoan dung.

Đêm qua thậm chí còn đề nghị Cố Hàn Uyên đi tìm Lý Thanh Lộ, bất quá bị Cố Hàn Uyên lấy lý do Đây là đêm tân hôn của Vân nhi mà cự tuyệt.

Lời tâm tình như vậy tự nhiên là làm cho Vu Hành Vân đủ loại lấy lòng, mới có phía sau thiên biến vạn hóa, thậm chí còn ôn lại cảnh hầu hạ Cố Hàn Uyên lúc chia ly trước đây.

Lý Thu Thủy nghe vậy kêu oan nói: Cố công tử không cho tiểu muội nói với đại sư tỷ mà.

Vu Hành Vân kiêu ngạo hừ hừ nói: Sư muội rõ ràng là muốn xem trò cười của ta.

Rồi tức giận đề nghị Cố Hàn Uyên: Sư tôn, hay là đêm nay ta ném sư muội vào phòng sư tôn nhé.

Lý Thu Thủy nghe vậy hô hấp cứng lại, trong thấp thỏm xen lẫn vài phần mong đợi nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà lời nói lạnh nhạt kia lại khiến nàng thất vọng: Chuyện như vậy vẫn nên chú trọng cái tình ta nguyện, không cần miễn cưỡng phu nhân.

Tạm thời không nói đến vẻ mặt thất vọng của Lý Thu Thủy, Vu Hành Vân cũng là vẻ mặt Xem ta có tin không.

Nàng còn có thể không biết tính tình Cố Hàn Uyên sao.

Với dung mạo xinh đẹp đã được chữa trị của Lý Thu Thủy, Cố Hàn Uyên làm sao lại buông tha.

Trong miệng hắn Phu nhân càng ẩn chứa ý trêu ghẹo sâu xa.

Bất quá ánh mắt đầy ý vị sâu xa kia của Cố Hàn Uyên thật ra khiến nàng phản ứng kịp, hơn phân nửa là còn có nguyên do gì đó mà nàng không biết.

Bất quá nàng rất nhanh thì biết rõ Cố Hàn Uyên vì sao không có trực tiếp ra tay với Lý Thu Thủy.

Chỉ thấy ngoài cửa đột nhiên đi vào năm tên nữ tử, dẫn đầu là Lý Thanh Lộ với ánh mắt phức tạp, phía sau là Lý Thanh La và tứ nữ.

Hôm nay hoàng cung Tây Hạ đã bị Cố Hàn Uyên nắm trong tay, vấn đề an nguy đã không còn đáng lo.

Vì vậy liền truyền tin tứ nữ làm cho các nàng tiến cung.

Không chỉ là vì biết nhau một cái, càng là để sớm bức Lý Thu Thủy tự dâng mình tới cửa.

Vu Hành Vân nhìn thấy tứ nữ rất là chấn động.

Cam Bảo Bảo và Chung Linh tạm thời không nói đến.

Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên, trừ việc không có vẻ mị hoặc trời sinh kia, dung mạo các nàng cực kỳ tương tự Lý Thu Thủy lúc còn trẻ, lại thêm cực kỳ giống Lý Thanh Lộ.

Làm sao có thể không đoán ra hai nàng và Lý Thu Thủy tất nhiên có quan hệ huyết thống.

Vu Hành Vân vô thức hỏi: Các nàng là ai.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười nhạt giới thiệu: Là Lý Thanh La, con gái của Lý Thu Thủy và Vô Nhai Tử, còn có cháu ngoại của nàng, Vương Ngữ Yên.

Vu Hành Vân nghe vậy thần sắc chấn động, hiển nhiên bất chợt nghe thấy tên Vô Nhai Tử khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, thu hồi ánh mắt đang quan sát hai mẹ con Lý Thanh La, nhìn về phía Cố Hàn Uyên ở gần ngay trước mắt.

Trong đôi mắt đẹp tình ý kéo dài, nàng vô thức đưa thân thể nhỏ bé dán sát hơn vào hắn, bình thản cười nói: Nguyên lai là con gái và cháu ngoại của sư đệ và sư muội, quả nhiên dung mạo rất giống sư muội.

Nàng rất nhanh lại ý thức được điều gì, sắc mặt nàng nhất thời trở nên quỷ dị: Sư tôn, các nàng chẳng lẽ đã là nữ nhân của người rồi sao.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp trả lời lời của Vu Hành Vân, khẽ cười nói: A La, Ngữ Yên.

Hai nàng qua đây.

Dứt lời liền bình thản chờ hai nàng đến gần.

Hai nàng cùng Cố Hàn Uyên ở chung lâu ngày, làm sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời hắn.

Chương 417

Hai gương mặt tuyệt mỹ nhất thời ửng đỏ.

Vu Hành Vân thì không sao, mặc dù biết đó là đệ tử của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không quen thuộc gì với các nàng.

Bất quá Lý Thu Thủy cùng Lý Thanh Lộ lại bất đồng.

Một nhà ba đời người, bây giờ lại tụ họp đầy đủ ở đây.

Hai nàng chần chừ một lát, vẫn là không lay chuyển được ý chí của tình lang, trên gương mặt đỏ bừng, trước tiên dâng lên môi thơm.

Chưa đợi Vu Hành Vân hết bàng hoàng, Cố Hàn Uyên lại gọi Lý Thanh Lộ đang thần sắc tịch mịch ở đằng xa: Thanh Lộ.

Lý Thanh Lộ chứng kiến ý nghĩa trong ánh mắt Cố Hàn Uyên, kinh hỉ tiến lên.

Vu Hành Vân nhìn ba nữ dung mạo tương tự trước mắt, hô hấp không khỏi ngưng lại.

Mặc dù là nàng cũng vô cùng chấn động.

Tứ nữ Mai Lan Trúc Cúc của Linh Thứu Cung đã là tạo hóa thần kỳ, nhưng so với dung mạo ba nữ trước mắt lại không bằng xa, cảm giác chấn động mang lại tự nhiên cũng hoàn toàn khác biệt.

Vu Hành Vân đột nhiên giật mình, trên mặt nàng hiện lên nụ cười quái dị, nhìn về phía Lý Thu Thủy với sắc mặt khó coi, nhất thời hiểu ra vì sao mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Lý Thu Thủy lại phức tạp đến thế.

Thì ra Cố Hàn Uyên đã sớm một lưới bắt hết con gái, cháu gái và cháu ngoại của Lý Thu Thủy.

Mối quan hệ như vậy, khó trách Lý Thu Thủy lại băn khoăn đến thế, và Cố Hàn Uyên sẽ nói ra lời như Chuyện như vậy vẫn nên thuận theo ý nguyện thì tốt hơn.

Sự kích thích đối với Lý Thu Thủy cũng lớn hơn.

Vu Hành Vân đột nhiên trong lòng nàng liền có chút nóng lòng muốn thử.

Mối quan hệ của nàng và Lý Thu Thủy tuy đã hòa hoãn, nhưng tranh đấu nhiều năm như vậy, tự nhiên cam tâm tình nguyện nhìn thấy Lý Thu Thủy kinh ngạc.

Bất quá chứng kiến Lý Thu Thủy cùng ba nữ bên cạnh với gương mặt tuyệt mỹ lại tương tự, trong lòng cũng khó tránh khỏi cảm thấy áp lực.

Với sự kết hợp này, để tranh giành sủng ái, nàng tự cảm thấy không có chút phần thắng nào.

Đôi mắt đẹp lóe lên, dự định sau đó sẽ lập tức truyền tin về Linh Thứu Cung hô hoán viện trợ.

Bất quá lúc này, nét mặt nàng vẫn tức giận nói: Sư tôn, người chơi thật là lắm chiêu.

Cố Hàn Uyên cười nhạt lơ đễnh: A La, Ngữ Yên, Thanh Lộ đều là tình đầu ý hợp với ta, có vấn đề gì sao.

Vu Hành Vân nghe vậy, đương nhiên là lườm Cố Hàn Uyên một cái đầy khinh bỉ.

Tạm thời không bàn đến thật giả của tình đầu ý hợp, thế nhưng Cố Hàn Uyên nhất định là coi trọng dung mạo xinh đẹp của các nàng mới ra tay.

Cái lườm nguýt của Vu Hành Vân tự nhiên rước lấy sự trừng phạt ẩn giấu của Cố Hàn Uyên, phía sau truyền đến cảm giác quen thuộc, khiến nàng nhất thời đôi mắt đẫm lệ, suýt nữa mềm nhũn ra trong lòng Cố Hàn Uyên.

Lý Thu Thủy sắc mặt khó coi nói: Cố công tử, người đây là có ý gì.

Cố Hàn Uyên cười đầy trêu đùa nói: Phu nhân quả thật không biết ý ta sao.

Hắn cố ý để ba nữ tiến lên tỏ thái độ, chính là muốn kích thích Lý Thu Thủy thêm một bước, để nàng từ bỏ sự dè dặt vô ích.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Lý Thu Thủy lúc này vô cùng dao động.

Hành động này của Cố Hàn Uyên hầu như đã xé toang sự ăn ý giữa hai người, bức nàng phải chấp nhận.

Hơn nữa, thái độ cường ngạnh của Cố Hàn Uyên cũng đang nói cho nàng biết một sự thật: Một nhà các ngươi chỉ còn lại mình nàng, nàng nghĩ ta sẽ buông tha sao.

Ranh giới cuối cùng trong lòng Lý Thu Thủy dần dần bị đập tan tành.

Nàng trầm mặc hồi lâu, thần sắc không khỏi vò đã mẻ lại sứt nói: Cố công tử hãy cho thiếp thân chút thời gian suy nghĩ, sẽ mau chóng cho Cố công tử một câu trả lời thỏa đáng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn cười, ý vị thâm trường nói: Cũng tốt, phu nhân đêm nay cứ đến viện của Thanh Lộ đi.

Dứt lời cũng không để ý đến tâm tình ngày càng phức tạp của Lý Thu Thủy, mà quay sang nói với Lý Thanh Lộ: Thanh Lộ, tình hình trong triều thế nào.

Bỗng nhiên nói đến chính sự, khiến Lý Thanh Lộ không khỏi giật mình, lại thần sắc khó hiểu liếc nhìn Lý Thu Thủy, mới có chút khó xử nói: Không được tốt lắm, tuy Cấm quân hoàng cung hiện đã nằm trong tay chúng ta, thế nhưng các thủ lĩnh bộ lạc đều không phục lắm.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Gia tộc Lý Nguyên Hạo dòng dõi đích tôn đã tan tành, bây giờ người chủ trì đại cục chỉ có hai nữ tử Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ.

Tự nhiên sẽ thu hút không ít kẻ có dã tâm dòm ngó.

Quan văn vì Một Tàng Ngoa Bàng bỏ mình, không ai thống nhất chỉ huy, căn bản không thành tựu gì.

Ngược lại, võ tướng đa số là các thủ lĩnh bộ lạc, tuy là vì quan hệ với anh em Dã Lợi mà không có binh quyền gì trong tay, thế nhưng có tộc nhân chống đỡ, khó tránh khỏi nảy sinh thêm chút ý tưởng.

Cố Hàn Uyên đối với điều này đã sớm có dự liệu, vì vậy chỉ khẽ cười nói: Thanh Lộ dẫn ta đi gặp bọn họ đi, để bọn họ nhận rõ một sự thật.

Lý Thanh Lộ nghe vậy hai mắt sáng lên, vui mừng khôn xiết nói: Vậy làm phiền Cố lang.

Cố Hàn Uyên buông Vu Hành Vân với thân thể mềm nhũn ra, để nàng cùng Lý Thanh La và các nữ nhân khác trao đổi tình cảm, rồi cùng Lý Thanh Lộ đi đến đại điện hoàng cung.

Trên đường, Lý Thanh Lộ băn khoăn một lúc lâu, mới khẽ cắn môi mỏng hỏi: Cố lang, người thật sự muốn đối với hoàng tổ mẫu.

Lý Thanh Lộ là người cuối cùng biết ý tưởng của Cố Hàn Uyên, trước đây chỉ là có chút kỳ quái bầu không khí mập mờ giữa hai người, nhưng là bởi vì bối phận mà vẫn chưa nghĩ sâu.

Mãi cho đến khi nhìn thấy hai mẹ con Lý Thanh La, nàng mới chính thức ý thức được điều không thích hợp, biết được mối quan hệ huyết thống giữa hai nàng và nàng, cùng với mối quan hệ giữa các nàng và Cố Hàn Uyên.

Đối với nàng, sự trùng kích tính không cần nói cũng biết.

Nhất là hai nàng với dung mạo rất giống Lý Thu Thủy, càng làm cho nàng vô thức nghĩ đến Cố Hàn Uyên nếu đã thích các nàng, chẳng lẽ liền sẽ không thích Lý Thu Thủy sao.

Vừa rồi lại được xác nhận, tâm tình tự nhiên vô cùng phức tạp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ý vị thâm trường nói: Người một nhà liền muốn chỉnh chỉnh tề tề mới là.

Lý Thanh Lộ hầu như lập tức nghe được ý tứ ẩn hàm trong giọng nói Cố Hàn Uyên, nhất thời mặt đỏ ửng, xấu hổ cằn nhằn: Sở dĩ Cố lang mới chịu hoàng tổ mẫu đến phòng thiếp sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy trêu đùa nói: Bằng không ta đi tìm A La các nàng cũng được.

Lý Thanh Lộ nghe vậy nhất thời lại băn khoăn.

Nàng biết mình không thể thay đổi quyết định của Cố Hàn Uyên, u u than thở: Ta biết rồi.

Thân hình nàng dừng lại, thần sắc không khỏi hỏi: Cố lang, người sẽ vẫn đối với chúng thiếp tốt chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên một cái rồi biến mất, ấm áp nói: Thanh Lộ yên tâm, ta có thể luyến tiếc đối với các nàng buông tay.

Lời hứa hẹn của Cố Hàn Uyên làm cho gánh nặng trong lòng Lý Thanh Lộ được giải khai, biểu tình phức tạp kia cũng theo đó bình tĩnh.

Hai người chuyện phiếm gian liền tới đến đại điện hoàng cung.

Nơi đó đã chờ trước giờ bị thông báo mà đến triều thần.

Quá trình cụ thể lược qua không nói.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, những kẻ phản đối ban đầu hoặc là biến mất, hoặc là khiếp sợ mà bày tỏ sự ủng hộ.

Thời gian chợt trôi qua, màn đêm buông xuống.

Lý Thu Thủy bước vào viện của Lý Thanh Lộ.

Cánh cửa phòng đóng chặt trước mắt như một vực sâu, đã dụ dỗ nàng bước vào, lại đang nhắc nhở nàng một khi đã bước vào thì không thể quay đầu.

Lý Thu Thủy do dự một lúc lâu, mấy lần đưa tay ra rồi lại rụt về.

Trong mắt nàng lóe lên hình ảnh bị Cố Hàn Uyên ức hiếp, gương mặt ngọc bỗng nhiên đỏ thẫm như máu.

Nàng khẽ cắn môi mỏng, đẩy cửa phòng ra.

Khí tức mê hoặc, khiến người ta sợ hãi ập đến, suýt khiến nàng ngất xỉu.

Cảnh tượng trước mắt như ảo giác.

Trong tai truyền đến lời nói đầy trêu đùa của Cố Hàn Uyên: Phu nhân đến hơi muộn một chút, bất quá cũng chưa quá muộn.

Lý Thu Thủy cảm thấy một trận lực hút truyền đến, bị kéo đến bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Bên người là Ôn Hương Noãn Ngọc, trước mắt là đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên.

Đêm lạnh như nước, Lý Thu Thủy lại chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Ngày hôm sau, Cố Hàn Uyên rời khỏi phòng khi đã quá chính ngọ.

Liếc mắt liền trông thấy Vu Hành Vân, với thân hình bé gái, đang ngồi trong viện giận dỗi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia đang hờn dỗi, nhìn Cố Hàn Uyên cùng chư nữ phía sau hắn với vẻ mặt không vui.

Khi trông thấy Lý Thu Thủy đứng sau Cố Hàn Uyên, Vu Hành Vân chợt có chút hoảng hốt trong nháy mắt, như thể thời gian đã trôi qua mười năm, lại lần nữa gặp người sư muội thuở ban đầu.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Thu Thủy hồng nhuận, khí sắc dồi dào, giữa đôi mày toát lên vẻ phong tình quyến rũ, tựa như một đóa hồng kiều diễm ướt át sau cơn mưa rào gặp hạn.

Một vài thay đổi rất nhỏ càng thêm rõ ràng.

Hiển nhiên nàng đã tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm Thiên, triệt để khôi phục tuổi trẻ, thậm chí ngay cả tu vi cũng có chỗ tinh tiến.

Ánh mắt đẹp của Thu Thủy trong trẻo thần quang, quả thật diễm quang tứ xạ.

Vu Hành Vân vẻ mặt chán nản trêu chọc: Sư tôn, đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời đã lên cao, từ nay Quân Vương không còn thượng triều nữa sao.

Cố Hàn Uyên một tay ôm lấy nàng, một tay vuốt nhẹ khóe môi anh đào nhỏ nhắn đang bĩu ra của nàng.

Hắn buồn cười nói: Ta đâu phải Quân Vương gì, không thượng triều há chẳng phải chuyện rất bình thường sao.

Vu Hành Vân khẽ điều chỉnh tư thế, để bản thân càng thoải mái vùi mình vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng tức giận nói: Hiện giờ sư tôn ở Tây Hạ, tuy không phải Quân Vương, nhưng lại hơn hẳn Quân Vương.

Dừng một chút, nàng chế nhạo nói: Thảo nào lại hoang đường đến vậy.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên chợt lóe lên.

Quả đúng như lời Vu Hành Vân nói, trên thực tế hắn đang nắm trong tay Tây Hạ.

Bất quá bề ngoài vẫn cần phải che giấu một chút, hắn cũng không muốn thân phận của mình triệt để bị trói buộc ở Tây Hạ.

Nhưng trước khi nghĩ đến chính sự, vẫn cần phải trấn an Vu Hành Vân trước.

Hắn cười trêu chọc: Vân Nhi đây là ghen tỵ ư.

Tối nay ta sẽ ở bên nàng thật lâu.

Vu Hành Vân nghe vậy, khuôn mặt ửng hồng, cố chấp nói: Ai ghen tỵ chứ.

Chương 418

Chẳng qua là lo lắng sư tôn lỡ mất chính sự.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Đây cũng coi là chính sự.

Vân Nhi há chẳng phải biết đặc tính của Vạn Tượng Âm Dương Quyết sao.

Vu Hành Vân nghe vậy chợt bừng tỉnh, nhưng vẫn hờn dỗi lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Rõ ràng là thần công tựa tiên pháp, lại bị Cố Hàn Uyên dùng vào những chỗ như thế này.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng, đột nhiên giật mình, có chút kinh ngạc hỏi: Vân Nhi đây là đã đột phá sao.

Hắn không ngờ Vu Hành Vân lại âm thầm đột phá đến Đại Tông Sư đỉnh phong, hơn nữa đã tiến xa trên con đường Đại Tông Sư đỉnh phong, trở thành Lục Địa Thần Tiên chỉ còn là vấn đề thời gian.

Viên Âm Dương Linh Huyết Đan vốn chuẩn bị tặng cho Vu Hành Vân lại trở thành vô dụng.

Âm Dương Linh Huyết Đan có hiệu quả lớn nhất là khai thác tiềm lực và tăng tiến công lực, nhưng đối với việc đột phá Lục Địa Thần Tiên lại vô ích.

Vu Hành Vân mới đêm qua đột phá Đại Tông Sư đỉnh phong, đồng thời một đường tiến mạnh như vũ bão.

Nàng vốn định tạo bất ngờ cho Cố Hàn Uyên, đã sớm chờ đợi trong viện.

Không ngờ lại chờ mãi đến tận chính ngọ, cũng khó trách trước đó nàng có vẻ mặt khó chịu như vậy.

Vu Hành Vân đắc ý nói: Ta vốn đã tích lũy gần đủ, lại thêm trợ lực từ Vạn Tượng Âm Dương Quyết, việc đột phá tự nhiên là chuyện đương nhiên.

Lý Thu Thủy vốn dĩ cảm thấy thẹn vì bị Vu Hành Vân tóm gọn, giờ phút này cũng không còn bận tâm nữa.

Nàng ước ao nói: Chúc mừng Đại Sư Tỷ.

Khoảng cách giữa tiểu muội và Đại Sư Tỷ ngày càng lớn.

Ban đầu hai người dù có chênh lệch, nhưng cũng mắt trần có thể thấy.

Tuy nhiên, từ khi Vu Hành Vân gặp Cố Hàn Uyên, nàng đã phi nước đại, nới rộng khoảng cách.

Giờ đây càng tiếp cận cảnh giới của sư phụ các nàng, Tiêu Dao Tử, Lý Thu Thủy làm sao có thể không cảm thấy ước ao.

Lúc này, Vu Hành Vân đang tùy ý Cố Hàn Uyên dò xét tình hình tu vi của nàng.

Nếu không phải là người cực kỳ tín nhiệm, căn bản không thể làm như vậy.

Dù sao trong tình huống này, chỉ cần kình lực khẽ phun ra, kinh mạch sẽ đứt đoạn.

Thế nhưng Vu Hành Vân lại chẳng thèm quan tâm, điều này không còn đơn thuần là sự tín nhiệm có thể hình dung.

Vu Hành Vân nghe vậy, liếc mắt nhìn Lý Thu Thủy cùng ba nữ nhân phía sau nàng, những người cũng đang biểu lộ vẻ mặt thán phục, nàng tức giận nói: Sư muội cũng không cần ước ao ta.

Sau này sư tôn nhất định sẽ thường xuyên giúp các ngươi tu luyện, việc vượt qua tu vi chẳng qua là vấn đề thời gian.

Lời này tự nhiên khiến bốn khuôn mặt đồng loạt ửng đỏ.

Các nàng đều lén lút liếc nhìn Cố Hàn Uyên, thấy nụ cười đầy ẩn ý trên môi hắn càng lúc càng đậm.

Ai nấy đều liên tưởng đến một vài hình ảnh, ngược lại càng xác nhận tính chân thực trong lời nói của Vu Hành Vân.

Đặc biệt là Lý Thanh La cùng Vương Ngữ Yên cảm xúc sâu sắc nhất.

Cố Hàn Uyên rõ ràng yêu thương các nàng hơn nhiều so với khi ở Mạn Đà Sơn Trang, và cũng càng tràn đầy hứng thú.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên trong lòng không tán thành lời nói của Vu Hành Vân.

Hắn cũng sẽ không ở lại Tây Hạ quá lâu.

Chỉ là loại chuyện này không cần thiết phải nói cho các nàng biết ngay lúc này.

Cố Hàn Uyên thu tay dò xét tu vi của Vu Hành Vân lại, vui mừng nói: Vân Nhi cách Lục Địa Thần Tiên không còn xa.

Hắn có chút suy nghĩ.

Hắn khẽ cười: Rất nhiều chiêu thức ta cũng có thể dạy cho Vân Nhi.

Cố Hàn Uyên vừa rồi dò xét không chỉ là tu vi nội lực, mà còn là nồng độ linh khí của Vu Hành Vân.

Lượng linh khí Cố Hàn Uyên thu được từ Vu Hành Vân lớn đến kinh người.

Hoàng Dung tuy có thể hấp thụ linh khí của trời đất, nhưng dù sao tu vi còn thấp.

Vu Hành Vân lại hầu như làm cho lượng linh khí dự trữ của hắn tăng lên gấp đôi.

Trừ khi Cố Hàn Uyên cố ý áp chế, bằng không linh khí song tu sẽ phân chia đôi.

Bởi vậy, linh khí của Vu Hành Vân hiện nay không kém là bao so với Cố Hàn Uyên lúc ban đầu.

Việc học những tuyệt chiêu như Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết hoàn toàn không thành vấn đề.

Lý Thu Thủy dù có nhiều chỗ không bằng Vu Hành Vân, thế nhưng phẩm chất vẫn cực cao.

Bởi vậy, sau đêm qua, linh khí của Cố Hàn Uyên lại tăng lên đáng kể.

Ngay cả Ngũ Linh Tiên Thuật tiêu hao linh khí nhiều nhất cũng đủ để hắn toàn lực thi triển vài lần.

Việc dạy tuyệt chiêu cho Vu Hành Vân cũng đã được hắn suy nghĩ cặn kẽ.

Cố Hàn Uyên sẽ không ở Tây Hạ lâu, và trong thời gian ngắn cũng sẽ không trở về Tống Quốc.

Cả cơ nghiệp ở Tây Hạ lẫn Tống Quốc đều cần người xử lý.

Tống Quốc còn dễ nói, có Hoàng Dung chủ trì, nhu cầu về vũ lực cũng không quá cao.

Nhưng tình trạng Tây Hạ lại tương đối nghiêm trọng.

Thủ đoạn của Lý Thu Thủy tuy tài giỏi, nhưng võ công lại kém một chút.

Nếu Tây Hạ hôm nay không thể hiện ra sự cường ngạnh, sớm muộn sẽ bị các quốc gia khác xâu xé đến chẳng còn gì.

Võ lực của Vu Hành Vân chính là sự bảo đảm tốt nhất.

Chỉ cần cắt đứt vài lần những móng vuốt đưa tới, trong thời gian ngắn sẽ không cần lo lắng.

Vu Hành Vân nghe vậy, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng.

Nàng vốn đã biết Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết và Thanh Liên Kiếm Điển của Cố Hàn Uyên, uy lực khủng bố ấy đến nay vẫn khiến nàng khắc cốt ghi tâm.

Đặc biệt là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết càng như thể được đo ni đóng giày riêng cho nàng.

Vu Hành Vân hưng phấn nói: Vân Nhi thực sự có thể học sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Đương nhiên có thể, chỉ là học được bao nhiêu thì phải xem bản thân Vân Nhi.

Lý Thu Thủy ngược lại cũng muốn học vài chiêu từ Cố Hàn Uyên, nhưng hắn lại cự tuyệt.

Không phải vì Cố Hàn Uyên keo kiệt chiêu thức của mình, mà là được không bù đắp đủ mất.

Lý Thu Thủy tuy cũng thu hoạch được nhiều linh khí, thế nhưng vẫn không đủ để nàng sử dụng vài lần.

Dù sao Lý Thu Thủy trước sau đã sinh ra Lý Thanh La và Lý Lượng Tộ.

Lý Thanh La, Vương Ngữ Yên cùng Lý Thanh Lộ đều là tuyệt đỉnh mỹ nhân, bởi vậy khó tránh khỏi linh khí bị phân chia đi không ít.

Lý Thu Thủy không giống Hoàng Dung có thể hấp thụ linh khí trời đất.

Các tuyệt chiêu của Cố Hàn Uyên đều là những chiêu thức tiêu hao linh khí lớn.

So với việc coi linh khí như vật dụng một lần, chi bằng dùng để phụ trợ tu luyện.

Chờ tu vi đạt đến Đại Tông Sư đỉnh phong rồi hẵng học tập cũng còn kịp.

Với sự phụ trợ của Âm Dương Linh Huyết Đan và Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm Thiên, Lý Thu Thủy đột phá đến Đại Tông Sư đỉnh phong cũng không mất mấy năm.

Cố Hàn Uyên thuận tiện kiểm kê thu hoạch từ Tây Hạ.

Thực tế việc nắm trong tay quốc gia Tây Hạ tạm thời chưa tính đến.

Lượng phản phái điểm tiêu hao khi dung hợp Vạn Tượng Âm Dương Quyết trước đó đã hồi phục hơn phân nửa.

Nhiệm vụ đánh giá SSS cấp của Lý Thanh Lộ xem như đã gần hoàn thành.

Phần thưởng cấp cho cũng rất không tệ: Ngũ Linh Tiên Thuật lại có thêm một loại Thổ Linh Tiên Thuật.

Thổ Linh Tiên Thuật ở thế giới Tiên Kiếm uy lực hơi yếu, thế nhưng ở thế giới này lại rất hữu dụng.

Nếu địa hình thích hợp, chỉ cần tiêu hao một ít linh khí liền có thể tạo ra chiến quả kinh người, có thể nói là vật tốt giá rẻ.

Một phen thao tác đêm qua tự nhiên cũng đạt được đánh giá SSS cấp.

Phần thưởng cấp cho là Ngũ Kiếp Tích Ma Trùy của Tiên Kiếm.

Ngũ Kiếp Tích Ma Trùy xét riêng về uy lực tất nhiên rất mạnh, thậm chí khi sử dụng tiêu hao linh khí còn được coi là rẻ.

Chương 419

Vấn đề duy nhất là Ngũ Kiếp Tích Ma Trùy ẩn chứa tà khí.

Người dùng sai sẽ cực kỳ dễ bị lực lượng của nó phản phệ.

Điểm này ngay cả Cố Hàn Uyên hiện tại cũng khó tránh khỏi.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết có ý nghĩa Âm Dương Hợp Nhất, đối với tà khí cũng không có hiệu quả khắc chế.

Trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp đã đặt Ma Kiếm tràn ngập lệ khí cùng Phệ Hồn.

Giờ đây lại có thêm Ngũ Kiếp Tích Ma Trùy ẩn chứa tà khí, khó tránh khỏi khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy có chút đau đầu.

Mấy thứ này hoàn toàn có thể trực tiếp dùng để tạo ra một phản phái Boss mưu đoạt Tây Hạ, cũng tương tự cho đánh giá SSS cấp.

Phần thưởng là Thủy Nhị Tuyệt Vân Kiếm, một trong Long Uyên Thất Hung Kiếm của Cổ Kiếm.

Long Uyên Thất Hung Kiếm là bảy chuôi hung kiếm mà Long Uyên bộ tộc đã dùng cấm đoạn chi thuật cùng vô số hồn phách chú luyện thành.

Bảy chuôi kiếm này phân thuộc Âm Dương cùng Ngũ Hành, Âm Dương tương hợp, chia ra là Kim Kiếm Bất Sân, Hỏa Kiếm Phân Tịch, Mộc Kiếm Trường Mục, Thủy Kiếm Tuyệt Vân, Thổ Kiếm Đại Củ, Âm Kiếm Tuệ Thực, Dương Kiếm Hoàng Diệt.

Ừm, lại có thêm một thanh hung kiếm.

Cũng là thần binh uy lực tuyệt luân nhưng tai họa ngầm cực lớn.

Hàn Nguyệt Kiếm Hạp lại thêm một vị khách thường xuyên.

Loại vũ khí có ảnh hưởng cực lớn đến tâm tính này liên tục xuất hiện, dường như đang bức bách Cố Hàn Uyên tìm ra phương pháp khắc chế chúng.

Băng Tâm Quyết chỉ có thể nói là miễn cưỡng dùng được.

Dù sao hiệu quả của Băng Tâm Quyết chỉ là áp chế chứ không phải xua tan.

Trong thời gian ngắn thì không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu sử dụng lâu dài tất sẽ có lúc không thể áp chế được.

Bởi vậy Băng Tâm Quyết chỉ có thể dùng trong trường hợp khẩn cấp, không thể trở thành thủ đoạn thường dùng.

Chuyến Tây Hạ này thu hoạch được ba phần thưởng đánh giá SSS tuy có chút ngoài ý muốn, thế nhưng điều thực sự khiến Cố Hàn Uyên kinh ngạc lại không phải những thứ này.

Vu Hành Vân vốn dĩ không phải là nữ chủ gì, thậm chí phần lớn thời gian trong nguyên tác Thiên Long Bát Bộ đều là một phiên bản nền.

Nàng xuất hiện cũng giống như một công cụ người để ban thần công, thế lực, và nữ nhân cho Hư Trúc.

Sự tồn tại của nàng rất mạnh, thế nhưng địa vị trong toàn bộ cốt truyện lại rất tầm thường.

Tuy nhiên, Vu Hành Vân nhờ mối quan hệ với Cố Hàn Uyên, đã triệt để thoát khỏi vận mệnh, đương nhiên cũng đạt được đánh giá phản phái của riêng nàng.

Nàng trực tiếp vượt qua chuỗi đánh giá, giống như Hoàng Dung, đạt được đánh giá EX cấp độc quyền.

Đơn thuần từ trên người Vu Hành Vân mà có được phản phái điểm đương nhiên không góp đủ mười vạn phản phái điểm.

Thế nhưng, nói một cách nghiêm ngặt, toàn bộ cuộc tuyển rể ở Tây Hạ là do ý tưởng đột phát của Vu Hành Vân.

Để đưa thân thể mình đến tận cửa, làm một kế hoạch thay mận đổi đào.

Mặc dù cuối cùng xảy ra rất nhiều ngoài ý muốn, thế nhưng hệ thống vẫn phán định rằng những phản phái điểm thu hoạch này có liên quan đến Vu Hành Vân, miễn cưỡng góp đủ mười vạn phản phái điểm.

Lấy Hoàng Dung làm ví dụ, với quan hệ nhân tế của Vu Hành Vân, e rằng rất khó để đạt được đánh giá EX cấp lần thứ hai.

Khả năng duy nhất có lẽ là ngày nào đó tìm được Lý Thương Hải, rồi lại đưa cả Lý Thu Thủy đến, may ra mới có chút hy vọng.

Bất quá, dù chỉ là phần thưởng đánh giá EX một lần cũng đã đủ kinh người.

Hóa ra đó là Không Động Ấn, một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ của Hiên Viên Kiếm.

Không Động Ấn là một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, giá trị tự nhiên cực cao.

Điều đáng tiếc duy nhất là tạm thời vô dụng đối với Cố Hàn Uyên.

Trên Không Động Ấn khắc họa hình dáng tướng mạo của ngũ phương Thiên Đế: Thái Hạo, Viêm Đế, Thiếu Hạo, Chuyên Húc chưởng quản đông, nam, tây, bắc, cùng với Hoàng Đế ở trung ương, và còn có kim ngọc long bao quanh trên đó.

Tương truyền nó có thể khiến người ta bất lão bất tử.

Không Động Ấn có thể cung cấp sinh mệnh lực vô hạn, thậm chí có thể bố trí Thanh Xuân Bất Lão Kết Giới.

Những người trong kết giới sẽ duy trì dung nhan thanh xuân, trường sinh bất tử.

Chỉ có điều, tác dụng này đối với Cố Hàn Uyên mà nói không có ý nghĩa lớn.

Hắn tự tin có thể dựa vào việc không ngừng dung hợp và thăng cấp Vạn Tượng Âm Dương Quyết để đạt được Trường Sinh.

Ngược lại, những nữ tử bên cạnh Cố Hàn Uyên có tư chất tu luyện bình thường, tương lai chưa chắc có thể theo kịp bước chân tu luyện của hắn, như Cam Bảo Bảo và Chung Linh.

Tư chất tu luyện của các nàng rất bình thường, cuối cùng cũng sẽ có một ngày gặp phải lúc thọ mệnh đi đến cuối cùng.

Mặc dù ngày đó sẽ đến rất muộn, nhưng Cố Hàn Uyên nếu đã bước lên tiên đạo, tự nhiên không muốn thấy các nàng hồng nhan già đi, thọ mệnh gần như cạn kiệt.

Không Động Ấn ngược lại lại là một bảo hiểm.

Có thời gian tu luyện vô hạn, coi như là kẻ ngu ngốc cũng có thể thành tiên.

Hơn nữa, ý nghĩa tượng trưng của Không Động Ấn càng thêm trọng đại.

Tương truyền từ xưa, người sở hữu nó có thể sở hữu thiên hạ, xem như là một loại bảo vật đối kháng thiên mệnh.

Ít nhất Cố Hàn Uyên có thể rõ ràng cảm nhận được rằng sau khi Không Động Ấn vào tay, cảm giác bài xích của phương thiên địa này đối với hắn đã giảm đi rất nhiều.

Đồng thời, trong lúc Cố Hàn Uyên không hay biết, các vị hoàng đế của các quốc gia đều đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, gây ra một hồi náo loạn.

Ảnh hưởng lớn nhất lại lan rộng đến tận thảo nguyên.

Trên thảo nguyên, trong hoàng cung của Lâm Thành Vương Trướng.

Trên ngai vàng có một lão giả mũi rộng đang ngự tọa.

Thông thường lão giả tuổi đã cao khó tránh khỏi vóc người sẽ có chút gù lưng, nhưng trên người hắn lại hoàn toàn không có cảm giác ấy.

Cả người hắn lưng thẳng tắp, ngồi đó kim đao đại mã, hiện ra vẻ cao lớn lạ thường, khôi ngô.

Chính là Thành Cát Tư Hãn Thiết Mộc Chân.

Hắn đột nhiên nhíu chặt mày, mở đôi mắt vốn đang nhắm nghiền.

Trong mắt u quang lấp lánh, mơ hồ hiện lên một vệt huyết quang.

Cả người khí tức sâu thẳm tựa như biển rộng.

Thiết Mộc Chân ngẩng đầu, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng, dường như xuyên qua chướng ngại của trần nhà mà nhìn thấy bầu trời.

Hắn tự lẩm bẩm: Vì sao đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh, rồi việc tu luyện vốn luôn thuận lợi cũng trở nên trì trệ.

Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì.

Chuyện Thiết Mộc Chân phản ứng ra sao cách vạn dặm, lúc này cũng không phải điều Cố Hàn Uyên cần phải cân nhắc.

Đêm đó, với tâm tư thăm dò, hắn đã để hai sư tỷ muội Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy, những người đã tranh đấu hơn mười năm, cùng nhau thi đấu.

Thực tế chứng minh, mặc dù Vu Hành Vân còn non kém và thích đùa giỡn, thế nhưng tu vi lại khôi phục nhanh chóng.

Lý Thu Thủy không những không chiếm được tiện nghi, ngược lại còn bị Vu Hành Vân nhân cơ hội thu thập một trận ra trò, để cho nàng biết rằng Đại Sư Tỷ của ngươi vĩnh viễn là Đại Sư Tỷ của ngươi.

Đáng tiếc là đêm đó vẻn vẹn thu hoạch được 8000 phản phái điểm.

Nếu như thêm cả Lý Thương Hải vào, việc đạt thêm một lần đánh giá EX sẽ không quá khó.

Lui về sau mấy ngày, Cố Hàn Uyên đã dạy Vu Hành Vân vài tuyệt chiêu.

Với Thiên Gia Thần Kiếm trong tay, Vu Hành Vân học Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết gần như một lần là hiểu ngay.

Nhìn vòng xoáy màu đen tụ tập trên bầu trời, Lý Thu Thủy không khỏi thèm thuồng vô cùng.

Bất quá, ngoài Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, tiến độ các tuyệt chiêu còn lại chậm hơn nhiều.

Chương 420

Trảm Quỷ Thần cùng Vạn Kiếm Quyết ngay cả nhập môn cũng khó khăn.

Ngự Kiếm Thuật cũng chỉ miễn cưỡng có thể phóng kiếm phi hành, đây là nhờ phẩm chất của Thiên Gia Thần Kiếm đủ cao.

Ngũ Linh Tiên Thuật ngay cả ngưỡng nhập môn cũng không thể chạm tới.

Vu Hành Vân khó tránh khỏi có chút nhụt chí.

Cố Hàn Uyên cũng không quá lấy làm lạ.

Nếu không phải hắn sở hữu hệ thống, có thể trực tiếp học được những chiêu thức này, thì ở thế giới thiếu thốn linh khí này muốn tự học cũng rất gian nan.

Ngược lại, việc học Thanh Liên Kiếm Điển lại có không ít tiến triển.

Dù sao Thanh Liên Kiếm Điển cũng tồn tại phiên bản đơn giản hóa bằng nội lực.

Chỉ cần dần dần tăng cường độ thuần thục, sớm muộn cũng có thể luyện thành phiên bản Thanh Liên Kiếm Điển thúc đẩy bằng linh khí.

Nửa tháng sau, Chân Tố Thiện rốt cuộc đã trở về.

Trong tay nàng cầm theo thủ cấp của Đàm Ứng Thủ.

Khuôn mặt cười xinh đẹp kia có vẻ hơi tiều tụy, hiển nhiên việc truy sát Đàm Ứng Thủ cũng không hề dễ dàng.

Nàng thần sắc nghiêm nghị, cung kính nói: Cố công tử, Đàm Ứng

Thủ đã đền tội.

Cố Hàn Uyên chỉ hờ hững liếc nhìn, rồi ôm Chân Tố Thiện vào lòng, thuận tay vứt bỏ thủ cấp của Đàm Ứng Thủ.

Trên thực tế, hắn cũng chẳng hề bận tâm đến sinh tử của Đàm Ứng Thủ.

Chân Tố Thiện có thể giết được hắn ngược lại khiến người ta bất ngờ.

Hắn ôn hòa hỏi: Mấy ngày không gặp phu nhân, sao lại sinh ra xa cách vậy.

Thân thể mềm mại của Chân Tố Thiện cứng đờ.

Khí tức quen thuộc trong mũi khiến nàng không khỏi mềm lòng.

Nàng thần sắc có chút phức tạp nói: Dù sao Cố công tử đã có được Tây Hạ.

Tuy lời Chân Tố Thiện chưa dứt, nhưng Cố Hàn Uyên đã hiểu rõ.

Chân Tố Thiện cảm thấy rằng sau khi sở hữu Tây Hạ, địa vị của Cố Hàn Uyên đã cao hơn, còn giá trị của nàng đối với hắn chưa chắc đã còn lớn như trước.

Mặc dù trước đây hai người đã bàn bạc hợp tác ổn thỏa, nàng cũng tin tưởng Cố Hàn Uyên có hảo cảm với mình.

Nhưng vì tương lai của tộc nhân, Chân Tố Thiện nửa điểm cũng không dám sơ suất.

Huống hồ trên đường đến đây nàng cũng nghe được một vài tin đồn: đánh lui Lục Địa Thần Tiên của Mông Nguyên, triệu hoán thần lôi giáng xuống trời, xuất chiêu Thanh Liên kiếm khí, kiếm biến hóa vạn ngàn giết chết ngàn người.

Những sự tích thần thoại như vậy không một không biểu trưng cho uy thế của Cố Hàn Uyên.

Chân Tố Thiện biết trong lòng có nghi ngờ cũng là điều khó tránh khỏi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Phu nhân chẳng lẽ cho rằng ta sẽ lật lọng sao.

Thân thể mềm mại của Chân Tố Thiện chấn động.

Bảo vật của nàng đã rơi vào tay Cố Hàn Uyên.

Quá trình quen thuộc ấy ngược lại khiến nàng an tâm rất nhiều.

Đôi mắt đẹp như làn thu thủy ẩn chứa tình ý, nàng nói: Thứ lỗi, là thiếp quá lo lắng.

Cố Hàn Uyên chế nhạo: Xin lỗi bằng miệng không phải là cách như vậy, phu nhân không cần ta phải dạy lại một lần nữa chứ.

Chân Tố Thiện nghe vậy, kiều mị liếc hắn một cái, nhưng vẫn thuận theo trượt xuống khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vuốt ve sợi tóc vàng óng trong tay, thần tình đầy ẩn ý.

Không biết qua bao lâu, Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn Chân Tố Thiện với khuôn mặt ửng đỏ.

Giờ đây không cần hắn phải nhắc lại, Chân Tố Thiện cũng sẽ không dễ dàng khặc khừ.

Lần nữa ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc Chân Tố Thiện, Cố Hàn Uyên khẽ cười: Chỉ nói vậy thôi, sao lại lỡ lâu đến vậy.

Chân Tố Thiện thấy Cố Hàn Uyên nói đến chính sự, miễn cưỡng đè nén sự xao động trong lòng, chậm rãi nói: Đàm Ứng Thủ này quả thực gian trá xảo quyệt.

Lúc đó hắn không những không trốn vào hoàng cung, cũng không trốn về phía Mông Nguyên, mà ngược lại chạy trốn về hướng Minh quốc khó lường nhất.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không ngoài ý muốn.

Hai tay hắn vẫn quen việc dễ làm, nhưng vẻ mặt lại đứng đắn nói: Nhưng là ở Lãm Nguyệt Lâu mà bắt được Đàm Ứng Thủ.

Chân Tố Thiện nghe vậy kinh hãi, thậm chí dị trạng trên người nàng cũng phải tạm ngừng.

Nàng kinh ngạc hỏi: Sao chàng biết.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười: Yến Phỉ Phỉ của Lãm Nguyệt Lâu là tình phụ của hắn, chạy trốn về Lãm Nguyệt Lâu có gì kỳ lạ.

Khi nghe Đàm Ứng Thủ chạy trốn về hướng Minh quốc, Cố Hàn Uyên vô thức liền nghĩ đến Lãm Nguyệt Lâu.

Lãm Nguyệt Lâu là tửu lầu cực kỳ có tiếng ở Nhạc Châu Phủ của Minh quốc.

Các đạt quan quý nhân ra vào rất nhiều.

Mà Minh quốc lại là nơi phát nguyên của địa võng, khoảng cách đến chỗ vô khổng bất nhập có lẽ còn chút chênh lệch, thế nhưng tuyệt đại đa số tình báo thu hoạch đều dễ như trở bàn tay.

Còn như mối quan hệ giữa Đàm Ứng Thủ và Yến Phỉ Phỉ, tự nhiên là từ Phiên Vân Phúc Vũ mà hắn biết được.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, Chân Tố Thiện đột nhiên sắc mặt cổ quái nói: Không ngờ Cố công tử cũng có lúc đoán sai.

Trên tay hắn không khỏi dùng thêm chút lực, khiến Chân Tố Thiện khẽ thở nhẹ một tiếng.

Hắn vẫn chưa để ý lời trách giận của Chân Tố Thiện, ngược lại nghi hoặc hỏi: Chuyện không may xảy ra ở chỗ nào.

Chân Tố Thiện xấu hổ lườm Cố Hàn Uyên một cái, hiển nhiên có chút bất mãn với hắn.

Bất quá nàng vẫn nũng nịu giải thích: Lãm Nguyệt Lâu là địa bàn của Yến Phỉ Phỉ.

Đàm Ứng Thủ quả thực đã theo đuổi nàng, chỉ là sau đó vì mối quan hệ với Mông Nguyên, hai người có một thời gian rất dài không liên lạc.

Bất quá vẫn duy trì quan hệ hợp tác, vì vậy hắn mới muốn trốn ở Lãm Nguyệt Lâu.

Nàng có chút đắc ý nói: Nếu Đàm Ứng Thủ cứ tiếp tục chạy trốn, thiếp cũng không làm gì được hắn, thế nhưng muốn ẩn náu, lại không thể thoát khỏi thủ đoạn truy tung của thiếp.

Thủ đoạn truy tung của Chân Tố Thiện quả là độc nhất vô nhị.

Một khi bị nàng để mắt tới thì rất khó thoát thân.

Đàm Ứng Thủ cũng là gặp vận rủi lớn.

Chân Tố Thiện vì muốn thể hiện năng lực của mình trước mặt Cố Hàn Uyên, đã truy đuổi hắn không buông, cuối cùng hắn vẫn mệnh tang Lãm Nguyệt Lâu.

Cố Hàn Uyên thần sắc u u, thấp giọng lẩm bẩm: Thì ra là vậy.

Quả nhiên theo tình thế biến đổi, rất nhiều người và sự việc không thể nhìn nhận bằng ánh mắt cũ.

Về sau vẫn cần cảnh giác hơn một chút.

Sự phát triển của Thiên Võng cũng cần phải tăng tốc.

Chân Tố Thiện thấy Cố Hàn Uyên thần sắc hờ hững, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Nàng ôn hòa an ủi: Dù sao cũng là chuyện ngoài ngàn dặm, Cố công tử không chú ý kỹ cũng rất bình thường.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, có chút ngoài ý muốn nhìn Chân Tố Thiện một cái.

Thần sắc hắn không khỏi nhu hòa vài phần, ngay cả hai tay cũng buông lỏng hơn một chút.

Hắn ấm áp nói: Không ngờ phu nhân lại an ủi ta, ngược lại khiến ta có chút thụ sủng nhược kinh.

Chân Tố Thiện thấy thần sắc Cố Hàn Uyên biến hóa, không kìm được cảm thấy vui sướng.

Nàng kiều tiếu trừng mắt nhìn hắn, nói: Nếu Yến Phỉ Phỉ kia khiến Cố công tử không thể đoán chuẩn, vậy thì đem chính nàng xem như vật bồi thường dâng cho Cố công tử đi.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc hỏi: Phu nhân đã bắt được Yến Phỉ Phỉ sao.

Nếu mối quan hệ giữa Đàm Ứng Thủ và Yến Phỉ Phỉ đã thoát khỏi dự liệu, mà Yến Phỉ Phỉ là một nữ tử lại có thể dựng nên cơ nghiệp như Lãm Nguyệt Lâu, tửu lầu đệ nhất Nhạc Châu Thành, thì Yến Phỉ Phỉ ở thế giới này há nào là nhân vật đơn giản.

Chân Tố Thiện lại vẫn có thể đường hoàng bắt nàng.

Nếu không có chút thủ đoạn thì không thể nào làm được.

Chân Tố Thiện nghe vậy nhìn cặp mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, trầm mặc trong chốc lát, rồi mới ngữ khí u u chậm rãi nói: Yến Phỉ Phỉ kia quả thật có vài phần năng lực, võ công và tâm kế đều tài giỏi.

Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt, Đàm Ứng Thủ vì muốn đào thoát đã bán đứng nàng, bằng không dù là thiếp cũng không bắt được nàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời bừng tỉnh.

Chân Tố Thiện hiển nhiên vẫn là vì hoàn cảnh của Yến Phỉ Phỉ mà nghĩ đến bản thân mình.

Đàm Ứng Thủ vì muốn thoát thân có thể bán đứng Yến Phỉ Phỉ, vậy bản thân nàng trong lòng Cố Hàn Uyên chiếm được mấy phần địa vị đây.

Nói cho cùng, nàng vẫn thiếu cảm giác an toàn.

Nhất là khi uy thế của Cố Hàn Uyên giờ đây như mặt trời lên cao, nàng lại vẫn chưa giao thân thể mình ra.

Hoa Lạt Tử Mô vẫn là chó nhà có tang.

Địa vị hợp tác giữa hai bên cũng không bình đẳng.

Cố Hàn Uyên có thể không cần Chân Tố Thiện, thế nhưng Chân Tố Thiện lại không thể không có sự trợ giúp của Cố Hàn Uyên.

Những nữ tử thông tuệ hầu như đều có một bệnh chung, đó chính là có trái tim thất khiếu linh lung, suy nghĩ quá nhiều.

Hoàng Dung như vậy, Triệu Mẫn cũng như vậy.

Chân Tố Thiện dù so với hai nàng có kém hơn, nhưng cũng chỉ là kém một chút mà thôi.

Huống hồ áp lực trong lòng Chân Tố Thiện còn lớn hơn hai nàng.

Chương 421

Sự an nguy của tộc nhân, mối thù diệt quốc, đều khiến nàng không dám chút nào thả lỏng.

Cố Hàn Uyên đối với những nữ tử có năng lực luôn khoan dung hơn.

Một vài tỳ vết nhỏ đều có thể bỏ qua không tính.

Bất quá dáng vẻ lo được lo mất của Chân Tố Thiện cũng đang cho thấy Cố Hàn Uyên quả thực đã đi vào trong lòng nàng.

So với quan hệ hợp tác đơn thuần, Chân Tố Thiện đối với Cố Hàn Uyên là có tình cảm.

Và càng để tâm, băn khoăn tự nhiên cũng càng nhiều.

Cố Hàn Uyên nghĩ thông suốt tâm tư của Chân Tố Thiện, có chút buồn cười nói: Nếu là hảo ý của phu nhân, ta sẽ nhận.

Nếu là Yến Phỉ Phỉ của nguyên tác, Cố Hàn Uyên tự nhiên không có hứng thú lớn, nhiều lắm thì thu thập cất giữ làm đồ chơi.

Thế nhưng sau khi Chân Tố Thiện giải thích, Cố Hàn Uyên lại có thêm vài phần ý tưởng.

Nhất là Lãm Nguyệt Lâu lại có thể trở thành trợ lực cho sự phát triển của Thiên Võng.

Chân Tố Thiện nghe vậy lại chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu.

Rõ ràng là chính mình đề xuất dâng Yến Phỉ Phỉ cho Cố Hàn Uyên, nhưng khi Cố Hàn Uyên bằng lòng nhận lấy lại khiến nàng có chút không vui.

Nàng khẽ cắn môi mỏng nói: Dù sao người ta đã tặng, tùy ý Cố công tử xử trí thế nào.

Nói rồi nàng liền muốn giãy giụa đứng dậy.

Trong miệng nàng có chút giận dỗi nói: Trong khoảng thời gian này thiếp vẫn chưa được nghỉ ngơi thật tốt, cũng xin Cố công tử thả thiếp trở về.

Nhưng Cố Hàn Uyên há lại sẽ thả nàng rời đi.

Hai cánh tay hắn siết chặt, khiến Chân Tố Thiện không những không thể thoát ra, ngược lại còn vùi sâu hơn vài phần.

Hắn ôn tồn ghé vào tai Chân Tố Thiện nói nhỏ: Phu nhân vất vả rồi.

Chẳng qua nếu phu nhân muốn nghỉ ngơi, hà cớ gì phải bỏ gần tìm xa.

Trong hoàng cung Tây Hạ này tự nhiên có chỗ dành cho phu nhân.

Ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên không chỉ nói về hoàng cung Tây Hạ, mà càng là đang bày tỏ rằng trong lòng hắn đã dành một vị trí cho Chân Tố Thiện.

Với sự thông tuệ của Chân Tố Thiện, há nào lại nghe không ra ý bóng gió của Cố Hàn Uyên.

Nhất thời, hai mắt nàng sáng lên, thế nhưng rất nhanh lại chần chừ.

Nếu Chân Tố Thiện ở lại, thì mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên tất nhiên sẽ có tiến triển.

Thế nhưng nàng cũng rõ cái giá phải trả để ở lại.

Nàng chần chờ nói: Cố công tử có thể cho thiếp một chút thời gian suy tính không.

Chân Tố Thiện vốn coi trọng trinh tiết, rốt cuộc vẫn không thể lập tức đáp ứng.

Sự dao động trong lời nói của nàng có thể thấy rõ ràng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, trực tiếp thay nàng đưa ra lựa chọn.

Hắn giọng điệu đầy ẩn ý nói: Phu nhân còn có gì đáng suy tính.

Chẳng lẽ phu nhân cho rằng mình có thể chạy thoát sao.

Nói rồi, hai tay hắn liền quen việc dễ làm.

Mười ngón tay linh xảo khiến chiếc Đồng Tâm Bội mà hắn tặng cho Chân Tố Thiện cũng bị lộ ra trong không khí.

Bạch ngọc óng ánh dưới ánh mặt trời chiếu rọi có chút chói mắt.

Phương pháp cường ngạnh mà quen thuộc của Cố Hàn Uyên cùng sự nóng rực mơ hồ cảm nhận được, khiến khuôn mặt ửng hồng của Chân Tố Thiện càng thêm đỏ bừng.

Nàng cũng nhớ lại những hình ảnh trước đây giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Nàng trước mặt Cố Hàn Uyên, thực sự còn có ý nghĩa gì để bảo lưu trinh tiết sao.

Chỉ thiếu một bước để chứng minh mối quan hệ giữa hai người mà thôi.

Đôi mắt xanh biếc của Chân Tố Thiện nổi lên ánh nước long lanh, có lòng muốn tránh thoát.

Thế nhưng hai cánh tay như gọng kìm sắt của Cố Hàn Uyên, há nào nàng có thể kháng cự.

Nàng xấu hổ xen lẫn giận dỗi nói: Lời xin lỗi vừa nãy vẫn chưa đủ sao.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Đây chẳng qua là món khai vị mà thôi.

Tim Chân Tố Thiện đập càng lúc càng kịch liệt.

Nàng vô lực, mị hoặc nói: Yến Phỉ Phỉ kia ngày thường luôn bày ra vẻ kiều thái, dáng điệu yểu điệu mị hoặc.

Chi bằng hiện tại liền mang nàng đến cho Cố công tử thì sao.

Cố Hàn Uyên cười nhạt.

Hắn dù có vài phần hứng thú với Yến Phỉ Phỉ, nhưng nàng chẳng qua là thịt trên thớt, căn bản không cần phải sốt ruột.

Chân Tố Thiện lại càng nóng lòng cần cảm giác an toàn.

Nếu không thì đã lâu rồi, khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không phạm sai lầm như Phương Dạ đối với Vũ.

Tự cho là có thể dễ dàng nắm giữ Chân Tố Thiện, kết quả cuối cùng lại bị Cố Hàn Uyên chặn mất.

Bởi vậy hắn càng cứng rắn hơn nói: Hiện tại ta đối với phu nhân càng cảm thấy hứng thú hơn.

Đoạn thời gian trước, hai người vẫn luôn dừng lại ở giới hạn.

Chân Tố Thiện vốn đã chịu đựng sự dày vò.

Nếu không phải trong lòng còn lo lắng, nàng có lẽ đã chủ động hơn cả Cố Hàn Uyên.

Lúc này, lần nữa đối mặt với tao ngộ ban đầu, nàng nhất thời giật mình, thân thể càng thêm kiều nhuyễn vài phần.

Nàng vô lực, cố gắng duy trì sự rụt rè cuối cùng nói: Cố công tử còn nhớ yêu cầu của thiếp chứ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Sau khi tộc nhân của nàng di chuyển đến Tây Hạ, ta sẽ an bài thỏa đáng.

Đầu của Húc Liệt Ngột chẳng qua là tạm thời còn nằm trên cổ hắn mà thôi.

Với xung đột giữa ta và hắn bây giờ, phu nhân cảm thấy ta sẽ buông tha hắn sao.

Thần thái của hắn khi nhìn Húc Liệt Ngột, kẻ đã diệt vô số quốc gia, chẳng khác gì không có gì, khiến Chân Tố Thiện tâm thần chấn động.

Hơn nữa, lần này Húc Liệt Ngột ở Tây Hạ, dù có hai Lục Địa Thần Tiên giúp đỡ, vẫn thảm bại tan tác trong tay Cố Hàn Uyên mà phải quay về.

Nếu không phải vì đại cục mà suy nghĩ, Húc Liệt Ngột lúc này đã chôn xương Tây Hạ.

Điều đó không một chút nào không chứng minh tính chân thực trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Chân Tố Thiện lúc này mất đi lý do chống cự cuối cùng.

Trong lòng nàng thầm than một tiếng, biết rằng mình dù thế nào cũng không thể thoát khỏi lần này.

So với việc lại nói thêm những lời từ chối buồn cười, chi bằng thản nhiên đối mặt.

Đôi mắt mị hoặc như tơ, nàng nói: Thiếp tin tưởng Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thỏa mãn cười, rồi ôm ngang Chân Tố Thiện bước vào trong phòng.

Tuy hắn đang tạm ở Thanh Phượng Các chỉ có Hiểu Lôi một thị nữ, ngay cả một thái giám cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, thế nhưng hắn cũng không có hứng thú ở trong viện.

Chạm mặt những người khác thì dễ nói, nhưng nếu chạm mặt Vu Hành Vân thì khó tránh khỏi lại phải tìm võ công để trấn an.

Thanh âm của riêng nữ tử Trung Nguyên rất nhanh liền vang lên trong phòng.

Khí chất này của nàng quả nhiên khác thường.

Sự khác biệt về chủng tộc vào lúc này được phóng đại đến cực hạn.

Mặc dù trước đây Chân Tố Thiện vẫn là khuê nữ, nhưng chiến ý vẫn ngập trời.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên sở hữu thần công, thật sự khó mà chinh phục nàng.

Hơn nữa, so với một đám nữ tử yếu ớt thích đùa giỡn, Chân Tố Thiện mạnh mẽ hơn hẳn.

Nhắc đến Đại Khỉ Ti thuở ban đầu cũng là người Ba Tư, chỉ là vì huyết mạch pha tạp, nên cả dung mạo lẫn đặc điểm thể chất đều gần gũi người Trung Nguyên hơn.

Từ trước đến nay chỉ có thể gọi sai tên, chứ không thể sai danh hiệu, Tử Sam Long Vương danh xứng với thực.

Nàng lại giữ trinh tiết nhiều năm, kết quả tự nhiên là khó mà chiến đấu.

Khoảng cách lần trước từ biệt đã hơn nửa năm, Cố Hàn Uyên vốn có ý muốn tìm nàng, tiếc rằng định vị thần niệm của Đại Khỉ Ti lại ở hải ngoại, tạm thời y không có thời gian chuyên tâm tìm kiếm.

Nghĩ đến mỹ nhân mắt hạnh, đào tai, phong thái yểu điệu kia, trong lòng Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi có chút hừng hực.

Chân Tố Thiện nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, kinh hô: Công tử, sao chàng lại.

Làn da hơi tái nhợt của Chân Tố Thiện trắng hồng, toát lên vẻ khỏe khoắn kiều diễm, đôi lông mày cong ẩn chứa phong tình lay động lòng người.

Giờ đây nhìn qua càng thêm xứng với danh hiệu Chân phu nhân.

Chương 422

Kiều nhan Chân Tố Thiện ửng hồng, muốn cựa quậy lại bất lực.

Trong lòng hoảng loạn, nàng vội vàng chuyển chủ đề sang chính sự: Tây Hạ nay đã thuộc về tay công tử, thiếp thân phải nhanh chóng quay về di dời tộc nhân.

Ngoài ra, công tử còn có phân phó gì khác chăng.

Cố Hàn Uyên nhìn Chân Tố Thiện cố tình kéo dài thời gian, khẽ bật cười, thản nhiên đáp: Vừa rồi phu nhân rời đi sớm, nên chưa tường tận tình hình.

Húc Liệt Ngột cùng Phương Dạ Vũ vẫn chưa nghi ngờ phu nhân.

Hắn thuật lại mọi chuyện đã xảy ra cho Chân Tố Thiện.

Khi ấy, Phương Dạ Vũ bị đả kích quá lớn, đối mặt nguy cơ tâm tình tan vỡ, đến cả việc xác nhận Chân Tố Thiện có phản bội hay không cũng không dám.

Sau đó khó tránh khỏi bị tra xét một phen, thế nhưng chỉ cần không bị bắt quả tang ngay tại trận, với thủ đoạn của Chân Tố Thiện, che giấu cũng chẳng hề khó khăn.

Chân Tố Thiện nghe Cố Hàn Uyên kể lại, đầu tiên là khinh thường Phương Dạ Vũ chỉ là hạng miệng cọp gan thỏ, ngay sau đó đôi mắt đẹp lóe lên, đầy vẻ phấn khởi hỏi: Vậy là công tử muốn thiếp trở về làm nội ứng.

Sức phá hoại lớn nhất vĩnh viễn là những kẻ nội ứng nằm vùng.

Nhất là Chân Tố Thiện chưa lộ thân phận phản bội, bây giờ vẫn mang tiếng là vị hôn thê của Phương Dạ Vũ.

Lại thêm từ nay về sau tộc nhân còn sót lại của Hoa Lạt Tử Mô sẽ không còn bị người khác nắm thóp.

Không còn cố kỵ, lại có thủ đoạn, Chân Tố Thiện sẽ rất dễ dàng hành sự tại Mông Nguyên.

Với phương châm của Mông Nguyên đối với những quốc gia bị diệt, trừ Trát Lan Đinh, Mông Nguyên vẫn chấp nhận những kẻ khác của Hoa Lạt Tử Mô quy phục.

Chỉ cần mượn cớ cùng Trát Lan Đinh trở mặt, Chân Tố Thiện liền có thể quang minh chính đại mang theo thủ hạ thoát ly chính quyền tàn dư Hoa Lạt Tử Mô để gia nhập Mông Nguyên.

Trên thực tế, việc Hoa Lạt Tử Mô lấy trứng chọi đá chống cự mới là điều kỳ quái trong mắt mọi người.

Chân Tố Thiện lựa chọn đầu nhập Mông Nguyên ngược lại sẽ được khen là thức thời.

Mặc dù Húc Liệt Ngột cùng Phương Dạ Vũ ắt sẽ cảnh giác, nhưng nhất thời cũng chẳng thể làm gì nàng.

Nàng thậm chí có thể trực tiếp gia nhập vào một trong các phe hoàng tôn Mông Nguyên, cớ sự cũng dễ bề tìm thấy.

Khi Phương Dạ Vũ và bọn hắn trốn khỏi Tây Hạ, cũng không hề báo cho Chân Tố Thiện.

Nàng cho rằng mình bị bỏ rơi cũng chẳng có gì đáng trách.

Mà Húc Liệt Ngột sau khi trở về Mông Nguyên, ắt sẽ hết sức ém nhẹm chuyện xảy ra ở Tây Hạ, nhằm giảm thiểu ảnh hưởng đối với hắn.

Còn Chân Tố Thiện mang theo tình báo xác thực, chuyển đầu sang phe hoàng tôn còn lại, ngược lại sẽ thu được tín nhiệm.

Cố Hàn Uyên thấy Chân Tố Thiện rất nhanh lĩnh hội ý của mình, y hài lòng cười nói: Đúng là ý này.

Bất quá hắn vẫn trịnh trọng dặn dò: Dẫu sao đi nữa, phu nhân vẫn nên lấy an nguy bản thân làm trọng.

Nếu có vấn đề khó giải quyết, hãy mau sớm truyền tin cho ta.

Tình huống khẩn cấp thì dùng Đồng tâm bội báo cho ta biết.

Chân Tố Thiện cảm nhận được Cố Hàn Uyên quan tâm nàng, trong lòng nàng nhất thời ấm áp.

Đôi mắt đẹp dịu dàng đáp: Thiếp thân đáp ứng công tử, tuyệt đối sẽ không đặt mình vào hiểm cảnh.

Nàng cảm thấy lòng mình xao động, có ý muốn đền đáp tâm ý của Cố Hàn Uyên, nhưng lại hữu tâm vô lực.

Nàng đành xin y khoan dung mà nói: Thiếp thân đi dẫn Yến Phỉ Phỉ tới đây vậy.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát liền chấp thuận.

Nhìn Chân Tố Thiện miễn cưỡng đứng dậy, khập khiễng rời đi, trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên u quang.

Y nhớ lại chuyện liên quan tới Yến Phỉ Phỉ, tuy không thể hoàn toàn chuẩn xác, nhưng cũng có thể dùng làm tham chiếu.

Khóe môi Cố Hàn Uyên rất nhanh cong lên một nụ cười ngoạn vị.

Chẳng bao lâu, Chân Tố Thiện dẫn theo một nữ tử bước vào.

Nữ tử ước chừng tuổi hai mươi ba, hai mươi bốn, đúng như lời Chân Tố Thiện nói, nàng ta kiều thái liên tục, yểu điệu mị hoặc.

Nhất là đôi mắt ngập nước đầy phong tình quyến rũ, càng khiến người ta nhìn vào mà quên hết sự đời.

Ở tuổi này mà có thể gây dựng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thành tửu lâu đệ nhất Nhạc Châu, năng lực thủ đoạn của nàng dĩ nhiên không cần phải bàn cãi.

Thế nhưng chỉ là nhìn dung mạo kiều diễm cùng tư thái yểu điệu kia của Yến Phỉ Phỉ, khó tránh khiến người ta hoài nghi thành tựu của nàng có phải từ việc bán đứng chính mình mà ra.

Trong lời đồn, nam tử theo đuổi ngưỡng mộ nàng tự nhiên rất nhiều.

Kỳ thực, nhãn quang của Yến Phỉ Phỉ rất cao, người tầm thường căn bản không thể lọt vào mắt nàng.

Thế nhưng thiên hạ mỹ nữ sao mà nhiều, so với Yến Phỉ Phỉ còn xinh đẹp hơn thì vô số kể.

Muốn bám víu vào cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có Đàm Ứng Thủ là gần nàng nhất.

Đàm Ứng Thủ ở trong tay Cố Hàn Uyên chẳng chịu nổi ba chiêu hai thức.

Ấy nào phải vì Đàm Ứng Thủ yếu kém, mà là bởi Cố Hàn Uyên quá mạnh mẽ.

Đàm Ứng Thủ dù sao cũng là cự bá hắc đạo hoành hành thiên hạ mười mấy năm, tu vi lại là Đại Tông Sư.

Không phải quốc gia nào cũng như Mông Nguyên, có đến hai vị Lục Địa Thần Tiên.

Trên thực tế, Lục Địa Thần Tiên đều là những tồn tại làm nên nội tình của quốc gia hoặc môn phái.

Một vài quốc gia yếu kém thậm chí không có Lục Địa Thần Tiên, ví như Tây Hạ dưới chân này.

Nếu Tây Hạ có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn, Mông Nguyên cũng không dám trắng trợn không kiêng nể dùng phương thức tàn sát hoàng tộc để cướp đoạt Tây Hạ.

Bởi vậy, việc các quốc gia có Lục Địa Thần Tiên không phải chuyện gì đặc biệt lớn lao, căn bản sẽ không tùy tiện xuất hiện.

Mà Lục Địa Thần Tiên không xuất, Đại Tông Sư chính là cao thủ tuyệt đỉnh có thể nhìn thấy trên giang hồ.

Vốn dĩ nếu không có gì bất ngờ, Yến Phỉ Phỉ sẽ thuận lý thành chương trở thành tình phụ của Đàm Ứng Thủ.

Chỉ là Đàm Ứng Thủ vì truy cầu địa vị cao hơn đã quy phục Mông Nguyên.

Từ biệt nhiều năm sau, khi hai người gặp lại, Đàm Ứng Thủ đã đứt tay trọng thương, tiều tụy.

Nể tình những ngày qua tình nghĩa, Yến Phỉ Phỉ đã che chở Đàm Ứng Thủ, đồng thời, khi Chân Tố Thiện truy sát đến cửa, nàng còn yểm hộ cho hắn.

Nếu vẫn là Đàm Ứng Thủ thuở trước, dù chết cũng là hổ chết không ngã oai.

Đáng tiếc, hắn lại đụng phải Cố Hàn Uyên, trực tiếp bị đánh đến mất hết ý chí.

Trên đường lại bị Chân Tố Thiện truy sát, tính mạng trong mắt hắn càng lúc càng trọng yếu, nên khi Chân Tố Thiện truy đến tận cửa, hắn đã bán đứng Yến Phỉ Phỉ.

Đáng tiếc, hắn vẫn không tránh khỏi cái kết bỏ mạng.

Yến Phỉ Phỉ hiển nhiên vẫn chưa thể phục hồi tinh thần từ cú đả kích của Đàm Ứng Thủ, cả người nàng thất hồn lạc phách.

Mãi đến khi nàng ngước mắt nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang tựa cằm vào tay, thần tình đạm mạc lười biếng, nàng mới bừng tỉnh.

Chỉ là, kiều nhan của nàng đã đỏ bừng lên.

Sau khi Chân Tố Thiện rời đi, Cố Hàn Uyên đã có đại khái suy đoán về diễn biến kế tiếp, bởi vậy y cũng lười thu dọn.

Lúc này, dáng vẻ đại mã kim đao kia tự nhiên khiến Yến Phỉ Phỉ xấu hổ và phẫn nộ không thôi.

Trong không khí vẫn tràn ngập khí tức khiến người ta kinh sợ.

Chú ý kỹ hơn còn có thể nhìn thấy không ít dấu vết bừa bãi.

Nhìn Chân Tố Thiện bên cạnh, sắc mặt hồng nhuận, kiều diễm ướt át, Yến Phỉ Phỉ sao lại không biết hai người vừa rồi đang bận việc gì.

Hoặc có lẽ là sau khi xong việc, Chân Tố Thiện mới đi tìm nàng.

Sắc mặt Yến Phỉ Phỉ nhất thời khó coi.

Càng suy đoán, lòng nàng càng thêm nặng trĩu.

Đáng tiếc bây giờ người là đao thớt, ta là cá thịt, nàng căn bản không có năng lực phản kháng.

Kỳ thực, từ lúc bị Chân Tố Thiện bắt đi, Yến Phỉ Phỉ đã dự liệu được kết quả của mình.

Với vẻ đẹp của nàng, kết quả tốt nhất không gì hơn bị hiến cho nam nhân sau lưng Chân Tố Thiện, đồng thời sau đó sẽ không bị diệt khẩu.

Dự tính xấu nhất tự nhiên là bị đùa giỡn xong thì vứt xác hoang dã.

Chỉ là vẫn không thể đoán được kẻ nào có thể khiến Chân Tố Thiện truy sát Đàm Ứng Thủ.

Cự bá hắc đạo Đàm Ứng Thủ, tu vi Đại Tông Sư, lại bị đứt tay trọng thương, hiển nhiên kẻ đó sẽ không phải là nhân vật tầm thường.

Khi đến Tây Hạ, Yến Phỉ Phỉ cũng hơi ngẩn người, biến cố ở Tây Hạ chưa truyền ra nhanh đến thế.

Nàng chỉ biết Tây Hạ gần đây đang tuyển rể cho Ngân Xuyên quận chúa, nên khi bị dẫn vào hoàng cung, nàng còn tưởng người đang đợi mình là Tây Hạ quốc chủ Lý Nguyên Hạo.

Kết quả này chỉ có thể nói là không tốt cũng không xấu.

Chương 423

Có thể làm nữ nhân của hoàng đế tự nhiên là chuyện tốt, nhưng làm nữ nhân của hoàng đế Tây Hạ thì chưa chắc.

Chuyện chó má xúi quẩy trên người Lý Nguyên Hạo tạm thời không bàn tới, tuổi hắn đã đủ để làm ông nội Yến Phỉ Phỉ.

Hơn nữa, Yến Phỉ Phỉ không có hậu thuẫn bản địa Tây Hạ.

Ngày nào đó Lý Nguyên Hạo vạn nhất băng hà, kết quả của nàng hoặc là tuẫn táng, hoặc là bị hoàng đế kế nhiệm nạp vào hậu cung.

Loại chuyện này ở các quốc gia dị tộc cũng không hiếm thấy.

Bởi vậy, khi ôm tâm trạng thấp thỏm bị Chân Tố Thiện dẫn tới Thanh Phượng Các và nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn, mặc dù lúc này hình tượng có phần chướng mắt, nhưng khí chất đặc biệt kia vẫn khiến người ta khó quên.

Nếu chỉ đơn thuần như vậy, ngược lại cũng thôi.

Điều thực sự khiến nàng lòng mang ngăn cách, là thái độ thờ ơ của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, tất cả trước mắt đều phảng phất đang nói cho nàng hay, rằng nàng đến đây là để Chân Tố Thiện an tâm.

Mà lời nói của Chân Tố Thiện cũng xác nhận suy đoán của nàng.

Chân Tố Thiện liếc nhìn Cố Hàn Uyên vẫn điềm nhiên, kiều nhan vốn đã ửng hồng lại càng thêm vài phần đỏ tươi.

Nàng khẽ hờn dỗi: Thiếp đã đưa người đến cho công tử, thiếp xin đi trước.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười: Nàng cứ đi đi, nhớ kỹ gặp mặt vài vị tỷ muội của nàng.

Sau này tộc nhân của nàng còn cần các nàng chiếu cố.

Chân Tố Thiện nghe vậy, cảm kích liếc mắt đưa tình cho Cố Hàn Uyên.

Trước đây nàng ngại vì ngượng ngùng mà không dám đi gặp Lý Thu Thủy cùng những người khác.

Dù sao dựa theo nguyên tắc trước sau, hôm nay nàng chính là người cuối cùng.

Lời Cố Hàn Uyên nói lại như một lời nhắc nhở nàng.

Vì cuộc sống sau này của tộc nhân, nàng rất cần thiết phải giao hảo với vài vị tỷ muội ở Tây Hạ.

Cũng may trước đây đã quen biết Lý Thanh La và Vương Ngữ Yên, ngược lại cũng không tính xa lạ.

Lúc đi, Chân Tố Thiện tiện tay đóng cửa phòng lại.

Tiếng đóng cửa khiến Yến Phỉ Phỉ càng thêm căng thẳng.

Sự trầm mặc lan tràn khiến áp lực của nàng càng lúc càng lớn.

Mãi đến khi tiếng Cố Hàn Uyên đạm mạc vang lên, nàng mới miễn cưỡng chậm lại.

Lại đây.

Tuy Cố Hàn Uyên chỉ nói hai chữ, nhưng giọng điệu bình thản khiến người ta khó lòng đoán được tâm tình của y.

Thế nhưng Yến Phỉ Phỉ lại như thân bất do kỷ, thuận theo mệnh lệnh của hắn, lặng lẽ đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Từ cự ly gần nhìn thấy khuôn mặt Cố Hàn Uyên, Yến Phỉ Phỉ không khỏi trong lòng thán phục tướng mạo anh tuấn kia.

Nàng thầm nghĩ: Nếu là vị công tử trước mắt này, xem ra cũng chẳng lỗ vốn a.

Chỉ là cảnh tượng trước mắt lại càng hiện rõ ràng.

Ngọc nhan nàng nhất thời đỏ thẫm như máu.

Cố Hàn Uyên đưa tay nâng cằm bóng bẩy của Yến Phỉ Phỉ, ánh mắt như đang quan sát món hàng khiến nàng có chút không thoải mái.

Y giả vờ không biết mà hỏi: Tên.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy, trong lòng xám xịt.

Nàng là một nữ tử có dã tâm, nhưng Cố Hàn Uyên lại ngay cả tên nàng cũng không biết, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy thất lạc.

Bất quá, nàng vẫn thuận theo mà nói: Thiếp tên Yến Phỉ Phỉ.

Mục đích của Cố Hàn Uyên chính là chèn ép khí thế của Yến Phỉ Phỉ, để nàng nhận rõ địa vị của mình.

Ngược lại, không phải là không thể khiến Yến Phỉ Phỉ thích hắn, toàn tâm toàn ý vì hắn mà làm việc.

Trong quỹ tích nguyên bản, Yến Phỉ Phỉ cũng là vào khoảnh khắc Đàm Ứng Thủ bỏ mình mới phát hiện mình kỳ thực rất yêu hắn.

Cố Hàn Uyên đã không muốn y chết, cũng không có nhiều chiêu trò để cùng Yến Phỉ Phỉ nói chuyện yêu đương.

Ngoan ngoãn làm một công cụ hữu dụng cả hai mặt là đủ rồi.

Với thực lực và địa vị Cố Hàn Uyên đang nắm giữ, tự nhiên sẽ cung cấp trợ giúp cực lớn cho Yến Phỉ Phỉ.

Nàng sẽ không đến mức thoát ly sự khống chế của y, thế nhưng ý tưởng của nàng trở nên nhiều hơn thì khó tránh khỏi.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Cái tên không tệ.

Không để ý phản ứng của Yến Phỉ Phỉ, y tiếp tục nói: Nàng biết mình đến đây để làm gì chứ.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy, trong lòng có chút xấu hổ và phẫn nộ.

Đỏ ửng trên má nàng sớm đã lan tràn đến tận mang tai, nhưng nàng vẫn khẽ cắn môi mỏng, cụp mắt đáp: Biết ạ.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười: Không cần ta phải dạy nàng chứ.

Tuy nụ cười của Cố Hàn Uyên đầy vẻ nghiền ngẫm, nhưng Yến Phỉ Phỉ khi nghe thấy tiếng cười của hắn lại thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, khi Cố Hàn Uyên lạnh lùng, áp lực y mang lại thực sự quá lớn.

Hơn nữa, khí chất biến đổi, dung mạo cũng khác.

Thiên Võng trong tay Cố Hàn Uyên bây giờ càng ngày càng cường đại, nhất là sau khi nhận được di sản của Hiệp Khách Đảo, vũ lực bành trướng cực nhanh.

Toàn bộ giang hồ Tống Quốc bây giờ đang run rẩy dưới bóng tối của Thiên Võng.

Mà Cố Hàn Uyên lại là minh chủ của rất nhiều môn phái lớn nhỏ ở Tống Quốc.

Tương đương với việc phần lớn người giang hồ Tống Quốc đều sống dưới sự che chở của Cố Hàn Uyên.

Giờ đây, y lại âm thầm chưởng khống Tây Hạ.

Mặc dù Tây Hạ chỉ có thể coi là một tiểu quốc, nhưng lực lượng của cả quốc gia cùng giang hồ hoàn toàn là hai chuyện khác biệt.

Ví dụ như, nếu Thiếu Lâm Phái nằm trong lãnh thổ Tây Hạ, Cố Hàn Uyên chỉ cần giết chết Lục Địa Thần Tiên của Thiếu Lâm phái, lúc này có thể bắt tay vào việc diệt môn.

Lại thêm tu vi thông thiên triệt địa của hắn, bởi vậy, khí thế của Cố Hàn Uyên hôm nay dù không cố ý phô trương, cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Địa vị của Yến Phỉ Phỉ hôm nay chỉ có thể coi là bình thường.

Mặc dù Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu kinh doanh không tồi, nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là một thương nhân thành công.

Chưa từng trải qua cảnh ngộ như thế.

Lúc này áp lực buông lỏng, Yến Phỉ Phỉ nhất thời không còn nhiều tâm tư hỗn loạn, chỉ muốn toàn tâm toàn ý lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Còn như chuyện nàng cần làm, càng không cần Cố Hàn Uyên phải dạy.

Yến Phỉ Phỉ kinh doanh Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, loại Tam Giáo Cửu Lưu nào mà chưa từng gặp qua.

Mặc dù chưa từng tự mình trải nghiệm, thế nhưng làm sao để lấy lòng nam nhân lại là môn học bắt buộc của nàng.

Yến Phỉ Phỉ ngoan ngoãn dọn dẹp những dấu vết Chân Tố Thiện để lại.

Chẳng bao lâu, căn phòng vốn an tĩnh vì Chân Tố Thiện rời đi lại trở nên náo nhiệt.

Yến Phỉ Phỉ quả nhiên không hổ với tư thái yểu điệu mị hoặc của mình.

Tuy đau đến hai mắt đẫm lệ mông lung, nhưng nàng vẫn tận tâm tận lực lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Yến Phỉ Phỉ cũng không hổ là một nữ tử có tâm cơ, có dã tâm.

Nàng thừa dịp Cố Hàn Uyên thần thái buông lỏng mà hỏi nghi ngờ trong lòng.

Nàng nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nhu nhược nũng nịu hỏi: Công tử có thể cho Phỉ Phỉ biết, thân phận của công tử chăng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Yến Phỉ Phỉ.

Trong lúc nàng thấp thỏm, y thản nhiên nói: Ta là Cố Hàn Uyên, nghĩ rằng nàng hẳn đã từng nghe nói qua.

Quả nhiên.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy, trên nét mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ hỏi: Ngươi là Cố công tử.

Thấy Cố Hàn Uyên gật đầu thừa nhận, Yến Phỉ Phỉ trong lòng thầm kêu kiếm lời lớn rồi.

Đôi mắt đẹp linh động của nàng khẽ chuyển, tuy thân thể vẫn còn khó chịu, thế nhưng vì muốn lấy lòng Cố Hàn Uyên hơn nữa, nàng thuận theo mà cúi xuống dưới, mập mờ không rõ đáp trả câu hỏi của Cố Hàn Uyên.

Ý định ban đầu của Cố Hàn Uyên là muốn tìm hiểu tình hình Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nhằm mở rộng cứ điểm cho Thiên Võng.

Nhưng y lại thu hoạch được niềm vui ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc hỏi: Nàng nói Yến Nam Thiên, Yến Thập Tam đều là đồng tộc với nàng.

Yến Phỉ Phỉ hơi bất ngờ khi Cố Hàn Uyên lại có hứng thú với Yến Thập Tam.

Nàng hơi có chút đắc ý nói: Cũng không tính là quen thuộc, chỉ là từng có vài lần duyên phận.

Qua lời kể mềm mại uyển chuyển của nàng, Cố Hàn Uyên mới biết vì sao Yến Phỉ Phỉ có thể bình yên vô sự xây dựng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Trong thế giới này, Yến gia là một thế gia cổ xưa, đã sản sinh ra rất nhiều nhân vật lợi hại, chi nhánh cũng rất nhiều.

Gia chủ đời trước của Yến gia Chủ Mạch là Yến Nam Thiên, từng cực thịnh một thời trên giang hồ Minh Quốc.

Chỉ là Yến Nam Thiên vẫn chưa lưu lại con nối dõi liền đột nhiên mất tích.

Mười mấy năm trôi qua, dư âm của Yến Nam Thiên dần tiêu hao gần hết, Chủ Mạch triệt để suy bại.

Đến cả các chi nhánh cũng không khỏi không tự lập môn hộ.

Yến Phỉ Phỉ chính là một trong các chi ấy, bất quá nhân khẩu điêu linh, hiện nay chỉ còn lại một mình nàng là cô gái yếu đuối.

Yến Thập Tam trời sinh tính cách quái gở, lại thích khiêu chiến cường giả, liền dấn thân vào con đường sát thủ.

Tuy thực lực không tệ, nhưng vì không gia nhập tổ chức sát thủ nào, nên những ủy thác sát thủ y nhận đều là việc vặt vãnh, đến nay vẫn chưa nổi danh.

Chương 424

Trong quỹ tích nguyên bản, phải đến khi Tạ Hiểu Phong ở Thần Kiếm Sơn Trang xác chết vùng dậy ẩn cư, Yến Thập Tam mới dần dần bộc lộ tài năng.

Bây giờ Tạ Hiểu Phong chính trực lúc thanh danh vang xa như mặt trời giữa trưa, Yến Thập Tam tự nhiên vẫn chưa thể xuất đầu lộ diện.

Yến Phỉ Phỉ ngược lại có thể liên hệ được với Yến Thập Tam, thậm chí từng ủy thác Yến Thập Tam vài lần để giải quyết phiền phức cho nàng.

Vì tính cách cô tịch của Yến Thập Tam, hai người đến nay không tính là quen thuộc, chỉ là quan hệ giao dịch đơn thuần.

Yến Phỉ Phỉ bỏ tiền, Yến Thập Tam giết người.

Đương nhiên cũng là vì Yến Phỉ Phỉ không rõ thực lực và tiềm lực của Yến Thập Tam, nếu không ắt sẽ cực lực lôi kéo.

Cố Hàn Uyên đối với Yến Nam Thiên bị vây ở Ác Nhân Cốc không có hứng thú, thế nhưng Yến Thập Tam lại khác biệt.

Chưa nói đến kiếm pháp Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm sau này không thuộc về nhân gian, ngay cả thực lực hôm nay của y cũng đáng để kéo vào Thiên Võng.

Yến Phỉ Phỉ mặc dù không minh bạch vì sao Cố Hàn Uyên lại coi trọng Yến Thập Tam đến vậy, nhưng vẫn khéo léo bằng lòng hỗ trợ liên hệ.

Đương nhiên, chút tiểu tâm tư của nàng khó tránh khỏi, Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Mãi đến khi Yến Phỉ Phỉ thần tình quyến rũ lau khóe môi, Cố Hàn

Uyên mới dưới sự hầu hạ ôn nhu của nàng mà mặc quần áo vào chỉnh tề.

Y bước ra ngoài cửa, liền gặp được Vu Hành Vân đang bĩu môi nhỏ nhắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế, bất đắc dĩ cười, tự nhiên đưa nàng ôm vào lòng, khẽ cười hỏi: Lại ghen tị sao.

Vu Hành Vân tức giận nói: Trong Linh Thứu Cung có nhiều nữ tử như vậy, Sư tôn hà tất lại tìm thêm người ngoài về làm gì.

Vu Hành Vân đã liên lạc lại với Linh Thứu Cung, biết được chuyện Cố Hàn Uyên xuất thủ cứu Linh Thứu Cung.

Tuy nàng xấu hổ vì Cố Hàn Uyên cố ý giấu không cho nàng biết, nhưng vẫn tồn tâm cảm kích.

Hơn nữa, Vu Hành Vân nay đã tặng Linh Thứu Cung cho Cố Hàn Uyên, nhiều nữ tử tư sắc xinh đẹp như vậy đều cũng coi là hậu cung quân dự bị của Cố Hàn Uyên, cũng là viện quân để Vu Hành Vân tranh thủ tình cảm.

Cố Hàn Uyên chỉ thản nhiên nói một câu: Ta càng tin tưởng người Linh Thứu Cung.

Vu Hành Vân nhất thời hiểu rõ, cũng sẽ không níu lấy vấn đề Yến Phỉ Phỉ không buông.

Vu Hành Vân hơi chột dạ nói: Ta đã cho Linh Thứu Cung phái một ít nhân thủ qua đây, hy vọng có thể giúp đỡ Sư tôn bận rộn.

Tiểu tâm tư của Vu Hành Vân tự nhiên không giấu được Cố Hàn Uyên.

Nghe vậy, y chỉ khẽ cười hỏi: Những ai đến vậy.

Vu Hành Vân kể vanh vách: Mai Lan Trúc Cúc tứ kiếm thị, Phù

Mẫn Nghi thuộc Dương Thiên bộ, Thạch Tẩu thuộc Chu Thiên bộ, Trình Thanh Sương thuộc Quân Thiên bộ.

Hay lắm, Vu Hành Vân đây là gọi tất cả những nữ tử xinh đẹp nhất Linh Thứu Cung đến đây.

Ý nghĩa không cần nói cũng tự hiểu.

Ánh mắt ngoạn vị của Cố Hàn Uyên khiến kiều nhan Vu Hành Vân ửng hồng.

Nàng thẹn quá hóa giận nói: Ta gọi vài thuộc hạ giỏi đến giúp Sư tôn bận rộn, Sư tôn nhìn ta như vậy là có ý gì.

Cố Hàn Uyên thấy Vu Hành Vân xù lông, liền đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng, ôn hòa nói: Vân nhi làm rất tốt, ta vừa lúc có vài việc muốn an bài Linh Thứu Cung đi làm.

Vu Hành Vân vốn dễ dụ.

Dưới lời lẽ ôn nhu của Cố Hàn Uyên, nàng rất nhanh không còn giận dỗi nữa, hỏi y cần Linh Thứu Cung làm những gì.

Nhiệm vụ của Linh Thứu Cung tự nhiên là chỉnh hợp những môn phái giang hồ Tống Quốc đã quy phục Cố Hàn Uyên, trở thành người mạnh nhất ngoại trừ chính Cố Hàn Uyên.

Trên người Vu Hành Vân nhiệm vụ cũng không ít.

Nhiệm vụ trọng yếu nhất chính là trùng kích cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Ngoài ra, nàng đồng thời tọa trấn Tây Hạ, cũng phải gánh vác một phần việc ở Tống Quốc, để Cố Hàn Uyên an ổn hậu phương, y có thể yên tâm rời đi.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Vu Hành Vân đã có thể xem là thuần thục, Thanh Liên Kiếm Điển cũng đã nhập môn.

Lại thêm Tam Tuyệt cùng võ công Tiêu Dao Phái, còn có Thiên Gia thần kiếm trong tay, mặc dù đối mặt Lục Địa Thần Tiên cũng không sợ hãi.

Vu Hành Vân đối với nhiệm vụ Cố Hàn Uyên an bài ngược lại vui vẻ chấp nhận, dù sao điều này chứng tỏ Cố Hàn Uyên coi trọng nàng.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Sau này chuyện Tây Hạ cùng Tống Quốc đều phải khổ cực Vân nhi.

Bởi vậy đêm nay ta sẽ ngủ lại phòng Vân nhi, hảo hảo khao thưởng nàng.

Vu Hành Vân nghe vậy, thẹn thùng đỏ mặt, thế nhưng không chỉ không cự tuyệt, ngược lại đưa ra yêu cầu, dò hỏi: Ta có cần gọi những thuộc hạ kia đến không.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, hiểu được ẩn ý trong lời nói của Vu Hành Vân, y trêu ghẹo nói: Cũng lâu rồi không gặp các nàng, gặp mặt cũng tốt.

Rất nhanh, chúng nữ liền được Vu Hành Vân gọi tới.

Sau khi cung kính vấn an Vu Hành Vân và Cố Hàn Uyên, tiếng nói thanh xuân xinh đẹp đầy sức sống của Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ liền tràn ngập khắp Thanh Phượng Các, nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt.

Thạch Tẩu, Phù Mẫn Nghi, Trình Thanh Sương tam nữ tự nhiên không tùy tiện như Mai Lan Trúc Cúc, chỉ ôn uyển kính cẩn đứng hầu một bên.

Cố Hàn Uyên khi nhìn thấy Phù Mẫn Nghi thì hai mắt sáng lên, y gọi nàng qua đây, nhẹ giọng phân phó một việc vào tai nàng.

Phù Mẫn Nghi càng nghe càng đỏ mặt, nhưng vẫn kính cẩn nghe theo đồng ý.

Phân phó của Cố Hàn Uyên cũng không phức tạp, thậm chí được coi là sở trường của nàng, chỉ là nội dung quá mức khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Đêm đến, Cố Hàn Uyên nhìn vài món y phục mới trong tay, khác biệt với thế giới này, y lộ ra nụ cười hài lòng, thản nhiên bước vào phòng Vu Hành Vân.

Phù Mẫn Nghi quả xứng danh Châm thần.

Những bộ y phục nàng làm ra, bất luận về chế tác hay kiểu dáng, đều hoàn mỹ phục khắc yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc, giờ đây chúng đều đã thành vải rách tản mát trong phòng.

Lần nữa nhìn thấy y phục kiểu hiện đại, Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi hứng thú tăng cao.

Thành quả tân khổ của Phù Mẫn Nghi trong một đêm liền hóa thành hư không.

Mai Kiếm kiều nhan đỏ bừng nhặt lên một kiện y phục thủy thủ hầu như không còn nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Lan Kiếm lại càng đỏ mặt hơn.

Trong tay nàng là một kiện y phục làm từ tơ lụa, chỉ là trên đó lại rách nhiều chỗ.

Vị trí những chỗ rách đó cũng khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Trúc Kiếm và Cúc Kiếm đang hầu hạ Vu Hành Vân, người gần như không thể cựa quậy, rửa mặt.

Trên khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân của Vu Hành Vân, sắc hồng nhuận vẫn còn.

Mặc dù vẫn giữ thân hình kiều tiểu, nàng vẫn hiện lên vẻ kiều diễm ướt át.

Chỉ nghe nàng hữu khí vô lực hờn dỗi: Thật không biết Sư tôn nghĩ ra nhiều trò như vậy từ đâu.

Lại còn bắt Phù Mẫn Nghi làm những bộ y phục này.

Cúc Kiếm kiều nhan ửng hồng ngượng ngùng nói: Đó cũng là vì công tử yêu thích Tôn chủ mà thôi.

Vu Hành Vân nghe vậy tức giận nói: Ngươi không cần vì hắn mà nói tốt.

Thôi, các ngươi thu dọn xong, hôm nay cứ nghỉ ngơi thật tốt đi.

Lời Vu Hành Vân nói khiến bốn khuôn mặt ửng hồng.

Mai Lan Trúc Cúc là thiếp thân thị nữ, nhiệm vụ tự nhiên rất nặng.

Cũng may sau khi Cố Hàn Uyên rời khỏi Linh Thứu Cung, Thạch Tẩu đã đặc biệt mở một tiểu khóa đường cho các nàng.

Tuy nội dung khiến người ta đỏ mặt tía tai, nhưng lại khiến các nàng hồn nhiên ngây thơ trưởng thành nhanh chóng.

Vu Hành Vân nhìn bốn nữ nhân đỡ nhau rời đi.

Các nàng đều là do nàng nhìn lớn lên, địa vị trong lòng nàng tự nhiên bất đồng.

Trong mắt nàng vừa có xót xa lại có vui mừng.

Vu Hành Vân không biết nghĩ tới cảnh tượng gì, kiều nhan bỗng nhiên đỏ bừng, trong xấu hổ mang theo giận dỗi lẩm bẩm: Đều do Sư tôn, hại ta mất hết mặt mũi trước mặt các nàng.

Cố Hàn Uyên không biết Vu Hành Vân đang trách cứ y chẳng nể mặt, y vẫn đang chuẩn bị trước khi rời khỏi Tây Hạ.

Giải quyết hậu quả vĩnh viễn là chuyện phiền toái, nhất là sau khi trải qua cuộc đối đầu lật bàn giữa Mông Nguyên và Cố Hàn Uyên, Tây Hạ gần như trở thành một cục diện rối rắm.

Cũng may thủ đoạn chính trị của Lý Thu Thủy quả thật không tệ, Lý Thanh Lộ cũng lớn nhanh chóng, hai người hợp sức, lại có Cố Hàn Uyên từ bên cạnh hỗ trợ, thế cục Tây Hạ dần dần ổn định lại.

Để tốt hơn ẩn mình phía sau màn, cũng để tránh phiền phức, y tìm một tiểu nam hài giống Lý Nguyên Hạo vài phần, đỡ hắn lên vị trí quốc chủ Tây Hạ tạm thời làm khôi lỗi, đối ngoại tuyên bố là con tư sinh của Lý Nguyên Hạo.

Thái tử Lý Lệnh Trữ ca đã là một phần tử nổi loạn, khôi lỗi tự nhiên không thể có quan hệ với hắn.

Mà trong số các hoàng tử còn lại, trước đây Lý Lượng Tộ là người có hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất.

Lý Thu Thủy bây giờ là thái phi buông rèm chấp chính, nắm giữ quyền lợi Tây Hạ.

Để tránh phiền phức tương lai, khôi lỗi cũng không thể có quan hệ với Lý Thu Thủy.

Nói tóm lại, Cố Hàn Uyên trong sự bận rộn lộ rõ vẻ hỗn loạn, lại ở Tây Hạ ngây người gần một tháng.

Điều đáng nhắc tới là, Vu Hành Vân và Lý Thu Thủy, đôi oan gia cũ, giờ đây đổi chiến trường, đánh cho đến thiên hôn địa ám.

Vốn dĩ, Lý Thu Thủy có Lý Thanh La, Vương Ngữ Yên và Lý Thanh Lộ giúp đỡ, gần như thắng đến tê dại.

Thế nhưng sau khi Vu Hành Vân hô hào Linh Thứu Cung đến giúp, tình thế đã nghịch chuyển.

Phù Mẫn Nghi, Thạch Tẩu, Trình Thanh Sương tam nữ dưới sự an bài của Vu Hành Vân đều đã gia nhập chiến trường, hơn nữa Phù Mẫn Nghi lại càng lập công lớn.

Các loại y phục mới lạ liên tiếp xuất hiện, lại thêm ưu thế cực lớn về nhân số, nhất thời chuyển bại thành thắng, đánh cho một nhà Lý Thu Thủy tan tác.

Rơi vào đường cùng, Lý Thanh La kéo tới Cam Bảo Bảo mẫu nữ, về số người được bù đắp, lại thêm quan hệ cấm kỵ, cuối cùng mới ổn định được thế cục.

Nhất thời, song phương địa vị ngang nhau.

Cố Hàn Uyên đối với cục diện như vậy tự nhiên là vui tai vui mắt, ngược lại, chỗ tốt vĩnh viễn thuộc về y.

Cũng may ý chí của y kiên định, không bị ôn nhu hương hóa thành mộ anh hùng.

Chương 425

Công việc giải quyết hậu quả Tây Hạ vẫn đang tiến hành có trật tự.

Chuyện tuyển phò mã Tây Hạ cũng dưới sự dẫn dắt tận lực của Cố Hàn Uyên mà lưu truyền ra ngoài, gây nên sóng gió lớn.

Dưới tình huống khống chế được nguồn dư luận, quá trình tuyển rể Tây Hạ bị nhuộm thành Mông Nguyên trăm phương ngàn kế mưu đồ Tây Hạ, mà Cố Hàn Uyên, người thắng cuộc, đã khám phá âm mưu của Mông Nguyên, đồng thời cường thế đẩy lùi chúng.

Sự tồn tại của Lý Xích Mị và Bàng Ban bị Cố Hàn Uyên tận lực giấu giếm.

Dù sao, một mình y chiến thắng hai vị Lục Địa Thần Tiên thì khó tránh khỏi có chút quá sức, dễ dàng khiến các quốc gia cảnh giác.

Trước khi thời cơ chín muồi, đây chỉ là những lời đồn thổi tốt đẹp bề ngoài.

Đương nhiên, chuyện phi phàm như vậy hầu như không ai tin tưởng, tuyệt đại đa số người đều cười mà bỏ qua.

Vì công tích Cố Hàn Uyên đẩy lùi Mông Nguyên, Tây Hạ đã dùng hình thức hạ giá gả Ngân Xuyên quận chúa cho Cố Hàn Uyên.

Điều này hóa giải nỗi lo lắng của rất nhiều nữ nhân của Cố Hàn Uyên, nhất là những thiếu nữ trẻ tuổi như Quách Phù, Nhạc Linh San, Nhậm Doanh Doanh đều nằm trong hàng ngũ này.

Dù sao cũng là gả cho, tương lai trở thành tỷ muội, trên danh phận cũng là bình đẳng.

Sau khi tin đồn tuyển rể Tây Hạ truyền ra, uy thế Cố Hàn Uyên tiến thêm một bước, bắt đầu lưu truyền ở các quốc gia, không còn chỉ nổi tiếng trong phạm vi Tống Quốc và Minh Quốc nữa.

Nhất là chuyện tích của Cố Hàn Uyên rất có tính truyền kỳ, giờ đây nói y danh dương thiên hạ cũng không quá đáng.

Đương nhiên, hoàng đế khôi lỗi Tây Hạ bây giờ còn nhỏ tuổi, chỉ có một thái phi thần bí như Lý Thu Thủy đang chống đỡ, khó tránh khỏi dẫn đến không ít kẻ dòm ngó.

Bất quá, có Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân tọa trấn, y đã cường thế cắt đứt mấy lần móng vuốt thăm dò của các thế lực, thậm chí còn có một vị Tông Sư phải bỏ mạng.

Thế cục mới dần dần bình ổn trở lại.

Tây Hạ bên này vô cùng náo nhiệt, Tống Quốc cũng phong khởi vân dũng.

Sự kiện lớn nhất không gì hơn việc Toàn Chân Phái bị diệt.

Kẻ xuất thủ tự nhiên là Thiên Võng.

Toàn Chân Thất Tử chỉ có Hác Đại Thông một mình mang theo đệ tử còn sót lại đào tẩu, còn lại tất cả đều chết trận.

Sau đó có người nói, một lão giả đeo mặt nạ đã nán lại phế tích Trùng Dương Cung một lúc lâu.

Một tiếng thét dài mang theo oán giận qua đi, y biến mất vô ảnh vô tung.

Dư ba từ việc Toàn Chân Phái bị diệt đã tạo thành sự rung chuyển kịch liệt cho giang hồ Tống Quốc.

Trong lúc nhất thời, mỗi người đều cảm thấy bất an, càng ngày càng nhiều môn phái lớn nhỏ gia nhập liên minh của Cố Hàn Uyên để tìm kiếm che chở.

Mặc dù Cố Hàn Uyên bây giờ không ở Tống Quốc, nhưng danh tiếng của y vẫn nhất thời có một không hai.

Thiên Võng đã vơ vét Trùng Dương Cung, tìm được Tiên Thiên Công, cùng với Toàn Chân kiếm, tất cả đều được đưa đến tay Cố Hàn Uyên.

Toàn Chân kiếm chỉ có thể coi là một Thần Binh tương đối bình thường, so với Anh Hùng Kiếm còn kém một cấp bậc, bị Cố Hàn Uyên tiện tay ném vào Trữ Vật Không Gian để cất giữ.

Ngược lại, Tiên Thiên Công lại có chút ý tứ.

Cố Hàn Uyên càng xem, nụ cười trên mặt y càng thêm nghiền ngẫm.

Tiên Thiên Công có chỗ độc đáo trong việc phong tỏa tinh khí, bởi vậy trong quá trình Luyện Tinh Hóa Khí hiệu quả phi thường.

Thảo nào Vương Trùng Dương không chịu đáp lại lời tỏ tình của Lâm Triều Anh, nguyên lai là bị tinh thần thiến.

Nam Đế Đoàn Trí Hưng học Tiên Thiên Công, tự nhiên sẽ xa lánh Anh Cô, cuối cùng bị Chu Bá Thông thừa cơ xâm nhập.

Đoàn Trí Hưng hóa thân khổ chủ, dĩ nhiên không chỉ không trách tội, sau đó còn vì không thể cứu con trai của Chu Bá Thông và Anh Cô mà hổ thẹn cả đời.

Quyển công pháp này tuy cường đại, thế nhưng đồng dạng hại người rất nặng.

Chỉ là không biết có thể phối hợp với Tịch Tà Kiếm Pháp hay không.

Cố Hàn Uyên chìm vào một trận kỳ tư diệu tưởng.

Không ngờ lại thật sự bị hắn mân mê ra được chút thành quả.

Hắn đem Tịch Tà Kiếm Pháp của Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tiên Thiên Công đi lược bỏ tinh hoa, thậm chí còn tham khảo một phần từ Thiên Mị Ngưng Âm mà hắn nhìn thấy ở chỗ Lý Xích Mị, dày vò ra một bộ Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công chia làm hai phiên bản.

Một loại là phiên bản không cần tự thiến, bất quá về tinh thần sẽ phải chịu đựng sự thống khổ như tự thiến.

Nội lực tu thành nhanh đến không thể tưởng tượng, ở trước Đại Tông Sư hầu như không tồn tại bình cảnh.

Loại còn lại là phiên bản tự thiến, nội lực tu luyện chỉ có thể coi là tạm được, thế nhưng thân pháp sẽ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Vô luận là di chuyển hay ra chiêu đều nhanh như quỷ mị.

Đồng thời, người thường hầu như khó có thể nhận thấy khí tức, thậm chí cảm giác tồn tại cũng sẽ thấp đến đáng sợ.

Chỉ cần không phải bị nhìn thẳng hoặc nghe thấy, dưới Đại Tông Sư cơ bản không cảm nhận được.

Ngay cả linh giác của Đại Tông Sư cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Môn công pháp này hầu như chính là vì sát thủ mà thành.

Cố Hàn Uyên đối với Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công tự nhiên không có hứng thú tu luyện, nhưng lại có thể giao cho Thiên Võng.

Tịch Tà Vệ cũng có thể toàn diện thăng cấp.

Có môn công pháp này, Cố Hàn Uyên đối với một số kế hoạch sau này đã tiến hành thay đổi.

Có lẽ sẽ càng thú vị cũng khó nói.

Cố Hàn Uyên đối với lần này tràn ngập chờ mong.

Sau khi Tây Hạ rơi vào chưởng khống của Cố Hàn Uyên, chính sách đối ngoại cũng xảy ra cải biến.

Tây Hạ cùng các quốc gia dị tộc còn lại hầu như đoạn tuyệt bang giao, truyền ra ý tứ thân cận các quốc gia Hán Tộc.

Tùy quốc tạm thời không nhắc tới, Minh quốc cùng Tống Quốc lại vui mừng khôn xiết.

Bọn họ cũng đều biết trong này tất nhiên có công lao của Cố Hàn Uyên, dồn dập phái người nỗ lực tiếp xúc Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều đều bị ngăn cản trở về.

Lúc này cũng không phải là thời cơ thích hợp, không thể cùng Cố Hàn Uyên bắt được liên lạc.

Minh quốc cùng Tống Quốc đành phải lui lại mà cầu việc khác, trực tiếp cùng Tây Hạ tiến hành đối thoại.

Minh quốc thì dễ nói, dù sao quốc lực cường thịnh, chỉ là sơ bộ đạt thành một phần hiệp nghị hợp tác.

Còn như Tống Quốc thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy một thân váy trắng, tiến lên gian vòng eo vặn vẹo uyển chuyển, Lý Thu Thủy đi tới.

Trong hoàng cung, Lý Thu Thủy tự nhiên không cần đội khăn che mặt, khuôn mặt được tô điểm càng thêm minh diễm động nhân, xinh đẹp tuyệt trần.

Phối hợp với mị cốt trời sinh độc hữu của nàng, đoan trang mà mị hoặc chúng sinh.

Nếu như nam tử bình thường nhìn thấy, căn bản không hề có năng lực chống cự.

Lý Thu Thủy tự nhiên nằm vào lòng Cố Hàn Uyên.

Thân thể mềm mại đầy đặn mang đến xúc cảm mỹ diệu.

Nàng nhìn tình lang có khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ kia, không kìm được ngửa đầu dâng lên môi thơm.

Cố Hàn Uyên thoáng đáp lại sau đó hỏi: Phu nhân sao giờ này lại rảnh rỗi qua đây.

Lý Thu Thủy cười duyên một tiếng, từ trong lòng lấy ra một tấm lụa, ngữ khí vi diệu nói: Chàng xem thử cái này.

Cố Hàn Uyên tiếp nhận nhìn một chút, sắc mặt càng ngày càng cổ quái.

Rất lâu sau mới không nói nên lời: Vậy Tống Quốc triều đình không bị diệt quả thực là thiên lý nan dung.

Trong tay hắn chính là Quốc Thư do Tống Quốc đưa lên, biểu thị nguyện ý cùng Tây Hạ kết làm huynh đệ quốc gia, đồng thời dâng lên cống nạp hàng năm và đạt thành công thủ đồng minh.

Thái độ khúm núm như vậy tự nhiên là kết quả do đám diệt thần tranh quyền đoạt lợi của Tống Quốc gây ra.

Lý Thu Thủy kiều mị cười nói: Nếu như Cố công tử nguyện ý, Tây Hạ hoàn toàn có thể phát binh công Tống.

Nghe nói Tống Quốc mỹ nhân rất nhiều, đến lúc đó Cố công tử có thể tùy ý chọn lựa.

Nếu như Cố Hàn Uyên có ý định diệt Tống, lại thêm binh lực Tây Hạ, chưa chắc không thể nhất chiến công thành.

Chương 426

Đến lúc đó Tây Hạ có thể vứt bỏ vị Tiểu Hoàng Đế bù nhìn kia, ủng lập Cố Hàn Uyên đăng cơ.

Nàng cũng liền có thể quang minh chính đại trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Nếu là người bình thường chỉ sợ sớm đã động lòng, thế nhưng nhãn quang của Cố Hàn Uyên là ở toàn bộ thiên hạ.

Trở thành Hoàng Đế sau đó hành động tất nhiên không thể dễ dàng.

Sớm như vậy đã bị vây hãm trong triều đình cũng không phù hợp ý nghĩ của hắn.

Còn như tiểu tâm tư của Lý Thu Thủy, Cố Hàn Uyên tự nhiên lòng biết rõ.

Hai tay ôm nàng càng siết chặt thêm vài phần, ngoài miệng lại nhàn nhạt cự tuyệt nói: Thời cơ còn chưa tới.

Lý Thu Thủy nghe vậy có chút thất vọng, nhưng cũng không có miễn cưỡng.

Ngược lại hơi cựa quậy, khiến cho thân thể mềm mại đầy đặn kia tiếp xúc càng nhiều hơn một chút.

Nàng khẽ liếm cánh môi, mị hoặc nói: Ngày hôm nay không bằng để thiếp thân đơn độc bồi bồi Cố công tử.

Bất quá còn chưa chờ Cố Hàn Uyên trả lời, xa xa liền truyền đến thanh âm tức giận của Vu Hành Vân: Sư muội dĩ nhiên muốn ăn một mình, không sợ nghẹn chết sao.

Lời nói này khiến Lý Thu Thủy có chút chột dạ.

Nàng đột nhiên phản ứng kịp, Cố Hàn Uyên cũng không phải là nàng một mình có thể ứng phó.

Ngày hôm nay thời gian còn sớm, nếu như lúc này đã bị mang vào trong phòng, không có người trợ giúp phía sau, vậy cũng thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Lý Thu Thủy nhân cơ hội lấy lòng nói: Đại Sư Tỷ suy nghĩ nhiều, tiểu muội vốn là dự định tới tìm tỷ.

Vu Hành Vân một thân Lolita do Phù Mẫn Nghi đo ni đóng giày, khiến nàng cái kia phấn điêu ngọc trác thân thể nhỏ nhắn xinh xắn càng thêm đáng yêu.

Từ khi nàng mặc lên một thân như vậy, tần suất Cố Hàn Uyên ngủ lại rõ ràng gia tăng không ít.

Vu Hành Vân hừ một tiếng, nói: Tin ngươi mới là lạ.

Nàng đi tới trước, cố gắng từ bên cạnh Lý Thu Thủy chen ra một chỗ trống, tìm một tư thế thoải mái ngồi vào lòng Cố Hàn Uyên, lấy ra một phong mật thư đưa cho hắn: Đây là Thiên Võng truyền tới.

Thân phận Vô Thiên cùng sự tồn tại của Thiên Võng tự nhiên không cần thiết giấu diếm Vu Hành Vân cùng Lý Thu Thủy đám người.

Vu Hành Vân lúc mới nghe có chút kinh ngạc, qua đi lại cảm thấy đương nhiên.

Dù sao ở Nam Thiếu Lâm lúc đó, hành động của Cố Hàn Uyên có gì không đúng.

Hơn nữa Vô Thiên ở sau bọn họ giết chết Lục Địa Thần Tiên Vô Sắc Thiền Sư.

Vu Hành Vân có hoài nghi cũng rất bình thường.

Đương nhiên khó tránh khỏi sẽ cảm thấy bất mãn, dù sao đã giấu giếm nàng ấy bao lâu.

Vì trấn an Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên đã cho nàng một lần thỏa mãn, kết quả suýt nữa nghẹn chết.

Sở dĩ lúc này nhìn như là đang trêu đùa Lý Thu Thủy, kì thực là đang cứu nàng.

Vu Hành Vân quả nhiên vẫn là nàng tiểu la lỵ kiêu ngạo ngoài lạnh trong nóng kia.

Cố Hàn Uyên cũng không tránh ý nghĩ của các nàng, mở ra phong thư trong tay.

Giữa lúc thần sắc hai nàng dần trở nên cổ quái, Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ đọc xong bức thư.

Người gửi tin chính là Ân Tố Tố, giữa những hàng chữ tràn đầy tràn đầy u oán.

Hai người từ biệt hơn nửa năm, nàng tân tân khổ khổ lo liệu Địa Võng, Cố Hàn Uyên lại các loại mỹ sắc vờn quanh.

Nắm giữ hệ thống tình báo, Ân Tố Tố đối với mỗi nữ nhân của Cố Hàn Uyên đều có thể thấu hiểu như chỉ tay.

Vì vậy thời gian càng dài, nàng cũng liền càng phát ra u oán.

Cố Hàn Uyên cũng có chút xấu hổ.

Ân Tố Tố là nữ nhân đầu tiên của hắn ở thế giới này, ý nghĩa tự nhiên tương đối bất đồng.

Hơn nữa nàng cũng vẫn là người vất vả nhất, cho dù là Thiên La Lý Mạc Sầu cũng không sánh bằng.

So với Ân Tố Tố vẫn ngay cả một giúp đỡ đều không có.

Nếu không phải Địa Võng phương diện Tống Quốc giao cho Lý Thanh La, áp lực của Ân Tố Tố còn có thể lớn hơn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút.

Yến Phỉ Phỉ sớm đã bị hắn xua đuổi trở về Minh quốc, để cho nàng cùng Địa Võng giao thiệp, đem Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu bành trướng đến toàn bộ Minh quốc.

Chân Tố Thiện cũng đi tiếp ứng tộc nhân.

Bây giờ Tây Hạ cơ bản đã giải quyết ổn thỏa, chuyện còn lại giao cho Lý Thu Thủy các nàng không thành vấn đề.

Hắn cũng xác thực hẳn là phải đi ra khỏi chốn dịu dàng trước mắt.

Bất quá cũng không cần gấp gáp nhất thời, lúc này ngọc mềm hương ấm trong lòng, Cố Hàn Uyên cũng không phải là kẻ không hiểu phong tình.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên ở sự lưu luyến không rời của chúng nữ mà rời đi.

Vu Hành Vân nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên ngự kiếm rời đi, đôi mắt thu thủy của Lý Thu Thủy hiện lên vẻ kiên định, ngưng giọng nói: Sư muội, ta muốn bế quan.

Lý Thu Thủy nghe vậy ngẩn ra, vừa có ước ao lại có cảm khái.

Hai người tuy là giống như đã giết nhau vài chục năm, trong ngày thường cũng luôn luôn không hợp nhau, thế nhưng ở vào thời điểm này, Lý Thu Thủy lại bày tỏ chống đỡ: Đại Sư Tỷ yên tâm đi.

Vu Hành Vân nhàn nhạt gật đầu, ngược lại đối với chúng nữ Linh Thứu Cung nói: Các ngươi cùng Thanh La cùng nhau đi trước Tống Quốc, làm tốt chuyện sư tôn phân phó tiếp theo.

Đối mặt thuộc hạ Linh Thứu Cung, Vu Hành Vân tự nhiên uy nghiêm tràn đầy.

Chỉ là cái kia thân thể kiều tiểu mặc lấy bộ quần áo bồng bềnh bằng bạc đồng hào, nhìn qua khó tránh khỏi có chút không thích hợp.

Bất quá nếu đây là Cố Hàn Uyên thích, nàng bị dỗ mặc mấy lần sau đó, ngược lại cũng dần dần quen.

Nhìn thấy chúng nữ đáp lời, Vu Hành Vân cũng xoay người rời đi.

Nàng phải trở về Linh Thứu Cung bế quan, tranh thủ cố gắng đột phá Lục Địa Thần Tiên Cảnh giới.

Lúc này Cố Hàn Uyên đang ở ngự kiếm phi hành đi trước Minh quốc.

Hắn đối với Vu Hành Vân cùng Lý Thu Thủy chúng nữ rất yên tâm.

Chuyến đi Tây Hạ, Cố Hàn Uyên thu hoạch cự đại, linh khí dự trữ tăng nhiều.

Tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành cũng càng nhanh thêm mấy phần.

Mặc dù là từ Tây Hạ bay qua đến Minh quốc, vẫn như cũ trước giữa trưa đã tới Thiên Ưng Giáo.

Ân Tố Tố vẫn như cũ long lanh thanh lệ.

Thời gian dài nắm giữ tổ chức tình báo Địa Võng, khiến nàng ngày nay có thêm rất nhiều khí chất thượng vị giả như nữ cường nhân hiện đại.

Chợt nhìn, gần giống như một nữ tổng tài hiện đại xuất hiện ở trước mắt vậy.

Cái khí chất đó khác biệt với tuyệt đại đa số cô gái của thời đại này.

Ngay cả Cố Hàn Uyên, người lúc này lặng lẽ lẻn vào trong phòng, nhìn nàng đều cảm thấy tâm động.

Ân Tố Tố đang cúi đầu trước án, xử lý tình báo tụ tập đến.

Thường thường nhíu mày trầm tư.

Thấy được sự uể oải cùng ẩn hàm tiều tụy giữa hai lông mày nàng, liền biết nàng vì phát triển Địa Võng mà tiêu hao đại lượng tinh thần.

Hành động của Cố Hàn Uyên càng ngày càng thuận lợi, công lao của Ân Tố Tố quá vĩ đại, xác thực rất cần thiết phải hảo hảo trấn an một chút.

Ân Tố Tố vốn đang chuyên chú tra xét tình báo, sắp xếp trong đó hữu dụng bộ phận, đem tập hợp sau đó mới truyền lại cho Cố Hàn Uyên.

Đột nhiên giật mình, nâng trán dựa bàn lên, liền nhìn thấy Cố Hàn Uyên với ánh mắt tràn đầy ôn nhu ân cần.

Nhất thời nàng nở nụ cười mừng rỡ, trong lúc nhất thời tựa như trăm hoa nở rộ.

Sự tương phản cực hạn đó khiến thanh âm Cố Hàn Uyên càng nhu hòa thêm vài phần: Tố Tố, nàng vất vả rồi.

Ân Tố Tố đang mừng rỡ với việc gặp lại tình lang trước mắt, lúc này nghe lời này, nhất thời liền tức giận nói: Biết thiếp vất vả, cũng không trở về thăm một chút sao.

Trong giọng nói ẩn hàm u oán làm lòng người đau.

Hết lần này tới lần khác, lời nói của Ân Tố Tố và hành động thân thể hoàn toàn không nhất quán.

Mới nói xong liền tiến lên ôn nhu sửa sang lại vạt áo cho Cố Hàn

Uyên.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên một bộ phong trần mệt mỏi, trong lòng oán hận nhất thời hòa hoãn rất nhiều, liền mang nụ cười cũng càng thêm long lanh.

Nàng hơi oán trách ôn nhu nói: Sao ngay cả tóc cũng rối loạn vậy.

Chàng không cần thiết vội vã như thế.

Ân Tố Tố đã tính qua thời gian mình truyền tin cho Cố Hàn Uyên.

Chương 427

Nhanh nhất cũng phải đến ngày hôm qua mới có thể tới.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên là nhận được thư sau liền mau sớm chạy về.

Phần tâm ý này khiến nàng cảm động.

Nàng thành kính đi tới sau lưng Cố Hàn Uyên, ngón tay ngọc thon dài linh xảo mà ôn nhu vì hắn sắp xếp lại những sợi tóc đen như mực.

Nàng lấy một sợi tơ buộc lại mái tóc dài cho hắn.

Ân Tố Tố mới hài lòng mỉm cười.

Cố Hàn Uyên lúc Ngự Kiếm Phi Hành cố ý không dùng linh lực phòng hộ, chính là vì nhìn qua có chút lộn xộn.

Nữ nhân luôn tương đối chú ý chi tiết.

Chỉ một chút biểu diễn, Ân Tố Tố vốn muốn tìm Cố Hàn Uyên tính sổ phong lưu liền phai nhạt.

Cố Hàn Uyên nắm lấy tay nhỏ của Ân Tố Tố, nâng lên khẽ hôn vào đầu ngón tay, khiến thân thể mềm mại của Ân Tố Tố khẽ run.

Hắn mới chậm rãi nhu nói: Tố Tố nhớ ta, đương nhiên phải nhanh một chút gấp trở về.

Ân Tố Tố nghe vậy mặt cười ửng hồng, khẽ gắt một tiếng: Phi.

Ai nghĩ chàng.

Chàng ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt, nào còn nhớ thiếp đây, một thiếu phụ luống tuổi có chồng.

Trong miệng nàng oán giận, thân thể lại thành thật rất.

Nàng một cách tự nhiên nép vào lòng Cố Hàn Uyên, trán tựa vào vai hắn, nhẹ ngửi mùi hương làm người ta an tâm kia.

Thần tình Ân Tố Tố càng phát ra ôn nhu.

Cố Hàn Uyên ôm lấy cái eo tinh tế mềm mại của Ân Tố Tố, mất cười nói: Trên đời này còn có thiếu phụ luống tuổi có chồng đẹp như vậy sao.

Nhanh để ta xem thật kỹ một chút.

Nói rồi liền đưa tay nâng lên chiếc cằm trơn bóng nhẵn mịn của Ân Tố Tố.

Nhìn lấy tấm kia từ khi đi tới thế giới này đã hấp dẫn vẻ đẹp của hắn, khóe miệng hắn câu dẫn ra một vệt nụ cười trêu chọc nói: Thiếu phụ luống tuổi có chồng xinh đẹp như vậy, làm cho thiên hạ những nữ nhân khác sống thế nào.

Ân Tố Tố nghe vậy mặt hiện lên đào hoa, trong lòng lại đang đập thình thịch, gắt giọng: Chàng chỉ biết nói lời hay hống thiếp.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai nàng nhẹ giọng nói: Không thích nghe sao.

Ân Tố Tố nhãn thần mê ly nỉ non nói: Thích.

Cố Hàn Uyên thấy thế trực tiếp ôm lấy nàng, ôn nhu trêu đùa: Vậy ta vẫn nói cho phu nhân nghe.

Ý tứ của Cố Hàn Uyên lại không quá minh bạch, có lẽ là do xa cách quá lâu.

Ân Tố Tố khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Nàng dung nhan yêu kiều tìm cớ nói: Còn có chính sự đâu.

Cố Hàn Uyên không để ý nàng khẩu thị tâm phi, trêu chọc cười nói: Không sao, phu nhân nói nàng làm chính sự đi.

Tiểu hỗn đản.

Ân Tố Tố hờn dỗi một tiếng, liền tùy ý Cố Hàn Uyên thi triển.

Nhưng rất nhanh Ân Tố Tố liền há hốc mồm mà hỏi: Đây là cái gì.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu cười nói: Đây là chuyên môn vì Tố Tố chuẩn bị quần áo mới.

Ở Tây Hạ lúc đó, Cố Hàn Uyên đã sai Phù Mẫn Nghi làm rất nhiều kiểu y phục khác nhau.

Trước khi đi toàn bộ nhét vào trong nhẫn trữ vật.

Bộ này trước mắt là Cố Hàn Uyên nhìn thấy dáng vẻ cố gắng làm việc của Ân Tố Tố, ý tưởng đột phát lấy ra bộ đồ chức nghiệp.

Áo sơ mi trắng ôm sát, veston thắt eo, váy ngắn bó mông, thậm chí còn có một cái vớ đen chế tác tinh xảo, thuần tơ tằm thiên nhiên chế thành, mềm mại ôm sát, xúc cảm cực kỳ thoải mái.

Ân Tố Tố xấu hổ tặng Cố Hàn Uyên không biết bao nhiêu cái liếc mắt sau đó, cuối cùng vẫn không thể nào cự tuyệt yêu cầu của tình lang.

Nàng xấu hổ mà mặc bộ quần áo này vào.

Mỹ nhân trước mắt nhất thời hóa thân nữ tổng tài.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ kinh diễm, trong lòng thán phục tay nghề tinh xảo của Phù Mẫn Nghi.

Hắn rời đi Tây Hạ phía trước còn để lại không ít thiết kế đồ.

Phù Mẫn Nghi làm tốt về sau, sẽ thông qua con đường Địa Võng lại đưa tới cho hắn.

Ngược lại không cần lo lắng vấn đề cập nhật.

Đương nhiên đối với Ân Tố Tố mà nói, y phục như thế chỉ sẽ làm nàng cảm thấy xấu hổ.

Có chút ngoài ý muốn là, Ân Tố Tố đối với cái kia vớ đen cảm thấy rất hứng thú.

Dù sao y phục như vậy ở thế giới này là không thấy được, sẽ cảm thấy mới mẻ cũng là khó tránh khỏi.

Đương nhiên vô luận Ân Tố Tố rốt cuộc là nghĩ như thế nào, cuối cùng vẫn tiện nghi Cố Hàn Uyên.

Cửu biệt gặp lại hai người tất nhiên là phải thật tốt giải tỏa tình ly biệt.

Ân Thiên Chính cùng Ân Dã Vương cũng vừa lúc không ở Thiên Ưng Giáo.

Dưới tình huống không người quấy rối, Ân Tố Tố tỉnh táo lại lúc đã là ngày thứ hai mặt trời lên cao.

Mở đôi mắt đẹp long lanh như nước, hoảng hốt tốt một hồi, âm thầm oán giận Cố Hàn Uyên không hiểu được đau lòng.

Y phục do Phù Mẫn Nghi chế luyện vô luận kiểu dáng hay độ thoải mái đều là cực tốt.

Chỉ có một điểm không tốt, đó chính là quá mức yếu ớt.

Ân Tố Tố thấy bên cạnh Cố Hàn Uyên đang ngưng thần nhìn tình báo trong tay, không nói không rằng quấy rối.

Nâng lên khuôn mặt kiều diễm ướt át hồng nhuận, lặng lẽ nhìn ánh mắt chăm chú trên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Trong mắt nàng lóe lên một vệt si mê.

Cố Hàn Uyên đêm qua tuy là đã từ Ân Tố Tố biết đại thể tình báo thu thập được trong khoảng thời gian gần đây, nhưng nội dung cụ thể vẫn phải tự mình kiểm tra một lần.

Ân Tố Tố không có khả năng biết trước tất cả, khó tránh khỏi sẽ coi thường một ít chi tiết.

Tỷ như tổng quản thái giám Thanh Quốc Hải Đại Phú xuôi nam, tựa hồ là muốn điều tra chuyện gì.

Đồng thời án kiện Minh sử bạo phát, nhà cái Ngô Chi Vinh bị tố giác bắt giữ.

Kim quốc Hoàn Nhan Hồng Liệt dường như có ý tưởng trọng chưởng triều đình.

Liêu quốc Sở Vương ngầm chiêu binh mãi mã, Da Luật Hồng Cơ lại phản ứng trì độn.

Một trận phản loạn đã có thể dự kiến.

Mông Nguyên chủ lực vẫn còn ở công lược các quốc gia Tây Vực.

Bởi vì Húc Liệt Ngột ở Tây Hạ bị thất bại, thực lực đại tổn, không chỉ bị mấy vị hoàng tôn còn lại cười nhạo, còn bị Thiết Mộc Chân triệu đi răn dạy.

Khiến tiến độ công lược Tây Vực của Mông Nguyên đại đại chậm lại.

Mông Nguyên tại Trung Nguyên phương diện vẫn như cũ do Nhữ Dương Vương phủ quản lý.

Ngược lại là đối với Triệu Mẫn, độ mạnh yếu chống đỡ lại cao không ít, đang bận mời chào cao thủ, hơn phân nửa còn nghĩ từ chỗ Cố Hàn Uyên đòi lại bãi.

Minh quốc Thần Tài An Thế Cảnh tên lan xa, bất quá từ đủ loại dấu hiệu Địa Võng phát hiện, hắn cũng không phải là một cái hưởng lạc hoàn khố.

Triều đình các bộ môn vẫn như cũ tranh đấu gay gắt.

Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu tuổi tác phát triển, đang tích cực cân bằng các thế lực, ý đồ thu hồi quyền lợi.

Dưới sự ủng hộ cố ý của Chu Hậu Chiếu, thế lực Đông Xưởng đại tăng, gần nhất động tác liên tiếp, còn lấy tội danh không có chứng cớ nhốt không ít giang hồ nhân sĩ.

Cực Lạc Lâu cùng Thuyền Biết chờ các tổ chức dưới đất bắt đầu ló đầu.

Minh quốc từng cái Vương gia cũng là rục rịch, một bộ hỗn loạn bắt đầu dáng dấp.

Tùy quốc Đại Vận Hà khai thông, Dương Quảng di giá Giang Đô.

Vũ Văn Hóa Cập đi theo hộ vệ, mỗi ngày trầm mê ca vũ, tửu sắc, dường như đã cam chịu.

Cố Hàn Uyên nhìn tình báo trong tay, nguyên bản vì thuận lợi đoạt được Tây Hạ, đồng thời thời gian dài ở vào ôn nhu hương bên trong, mặc dù là hắn cũng khó tránh khỏi có chút lơi lỏng.

Lúc này trong lòng lần nữa dâng lên cảm giác cấp bách.

Càng nhiều kịch tình sắp sửa bắt đầu, thiên hạ đại loạn gần ngay trước mắt.

Đột nhiên thần sắc hắn cứng lại.

Hắn thấy được một tấm thiệp mời.

Thất Tinh Đường Mộ Dung gia Mộ Dung Thu Địch cùng Mao gia Mao Đại Tiên Sinh Mao Nhất Linh đính hôn.

Chương 428

Trong mắt Cố Hàn Uyên nhất thời hiện lên một vệt nghiền ngẫm.

Ân Tố Tố nhìn tấm thiệp mời trong tay Cố Hàn Uyên, mở miệng giải thích: Nói lên việc này còn cùng Hàn Uyên chàng có chút quan hệ.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc hỏi: Ồ.

Nói như thế nào.

Ân Tố Tố có ý riêng nói: Chàng ở Tống Quốc chuyện vẫn là truyền không ít tiếng gió thổi đến Minh quốc.

Tam Tuyệt Kiếm Tiên thật đúng là uy phong đâu.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết Ân Tố Tố ngoài miệng nói tên Tam Tuyệt Kiếm Tiên, trên thực tế cũng là trách cứ hắn quá mức phong lưu.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ Ân Tố Tố, xua tan sự ghen tuông của nàng.

Ân Tố Tố mắc cỡ đỏ bừng mặt cười nói liên tục: Hơn nữa Tây Hạ tuyển rể càng đem uy thế của chàng đẩy tới một độ cao mới.

Các nước đều đang lưu truyền những chuyện trước kia của chàng.

Trong đó sự kiện Hạnh Tử Lâm cùng việc trong đại hội Nam Thiếu Lâm vạch trần âm mưu của Mộ Dung Bác tạo thành ảnh hưởng lớn nhất.

Minh quốc Mộ Dung gia chia làm Cửu Tú Sơn Trang cùng Thất Tinh Đường hai nhà.

Cửu Tú Sơn Trang Mộ Dung gia có Mộ Dung Thục tiến cung làm phi, không ai dám làm khó dễ.

Thất Tinh Đường Mộ Dung gia liền không dễ chịu lắm, sở dĩ Mộ

Dung Chính mới đưa Mộ Dung Thu Địch gả cho Mao Đại Tiên Sinh cùng Mao gia thông gia.

Thì ra là thế.

Cố Hàn Uyên gật đầu.

Đây vốn chính là một bộ phận kịch tình, Cố Hàn Uyên cũng chỉ là một cái chất xúc tác mà thôi.

Nói đến Mộ Dung Phục từ khi ở Tây Hạ bị Cố Hàn Uyên nắm được liền vẫn bị giam giữ.

Mộ Dung Bác bên kia ngược lại là thu được tin nhắn của Mộ Dung Phục, Mộ Dung Bác cũng đáp ứng sẽ đưa lên vài món bảo vật làm sính lễ cùng tiền chuộc.

Chỉ có điều dường như còn chưa cùng Cửu Tú Sơn Trang Mộ Dung Vô Địch đàm luận xong.

Chỉ nói hy vọng Cố Hàn Uyên lúc rảnh rỗi có thể đi một chuyến Cửu Tú Sơn Trang.

Đáng tiếc hắn tạm thời còn không phân thân ra được.

Ân Tố Tố bất đắc dĩ nói: Thất Tinh Đường Mộ Dung gia đem thiệp mời đưa đến Thiên Ưng Giáo.

Cha thiếp cùng ca ca thiếp hiện tại đều không đang ở trong giáo, không thể làm gì khác hơn là từ thiếp nhận lấy.

Cố Hàn Uyên nhíu mày hỏi: Nàng dự định đi một chuyến sao.

Ân Tố Tố bĩu môi nói: Không có hứng thú.

Sự vụ Địa Võng bận rộn, nàng nào có thời gian.

Đột nhiên giật mình, nàng đề nghị: Hay là Hàn Uyên chàng thay thiếp đi đi.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Dùng thân phận gì.

Phu quân của Tố Tố.

Ân Tố Tố trong lòng cuồng loạn, xấu hổ gắt giọng: Phi.

Bớt nói bậy.

Bất quá tựa hồ là nhắc tới tâm sự của Ân Tố Tố, thần sắc của nàng nhất thời có chút u ám.

Nàng cúi thấp xuống con ngươi nói: Tuy là Trương Thúy Sơn bây giờ vẫn còn ở hải ngoại, thế nhưng hắn sớm muộn sẽ trở lại.

Chàng định làm như thế nào.

Cố Hàn Uyên đôi mắt sâu thẳm, nhẹ giọng nói: Tố Tố không phải cũng định với hắn ly hôn rồi sao.

Ân Tố Tố có chút hơi khó nói: Nhưng là Vô Kỵ.

Hiển nhiên là trong khoảng thời gian xa cách này, bởi vì Trương Vô Kỵ mà Ân Tố Tố lại có chút chần chờ đối với việc ly hôn.

Cố Hàn Uyên đôi mắt híp lại, ngữ khí dần nhạt nói: Tố Tố đây là muốn làm trở về Trương phu nhân rồi sao.

Ân Tố Tố nghe vậy nhất thời có chút bối rối, liền lộ ra phong cảnh cũng bất chấp, chuyển tới trước mặt Cố Hàn Uyên cấp thiết nói: Làm sao có khả năng.

Thiếp ngay cả nơi đó đều cho chàng.

Còn làm cái gì Trương phu nhân.

Chỉ là có chút khó xử mà thôi.

Mặc dù nàng giải thích, thế nhưng thần sắc lại không có nửa điểm hòa hoãn, hiển nhiên là lo lắng Cố Hàn Uyên hiểu lầm.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải thật sự hoài nghi Ân Tố Tố, chỉ là tương lai Trương Thúy Sơn cùng Trương Vô Kỵ chưa chắc sẽ có kết quả gì tốt.

Trước giờ đánh dự phòng châm vẫn rất cần thiết.

Hắn cũng không muốn thật sự cùng Ân Tố Tố sản sinh cái gì ngăn cách.

Cố Hàn Uyên ngữ khí chậm lại, nhẹ vỗ về tấm lưng bóng loáng thanh tú của Ân Tố Tố, ấm áp nói: Không cần thiết khó xử, đến lúc đó giao cho ta là tốt rồi.

Ân Tố Tố thấy Cố Hàn Uyên thần tình ôn hòa, thở phào nhẹ nhõm nói: Cũng tốt.

Có lẽ là muốn đánh vỡ cái không khí ngột ngạt này, nàng giễu cợt nói: Hay là chàng bằng vào thân phận nam sủng của thiếp đi Thất Tinh Đường.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Nam sủng đúng không.

Phu nhân xem ra là không dài giáo huấn a.

Ân Tố Tố thấy thế quá sợ hãi, bất quá lúc này cầu xin tha thứ không khỏi quá muộn chút.

Cố Hàn Uyên ở Thiên Ưng Giáo đợi lâu hai ngày, hảo hảo trấn an Ân Tố Tố đang cực khổ.

Thuận tiện dạy nàng Vạn Tượng Âm Dương Quyết, đồng thời cho nàng một viên Âm Dương Linh Huyết Đan.

Ân Tố Tố tâm tình vui thích đồng thời tu vi cũng nhận được đột phá, nhất thời hóa thân ôn nhu tiểu thê tử, hầu như hữu cầu tất ứng.

Chẳng qua hiện nay Cố Hàn Uyên cùng trước đây đã rất là bất đồng, vì vậy thời gian Mộ Dung Thu Địch cùng Mao Nhất Linh đính hôn vừa đến, xấu hổ Ân Tố Tố liền vội vàng đem Cố Hàn Uyên đuổi

đi.

Cố Hàn Uyên đối với việc trở mặt của Ân Tố Tố cũng không để ý.

Trải qua lần này trấn an, Ân Tố Tố cũng có thể càng tận tâm tận lực làm việc cho hắn.

Ngự Kiếm Phi Hành đi tới Thất Tinh Đường.

Cố Hàn Uyên vốn đã biết được kịch tình, lại thêm tình báo Địa Võng nhận được, đối với trận lễ đính hôn này sẽ phát sinh cái gì sớm có dự liệu.

Vì vậy hắn nửa điểm tham gia ý tứ đều không có, trực tiếp lẻn vào đến Thất Tinh Đường Mộ Dung gia hậu viện.

Quả nhiên liền gặp được một gã nam tử mày kiếm mắt sáng đang kéo lôi một gã thiên kiều bách mị nữ tử.

Nữ tử chính là nhân vật chính của buổi đính hôn hôm nay, Mộ Dung Thu Địch.

Mộ Dung Thu Địch mười sáu tuổi, một thân đồ cưới màu đỏ thẫm, xinh đẹp động nhân, uyển chuyển thướt tha, tinh tế yểu điệu.

Khuôn mặt đẹp của Mộ Dung Thu Địch dù ở thế giới nhiều mỹ nhân này cũng là đứng đầu.

Lại thêm năng lực được thể hiện trong kịch tình, Cố Hàn Uyên đối với sự hứng thú của nàng rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Tạ Hiểu Phong là Tam thiếu gia của Thần Kiếm Sơn Trang nổi tiếng giang hồ.

Hắn kinh tài diễm diễm, trẻ tuổi thành danh, xuất đạo tức đỉnh phong, đánh bại vô số kiếm khách đến khiêu chiến.

Trên giang hồ chẳng biết từ bao giờ càng lưu truyền xưng hiệu Kiếm Thần, còn tốt hơn cả Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành, được xem là thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

Cảnh tượng trước mắt chính là Tạ Hiểu Phong dự định coi trời bằng vung, mạnh mẽ bắt đi vị hôn thê của bạn tốt hắn là Mộ Dung Thu Địch.

Chỉ có điều tư thái nửa đẩy nửa mời của Mộ Dung Thu Địch đã bại lộ ý tưởng chân thật trong lòng nàng.

Kỳ thực Mộ Dung Thu Địch từ lúc nhìn thấy Tạ Hiểu Phong phía trước cũng đã thầm trao tơ lòng.

Nàng trước đây thường xuyên có thể nghe nói danh tiếng của Tạ Hiểu Phong, bất tri bất giác liền đem hắn coi là tình nhân trong mộng.

Nhưng mà cha nàng Mộ Dung Chính lại phải đưa nàng gả cho Mao gia Mao Nhất Linh thông gia.

Mộ Dung Thu Địch chống cự không được mệnh lệnh của phụ thân, vốn đã nản lòng thoái chí, rồi lại ở ngày đính hôn hôm nay gặp được Tạ Hiểu Phong được mời tới.

Nhìn thấy chân nhân, Mộ Dung Thu Địch càng cảm thấy hắn anh tuấn tiêu sái, võ công cao cường, lại văn võ song toàn, lại ôn nhu nhẫn nhụi.

Nàng có lòng cùng hắn bỏ trốn, nhưng sự khiêm tốn của nữ nhân khiến Mộ Dung Thu Địch không thể bằng lòng.

Chỉ còn chờ Tạ Hiểu Phong cường ngạnh đem nàng mang đi.

Tạ Hiểu Phong đã rõ ý nàng, cũng không lưu ý quan điểm của người khác, liền muốn đem Mộ Dung Thu Địch bắt đi.

Vì vậy hai người trên thực tế cũng coi như tâm đầu ý hợp có ý định.

Việc kéo kéo này bất quá là ở lẫn nhau diễn trò mà thôi.

Nhưng mà làm bọn hắn vạn vạn không nghĩ tới chính là, lúc này đột nhiên truyền đến tiếng chê cười: Không nghĩ tới đại danh đỉnh đỉnh Tạ Hiểu Phong cũng sẽ làm bực này cướp đoạt vị hôn thê của bạn thân.

Hai người nghe vậy thật giống như bị một thùng nước lạnh dội cái thấu xương.

Dưới sự kinh hãi nào còn có dư gì diễn trò.

Mộ Dung Thu Địch vô ý thức tránh thoát Tạ Hiểu Phong kéo, thần tình hoảng hốt đánh giá chung quanh.

Tạ Hiểu Phong càng là gầm lên một tiếng: Ai.

Tạ Hiểu Phong kỳ thực cũng là nhất thời vì Mộ Dung Thu Địch xinh đẹp mà mê hoặc, mới có thể làm ra bực này cướp đoạt vị hôn thê của bạn thân.

Nếu như không ai biết thì cũng thôi đi, nhưng nếu như việc này lan truyền ra ngoài, Thần Kiếm Sơn Trang tất nhiên thanh danh mất sạch, hắn cũng sẽ từ đây thân bại danh liệt.

Đây là điều mà Tạ Hiểu Phong, người gìn giữ uy danh Thần Kiếm Sơn Trang đến nay, không thể chịu đựng.

Ở gầm lên lúc sau đã lộ ra một tia sát ý, nổi lên tâm tư giết người diệt khẩu.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu diếm thân hình, tiêu sái đi hướng hai người, ngữ khí trêu chọc cười nhạt nói: A, nghĩ giết người diệt khẩu sao.

Chương 429

Tam thiếu gia Thần Kiếm Sơn Trang cũng không gì hơn cái này mà thôi.

Hắn cố ý đề cập Thần Kiếm Sơn Trang, chính là đang ép Tạ Hiểu Phong động thủ.

Hai người ngưng thần nhìn về phía Cố Hàn Uyên, thấy hắn toàn thân áo trắng nhẹ nhàng, tiêu sái tuấn nhã, khí độ phi phàm.

Nhất là cái khí chất thoát tục như tiên kia càng làm người ta thấy liền quên tục.

Giữa lông mày càng là mơ hồ để lộ ra khí thế khinh thường thiên hạ.

Đó là khí tràng được dưỡng thành từ địa vị mỗi lời nói cử động đều có thể quyết định sinh tử của vạn người.

Trong mắt Mộ Dung Thu Địch cũng hiện lên một vệt kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng rằng Tạ Hiểu Phong đã là nam tử đẹp mắt nhất trên đời.

Không nghĩ tới đột nhiên nhô ra người này, tướng mạo anh tuấn so với Tạ Hiểu Phong còn muốn tốt hơn.

Mộ Dung Thu Địch vốn là người say mê dung mạo, mới có thể bị Tạ Hiểu Phong đơn giản như vậy liền cướp đi tơ lòng.

Lại thêm cái khí chất đặc biệt của Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi liền nhìn nhiều mấy lần.

Trên dung nhan xinh đẹp không khỏi hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt.

Tạ Hiểu Phong trong mắt dư quang đảo qua, thấy được phản ứng của Mộ Dung Thu Địch, nhất thời rất là bất mãn nhíu mày.

Bất quá lúc này cũng không phải là lúc tính toán phản ứng của Mộ Dung Thu Địch.

Hắn ngưng thần nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Đối với kiếm khách mà nói, tướng mạo là không quan trọng nhất.

Tuy là hắn đồng dạng dáng dấp anh tuấn tiêu sái, thế nhưng để ý hơn chính là cái tư thái tùy ý mà ngạo nghễ của Cố Hàn Uyên.

Tựa như toàn thân đều là kẽ hở, lại tốt lại tựa như kẽ hở căn bản lại không tồn tại.

Mỗi thời mỗi khắc đều ở dẫn dụ hắn xuất thủ, lại vẫn cứ vô ý thức không dám ra tay.

Mỗi lần muốn xuất thủ công kích, mi tâm mơ hồ có loại như kim châm đâm vào cảm nhận sâu sắc, tựa như đang nhắc nhở hắn, một khi xuất thủ liền sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Bất quá loại dự cảm tựa như ảo giác này quá mức mơ hồ, căn bản khó có thể nắm lấy.

Tạ Hiểu Phong lần nữa trầm giọng hỏi: Ngươi rốt cuộc là người nào.

Cố Hàn Uyên nhìn Tạ Hiểu Phong đang đề phòng, thần sắc đạm mạc nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Tạ Hiểu Phong cùng Mộ Dung Thu Địch nghe vậy đều là ngẩn ra, đồng thời nhíu mày.

Mơ hồ cảm thấy danh tự này quen tai.

Tạ Hiểu Phong trẻ tuổi thành danh, xuất đạo tức đỉnh phong, nội tâm kiêu ngạo khiến hắn sẽ không đi tận lực quan tâm tin tức người khác.

Thời gian quật khởi của Cố Hàn Uyên quá ngắn, mặc dù gần nhất truyền đi sôi trào Dương Dương, nhưng là bởi vì nghe đồn quá mức thái quá, Tạ Hiểu Phong nghe nói phía sau cũng chỉ là cười mà qua, hoàn toàn không có coi ra gì.

Trên thực tế, tuyệt đại đa số người ở Minh quốc cũng rất khó đem Cố Hàn Uyên ban đầu ở ngày sinh Trương Tam Phong bộc lộ tài năng cùng nghe đồn ngày nay liên hệ với nhau.

Mộ Dung Thu Địch đang ở khuê phòng, đối với tin tức ngoại giới thu được tương đối chậm, lại thêm chuyện đính hôn cùng Mao Nhất Linh, cùng với sự xuất hiện của Tạ Hiểu Phong, đã dính líu đến tuyệt đại đa số tinh lực của nàng.

Vì vậy trong lúc nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Tạ Hiểu Phong nhớ không nổi Cố Hàn Uyên là thân phận gì, lại thấy hắn như vậy tuổi trẻ, khó tránh khỏi liền nổi lên một tia lòng khinh thị.

Tạ Hiểu Phong tuy là xuất đạo tức đỉnh phong, thế nhưng đi tới ngày hôm nay bước này cũng đã ngoài ba mươi.

Một cái thiếu niên chưa tròn hai mươi như thế nào lại làm hắn cảnh giác.

Ngay cả cái dự cảm không tốt mơ hồ kia cũng chỉ bị hắn coi như là Cố Hàn Uyên có khả năng có cái gì hậu trường.

Vì vậy thần sắc trịnh trọng cảnh cáo nói: Tiểu huynh đệ, ta chẳng cần biết ngươi là ai, thế nhưng ta hy vọng ngươi có thể làm như không thấy chuyện ngày hôm nay.

Tạ Hiểu Phong vì duy trì danh tiếng Thần Kiếm Sơn Trang mà giết người vô số.

Lúc này, hắn đã mơ hồ có chút kháng cự với ý niệm sát nhân.

Bởi vậy, nếu không phải cần thiết, hắn cũng không muốn giết người.

Chỉ là chuyện trước mắt hệ trọng, không cho phép Tạ Hiểu Phong khinh thường.

Nhưng tình thế rất nhanh liền phát triển theo hướng hắn không hề mong muốn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt nói: Cố mỗ hành sự, tuyệt không chấp nhận uy hiếp từ người khác.

Ngược lại, hắn ôn hòa cười nói với Mộ Dung Thu Địch: Cô nương không cần lo lắng, tại hạ nhất định sẽ truyền bá chân diện mục của kẻ ác đồ này khắp giang hồ.

Đến lúc đó, hắn cũng không dám ép buộc nàng.

Mộ Dung Thu Địch không ngờ Cố Hàn Uyên đã nghe được tên Tạ Hiểu Phong của Thần Kiếm Sơn Trang mà vẫn dám nói ra những lời vạch trần như vậy.

Đôi mắt đẹp lóe lên vẻ không hiểu.

Giọng điệu nhu nhược, kiều mị đầy kinh hãi nói: Đa tạ vị công tử này trượng nghĩa tương trợ.

Lúc này, sắc mặt Tạ Hiểu Phong đã hoàn toàn âm trầm.

Để duy trì danh tiếng Thần Kiếm Sơn Trang, dù hắn có kháng cự sát nhân đến mấy, cũng không thể không lựa chọn diệt khẩu.

Tạ Hiểu Phong lạnh lùng nói: Đã như vậy, đừng trách ta vô tình.

Dứt lời, hắn liền rút Tạ gia thần kiếm đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Để tránh kéo dài thời gian quá lâu, dẫn tới càng nhiều người, Tạ Hiểu Phong không thăm dò mà ra tay ngay bằng chiêu Thâu Thiên Hoán Nhật Đoạt Kiếm Thức.

Kiếm quang liên miên bất tuyệt tấn công Cố Hàn Uyên, với chủ ý đánh nhanh thắng nhanh.

Thế nhưng, một đạo kiếm quang xanh biếc chợt lóe lên.

Tạ Hiểu Phong kinh ngạc phát hiện kiếm của mình lại bị chặn.

Trảm Long Kiếm toàn thân xanh biếc chẳng biết từ lúc nào đã nằm trong tay Cố Hàn Uyên, đỡ xuống Tạ gia thần kiếm của Tạ Hiểu Phong.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, cợt nhả nói: Chỉ vậy thôi sao.

Hai chữ đơn giản ấy lại thổi bùng lửa giận trong lòng Tạ Hiểu Phong.

Hắn thu hồi lòng khinh thị, ra tay vô tình, dốc toàn lực thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật Đoạt Kiếm Thức, kiếm quang rào rào.

Cỏ cây đá núi trong sân bị kiếm khí tán loạn tàn phá.

Nhưng đối mặt kiếm pháp sắc bén của Tạ Hiểu Phong, Cố Hàn Uyên chỉ sử dụng Mạc Danh Kiếm Pháp Mai Danh Ẩn Tích.

Trảm Long Kiếm trong tay biến kiếm thành bánh xe, vững vàng như cối xay, đỡ hết toàn bộ kiếm chiêu của Tạ Hiểu Phong.

Thế công của Tạ Hiểu Phong như thủy triều, nhưng Cố Hàn Uyên lại vững như bàn thạch.

Lúc này, bất kể là tu vi cảnh giới hay kiếm đạo cảnh giới, Cố Hàn Uyên đều vượt xa Tạ Hiểu Phong, kẻ còn chưa đạt tới đỉnh cao.

Tạ Hiểu Phong căn bản không thể lay chuyển hắn mảy may.

Mộ Dung Thu Địch đứng xem, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên không nhúc nhích trước thế công dồn dập của Tạ Hiểu Phong.

Thái độ thờ ơ ấy cứ như hắn không phải đang so kiếm chém giết, mà là đang du xuân dạo chơi.

Trên môi hắn vẫn treo nụ cười cợt nhả đáng ghét ấy, tựa như đang cười nhạo sự yếu kém của Tạ Hiểu Phong.

Trong lòng Mộ Dung Thu Địch chợt lóe lên một ý niệm: Trên đời này quả nhiên thật sự có người trẻ tuổi, lại còn mạnh hơn cả Tạ Hiểu Phong.

Cố Hàn Uyên không để ý đến thần sắc lay động của Mộ Dung Thu Địch.

Nhìn Tạ Hiểu Phong dốc hết vốn liếng mà không thể lay chuyển mình, hắn chẳng hay biết gì mà tiện tay học được Thâu Thiên Hoán Nhật Đoạt Kiếm Thức.

Hắn mang theo tâm tư trêu chọc, cũng không cần dùng cảnh giới tu vi cao hơn để bắt nạt hắn, mà dùng chính Thâu Thiên Hoán Nhật Đoạt Kiếm Thức tấn công Tạ Hiểu Phong.

Tạ Hiểu Phong trước đó luôn không thể công phá phòng ngự của Cố Hàn Uyên, thời gian lại không ngừng trôi qua.

Đồng thời, động tĩnh giao chiến của hai người sớm muộn cũng sẽ thu hút sự chú ý của người khác, trong lòng hắn dần dần nôn nóng.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng ra tay phản kích, nét vui mừng vừa mới hiện lên trên mặt hắn đã bị kinh ngạc thay thế.

Điều đó khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn lúc này trông vô cùng kỳ dị.

May mắn là Mộ Dung Thu Địch lúc này cũng đang trong sự khiếp sợ, bằng không chắc hẳn đã hoàn toàn thất vọng.

Chỉ thấy Tạ Hiểu Phong sững sờ trong nháy mắt, sau đó khó tin kêu lên: Làm sao có thể.

Hắn vốn đã tâm phiền khí táo vì không thể lay chuyển Cố Hàn Uyên, cái dự cảm chẳng lành mơ hồ trước đó cũng càng lúc càng mạnh mẽ.

Lúc này lại gặp Cố Hàn Uyên dùng chính kiếm pháp của hắn để đối phó hắn, hơn nữa Thâu Thiên Hoán Nhật Đoạt Kiếm Thức trong tay Cố Hàn Uyên còn mạnh hơn hắn.

Hắn dần dần không chống đỡ nổi.

Chương 430

Tạ Hiểu Phong xuất đạo đến nay chưa từng bại một lần, lúc này tín niệm vô địch trong lòng lại đang kịch liệt lay động, sụp đổ nhanh hơn trong tưởng tượng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên sử xuất một chiêu kiếm sâu sắc hơn một bậc, không nằm trong Thâu Thiên Hoán Nhật Đoạt Kiếm Thức.

Tạ gia thần kiếm nhất thời bị Trảm Long Kiếm chặt đứt làm hai đoạn.

Tạ Hiểu Phong chỉ nghe thấy một tiếng nói khinh miệt lạnh nhạt: Ếch ngồi đáy giếng.

Rồi hắn trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Mộ Dung Thu Địch khó tin nhìn Tạ Hiểu Phong ngã xuống đất.

Thua yếu ớt đến vậy, bại thảm hại đến vậy.

Ai có thể liên hệ thái độ chật vật kia với Tạ Hiểu Phong chứ.

Đến cả Tạ gia thần kiếm thiên hạ vô song trong truyền thuyết cũng bị chặt đứt.

Điều này quả thực còn phi thực tế hơn cả nằm mơ.

Cố Hàn Uyên cầm Trảm Long Kiếm đi về phía Tạ Hiểu Phong đang hôn mê, trông như muốn lấy mạng hắn.

Mộ Dung Thu Địch nhất thời hoàn hồn.

Mặc dù Tạ Hiểu Phong đã thua, không còn là Tam thiếu gia vô địch của Thần Kiếm Sơn Trang, nhưng tình cảm thầm mến nhiều năm của Mộ Dung Thu Địch khiến nàng không thể thờ ơ trước cái chết của Tạ Hiểu Phong.

Bất chấp duy trì dáng vẻ yếu ớt bạch liên hoa kia, nàng vội vàng lên tiếng nói: Ngươi không thể giết hắn.

Cố Hàn Uyên quay lưng về phía Mộ Dung Thu Địch, khóe miệng treo lên nụ cười đầy ẩn ý, không quay đầu lại thản nhiên nói: Vì sao.

Mộ Dung Thu Địch thần sắc khổ sở nói: Hắn dù sao cũng là Tam thiếu gia của Thần Kiếm Sơn Trang, nếu chết đi, phiền phức sẽ rất lớn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ khinh miệt cười, chẳng đáng nói: À, một Tam thiếu gia Thần Kiếm Sơn Trang cướp vị hôn thê của bạn thân.

Nếu Thần Kiếm Sơn Trang đều là loại người này, Cố mỗ sẽ tự mình lên cửa thỉnh giáo.

Dứt lời, hắn liền muốn đâm Trảm Long Kiếm xuống.

Mộ Dung Thu Địch thấy thế kinh hô: Không muốn.

Thân hình Cố Hàn Uyên dừng lại, xoay người nhìn Mộ Dung Thu Địch, mặt mang vẻ vô cùng kinh ngạc.

Giả vờ nghi ngờ nói: Mộ Dung tiểu thư có phải đang quá kích động không.

Mộ Dung Thu Địch thấy Cố Hàn Uyên thu tay lại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng do dự một lát, rồi mang dáng vẻ tiểu thư khuê các, ôn nhu nói: Ta cũng chỉ là lo lắng sẽ gây phiền phức cho Cố công tử.

Tư thái mềm mại ấy, kết hợp với khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng, khiến ngay cả thép trăm luyện cũng phải hóa thành ngón tay mềm.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên tia thâm thúy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ôn nhu khen: Mộ Dung tiểu thư quả nhiên tâm địa thiện lương.

Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn Tạ Hiểu Phong đang hôn mê bất tỉnh, đạm mạc nói: Còn như kẻ ngụy quân tử đạo mạo trang nghiêm này chết cũng không có gì đáng tiếc.

Mộ Dung Thu Địch nhìn Cố Hàn Uyên với dáng vẻ ôn hòa lễ độ, đôi mắt đẹp trong suốt lấp lánh.

Nàng uyển chuyển tiến lên, phô bày hết mực tư thái mềm mại mỹ miều của mình.

Nàng nói: Ta cũng chưa từng thấy qua cao thủ lợi hại như Cố công tử.

Còn được chàng cứu từ tay Tạ Hiểu Phong.

Tiểu nữ tử không có gì báo đáp Trong mắt Mộ Dung Thu Địch tình ý tràn đầy, tựa như gặp được người tình vừa gặp đã yêu.

Thân thể mềm mại yểu điệu của nàng không khỏi sáp lại gần Cố Hàn Uyên, dáng vẻ như muốn sà vào lòng.

Vòng eo thon mềm của nàng cứ thế rơi vào bàn tay Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng, bên tai nàng lại vang lên giọng nói đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên: Kỹ năng diễn xuất của Mộ Dung tiểu thư xem ra không tốt lắm a.

Trong tay Cố Hàn Uyên đang nắm một cây đoản nhận.

Đó là Dương văn đoản nhận mà Tạ Hiểu Phong tặng Mộ Dung Thu Địch làm lễ gặp mặt.

Bởi vì Mộ Dung Thu Địch thấy sát tâm của Cố Hàn Uyên không giảm, để cứu Tạ Hiểu Phong, dưới tình thế cấp bách nàng mới làm ra lựa chọn này.

Bàn tay lớn nóng bỏng ở vòng eo khiến Mộ Dung Thu Địch run rẩy cả người.

Ngước mắt nhìn lại, nàng thấy vẻ ôn hòa trong mắt Cố Hàn Uyên đã tiêu thất gần như không còn, chỉ có ý lạnh trôi chảy trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

Giống như một luồng gió lạnh thổi qua, lạnh buốt đến sống lưng nàng.

Ngón tay Cố Hàn Uyên dùng sức, Dương văn đoản nhận nhất thời thoát khỏi sự khống chế của Mộ Dung Thu Địch.

Hắn tiện tay cầm con dao găm tinh xảo mà sắc bén, cười lạnh một tiếng, rồi vung Dương văn đoản nhận cắm vào đùi Tạ Hiểu Phong, khiến hắn đau đớn hừ một tiếng, máu tươi nhất thời chảy ròng ròng.

Vậy mà dù vậy, Tạ Hiểu Phong vẫn không thể tỉnh lại từ hôn mê, hiển nhiên đã bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên trọng thương.

Mộ Dung Thu Địch thấy Cố Hàn Uyên dùng vật đính ước Dương văn đoản nhận mà Tạ Hiểu Phong tặng nàng để thương tổn hắn, nhất thời kinh hô một tiếng.

Mắt thấy người trong lòng bị tổn thương càng thêm tổn thương, nàng hận ý trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng chưa kịp vô thức mắng chửi thành tiếng thì hơi thở đã nghẽn lại, cổ trắng ngần xinh đẹp căng cứng, đã bị Cố Hàn Uyên lạnh lùng bóp chặt.

Cảm giác nghẹt thở mãnh liệt là lần đầu tiên Mộ Dung Thu Địch, vốn sống trong nhung lụa, trải qua từ lúc chào đời.

Nhất là khi chứng kiến đôi mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, nàng chân thực cảm nhận được sinh tử nằm trong tay người khác, lại không còn dũng khí phẫn nộ mà ám sát nữa.

Trong đôi mắt trong veo xinh đẹp tràn ngập vẻ sợ hãi.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên treo lên nụ cười nhạt, thản nhiên nói: Ta rất thích loại ánh mắt này của nàng.

Trong mắt Mộ Dung Thu Địch, hận ý chuyển thành sợ hãi trong nháy mắt.

Sự tương phản cực độ này lại đem đến niềm khoái trá độc ác cực độ.

Cánh tay Cố Hàn Uyên khẽ nâng, đôi chân ngọc của Mộ Dung Thu Địch nhất thời rời khỏi mặt đất.

Cảm giác không trọng lượng ập tới, khiến nàng, vốn chỉ có cảm giác an toàn khi đứng vững, càng thêm hoảng loạn trong lòng.

Lực khống chế thân thể của nàng càng ngày càng yếu, cổ cũng bị bóp càng chặt, không thể phát ra âm thanh nữa.

Chỉ có trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ đáng yêu cầu xin tha thứ.

Nhưng đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên vẫn lạnh nhạt như trước, không hề động đậy.

Mộ Dung Thu Địch thấy thế dần dần tuyệt vọng.

Hô hấp cũng càng lúc càng khó khăn, cảnh vật trong mắt cũng càng lúc càng mờ ảo.

Toàn bộ những gì đã qua tựa như đèn kéo quân lướt qua trong đầu nàng.

Cuộc sống của một tiểu thư khuê các vô vị cực kỳ.

Mỗi ngày mong đợi nhất chính là tin tức Tạ Hiểu Phong lại chiến thắng một kiếm khách nổi danh.

Mỗi lần đều khiến nàng mơ ước và vui sướng.

Khi thật sự gặp mặt, Tạ Hiểu Phong cũng đáp lại sự chờ mong của nàng.

Tướng mạo, võ công, văn tài, đều khiến nàng thẹn thùng và mừng rỡ.

Khi Tạ Hiểu Phong muốn dẫn nàng bỏ trốn, Mộ Dung Thu Địch càng mừng rỡ như điên.

Gia tộc Mộ Dung Thất Tinh Đường và phụ thân nàng Mộ Dung Vô Địch đều bị ném ra sau óc.

Còn như vị hôn phu Mao Nhất Linh thì chưa bao giờ nàng nhớ tới.

Sự rụt rè của một tiểu thư khiến nàng không trực tiếp đồng ý, nhưng tâm tư muốn cự tuyệt lại đón chào kia cũng chưa bao giờ che giấu.

Ngay khi nàng cho rằng sắp cùng người trong lòng bỏ trốn, từ đây sống một cuộc đời không lời chúc phúc nhưng hạnh phúc, thì một nam tử trẻ hơn, tuấn lãng hơn, võ công cũng cao cường hơn Tạ Hiểu Phong xuất hiện.

Hắn hóa thân thành Ác Ma đáng sợ, thờ ơ đánh Tạ Hiểu Phong cao cao tại thượng vào bùn lầy.

Sinh tử đều nằm trong một niệm của Cố Hàn Uyên.

Mà tính mạng của nàng cũng bị bóp chặt trong tay Cố Hàn Uyên.

Khuôn mặt tuấn tú trước mắt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Ý niệm cuối cùng chợt lóe lên trong đầu nàng: Hắn quả nhiên vẫn là nụ cười ấm áp lúc trước đẹp hơn.

Xem.

Đáng tiếc ý niệm tiếc nuối ấy chỉ tồn tại trong nháy mắt.

Thần chí Mộ Dung Thu Địch dần dần mơ hồ.

Hai tay nàng vô thức vuốt ve cánh tay Cố Hàn Uyên.

Khí tức tử vong tràn ngập trong đầu nàng.

Đôi chân ngọc lại không thể dùng sức nữa.

Tiếng Rơi li li truyền đến, Mộ Dung Thu Địch chợt cảm thấy bàn tay bóp trên cổ mình nhẹ đi một chút.

Nàng thân bất do kỷ ngã xuống đất, lọt vào trong nước.

Chương 431

Bản năng cầu sinh, khiến Mộ Dung Thu Địch tìm đường sống trong chỗ chết, không để ý hình tượng mà thở dốc hổn hển.

Trải qua thoát chết, càng khiến nàng vô thức nảy sinh một tia cảm kích đối với Cố Hàn Uyên.

Trong lúc lòng còn sợ hãi, nàng nghe được giọng nói ghét bỏ của Cố Hàn Uyên, xé nát tia cảm kích vừa dâng lên trong lòng nàng: Sách, thủ đoạn cầu sinh của Mộ Dung tiểu thư quả nhiên cao siêu.

Cố mỗ khâm phục.

Mộ Dung Thu Địch tuy vẫn còn mắt bốc kim tinh, toàn thân vô lực, trong lòng càng xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Thế nhưng, khi nghe Cố Hàn Uyên coi hành vi không kiểm soát của mình là thủ đoạn cầu sinh, cảm giác nhục nhã mãnh liệt khiến nàng phẫn nộ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên: Ngươi nói bậy.

Thần sắc ghét bỏ của Cố Hàn Uyên càng làm nàng khó chịu, chỉ cảm thấy mình mất hết mặt mũi.

Cái gì mà tiểu thư Mộ Dung gia Thất Tinh Đường, mỹ nữ hàng đầu Minh Quốc, đều bị hủy hoại không còn một mảnh vào giờ khắc này.

Mộ Dung Thu Địch còn muốn biện giải gì đó, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, cổ nàng lại truyền đến một trận đau nhức ảo giác.

Hô hấp dường như lại trở nên khó khăn, nhất thời ánh mắt nàng né tránh, không dám lên tiếng.

Cố Hàn Uyên thấy thế, sắc thái suy tư trong đáy mắt càng thêm nồng đậm.

Nét mặt hắn vẫn lạnh nhạt nói: Nếu Mộ Dung tiểu thư đã làm đến nước này, Cố mỗ có thể không so đo việc nàng mạo phạm.

Thế nhưng tính mạng Tạ Hiểu Phong vẫn phải lấy đi.

Nói rồi lại muốn giơ Trảm Long Kiếm lên.

Mộ Dung Thu Địch thấy thế, nào còn quan tâm mất thể diện hay không.

Chính là nỗi sợ hãi lúc trước cũng bị nàng mạnh mẽ đè xuống, vội vàng ôm lấy bắp đùi Cố Hàn Uyên, khổ sở cầu khẩn nói: Van ngươi.

Đừng giết hắn.

Mộ Dung Thu Địch dùng dáng vẻ đáng yêu nhu nhược cầu tình.

Trên đời này, e rằng không có mấy nam nhân có thể cự tuyệt.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên lại không hề động lòng, thậm chí ghét bỏ lùi ra hai bước, cợt nhả nói: Dựa vào cái gì.

Nếu muốn giết người diệt khẩu, phải có giác ngộ bị giết.

Ta Mộ Dung Thu Địch đột nhiên phát hiện mình quả nhiên không có lý do gì để ngăn cản.

Uy danh của Thần Kiếm Sơn Trang và Mộ Dung gia, Cố Hàn Uyên sẽ để vào mắt sao.

Tạ Hiểu Phong muốn giết người diệt khẩu lại bị đánh bại, lúc này vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Vết thương do Dương văn đoản nhận đâm vẫn không ngừng chảy máu, dường như chỉ cần chờ thêm một chút nữa liền sẽ mất máu quá nhiều.

Hơn nữa, ngay cả chính Mộ Dung Thu Địch cũng là bỏ qua thể diện, mới miễn cưỡng bị Cố Hàn Uyên ghét bỏ mà buông tha.

Nàng lúc này còn có lợi thế gì để cầu tình nữa.

Ngay khi Mộ Dung Thu Địch cảm thấy tuyệt vọng, ngữ khí của Cố Hàn Uyên thay đổi, tràn đầy ý tứ không hề tốt đẹp: Hay là nói Mộ Dung tiểu thư nguyện ý vì Tạ Hiểu Phong thanh toán thù lao.

Mộ Dung Thu Địch thần tình ngẩn ra.

Với tư cách một nữ nhân xinh đẹp, nàng gần như vô thức nghĩ tới một khả năng.

Sắc mặt nàng nhất thời khó coi, biến đổi sáng tối một hồi lâu, rồi mang theo nghi ngờ đầy may mắn hỏi: Ngươi có ý gì.

Nàng chỉ hy vọng mình đã đoán sai.

Thế nhưng, lời nói của Cố Hàn Uyên lại đánh nát niềm may mắn của Mộ Dung Thu Địch: Với sự thông tuệ của Mộ Dung tiểu thư, sẽ không nghe không ra ý tứ của Cố mỗ chứ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khóe miệng treo lên nụ cười hơi tà dị nói: Bất quá Cố mỗ ta luôn không thích ép buộc người khác.

Chỉ là Mộ Dung tiểu thư, nàng cũng không muốn Tạ Hiểu Phong bị giết chết chứ.

Mộ Dung Thu Địch chỉ cảm thấy khuôn mặt tuấn tú vốn đẹp mắt của Cố Hàn Uyên lúc này lại vô cùng ghê tởm, phẫn hận mắng: Ngươi vô sỉ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thần tình lạnh đi, lạnh nhạt cợt nhả nói: Là ta vô sỉ, hay là các ngươi cặp cẩu nam nữ này vô sỉ.

Nhanh lên làm lựa chọn đi, Cố mỗ không có nhiều hảo tâm để lãng phí trên thân thể các ngươi.

Mộ Dung Thu Địch thấy Cố Hàn Uyên càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, Tạ Hiểu Phong sắp mạng vong Hoàng Tuyền.

Nàng nhớ lại tâm tình mơ ước thầm mến Tạ Hiểu Phong, còn có niềm vui sướng và ngưỡng mộ khi gặp chân nhân.

Vì vậy, nàng tuyệt vọng nhắm chặt đôi mắt nói: Ngươi thắng.

Thế nhưng, ngay khi nàng cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không kìm được mà nhào tới, lại nghe thấy giọng nói ghét bỏ của Cố Hàn Uyên: Chờ chút, Mộ Dung tiểu thư hay là trước đi rửa mặt một chút đi.

Nàng bộ dạng này, Cố mỗ cũng không xuống tay được a.

Mộ Dung Thu Địch xấu hổ và giận dữ mở đôi mắt.

Nhìn thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên như đang nhìn thứ gì dơ bẩn, nàng chỉ cảm thấy vô cùng sỉ nhục.

Thậm chí nàng cảm thấy chi bằng lúc nãy đã bị Cố Hàn Uyên bóp chết rồi cho xong.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Bị hắn nắm thóp, Mộ Dung Thu Địch cũng chỉ có thể dùng cách này để diễn tả sự kháng cự của mình.

Trên thực tế, nàng căn bản vô lực phản kháng.

Cuối cùng vẫn chỉ có thể lảo đảo bước chân trở về phòng tân hôn vốn gần như thuộc về nàng và Mao Nhất Linh để rửa mặt.

Thế nhưng, điều khiến Mộ Dung Thu Địch không ngờ tới là, giọng chế giễu lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên từ phía sau truyền đến: Đây cũng là để tránh cho nàng đột nhiên đào tẩu.

Mộ Dung Thu Địch nghe vậy tuyệt vọng chảy xuống hai hàng lệ trong.

Trong lúc nhất thời, nàng chỉ cảm thấy lòng như tro nguội.

Mộ Dung Thu Địch nức nở nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Một đóa hoa mai nở rộ nhắc nhở nàng đã trải qua những gì.

Mặc dù trong lòng Mộ Dung Thu Địch có kháng cự đến mấy, vẫn không thể thay đổi một sự thật.

Thuần túy là bản năng của một nữ nhân mà nói, đó là một quá trình khắc cốt ghi tâm.

Chỉ bất quá, điều đáng tiếc là nàng không cảm nhận được tình, cũng không cảm nhận được yêu.

Để lại chỉ là sỉ nhục và hận ý.

Hết lần này tới lần khác, phản ứng lại không thể giả được.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt nàng vô cùng phức tạp.

Cắn chặt môi mỏng, thần tình biến ảo hồi lâu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài sâu kín.

Nàng thề nhất định phải khiến Cố Hàn Uyên trả giá đắt.

Còn như cái giá này rốt cuộc sẽ là gì.

Cũng chỉ có nàng, người trong cuộc này mới biết.

Trước khi rời đi, Cố Hàn Uyên nhìn Tạ Hiểu Phong vẫn còn chật vật nằm dưới đất.

Nhớ lại ánh mắt ẩn chứa ý vị khác trong sự phẫn hận của Mộ Dung Thu Địch, ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên tia thâm thúy, hắn đầy ẩn ý lẩm bẩm một tiếng: Mộ Dung Thu Địch, lớn lên thành Thiên Tôn đạt chuẩn a.

Ta đối với nàng thật sự rất mong chờ.

Hắn giữ lời hứa, không giết chết Tạ Hiểu Phong.

Chỉ cần Tạ Hiểu Phong vẫn còn quan tâm đến danh tiếng Thần Kiếm Sơn Trang, thì hắn vẫn còn có tác dụng.

Chờ hắn thật sự siêu thoát danh lợi, không còn giá trị lợi dụng nữa, sau đó giết hắn cũng không muộn.

Có tiền lệ của Lệnh Hồ Xung và những người khác, Cố Hàn Uyên vô cùng chờ mong Tạ Hiểu Phong sẽ đi theo con đường nào.

Liệu hắn có còn chán ghét chém giết, hóa thân thành A Cát vô dụng, sống cuộc đời ẩn cư.

Hay lúc đó không gượng dậy nổi, không còn nâng nổi kiếm trong tay nữa.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một nụ cười vui thích.

Sóng gió đính hôn của Mộ Dung Thu Địch và Mao Nhất Linh không nhỏ.

Đầu tiên là Mộ Dung Thu Địch đột nhiên hủy hôn, Mộ Dung Đại Gia bị tức giận đến thổ huyết, hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng, điều càng khiến người ta khiếp sợ hơn là, Tam thiếu gia Tạ Hiểu Phong của Thần Kiếm Sơn Trang bị người đánh bại.

Không ai biết người đó là ai.

Hiện trường chỉ để lại Tạ gia thần kiếm bị chặt đứt làm hai khúc cùng vết máu trên đất.

Tạ Hiểu Phong càng không rõ sống chết, từ đó mai danh ẩn tích trong giang hồ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự phát triển sau đó.

Hắn tin tưởng Mộ Dung Thu Địch sẽ thu xếp ổn thỏa.

Lúc này, hắn đã Ngự Kiếm Phi Hành bay về phía Thanh Quốc.

Thế giới này diễn biến lịch sử rất khác biệt so với lịch sử thực tế.

Chương 432

Chỉ thấy một đám giang hồ nhân sĩ đang truy kích một đám nữ tử.

Cầm đầu là năm tên lão giả, gào thét liên tục, trong mắt đều là vẻ tham lam.

Đám nữ tử bị truy đuổi ai nấy đều tóc tai bù xù, toàn thân mặc áo tù nhân, lại đều là người thường không biết võ công.

Duy chỉ có hai người khác biệt là một cô gái xinh đẹp và một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi.

Cô gái xinh đẹp kia ngoài ba mươi tuổi, mặc áo da cừu màu trắng tuyết, yêu kiều trăm vẻ, như hoa như ngọc, long lanh như lưu ly trong suốt.

Trong tay nàng một dải lụa trắng tựa như một con Bạch Long, xoay quanh bay lượn, rõ ràng là thi triển Kim Linh Ngân Tác của phái Cổ Mộ.

Cố Hàn Uyên lơ lửng trên không trung thấy thế, thần sắc có chút không hiểu.

Hắn chưa từng nghe Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu nói qua còn có một sư tỷ.

Hơn nữa, tình huống trước mắt cũng có chút sai lệch so với dự liệu của hắn.

Chắc hẳn đây lại là hiệu ứng cánh bướm do sự hỗn loạn của thế giới này mang tới.

Võ công của cô gái không tệ, thế nhưng thiếu niên kia thì kém xa.

Nếu không phải cô gái thường xuyên hỗ trợ, e rằng đã bị người gây thương tích.

Thiếu niên kia vóc người không cao, lại cầm trên tay một thanh trường đao hơi dài hơn so với cánh tay và chiều cao của mình.

Đao pháp tuy còn chưa quen luyện, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra chỗ tinh diệu của sự cương nhu hòa hợp.

Hai người dùng ít địch nhiều, lại còn phải bảo vệ đám nữ tử mặc áo tù nhân, dần dần rơi vào hạ phong.

Đám nữ tử mặc áo tù nhân kia cũng bị vây khốn đoàn đoàn, mắt thấy không còn hy vọng phá vòng vây.

Cô gái xinh đẹp giận dữ nói: Những cô gái này đều là gia quyến hán nhân bị liên lụy bởi một vụ án Minh sử.

Các ngươi Ôn gia Ngũ Lão đều là hán nhân, vì sao lại dồn ép không tha.

Năm tên lão giả cầm đầu chính là Ôn gia Ngũ Lão của Kỳ Tiên Phái.

Lão đại Ôn gia Ngũ Lão là Ôn Phương Đạt vỗ râu cười nói: Hồ Phu Nhân, chúng ta cũng không muốn làm khó các nàng.

Chỉ cần ngươi nói cho chúng ta biết tung tích kho báu Sấm Vương, tuyệt đối sẽ tha cho các ngươi an toàn rời đi.

Hồ Phu Nhân chính là vợ của Hồ Nhất Đao.

Thiếu niên bên cạnh là con trai của nàng và Hồ Nhất Đao, Hồ Phỉ.

Hồ Nhất Đao của thế giới này là thủ lĩnh Tứ đại hộ vệ của Sấm Vương Lý Tự Thành, người được xưng tụng là Phi Thiên Hồ.

Hồ Nhất Đao cũng từ Hồ Thiên biết được manh mối kho báu Sấm Vương.

Đồng thời, thông qua một bài thơ giấu đầu, suy đoán ra tung tích cụ thể của kho báu Sấm Vương.

Đáng tiếc, Hồ Nhất Đao không lâu sau đã bị Điền Quy Nông lợi dụng Miêu Nhân Phượng hạ độc giết chết.

Hồ Phu Nhân vốn định tuẫn táng theo Hồ Nhất Đao, thế nhưng Miêu Nhân Phượng của thế giới này võ công nhiều lắm chỉ được coi là cao thủ, cách những người đứng đầu còn rất xa.

Miêu Nhân Phượng lại mang trong mình bí mật kho báu Sấm Vương, lại đang ở địa giới Thanh Quốc đầy nguy cơ tứ phía, khó đảm bảo Hồ Phỉ được toàn mạng.

Vì vậy, nàng không giao phó Hồ Phỉ cho Miêu Nhân Phượng, mà quyết định trước tiên sẽ nuôi dưỡng Hồ Phỉ thật tốt thành người.

Đám nữ tử mặc áo tù nhân kia chính là gia quyến bị liên lụy bởi một vụ án Minh sử, bao gồm cả chủ nhà cái.

Đang trên đường bị sung quân đến Cổ Ninh Tháp thì được Hồ Phu Nhân cứu.

Tam thiếu phu nhân họ Trang và Song Nhi lúc này liền ở trong đó.

Hai nàng tuy tóc tai bù xù, đầy bụi đất, vẫn khó nén vẻ đẹp.

Ôn gia Ngũ Lão lấy đạo tặc lập nghiệp, tham lam thành tính.

Khi thấy Hồ Phu Nhân đi ngang qua, liền nảy sinh ý đồ cướp đoạt kho báu Sấm Vương, mới có cảnh tượng hiện tại này.

Hồ Phu Nhân thấy Ôn gia Ngũ Lão lấy đám cô gái tay không tấc sắt làm uy hiếp, mắng to: Đồ vô sỉ.

Ôn gia Ngũ Lão mặt dày, trình độ nhục mạ như vậy đối với bọn họ mà nói chẳng có chút tính sát thương nào đáng nói.

Đằng sau bọn họ, một người con gái mười tám mười chín tuổi, mặc một bộ áo lót gấm thạch anh, mắt phượng môi son, má trắng nõn.

Chính là Ôn Thanh Thanh đang mặc nam trang.

Ôn Thanh Thanh tuy chịu ảnh hưởng của Ôn gia Ngũ Lão nên khá tham tiền, nhưng cũng khinh thường thủ đoạn như vậy.

Chỉ là nàng người nhỏ, lời nhẹ, bất lực.

Ngay khi Ôn gia Ngũ Lão chuẩn bị bắt giữ đám nữ quyến tù nhân, một trận tiếng vó sắt như sấm truyền đến.

Mọi người chỉ thấy trên đỉnh núi, kỵ binh Thanh Quốc vọt tới.

Người cầm đầu toàn thân mặc quan phục, cưỡi ngựa cao lớn, lớn tiếng quát: Bao vây đám phản tặc và nữ quyến của quan phạm bỏ trốn này lại.

Ôn Phương Đạt kinh hô: Thiết Thủ Phán Quan Trương Triệu Trọng.

Mau bỏ chạy.

Nói xong liền dẫn bốn lão già còn lại bỏ chạy thục mạng.

Ôn Thanh Thanh võ công bình thường, chỉ có một tay Lôi Chấn Kiếm Pháp, khinh công cũng tầm thường.

Bị Ôn gia Ngũ Lão bỏ rơi sau lưng, đương nhiên không có khả năng phá vòng vây.

Ôn Thanh Thanh tuy võ công thấp, nhưng lại có vài phần cơ trí.

Dù trong lòng bất đắc dĩ, lúc này nàng cũng chỉ có thể nén xuống cảm giác bị bỏ rơi, mang theo các đệ tử Kỳ Tiên Phái còn lại cùng Hồ Phu Nhân và đám người đứng chung với nhau, ra vẻ liên thủ đối địch.

Hồ Phu Nhân liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, trầm trọng nhìn Trương Triệu Trọng.

Trương Triệu Trọng không để ý đến việc Ôn gia Ngũ Lão bỏ trốn.

Mục tiêu của hắn vốn là Hồ Phu Nhân cùng đám nữ quyến như chủ nhà cái bị nàng cứu đi.

Trương Triệu Trọng đắc ý cười nói: Hồ Phu Nhân, bó tay chịu trói đi.

Hồ Phỉ lo âu nhẹ giọng hỏi: Nương, làm sao bây giờ.

Hồ Phu Nhân nhìn đám Thiết Kỵ Thanh Quốc phía trên.

Với võ công của nàng, đừng nói dẫn đám người trốn, ngay cả chỉ một mình nàng phá vòng vây cũng không làm được.

Trong lòng nàng dần dần dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng.

Nàng không sợ chết, cùng lắm thì đi bầu bạn với Hồ Nhất Đao.

Thế nhưng nàng không muốn Hồ Phỉ cũng chết cùng ở đây.

Nàng đã chuẩn bị liều mạng mở đường để Hồ Phỉ phá vòng vây.

Hồ Phu Nhân ôn nhu cười nói: Phỉ nhi, không cần sợ, lát nữa nương sẽ mở đường cho con, con tự mình phá vòng vây thoát ra.

Hồ Phỉ sao có thể không nhìn ra ý đồ của Hồ Phu Nhân, vội vàng nói: Nương, con không đi.

Muốn đi thì đi cùng nhau.

Hồ Phu Nhân an ủi: Không cần lo lắng, nương chờ con phá vòng vây xong sẽ đuổi theo.

Trương Triệu Trọng cười gằn nói: Còn muốn chạy.

Mơ mộng hão huyền.

Nói rồi liền ra hiệu cho kỵ binh dưới quyền tiến lên bắt giữ.

Võ công Hồ Phu Nhân cao cường, Trương Triệu Trọng không muốn liều mình, quyết định trước tiên dọn dẹp đám đệ tử Kỳ Tiên

Phái thấp thỏm lo âu kia.

Ôn Thanh Thanh vì vẻ ngoài quá tốt, là người đầu tiên bị Trương Triệu Trọng để mắt tới.

Thực lực hai người chênh lệch quá lớn, Ôn Thanh Thanh chưa kịp đi quá hai chiêu đã bị Trương Triệu Trọng bắt giữ.

Hắn đắc ý cười nói: Dáng vẻ tuấn tú như vậy, nhưng công phu trên tay lại rất kém cỏi.

Thế nhưng, một tiếng cười cợt nhả lại cắt đứt sự đắc ý của hắn.

Trương Triệu Trọng, để Cố mỗ tới ước lượng võ công của ngươi thế nào.

Nếu như không có chút trình độ nào, Cố mỗ e rằng phải tiện tay thanh lý môn hộ.

Trương Triệu Trọng thần sắc nhăn nhó, phẫn nộ quát: Kẻ nào giả thần giả quỷ.

Đám người liền thấy một công tử áo trắng đạp thanh phong, chậm rãi rơi xuống giữa đám người.

Tướng mạo tuấn lãng phi phàm, bạch y nhẹ nhàng tiêu sái, khinh công phiêu phiêu như tiên, đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Ngay cả Hồ Phu Nhân cũng thầm khen trong lòng: Thật là một công tử trẻ tuổi tuấn tú.

Những nữ quyến tù nhân đang tuyệt vọng kia càng là đôi mắt đẹp lóe sáng.

Một đôi, hai đôi mắt đẹp cứ thế nhìn chằm chằm người đến.

Những phu nhân lớn tuổi chút còn đỡ, nhưng những cô nương trẻ tuổi lại có chút không chịu nổi.

Chỉ nhìn vài lần liền mặt hiện hồng hà, e lệ cúi đầu.

Chương 433

Ngay cả Song Nhi, người không coi trọng vẻ ngoài, cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Tam thiếu phu nhân họ Trang, người đang được nàng dìu, thấy thế thần sắc khẽ lay động, có chút thất thần.

Người đến chính là Cố Hàn Uyên, tiêu sái nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Y lãnh đạm liếc mắt nhìn Trương Triệu Trọng, ung dung nói: Võ Đang Cố Hàn Uyên.

Đã từ rất lâu rồi, hắn không còn dùng danh xưng Võ Đang phía trước tên mình.

Lần này cố ý nói như vậy chính là vì Trương Triệu Trọng là phản đồ của Võ Đang.

Quả nhiên Trương Triệu Trọng đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó đồng tử co rút nhanh, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng hàn khí từ xương sống xông thẳng lên thiên linh cái, run giọng nói: Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên.

Trong toàn bộ Thanh Quốc, người chú ý Cố Hàn Uyên nhất không ai hơn Trương Triệu Trọng.

Võ Đang phái trong thế giới này thế lực lớn mạnh, Trương Triệu Trọng vì vinh hoa phú quý mà bỏ trốn khỏi Võ Đang phái nên phải chịu áp lực rất lớn.

May mắn thay, Ngọc Thanh Quan tọa lạc trong cảnh nội Thanh Quốc là một trong ngũ quan yếu nhất của Võ Đang, lực ảnh hưởng cũng tương đối nhỏ.

Trương Triệu Trọng dựa lưng vào triều đình Thanh Quốc, ngược lại cũng không sợ sư huynh Mã Chân tìm tới thanh lý môn hộ.

Thế nhưng, Trương Triệu Trọng dù sao cũng là phản đồ của Võ Đang, đối với hướng đi của Võ Đang phái luôn chú ý một chút.

Gần đây nhất nổi tiếng tự nhiên là Cố Hàn Uyên, dưới sự quan tâm hết mực, hắn đều có hiểu biết về những sự tích từ khi Cố Hàn Uyên xuất đạo đến nay.

Từ kinh ngạc thán phục đến không thể tin nổi, sự quật khởi của Cố Hàn Uyên liên tục đổi mới nhận thức của hắn.

Sau đại hội Nam Thiếu Lâm, hắn đã có chút kinh hãi việc Cố Hàn Uyên có ngày sẽ tìm tới cửa.

Cố Hàn Uyên ở Tây Hạ giết chết mấy tên Đại Tông Sư Mông Nguyên càng khiến nỗi sợ hãi trong hắn thêm sâu sắc.

Dù sao ngay cả Đại Tông Sư Mông Nguyên y cũng không chút do dự giết chết, Thanh Quốc thực lực kém xa Mông Nguyên sao lại khiến Cố Hàn Uyên kiêng dè.

Mà hắn chẳng qua chỉ là một Tông Sư sơ kỳ bé nhỏ mà thôi.

Mặc dù ở toàn bộ Thanh Quốc đều xem như là cao thủ đứng đầu, nhưng cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ lớn hơn một chút mà thôi.

Cái cảm giác con kiến bé nhỏ đối mặt với voi điên cuồng đâm đau thần kinh của Trương Triệu Trọng.

Phản ứng của hắn rơi vào trong mắt mọi người liền hiện ra cực kỳ quỷ dị.

Gần đây, theo tin tức về cuộc tuyển rể ở Tây Hạ truyền ra, danh tiếng của Cố Hàn Uyên dần dần lan truyền khắp các quốc gia.

Thất bại của Phúc Khang An ở Thanh Quốc cũng làm tăng thêm tính chân thực của những lời đồn.

Vì vậy, ngoại trừ những nữ quyến của nhà cái đang bị liên lụy vào vụ án Minh sử ra, những người khác đều có chút nghe nói đến Cố Hàn Uyên.

Hồ Phu Nhân trong lòng thán phục lại thêm mấy phần.

Nàng trước đây đã nghe không ít lời đồn liên quan đến Cố Hàn Uyên, bây giờ nhìn thấy người thật.

Võ công chỉ lộ ra một góc băng sơn đã đủ khiến người ta khiếp sợ.

Cái dung mạo tuấn dật như tiên cùng khí chất đặc biệt kia, so với trong tin đồn còn hơn rất nhiều.

Hồ Phỉ cũng mặt lộ vẻ sùng bái.

Bất quá hắn sùng bái là võ công và sự tích truyền kỳ của Cố Hàn Uyên.

Còn nhỏ dại, hắn thực sự không thể hiểu được sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, thậm chí còn vì thế mà bị Hồ Phu Nhân răn dạy một trận.

Ôn Thanh Thanh đang bị Trương Triệu Trọng bắt ở trong tay, thần sắc hoảng loạn, cảm giác như nhìn thấy danh nhân mà kích động.

Khí tức sợ hãi tản ra từ Trương Triệu Trọng bên cạnh nàng càng là vô cùng rõ ràng.

Bàn tay đang nắm lấy vai nàng vẫn còn run rẩy, khí lực cũng đã tản đi hơn phân nửa.

Nhìn Cố Hàn Uyên với tư thái tiêu sái ở đằng xa, Ôn Thanh Thanh trong lòng không khỏi có chút hối hận: Sớm biết đã không mặc nam trang.

Tâm tư hối hận vừa hiện lên, trên người nàng đột nhiên truyền đến một trận lực hút không cách nào kháng cự.

Cảnh vật trước mắt biến đổi.

Khi nàng hoàn hồn, đã bị Cố Hàn Uyên đưa tay tiếp được.

Nụ cười ấm áp treo trên gương mặt anh tuấn của hắn khiến Ôn Thanh Thanh hoa mắt thần hồn điên đảo.

Bên tai truyền đến giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên: Vị tiểu huynh đệ này không sao chứ.

Bàn tay nóng bỏng ở chỗ eo nàng được hắn thu hồi.

Ôn Thanh Thanh mới hoàn hồn, gương mặt thanh tú ửng lên một mảng đỏ nhạt.

Trái tim nàng lại mơ hồ có loại cảm giác mất mát.

Thở phào một hơi, nàng sảng khoái nói: Đa tạ Cố công tử đã ra tay cứu giúp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười.

Dưới ánh mắt có chút tiếc nuối của Ôn Thanh Thanh, hắn nhìn về phía Trương Triệu Trọng.

Nụ cười như gió xuân phơi phới lập tức hóa thành gió lạnh thấu xương: Trương Triệu Trọng, ngươi là tự mình đầu hàng, hay là muốn Cố mỗ đích thân động thủ.

Trương Triệu Trọng vẫn còn đang khiếp sợ Cầm Long Công Pháp quỷ thần khó lường của Cố Hàn Uyên, nghe vậy giật mình một cái, vô ý thức nói ra: Sư điệt Thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng, liền bị âm thanh cười như không cười của Cố Hàn Uyên cắt ngang: Ừ.

Trương Triệu Trọng toát mồ hôi lạnh, nói: Cố công tử Nói thì thật buồn cười, nếu như Trương Triệu Trọng không phản bội Võ Đang phái, thật đúng là có thể coi là sư thúc của Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, lúc này Trương Triệu Trọng liền có chút hối hận.

Thế nhưng sự việc đã đến nước này, hắn không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: Cố công tử, ta bây giờ là quan viên Thanh Quốc, thân bất do kỷ.

Trương Triệu Trọng cúi đầu, ánh mắt lóe lên, một tay chắp sau lưng, ra hiệu cho thủ hạ.

Bây giờ hy vọng duy nhất chính là hơn ngàn kỵ binh dưới quyền hắn.

Nếu như đối mặt các cao thủ giang hồ khác, có hơn ngàn kỵ binh trong tay, cho dù là Đại Tông Sư cũng không sợ.

Thế nhưng đối mặt Cố Hàn Uyên, với tư cách là người hiểu khá rõ Cố Hàn Uyên, Trương Triệu Trọng trong lòng thực sự không có chút tự tin nào.

Tâm tư nhỏ nhen cùng những toan tính mờ ám của hắn đều không thể giấu giếm được Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý, chỉ cười nhạt nói: Xem ra ngươi không tính đầu hàng.

Trương Triệu Trọng ánh mắt lóe lên nhưng vẫn chưa đáp lời.

Phó tướng phía sau hắn nhận được chỉ thị, nhất thời giận dữ quát: Bắt hắn lại.

Hơn ngàn Khinh Kỵ Binh Thanh Quốc tuân lệnh, giơ cao binh khí trong tay, giục ngựa nhằm phía Cố Hàn Uyên.

Còn Trương Triệu Trọng thì mượn cơ hội thủ hạ xông lên che mắt Cố Hàn Uyên, lặng lẽ lui về phía sau.

Cố Hàn Uyên đối với vẻ sợ hãi cẩn trọng kia của Trương Triệu

Trọng có chút buồn cười.

Trên thực tế hắn đối với Trương Triệu Trọng căn bản cũng không để tâm.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng không phải là đệ tử trung thành tuyệt đối của Võ Đang phái.

Nếu thuận tay thì bắt, nhưng nếu Trương Triệu Trọng đã sợ hãi hắn như vậy, ngược lại cũng không cần thiết truy đuổi không tha.

Còn đám kỵ binh có thanh thế khổng lồ trước mắt lại không bị hắn để vào mắt.

Nếu là Trọng Kỵ Binh mặc trọng giáp, còn có thể tạo thành một chút phiền phức cho hắn.

Thế nhưng hơn ngàn kỵ binh trước mắt chỉ là Khinh Kỵ Binh của lục doanh, căn bản không tính là tinh nhuệ gì.

Lười lãng phí chân khí, thanh Trảm Long Kiếm tỏa ra ánh sáng xanh biếc liền vào tay.

Cố Hàn Uyên trước ánh mắt khiếp sợ của mọi người lại xông thẳng vào đám kỵ binh.

Mạc Danh Kiếm Pháp triển khai, kiếm quang lấp lóe, nhất thời người ngã ngựa đổ.

Không ai có thể chống đỡ một kiếm của Cố Hàn Uyên, thường thường liền có kỵ binh cả người lẫn ngựa bị kiếm khí xé thành hai nửa.

Cụt tay cụt chân bay loạn, chiến mã từng đàn ngã xuống, máu tươi nóng hổi bắn ra.

Cố Hàn Uyên dạo bước nhàn nhã trong đám kỵ binh, thân hình tiêu sái tùy ý, lại ngay cả một giọt máu cũng không hề vương vãi.

Ngay cả Trảm Long Kiếm trong tay cũng bất quá chỉ tạm thời nhuộm đỏ, tùy ý vung lên liền đem giọt máu quăng cái không còn một mảnh.

Không bao lâu, trước mắt Cố Hàn Uyên không còn bóng người, nguyên lai đã chém giết xuyên qua đám kỵ binh.

Thế nhưng lại không thể chứng kiến thân ảnh Trương Triệu Trọng, nghĩ đến hắn đã chạy trốn.

Cố Hàn Uyên xoay người, lãnh đạm nhìn về phía những kỵ binh còn sót lại.

Trên mặt bọn họ vẫn còn lưu lại vẻ kinh hãi.

Chương 434

Chủ tướng đã không biết tung tích, bọn họ không khỏi hai mặt nhìn nhau một lát.

Không biết là ai người đầu tiên phát ra một tiếng la sợ hãi, triệt để bỏ đi dũng khí của bọn hắn.

Bọn họ chật vật bỏ chạy tán loạn, để lại đầy mặt đất những thi thể thảm thiết.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay một cái, thanh Trảm Long Kiếm vừa mới thị uy biến mất.

Hắn quay về phía Hồ Phu Nhân vẫn như cũ đang ngây người, ôn hòa cười nói: Phu nhân, đã an toàn.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên giết chết số lượng kỵ binh cũng không nhiều, vỏn vẹn hơn trăm người mà thôi.

Bất quá cái kiểu tàn sát dạo bước nhàn nhã kia mới là lý do thực sự khiến người ta kinh hãi và khiếp sợ, có thể nói hoàn toàn phá vỡ nhận thức của người bình thường.

Đám người ngây ngẩn nhìn Cố Hàn Uyên vẫn như trước không vướng một hạt bụi nhỏ.

Mặc dù cảnh tượng thê lương trước mắt làm sắc mặt bọn hắn có chút khó coi, thế nhưng lúc này lại không ai có tâm tư đi quan tâm những thi thể khắp nơi kia.

Phản ứng của các nữ nhân khác tạm thời không bàn, Hồ Phu Nhân lúc này đã tỉnh táo lại.

Nàng không nghĩ tới Cố Hàn Uyên sẽ đột nhiên nói chuyện với nàng, nhất là một khắc trước Cố Hàn Uyên vẫn còn lạnh lùng đại khai sát giới, một khắc sau liền đối với nàng ôn hòa mỉm cười.

Cái cảm giác tương phản mãnh liệt kia khiến tâm thần nàng cũng không khỏi nhất thời hoảng hốt.

Cũng may nàng cũng không phải là thiếu nữ đơn thuần gì, tuy trong lòng nổi lên một chút tâm tình khó hiểu, nhưng nét mặt vẫn còn tính bình tĩnh, ôn uyển mỉm cười nói: Cảm tạ Cố công tử xuất thủ tương trợ.

Tiên phu thiếp thân là Hồ Nhất Đao.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu, hơi thâm ý nói: Nguyên lai phu nhân là quả phụ của Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Đao, thất kính.

Hồ Phu Nhân đôi mi thanh tú cau lại, kinh ngạc hỏi: Cố công tử cũng biết chuyện của tiên phu.

Cố Hàn Uyên trong mắt hiện lên một vệt nghiền ngẫm, nét mặt khẽ cười tán dương: Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Đao ở vùng Liêu Đông trừng gian diệt ác, được dân chúng địa phương kính yêu sâu sắc.

Ý chí của ông ấy rộng rãi bằng phẳng, tính tình dũng cảm, hành sự quang minh, xứng đáng hai chữ Đại hiệp.

Thế nhưng Hồ Phu Nhân nghe được Cố Hàn Uyên tán thưởng không những không cảm thấy mừng rỡ, ngược lại trong lòng dâng lên một trận cảnh giác.

Cao thủ trong thế giới này vô số, anh hùng hào kiệt càng là nhiều không kể xiết.

Hồ Nhất Đao tuy thực lực không tệ, ở Liêu Đông danh vọng cũng cao, thế nhưng ra khỏi Thanh Quốc, ở toàn bộ thiên hạ lại không coi là gì.

Nhất là đối lập với Cố Hàn Uyên càng là kém xa.

Hơn nữa khoảng cách Hồ Nhất Đao quy tiên đã qua hơn mười năm, bây giờ còn có thể còn lại bao nhiêu danh tiếng.

Người thật sự quen thuộc, ngược lại là thân phận huynh đệ kết nghĩa của ông ta với Phi Thiên Hồ Lệ Đường Thiên.

Mà điều này cũng liên quan đến tung tích kho báu Sấm Vương.

Thậm chí cái chết của Hồ Nhất Đao cũng có liên quan đến điều này.

Vì vậy Hồ Phu Nhân khó tránh khỏi cảm thấy cảnh giác.

Không nói đến điều đó, đối mặt Cố Hàn Uyên vừa mới đại phát thần uy, cho dù có cảnh giác đến mấy cũng không có ý nghĩa gì.

Hồ Phu Nhân vô ý thức nhìn thoáng qua Hồ Phỉ với vẻ mặt sùng bái, trong lòng lo lắng bất an, khiêm tốn nhàn nhạt mỉm cười nói: Cố công tử quá lời rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy tự mình nói ra: Đáng tiếc Hồ đại hiệp vì kẻ gian hãm hại, duyên thương một mặt.

Hồ Phu Nhân nghe vậy giật mình, đôi mi thanh tú lần nữa chau lại.

Nàng vô ý thức cảm giác Cố Hàn Uyên tựa như biết chút ít gì đó.

Thế nhưng còn chưa chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, Hồ Phỉ còn trẻ xung động đã không nhịn được mà hỏi: Cố công tử, ngươi biết là ai hại chết cha ta.

Tuy Hồ Nhất Đao đã rời thế gian trước khi hắn có ký ức, thế nhưng có lời nói và hành động của Hồ Phu Nhân làm tấm gương, Hồ Phỉ đối với việc mình có người cha như Hồ Nhất Đao cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, khắc cốt ghi tâm việc tìm hung phạm báo thù cho cha.

Cũng bởi vì Hồ Phu Nhân còn sống, Miêu Nhân Phượng cũng không bị hiểu lầm là hung thủ sát hại Hồ Nhất Đao.

Cùng lúc đó, manh mối cũng bị đứt đoạn.

Hai mẹ con vẫn luôn nỗ lực tra tìm manh mối Hồ Nhất Đao bị hại.

Đáng tiếc cho đến nay tiến triển nhỏ giọt.

Duy nhất có thể xác định chính là hung phạm nhất định cùng kho báu Sấm Vương có quan hệ.

Bất quá hung thủ dùng độc dược vô ích bức hỏi Hồ Nhất Đao tung tích kho báu Sấm Vương, ngược lại trực tiếp hại ông ta bỏ mạng.

Điều này cũng hiện ra phi thường không hợp lẽ thường.

Chân tướng vốn không phức tạp, ngược lại bởi vì Hồ Phu Nhân vẫn còn sống, thiếu mất một đoạn kịch tình tiếp theo.

Vì vậy Bình A Tứ cũng không có trở thành dưỡng phụ của Hồ Phỉ.

Đủ loại trời xui đất khiến dưới, hoàn toàn bỏ sót Điền Quy Nông bên cạnh Miêu Nhân Phượng lúc đó.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Tiểu huynh đệ là cô nhi của Hồ đại hiệp ư.

Tại hạ xác thực biết rõ một chút manh mối Hồ đại hiệp bị hại.

Ta gọi Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ thấy Cố Hàn Uyên xác nhận, cắn răng lưỡng lự một lát, bỗng nhiên quỳ xuống nói: Cố công tử, cầu ngươi nói cho ta biết chân tướng.

Hồ Phu Nhân thấy thế kinh hô: Phỉ nhi.

Hồ Phỉ trên gương mặt non nớt tràn đầy vẻ kiên nghị, trịnh trọng nói: Mẫu thân không phải đã dạy dỗ con sao.

Con cái báo thù cho cha là lẽ trời đất, con muốn báo thù cho cha.

Hồ Phu Nhân sắc mặt phức tạp, vừa vui mừng với quyết tâm báo thù cho cha của Hồ Phỉ, lại đau lòng hắn vì thế mà vứt bỏ tôn nghiêm quỳ xuống cầu người.

Đang lưỡng lự, chỉ thấy Cố Hàn Uyên hư không xuất hiện một tay.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Hồ Phỉ không bị khống chế bị nâng dậy.

Cố Hàn Uyên khẽ lộ ra một tay, bất đắc dĩ nói: Hồ Phỉ tiểu huynh đệ, ngươi quỳ xuống quá dễ dàng.

Hắn mờ mịt liếc mắt nhìn gương mặt xinh đẹp đoan trang thanh tao lịch sự lại thiên kiều bách mị của Hồ Phu Nhân, trong lòng nghiền ngẫm cười.

Coi như ngươi là trước giờ quỳ lạy bố dượng.

Hồ Phu Nhân trong lòng không hiểu căng thẳng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cau mày trầm tư một lát, khẽ than nói: Tuổi của ngươi còn nhỏ, võ công cũng kém xa.

Cho dù hiện tại nói cho ngươi biết cũng không báo được thù, ngược lại sẽ hại ngươi.

Hồ Phu Nhân nghe vậy có chút thất vọng, thế nhưng trong lòng lại cực kỳ tán thành lời nói của Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế nàng vẫn luôn muốn tự mình đi báo thù cho Hồ Nhất Đao.

Còn như Hồ Phỉ thì không cần thiết cứ mãi mang nặng gánh thù cha.

Vì vậy, thấy Hồ Phỉ còn định cầu xin tiếp, Hồ Phu Nhân mở miệng ngăn cản nói: Phỉ nhi thôi đi.

Cố công tử nói rất có đạo lý, cho dù con muốn báo thù cho Hồ đại ca, cũng phải trước tiên luyện tốt võ công mới được.

Hồ Phỉ đối với Hồ Phu Nhân luôn luôn kính yêu hết mực.

Nếu Hồ Phu Nhân đã nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cắn răng buông tha.

Cố Hàn Uyên ánh mắt nghiền ngẫm.

Kỳ thực Hồ Phỉ muốn báo thù thật đúng là không nhất định phải có võ công rất cao.

Chỉ cần cầm lại Lãnh Nguyệt bảo đao của Hồ Nhất Đao, có thần binh sắc bén, võ công bình thường của Điền Quy Nông thật sự chưa chắc là đối thủ của hắn.

Còn như Diêm Cơ, một kẻ thù khác, mặc dù là một cao thủ dùng độc, thế nhưng không có được Đao Phổ Hồ gia đao pháp , võ công so với Điền Quy Nông còn kém hơn.

Chỉ cần cẩn thận một chút, Hồ Phỉ giống nhau có thể đích thân đâm chết kẻ thù.

Đương nhiên những nội tình này, Cố Hàn Uyên cũng không cần thiết phải nói cho hắn biết.

Như vậy, lợi thế vẫn là đặt ở Hồ Phu Nhân trên người thích hợp hơn một chút.

Trong lòng nghĩ vậy, nét mặt nhìn về phía Hồ Phu Nhân lại tựa như Xuân Phong Hóa Vũ, lộ vẻ ôn hòa mỉm cười, làm nàng cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Cố Hàn Uyên nhìn thoáng qua các nữ quyến nhà cái với dung mạo tiều tụy, nghi ngờ hỏi: Phu nhân, các nàng là.

Hồ Phu Nhân khẽ than giải thích: Các nàng đều là nữ quyến bị liên lụy đến vụ án Minh sử.

Nàng cho rằng Cố Hàn Uyên không biết, liền giải thích đầu đuôi sự việc một lần.

Cố Hàn Uyên lẳng lặng nghe xong, cảm thán nói: Phu nhân quả nhiên có lòng hiệp nghĩa, tại hạ bội phục.

Hồ Phu Nhân mỗi lần nghe Cố Hàn Uyên nói hai chữ Phu nhân đều cảm thấy không được tự nhiên, vốn lại không tiện nói thẳng sửa lời hắn.

Đè xuống tâm tình khó hiểu trong lòng, nàng bình thản khiêm tốn nói: Thiếp thân bất quá là đã làm vài chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Nếu là không có Cố công tử cứu giúp, chúng ta đều khó thoát Trương Triệu Trọng đuổi bắt.

Trang Tam Thiếu Phu nhân mang theo Song Nhi cùng các nữ quyến phía sau lúc này cũng doanh doanh hạ bái nói: Cảm tạ Cố công tử ân cứu mạng.

Cố Hàn Uyên nhìn trước mắt Trang Tam Thiếu Phu nhân cả người mặc áo tù nhân, sắc mặt tiều tụy, vẫn như cũ đoan trang nhàn nhã.

Lướt qua vết bẩn dính trên mặt nàng, mơ hồ có thể nhìn ra vẻ đẹp phong vận của nàng, quả thật là một mỹ thiếu phụ dung mạo quá mức xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ôn hòa lại tựa như gió xuân mỉm cười nói: Phu nhân không cần khách khí, tại hạ đối với những gì nhà cái gặp phải cũng hơi có nghe nói, thật khiến người ta than tiếc.

Tại hạ có thể giúp được chút ít, trong lòng rất an ủi.

Trang Tam Thiếu Phu nhân chính diện đón lấy khuôn mặt tuấn lãng tươi cười, hại người hại mình của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù nàng đã không phải là thiếu nữ ngây thơ gì, vẫn như cũ bị chấn động đến mặt ngọc đỏ ửng.

Hầu như theo bản năng đưa tay gỡ xuống lọn tóc mai có chút lộn xộn, hơi có mấy phần phong tình quyến rũ.

Bất quá nàng rất nhanh liền phản ứng kịp hành động theo bản năng của mình có chút không biết xấu hổ, lại nghĩ tới trượng phu đã bị xử trảm, tâm tình trong nháy mắt liền trầm xuống, hơi lộ ra vẻ cô đơn nói: Còn muốn đa tạ Ân Công đã trợ giúp chúng ta những nữ nhân không nơi nương tựa này.

Mặc dù các nàng tạm thời thoát khỏi nguy cơ, thế nhưng mang theo một đám nữ tử tay trói gà không chặt thì có thể làm được gì đây.

Trong giọng nói của nàng tràn đầy sự mờ mịt đối với tương lai, ngay cả các nữ quyến phía sau cũng chịu ảnh hưởng, bi ai khóc thút thít.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên sầu vân thảm đạm.

Chương 435

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Phu nhân không cần khách khí, tại hạ đã giúp các ngươi, tự nhiên đã giúp thì giúp cho trót, đã tiễn Phật thì tiễn đến tận Tây Thiên.

Chúng nữ nghe vậy đều hai mắt sáng lên, cũng không còn vẻ bi thương như trước.

Cố Hàn Uyên nếu có thể bảo hộ các nàng thì còn gì bằng.

Trang Tam Thiếu Phu nhân cũng mắt lộ vẻ cảm kích, doanh doanh hạ bái nói: Đa tạ Ân Công.

Song Nhi cặp mắt đẹp như nước mùa thu hiện lên vẻ ước mơ.

Nàng chỉ là một nha hoàn bình thường, mặc dù thiên sinh lệ chất, thế nhưng nàng và các nữ quyến cũng giống nhau, lúc này đều là chật vật vô cùng.

Cố Hàn Uyên đối với nàng mà nói quá mức xa vời, chỉ có thể len lén nhìn thêm hai mắt, sợ rằng nhìn đến mức quá nhiều sẽ khiến Cố Hàn Uyên phản cảm.

Thế nhưng điều làm nàng không nghĩ tới chính là, Cố Hàn Uyên đã nhìn thấy nàng nhìn lén, đồng thời đối nàng khẽ gật đầu, ôn hòa mỉm cười.

Nhất thời khiến nàng thẹn thùng cúi đầu, ngay cả vết bẩn dính trên mặt cũng không thể ngăn trở gương mặt xinh đẹp của nàng ửng đỏ.

Một màn này vừa vặn bị Trang Tam Thiếu Phu nhân chú ý tới, đôi mi thanh tú hơi nhăn, tâm tư khẽ động.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy phản ứng của hai nàng, khóe miệng mờ mịt xẹt qua một vệt ý cười đầy ý vị.

Thật nếu để hắn vẫn bảo vệ các nàng thì nhất định là không có công phu kia, thế nhưng sắp xếp cho các nàng một nơi cũng không phải khó.

Đồng thời hắn đã có chủ ý.

Cố Hàn Uyên xoay người lại nhìn về phía Ôn Thanh Thanh, giả vờ nghi ngờ hỏi: Tiểu huynh đệ sao lại xuất hiện ở nơi này.

Còn những người phía sau ngươi là ai.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy có chút xấu hổ.

Nàng trước đây lặng lẽ chú ý Cố Hàn Uyên cùng Hồ Phu Nhân, Trang Tam Thiếu Phu nhân nói chuyện nhưng vẫn luôn không nói một lời, hầu như hóa thân thành người vô hình.

Chính là bởi vì vị trí của nàng thực sự quá xấu hổ, căn bản không tiện nói gì.

Bởi vì Ôn Thanh Thanh không rõ ân oán.

Ôn gia Ngũ Lão mặc dù là năm vị gia gia của nàng, thế nhưng từ trước đến nay đều biểu hiện phi thường chán ghét nàng, mối quan hệ tuyệt không giống như là thân nhân.

Lần này Ôn gia Ngũ Lão lại bỏ nàng lại một mình bỏ chạy, nếu không phải có Cố Hàn Uyên cứu giúp, lại sẽ có kết cục như thế nào.

Cố Hàn Uyên cứu giúp bị Ôn Thanh Thanh cho rằng là hảo tâm của hắn, thế nhưng không ngăn được hảo cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên.

Bị anh hùng cứu mỹ nhân vốn là chuyện lãng mạn, Ôn Thanh Thanh cũng chỉ là một thiếu nữ mà thôi, yêu huyễn tưởng là chuyện rất bình thường.

Vốn là nàng có cơ hội cùng Cố Hàn Uyên danh vang thiên hạ lại tuấn lãng phi phàm có một lần gặp gỡ đẹp đẽ, chỉ bất quá nhưng bởi vì Ôn gia Ngũ Lão mà tan biến.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên là vì trợ giúp những nữ tử đáng thương này mới tới chỗ này, mà nàng lại là bị Ôn gia Ngũ Lão mang đến bức hỏi Hồ Phu Nhân tung tích kho báu Sấm Vương.

Nghiêm chỉnh mà nói, song phương là ở vào thế đối địch.

Như vậy đủ loại, Ôn Thanh Thanh đối với Ôn gia Ngũ Lão oán hận tất nhiên là không cần nói cũng biết.

Còn như việc nàng vì tham tài mà cố ý theo qua đây thì bị nàng cố ý bỏ qua.

Cũng may Ôn Thanh Thanh tuy còn trẻ, thế nhưng kinh nghiệm xông pha giang hồ cũng không thiếu.

Vì vậy rất nhanh liền đè xuống tâm trạng lúng túng.

Nàng cũng không giấu giếm, mang theo áy náy nói: Tại hạ Ôn Thanh, chúng ta đều là người của Kỳ Tiên Phái.

Nói ra thật xấu hổ, năm vị gia gia của ta chính là Ôn gia Ngũ Lão của Kỳ Tiên Phái.

Năm vị gia gia mang theo chúng ta là đến bức hỏi Hồ Phu Nhân tung tích kho báu Sấm Vương.

Trương Triệu Trọng sau khi đến, bọn họ đã bỏ chạy.

Dứt lời, nàng liền thấp thỏm nhìn về phía Cố Hàn Uyên, hiển nhiên vô cùng chú ý cách nhìn của Cố Hàn Uyên.

Cái tên Ôn Thanh này tự nhiên là giả danh nàng dùng khi cải nam trang.

Hồ Phu Nhân thần sắc khẽ động.

Nàng cũng rất hiếu kỳ phản ứng của Cố Hàn Uyên khi biết về kho báu Sấm Vương.

Dưới ánh mắt khẩn trương của Ôn Thanh Thanh, Cố Hàn Uyên trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên khẽ than mỉm cười nói: Ôn huynh đệ không cần khẩn trương, Ôn gia Ngũ Lão dù sao cũng là trưởng bối của ngươi.

Ôn huynh đệ tuổi nhỏ, lời nói không có trọng lượng, bị lôi kéo theo, tại hạ có thể lý giải.

Ôn Thanh Thanh thấy Cố Hàn Uyên trực tiếp vì nàng tìm lý do giải vây, đã cảm thấy ngại ngùng, lại không dám nói rõ chân tướng, chỉ có thể xấu hổ nói: Đa tạ Cố công tử thông cảm.

Cố Hàn Uyên đối với sự xấu hổ của Ôn Thanh Thanh không để ý, ngữ khí khó hiểu nói: Chính là không biết Ôn gia Ngũ Lão có hoan nghênh tại hạ mang theo những nữ tử đáng thương này tới cửa ở nhờ vài ngày hay không.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy ngẩn người, có chút cổ quái liếc nhìn đám nữ nhân đồng dạng ngơ ngác, chần chừ hỏi: Cố công tử muốn dẫn các nàng tới Ôn gia.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt hỏi: Không được sao.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy có chút khó xử.

Nàng có chút bận tâm Cố Hàn Uyên sẽ tới cửa tìm Ôn gia Ngũ Lão tính sổ.

Thế nhưng vừa nghĩ tới bọn họ đã đối đãi nàng như thế nào, trong lòng lo lắng nhất thời lại giảm đi không ít.

Âm thầm cắn răng sau đó do dự nói: Cố công tử nguyện ý đến Ôn gia, tự nhiên không có gì không thể.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười: Đã vậy thì, cũng xin Ôn huynh đệ dẫn đường.

Vừa nói vừa quay lại nói với Hồ Phu Nhân: Phu nhân cũng cùng đi đi.

Một đường hộ tống những nữ tử đáng thương này cũng cực khổ, nên nghỉ ngơi thật khỏe một chút.

Hồ Phu Nhân nghe vậy ngẩn người, hoàn toàn nhìn không thấu dụng ý của Cố Hàn Uyên.

Dù sao mâu thuẫn thực sự giữa Ôn gia Ngũ Lão và các nàng là xuất phát từ bản thân Hồ Phu Nhân.

Còn đám người của nhà cái kỳ thực cùng Ôn gia Ngũ Lão là không có quan hệ.

Thấy Cố Hàn Uyên mời, nàng chần chừ một lát sau vẫn là đáp ứng.

Hồ Phu Nhân vẫn còn có chút bận tâm Cố Hàn Uyên có phải thật vậy hay không biết chân hung hại chết Hồ Nhất Đao.

Đám người thương nghị xong xuôi, liền dưới sự hướng dẫn của Ôn Thanh Thanh đi trước tới Ôn gia.

Trải qua một trận xấu hổ khó tả qua đi, cảm giác bầu không khí có chút hòa hoãn.

Ôn Thanh Thanh tò mò hỏi: Cố công tử, những tin đồn kia của ngươi là thật sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vẫn chưa trực tiếp trả lời, ngược lại trêu chọc hỏi: Không biết Ôn huynh đệ muốn hỏi là phương diện nào của lời đồn.

Ôn Thanh Thanh gương mặt ửng đỏ, nghiêng đầu đi, nhỏ giọng nói: Những tin đồn phong lưu của Cố công tử là thật sao.

Ôn Thanh Thanh đã có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, vậy thì tính ghen tuông tự nhiên phát tác.

Trong các lời đồn về Cố Hàn Uyên, ngoài võ công thần kỳ như thần ra, điều khiến người ta say sưa bàn tán nhất chính là sự phong lưu của hắn.

Bên người hắn thường xuyên vây quanh những hồng nhan tri kỷ xinh đẹp, làm người ta ngưỡng mộ.

Ôn Thanh Thanh tự nhiên không thể nào là ước ao Cố Hàn Uyên có hồng nhan làm bạn, hiển nhiên đang ăn dấm chua.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nói: Mặc dù không biết đó là những lời đồn nào, thế nhưng tại hạ quả thật có rất nhiều hồng nhan tri kỷ.

Ôn Thanh Thanh thần sắc có chút trầm xuống.

Mặc dù trong lòng sớm biết kết quả, nhưng khi hy vọng tan biến vẫn như cũ cảm thấy thất lạc.

Bất quá hiện tại nàng đang cải nam trang, không tiện biểu lộ quá nhiều tâm tư, hơi tò mò hỏi: Các nàng chẳng lẽ không bận tâm sao.

Cố Hàn Uyên thân hình dừng một chút, khẽ thở dài: Ngược lại cũng không phải hoàn toàn không ngại, chỉ là các nàng lựa chọn thỏa hiệp.

Ánh mắt của hắn cũng có chút khó hiểu.

Tuyệt đại đa số chỉ là vì thỏa mãn tham lam của bản thân, nhưng luôn có vài người hơi khác biệt.

Ngược lại không phải là cảm nhận được ý thẹn, mà là khẽ nhớ nhung.

Cũng không biết Dung Nhi cùng hài tử trong bụng nàng có khỏe không.

Nghĩ như vậy, Cố Hàn Uyên quyết định thay đổi kế hoạch, mau sớm giải quyết chuyện Thanh Quốc, cũng tốt sớm đi trở về thăm hỏi các nàng.

Cái vẻ mặt trầm tư của Cố Hàn Uyên khiến Ôn Thanh Thanh hiểu lầm, cho là nàng đã nói trúng tim đen.

Sở dĩ cảm thấy xấu hổ, không hiểu sao liền có thêm rất nhiều dũng khí, tiếp tục hỏi: Nhưng là thích một người không phải sẽ muốn độc chiếm sao.

Cùng nhiều người như vậy cùng nhau chia sẻ, thật sự rất tốt sao.

Cố Hàn Uyên hoàn hồn, đối với tâm tư của Ôn Thanh Thanh cảm thấy có chút buồn cười, nhếch miệng lên nụ cười đầy ý vị nói: Cho dù muốn độc chiếm cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ôn Thanh Thanh đối với câu trả lời ngoài ý liệu này rõ ràng có chút ngạc nhiên, vô ý thức hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Chờ Ôn huynh đệ thành hôn về sau liền sẽ biết.

Có lẽ là hàm ý trong nụ cười của Cố Hàn Uyên vô cùng rõ ràng, Ôn Thanh Thanh hầu như lập tức nghe hiểu.

Gương mặt xinh đẹp thanh tú khó kìm được mà ửng đỏ, hầu như bại lộ nàng nữ cải nam trang.

Cũng may Cố Hàn Uyên vốn cũng không có ý định vạch trần nàng.

Ôn Thanh Thanh trong lòng đập thình thịch, hiển nhiên là đã nghĩ đến một ít hình ảnh, lắp bắp nói: Ý của Cố công tử là Cố Hàn Uyên trêu đùa: Xem ra Ôn huynh đệ hẳn là đoán được.

Không cần quá mức ngưỡng mộ tại hạ.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy nhất thời xù lông, nói cũng không rõ ràng: Ai Ai ngưỡng mộ.

Cố Hàn Uyên cố ý trêu nói: Đều là nam nhân, có gì ngại ngùng.

Nói xong cố ý đưa tay vỗ vỗ vai nàng.

Tuy nhiên, sự tiếp xúc như vậy không tính là quá mức thân mật, thế nhưng vẫn như cũ khiến Ôn Thanh Thanh chưa từng tiếp xúc thân mật với nam tử rất là ngại ngùng.

Muốn tránh nhưng ngại không dám tránh, ấp úng nói: Ta không phải Thôi đi Nói chung tại hạ biết lý do.

Cố Hàn Uyên tiếp tục trêu đùa thiếu nữ đơn thuần trước mắt nói: Xem ra Ôn huynh đệ vẫn là quá mức đơn thuần, cần tại hạ vì ngươi giới thiệu vài cô gái sao.

Ôn Thanh Thanh lúc này cuối cùng cũng bình phục nhịp tim, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Có lẽ là do cuộc trò chuyện vô cùng buông lỏng, ngay cả thói quen con gái cũng không nhịn được hiển lộ ra.

Nàng liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy vẻ kiều mị, giận dỗi nói: Chuyện này thôi đi.

Mặc dù chỉ là một cái liếc mắt, thế nhưng mị ý ẩn chứa lại khiến Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ Ôn Thanh Thanh còn là một nữ tử ẩn chứa mị lực nội tại hay sao.

Tâm tư của hắn thay đổi thật nhanh, nét mặt lại bất động thanh sắc cười nói: Ôn huynh đệ quá mức nghiêm túc.

Ôn Thanh Thanh không có phát hiện phản ứng không thích hợp

của mình.

Có thể cùng Cố Hàn Uyên, người nàng có hảo cảm, dễ dàng nói chuyện như vậy khiến nàng vui vẻ trong lòng.

Chương 436

Không khỏi vung lên một khuôn mặt tươi cười nói: Ngược lại là sự thân thiện của Cố công tử khiến người khác bất ngờ.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu một cái, ngữ khí khó hiểu nói: Có lẽ là bởi vì ta và Ôn huynh đệ nhất kiến như cố đâu.

Dừng một chút, ấm áp cười nói: Ôn huynh đệ không cần khách khí như vậy.

Ta muốn làm trưởng bối hơn một chút, gọi ta một tiếng đại ca là được rồi.

Ôn Thanh Thanh, trải qua sự công lược như vậy của Cố Hàn Uyên, nhịp tim khó khăn lắm mới vững vàng lại nhanh hơn.

Nàng thẹn thùng khẽ nói: Cố đại ca Cái thần thái thiếu nữ kia ngay cả nam trang cũng không che giấu được.

Cũng may hai người đi ở đằng trước, ngược lại cũng không cần lo lắng bị những người khác nhận ra.

Cố Hàn Uyên ngược lại rất hài lòng với phản ứng của Ôn Thanh Thanh, nghĩ đến chinh phục nàng cũng không khó.

Bất quá tâm tư của hắn khẽ động, đột nhiên nghĩ đến một người.

Có lẽ công lược sẽ có chút khúc chiết cũng khó nói, bất quá sẽ phải càng thú vị mới đúng.

Nghĩ như vậy, ý cười trong mắt Cố Hàn Uyên càng phát ra nghiền ngẫm.

Hai người xưng huynh gọi đệ, tình cảm tựa như càng tiến thêm một bước.

Tâm trạng Ôn Thanh Thanh thả lỏng rất nhiều, trong giọng nói thỉnh thoảng lộ ra vẻ thân thiết.

Trong tiếng nói cười vui vẻ, đám người không bao lâu liền tới Ôn gia.

Bởi vì Ôn Thanh Thanh đã phái người đến báo tin trước, lúc này Ôn gia Ngũ Lão đang có chút khẩn trương cung kính chờ đợi ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến, dồn dập cung kính hành lễ nói: Gặp qua Cố công tử.

Cái tư thái cung kính kia hiển nhiên đã biết được không ít chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên, bao gồm cả việc hắn đơn thương độc mã đẩy lùi hơn ngàn kỵ binh do Trương Triệu Trọng dẫn tới.

Mấy người này tuy nội tâm quỷ quyệt, thế nhưng hình tượng cũng rất không tệ, chí ít lúc này cái tư thái cung kính kia khiến người ta không thể tìm ra lỗi lầm.

Cố Hàn Uyên thu hồi nụ cười, lãnh đạm nói: Mấy vị không ngại Cố mỗ dẫn người tới ở nhờ vài ngày chứ.

Ôn Phương Đạt giả vờ phóng khoáng cười nói: Cố công tử có thể quang lâm hàn xá, là vinh hạnh của chúng ta, sao lại dám có ý kiến.

Có lẽ là có Ôn Thanh Thanh phái người nhắc nhở, Ôn Phương Đạt sợ rằng Cố Hàn Uyên sẽ tìm bọn hắn tính sổ, xấu hổ nói với Hồ Phu Nhân: Phía trước có nhiều điều đắc tội, cũng xin Hồ Phu Nhân không để bụng.

Hồ Phu Nhân nghe vậy chỉ là nhàn nhạt gật đầu, không nói tha thứ cũng không nói không tha thứ.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Cố mỗ biết tâm tư các ngươi.

Chẳng qua hiện nay Hồ Phu Nhân chịu đến Cố mỗ che chở, khuyên các ngươi không muốn cầm tính mạng của mình nói đùa.

Hồ Phu Nhân nghe vậy sắc mặt khẽ biến, vẫn chưa phát biểu ý kiến.

Bất quá trong lòng cũng là tâm tư bắt đầu dâng trào.

Ngữ khí của Cố Hàn Uyên mặc dù lạnh, thế nhưng vẫn chưa tiết lộ sát khí, đối với Ôn gia Ngũ Lão lực uy hiếp có hạn.

Ôn Phương Đạt cúi đầu lúc ánh mắt lóe lên, hiển nhiên sẽ không thật lòng, bất quá nét mặt vẫn là cung kính nói: Cố công tử nói đùa, đã có Cố công tử che chở Hồ Phu Nhân, bọn ta sao dám động lòng.

Ngược lại là Ôn Thanh Thanh có chút lo lắng.

Nàng đối với năm vị gia gia của mình hiểu rõ nhất.

Bất quá với mối quan hệ quỷ dị kia của nàng cùng Ôn gia Ngũ Lão, ngược lại không lo lắng an toàn tính mạng của bọn họ, mà là lo lắng bọn họ sẽ phá hư mối quan hệ khó khăn lắm mới tốt đẹp giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Vội vàng tiến lên cười nói: Cố đại ca, đứng bên ngoài như vậy không khỏi quá thất lễ.

Trang Tam Thiếu Phu nhân các nàng cũng rất cần rửa mặt, ta trước mang các huynh đi an bài phòng ốc nhé.

Cố Hàn Uyên đối mặt Ôn Thanh Thanh đương nhiên sẽ không mặt lạnh.

Nụ cười ấm áp như gió xuân biến từ băng hàn mà hiện ra, nói: Vậy làm phiền Ôn huynh đệ.

Ôn Phương Đạt nhìn lấy Ôn Thanh Thanh mặt mày rạng rỡ, có chút ngoài ý muốn sự thân thiết giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Tâm tư nhất thời khó hiểu Cố Hàn Uyên mang theo các nữ nhân đi theo Ôn Thanh Thanh tiến vào khách phòng.

Tâm tư của Ôn gia Ngũ Lão tự nhiên không thể che giấu hắn.

Nhưng đây chính là kết quả do hắn tận lực dẫn dắt.

Bọn họ mơ ước manh mối Sấm Vương bảo tàng trong tay Hồ Phu Nhân, Cố Hàn Uyên cũng đang mưu tính lợi dụng bọn họ để bắt Hạ Tuyết Nghi, đoạt lấy Kiến Văn Đế bảo tàng mà nàng đã giấu đi.

Thế giới này bởi duyên cớ dòng thời gian hỗn loạn, Lý Tự Thành vẫn chưa đoạt được Kiến Văn Đế bảo tàng mà Viên Thừa Chí đã giao đi.

Bây giờ còn bị Hạ Tuyết Nghi giấu ở đâu đó trên Triêu Dương Phong, Hoa Sơn.

Nơi đó là địa bàn của Kiếm Tông phái Hoa Sơn, Cố Hàn Uyên không tiện công khai phô trương đi vào tìm kiếm.

Bởi vậy cần Tàng Bảo Đồ trong tay Viên Thừa Chí.

Lần này tới Thanh Quốc, ngoài mục đích ám sát Ngao Bái và khuấy đảo thế cục Thanh Quốc, mục đích lớn nhất thật ra vẫn là vì mấy cái bảo tàng.

Thiên Võng bây giờ phát triển được xác thực rất nhanh, thế nhưng sự tiêu hao tài phú cũng kinh người.

Bảo tàng Lương Nguyên Đế trong thời gian ngắn còn có thể chống đỡ, thế nhưng đợi đến khi Cố Hàn Uyên đến Tùy quốc mở ra cục diện mới, đến lúc đó khả năng sẽ không chịu nổi sự tiêu hao.

Vì vậy mới phòng ngừa chu đáo, ưu tiên lựa chọn đến Thanh Quốc.

Cùng lúc đó.

Ôn gia Ngũ Lão đang lo lắng thương nghị.

Nhị lão Ôn Phương Nghĩa phiền não nói: Cái này Cố Hàn Uyên rốt cuộc là mục đích gì.

Lại dám mang theo Hồ Phu Nhân cùng lúc đến tận cửa.

Hiển nhiên cách làm không theo lối thông thường của Cố Hàn Uyên khiến bọn họ cảm thấy khó xử.

Đến cùng vẫn là bảo tàng khiến người ta động lòng tham.

Dù cho có kiêng kỵ Cố Hàn Uyên đến đâu, bọn họ cũng không cân nhắc qua việc buông tha.

Tứ lão Ôn Phương Thi thần sắc hung ác nói: Bất kể hắn là mục đích gì, nếu đã đến thì không có lý do gì bỏ qua.

Cho dù Cố Hàn Uyên võ công có cao, chúng ta chẳng lẽ còn không thể hạ độc hắn sao.

Năm đó bọn họ cũng không phải đối thủ của Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi, cuối cùng cũng dựa vào phương thức hạ độc ám hại y.

Đáng tiếc cuối cùng bị Hà Hồng Dược của Ngũ Độc Giáo cứu đi.

Biện pháp hạ độc tuy tốt, thế nhưng cũng phải xem là dùng với ai.

Ôn Phương Đạt hiển nhiên càng cẩn thận hơn.

Hắn trầm ngâm chốc lát rồi nói: Tạm thời không vội mà động thủ.

Cố Hàn Uyên kia có thể ở Nguỵ quốc xông ra danh hào vang dội, tuyệt không phải nhân vật đơn giản, tùy tiện động thủ e rằng được không bù mất.

Đám người cũng cảm thấy có lý.

Đồng thời một vấn đề khác lại tới.

Ngũ lão Ôn Phương Ngộ chần chừ hỏi: Nhưng cũng không thể cứ thế chờ đợi mãi sao.

Ai biết bọn họ sẽ ở Ôn gia đợi bao lâu.

Bọn họ không biết ý tưởng của Cố Hàn Uyên, lo lắng bỏ lỡ cơ hội mưu đoạt Sấm Vương bảo tàng.

Tam lão Ôn Phương Sơn giật mình, nóng lòng muốn thử nói: Không bằng tìm một cơ hội thăm dò một phen.

Ý nghĩ của hắn là dùng Ngũ Hành Trận của bọn họ để dò xét võ công Cố Hàn Uyên.

Tuy nói ý nghĩ như vậy cực kỳ ngu xuẩn, nhưng lại nhắc nhở Ôn Phương Đạt.

Ôn Phương Đạt nhớ lại cảnh tượng lúc nhìn thấy Cố Hàn Uyên, ngữ khí đầy ẩn ý nói: Các ngươi có phát hiện không, Cố Hàn Uyên đối với tiện chủng kia thái độ tương đối đặc biệt.

Ôn Thanh Thanh không biết.

Nàng là con gái của Ôn Nghi và Hạ Tuyết Nghi, kẻ thù của Ôn gia Ngũ Lão.

Giận cá chém thớt, vì vậy bọn họ mới đặc biệt chán ghét nàng.

Hễ mở miệng ngậm miệng đều gọi là tiện chủng.

Trước đây vứt bỏ nàng mà chạy trốn cũng không chút do dự, căn bản không có tình cảm thân nhân.

Quả nhiên, bốn người khác đều phát giác ra.

Ngũ lão Ôn Phương Ngộ chần chừ nói: Đại ca vừa nói như vậy, hình như đúng thật.

Nhưng đây là vì sao.

Nhị lão Ôn Phương Nghĩa đột nhiên linh quang chợt lóe nói: Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu tiện chủng kia nữ giả nam trang.

Lời này nhất thời nhắc nhở ba người khác.

Tứ lão Ôn Phương Thi trêu ghẹo nói: Nam trang của tiện chủng kia tuy thật sự quá chân thật, thế nhưng hơn phân nửa không thể gạt được Cố Hàn Uyên.

Đám người nhớ tới những lời đồn liên quan đến Cố Hàn Uyên, đều bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ thấy Ngũ lão Ôn Phương Ngộ cười lạnh nói: Nghe nói Cố Hàn Uyên kia phong lưu vô song, khả năng chính là coi trọng tiện chủng kia cũng khó nói.

Ôn Phương Sơn hung ác nói: Tiện chủng kia giống hệt mẹ nàng, quen thói câu dẫn nam nhân.

Cái dáng vẻ hung ác đó, cứ như Ôn Nghi và Ôn Thanh Thanh mới là đại cừu nhân của hắn vậy.

Lúc này Nhị lão Ôn Phương Nghĩa truyền lời nói: Nhị đệ, dẫu sao đó cũng là nữ nhi cùng ngoại tôn nữ của huynh.

Đừng quá đáng nữa.

Ôn Nghi chính là nữ nhi ruột thịt của Ôn Phương Sơn, bây giờ song phương lại hình như thù địch.

Ôn Phương Sơn hung tợn trừng Nhị lão Ôn Phương Nghĩa một cái, hiển nhiên cực kỳ bất mãn lối nói của y.

Đối với Ôn Phương Sơn mà nói, sự tồn tại của Ôn Nghi và Ôn Thanh Thanh đều là sỉ nhục của hắn.

Hắn ghét bỏ nói: Hừ.

Chương 437

Những chuyện khác tạm thời không nói.

Nhan sắc hai mẹ con các nàng ngược lại cũng coi được.

Lời này khiến tất cả mọi người đều gật đầu, hiển nhiên đều công nhận dung mạo của hai nàng.

Nhị lão Ôn Phương Nghĩa đột nhiên đề nghị: Không bằng để tiện chủng kia đi câu dẫn Cố Hàn Uyên, chúng ta lại tùy thời hành sự.

Vừa lúc có thể nhờ đó mà kìm giữ Cố Hàn Uyên.

Lời ấy nhất thời nhận được sự tán thành nhất trí của năm người.

Đến cả Ôn Phương Sơn cũng không phản đối.

Ôn Phương Đạt bỗng nhiên cười nói đầy ẩn ý: Không bằng lại thêm cả Ôn Nghi nữa.

Mỹ nhân mẫu nữ mê hoặc, không có nam nhân nào có thể chống cự được đâu.

Lời này nếu để Cố Hàn Uyên biết được, nhất định sẽ nói: Vẫn còn loại chuyện tốt này sao.

Xin thêm vài lần nữa.

Ôn Phương Sơn nghe vậy lại chần chừ nói: Ôn Thanh Thanh tiện chủng kia còn dễ nói, nhìn dáng vẻ quyến rũ, hiển nhiên đã si tình Cố Hàn Uyên rồi.

Thế nhưng Ôn Nghi e rằng sẽ có chút phiền phức.

Nhiều năm như vậy, Ôn Phương Sơn không phải là không bức bách Ôn Nghi tái giá.

Chỉ là Ôn Nghi vẫn thái độ kiên quyết, thậm chí lấy cái chết ra bức để chống cự.

Ôn Phương Đạt trong mắt tinh quang lóe lên nói: Hừ.

Nàng không đồng ý thì có thể thế nào.

Việc này không do nàng quyết định.

Trước đây bọn họ bất quá cảm thấy không cần thiết.

Bây giờ đối mặt Cố Hàn Uyên, thủ đoạn gì không thể dùng.

Ngũ lão Ôn Phương Ngộ ha ha cười nói: Đại ca nói đúng, vừa lúc còn có thể cho Hạ Tuyết Nghi đội thêm nón xanh, vừa giải mối hận trong lòng bọn ta.

Rõ ràng là phải bán đi con gái và ngoại tôn nữ của mình, Ôn Phương Sơn lại nửa điểm hổ thẹn cũng không có.

Ngược lại vì có thể mượn cơ hội bảo Hạ Tuyết Nghi mà thần sắc phấn chấn.

Nhị lão Ôn Phương Nghĩa cổ quái cười nói: Nói vậy, Nhị đệ khả năng liền thành nhạc phụ cùng nhạc ông ngoại của Cố Hàn Uyên.

Không chừng về sau còn phát đạt đâu.

Kiểu đùa giỡn này khiến đám người đều vui vẻ.

Ôn Phương Sơn trêu chọc cười nói: Vậy cũng phải chờ Cố Hàn Uyên sống sót rồi nói.

Với sự tham lam hung ác của bọn họ, từ đầu đến cuối không có ý định để Cố Hàn Uyên bình an rời đi.

Đợi đám người cười đủ, Ôn Phương Đạt trầm ổn cẩn thận trầm giọng nói: Cố Hàn Uyên thần công cái thế, vẫn phải cẩn thận một chút.

Nói chung, trước đó dù có làm tôn tử cũng không sao.

Bốn người còn lại nghe vậy đồng thanh đáp.

Một âm mưu nhằm vào Cố Hàn Uyên, hoặc có thể nói là phúc lợi, cứ như vậy được quyết định.

Tạm thời không biết chuyện gì, Cố Hàn Uyên lúc này nhìn về phía các nữ nhân sau khi rửa mặt, chợt cảm thấy hai mắt sáng lên.

Một phen tắm rửa tẩy đi phong trần mệt mỏi, mấy ngày liên tiếp tiều tụy cũng được hóa giải.

Thay một thân y phục mới tinh, các nữ nhân duyên dáng xinh đẹp nhìn có chút cảnh đẹp ý vui.

Những quyến thuộc quan viên phạm tội này vì sống trong nhung lụa nên dung mạo từng người đều trên mức tiêu chuẩn.

Nhất là người đứng đầu là Tam thiếu phu nhân Trang cùng nha hoàn Song nhi nâng nàng, càng thêm thu hút ánh mắt người khác.

Mỹ phụ trang nghiêm ôn nhu, rất mực phong tình.

Thiếu nữ nhu mì ngại ngùng, xinh đẹp đáng yêu.

Lại thêm Hồ Phu Nhân thanh lệ minh diễm, mắt hạnh đào mày, làn da trắng nõn.

Ba nữ nhân vừa tắm rửa xong, làn da trắng hồng, khiến người ta nghĩ ngợi.

Các nàng duyên dáng xinh đẹp trước mắt khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Cũng may Cố Hàn Uyên kiến thức phong phú hơn nhiều, cũng không có trầm mê trong đó.

Hắn ấm áp cười nói: Hai vị phu nhân rửa đi phong trần, quả thật quốc sắc thiên hương.

Hồ Phu Nhân còn dễ nói, xác thực xứng đáng với lời ngợi khen như vậy.

Tam thiếu phu nhân Trang thì hơi kém một chút, vì vậy lời này có hơi khoa trương.

Bất quá hiệu quả lại tốt đến kỳ lạ.

Hồ Phu Nhân từ khi gả cho Hồ Nhất Đao, đã rất lâu chưa từng nghe qua lời ngợi khen như vậy.

Hơn nữa người nói lời này vẫn là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn, càng khiến người ta phải suy nghĩ.

Trên khuôn mặt thanh lãnh diễm lệ kia cũng hiện lên một vệt đỏ ửng nhàn nhạt.

Bất quá tâm tình như vậy đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ là hơi có chút oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Ngược lại là Tam thiếu phu nhân Trang có chút khó lòng chịu đựng.

Nàng thuở nhỏ chính là tiểu thư khuê các, gả vào nhà chồng cũng là dòng dõi thư hương.

Chưa bao giờ có người nào thẳng thắn ngợi khen nàng như vậy.

Trong lúc nhất thời ngượng ngùng đến vành tai ửng hồng.

Nữ vì người mình yêu mà trang điểm, nàng giả vờ che giấu, đưa tay gỡ sợi tóc bên tai.

Giờ khắc này, Tam thiếu phu nhân Trang không lấy thân phận quả phụ của mình mà cự tuyệt lời ngợi khen, khiêm tốn mỉm cười nói: Cố công tử quá khen rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Phu nhân chớ nên bận lòng, tại hạ chỉ quen nói lời thật lòng mà thôi.

Lời này kỳ thực cũng chỉ lừa gạt được những người không rõ nguyên do như Tam thiếu phu nhân Trang.

Ngay cả Hồ Phu Nhân cũng không lừa dối được.

Dưới ánh mắt kỳ quái soi mói của nàng, Cố Hàn Uyên rất nhanh liền chọc cho Tam thiếu phu nhân Trang cười duyên liên tục.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nhìn về phía Song nhi đang yên lặng đứng xem, giả vờ kinh ngạc nói: Vị cô nương này là.

Tam thiếu phu nhân Trang ôn nhu cười nói: Đây là nha hoàn Song nhi của nhà thiếp.

Song nhi thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn qua đây, gương mặt xinh đẹp hơi ngại ngùng, ôn ôn nhu nhu hành lễ nói: Song nhi gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên tán thưởng nói: Song nhi cô nương ôn nhu động lòng người, phu nhân có phúc.

Tam thiếu phu nhân Trang nghe vậy ánh mắt lóe lên, khẽ thở dài: Song nhi xác thực rất hợp ý thiếp, đáng tiếc lại theo thiếp chịu khổ.

Cố Hàn Uyên an ủi: Sẽ có lúc khổ tận cam lai.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa tận lực tìm Hồ Phu Nhân bắt chuyện, thậm chí tương đối mà nói rất ít cùng nàng giao lưu.

Dù sao nàng hôm nay lòng cảnh giác rất nặng, tùy tiện làm quen ngược lại dễ gây phản tác dụng.

Bất quá cũng không có lãnh đạm nàng.

Mấy người tùy ý tán gẫu, ngược lại là từ chỗ Hồ Phu Nhân biết được Hồ Phỉ bởi vì quá mệt mỏi mà đã đi ngủ.

Dù sao Hồ Phỉ tuổi còn nhỏ quá, mấy ngày liền màn trời chiếu đất, liên tiếp cùng địch giao chiến, không chịu nổi cũng là rất bình thường.

Cũng không lâu lắm, một gã hạ nhân đi tới cung kính nói: Cố công tử, lão gia nhà ta xin ngài dự tiệc.

Cố Hàn Uyên cau mày, hơi kinh ngạc Ôn gia Ngũ Lão lại vội vã như vậy.

Xem ra hắn còn đánh giá thấp sự tham lam của bọn họ.

Hắn hạ giọng hỏi: Hai vị phu nhân kia đâu.

Quả nhiên, tên hạ nhân kia áy náy nói: Lão gia chưa nói, chỉ nói là mời Cố công tử.

Hai nàng nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự cảnh giác.

Ôn gia Ngũ Lão trước đây còn dẫn người vây công các nàng, đồng thời ép hỏi Hồ Phu Nhân tung tích Sấm Vương bảo tàng.

Kỳ thực nếu không phải Cố Hàn Uyên đề nghị, các nàng căn bản sẽ không chọn đến Ôn gia.

Dù sao khó tránh khỏi có hiềm nghi đưa dê vào miệng cọp, chỉ là có võ lực thành tựu của Cố Hàn Uyên bảo đảm mới miễn cưỡng an tâm.

Tam thiếu phu nhân Trang thấp giọng nói: Bọn họ e rằng không có lòng tốt, Cố công tử cũng xin cẩn thận nhiều.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, ngữ khí chậm lại, ôn hòa mỉm cười nói: Phu nhân yên tâm, cứ yên tâm chờ ta trở về là được.

Lời đáp tự nhiên như vậy khiến Tam thiếu phu nhân Trang hơi có chút hoảng hốt, giống hệt như khi trượng phu nàng từ biệt nàng trước lúc nhà cửa bị xét.

Ý nghĩ này dọa nàng nhảy dựng.

Đợi nàng hoàn hồn, Cố Hàn Uyên đã đi theo hạ nhân rời đi.

Bên cạnh, Song nhi tinh ý nhận ra tâm tình Tam thiếu phu nhân Trang có chút không đúng lắm, lo âu hỏi: Tam Thiếu phu nhân sao rồi.

Tam thiếu phu nhân Trang hoàn hồn, nhìn dung mạo tú lệ, ôn nhu làm người hài lòng của Song nhi, thầm than một tiếng, khẽ gật đầu một cái, thần sắc đầy ẩn ý nói: Không có gì, không cần lo lắng.

Song nhi không rõ vì sao, chỉ cảm thấy ánh mắt Tam thiếu phu nhân Trang có chút kỳ quái.

Cố Hàn Uyên bên này vừa vào phòng yến hội, liền nghe được tiếng cười hào sảng của Ôn Phương Đạt: Cố công tử cuối cùng cũng tới rồi.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Đã để quý vị đợi lâu.

Ôn Phương Đạt lơ đễnh cười nói: Cố công tử nguyện ý tới, mặc kệ đợi bao lâu đều là vinh hạnh của bọn ta.

Nhìn mặt ngoài, Ôn Phương Đạt ngược lại cũng khiêm tốn cung kính.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, dù sao bất quá cũng là binh tới tướng đỡ, thủy tới đất ngăn mà thôi.

Hắn lạnh nhạt ngồi vào vị trí của mình.

Ôn Phương Đạt lại bắt đầu nhiệt tình mời rượu.

Cố Hàn Uyên nâng chén nhấp nhẹ, trong mắt có chút kinh ngạc hiện lên.

Bọn họ lại không hạ độc.

Trong lúc nhất thời, hắn ngược lại có vài phần chờ mong bọn họ nghĩ phải làm những gì.

Chương 438

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên không hề phòng bị uống rượu, nụ cười trên mặt càng đậm vài phần.

Ngược lại là đám người Ôn Phương Nghĩa lúc này có chút hối hận, sớm biết thì thẳng thắn hạ độc trực tiếp.

Ôn gia đã cường đạo lập nghiệp, vì vậy gia sản khá giả.

Ngược lại là không có cầm chút rượu mạnh để lừa gạt, bất quá so với rượu ngon thật sự vẫn còn cách xa khá xa.

Bởi vậy mặc dù Ôn gia Ngũ Lão liên tiếp mời rượu, Cố Hàn Uyên vẫn uống rất ít.

Bọn họ cũng không dám có thành kiến, chỉ là tần suất mời rượu cao hơn vài phần.

Ứng phó với năm lão già này khiến người ta cảm thấy vô vị.

Giữa lúc Cố Hàn Uyên định tìm mượn cớ rời đi, thần sắc hắn đột nhiên khẽ động, ngưng thần nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy một nữ tử chậm rãi tới.

Nữ tử quần áo màu xanh nhạt quần dài, tóc mây sương phủ.

Đôi mày thanh tú mắt phượng, má ngọc môi đào, làn da trắng nõn.

Quả là một giai nhân xinh đẹp.

Nhất là giữa đôi mày ẩn chứa nét quyến rũ cực kỳ câu dẫn lòng người.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi hai mắt sáng lên.

Thân phận của người đến càng là liếc mắt nhìn thấu.

Chính là Ôn Thanh Thanh đã đổi lại nữ trang.

Không hổ là nữ chính trong Bích Huyết Kiếm, mặc dù không biết một nữ chính khác là A Cửu sẽ đẹp đến mức nào, thế nhưng khuôn mặt đẹp của Ôn Thanh Thanh xác thực chống đỡ được địa vị nữ chính.

Ôn Thanh Thanh thấy Cố Hàn Uyên thưởng thức mà nhìn, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Cũng không uổng nàng đã tốn nhiều công phu để ăn vận một phen thật đẹp.

Nàng mơ hồ có chút đắc ý, mặt mày rạng rỡ, xảo tiếu thiến hề gọi: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cố ý làm ra vẻ mặt kinh ngạc nói: Ngươi là Ôn huynh đệ ư.

Ôn Thanh Thanh đi tới trước, xinh đẹp nháy mắt, trêu ghẹo nói: Cố đại ca đây là không nhận ra ta sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ ngạc nhiên quan sát tỉ mỉ một phen, thở dài nói: Chỉ là không nghĩ tới Ôn huynh đệ hóa ra là một giai nhân tuyệt sắc xinh đẹp như vậy.

Ôn Thanh Thanh bị ánh mắt quan sát kia của Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút ngượng ngùng, nghe những lời ngợi khen từ miệng hắn, trên gương mặt ngọc hiện lên sắc đỏ ửng.

Nàng dịu dàng nói: Tên thật của ta gọi Ôn Thanh Thanh, trước đây có nhiều giấu giếm, cũng xin Cố đại ca không để bụng.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Ôn cô nương dung mạo diễm lệ, khi hành tẩu giang hồ càng nên cẩn thận một chút mới phải.

Ôn Thanh Thanh với giọng nói mềm mại yêu kiều nói: Còn muốn đa tạ ân cứu giúp trước đây của Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mũi ngứa, sao ta dường như ngửi thấy mùi trà vậy.

Ôn Thanh Thanh cố ý đợi đến khi thay nữ trang, đem vẻ đẹp hoàn toàn hiện ra, mới nhắc tới ân cứu giúp trước đây.

Rất có ý muốn nhắc nhở Cố Hàn Uyên về việc nàng là mỹ nhân được anh hùng cứu, biến tướng kéo gần mối quan hệ giữa hai người.

Cho dù Cố Hàn Uyên lúc này đòi hỏi hồi báo cũng là chuyện đương nhiên.

Tâm cơ như vậy khó tránh khỏi liền có vẻ hơi mùi trà xanh.

Cố Hàn Uyên ngược lại là có thể lý giải nàng, dù sao trong hoàn cảnh Ôn gia như vậy mà sinh trưởng, nếu là không có tâm cơ thì sớm đã bị ức hiếp đến chết.

Ôn Thanh Thanh thuở nhỏ đã không có phụ thân, mẫu thân Ôn Nghi lại là một nữ nhân yếu đuối, năm ông gia gia cũng chán ghét nàng, vì vậy nàng toàn bộ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không thể học được võ công cao thâm để bảo vệ mình, vậy cũng chỉ có thể dựa vào tâm cơ.

Ôn Thanh Thanh khi rửa mặt trang điểm đã suy nghĩ rất nhiều.

Nàng xác thực đối với Cố Hàn Uyên rất có hảo cảm, thế nhưng loại hảo cảm này cách việc lấy thân báo đáp còn kém không ít.

Lý do nàng làm như thế chỉ có một: Đó chính là mượn Cố Hàn Uyên để thoát khỏi Ôn gia.

Việc bị Ôn gia Ngũ Lão vứt bỏ trước đây đã khiến nàng triệt để hiểu rõ một chuyện, chính là tầm quan trọng của mình trong mắt bọn họ cực thấp.

Tiếp tục lưu lại Ôn gia sớm muộn cũng sẽ trở thành vật hy sinh.

Vì vậy Cố Hàn Uyên liền thành cây cỏ cứu mạng giúp nàng thoát ly khổ hải.

Điều duy nhất nàng mong cầu chính là hy vọng Cố Hàn Uyên có thể mang theo mẫu thân nàng, Ôn Nghi, cùng rời khỏi Ôn gia.

Cố Hàn Uyên đã đoán được tám chín phần mười ý tưởng của Ôn Thanh Thanh, vì vậy có chút phối hợp trêu đùa: Ăn nói suông cảm tạ thì chẳng có thành ý, Ôn cô nương không bằng lấy thân báo đáp đi.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy mép ngọc khẽ cười, thẹn thùng nói: Cố đại ca hồng nhan tri kỷ rất nhiều, sao lại hiếm lạ ta lấy thân báo đáp.

Lời này mặc dù là Ôn Thanh Thanh lạt mềm buộc chặt, nhưng cũng bao hàm oán niệm của nàng.

Dưới cái nhìn của nàng, Cố Hàn Uyên nơi nào cũng tốt, chính là quá mức phong lưu đa tình.

Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn cùng những cô gái khác ngọt ngào thân thiết, trong lòng liền vô cùng khó chịu.

Lòng chiếm hữu của Ôn Thanh Thanh trong số rất nhiều nữ chính xem như là tương đối cao.

Trong Bích Huyết Kiếm, mặc dù A Cửu nói ra lời Mời quân cùng chung chăn gối, vẫn như cũ bị Ôn Thanh Thanh cự tuyệt.

Hiển nhiên là không muốn cùng người khác chia sẻ người yêu của mình.

Bất quá điều này đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không phải là việc khó, hắn có đủ biện pháp để thay đổi quan niệm của Ôn Thanh Thanh.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối thở dài nói: Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Các nàng đều là những người rất dễ chung sống, Ôn cô nương nếu không muốn, tại hạ đương nhiên sẽ không miễn cưỡng.

Cố Hàn Uyên đồng dạng bắt đầu chơi chiêu lạt mềm buộc chặt.

Bất quá địa vị và điều mong cầu của hai người khác nhau, hiệu quả tự nhiên cũng khác biệt rất lớn.

Ôn Thanh Thanh thấy Cố Hàn Uyên không ra bài theo lối thông thường, nhất thời có chút há hốc mồm.

Nàng nhẹ nhàng hừ một tiếng, thầm mắng Cố Hàn Uyên không hiểu phong tình.

Bất quá nét mặt nàng lại chuyển sang đề tài khác, ôn thuận ngồi xuống cạnh Cố Hàn Uyên, nói: Ta đến rót rượu cho Cố đại ca.

Cũng coi như bày tỏ một chút tâm ý.

Nói đoạn, nàng vươn đôi tay ngọc ngà thon dài rót rượu cho Cố Hàn Uyên.

Động tác trên tay Ôn Thanh Thanh có chút thục nữ, không giống nữ tử giang hồ, ngược lại giống như một tiểu thư khuê các.

Hiển nhiên bộ này diễn xuất chắc là mẫu thân nàng, Ôn Nghi, dạy dỗ.

Ôn gia Ngũ Lão vẫn không mở miệng quấy rối hai người nói chuyện.

Bọn họ lúc này có chút ngây người.

Lời nói của hai người, trong mắt những người không rõ nguyên do như bọn họ, rất khó lý giải.

Mối quan hệ nửa gần nửa xa đó khiến bọn họ có chút khổ não, trong lúc nhất thời đoán không ra ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Bất quá tin đồn về sự phong lưu của Cố Hàn Uyên ngược lại đã được kiểm chứng.

Nếu Ôn Thanh Thanh bên này không mở ra cục diện, dứt khoát như vậy sẽ trực tiếp khởi động kế hoạch dự phòng.

Ôn Phương Sơn đột nhiên lên tiếng nói: Ngoại tôn nữ này của ta lại gây phiền toái cho Cố công tử rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lãnh đạm liếc nhìn y một cái, trêu chọc nói: Gây phiền phức cho Cố mỗ chẳng lẽ không phải bởi vì các vị bỏ xuống Ôn cô nương một mình chạy trốn duyên cớ sao.

Lời vừa nói ra, không khí trong sân nhất thời trở nên căng thẳng.

Ôn Phương Sơn lắp bắp không nói nên lời.

Trong mắt những người không biết mối quan hệ phức tạp giữa bọn họ và Ôn Thanh Thanh, cách làm của bọn họ xác thực không chỗ nào để nói.

Ôn Thanh Thanh một đôi mắt đẹp như làn nước thu kinh ngạc nhìn gò má lạnh lùng của Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt nàng phức tạp vô cùng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên lên tiếng vì nàng, an ủi đến mức Ôn gia Ngũ Lão không còn chỗ trống để phản bác.

Điều đó vừa giúp nàng xả được cơn giận, đồng thời cũng làm nàng nỗi lòng rối bời.

Nàng khẽ cắn môi mỏng, trong lòng đã có ngọt ngào lại có ưu sầu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Nàng không tự chủ giật mình dịch chuyển, khiến mình cách Cố Hàn Uyên gần hơn một chút, mềm mại uyển chuyển nói: Những chuyện đó đều đã qua, ta mời Cố đại ca một ly.

Nói đoạn nàng liền nâng chén uống trước.

Một chút rượu chảy xuống, khiến môi đào của nàng càng nổi bật lên vẻ kiều diễm.

Khẽ ngửi mùi son phấn nhàn nhạt truyền tới từ nữ tử bên cạnh, Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười một tiếng, không nhìn đám Ôn gia Ngũ Lão đang lúng túng, tự nhiên cùng Ôn Thanh Thanh trò chuyện và đối ẩm.

Có mỹ nhân tiếp khách, Cố Hàn Uyên hứng thú rõ ràng cao hơn không ít.

Tuy vẫn như trước uống không nhiều lắm, thế nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ chủ động cùng Ôn Thanh Thanh chạm cốc.

Chương 439

Bên này bầu không khí càng hài hòa, Ôn gia Ngũ Lão bên kia liền càng xấu hổ.

Ôn Phương Đạt thâm trầm còn đỡ hơn một chút, chỉ là bình tĩnh nhìn Cố Hàn Uyên cùng Ôn Thanh Thanh giao lưu.

Bốn người còn lại sắc mặt liền khó coi, Ngũ lão Ôn Phương Ngộ trẻ tuổi nhất càng là vẻ mặt cáu giận.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên sớm đã có kế hoạch, lúc này đã đủ để hắn làm khó dễ.

Một hồi yến hội tại loại bầu không khí kỳ dị này trôi qua.

Thấy Cố Hàn Uyên mang theo Ôn Thanh Thanh rời đi, Nhị lão Ôn Phương Nghĩa trầm giọng hô: Đại ca.

Ôn Phương Đạt nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Ôn Phương Sơn nói: Tam đệ, giao cho huynh.

Ôn Phương Sơn nghe vậy thần sắc hung ác, hướng phía cửa phòng cười lạnh nói: Đại ca yên tâm đi.

Nói đoạn liền xoay người rời đi, để lại bốn người với tâm tư khác biệt cùng đợi.

Ôn Thanh Thanh theo Cố Hàn Uyên đi cách khá xa, đột nhiên thần sắc cô đơn nói: Cố đại ca, thiếp xin lỗi.

Năm ông gia gia của thiếp bọn họ.

Lời nàng còn chưa nói hết liền bị Cố Hàn Uyên cắt đứt: Ôn cô nương.

Bọn họ là bọn họ, ngươi là ngươi.

Trong quyết tâm của mình, ngươi và bọn họ là khác biệt.

Nghe Cố Hàn Uyên giọng ôn nhu, Ôn Thanh Thanh ngây người hồi lâu.

Một đôi mắt đẹp nước gợn sóng sánh, khẽ hít sâu, giống như được ban cho dũng khí lớn lao, đột nhiên ôm lấy Cố Hàn Uyên, đặt trán vào ngực hắn, yếu ớt nói: Cố đại ca, cám ơn chàng.

Cố Hàn Uyên đưa tay xoa mái tóc trên đỉnh đầu Ôn Thanh Thanh, hơi trêu ghẹo khẽ cười nói: Tạ quá nhiều e rằng không tốt trả lại đâu.

Tuy là thời gian ngắn ngủi, thế nhưng sự tiếp xúc thân mật như vậy lại khiến Ôn Thanh Thanh vốn vẫn cô đơn cảm thấy an tâm.

Nghe được lời trêu ghẹo kia của Cố Hàn Uyên, nàng cười duyên thoát khỏi lòng hắn, cười đùa nói: Vậy thì để ta tự mình thưởng cho Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Vậy ta có thể khiến Thanh Thanh thiếu ta nhiều hơn một chút mới phải.

Ôn Thanh Thanh nghe được Cố Hàn Uyên thân mật gọi Thanh Thanh, trên gương mặt ngọc hiện lên sắc đỏ ửng kiều mị, bất quá lại không có nửa điểm ý phản đối, dịu dàng nói: Vậy Cố đại ca cần phải cố gắng nhiều hơn.

Tâm tình khôi phục vẻ hoạt bát, Ôn Thanh Thanh càng lộ vẻ xinh đẹp.

Nàng nghịch ngợm trừng mắt nhìn: Cố đại ca nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta lại tới tìm chàng.

Dứt lời liền nhẹ nhàng lắc hông xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt, không đi tìm Hồ Phu Nhân và các nàng, trực tiếp trở về phòng của mình.

Đúng như hắn dự liệu, một đạo tiếng nữ nhân kinh hoảng, yếu ớt vang lên: Ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên nhìn tẩm y gấm vóc trên giường trong phòng, trên khắp khuôn mặt là nụ cười đầy ý vị trêu đùa.

Nhưng trong lòng đối với cảnh tượng như vậy hắn hết sức hài lòng.

Nhân thiết mình đã dựng lên dần dần nở hoa kết trái, mỹ nhân kế vẫn mong đợi rốt cuộc đã tới.

Lần với Chân Tố Thiện không tính là, nàng mới diễn được phân nửa đã bị Cố Hàn Uyên tiên hạ thủ vi cường.

Lần này mới xem như mỹ nhân kế đường đường chính chính chứ.

Hy vọng đúng là người mà hắn mong chờ.

Cố Hàn Uyên đi lên trước, vén tẩm y gấm vóc xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp đang kinh hoảng.

Nữ tử ước chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, mơ hồ có thể từ giữa đôi mày chứng kiến điểm tương đồng với Ôn Thanh Thanh.

Trong vẻ nhu nhược mơ hồ mang theo một tia quyến rũ, bất quá càng thành thục hơn, cũng càng có nét phụ nữ hơn.

Nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên thì rõ ràng ngây ra một lúc, hiển nhiên không nghĩ tới người đến sẽ là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn.

Có lẽ là vẻ bề ngoài của Cố Hàn Uyên quá mức có tính mê hoặc, nàng không tự chủ an tâm hơn một chút, vẻ hoảng loạn trên mặt cũng giảm bớt rất nhiều.

Nàng hỏi lần nữa: Ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Phu nhân là mẫu thân của Thanh Thanh ư.

Nữ tử chính là mẫu thân Ôn Thanh Thanh, Ôn Nghi.

Nàng thân thể không thể cử động mà lại mặc y phục chỉnh tề, hiển nhiên là bị điểm huyệt.

Nàng kinh ngạc hỏi: Công tử nhận ra Thanh Thanh sao.

Cố Hàn Uyên với Ôn Thanh Thanh xưng hô vô cùng thân thiết, hiển nhiên hai người quan hệ không cạn.

Vì vậy vẻ hoảng loạn trên mặt Ôn Nghi tiêu tán nhanh hơn, khuôn mặt nhu mị kia cũng càng thêm động lòng người vài phần.

Cố Hàn Uyên ra tay như điện, cởi bỏ huyệt vị trên người Ôn Nghi, ôn hòa mỉm cười nói: Thanh Thanh là cô nương tốt, ta rất yêu thích nàng.

Ôn Nghi đang hóa giải cảm giác bủn rủn sau khi bị điểm huyệt, nghe vậy giật mình, trên gương mặt đẹp nhất thời hiện lên sắc đỏ ửng.

Dù sao Cố Hàn Uyên lời trong lời ngoài đều nói rõ quan hệ giữa hắn và Ôn Thanh Thanh vô cùng thân thiết, mà nàng lại là mẫu thân của Ôn Thanh Thanh.

Bây giờ lại bị đưa vào phòng Cố Hàn Uyên.

Nhất là nhớ tới sắc mặt dữ tợn của Ôn Phương Sơn khi dặn dò, nàng càng xấu hổ mà tủi nhục.

Bất quá nghĩ đến lời Ôn Phương Sơn nói với nàng, Ôn Nghi nhất thời lại chần chừ.

Dựa theo lời của Ôn Phương Sơn, bọn họ đã đắc tội một cao thủ lợi hại, vì vậy muốn đem nàng đến bồi tội.

Nếu như nàng không làm được, sẽ đưa Ôn Thanh Thanh tới.

Vì nữ nhi Ôn Thanh Thanh, Ôn Nghi có thể hy sinh bản thân.

Đương nhiên sau đó nhất định sẽ vì hổ thẹn mà chọn tự sát để tạ tội với Hạ Tuyết Nghi.

Chẳng qua hiện nay Cố Hàn Uyên rõ ràng cùng Ôn Thanh Thanh có quan hệ, lại để cho nàng đi làm việc bồi tội kia khẳng định là không được.

Bất quá vì cẩn thận một chút, nàng vẫn hỏi: Cố công tử cùng Thanh Thanh là như thế nào quen biết.

Cố Hàn Uyên giọng ôn hòa giải thích với nàng quá trình hai người quen biết.

Ôn Nghi sắc mặt vừa có vui mừng lại có chút khó chịu.

Vui mừng tự nhiên là người trước mắt xác thực cùng Ôn Thanh Thanh quan hệ không cạn, nói nghiêm túc, y vẫn là ân nhân của Ôn Thanh Thanh.

Khó chịu đương nhiên là đối với phụ thân, thúc bá bọn họ vô sỉ.

Ôn Nghi cũng nảy sinh ý tưởng muốn cho Ôn Thanh Thanh thoát ly khỏi khổ hải, mà người trước mắt chính là lựa chọn tốt nhất của nàng.

Bởi vì biết được ngọn nguồn sự tình, Ôn Nghi nhìn Cố Hàn Uyên lúc này lại không còn khẩn trương.

Sau khi hoàn toàn bình tĩnh lại, thân thể rất nhanh đã nhận ra sự không thích hợp, thân thể mềm mại khẽ run, hai gò má ửng hồng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý.

Hắn tự nhiên sớm đã nhìn ra vấn đề trên người Ôn Nghi.

Nói đến đã là lần thứ hai đụng phải loại tình huống này, lần trước vẫn là Hoắc Thanh Đồng.

Điều này hiển nhiên là Ôn Phương Sơn chuẩn bị sau cùng.

Còn như Cố Hàn Uyên vạn nhất chưa trở về, Ôn Nghi bởi vì bị điểm huyệt không thể cử động, thời gian lâu dài về sau đầu óc cháy hỏng cũng không nằm trong lo lắng của hắn.

Hiển nhiên Ôn Phương Sơn đối với Ôn Nghi nửa điểm cảm tình cũng không, bạc bẽo đến mức khiến người ta rùng mình.

Ôn Nghi hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm mấu chốt, trong lòng tràn đầy bi phẫn và đau thương: Phụ thân, nữ nhi giữa hai người hà tất phải đến nước này.

Bất quá ý niệm ấy chỉ chợt lóe lên, nàng liền chìm đắm vào việc chống lại bản năng.

Cố Hàn Uyên đưa tay nắm lấy tay nhỏ của Ôn Nghi, giả vờ không biết, ân cần nói: Phu nhân làm sao vậy.

Ôn Nghi bị Cố Hàn Uyên vừa tiếp xúc, nhất thời rùng mình.

Suýt nữa bật ra tiếng kiều mị, may mà nàng kịp thời kiềm chế lại, khó xử nói: Cố công tử có thể ra ngoài trước được không.

Hiển nhiên Ôn Nghi là muốn đuổi Cố Hàn Uyên đi, tự mình tiến tới xử lý cái ngọn chứ không xử lý cái gốc.

Ý tưởng của nàng tự nhiên bị Cố Hàn Uyên liếc mắt đã nhìn thấu, trong mắt lóe lên ý cười trêu đùa, nét mặt lại lo âu hỏi: Phu nhân thực sự không việc gì sao.

Cần tại hạ cho phu nhân xem sao.

Hắn làm bộ liền muốn xốc hẳn chăn lên.

Ôn Nghi kinh hoảng cự tuyệt nói: Không muốn.

Nàng bây giờ bởi do cố gắng nhẫn nại, y phục trên người đã dần dần bị mồ hôi thấm ướt.

Nếu không phải còn có chăn che lại, lúc này liền muốn lộ ra xuân quang.

Nhất là nàng trống trải nhiều năm, một ít phản ứng còn kịch liệt hơn nàng tưởng tượng.

Nếu là thật bị Cố Hàn Uyên thấy, xấu hổ cũng muốn mắc cỡ chết nàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên không có mạnh mẽ vén chăn lên, sắc mặt có chút xấu hổ nói: Xin lỗi, phu nhân.

Là tại hạ đường đột.

Hắn đứng lên nói: Phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, tại hạ sẽ không quấy rầy.

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Ôn Nghi nhìn thấy bóng lưng Cố Hàn Uyên rời khỏi cửa phòng, nhất thời an tâm rất nhiều, không còn sức nhẫn nại.

Hai tay run rẩy dịch chuyển.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa đi xa, hắn dựa vào ngoài cửa, khóe môi nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý, lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Thẳng đến khi âm thanh trong phòng lớn dần, truyền đến ngoài cửa, Cố Hàn Uyên mới giả vờ lo âu kêu: Phu nhân có khỏe không.

Tại hạ vẫn còn chút lo lắng cho tình huống của phu nhân.

Nói đoạn, hắn đưa tay đẩy cửa phòng ra.

Chương 440

Tiếng kinh hô của Ôn Nghi vang lên đúng như dự liệu.

Cảnh tượng trước mắt cũng không khác biệt lắm so với tưởng tượng của hắn.

Chỉ là bãi hỗn độn có chút khoa trương kia, khiến Cố Hàn Uyên không khỏi hoài nghi rằng cho dù hắn lúc này không xông vào, đến ngày mai, Ôn Nghi sẽ giải thích thế nào.

Ôn Nghi lần nữa gặp lại Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi nàng nghĩ tới rất nhiều, Hạ Tuyết Nghi, Ôn Thanh Thanh càng là nhiều lần xuất hiện.

Khi nàng hoàn hồn, Cố Hàn Uyên đã lao tới trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc ân cần nói: Phu nhân đây là trúng độc sao.

Ôn Nghi nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, trong mũi bị khí tức nam nhân xông tới, lại thêm việc đã đến nước này, khó tránh khỏi nảy sinh ý nghĩ vò đã mẻ lại sứt.

Nàng không kiềm lòng được mà lao tới.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu xa, Ôn Nghi không phải Hoắc Thanh Đồng, không cần nhiều cố kỵ như vậy.

Thế nhưng đồng dạng không thể ăn tươi nuốt sống, vì vậy hắn nghĩa chính ngôn từ nghiêm nghị nói: Phu nhân xin hãy thanh tỉnh một chút, ta không thể có lỗi với Thanh Thanh.

Ôn Nghi nghe vậy lòng chấn động, thật sự khôi phục vài phần lý trí.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khó xử nói: Ta thử giải độc cho phu nhân, mời phu nhân nhẫn nại một chút.

Nói đoạn, hắn nắm lấy cổ tay Ôn Nghi.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết cũng không phải công pháp tầm thường, ngược lại càng kích phát thứ không thể kiềm chế.

Ôn Nghi trong tình huống không rõ ý nghĩ thì làm sao có thể ngăn cản được, dây lý trí nhất thời đứt đoạn.

Trong lòng nàng thầm than: Tuyết Nghi, Thanh Thanh, thiếp xin lỗi.

Sáng ngày thứ hai, Ôn Nghi mơ màng mở mắt.

Mắt lờ mờ một hồi, rõ ràng là mệt mỏi rã rời, lại có cảm giác thông suốt ngoài ý muốn.

Hơi ấm bên cạnh khiến nàng quay đầu nhìn lại, liền thấy Cố Hàn Uyên với vẻ mặt khó xử.

Ôn Nghi đã không nhớ rõ có bao nhiêu năm chưa từng tỉnh dậy bên cạnh nam tử, nhất thời bối rối.

Ngay sau đó, cảnh tượng đêm qua liền như thủy triều ập đến.

Khuôn mặt Ôn Nghi phút chốc đỏ bừng, xấu hổ rúc vào trong chăn, miệng phát ra tiếng nức nở.

Theo ký ức dần dần rõ ràng, sự khổ sở hơn mười năm một lần được giải phóng, nào còn nửa điểm dáng vẻ ôn lương hiền thục.

Thậm chí Ôn Nghi còn nhớ đến tâm tình của mình lúc ấy: Chỉ cần giao phó tất cả cho cơn độc phát là được.

Nhưng mà, còn chưa kịp để nàng gỡ rối mớ tâm tình phức tạp, tiếng nói ngoài cửa lại khiến nàng kinh hãi, không kịp giả làm đà điểu.

Cố đại ca, huynh đã tỉnh chưa.

Đồng tử Ôn Nghi co rụt, thấp giọng kinh hô: Là Thanh Thanh.

Ôn Nghi chợt nhớ tới một chuyện vẫn bị nàng vô thức bỏ qua.

Đó chính là quan hệ giữa nam tử trước mắt và Ôn Thanh Thanh không hề cạn.

Nếu như đêm qua không xảy ra sự cố ngoài ý muốn, hắn có lẽ đã trở thành con rể của mình rồi sao.

Nhưng mà, sau những gì đã trải qua đêm qua, Ôn Nghi làm sao còn có thể dùng ánh mắt của một nhạc mẫu để đối đãi hắn.

Cảm giác áy náy cùng nỗi hổ thẹn vì loạn luân cuộn trào mãnh liệt trong lòng gần như nhấn chìm nàng.

Nhất thời, sắc mặt nàng xanh mét, hồng hào đan xen.

Tiếng an ủi trầm thấp bên tai kéo nàng về với thực tại.

Phu nhân chớ hoảng sợ, mọi sự đã có ta.

Ôn Nghi vô thức ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt tuấn tú với thần sắc ôn hòa kia.

Đôi mắt sâu thẳm tràn đầy thân thiết và ôn nhu.

Trong lòng không hiểu sao lại bình tĩnh trở lại.

Cố Hàn Uyên thấy thế, mỉm cười hài lòng.

Hắn lớn tiếng đáp lại Ôn Thanh Thanh ngoài cửa: Thanh Thanh chờ một lát, cho ta tắm rửa sạch sẽ trước đã.

Ngoài cửa, Ôn Thanh Thanh không rõ tình hình bên trong, vui vẻ nói: Cố đại ca không cần vội, muội chờ huynh bên ngoài.

Tiếng bước chân hơi lộ vẻ vui vẻ dần đi xa.

Thần sắc Ôn Nghi có thể thấy rõ ràng đã buông lỏng hơn vài phần.

Nàng liền nghe Cố Hàn Uyên chần chừ nói: Đêm qua.

Ôn Nghi nghe vậy, vội vàng vô thức phủ nhận: Đêm qua không có gì xảy ra cả.

Nàng âm thầm cắn răng, thần sắc u buồn than thở: Cứ coi như là một giấc mộng vậy.

Hiển nhiên, Ôn Nghi có ý định cứ thế mà bỏ qua chuyện đêm qua.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, khẽ thở dài: Nếu chỉ là mộng, không khỏi quá đỗi mỹ hảo.

Trải nghiệm cảm giác quả thực không tệ chút nào.

Nhờ có độc tính được thêm vào, Ôn Nghi đã chín muồi hơn hẳn so với nữ tử bình thường.

Đúng như Cố Hàn Uyên đã đoán, Ôn Nghi thuộc về nội mị, nam tử bình thường căn bản không thể chống đỡ.

Cũng khó trách Hạ Tuyết Nghi lại vì Ôn Nghi mà đắm chìm trong ôn nhu hương, triệt để buông lỏng cảnh giác, cuối cùng bị Ôn gia Ngũ Lão hạ độc ám hại.

Kỳ thực, Ôn Nghi cũng có cảm giác tương tự.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng những gì đã trải qua đêm qua quả thực mỹ hảo.

Nửa đoạn sau, sau khi độc tính phát tán, nàng vẫn như cũ chủ động.

Điều này cũng có trách nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Sự chống cự trong tâm lý không thể địch lại bản năng của cơ thể.

Thậm chí bởi vì ký ức vô cùng khắc sâu và sự đối lập mãnh liệt, mà Ôn Nghi lại mơ hồ không nhớ nổi những tháng ngày tươi đẹp nàng từng có với Hạ Tuyết Nghi, điều vẫn luôn chống đỡ nàng đến tận bây giờ.

Những ký ức đó đã có xu thế bị Cố Hàn Uyên mạnh mẽ bao trùm.

Ôn Nghi nhìn nam nhân thứ hai trong đời mình trước mắt, thần tình trong đôi mắt đẹp vô cùng phức tạp.

Nàng suýt nữa đã bị lay động, có lẽ chính vì Ôn Thanh Thanh đang chờ đợi bên ngoài mà nàng mới kiên trì giữ vững ranh giới cuối cùng.

Nàng u u nói: Cố công tử, Thanh Thanh vẫn đang chờ huynh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi có vẻ ngẫm nghĩ, không tiếp tục bức bách Ôn Nghi.

Sau một hồi trầm mặc, hắn khẽ thở dài nói: Đã vậy, phu nhân hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Nói rồi hắn liền đứng dậy mặc quần áo.

Có lẽ vì gần đây luôn có người hầu hạ, nhất thời hắn có chút không quen.

Hơn nữa, quần áo trên người hắn là do Phù Mẫn Nghi đặc biệt chuẩn bị, cả chất liệu lẫn kiểu dáng đều là cực phẩm.

Tuy đẹp thì đẹp thật, nhưng mặc vào lại hơi rườm rà.

Ôn Nghi nhìn Cố Hàn Uyên hơi có chút luống cuống tay chân, khuôn mặt hắn tuy tuấn lãng phi phàm nhưng lại cực kỳ trẻ tuổi.

Trong nhất thời, tình mẫu tử chợt trỗi dậy.

Nàng cố nén sự rã rời, đứng dậy giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên thấy thế, kinh ngạc hỏi: Phu nhân.

Ôn Nghi khẽ cắn đôi môi mỏng, ôn nhu nói: Thiếp giúp công tử.

Nói rồi, nàng dùng đôi tay linh xảo kia giúp Cố Hàn Uyên mặc quần áo.

Chỉ bất quá, sức lực trên tay nàng lại càng lúc càng nhỏ.

Dù sao Cố Hàn Uyên đang không chớp mắt đánh giá nàng, khiến nàng nhất thời không khỏi ngượng ngùng.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, hờn dỗi nói: Không cho phép nhìn.

Nhưng mà, ngữ điệu từ chối như vậy lại mơ hồ mang ý tứ nũng nịu.

Hiển nhiên, dù Ôn Nghi bên ngoài có chống cự đến mấy, nhưng sâu trong nội tâm lại khó tránh khỏi cảm thấy thân thiết hơn với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ôm lấy khối bạch ngọc trước mắt.

Biểu tình Ôn Nghi nhất thời kinh hoảng.

Ngay sau đó, nàng liền thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên dần phóng đại trước mắt, đôi môi nàng bị chiếm đoạt.

Lực tay nàng đưa ra từ chối lại như có như không.

Sau một hồi lâu, đôi mắt đẹp của Ôn Nghi nổi lên thủy quang, nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên trước mắt.

Bên tai nàng là giọng nói ôn nhu của hắn: Phu nhân chớ buồn, vô luận xảy ra chuyện gì, mọi sự đã có ta.

Nàng còn chưa kịp hoàn hồn, Cố Hàn Uyên đã để lại một bóng lưng tiêu sái rời khỏi phòng.

Chỉ để lại khuôn mặt đỏ bừng, khẽ vuốt đôi môi của Ôn Nghi.

Nàng ngỡ ngàng một lát, xấu hổ vội quay trở lại giường.

Chóp mũi nàng lần nữa vờn quanh hơi thở quen thuộc khiến người ta an tâm.

Lại không kìm lòng được mà hít một hơi thật sâu.

Chương 441

Hành động vô sỉ như vậy lại khiến Ôn Nghi đỏ bừng mặt, qua hồi lâu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Ánh mắt nàng chẳng biết từ lúc nào đã rơi vào một chiếc gương đồng.

Người nữ tử trong gương quen thuộc mà cũng xa lạ.

Quen thuộc vì đó chính là Ôn Nghi nàng, xa lạ lại vì nàng quả thực không thể tin được người trong gương lại là chính mình.

Không hề có dáng vẻ thờ ơ suốt mười mấy năm qua, gương mặt ửng hồng, kiều diễm ướt át, so với nàng khi còn trẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Ôn Nghi không tự chủ xoa gò má, thần sắc u u tự lẩm bẩm: Tuyết Nghi, ta phải làm sao đây.

Người nữ tử lương thiện này lại thân ở hang ổ cường đạo, vận mệnh dường như luôn trắc trở như vậy.

Năm đó nàng yêu Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi, kẻ thù của Ôn gia.

Vì nữ nhi Ôn Thanh Thanh, nàng nhẫn nhục ở lại Ôn gia.

Năm này qua năm khác mong hắn đến đón hai mẹ con.

Nhưng mà nàng không chờ được Hạ Tuyết Nghi, lại gặp được người trong lòng của nữ nhi nàng.

Đồng thời, dưới sự cố ngoài ý muốn, nàng lại làm chuyện có lỗi với Hạ Tuyết Nghi.

Điều này đối với Ôn Nghi nhu nhược mà nói không khỏi quá mức tàn khốc.

Cuối cùng, trong đầu nàng chỉ còn lại giọng nói ôn nhu kia: Phu nhân chớ buồn, vô luận xảy ra chuyện gì, mọi sự đã có ta.

Ôn Nghi vẫn còn đang một mình vướng mắc trong phòng, nhưng Cố Hàn Uyên lại đang trò chuyện cùng Ôn Thanh Thanh vui vẻ.

Ôn Thanh Thanh cười duyên hỏi: Cố đại ca đêm qua nghỉ ngơi có tốt không ạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, nhìn về phía Ôn Thanh Thanh rạng rỡ bên cạnh, ánh mắt tức thì lộ vẻ ngẫm nghĩ.

Ngoài mặt, hắn bất động thanh sắc cười nói: Nhà các muội chiêu đãi rất tốt, đêm qua tự nhiên nghỉ ngơi không tệ.

Nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: Còn phải đa tạ mẹ muội đã chiếu cố ta thật tốt.

Ôn Thanh Thanh mơ hồ cảm thấy lời Cố Hàn Uyên có chút kỳ quái, đáng tiếc lại không rõ tình hình thực sự, chỉ coi Cố Hàn Uyên là nể mặt mình mà nói lời khách sáo.

Cố Hàn Uyên giả vờ lơ đãng hỏi: Thanh Thanh, mấy vị gia gia của muội đâu rồi.

Ôn Thanh Thanh không nghĩ Cố Hàn Uyên lại hỏi về Ôn gia Ngũ Lão, nhưng cũng không giấu giếm, hơi có chút hoang mang nói: Muội cũng không rõ, sáng sớm đã không thấy bóng dáng rồi.

Nàng đột nhiên giật mình: Chẳng lẽ là.

Ôn Thanh Thanh chợt nghĩ đến một khả năng.

Trước đây nàng từng gặp tình huống Ôn gia Ngũ Lão đột nhiên không thấy đâu.

Mà loại tình huống này nhất định là đêm hôm trước bọn họ đã đi làm chuyện cường đạo.

Ôn Thanh Thanh tuy cũng tham tiền, nhưng giờ đây nàng lại quan tâm hơn đến cái nhìn của Cố Hàn Uyên.

Trong nhất thời, thần tình nàng có chút khó coi.

Cố Hàn Uyên thấy thế, nghi ngờ hỏi: Chẳng lẽ là cái gì.

Hắn quả thực có chút kỳ lạ.

Theo lý thuyết, diễn biến bình thường đêm qua hẳn là khi Cố Hàn Uyên đang giải độc cho Ôn Nghi, Ôn gia Ngũ Lão sẽ chạy đến bắt gặp chuyện riêng tư của hai người, rồi nhân cơ hội đó mà nắm thóp Cố Hàn Uyên mới phải.

Giờ đây Ôn gia còn có Hồ phu nhân cùng những người khác đang tạm trú.

Chỉ cần sự tình ầm ĩ đủ lớn, bọn họ sẽ không lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ giết người diệt khẩu.

Dù sao cũng không thể giết cả Hồ phu nhân và các nàng ấy chứ.

Nhưng mà hắn đợi mãi mà không thấy bọn họ xuất hiện.

Hắn liền xử lý Ôn Nghi trước, muốn xem Ôn gia Ngũ Lão đang định gây ra chuyện gì nữa, không ngờ họ đã sớm biến mất tăm.

Sắc mặt Ôn Thanh Thanh vướng mắc, không biết có nên nói thật hay không.

Cuối cùng, ý muốn không giấu giếm Cố Hàn Uyên đã chiếm thế thượng phong.

Nàng thần sắc u ám, thẳng thắn nói: Các gia gia của muội có lẽ là đi làm ăn rồi ạ.

Cố Hàn Uyên nhất thời hiểu ra, buồn cười nói: Buôn bán không vốn sao.

Sắc mặt Ôn Thanh Thanh lại khó coi thêm một phần, khẽ đáp: Vâng.

Nàng chợt ngẩng đầu, thấp thỏm hỏi: Cố đại ca, mấy vị gia gia đều là cường đạo, huynh có coi thường muội không.

Cố Hàn Uyên lần nữa đưa tay xoa tóc trên đỉnh đầu Ôn Thanh Thanh, ôn tồn nói: Ta đã nói rồi, họ là họ, muội là muội.

Ta chưa từng coi thường muội.

Đôi mắt đẹp như làn thu thủy của Ôn Thanh Thanh nhất thời sáng lên, nàng thẹn thùng nói: Đa tạ huynh, Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Dẫn ta đi xem mấy vị gia gia của muội đã về chưa.

Ôn gia Ngũ Lão đột nhiên bỏ qua cơ hội nắm thóp Cố Hàn Uyên, chạy đi làm ăn buôn bán không vốn.

Hiển nhiên vụ làm ăn này không nhỏ.

Vì vậy, khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng mà khi thật sự nhìn thấy thu hoạch của Ôn gia Ngũ Lão, Cố Hàn Uyên lại cảm thấy ghét bỏ, cũng cảm thấy không biết nói gì trước sự tham lam của bọn họ.

Dĩ nhiên, chỉ vì hai ngàn lượng hoàng kim mà họ lại bỏ qua Cố Hàn Uyên nguy hiểm hơn, chạy đi làm cường đạo.

Bất quá, lúc này bọn họ đang chìm đắm trong niềm vui của thu hoạch, căn bản không phát hiện ra Cố Hàn Uyên và Ôn Thanh Thanh đột nhiên xuất hiện.

Ôn Phương Nghĩa trong tay cầm khối vàng, trong mắt tràn đầy kim quang tham lam, vui mừng hiện rõ trên mặt, cười nói: Không ngờ còn có thể có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ôn Phương Thi đồng ý nói: Tối qua đột nhiên truyền đến tin tức có một khoản hoàng kim lớn qua cảnh, ta còn không thể tin được.

Ôm ý tưởng thử một chút, không ngờ lại kiếm được một món tiền lớn.

Ôn Phương Ngộ trêu chọc nói: Càng không ngờ lại chỉ có hai tiểu niên thiếu đang bị giam lỏng để vận chuyển hoàng kim, đây quả thực là tài phú tự đưa đến cửa.

Ôn Phương Sơn lại tiếc nuối nói: Đáng tiếc tối qua không thể nhân cơ hội đó mà nắm thóp Cố Hàn Uyên.

Ôn Phương Đạt thoải mái cười nói: Không sao, lấy được trong tay mới là thật.

Dù sao có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.

Nếu để cho số hoàng kim này chạy thoát, đó mới càng thêm đáng tiếc.

Mấy người còn lại có chút tán thành điều này.

Nhất là sau khi trở về, nghe người dưới báo rằng Ôn Nghi sáng nay còn chưa về phòng, họ càng thêm xác nhận tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên, và càng lúc càng hạ thấp cảnh giác.

Ngay cả Ôn Phương Đạt cẩn thận nhất cũng bắt đầu khinh thị Cố Hàn Uyên.

Ôn Thanh Thanh lúc này mới biết được, thì ra đêm qua Ôn gia Ngũ Lão còn âm mưu đối phó Cố Hàn Uyên.

Mặc dù không biết phương án cụ thể là gì, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy áy náy.

Nhưng mà, còn chưa kịp để nàng xin lỗi Cố Hàn Uyên, hắn đã dành cho nàng một nụ cười ý bảo an tâm.

Cố Hàn Uyên không định lên tiếng kinh động Ôn gia Ngũ Lão, bởi vì hắn đã từ xa cảm nhận được có ba người đang xông vào Ôn gia.

Trong đó võ công của hai người không đáng nhắc tới, nhưng người dẫn đầu kia lại có chút thú vị.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Hắn quyết định trước tiên ẩn mình ở một bên xem trò vui.

Không bao lâu, một trận tiếng động đinh đang loạn xạ vang lên.

Ôn gia Ngũ Lão nghe thấy động tĩnh, nhíu mày nhìn lại.

Chỉ thấy ba người trẻ tuổi đẩy lùi gia đinh, hộ viện đang cản đường.

Trong đó, một nam một nữ đi theo phía sau lại không hề xa lạ.

Ôn gia Ngũ Lão chính là từ trong tay hai người họ mà đoạt được hoàng kim.

Võ công của hai người này thấp kém, không đáng nhắc tới.

Ngược lại, người dẫn đầu kia lại có chút phiền phức.

Chỉ thấy người nọ đeo túi kiếm, mắt to mày rậm, da dẻ ngăm đen.

Tuy còn hơi non nớt, nhưng lại toát ra một cỗ chính khí nghiêm nghị.

Tiện thể nhắc tới, đầu của người nọ có chút lớn.

Không tính là xấu, nhưng cùng đẹp đẽ thì lại không hợp.

Hình tượng như vậy nhất thời khiến Cố Hàn Uyên liên tưởng đến Viên Thừa Chí, nhân vật chính trong Bích Huyết Kiếm.

Liên tưởng của hắn rất nhanh đã được chứng minh.

Chỉ thấy người nữ tử duy nhất trong ba người nũng nịu nói: Viên đại ca, chính là bọn họ đã cướp đi số hoàng kim đó.

Viên Thừa Chí khẽ gật đầu, trầm giọng nói: Tiểu Tuệ đừng nóng vội, ta sẽ giúp muội đòi lại.

Cô gái kia chính là An Tiểu Tuệ, thanh mai trúc mã của Viên Thừa Chí.

Nàng có đôi mắt to với con ngươi linh động, dung mạo xinh đẹp, nhìn qua có chút chất phác, đơn thuần.

An Tiểu Tuệ và Viên Thừa Chí mặc dù là bạn chơi từ nhỏ, nhưng hai người rất nhanh đã chia xa.

Mối quan hệ giữa hai người cũng chỉ là tình huynh muội.

Ngược lại, An Tiểu Tuệ sau này lại cùng với Thôi Hi Mẫn bên cạnh mà đi tới.

Thôi Hi Mẫn thô lỗ, hấp tấp, lại thiếu thông minh.

Võ công càng thấp kém, nói là hạng ba cũng chỉ là miễn cưỡng.

Dùng một câu để hình dung, chính là hoa lài cắm bãi cứt trâu.

Chương 442

Cố Hàn Uyên đối với An Tiểu Tuệ hứng thú không lớn lắm, nhưng cũng không có đạo lý nào để bỏ qua vô cớ.

Cùng với để tiện nghi cho Thôi Hi Mẫn tầm thường vô vị kia, còn không bằng mình nhận lấy mà thu thập cất giữ.

Bất quá, An Tiểu Tuệ lại không thích Viên Thừa Chí, ngược lại coi trọng Thôi Hi Mẫn.

Hiển nhiên, một phương thức công lược thông thường sẽ không có tác dụng.

Cố Hàn Uyên thoáng suy nghĩ liền có ý tưởng, khóe miệng hắn nhất thời nở nụ cười ngẫm nghĩ.

Bên cạnh, Ôn Thanh Thanh luôn chú ý Cố Hàn Uyên, thấy hắn cứ nhìn chằm chằm An Tiểu Tuệ, bình dấm chua lại đổ, nàng muốn làm ồn để gây khó chịu nhưng lại mất dũng khí vì tự ti, thần tình nàng nhất thời im lặng, bất quá rất nhanh sắc mặt nàng lại đỏ bừng, đâu còn nhớ đến việc ghen tuông sinh khí, nàng xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Trong lòng thầm hờn dỗi: Cố đại ca sao lại có thể bóp người ta như vậy.

Ôn Thanh Thanh thích ăn dấm chua là dựa trên sự tự ti và thiếu cảm giác an toàn của nàng.

Cho nên, chỉ cần dành cho nàng sự quan tâm và thân cận, là có thể rất dễ dàng hóa giải ghen tuông.

Chẳng hạn như lúc này, Cố Hàn Uyên liền có chút hài lòng với độ đàn hồi trong lòng bàn tay.

Ôn Thanh Thanh tuy võ công thấp, thế nhưng dù sao từ nhỏ đã tập võ, dáng người yểu điệu, gợi cảm.

Nhất là đường cong eo hông càng ăn khớp với khuôn mặt ẩn chứa vẻ quyến rũ của nàng.

Nếu đoán không sai, Ôn Thanh Thanh hơn phân nửa cũng giống như Ôn Nghi, là một nữ tử nội mị.

Đương nhiên, điều khiến Cố Hàn Uyên hài lòng hơn cả vẫn là thái độ của Ôn Thanh Thanh.

Nàng tuy xấu hổ, nhưng lại không hề biểu lộ tâm tư kháng cự.

Ngược lại, nàng còn ẩn mình nghiêng người.

Cứ như vậy, dù có người phát hiện ra bọn họ, cũng sẽ vì góc độ mà không thấy rõ tình huống cụ thể.

Sự phối hợp của Ôn Thanh Thanh khiến Cố Hàn Uyên vừa mỉm cười vui thích, đồng thời cũng càng thêm càn rỡ.

Nếu không phải hắn kịp thời đỡ lấy, Ôn Thanh Thanh với khuôn mặt đỏ bừng đã muốn ngã ngồi xuống đất.

Ôn Thanh Thanh vốn là một nữ tử lạc quan, tự mình cố gắng.

Theo lý thuyết, nàng sẽ không mặc cho Cố Hàn Uyên làm càn như vậy.

Thế nhưng, nàng lúc này lại có nhiều điều khác biệt so với quỹ tích ban đầu.

Trước tiên, nàng gặp phải cảnh bị Ôn gia Ngũ Lão vứt bỏ.

Điều này khiến nàng triệt để thất vọng về Ôn gia, đồng thời cũng hiểu sâu sắc hơn về tình cảnh của mình, nàng vội vàng muốn thoát ly khỏi Ôn gia cái khổ hải này.

Thứ hai, Cố Hàn Uyên và Viên Thừa Chí không giống nhau.

Trong quỹ tích ban đầu, khi Ôn Thanh Thanh và Viên Thừa Chí gặp nhau, Viên Thừa Chí vẫn chỉ là một tiểu tốt vô danh mới xuất đạo.

Mặc dù võ công cao cường nhưng cũng hữu hạn.

So với Cố Hàn Uyên, vô luận võ công, địa vị, thậm chí dung mạo của Viên Thừa Chí đều là một trời một vực.

Thêm nữa, Cố Hàn Uyên lại có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, còn Ôn Thanh Thanh lại chỉ là một kẻ đến sau.

Ôn gia cũng không thể trở thành hậu trường của nàng.

Địa vị hai bên không cân bằng.

Khiến nàng trước mặt Cố Hàn Uyên sẽ rất khó kiên cường đứng lên.

Ngay cả khi muốn ghen tuông hay làm nũng cũng phải lo lắng sẽ chọc giận Cố Hàn Uyên.

Thậm chí ngược lại, nàng còn cảm thấy đắc ý vì Cố Hàn Uyên có hứng thú với mình.

Mặc dù hai người còn chưa làm rõ mối quan hệ, nhưng sự tương tác thân mật như vậy lại khiến quan hệ tiến thêm một bước.

Cố Hàn Uyên kỳ thực còn rất thích dáng vẻ ghen tuông của Ôn Thanh Thanh.

Không chỉ lúc ghen trông rất thú vị, mà hóa giải sự ghen tuông đó lại càng thêm thú vị.

Mặc dù Ôn Thanh Thanh giờ đây thật sự không dám làm nũng, thế nhưng có Ôn Nghi trong tay, hắn có rất nhiều cơ hội để nhìn nàng ghen tuông.

Sự tương tác thân mật bí mật bên này không hề ảnh hưởng đến không khí căng thẳng trên sàn đấu.

Đối với An Tiểu Tuệ và Thôi Hi Mẫn, số hoàng kim này có địa vị rất lớn, căn bản không dám để mất.

Bọn họ đều là đệ tử kiếm tông phái Hoa Sơn.

Dọc đường nhờ danh tiếng kiếm tông phái Hoa Sơn mà ngược lại cũng bình an vô sự.

Không ngờ cuối cùng vẫn bị người cướp đi.

Vốn dĩ hai người đã tuyệt vọng, kết quả lại gặp được Viên Thừa Chí mới ra giang hồ.

Sau một hồi xúc động quen biết, Viên Thừa Chí liền quyết định hỗ trợ thu hồi hoàng kim.

Ban đầu, hắn định cùng Ôn gia Ngũ Lão nói chuyện phải trái, kết quả Thôi Hi Mẫn lỗ mãng lại tranh chấp với thị vệ Ôn gia, cuối cùng thậm chí còn động thủ đánh đập tàn nhẫn.

Viên Thừa Chí bất đắc dĩ đành phải dẫn bọn họ xông vào.

Ôn gia Ngũ Lão đã quen làm cường đạo, nào có đạo lý nhả ra vật đã ăn vào miệng.

Đầu tiên là nói qua loa lấy lệ, sau một hồi đấu võ mồm, lại thẹn quá hóa giận mà thái độ kiên quyết.

Dù sao thì cũng không bằng lòng trả hoàng kim.

An Tiểu Tuệ và Thôi Hi Mẫn vội vàng không yên, Viên Thừa Chí cũng đã nảy ra ý niệm cường đoạt.

Nhưng mà, còn chưa chờ hắn động thủ, ngoài cửa lại xông vào một đám người khác.

Dẫn đầu là Quang Vinh Màu, bang chủ Du Long Bang.

Ôn gia Ngũ Lão nhìn thấy Quang Vinh Màu, sắc mặt nhất thời đen lại.

Ôn Phương Nghĩa càng trực tiếp trách mắng: Quang Vinh bang chủ, ngươi là có ý gì.

Muốn phá hoại quy củ sao.

Thì ra, khu vực này vì là yếu đạo giao thông, hầu như các bang phái đều có nghiệp vụ cướp đường.

Thế nhưng sói đông thịt ít, để tránh xung đột, liền thương lượng ai ra tay trước thì tính là của người đó.

Sau đó không được đoạt lại, cũng không trả thù.

Nhưng mà giờ đây Quang Vinh Màu lại đường hoàng đánh lên cửa, hiển nhiên là phá hoại quy củ.

Quang Vinh Màu nghe vậy, to tiếng nói: Số hoàng kim này rõ ràng là Du Long Bang chúng ta động thủ trước, các ngươi Ôn gia căn bản là nhặt được tiện nghi.

Ôn gia Ngũ Lão nghe vậy, quả thực tức đến bật cười.

Du Long Bang của Quang Vinh Màu xác thực đã để mắt đến số hoàng kim này trước, thế nhưng căn bản lại không động thủ, hiển nhiên là cố kỵ kiếm tông phái Hoa Sơn.

Kết quả, sau khi hoàng kim bị Ôn gia Ngũ Lão cướp đi, hắn lại chạy đến kêu gào đòi chia đều hoàng kim.

Còn về thế lực của Quang Vinh Màu, chính là cao thủ Lữ Thất do hắn mời tới.

Lữ Thất đã thành danh từ lâu trong khu vực này.

Có người nói năm đó hắn dùng một bộ Hạc Hình Quyền đánh bại vô số cao thủ, trong tay hắn, cây tẩu thuốc càng là một binh khí hình thù kỳ lạ.

Nhưng mà theo Cố Hàn Uyên, lời này chỉ là tự biên tự diễn, tổng thể vũ lực của giang hồ Thanh Quốc vẫn yếu hơn Tống Quốc.

Năm đó, cuộc đại chiến Minh Thanh hầu như đã phá nát khu vực này.

Cao thủ chân chính hoặc là đã đến Minh quốc, hoặc là đi xa Tống Quốc.

Một số ít thì đầu phục Thanh Quốc.

Những kẻ ở lại xưng vương xưng bá đều là tiểu nhân vật ban đầu.

Bằng không cũng sẽ không để Ôn gia Ngũ Lão như đám cường đạo này hoành hành ngang ngược khó chế như vậy.

Chương 443

Bất quá, võ công của Lữ Thất xác thực mạnh hơn bất kỳ ai trong Ôn gia Ngũ Lão.

Mượn thế Du Long Bang đông người mạnh, ngược lại cũng không sợ Ôn gia Ngũ Lão vây công.

Nếu thực sự giao chiến, Ôn gia ngược lại có thể sẽ chịu tổn thất, về khí thế khó tránh khỏi yếu thế hơn vài phần.

Hai bên đấu võ mồm không ra kết quả.

Lữ Thất liền đem khối vàng đặt ra, một cước giẫm lên trên số hoàng kim, kiêu ngạo nói: Chỉ cần ai có thể đơn độc từ dưới chân ta cướp đi ba khối hoàng kim, coi như của người đó.

Ôn gia Ngũ Lão có chút chần chừ.

Nếu như liên thủ, bọn họ tự nhiên không sợ Lữ Thất, thế nhưng đơn đả độc đấu thì cũng không phải đối thủ của Lữ Thất, chớ nói chi là cướp khối vàng từ dưới chân hắn.

Lúc này, Viên Thừa Chí liền muốn lên sân khoe tài.

Viên Thừa Chí xác thực thiên phú dị bẩm, Hỗn Nguyên Công của kiếm tông Hoa Sơn càng như là chế tạo riêng cho hắn, sự tiến bộ tu vi cực nhanh.

Mới xuất đạo giang hồ đã đứng ở ngưỡng cửa tông sư, khó trách lại bị Mục Nhân Thanh coi là hy vọng của kiếm tông Hoa Sơn.

Lại kiêm tu võ công của Mộc Tang đạo trưởng Thiết Kiếm Môn, nhưng lại từ nơi Hạ Tuyết Nghi táng thân mà có được Kim Xà Kiếm cùng võ công của Hạ Tuyết Nghi, hầu như vừa xuất đạo đã đạt đỉnh phong.

Chỉ thiếu thời gian và sự tích lũy công lực.

Thế nhưng về phương diện chiêu thức lại thắng xa vô số người trên sân.

Kim Xà Kiếm không thể tùy tiện sử dụng.

Thế nhưng bằng vào Thần Hành Bách Biến của Thiết Kiếm Môn cùng Kim Xà Du Thân, hai môn khinh công do Hạ Tuyết Nghi để lại, lại thêm nội lực hơn Lữ Thất một bậc, hắn dễ dàng chiếm thượng phong, đồng thời đã cướp được hai khối vàng.

Khối vàng thứ ba cũng gần rơi vào trong tay.

Bất quá, ngay lúc này, khối vàng bị kình khí của hai người giao thủ bắn lên không trung lại vi phạm nguyên tắc vật lý, không chỉ không hạ xuống, ngược lại lại như vật sống mà bay ngang ra ngoài.

Vội vàng nhìn lại, khối vàng đã rơi vào trong tay Cố Hàn Uyên.

Ôn Thanh Thanh bên cạnh cúi thấp đầu, không dám để người khác nhìn thấy khuôn mặt đã đỏ bừng của nàng.

Còn Cố Hàn Uyên đang tự tiếu phi tiếu nói: Tranh đoạt khối vàng này, không biết Cố mỗ có thể chen chân vào một chút không.

Sắc mặt mọi người chợt biến, hiển nhiên đều kinh ngạc trước Cầm Long Công một ngón tay kia của Cố Hàn Uyên.

Họ nào từng thấy loại võ công thần hồ kỳ kỹ này.

Ngay cả Lữ Thất trước đây có chút phách lối cũng đứng lên cẩn thận chặt chẽ.

Trong mắt Ôn gia Ngũ Lão tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Nghe người khác kể lại và tận mắt chứng kiến rốt cuộc là khác biệt.

Ngược lại, trong mắt Ôn Phương Đạt tinh quang lóe lên, hiển nhiên là có ý tưởng gì đó.

Cố Hàn Uyên lên sân khấu khiến giữa sân nhất thời vắng lặng không tiếng động.

Chỉ có Viên Thừa Chí, chú nghé con mới sinh không sợ cọp, trầm giọng nói: Vị huynh đài này, số hoàng kim này can hệ trọng đại.

Xin hãy trả lại khối vàng cho tại hạ.

Cố Hàn Uyên vuốt ve khối vàng trong tay, tự tiếu phi tiếu nói: Dù sao các ngươi cũng không giữ được, không bằng nói ra cái gọi là can hệ trọng đại kia thử xem, không chừng sẽ có người bằng lòng giúp đỡ cũng nên chứ.

Cố Hàn Uyên xác thực rất hứng thú với lý do Viên Thừa Chí và đám người vận chuyển hoàng kim.

An Tiểu Tuệ và Thôi Hi Mẫn tuy thực lực không đủ, thế nhưng bọn họ đại diện cho kiếm tông Hoa Sơn.

Bây giờ có lẽ không có quân lương Sấm Vương cần đến họ, như vậy, số hoàng kim này khả năng liền mang ý nghĩa sâu xa.

Viên Thừa Chí sầm mặt lại, nhưng mà còn chưa chờ hắn tiếp tục khuyên bảo, Thôi Hi Mẫn với tính cách có chút hấp tấp lại dĩ nhiên không kiềm chế được, nổi giận nói: Nói hay lắm.

Các ngươi đám cường đạo này mau trả lại hoàng kim cho chúng ta.

Bằng không, kiếm tông Hoa Sơn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Số hoàng kim này là từ tay Thôi Hi Mẫn mà mất, vì vậy hắn cũng lo lắng nhất.

Kỳ thực, hắn đột nhiên mắng nhiếc Cố Hàn Uyên còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

Đó chính là từ khi Cố Hàn Uyên lên sân khấu, An Tiểu Tuệ liền nhìn chằm chằm vào hắn.

Sự ghen tuông trong lòng đã thúc đẩy hắn vô thức không nhìn thấy võ công mà Cố Hàn Uyên đã triển lộ.

Còn về hậu quả, Thôi Hi Mẫn với cái đầu toàn rơm rạ làm sao từng cân nhắc qua.

Có lẽ hắn cảm thấy uy danh của kiếm tông Hoa Sơn đủ lớn, có thể bức bách Cố Hàn Uyên buông tha.

Chỉ có thể nói không hổ là con ếch ngồi đáy giếng.

Trên thực tế, An Tiểu Tuệ cũng không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài, bằng không cũng không thể nào để ý Thôi Hi Mẫn.

Còn việc nhìn Cố Hàn Uyên nhiều hai mắt cũng rất bình thường, cũng giống như trên đường thấy một mỹ nữ, nam nhân dù không có ý tưởng gì, khó tránh khỏi cũng sẽ nhìn nhiều vài lần.

Dù sao, vẻ bề ngoài ưa nhìn đều sẽ khiến người ta tâm tình thoải mái, huống hồ là dung nhan cấp bậc như Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lạnh lùng.

Thôi Hi Mẫn loại ngu xuẩn này tự nhiên không có gì uy hiếp, cũng không cần phải hao tổn nhiều tâm trí.

Thế nhưng, loại kẻ lỗ mãng không tự biết mình này giống như con cóc nhảy nhót trước mặt, không cắn người nhưng lại làm người ta chướng mắt.

Đang định cho hắn một bài học, thì Ôn Thanh Thanh bên cạnh đã kịp thời phục hồi sức lực, lại không vui.

Mắt hạnh trừng trừng, lông mày lá liễu dựng thẳng, nàng tức giận nói: Chính ngươi vô năng làm mất hoàng kim, còn trách người khác đoạt ngươi sao.

Không có bản lĩnh còn dám nhận tiêu, thật là không biết tự lượng sức mình.

Thôi Hi Mẫn ban đầu còn có chút thán phục khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Thanh Thanh, kết quả vừa mở miệng liền mắng hắn một trận, nhất thời hắn có chút ngẩn người.

Cố Hàn Uyên cũng vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Ôn Thanh Thanh, trong lòng có chút kỳ quái.

Không thể không nói, có một mỹ nữ không để ý hình tượng mà hỗ trợ mắng người, quả thực khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Ôn Thanh Thanh cũng nhu hòa vài phần.

Ừm, về sau khi dùng Ôn Nghi để kích thích Ôn Thanh Thanh thì ra tay nhẹ một chút là được.

Đám người trên sân cũng thần sắc khác nhau.

Ôn gia Ngũ Lão nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười hài lòng.

Hiển nhiên, họ rất hài lòng với tiến triển giữa Ôn Thanh Thanh và Cố Hàn Uyên.

Như vậy khi họ ra tay cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Còn việc đến lúc đó Ôn Thanh Thanh sẽ ra sao thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của bọn họ, cứ như số mệnh vậy.

Viên Thừa Chí khi nhìn thấy Ôn Thanh Thanh vừa cười vừa mang vẻ mị hoặc, không khỏi ngẩn ngơ.

Mặc dù Ôn Thanh Thanh mắng Thôi Hi Mẫn, thế nhưng hảo cảm của Viên Thừa Chí với nàng vẫn cực cao.

Trong lòng hắn thán phục: Nữ tử này lại xinh đẹp đến vậy.

Bất quá, ngay sau đó hắn liền nhíu mày.

Bởi vì vô luận nhìn từ góc độ nào, đều có thể phát hiện sự thân cận giữa Ôn Thanh Thanh và Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi nhớ lại những chi tiết nhỏ bị bỏ qua trước đó.

Tuy lúc đó Ôn Thanh Thanh đang cúi đầu, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra được một chút manh mối.

Trong lòng hắn có chút suy đoán không hay dâng lên, sắc mặt Viên Thừa Chí nhất thời trở nên khó coi.

Sự biến hóa thần tình của Viên Thừa Chí tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên, nữ nhân vật chính vẫn sẽ hấp dẫn nam nhân vật chính sao.

Chỉ bất quá Ôn Thanh Thanh đã bị Cố Hàn Uyên nhanh chân chiếm trước.

Nói đến thì duyên phận nữ nhân của Viên Thừa Chí cũng rất tốt đó chứ, hắn còn có thể may mắn như quỹ tích ban đầu sao.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên dần dần trở nên ngẫm nghĩ.

Ôn Thanh Thanh thấy Thôi Hi Mẫn đứng ngây tại chỗ, khinh bỉ nhìn hắn một cái.

Nàng thừa thắng xông lên nói: Lại còn có mặt mũi nhắc đến kiếm tông Hoa Sơn sao.

Ngược lại, các ngươi che che giấu giấu, nhìn qua bộ dạng khả nghi, không chừng đây cũng là tiền tài bất nghĩa đó chứ.

Lời này ngược lại chiếm được sự đồng tình của mọi người.

Chương 444

Dù sao, nếu như có lý do chính đáng, hà tất phải che đậy như vậy.

Thôi Hi Mẫn thấy thế, trong lòng quýnh lên, liền muốn nói rõ nguyên do, đáng tiếc lại bị Viên Thừa Chí cắt ngang.

Sư huynh.

Viên Thừa Chí quay sang Ôn Thanh Thanh, thái độ rõ ràng ôn hòa hơn nhiều.

Vị cô nương này, không phải chúng ta không muốn nói rõ, mà là số hoàng kim này xác thực can hệ trọng đại, ở đây nhiều người miệng tạp, vạn nhất tiết lộ ra ngoài, hậu quả khó mà lường được.

Viên Thừa Chí nói đi nói lại như vậy, thật ra khiến Ôn Thanh Thanh vô cùng hiếu kỳ.

Đôi mắt đẹp nàng khẽ lay động.

Nàng khiêu khích nói: Đã như vậy, có thể nói rõ cho Cố đại ca.

Cố đại ca danh dương thiên hạ, sao lại coi trọng số hoàng kim cỏn con của các ngươi.

Viên Thừa Chí nghe vậy sửng sốt, nhìn khuôn mặt Cố Hàn Uyên trông tuấn lãng hơn hắn rất nhiều, sắc mặt ngăm đen lại càng đen thêm vài phần.

Viên Thừa Chí vì màu da ngăm đen mà trông có vẻ già hơn.

Hắn và Cố Hàn Uyên rõ ràng không chênh lệch nhiều tuổi, lúc này lại tuyệt không giống như bằng hữu cùng lứa.

Đè xuống cảm giác phiền não dâng lên trong lòng, Viên Thừa Chí trầm giọng nói: Nếu cô nương nói vị huynh đài này danh dương thiên hạ, không biết vị huynh đài này xưng hô như thế nào.

Hiển nhiên, hắn căn bản không tin lời Ôn Thanh Thanh thổi phồng về Cố Hàn Uyên.

Ôn Thanh Thanh chần chờ một chút, nàng lẳng lặng nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chỉ thấy hắn mỉm cười gật đầu.

Nhất thời, nàng tự tin tăng nhiều, mang theo sự kiêu ngạo vì được đồng tình, giọng nói yêu kiều mềm mại vang lên: Cố đại ca là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên.

Ngoài Ôn gia Ngũ Lão đã sớm biết thân phận Cố Hàn Uyên ra, những người còn lại nhất thời xôn xao.

Thôi Hi Mẫn càng lúng túng lùi ra sau mấy bước.

Người có tên, cây có bóng.

So với Cố Hàn Uyên, hắn chỉ có thể coi là tôm tép nhỏ.

Thôi Hi Mẫn tuy lỗ mãng lại vô tri, thế nhưng trí lực cơ bản vẫn phải có.

Với uy thế của Cố Hàn Uyên ngày nay, kiếm tông Hoa Sơn thật đúng là chẳng đáng kể gì.

Ngay cả An Tiểu Tuệ cũng không khỏi nhìn Cố Hàn Uyên thêm vài lần.

Còn Quang Vinh Màu của Du Long Bang cùng Lữ Thất thì không còn chỉ nghĩ đến việc lấy đi hoàng kim nữa.

Lúc này, tâm tư muốn xem trò vui của họ lại càng nhiều hơn.

Nhìn phản ứng của mọi người, Ôn Thanh Thanh trong lòng càng phát ra sự sùng bái đối với Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt nàng nhìn hắn tràn đầy nhu tình, nàng càng kiên định ý tưởng phải dựa vào Cố Hàn Uyên để thoát ly Ôn gia.

Ôn Thanh Thanh trước mặt Viên Thừa Chí cũng đang khiếp sợ tương tự, trêu đùa nói: Thế nào.

Có thể tính là danh dương thiên hạ được không.

Lời nói trong ngoài đều tràn đầy sự tự hào.

Viên Thừa Chí lúc này có chút tiến thoái lưỡng nan.

Hắn tuy là mới xuất đạo giang hồ, thế nhưng đúng lúc danh tiếng Cố Hàn Uyên lan truyền khắp các quốc gia.

Vì vậy hầu như đi tới chỗ nào đều có thể nghe được lời đồn về Cố Hàn Uyên.

Tuy rằng trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không thể không thừa nhận.

Lấy danh tiếng của Cố Hàn Uyên, lời nói của Ôn Thanh Thanh quả thực rất có sức thuyết phục.

Nếu như Cố Hàn Uyên đồng ý giúp đỡ, đừng nói là lấy lại Hoàng Kim, chính là trên đường sau này e rằng sẽ không ai dám động đến bọn họ.

Chỉ là Viên Thừa Chí cũng không muốn chịu thua Cố Hàn Uyên trước mặt Ôn Thanh Thanh.

Hắn trầm ngưng sắc mặt nói: Cố công tử đại danh, tại hạ tự nhiên đã nghe qua.

Bất quá nói không có bằng chứng, kính xin Cố công tử chỉ giáo.

Viên Thừa Chí các phương diện khác tạm thời không nói, chí ít dũng khí này quả thực hơn người.

Hoặc giả nói là vô tri vô úy cũng không quá đáng.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy lông mày liễu dựng thẳng, liền muốn mắng hắn không biết tự lượng sức mình, bất quá lại bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Thanh Thanh, ta biết hảo ý của nàng, chuyện phía sau giao cho ta đi.

Nhìn nụ cười ấm áp của Cố Hàn Uyên, Ôn Thanh Thanh nhất thời mềm lòng, đâu còn vẻ đanh đá vừa rồi, khéo léo lui về phía sau Cố Hàn Uyên.

Viên Thừa Chí thấy thế sắc mặt lại càng đen.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ sẽ không lấy tu vi bắt nạt ngươi, để ngươi khỏi phải không phục.

Vừa rồi thấy khinh công của ngươi không tệ, liền cùng ngươi so tài khinh công vậy.

Viên Thừa Chí nghe vậy thở phào một hơi.

Nếu chỉ là khinh công, hắn quả thật có vài phần lòng tin.

Vô luận là Thần Hành Bách Biến hay Kim Xà Du Thân, đều là thân pháp khinh công tinh diệu.

Từ khi bước chân vào giang hồ, chưa từng gặp qua ai có thể theo kịp hắn.

Vừa rồi giao đấu với Lữ Thất chiếm thế thượng phong càng nói rõ ưu thế khinh công của hắn.

Viên Thừa Chí chắp tay, trầm giọng nói: Xin chỉ giáo.

Cố Hàn Uyên cười nhạt: Cẩn thận đó.

Viên Thừa Chí nghe vậy đang ngưng thần ứng phó, đột nhiên cảm giác một trận gió nổi lên.

Cố Hàn Uyên trước mắt đã không thấy thân ảnh.

Một bàn tay từ phía sau khoác lên vai, bên tai vang lên một giọng nói nửa cười nửa không: Ngươi đang nhìn nơi nào.

Đồng tử Viên Thừa Chí co rút mạnh, chỉ cảm thấy da đầu gần như nổ tung.

Hắn vận chuyển khinh công toàn lực, muốn thoát khỏi bàn tay Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà vô luận hắn sử dụng Thần Hành Bách Biến hay Kim Xà Du Thân, tất cả đều vô dụng.

Bàn tay trên vai như hình với bóng, chung quy vẫn không thể đối mặt Cố Hàn Uyên.

Dù cho tại chỗ xoay vòng cũng không thể tạo ra chút tác dụng nào.

Bởi vì quan hệ thị giác, Viên Thừa Chí chỉ cảm thấy kinh hoảng.

Thế nhưng đám người vây xem lại kinh sợ, dồn dập toát ra một ý niệm: Khinh công thần kỳ đến mức kinh người này thật sự là người có thể đạt tới sao.

Tốc độ của Viên Thừa Chí đã rất nhanh, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại có thể luôn ở phía sau hắn.

Điều này không phải nhanh hơn một chút hay nửa chút, ít nhất cũng phải nhanh hơn Viên Thừa Chí mấy lần thậm chí hơn mười lần mới có thể làm được.

Khinh công khủng bố như vậy, chẳng phải nói Cố Hàn Uyên muốn giết ai thì có thể giết người đó sao.

Bọn họ thậm chí cũng không thể phản ứng kịp.

An Tiểu Tuệ chưa từng thấy Viên Thừa Chí chật vật đến vậy, trong lúc nhất thời lại có chút khó tin.

Thôi Hi Mẫn càng thêm hoảng sợ, trước đây ngôn ngữ của hắn có phần mạo phạm, lúc này khó tránh khỏi lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ tìm hắn tính sổ.

Ôn gia Ngũ Lão lòng tràn đầy kiêng kỵ, càng thêm xác định không thể xung đột trực diện với Cố Hàn Uyên.

Bất quá nghĩ đến Ôn Nghi đêm qua cùng phản ứng của Ôn Thanh Thanh trước mắt, bọn họ lại lộ ra nụ cười đắc ý.

Lúc này Ôn Thanh Thanh sùng bái đến mức mắt lóe hồng tâm.

Nàng vẫn luôn hướng tới võ công cao thâm hơn, bất quá lại chỉ biết một môn Lôi Chấn kiếm pháp.

Tên nghe rất khí phách, thế nhưng uy lực lại chỉ tạm được, chỉ đủ để bắt nạt một người thường.

Giữa lúc đám người cho rằng Viên Thừa Chí sẽ bị Cố Hàn Uyên trêu đùa đến mức chịu thua, giữa sân phát sinh biến cố kinh người.

Một trận tiếng kiếm ngân vang lên, đám người chỉ thấy kim quang chói mắt lóe lên, trong tay Viên Thừa Chí đã có thêm một thanh trường kiếm vàng óng tạo hình kỳ dị.

Toàn thân vàng óng ánh, tựa như được làm từ Hoàng Kim.

Cả thanh kiếm như một con rắn uốn lượn mà thành, đuôi rắn cấu thành chuôi kiếm, đầu rắn lại là mũi kiếm, lưỡi rắn vươn ra phân nhánh, khiến mũi kiếm có hai nhánh.

Người khác không nhận ra kiếm này, nhưng Ôn gia Ngũ Lão làm sao có thể không nhận ra vũ khí của kẻ thù bọn họ, đều kinh hô: Kim Xà kiếm.

Đám người nghe vậy tất cả giật mình.

Kim Xà kiếm chính là một thanh Thần Binh, Phân Kim Đoạn Ngọc như chuyện thường.

Nếu như sử dụng thêm bộ Kim Xà kiếm pháp sẽ uy lực tăng vọt.

Chương 445

Năm đó Hạ Tuyết Nghi chính là nhờ Kim Xà kiếm và Kim Xà kiếm pháp mà tạo nên uy danh hiển hách Kim Xà Lang Quân.

Thế nhưng tình cảnh trong sân lại khiến sắc mặt bọn họ trở nên cổ quái.

Thì ra, Kim Xà kiếm trong tay Viên Thừa Chí đang bị Cố Hàn Uyên dùng hai ngón tay kẹp chặt.

Nhìn dáng vẻ Viên Thừa Chí cắn chặt hàm răng kia, hiển nhiên đang toàn lực muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc dù hắn có ra sức thế nào, đều rất giống một giọt nước rơi vào biển lớn, không nổi lên được nửa điểm sóng lớn.

Cố Hàn Uyên sắc mặt lạnh nhạt, lạnh lùng nói: Ngươi không tuân thủ quy củ rồi.

Thì ra Viên Thừa Chí chung quy vẫn không thể tránh thoát Cố Hàn Uyên như hình với bóng.

Trong lòng lo lắng, lại nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của Ôn Thanh Thanh, đầu óc nóng lên, liền rút Kim Xà kiếm đeo sau lưng đâm về phía sau, muốn nhờ vào đó thoát khỏi Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới chính là, Cố Hàn Uyên lại chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy Kim Xà kiếm.

Thần Binh hầu như đều kèm theo kiếm khí, chỉ là có mạnh có yếu mà thôi.

Ỷ Thiên Kiếm vì sao danh tiếng cực lớn.

Ngoài lời đồn Ỷ Thiên bất xuất, ai cùng tranh tài, nguyên nhân lớn nhất chính là kiếm khí của Ỷ Thiên Kiếm mạnh hơn nhiều so với Thần Binh bình thường.

Nếu là người bình thường căn bản cũng không dám đưa tay chạm vào Thần Binh.

Thế nhưng trước mặt hai ngón tay thon dài trong suốt như ngọc của Cố Hàn Uyên, Kim Xà kiếm gần như bị nắm trúng bảy tấc, như một con tiểu xà, căn bản không có nửa phần sức chống cự.

Tam Phân Thần Chỉ trong tay Cố Hàn Uyên, dù không tinh xảo bằng Linh Tê Nhất Chỉ của Lục Tiểu Phụng, thế nhưng chỉ kình lại lớn hơn rất nhiều.

Lại dựa vào cảm giác lực và nhãn lực của hắn, muốn kẹp lấy Kim Xà kiếm trong tay Viên Thừa Chí cũng không hề khó khăn.

Thành thật mà nói, trong lòng Cố Hàn Uyên có chút thất vọng.

Hắn vẫn rất mong chờ Viên Thừa Chí có thể bùng nổ, mang đến cho hắn chút phiền toái.

Thế nhưng thế giới này chỉ là võ hiệp, không phải Huyền Huyễn.

Bùng nổ cũng phải có quy tắc cơ bản.

Cái gọi là nhân vật chính cũng chẳng qua là người thường gặp vận may mà thôi.

Phản ứng thẹn quá hóa giận của Viên Thừa Chí cũng không khác người thường là bao, thậm chí so với những nhân vật chính Cố Hàn Uyên từng gặp còn có nhiều điểm không bằng.

Luận thiên phú không bằng Thạch Phá Thiên, luận vận khí không bằng Đoàn Dự, Hư Trúc, luận giá trị lợi dụng không bằng Tiêu Phong, Dương Quá, thậm chí luận về sự thú vị cũng không bằng Lệnh Hồ Xung và Địch Vân.

Lại thêm hắn lại không có một người mẫu thân xinh đẹp, ngay cả thanh mai trúc mã An Tiểu Tuệ cũng di tình biệt luyến.

Nếu không phải còn có một số việc cần lợi dụng hắn để làm, lúc này đã có thể trực tiếp giết hắn rồi.

Thế nhưng dù vậy, sinh mệnh của Viên Thừa Chí cũng đã bước vào giai đoạn đếm ngược thời gian.

Cảm nhận được sát ý mơ hồ tán phát từ Cố Hàn Uyên, trong lòng Viên Thừa Chí căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu.

Đột nhiên một tiếng nói vội vàng vang lên: Cố công tử, xin hạ thủ lưu tình.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng: Cuối cùng cũng chịu lăn ra rồi sao.

Bàn tay không trung vung xuống, lăng không ấn xuống.

Một luồng kình khí bàng bạc ập tới.

Một trận đinh đang loạn xạ vang lên.

Người vừa đến kinh hô một tiếng, té lăn quay như quả hồ lô.

Ngẩng đầu lên liền thấy Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn xuống mình.

Trên mặt đất, ngoài người nam tử nằm chật vật, còn lăn lóc đầy đất những viên tính sắt.

Bàn tính sắt trong tay lúc này trống rỗng, trông đặc biệt thê lương.

Đồng tử Viên Thừa Chí co rút lại, kinh hô: Đại sư huynh.

Cố Hàn Uyên cười lạnh nói: Thì ra là Đồng Bút Thiết Toán Bàn Hoàng Chân.

Hoa Sơn kiếm tông đây là muốn đánh nhỏ tới già sao.

Nếu đã vậy, tốt nhất mời Mục Nhân Thanh hoặc Phong Thanh

Dương tới, nếu không, các ngươi e rằng không đủ cho Cố mỗ đánh.

Lời tuy như vậy, trên thực tế dù Mục Nhân Thanh và Phong Thanh Dương có tới cũng không đủ cho Cố Hàn Uyên đánh.

Hoàng Chân ẩn nấp phía sau Viên Thừa Chí vốn là vì muốn bảo vệ hắn.

Thế giới này cũng không phải chỉ có Hoa Sơn phái nhất chi độc tú trong Bích Huyết Kiếm, bất cứ lúc nào gặp phải tấm sắt cũng không có gì lạ.

Thế nhưng tấm sắt trước mắt không khỏi quá cứng rắn.

Kỳ thực khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên xuất hiện, Hoàng Chân đã có dự cảm chẳng lành.

Chỉ bất quá tình thế phát triển quá nhanh, còn chưa kịp suy nghĩ cách hóa giải quan hệ với Cố Hàn Uyên, liền rơi vào tình thế đã cưỡi lên lưng cọp thì khó xuống như bây giờ.

Hoàng Chân ngược lại là người thức thời, là trang tuấn kiệt, trực tiếp chịu thua nói: Cố công tử nói đùa.

Hoa Sơn kiếm tông làm sao dám đối địch với Cố công tử.

Trên thực tế vẫn là vì sư thúc của hắn Thành Bất Ưu mà sợ hãi đến vậy.

Thành Bất Ưu đến Tống Quốc một chuyến vốn muốn mượn lực Tung Sơn Phái đoạt lại chính tông Hoa Sơn phái, kết quả lại bị Cố Hàn Uyên hời hợt chém đứt một tay.

Từ đó về sau, uy danh Cố Hàn Uyên ngày càng hưng thịnh, Thành Bất Ưu cũng càng ngày càng sợ hắn như sợ hổ.

Chỉ cần nghe được chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên liền sẽ hoảng sợ run rẩy.

Bởi vì ảnh hưởng quá mức không tốt, Mục Nhân Thanh liền giam lỏng Thành Bất Ưu.

Thế cho nên Viên Thừa Chí đối với chuyện này căn bản không biết, mới có một màn trước mắt này xảy ra.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Hoàng Chân, ngươi đã rình mò lâu như vậy, hẳn là biết ngọn nguồn câu chuyện chứ.

Vậy Cố mỗ ta đối với sư đệ ngươi hơi khiển trách, Hoa Sơn kiếm tông sẽ không có ý kiến gì chứ.

Hoàng Chân nghe vậy căng thẳng.

Sư thúc của hắn Thành Bất Ưu chính là bị Cố Hàn Uyên hơi thi khiển trách sau đó gãy một cánh tay.

Thành Bất Ưu có thể không tính toán, thế nhưng Viên Thừa Chí là hy vọng tương lai của Hoa Sơn kiếm tông bọn họ, làm sao có thể để hắn cụt tay.

Hoàng Chân lau mồ hôi lạnh trên trán, khẩn cầu nói: Kính xin Cố công tử giơ cao đánh khẽ, tha Thừa Chí lần này.

Hoa Sơn kiếm tông tất sẽ khắc ghi trong lòng.

Cố Hàn Uyên đùa cợt cười nói: Hoàng Chân, ngươi đang nói đùa sao.

Đừng nói với ta là ngươi không biết quan hệ giữa ta và Hoa Sơn Khí tông.

Hoàng Chân nghe vậy, hô hấp cứng lại.

Bây giờ trên giang hồ tuy rằng thịnh truyền Cố Hàn Uyên có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, thế nhưng những bằng chứng xác thực cũng không nhiều lắm, thậm chí còn có không ít người giả mạo.

Người được biết đến nhiều nhất, ngoại trừ Ngân Xuyên quận chúa Lý Thanh Lộ của Tây Hạ, phải kể đến Nhậm Doanh Doanh, Quách Phù và Nhạc Linh San.

Người trước là nổi danh trong đại hội Nam Thiếu Lâm, hai người sau lại là những nữ tử xuất hiện bên cạnh Cố Hàn Uyên sớm nhất trước mặt đại chúng.

Còn như Thủy Sanh, Bạch A Tú, Đinh Đang cùng các nữ tử khác cũng được truyền đi có đầu có đuôi, cơ bản được coi là thực tế.

Thế nhưng xét về mức độ lan truyền cũng không bằng bốn nữ tử kể trên.

Nhạc Linh San là con gái của Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc.

Vì vậy lập trường của Cố Hàn Uyên có thể tưởng tượng được.

Hoa Sơn kiếm tông dù không phải đối địch, cũng tuyệt đối không phải hữu hảo.

Bây giờ Viên Thừa Chí lại đắc tội Cố Hàn Uyên, thậm chí là không tuân thủ quy củ mà rút kiếm đánh lén.

Đây cũng không phải là ba câu vài lời là có thể giải quyết vấn đề.

Thôi Hi Mẫn và An Tiểu Tuệ lúc này đã trợn tròn mắt.

Nói cho cùng, căn nguyên của sự việc vẫn là do bọn họ.

Nếu không phải bọn họ không thể bảo vệ Hoàng Kim, làm sao lại kéo Viên Thừa Chí xuống nước.

Thậm chí nghiêm chỉnh mà nói, cũng là bởi vì Thôi Hi Mẫn lỗ mãng lên tiếng, mới khiến tình thế trở nên không thể cứu vãn.

Vì vậy tâm tình bọn họ có chút bất an, mặt ủ mày ê hô Sư phụ.

Chương 446

Thế nhưng chính là một tiếng Sư phụ này, làm cho hai mắt Hoàng Chân sáng lên.

Là người toàn bộ hành trình đứng ngoài quan sát tình thế phát triển, Hoàng Chân sao có thể không biết nguyên nhân gây ra sự tình.

Tuy rằng trong lòng cực kỳ không đành lòng, thế nhưng vì tương lai của Hoa Sơn kiếm tông, chỉ có thể lựa chọn hy sinh.

Hoàng Chân cung kính nói: Cố công tử, việc này đều do tại hạ quản giáo vô phương, mới khiến đệ tử môn hạ đắc tội Cố công tử.

Ai gây họa, tự nhiên nên do người đó gánh chịu.

Đệ tử Hi Mẫn liền giao cho Cố công tử xử trí.

Lời vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

Thôi Hi Mẫn thần sắc xám xịt.

An Tiểu Tuệ càng khó có thể tin mà hô lên: Sư phụ.

Sao có thể như vậy.

Sư huynh cũng chỉ là muốn đòi lại Hoàng Kim thôi mà.

Viên Thừa Chí cũng không muốn Thôi Hi Mẫn vì hắn mà gánh chịu tai họa, chính nghĩa lẫm liệt nói: Đại sư huynh, ai làm nấy chịu, vì sao phải liên lụy Thôi sư điệt.

Hoàng Chân nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị, quát lên: Thừa Chí câm miệng.

Ngươi muốn giống như Thành Bất Ưu sư thúc của ngươi mà cụt tay sao.

Viên Thừa Chí kinh sợ lẩm bẩm: Thành Bất Ưu sư thúc cụt tay rồi sao.

Hắn vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chỉ thấy một khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt băng hàn, nhất thời thân thể phát lạnh.

Đối với Võ Giả mà nói, cụt tay là một đại nạn khó có thể chịu đựng, ngược lại không phải vì đau đớn khi cụt tay, mà là vì sau khi cụt tay, võ công gần như mất hơn phân nửa.

Đối với kiếm khách mà nói lại càng như vậy.

Chẳng phải Phong Vạn Lý của Tuyết Sơn phái cũng vì cụt tay mà từ đại hiệp vang danh giang hồ biến thành kẻ phế vật bị người người khinh ghét sao.

Phàm là người có chút lòng dạ, đều sẽ cảm giác được so với cụt tay, thà dứt khoát chết đi còn hơn.

Dù là người chính trực như Viên Thừa Chí, đối mặt lựa chọn cụt tay đều do dự.

Còn như phản kháng.

Hay là đừng gây chuyện.

Nói cho cùng, chính trực cũng có ranh giới cuối cùng.

Khi chuyện không liên quan đến mình, nói hai câu lời hay ai cũng biết.

Khi chuyện liên quan đến lợi ích bản thân, liền phải xem tổn thất lợi ích có đáng giá hay không.

Cụt tay tương đương với đời này bị hủy hoại.

Điều này ngoài chính trực, càng cần chính là dũng khí.

Viên Thừa Chí có đủ dũng khí sao.

Xem kết cục cuối cùng của Bích Huyết Kiếm sẽ rõ.

Mắt thấy Sấm Vương quân hủ bại, Viên Thừa Chí không báo thù cho nghĩa huynh, tương lai Hoa Sơn phái cũng không lo, Thanh Quốc xâm lược cũng không bận tâm, lựa chọn chỉ lo thân mình mà dẫn dắt Ôn Thanh Thanh cùng Hà Thiết Thủ ẩn cư ở một quốc gia hải ngoại bùn lầy, tiêu dao khoái hoạt đi.

Nói hắn nản lòng thoái chí cũng được, nói hắn tiêu dao hào hiệp cũng được, thế nhưng Cố Hàn Uyên chỉ muốn hỏi một câu: Ngươi còn nhớ tên mình là gì sao.

Viên Sùng Hoán tuy rằng rất nhiều cách làm khiến người ta lên án, thế nhưng trên đại nghĩa quốc gia thì không hề thua kém.

Đặt tên Thừa Chí, cũng là hy vọng Viên Thừa Chí có thể kế thừa chí hướng của ông.

Thế nhưng lại có một kết cục chẳng nên tích sự gì như vậy.

Cũng khó trách Viên Thừa Chí trong Bích Huyết Kiếm nhân khí còn không bằng Hạ Tuyết Nghi, người chưa từng xuất hiện, chỉ là một nhân vật nền.

Viên Thừa Chí lúng túng không nói gì.

Hoàng Chân thần sắc lạnh lẽo.

Thôi Hi Mẫn vẻ mặt tuyệt vọng, dường như tất cả đã thành kết cục định sẵn.

Thế nhưng một giọng nữ đột ngột lại phá vỡ cục diện bế tắc: Ta tới thay thế sư huynh.

Chính là An Tiểu Tuệ vẫn đứng ngoài quan sát tình thế phát triển.

Thôi Hi Mẫn kinh ngạc hô: Tiểu Tuệ.

Khuôn mặt xinh đẹp của An Tiểu Tuệ lộ vẻ kiên định.

Nàng ôn nhu mà đau thương nói: Sư huynh, ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, không có võ công cũng không sao.

Huynh còn có tương lai tốt đẹp.

Chỉ hy vọng về sau huynh đừng chê thân thể ta không trọn vẹn.

An Tiểu Tuệ tuy rằng tâm tư đơn thuần, nhưng bản chất ôn nhu không giả dối, lại hiểu chuyện.

Bây giờ tình thế đã không cách nào vãn hồi, luôn có người cần đứng ra gánh chịu tội lỗi, hoặc là Viên Thừa Chí, hoặc là Thôi Hi Mẫn.

Viên Thừa Chí là thanh mai trúc mã của nàng, khoảng thời gian thơ ấu ấy khiến nàng đến nay khó quên, vì vậy đối với Viên Thừa Chí cũng có chút tình cảm mông lung.

Thôi Hi Mẫn lại là người bầu bạn mười năm, bồi dưỡng tình cảm.

Đối với một cô gái như An Tiểu Tuệ mà nói, sự thâm tình không bằng bầu bạn lâu dài, vì vậy đối với Thôi Hi Mẫn tình cảm càng thêm rõ ràng.

Nếu không có ngoài ý muốn, nàng rất nhanh sẽ cùng Viên Thừa Chí phân rõ giới hạn, từ đây toàn tâm toàn ý ở bên Thôi Hi Mẫn.

Bây giờ hai nam tử đều rất quan trọng đối với nàng lại sắp đối mặt tai ương cụt tay, nàng làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Tuy rằng như trước bị tương lai gần cụt tay dọa đến sắc mặt tái nhợt, nước mắt giàn giụa, nhưng cũng kiên định đứng ra gánh vác tai họa cho hai người.

Thôi Hi Mẫn rất cảm động nói: Sư muội, nàng yên tâm.

Dù có biến thành thế nào, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng.

Viên Thừa Chí vừa tự trách vừa khổ sở nói: Tiểu Tuệ.

Đều do ta vô năng.

An Tiểu Tuệ miễn cưỡng nở nụ cười, khẽ gật đầu nói: Viên đại ca, đây không phải lỗi của huynh.

Nói rồi lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang lạnh nhạt xem kịch vui.

Thân thể mềm mại khẽ run, nói: Cố công tử, xin buông tha sư huynh và Viên đại ca.

Ta tùy ý công tử xử trí.

Nói xong liền nhắm nghiền hai mắt, đợi cơn đau đớn cụt tay ập đến.

Nói cho cùng, An Tiểu Tuệ cũng chỉ là một thiếu nữ mà thôi.

Dù là vì bảo vệ hai người, thế nhưng vẫn sợ hãi không thôi, nhất là nghĩ đến tương lai mình sẽ thân thể không trọn vẹn, tuổi thanh xuân tốt đẹp bị hủy hoại, trong lòng liền sợ hãi vô cùng.

Nhắm mắt lại, nước mắt tràn ra khóe mi.

Thời gian chờ đợi thật dài dằng dặc, sợ hãi khiến nàng run rẩy càng thêm kịch liệt, thế nhưng vẫn không đợi được đau đớn, ngược lại nghênh đón một tiếng cười trêu chọc.

Hai tên đại nam nhân lại không có một cô thiếu nữ dũng cảm bằng, Hoa Sơn kiếm tông quả thật nực cười.

An Tiểu Tuệ vô thức mở đôi mắt đẹp, liền thấy Cố Hàn Uyên đang giễu cợt nhìn ba người Viên Thừa Chí với sắc mặt khó coi.

Cố Hàn Uyên buông Kim Xà kiếm ra, đạm mạc nói: Nàng ở lại, ba người các ngươi cút đi.

Ba người nghe vậy ngẩn người.

Hoàng Chân như có điều suy nghĩ.

Viên Thừa Chí sắc mặt đen như đáy nồi.

Thôi Hi Mẫn đồng dạng sắc mặt đại biến, ánh mắt thương tiếc qua lại dò xét giữa Cố Hàn Uyên và An Tiểu Tuệ, cuối cùng nhưng vẫn là thua trước ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, chán nản cúi thấp đầu.

Bọn họ hiển nhiên đều có dự cảm về kết cục của An Tiểu Tuệ.

Tin đồn phong lưu của Cố Hàn Uyên nhiều không kể xiết.

Nếu hắn yêu cầu An Tiểu Tuệ ở lại, hiển nhiên là đã coi trọng nàng.

Tâm tình của bọn họ thật khó tả.

Viên Thừa Chí lòng tràn đầy sỉ nhục, trong mắt tỏa tơ máu, lại không thể nói ra dũng khí phản kháng.

Thôi Hi Mẫn không dám ngẩng đầu, hắn sợ An Tiểu Tuệ nhìn thấy ánh mắt dao động của mình.

Nếu như An Tiểu Tuệ vì hắn mà cụt tay, tuy rằng đến lúc đó thân thể không trọn vẹn, thế nhưng hắn vẫn như cũ có lòng tin giữ vững tấm lòng ban đầu yêu thích An Tiểu Tuệ.

Thế nhưng nếu An Tiểu Tuệ mất đi sự thuần khiết, hắn thật sự có thể không ngại sao.

Không phải mỗi người đàn ông đều có dũng khí tiếp mâm.

Nhất là người có nội tâm tục tằng như Thôi Hi Mẫn, càng thêm khó có thể tiếp nhận.

Ngược lại là khóe miệng Hoàng Chân không khỏi nở nụ cười.

Chương 447

Hắn đối với An Tiểu Tuệ cũng không coi trọng, bằng không cũng sẽ không chỉ dạy võ công bình thường.

Nhưng nếu là có thể mượn An Tiểu Tuệ để có được hảo cảm của Cố Hàn Uyên, vậy đối với Hoa Sơn kiếm tông lại có lợi ích to lớn.

Xem tình thế hiện tại của Hoa Sơn Khí tông liền biết.

Từ khi Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Linh San đến với nhau, mấy lần âm mưu của Tung Sơn Phái đều bị phá, bây giờ đã không còn dám ra tay với Hoa Sơn phái.

Nhạc Bất Quần bây giờ càng là thượng khách của các phái.

Dù có lời đồn Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc, Nhạc Linh San xích mích, thế nhưng chỉ cần Cố Hàn Uyên một ngày không đứng ra nói, ở giang hồ Tống Quốc liền một ngày không ai dám trêu chọc Hoa Sơn phái.

Đây đều là nhờ uy thế của Cố Hàn Uyên mà có được.

Còn như ý tưởng của Thôi Hi Mẫn thì bị bỏ qua.

Bây giờ Hoa Sơn kiếm tông có ý tưởng mới, càng cần có được sự ủng hộ.

Thôi Hi Mẫn muốn tư chất không có tư chất, coi như chịu khổ đến già cũng chưa chắc có thể đột phá Tiên Thiên.

Muốn phẩm tính cũng không có phẩm tính, thô lỗ, hấp tấp, thường xuyên gây họa.

Hoàng Chân đã chuẩn bị buông bỏ hắn.

Ba người tâm tư khác biệt, nhất thời lại chìm vào trầm mặc.

An Tiểu Tuệ vẫn không rõ vì sao.

Ôn Thanh Thanh lại ghen tuông dâng trào, trừng mắt nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên.

Nàng rất muốn phát cáu, lại sợ chọc cho Cố Hàn Uyên không thích, trong lòng khổ sở vô cùng.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được ánh mắt của Ôn Thanh Thanh, khóe miệng treo lên một nụ cười đùa cợt.

Bất quá tạm thời không phải lúc để ý tới nàng.

Hắn thần tình lạnh nhạt nói: Còn muốn ở lại ăn cơm rau dưa sao.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến ba người giật mình tỉnh lại.

Hoàng Chân mặt mỉm cười nói: Lần này chúng ta có nhiều đắc tội, cũng xin Cố công tử đừng trách.

Ta liền dẫn bọn họ rời đi.

Hoàng Chân người này vô cùng khôn khéo.

Chỉ cần có thể thiết lập quan hệ với Cố Hàn Uyên, đại giá nào cũng có thể trả.

Lúc này liền Hoàng Kim cũng trực tiếp bỏ mặc, coi như là tặng cho Cố Hàn Uyên một món lễ vật.

Nghĩ đến chuyện này dù truyền tới tai người đứng sau Hoa Sơn kiếm tông, cũng sẽ nhận được sự tán đồng.

Nói xong liền lôi kéo Viên Thừa Chí không cam lòng cùng Thôi Hi Mẫn thần sắc xám xịt rời đi.

Đám người Du Long Bang và Vinh Quang Môn thấy sự tình đã lắng xuống, đương nhiên sẽ không tiếp tục lưu lại, xin lỗi một tiếng sau đó cũng cáo từ rời đi.

Cố Hàn Uyên đối với Ôn gia Ngũ Lão nhàn nhạt phân phó: Đem Hoàng Kim đưa đến phủ của ta.

Nói xong liền dẫn Ôn Thanh Thanh cùng An Tiểu Tuệ đang tâm thần bất an rời đi.

Ôn gia Ngũ Lão hai mặt nhìn nhau.

Ôn Phương Nghĩa không cam lòng nói: Thật sự muốn đem số hoàng kim này giao cho Cố Hàn Uyên sao.

Rõ ràng là chúng ta đoạt lại mà.

Ôn Phương Đạt ánh mắt lóe lên nói: Không sao, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên một ngày chưa rời khỏi Ôn gia, số Hoàng Kim này liền chỉ là tạm gửi ở đó.

Bây giờ chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Ôn Phương Sơn cau mày nói: Đại ca nói là thanh Kim Xà kiếm kia sao.

Ôn Phương Đạt trầm giọng nói: Đúng vậy, tuy rằng không biết Kim Xà kiếm của Hạ Tuyết Nghi vì sao lại rơi vào tay thiếu niên kia, thế nhưng hắn nhất định biết tung tích bảo tàng.

Bốn người còn lại nghe vậy, mắt lóe tinh quang.

So với bảo tàng trong tay Hạ Tuyết Nghi, hai nghìn lượng Hoàng Kim trước mắt này quả thực không đáng nhắc tới.

Ôn Phương Ngộ cấp thiết nói: Vậy còn chờ gì nữa.

Đừng để tiểu tử kia chạy xa.

Ôn Phương Đạt nghe vậy, phân phó một phen, liền dẫn bốn người lén lút đi theo một chuyến đến Hoa Sơn kiếm tông.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư của Ôn gia Ngũ Lão lòng biết rõ, vừa lúc lợi dụng bọn họ tìm được Tàng Bảo Đồ của kho báu Kiến Văn Đế mà Hạ Tuyết Nghi đã giấu đi.

Tàng Bảo Đồ chưa chắc sẽ giống như trong Bích Huyết Kiếm mà giấu trong Kim Xà bí tịch.

Ôn gia Ngũ Lão đối mặt Viên Thừa Chí chắc chắn sẽ thất bại thảm hại mà quay về, thế nhưng cũng có thể dò la được đôi chút.

Bất quá lúc này Cố Hàn Uyên còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Hắn đột nhiên dừng bước, xoay người lại, có chút buồn cười mà véo cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra của Ôn Thanh Thanh.

Thanh Thanh đây là sao vậy.

Miệng đã dỗi đến độ có thể treo bình dầu.

Ôn Thanh Thanh xấu hổ đẩy tay Cố Hàn Uyên ra, liếc mắt nhìn An Tiểu Tuệ vẫn còn mơ màng, ủy khuất nói: Cố đại ca biết rõ còn hỏi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Thanh Thanh không giống nàng ta.

Lời hắn nói dù không đầu không đuôi, thế nhưng Ôn Thanh Thanh lại nghe đã hiểu.

Khóe môi ngọc yên nhiên khẽ nói: Ta không tin.

Cố Hàn Uyên mỉm cười.

Trước ánh mắt kinh ngạc của An Tiểu Tuệ, Cố Hàn Uyên tiến sát lại Ôn Thanh Thanh, một tay ôm lấy eo nàng.

Ôn Thanh Thanh thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên càng lúc càng gần trong mắt, sao còn không biết ý tứ của hắn.

Sự rụt rè của thiếu nữ khiến nàng muốn cự tuyệt, thế nhưng liếc nhìn An Tiểu Tuệ ở một bên, nhất thời hạ quyết tâm, không những không tránh lui, ngược lại chủ động nghênh đón.

An Tiểu Tuệ thấy mặt đỏ tới mang tai, chân tay luống cuống.

Nàng vốn tưởng Cố Hàn Uyên chuẩn bị đưa nàng đến nơi khác rồi mới trách phạt, không ngờ lại chứng kiến hình ảnh như vậy ngay tại đây.

Trong lòng hoảng hốt, mơ hồ có dự cảm về kết quả của mình.

Thật ra mà nói, nhất định là tốt hơn nhiều so với cụt tay, thế nhưng nàng đã lòng có tương ứng, đồng dạng khó có thể tiếp nhận, sắc mặt lúc xanh lúc hồng.

Sau một hồi lâu, Ôn Thanh Thanh mắc cỡ đỏ bừng mặt, cười đẩy Cố Hàn Uyên ra, oán trách nói: Bây giờ còn chưa được.

Nói xong liền thẹn thùng sửa sang lại vạt áo.

Cố Hàn Uyên cũng không miễn cưỡng, ôn hòa cười nói: Thanh Thanh bây giờ không còn ăn giấm nữa chứ.

Ôn Thanh Thanh bây giờ tựa như chiếm được lời cam đoan của Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời thêm mấy phần cảm giác an toàn.

Hơn nữa lời Cố Hàn Uyên nói trước đó cũng rất có lý, nàng và An Tiểu Tuệ vốn không giống nhau.

Nàng sớm biết Cố Hàn Uyên phong lưu, tự nhiên biết độc chiếm là không có khả năng, huống hồ nàng còn là người đến sau.

Điều nàng để ý hơn chính là địa vị của nàng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Bây giờ có được lời cam đoan, an tâm rất nhiều đồng thời rồi lại đối với chuyện có khả năng xảy ra có chút sợ hãi, lo lắng ở lâu sẽ bị Cố Hàn Uyên nuốt trọn.

Nàng oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, nói: Cố đại ca sẽ bắt nạt ta.

Dừng một chút, lại nhìn An Tiểu Tuệ với sắc mặt phức tạp, ngữ khí không rõ nói: Cố đại ca đi bắt nạt nàng ấy.

Ta đi tìm mẫu thân.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy vẻ nghiền ngẫm, khẽ cười trêu: Thanh Thanh muốn đi mách lẽo sao.

Ôn Thanh Thanh cười khẽ, nói với chính mình cũng không tin: Hừ, ta có chút chuyện muốn đi hỏi mẫu thân một chút.

Nói xong liền vặn vẹo vòng eo yểu điệu, xoay người rời đi.

Nàng muốn đi tìm Ôn Nghi thỉnh giáo một chút chuyện con gái.

Khi hai người ôm nhau trước đó, nàng đã cảm nhận được sự nồng nhiệt của Cố Hàn Uyên, đã có chờ mong, lại vừa lo sợ.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Ôn Thanh Thanh rời đi, khóe miệng treo lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Ôn Thanh Thanh tìm Ôn Nghi thỉnh giáo.

Là muốn nàng nói ra những kinh nghiệm bản thân sao.

Đến tối lại đi hỏi xem Ôn Nghi đã dạy những gì.

Nghĩ vậy, Cố Hàn Uyên xoay người lại nhìn về phía An Tiểu Tuệ đang ngây người.

An Tiểu Tuệ chú ý tới ánh mắt của Cố Hàn Uyên, trong kinh hoảng nói ra một câu khiến mình đỏ mặt tía tai: Ngươi là muốn đến bắt nạt ta sao.

Đợi nàng phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi, xấu hổ đến mức căn bản không ngẩng đầu lên được.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Cô nương không cần để ý lời nói của Thanh Thanh.

Tại hạ đối với nữ tử chưa bao giờ dùng vũ lực.

An Tiểu Tuệ nghe vậy, an tâm một chút, nhưng vẫn còn có chút thấp thỏm hỏi: Vậy ngươi muốn ta ở lại là vì gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cứ như vậy bỏ qua cho người Hoa Sơn kiếm tông các ngươi khẳng định là không thể.

Một cô nương làm người hài lòng như cô nương đây nếu như cụt một cánh tay lại khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.

Coi như là cho các ngươi một bậc thang xuống.

An Tiểu Tuệ nghe vậy ngẩn người, bị Cố Hàn Uyên khen có chút xấu hổ, nhưng vẫn là khẩn trương nói: Vậy ngươi nguyện ý buông tha ta sao.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Chỉ cần bằng lòng hai điều kiện của ta, ngược lại cũng không phải là không thể thả nàng.

An Tiểu Tuệ thấy Cố Hàn Uyên quả thực không có ý làm khó nàng, lúc nhìn Cố Hàn Uyên, sự căm thù ẩn chứa trong mắt nhất thời tiêu tán hơn phân nửa, chần chờ hỏi: Là điều kiện gì.

Cố Hàn Uyên hơi thâm ý nói: Thứ nhất, nói cho ta biết mục đích của số hoàng kim các ngươi và chủ nhân của nó.

Chương 448

Thứ hai, mời cô nương ở lại Ôn gia một đêm, ngày mai lại để cô nương trở về.

An Tiểu Tuệ nghe vậy ngẩn người, khó có thể tin hỏi: Chỉ như vậy là đủ rồi sao.

Nàng đối với điều kiện thứ hai tuy rằng không rõ vì sao, thế nhưng lại không phải là vấn đề gì.

Còn như điều kiện thứ nhất, nếu là trước khi chuyện hôm nay xảy ra, nàng nhất định sẽ không đồng ý.

Thế nhưng bây giờ, rất khó nói nàng đối với Hoa Sơn kiếm tông còn có bao nhiêu lòng trung thành, vì vậy cũng không có gì cần thiết phải giấu giếm.

Cố Hàn Uyên cười đùa nói: Đương nhiên nếu như cô nương nguyện ý lấy thân báo đáp thì tại hạ sẽ càng cao hứng một chút.

An Tiểu Tuệ nghe vậy, gương mặt hồng hào đỏ bừng, thế nhưng bất ngờ là lại không có bao nhiêu cảm xúc tức giận.

Có lẽ là do thái độ của Cố Hàn Uyên đối với nàng vô cùng ôn hòa, sợ hãi trong lòng An Tiểu Tuệ nhất thời tiêu tán hơn phân nửa.

Nàng oán trách liếc trắng Cố Hàn Uyên một cái, e lệ nói: Đẹp mà nghĩ.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối nói: Vậy thật đúng là đáng tiếc, rõ ràng dung mạo và phẩm tính của cô nương đều thật tốt.

An Tiểu Tuệ có chút chưa kịp phản ứng với lời khen của Cố Hàn Uyên.

Lời khen ngợi của người bình thường và lời khen ngợi của Cố Hàn Uyên mang tới hiệu quả tự nhiên là khác biệt, địa vị khác xa mang đến cảm giác được công nhận to lớn.

Ngay cả An Tiểu Tuệ cũng có chút tâm thần xao động, lúc nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, cảm giác hắn càng thêm đẹp đẽ.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng có chút hoảng sợ không rõ, không còn dám chần chừ nữa, bình tĩnh nói: Số Hoàng Kim này là của Ninh Vương Minh Quốc vận chuyển cho Tam Giang thủy bộ Đề Đốc Lý Khả Tú, còn mục đích thì ta cũng không biết.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong mắt tinh quang lóe lên.

Lần này thật đúng là câu được hai con cá lớn.

Bởi vì thế giới khác nhau, không chỉ địa hình khác nhau, trải nghiệm nhân sinh của rất nhiều người cũng không giống nhau.

Lý Khả Tú không thăng nhiệm Chiết Giang thủy bộ Đề Đốc, ngược lại đảm nhiệm Tam Giang thủy bộ Đề Đốc.

Tam Giang chính là tên gọi vùng đất vô chủ này, bởi vì nơi đây là nơi ba con sông hợp dòng.

Bởi vì Thanh Quốc đối với Tam Giang vô lực quản lý, không những nguy hiểm mà còn không có bao nhiêu lợi ích, nơi đây trở thành địa phương bị ghét bỏ nhất trong quan trường Thanh Quốc, hầu như không có người Mãn Châu nào nguyện ý đến đây nhậm chức.

Khang Hi tuy rằng có ý định an bài tâm phúc của mình đến Tam Giang, thế nhưng hắn bây giờ còn chưa nắm quyền, đối với biến động nhân sự lớn như vậy đành bất lực.

Mà Thanh Quốc Hán tướng Lý Khả Tú liền bị các phe phái thuyên chuyển đến nơi này.

Thế giới hiện tại đa quốc cùng tồn tại, tình thế của Lý Khả Tú so với trong Thư Kiếm càng thêm ác liệt, rất khó có được sự tín nhiệm của cao tầng Thanh Quốc.

Ninh Vương vẫn có dã tâm soán vị, Lý Khả Tú tự nhiên liền trở thành một trong những đối tượng mà hắn lôi kéo.

Hai nghìn lượng Hoàng Kim cũng không phải là một con số nhỏ.

Có được số tiền đó, Lý Khả Tú liền có thể hoạt động tốt hơn trong quan trường.

Thế nhưng số tiền này cũng không dễ cầm.

Với địa vị của hắn hôm nay, lấy tiền mà không làm việc thì hậu quả không phải hắn có thể gánh nổi.

Hơn nữa, nói như vậy cũng chứng tỏ một chuyện, Hoa Sơn kiếm tông đã để mắt đến Ninh Vương.

Thảo nào trước đó bọn họ vẫn không muốn tiết lộ tình hình thực tế.

Cố Hàn Uyên muốn biết tình báo, nhưng cũng không có ý định trực tiếp ép buộc An Tiểu Tuệ.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, điều hắn thích làm nhất chính là sát nhân tru tâm.

Vì vậy, tạm thời hắn không định lãng phí thời gian trên người nàng.

Dù sao đến ngày mai, An Tiểu Tuệ vẫn sẽ rơi vào túi của hắn.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Thì ra là thế, đa tạ cô nương đã báo cho biết.

Đêm nay cũng xin cô nương nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tại hạ sẽ tiễn ngươi trở về.

An Tiểu Tuệ vốn đang lo lắng Cố Hàn Uyên có thể sẽ lật lọng, nhưng giờ thấy hắn thật sự không có ý ép buộc mình, nhất thời yên lòng.

Đồng thời, nàng còn có chút hổ thẹn vì đã hoài nghi nhân phẩm của Cố Hàn Uyên, trong lòng thầm khen: Cố công tử có thể lập nên danh tiếng lớn như vậy, há lại sẽ là loại người vô sỉ kia.

Cố Hàn Uyên bất quá chỉ là tạm hoãn tiến độ thu phục An Tiểu Tuệ, lại hòa hoãn quan hệ thù địch giữa hai người, còn thu hoạch được sự hổ thẹn của An Tiểu Tuệ.

Nữ nhân sự hổ thẹn dâng lên nhanh chóng khiến người ta líu lưỡi.

Chí ít An Tiểu Tuệ bây giờ đã đối với Cố Hàn Uyên nhiều thêm không ít hảo cảm.

Khi hai người trò chuyện, thần tình tự nhiên hơn rất nhiều, nàng cũng thường xuyên cười duyên, đồng thời còn chủ động báo tên của mình cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khen ngợi: An Tiểu Tuệ, quả nhiên là một cái tên rất hay.

Khiến người ta an tâm, một tiểu mỹ nhân kiều diễm lại ôn nhu hiền lành.

Sư huynh của ngươi e rằng đã dùng hết tư chất tập võ của mình, mới đổi lấy được lọt vào mắt xanh của Tiểu Tuệ cô nương a.

An Tiểu Tuệ nghe vậy mặt mày ửng đỏ, oán trách liếc hắn một cái, thầm mắng: Nào có kiểu khen người như thế.

Sư huynh tuy tư chất tập võ kém một chút, nhưng sao có thể nói là chỉ như vậy mới đổi lấy được mình lọt mắt xanh.

Hơn nữa, cái gì mà Tiểu Tuệ cô nương An Tiểu Tuệ đối với xưng hô Tiểu Tuệ cô nương trong miệng Cố Hàn Uyên càng để ý, dù sao nó cũng có chút thân cận quá mức, nhưng nàng lại không có ý tứ phản bác, đành phải yên lặng chấp nhận.

Hai người hàn huyên một lát, sắc trời bất tri bất giác liền tối sầm.

Cố Hàn Uyên để hạ nhân Ôn gia đưa An Tiểu Tuệ đi khách phòng nghỉ ngơi, còn hắn thì lặng lẽ tiềm nhập tiểu viện của Ôn Nghi.

Tới nơi đây, Ôn Thanh Thanh vẫn chưa rời đi, đồng thời quyết định đêm nay ở lại Ôn Nghi qua đêm.

Hiển nhiên là nội dung trò chuyện ban ngày đã khiến nàng có chút bất an.

Ôn Nghi nhìn Ôn Thanh Thanh đã được mình dỗ ngủ, trong lòng khẽ thở dài, thần sắc cũng có chút khó xử.

Ban ngày, Ôn Thanh Thanh đột nhiên đỏ mặt hỏi nàng chuyện nữ nhi gia.

Vốn dĩ, đây là điều mà thân là mẫu thân nên giáo dục cho nữ nhi, thế nhưng Ôn Nghi đột nhiên nghĩ tới mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Ôn Thanh Thanh mà hắn từng nói, nhất thời có chút luống cuống.

Dù sao, tối qua nàng còn quấn quýt si mê với người kia, hôm nay đã bị nữ nhi hỏi muốn đối phó thế nào.

Nàng dò hỏi: Thanh Thanh nhưng có người trong lòng.

Ôn Thanh Thanh mắc cỡ đỏ bừng mặt cười, thế nhưng đối mặt với mẫu thân thân cận nhất, nào dám giấu diếm.

Vì vậy, nàng liền thẳng thắn kể chuyện của mình và Cố Hàn Uyên.

Ôn Nghi từ lời tự thuật của Ôn Thanh Thanh biết được những tin đồn về Cố Hàn Uyên, đối với tâm tư của Ôn Thanh Thanh cũng lòng biết rõ.

Mặc kệ nàng đối với Cố Hàn Uyên có bao nhiêu tình nghĩa, chắc chắn cũng mang theo một phần ý tưởng muốn mượn Cố Hàn Uyên để thoát ly Ôn gia.

Ôn Nghi hổ thẹn nói: Là nương đã hại khổ con.

Mẫu nữ đồng tâm.

Ôn Nghi có thể hiểu được tâm tư của Ôn Thanh Thanh, Ôn Thanh Thanh há lại không biết ý tưởng của Ôn Nghi.

Nàng thoải mái cười nói: Mẫu thân, con không ủy khuất.

Cố đại ca tuy phong lưu một chút, thế nhưng hắn đối với con rất tốt, lại còn đã cứu con.

Nghe được tên Cố Hàn Uyên, Ôn Nghi trong lòng càng thêm áy náy.

Dù sao mình còn chạy ở phía trước Ôn Thanh Thanh, mặc dù bên trong có những yếu tố ngoài ý muốn không thể khống chế, nhưng sự thực chính là như vậy.

Mặc dù có chút không nỡ, nhưng nàng vẫn quyết định từ đây kết thúc quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Nàng không hy vọng về sau cùng Ôn Thanh Thanh trở mặt thành thù.

Đồng thời, bởi vì trải nghiệm tối qua, nàng lại có chút lo lắng Ôn Thanh Thanh có chịu đựng được không, nên đã kể tất cả những điều cần chú ý cho nàng, chọc cho Ôn Thanh Thanh mặt mày đỏ bừng nóng ran.

Ôn Thanh Thanh cảm thấy có chút không thể trở lại với trọng tâm câu chuyện ngại ngùng này, liền nói sang chuyện khác: Nói đến hôm nay con còn gặp được binh khí Kim Xà kiếm của Hạ Tuyết Nghi, kẻ thù Ôn gia, bị một người trẻ tuổi cầm trong tay.

Không biết Hạ Tuyết Nghi có phải đã chết rồi không.

Ôn Nghi nghe vậy như bị sét đánh, kinh hô: Thanh Thanh, con nói cái gì.

Tuyết Nghi hắn đã chết.

Vì xưng hô vô cùng thân cận của Ôn Nghi mà Ôn Thanh Thanh nảy sinh nghi ngờ, nàng hỏi: Mẫu thân, người biết Hạ Tuyết Nghi.

Xuất phát từ ý tưởng bảo hộ Ôn Thanh Thanh, Ôn Nghi vẫn chưa nói cho nàng biết cha ruột chính là Hạ Tuyết Nghi.

Ngũ lão Ôn gia càng sẽ không báo cho nàng chân tướng.

Vì vậy Ôn Thanh Thanh vẫn bị chẳng hay biết gì.

Ôn Nghi trong lòng buồn khổ, nét mặt lại giả vờ lơ đễnh nói: Đã từng có một ít giao tình với Hạ Tuyết Nghi, chỉ là hắn cùng Ôn gia trở thành kẻ thù phía sau liền không còn liên lạc.

Lời nói dối của Ôn Nghi chưa hoàn toàn lừa gạt được Ôn Thanh Thanh, nhưng thấy Ôn Nghi không muốn nói nhiều, Ôn Thanh Thanh cũng không có cách nào.

Đành phải kể lại chuyện đã xảy ra ban ngày cho Ôn Nghi.

Ban đầu Ôn Nghi còn đang chú ý đến chủ nhân mới của Kim Xà kiếm là Viên Thừa Chí, nhưng mà Cố Hàn Uyên cũng rất nhanh đã cướp diễn biến.

Không chỉ dễ dàng giáo huấn Viên Thừa Chí, còn tiện tay nhận một thiếu nữ xinh đẹp.

Tâm tư của Ôn Nghi nhất thời phức tạp, trong lòng lại mơ hồ có ghen tuông không muốn thừa nhận.

Thật vất vả mới đè nén được chút ghen tuông này, sau khi dỗ Ôn Thanh Thanh ngủ, nàng nhất thời lại không tài nào ngủ được.

Chương 449

Vốn cho là sẽ để ý hơn đến Kim Xà kiếm và tung tích của Hạ Tuyết Nghi, không ngờ nhắm mắt lại chính là cảnh tượng tối qua, cùng với thiếu nữ mà Ôn Thanh Thanh nói bị Cố Hàn Uyên mang đi.

Ôn Nghi khẽ cắn môi mỏng, nhẹ giọng lẩm bẩm: Cái oan gia này, bây giờ e rằng đang khoái hoạt lắm a.

Càng nghĩ trong lòng lại càng khó chịu.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đôi cánh tay từ phía sau nàng bao bọc đi lên, bên tai cũng vang lên tiếng trêu chọc: Muốn khoái hoạt cũng có thể tìm phu nhân mới là.

Ôn Nghi vốn đang định kinh hô, thế nhưng khí tức quen thuộc cùng lời nói kia lại khiến nàng không tự chủ được mềm nhũn ra.

Tiếng kinh hô đến mép cũng bị nàng cố gắng nhịn xuống, tức giận trừng mắt liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Ôn Nghi rốt cuộc là một người có tính tình nhu nhược, huống chi gỗ đã sớm thành thuyền.

Từ tối qua, tựa như con đê kiên cố bị tạc ra một lỗ hổng, cũng không còn cách nào ngăn cản bản năng.

Chống cự bất quá chỉ là xuất phát từ căng thẳng và lo lắng cho Ôn Thanh Thanh mà thôi.

Chỉ cần phu nhân khống chế tốt âm lượng là được rồi.

Âm thanh chơi đùa của Cố Hàn Uyên vang lên đúng lúc.

Ngày thứ hai, Ôn Thanh Thanh chậm rãi một hồi mới dần dần tỉnh táo lại.

Nàng chỉ cảm thấy tối qua đã có một giấc mộng khó có thể hình dung.

Trong mộng, giọng nói đè nén kia vô cùng kiều mị, nhưng lại dường như không phải do mình vọng lại.

Ôn Thanh Thanh mơ hồ cảm thấy có chút quen tai, nhưng làm thế nào cũng không phân biệt ra được rốt cuộc tiếng nói kia là của ai.

Ôn Thanh Thanh giật mình hồi lâu, đột nhiên bị một cảm giác mát mẻ đánh thức.

Trên ngọc nhan hiện lên một vệt đỏ ửng mắc cỡ, nàng khẽ hô một tiếng: Phải gió à.

Vô ý thức cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía bên cạnh.

Nàng còn nhớ mình tối qua là ngủ ở trong phòng Ôn Nghi.

Nhưng mà cái liếc mắt đó lại khiến nàng triệt để sửng sốt.

Chỉ thấy Ôn Nghi nhắm nghiền hai mắt, lông mi nhỏ dài hơi rung động.

Tấm mặt đã quen thuộc mười mấy năm qua lúc này lại có vài phần xa lạ.

So với nàng còn thanh sáp, Ôn Nghi càng thêm tiên diễm quyến rũ, cũng càng thêm thành thục kiều diễm, khiến trong lòng Ôn Thanh Thanh lại có vài phần ước ao.

Nàng thầm thở dài: Mẫu thân thật là xinh đẹp, không biết khi nào ta mới có thể sánh được.

Sau đó, Ôn Thanh Thanh vội vã đi rửa mặt không nhắc tới nữa.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang gặp An Tiểu Tuệ.

An Tiểu Tuệ nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang định tiến lên, chẳng biết tại sao đầu gối mềm nhũn, suýt nữa té ngã xuống đất.

Cũng may Cố Hàn Uyên kịp lúc đỡ lấy, mới không để nàng té ngã.

Bất quá, dù vậy, đầu gối của nàng vì va chạm mà bị thương, đau đến An Tiểu Tuệ khóe mắt rưng rưng.

Cố Hàn Uyên ân cần hỏi: Tiểu Tuệ cô nương có khỏe không.

Có phải tối qua không nghỉ ngơi tốt.

Bộ dạng lo lắng của hắn, nửa điểm cũng không giống là kẻ đầu sỏ gây nên.

An Tiểu Tuệ nghe vậy cũng cho là mình tối qua sầu lo nhiều quá, dẫn tới giấc ngủ không đủ mới không đứng vững.

Mặc dù có Cố Hàn Uyên an ủi, thế nhưng mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua đều đối với nàng đả kích quá lớn, không thể ngủ ngon mới là bình thường.

Khí tức của nam tử gần trong gang tấc khiến nàng không khỏi mép ngọc yên nhiên, nhẹ giọng nói: Không có gì đáng ngại, đa tạ Cố công tử quan tâm.

An Tiểu Tuệ xác thực không có gì đáng ngại, đầu gối liền da cũng không bị rách, chỉ là đơn thuần bầm tím.

Cố Hàn Uyên hạ thủ vẫn rất có chừng mực.

Bất quá, nàng trong thời gian ngắn nhưng cũng không cách nào đi lại bình thường.

Cố Hàn Uyên trong tiếng kinh hô của An Tiểu Tuệ liền ôm lấy nàng, ấm áp nói: Chuyện gấp phải tòng quyền, Tiểu Tuệ cô nương xin thứ lỗi.

Ngày hôm qua tại hạ đã bằng lòng hôm nay sẽ tiễn ngươi trở về, nếu Tiểu Tuệ cô nương đi lại không tốt, tại hạ không thể làm gì khác hơn là giúp một tay.

An Tiểu Tuệ âm thầm oán thầm Cố Hàn Uyên quá mức cường ngạnh, nhưng cũng không phản đối.

Không chỉ là bởi vì nàng muốn sớm một chút trở lại bên sư huynh, càng bởi vì một phen nói chuyện ngày hôm qua đã khiến nàng thay đổi rất nhiều đối với Cố Hàn Uyên.

Tuy vẫn còn chút xấu hổ, nhưng vẫn ửng đỏ mặt cười nói: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười khẽ, ý bảo nàng không cần khách khí.

Cố Hàn Uyên ôm lấy An Tiểu Tuệ với vòng eo mềm mại, vận khởi khinh công, một đường nhanh như điện chớp.

An Tiểu Tuệ thán phục võ công cao cường của Cố Hàn Uyên, đồng thời trên mặt đỏ ửng càng ngày càng sâu, tim đập cũng càng lúc càng nhanh.

Dù sao, nàng từ trước đến nay chưa từng có tiếp xúc thân mật như vậy với nam tử, nhất là bàn tay lớn ở bên hông càng khiến nàng không biết làm sao.

May mắn là thời gian này cũng không tính dài.

Với võ công của Cố Hàn Uyên, rất nhanh liền đuổi kịp Thôi Hi Mẫn.

Trên thực tế, hắn cũng không đi ra xa bao nhiêu.

Hoàng Chân và Viên Thừa Chí cũng không ở đây.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đã gây ra ngoài ý muốn, Hoàng Chân vội vàng đi về phía Ninh Vương báo tin, vì vậy đã rời đi ngay sau khi rời Ôn gia ngày hôm qua.

Mà Viên Thừa Chí cũng là vì Ngũ lão Ôn gia mới rời đi.

Ngũ lão Ôn gia bức bách hắn giao ra Kim Xà kiếm, đồng thời nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Tuyết Nghi cùng với tung tích bảo tàng.

Thế nhưng Viên Thừa Chí há có thể để bọn họ như nguyện.

Một phen kịch liệt tranh đấu, Viên Thừa Chí nhất thời công phá không được Ngũ Hành Trận của Ngũ lão Ôn gia.

Ngũ lão Ôn gia nhất thời cũng cầm Viên Thừa Chí, người có võ công mạnh hơn bọn họ và cả Kim Xà kiếm, không có biện pháp.

Thế nhưng lão gian cự hoạt Ôn Phương Đạt rất nhanh liền tìm được phương thức ứng phó, tấn công Thôi Hi Mẫn có võ công thấp kém.

Để bảo hộ Thôi Hi Mẫn, Viên Thừa Chí nhất thời luống cuống tay chân.

Trong đường cùng, đành phải để Thôi Hi Mẫn trốn trước, hắn đoạn hậu dẫn dụ Ngũ lão Ôn gia đi.

Ngũ lão Ôn gia bị Viên Thừa Chí ngăn trở, lại lo lắng mất dấu vết Viên Thừa Chí, đành phải bất đắc dĩ đuổi theo.

Vì vậy Thôi Hi Mẫn cứ như vậy lạc đàn.

Cố Hàn Uyên buông An Tiểu Tuệ với mặt mày ửng hồng xuống, nhẹ giọng nói: Sư huynh ngươi đang ở bên kia, ta sẽ không đi qua, miễn cho lại xuất hiện xung đột.

An Tiểu Tuệ thấy Cố Hàn Uyên thiện giải nhân ý, lần nữa cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử.

Trước đây sư huynh có nhiều đắc tội, mời Cố công tử thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên cũng không nói tha thứ hay không, chỉ khẽ cười nói: Tiểu Tuệ cô nương đi đi.

Sau này còn gặp lại.

An Tiểu Tuệ nhất thời lại có chút không nỡ, bất quá vẫn ôn nhu cáo từ rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn theo bóng dáng khập khiễng của An Tiểu Tuệ, nụ cười càng phát ra nghiền ngẫm.

Thôi Hi Mẫn lúc này đang tự bi ai tự oán.

Hắn vừa lo âu cho An Tiểu Tuệ cùng Viên Thừa Chí an nguy, lại vừa hối hận với sự vô lực của chính mình.

Nhất là An Tiểu Tuệ, chỉ cần vừa nghĩ tới những chuyện An Tiểu Tuệ có thể phải đối mặt, hắn liền sắc mặt tái nhợt, nghiến răng nghiến lợi.

Một tiếng Sư huynh suýt nữa bị hắn cho là ảo thanh đã kéo thần trí hắn trở lại.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía An Tiểu Tuệ đang đi tới từ xa, Thôi Hi Mẫn vui mừng quá đỗi hô: Sư muội.

Ngươi không sao chứ.

Bất quá, sắc mặt hắn lập tức liền âm trầm xuống.

An Tiểu Tuệ mừng rỡ nói: Cố công tử vẫn chưa làm khó dễ ta.

Chỉ là hỏi chút vấn đề, sáng nay liền thả ta ly khai.

Thôi Hi Mẫn nhìn An Tiểu Tuệ khập khiễng đi tới, trên mặt còn lộ ra một vệt đỏ ửng còn sót lại.

Chỉ một chút liên tưởng liền khiến hắn đau lòng không thôi.

Hắn miễn cưỡng cười vui nói: Cố Hàn Uyên đã hỏi những chuyện gì.

An Tiểu Tuệ nghe vậy vẫn chưa giấu diếm, kể lại toàn bộ quá trình nói chuyện với Cố Hàn Uyên ngày hôm qua.

Trong lời tự thuật của nàng, Cố Hàn Uyên ngoại trừ hỏi chuyện hoàng kim, không những không làm khó dễ nàng, thái độ càng tao nhã lịch sự.

Lời nói ôn nhu mà không mất khôi hài, một bộ dáng như thể trước đây bọn họ đều đã hiểu lầm Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt Thôi Hi Mẫn càng ngày càng khó coi.

Chương 450

Tính tình hấp tấp khiến hắn căn bản không thể bình tĩnh lại suy nghĩ.

Những đả kích liên tục càng phá hủy lòng tự ái của hắn.

Nhất thời không thể chịu nổi lửa giận dấy lên trong lòng, vô ý thức liền cho An Tiểu Tuệ một cái tát, phẫn nộ quát: Ngươi tiện nhân kia.

Mất trinh tiết còn chưa tính, lại còn vì tên khốn kia nói tốt.

An Tiểu Tuệ lăng lăng che gò má bị đánh, nhìn Thôi Hi Mẫn trước mắt dường như đã biến thành người khác, ủy khuất nói: Ta không có mất trinh tiết.

Cố công tử vẫn chưa làm gì với ta cả.

Thôi Hi Mẫn đen mặt trầm giọng nói: Còn dám giảo biện.

Ta xem ngươi căn bản là kẻ mất trinh, ngay cả tâm cũng cùng nhau vứt đi rồi.

Sớm biết thế này còn không bằng để ngươi cụt tay cho xong.

An Tiểu Tuệ lúc này đã dần dần phản ứng kịp, khó có thể tin lẩm bẩm nói: Sư huynh ngươi là chê ta.

Thôi Hi Mẫn cắn răng nói: Thanh bạch của ngươi đã mất, dựa vào cái gì muốn ta không ngại ngươi.

An Tiểu Tuệ nhìn Thôi Hi Mẫn với bộ dáng lẽ thẳng khí hùng, những lời thề son sắt trước đây của hắn vang vọng bên tai, lúc này lại hiện ra vô cùng nực cười.

An Tiểu Tuệ thần sắc thất lạc và khổ sở.

Nhìn Thôi Hi Mẫn với thần sắc dữ tợn khó coi trước mắt, nàng dường như vào giờ khắc này rốt cuộc đã nhìn thấu hắn.

Sự tự ti và táo bạo bộc lộ trong lời nói của hắn hiện ra vô cùng xấu xí.

An Tiểu Tuệ thậm chí hoài nghi mình đơn thuần rốt cuộc là làm sao lại nhìn trúng Thôi Hi Mẫn.

Chẳng lẽ chỉ là vì hắn đã lâu dài đi cùng.

Mình hóa ra là tồn tại rẻ tiền như vậy sao.

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời tán thưởng không chút che giấu của Cố Hàn Uyên, lại đối chiếu với Thôi Hi Mẫn trước mắt.

An Tiểu Tuệ lúc này lại có chút may mắn.

May mắn chính mình sớm đã phát hiện chân diện mục của Thôi Hi Mẫn.

Hắn cũng không phải là ngay thẳng mà đơn thuần, chỉ là táo bạo lại tự ti.

An Tiểu Tuệ không cố gắng phản bác, chỉ lặng im nghe Thôi Hi Mẫn những lời nhục mạ càng ngày càng khó nghe.

Cái gì tiện nhân, xú phụ bị hắn không cố kỵ chút nào mắng ra từ trong miệng.

Cuối cùng càng ngày càng thô bạo, tàn nhẫn nói: Ngươi đã đều bị Cố Hàn Uyên dùng qua, vậy cũng cho ta dùng một chút tốt lắm.

Cuộc sống khác biệt sẽ thay đổi hướng đi tính cách của con người.

Trong Bích Huyết Kiếm, Thôi Hi Mẫn tuy cũng là một trở ngại, thế nhưng phái Hoa Sơn cũng là một trong những môn phái hàng đầu.

Người trong giang hồ không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, vừa cổ vũ ngạo khí của Thôi Hi Mẫn, đồng thời cũng che giấu sự tự ti nội tâm hắn.

Thế nhưng ở thế giới này, hắn chỉ là một đệ tử bình thường của kiếm tông Hoa Sơn.

Rõ ràng là đại sư huynh của Viên Thừa Chí, đệ tử của Hoàng Chân, luận võ công lại xếp hạng cuối cùng.

Người trong giang hồ cũng nhiều không nể mặt hắn.

Trên đường hộ tống hoàng kim đã chịu không biết bao nhiêu chèn ép.

Nếu không phải An Tiểu Tuệ hỗ trợ bày mưu tính kế, căn bản sẽ không vận chuyển được hoàng kim đến nơi đây.

Sở dĩ khi ở Ôn gia, Thôi Hi Mẫn mới hiển lộ sự nóng nảy càng kịch liệt hơn.

Ánh mắt An Tiểu Tuệ trống rỗng, đã không còn nói đến thất vọng hay không đối với Thôi Hi Mẫn, chỉ có một loại đau khổ lòng như tro nguội.

Nàng không cố gắng phản kháng, không chỉ vì trên đùi có thương tích, tay không tấc sắt, mà hơn nữa là vì tuyệt vọng.

Nhìn Thôi Hi Mẫn đang đi về phía mình, An Tiểu Tuệ chẳng biết tại sao lại nghĩ tới khuôn mặt cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên, tự lẩm bẩm: Sớm biết như vậy, còn không bằng đem mình giao cho Cố công tử đâu.

Giọng nàng rất thấp, cũng không để ý sẽ hay không kích thích đến Thôi Hi Mẫn, càng không nghĩ tới sẽ nhận được đáp lại.

Nhưng mà, điều nàng vạn vạn không ngờ tới chính là, bên tai lại truyền đến tiếng trêu đùa quen thuộc: Bây giờ hối hận cũng được.

An Tiểu Tuệ sững sờ quay đầu, liền thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn nhu.

Sự ủy khuất trong lòng nhất thời dâng trào.

Những giọt nước mắt từ trước vẫn nhẫn nại vào giờ khắc này vỡ đê, nàng hô to một tiếng Cố công tử. liền nhào vào trong ngực hắn.

Nước mắt trong khoảnh khắc ướt đẫm vạt áo Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về tấm lưng thanh tú của nàng, ôn nhu an ủi: Đừng lo lắng, ta đến rồi.

Nhưng mà sự an ủi như vậy không những không khiến An Tiểu Tuệ ngừng thút thít, ngược lại khóc càng phát ra hung, tựa như muốn đem toàn bộ ủy khuất trong lòng phát tiết ra ngoài.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, tùy ý nàng phát tiết tâm tình.

Ngược lại nhìn về phía Thôi Hi Mẫn đang hoảng sợ, lạnh lùng nói: Ngay cả nữ tử ôn nhu đáng yêu như Tiểu Tuệ cô nương cũng không hiểu được quý trọng.

Thần tình hoảng sợ của Thôi Hi Mẫn cứng lại một trận, muốn giận lại không dám giận.

Cuối cùng, dục vọng cầu sinh vẫn chiếm thượng phong, hắn nịnh nọt nói: Cố công tử nếu coi trọng nàng, có thể mang nàng đi, tùy ý sử dụng.

Hắn thấy, dù sao An Tiểu Tuệ đã mất trinh tiết, nhiều thêm một hai lần cũng chẳng là gì, còn không bằng vì mình đổi lấy cơ hội cầu sinh.

Tiếng khóc của An Tiểu Tuệ khựng lại một chút, hiển nhiên cũng nghe được những lời vô tình của Thôi Hi Mẫn.

Nàng không nói gì, chỉ yên lặng rơi lệ.

Vòng ôm ấm áp của Cố Hàn Uyên khiến nàng đang bi thương có chút trầm mê.

So với đáp lại những lời độc ác của Thôi Hi Mẫn, nàng càng muốn ở trong lòng Cố Hàn Uyên thêm một lát.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đã đạt thành, đối với Thôi Hi Mẫn triệt để mất đi hứng thú, lãnh lệ nói: Ngươi ở đây giáo Cố mỗ cách làm việc.

Thôi Hi Mẫn mồ hôi lạnh liên tục nói: Tiểu nhân sao dám, chỉ cầu Cố công tử tha ta một mạng.

Cố Hàn Uyên thần tình lạnh lùng, nhàn nhạt nói: Hôm qua có Tiểu Tuệ cô nương vì ngươi cầu tình, nay thì không còn.

Thôi Hi Mẫn nghe vậy khẩn trương, cầu khẩn nói: Tiểu Tuệ mau cứu ta.

Nhưng mà An Tiểu Tuệ đã nhìn thấu hắn vẫn chưa phản ứng, nằm trong ngực Cố Hàn Uyên biểu tình dần dần an tường, tựa như đã ngủ.

Thôi Hi Mẫn gấp giọng nói: Cố công tử tha Nhưng mà còn chưa đợi hắn nói xong lời cầu xin tha thứ, một luồng kiếm khí đã chạm vào mi tâm của hắn.

Ánh sáng trong mắt Thôi Hi Mẫn tiêu thất, ngửa mặt ngã xuống đất.

Bề ngoài nhìn lại chỉ có một vết đỏ nhỏ, bên trong thì đã bị kiếm khí khuấy thành một bãi tương hồ.

An Tiểu Tuệ lúc này vẫn chưa ngủ, thế nhưng tinh thần của nàng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi.

Trong thoáng chốc, hơi ấm bên cạnh đột nhiên không còn.

Nàng mới mở ra đôi mắt mơ màng.

Trước mắt nàng, ngoại trừ Cố Hàn Uyên đang đem lại cảm giác an tâm cho nàng, lại trở về phòng nghỉ ngơi tối qua.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đặt nàng xuống, ôn nhu an ủi: Tiểu Tuệ cô nương bị dọa sợ, ta tự ý đưa ngươi về, còn xin đừng phiền lòng.

An Tiểu Tuệ lắc đầu, chứng kiến vạt áo Cố Hàn Uyên ướt át một mảng, không có ý tứ nói: Xin lỗi, Cố công tử.

Đã làm ướt y phục của người.

Cố Hàn Uyên vô tình cười cười nói: Không sao, bất quá chỉ là một kiện quần áo mà thôi.

Tiểu Tuệ cô nương có thể lấy lại tinh thần là tốt rồi.

An Tiểu Tuệ cúi thấp đôi mắt đẹp, nhu nhu nói: Cố công tử vì sao lại đối với ta tốt như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Ta không phải đã nói rồi sao.

Ta rất thưởng thức Tiểu Tuệ cô nương.

An Tiểu Tuệ nhất thời sóng mắt lưu chuyển, áp má lúm đồng tiền yên nhiên, thấp giọng hỏi: Thật không.

Cố Hàn Uyên không chút do dự nói: Thiên chân vạn xác.

Lời khẳng định của Cố Hàn Uyên khiến An Tiểu Tuệ xấu hổ không ngớt, đồng thời trong lòng cũng ấm áp.

An Tiểu Tuệ nhớ lại những khoảnh khắc quen biết ngắn ngủi cùng Cố Hàn Uyên.

Vô luận là võ công kinh người của Cố Hàn Uyên, hay là lời nói tao nhã lịch sự của hắn, hay hoặc là cái ôm ấm áp hắn ban cho vào lúc tuyệt vọng lạnh lẽo nhất, cùng với hảo cảm hắn không hề giấu giếm đối với mình từ đầu đến cuối, tất cả hóa thành từng dòng nước ấm dũng mãnh chảy vào nội tâm An Tiểu Tuệ.

Còn như Thôi Hi Mẫn đã chết thì đã bị nàng quên đến xó xỉnh nào rồi.

An Tiểu Tuệ nhận rõ thực tế, đối với Hoa Sơn kiếm tông cũng mất đi tình cảm.

Nàng lúc này chỉ nghĩ thu được càng nhiều cảm giác an tâm, mà nguồn gốc của cảm giác an tâm chính là Cố Hàn Uyên trước mắt.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Tiểu Tuệ cô nương nghỉ ngơi thật tốt.

Ngủ một giấc, ngày mai sẽ khỏe hơn.

Lời nói của Cố Hàn Uyên tuy chỉ là an ủi, lại cho An Tiểu Tuệ dũng khí lớn lao.

Nhớ tới ý tưởng chợt lóe lên của mình trong khoảnh khắc tuyệt vọng, cùng với lời đáp lại như trêu đùa của Cố Hàn Uyên.

Nhìn bóng dáng Cố Hàn Uyên chuẩn bị rời đi, An Tiểu Tuệ mặt mày đỏ bừng ôm lấy hắn, trong miệng nỉ non nói: Ở lại với ta.

Cố Hàn Uyên quay lưng về phía An Tiểu Tuệ, trên mặt mang nụ cười vui thích.

Hắn quay người lại ôm nàng lên, chơi đùa cười nói: Muốn ta ở lại cùng ngươi, nhưng là phải trả giá thật lớn.

Khuôn mặt thanh tú của An Tiểu Tuệ đỏ bừng đến tận mang tai, nhẹ nhàng Ân một tiếng thành lời đáp lại.

Bên ngoài sắc trời vừa lúc, trong phòng tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ.

An Tiểu Tuệ đối với Cố Hàn Uyên mà nói xem như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng rốt cuộc là cô gái, Cố Hàn Uyên mặc dù cũng chưa tận hứng, nhưng cũng không miễn cưỡng.

Còn như Vạn Tượng Âm Dương Quyết tạm thời không vội mà dạy cho nàng.

Dù sao An Tiểu Tuệ càng nhiều hơn vẫn là xuất phát từ nguyên nhân không có cảm giác an toàn mới bị thừa lúc vắng mà vào.

Chương 451

Trên thực tế cảm tình vẫn chưa có bao nhiêu.

Được vỗ về đi qua, An Tiểu Tuệ ngủ thật say.

Ôn Thanh Thanh ngày hôm qua mới mất nụ hôn đầu tiên, lại thêm ăn giấm chua của An Tiểu Tuệ, ngày hôm nay vẫn chưa chủ động tìm tới cửa.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý.

Ngược lại, tối qua cũng đã từ trên người mẫu thân nàng đạt được đầy đủ rồi.

Lúc này vừa lúc phơi một phơi nàng.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, quyết định đi xem mọi người trong trang viên và Hồ Phu Nhân.

Tới trong viện của các nàng, một mảnh âm thanh oanh oanh yến yến.

Chúng nữ trong trang viên nhìn thấy Cố Hàn Uyên đều lộ ra biểu tình an tâm.

Bây giờ ăn nhờ ở đậu, tự nhiên sẽ cảm thấy bất an.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên mới có thể mang đến cảm giác an toàn cho các nàng.

Trang Tam Thiếu Nãi vẫn ôn uyển hiền thục như trước.

Có nghỉ ngơi đầy đủ, khiến nàng nhìn qua càng phát ra long lanh.

Song Nhi thì dùng đôi mắt to thanh sáng của nàng lén lút nhìn Cố Hàn Uyên.

Nhìn lâu, trên khuôn mặt thanh thuần cũng sẽ không tự chủ hiện lên một chút đỏ ửng.

Hồ Phu Nhân đối với Cố Hàn Uyên vẫn như cũ có cảnh giác, chỉ là đoan trang hành lễ vấn an, có vẻ hơi lãnh đạm.

Ngược lại là Hồ Phỉ đối với Cố Hàn Uyên đến cực kỳ mừng rỡ, trong miệng không ngừng hô Cố đại ca.

Hiển nhiên là bởi vì mắt thấy Cố Hàn Uyên trước đó đã đẩy lùi hơn một nghìn kỵ binh Thanh Quốc, khiến hắn cực kỳ sùng bái.

Hồ Phỉ trong rất nhiều nhân vật chính xem như là yếu nhược và tương đối không có uy hiếp.

Đã không có bao nhiêu dã tâm, niên kỷ cũng còn nhỏ, hơn nữa hắn còn có một mẫu thân xinh đẹp là Hồ Phu Nhân.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ khoan dung rất nhiều, thậm chí còn hơi chút chỉ đạo võ công của hắn.

Hồ gia đao pháp không tính là bao nhiêu tinh diệu.

Mặc dù Cố Hàn Uyên đối với đao pháp cũng không tinh thông, nhưng chỉ đạo Hồ Phỉ vẫn không có bao nhiêu vấn đề.

Với địa vị và danh tiếng của Cố Hàn Uyên hôm nay, rất khó còn xem hắn là một thanh niên.

Hồ Phu Nhân nhìn Hồ Phỉ vẻ mặt nhụ mộ thỉnh cầu Cố Hàn Uyên chỉ đạo, tâm tình khó tránh khỏi có chút cổ quái.

Thời gian trong tiếng cười nói vui vẻ dần dần trôi qua.

Đến ban đêm, Hồ Phu Nhân thật vất vả mới dỗ Hồ Phỉ, người đang hưng phấn không thôi vì được Cố Hàn Uyên chỉ đạo, đi ngủ.

Nàng tháo chiếc áo lông chồn khoác trên người xuống, ưu ưu thở dài.

Trên mặt thần tình có chút uể oải.

Nhiều năm như vậy một mình mang theo Hồ Phỉ, lại muốn tìm kiếm manh mối Hồ Nhất Đao bị hại, còn phải cẩn thận giữ lấy bí mật bảo tàng Sấm Vương.

Đối với một cô gái mà nói, áp lực quá lớn.

Phu nhân đang vì sao mà thở dài vậy.

Hồ Phu Nhân bị tiếng nói đột nhiên vang lên làm kinh động, vô ý thức lấy ra sợi tơ giấu trong tay áo, đề phòng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cười tủm tỉm yêu kiều nhìn nàng.

Hồ Phu Nhân thấy thế, trong lòng trầm xuống, không những không thả lỏng, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Nàng thầm tự nhủ: Tới rồi.

Hồ Phu Nhân ẩn hàm chỉ trích nói: Cố công tử đêm khuya đến thăm không quá thích hợp a.

Nếu như có chuyện quan trọng gì, không bằng đợi ngày mai lại nói.

Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý sự cảnh giác của Hồ Phu Nhân, phẩy mắt nhìn sợi tơ nàng đang nắm trong tay, hơi thâm ý hỏi: Phu nhân sử dụng võ công là Kim Linh Ngân Tác của phái Cổ Mộ a.

Hồ Phu Nhân ngạc nhiên nói: Cố công tử nhận ra Kim Linh Ngân Tác.

Nàng đã nghĩ tới các loại khả năng, thậm chí Cố Hàn Uyên sẽ dùng vũ lực bức bách nàng giao ra tung tích bảo tàng Sấm Vương đều từng cân nhắc qua.

Duy chỉ có không ngờ tới Cố Hàn Uyên lại nhắc đến phái Cổ Mộ, còn một bộ dáng thập phần hiểu rõ.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói: Tại hạ và phái Cổ Mộ rất có sâu xa, nhận ra Kim Linh Ngân Tác lại có gì kỳ quái.

Hồ Phu Nhân cảm thấy ngoài ý muốn hỏi: Cái gì sâu xa.

Cố Hàn Uyên hỏi ngược lại: Sư phụ phu nhân có phải người mặc Hồng Y không.

Lâm Triều Anh tố hỉ Hồng Y.

Vì vậy, chỉ cần hỏi thăm y phục sư phụ Hồ Phu Nhân mặc là có thể xác nhận thân phận.

Hồ Phu Nhân đôi mi thanh tú cau lại phủ nhận nói: Sư phụ nàng giáo dục ta thời gian cũng không lâu, nhưng là từ chưa từng mặc Hồng Y.

Cố Hàn Uyên giọng mang thâm ý trêu đùa: Thì ra là thế, vậy phu nhân được cho là chị vợ của tại hạ.

Hồ Phu Nhân thần tình kinh ngạc, hơi có chút cổ quái nói: Chị vợ.

Cố Hàn Uyên đương nhiên nói: Hai sư muội của phu nhân đều là nữ nhân của tại hạ, dĩ nhiên chính là chị vợ.

Hồ Phu Nhân nghe vậy sắc mặt không nén được, nàng mặc dù đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên cũng hơi có nghe nói, thế nhưng nghe được hai sư muội của mình đều là nữ nhân của hắn, trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu.

Bất quá có phần sâu xa này, sự cảnh giác của Hồ Phu Nhân đối với Cố Hàn Uyên rõ ràng đã buông xuống không ít.

Sợi tơ trong tay nàng cũng giấu trở về trong tay áo.

Nàng cảm thấy hứng thú hỏi: Ta chưa từng thấy qua đồng môn sư muội, Cố công tử có thể theo ta nói một chút không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đương nhiên có thể.

Hắn kể chuyện Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu cho Hồ Phu Nhân.

Hình ảnh hai vị sư muội cũng trong lòng Hồ Phu Nhân dần dần đầy ắp.

Tiểu Long Nữ thanh lãnh diễm lệ, không am hiểu biểu đạt tâm tình.

Lý Mạc Sầu yêu diễm quyến rũ, tâm ngoan thủ lạt lại si tình.

Tiểu Long Nữ tạm thời không đề cập tới.

Nàng là ba không thiếu nữ, chẳng bao giờ rời khỏi Cổ Mộ, Doãn Chí Bình cũng đã bị Cố Hàn Uyên bóp chết trước đó.

Lý Mạc Sầu lại khiến Hồ Phu Nhân có chút than tiếc.

Nàng có thể lý giải Lý Mạc Sầu không chịu nổi sự cô tịch của Cổ Mộ, dù sao năm đó nàng cũng không đồng ý sư phụ mang nàng trở về Cổ Mộ.

Thế nhưng tao ngộ phía sau của Lý Mạc Sầu lại khiến kẻ khác tiếc hận.

Rõ ràng vốn là thiếu nữ đơn thuần hiền lành, lại vì tình sở khốn, cuối cùng thành Xích Luyện Tiên Tử lòng dạ độc ác.

Đồng thời vẫn mang theo sự hiểu lầm và oán hận đối với sư phụ.

Hồ Phu Nhân tâm tình phức tạp nói: Mạc Sầu, ý tưởng của sư phụ đã sớm thấu rõ trong đó.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Mạc Sầu là một nữ tử đáng thương, chỉ là dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt mà thôi.

Hồ Phu Nhân nghe vậy thần tình nhất thời nhu hòa rất nhiều, ấm áp nói: Còn muốn đa tạ ngươi đã cứu rỗi Mạc Sầu.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn nói: Ta chỉ là làm chút chuyện bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Ánh mắt Hồ Phu Nhân nhìn về phía Cố Hàn Uyên càng phát ra nhu hòa.

Đến nỗi hắn chẳng biết lúc nào đã đến gần nàng cũng không chú ý đến.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ánh mắt lóe lên, ngữ khí không hiểu nói: Phu nhân có muốn biết manh mối đại hiệp Hồ bị hại không.

Hồ Phu Nhân nghe vậy hai mắt sáng lên.

Trước đây vì cảnh giác mục đích của Cố Hàn Uyên, nàng thủy chung không thể tin tưởng hắn.

Bây giờ có mối quan hệ với Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu, đối với Cố Hàn Uyên rõ ràng đã tín nhiệm rất nhiều.

Hồ Phu Nhân yểu điệu bái nói: Mời Cố công tử nói cho thiếp biết.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Nói cho phu nhân cũng không phải không được, chỉ là có một điều kiện.

Hồ Phu Nhân nghe vậy liền khôi phục lại cảnh giác, e sợ Cố Hàn Uyên sẽ nhắc đến bảo tàng Sấm Vương, nàng trầm giọng hỏi: Điều kiện gì.

Cố Hàn Uyên đối với bảo tàng Sấm Vương xác thực rất có hứng thú, thế nhưng cũng không sốt ruột đạt được từ Hồ Phu Nhân.

Hắn ưu ưu nói: Ta chỉ là muốn biết rõ khuê danh của phu nhân mà thôi.

Cố Hàn Uyên không phải là không muốn trực tiếp uy hiếp Hồ phu nhân.

Thế nhưng Hồ phu nhân ý chí kiên định, lại có chút cảnh giác đối với hắn.

Trực tiếp uy hiếp chỉ biết cái được không bù đắp đủ cái mất.

Vì vậy, hắn lựa chọn phương thức từng bước tan rã phòng tuyến của nàng.

Trước tiên dùng quan hệ Cổ Mộ kéo gần khoảng cách, sau đó hỏi khuê danh của đối phương.

Phải biết rằng, khuê danh của nữ tử đã xuất giá không thể tùy tiện nói cho người khác biết.

Hoàng Dung trước đây đều bởi vì Cố Hàn Uyên một tiếng Dung Nhi mà phản ứng kịch liệt.

Đây là Hoàng Dung tên đã danh dương thiên hạ, Hoàng bang chủ càng là không ai không biết.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên hỏi khuê danh của Hồ phu nhân trên thực tế là đã vượt qua giới hạn.

Quả nhiên.

Thanh lãnh lạnh nhạt Hồ phu nhân lúc này lại đỏ bừng mặt.

Chương 452

Trong lòng vừa xấu hổ vừa phẫn nộ.

Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên, nàng làm sao còn không biết hắn có chủ ý gì.

Cố Hàn Uyên quả thực không hỏi nàng manh mối về kho báu Sấm Vương, lại đánh chủ ý lên người nàng.

Nhất là nghĩ đến quan hệ của hắn với Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ, cảm giác xấu hổ và giận dữ càng thêm mãnh liệt.

Hồ phu nhân có lòng phát hỏa, nhưng yêu cầu của Cố Hàn Uyên lại cứ ở ngay điểm giới hạn tâm lý của nàng.

Đã không muốn nói ra khuê danh, nhưng lại không đáng vì vậy mà xích mích.

Trong lúc nhất thời, nàng có chút bối rối.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh, giả vờ thiện giải nhân ý nói: Phu nhân không cần miễn cưỡng, ta cũng chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.

Huống hồ Hồ đại hiệp đã qua đời nhiều năm, so với báo thù, ta muốn hắn càng hy vọng các ngươi mẹ con có thể bình an hạnh phúc.

Cố Hàn Uyên ám chỉ rõ ràng dễ hiểu.

Thù của Hồ Nhất Đao đương nhiên phải báo, thế nhưng hơn mười năm qua một điểm tiến triển đều không có.

Manh mối trong miệng Cố Hàn Uyên là hy vọng duy nhất của Hồ phu nhân.

Còn như tầng hàm ý khác, Hồ phu nhân cũng hiểu rõ.

Nhiều năm như vậy một mình nuôi nấng Hồ Phỉ trưởng thành quả thực làm nàng thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

Thế nhưng Hồ Phỉ tuổi tác đã lớn, sự lo lắng của nàng cũng không giống năm đó nhiều như vậy.

Cùng lắm thì báo thù cho Hồ Nhất Đao xong sẽ theo hắn mà đi.

Hồ phu nhân nhất thời có quyết định.

Mặt ngượng đỏ cúi thấp nói: Hồ đại ca năm đó gọi thiếp là Băng Tuyết Nhi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hai mắt sáng lên, khen: Phu nhân quả thực như băng tuyết óng ánh trong suốt, xinh đẹp thiên thành.

Lời khen trực bạch như vậy khiến Băng Tuyết Nhi có chút không chịu nổi.

Nàng tức giận trợn mắt trừng Cố Hàn Uyên một cái, nói: Hài lòng rồi thì mau nói cho ta biết kẻ đã hại chết Hồ đại ca.

Cố Hàn Uyên đối với sự xấu hổ của Băng Tuyết Nhi làm như không thấy, trầm giọng nói: Kẻ đã hại chết Hồ đại hiệp có hai người, mà lại phu nhân đều đã gặp, chỉ là không nghĩ tới mà thôi.

Băng Tuyết Nhi nhíu mày hỏi: Ta đã thấy.

Cố Hàn Uyên u u nói: Điền Quy Nông chỉ thị Diêm Cơ bôi độc lên đao kiếm của Hồ đại hiệp và Miêu Nhân Phượng.

Vì vậy Hồ đại hiệp mới vì ngộ thương trúng độc mà chết.

Băng Tuyết Nhi kinh ngạc nói: Dĩ nhiên là bọn họ.

Nàng quả thực không nghĩ tới sẽ là hai người này.

Dù sao năm đó hai người này đối với Hồ Nhất Đao và Miêu Nhân Phượng đều rất cung kính.

Không nghĩ tới lại ngầm hạ độc thủ.

Kỳ thực, nếu không phải Hồ phu nhân nhiều năm không gặp lại Miêu Nhân Phượng thì nàng có thể liên tưởng đến một hai.

Dù sao Điền Quy Nông câu dẫn thê tử của Miêu Nhân Phượng là Nam Lan, hai người có mâu thuẫn.

Dĩ nhiên là có động cơ.

Đương nhiên, nguyên nhân thực tế phức tạp hơn một chút.

Có hận ý của Điền Quy Nông đối với việc Miêu Nhân Phượng cắt đứt vũ khí của hắn, cũng có mơ ước đối với kho báu Sấm Vương.

Trên thực tế, hắn càng muốn hại chết là Miêu Nhân Phượng, Hồ Nhất Đao bất quá là gặp vạ lây.

Còn như Diêm Cơ thì đơn thuần là vì tham lam số vàng trong bọc của Hồ Nhất Đao.

Băng Tuyết Nhi cũng không hoài nghi tính chân thực trong lời nói của Cố Hàn Uyên, hỏi: Cố công tử có thể biết bọn họ hiện tại ở đâu không.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa nói thẳng, hỏi ngược lại: Phu nhân là muốn liền đi báo thù sao.

Tông tích của hai người này hắn quả thực biết.

Là Địa Võng khi dò xét những chuyện khác lúc ngoài ý muốn phát hiện.

Băng Tuyết Nhi trong mắt có vẻ bi thương, hiển nhiên là đã nghĩ đến Hồ Nhất Đao.

Nàng u u nói: Nếu biết kẻ hại chết Hồ đại ca, thiếp lại có thể thờ ơ được sao.

Nàng còn có một tầng ý nghĩ khác.

Nàng muốn mau sớm báo thù cho Hồ Nhất Đao xong liền xuống dưới đất đoàn tụ với hắn, tránh cho một ngày kia thực sự làm chuyện có lỗi với Hồ Nhất Đao.

Nghĩ như vậy, thần sắc nàng không khỏi lại liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên đang chú ý nàng.

Cố Hàn Uyên chú ý tới ánh mắt của Băng Tuyết Nhi, ôn hòa cười với nàng, lại rước lấy một cái liếc mắt trừng.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Phu nhân nếu muốn báo thù e rằng không dễ dàng.

Băng Tuyết Nhi nghi ngờ hỏi: Năm đó ta đã thấy hai người bọn họ, Diêm Cơ không biết võ công gì, Điền Quy Nông cũng không phải đối thủ của ta, làm sao lại không dễ dàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Bản thân hai người bọn họ tự nhiên không tính là khó đối phó, thế nhưng người đứng sau bọn họ thì không tiện động vào.

Băng Tuyết Nhi không rõ vì sao mà hỏi: Có ý gì.

Cố Hàn Uyên giải thích: Điền Quy Nông bây giờ đầu phục Bảo Thân Vương Thanh Quốc, mà Diêm Cơ chạy đến Thanh Lương Tự làm hòa thượng rồi.

Hồ phu nhân nghe vậy lấy làm kinh hãi, đồng thời cũng minh bạch vì sao Cố Hàn Uyên lại nói hai người khó đối phó.

Năm đó Băng Tuyết Nhi tư chất luyện võ cũng rất cao, chỉ là sau lại gả cho người, đối với tu luyện dần dần liền không để ý.

Sau khi Hồ Nhất Đao chết, nàng lại đặt trọng tâm vào việc sưu tầm manh mối và Hồ Phỉ.

Bôn ba khắp nơi cũng không có cơ hội tĩnh tâm xuống để tu luyện, dẫn tới nàng tu vi một mạch mắc kẹt ở Tiên Thiên đỉnh phong, ngay cả Tông Sư cũng chưa tới.

Lại làm sao có khả năng làm được việc giết chết hai người dưới mí mắt Bảo Thân Vương và Thanh Lương Tự để báo thù cho Hồ Nhất Đao.

Băng Tuyết Nhi không sợ chết, nhưng lại sợ chết mà không thể báo thù.

Hơn nữa, câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên cũng làm nàng càng thêm sầu lo: Ta biết phu nhân muốn đi báo thù, nhưng phu nhân vẫn là muốn nghĩ lại sau đó làm.

Hai người này đều biết phu nhân, nếu như sát nhân không thành, Hồ Phỉ tiểu huynh đệ sớm muộn cũng sẽ bại lộ.

Thanh Lương Tự tạm thời bất luận, Bảo Thân Vương là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Băng Tuyết Nhi nghe vậy quả nhiên càng phát ra lưỡng lự, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Nàng đột nhiên thần sắc khẽ động, nhìn về phía vẻ mặt ung dung nụ cười của Cố Hàn Uyên, do dự mà nói: Cố công tử có thể giúp thiếp một chút không.

Cố Hàn Uyên có chút kinh ngạc hỏi: Phu nhân nhất định muốn ta hỗ trợ sao.

Bất quá rất nhanh liền minh bạch ý tưởng của Hồ phu nhân.

Dù sao đợi nàng báo thù xong, đến lúc đó chỉ cần nàng vừa chết, hắn cho dù có nhiều ý tưởng hơn nữa cũng vô ích.

Đáng tiếc Băng Tuyết Nhi nào biết thủ đoạn của Cố Hàn Uyên.

Nếu nhược điểm đã đưa tới cửa, nào có đạo lý bỏ đi.

Cố Hàn Uyên giả vờ làm khó dễ nói: Bảo Thân Vương và Thanh Lương Tự có thể khó đối phó a.

Băng Tuyết Nhi chần chờ một lát, mặt ngượng đỏ nói: Ngươi không phải nói ta là chị dâu của ngươi sao.

Xem ở Long Nhi cùng Mạc Sầu mặt mũi, giúp ta một lần không được sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng, Giúp phu nhân báo thù ngược lại cũng không phải không được.

Bất quá.

Ở giữa ánh mắt kinh ngạc của Băng Tuyết Nhi, hắn đưa tay xoa mặt nàng, nụ cười đầy ẩn ý nói: Với trí thông minh của phu nhân, hẳn là có thể minh bạch ý nghĩ của ta chứ.

Cố Hàn Uyên phương pháp làm thẳng thừng như vậy, cho dù trước đây không biết, hiện tại cũng biết.

Băng Tuyết Nhi cảm thụ được nhiệt độ truyền tới trên gương mặt, đỏ ửng càng ngày càng nhiều.

Nàng khẽ cắn môi mỏng thấp giọng nói: Chờ thiếp báo thù cho phu quân xong, thiếp nguyện ý báo đáp ân tình của ngươi.

Cố Hàn Uyên đã đoán được Băng Tuyết Nhi đang đăm chiêu suy nghĩ, đương nhiên sẽ không để cho nàng đơn giản như nguyện.

Nụ cười trên miệng càng phát ra đầy ẩn ý, trong mắt vẫn lạnh lùng như băng.

Động tác trên tay lại càng phát ra làm càn, ngón cái lặng yên xoa cánh môi của Băng Tuyết Nhi.

Đầu ngón tay truyền đến nhè nhẹ lạnh như băng xúc cảm làm người ta vui mừng.

Cố Hàn Uyên quả thực không uy hiếp nàng, nhưng là vì có việc cầu người, nàng khó tránh khỏi bị bắt bí.

Trừ phi Băng Tuyết Nhi không tính vì Hồ Nhất Đao báo thù.

Đương nhiên, quan trọng hơn chính là nàng sớm đã quyết định báo xong thù liền theo Hồ Nhất Đao mà đi.

Chỉ cần không quá phận, bị chiếm chút tiện nghi cũng có thể chịu được, coi như là chính mình không giữ cam kết đền bù.

Thế nhưng Băng Tuyết Nhi nhiều năm chưa từng cùng nam tử tiếp xúc, phản ứng tự nhiên của cơ thể lại khó có thể ức chế.

Mặt nàng dần dần đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên thấy đôi mắt đẹp của Băng Tuyết Nhi dần hiện lên sắc giận dữ, nhất thời thấy tốt thì lấy.

Giả vờ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Ý chí của phu nhân, ta đã biết.

Đợi chuyện Ôn gia xong, ta sẽ bắc thượng Thanh Quốc.

Phu nhân nếu không có việc gì khác, có thể theo ta một chuyến, đến lúc đó tự sẽ tìm cơ hội giúp phu nhân báo thù.

Băng Tuyết Nhi thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa từ chối, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Liền đem sự khinh bạc vừa rồi đều lựa chọn tính quên lãng.

Băng Tuyết Nhi trầm ngâm nói: Chờ thiếp thu xếp ổn thỏa Phỉ nhi, sẽ theo ngươi đi Thanh Quốc.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi.

Băng Tuyết Nhi nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Nguyên bản gồng cứng một hơi nhất thời thư giãn xuống, thất thần tự lẩm bẩm: Hồ đại ca, ta là báo thù cho chàng, làm như vậy thực sự đúng không.

Nàng không phải không nghĩ qua sự nguy hiểm khi đồng hành cùng Cố Hàn Uyên, thế nhưng lại càng không nguyện ý buông tha hy vọng báo thù.

Nhiều năm như vậy một mình nuôi dưỡng Hồ Phỉ, kiên thủ bí mật kho báu Sấm Vương, còn muốn tìm kiếm kẻ hại chết Hồ Nhất Đao.

Chương 453

Nhiều năm áp lực để cho nàng thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

Nàng khát vọng đạt được giải thoát, mặc dù vậy muốn đánh đổi khá nhiều.

Cố Hàn Uyên đối với Băng Tuyết Nhi cũng không sốt ruột, chỉ là đơn giản khiêu khích một phen.

Đối với Ôn Nghi cũng là rèn sắt khi còn nóng, lần nữa tiềm nhập trong phòng nàng.

Tiếc nuối là Ôn Thanh Thanh tối nay vẫn chưa ngủ lại ở phòng Ôn Nghi.

Tuy rằng thú vị ít hơn một chút, thế nhưng Ôn Nghi rõ ràng đã thả lỏng rất nhiều.

Nàng bây giờ càng phát ra khó có thể chống cự Cố Hàn Uyên, hầu như hữu cầu tất ứng.

Mây tan mưa tạnh.

Ôn Nghi thần sắc phức tạp khẽ thở nói: Cố công tử, chúng ta tiếp tục như vậy, Thanh Thanh làm sao bây giờ.

Ôn Nghi cũng không phải là không có kiên cường một mặt, nhưng tổng thể còn là một nữ tử nhu nhược.

Có lẽ là quen phục tùng chịu đựng, Cố Hàn Uyên liên tục mấy ngày sủng ái làm nàng trong lòng càng dao động.

Tin tức Hạ Tuyết Nghi đã chết càng đem tia may mắn cuối cùng của nàng đánh nát.

Tâm tư muốn tự tử cũng bị Cố Hàn Uyên đụng phải phá thành mảnh nhỏ.

Thiên cổ gian nan duy nhất là cái chết.

Khi không có hy vọng, Ôn Nghi còn có thể lấy dũng khí tự tử.

Bây giờ có chỗ dựa, lại còn đâu ra dũng khí để nàng mang theo áy náy đi gặp Hạ Tuyết Nghi.

Ôn Nghi dần dần buông bỏ sự nhớ nhung và tình cảm đối với Hạ Tuyết Nghi, càng nhiều suy tính tới tương lai.

Xử lý như thế nào quan hệ giữa ba người liền thành một ngưỡng cửa không thể vượt qua.

Càng nghĩ, tuy là trong lòng không bỏ, nhưng Ôn Nghi vẫn là quyết định lui bước.

Mấy ngày này trải qua coi như là một giấc mộng đẹp.

Cố Hàn Uyên xử lý loại quan hệ mẫu nữ này đã sớm thuận buồm xuôi gió, hoặc giả nói là kinh nghiệm phong phú.

Ôn Nghi rời đi hoàn toàn không cần thiết.

Vì vậy hắn nhẹ cười nói: Vấn đề của Thanh Thanh không cần lo lắng, vạn sự có ta.

Lời nói trước sau như một của Cố Hàn Uyên đưa cho Ôn Nghi an ủi lớn lao.

Tim nàng buông lỏng, nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nhu thuận nỉ non nói: Thiếp tin tưởng chàng.

Nàng bỗng nhiên thần tình ngẩn ra, khuôn mặt kiều diễm trải rộng đỏ thẫm sắc màu, e lệ nói: Tại sao lại.

Cố Hàn Uyên chế nhạo nói: Lúc này mới hiện ra mị lực lớn của phu nhân.

Ôn Nghi oán trách trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng lại có chút hơi khó.

Lúc này nàng còn muốn tìm người hỗ trợ chia sẻ một hai.

Không biết sao, đột nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt Ôn Thanh Thanh, nhất thời bị ý nghĩ của chính mình sợ hết hồn.

Loại ý nghĩ này một khi nảy sinh, sẽ rất khó áp chế trở lại.

Lại nghĩ đến dáng vẻ đầy hứng thú của Cố Hàn Uyên đêm qua, ý tưởng tất cả đều muốn rõ ràng.

Để che giấu sự hoảng loạn trong lòng, Ôn Nghi không thể làm gì khác hơn là hăng hái thừa dũng cảm.

Cố Hàn Uyên vốn còn muốn thông cảm nàng một chút, không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa quấy rối Ôn Nghi vẫn còn đang ngủ say, trở lại sân của mình.

Chỉ thấy Ôn Thanh Thanh và An Tiểu Tuệ đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, giữa hai người như có điện lưu hiện lên.

Ôn Thanh Thanh nhíu mày nhìn kiều diễm ướt át An Tiểu Tuệ.

Mặc dù An Tiểu Tuệ vẫn chưa nói, cái vận vị trưởng thành trên lông mày lại tựa như trào phúng không tiếng động, khiến tiểu bình dấm chua Ôn Thanh Thanh trong lòng đổ đầy.

Nàng ngày hôm qua vì xấu hổ, không có mặt dày đi tìm Cố Hàn Uyên.

Cả ngày không gặp, trong lòng nhớ dần dần tràn lan.

Vì vậy sáng sớm hôm nay liền không kềm chế được chạy đến viện của Cố Hàn Uyên tìm hắn.

Không nghĩ tới không những không thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên, ngược lại chứng kiến An Tiểu Tuệ từ trong phòng Cố Hàn Uyên đi ra.

Tiểu bình dấm chua triệt để đổ.

Nếu không phải cũng không thấy Cố Hàn Uyên từ trong phòng đi ra, chỉ sợ cũng muốn ủy khuất rơi nước mắt.

An Tiểu Tuệ ngày hôm qua bị không ít đả kích.

Không có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thể, lại là mới trải qua nhân sự, mệt mỏi dưới đó ngủ cả ngày mới tỉnh lại.

Lúc thanh tỉnh không thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên, trong lòng cũng là khó nén sự thất vọng.

Vừa ra khỏi cửa liền gặp được tức giận Ôn Thanh Thanh.

An Tiểu Tuệ so với Ôn Thanh Thanh tiến triển nhanh hơn, tự nhiên không có đạo lý thoái nhượng.

Tâm tình hai nàng cũng không làm sao mỹ lệ, vì vậy ai cũng không chịu trước mở miệng nói chuyện, hiển nhiên cũng không muốn chịu thua về khí thế.

Đều cho rằng đối phương mới là kẻ đến sau, hẳn là đi đầu vấn an.

Cố Hàn Uyên nhìn đấu tranh gay gắt giữa hai nàng có chút buồn cười.

Về sau đều là tỷ muội kề vai chiến đấu, ngày thường không làm quan hệ tốt, về sau sao không biết xấu hổ mở miệng hô hoán trợ giúp.

Ôn Thanh Thanh dù sao không có thực chiến, coi như tình có thể tha thứ.

An Tiểu Tuệ cũng là Cố Hàn Uyên ngày hôm qua hạ thủ quá nhẹ, bằng không lúc này cũng sẽ không có rảnh rỗi như vậy tình dật trí.

Cố Hàn Uyên tâm tư chuyển động đã đi vào trong viện, trêu đùa cười nói: Thanh Thanh, tiểu Tuệ.

Các ngươi đây là đang chơi trò so xem ai chớp mắt trước sao.

Hai nàng nghe vậy cả kinh, dồn dập quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, nhất thời lộ ra nét mừng.

Cố đại ca.

Bất quá ngay sau đó lại vì Cố Hàn Uyên trêu đùa mà có chút xấu hổ.

Hai nàng mặt đẹp đều hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt.

Cố Hàn Uyên đối với An Tiểu Tuệ ôn hòa mỉm cười nói: Tiểu Tuệ thân thể khá hơn chút nào không.

An Tiểu Tuệ nghe vậy mặt hiện lên sắc đào hoa, thẹn thùng thấp giọng nói: Đã khá, đa tạ Cố đại ca quan tâm.

Nàng rất nhanh lại phản ứng kịp.

Kẻ đã làm thân thể mình khó chịu đầu sỏ gây nên chính là nam tử đang mỉm cười trước mắt này, nhất thời tức giận trợn mắt liếc hắn một cái.

Ôn Thanh Thanh mắt thấy hai người nói chuyện với nhau, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ghen ghét mà hỏi: Cố đại ca sáng sớm đi đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt đầy ẩn ý, cũng không thể nói cho Ôn Thanh Thanh, chính mình là mới từ phòng mẹ nàng đi ra chứ.

Cố Hàn Uyên thuận miệng qua loa lấy lệ nói: Đi xử lý một số chuyện.

Ôn Thanh Thanh thấy Cố Hàn Uyên không muốn nói chuyện nhiều, nói sang chuyện khác: Cố đại ca hôm nay nhưng có rảnh rỗi.

Cố Hàn Uyên cau mày, khẽ cười hỏi: Thanh Thanh có chuyện gì sao.

Ôn Thanh Thanh không lời người trước xấu hổ, ẩn hàm quyến rũ trên mặt đỏ ửng lưu chuyển.

Do dự một lát, vẫn là kiều khiếp nói: Muội muốn dẫn chàng đi gặp mẫu thân muội.

Ý tứ trong lời nói của nàng rõ ràng là muốn mang theo người trong lòng cho Ôn Nghi nhìn.

Nàng lại không biết, Ôn Nghi so với nàng quen thuộc hơn Cố Hàn Uyên.

Bất quá Ôn Nghi hôm nay hiển nhiên không có dư dật để gặp người.

Cố Hàn Uyên đang muốn cự tuyệt, thần tình đột nhiên động một cái, ấm giọng nói: Nếu hôm nay vô sự, bồi Thanh Thanh đi gặp lệnh tôn cũng tốt.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Một bên An Tiểu Tuệ lại thần tình phức tạp.

Mẫu thân nàng An đại nương còn đang chờ nàng trở về.

Bây giờ Thôi Hi Mẫn đã chết, nàng cũng đã di tình biệt luyến, thời gian ngắn ngủi mà đã cảnh còn người mất.

Trong lúc nhất thời có chút mê man.

An Tiểu Tuệ mê man bị Cố Hàn Uyên nhìn trong mắt, cũng không vội vã trấn an nàng.

Dù sao bàn tính của Ôn Thanh Thanh muốn rơi vào khoảng không.

Chỉ thấy một gã hạ nhân tiến đến, cung kính nói: Cố công tử, mấy vị lão gia nhà ta có chuyện quan trọng xin ngài đến chính sảnh một lần.

Cố Hàn Uyên một chút suy nghĩ liền đại thể đoán được là chuyện gì xảy ra.

Chương 454

Hơn phân nửa là Ôn gia Ngũ Lão ở chỗ Viên Thừa Chí thất bại tan tác mà quay trở về, lúc này đang có chủ ý với hắn.

Nhưng cũng đang cùng ý hắn.

Nét mặt tiếc nuối nói: Thanh Thanh, xin lỗi.

E rằng không có cách nào cùng muội đi gặp mẫu thân muội.

Ôn Thanh Thanh sắc mặt không ngại, trừng mắt nhìn hạ nhân truyền tin kia, ngược lại nói: Muội bồi Cố đại ca cùng nhau.

Hạ nhân Ôn gia bởi vì thái độ của Ôn gia Ngũ Lão đối với Ôn Thanh Thanh không tốt, cho nên đối với Ôn Thanh Thanh cũng không sợ hãi, nói: Đại lão gia đặc biệt thông báo, tiểu thư không cho phép đi qua quấy rối.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy liễu mi dựng thẳng, biểu tình cực kỳ không vui.

Bất quá nhiều năm dưỡng thành tâm lý sợ hãi không phải dễ dàng như vậy tiêu trừ.

Nàng ủy khuất kêu: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên cũng hiểu được Ôn Thanh Thanh cũng không thích hợp ở đây.

Chuyện phía trước đột nhiên xảy ra, chuyện của Ôn Nghi vẫn không có kết quả.

Chốc lát nữa Ôn gia Ngũ Lão nhất định sẽ đề cập Ôn Nghi.

Bây giờ thời cơ vẫn chưa trưởng thành, tự nhiên không thể để cho Ôn Thanh Thanh dính vào.

Cố Hàn Uyên ôn thanh an ủi: Thanh Thanh chờ ta ở đây, sự tình nói xong, nhất định sẽ trở về gặp muội.

Nghe Cố Hàn Uyên ôn ngôn lời lẽ nhỏ nhẹ, Ôn Thanh Thanh dễ chịu hơn rất nhiều, nũng nịu nói: Vậy muội chờ ở đây Cố đại ca trở về.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Không vì cái gì khác, liền vì Ôn Thanh Thanh vẫn chưa cố tình gây sự.

Trong Bích Huyết Kiếm, Ôn Thanh Thanh có không ít thao tác làm người ta trí tắt.

Tùy hứng đứng lên so với Quách Phù cũng không kém bao nhiêu.

Bây giờ đối mặt Cố Hàn Uyên lại có thể chịu nhịn tính tình, hiển nhiên càng thêm quan tâm cảm thụ của hắn.

Không chỉ là bởi vì Ôn Thanh Thanh sớm hơn nhận rõ tình cảm của mình, mà là bởi vì địa vị hai người không cân bằng, mới không thể không thay đổi.

Cố Hàn Uyên ở trong ánh mắt xấu hổ của Ôn Thanh Thanh thưởng nàng một cái sờ đầu sát, làm kiểu tóc tỉ mỉ của nàng trở nên mất trật tự, mới trong mắt chứa vui vẻ xoay người rời đi.

Ôn Thanh Thanh căm giận nói: Cố đại ca thật đáng ghét, người ta tốn thời gian thật dài mới chuẩn bị xong.

Trong miệng nàng phẫn uất, biểu tình lại bán đứng nàng.

Đỏ ửng thẹn thùng trải rộng trên má hân hoan, hiển nhiên sự thân cận của Cố Hàn Uyên làm nàng thập phần hưởng thụ.

Sự bất an trong lòng được vuốt ve, ghen tuông cũng tan theo mây khói.

Lại nhìn về phía An Tiểu Tuệ, nhất thời không có vẻ phong mang tất lộ phía trước.

Chỉ cần Ôn Thanh Thanh không ăn giấm phát cáu, chỉ số IQ của nàng vẫn còn trực tuyến, thậm chí có thể nói là nhạy bén hơn người.

Tâm tư Ôn Thanh Thanh thay đổi rất nhanh, suy nghĩ cẩn thận.

An Tiểu Tuệ đối với mối uy hiếp của nàng kỳ thực cũng không lớn.

Không nói dung mạo mình càng tốt hơn, riêng là mức độ thân cận với Cố Hàn Uyên thì có bất đồng.

Mặc dù An Tiểu Tuệ đã có quan hệ trên thực chất, nhưng nữ tử ở phương diện này đặc biệt mẫn cảm.

Thần sắc thất lạc của An Tiểu Tuệ cũng chứng minh điểm này.

Kẻ thực sự đáng giá Ôn Thanh Thanh cảnh giác vẫn là những nữ nhân trước đây của Cố Hàn Uyên.

Suy bụng ta ra bụng người, các nàng những kẻ đến sau này chưa chắc có thể được tiếp nhận.

An Tiểu Tuệ được coi là cùng kỳ liền thành đối tượng nàng lôi kéo.

Vì vậy Ôn Thanh Thanh chủ động lấy lòng nói: Tiểu Tuệ cô nương có thể giúp một chút ta không.

Tóc ta bị Cố đại ca làm cho quá loạn, một mình ta không giải quyết được.

Bộ dáng nhu nhược lại ủy khuất kia hơi có mấy phần thần vận của Ôn Nghi.

Sự thân thiện nhất thời liền tăng lên mấy bậc thang.

An Tiểu Tuệ đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó liền minh bạch ý tưởng của Ôn Thanh Thanh, đồng thời tiếp nhận sự lấy lòng của nàng.

Ôn nhu cười nói: Được, ta tới giúp muội.

Nói liền tiến lên giúp Ôn Thanh Thanh xử lý tóc, miệng còn khen thán nói: Thanh Thanh chất tóc thật tốt, thảo nào Cố đại ca biết vậy thích xoa lấy.

An Tiểu Tuệ cũng chủ động cải biến xưng hô, kéo gần lại quan hệ của hai người, trong lòng cũng nghĩ đến việc báo đoàn sưởi ấm.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy hơi ngại ngùng nói: Cố đại ca rõ ràng chính là thích trêu đùa ta.

Nếu không có Tiểu Tuệ hỗ trợ cũng phải phiền chết rồi.

Cố Hàn Uyên chỉ là lựa chọn càng thêm thân cận Ôn Thanh Thanh, liền đem tranh đấu giữa hai nàng hóa giải thành vô hình, đã thành không khí hòa hài như hảo tỷ muội.

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền tới chính sảnh.

Ôn Phương Đạt vừa thấy Cố Hàn Uyên, nhất thời nhiệt tình hô: Hai ngày này bọn ta bận việc tha sự, cũng là chậm trễ Cố công tử, xin hãy tha lỗi.

Cố Hàn Uyên đối với sự nhiệt tình của Ôn Phương Đạt làm như không thấy, ánh mắt đảo qua Ôn gia Ngũ Lão.

Mặc dù bọn họ giấu rất kỹ, lại tránh không khỏi nhãn lực của Cố Hàn Uyên.

Ôn gia Ngũ Lão mỗi người mang thương, mơ hồ còn có thể nghe thấy có chút khí huyết tinh.

Nội thương cũng là hoặc nhẹ hoặc nặng.

Nói chung liền không có một ai khỏe mạnh.

Xem ra ở tay Viên Thừa Chí chịu không ít thiệt thòi.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Ôn gia Ngũ Lão truy kích Viên Thừa Chí, muốn ép hỏi Hạ Tuyết Nghi cùng kho báu Kiến Văn Đế hạ lạc.

Viên Thừa Chí ở chỗ Cố Hàn Uyên bị tổn thương, khó tránh khỏi đối với võ công của mình sản sinh hoài nghi.

Ngũ Hành Trận của Ôn gia Ngũ Lão cũng quả thực vướng tay chân.

Vì vậy Viên Thừa Chí ngay từ đầu chỉ là tận lực trốn tránh.

Nhưng mà Ôn gia Ngũ Lão đuổi quá mau, làm cho Viên Thừa Chí không thể không ứng chiến.

Ôn gia Ngũ Lão tựa như tiểu quái đã có kinh nghiệm, theo thời gian trôi qua, Kim Xà kiếm pháp trong tay Viên Thừa Chí càng ngày càng thành thục, đồng thời rất nhanh liền nghĩ đến phương pháp phá giải Ngũ Hành Trận.

Đem Ôn gia Ngũ Lão đả thương đồng thời cũng khôi phục lòng tự tin bị Cố Hàn Uyên đả kích.

Hắn đối mặt Cố Hàn Uyên chật vật như vậy, không phải hắn quá yếu, mà là Cố Hàn Uyên quá mạnh mẽ.

Ôn gia Ngũ Lão thấy Viên Thừa Chí bị Cố Hàn Uyên đơn giản dọn dẹp mà vẫn khiến bọn họ chịu thiệt thòi nhiều như vậy, càng thêm kiên định ý tưởng không thể cùng Cố Hàn Uyên lấy sức địch lại.

Lần này trở về chính là phải tiếp tục thực hành mỹ nhân kế.

Bất quá chuyện Ôn Nghi đã qua hai ngày, bọn họ trong lúc nhất thời không biết nên làm sao nhắc tới thì tốt hơn.

Cố Hàn Uyên thấy thế, quyết định chủ động một chút, bằng không thăm dò qua lại chỉ phí thời gian.

Vì vậy hắn nhàn nhạt cười nói: Mấy vị không phải đã đưa tới một cái tốt lễ vật sao.

Cố mỗ mấy ngày nay được chiêu đãi rất khá.

Ôn gia Ngũ Lão hai mắt sáng lên.

Ôn Phương Sơn tuy là vì thương thế, trung khí hơi có không đủ, nhưng vẫn là cười vang nói: Tiểu nữ không có chậm trễ Cố công tử là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên liếc hắn một cái, giọng mang thâm ý nói: Ôn Nghi ôn nhu tri kỷ, Cố mỗ rất hài lòng.

Thảo nào năm đó Hạ Tuyết Nghi sẽ vì nàng buông thù hận.

Ôn gia Ngũ Lão nghe vậy biến sắc, có chút bận tâm Ôn Nghi đem chuyện năm đó toàn bộ báo cho Cố Hàn Uyên.

Một phần vạn hắn có cảnh giác, lại đối phó khả năng liền khó khăn.

Ôn Phương Đạt châm chước nói: Kim Xà ác tặc kia không chuyện ác nào không làm, chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

Lời nói này lập lờ nước đôi, hiển nhiên vẫn là đang thăm dò Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã biết bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên lại không tâm tư cùng hắn chậm rãi thăm dò, đùa cợt nói: Nói như vậy, mấy vị đối với kho báu Kiến Văn Đế không có hứng thú sao.

Ôn gia Ngũ Lão hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không nghĩ tới Cố Hàn Uyên liền kho báu Kiến Văn Đế cũng đều biết.

Tính tình nóng nảy Ôn Phương Nghĩa nhất thời không kềm chế được, gấp giọng nói: Cố công tử ý gì.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ cũng không phải là không thể lý giải ý tưởng muốn bảo tàng của mấy vị, không phải Cố mỗ khinh thường các ngươi, các ngươi xác định chính mình là có thể giữ được sao.

Vậy thì các ngươi cảm thấy bằng vào chính mình là có thể thần không biết quỷ không hay lấy ra số lượng khổng lồ bảo tàng.

Cố Hàn Uyên ám chỉ đã rõ ràng như vậy, Ôn Phương Đạt nhất thời tâm lĩnh thần hội hỏi: Cố công tử là muốn hợp tác với chúng ta.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên nhìn về phía Ôn Phương Đạt.

Ôn gia Ngũ Lão này tàn nhẫn có thừa, tâm tư cũng không làm sao nhạy bén.

Chỉ có Ôn Phương Đạt còn có mấy phần đáng xem.

Cố Hàn Uyên giả vờ trở về chỗ biểu tình, ý vị thâm trường nói: Dù sao các ngươi đã đưa tới thành ý làm người vừa lòng, Cố mỗ cũng không phải kẻ nuốt lời không nhận trướng.

Ôn Phương Đạt ánh mắt lóe lên suy nghĩ một lát, mặt lộ vẻ mừng rỡ nói: Cố công tử nguyện ý hợp tác tự nhiên là vinh hạnh của bọn ta.

Lại lộ ra thần sắc khó khăn nói: Nhưng là chúng ta đối phó không được Viên Thừa Chí a.

Ý tứ của hắn tự nhiên là hy vọng Cố Hàn Uyên có thể xuất thủ bắt Viên Thừa Chí.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên cũng sẽ không cho bọn hắn cơ hội không làm mà hưởng.

Chương 455

Huống chi vốn là muốn để cho bọn họ hấp dẫn chú ý lực.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngũ Độc Giáo.

Cố Hàn Uyên nói Ngũ Độc Giáo tự nhiên không phải chỉ Lam Phượng Hoàng các nàng.

Nguyên bản Ngũ Độc Giáo từ Lam thị cùng Hà thị cộng đồng chấp chưởng.

Năm đó Ngũ Độc Giáo đang gặp Hà thị chấp chưởng giáo chủ chi vị.

Hà Hồng Dược là muội muội của giáo chủ, địa vị tôn sùng.

Kết quả nàng bị Hạ Tuyết Nghi lừa gạt, giúp hắn đánh cắp thừa xà tam bảo.

Vì vậy cho Ngũ Độc Giáo mang đến tổn thất thật lớn.

Không chỉ có Hà Hồng Dược mình đã bị trừng phạt tàn khốc, giáo chủ cũng tự nhận lỗi từ chức, không bao lâu liền buồn bực sầu não mà chết.

Hà thị tộc nhân từ đây bị chèn ép.

Sau đó khi tuổi tác phát triển, Hà Thiết Thủ mang theo tộc nhân dời đến Tam Giang khác lập môn hộ.

Từ đó Ngũ Độc Giáo liền phân liệt thành nam bắc hai phái.

Cố Hàn Uyên nói chính là Hà Thiết Thủ của Bắc Ngũ Độc Giáo.

Hà Thiết Thủ tuy là nữ tử, tuổi tác cũng không lớn, thế nhưng thủ đoạn kinh người.

Ngắn ngủi mấy năm liền đem Bắc Ngũ Độc Giáo phát triển lớn mạnh.

Ở Tam Giang nơi đây cũng là thế lực đứng đầu.

Xem như là nữ tử khá có năng lực.

Cố Hàn Uyên đối với hứng thú của nàng rất lớn, thậm chí còn trên cả Ôn Thanh Thanh.

Trực tiếp tìm tới cửa không khỏi chọc bên ngoài cảnh giác, còn muốn công lược nàng sẽ rất phiền phức.

Tuy là thời gian tuyến kịch tình hỗn loạn, thế nhưng nguyên bản cứu nhà cái chúng nữ nhân chắc là Hà Thiết Thủ.

Cố Hàn Uyên vốn muốn mượn máy móc cùng với quen biết, nhưng mà sự tình có ngoài ý muốn.

Hà Thiết Thủ không có lên sân khấu, ngược lại gặp được Băng Tuyết Nhi.

Kế hoạch của Cố Hàn Uyên bị đánh loạn, liền quyết định chủ động dẫn Hà Thiết Thủ hiện thân.

Ôn gia Ngũ Lão lúc này lại vừa lúc đụng vào, không bắt bọn họ làm công cụ người há không đáng tiếc.

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp bằng lòng đối phó Viên Thừa Chí, trong lòng có chút thất vọng.

Bất quá rất nhanh liền phản ứng kịp.

Quả thực có thể lợi dụng Ngũ Độc Giáo.

Ngũ Độc Giáo tự nhiên là người hiểu rõ nhất Kim Xà kiếm cùng Kim Xà kiếm pháp.

Đối phó Viên Thừa Chí sẽ làm ít công to.

Chỉ cần đem tin tức Viên Thừa Chí tung ra ngoài, Hà Thiết Thủ tất nhiên sẽ dẫn người thỉnh cầu Kim Xà tam bảo.

Bọn họ có thể ẩn ở phía sau màn làm cái ngư ông.

Ôn Phương Đạt ánh mắt dần sáng, tán phục khen: Cố công tử cao minh.

Cố Hàn Uyên làm như không để ý nói: Liên hệ Ngũ Độc Giáo chuyện liền giao cho các ngươi.

Ôn Phương Đạt vuốt cằm nói: Việc này không nên chậm trễ, chúng ta làm sơ thương nghị liền đi bái phỏng Ngũ Độc Giáo.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn.

Cách làm chính xác kỳ thực chắc là trực tiếp rải tin tức Viên Thừa Chí trong tay có Kim Xà tam bảo, mà bọn họ thì ẩn ở phía sau màn.

Bây giờ lại nói muốn đi bái phỏng Ngũ Độc Giáo, hiển nhiên Ôn Phương Đạt còn có ý tưởng khác đồng thời hơn phân nửa là muốn mượn độc của Ngũ Độc Giáo đi đối phó hắn.

Đáng tiếc chính mình Bách Độc Bất Xâm, bọn họ tìm tới Ngũ Độc Giáo lại có thể thế nào.

Cố Hàn Uyên làm bộ không có xem thấu ý tưởng của Ôn Phương Đạt, nhàn nhạt cười nói: Như thế tốt lắm.

Đừng làm cho Viên Thừa Chí chạy xa, bằng không còn muốn đuổi theo cũng không dễ dàng.

Ôn Phương Đạt tự tin nói: Cố công tử yên tâm, chúng ta vẫn có người ở nhìn chằm chằm Viên Thừa Chí.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu, hướng bọn họ cáo từ rời đi.

Ôn Phương Nghĩa thấy Cố Hàn Uyên đi, vội vàng hỏi: Thật muốn hợp tác với Cố Hàn Uyên sao.

Ôn Phương Đạt mỉm cười nói: Cố Hàn Uyên có một chút nói không sai, chúng ta coi như lấy được bảo tàng cũng không giữ được, không bằng để Cố Hàn Uyên làm cái này chim đầu đàn.

Ôn Phương Nghĩa nhất thời hiểu ra, trong mắt tỏa ánh sáng nói: Chỉ cần đến lúc đó mượn Ôn Nghi cùng Ôn Thanh Thanh thủ, thần không biết quỷ không hay cho hắn hạ độc, bảo tàng dĩ nhiên là thành của chúng ta.

Còn có thể làm cho mai danh ẩn tích Cố Hàn Uyên tới cõng nồi.

Ôn Phương Đạt thỏa mãn mỉm cười, bất quá vẫn là trịnh trọng dặn Ôn Phương Sơn nói: Tam đệ, nhớ kỹ làm tốt công tác của Ôn Nghi.

Ôn Phương Sơn nghe vậy đắc ý cười nói: Yên tâm, việc này ta có kinh nghiệm.

Hắn nói kinh nghiệm tự nhiên là chuyện năm đó đối phó Hạ Tuyết Nghi.

Không cần Ôn Nghi phối hợp, chỉ cần Ôn Nghi có thể mê hoặc Cố Hàn Uyên liền được.

Ôn Phương Đạt trầm ngâm nói: Bên Ôn Thanh Thanh có cơ hội cũng thăm dò một chút, thuận tiện biểu đạt sự ủng hộ của chúng ta để cho nàng chủ động một ít.

Chỉ có Ôn Nghi một mình chưa chắc là có thể mê hoặc Cố Hàn Uyên.

Ôn Phương Sơn ngoan lệ nói: Yên tâm, cùng lắm thì ta cũng cho nàng tiếp theo thuốc.

Nhưng mà Ôn Phương Đạt lại lắc đầu phản đối nói: Loại sự tình này có thể chỉ lần này thôi, bằng không quá lộ vết tích, Cố Hàn Uyên cũng không phải cái gì bản nhân.

Thực sự không được thì khởi động phương án dự bị.

Ôn Phương Sơn đắc ý cười nói: Đại ca yên tâm, nàng ấy bên tuyệt đối vạn vô nhất thất.

Ôn gia Ngũ Lão thương nghị đã định.

Ôn Phương Sơn ở lại Ôn gia, còn lại bốn người thì đi trước Ngũ Độc Giáo một chuyến.

Không một bóng người ở chính sảnh đột nhiên hiện ra một đạo thân ảnh, chính là Cố Hàn Uyên sau khi rời đi lại tiềm hồi tới.

Cố Hàn Uyên cũng định ly khai Ôn gia, đuổi theo Viên Thừa Chí.

Ở trước đó tự nhiên muốn xác nhận tốt ý tưởng của Ôn gia Ngũ Lão.

Vì vậy liền ẩn ở tại chỗ tối đem kế hoạch của bọn họ nghe xong cái nhất thanh nhị sở.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng ý tưởng của Ôn gia Ngũ Lão vẫn chưa xuất hiện sai lệch ngoài ý liệu, ngược lại là đối với phương án dự bị mà Ôn Phương Đạt nói cảm thấy rất hứng thú.

Cố Hàn Uyên quyết định tạm thời rời khỏi Ôn gia.

Hắn liền thông báo một phen với Trang tam thiếu nãi sữa và Băng Tuyết Nhi.

Sắc mặt Trang tam thiếu nãi sữa có vẻ do dự.

Mặc dù không mở miệng, Cố Hàn Uyên vẫn có thể nhìn ra tâm tư của nàng.

Nàng đang lo lắng rằng hắn sẽ đi một thời gian dài không trở về.

Mà các nàng ăn nhờ ở đậu, chính là lúc thiếu cảm giác an toàn nhất.

Đây cũng là một trong những mục đích của Cố Hàn Uyên.

Cho các nàng một chút cảm giác nguy cơ, mới có thể chủ động hơn một ít.

Cố Hàn Uyên thấy ánh mắt Trang tam thiếu nãi sữa lấp lóe lúc rời đi, hiển nhiên đã có ý tưởng.

Trên mặt hắn nhất thời hiện lên ý cười vui thích.

Băng Tuyết Nhi đúng lúc đề nghị muốn dẫn Hồ Phỉ đến Bạch Mã Tự, sắp xếp cho hắn ở chỗ của Độc Thủ Dược Vương Vô Sân Đại sư.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Hắn đối với Dược Vương Thần Thiên của Độc Thủ Dược Vương vẫn có chút hứng thú.

Đương nhiên, người hắn hứng thú hơn vẫn là Trình Linh Tố.

Chỉ là nghĩ đến tuổi của Hồ Phỉ hiện nay, Trình Linh Tố có lẽ cũng còn nhỏ, không thể không nuôi thêm mấy năm nữa.

Băng Tuyết Nhi thần tình lạnh nhạt nói: Vậy ta sẽ ở Bạch Mã Tự chờ ngươi.

Cố Hàn Uyên nói với giọng điệu đầy ẩn ý: Phu nhân không phải là muốn thất hứa đấy chứ.

Băng Tuyết Nhi nghe vậy ngẩn ra, rất nhanh liền lĩnh hội được cái gọi là thất hứa của Cố Hàn Uyên là chỉ điều gì.

Gò má ngọc ngà nổi lên một vầng hồng xấu hổ, nàng khẽ hờn dỗi nói: Ngươi yên tâm, chỉ cần báo thù được cho Hồ đại ca, ta sẽ tuân thủ ước định.

Băng Tuyết Nhi bây giờ cố kỵ lớn nhất chính là Hồ Phỉ.

Nàng đem Hồ Phỉ giao phó cho Vô Sân Đại sư, sẽ không còn vướng bận gì, có thể toàn tâm toàn ý báo thù cho Hồ Nhất Đao.

Chờ Cố Hàn Uyên giúp báo thù xong, nàng cũng có thể sớm xuống dưới bầu bạn với Hồ Nhất Đao, tránh làm ra chuyện có lỗi với hắn.

Vì vậy, Băng Tuyết Nhi lúc này là thẹn quá hóa giận, còn mang theo chút chột dạ vì tâm tư bị nhìn thấu.

Băng Tuyết Nhi không phải là người giỏi nói dối.

Chỉ là ngày thường luôn mang một bộ dạng lạnh lùng xa cách, người khác rất khó nhìn ra tâm tư của nàng.

Chương 456

Nàng tự cho là có thể giấu được Cố Hàn Uyên, lại không biết tâm tư sớm đã bị hắn đoán được.

Cố Hàn Uyên nói đầy vẻ nghiền ngẫm: Để tránh cho phu nhân sau này thất hứa, ta vẫn nên thu trước một phần thù lao thì an toàn hơn.

Băng Tuyết Nhi nghe vậy cả kinh, vô thức lùi về sau hai bước, cảnh giác nói: Ngươi muốn làm gì.

Nhưng mà chênh lệch vũ lực giữa hai người quá lớn.

Coi như Băng Tuyết Nhi lòng có cảnh giác, cũng không thể nào thoát được.

Chỉ thấy gương mặt Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, cảm giác ấm áp truyền đến làm cho đôi mắt đẹp của nàng trừng lớn.

Nàng nhất thời phản ứng kịp cái gọi là thu một phần thù lao của Cố Hàn Uyên là chỉ điều gì.

Thẳng đến khi Cố Hàn Uyên rời đi hồi lâu, đôi mắt đẹp thất thần của Băng Tuyết Nhi mới dần dần hoàn hồn.

Nàng không khỏi cắn chặt đôi môi mỏng, thần tình bi thương.

Nàng đối với quyết định của chính mình có chút không tự tin.

Thật sự có thể báo thù cho Hồ Nhất Đao dưới điều kiện tiên quyết là giữ được trong sạch sao.

Đầu lưỡi hơi tê dại đang đâm vào trái tim nàng.

Cố Hàn Uyên không hề để ý đến sự day dứt của Băng Tuyết Nhi.

Chỉ cần nàng còn có việc cầu cạnh hắn, liền không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Lúc gặp lại Ôn Thanh Thanh, sắc mặt nàng hơi có vẻ âm trầm.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến, nàng lại rất nhanh lộ ra một nụ cười, giả vờ vui mừng nói: Cố đại ca, huynh đã đến rồi à.

Trên mặt Ôn Thanh Thanh tràn đầy vẻ gượng cười.

Cố Hàn Uyên biết Ôn Phương Sơn đã nói chuyện với nàng.

Còn về nội dung thì cần phải thăm dò thêm một chút.

Cố Hàn Uyên quan tâm hỏi: Thanh Thanh, muội sao vậy.

Có phải có chuyện gì không.

Ôn Thanh Thanh trong lòng giật mình, vội vàng điều chỉnh lại tâm tình, nói sang chuyện khác: A.

Không có a.

Ngược lại là Cố đại ca, huynh và mấy vị gia gia đã nói những gì vậy.

Cố Hàn Uyên cẩn thận nhìn chằm chằm Ôn Thanh Thanh một hồi, thấy phản ứng của nàng không giống như đã biết chuyện của Ôn Nghi.

Xem ra Ôn Phương Sơn cũng không ngốc đến vậy, biết quá sớm đề cập đến Ôn Nghi, chỉ sẽ làm Ôn Thanh Thanh chống cự.

Ôn Thanh Thanh bị Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm đến có chút không tự nhiên, tâm tình sa sút, không khỏi cúi gằm mặt.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ cười nói: Ta dự định rời Ôn gia một thời gian.

Ôn Thanh Thanh trong lòng giật mình, vội vàng hỏi: Cố đại ca, huynh muốn đi đâu.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Đi Kim Lăng.

Dừng một chút, thấy khuôn mặt Ôn Thanh Thanh đầy vẻ không nỡ, hắn ôn hòa mỉm cười nói: Thanh Thanh có muốn đi cùng ta không.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy sửng sốt, vui mừng hỏi: Ta có thể đi cùng sao.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Đương nhiên.

Ôn Thanh Thanh thấy mình có thể bầu bạn cùng Cố Hàn Uyên, nỗi sầu lo trong lòng nhất thời tan biến, lại biến thành bộ dáng lí lắc như chim sơn ca.

An Tiểu Tuệ bên kia tự nhiên cũng phải dặn dò một tiếng.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên không muốn mang mình theo cùng, thần tình khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Ngược lại là Ôn Thanh Thanh chủ động an ủi nàng một phen, còn hứa sẽ mang về quà cho nàng.

Sau khi dặn dò xong xuôi, Cố Hàn Uyên liền dẫn Ôn Thanh Thanh rời khỏi Ôn gia.

Ôn Thanh Thanh vốn còn muốn dắt tới hai con ngựa tốt, lại bị Cố Hàn Uyên cười từ chối.

Hắn ôm lấy Ôn Thanh Thanh bước lên Trảm Long Kiếm.

Ôn gia cách Kim Lăng cũng không xa, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn lựa chọn để Ôn Thanh Thanh trải nghiệm một lần Ngự Kiếm Phi Hành.

Hắn khống chế tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành bay lượn trên trời.

Ôn Thanh Thanh ban đầu còn rất sợ hãi cảm giác không trọng lượng khi bay trên không trung, ôm chặt Cố Hàn Uyên không dám buông tay.

Đợi đến khi nàng thích ứng, liền mừng rỡ như điên mà hò hét lên.

Cảm giác đè nén khi ở Ôn gia đã được giải tỏa triệt để trong cảm giác trời cao biển rộng này.

Ôn Thanh Thanh càng thêm khao khát tự do, mà người có thể cho nàng tự do chính là nam tử trước mắt.

Ánh mắt Ôn Thanh Thanh nhìn về phía Cố Hàn Uyên nhất thời tình ý dạt dào.

Lời dặn dò mang theo sự bức bách của Ôn Phương Sơn cũng bị nàng quên mất.

Ôn Thanh Thanh đã xác định được tình cảm của mình.

Bất luận quan hệ giữa hai người tiến triển đến mức nào, đều là xuất phát từ ý nguyện của chính nàng.

Cố Hàn Uyên thấy thế thì thỏa mãn mỉm cười.

Ngay sau đó nụ cười liền trở nên đầy ẩn ý.

Mà Ôn Thanh Thanh cũng là sững sờ.

Gương mặt xinh đẹp nhất thời đỏ bừng.

Nàng hờn dỗi liếc trắng Cố Hàn Uyên một cái, tiếng như muỗi kêu nói: Sao lại bóp.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Chỉ có thể trách Thanh Thanh ngày thường đáng yêu như vậy.

Lời này tự nhiên rước lấy cái liếc mắt đầy kiều mị của Ôn Thanh Thanh.

So với Ôn Nghi, dáng người của Ôn Thanh Thanh càng thêm thon thả, cũng có độ co dãn.

Trảm Long Kiếm chậm rãi bay lượn trên trời, đem đoạn đường vốn rất nhanh, gắng gượng kéo dài tới khi trời sẩm tối mới đến được thành Kim Lăng.

Ôn Thanh Thanh thúc giục tìm một khách sạn để nghỉ chân.

Cố Hàn Uyên biết nghe lời phải, tìm một chỗ dưới khách sạn hạ xuống.

Ôn Thanh Thanh liền vội vã đi tắm rửa thay quần áo.

Chờ đến khi Ôn Thanh Thanh tái xuất hiện trước mắt Cố Hàn Uyên, đã khôi phục lại bộ dáng thanh xuân tràn đầy sức sống.

Giữa hai hàng lông mày mơ hồ lưu lại vẻ quyến rũ chính là.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm thán phục nội mị của Ôn Thanh Thanh.

Mặc dù vẫn là thiếu nữ, chỉ thoáng khai phá một chút đã tỏa ra mị lực rung động lòng người.

Ôn Thanh Thanh thì vì phía sau vẫn còn tê dại mà xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý mà cười cười nói: Đi thôi, ta dẫn muội đi dạo một chút.

Ôn Thanh Thanh rõ ràng càng thêm quyến luyến Cố Hàn Uyên.

Chỉ là đi trên đường, nàng vẫn cứ bám chặt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, coi như cọ đến mức mặt cười ửng đỏ cũng không nguyện ý buông tay.

Dáng vẻ của tiểu nữ nhân mười phần.

Hai người đi dạo một đường.

Thành Kim Lăng này tự nhiên không phải thành Kim Lăng nguyên bản.

Thế giới này cực kỳ bao la, vì vậy địa lý địa danh cũng rất hỗn loạn, thành thị cùng tên ở các nơi đều có không ít.

Thương mại của thành Kim Lăng này càng phát triển.

Vốn là khu vực hòa hoãn giữa Minh quốc và Thanh quốc.

Ba con sông hợp dòng tại đây, thủy đạo chằng chịt.

Thương nhân nam lai bắc vãng đều phải qua nơi này, mang đến sự phồn vinh thương mại.

Thêm vào đó, sức ràng buộc của quan phủ không đủ, vô lực thực thi chính sách giới nghiêm ban đêm.

Ban đêm thành Kim Lăng đèn đuốc sáng trưng, một bộ dáng dấp của thành không ngủ.

Cố Hàn Uyên quan sát địa hình trong thành, rất nhanh liền tìm được mục đích.

Ôn Thanh Thanh nghi ngờ hỏi: Nơi này là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Đại công phường.

Ôn Thanh Thanh không rõ vì sao.

Cố Hàn Uyên dẫn nàng lật lên một tấm bia đá tàn vỡ ngã trên đất.

Ôn Thanh Thanh kinh hô: Ngụy Quốc Công phủ.

Cố Hàn Uyên mặc dù không có Tàng Bảo Đồ, nhưng đối với nơi chôn giấu bảo tàng cũng rất rõ ràng.

Chương 457

Tàng Bảo Đồ của kho báu Kiến Văn Đế mà Hạ Tuyết Nghi năm đó trộm đi chính là chỉ hướng Ngụy Quốc Công phủ.

Vật đổi sao dời, Ngụy Quốc Công phủ đã bị cải tạo thành đại công phường.

Cố Hàn Uyên trước đây không đến đây đào bảo tàng, lo lắng quan trọng nhất là không biết thế giới khác biệt có ảnh hưởng đến địa điểm chôn giấu bảo tàng hay không.

Bây giờ Viên Thừa Chí đang dừng chân quanh quẩn trong thành, vừa lúc xác nhận ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy hắn liền chạy thẳng tới mục đích.

Mà tấm bia đá tàn vỡ này lại một lần nữa chứng thực suy nghĩ của hắn là chính xác.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Đi thôi, ta dẫn muội đi mở bảo tàng.

Nhắc tới bảo tàng, Ôn Thanh Thanh nhất thời hai mắt sáng lên, cười duyên dáng đi theo sát Cố Hàn Uyên một đường vào trong.

Với nhãn lực và cảm giác của Cố Hàn Uyên, rất nhanh liền tìm được cửa ngầm của kho báu.

Hắn cũng không tìm kiếm cơ quan, trong tay lục mang lóe lên, Trảm Long Kiếm đã vào tay.

Với sự sắc bén của Trảm Long Kiếm, cửa ngầm tự nhiên không cản được Cố Hàn Uyên.

Cửa ngầm vừa mở, Ôn Thanh Thanh liền bị cảnh tượng lộng lẫy trước mắt làm cho hoa cả mắt.

Có chừng mười cái rương sắt lớn.

Trong mỗi một thùng đều là gạch vàng, bảo ngọc, trân châu, mã não.

Ôn Thanh Thanh kích động tiến lên vơ vét tài bảo trong rương sắt, tự mình lẩm bẩm: Phát tài rồi.

Cố Hàn Uyên thấy thế lại nhíu mày.

Không phải vì bộ dạng tham tiền của Ôn Thanh Thanh, mà là giá trị tài bảo trước mắt quá thấp.

Tuy ước chừng cũng có mấy ngàn vạn lượng, nhưng lại rõ ràng kém hơn kho báu của Lương Nguyên Đế.

Kỳ thực cũng hợp lý.

Kho báu ở đây là do Kiến Văn Đế lúc lẩn trốn vội vàng mang ra từ trong hoàng cung, không giống Lương Nguyên Đế giấu ngay tại thành Giang Lăng.

Mức độ chuẩn bị của hai người không giống nhau, số lượng bảo tàng có thể chôn giấu tự nhiên cũng khác nhau.

Huống hồ tình trạng tài chính của hai người cũng khác nhau.

Lương Nguyên Đế là một hôn quân danh chính ngôn thuận, vơ vét của cải cũng là vì chính mình hưởng thụ, tài vật vơ vét tự nhiên càng nhiều.

Đang nghĩ như vậy, chỉ thấy Ôn Thanh Thanh khổ não nói: Cố đại ca, ta ra ngoài đi.

Không thì sẽ không nhịn được muốn những thứ tài bảo này.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Thanh Thanh chẳng lẽ không muốn sao.

Ôn Thanh Thanh rối rắm nói: Muốn chứ.

Nhiều tài bảo như vậy sao có thể không muốn.

Chỉ là kho báu này đối với Cố đại ca chắc là có ích.

Ta không thể làm hỏng chuyện của Cố đại ca.

Chỉ từ bản tính mà nói, Ôn Thanh Thanh thật ra không phải người tham tiền.

Chỉ là trải nghiệm từ nhỏ khiến nàng cực kỳ để ý đến lợi ích của bản thân.

Võ công của nàng lại thấp, dĩ nhiên chỉ có tài phú mới có thể mang lại cho nàng cảm giác an toàn.

Hiển nhiên bây giờ đối với Ôn Thanh Thanh mà nói, cảm giác an toàn mà kho báu mang lại không nhiều bằng Cố Hàn Uyên.

Tự nhiên sẽ không thể tham tiền.

Đương nhiên từ bỏ nhiều tài bảo như vậy nhất định làm nàng khó chịu, bộ dạng nhỏ bé rối rắm kia làm người ta bật cười.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, trong ánh mắt nghi hoặc của Ôn Thanh Thanh, hắn đi tới một cái rương sắt lớn lục lọi, lấy ra một chiếc vòng tay phỉ thúy ngọc bích toàn thân, đưa tay dắt lấy bàn tay nhỏ của Ôn Thanh Thanh, đeo chiếc vòng tay ngọc phỉ thúy cho nàng, ôn nhu nói: Kho báu này, ta quả thật có trọng dụng, nhưng mượn hoa hiến Phật, tặng Thanh Thanh một món quà vẫn là có thể.

Ôn Thanh Thanh hai mắt đẫm lệ mông lung che miệng mình, trong con ngươi xinh đẹp tràn đầy vẻ cảm động.

Chiếc vòng tay ngọc phỉ thúy Cố Hàn Uyên tặng tuy có giá trị không nhỏ, nhưng quan trọng hơn chính là tấm lòng này.

Phương tâm của Ôn Thanh Thanh nhất thời bị trêu chọc đến tâm thần chập chờn.

Nàng hoan hô một tiếng liền nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, trong miệng nỉ non: Cố đại ca, vì sao huynh đối với ta tốt như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Thanh Thanh đem trái tim thiếu nữ quý giá nhất đều cho ta, đối tốt với muội không phải là nên sao.

Nhưng lời này lại tựa như nhắc nhở Ôn Thanh Thanh, nàng chỉ mới giao trái tim ra, thân thể thiếu nữ vẫn còn giữ.

Ngay cả An Tiểu Tuệ đều đi trước nàng.

Ôn Thanh Thanh nghĩ tới cảnh tượng lúc Ngự Kiếm Phi Hành, nàng dường như đã không có lý do cự tuyệt.

Nhưng hoàn cảnh trước mắt lại không quá thích hợp.

Ôn Thanh Thanh rối rắm một lúc, đột nhiên nhớ lại một ít kiến thức mà Ôn Nghi đã dạy nàng.

Gương mặt xinh đẹp rạng rỡ nhất thời hiện lên vầng hồng động lòng người, nàng mềm mại uyển chuyển nói: Cố đại ca, để ta báo đáp huynh một chút đi.

Dứt lời, nàng liền triệt để hóa thân thành tiểu nữ nhân.

Đương nhiên cũng bị vật trước mắt dọa cho hết hồn.

Nén lại nỗi lo lắng cho tương lai của mình, mặc dù không có kinh nghiệm, cũng tận tâm tận lực.

Cố Hàn Uyên thấy có thu hoạch ngoài ý muốn, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của Ôn Thanh Thanh, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng càng thêm quyến rũ, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Cố Hàn Uyên không ép buộc Ôn Thanh Thanh còn chưa quen luyện, tùy ý để nàng ho nhẹ một tiếng.

Cặp mắt thu thủy kia vui mừng nhìn Cố Hàn Uyên lộ vẻ thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo ngày càng mềm mại của Ôn Thanh Thanh, đem từng rương sắt chứa đầy tài bảo thu đi.

Ôn Thanh Thanh vừa khiếp sợ, càng nhiều hơn vẫn là kiêu ngạo và tự hào.

Dù sao người trong lòng của mình lợi hại như vậy, nàng đương nhiên cũng cùng chung vinh quang.

Quan hệ của hai người lại có tiến triển, thân thể mềm mại của Ôn Thanh Thanh hầu như đều muốn dính lên người Cố Hàn Uyên, thường xuyên bị hắn chọc cho cười duyên không ngớt.

Cố Hàn Uyên đã nhận được kho báu ở đại công phường, nhất thời nhàn rỗi.

Hắn mang theo Ôn Thanh Thanh lại tùy ý đi dạo, men theo nơi sáng nhất trong thành mà đi, lại ngoài ý muốn đi tới bờ sông.

Toàn bộ trên sông trải rộng thuyền hoa, trong không khí mơ hồ bay tới hương thơm.

Ôn Thanh Thanh nhìn những nữ tử trang điểm xinh đẹp trên một số thuyền hoa, sắc mặt nàng có chút khó coi, lén lút nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn thần sắc bình tĩnh, tâm tình lại thả lỏng xuống.

Đột nhiên một giọng nữ trong trẻo từ một chiếc thuyền giữa sông truyền đến: Mời Cố công tử lên thuyền một lần.

Giọng của cô gái đến từ một chiếc thuyền nhỏ.

Chỉ nghe tiếng, không thấy người.

Lời nói như châu ngọc, thanh âm vừa mềm mại lại vừa trong trẻo, êm tai cực kỳ.

Nghe giọng nói liền khiến người ta đoán định người đó phải là một mỹ nữ, bằng không thực sự có lỗi với giọng nói êm tai này.

Cái miệng nhỏ của Ôn Thanh Thanh không tự chủ được liền vểnh lên.

Mới vừa cùng Cố Hàn Uyên có tiến triển tốt đẹp, liền xuất hiện một nữ tử không biết từ đâu tới, thực sự không phải là chuyện làm người ta vui vẻ.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười đưa tay véo cái miệng nhỏ của nàng, trong ánh mắt xấu hổ của nàng khẽ cười nói: Đi thôi, đi xem người tới là ai.

Nói rồi liền ôm lấy eo Ôn Thanh Thanh, đầu ngón chân điểm nhẹ, nhảy lên thuyền nhỏ.

Bước vào khoang thuyền, mới thấy có một thế giới khác.

Chiếc thuyền nhỏ bề ngoài đơn sơ mộc mạc, bên trong lại được trang trí tinh xảo.

Càng làm cho người ta hai mắt sáng lên chính là nữ tử đang ngồi ngay ngắn.

Thần thái ngây thơ, hai má ửng hồng, làn da trắng nõn, một đôi mắt đẹp sáng ngời, dung mạo thanh lệ.

Thêm vào đó là khí chất cao nhã quý phái hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất.

Thấy Cố Hàn Uyên và Ôn Thanh Thanh đi vào, ánh mắt nữ tử lóe lên trong nháy mắt, ôn hòa mỉm cười nói: Gặp qua Cố công tử, và vị cô nương này.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Cô nương nếu đã nắm giữ được hành tung của tại hạ, thân phận của Thanh Thanh há lại không biết.

Nữ tử áy náy nói: Đây là ta thất lễ.

Ôn cô nương xin thứ lỗi.

Ôn Thanh Thanh đôi mày thanh tú cau lại, trong lòng dấy lên cảnh giác.

Cô gái trước mắt xinh đẹp không gì sánh được, chỉ luận về ngoại hình, Ôn Thanh Thanh vẫn cảm thấy có chút không bằng.

Chương 458

Nhất là cái khí chất quý phái thiên bẩm trên người cô gái này, càng làm cho nàng cảm nhận được áp lực, như có cảm giác bị người ta nhìn xuống.

Ôn Thanh Thanh im lặng không nói, cảnh giác nhìn cô gái trước mắt.

Cố Hàn Uyên cũng đã đoán ra đại khái thân phận của nàng, lười cùng nàng chơi trò đoán đố, nhàn nhạt cười nói: Xin hỏi cô nương có phải là Trường Bình Công Chúa không.

Ôn Thanh Thanh kinh hô: Trường Bình Công Chúa.

Nàng rốt cuộc hiểu được cái khí chất quý phái đó đến từ đâu.

Nữ tử chính là Cửu Công Chúa của Minh quốc, Trường Bình Công Chúa Chu Mỹ Xúc.

Chu Mỹ Xúc của thế giới này vừa may mắn lại vừa bất hạnh.

May mắn là nàng chưa từng chịu nỗi đau bị chặt tay.

Bất hạnh là tuy quý là công chúa, nhưng địa vị ở Minh quốc lại rất xấu hổ.

Bởi vì thế giới bất đồng, năm đó lúc Sấm Vương vào kinh thành, Chu Mỹ Xúc còn nhỏ, Sùng Trinh đế tự nhiên không cần thiết phải chém đứt cánh tay của nàng.

Quan trọng hơn là, lúc đó tình thế của Minh quốc không hề tồi tệ như thời Minh Mạt, vì vậy Chu Mỹ Xúc liền theo đại bộ đội cùng nhau di dời.

Sùng Trinh đế thì lấy thân tuẫn quốc, coi như là chuộc tội cho việc làm tan vỡ một đế quốc lớn như vậy.

Bất quá, người kế vị là Chu Hậu Chiếu và Chu Mỹ Xúc quan hệ thân duyên cũng không gần.

Lúc Chu Hậu Chiếu còn nhỏ vấn đề còn không lớn, khi hắn tuổi tác lớn dần, bắt đầu tự mình nắm quyền, địa vị của Cửu Công Chúa Chu Mỹ Xúc do triều Sùng Trinh để lại nhất thời liền trở nên lúng túng.

Hơn nữa nàng còn có mấy người huynh đệ nỗ lực phục vị vẫn còn đang hoạt động ở khu vực Thanh quốc và Tam Giang, Chu Mỹ Xúc thì càng thêm chướng mắt.

Với thân phận công chúa của nàng mà lại không có hộ vệ đi theo cũng là điều dễ hiểu.

Có thể nói là bà ngoại không thương, cậu không thích.

Vì vậy Chu Mỹ Xúc rất sớm đã bắt đầu trà trộn giang hồ, mấy năm gần đây ngược lại lấy tên A Cửu mà tạo được danh tiếng không lớn không nhỏ.

Bất quá thân phận thật của nàng vẫn ít ai biết.

Cho nên khi Cố Hàn Uyên đâm thủng thân phận của nàng, Chu Mỹ Xúc cũng là trong lòng giật mình.

Nàng cười khổ nói: Cố công tử quả không phải người thường, ngược lại là A Cửu tự cho là thông minh.

Sự xấu hổ của Chu Mỹ Xúc cũng có thể lý giải.

Chân trước mới giả vờ cao thâm chỉ ra thân phận của Cố Hàn Uyên và Ôn Thanh Thanh, chân sau đã bị Cố Hàn Uyên vạch trần, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Tự xưng A Cửu cũng là cố gắng biểu đạt ý của nàng, lúc này chỉ có người giang hồ A Cửu, không có Trường Bình Công Chúa Chu Mỹ Xúc.

Còn về việc nàng có thể nhìn ra thân phận của Cố Hàn Uyên và Ôn Thanh Thanh, hơn phân nửa là Chu Mỹ Xúc có nội gián trong Du Long Bang, thông qua chuyện ngày hôm trước mới biết được.

Cố Hàn Uyên trong lòng lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

Chu Mỹ Xúc quá sớm trải qua thù nhà hận nước, mặc dù không bị cụt tay, nhưng lại thiếu đi phần ngây thơ, thêm mấy phần tâm cơ.

Ngay cả thần thái ngây thơ lúc mới gặp cũng có vài phần cố ý.

Đương nhiên, Chu Mỹ Xúc như vậy thực ra lại phù hợp với hứng thú của Cố Hàn Uyên hơn.

Dù sao bình hoa dễ tìm, nữ tử có năng lực thì không nhiều.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: A Cửu cô nương hà tất tự coi nhẹ mình, tại hạ cũng là khi nhìn thấy cô nương mới nhận ra thân phận của người.

Chu Mỹ Xúc nghe vậy tò mò hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên hơi trêu đùa cười nói: Bên trong thuyền trang trí mặc dù không nhiều, nhưng tinh xảo xa hoa.

A Cửu cô nương dung nhan tuyệt lệ, khí chất lại cao nhã tôn quý.

Nếu không có thân phận công chúa chẳng phải là uổng phí sao.

Chu Mỹ Xúc mặt cười ửng đỏ, hiển nhiên lời khen ngợi trực diện như vậy của Cố Hàn Uyên làm nàng có chút e lệ.

Bất quá tâm lý tố chất tốt giúp nàng rất nhanh bình phục lại sự xấu hổ trong lòng, hào phóng cười hỏi: Coi như như vậy, cũng có thể là các công chúa khác, vì sao lại xác nhận là A Cửu đâu.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Công chúa nước khác không mấy có khả năng đến nơi này, vì vậy sẽ chỉ là công chúa của Minh quốc hoặc Thanh quốc.

Công chúa Thanh quốc số lượng ít, lại vì Mãn Hán khác biệt, đối mặt với người Hán đa phần điêu ngoa tùy hứng.

Công chúa Minh quốc số lượng ít hơn, phù hợp tuổi tác càng chỉ có A Cửu cô nương một người.

Dừng một chút, giọng điệu của hắn trở nên hơi có chút ngả ngớn.

Quan trọng hơn chính là, nghe đồn Cửu Công Chúa quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.

Tại hạ trước đây còn không thể nào tin được, bây giờ lại cảm thấy danh bất hư truyền.

Chu Mỹ Xúc nghe vậy sững sờ một lúc, gương mặt xinh đẹp rạng rỡ nhất thời hiện lên vầng hồng, còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Trong chốc lát liền lan đến vành tai nhỏ nhắn tinh xảo.

Đồ trang sức tai lấp lánh ánh bạc càng thêm chói mắt.

Ngay cả cái cổ xinh đẹp tinh xảo cũng nổi lên màu sắc yêu kiều.

Dung mạo vốn đã tuyệt lệ, lúc này càng thêm vẻ phàm tục và mị ý, kiều diễm làm cho người khác thấy mà vong thần.

Ôn Thanh Thanh cũng bị vẻ đẹp của Chu Mỹ Xúc lúc này làm cho kinh ngạc.

Rất vất vả mới hồi phục tinh thần, thấy Cố Hàn Uyên trắng trợn không kiêng dè biểu đạt hảo cảm đối với Chu Mỹ Xúc, cái miệng nhỏ vểnh lên còn cao hơn cả mũi thuyền, vô thức muốn đưa tay đi véo hắn.

Bất quá tay nàng đưa đến hông Cố Hàn Uyên lại chần chờ.

Ôn Thanh Thanh ghen tuông không giả, nhưng lại do dự không biết có làm Cố Hàn Uyên tức giận hay không.

Còn chưa chờ nàng tự thương hại mình, bàn tay trắng nõn đã bị sự ấm áp bao bọc.

Nguyên lai đã bị Cố Hàn Uyên cầm trong tay.

Ôn Thanh Thanh kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đưa bàn tay nhỏ của nàng lên đặt bên môi khẽ hôn, ngón tay ngọc thon dài cảm nhận được sự ấm áp này tựa như dòng nước ấm, chảy vào lòng người, nóng đến nỗi tim nàng đập thình thịch.

Gương mặt ngọc xinh đẹp cũng nổi lên vầng hồng động lòng người.

Nàng thẹn thùng cúi đầu trách: Cố đại ca, Cửu Công Chúa còn ở đây.

Chu Mỹ Xúc ngơ ngác nhìn sự tương tác giữa hai người, nhiệt độ trên mặt dần dần giảm bớt, như có một cảm giác mất mát mờ mịt.

Lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình, trong lòng chợt cảm thấy chua xót.

Nét mặt vẫn như cũ đoan trang khéo léo mỉm cười nói: Hai vị trai tài gái sắc, thật khiến A Cửu bình thường ngưỡng mộ.

Ôn Thanh Thanh thẹn thùng thì không cần nói.

Cố Hàn Uyên lại ý vị thâm trường trêu đùa: A Cửu cô nương có muốn tự mình trải nghiệm một phen không.

Chu Mỹ Xúc đỏ bừng cả mặt, thậm chí còn đậm hơn lúc trước.

Đối với Cố Hàn Uyên có nhận thức sâu sắc hơn, nàng hờn dỗi nói: Thảo nào giang hồ đồn rằng Cố công tử có vô số hồng nhan tri kỷ, cái miệng này không biết đã lừa gạt bao nhiêu thiếu nữ ngu ngốc.

Cố Hàn Uyên cười nhạt, thản nhiên nói: Người sống một đời, nếu không thể lưu lại những điều tốt đẹp nhìn thấy được, chẳng phải là uổng công đến nhân gian này một chuyến sao.

Dừng một chút, giọng mang thâm ý khen ngợi: A Cửu cô nương quốc sắc thiên hương, cũng là vẻ đẹp khó có được trong cuộc sống.

Trước đây còn có chút vòng vo biểu đạt hảo cảm đối với Chu Mỹ Xúc, nhưng bây giờ là hoàn toàn công khai.

Nhưng phản ứng của Chu Mỹ Xúc lại có chút ngoài ý muốn.

Nàng không đáp lại, cũng không cự tuyệt.

Sau một hồi im lặng, nàng nhàn nhạt cười nói: Cố công tử nói đùa rồi.

Nụ cười của nàng lúc này rất nhạt, Cố Hàn Uyên mơ hồ nhìn ra chút chua xót.

Kết hợp với tình báo mà Địa Võng thu thập được, hắn đã hiểu rõ hoàn cảnh của Chu Mỹ Xúc.

Chu Hậu Chiếu không muốn gặp Chu Mỹ Xúc, nhưng địa vị của nàng lại rất cao.

Nếu không đối xử tốt với nàng, lại tỏ ra hà khắc.

Phương án xử lý tốt nhất chính là đem Chu Mỹ Xúc đi liên hôn.

Nhưng đối tượng cũng không dễ chọn.

Đối tượng quan trọng để lôi kéo thì không thích hợp để cho Chu Mỹ Xúc vốn không thân thiết đi liên hôn.

Đối tượng không quan trọng lại không đáng phải trả giá bằng một vị công chúa, bằng không khó tránh khỏi bị người ta xem nhẹ hoàng thất Minh quốc.

Khả năng lớn nhất chính là trở thành lợi thế giao dịch.

Cũng khó trách Chu Mỹ Xúc sẽ trốn tới nơi này.

Nếu đã thăm dò gần xong, Cố Hàn Uyên cũng không miễn cưỡng, thuận miệng chuyển đề tài nói: A Cửu cô nương mời tại hạ gặp mặt là vì chuyện gì.

Chu Mỹ Xúc thấy Cố Hàn Uyên không tiếp tục nói về chuyện tình cảm nam nữ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tự nhiên bỏ qua không khí ngột ngạt vừa rồi, đoan trang mỉm cười nói: A Cửu thật ra là có việc muốn nhờ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nụ cười dần trở nên đầy ẩn ý.

Người trước có việc muốn nhờ vẫn là Băng Tuyết Nhi, nàng bây giờ còn đang tâm phiền ý loạn lắm.

Chu Mỹ Xúc lại tự mình đưa tới cửa.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi: A Cửu cô nương quý là công chúa, lại vẫn có chuyện cần cầu đến tại hạ sao.

Hắn giả vờ một bộ dáng không biết gì về hoàn cảnh của Chu Mỹ Xúc.

Nhưng chính bộ dạng này ngược lại khiến Chu Mỹ Xúc buông xuống cảnh giác.

Nàng bất đắc dĩ giải thích: Nơi này trên danh nghĩa vẫn thuộc về sự thống trị của Thanh quốc, Minh quốc không tiện trắng trợn can thiệp, mới không thể không xin giúp đỡ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Vậy không biết A Cửu cô nương cầu chuyện gì.

Chu Mỹ Xúc trầm ngâm nói: Chuyện là như thế này.

Chương 459

Bang chủ Kim Long bang Tiêu Công Lễ một lòng hướng về triều đình Minh quốc, âm thầm đã quy phục.

Hắn gần đây gặp phải phiền phức, lại khó có thể giải quyết.

Nếu bỏ mặc không quan tâm, kết cục khó lường.

Cố Hàn Uyên trong mắt lộ ra một tia hứng thú, không phải đối với Tiêu Công Lễ, mà là đối với con gái của hắn, Tiêu Uyển Nhi.

Trong Bích Huyết Kiếm, vai diễn của Tiêu Uyển Nhi không nhiều, nhưng lại làm người ta ấn tượng sâu sắc.

Đáng tiếc cuối cùng vì nguyên nhân của Ôn Thanh Thanh, đường tình lận đận, kết thúc mờ mịt.

Cố Hàn Uyên vô thức liếc nhìn Ôn Thanh Thanh.

Thấy nàng tuy vẫn có chút ghen tuông vì Cố Hàn Uyên trắng trợn tán tỉnh Chu Mỹ Xúc, nhưng bề ngoài cũng kiềm chế rất tốt, ngoan ngoãn mà im lặng nhìn Cố Hàn Uyên và Chu Mỹ Xúc nói chuyện.

Hiển nhiên sự trấn an trước đó cực kỳ đúng lúc.

Sự thay đổi của Ôn Thanh Thanh làm hắn thỏa mãn, dù ghen tuông cũng có chừng mực, không hề vô cớ gây sự.

Coi như ghen cũng là vì muốn được quan tâm nhiều hơn.

Nàng càng như vậy, Cố Hàn Uyên lại càng nên đáp lại nàng, thuận tiện cũng cho Chu Mỹ Xúc một chút ám chỉ nho nhỏ.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt kinh ngạc của hai nàng đưa tay ôm lấy vòng eo thon mềm của Ôn Thanh Thanh, giọng mang thâm ý nói: Chuyện của Kim Long bang, tại hạ cũng có nghe qua.

Giải quyết cũng không coi là khó.

Nhưng A Cửu cô nương không phải là muốn tại hạ không công xuất lực chứ.

Ôn Thanh Thanh lúc này cũng không để ý đến trọng tâm câu chuyện giữa hai người.

Thấy Cố Hàn Uyên ở trước mặt Chu Mỹ Xúc lại một lần nữa thân mật với mình, trong lòng ngọt ngào không gì sánh được.

Đột nhiên liền nghĩ đến chuyện đã làm cho Cố Hàn Uyên ở đại công phường.

Tuy vẫn còn chút e dè đem thân thể giao cho hắn, nhưng hầu hạ như vậy cũng không ghét.

Nghĩ như vậy, thân thể mềm mại càng thêm mềm mại vài phần, hầu như ngã vào lòng Cố Hàn Uyên.

Bất quá trước đó vẫn hơi có ý thị uy liếc mắt nhìn Chu Mỹ Xúc đang kinh ngạc.

Hiển nhiên địch ý của Ôn Thanh Thanh vẫn không nhỏ.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là dung mạo của Chu Mỹ Xúc thật sự quá đẹp, hơn nữa lại là địa vị công chúa, áp lực của Ôn Thanh Thanh khó tránh khỏi có chút lớn.

Biểu tình của Chu Mỹ Xúc có chút xấu hổ.

Với sự thông tuệ của nàng, sao lại không nhìn ra ám chỉ của Cố Hàn Uyên, huống hồ lại có lời nói hảo cảm công khai trước đó.

Chu Mỹ Xúc đối với Cố Hàn Uyên cũng không ghét.

Bất luận võ công, tướng mạo, địa vị giang hồ, Cố Hàn Uyên đều là nhân tuyển tốt nhất.

Khuyết điểm lớn nhất chính là phong lưu, điểm này lại không được Chu Mỹ Xúc để trong mắt.

Nàng xuất thân hoàng thất, đối với chuyện này nhìn rất thoáng, tính tình lại khoan dung phóng khoáng.

Địch ý của Ôn Thanh Thanh đối với nàng càng là làm như không thấy.

Đáng tiếc nàng bây giờ thân bất do kỷ, mặc dù trốn đến nơi này, có thể trốn được bao lâu đây.

Chu Mỹ Xúc đem nỗi tiếc nuối trong lòng buông xuống, sảng khoái mỉm cười nói: Cố công tử yên tâm, đến lúc đó sẽ có thù lao hài lòng đưa cho ngài.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, khẽ cười nói: Vậy tại hạ liền mỏi mắt mong chờ.

Chu Mỹ Xúc chần chừ hỏi: Không biết Cố công tử đối với phiền phức của Tiêu Công Lễ thấy thế nào.

Cố Hàn Uyên đùa cợt thốt ra bốn chữ: Nội gian gây rối.

Chu Mỹ Xúc nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền nổi lên vẻ tức giận.

Nàng mặc dù ở Minh quốc tình cảnh không tốt, nhưng đối với Minh quốc tình cảm lại cực kỳ sâu đậm, bằng không cũng sẽ không tự chủ trương mà muốn giúp Tiêu Công Lễ giải quyết phiền phức.

Mà nội gian chính là thứ nàng hận nhất, cho nên mới luôn đối với Ngô Tam Quế hận ý tràn đầy.

Chu Mỹ Xúc trầm giọng hỏi: Là ai.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Thái Bạch song anh.

Chu Mỹ Xúc bừng tỉnh đại ngộ: Nguyên lai là bọn họ.

Cố Hàn Uyên đem chuyện cũ của Trần Phong nhiều năm trước nói ra: Năm đó Mẫn Diệp, phái Tiên Đô, trên đường từ chức Đạo đài ở Đông Duyện, tỉnh Bảo Sơn, nảy sinh sắc tâm, cùng Trại chủ Trương của Phi Hổ trại hợp mưu cướp tiền đoạt sắc.

Bị Tiêu Công Lễ vạch trần âm mưu, thẹn quá hóa giận, bị Tiêu Công Lễ giết chết.

Thái Bạch song anh đầu phục Thanh quốc, mưu toan kéo Tiêu Công Lễ xuống nước, bị Tiêu Công Lễ lời lẽ nghiêm khắc trách cứ, vì vậy hai người từ đó gây khó dễ, muốn hãm hại gây loạn.

Em trai của Mẫn Diệp là Mẫn Tử Hoa không rõ chân tướng, chịu Thái Bạch song anh xúi giục, cùng Động Huyền hướng Tiêu Công Lễ trả thù.

Những tin tình báo này có khi là tình tiết trong Bích Huyết Kiếm, càng nhiều hơn vẫn là tình báo do Địa Võng dò xét ra tiến hành nghiệm chứng rồi mới đưa ra kết luận.

Cố Hàn Uyên thời gian trước lúc ở chỗ Ân Tố Tố, đã đem rất nhiều tình báo thông thường chỉnh hợp lại.

Chu Mỹ Xúc mặc dù có chút kinh ngạc về sự tinh chuẩn của tình báo của Cố Hàn Uyên, nhưng càng nhiều hơn vẫn là khó xử: Nói như vậy, là Mẫn Diệp không đúng trước.

Chỉ là không có chứng cứ, e rằng đến lúc đó Tiêu Công Lễ khó lòng giãi bày.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười đầy ẩn ý: Không cần lo lắng, đến lúc đó chứng cứ sẽ tự đưa tới cửa.

Cái gọi là chứng cứ, tự nhiên là đang ở trong tay Viên Thừa Chí.

Với cái tính cách thích xen vào việc của người khác để khoe khoang kia, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện như vậy.

Nhìn chung phong cách hành sự của Viên Thừa Chí, hầu hết thời gian mặc dù vô sự cũng sẽ chủ động dính vào, đồng thời vui với việc hiển lộ võ công trước mặt người khác.

Bất quá cũng có thể lý giải, dù sao Viên Thừa Chí võ công còn trẻ đã thành danh.

Thân kiêm Hoa Sơn kiếm tông, Thiết Kiếm Môn, Kim Xà Lang Quân sở học cùng nhiều môn võ học khác.

Hậu kỳ võ công đại thành, mặc dù đặt ở thế giới võ học suy thoái như Bích Huyết Kiếm đều là cao thủ độc nhất vô nhị.

Viên Thừa Chí hạn mức cao nhất mặc dù không bằng Lệnh Hồ Xung học Độc Cô Cửu Kiếm, thế nhưng khởi điểm khi mới xuất đạo lại cao hơn nhiều.

Nói đến, trước đây một trận chiến tại Hắc Mộc Nhai, Lệnh Hồ Xung mang theo nguyên bản Quỳ Hoa Bảo Điển đào tẩu.

Cố Hàn Uyên cũng chỉ nhân lúc lưu lại Hắc Mộc Nhai, từ trong phòng Đông Phương Bất Bại tìm được phó bản Quỳ Hoa Bảo Điển mà thôi.

Bây giờ mấy tháng đã qua, Lệnh Hồ Xung hoàn toàn mai danh ẩn tích, cũng không biết hắn có học Quỳ Hoa Bảo Điển hay không.

Lệnh Hồ Xung trước đây dựa vào tài nguyên Đông Phương Bất Bại cấp cho mà đột phá đến Tông Sư.

Nếu như lại học Quỳ Hoa Bảo Điển, phối hợp Độc Cô Cửu Kiếm, tuyệt đại đa số Tông Sư đều không làm gì được hắn.

Coi như là Nhậm Ngã Hành đánh lên đều có thể lật thuyền trong mương.

Cố Hàn Uyên bên này tư duy có chút phát tán.

A Cửu thấy Cố Hàn Uyên tràn đầy tự tin, cũng lộ ra mỉm cười hài lòng.

Còn như Cố Hàn Uyên nói chứng cứ lại không có ý tứ truy nguyên, nàng ôn uyển đoan trang cười nói: Cái kia Tiêu Công Lễ việc phải làm phiền Cố công tử.

Cố Hàn Uyên phục hồi tinh thần lại, nhàn nhạt cười nói: A Cửu cô nương yên tâm, tại hạ chưa bao giờ nuốt lời.

Chuyện quan trọng nói xong, giữa hai người nói chuyện dần dần tùy ý.

A Cửu đột nhiên ánh mắt chớp động hỏi: Cố công tử đối với đảng Đông Lâm thấy thế nào.

Minh quốc nội bộ đối với Sùng Trinh một triều đánh giá khen chê trái chiều.

Có người cho rằng là Sùng Trinh đế ngu ngốc mới dẫn đến Minh quốc thực lực đại tổn.

Cũng có người cho rằng là đảng Đông Lâm cầm quyền vô năng.

Cố Hàn Uyên khinh miệt giễu cợt nói: Nội đấu trong nghề, ngoại đấu người thường, chỉ lo tranh quyền đoạt lợi, hạng người họa quốc ương dân.

A Cửu nghe vậy hai mắt sáng lên.

Lời Cố Hàn Uyên nói trong hoàn cảnh hiện tại là đi ngược lại trào lưu.

Dù sao đảng Đông Lâm tuy đấu đá lợi hại, thế nhưng rất nhiều người lại khen đó là trung thần.

Nhất là khi bọn họ thâm thụ Ngụy Trung Hiền bách hại, xuất phát từ tâm lý đồng tình kẻ yếu, lôi kéo được không ít nhân tâm.

Vì vậy lời nói của Cố Hàn Uyên mới hiển lên rõ đặc biệt.

A Cửu mong đợi hỏi: Cố công tử cũng hiểu được Phụ Vương là bị đảng Đông Lâm lừa gạt sao.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết A Cửu muốn nghe chút gì.

Châm chước ngữ khí, hắn giả vờ than tiếc nói ra: Sùng Trinh đế xem như là một vị Hoàng Đế liêm khiết, chỉ là quá mức nóng vội.

Ngụy Trung Hiền chết khiến cho không ai có thể chế ước đảng Đông Lâm, trên triều đình một nhà độc đại, Sùng Trinh đế bị che đậy cũng là không thể tránh được.

A Cửu thần sắc hơi vui.

Cố Hàn Uyên mặc dù không có trực tiếp nói đỡ cho Sùng Trinh, thế nhưng thuyết pháp khách quan như vậy ngược lại hiện ra chân thực.

Có lẽ là do Cố Hàn Uyên nói lời hữu ích, A Cửu ngược lại lưu ý đến những sai lầm còn lại của Sùng Trinh đế, thở dài nói: Đáng tiếc phụ hoàng giết Viên Sùng Hoán, bằng không cũng không đến mức bị Sấm Tặc nhặt được tiện nghi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên.

Trong lịch sử đối với Viên Sùng Hoán khen chê không đồng nhất, ưu khuyết điểm khó nói.

Cái thế giới này Viên Sùng Hoán trải qua cũng không kém.

Cố Hàn Uyên tự nhiên chọn lọc lý do thoái thác thích hợp hơn.

Hắn hơi đùa cợt nói ra: Viên Sùng Hoán tự tiện giết Mao Văn Long, hắn liền không coi là vô tội.

Mao Văn Long tuy là nghe điều không nghe tuyên, thế nhưng hắn ở Liêu Đông kềm chế Thanh Quốc đại lượng tinh lực.

Chương 460

Mao Văn Long vừa chết, Thanh Quốc có thể yên tâm nhập quan.

Nếu là không có Thanh Quốc hoạ ngoại xâm, Lý Tự Thành chưa chắc có thể thừa dịp quốc nội trống rỗng, một đường thế như chẻ tre, cuối cùng làm cho Sùng Trinh đế tự sát tuẫn quốc.

Quả nhiên, A Cửu nghe vậy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Biểu hiện ở nét mặt chính là thần thái càng thêm buông lỏng vài phần, ngữ khí cảm thán nói ra: Không ít người phê phán phụ hoàng giết Viên Sùng Hoán, không nghĩ tới A Cửu lại có thể ở chỗ Cố công tử nghe được lời hữu ích.

Cố Hàn Uyên từ chối cho ý kiến nói ra: Phê phán Sùng Trinh đế đa phần là quan văn cùng người Nho Gia a.

A Cửu nghe vậy ngẩn ra, suy nghĩ một chút rồi khẳng định nói: Xác thực như vậy.

Bọn họ nếu không phê phán Sùng Trinh đế, chẳng phải đang nói rõ tội ở đảng Đông Lâm sao.

Bất quá là vì lập trường quan văn mà thôi.

Cố Hàn Uyên ngữ khí càng phát ra đùa cợt.

Vương triều sơ kỳ tạm thời bất luận.

Vương triều hậu kỳ quan văn ngoại trừ số rất ít ở ngoài, tuyệt đại đa số đều bận việc nội đấu, đối ngoại đầu hàng cũng nhanh nhất.

Nho Gia kinh nghĩa đến trong tay bọn họ đều thành công cụ tranh đoạt lợi ích.

Hơn nữa thế giới này sắp gặp loạn thế, nhìn tình hình triều đình

Tống Quốc liền biết cái ác họa quốc của bọn chúng.

A Cửu đôi mắt đẹp lóe sáng, chợt cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ, doanh doanh thi lễ nói: Cố công tử nhất châm kiến huyết, A Cửu thụ giáo.

Nàng càng phát ra cảm thấy Cố Hàn Uyên kiến giải sâu sắc lại không giống người thường.

Đột nhiên thần sắc khẽ động, khẽ cười hỏi: Nghe nói chi tử của Viên Sùng Hoán cũng tới thành Kim Lăng, Cố công tử thấy thế nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy tự tiếu phi tiếu nhìn về phía A Cửu, nhàn nhạt nói ra: Tại hạ ở Ôn gia đã gặp Viên Thừa Chí, võ công không tệ.

A Cửu bị Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút nóng mặt, luôn có cảm giác bị nhìn thấu.

Nghe vậy kinh ngạc hỏi: Chỉ có võ công không tệ.

A Cửu nghe nói Viên Thừa Chí danh tiếng không sai, xuống núi tới nay đã làm nhiều lần việc trừng ác dương thiện.

Cố Hàn Uyên thấy A Cửu khen ngợi Viên Thừa Chí cũng lơ đễnh.

Hai người đến nay còn chưa gặp mặt, rất dễ dàng liền có thể xoay chuyển cách nhìn của A Cửu đối với Viên Thừa Chí.

Hắn đùa cợt nói ra: Bất quá là chút việc nhỏ bé nhỏ không đáng kể, Viên Thừa Chí thiếu khuyết dũng khí và quyết đoán, khó thành đại sự.

Mặc dù muốn làm cái gì đại sự, cũng đa phần là nhất thời xung động, tỉnh táo lại sẽ do dự cùng lùi bước.

Nói đơn giản, Viên Thừa Chí làm một cái giang hồ hiệp khách là hợp cách, thế nhưng đối với A Cửu cũng không có nhiều ý nghĩa.

Vì vậy nàng tiếc nuối than thở: Đáng tiếc.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nhắc nhở: A Cửu cô nương chẳng lẽ là còn muốn lôi kéo hắn sao.

Đừng quên phụ hoàng của ngươi chính là cừu nhân giết cha của hắn.

A Cửu nghe vậy giật mình nói: Cố công tử nói phải, là A Cửu ý nghĩ kỳ lạ.

Sau đó hai người không lại nói về công sự, liền lấy bờ sông cảnh trí nói chuyện phiếm đứng lên.

Ôn Thanh Thanh được Cố Hàn Uyên trấn an cũng tạm thời buông xuống địch ý đối với A Cửu, thỉnh thoảng xen vào mấy câu, gia nhập vào cuộc trò chuyện.

Ở dưới sự cố ý khoe khoang của Cố Hàn Uyên, A Cửu thán phục khen: Đồn đãi Cố công tử kỳ tài ngút trời, thiên văn địa lý, thi từ ca phú không gì không thông, so với võ công còn thần kỳ hơn.

Quả nhiên danh bất hư truyền.

A Cửu không hổ là xuất thân hoàng thất, kiến thức không phải người bình thường có thể so.

Giữa hai người trọng tâm câu chuyện, nếu như học thức không đủ, căn bản là nghe không hiểu.

Tỷ như Ôn Thanh Thanh bên người dần dần theo không kịp độ sâu câu chuyện, lúc này cũng có chút mộng, thế nhưng không trở ngại nàng sùng bái.

Một đôi mắt đẹp rạng ngời rực rỡ, kìm lòng không đặng thiếp càng chặt hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên đôi mắt lóe lên.

Hắn phương diện này rất ít hướng người tiết lộ, hiểu rõ nhất không ai bằng Hoàng Dung.

Hiển nhiên Hoàng Dung là mượn nhiệt độ lúc Tây Hạ chọn rể trước đây, đem danh tiếng Cố Hàn Uyên tiến thêm một bước khuếch tán đi ra ngoài, thuận tiện che đậy nghi vấn Cố Hàn Uyên cơ hồ bị nội định là người thắng.

Hoàng Dung tri kỷ cử động như vậy khiến ánh mắt Cố Hàn Uyên cũng không khỏi nhu hòa vài phần.

A Cửu vẫn chú ý Cố Hàn Uyên, vì vậy phát hiện biến hóa nhanh nhất.

Cặp con ngươi sâu thẳm kia chẳng biết tại sao trở nên nhu hòa.

Trực giác mách bảo nàng Cố Hàn Uyên lúc này đang nhớ lại người nào đó, đồng thời tâm tình biến hóa cực kỳ chân thực.

Nhất thời nàng đối với người có thể tạo thành ảnh hưởng khắc sâu cho Cố Hàn Uyên cảm thấy rất tò mò.

Cố Hàn Uyên không có nhận thấy được tâm tư của A Cửu.

Có lẽ là nghĩ đến Hoàng Dung, trong lúc nhất thời có chút ý hưng lan san, không còn tâm tình làm chút mặt ngoài công phu trước mặt A Cửu nữa.

Giả vờ tiếc nuối nói ra: Sắc trời đã rất khuya, tại hạ sẽ không quấy rầy A Cửu cô nương nghỉ ngơi.

A Cửu nghe vậy vô ý thức nhìn về phía ngoài thuyền.

Chỉ thấy nguyên bản trải rộng thuyền hoa đã đi hơn phân nửa, đèn đuốc cũng lác đác không có mấy.

Nàng mới phản ứng được hai người trò chuyện quả thật có chút lâu.

Nàng chẳng bao giờ cùng người nói chuyện với nhau nhẹ nhàng

như vậy.

Thấy Cố Hàn Uyên cáo từ, trong lúc nhất thời lại có chút không nỡ.

Cỗ tình cảm không nỡ này làm tim nàng khẽ run, vô ý thức tránh ánh mắt ôn hòa của Cố Hàn Uyên.

Tư thái đoan trang hào phóng cho tới nay suýt nữa duy trì không được, ngữ khí hơi có chút phức tạp nói ra: Tối nay có thể cùng Cố công tử tâm tình, A Cửu cảm giác sâu sắc vinh hạnh.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói ra: A Cửu cô nương nhớ kỹ thù lao chính là.

Nếu là có cầu, hết thảy có thể dựa vào tại hạ.

Cáo từ.

Dứt lời liền nắm cả eo thon của Ôn Thanh Thanh, dưới chân điểm nhẹ, nhảy vào trong màn đêm.

A Cửu thoáng hoảng hốt, nhìn lại lúc đã không thấy bóng lưng hai người.

A Cửu yên lặng đứng sững ở mũi thuyền.

Giang phong thổi bay làn váy nàng, dính vào thân thể mềm mại yểu điệu, càng lộ ra vẻ yếu đuối nhỏ bé, điềm đạm đáng yêu.

A Cửu thấp giọng lẩm bẩm: Cố công tử, A Cửu thực sự có thể dựa vào ngươi sao.

Hàm nghĩa trong lời nói của Cố Hàn Uyên nàng hiểu.

Cố Hàn Uyên đòi thù lao nàng cũng minh bạch.

Thế nhưng nàng thân bất do kỷ, bây giờ tự do cũng chỉ là tạm thời, luôn luôn phải đối mặt với vận mệnh của mình ngày nào đó.

Đôi mắt đẹp của nàng có chút thất thần, kinh ngạc nhìn phương hướng Cố Hàn Uyên rời đi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Ôn Thanh Thanh rất yêu thích cảm giác được Cố Hàn Uyên mang theo.

Vô luận là ngự kiếm phi hành hay là khinh công, cái loại cảm giác tự do tự tại, nhanh như điện chớp kia làm nàng mê mẩn.

Cảm thụ được nhiệt độ truyền tới từ bên người, đôi mắt đẹp thu thủy dần dần mông lung.

Cố Hàn Uyên mang theo Ôn Thanh Thanh trở lại khách sạn.

Khi đặt nàng xuống, Ôn Thanh Thanh đã mắt ngọc yên nhiên.

Nói đến hai người chỉ đặt một gian phòng, hiển nhiên tối nay liền muốn ở cùng nhau.

Ôn Thanh Thanh trong lòng đã có thấp thỏm, lại có chờ mong, còn có hoảng loạn.

Chủ yếu vẫn là trải nghiệm ở Đại Công Phường để cho nàng có chút lo lắng, thậm chí đối với An Tiểu Tuệ cảm thấy bội phục.

Nhưng mà làm nàng ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên nhàn nhạt thông báo một câu: Ta có việc đi ra ngoài một chuyến.

Hắn liền rời khỏi phòng.

Ôn Thanh Thanh trong lòng mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng càng nhiều hơn là xấu hổ đối với sự không hiểu phong tình của Cố Hàn Uyên, tức giận lẩm bẩm: Lần sau cũng không tiếp tục giúp ngươi.

Ôn Thanh Thanh cảm thụ được dư vị chua xót lưu lại trên gò má, lại có chút niềm tin không đủ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới biểu tình hài lòng nhẹ nhàng khoan khoái lúc đó của Cố Hàn Uyên liền có chủng cảm giác thành tựu khó có thể dùng lời diễn tả được.

Thật để cho nàng buông tha lại có chút không cam lòng.

Trong lúc nhất thời mặt cười đỏ bừng, suy nghĩ miên man.

Cố Hàn Uyên bỏ xuống Ôn Thanh Thanh tự nhiên là có nguyên nhân.

Đương nhiên nguyên nhân này chẳng qua là từ một cái ôn nhu hương đổi sang một cái ôn nhu hương khác.

Đối tượng tự nhiên không phải A Cửu, mà là Tiêu Uyển Nhi.

Đối với việc của Tiêu Công Lễ, Cố Hàn Uyên không muốn ra quá nhiều lực.

Nhất là lười cùng một đám ngu xuẩn lừa mình dối người giảng đạo lý bày chứng cứ.

Nhưng cũng không thể để cho Viên Thừa Chí thuận lợi khoe khoang, vì vậy liền muốn làm một ít bố trí, thuận tiện cũng đoạt tay trước.

Bằng không Tiêu Uyển Nhi tất nhiên sẽ bị Viên Thừa Chí hấp dẫn, lại tới công lược liền có chút phiền phức.

Dù sao Tiêu Uyển Nhi là loại hình vì người yêu sẽ chọn lùi bước thành toàn, loại hình hy sinh này vừa thú vị lại vừa phiền phức.

Chương 461

Uy hiếp làm ít công to, đồng thời cũng rất khó chiếm được lòng của nàng.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải là nhất định phải có được tâm của Tiêu Uyển Nhi, chỉ là giữ lại cái tai hoạ ngầm như thế khó tránh khỏi sẽ sản sinh ảnh hưởng không tốt đối với một ít kế hoạch đến tiếp sau.

Cố Hàn Uyên một đường đi nhanh tới Kim Long Bang, rất nhanh liền tìm được khuê phòng của Tiêu Uyển Nhi.

Như hắn dự đoán, mặc dù đêm đã khuya, trong phòng Tiêu Uyển Nhi vẫn như cũ sáng đèn.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ lẻn vào trong đó, chỉ thấy nữ tử trong phòng thần sắc sầu khổ đang ngẩn người, chính là Tiêu Uyển Nhi.

Tiêu Uyển Nhi dung mạo quá mức xinh đẹp, mặt trái xoan, sóng mũi cao, rất có anh khí.

Chỉ từ vẻ bề ngoài mà nói, sẽ cho người ta vô ý thức cảm thấy nàng là một nữ tử ngoài mềm trong cứng.

Kì thực sự cứng rắn của nàng là có hạn độ, chỉ là bị che đậy rất tốt mà thôi.

Tiêu Uyển Nhi bây giờ đang ở trong phòng của mình, tự nhiên không cần thiết che giấu sự nhu nhược.

Tấm dung nhan xinh đẹp tuyệt trần kia khẩn túc đôi mi thanh tú, một bộ dáng dấp phiền não khổ sở.

Phiền não của nàng tự nhiên đến từ chính phụ thân nàng Tiêu Công Lễ.

Tuy là Tiêu Công Lễ tự nhận là đi được thẳng ngồi được ngay, không thẹn với lương tâm.

Thế nhưng người đời hầu hết thời gian chỉ để ý tới mặt ngoài.

Vô luận Tiêu Công Lễ năm đó giết chết Mẫn Tử Diệp có bao nhiêu lý do hợp lý, trong tay không có chứng cứ, sẽ chỉ là cái hạ tràng hết đường chối cãi.

Lấy sự thông tuệ của Tiêu Uyển Nhi, thậm chí có thể từ thần thái cùng ngữ khí của Tiêu Công Lễ suy đoán ra một ít ý nghĩ của hắn.

Nếu như đến lúc đó chuyện không thể làm, Tiêu Công Lễ nhất định sẽ lựa chọn tự sát để chứng minh sự trong sạch.

Nhưng mà người chết như đèn tắt, ai lại còn để ý ngươi trong sạch hay không đâu.

Tiêu Uyển Nhi bất quá là một cô gái yếu đuối võ công thấp kém.

Đệ đệ của nàng còn tuổi nhỏ, bất quá bảy tám tuổi.

Sư huynh La Lập Như cũng không có học được bao nhiêu bản lĩnh của Tiêu Công Lễ, một thân võ công bình thường.

Tiêu Công Lễ vừa chết, lưu lại cái Kim Long Bang hư nhược ở mảnh đất vàng thau lẫn lộn này, có thể duy trì bao lâu không bị người chiếm đoạt.

Vì vậy Tiêu Uyển Nhi phiền não không chỉ là bi thương vì Tiêu Công Lễ, mà càng bàng hoàng đối với tương lai.

Tiêu Uyển Nhi đang sa sút cảm xúc, đột nhiên vang lên một tiếng trêu đùa: Đêm khuya ưu tư nhất là hao tổn tinh thần, nếu như ngao hỏng mất dung nhan kiều diễm của Tiêu cô nương thì thật đáng tiếc.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy quá sợ hãi, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, liền gặp được nam tử bạch y khóe môi nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm.

Tiêu Uyển Nhi thần tình ngẩn ra, người đến tướng mạo ngoài ý liệu tuấn lãng.

Đừng nói là sư huynh La Lập Như hơi có vẻ chất phác khô khan, nàng chưa từng thấy qua có người đẹp mắt như vậy.

Có lẽ là dung nhan cao mang tới cơ sở hảo cảm, lòng cảnh giác của Tiêu Uyển Nhi lại thấp xuống một ít, liền thanh âm cũng không khỏi hạ thấp, tựa như lo lắng kinh động người khác: Ngươi là ai.

Tại sao lại xông vào khuê phòng của ta.

Cố Hàn Uyên thản nhiên khẽ cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên, đêm khuya đến thăm tự nhiên là vì giải quyết chuyện phiền lòng của Tiêu cô nương.

Tiêu Uyển Nhi khẽ che cái miệng nhỏ nhắn, kinh hô: Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử.

Tiêu Uyển Nhi khi nhìn đến tướng mạo tuấn dật nhược tiên cùng khí chất tiêu sái tự nhiên đặc biệt của Cố Hàn Uyên liền suy đoán người đến tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Thế nhưng khi biết thân phận Cố Hàn Uyên vẫn như cũ thất kinh.

Tiêu Uyển Nhi trong lúc nhất thời lại có chút không biết làm sao, rất có chủng cảm giác luống cuống như nhìn thấy danh nhân.

Theo sự tích cùng danh tiếng Cố Hàn Uyên truyền lưu, cùng với sự trợ giúp của Địa Võng cùng các nàng Hoàng Dung, trước đây vẫn chỉ là giới hạn lực ảnh hưởng tại Tống Quốc, bây giờ đang không ngừng khuếch tán.

Kim Long Bang thân là một phe thế lực, đối với nhân vật truyền kỳ như Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn tận lực tìm hiểu tình báo.

Bằng không ngày nào đó đá vào tấm sắt rồi cũng không tự biết, chẳng phải nực cười.

Địa vị chênh lệch thật lớn lệnh Tiêu Uyển Nhi không khỏi yếu khí đi.

Đột nhiên nhớ lại Cố Hàn Uyên nói giải quyết phiền não của nàng, Tiêu Uyển Nhi nhất thời hai mắt sáng lên.

Phiền não của nàng rất rõ ràng, chính là việc Kim Long Bang cùng Tiêu Công Lễ.

Nếu là có thể được Cố Hàn Uyên xuất thủ tương trợ, tự nhiên có thể an nhiên vượt qua nguy cơ.

Liền chuyện Cố Hàn Uyên đêm khuya tự tiện xông vào khuê phòng nàng cũng bất chấp.

Vì vậy Tiêu Uyển Nhi thần thái cực kỳ cung kính nói ra: Tiêu Uyển Nhi gặp qua Cố công tử.

Ngay sau đó liền có chút thấp thỏm hỏi: Cố công tử quả thật có thể vì ta giải quyết phiền não.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Chẳng qua là Mẫn Tử Hoa muốn lên cửa trả thù Tiêu bang chủ.

Việc này nói khó cũng khó, nói dễ dàng nhưng cũng dễ dàng.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy ngẩn ra.

Cố Hàn Uyên nói có chút nằm ngoài dự liệu của nàng.

Phục hồi tinh thần lại, Tiêu Uyển Nhi cẩn thận từng li từng tí hỏi: Xin hỏi Cố công tử cái gọi là khó cùng dễ là chỉ cái gì.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm cười, thi thi nhiên nói: Tự nhiên là hoặc khó hoặc dễ, hai loại biện pháp giải thoát khốn cảnh cho Tiêu bang chủ.

Tiêu Uyển Nhi trong lòng lại là cả kinh.

Nàng không nghĩ tới tử cục trong lòng nàng, đến trong tay Cố Hàn Uyên lại có hai loại biện pháp.

Trong lòng cảm thán Cố Hàn Uyên lợi hại ở ngoài, cũng càng phát ra cung kính cùng cẩn thận.

Tiêu Uyển Nhi vô ý thức cũng muốn hỏi Cố Hàn Uyên cái kia biện pháp dễ dàng là cái gì.

Nhưng mà không biết sao, trong chỗ u minh như có loại dự cảm bất tường, khiến nàng gắng gượng đem lời đến miệng quẹo cua nói: Xin hỏi Cố công tử, cái kia biện pháp khó khăn là chỉ cái gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút kinh ngạc.

Người bình thường đều sẽ tìm kiếm dễ dàng cùng ung dung, vượt khó tiến lên ngược lại là số ít.

Cố Hàn Uyên không biết Tiêu Uyển Nhi là xuất phát từ trực giác của nữ nhân mới làm quyết định hay không, không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Đương nhiên mặc dù Tiêu Uyển Nhi hỏi trước biện pháp dễ dàng, Cố Hàn Uyên cũng sẽ nói biện pháp khó khăn trước.

Bằng không chẳng phải không thú vị.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ngữ khí không hiểu nói ra: Biện pháp khó khăn tự nhiên là xuất ra chứng cứ chân tướng sự việc năm đó giữa Tiêu bang chủ cùng Mẫn Tử Diệp.

Chỉ cần có chứng cứ nơi tay, tự nhiên có thể lật bàn.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy ngẩn ra.

Tiêu Công Lễ đã đem chân tướng chuyện năm đó nói cho nàng, vì vậy nàng rất rõ ràng muốn lấy được chứng cứ sẽ có nhiều khó khăn.

Chỉ có một người tham dự năm đó là Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi trên tay mới có chứng cứ.

Thế nhưng Hạ Tuyết Nghi đã mất tích hơn mười năm, thì làm sao có thể vì Tiêu Công Lễ mang đến chứng cứ.

Tiêu Uyển Nhi tạm thời không biết sự tồn tại của Viên Thừa Chí.

Nói chính xác hơn là, mặc dù Tiêu Uyển Nhi đối với tên Viên Thừa Chí hơi có nghe thấy, cũng liên tưởng không đến trên người Kim Xà Lang Quân.

Dù sao Viên Thừa Chí lần đầu tiên sử dụng Kim Xà Kiếm là ở Ôn gia, tin tức còn không có truyền đi nhanh như vậy.

Vì vậy Tiêu Uyển Nhi thần sắc có chút khó coi thấp giọng nói: Xác thực rất trắc trở.

Nàng chỉ coi Cố Hàn Uyên là vì phụ trợ biện pháp dễ dàng mới có lời ấy, lại không biết Cố Hàn Uyên có thâm ý khác.

Còn như cái kia dự cảm bất tường mơ hồ không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông.

Tiêu Uyển Nhi bất đắc dĩ hỏi: Vậy không biết biện pháp dễ dàng là cái gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Biện pháp dễ dàng tự nhiên là tại hạ xuất thủ bảo trụ Tiêu Công Lễ.

Mẫn Tử Hoa đám người còn không đặt ở trong mắt tại hạ.

Tiêu Uyển Nhi đối với lời Cố Hàn Uyên tất nhiên là tin tưởng.

Trên thực tế nếu chỉ đơn thuần là Tiên Đô Phái lên cửa trả thù, Tiêu Công Lễ chưa chắc liền sợ bọn họ.

Chỉ là Mẫn Tử Hoa còn tìm tới người Hoa Sơn Kiếm Tông vì hắn chống lưng, Tiêu Công Lễ mới cảm thấy khó xử.

Kim Long Bang không phải đối thủ khi hai phái hợp lực.

Thế nhưng tương tự, hai phái này đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại không tính là cái gì.

Vì vậy Tiêu Uyển Nhi mặt lộ vẻ vui mừng nói ra: Cũng xin Cố công tử vì gia phụ xuất thủ tương trợ.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị khẽ cười nói: Tại hạ xác thực có thể xuất thủ, thế nhưng Tiêu cô nương cũng không thể để tại hạ làm không công a.

Dù sao còn muốn đắc tội Tiên Đô Phái cùng Hoa Sơn Kiếm Tông.

Tại hạ mặc dù không sợ bọn họ, nhưng cũng không có lý do tự dưng kết thù.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy có chút hơi khó.

Nàng tự nhiên biết Cố Hàn Uyên nói có lý, huống chi thiên hạ không có bữa trưa miễn phí.

Cố Hàn Uyên nếu là thật không để ý được mất xuất thủ tương trợ, Tiêu Uyển Nhi ngược lại muốn hoài nghi Cố Hàn Uyên có mưu đồ.

Chương 462

Thế nhưng việc này liên quan đến Kim Long Bang tương lai cùng tính mạng Tiêu Công Lễ, muốn tìm được thù lao ngang giá nhưng cũng không dễ.

Tiêu Uyển Nhi chần chờ nói ra: Cố công tử nếu là nguyện ý xuất thủ tương trợ, Kim Long Bang trên dưới từ nay về sau nghe lời răm rắp.

Đây là thù lao duy nhất Tiêu Uyển Nhi có thể nghĩ tới, liền để cho Kim Long Bang đầu nhập vào Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại sắc mặt cổ quái nói ra: Tiêu cô nương chẳng lẽ không biết Kim Long Bang đã ngả về phía Minh quốc triều đình.

Một thần không thờ hai chủ, sẽ không sợ sau đó Minh quốc triều đình tìm các ngươi tính sổ sao.

Lời này kỳ thực chỉ là ngữ điệu đe dọa.

Minh quốc triều đình cũng không phải là đối với khốn cảnh của Kim Long Bang cùng Tiêu Công Lễ thờ ơ, chỉ là đem việc này toàn quyền giao cho A Cửu.

Mà A Cửu lại tìm tới Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chiếm tình báo không cân bằng, tùy ý lừa dối Tiêu Uyển Nhi.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy cả kinh.

Nàng thật đúng là không biết Kim Long Bang đã đầu phục Minh quốc triều đình.

Việc này Tiêu Công Lễ vẫn chưa nói rõ với nàng.

Nếu Cố Hàn Uyên lời thề son sắt như vậy, nghĩ đến không có giả.

Tiêu Uyển Nhi nội tâm oán giận Minh quốc triều đình đối với khốn cảnh của bọn hắn làm như không thấy, thế nhưng để cho nàng phản bội Minh quốc triều đình lại không có gan này.

Đối mặt vật khổng lồ như Minh quốc, mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nguyện ý đơn giản đối lên.

Tiêu Uyển Nhi nhụt chí nói ra: Ta cũng không biết còn có cái gì có thể đả động Cố công tử.

Cố Hàn Uyên lại ngữ khí không hiểu nói ra: Kim Long Bang có một bảo vật.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy ngẩn ra, nàng chưa từng nghe nói Kim Long Bang có bảo vật gì.

Không rõ vì sao nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Ngay sau đó liền khiếp sợ chứng kiến tay Cố Hàn Uyên vỗ lên gò má của nàng.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói ra: Bảo vật này vô giá, tại hạ trong lòng mong mỏi.

Không biết Tiêu cô nương có nguyện bỏ những thứ yêu thích.

Lời đã nói đến đây, Tiêu Uyển Nhi nơi nào còn không biết ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Trong mắt có lưỡng lự, xấu hổ và giận dữ, đau thương, nhưng càng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên triệt để đánh nát phòng tuyến của nàng: Tiêu cô nương, ngươi cũng không muốn Kim Long Bang xuống dốc, Tiêu Công Lễ bỏ mình a.

Tiêu Uyển Nhi mặc dù không tính là nữ tử thông tuệ năng lực rất mạnh, nhưng cũng không phải bình hoa ngu xuẩn.

Năng lực cùng trí tuệ đều ở trên mức tiêu chuẩn.

Bình thường mà nói, Tiêu Uyển Nhi sẽ không dễ dàng khuất phục như thế.

Nếu như Cố Hàn Uyên ngay từ đầu liền nói thẳng mục đích, sợ rằng chỉ nhận được sự cự tuyệt cường ngạnh.

Bây giờ đi qua bày sự thực, giảng đạo lý, làm cho Tiêu Uyển Nhi nhận rõ thực tế đồng thời, hắn làm nàng mất đi lý do cự tuyệt.

Trừ phi nàng có thể lý trực khí tráng nói nàng mặc kệ Kim Long Bang cùng Tiêu Công Lễ, bằng không chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

Vì vậy sự chống cự của Tiêu Uyển Nhi vẻn vẹn duy trì không đến khoảng khắc liền lựa chọn nhận mệnh.

Gò má bị Cố Hàn Uyên vỗ về chơi đùa rất nhanh liền nóng lên, khẩn trương siết chặc góc áo, thấp thỏm hỏi dò: Cố công tử, có thể hay không đợi đến khi việc của gia phụ kết thúc sẽ cho ngươi.

Lo lắng của Tiêu Uyển Nhi rất dễ hiểu.

Nàng lo lắng Cố Hàn Uyên ăn xong chùi mép không nhận nợ.

Nếu như trước đêm nay, nàng là tin tưởng nhân phẩm Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng có một màn như thế, Tiêu Uyển Nhi khó tránh khỏi nghi ngờ.

Hơn nữa bởi vì địa vị và võ lực không cân bằng, coi như Cố Hàn Uyên ăn xong chùi mép không nhận nợ, nàng cũng không thể làm gì được.

Chẳng lẽ còn muốn nàng đi trắng trợn tuyên dương Cố Hàn Uyên không giữ lời hứa sao.

Không nói kể từ đó, kẻ mất mặt nhất là nàng nữ tử đã phải bỏ ra thân thể, trọng yếu hơn chính là mọi người sẽ tin tưởng lời nàng nói sao.

Danh tiếng chính là vòng bảo hộ tốt nhất.

Lấy danh tiếng của Cố Hàn Uyên hôm nay, tuyệt đại đa số người sẽ không tin tưởng nàng.

Thậm chí một ít người u ám sẽ có ý tưởng ác độc, cho rằng là nàng đang câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên trong nháy mắt, nụ cười nghiền ngẫm trên khóe miệng càng phát ra nồng nặc: Đương nhiên có thể.

Kim Long Bang chi bảo nếu là có tỳ vết nào, khó tránh khỏi không đẹp.

Uyển Nhi cô nương chỉ cần trả trước cái tiền đặt cọc liền tốt.

Nói xong liền đưa tay xoa nhẹ sợi tóc trên đỉnh đầu nàng.

Lý do chân thực của Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không là như thế.

Bởi vì đến ngày mai, Viên Thừa Chí liền sẽ hiện thân, đồng thời xuất ra thư chứng minh sự trong sạch của Tiêu Công Lễ.

Đến lúc đó lựa chọn của Tiêu Uyển Nhi mới càng thêm thú vị.

Đương nhiên, biện pháp bảo hiểm cần thiết vẫn là nên làm.

Tiêu Uyển Nhi có chút ngoài ý muốn trước sự thông tình đạt lý của Cố Hàn Uyên.

Có lẽ là đối với ấn tượng về Cố Hàn Uyên đã ngã vào thung lũng, lúc này lại thấy hắn như thế thông tình đạt lý, lại ngoài ý muốn cảm thấy có chút cảm động.

Nhất là Cố Hàn Uyên không che giấu chút nào biểu đạt hảo cảm, càng là làm nàng trong lòng tràn đầy ý xấu hổ.

Thế cho nên khi Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu tiền đặt cọc, Tiêu Uyển Nhi chỉ là hơi chần chờ, liền thuận theo hạ thấp trán ngọc.

Dù sao cái này so với trực tiếp mất đi sự trong sạch còn tốt hơn nhiều.

Kim Long Bang tuy là tên rất khí phách, thế nhưng trên thực tế cũng bất quá là một hắc đạo bang phái, các loại tam giáo cửu lưu tràn ngập trong đó.

Tiêu Uyển Nhi mặc dù chưa từng ăn thịt heo, cũng là từng thấy heo chạy.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chỉ là thêm chút chỉ đạo, Tiêu Uyển Nhi liền dần dần thuần thục.

Thẳng đến khi nàng ho nhẹ lên, Cố Hàn Uyên mới lộ ra tiếu ý hài lòng.

Tiêu Uyển Nhi có chút xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên đang đắc ý, tâm tư nhất thời không hiểu.

Trên thực tế từng có tiếp xúc như vậy, quan hệ của hai người đã bất đồng.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên rời đi, Tiêu Uyển Nhi ngửi thấy khí tức nam tính làm người sợ hãi kia, tinh thần dần dần hoảng hốt, lòng tràn đầy cũng đang lo lắng chuyện Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với phương thức đối đãi Tiêu Uyển Nhi, ngoại trừ có chút ác thú vị bên ngoài, càng nhiều hơn hay là bởi vì Tiêu Uyển Nhi đã mở ra đánh giá hệ thống.

Kỳ thực điều này cũng không hề làm người ta ngoài ý muốn.

Nếu không phải Tiêu Uyển Nhi chính mình hi sinh, nàng cũng sẽ là một trong các nữ chủ.

Tiêu Uyển Nhi thuộc mẫu người hy sinh rất dễ dàng tự công lược.

Nếu như trực tiếp muốn thân thể của nàng, không khéo đánh giá hệ thống liền trực tiếp kết thúc.

Như vậy cũng không phù hợp lợi ích của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy có cần thiết phải chậm một chút.

Đồng thời hảo cảm của Tiêu Uyển Nhi lúc này đang tự công lược dâng lên cũng làm người ta vui mừng.

Cố Hàn Uyên lúc này còn đang di chuyển nhanh chóng trong bóng đêm.

Nguyên bản phối hợp diễn cùng khán giả quá ít một chút, hắn muốn đi kéo một số người tới.

Một trận bận việc, khi Cố Hàn Uyên trở lại khách sạn, sắc trời đã tảng sáng.

Ôn Thanh Thanh đang ngủ say, nhu thuận sợi tóc cùng y phục đều có chút hứa mất trật tự.

Vì để tránh cho Ôn Thanh Thanh cảm lạnh, hắn có chút buồn cười tiến lên đắp kín mền cho nàng.

Ôn Thanh Thanh bị động tĩnh của Cố Hàn Uyên đánh thức, mở ra đôi mắt đẹp nhập nhèm.

Có lẽ là còn chưa triệt để thanh tỉnh, Ôn Thanh Thanh mị thanh gọi: Cố đại ca Nói rồi liền tựa như một con mèo nhỏ thuận theo rúc vào trong ngực hắn.

Chương 463

Cố Hàn Uyên nghe vậy chân mày cau lại.

Đang muốn nói gì, chỉ thấy Ôn Thanh Thanh đôi mi thanh tú nhíu một cái, mờ mịt hỏi: Trên người Cố đại ca vì sao có mùi của nữ tử khác.

Nói như vậy, thần trí Ôn Thanh Thanh dần dần thanh tỉnh, thấy không phải ở trong mộng cảnh, nhất thời ghen tuông dâng lên, ê ẩm nói ra: Cố đại ca đêm qua nguyên lai là đi thâu hương thiết ngọc a.

Ôn Thanh Thanh cẩn thận ngửi hai cái khí tức lưu lại trên người Cố Hàn Uyên, sắc mặt càng chua vài phần.

Bởi vì mùi này lại vẫn không phải là A Cửu.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên là lại có tân hoan.

Nhất thời cảm thấy ủy khuất.

Ôn Thanh Thanh còn muốn lại chua xót mấy câu, lại bị ngữ khí trêu chọc của Cố Hàn Uyên làm cho mặt đỏ ửng: Thanh Thanh đêm qua làm chuyện gì tốt sao.

Cũng không mở cửa sổ cho tan bớt mùi vị.

Ôn Thanh Thanh mặt cười đỏ bừng, trong lúc nhất thời ấp úng không nói gì.

Bất quá rất nhanh liền phản ứng kịp, chính mình chỉ là trong lúc nhất thời tình khó tự kìm chế, nhưng cũng là nghĩ đến Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại đi tìm tân hoan.

Ôn Thanh Thanh nhất thời tức giận bất bình, nghĩ như vậy cũng không lo Cố Hàn Uyên trên người còn mang theo mùi nữ tử khác, chủ động tiến lên.

Ôn Thanh Thanh đột nhiên sửng sốt.

Xuất phát từ trực giác nữ tử, nàng vô ý thức cảm thấy nơi đây bị người quan tâm chăm sóc qua.

Nhất thời đối với nữ tử không biết tên kia tức giận đến lệch cả mũi.

Khá lắm, hại bản thân một mình trông phòng, còn đoạt đồ đạc của mình.

Ôn Thanh Thanh vén lên sợi tóc bên tai, không cho sợi tóc quấy nhiễu chính mình, tức giận nói ra: Ta mới sẽ không chịu thua đâu.

Cố Hàn Uyên nhìn Ôn Thanh Thanh đang tranh cường hiếu thắng, trong lòng có chút buồn cười.

Không biết nàng đang đối mặt Ôn Nghi thời điểm còn có thể hay không làm được kiên định như vậy.

Đương nhiên lúc này cũng không phải là thời điểm suy nghĩ loại chuyện như vậy.

Cách hừng đông còn có chút thời gian, vừa lúc giải quyết một đêm bôn ba mệt nhọc.

Có lẽ là xuất phát từ ý tưởng muốn biểu hiện tốt một phen, Ôn Thanh Thanh vẫn chưa ho khan.

Trên gương mặt kiều nhu quyến rũ kia tràn đầy vẻ đắc ý, làm người ta vô ý thức nghĩ đến một loại huyễn tưởng sinh vật là Mị Ma.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười vỗ nhẹ Ôn Thanh Thanh.

Ôn Thanh Thanh thuần thục hồng lên mặt cười, một đôi mắt đẹp nước gợn doanh doanh.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên lại phá vỡ nàng huyễn tưởng, khẽ cười nói ra: Thời gian không còn sớm, dẫn nàng đi xem một màn kịch hay.

Ôn Thanh Thanh âm thầm rầu rĩ chính mình không còn dùng được, tò mò hỏi: Đi đâu.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Kim Long Bang.

Cố Hàn Uyên mang theo Ôn Thanh Thanh đi tới Kim Long bang.

Hai người vẫn chưa trực tiếp hiện thân mà đáp xuống nóc nhà, thích thú nhìn xuống sân viện bên dưới.

Lúc này bọn người Mẫn Tử Hoa vẫn chưa đến.

Thiếu nữ xinh đẹp Tiêu Uyển Nhi, người đêm qua mới chỉ đặt cọc, đang tức giận nói với một lão giả mặt mày sầu khổ: Mẫn Tử Hoa tìm người của Hoa Sơn kiếm tông đến giúp đỡ.

Phi Thiên ma nữ kia không chút kiêng dè đã chặt đứt một tay của La sư huynh.

Cha, người chỉ biết cúi đầu xin lỗi Mẫn Tử Hoa, muốn bỏ qua chuyện này, e rằng chỉ là đơn phương mà thôi.

Lão giả chính là Tiêu Công Lễ.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Công Lễ càng thêm sầu khổ, than thở: Ai, ta cũng không biết bọn họ lại cứng rắn như thế, còn làm liên lụy La Lập Như bị ách cụt tay.

Nhưng bây giờ không có ai có thể chứng minh sự trong sạch của ta, món nợ rối rắm này dù không muốn nhận cũng phải nhận rồi.

Có lẽ vì Cố Hàn Uyên đột nhiên xen ngang một chân, tâm thái của Tiêu Uyển Nhi đã có chút thay đổi vi diệu.

Đêm qua vì suy nghĩ miên man nên nàng có chút mất ngủ.

Vẻ ngoài mệt mỏi nhưng tinh thần lại phấn chấn.

Có Cố Hàn Uyên đứng ra lật tẩy, Mẫn Tử Hoa và Hoa Sơn kiếm tông quả thực không đáng là gì.

Điều duy nhất đáng lo là liệu Cố Hàn Uyên có thật sự sẽ ăn sạch chùi mép không nhận nợ hay không.

Dù Tiêu Uyển Nhi chưa thật sự bị ăn, nhưng đã hầu hạ đến mức đó, đối với một thiếu nữ thì có khác gì đâu.

Chẳng qua chỉ là tự cho mình một lý do để an lòng mà thôi.

Mà Cố Hàn Uyên đến giờ vẫn chưa hiện thân, trong lòng Tiêu Uyển Nhi không khỏi có chút lo lắng, liên tục nhìn về phía cửa, hy vọng có thể thấy được bóng dáng hắn.

Cố Hàn Uyên ôm vòng eo thon mềm của Ôn Thanh Thanh, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Uyển Nhi, khóe miệng nở nụ cười có chút ý vị.

Ôn Thanh Thanh, người gần như dán hết sự chú ý lên người Cố Hàn Uyên, là người đầu tiên phát hiện sự thay đổi trong biểu cảm của hắn.

Nàng vô thức nhìn về phía Tiêu Uyển Nhi xinh đẹp dịu dàng.

Thần sắc Ôn Thanh Thanh khẽ động, trực giác của con gái khiến nàng nhận ra điều gì đó, bèn giả vờ lơ đãng hỏi: Đó là Tiêu Uyển Nhi, con gái của bang chủ Kim Long bang Tiêu Công Lễ sao.

Tâm tư của Ôn Thanh Thanh sao có thể qua mắt được Cố Hàn Uyên.

Chẳng qua bây giờ còn một vở kịch lớn sắp mở màn, nên trêu chọc tiểu giấm chua này một chút để giết thời gian cũng hay.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Thanh Thanh quen biết Tiêu cô nương à.

Ôn Thanh Thanh ngập ngừng nói: Cũng không hẳn là quen biết, chỉ là nghe qua danh tiếng, đồn rằng là một tiểu mỹ nhân dung mạo hơn người.

Hôm nay gặp mặt, quả là danh bất hư truyền.

Dừng một chút, nàng liếc mắt hỏi: Không biết Cố đại ca thấy thế nào.

Bộ dạng thăm dò cẩn thận của Ôn Thanh Thanh khiến người ta buồn cười.

Cố Hàn Uyuen giả vờ trầm tư rồi khẽ thở dài: Ta quả thực có chút hứng thú với Tiêu Uyển Nhi.

Nghe vậy, hũ giấm của Ôn Thanh Thanh lập tức lật đổ, chua chát nói: Vậy Cố đại ca còn không mau đi giúp nàng đi, vừa hay huynh còn hứa với A Cửu cô nương là sẽ giúp Tiêu Công Lễ.

Biết đâu đến lúc đó người ta cảm kích huynh, rồi lấy thân báo đáp thì sao.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghiêm túc nói: Tiêu Uyển Nhi quả thật không tệ, nhưng làm sao có thể so được với Thanh Thanh vừa xinh đẹp lại vừa tri kỷ chứ.

Ôn Thanh Thanh là người ăn mềm không ăn cứng, nhất là không chịu nổi những lời ngon tiếng ngọt thế này của Cố Hàn Uyên.

Nàng lập tức đỏ bừng mặt, lắp bắp nói: Vậy mà đêm qua Cố đại ca còn sau lưng ta đi gặp gỡ cô nương khác.

Người đó không phải là Tiêu Uyển Nhi chứ.

Ôn Thanh Thanh càng nói, vẻ hồ nghi trong mắt càng đậm.

Cố Hàn Uyên cũng chẳng có gì không dám thừa nhận, thẳng thắn nói: Đêm qua quả thực đã gặp Tiêu Uyển Nhi một lần.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy chợt hiểu ra.

Nàng lại nhìn về phía Tiêu Uyển Nhi đoan trang dịu dàng, trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Nhìn bề ngoài, ai mà ngờ được Tiêu Uyển Nhi này đêm qua lại còn đoạt lấy đồ trên người Cố đại ca chứ.

Trên mặt lại chua chát nói: Chẳng trách Cố đại ca sáng sớm về muộn như vậy.

Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý: Hoa nhà không thơm bằng hoa dại.

Lời này nghe như đang giải thích vì sao đêm qua không ở cùng Ôn Thanh Thanh mà lại đi gặp Tiêu Uyển Nhi.

Thực tế cũng là đang nói rõ sự khác biệt về địa vị.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy không những không tức giận, mà trên gương mặt kiều mị ngược lại lộ ra vẻ đắc ý.

Rõ ràng cách nói hoa nhà làm nàng cực kỳ thỏa mãn.

Mùi hoa dại bên ngoài có lẽ sẽ khiến người ta nhất thời mê muội, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng phải về nhà sao.

Tính hay ghen của Ôn Thanh Thanh là do nàng thiếu cảm giác an toàn.

Có được sự đảm bảo rồi, nàng ngược lại còn hiểu chuyện hơn trong tưởng tượng.

Nhìn đôi mắt láo liên của nàng, rõ ràng lại đang nảy ra ý đồ gì đó.

Trong lúc hai người trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Không bao lâu sau, có hạ nhân đến thông báo bọn người Mẫn Tử Hoa đã tới.

Ngay sau đó, một đám đông hùng hổ xông vào Kim Long bang, ai nấy đều cầm đao kiếm, thần sắc hung tợn, rõ ràng không phải đến làm khách đơn thuần.

Đi đầu là hai người của phái Tiên Đô, Mẫn Tử Hoa và Động Huyền.

Phía sau là những nhân sĩ giang hồ đến trợ quyền.

Tương đối nổi danh có Truy Phong kiếm Vạn Lý Phong của phái Điểm Thương, Tổng minh chủ Bảy mươi hai đảo ven biển Bích Hải Kình Ngư Trịnh Khởi Vân, Thập Lực đại sư của chùa Thanh Lương, Trương Tâm Nhất của phái Côn Lôn, cùng với Vô Ảnh kiếm Mai Kiếm và Phi Thiên ma nữ Tôn Trọng Quân của Hoa Sơn kiếm tông.

Phái Điểm Thương rất ít khi đi lại trên giang hồ, môn hạ cũng không có cao thủ nào đáng kể.

Trịnh Khởi Vân danh xưng nghe thì oai, thực tế chẳng qua là một tên đầu lĩnh hải tặc.

Ngược lại, Thập Lực đại sư của chùa Thanh Lương khiến Cố Hàn Uyên không khỏi nhìn thêm vài lần.

Không phải vì hắn lợi hại, mà vì địa vị đặc biệt của chùa Thanh Lương ở Thanh Quốc, thậm chí có cảm giác như Thiếu Lâm Tự của Thanh Quốc.

Ngay cả hoàng đế Thanh Quốc đời trước cũng xuất gia ở chùa Thanh Lương.

Nhưng so với Thiếu Lâm Bắc phái, chùa Thanh Lương lại tích cực hưởng ứng lời hiệu triệu của Thanh Quốc, chủ động phái không ít cao thủ ra sức cho triều đình.

Chương 464

Vì vậy, vị Thập Lực đại sư thích xen vào chuyện người khác này cũng có chút đáng suy ngẫm.

Trương Tâm Nhất của phái Côn Lôn chỉ là một nhân vật nhỏ, không đáng nhắc tới.

Hai người Mai Kiếm và Tôn Trọng Quân của Hoa Sơn kiếm tông thì thần thái ngạo mạn.

Xét về tư lịch bối phận giang hồ, cả hai đều thuộc hàng vãn bối, vậy mà lúc này lại cố tình đi ở phía trước, ra vẻ không coi ai ra gì.

Hai người mới chỉ vừa bước vào Tiên Thiên đã có thái độ như vậy, nguyên nhân chủ yếu là do bị sư phụ Quy Tân Thụ và sư nương Quy Nhị Nương nuông chiều.

Quy Tân Thụ và Quy Nhị Nương tuy thích tranh cường háo thắng, nhưng lại bao che khuyết điểm vô cùng, võ công ở vùng Tam Giang này cũng thuộc hàng đầu.

Kẻ mạnh hơn họ thì lại kiêng dè Thần Kiếm Tiên Viên Mục Nhân Thanh của Hoa Sơn kiếm tông.

Cũng khó trách Mai Kiếm và Tôn Trọng Quân được nuôi dưỡng thành bộ dạng kiêu ngạo như vậy.

Đáng nói là, Tôn Trọng Quân tuy tâm cao khí ngạo, ra tay tàn nhẫn vô tình, nhưng dung mạo lại xinh đẹp ngoài dự liệu.

Nàng trạc hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, dáng người cao gầy thon thả, khuôn mặt trắng nõn, mày ngài như kiếm, mắt hạnh hàm uy.

Cố Hàn Uyên nhìn Tôn Trọng Quân thêm hai cái, trong lòng không khỏi lại khinh bỉ Tống Thanh Thư một phen.

Có phái Võ Đang làm hậu thuẫn, tuổi tác và tu vi lại tương đương với Tôn Trọng Quân.

Tôn Trọng Quân có tư chất như vậy, cũng khó trách lại kiêu ngạo đến thế.

Còn Mai Kiếm thì kém Tôn Trọng Quân không chỉ một bậc.

Hắn đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng thực lực cũng chỉ ngang ngửa Tôn Trọng Quân mà thôi.

Những người trước mắt này, có kẻ lai lịch không nhỏ, có kẻ chỉ là hữu danh vô thực.

Điều thực sự khiến Cố Hàn Uyên bất ngờ là sự khiêm tốn của người đến từ phái Nga Mi.

Phái Nga Mi tới một nam hai nữ, chính là Trương Anh Phượng, Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân trong Tam Anh Tứ Tú dưới trướng Độc Cô Nhất Hạc.

Phái Nga Mi ở thế giới này thực lực đại tăng, đồng thời tình hình cũng tương đối phức tạp.

Độc Cô Nhất Hạc vốn chỉ là một khách khanh trưởng lão, lại leo được lên vị trí Phó Chưởng môn.

Ngoài tuyệt kỹ đao kiếm song sát tinh diệu và tu vi cao thâm, quan trọng hơn là thủ đoạn và năng lực vượt xa Diệt Tuyệt Sư Thái có tầm mắt hạn hẹp.

Trong phái Nga Mi có nhiều người phục Độc Cô Nhất Hạc.

Cũng chính Độc Cô Nhất Hạc đã mở ra tiền lệ thu nhận nam đệ tử cho phái Nga Mi, thậm chí vì thế mà đã đại náo một trận với Diệt Tuyệt Sư Thái.

Kết quả cuối cùng không ai biết, nhưng từ đó về sau, phái Nga Mi bắt đầu có nam đệ tử, số lượng đệ tử vì vậy mà tăng mạnh.

Đương nhiên, Diệt Tuyệt Sư Thái vẫn cố chấp chỉ nhận nữ đệ tử, còn nam đệ tử đều bái nhập môn hạ của Độc Cô Nhất Hạc.

Hiện tại tình thế của phái Nga Mi hết sức vi diệu.

Thần binh trấn phái Ỷ Thiên Kiếm đã bị mất trong tay Diệt Tuyệt Sư Thái, khiến uy vọng của bà ta mất hết.

Đã có không ít người ngấm ngầm hô hào nên để Độc Cô Nhất Hạc lên làm chưởng môn.

Chỉ là Độc Cô Nhất Hạc vẫn chưa có phản hồi về việc này.

Nhưng để bù đắp tổn thất danh vọng do mất Ỷ Thiên Kiếm, ông ta vẫn phái những đệ tử đắc ý nhất là Tam Anh Tứ Tú xuống núi, vừa để họ rèn luyện, vừa để tăng danh vọng cho phái Nga Mi.

Độc Cô Nhất Hạc dạy dỗ đệ tử quả thực rất có nghề.

Chỉ cần nhìn ba người trước mắt là biết.

Trương Anh Phượng là đại đệ tử, tuổi lớn nhất, thực lực cũng mạnh nhất, ngoài ba mươi tuổi đã là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, có thể xếp vào hàng đầu trong các đại môn phái.

Tứ tú tuổi tác đều nhỏ hơn, tu vi cũng thấp hơn, xấp xỉ Nhạc Linh San lúc mới ra đời.

Chuyến này cũng là Trương Anh Phượng dẫn hai người đi ra ngoài quan sát thế sự.

Cả hai nàng đều là mỹ nữ hiếm có.

Diệp Tú Châu đôi mắt đẹp linh động, xinh đẹp động lòng người, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Thạch Tú Vân thần thái dịu dàng, có hương vị của cô em gái nhà bên.

Nếu đàn ông muốn có một thanh mai trúc mã, có lẽ sẽ chọn một thiếu nữ như vậy.

Hai nàng trong nguyên tác xuất hiện không nhiều, nhưng lại để lại ấn tượng sâu sắc.

Nhất là Thạch Tú Vân dám yêu dám hận, giàu lòng đồng cảm, từng là bạch nguyệt quang trong lòng không ít người.

Cái chết của Thạch Tú Vân không biết đã để lại bao nhiêu tiếc nuối.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Hắn bây giờ đã có Linh Thứu Cung và phái Hằng Sơn là hai hậu cung dự bị, phái Nga Mi tự nhiên cũng là một trong những mục tiêu của hắn.

Còn đám nam đệ tử kia thì hắn không để vào mắt.

Độc Cô Nhất Hạc sớm muộn gì cũng phải chết, chỉ cần Độc Cô Nhất Hạc chết, đám nam đệ tử này sẽ trở thành bèo dạt mây trôi, để chúng tự mưu sinh bên ngoài là kết cục tốt nhất.

Có cơ hội ngược lại có thể dò hỏi một chút về Chu Chỉ Nhược, quân cờ nhỏ hắn đã cài cắm trước đây, ở phái Nga Mi thế nào rồi.

Trương Anh Phượng là người khiêm tốn trầm ổn.

Trước khi đến đây đã tìm hiểu ngọn ngành câu chuyện.

Thoạt nhìn tựa như một vụ báo thù thông thường, nhưng thực tế lại có không ít điểm khó hiểu.

Chưa kể danh tiếng của Tiêu Công Lễ xưa nay rất tốt, không giống loại ác đồ không phân phải trái hại người.

Hơn nữa người bị giết lại là Mẫn Diệp của phái Tiên Đô, vô cớ đắc tội một đại địch thì có lợi gì.

Quan trọng hơn là chuyện này đã qua nhiều năm như vậy, Mẫn Tử Hoa mới đột nhiên chạy đến báo thù, thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nếu nói là đợi luyện võ thành công rồi tự tay báo thù, vậy hắn lại gọi nhiều trợ thủ như vậy chẳng phải nực cười sao.

Tóm lại, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Nếu không phải phái Tiên Đô và phái Nga Mi có giao tình, thực sự không từ chối được, Trương Anh Phượng căn bản không muốn đến.

Nhưng với sự cẩn thận của mình, dù đã đến, Trương Anh Phượng cũng chủ động tỏ ra khiêm tốn, thậm chí còn cố tình tâng bốc Mai Kiếm, khiến Mai Kiếm tự phụ cảm thấy mình đã kéo được lá cờ lớn, còn hắn thì dẫn hai vị sư muội lặng lẽ làm người quan sát.

Tiêu Uyển Nhi thấy Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối không hiện thân, hơi thất vọng, đành phải giúp đỡ Tiêu Công Lễ lấy lý lẽ ra tranh luận.

Nhưng đối mặt với những kẻ gây chuyện như Mẫn Tử Hoa và Mai Kiếm, Tiêu Công Lễ không biết phải làm sao.

La Lập Như cụt một tay đột nhiên xông vào trong sân.

Hắn đầu tiên mang theo ánh mắt hận thù, kín đáo liếc nhìn Tôn Trọng Quân ngạo mạn, sau đó đi tới trước mặt Tiêu Công Lễ đưa ra một phong mật thư trong tay, cung kính nói: Sư phụ, phong mật thư này đột nhiên rơi xuống trước mặt đệ tử.

Trên bìa thư nói có thể giải quyết khốn cảnh của sư phụ.

Đệ tử không dám chậm trễ, vội vàng mang tới.

Tiêu Uyển Nhi chau mày.

Nàng nghĩ ngay đến Cố Hàn Uyên, nhưng lại cảm thấy hắn sẽ không làm chuyện thừa thãi này, chỉ có thể mang tâm tình nghi ngờ mà quan sát tiếp.

Tiêu Công Lễ cũng hơi nghi hoặc mở mật thư ra.

Đập vào mắt đầu tiên là hình vẽ một thanh Kim Xà Kiếm trông như thật.

Tiêu Công Lễ nhất thời mừng rỡ vô cùng.

Nếu có Kim Xà Lang Quân tương trợ, phiền phức trước mắt tự nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nhìn xuống dưới, chính là ngọn nguồn chân tướng của sự việc năm đó.

Tiêu Công Lễ mừng rỡ nói: Tốt.

Chương 465

Phong mật thư này có thể rửa sạch oan khuất cho ta.

Tiêu Công Lễ vui mừng đưa mật thư trong tay cho bọn người Mẫn Tử Hoa.

Những người xem qua mật thư đều cảm thấy khó tin, đưa mắt nhìn nhau.

Năm đó, cao thủ phái Tiên Đô, Tổng tiêu đầu của đồng nghiệp tiêu cục ở Tề Nam phủ, Sơn Đông là Mẫn Diệp, tham hoa háo sắc.

Thấy nhị tiểu thư của tiêu chủ Khâu Đạo Thai xinh đẹp, liền nảy lòng tham, cùng Trương trại chủ của Phi Hổ trại âm mưu hại người cướp sắc.

Tiêu Công Lễ nghe được hành vi vô sỉ như vậy, căm phẫn bất bình, vạch trần gian mưu, một đao chém chết Mẫn Diệp.

Tiêu Công Lễ giết Mẫn Diệp đắc tội với phái Tiên Đô, vì vậy cầm thư nhận lỗi của Trương trại chủ và thư tạ ơn của Khâu Đạo Thai đến Long Hổ quán trên núi Tiên Đô để gặp Hoàng Mộc đạo nhân.

Đệ tử phái Tiên Đô đã nhận được tin, trên đường gây khó dễ cho Tiêu Công Lễ.

Vừa hay Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi xuất hiện, hộ tống Tiêu Công Lễ lên núi, cùng Hoàng Mộc đạo nhân nói rõ ràng mọi chuyện, đôi bên hóa giải thù hận.

Hoàng Mộc đạo trưởng rất thưởng thức đại cục, đã răn đe môn nhân, vĩnh viễn không được tìm Tiêu Công Lễ báo thù.

Nhưng vì danh tiếng của phái Tiên Đô, muốn Tiêu Công Lễ đừng tuyên dương chuyện này ra ngoài.

Vì Tiêu Công Lễ chưa từng tuyên dương chân tướng, nên dù là Mẫn Tử Hoa cũng chỉ biết Tiêu Công Lễ đã giết ca ca hắn là Mẫn Diệp, mà không biết ngọn nguồn sự việc.

Hắn muốn báo thù cũng bị Hoàng Mộc đạo trưởng ngăn cản.

Thực tế là do Hoàng Mộc đạo trưởng đã mất tích nhiều năm, Tiên Đô phái không còn ai ràng buộc, Mẫn Tử Hoa mới có thể dưới sự xúi giục của Thái Bạch song anh, mang theo sư đệ Động Huyền xuống núi báo thù.

Trương Anh Phượng lúc này cũng bừng tỉnh đại ngộ, càng thêm kiên định ý định không mù quáng xen vào.

Mật thư trước mắt nói có lý có chứng, mọi người nhất thời không biết phải làm sao.

Mai Kiếm lại đột nhiên ra tay, xé nát mật thư, một mực buộc tội Tiêu Công Lễ giả mạo thư tín hòng trốn tội.

Thấy thư bị hủy, Tiêu Công Lễ nhất thời không còn cách nào chối cãi.

Dưới sự bức bách của Mai Kiếm, thần tình dần dần tuyệt vọng, cười khổ một tiếng rồi muốn rút kiếm tự vẫn để chứng minh trong sạch.

Giữa tiếng kinh hô của Tiêu Uyển Nhi và La Lập Như, thanh trường kiếm trong tay Tiêu Công Lễ đột nhiên gãy làm hai đoạn.

Tuyệt đại đa số người đều không nhìn ra chuyện gì xảy ra trong chớp mắt.

Chỉ có Thập Lực đại sư tu vi cao nhất kinh hô: Kiếm khí.

Người bắn ra kiếm khí cứu Tiêu Công Lễ tự nhiên là Cố Hàn Uyên đang ẩn mình trên nóc nhà.

Với tu vi kiếm đạo của hắn hiện nay, tiện tay bắn ra một luồng kiếm khí cũng có thể chém sắt như chém bùn, chặt đứt một thanh trường kiếm bình thường là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng đối với nhân sĩ giang hồ bình thường mà nói, đây lại là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Trong số những người có mặt, ngoài Tiêu Uyển Nhi đang đăm chiêu, những người còn lại đều nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Thập Lực đại sư.

Mai Kiếm tâm cao khí ngạo mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Thập Lực đại sư, ra vẻ lão hòa thượng nhà ngươi có phải tuổi già mắt mờ rồi không.

Thập Lực đại sư thấy mọi người không tin, âm thầm lắc đầu, im lặng không nói, nhưng trong lòng đã quyết định không dính vào chuyện này.

Phía sau Tiêu Công Lễ rõ ràng có một cao thủ tuyệt đỉnh, đắc tội với cao thủ như vậy đối với chùa Thanh Lương mà nói là không đáng.

Nguyên tắc xử sự của chùa Thanh Lương rất giống với Thiếu Lâm Tự, ở nhiều phương diện đều có vẻ mập mờ, bề ngoài cầm đầu chính đạo giang hồ, nhưng thực tế lại cực kỳ để ý đến lợi ích được mất.

Mẫn Tử Hoa thì cẩn thận chắp tay về bốn phía, cao giọng nói: Không biết là vị tiền bối cao nhân nào đã đến, xin hãy hiện thân gặp mặt.

Mọi người vội vàng nhìn quanh.

Tiêu Uyển Nhi vẻ mặt mong chờ, trên mặt hiện lên một vệt hồng nhàn nhạt.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân thì lộ vẻ tò mò.

Tôn Trọng Quân và Mai Kiếm lại mặt lộ vẻ coi thường.

Cố Hàn Uyên thần tình lãnh đạm nhìn phản ứng của mọi người bên dưới, nhưng không có ý định hiện thân ngay lập tức.

Hắn ra tay cứu Tiêu Công Lễ không chỉ vì Tiêu Uyển Nhi, mà quan trọng hơn là để màn ra vẻ của Viên Thừa Chí giảm đi rất nhiều.

Con người Viên Thừa Chí bề ngoài ra vẻ chính nhân quân tử, động một chút là giáo huấn người khác, nhưng có lúc lại vô cùng tự phụ, gần như hành xử tùy tiện như một kẻ du côn.

Nhìn như ông cụ non, nhưng thực chất lại đang cố gắng bắt chước nhất cử nhất động của những người xung quanh như Hoàng Chân, Mộc Tang đạo trưởng, Mục Nhân Thanh, đồng thời lại thích khoe khoang văn tài và võ công của mình.

Một nhân vật chính kiểu Long Ngạo Thiên như Viên Thừa Chí tự nhiên sẽ khiến độc giả cảm thấy thú vị, nhưng dưới góc nhìn của người ngoài cuộc, Viên Thừa Chí lại hiện ra chẳng ra gì, mâu thuẫn vô cùng.

Bằng chứng quan trọng nhất là Viên Thừa Chí rõ ràng xuất hiện với hình tượng chính nhân quân tử, nhưng rất ít người bị thuyết phục bởi đức hạnh của hắn, mà phần lớn là bị võ lực của hắn chấn nhiếp.

Hơn nữa, kết cục cuối cùng của Viên Thừa Chí cũng phản ánh sự thiếu dũng khí và nghị lực của hắn, khả năng chịu đựng thất bại rất kém.

Vì vậy, phá hỏng màn ra vẻ của Viên Thừa Chí sẽ có hiệu quả đả kích hắn tốt ngoài mong đợi.

Giống như lúc ở Ôn gia, Viên Thừa Chí ra vẻ thất bại liền trở nên thất hồn lạc phách, cuối cùng ngay cả thanh mai trúc mã An Tiểu Tuệ cũng không đoái hoài, hoàn toàn khác với bộ dạng tự tin ngạo nghễ lúc mới xuất hiện.

Vì thế còn cống hiến được một khoản phản phái điểm.

Mẫn Tử Hoa vẫn đang cẩn thận chờ đợi vị tiền bối cao nhân kia hiện thân.

Mai Kiếm thì dần dần mất kiên nhẫn, lớn tiếng quát: Tiêu Công Lễ.

Coi như ngươi có người giúp đỡ thì sao.

Hôm nay nhất định phải bắt ngươi nợ máu trả bằng máu.

Mẫn nhị ca không thể động thủ, thì để huynh đệ ta thay ngươi động thủ.

Xem chiêu.

Nói rồi liền nhảy về phía Tiêu Công Lễ.

Trường kiếm trong tay liên tục đâm chém, chiêu nào chiêu nấy hiểm độc không rời yếu hại.

Tiêu Công Lễ bây giờ trông thì hiền từ, nhưng lúc trẻ cũng là một hảo thủ có chút danh tiếng trên giang hồ.

Nay tuổi đã già, khí lực suy giảm, nhưng nội lực lại càng tinh thâm, kinh nghiệm cũng càng lão luyện.

Nhưng vì lòng có khúc mắc, Tiêu Công Lễ vẫn không muốn hoàn thủ, chỉ cố gắng né tránh thế công của Mai Kiếm.

Mai Kiếm tuy tu vi không cao, nhưng sở học đều là kiếm pháp tinh diệu của Hoa Sơn kiếm tông.

Kiếm pháp của Hoa Sơn vốn nổi danh về uy lực, kiếm pháp tàn nhẫn tinh diệu khi giao đấu càng dễ chiếm thế thượng phong.

Tiêu Công Lễ dần dần không chống đỡ nổi, muốn phản kích nhưng vì đã mất tiên cơ, lại không có vũ khí trong tay, trong lúc cấp bách không thể nào xoay chuyển cục diện.

Mắt thấy Tiêu Công Lễ đỡ trái hở phải, Tiêu Uyển Nhi lo lắng nhìn quanh, hy vọng có thể thấy được bóng dáng Cố Hàn Uyên, đáng tiếc không có kết quả.

Đúng lúc thất vọng, trên sân lại xuất hiện biến hóa.

Một chiếc ám khí màu vàng bắn tới, đánh trúng trường kiếm của Mai Kiếm.

Không kịp đề phòng, thanh trường kiếm trong tay hắn bị đánh rơi xuống đất.

Sắc mặt Mai Kiếm nhất thời trở nên khó coi, nhìn về phía ám khí bắn tới, phẫn nộ quát: Ai.

Tiểu nhân hèn hạ giấu đầu lòi đuôi.

Nơi đó đang đứng một nam tử mắt to mày rậm, lưng đeo túi kiếm.

Trên mặt hắn thoáng qua vẻ xấu hổ.

Vốn định có một màn xuất hiện kinh người, không ngờ vừa ra đã bị Mai Kiếm mắng một câu, màn ra vẻ nhất thời giảm đi một bậc.

Viên Thừa Chí vì một sự cố bất ngờ mà đến muộn một chút, nên không biết trước đó đã có người làm chuyện tương tự.

Nhưng hiệu quả lại không giống nhau.

Kiếm khí của Cố Hàn Uyên trực tiếp chặt đứt trường kiếm trong tay Tiêu Công Lễ, còn ám khí của Viên Thừa Chí lại chỉ là nhân lúc bất ngờ đánh bay trường kiếm của Mai Kiếm.

Trong đó cao thấp lập tức phân rõ.

Mai Kiếm lại đem món nợ của Cố Hàn Uyên tính luôn lên đầu

Viên Thừa Chí, cộng thêm việc trường kiếm bị đánh bay, cảm thấy mất mặt, giận không kìm được, còn quản người tới là ai, cứ mắng trước đã.

Đây cũng là chỗ khiến người ta lên án ở Viên Thừa Chí.

Hầu hết thời gian hắn chỉ lo ra vẻ cho mình, mà không để ý đến đạo lý đối nhân xử thế.

Chương 466

Mai Kiếm tuy ngạo mạn, nhưng cũng không ngốc.

Lần đầu gặp mặt đã gây chuyện, cũng là vì thái độ lúc xuất hiện của Viên Thừa Chí có vấn đề, ra vẻ mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh.

Ai thấy mà không tức giận.

Nếu nói chuyện phải trái đàng hoàng, Mai Kiếm đầu óc có bệnh mới đi đấu đá với sư thúc đồng môn.

Dù có không hợp nhau đến đâu, cũng không nên đánh đập tàn nhẫn trước mặt mọi người.

Đó là làm mất mặt toàn bộ phái Hoa Sơn.

Sự cố khiến Viên Thừa Chí đến muộn tự nhiên là do Cố Hàn Uyên sắp đặt.

Hắn đã cho Viên Thừa Chí gặp Hồng Thắng Hải trước.

Nghĩa huynh của Hồng Thắng Hải từng cầu hôn Tôn Trọng Quân, Tôn Trọng Quân liền tại chỗ cắt đứt hai tai của người này.

Hồng Thắng Hải không cam lòng, dẫn người bắt Tôn Trọng Quân muốn ép nàng thành hôn với nghĩa huynh.

Kết quả Quy Nhị Nương chạy tới, tại chỗ giết sạch mọi người, chỉ có Hồng Thắng Hải chạy thoát.

Mà vợ con già trẻ trong nhà Hồng Thắng Hải cũng bị Quy Nhị Nương và Tôn Trọng Quân giết sạch.

Để tránh né sự truy sát của Tôn Trọng Quân, đường cùng hắn đành đầu phục Thanh Quốc để bảo toàn tính mạng.

Cuối cùng tự nhiên là Viên Thừa Chí dùng võ công thuyết phục Hồng Thắng Hải.

Lúc này Hồng Thắng Hải đang có chút rụt rè trốn sau lưng Viên Thừa Chí, ra vẻ sợ bị Tôn Trọng Quân thấy, nhưng trong ánh mắt nhìn Tôn Trọng Quân lại tràn đầy hận ý.

Viên Thừa Chí lần này đến Kim Long bang, ngoài việc chứng minh trong sạch cho Tiêu Công Lễ, cũng là để đòi lại công đạo cho Hồng Thắng Hải.

Viên Thừa Chí vốn định dựa vào manh mối do Hồng Thắng Hải cung cấp để bắt Thái Bạch song anh trước, đến lúc đó nhân tang câu được.

Để đề phòng bất trắc, còn gửi mật thư trước.

Kết quả lại không tìm được Thái Bạch song anh, đành phải lần nữa chạy đến Kim Long bang.

Thấy Tiêu Công Lễ bị Mai Kiếm làm cho nguy hiểm, liền dùng ám khí tương trợ.

Chỉ là hắn nhìn biểu cảm có chút kỳ quái của mọi người, nhất thời không hiểu vì sao.

Ngược lại là Mẫn Tử Hoa trầm giọng hỏi: Ngươi có quan hệ gì với Kim Xà Lang Quân.

Lời này lại khiến Viên Thừa Chí lúng túng.

Chẳng lẽ bắt hắn nói trước mặt hai người của Hoa Sơn kiếm tông rằng mình xem như là đệ tử của Kim Xà Lang Quân sao.

Cố Hàn Uyên thích thú liếc nhìn Ôn Thanh Thanh đang vui vẻ xem kịch.

Sự lúng túng của Viên Thừa Chí chính là do Ôn Thanh Thanh tạo

thành.

Cố Hàn Uyên ở thế giới này càng lâu, càng hiểu rõ một đạo lý, rất nhiều chuyện đều là rút dây động rừng, hiệu ứng hồ điệp có thể thấy ở khắp nơi.

Vốn dĩ Viên Thừa Chí nên ở Ôn gia đại xuất danh tiếng, sau đó Ôn Nghi hiện thân, báo cho Ôn Thanh Thanh biết chân tướng thân thế.

Sau đó Ôn Thanh Thanh lại theo Viên Thừa Chí phát hiện bảo tàng của Đại Công phường, rồi xuất hiện ở Kim Long bang cứu nguy.

Nhưng vì Cố Hàn Uyên xen ngang một tay, Viên Thừa Chí ngay từ đầu đã bỏ lỡ tình tiết quan trọng.

Không có Ôn Thanh Thanh, con gái của Hạ Tuyết Nghi, đứng ra xác nhận, Viên Thừa Chí đội danh Hoa Sơn kiếm tông dùng vũ khí và chiêu thức của Kim Xà Lang Quân là không hợp quy củ.

Cho nên Mẫn Tử Hoa chỉ một câu hỏi bình thường đã khiến Viên Thừa Chí xấu hổ đến không nói nên lời.

Mọi người lúc này mới phát hiện điểm độc đáo của chiếc ám khí màu vàng kia.

Ám khí toàn thân làm bằng hoàng kim, dài khoảng hai tấc tám phân, được đúc thành hình con rắn ngẩng đầu lè lưỡi, đầu lưỡi chia làm hai nhánh, mỗi nhánh là một mũi gai ngược.

Chính là Kim Xà trùy, ám khí thành danh năm đó của Hạ Tuyết Nghi.

Tiêu Công Lễ mừng rỡ hỏi: Hiền chất chẳng lẽ là cao đồ của ân công.

Câu hỏi của Tiêu Công Lễ làm dịu đi sự lúng túng của Viên Thừa Chí, cũng khiến hắn đưa ra quyết định.

Hắn lắc đầu phủ nhận: Tại hạ chẳng qua chỉ là một người may mắn nhận được một chút di vật của Kim Xà Lang Quân mà thôi.

Cách nói này là sự khôn khéo lớn nhất của Viên Thừa Chí, tương đương với việc nhặt được di vật của người khác, Viên Thừa Chí đương nhiên có quyền sử dụng.

Thiếu sót lớn nhất là về mặt đạo lý, hắn không phải là người thừa kế của Hạ Tuyết Nghi.

Nếu Ôn Thanh Thanh lấy thân phận con gái của Hạ Tuyết Nghi ra đòi, Viên Thừa Chí cũng khó tìm được lý do từ chối.

Cố Hàn Uyên đang âm thầm xem kịch, khóe miệng nụ cười càng thêm ý vị.

Tiêu Công Lễ bi thống nói: Thì ra ân công đã qua đời, đau thay, tiếc thay.

Hắn không phải thật sự vì Hạ Tuyết Nghi mà bi thương.

Hạ Tuyết Nghi mất tích hơn mười năm, chết cũng là điều có thể dự liệu.

Điều thực sự khiến hắn đau lòng là không có cơ hội bám vào một chỗ dựa vững chắc.

Cách nói của Viên Thừa Chí rõ ràng vẫn là vạch rõ quan hệ với Hạ Tuyết Nghi.

Tiêu Công Lễ cũng không tiện miễn cưỡng.

Mai Kiếm sốt ruột nói: Vậy rốt cuộc ngươi là ai.

Viên Thừa Chí ra vẻ nói: Tại hạ là đệ tử Hoa Sơn kiếm tông, Viên Thừa Chí.

Gia sư họ Mục, trên chữ Nhân, dưới chữ Thanh, hiệu là Thần Kiếm Tiên Viên.

Mọi người nghe vậy xôn xao.

Mai Kiếm cũng sững sờ, thần sắc âm tình bất định.

Tôn Trọng Quân không chắc chắn nói: Chẳng lẽ là tiểu sư thúc mà sư tổ đã thu nhận.

Cái tên sư thúc Viên Thừa Chí này hai người cũng có nghe qua, chỉ là vẫn chưa được gặp.

Không ngờ lần đầu gặp mặt lại trong một hoàn cảnh lúng túng như vậy.

Mẫn Tử Hoa nhìn về phía Mai Kiếm, nhất thời chần chừ.

Hoa Sơn kiếm tông tuy không phải nhất chi độc tú như trong Bích Huyết Kiếm , nhưng cũng không phải là thứ mà Tiên Đô phái có thể so sánh.

Thêm nữa Mai Kiếm cũng là đệ tử Hoa Sơn kiếm tông, nên Mẫn Tử Hoa suy nghĩ rồi quyết định để hai người họ giải quyết ân oán trước.

Sự lùi bước của Mẫn Tử Hoa khiến Viên Thừa Chí mất đi một cơ hội ra vẻ, cũng khiến Mai Kiếm có chút đâm lao phải theo lao.

Chưa nói đến việc phải gọi một người nhỏ hơn mình rất nhiều là sư thúc trước mặt bao người cảm thấy không có mặt mũi, chỉ riêng việc bị Viên Thừa Chí đánh rơi trường kiếm lúc nãy đã khiến hắn mất hết thể diện.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định liều một phen.

Mai Kiếm hắng giọng một tiếng nói: Ngươi nói ngươi là sư thúc của ta thì là sư thúc của ta sao.

Lấy bản lĩnh ra cho ta xem thử.

Nói rồi liền cầm lấy trường kiếm, gắng sức đâm về phía Viên

Thừa Chí.

Viên Thừa Chí cũng dùng Hoa Sơn kiếm pháp đáp trả.

Nội công tu vi của hắn cao hơn, kiếm pháp luyện được càng thuần thục tinh diệu, ứng đối có phần ung dung.

Thấy Viên Thừa Chí dùng chính là Hoa Sơn kiếm pháp, mọi người đã tin lời hắn nói.

Tôn Trọng Quân đang có chút khẩn trương quan chiến, đột nhiên mơ hồ cảm giác được một ánh mắt tràn ngập hận ý.

Vô thức nhìn lại, liền thấy Hồng Thắng Hải đang trốn trong đám người.

Tôn Trọng Quân chau mày, quát lên một tiếng chói tai: Hồng Thắng Hải.

Không ngờ ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta, hôm nay là ngày giỗ của ngươi.

Nói rồi liền rút kiếm đâm về phía Hồng Thắng Hải.

Hồng Thắng Hải thấy vậy kinh hãi, vội vàng tìm kiếm sự che chở của Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí dựa vào võ công cao hơn, đỡ lấy công kích của Tôn Trọng Quân, nhất thời một mình đấu hai người.

Bộ dạng thành thạo của hắn ngược lại có vài phần uy phong, chỉ có điều hai bên đối địch đều là người của Hoa Sơn kiếm tông, sắc mặt Tôn Trọng Quân và Mai Kiếm càng thêm khó coi.

Hành động này của Viên Thừa Chí đã thành công ra vẻ một phen, cũng làm rạng danh Hoa Sơn kiếm tông, chỉ có điều lại làm tổn hại đến mặt mũi của đệ tử nhất mạch Quy Tân Thụ.

Hai người không nương tay nữa, kiếm chiêu trên tay dần dần trở nên tàn nhẫn.

Hai người đã phối hợp nhiều năm, tuy không có chiêu số hợp kích thành hệ thống, nhưng ra chiêu cũng có chút ăn ý.

Chương 467

Viên Thừa Chí nhất thời ứng phó có phần khó khăn.

Cả hai bên đều rất quen thuộc với Hoa Sơn kiếm pháp, nói là khắc chế lẫn nhau cũng không quá.

Viên Thừa Chí vốn mạnh hơn, nhưng có Tôn Trọng Quân bù đắp chỗ hở, Mai Kiếm dần dần chiếm ưu thế.

Viên Thừa Chí thấy vậy, biết mình không thể tiếp tục chỉ dựa vào Hoa Sơn kiếm pháp nữa.

Mọi người chỉ thấy một vệt kim quang lóe lên, Kim Xà kiếm đã nằm trong tay Viên Thừa Chí.

Trường kiếm trong tay Mai Kiếm lập tức bị chém đứt.

Trường kiếm của Tôn Trọng Quân bị Viên Thừa Chí đoạt lấy, cả người nàng bay ngược ra sau, chật vật ngã xuống đất.

Trong chớp mắt, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đợi mọi người phản ứng lại, hai người đã thua.

Viên Thừa Chí trước mặt mọi người nói rõ chuyện của Hồng Thắng Hải, cuối cùng ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt nói: Ngươi giết hơn mấy chục mạng nhà họ Hồng.

Thủ đoạn ác độc như vậy, há là chuyện mà danh môn chính phái như Hoa Sơn kiếm tông chúng ta nên làm sao.

Ngươi nếu còn dám động, thanh kiếm này sẽ là hạ trường của ngươi.

Nói rồi vận Hỗn Nguyên Công trong tay, chấn nát thanh bảo kiếm của Tôn Trọng Quân.

Trong sân, ngoài Tiêu Công Lễ và Hồng Thắng Hải mặt lộ vẻ vui mừng, những người còn lại sắc mặt đều trở nên kỳ quái.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu truyền đến: Tiểu tử cuồng vọng.

Chỉ thấy người tới sắc mặt âm trầm, ánh mắt hung lệ, chính là vợ chồng Thần Quyền Vô Địch Quy Tân Thụ, cũng chính là nhị sư huynh và nhị sư tẩu của Viên Thừa Chí.

Hai người nhanh như vậy đã xuất hiện ở đây, tự nhiên cũng là do Cố Hàn Uyên đêm qua sắp đặt.

Quy Nhị Nương vốn là người có tính bao che khuyết điểm, thấy hai đồ đệ của mình bị thua thảm như vậy, vốn đã định ra mặt.

Lại thấy Kim Xà kiếm trong tay Viên Thừa Chí và thanh trường kiếm bị chém đứt của Mai Kiếm, nhất thời mặt đỏ bừng, trong mắt nổi lên tơ máu, phẫn nộ quát: Tiểu tặc.

Ngươi dùng vũ khí và võ công của Kim Xà ác tặc để ức hiếp đồng môn, còn làm ra chuyện ác như vậy.

Coi như sư phụ sủng ái ngươi, hôm nay ta cũng phải móc cặp mắt trộm của ngươi ra.

Quy Nhị Nương lúc này còn không phải là bà lão trong Lộc Đỉnh Ký.

Ngoài bốn mươi tuổi, tính tình thẳng thắn, khí khái anh hùng hừng hực.

Tuy giữa lông mày có phần ngoan lệ, nhưng cũng có thể gọi là phong vận vẫn còn.

Cố Hàn Uyên nhớ lại cảnh tượng bên ao đêm qua, ánh mắt sâu thẳm, nụ cười ý vị, thầm bổ sung một câu: Còn trắng nữa chứ.

Vốn dĩ vợ chồng Quy Tân Thụ không đến thành Kim Lăng nhanh như vậy.

Đêm qua hai người thấy sắc trời đã tối, cũng không vội vã đi đường, liền chọn ngủ ngoài trời ở vùng ngoại ô thành Kim Lăng.

Mà đêm qua Cố Hàn Uyên bôn ba mấy địa điểm, trong đó một nơi chính là chỗ ngủ ngoài trời của vợ chồng Quy Tân Thụ.

Khi Cố Hàn Uyên chạy tới, hai người đang tỷ thí như thường lệ.

Vợ chồng Quy Tân Thụ hứng thú với việc tranh dũng đấu tàn nhẫn, ngày thường hai người thường xuyên luận bàn, lẫn nhau đề thăng.

Chính vì như vậy, rõ ràng tư chất hai người cũng không tính là cao, lại thành cường giả mạnh nhất Hoa Sơn Kiếm Tông ngoại trừ Mục Nhân Thanh không tính Phong Thanh Dương quanh năm ẩn cư ở Hoa Sơn Tư Quá Nhai.

Dù sao ngoại trừ số ít người, tuyệt đại đa số đệ tử Hoa Sơn Kiếm Tông đều không biết có vị tiền bối ẩn cư này tồn tại.

Hai người sử xuất Phá Ngọc Quyền một phen luận bàn qua đi, đều mồ hôi đầm đìa.

Quy Tân Thụ là một nam nhân thô kệch, đối với chuyện này nửa điểm không để bụng.

Quy Nhị Nương tuy tính cách ngay thẳng, là bậc nữ trung hào kiệt không thua đấng mày râu, nhưng vẫn duy trì thiên tính nữ nhi, liền chuẩn bị tắm rửa một phen rồi mới nghỉ ngơi.

Thành Kim Lăng thủy đạo trải rộng, đầm nước rải rác vùng ngoại ô nhiều vô số kể.

Quy Nhị Nương cũng không sợ nước đêm lạnh lẽo, liền tắm rửa ở đầm nước gần chỗ ngủ.

Cố Hàn Uyên thấy thế suy nghĩ một chút liền có chủ ý.

Quy Nhị Nương không phải kiểu mỹ phụ giàu có phong tình.

Tuy tuổi tác đã lớn, thế nhưng nhiều năm tập võ mang đến vóc dáng cân đối, thậm chí cơ bụng mơ hồ có thể thấy được.

Vóc người kiện mỹ kia dưới ánh trăng chiếu rọi trông thật bắt mắt, mang theo nét anh khí đặc biệt, có một loại mị lực khác lạ.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú thưởng thức xong, cố ý nấp sau thân cây tạo ra động tĩnh.

Quy Nhị Nương kinh hãi nhặt một viên đá ném về phía vị trí Cố Hàn Uyên.

Đợi nàng mặc y phục chỉnh tề, nổi trận lôi đình tìm người thì sau thân cây sớm đã không còn bóng người.

Quy Nhị Nương nhặt lên viên đá nàng vừa ném qua, chỉ thấy bên trên có một vết kiếm đặc biệt, hình dạng mơ hồ tựa như lưỡi rắn.

Lúc đó Quy Nhị Nương vẫn chưa phản ứng kịp, mãi đến khi thấy trên thanh trường kiếm bị chém đứt của Mai Kiếm Hòa có vết kiếm giống hệt, bà mới chợt hiểu ra đây là dấu vết do Kim Xà Kiếm lưu lại, từ đó mới có màn nộ xích Viên Thừa Chí.

Cố Hàn Uyên nhìn Quy Nhị Nương và Viên Thừa Chí nảy sinh xung đột, nụ cười trên môi càng thêm nghiền ngẫm.

Bắt chước vết kiếm của Kim Xà Kiếm đối với hắn mà nói tất nhiên là dễ dàng.

Đem cái nồi đen này úp lên đầu Viên Thừa Chí, song phương muốn hòa giải chắc chắn không dễ.

Quy Tân Thụ vốn cũng bất bình việc Viên Thừa Chí khi dễ hai tên đồ đệ của hắn, thế nhưng Quy Nhị Nương tức giận mắng Viên Thừa Chí khiến hắn nghe cũng phát mộng, trong lúc nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Dù sao Quy Nhị Nương cũng không có khả năng nói cho hắn biết nguyên nhân chân thực.

Viên Thừa Chí thấy Quy Nhị Nương mạnh mẽ lao tới, Phá Ngọc Quyền hầu như đánh tới mặt, kinh hãi vội vàng tránh né, miệng la lớn: Sư tỷ.

Có phải có hiểu lầm gì đó hay không.

Hắn quả thật có hiềm nghi khi dễ Tôn Trọng Quân cùng Mai Kiếm Hòa hai kẻ đệ tử chân truyền không làm được trò trống gì của Hoa Sơn Kiếm Tông, ngay cả Hỗn Nguyên Công đều không học được, địa vị kém xa Viên Thừa Chí.

Thế nhưng chuyện ác trong miệng Quy Nhị Nương lại làm hắn không hiểu ra sao.

Hắn không nhớ mình đã làm chuyện ác gì mà khiến Quy Nhị Nương hận ý như nước thủy triều như vậy.

Quy Nhị Nương nghe vậy sắc mặt lại đỏ lên vài phần, phẫn nộ quát: Tiểu tặc.

Ngươi làm cái gì chính mình rõ ràng, hôm nay tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Đang khi nói chuyện, ra tay càng thêm tàn nhẫn, từng chiêu không rời yếu hại Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí có lòng giải thích cũng không biết bắt đầu từ đâu, thấy nếu không hoàn thủ sẽ bị Quy Nhị Nương đả thương, đành phải đánh trả.

Hai người đều là chân truyền Hoa Sơn Kiếm Tông, phá chiêu lẫn nhau.

Viên Thừa Chí nội lực cùng độ thuần thục chiêu thức không bằng Quy Nhị Nương, liên tiếp rơi vào hạ phong.

Nếu không phải còn có một tay Thần Hành Bách Biến của Thiết Kiếm Môn cùng các loại chiêu thức quỷ dị trong Kim Xà Bí Tịch, hắn sợ rằng sớm đã bại trận.

Viên Thừa Chí kiên trì thêm mấy chiêu, mắt thấy tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, sắc mặt hắn nghiêm lại, rút ra Kim Xà Kiếm, sử xuất Kim Xà Kiếm Pháp quỷ dị.

Kiếm pháp trong tay Viên Thừa Chí tự nhiên không thiên biến vạn hóa như Hạ Tuyết Nghi, nhưng cũng đủ đánh cho Quy Nhị Nương trở tay không kịp.

Nhất là sự sắc bén của Kim Xà Kiếm khiến Quy Nhị Nương căn bản không dám đón đỡ, tình thế bắt đầu giằng co.

Quy Tân Thụ thấy thế hét lớn: Dám dùng võ công binh khí phái khác đối phó đồng môn.

Trong mắt ngươi còn có Hoa Sơn Kiếm Tông sao.

Dứt lời cũng tung một quyền đánh tới.

Viên Thừa Chí vội vàng dùng Kim Xà Du Thân né tránh.

Hắn đối mặt hai người vây công, mặt lộ vẻ sầu khổ, có nỗi khổ khó nói.

Viên Thừa Chí hôm nay võ công còn chưa đại thành, còn xa mới đạt đến thời đỉnh cao, làm sao có thể là đối thủ của vợ chồng Quy Tân Thụ liên thủ.

Rất nhanh hắn liền bị Quy Tân Thụ một chưởng đánh rớt Kim Xà

Kiếm.

Quy Nhị Nương cũng bắt được yếu huyệt trên vai Viên Thừa Chí, trong mắt bà lóe lên vẻ tàn khốc, định ra tay phế đi đôi mắt của hắn.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng hô vội vã: Sư đệ, sư muội.

Mau dừng tay.

Người tới chính là Hoàng Chân, lại một lần nữa chạy tới làm người dập lửa cho Viên Thừa Chí.

Hắn vừa về Hoa Sơn Kiếm Tông gặp Mục Nhân Thanh xong, lại một đường vội vã chạy tới thành Kim Lăng, kết quả từ xa chứng kiến Viên Thừa Chí bị vợ chồng Quy Tân Thụ hành hung, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Cố Hàn Uyên ánh mắt trào phúng ngẩng đầu nhìn trời, đối diện với bầu trời trong chốc lát mới yên lặng thu hồi tầm mắt.

Chương 468

Lần nữa nhìn về phía trong sân, ánh mắt hắn trở nên đạm mạc mà băng lãnh.

Đối phó nhân vật chính, biện pháp đơn giản thô bạo quả nhiên không thể thực hiện được.

Hắn ngày hôm qua đã an bài nhân thủ Thiên Võng tiến hành chặn đường người của Hoa Sơn Kiếm Tông, kết quả vẫn để lọt Hoàng Chân qua đây.

Cố Hàn Uyên trong lòng dần dần hiểu ra.

Thảo nào hệ thống vẫn cố ý dẫn đạo hắn ưu tiên ra tay với nữ tử bên người nhân vật chính.

Không chỉ có lợi nhuận cao, còn dễ dàng lẫn lộn mục đích của hắn, không dễ bị Ý Chí Thế Giới lật bàn.

Xem ra vẫn là nên dẫn đạo nhân vật chính đi vào con đường nhân sinh không thuộc về hắn trước, sau đó mới ra tay thì thích hợp hơn.

Có Hoàng Chân đứng ra giải thích, Viên Thừa Chí cùng đám người Quy Tân Thụ miễn cưỡng hòa giải.

Đương nhiên Quy Nhị Nương vẫn tức giận bất bình như trước.

Nàng không cách nào nói ra nguyên do, chỉ có thể hận hận trừng mắt nhìn Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí hoàn toàn không hiểu mình đắc tội Quy Nhị Nương ở chỗ nào.

Bất quá hôm nay hắn ra oai cứu tràng không thành, ngược lại bị sư huynh sư tỷ hành hung một trận, Hồng Thắng Hải cũng bị Tôn Trọng

Quân vừa tỉnh hồn lại một kiếm đâm chết.

Viên Thừa Chí nhất thời tâm tro ý lạnh, cũng mất tâm tình tiếp tục giải thích với Quy Nhị Nương, ngay cả phiền phức của Tiêu Công Lễ cũng không nguyện ý xía vào nữa, ủ rũ cúi đầu bị Hoàng Chân mang đi.

Hoàng Chân nói cho bọn hắn biết Mục Nhân Thanh đã tới, bọn họ tự nhiên muốn đi vào bái kiến.

Người của Hoa Sơn Kiếm Tông nhất thời đi sạch sẽ.

Chuyện này rõ ràng là Mẫn Tử Hoa muốn báo thù Tiêu Công Lễ, kết quả lại bị người Hoa Sơn Kiếm Tông cướp mất tiêu điểm.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Mẫn Tử Hoa hít sâu một hơi, quyết định tiếp tục làm khó dễ Tiêu Công Lễ.

Tiêu Công Lễ, kẻ phá đám đã đi, không ai có thể đảm bảo cho ngươi nữa.

Giữa lúc Tiêu Công Lễ mặt lộ vẻ sầu khổ, Tiêu Uyển Nhi lo lắng không thôi, một tiếng cười khẽ lãnh đạm từ bên trên truyền đến: Tiêu Công Lễ, Cố mỗ đảm bảo.

Mẫn Tử Hoa lúc này triệt để nổi giận, trên trán nổi lên gân xanh ngẩng đầu nhìn lên, lại nhất thời khiếp sợ ngây ngẩn cả người.

Đám người lúc này cũng cùng nhau nhìn lên, phản ứng không khác gì Mẫn Tử Hoa.

Chỉ thấy một nam tử bạch y phiên phiên, dáng dấp trọc thế giai công tử, đang ôm eo một nữ tử mặc váy dài xanh nhạt, sắc mặt kiều mỵ, từ không trung chậm rãi đi xuống.

Nếu người đến chỉ là nhảy xuống thì tự nhiên không coi là gì, thế nhưng hắn lại tựa như đi trên những bậc thang vô hình giữa không trung, từng bước từng bước chậm rãi đi xuống, thậm chí ngay cả tiếng bước chân cũng rõ ràng có thể nghe thấy.

Điều này làm người ta chấn động không gì sánh nổi.

Tiêu Uyển Nhi nhìn thấy người đến không khỏi mừng rỡ gọi: Cố công tử.

Bất quá ngay sau đó thần sắc nàng liền phức tạp: Cô gái bên cạnh Cố công tử nhất định là hồng nhan tri kỷ của hắn a.

Tiêu Uyển Nhi nghĩ như vậy, trong lòng hơi cảm thấy thất lạc.

Lúc này ra sân chính là Cố Hàn Uyên cùng Ôn Thanh Thanh.

Đặc tính lớn nhất của khinh công trong Thái Huyền Kinh chính là không nhìn trọng lực.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết dung hợp Thái Huyền Kinh đương nhiên sẽ không vứt bỏ đặc tính này, thậm chí so với trước đó còn tốt hơn.

Đi bộ mười bậc từ trên cao xuống bất quá chỉ là chuyện bình thường, nhẹ bỗng, không mang theo nửa điểm khói lửa nhân gian.

Ôn Thanh Thanh bên cạnh ánh mắt sùng bái đến cơ hồ muốn hiện lên trái tim màu hồng.

Nếu như lúc này hai người ở riêng một chỗ, nàng khẳng định sẽ muốn lần nữa hầu hạ hắn.

Ôn Thanh Thanh đã nhiều lần động tình, bây giờ sợ hãi trong lòng dần mất, cảm giác chờ mong ngày càng nhiều, đã có tâm tư chuẩn bị đem thân thể giao ra.

Cố Hàn Uyên ôm eo thon càng thêm mềm mại của Ôn Thanh

Thanh, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hắn mắt chứa ý cười gật đầu ra hiệu với Tiêu Uyển Nhi, rước lấy một khuôn mặt tươi cười đỏ bừng, sau đó quay sang nhìn về phía Mẫn Tử Hoa, nhàn nhạt nói: Làm sao.

Là cảm thấy Cố mỗ không đủ tư cách sao.

Mẫn Tử Hoa thần tình biến đổi, đang muốn nói cái gì đó thì một giọng nữ thanh thúy vang lên trước: Ngươi là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử sao.

Chỉ Nhược sư muội thường xuyên nhắc tới ngươi với tỷ muội chúng ta a.

Người nói chuyện chính là Thạch Tú Vân.

Nàng cười tươi như hoa, lôi kéo Diệp Tú Châu đi tới gần, tò mò đánh giá Cố Hàn Uyên, trong mắt lóe ra vẻ kinh diễm, yêu kiều cười nói: Dáng vẻ chân nhân còn dễ nhìn hơn nhiều lắm đâu.

Thảo nào Chỉ Nhược sư muội luôn vì Cố công tử mà trà không nhớ cơm không nghĩ.

Lời nói của Thạch Tú Vân nhắc nhở đám người, cộng thêm phương thức lên sân khấu kinh vi thiên nhân kia, ngoại trừ Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ hiện nay thì còn có thể là ai.

Đám người dồn dập cung kính chắp tay thi lễ nói: Gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt gật đầu, vẫn chưa để ý tới bọn họ quá nhiều, mà đánh giá Thạch Tú Vân cùng Diệp Tú Châu trước mắt.

Bất quá vài lần nhìn ngắm liền khiến hai cô gái không khỏi đỏ mặt, thẹn thùng không ngớt.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Hai vị cô nương chắc là Diệp Tú

Châu và Thạch Tú Vân trong Nga Mi Tứ Tú.

Hai nàng ngẩn ra, tò mò hỏi: Cố công tử làm sao biết chúng ta.

Cố Hàn Uyên sảng khoái cười nói: Nga Mi có tứ tú.

Nhất Tú Chân kim phi ngọc độ, nhị Tú Thanh lệ chất lan tâm, tam Tú Châu viên ngọc nhuận, tứ Tú Vân dung nguyệt mạo.

Tại hạ sao có thể không biết.

Hai nàng nghe vậy nhất thời đỏ mặt tía tai.

Các nàng chưa từng nghe qua lời tán thưởng thẳng thừng như vậy, nhất lại là xuất phát từ miệng nhân vật như Cố Hàn Uyên, ý nghĩa càng thêm bất đồng.

Hai nàng nhất thời thẹn thùng cúi đầu.

Diệp Tú Châu gan lớn hơn một chút, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lại, thấy Cố Hàn Uyên vẫn vẻ mặt ôn hòa mỉm cười, trong tim nhất thời đập thình thịch.

Nàng vốn thích loại nam tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng.

Cố Hàn Uyên tất nhiên hoàn mỹ phù hợp yêu cầu đối với tình nhân trong mộng của nàng, nhất thời có cảm giác như vừa gặp đã yêu, đôi mắt đẹp không khỏi nổi lên ánh nước long lanh.

Tâm tư thiếu nữ tự nhiên không tránh khỏi ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Hắn ánh mắt lóe lên, ôn nhu hỏi: Không biết Chỉ Nhược muội muội ở Nga Mi sống có tốt không.

Diệp Tú Châu nghe lời nói ôn nhu kia, đầu quả tim suýt nữa tan chảy.

Hết lần này tới lần khác người hắn hỏi lại là Chu Chỉ Nhược, tâm tình trong lúc nhất thời phức tạp khó hiểu.

Đúng vậy, Cố công tử là người trong lòng của Chỉ Nhược sư muội, ta làm sao có thể lại đi thích hắn.

Biểu tình Diệp Tú Châu ảm đạm một chút, bất quá vẫn giương lên khuôn mặt tươi cười xinh đẹp nói: Chỉ Nhược sư muội tập võ rất nỗ lực khắc khổ, Diệt Tuyệt sư thúc cũng khen ngợi nàng không dứt miệng, ngay cả sư phụ của chúng ta cũng muốn giành nàng về thu làm đệ tử đâu.

Thạch Tú Vân lúc này cũng đã bình tĩnh lại, mặt đẹp tuy còn chút ửng đỏ nhưng vẫn cười duyên trêu ghẹo: Chỉ là Chỉ Nhược sư muội ba câu không rời Cố đại ca, thường xuyên lén lút nhìn bức tranh chân dung rồi ngẩn người.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa lưu ý lời trêu đùa của Thạch Tú Vân, khẽ than nói: Chỉ Nhược muội muội chịu khổ rồi, có thời gian ta sẽ lên Nga Mi thăm nàng.

Thạch Tú Vân cười nói: Chỉ Nhược sư muội nếu thấy Cố đại ca mà nàng tâm tâm niệm niệm, nhất định phải vui đến phát điên rồi.

Trước đây bên bờ sông Hán Thủy, Cố Hàn Uyên cứu Chu Chỉ Nhược, lại coi Trữ Vật Không Gian là ảo thuật đùa nàng vui vẻ, để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng thiếu nữ nhỏ bé.

Từ đó về sau danh tiếng Cố Hàn Uyên dần vang xa, ấn tượng của Chu Chỉ Nhược đối với hắn càng thêm tốt đẹp qua lăng kính ký ức.

Càng hồi ức liền càng nhớ nhung, thế cho nên rõ ràng đã lâu không gặp, hảo cảm vẫn không ngừng tăng trưởng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt nhu hòa vài phần, không biết mỹ nhân phôi tử năm xưa bây giờ lớn lên như thế nào.

Bên cạnh Cố Hàn Uyên, cái miệng nhỏ của Ôn Thanh Thanh bất tri bất giác đã chu lên thật cao.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên vừa lên đã thông đồng với hai mỹ nữ đệ tử phái Nga Mi, trong lòng bắt đầu ghen, hiện tại lại lòi ra thêm một Chu Chỉ Nhược.

Ôn Thanh Thanh nghe đối thoại song phương, hiển nhiên Chu Chỉ Nhược kia đã quen biết Cố Hàn Uyên từ rất sớm, tình cảm cũng không bình thường.

Bình dấm chua của Ôn Thanh Thanh nhất thời bị lật, cũng không lo nhiều người đang nhìn, ôm chặt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, ép bộ ngực mình biến dạng cũng không để ý, mặt cười ửng đỏ hỏi: Cố đại ca, Chỉ Nhược muội muội kia là ai a.

Sao không nghe chàng nhắc tới.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười, qua loa lấy lệ nói: Có cơ hội ta sẽ giới thiệu Chỉ Nhược muội muội cho nàng quen biết.

Ôn Thanh Thanh không nghe ra Cố Hàn Uyên có lệ, đắc ý cười nói: Quyết định a.

Thạch Tú Vân có chút tò mò nhìn Ôn Thanh Thanh, lại lưu ý động tác nàng ôm cánh tay Cố Hàn Uyên, càng xem càng thấy đỏ mặt, thầm mắng một tiếng.

Diệp Tú Châu lại hai mắt sáng lên.

Nàng tuy cũng muốn chiếm làm của riêng nhưng lại tự biết mình, nam tử như Cố Hàn Uyên không phải một mình nàng có thể hàng phục.

Trước đây còn để ý Chu Chỉ Nhược, bây giờ nhìn thấy sự tồn tại của Ôn Thanh Thanh, nhất thời bớt đi rất nhiều lo lắng.

Cùng với một mình thần thương, không bằng đàng hoàng gia nhập.

Ánh mắt Diệp Tú Châu càng ngày càng sáng, vô thức vén tóc dài bên tai, triển lộ mặt tốt đẹp nhất của mình, hơi thấp thỏm cười nói: Ta cũng có thể gọi huynh là Cố đại ca sao.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ vui mừng, hơi che giấu ôn nhu cười nói: Đương nhiên có thể, Chỉ Nhược muội muội chịu nhiều sự chiếu cố của các ngươi.

Hắn đương nhiên sẽ không bỏ quên Thạch Tú Vân, ôn tồn nói: Tú Vân nếu không ngại, cũng có thể gọi ta như vậy.

Làm người ta ngoài ý muốn là, Thạch Tú Vân vốn vai diễn không nhiều, lại hồng nhan bạc mệnh, lúc này lại biểu hiện không giống bình thường.

Chỉ thấy nàng ánh mắt khó hiểu liếc nhìn sư tỷ bên cạnh, mỉm cười từ chối: Cảm ơn Cố công tử hảo ý, chẳng qua ta sợ Chỉ Nhược sư muội đến lúc đó sẽ trách chúng ta đoạt đi Cố đại ca của nàng.

Nụ cười điềm mỹ mang theo sự xa cách nhàn nhạt.

Hiển nhiên hảo cảm ban đầu của Thạch Tú Vân đối với Cố Hàn Uyên cũng không cao.

Cố Hàn Uyên hầu như mọc ngay trên thẩm mỹ của Diệp Tú Châu, vì vậy nàng sa vào rất nhanh.

Thế nhưng Thạch Tú Vân tương đối mà nói lại không có bao nhiêu cảm giác.

Nàng tuy cũng thấy Cố Hàn Uyên rất đẹp mắt, rất ưu tú, nhưng duy chỉ thiếu một phần nhân tố làm nàng động tâm.

Trong mắt nàng, hào quang của Cố Hàn Uyên quá chói lọi, không cẩn thận sẽ bị bỏng.

Chương 469

Thạch Tú Vân tựa như nai con mới ra khỏi rừng, nhận ra nguy hiểm bên ngoài liền khiếp đảm thu chân về, lặng lẽ đứng xem đồng bạn chạy đi.

Diệp Tú Châu nghe vậy sắc mặt có chút khó coi.

Lời nhắc nhở trong giọng nói của Thạch Tú Vân rất rõ ràng, nàng nhất thời không lời nào để đáp.

Có mấy lời có thể nghĩ nhưng không thể nói.

Cũng may Cố Hàn Uyên đúng lúc mở miệng hóa giải sự xấu hổ: Phái Võ Đang cùng Nga Mi Phái quan hệ cá nhân rất tốt, các ngươi cùng ta cùng thế hệ, một tiếng sư huynh luôn là xứng đáng a.

Thạch Tú Vân nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không muốn biểu hiện quá mức thân cận nhưng cũng lo lắng đắc tội Cố Hàn Uyên.

Lúc này thấy hắn thiện chí chủ động lùi một bước, lại nói hợp tình hợp lý, nàng cũng sẽ không chống cự, ôn nhu nói: Tú Vân gặp qua Cố sư huynh.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn mỉm cười: Cũng xin hai vị sư muội đợi chút, cho ta xử lý một chút chuyện trước mắt.

Thấy hai nàng gật đầu đồng ý, Cố Hàn Uyên mới chuyển hướng về phía Mẫn Tử Hoa đang thấp thỏm.

Ngay khoảnh khắc xoay người, trong mắt hắn u quang chớp động.

Phản ứng của Thạch Tú Vân hơi nằm ngoài dự đoán, nhưng nàng càng độc đáo như thế, Cố Hàn Uyên liền càng muốn chiếm được

nàng.

Nụ cười ngoạn vị trên môi chợt lóe lên, khi nhìn về phía Mẫn Tử Hoa đã nhanh chóng thay bằng vẻ mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói: Tiêu Công Lễ do Cố mỗ đảm bảo.

Mẫn Tử Hoa, ngươi có ý kiến gì không.

Hay vẫn muốn dùng Lưỡng Nghi Kiếm Pháp của Tiên Đô Phái các ngươi để lĩnh giáo một phen.

Thế giới này không ít kiếm pháp liên quan đến âm dương hợp kích đều gọi là Lưỡng Nghi Kiếm Pháp.

Trong đó có mạnh có yếu.

Tiên Đô Phái Lưỡng Nghi Kiếm Pháp thuộc loại tương đối kém, Viên Thừa Chí đều có thể đơn giản trêu đùa bọn họ.

Mẫn Tử Hoa nếu múa may trước mặt Cố Hàn Uyên, chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Không nói đến kiếm đạo tu vi của Cố Hàn Uyên cao hơn hắn nhiều, chỉ riêng việc Cố Hàn Uyên sư xuất Võ Đang cũng đủ làm hắn không dám không biết lượng sức.

Vì vậy Mẫn Tử Hoa sợ hãi toát mồ hôi lạnh, nói: Không dám.

Nếu Cố công tử nguyện ý bảo đảm cho Tiêu Công Lễ, ta sao dám có thành kiến.

Không cam lòng khẳng định vẫn có.

Dù sao hắn tốn công tốn sức lại nhận kết quả không đâu vào đâu, chẳng những thù không báo được còn mất mặt.

Bất quá ngoài mặt cũng không dám biểu lộ mảy may, tỏ vẻ cung kính.

Cố Hàn Uyên khóe miệng nhếch lên một độ cong hài lòng, khẽ cười nói: Ta biết trong lòng ngươi không phục.

Trở về ngươi đến trạch viện ở con hẻm nhỏ phía nam thành Kim Lăng nhìn xem, mọi chuyện sẽ rõ.

Tiên binh hậu lễ.

Uy thế triển lộ đã đủ, tự nhiên không cần thiết biến mình thành kẻ không nói lý.

Mẫn Tử Hoa nghe vậy nhất thời sửng sốt, vừa khó hiểu vừa khủng hoảng.

Hắn khủng hoảng vì trạch viện ở hẻm nhỏ phía nam thành kia là nơi hắn giấu diếm một phòng tiểu thiếp mới thu nạp.

Hắn tuổi đã cao còn thu tiểu thiếp, sợ người chế nhạo nên giấu kín, nay bị Cố Hàn Uyên biết được, cảm giác như bị nắm thóp.

Thứ hai, hắn có dự cảm bất tường, Cố Hàn Uyên sẽ không vô duyên vô cớ bảo hắn đến đó.

Thực ra tiểu thiếp này là do Thái Bạch Song Anh tặng cho Mẫn Tử Hoa làm trù mã lôi kéo.

Nếu không hắn cũng sẽ không dễ dàng bị thuyết phục, đại trương kỳ cổ gọi thân bằng hảo hữu đến báo thù Tiêu Công Lễ.

Đêm qua Cố Hàn Uyên đã bắt được Thái Bạch Song Anh tại đó.

Đương nhiên hiện trường sẽ không mấy hài hòa.

Thái Bạch Song Anh giấu ở đó không ít mật thư liên lạc với Thanh Quốc, cũng có kế hoạch nhằm vào Kim Long Bang lần này.

Cho nên Mẫn Tử Hoa chỉ cần đi xem, tất nhiên sẽ tâm phục khẩu phục, thậm chí còn nợ Cố Hàn Uyên một ân tình lớn vì không tuyên dương chuyện mất mặt của hắn ra ngoài.

Từ nay về sau Mẫn Tử Hoa chắc chắn sẽ đối với Cố Hàn Uyên nói gì nghe nấy.

Tiên Đô Phái tuy thực lực không mạnh nhưng giao hữu rộng khắp, lực ảnh hưởng ở vùng Tam Giang không nhỏ, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không buông tha.

Cố Hàn Uyên không để ý đến hoạt động nội tâm của Mẫn Tử Hoa, quay sang nhìn Tiêu Uyển Nhi đang vừa mừng rỡ vừa trù trừ, ấm áp cười nói: Tiêu cô nương, tại hạ không có nuốt lời a.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy giật mình, một luồng đỏ ửng dần leo lên khuôn mặt thanh tú, xấu hổ mang theo sợ hãi nói: Uyển Nhi đa tạ Cố công tử tương trợ.

Nàng liếc nhìn Tiêu Công Lễ sắc mặt đang trở nên cổ quái, mặt đỏ hơn vài phần: Còn phải cảm tạ Cố công tử cứu gia phụ một mạng.

Nàng lúc này đã xác định kiếm khí cứu Tiêu Công Lễ trước đó là do Cố Hàn Uyên bắn ra.

Tuy không hiểu vì sao giờ hắn mới hiện thân, nhưng việc cứu Tiêu Công Lễ là sự thật.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên đang gật đầu mỉm cười ra hiệu không cần khách sáo, tâm tình vô cùng phức tạp.

Chuyện hôm nay biến đổi bất ngờ, nàng từng hoài nghi Cố Hàn Uyên định ăn sạch sành sanh không nhận nợ.

Nếu không có kiếm khí kia, nàng chắc chắn sẽ rất thất vọng.

Viên Thừa Chí xuất hiện từng được nàng coi là hy vọng, nhưng lại đầu voi đuôi chuột.

Giờ thấy Cố Hàn Uyên thực sự cứu tràng, tâm tình nàng như rơi xuống đáy cốc lại được vớt lên.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hắn, nàng không còn xấu hổ giận dữ như trước, ngược lại có chút đắc ý, nhất là khi thấy vẻ mặt đầy địch ý của Ôn Thanh Thanh.

Đám người lúc này cũng hiểu ra lý do Cố Hàn Uyên bảo vệ Tiêu Công Lễ là vì Tiêu Uyển Nhi.

Nhìn dáng vẻ xinh đẹp nhu thuận của nàng, sắc mặt mọi người không khỏi trở nên mập mờ.

Thạch Tú Vân khẽ than, nói nhỏ với Diệp Tú Châu: Sư tỷ, tỷ nghĩ kỹ chưa.

Ta.

Diệp Tú Châu chần chờ.

Hai nàng thân thiết, tự nhiên hiểu rõ ý nhau.

Thạch Tú Vân nhìn ra Diệp Tú Châu đang ghen, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Nàng không thể khuyên can mạnh mẽ, chỉ có thể chúc phúc sư tỷ.

Lúc này, Trương Anh Phượng nam đệ tử Nga Mi vốn khiêm tốn như người vô hình đi tới, nhẹ giọng khen: Cố công tử đúng là đương đại nhân kiệt.

Câu nói có chút không đầu không đuôi nhưng hai nàng đều hiểu ý hắn: Thà làm thiếp anh hùng, không làm thê kẻ phàm tục.

Thích Cố Hàn Uyên không phải chuyện khó chấp nhận.

Trương Anh Phượng nhìn đại cục, thấy Cố Hàn Uyên tương lai chắc chắn là kình thiên chi trụ, lại thêm danh xưng Đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Nga Mi Phái hiện tại tình thế không tốt, Diệt Tuyệt Sư Thái và Độc Cô Nhất Hạc bất hòa, Ỷ Thiên Kiếm thất lạc, Độc Cô Nhất Hạc lại có vẻ lo âu.

Nếu kéo được viện binh mạnh như Cố Hàn Uyên thì cầu còn không được.

So với Chu Chỉ Nhược nửa đường nhập môn, Trương Anh Phượng tin tưởng Diệp Tú Châu người được Nga Mi nuôi lớn hơn hẳn, nên hắn ủng hộ nàng.

Thạch Tú Vân thấy mắt Diệp Tú Châu sáng lên, tức giận trừng Trương Anh Phượng.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã nói chuyện xong với Tiêu Uyển Nhi, biết nàng đã bị công lược xong, tìm thời gian ăn tươi là được.

Hắn quay sang phía Nga Mi Phái, thân thiện cười với Trương Anh Phượng: Vị sư huynh Nga Mi Phái này là.

Trương Anh Phượng chắp tay: Không dám nhận.

Tại hạ Trương Anh Phượng, gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên cười: Nguyên lai là người đứng đầu Nga Mi Tam Anh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Được Cố Hàn Uyên khen tặng, Trương Anh Phượng cũng thấy mừng rỡ, khiêm tốn đáp lễ.

Hai người buôn bán lời khen nhau một hồi.

Thạch Tú Vân thấy chán, lên tiếng: Cố sư huynh, chuyện đã xong, chúng ta cũng nên cáo từ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ôn thanh nói: Tú Vân sư muội hà tất vội vã như thế.

Nếu không có việc gấp, chi bằng ở lại Kim Long Bang nghỉ chân hai ngày, cũng để Tiêu bang chủ tận tình địa chủ.

Tiêu Công Lễ vội vàng nói: Cố công tử nói phải, xin cho tại hạ một cơ hội chiêu đãi.

Thạch Tú Vân định nói gì đó thì Trương Anh Phượng đã nhanh nhẩu đồng ý: Cố công tử và Tiêu bang chủ đã mời, chúng ta sao dám từ chối.

Thạch Tú Vân nhíu mày bất mãn nhưng không tiện nói thêm.

Diệp Tú Châu thì mừng rỡ vì được ở gần Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đáp lại ánh mắt nàng bằng nụ cười ôn hòa khiến nàng đỏ mặt.

Những người không liên quan nhanh chóng cáo từ.

Tiêu Uyển Nhi dẫn ba người phái Nga Mi đi nghỉ ngơi, ánh mắt trao đổi với Cố Hàn Uyên đầy tình ý khiến nàng đỏ mặt.

Cố Hàn Uyên giao Ôn Thanh Thanh đang không tình nguyện cho Tiêu Uyển Nhi chiêu đãi, sau đó thân hình lóe lên rời khỏi Kim Long Bang.

Mục đích của hắn là nhóm người Hoa Sơn Kiếm Tông.

Cố Hàn Uyên rất nhanh gặp bọn họ ở rừng cây ngoại ô thành Kim Lăng, chính là nơi vợ chồng Quy Tân Thụ nghỉ đêm qua.

Hắn ẩn nấp quan sát.

Chương 470

Đáng chú ý nhất là hai lão giả râu tóc bạc trắng: Mục Nhân Thanh và Mộc Tang đạo trưởng.

Mục Nhân Thanh đang khiển trách vợ chồng Quy Tân Thụ, Mộc Tang đạo trưởng phụ họa.

Vợ chồng Quy Tân Thụ sắc mặt khó coi nhưng không dám cãi.

Tôn Trọng Quân và Mai Kiếm Hòa cúi đầu thấp thỏm.

Viên Thừa Chí khôi phục vài phần thần thái, tuy xấu hổ vì phải nhờ trưởng bối xuất đầu nhưng cũng được xả giận.

Mục Nhân Thanh khiển trách xong, quay sang trừng Tôn Trọng Quân, mắng lớn: Vì sao tự dưng chém đứt cánh tay người khác.

Còn giết cả nhà năm người Hồng Thắng Hải, bây giờ chính hắn cũng chết dưới tay ngươi.

Chỉ bằng vào biệt hiệu Phi Thiên Ma Nữ của ngươi cũng đủ suy ra xưa nay ngươi làm người thế nào.

Hồng Thắng Hải người chết đã mất, thế nhưng Kim Long Bang cần một lời bàn giao, lấy cánh tay của ngươi đền đi.

Hôm nay tình hình khác nguyên tác, Viên Thừa Chí chưa giải vây cho Kim Long Bang, không có ân tình để xin tha cho Tôn Trọng Quân.

Vợ chồng Quy Tân Thụ muốn chối quanh nhưng bị Mục Nhân Thanh lờ đi.

Tôn Trọng Quân lúc này mới thực sự sợ, khuôn mặt tàn nhẫn thường ngày giờ tràn đầy lo âu, có vài phần nhu nhược.

Mục Nhân Thanh lạnh lùng nói: Kiếm của ngươi đâu.

Tôn Trọng Quân hiểu ý, Mục Nhân Thanh muốn dùng kiếm của nàng chém tay nàng.

Nàng không dám phản kháng, run rẩy đưa trường kiếm lên, nhắm mắt chờ đợi kết cục, khóe mắt ứa lệ.

Nhưng mà, đau đớn trong tưởng tượng không truyền đến.

Chỉ nghe một tiếng keng thanh thúy, trường kiếm gãy nát.

Eo nàng bị một bàn tay to lớn ôm lấy, bên tai vang lên thanh âm âm lãnh rét lạnh: Mục Nhân Thanh.

Đồ tôn xinh đẹp như vậy mà ngươi cũng nỡ chặt tay, chi bằng tặng cho Bản tọa thì thế nào.

Đám người nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện, dồn dập biến sắc kinh hô: Vô Thiên.

Lúc này, Tôn Trọng Quân đang nằm gọn trong một vòng tay rộng lớn.

Bàn tay to đang đặt trên eo nàng nóng đến lạ thường.

Thế nhưng, trong lòng nàng lại là một mảnh băng hàn.

Bởi vì thân phận của chủ nhân cánh tay đang ôm eo nàng quá đỗi kinh người.

Một thân huyền y giản dị mà xa hoa.

Gương mặt đeo chiếc mặt nạ Tu La dữ tợn đáng sợ.

Theo danh tiếng của Cố Hàn Uyên lan truyền khắp các quốc gia, cái tên Vô Thiên cũng vang dội không kém.

Thậm chí, xét về sức uy hiếp, Vô Thiên còn hơn một bậc.

Dù sao so với một Cố Hàn Uyên tuy hành sự có chút bá đạo nhưng vẫn còn nói lý lẽ và tuân thủ trật tự, phong cách làm việc không chút kiêng dè của Vô Thiên càng khiến người ta e sợ hơn.

Hơn nữa, chiến tích giữa hai người vẫn có sự chênh lệch.

Tuy thực lực đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên của Cố Hàn Uyên đã rất ít người nghi ngờ, nhưng Vô Thiên lại thật sự đã đánh chết một vị Lục Địa Thần Tiên của Nam Thiếu Lâm.

Đây là kết quả sau khi chuyện hai vị đảo chủ Hiệp Khách đảo bị giết đã được che giấu đi.

Bằng không, mức độ đáng sợ của hắn còn phải tăng thêm một bậc nữa.

Đây mới chỉ là sức uy hiếp do cá nhân Vô Thiên mang lại, chưa kể đến Thiên võng đã khuấy động giang hồ toàn cõi Tống Quốc đến mức lòng người hoang mang.

Thậm chí đối với những người ở cấp bậc của đám người Hoa Sơn kiếm tông, Thiên võng còn có sức uy hiếp hơn.

Dù sao vị trí của Vô Thiên quá cao, bọn họ rất khó có cảm giác chân thực khi tiếp xúc.

Bây giờ, khi thực sự nhìn thấy Vô Thiên, cảm giác chẳng khác nào vừa ra khỏi thôn tân thủ đã vô tình đụng phải trùm cuối, một cảm giác khủng hoảng tột độ.

Cố Hàn Uyên ẩn mình trong bóng tối suy nghĩ một lúc, liền quyết định hiện thân với thân phận Vô Thiên.

Ngoài việc thu nạp Tôn Trọng Quân lòng dạ độc ác vào Thiên võng, hắn còn chuẩn bị gây ấn tượng với Ninh Vương của Minh quốc.

Với dã tâm của Ninh Vương, Vô Thiên tự nhiên đáng để hắn bỏ ra cái giá lớn để lôi kéo.

Đồng thời, hắn cũng có thể nhân đó mà đạt được mục đích làm đảo lộn thế cục của Minh quốc.

Tự mình đến cửa dâng hiến tất nhiên là không thể.

Vì vậy, phải tạo ra chút ấn tượng, buộc Ninh Vương phải chủ động tiếp xúc.

Mục Nhân Thanh sắc mặt trầm ngưng hỏi: Xin hỏi Vô Thiên các hạ có việc gì.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mục Nhân Thanh, khiến lão lạnh cả sống lưng.

Giọng nói xuyên qua chiếc mặt nạ Tu La càng thêm âm lãnh.

Bản tọa đã nói rõ, nếu Mục chưởng môn không muốn vị đồ tôn xinh đẹp này, không bằng tặng cho Bản tọa.

Đám người nghe vậy đều ngẩn ra.

Trước đây họ quả thực đã nghe qua cách nói này một lần, nhưng đều chỉ cho rằng đó là lời giễu cợt của Vô Thiên, không ngờ hắn lại thực sự muốn mang Tôn Trọng Quân đi.

Lúc này Tôn Trọng Quân cũng hoàn toàn ngây người.

Nàng hoàn toàn không biết mình đã lọt vào mắt xanh của Vô Thiên ở điểm nào.

Nhưng đúng lúc này, eo nàng siết lại, đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh.

Chưa bao giờ bị nam tử tiếp xúc gần như vậy, Tôn Trọng Quân bất giác mặt đỏ bừng, vô thức cảm thấy mình đã đoán được mục đích của Vô Thiên.

Trong phút chốc, nàng lại có chút e thẹn hiếm thấy.

Tôn Trọng Quân vốn dĩ là kẻ hiếu chiến, trong lòng cũng không có bao nhiêu quan niệm chính nghĩa.

Đối với Vô Thiên tự nhiên cũng chẳng có ác cảm gì, huống hồ hắn còn giúp nàng tránh được nỗi đau chặt tay.

Nàng chỉ cảm thấy nếu Vô Thiên thực sự coi trọng mình, cũng không phải là không thể được.

Bất kể Tôn Trọng Quân suy nghĩ vẩn vơ thế nào, đám người cũng có cùng suy đoán với nàng.

Dù sao Tôn Trọng Quân cũng có vài phần sắc đẹp.

Mục Nhân Thanh sắc mặt có chút khó coi.

Tuy Tôn Trọng Quân thường xuyên gây họa, đối với Hoa Sơn kiếm tông cũng không quá quan trọng, nhưng việc lão xử trí Tôn Trọng Quân là một chuyện, đem tặng nàng cho Vô Thiên lại là một chuyện khác.

Hành động này của Vô Thiên chẳng khác nào vả vào mặt Hoa Sơn kiếm tông.

Thế nhưng Mục Nhân Thanh lại không dám đắc tội Vô Thiên.

Trong lúc nhất thời, lão lộ vẻ do dự.

Quy Tân Thụ lại không thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy, trầm giọng nói: Sư phụ, không thể được.

Bằng không sau này người trong giang hồ sẽ nhìn Hoa Sơn kiếm tông chúng ta như thế nào.

Hoàng Chân nghe vậy thì lo lắng, khuyên nhủ: Nhưng nếu Vô Thiên đã đến tận cửa đòi người, chúng ta từ chối thì hậu quả khó lường a.

Hắn chỉ cảm thấy mình đã gặp phải vận xui tám kiếp.

Mấy ngày trước vừa bị Cố Hàn Uyên uy hiếp ở Ôn gia, bây giờ lại đụng phải Vô Thiên, còn gặp phải chuyện khó xử như vậy.

Hắn cảm thấy mình nhất định là ra đường đã không xem hoàng lịch.

Theo hắn thấy, thay vì tranh giành chút thể diện có cũng được không có cũng được này, không bằng thuận nước đẩy thuyền, kết giao với Vô Thiên thì phù hợp với lợi ích của Hoa Sơn kiếm tông hơn.

Quy Tân Thụ phẫn nộ quát: Muốn đưa thì ngươi tự đi mà đưa, ta tuyệt đối không đồng ý.

Cùng lắm thì cũng chỉ là một lần chết mà thôi.

Quy Nhị Nương cũng phụ họa: Hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, lẽ nào còn sợ chết sao.

Vợ chồng Quy Tân Thụ dù có bao nhiêu điểm đáng chê trách, ít nhất về khí tiết thà gãy không cong thì không thể chỉ trích.

Đương nhiên, đó cũng là vì mối uy hiếp không nằm ở chỗ họ.

Trong mắt Cố Hàn Uyên loé lên tia u quang, hắn cười lạnh nói: Không sợ chết là tốt nhất.

Vừa hay Bản tọa đã nhận Tôn Trọng Quân, cuối cùng cũng phải vì nàng mà trút giận chuyện suýt bị chặt tay. còn các ngươi có thể sống sót hay không, thì cứ thỏa thích giãy giụa đi.

Dứt lời, hắn liền vung tay ngay trước ánh mắt kinh biến của mọi người.

Kiếm khí ngập trời bắn ra.

Chương 471

Với tu vi kiếm đạo của Cố Hàn Uyên hiện nay, kiếm khí đã có thể thu phát tự nhiên.

Chỉ là để phù hợp với hình tượng nhân vật, hạt nhân của kiếm khí vẫn là Thánh Linh Kiếm Pháp.

Ngoại trừ Kiếm Hai Mươi Ba, các chiêu kiếm còn lại đều đã thông thạo, không còn bị giới hạn trong các chiêu thức từ Kiếm Nhất đến Kiếm Hai Mươi Hai.

Hoàng Chân còn chưa kịp nói ra câu Khoan đã động thủ, có việc dễ thương lượng, kiếm khí đã bay đến trước mặt.

Lão vội vàng giơ chiếc Thiết Toán Bàn vừa mới sửa xong lên đỡ.

Mục Nhân Thanh không hổ là Tông Sư lão làng, một tay Hoa Sơn kiếm pháp đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Mộc Tang đạo trưởng không dám đối đầu, toàn lực sử dụng Thần Hành Bách Biến để né tránh.

Vợ chồng Quy Tân Thụ không dám đón đỡ kiếm khí, phối hợp với nhau dùng kình khí của Phá Ngọc Quyền để ngăn cản từ xa.

Trong số mọi người, người ứng đối tự nhiên nhất lại là Viên Thừa Chí.

Thần Hành Bách Biến kết hợp với Kim Xà Du Thân pháp quỷ dị, y ung dung di chuyển giữa làn kiếm khí.

Lại có thần binh Kim Xà kiếm trong tay, dù thỉnh thoảng có một hai đạo kiếm khí không né được cũng có thể dùng Kim Xà kiếm để cứng rắn chống đỡ.

Mai Kiếm cùng là kẻ chật vật nhất.

Võ công của hắn vốn là kém nhất trong đám người, bất kể là tu vi nội lực, kiếm pháp hay khinh công đều rất bình thường.

Hắn gần như sắp biến thành một người toàn máu.

Lúc này, Tôn Trọng Quân đã hoa mắt thần mê, gương mặt ửng hồng một cách kỳ dị.

Nàng đã bao giờ thấy qua kiếm khí kinh khủng như vậy, huống hồ nguyên nhân lại là vì trút giận cho mình.

Nhìn Mục Nhân Thanh, người lúc trước còn cao cao tại thượng chuẩn bị nghiêm phạt chặt tay mình, giờ đây chật vật như vậy, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác thỏa mãn tột độ.

Nàng bất giác kẹp chặt hai chân, nếu không phải có Vô Thiên đỡ lấy, có lẽ đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Tôn Trọng Quân trong lòng, khóe miệng dưới lớp mặt nạ lộ ra nụ cười hài lòng.

So với phẩm hạnh của một cô gái, hắn quan tâm hơn đến năng lực của đối phương và liệu có thể để hắn sử dụng hay không.

Phía Thanh Quốc, Thiên võng vẫn chưa có người phụ trách, Tôn Trọng Quân lòng dạ độc ác chính là một lựa chọn thích hợp.

Cố Hàn Uyên thấy thời gian gây chấn động cho Tôn Trọng Quân đã đủ, không còn nương tay nữa.

Kiếm khí bắn ra trở nên nhiều hơn, nhanh hơn, mạnh hơn.

Rất nhanh, trong sân vang lên một tiếng hét thảm.

Người đầu tiên không chịu nổi tự nhiên là Mai Kiếm cùng có võ công kém nhất.

Trên thi thể gần như đã hóa thành huyết nhân của hắn, giữa mi tâm xuất hiện một lỗ thủng trong suốt, chính là bị kiếm khí xuyên qua.

Mặc dù Cố Hàn Uyên cần giữ lại mạng của đám người Hoa Sơn kiếm tông để báo tin cho Ninh Vương, nhưng một kẻ hỏng việc nhiều hơn thành công như Mai Kiếm cùng hiển nhiên không nằm trong số đó.

Hắn tiện tay lấy mạng y.

Đám người thấy đã có người bỏ mạng, áp lực nhất thời tăng mạnh, không còn ôm tâm lý may mắn nữa, toàn lực ngăn cản kiếm khí đang bắn tới.

Nhưng chênh lệch thực lực không phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Dù có cố gắng thế nào, đỡ không được chính là đỡ không được.

Kiếm khí kinh khủng bùng nổ.

Viên Thừa Chí, người bị chiếu cố trọng điểm, là người đầu tiên trọng thương.

Cho dù thân pháp của y có quỷ dị đến đâu, đối mặt với kiếm khí gần như bao phủ toàn trường cũng không thể tránh né.

Y lập tức bị kiếm khí nhập thể, trọng thương hôn mê.

Kim Xà kiếm cũng bị đánh bay.

Cố Hàn Uyên đã có sắp xếp khác cho Viên Thừa Chí, nên tạm thời giữ lại mạng của y.

Mục Nhân Thanh dù sao cũng chỉ là một Tông Sư.

Dưới sự cố ý nhằm vào của Cố Hàn Uyên, một cánh tay của lão mang theo máu tươi bay lên trời.

Tôn Trọng Quân thấy vậy nhất thời cả người run rẩy, mềm nhũn trong lòng Cố Hàn Uyên.

Mộc Tang đạo trưởng, Hoàng Chân, Quy Tân Thụ ba người đều vì kiếm khí nhập thể mà trọng thương hôn mê.

Trong sân, người duy nhất còn giữ được sự tỉnh táo chỉ có Quy Nhị Nương.

Nhưng lúc này, nàng lại thà rằng chết thẳng dưới làn kiếm khí.

Vẻ mặt nàng vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết.

Kiếm khí dưới sự khống chế tinh xảo của Cố Hàn Uyên không hề làm nàng bị thương chút nào, ngược lại quần áo trên người nàng đã tan nát, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn.

Lúc này Quy Nhị Nương ngay cả võ công cũng không thể thi triển được, xấu hổ và phẫn nộ quát: Có bản lĩnh thì giết ta đi.

Cớ sao lại sỉ nhục ta như vậy.

Cố Hàn Uyên buông Tôn Trọng Quân, người vừa mới hoàn hồn, ra, cười quỷ dị nói: Quy Nhị Nương, ngươi không sợ Bản tọa lại tặng cho Quy Tân Thụ một kiếm sao.

Quy Nhị Nương nghe vậy khinh thường nói: Sợ chết không phải hảo hán.

Vợ chồng ta cùng lắm là cùng nhau xuống hoàng tuyền.

Muốn làm nhục ta cũng đừng hòng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Tôn Trọng Quân với vẻ mặt cổ quái muốn nói lại thôi ở bên cạnh, u u nói: Bản tọa vẫn rất thưởng thức ngươi đấy, Quy Nhị Nương.

Chỉ cần ngươi có thể thỏa mãn yêu cầu của Bản tọa, Bản tọa sẽ tha cho đám người Hoa Sơn kiếm tông các ngươi.

Quy Nhị Nương sắc mặt âm trầm.

Nàng không phải kẻ ngốc.

Thời trẻ, nàng cũng đã gặp không ít kẻ dòm ngó sắc đẹp của mình.

Chỉ là sau này nàng gả cho Quy Tân Thụ, lại dựa vào phong cách hành sự dũng mãnh mà tạo dựng được uy danh không nhỏ, đã nhiều năm không còn gặp phải chuyện này.

Bây giờ lại là kiếm khí cắt xé, lại là lời nói bức ép, mục đích của đối phương đã rõ như ban ngày.

Nàng có chút do dự liếc nhìn sư phụ và các đồng môn đang ngã trên đất hôn mê.

Nhưng ánh mắt rất nhanh lại trở nên kiên định, phẫn nộ quát: Ngươi đừng hòng.

Ta sẽ không khuất phục.

Nhưng sự kiên định của nàng không duy trì được bao lâu, vì lời tiếp theo của Vô Thiên khiến nàng toàn thân lạnh toát.

Bản tọa nghe nói vợ chồng các ngươi già mới có con, coi nó như bảo vật.

Lại vì lúc ngươi mang thai động thủ với người khác mà động thai khí, khiến nó sinh ra đã ốm yếu, bệnh tật.

Đành phải gửi nuôi ở một nhà nông, ra ngoài tìm thuốc chữa bệnh cho nó.

Đáng tiếc, nhà nông đó cũng là kẻ thấy tiền sáng mắt, bây giờ có lẽ đã trốn sang nước khác rồi.

Giọng nói âm lãnh như mũi dao đâm thẳng vào điểm yếu của Quy Nhị Nương, đâm cho nàng sắc mặt hoảng sợ, yếu đuối vô cùng.

Con trai Quy Chung chính là người nàng quan tâm nhất.

Quy Nhị Nương có thể không quan tâm đến trượng phu, không quan tâm đến sư môn, nhưng duy chỉ có không thể không quan tâm đến con trai.

Bất luận là trong Bích Huyết Kiếm tìm thuốc hay cho Quy Chung, hay là trong Lộc Đỉnh Ký đoạn hậu vì Quy Chung, tất cả đều cho thấy tình yêu thương của vợ chồng họ đối với Quy Chung.

Quy Nhị Nương quỳ rạp xuống đất, bi thương kinh hô: Đừng.

Cầu xin ngươi hãy tha cho Chung nhi.

Cố Hàn Uyên cười mãn nguyện, thản nhiên đến gần Quy Nhị Nương, không hề sợ nàng phản kháng, cười đầy ẩn ý: Vậy ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ.

Quy Nhị Nương thấy vậy vô thức lùi về sau.

Bóng đen trước mắt khiến nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc này Quy Nhị Nương đâu còn vẻ hiên ngang ở Kim Long bang hay thái độ cứng rắn vừa rồi, chỉ là một người phụ nữ tràn ngập cảm giác bất lực mà thôi.

Cảm giác tương phản như vậy lại càng mang đến cảm giác chinh phục lớn hơn.

Sự bạo ngược trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên rồi biến mất.

Chương 472

Nữ tử không thể đi vào lòng hắn rất khó hóa giải lệ khí và áp lực trong lòng hắn.

Kể từ khi rời khỏi Tống Quốc, cảm giác này càng rõ ràng hơn.

Quy Nhị Nương có thể nói là đã đâm vào họng súng.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt kinh ngạc của Tôn Trọng Quân nắm lấy tóc của Quy Nhị Nương.

Tiếng leng keng vang lên, cây trâm cài tóc của Quy Nhị Nương rơi xuống đất.

Kiểu tóc của một phu nhân có chồng bị phá hỏng, mái tóc rối bù khiến nàng trông càng thêm yếu đuối bất lực.

Như vậy lại càng không thể chống cự được Cố Hàn Uyên.

Tiếng ho khan vang lên, Cố Hàn Uyên có chút ghét bỏ liếc nhìn Quy Nhị Nương đang ngấn lệ, nhàn nhạt gọi: Tôn Trọng Quân.

Tôn Trọng Quân nghe vậy giật mình.

Nàng tuy không nghe được mệnh lệnh cụ thể, nhưng lại theo bản năng biết mình phải làm gì.

So với Quy Nhị Nương kháng cự, Tôn Trọng Quân tự nhiên ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, nàng không chỉ học hỏi, mà còn suy nghĩ rất nhiều.

Bây giờ nàng đã không thể quay lại Hoa Sơn kiếm tông, vậy chỉ có thể đi theo nam tử trước mắt một con đường đến cùng.

Chuyện này đối với nàng cũng không có gì khó khăn, thậm chí trong lòng còn vô cùng vui sướng.

Việc Cố Hàn Uyên uy hiếp Hoa Sơn kiếm tông không những không làm nàng sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy tình cảm sùng bái.

Tâm lý sùng bái kẻ mạnh của nàng điên cuồng trỗi dậy vào lúc này, càng chưa nói đến việc vừa rồi còn bị thảm trạng của mọi người ở Hoa Sơn kiếm tông kích thích đến cực độ.

Tôn Trọng Quân lúc này cũng khác hẳn so với lúc ở Kim Long bang, nào còn nửa phần hung ác và cao ngạo, ngược lại giống như một thiếu nữ mới biết yêu, mặt đỏ tai hồng, e thẹn không thôi.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không hề đáp lại sự mong đợi của nàng.

Hắn đẩy Tôn Trọng Quân đang nghi hoặc ra, lại nhìn về phía Quy Nhị Nương mắt lộ vẻ hận thù, cười đầy ẩn ý: Quy Nhị Nương, Bản tọa chính là thích cái dáng vẻ rõ ràng hận đến chết đi được nhưng lại bất lực phản kháng của ngươi.

Quy Nhị Nương phẫn hận mắng: Ngươi tên ác tặc này.

Ta có thành quỷ cũng không tha cho ngươi.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm lắc đầu: Đáng tiếc ngươi không có cơ hội thành quỷ đâu, trừ phi ngươi không muốn mạng của con trai ngươi nữa.

Quy Nhị Nương nghe hắn nhắc đến Quy Chung, ngay cả hận ý trong mắt cũng không duy trì được, cầu khẩn nói: Ta đã làm theo yêu cầu của ngươi rồi.

Cầu ngươi tha cho Chung nhi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười vi diệu: Ngươi sẽ không cho rằng chỉ như vậy là đủ rồi chứ.

Quy Nhị Nương vô thức liếc mắt một cái, trong lòng nhất thời hoảng hốt, vô thức nhìn về phía Quy Tân Thụ.

Thấy hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên may mắn hay là nên bi thương.

Cố Hàn Uyên thấy Quy Nhị Nương do dự, lại bồi thêm một dao: Quy Nhị Nương, ngươi cũng không muốn Quy Chung tuổi còn nhỏ đã phải bỏ mạng chứ.

Quy Nhị Nương thống khổ nói: Ngươi đã hứa với ta sẽ tha cho Chung nhi.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Bản tọa chưa bao giờ nuốt lời.

Quy Nhị Nương nghe vậy nhắm mắt lại, hai hàng thanh lệ chảy xuống, lẩm bẩm: Ngươi thắng rồi.

Quy Nhị Nương hai mắt đỏ hoe, đang cọ rửa thân thể bên một đầm nước.

Trong mắt nàng vừa có hận ý vừa có sợ hãi.

Vô Thiên đã hoàn toàn làm mới nhận thức của nàng.

Chỉ cần hồi tưởng lại một chút, nàng đã sợ hãi đến toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhũn.

Điều duy nhất đáng an ủi là hắn quả thực đã tuân thủ lời hứa, nói cho nàng biết tung tích của Quy Chung.

Quy Nhị Nương thể xác và tinh thần đều mệt mỏi trở lại nơi cũ.

Nhìn trượng phu, sư phụ và đồng môn vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nàng chỉ cảm thấy bi thương ập đến, không còn vẻ kiên cường của một nữ cân quắc anh hùng ngày nào, chỉ còn lại sự yếu đuối không chịu nổi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng sau đó của Quy Nhị Nương.

Bất luận là căm hận hay sợ hãi, đều không thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Lúc này, hắn đang ôm Tôn Trọng Quân hành động bất tiện đi đến một cứ điểm của Thiên võng.

Tôn Trọng Quân tạm thời vẫn chưa nhận được sự tin tưởng của Cố Hàn Uyên, vì vậy hắn chỉ sắp xếp cho nàng làm quen với công việc của Thiên võng trước, đồng thời sau này sẽ có người tiếp ứng đưa nàng đến Thanh Quốc.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết hắn còn chưa truyền dạy cho nàng, nhưng phiên bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh thì đã truyền thụ toàn bộ.

Tôn Trọng Quân nhất thời như nhặt được chí bảo.

Loại nữ tử có lòng cầu tiến này luôn là loại mà Cố Hàn Uyên thích bồi dưỡng nhất.

Dặn dò một vài việc cần chú ý xong, Cố Hàn Uyên liền nhẹ nhàng rời đi.

Cùng lúc đó, sự thật về vụ việc do Mẫn Tử Hoa truyền ra.

Thái Bạch song anh cấu kết với Thanh Quốc, lôi kéo Tiêu Công Lễ không thành liền muốn mượn tay hắn để bức tử, sau đó tiện thể chiếm đoạt Kim Long bang chỉ còn lại người tàn phế và một cô nhi.

Việc Tiêu Công Lễ giết chết Mẫn Trọng cũng được xác nhận, chân tướng năm đó đúng như những gì viết trong phong mật thư.

Chỉ là việc này dính đến việc xấu trong nhà của Tiên đô phái, không tiện ngoại truyền.

Thái Bạch song anh thì bị Mẫn Tử Hoa giam giữ.

Các tiểu thiếp mà họ mang đến tự nhiên bị Mẫn Tử Hoa trong cơn giận dữ giết chết cho hả giận.

Mẫn Tử Hoa sau đó cũng tự mình đến Kim Long bang tạ lỗi với Tiêu Công Lễ.

Đương nhiên, phần lớn vẫn là nể mặt Cố Hàn Uyên mới khiêm tốn lễ độ như vậy.

Trở lại Kim Long bang, Cố Hàn Uyên được Tiêu Công Lễ nhiệt tình chiêu đãi.

Tiệc còn mời cả Mẫn Tử Hoa đến tạ lỗi và ba người của phái Nga Mi đang tạm thời làm khách.

Ôn Thanh Thanh ghen tị nhìn Tiêu Uyển Nhi với nụ cười ấm áp, duyên dáng và Diệp Tú Châu xinh đẹp đáng yêu thường xuyên mời rượu và trò chuyện với Cố Hàn Uyên.

Thạch Tú Vân cũng không còn giữ khoảng cách với người ngoài ngàn dặm, thỉnh thoảng cũng tham gia vào câu chuyện, thường hỏi về những nội dung mà nàng cảm thấy hứng thú, ví dụ như những sự tích được lưu truyền rộng rãi của Cố Hàn Uyên.

Từ lúc mới ra đời đã ở trên thọ yến trăm tuổi của Trương Tam Phong mà giận dữ chỉ trích Bắc Thiếu Lâm, đến lúc thanh danh vang dội ở Hạnh Tử Lâm vạch trần chân tướng sự kiện Nhạn Môn quan, rồi đến khi danh chấn giang hồ ở đại hội Nam Thiếu Lâm một mình lực chiến quần hùng, còn có chuyện kén rể ở Tây Hạ gây xôn xao một thời gian trước.

Nếu là người giang hồ bình thường, chỉ cần trở thành nhân vật chính trong một sự kiện trong số đó, cũng đã đủ để khoe khoang khoác lác.

Thế nhưng, những trải nghiệm của Cố Hàn Uyên lại tràn ngập màu sắc truyền kỳ, đồng thời trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong những năm gần đây.

Theo lời kể trầm bổng du dương của Cố Hàn Uyên, dường như hắn đã đưa các nàng vào trong cảnh tượng lúc đó.

Ngay cả Ôn Thanh Thanh cũng không khỏi gạt bỏ ghen tuông mà chuyên tâm lắng nghe.

Theo lời kể kéo dài, Ôn Thanh Thanh, Tiêu Uyển Nhi, Diệp Tú Châu đều lộ ra vẻ sùng bái, hoặc là thể hiện rõ ràng, hoặc là mơ hồ.

Trong mắt ba nàng đều có tình ý mến mộ.

Ôn Thanh Thanh thì không cần phải nói, nàng là người biểu đạt rõ ràng nhất, lúc này gần như sắp treo cả người lên Cố Hàn Uyên.

Tiêu Uyển Nhi còn nhớ rõ ước định đêm qua, mỗi khi nghĩ đến liền nở nụ cười duyên dáng.

Sau khi chứng kiến Cố Hàn Uyên ra mặt và dễ dàng giải quyết phiền phức cho Tiêu Công Lễ hôm nay, Tiêu Uyển Nhi trong lòng càng thêm cảm kích, cũng đã coi hắn là nam nhân của mình.

Tính tình của nàng không tranh không đoạt, nếu Cố Hàn Uyên không phản đối, nàng cũng sẽ không cố ý làm chuyện hy sinh.

Mặc dù đối mặt với địch ý của Ôn Thanh Thanh, nàng vẫn ôn hòa đối đãi, khiến Ôn Thanh Thanh cũng mất cả hứng.

Diệp Tú Châu là người mâu thuẫn nhất, vừa muốn thân cận lại muốn giữ vẻ rụt rè.

Thạch Tú Vân nghe Cố Hàn Uyên kể chuyện, dù là nàng cũng không khỏi thán phục sự ưu tú của hắn.

Nếu không phải trong lòng có vướng bận, có lẽ cũng đã hóa thành tiểu mê muội.

Tiêu Công Lễ, Mẫn Tử Hoa và Trương Anh Phượng ngồi nghe ké.

Ban đầu còn giả vờ như không cố ý nghe lén, nhưng rất nhanh cũng dần bị lời nói của Cố Hàn Uyên hấp dẫn.

Mẫn Tử Hoa có ý muốn nịnh hót Cố Hàn Uyên để tìm kiếm sự che chở.

Tiên đô phái từ khi Chưởng môn Hoàng Mộc đạo trưởng mất tích năm năm trước đã dần suy thoái, những năm gần đây cũng bị không ít kẻ dòm ngó.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy Mẫn Tử Hoa có thái độ cứng rắn đối với việc Tiêu Công Lễ giết chết huynh trưởng của mình, cốt là để bảo đảm uy danh của Tiên đô phái.

Bằng không, ngay cả cái chết của môn nhân cũng không đủ sức báo thù, chẳng phải càng chứng tỏ họ đang suy yếu sao.

Hắn nhìn dáng vẻ của đám nữ tử Ôn Thanh Thanh, trong lòng tiếc nuối môn phái của mình không có nữ tử nào xuất chúng, bằng không dùng để lôi kéo Cố Hàn Uyên thì không còn gì tốt hơn.

Chương 473

Tiêu Công Lễ đang vuốt râu, mặt mày tươi cười.

Rõ ràng lão vô cùng mãn nguyện khi Tiêu Uyển Nhi có thể dính dáng đến Cố Hàn Uyên.

Lão đã từng khéo léo hỏi Tiêu Uyển Nhi về quá trình hai người quen biết, chỉ là Tiêu Uyển Nhi sao có thể nói cho lão biết sự thật.

Nhưng điều này cũng không cản trở lão ủng hộ Tiêu Uyển Nhi.

Trương Anh Phượng không biểu hiện rõ ràng như Tiêu Công Lễ, nhưng cũng đồng lòng ủng hộ Diệp Tú Châu.

Còn Thạch Tú Vân cũng chỉ có thể cố gắng khuyên bảo bên ngoài không nên làm phiền Diệp Tú Châu, nhưng trong lòng khó tránh khỏi vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Hình tượng phong lưu của Cố Hàn Uyên theo uy danh của bản thân lan xa, cũng dần đến lúc thu hoạch.

Luôn có những người hoặc thế lực muốn lôi kéo hắn sẽ chủ động dâng lên nữ tử.

Bất luận là muốn dùng tình để ràng buộc, hay chỉ đơn thuần là tặng phẩm, Cố Hàn Uyên đều không từ chối.

Trong góc, còn có một người đang sầu khổ nhìn Tiêu Uyển Nhi dịu dàng rót rượu cho Cố Hàn Uyên, chính là La Lập Như cụt tay.

Hắn thầm mến Tiêu Uyển Nhi nhiều năm, bây giờ bản thân đã thành kẻ tàn phế, lại có châu ngọc là Cố Hàn Uyên ở trước, trong lòng tràn đầy khổ sở mà không có chỗ phát tiết, chỉ có thể không ngừng uống rượu giải sầu.

Khi hắn tỉnh táo lại, yến tiệc đã tàn.

Không chỉ Tiêu Uyển Nhi không quan tâm đến hắn một câu, ngay cả Tiêu Công Lễ cũng lờ hắn đi.

La Lập Như vẻ mặt hoảng hốt cười khổ một tiếng, bước chân lảo đảo tự mình rời đi.

Thực ra không phải Tiêu Công Lễ và Tiêu Uyển Nhi không quan tâm đến La Lập Như tàn phế, dù sao tình cảm nhiều năm không phải nói không có là không có.

Chẳng qua lúc đó có Cố Hàn Uyên ở đó, họ làm sao có thể phân tâm nhìn hắn, thế nên đã bỏ quên La Lập Như.

Gió lạnh ban đêm thổi qua, đầu óc ảm đạm của La Lập Như tỉnh táo lại một chút.

Sau khi yên lặng đứng rất lâu, hắn đã có quyết định.

La Lập Như đi về hướng khuê phòng của Tiêu Uyển Nhi.

Hắn muốn làm một lời cáo biệt với quá khứ của mình.

Con đường từng quen thuộc nhất, lúc này lại có vài phần xa lạ.

La Lập Như vừa đến gần sân thì như nghe thấy động tĩnh gì đó, nhưng trong trạng thái say rượu căn bản là nghe không rõ.

Đến trước cửa, La Lập Như hít sâu một hơi rồi gõ cửa.

Sư muội.

Giọng nói của Tiêu Uyển Nhi có chút dồn dập truyền đến.

Sư huynh.

Sao huynh lại đến vào lúc này.

Trong giọng nói có phần gấp gáp đó còn mang theo vài phần kiều mị mà La Lập Như không thể nhận ra.

La Lập Như nghe giọng điệu xa cách và trách móc của Tiêu Uyển Nhi, lòng dạ xám xịt.

Trong miệng tràn đầy vị đắng chát khó tả, một lúc lâu sau mới lấy lại được sức lực, cười khổ nói: Ta có vài lời muốn nói với sư muội.

Giọng của Tiêu Uyển Nhi rõ ràng càng gấp gáp hơn, còn mang theo chút hương vị xấu hổ.

Nói gì.

Không thể để ngày mai nói sao.

Nếu là trước đây, bất kể Tiêu Uyển Nhi nói gì, La Lập Như đều sẽ chọn đồng ý.

Nhưng lúc này là cơ hội cuối cùng để hắn nói ra lời trong lòng, bằng không hắn sợ rằng sẽ không bao giờ có đủ dũng khí nữa.

La Lập Như hít sâu một hơi, chậm rãi nói: Ta vẫn luôn thích sư muội.

Lời của hắn là nói với người trong phòng, nhưng ánh mắt lại vô cùng phiêu hốt, hiển nhiên đang chìm trong hồi ức.

Cũng chỉ trong hồi ức, đối với hắn mới là đẹp nhất.

Không có sự tồn tại của Cố Hàn Uyên, hắn cũng không phải là kẻ tàn phế cụt tay.

Sư muội cũng vẫn là thiếu nữ đơn thuần năm nào.

Nhưng lời nói không chút lưu tình của Tiêu Uyển Nhi đã kéo hắn về thực tại.

Tiêu Uyển Nhi dùng một giọng điệu có chút kỳ quái nói: Ta biết, nhưng bây giờ ta đã có người mình thích rồi.

La Lập Như không biết có phải là ảo giác không, nhưng trong giọng của Tiêu Uyển Nhi lại mơ hồ có cảm giác không kiên nhẫn.

Hắn nghe vậy trầm mặc một lúc, cười khổ thở dài: Là Cố công tử phải không.

Ưm.

Một tiếng rên khẽ đau đớn của Tiêu Uyển Nhi vang lên, khiến La Lập Như lo lắng hỏi.

Sư muội, muội sao vậy.

Trong phòng im lặng một thoáng.

Tiêu Uyển Nhi đột nhiên nói: Không có gì, vừa rồi không cẩn thận đụng phải góc bàn.

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp: Chuyện của ta và Cố công tử không cần huynh quan tâm.

Có lẽ cảm nhận được ý tứ tuyệt tình trong giọng nói của Tiêu Uyển Nhi, La Lập Như cười khổ hai tiếng, chua xót nói: Sư muội, ta biết bây giờ ta đã không xứng với muội nữa.

Nhưng vẫn hy vọng có thể chúc muội hạnh phúc.

Sư huynh yên tâm đi.

Cố công tử đối xử với ta rất tốt.

Tiêu Uyển Nhi đáp lại với những quãng ngắt đầy ẩn ý.

La Lập Như thấy Tiêu Uyển Nhi trả lời dứt khoát như vậy, tia hy vọng cuối cùng trong lòng cũng theo đó mà dập tắt.

Hắn thần sắc ảm đạm nói: Là ta, một kẻ tàn phế, đã vọng tưởng.

Ta đi đây, sư muội nghỉ ngơi đi.

Dứt lời, không đợi Tiêu Uyển Nhi đáp lại, hắn liền bước chân lảo đảo rời khỏi nơi này.

Bóng lưng cô độc tràn đầy thống khổ và phiền muộn.

Khi La Lập Như rời đi, âm thanh mơ hồ trong phòng cũng im bặt.

Đột nhiên, vang lên một giọng nói đầy ẩn ý.

Uyển Nhi, sư huynh của nàng muốn nàng nghỉ ngơi đấy.

Có muốn dừng ở đây không.

Trong phòng, Tiêu Uyển Nhi oán trách trừng mắt nhìn nam tử vừa nói chuyện.

Chính là nhân vật chính trong yến tiệc hôm nay, Cố Hàn Uyên.

Phi, nói năng vớ vẩn gì vậy.

Tiêu Uyển Nhi vẫn còn sợ hãi, xấu hổ nói: Vừa rồi suýt nữa dọa chết ta, ngươi không thể đợi La sư huynh đi rồi hãy làm sao.

Cố Hàn Uyên nhún vai trêu chọc: Không biết vừa rồi là ai nắm chặt ta không buông nhỉ.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy thì đỏ bừng mặt.

Với gương mặt kiều mị đó, nàng nói ra những lời mà ngay cả bản thân cũng không tin nổi, cố gắng mạnh miệng: Ta đó chỉ là không muốn ngươi rời đi quá sớm, không phải ý đó.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: La Lập Như đi rồi, ta cũng đi đây, không làm phiền nữa.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy hiếm khi cứng rắn một lần, xấu hổ gắt: Phi.

Ngươi là muốn đi gặp Ôn cô nương hay Diệp cô nương.

Sau này thế nào ta không quản, nhưng tối nay ngươi không được đi đâu hết.

Nàng tuy là người rộng lượng, nhưng không có nghĩa là có thể vào lúc này đem Cố Hàn Uyên tặng cho cô gái khác.

Trước đó trong yến tiệc, vì cả hai đều có ý, dù bên cạnh Cố Hàn Uyên còn có một Ôn Thanh Thanh bám lấy, Tiêu Uyển Nhi cũng không khỏi tiến lại gần hắn hơn.

Nàng vốn tưởng rằng như vậy đã là giới hạn, lại không ngờ phía sau đột nhiên nóng lên, đã rơi vào lòng bàn tay của Cố Hàn Uyên.

Nàng cẩn thận quan sát phản ứng của Tiêu Công Lễ và mọi người cùng với Ôn Thanh Thanh bên cạnh, thấy họ không phát hiện mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù vậy cũng là một phen kinh hãi, mặt cười đỏ bừng, im lặng không nói.

Ôn Thanh Thanh không rõ chân tướng, còn tưởng rằng Tiêu Uyển Nhi đang biểu đạt ý chịu thua.

Trong lòng càng đắc ý, đồng thời cũng thả lỏng cảnh giác với nàng, chuyển sự chú ý sang Diệp Tú Châu.

Nàng ta nào biết người ta đã lẻn vào trộm nhà mình rồi.

Diệp Tú Châu đối mặt với sự nhằm vào của Ôn Thanh Thanh, có chút khó xử.

Vừa giận Ôn Thanh Thanh độc chiếm Cố Hàn Uyên, lại thất vọng vì mình là người đến sau.

Vẫn là Thạch Tú Vân không nhìn nổi nữa, mới mở miệng nói đỡ cho Diệp Tú Châu.

Ba nàng lời qua tiếng lại đấu đá nhau, lại để Tiêu Uyển Nhi nhặt được món hời.

Theo thời gian trôi qua, thân thể nàng càng lúc càng mềm nhũn.

Khi yến tiệc tàn, Tiêu Uyển Nhi miễn cưỡng trở về phòng mình, đứng ngồi không yên chờ đợi.

Nàng biết Cố Hàn Uyên nhất định sẽ đến tìm nàng.

Quả nhiên, không đợi bao lâu, Cố Hàn Uyên đã đến.

Chương 474

Tiêu Uyển Nhi vẻ mặt e thẹn đón hắn vào phòng, đỏ mặt ngập ngừng nói: Chàng đã đến rồi.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Ta đương nhiên phải đến.

Dù sao thù lao của Uyển Nhi còn chưa đưa cho ta.

Lúc này tâm trạng của Tiêu Uyển Nhi đã khác đêm qua rất nhiều, không còn nửa điểm kháng cự.

Ngay cả những chuyện xảy ra đêm qua cũng được nàng phủ lên một lớp kính lọc mỹ hảo, cho rằng đó là vì Cố Hàn Uyên quá thích nàng mới yêu cầu như vậy.

Nhất là khi nghĩ đến vẻ mặt thoải mái của hắn lúc đó, Tiêu Uyển Nhi càng thêm xác nhận suy nghĩ này.

Trong miệng nàng có chút khô khốc, thậm chí mơ hồ còn có cảm giác bủn rủn.

Nàng liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy quyến rũ, nói: Ta đã như vậy rồi, tự nhiên sớm muộn cũng là của chàng.

Cố Hàn Uyên giọng điệu dịu lại, ôn nhu hỏi: Nếu đã như vậy, Uyển Nhi có bằng lòng chuyển từ thù lao ngắn hạn sang thanh toán dài hạn không.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy trong lòng kinh hãi, làm sao có thể nói ra lời từ chối được.

Nhưng muốn nàng trực tiếp đồng ý lại quá mức xấu hổ.

Nàng miễn cưỡng trấn định tâm thần, xấu hổ gật đầu, liền bị Cố Hàn Uyên một phen ôm lấy.

Mãi cho đến khi tiếng gõ cửa của La Lập Như vang lên, Tiêu Uyển Nhi mới trong nụ cười đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên mà trả lời La Lập Như ngoài cửa.

Nàng bị cảm giác căng thẳng và lo lắng hành hạ một trận, lúc này lại thấy Cố Hàn Uyên một bộ dáng chuẩn bị rời đi giữa chừng, đâu chịu buông người.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết phần Âm thiên tự nhiên đã được truyền thụ cho Tiêu Uyển Nhi.

Vì vậy nàng không chỉ không có bao nhiêu cảm giác khó chịu, thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử.

Nàng đè nén ý xấu hổ và sự rụt rè của thiếu nữ, lại chủ động dùng phương thức đêm qua để giữ Cố Hàn Uyên lại.

Trên môi Cố Hàn Uyên treo nụ cười vui vẻ, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm mà phiêu hốt, tựa như đã xuyên qua một khoảng cách rất xa, thấy được một nữ tử là mục tiêu của hắn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Không biết A Cửu, nàng lại định dùng phương thức gì để trả thù lao đây.

Cũng đừng làm ta thất vọng a.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cũng không cản trở hắn đảo khách thành chủ.

Về chuyện của Chu Mỹ Ny kia, Cố Hàn Uyên cũng không sốt ruột.

Chẳng có ai có thể quỵt nợ hắn.

Cố Hàn Uyên hảo hảo bầu bạn cùng Tiêu Uyển Nhi một đêm.

Ngày thứ hai.

Ôn Thanh Thanh không ngoài dự liệu lại nổi cơn ghen.

Nhất là khi nàng nhìn thấy sắc mặt kiều diễm ướt át của Tiêu Uyển Nhi, cái miệng nhỏ nhắn lại chu lên còn cao hơn trời.

Đáng tiếc bị Cố Hàn Uyên ngậm chặt lấy môi, sau đó lại bị trấn an thành dáng vẻ thuận theo.

Còn về việc Tiêu Uyển Nhi xử lý mối quan hệ với Ôn Thanh Thanh như thế nào, Cố Hàn Uyên cũng không để ý tới quá nhiều.

Lấy sự rộng lượng cùng khoan dung của Tiêu Uyển Nhi, lại chiếm được tiên cơ, đối mặt với Ôn Thanh Thanh chỉ biết càng thêm nhường nhịn.

Hai nàng lén lút không biết hàn huyên những gì, khi Cố Hàn Uyên gặp lại, bọn họ đã tay nắm tay thành khuê mật thân thiết.

Cố Hàn Uyên đối với việc này cũng không đi tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này, trong thành Kim Lăng lưu truyền một cái lời đồn đãi.

Viên Thừa Chí từ Đại Công Phường lấy được bảo tàng Kiến Văn Đế.

Không ít người nghe tin lập tức hành động, ở Đại Công Phường tìm được tấm bia đá của Ngụy Quốc Công phủ, đồng thời cũng tìm được mật thất tàng bảo đã sớm bị dời đi hết sạch.

Lại thêm việc Viên Thừa Chí đạt được truyền thừa của Kim Xà Lang Quân, trong tay có Tàng Bảo Đồ lại có liên quan đến bảo tàng Kiến Văn Đế, vì vậy tính chân thực của lời đồn đãi Viên Thừa Chí đoạt được kho báu nhất thời tăng mạnh.

Không ít giang hồ nhân sĩ đang điên cuồng tìm kiếm tung tích Viên Thừa Chí.

Đám người Hoa Sơn kiếm tông sau khi thanh tỉnh đã sớm rút lui.

Bọn họ đối với việc tao ngộ Vô Thiên cũng không dám tuyên dương khắp chốn, e sợ lại rước lấy sát tinh này.

Viên Thừa Chí không cam lòng mới xuất giang hồ liền đầu voi đuôi chuột, vì vậy liền quay trở về thành Kim Lăng.

Kết quả rất nhanh liền nghe thấy lời đồn đãi này.

Viên Thừa Chí bây giờ bị thương trên người, biết được tin đồn thì không dám lộ diện.

Đêm hôm trước hắn xác thực có đi qua Đại Công Phường, cũng đã tiến vào mật thất tàng bảo.

Thế nhưng bên trong sớm đã trống rỗng, bị người khác nhanh chân đến trước.

Hết lần này tới lần khác lúc đó còn bị người mục kích hành tung, một thời gian cũng là tình ngay lý gian, khó lòng giãi bày.

Lúc này lại không có Hoa Sơn kiếm tông làm chỗ dựa, dưới tình huống thế đơn lực cô, Viên Thừa Chí căn bản không dám hiện thân.

Lời đồn xuất xứ tự nhiên là từ Địa Võng.

Viên Thừa Chí chính là mồi nhử tốt nhất, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Khi lời đồn đãi truyền đi càng ngày càng nghiêm trọng, Cố Hàn Uyên lại chưa vội vã bắt Viên Thừa Chí đi ra.

Hắn bình tĩnh ở lại Kim Long bang cùng chúng nữ phong hoa tuyết nguyệt.

Ôn Thanh Thanh vốn đang vội vã muốn đạt được ước muốn lại bị Cố Hàn Uyên tạm thời lạnh nhạt thờ ơ.

Mấy ngày nay hắn đem sự chú ý đặt lên người Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân nhiều hơn.

Nguyên bản với sự xa lánh của Thạch Tú Vân đối với Cố Hàn Uyên, hai người rất khó có cơ hội chung đụng.

Thế nhưng nàng lại lo lắng cho Diệp Tú Châu, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Đêm hôm ấy.

Diệp Tú Châu tò mò hỏi Thạch Tú Vân bên cạnh: Sư muội, muội nói Cố đại ca đã trễ thế này còn tìm chúng ta, nói muốn tặng một món quà, sẽ là gì chứ.

Thạch Tú Vân nghe vậy tức giận nói: Ngược lại bất kể là cái gì, sư tỷ cũng đều sẽ cao hứng a.

Diệp Tú Châu nghe vậy e lệ đáp: Ta nào có dễ dàng bị đuổi đi như muội nói.

Thạch Tú Vân cổ quái nói: Sư tỷ, tỷ còn không ngại ngùng khi nói thế sao.

Nếu không phải là ta đi theo, sư tỷ có phải hay không đã sớm leo lên giường Cố công tử rồi.

Tuy là Cố Hàn Uyên từng nói Thạch Tú Vân có thể gọi hắn là sư huynh, thế nhưng tuyệt đại đa số thời điểm Thạch Tú Vân vẫn gọi là Cố công tử.

Điều này cũng thể hiện nàng đang cố gắng xa lánh Cố Hàn Uyên.

Nhất là theo thời gian ở chung tăng lên, loại xa lánh này càng rõ ràng.

Bởi vì dù cho Thạch Tú Vân có chống cự thế nào đi nữa, cũng không thừa nhận cũng không được mị lực của Cố Hàn Uyên.

Nhất là vẻ bề ngoài tuấn dật nhược tiên kia, nhìn lâu xác thực ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của cả thể xác và tinh thần.

Ngay cả Thạch Tú Vân cũng đã từng vô tình nhìn đến ngẩn ngơ.

Vì vậy Thạch Tú Vân chỉ có thể tận lực đi xa lánh Cố Hàn Uyên, e sợ chính mình ngày nào đó không thể chịu nổi mị lực của hắn.

Diệp Tú Châu bị nói trúng tim đen, náo đỏ bừng mặt, nhưng không thể nói ra lời phản bác.

Mấy ngày nay nàng cũng giao lưu không ít cùng Tiêu Uyển Nhi, từ chỗ nàng ấy nghe được không ít mật tân.

Nguyên bản Diệp Tú Châu cũng có không ít địch ý với kẻ nhanh chân đến trước là Tiêu Uyển Nhi.

Thế nhưng dưới tình huống Tiêu Uyển Nhi chủ động phóng thích thiện ý, rất nhanh sự dịu dàng của nàng ấy đã hóa giải địch ý của Diệp Tú Châu.

Có Tiêu Uyển Nhi hiện thân thuyết pháp, Diệp Tú Châu tự nhiên đối với loại chuyện đó sinh ra mong đợi.

Vì vậy khi Thạch Tú Vân nhắc đến, nàng liền dũng khí phản bác cũng không có.

Thạch Tú Vân thấy thế liếc mắt một cái, liên tục thở dài.

Bất quá nàng cũng có chút thất thần.

Nàng có thể cảm thấy Cố Hàn Uyên có hảo cảm với nàng.

Đồng thời so với Diệp Tú Châu, tựa hồ hứng thú của hắn đối với nàng còn lớn hơn một chút.

Cái này khiến nàng khổ sở, đồng thời lại mơ hồ có chút đắc ý.

Nhân vật như Cố Hàn Uyên lại để mặc Diệp Tú Châu tự đưa tới cửa, ngược lại đối với nàng mơ hồ biểu đạt ý tứ theo đuổi.

Chương 475

Lòng hư vinh của con gái hiển nhiên cũng không phải dễ dàng khắc phục như vậy.

Thạch Tú Vân u u thở dài.

Nàng có lòng muốn sớm rời đi một chút.

Thế nhưng Trương Anh Phượng lại không đồng ý.

Hắn dùng sự tình bảo tàng Kiến Văn Đế làm mượn cớ, cho rằng nên lưu lại tìm được Viên Thừa Chí.

Mấy ngày nay hắn cũng rất tích cực ra ngoài sưu tầm tung tích Viên Thừa Chí.

Nhưng mà tâm tư của Trương Anh Phượng vẫn chưa giấu diếm được Thạch Tú Vân.

Nga Mi Phái bây giờ làm sao có khả năng đánh chủ ý lên bảo tàng Kiến Văn Đế.

Nội bộ một đống tai hoạ ngầm còn chưa giải quyết, làm sao có khả năng lại đi mưu đoạt bảo tàng để trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Bất quá là nghĩ tác hợp các nàng cùng Cố Hàn Uyên thành việc tốt mà thôi.

Nghĩ tới đây, Thạch Tú Vân đối với Trương Anh Phượng càng thêm bất mãn.

Nàng lại không biết ý nghĩ trong lòng Trương Anh Phượng.

Trương Anh Phượng vẫn thập phần lo lắng cho Độc Cô Nhất Hạc.

Luôn cảm thấy Độc Cô Nhất Hạc đang giấu giếm nguy cơ nào đó.

Vì vậy Trương Anh Phượng liền muốn vì Nga Mi kéo tới cường viện.

Sự tình có thể làm cho Độc Cô Nhất Hạc rầu rĩ như vậy hiển nhiên sẽ không là việc nhỏ.

Thậm chí rất có thể nguy hiểm cho tính mệnh Độc Cô Nhất Hạc.

Đơn độc một mình Diệp Tú Châu, theo hắn thấy phân lượng là không đủ.

Cho nên mới nghĩ lấy mang cả Thạch Tú Vân cùng nhau tác hợp.

Nếu không phải Mã Tú Chân cùng Tôn Tú Thanh không ở chỗ này, Trương Anh Phượng hận không thể làm cho tứ nữ cùng lên sân khấu.

Dù sao so với nữ đệ tử Tứ Tú, Độc Cô Nhất Hạc đối với những nam đệ tử như bọn họ ý nghĩa càng thêm trọng đại.

Đã không có Độc Cô Nhất Hạc làm chỗ dựa, bọn họ lúc nào bị Diệt Tuyệt Sư Thái đuổi ra khỏi Nga Mi Phái cũng không kỳ quái.

Bây giờ có cơ hội vì Nga Mi Phái kéo tới cường viện, cái giá phải trả bất quá là hạnh phúc của mấy sư muội mà thôi.

Theo Trương Anh Phượng thì đây là sự tình thập phần đáng giá.

Huống chi lấy Cố Hàn Uyên làm đối tượng, cũng chưa chắc chính là hy sinh hạnh phúc.

Trong lòng Thạch Tú Vân trăm ngàn suy nghĩ, một thời gian cũng là không biết làm thế nào.

Diệp Tú Châu lúc này có chút ngồi không yên.

Nhìn sắc trời một chút, hân nhiên nói: Sư muội, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta nên qua đó thôi.

Thạch Tú Vân nhìn Diệp Tú Châu ăn mặc xinh đẹp mỹ lệ, thầm than một tiếng, vẫn chưa phản đối.

So với một Diệp Tú Châu hoa chi chiêu triển, Thạch Tú Vân vẫn là một thân quần dài tao nhã, hiện ra vẻ thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần.

Hai nàng rời khỏi Kim Long bang, đi tới trước cửa một tòa trạch viện hoàn toàn mới.

Còn chưa đi vào, liền từ trong cánh cửa chính đang rộng mở ngửi thấy được mùi hoa nồng nặc.

Thạch Tú Vân giật mình, thần sắc có chút mờ mịt cùng Diệp Tú Châu đi vào.

Đập vào mi mắt là cảnh đẹp rực rỡ như gấm.

Kỳ hoa dị thảo đủ mọi màu sắc trải rộng trong trạch viện.

Mùi hoa nồng nặc kia làm người ta vui vẻ thoải mái.

Nhìn lại nam tử toàn thân bạch y, tiêu sái tuấn dật trong viện đang nhìn các nàng nở nụ cười ôn hòa, trong lòng Thạch Tú Vân nhất thời nhảy loạn.

Trong sân nam tử chính là Cố Hàn Uyên đã chờ đợi từ lâu.

Hắn ôn hòa khẽ cười hỏi: Lễ vật này nàng còn thích không.

Thạch Tú Vân có chút thất thần.

Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua đại khái, thế nhưng nàng cũng đã phát hiện điểm bất đồng.

Trước mắt ngập tràn những đóa hoa, có thật nhiều loại không phải ở nơi này, cũng không phải thời tiết này sẽ nở rộ.

Nhưng mà bây giờ lại bị Cố Hàn Uyên tập trung đến nơi đây.

Thậm chí còn có một bụi hoa quỳnh đang nở rộ.

Nở u tĩnh, nở tươi đẹp.

Thạch Tú Vân chẳng bao giờ nói với Cố Hàn Uyên rằng nàng thích hoa.

Đó là sở thích không muốn người biết của nàng.

Nàng đối với giang hồ cũng không hứng thú lắm, càng hy vọng có thể đi xem thiên hạ các nơi, nhìn những loài hoa nàng còn chưa từng thấy qua.

Cảnh tượng trước mắt là thứ nàng chưa từng thấy qua, nhưng vẫn luôn hướng tới.

Tâm thần của nàng nhất thời rung động.

Vẫn là tiếng hoan hô của Diệp Tú Châu bên cạnh làm nàng giật mình tỉnh lại.

Nhìn Diệp Tú Châu phi thân nhào vào trong lòng Cố Hàn Uyên, thần sắc Thạch Tú Vân biến đổi không rõ.

Trong lòng đột nhiên tự giễu thầm nghĩ: Có lẽ đây là chuẩn bị cho sư tỷ a.

Nhưng mà lời nói nhu hòa của Cố Hàn Uyên lại phá vỡ suy nghĩ của nàng.

Tú Vân sư muội có thích món quà ta chuẩn bị cho nàng không.

Thạch Tú Vân ngẩn ngơ ngẩng đầu, chần chờ hỏi: Đây là chuẩn bị cho ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đương nhiên.

Thạch Tú Vân kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của nam tử trước mắt, trong lòng đập bịch bịch.

Diệp Tú Châu có chút ghen ghét nói: Nguyên lai Cố đại ca là chuẩn bị cho sư muội à.

Nàng cũng đã sớm phát hiện tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Nếu là không có đám người Ôn Thanh Thanh tồn tại, Diệp Tú Châu tự nhiên sẽ không đồng ý để Thạch Tú Vân xen vào một chân.

Thế nhưng bây giờ đối thủ cạnh tranh nhiều như vậy, nàng cũng nảy sinh ý nghĩ tìm một chút người giúp đỡ.

Thích hợp nhất tự nhiên là mấy sư tỷ muội quen biết từ nhỏ.

Vì vậy ngoài sáng trong tối nàng cung cấp cho Cố Hàn Uyên không ít tình báo liên quan tới Thạch Tú Vân, thế nhưng ngay cả nàng cũng không biết Thạch Tú Vân thích hoa.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Tú Châu muội muội, muội chớ không phải là quên hôm nay là sinh nhật Tú Vân sư muội chứ.

Diệp Tú Châu nghe vậy mới phản ứng kịp, điều tình báo này vẫn là chính nàng báo cho Cố Hàn Uyên.

Chỉ là gần đây một lòng một dạ đều đặt ở trên người Cố Hàn Uyên, dẫn đến nàng nhất thời quên mất.

Nàng ngượng ngùng nói với Thạch Tú Vân: Sư muội, xin lỗi.

Tỷ không cẩn thận quên mất.

Thạch Tú Vân kinh ngạc lắc đầu.

Việc Cố Hàn Uyên biết được sinh nhật của nàng cũng không kỳ quái, dù sao bên người có hai kẻ phản bội ở đó.

Thế nhưng việc Cố Hàn Uyên lao tâm khổ tứ chuẩn bị sinh nhật cho nàng lại làm nàng rất là cảm động.

Tứ Tú đều là cô nhi, các nàng kỳ thực cũng không biết sinh nhật chân thực của mình là ngày nào, chỉ bất quá đem ngày nhập môn coi là sinh nhật.

Các nàng ở Nga Mi Sơn, mặc dù đến sinh nhật cũng bất quá là ăn bữa ngon, tiếp nhận lời chúc phúc của sư tỷ muội.

Thạch Tú Vân nơi nào gặp được loại tràng diện này, hơn nữa còn là lễ vật nàng thích nhất.

Điều này làm cho cô gái xuất thân cô nhi như nàng không khỏi rưng rưng nước mắt, hơi có chút nghẹn ngào nói: Cám ơn huynh, Cố đại ca.

Giờ khắc này Thạch Tú Vân vô thức thay đổi cách xưng hô.

Đó là xưng hô nàng vẫn luôn kháng cự, bây giờ lại cực kỳ tự nhiên hô lên.

Cố Hàn Uyên thấy thế thoả mãn cười.

Việc Thạch Tú Vân thích hoa tự nhiên là biết được qua kịch bản.

Chương 476

Hết thảy trước mắt cũng là hắn một tay bố trí.

Tòa trạch viện này là Mẫn Tử Hoa vì làm hắn vui lòng mà đưa tặng.

Lấy thế lực cùng năng lượng của Cố Hàn Uyên hôm nay, chuẩn bị trước vài ngày đã đủ để hắn thu thập đại lượng hoa cỏ các nơi trồng đến cùng một chỗ.

Còn như thời tiết không đúng cũng rất dễ giải quyết, dù sao linh khí là vạn năng.

Đồng thời Tiêu Uyển Nhi gần đây hoàn thành đánh giá cấp SSS cho biến chủng tiên thuật Mộc Linh Tiên Thuật, thuộc về sự kết hợp biến chủng của Thủy Linh cùng Thổ Linh.

Có Mộc Linh Tiên Thuật, trăm hoa nở rộ bất quá chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý nói: Chớ vội cám ơn, còn nữa.

Nói xong liền ở dưới ánh mắt tò mò của hai nàng phất tay một cái.

Chúc hỏa nến trong viện vốn chiếu sáng như ban ngày dồn dập tắt ngấm.

Sau một khắc, chân trời đột nhiên sáng lên một điểm sáng xông thẳng lên cao, ở trên bầu trời nổ thành vô số hạt ánh sáng nhỏ bé.

Tối nay không sao cũng không trăng.

Bầu trời đêm đen kịt vào giờ khắc này được thắp sáng.

Một đóa lại một đóa pháo hoa ở trong trời đêm nở rộ.

Bầu trời đêm giống như bách hoa viên muôn hồng nghìn tía.

Pháo hoa ngũ sắc tân phân, dường như đá thủy tinh tịnh lệ loá mắt, diễm hỏa màu sắc sặc sỡ, tựa như lụa màu huyễn lệ nhiều vẻ.

So với đóa hoa trong sân càng thêm tươi đẹp, càng thêm xán lạn.

Thạch Tú Vân trố mắt nhìn pháo hoa.

Khóe miệng không khỏi nở nụ cười, tự nhiên mà tinh thuần.

Bên tai vang lên giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên: Tú Vân muội muội, lễ vật này, nàng còn thích không.

Thạch Tú Vân không thể không thừa nhận, vào giờ khắc này nàng đã động lòng.

Nàng vốn là một nữ tử sinh như hạ hoa chi xán lạn, tử như thu diệp chi tĩnh mỹ sống rực rỡ như hoa mùa hạ, chết êm đềm như lá mùa thu.

Hết thảy trước mắt phù hợp với mọi huyễn tưởng của nàng đối với tình yêu.

Hoa trên đất nhìn qua không đủ xinh đẹp, nhưng pháo hoa trên trời lại đầy đủ xán lạn.

Pháo hoa trôi qua không đủ lâu dài, nhưng mùi hoa nơi chóp mũi lại kéo dài không suy.

Thạch Tú Vân lúc này tựa như uống vào một ly rượu ngon say lòng người.

Say đến nàng thần trí mơ hồ.

Say đến nàng có chút xung động.

Nàng tiếu yếp như hoa nói: Ta rất thích, đây là món quà sinh nhật tốt nhất ta từng nhận được.

Cố Hàn Uyên ôn nhu nói: Vậy ta có vinh hạnh mời Tú Vân muội

muội nhảy một điệu không.

Nói xong liền đưa tay dắt bàn tay nhỏ bé của Thạch Tú Vân, chờ đợi nàng đáp lại.

Thạch Tú Vân cũng không biết khiêu vũ, chớ nói chi là nam nữ cùng nhau nhảy múa đôi.

Thế nhưng lúc này nàng lại không nói nên lời cự tuyệt, chỉ đành thẹn thùng gật đầu đồng ý.

Dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên, hai người nhảy rất chậm, rất nhàn nhã.

Trước mắt là nụ cười anh tuấn ôn hòa, bên tai là tiếng pháo hoa nổ vang, chóp mũi là mùi bách hoa nồng nặc.

Tinh thần Thạch Tú Vân dần dần hoảng hốt.

Chẳng biết lúc nào khuôn mặt anh tuấn kia đã kề sát lại.

Thạch Tú Vân chỉ thoáng lưỡng lự liền lựa chọn đáp lại.

Nàng là một nữ tử dám yêu dám hận.

Nếu động lòng, sẽ anh dũng tiến về phía trước, dù cho phía trước là vạn trượng thâm uyên.

Khi hai người tách ra, Thạch Tú Vân còn chìm đắm trong sự mỹ hảo vừa rồi, nhìn nam tử trước mắt với ánh mắt mê ly.

Thẳng đến khi tiếng trêu chọc của Diệp Tú Châu vang lên mới hồi phục tinh thần lại.

Sư muội nên hoàn hồn rồi.

Sư tỷ ta sắp ghen tị chết rồi đây.

Thạch Tú Vân nghe vậy mặt đỏ bừng, lắp bắp nói nhỏ: Sư tỷ, muội đây là.

Diệp Tú Châu không chờ nàng giải thích, tiến lên kéo lại tay Thạch Tú Vân, ôn nhu nói: Chúng ta không chỉ có là sư tỷ muội, cũng sẽ là hảo tỷ muội đúng không.

Thạch Tú Vân tự nhiên nghe hiểu ý tứ của Diệp Tú Châu, sắc mặt càng phát ra hồng nhuận, bất quá lại không có phản bác.

Nàng trước đây còn lo lắng Diệp Tú Châu sẽ cười nhạo việc nàng trước kia chống cự thế nào, kết quả cho không được bao lâu lại nhanh như vậy đã luân hãm.

Bây giờ thấy Diệp Tú Châu chủ động lấy lòng, có lí nào lại từ chối.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bên trọng bên khinh, làm cho Thạch Tú Vân tận mắt thấy chính mình vừa rồi là ở trong trạng thái như thế nào.

Pháo hoa đã thả hết, không gian lần nữa khôi phục bóng tối.

Đối mặt đôi mắt sáng như sao sâu thẳm trước mắt cùng bàn tay to lớn lửa nóng bên hông, Thạch Tú Vân căn bản cự tuyệt không được.

Cảm giác không trọng lượng ập tới.

Tối nay xem ra không thể quay về Kim Long bang rồi.

Ngày thứ hai.

Khi Cố Hàn Uyên mang Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân trở lại Kim Long bang, Ôn Thanh Thanh không ngoài dự liệu liền xù lông.

Lúc này nàng là thực sự vỡ mộng phá phòng.

Ôn Thanh Thanh tự vấn tình cảm đối với Cố Hàn Uyên sẽ không thua người khác.

Thậm chí còn không để ý xấu hổ vì hắn làm rất nhiều chuyện thiếu nữ không nên làm.

Nhưng mà lại lặp đi lặp lại nhiều lần bị Tiêu Uyển Nhi, Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân vượt mặt.

Trơ mắt nhìn các nàng kẻ sau vượt người trước, mà chính mình vẫn dậm chân tại chỗ.

Hơn nữa đêm qua pháo hoa hầu như hiện ra quá nửa thành Kim Lăng, nàng như thế nào lại không nhìn thấy.

Ôn Thanh Thanh khi nhìn đến hai nàng liền vô thức đoán được pháo hoa đêm qua là Cố Hàn Uyên vì các nàng mà thả.

Bình giấm chua nhỏ hoàn toàn bị lật úp.

Đôi mắt đẹp ngân ngấn lệ, hô lên một câu Ghét nhất Cố đại ca rồi đầy ủy khuất chạy ra khỏi Kim Long bang.

Tiêu Uyển Nhi có chút nóng nảy nói: Cố đại ca, còn không mau đi đuổi theo Thanh Thanh mang về.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại nhàn nhạt cười nói: Không cần phải gấp, để cho Thanh Thanh bình tĩnh một hồi.

Hắn đối với thuộc tính bình giấm chua của Ôn Thanh Thanh lòng biết rõ.

Thế nhưng vẫn lựa chọn lạnh nhạt thờ ơ Ôn Thanh Thanh, ưu tiên công lược hai nàng Diệp Tú Châu tự nhiên là có nguyên nhân.

Thứ nhất là vì để cho Ôn Thanh Thanh có thể nhận rõ hiện thực, bằng không ải Ôn Nghi tất nhiên là bước qua không được.

Thứ hai là vì dụ ra một nữ tử giấu mặt rất sâu.

Kịch bản sẽ chịu hiệu ứng hồ điệp ảnh hưởng mà biến động, đồng thời cũng sẽ có quán tính của nó.

Nếu đơn thuần một cái Viên Thừa Chí không thể đem nàng kia dẫn ra, như vậy liền lại tăng thêm một cái Ôn Thanh Thanh là được.

Ngược lại trên người Ôn Thanh Thanh có thần niệm định vị, trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Lại là mấy ngày trôi qua.

Cố Hàn Uyên lười biếng nhìn Tiêu Uyển Nhi vừa vào nhà truyền tin tức.

Chỉ thấy nàng tức giận nói: Cố đại ca, Viên Thừa Chí hiện thân.

Rất nhiều bang phái thế lực đều đang truy đuổi hắn, chàng như thế nào còn nhàn nhã như thế.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt một tiếng, đem bàn tay trắng nõn đang treo ở trên người dời ra, từ trong ôn hương nhuyễn ngọc đứng dậy, thi thi nhiên nói: Những kẻ giá áo túi cơm kia không bắt được Viên Thừa Chí đâu.

Nhiều ngày như vậy xuống tới, Tiêu Uyển Nhi đã biến đến cực kỳ thuận theo.

Một bên tức giận lườm nguýt đầy kiều mỵ, một bên tự nhiên vì hắn sửa sang y phục, mập mờ không rõ nói: Nhưng là Thanh Thanh xuất hiện trong đội ngũ Ngũ Độc Giáo, không biết có phải hay không bị ép buộc.

Cố Hàn Uyên ánh mắt chớp động, ngoạn vị cười nói: Liền không thể là mị lực khi nam trang của Thanh Thanh vô hạn, câu được nữ giáo chủ Ngũ Độc Giáo sao.

Tiêu Uyển Nhi nghe vậy có chút kinh ngạc.

Nàng cũng nghe được một ít tin đồn, có người nói Ngũ Độc Giáo giáo chủ Hà Thiết Thủ cùng một gã nam tử mi thanh mục tú thần thái vô cùng thân thiết.

Chương 477

Chỉ là nàng không thể đem người đó cùng Ôn Thanh Thanh liên tưởng đến nhau.

Nàng thần sắc có chút cổ quái nói: Thanh Thanh nam trang tuy là nhìn rất thật, thế nhưng hẳn là không gạt được chứ.

Cố Hàn Uyên vi diệu cười nói: Người Ngũ Độc Giáo xuất thân Miêu gia, hành sự đi thẳng về thẳng, đối với nữ giả nam trang không có bao nhiêu khái niệm, bị Thanh Thanh lừa gạt cũng không kỳ quái.

Chỉ là Thanh Thanh hơn phân nửa phải chịu không ít ủy khuất.

Tiêu Uyển Nhi giận trách: Vậy Cố đại ca chàng còn không mau đi đón Thanh Thanh về.

Cố Hàn Uyên khẽ cười vỗ vỗ lên mái tóc Tiêu Uyển Nhi: Yên tâm, ta rất nhanh sẽ mang nàng ấy trở về.

Uyển Nhi nàng trước hết đem công việc của mình làm tốt mới là.

Lời này tự nhiên là rước lấy cái lườm kiều mỵ của Tiêu Uyển Nhi.

Sau đó Cố Hàn Uyên dưới sự hầu hạ của Tiêu Uyển Nhi mặc vào chỉnh tề, thần thanh khí sảng rời đi Kim Long bang.

Cố Hàn Uyên một đường đi nhanh, rất nhanh liền tới đến một khu rừng trúc tiếng người huyên náo.

Mấy trăm người đang vây quanh Viên Thừa Chí đang lẻ loi một mình.

Chỉ thấy Viên Thừa Chí sắc mặt cực kỳ khó coi, một bộ dáng nội thương chưa lành.

Dưới sự nhúng tay của Cố Hàn Uyên, Viên Thừa Chí nào còn vẻ tiêu sái tùy ý như trong Bích Huyết Kiếm.

Ngắn ngủi chưa đến nửa tháng, hắn mọi chuyện không thuận, chật vật không chịu nổi.

Nhất là trong khoảng thời gian này, bởi vì duyên cớ bảo tàng Kiến Văn Đế mà trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cảm thấy tâm lực lao lực quá độ.

Kẻ cầm đầu mấy trăm người kia là Trại chủ Ác Hổ Câu Sa Thiên Quảng cùng Trang chủ Thiên Liễu Trang Chử Hồng Liễu.

Đều là cường đạo làm việc cướp của giết người, cũng để bụng nhất đối với bảo tàng trong tay Viên Thừa Chí.

Sa Thiên Quảng cao giọng nói: Viên thiếu hiệp, chúng ta cũng không phải làm khó ngươi, chỉ cần ngươi giao ra bảo tàng Kiến Văn Đế, chúng ta liền thả ngươi an toàn rời đi như thế nào.

Viên Thừa Chí khổ sở giải thích: Ta đã nói rất nhiều lần rồi, bảo tàng Kiến Văn Đế không ở trên tay ta.

Khi ta phát hiện mật thất tàng bảo, bên trong cũng sớm đã trống không rồi.

Nhưng mà loại biện giải tái nhợt vô lực này cũng không thể thuyết phục được Sa Thiên Quảng cùng Chử Hồng Liễu.

Chử Hồng Liễu vội vàng xao động nói: Vẫn cùng hắn nói đạo lý gì.

Người chú ý hắn cũng không ít, trước tiên bắt lại rồi nói sau.

Sa Thiên Quảng nghe vậy cảm thấy có lý, liền muốn gọi thủ hạ tiến lên vây công Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí thấy đối phương vẫn muốn động thủ, cảnh giác lấy ra Kim Xà kiếm, ngưng thần đề phòng.

Sa Thiên Quảng trong lúc nhất thời có chút khó xử.

Mấy ngày nay trong quá trình truy sát Viên Thừa Chí cũng không ít lần kiến thức uy lực Kim Xà kiếm.

Viên Thừa Chí có Thần Binh nơi tay hầu như khiến người ngăn cản tan tác tơi bời.

Nếu là thật đánh nhau, thủ hạ tổn thất tuyệt đối sẽ không thiếu.

Nhưng là bây giờ cơ hội tốt như vậy lại không muốn buông tha.

Dù sao không phải là tất cả những kẻ cầm Thần Binh đều tên là Cố Hàn Uyên.

Mấy trăm người coi như hao tổn cũng có thể dây dưa đến chết Viên Thừa Chí.

Giữa lúc hắn quyết tâm muốn bắt mạng người đổi chiến quả, một lão giả và một thiếu nữ cưỡi ngựa nhanh hiện thân.

Viên Thừa Chí nhìn thiếu nữ trên lưng ngựa, thần tình có chút ngốc lăng.

Hắn chưa bao giờ từng thấy cô gái xinh đẹp như vậy, so với Ôn Thanh Thanh trước đây nhìn thấy còn muốn đẹp hơn.

Thiếu nữ chính là Chu Mỹ Ny, mà lão giả bên người nàng lại là sư phụ nàng bái khi hành tẩu giang hồ Trình Thanh Trúc.

Trình Thanh Trúc cười vang nói: Các vị hảo hán mời.

Vị tiểu huynh đệ này, Thanh Trúc bang chúng ta muốn mang hắn đi.

Chử Hồng Liễu giận dữ nói: Trình Thanh Trúc, ngươi muốn ăn mảnh.

Trình Thanh Trúc thở dài nói: Bảo tàng Kiến Văn Đế không phải là thứ các ngươi có thể ăn, chớ để cho mình rước lấy đại họa a.

Hắn kỳ thực cũng không muốn tới lội vũng nước đục này.

Bất quá Chu Mỹ Ny đã có yêu cầu, hắn cũng không cách nào không đáp ứng.

Huống hồ so với những người khác, bảo tàng rơi vào trong tay Chu Mỹ Ny mới là an toàn nhất.

Chỉ cần vận chuyển ra khỏi địa giới Tam Giang liền có thể gọi đến quân đội Minh quốc hộ tống.

Chử Hồng Liễu phẫn nộ quát: Chúng ta làm đều là một ít việc liếm máu trên lưỡi đao, nếu như ngay cả sinh ý cũng không dám làm, còn không bằng sớm làm giải tán cho rồi.

Sa Thiên Quảng cũng trầm giọng nói: Trình Thanh Trúc, ngươi nếu là muốn chia một chén canh, nể mặt cùng kiếm cơm ở vùng này, chúng ta không làm khó dễ ngươi, chia đều bảo tàng chính là.

Nhưng ngươi nếu như muốn ăn mảnh, vậy phải hỏi một chút các huynh đệ thủ hạ của ta có đáp ứng hay không.

Trình Thanh Trúc thấy Sa Thiên Quảng cùng Chử Hồng Liễu tâm ý đã quyết, bất đắc dĩ lấy ra cái còi thổi lên.

Nhất thời lại là mấy trăm đệ tử Thanh Trúc bang cầm trong tay thương bổng hiện thân, bao vây đám người Sa Thiên Quảng.

Sa Thiên Quảng thấy thế biến sắc, bởi vì hắn nhìn thấy trong tay đệ tử Thanh Trúc bang có thủ nỗ.

Loại lợi khí trong quân này dĩ nhiên xuất hiện ở trong Thanh Trúc bang, khiến sắc mặt hắn khó coi.

Sa Thiên Quảng đột nhiên nghĩ tới lời đồn đại Thanh Trúc bang cùng triều đình Minh quốc có chút quan hệ.

Hiện tại xem ra không phải không có lửa làm sao có khói.

Nhưng mà giữa lúc hắn chần chờ, lại là một tiếng giọng nữ kiều mỵ truyền đến: Các vị còn xin cho Ngũ Độc Giáo một bộ mặt, thu hồi Tam Bảo trong giáo.

Thanh âm người tới vừa nhu vừa giòn, ỏn à ỏn ẻn.

Ngữ âm kiều mị, ôn nhu êm tai.

Nam tử tại chỗ sau khi nghe xong, rất nhiều người đều kìm lòng không đặng mà rùng mình, không thiếu kẻ thậm chí không khỏi khom người xuống che giấu phản ứng.

Đám người nhìn lại, chỉ thấy mười mấy tên nam nữ ăn mặc theo kiểu Miêu Cương vây quanh một nữ tử phượng nhãn hàm xuân, lông mi dài nhập tấn, khóe miệng hàm chứa nụ cười.

Nữ tử ước chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ánh mắt lưu chuyển, thật là xinh đẹp.

Nàng đi chân trần, mỗi bên mắt cá chân cùng trên cánh tay đều đeo hai chiếc vòng vàng, khi hành động kim hoàn va chạm nhau, boong boong có tiếng.

Màu da trắng nõn dị thường, xa xa nhìn lại, mỡ quang như ngọc, tóc dài trên đầu rũ xuống vai, cũng dùng kim hoàn trói lại.

Làm người ta than tiếc chính là tay phải nữ tử trắng nõn như son, kiểu bạch nhược tuyết, năm móng tay còn bôi nước sơn móng tay màu phấn hồng, nhưng trên cổ tay trái lại gắn một cái móc sắt.

Nữ tử chính là Hà Thiết Thủ.

Vẻ kiều mị thiên kiều bách mị kia làm người ta hai mắt tỏa sáng.

Nàng dùng tay phải hoàn hảo không chút tổn hại lúc này đang thân mật kéo một người.

Chính là Ôn Thanh Thanh đang nữ giả nam trang.

Chỉ thấy nàng thần tình xấu hổ, mấy lần muốn tránh thoát cánh tay Hà Thiết Thủ, nhưng võ công hai người chênh lệch cực đại, Ôn Thanh Thanh căn bản là không tránh thoát, chỉ đành mang vẻ mặt sinh không thể luyến tùy ý để Hà Thiết Thủ lôi kéo.

Trong lòng cũng là ủy khuất nghĩ: Cố đại ca làm sao còn chưa tới cứu ta.

Ôn Thanh Thanh kỳ thực mới từ Kim Long bang chạy đi liền có chút hối hận.

Nàng cũng không phải không biết Cố Hàn Uyên phong lưu, trước đây cũng có chuẩn bị tâm lý không ít.

Chân chính làm nàng ghen ghét chính là bị đám người Tiêu Uyển Nhi đoạt trước.

Nàng mới nhịn không được nổi tính tình.

Thế nhưng muốn nàng cứ như vậy trở lại Kim Long bang thì lại mất hết mặt mũi, liền không có việc gì đi dạo ở thành Kim Lăng.

Kết quả lại bị Hà Hồng Dược người đã hóa thân thành tên ăn mày xấu xí gặp được.

Hà Hồng Dược bởi vì giúp đỡ Hạ Tuyết Nghi trộm đi Kim Xà Tam Bảo, bị Ngũ Độc Giáo nghiêm phạt chịu nỗi khổ vạn xà cắn xé, dung mạo hủy hết, còn bị phạt đi ăn xin ba mươi năm.

Từ một nữ tử kiều mị vô cùng thành một lão khất bà xấu xí không chịu nổi.

Thế nhưng trong lòng bà ta vẫn như cũ cất giấu tình yêu đối với Hạ Tuyết Nghi.

Vì vậy khi nhìn thấy Ôn Thanh Thanh nam trang có mấy phần giống Hạ Tuyết Nghi, liền tiến lên bắt nàng lại ép hỏi quan hệ với Hạ Tuyết Nghi.

Ôn Thanh Thanh bây giờ còn không biết thân thế của mình, chỉ nói cùng Hạ Tuyết Nghi có cừu oán.

Hà Hồng Dược không tin, tiếp tục truy vấn mẫu thân của hắn là ai.

Khi nghe thấy tên Ôn Nghi, nhất thời minh bạch Ôn Thanh Thanh là con của Ôn Nghi cùng Hạ Tuyết Nghi.

Hà Hồng Dược vừa đau khổ vừa căm hận, điên điên khùng khùng liền muốn làm cho Ôn Thanh Thanh cũng phải chịu nỗi khổ vạn xà cắn xé.

Thế nhưng dưới tình huống bình thường nào có nhiều rắn như vậy cho bà ta dùng, bất đắc dĩ liền trở về Ngũ Độc Giáo.

Kết quả là đụng ngay phải Hà Thiết Thủ.

Chương 478

Hà Thiết Thủ nhìn thấy Ôn Thanh Thanh nữ giả nam trang nhất thời nhất kiến chung tình.

Miêu Cương nữ tử xưa nay dám yêu dám hận, nếu thích tự nhiên không có đạo lý bỏ qua.

Ôn Thanh Thanh lúc này đã bối rối.

Thật vất vả tránh thoát vạn xà cắn xé, rồi lại bị Hà Thiết Thủ buộc thành thân.

Cũng may nàng coi như cơ trí, lôi chuyện Viên Thừa Chí ra để dời đi sự chú ý của Hà Thiết Thủ.

Nguyên bản Ôn Gia Ngũ Lão đã từng đến đây bái phỏng Hà Thiết Thủ, muốn mượn sức Ngũ Độc Giáo đối phó Viên Thừa Chí.

Kết quả liền Độc Trận trước cửa đều không vượt qua nổi liền hôi lưu lưu rút lui, vì vậy người Ngũ Độc Giáo mới vẫn chưa từng hiện thân.

Bây giờ Hà Thiết Thủ từ trong miệng Ôn Thanh Thanh biết được Kim Xà Tam Bảo đều rơi vào tay Viên Thừa Chí, tự nhiên phải nghĩ biện pháp thu hồi, liền dẫn theo Ôn Thanh Thanh cùng nhau đến đây bắt Viên Thừa Chí.

Nói chung trong đoạn thời gian này, Ôn Thanh Thanh xác thực chịu không ít khổ.

Trên thân thể mặc dù không bị tổn thương gì, thế nhưng về tinh thần lại cực kỳ uể oải.

Nhất là đối mặt thế tiến công mãnh liệt của Hà Thiết Thủ, nàng lại không dám bại lộ thân phận nữ nhi.

Cơ hồ là sống những ngày tháng như đi trên băng mỏng.

Trong lòng nỗi nhớ đối với Cố Hàn Uyên càng là càng ngày càng tăng.

Cố Hàn Uyên ẩn trong bóng tối nhìn gương mặt sinh không thể luyến của Ôn Thanh Thanh, trong lòng vui mừng cười.

Từng có một lần trải nghiệm như thế này, Ôn Thanh Thanh coi như sau này biết mối quan hệ giữa hắn cùng Ôn Nghi, cũng có thể dễ dàng tiếp nhận hơn a.

Người Ngũ Độc Giáo hiện thân khiến cho đám người giữa sân càng thêm cảnh giác.

Tuy là số người của bọn họ ít hơn nhiều, thế nhưng thủ đoạn dụng độc lại càng thêm nguy hiểm.

Chu Mỹ Ny cũng cảm thấy vướng tay chân.

Nàng dựa vào quan hệ của mình mới lấy được một ít thủ nỗ trang bị cho Thanh Trúc bang, nguyên tưởng rằng nắm chắc phần thắng, không nghĩ tới lại đụng phải Ngũ Độc Giáo am hiểu dụng độc.

Lực uy hiếp của thủ nỗ nhất thời giảm đi.

Dù sao lấy kỹ thuật dùng độc của Ngũ Độc Giáo, nếu thật không để ý hậu quả, tiểu đội thủ nỗ không khéo một mũi tên đều bắn không đi ra liền muốn bị toàn diệt.

Đám người Sa Thiên Quảng cũng thật khó khăn.

Muốn bọn họ buông tha bảo tàng nhất định là không cam lòng.

Nhưng xung đột cùng Ngũ Độc Giáo lại không đáng.

Chỉ hơi trầm ngâm, Sa Thiên Quảng đột nhiên nói: Hà giáo chủ muốn thu hồi vật của Ngũ Độc Giáo, tâm tình bọn ta lý giải, thế nhưng chúng ta cũng không khả năng không công nhượng bộ.

Không bằng thế này, Kim Xà kiếm cùng Kim Xà trùy tùy ý Hà giáo chủ mang đi, thế nhưng bảo tàng Kiến Văn Đế thì phải chia đều.

Tuy là hắn cũng mơ ước Thần Binh Kim Xà kiếm, nhưng so với Thần Binh, hắn càng ưa thích vẫn là tài bảo.

Bởi vì kiêng kỵ Ngũ Độc Giáo, bằng lòng làm cho Hà Thiết Thủ trực tiếp mang đi Kim Xà kiếm cùng Kim Xà trùy đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi.

Nếu như ngay cả bảo tàng cũng buông tha, Sa Thiên Quảng về sau còn có cái uy tín gì để đặt chân ở Tam Giang.

Hà Thiết Thủ thấy thế cũng trầm tư.

Độc công của Ngũ Độc Giáo tuy là uy lực lớn, nhưng cũng không phải là không có cái giá phải trả.

Trước mắt Ác Hổ Trại, Thiên Liễu Trang cùng Thanh Trúc bang cộng lại nhân số đã gần ngàn người.

Nếu là thật lưỡng bại câu thương, sẽ chỉ là kết quả cả hai cùng thiệt hại.

Cũng may là Sa Thiên Quảng cùng Trình Thanh Trúc mỗi người đều có ý đồ riêng, không có khả năng chung sức hợp tác, bằng không hơn mười người Ngũ Độc Giáo này thật đúng là không đáng chú ý.

Hơn nữa so với bảo tàng Kiến Văn Đế, Hà Thiết Thủ để ý Kim Xà kiếm cùng Kim Xà trùy hơn.

Vì vậy nàng đồng ý đề nghị của Sa Thiên Quảng.

Bất quá nàng cũng đưa ra điều kiện, thần sắc kiều mỵ nói: Sa Trại chủ cho tiểu muội mặt mũi, tiểu muội vô cùng cảm kích.

Bất quá Tàng Bảo Đồ của Kiến Văn Đế vốn chính là vật của Ngũ Độc Giáo ta, không có đạo lý nhường không.

Không bằng thế này, chuyện giang hồ để giang hồ giải quyết, mấy phương chúng ta đều ra một người tỷ thí một chút, người thắng chiếm nhiều phần bảo tàng hơn, như thế nào.

Sa Thiên Quảng cùng Chử Hồng Liễu tự tin võ công có thể thắng được Hà Thiết Thủ, đương nhiên sẽ không phản đối.

Chu Mỹ Ny tuy là không cam lòng, thế nhưng lúc này chỉ có Thanh Trúc bang có thể mượn lực, thực lực không đủ cũng không thể làm gì khác.

Nàng đột nhiên nghĩ tới Cố Hàn Uyên, thầm than nếu là có Cố Hàn Uyên hỗ trợ thì tốt rồi.

Nhưng là nàng ngay cả chuyện thù lao của Kim Long bang cũng còn chưa thanh toán, làm sao có mặt mũi lại tới cửa xin giúp đỡ.

Biện pháp điều hòa này chiếm được sự tán thành của mọi người.

Bọn họ ai cũng không nguyện ý sống mái với nhau một phen để tiêu hao lực lượng thủ hạ.

Còn như ý tưởng của Viên Thừa Chí, đám người cũng không để ở trong lòng.

Nhưng mà còn chưa chờ bọn hắn tuyển ra nhân tuyển tỷ thí, rừng trúc liền vang lên tiếng huyên náo cực lớn.

Động tĩnh chiến mã lao nhanh tạo nên chấn động mạnh.

Đám người thần sắc hốt hoảng nhìn lại, chỉ thấy mấy nghìn binh mã Lục Doanh của Thanh Quốc đã bao vây bọn họ.

Cầm đầu là một gã võ quan hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng.

Sa Thiên Quảng kinh hô: Tam Giang Thủy Bộ Đề Đốc Lý Khả Tú.

Lý Khả Tú xuất hiện khiến cho mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì Lý Khả Tú từ khi nhậm chức Đề đốc thủy bộ Tam Giang đến nay, luôn được xưng tụng là kẻ an phận thủ thường, thậm chí còn không tích cực bằng Trương Triệu Trọng.

Trên thực tế, điều này cũng không phải không thể lý giải.

Dù sao cao tầng Thanh Quốc tình thế đang vô cùng hỗn loạn.

Trên danh nghĩa Khang Hi là Hoàng đế chính thống, nhưng hiện tại lại bị Ngao Bái ép tới gắt gao.

Bảo Thân Vương thực lực càng mạnh, thế nhưng trên danh nghĩa lại vô cùng thất thế.

Đồng thời gần đây còn bị Hồi Bộ dùng chiến thuật du kích giày vò không nhẹ.

Lý Khả Tú thân là một Hán tướng liền không thể không dè dặt.

Đương nhiên, nội tâm hắn vẫn tương đối có khuynh hướng ủng hộ Khang Hi chính thống.

Cho nên mới có lần hiện thân này.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Khang Hi muốn hắn mang Viên Thừa Chí về.

Đây cũng là do Cố Hàn Uyên an bài để gài bẫy Viên Thừa Chí.

Ngao Bái rất khó đối phó, trừ việc hắn tay nắm trọng binh ra, quan trọng hơn chính là hắn thiên phú dị bẩm, một thân ngoại công hầu như đã luyện đến cảnh giới Kim Cương Bất Hoại.

Đối phó loại cao thủ luyện thể này, biện pháp tốt nhất chính là dùng một thanh thần binh vô kiên bất tồi, nhưng thần binh cũng không dễ tìm.

Nhất là Thanh Quốc, nơi thực lực giang hồ quốc gia tương đối yếu kém.

Địa Võng chỉ hơi chút tiết lộ tin tức, Khang Hi sớm đã quyết định dùng phương thức ám sát để giết chết Ngao Bái liền lập tức để mắt tới Kim Xà Kiếm.

Thậm chí vì dự phòng trường hợp bất trắc, ngay cả Viên Thừa Chí cũng muốn bắt sống mang đi.

Vì thế còn phái ra cao thủ cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong duy nhất dưới trướng hắn là Ngụy Đông Đình.

Người mặc trang phục Đại nội thị vệ hầu hạ bên cạnh Lý Khả Tú chính là Ngụy Đông Đình.

Hắn đang kích động thúc giục: Lý Đề đốc, mau mau bắt lấy Viên Thừa Chí.

Lý Khả Tú gật đầu đồng ý, đồng thời cũng liếc mắt nhìn về phía sau.

Nơi đó có một gã phó tướng mi thanh mục tú đang tràn đầy phấn khởi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Biểu tình kia vào lúc bầu không khí nghiêm túc này có vẻ cực kỳ không hợp.

Chương 479

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút liền đoán được thân phận của người kia.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đó chắc là ái nữ của Lý Khả Tú Lý Nguyên Chỉ.

Lý Nguyên Chỉ bây giờ một thân nam trang, rất khó nhìn ra vài phần xinh đẹp.

Thế nhưng ngũ quan xinh đẹp nho nhã kia đã đủ làm người ta khắc sâu ấn tượng.

Chí ít hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với nàng liền rất cao.

Dù sao lão cha nắm giữ mấy vạn Lục Doanh binh mã của nàng cũng tăng thêm cho nàng không ít giá trị.

Lý Khả Tú không biết Cố Hàn Uyên đang đánh chủ ý lên con gái hắn.

Binh sĩ dưới trướng lại nửa điểm cũng không lưu tình, vây quanh đám người Sa Thiên Quảng một trận tàn sát, cá biệt vài cao thủ cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, ngay cả đột vây đều rất trắc trở.

Trên thực tế, người trong giang hồ đối mặt với quân đội chính quy, tuyệt đại đa số đều có kết cục như vậy.

Dù sao không phải ai cũng có thể sở hữu kiếm pháp sắc bén cùng tuyệt đỉnh khinh công, cùng với những chiêu thức quần công không giảng đạo lý như Cố Hàn Uyên.

Viên Thừa Chí cùng mọi người đứng tách biệt.

Lúc này bị vây nhốt, cho dù muốn liên thủ cũng không có cơ hội.

Kim Xà Kiếm của hắn xác thực sắc bén không gì sánh được, thế nhưng khinh công ở vào thời điểm này lại bị hạn chế rất nhiều.

Không bao lâu liền bị hơn mười cây trường thương kề vào chỗ yếu hại trên người.

Hắn cười khổ một tiếng, buông tha phản kháng.

Hắn mặc dù không biết Lý Khả Tú vì sao phải bắt sống hắn, thế nhưng vô luận có hoài bão thế nào, ít nhất phải sống sót trước mới được.

Viên Thừa Chí hôm nay tâm tính hoàn toàn khác biệt so với trong nguyên tác Bích Huyết Kiếm.

Trong kịch bản gốc, hắn hầu như một đường thuận lợi, lòng tự tin hoàn toàn được nuôi dưỡng.

Bây giờ lại liên tiếp bị vả mặt, sớm đã không còn phần tự tin thuộc về nhân vật chính.

Ngụy Đông Đình thấy thế cũng không khỏi khinh bỉ Viên Thừa Chí nhận thua quá nhanh.

Bất quá nếu Khang Hi đã điểm danh muốn dẫn Viên Thừa Chí về, hắn cũng không dám kháng mệnh.

Thuận miệng bàn giao Lý Khả Tú vài câu, sau đó liền dẫn Viên Thừa Chí đi.

Ngụy Đông Đình vừa đi, Lý Khả Tú liền bắt đầu do dự có nên thả đám người Sa Thiên Quảng hay không.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là chút thổ phỉ cường đạo hoặc là giang hồ môn phái, mà không phải phản tặc, coi như toàn bộ giữ lại cũng không tính là lập xuống đại công gì.

Lý Khả Tú không quá muốn cùng bọn họ liều mạng.

Nhất là bây giờ đám người Sa Thiên Quảng được sự giúp đỡ của Ngũ Độc Giáo dần dần đứng vững gót chân.

Tiếp tục liều mạng thì được không bù nổi mất.

Thế nhưng trực tiếp thả đi như thế lại tổn hại uy nghiêm.

Lý Khả Tú đang do dự, thế nhưng đám người Sa Thiên Quảng lại mơ hồ có chút không chịu nổi.

Độc của Ngũ Độc Giáo xác thực lợi hại, thế nhưng số lượng hữu hạn.

Hơn nữa sử dụng độc thì địch ta chẳng phân biệt được.

Trong bọn họ không ít người đều bị Ngũ Độc Giáo ngộ thương.

Thế nhưng nếu không có Ngũ Độc Giáo hỗ trợ, bọn họ càng thêm đỡ không nổi Lục Doanh binh mã của Lý Khả Tú.

Chu Mỹ Xúc lúc này có chút do dự có nên dùng con bài chưa lật hay không.

Nàng dám đến đây cướp đoạt kho báu Kiến Văn Đế, tự nhiên không có khả năng chỉ dựa vào một Thanh Trúc Bang của Trình Thanh Trúc.

Thế nhưng cái giá phải trả khi sử dụng lá bài tẩy lại quá lớn.

Nếu không phải lúc này việc đột phá vòng vây quá trắc trở, nàng ngay cả suy nghĩ cũng sẽ không cân nhắc.

Trong lúc Lý Khả Tú cùng Chu Mỹ Xúc đang giằng co, Ngũ Độc Giáo trở thành đối tượng bị Lục Doanh binh trọng điểm đả kích, phòng tuyến dần dần thất thủ.

Hà Thiết Thủ ngay từ đầu còn có thể chiếu cố Ôn Thanh Thanh, lúc này lại lực bất tòng tâm.

Mắt thấy Ôn Thanh Thanh sắp bị Lục Doanh binh giết chết, Hà Thiết Thủ không đành lòng quay đầu đi.

Nàng mặc dù đối với Ôn Thanh Thanh nhất kiến chung tình, thế nhưng hiện tại cũng là tự thân khó bảo toàn.

Ôn Thanh Thanh nhìn đầu thương đâm về phía mình, trong đầu hiện ra những màn gặp gỡ cùng Cố Hàn Uyên từ trước đến nay.

Đủ loại hồi ức ngọt ngào xông lên đầu.

Ở lằn ranh sinh tử, dù có ghen tuông lớn hơn nữa cũng trở nên vô nghĩa.

Ôn Thanh Thanh hầu như theo bản năng nhắm mắt hô lớn: Cố đại ca, mau tới cứu ta.

Hô xong câu đó, Ôn Thanh Thanh liền nhận mệnh chờ đợi đau đớn ập đến.

Nhưng mà nàng không những không cảm nhận được đau đớn, ngược lại còn rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bên tai cũng truyền tới tiếng trêu chọc quen thuộc: Thanh Thanh không giận dỗi nữa sao.

Ôn Thanh Thanh ngạc nhiên mở đôi mắt đẹp.

Trước mắt là khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

Biểu tình tiếu ý doanh doanh kia tựa như đang nói cho nàng biết: Ta tới rồi, có thể an tâm.

Thứ mà Ôn Thanh Thanh một mực theo đuổi chính là cảm giác an toàn.

Bây giờ một màn này triệt để dẫn bạo tình yêu của nàng đối với Cố Hàn Uyên, nàng kích động dâng lên môi thơm.

Những kẻ trà trộn giang hồ lâu năm phản ứng còn đỡ một chút, không ít người đã nhìn thấu nội tình nữ giả nam trang của Ôn Thanh Thanh.

Lúc này người kinh hãi nhất không ai bằng Hà Thiết Thủ.

Thậm chí trong lòng nàng còn toát ra một ý niệm: Khó trách hắn không chịu cùng ta thân thiết, nguyên lai là thích nam nhân.

Ánh mắt cổ quái của Hà Thiết Thủ tự nhiên bị Cố Hàn Uyên thu vào trong mắt.

Hắn bật cười đưa tay vuốt ve trâm gài tóc của Ôn Thanh Thanh.

Trâm gài tóc rơi xuống đất, mái tóc đen nhất thời mất đi ràng buộc rũ xuống, im lặng tuyên cáo thân phận nữ nhi của Ôn Thanh Thanh.

Nhưng mà điều này đối với Hà Thiết Thủ lại là đả kích còn lớn hơn hồi nãy.

Không ngờ người mà nàng nhất kiến chung tình hóa ra lại là nữ giả nam trang.

Trong lúc Hà Thiết Thủ đang hoài nghi nhân sinh, Chu Mỹ Xúc lúc này lại không hiểu sao cảm thấy trong lòng khó chịu.

Nàng luôn tự nói với mình không thể tùy hứng lựa chọn người yêu, nhưng khi chứng kiến Cố Hàn Uyên người nàng rất có hảo cảm đang thân mật với Ôn Thanh Thanh ở chốn không người, trong lòng lại cực kỳ khó chịu.

Ánh mắt vô tình hay cố ý của Cố Hàn Uyên liếc tới càng làm nàng không hiểu sao lại chột dạ.

Lý Nguyên Chỉ lúc này đang đôi mắt đẹp sáng lên nhìn Cố Hàn Uyên cùng Ôn Thanh Thanh.

Hình ảnh Cố Hàn Uyên bạch y nhẹ nhàng, tuấn tú như trích tiên hiện thân cứu người trong lúc nguy nan quá mức kích thích trái tim thiếu nữ của nàng.

Cho nên nàng không phát hiện đồng tử Lý Khả Tú co rút nhanh, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Lý Nguyên Chỉ cũng là nữ tử ưa chuộng cái đẹp.

Chí ít ấn tượng đầu tiên đối với Cố Hàn Uyên anh tuấn là rất tốt.

Thậm chí nàng hiện tại đang có chút ước ao Ôn Thanh Thanh được Cố Hàn Uyên ôm trong ngực.

So với Lý Nguyên Chỉ còn có tâm tư suy nghĩ về nhan sắc của Cố Hàn Uyên, đám người Sa Thiên Quảng lại vui buồn lẫn lộn.

Cố Hàn Uyên đã ở thành Kim Lăng nhiều ngày, bọn họ thân là địa đầu xà tự nhiên không thể không biết sự hiện diện của hắn, cũng đều đã xem qua bức họa.

Lúc này đám người dồn dập cung kính hô: Gặp qua Cố công tử.

Gần ngàn người cùng kêu lên, tràng diện có chút đồ sộ.

Lý Nguyên Chỉ vốn hướng tới giang hồ càng thêm tò mò về Cố Hàn Uyên.

Chương 480

Nếu không phải lúc này bầu không khí không đúng, nàng đều muốn tiến lên hỏi chuyện một phen.

Thanh âm của mọi người đánh thức Ôn Thanh Thanh.

Nàng mặt cười đỏ bừng thoát khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên.

Trong lòng ngoại trừ thẹn thùng, càng nhiều hơn là ngọt ngào.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc nhìn đám người Sa Thiên Quảng phá hỏng bầu không khí, không nhìn ánh mắt thấp thỏm của bọn họ mà đi về phía Chu Mỹ Xúc, ôn hòa cười nói: A Cửu cô nương, lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ.

Chu Mỹ Xúc vốn tâm tư phức tạp, lúc này thấy Cố Hàn Uyên ở trước mắt bao người không để ý đến ai khác, chuyên môn tìm tới nàng nói chuyện, trong lúc nhất thời cũng xấu hổ đến mức mặt cười ửng đỏ, tim đập thình thịch.

Nàng e lệ đáp: Gặp qua Cố công tử.

Nàng bị chính thanh âm ôn nhu hơn tưởng tượng của mình làm cho giật mình, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng càng thêm phức tạp.

Ôn Thanh Thanh thấy Cố Hàn Uyên tìm tới Chu Mỹ Xúc, tâm tình ngược lại có chút bình tĩnh.

Trải qua việc được Cố Hàn Uyên cứu ở lằn ranh sinh tử, lòng dạ nàng rộng mở hơn nhiều.

Có lẽ còn có chút để ý đến địa vị cao thấp, thế nhưng đã không còn quá bài xích Chu Mỹ Xúc người rất có thể sẽ trở thành tỷ muội với mình.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: A Cửu cô nương, khất nợ thù lao cũng không phải là thói quen tốt đâu.

Chu Mỹ Xúc vốn đang có chút rối rắm, nghe được lời nói của Cố Hàn Uyên lại ngoài ý muốn bình tĩnh lại.

Đôi mắt đẹp sáng ngời lóe lên, nàng nhu mì nói: Đã bằng lòng thù lao với Cố công tử đương nhiên sẽ không nuốt lời, chỉ là cần thêm một ít thời gian.

Lời nói của Chu Mỹ Xúc có chút lập lờ nước đôi, thậm chí có thể giải đọc ra nhiều tầng ý nghĩa.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư của Chu Mỹ Xúc lòng biết rõ, cũng có thể lý giải nàng lo lắng, vì vậy cũng không ép buộc, chỉ đầy thâm ý nói: Vậy ta liền mỏi mắt mong chờ.

Chu Mỹ Xúc có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng cảm thấy hắn đã nhìn thấu tâm tư của mình.

Vừa xấu hổ vì sự tráo trở khái niệm của bản thân, lại cảm động vì Cố Hàn Uyên thiện giải nhân ý.

Trong lúc lơ đãng, hảo cảm đối với Cố Hàn Uyên lại tăng cao vài phần, đồng thời quyết định thay đổi thù lao sắp sửa trả cho hắn.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đạt được, thu liễm nụ cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lý Khả Tú, nhàn nhạt nói: Lý Khả Tú, nên tính một lần món nợ ngươi suýt nữa thương tổn đến Thanh Thanh rồi.

Lý Khả Tú nghe vậy nhất thời lông tóc dựng đứng.

Không nỗ lực biện giải việc mình không biết quan hệ giữa Ôn Thanh Thanh và hắn.

Cảm nhận được sát khí của Cố Hàn Uyên, hắn lớn tiếng kinh hô: Nhanh ngăn lại hắn.

Hắn đã từ Trương Triệu Trọng biết được sự khủng bố của Cố Hàn Uyên.

Đến nay nhớ lại thần sắc kinh khủng của Trương Triệu Trọng khi nhắc tới Cố Hàn Uyên, hắn liền có chút sởn tóc gáy.

Thậm chí trước khi tới đều đã hạ quyết tâm tuyệt đối không nên đi trêu chọc người này.

Nhưng mà lại vẫn ngoài ý muốn đụng phải.

Trong lòng hối hận không thôi, sớm biết vậy sau khi bắt được Viên Thừa Chí thì nên trực tiếp rút lui.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy tự nhiên là ngọt ngào không ngớt, không biết nghĩ tới điều gì, mặt đẹp đều là thẹn thùng đỏ ửng.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, xoay cổ tay, Trảm Long Kiếm bích lục đã vào tay.

Hắn đi bộ nhàn nhã về phía Lý Khả Tú.

Thủ hạ Lục Doanh binh của Lý Khả Tú kiến thức không nhiều, cũng không rõ ràng uy thế của Cố Hàn Uyên.

Theo quân lệnh bày trận tiến lên.

Dưới cái nhìn của bọn họ, cái gọi là cao thủ giang hồ cũng chỉ đến thế, căn bản không thể nào là đối thủ của quân đội.

Bộ dáng chật vật của đám người Sa Thiên Quảng trước đó càng là minh chứng cho điểm này.

Nhưng mà Sa Thiên Quảng đám người làm sao có thể đánh đồng với Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy bích lục thần quang lóe lên, Lục Doanh binh mã nhất thời người ngã ngựa đổ.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên tựa như công tử ca đang dạo chơi ngoại thành, bọn họ căn bản không cách nào ngăn cản hắn nửa bước.

Dễ như trở bàn tay bị Cố Hàn Uyên tạc xuyên một con đường máu thông hướng Lý Khả Tú.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên trong lòng lại có chút ngoài ý muốn.

Chiến lực của Lục Doanh binh mạnh hơn trong tưởng tượng nhiều.

Chí ít không giống kỵ binh dưới trướng Trương Triệu Trọng trước đây dễ dàng sụp đổ.

Lúc này mặc dù biết rõ đỡ không nổi, vẫn như cũ tựa như chịu chết mà anh dũng xông lên.

Điều này hiển nhiên là công lao luyện binh của Lý Khả Tú.

Trước mắt, giá trị của Lý Khả Tú cùng Lý Nguyên Chỉ ở trong mắt Cố Hàn Uyên lại lớn hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên một phen tư lượng, liền bỏ qua đám Lục Doanh binh đang chịu chết.

Đám người chỉ thấy thân hình Cố Hàn Uyên đột nhiên mơ hồ, nhìn lại thì đã đến trước mặt Lý Khả Tú.

Trảm Long Kiếm trong tay đang đâm về phía kẻ đang hoảng sợ vạn trạng.

Giữa lúc đám người cho rằng Lý Khả Tú chắc chắn phải chết, ngay cả Lý Khả Tú cũng cảm thấy tuyệt vọng, một tiếng giọng nữ yêu kiều mềm mại đột nhiên vang lên: Không muốn.

Chỉ thấy một gã phó quan mi thanh mục tú chắn ở trước mặt Lý Khả Tú.

Tuy là hai mắt rưng rưng, dáng vẻ mảnh mai vô cùng, thế nhưng thần sắc lại có chút kiên định.

Đám người đang thầm thán phục dũng khí không sợ chết và lòng trung thành của người này, thì Lý Khả Tú so với việc mình suýt nữa bỏ mình càng thêm khủng hoảng hô: Nguyên Chỉ.

Người đỡ kiếm cho Lý Khả Tú dĩ nhiên chính là Lý Nguyên Chỉ.

Lý Nguyên Chỉ thuở nhỏ mất mẹ, Lý Khả Tú đối với nàng yêu thương hết mực.

Tuy Lý Nguyên Chỉ tính cách giảo hoạt tùy hứng, thế nhưng đối với Lý Khả Tú cũng đồng dạng kính yêu.

Hơn mười năm sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm cha con vô cùng thâm hậu.

Lý Nguyên Chỉ trước đó thấy Cố Hàn Uyên trùng kích Lục Doanh binh còn từng lo lắng cho hắn, nhưng Lục Doanh binh rất nhanh liền bị đánh tan.

Còn chưa kịp cảm thấy chấn động cùng sùng bái, Cố Hàn Uyên liền đã đến trước mặt Lý Khả Tú.

Mắt thấy cha mình sắp bị một kiếm đâm chết, nàng vô thức liền cản lại.

Trong lòng nàng nghĩ thầm: Đáng tiếc không thể đàm luận một hồi yêu đương oanh oanh liệt liệt.

Lý Nguyên Chỉ đang muốn nhắm mắt đợi chết, chỉ cảm thấy đỉnh đầu nhẹ đi một chút, bên tai vang lên tiếng hỏi thăm nhàn nhạt: Ngươi tên là gì.

Lý Nguyên Chỉ cẩn thận từng li từng tí mở mắt.

Trước mắt, Cố Hàn Uyên chẳng biết lúc nào đã thu hồi Trảm Long Kiếm.

Mũ giáp phó quan trên đầu Lý Nguyên Chỉ cũng bị kiếm khí chia làm hai nửa rơi xuống đất.

Mái tóc đen rũ xuống, không có hóa trang che đậy, dung mạo Lý Nguyên Chỉ triệt để bạo lộ ra.

Diện mục kiều mị xinh đẹp tuyệt trần, da thịt thắng tuyết, mắt sáng như sóng, răng trắng như ngọc, minh diễm phi thường.

Thần tình chưa hoàn hồn sau cơn kinh hoảng trông giống như một chú nai con bị dọa sợ, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Ôn Thanh Thanh thấy thế nhàn nhạt bĩu môi, trong lòng thầm than tỷ muội số lượng lại muốn tăng thêm một.

Hà Thiết Thủ cũng là vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, chỉ cảm thấy người Trung Nguyên quá mức gian xảo.

Trước đó nàng đã từng chú ý tới Lý Nguyên Chỉ mi thanh mục tú, không nghĩ tới lại là một nữ tử giả nam trang dung mạo không kém gì Ôn Thanh Thanh.

Chu Mỹ Xúc ánh mắt chớp động, có chút tâm tư nổi lên.

Tâm tư của mọi người khác nhau vẫn chưa ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Hắn thấy Lý Nguyên Chỉ vẫn còn đang ngẩn ra, sắc mặt lãnh đạm hòa hoãn lại, mỉm cười hỏi lần nữa: Ngươi tên là gì.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy cuối cùng cũng phục hồi tinh thần.

Cự ly gần nhìn khuôn mặt tuấn tú có hại cho thể xác và tinh thần của Cố Hàn Uyên, mặt cười nàng nhất thời hiện lên đỏ ửng, khiến gương mặt vốn xinh đẹp càng thêm kiều diễm.

Thấy Cố Hàn Uyên không có dự định động thủ, nàng cẩn thận từng li từng tí đáp: Ta gọi là Lý Nguyên Chỉ.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Tên rất hay.

Lý cô nương người cũng như tên, thanh thuần lại thiện lương.

Còn có dũng khí mà thường nhân không sánh kịp.

Lý Nguyên Chỉ nghe Cố Hàn Uyên trực bạch tán thưởng, có chút không có ý tứ nói: Cố công tử quá khen.

Lúc này nàng đã hoàn hồn, tâm thần bất định nói: Cha ta phía trước không biết vị cô nương kia là hồng nhan tri kỷ của Cố công tử, người không biết không có tội, có thể hay không tha cho cha ta một lần.

Cố Hàn Uyên lắc đầu thản nhiên nói: Lý do người không biết không có tội cũng không thể thuyết phục ta buông tha Lý Khả Tú.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy cuống lên, đang muốn nói gì đó, chỉ thấy Cố Hàn Uyên lại lộ ra nụ cười ấm áp: Bất quá nể tình dũng khí khả gia của Lý cô nương, lần này liền không làm khó hắn.

Lý Nguyên Chỉ ngẩn người nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tâm tình lên xuống tựa như ngồi xe cáp treo.

Nhất là khi nghe được Cố Hàn Uyên nể mặt mình mà buông tha Lý Khả Tú, tim nàng càng đập thình thịch.

Sự giảo hoạt tuệ tiệp cùng ngay thẳng thường ngày đều biến mất, chỉ còn lại sự thẹn thùng của thiếu nữ.

Chương 481

Nàng cúi đầu lí nhí: Cảm ơn Cố công tử.

Cố Hàn Uyên cười nói: Không cần cảm tạ, đây là do dũng khí của Lý cô nương giành được.

Lý Nguyên Chỉ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt đỏ ửng lại sâu thêm vài phần, âm thầm nghĩ: Tại sao lại có người có thể cười đẹp đến như vậy.

Lý Nguyên Chỉ rốt cuộc là tính tình hào sảng đại khí, lúc này đã lấy lại tinh thần, đang muốn cùng Cố Hàn Uyên nói thêm mấy câu thì Lý Khả Tú lại một phen kéo nàng ra phía sau, chắp tay nói: Đa tạ Cố công tử khoan dung độ lượng.

Ngữ khí của hắn tuy cung kính, thế nhưng ánh mắt lại tựa như phòng sói nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Lý Khả Tú tuy nóng lòng quyền thế, thế nhưng địa vị của Lý Nguyên Chỉ trong lòng hắn càng cao hơn.

Lấy sự hiểu biết của hắn đối với Cố Hàn Uyên, thực sự không muốn con gái mình dính líu quan hệ với hắn, ngay cả nỗi sợ hãi đối với Cố Hàn Uyên cũng bị đè xuống.

Cố Hàn Uyên biểu tình nhạt đi, nhìn thẳng vào Lý Khả Tú.

Lý Khả Tú cũng không sợ hãi chút nào nhìn lại.

Lý Nguyên Chỉ thấy thế có chút khẩn trương, lo lắng hai người lại xung đột.

Bất quá Cố Hàn Uyên một lần nữa nở nụ cười làm nàng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ cười khen: Hổ phụ không sinh khuyển nữ.

Lý Khả Tú nghe vậy nhất thời thở phào.

Vừa rồi hắn mặc dù vì Lý Nguyên Chỉ mà trực diện Cố Hàn Uyên, nhưng trong lòng vẫn có chút khẩn trương.

Bây giờ thấy thái độ Cố Hàn Uyên hài hòa, lại tán thưởng hắn cùng con gái, trong lòng cảm thấy tự hào, đối với Cố Hàn Uyên cũng thêm mấy phần hảo cảm.

Lý Khả Tú sảng lãng cười nói: Cố công tử quá khen.

Với địa vị hôm nay của Cố Hàn Uyên, chỉ cần phóng xuất tiếng gió rằng Cố Hàn Uyên coi trọng hắn, hắn có thể đạt được không ít chỗ tốt.

Thậm chí Khang Hi đều sẽ thích hợp tiến hành lôi kéo hắn.

Nếu không lo lắng Cố Hàn Uyên câu dẫn con gái mình, Lý Khả Tú sợ rằng sẽ có hảo cảm với Cố Hàn Uyên cao hơn nữa.

Lý Nguyên Chỉ thấy hai người bầu không khí hài hòa, trong lòng có chút vui vẻ.

Không tự chủ nghĩ rằng có phải Cố Hàn Uyên vì duyên cớ của nàng mới đối xử tốt với cha mình hay không.

Ý nghĩ như vậy làm nàng thẹn thùng đồng thời lại có chút ý động.

Cố Hàn Uyên cùng Lý Khả Tú rảnh rỗi trò chuyện đôi câu, ngược lại nhìn Lý Nguyên Chỉ nói: Lý cô nương, ta thấy nội công của ngươi có vài phần vết tích Võ Đang, không biết sư thừa nơi nào.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra.

Sự tích về Cố Hàn Uyên nàng không quá rõ, chỉ là hơi có nghe thấy, bởi vì Lý Khả Tú đã phong tỏa tin tức về hắn.

Dù sao ngay cả Lý Khả Tú cũng phải thừa nhận sự ưu tú của Cố Hàn Uyên, việc không ít nữ tử coi hắn là tình nhân trong mộng cũng hợp tình hợp lý.

Lý Khả Tú lại là người tương đối si tình, vợ mất sớm không tái giá, nên rất có thành kiến với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, lo lắng con gái bị hấp dẫn nên mới giấu nhẹm đi.

Nếu không phải danh tiếng Cố Hàn Uyên quá lớn, Lý Nguyên Chỉ sợ rằng cũng sẽ không nghe nói qua tên hắn.

Lý Nguyên Chỉ không giấu giếm, giòn giã nói: Sư phụ của ta là Lục Phỉ Thanh ở Ngọc Thanh Quan.

Ngọc Thanh Quan là một trong ngũ quan của phái Võ Đang.

Quan chủ là Mã Chân đạo trưởng, Lục Phỉ Thanh là nhị sư đệ của ông.

Nghiêm chỉnh mà nói, Lý Nguyên Chỉ cũng coi như là sư muội của Cố Hàn Uyên.

Việc Lý Nguyên Chỉ bái sư Lục Phỉ Thanh cũng không tính là chuyện lạ.

Lý Khả Tú vẫn luôn giữ tâm tư treo giá, duy trì liên hệ với không ít thế lực.

Có thể dính líu quan hệ với phái Võ Đang tự nhiên là vui tai vui mắt, vì vậy tuy phản đối con gái hành tẩu giang hồ nhưng lại không ngăn cản nàng bái sư.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Lý cô nương nếu là đệ tử của Lục sư thúc, đó chính là sư muội của ta.

Lý Nguyên Chỉ tò mò hỏi: Cố công tử cũng là người phái Võ Đang sao.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn biểu tình có chút lúng túng của Lý Khả Tú, quay lại cười với Lý Nguyên Chỉ: Gia sư là Du Đại Nham.

Lý Nguyên Chỉ kinh hô: Võ Đang Thất Hiệp Du sư bá.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười: Sở dĩ Nguyên Chỉ sư muội có thể gọi ta một tiếng sư huynh.

Lý Nguyên Chỉ kinh hỉ vì mình cùng Cố Hàn Uyên lại có sâu xa như vậy, xinh đẹp chớp đôi mắt nói: Nguyên Chỉ gặp qua Cố sư huynh.

Bộ dáng linh động giảo hoạt cực kỳ động lòng người.

Nụ cười trên mặt Cố Hàn Uyên cũng nồng đậm vài phần.

Hai người không coi ai ra gì mà thân thiết gọi sư huynh sư muội.

Thấy Lý Nguyên Chỉ chủ tu Phù Dung Kim Châm, Cố Hàn Uyên liền tặng nàng mấy viên kim châm tinh xảo.

Đồ trong tay Cố Hàn Uyên tự nhiên không phải vật tầm thường, mấy viên kim châm đều được tỉ mỉ chế tạo, thậm chí có công hiệu phá giáp, áo giáp thông thường cũng không đỡ nổi.

Lý Nguyên Chỉ mừng rỡ nhận lấy, thái độ đối với Cố Hàn Uyên càng thêm nhiệt tình, trong lời nói thậm chí thêm mấy phần nũng nịu.

Lý Khả Tú thấy thế vẻ mặt chán ngán, không khỏi lên tiếng cắt ngang: Cố công tử, ta còn có chuyện quan trọng trong người, không thể không thất bồi.

Đồng thời cố ý nói với Lý Nguyên Chỉ: Nguyên Chỉ, theo ta trở về.

Lý Nguyên Chỉ cảm thấy ở chung cùng Cố Hàn Uyên phi thường vui vẻ, trong lòng không cam lòng rời đi, nhưng cưỡng ép ở lại thì không rụt rè, đành phải đáng thương nói: Cố sư huynh, ta phải đi.

Cố Hàn Uyên không ép ở lại, ôn thanh cười nói: Ta có thời gian sẽ đi gặp Nguyên Chỉ sư muội.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy hai mắt sáng lên, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ: Hẹn xong nha, Cố sư huynh nhớ kỹ nhất định phải tới thăm ta.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp ứng, nhìn Lý Khả Tú vẻ mặt sầu khổ mang theo Lý Nguyên Chỉ đầy lưu luyến rời đi, trong lòng tràn ngập thích thú.

Lý Khả Tú cùng Lý Nguyên Chỉ vừa đi, phô thiên cái địa tiếng khen tặng liền vang lên: Cố công tử thần công cái thế, bọn ta đa tạ Cố công tử ân cứu mạng.

Sa Thiên Quảng và đám người không hề đề cập tới việc Cố Hàn Uyên trước đó phớt lờ họ hay chuyện hắn tán tỉnh Lý Nguyên Chỉ.

Trăm nghe không bằng một thấy, tận mắt chứng kiến Cố Hàn Uyên ung dung giữa thiên quân vạn mã, dù trong lòng nghĩ gì thì ngoài mặt cũng không dám đắc tội.

Chu Mỹ Xúc nhìn Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp lại đám đông, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Tận mắt thấy cảnh hắn tán tỉnh Lý Nguyên Chỉ, nàng càng hiểu rõ thêm về sự phong lưu của hắn.

Ý tưởng vốn còn do dự nay trở nên kiên định.

Nàng chân thành tiến lên hỏi: Cố công tử, gần đây có rảnh rỗi không.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm: Ta sau đó chuẩn bị đi một chuyến Yến Kinh.

Chu Mỹ Xúc ngạc nhiên: Yến Kinh.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ: Muốn đi thực hiện một cái ước định.

Chu Mỹ Xúc không hỏi thêm, nhưng biết hắn sắp tới Thanh Quốc thì bớt đi chút lo lắng.

Nàng nói đầy ẩn ý: Cố công tử nếu có nhàn hạ, mời đi một chuyến Vân Quý.

A Cửu ở bên kia đã chuẩn bị xong thù lao còn thiếu trước đó.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong mắt tinh quang lóe lên, hiểu ra thù lao nàng nói hơn phân nửa chính là A Kha.

Điều duy nhất kỳ lạ là Chu Mỹ Xúc tuổi tác không lớn hơn A Kha bao nhiêu, không biết hai người sao lại xuất hiện cùng lúc.

Chính như Cố Hàn Uyên nghĩ, Chu Mỹ Xúc định đưa A Kha làm vật thay thế cho Cố Hàn Uyên.

Ban đầu nàng định đưa đồ đệ khác là A Kỳ, nhưng A Kỳ đang đi làm việc chưa tới kịp.

Trải qua chuyện vừa rồi, nàng quyết định đổi sang A Kha.

Cố Hàn Uyên tuy không biết Chu Mỹ Xúc định đưa A Kha tới cửa thế nào, nhưng cũng không ngại hứng thú của hắn với A Kha, và đặc biệt là mẹ của A Kha Trần Viên Viên.

Hắn bất động thanh sắc nói: A Cửu cô nương úp mở về thù lao như vậy, ngược lại làm ta rất tò mò.

Chu Mỹ Xúc trong lòng có chút thẹn thùng vì ý tưởng không quang minh chính đại của mình, cười nhẹ nói: Cố công tử vừa đi liền biết, tuyệt đối sẽ không để chàng thất vọng.

Nàng liếc nhìn Ôn Thanh Thanh, nhớ tới dung nhan tuyệt lệ của A Kha.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cảm thán: Có thời gian sẽ đi một chuyến Vân Quý.

Đáng tiếc không thể đạt được mong muốn thực sự.

Chu Mỹ Xúc tự nhiên biết hắn ám chỉ điều gì, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài: A Cửu thân bất do kỷ, xin lỗi.

Hai người ăn ý không nói toạc ra.

Cố Hàn Uyên nói: A Cửu cô nương có thể thử tin tưởng ta.

Chu Mỹ Xúc nghe vậy giật mình, có chút cảm động, nhưng càng cảm động lại càng không muốn đem phiền phức cho hắn.

Nàng cười khổ: Xin lỗi, A Cửu bây giờ còn chưa làm được.

Nàng lấy lại tinh thần, cười thoải mái: Chuyện xong rồi, A Cửu xin cáo từ.

Cố Hàn Uyên đoán được phần lớn lo lắng của nàng, muốn giải quyết không khó nhưng hắn chưa rảnh đi Minh Quốc, nên ôn hòa nói: A Cửu cô nương nếu có chuyện gì khó xử, có thể phái người truyền tin cho ta.

Chu Mỹ Xúc đôi mắt thu thủy lưu chuyển, nhu hòa nói: Đa tạ Cố công tử, A Cửu cáo từ.

Dứt lời nàng chào hỏi Trình Thanh Trúc rồi rời đi, sợ ở lại lâu sẽ nhịn không được mà dựa dẫm vào hắn.

Nhìn bóng lưng Chu Mỹ Xúc, ánh mắt Cố Hàn Uyên càng thêm nghiền ngẫm.

Đám người Thanh Trúc Bang và các nhân sĩ khác cũng lần lượt cáo từ.

Hà Thiết Thủ thấy mọi người rời đi, cũng chuẩn bị len lén chuồn.

Nàng tuy hứng thú với Cố Hàn Uyên nhưng vì quan hệ với Ôn Thanh Thanh nên lập trường rất xấu hổ.

Nàng chột dạ sợ Cố Hàn Uyên tính sổ.

Quả nhiên, đang định mang theo Ngũ Độc Giáo rời đi thì nghe thấy giọng nói tự tiếu phi tiếu của hắn: Hà giáo chủ hà tất đi vội vã như vậy.

Giữa chúng ta còn có chuyện chưa kết thúc đâu.

Hà Thiết Thủ bước chân cứng đờ, nhưng tâm lý tố chất rất tốt, xoay người lại đã khôi phục bình tĩnh, gương mặt quyến rũ mang theo tiếu ý: Cố công tử còn có chuyện gì.

Tiểu nữ tử trong giáo còn việc phải xử lý, không tiện bồi tiếp đâu.

Cố Hàn Uyên tiện tay kéo Ôn Thanh Thanh đã trở nên ngoan ngoãn lại, nói: Hà giáo chủ có phải nên giải thích một chút việc ngươi giam giữ Thanh Thanh không.

Ôn Thanh Thanh hai mắt sáng lên, phối hợp tỏ vẻ ủy khuất: Cố đại ca, cái ả hung dữ này cứ ép ta phải thành thân với ả.

Hà Thiết Thủ trong lòng tràn đầy cảm thấy thẹn, việc nhất kiến chung tình với nữ giả nam trang thực sự mất mặt, nhưng lại không dám phản kháng Cố Hàn Uyên, đành xấu hổ giải thích: Ôi, đó không phải là do tiểu nữ tử mắt kém, không nhìn ra Ôn cô nương là nữ giả nam trang sao.

Người không biết không có tội mà.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Việc này tuy nói lớn không lớn, thế nhưng một câu người không biết không có tội cũng không thể chối bỏ trách nhiệm được.

Hà Thiết Thủ thẹn quá hóa giận: Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa.

Chẳng lẽ muốn bắt ta lấy thân mình đền bù cho ngươi sao.

Hà Thiết Thủ nhìn như xấu hổ, kỳ thực cũng mang theo chút ít tâm tư.

Ôn Thanh Thanh khi nữ giả nam trang giống như một vị phiên phiên giai công tử tuấn tú, vừa lúc thuộc về loại hình mà Hà Thiết Thủ thích.

Lại thêm tuổi của nàng cũng đã hai mươi ba, chướng mắt những nam tử bình thường, ít nhiều có chút tâm tư hận gả.

Vì vậy Hà Thiết Thủ mới có thể đối với Ôn Thanh Thanh nhất kiến chung tình.

Bây giờ nhìn thấy Cố Hàn Uyên so với lúc Ôn Thanh Thanh nam trang càng thêm anh tuấn, khó tránh khỏi liền động tâm tư.

Hơn nữa nữ tử Miêu Cương phần nhiều là tính cách mộ cường, Cố Hàn Uyên võ công lại cao cường như vậy.

Nếu như không phải là bởi vì sự tình đối với Ôn Thanh Thanh nữ giả nam trang nhất kiến chung tình thực sự quá xấu hổ, Hà Thiết Thủ sợ rằng sớm đã lựa chọn chủ động truy cầu Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Hiện tại nữ nhân của hắn số lượng không ít, đối với tâm tư nữ tử nắm bắt cũng càng thêm nhạy bén.

Chương 482

Tâm tư Hà Thiết Thủ tự nhiên không gạt được mắt hắn.

Cố Hàn Uyên mặc dù đối với Hà Thiết Thủ cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng nhanh như vậy cho không cũng cố gắng làm cho hắn khổ sở.

Dù sao Hà Thiết Thủ cũng đã mở ra bảng đánh giá.

Nếu như ăn tươi nuốt sống, thực sự tính không ra.

Hơn nữa Hà Thiết Thủ cũng không phải là bình hoa đơn thuần, Cố Hàn Uyên đối với nàng chờ mong tương đối cao.

Một chút suy nghĩ qua đi, Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Chuyện nhỏ như vậy mà phải khiến Hà giáo chủ đem chính mình bồi vào thì không khỏi quá mức.

Hà Thiết Thủ nghe vậy có chút thất vọng.

Bất quá thấy thái độ Cố Hàn Uyên thân thiện, cảm giác khẩn trương trong lòng nhất thời tiêu tán không còn, lại khôi phục cái tính cách yêu kiều mị linh mẫn kia.

Nàng giả vờ tiếc nuối cười duyên nói: Nguyên lai Cố công tử là ghét bỏ tiểu nữ tử a.

Cũng đúng, có Ôn cô nương kiều diễm mỹ lệ làm hồng nhan tri kỷ bầu bạn, thảo nào chướng mắt ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Hà giáo chủ ngày thường thiên kiều bách mị, tại hạ nào có đạo lý ghét bỏ.

Hà Thiết Thủ nghe vậy cười đến càng thêm kiều mị vài phần, khuôn mặt tươi như đào lý nổi lên một chút đỏ ửng.

Hiển nhiên lời tán thưởng của Cố Hàn Uyên làm nàng vô cùng hưởng thụ.

Có lẽ là thấy Cố Hàn Uyên dễ nói chuyện, Hà Thiết Thủ càng thêm lớn mật, đôi mắt đẹp linh động xoay chuyển, xấu hổ nói: Tóm lại là tiểu nữ tử hồ đồ, đắc tội rồi Ôn cô nương.

Nếu không phải bồi tội, tiểu nữ tử ái ngại.

Nói xong liền giả vờ nhu nhược đối với Ôn Thanh Thanh doanh doanh hạ bái nói: Đều do tiểu nữ tử trí nhớ tồi, cầu Ôn tỷ tỷ tha thứ cho ta.

Lời nói của Hà Thiết Thủ rước lấy khuôn mặt Ôn Thanh Thanh đỏ ửng, mặt cười đỏ bừng nói: Hà cô nương chớ có nói bậy, ngươi rõ ràng lớn hơn ta, nào có đạo lý gọi ta là tỷ tỷ.

Hà Thiết Thủ ánh mắt lóe lên, tiếu ý doanh doanh nói: Ta vừa thấy Ôn tỷ tỷ liền trong lòng vui mừng.

Tuy là chúng ta không làm được vợ chồng, thế nhưng làm tỷ muội cũng là tốt a.

Huống hồ nếu là bồi tội, cuối cùng vẫn phải trả giá một chút a.

Tiếng gọi tỷ tỷ có gì không thể.

Ôn Thanh Thanh lúc này đã phản ứng kịp, Hà Thiết Thủ căn bản cũng không phải là nghĩ muốn bồi thường mà là đang đánh chủ ý lên Cố Hàn Uyên.

Còn như thuyết pháp kêu tỷ tỷ bất quá là hướng nàng ám chỉ mà thôi.

Ôn Thanh Thanh lúc này trong lòng bình dấm chua lại có chút dấu hiệu bị lật đổ.

Nàng phía trước đem sự chuyển động giữa Cố Hàn Uyên cùng Lý

Nguyên Chỉ thu hết vào trong mắt, tự nhiên có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên đối với Lý Nguyên Chỉ cảm thấy rất hứng thú.

Bất quá bởi vì vừa mới trải qua thay đổi rất nhanh, cảm động tâm tình còn chưa đi qua, trong lòng ngọt ngào lấn át ghen tuông.

Còn như Chu Mỹ Xúc cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, Ôn Thanh Thanh trong lòng vẫn chưa quá mức lưu ý.

Thế nhưng Hà Thiết Thủ, kẻ hại nàng chịu vài ngày ủy khuất, lúc này lại chen ngang một gạch, làm cho nàng có chút không nhịn được.

Ôn Thanh Thanh giả vờ bình thản nói: Tuy là bị chút ủy khuất, thế nhưng ta cũng không chịu tổn thương gì.

Chuyện tỷ muội hay là thôi đi.

Ý cự tuyệt của Ôn Thanh Thanh hết sức rõ ràng.

Đều là nữ tử, Hà Thiết Thủ như thế nào lại ngửi không thấy cỗ ghen tuông này của nàng.

Giả vờ thương tâm nói: Nguyên lai không phải Cố công tử ghét bỏ ta, mà là Ôn tỷ tỷ ghét bỏ ta à.

Thật khiến cho người ta thương tâm đây.

Nói rồi liền nâng lên cánh tay trắng nõn nhẵn mịn, ngón tay ngọc nhỏ dài trên móng tay thoa phấn hồng cây bóng nước lau khóe mắt.

Một bộ nhu nhu nhược nhược, điềm đạm đáng yêu dáng dấp.

Nhưng mà bộ dáng này của Hà Thiết Thủ nơi nào có thể đánh động được Ôn Thanh Thanh.

Trong lòng nàng âm thầm rầu rỉ: Cái gì tỷ tỷ muội muội, rõ ràng là coi trọng Cố đại ca.

Đang muốn nói thêm gì nữa để cự tuyệt Hà Thiết Thủ thì Cố Hàn

Uyên, người nãy giờ xem hai nàng tranh đấu gay gắt đầy thú vị, đột nhiên lên tiếng: Không bằng thế này.

Hà giáo chủ nếu đã tạm giữ Thanh Thanh mấy ngày, vậy cũng cho Thanh Thanh làm vài ngày thị nữ coi như bồi tội chính là.

Hà Thiết Thủ nghe vậy phản ứng cực nhanh nói: Chủ ý này của Cố công tử rất tốt.

Mấy ngày nay nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ Ôn tỷ tỷ.

Hà Thiết Thủ từ nhu nhược thút thít trong nháy mắt hóa thành dáng dấp vui vẻ ra mặt, ngược lại đem tính cách của nàng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Cố đại ca.

Ôn Thanh Thanh hờn dỗi một tiếng.

Bất quá thấy Cố Hàn Uyên một bộ tâm ý đã quyết, nàng thầm thở dài, không nói lời phản đối nữa.

Bất quá nhìn lấy Hà Thiết Thủ thiên kiều bách mị, trong lòng nàng cũng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể lại rơi ở phía sau.

Sau đó chờ Hà Thiết Thủ đem thủ hạ Ngũ Độc Giáo đệ tử điều về, Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng quay trở về Kim Long bang.

Thành Kim Lăng sự tình đã xử lý không sai biệt lắm.

Ôn Thanh Thanh cũng đến lúc muốn thu lấy được, tự nhiên nên trở về một chuyến Ôn gia.

Vì vậy Cố Hàn Uyên hướng Tiêu Uyển Nhi cùng hai sư muội đưa ra cáo biệt.

Tiêu Uyển Nhi mặc dù không nỡ, thế nhưng tính tình hiền thục cũng không tiện giữ lại.

Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân hai nàng vốn cũng chuẩn bị trở về Nga Mi phái, đang không biết làm sao mở miệng, lúc này thấy Cố Hàn Uyên muốn đi, ngược lại yên lòng.

Đương nhiên trong lòng nhất định là lưu luyến không thôi.

Cố Hàn Uyên đi cũng không gấp nhất thời, liền lưu lại qua một đêm.

Trước khi đi tóm lại phải cho ăn no các nàng.

Bởi vì sắp trở lại Ôn gia, Ôn Thanh Thanh ngược lại khẩn trương lên.

Vì vậy mặc dù thấy Cố Hàn Uyên đi đến phòng Tiêu Uyển Nhi cũng không phát cáu.

Nàng trở lại gian phòng của mình kinh ngạc đến ngẩn người.

Hà Thiết Thủ thực hiện nghĩa vụ thị nữ của nàng, vì vậy vẫn chưa đơn độc ở một gian phòng.

Thấy Ôn Thanh Thanh đờ ra, có chút ngạc nhiên hỏi: Ôn tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy.

Ôn Thanh Thanh nào có ý nói với nàng tiểu tâm tư của chính mình, thuận miệng qua loa lấy lệ: Không có gì.

Hà Thiết Thủ đôi mắt đẹp xoay chuyển, cười tủm tỉm hỏi: Ôn tỷ tỷ là đang suy nghĩ Cố công tử a.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy tức giận nói: Nếu biết còn hỏi.

Hà Thiết Thủ kỳ quái hỏi: Vậy Ôn tỷ tỷ vì sao không đi tìm hắn.

Ôn Thanh Thanh mặt cười nhất thời đỏ bừng, chần chờ nói: Hắn đang bận rộn đâu.

Hà Thiết Thủ nghe vậy ngẩn ra, vô thức liếc nhìn sắc trời, cổ quái hỏi: Đã trễ thế này còn có thể bận rộn cái gì.

Ôn Thanh Thanh liếc mắt nói: Ngươi cứ nói đi.

Cố đại ca ở nơi này chính là có ba cái hồng nhan tri kỷ.

Hà Thiết Thủ lúc này rốt cuộc phản ứng kịp Ôn Thanh Thanh cái gọi là bận rộn là chỉ cái gì.

Mặt cười kiều mỵ nhất thời nổi lên đỏ ửng, tò mò hỏi: Vậy Ôn tỷ tỷ càng hẳn là đi tìm Cố công tử nữa a.

Chẳng lẽ là Ôn tỷ tỷ còn không có.

Ôn Thanh Thanh sắc mặt có chút không vui nói: Đó là bởi vì Cố đại ca thương tiếc ta.

Hà Thiết Thủ cổ quái nói: Ôn tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, cũng không thể một điểm tiến triển đều không có a.

Ôn Thanh Thanh lúc này đã náo cái mặt đỏ ửng, hiển nhiên là nghĩ đến hình ảnh gì đó làm người ta mặt đỏ tim đập, lúng túng nói: Cũng không phải hoàn toàn không có tiến triển.

Hà Thiết Thủ nghe vậy nhất thời tò mò hỏi tới: Dạng gì tiến triển.

Nguyên bản xuất phát từ lòng xấu hổ thiếu nữ, Ôn Thanh Thanh không nguyện ý nói nhiều về loại chuyện như vậy.

Thế nhưng Hà Thiết Thủ đối với nàng mà nói hơi có chút đặc thù.

Đoạn trải nghiệm nữ giả nam trang bị bức hôn kia khiến cho nàng khi đối mặt Hà Thiết Thủ phá lệ tranh cường háo thắng.

Vì vậy Ôn Thanh Thanh một bên đỏ bừng mặt cười một bên ấp úng kể ra: Chính là.

Hà Thiết Thủ nghe Ôn Thanh Thanh kể, khuôn mặt yêu mị càng ngày càng đỏ.

Biểu tình dần dần từ tràn đầy phấn khởi trở nên có chút cổ quái.

Phụ mẫu nàng chết sớm, không ai giáo dục nàng kiến thức phương diện này.

Bất quá tính cách đồng dạng hiếu thắng làm nàng đè xuống tâm tình xấu hổ, cười đùa trêu nói: Không nhìn ra, Ôn tỷ tỷ còn rất lớn mật.

Ôn Thanh Thanh đương nhiên sẽ không chịu thua, giả vờ biểu tình đắc ý, một bộ dáng dấp người từng trải nói: Hừ, đó là ta thích Cố đại ca, đương nhiên sẽ muốn làm cho hắn cao hứng.

Hà Thiết Thủ trong lòng có chút xao động, cười duyên ôm lấy cánh tay Ôn Thanh Thanh: Ôn tỷ tỷ cùng tiểu muội nói cụ thể một chút thôi.

Ôn Thanh Thanh đối với sự thân thiết của Hà Thiết Thủ có chút không quen, vẻ mặt ghét bỏ muốn đem nàng đẩy ra: Nói thì nói, đừng ôm tới a.

Hà Thiết Thủ nhìn phản ứng của Ôn Thanh Thanh, càng phát ra muốn trêu đùa nàng, dùng ngữ khí hơi làm nũng nói: Chúng ta không phải tỷ muội nha.

Thân cận điểm thì thế nào.

Ai thừa nhận là tỷ muội với ngươi.

Ôn Thanh Thanh tuy là ngoài miệng ghét bỏ, nhưng lại không có đẩy ra Hà Thiết Thủ.

Dù sao nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hai người xác thực rất có thể sẽ trở thành tỷ muội.

Hà Thiết Thủ thấy thái độ Ôn Thanh Thanh mềm hoá, rèn sắt khi còn nóng nói: Có quan hệ gì nha.

Tuy là không thể trở thành phu thê, nhưng cùng Ôn tỷ tỷ làm tỷ muội cũng thật không tệ.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy nhất thời xấu hổ không ngớt.

Nữ giả nam trang bị Hà Thiết Thủ coi trọng, còn bị bức hôn, việc này đã bị nàng coi là lịch sử đen tối của chính mình.

Không cho phép nhắc lại chuyện bức hôn.

Hà Thiết Thủ tuy cũng đối với việc chính mình rùm beng lên cái ô long này cảm thấy xấu hổ, thế nhưng chỉ cần mình không xấu hổ, lúng túng khẳng định là đối phương.

Thấy Ôn Thanh Thanh có dấu hiệu thẹn quá hóa giận, nàng nhất thời lấy lòng nói: Được rồi, ta không nói là được chứ gì.

Vậy Ôn tỷ tỷ lại nói cho ta nghe một chút về chuyện của Cố công tử đi.

Một cái tràn đầy phấn khởi hỏi, một cái xấu hổ mang sợ hãi đáp.

Hai nàng dạ thoại giằng co thật lâu, quan hệ ngược lại là từ đây thân cận rất nhiều.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên cùng Tiêu Uyển Nhi, Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân tam nữ cáo biệt.

Tam nữ tuy là đồng dạng sắc mặt hồng nhuận, một bộ dáng dấp kiều diễm ướt át, thế nhưng lúc này phản ứng lại có điểm bất đồng riêng.

Tiêu Uyển Nhi càng thức đại thể, cũng nhìn thoáng được, chỉ là ôn nhu căn dặn một ít việc nhỏ.

Diệp Tú Châu lại thiên hướng luyến ái não, chính là thời điểm tình yêu cuồng nhiệt lại phải ly biệt làm nàng đặc biệt không nỡ, vì vậy cũng là người chủ động nhất.

Chương 483

Nàng nằm ở trong lòng Cố Hàn Uyên nỉ non nói: Cố đại ca, ta không nỡ bỏ chàng.

Cố Hàn Uyên vòng quanh thắt lưng tế nhuyễn của nàng, ôn thanh an ủi: Ly biệt là vì lần gặp lại tốt hơn.

Diệp Tú Châu lặp lại mấy lần lời nói: Cố đại ca, chàng nhất định phải tới Nga Mi phái thăm chúng ta.

Sư tỷ, đừng làm khó Cố đại ca nữa.

Thạch Tú Vân khuyên lơn.

Đôi mắt đẹp thu thủy của nàng nhìn về phía người nam nhân đã là của mình, trong lòng lóe lên rất nhiều ý nghĩ.

Từ mới quen chống cự, đến lúc ở chung quấn quýt, rồi đến ngoài ý muốn cảm động.

Đêm hôm đó mặc dù có chút hi lý hồ đồ, nhưng nếu hỏi nàng có hối hận không, Thạch Tú Vân là không hối hận.

Hai người thời gian chung đụng tuy là ngắn ngủi, thế nhưng từng ly từng tí lại làm nàng ký ức khắc sâu.

Cố Hàn Uyên cũng không vì Diệp Tú Châu nói một lời nhiều lần mà không kiên nhẫn.

Vô luận như thế nào, đó cũng là một phần tâm ý của thiếu nữ đối với hắn.

Cố Hàn Uyên đã dần dần học được cách tiếp thu hảo ý của người khác.

Hắn ôn hòa mỉm cười nói: Yên tâm, ta nhất định sẽ đi Nga Mi gặp các nàng.

Câu chuyện của hắn đột nhiên nhất chuyển, nghiêm túc nói: Các nàng nhất định phải hảo hảo tu luyện võ công ta dạy, không nên lười biếng.

Cố Hàn Uyên cùng hai nàng chính thức cùng một chỗ phía sau, từ trong miệng các nàng biết được nhiều hơn về tình huống của Độc Cô Nhất Hạc, đại khái suy đoán một ít thời gian tuyến.

Nếu như không muốn bỏ qua kịch tình, liền không thể ở Thanh quốc lãng phí quá nhiều thời gian.

Hai nàng ở trong kịch tình đều có kết cục hương tiêu ngọc vẫn, vì vậy hắn cũng càng thêm để tâm vài phần.

Hai nàng tuy là dựa vào Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm thiên phụng dưỡng ngược lại, tu vi đều có đột phá, thế nhưng thiên tư của các nàng cũng không tính là cao, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tu luyện ra thành quả gì.

Âm Dương Linh Huyết Đan số lượng lại không nhiều lắm.

Vì tăng thêm năng lực tự vệ cho hai nàng, Cố Hàn Uyên trọng điểm chỉ đạo các nàng tu luyện khinh công.

Ít nhất phải có thể kiên trì đến khi hắn đi cứu viện.

Cũng may Nga Mi phái võ công vốn là chú trọng linh xảo, khinh công tu luyện làm ít công to.

Cố Hàn Uyên cùng Tiêu Uyển Nhi tam nữ lưu luyến chia tay, mang theo Hà Thiết Thủ cùng Ôn Thanh Thanh hai nàng rời đi.

Bởi vì nguyên nhân đêm qua cùng Ôn Thanh Thanh dạ thoại, Hà Thiết Thủ khi nhìn đến Cố Hàn Uyên, ánh mắt luôn là không tự chủ nhìn xuống dưới, mặt đẹp bên trên cũng nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên kéo qua thắt lưng tế nhuyễn của nàng.

Hà Thiết Thủ nhất thời thân thể mềm mại chấn động.

Nàng tuy là bề ngoài mị ý tận xương, ngoài miệng cũng nói được lớn mật, nhưng lại vẫn giữ mình trong sạch.

Trận đánh lúc trước với Ôn Thanh Thanh nữ giả nam trang còn không có cảm giác gì, lúc này mới phát hiện sự khác biệt của chân nam nhân.

Bị nam tử khí tức của Cố Hàn Uyên hun một cái, bên hông lại là bàn tay to lớn nóng hổi, trong lúc nhất thời lại mơ hồ có chút run chân, đôi mắt đẹp không khỏi liền nổi lên thủy quang.

Thật vất vả mới trấn định lại, khóe môi yên nhiên cười duyên nói: Cố công tử cái này là hối hận rồi hả.

Hay là muốn tiểu nữ tử đem chính mình bồi thượng sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lơ đễnh cười nói: Hà cô nương suy nghĩ nhiều.

Hà Thiết Thủ nghe Cố Hàn Uyên thay đổi xưng hô, trong lòng lại cảm thấy có chút vui mừng.

Dù sao hai tiếng Hà cô nương nghe liền so với Hà giáo chủ thân thiết hơn một ít.

Vì vậy tuy là trên mặt nàng đỏ ửng lại sâu vài phần, thế nhưng tâm tình lại trấn định không ít, xảo tiếu thiến hề hỏi: Vậy Cố công tử đây là ý gì.

Nói xong cố ý liếc nhìn cái bàn tay kia đang nắm ở bên hông mình.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, cũng không trực tiếp trả lời, mà là tại trong ánh mắt kinh ngạc của nàng cũng kéo lên thắt lưng Ôn

Thanh Thanh.

Ôn Thanh Thanh lúc này đã nhìn ra ý tứ của Cố Hàn Uyên, khéo léo tìm một tư thế thoải mái hơn tựa vào trong lòng hắn.

Trước mắt lục quang lóe lên, Trảm Long Kiếm đột nhiên xuất hiện.

Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng nhẹ nhàng nhảy lên Trảm Long Kiếm.

Hà Thiết Thủ khiếp sợ nhìn mặt đất cách càng ngày càng xa, kìm lòng không đặng đưa tay ôm chặc Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế ôn thanh cười nói: Ôm chặc.

Nói xong liền điều khiển Trảm Long Kiếm bay lên bầu trời.

Vẫn là câu nói kia, lần đầu tiên trải qua Ngự Kiếm Phi Hành người nào cũng không khỏi cảm xúc dâng trào.

Vô luận là khiếp sợ với sự thần kỳ của Ngự Kiếm Phi Hành, hay là thán phục với cảm giác tự do giữa trời cao biển rộng.

Lúc này Hà Thiết Thủ càng thêm cảm nhận được Cố Hàn Uyên cùng chúng nhân bất đồng.

Nhìn lấy một bên Ôn Thanh Thanh thần tình thoải mái, nàng học theo đổi một tư thế càng thêm thư thích.

Hà Thiết Thủ nhìn về phía Cố Hàn Uyên bên cạnh đang lôi kéo mình.

Nguyên bản còn có chút không quen nam tử khí tức, lúc này lại làm nàng phá lệ an tâm.

Một đôi mắt đẹp rạng ngời rực rỡ, nụ cười trên mặt cũng càng thêm kiều mị vài phần.

Hà Thiết Thủ vốn là đối với Cố Hàn Uyên hứng thú tràn đầy, lúc này càng thêm muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật của hắn.

Cố Hàn Uyên đã nhận ra phản ứng của Hà Thiết Thủ, khóe miệng nhếch lên một vệt độ cung.

Ôn Thanh Thanh cùng Hà Thiết Thủ ở một mức độ nào đó là có hứa nhiều chỗ tương tự.

Tuy là nguyên nhân bất đồng, thế nhưng hai nàng đều hướng tới tự do.

Điểm ấy từ trong nguyên tác, hai nàng đều lựa chọn rời bến ẩn cư liền có thể thấy được.

Cố Hàn Uyên ngón tay khẽ nhúc nhích, so sánh vòng eo hai nàng.

Ôn Thanh Thanh càng thêm mềm mại, Hà Thiết Thủ lại có tính đàn hồi.

Ôn Thanh Thanh đã thành thói quen loại trình độ thân mật này, mặt cười hơi phiếm hồng liền tùy ý Cố Hàn Uyên vuốt phẳng.

Hà Thiết Thủ cũng là lần đầu cùng nam tử tiếp xúc như vậy, thắt lưng nàng vốn là phá lệ mẫn cảm, lúc này suýt nữa run chân.

Xấu hổ mang sân liếc Cố Hàn Uyên một cái, đồng dạng không có động tác kháng cự.

Độ cong trên mép Cố Hàn Uyên lại thêm mấy phần.

Hai nàng đều là thuộc về kiểu mỵ nữ tử.

Ôn Thanh Thanh mị ở chỗ nội mị, bình thường đều là nội liễm, thế nhưng trong lúc lơ đãng bộc lộ ra ngoài quyến rũ lại rung động lòng người.

Hà Thiết Thủ mị càng thêm trực quan cũng càng thêm yêu diễm một ít, trong lúc giơ tay nhấc chân chính là phong tình vạn chủng.

Từ thành Kim Lăng trở về Ôn gia tốc độ nhanh hơn lúc tới rất nhiều.

Dù sao có Hà Thiết Thủ ở bên cạnh, Ôn Thanh Thanh coi như muốn cùng Cố Hàn Uyên tới điểm chuyển động thân mật cũng sẽ ngại ngùng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên rất nhanh liền dẫn hai nàng hạ xuống Ôn gia.

Trở lại Ôn gia, Ôn Thanh Thanh hiển nhiên hứng thú cao hơn rất nhiều.

Nguyên nhân đương nhiên sẽ không là nàng nhớ nhà.

Ôn gia đối với Ôn Thanh Thanh mà nói trên thực tế bất quá là một cái lồng giam.

Duy nhất quải niệm cũng chỉ có mẫu thân nàng Ôn Nghi.

Làm nàng hứng thú tăng cao nguyên nhân tự nhiên là đang mong đợi cùng Cố Hàn Uyên quan hệ tiến hơn một bước.

Cố Hàn Uyên không làm kinh động Ôn gia Ngũ Lão, làm cho Ôn Thanh Thanh thu xếp ổn thỏa Hà Thiết Thủ, liền lặng yên không một tiếng động tiềm nhập về phía tiểu viện chỗ ở của Ôn gia Ngũ Lão.

Viên Thừa Chí đã bị Khang Hi phái người mang đi, giữ lại Ôn gia Ngũ Lão cũng mất ý nghĩa.

Cố Hàn Uyên lần này trở lại Ôn gia liền chuẩn bị tiện tay giải quyết đám người này.

Hắn vốn là dự định mượn Ôn gia Ngũ Lão đi đối phó Viên Thừa Chí, thế nhưng gần giống như trong cõi u minh nhân vật chính liền sẽ đạt được trợ lực, Ôn gia Ngũ Lão ở Ngũ Độc Giáo thất bại tan tác mà quay trở về, liền vòng ngoài Độc Trận của Ngũ Độc Giáo đều không thể đột phá.

Trước đây đối phó mấy cái nhân vật chính, Cố Hàn Uyên đều là mượn lực người thực lực mạnh hơn.

Ôn gia Ngũ Lão thực lực hiển nhiên không đạt tiêu chuẩn.

Trong tình huống không có Cố Hàn Uyên tự mình xuất thủ can thiệp, lấy năng lực Ôn gia Ngũ Lão xác thực rất khó nhằm vào Viên Thừa Chí.

Nếu mất đi giá trị, tính mệnh Ôn gia Ngũ Lão tự nhiên liền tiến vào đếm ngược.

Chương 484

Cố Hàn Uyên vừa đến tiểu viện Ôn Phương Sơn, liền nghe được Ôn gia Ngũ Lão đang lớn tiếng mưu đồ bí mật.

Ôn Phương Sơn tức giận nói: Đại ca, Ôn Nghi còn không chịu đồng ý.

Ôn Phương Đạt nghe vậy chau mày, trầm giọng nói: Nàng chẳng lẽ không sợ chúng ta đối phó Ôn Thanh Thanh sao.

Ôn Phương Sơn nghe vậy có chút xấu hổ nói: Ôn Nghi nói Cố Hàn Uyên cùng Hạ Tuyết Nghi không giống nhau.

Có Cố Hàn Uyên bảo hộ, nàng rất yên tâm.

Ôn Phương Đạt sầm mặt lại, khẽ thở dài: Đây cũng là chúng ta tính sai.

Ban đầu Hạ Tuyết Nghi tuy là mạnh mẽ, thế nhưng cũng không cường đại đến mức không cách nào phản kháng.

Cố Hàn Uyên lại không phải chúng ta có thể phản kháng được.

Hắn vốn là nghĩ y dạng họa hồ lô, lừa dối lấy Ôn Nghi tiếp xúc Cố Hàn Uyên, lại âm thầm mượn tay nàng hạ độc cho hắn.

Nhưng bởi vì chuyện năm đó của Hạ Tuyết Nghi, Ôn Nghi đối với lần này phi thường cảnh giác.

Kể từ khi cùng Cố Hàn Uyên có cảm tình, nàng liền thời khắc chú ý ẩm thực, e sợ cho ngày nào đó bị Ôn gia Ngũ Lão lợi dụng.

Cố Hàn Uyên nghe Ôn gia Ngũ Lão bàn luận về sự phản kháng mấy ngày này của Ôn Nghi, trong lòng hơi ấm.

Hắn vẫn đối với nhân thê cảm thấy rất hứng thú, ngoại trừ ác thú vị ở ngoài, cũng có một bộ phận nguyên nhân ở chỗ sự ôn nhu nhuận vật tế vô thanh này của các nàng.

Vô luận là Hoàng Dung, Ân Tố Tố hay là Ôn Nghi, các nàng mưu cầu không giống thiếu nữ nhiều như vậy.

Phần ôn nhu giống như đại tỷ tỷ này xác thực làm lòng người sinh tình cảm ấm áp.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn nhìn về phía Ôn gia Ngũ Lão cũng càng lạnh như băng vài phần.

Ôn Phương Sơn mấy ngày nay bức bách đối với Ôn Nghi nghe vào trong tai, làm hắn cực kỳ không vui.

Ôn Phương Đạt trầm giọng nói: Coi như Ôn Nghi không thèm để ý an toàn của Ôn Thanh Thanh, chẳng lẽ không sợ chúng ta cho hấp thụ ánh sáng mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên sao.

Đến lúc đó tình cảnh của Ôn Thanh Thanh khả năng liền lúng túng.

Trước đây bọn họ tuy cùng Cố Hàn Uyên đạt thành hiệp nghị hợp tác, nhưng bởi vì chuyến đi Ngũ Độc Giáo thất lợi, bọn họ không có thủ đoạn đối phó với Viên Thừa Chí, cái hợp tác này tự nhiên vô tật mà chấm dứt.

Mà tin tức từ thành Kim Lăng truyền lại không đủ nhanh, bọn họ không rõ ràng Viên Thừa Chí đã bị người của triều đình Thanh quốc mang đi.

Lại không xác định Cố Hàn Uyên sẽ hay không bởi vì Ôn Nghi cùng Ôn Thanh Thanh mà lưu lại bao lâu.

Lo lắng Cố Hàn Uyên lấy đi Kiến Văn Đế bảo tàng xong liền trực tiếp ly khai Tam Giang, đến lúc đó trời cao đất xa, bọn họ lại đi nơi nào tìm người.

Vì vậy bọn họ khó tránh khỏi cấp bách.

Ôn Phương Sơn sắc mặt có chút khó coi nói: Ôn Nghi nói nếu nói như thế nàng liền lấy cái chết tỏ rõ ý chí.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm than: Ngu ngốc nữ nhân, dùng phương thức này thành toàn Thanh Thanh sẽ chỉ làm trong lòng nàng vĩnh viễn lưu lại vướng mắc.

Hắn ngược lại không phải không thể lý giải ý tưởng của Ôn Nghi.

Dù sao Ôn Nghi chỉ là một cô gái yếu đuối không biết võ công, vô lực phản kháng, cũng chỉ có thể lựa chọn cái chết để cho mình giải thoát, cũng để cho Cố Hàn Uyên sẽ không bởi vì nàng mà sợ ném chuột vỡ đồ.

Hiển nhiên giáo huấn từ Hạ Tuyết Nghi làm nàng đối với phương diện này càng lưu ý.

Cố Hàn Uyên trong lòng mặc dù có chút trách cứ Ôn Nghi khinh thị tánh mạng của mình, thế nhưng càng nhiều hơn hay là sát ý đối với Ôn gia Ngũ Lão.

Ôn Phương Đạt bất đắc dĩ thở dài nói: Đã như vậy, không thể làm gì khác hơn là xuất ra phương án dự bị.

Ôn Phương Sơn chần chờ nói: Nhưng là đại ca, Ôn Thiến năm đó cũng thích Hạ Tuyết Nghi.

Nhiều năm như vậy đóng cửa không ra, hiển nhiên là ở oán hận chúng ta.

Chưa chắc sẽ đồng ý hỗ trợ đối phó Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chân mày cau lại.

Không nghĩ tới dĩ nhiên còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ôn Thiến chính là thân muội muội của Ôn Nghi.

Hai nàng tướng mạo tương tự, tính cách cũng không tương đồng.

Ôn Thiến càng thêm cương liệt một ít, lại không giống Ôn Nghi chịu sự ràng buộc từ Ôn Thanh Thanh nên chỉ có thể phục tùng chịu đựng.

Cố Hàn Uyên nghe Ôn gia Ngũ Lão nói chuyện, đối với Ôn Thiến dần dần có nhận thức, trong mắt lóe lên màu sắc nghiền ngẫm.

Ôn Phương Đạt tàn bạo nói: Ngược lại Ôn Thiến quanh năm ru rú trong nhà, cũng không biết nội tình Cố Hàn Uyên.

Chúng ta bịa đặt một phen, nói Cố Hàn Uyên là cừu gia của Hạ Tuyết Nghi, muốn tới trả thù Ôn Nghi cùng Ôn Thanh Thanh.

Kể từ đó không sợ Ôn Thiến không giúp một tay.

Ôn Phương Đạt không thể mưu đoạt được Tàng Bảo Đồ trong tay Viên Thừa Chí, hiển nhiên cũng là gấp rồi.

Nhất là Hồ Phu Nhân thừa dịp bọn họ đi đến Ngũ Độc Giáo đã từ Ôn gia rời đi, càng là làm rối loạn kế hoạch của bọn họ.

Ôn gia Ngũ Lão không thể truy tung được hành tung Hồ Phu Nhân.

Bắt Cố Hàn Uyên ép hỏi hạ lạc của Hồ Phu Nhân chính là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Kiến Văn Đế bảo tàng cùng Sấm Vương bảo tàng đều cùng chính mình gặp thoáng qua, trong lòng Ôn gia Ngũ Lão liền tràn đầy không cam lòng.

Thế cho nên Ôn Phương Đạt luôn luôn trầm ổn cũng biến thành cấp tiến.

Ôn Phương Nghĩa chần chờ hỏi: Nhưng là chúng ta làm sao thủ tín được Ôn Thiến đâu.

Ôn Phương Đạt chỉ hơi trầm ngâm, từ trong lòng lấy ra một viên

Kim Xà Trùy.

Đó là vật bọn họ giữ lại khi đuổi đánh Viên Thừa Chí.

Có vật ấy nơi tay, không lo không gạt được Ôn Thiến.

Ôn Phương Sơn nghe vậy hai mắt sáng lên, vui mừng quá đỗi nói: Đại ca anh minh.

Ôn Thiến vốn là đố kị Ôn Nghi, Hạ Tuyết Nghi năm đó hay bởi vì Ôn Nghi bị chúng ta hạ độc.

Qua nhiều năm như vậy tất nhiên đối với Ôn Nghi ghi hận trong lòng.

Có Kim Xà Trùy nơi tay làm chứng, chỉ cần lại lừa nàng Ôn Nghi đã di tình biệt luyến, nàng nhất định sẽ giúp chúng ta đối phó Cố Hàn Uyên.

Ôn Phương Đạt hài lòng cười nói: Đúng là như vậy, bất quá một ít chi tiết còn muốn hảo hảo cân nhắc một phen mới là.

Ôn Phương Thi lúc này đột nhiên nói: Đại ca, cái tên Cố Hàn Uyên kia tuổi còn trẻ đã xông ra danh tiếng lớn như vậy, độc của chúng ta chưa chắc có thể có tác dụng a.

Ôn Phương Đạt nghe vậy một chút suy nghĩ liền nhận đồng thuyết pháp của Ôn Phương Thi.

Chủ yếu nhất vẫn là lực uy hiếp của Cố Hàn Uyên quá lớn.

Nếu như thất bại, bọn họ căn bản không có lực phản kháng.

Vì vậy rất cần thiết phải cẩn thận một chút.

Ôn Phương Đạt đột nhiên động linh cơ, hướng Ôn Phương Nghĩa hỏi: Nữ nhân kia còn không nguyện ý nói cho chúng ta biết phương pháp ra vào Ngũ Độc Giáo sao.

Ôn Phương Nghĩa nghe vậy ngẩn ra, hơi lộ ra vẻ làm khó nói: Nàng đối với chúng ta lòng phòng bị rất nặng, căn bản cũng không nguyện ý mở miệng.

Ôn Phương Sơn sắc mặt có chút âm trầm nói: Dù sao năm đó chúng ta hạ độc hại Hạ Tuyết Nghi, nàng chịu đồng ý giúp đỡ mới là lạ.

Ôn Phương Ngộ chậc lưỡi nói: Chậc, thật không biết cái tên Hạ Tuyết Nghi kia có mị lực dạng nào.

Ôn Nghi cùng Ôn Thiến mến mộ hắn còn chưa tính.

Cả kia Ngũ Độc Giáo Hà Hồng Dược cũng cuồng dại mến nhau.

Ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, Cố Hàn Uyên nghe vậy trong mắt tinh quang lóe lên.

Âm thầm suy nghĩ: Nguyên lai Hà Hồng Dược bị Ôn gia Ngũ Lão mang đi, thảo nào phía trước chưa có cùng xuất hiện với Hà Thiết Thủ.

Cố Hàn Uyên đối với Hà Hồng Dược vẫn có chút hứng thú.

Hà Hồng Dược nhiều năm trước đã từng là một cô gái xinh đẹp.

Còn như dung mạo của nàng đã hủy, căn bản không tính là vấn đề gì, chỉ là một viên Phục Nhan Đan mà thôi.

Ngược lại là tính cách Hà Hồng Dược có chút phiền phức, điển hình cho dạng bệnh kiều không chiếm được liền hủy diệt.

Cũng may cũng không phải là không có uy hiếp, khống chế trong tay cũng không quá trắc trở.

Cố Hàn Uyên bên này đang đánh chủ ý lên Hà Hồng Dược, Ôn Phương Đạt cũng đang suy nghĩ lợi dụng nàng ta.

Hắn tự tin cười nói: Ngược lại lừa gạt một cái cũng là lừa gạt, lừa gạt hai cái đồng dạng là lừa gạt.

Chúng ta có thể từ chỗ Hà Hồng Dược gạt tới độc dược lợi hại, chỉ cần đừng làm cho nàng trước giờ tiếp xúc với Cố Hàn Uyên là được.

Ôn gia Ngũ Lão thương nghị đã định, riêng phần mình rời đi.

Cố Hàn Uyên nhãn thần nghiền ngẫm.

Vốn là muốn khoái đao trảm loạn ma giải quyết Ôn gia Ngũ Lão, không nghĩ tới bọn họ lại muốn đưa lên hai phần đại lễ.

Hắn tự nhiên không có đạo lý cự tuyệt, liền theo bọn họ diễn một màn vui đùa này tốt lắm.

Bất quá ở trước đó còn muốn đi trước gặp Ôn Nghi một mặt, miễn cho nàng làm chuyện điên rồ.

Cố Hàn Uyên lặng yên không một tiếng động lại tiềm nhập vào sân viện của Ôn Nghi.

Mấy ngày không gặp, tư thái Ôn Nghi vừa mềm mại quyến rũ thêm vài phần, những nơi nên có thịt cũng càng hiển lộ đẫy đà.

Hiển nhiên là sự khai phá phía trước có hiệu quả rõ ràng.

Bất quá nàng lúc này lại là mặt ủ mày chau.

Nguyên nhân tự nhiên là đến từ sự bức bách của Ôn gia Ngũ Lão.

Nàng không nguyện ý giúp trợ Ôn gia Ngũ Lão, lại sợ bị bọn họ đem ra uy hiếp Cố Hàn Uyên.

Còn như lấy cái chết tỏ rõ ý chí bất quá là thủ đoạn cuối cùng.

Chương 485

Dù sao nàng đã lâu mới lại cảm nhận được tư vị hạnh phúc, đối với nhân thế lại có quyến luyến.

Ôn Nghi lại buông một tiếng thở dài sâu kín, trên mặt vẻ buồn rầu càng đậm vài phần.

Đột nhiên thắt lưng truyền tới nhiệt độ cùng xúc cảm làm nàng giật mình sợ hãi.

Đang muốn kinh hô thành tiếng, thanh âm quen thuộc đã vang lên ở bên tai: Phu nhân là đang nhớ ta rồi hả.

Khí tức làm người ta an tâm vờn quanh ở trong mũi, thân thể mềm mại có chút cứng ngắc của Ôn Nghi nhất thời thả lỏng, tự nhiên tựa vào trong lòng nam tử phía sau, oán trách nói: Ngươi vừa rồi thực sự là làm ta sợ muốn chết.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta cái này không phải là muốn cho phu nhân một kinh hỉ nha.

Chỉ có sợ, ở đâu ra vui.

Ôn Nghi lời là nói như vậy, nhưng là sắc mặt vui mừng trên mặt sớm đã bán đứng nàng.

Ôn Nghi do dự muốn thế nào đem sự tình Ôn gia Ngũ Lão bức bách nàng nói ra.

Đột nhiên thân thể mềm mại cứng đờ, vô ý thức cúi đầu nhìn xuống.

Trên khuôn mặt tươi cười sáng rỡ hiện lên đỏ ửng, xấu hổ mang sân nói: Làm sao vừa trở lại liền khi dễ ta.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Đương nhiên là bởi vì tưởng niệm phu nhân.

Nói xong liền ở trong sự dục cự hoàn nghênh của Ôn Nghi mà đem nàng ôm lấy.

Chính sự tuy là cần thiết, thế nhưng ở trước đó còn là muốn trước trấn an tâm tình bất an của nàng một chút.

Bằng không Ôn Nghi khó tránh khỏi lòng có lo lắng.

Hồi lâu sau, mây tan mưa tạnh.

Ôn Nghi sắc mặt ửng hồng, đôi mày nhíu chặt vì sầu lo mấy ngày liên tiếp cũng ở lúc này hoàn toàn giãn ra.

Trong lòng do dự cũng bị triệt để buông xuống, đem chuyện mấy ngày nay Ôn gia Ngũ Lão bức bách nàng đối phó Cố Hàn Uyên nói ra hết.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Việc này ta đã biết rồi.

Ôn Nghi kinh ngạc hỏi: Ngươi biết.

Cố Hàn Uyên thi thi nhiên nói: Ân, ngay cả việc Ôn gia Ngũ Lão đến tiếp sau sẽ làm sao đối phó ta, ta cũng đã biết được.

Hắn đem chuyện nghe trộm được liên quan tới Ôn Thiến báo cho Ôn Nghi.

Ôn Nghi sắc mặt biến đổi không hiểu, ưu tư thở dài nói: Ta cũng biết muội muội năm đó thích Tuyết Nghi.

Nhiều năm như vậy vẫn không muốn gặp ta nhất định là vẫn còn ở hận ta hại Tuyết Nghi a.

Trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lóe ra, nói: Chưa chắc.

E rằng nàng là hổ thẹn cũng không chừng đấy chứ.

Ôn Nghi nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Dù sao thích nam nhân của tỷ tỷ kính yêu nhất, Ôn Thiến chưa chắc có thể qua được ải trong lòng kia.

Đây cũng là kết luận Cố Hàn Uyên rút ra sau khi chỉnh lý lại mạch suy nghĩ.

Theo hắn biết, trong nguyên tác, Ôn Thiến tuy là thích Hạ Tuyết Nghi, thế nhưng đồng dạng kính yêu Ôn Nghi.

Thậm chí nguyên nhân chủ yếu thích Hạ Tuyết Nghi cũng là ước ao chân tình chí cảm giữa Ôn Nghi cùng Hạ Tuyết Nghi.

Mến mộ lý do không thuần túy, tự nhiên sẽ đối với Ôn Nghi tâm tồn hổ thẹn.

Dùng phương thức tránh không gặp mặt để trốn tránh càng là chứng minh rồi điểm này.

Ôn Nghi nghe vậy nhớ lại hồi ức khi còn nhỏ cùng Ôn Thiến ở chung.

Trưởng tỷ như mẹ, ở trong hoàn cảnh Ôn gia thiếu vắng tình người như vậy, Ôn Thiến cơ hồ là do Ôn Nghi một tay nuôi nấng, cảm tình thâm hậu không cần phải nói.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên điểm tỉnh, Ôn Nghi cũng hiểu được Ôn Thiến khả năng thật là bởi vì hổ thẹn mới nhiều năm không muốn gặp nàng.

Nhất thời lo lắng nói: Muội muội sợ rằng thực sự sẽ bị bọn họ lợi dụng, chàng có thể giúp một tay nàng sao.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Muốn ta hỗ trợ, nhưng là phải trả thù lao.

Ôn Nghi có lẽ do ở chung với Cố Hàn Uyên đã lâu, nên đối với tính cách cùng cách xử sự của hắn càng thêm thấu hiểu.

Vì vậy, nàng rất nhanh liền phản ứng kịp thù lao mà Cố Hàn Uyên mong muốn là cái gì.

Nàng thẹn thùng nói: Ta đều đã chiều theo ý chàng, chàng lại còn đánh chủ ý lên muội muội ta.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh cười nói: Ôn gia Ngũ Lão tự tin Ôn Thiến có thể giả trang phu nhân như vậy, hiển nhiên là vì dung mạo của Ôn Thiến cùng phu nhân rất giống nhau.

Ta cảm thấy hứng thú chẳng phải là chuyện đương nhiên sao.

Ôn Nghi nghe vậy, trong lúc nhất thời không biết nên mừng rỡ vì Cố Hàn Uyên yêu thích dung mạo của mình, hay là nên tức giận vì da mặt hắn quá dày.

Nàng u oán nói: Vậy còn Thanh Thanh thì sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm chốc lát, đột nhiên cười dài nói: Tổng không thể làm cho mẹ con các nàng chia lìa a.

Vẫn là vĩnh viễn ở cùng một chỗ tương đối tốt hơn.

Mà lại, phu nhân chẳng lẽ không muốn cùng Ôn Thiến hòa hảo như lúc ban đầu sao.

Ôn Nghi giật mình.

Trong lúc nhất thời cảm giác được Cố Hàn Uyên nói rất có đạo lý.

Dù sao nàng nhiều năm như vậy cùng Ôn Thanh Thanh sống nương tựa lẫn nhau, nhất định là không nỡ chia lìa.

Bằng không cũng sẽ không cam chịu để Cố Hàn Uyên ra tay với Ôn Thanh Thanh.

Đồng thời, Ôn Nghi cũng hoài niệm khoảng thời gian tỷ muội thân thiết trước đây.

Nếu là có thể mượn cơ hội này làm hòa cũng là một chuyện tốt.

Bất quá nàng rất nhanh liền phản ứng kịp tâm tư của Cố Hàn Uyên, liền lườm một cái đầy kiều mỵ, giận trách: Suýt nữa bị chàng lừa gạt.

Chàng rõ ràng chính là đánh chủ ý muốn cả hai cùng hầu hạ.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Phu nhân là không muốn.

Hay là phu nhân đã nghỉ ngơi khỏe rồi.

Ôn Nghi cảm thụ được động tĩnh, khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng mang theo vẻ hoảng loạn: Đừng, hiện tại không được.

Đúng là cửu biệt thắng tân hôn.

Tuy là hai người chỉ mới vài ngày không gặp, thế nhưng cơ thể vừa được tỏa sáng sinh cơ của nàng so với tưởng tượng còn yếu hơn.

Vừa rồi nếu không phải là Cố Hàn Uyên thủ hạ lưu tình, suýt nữa nàng đã không thể chống đỡ nổi.

Ôn Nghi hồi tưởng lại trước đây còn từng nghĩ tới muốn Ôn Thanh Thanh hỗ trợ chia sẻ.

Lúc này ý nghĩ này lại càng thêm nặng.

Hơn nữa nếu như thêm cả Ôn Thiến, gánh vác cũng có thể càng nhẹ nhóm một chút.

Ôn Nghi vốn là tính tình nhu thuận chịu đựng, khi có lý do đầy đủ, rất nhanh đã tự thuyết phục chính mình.

Nàng thở dài nói: Muội muội cùng Thanh Thanh bên kia chàng tự mình đi thuyết phục các nàng, ta sẽ không giúp chàng đâu.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Phu nhân yên tâm, các nàng ta tự sẽ đi thuyết phục.

Cùng phu nhân nói những thứ này chỉ là bởi vì quan tâm cảm nhận của phu nhân.

Ôn Nghi nghe vậy mặt cười đỏ bừng nỉ non nói: Chỉ biết nói lời ngon ngọt dỗ dành ta.

Lời tuy nói như vậy, nhưng nhìn thần sắc liền có thể biết nàng thực ra cực kỳ hưởng thụ.

Bình phục lại tâm tình kích động, Ôn Nghi nghiêm túc hỏi: Vậy chàng dự định muốn ta làm như thế nào.

Cố Hàn Uyên thần thái ung dung nói: Ôn gia Ngũ Lão khẳng định sẽ nghĩ biện pháp đem phu nhân lừa gạt rời khỏi Ôn gia, phu nhân cứ tương kế tựu kế là được.

Sau đó ta sẽ đón phu nhân trở về.

Ôn Nghi nhất định là phải tạm thời ly khai Ôn gia.

Không chỉ có là vì Ôn Thiến, mà còn vì Hà Hồng Dược.

Bằng không lấy cái tính tình cực đoan kia của Hà Hồng Dược, nhìn thấy Ôn Nghi khó tránh khỏi sẽ làm ra chút chuyện điên rồ.

Ôn Nghi đầu tiên là thuận theo đáp ứng, đôi mắt đẹp như thu thủy nổi lên vẻ lo lắng, ôn nhu dặn dò: Hàn Uyên, chàng nhất định phải cẩn thận.

Ta không muốn cùng Thanh Thanh lại đợi không được một lần nữa.

Hiển nhiên chuyện của Hạ Tuyết Nghi đã để lại cho nàng không ít bóng ma.

Bây giờ thật vất vả giành lấy cuộc sống mới, tự nhiên sẽ lo lắng giẫm lên vết xe đổ.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Phu nhân yên tâm.

Ta làm sao nỡ bỏ các nàng.

Cố Hàn Uyên sau khi rời khỏi chỗ Ôn Nghi lại đi gặp Ôn Thanh Thanh cùng Hà Thiết Thủ một chuyến, dặn dò một phen tạm thời không nên để cho sự tồn tại của Hà Thiết Thủ bị Ôn gia Ngũ Lão biết được.

Hai nàng mặc dù không rõ nguyên do, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đáp ứng.

Bất quá khi Cố Hàn Uyên lần nữa rời đi, sắc mặt Ôn Thanh Thanh rõ ràng có chút quấn quýt.

Trực giác mách bảo nàng rằng Cố Hàn Uyên có thể là muốn đối phó Ôn gia Ngũ Lão, hơn nữa cuối cùng có thể sẽ giết chết bọn hắn.

Bất quá Ôn Thanh Thanh rất nhanh liền nghĩ thông suốt.

Tuy là Ôn gia Ngũ Lão đều là thân nhân của nàng, thế nhưng đối với nàng lại căn bản không có nửa điểm thân tình đáng nói.

Nhất là trước đây khi rời khỏi thành Kim Lăng đã nói những lời kia, càng làm cho Ôn Thanh Thanh nhìn thấu bộ mặt thật của bọn họ.

Ôn gia Ngũ Lão nếu là thật đã chết, đối với nàng ngược lại là một loại giải thoát.

Nàng chân chính để ý chỉ có mẫu thân Ôn Nghi.

Ý nghĩ của Ôn Thanh Thanh tự nhiên sớm đã bị Cố Hàn Uyên đoán được.

Bằng không hắn cũng sẽ không tính toán dùng phương thức khoái đao trảm loạn ma để giải quyết Ôn gia Ngũ Lão.

Bây giờ tuy là bởi vì nguyên nhân của Ôn Thiến cùng Hà Hồng Dược mà để cho bọn họ sống lâu thêm một đoạn thời gian, thế nhưng kết cục cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Sự tình đã an bài xong, Cố Hàn Uyên quang minh chính đại đi gặp Ôn gia Ngũ Lão.

Ôn gia Ngũ Lão nhìn thấy Cố Hàn Uyên thời điểm vừa kinh ngạc, vừa vui mừng lại có chút khẩn trương.

Kinh ngạc vì Cố Hàn Uyên nhanh như vậy liền trở về Ôn gia.

Vui mừng tự nhiên là vì Cố Hàn Uyên không có trực tiếp một đi không trở lại.

Chương 486

Khẩn trương thì là bởi vì bọn họ còn chưa bố trí xong.

Ôn Phương Đạt giả vờ mừng rỡ sang sảng nói: Cố công tử đã trở về.

Có từng bắt được Viên Thừa Chí không.

Còn có cái kia Hồ phu nhân chẳng biết lúc nào đã rời đi.

Cố Hàn Uyên làm như không thấy thần sắc biến ảo mơ hồ của Ôn gia Ngũ Lão.

Hạ lạc của Băng Tuyết Nhi càng không có khả năng nói cho bọn hắn biết.

Hắn chỉ dùng ngữ khí hơi tiếc nuối nhàn nhạt nói: Triều đình Minh quốc đã đem Viên Thừa Chí mang đi rồi.

Ôn gia Ngũ Lão nghe vậy cả kinh.

Con vịt đã đun sôi thực sự cứ như vậy bay mất.

Ôn Phương Đạt trầm giọng nói: Phải làm sao mới ổn đây.

Muốn từ trong tay triều đình cướp người sợ rằng không dễ dàng.

Hắn đang nói còn cố ý nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên là bọn hắn đang đánh chủ ý muốn mượn tay Cố Hàn Uyên làm thương sử.

Cố Hàn Uyên đối với việc này lòng dạ biết rõ, trong mắt lóe lên một vệt trào phúng, lạnh lùng nói: Các ngươi chẳng lẽ không nên trước giải thích một chút vì sao không có mời tới người của Ngũ Độc Giáo đối phó Viên Thừa Chí sao.

Chút chuyện nhỏ như vậy cũng làm không tốt, Cố mỗ dựa vào cái gì tiếp tục hợp tác với các ngươi.

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên một bộ muốn trở mặt, vội vàng giải thích: Chúng ta bị độc trận vòng ngoài của Ngũ Độc Giáo ngăn trở, không thể nhìn thấy người của Ngũ Độc Giáo.

Cố Hàn Uyên lãnh lệ quát lên: Phế vật.

Ôn gia Ngũ Lão sắc mặt nhất thời khó coi, trong mắt ẩn hàm tức giận.

Vẫn là Ôn Phương Đạt biết ẩn nhẫn nhất, cúi người hạ khí nói: Cũng xin Cố công tử lại cho chúng ta một cái cơ hội, chắc chắn sẽ mời được người của Ngũ Độc Giáo.

Đến lúc đó chúng ta sẽ đi đem Viên Thừa Chí bắt trở lại.

Lời này tự nhiên là lừa dối Cố Hàn Uyên, bất quá là đánh chủ ý kéo dài thời gian mà thôi.

Cố Hàn Uyên mượn sườn núi xuống lừa, nói: Cho các ngươi thêm một cái cơ hội cuối cùng.

Bằng không ta liền muốn ngưng hẳn hợp tác, một mình đi trước Yến Lương.

Ôn Phương Đạt cười xòa nói: Cố công tử yên tâm, chúng ta nhất định mau sớm mời được Ngũ Độc Giáo.

Cố Hàn Uyên lưu lại một câu: Tự giải quyết cho tốt đi, liền lại biến mất vô ảnh vô tung.

Ôn Phương Đạt thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng cảm thấy áp lực lớn, trầm giọng phân phó: Mau sớm thuyết phục Ôn Thiến cùng Hà Hồng Dược.

Bằng không Cố Hàn Uyên vừa đi, chúng ta khả năng liền trúc lam đả thủy, công dã tràng.

Còn lại bốn người nghe vậy đương nhiên sẽ không phản đối.

Bọn họ đều cảm nhận được cảm giác cấp bách.

Mục đích thúc giục của Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng đã đạt tới.

Màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn thị nữ đến đây mời hắn đi vào sân của Ôn Nghi, cùng với thần niệm định vị cho thấy Ôn Nghi đã rời khỏi Ôn gia.

Khé miệng hắn nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm.

Ôn gia Ngũ Lão động tác so với trong tưởng tượng còn nhanh hơn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ lừa dối Ôn Thiến cùng Hà Hồng Dược, ưng thuận những lời hứa hẹn không có khả năng hoàn thành.

Ôn Thiến bên kia chắc là được hứa hẹn sẽ thả nàng cùng Ôn Nghi, Ôn Thanh Thanh rời khỏi Ôn gia.

Hà Hồng Dược bên kia tự nhiên là có liên quan đến Hạ Tuyết Nghi, tỷ như hứa hẹn nói cho nàng biết hạ lạc của Hạ Tuyết Nghi.

Ôn gia Ngũ Lão hơn phân nửa là đánh chủ ý qua cầu rút ván.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe ra u quang, quyết định cùng bọn họ diễn một màn kịch.

Hắn lần nữa đi tới tiểu viện của Ôn Nghi.

Trong phòng, một bóng lưng yểu điệu mảnh khảnh đang chờ đợi hắn.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn thấu sự khác biệt.

Ôn Nghi đã trải qua khai phá, tư thái càng phát ra mềm mại đáng yêu, mà cô gái trước mắt lại tinh tế gầy yếu hơn nhiều.

Đương nhiên khuôn mặt xác thực cùng Ôn Nghi cực kỳ giống nhau.

Chính là Ôn Nghi thân muội muội —— Ôn Thiến.

Cố Hàn Uyên thoáng cảm giác một chút, Ôn gia Ngũ Lão vẫn chưa mai phục tại trong viện, hiển nhiên cũng là lo lắng bị hắn nhận thấy được.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mang theo một vệt độ cung, lặng yên không một tiếng động tiến lên ôm lấy Ôn Thiến.

Quả nhiên thiếu vài phần mềm mại, nhưng lại thêm mấy phần co dãn.

Hắn ôn nhu nói: Phu nhân đợi lâu.

Ôn Thiến nhất thời lấy làm kinh hãi.

Bàn tay lớn bên hông, lồng ngực ấm áp phía sau, khí tức nam tử xa lạ.

đều là những thứ nàng chưa bao giờ trải qua.

Chờ đợi Cố Hàn Uyên thời điểm, nàng đã làm rất nhiều chuẩn bị tâm lý, duy chỉ có không nghĩ tới vừa mới bắt đầu liền bị hắn ôm lấy.

Ôn Thiến trong lòng đập bịch bịch, ngọc nhan nổi lên màu đỏ bừng, ngược lại càng giống Ôn Nghi thêm vài phần.

Cố nén cảm giác dị dạng không quen, nàng thanh âm khẽ run nói: Cố công tử, ngươi buông ta ra trước.

Cố Hàn Uyên giả vờ kỳ quái nói: Phu nhân xưng hô tại sao lại biến trở về rồi.

Ôn Thiến tim đập mạnh một cái.

Nàng nào biết Ôn Nghi trước đây xưng hô với Cố Hàn Uyên như thế nào.

Cố Hàn Uyên đối đãi với Ôn Nghi thái độ tự nhiên thân thiết như thế cũng ngoài dự liệu của nàng.

Nghĩ đến Ôn Nghi có lẽ thực sự đã phản bội Hạ Tuyết Nghi, trong lòng nàng có chút lo lắng.

Ôn Thiến cái khó ló cái khôn nói: Ta dù sao cũng là mẫu thân của Thanh Thanh, lớn hơn ngươi nhiều tuổi như vậy.

Ôn Thiến vẫn chưa trả lời thẳng, nói năng lập lờ nước đôi để chừa đường lui.

Ôn gia Ngũ Lão đã nói cho Ôn Thiến không ít tin tức cơ bản về Cố Hàn Uyên, tỷ như việc hắn tuổi rất trẻ.

Ôn Thanh Thanh trẻ người non dạ, bị Cố Hàn Uyên lừa.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân của Ôn Thanh Thanh, Ôn Thiến mới cuối cùng hạ quyết tâm.

Dứt bỏ nhân tố Hạ Tuyết Nghi bất luận, nàng nghĩ rằng Cố Hàn Uyên nhất định là dùng thủ đoạn hèn hạ gì đó mới lừa gạt được mẹ con Ôn Nghi, bằng không làm sao có khả năng mẹ con nàng không để ý luân lý đạo đức mà làm nữ nhân của hắn.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Ta vẫn tương đối thích nghe phu nhân gọi ta là phu quân.

Ôn Thiến nghe vậy hoảng hốt trong nháy mắt.

Trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn vẫn là phẫn uất.

Nàng tuy kính yêu Ôn Nghi, thế nhưng cũng ái mộ Hạ Tuyết Nghi.

Nguyên tưởng rằng Ôn Nghi chỉ là đơn thuần bị lừa hoặc là bị uy hiếp, không nghĩ tới lại dùng tới xưng hô thân mật như thế.

Hiển nhiên Ôn Nghi đã di tình biệt luyến.

Nàng năm đó hâm mộ tình cảm tốt đẹp giữa Ôn Nghi cùng Hạ Tuyết Nghi, lại thêm nàng và Ôn Nghi dung nhan cực kì giống nhau, khiến nàng không tự chủ được tự mình nhập vai vào vị trí của Ôn Nghi.

Vì vậy mới thích Hạ Tuyết Nghi.

Trên thực tế Ôn Thiến đối đãi bọn họ là mang theo một loại tâm tình ngưỡng mộ cặp đôi này.

Bây giờ việc Ôn Nghi phản bội đối với nàng đả kích cực lớn.

Ôn Thiến ẩn hàm tức giận nói: Cố công tử dù sao cũng không phải là phu quân chân chính của ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đột nhiên trầm mặc không nói.

Ôn Thiến thấy thế nhất thời khẩn trương, lo lắng là mình lộ kẽ hở.

Cũng may Cố Hàn Uyên mở lời hóa giải sự lo lắng của nàng, bất quá lại làm tâm tình nàng đặc biệt phức tạp.

Cố Hàn Uyên u u thở dài nói: Phu nhân vẫn là đang lo lắng cho Thanh Thanh sao.

Ta đã đáp ứng sẽ chiếu cố thật tốt mẹ con các nàng.

Ôn Thiến tim đập thót một cái, dò hỏi: Ngươi và Thanh Thanh trong lúc đó ra sao rồi.

Cố Hàn Uyên giả vờ không biết hỏi lại: Cái gì ra sao.

Ôn Thiến mặt cười ửng đỏ nói: Chính là các ngươi hiện tại tiến triển đến mức nào rồi.

Nàng có chút bận tâm Ôn Thanh Thanh đã đem thân thể giao ra.

Nếu như thế, việc nàng hại Cố Hàn Uyên có lẽ sẽ làm tổn thương đến tâm can của Ôn Thanh Thanh.

Ôn Thanh Thanh là con gái của Ôn Nghi cùng Hạ Tuyết Nghi, Ôn Thiến đối với nàng tự nhiên thập phần lưu ý.

Cố Hàn Uyên trêu đùa nói: Phu nhân quả nhiên là đang lo lắng cho Thanh Thanh a.

Muốn biết cũng rất dễ dàng, gọi một tiếng phu quân tới nghe một chút.

Ôn Thiến nghe được ý tứ trêu chọc trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Chương 487

Tuy trong lòng không muốn gọi hắn là Phu quân, nhưng lại đang lưu ý tình huống của Ôn Thanh Thanh.

Ôn Thiến quấn quýt một hồi lâu, đỏ bừng mặt cười, run giọng nói: Phu quân.

Thanh âm của nàng hầu như bé không thể nghe, đồng thời run rẩy dữ dội.

Hiển nhiên tâm tình dao động thập phần kịch liệt.

Thậm chí ánh mắt của nàng còn có chút hoảng hốt.

Ôn Thiến là một nữ tử hay mộng mơ, đã từng vô số lần ảo tưởng đem chính mình đại nhập vào vai Ôn Nghi.

Thế nhưng sự hổ thẹn trong lòng đối với Ôn Nghi làm cho tình cảm của nàng đối với Hạ Tuyết Nghi thủy chung chỉ dừng lại ở sự mến mộ, chưa bao giờ nghĩ tới thực sự trở thành thê tử của hắn.

Việc bị ép gọi kẻ có thể là cừu nhân của Hạ Tuyết Nghi là Phu quân đối với nàng là sự đả kích cực lớn.

Cố Hàn Uyên trong lòng lại cảm thấy vui mừng, ngoạn vị cười nói: Nếu phu nhân đã gọi ta là phu quân, vậy tự nhiên không có lý do gì để giấu diếm phu nhân.

Bất quá cùng với việc nói ra, phu nhân không bằng tự mình thể hội một chút.

Dứt lời, hắn liền buông Ôn Thiến ra, lôi kéo nàng xoay người lại đối mặt với chính mình.

Ôn Thiến còn chưa kịp suy nghĩ câu Tự mình lĩnh hội của Cố Hàn

Uyên là ý gì, tâm thần lại một lần nữa bị trùng kích.

Trước đây bị Cố Hàn Uyên ôm từ phía sau, chỉ có thể nghe ra giọng nói của hắn rất trẻ.

Bây giờ nhìn thấy chân dung, Ôn Thiến kinh ngạc vì Cố Hàn Uyên trẻ tuổi đến quá phận.

Hơn nữa dung mạo tuấn tú xuất hồ ý liêu.

Đừng nói là nam tử bình thường, chính là Hạ Tuyết Nghi năm đó lừng lẫy với danh xưng Kim Xà Lang Quân cũng kém xa.

Hạ Tuyết Nghi mang theo tà khí cùng dung mạo tuấn nhã đã hấp dẫn không ít giang hồ nữ tử mến mộ, bao gồm cả Hà Hồng Dược, Ôn Nghi và Ôn Thiến.

Nhưng mà so với Cố Hàn Uyên, lại tựa như không cùng một đẳng cấp.

Khí chất xuất trần mơ hồ kia càng làm người ta khắc sâu ấn tượng.

Không biết sao, Ôn Thiến đột nhiên liền có chút lý giải Ôn Nghi.

Cố Hàn Uyên có vẻ bề ngoài anh tuấn như vậy, lại lừa gạt Ôn Nghi vài câu, việc di tình biệt luyến cũng không phải là không thể.

Ôn Thiến tuy lý giải, thế nhưng cũng không đại biểu nàng chấp nhận.

Hít sâu một hơi, đang muốn nói gì đó thì Cố Hàn Uyên đã đặt tay lên đỉnh đầu nàng.

Bàn tay kia mang theo ý chí không thể kháng cự.

Ôn Thiến bối rối, ngay sau đó liền đỏ bừng mặt.

Nàng tuy chỉ nhỏ hơn Ôn Nghi vài tuổi nhưng chưa bao giờ có nam nhân.

Cảnh tượng trước mắt làm nàng chấn động không ngớt, hầu như vô ý thức liền muốn cự tuyệt.

Thế nhưng thanh âm nghi ngờ của Cố Hàn Uyên lại làm nàng chột dạ không dám phản kháng: Làm sao cảm giác phu nhân ngày hôm nay có chút kỳ quái.

Ôn Thiến vốn định thăm dò một chút rồi tính tiếp, không nghĩ tới dây dưa một hồi lại kéo cả chính mình vào.

Bởi vì lo lắng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra sơ hở, nàng chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện y theo ý hắn.

Qua không biết bao lâu.

Cố Hàn Uyên thần sắc khẽ động, hắn đã cảm giác được có người tới.

Không nhiều không ít, vừa đúng khí tức của năm người.

Xem ra Ôn gia Ngũ Lão vẫn là nóng lòng, hắn cũng không tiện trì hoãn tiếp nữa.

Sau một khắc, Ôn Thiến liền không khỏi ho khan.

Cố Hàn Uyên trêu nói: Vài ngày không gặp, phu nhân mới lạ đi nhiều a.

Ôn Thiến thật vất vả mới bình ổn hô hấp, tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy ánh mắt hắn lại hồ nghi, nàng vội vàng thu hồi ánh mắt mang theo hận ý, cúi thấp đầu nói: Làm sao có thể quen ngay được.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Rõ ràng trước khi ta rời đi, phu nhân đã rất nhuần nhuyễn mà.

Ôn Thiến nghe vậy có chút chấn động.

Hình tượng Ôn Nghi trong lòng nàng đại biến.

Bất quá nghĩ đến tính cách nhu thuận chịu đựng của tỷ tỷ, nàng nghĩ thầm đó nhất định là bị bức bách.

Vì vậy đối với Cố Hàn Uyên hận ý lại thêm mấy phần.

Bất quá bởi vì liên tục bị hoài nghi, Ôn Thiến sợ bị Cố Hàn Uyên lần nữa nhìn ra kẽ hở, bèn cúi thấp mi mắt hỏi: Thanh Thanh nàng chỉ làm đến bước này sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc vi diệu cười nói: Tổng không tốt ép buộc Thanh Thanh a.

Ôn Thiến nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Ôn Thanh Thanh thân thể còn chưa giao ra, chưa tới tình huống tồi tệ nhất.

Bất quá Ôn Thiến trong lòng vẫn u u thở dài.

Dù vậy, thực sự còn có thể tính toán rõ ràng sao.

Chí ít hiện tại nàng đối với Hạ Tuyết Nghi tràn đầy hổ thẹn, cảm giác mình đã không còn sạch sẽ.

Lại thêm việc trước đó còn gọi Cố Hàn Uyên một tiếng Phu quân, trong lòng không tự chủ được liền có chút lưu ý hắn.

Hận ý vừa dâng lên cũng bị cảm xúc này làm cho nhạt đi.

Nàng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không biết biến hóa trong lòng Ôn Thiến, thấy nàng thất thần liền trêu đùa: Phu nhân rốt cuộc là si mê ta rồi sao.

Hay là nói đã triệt để quên Hạ Tuyết Nghi rồi.

Ôn Thiến nghe được tên Hạ Tuyết Nghi, nhất thời chấn động trong lòng, tràn đầy áy náy.

Nàng đè nén chút lưu ý đối với Cố Hàn Uyên xuống, ngữ khí không hiểu hỏi: Tuyết Nghi thực sự đã chết rồi sao.

Cố Hàn Uyên thấy Ôn Thiến rốt cuộc đi vào chính đề, trong mắt u quang lóe lên, phối hợp nói: Phía trước không phải đã cùng phu nhân nói qua sao.

Hạ Tuyết Nghi xác thực đã chết.

Bất quá phu nhân yên tâm, về sau ta sẽ chiếu cố mẹ con các nàng.

Ôn Thiến nhận được sự xác nhận từ Cố Hàn Uyên, bi thương trong lòng hóa thành thủy triều ập tới, suýt nữa rơi lệ.

Tuy chưa xác định là Cố Hàn Uyên giết chết Hạ Tuyết Nghi, thế nhưng nàng lại nghĩ tới lời thề son sắt của Ôn gia Ngũ Lão.

Bọn họ nói Cố Hàn Uyên là hậu nhân của cừu gia Hạ Tuyết Nghi, võ công đại thành liền giết Hạ Tuyết Nghi trả thù, còn muốn đem Ôn Nghi cùng Ôn Thanh Thanh thu nhập vào phòng để hả giận.

Lại thêm việc vừa rồi bị Cố Hàn Uyên cưỡng bách, nàng sinh ra tâm lý vào trước là chủ, cho rằng lời Ôn gia Ngũ Lão là sự thật.

Dưới sự điều khiển của hận ý, Ôn Thiến cũng không đoái hoài tới việc thăm dò nữa.

Hít sâu, điều chỉnh tốt tâm tình, nàng ôn nhu nói: Cám ơn ngươi nguyện ý chiếu cố ta và Thanh Thanh.

Cố Hàn Uyên đưa tay lần nữa ôm nàng vào lòng, khẽ cười nói: Phu nhân làm sao trở nên khách khí như vậy.

Xem ra vẫn là do xa cách lâu ngày.

Tối nay ta sẽ hảo hảo bồi phu nhân.

Lần nữa rơi vào lòng Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại của Ôn Thiến hơi cứng đờ rồi thả lỏng.

Nàng tự thuyết phục mình coi đây là cái giá phải trả để báo thù cho Hạ Tuyết Nghi.

Còn như có hay không còn lại tâm tình khác, Ôn Thiến nhất thời cũng phân biệt không rõ.

Bất quá đã có quyết định, nàng cũng không lưỡng lự nữa, ôn uyển cười nói: Thời gian còn sớm, ngươi chờ một chút.

Nói xong, nàng rời khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên, đưa tay mở hộp đựng thức ăn trên bàn.

Bên trong là bát canh gà vẫn còn bốc hơi nóng.

Ôn Thiến ngữ khí có chút phức tạp nói: Đây là ta chưng cho ngươi, mau thừa dịp còn nóng uống đi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, đưa tay đón lấy bát canh gà Ôn Thiến múc cho hắn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, trong canh này hẳn là đã hạ độc dược lấy từ chỗ Hà Hồng Dược.

Liếc nhìn Ôn Thiến, Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn khi thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ quấn quýt.

Đây là hối hận rồi sao.

Chính như Cố Hàn Uyên dự đoán, Ôn Thiến lúc này quả thật có chút hối hận.

Nếu không có màn ân ái vừa rồi, nàng sẽ đơn thuần coi Cố Hàn Uyên là cừu nhân.

Thế nhưng chính biến cố này làm cho hận ý trong lòng nàng pha lẫn những cảm xúc không tên.

Nhất là thấy Cố Hàn Uyên không hề phòng bị đón lấy bát canh gà có độc, Ôn Thiến đột nhiên không muốn hại hắn.

Đang muốn tìm lý do ngăn cản, đã thấy Cố Hàn Uyên bưng bát đưa lên miệng, còn nói: Phu nhân tự tay chưng canh gà, tự nhiên muốn hảo hảo thưởng thức mới là, bằng không chẳng phải cô phụ tấm lòng thành này sao.

Ôn Thiến nghe vậy đột nhiên linh quang lóe lên.

Chương 488

Chỉ cảm thấy thái độ của Cố Hàn Uyên thực sự quá kỳ quái.

Cái dáng vẻ không phòng bị chút nào kia tuyệt đối không giống như kẻ đã cưỡng bách đoạt lấy Ôn Nghi.

Hơn nữa lời nói lại ôn hòa đến quá phận.

Đối mặt với thê nữ của cừu nhân, thái độ này hiển nhiên là không bình thường.

Ôn Thiến phản ứng kịp: Ôn gia Ngũ Lão khả năng đã lừa nàng.

Nàng bất chấp tất cả, vội vàng hô lớn: Không muốn uống.

Nói rồi nàng đưa tay muốn gạt bát canh khỏi miệng Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng đã muộn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên cả người chấn động, cái bát trong tay vô lực rơi xuống đất vỡ tan, canh gà nóng hổi văng tung tóe.

Cố Hàn Uyên thân thể cũng vô lực ngã ngồi xuống ghế, thần sắc thống khổ nói: Có độc.

Hắn một bộ đau lòng nhìn Ôn Thiến hỏi: Phu nhân, vì sao.

Nghe câu hỏi của Cố Hàn Uyên, đầu óc Ôn Thiến như bừng tỉnh.

Nếu quả thật là Cố Hàn Uyên giết chết Hạ Tuyết Nghi, hắn sẽ không hỏi Tại sao.

Ôn Thiến đôi mắt đẹp rưng rưng đỡ lấy Cố Hàn Uyên, tự trách nói: Xin lỗi, ta không muốn hại ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ thoải mái cười nói: Ngươi không phải Ôn Nghi a.

Ôn Thiến lúc này nào còn tâm tình lừa dối, thản nhiên nói: Ta là Ôn Thiến, Ôn Nghi là tỷ tỷ ta.

Cố Hàn Uyên làm bộ bừng tỉnh đại ngộ: Thảo nào vẫn có cảm giác không đúng.

Hắn dừng một chút, mang theo áy náy nói: Xin lỗi, phía trước cứ nghĩ ngươi là Ôn Nghi, cho nên mới.

Ôn Thiến tự nhiên biết hắn ám chỉ điều gì, lúc này cũng không màng tới cảm thấy thẹn, chỉ tự trách nói: Không trách ngươi, đều là ta quá ngốc.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười: Là Ôn gia Ngũ Lão lừa gạt ngươi sao.

Ôn Thiến chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng cười càn rỡ: Cố công tử bây giờ mới biết, không khỏi quá muộn rồi.

Cửa phòng bị đẩy ra, Ôn gia Ngũ Lão thần tình đắc ý bước vào.

Ôn Thiến oán hận nói: Cha.

Trước đây người lừa tỷ tỷ, hại tỷ phu.

Bây giờ lại gạt ta hại Cố công tử.

Sự vô sỉ của Ôn Phương Sơn làm nàng triệt để tuyệt vọng.

Tuy nhiên Ôn Phương Sơn lại lơ đễnh cười nói: Tức giận như vậy làm gì.

Ngươi lại thích Cố Hàn Uyên rồi hả.

Hừ, ngươi và tỷ tỷ ngươi đều giống nhau, vì nam nhân liền mất trí, suýt nữa làm hỏng việc lớn của chúng ta.

Ôn Thiến thần sắc thống khổ nói với Cố Hàn Uyên: Đều do ta ngốc, là ta hại ngươi.

Ôn Thiến lòng tràn đầy tự trách cùng hổ thẹn.

Đối lập rõ ràng với nàng là Cố Hàn Uyên, từ lúc Ôn gia Ngũ Lão hiện thân thần sắc hắn vẫn bình thản.

Hắn ôn thanh an ủi: Ôn cô nương, ta không trách ngươi.

Là bọn hắn lừa ngươi.

Ôn Thiến không nghĩ tới lúc này Cố Hàn Uyên lại còn an ủi nàng, tâm tình không kềm được, nước mắt tuôn rơi: Cố công tử.

Đều là ta không tốt.

Cố Hàn Uyên thần thái thoải mái cười nói: Ôn cô nương, ngươi và Ôn Nghi, Thanh Thanh chỉ sợ là tập hợp toàn bộ cái chân thiện mỹ của Ôn gia.

Phần cặn bã còn lại mới để cho bọn Ôn Phương Đạt đạt tới cảnh giới vô sỉ như vậy.

Vì bọn họ lừa dối mà tự trách thì không đáng.

Ôn Thiến bị lời nói thanh kỳ của Cố Hàn Uyên chọc cho nín khóc mỉm cười, xấu hổ mang theo chút giận dỗi nói: Cố công tử, ngươi làm sao còn có tâm tình đùa ta cười.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Ôn gia Ngũ Lão đang có sắc mặt khó coi, đạm nhiên nói: Bởi vì bọn họ cũng không được ta để vào trong mắt.

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên thần thái ung dung, không thấy tức giận hay hoảng loạn, trong lúc nhất thời có chút không nắm chắc được Cố Hàn Uyên rốt cuộc có trúng độc hay không.

Hắn thầm nghĩ lấy thần công của Cố Hàn Uyên, nếu không trúng độc, chỉ cần một tia dư lực cũng đủ giết sạch bọn họ.

Ôn Phương Đạt trong mắt tinh quang lóe lên, tự tin cười nói: Suýt nữa bị Cố công tử lừa gạt.

Bất quá Cố công tử cũng không cần uổng phí sức lực kéo dài thời gian vận công bức độc.

Hắn tự cho ra kết luận như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Còn may là cẩn thận tìm Hà Hồng Dược lấy loại độc dược lợi hại nhất, bằng không thật đúng là không chắc đối phó được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười: Ồ.

Tự tin như vậy.

Cố mỗ ngược lại đối với độc này có chút tò mò.

Ôn Phương Đạt đắc ý nói: Đây chính là Ngũ Độc Giáo trấn giáo độc dược —— Kim Tằm Cổ Độc.

Hắn dừng một chút rồi thán phục: Cố công tử quả nhiên thần công cái thế, trúng Kim Tằm Cổ Độc lại vẫn sống đến bây giờ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút ngoài ý muốn.

Hắn tự nhiên nghe nói qua đại danh Kim Tằm Cổ Độc.

Người Miêu Cương vào dịp Tết Đoan Ngọ thu thập trăm loại côn trùng độc bỏ vào lu cho tự giết lẫn nhau, một năm sau mở ra còn lại một loại trùng màu vàng giống con tằm.

Lại dùng lá vàng nuôi nấng mấy tháng sẽ biến thành một đống cặn bã màu vàng, đó chính là Kim Tằm Cổ Độc.

Phía trước trong bát canh gà chính là bị hạ loại độc này.

Cố Hàn Uyên đã biết trước kế hoạch của Ôn gia Ngũ Lão, đương nhiên sẽ không thực sự uống vào.

Hắn tuy là Bách Độc Bất Xâm, nhưng cũng không có hứng thú uống độc dược.

Phía trước chẳng qua là làm bộ uống, rồi ném bát đi mà thôi.

Nếu biết đối phương dùng Kim Tầm Cổ Độc, hắn quyết định diễn cho giống hơn một chút.

Lấy Vạn Tượng Âm Dương Quyết khống chế thân thể, hắn mô phỏng ra dấu hiệu trúng độc cực tốt: Sắc mặt bắt đầu tái nhợt, lờ mờ lộ ra một tia hắc khí.

Cố Hàn Uyên giả vờ thở dốc nói: Kim Tầm Cổ Độc.

Thủ bút quả nhiên không nhỏ.

Chỉ là giáo chúng bình thường của Ngũ Độc Giáo cũng không có thứ này, chớ không phải là lấy từ trong tay giáo chủ Ngũ Độc Giáo.

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên thần sắc càng lúc càng xấu, cuối cùng cũng yên tâm.

Hắn thấy thế cục đã hoàn toàn nằm trong tay, nụ cười đắc ý không giấu được: Mặc dù không phải giáo chủ Ngũ Độc Giáo, nhưng cũng có vài phần quan hệ.

Chúng ta lấy từ cô cô của giáo chủ Hà Thiết Thủ, chính là Hà Hồng Dược.

Cố Hàn Uyên sớm có dự liệu, chẳng qua là dẫn dắt để Ôn Phương Đạt nói ra tung tích Hà Hồng Dược mà thôi.

Hắn thuận thế hỏi: Thì ra là thế, Hà Hồng Dược rơi vào tay các ngươi.

Bất quá Cố mỗ thật tò mò các ngươi làm sao thuyết phục được bà ta.

Dù sao nghiêm chỉnh mà nói Hà Hồng Dược cùng các ngươi có thâm cừu đại hận.

Ôn Phương Đạt đang đắc ý, không hề giấu diếm: Cái tên Hạ

Tuyết Nghi kia xác thực mị lực mười phần.

Không chỉ lừa gạt được trái tim hai tiện nhân Ôn Nghi và Ôn Thiến, cả Hà Hồng Dược cũng khó quên tình xưa.

Chỉ cần tùy tiện biên ra vài lời nói dối liền lừa được bà ta.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên tiếu ý hài lòng.

Quả nhiên là vậy.

Ôn Thiến bên cạnh hận thù nói: Các ngươi quả nhiên là gạt ta.

Cố công tử căn bản không phải là cừu nhân của tỷ phu.

Ôn Phương Sơn trầm giọng nói: Nữ nhân chính là ngu xuẩn.

Bất quá Ôn Thiến ngươi yên tâm, làm cha cũng không muốn tự tay giết chết con gái mình.

Ôn Thiến trừng mắt nhìn Ôn Phương Sơn đầy hận ý.

Thù mới hận cũ làm nàng triệt để đoạn tuyệt tình thân với ông ta, nàng nổi giận quát: Phi.

Ai là con gái ông.

Ta không có người cha vô sỉ như ông.

Ôn Phương Sơn sắc mặt khó coi, cảm thấy Ôn Nghi cùng Ôn Thiến đều làm mất hết mặt mũi của hắn.

Hắn ánh mắt băng lãnh nói: Hừ.

Vậy ngươi liền cùng Cố Hàn Uyên làm một đôi uyên ương mạng vong đi.

Hiển nhiên hắn đã quyết định buông tha Ôn Thiến.

Bất quá cái từ uyên ương mạng vong lại làm Ôn Thiến tâm tình phức tạp.

Nếu là trước đêm nay, trong lòng nàng chỉ có Hạ Tuyết Nghi.

Thế nhưng bây giờ Cố Hàn Uyên lại bất tri bất giác chiếm cứ một vị trí trong tim nàng.

Ôn Thiến không tự chủ nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chần chờ nói: Ta.

Cố Hàn Uyên không để nàng nói hết, cười ngắt lời: Ôn cô nương yên tâm, có ta ở đây, bọn họ không động được đến nàng.

Ôn Thiến nghe vậy trong lòng dâng lên dòng nước ấm, đôi mắt đẹp cảm động.

Nàng thấp giọng hỏi: Cố công tử, ta rõ ràng hại ngươi trúng kịch độc, ngươi vẫn còn muốn bảo vệ ta.

Vì sao.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Tục ngữ nói, một đêm phu thê trăm ngày ân.

Chúng ta mặc dù chưa làm thành phu thê, thế nhưng mười ngày ân tình luôn là có.

Bảo vệ nàng chẳng lẽ không phải việc nên làm sao.

Ôn Thiến tự nhiên biết mười ngày ân tình mà hắn nói là chỉ cái gì.

Ký ức ùa về làm mặt nàng đỏ ửng.

Lúc đó chỉ thấy cảm thấy thẹn và phẫn hận, bây giờ lại hóa thành hồi ức ngọt ngào.

Bóng dáng Hạ Tuyết Nghi trong lòng nàng dần nhạt đi, khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên trước mắt lại càng thêm rõ nét.

Nàng biết mình đã thay lòng.

Chương 489

Vốn dĩ tình cảm nàng dành cho Hạ Tuyết Nghi là sự ngưỡng mộ nhiều hơn yêu đương.

Bây giờ có một người nguyện ý yêu nàng, bảo vệ nàng, lại đã có quan hệ thân mật, nàng quyết định nghe theo con tim.

Nàng nhu thuận nói: Cố công tử, nếu chúng ta có thể còn sống, ta nguyện ý cùng chàng làm phu thê.

Thanh âm Ôn Thiến tràn đầy tình ý, đôi mắt đẹp như nước.

Cố Hàn Uyên giọng mang thâm ý hỏi: Coi như phải chia sẻ cùng Ôn Nghi cũng không quan hệ sao.

Ôn Thiến nghe vậy mặt đỏ bừng, do dự trong nháy mắt rồi thẹn thùng nói nhỏ: Ân. nếu như là tỷ tỷ thì được.

Nữ nhân vốn là sinh vật cảm tính.

Một ngày kia khi cảm động, ranh giới cuối cùng thường sẽ được nới lỏng đến mức bất ngờ.

Huống hồ Ôn Thiến cũng đã từng huyễn tưởng qua cảnh cùng Ôn Nghi cùng nhau gả cho Hạ Tuyết Nghi.

Dù sao trong lòng Ôn Thiến vẫn luôn kính yêu Ôn Nghi, chưa bao giờ nghĩ tới việc cướp đi thứ gì từ bên người tỷ tỷ.

Cùng nhau chia sẻ ái tình, tự nhiên liền trở thành kết quả tốt nhất.

Bây giờ bất quá là đem Hạ Tuyết Nghi chỉ tồn tại trong ảo tưởng, đổi thành một Cố Hàn Uyên bằng xương bằng thịt, có thể nhìn thấy và sờ được.

Ôn Thiến kìm lòng không đậu rúc vào trong ngực Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng suy nghĩ: Nếu thật có thể cùng hắn trở thành một đôi uyên ương bỏ mạng cũng tốt vô cùng.

Chỉ là đáng tiếc không thể đem thân thể giao cho hắn.

Cố Hàn Uyên lúc này ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, lại đột nhiên giọng mang trêu đùa hỏi một câu cực kỳ phá hỏng không khí: Cái kia.

Thanh Thanh đâu.

Ôn Thiến nghe vậy nhất thời ngơ ngẩn.

Nàng chỉ len lén nhìn Ôn Thanh Thanh khi con bé còn tấm bé.

Mấy năm về sau này nàng ru rú trong nhà, cũng chưa từng gặp lại.

Cho nên hình tượng Ôn Thanh Thanh trong lòng nàng vẫn dừng lại ở dáng dấp năm đó.

Cùng cháu gái ruột của mình trở thành tỷ muội chung chồng, điều này quá mức khiêu chiến lòng xấu hổ của Ôn Thiến.

Nhưng cuối cùng tình yêu trong lòng Ôn Thiến vẫn chiếm thượng phong.

Nàng có chút khó xử, khẽ thở dài: Thanh Thanh.

Nếu như nàng không phản đối.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thoả mãn mỉm cười.

Lúc này Ôn Phương Đạt đã cảm thấy không kiên nhẫn, mở miệng cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người: Cố công tử ngược lại là thật hăng hái, cục diện như vậy mà vẫn còn có tâm tư cùng Ôn Thiến liếc mắt đưa tình.

Cố Hàn Uyên đùa cợt đáp: Dù sao cũng hơn nhìn cái mặt già của các ngươi, tâm tình vui vẻ hơn nhiều chứ.

Ôn Phương Đạt nghe vậy sắc mặt tối sầm, hít sâu một hơi.

Hắn không còn hứng thú cùng Cố Hàn Uyên thăm dò lẫn nhau, thẳng thắn nói: Cố công tử, kỳ thực chỉ cần ngươi bàn giao ra hạ lạc của Hồ phu nhân, giúp bọn ta đạt được Sấm Vương bảo tàng, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ ngươi.

Ôn Nghi, Ôn Thiến cùng Ôn Thanh Thanh, chúng ta cũng sẽ tặng hết cho Cố công tử.

Mỹ nhân tỷ muội, mỹ nhân mẫu nữ, Cố công tử chẳng lẽ không muốn sống sót để hảo hảo hưởng dụng sao.

Cố Hàn Uyên mượn cơ hội diễn trò để cầm xuống Ôn Thiến, mục đích đã đạt được, cũng lười cùng Ôn gia Ngũ Lão tiếp tục lãng phí thời gian.

Giữa lúc hắn chuẩn bị ngả bài, thần sắc đột nhiên động một cái.

Hắn ôm Ôn Thiến chặt hơn vài phần, tự tiếu phi tiếu nói: Cố mỗ xác thực rất tâm động.

Chỉ là các ngươi cảm thấy Cố mỗ có tin được không.

Sợ rằng Cố mỗ chỉ cần giao ra hạ lạc của Hồ phu nhân, các ngươi liền muốn giết người diệt khẩu a.

Ôn Phương Đạt trầm giọng nói: Chỉ cần Cố công tử giúp bọn ta đạt được Sấm Vương bảo tàng, giải dược sẽ làm hai tay dâng lên.

Lúc này Ôn Phương Nghĩa đột nhiên xen vào nói: Đại ca, dường như có điểm không đúng lắm.

Ôn Phương Đạt nghe vậy sửng sốt, nghi ngờ hỏi: Địa phương nào không thích hợp.

Ôn Phương Nghĩa cảnh giác nói: Nghe đồn Kim Tằm Cổ Độc là thiên hạ đệ nhất độc vật.

Vô hình vô sắc, trúng độc giả giống như có nghìn vạn con trùng ở quanh thân cắn xé, đau đớn không chịu nổi, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cố Hàn Uyên coi như công lực thâm hậu cũng không nên một điểm phản ứng đều không có a.

Ôn Phương Đạt nghe vậy vội vàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy sắc mặt hắn tuy là khó coi, thế nhưng thần thái xác thực vô cùng buông lỏng.

Hắn vô thức lui về phía sau nửa bước, nói: Cố công tử, ngươi không có trúng độc.

Bất quá ngay sau đó hắn lại tựa như muốn thuyết phục chính mình, lớn tiếng hô: Không có khả năng.

Ngươi nếu không trúng độc thì sẽ không kéo dài thời gian, đừng uổng phí sức lực.

Kim Tằm Cổ Độc cũng không phải là thứ dễ dàng bức ra như vậy.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một nụ cười đùa cợt: Nếu biết Cố mỗ đang kéo dài thời gian, các ngươi còn phối hợp như vậy.

Quả nhiên các ngươi ngoại trừ vô sỉ, chỉ còn lại ngu xuẩn.

Dừng một chút, hắn lạnh nhạt nói tiếp: Cố mỗ đang chờ các ngươi độc phát, không biết các ngươi đang đợi cái gì.

Ôn gia Ngũ Lão đồng thời kinh hô: Độc phát.

Ôn Phương Đạt sắc mặt khó coi nói: Ngươi hạ độc chúng ta.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn bọn họ: Ngu xuẩn, nhìn ngoài cửa xem.

Ôn gia Ngũ Lão như bị điện giật quay đầu lại.

Trong đêm tối quả nhiên có một thân ảnh đang đứng ở ngoài cửa.

Xa xa nhìn lại, thân hình yểu điệu kia hiển nhiên là một nữ tử.

Ôn Phương Đạt đồng tử co rút nhanh, cả người run rẩy kinh ngạc thốt lên: Hà Hồng Dược.

Ngoài cửa nữ tử chính là Hà Hồng Dược.

Cố Hàn Uyên có chút hăng hái nhìn Hà Hồng Dược đang đi tới.

Một thân hắc y cũ nát lôi thôi, tóc dài đen trắng xen kẽ mất trật tự.

Khuôn mặt đầy vết sẹo, bộ dáng như một lão khất bà, diện mạo bên ngoài đáng ghê tởm cực kỳ đáng sợ.

Bất quá thân thể của nàng yểu điệu như trước, giữa lông mày cũng có thể mơ hồ thấy được nét xinh đẹp trước khi bị hủy dung.

Nhìn Hà Hồng Dược đang lạnh nhạt nhìn kỹ Ôn gia Ngũ Lão, Cố Hàn Uyên đùa cợt nói: Các ngươi vì thủ tín với Hà Hồng Dược, còn thả nàng tự do a.

Ôn Phương Đạt lúc này đã triệt để luống cuống, sắc mặt biến thành màu đen nói: Chúng ta chỉ là giải huyệt cho nàng, Hà Hồng Dược trên người rõ ràng buộc dây thừng, lại có người canh giữ, làm sao có khả năng chạy thoát.

Cố Hàn Uyên khinh miệt lắc đầu: Quả nhiên ngu xuẩn, người Ngũ Độc Giáo muốn giết người, đâu nhất định phải dùng tay.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Ôn gia Ngũ Lão dồn dập ngã xuống đất hét thảm, đau đến lăn lộn đầy đất.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết phản ánh bọn họ lúc này có bao nhiêu thống khổ, sinh động giải thích cái gì gọi là muốn sống không được.

Ánh mắt Hà Hồng Dược dời khỏi Ôn gia Ngũ Lão, khi nhìn thấy

Cố Hàn Uyên, thân thể nàng vô thức chấn động.

Nàng lúc còn trẻ cũng là người trọng nhan sắc, bằng không cũng sẽ không đối với Hạ Tuyết Nghi vừa gặp đã thương, bị hắn lường gạt.

Bây giờ thấy Cố Hàn Uyên còn anh tuấn hơn cả Hạ Tuyết Nghi, nàng vô thức liền sinh lòng hảo cảm.

Bất quá nàng rất nhanh phản ứng kịp chính mình sớm đã không phải tiểu cô nương đơn thuần năm xưa.

Nàng cúi đầu, tùy ý để tóc rối che lại cả khuôn mặt, dùng thanh âm khàn khàn nói: Ngươi cái này tiểu bạch kiểm ngược lại là đối với Ngũ Độc Giáo chúng ta hiểu rất rõ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Hà cô nương, tại hạ Cố Hàn Uyên, không gọi là tiểu bạch kiểm.

Hà Hồng Dược nghe vậy ngẩn ra.

Nàng đã không biết bao nhiêu năm không nghe người ta gọi nàng là Hà cô nương.

Từ khi giúp Hạ Tuyết Nghi trộm đi Kim Xà tam bảo, nàng bị phạt vạn xà cắn xé mà hủy dung, lại bị phạt đi ăn xin.

Người gặp qua nàng đều là một bộ thái độ chán ghét, tựa như tránh né bệnh dịch.

Chưa bao giờ có người dùng thái độ bình thản như vậy nói chuyện với nàng.

Hà Hồng Dược vô thức ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, thấy thần sắc hắn đạm nhiên, trong ánh mắt cũng không có nửa điểm ghét bỏ.

Hà Hồng Dược ngoài ý muốn, tâm tình cũng bình hòa rất nhiều, lại hiếm có tâm tư chế giễu một câu: Dáng dấp tuấn tú như thế, chẳng phải là tiểu bạch kiểm sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: So với Hạ Tuyết Nghi như thế nào.

Hà Hồng Dược nghe vậy cả người chấn động, trong ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Nàng hít một hơi thật sâu, thở dài nói: Hắn không bằng ngươi, thế nhưng ta yêu hắn.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Hà Hồng Dược khách quan đối đãi sự tình liên quan đến Hạ Tuyết Nghi sau nhiều năm như vậy.

Là Cố Hàn Uyên đặc biệt làm nàng nảy sinh biến hóa.

Câu nói Thế nhưng ta yêu hắn càng là lộ ra yêu hận đan xen, ân oán gút mắt.

Hà Hồng Dược tò mò hỏi: Ngươi không sợ ta sao.

Trong lời của nàng còn mang theo một tầng ý tứ khác: Chẳng lẽ không chán ghét cái dáng dấp kinh tởm này của ta sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ nhàn nhạt cười: Tại sao phải sợ.

Hà Hồng Dược thần sắc không hiểu nói: Coi như ngươi trước đó không trúng độc, vừa rồi ta cũng đã thả Kim Tằm Cổ Độc.

Hiện tại ngươi cũng nên trúng độc mới phải, chẳng lẽ không sợ ta không đưa giải dược cho ngươi sao.

Nàng lời nói như vậy, thế nhưng trong lòng đã quyết định chủ ý sẽ cho Cố Hàn Uyên giải dược.

Qua nhiều năm như vậy, duy nhất một nam tử anh tuấn lại bình thản nói chuyện với nàng, nếu cứ như vậy chết đi, trong lòng nàng sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng.

Trên mặt tái nhợt cùng nhè nhẹ hắc khí nhất thời tan biến.

Hắn ôm Ôn Thiến đứng lên, thi thi nhiên nói: Quên nói, nội công của Cố mỗ bách độc bất xâm.

Hà Hồng Dược đồng tử hơi co lại, kinh hô: Ngươi nguyên lai một mực tại diễn kịch.

Ôn Thiến bởi vì tình thế biến hóa quá nhanh, vẫn chưa phản ứng kịp.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên không có việc gì, ngạc nhiên hỏi: Cố công tử, chàng không có việc gì.

Cố Hàn Uyên mặt mang vẻ áy náy nói: Xin lỗi, đã lừa Ôn cô nương.

Ôn Thiến ôn nhu không khác gì Ôn Nghi, nửa điểm cũng không để ý chuyện Cố Hàn Uyên lừa dối nàng.

Nàng nhu thanh nói: Nếu như là chàng lừa dối, thiếp cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần chàng bình an là tốt rồi.

Hà Hồng Dược phía trước bị Cố Hàn Uyên hấp dẫn lực chú ý, lúc này mới chú ý tới nữ nhân bên người hắn.

Nàng tàn bạo nói: Ngươi là Ôn Nghi.

Hà Hồng Dược không còn giữ được tâm tình buông lỏng như trước.

Bách độc bất xâm đối với kẻ ỷ lại độc vật như nàng mà nói là uy hiếp quá lớn.

Chương 490

Nàng thần sắc cảnh giác nói: Coi như ngươi bách độc bất xâm, chẳng lẽ không lưu ý Ôn Nghi rồi sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Nàng là Ôn Thiến, muội muội của Ôn Nghi.

Hắn ở trong ánh mắt nhìn kỹ của Ôn Thiến đang mắc cỡ đỏ bừng mặt, đưa tay từ trong lòng nàng móc ra một viên hoàng sắc viên cầu to bằng trứng bồ câu, thi thi nhiên nói: Còn như trúng độc, nhìn xem đây là cái gì.

Hà Hồng Dược kinh hô: Thông Tê Địa Long Hoàn.

Đây chính là Thông Tê Địa Long Hoàn mà Cố Hàn Uyên trao đổi được trước đây.

Khi nhận thấy Hà Hồng Dược xuất hiện, hắn liền âm thầm bỏ vào người Ôn Thiến.

Thông Tê Địa Long Hoàn vốn là chuẩn bị tặng cho nữ nhân của hắn làm vật phòng thân.

Bất quá về sau công pháp thăng cấp, nữ nhân học Vạn Tượng Âm Dương Quyết đều tự động thu được năng lực bách độc bất xâm, viên thuốc này dĩ nhiên trở nên vô dụng.

Cố Hàn Uyên coi trọng nữ nhân nào đều dạy Vạn Tượng Âm Dương Quyết, không cần dùng đến Thông Tê Địa Long Hoàn.

Không coi trọng nữ nhân thì lại càng không có lý do tặng.

Vì vậy vật này cứ thế giữ lại.

Lúc này Ôn Phương Đạt đang kêu thảm thiết, thấy Cố Hàn Uyên không trúng độc, cố nén đau đớn cầu cứu: Cố công tử cứu mạng.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nhìn hắn: Hiện tại hướng Cố mỗ cầu cứu có phải là quá muộn hay không.

Huống hồ các ngươi cũng không có tiền đặt cược nào khiến Cố mỗ hứng thú.

Ôn Phương Đạt đau đến sắc mặt dữ tợn, thế nhưng trước ranh giới sống chết, đầu óc lại linh quang rất nhiều.

Hắn hô lớn: Ôn Nghi.

Ôn Nghi đang ở trên tay chúng ta.

Nhưng mà làm hắn thất vọng là Cố Hàn Uyên đùa cợt nói: Cố mỗ biết hạ lạc của Ôn Nghi, không cần các ngươi nói cho.

Trước đây Ôn Phương Đạt bọn họ lừa gạt Ôn Nghi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên sớm có giao phó, Ôn Nghi biểu hiện cực kỳ phối hợp, vì vậy bọn họ vẫn chưa làm khó dễ nàng, chỉ đem nàng giam tại một chỗ cứ điểm bên ngoài Ôn gia.

Cố Hàn Uyên có thần niệm định vị trên người Ôn Nghi, tự nhiên không lo tìm không được.

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên bên này không có hy vọng, lại hướng Hà Hồng Dược kêu cứu: Hà Hồng Dược.

Cầu ngươi tha cho chúng ta một mạng, mặc kệ điều kiện gì chúng ta đều bằng lòng.

Hà Hồng Dược thần sắc ngoan lệ nói: Kẻ hại Tuyết Nghi đều phải chết.

Ôn Phương Đạt ngụy biện: Chúng ta không có giết Hạ Tuyết Nghi.

Năm đó chính là Hà Hồng Dược len lén từ tay Ôn gia Ngũ Lão cứu đi Hạ Tuyết Nghi, tự nhiên biết bọn họ không giết chết hắn.

Thế nhưng điều đó không đại biểu nàng sẽ bỏ qua bọn họ.

Nàng đối với sự thống khổ của đám người Ôn Phương Đạt thờ ơ, oán hận nói: Hừ, chỉ cần thương tổn tới Tuyết Nghi cũng là giống nhau.

Ôn Phương Đạt chỉ cảm thấy càng ngày càng suy yếu, thậm chí ngay cả cảm giác đau đớn cũng dần dần chết lặng.

Hắn biết mình sắp chết, tựa như vớ lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, gấp gáp nói: Đúng rồi.

Ôn Nghi.

Ngươi khẳng định rất hận Ôn Nghi a.

Chúng ta đem nàng giao cho ngươi, mặc cho ngươi dằn vặt.

Cố Hàn Uyên đùa cợt nói: Chết đến nơi còn muốn làm cho Cố mỗ cùng Hà cô nương vì Ôn Nghi mà tranh đấu, vẫn là ngu xuẩn như vậy.

Ôn Phương Đạt thấy Cố Hàn Uyên khám phá tiểu tâm tư của mình, nghẹn họng, cứ như vậy tắt thở.

Mà bốn người còn lại của Ôn gia Ngũ Lão cũng trước sau bị Kim Tằm Cổ Độc dằn vặt mà chết.

Cố Hàn Uyên thấy Ôn gia Ngũ Lão dồn dập mất mạng, khẽ than lắc đầu.

Nhìn về phía Hà Hồng Dược đang thần sắc khẩn trương, vẻ mặt cảnh giác, hắn nhẹ cười nói: Hà cô nương không cần khẩn trương, tại hạ đối với ngươi không có ác ý.

Thấy Hà Hồng Dược không phản ứng chút nào, vẫn duy trì tư thái cảnh giác, hắn nhãn thần lóe lên, bất đắc dĩ nói: Bất quá Ôn Nghi hôm nay là nữ nhân của tại hạ, không thể giao cho ngươi.

Hà Hồng Dược nghe vậy thần sắc kinh ngạc, đâu còn nhớ đến chuyện cảnh giác, vẻ mặt khó có thể tin hỏi: Cái gì.

Ôn Nghi bây giờ là nữ nhân của ngươi.

Cố Hàn Uyên chăm chú nói: Thiên chân vạn xác.

Hà Hồng Dược trước đây hiểu lầm Ôn Thiến là Ôn Nghi.

Nàng thấy hai người thần thái thân mật, liền từng đoán có phải Ôn Nghi thay lòng đổi dạ hay không.

Bất quá về sau giải thích hiểu lầm, Hà Hồng Dược cảm thấy thất vọng.

Bây giờ thấy Cố Hàn Uyên chính miệng thừa nhận, Hà Hồng Dược ngoài sự khó tin, càng nhiều hơn là kinh hỉ.

Nàng cuồng loạn cười to: Ha ha.

Tuyết Nghi, ngươi thấy được sao.

Nữ nhân ngươi tâm tâm niệm niệm đã di tình biệt luyến.

Cố Hàn Uyên không cắt đứt Hà Hồng Dược đang phát tiết, lạnh nhạt nhìn nàng từ điên cuồng dần dần bình tĩnh lại.

Hà Hồng Dược cười đủ sau đó, thất vọng mất mát nỉ non nói: Tuyết Nghi, chỉ có ta mới là người yêu ngươi nhất.

Cố Hàn Uyên thở dài: Hạ Tuyết Nghi sớm đã mất nhiều năm, Hà cô nương nên buông bỏ đi.

Hà Hồng Dược nghe vậy hai mắt đỏ bừng hô lớn: Ta không tin.

Trừ phi nhìn thấy thi thể Tuyết Nghi, bằng không ta không tin hắn đã chết.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Tại hạ biết nơi chôn cất Hạ Tuyết

Nghi.

Hà Hồng Dược nghe vậy ngẩn ra, gấp giọng hỏi: Ở đâu.

Triêu Dương Phong.

Địa bàn Hoa Sơn Kiếm Tông.

Đúng.

Hà Hồng Dược thần tình cấp thiết nói: Ngươi dẫn ta đi.

Nàng nghĩ thầm nếu như Hạ Tuyết Nghi thật đã chết, sinh không thể cùng chăn, chết cũng muốn cùng huyệt.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Dựa vào cái gì.

Ta.

Hà Hồng Dược đang không biết nên thuyết phục Cố Hàn Uyên như thế nào, thì ngoài cửa vang lên thanh âm kiều mị êm tai: Nơi đây làm sao có mùi vị Kim Tằm Cổ Độc.

Chỉ thấy Hà Thiết Thủ với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đi vào.

Nàng nhìn tràng cảnh trước mắt, kinh ngạc hỏi: Cô cô.

Còn có Cố công tử.

Các ngươi sao lại ở đây.

Những người chết này là chuyện gì xảy ra.

Hà Thiết Thủ hiện thân đồng dạng ngoài dự liệu của Hà Hồng Dược.

Nàng kinh ngạc hỏi: Giáo chủ sao lại ở đây.

Khi nói còn có chút chột dạ.

Dù sao thời hạn nghiêm phạt của nàng còn chưa qua, lúc này không chỉ không làm lão khất bà ăn xin, còn chạy tới Ôn gia hạ độc giết người.

Hà Thiết Thủ cùng Hà Hồng Dược tình cảm rất thâm sâu, nếu không phải giáo quy ước thúc, nàng đã sớm miễn xá cho cô cô.

Đối với việc Hà Hồng Dược không tuân thủ nghiêm phạt, nàng không thèm để ý chút nào, chỉ kinh hỉ nói: Ta nghe giáo chúng hội báo không thấy thân ảnh cô cô, còn lo lắng cô cô có phải xảy ra chuyện hay không.

Hà Thiết Thủ đang cùng Hà Hồng Dược tự sự, hỏi thăm tình hình gần đây.

So với Hà Thiết Thủ chậm một bước, Ôn Thanh Thanh lúc này cũng vào trong phòng.

Ôn Thanh Thanh vừa tiến đến, thân thể mềm mại như bị trọng kích chấn động, khó có thể tin hô: Cố đại ca.

Mẫu thân.

Mẫu thân, tại sao người lại ở trong lòng Cố đại ca.

Nàng hiển nhiên cũng ngộ nhận Ôn Thiến là Ôn Nghi.

Mà Ôn Thiến lúc này còn đang bị Cố Hàn Uyên nắm cả vòng eo, tư thái thân mật kia nhìn qua liền biết quan hệ không bình thường.

Ôn Thiến hốt hoảng đẩy Cố Hàn Uyên ra, vội vàng giải thích: Ta không phải mẫu thân ngươi.

Ta là Ôn Thiến, là muội muội của mẹ ngươi.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy ngẩn ra, tựa như nhớ lại sự tồn tại của Ôn Thiến, không xác định hỏi: Ngươi là tiểu di.

Ôn Thiến chân thành tiến lên, đưa tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Ôn Thanh Thanh.

Năm đó khuê nữ phấn điêu ngọc trác nay cũng trưởng thành thành tiểu mỹ nhân.

Nhìn mặt mày nàng rất giống Ôn Nghi, trong mắt Ôn Thiến tràn đầy thương yêu.

Đây là nữ nhi của tỷ tỷ nàng kính yêu và mối tình đầu nàng từng mến mộ.

Yêu ai yêu cả đường đi, nàng hầu như coi Thanh Thanh là con gái ruột.

Tình cảm đè nén bấy lâu bùng lên, nàng từ ái nói: Thanh Thanh trưởng thành rồi.

Ôn Thanh Thanh ngẩn ngơ hồi lâu mới phản ứng được, mừng rỡ hô: Ngươi thật là tiểu di.

Tiểu di nhiều năm như vậy đi đâu.

Làm sao vẫn không đến xem ta.

Ký ức thuở nhỏ ùa về, nàng vốn rất yêu thích người tiểu di có dung nhan cực kỳ tương tự mẫu thân này.

Ôn Thiến áy náy nói: Mấy năm nay ta vẫn luôn ở Ôn gia, chỉ là bất tiện gặp ngươi cùng tỷ tỷ.

Ôn Thanh Thanh linh quang lóe lên, tâm tình chùng xuống nói: Là bởi vì mấy vị gia gia a.

Nàng đã nhìn thấu sự vô sỉ của Ôn gia Ngũ Lão, vô thức liền nghĩ đến chân tướng.

Lúc này nàng mới phát hiện thi thể trên đất chính là Ôn gia Ngũ Lão, kinh ngạc hỏi: Mấy vị gia gia làm sao đều chết hết.

Là Cố đại ca giết sao.

Nàng chịu đả kích từ Ôn gia Ngũ Lão không lớn như Ôn Nghi và Ôn Thiến.

Dù sao cũng sinh sống nhiều năm ở Ôn gia, thấy họ bỏ mạng, trong lòng khó tránh khỏi chút thương cảm, nhưng nhiều hơn là sự giải thoát.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười: Là vị Hà cô nương kia giết.

Hà Hồng Dược đã sớm quan sát Ôn Thanh Thanh.

Thấy nàng nhìn qua, gương mặt kia tuy làm bà chán ghét nhưng lại mơ hồ mang theo bóng dáng Hạ Tuyết Nghi.

Hà Hồng Dược nhất thời không biết nên hận hay không, ánh mắt phức tạp nói: Ngươi là nữ nhi của Tuyết Nghi.

Hả.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy chỉ cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Cố Hàn Uyên ở một bên giải thích: Thanh Thanh còn chưa biết thân thế của nàng.

Ôn Thanh Thanh vội vàng hỏi tới: Cố đại ca, huynh biết thân thế của ta.

Nàng từ nhỏ không biết cha ruột là ai, hỏi Ôn Nghi cũng chỉ nhận được nước mắt.

Lâu dần nàng không hỏi nữa.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên biết chân tướng, nàng sao có thể nhẫn nại.

Cố Hàn Uyên không giấu diếm nữa, chậm rãi đem chân tướng năm xưa nói ra.

Ân oán gút mắt giữa Ôn gia và Hạ Tuyết Nghi dưới lời kể của Cố

Hàn Uyên được vạch trần.

Ôn Thiến cùng Hà Hồng Dược sắc mặt đều có chút bi thương.

Bất quá so với Hà Hồng Dược không tự chủ rơi lệ, cảm xúc của Ôn Thiến tốt hơn nhiều.

Chương 491

Dù sao nàng đã vượt qua, cũng có người yêu mới, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng trở nên tình ý kéo dài.

Ôn Thanh Thanh biết được chân tướng, khó có thể tin nỉ non: Nguyên lai cha ta là Kim Xà Lang Quân.

Đại cừu nhân của Ôn gia đột nhiên thành cha ruột, sự đảo ngược này mang đến cho nàng không ít trùng kích.

Ôn Thanh Thanh đột nhiên cấp bách hỏi: Cố đại ca, mẹ ta đâu.

Nàng không sao chứ.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên vẻ nghiền ngẫm, nhẹ cười nói: Ôn Nghi không có việc gì, ta một lát nữa sẽ đi đón nàng trở về.

Sắc trời đã khuya, Thanh Thanh có lời gì ngày mai hãy nói.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy dù có chút không vui nhưng vẫn khéo léo đáp ứng.

Cố Hàn Uyên lại hướng Hà Hồng Dược ôn tồn nói: Hà cô nương không ngại cũng lưu lại một đêm.

Hà Hồng Dược nghe lời nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên, trong lòng xúc động.

Hà Thiết Thủ cũng khuyên: Cô cô coi như lưu lại cùng ta đi.

Hà Hồng Dược nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên và Hà Thiết Thủ, miễn cưỡng đáp ứng.

Cố Hàn Uyên thấy thế thoả mãn cười, phân phó Hà Thiết Thủ: Hà cô nương, ngươi mang cô cô đi rửa mặt một phen.

Quy củ Ngũ Độc Giáo ta biết, bất quá ở chỗ này của ta cũng không cần phải tuân thủ.

Hà Thiết Thủ đã sớm sốt ruột vì trừng phạt của Ngũ Độc Giáo đối với Hà Hồng Dược, yêu kiều cười nói: Nếu Cố công tử có phân phó, ta nho nhỏ Ngũ Độc Giáo giáo chủ đương nhiên phải tuân theo.

Cố Hàn Uyên ở trong ánh mắt kinh ngạc của Hà Hồng Dược, đưa tay bóp nhẹ chóp mũi Hà Thiết Thủ, bất đắc dĩ cười nói: Nghịch ngợm.

Hà Thiết Thủ bị cử động thân mật này làm đỏ mặt, trong lòng lại tràn đầy ý mừng.

Nàng cười nói: Ta đây mang cô cô đi trước.

Nói rồi kéo Hà Hồng Dược còn đang ngơ ngác rời đi.

Lúc này Ôn Thanh Thanh lại nhếch lên cái miệng nhỏ, hiển nhiên là ghen tị.

Cố Hàn Uyên đối phó với Ôn Thanh Thanh hay ăn giấm chua sớm đã quen tay, ngay trước mặt Ôn Thiến sáp tới hôn nàng.

Không bao lâu Ôn Thanh Thanh liền nhãn thần mê ly, ghen tuông tiêu tán.

Ôn Thanh Thanh hồi lâu mới hồi phục tinh thần, đôi mắt ngập nước gắt giọng: Cố đại ca, sao huynh có thể ngay trước mặt tiểu di hôn ta.

Ôn Thiến lúc này cũng đỏ mặt, ôn uyển cười nói: Ta không ngại.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm cười, đưa tay kéo Ôn Thiến vào lòng, đối đãi nàng giống hệt như với Ôn Thanh Thanh.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Ôn Thanh Thanh, hắn chế nhạo cười nói: Như vậy chẳng phải huề nhau sao.

Ôn Thiến, mùi vị của Thanh Thanh như thế nào.

Ôn Thanh Thanh lúc này đã hoàn toàn bối rối.

Tin tức dồn dập ập tới: tiểu di tái xuất, Ôn gia Ngũ Lão chết, thân thế hé lộ, ghen với Hà Thiết Thủ. khiến nàng quên mất chuyện Cố Hàn Uyên ôm Ôn Thiến.

Lúc này tỉnh táo lại, nàng rốt cuộc hiểu ra Cố Hàn Uyên và Ôn Thiến đã có tư tình.

Dù không phải mẹ nàng là Ôn Nghi, nhưng việc này cũng mang đến cú sốc lớn.

Nhờ sự dạy dỗ của Ôn Nghi, tam quan của Ôn Thanh Thanh rất đoan chính.

Loại chuyện trái với thế tục này khiến nàng nhất thời khó chấp nhận, ánh mắt hoảng hốt, dáng vẻ như chịu đả kích trầm trọng.

Ôn Thiến vốn vì Cố Hàn Uyên chế nhạo mà xấu hổ, lại thấy Ôn Thanh Thanh trầm mặc khiến không khí trở nên nặng nề, nàng kinh ngạc nhìn lại, thấy cháu gái thất thần thì trong lòng căng thẳng: Thanh Thanh.

Nàng muốn biện giải nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng vẫn là Cố Hàn Uyên khẽ than nói: Thanh Thanh, nàng không nên trách Ôn Thiến.

Sự vô sỉ của Ôn gia Ngũ Lão nàng hiểu rõ nhất, ta và Ôn Thiến cũng là trời xui đất khiến.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy, mắt sáng lên.

Nàng nhớ lại từng bị Ôn Phương Sơn ép dùng thân thể mê hoặc Cố Hàn Uyên, thậm chí dùng Ôn Nghi uy hiếp.

Nàng theo bản năng cho rằng Ôn gia Ngũ Lão lại dùng chiêu cũ bức bách Ôn Thiến.

Chút thương cảm cuối cùng dành cho họ cũng tan biến, nàng hận hận liếc thi thể bọn họ, quay đầu nói với Ôn Thiến: Tiểu di, đều là lỗi của bọn hắn.

Ta không trách người.

Ôn Thiến nghe vậy có chút chột dạ.

Nàng thích Cố Hàn Uyên là xuất phát từ bản tâm, nhưng lại không tiện giải thích, chỉ đành nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, khẽ thở dài: Thanh Thanh yên tâm, ta sẽ không cùng ngươi tranh đoạt Cố công tử.

Giống như năm xưa nàng nhường đường cho Ôn Nghi, nay nàng cũng định nhường cho Thanh Thanh, dù trong lòng tràn đầy không cam lòng.

Ôn Thanh Thanh nhìn dáng vẻ củ kết của tiểu di, nhất thời hiểu ra Ôn Thiến là thật lòng thích Cố Hàn Uyên.

Nàng đã trải qua nhiều chuyện, lòng dạ mở rộng hơn.

Nếu là Hà Thiết Thủ, nàng có lẽ chỉ ghen một chút rồi thôi.

Nhưng đối tượng là tiểu di, thế tục đạo đức khiến nàng khó xử.

Bất quá tình yêu với Cố Hàn Uyên vẫn chiếm thượng phong, huống hồ là Ôn Thiến còn dễ chấp nhận hơn là mẹ nàng.

Ôn Thanh Thanh thở dài nói: Không có gì đoạt hay không đoạt.

Nếu Cố đại ca đều đã ở ngay trước mặt ta hôn tiểu di, nhất định là sẽ không buông tay.

Ôn Thiến ngẩn ra, không ngờ Thanh Thanh lại nói vậy.

Mặt cười nổi lên hồng hà, đáy lòng tràn ngập ý mừng.

Tuy vậy không khí vẫn có chút xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy thế mắt sáng lên, cười nói: Thanh Thanh, ta đi đón mẫu thân nàng về.

Các nàng sớm nghỉ ngơi.

Dứt lời thân hình hắn khẽ động, rời khỏi phòng.

Nguồn gốc của sự xấu hổ biến mất, hai nữ nhân bắt đầu thân cận giao lưu.

Ôn Thanh Thanh tò mò hỏi: Tiểu di, người làm sao thích Cố đại ca.

Ôn Thiến ngượng ngùng nói: Chúng ta xảy ra rất nhiều chuyện.

Ôn Thanh Thanh làm nũng đòi nghe kể.

Ôn Thiến không lay chuyển được, đành chọn lọc kể lại, giấu đi chuyện giả trang Ôn Nghi.

Nàng nói thác là do Ôn Phương Sơn lừa nàng hạ độc.

Ôn Thanh Thanh hỏi dò: Tiểu di, vậy thân thể người có phải hay không đã cho Cố đại ca rồi.

Ôn Thiến đỏ mặt phủ nhận.

Nhưng sau khi nghe Ôn Thiến giải thích những chuyện khác, Ôn Thanh Thanh kinh hô: Tiểu di, người còn giúp Cố đại ca.

Ôn Thiến xấu hổ nói: Còn không phải là bởi vì ngươi.

Cái này có quan hệ gì với ta.

Ôn Thiến càng nghĩ càng xấu hổ, giận trách: Ta lúc đó chỉ muốn biết ngươi và Cố công tử quan hệ đến mức nào.

Ai biết hắn lại muốn ta tự mình thể hội một chút những gì ngươi đã làm.

Kết quả là.

Ôn Thanh Thanh nghe vậy đỏ bừng mặt, lắp bắp: Ta. ta chỉ là muốn cho Cố đại ca vui vẻ.

Ôn Thiến bất đắc dĩ nói: Vậy cũng không thể tùy ý hắn làm càn a.

Ôn Thanh Thanh lúc này xấu hổ đến mức hầu như không ngẩng đầu lên được.

Dù sao chuyện mình làm đối với một thiếu nữ mà nói quả thực có chút quá mức phóng túng.

Bất quá nàng rất nhanh liền phản ứng kịp, ngữ khí không hiểu nói ra: Cái kia.

Tiểu di, người còn giúp Cố đại ca làm chuyện đó.

Tiểu di rõ ràng cũng còn là thân xử nữ a.

Ôn Thanh Thanh thoại âm rơi xuống, lúc này đến phiên Ôn Thiến xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Trên thực tế nàng ngoại trừ lớn tuổi hơn một chút, cùng Ôn Thanh Thanh cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Thuyết giáo đứng lên khó tránh khỏi có chút niềm tin không đủ.

Ôn Thiến chột dạ nói: Ta.

đó là tình thế bức bách.

Nàng không dám nói là lo lắng mình giả trang Ôn Nghi bị Cố Hàn Uyên nhìn ra kẽ hở mới không làm không được, chỉ có thể dùng loại lời nói không hề có sức thuyết phục này làm cớ.

Ôn Thiến lần nữa nhớ lại hình ảnh lúc đó.

Biến hóa của tâm cảnh khiến nàng lại một lần nữa cảm thấy ngọt ngào, khóe miệng cũng không tự chủ lộ ra một vệt nụ cười thản nhiên.

Nét cười lướt qua này của Ôn Thiến bị Ôn Thanh Thanh nhạy bén bắt được.

Trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, ghen ghét nói ra: Vậy Tiểu di bây giờ là thích Cố đại ca.

Ôn Thiến đã nhận ra Ôn Thanh Thanh ghen tuông, bất quá lại không có trốn tránh nữa.

Vẻn vẹn chần chờ trong nháy mắt liền chăm chú nói ra: Cố công tử rất đặc biệt, ta là thích hắn.

Tuy là quá trình tràn đầy trời xui đất khiến, nhưng so với sự ước mơ mông lung đối với Hạ Tuyết Nghi kia, hiển nhiên vẫn là tâm tình lúc đối mặt Cố Hàn Uyên càng chân thực hơn.

Ôn Thanh Thanh u u khẽ thở dài: Cố đại ca xác thực rất đặc biệt, ta cũng không thể rời bỏ hắn.

Ôn Thiến trong mắt lóe lên ánh quang bát quái, tò mò hỏi: Thanh Thanh là thế nào thích Cố công tử.

Ôn Thanh Thanh trong mắt lộ ra màu sắc hồi ức, trên môi treo nụ cười ngọt ngào nói: Lần đầu tiên gặp mặt, Cố đại ca liền từ trong tay Trương Triệu Trọng cứu ta.

Nhìn hơn ngàn kỵ binh như không.

Vẫn chưa đi xa Cố Hàn Uyên thấy bầu không khí giữa hai nàng hài hòa, trong mắt hắn lóe ra u quang, nhếch miệng lên một vệt nụ cười ngoạn vị.

Thân hình lần nữa lóe lên, thẳng đến địa phương Ôn Nghi đang ở.

Cách Ôn gia mấy dặm, tại một chỗ dinh thự có chút cũ nát, Cố Hàn Uyên gặp được Ôn Nghi đang thần sắc lo lắng.

Ôn Nghi khi nhìn đến Cố Hàn Uyên, lập tức chuyển buồn làm vui, kìm lòng không đặng nhào vào trong ngực hắn.

Trong miệng thì thào nói: Chàng không sao, thật sự là quá tốt.

Nhân thê ôn nhu như vậy luôn làm người ta ấm lòng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt nhu hòa nhẹ vỗ về vai Ôn Nghi an ủi: Làm cho phu nhân lo lắng rồi.

Ôn Nghi nhẹ lắc đầu, ôn nhu nói: Chỉ cần chàng bình an vô sự liền tốt.

Sau đó hai người trao đổi tình huống của nhau.

Chương 492

Ôn Nghi bất quá là tương kế tựu kế bị Ôn Phương Sơn lấy Ôn Thanh Thanh làm cớ lừa gạt đến nơi này, vẫn chưa chịu sự làm khó dễ nào.

Nàng càng tò mò chuyện xảy ra với Cố Hàn Uyên hơn.

Theo Cố Hàn Uyên tự thuật, Ôn Nghi dần dần biết toàn cảnh tình thế.

Nàng đối với việc Ôn gia Ngũ Lão bỏ mình sớm có dự liệu.

Thân tình từ lúc bị đả kích lần lượt đã không còn sót lại chút gì, nàng than nhẹ một tiếng liền không còn để ý.

Ngược lại chuyện của Ôn Thiến càng làm nàng kinh ngạc hơn.

Thần sắc nàng cổ quái nói: Ngươi còn làm cho Ôn Thiến giúp ngươi.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Vậy cũng trách phu nhân ban ngày không cho ta ăn no a.

Ôn Nghi nghe vậy mắng: Phi.

Liền không thể biết đau lòng cho ta một chút sao.

Nàng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều hơn vẫn là ngượng ngùng, mặt cười không khỏi nổi lên ráng đỏ say lòng người.

Trừ cái đó ra lại còn có chút xấu hổ.

Dù sao nói cho cùng vẫn là nàng không có hoàn thành nghĩa vụ của mình, mới khiến Cố Hàn Uyên có tinh lực đi khi dễ Ôn Thiến.

Ôn Nghi lắp bắp nói: Ta đã khôi phục rất nhiều, cũng không có vấn đề.

Nàng cúi đầu càng ngày càng thấp, sắc mặt cũng càng ngày càng đỏ, thanh âm càng nói càng nhỏ.

Cả người đều tràn đầy ý vị mềm mại đáng yêu.

Tính tình ôn nhu tận trong xương của Ôn Nghi thật sự chọc người thương yêu.

Cố Hàn Uyên ánh mắt cũng biến thành nhu hòa hơn, ôm nàng chặt hơn mấy phần, ghé vào tai nàng ấm giọng nói: Vậy đêm nay phu nhân cần phải hảo hảo theo ta.

Ôn Nghi nghe vậy kiều mị trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Mặc dù chưa nói gì, nhưng cũng tựa như đã thắng được thiên ngôn vạn ngữ.

Cố Hàn Uyên tâm lĩnh thần hội, bế ngang nàng lên.

Đầu ngón chân điểm nhẹ, liền dẫn nàng nhảy vào trong bầu trời đêm.

Tối nay không trăng, tinh quang đầy trời.

Ôn Nghi từ trong lòng Cố Hàn Uyên ngẩng đầu.

Ánh sao lấp lánh không sáng sủa như ánh trăng, nhưng lại càng nhu hòa, cũng càng làm lòng người thấy bao la.

Ôn gia Ngũ Lão từng trói buộc Ôn Nghi đã chết hết, trọng áp trong lòng từ đây quét sạch.

Nàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được tư vị của tự do.

Ôn Nghi nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú có vẻ hơi mông lung dưới ánh tinh quang.

Đó là nơi nương tựa cho quãng đời còn lại của nàng.

Kìm lòng không đặng đem trán tựa vào ngực Cố Hàn Uyên, nàng nỉ non nói: Hàn Uyên, chàng sẽ vẫn thích ta sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt hơi lóe lên, trong miệng lại không chậm trễ chút nào đáp: Đương nhiên.

Dừng một chút, hắn ngữ khí vi diệu cười nói: Còn có Thanh Thanh cùng Ôn Thiến.

Ôn Nghi nghe vậy tự nhiên là tặng cho hắn một cái xem thường kiều mị vô cùng.

Nàng trầm mặc chốc lát, thần sắc trở nên có chút phức tạp.

Than nhẹ một tiếng qua đi, tựa như rốt cuộc cũng buông xuống sự quấn quýt cùng lo lắng trong lòng, nàng bất đắc dĩ thở dài nói: Tiện nghi cho ngươi.

Nàng nhìn phồn tinh trên bầu trời đêm, âm thầm lẩm bẩm: Tuyết Nghi, ta muốn mang theo Thanh Thanh cùng Ôn Thiến cùng nhau tiếp tục đi về phía trước.

Một giọt thanh lệ rơi xuống khóe mắt là lời từ biệt sau cùng của nàng.

Nước mắt cùng tâm tư của Ôn Nghi không thể tránh được sự phát hiện của Cố Hàn Uyên.

Hắn tiện tay đem giai nhân trong ngực ôm chặt hơn vài phần.

Ôn Nghi cảm thụ được Cố Hàn Uyên quan tâm, ngọt ngào cười.

Hai người rất nhanh liền về tới Ôn gia.

Ôn Nghi sau khi rơi xuống đất kinh ngạc hỏi: Đây là phòng của ngươi.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị hỏi: Phu nhân không muốn sao.

Ôn Nghi chần chờ nói: Ta có chút bận tâm Thanh Thanh.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh nói: Thanh Thanh đang cùng Ôn Thiến ôn chuyện đâu.

Ôn Nghi tuy là như trước có chút nghi ngờ, thế nhưng đối mặt sự cường thế của Cố Hàn Uyên, vốn là tính tình phục tùng chịu đựng, nàng nơi nào có thể phản kháng được.

Cố Hàn Uyên nhìn người ngọc mị ý mười phần trước mắt, điều cười nói: Phu nhân không phải mới vừa đã đồng ý sao.

Lúc này vừa lúc thử xem.

Bóng đêm dần dày.

Không biết qua bao lâu, Ôn Nghi thấp giọng nói: Muốn không. ngươi hay là đi tìm Ôn Thiến a.

Nghĩ đến nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Không trách Ôn Nghi quá yếu đuối.

Nàng vốn là nữ tử mị cốt thiên thành, lại gặp được Cố Hàn Uyên mang trong người Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Mặc dù đã học được Thiên Âm Thiên, nhưng vẫn như trước không phải đối thủ đánh lâu.

Cố Hàn Uyên thần sắc không khỏi trêu đùa: Nhanh như vậy liền muốn cầu viện.

Nụ cười của hắn càng phát ra nghiền ngẫm.

Đột nhiên đưa tay hư cầm, giọng mang thâm ý nói: Không cần thiết phiền phức như vậy.

Cùng lúc đó, một tiếng yêu kiều mềm mại kinh hô theo sát mà đến.

Cố Hàn Uyên thầm khen một tiếng: Cầm Long Công quả nhiên dùng tốt.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên ngồi trước bàn đá trong sân, đánh giá trường kiếm toàn thân màu vàng kim trong tay.

Thân kiếm tạo hình đặc biệt, tựa như lưu ly chế tạo.

Trường kiếm tản ra một cỗ khí dương cương, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn tồn tại một loại tà ý mâu thuẫn.

Phần thưởng đánh giá cấp SSS của Ôn Thanh Thanh nhận được cũng không phải là Ngũ Linh Tiên Thuật hệ Phong hoặc Lôi theo dự liệu, mà là lại một thanh trong Long Uyên Thất Hung Kiếm Dương kiếm Hoàng Diệt.

Vì vậy cái hung tà ý tản phát ra kia cũng không có gì lạ.

Chuôi hung tà kiếm này quy túc tự nhiên lại là bị tuyết tàng ở tại Hàn Nguyệt Kiếm Hạp.

Lấy Cố Hàn Uyên suy đoán ra quy luật của hệ thống, Long Uyên Thất Hung Kiếm như là đã chiếm được hai thanh, như vậy không có gì bất ngờ xảy ra, về sau còn có thể đạt được năm thanh còn lại.

Cố Hàn Uyên cho rằng trong này là tồn tại liên lạc nào đó, gần giống như quá trình đạt được Thần Thạch trước đây.

Thậm chí khả năng vẫn tồn tại lý do ở tầng thứ sâu hơn, chỉ là Cố Hàn Uyên tạm thời vẫn chưa biết được.

Cùng lúc đó, Ôn Nghi cẩn thận từng li từng tí cắt xuống một mảnh ga giường xếp xong, đặt ở bên gối Ôn Thanh Thanh vẫn như trước đang ngủ say.

Nàng mặt mang ý thẹn, thò tay nhẹ vỗ về khuôn mặt hồng nhuận kiều diễm của con gái.

Vệt lệ ngân hi lưu lại ở khóe mắt đã mở ra, dưới sự phụ trợ càng đặc biệt chọc người thương yêu.

Ôn Nghi than nhẹ một tiếng, trong lúc vô tình nhìn thấy gương đồng đặt ở đầu giường.

Trong kính thần thái của mình lại cùng Ôn Thanh Thanh không có sai biệt.

Thậm chí bởi vì tập luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết duyên cớ, khuôn mặt càng lộ vẻ trẻ tuổi nhìn qua cùng Ôn Thanh Thanh càng phát ra tương tự vài phần.

Ôn Nghi mặt cười không khỏi đỏ lên.

Trầm mặc một lúc lâu, u u thở dài rời khỏi phòng.

Ra khỏi phòng liền gặp được Cố Hàn Uyên đã thu hồi Hoàng Diệt Kiếm.

Chỉ thấy hắn ngữ khí vi diệu cười nói: Phu nhân hôm nay khí sắc dường như tốt hơn vài phần.

Ôn Nghi nghe Cố Hàn Uyên trong giọng nói ẩn hàm đắc ý, tựa như đang khoe khoang công lao của hắn, mặt cười đỏ bừng xấu hổ và giận dữ nói: Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói.

Ngươi muốn ta về sau làm sao đối mặt Thanh Thanh.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh nói: Thanh Thanh không phải nhận lầm nàng thành Ôn Thiến rồi sao.

Chỉ cần làm bộ không biết là tốt rồi.

Ôn Nghi nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền nhớ lại lúc đó Ôn Thanh Thanh đúng là kêu Tiểu di.

Mà Ôn Nghi cũng xuất phát từ sự xấu hổ, vẫn không dám đáp lại, thậm chí đều không dám mắt nhìn thẳng Ôn Thanh Thanh một cái.

Trên thực tế đêm qua Ôn Thanh Thanh sau khi cùng Ôn Thiến nói chuyện một phen liền riêng phần mình rời đi.

Mà nàng trở lại trong phòng sau đó đầy đầu đều là những lời Ôn Thiến nói.

Vô luận là xuất phát từ lo lắng Ôn Thiến giành trước một bước cũng tốt, hay là xuất phát từ tình cảm không cách nào ức chế cũng được, Ôn Thanh Thanh trằn trọc hồi lâu, kìm lòng không đặng hướng về phòng Cố Hàn Uyên đi tới.

Nguyên tưởng rằng Ôn Thiến sau khi cùng nàng phân biệt vẫn chưa trở lại phòng mình, đồng thời nhân cơ hội đoạt trước.

Ôn Thanh Thanh đang thất lạc, lại bị một trận hấp lực quăng vào trong phòng.

Sau đó liền một cách tự nhiên đạt thành tâm nguyện.

Chương 493

Ôn Nghi cùng Ôn Thiến tướng mạo tương tự, Ôn Thanh Thanh nhận lầm người ngược lại cũng đúng là bình thường.

Nói tóm lại, bởi vì trời xui đất khiến, Ôn Thanh Thanh cho rằng đêm qua là Ôn Thiến, mà không phải Ôn Nghi.

Ôn Nghi tâm tình lúc này vô cùng phức tạp.

May mắn tự nhiên là có, nhưng càng nhiều hơn vẫn là không làm sao được.

Tức giận nói ra: Vậy làm sao bây giờ.

Cứ như vậy gạt Thanh Thanh sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Trước gạt đã.

Ngược lại là Ôn Thiến bên kia còn cần phu nhân ngươi đi thông đồng một cái, miễn cho lộ tẩy.

Ôn Nghi nghe vậy rất là xấu hổ, giận dữ nói: Việc này để cho ta nói như thế nào.

Hơn nữa chuyện này vốn chính là do ngươi gây ra, muốn đi cũng nên là ngươi đi mới phải.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt trả lời: Ta hôm nay còn có việc phải xử lý.

Ôn Nghi chinh nhiên hỏi: Còn có chuyện gì cần ngươi đi làm.

Dưới cái nhìn của nàng, Ôn gia Ngũ Lão đã chết, toàn bộ Ôn gia đều là vật trong bàn tay Cố Hàn Uyên, không biết còn có chuyện gì quan trọng hơn so với Ôn Thiến bên kia.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Hà Hồng Dược.

Ôn Nghi nghe được cái tên quen thuộc lại xa lạ này.

Đó là tình địch đã từng của nàng.

Mặc dù bây giờ đã quyết định buông xuống sự nhớ nhung với Hạ Tuyết Nghi, nàng đối với Hà Hồng Dược cảm quan vẫn như trước phức tạp.

Cố Hàn Uyên đem chuyện giữa Hà Hồng Dược cùng Hạ Tuyết Nghi báo cho Ôn Nghi.

Đó là chân tướng mà Ôn Nghi không biết gì cả.

Nàng rốt cuộc minh bạch Hà Hồng Dược tại sao lại đối với Hạ Tuyết Nghi yêu hận đan vào.

Hà Hồng Dược vì Hạ Tuyết Nghi mà bỏ ra sự thuần khiết, lại giúp hắn trộm đi Ngũ Độc Giáo Kim Xà Tam Bảo.

Kết quả Hạ Tuyết Nghi một đi không trở lại.

Hà Hồng Dược từ Ôn gia cứu đi Hạ Tuyết Nghi, cũng chỉ nhận được một câu trả lời rằng hắn chưa bao giờ yêu nàng.

Cái này đối với một cô gái mà nói đả kích to lớn biết bao.

Hơn nữa Hà Hồng Dược bởi vì Kim Xà Tam Bảo mất trộm, bị Ngũ Độc Giáo nghiêm phạt.

Không chỉ dung mạo hủy hết, còn bị bắt đi ăn xin.

Hiền lành như Ôn Nghi đem chính mình đại nhập vào tình cảnh của Hà Hồng Dược.

Trong lòng tràn đầy đồng tình.

Hình tượng Hạ Tuyết Nghi cũng không thể tránh khỏi sản sinh biến hóa.

Ôn Nghi lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt không khỏi nhu tình như nước, đồng thời bắt đầu nhận đồng ý nghĩ của hắn.

Cùng với vì cái gọi là chuyên tình đi thương tổn người yêu nàng, không bằng đi chịu trách nhiệm.

Hơn nữa liên quan đến vẫn là muội muội cùng nữ nhi mà nàng thương yêu.

Loại ý nghĩ này ở trong lòng Ôn Nghi càng ngày càng nghiêm trọng.

Đột nhiên giật mình, nàng hơi có chút chần chờ nói: Ngươi có thể giúp một tay Hà Hồng Dược sao.

Giúp nàng thoát ly khổ hải.

Đây là Ôn Nghi xuất phát từ kinh nghiệm bản thân cùng tâm đồng tình mà đưa ra thỉnh cầu.

Hà Hồng Dược đã đau khổ hơn mười năm, tội gì về sau còn muốn bị vây ở trong quá khứ không được giải thoát.

Sự thiện lương của Ôn Nghi có chút ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng chính phần thiện lương này làm hắn coi trọng.

Thật giống như trước đây bị Chung Linh hồn nhiên hấp dẫn, bị Hoàng Dung nhu tình thay đổi giống nhau.

Hắn đối với Ôn Nghi để ý chính là xuất phát từ phần thiện lương này, mặc dù nàng không giúp được gì, chỉ là một cái bình hoa đẹp mắt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt nhu hòa vài phần, trong miệng lại trêu đùa nói: Mặc dù nàng sẽ trở thành tỷ muội của nàng cũng không quan hệ sao.

Ôn Nghi có chút kinh ngạc, đồng thời lại cảm thấy đương nhiên.

Dù sao nàng đã hiểu được sự tham lam của Cố Hàn Uyên, biết loại ý nghĩ này chẳng có gì lạ.

Nàng chỉ thoáng do dự liền chăm chú nói: Nếu như như vậy có thể cho Hà Hồng Dược đi ra quá khứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi ngạc nhiên đồng thời thoả mãn cười.

Hắn giả vờ dùng ngữ khí như phụng chỉ tán gái nói: Phu nhân đã có phân phó, tại hạ tự nhiên tòng mệnh.

Lời này không ngoài dự liệu rước lấy cái xem thường của Ôn Nghi.

Sau đó Ôn Nghi đi vào tiểu viện của Ôn Thiến, mà Cố Hàn Uyên cũng đi tìm Hà Hồng Dược.

Hà Hồng Dược đêm qua dừng chân ở tại phòng Hà Thiết Thủ.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên đến, hai nàng đang tán gẫu.

Hà Thiết Thủ khuyên nhủ: Cô cô, có Cố công tử hỗ trợ, trong giáo không dám nói thêm cái gì.

Về sau người cũng không cần lại đi ăn xin nữa.

Hà Hồng Dược đêm qua đã tẩy đi một thân vết bẩn.

Lúc này người mặc quần dài màu đen sạch sẽ, dáng người yểu điệu mơ hồ có thể nhìn ra phong thái năm đó.

Mặt mũi của nàng nhìn qua tuy là như trước đáng ghê tởm, thế nhưng khí sắc lại tốt hơn nhiều.

Hà Hồng Dược đang do dự gian, ngoài cửa vang lên thanh âm trong trẻo của Cố Hàn Uyên: Hà cô nương nói đúng, Ngũ Độc Giáo nếu như có ý kiến, có thể tới tìm tại hạ.

Hà Thiết Thủ cùng Hà Hồng Dược đồng thời nhìn về phía ngoài cửa.

Chỉ thấy bạch y phiêu phiêu, tiêu sái tuấn dật Cố Hàn Uyên đang đứng tại đó đạm nhiên mỉm cười.

Hai nàng nhãn thần đều có trong nháy mắt hoảng hốt.

Hà Thiết Thủ càng là trong lòng đập bịch bịch, nàng có chút ăn không tiêu nụ cười quá mức đẹp mắt của Cố Hàn Uyên.

Tướng mạo anh tuấn kia có thể nói là hoàn mỹ mọc ở trên gu thẩm mỹ của nàng, mỗi lần nhìn thấy đều là một trận tâm động.

Hà Hồng Dược tựa như lại trở về đêm qua khi Cố Hàn Uyên hỏi nàng So với Hạ Tuyết Nghi như thế nào.

Khi đó nàng liền đối với tướng mạo Cố Hàn Uyên bày tỏ tán thưởng.

Nhưng ban đêm đâu có thể nhìn rõ bằng ban ngày.

Lúc này chỉ cảm thấy Hạ Tuyết Nghi đem so cùng Cố Hàn Uyên, nhất định chính là tự rước lấy nhục.

Hà Hồng Dược không khỏi nghĩ đến, năm đó nếu gặp Cố Hàn Uyên, chỉ sợ cũng phải nghĩa vô phản cố đối với hắn nhất kiến chung tình a.

Nàng u u thở dài, đáng tiếc bây giờ nàng sớm đã không phải thiếu nữ đơn thuần năm đó.

Hà Thiết Thủ phục hồi tinh thần lại, yêu kiều cười nói: Chúng ta Ngũ Độc Giáo nào dám đối với Cố công tử có thành kiến.

Nàng tò mò hỏi: Cố công tử tìm chúng ta có chuyện gì không.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu nói với Hà Hồng Dược: Hà cô nương còn nhớ rõ đêm qua đề cập qua nơi chôn cất xương cốt của Hạ Tuyết Nghi chứ.

Hà Hồng Dược nghe vậy kích động nói: Ngươi nguyện ý mang ta đi.

Hoa Sơn Kiếm Tông chỗ ở Triêu Dương Phong diện tích cũng không nhỏ.

Nếu như Hà Hồng Dược một mình đi tìm, không nói tốn thời gian cố sức, vẻn vẹn là việc nàng ở trên địa bàn Hoa Sơn Kiếm Tông hoạt động cũng rất dễ dàng rước lấy phiền phức.

Cố Hàn Uyên nguyện ý mang nàng đi tự nhiên không thể tốt hơn nữa.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên cũng không biết vị trí chính xác nơi chôn cốt Hạ Tuyết Nghi, bất quá trong nguyên tác từng có cặn kẽ miêu tả, tìm ra được cũng không trắc trở.

Cố Hàn Uyên thần sắc vi diệu cười nói: Ngược lại cũng không phải không thể dẫn ngươi đi, chỉ cần bằng lòng ta một cái điều kiện.

Hà Hồng Dược nghe vậy ngẩn ra, xuất phát từ bản năng nữ tử nhất thời cảnh giác.

Ngay sau đó liền phản ứng kịp mình đã không phải thiếu nữ xinh đẹp năm đó, dung mạo kinh tởm này như thế nào lại rước lấy sự mơ ước của Cố Hàn Uyên đâu.

Hà Hồng Dược trong lòng không khỏi cảm thấy trận trận khổ sở.

Nàng đã từng cũng là mỹ nhân kiều mị hơn người, như thế nào lại đối với dung mạo bị hủy của mình không thèm để ý chút nào chứ.

Chỉ bất quá trước đây tâm tư đều đặt ở việc tìm được Hạ Tuyết Nghi, mới miễn cưỡng đem nỗi đau khổ hủy dung đặt ở đáy lòng.

Bây giờ đối mặt với Cố Hàn Uyên anh tuấn, nàng bất tri bất giác liền để ý đứng lên.

Hà Hồng Dược tâm tình trầm xuống, đối với cái gọi là điều kiện cũng không để ý, sắc mặt ảm đạm buồn bực nói: Điều kiện gì.

Hà Thiết Thủ không biết tâm tình Hà Hồng Dược biến hóa, nàng thực sự nghĩ không ra Cố Hàn Uyên có thể đối với Hà Hồng Dược có nhu cầu gì, tò mò chờ xem hắn đưa ra điều kiện như thế nào.

Cố Hàn Uyên ở trong ánh mắt hai nàng xuất ra một viên đan dược toàn thân trắng tinh, ý vị thâm trường nói: Ăn nó.

Hà Hồng Dược nhìn đan dược đưa tới trước mắt, không chậm trễ chút nào mà đem ăn, ngưng mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên hỏi: Bây giờ có thể rồi sao.

Cố Hàn Uyên ngoạn vị cười nói: Sẽ không sợ đó là độc dược sao.

Hà Hồng Dược đạm nhiên nói: Có ý nghĩa sao.

Chính như nàng nói, lấy võ lực của Cố Hàn Uyên, không có ý nghĩa gì khi sử dụng độc dược.

Hà Hồng Dược tuy là xuất thân Ngũ Độc Giáo, không sợ các loại độc dược thông thường, thế nhưng lấy thân phận Cố Hàn Uyên, nếu như cho là độc dược, nàng đồng dạng không hóa giải được.

Còn như có thể hay không là loại độc dược bỉ ổi nào đó, Hà Hồng Dược không có ý tưởng tự rước lấy nhục đó.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa đáp lại nàng, chỉ là mặt nở nụ cười mà nhìn nàng.

Chương 494

Hà Hồng Dược ăn đương nhiên sẽ không là độc dược gì, mà là Phục Nhan Đan thứ mà hắn sử dụng với tần suất hơi thường xuyên.

Dù sao khuôn mặt đầy vết sẹo kia xác thực xấu xí.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định ủy khuất chính mình.

Vô luận có mục đích như thế nào, ít nhất cũng phải trước chữa trị dung nhan Hà Hồng Dược lại nói.

Hà Hồng Dược đột nhiên cảm giác trên mặt có chút tê ngứa.

Còn đang nghi hoặc, bên tai vang lên tiếng kinh hô khó có thể tin của Hà Thiết Thủ: Cô cô, mặt của người.

Cố Hàn Uyên mang tới một mặt gương đồng bỏ vào trước mặt Hà Hồng Dược.

Hà Hồng Dược thấy thế vô ý thức liền muốn né tránh.

Từ sau khi hủy dung, nàng sợ nhất chính là nhìn thấy cái gương.

Nhưng mà còn chưa chờ nàng dời ánh mắt, đồng tử cũng đã rung mạnh lên.

Khó có thể tin nhìn mình trong kiếng, vô ý thức đưa tay sờ lên gương mặt nhiều năm không dám đụng chạm.

Đã không có xúc cảm lồi lõm, chỉ có trơn mềm tựa như oánh nhuận mỹ ngọc.

Trong kính nữ tử có đôi mắt lá liễu, mày ngài, da như mỡ đông.

Chính là Hà Hồng Dược đã được chữa trị dung mạo.

Liền ngay cả mái tóc bạc loang lổ do sinh hoạt nghèo khó và tâm tình tích tụ tạo thành đều một lần nữa toả ra sinh cơ.

Mái tóc đen nhánh bóng mượt tôn lên mặt cười kiều diễm kia, càng lộ vẻ xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên thoả mãn mỉm cười.

Phục Nhan Đan nguyên lý là rót vào sinh cơ, đem vẻ bề ngoài điều chỉnh đến dáng dấp nguyên bản vốn có.

Bạch phát biến thành đen cũng chẳng có gì lạ.

Hà Hồng Dược vô ý thức từ trong lòng lấy ra một khối to tằm ti lụa.

Đó là một bức tranh chân dung.

Trên tranh là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, hai gò má ửng đỏ, mặc trang phục Di Nhân hoa hoa lục lục, đầu quấn vải trắng, tướng mạo ôn nhu.

Chính là Hà Hồng Dược năm đó.

Bây giờ tuy là thêm mấy phần khí tức thành thục, thế nhưng hiển nhiên là cùng một người.

Từ việc nàng vẫn tùy thân cất giấu bức chân dung là có thể nhìn ra nàng kỳ thực rất lưu ý dung mạo của mình.

Đó là bằng chứng chứng minh nàng đã từng xinh đẹp động nhân.

Hà Hồng Dược run giọng hỏi Cố Hàn Uyên: Dung mạo của ta khôi phục.

Cố Hàn Uyên ôn ngôn khen: Như hoa như ngọc, xinh đẹp động nhân.

Hà Hồng Dược nghe Cố Hàn Uyên ca ngợi, kìm lòng không đặng rơi lệ.

Nàng lúc này đâu còn không biết tác dụng của viên đan dược kia.

Dĩ nhiên thần kỳ chữa trị dung mạo bị hủy của nàng.

Nghẹn ngào cảm kích nói cám ơn: Cố công tử, cám ơn ngươi.

Trong lòng nàng cảm kích tột đỉnh.

Loại thần đan có thể chữa trị dung mạo này sao mà hiếm có.

Cố Hàn Uyên lại cho nàng, cơ hồ là mang đến cho nàng tân sinh.

Hà Thiết Thủ nhìn Hà Hồng Dược khôi phục dung mạo xong, có khuôn mặt ba phần tương tự với mình, vì nàng cảm thấy mừng rỡ, đồng thời cũng đối với Cố Hàn Uyên càng cảm thấy hứng thú hơn.

Đúng lúc này, Hà Thiết Thủ khiếp sợ chứng kiến Cố Hàn Uyên đưa tay sờ lên má Hà Hồng Dược.

Chỉ thấy hắn ôn thanh cười nói: Còn kém chút.

Hà Hồng Dược lúc này khiếp sợ hơn, mặt cười đỏ bừng.

Nàng nửa điểm không dám nhúc nhích, tùy ý Cố Hàn Uyên vuốt ve.

Bên tai lại vang lên thanh âm ôn nhu của hắn: Khuôn mặt đẹp như vậy, giữ lại lệ ngân khả năng liền khó coi.

Cố Hàn Uyên lau khô nước mắt trên mặt Hà Hồng Dược, cười ôn hòa thu tay về.

Hà Hồng Dược nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút hoảng hốt.

Nàng cảm giác sự nhớ mong đối với Hạ Tuyết Nghi trong lòng tựa như vào giờ khắc này dao động.

Khuôn mặt tươi cười đẹp mắt trước mắt làm nàng tim đập rộn lên.

Hà Hồng Dược thẹn thùng cúi thấp đầu, che giấu đưa tay vén tóc rối ra sau tai.

Động tác kia có lẽ còn mang theo một tia tâm tư muốn lộ ra một mặt tốt đẹp nhất.

Hà Thiết Thủ sắc mặt cổ quái nhìn mặt đẹp Hà Hồng Dược nổi lên đỏ ửng, tâm tư không hiểu, hơi ghen ghét trêu nói: Cố công tử đối với cô cô thật là tốt đâu.

Kỳ thực Hà Thiết Thủ càng muốn hỏi chính là: Cố Hàn Uyên có phải hay không coi trọng Hà Hồng Dược.

Hay hoặc là Hà Hồng Dược có phải hay không cũng đối với Cố Hàn Uyên động tâm.

Chỉ là lời đến khóe miệng lại trở thành trêu đùa mang theo ghen tuông.

Lời này làm Hà Hồng Dược càng phát ra e lệ, trên mặt đỏ ửng sâu hơn vài phần.

Mục đích hấp dẫn sự chú ý của Hà Thiết Thủ cũng đạt tới.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ cười lắc đầu nói: Ta cũng không phải là người bên trọng bên khinh.

Dứt lời, hắn tại ánh mắt tò mò của Hà Thiết Thủ lần nữa lấy ra một viên đan dược màu hồng.

Đan dược bên trên mang theo văn lộ thần bí, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

Mặc dù còn không biết công hiệu, tựu khiến người vô ý thức cảm thấy so với Phục Nhan Đan còn muốn cao cấp hơn.

Hà Thiết Thủ trong lòng hơi động, tiếu ý yêu kiều hỏi: Cái này lại là đan dược gì.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa giải thích, chỉ là nhẹ cười nói: Ăn đi sẽ biết.

Hà Thiết Thủ nghe vậy đưa tay tiếp nhận, không chậm trễ chút nào mà đem nuốt vào.

Nàng kiều tiếu trừng mắt nhìn, mị ý mười phần nói: Cố công tử như chỉ là muốn thân thể ta mà nói, cũng không thể bỏ thuốc nha.

Ta còn muốn hảo hảo thử một chút tư vị kia đâu.

Cố Hàn Uyên thấy Hà Thiết Thủ dùng loại lời nói to gan này che giấu tâm tình thấp thỏm, bật cười đưa tay búng một cái lên chóp mũi nàng nói: Nghịch ngợm.

Hà Thiết Thủ thấy Cố Hàn Uyên thái độ vô cùng thân thiết, mắt hiện lên thủy quang cười đùa nói: Ngược lại ta hiện tại cũng là thị nữ của Ôn cô nương, coi như bị Cố công tử cho rằng của hồi môn nha hoàn cũng là không có vấn đề nha.

Nàng lời trong lời ngoài đều lộ ra ý tứ nguyện ý giao hợp.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại biết Hà Thiết Thủ dưới bề ngoài yêu mị là phẩm tính giữ mình trong sạch.

Ngoài miệng mặc dù nói lớn mật, thế nhưng thật đến lúc đó nhất định sẽ nghĩ cách trốn chạy.

Hắn giả vờ cảm thấy hứng thú cười nói: Nói có đạo lý, không bằng đêm nay liền tới thị tẩm như thế nào.

Quả nhiên, Hà Thiết Thủ nghe vậy hoảng hốt, nhãn thần phiêu hốt nói: Ta sợ Ôn cô nương trách tội, hay là thôi đi.

Hiển nhiên nàng thấy Cố Hàn Uyên thực sự cảm thấy hứng thú lúc lại khiếp đảm.

Cố Hàn Uyên thấy thế trêu đùa: Thanh Thanh bên kia không cần lo lắng, ta sẽ thuyết phục nàng.

Hà Thiết Thủ xấu hổ nói: Ôn cô nương là tính tình yêu ăn giấm chua, hay là chớ chọc nàng tức giận.

Nàng vội vàng nói sang chuyện khác: Cố công tử còn không có nói cho ta biết hiệu quả của đan dược đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng lơ đễnh, ngữ khí không hiểu nói: Hà cô nương chẳng lẽ còn không có phát giác sao.

Hà Thiết Thủ nghe vậy ngẩn ra.

Nàng vừa rồi quả thật bị lời nói của Cố Hàn Uyên dời đi lực chú ý, không có nhận thấy được tự thân biến hóa.

Lúc này nghe được nhắc nhở sau đó, nhất thời đã nhận ra không thích hợp.

Khó có thể tin nhìn về phía tay trái mang móc sắt.

Bàn tay nàng lại có tri giác.

Ở khi Hà Thiết Thủ còn tấm bé đã bị phụ thân thân là Ngũ Độc Giáo chủ chặt đứt bàn tay, trên cổ tay trang móc sắt.

Vậy mà lúc này lại cảm giác chỗ nối tiếp móc sắt siết làm đau.

Vội vàng tháo xuống móc sắt, nhất thời lộ ra tay trái trắng nõn như son, hoàn hảo không chút tổn hại.

Ngón tay ngọc nhỏ dài linh động cử động.

Hà Thiết Thủ tựa như Hà Hồng Dược phía trước, đôi mắt đẹp rưng rưng nức nở nói: Tay ta mọc ra rồi.

Sâu trong nội tâm nàng kỳ thực vẫn đối với việc chính mình mất đi tay trái cảm thấy tự ti.

Mặc dù là vì tốt hơn sử dụng võ công Ngũ Độc Giáo, thế nhưng đối với nữ tử mà nói, khiếm khuyết như vậy càng làm cho người ta thêm tiếc hận.

Nhất là đối mặt Cố Hàn Uyên, nàng cũng hầu như là theo bản năng đem tay trái móc sắt giấu ở sau người.

Đó cũng là biểu hiện sự tự ti của nàng.

Cố Hàn Uyên đối với giá trị 2000 phản phái điểm của Sinh Chi Tục Cốt Đan hiệu quả rất là thoả mãn.

Hà Thiết Thủ cũng không phải là bình hoa, cái giá như thế này hoàn toàn đáng giá.

Chương 495

Huống hồ hắn cũng không hy vọng nữ nhân của mình trên người tồn tại chỗ thiếu hụt, điều đó sẽ ảnh hưởng hứng thú.

Hà Hồng Dược sớm đã từ trong tâm tình e lệ chậm lại.

Nàng khi nhìn đến sự tương tác giữa Hà Thiết Thủ cùng Cố Hàn Uyên, nhất thời hiểu ra cháu gái của mình tuyệt đối là thích nam tử trước mắt này.

Những lời ấy nói lúc rạng ngời rực rỡ đôi mắt đẹp cũng đã nói rõ toàn bộ.

Điều này làm cho Hà Hồng Dược tâm tư có chút phức tạp, có loại cảm giác nặng nề không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Ngay sau đó lại một lần nữa nhìn thấy Cố Hàn Uyên mang tới thần tích.

Hơn nữa so với chữa trị dung mạo, gãy chi trọng sinh càng thêm thần kỳ.

Nàng đang vì Hà Thiết Thủ cảm thấy cao hứng rất nhiều, lần nữa nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang ôn hòa mỉm cười, trong lòng yên lặng cảm thán: Cố công tử xác thực không giống người thường, có lẽ khắp thiên hạ hắn chỉ có một không hai a.

Bên này Hà Hồng Dược tâm tư càng phát ra phức tạp khó hiểu, bên kia Hà Thiết Thủ chà lau rơi nước mắt trên mặt, triển lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm nói: Cố công tử không thích chứng kiến ta chảy nước mắt a.

Đã lau sạch nha.

Cố Hàn Uyên mỉm cười khẽ thở dài: Đáng tiếc.

Tuy là Cố Hàn Uyên vẫn chưa nói rõ đáng tiếc là cái gì, thế nhưng Hà Thiết Thủ cũng đã ngầm hiểu.

Mặt cười không khỏi nổi lên màu đỏ bừng.

Hà Hồng Dược cũng không có sai biệt, khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng.

Dù sao nàng trước một bước bị Cố Hàn Uyên vuốt ve khuôn mặt, phía trước còn có thể mượn cớ là giúp nàng chà lau lệ ngân, bây giờ lại gần như công khai chân thực nguyên nhân chính là muốn sờ mà thôi.

Cái này khiến Hà Hồng Dược thật vất vả dằn xuống e lệ đáy lòng lại xông lên.

Hà Thiết Thủ đôi mắt đẹp thu thủy hơi lóe lên, thần sắc bỗng nhiên biến đến kiên định: Cố công tử, cám ơn ngươi.

Nói rồi liền tiến lên trước, ở trên gò má Cố Hàn Uyên nhẹ mổ một cái.

Nàng kiều mị cười nói: Đây là tạ lễ.

Cố Hàn Uyên cảm thấy ngoài ý muốn, ngay sau đó liền ngoạn vị cười nói: Như vậy tạ lễ cũng không quá đủ.

Hắn chủ động tiến lên ôm lấy Hà Thiết Thủ đang thất kinh.

Hà Thiết Thủ nhìn khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng gần, thủy chung nói không nên lời cự tuyệt.

Sau một khắc, đôi mắt đẹp của nàng trừng lớn, ngay sau đó liền hóa thành mê ly, thần trí hoảng hốt đáp lại.

Làm Cố Hàn Uyên đưa nàng buông ra lúc sau đã hoàn toàn bối rối, chỉ là theo bản năng chép miệng.

Một bên Hà Hồng Dược vẻ mặt kinh ngạc, đồng thời càng nhiều hơn là ước ao.

Nàng hồi tưởng lại ký ức chung đụng cùng Hạ Tuyết Nghi, ngạc nhiên phát hiện lại chưa từng có thời điểm ngọt ngào như thế.

Lại một lần nữa xác nhận sự thật Hạ Tuyết Nghi chưa bao giờ yêu nàng.

Hà Hồng Dược trong lòng tràn đầy cảm giác mất mác.

Nhưng mà nàng còn không tới kịp từ thất lạc biến thành đau lòng, bên tai lại vang lên tiếng trêu đùa của Cố Hàn Uyên: Hà cô nương có phải hay không cũng nên đem tạ lễ bù vào đâu.

Hà Hồng Dược nghe vậy kinh hãi, mép ngọc yên nhiên nói: Ta không thể.

Chỉ là mặt cười đỏ thấu kia tựa như đang nói rõ nàng đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

Lúc này tỉnh hồn lại Hà Thiết Thủ đâu còn không biết tâm tư Cố Hàn Uyên.

Nàng tuy là cảm thấy có chút cảm thấy thẹn, thế nhưng càng nhiều hơn lại là mừng rỡ.

Không có gì vui thích hơn so với việc người mình thích cũng thích mình.

Lúc này lòng tràn đầy cả mắt đều là thân ảnh Cố Hàn Uyên, Hà Thiết Thủ càng phát ra muốn lấy lòng hắn.

Đôi mắt đẹp lóe lên, nàng đi tới phía sau Hà Hồng Dược nhẹ nhàng đẩy một cái, liền đem cô cô đẩy vào trong ngực Cố Hàn Uyên, tiếu ý oánh nhiên nói: Cô cô cần phải hiểu được tri ân đồ báo nha.

Hà Hồng Dược cảm thụ được bàn tay to lớn nóng hổi bên hông, lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

Thầm nghĩ trong lòng một tiếng: Tuyết Nghi, xin lỗi.

Chuyện này chỉ là vì báo đáp ân tình.

Đây là cảm giác mà Hà Hồng Dược chưa từng trải qua.

Thân thể nhẹ bỗng tựa như hồn phách không còn chút sức lực, kìm lòng không đặng mà ôm chặt lấy cổ Cố Hàn Uyên.

Thậm chí khi hai người tách ra, nàng vẫn không nỡ buông tay.

Mãi cho đến khi nhìn thấy nụ cười đầy vẻ trêu tức của Cố Hàn Uyên, nàng mới giống như bị bỏng, vội vàng thoát khỏi lồng ngực hắn.

Hà Hồng Dược mặt cười đã đỏ thấu.

Tựa như quay trở về hơn mười năm trước, vẫn là thiếu nữ mới biết yêu, yêu kiều vô hạn.

Nàng cúi thấp đầu, nỉ non nói: Cố công tử, chàng làm sao có thể.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đây chỉ là tạ lễ mà ta nên được nhận.

Hà Hồng Dược nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Dù sao so với ân tình khôi phục dung mạo, chút tạ lễ này quả thực không coi là gì.

Huống hồ người chiếm tiện nghi lại là Cố Hàn Uyên, kẻ mà nàng rất có hảo cảm.

Trong lòng nàng phần nhiều là thẹn thùng chứ không phải tức giận.

Để hóa giải sự xấu hổ, Hà Hồng Dược chỉ đành lườm Hà Thiết Thủ đang đứng xem kịch vui.

Đáng tiếc Hà Thiết Thủ vẫn giữ nguyên bộ dạng cười tủm tỉm, hiển nhiên cái lườm của nàng chẳng mang lại bao nhiêu lực sát thương.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt giao lưu giữa hai người bọn họ.

Mục đích giai đoạn này đã đạt được, tự nhiên không có ý nghĩa tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Hắn quay sang Hà Thiết Thủ, thi thi nhiên nói: Đi thôi, ta dẫn ngươi đi một chuyến Triêu Dương Phong.

Hà Thiết Thủ nghe vậy thì ngẩn ra.

Trong lòng mơ hồ nảy sinh sự kháng cự.

Dù sao cô cô nàng mới cùng Cố Hàn Uyên có giao lưu thân mật, hiện tại lại phải đi tìm nơi chôn xương của Hạ Tuyết Nghi, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh cảm giác không được tự nhiên.

Bất quá nàng cũng không cự tuyệt, thấp giọng hỏi: Lúc nào xuất phát.

Nàng nghĩ thầm coi như muốn đi Triêu Dương Phong cũng phải chuẩn bị ngựa, lương khô, quần áo.

Chờ mọi thứ chuẩn bị ổn thỏa, tâm tình của nàng cũng nên bình phục lại.

Nhưng mà lời nói của Cố Hàn Uyên lại phá vỡ suy tính của nàng.

Hiện tại.

Hà Thiết Thủ vẻ mặt nghi hoặc.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Hà Thiết Thủ, trêu chọc: Hà cô nương nếu muốn hầu hạ ta, nhớ kỹ ban đêm tới tìm ta.

Hà Thiết Thủ đôi mắt hiện lên ánh nước, sẵng giọng: Ai muốn hầu hạ ngươi chứ.

Hiển nhiên quan hệ hai người đã gần hơn một bước, khiến nàng trong lúc nói chuyện buông lỏng rất nhiều, cũng càng thêm tự nhiên.

Trong giọng nói tràn đầy ý tứ liếc mắt đưa tình.

Còn về phần trong lòng nàng nghĩ như thế nào, vậy cũng chỉ có chính nàng rõ ràng.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh cười cười, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Hà Hồng Dược.

Hà Hồng Dược đầu tiên là thân thể mềm mại run lên, ngay sau đó liền cảm thấy rung động khi bị Cố Hàn Uyên mang lên không trung.

Dưới chân đạp bích lục Trảm Long Kiếm, theo sự điều khiển của Cố Hàn Uyên mà bay thẳng vào phía chân trời.

Hà Hồng Dược thán phục sự thần kỳ của Ngự Kiếm Phi Hành.

Nhìn mây trắng, núi sông, thành trấn cùng những bóng người hóa thành điểm đen lướt qua dưới chân, nàng cảm thấy tâm tình vui vẻ thoải mái hơn, tựa như gông xiềng trong lòng cũng theo đó mà nới lỏng.

Đúng lúc này, Hà Hồng Dược sắc mặt hơi ngừng lại, thân thể mềm mại run rẩy.

Nàng e lệ nói: Cố công tử, chàng.

đâm vào thiếp.

Cố Hàn Uyên cười trêu: Hà cô nương dáng người yểu điệu, như vậy lại không quá bình thường sao.

Hà Hồng Dược kinh hô một tiếng, vô thức cúi đầu, siết chặt vạt áo, khẩn cầu: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Mang Hà cô nương đi tìm di cốt Hạ Tuyết Nghi, tóm lại phải thu lấy chút thù lao chứ.

Hà Hồng Dược nghe vậy thì hơi sững sờ.

Nghe tên Hạ Tuyết Nghi làm nàng có chút khó chịu, thế nhưng đối mặt Cố Hàn Uyên lại không nảy sinh tâm tư cự tuyệt.

Lại thêm hắn dường như vẫn chưa có ý định dừng lại việc được một tấc lại muốn tiến một thước.

Hà Hồng Dược chỉ đành yên lặng buông tay, nhắm hai mắt lại, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dáng nhận mệnh của Hà Hồng Dược, trong mắt u quang chớp động, khóe miệng nhếch lên một độ cong vi diệu.

Bất quá chuyện hôm nay không ít, hắn cũng không tính tốn quá nhiều thời gian lúc Ngự Kiếm Phi Hành.

Dưới thuật phi hành tật tốc, rất nhanh hắn liền dẫn Hà Hồng Dược tới Triêu Dương Phong.

Dựa vào miêu tả trong Bích Huyết Kiếm, Cố Hàn Uyên nhanh chóng tìm được mục đích.

Khi đáp xuống đất, Hà Hồng Dược suýt nữa đứng không vững.

Cũng may Cố Hàn Uyên kịp thời đỡ lấy.

Chương 496

Nàng cáu giận trừng Cố Hàn Uyên một cái, yên lặng sửa sang lại y phục.

Trong lòng thở dài, tiện nghi đều bị chiếm hết rồi.

Nếu Hạ Tuyết Nghi trên trời có linh thiêng không biết sẽ nghĩ sao.

Bất quá Hà Hồng Dược bỗng nhiên chua xót nghĩ đến, Hạ Tuyết Nghi căn bản cũng không yêu nàng, có lẽ hắn hoàn toàn không thèm để ý cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên không biết suy nghĩ trong lòng Hà Hồng Dược lúc này.

Bằng không nhất định sẽ đầy ác thú vị mà nghĩ rằng: Ôn Nghi cùng Ôn Thanh Thanh đều đã bị hắn thu vào trong túi, Hạ Tuyết Nghi nếu thật sự trên trời có linh thiêng, không tìm hắn liều mạng mới là lạ.

Hà Hồng Dược bình phục tâm tình, mới có tâm trí quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Đây là một cái bình đài nằm giữa vách đá thẳng đứng, bên ngoài chính là vực sâu vạn trượng.

Trên vách đá mở ra một cái cửa động không lớn, chính là cái gọi là Thừa Xà mật động.

Hạ Tuyết Nghi cũng là chôn thây ở đây.

Vị trí hiểm trở như vậy, nếu không phải biết chuyện từ trước hoặc là giống như Cố Hàn Uyên có thể tự do phi hành, bằng không người bình thường căn bản tìm không được nơi này.

Viên Thừa Chí cũng là đi theo sủng vật Tinh Tinh của hắn mới ngoài ý muốn tìm được nơi đây, nói chính xác hơn là dựa vào hào quang nhân vật chính mới lấy được cơ duyên Hạ Tuyết Nghi lưu lại.

Cố Hàn Uyên chỉ về phía cửa động nói: Hạ Tuyết Nghi đang ở bên trong.

Hà Hồng Dược nghe vậy thần tình nhất thời kích động, nhưng vốn dĩ lại mang theo một tia bàng hoàng.

Nếu là trước hôm nay, nàng nhất định sẽ không chút do dự tiến vào.

Thế nhưng bây giờ, chỉ cần vừa nghĩ tới Cố Hàn Uyên bên cạnh, nàng lại tràn đầy tâm trạng rối bời.

Qua một hồi lâu, Hà Hồng Dược mới kiên định tín niệm.

Vô luận như thế nào đều muốn gặp lại Hạ Tuyết Nghi một lần.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hai người tiến vào bên trong động.

Đập vào mắt chính là một nấm mồ đắp bằng đất cát.

Trên mộ cắm một tấm bài gỗ, trên đó viết Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi mộ, Viên Thừa Chí cẩn lập.

Bởi vì Viên Thừa Chí vẫn chưa cùng Ôn Thanh Thanh kết duyên và mang nàng tới đây, nên mộ của Hạ Tuyết Nghi còn có vẻ hơi qua loa.

Thế nhưng Hà Hồng Dược lại thần tình kích động hẳn lên.

Giờ khắc này nàng quên mất Cố Hàn Uyên bên cạnh, cũng quên mất những việc Cố Hàn Uyên đã làm với nàng.

Ngay cả chút tâm tình dao động mơ hồ kia cũng vào giờ khắc này bị quên lãng.

Nàng lao tới bên cạnh phần mộ, như phát điên dùng hai tay bới đất cát.

Trong miệng cuồng loạn hô: Ta không tin.

Hạ Tuyết Nghi, ngươi nhất định lại đang gạt ta.

Khuôn mặt thanh tú của nàng tràn đầy vẻ điên cuồng, làm người ta tiếc hận.

Đúng lúc này, hai tay Hà Hồng Dược bị giữ lại.

Nàng hai mắt đỏ bừng nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang ngăn cản nàng, nghiến răng nghiến lợi nói: Ngươi cũng muốn ngăn cản ta sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ thở dài: Ta chỉ là không nhẫn tâm để hai tay của nàng bị hủy ở nơi này.

Hà Hồng Dược nghe được sự đau lòng ẩn chứa trong lời nói của Cố Hàn Uyên, trong lòng rung mạnh.

Thần sắc nhất thời bình tĩnh trở lại, yên lặng rơi lệ, thấp giọng nói: Ta không tin Hạ Tuyết Nghi lại chết như vậy.

Ta giúp nàng.

Giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên truyền vào tai Hà Hồng Dược, làm nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Đập vào mắt là nụ cười ôn hòa trước sau như một.

Trong lòng Hà Hồng Dược nhất thời dâng lên một dòng nước ấm.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên đến xuất thần.

Bỗng nhiên không khỏi thầm nghĩ: Vì sao năm đó người ta gặp phải không phải là Cố công tử chứ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vung tay lên, vài đạo kiếm khí bắn về phía nấm mồ đất.

Chỉ trong thoáng chốc, nấm mồ nổ tung, đất cát bị kiếm khí thổi bay, lộ ra thi cốt của Hạ Tuyết Nghi được mai táng bên dưới.

Hơn mười năm trôi qua, thi thể sớm đã triệt để hóa thành bạch cốt.

Hà Hồng Dược lập tức nhìn về phía tứ chi của bộ xương.

Cổ tay cùng cổ chân đều lưu lại vết trầy xước trên xương.

Đó là dấu vết năm đó Hà Hồng Dược vì yêu sinh hận, đã bẻ gãy gân tay gân chân Hạ Tuyết Nghi.

Mặc dù đã hóa thành bạch cốt, vẫn có thể thấy rõ ràng.

Hà Hồng Dược lập tức xác nhận thi cốt trước mắt chính là của Hạ Tuyết Nghi.

Tâm trạng phức tạp khiến nét mặt nàng lại tựa như khóc lại tựa như cười.

Ngay sau đó nàng liền nhìn thấy hộp sọ của bộ xương đang cắn chặt một cây trâm cài.

Hà Hồng Dược có chút thất thần.

Nàng nhận ra chủ nhân của cây trâm kia chính là Ôn Nghi.

Hạ Tuyết Nghi cho dù đến lúc chết, cũng gắt gao cắn chặt trâm cài của người tình.

Hà Hồng Dược trong lúc nhất thời bi phẫn đan xen.

Trong miệng nỉ non nhớ lại cảnh tượng năm đó: Hắn nói vị hôn thê của hắn vừa xinh đẹp lại ôn nhu, lại ngây thơ, so với ta tốt hơn gấp trăm lần.

Hắn nói một câu, ta quất hắn một roi.

Ta quất một roi, hắn liền khen cái tiện nữ nhân kia một câu.

Đánh tới sau này, toàn thân hắn không còn một miếng da thịt hoàn chỉnh, hắn vẫn cười mà khen không ngớt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ lãnh đạm đứng nhìn.

Hạ Tuyết Nghi xác thực đối với Ôn Nghi tình thâm nghĩa trọng.

Nhưng đối với Hà Hồng Dược người con gái năm đó yêu hắn, trao thân cho hắn, thay hắn giải độc, giúp hắn trộm Kim Xà tam bảo từ Độc Long động hắn lại chưa bao giờ để trong lòng.

Sự hy sinh của nàng chỉ đổi lại sự bội tình bạc nghĩa của Hạ Tuyết Nghi.

Cảm giác cực kỳ không cam lòng khiến Hà Hồng Dược đố kị thành cuồng, đầy ngập oán độc.

Trong mắt lóe lên ánh sáng điên cuồng, nàng hận thù nói: Hạ Tuyết Nghi, ngươi muốn cùng trâm cài của nàng ta hợp táng sao.

Ta cứ không cho ngươi được như nguyện.

Nói rồi nàng đưa tay túm lấy cây trâm đang bị cắn chặt kia.

Hà Hồng Dược dùng sức cực lớn, sau một trận tiếng cọ xát chói tai, trâm cài đã bị nàng lôi ra.

Cố Hàn Uyên mắt sắc nhìn thấy một sợi dây mảnh buộc trên trâm cài bị đứt đoạn.

Ánh mắt hắn hơi chớp động, nhưng không lên tiếng nhắc nhở Hà Hồng Dược.

Tay cầm trâm cài, tâm tình Hà Hồng Dược vẫn điên cuồng như trước.

Nhưng vào lúc này, nàng bỗng nhiên vô thức quay đầu nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên.

Nhớ tới việc Ôn Nghi đã thay lòng đổi dạ, không còn thuộc về Hạ

Tuyết Nghi nữa.

Nhưng mà làm nàng ngoài ý muốn là, trong lòng lại không có bao nhiêu niềm vui sướng khi trả thù.

Bởi vì người có được Ôn Nghi chính là nam tử trước mắt đang làm nàng dao động này.

Hắn chưa từng ghét bỏ dung mạo kinh tởm trước đây của nàng, còn khôi phục dung nhan cho nàng.

Lúc nhận tạ lễ lại càng khiến nàng có cảm giác chưa từng có.

Trong quá trình Ngự Kiếm Phi Hành, nàng cũng bị hắn chiếm hết tiện nghi.

Hà Hồng Dược tuy vẫn chưa thể làm rõ tâm tình của mình, thế nhưng Cố Hàn Uyên đúng là nam tử thứ hai trong đời nàng có tiếp xúc thân mật.

Chương 497

Dù có cố gắng quên đi thế nào, cũng không thể phủ nhận Cố Hàn Uyên đã cường thế xông vào trong lòng nàng.

Hà Hồng Dược nhận thấy tâm tình mình biến hóa, hận ý đối với Hạ Tuyết Nghi nhất thời mất đi căn cơ.

Nàng cười khổ một tiếng, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy thất vọng mất mát.

Đúng lúc này, trong tiếng ầm ầm, đất rung núi chuyển.

Hà Hồng Dược ngạc nhiên nhìn sơn động đang sụp đổ.

Không phải do nguyên nhân tự nhiên, mà là bị thuốc nổ đánh sập.

Hà Hồng Dược hầu như lập tức phản ứng kịp, đây là cơ quan Hạ Tuyết Nghi lưu lại.

Thứ kích hoạt cơ quan, không gì khác ngoài cây trâm cài đang nằm trong tay nàng.

Hà Hồng Dược thần tình khổ sở.

Nàng đã đoán được đây là cái bẫy Hạ Tuyết Nghi dành riêng cho nàng.

Dù sao người có thể tìm tới nơi này, còn từ trong miệng thi thể hắn lôi ra trâm cài, chỉ có mình nàng kẻ yêu hận đan xen với hắn.

Hà Hồng Dược thất thần nỉ non: Hạ Tuyết Nghi, ngươi hận ta đến thế sao.

Ngay trước khoảnh khắc bị chôn vùi, nàng cảm giác thắt lưng mình được một đôi tay lớn ôm lấy.

Vẫn là nhiệt độ nóng bỏng quen thuộc ấy.

Hà Hồng Dược lập tức đoán được chủ nhân của đôi tay, trong lòng hiện lên một ý niệm: Đáng tiếc lại làm liên lụy Cố công tử.

Trước khi nàng cam chịu nhắm mắt, dường như nhìn thấy một đạo ánh sáng rực rỡ.

Khi mọi thứ bình nén lại, sơn động đã triệt để sụp xuống.

Hà Hồng Dược vẫn chưa cảm nhận được đau đớn như dự liệu, ngược lại được một vòng tay ấm áp bao bọc.

Chóp mũi quanh quẩn khí tức làm người ta an tâm.

Nàng ngẩn ngơ mở mắt ra.

Chỉ thấy một cái lồng ánh sáng lung linh chặn lại những tảng đá rơi xuống, chống lên một khoảng không gian an toàn.

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trêu chọc: Hà cô nương, tỉnh ngủ chưa.

Hà Hồng Dược vô thức nhìn lại, liền bắt gặp nụ cười ôn hòa khiến nàng động tâm.

Nàng rốt cuộc phản ứng kịp, chính mình là được Cố Hàn Uyên cứu.

Cảm nhận cái ôm ấm áp kia, nàng thất thần gọi: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nơi này cũng không phải là Nại Hà Kiều, không có canh Mạnh Bà cho Hà cô nương thưởng thức đâu.

Hà Hồng Dược không để ý Cố Hàn Uyên trêu đùa, kinh ngạc hỏi: Tại sao lại cứu ta.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Hạ Tuyết Nghi muốn nàng chôn cùng hắn, cũng phải hỏi qua ta có đồng ý hay không đã.

Ngữ khí của hắn tuy bình thản nhưng tràn đầy sự tự tin không thể nghi ngờ.

Có Thần Thạch hộ thân, cơ quan của Hạ Tuyết Nghi rốt cuộc cũng chỉ chôn được sự cô tịch mà thôi.

Sơn động sụp đổ cũng không thể trói buộc được Cố Hàn Uyên thần công cái thế.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Hà cô nương đã tặng ta nhiều phúc lợi như vậy, ta làm sao có thể mặc kệ nàng.

Ra ngoài xong, lại cho ta thêm một phần tạ lễ là được.

Hà Hồng Dược nghe vậy mặt phiếm hồng, lòng tràn đầy thẹn thùng.

Lời nói của Cố Hàn Uyên làm nàng nhớ lại đủ loại chuyện trước đây.

Vô luận là cái gọi là phúc lợi hay tạ lễ, đều làm nàng ngượng ngùng không thôi.

Trong lòng nàng xác định, Cố Hàn Uyên đối với nàng là có hứng thú, hơn nữa không chỉ giới hạn ở mức chiếm chút tiện nghi.

Điều này khiến nàng e lệ, nhưng đồng thời lại nảy sinh sự mừng rỡ.

Hà Hồng Dược cúi thấp đôi mắt đẹp, nói: Cố công tử muốn tạ lễ, tùy thời đều có thể.

Cố Hàn Uyên thần tình vui mừng, cười nói: Đã như vậy, ta đưa nàng ra ngoài trước.

Dứt lời, hắn xoay cổ tay, bích lục thần quang hiện lên, Trảm Long Kiếm đã nằm trong tay.

Hắn huy động kiếm, một đạo kiếm khí khổng lồ chém ra, như bổ sóng trảm biển mà xẻ đôi cửa động đã sụp đổ, mang theo Hà Hồng

Dược còn đang sững sờ bay ra khỏi sơn động.

Hạ Tuyết Nghi đặt lượng thuốc nổ có hạn, vì vậy chỉ đánh sập được sơn động, còn bình đài bên ngoài vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Lần nữa đứng trên bình đài, ánh nắng chiếu rọi lên mặt, tâm trạng Hà Hồng Dược lúc này giống như được tái sinh.

Phía sau là thi cốt Hạ Tuyết Nghi đã hoàn toàn bị vùi lấp, bên cạnh là Cố Hàn Uyên đang ôm nàng.

Mọi thứ dường như muốn nói nàng đã vĩnh viễn chia lìa với quá khứ.

Nhìn nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên, cỏ dại trong lòng lan tràn, nàng chủ động tiến lên.

Cố Hàn Uyên cười trêu: Gấp gáp đưa tạ lễ như vậy sao.

Hà Hồng Dược mắt hiện ánh nước, nói: Còn chưa đủ.

Gió núi khẽ phất, quần đen bay lượn.

Trước mộ Hạ Tuyết Nghi, Hà Hồng Dược đón nhận sự tái sinh.

Hà Hồng Dược cảm xúc quá mức kích động, lại không lượng sức mà đi, dẫn tới việc triệt để hôn mê.

Cố Hàn Uyên ôm Hà Hồng Dược đang ngủ mê man trong ngực, xuyên qua Triêu Dương Phong.

Trong mắt hắn u quang chớp động, khóe môi nhếch lên độ cong vi diệu.

Đã tới Triêu Dương Phong, đương nhiên sẽ không cứ như vậy mà trở về.

Không lâu sau, Cố Hàn Uyên liền nhìn thấy một khu nhà, chính là nơi ở của Hoa Sơn Kiếm Tông.

Thấy Hà Hồng Dược vẫn ngủ say, hắn dứt khoát ôm nàng cùng đi vào, nhưng trên đường đã đổi sang bộ dạng Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên rất nhanh đã tìm được mục tiêu.

Nhìn bóng lưng đẫy đà của người phụ nữ phía trước, nụ cười dưới mặt nạ Tu La càng thêm nghiền ngẫm.

Trước mắt là một nữ tử cài trâm gỗ, mặc áo vải thô đang chăm sóc một bé trai.

Chính là Quy Nhị Nương cùng con trai nàng là Quy Chung.

Quy Nhị Nương khi mang thai đã động thủ với người khác làm tổn thương thai khí, vì vậy Quy Chung vừa sinh ra đã thể nhược nhiều bệnh.

Nếu không phải vợ chồng Quy Tân Thụ tìm được không ít dược liệu quý hiếm, chỉ sợ đứa bé đã sớm yểu mệnh.

Hoa Sơn Kiếm Tông ngoại trừ Quy Nhị Nương ra, những người khác đều bị thương không nhẹ sau trận chiến ở Kim Lăng, nên Quy Tân Thụ đành phải nén đau thương đi tìm thuốc một mình, để Quy Nhị Nương ở lại chăm sóc con.

Quy Nhị Nương sau khi dỗ Quy Chung ngủ, không biết nghĩ tới điều gì, thần sắc u buồn thở dài.

Nàng lúc này nào còn nửa điểm tính tình ngay thẳng, khí khái anh hùng năm xưa.

Giữa lông mày ngược lại có vẻ nhu nhược, nhất là sau khi trải qua sự khai phá của Cố Hàn Uyên, nét thành thục mặn mà càng rõ ràng.

Đêm khuya thanh vắng, nàng thường xuyên nhớ lại cảnh tượng ngày đó.

Sự mâu thuẫn giữa khủng hoảng và những cảm xúc u oán khó tả cứ dằn vặt nàng.

Đang lúc Quy Nhị Nương xấu hổ và giận dữ, bên tai vang lên giọng nói xa lạ mà quen thuộc: Phu nhân đây là đang nhớ bản tọa sao.

Quy Nhị Nương giật mình quay lại, nhìn thấy nguồn cơn khiến nàng tâm hoảng ý loạn.

Nàng thấp giọng kinh hô: Vô Thiên.

Nhưng ngay sau đó thần sắc nàng trở nên cổ quái khi thấy Hà Hồng Dược đang ngủ mê man trên tay hắn.

Cố Hàn Uyên đặt Hà Hồng Dược lên giường, quay người lại nghiền ngẫm nói: Phu nhân vẫn chưa trả lời câu hỏi của bản tọa.

Quy Nhị Nương tức giận trừng mắt: Ai mà thèm nhớ ngươi.

Vậy cái này là gì.

Cố Hàn Uyên đã áp sát ngay trước mặt nàng.

Quy Nhị Nương kinh hô, liên tiếp lui về phía sau, mặt đỏ bừng biện bạch: Ta nhớ trượng phu của ta không được sao.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh: Vậy trượng phu của ngươi hiện tại đang ở đâu.

Quy Nhị Nương định gầm lên, nhưng chợt nhớ tới Quy Chung đang cần thuốc, mà Vô Thiên thần thông quảng đại.

Nàng dịu giọng: Tân Thụ đi tìm thuốc cho Chung Nhi.

Chung Nhi từ nhỏ ốm yếu, ngươi có thể hay không giúp ta.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Bản tọa dựa vào cái gì phải cứu con trai ngươi.

Quy Nhị Nương, ngươi không định bảo bản tọa làm không công đấy chứ.

Quy Nhị Nương sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, quấn quýt hồi lâu mới xấu hổ nói: Cùng lắm thì. cho ngươi một lần là được chứ gì.

Cố Hàn Uyên lại đùa cợt: Bản tọa bây giờ đã có tân hoan, phu nhân nếu vẫn giữ bộ dáng miễn cưỡng này, thực sự khiến người ta không có chút hứng thú nào.

Quy Nhị Nương liếc nhìn Hà Hồng Dược, trong lòng ngoài xấu hổ còn dâng lên nỗi khó chịu kỳ lạ.

Nàng oán hận hỏi: Vậy ngươi muốn thế nào.

Cố Hàn Uyên ngồi xuống mép giường, nhàn nhạt nói: Cầu ta.

Quy Nhị Nương hiểu ý, trong lòng xấu hổ không thôi, nhưng vì con trai, nàng vẫn lặng lẽ tiến lên.

Cố Hàn Uyên vuốt ve mái tóc rối của nàng, trong mắt hiện lên vẻ nghiền ngẫm.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Nhị Nương, ta đã trở về.

Người tới chính là Quy Tân Thụ.

Ngươi.

Chương 498

khoan hãy vào.

Giọng Quy Nhị Nương khẽ run.

Làm sao vậy.

Quy Tân Thụ kỳ quái hỏi.

Sau một hồi trầm mặc, giọng Quy Nhị Nương mới vang lên: Ta mới vừa luyện công xong, đang tắm rửa.

Thì ra là thế, thảo nào ta nghe nàng thở gấp như vậy.

Luyện công cũng phải chú ý, đừng để tổn thương thân thể.

Ta biết rồi, chàng qua chỗ khác chờ ta một lát.

Quy Tân Thụ thật thà kể lể chuyện đi tìm thuốc khó khăn bên ngoài cửa, hoàn toàn không biết bên trong phòng, thê tử của hắn đang phải chịu đựng sự giày vò ngọt ngào mà khổ sở ra sao.

Tiếng rên rỉ thi thoảng phát ra bị tiếng nói chuyện của hắn lấn át.

Khi Quy Tân Thụ rời đi, trong phòng chỉ còn lại Quy Nhị Nương.

Khóe mắt nàng vẫn còn đọng lệ, đó là nước mắt của sự xấu hổ.

Nàng nhìn bình sứ trong tay, bên trong là tám viên thuốc kéo dài tính mạng mà Cố Hàn Uyên để lại.

Dù oán giận, nhưng nàng biết thứ này tốt hơn Phục Linh Thủ Ô hoàn mà chồng nàng mang về rất nhiều.

Hà Hồng Dược tỉnh dậy, phát hiện mình đang được Cố Hàn Uyên mang theo Ngự Kiếm Phi Hành.

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, kìm lòng không đặng dâng lên nụ hôn.

Cố Hàn Uyên cười nói: Hồng Dược tỉnh rồi sao.

Vốn định nếu nàng không tỉnh thì sẽ hôn cho nàng tỉnh.

Hà Hồng Dược nghe vậy nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu, bộ dáng chờ mong.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn nguyện vọng của nàng giữa trời cao mây trắng.

Hà Hồng Dược dựa đầu vào ngực hắn, nỉ non: Ta cảm giác mình thật hạnh phúc.

Vậy nàng có nguyện ý làm chị em tốt với Ôn Nghi không.

Cố Hàn Uyên chủ động nhắc tới để tránh hậu hoạ.

Hà Hồng Dược do dự một chút rồi nghiêm túc nói: Chỉ cần chàng không cô phụ ta.

Trải qua chuyện Hạ Tuyết Nghi, nàng đã thay đổi nhiều.

Cố Hàn Uyên cười nghiền ngẫm: Vậy cả cháu gái của nàng nữa thì sao.

Hà Hồng Dược hô hấp cứng lại, xấu hổ nhẹ bấm hông Cố Hàn Uyên, mắng yêu: Chàng thật là một nam nhân lòng tham.

Cố Hàn Uyên cười: Chính vì lòng tham nên mới không buông tay nàng.

Khi trở về Ôn gia, trời đã tối.

Cố Hàn Uyên đáp xuống viện của Hà Thiết Thủ.

Hà Thiết Thủ đang ngắm nhìn bàn tay trái lành lặn của mình, thấy hai người đáp xuống, nhất là khi thấy cô cô mình còn nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, sắc mặt liền trở nên cổ quái.

Cô cô, hai người đây là.

Hà Hồng Dược bối rối bước xuống, mặt đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên giải vây: Hồng Dược đã cắt đứt với quá khứ rồi.

Hà Thiết Thủ hiểu ý, cười chúc mừng: Chúc mừng cô cô.

Hà Hồng Dược xấu hổ nói: Hơn mười năm, cũng nên buông xuống.

Cố Hàn Uyên để hai người phụ nữ tự nói chuyện, hắn cáo từ rời đi.

Hà Thiết Thủ tò mò hỏi chuyện, Hà Hồng Dược kể lại sự tình trong Kim Xà mật động.

Nghe xong, Hà Thiết Thủ mắng Hạ Tuyết Nghi bạc tình, nhưng cũng tinh ý nhận ra sự thay đổi trên cơ thể và thần thái của cô cô mình.

Cô cô có phải hay không đã trao thân cho Cố công tử.

Hà Thiết Thủ trêu chọc.

Hà Hồng Dược đỏ mặt thừa nhận, trong mắt ánh lên niềm hạnh phúc.

Cùng lúc đó, Cố Hàn Uyên đang ôm Ôn Thiến đầy u oán trong lòng.

Nàng lo lắng nói: Ngươi để ta sau này làm sao đối mặt với Thanh Thanh.

Cố Hàn Uyên cười: Dù sao cũng tốt hơn để Thanh Thanh phát hiện đêm qua là Ôn Nghi.

Ôn Thiến giận trách, nhưng vẫn e lệ rúc vào lòng hắn, lo sợ bị con gái nhìn ra sơ hở.

Ngày hôm sau.

Ôn Nghi đang trách cứ Ôn Thiến: Tại sao muội lại để mặc hắn tùy ý quấy rối như vậy.

Ôn Thiến lẩm bẩm đáp: Nói cứ như tỷ tỷ có thể cự tuyệt được hắn vậy.

Hai nàng lúc này đang ở trong phòng của Ôn Nghi.

Những dấu vết trong phòng đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có điều lại phải bỏ đi một tấm khăn trải giường mới tinh.

Ôn Thiến lúc này mặt mày rạng rỡ, sắc mặt kiều diễm quyến rũ.

Ôn Nghi đối diện cũng chẳng khác là bao.

Hai nàng vốn dĩ đã rất giống nhau.

Sau đêm qua, Ôn Thiến dường như đã sao chép được nét thành thục mặn mà của Ôn Nghi, đúng như lời nàng nói là bù đắp lại chỗ khiếm khuyết.

Ôn Thanh Thanh giờ đây càng khó lòng phân biệt được thân phận của hai người.

Ôn Nghi nghe vậy, mặt đỏ bừng.

Mặc dù biết lời Ôn Thiến nói là sự thật, nhưng không có nghĩa là nàng có thể thản nhiên chấp nhận.

Ôn Nghi cố tỏ ra uy nghiêm của một người tỷ tỷ, liễu mi dựng lên, tức giận nói: Sớm biết đã không giúp muội, để xem muội xoay xở thế nào.

Chỉ là phương thức biểu đạt uy nghiêm của nàng thực sự có chút kỳ lạ, khiến Ôn Thiến vẻ mặt cổ quái nói: Nhưng mà tỷ tỷ cũng đâu có giúp đỡ được bao nhiêu đâu a.

Ôn Nghi nghe xong xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Nói đến cũng buồn cười.

Cả ba nàng đều tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm Thiên.

Vì vậy, Ôn Thiến cùng Ôn Thanh Thanh lúc đó đều không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Người yếu nhất ngược lại là Ôn Nghi người có kinh nghiệm phong phú nhất.

Đương nhiên, Ôn Thiến cũng chẳng mạnh hơn là bao.

Thậm chí hai người bọn họ cộng lại còn không bằng Ôn Thanh Thanh.

Hai nàng nhìn nhau, không hẹn mà cùng đỏ bừng mặt, dời ánh mắt sang hướng khác.

Hiển nhiên là cùng nghĩ đến một chuyện.

Sự xấu hổ đến mức im lặng của hai tỷ muội tạm thời không nhắc tới.

Cố Hàn Uyên hiếm khi rời khỏi ôn nhu hương để lo liệu chính sự.

Sau trận chiến bên ngoài thành Kim Lăng, Cố Hàn Uyên đẩy lùi Lục Doanh binh của Lý Khả Tú, khiến thanh uy đại chấn.

Không ít thế lực trung tiểu tìm đến xin hắn che chở.

Vừa lúc Quy Tân Thụ đại náo thọ yến của Mạnh Bá Phi, cướp đi Linh Thủ Ô Hoàn.

Ngọc Chân Tử, khách khanh cao thủ của Bảo Thân Vương Thanh Quốc, cũng đánh lén Tiên Đô phái, cứu đi Thái Bạch song anh.

Vì vậy, dưới sự hiệu triệu của Tiêu Công Lễ, các bang phái Tam Giang, sơn trại và các thế lực giang hồ quyết định kết minh, cùng tiến cùng lui.

Đã kết minh thì không thể thiếu Minh chủ.

Trong nguyên tác Bích Huyết Kiếm, Viên Thừa Chí liền trở thành Minh chủ của mọi người.

Chẳng qua hiện nay Viên Thừa Chí đã bị giải đi Yến Kinh, vị trí Minh chủ tự nhiên không còn liên quan gì đến hắn.

Mà kẻ vốn dĩ sẽ xuất hiện phá đám là Ngọc Chân Tử khi biết Cố Hàn Uyên ở đây, nào còn dám ló đầu ra tìm cái chết.

Cuối cùng, Cố Hàn Uyên chúng vọng sở quy trở thành Minh chủ.

Không có kẻ nào không biết lượng sức mà khiêu chiến hắn.

Những thế lực giang hồ Tam Giang này tuy chỉ là đám ô hợp, nhưng vị trí địa lý của Tam Giang lại rất quan trọng.

Muốn chưởng khống Tam Giang, Lý Khả Tú là một mắt xích, những thế lực giang hồ này cũng là một mắt xích, tự nhiên phải nắm giữ trong tay mình.

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên xử lý xong các việc vặt vãnh của buổi lễ kết minh, trở lại Ôn gia thì đêm đã khuya.

Hắn hơi ngạc nhiên khi nhìn vị trí của các nàng qua thần niệm định vị.

Nụ cười trên mặt dần trở nên đầy thâm ý.

Ôn Nghi dĩ nhiên đang ở trong phòng Ôn Thanh Thanh.

Nàng không thể nào đến tìm Ôn Thanh Thanh để thú nhận.

Như vậy chỉ có một khả năng: Ôn Nghi đang tránh mặt Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn là tránh việc Cố Hàn Uyên mang theo Ôn Thanh Thanh tìm tới nàng, dù sao điều kiện tiên quyết để Ôn Thanh Thanh nhận nhầm người là không biết đối phương là Ôn Nghi.

Nhưng hiện tại các nàng ở cùng nhau, hiển nhiên không thể nào nhận sai được nữa.

Chương 499

Cố Hàn Uyên trong lòng buồn cười.

Ôn Nghi vì để tránh rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, thật đúng là vắt hết óc.

Bất quá, Cố Hàn Uyên tối nay xác thực không có ý định đi tìm Ôn Nghi.

Bởi vì trong phòng hắn đang có người đợi.

Cố Hàn Uyên đẩy cửa phòng, thản nhiên đi tới bên giường.

Chăn gấm phồng lên, đồng thời khi hắn đến gần thì khẽ run rẩy một cái nhỏ đến mức khó nhận ra.

Hiển nhiên người trong chăn đang có chút khẩn trương.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, chui vào trong chăn.

Nhất thời ôn hương noãn ngọc ôm đầy cõi lòng.

Làn da nhẵn nhụi trơn tuột lại tràn đầy sức sống thanh xuân.

Đồng thời một tiếng thở nhẹ kiều mỵ vang lên.

Cố Hàn Uyên tùy ý vuốt ve, cười nói đầy nghiền ngẫm: Hà cô nương đây là quyết định hầu hạ rồi sao.

Cô gái trong ngực khẽ run, xoay người lại.

Chính là Hà Thiết Thủ với khuôn mặt đỏ bừng.

Một đôi mắt đẹp như thu thủy gợn sóng lưu chuyển, dưới ánh nến chiếu rọi lóe lên ánh sáng mị hoặc.

Sự mị ý tận trong xương tủy lúc này tùy ý nở rộ.

Hà Thiết Thủ đưa tay vòng lấy cổ Cố Hàn Uyên, giọng điệu kiều mị nói: Cố công tử chẳng lẽ là sợ rồi.

Cố Hàn Uyên buồn cười hỏi: Sợ cái gì.

Hà Thiết Thủ kiều tiếu trừng mắt nhìn hắn: Sợ Ôn cô nương tức giận a.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm tư.

Một lát sau gật đầu nói: Hà cô nương nói rất có lý, không bằng ta mang Thanh Thanh qua đây, trước mặt nàng hỏi một chút.

Nói rồi liền làm bộ muốn đứng dậy rời đi.

Chỉ là nụ cười trên khóe miệng lại bại lộ ý nghĩ của hắn.

Hà Thiết Thủ vốn thông tuệ nhạy bén, trực giác nữ nhân càng khiến nàng dự cảm bất hảo, vội vàng kéo Cố Hàn Uyên lại, nũng nịu nói: Không cho đi.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu hỏi: Vì sao.

Hà Thiết Thủ nghe vậy khựng lại.

Trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Chẳng lẽ bảo nàng nói thật hay sao.

Như vậy sợ rằng chưa kịp làm gì thì xấu hổ cũng đã giết chết nàng rồi.

Vì vậy Hà Thiết Thủ liễu mi dựng lên, xấu hổ nói: Ngươi rốt cuộc có phải nam nhân hay không.

Đều đã lúc này rồi còn đẩy tới đẩy lui.

Hôm qua, sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Hà Thiết Thủ đã cùng Hà Hồng Dược nói chuyện rất lâu.

Dưới sự truy vấn không ngừng của nàng, Hà Hồng Dược không thể chối quanh, đành phải vừa xấu hổ vừa sợ hãi kể lại tường tận quá trình lúc đó.

Theo lời kể càng lúc càng thâm nhập chi tiết, Hà Thiết Thủ chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, trong lòng nóng ran.

Không bao lâu sau liền bất đắc dĩ cắt ngang nụ cười ngọt ngào của Hà Hồng Dược.

Trước khi rời đi, Hà Hồng Dược nói với Hà Thiết Thủ rằng Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú với nàng, thậm chí còn hy vọng hai người bọn họ có thể từ cô cháu biến thành tỷ muội.

Loại chuyện này đối với người bình thường tự nhiên khó có thể chấp nhận.

Bất quá các nàng xuất thân Miêu Cương, sự ràng buộc về lễ nghi đạo đức rất ít.

Vì vậy cảm thấy thẹn thùng thì có, nhưng thực tế trong lòng lại không có bao nhiêu chống cự.

Đương nhiên, Hà Hồng Dược cũng có tâm tư riêng.

Nàng tuy đồng ý cùng Ôn Nghi trở thành hảo tỷ muội với Cố Hàn Uyên, nhưng lại không muốn chịu thua nàng ta.

Hạ Tuyết Nghi đã là quá khứ, Cố Hàn Uyên mới chính là chiến trường mới.

Bất quá song quyền nan địch tứ thủ, chưa kể bên phía Ôn Nghi là sáu tay ám chỉ phe Ôn Nghi đông người hơn.

Hà Hồng Dược khó tránh khỏi cảm thấy thế đơn lực bạc, vì vậy mới có màn khuyên bảo ẩn hàm ý xúi giục như vậy.

Hà Thiết Thủ vốn đã có hảo cảm cực cao với Cố Hàn Uyên, lại là người có tính cách dám yêu dám hận.

Hà Hồng Dược cố ý cổ vũ khiến nàng hạ quyết tâm, mới có màn chủ động hiến thân trước mắt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Hà cô nương đều đã chủ động đưa tới cửa, có lý nào tại hạ lại từ chối.

Còn về việc ta có phải nam nhân hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.

Đưa tay phất một cái, ánh nến vụt tắt.

Hà Thiết Thủ ngày thường nói giọng Vân Nam thổ âm, vừa nhu vừa giòn, ỏn ẻn êm tai, lúc này lại càng hiện ra sự ôn nhu kiều mỵ, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến Lam Phượng Hoàng.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ: Có cơ hội vẫn là nên để các nàng hòa hảo mới phải.

Ngày hôm sau.

Hà Thiết Thủ tỉnh lại.

Gương mặt vốn thiên kiều bách mị giờ càng thêm phong tình vạn chủng.

Đôi mắt đẹp ánh lên vẻ nhu hòa liễm diễm.

Nàng ngẩn ngơ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt càng ngắm càng không nỡ rời, trong lòng lại trào lên cảm giác như mình vừa chiếm được món hời lớn, không khỏi thấp giọng cười ngốc nghếch.

Tiếng cười của Hà Thiết Thủ kinh động đến Cố Hàn Uyên.

Hắn quay sang hỏi: Cười cái gì.

Hà Thiết Thủ rúc vào lòng Cố Hàn Uyên, nỉ non nói: Ta cười chính mình sao mà may mắn.

Trước đây ta không hiểu tại sao cô cô lại si tình như vậy, gặp một nam nhân liền điên đảo thần hồn.

Nhưng trải qua một lần này, bất luận sau này chàng nhớ kỹ ta cũng tốt, quên ta cũng được, ta đều không hối hận.

Lời nói chân thành thâm tình của Hà Thiết Thủ khiến người ta động dung.

Cố Hàn Uyên đáy lòng cũng nổi lên một tia gợn sóng.

Không chỉ đơn thuần vì Hà Thiết Thủ, mà hắn nghĩ tới những nữ tử đã thu nhận dọc đường đi, liệu trong lòng các nàng có phải cũng có suy nghĩ như vậy.

Dù sao Cố Hàn Uyên xuất đạo đến nay cực kỳ bận rộn, ngoại trừ vài người hữu hạn, tuyệt đại đa số nữ tử thời gian chung đụng với hắn cũng không nhiều.

Nhưng các nàng hoặc là đang góp một viên gạch cho sự nghiệp của hắn, hoặc là đang yên lặng chờ đợi.

Từ khi Hoàng Dung làm tan chảy một lỗ hổng trên lớp băng trong lòng hắn, Cố Hàn Uyên dần nhận ra tính tình mình có chút biến hóa.

Hơn nữa diễn kịch nhiều, khó tránh khỏi sẽ nhập tâm.

Mặc dù trong lòng vẫn đạm mạc, nhưng cũng đối với những nữ tử thật lòng phó xuất này thêm vài phần lưu ý.

Cố Hàn Uyên khẽ hít sâu, bình phục tâm tình, đưa tay véo mũi quỳnh của Hà Thiết Thủ, ôn nhu nói: Đừng nói lời ngốc nghếch.

Ta rất tham lam, tuyệt đối sẽ không thả nàng đi đâu.

Hà Thiết Thủ nghe vậy ngẩn ra.

Trực giác của nàng rất nhạy cảm.

Câu nói vừa rồi cũng là xuất phát từ vô thức, trực giác mách bảo nàng rằng mặc dù thân thể kề cận, nhưng lại có cảm giác Cố Hàn Uyên rất xa xôi.

Vậy mà lúc này, nàng lại cảm thấy hắn đã gần nàng hơn một chút.

Cảm giác này khiến nàng phấn chấn, tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

Hà Thiết Thủ kiều mị cười nói: Đã như vậy, thiếp thân cần phải cố gắng thật nhiều.

Ôn tỷ tỷ đã dạy cho thiếp không ít thứ đâu.

Nàng đổi cách xưng hô với Ôn Thanh Thanh thành Ôn tỷ tỷ, lần này thêm mấy phần chân tâm thật ý.

Đương nhiên, Ôn Thanh Thanh cũng thực sự dạy không ít kiến thức, rất thích hợp với Hà Thiết Thủ lúc này.

Nàng hơi ngửa đầu, tùy ý để Cố Hàn Uyên vuốt ve mái tóc.

Qua hồi lâu, Hà Thiết Thủ rất hiểu chuyện, dù cảm thấy không khỏe cũng không kêu than.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng để Hà Thiết Thủ hầu hạ mặc quần áo.

Chương 500

Hai người cùng nhau ra khỏi phòng, vừa lúc gặp Ôn Thanh Thanh đi vào sân.

Ôn Thanh Thanh đầu tiên lộ vẻ vui mừng, ngay sau đó liền bĩu môi.

Nàng vừa trao thân cho hắn, chính là lúc cần quan tâm nhất, thế mà lại hai ngày không thấy bóng dáng Cố Hàn Uyên đâu.

Điều này khiến nàng có chút hoảng hốt.

Đêm qua vốn định đến phòng Cố Hàn Uyên chờ, kết quả bị Ôn Nghi lôi kéo không thoát thân được.

Sáng sớm qua đây lại gặp cảnh Hà Thiết Thủ cùng hắn đi ra, bình giấm chua lập tức đổ nghiêng.

Cố Hàn Uyên còn chưa kịp mở lời an ủi, Hà Thiết Thủ đã chủ động tiến lên gọi: Ôn tỷ tỷ.

Tiếng gọi thật tâm thật ý này làm Ôn Thanh Thanh đỏ mặt.

Dù sao hiện tại quan hệ của họ cũng coi là tỷ muội, Hà Thiết Thủ xem như chủ động thừa nhận địa vị của nàng.

Điều này làm Ôn Thanh Thanh vừa mừng rỡ vừa ngượng ngùng, ghen tuông trong lòng cũng tan đi phần nào.

Ôn Thanh Thanh chủ động tiến lên kéo tay Hà Thiết Thủ.

Đang định nói gì đó thì ngửi thấy mùi hương quen thuộc gây tim đập chân run, nàng ngữ khí vi diệu hỏi: Muội vừa mới cho Cố đại ca.

Hà Thiết Thủ cười duyên: Đều là nhờ Ôn tỷ tỷ dạy dỗ tốt cả.

Ôn Thanh Thanh gấp giọng kêu khẽ: Chớ nói bậy.

Ai dạy muội cái này.

So về mồm mép, Ôn Thanh Thanh hiển nhiên không phải đối thủ của Hà Thiết Thủ, chẳng mấy chốc đã bị trêu chọc đến đỏ mặt tía tai, xấu hổ không thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn cảnh đẹp ý vui trước mắt, trong lòng suy tính kế hoạch tiếp theo.

Ôn Gia Ngũ Lão đã chết, Ôn gia đã nằm trong tay.

Kim Long Bang nghe lời răm rắp.

Các thế lực giang hồ Tam Giang cũng tôn hắn làm Minh chủ.

Ngoại trừ Lý Khả Tú chưa giải quyết, chuyện ở Tam Giang đã hoàn thành hơn nửa.

Đối với Lý Khả Tú, Cố Hàn Uyên chuẩn bị bắt đầu từ Lý Nguyên Chỉ, vì vậy tạm thời có thể để mặc hắn.

Đã đến lúc đi Thanh Quốc.

Cố Hàn Uyên vốn định ngày mai rời Tam Giang, nhưng lời nói của Hà Thiết Thủ làm hắn đổi ý.

Hắn cảm thấy nên đợi tin tức tình báo từ Địa Võng truyền đến rồi hãy khởi hành, tranh thủ thời gian này hảo hảo bồi tiếp các nàng.

Đêm đó, không ngoài dự liệu, thuộc về Ôn Thanh Thanh.

Mười mấy ngày sau đó, Cố Hàn Uyên thỏa thích buông lỏng cả thể xác lẫn tinh thần.

Quá trình này mang lại cảm giác sắp xếp tổ hợp rất thú vị.

Đặc sắc nhất chính là cặp đôi tình địch năm xưa Ôn Nghi và Hà Hồng Dược, tựa như đang kéo dài cuộc tranh đấu năm nào, chỉ là mục tiêu đổi thành Cố Hàn Uyên.

Tuy nhiên Ôn Nghi hầu như không có sức đánh trả, dù có Ôn Thiến hỗ trợ cũng chỉ ngang tay.

Ngược lại, sự gia nhập của Hà Thiết Thủ khiến cục diện hầu như nghiêng về một phía, khiến Ôn Nghi mấy lần không cam lòng muốn thú nhận sự thật với Ôn Thanh Thanh.

Nhưng chưa đợi nàng quyết định, tình báo của Địa Võng đã tới.

Vi Tiểu Bảo đã tiến cung.

Màn kịch lớn tại Thanh Quốc sắp mở màn.

Cố Hàn Uyên không thể tiếp tục lưu lại trong ôn nhu hương nữa.

Bất quá trước khi đi còn một việc cần xử lý.

Đêm hôm ấy, Cố Hàn Uyên không đến phòng các nàng mà đi tới một tiểu viện hẻo lánh gần đó.

Nơi này là chỗ ở của đoàn người nhà họ Trang Trang gia.

Các nàng rất tự biết thân phận, ru rú trong nhà, chưa từng yêu cầu điều gì.

Có được một chốn dung thân đối với đám góa phụ cô đơn này đã là ân tình lớn lao.

Cố Hàn Uyên thỉnh thoảng cũng qua ngồi một chút, nhưng chủ yếu nói chuyện phiếm những đề tài không quan trọng.

Ngược lại Hà Thiết Thủ tỏ ra đồng cảm với nữ tử Trang gia, thường xuyên qua trò chuyện, thậm chí còn dạy các nàng một ít võ công, coi như nối tiếp duyên phận vốn bị thay đổi.

Đương nhiên mớ võ công đó trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ là mèo cào.

Cố Hàn Uyên lần này đi Yến Kinh, Ngao Bái chắc chắn phải chết.

Trang gia lại có huyết hải thâm thù với Ngao Bái.

Về tình về lý đều nên đến vặt chút lông dê.

Cố Hàn Uyên bước vào trong viện, mơ hồ còn nghe được tiếng khóc thút thít.

Hiển nhiên trong số các góa phụ có người lại nhớ tới chuyện cửa nát nhà tan.

Trang Tam thiếu nãi nãi đang khẽ thở dài với Song Nhi trước mặt: Khóc thì có ích lợi gì đâu.

Khóc là có thể báo thù sao.

Hiển nhiên nàng cũng nghe thấy tiếng khóc.

Song Nhi chần chờ nói: Tam thiếu nãi nãi vì sao không thử cầu xin Cố công tử một chút.

Trang Tam thiếu nãi nãi nghe vậy ngẩn ra.

Nàng sao không biết có thể thử xin Cố Hàn Uyên giúp đỡ, chỉ là không mở miệng được.

Nàng đột nhiên nhìn về phía Song Nhi xinh đẹp ôn nhu, ngữ khí thâm trầm nói: Song Nhi, ta định đem em tặng cho Cố công tử.

Trang Tam thiếu nãi nãi vừa dứt lời, sắc mặt Song Nhi lập tức trắng bệch.

Nàng sợ hãi quỳ xuống, khóe mắt rưng rưng: Thiếu nãi nãi không cần Song Nhi nữa sao.

Cha mẹ Song Nhi cũng bị Ngao Bái hại chết.

Trang Tam thiếu nãi nãi thấy nàng đáng thương liền thu nhận, lại thấy nàng thông minh lanh lợi, ôn nhu động lòng người nên cực kỳ yêu thích.

Vì vậy Trang Tam thiếu nãi nãi đối đãi với Song Nhi vô cùng tốt, danh nghĩa là nha hoàn nhưng thực chất nuôi như nửa cái tiểu thư.

Song Nhi cũng trung thành tận tâm, dù Trang gia tan nát vẫn không rời không bỏ.

Nhất là quãng đường chạy trốn từ Cổ Ninh Tháp, hai nàng nương tựa lẫn nhau, tình cảm càng thêm thâm hậu.

Cho nên khi nghe tin bị đem tặng, Song Nhi cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Nàng không phủ nhận mình có ấn tượng tốt với Cố Hàn Uyên, nhưng lại càng không muốn rời xa người thiếu nãi nãi đãi nàng như mẹ như tỷ.

Trang Tam thiếu nãi nãi đau lòng nâng Song Nhi dậy.

Nếu không phải thực sự không còn cách nào, nàng sao nỡ đưa Song Nhi đi.

Nàng nhẹ vuốt gương mặt tú lệ của Song Nhi, u u thở dài: Nha đầu ngốc, ta làm sao không nhớ đến em chứ.

Chỉ là huyết hải thâm thù của Trang gia không thể không báo.

Chúng ta lại không có gì làm lợi thế để cầu Cố công tử, đành phải ủy khuất em.

Song Nhi vốn là người thiện giải nhân ý nhất.

Lời đã nói đến nước này, nàng đâu còn lý do cự tuyệt.

Huống hồ vì Trang gia, vì cha mẹ báo thù cũng là mong muốn của nàng.

Bình tĩnh lại suy nghĩ, tuy nàng và Cố Hàn Uyên chưa nói chuyện nhiều, nhưng nghĩ đến tướng mạo anh tuấn, nụ cười ôn hòa, võ công cái thế và địa vị của hắn, được tặng cho Cố Hàn Uyên cũng không tính là chuyện xấu.

Vượt qua nỗi sợ bị bỏ rơi, Song Nhi lúc này chỉ còn lại sự thẹn thùng của thiếu nữ, đỏ mặt nói: Song Nhi không ủy khuất.

Chỉ là luyến tiếc Thiếu nãi nãi.

Trang Tam thiếu nãi nãi nhìn thấu tâm tư Song Nhi, trong lòng buồn cười lại có chút mất mát.

Vừa không nỡ xa Song Nhi, vừa có mấy phần tâm tư không tên mà chính nàng cũng không muốn thừa nhận.

Nàng định trêu chọc Song Nhi vài câu thì đột nhiên vang lên một giọng nói đầy thâm ý: Phu nhân không khỏi quá mức coi nhẹ mình rồi.

Hai nàng kinh ngạc nhìn lại, liền thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười đạm nhiên.

Cố công tử.

Trang Tam thiếu nãi nãi sắc mặt ửng đỏ.

Những lời nàng và Song Nhi nói hiển nhiên đều bị hắn nghe được, khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Chương 501

Song Nhi là nhân vật chính trong câu chuyện lại càng xấu hổ không dám ngẩng đầu, chỉ lộ ra hai vành tai đỏ ửng.

Trang Tam thiếu nãi nãi lấy lại tinh thần, nghi hoặc hỏi: Cố công tử nói vậy là có ý gì.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp trả lời, thi thi nhiên nói: Phu nhân là muốn tại hạ giúp nàng giết chết Ngao Bái a.

Trang Tam thiếu nãi nãi trầm giọng hỏi: Cố công tử có chỗ nào khó xử chăng.

Cố Hàn Uyên chậm rãi giải thích: Ngao Bái được xưng là Thanh Quốc Đệ Nhất Dũng Sĩ, một thân ngoại công đăng phong tạo cực, kim cương bất hoại.

Đương nhiên nếu chỉ có vậy cũng không thắng được tại hạ.

Nhưng Ngao Bái luôn ở trong thiên quân vạn mã, độ khó để giết hắn cực cao.

Trang Tam thiếu nãi nãi ngẩn ra.

Nàng biết Ngao Bái khó giết nhưng không hình dung được cụ thể.

Giờ nghe giải thích mới biết mình đang ép người quá đáng.

Võ công của nàng chỉ học chút da lông từ Hà Thiết Thủ, không hiểu khái niệm kim cương bất hoại là gì, nhưng việc Ngao Bái nắm giữ mấy vạn tinh nhuệ Tương Hoàng Kỳ là sự thật.

Nàng nghĩ Cố Hàn Uyên đẩy lùi ngàn kỵ binh của Trương Triệu Trọng không có nghĩa là giết được Ngao Bái trong vạn quân.

Hy vọng báo thù vụt tắt khiến thần sắc nàng u tối.

Trang Tam thiếu nãi nãi ngẩng đầu, thấy Cố Hàn Uyên vẫn mỉm cười đạm nhiên, trong lòng chợt lóe lên một ý niệm.

Nàng cắn răng nói: Chỉ cần Cố công tử bằng lòng giúp ta báo thù, Song Nhi sẽ là của ngài.

Nàng thậm chí không yêu cầu phải giết xong mới tặng, mà ký thác tất cả vào chữ tín của Cố Hàn Uyên.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên lại cười khẽ: Ngao Bái tuy khó giết, nhưng tại hạ vẫn có thể làm được.

Trang Tam thiếu nãi nãi mừng rỡ: Cố công tử nói thật chứ.

Tại hạ không bao giờ hứa chuyện không nắm chắc.

Trang Tam thiếu nãi nãi vội kéo Song Nhi đang e lệ lại: Đã như vậy, Song Nhi sau này sẽ là người của Cố công tử.

Không đủ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói.

Song Nhi mặt tái đi, trong lòng dâng lên nỗi khổ sở.

Trang Tam thiếu nãi nãi cũng ngẩn ra.

So với việc mạo hiểm giết Ngao Bái, một mình Song Nhi quả thực hơi rẻ mạt.

Nàng khó xử nói: Nhưng thiếp không biết còn có gì có thể đưa cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Song Nhi đang sắp khóc, quay lại nhìn Trang Tam thiếu nãi nãi đầy nghiền ngẫm: Phu nhân có phải hay không đã đem chính mình quên mất rồi.

Lời nói gần như công khai này khiến Trang Tam thiếu nãi nãi sững sờ.

Song Nhi cũng kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên.

Trang Tam thiếu nãi nãi tim đập thình thịch.

Nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại muốn. nàng.

Nàng xuất thân đại gia khuê các, thủ tiết thờ chồng là chuyện đương nhiên.

Nếu không có những lời trước đó, nàng có lẽ sẽ từ chối thẳng thừng.

Nhưng Cố Hàn Uyên là hy vọng báo thù duy nhất.

Nàng uyển chuyển từ chối: Thiếp thân liễu yếu đào tơ.

Cố Hàn Uyên ngắt lời: Phu nhân đoan trang xinh đẹp, sao lại nói là bồ liễu.

Cho nên tại hạ mới nói phu nhân đã quá coi nhẹ bản thân.

Thực tế đúng là vậy.

Đoàn người Trang gia ở Ôn gia tĩnh dưỡng, tình trạng cơ thể tốt hơn nhiều.

Trang Tam thiếu nãi nãi so với vẻ chật vật trước đây đã như hai người khác nhau, da thịt trắng hồng, tư thái yểu điệu, gọi là mỹ thiếu phụ cũng không quá.

Nghe lời khen trực bạch, tâm tư bị đè nén bấy lâu nay lại trỗi dậy.

Nàng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: Song Nhi, em ra ngoài trước đi.

Song Nhi ngẩn ra, thần sắc phức tạp, đang định cáo từ thì Cố Hàn Uyên gọi lại: Tại hạ chưa bao giờ nói là không muốn Song Nhi cô nương.

Trang Tam thiếu nãi nãi nhìn nụ cười đầy ẩn ý của hắn, xấu hổ giận dữ: Không được.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vậy thêm vào một cái Ngô Chi Vinh thì sao.

Hắn chính là kẻ thù của Trang gia, là đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

Cán cân trong lòng Trang Tam thiếu nãi nãi lập tức bị đánh đổ.

Nàng nhắm mắt thở dài: Cố công tử cần phải giữ lời.

Phu nhân yên tâm.

Nói đến còn chưa biết phương danh của phu nhân.

Phan Làm Anh.

Cố công tử, chờ chút.

Ta có chút.

Xem ra Trang Đình Việt thân thể rất yếu a.

Không cho nói bậy về vong phu của ta.

Vậy phải xem biểu hiện của phu nhân rồi.

Sáng hôm sau.

Cố Hàn Uyên rời phòng.

Phía sau là Song Nhi mặt đỏ ửng, đi đứng không tự nhiên, cứ lẽo đẽo theo sau.

Song Nhi nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ: Công tử nhìn thư sinh, không ngờ bên trong lại cường tráng như vậy.

Trong lòng nàng còn chút khổ não về thân phận của mình sau đêm qua.

Cố Hàn Uyên đột nhiên quay lại: Song Nhi sao vậy.

Đi chậm thế.

Song Nhi áy náy: Công tử, xin lỗi.

Nàng vội bước nhanh hơn nhưng lập tức chân run lên, mặt đỏ bừng khổ sở: Công tử, ta có thể đi rửa mặt trước được không.

Cố Hàn Uyên hiểu ra, cười đầy ẩn ý: Song Nhi rửa mặt xong thì qua phòng ta nhé.

Chỉ là sau này dọn dẹp không cần quá tận tâm tận lực như vậy, làm hại phu nhân chịu tội, giờ này còn chưa tỉnh.

Song Nhi đỏ mặt tía tai, lắp bắp: Song Nhi chỉ làm theo công tử dạy.

Có lẽ do Cố Hàn Uyên nhắc nhở, Song Nhi mới phát giác mình khô miệng khô lưỡi, tim đập thình thịch.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn bộ dạng xấu hổ của nàng.

Thiên phú hầu hạ của Song Nhi quả thực gần như đạt điểm tối đa, chỉ cần chỉ điểm một chút là học một biết mười.

Song Nhi lầm bầm: Kỳ thực Song Nhi cũng có thể mà, cũng không phải là không có phu nhân thì không được.

Rõ ràng ta đã là người của công tử.

Đây chính là nguồn cơn khổ não của nàng.

Song Nhi cảm thấy mình chưa làm tốt.

Cố Hàn Uyên đi tới, hôn nhẹ lên trán nàng, trêu chọc: Món ngon phải từ từ thưởng thức, Song Nhi đừng vội.

Coi như chưa làm tốt, ta cũng sẽ dạy lại một lần.

Hắn ôn nhu nói: Song Nhi đi tắm rửa trước đi kẻo lạnh.

Song Nhi khẽ dạ một tiếng, thẹn thùng rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn theo bóng lưng nàng, dự định sẽ mang Song

Nhi đi Yến Kinh.

Nàng ôn nhu hiền lành, lại không gây phiền toái, rất thích hợp mang theo bên người.

Trước khi đi, Cố Hàn Uyên sắp xếp cho chúng nữ.

Đáng nhắc tới là Hà Thiết Thủ nhận được phần thưởng đánh giá cấp SSS là Lôi Linh Tiên Thuật.

Trong Ngũ Linh Tiên Thuật giờ chỉ còn thiếu Phong Linh.

Hà Hồng Dược và Hà Thiết Thủ được phái đi Vân Quý và Thịnh Kinh để chủ trì Địa Võng.

Yến Kinh đã có Tôn Trọng Quân.

Ôn Thanh Thanh và Tiêu Uyển Nhi cùng quản lý liên minh Tam Giang.

Hai nàng đều tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết và bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh, đủ sức trấn áp đám ô hợp này.

Ôn Nghi và Ôn Thiến thì an phận làm bình hoa.

Đợi Cố Hàn Uyên gặp lại Song Nhi, nàng đã chỉnh tề đợi sẵn, chủ động chỉnh lại y phục cho hắn.

Cố Hàn Uyên hài lòng ôm eo nàng, thi triển Ngự Kiếm Phi Hành rời khỏi Ôn gia.

Song Nhi tuy ngạc nhiên khi bay trên trời nhưng rất bình tĩnh, chỉ lo nép chặt vào người Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chưa đi thẳng đến Yến Kinh mà ghé qua thành Kim Lăng, tới phủ Đề đốc Tam Giang thủy bộ để đón người.

Chính xác hơn là bắt cóc Lý Nguyên Chỉ.

Lúc này, Lý Nguyên Chỉ đang hờn dỗi trong viện.

Từ sau lần gặp Cố Hàn Uyên, Lý Khả Tú đã cấm túc nàng, tăng cường thủ vệ khiến nàng không thể trốn thoát.

Nàng oán giận phụ thân vô lý, lại càng trách tên lừa đảo Cố Hàn Uyên mãi không đến thăm.

Đột nhiên, một giọng nói trêu chọc vang lên từ phía sau: Tên lừa đảo trong miệng Nguyên Chỉ sư muội, không phải là đang nói tại hạ đó chứ.

Lý Nguyên Chỉ bị thanh âm đột ngột dọa cho giật mình.

Xoay người lại liền nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang cười tủm tỉm.

Nàng kinh ngạc hô lên: Cố sư huynh.

Nàng cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn xung quanh.

Xác nhận phụ cận không có một ai, nhất thời vui mừng quá đỗi nói: Cố sư huynh, rốt cuộc huynh cũng tới.

Chương 502

Ta sắp buồn chán đến chết rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, nghiền ngẫm nói: Nguyên Chỉ sư muội còn chưa nói cho ta biết, tên lường gạt trong miệng muội là ai.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy có chút ngượng ngùng.

Dù sao nói xấu sau lưng người khác lại bị bắt quả tang, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Bất quá nàng rốt cuộc vẫn là tính tình tinh quái, nũng nịu nói khẽ: Ai nói không giữ lời, người đó chính là tên lường gạt.

Cố Hàn Uyên trong mắt chứa ý cười, gật đầu nói: Vậy khẳng định không phải nói ta, dù sao ta đây không phải đã tới rồi sao.

Lý Nguyên Chỉ thấy Cố Hàn Uyên không nhận tội, oán trách nói: Đã qua lâu như vậy rồi Cố sư huynh mới đến xem ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta cũng không nhớ là có ước định thời gian cụ thể với Nguyên Chỉ sư muội.

Lý Nguyên Chỉ oán thán: Vậy cũng không thể để cho ta chờ lâu như vậy a.

Cha nhốt ta trong phủ không cho ra ngoài, sắp làm ta chết ngộp rồi.

Nàng quở trách Lý Khả Tú đủ loại ngang ngược không biết lý lẽ, tựa như muốn đem toàn bộ phiền muộn trong khoảng thời gian này trút ra hết.

Thái độ của Lý Nguyên Chỉ đối với Cố Hàn Uyên vô cùng thân thiết.

Không chỉ bởi vì lúc trước vốn đã có hảo cảm với hắn, mà còn bởi vì sự kìm kẹp của Lý Khả Tú đã tạo ra hiệu ứng ngược.

Lý Nguyên Chỉ thuở nhỏ nuông chiều từ bé, cái tuổi này lại chính là thời điểm phản nghịch.

Một loạt thao tác của Lý Khả Tú lại phản tác dụng, việc tăng cường thủ vệ đối với Cố Hàn Uyên cũng chỉ như không có.

Lý Nguyên Chỉ đột nhiên ngẩn ra.

Biểu tình mừng rỡ chợt nhạt đi.

Trước đó sự chú ý của nàng một mực đặt trên người Cố Hàn Uyên, lúc này rốt cuộc mới chú ý tới Song Nhi đang yên lặng đi theo phía sau hắn.

Nàng nhìn Song Nhi xinh đẹp đáng yêu, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác không thoải mái, buột miệng hỏi: Vị cô nương này là.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười nhạt nói: Nàng là Song Nhi.

Lời này không đầu không đuôi, cũng không giới thiệu thân phận Song Nhi, cũng không nói rõ quan hệ giữa Song Nhi và hắn.

Song Nhi lễ phép chào hỏi: Tham kiến Lý cô nương.

Lý Nguyên Chỉ thần tình rõ ràng trở nên có chút vi diệu.

Dáng vẻ ôn nhu khéo léo của Song Nhi làm nàng không nỡ nhắm vào, nhưng lại quay sang Cố Hàn Uyên, giọng điệu âm dương quái khí nói: Nguyên lai Cố sư huynh nói những lý do kia đều là cái cớ, rõ ràng chính là có giai nhân làm bạn, trách không được đem ta quên mất.

Nàng thậm chí còn nhớ tới trước đây nhìn thấy Ôn Thanh Thanh.

Khi đó trong lòng chẳng qua chỉ cảm thấy ngưỡng mộ, bây giờ lại chỉ còn lại khó chịu.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên tràn đầy vẻ nghiền ngẫm, trong miệng cũng không nhịn được than thở: Ta cũng không có thanh nhàn như vậy.

Lần này cũng là đến nói lời từ biệt với Nguyên Chỉ sư muội.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra.

Nghe được Cố Hàn Uyên muốn đi, nào còn dư hơi mà giận dỗi, vội vàng hỏi: Cố sư huynh muốn đi đâu.

Rời khỏi Tam Giang sao.

Cố Hàn Uyên gật đầu nói: Ta chuẩn bị đi Yến Kinh.

Lý Nguyên Chỉ có chút thất thần.

Yến Kinh cùng Kim Lăng cách nhau không gần.

Cố Hàn Uyên vừa đi, lần gặp mặt tiếp theo cũng không biết là khi nào.

Nàng tâm tình trầm xuống hỏi: Vậy bao giờ Cố sư huynh mới trở về thăm ta.

Cố Hàn Uyên dùng ngữ khí không xác định nói: Có lẽ mấy tháng, có lẽ mấy năm.

Lý Nguyên Chỉ vừa nghĩ tới khả năng mấy năm đều không gặp được Cố Hàn Uyên, trong lòng dâng lên trận trận không nỡ.

Nàng đắn đo một lát, bỗng nhiên âm thầm cắn răng nói: Cố sư huynh có thể mang ta đi cùng được không.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Nguyên Chỉ sư muội là muốn theo ta bỏ nhà trốn đi sao.

Lý Nguyên Chỉ tính tình vốn là dám yêu dám hận.

Nếu trong lòng có quyết định, liền không chần chờ nữa.

Nàng cười kiều tiếu nói: Ta cũng không muốn lại bị cha nhốt ở trong phủ.

Cố Hàn Uyên cảm thấy Lý Khả Tú nếu như biết hắn rời khỏi Tam Giang, chắc chắn sẽ không lại cấm túc Lý Nguyên Chỉ.

Bất quá hắn đương nhiên sẽ không nói rõ, ý vị thâm trường nói: Nguyên Chỉ sư muội không sợ ta đem muội bán đi sao.

Lý Nguyên Chỉ nhăn chiếc mũi quỳnh, nghịch ngợm nói: Vậy Cố sư huynh cần phải bán được giá tốt đấy.

Nàng hiển nhiên căn bản không đem lời Cố Hàn Uyên coi là thật.

Đợi ta để lại một bức thư liền xuất phát.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên ý cười càng thêm nồng đậm.

Chờ Lý Nguyên Chỉ lưu lại thư, chuẩn bị thu thập hành lý, hắn mở miệng ngắt lời: Đồ đạc cũng không cần thu thập, chờ đến Yến Kinh ta lại mua mới cho Nguyên Chỉ sư muội.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy có chút mộng.

Còn muốn nói gì đó, Cố Hàn Uyên đã tiến lên nắm lấy eo nàng.

Lần đầu cùng nam tử thân mật tiếp xúc như vậy làm nàng xấu hổ đến mức mặt cười đỏ bừng.

Khí tức nam tử trên người Cố Hàn Uyên càng làm nàng ánh mắt hoảng hốt.

Nhưng mà còn chưa chờ Lý Nguyên Chỉ phản ứng kịp, Song Nhi đã tự giác đi tới bên kia để Cố Hàn Uyên ôm lấy.

Cố Hàn Uyên trái ôm phải ấp, dẫn theo hai nàng bước lên Trảm Long Kiếm, trong tiếng kinh hô của Lý Nguyên Chỉ bay lên bầu trời.

Lý Nguyên Chỉ đương nhiên sẽ không bình tĩnh được như Song Nhi.

Ngay từ đầu còn có chút sợ độ cao, thế nhưng quen dần liền bắt đầu hưng phấn lên.

Cố sư huynh.

Đây chính là Ngự Kiếm Phi Hành trong truyền thuyết sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Thích không.

Lý Nguyên Chỉ không chậm trễ chút nào cười duyên nói: Thích.

Nàng vốn là tính tình hào sảng đại khí, đối với sự vật mình thích tuyệt sẽ không giấu giếm.

Huống hồ Ngự Kiếm Phi Hành đối với một người hướng tới tự do như Lý Nguyên Chỉ mà nói, càng làm nàng nhảy cẫng hoan hô.

Bất quá ngay khi nàng quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, mặt cười lại dần dần nổi lên đỏ ửng.

Bởi vì lúc này khoảng cách giữa hai người thực sự là quá gần.

Khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ phù hợp sở thích của nàng đang ở ngay trước mắt, so với trước đây càng làm nàng rung động.

Góc nghiêng không tỳ vết dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tựa như đang phát tán ra ánh sáng nhạt, cặp mắt sâu thẳm xán nhược tinh thần.

Lý Nguyên Chỉ càng xem càng trầm mê, trái tim đập thình thịch.

Đỏ ửng trên mặt đẹp cũng càng ngày càng đậm.

Còn về Song Nhi vốn làm nàng cực kỳ để ý, cũng bất tri bất giác bị quăng ra sau đầu.

Không biết qua bao lâu, Lý Nguyên Chỉ kìm lòng không đặng nuốt nước miếng một cái.

Nàng nhất thời xấu hổ dời ánh mắt đi, giấu đầu hở đuôi hỏi: Cố sư huynh, còn bao lâu nữa mới tới nơi.

Chỉ là vành tai đỏ ửng lại bại lộ nội tâm không bình tĩnh của nàng.

Cố Hàn Uyên đối với ánh mắt của Lý Nguyên Chỉ sớm có phát hiện, chỉ là không mở miệng vạch trần.

Nghe vậy cười nhẹ nói: Sắp tới rồi.

Lý Nguyên Chỉ kinh ngạc hỏi: Sắp tới.

Hiển nhiên nàng cũng không nghĩ đến tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành lại nhanh như vậy.

Cố Hàn Uyên gật đầu ý bảo: Nguyên Chỉ sư muội, nhìn xuống dưới xem.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy cúi đầu nhìn xuống.

Nhất thời bị cảnh sắc trước mắt làm cho rung động.

Yến Kinh nguy nga hùng vĩ lúc này đang nằm ngay dưới chân.

Độ hoành tráng của kinh đô một nước tự nhiên không cần phải nói, huống chi còn là từ góc độ quan sát trên cao này.

Liền ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

Cố Hàn Uyên mang theo Lý Nguyên Chỉ cùng Song Nhi đi vào Yến Kinh thành.

Lý Nguyên Chỉ chưa từng tới Yến Kinh, bị sự phồn hoa trước mắt hấp dẫn, tràn đầy phấn khởi nhìn ngó xung quanh, thỉnh thoảng dừng chân thưởng ngoạn trước các quầy hàng rong.

Vô luận Lý Nguyên Chỉ coi trọng cái gì, Cố Hàn Uyên đều sẽ thuận tay mua.

Hắn đã lấy được hai cái bảo tàng, tự nhiên không thiếu tiền.

Lý Nguyên Chỉ thấy thế lộ ra biểu tình Coi như huynh thức thời, hứng thú cũng càng cao.

Cố Hàn Uyên cũng không có bỏ quên Song Nhi đang yên lặng đi theo phía sau, chọn vài món đồ trang sức đưa cho nàng.

Song Nhi từ chối không được, chỉ đành mặt cười ửng đỏ nhận lấy.

Lý Nguyên Chỉ thấy thế bĩu môi, bất quá cũng không nói gì.

Cố Hàn Uyên cùng Lý Nguyên Chỉ đi dạo, tâm tư lại chuyển đến nơi khác.

Từ khi đi vào Yến Kinh thành, hắn liền đã nhận ra điểm không thích hợp.

Thế giới này linh khí đang dần dần khôi phục, cảm ứng của Cố Hàn Uyên đối với linh khí cũng càng phát ra nhạy cảm.

Toàn bộ linh khí Yến Kinh thành tựa hồ đang hội tụ về một chỗ, hướng đó chính là Hoàng cung Thanh Quốc.

Hiện tượng này khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy tò mò, đồng thời cũng dâng lên một tia cảnh giác.

Linh khí sẽ không vô duyên vô cớ hội tụ về hoàng cung, tất nhiên là tồn tại nguyên do gì đó, chỉ là tạm thời vẫn chưa biết được.

Hai nàng đều là mỹ nhân hiếm có, khó tránh khỏi gây nên không ít người chú ý.

Bất quá khí chất Cố Hàn Uyên quá mức đặc biệt, ngược lại không có tên hoàn khố không có mắt nào dám lên tìm phiền toái.

Chương 503

Trên thực tế, người gây chú ý hơn cả lại là bản thân Cố Hàn Uyên.

Bởi vì hắn vẫn chưa cạo đầu để kiểu tóc Kim Tiễn Thử Vĩ Đuôi chuột tiền vàng, điều này ở trong cảnh nội Thanh Quốc là cực kỳ hiếm thấy.

Thậm chí có không ít người ánh mắt lóe lên chuẩn bị đi tố cáo.

Nhưng thái độ đường hoàng của Cố Hàn Uyên lại làm bọn hắn do dự, hoài nghi hắn có thể là nhân vật đặc quyền nào đó.

Loại sự tình này cũng không phải là không có tiền lệ, ví dụ như Ngọc Chân Tử thủ hạ của Bảo Thân Vương.

Thế giới này Thanh Quốc cũng không phải là vương triều đại nhất thống, thực lực giữa các nước cũng không tính là đỉnh tiêm, lực kiểm soát của triều đình khó tránh khỏi có chút không đủ.

Hơn nữa vì lôi kéo cao thủ người Hán, thường thường sẽ ưng thuận một ít đặc quyền, không cần cạo đầu chính là một trong số đó.

Quan trọng hơn là, khi Cố Hàn Uyên rời khỏi tầm mắt, những kẻ chú ý tới hắn đều không hẹn mà cùng trở nên hoảng hốt.

Khi bọn họ tỉnh hồn lại, đã quên mất Cố Hàn Uyên.

Cái này tự nhiên là công lao của Di Hồn Đại Pháp.

Trước đây Cố Hàn Uyên đại chiến cùng Bàng Ban xong, đối với công kích tinh thần có nhận thức sâu hơn.

Tuy chưa đạt được tiến triển đột phá, nhưng cũng suy nghĩ ra một ít kỹ xảo.

Loại kỹ xảo nhỏ này đối với cao thủ không có tác dụng gì lớn, nhưng người thường lại không cách nào chống cự.

Cố Hàn Uyên tạm thời còn không dự định bại lộ thân phận, miễn cho ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Ba người đi dạo hồi lâu.

Cố Hàn Uyên thấy sắc trời sắp tối, hai nàng cũng lộ vẻ mệt mỏi, liền dẫn các nàng đi tới một tửu lâu.

Trong tửu lâu, một nam một nữ hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Nam tử tướng mạo dương cương uy mãnh, hai cánh tay bắp thịt cuồn cuộn, nhất là đôi bàn tay to bằng ngón tay tráng, khớp xương nhô ra, vết chai rậm rạp, hiển nhiên tu luyện võ công quyền chưởng.

Nhưng mà người thực sự khiến Cố Hàn Uyên để ý lại là nữ tử kia.

Nữ tử ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Màu da trắng nõn, diện mục tuấn mỹ, cổ tay trái đeo một chuỗi hạt châu, từng hạt tròn trịa càng làm nổi bật lên cổ tay trắng như ngọc.

Tóc dài búi thành kiểu dáng đơn giản, quả thật là một mỹ thiếu phụ quyến rũ phong lưu.

Có lẽ do Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm quá lâu, nữ tử kia đôi mi thanh tú cau lại trừng mắt nhìn qua.

Bất quá khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng cũng vì đó mà sửng sốt.

Không chỉ kinh ngạc vì hắn không cạo đầu, mà càng kinh ngạc hơn bởi dung mạo anh tuấn kia.

Mặc dù nữ tử không để ý tướng mạo nam nhân, lúc này cũng không khỏi thầm khen một tiếng: Tốt một nam tử anh tuấn, Tổng Đà Chủ cùng Thập Tứ Đệ cũng không sánh bằng hắn.

Lý Nguyên Chỉ bên cạnh thấy hắn nhìn chằm chằm nữ tử kia, bất mãn hừ nhẹ một tiếng nói: Nhìn đủ chưa.

Ta đói.

Nói xong liền tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống.

Nữ tử kia thấy thế không khỏi mỉm cười, hiển nhiên là coi màn trước mắt như đôi tình nhân nhỏ đang giận dỗi.

Cố Hàn Uyên bật cười một tiếng, thu hồi ánh mắt quan sát, ngồi vào bên cạnh Lý Nguyên Chỉ, trêu chọc nói: Nguyên Chỉ sư muội, ở đâu ra vị chua thế này, cũng không biết là bình giấm của nhà ai bị đổ.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy mặt cười phiếm hồng, gắt một cái nói: Phi.

Ai thèm ghen với huynh.

Cố Hàn Uyên trêu: Ta cũng đâu có nói Nguyên Chỉ sư muội ghen đâu, sao nhanh như vậy đã không đánh mà khai rồi.

Lý Nguyên Chỉ xấu hổ nói: Ta chỉ là thấy Cố sư huynh cứ nhìn chằm chằm vào người ta, quá thất lễ nên mới nhắc nhở huynh.

Hừ, làm ơn mắc oán.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh thuận miệng nói: Ta thấy hai người bọn họ thân mang võ công, có chút tò mò về thân phận của bọn họ mà thôi.

Lý Nguyên Chỉ căn bản không tin lời giải thích của Cố Hàn Uyên, hư giọng nói: Cố sư huynh rõ ràng chính là thấy người ta dung mạo xinh đẹp mới nhìn chằm chằm.

Người ta nhưng là đã có chồng rồi.

Khi nói còn cố ý nhìn về phía nữ tử kia.

Nói riêng về nhan sắc, hai nàng chẳng phân biệt được cao thấp.

Nhưng phong tình quyến rũ của nữ nhân trên người nữ tử kia lại là thứ Lý Nguyên Chỉ không theo kịp.

Tâm tình Lý Nguyên Chỉ trong lúc nhất thời có chút trầm xuống.

Nàng đã từng cũng tự phụ về nhan sắc, thế nhưng từ khi biết Cố Hàn Uyên, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp ngày càng nhiều.

Ôn Thanh Thanh cùng Song Nhi tạm thời không bàn, lúc đầu ở ngoài thành Kim Lăng còn gặp được Chu Mỹ Ny cùng Hà Thiết Thủ, chẳng có ai kém hơn nàng.

Thậm chí Chu Mỹ Ny còn muốn nhỉnh hơn nàng một chút.

Kết quả vừa tới Yến Kinh thành, lại gặp một mỹ thiếu phụ.

Lòng tự tin của Lý Nguyên Chỉ khó tránh khỏi chịu đả kích.

Nữ tử kia vốn đã thu hồi ánh mắt, thế nhưng lực chú ý vẫn còn đặt ở bàn của Cố Hàn Uyên.

Nghe được lời Lý Nguyên Chỉ, trong lòng có chút ngượng ngùng, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên xem phản ứng của hắn.

Ngược lại nam tử kia tỏ ra không thèm để ý chút nào, hiển nhiên đã quen việc thê tử mình thường xuyên bị người khác chú ý, thậm chí trong lòng còn có chút đắc ý.

Dù sao hắn tướng mạo bình thường lại cưới được thê tử xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Nguyên Chỉ tâm tình đi xuống, suy nghĩ một chút liền đoán được nàng đang nghĩ gì.

Có chút buồn cười trêu: Đã như vậy, ta đây càng nên nhìn Nguyên Chỉ sư muội nhiều hơn.

Lý Nguyên Chỉ nghe ra hàm ý trong lời Cố Hàn Uyên, trong lòng hơi ngại ngùng nhưng càng nhiều hơn là vui vẻ.

Nàng kiều tiếu liếc hắn một cái: Phi, ai muốn cho huynh nhìn.

Tâm tư thiếu nữ hay thay đổi, tâm tình không còn u ám, Lý Nguyên Chỉ thản nhiên nói: Ta đói.

Cố Hàn Uyên cười nói: Nguyên Chỉ sư muội muốn ăn cái gì cứ tùy tiện gọi.

Lý Nguyên Chỉ hai mắt sáng lên, trong mắt chứa tiếu ý nói: Đây chính là huynh nói đấy nhé.

Nói xong liền gọi tiểu nhị, điểm một bàn lớn đồ ăn, một bộ dáng phải hung hăng làm thịt tên nhà giàu một trận.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, gọi một bầu rượu nhưng lại không uống ngụm nào.

Hắn tiện tay xoay chén rượu, đem lực chú ý đặt lên đôi nam nữ kia.

Đôi nam nữ đang thấp giọng trò chuyện, hiển nhiên không muốn để người khác nghe thấy.

Nhưng mà lại không thể giấu được tai thính mắt tinh của Cố Hàn Uyên.

Nghe hai người nói chuyện, Cố Hàn Uyên trong lòng bừng tỉnh: Nguyên lai là bọn họ.

Nam tử kia trầm giọng nói: Băng Nhi, ta thấy vị công tử kia khí chất siêu nhiên, thân ở Yến Kinh thành lại không cạo đầu, không giống nhân vật tầm thường.

Dự định đi kết giao một phen.

Nữ tử trầm tư một lát sau phủ quyết: Tứ ca, chúng ta lập tức liền muốn hành đại sự, Tổng Đà Chủ còn đang chờ chúng ta hội hợp, không nên để phát sinh thêm rắc rối.

Ở Thanh Quốc cảnh nội có thể xưng là Tổng Đà Chủ chỉ có hai người: Thiên Địa Hội Trần Cận Nam cùng Hồng Hoa Hội Trần Gia Lạc.

Lại phù hợp với xưng hô Tứ ca cùng Băng Nhi, cũng chỉ có Hồng Hoa Hội Tứ Đương Gia Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai cùng Thập Nhất Đương Gia Uyên Ương Đao Lạc Băng.

Cố Hàn Uyên mịt mờ liếc nhìn tư thái yểu điệu của Lạc Băng, trong mắt u quang thiểm thước.

Hắn vốn đã có chút tò mò về nàng, bây giờ biết được nàng là Lạc Băng, nhất thời càng thêm hứng thú.

Thư Kiếm Ân Cừu Lục trong các tác phẩm của Kim Dung không tính là quá nổi danh, thế nhưng Lạc Băng lại lưu lại không ít dấu ấn, chọc người mơ màng.

Dung mạo nàng vốn xinh đẹp, lại kèm theo một cỗ ý nhị phong lưu quyến rũ từ trong xương, thảo nào khiến Dư Ngư Đồng bất chấp nàng là hoa đã có chủ, lại là thê tử của nghĩa huynh Văn Thái Lai mà vẫn nhớ thương.

Nếu đổi lại là người khác, thường xuyên đối mặt với một tẩu tử xinh đẹp như thế, nảy sinh tâm tư nam nhân cũng là điều khó tránh khỏi.

Ngược lại, đại sự trong miệng Lạc Băng khiến Cố Hàn Uyên có chút lưu ý.

Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội đều là tổ chức Phản Thanh ở trong nước.

Bởi vì Minh Quốc vẫn còn tồn tại, tự nhiên không tồn tại thuyết pháp Phản Thanh Phục Minh.

Từ tình báo Địa Võng có được, Thiên Địa Hội hiệu lực cho Diên

Bình Vương Trịnh Kinh ở Di Châu, đối với việc Phản Thanh rất tích cực, hoạt động sôi nổi khắp nơi.

Ngược lại Hồng Hoa Hội có chút ám muội, ngoài mặt khẩu hiệu kêu vang dội, thực tế lại không làm được bao nhiêu việc hữu ích cho công cuộc Phản Thanh.

Bọn họ chủ yếu hoạt động ở Thịnh Kinh nơi ở của Bảo Thân Vương, phần lớn làm chút chuyện ám sát hoặc phá hoại không đầu không đuôi.

Điều làm người ta bất ngờ là, khi Địa Võng tổng hợp tình báo về hành động của Hồng Hoa Hội, phát hiện kẻ cuối cùng được lợi đều là Bảo Thân Vương.

Thậm chí việc Bảo Thân Vương có thể hoàn toàn chưởng khống Thịnh Kinh cũng có một phần công lao của Hồng Hoa Hội.

Điều này không khỏi khiến người ta hoài nghi mục đích của bọn họ.

Nhất là Cố Hàn Uyên biết được Bảo Thân Vương cùng Hồng Hoa Hội Tổng Đà Chủ Trần Gia Lạc rất có thể là huynh đệ.

Vì vậy Hồng Hoa Hội rất có thể đang âm thầm giúp đỡ Bảo Thân Vương thượng vị.

Chương 504

Chỉ bất quá coi như Bảo Thân Vương làm Hoàng Đế, cũng không khả năng khôi phục thân phận người Hán, Thanh Quốc vẫn là Thanh Quốc.

Cái gọi là Phản Thanh của Hồng Hoa Hội liền có vẻ hơi buồn cười.

Cố Hàn Uyên nguyên tưởng rằng phải đến Thịnh Kinh mới gặp được người Hồng Hoa Hội, không ngờ lại gặp ở Yến Kinh.

Hiển nhiên bọn họ vì đại sự mà Lạc Băng nói tới mà đến.

Cố Hàn Uyên tiếp tục lắng nghe.

Văn Thái Lai gật đầu: Nói cũng phải.

Hắn đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc: Băng Nhi, nàng nói tình báo thực sự tin được không.

Lạc Băng môi mỏng khẽ mím, chần chờ một lát rồi ngưng trọng nói: Nếu là Lão Đà Chủ truyền tới tình báo, chắc là có thể tin.

Văn Thái Lai phấn chấn: Nói đúng, Lão Đà Chủ không có lý do lừa gạt chúng ta.

Việc này nếu thành, sự nghiệp của chúng ta thành công hơn phân nửa, đồng thời từ đây danh dương thiên hạ.

Hắn mặc dù đang thì thầm, cũng tận lực giấu đi tin tức mấu chốt, hiển nhiên dưới vẻ ngoài thô kệch cũng là kẻ thô trung hữu tế.

Lạc Băng nghe vậy lại không có nửa điểm mừng rỡ, thở dài: Chỉ là không biết đến lúc đó sẽ hy sinh bao nhiêu huynh đệ.

Văn Thái Lai có chút bất mãn: Đàn bà chi kiến.

Làm đại sự nào có đạo lý tiếc người, các huynh đệ coi như hy sinh cũng là chết có ý nghĩa.

Tuy hai người tiết lộ tin tức không nhiều, thế nhưng Cố Hàn Uyên kết hợp các tình báo khác cũng đoán được tám chín phần mười mục đích của bọn họ.

Khóe miệng hắn nhếch lên một độ cong vi diệu, thầm cười: Thú vị.

Lý Nguyên Chỉ đột nhiên tò mò hỏi: Cố sư huynh, huynh không ăn, lại ngồi đó cười cái gì.

Cố Hàn Uyên vuốt vuốt chén rượu, cười khẽ trêu: Nguyên Chỉ sư muội tú sắc khả xan, nhìn thôi cũng khiến người ta cảnh đẹp ý vui, so với những tục vật này càng có thể làm no bụng.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy đỏ mặt.

Nàng trốn khỏi lồng giam của Lý Khả Tú, đạt được tự do, lại trải qua Ngự Kiếm Phi Hành đầy kích thích, vừa rồi còn được Cố Hàn Uyên khen ngợi, cộng thêm một bàn mỹ vị, tâm tình vui sướng nên ăn uống có phần không thục nữ.

Nghe Cố Hàn Uyên trêu đùa, nhất thời có chút xấu hổ.

Bất quá Lý Nguyên Chỉ rốt cuộc là thiếu nữ tinh quái, con ngươi đảo một vòng, cười đùa nói: Cố sư huynh sẽ không phải là còn đang suy nghĩ tới cô gái xinh đẹp kia đấy chứ.

Cẩn thận trượng phu người ta giơ đao chém huynh đấy.

Thanh âm Lý Nguyên Chỉ hơi lớn, nhất thời cắt đứt cuộc trò chuyện của Văn Thái Lai và Lạc Băng.

Lạc Băng mặt đỏ ửng.

Nghe được Lý Nguyên Chỉ nói Cố Hàn Uyên hứng thú với nàng, dù tính tình nàng có phóng khoáng cũng khó tránh khỏi ngượng ngùng.

Văn Thái Lai cũng chau mày.

Hắn tuy quen việc Lạc Băng gây chú ý, nhưng không có nghĩa là để mặc người khác đùa giỡn như vậy.

Nếu không phải người nói là một cô nương như Lý Nguyên Chỉ, hắn sợ rằng đã tiến lên đòi lời giải thích.

Dù vậy, hắn cũng mất hứng ăn uống, trầm giọng nói: Băng Nhi, chúng ta đi thôi.

Lạc Băng ngẩn ra, nhìn ra tâm tư của chồng, đương nhiên sẽ không phản đối.

Hai người đứng dậy rời đi.

Lý Nguyên Chỉ lúc này cũng cảm giác mình gây họa, ngượng ngùng thè lưỡi, bộ dáng kiều tiếu khiến người ta buồn cười.

Trước khi rời khỏi tửu lâu, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Lạc Băng đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên.

Kết quả liền nhìn thấy hắn đang mỉm cười ôn hòa với mình.

Lạc Băng nhất thời hô hấp cứng lại, mặt cười nổi lên ráng đỏ.

Dù nàng không để ý tướng mạo người khác, nhưng đối mặt nụ cười gần như hoàn mỹ của Cố Hàn Uyên, nơi nào đỡ nổi lực sát thương ấy.

Nàng có chút hoảng loạn quay đầu, bước nhanh rời đi, chỉ là hai vành tai đỏ ửng đã bại lộ nội tâm không bình tĩnh.

Lý Nguyên Chỉ nhìn Cố Hàn Uyên đang nhìn theo bóng lưng Lạc Băng, ngữ khí cổ quái nói: Cố sư huynh, huynh chẳng lẽ thực sự coi trọng người ta.

Người ta thực sự đã có chồng rồi đấy.

Cố Hàn Uyên quay đầu, ngoạn vị cười nói: Thì tính sao.

Hiển nhiên Lạc Băng rời đi làm cho hắn không cần che giấu tâm tư trước mặt Lý Nguyên Chỉ.

Lý Nguyên Chỉ giật mình, không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại thản nhiên như vậy, nhất thời không phân rõ thật giả, chỉ đành nói: Cố sư huynh không phải là muốn giết phu đoạt vợ đấy chứ.

Ta sẽ khinh bỉ huynh đấy.

Lý Nguyên Chỉ nói vậy không phải không có nguyên do.

Nàng từng chứng kiến võ công cái thế của Cố Hàn Uyên, lại thêm sự tồn tại của Ôn Thanh Thanh và Song Nhi, hơn nữa cha nàng từng dùng chuyện phong lưu của hắn để ngăn cản nàng.

Cố Hàn Uyên có vũ lực mạnh mẽ lại phong lưu, hoàn toàn có năng lực và động cơ làm chuyện đó.

Đương nhiên nếu hắn làm thật, Lý Nguyên Chỉ sẽ thất vọng, thậm chí hảo cảm tuột dốc.

Nàng tuy ngoài mặt tinh quái như tiểu yêu nữ, nhưng vẫn có giới hạn đạo đức của mình.

Tất nhiên đó là khi chưa yêu sâu đậm.

Lý Nguyên Chỉ là loại người dám yêu dám hận, một khi đã yêu thì sinh tử không rời, cho dù trở thành tiểu yêu nữ thật sự cũng không tiếc.

Đây cũng là lý do Cố Hàn Uyên để ý nàng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, quyết định đẩy nhanh tiến độ.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ vào đào mật mông của Lý Nguyên Chỉ, nhàn nhạt nói: Nghịch ngợm, trong mắt muội ta là loại người vô sỉ thế sao.

Lý Nguyên Chỉ cả kinh suýt nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng, cáu giận nói: Cố sư huynh sao có thể đánh ta.

Còn không biết ngại nói mình không vô sỉ.

Cố Hàn Uyên cười chế nhạo: Đây là trừng phạt.

Ta dù sao cũng là sư huynh của muội, tự nhiên có nghĩa vụ dạy dỗ.

Lần sau còn nghịch ngợm thì không phải nhẹ nhàng như vậy đâu.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy có chút chột dạ.

Dù sao hành vi dùng Lạc Băng để trêu chọc Cố Hàn Uyên quả thật có chút quá trớn, khiến người ta phải bỏ đi.

Đương nhiên nàng sẽ không thừa nhận, lẩm bẩm: Nào có sư huynh đánh vào chỗ đó của người ta.

Rõ ràng ngay cả cha cũng chưa từng giáo huấn ta như vậy.

Bất quá khi bớt xấu hổ, nàng chỉ cảm thấy tê dại, trong lòng rối bời.

Vành tai đỏ ửng lan ra khắp mặt.

Nhất là khi thấy Cố Hàn Uyên cười vi diệu vuốt nhẹ ngón tay, tim nàng đập càng nhanh.

Cố Hàn Uyên đưa tay kéo Song Nhi đang đứng xem một bên, vuốt ve bàn tay ngọc ngà của nàng, ánh mắt thích thú nhìn Lý Nguyên Chỉ đang vùi đầu ăn cơm.

Song Nhi trong lòng ngại ngùng nhưng không từ chối, vẫn giữ bổn phận nha hoàn không lên tiếng quấy rầy.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên ra hiệu, nàng cũng sẽ không ngồi xuống ăn cùng.

Song Nhi tuy đi theo Cố Hàn Uyên chưa lâu nhưng hiểu hắn khá rõ.

Hắn đối với nữ tử xinh đẹp đều rất hứng thú.

Lý Nguyên Chỉ hiển nhiên là mục tiêu, và Lạc Băng vừa rồi hơn phân nửa cũng vậy.

Song Nhi không để ý Lý Nguyên Chỉ, nhưng Lạc Băng lại khiến nàng lo lắng.

Lạc Băng đã có chồng, Cố Hàn Uyên lại đang tính kế nàng.

Nếu không phải đã có những tiền lệ trước đó, Song Nhi sợ rằng sẽ càng thêm khó xử.

Bất quá nàng cũng lén thở phào, trước đây Cố Hàn Uyên quá cao cao tại thượng, bây giờ ngược lại cảm thấy chân thực hơn.

Cố Hàn Uyên không để ý tâm tư Song Nhi, hắn hiểu tính nàng, một khi đã nhận chủ sẽ toàn tâm toàn ý vì hắn.

Một bữa cơm trôi qua trong tâm trạng không yên của Lý Nguyên Chỉ, nhất là khi nàng ngẩng đầu thấy Cố Hàn Uyên đang vuốt ve ngón tay Song Nhi.

Cố Hàn Uyên đưa hai nàng tới một dinh thự trong thành.

Đưa lệnh bài cho quản gia xem, quản gia lập tức cung kính mời vào.

Đây là cơ sở của Địa Võng đã chuẩn bị trước, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không ở khách sạn.

Cố Hàn Uyên nói với Lý Nguyên Chỉ đang tò mò quan sát xung quanh: Sắc trời đã tối, Nguyên Chỉ sư muội sớm đi nghỉ ngơi đi.

Nhưng Lý Nguyên Chỉ nhạy bén nhận ra Cố Hàn Uyên dường như định ra ngoài, tò mò hỏi: Cố sư huynh có việc phải đi.

Cố Hàn Uyên cười hỏi: Sao muội biết.

Lý Nguyên Chỉ đắc ý: Trực giác.

Huynh sẽ không phải đi tìm nữ tử gặp ở tửu lâu đấy chứ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên: Đúng là muốn đi tìm nàng.

Lý Nguyên Chỉ kinh ngạc: Huynh thật sự muốn đi giết phu đoạt vợ à.

Thấy Cố Hàn Uyên giơ tay lên, nàng vô thức che mông lùi lại hai bước, mặt đỏ cáu giận: Cố sư huynh bị ta nói trúng tim đen liền muốn động thủ sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Hồng Hoa Hội.

Lý Nguyên Chỉ ngẩn ra, rồi nhanh chóng phản ứng: Cô gái kia là người Hồng Hoa Hội.

Cố Hàn Uyên giải thích: Nàng là Hồng Hoa Hội Thập Nhất Đương Gia Uyên Ương Đao Lạc Băng, nam tử kia là chồng nàng, Tứ Đương Gia Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai.

Lý Nguyên Chỉ mắt sáng lên: Không ngờ bọn họ lại là người Hồng Hoa Hội, đáng tiếc không thể kết bạn một phen.

Cha nàng Lý Khả Tú tuy là quan triều đình, nhưng nàng lại hứng thú với các tổ chức phản Thanh.

Trong mắt nàng, người Hồng Hoa Hội đều là anh hùng hảo hán đỉnh thiên lập địa.

Lý Nguyên Chỉ bỗng nhiên cổ quái nói: Cố sư huynh, huynh đã biết bọn họ là người Hồng Hoa Hội, còn đi thông đồng thê tử người ta, có phải là không tốt lắm hay không.

Cố Hàn Uyên cạn lời nhìn Lý Nguyên Chỉ đang cẩn thận lùi lại.

Nàng nhận định mục tiêu của hắn là Lạc Băng.

Hắn tuy định ra tay với Lạc Băng nhưng chưa phải lúc này.

Thấy ý cười trong mắt nàng, hiển nhiên lại đang trêu chọc hắn.

Chương 505

Xem ra bài học ở tửu lâu chưa đủ để nàng nhớ kỹ.

Cố Hàn Uyên đưa tay hư cầm.

Lý Nguyên Chỉ đã lùi xa mấy chục bước lập tức bị Cầm Long Công hút trở lại, chưa kịp kinh hô thì Chát một tiếng vang lên.

Rơi vào trong lòng Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại của Lý Nguyên Chỉ khẽ run rẩy, đôi mắt đẹp doanh doanh như nước, mị ý mười phần.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng có chút kinh ngạc, Lý Nguyên Chỉ đây là bị mở ra cái công tắc kỳ quái gì rồi sao.

Bầu không khí lúng túng bỗng nhiên trở nên có chút yên tĩnh.

Cuối cùng vẫn là Song Nhi thiện giải nhân ý phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trước mắt.

Nàng oán trách nói: Cho dù Lý cô nương có chút tinh nghịch, công tử cũng không nên trêu chọc nàng như vậy.

Nếu là trước khi bị Phan Kim Liên đưa cho Cố Hàn Uyên, nàng sợ rằng đều không thể hiểu được Lý Nguyên Chỉ xảy ra chuyện gì.

Cũng may đêm qua đã từng thấy qua mấy lần phản ứng tương tự trên người Phan Kim Liên, vì vậy nàng hoàn toàn lý giải được vì sao Lý Nguyên Chỉ lại xấu hổ đến mức đỏ mặt, chôn mặt trong lòng Cố Hàn Uyên không dám ngẩng đầu.

Cho dù với tính tình ôn nhu của Song Nhi, lúc này trong lòng cũng đang trách cứ Cố Hàn Uyên đối đãi với Lý Nguyên Chỉ quá mức đường đột.

Nàng đem tình huống vừa rồi định tính thành trêu cợt, không chỉ là vì hóa giải xấu hổ mà càng là vì giải vây cho Cố Hàn Uyên.

Dù sao Lý Nguyên Chỉ vẫn còn là một thiếu nữ.

Cách làm của Cố Hàn Uyên vô luận giải thích thế nào, đều có chút đi quá giới hạn rồi.

Song Nhi không nhìn ánh mắt tán thưởng mà Cố Hàn Uyên đưa tới, nhẹ nhàng kéo Lý Nguyên Chỉ từ trong ngực hắn ra, ôn nhu nói: Lý cô nương, người cũng vất vả một ngày rồi.

Ta dẫn người đi tắm rửa thay y phục nhé.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Song Nhi đến phủ đệ này.

Thế nhưng thiên phú thị nữ của nàng dường như đã được điểm đầy.

Hầu như chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra cách cục trong phủ.

Việc an bài gian phòng, chuẩn bị nước tắm cho Lý Nguyên Chỉ hoàn toàn không có vấn đề.

Lý Nguyên Chỉ vốn còn định đi cùng Cố Hàn Uyên ra ngoài, nhưng mà vừa trải qua sự việc xấu hổ kia, nàng lúc này chỉ muốn tránh mặt hắn.

Bất quá khi bị Song Nhi lôi kéo rời đi, nàng vẫn không nhịn được quay đầu nhăn chiếc mũi quỳnh, trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, chỉ khẽ cười nâng bàn tay vừa rồi lên, làm động tác vuốt ve hư không, khiến Lý Nguyên Chỉ xấu hổ đến mức mặt cười lần nữa hóa thành một quả cà chua chín mọng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên nhìn bóng lưng hai nàng rời đi.

Tuy là quá trình có chút ngoài ý muốn, nhưng mục đích cũng coi như đã đạt thành.

Tối nay nếu chỉ đi dò xét Hồng Hoa Hội thì mang theo Lý Nguyên Chỉ cũng không sao.

Bất quá hắn còn chuẩn bị dạ thám hoàng cung.

Sau khi vào thành, luồng linh khí hội tụ quỷ dị kia làm hắn rất là lưu ý.

Mang theo Lý Nguyên Chỉ hành động trong hoàng cung cũng có chút không tiện lắm.

Cố Hàn Uyên thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Song Nhi bận trước bận sau chuẩn bị xong nước nóng cho Lý Nguyên Chỉ, mở miệng đánh thức nàng đang ngẩn người: Lý cô nương, có thể tắm rửa rồi.

Lý Nguyên Chỉ hồi phục tinh thần, nhìn Song Nhi đang lau mồ hôi trên thái dương, có chút ngượng ngùng nhưng càng nhiều hơn là nghi hoặc.

Nàng kỳ quái hỏi: Trong phủ không có nha hoàn sao.

Sao lại để Song Nhi cô nương tự mình động thủ.

Song Nhi ôn nhu cười nói: Hạ nhân trong phủ ta một người cũng không quen.

Huống hồ đêm hôm khuya khoắt, lại đi làm phiền người khác cũng không tốt lắm.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy giật mình, trong lòng thầm than: Thảo nào Cố sư huynh sẽ thích Song Nhi cô nương, một cô nương ôn nhu như vậy, người nam nhân nào có thể cự tuyệt được chứ.

Nàng trước đó thực ra vẫn đang xoắn xuýt về mối quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Cái gọi là sư huynh muội bất quá chỉ là một cách gọi dễ nghe mà

thôi.

Lục Phỉ Thanh chẳng qua chỉ là một gã trưởng lão phân quán, cùng Du Đại Nham loại này căn chính miêu hồng đệ tử Võ Đang là không thể so sánh.

Nàng và Cố Hàn Uyên càng không phải sư huynh muội thật sự.

Huống hồ với địa vị hôm nay của Cố Hàn Uyên, rất khó lại định nghĩa hắn chỉ là một gã đệ tử phái Võ Đang.

Lý Nguyên Chỉ cùng Cố Hàn Uyên tương giao có thể nói là gượng ép.

Thật sự mà nói, quan hệ của hai người chắc chỉ là bằng hữu.

Lý Nguyên Chỉ là một nữ tử thập phần hướng tới chuyện yêu đương.

Ở ngoài thành Kim Lăng, khi thay Lý Khả Tú đỡ kiếm, thầm nghĩ cũng là Đáng tiếc không thể đàm luận một hồi oanh oanh liệt liệt yêu đương.

Lý Nguyên Chỉ không phủ nhận chính mình có hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Vô luận là trước đây ở ngoài thành Kim Lăng sinh ra hiếu kỳ, hay là do sự ngăn cản cường ngạnh của Lý Khả Tú tạo thành tâm lý phản nghịch, đều khiến Lý Nguyên Chỉ cảm thấy hứng thú với Cố Hàn Uyên.

Trải nghiệm Ngự Kiếm Phi Hành càng làm nàng khó có thể quên.

Vì vậy địa vị của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng là đặc biệt.

Cho nên nàng mới vì Song Nhi cùng Lạc Băng mà cảm thấy ghen tị.

Thế nhưng khoảng cách để trở thành người yêu vẫn còn xa, cảm giác hiện tại giống như bản năng mong muốn được chú ý nhiều hơn.

Đây cũng là đặc điểm chung của thiếu nữ tuổi dậy thì.

Lý Nguyên Chỉ lúc ở tửu lầu bị Cố Hàn Uyên giáo huấn, bởi vì đuối lý nên không mặt mũi nào nói thêm cái gì, phần nhiều là sự thẹn thùng của con gái khi bị chiếm tiện nghi.

Thế nhưng vừa rồi lại bất đồng.

Không chỉ lực đạo của Cố Hàn Uyên lớn hơn rất nhiều, mà mức độ bị chiếm tiện nghi dường như cũng lớn hơn.

Nàng lại ngoài ý muốn không có quá nhiều cảm xúc chán ghét.

Quan trọng hơn là phản ứng của nàng quá mức mất mặt, thậm chí làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Do mẫu thân mất sớm, không ai giáo dục nàng về những chuyện này.

Cảm giác cả người run rẩy, trong đầu trống rỗng đối với một thiếu nữ mà nói có lực đả kích quá mạnh mẽ.

Mặc dù đã qua hồi lâu, thần trí nàng vẫn như cũ hoảng hốt.

Ngoại trừ cảm thấy thẹn, còn có mấy phần chờ mong không muốn thừa nhận. chờ mong lại lĩnh hội cảm giác đó thêm mấy lần.

Trong lòng nàng, mức độ để ý Cố Hàn Uyên hầu như đã đạt tới đỉnh phong.

Lý Nguyên Chỉ có chút bất mãn với quan hệ bằng hữu, liền mang theo sự để ý đối với Song Nhi cũng tăng lên.

Nàng quan sát tỉ mỉ Song Nhi vài lần, thất vọng phát hiện nếu chỉ luận về xinh đẹp, mình quả thật không chiếm ưu thế gì.

Tính tình ôn nhu tận xương tủy của đối phương càng khiến người ta không thể ghét nổi.

Lý Nguyên Chỉ trong lúc nhất thời có chút nhụt chí, hạ giọng nói: Song Nhi cô nương, cám ơn ngươi.

Dứt lời, nàng đưa tay nhận lấy quần áo sạch sẽ Song Nhi đưa tới, lơ đãng cởi bỏ y phục.

Lý Nguyên Chỉ bước vào thùng nước tắm, làn nước ấm áp làm nàng thở dài một hơi.

Phiền não trong lòng tựa như cũng bị xua tan rất nhiều.

Thanh âm vang lên bên tai lại làm nàng giật mình, vùi người vào trong nước.

Lý cô nương, ta tới hầu hạ người tắm rửa.

Song Nhi cầm một chiếc khăn mặt sạch sẽ đang chuẩn bị lau cho Lý Nguyên Chỉ, nhìn phản ứng kinh ngạc của nàng liền nghi hoặc hỏi: Làm sao vậy.

Lý Nguyên Chỉ lúc này mới hồi phục tinh thần, tức giận nói: Còn hỏi làm sao vậy.

Song Nhi cô nương như thế nào còn làm việc của nha hoàn vậy.

Song Nhi nghe vậy đương nhiên đáp: Ta chính là nha hoàn mà.

Lý Nguyên Chỉ kinh ngạc hỏi: Ngươi không phải là hồng nhan tri kỷ của Cố sư huynh sao.

Song Nhi nghe vậy mặt cười ửng đỏ, phủ nhận: Ta chỉ là nha hoàn của công tử, cũng không phải là hồng nhan tri kỷ gì cả.

Nàng tuy có thể cảm nhận được Cố Hàn Uyên yêu thích mình, thế nhưng nàng chưa bao giờ định vị mình là hồng nhan tri kỷ của hắn.

Huống chi nàng liền thân mình cũng chưa giao ra, hồng nhan tri kỷ từ đâu mà nói.

Nhiều lắm chỉ là đã làm một ít công việc thanh lý, hầu hạ mà thôi.

Chương 506

Tuy là quá trình kia thập phần xấu hổ.

Lý Nguyên Chỉ lúc này rốt cuộc bừng tỉnh.

Vì sao phía trước vẫn luôn có cảm giác sai sai.

Song Nhi thủy chung đều đi sau một bước, lặng lẽ đi theo Cố Hàn Uyên, tuyệt đại đa số thời điểm đều không có cảm giác tồn tại gì.

Lý Nguyên Chỉ trong lòng không khỏi mừng thầm.

Nguyên tưởng rằng Song Nhi sẽ là một đối thủ mạnh mẽ, không nghĩ tới ngay từ đầu đã không được tính là tình địch.

Đạt quan quý nhân nào mà không có mấy cái thông phòng nha hoàn.

Coi như là cha nàng Lý Khả Tú cũng còn có mấy phòng tiểu thiếp đâu.

Còn về Ôn Thanh Thanh, đó chẳng phải là đang không ở nơi này sao.

Lý Nguyên Chỉ trong lòng đột nhiên bốc lên một cỗ ý chí chiến đấu, nhìn về phía Song Nhi ánh mắt cũng càng phát ra thân thiết.

Cố Hàn Uyên có chút ngạc nhiên phát hiện trên thần niệm định vị, vị trí của Song Nhi cùng Lý Nguyên Chỉ trùng hợp một hồi lâu.

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều.

Theo hắn thấy, Song Nhi tuyệt đối có thể tạo quan hệ tốt cùng Lý Nguyên Chỉ, không chừng còn có thể đưa lên chút trợ công cho hắn cũng khó nói.

Đương nhiên lúc này hắn cũng không có tâm tư suy nghĩ chuyện hai nàng ở trong phủ.

Cố Hàn Uyên men theo thần niệm định vị trên người Lạc Băng, tìm được một chỗ trạch viện thập phần vắng vẻ.

Hơn mười người đang xúm lại cùng một chỗ mật đàm.

Ngoài Văn Thái Lai cùng Lạc Băng đã gặp trước đó, người gây chú ý nhất chính là nam tử nho nhã tuấn tú cầm đầu Hồng Hoa Hội Tổng đà chủ Trần Gia Lạc.

Mà hơn mười người còn lại chính là các đương gia của Hồng Hoa Hội: Cụt một tay Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm Vô Trần đạo trưởng. thân khoan thể bàn Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn. cặp song sinh Tây Xuyên song hiệp Hắc Vô Thường Thường Hách Chí cùng Bạch Vô Thường Thường Bá Chí. khôn khéo nhạy bén Vũ Gia Cát Từ Thiên Hoành. ngăm đen cao mập Thiết Tháp Dương Thành Hiệp. diện mục anh tuấn Cửu Mệnh Cẩm Báo Tử Vệ Xuân Hoa. lưng gù Thạch Cảm Đương Chương Tiến. nghiêm túc thâm trầm Quỷ Kiến Sầu Thạch Song Anh. hình tướng hung ác Đầu Đồng Ngư Tương Tứ Căn. tiêu sái anh tuấn Kim Địch Tú Tài Dư Ngư Đồng.

Chiến lực chủ yếu của Hồng Hoa Hội hầu như đã dốc hết toàn lực.

Không ở chỗ này chỉ có lão Đà chủ Vu Vạn Đình cùng tiểu tử Tâm Nghiễn.

Thế giới này Hồng Hoa Hội cùng trong nguyên tác có sự khác biệt lớn.

Bảo Thân Vương không phải Hoàng Đế, song phương mâu thuẫn không phải là tử thù không giải được.

Vì vậy Vu Vạn Đình cũng không chết.

Chỉ là không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, vẫn là đẩy Trần Gia

Lạc thượng vị.

Trần Gia Lạc cũng xác thực văn võ song toàn, không chỉ cơ trí hơn người, đồng thời tuổi gần 25 cũng đã là Tiên Thiên đỉnh phong tu vi.

Điều này ở võ lâm Thanh Quốc thế yếu là chuyện rất hiếm thấy, cũng khó trách có thể mang theo một đám Hồng Hoa Hội xông ra danh tiếng lớn như vậy.

Cố Hàn Uyên trong lòng theo lệ cũ khinh bỉ Tống Thanh Thư một cái.

Mười mấy đương gia Hồng Hoa Hội này, ngoại trừ Vô Trần đạo trưởng, Văn Thái Lai, Triệu Bán Sơn còn có mấy phần đáng xem, những người còn lại danh hào một cái so với một cái vang dội nhưng võ công cũng rất bình thường.

Tuyệt đại đa số đều là sơ nhập Tiên Thiên cảnh giới, thậm chí còn lẫn vào cá biệt Hậu Thiên đỉnh phong.

Ngược lại là tương đương phù hợp với trình độ thực lực phổ biến của võ lâm Thanh Quốc.

Trong mười mấy người này, người Cố Hàn Uyên để ý nhất là Triệu Bán Sơn cùng Dư Ngư Đồng.

Triệu Bán Sơn ở một phiên bản là nằm vùng của triều đình.

Thế giới này tình thế bất đồng, hắn chưa chắc sẽ là nằm vùng, cũng không thể hoàn toàn xác định.

Dư Ngư Đồng là đệ tử của Mã Chân đạo trưởng quan chủ Ngọc Thanh Quan.

Hắn giống như Lý Nguyên Chỉ, đều cũng coi là môn nhân Võ Đang.

Đương nhiên trọng yếu hơn chính là hắn lúc này đang mịt mờ nhìn chằm chằm Lạc Băng phong thái yên nhiên, khóe miệng cười chúm chím.

Hiển nhiên vẫn là thầm mến vị Tứ tẩu ôn nhu này.

Dư Ngư Đồng cũng không phải là đơn thuần thầm mến, hắn là có ý tưởng biến thành hành động.

Nụ cười trên môi Cố Hàn Uyên dần dần trở nên nghiền ngẫm.

Còn về phần Lý Nguyên Chỉ người vốn có khả năng cùng hắn mến nhau, nay đã bị Cố Hàn Uyên tiệt hồ, hai người rất khó có quan hệ gì nữa.

Dư Ngư Đồng đột nhiên rùng mình một cái, không hiểu sao cảm giác được một cỗ ác ý tập kích, vô ý thức nhìn bốn phía xem xét.

Đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Trần Gia Lạc kỳ quái hỏi: Thập Tứ đệ, làm sao vậy.

Hay là đối với kế hoạch của chúng ta có ý kiến gì.

Dư Ngư Đồng không biết nên giải thích thế nào về hàn ý vừa rồi, chuyện len lén nhìn trộm Lạc Băng càng không dám nói ra, chỉ đành thuận miệng qua loa lấy lệ: Không có gì, chẳng qua là cảm thấy có chút nguy hiểm.

Chương Tiến bất mãn nói: Làm đại sự nào có không nguy hiểm, huống hồ lần này mục tiêu của chúng ta chính là ám sát Khang Hi.

Chính như Chương Tiến nói, Hồng Hoa Hội đang thảo luận ám sát Khang Hi.

Việc này xác thực phù hợp với chủ đề Đại sự.

Chỉ là theo Cố Hàn Uyên thấy, chuyện ám sát Khang Hi này lộ ra một cỗ quỷ dị.

Hôm nay Hoàng đế Thanh Quốc tuy là Khang Hi, thế nhưng lực chưởng khống của hắn đối với Thanh Quốc rất thấp.

Bảo Thân Vương, Ngô Tam Quế đều là đuôi to khó vẫy.

Trong thế lực của chính Khang Hi còn có một Ngao Bái hoành hành ngang ngược.

Vì vậy hoàng vị hắn ngồi không hề ổn định.

Nếu như Khang Hi bỏ mình, Thanh Quốc xác thực có thể sẽ rơi vào hỗn loạn, nhưng chưa chắc kéo dài bao lâu.

Một khi Khang Hi chết, người có khả năng nhất ngồi lên ngôi vị hoàng đế chính là Bảo Thân Vương.

Còn Ngô Tam Quế thực lực yếu nhất trong ba nhà, đối mặt với Bảo Thân Vương đã thâu tóm thế lực của Khang Hi, hơn phân nửa không phải đối thủ.

Hiển nhiên người của Hồng Hoa Hội cũng chưa suy nghĩ nhiều như vậy.

Cố Hàn Uyên lại nhạy cảm chú ý đến thần sắc Trần Gia Lạc có chút không hiểu, thậm chí mang theo điểm do dự cùng khổ sở.

Bất quá cuối cùng y vẫn than nhẹ một tiếng, không nói thêm gì.

Dư Ngư Đồng cũng biết lý do của mình có chút không thuyết phục, bèn bổ sung: Ta chỉ là lo lắng tình báo của lão Đà chủ có sai.

Lời này ngược lại cùng Văn Thái Lai nghĩ đến một chỗ.

Vô Trần đạo trưởng trầm ngâm nói: Chúng ta đến lúc đó dịch dung hưởng ứng lệnh triệu tập, đi thử một chút liền biết thật giả.

Dư Ngư Đồng khẽ thở dài: Nếu như Khang Hi chỉ là chiêu mộ cao thủ thì cũng thôi.

Thế nhưng bình thường mà nói, triều đình thu nhận đều là người có lý lịch trong sạch.

Lão Đà chủ lại nói không cần lo lắng vấn đề thân phận bại lộ.

Điều này làm cho ta rất khó hiểu.

Từ Thiên Hoành suy đoán: Chắc là lão Đà chủ ở hoàng cung đại nội có an bài nằm vùng đi.

Bằng không chúng ta cũng không khả năng đạt được bản đồ địa hình hoàng cung.

Lời của Từ Thiên Hoành làm Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ám sát Hoàng đế không hiếm, nhưng giết đến trước mặt Hoàng đế lại tuyệt vô cận hữu.

Vấn đề lớn nhất là hoàng cung rộng lớn, nếu không quen địa hình rất dễ lạc đường, chưa kịp tiếp cận mục tiêu đã bị Đại nội thị vệ giải quyết.

Nhưng có bản đồ địa hình thì khác, không chỉ đề cao tỷ lệ thành công mà còn có thể chạy thoát.

Nhưng bản đồ địa hình hoàng cung là cơ mật, người thường sao có được.

Vu Vạn Đình lại có năng lực này.

Trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lấp lóe, càng thêm xác nhận suy đoán trong lòng.

Hồng Hoa Hội những người khác chưa chắc liên quan đến Bảo Thân Vương, nhưng Vu Vạn Đình tuyệt đối có liên hệ, thậm chí là quan hệ hợp tác.

Trần Gia Lạc chỉ sợ cũng là người biết chuyện.

Chương 507

Đám người còn lại chỉ là quân cờ bị lợi dụng mà thôi.

Đồng thời căn cứ tình báo trong tay Cố Hàn Uyên, Khang Hi chiêu mộ cao thủ tựa hồ là để đối phó Ngao Bái.

Bất quá Hồng Hoa Hội hiển nhiên cũng không hay biết.

Việc này tuy có chút quấy rầy kế hoạch của Cố Hàn Uyên, nhưng không ảnh hưởng hắn điều chỉnh, thậm chí cuối cùng tiền lời sẽ càng lớn.

Cố Hàn Uyên thầm than niềm vui ngoài ý muốn.

Dư Ngư Đồng lúc này cũng bị thuyết phục, lại làm người trong suốt, yên lặng nhìn trộm Lạc Băng.

Cố Hàn Uyên bén nhạy phát hiện Lạc Băng dưới nụ cười ôn nhu kia thần sắc có cái gì không đúng.

Không phải nàng phát hiện Dư Ngư Đồng nhìn lén, mà tựa hồ có chuyện phiền lòng khác.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên tò mò, sau khi bọn họ giải tán liền len lén đi theo.

Cố Hàn Uyên theo Lạc Băng cùng Văn Thái Lai tiềm nhập phòng của bọn họ, ẩn mình trên xà nhà.

Sau một đoạn đối thoại không có nhiều dinh dưỡng, Văn Thái Lai đề nghị sớm đi nghỉ ngơi.

Lạc Băng ngữ khí mềm mại đáng yêu nói: Tứ ca, chúng ta thành hôn đã mấy năm, có phải hay không nên muốn một hài tử.

Văn Thái Lai nghe vậy ngẩn ra, làm khó dễ nói: Chúng ta nhiều năm qua bôn ba khắp nơi, không có lúc nào an ổn, không thích hợp muốn hài tử.

Hơn nữa bây giờ đang là thời khắc mấu chốt của Hồng Hoa Hội, càng thêm không được.

Lạc Băng lo lắng nói: Nhưng là mấy năm qua chúng ta làm sự tình càng ngày càng nguy hiểm, ta lo lắng ngày nào đó nếu có bất trắc.

Nàng hiển nhiên bị chuyện ám sát Khang Hi kích thích.

Mặc dù kế hoạch khả thi, nhưng sự tình có một phần vạn, ai cũng không dám cam đoan bình an trở về.

Văn Thái Lai ôn thanh an ủi: Băng Nhi yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ nàng.

Lời này không an ủi được Lạc Băng bao nhiêu.

Nàng không vui nói: Coi như là vậy, chúng ta cũng thật lâu không có cùng phòng.

Ẩn trên xà nhà, ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút cổ quái.

Hắn đây là sắp được xem kịch vui.

Bất quá Văn Thái Lai lại từ chối: Băng Nhi, nàng cũng biết ám sát Khang Hi nguy hiểm thế nào, không nên đem tinh lực tốn ở loại sự tình này, vẫn là sớm nghỉ ngơi dưỡng sức đi.

Dứt lời liền quay lưng lại, không nhìn đến sự cáu giận của Lạc Băng, không bao lâu liền ngáy o o ngủ say.

Diễn biến này khiến Cố Hàn Uyên cũng sững sờ.

Với năng lực cảm nhận của hắn, tự nhiên biết Văn Thái Lai thật sự ngủ rất nhanh.

Đối mặt thê tử xinh đẹp thỉnh cầu mà cũng có thể ngủ ngay được.

Cố Hàn Uyên không biết nên bội phục hay khinh bỉ.

Nếu để Dư Ngư Đồng biết, sợ rằng sẽ đố kị đến phát cuồng.

Quả nhiên phía sau mỗi nữ thần đều có một nam nhân ngủ đến dính giường.

Lạc Băng hờn dỗi đẩy Văn Thái Lai vài cái.

Thấy hắn không phản ứng, chỉ đành bất đắc dĩ nằm xuống, ngơ ngác nhìn trần nhà, suýt nữa chạm mắt với Cố Hàn Uyên.

Cũng may hắn khinh công tuyệt đỉnh, đã kịp ẩn đi.

Lạc Băng ngẩn người một chút, đột nhiên thần sắc trở nên quấn quýt.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ, đúng là một màn kịch hay.

Thực ra Lạc Băng ngoại trừ muốn lưu lại con nối dòng, còn vì nguyên nhân từ Cố Hàn Uyên.

Lúc rời khỏi tửu lầu, nụ cười của hắn khiến tim nàng đập rộn lên.

Đối với một Lạc Băng trung trinh, đây là sự việc cực kỳ khó chịu, càng nghĩ càng thấy hổ thẹn với Văn Thái Lai.

Vì vậy nàng mới có thỉnh cầu đêm nay, muốn nhờ đó bù đắp sự hổ thẹn trong lòng.

Nhưng mà sự cự tuyệt của Văn Thái Lai làm nàng khó chịu, lại thêm thân thể lâu ngày không được ân ái bị gợi lên hỏa, nhất thời không tiêu tan được.

Chỉ là ở thời điểm sau cùng, trong đầu nàng rốt cuộc lại lóe lên nụ cười gần như hoàn mỹ của Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Lạc Băng vừa khó chịu lại vừa có cảm giác bối đức mãnh liệt.

Thế cho nên sau đó nàng không thể không len lén thay đổi ga giường.

Cố Hàn Uyên sau khi xem xong màn kịch một vai của Lạc Băng liền rời đi cứ điểm Hồng Hoa Hội, đi tới hoàng cung.

Trên đường hắn còn dư vị lại cảnh tượng vừa rồi.

Ngoại trừ thán phục dung mạo và tư thái của Lạc Băng, hắn còn có chút đắc ý.

Bởi vì hắn đã thử nghiệm thành công một tiểu kỹ xảo của Di Hồn Đại Pháp.

Loại ám chỉ nhỏ này không thay đổi ý thức người trúng chiêu, chỉ lưu lại một hạt giống, khó bị phát hiện.

Môi giới chính là nụ cười lúc chia tay.

Hiệu quả ngoài ý muốn rất tốt.

Lần sau gặp lại, Lạc Băng tuyệt đối không cách nào giữ bình tĩnh trước hắn.

Gần đến hoàng cung, Cố Hàn Uyên buông xuống tâm tư với Lạc Băng, men theo linh khí hội tụ chi địa một đường tiềm hành.

Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, nhưng đối với Cố Hàn Uyên lại như chốn không người.

Điều duy nhất khiến hắn bất ngờ là thực lực Đại nội thị vệ.

Tuyệt đại đa số đều là Hậu Thiên và Tiên Thiên cảnh giới, số lượng không ít, mạnh hơn Tây Hạ rất nhiều.

Cố Hàn Uyên trong lòng dâng lên vài phần cảnh giác.

Càng đi sâu vào trong, thủ vệ càng mạnh, thậm chí có cả cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong.

Chẳng lẽ phía trước là tẩm cung Khang Hi.

Nhưng nơi này càng ngày càng vắng vẻ, chẳng lẽ là lãnh cung.

Không bao lâu, Cố Hàn Uyên nhìn thấy mục tiêu.

Một kiến trúc diện tích không nhỏ nhưng cũ kỹ, lạc lõng giữa hoàng cung tráng lệ.

Trên tấm bảng đề ba chữ to: Thanh Tổ Từ.

Nơi đây lại là từ đường hoàng thất Thanh Quốc.

Cố Hàn Uyên nghi hoặc, theo lý thuyết Thanh Tổ Từ hẳn phải ở núi Lộc Đỉnh để trấn áp long mạch mới đúng, sao lại chạy đến đây.

Hơn nữa còn tạo thành linh khí hội tụ.

Điều làm hắn kinh ngạc hơn là trước cửa Thanh Tổ Từ có một lão giả gần đất xa trời đang ngồi.

Lão giả mặc tăng bào, đeo phật châu, khuôn mặt tiều tụy, để tóc đuôi chuột đã hoa râm.

Khí huyết suy bại nhưng Cố Hàn Uyên vẫn lờ mờ cảm giác được tu vi của hắn là Đại Tông Sư.

Thanh Quốc hoàng cung lại có Đại Tông Sư.

Tuy đã già yếu, thọ mệnh không còn nhiều, nhưng Đại Tông Sư dù sao cũng là Đại Tông Sư, lại đi giữ cửa.

Cố Hàn Uyên cẩn thận mở rộng cảm nhận, phát hiện bên trong còn có hai người.

Có lẽ lão giả này thủ vệ không phải Thanh Tổ Từ, mà là hai người bên trong.

Vận chuyển toàn lực Liễm Tức Quyết, Cố Hàn Uyên hóa thành một cơn gió nhẹ vô thanh vô tức bay vào.

Lão giả giữ cửa mở mắt quan sát, không phát hiện gì lại nhắm mắt.

Bên trong chính điện, hai lão giả mặc hoa phục ngồi trên bồ đoàn giữa vô số linh vị.

Chương 508

Cố Hàn Uyên đồng tử co rụt lại, trong lòng kinh ngạc: Hai gã Lục Địa Thần Tiên.

Thanh Quốc thế mà có hai gã Lục Địa Thần Tiên.

Bất quá Cố Hàn Uyên nhìn ra điểm bất thường.

Khí tức họ tiết lộ quá mức, không giống cao thủ bình thường.

Nếu không phải Thanh Tổ Từ được linh khí bao bọc, hắn đã sớm phát hiện ra từ khi vào thành.

Hai người đều mang trọng thương trí mạng, căn cơ bất ổn, dường như được cưỡng ép tăng lên cảnh giới và duy trì mạng sống nhờ tòa Thanh Tổ Từ quỷ dị này.

Cố Hàn Uyên chần chờ có nên ra tay thăm dò hay không, nhưng sợ đánh rắn động cỏ.

Đúng lúc hắn định rời đi, lão giả lớn tuổi hơn mở miệng: Thập Tứ đệ, Đại Ngọc Nhi lại tới tìm ngươi.

Là vì tôn nhi của ta sao.

Tên còn lại cười nhạo: Hoàng Thái Cực, ngươi chẳng lẽ cho rằng Đại Ngọc Nhi vẫn là tới cùng ta nối lại tiền duyên hay sao.

Cố Hàn Uyên núp trong bóng tối suýt nữa bị sặc.

Lão giả kia dĩ nhiên là Hoàng Thái Cực đã chết từ lâu.

Còn người kia là Đa Nhĩ Cổn.

Ba người này cùng Hiếu Trang Thái hoàng thái hậu Đại Ngọc Nhi tạo thành mối tình tay ba nổi tiếng.

Hóa ra ở thế giới này, họ giả chết để ẩn thân.

Hoàng Thái Cực bất đắc dĩ nói: Chúng ta bây giờ đều cao tuổi rồi, thậm chí còn muốn dựa vào long mạch kéo dài tính mạng, ngươi như thế nào còn nhìn không thấu.

Đa Nhĩ Cổn thần sắc u hối: Nếu không phải vì Đại Ngọc Nhi, ngươi nghĩ ta sẽ chọn sống tạm ở chỗ này sao.

Qua đối thoại, Cố Hàn Uyên biết được bí mật động trời: Năm xưa Hoàng Thái Cực bị cao thủ Mông Nguyên tập kích, trọng thương sắp chết, bèn dời Thanh Tổ Từ từ núi Lộc Đỉnh vào hoàng cung, thay đổi long mạch, cưỡng ép thăng lên Lục Địa Thần Tiên để kéo dài sự sống, nhưng vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này.

Đa Nhĩ Cổn cũng tương tự, bị tập kích rồi phải giả chết té ngựa để trở thành nội tình quốc gia.

Đa Nhĩ Cổn oán hận: Ngươi nói dễ nghe, rõ ràng là muốn biến ta thành công cụ trấn giữ.

Hào Cách năm đó bị ngươi mang đến đây, không chịu nổi đã bạo thể mà chết.

Hoàng Thái Cực thở dài: Mông Nguyên nhìn chằm chằm, Thanh Quốc không có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn sớm muộn cũng bị diệt.

Năm đó nếu không phải chúng ta trọng thương, sao lại bị Chu Thiết Đảm phản công.

Đa Nhĩ Cổn cười lạnh: Phúc Lâm Thuận Trị tiểu tử kia đột nhiên xuất gia, chỉ sợ cũng có một phần công lao bị ngươi dọa sợ đi.

Hoàng Thái Cực sắc mặt khó coi: Ta cũng không nghĩ đến, nhiều năm như vậy chỉ có ta và ngươi thành công.

Phúc Lâm ngược lại là đáng tiếc.

Đa Nhĩ Cổn châm chọc: Vậy còn Huyền Diệp Khang Hi.

Ngươi cứ nhìn hắn bị Ngao Bái khi dễ sao.

Hoàng Thái Cực nhàn nhạt: Ngao Bái tuy lộng quyền nhưng tuyệt đối không soán vị.

Ta biết Đại Ngọc Nhi cầu ngươi giết Ngao Bái, nhưng ta sẽ không cho ngươi đi.

Vì đại cục Thanh Quốc.

Đa Nhĩ Cổn phẫn nộ: Năm đó ngươi dùng Đại Ngọc Nhi ép ta ở lại.

Giờ ta muốn giúp nàng, ngươi cũng cản.

Rõ ràng ngươi coi trọng Hoằng Lịch Bảo Thân Vương, muốn dùng hắn làm bảo hiểm nếu Huyền Diệp thất bại.

Hoàng Thái Cực không phủ nhận, chỉ trầm giọng nói: Chỉ cần ngươi nghe ta, tương lai sau khi ngươi và Đại Ngọc Nhi chết, ta cho phép hai người đồng táng.

Đa Nhĩ Cổn nghe vậy trầm mặc, cuối cùng bị thuyết phục.

Hắn cả đời si tình, được đồng táng với người yêu là nguyện vọng lớn nhất.

Cố Hàn Uyên thấy không còn thông tin gì thêm liền rời đi.

Tối nay thu hoạch quá lớn, hắn cần điều chỉnh kế hoạch.

Đột nhiên, hắn giật mình, chuyển hướng về một cung điện gần đó.

Một giọng nữ phẫn hận vang lên khiến thần sắc hắn trở nên quỷ dị: Viên Thừa Chí.

Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý Hoàng đế ca ca đem ta gả cho ngươi.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ lẻn vào bên trong điện, đầy hứng thú quan sát hai người trước mắt.

Một người là người quen cũ của hắn Viên Thừa Chí.

Người kia là một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

Thiếu nữ mặc một bộ cẩm y màu đỏ thẫm, trang phục hoa quý.

Dung nhan nàng xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt linh động, rất có anh khí.

Chỉ là biểu tình hung dữ kia đã phá hủy vài phần mỹ cảm.

Viên Thừa Chí bất đắc dĩ nói: Kiến Ninh Công Chúa, bệ hạ chỉ sợ sẽ không đơn giản thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Tối nay cũng là bệ hạ phân phó tại hạ tới cùng ngươi làm quen một chút.

Nàng kia chính là Kiến Ninh Công Chúa.

Nàng và Viên Thừa Chí tổ hợp này ngược lại làm Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn.

Bất quá cũng có thể suy đoán ra nguyên do.

Trước đây Cố Hàn Uyên tung tin Viên Thừa Chí cầm trong tay thần binh Kim Xà Kiếm, hấp dẫn Khang Hi phái người đưa hắn mang đi.

Mục đích tự nhiên là vì đối phó Ngao Bái.

Đem Kiến Ninh gả cho Viên Thừa Chí, tự nhiên là để lôi kéo hắn.

Chỉ là điều làm cho Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ là Viên Thừa Chí lại bị Khang Hi thu phục nhanh đến vậy.

Trên thực tế cũng đúng là như thế.

Viên Thừa Chí trước đây bị Khang Hi mang về Yến Kinh, lúc mới bắt đầu còn cực lực kháng cự.

Thế nhưng theo thời gian ở chung với Khang Hi lâu ngày, dần dần bị hùng tài vĩ lược của y chiết phục.

Viên Thừa Chí không có dũng khí và quyết tâm tế thế cứu dân, cũng không có kế thừa di chí kháng Thanh của Viên Sùng Hoán.

Nhưng hắn lại có một tấm lòng chính trực thiện lương.

Hắn thấy Khang Hi có thể mang cho bách tính Thanh quốc cuộc sống an cư lạc nghiệp, hạnh phúc.

Còn Ngao Bái đối đãi với hán nhân trong Thanh quốc lại hung ác tàn bạo.

Vì vậy Viên Thừa Chí liền đáp ứng giúp Khang Hi giết chết Ngao Bái.

Khang Hi thấy thế tự nhiên là vui mừng quá đỗi.

Đối với Viên Thừa Chí ngày càng thân cận, cũng yêu thích võ công cùng sự cơ trí của hắn.

Khang Hi không hy vọng chờ giết chết Ngao Bái xong mới thả hắn rời đi, mà động ý nghĩ muốn thực sự thu phục hắn.

Vì vậy liền quyết định đem Kiến Ninh gả cho hắn.

Kiến Ninh dung mạo tự nhiên không so được với Ôn Thanh Thanh.

Hơn nữa tính cách lại điêu ngoa tùy hứng, rất khó làm người ta vui vẻ.

Thế nhưng Viên Thừa Chí ngoài ý muốn lại cảm thấy rất hứng thú đối với thân phận công chúa.

Từ trong tiềm thức, hắn cảm giác mình sẽ cùng một vị công chúa nảy sinh gút mắt, vì vậy liền tuân theo trực giác mà đáp ứng.

Yêu cầu là hắn không thể bại lộ thân phận của mình.

Hiển nhiên vẫn là cố kỵ danh tiếng cùng cách nhìn của Hoa Sơn kiếm tông.

Khang Hi đối với việc này cũng không để ý, bằng lòng đến lúc đó sẽ an bài cho hắn một thân phận mới.

Bất quá vì để tránh đánh rắn động cỏ, tất cả đều phải đợi đến sau khi giết chết Ngao Bái mới có thể tiến hành.

Kiến Ninh chán ghét nói: Ta và ngươi không có gì hay để làm quen, ta cũng nhất định sẽ thuyết phục Hoàng đế ca ca thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Phản ứng của Kiến Ninh thực ra cũng không kỳ quái.

Viên Thừa Chí khuôn mặt đen đúa, tướng mạo bình thường không có gì lạ, Kiến Ninh làm sao có khả năng thích hắn.

Huống hồ tính cách Viên Thừa Chí hướng nội, thu liễm, cũ kỹ lại cổ hủ.

Kiến Ninh tính cách điêu ngoa, đanh đá, cả gan làm loạn càng thêm không hợp.

Còn việc trong nguyên tác Viên Thừa Chí có thể được nhiều cô gái ưu ái như vậy, ngoại trừ thiết lập xuất đạo tức đỉnh phong ra, thì nhiều hơn vẫn là hào quang nhân vật chính.

Thế nhưng Kiến Ninh cùng nguyên tác của Viên Thừa Chí lại không có quan hệ, đương nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng của cái gọi là hào quang nhân vật chính kia.

Viên Thừa Chí ngược lại cũng không phải thật thích Kiến Ninh.

Chỉ là bị từ chối thẳng thừng như thế, trong lòng không cam lòng hóa thành phản nghịch.

Chương 509

Viên Thừa Chí u u nói: Bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh.

Như thế nào lại đơn giản thay đổi quyết định.

Công chúa vẫn là sớm ngày chấp nhận thì tốt hơn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời thần sắc quỷ dị.

Viên Thừa Chí thay đổi quá lớn.

Quỹ tích cuộc đời của hắn bởi vì nguyên nhân từ Cố Hàn Uyên mà chệch hướng rất xa.

Vốn dĩ phải là quá trình xuất đạo tức đỉnh phong, trang bức vả mặt, nay lại bị đả kích lòng tự tin dữ dội.

Thậm chí Khang Hi có thể dễ dàng thu phục hắn như vậy cũng có một phần nguyên nhân này, từ anh hùng kháng Thanh biến thành tay sai cho Khang Hi.

Cố Hàn Uyên nhìn cây hẹ đã phát triển lệch lạc này, ánh mắt càng phát ra nghiền ngẫm.

Kiến Ninh tuy là điêu ngoa, cũng không tính thông tuệ, nhưng cũng không phải dại dột hết thuốc chữa.

Đạo lý đơn giản như vậy làm sao lại không minh bạch.

Chỉ là nàng không muốn tiếp thu mà thôi.

Nàng cáu giận mắng: Ngươi cút ra ngoài cho ta, ta không muốn gặp lại ngươi.

Viên Thừa Chí nghe vậy sắc mặt càng đen hơn, cũng mất đi nhiệt tình bị hờ hững, hừ nhẹ một tiếng nói: Công chúa tự giải quyết cho tốt, tại hạ xin cáo lui.

Kiến Ninh chứng kiến Viên Thừa Chí rời đi, nhất thời ủy khuất sụt sùi khóc.

Một hồi lâu mới bình phục tâm tình.

Nàng lẩm bẩm: Tên Viên Thừa Chí kia còn không thú vị bằng tên thái giám chết bầm ta gặp trước đây đâu, ta tuyệt đối không muốn gả cho hắn.

Xem ra chỉ có đi tìm mẫu hậu.

Mẫu hậu hiểu ta nhất, tuyệt đối sẽ không để cho ta chịu ủy khuất.

Mẫu hậu trong miệng nàng là giả Thái hậu Mao Đông Châu.

Mao Đông Châu là người Thần Long Đảo phái tới tìm hiểu hạ lạc của Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Kiến Ninh cũng không phải công chúa thật sự của Thanh quốc, mà là con gái tư sinh của Mao Đông Châu và Sấu Đầu Đà.

Mao Đông Châu đối với con gái ruột của mình tự nhiên là yêu thương hết mực.

Thậm chí tính cách điêu ngoa của Kiến Ninh cũng là do nàng cưng chiều mà thành.

Kiến Ninh nghĩ là làm, không để ý lúc này sắc trời đã tối, định đi tìm giả Thái hậu.

Nhưng mà nàng đang chuẩn bị hành động lại bị một bóng người đột nhiên xuất hiện dọa cho không dám nhúc nhích.

Chỉ thấy người nọ đeo mặt nạ Tu La, một thân huyền y, khí tức âm u khủng bố.

Chính là Cố Hàn Uyên đã đổi sang trang phục Vô Thiên.

Kiến Ninh hoảng sợ hỏi: Ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên dùng thanh âm âm lãnh nói: Bản tọa Vô Thiên.

Nhưng mà làm người ta ngoài ý muốn là, Kiến Ninh dĩ nhiên mặt lộ vẻ vui mừng hô lên: Ngươi là Vô Thiên.

Thiên Võng Vô Thiên kia sao.

Cố Hàn Uyên cũng bị phản ứng của nàng làm cho có chút ngẩn ra.

Người bình thường chẳng lẽ không phải nên hoảng sợ sao.

Như thế nào còn tràn đầy phấn khởi như vậy.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Ngươi chẳng lẽ không sợ ta là tới giết ngươi sao.

Kiến Ninh nghe vậy bĩu môi nói: Ta bất quá là một công chúa cái gì cũng không biết, giết ta lại có ý nghĩa gì.

Cố Hàn Uyên càng thêm ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới Kiến Ninh lại tự biết mình như vậy.

Kiến Ninh tràn đầy phấn khởi hỏi han: Nghe nói ngươi giết hai Lục Địa Thần Tiên của Nam Thiếu Lâm, có phải thật hay không.

Thiên Võng của ngươi còn đem Tống quốc quậy đến không được an bình.

Đúng rồi, có người nói phía trước các ngươi cũng xuất hiện tung tích hoạt động tại Thanh quốc.

Ngươi có phải hay không chuẩn bị muốn gây sự à.

Cố Hàn Uyên lúc này phản ứng kịp.

Kiến Ninh kỳ thực căn bản không quan tâm hắn có nguy hiểm hay không.

Nàng chỉ quan tâm có thú vị hay không.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm hỏi: Ngươi chẳng lẽ không sợ ta là tới cưỡng bức ngươi sao.

Kiến Ninh đầu tiên là sợ hết hồn.

Ngay sau đó trên mặt liền hiện lên một mạt triều hồng, bĩu môi nói: Hoàng đế ca ca muốn đem ta gả cho cái tên đầu to đen đúa kia, tiện nghi hắn còn không bằng tiện nghi ngươi.

Chí ít ngươi nhìn qua so với hắn thú vị nhiều.

Nàng linh cơ khẽ động, làm nũng lay cánh tay Cố Hàn Uyên nói: Hay là ngươi đi giết cái tên đầu to kia đi, ta liền làm lão bà cho ngươi, như thế nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút nhức đầu.

Phản ứng của Kiến Ninh quá mức nằm ngoài dự liệu của hắn.

Cố Hàn Uyên bị nàng lay đến tâm phiền.

Có lẽ là di chứng do Lý Nguyên Chỉ mang tới, hắn vô ý thức vỗ một cái xuống phía dưới.

Bốp.

Nhưng mà phản ứng của Kiến Ninh lại so với Lý Nguyên Chỉ càng lớn hơn.

Hai chân nàng trong nháy mắt duỗi thẳng.

Nàng nằm ở trong lòng Cố Hàn Uyên, mị nhãn như tơ nói: Hảo ca ca, ngươi có thể đánh ta thêm một lần nữa không.

Cố Hàn Uyên trong lúc nhất thời cũng có chút tê dại.

Phản ứng của Kiến Ninh triệt để làm hắn không biết phải làm sao.

Cố Hàn Uyên đối với mức độ phiền phức của Kiến Ninh sớm có dự liệu, cho nên mới cố ý đổi lại hóa trang Vô Thiên.

Chỉ là không nghĩ tới tình thế sẽ biến thành dáng dấp trước mắt.

Cố Hàn Uyên biết Kiến Ninh có khuynh hướng chịu ngược đãi M.

Thế nhưng phản ứng to lớn như thế cũng là điều hắn không ngờ tới.

Hơn nữa loại thân cận không rõ ràng này của Kiến Ninh càng làm hắn khó xử lý.

Đây cũng là điều Cố Hàn Uyên có chỗ không biết.

Giả Thái hậu Mao Đông Châu xuất thân từ Thần Long Đảo một loại tà giáo, lại quá phận dung túng Kiến Ninh, thế cho nên nàng không có được sự giáo dục đạo đức đúng đắn.

Vì vậy trong lòng nàng không có bao nhiêu quan niệm thiện ác.

Kiến Ninh quanh năm ở trong thâm cung, ỷ vào sự sủng ái của giả Thái hậu mà làm xằng làm bậy, thường lấy việc đùa giỡn trêu cợt người khác làm thú vui.

Đồng thời loại trêu đùa này là không hề có nguyên tắc, tình huống gây thương tàn, tử vong cũng thường xuyên xảy ra.

Chỉ bất quá đều bị giả Thái hậu đè xuống.

Cái này cũng cổ vũ khí diễm của Kiến Ninh, triệt để dưỡng thành tính cách điêu ngoa hung tàn.

Đối với người khác, Vô Thiên cùng Thiên Võng là kinh khủng.

Thế nhưng ở trong mắt Kiến Ninh lại chỉ cảm thấy rất ngầu.

Thậm chí nàng còn cảm thấy sùng bái Vô Thiên.

Dù sao nàng chỉ có thể ở trong thâm cung trêu đùa hù dọa vài cung nữ, thái giám, đâu thể so với Vô Thiên gieo rắc sợ hãi, lệnh các nước chấn động.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cải trang thành Vô Thiên ngược lại chó ngáp phải ruồi.

Kiến Ninh đối với hắn có độ hảo cảm ban đầu cực cao, mới có thể thân cận như vậy.

Mà cái tát kia của Cố Hàn Uyên vừa lúc mở ra công tắc trong người nàng.

Lúc này nàng hầu như cả người đều dính tới, trong miệng còn dùng thanh âm kiều mị nói: Hảo ca ca, lại đánh ta một lần được không.

Nặng hơn một chút cũng không sao.

Cố Hàn Uyên vốn dĩ đối với Kiến Ninh không có bao nhiêu hứng thú.

Thế nhưng lúc này cũng bị thân thể kiều nhuyễn của nàng đốt lên lửa tình.

Hơn nữa loại hình như Kiến Ninh xác thực hiếm thấy.

Nàng và Lý Nguyên Chỉ cũng có sự khác biệt lớn.

Chương 510

Lý Nguyên Chỉ chỉ là đơn thuần mẫn cảm, trong lòng cảm xúc xấu hổ nhiều hơn.

Còn Kiến Ninh lại chủ động khát cầu.

Ngay cả khuôn mặt thanh tú kia cũng biến thành kiều mị tận xương.

Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi nổi lên hứng thú, nghiền ngẫm nói: Vậy ngươi phải thật tốt cầu xin ta mới được.

Kiến Ninh nghe vậy cấp thiết nói: Hảo ca ca, ngươi muốn ta cầu ngươi như thế nào.

Dạy ta đi, ta nhất định làm được.

Dưới cái nhìn của nàng, ngoại trừ Vô Thiên trước mắt, không có ai khác dám đánh nàng.

Sự vui sướng mà cái tát kia mang lại là thứ nàng chưa bao giờ có.

Coi như trước đây đem những cung nữ, thái giám kia dằn vặt đến chết cũng không bằng khoái cảm trong nháy mắt vừa rồi.

Vì thế nàng có thể buông bỏ tư thái công chúa, bỏ đi tôn nghiêm cùng thể diện để cầu xin.

Cố Hàn Uyên buông Kiến Ninh đang ngơ ngác ra khỏi lòng, nghiền ngẫm nói rõ muốn nàng cầu xin như thế nào.

Kiến Ninh nhìn bóng ma trước mắt, trong mắt lại trán phóng quang mang cực kỳ hứng thú.

Dù sao toàn bộ hoàng cung ngoại trừ Hoàng đế ra đều là thái giám.

Nàng chưa bao giờ thấy qua thực vật.

Lúc này khó tránh khỏi có chút chấn động.

Cố Hàn Uyên chế nhạo nói: Làm sao.

Sợ à.

Kiến Ninh thanh âm nhỏ bé nói: Ta sợ mình làm không tốt.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu nói: Ta tin tưởng ngộ tính của ngươi.

Hay là ngươi muốn ta đánh ngươi.

Kiến Ninh nghe vậy nhất thời yên tâm, bỏ xuống lo lắng trong lòng, ngoan ngoãn tiến lên.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhẹ vuốt ve mái tóc Kiến Ninh.

Chính như hắn nói, Kiến Ninh xác thực rất có ngộ tính.

Cố Hàn Uyên cũng không phải kẻ thất hứa.

Hắn để Kiến Ninh đứng xoay lưng về phía hắn.

Kể từ đó, dĩ nhiên là thuận tiện ra tay.

Chát.

Một tiếng vang lên.

Kiến Ninh nhất thời trợn to hai mắt, mập mờ không rõ ô yết vài tiếng.

Nhưng mà còn chưa chờ nàng từ cơn tê dại tỉnh lại, bên tai lại vang lên thanh âm lạnh lùng: Làm sao ngừng rồi.

Nếu không thì dừng ở đây.

Kiến Ninh nghe vậy đâu chịu buông tha.

Hầu như đem suốt đời thông minh tài trí đều dùng vào giờ phút này để lĩnh ngộ làm thế nào phục vụ tốt hơn.

Cái dáng dấp nỗ lực kia lệnh Cố Hàn Uyên đều có chút kinh ngạc.

Hắn cũng không có cô phụ sự mong đợi của Kiến Ninh.

Tiếng roi da quất vào da thịt không dứt bên tai.

Khi Cố Hàn Uyên rời đi, Kiến Ninh phải mất hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Nàng lúc này chỉ có thể nằm nghiêng.

Không cẩn thận chạm vào liền rước lấy một tiếng kêu đau.

Cẩn thận từng li từng tí đưa tay đo đạc một chút, nàng có chút khó khăn lẩm bẩm: Sưng thành cái dạng này, ngày mai làm sao gặp người đây.

Nàng bị chính thanh âm khàn khàn của mình dọa cho giật mình.

Chỉ cảm thấy cổ họng đặc biệt khô khốc.

Nhớ tới khí tức làm người sợ hãi kia, trong lòng nàng lại cuồng loạn nhịp đập.

Kìm lòng không đặng nhớ lại tràng cảnh vừa rồi, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đặc biệt ngọt ngào.

Nàng thẹn thùng lẩm bẩm: Hảo ca ca chắc là cao hứng a.

Nàng lại tiếc nuối thầm nghĩ: Đáng tiếc hảo ca ca không chịu để cho ta nhìn mặt thật của hắn.

Kiến Ninh có lòng muốn đứng dậy châm trà, nhưng ngọ nguậy hồi lâu vẫn không đề được khí lực, đành phải bất đắc dĩ buông tha.

Nàng thực ra càng muốn tắm rửa một phen, đáng tiếc bộ dáng lúc này không thể để cho người khác thấy.

Không có cách nào gọi cung nữ tới hỗ trợ, coi như sau đó có thể xử lý xong đối phương, cũng khó bảo đảm sẽ không bị lộ bí mật.

Kiến Ninh chỉ là không có bao nhiêu ranh giới đạo đức, không có nghĩa là nàng thực sự ngốc.

Cũng may nàng xác thực cảm nhận được mệt mỏi.

Nhất là gò má gần như chết lặng.

Không bao lâu sau nàng liền ngủ thật say.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã ra khỏi hoàng cung.

Tối nay thu hoạch tràn đầy, đồng thời chuyện ngoài ý muốn cũng không ít.

Rất nhiều kế hoạch đều không thể không thay đổi, bao gồm cả cách xử lý mẹ con Mao Đông Châu cùng Kiến Ninh.

Nếu như trước tối nay, tự nhiên có thể tùy ý lợi dụng, dùng xong liền ném.

Thế nhưng bây giờ thì phải suy tính nhiều hơn.

Nhất là trên người Kiến Ninh còn có chuỗi nhiệm vụ đánh giá.

Hơn nữa số lượng phản phái điểm thu được ngoài ý muốn quá nhiều.

Cũng may cách ngày Ngao Bái vào kinh còn vài hôm, vẫn còn đầy đủ thời gian điều chỉnh kế hoạch.

Cố Hàn Uyên không bao lâu liền về tới phủ đệ trong thành Yến Kinh.

Đẩy cửa phòng mình ra, chỉ thấy trong chăn nhô lên một khối.

Cố Hàn Uyên vui vẻ chui vào trong đó.

Mùi thơm thiếu nữ quanh quẩn ở chóp mũi.

Thiếu nữ bị động tĩnh của Cố Hàn Uyên làm thức giấc, có chút mơ màng nói: Công tử, người đã về rồi.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve mái tóc thiếu nữ, ôn nhu nói: Song Nhi làm sao lại chạy tới phòng ta rồi.

Song Nhi lúc này đã tỉnh táo lại, hơi ngại ngùng nói: Phương Bắc trời lạnh, ta sợ công tử sau khi trở về ổ chăn lạnh lẽo, liền tới sưởi ấm giường cho công tử.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thân, sớm đã nóng lạnh bất xâm.

Xuất phát từ tâm ý muốn hầu hạ, nàng chủ động tới làm ấm giường.

Nàng làm bộ đứng dậy nói: Nếu công tử đã trở về, vậy ta về phòng đây.

Cố Hàn Uyên làm sao để cho nàng lúc này trở về được.

Hắn đưa tay kéo nàng vào trong lòng, ôn nhu cười nói: Nếu đã tới, cũng đừng đi nữa.

Song Nhi bị Cố Hàn Uyên ôm vào trong ngực, cảm thụ được nhiệt độ nóng bỏng kia, trong lòng hốt hoảng đập thình thịch, tâm thần bất định đợi đã lâu.

Song Nhi lại phát hiện Cố Hàn Uyên chỉ là ôm lấy nàng chứ không có động tác khác.

Nàng tò mò ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang hơi nhíu mày, ánh mắt thâm thúy trầm tư, dường như có chuyện gì phiền lòng.

Song Nhi không biết có nên quấy nhiễu Cố Hàn Uyên hay không.

Thế nhưng cảm thụ được phần nhiệt tình kia, nàng vẫn quyết định vì hắn hóa giải một ít áp lực, tự nhiên rúc sâu vào ổ chăn.

Cố Hàn Uyên thần tình khẽ động.

Trong lòng có chút kinh ngạc, thế nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Nha hoàn hiểu chuyện như vậy, thật đúng là làm cho hắn kiếm được món hời.

Tâm tư chuyển động nhanh chóng, không bao lâu liền hoàn thiện kế hoạch cần sửa đổi.

Cùng lúc đó, Song Nhi cũng mặt cười đỏ bừng rúc vào trong ngực hắn.

Cố Hàn Uyên hài lòng ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc Song Nhi, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Chương 511

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, hai mắt đột nhiên mở ra.

Con ngươi sâu thẳm nhìn xuống dưới.

Chủ nhân của mái tóc rối tung chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp.

Chính là Song Nhi, người đêm qua đã mang đến cho Cố Hàn Uyên giấc ngủ hài lòng.

Song Nhi mím chặt đôi môi, đôi mắt đẹp thanh thuần lúc này có vẻ hơi yêu mị.

Cố Hàn Uyên thấy Song Nhi hoảng hốt tâm thần, trêu chọc hỏi: Song Nhi hôm nay làm sao còn có dịch vụ đánh thức này nữa.

Song Nhi sắc mặt do dự.

Chần chờ một lát sau, mặt cười ửng đỏ nói: Công tử đêm qua sau khi trở về, trên người mang theo mùi vị của nữ nhân khác.

Là Lạc Băng của Hồng Hoa Hội sao.

Đêm qua nàng liền phát hiện trên người Cố Hàn Uyên có thêm một cỗ mùi vị xa lạ.

Chủ nhân của mùi vị đương nhiên không phải là Lý Nguyên Chỉ.

Mà Cố Hàn Uyên đêm qua lại rõ ràng nói qua hắn là đi tìm Lạc Băng.

Song Nhi dĩ nhiên hoài nghi giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa lấy kinh nghiệm của nàng phán đoán, Cố Hàn Uyên chắc hẳn đã làm chuyện giống như vừa làm với nàng.

Nhưng loại chuyện mắc cỡ này lại làm với Lạc Băng người đã là vợ người ta, khó tránh khỏi làm cho Song Nhi trong lòng có chút ý nghĩ.

Nàng hoài nghi có thể hay không tồn tại sự uy hiếp hay lý do nào khác.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên hỏi: Song Nhi rất để ý sao.

Song Nhi cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn thần sắc bình thản, khóe miệng mỉm cười, dường như không có vẻ tức giận, Song Nhi trên gò má đỏ ửng sâu hơn vài phần, lấy dũng khí nói: Song Nhi bất quá là một nha hoàn, vốn không nên yêu cầu công tử cái gì.

Chỉ là công tử nếu có nhu cầu, có thể tới tìm Song Nhi.

Vô luận bao nhiêu cảm thấy khó xử, Song Nhi đều nguyện ý làm.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn nhìn Song Nhi, mặt nàng sau khi nói xong đã đỏ thấu.

Một chút suy nghĩ liền đoán được tâm tư của nàng.

Hắn có chút buồn cười nói: Song Nhi là không nguyện ý ta đi tìm Lạc Băng sao.

Song Nhi chần chờ nói: Song Nhi tuy kiến thức không nhiều, thế nhưng cũng biết Hồng Hoa Hội chí ở Phản Thanh, là anh hùng trong mắt hán nhân.

Lấy thân phận của công tử, kiểu nữ nhân gì mà không có.

Hà tất ra tay với Lạc Băng.

Song Nhi tam quan rất chính trực, sẽ có ý tưởng này cũng không kỳ quái.

Nếu như là thê tử của gia đình bình thường, nàng nhiều lắm chỉ khẽ thở dài một cái rồi chấp nhận.

Thế nhưng Lạc Băng của Hồng Hoa Hội lại làm nàng cảm thấy có chút không ổn.

Hơn nữa Song Nhi còn lo lắng bởi vì nguyên nhân từ Lạc Băng mà ảnh hưởng đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí đây mới là nhân tố chủ yếu.

Vô luận trong lòng có bao nhiêu ý tưởng, nàng đều đặt Cố Hàn Uyên ở vị trí thứ nhất.

Song Nhi mặc dù không nói rõ, thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không khó đoán.

Nhìn bộ dáng toàn tâm toàn ý vì hắn suy tính của Song Nhi, Cố Hàn Uyên trong lòng ấm áp, đồng thời cũng không hy vọng Song Nhi giữ khúc mắc trong lòng.

Vì vậy hắn hiếm khi giải thích với nàng: Song Nhi có từng nghe câu tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật chưa.

Cố Hàn Uyên thấy nàng lộ vẻ không hiểu, khẽ cười nói: Hồng Hoa Hội cũng không đơn giản như vậy.

Theo tình báo ta thu thập được, rất có thể phía sau bọn họ đang vì Bảo Thân Vương hiệu lực.

Còn việc đa số thành viên trong Hồng Hoa Hội có thể hoàn toàn không biết gì cả, Cố Hàn Uyên sẽ không nói rõ.

Dù sao mục đích của hắn là giải trừ khúc mắc cho Song Nhi, chứ không phải để nàng càng thêm rối rắm.

Quả nhiên, Song Nhi nghe vậy khiếp sợ đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thần tình cũng nhu hòa hơn vài phần.

Nàng hoàn toàn không nghi ngờ lời Cố Hàn Uyên nói.

Thậm chí vì thế mà tự trách: Không nghĩ tới còn có bí ẩn như vậy, Song Nhi lại làm hại công tử phải phí tâm giải thích, làm cho công tử khó xử.

Trong lòng nàng nghĩ, bí mật như vậy khẳng định không có bao nhiêu người biết.

Cố Hàn Uyên có thể là đang phải đối phó với Hồng Hoa Hội.

Thêm một người biết là thêm một phần nguy hiểm.

Nàng tự não bổ rằng Cố Hàn Uyên ra tay với Lạc Băng có khả năng cũng là mượn đó làm đột phá khẩu.

Song Nhi nhất thời càng phát ra cảm thấy áy náy.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ vuốt ve mái tóc Song Nhi, ôn nhu cười nói: Nha đầu ngốc, ngươi là người của ta.

Không có gì không thể nói với ngươi.

Hơn nữa tối hôm qua người đó cũng không phải Lạc Băng.

Nhiệt độ từ bàn tay và sự vuốt ve êm ái làm cho Song Nhi cảm nhận được sự yêu thích cùng tín nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Còn việc đêm qua có phải là Lạc Băng hay không đã không còn quan trọng với nàng.

Song Nhi trong lòng cảm động, thân thể mềm mại cũng càng phát ra nhu thuận.

Sự nóng bỏng kia làm nàng tim đập loạn nhịp, trong đôi mắt sáng ngời nổi lên thủy quang.

Song Nhi khẽ cắn môi mỏng nói: Công tử kỳ thực có thể muốn Song Nhi.

Song Nhi thực ra còn một tầng tâm tư sâu hơn chưa bị Cố Hàn Uyên phát giác.

Nàng càng hiểu rõ sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, cũng biết nên làm thế nào để hắn vui vẻ hơn.

Phát hiện đêm qua làm nàng có loại tâm tư cổ quái như bị người đoạt mất việc làm.

Coi như là biến tướng ăn một trận dấm chua.

Nàng không hy vọng xa vời độc chiếm Cố Hàn Uyên, cũng không cảm thấy mình sẽ trở thành người quan trọng nhất trong lòng hắn, nhưng cũng hy vọng có thể lưu lại một vị trí trong tim hắn.

Mặc dù Song Nhi vẫn nhớ kỹ bổn phận nha hoàn, thế nhưng khi cảm nhận được sự yêu thích của Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi sẽ có chút tư tâm.

Lúc này lấy dũng khí thỉnh cầu chính là do chút tư tâm này thúc đẩy.

Lúc Cố Hàn Uyên đi ra cửa phòng thì mặt trời đã lên cao.

Khóe miệng hắn còn vương một nụ cười vui vẻ.

Song Nhi tuy dáng người nhỏ nhắn nhưng đôi chân ngọc lại thon dài êm dịu, tỷ lệ hoàn mỹ.

Lúc này còn chưa phải lúc ăn Song Nhi, đành phải để nàng vất vả một chút.

Cố Hàn Uyên đi vào trong viện liền gặp Lý Nguyên Chỉ đang lộ vẻ ghét bỏ.

Nàng cố ý nhìn sắc trời, trào phúng nói: Cố sư huynh thức dậy muộn như thế, khẳng định không làm thiếu chuyện tốt a.

Đêm qua màn tắm rửa chung đã làm cho Lý Nguyên Chỉ rất có hảo cảm với Song Nhi, vì vậy sáng sớm nàng đã đi tìm Song Nhi.

Nhưng tìm khắp toàn bộ phủ đệ, hỏi cả hạ nhân cũng không thấy tung tích Song Nhi đâu.

Cuối cùng nàng tìm được phòng của Cố Hàn Uyên.

Lý Nguyên Chỉ đang chuẩn bị gõ cửa thì lại mơ hồ nghe được một chút động tĩnh, mặt cười nhất thời đỏ bừng lên.

Nàng đã biết Song Nhi ở đâu thì cũng mất tâm tư đi dạo trong phủ, đành phải ngồi ở trong viện xuất thần suy nghĩ.

Mãi đến khi thấy Cố Hàn Uyên nàng mới hồi phục tinh thần.

Nhưng mà nụ cười trên môi Cố Hàn Uyên lại làm nàng cảm thấy không vui, vì vậy liền không nhịn được mở miệng giễu cợt.

Cố Hàn Uyên có ý riêng cười nói: Nguyên Chỉ sư muội làm sao biết ta đã làm chuyện tốt.

Chẳng lẽ là nghe lén được cái gì.

Lý Nguyên Chỉ trước đó tới gần tự nhiên không gạt được hắn.

Lúc này hắn cố ý nói như vậy để thưởng thức vẻ mặt mắc cỡ đỏ bừng của nàng.

Chương 512

Lý Nguyên Chỉ xác thực chột dạ và xấu hổ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: Hừ, ngươi cười đến nhộn nhạo như vậy, ai còn không nhìn ra.

Cố Hàn Uyên thấy thế chỉ nhàn nhạt giơ bàn tay lên.

Lý Nguyên Chỉ nhất thời sợ đến mức che mông lùi lại, ấp úng nói: Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép làm bậy a.

Bằng không.

Nàng nhất thời không nghĩ ra làm sao uy hiếp, không biết dây thần kinh nào bị chập mà thốt lên: Bằng không ta sẽ khóc cho ngươi xem.

Lý Nguyên Chỉ nói xong cũng nhận ra mình vừa nói lời ngu xuẩn.

Một khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đỏ bừng, lắp bắp không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên cũng dở khóc dở cười.

Phương thức uy hiếp này ngược lại góc độ rất thanh kỳ.

Hắn có ý riêng nói: Ta tuy thích làm khóc thiếu nữ, nhưng không phải bằng phương thức này.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra.

Bởi vì kiến thức phương diện này còn ít, hồi lâu mới phản ứng được.

Mặt cười càng phát ra đỏ thắm, xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái, mạnh miệng nói: Mới sẽ không để cho ngươi làm khóc đâu.

Bất quá khi nói lời này nàng cũng không rõ chột dạ, nhất là khi chứng kiến nụ cười nghiền ngẫm trên môi Cố Hàn Uyên.

Loại cảm giác chột dạ này càng mãnh liệt.

Chính mình thực sự sẽ không bị hắn làm khóc sao.

Dùng cái phương thức mà hắn thích ấy.

Nếu là hôm kia, Lý Nguyên Chỉ còn có thể lẽ thẳng khí hùng, thế nhưng bây giờ lại không dám hứa chắc.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa lưu ý Lý Nguyên Chỉ mạnh miệng, cũng không ở vấn đề này dây dưa, miễn cho quá trớn.

Ngẫu nhiên đùa giỡn vài câu có lợi cho tiến triển công lược, quá nhiều thì dễ gây phản cảm.

Lý Nguyên Chỉ còn chưa tới trình độ có thể tùy ý đùa giỡn.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nói sang chuyện khác: Nguyên Chỉ sư muội có muốn cùng ta học võ công không.

Mục đích của hắn thực ra là muốn tìm chút việc cho Lý Nguyên Chỉ làm.

Bởi vì kế hoạch thay đổi, Cố Hàn Uyên không tiện mang theo nàng đi ra ngoài gây sự.

Với tính cách tinh quái của nàng, rất dễ làm hỏng việc, ví dụ như đột nhiên ở trước mặt người Hồng Hoa Hội bại lộ sự tồn tại của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không muốn cưỡng ép Lý Nguyên Chỉ, miễn cho hoàn toàn ngược lại.

Vì vậy liền lấy chuyện học võ công để dẫn dắt nàng.

Quả nhiên, Lý Nguyên Chỉ lộ vẻ hưng phấn, hiển nhiên cực kỳ hứng thú với việc học võ công cùng Cố Hàn Uyên.

Thậm chí chuyện định nhờ Cố Hàn Uyên đưa đi gặp Hồng Hoa

Hội cũng bị quên mất.

Nàng vui mừng hỏi: Cố sư huynh, thực sự có thể dạy ta võ công sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ngươi cũng gọi ta là sư huynh, dạy võ công cho ngươi có gì không thể.

Tuy danh xưng sư huynh muội chỉ là nói đùa, nhưng Cố Hàn Uyên dùng cái cớ này cũng hợp lý.

Lý Nguyên Chỉ càng sẽ không phản đối.

Nàng đảo đôi mắt đẹp linh động, ngoan ngoãn ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, giọng nũng nịu hỏi: Cố sư huynh là thần công phái Võ Đang sao.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn sự mềm mại bị ép tới biến hình trên cánh tay, buồn cười nói: Nói chuyện đàng hoàng, nếu không sẽ không dạy ngươi.

A.

Lý Nguyên Chỉ thu hồi bộ dáng điệu đà, len lén làm một cái mặt quỷ dí dỏm, nhưng vẫn chưa buông tay Cố Hàn Uyên ra.

Nàng mặt ửng hồng hỏi: Cố sư huynh, ngươi muốn dạy ta là Võ Đang Cửu Dương Công.

Hay là Miên Chưởng.

Hoặc là Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm.

Chẳng lẽ là Thần Môn Thập Tam Kiếm.

Cố Hàn Uyên chân mày hơi nhíu.

Không nghĩ tới Lý Nguyên Chỉ dĩ nhiên đem những võ công đệ tử bình thường có thể tu luyện coi thành cao thâm công pháp.

Có thể thấy được Lục Phỉ Thanh giáo dục nàng xác thực không để tâm.

Có lẽ ngay cả Phù Dung Kim Châm cũng là do Lý Nguyên Chỉ nhõng nhẽo đòi hỏi mới học được.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không có sự cho phép của Lục sư thúc, ta không tiện dạy ngươi võ công Võ Đang.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy thất vọng, buông cả cánh tay đang ôm ra, quyệt miệng nói: Cố sư huynh sẽ không phải định dùng chút võ công tam lưu để đuổi khéo ta đi chứ.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, nhàn nhạt nói: Nguyên Chỉ sư muội có từng nghe nói qua Cửu Âm Chân Kinh.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra, vô thức hỏi: Là Cửu Âm Chân Kinh mà Ngũ Tuyệt tranh đoạt tại Hoa Sơn Luận Kiếm ở Tống quốc sao.

Thấy Cố Hàn Uyên gật đầu xác nhận, nàng kích động hô: Ta muốn học.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc nhìn cánh tay của mình.

Lý Nguyên Chỉ nhất thời ngầm hiểu, mặt đỏ bừng lần nữa ôm lấy, thậm chí còn chặt hơn trước vài phần.

Có lẽ do dùng sức, sắc mặt nàng hồng hào hơn rất nhiều, tim đập thình thịch.

Lý Nguyên Chỉ tự nhủ trong lòng: Cái này cũng là vì học thần công.

Bất quá đôi mắt long lanh ngấn nước kia thực sự không có bao nhiêu sức thuyết phục.

Thiếu nữ tuy không bao dung như thiếu phụ nhân thê, nhưng sức sống thanh xuân cũng làm người ta vui vẻ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chờ Song Nhi tắm xong, ta sẽ dạy cả hai người cùng một lúc.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra, kích động trong lòng giảm đi một chút.

Ngữ khí không hiểu nói: Nguyên lai còn muốn dạy cả Song Nhi cô nương a.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói: Ta không có khả năng vĩnh viễn ở bên cạnh các ngươi, cho nên hy vọng các ngươi có thể có một chút năng lực tự vệ.

Nhất là Nguyên Chỉ sư muội, tính tình của ngươi quá dễ dàng gây họa.

Ta không muốn gặp lại ngươi bị thương tổn.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy cúi đầu, tựa vào vai Cố Hàn Uyên, sợ bị hắn thấy ánh mắt cảm động của mình.

Trong miệng nỉ non: Cố sư huynh, cảm ơn ngươi.

Trong lòng lại lặng lẽ tự hỏi: Thực sự không thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta sao.

Tuy thời gian chung đụng không dài, thế nhưng Cố Hàn Uyên đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng nàng.

Nàng có chút khó chấp nhận tình cảnh hai người phải chia xa.

Trên thực tế Lý Nguyên Chỉ chỉ là suy nghĩ nhiều.

Cố Hàn Uyên còn có dã tâm muốn thực hiện, chỉ ngẫu nhiên dừng chân ngắm cảnh, chứ sẽ không vì ai mà dừng lại.

Khi Song Nhi tắm xong đi vào trong sân, trong mắt tràn đầy kinh

ngạc.

Bởi vì Lý Nguyên Chỉ chẳng biết lúc nào đã ngủ quên trong lòng Cố Hàn Uyên, khóe miệng còn vương một nụ cười ngọt ngào.

Hiển nhiên ở trong lòng Cố Hàn Uyên làm nàng cực kỳ thoải mái.

Song Nhi nhẹ giọng hỏi: Công tử, đây là.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Nguyên Chỉ sư muội ngủ quên.

Song Nhi ôn nhu hỏi: Cần đưa Lý cô nương về phòng ngủ không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không cần.

Dứt lời, bàn tay hắn hơi dùng sức.

Lý Nguyên Chỉ nhất thời nhíu mày, mơ màng mở mắt ra.

Kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười một hồi, nàng rốt cuộc nhận ra có gì đó không ổn, giống như bị phỏng mà nảy ra khỏi lòng hắn.

Mặt cười đỏ lên ấp úng nói: Ngươi vừa rồi làm sao lại ôm ta.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Đây không phải là để Nguyên Chỉ sư muội ngủ thoải mái hơn một chút sao.

Lý Nguyên Chỉ đâu chịu tin lời hắn, xấu hổ mang theo hờn dỗi nói: Vậy ngươi vừa rồi bóp ta là ý gì.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu cười nói: Gọi ngươi dậy a.

Song Nhi đã tới rồi.

Lý Nguyên Chỉ nhăn mũi, hừ nhẹ nói: Hừ, lại chiếm tiện nghi của ta.

Nói là nói như vậy, trong lòng nàng lại không có quá nhiều phản cảm, dường như đã dần dần quen thuộc.

Thậm chí trong lòng còn may mắn vì Cố Hàn Uyên không vỗ vào chỗ nào đó nhạy cảm, bằng không lại muốn mất mặt.

Cố Hàn Uyên sau đó giải thích với Song Nhi một chút về chuyện muốn dạy nàng võ công.

Song Nhi vừa cảm động lại vừa có chút sợ hãi.

Nàng lo lắng bản thân học không tốt, sẽ làm cho Cố Hàn Uyên thất vọng.

Cố Hàn Uyên đối với việc hai nàng có thể học tới trình độ nào cũng không quá để ý.

Song Nhi trước đây chỉ đi theo Hà Thiết Thủ học chút võ công nông cạn.

Lý Nguyên Chỉ cũng không mạnh tới đâu.

Sự dạy dỗ của Lục Phỉ Thanh thực sự là quá mức qua loa rồi.

Cố Hàn Uyên đem phiên bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh dạy cho hai nàng.

Bất quá chỉ có chiêu thức.

Còn về nội công, tự nhiên là dạy Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm thiên.

Đơn thuần Âm thiên mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng cũng không phải các loại thần công bình thường có thể so sánh.

Lý Nguyên Chỉ vừa mới tu luyện liền cảm nhận được sự bất đồng.

Cơ sở nội công mà Lục Phỉ Thanh dạy cho nàng hầu như trong nháy mắt đã bị thôn phệ.

Tốc độ tăng trưởng nội lực nhanh hơn gấp mấy lần.

Lý Nguyên Chỉ thở dài nói: Đây chính là Cửu Âm Chân Kinh sao.

Chương 513

Quả nhiên thật là lợi hại.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Nội công ta dạy cho các ngươi cũng không phải là Cửu Âm Chân Kinh, mà là công pháp tu hành của chính ta, Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Mặc dù chỉ là một bộ phận trong đó, nhưng so với Cửu Âm Chân Kinh thì mạnh hơn nhiều.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy càng thêm cảm động.

Cố Hàn Uyên bây giờ là người được giang hồ đồn đãi là đệ nhất nhân dưới trướng Lục Địa Thần Tiên.

Công pháp hắn tu luyện đã không chỉ dùng hai chữ cường đại để hình dung.

Lý Nguyên Chỉ càng cảm nhận được một phần tín nhiệm nặng trĩu.

Thần sắc nàng nghiêm túc cam đoan: Cố sư huynh yên tâm.

Ta tuyệt đối sẽ không đem công pháp truyền ra ngoài.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Ta tin tưởng ngươi.

Hắn đối với việc này cũng không quá lo lắng.

Bởi vì đánh giá của hai nàng đã đạt đến cấp SSS.

Không có đủ độ hảo cảm thì không thể đạt tới mức này.

Chỉ là tạm thời còn chưa vội vã thu gặt mà thôi.

Kỳ thực coi như ngoại truyền cũng không sao cả.

Âm thiên chỉ thích hợp nữ tử tu hành.

Học xong bất quá cũng chỉ là tăng thêm cho hắn một cái hậu cung quân dự bị mà thôi.

Thậm chí mấy trăm tên đệ tử ở Linh Thứu Cung đều đã học Âm thiên.

Còn nam tử nếu như tu luyện Âm thiên thì chỉ có một kết cục, Âm Dương điên đảo, tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên trên thực tế Âm thiên cũng không cần bảo mật quá mức.

Chỉ là Cố Hàn Uyên vẫn tuân theo nguyên tắc tín nhiệm.

Nữ tử không được hắn tín nhiệm đầy đủ thì không có tư cách học.

Giống như Tôn Trọng Quân vậy.

Nguyên bản người có sát tính nặng như Tôn Trọng Quân thích hợp hơn với Thiên La.

Chỉ là bởi vì không đủ nhân viên nên mới để cho nàng tạm thời trông coi Địa Võng ở Yến Kinh.

Thế nhưng bây giờ nàng lại có thể kiềm chế tính tình, cần cù chăm chỉ phát triển Địa Võng.

Ngược lại khiến Cố Hàn Uyên thay đổi cái nhìn không ít.

Vì vậy cũng quyết định rút thời gian gặp nàng một lần, đem Âm thiên dạy cho nàng.

Cố Hàn Uyên dạy cho hai nàng ngoại trừ Âm thiên cùng phiên bản đơn giản hóa Cửu Âm Chân Kinh ra, hắn càng coi trọng khinh công hơn.

Hắn không trông mong hai nàng có thể giúp hắn bao nhiêu việc, chỉ hy vọng khi các nàng gặp gỡ địch nhân khó đối phó, có năng lực đào tẩu.

Bất quá có chút ngoài ý muốn là, thiên tư của Song Nhi cao ngoài dự liệu.

Nàng nhập môn Âm thiên rất nhanh, đồng thời nội lực tăng trưởng cũng cực nhanh.

Có lẽ thật sự có thể bồi dưỡng thành một cao thủ cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên thấy hai nàng bắt đầu tu luyện đâu vào đấy, thân hình lóe lên liền rời khỏi nơi này.

Hắn lại một lần nữa tiềm nhập hoàng cung.

Tuy là ban ngày hành động không đủ ẩn nấp, thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng chẳng có bao nhiêu khác biệt.

Thậm chí bởi vì ban ngày hoàng cung thủ vệ giảm bớt, hành động ngược lại càng thêm dễ dàng.

Cố Hàn Uyên ngựa quen đường cũ đi tới một chỗ cung điện.

Chính là tẩm cung của Kiến Ninh.

Kiến Ninh lúc này đang chổng mông lên cao, xoa chỗ đau đêm qua.

Trong miệng còn lẩm bẩm: Dường như tiêu sưng không ít, cũng không đau lắm.

Đêm qua Kiến Ninh tuy nhìn qua thê thảm, nhưng Cố Hàn Uyên có lưu lại một sợi linh khí cho nàng.

Dù sao hôm nay ban ngày còn muốn tới gặp nàng.

Nếu như nằm trên giường không dậy nổi thì sẽ rất phiền phức.

Kiến Ninh bỗng nhiên thần sắc khẽ động.

Khẽ cắn môi mỏng, mặt hiện lên đỏ bừng.

Nàng do dự một lát, bắt chước quá trình đêm qua.

Nhưng mà điều nàng vạn vạn không nghĩ tới là, không chỉ không có cảm nhận được cỗ vui sướng kia, ngược lại đau đến não hải trống rỗng.

Kiến Ninh kêu đau: A.

Đau.

Đau chết mất.

Nàng khốn hoặc lẩm bẩm: Làm sao không giống nhau.

Chẳng lẽ nhất định phải Hảo ca ca hỗ trợ mới được sao.

Kiến Ninh đột nhiên cảm thấy một bàn tay to lớn nóng hổi xoa lên chỗ đau.

Nàng vô thức giật mình, nhưng thật ra không có tâm tình hoảng sợ.

Trong lòng ngược lại sinh ra một cỗ vui mừng.

Bởi vì nàng lúc này chỉ cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Chưa kịp nhìn về phía người nọ, nàng đã vui mừng lộ rõ trên nét mặt hô: Hảo ca ca.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã thay trang phục Vô Thiên, một bên kiểm tra thương thế cho Kiến Ninh, một bên nghiền ngẫm nói: Nhanh như vậy đã nhớ ta.

Cố Hàn Uyên vốn không có ý định cùng Kiến Ninh lại thân mật ngay lúc này.

Thế nhưng hắn nhìn bóng lưng Kiến Ninh, phát giác một đêm qua đi, thân thể của nàng dường như yểu điệu hơn rất nhiều.

Nhất là bộ dáng vừa rồi càng thêm động lòng người.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không cần quá mức sốt ruột.

Vì vậy liền kiểm tra thương thế cho nàng.

Quả nhiên đã khỏi hơn phân nửa.

Linh khí trong việc tẩm bổ thân thể vẫn rất có hiệu quả.

Còn việc tại sao Kiến Ninh phản ứng đau đớn lại lớn như vậy, đầu sỏ gây nên cũng là luồng linh khí Cố Hàn Uyên lưu lại.

Trừ phi là hắn chủ nhân của linh khí này động thủ, bằng không nàng chỉ biết cảm thấy đơn thuần là đau đớn.

Đây cũng là để đề phòng Kiến Ninh về sau biến đến không còn giới hạn.

Hiệu quả hiển nhiên coi như không tệ.

Kiến Ninh trán nhỏ hơi ngẩng, mặt cười đỏ thẫm.

Hô hấp cũng nặng nề một chút.

Bất quá vẫn như cũ kiều mị nói: Hảo ca ca, ta nhớ chàng, nhớ đến trà không nhớ cơm không nghĩ.

Kiến Ninh xác thực từ đêm qua đói đến bây giờ.

Không chỉ là bất tiện gọi cung nữ, thái giám mang bữa tới, mà là bởi vì cả ngày trong đầu nàng đều là cảnh tượng đêm qua.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp mị ý tận xương của Kiến Ninh, nghiền ngẫm nói: Là muốn bản thân ta hay là muốn ta đánh nàng.

Kiến Ninh không chút do dự đáp: Đều muốn.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu nói: Vậy nàng nên biết phải làm sao rồi chứ.

Kiến Ninh nghe vậy hai mắt sáng lên, ngoan ngoãn tiến lên.

Trước lạ sau quen, Kiến Ninh so với đêm qua tiến bộ rất nhiều.

Nàng lúc này dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chờ một chút muốn nàng dẫn ta đi gặp Khang Hi, nếu như đau đến đi không được thì phiền toái.

Kiến Ninh nghe vậy nhất thời một trận thất lạc.

Bất quá ngay sau đó chính là hai mắt sáng lên.

Chương 514

Nghĩ thầm hắn chẳng lẽ là vì mình mới đi gặp Khang Hi.

Có lẽ là yêu cầu tứ hôn cũng nên.

Kiến Ninh nghĩ tới đây, nhất thời kích động không thôi.

Nàng vốn cũng không thích Viên Thừa Chí.

Nếu là có thể gả cho Vô Thiên thì chính là kết quả hoàn mỹ nhất.

Nghĩ như vậy, Kiến Ninh nhất thời ra sức hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười: Mặc dù không thuận tiện để cho nàng đau đến không thể di chuyển, thế nhưng đổi loại phương thức vẫn là không có vấn đề.

Kiến Ninh đôi mắt đẹp nhất thời trừng lớn, nghĩ thầm: Quả nhiên chỉ có Hảo ca ca mới là giỏi nhất.

Lúc đến chạng vạng.

Kiến Ninh mặt đầy ửng hồng đang vệ sinh ngón tay cho Cố Hàn Uyên.

Chính mình làm dơ tự nhiên muốn chính mình vệ sinh, đó là lẽ phải.

Còn về một chút mùi vị khác thường dường như vẫn chưa để ở trong lòng.

Có thể thấy được khuynh hướng chịu ngược đãi của Kiến Ninh rất nghiêm trọng.

Tựa hồ chỉ cần cảm thấy tuyệt đối vui sướng, còn lại đều có thể không quan tâm.

Tính tình như thế trong số các nữ tử Cố Hàn Uyên từng gặp cũng là độc nhất vô nhị.

Hắn rút ngón tay từ trong miệng Kiến Ninh ra, vỗ nhẹ lên má nàng, rước lấy một tiếng thở nhẹ, cặp mắt đẫm lệ tràn đầy vẻ chưa thỏa mãn.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng không dự định cùng nàng tiếp tục chơi tiếp.

Liếc nhìn sắc trời, hắn nhàn nhạt nói: Ngươi đi tắm rửa một phen, rồi dẫn ta đi gặp Khang Hi.

Kiến Ninh trong lòng có chút bất mãn, nhưng không dám biểu lộ ra, cười ngọt ngào nói: Hảo ca ca chờ ta một lát.

Nói xong liền cố nén khó chịu, đi tới ngoài điện.

Dáng vẻ hống hách sai bảo cung nữ ngoài cửa chuẩn bị nước nóng tắm rửa cho nàng.

Rất nhanh liền có thùng nước tắm múc đầy nước nóng được vài tên cung nữ dọn vào bên trong điện.

Vài tên cung nữ kia thoáng nhìn thấy trên giường công chúa có một gã nam tử đeo mặt nạ ngồi đó, nhất thời cả người run lên, sắc mặt trắng bệch, dồn dập cúi đầu không dám nhìn tới.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút thâm sâu.

Tiểu tâm tư của Kiến Ninh, hắn biết rõ.

Nhưng hắn cũng không chút để ý.

Nếu đều dự định để Kiến Ninh dẫn hắn đi gặp Khang Hi, cũng không ngại vấn đề có bị bại lộ hay không.

Huống hồ lần này hắn chuẩn bị để thân phận Vô Thiên ra ngoài sáng, còn thân phận thật của mình ở trong tối.

Vì vậy bại lộ hay không cũng không quan trọng.

Kiến Ninh cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn dường như không có phản ứng gì, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thực sự chán ghét Viên Thừa Chí.

Chỉ cần ngầm truyền ra chút lời đồn đãi, hôn sự giữa nàng và Viên Thừa Chí tất nhiên sẽ bị gác lại.

Còn việc danh tiếng của mình bị ảnh hưởng ra sao, Kiến Ninh hiển nhiên cũng không thèm để ý.

Tảng đá lớn trong lòng được dời đi, cả người nàng đều trở nên buông lỏng rất nhiều.

Thậm chí còn có tâm tình lúc đang tắm hướng về phía Cố Hàn Uyên làm ra tư thế dung nhan quyến rũ.

Đáng tiếc không nhận được sự đáp lại, làm nàng có chút bực mình.

Đợi Kiến Ninh tắm xong, Cố Hàn Uyên để nàng dẫn đường đi tới Ngự Thư Phòng.

Lấy sự hiểu rõ của Kiến Ninh đối với Khang Hi, giờ này hơn phân nửa hắn vẫn còn ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương.

Cố Hàn Uyên lúc này một thân hình tượng Vô Thiên, đương nhiên rước lấy không ít người chú mục.

Thậm chí còn có Đại Nội Thị Vệ tiến lên đề ra nghi vấn.

Bất quá đều bị Kiến Ninh quát mắng đuổi đi.

Kẻ muốn đi trước thông phong báo tin cũng bị Cố Hàn Uyên cách không điểm huyệt.

Lúc này trong Ngự Thư Phòng, Khang Hi đang ngồi trước án phê duyệt tấu chương.

Thỉnh thoảng hắn lại cau mày suy ngẫm, hiển nhiên quá trình này cũng không thuận lợi.

Hắn đột nhiên thầm mắng một tiếng, ném ngự bút xuống: Cái tên Ngao Bái này rốt cuộc là có ý gì.

Vẫn ngưng lại ở nửa đường, chẳng lẽ là đã nhận ra cái gì.

Hắn đưa tay day day huyệt thái dương, chỉ cảm thấy phiền lòng không ngớt.

Đúng lúc này, Ôn Hữu Đạo giữ ở ngoài cửa hoảng hoảng trương trương chạy vào bẩm báo: Bệ hạ, Kiến Ninh Công Chúa nói muốn vào, chúng nô tài ngăn không được nàng.

Khang Hi nghe vậy càng thêm đau đầu.

Bởi vì chuyện hắn dự định gả Kiến Ninh cho Viên Thừa Chí, Kiến Ninh đã làm phiền hắn rất nhiều lần, hy vọng hắn có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Kiến Ninh có nói cái gì không.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Khang Hi, Ôn Hữu Đạo chần chờ nói: Công Chúa dẫn theo một nam tử tới, nói là muốn dẫn tiến cho bệ hạ.

Khang Hi nghe vậy có chút kinh ngạc và hiếu kỳ: Kiến Ninh đây là chơi màn nào.

Chẳng lẽ là muốn nói cho trẫm biết nàng đã có người trong lòng rồi sao.

Thấy Ôn Hữu Đạo ấp a ấp úng, hắn nghi ngờ hỏi: Còn có chuyện gì.

Ôn Hữu Đạo do dự nói: Nam tử mà Công Chúa mang tới kia đeo một cái mặt nạ đáng sợ, nhìn qua không giống người tốt.

Mặt nạ.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra.

Suy nghĩ một chút rồi nói: Để bọn hắn vào đi.

Hắn nghĩ thầm đây là hoàng cung đại nội, an toàn không lo.

Còn việc người tốt hay kẻ xấu đối với Đế Vương mà nói cũng không quan trọng.

Quan trọng hơn chính là đối phương có thể hay không biến thành người của mình.

Nhưng mà còn chưa chờ Ôn Hữu Đạo đi ra ngoài cho người vào, cửa Ngự Thư Phòng đã bị đẩy ra.

Ôn Hữu Đạo đang giữ cửa bị đạp lăn trên mặt đất.

Kiến Ninh vẻ mặt hung hăng quát lên: Cẩu nô tài, ai cho ngươi cái gan ngăn ta gặp Hoàng Đế ca ca.

Sự điêu ngoa tùy hứng của nàng vào giờ khắc này hiển lộ không bỏ sót, ngược lại hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ thư khuyển ôn thuận trước mặt Cố Hàn Uyên.

Sự tương phản này thật ra khiến hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với nàng lại tăng thêm vài phần.

Kiến Ninh không biết còn có thu hoạch ngoài ý muốn này, nàng oán giận nói: Hoàng Đế ca ca, những thứ cẩu nô tài này còn giữ làm gì.

Đều nên lôi ra cho chó ăn.

Nhưng mà sự chú ý của Khang Hi lúc này hoàn toàn bị Cố Hàn

Uyên hấp dẫn.

Người kia đeo mặt nạ Tu La, một thân huyền y, khí tức âm lãnh, hình tượng này làm hắn vô thức nhớ tới nhân vật được nhắc đến trong tình báo.

Chỉ là trong lúc nhất thời không dám xác định.

Khang Hi xua tay cho huynh đệ Ôn Hữu Phương lui ra, trầm giọng nói: Các hạ là ai.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Bản tọa Vô Thiên.

Bệ hạ hẳn là đã nhìn ra mới phải.

Khang Hi nghe vậy nhẹ hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng có chút suy đoán cùng việc thực sự xác nhận thân phận đối phương hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lấy thực lực có thể giết chết Lục Địa Thần Tiên của Vô Thiên, nếu hắn muốn giết Khang Hi, đừng nói lúc này trong Ngự Thư Phòng không có cao thủ hộ vệ, coi như là gọi hết Đại Nội Thị Vệ đang thủ ở ngoài điện vào cũng không làm nên chuyện gì.

Hắn ngược lại có nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói qua trong hoàng cung có thủ đoạn đối phó với Lục Địa Thần Tiên, bất quá lúc này cũng là nước xa không cứu được lửa gần.

Khang Hi không hổ là Khang Hi, rất nhanh thì bình phục lại tâm tình khiếp sợ, trấn định nói: Vô Thiên các hạ tìm trẫm có việc gì.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trả lời, quay sang phân phó Kiến Ninh đang vẻ mặt đắc ý bên cạnh: Kiến Ninh, đi về trước đi.

Kiến Ninh còn muốn nói gì đó, lại thấy được ánh mắt lạnh nhạt lộ ra sau chiếc mặt nạ, nhất thời giật mình.

Mặt cười nổi lên một mạt triều hồng, nhu thuận nói: Tuân lệnh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vẫn chưa đáp lại, nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng có chút buồn cười.

Kiến Ninh thật đúng là thời khắc nào cũng không quên để lộ quan hệ của hai người cho người khác biết.

Bất quá điều này cũng vừa vặn đạt thành mục đích của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy thần sắc Khang Hi rõ ràng buông lỏng rất nhiều.

Sự tồn tại của Kiến Ninh chính là dùng để thả lỏng sự cảnh giác của Khang Hi.

Chương 515

Bằng không lẫn nhau thăm dò khó tránh khỏi lãng phí thời gian, cũng không có lợi cho cuộc đàm phán phía sau.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, đưa tay phất một cái.

Đại môn tự động đóng lại.

Khang Hi thấy thế trong lòng hơi kinh hãi.

Trăm nghe không bằng một thấy.

Lúc này thấy được một chiêu như thế, hắn đối với thần công của Vô Thiên cũng miễn cưỡng có chút khái niệm.

Hắn giả vờ thoải mái cười nói: Không biết Vô Thiên các hạ cùng lệnh muội là quan hệ như thế nào.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Một chút đồ chơi, không đáng nhắc tới.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền giận từ trong tâm khởi.

Lúc này Kiến Ninh còn chưa bại lộ thân thế, hắn thấy Vô Thiên xem hoàng thất công chúa như đồ chơi, hầu như giống như là đang nhục nhã hoàng tộc, điều này làm hắn làm sao không giận.

Bất quá Khang Hi đến cùng là người bụng dạ cực sâu, rất nhanh liền đè xuống lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: Các hạ gặp trẫm đến tột cùng có mục đích gì.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Bản tọa muốn hướng bệ hạ xin thêm chút đồ chơi, không biết bệ hạ có thể bỏ những thứ yêu thích hay không.

Cố Hàn Uyên ví Kiến Ninh như đồ chơi, thực ra là đang bảo vệ nàng.

Trong Lộc Đỉnh Ký, tình cảm giữa Khang Hi và Vi Tiểu Bảo thâm hậu cỡ nào, nhưng cuối cùng khi tính kế, Khang Hi vẫn không lưu tình chút nào.

Cố Hàn Uyên không thể lưu lại Thanh Quốc thời gian dài, mang Kiến Ninh đi theo lại rất phiền toái.

Khang Hi tạm thời vẫn chưa thể chết.

Nếu như Cố Hàn Uyên biểu lộ sự coi trọng đối với Kiến Ninh, Khang Hi sớm muộn sẽ lợi dụng Kiến Ninh để ra tay với hắn.

Đến lúc đó giết Khang Hi sẽ ảnh hưởng kế hoạch, không giết Khang Hi thì càng thêm phiền phức.

Để tránh tình huống tiến thoái lưỡng nan này, ngay từ đầu liền không thể để lại điểm yếu cho Khang Hi nắm thóp.

Điều này tự nhiên sẽ gây nên sự kiêng kỵ của Khang Hi, nhưng lại có thể tốt hơn cho việc giao dịch.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Khang Hi khi nhìn thấy Kiến Ninh thân cận với Vô Thiên, xác thực đã nảy sinh không ít ý tưởng.

Bất quá lại bị thái độ không thèm để ý chút nào của Vô Thiên dập tắt.

Khang Hi trong lòng có loại dự cảm xấu, bất quá nét mặt lại hào phóng cười nói: Trẫm có thể làm chủ tặng cho các hạ mấy trăm mỹ nữ làm lễ gặp mặt, như thế nào.

Trong lòng hắn vẫn còn mang ý định lôi kéo Vô Thiên.

Ra tay cũng coi như hào phóng.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại chướng mắt cái gọi là mỹ nữ trong miệng hắn.

Dạng nữ tử bình thường nào có thể lọt vào pháp nhãn của hắn.

Cũng không phải nơi nào cũng là Linh Thứu Cung.

Thuyết pháp mấy trăm mỹ nữ chỉ là nói quá.

Coi như thực sự đưa tới, cũng tránh không được rất nhiều hàng thật giả lẫn lộn.

Hắn cũng không có thời gian rảnh rỗi lãng phí ở trên người đám dong chi tục phấn.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp đáp lại lời Khang Hi, ngược lại nghiền ngẫm nói: Bệ hạ hẳn là đang chuẩn bị lừa gạt Ngao Bái vào hoàng cung, đem hắn bắt giết.

Khang Hi nghe vậy cả kinh.

Việc hắn bí mật triệu Ngao Bái vào kinh bị Vô Thiên biết được cũng đã đủ kinh ngạc.

Hơn nữa Vô Thiên còn đem kế hoạch của hắn hoàn toàn vạch trần.

Cái này khiến trong lòng hắn phủ lên một tầng khói mù.

Mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, hắn nói: Các hạ nói đùa.

Ngao Thiếu Bảo chiến công hiển hách, là trụ cột vững vàng của Thanh Quốc ta.

Trẫm làm sao lại bắt giết hắn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngao Bái là trụ cột vững vàng của Thanh Quốc, điều đó cùng bệ hạ có quan hệ gì.

Đó đương nhiên là.

Khang Hi nói đến phân nửa liền nghẹn lời.

Dù sao Vô Thiên đã nói rõ ràng như thế, hiển nhiên đối với thế cục triều đình thập phần hiểu rõ.

Tiếp tục mạnh miệng ngược lại hiện ra mất mặt.

Cố Hàn Uyên tiếp tục nói: Bệ hạ gần nhất chiêu mộ không ít cao thủ bổ sung vào Đại Nội Thị Vệ, bao gồm cả bại tướng dưới tay Bản tọa là Viên Thừa Chí, chính là dùng để đối phó Ngao Bái a.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra.

Hắn chưa từng nghe Viên Thừa Chí nhắc tới chuyện thua dưới tay Vô Thiên.

Nhưng mà Khang Hi không chỉ không có xem nhẹ Viên Thừa Chí, ngược lại càng đánh giá cao hắn.

Dù sao có thể từ trong tay Vô Thiên mà sống sót trở về vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đây cũng chính là mục đích của Cố Hàn Uyên.

Bây giờ Kiến Ninh bị hắn tiệt hồ, Khang Hi muốn lôi kéo Viên Thừa Chí tất nhiên phải từ những phương diện khác ra tay.

Phương thức tốt nhất không gì bằng thăng quan tiến tước.

Mà Viên Thừa Chí bị đẩy tới vị trí càng cao, Cố Hàn Uyên hạ thủ thời điểm lại càng thuận tiện.

Khang Hi lúc này cũng không giả bộ nữa, thản nhiên hỏi: Các hạ chẳng lẽ là cảm thấy bọn họ không đối phó được Ngao Thiếu Bảo.

Cố Hàn Uyên đạm nhiên nói: Hữu tâm tính vô tâm, ngược lại cũng không phải không có cơ hội.

Khang Hi nghe vậy vui vẻ.

Lấy thân phận của Vô Thiên mà nói có cơ hội, ngược lại cho hắn lòng tin.

Nghĩ thầm chỉ cần lại gia tăng chiêu mộ cao thủ, cơ hội tự nhiên càng lớn hơn.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại tạt cho hắn một gậu nước lạnh: Bệ hạ sợ rằng không biết Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội cũng đã để mắt tới bệ hạ a.

Nếu như giết Ngao Bái xong, bệ hạ chính mình ngược lại chết, chẳng phải là dã tràng xe cát, công cốc sao.

Khang Hi nghe vậy quá sợ hãi nói: Hồng Hoa Hội.

Xem phản ứng của hắn liền có thể biết, chuyện Hồng Hoa Hội cùng Bảo Thân Vương cấu kết đối với cao tầng Thanh Quốc mà nói không tính là bí mật.

Chỉ có thể lừa gạt một chút người trong Hồng Hoa Hội không biết chuyện cùng dân chúng bình thường mà thôi.

Còn về Thiên Địa Hội, chính là Cố Hàn Uyên nói bậy.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Dù sao Địa Võng cũng phát hiện dấu vết hoạt động của Thiên Địa Hội.

Không chừng bọn họ cũng tới chen chân vào một cái.

Khang Hi sắc mặt khó coi nói: Bảo Thân Vương gấp gáp muốn làm Hoàng Đế như vậy sao.

Trẫm nếu bỏ mình, gây nên quốc gia rung chuyển, làm sao chống đỡ được thiết kỵ Mông Nguyên.

Hắn không hề nghi ngờ việc người của Hồng Hoa Hội tìm được cơ hội ám sát.

Có Bảo Thân Vương trợ giúp, hoàng cung hầu như không hề có bí mật đáng nói.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ trong những cao thủ mình chiêu mộ có lẫn vào người của Hồng Hoa Hội.

Đồng dạng là do có Bảo Thân Vương che chở, chưa chắc đã tra ra được manh mối gì.

Nói đến đây, lúc này đúng là thời kỳ yếu nhất của Khang Hi.

Trợ lực duy nhất là Ngao Bái cũng như nước với lửa.

Ngao Bái nắm giữ đại bộ phận quân quyền.

Trên triều đình cũng trải rộng vây cánh của Ngao Bái.

Mặc kệ Ngao Bái có hay không ý đồ soán vị, hắn bây giờ xác thực có năng lực này.

Thậm chí có thể nói, chưa trừ đi Ngao Bái, Khang Hi căn bản là không cách nào nắm quyền.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một vệt nghiền ngẫm, nhàn nhạt nói: Còn có một người, như hắn xuất thủ, bệ hạ chắc chắn phải chết.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Các hạ nói tới ai.

Hắn coi như nghe được Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội muốn ám sát chính mình, cũng chưa từng cảm giác mình không còn cơ hội sống sót.

Huống hồ hiện tại đã biết được tình báo, hoàn toàn có thể trước giờ làm chút bố trí.

Thậm chí hoài nghi Vô Thiên là đang nói chuyện giật gân.

Nhưng mà khi Khang Hi nghe được cái tên đó, hắn lại cảm thấy khắp cả người phát lạnh.

Cố Hàn Uyên gằn giọng nói: Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên.

Cái này gọi là tự ta vạch trần ta.

Chương 516

Trong tình huống minh ám hoán đổi, tự nhiên muốn dùng thân phận ngoài sáng để nâng lên tầm quan trọng của thân phận Vô Thiên.

Màn kịch hai vai này chơi đến vui vẻ.

Khang Hi hoảng sợ nói: Cố Hàn Uyên cũng muốn tới giết ta.

Khang Hi ngay trước mặt Cố Hàn Uyên hỏi hắn có phải hay không muốn tới giết mình.

Tình cảnh như thế có chút khôi hài.

Cố Hàn Uyên dưới mặt nạ Tu La cũng nở nụ cười nghiền ngẫm.

Hắn bất động thanh sắc nói: Bản tọa tạm thời vẫn chưa biết được, có lẽ là tới giết bệ hạ, cũng có lẽ là tới giết Ngao Bái.

Bất quá hắn đã tới Yến Kinh thành, đồng thời cùng Hồng Hoa Hội đã có liên hệ.

Cố Hàn Uyên trong lời nói nửa thật nửa giả, tràn đầy ý tứ đe dọa.

Quả nhiên, Khang Hi lúc này thật sự luống cuống.

Uy danh Lục Địa Thần Tiên phía dưới đệ nhất nhân của Cố Hàn Uyên, hắn như thế nào lại không biết.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng không nói rõ cho hắn phương pháp đối phó với Lục Địa Thần Tiên.

Khang Hi không hoảng hốt mới là lạ.

Bất quá hắn rất nhanh liền phản ứng kịp.

Trước mắt thì có một người có thể đối phó được Cố Hàn Uyên.

Khang Hi hơi chần chờ, âm thầm cắn răng, cúi người hạ khí nói:

Cũng xin Vô Thiên các hạ giúp ta.

Người làm việc lớn, co được dãn được là phẩm chất cần thiết.

Khang Hi có thái độ này cũng không kỳ quái.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Muốn mời Bản tọa xuất thủ, cái giá phải trả cũng không nhẹ.

Bệ hạ nên suy nghĩ cho kỹ.

Khang Hi ngưng trọng nói: Chỉ cần trẫm có, đều có thể đáp ứng Vô Thiên các hạ.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu nói: Bản tọa phía trước đã nói qua, muốn xin nhiều thêm chút đồ chơi.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sảng lãng cười nói: Vô luận là dân gian mỹ nhân, hay là quan lại quý nữ, thậm chí là Công Chúa cũng có thể tặng cho các hạ.

Nhưng mà hắn xả hơi quá sớm.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Bản tọa nghe nói Hoàng Hậu của bệ hạ dung mạo đoan chính thanh nhã, cử chỉ ôn nhu, phẩm tính tốt đẹp, cùng bệ hạ cũng là cảm tình rất sâu đậm.

Chẳng biết có thể bỏ những thứ yêu thích hay không.

Khang Hi nghe vậy cả giận nói: Ngươi muốn dâm loạn hậu cung của trẫm.

Hoàng Hậu của Khang Hi lúc này là người vợ đầu tiên, Hách Xá Lý thị.

Hách Xá Lý thị là cháu gái của Phụ Chính đại thần, Nhất đẳng công Sách Ni Sony.

Nàng và Khang Hi có thể gọi là thanh mai trúc mã.

Năm đó khi Khang Hi lập hậu, đã bất chấp nghị luận mà lựa chọn Hách Xá Lý thị.

Ngoại trừ nhân tố chính trị ra, giữa hai người quả thật có cảm tình sâu đậm.

Nói một câu cảm tình rất dày không chút nào quá đáng.

Vì vậy Khang Hi khi nghe Vô Thiên đòi Hách Xá Lý thị, không chỉ có kinh sợ, càng là phẫn hận.

Yêu cầu như vậy không nghi ngờ gì là một loại sỉ nhục, là đang giẫm đạp lên tôn nghiêm hoàng đế của hắn.

Thậm chí hắn hận không thể đem Đại Nội Thị Vệ gọi vào, đem Vô Thiên loạn đao chém chết.

Nhưng mà Khang Hi nhìn Vô Thiên thủy chung vẫn bình tĩnh như thường, tức giận cùng hận ý trong lòng dần dần bị lý trí đè xuống.

Thần sắc u u nói: Các hạ vì sao đòi Hoàng Hậu của trẫm.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Công pháp tu luyện của Bản tọa cần phải mượn phượng khí tẩm bổ, Hoàng Hậu của bệ hạ tự nhiên là lô đỉnh tốt nhất.

Lời này tự nhiên chỉ là nói hươu nói vượn.

Nhưng đối với tu luyện hữu ích cũng là thực sự.

Dù sao 25 nữ tử có thể đưa vào cung cũng sẽ không có dung mạo kém.

Hiệu quả song tu đương nhiên sẽ không tồi.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra, lại thực sự nghiêm túc suy nghĩ.

Hắn lúc này ý nghĩ trong lòng hơi có mấy phần lừa mình dối người.

Nếu đối phương chỉ là tham hoa háo sắc mới để mắt tới Hoàng Hậu của hắn, kia không nghi ngờ gì là sự nhục nhã quá lớn.

Nhưng nếu là vì tu luyện thần công, lại hợp lý hơn nhiều.

Đương nhiên lý giải không có nghĩa là chấp nhận.

Hắn chỉ là muốn tìm một cái cớ thuyết phục chính mình.

Đối với Khang Hi mà nói, nữ nhân nào có quan trọng bằng Hoàng quyền.

Mặc dù người đó là vợ cả thanh mai trúc mã của mình.

Bất quá Khang Hi vẫn còn đang giãy dụa, hắn cò kè mặc cả nói: Có thể hay không dùng các phi tử khác của trẫm để thay thế.

Khang Hi kết hôn rất sớm, đồng thời việc bổ sung phi tần cho hậu cung cũng rất nhanh, thậm chí so với lịch sử gốc còn nhanh hơn.

Thế giới này Thanh Quốc hoàng thất bởi vì bị Hoàng Thái Cực mang đi Thanh Tổ Từ, nên nhân đinh điêu linh nghiêm trọng.

Trọng trách bổ sung thành viên hoàng thất dĩ nhiên rơi xuống đầu Khang Hi.

Bây giờ phi tần trong hậu cung bất luận đẳng cấp, chừng hai ba mươi người.

So với Hoàng Hậu, địa vị của những phi tần này tự nhiên kém hơn.

Đối với Khang Hi cảm giác nhục nhã cũng giảm đi rất nhiều.

Mặc dù trong đó có không ít người đã vì hắn sinh con đẻ cái, hắn cũng có thể không chút do dự bỏ qua.

Bạc bẽo nhất chính là tâm tư Đế Vương, điều này ở Khang Hi được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng có chút cảm xúc.

Bản tính của hắn vốn rất đạm mạc, bạc bẽo.

Hơn nữa tương lai tất nhiên sẽ có một ngày xưng đế.

Liệu hắn có một ngày vì Hoàng quyền, vì dã tâm mà không từ thủ đoạn hay không.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn dường như có băng hàn nổi lên mặt nước.

Liền mang ánh mắt cũng biến thành lạnh lẽo rất nhiều.

Đến nỗi Khang Hi nhìn thấy xong trong lòng hoảng hốt, cấp thiết nói: Các hạ đừng nóng giận, còn có thể thương lượng.

Vậy mà lúc này Cố Hàn Uyên lại không chú ý đến Khang Hi.

Hắn bình tĩnh lại, trong phiến băng hàn kia mơ hồ cảm nhận được một tia ấm áp.

Tựa như một ngọn lửa yếu ớt nhưng quật cường thiêu đốt.

Cố Hàn Uyên ngầm hiểu, âm thầm lẩm bẩm: Dung Nhi, là nàng sao.

Lúc này đột nhiên lại toát ra thêm một tia ấm áp nữa.

Cố Hàn Uyên giật mình: Vân Nhi.

Hiện tượng thần kỳ như vậy cũng giống như rất nhiều chỗ không rõ ràng trong hệ thống của hắn.

Làm người ta không nhịn được muốn đi tìm tòi nghiên cứu, lại sờ không được đầu mối.

Cùng lúc đó, tại Tương Dương thành xa xôi.

Hoàng Dung xinh đẹp vô song đột nhiên ngẩn ngơ.

Tư thái yểu điệu của nàng đã dần dần hiển lộ dấu hiệu mang thai, cả người tản ra một cỗ hào quang mẫu tính.

Quách Phù bên cạnh đã thay đổi tính nết tùy hứng những ngày qua, tùy thời đi theo hầu hạ tả hữu, nghi ngờ hỏi: Mẫu thân, sao vậy.

Hoàng Dung thần sắc phức tạp nhẹ vỗ về phần bụng nhô lên, u u nói: Ta dường như nghe được phu quân đang kêu gọi ta.

Từ sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Hoàng Dung đã mấy lần cảm ứng được sự hiện diện của hắn.

Tuy là cũng không quá mức rõ ràng, thế nhưng mỗi một lần đều là sự an ủi lớn lao, tựa như hắn vẫn luôn bồi bạn bên nàng.

Quách Phù ghen tỵ nói: Vì sao ta không nghe được.

Cố đại ca quả nhiên thích mẫu thân hơn.

Hoàng Dung bỗng nhiên cười xinh đẹp nói: Chờ con mang thai, phu quân khẳng định cũng sẽ thích con hơn.

Quách Phù nghe vậy nhất thời đỏ mặt, e lệ trong mang theo chờ mong nói: Cũng không biết khi nào Cố đại ca mới trở về.

Hoàng Dung thần sắc thâm sâu nói: Sẽ không quá lâu đâu.

Ta tin tưởng phu quân nhất định sẽ về trước khi hài tử ra đời.

Vì vậy chúng ta cũng không thể làm vướng chân hắn.

Nàng phân phó nói: Phù Nhi, con đi gọi Ninh tỷ tỷ tới.

Tung Sơn Phái gần nhất có chút không an phận, nên cho bọn hắn một bài học.

Chương 517

Để cho Tả Lãnh Thiền biết, coi như phu quân bây giờ không ở Tống Quốc, cũng không phải nơi hắn có thể làm loạn.

Đợi Quách Phù rời đi, Hoàng Dung yên lặng lẩm bẩm: Phu quân, Dung Nhi mặc dù không thể tùy thân tả hữu, thế nhưng sẽ vì chàng quản lý tốt hậu phương.

Bên kia Thiên Sơn, trong Linh Thứu Cung.

Lý Thu Thủy vẻ mặt nhàm chán nhìn nơi bế quan của Vu Hành Vân.

Hôm nay thế cục Tây Hạ đã dần dần bình ổn.

Nàng lúc không có chuyện gì làm liền sẽ tới Linh Thứu Cung xem Vu Hành Vân đã xuất quan hay chưa.

Hôm nay cũng như thường ngày không có động tĩnh gì.

Mắt thấy sắc trời sắp tối, Lý Thu Thủy đang muốn rời đi thì sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi.

Trong lúc nhất thời thiên địa biến sắc, khí thế hào hùng.

Bầu trời trên đỉnh đầu tựa như nứt ra một đạo khe hở quỷ dị.

Nhìn không chân thực, nhưng cảm giác tồn tại lại mười phần.

Bất quá cái khe này rất nhanh liền biến mất vô ảnh vô tung.

Đột nhiên một luồng khí lãng mạnh mẽ từ quanh thân Lý Thu Thủy thổi qua, thổi nàng không mở mắt nổi.

Đợi khi nàng có thể nhìn thấy mọi vật, trước mắt đã đứng một thân ảnh váy trắng phiêu phiêu, phong hoa tuyệt đại.

Trong mắt nàng thần quang rạng rỡ, trực thấu lòng người.

Một màn chu sa nơi mi tâm cũng giống như ngọn lửa đang thiêu đốt khiến người không dám nhìn thẳng.

Lý Thu Thủy ngạc nhiên kêu lên: Sư tỷ, tỷ xuất quan rồi.

Vu Hành Vân nhàn nhạt lên tiếng: Ân.

Lý Thu Thủy thần sắc khẽ động, kinh ngạc hỏi: Sư tỷ, tỷ đột phá đến Lục Địa Thần Tiên rồi hả.

Vu Hành Vân đôi mi thanh tú khẽ nhíu, ngẩng đầu nhìn trời.

Trong con ngươi xinh đẹp có một vệt lửa giận khó có thể ức chế.

Nàng thuận miệng trả lời nhàn nhạt: May mắn thôi.

Lý Thu Thủy không chú ý tới phản ứng khác thường của Vu Hành Vân, ước ao nói: Thật tốt a, không biết ta lúc nào mới có thể đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Vu Hành Vân đôi mắt đẹp híp lại, trầm giọng nói: Vậy chưa chắc là một chuyện tốt.

Lý Thu Thủy không rõ vì sao nhìn sang.

Chỉ thấy Vu Hành Vân tiện tay vung lên.

Thiên Gia Thần Kiếm không biết từ chỗ nào bay tới, rơi vào trong lòng bàn tay nàng.

Lý Thu Thủy nghi ngờ hỏi: Sư tỷ, đã xảy ra chuyện gì.

Vu Hành Vân ngữ khí khó hiểu nói: Sư tôn đang kêu gọi ta.

Ta muốn đi tìm người.

Dứt lời nàng ném Thiên Gia Thần Kiếm lên bầu trời.

Chân ngọc điểm nhẹ mặt đất, nhảy lên thân kiếm đang lơ lửng giữa không trung.

Tuy là còn có chút không thuần thục, thế nhưng Vu Hành Vân hiển nhiên đã nắm giữ Ngự Kiếm Phi Hành.

Nàng lưu lại một câu: Sư muội, Tây Hạ cùng Linh Thứu Cung bên này giao cho muội.

Rồi hóa thành một đạo lưu quang u lam biến mất ở phía chân trời.

Việc Vu Hành Vân đột phá đến Lục Địa Thần Tiên đã kinh động rất nhiều lão quái vật.

Trước đây, việc hai vị đảo chủ Long Mộc của Hiệp Khách Đảo đột phá cũng từng gây nên sự chú ý lớn.

Nhưng những lão quái vật này đều hiểu rõ tình huống của hai người họ, chỉ cần khám phá tâm ma, đột phá là chuyện nước chảy thành sông, vì vậy cũng không chút nào để ý.

Thế nhưng Vu Hành Vân đột phá lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hơn nữa động tĩnh nàng tạo thành cũng quá lớn.

Nhất là vết rách không gian lóe lên rồi biến mất trên bầu trời kia, càng là đặc biệt không gì sánh được, thế cho nên đã gợi lên hứng thú của không ít người.

Cố Hàn Uyên đồng dạng cảm ứng được khoảnh khắc thiên địa linh khí ba động đó.

Kết hợp với sự đáp lại mơ hồ từ đáy lòng, hắn nhất thời hiểu ra Vu Hành Vân đã đột phá Lục Địa Thần Tiên, đồng thời đang dùng Ngự Kiếm Phi Hành chạy tới Yến Kinh thành.

Bất quá Vu Hành Vân Ngự Kiếm Phi Hành còn chưa thạo, hẳn là phải tốn không ít thời gian mới có thể tới nơi.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút buồn cười, đồng thời cũng dâng lên một dòng nước ấm áp.

Tuy tạm thời còn chưa rõ vì sao lại có loại tâm linh cảm ứng này, thế nhưng cỗ băng hàn dưới đáy lòng đã bị xua tan không còn.

Hắn nhìn Khang Hi đang kinh sợ hết sức trước mắt, trong lúc nhất thời có chút ý hưng lan san, đạm mạc nói: Bản tọa ngược lại cũng không phải không thể tiếp thu yêu cầu của bệ hạ.

Khang Hi vui mừng quá đỗi nói: Các hạ nói thật chứ.

Chỉ cần không phải Hoàng Hậu, những phi tần còn lại đều không thành vấn đề.

Nếu như Cố Hàn Uyên ngay từ đầu liền đòi phi tử của Khang Hi, hắn mặc dù cuối cùng cũng sẽ đáp ứng, nhưng chưa chắc đã dứt khoát như bây giờ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đương nhiên thu hoạch cùng cái giá phải trả là tương đương.

Bệ hạ nếu không muốn trả giá bằng Hoàng Hậu, vậy Bản tọa cũng sẽ không vì bệ hạ mà đối phó Cố Hàn Uyên.

Bất quá Ngao Bái cùng Hồng Hoa Hội, cộng thêm vài phi tử khác cũng tạm đủ rồi.

Khang Hi nghe vậy sắc mặt khó coi trong nháy mắt.

Ngao Bái cùng Hồng Hoa Hội tuy rất phiền phức, nhưng làm sao có thể so với Cố Hàn Uyên.

Hắn trầm tư một lát, u u nói: Vô Thiên các hạ có thể hay không lưu lại Cố Hàn Uyên.

Ý nghĩ của hắn ngược lại rất thực tế.

Nếu quả thật có thể bắt giết Cố Hàn Uyên đang như mặt trời ban trưa, đối với uy vọng của hắn sẽ là một sự đề thăng cực đại.

Đến lúc đó lại đối phó Bảo Thân Vương cùng Ngô Tam Quế sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mặc dù làm vậy phải trả giá bằng chính Hoàng Hậu của mình.

Trong mắt Cố Hàn Uyên ánh lạnh lóe lên.

Có kinh lịch vừa rồi, hắn đối với việc tương lai mình có thể trở thành người như Khang Hi cảm thấy cực kỳ phản cảm, mặc dù tất cả những chuyện này đều do chính hắn dẫn dắt.

Vì đè xuống cảm giác dị dạng trong lòng, Cố Hàn Uyên quyết định đem Khang Hi hố thảm hại hơn một chút.

Hắn lạnh lẽo nói: Trừ phi bệ hạ không muốn Yến Kinh thành nữa.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Các hạ có ý gì.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt đáp: Bản tọa nếu cùng Cố Hàn Uyên toàn lực giao thủ, Yến Kinh thành tất nhiên hóa thành phế tích.

Khang Hi kinh ngạc nói: Tên Cố Hàn Uyên kia thật sự lợi hại như thế.

Theo trẫm biết, hắn không phải chỉ có thể trọng thương Lục Địa Thần Tiên sao.

Cố Hàn Uyên trào phúng nói: Bệ hạ chẳng lẽ cho rằng thiên kiêu như Cố Hàn Uyên sẽ mãi dậm chân tại chỗ sao.

Bản tọa tối đa chỉ giúp bệ hạ đẩy lùi hắn mà thôi.

Khang Hi nghe vậy rất bất mãn.

Nếu như chỉ có thể đẩy lùi Cố Hàn Uyên, việc trả giá bằng Hoàng Hậu liền có vẻ hơi không đáng.

Bất quá hắn cũng sẽ không nói ra những lời này trước mặt Vô Thiên.

Khang Hi trầm giọng nói: Trẫm đã biết, mời các hạ dung trẫm suy nghĩ vài ngày.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Có thể.

Bệ hạ nếu muốn tìm Bản tọa, cứ đến chỗ Kiến Ninh truyền tin.

Bản tọa sẽ lưu lại phương thức liên lạc cho nàng.

Khang Hi nghe vậy mâu quang lóe lên, trong lòng thầm nghĩ: Kiến Ninh tuy nói chỉ là đồ chơi của Vô Thiên, nhưng vẫn có chút địa vị.

Chuyện Viên Thừa Chí bên kia sợ rằng phải giải quyết nhanh một chút.

Đây chính là ấn tượng Cố Hàn Uyên tận lực phác họa ra.

Bằng không Kiến Ninh hoặc là bị bỏ qua, hoặc là Khang Hi hiện tại sẽ suy nghĩ làm thế nào lợi dụng Kiến Ninh.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Nói đến bệ hạ quả thật diễm phúc không cạn, trong hậu cung vốn đã có vị Quý phi Đông Giai thị, bệ hạ dường như còn muốn nạp muội muội của nàng làm phi.

Tỷ muội song thu, bệ hạ thật hăng hái a.

Hai vị Đông Giai thị trong miệng hắn chính là Hiếu Ý Nhân Hoàng Hậu hoàng hậu thứ ba của Khang Hi trong lịch sử và Khác Huệ Hoàng Quý Phi.

Sau này được người đời xưng là Đại Tiểu Đông Hậu.

Bất quá bây giờ chỉ có thể coi là Đại Tiểu Đông Phi.

Khang Hi sắc mặt tối sầm.

Đâu còn nghe không ra ý của đối phương.

Rõ ràng chính là để mắt tới Quý phi của hắn cùng muội muội còn chưa vào cung của nàng.

Nếu đối phương cố ý nhắc tới Đông Giai thị tỷ muội, hiển nhiên là muốn hắn trước đưa lên thành ý.

Khang Hi bây giờ cùng Đông Giai thị tình cảm tự nhiên không so được với Hoàng Hậu.

Thế nhưng chỉ cần nghĩ tới việc chính mình không thể không vì đại cục mà dâng tặng tỷ muội các nàng, hắn liền có loại biệt khuất khó tả.

Hết lần này tới lần khác thực lực hai bên không cân bằng, hắn vẫn không thể không làm theo.

Chương 518

Dù sao Vô Thiên cũng không phải chỉ có thể hợp tác với hắn.

Hoàn toàn có thể đi tìm Bảo Thân Vương, tỷ như giúp hắn ta soán ngôi, lại đem nữ nhân của hắn ta toàn bộ dâng lên.

Khang Hi chỉ cần đặt mình vào lập trường của Bảo Thân Vương, cũng biết Bảo Thân Vương tuyệt đối sẽ đồng ý.

Vì vậy hắn chỉ đành miễn cưỡng cười vui nói: Ngày mai trẫm liền nạp muội muội của Đông Giai thị vào cung, đến lúc đó cũng xin các hạ đến đây uống chén rượu nhạt.

Cách nói uống chén rượu nhạt xem như là chút thể diện cuối cùng của Khang Hi.

Cố Hàn Uyên đối với việc này cũng không để ý, trong mắt vẻ nghiền ngẫm lóe lên một cái rồi biến mất, nhàn nhạt nói: Vậy Bản tọa trước hết chúc mừng bệ hạ.

Ngày mai Bản tọa chắc chắn sẽ đúng giờ dự tiệc.

Cáo từ.

Dứt lời liền thản nhiên cất bước rời đi.

Mặc dù Cố Hàn Uyên đã đi xa, hắn vẫn như cũ có thể nghe được từ hướng Ngự Thư Phòng truyền tới tiếng đập phá.

Hiển nhiên là Khang Hi đang vô năng cuồng nộ.

Thần sắc Cố Hàn Uyên có chút vi diệu.

Mặc dù là Thánh Tổ khai sáng thịnh thế, nhưng khi địa thế còn mạnh hơn người, cũng chỉ có thể dùng phương thức này để phát tiết lửa giận.

Tuy nói là vì đại cục mà ẩn nhẫn, thế nhưng ngay tại khoảnh khắc hắn bằng lòng yêu cầu kia, kết cục của hắn liền đã định trước.

Dù sao chi phí chìm không phải dễ dàng buông tha như vậy.

Đồng thời sự thăm dò của Khang Hi sẽ tới rất nhanh.

Chỉ cần cho hắn một bài học trộm gà không thành còn mất nắm gạo, từ nay về sau hắn sẽ càng không thể rời bỏ sự trợ giúp của Vô Thiên.

Lúc này bên trong Ngự Thư Phòng, Khang Hi hai mắt đỏ ngầu đang thở hổn hển.

Mảnh vỡ bình hoa, cái bàn, đế đèn, tấu chương tất cả đều tán lạc đầy đất.

Hắn thường thường nghiến răng nghiến lợi thì thào một câu Khinh người quá đáng.

Khang Hi của thế giới này cũng không phải là tay trói gà không chặt, hắn cũng tu luyện một ít võ công.

Tuy là cảnh giới thấp, nhưng cũng không đến mức hơi chút hoạt động liền mệt thành cái dạng này.

Hiển nhiên đả kích trong lòng tạo thành ảnh hưởng lớn hơn.

Khang Hi hồi lâu mới bình phục lại tâm tình, sắc mặt lo lắng lẩm bẩm: Nhất định phải từ chỗ Thái Hoàng Thái Hậu biết được phương pháp đối kháng Lục Địa Thần Tiên, bằng không chẳng phải là muốn vĩnh viễn chịu cái sỉ nhục này.

Khang Hi vốn không muốn đi xin giúp đỡ Hiếu Trang Thái Hậu, vì như vậy tỏ ra mình rất vô năng, hơn nữa triều đình nội đấu cũng không thích hợp đi cầu cứu bà ta.

Bất quá bây giờ tình thế đã khác.

Nếu như Ngao Bái được thuận lợi bắt giết, như vậy Vô Thiên chính là người đầu tiên hắn phải đối phó.

Lúc này sắc trời đã tối.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Đại Nội Thị Vệ đang lén lút theo dõi phía sau, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Hắn vẫn chưa trực tiếp ly khai hoàng cung, mà hóa thành một đạo khói nhẹ phiêu hướng sâu trong hoàng cung.

Cố Hàn Uyên đi tới Thượng Thiện Giám, rất nhanh liền tìm được mục tiêu.

Một gã lão thái giám đang nắm lấy cổ tay một thiếu niên mặc đồ thái giám, thâm trầm nói: Tiểu Quế Tử, Thái Hậu tìm ngươi đi làm những gì.

Hai người chính là Hải Đại Phú cùng Vi Tiểu Bảo.

Hải Đại Phú khí chất âm lãnh, hai mắt đã mù, thi thoảng lại ho khan vài tiếng.

Bất quá kình lực nắm cổ tay Vi Tiểu Bảo lại cực đại, khiến hắn liên tục kêu đau: Gãy rồi.

Gãy rồi.

Hải công công, ông buông tay trước đã.

Vi Tiểu Bảo dung mạo kỳ thực cũng không tệ, thế nhưng trà trộn ở phố xá sầm uất nhiều năm nên mang theo một thân bĩ khí, khiến hắn nhìn qua khó tránh khỏi có vài phần thô bỉ.

Trong miệng hắn hô đau, nhưng trong mắt lại lóe lên tinh quang giảo hoạt cơ trí.

Hiển nhiên kêu đau chỉ là khoa trương mà thôi.

Hải Đại Phú thật sự buông tay, ho khan vài tiếng rồi nói: Bây giờ có thể nói rồi chứ.

Vi Tiểu Bảo bất đắc dĩ đáp: Thái Hậu muốn ta đến Ngự Thư Phòng tìm cho bà ấy cái gì mà bốn a chương a kinh, sau đó liền thưởng chút mứt hoa quả cho ta ăn.

Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Đúng, chính là cái tên này.

Hải Đại Phú trầm giọng hỏi: Ngươi đem kinh thư cho bà ta rồi hả.

Vi Tiểu Bảo liếc mắt nói: Chẳng lẽ ta còn có thể kháng mệnh hay sao.

Hải Đại Phú lại mạnh mẽ ho khan vài tiếng, một bộ dáng dấp không còn sống lâu nữa, thanh âm quả nhiên yếu đi vài phần: Vậy Thái Hậu có nói lúc nào lại gọi ngươi đi qua không.

Vi Tiểu Bảo thuận miệng hùa theo: Cái đó cũng chưa nói.

Mỗi lần đều là Nhụy Sơ tỷ tỷ gọi ta đi.

Vừa vặn lúc này một gã cung nữ đi tới, nhìn qua có vài phần nhan sắc tú lệ.

Nàng từ xa liền hô: Tiểu Quế Tử.

Vi Tiểu Bảo sắc mặt xụ xuống, cao giọng đáp lại: Nhụy Sơ tỷ tỷ, tỷ đợi ta một lát.

Hắn nói nhỏ với Hải Đại Phú: Thái Hậu lại muốn tìm ta qua đó.

Hải Đại Phú trầm ngâm nói: Vậy ngươi đi đi.

Sau khi trở về lại nói cho ta nghe một chút.

Vi Tiểu Bảo chỉ đành bất đắc dĩ vâng dạ, đi theo Nhụy Sơ rời đi.

Hải Đại Phú sắc mặt khẽ động, lặng lẽ đi theo.

Hắn tuy hai mắt đã mù, thế nhưng khả năng nghe âm thanh đoán vị trí lại không yếu.

Theo Vi Tiểu Bảo cùng Nhụy Sơ tới Từ Ninh Cung, Cố Hàn Uyên thấy thế hơi ngạc nhiên.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Vốn chỉ định xem Vi Tiểu Bảo là cái tỷ lệ gì, không nghĩ tới đã có thu hoạch ngoài ý muốn.

Xem giá thế kia của Hải Đại Phú, lại tựa như là dự định ngả bài với giả Thái Hậu.

Bất quá lấy nhãn lực của Cố Hàn Uyên cũng có thể nhìn ra Hải Đại Phú xác thực bệnh nguy kịch, không còn sống lâu nữa.

Nếu không động thủ, khả năng liền không có cơ hội.

Cố Hàn Uyên cũng lặng lẽ đuổi kịp ba người.

Hải Đại Phú trốn ở ngoài điện nghe trộm cuộc nói chuyện bên trong.

Cố Hàn Uyên lại ỷ vào khinh công cao tuyệt, lẻn vào trong đó.

Lúc này cung nữ dẫn đường Nhụy Sơ đã rời đi.

Trong điện, một mỹ phụ khoảng chừng chưa đến bốn mươi tuổi, dáng vẻ duyên dáng sang trọng đang đoan tọa nói chuyện với Vi Tiểu Bảo.

Nhãn thần Cố Hàn Uyên lóe lên.

Dịch dung thuật của giả Thái Hậu Mao Đông Châu rất tinh diệu, nhưng tỉ mỉ quan sát vẫn có thể phát hiện biểu tình trên mặt nàng đôi khi có vẻ hơi không tự nhiên.

Vì vậy nàng tuyệt đại đa số thời điểm đều giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Thái Hậu chân chính chính là do Mao Đông Châu giả trang.

Trên khóe môi Cố Hàn Uyên nụ cười dần dần trở nên nghiền ngẫm.

Lấy dung mạo của Kiến Ninh đẩy ngược lại, Mao Đông Châu sẽ không kém đi nơi nào.

Hơn nữa có lẽ còn có thu hoạch ngoài ý muốn cũng khó nói.

Hắn đã cảm giác được vị trí của Thái Hậu thật bị Mao Đông Châu giấu đi.

Sau khi Thái Hậu cùng Vi Tiểu Bảo nói mấy lời không có bao nhiêu dinh dưỡng, bà ta tán thưởng nói: Tiểu Quế Tử, ngươi giúp ta mang tới Tứ Thập Nhị Chương Kinh, phía trước chưa kịp hảo hảo thưởng cho ngươi.

Hiện tại bù lại.

Mở cái hộp trên bàn ra đi.

Vi Tiểu Bảo mặt lộ vẻ vui mừng: Nô tài vì Thái Hậu làm việc là bổn phận, nào dám đòi ban thưởng gì.

Trong miệng hắn khiêm tốn, nhưng hành động lại khắc nào không ngừng, đưa tay mở hộp ra.

Nhưng mà làm hắn thất vọng là, trong hộp không phải ngân phiếu hay vàng bạc châu báu, mà là một chén canh vẫn còn đang bốc hơi nóng.

Giả Thái Hậu ánh mắt lấp lóe nói: Tiểu Quế Tử, đây chính là canh bổ dưỡng dùng Thiên Sơn Tuyết Liên chưng, có công hiệu cường thân kiện thể.

Ta thấy thân hình ngươi gầy yếu, phải nên hảo hảo tẩm bổ mới

được.

Vi Tiểu Bảo trong lòng không tình nguyện, nhưng nét mặt chỉ có thể cung kính tạ ân.

Hắn bưng chén canh lên đang định uống, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận tiếng ho khan kịch liệt.

Chính là Hải Đại Phú vì bệnh nguy kịch nên khó có thể khắc chế cơn ho.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn ra trong canh kia có hạ độc.

Chương 519

Hiển nhiên giả Thái Hậu dự định giết người diệt khẩu.

Dù sao bản Tứ Thập Nhị Chương Kinh này là trộm từ Ngự Thư Phòng ra, vạn nhất ngày nào đó bị phát hiện, chăm chú tra xét thì Vi Tiểu Bảo sớm muộn cũng sẽ bại lộ.

Hải Đại Phú ngược lại là vô tình cứu Vi Tiểu Bảo một mạng.

Chuyện này nếu bảo là không có khí vận nhân vật chính ảnh hưởng, Cố Hàn Uyên tuyệt đối không tin.

Hải Đại Phú thấy mình bại lộ, cũng không giấu diếm hành tung nữa, trầm giọng nói: Nô tài Hải Đại Phú có mật sự quan trọng muốn khởi bẩm Thái Hậu, mời Thái Hậu đi ra gặp mặt.

Giả Thái Hậu nghe vậy đầu tiên là rầy la vài câu, không biết xuất phát từ tâm tư gì, cuối cùng vẫn theo lời đi ra.

Vi Tiểu Bảo cơ trí núp vào một góc, bí mật quan sát.

Hải Đại Phú đầu tiên dùng chuyện của Thuận Trị đế làm mồi nhử, dụ dỗ giả Thái Hậu nói đến cái chết của Đoan Kính Hoàng Hậu và Trinh phi năm xưa.

Hai người đều bị Hóa Cốt Miên Chưởng giết chết, mà Hóa Cốt Miên Chưởng chính là võ công của Thần Long Đảo.

Đối thoại giữa Hải Đại Phú cùng giả Thái Hậu tiết lộ tình báo cơ bản không ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Thuận Trị đế quả nhiên đang xuất gia ở Thanh Lương Tự.

Giả Thái Hậu chính là hung thủ gia hại Đoan Kính Hoàng Hậu cùng Trinh phi.

Vi Tiểu Bảo trốn sau hòn giả sơn, tròng mắt xoay tròn, hiển nhiên là động tâm tư muốn đem tình báo nghe trộm được báo cho Khang Hi để lập công.

Giả Thái Hậu dần dần bị Hải Đại Phú ép hỏi đến mức không nói được gì.

Cố Hàn Uyên ẩn trong bóng tối nghe rất rõ ràng.

Kỳ thực nội dung Hải Đại Phú ép hỏi tồn tại không ít sơ hở, thiếu khuyết nhân chứng và vật chứng mang tính quyết định.

Người biết chuyện năm đó sớm đã chết sạch, người sống sót duy nhất cũng tự vẫn khi Hải Đại Phú tìm tới cửa.

Vì vậy nếu giả Thái Hậu chết cũng không thừa nhận, đối phương căn bản không thể làm gì được nàng.

Thực tế, Hải Đại Phú cũng chỉ suy đoán Thái Hậu xuất thân Thần Long Đảo, âm thầm gia hại Đoan Kính Hoàng Hậu và Trinh phi, chứ căn bản không biết Thái Hậu trước mắt là do Mao Đông Châu giả trang.

Mà Mao Đông Châu không hổ là mẹ ruột của Kiến Ninh, khôn vặt không ít nhưng đại trí tuệ lại không có.

Chột dạ phía dưới, bị Hải Đại Phú lừa gạt liền ra tay công kích.

Nàng tìm cái cớ tới gần đối phương, một chưởng Hóa Cốt Miên Chưởng liền hung hãn đánh về phía Hải Đại Phú.

Theo nàng thấy, Hải Đại Phú hai mắt đã mù, sẽ không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng mà Hải Đại Phú sớm có chuẩn bị, việc luyện tập nghe âm thanh đoán vị trí thuần thục chính là vì giờ khắc này.

Đòn đánh lén của giả Thái Hậu bị hắn nhẹ nhàng tránh thoát.

Hai người lập tức đánh nhau kịch liệt.

Tuy nhiên, giả Thái Hậu không bao lâu liền rơi vào hạ phong.

Hải Đại Phú tuy mù lòa nhưng cảnh giới Tiên Thiên Hậu Kỳ cao hơn giả Thái Hậu một tầng, hơn nữa việc mù mắt ảnh hưởng trong chiến đấu cũng không lớn như nàng tưởng tượng.

Giả Thái Hậu thấy thế trong lòng cuống lên.

Đừng nói là rơi vào hạ phong, coi như chỉ là giằng co cũng đều bất lợi cho nàng.

Động tĩnh đánh nhau nếu dẫn tới sự chú ý của người khác, riêng việc một Thái Hậu biết võ công cũng đã không thể giảo biện.

Nhưng mà càng nóng vội càng lộ nhiều sơ hở, nàng bị một chưởng Âm Dương Ma đánh thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Bất quá Hải Đại Phú lúc này cũng ho khan kịch liệt, vô lực truy kích.

Bệnh thể của hắn đã khó mà chống đỡ được loại cường độ chiến đấu cao như vậy.

Điều ngoài ý muốn là, hướng giả Thái Hậu bị đánh bay lại chính là hòn giả sơn nơi Vi Tiểu Bảo ẩn thân.

Nàng bị thương không tính là nặng, dù sao Hải Đại Phú chỉ dùng thân thể bệnh hoạn đánh ra công kích.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh, một chưởng này có thể trực tiếp lấy mạng nàng.

Bất quá giả Thái Hậu vẫn bị đánh đau xốc hông, nhất thời không đứng dậy nổi, nằm trên mặt đất đụng phải cái nhìn của Vi Tiểu Bảo.

Nàng mặt lộ vẻ vui mừng nói: Tiểu Quế Tử, Hải Đại Phú muốn hành thích Ai gia, ngươi mau giúp ta giết hắn đi, sau đó trọng thưởng.

Nàng thấy Hải Đại Phú lung lay sắp đổ, cũng đoán được đối phương sợ rằng không còn sống lâu, lại e sợ bị hắn kéo chết chung.

Mao Đông Châu lúc này có chút may mắn vì trước đó chưa hạ độc giết chết Vi Tiểu Bảo, hơn nữa thân phận giả Thái Hậu cũng chưa bại lộ.

Lấy danh nghĩa Thái Hậu ra lệnh cho một tiểu thái giám, nàng tự nhận là dễ dàng.

Nhưng mà Vi Tiểu Bảo lại chần chờ.

Lý do lại ngoài dự liệu của nàng.

Sẽ không lại là một chén canh gì đó chứ.

Đối với kẻ tham tiền như Vi Tiểu Bảo, trước đây trộm được Tứ Thập Nhị Chương Kinh lại chỉ được thưởng một chén canh không thể uống, hiển nhiên là thất vọng thêm bất mãn.

Sống chết trước mắt, giả Thái Hậu ngược lại linh quang lóe lên: Yên tâm, lần này là vì Ai gia hộ giá, sau đó sẽ thưởng ngươi bó lớn bạc trắng.

Lúc này cơn ho của Hải Đại Phú cuối cùng cũng lắng xuống, hắn suy yếu nói: Tiểu Quế Tử, ngươi chớ không phải đã quên còn trúng độc của ta sao.

Tình trạng thân thể hắn còn tệ hơn tưởng tượng, có lẽ chỉ còn lại lực lượng cho một kích cuối cùng, sau đó cũng là chắc chắn phải chết.

Lúc này hắn dùng lời nói trì hoãn Vi Tiểu Bảo để tích lũy lực lượng.

Hắn không lấy độc hiếp bức Vi Tiểu Bảo giết Thái Hậu.

Hai người bọn họ ở chung đến nay, Hải Đại Phú lão gian cự hoạt đã sớm nhìn thấu tính tình tham tài sợ chết của Vi Tiểu Bảo, biết hắn tuyệt đối không có gan động thủ với Thái Hậu.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy chửi ầm lên: Ngươi cái lão rùa già, nhanh đưa thuốc giải cho ta, bằng không ta đâm chết ngươi.

Nói xong hắn rút từ trong giày ra một thanh chủy thủ, bày ra vẻ mặt ngoài mạnh trong yếu.

Hải Đại Phú tự tin cười nói: Tiểu Quế Tử, ngươi không cần lo lắng ta sẽ ép ngươi giết chết Thái Hậu.

Chỉ cần ngươi khoanh tay đứng nhìn, sau đó ta tự sẽ cho ngươi giải dược.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy quả nhiên chần chờ, nhìn qua nhìn lại giữa hai người, do dự không quyết.

Cả hai đều tiếp tục mở miệng nỗ lực lôi kéo Vi Tiểu Bảo, đồng thời cũng đang câu giờ.

Hải Đại Phú tích lũy lực lượng cho đòn cuối, giả Thái Hậu nỗ lực khôi phục khả năng hành động.

Cuối cùng vẫn là Hải Đại Phú hồi phục trước.

Thừa dịp Vi Tiểu Bảo còn đang chần chờ, hắn nhảy lên một cái, sắc mặt dữ tợn toàn lực đánh một chưởng về phía giả Thái Hậu.

Giả Thái Hậu cảm nhận được tử vong lân cận, sắc mặt hoảng sợ, đôi mắt đột nhiên trừng lớn.

Chỉ thấy trước mặt xuất hiện một bóng lưng đen sừng sững như núi cao.

Trong ánh mắt khó tin của Hải Đại Phú, người nọ lạnh nhạt tiếp nhận một kích liều mạng của hắn.

Dưới mặt nạ Tu La truyền đến thanh âm lãnh đạm lạnh lẽo: Ngươi ngược lại là trung thành và tận tâm.

Yên nghỉ đi.

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng ấn một chưởng lên ngực Hải Đại Phú.

Trong mắt Hải Đại Phú thần quang biến mất, vô lực ngửa mặt ngã xuống, mất mạng tại chỗ, trong mắt vẫn còn lưu lại vẻ không cam lòng.

Đợi đến khi người đến xoay người lại, Vi Tiểu Bảo bị mặt nạ Tu La dọa cho giật nảy mình, run chân ngã ngồi xuống đất.

Giả Thái Hậu vừa mới hoàn hồn kinh hô: Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên thuận miệng dối trá nói: Bản tọa cùng Khang Hi đạt thành hợp tác.

Nghe được có động tĩnh liền qua đây xem thử, không nghĩ tới lại được xem một màn kịch hay.

Mao Đông Châu nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nghĩ thầm Vô Thiên nếu cùng Khang Hi hợp tác, lại ra tay giết Hải Đại Phú, đã tỏ rõ lập trường, nàng dĩ nhiên an toàn.

Mao Đông Châu càng thêm may mắn thân phận của mình không bị bại lộ, giả vờ đoan trang nói: Đa tạ Vô Thiên các hạ xuất thủ tương trợ, bằng không tên thích khách này đã đắc thủ.

Nàng liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, nhàn nhạt nói: Vô Thiên các hạ, tên tiểu thái giám này nên xử lý như thế nào.

Nàng vẫn đang toan tính chút mưu kế, nỗ lực mượn tay Cố Hàn Uyên giết người diệt khẩu.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy kinh hoảng quỳ rạp xuống đất, chủy thủ trong tay cũng bị ném xa, lộ ra bộ dáng đáng thương nói: Đại anh hùng tha mạng a.

Tiểu nhân cũng là bị lão rùa già kia dùng độc uy hiếp mới không dám giúp Thái Hậu giết hắn.

Đại anh hùng đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân đi.

Cố Hàn Uyên vốn không có ý định giết Vi Tiểu Bảo.

Kẻ này ích kỷ, tham tài, háo sắc, sợ chết, một thân khuyết điểm, nhưng chính vì vậy mà rất có giá trị lợi dụng.

Tuy phải đề phòng hắn phản phệ, nhưng khống chế trong tay cũng không khó.

Chương 520

Cố Hàn Uyên đưa tay cầm lấy cổ tay hắn, trong tâm tình thấp thỏm của Vi Tiểu Bảo đạm mạc nói: Xác thực trúng kịch độc.

Dứt lời hắn ném hai viên dược hoàn cho Vi Tiểu Bảo: Ăn đi, độc sẽ được giải.

Vi Tiểu Bảo không chút do dự nuốt chửng hai viên thuốc Vô Thiên đưa.

Hắn thấy thuốc này có ăn hay không thì cái mạng nhỏ cũng nằm trong tay đối phương, chi bằng dứt khoát ăn để lưu lại ấn tượng tốt.

Nhưng làm hắn bất ngờ là, sau khi ăn xong, cơn đau âm ỉ ở bụng dưới trước đây dĩ nhiên biến mất.

Hắn ngạc nhiên hô: Đa tạ đại anh hùng, đại anh hùng minh xét thu.

Cố Hàn Uyên nghe mà đầu đầy vạch đen.

Là độc giả sẽ thấy những lời nịnh nọt bừa bãi của Vi Tiểu Bảo rất thú vị, nhưng khi mình là đối tượng được nịnh nọt thì lại rất cạn lời.

Hắn xua tay cắt đứt Vi Tiểu Bảo, nhàn nhạt nói: Đem thi thể Hải Đại Phú xử lý xong thì cút đi.

Vi Tiểu Bảo vỗ ngực đùng đùng nói: Đại anh hùng yên tâm, chuyện nhỏ này cứ bao trên người tiểu nhân.

Dứt lời hắn liền ra sức kéo thi thể Hải Đại Phú rời đi.

Mao Đông Châu sắc mặt do dự.

Nàng thấy Vô Thiên không chỉ thả Vi Tiểu Bảo mà còn giải độc cho hắn, hoàn toàn trái ngược với hung danh bên ngoài, nhất thời lòng đầy hoang mang.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ không đơn giản giải độc cho Vi Tiểu Bảo như vậy.

Một viên đúng là giải độc, nhưng viên còn lại là Tam Thi Não Thần Đan.

Không có thủ đoạn khống chế, hắn sẽ không thả con rắn độc Vi Tiểu Bảo này đi.

Cố Hàn Uyên không để ý Mao Đông Châu nghi ngờ, đến gần nàng nói: Ta đưa Thái Hậu đi chữa thương.

Mao Đông Châu nghe vậy cũng không so đo chuyện Vi Tiểu Bảo nữa, chờ Vô Thiên tới dìu.

Nhưng nàng vạn lần không ngờ Vô Thiên lại bế ngang nàng lên.

Nàng kinh hoảng nói: Các hạ làm cái gì vậy.

Mao Đông Châu thân là mẹ ruột Kiến Ninh, so với Thái Hậu thật còn trẻ hơn một chút, lại mang võ công Thần Long Đảo nên vóc dáng được bảo dưỡng rất tốt.

Cố Hàn Uyên đầy thâm ý nói: Bản tọa thấy Thái Hậu đi lại bất tiện, đành phải mang Thái Hậu đi như vậy.

Thân phận Thái Hậu Đại Thanh có lực uy hiếp với người thường, nhưng với Vô Thiên thì có cũng được không có cũng chẳng sao.

Huống hồ Mao Đông Châu còn là giả Thái Hậu.

Lúc này người là dao thớt, ta là cá thịt, nàng chỉ đành giả vờ trấn định nói: Đa tạ các hạ.

Tiếp đó, trong tâm tình thấp thỏm, nàng bị Cố Hàn Uyên mang vào nội điện.

Cách giường càng gần, nàng càng hoảng sợ.

Cũng may đối phương sau khi đặt nàng xuống chỉ đưa tay đặt sau lưng hỗ trợ vận công.

Nhưng điều làm nàng kinh hãi là nội lực hùng hậu tràn vào cơ thể.

Nội lực của nàng hầu như không có khả năng chống cự, bị ép vào một góc.

Mao Đông Châu càng thêm không dám phản kháng.

Có Cố Hàn Uyên hỗ trợ, Mao Đông Châu rất nhanh trị khỏi nội thương.

Đang định nói lời cảm tạ, trên mặt đột nhiên mát lạnh, mặt nạ da người đã bị tháo xuống.

Nàng hoảng sợ nhìn Cố Hàn Uyên đang có ánh mắt ngoạn vị.

Cố Hàn Uyên quan sát chiếc mặt nạ trong tay.

Mặc dù không biết làm bằng vật liệu gì nhưng hiển nhiên không phải da người.

Thần Long Đảo quả có chút kỹ thuật.

Dịch dung thuật của Mao Đông Châu tuy không sánh bằng A Chu nhưng cũng không phải người thường có thể so sánh.

Nhan sắc Mao Đông Châu cũng không làm hắn thất vọng, tuy không phải tuyệt đỉnh mỹ nhân nhưng vẫn trên mức tiêu chuẩn, chẳng trách có thể sinh ra Kiến Ninh.

Hắn nhàn nhạt nói: Ngươi ngược lại thật có bản lĩnh, giả trang Thái Hậu hơn mười năm đều không bị ai nhìn ra.

Mao Đông Châu thấy mình bị vạch trần, chỉ đành đàng hoàng quỳ xuống: Tiểu nhân là Mao Đông Châu của Thần Long Đảo, tham kiến

Vô Thiên các hạ.

Cố Hàn Uyên ngữ khí không rõ nói: Bản tọa nghe nói Thần Long Đảo có loại Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Thuốc này dùng trong vòng một năm có thể giúp cường thân kiện thể, nhưng nếu mãn kỳ một năm không phục giải dược, độc tính mãnh liệt sẽ phát tác, khiến thân hình biến đổi, cao gầy biến thành lùn tịt, lùn tịt hóa cao gầy, toàn thân da dẻ máu me đầm đìa.

Nếu không kịp thời dùng giải dược sẽ có nguy cơ bạo thể mà chết.

Ngươi bị Thần Long Đảo phái tới làm nằm vùng, nghĩ đến cũng đã dùng qua a.

Hắn rất hứng thú với Báo Thai Dịch Cân Hoàn, không chỉ vì độc tính đặc biệt có thể phối hợp với Tam Thi Não Thần Đan và Sinh Tử Phù để khống chế người, mà dược tính của nó cũng không tệ.

Vừa rồi chữa thương cho Mao Đông Châu, hắn đã dò xét thân thể nàng.

Tư chất Mao Đông Châu rất kém, theo lý thuyết ngay cả Tiên Thiên cũng khó đột phá, nhưng lại tu luyện tới Tiên Thiên trung kỳ, hoàn toàn là công lao của Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Mao Đông Châu kinh hãi, kính nể nói: Vô Thiên các hạ quả nhiên thần thông quảng đại, ngay cả Báo Thai Dịch Cân Hoàn cũng biết.

Ta xác thực đã dùng qua.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt hỏi: Còn bao lâu thì phải dùng giải dược.

Trong tháng này.

Ai là người đưa giải dược cho ngươi.

Cái này ta cũng không biết, bất quá chắc là hai vị Hộ pháp.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Là tình nhân cũ Sấu Đầu Đà của ngươi à.

Mao Đông Châu nghe vậy kinh hãi tột độ, mồ hôi lạnh toát ra, trong lòng càng thêm sợ hãi, thanh âm run rẩy: Vô Thiên các hạ thần thông quảng đại.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt ra lệnh: Đưa tay ra.

Mao Đông Châu không hiểu nhưng không dám phản kháng, ngoan ngoãn đưa tay.

Một đạo kiếm khí lóe lên, ngón tay nàng tràn ra máu tươi.

Cố Hàn Uyên đưa tay vuốt nhẹ giọt máu, đặt ở chóp mũi ngửi một cái, trong mắt lóe lên vẻ hiểu ra.

Y thuật của hắn sớm đã không phải ngày xưa, bây giờ có dư Phản Phái Điểm để thoải mái đề thăng cảnh giới, y thuật cũng đã đạt tới viên mãn.

Qua dòng máu Mao Đông Châu, hắn dễ dàng phân tích được thành phần Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

So với sinh vật độc dược như Tam Thi Não Thần Đan, giải dược của thứ này dễ điều chế hơn nhiều.

Thậm chí hắn có thể dùng Phản Phái Điểm trực tiếp đổi lấy giải dược.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Bản tọa có thể cho ngươi giải dược của Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Mao Đông Châu vui mừng khôn xiết, ngay sau đó khẩn trương hỏi: Nhưng là muốn tiện thiếp vì các hạ hiệu lực sao.

Cách xưng hô của nàng tự động thay đổi, hiển nhiên trong lòng đã có khuynh hướng quy phục.

Tình thế Thần Long Đảo nàng biết rất rõ, Giáo chủ phu nhân thượng vị thường xuyên thanh trừng lão nhân, lòng người bàng hoàng.

Nàng sớm đã muốn thoát ly, chỉ là bị Báo Thai Dịch Cân Hoàn khống chế mà thôi.

Bây giờ có Vô Thiên cường đại hơn chiêu mộ, nàng tự nhiên biết chọn ai là sáng suốt.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Coi như ngươi thức thời.

Bản tọa hơi mệt chút.

Hắn ngồi xuống giường theo thế đại mã kim đao, lạnh nhạt nói: Qua đây.

Mặc dù lời nói đầu không ăn nhập với câu sau, thế nhưng Mao Đông Châu nhìn ánh mắt ý vị thâm trường của đối phương, hầu như vô thức liền hiểu ra.

Nhất là khi bị đè đầu xuống, nàng càng xác nhận ý nghĩ trong lòng, thầm than: Có lẽ đây chính là đầu danh trạng a.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngươi nói một chút mấy năm nay đều ở trong cung làm qua những gì.

Mao Đông Châu đứt quãng kể lại.

Cố Hàn Uyên đôi mắt lóe lên, đột nhiên cười đầy ngoạn vị: Bản tọa cùng Kiến Ninh quan hệ cũng không tệ lắm đâu.

Mao Đông Châu nghe vậy nhất thời trừng lớn đôi mắt, bị sặc đến mức ho khan và thở gấp.

Mao Đông Châu vất vả lắm mới hồi phục lại chút sức lực.

Nàng định trừng mắt nhìn sang vì xấu hổ, nhưng lại bị đôi mắt băng lãnh lộ ra sau chiếc mặt nạ Tu La dọa cho khiếp sợ.

Oán hận trong lòng cũng bị nỗi sợ hãi nuốt chửng, chỉ còn lại sự run rẩy.

Nàng chỉ có thể khẩn trương, vừa sợ hãi co người lại vừa thấp giọng hỏi: Chủ nhân và Kiến Ninh đã.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Kiến Ninh cùng ngươi kỳ thực cũng không khác biệt lắm.

Ân, chỉ là nhiều hơn một chút như vậy thôi.

Mao Đông Châu nghe vậy, trong vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng rất nhanh nàng lại phiền não.

Nàng bây giờ cũng không có dũng khí phản kháng.

Kết quả xấu nhất sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh.

Mao Đông Châu âm thầm xin lỗi Sấu Đầu Đà trong lòng: Xin lỗi, ta cũng là vạn bất đắc dĩ.

Mẹ con chúng ta nói cho cùng đều không phản kháng được hắn.

Mao Đông Châu vẫn là rất sợ chết.

Ở trong mắt nàng, trinh tiết, liêm sỉ, tôn nghiêm cũng không quan trọng bằng sinh mệnh.

Thậm chí ngay cả người nàng quan tâm duy nhất là Kiến Ninh cũng bị Cố Hàn Uyên nắm giữ, nên việc nàng nhanh chóng khuất phục cũng không có gì kỳ quái.

Cố Hàn Uyên từ trong lòng lấy ra một viên đan dược ném cho Mao Đông Châu.

Đây là thuốc ức chế Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Nếu đã quy thuận Bản tọa, dù sao cũng phải cho ngươi chút lòng tin mới được.

Thứ này tự nhiên là thuốc ức chế hắn trực tiếp dùng phản phái điểm đổi lấy.

Mặc dù có chút lãng phí, thế nhưng Cố Hàn Uyên bây giờ cũng không để ý chút 50 phản phái điểm cỏn con này.

Mao Đông Châu kinh ngạc hỏi: Thật không.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp: Ăn đi rồi sẽ biết hiệu quả.

Báo Thai Dịch Cân Hoàn cùng Tam Thi Não Thần Đan có sự khác biệt.

Tam Thi Não Thần Đan trước khi phát tác không có dấu hiệu nào, thế nhưng Báo Thai Dịch Cân Hoàn lại khác.

Chương 521

Khi gần đến kỳ hạn phát tác, khí huyết sẽ cuồn cuộn kịch liệt hơn bình thường.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mao Đông Châu bị Hải Đại Phú đánh một chưởng, rõ ràng thương thế không nặng nhưng lại đau xóc hông vô lực.

Mao Đông Châu hơi chần chờ rồi nuốt đan dược vào.

Ngược lại không phải là nàng tín nhiệm đối phương.

Mặc dù không biết Vô Thiên vì sao có thể lấy ra thuốc ức chế Báo Thai Dịch Cân Hoàn, thế nhưng nàng lúc này căn bản không dám phản kháng.

Vì vậy cho dù là độc dược cũng không thể không ăn.

Nhưng làm nàng vui mừng chính là, sau khi uống đan dược, khí huyết đang cuồn cuộn nhất thời bình ổn lại.

Hiển nhiên thuốc ức chế là có hiệu quả thật.

Mao Đông Châu khó giấu sắc mặt vui mừng nói: Đa tạ chủ nhân ban thuốc.

Nàng lúc này quả thật có lòng tin.

Ngay cả tia lo lắng cuối cùng về việc quy thuận Vô Thiên đều bị đánh tan.

Ánh mắt Mao Đông Châu trở nên kiều mị, chủ động tiến lên dọn dẹp những dấu vết tàn cuộc do mình vừa lưu lại.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười.

Mao Đông Châu ngược lại so với Kiến Ninh hiểu chuyện hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên tán thưởng nói: Thái độ không tệ.

Chỉ cần ngươi làm việc cho tốt, giải dược Báo Thai Dịch Cân Hoàn cũng không phải là không thể cho ngươi.

Mao Đông Châu nghe vậy hai mắt sáng lên, nhất thời càng thêm ra sức.

Bất quá trong lòng nàng vẫn đang suy nghĩ đường tắt.

Mao Đông Châu đối với năng lực của mình rất tự biết rõ.

Nàng văn không thành, võ không thạo.

Tuy đóng giả Thái Hậu rất đạt, thế nhưng trừ cái đó ra lại không có bản lĩnh gì có thể đem ra được.

So với tân tân khổ khổ làm việc, nàng càng muốn mượn Kiến Ninh để thượng vị.

Nguyên bản cho là kết quả xấu nhất, lúc này nàng lại nảy ra chủ ý muốn mau sớm thúc đẩy nó.

Bất quá Mao Đông Châu lại nghĩ, vô luận là nàng đã quy thuận, hay là Kiến Ninh, đều chỉ mới làm một ít việc của nô tỳ.

Nhìn qua hứng thú của Vô Thiên đối với các nàng cũng không lớn lắm.

Đôi mắt nàng xoay chuyển, ấp úng hỏi: Chủ nhân, hay là ta đi gọi Kiến Ninh tới.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn thấu Mao Đông Châu đang tính toán điều gì.

Bất quá loại nữ nhân này càng chủ động thì lại càng phải treo khẩu vị nàng.

Vì vậy hắn lãnh đạm cự tuyệt: Không cần thiết.

Mao Đông Châu nghe vậy có chút thất lạc, chỉ đành đem tâm tình thất vọng phát tiết vào công việc.

Cố Hàn Uyên thấy nàng càng lúc càng thuận theo thì càng thêm thỏa mãn, mở miệng cắt ngang công việc của nàng: Ngươi đi đem Thái Hậu ra đây cho Bản tọa.

Mao Đông Châu nghe vậy có chút kinh ngạc, đồng thời lại cảm thấy đương nhiên.

Nếu Vô Thiên ngay cả chuyện Thần Long Đảo cùng những bí mật kia của nàng đều biết rõ ràng, thì sao lại không biết Thái Hậu thật đang bị nàng giấu đi.

Chỉ là có chút đáng tiếc, rõ ràng đã hạ quyết tâm lấy lòng đối phương, lúc này lại không thể không tiếc nuối buông tay.

Mao Đông Châu mở ra một cửa ngầm bên cạnh giường, nhất thời lộ ra Thái Hậu thật bên trong.

Cũng chính là mẹ cả của Khang Hi Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu.

Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu không phải mẹ ruột Khang Hi, nhưng bởi vì từ nhỏ nuôi nấng Khang Hi nên tình cảm của hai người thập phần thâm hậu.

Dung mạo của Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu xác thực giống hệt dáng dấp Mao Đông Châu giả trang, chỉ là càng thêm suy yếu, sắc mặt cũng tái nhợt hơn một chút.

Nhìn qua giống như một phong vận mỹ phụ nhu nhu nhược nhược.

Mặc dù đang nằm nghiêng cũng có thể nhìn ra tư thái nở nang.

Hiển nhiên Mao Đông Châu tuy đem người giấu đi, nhưng cũng không quá mức bạc đãi nàng, bằng không cũng không giữ được vóc người này.

Mao Đông Châu thấy ánh mắt Vô Thiên nhìn chằm chằm vào Thái Hậu, trong lòng biết vậy nên khó chịu.

Hơn nữa khi tầm mắt hắn dừng lại ở nơi đẫy đà trước ngực Thái Hậu, nàng càng thêm khó chịu, trong lòng thầm nghĩ: Sớm biết trước đây liền bỏ đói mụ ta mấy trận.

Mao Đông Châu trước đây đối với chuyện này cũng không thèm để ý.

Thế nhưng đã hạ quyết tâm lấy lòng Vô Thiên, liền khó tránh khỏi bắt đầu để ý.

Muốn nói dung mạo kém Thái Hậu vài phần còn chưa tính, kết quả liền thân đoạn đều thua, còn thua có điểm thảm.

Dù sao nữ tử khi nằm nghiêng sẽ chịu tác động của trọng lực mà chia đều ra, thế nhưng Thái Hậu lúc này nhìn qua vẫn cực kỳ nổi bật.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng có chút thán phục.

Tuy là còn chưa cụ thể trắc lượng, thế nhưng nhìn ra cũng là cùng Lam Phượng Hoàng tương xứng.

Hơn nữa hai người khác biệt lớn nhất ở chỗ, một người thanh xuân sức sống, một người mềm mại đẫy đà, thể hiện ra là hoàn toàn bất đồng hình thái.

Thái Hậu lúc này bị ánh sáng kích thích, chậm rãi mở đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Nàng suy yếu vô lực quay đầu nhìn về phía cửa ngầm.

Nguyên tưởng rằng lại đến giờ bị cho ăn cơm, không nghĩ tới ngoại trừ Mao Đông Châu đang giam cầm nàng, còn có thêm một người đàn ông lạ mặt.

Nàng cũng không nhận ra Vô Thiên, nhưng chỉ nhìn hình tượng liền biết rõ nhất định không phải người tốt lành gì.

Nàng khẩn trương hỏi: Các ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Trách không được năm đó có thể trở thành Hoàng Hậu thứ hai của Thuận Trị đế, quả thật có chút tư sắc.

Thái Hậu nghe vậy sợ hãi tột độ.

Nàng tuy tuổi gần bốn mươi, thế nhưng xuất phát từ trực giác của nữ nhân vẫn nhìn ra hàm nghĩa trong ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Nhất thời kinh hoảng nói: Ai Gia là Hoàng Thái Hậu của Đại Thanh, ngươi dám đối với ta vô lễ, Huyền Diệp sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Cố Hàn Uyên châm chọc nói: Trông cậy vào cái tên Khang Hi đang muốn đem phi tử dâng cho Bản tọa tới cứu ngươi sao.

Thái Hậu khó có thể tin hô: Không có khả năng.

Ngay cả Mao Đông Châu cũng lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Dù sao ở trong mắt nàng, Khang Hi tuy tuổi nhỏ nhưng được xưng tụng là hùng tài đại lược.

Chỉ cần cho hắn cơ hội, tất nhiên sẽ có ngày bay lên.

Không nghĩ tới hắn lại muốn đem phi tử tặng cho Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu nói: Không tin cũng không sao, chờ ngày nào Khang Hi đem Hoàng Hậu của hắn dâng lên, Bản tọa sẽ để cho các ngươi mẹ con đoàn tụ.

Hắn quay sang nói với Mao Đông Châu còn chưa hoàn hồn: Biết nên làm như thế nào rồi chứ.

Mao Đông Châu vô ý thức nuốt nước miếng một cái, đem Thái Hậu mặt đầy hoảng sợ lôi ra ngoài.

Không biết xuất phát từ loại tâm tư nào, nàng đột nhiên áy náy nói: Thái Hậu, ta cũng là thân bất do kỷ.

Nói thì nói vậy, đôi tay tu luyện Hóa Cốt Miên Chưởng của nàng lúc này lại trở nên cực kỳ khéo léo.

Trong Từ Ninh Cung.

Cố Hàn Uyên đã sớm rời đi.

Mà Mao Đông Châu đang giúp Thái Hậu cả người vô lực tắm rửa.

Nàng nhìn khuôn mặt Thái Hậu vốn tái nhợt vì lâu ngày không thấy ánh nắng, lúc này lại kiều diễm hồng nhuận như thiếu nữ đôi mươi.

Đáy lòng Mao Đông Châu có chút chấn động.

Là người đã từng trải qua, thậm chí là người dọn dẹp hậu quả, nàng vừa thán phục những chiêu thức đa dạng kia, lại không tự chủ được mà trong lòng cuồng loạn.

Dùng một từ để hình dung chính là mở mang tầm mắt.

Tuổi của nàng mặc dù so với Thái Hậu nhỏ hơn một ít, thế nhưng nữ tử ở độ tuổi này luôn như lang như hổ.

Hơn nữa lại thân ở trong thâm cung, không cách nào giải quyết nỗi tịch mịch.

Coi như mỗi lần Sấu Đầu Đà đến đưa thuốc ức chế Báo Thai Dịch Cân Hoàn, cũng hầu như là vội vã mà đến, vội vã mà đi.

Vì vậy Mao Đông Châu mặc dù có tình nhân, nhưng cũng chẳng khác gì thủ tiết sống.

Nhất là khi chứng kiến Thái Hậu trong lúc ý loạn tình mê lại nhịn không được hùa theo, nàng cũng khó tránh khỏi bị bản năng ảnh hưởng.

Thế cho nên đang dọn dẹp tàn cục, nàng so với trước đó càng thêm ra sức vài phần.

Chương 522

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên cũng không để ý tới ý tưởng của nàng.

Sau khi xong việc liền lãnh đạm xoay người rời đi.

Mao Đông Châu nhìn những dấu đỏ lưu lại trước ngực Thái Hậu, ghen ghét thầm nghĩ: Đẫy đà mềm mại như vậy, trách không được chủ nhân lại có hứng thú đến thế.

Đáng tiếc ta chỉ bị chủ nhân coi như nô tỳ.

Dưới sự dẫn dắt tận lực của Cố Hàn Uyên, tâm tư Mao Đông Châu biến hóa cực nhanh.

Từ chống cự đến chủ động, rồi đến không cam lòng khát cầu.

Phía trước còn chủ yếu là vì sợ hãi mới gọi Chủ nhân, bây giờ lại có vài phần chân tâm thật ý.

Lúc này Thái Hậu cuối cùng cũng hồi phục lại chút sức lực, trong ánh mắt cũng có lại thần thái.

Nhớ lại những chuyện vừa phát sinh, ngoại trừ lòng tràn đầy xấu hổ, càng nhiều hơn là áy náy.

Đối với Thuận Trị đế áy náy.

Tuy là Thuận Trị đế cũng không sủng ái nàng, thế nhưng nàng vẫn luôn yêu ông ta.

Thái Hậu lúc này có cảm giác như đã phản bội lại tình cảm của chính mình.

Nếu chỉ là mất đi sự trong sạch thì cũng thôi đi, mấu chốt là nàng ngay từ đầu còn cực lực chống cự, nhưng đến phía sau cũng rốt cuộc thân bất do kỷ.

Càng làm nàng cảm thấy khủng hoảng là, vô luận nàng phủ nhận thế nào, những trải nghiệm vừa rồi đều là những điều tốt đẹp nàng chưa từng cảm thụ qua.

Dù sao từ khi nàng gả cho Thuận Trị đế, nhận được chỉ có sự ghẻ lạnh.

Bằng không cũng không đến mức cả đời không con nối dõi.

Khang Hi cũng chỉ là con trai trưởng chứ không phải con ruột của nàng.

Chính vì nguyên nhân đó, Cố Hàn Uyên như có cảm giác đối mặt với một thiếu nữ, hứng thú khó tránh khỏi lớn hơn một chút.

Thế cho nên Thái Hậu về sau bị ép đến thân bất do kỷ.

Thái Hậu càng nghĩ càng thấy thương cảm, nước mắt yên lặng tuôn rơi.

Vừa thống hận Cố Hàn Uyên, vừa đau hận chính mình.

Mao Đông Châu nhìn Thái Hậu đang rơi lệ, tâm tình vi diệu nói: Ngươi có gì phải khóc.

Ta muốn còn không có cơ hội đâu.

Thái Hậu nghe vậy cũng quên cả khóc, nổi giận nói: Ngươi làm sao lại không biết liêm sỉ như vậy.

Ngươi còn giúp hắn.

Uổng cho ngươi còn giả trang thân phận của ta sống trong cung hơn mười năm.

Mao Đông Châu bĩu môi nói: Nói nghe thì lời lẽ chính nghĩa lắm.

Nhìn lại sắc mặt của chính mình trước đi rồi hãy nói.

Quả thực tựa như chỉ trong một đêm liền bù đắp lại hết những thiếu hụt thân thể do bị giam cầm hơn mười năm qua vậy.

Thái Hậu nghe vậy vô ý thức nhìn về phía mặt nước trong suốt, hầu như không thể tin được bóng người kiều diễm trước mắt lại là chính mình.

Nếu không phải còn lưu lại chút dấu vết tháng năm, nàng sợ rằng sẽ tưởng đó là chính mình lúc mới vừa vào cung.

Sự thật thắng hùng biện, Thái Hậu cũng đã không thể lý trực khí tráng mà xem thường Mao Đông Châu nữa, trong lúc nhất thời ấp úng không nói gì.

Mao Đông Châu trào phúng nói: Thân thể của chủ nhân nhìn một cái đã biết tuổi trẻ lực cường, nói đến thì ngươi còn buôn bán lời đấy.

Thái Hậu nghe vậy mắng: Phi, ai muốn chiếm cái tiện nghi này.

Có lẽ là cùng trải qua chuyện vừa rồi, giữa hai người sơ bộ sinh ra chút hữu nghị.

Vì vậy bầu không khí rõ ràng hòa hài hơn rất nhiều.

Thái Hậu cũng không còn sợ hãi Mao Đông Châu như trước.

Nàng tò mò hỏi: Hắn là chủ nhân của ngươi.

Chẳng lẽ chính hắn an bài ngươi tới nằm vùng.

Mao Đông Châu khinh bỉ nói: Ngươi là bị giam đến ngu người rồi à.

Ta tuy không nhìn ra chủ nhân bao nhiêu tuổi, thế nhưng nghĩ đến cũng sẽ không quá lớn.

Hơn mười năm trước chủ nhân có lẽ vẫn chỉ là thiếu niên, an bài ta thế nào vào cung nằm vùng.

Ta là bị chủ nhân thu phục, đi theo chủ nhân cũng càng có tiền đồ

hơn.

Trước đó dưới tình huống tiếp xúc thân mật, Mao Đông Châu xác thực đã kiểm tra qua đặc điểm cơ thể của Cố Hàn Uyên.

Nhìn qua tuyệt đối không phải là trung niên hay lão niên.

Thế nhưng dù vậy, Mao Đông Châu cũng chỉ suy đoán hắn chưa đến ba mươi tuổi, chứ vạn vạn lần không nghĩ tới Cố Hàn Uyên tuổi thật lại vẫn chưa đến mười chín.

Thái Hậu lúc này thật đúng là bị Mao Đông Châu thuyết phục.

Dù sao nàng xuân sắc không còn, lại được nam tử trẻ tuổi thương yêu như vậy, trong lúc nhất thời thật có cảm giác mình kiếm lời.

Loại ý nghĩ này làm nàng ngượng ngùng không thôi, nỗi bi thương và áy náy tận đáy lòng cũng theo đó nhạt đi rất nhiều.

Lúc này Thái Hậu có cảm giác như được rót vào sức sống thanh xuân, đối với người đàn ông thứ hai trong đời mình nảy sinh hứng thú.

Nàng tò mò hỏi: Vậy ngươi có thể cho ta biết thân phận chủ nhân của ngươi không.

Mao Đông Châu nghe vậy có chút chần chờ.

Thế nhưng nghĩ thầm Thái Hậu dù sao cũng không trốn thoát được, không cần thiết tận lực giấu diếm.

Vì vậy thản nhiên nói: Chủ nhân tên là Vô Thiên, hung danh che đậy thiên hạ, liền Lục Địa Thần Tiên cũng chết ở trong tay ngài.

Trong Từ Ninh Cung thường thường vang lên tiếng kinh hô của Thái Hậu.

Cố Hàn Uyên lúc này đang trở về phủ đệ tại thành Yến Kinh, trong mắt hiện lên thần sắc suy tư.

Hắn đối với Mao Đông Châu vẫn nảy sinh vài phần tâm tư.

Bởi vì nàng là con gái của Mao Văn Long, ở Liêu Đông vẫn còn giữ lại chút di sản chính trị.

Nếu có thể lợi dụng hiệu quả, tương lai có thể trở thành một phần trợ lực để cướp đoạt Thanh Quốc.

Nhưng nếu để Mao Đông Châu đi tới Liêu Đông, thì không thể không thả Thái Hậu thật ra.

Kết quả tốt nhất tự nhiên là thu phục cả Thái Hậu.

Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, trải nghiệm vừa rồi cảm giác cũng không tệ lắm.

Cố Hàn Uyên cũng không cảm thấy mình chịu thiệt ở đâu.

Còn về hiệu quả tu luyện mà Thái Hậu mang lại thì thấp hơn so với dự liệu không ít.

Hiển nhiên dung mạo nữ tử cũng không hoàn toàn đại biểu cho việc có hay không chung thiên địa chi linh khí.

Cố Hàn Uyên đáp xuống phủ đệ.

Lý Nguyên Chỉ cùng Song Nhi đang gà mờ mổ nhau, phá giải chiêu thức của nhau.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không phạm sai lầm quên thay quần áo, bộ đồ Vô Thiên đã được thu hồi.

Hai nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên trở về, dồn dập mặt lộ vẻ vui mừng.

Cố sư huynh.

Công tử.

Ngươi đã trở về.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Nguyên Chỉ sư muội, thời gian đã khuya lắm rồi, sớm nghỉ ngơi chút đi.

Nếu như luyện công có gì hoang mang có thể chờ ngày mai thỉnh giáo ta.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy kiều tiếu cười nói: Vậy coi như hẹn trước nhé.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu bằng lòng, tâm tình đang vui vẻ, ngay sau đó liền thấy Cố Hàn Uyên ôm eo Song Nhi trở về phòng.

Nhất thời nàng bĩu môi, tức giận bất bình mắng thầm: Đại sắc quỷ, vừa về đã tìm Song Nhi làm chuyện xấu.

Cố Hàn Uyên không để ý đến tiếng mắng mơ hồ truyền tới của Lý Nguyên Chỉ, ở dưới sự hầu hạ ôn nhu của Song Nhi mà cởi áo ra.

Song Nhi áy náy nói: Công tử xin lỗi, Song Nhi chưa kịp trước giờ làm ấm giường.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Bây giờ làm ấm cũng được mà.

Nói xong liền đem Song Nhi mặt cười đỏ bừng ôm vào trong lòng.

Song Nhi thần sắc đột nhiên ngẩn ra.

Mũi thở khẽ động, ánh mắt có chút cổ quái.

Nàng lại ngửi thấy hai mùi hương xa lạ.

Một loại tâm tư không rõ tên thúc giục nàng thực hiện nghĩa vụ nha hoàn.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không ngăn cản, đưa tay nhẹ xoa mái tóc nhu thuận của Song Nhi.

Chương 523

Hắn lại không biết Song Nhi lúc này trong mắt lại có vài phần không cam lòng.

Lý do Song Nhi không cam lòng rất phức tạp.

Không chỉ bởi vì lại ngửi thấy hai mùi hương lạ, chứng tỏ Cố Hàn Uyên có thêm hai tân hoan, mà còn bởi vì trong hai tân hoan đó có một người đã cùng Cố Hàn Uyên có tiến triển đột phá.

Không biết có phải hay không bị Cố Hàn Uyên dạy hư, chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày, kinh nghiệm của Song Nhi về loại chuyện này càng lúc càng phong phú.

Hơn nữa bởi vì nàng thập phần thông tuệ, đã có thể từ trong dấu vết đoán được những gì Cố Hàn Uyên vừa trải qua.

Nàng suy đoán là một nữ tử được Cố Hàn Uyên sủng ái, còn một nữ tử khác lại phụ trách thanh lý hậu quả.

Đồng thời tên nữ tử dọn dẹp kia còn có chút ra sức, sạch sẽ hơn nhiều so với cô gái đêm qua.

Thế cho nên Song Nhi có cảm giác như bị người ta cướp mất công việc, cảm thấy ủy khuất.

Bất quá Song Nhi không phải loại tính cách oán trời trách đất, nàng chỉ biết càng thêm cố gắng đề thăng chính mình.

Trong con ngươi xinh đẹp của nàng lóe lên ánh hào quang nghiêm túc.

Cố Hàn Uyên ngay từ đầu còn chưa để ý, bất quá rất nhanh liền sắc mặt cổ quái nói: Tê.

Song Nhi, ngươi cái này là học từ đâu thế.

Song Nhi ngắt quãng nói: Tự ta suy nghĩ lung tung ra.

Công tử có cảm giác không khỏe sao.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Cũng không tệ lắm.

Có một thiếu nữ xinh đẹp luôn nỗ lực đề thăng chính mình làm nha hoàn như vậy, quả thật có thể giúp giải tỏa rất lớn áp lực tâm lý.

Chờ Song Nhi hoàn thành nhiệm vụ, Cố Hàn Uyên ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng làm gối ôm.

Trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ về chiếc gối ôm trước đó là Vu Hành Vân.

Không biết Vân nhi bao lâu nữa mới tới, nàng sợ rằng phải chịu khổ một chút đầu.

Quả nhiên đúng như Cố Hàn Uyên suy nghĩ, Vu Hành Vân lúc này đang vẻ mặt ảo não dùng khinh công đi đường.

Cái con loli ngốc nghếch này ngay từ đầu tự nhiên là hăm hở Ngự Kiếm Phi Hành.

Nhưng nàng rất nhanh phát hiện linh khí của mình căn bản không đủ để tiêu xài cho việc ngự kiếm.

Vu Hành Vân có lượng linh khí dự trữ kỳ thực không thấp, thế nhưng dùng Ngự Kiếm Phi Hành để đi đường thì khoảng cách ngắn còn đỡ, chứ đường dài thì quá mức lãng phí.

Vì vậy nàng không thể không đáp xuống dùng khinh công đi đường.

Chỉ có ở những nơi núi sông ngăn trở mới sử dụng Ngự Kiếm Phi Hành trực tiếp xuyên qua.

Trong miệng nàng thường thường lẩm bẩm: Chờ gặp được sư tôn nhất định phải ép hắn một phen, nếu không linh khí căn bản không đủ dùng.

Bộ dạng lẩm bẩm hơi lộ ra vẻ không kiềm chế được này so với vẻ ngoài xinh đẹp phong hoa tuyệt đại của nàng thập phần không hợp.

Bất quá khi nàng nhớ lại đoạn ký ức kia, trên môi lộ ra nụ cười điềm mỹ, lại khiến người ta cảm thấy tựa như tiên tử khuynh quốc khuynh thành.

Đây vốn là bức họa tiên tử dưới bầu trời đêm đầy duy mỹ, nhưng mà lại có kẻ không hiểu phong tình xông vào.

Chỉ nghe một tiếng cười dài cuồng ngạo: Ha ha, tiểu nha đầu, hãy để cho ta chặn ngươi lại.

Chỉ thấy một gã tráng hán râu tóc đều dựng đứng, thân hình to lớn ngăn cản trước mặt Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân vẻ mặt nghiêm túc hỏi: Ngươi là người phương nào.

Vì sao cản trở con đường phía trước của ta.

Nam tử càn rỡ cười nói: Lão phu là Yến Cuồng Đồ.

Lão phu từ xa cảm ứng được tiểu nha đầu tuổi còn trẻ đã đột phá Lục Địa Thần Tiên, thấy cái mình thích thì thèm, muốn nhìn xem là thiên kiêu phương nào hiện thế.

Vu Hành Vân nghe vậy ngẩn ra.

Hiển nhiên không nghĩ tới nam tử trước mắt hóa ra là Yến Cuồng Đồ trong truyền thuyết.

Có người nói hắn mười tuổi đã tự sáng tạo tuyệt nghệ. mười ba tuổi đã nghiễm nhiên xưng tôn làm chủ. hai mươi tuổi đã danh chấn giang hồ.

Sau lại bởi vì dùng Dương Cực Hoàn của Không Cực Tiên Đan, bước vào cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Võ lâm tôn xưng hắn là Thiên Hạ Đệ Nhất Cường Nhân, Võ Lâm Đệ Nhất Dị Nhân, Giang Hồ Đệ Nhất Kỳ Nhân, Thế Gian Đệ Nhất Cuồng Nhân.

Hắc Bạch hai đạo đều phải cúi đầu xưng thần.

Hắn tung hoành thiên hạ, hiệu lệnh Thất Hải, sáng lập Quyền Lực Bang tại Tống Quốc, lập ra các phân trại thủy đạo ở Trường Giang, Hoàng Hà.

Yến Cuồng Đồ cả đời cuồng bá thiên hạ, khoái ý ân cừu, mặc dù cũng không phải hạng người gian ác nhưng tính tình cố tình làm bậy, sát nghiệt quá nặng.

Cuối cùng bị thủ hạ bán đứng, dẫn đến việc hắc bạch đạo xuất hết hảo thủ vây giết.

Tại núi Vũ Di, mười sáu đại môn phái bao gồm cả phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm, cùng với Thất Đại Trưởng Lão của Chu Đại Thiên Vương, Lý Trầm Chu bang chủ Quyền Lực Bang cùng Tứ Đại Hộ Pháp vây công Yến Cuồng Đồ.

Theo lý thuyết, Yến Cuồng Đồ thân là Lục Địa Thần Tiên, chắc chắn sẽ không bị thua bởi những người này vây công.

Nhưng bởi vì Yến Cuồng Đồ tính cách cuồng ngạo, không muốn tuân thủ hiệp nghị giữa các Lục Địa Thần Tiên, làm nhiễu loạn trật tự giang hồ bình thường, nên khi hắn bị rất nhiều cao thủ vây công, đã có Lục Địa Thần Tiên âm thầm ra tay đánh hắn trọng thương.

Sau đó Yến Cuồng Đồ đào tẩu, từ đây mất tích trọn vẹn mười lăm năm.

Không nghĩ tới hắn mới vừa tái xuất giang hồ liền tình cờ gặp Vu

Hành Vân đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Lấy tính cách cuồng ngạo của hắn, làm sao có khả năng chịu đựng được việc có người thiên tư tuyệt đỉnh hơn mình, tuổi còn trẻ đã đột phá đến cảnh giới này.

Vu Hành Vân sắc mặt dần dần cổ quái.

Bởi vì nói cho đúng thì tuổi thật của nàng còn lớn hơn Yến Cuồng Đồ hơn hai mươi tuổi.

Bây giờ bị gọi là tiểu nha đầu, trong lúc nhất thời cũng không biết nên vui hay nên giận.

Vu Hành Vân lại không biết ở trong cảm giác của Yến Cuồng Đồ, tuổi của nàng dĩ nhiên không đến hai mươi.

Cái này tự nhiên là công lao của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Tuổi thọ kéo dài, sinh mệnh hình thái thay đổi, việc dùng tuổi tác đo lường nàng đã mất đi ý nghĩa thực tế.

Trừ phi thọ mệnh sắp hết, linh khí hoàn toàn biến mất, bằng không nàng mãi mãi sẽ ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Vu Hành Vân đè xuống tâm tư cổ quái trong lòng, thanh âm thanh lãnh nói: Bây giờ nếu đã xem qua, cũng xin nhường đường.

Yến Cuồng Đồ trong mắt lóe ra hung quang: Chỉ xem thôi làm sao đủ.

Để cho lão phu thử một chút xem võ công của tiểu nha đầu thế nào.

Hắn cũng không đợi Vu Hành Vân đáp lời, song chưởng đánh ra, nhất chiêu Củi Cháy Lửa Truyền, kình khí hung mãnh ập tới đối phương.

Vu Hành Vân sau khi đột phá Lục Địa Thần Tiên, kỳ thực cũng muốn thử xem thực lực hiện tại của chính mình như thế nào.

Vì vậy nàng cứng đối cứng, dùng nhất chiêu Tê Thiên Bài Vân của Bài Vân Chưởng đụng vào.

Hai luồng kình khí chạm nhau, mặt đất xung quanh nhất thời bị tàn phá, cây cối bẻ gãy, bùn đất bắn tung tóe.

Từ phương hướng kình khí tứ tán mà xem, Vu Hành Vân vẫn yếu hơn một bậc.

Dù sao nàng mới vừa đột phá, mà Yến Cuồng Đồ đã dừng lại ở cảnh giới này vài chục năm.

Hai người rõ ràng tồn tại chênh lệch cảnh giới.

Yến Cuồng Đồ trong mắt lóe vẻ sát ý, xông về phía Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân thấy thế, ánh mắt càng thêm ngưng trọng, không lại nỗ lực cứng đối cứng.

Tam Tuyệt thay nhau xuất hiện, cùng Yến Cuồng Đồ chiến thành một đoàn.

Nhưng mà nàng vẫn không thể tránh khỏi rơi vào hạ phong.

Mặc dù sử xuất Tam Phân Thần Chỉ cũng không thể xóa bỏ chênh lệch.

Vu Hành Vân trong lòng có chút hối hận.

Sớm biết vậy ngay từ đầu liền kéo dài khoảng cách dùng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết đánh chết Yến Cuồng Đồ.

Chiêu này cần súc lực, trong cận chiến căn bản không kịp sử dụng.

Còn như Thanh Liên Kiếm Điển, Vu Hành Vân mới chỉ tu luyện tới phiên bản nội lực, phiên bản linh khí còn chưa dùng được.

Vu Hành Vân trong lúc nhất thời chưa tìm được phương pháp phá cục.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang trong giấc ngủ mê đột nhiên chau mày.

Mở mắt ra, trong con ngươi có u quang lạnh băng lóe lên.

Thân hình hắn khẽ động, không làm kinh động Song Nhi, đi tới trong viện.

Chương 524

Nhìn về hướng vị trí của Vu Hành Vân, hắn dùng thanh âm băng lãnh hờ hững, không hề có chút nhiệt độ nào nói: Muốn chết.

Từ sau khi Cố Hàn Uyên ban ngày ở Ngự Thư Phòng cùng Hoàng Dung, Vu Hành Vân nảy sinh liên hệ không rõ, năng lực cảm ứng của hắn đối với hai nàng mạnh lên rất nhiều.

Vì vậy khi Vu Hành Vân rơi vào nguy cơ, hắn rất rõ ràng cảm ứng được.

Bất quá bây giờ hai người khoảng cách quá xa, mặc dù Cố Hàn Uyên dùng Ngự Kiếm Phi Hành tốc độ cao nhất đi trước trợ giúp cũng có thể không kịp.

Hắn đem ý thức chìm vào đáy lòng, mượn cảm giác của Vu Hành Vân, khóa chặt Yến Cuồng Đồ đang đánh đập tàn nhẫn nàng.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một nụ cười lạnh như băng.

Hắn chập ngón tay như kiếm.

Sâu thẳm trong con ngươi xuất hiện một người tí hon màu vàng sinh động như thật.

Người tí hon màu vàng động tác đồng bộ với Cố Hàn Uyên, đồng thời đưa tay chỉ về hướng Yến Cuồng Đồ đang bị tập trung.

Vượt qua không gian, hai mươi ba đạo kiếm khí màu vàng óng bắn ra, kim quang thiểm thước, rất nhanh biến mất.

Kể từ khi cùng Hoàng Dung, Vu Hành Vân hai nàng nảy sinh liên hệ, uy lực của Hữu Tình Thiên Địa Kiếm Hai Mươi Ba lần nữa tăng mạnh.

Mặc dù không có hiệu quả nhất kích tất sát như Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, thế nhưng chỉ cần khóa được tọa độ liền có thể xuyên việt không gian hạn chế để khởi xướng công kích.

Nói cách khác, kiếm khí của Kiếm Hai Mươi Ba có thể tùy thời xuất hiện ở bên cạnh Hoàng Dung cùng Vu Hành Vân.

Lúc này Yến Cuồng Đồ đang áp chế Vu Hành Vân đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh mãnh liệt, cả người lông tóc dựng đứng, da đầu hầu như nổ tung.

Hắn vô thức dừng lại công kích đối với Vu Hành Vân, chập ngón tay thành kiếm, xoay người lại đối với một chỗ khoảng không toàn lực sử xuất một đạo kiếm khí dường như thiên ngoại phi long.

Kiếm khí này chính là kiếm chiêu Yến Cuồng Đồ thích nhất trong cuộc đời Ngọc Thạch Câu Phần.

Hắn tuy trong tay không có kiếm, thế nhưng kiếm chỉ sử ra chiêu này vẫn uy lực tuyệt luân.

Vô luận địch nhân né tránh hay phản kích thế nào, chiêu này đều như liều mạng, có thể bắn trúng đối thủ trước.

Nhưng mà lần này hắn thất sách.

Chỉ thấy một trận kim quang chói mắt hiện lên.

Hai mươi ba đạo kiếm khí vượt qua không gian mà đến là không có khái niệm tốc độ, vì vậy Ngọc Thạch Câu Phần của Yến Cuồng Đồ cũng sẽ không có cơ hội ra sau tới trước.

Hai mươi ba lỗ máu trong nháy mắt xuất hiện trên người Yến Cuồng Đồ, máu thịt be bét, đầm đìa.

Bất quá Yến Cuồng Đồ quả nhiên công lực thâm hậu, mặc dù bị kiếm khí trọng thương cũng không mất mạng tại chỗ.

Chân chính bảo vệ tính mạng hắn vẫn là bốn viên Không Cực Tiên Đan năm đó nuốt vào.

Dược lực cường đại mang đến cho Yến Cuồng Đồ sinh cơ dồi dào, thậm chí mấy chục năm qua còn chưa bị hắn hoàn toàn tiêu hóa.

Bằng không năm đó hắn ở Vũ Di Sơn thương thế nghiêm trọng như vậy cũng không khả năng khỏi hẳn.

Nhưng là bây giờ, kiếm khí của Kiếm Hai Mươi Ba lại đem dược lực Không Cực Tiên Đan trong cơ thể Yến Cuồng Đồ mẫn diệt hơn phân nửa.

Thế cho nên mái tóc dài đen như mực của hắn bạc trắng đi quá nửa, đúng là thể hiện của việc sinh cơ bị tiêu hao lượng lớn.

Lúc này Yến Cuồng Đồ rốt cuộc có vài phần dáng dấp của lão giả thất bát tuần, nào còn cái khí tràng kiêu ngạo cuồng bá thiên hạ lúc mới xuất hiện.

Yến Cuồng Đồ trong mắt tràn đầy sợ hãi hô lớn: Là ai.

Là ai phát kiếm khí.

Mau lăn ra đây cho lão phu.

Hắn khó có thể tin trên đời còn có người có thể một chiêu trọng thương hắn, thậm chí thương thế còn nặng hơn năm đó bị vây giết ở Vũ Di Sơn.

Nhưng càng làm hắn đau lòng hơn là dược lực Không Cực Tiên Đan bị mẫn diệt.

Nguyên bản chỉ cần tiêu hóa hết dược lực, hắn có thể đạt tới Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong, thậm chí Phá Toái Hư Không đều có hy vọng.

Bây giờ đừng nói đỉnh phong, cảnh giới không bị thụt lùi cũng đã là may mắn.

Nghi ngờ của hắn được thanh âm mừng rỡ của Vu Hành Vân giải đáp: Sư tôn.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt diễm của Vu Hành Vân lộ ra cảm xúc vui sướng sinh động.

Kiếm khí quen thuộc kia nàng làm sao có thể không nhận ra.

Thậm chí trong con ngươi xinh đẹp của nàng còn lóe lên một tia hiểu ra.

Thánh Linh Kiếm Pháp trước đây tiến triển chậm chạp, vào giờ khắc này đột nhiên tăng mạnh.

Vu Hành Vân nhìn về phía Yến Cuồng Đồ đang chật vật trọng thương, cảm thấy hả giận, đùa cợt nói: Đừng hô nữa, đây là sư tôn ta đang ở ngoài vạn dặm phát ra kiếm khí đấy.

Yến Cuồng Đồ khó có thể tin hô: Không có khả năng.

Làm sao có khả năng có người ở ngoài vạn dặm phát ra kiếm khí trọng thương lão phu.

Điều này tuyệt đối không có khả năng.

Miệng hắn cực lực phủ nhận, nhưng trong lòng lại mơ hồ tin.

Dù sao hai mươi ba đạo kiếm khí kia xuất hiện không hề có điềm báo trước, quả thực giống như xuyên việt không gian mà tới.

Yến Cuồng Đồ tuy từng đoán Vu Hành Vân có sư thừa lợi hại, nhưng lại duy chỉ không nghĩ tới sư tôn nàng sẽ kinh khủng như vậy.

Trong lòng hắn nổi lên một cỗ hối hận.

Không chỉ không giết chết được Vu Hành Vân, còn bị sư tôn nàng trọng thương, ngay cả dược lực Không Cực Tiên Đan cũng mất hơn nửa.

Thực sự là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Vu Hành Vân lạnh rên một tiếng: Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng chẳng sao.

Tuy là sư tôn đã giúp ta xả giận, thế nhưng sổ sách còn phải tính.

Yến Cuồng Đồ, ngươi cũng ăn ta một chiêu.

Nàng thấy rất rõ ràng, Yến Cuồng Đồ mặc dù trọng thương nhưng vẫn không phải không còn lực phản kháng.

Phía trước nàng bị bức ép không có thời gian súc lực, lúc này chính là thời điểm bỏ đá xuống giếng.

Chỉ thấy Thiên Gia Thần Kiếm trong tay Vu Hành Vân đột nhiên toát ra u lam thần quang.

Yến Cuồng Đồ thấy thế tự nhiên ngưng thần đề phòng.

Hắn lại một lần nữa cảm nhận được một cỗ tim đập nhanh.

Mặc dù không mãnh liệt như hai mươi ba đạo kiếm khí trước đó, nhưng đối với kẻ vốn đang trọng thương như hắn thì lại đồng dạng nguy hiểm.

Yến Cuồng Đồ phúc chí tâm linh ngẩng đầu nhìn lên.

Nguyên bản ánh trăng sáng ngời đã bị mây đen che khuất, không khí trở nên cực kỳ kiềm nén.

Bên tai vang lên tiếng ngâm khẽ thanh lượng của Vu Hành Vân truyền khắp tứ phương: Cửu thiên huyền sát, hóa thành thần lôi.

Huy hoàng thiên uy, lấy kiếm dẫn chi.

Thân ảnh tựa tiên khí phiêu dật của Vu Hành Vân lóe lên một tia màu vàng kim nhàn nhạt.

Thiên địa vào giờ khắc này triệt để biến sắc, hôn ám đến tựa như ngày tận thế sắp hàng lâm.

Bầu trời gió cuốn mây tan, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ đen kịt xoay tròn cấp tốc trên chân trời.

Trong vòng xoáy hắc ám, một điểm quang mang sáng lên rồi cấp tốc mở rộng, chẳng mấy chốc đã sáng như ban ngày.

Lúc này điện mang lôi động, tiếng gió rít gào, tiếng sấm ầm ầm nổ vang không dứt.

Yến Cuồng Đồ cảm giác mình đã bị lôi quang trên đỉnh đầu khóa chặt.

Khi Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết thực sự thành hình, hắn hoảng sợ phát hiện toàn thân đều đang phát ra cảnh báo tử vong.

Hắn kinh hoảng hô: Tiểu cô nương, chúng ta có thể thương lượng lại mà.

Bộ dạng cầu xin tha thứ kia thật nực cười, thế nhưng Vu Hành Vân lại không có ý định bỏ qua cho hắn.

Nàng lạnh nhạt nói: Chính ngươi xuống hoàng tuyền lộ mà từ từ thương lượng đi.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Trong nháy mắt, từ sâu trong vòng xoáy hắc ám, một đạo điện mang cự đại hội tụ thành hình, ngút trời giáng xuống, rơi vào trên thân Thiên Gia Thần Kiếm.

Lam quang róc rách, lôi quang bắn ra bốn phía.

Thiên Gia Thần Kiếm vung lên, điện mang nhất thời bắn về phía Yến Cuồng Đồ đang hoảng sợ vạn trạng.

Nơi bị điện mang đánh trúng sáng lên ánh sáng chói mắt, chiếu rọi màn đêm như ban ngày, tiếng oanh minh bên tai không dứt.

Chương 525

Nương theo đó là tiếng kêu thảm thiết của Yến Cuồng Đồ.

Gió yên biển lặng.

Vu Hành Vân chau đôi mày thanh tú, nhìn về vị trí ban đầu của Yến Cuồng Đồ.

Nơi đó đã trống không.

Vừa rồi nàng mơ hồ thấy một bóng người cứu Yến Cuồng Đồ toàn thân cháy đen đi mất.

Sắc mặt Vu Hành Vân có chút khó coi, lẩm bẩm: Lũ lừa trọc Thiếu Lâm Tự.

Người cứu Yến Cuồng Đồ có một cái đầu trọc lóc, mặc tăng y.

Tuy nhìn không rõ, nhưng Vu Hành Vân theo bản năng đã cảm thấy đối phương là Lục Địa Thần Tiên của Thiếu Lâm Tự.

Nhất là khi hắn giúp Yến Cuồng Đồ ngăn cản lôi kích, nội công tiết ra ngoài rõ ràng mang theo phong cách của Thiếu Lâm.

Đồng thời, xét từ vị trí lúc đó, Nam Thiếu Lâm có hiềm nghi lớn nhất.

Vu Hành Vân vẻ mặt nghiêm túc thầm nghĩ: Lại thêm một Lục Địa Thần Tiên, trách không được trước đây sư tôn lại trực tiếp động thủ giết Vô Sắc thiền sư trước.

Thiếu Lâm phái quả là ẩn giấu kỹ.

Hơn nữa, việc người của Thiếu Lâm phái cứu Yến Cuồng Đồ cũng vô cùng kỳ quái.

Lúc vây giết Yến Cuồng Đồ trước đó, người của Thiếu Lâm phái cũng đã ra sức.

Bây giờ lại ra tay cứu hắn đi.

Vu Hành Vân trầm tư hồi lâu, vẫn không thể nghĩ thông được lý do trong đó.

Đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Vu Hành Vân cảm nhận linh khí trong cơ thể, khóe miệng khẽ giật giật.

Uy lực của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết quả thực rất lớn, nhưng tiêu hao cũng lớn không kém.

Nàng khe khẽ thở dài: Trách không được sư tôn rất ít khi dùng những tuyệt chiêu này, quả thực nên tu luyện Thánh Linh Kiếm Pháp cho tốt.

So với những tuyệt chiêu như Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, hiệu suất của Thánh Linh Kiếm Pháp cao hơn nhiều.

Nhất là Kiếm Hai Mươi Ba.

Không chỉ không cần linh khí thúc đẩy, uy lực lại vô cùng lớn.

Đông kết không gian Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, vượt qua không gian Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23.

Đây đã không còn giống như kiếm pháp của nhân gian.

Vu Hành Vân nghĩ đến Cố Hàn Uyên, khóe miệng cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Hiển nhiên là cảm động vì hắn đã vượt không gian đến cứu viện.

Vu Hành Vân ngạo kiều hừ nhẹ nói: Sư muội, coi như các ngươi một nhà ba thế hệ bốn người thì thế nào.

Sư tôn vẫn là yêu thích ta hơn.

Nói rồi, gò má nàng bỗng ửng lên một vệt hồng.

Lúc rời đi, nàng còn cố ý đến chỗ Phù Mẫn Nghi lấy vài bộ quần áo mới.

Vốn còn cảm thấy vải vóc quá ít, vô cùng xấu hổ.

Do dự không biết có nên mặc khi gặp Cố Hàn Uyên hay không.

Nhưng bây giờ thì không cần do dự nữa.

Cố Hàn Uyên không biết Vu Hành Vân đang chìm đắm trong tâm trạng kỳ quái vì đã lấy một địch bốn, còn chiếm thế thượng phong trước Lý Thu Thủy.

Lúc này hắn đang nhíu mày, trong mắt u quang lấp lóe.

Hắn không ngờ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 lại không giết được Yến Cuồng Đồ.

Còn việc Vu Hành Vân có bổ thêm một nhát dao hay không thì không biết được.

Dù sao việc mượn cảm giác của Vu Hành Vân kéo dài là một chuyện rất hao tổn tâm lực.

Cố Hàn Uyên cũng không có cách nào duy trì cảm giác đó mãi được.

Nếu Vu Hành Vân đã an toàn, hắn cũng tạm thời không để ý đến sinh tử của Yến Cuồng Đồ nữa.

Hắn âm thầm nghĩ: Yến Cuồng Đồ, ngươi đã động thủ với Vân nhi, vậy thì đừng trách sau này ta ra tay với con dâu của ngươi.

Quyền Lực bang, Lý Trầm Chu và thê tử của hắn là Triệu Sư Dung đều là những người Cố Hàn Uyên sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Lần sau trở lại Tống quốc, chính là thời điểm hủy diệt, thôn tính Quyền Lực bang.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía hoàng cung Thanh quốc.

Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 rất có thể đã kinh động hai người ẩn thân trong Thanh Tổ Từ.

Việc đánh rắn động cỏ này có lợi cũng có hại.

Còn kết quả thế nào, phải xem Khang Hi và Hiếu Trang có thể làm đến mức nào.

Cố Hàn Uyên không có tâm tư đi hoàng cung thêm một chuyến nữa.

Thân hình lóe lên, trở về phòng.

Ôm lấy thân thể mềm mại thơm tho của Song nhi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Cố Hàn Uyên tỉnh lại dưới sự hầu hạ của Song nhi.

Nhìn nàng thần sắc kiều mị liếm môi, hắn không khỏi nhíu mày.

Phương thức đánh thức của thiếu nữ xinh đẹp quả thực khiến người ta vui vẻ.

Sáng sớm đã có thể có một trạng thái thể xác và tinh thần sảng khoái.

Cố Hàn Uyên không vội đến hoàng cung.

Hắn cầm tay chỉ dạy võ công cho Lý Nguyên Chỉ và Song nhi.

Cơ sở võ học của Song nhi không tốt, Lý Nguyên Chỉ cũng chẳng khá hơn là bao.

Cố Hàn Uyên không thể không tốn thêm chút tâm tư dạy dỗ.

Bằng không giống như Mai Siêu Phong đem Cửu Âm Thần Trảo luyện thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cũng không phải là không thể.

Đương nhiên, việc cầm tay chỉ dạy như vậy khó tránh khỏi có thêm không ít tiếp xúc thân thể.

Tuyệt đại đa số thầy trò khác phái khi dạy võ công đều sẽ cố gắng tránh né.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên không thèm để ý, thậm chí còn cố ý gia tăng tiếp xúc.

Chọc cho hai nàng mặt mày đỏ bừng.

Bốp một tiếng.

Cố Hàn Uyên giả vờ nghiêm khắc nói: Nguyên Chỉ sư muội, vểnh mông cao như vậy làm gì.

Rốt cuộc là đang luyện công hay là đang dụ dỗ ta.

Lý Nguyên Chỉ mặt đỏ bừng lên, ngay cả đôi tai tinh xảo xinh xắn cũng đã đỏ thấu.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận mắng: Phi.

Ai dụ dỗ ngươi.

Rõ ràng là lại muốn chiếm tiện nghi của ta.

Tuy lúc này Lý Nguyên Chỉ vẻ mặt giận dữ, nhưng thủy quang lóe lên trong mắt đẹp lại bại lộ tâm tư của nàng.

Lý Nguyên Chỉ miệng thì mắng hung, thân thể lại rất thành thật.

Mặc dù biết rõ Cố Hàn Uyên đang mượn cớ sàm sỡ mình, nhưng từ đầu đến cuối không hề có ý cự tuyệt.

Coi như trong lòng không ngừng tự nhủ đây là học phí học võ, cũng chẳng qua là tự lừa dối mình mà thôi.

Cố Hàn Uyên đối với điều này lòng dạ biết rõ.

Chương 526

Nụ cười đầy ẩn ý nói: Nếu không phải đang dụ dỗ ta, thì mau học cho được đi.

Tránh cho bị ta chiếm tiện nghi.

Hắn đối với việc mình chiếm tiện nghi của Lý Nguyên Chỉ thẳng thắn thừa nhận.

Dù sao ở đây cũng không có người ngoài.

Đều là biết rõ mà giả vờ hồ đồ thôi.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy, sống mũi khẽ nhíu lại, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên thân thể cứng đờ.

Nguyên lai Cố Hàn Uyên đã từ phía sau ôm lấy nàng.

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp và giọng nói ôn nhu.

Ta lại cầm tay dạy ngươi một lần, đừng phân tâm.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy trợn trắng mắt.

Gò má đỏ ửng lại càng thẫm như máu.

Trong lòng thầm xấu hổ và giận dữ nghĩ: Nói thì dễ, cứ đâm vào ta như vậy, còn không biết ngượng bảo ta đừng phân tâm.

Hơi nóng bỏng sau lưng làm nàng lòng dạ rối bời.

Đừng nói là luyện tập chiêu thức theo yêu cầu, không run chân đã là sự quật cường cuối cùng của nàng.

Lý Nguyên Chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo luyện một lần chiêu thức mà chính mình cũng không biết là gì.

Nhiệt độ bức người phía sau rốt cuộc cũng rời đi.

Lý Nguyên Chỉ loạng choạng một cái, suýt nữa ngã ngồi xuống đất, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

Bên tai còn truyền đến lời nói móc của Cố Hàn Uyên.

Nguyên Chỉ sư muội tâm tư không yên, làm sao có thể luyện tốt võ công được.

Vẫn là Song nhi học nhanh, đã ra dáng ra hình rồi.

Song nhi nhìn Lý Nguyên Chỉ tức giận đến ngực không ngừng phập phồng, ái ngại nói: Công tử đừng khen ta.

Ta chỉ biết chút da lông thôi, làm sao có thể so với thiên tư thông minh của Lý cô nương.

Cố Hàn Uyên đưa tay xoa mái tóc của Song nhi, ôn tồn cười nói: Song nhi đừng tự coi nhẹ mình, ta rất xem trọng ngươi đấy.

Hắn nói là lời thật lòng.

Song nhi quả thực rất có thiên phú luyện võ.

Song nhi nghe vậy có chút ngượng ngùng, do dự nói: Hay là công tử cứ đi làm chuyện của mình trước đi.

Bọn ta tự luyện là được rồi.

Nàng tự nhiên nhìn ra nguyên nhân Lý Nguyên Chỉ không tập trung chính là Cố Hàn Uyên thường xuyên sàm sỡ nàng.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định làm khó Lý Nguyên Chỉ nữa.

Nhẹ nhàng cười nói: Được rồi, vậy các ngươi chăm chỉ luyện tập.

Ta đi trước, nếu có gì thắc mắc thì chờ ta trở về rồi hỏi ta.

Dứt lời liền ung dung rời đi.

Lý Nguyên Chỉ tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Thấy Song nhi tốt bụng tiến lên đỡ mình, nàng ngại ngùng nói: Song nhi muội muội, có thể đưa ta đi tắm rửa trước không.

Trên người ra không ít mồ hôi, có chút khó chịu.

Song nhi đối với trạng thái của Lý Nguyên Chỉ lòng dạ biết rõ, cũng không vạch trần nàng.

Khéo léo đỡ Lý Nguyên Chỉ vẫn còn hơi run chân đi vào phòng tắm.

Cố Hàn Uyên lần nữa gặp lại Khang Hi.

Sắc mặt hắn lại khó coi hơn rất nhiều.

Hắn cứng nhắc nói: Vô Thiên các hạ, em gái của Đông Giai thị đã vào cung, lát nữa sẽ có nội thị dẫn ngài đi gặp nàng.

Trẫm đã sắp xếp xong cả rồi.

Cố Hàn Uyên nghe Khang Hi đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt khẽ lóe lên.

Thái độ của Khang Hi rõ ràng dứt khoát hơn hôm qua rất nhiều.

Lý do không ngoài ảnh hưởng do việc đánh rắn động cỏ đêm qua gây ra.

Đúng như Cố Hàn Uyên đã đoán.

Đêm qua, Khang Hi lại tìm đến Hiếu Trang.

Khóc lóc van xin để có được phương pháp đối phó Lục Địa Thần Tiên.

Đồng thời tiết lộ thông tin Cố Hàn Uyên có khả năng sẽ ra tay với hắn.

Để tăng thêm sức thuyết phục, Khang Hi còn cố ý hứa hẹn tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh đó lên người Ngao Bái.

Hiếu Trang quả nhiên bị hắn thuyết phục, đồng thời đồng ý sẽ giúp hắn xin được sức mạnh để đối phó Cố Hàn Uyên.

Khang Hi tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, sau đó Hiếu Trang từ Thanh Tổ Từ trở về lại báo cho hắn biết đã thất bại.

Bởi vì Hoàng Thái Cực đã bị Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 của Cố Hàn Uyên dọa sợ.

Tuy lúc đó cảm ứng được không rõ ràng, nhưng uy lực của kiếm khí lại khiến hắn cảm thấy kinh hãi.

Công lực của Đa Nhĩ Cổn kém Hoàng Thái Cực rất nhiều, trợ lực mà Thanh Tổ Từ ban cho cũng không bằng Hoàng Thái Cực.

Vì vậy không cảm ứng được kiếm khí của Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23.

Đang muốn đồng ý với Hiếu Trang, lại bị Hoàng Thái Cực mạnh mẽ ngăn lại.

Thậm chí vì thế mà giao thủ mấy chiêu.

Đa Nhĩ Cổn thấy ý chí của Hoàng Thái Cực kiên quyết, đành bất đắc dĩ từ chối lời cầu cứu của Hiếu Trang.

Vì vậy, Hiếu Trang đành thất vọng trở về.

Còn mang cho Khang Hi một tin tức xấu: Cố Hàn Uyên quả thực đã đến Yến Kinh thành, đồng thời thân thủ thần công còn cao hơn dự liệu.

Do đó, Vô Thiên liền trở thành hy vọng lớn nhất để Khang Hi bảo toàn tính mạng.

Hôm nay hắn mới dứt khoát đồng ý dâng Tiểu Đông Phi lên như vậy.

Thậm chí vì thế mà đã sớm cho Tiểu Đông Phi vào cung.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư của Khang Hi.

Vì để kế hoạch sau này tiến hành thuận lợi, hắn quyết định ép Khang Hi thêm nữa.

Hắn giọng điệu vi diệu nói: Bệ hạ chuẩn bị bỏ thuốc cho em gái của Đông Giai thị sao.

Khang Hi nghe vậy sững sờ, rồi thản nhiên thừa nhận.

Dù sao việc đem nữ nhân của mình dâng cho nam nhân khác là một sự sỉ nhục quá lớn.

Vì thế ngay cả mặt Tiểu Đông Phi cũng không muốn gặp.

Ngược lại, hạ độc rồi, Tiểu Đông Phi sẽ mặc cho Vô Thiên thao túng.

Hắn cũng có thể giả vờ không biết.

Đáng tiếc, sự tự lừa dối của Khang Hi lại bị Cố Hàn Uyên vạch trần.

Chỉ thấy hắn đầy ẩn ý nói: Bản tọa đòi tần phi của bệ hạ là để luyện công, nhưng nếu bỏ thuốc thì hiệu quả luyện công sẽ rất tệ.

Đành phải mặt dày mời bệ hạ tự mình đi thuyết phục.

Đây tự nhiên là Cố Hàn Uyên nói hươu nói vượn.

Nhưng Khang Hi nghe vậy lại chỉ cảm thấy một luồng huyết khí xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cảm giác nhục nhã mãnh liệt tràn ngập nội tâm.

Hắn nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói: Ngươi lừa người quá đáng.

Bệ hạ nói gì vậy.

Giọng nhỏ quá, bản tọa không nghe được.

Giọng nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên vang lên.

Lý trí bị lửa giận che mờ của Khang Hi nhất thời tỉnh táo lại.

Nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo u tối lộ ra trên mặt nạ Tu La, hắn bất giác rùng mình.

Chương 527

Nhận rõ tình thế, Khang Hi nhất thời mất hết nhuệ khí, nói: Trẫm. trẫm biết rồi.

Trẫm sẽ đích thân đi thuyết phục nàng.

Khang Hi cuối cùng vẫn phải mềm mỏng.

Nhưng Cố Hàn Uyên vẫn chưa buông tha hắn.

Hắn đầy ý vị nói: Bệ hạ không bằng đưa nàng vào tẩm cung của Đông Giai thị, thứ nhất là tỷ muội đoàn tụ, thứ hai cũng đỡ phiền phức.

Khang Hi nghe vậy khóe mắt co giật, sắc mặt khó coi vô cùng.

Nhưng thế mạnh hơn người.

Mà lúc này hắn cũng có vài phần tâm tư vò đã mẻ lại sứt.

Âm thầm nghiến răng nói: Các hạ nói có lý.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười.

Trên thực tế, việc sắp có được hai tỷ muội tần phi của Khang Hi cũng không đáng đắc ý bao nhiêu.

Điều thực sự khiến hắn để tâm là thái độ này của Khang Hi.

Nhượng bộ chỉ có không lần và vô số lần.

Nhất là chờ Khang Hi thấy được thần công cái thế của hắn, sẽ chỉ càng thêm nhẫn nhục chịu đựng.

Một hoàng đế của một nước chịu khuất nhục như vậy vốn là một chuyện vô cùng vô lý.

Nhưng đây chính là do tình thế của Thanh quốc lúc này tạo thành.

Ngoài có Mông Nguyên nhòm ngó, trong có Bảo Thân Vương mơ ước hoàng vị, còn có Ngô Tam Quế đuôi to khó vẫy.

Trợ lực mạnh nhất của Khang Hi lại là Ngao Bái mà hắn không thể không trừ khử.

Không bắt giết Ngao Bái, hắn vĩnh viễn không thể nắm quyền.

Bây giờ Khang Hi không chỉ không có quân quyền, mà ngay cả chính quyền cũng bị các Phụ chính đại thần kìm kẹp.

Cao thủ mạnh nhất dưới trướng ngoại trừ Ngụy Đông Đình ra, lại chỉ có Viên Thừa Chí.

Chính vì tình thế đặc thù như vậy, mới khiến cho Khang Hi thân là hoàng đế lại bị Cố Hàn Uyên tùy ý nắm trong tay.

Khang Hi lúc này cũng khó tránh khỏi cảm thấy chán nản.

Cảm thấy cái ngôi vị hoàng đế này làm chẳng có chút hứng thú nào.

Thậm chí còn nảy sinh một tia ý nghĩ thoái vị cho Bảo Thân Vương.

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh đã bị hắn dập tắt.

Hắn còn rất nhiều hoài bão chưa thực hiện được.

So với những hoàng đế ngu dốt hoặc vô năng của các quốc gia khác, Khang Hi là một trong số ít người lấy việc thống nhất thiên hạ làm mục tiêu.

Lý tưởng cao xa như vậy, khiến hắn không thể không nhẫn nhục chịu đựng, chỉ vì có thể có được sức mạnh của Vô Thiên.

Dù cho phải trả một cái giá rất đắt.

Sau đó, Khang Hi dẫn Cố Hàn Uyên đến tẩm cung của Đông Giai thị.

Một đường không nói gì.

Hai người đến nơi.

Mơ hồ còn có thể nghe được tiếng đối thoại của nữ tử truyền ra từ trong cửa.

Chính là Đông Giai thị và Tiểu Đông Phi được triệu đến.

Giọng nữ trong trẻo như hoàng oanh rời cốc nghi hoặc hỏi: Tỷ tỷ, vì sao bệ hạ lại đưa ta đến chỗ tỷ vậy.

Chủ nhân của giọng nói chính là Tiểu Đông Phi.

Giọng nữ đoan trang ưu nhã khó xử nói: Ta cũng không biết bệ hạ nghĩ thế nào, dù sao cũng không hợp lễ nghi.

Đông Giai thị cũng tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Nàng thực ra cũng được xem là khá được Khang Hi sủng ái.

Nhưng những năm gần đây Khang Hi nạp phi vô cùng thường xuyên.

Đến nỗi dù được sủng ái, một tháng cũng không gặp được mấy lần.

Phụ thân của nàng là Đông Quốc Duy cố ý đưa muội muội của nàng vào cung, cũng là vì liên thủ tranh sủng.

Đông Giai thị có dã tâm với ngôi vị hoàng hậu.

Bây giờ đã là Quý phi, tiến thêm một bước nữa là Hoàng Quý phi.

Mà trên Hoàng Quý phi chính là hoàng hậu.

Nhưng nàng đến nay vẫn chưa có con nối dõi, thiếu chút tự tin.

Vốn định chờ Tiểu Đông Phi vào cung, tỷ muội đồng lòng, tranh thủ giữ ánh mắt của Khang Hi lại trên người các nàng.

Tiểu Đông Phi không phải vào cung qua tuyển tú, đồng thời vừa vào cung đã được sắc phong làm Đông phi theo quy củ chính đáng.

Tiểu Đông Phi sẽ được cung nữ giúp đỡ tắm rửa trang điểm, sau đó sẽ được tiểu thái giám của kính sự phòng dùng chăn gói lại mang đến tẩm cung của hoàng đế.

Nhưng làm gì có đạo lý vừa mới vào cung còn chưa kịp thị tẩm, đã đưa Tiểu Đông Phi đến cung của mình.

Đông Giai thị đột nhiên linh quang lóe lên.

Có chút kinh ngạc thầm nghĩ: Chẳng lẽ bệ hạ chuẩn bị để chúng ta cùng nhau thị tẩm sao.

Nàng thật sự không phải đoán mò.

Bởi vì sau khi Tiểu Đông Phi được đưa tới, thái giám truyền lệnh còn mang cả cung nữ hầu hạ nàng đi.

Dù sao đừng xem hoàng đế Tam Cung Lục Viện hưởng hết diễm phúc.

Trên thực tế quy củ rất nhiều.

Đừng nói là tỷ muội đồng lòng, chính là hầu hạ thời gian lâu một chút, cũng sẽ bị thái giám nhắc nhở.

Không chỉ là vì phải đảm bảo sức khỏe cho hoàng đế, mà còn là phải tuân thủ lễ nghi.

Tùy tiện làm bậy, một khi bại lộ, sẽ tổn hại danh tiếng.

Hai nàng đang miên man suy nghĩ thì tiếng cửa bị đẩy vang lên.

Liền thấy Khang Hi mặt mày u ám bước vào.

Đông Giai thị và Tiểu Đông Phi vội vàng hành lễ.

So với Tiểu Đông Phi ngây thơ, tâm trạng của Đông Giai thị lại vô cùng bất an.

Không phải vì những suy nghĩ miên man lúc trước, mà là vì nàng liếc mắt đã nhìn ra tâm trạng của Khang Hi cực độ không tốt.

Khang Hi tâm trạng không tốt là chuyện đương nhiên.

Dù sao có nam nhân nào lại cam tâm tự tay dâng nữ nhân của mình lên.

Thậm chí còn phải tự mình tiến hành thuyết phục.

Đây đối với nam nhân mà nói không nghi ngờ gì là một sự sỉ nhục to lớn.

Hơn nữa người đàn ông này còn là hoàng đế chí tôn của một nước.

Khang Hi nhìn Đông Giai thị ngày xưa có chút sủng ái, tâm tình càng thêm phức tạp.

Đông Giai thị tuy đã vào cung mấy năm, nhưng cũng chỉ mới đôi mươi.

Chính là độ tuổi đẹp nhất của nữ tử.

Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đoan trang ưu nhã, một thân trang phục tinh xảo đắt tiền tôn lên dáng vẻ yêu kiều của nàng.

Tiểu Đông Phi tuổi còn nhỏ hơn một chút.

Chương 528

Thiếu nữ mười sáu tuổi thanh xuân lãng mạn, xinh đẹp đáng yêu, da trắng mặt xinh, một đôi mắt đẹp linh động dịu dàng.

Chỉ xét về dung mạo, còn hơn cả Đông Giai thị.

Khang Hi chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng.

Nếu không phải vì lời nói của Vô Thiên, hắn nhất định sẽ rất thích Tiểu Đông Phi.

Mà bây giờ lại phải nhịn đau cắt thịt.

Hắn nhớ lại cảnh tượng trước khi vào cửa.

Mình đã khúm núm thỉnh cầu Vô Thiên chờ mình thuyết phục xong hai nàng rồi hãy vào.

Dù sao trước mặt Vô Thiên thuyết phục hai nàng không chỉ khó khăn hơn, mà còn nhục nhã hơn.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, Vô Thiên lại không làm khó hắn về việc này.

Rất dễ dàng đã đồng ý yêu cầu của hắn.

Điều này khiến Khang Hi chịu đủ nhục nhã trong lòng thậm chí còn nảy sinh một tia cảm kích.

Tuy mức độ cảm kích trong lòng Khang Hi không lớn, nhưng đối với Cố Hàn Uyên lại là dấu hiệu tốt.

Hắn đã nắm bắt chừng mực khi ép bức Khang Hi vừa đúng.

Một vài sự nhượng bộ không quan trọng, lại có thể làm giảm bớt tâm lý chống cự của Khang Hi.

Giống như bây giờ.

Mặc dù Khang Hi có đau lòng đến đâu, cũng phải cố gắng thuyết phục hai nàng.

Không lâu sau, Khang Hi sắc mặt âm trầm bước ra.

Phía sau mơ hồ còn có thể nghe được tiếng khóc lóc.

Khang Hi nhìn Vô Thiên dáng vẻ tùy ý, tựa như hoàn toàn không để ý hai nàng có bị thuyết phục hay không.

Hắn hít sâu một hơi nói: Vô Thiên các hạ, ngài có thể vào rồi.

Hắn mỗi một chữ nói ra, lòng lại đau thêm một phần.

Nhưng việc đã đến nước này, hối hận cũng đã muộn.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc nói: Bệ hạ nhanh như vậy đã thuyết phục được các nàng rồi sao.

Xem ra các nàng rất yêu bệ hạ a.

Khang Hi nghe vậy hô hấp nghẹn lại.

Sắc mặt càng thêm âm trầm.

Một lúc lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh.

Giả vờ điềm nhiên nói: Trẫm còn có chính vụ cần xử lý, Vô Thiên các hạ xin cứ tự nhiên.

Dứt lời liền như thể không quan tâm hai nàng tiếp theo sẽ có kết cục thế nào, thản nhiên rời đi.

Nhưng đôi tay nắm chặt lại bại lộ tâm tình của hắn.

Cố Hàn Uyên đầy hứng thú nhìn bóng lưng Khang Hi rời đi.

Sự nhẫn nhịn mà người thường không thể nhịn này, quả thực lợi hại.

Cũng biết Khang Hi tương lai nhất định sẽ tính kế đối phó hắn.

Nhưng thì sao chứ.

Khang Hi một bước lạc hậu, liền từng bước lạc hậu.

Một bước sai, liền từng bước sai.

Từ lần đầu tiên Khang Hi nhượng bộ thỏa hiệp, kết cục đã được định sẵn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Khang Hi nữa.

Lạnh nhạt đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Đông Giai thị và Tiểu Đông Phi đang ôm nhau khóc.

Hai nàng có chút sợ hãi nhìn Cố Hàn Uyên khí tức âm u đáng sợ.

Tiểu Đông Phi sợ hãi trốn sau lưng Đông Giai thị.

Trong mắt Đông Giai thị lại tràn đầy hận ý.

Không chỉ là hận ý đối với Cố Hàn Uyên.

Càng là hận ý đối với Khang Hi vô tình.

Nàng nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Khi nghe lời thỉnh cầu của Khang Hi, nàng đã cảm thấy không ổn.

Hai vị ái phi, trẫm có một chuyện muốn nhờ.

Đông Giai thị kinh hãi nói: Bệ hạ nói quá lời rồi.

Bệ hạ có chuyện gì cần tỷ muội chúng ta làm, xin cứ việc phân phó.

Khang Hi nghiêm trọng nói: Ngoài cửa có một nam tử tên là Vô Thiên, là minh hữu của trẫm, đối với trẫm vô cùng quan trọng.

Thậm chí liên quan đến hoàng vị và an toàn tính mạng của trẫm.

Đông Giai thị kinh ngạc hỏi: Bệ hạ là hoàng đế Thanh quốc, ai dám hại tính mạng bệ hạ chứ.

Khang Hi trầm giọng nói: Ái phi có điều không biết, trẫm bây giờ nhìn như ngồi trên hoàng vị, là vua của một nước, kỳ thực tình cảnh đáng lo, mới không thể không cầu trợ Vô Thiên.

Cho nên cần hai vị ái phi giúp đỡ.

Đông Giai thị nghe vậy nhất thời có dự cảm không lành.

Căng thẳng nói: Thiếp thân tài sơ học thiển, lo rằng không thể giúp được bệ hạ.

Nàng quả thực có dã tâm muốn trở thành hoàng hậu.

Nếu có thể giúp đỡ Khang Hi, địa vị tất nhiên sẽ tăng lên, cũng sẽ được coi trọng hơn.

Nhưng Đông Giai thị không ngốc.

Khang Hi nói nghiêm trọng như vậy, muốn các nàng giúp đỡ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Trực giác của nữ nhân càng khiến nàng vô thức cảm thấy không thể đáp ứng.

Nhưng Khang Hi đã quyết tâm.

Đã có quyết đoán, sẽ không do dự nữa.

Hắn ôn tồn an ủi: Ái phi yên tâm, việc này tuy có chút khó xử, nhưng làm lại rất dễ dàng.

Đông Giai thị nghe vậy lại không hề yên tâm chút nào.

Nàng thấy Khang Hi đã quyết, đành bất đắc dĩ hỏi: Cũng xin bệ hạ cho biết, cần thiếp thân làm những gì.

Khang Hi ánh mắt phức tạp nói: Minh hữu của trẫm, Vô Thiên, đã để mắt đến hai vị tỷ muội, cho nên.

Đông Giai thị đã nghĩ đến đủ loại khả năng, chỉ duy nhất không nghĩ đến sẽ là như vậy.

Nàng không ngốc, lời của Khang Hi tuy chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Nàng khó tin nói: Bệ hạ định dùng thiếp thân và muội muội để lôi kéo hắn sao.

Tiểu Đông Phi cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là ngày đầu tiên nàng vào cung, đã bị Khang Hi tặng cho người khác.

Điều này khác xa một trời một vực với cuộc sống hậu cung mà nàng dự đoán.

Nhất thời trong lòng tràn đầy đau khổ.

Khang Hi lúc này chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi.

Nhưng lại không thể không hứa hẹn: Ái phi yên tâm, trẫm tuyệt đối sẽ không quên sự hy sinh của các ngươi.

Sau ngày hôm nay, ái phi chính là Hoàng Quý phi của trẫm, sau này ngôi vị hoàng hậu cũng sẽ là của ái phi.

Thần sắc Đông Giai thị dần dần bình tĩnh trở lại.

Ngôi vị Hoàng Quý phi vốn khao khát, lúc này lại cảm thấy đặc biệt nực cười.

Lời hứa về ngôi vị hoàng hậu của Khang Hi, nàng lại càng không tin nửa điểm.

Phi tử đã mất đi trong sạch sao có thể làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Chẳng qua chỉ là một lời hứa suông không bao giờ có thể thực hiện được mà thôi.

Nàng biết mình không thể từ chối yêu cầu của Khang Hi.

Chương 529

Đem đau khổ và hận ý giấu sâu dưới đáy lòng.

Bình tĩnh nói: Thiếp thân hiểu rồi.

Thiếp thân sẽ cố gắng làm tốt, vì tình nghĩa nhiều năm với bệ hạ, sau này bệ hạ ban cho thiếp thân một ly rượu độc là được.

Khang Hi vốn quả thực có ý định sau này ban chết cho hai nàng để bảo toàn thể diện.

Nhưng Đông Giai thị lại nói ra trước mặt, ngược lại khiến hắn không thể ra tay.

Đành giả vờ không vui nói: Ái phi nói gì vậy, trẫm há là loại người qua cầu rút ván.

Đông Giai thị nhàn nhạt nói: Bệ hạ hiểu lầm rồi, thiếp thân biết làm tốt những gì nên làm.

Khang Hi nghe vậy hài lòng cười nói: Ái phi quả nhiên hiểu đại thể, trẫm đi trước.

Ái phi yên tâm, chuyện trẫm đã hứa tuyệt không nuốt lời.

Nhưng trước khi rời đi, hắn lại do dự để lại một câu.

Nếu có thể, cũng xin ái phi trói buộc hắn không buông.

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản.

Nếu tỷ muội Đông Giai thị có thể mê hoặc được Vô Thiên, hắn cũng có thể bớt phải trả giá.

Nhưng nỗi đau trong lòng không giảm, thậm chí còn đau hơn.

Đến nỗi lúc rời đi sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Đông Giai thị nhớ lại sự vô tình của Khang Hi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Đông Phi, nàng chủ động tiến lên.

Cúi mày rũ mắt làm chuyện hoàn toàn không hợp với thân phận.

Nhưng trong lòng lại tràn đầy khoái cảm trả thù.

Cố Hàn Uyên nhìn xuống mái tóc mềm mại của Đông Giai thị.

Trong lòng tràn đầy vui vẻ nghĩ: Khang Hi, ngươi sợ rằng không ngờ tới đâu, nữ nhân hận thù còn đáng sợ hơn nam nhân nhiều.

Tẩm cung không có cung nữ và thái giám vang lên tiếng kêu đau và tiếng rên rỉ yêu kiều.

Tượng trưng cho sự nhục nhã của Khang Hi.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Cố Hàn Uyên đẩy cửa phòng ra.

Khóe miệng dưới mặt nạ Tu La cong lên một đường cong.

Tỷ muội Đông Giai thị thú vị ngoài dự kiến.

Đông Giai thị tựa như đang phát tiết áp lực kìm nén đã lâu, dáng vẻ vừa yêu mị vừa ti tiện.

Mà Tiểu Đông Phi lại vừa e lệ vừa yếu đuối.

Luôn cắn chặt môi, cố gắng không phát ra tiếng.

Dáng vẻ hoàn toàn trái ngược của hai nàng đã mang lại cho Cố Hàn Uyên không ít niềm vui.

Cố Hàn Uyên lần nữa gặp lại Khang Hi, hắn đang cùng một tiểu thái giám nói cười vui vẻ.

Tên tiểu thái giám đó chính là Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo một trận nịnh hót đến thiên hoa loạn trụy chọc cho Khang Hi mặt mày tươi cười.

Không còn vẻ âm trầm lúc trước nữa.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên.

Ho nhẹ một tiếng.

Hai người nghe tiếng giật mình, nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Khang Hi sắc mặt đen lại trong nháy mắt, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Vi Tiểu Bảo thấy là Cố Hàn Uyên đã giải độc cho mình đêm qua.

Vừa định vui mừng chào hỏi, đã nhanh chóng phản ứng lại.

Cái bộ trang phục Vô Thiên kia, khí tức âm u khủng bố, nhìn một cái đã biết không phải người tốt.

Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện trước mặt Khang Hi, mục đích không rõ.

Vi Tiểu Bảo đang do dự có nên giả vờ không biết, hô to hộ giá hay không thì Khang Hi đã lên tiếng.

Tiểu Quế Tử, ngươi lui ra trước đi.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy tự nhiên là cung kính xin lui.

Nhìn bộ dạng hai người muốn trao đổi chuyện quan trọng.

Hắn vô thức cho rằng Vô Thiên rất được Khang Hi coi trọng.

Hắn đi ra ngoài cửa, mơ hồ còn có thể nghe được giọng của Khang Hi.

Trẫm muốn bái Vô Thiên các hạ làm Quốc Sư, không biết ý các hạ thế nào.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vui mừng.

Khi hắn đi ngang qua Vô Thiên, thấy hắn liếc mình một cái.

Cũng biết đối phương đã nhận ra mình.

Quan hệ của hai người không nói là thân thiết, cũng coi như có quen biết.

Vi Tiểu Bảo thầm nghĩ: Vô Thiên này dường như có quan hệ không bình thường với Thái hậu, bây giờ lại được Tiểu Huyền Tử coi trọng, muốn bái hắn làm Quốc Sư.

Ta nếu có thể đi cùng đường với hắn, sau này chắc chắn quan vận hanh thông, tài lộc cuồn cuộn.

Trước đó hắn đã báo tin Hải Đại Phú qua đời cho Khang Hi.

Đương nhiên không thể nói thật.

Chỉ nói Hải Đại Phú là bệnh chết.

Nguyên nhân cái chết của Hải Đại Phú là bị Vô Thiên một chưởng đánh gãy tâm mạch, trên người không có ngoại thương.

Chỉ cần không ai cố ý đi điều tra, chắc chắn sẽ không bại lộ chân tướng.

Khang Hi quả nhiên không quan tâm đến nguyên nhân cái chết của Hải Đại Phú.

Có ý định bồi dưỡng Vi Tiểu Bảo có quan hệ cá nhân tốt thành tâm phúc của mình.

Vì vậy liền đề bạt hắn thành tổng quản thượng thiện giám, tiếp nhận vị trí của Hải Đại Phú.

Nếu là các chức quan khác, với năng lực quản lý triều đình hiện tại của Khang Hi cũng không thể dễ dàng bổ nhiệm.

Nhưng chức quan thái giám trong hậu cung thì có thể một lời quyết định.

Vi Tiểu Bảo lúc mới vào cung không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ muốn bảo toàn tính mạng đồng thời kiếm chút tiền.

Bây giờ không có nguy hiểm tính mạng, sự bổ nhiệm này của Khang Hi nhất thời khơi dậy dã tâm muốn thăng quan phát tài của hắn.

Nhất là khi Vi Tiểu Bảo thay y phục của tổng quản thượng thiện giám, những tiểu thái giám từng coi thường hắn đều trở nên lễ độ cung kính.

Ngay cả những người thiếu nợ hắn cũng chủ động trả tiền.

Điều này càng thêm kiên định quyết tâm muốn thăng quan phát tài của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo trong mắt Cố Hàn Uyên là một công cụ rất hữu dụng.

Vì thế còn cố ý đặt định vị thần niệm lên người hắn.

Nhưng lúc này không phải là lúc để ý đến Vi Tiểu Bảo.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía Khang Hi mặt mày tươi cười.

Quốc Sư, thầy của quốc gia.

Mặc dù không có quyền lực thực tế, nhưng địa vị tôn sùng.

Chương 530

Rất nhiều giáo phái giang hồ đều ra sức theo đuổi vị trí này.

Thiếu Lâm phái, Toàn Chân phái, Mật Tông đều cố gắng cầu được vị trí Quốc Sư từ quốc gia sở tại.

Không ngờ lại bị thân phận Vô Thiên của Cố Hàn Uyên chiếm được.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút liền đoán được ý đồ của Khang Hi.

Không chỉ là muốn dùng vị trí Quốc Sư để lôi kéo hắn.

Càng là vì muốn lớn mạnh thanh thế của mình.

Mượn danh tiếng hung hãn của Vô Thiên để che đậy thiên hạ.

Chí ít Bảo Thân Vương cũng không dám tùy tiện ra tay nữa.

Khang Hi cũng có thể biến bị động thành chủ động.

Cố Hàn Uyên mắt lộ tinh quang.

Mặc dù có chút ngoài dự liệu.

Nhưng cũng mở ra một ý tưởng mới.

Đồng thời, mạch suy nghĩ này có lợi cho mưu đồ sau này.

Cố Hàn Uyên tuy trong lòng đã có quyết đoán, nhưng sẽ không dễ dàng đáp ứng.

Dù sao vật càng dễ có được, càng không được trân trọng.

Hắn muốn tăng thêm một con bài mặc cả trong lòng Khang Hi.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm nói: Đa tạ bệ hạ ưu ái, bản tọa nhàn vân dã hạc quen rồi, không chịu được ràng buộc, đối với vị trí Quốc Sư không có hứng thú.

Khang Hi nghe vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Phải trả giá bằng tỷ muội Đông Giai thị khiến hắn rất đau lòng.

Nhưng ván đã đóng thuyền, đau lòng cũng chỉ là nhất thời.

Khang Hi thân là hoàng đế, suy nghĩ nhiều hơn vẫn là lợi ích.

So với phi tần và sự nhục nhã, sự trợ giúp của Vô Thiên quan trọng hơn.

Nhưng nếu chỉ đổi được một lần ra tay của Vô Thiên, hiển nhiên không đáng.

Nhất là sau khi Hiếu Trang không thể cho hắn phương pháp đối phó Lục Địa Thần Tiên, tầm quan trọng của Vô Thiên càng thêm nổi bật.

Vì vậy mới ném ra vị trí Quốc Sư, cố gắng trói Vô Thiên vào thế lực của mình.

Vị trí Quốc Sư tuy không có quyền, nhưng vị thế lại nặng.

Thậm chí ở một mức độ nào đó có thể đại biểu cho thái độ của quốc gia.

Nếu Vô Thiên tiếp nhận vị trí Quốc Sư, Thiên Võng thậm chí có thể quang minh chính đại hành động trong lãnh thổ Thanh quốc.

Khang Hi trước đây mơ hồ cảm thấy dã tâm của Vô Thiên.

Bằng không cũng sẽ không thành lập Thiên Võng, một tổ chức khủng bố đáng sợ như vậy.

Vì vậy Khang Hi dùng vị trí Quốc Sư để lôi kéo, có thể nói là thành ý tràn đầy.

Không ngờ đối phương lại từ chối.

Tình huống không hợp với kế hoạch này khiến Khang Hi có chút nóng nảy.

Hắn trịnh trọng nói: Vô Thiên các hạ quá lo lắng rồi, trẫm sao lại có ý định ràng buộc các hạ chứ.

Trẫm chỉ là muốn hợp tác nhiều hơn với các hạ mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bản tọa không quan tâm đến Thanh quốc thế nào, tìm đến bệ hạ cũng là vì có được tài nguyên tu luyện, trao đổi ngang giá mà thôi.

Khang Hi thấy Vô Thiên lại lần nữa từ chối đề nghị của mình.

Nhất thời cấp bách đến có chút đầu óc choáng váng.

Lại tự rước lấy nhục nói: Chẳng lẽ tỷ muội Đông Giai thị không làm Quốc Sư hài lòng sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy hứng thú nhìn về phía Khang Hi đã phản ứng lại, đồng thời sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ngữ khí không rõ nói: Tỷ muội Đông Giai thị rất tốt.

Người chị kiều mị đa tình, người em ôn nhu động lòng người.

Bản tọa cũng muốn đa tạ bệ hạ ưu ái.

Khang Hi càng nghe càng cảm thấy uất ức, nhưng lại không tiện phát tác.

Miễn cưỡng cười nói: Các hạ hài lòng là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chỉ là còn chưa đủ.

Khang Hi nghe vậy sững sờ.

Nhất thời hiểu ra ý của đối phương.

Sắc mặt hắn vô cùng rối rắm và do dự.

Cuối cùng vẫn nghiến răng nói: Chỉ cần các hạ đồng ý nhận vị trí

Quốc Sư, trẫm có thể đặc biệt cho phép các hạ tùy ý ra vào hậu cung, thế nào.

Khang Hi lúc này rất có tâm tính của một con bạc thua đến đỏ mắt.

Trong lòng chỉ nghĩ đến việc gỡ vốn, về phần cái giá phải trả trước khi gỡ vốn thì chỉ có thể vô thức bỏ qua.

Nhưng Khang Hi vẫn duy trì giới hạn cuối cùng.

Hắn trầm giọng nói: Ngoại trừ Khôn Ninh Cung, Từ Ninh Cung và Từ Nhân Cung, tùy ý các hạ xuất nhập.

Từ Nhân Cung là tẩm cung của Thái Hoàng Thái Hậu Hiếu Trang.

Từ Ninh Cung là tẩm cung của Nhân Hiến Thái Hậu.

Khôn Ninh Cung là tẩm cung của Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị.

Bởi vậy có thể thấy được, ranh giới cuối cùng của Khang Hi chính là tổ mẫu, mẹ cả cùng vợ cả.

Còn lại đám phi tần thì tùy ý lấy dùng.

Cố Hàn Uyên đối với Hiếu Trang cũng không có hứng thú.

Dù sao đã là một lão thái bà sáu bảy mươi tuổi.

Cũng không phải ai cũng là Vu Hành Vân hoặc là Lý Thu Thủy.

Mặc dù đối phương quý vi Thái Hoàng Thái Hậu, ở trong mắt Cố Hàn Uyên cũng bất quá chỉ là một người thường mà thôi.

Tuy là Cố Hàn Uyên còn chưa dùng qua giả Thái Hậu Mao Đông Châu, nhưng lại trước một bước dùng thật Thái Hậu.

Vì vậy ranh giới cuối cùng của Khang Hi cũng sớm đã bị ném đi một phần ba.

Còn như Hoàng Hậu tự nhiên là người Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú nhất.

Đồng thời cũng là trọng yếu nhất.

Bởi vì Khang Hi một ngày ngay cả Hoàng Hậu cũng có thể không để ý, như vậy mặc dù là yêu cầu quá đáng hơn nữa, cuối cùng hắn cũng sẽ đáp ứng xuống.

Tuy là Khang Hi thành ý tràn đầy, thế nhưng Cố Hàn Uyên vẫn như cũ đạm mạc nói ra: Đa tạ bệ hạ ý tốt, bệ hạ nếu không có chuyện khác, bản tọa liền cáo lui trước.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Bất quá ở trước khi Khang Hi mở miệng giữ lại, hắn ngoạn vị cười nói: Đáng tiếc cùng mẫu nghi thiên hạ Hoàng Hậu duyên khan một mặt, không biết là mỹ nhân như thế nào đây.

Nói xong liền thản nhiên rời đi.

Cố Hàn Uyên đi ra Ngự Thư Phòng.

Bên trong cửa không ngoài sở liệu vang lên tiếng đập phá đồ đạc cùng tiếng Khang Hi giận dữ mắng: Khinh người quá đáng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, đối với phản ứng của Khang Hi rất là thỏa mãn.

Hắn lại không phải thật sự là sắc trung ngạ quỷ.

Đối với những phi tần không để lại bao nhiêu danh tiếng kia của Khang Hi cũng không có hứng thú.

Dù sao các nàng không có khả năng được truyền thụ Âm Thiên Quyết, thực tế hiệu quả song tu có hạn.

Cố Hàn Uyên làm vậy bất quá là vì tiến thêm một bước bức bách Khang Hi mà thôi.

Đông Giai thị chỉ là thăm dò.

Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị mới là mục đích của hắn.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên thần sắc khẽ động.

Thân hình chớp động liền rời khỏi tại chỗ.

Chương 531

Khi Cố Hàn Uyên đi tới mục đích, chỉ thấy giữa sân hơn mười danh hắc y nhân đang cùng lượng lớn Đại Nội thị vệ giao chiến.

Trong những thị vệ này cũng không thiếu người quen.

Làm người ta chú ý nhất chính là một gã thị vệ môi hồng răng trắng đang thần sắc quẫn quýt nhìn những người áo đen kia dưới sự vây công của Đại Nội thị vệ mà liên tục bại lui.

Chính là Lạc Băng mấy ngày không gặp.

Bên người nàng mấy người tuy là diện mạo có chút bất đồng, thế nhưng lấy nhãn lực của Cố Hàn Uyên, vẫn liếc mắt liền nhận ra bọn họ đều là đám người Hồng Hoa Hội dịch dung gia nhập vào Đại Nội thị vệ.

Hồng Hoa Hội vẫn chưa xuất hiện toàn bộ nhân viên ở chỗ này.

Tại chỗ ngoại trừ Lạc Băng ra, chỉ có Trần Gia Lạc, Văn Thái Lai, Triệu Bán Sơn, Từ Thiên Hoành, Dư Ngư Đồng năm người.

Trình độ dịch dung của người Hồng Hoa Hội rất bình thường, chỉ là miễn cưỡng cải biến một ít đặc thù khuôn mặt.

Nếu như gặp phải người quen, vẫn có nguy cơ bại lộ.

Nhất là Lạc Băng, mặc dù mặc trang phục Đại Nội thị vệ, dung mạo cũng tận lực phẫn xấu, thế nhưng thiên sinh lệ chất vẫn làm nàng nhìn qua cực kỳ xuất chúng.

Dịch dung miễn cưỡng che giấu sự quyến rũ trong xương cốt, không bị nhìn ra là nữ giả nam trang đã là cực hạn.

Chợt nhìn giống như là một thiếu niên tuấn mỹ.

Văn Thái Lai thần sắc lo lắng thấp giọng nói: Không thể đợi thêm nữa, bằng không người của Mộc Vương Phủ sớm muộn phải toàn quân bị diệt ở chỗ này.

Dứt lời liền muốn tiến lên, nhưng mà lại bị Trần Gia Lạc ở bên cạnh kéo lại.

Hắn đồng dạng thấp giọng nói: Văn tứ ca đừng xúc động.

Chúng ta có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bừng tỉnh.

Nguyên lai đám hắc y nhân này là người của Mộc Vương Phủ.

Chỉ là chẳng biết tại sao lại đột nhiên xông vào hoàng cung.

Bất quá hắn cũng âm thầm lắc đầu: Khang Hi xác thực thế yếu, hoàng cung hầu như giống cái sàng, người nào đều có thể tới xông vào một lần.

Mộc Vương Phủ căn bản không có cao thủ gì.

Cảnh giới Tiên Thiên cũng chỉ có mấy người.

Nếu không phải những Đại Nội thị vệ này quá yếu, căn bản không có khả năng xông tới nơi này.

Lúc này cũng bất quá là chiếm ưu thế gấp mấy lần nhân số mới gắt gao áp chế Mộc Vương Phủ.

May mắn là trong hoàng cung không thể sử dụng tên nỏ các loại lợi khí, bằng không người Mộc Vương Phủ cũng đã sớm chết hết.

Thảo nào Khang Hi bất chấp tai họa ngầm cũng muốn mời chào cao thủ giang hồ.

Mặc dù không phải là vì bắt giết Ngao Bái, cũng phải tăng mạnh lực lượng thủ vệ hoàng cung.

Văn Thái Lai hận hận dậm chân, bất đắc dĩ thấp giọng nói: Cái Mộc Vương Phủ này chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên liền xông hoàng cung.

Nếu cũng là làm đại sự kia, vì sao không thử liên hệ cùng chúng ta.

Trần Gia Lạc tránh ánh mắt Văn Thái Lai, thấp giọng nói: Ta cũng không biết, sợ rằng mục đích cùng chúng ta không giống nhau.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhìn ra Trần Gia Lạc nói dối.

Mặc dù không rõ ràng, thế nhưng Cố Hàn Uyên vẫn nhìn thấu vẻ hổ thẹn trên mặt hắn.

Hắn biết nguyên nhân Mộc Vương Phủ xông hoàng cung.

Đồng thời khả năng việc này còn có quan hệ với hắn.

Coi như không có quan hệ trực tiếp, cũng tất nhiên là người biết chuyện.

Cố Hàn Uyên nhất thời nghĩ tới một người.

Vu Vạn Đình.

Mộc Vương Phủ đột nhiên xông hoàng cung rất có thể là do Vu Vạn Đình mưu tính.

Dù sao Trần Gia Lạc tuy là cũng không thiếu tiểu tâm tư, hơn nữa làm người thiếu khuyết dũng khí và đảm đương, nhưng tổng thể mà nói vẫn tương đối chính trực.

Không quá có thể mưu tính loại chuyện hại Mộc Vương Phủ này.

Cố Hàn Uyên rất nhanh thì biết lý do Mộc Vương Phủ đột nhiên xông hoàng cung.

Chỉ thấy một gã hắc y nhân thân hình gầy gò, thậm chí có chút nhu nhược đang đỡ lấy một thiếu nữ từ trong một gian phòng đi ra.

Thanh âm thúy sắc trung mang theo một tia quật cường: Tìm được Tiểu Quận Chúa rồi.

Trong miệng nàng Tiểu Quận Chúa dung mạo thanh tú khả ái, đôi mắt xinh đẹp linh động ẩn hàm sự ngây thơ.

Lúc này đang suy yếu vô lực được đỡ lấy.

Hai nàng chính là Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình.

Cố Hàn Uyên nhìn ra Mộc Kiếm Bình không chỉ bị người điểm huyệt, còn bị hạ thuốc làm suy yếu vô lực.

Người Mộc Vương Phủ chính là vì cứu Mộc Kiếm Bình bị bắt đến hoàng cung.

Hơn nữa Mộc Kiếm Bình dễ dàng như vậy đã bị tìm được cũng lộ ra một cỗ quỷ dị.

Mộc Vương Phủ hơn phân nửa là bị Vu Vạn Đình lợi dụng.

Trong đám người Mộc Vương Phủ, kẻ nhìn qua là đầu lĩnh thấy thế liền hô lớn: Hắc cẩu nha trảo lợi hại, mọi người lên Điểm Thương sơn.

Đây là tiếng lóng của Mộc Vương Phủ.

Lên Điểm Thương sơn là chỉ lui lại.

Hắc cẩu là chỉ Thát Tử thị vệ.

Hiển nhiên là người Mộc Vương Phủ thấy Mộc Kiếm Bình đã được cứu ra, liền muốn rút lui.

Mà bây giờ mới lui lại đã muộn.

Chỉ thấy một gã nam tử sắc mặt xanh đen mang theo càng nhiều thị vệ chạy tới.

Người tới chính là Viên Thừa Chí.

Hắn nhìn đám người Mộc Vương Phủ, âm thầm nhíu mày.

Viên Thừa Chí bây giờ tuy là đầu phục Khang Hi, thế nhưng vẫn như cũ không quá nguyện ý đối phó thế lực phản Thanh.

Nhưng mà Viên Thừa Chí do dự, Ngụy Đông Đình bên cạnh hắn lại không do dự.

Chỉ thấy hắn cung kính nói ra: Viên đại nhân, chúng ta phải nhanh một chút cầm xuống những thích khách này, bằng không quấy nhiễu đến hoàng thượng sẽ không tốt.

Viên Thừa Chí nghe Ngụy Đông Đình nhắc tới Khang Hi, trong lòng có chút không vui.

Sáng nay Khang Hi triệu hắn vào cung yết kiến.

Nguyên tưởng rằng là tuyên bố chuyện tứ hôn với Kiến Ninh công chúa.

Không nghĩ tới Khang Hi lại nói cho hắn biết Kiến Ninh không thể gả cho hắn.

Mặc dù vì bồi thường, Khang Hi cho hắn thành lập cơ cấu đặc thù Niêm Can Xử, đem cao thủ giang hồ mời chào được tất cả thuộc về hắn quản lý, liền Ngụy Đông Đình đều thành thuộc hạ của hắn.

Thế nhưng vẫn không có vuốt lên bất mãn trong lòng.

So với Niêm Can Xử, Viên Thừa Chí càng muốn công chúa hơn.

Mặc dù Kiến Ninh thập phần điêu ngoa, cũng thường ẩu đả hắn.

Nhưng cái này đã sắp trở thành một loại chấp niệm của Viên Thừa Chí.

Ngụy Đông Đình nhìn Viên Thừa Chí thần tình tràn đầy do dự, trong lòng nhất thời dâng lên sự xem thường.

Hai người quen biết không bao lâu, thế nhưng Ngụy Đông Đình kiến thức rộng rãi đã đem con người Viên Thừa Chí cân nhắc được không sai biệt lắm.

Viên Thừa Chí thực lực và tài trí ở toàn bộ Thanh Quốc đều xem như là nhân tuyển tốt nhất.

Khang Hi đối với hắn cũng rất là coi trọng.

Thế nhưng tính cách lại tồn tại chỗ thiếu hụt trọng đại.

Ở chí hướng cùng tư tình bên trên do dự, nhiều lần bồi hồi.

Chương 532

Đã cảm phục sự coi trọng của Khang Hi, cũng bị hùng tài vĩ lược của Khang Hi hấp dẫn mà thuần phục.

Lại chịu di chí của cha là Viên Sùng Hoán lôi kéo, không muốn vì Thanh Quốc xuất lực.

Khang Hi ngay từ đầu quyết định đem Kiến Ninh công chúa gả cho hắn thời điểm, hắn biểu hiện ôn hoà, còn cự tuyệt bổ nhiệm thống lĩnh Niêm Can Xử.

Mà khi Khang Hi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra thì lại biểu hiện rất không cam tâm.

Hết lần này tới lần khác Viên Thừa Chí lại tiếp nhận chức thống lĩnh Niêm Can Xử.

Vì vậy ở Ngụy Đông Đình xem ra, Viên Thừa Chí con người này tràn đầy mâu thuẫn.

Làm người chính trực đồng thời, đã thiếu khuyết dũng khí và đảm đương, lại đắn đo được mất, lỗ tai còn mềm.

Tài cán xuất chúng, lại không đáng được ủy thác trọng trách.

Nếu không phải thủ hạ của Khang Hi quá ít người tài, cũng không tới phiên trọng dụng hắn.

Nếu nhìn thấu tính cách Viên Thừa Chí, dẫn dắt cũng không khó.

Ngụy Đông Đình thấp giọng khuyên nhủ: Viên đại nhân, ngươi cứ do dự như vậy, chỉ làm cho bệ hạ lưu lại ấn tượng xấu.

Nếu là thật muốn nghênh cưới Kiến Ninh công chúa, không bằng biểu hiện tốt một phen, chứng minh ngươi trung thành.

Lấy tài cán của Viên đại nhân, bệ hạ vẫn sẽ nguyện ý đem Kiến Ninh công chúa thành tựu lôi kéo lợi thế.

Trước mắt những thích khách này chính là cơ hội cho Viên đại nhân biểu hiện.

Viên Thừa Chí nghe xong Ngụy Đông Đình khuyên bảo, thấy lời ấy có lý, trên mặt do dự cũng biến mất.

Trầm giọng hạ lệnh: Đem đám thích khách này cầm xuống.

Bất quá tận lực không muốn tổn thương tính mệnh bọn họ.

Lập trường của Viên Thừa Chí như trước không kiên định.

Tuy là muốn ở trước mặt Khang Hi biểu hiện một phen, nhưng lại đối với nhân sĩ phản Thanh của Mộc Vương Phủ ôm lòng trắc ẩn.

Ngụy Đông Đình trong lòng có chút không nói nên lời.

Bất quá chỉ cần Viên Thừa Chí nguyện ý hạ lệnh là tốt rồi.

Đại Nội thị vệ vây công Mộc Vương Phủ thực lực hữu hạn.

Ngăn cản đám người Mộc Vương Phủ không thành vấn đề.

Thế nhưng đối phương muốn chạy trốn, muốn bắt bọn hắn lại liền lực bất tòng tâm.

Thật muốn bắt bọn hắn, không thể không xuất động cao thủ giang hồ được Niêm Can Xử mời chào.

Niêm Can Xử ngoài mặt thuộc về Đại Nội thị vệ, trên thực tế song phương lẫn nhau không lệ thuộc.

Vì vậy khi chưa nhận được mệnh lệnh, mọi người Hồng Hoa Hội mới có thể quang minh chính đại đứng ngoài quan sát.

Nhưng là bây giờ thân là thống lĩnh Viên Thừa Chí đã hạ lệnh, đám người Hồng Hoa Hội liền không thể nhìn nữa.

Lẫn nhau dùng ánh mắt trao đổi khoảng khắc, nhất thời có quyết đoán.

Cao thủ Niêm Can Xử gia nhập chiến trường.

Áp lực của Mộc Vương Phủ nhất thời tăng nhiều.

Nếu không phải đám người Hồng Hoa Hội có ý định thả nước, sợ rằng trong khoảnh khắc sẽ toàn quân bị diệt.

Đầu lĩnh Mộc Vương Phủ chính là Mộc Kiếm Thanh.

Hắn thấy tình thế càng trở nên không ổn, quát lớn: Riêng phần mình đột phá vòng vây.

Mệnh lệnh của Mộc Kiếm Thanh giống như là buông tha cho những người không đột phá ra được.

Nhưng mà mặc dù là riêng phần mình đột phá vòng vây, trên thực tế căn bản không có khả thi.

Cuối cùng vẫn là hai gã cao thủ Tiên Thiên duy nhất trong đám người Mộc Vương Phủ là Diêu Đầu Sư Tử Ngô Lập Thân cùng Thiết Bối Thương Long Liễu Đại Hồng dẫn người đoạn hậu, mới cho bọn Mộc Kiếm Thanh cơ hội phá vòng vây.

Lại cộng thêm đám người Hồng Hoa Hội ẩn dấu trong đó cố ý thả nước, mới để cho đám người Mộc Vương Phủ trốn được hơn phân nửa.

Thú vị là, trong Mộc Vương Phủ có một người vốn chuẩn bị đi theo bọn Mộc Kiếm Thanh cùng nhau đào tẩu, lại bị Liễu Đại Hồng gọi lại: Nhất Chu, mau mau tới trợ giúp.

Người bị gọi lại kia thân hình cứng đờ, nhất thời thành tiêu điểm trong sân.

Hắn chính là Lưu Nhất Chu thuộc Lưu gia trong Bạch, Tô, Tống, Lưu tứ đại gia tộc của Mộc Vương Phủ, cũng là vị hôn phu của Phương Di.

Theo Liễu Đại Hồng nghĩ, thân là thần tử tứ đại gia tộc Mộc Vương Phủ thì hẳn là nên ở lại đoạn hậu tận trung vì Mộc Vương Phủ.

Cử động bỏ chạy của đồ đệ Lưu Nhất Chu bị hắn nhìn ở trong mắt, nhất thời rất là bất mãn, mới tận lực gọi lại.

Nhưng mà Lưu Nhất Chu chỉ dừng bước một chút rồi lại tiếp tục đuổi theo bọn Mộc Kiếm Thanh mà đi.

Chỉ để lại một câu: Ta lo lắng sư muội bọn họ gặp chuyện.

Liễu Đại Hồng nghe vậy tức giận đến hai mắt trợn lên.

Chỉ là hắn hiện tại thân hãm trùng vây, đối với Lưu Nhất Chu cũng là không làm gì được.

Bất quá hành vi chạy trốn của Lưu Nhất Chu lại mang đến ảnh hưởng cực kỳ ác liệt.

Nguyên bản đám Mộc Kiếm Thanh là có thể an toàn phá vòng vây.

Thế nhưng Lưu Nhất Chu lại coi như là chỉ rõ con đường cho Đại Nội thị vệ cùng cao thủ Niêm Can Xử.

Cuối cùng đội ngũ bị tách ra, bao quát cả Lưu Nhất Chu ở bên trong, phần lớn người đều bị bắt, thật là tiền mất tật mang.

Đám người Hồng Hoa Hội thấy thế cũng là âm thầm lắc đầu.

Mộc Vương Phủ cuối cùng chỉ có Văn Thái Lai cùng Lạc Băng tận lực thả đi Mộc Kiếm Thanh, cùng với Phương Di mang theo Mộc Kiếm Bình đào thoát.

Mộc Kiếm Thanh dựa vào Bạch thị huynh đệ Bạch Hàn Tùng cùng Bạch Hàn Phong yểm hộ thuận lợi trốn ra hoàng cung.

Mộc Kiếm Bình cùng Phương Di lại hoảng hốt chạy bừa lạc đường trong hoàng cung.

Các nàng ở dưới ánh mắt quỷ dị của Cố Hàn Uyên, tựa như vận mệnh an bài chạy trốn tới Thượng Thiện Giám.

Vừa lúc đụng phải Vi Tiểu Bảo đang vội vàng đếm tiền.

Ngoại trừ thu hồi lại nợ nần, còn có rất nhiều người hiếu kính.

Cộng lại chừng mấy ngàn lượng bạc trắng.

Cái này đối với Vi Tiểu Bảo vẫn ở vào tầng dưới chót xã hội mà nói không thể nghi ngờ là một khoản tiền lớn.

Một lòng một dạ đều ở đây đếm tiền, Vi Tiểu Bảo căn bản không có chú ý tới Phương Di hai nàng xông vào.

Thẳng đến khi bị Phương Di đem kiếm để ngang cổ mới giật mình tỉnh lại.

Hầu như thốt ra hô lớn: Anh hùng tha mạng.

Tiểu nhân trên có già dưới có trẻ, bọn họ cũng chờ ta đi nuôi sống a.

Ngài liền đại nhân không chấp tiểu nhân, tha cho tiểu nhân đi.

Phương Di ngoan lệ quát lên: Câm miệng.

Nếu như đem thị vệ tới, ta người thứ nhất giết chính là ngươi.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy nhất thời ngậm miệng lại.

Mộc Kiếm Bình bỗng nhiên yếu ớt hỏi thăm: Ngươi rõ ràng là tên thái giám, ở đâu ra dưới có trẻ.

Vi Tiểu Bảo thấp giọng nói: Nhà ta có nuôi mấy con chó nha.

Mới không đến một tuổi, chẳng phải là trẻ sao.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy nhất thời bị Vi Tiểu Bảo chọc cho che miệng mà cười.

Liền Phương Di cũng không khỏi khóe miệng co rút, kiếm phong cũng theo bản năng cách xa cổ Vi Tiểu Bảo vài phần.

Nàng gắt một cái nói: Phi, hồ ngôn loạn ngữ.

Vi Tiểu Bảo lúc này đã thấy người xông vào đều là nữ tử.

Phương Di toàn thân áo đen, hơn phân nửa là thích khách.

Thế nhưng Mộc Kiếm Bình lại nhu nhu nhược nhược, còn hỏi vấn đề không quan trọng.

Hiển nhiên là một thiếu nữ ngây thơ hiền lành.

Hơn nữa Phương Di tuy là giọng điệu ngoan lệ, nhưng lại không có trực tiếp giết người diệt khẩu, bản tính đồng dạng thiện lương, sẽ không lạm sát kẻ vô tội.

Vi Tiểu Bảo làm người cơ linh giảo hoạt, lại thiện ở phỏng đoán tâm tư người khác, hầu như trong nháy mắt đem tính cách hai nàng nhìn thấu.

Chương 533

Biết mình đã không có nguy hiểm tánh mạng, nhất thời trầm tĩnh lại.

Vi Tiểu Bảo tròng mắt giảo hoạt nhất chuyển.

Đang chuẩn bị dựa vào ba tấc bất lạn miệng lưỡi lừa dối hai nàng buông tha hắn.

Ba người phía sau đột nhiên vang lên một đạo thanh âm ngoạn vị: Không nghĩ tới một tên tiểu thái giám như ngươi ngược lại thật biết dỗ nữ nhân vui vẻ.

Ba người kinh hãi quay đầu.

Chỉ thấy người đến mang mặt nạ Tu La, một thân huyền y, khí tức âm lãnh.

Ba người phản ứng mỗi người một khác.

Mộc Kiếm Bình sợ hãi núp ở phía sau Phương Di.

Phương Di vội vàng nắm chặt Vi Tiểu Bảo, ngăn ở trước người, trường kiếm trong tay cũng lần nữa để ngang cổ hắn.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hô: Quốc Sư mau cứu ta.

Vô Thiên từng giải độc của Hải Đại Phú cho hắn, hắn vốn là tâm tồn cảm kích.

Lại vừa lúc nghe được đối thoại Khang Hi muốn bái hắn làm Quốc Sư.

Vì vậy hắn đối với Vô Thiên độ tín nhiệm rất cao.

Hai nàng nghe vậy kinh hô một tiếng: Quốc Sư.

Quốc Sư loại chức vị này cũng không phải người nào cũng có thể đảm nhiệm.

Cho rằng đối phương là tới bắt các nàng.

Hơn nữa hình tượng của hắn cũng làm người ta trong lòng sinh ra sợ hãi.

Phương Di khẩn trương nói ra: Không cho phép ngươi tới gần, bằng không ta liền giết tên tiểu thái giám này.

Cố Hàn Uyên đối với uy hiếp của Phương Di không thèm để ý chút nào.

Hời hợt chỉ một ngón tay.

Một đạo kiếm khí bắn ra.

Trường kiếm trong tay Phương Di nhất thời bị cắt thành hai đoạn.

Hai nàng chưa từng thấy qua loại kiếm khí thần hồ kỳ kỹ này.

Phương Di dưới sự khiếp sợ lại cũng không bắt được Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo xem thời cơ đào thoát khống chế của nàng, chạy đến bên người Cố Hàn Uyên nói cảm tạ: Đa tạ Quốc Sư vừa cứu tiểu nhân một mạng.

Miệng hắn một tiếng Quốc Sư hai tiếng Quốc Sư là vì vuốt mông ngựa.

Tại trong nhận thức của hắn, chức quan lớn như vậy kêu lên chính là một loại nịnh nọt.

Nào ngờ Cố Hàn Uyên lại nhàn nhạt nói ra: Bản tọa cũng không bằng lòng làm Quốc Sư cho Khang Hi.

Tiểu thái giám ngươi nhớ kỹ, ngươi thiếu bản tọa hai cái mạng.

Vi Tiểu Bảo mặc dù không cho rằng Phương Di sẽ giết hắn, thế nhưng cũng không có phản bác thuyết pháp thiếu hai cái mạng.

Dù sao giao tình đều là từ giúp đỡ cho nhau mà tới.

Hắn để ý hơn chính là Vô Thiên dĩ nhiên không có đáp ứng làm Quốc Sư.

Kinh ngạc hỏi: Vì sao.

Tiểu nhân mặc dù không biết Quốc Sư là chức vị gì, nhưng biết chắc là loại quan lớn.

Lên làm quan lớn lời nói lại có quyền, có thể phát tài.

Mặc dù chỉ là một cái tổng quản Thượng Thiện Giám, thế nhưng đã để hắn khắc sâu cảm nhận được chỗ tốt của việc làm quan.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt giải thích: Khang Hi muốn cầu cạnh bản tọa, nhưng lại không đưa ra được thù lao khiến bản tọa hài lòng.

Tiếp nhận chức Quốc Sư cũng là để Khang Hi lợi dụng uy danh của bản tọa, bản tọa vì sao còn phải làm cái Quốc Sư này.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy rất là chấn động.

Hắn không nghĩ tới quan hệ giữa Vô Thiên cùng Khang Hi dĩ nhiên không phải quân thần.

Thậm chí cần thân là vua một nước như Khang Hi đi cầu Vô Thiên.

Điều này làm hắn đối với Vô Thiên thêm mấy phần kính nể cùng nóng bỏng.

Nếu có thể làm cho Vô Thiên làm chỗ dựa vững chắc, khả năng liền không chỉ là làm quan, tài nguyên cuồn cuộn.

Có lẽ ở Thanh Quốc đều có thể đi ngang.

Vi Tiểu Bảo giả vờ một bộ dáng dấp lòng đầy căm phẫn nói: Hoàng đế thực sự là quá không nên, nếu có việc cầu người, còn không cho ra thù lao hài lòng, lại vẫn muốn lợi dụng Vô Thiên các hạ.

Trong lòng hắn nhưng lại đang hướng về Khang Hi xin lỗi: Tiểu Huyền Tử, xin lỗi a.

Ta cũng là vì giúp ngươi lôi kéo Vô Thiên, mới nói xấu ngươi.

Vi Tiểu Bảo vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi: Ngươi là Vô Thiên.

Kinh hô chính là Phương Di sắc mặt hoảng sợ.

Phương Di trước đây nghe Vô Thiên nói mình không phải là Quốc Sư thời điểm còn thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là nghe được Khang Hi đều phải cầu cạnh hắn, càng là nổi lên một ít tâm tư.

Duy nhất băn khoăn chính là Vô Thiên hoá trang thập phần nhìn quen mắt, tựa hồ đã nghe nói qua ở nơi nào.

Lúc này trải qua Vi Tiểu Bảo xác nhận, Phương Di trong lòng nhất thời luống cuống.

Chính là người có tên, cây có bóng.

Hung danh của Vô Thiên sớm đã truyền đến Thanh Quốc.

Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình hồn nhiên ngây thơ bất đồng, nàng biết sự khủng bố của Vô Thiên.

Liền Lục Địa Thần Tiên đều chết ở trên tay Vô Thiên.

Đồng thời dưới trướng Thiên Võng càng là khuấy đảo Tống Quốc không được an bình.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói ra: Vị cô nương này cũng biết tên bản tọa.

Phương Di ngưng trọng nói ra: Vô Thiên các hạ danh dương thiên hạ, tiểu nữ tử tự nhiên biết.

Cũng xin các hạ buông tha chúng ta.

Vô Thiên tuy là cùng các nàng không có mâu thuẫn gì, thế nhưng nàng lại biết phong cách hành sự của Vô Thiên cùng Thiên Võng không kiêng nể gì cả.

Lại thấy được kiếm khí thần hồ kỳ kỹ của Vô Thiên, khó tránh khỏi sẽ lo lắng hắn ra tay với các nàng.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói ra: Danh dương thiên hạ.

Là hung danh a.

Bất quá ngươi lúc nhờ vả người còn mang khăn che mặt, không khỏi thật không có thành ý.

Phương Di nghe vậy chần chờ khoảng khắc, vẫn đưa tay đem khăn che mặt giải xuống.

Chỉ thấy một khuôn mặt mi thanh mục tú, sắc mặt diễm lệ lộ ra.

Bất quá lại lộ ra một cỗ tái nhợt, hiển nhiên trước đó đã bị thương.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy xinh đẹp như hoa Phương Di, nhất thời tự lẩm bẩm: Ta cái quai quai, nguyên lai ngoại trừ tiểu mỹ nhân, còn có một đại mỹ nhân a.

Vi Tiểu Bảo kỳ thực tướng mạo cũng không sai.

Thế nhưng hành sự nói năng lại luôn tiết lộ ra một cỗ hèn mọn.

Nữ tử đối với hắn ấn tượng đầu tiên dĩ nhiên là rất kém.

Phương Di nguyên bản chỉ cảm thấy Vi Tiểu Bảo là một tiểu thái giám thích hồ ngôn loạn ngữ.

Lúc này trong lòng khó tránh khỏi phát lên sự xem thường.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nghiền ngẫm nói ra: Làm sao.

Tiểu thái giám cũng đối với mỹ nhân cảm thấy hứng thú.

Vi Tiểu Bảo trong lòng cả kinh.

Lo lắng cho thân phận thái giám dỏm của mình bị xem thấu, vội vàng giải thích: Vô Thiên các hạ nói đùa.

Tiểu nhân chẳng qua là cảm thấy hiếu kỳ, mỹ nhân như vậy vì sao không ở trong nhà thêu thùa, ngược lại chạy vào trong cung đảm đương thích khách.

Vi Tiểu Bảo quả thật có vài phần nhanh trí.

Giải thích ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Cố Hàn Uyên từ chối cho ý kiến nói ra: Tiểu thái giám, ngươi tên là gì.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vui vẻ, cung kính đáp: Tiểu nhân tên gọi là Tiểu Quế Tử.

Tên thái giám của hắn không phải là chuyện gì đáng giá giấu giếm.

Thái Hậu cùng Khang Hi đều từng hô qua hắn.

Hắn nghĩ Vô Thiên rất có thể sớm đã biết.

Thế nhưng Vô Thiên chính mồm hỏi thăm ý nghĩa lại không giống nhau.

Điều này đại biểu một loại giao tình thâm nhập.

Chương 534

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư Vi Tiểu Bảo lòng biết rõ.

Cái này cũng là hắn tận lực dẫn đạo ra cục diện.

Bằng không lấy sự cơ trí của Vi Tiểu Bảo khó tránh khỏi trong lòng sinh nghi.

Hắn nếu như trộm gian dùng mánh lới, giá trị lợi dụng khả năng liền rớt xuống.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm phân phó nói: Tiểu Quế Tử, ngươi đi ra ngoài đem Đại Nội thị vệ đang tìm tới đuổi đi.

Hắn đã nghe được động tĩnh Đại Nội thị vệ lục soát.

Vừa lúc đem Vi Tiểu Bảo tống cổ đi trước.

Cái này.

Cố Hàn Uyên thấy Vi Tiểu Bảo lưỡng lự, lạnh lùng nói ra: Bản tọa tin tưởng ngươi có thể làm tốt.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy giật mình.

Hắn cũng không muốn ở trong mắt Vô Thiên hạ xuống cái ấn tượng vô năng.

Vội vàng bảo đảm nói: Vô Thiên các hạ yên tâm, ta cái này liền đi đem bọn họ đuổi đi.

Dứt lời liền vội vã ra cửa.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên nhìn về phía hai nàng mặt mang vẻ sợ hãi.

Hắn đối với Phương Di cước bộ dần dần không yên nói ra: Lại không cầm máu, ngươi liền muốn mất máu quá nhiều mà chết.

Mộc Kiếm Bình kinh hô: Sư tỷ, tỷ bị thương rồi.

Phương Di thần sắc khó xử Ân một tiếng.

Nàng không phải không biết mình bị thương, nhưng lúc này căn bản không phải thời cơ xử lý vết thương.

Mộc Kiếm Bình không biết Phương Di trong lòng lo lắng, lo âu hỏi: Sư tỷ, thương thế của tỷ ở đâu.

Phương Di nghe vậy càng thêm làm khó.

Len lén liếc nhìn Vô Thiên hờ hững.

Trên mặt tái nhợt nổi lên một vệt nhàn nhạt đỏ bừng.

Thấp giọng phun ra hai chữ: Nách sườn.

Phương Di tư thái yểu điệu có hứng thú.

Nhất là nàng người mặc y phục dạ hành bó sát người, càng thêm phô hiển vóc người mạn diệu.

Phương Di tuy là hơi có vẻ gầy yếu, thế nhưng nơi nên có lại hết sức có.

Thậm chí bởi vì thân hình gầy yếu duyên cớ, ngược lại nổi bật lên càng thêm nguy nga.

Trong ngày thường không ít rước lấy Mộc Kiếm Bình tiện mộ.

Thế nhưng lúc này lại hiện ra hết sức khó xử.

Bởi vì cách nách sườn bị thương gần vô cùng.

Cảm nhận được hai người quan sát ánh mắt, nàng kìm lòng không đặng đưa tay che lại.

Mộc Kiếm Bình lúc này cũng phản ứng kịp lo lắng của Phương Di là cái gì.

Loại vị trí này xử lý thương thế hết sức phiền toái.

Hơn nữa trước mắt còn có một nam tử mục đích không rõ.

Thảo nào Phương Di mặc dù máu chảy không ít, cũng thủy chung không lên tiếng.

Nếu không phải Vô Thiên tận lực chỉ ra, sợ rằng Phương Di sẽ còn tiếp tục nhẫn nại xuống phía dưới.

Mộc Kiếm Bình cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu nhìn về phía Vô Thiên.

Đã thấy hai cái bình nhỏ bay về phía trong ngực nàng.

Trắng thoa ngoài da, vàng uống thuốc.

Cố Hàn Uyên dứt lời liền xoay người sang chỗ khác.

Theo lý thuyết, lấy thân phận Vô Thiên bây giờ của hắn không cần làm chính nhân quân tử như vậy.

Thế nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian.

Hơn nữa cũng biết hai nàng chẳng mấy chốc sẽ cầu hắn.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Mộc Kiếm Bình liền mang theo giọng nức nở đầy ủy khuất hô: Ngươi có thể giúp ta một chút sao.

Ta xé không mở y phục sư tỷ.

Phương Di nghe vậy vội vàng muốn đi che miệng Mộc Kiếm Bình.

Thế nhưng lời đã ra khỏi miệng, lại che cũng không kịp.

Cố Hàn Uyên xoay người lại.

Lúc này Phương Di đã bị Mộc Kiếm Bình đỡ lên giường.

Hai nàng đang ở tranh chấp.

Phương Di hổn hển nói ra: Tiểu Quận Chúa ngươi điên rồi.

Làm sao có thể làm cho hắn hỗ trợ.

Mộc Kiếm Bình ủy khuất nói ra: Nhưng là ta bây giờ trên tay không có sức a.

Hai nàng phía trước thấy Vô Thiên cho các nàng thuốc trị thương, lại tự giác xoay người sang chỗ khác.

Mặc dù có chút oán thầm hắn vì sao không trực tiếp đi ra ngoài, nhưng vẫn là thở phào nhẹ nhõm.

Chí ít có thể xác nhận Vô Thiên đối với các nàng là không có ác ý.

Bất quá hai nàng cũng không dám yêu cầu đối phương đi ra ngoài.

Chỉ đành phải nhỏ giọng trao đổi làm sao bôi thuốc.

Vốn là Phương Di nếu có thể cởi áo ra, bôi thuốc là dễ dàng nhất.

Bất quá hiển nhiên không thể làm như vậy.

Thứ nhất dễ dàng đụng tới chỗ đau, tạo thành vết thương xé rách lần hai.

Thứ hai Vô Thiên tuy là quay lưng lại, nhưng là cùng một cái nam tử ở cùng một phòng, Phương Di nơi nào không biết xấu hổ làm như vậy.

Vì vậy chỉ có thể làm cho Mộc Kiếm Bình hỗ trợ xé mở chỗ vết thương để bôi thuốc.

Hơn nữa kiếm của Phương Di lại bị kiếm khí cắt đứt, không có kiếm sắc, rất dễ dàng thương tổn đến chính mình, không thể làm gì khác hơn là làm cho Mộc Kiếm Bình động thủ đi xé.

Thế nhưng Mộc Kiếm Bình trên người còn lưu lại dược hiệu khi bị bắt vào hoàng cung, không phải trong thời gian ngắn như vậy có thể tiêu tán.

Cho nên nàng xé rách nửa ngày, ngoại trừ làm cho Phương Di liên tục đau kêu ở ngoài thì không tiến triển chút nào.

Rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là hướng Vô Thiên xin giúp đỡ.

Điều này cũng chỉ có Mộc Kiếm Bình ngây thơ hiền lành mới có thể làm được.

Nàng thấy Vô Thiên không có ác ý, liền vô thức hướng hắn cầu giúp.

Phương Di thấy Vô Thiên nhìn qua, vô ý thức lại muốn đưa tay che.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua cùng với việc Mộc Kiếm Bình không biết xử lý, máu tươi chảy ra càng nhiều.

Thế cho nên Phương Di lúc này liền khí lực giơ tay lên cũng không có.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Bản tọa khuyên ngươi đừng lại lộn xộn thì tốt hơn.

Hơn nữa lại không cầm máu, thật muốn mất máu quá nhiều mà chết.

Phương Di nghe vậy nhất thời trầm mặc.

Nàng biết đối phương nói rất có đạo lý.

Bởi vì nàng đã cảm giác cháng váng đầu hoa mắt.

Lần đầu tiên nghe được thời điểm còn có thể coi là nói chuyện giật gân, thế nhưng lần này lại biết đối phương nói là sự thật.

Nàng còn là một thiếu nữ hoa quý, làm sao có thể cam tâm cứ như vậy chết đi.

Mộc Kiếm Bình trong lòng hoảng loạn, tiều tụy hô: Cầu ngươi mau cứu sư tỷ a.

Cố Hàn Uyên thi thi nhiên tiến lên, ngồi vào bên người Phương Di.

Ngữ khí vi diệu nói ra: Muốn bản tọa hỗ trợ, là phải thanh toán thù lao.

Mộc Kiếm Bình làm khó nói ra: Nhưng là chúng ta bây giờ không có gì có thể cho ngươi.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói ra: Yên tâm, ta sẽ tự mình thu lấy.

Phương Di nghe vậy vô ý thức có loại dự cảm bất tường.

Có lòng cự tuyệt hỗ trợ, thế nhưng nàng lúc này càng ngày càng choáng váng, thần trí hầu như muốn duy trì không nổi, chỉ đành hơi quay đầu đi, coi như cam chịu.

Cố Hàn Uyên nhìn thần tình suy yếu nhưng vẫn còn lộ ra một vẻ quật cường của Phương Di, ánh mắt càng phát ra nghiền ngẫm.

Chương 535

Trên thực tế Phương Di nguyên bản bị thương chắc là ở đầu vai.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên âm thầm ra tay, dùng Cầm Long Công cải biến công kích phương hướng.

Bởi vì là đột nhiên cải biến phương hướng, thế cho nên Phương Di không chỉ có không thể ngăn cản, còn thương tổn tới vị trí lúng túng như vậy.

Bởi vì Cầm Long Công quá mức dùng tốt, cũng thập phần thường dùng, Cố Hàn Uyên không chỉ có dùng phản phái điểm đem cảnh giới đề thăng tới viên mãn, thậm chí còn tốn không ít tâm tư nghiên cứu, trình độ khống chế tinh diệu có thể nói là nhập vi.

Mới có thể vừa đúng làm cho Phương Di bị thương vị trí tinh chuẩn, cũng sẽ không thương thế quá nặng mà ảnh hưởng hành động.

Ngay cả miệng vết thương cao thấp đều trải qua tính toán tinh vi.

Vừa vặn vào lúc này sẽ không chút máu nào mà ngất xỉu, mang cho nàng cảm giác khủng hoảng, cũng vô lực chống cự.

Xoẹt một tiếng.

Mộc Kiếm Bình nhất thời kinh ngạc trợn to hai mắt.

Khuôn mặt thanh tú nổi lên một vệt đỏ ửng.

Phương Di thì bị giật mình tỉnh lại, ngay cả đầu váng mắt hoa cũng quên mất, nổi giận nói ra: Ngươi làm cái gì.

Cố Hàn Uyên nhìn bạch thỏ nhảy thoát, dưới mặt nạ nhếch miệng lên một vệt độ cong vui vẻ.

Trong miệng lại nhàn nhạt nói ra: Nguyên lai chất lượng kém như vậy a.

Hắn liếc nhìn Mộc Kiếm Bình nói: Cô nương ngươi xé nửa ngày không có xé mở, ta còn tưởng rằng là chất lượng quá tốt duyên cớ.

Mộc Kiếm Bình chỉ cảm thấy trời giáng một cái nồi lớn đập vào đỉnh đầu.

Ủy khuất ba ba nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, nhu nhu ngập ngừng nói: Ta trúng độc nha, trên người không có sức.

Nàng luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, thế nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra.

Mộc Kiếm Bình đang chuẩn bị kéo chăn qua giúp Phương Di che lại.

Dù sao tuy là xảy ra ngoài ý muốn, nhưng cũng không có đạo lý cứ như vậy bại lộ.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại cự tuyệt nói: Tính rồi, ngược lại xem cũng nhìn, lại che cũng đã muộn.

Cứ như vậy bôi thuốc còn dễ dàng hơn.

Nói xong liền từ trong bình sứ trắng đổ ra thuốc bột, bôi ở chỗ đau của Phương Di.

Phương Di cảm nhận được ngón tay hắn xẹt qua, nhất thời giật mình.

Loại cảm giác xa lạ này làm nàng thập phần khủng hoảng.

Trong lòng yên lặng hướng về vị hôn phu Lưu Nhất Chu xin lỗi.

Không ngừng ở trong lòng thuyết phục chính mình: Cái này chỉ là vì trị thương, bằng không ta sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

Hắn cho Mộc Kiếm Bình chính là Bạch Vân Hùng Đảm hoàn cùng

Thiên Hương Đoạn Tục cao của Hằng Sơn phái.

Đối với ngoại thương hiệu quả trị liệu cực tốt.

Nhất là đối với loại thương thế mất quá nhiều máu này của Phương Di chính là đúng bệnh hốt thuốc.

Theo Thiên Hương Đoạn Tục cao dược hiệu thấm vào, Phương Di chỉ cảm thấy miệng vết thương mát lạnh không gì sánh được, huyết cũng bị cầm lại.

Đang muốn mở miệng báo cho biết vết thương đã cầm máu, không cần lại thoa thuốc, nàng lại đột nhiên trợn to hai mắt.

Mặt cười hiện lên ráng đỏ khó có thể ức chế.

Cảm thụ được bàn tay to lớn nóng hừng hực đang nắm giữ chính mình, cả người nàng run rẩy không ngớt.

Bên tai vang lên một đạo thanh âm ngoạn vị: Cô nương mất máu quá nhiều, vì để tránh cho cơ bắp quanh đây hoại tử, đây là biện pháp trị liệu cần thiết.

Phương Di nghe lời nói hươu nói vượn như có điểm đạo lý này, còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, liền nghe được hắn bổ sung một câu: Thuận tiện thu lấy một chút thù lao của bản tọa.

Đối với Mộc Kiếm Bình ngây thơ thuần khiết mà nói, cảnh tượng trước mắt không thể nghi ngờ là một sự chấn động.

Nàng tuy thường hâm mộ Phương Di có sức quyến rũ nữ tính mà mình không có, nhưng chưa từng tưởng tượng qua thứ mà nàng ao ước sẽ bị đối xử như vậy.

Về phần lý do mà chủ nhân của bàn tay kia đưa ra, Mộc Kiếm Bình ban đầu cũng bán tín bán nghi.

Bởi vì vết thương của Phương Di bị rách ra hai lần quả thực có một phần là lỗi của nàng.

Cho nên dù mơ hồ cảm thấy không ổn, nàng cũng không thể mở miệng ngăn cản.

Chỉ đành mặt đỏ bừng, im lặng đứng xem.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng rốt cuộc cũng hiểu ra, đối phương căn bản là đang chiếm tiện nghi của Phương Di một cách trắng trợn.

Dù sao nếu là để tránh cho cơ bắp gần vết thương bị hoại tử, thì căn bản không cần thiết phải thô bạo như vậy, thậm chí còn khiến chỗ đó đỏ rực lên, trông vô cùng bắt mắt.

Phản ứng như thế, Mộc Kiếm Bình đã từng gặp phải khi tắm, nhưng đó là do chưa xuống nước đã bị gió lạnh thổi vào.

Hoàn toàn khác với tình huống trước mắt.

Hơn nữa màu sắc cũng không đến mức tươi tắn như vậy.

Điều này khiến Mộc Kiếm Bình ngây ngô không tài nào hiểu nổi.

Tim nàng lại đập không ngừng nhanh hơn.

Nàng muốn mở miệng ngăn cản Vô Thiên làm ác, nhưng khi bị đôi đồng tử sâu thẳm kia lướt qua, nhất thời liền không dám lên tiếng.

Chỉ đành trong lòng âm thầm nói lời xin lỗi với Phương Di, đồng thời cúi thấp đôi mắt đẹp, lặng lẽ kéo ra một chút khoảng cách.

Nhưng khi nhớ lại tiêu điểm trong ánh mắt của hắn lúc lướt qua, nàng lại không khỏi lén lút nuốt nước bọt.

Tim Mộc Kiếm Bình đập càng lúc càng nhanh.

Khác với tâm tư phức tạp của Mộc Kiếm Bình, lúc này Phương Di gần như xấu hổ và tức giận muốn chết.

Sắc mặt đỏ bừng như muốn rỉ máu.

Nhưng sắc mặt tươi đẹp này ngược lại càng làm nổi bật lên gương mặt vốn đã kiều mị của nàng, khiến nàng trở nên diễm lệ khôn tả.

Vẻ lạnh lùng và quật cường vốn gắng gượng duy trì sớm đã tan biến không còn một mảnh.

Trong lòng, Phương Di không biết đã tự nhủ bao nhiêu lần: Sớm biết sẽ như thế này, thà rằng mất máu quá nhiều mà chết còn hơn.

Nàng không phải không muốn ngăn cản, chỉ là dù vết thương đã cầm máu, tay chân nàng vẫn còn bủn rủn, thậm chí khi gặp phải tình huống này lại càng thêm vô lực.

Gắng gượng gom góp chút sức lực muốn mở miệng, lại bị đối phương như vô tình lướt qua, khiến nàng thân thể mềm mại run rẩy, sức lực tan biến.

Sau mấy lần như vậy, Phương Di cũng mất đi ý chí phản kháng.

Mang theo tâm lý buông xuôi mặc kệ, nàng thầm nghĩ: Cứ coi như hắn nói, xem như đây là thù lao đi, dù sao cũng đã cứu mình một mạng.

Phương Di cố gắng thuyết phục bản thân không nên để ý.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến vị hôn phu Lưu Nhất Chu, trong lòng nàng lại tràn đầy hổ thẹn và uất ức.

Tuy nhiên, tâm trạng như vậy không duy trì được bao lâu, sự chú ý của nàng đã chuyển sang việc cố gắng không để mình phát ra âm thanh.

Trong lòng không biết tại sao lại lóe lên một ý nghĩ: Người này thuần thục như vậy, chắc chắn có rất nhiều nữ nhân rồi.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nhìn sự biến đổi trong thần sắc của Phương Di.

Dù lúc này hắn đang chiếm tiện nghi của nàng, và nàng cũng quả thực xinh đẹp động lòng người, nhưng trong lòng hắn lại không hề gợn lên chút sóng gió nào.

Hắn đâu phải thật sự có hứng thú với Phương Di.

Làm như vậy, phần lớn là để dẫn dắt Vi Tiểu Bảo.

Trước khi thời cơ âm thầm chiếm lấy Thanh quốc chín muồi, Khang Hi và Vi Tiểu Bảo đều có giá trị lợi dụng rất cao.

Cố Hàn Uyên cố ý dùng thân phận Vô Thiên để tiếp xúc với Vi Tiểu Bảo cũng là để tránh hậu hoạn, dù sao Vi Tiểu Bảo ngoài tính cách du côn vô lại ra, đôi khi trong lòng cũng tồn tại đại nghĩa.

Đột nhiên không sợ sinh tử mà cắn ngược lại một cái cũng không phải là không thể.

Vì vậy khi khống chế Vi Tiểu Bảo, thân phận công khai của Cố Hàn Uyên không hữu dụng bằng thân phận Vô Thiên hành sự không kiêng nể gì.

Thân phận Vô Thiên không chỉ có thể tùy ý bức bách Khang Hi, cũng không cần quan tâm đến danh tiếng.

Cho dù ngày nào đó Vi Tiểu Bảo đột nhiên cắn ngược lại, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì.

Nhưng đợi đến khi mức độ thỏa hiệp của Khang Hi tăng lên, Cố Hàn Uyên có thể sắp xếp thêm nhiều người của Địa võng tiến hành thâm nhập.

Dưới sự giám thị của Địa võng, đến lúc đó dù Vi Tiểu Bảo muốn tạo phản, cũng chưa chắc có cơ hội.

Việc dẫn dắt Vi Tiểu Bảo cũng là để tránh hắn động tay vào con mồi mà mình coi trọng, và kiểu dẫn dắt này hiển nhiên đã có hiệu quả.

Với sự lanh lợi của Vi Tiểu Bảo, đi tìm Đại Nội Thị Vệ cũng không cần lâu như vậy, nhưng hắn lại mãi không quay lại.

Chính là vì hắn dựa vào bản lĩnh nhìn mặt đoán ý, đã nhạy bén nhận ra sự hứng thú của Vô Thiên đối với hai nàng.

Mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối đôi mỹ nhân lớn nhỏ kia, thậm chí mơ hồ cảm thấy như mất đi thứ gì đó quan trọng, nhưng hắn lại mừng thầm trong lòng, cảm thấy mình đã tìm được phương pháp để hối lộ Vô Thiên.

Chương 536

Trong lòng Vi Tiểu Bảo, nhận hối lộ là cách tốt nhất để kéo gần quan hệ.

Ném đá dò đường tự nhiên là cách hối lộ tốt nhất.

Mà Vô Thiên lại được Khang Hi vô cùng coi trọng, tùy thời có thể leo lên vị trí cao.

Vi Tiểu Bảo không biết Vô Thiên có tham tiền hay không, nhưng bây giờ xem ra hiển nhiên là háo sắc đẹp.

Theo Vi Tiểu Bảo, chỉ cần có tiền, nữ nhân nào mà không có được.

So với hai nữ tử bị nghi là thích khách, bạc trắng vẫn quan trọng hơn.

Do hiệu ứng cánh bướm, Vi Tiểu Bảo vẫn là một thiếu niên chưa được Kiến Ninh khai sáng chuyện nam nữ.

Hơn nữa, mẹ hắn Vi Xuân Hoa làm việc trong thanh lâu, Vi Tiểu Bảo từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, thấy nhiều nên dĩ nhiên cũng không để tâm đến chuyện nam nữ.

Vi Tiểu Bảo thời kỳ này đối đãi với nữ tử phần lớn là thái độ trêu đùa hoặc đùa dai.

Vì vậy, đối với tình cảnh của hai nàng Phương Di, Vi Tiểu Bảo cũng chỉ tiếc nuối một chút rồi ném ra sau đầu.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: Sau này có cơ hội lại tặng mỹ nhân cho Vô Thiên, đến lúc đó có hắn giúp đỡ, từ đây đường làm quan rộng mở, tài nguyên cuồn cuộn.

Ngoài cửa, Vi Tiểu Bảo chìm đắm trong ảo tưởng thăng quan phát tài.

Cố Hàn Uyên thấy thời gian cũng không còn sớm, bèn đưa tay vặn một cái, nhất thời gây ra một tiếng rên yêu kiều không kìm nén được.

Không để ý đến phản ứng của Phương Di, Cố Hàn Uyên cao giọng hô: Tiểu Quế Tử, đi chuẩn bị một thùng nước nóng tắm rửa và hai bộ quần áo cung nữ sạch sẽ.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy liền tâm lĩnh thần hội, đáp: Vâng ạ, tiểu nhân đi ngay đây.

Hắn lúc này càng thêm chắc chắn về phỏng đoán của mình.

Bởi vì Vi Xuân Hoa mỗi lần tiếp khách xong cũng thường bảo hắn chuẩn bị nước nóng để tắm rửa.

Tuy ý nghĩa của hai việc không giống nhau, nhưng tính chất lúc này lại tương tự.

Mộc Kiếm Bình nhìn Phương Di run rẩy không ngừng, khí tức rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú càng lúc càng đỏ.

Mặc dù không hiểu Phương Di bị làm sao, nhưng nàng lại vô thức giật mình.

Nhất là khi nàng vô tình liếc đến khối vải sẫm màu hơn hẳn trên bộ hắc y bó sát của Phương Di, vội vàng lúng túng thu hồi ánh mắt, trong lòng hoang mang không hiểu lại càng thêm xấu hổ.

Phương Di thì vì mất hết mặt mũi trước Mộc Kiếm Bình nên lúc này đang vùi đầu vào gối, càng thêm xấu hổ và tức giận muốn chết.

Nhất thời ngay cả tâm tư mắng Vô Thiên vô sỉ cũng không còn.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng Vi Tiểu Bảo ì ạch ôm thùng nước tắm tiến vào, nàng mới miễn cưỡng hồi phục tinh thần.

Không lâu sau, giọng nói khiến nàng xấu hổ lại một lần nữa vang lên bên tai: Ra tắm rửa đi, tắm xong ta sẽ đưa các ngươi rời đi.

Vi Tiểu Bảo đặt thùng nước tắm đầy nước nóng và hai bộ y phục cung nữ xuống, lặng lẽ liếc nhìn tấm rèm che giường, rồi ném cho Vô Thiên một ánh mắt đầy ẩn ý.

Vi Tiểu Bảo thật không hổ là xuất thân từ phường chợ, khí chất thô bỉ này thật khiến người ta không còn gì để nói.

Cố Hàn Uyên thấy vậy thầm lắc đầu.

Hắn từ trong Không Gian Trữ Vật lấy ra một thỏi vàng ném cho Vi Tiểu Bảo, nhàn nhạt nói: Làm không tệ, cũng rất hiểu chuyện.

Đây là thưởng cho ngươi.

Làm không tệ là chỉ việc Vi Tiểu Bảo đi tìm Đại Nội Thị Vệ.

Rất hiểu chuyện dĩ nhiên là chỉ việc Vi Tiểu Bảo không đến quấy rầy chuyện tốt của hắn.

Phần thưởng này lại càng khẳng định suy đoán trong lòng Vi Tiểu Bảo.

Chỉ cần không ai khai sáng cho hắn, sau này hắn sẽ chủ động đưa mỹ nữ đến cửa để hối lộ.

Thỏi vàng này chính là thứ Cố Hàn Uyên cưỡng đoạt từ Ôn gia Ngũ Lão, chỉ là vẫn luôn không có đất dụng võ, đem ra thưởng cho Vi Tiểu Bảo ngược lại hiệu quả cực tốt.

Thỏi vàng không có giá trị cao đối với Cố Hàn Uyên lại gây chấn động lớn cho Vi Tiểu Bảo.

Một thỏi vàng như thế này có giá trị hơn xa số bạc trắng, ngân phiếu mà hắn kiếm được từ các tiểu thái giám cộng lại.

Vậy mà lại được Cố Hàn Uyên thuận tay thưởng cho hắn.

Hắn nhìn thỏi vàng trong tay, mắt gần như lóe ra kim quang, nhất thời càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng.

Hắn cười nịnh nói: Đại nhân yên tâm, tiểu nhân biết cái gì nên làm, cái gì không nên nói.

Cố Hàn Uyên gật đầu nói: Ngươi rất lanh lợi, rất tốt.

Bản tọa rất hài lòng.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy mừng rỡ, mặt mang nụ cười thô bỉ, cung kính nói: Vậy tiểu nhân xin cáo lui trước.

Đại nhân cứ từ từ hưởng dụng.

Dứt lời liền xin lui ra ngoài.

Cố Hàn Uyên nghe tiếng Vi Tiểu Bảo đi xa vẫn còn không ngừng lẩm bẩm Phát tài rồi, trong mắt loé lên tia sáng u uất.

Tình tiết của Vi Tiểu Bảo đã bị bóp méo vô cùng nghiêm trọng.

Không có Kiến Ninh khai sáng cho hắn, dẫn đến việc hắn không để tâm đến tình ái nam nữ.

Độc của Hải Đại Phú đã được giải, khiến Vi Tiểu Bảo không còn áp lực sinh tồn, sớm nảy sinh dã tâm đối với quyền lực và tiền bạc.

Cố Hàn Uyên sẽ không để hắn lập công khi bắt Ngao Bái.

Vi Tiểu Bảo không có công lao giết Ngao Bái, cũng sẽ không dính dáng đến tuyến truyện của Thiên Địa Hội.

Mặc dù bây giờ dựa vào giao tình với Khang Hi mà chiếm được chức tổng quản thượng thiện giám, nhưng cũng khó mà leo cao hơn nữa.

Sau này chỉ có thể phụ thuộc vào hắn mới có thể leo lên địa vị cao.

Cố Hàn Uyên tạm thời gác lại suy nghĩ về Vi Tiểu Bảo, gọi hai nàng Phương Di ra tắm rửa.

Thuốc trị thương của phái Hằng Sơn quả thực rất hữu hiệu.

Lúc này vết thương của Phương Di đã không còn đau đớn, sức lực trên người cũng đã hồi phục.

Nếu không có quá trình trị liệu xấu hổ và lúng túng vừa rồi thì tốt hơn.

Phương Di có ý muốn từ chối đề nghị tắm rửa, nhưng nếu không tắm rửa sạch sẽ thì sẽ càng khó chịu hơn.

Vì vậy sau một hồi do dự, nàng vẫn cùng Mộc Kiếm Bình vén rèm đi ra.

Phương Di đưa tay che chỗ bị thương, không nói một lời mà trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi.

Chỉ là nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, dù có trừng thế nào cũng không có chút lực sát thương nào.

Mộc Kiếm Bình rụt rè sợ hãi đi sát sau lưng Phương Di, nhìn thùng nước tắm đầy nước nóng, trong mắt lóe lên vẻ hứng thú.

Nàng không biết có phải là ảo giác không, nhưng luôn có cảm giác lành lạnh.

Có thể tắm rửa một phen, tự nhiên là không gì tốt hơn.

Cố Hàn Uyên lần này không làm khó các nàng, thuận miệng dặn một câu: Tắm xong thay y phục cung nữ vào. rồi rời khỏi phòng.

Hai nàng nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Các nàng vừa rồi còn lo hắn sẽ ngang ngược ở lại.

Trải qua chuyện trước đó, các nàng đối với phẩm hạnh của hắn đã không còn tin tưởng nữa.

Nhưng cũng bất ngờ không còn sợ hãi Vô Thiên như vậy, ngược lại coi như là một cách kéo gần quan hệ khác người.

Cố Hàn Uyên đứng gác ngoài cửa, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng hai nàng trò chuyện với nhau.

Thùng nước tắm chỉ có một cái, hai nàng lại từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không cần kiêng kỵ, vì vậy liền quyết định cùng nhau vào tắm.

Còn có phải là vì muốn tắm cho xong sớm, tránh lại bị Vô Thiên nảy sinh ý đồ xấu hay không, cũng chỉ có các nàng tự mình biết rõ.

Phương Di do dự hồi lâu, bỗng nhiên mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: Tiểu Quận Chúa, chuyện lúc trước cầu xin ngươi đừng nói cho Lưu sư huynh biết.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy, mặt cười cũng đỏ ửng lên.

Nàng tuy không hiểu nhiều về chuyện nam nữ, nhưng cũng biết chuyện Vô Thiên làm với Phương Di có bao nhiêu quá đáng, thậm chí nói là hủy hoại thanh danh của Phương Di cũng không ngoa.

Mà Lưu sư huynh trong miệng Phương Di chính là vị hôn phu của nàng, Lưu Nhất Chu.

Chỉ cần Phương Di không muốn tình cảm với Lưu Nhất Chu tan vỡ, thì tất nhiên sẽ không hy vọng hắn biết chuyện này.

Mộc Kiếm Bình không chút do dự liền đáp ứng.

Nàng còn vì sự việc của Phương Di mà bất bình nói: Thiệt thòi cho ta ban đầu còn tin lời nói hoang đường của hắn, nào là tránh cho cơ bắp gần đó bị hoại tử.

Phương Di ngữ khí khó hiểu nói: Dù sao đi nữa, hắn vẫn là đã chữa thương cho ta.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy chỉ cảm thấy thái độ của Phương Di có chút kỳ quái, dường như bộ dạng phẫn nộ trước đó là giả vậy.

Chương 537

Nhưng với tính cách ngây thơ thiện lương của mình, nàng cũng không để ý nhiều.

Mộc Kiếm Bình tò mò hỏi: Sư tỷ, Vô Thiên kia rốt cuộc là người nào vậy.

Trước đây nàng chỉ cảm thấy hình tượng và khí tức của Vô Thiên rất đáng sợ, nhìn qua không giống người tốt, vì vậy mới cảm thấy sợ hãi.

Nhưng điều đó không cản trở sự tò mò của nàng đối với thân phận của Vô Thiên.

Ánh mắt Phương Di lóe lên, chậm rãi kể lại sự tích của Vô Thiên.

Nàng tuy là kể cho Mộc Kiếm Bình nghe, nhưng theo lời tự thuật của mình, trong lòng cũng không khỏi thán phục uy thế của Vô Thiên.

Gần một khoảng thời gian nay, trong thiên hạ ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, thì Vô Thiên là nổi danh nhất.

Phương Di càng nghĩ như vậy, càng cảm thấy vết thương mơ hồ nóng lên.

Chỗ bị chăm sóc đặc biệt lúc trước, chẳng biết từ lúc nào, dường như lại sung huyết lên.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng thán phục của Mộc Kiếm Bình, Phương Di mới hoàn hồn lại.

Thì ra Vô Thiên lợi hại như vậy sao.

Ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng giết được.

Sư tỷ Thiên võng thực sự đáng sợ như vậy sao.

Mộc Kiếm Bình trong mắt lóe lên tia sáng tò mò.

Phương Di vô thức đưa tay vuốt ve nơi đó, mặt cười càng đỏ thêm vài phần, nhưng miệng lại nói như không có chuyện gì: Thiên võng khuấy đảo Tống quốc đến mức lòng người hoang mang, không biết bao nhiêu môn phái, hào tộc, quan viên bị nó diệt môn.

Đương nhiên là đáng sợ.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy nhất thời có chút sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại kỳ quái hỏi: Nhưng ta cảm thấy Vô Thiên không đáng sợ như vậy a.

Tuy ban đầu cảm thấy rất dọa người, nhưng luôn cảm thấy hắn đối với chúng ta không có ác ý.

Nói đến đây, nàng mặt đỏ lên, xấu hổ xen lẫn sợ hãi bổ sung một câu: Chỉ là có lẽ hơi tham hoa háo sắc mà thôi.

Phương Di nghe vậy nghi ngờ hỏi: Tiểu Quận Chúa, ngươi không phải là đối với Vô Thiên có hứng thú đấy chứ.

Mộc Kiếm Bình nhất thời hoảng hốt nói: Không phải đâu.

Ta chỉ là hơi tò mò thôi.

Để tăng thêm sức thuyết phục, nàng lại nói: Sư tỷ chẳng lẽ không tò mò dưới lớp mặt nạ của Vô Thiên trông như thế nào sao.

Biết đâu lại là một mỹ nam tử tuấn tú thì sao.

Phương Di đối với suy nghĩ ngây thơ của Mộc Kiếm Bình cảm thấy không nói nên lời, nhưng cũng không kìm được mà suy nghĩ nghiêm túc.

Tuy đeo mặt nạ không nhìn thấy dung mạo cụ thể, nhưng qua làn da lộ ra trên cổ Vô Thiên lúc vô tình nhìn thấy, có thể đoán ra hắn là một người trẻ tuổi.

Hơn nữa làn da trơn nhẵn mịn màng khiến một nữ tử như nàng cũng phải có chút ghen tị.

Bất luận nguyên nhân và quá trình như thế nào, đối với Phương Di mà nói, Vô Thiên đều là nam tử đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy.

Nghĩ đến đối phương võ công cao cường lại không phải là một lão già, mà là một nam tử trẻ tuổi, trong lòng nàng nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều.

Thế nên một vài suy nghĩ nhỏ trong lòng cũng manh động.

Đồng thời không thể tránh khỏi bị lời nói của Mộc Kiếm Bình gợi lên một tia ảo tưởng.

Dung mạo dưới mặt nạ của Vô Thiên liệu có thật sự là một mỹ nam tử tuấn tú không.

Phương Di không khỏi nhớ lại khoảnh khắc mình thất thần đó, vị trí bị chạm vào dường như lại đang mơ hồ nóng lên.

Mộc Kiếm Bình vô tình liếc thấy, nghi ngờ nghiêng đầu một chút, trong lòng thầm nghĩ: Sư tỷ lại bị cảm lạnh rồi sao.

Rõ ràng đang ngâm trong nước nóng, sao còn càng lúc càng đỏ thế.

Phương Di tuy hy vọng ảo tưởng của Mộc Kiếm Bình có thể thành sự thật, nhưng cũng không tiện nói ra miệng.

Sau đó hai nàng lại nói chuyện thì thầm, chủ yếu là lo lắng cho tình cảnh của những người khác trong Mộc Vương Phủ.

Mộc Kiếm Bình ngây thơ hỏi: Sư tỷ, ngươi nói có thể xin Vô Thiên giúp đỡ đi hỏi thăm tình hình của sư phụ bọn họ không.

Phương Di suy tính một lát rồi nói: Hắn không bắt chúng ta quy án, chứng tỏ lập trường của hắn chưa chắc đã đứng về phía Khang Hi.

Mộc Kiếm Bình tâm trạng có chút sa sút nói: Không biết sư phụ bọn họ có sao không, hy vọng không phải đều bị Đại Nội Thị Vệ giết hết rồi.

Phương Di an ủi nói: Ta có nghe tên nam tử mặt đen cầm đầu nói là muốn bắt sống.

Lúc này sư phụ bọn họ hẳn là đang bị bắt giam ở đâu đó rồi.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy nhưng chưa cảm thấy yên tâm, thần sắc thất lạc nói: Tuy ca ca chắc là đã trốn thoát, nhưng chúng ta lần này tổn thất nhiều nhân thủ như vậy, sợ rằng không có năng lực cứu sư phụ bọn họ ra.

Mộc Kiếm Bình vì Liễu Đại Hồng và những người khác mà lo lắng, lại cảm thấy sâu sắc sự yếu đuối của bản thân, bất lực trước tình cảnh này.

Nàng bỗng nhiên cảm xúc dâng trào, buột miệng lẩm bẩm một câu: Vô Thiên võ công lợi hại như vậy, nếu hắn bằng lòng giúp cứu người thì tốt rồi.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Ánh mắt Phương Di lóe lên, thấp giọng lẩm bẩm: Ngược lại cũng chưa chắc là không được.

Giọng Phương Di quá nhỏ, Mộc Kiếm Bình không nghe rõ, nghi hoặc hỏi: Sư tỷ ngươi vừa nói gì vậy.

Phương Di thần tình tự nhiên mỉm cười nói: Không có gì.

Ngoài cửa, Cố Hàn Uyên dưới lớp mặt nạ nhếch lên một nụ cười đầy ý vị.

Mộc Kiếm Bình không nghe rõ Phương Di nói gì, nhưng lại không thoát khỏi tai của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí hắn đã đoán được hơn phân nửa hành động tiếp theo của Phương Di.

Trên thực tế, việc Cố Hàn Uyên trước đó cố ý chọn động thủ với Phương Di cũng là đã qua suy tính kỹ lưỡng.

Không chỉ vì nàng dễ ra tay hơn Mộc Kiếm Bình, Cố Hàn Uyên làm vậy phần lớn là để thông qua tiếp xúc thân thể kéo gần khoảng cách tâm lý, cho Phương Di một cái cớ để có lựa chọn mới.

Bằng không cứ thăm dò qua lại sẽ không có hồi kết, Cố Hàn Uyên không định lãng phí quá nhiều thời gian trên người các nàng.

Phương Di có tâm cơ, lại tính toán thiệt hơn, còn ham thích hư vinh, đồng thời lòng đố kỵ cũng nặng.

Nói riêng về tính cách, thực sự không phải là nữ nhân tốt.

Nhưng nữ nhân như vậy lợi dụng lại vô cùng thuận tiện.

Phương Di bị chiếm tiện nghi dưới phương thức cường ngạnh của Cố Hàn Uyên, chịu thiệt lớn như vậy, trong lòng nhất định không cam tâm.

Lại thêm hung uy hiển hách của Vô Thiên, chỉ cần dẫn dắt thêm một chút, nàng sẽ tự mình dâng tới cửa.

Hiển nhiên bây giờ Phương Di đang phát triển theo đúng kỳ vọng của Cố Hàn Uyên.

Lúc này Phương Di lo Mộc Kiếm Bình nhìn ra suy nghĩ của mình, vội vàng đổi chủ đề: Tiểu Quận Chúa, ngươi làm sao bị bắt vào hoàng cung vậy.

Mộc Kiếm Bình phiền muộn nói: Ta cũng không biết.

Ta đang ở trong phòng yên ổn, đột nhiên thấy có khói bốc lên, sau đó ta liền ngất đi.

Phương Di nghe vậy đôi mi thanh tú cau lại.

Mộc Vương Phủ tuy cao thủ không nhiều, nhưng cũng không đến mức dễ dàng bị người xông vào, đồng thời tìm được chính xác phòng của Mộc Kiếm Bình.

Kẻ gây án hiển nhiên vô cùng quen thuộc Mộc Vương Phủ.

Mộc Kiếm Bình đột nhiên tò mò hỏi: Sư tỷ, các ngươi làm sao biết ta bị bắt đến hoàng cung.

Mà lại nhanh như vậy đã đến cứu ta.

Phương Di nghe vậy ánh mắt lóe lên, trong lòng có chút hiểu ra đồng thời lại thêm mấy phần nghi hoặc.

Nàng giải thích: Là Hồng Hoa Hội báo tin, nói người của họ mai phục trong hoàng cung phát hiện ra ngươi, còn cho chúng ta biết vị trí đại khái của ngươi.

Chúng ta vốn có ý định thực hiện một cuộc hành thích, nhân cơ hội vu oan hãm hại Ngô Tam Quế.

Tiểu công gia lo lắng để lâu ngươi sẽ xảy ra chuyện, nên rất nhanh đã quyết định vào cung ám sát đồng thời cứu ngươi ra.

Chỉ là tính sai, Đại Nội Thị Vệ trong hoàng cung mạnh hơn trước đây rất nhiều, nên không thể chạy thoát.

Mộc Kiếm Bình nghi ngờ hỏi: Hồng Hoa Hội.

Ta nhớ mấy hôm trước, lão Đà chủ của họ còn đến thăm Mộc Vương Phủ chúng ta mà.

Phương Di trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngưng trọng nói: Đúng vậy.

Lão Đà chủ của Hồng Hoa Hội là Vu Vạn Đình.

Ta nghi ngờ người bắt Tiểu Quận Chúa ngươi đến hoàng cung chính là hắn.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy kinh ngạc hỏi: Hồng Hoa Hội với Mộc Vương Phủ chúng ta lại không có mâu thuẫn gì, hắn tại sao phải làm vậy.

Hơn nữa ta thấy Vu lão Đà chủ từ mi thiện mục, không giống người xấu a.

Phương Di bất đắc dĩ vỗ trán.

Nàng biết Mộc Kiếm Bình có lúc trực giác rất chính xác, nhưng có lúc lại ngây thơ đến mức trông mặt mà bắt hình dong.

Nàng tuy cũng không biết mục đích của Vu Vạn Đình, nhưng Vu Vạn Đình lại có hiềm nghi gây án rất lớn.

Cố Hàn Uyên cũng đang suy nghĩ về mục đích của Vu Vạn Đình.

Chắc chắn không phải đơn thuần muốn hại Mộc Vương Phủ hay là thăm dò trình độ của Đại Nội Thị Vệ.

Hắn đột nhiên linh quang lóe lên, nghĩ đến mục đích của Hồng Hoa Hội khi trà trộn vào hoàng cung và nguyên nhân chậm chạp không động thủ.

Mộc Vương Phủ chỉ là bị Vu Vạn Đình dùng làm một quân cờ.

Nếu đoán không sai, chậm nhất là ngày mai sẽ có tin tức truyền đến.

Tuy Cố Hàn Uyên và Vu Vạn Đình lập trường đối địch, nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc với nước cờ Thả con tép, bắt con tôm, Ám Độ Trần Thương này của hắn.

Còn về Mộc Vương Phủ, chỉ có thể nói là vừa ngu ngốc vừa ngây thơ, không chỉ bị người lợi dụng mà không tự biết, thủ pháp vu oan

Ngô Tam Quế cũng như trò đùa.

Cầm mấy món binh khí thuộc về Bình Tây Vương phủ đã nghĩ hãm hại Ngô Tam Quế.

Không nói thủ pháp hãm hại này vụng về đến mức nào, cho dù Ngô Tam Quế thật sự phái người đến ám sát, với tình thế hiện nay của Khang Hi cũng không làm gì được Ngô Tam Quế.

Toàn bộ Mộc Vương Phủ đáng để Cố Hàn Uyên để ý chỉ có Phương Di và Mộc Kiếm Bình.

Hai nàng đều đã mở ra chuỗi nhiệm vụ đánh giá.

Chương 538

Còn những người khác của Mộc Vương Phủ, từ trên xuống dưới hoặc là ngây thơ, hoặc là ngu xuẩn, hoặc là vô năng, ngay cả giá trị thu nhận dưới trướng cũng không có.

Cố Hàn Uyên trong lòng đã hạ phán quyết cho Mộc Vương Phủ.

Mà hai nàng cũng đã tắm xong trong lúc thỉnh thoảng thì thầm.

Cố Hàn Uyên canh đúng thời gian đẩy cửa bước vào.

Mộc Kiếm Bình vẻ mặt uất ức, lo lắng hô: Ngươi sao lại đột nhiên vào vậy.

Mau ra ngoài đi.

Phản ứng của Phương Di lại bình tĩnh hơn rất nhiều, tự nhiên mặc quần áo lên, dường như đã sớm dự liệu Cố Hàn Uyên sẽ đột ngột xông vào.

Nhưng vẻ mặt đỏ ửng cũng đã phản ánh nội tâm không bình tĩnh của nàng.

Cố Hàn Uyên nhìn mỹ cảnh trước mắt, bất động thanh sắc nói: Bản tọa chỉ là thấy các ngươi tốn quá nhiều thời gian, lỡ như bỏ trốn thì làm sao.

Nhưng lời nói như vậy cũng chỉ có thể lừa được Mộc Kiếm Bình ngây thơ.

Phương Di nghe vậy chỉ liếc một cái đầy mị ý.

Sau khi tự mình mặc đồ chỉnh tề, nàng liền tiến lên che chắn tầm mắt của Cố Hàn Uyên, thuận tiện giúp Mộc Kiếm Bình mặc quần áo.

Mộc Kiếm Bình uất ức nói: Vậy ngươi cũng không thể đột nhiên xông vào chứ.

Như vậy sau này ta làm sao còn lấy chồng được.

Lúc trước khi Phương Di bị chiếm tiện nghi, Mộc Kiếm Bình cảm xúc còn không sâu sắc, bây giờ lại có vài phần đồng cảm.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Vậy ngươi cũng đừng gả nữa.

Vừa hay chỗ của Bản tọa còn thiếu mấy nha hoàn làm ấm giường.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy mặt cười đỏ bừng, xấu hổ gắt: Ai thèm làm nha hoàn làm ấm giường cho ngươi.

Cố Hàn Uyên giả vờ ghét bỏ nói: Nói cũng phải.

Dù sao thân phận các ngươi không rõ ràng, còn chạy đến hoàng cung ám sát.

Bản tọa có thu nhận cũng không yên tâm.

Mộc Kiếm Bình nghe trong giọng hắn có vẻ ghét bỏ, càng thêm uất ức nói: Ai nói thân phận ta không rõ ràng.

Ta tên là Mộc Kiếm Bình, đây là sư tỷ ta Phương Di.

Phương Di không nói nên lời nhìn Mộc Kiếm Bình đột nhiên tự báo tên mình, thuận tiện bán luôn cả nàng.

Nếu Vô Thiên đem thân phận của các nàng nói cho Khang Hi, kế hoạch vu oan Ngô Tam Quế sẽ trực tiếp thất bại.

Tuy Phương Di cũng cảm thấy kế sách này không ổn cho lắm.

Mộc Kiếm Bình lúc này cũng phản ứng lại, ngượng ngùng lè chiếc lưỡi nhỏ thơm tho.

Bộ dạng kiều tiếu đó quả thực động lòng người.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Thì ra các ngươi là người của Mộc Vương Phủ.

Không chỉ gan lớn, cũng rất không biết tự lượng sức mình.

Mộc Kiếm Bình thấy hắn nói xấu Mộc Vương Phủ, có chút tức giận muốn phản bác, nhưng lại bị Phương Di kéo lại.

Chỉ thấy Phương Di hỏi dò: Ngươi chuẩn bị xử trí chúng ta như thế nào.

Khi nhìn thấy y phục cung nữ trên người hai người, trong lòng nàng đã có suy đoán, lúc này chẳng qua là muốn xác nhận lại mà thôi.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một tia hài lòng.

Phương Di tuy khuyết điểm không ít, nhưng ít nhất vẫn có đầu óc.

Thậm chí nói thật, toàn bộ Mộc Vương Phủ, người tỉnh táo nhất chỉ sợ chính là Phương Di.

Chỉ là xuất thân của nàng bị khóa chết, mới không thể không đi theo Mộc Vương Phủ một con đường đến cùng.

Lúc này thăm dò cũng là một loại phản ứng cho thấy nàng có ý tìm một lối thoát khác.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bản tọa không phải đã nói rồi sao.

Bản tọa còn thiếu mấy nha hoàn làm ấm giường, hai người các ngươi dung mạo không tệ, vừa lúc lấp vào chỗ trống.

Phương Di nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không phải là kết quả tốt nhất, nhưng cũng có thể chấp nhận.

Nàng cúi đầu thuận theo hỏi: Vậy chúng ta bây giờ phải theo ngươi đi đâu.

Cố Hàn Uyên thấy Phương Di nhanh như vậy đã nhập vai, đối với nàng càng thêm hài lòng.

Mộc Kiếm Bình nấp sau lưng Phương Di nhỏ giọng phản bác: Ai muốn làm ấm giường cho ngươi.

Ngược lại không có dị nghị gì đối với thân phận nha hoàn, hiển nhiên cũng đã nhận rõ hiện thực.

Các nàng lúc này căn bản không có tự do, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt.

Chỉ là Mộc Kiếm Bình vừa nghĩ đến hai chữ làm ấm giường, liền không kìm được mà mặt đỏ.

Nhất là nghĩ đến những gì Phương Di đã trải qua, lo lắng mình có phải cũng sẽ rơi vào kết cục tương tự.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng của Mộc Kiếm Bình, trong ánh mắt kinh ngạc của hai nàng, hắn nắm lấy eo các nàng.

Các nàng chưa kịp phản ứng, cảnh vật trước mắt đã nhanh chóng lùi lại.

Phương Di kinh ngạc trước khinh công thần kỳ đến thế, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía tấm mặt nạ vốn khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Trong lòng thầm nghĩ: Dung mạo dưới mặt nạ của hắn nếu thật sự như lời Tiểu Quận Chúa nói thì tốt rồi.

Tâm tư của Phương Di lúc này vô cùng phức tạp.

Một mặt muốn mượn Vô Thiên để tìm một lối thoát khác, không muốn treo cổ trên con thuyền Mộc Vương Phủ không có chút tiền đồ nào.

Mặt khác trong lòng nàng vẫn còn tình nghĩa với Lưu Nhất Chu.

Phương Di đối với Vô Thiên đã có nhận thức đại khái, đi theo hắn, rất có thể trong sạch khó giữ.

Còn chưa chờ Phương Di bình ổn lại tâm tình phức tạp, Cố Hàn Uyên đã mang hai nàng đến đích.

Hắn vẫn chưa đưa hai nàng ra khỏi cung, mà là đưa các nàng đến tẩm cung của Kiến Ninh.

Kiến Ninh lúc này sắc mặt ửng đỏ, tinh thần hoảng hốt đang suy nghĩ tâm sự.

Hai ngày nay đã mở ra cho nàng một cánh cửa hoàn toàn mới, thường xuyên sẽ rơi vào trạng thái mơ màng vẩn vơ này.

Kiến Ninh bỗng nhiên ngẩn ra, liền nhìn thấy người mà mình ngày đêm mong nhớ.

Nàng kinh ngạc hô: Hảo ca ca, huynh cuối cùng cũng đến thăm ta.

Nói rồi liền muốn nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhưng đi được nửa đường lại dừng bước, vẻ mặt khó chịu nói: Hảo ca ca, các nàng là ai.

Hiển nhiên Kiến Ninh là vì nhìn thấy tư thế thân mật giữa Cố Hàn Uyên và hai nàng Phương Di mà ghen.

Hai mắt bốc lửa nhìn chằm chằm vào đôi tay đang ôm eo hai nàng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt ghen tuông của Kiến Ninh, đi lên phía trước, đưa tay vỗ một cái.

Bốp một tiếng vang lên.

Kiến Ninh nhất thời ngoan ngoãn lại, mắt rưng rưng nước, nép vào vai hắn, miệng si ngốc nói: Hảo ca ca, ta nhớ huynh.

Kiến Ninh bị cái tát kia đánh thức ký ức, cũng không còn để ý đến sự tồn tại của hai nàng Phương Di, trong lòng tràn đầy mong đợi được yêu thương.

Hai nàng Phương Di vốn đang kinh nghi bất định nhìn Kiến Ninh trong trang phục Công Chúa, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại càng khiến các nàng thêm chấn động.

Kiến Ninh không chỉ gọi hắn là Hảo ca ca, bị đánh xong còn vẻ mặt đầy mị ý nép vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhưng đối với hai nàng mà nói, đây chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nếu đã nhớ ta, thì biết nên làm thế nào rồi chứ.

Nói rồi hắn ngồi xuống giường với dáng vẻ bá đạo.

Kiến Ninh vô thức liếc nhìn hai nàng Phương Di vẫn chưa hoàn hồn, có ý muốn đuổi các nàng ra ngoài.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn ngoan ngoãn bò tới, vẻ mặt tươi cười làm công việc ngày càng thuần thục.

Hai nàng Phương Di không thể tin nổi nhìn Kiến Ninh đang cúi mình xuống, trong lòng không khỏi đập thình thịch, đối với tình cảnh tiếp theo của mình càng thêm thấp thỏm.

Mộc Kiếm Bình có chút ngạc nhiên nhìn xem, nhưng rất nhanh lại bị dọa đến mức xấu hổ cúi đầu.

Sự việc trước mắt đang mãnh liệt công kích tam quan của nàng.

Nhưng lòng tò mò lại thôi thúc nàng thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lén, chỉ là mỗi lần chưa kịp nhìn hai mắt đã lại không kìm được mà cảm thấy xấu hổ và kinh hoảng.

Phương Di lúc này lại cảm thấy thương thế trên người như chưa hề khỏi, lại trở nên toàn thân vô lực, suýt nữa đứng không vững.

Những suy đoán bất an trên đường đi dường như vào giờ khắc này đã được nghiệm chứng.

Bên tai vang lên tiếng gọi của hắn.

Phương Di, Mộc Vương Phủ các ngươi xông vào hoàng cung có mục đích gì.

Cố Hàn Uyên tuy đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng vẫn hỏi như vậy.

Phương Di cố gắng làm như không để ý đến cảnh tượng trước mắt, giọng nói khẽ run, thành thật khai báo mục đích hành động của Mộc Vương Phủ.

Chương 539

Cố Hàn Uyên đối với thái độ của Phương Di vô cùng hài lòng, nhàn nhạt nói: Bọn họ lúc này hẳn là còn chưa chết, mà là bị bắt lại.

Ngươi muốn cứu bọn họ sao.

Phương Di nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Ngươi nguyện ý cứu bọn họ.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Vậy phải xem thành ý của ngươi thế nào.

Phương Di, ngươi cũng không muốn người của Mộc Vương Phủ bị giết hết chứ.

Cái gọi là thành ý cũng không khó lý giải.

Huống hồ còn có cảnh tượng trước mắt làm bằng chứng.

Lời nói gần như công khai khiến Phương Di hô hấp cứng lại.

Nàng tuy đã có ý tưởng, nhưng còn chưa hoàn toàn quyết định, lúc này khó tránh khỏi trù trừ.

Huống hồ phía sau còn có Mộc Kiếm Bình ở đây.

Nhưng mà càng làm nàng khổ sở hơn chính là Mộc Kiếm Bình ngây thơ u mê, lúc này lại mừng rỡ nói: Sư tỷ.

Thật tốt quá, sư phụ bọn họ không chết, Lưu sư huynh khẳng định cũng chỉ là bị bắt lại.

Chúng ta cầu Vô Thiên cứu bọn họ đi.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn cố hỏi: Phương cô nương, vị sư huynh mà Mộc cô nương nhắc tới là gì của nàng vậy.

Phương Di nghe vậy sắc mặt càng khó coi, ấp úng nói: Lưu sư huynh huynh ấy.

Mộc Kiếm Bình không biết có phải là thiên nhiên hắc hay không, có lẽ nàng chỉ là muốn dời đi sự chú ý của hắn, không để hắn lưu ý đến Kiến Ninh, bỗng nhiên buột miệng thốt lên: Lưu sư huynh là vị hôn phu của sư tỷ.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền phản ứng kịp chính mình dường như nói sai, lo lắng liếc nhìn thân thể mềm mại đang khẽ run của Phương Di, cẩn thận từng li từng tí núp ở phía sau nàng, không dám nói thêm nữa.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Nguyên lai Lưu sư huynh kia là vị hôn phu của Phương cô nương, thảo nào.

Nếu là vị hôn phu của ngươi, không cứu hắn, thật sự tốt sao.

Phương Di lúc này trong lòng tràn đầy xấu hổ cùng hổ thẹn.

Hoặc là trơ mắt nhìn Lưu Nhất Chu đi tìm chết, hoặc là làm ra chuyện có lỗi với hắn.

Hết lần này tới lần khác nhìn như lưỡng nan nhưng lại chỉ có một đáp án.

Đó chính là cứu Lưu Nhất Chu ra, báo đáp tình nghĩa của hắn, cũng để cho chính mình an tâm.

Mà nàng cũng có thể thuận lý thành chương thoát ly Mộc Vương Phủ, tìm một lối thoát khác.

Phương Di vô thức nhìn thoáng qua Kiến Ninh, người vẫn luôn thờ ơ, chỉ lo bận rộn chuyện của mình.

Nàng không hiểu vì sao Kiến Ninh thân là Công chúa tôn quý lại hèn mọn như vậy, cũng không hiểu vì sao nàng lại mê muội đến thế.

Phương Di rũ mắt trầm tư hồi lâu.

Cố Hàn Uyên cũng không mở miệng quấy rầy, tùy ý vuốt vuốt tóc Kiến Ninh.

Sự trầm mặc kéo dài khiến Mộc Kiếm Bình bất an khẽ hô một tiếng.

Phương Di rốt cuộc ngẩng đầu lên, trong mắt không còn vẻ mê mang.

Nàng bình tĩnh nói: Ta hy vọng ngươi có thể cứu mọi người trong Mộc Vương Phủ.

Sự khuất phục của Phương Di cũng không nằm ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Dù sao nàng cũng là một nữ nhân thực tế, hiện thực bức bách nàng phải làm ra lựa chọn chính xác nhất.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vậy nàng biết chính mình nên làm như thế nào rồi chứ.

Phương Di ngưng giọng hỏi: Giống như vị Công chúa này là được sao.

Cố Hàn Uyên hơi lộ vẻ ngạc nhiên liếc nhìn Phương Di: Ồ.

Có chút ý tứ.

Mặc dù Phương Di nỗ lực khắc chế, thế nhưng Cố Hàn Uyên vẫn nhìn ra sự khẩn trương trong lòng nàng.

Phương Di đang nỗ lực cò kè mặc cả.

Không phải vì đám người Mộc Vương Phủ đang thân hãm trong ngục, mà là vì nâng lên giá trị của bản thân.

Càng là đồ vật dễ dàng đạt được lại càng không đáng được trân trọng.

Phương Di rất rõ đạo lý này.

Nàng không phải nguyện ý vì sinh mệnh an toàn của đám người Mộc Vương Phủ mà dễ dàng trả giá thân thể, nhưng nếu không trả cái giá đủ cao, hiển nhiên không cách nào thuyết phục đối phương xuất thủ.

Sự lựa chọn thỏa hiệp chính là học theo Kiến Ninh, dùng sự hầu hạ của nàng thay thế thân thể của mình.

Bất quá hết thảy điều kiện tiên quyết là đối phương nguyện ý đáp ứng.

Cố Hàn Uyên vốn cũng không có dự định ăn tươi nuốt sống Phương Di ngay lập tức.

Bằng không chẳng những không thú vị, mà đánh giá nhiệm vụ cũng không cách nào đạt tiêu chuẩn.

Coi như Phương Di thực sự bằng lòng đem thân thể của mình làm thù lao cứu Mộc Vương Phủ, Cố Hàn Uyên cũng sẽ chọn cách treo nàng lên.

Vì vậy sự thức thời của Phương Di ngược lại mang đến mấy phần niềm vui ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt khẩn trương của Phương Di, thong dong nói: Đương nhiên có thể.

Phương Di nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nàng do dự một lát, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mộc Kiếm Bình quỳ gối tiến về phía trước.

Kiến Ninh chú ý tới khuôn mặt kiều diễm đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, bất mãn trừng Phương Di một cái, đang muốn phát tác tính khí Công chúa.

Bất quá Cố Hàn Uyên nắm thóp Kiến Ninh quá dễ dàng, một cái tát liền đem sự bất mãn của nàng hoàn toàn đánh tan.

Kiến Ninh, hảo hảo dạy một chút nàng nên làm như thế nào.

Làm xong sẽ có thưởng.

Kiến Ninh nghe vậy hai mắt sáng lên, vì phần thưởng mà Cố Hàn Uyên hứa hẹn, trong lòng ngứa ngáy.

Nàng đè xuống sự khó chịu vì bị cướp đồ chơi, đàng hoàng sắm vai lão sư chỉ đạo, đem kinh nghiệm mấy ngày nay toàn bộ truyền thụ.

Trình độ dạy học của Kiến Ninh rất bình thường.

So với lý luận, nàng càng thích dùng thân thể để ghi nhớ, vì vậy lời nói có chút mập mờ không rõ.

Cũng may ngộ tính của Phương Di không tệ, rất nhanh từ đó cẩn thận tìm tòi được nội dung cần học tập, sau đó đem ra thực hành.

Lúc này, kẻ bàng quan là Mộc Kiếm Bình đã triệt để bối rối.

Ta là ai.

Ta ở đâu.

Ta đang nhìn cái gì.

Nàng khó có thể tưởng tượng Phương Di ngày xưa anh khí quật cường lại có một mặt cúi đầu làm thiếp như vậy.

Cảm giác chấn động nàng nhận được so với Kiến Ninh còn sâu sắc hơn.

Nhưng mà khuôn mặt kiều mị mang theo thái độ cẩn thận tỉ mỉ của Phương Di lại cho Mộc Kiếm Bình một loại cảm giác cổ quái.

Tựa như nàng không phải bị bức bách chịu nhục nhã, mà là đang hoàn thành một công việc cần phải ứng phó cẩn thận.

Thần tình nghiêm túc kia so với lúc theo sư phụ luyện võ còn chuyên chú hơn.

Hết lần này tới lần khác khuôn mặt kiều diễm kia theo thời gian trôi qua, đỏ ửng càng ngày càng đậm.

Hương vị nữ nhân miêu tả sinh động kia đối với Mộc Kiếm Bình còn mười phần ngây ngô quả thực là đả kích mang tính hủy diệt.

Mộc Kiếm Bình nhìn Phương Di, người mà nàng thuở nhỏ vẫn coi là tấm gương, lúc này trong lòng lại mơ hồ có loại cảm giác hâm mộ cổ quái.

Nhất là khi đỉnh đầu Phương Di được một bàn tay lớn âu yếm xoa nhẹ, tựa như khí tức âm lãnh khiến Mộc Kiếm Bình sợ hãi kia đều trở nên ấm áp hơn.

Mà thần sắc Phương Di cũng không khỏi nhu hòa đi.

Mộc Kiếm Bình nếu không phải tỉ mỉ quan sát, sợ rằng đều khó phát giác.

Nàng vô thức đưa tay sờ đỉnh đầu của mình, lại ngoài ý muốn phát hiện dường như không có cảm giác đặc biệt gì.

Điều này khiến nàng vừa hoang mang khó hiểu lại càng thêm tò mò.

Mộc Kiếm Bình nhìn Phương Di cùng Kiến Ninh dần dần phối hợp ăn ý, chỉ cảm thấy chân càng lúc càng run, trong miệng càng lúc càng khô khốc, ánh mắt cũng dần dần hoảng hốt, bất tri bất giác liền quỳ rạp xuống đất.

Nàng vô thức nhìn về phía đôi con ngươi sâu thẳm kia, tựa như minh tinh trong đêm tối đang thu hút sự chú ý của nàng, khiến nàng vô thức quỳ gối tiến về phía trước.

Phương Di nhìn thấy Mộc Kiếm Bình đột nhiên tiến đến bên người, đôi mắt đẹp hơi lóe lên, mập mờ không rõ nói: Tiểu Quận Chúa cũng muốn thử xem sao.

Mộc Kiếm Bình ngập ngừng hỏi: Ta có thể chứ.

Phương Di hào phóng nhường ra vị trí, ôn nhu cười nói: Không sao, ta dạy cho muội.

Mộc Kiếm Bình ngửi thấy luồng khí tức làm người ta sợ hãi lại mê muội kia, kìm lòng không đậu làm theo chỉ thị của Phương Di.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng chuyển động cùng nhau, trong mắt u quang lóe lên vẻ trêu tức.

Phương Di không chỉ thức thời, mà chút mưu kế cũng động rất nhanh.

Hắn phía trước liền bén nhạy phát hiện, Phương Di vẫn vô tình hay cố ý diễn cho Mộc Kiếm Bình xem.

Hiển nhiên là muốn kéo nàng cùng nhau xuống nước.

Chương 540

Không chỉ là hy vọng có thêm một đồng bạn, mà càng là hy vọng tăng thêm phân lượng của bản thân.

Cố Hàn Uyên cũng không ghét tâm cơ như vậy, thậm chí hy vọng có thể càng nhiều càng tốt.

Hắn yên lặng nhắm hai mắt lại, tùy ý tam nữ minh tranh ám đoạt.

Thời gian không biết qua bao lâu, Mộc Kiếm Bình đột nhiên ho khan, thở gấp.

Cuộc tranh đấu giữa ba người rốt cuộc hạ màn.

Mộc Kiếm Bình khóe mắt rưng rưng, hiển nhiên thập phần không thích ứng.

Kiến Ninh vạn vạn không nghĩ tới vị tiểu tỷ muội mới gia nhập lại lợi hại ngoài dự liệu.

Năng lực học tập của Phương Di mạnh mẽ, rất nhanh trò giỏi hơn thầy.

Mộc Kiếm Bình tuy học không tốt lắm, thế nhưng trực giác lại hết sức nhạy cảm, thế cho nên rõ ràng là gia nhập thời gian ngắn ngủi, lại thành người thắng cuối cùng.

Kiến Ninh không cam lòng nhếch cái miệng nhỏ nhắn.

Nàng nhu thuận chỉ là đối với Cố Hàn Uyên.

Đối mặt Mộc Kiếm Bình, bản tính bốc đồng dần lộ ra.

Nàng thấy Mộc Kiếm Bình dường như không khỏe muốn ho, đôi mắt đẹp chuyển động, cười xấu xa nói: Ngươi đã không muốn, vậy cho ta tốt lắm.

Nói xong liền tiến lên đoạt lại.

Mộc Kiếm Bình đôi mắt đẹp trừng lớn, triệt để trợn tròn mắt, cứ thế bị Kiến Ninh cướp đoạt sạch trơn.

Đợi nàng phục hồi tinh thần, trong lòng nhất thời dâng lên trận trận ủy khuất.

Chỉ là nguyên do của sự ủy khuất này có chút phức tạp.

Mộc Kiếm Bình ủy khuất nhìn về phía Cố Hàn Uyên vừa mới mở mắt, có lòng muốn cáo trạng, cũng không biết nên cáo thế nào cho phải.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ba cô gái mặc dù có minh tranh ám đấu, nhưng cũng không thiếu được lúc đồng tâm hiệp lực.

Trải nghiệm như vậy làm cho quan hệ của các nàng gần hơn rất nhanh.

Bằng không Kiến Ninh cũng sẽ không làm ra cử động không câu nệ tiểu tiết như vậy.

Đương nhiên điều làm Cố Hàn Uyên hài lòng nhất vẫn là Phương Di.

Lúc này nàng yên lặng dọn dẹp sạch sẽ, vô luận là tận lực lôi kéo Mộc Kiếm Bình, hay là khi hai nàng chấp nhất với thắng bại thì nàng yên lặng giải quyết tốt hậu quả.

Những việc nàng làm đều khiến điểm số trong lòng Cố Hàn Uyên tăng lên không ít.

Cố Hàn Uyên đối với loại tâm cơ nhỏ này của Phương Di vui vẻ chấp nhận.

Vì vậy khi đưa tay khẽ vuốt gò má hơi biến hình của Phương Di cũng ôn nhu hơn một chút.

Phương Di bén nhạy phát hiện sự biến hóa, động tác càng thêm chăm chú.

Trong lúc nhất thời ngược lại có điểm giống Song Nhi.

Phương Di nhìn dáng vẻ tinh lực vô cùng của hắn, đôi mắt đẹp lưu chuyển lộ ra ý tứ thăm dò.

Cố Hàn Uyên thấy thế nhàn nhạt từ chối: Trước dừng ở đây đi.

Phương Di nghe vậy hơi kinh ngạc, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nhìn như là tam nữ hợp lực, kỳ thực đối với nàng và Mộc Kiếm Bình là tân thủ mà nói vẫn còn có chút không thích ứng.

Phương Di cảm nhận gò má bủn rủn, mặt hiện lên ráng hồng hỗ trợ mặc quần áo.

Kiến Ninh cùng Mộc Kiếm Bình tranh đoạt rốt cuộc cũng có kết thúc, lấy Kiến Ninh càng thêm chủ động làm người chiến thắng.

Mộc Kiếm Bình nhìn Kiến Ninh thần thái kiều mị liếm khóe miệng, trong lòng càng phát ra ủy khuất.

Kiến Ninh không khách khí chút nào tiến đến bên người Cố Hàn Uyên nói: Hảo ca ca, là ta thắng a.

Cố Hàn Uyên công chính nói: Đương nhiên là Mộc cô nương thắng.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy mừng rỡ nói: Vậy ngài bằng lòng cứu mọi người Mộc Vương Phủ sao.

Bản tọa chưa bao giờ nuốt lời.

Thật tốt quá.

Mộc Kiếm Bình lôi kéo tay Phương Di, mừng rỡ nói: Sư tỷ, sư phụ bọn họ được cứu rồi.

Bất quá mới nói xong, nét mặt của nàng liền lúng túng: Sư tỷ, vừa rồi ta đó là.

Lúc này Mộc Kiếm Bình mới phản ứng được mình vừa làm cái gì.

Phương Di là vì cứu người Mộc Vương Phủ mới trả giá thù lao.

Mà lý do của nàng lại thiên về tò mò và hâm mộ Phương Di, hoặc giả nói là một loại bắt chước theo bản năng.

Tuy là được như nguyện nếm trải chút tư vị, nhưng lý do như vậy căn bản không đem lên mặt bàn được.

Thậm chí nói một câu không biết liêm sỉ cũng không quá đáng.

Một khuôn mặt kiều diễm nhất thời đỏ bừng.

Phương Di thấy thế ân cần an ủi: Tiểu Quận Chúa không cần tự trách, ta biết muội là vì giúp ta.

Hơn nữa cũng vì cứu đại gia mà góp một phần lực không phải sao.

Phương Di đưa bậc thang vừa đúng lúc.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy dễ chịu hơn rất nhiều, bất quá vẫn ủy khuất nói: Tuy nói là như vậy, nhưng về sau liền không thể lập gia đình.

Phương Di bất đắc dĩ nói: Tiểu Quận Chúa cảm thấy Vô Thiên sẽ thả chúng ta rời đi sao.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy cũng phản ứng kịp.

Mình có lẽ vĩnh viễn không trở về được Mộc Vương Phủ nữa.

Cố Hàn Uyên cũng hợp thời nói: Phương cô nương nói đúng.

Các ngươi liền ngoan ngoãn cho Bản tọa làm nha hoàn ấm giường

đi.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy bất mãn lẩm bẩm một câu: Cái gì mà nha hoàn ấm giường nha.

Liền tiểu thiếp đều không phải.

Vượt qua đoạn tiếp xúc thân mật vừa rồi, tâm lý Mộc Kiếm Bình đã hoàn toàn thay đổi.

Thậm chí đối với Vô Thiên sinh ra cảm giác thân cận theo bản năng.

Mặc dù có chút khổ sở vì không thể trở lại Mộc Vương Phủ, thế nhưng trình độ cũng không sâu.

Nàng bản năng lưu ý đến địa vị của mình, cũng không hy vọng xa vời có thể trở thành thê tử của đối phương, nhưng lại đối với thân phận nha hoàn ấm giường cảm thấy bất mãn.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dáng kiều tiếu của Mộc Kiếm Bình, cảm thấy buồn cười.

Thiếu nữ ngây thơ như vậy quả thật thú vị.

Lúc này Kiến Ninh bất mãn oán trách: Vậy ta chẳng phải là không có phần thưởng.

Cố Hàn Uyên ngữ khí thâm sâu nói: Yên tâm, sẽ cho Kiến Ninh nàng phần thưởng.

Kiến Ninh nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội vàng hỏi: Hiện tại sao.

Nói xong liền chủ động nằm xuống, thần sắc kiều mị nói: Hảo ca ca, nhanh lên một chút đánh ta đi.

Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình nhìn Kiến Ninh không biết xấu hổ, mặt cười nhất thời đỏ thấu.

Cảnh tượng như vậy độ chấn động không kém gì lúc trước.

Việc Kiến Ninh ham vui nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng ý tưởng của Cố Hàn Uyên lại không giống nàng tưởng tượng.

Dù sao độ thiện cảm của Kiến Ninh đã rất cao, đánh giá nhiệm vụ càng là sớm đã đạt chuẩn.

Nếu cứ đối đãi nàng như trước thì hiệu quả thu hoạch Phản phái điểm đã yếu đi.

Hôm nay nếu không phải mang theo hai nàng Phương Di qua đây, sợ rằng hiệu suất sẽ thấp hơn.

Vì vậy đối đãi Kiến Ninh rất cần thiết có thêm tiến triển mới.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Đừng nóng vội, ngày hôm nay muốn dẫn nàng đi gặp một người, đến lúc đó lại thưởng cho nàng.

Kiến Ninh nghi ngờ hỏi: Phải đi gặp ai.

Đến lúc đó nàng sẽ biết.

Cố Hàn Uyên thuận miệng qua loa một câu.

Hắn quay sang dặn dò Phương Di và Mộc Kiếm Bình: Các ngươi tạm thời cứ ở tại trong cung của Kiến Ninh.

Người của Mộc Vương Phủ, Bản tọa sẽ đi cứu bọn họ ra.

Hai nàng nhìn nhau, ngoan ngoãn đáp ứng.

Các nàng đều đã nhận rõ hiện thực.

Cố Hàn Uyên mang theo Kiến Ninh đang đầy bụng nghi hoặc rời đi.

Khi nàng phục hồi tinh thần lại, kiến trúc trước mắt lại cực kỳ quen mắt.

Kiến Ninh kinh ngạc hỏi: Đây là Từ Nhân Cung của Mẫu hậu.

Hảo ca ca, chàng muốn dẫn ta tới gặp Mẫu hậu sao.

Nàng đột nhiên ý thức được điều gì, khó có thể tin hỏi: Hảo ca ca, người chàng muốn dẫn ta gặp không phải là Mẫu hậu chứ.

Chẳng lẽ muốn ở chỗ Mẫu hậu thưởng cho ta sao.

Cố Hàn Uyên ngữ khí trêu tức nói: Làm sao.

Sợ.

Kiến Ninh mặt cười đỏ bừng, oán trách nói: Hảo ca ca chàng điên rồi.

Chương 541

Mẫu hậu nếu như biết chàng đối đãi ta như vậy, sẽ bắt chàng lại.

Nàng mặc dù biết Vô Thiên rất lợi hại, Thiên Võng cũng rất đáng sợ, nhưng lại không có nhận thức rõ ràng về thực lực của Thanh Quốc.

Đừng nói là giả Thái hậu, coi như là Khang Hi cũng không làm gì được hắn.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Đừng lo lắng, Mẫu hậu của nàng sẽ không phản đối.

Cố Hàn Uyên mang theo Kiến Ninh đang không hiểu ra sao tiến vào Từ Nhân Cung.

Kiến Ninh phát hiện cung nữ thái giám trong Từ Nhân Cung đã bị lui xuống, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Khi Kiến Ninh nhìn thấy Thái hậu, nàng bất ngờ thấy bà đang cùng một nữ tử lạ mặt trò chuyện thân thiết.

Nữ tử kia tuổi tác hơi lớn hơn, khí chất cũng không giống cung nữ hay ma ma.

Nhưng mà Kiến Ninh lại ngoài ý muốn có loại cảm giác thân thiết.

Nữ tử đó chính là Mao Đông Châu.

Mà Thái hậu cũng là Thái hậu thật.

Thái hậu trải qua đêm qua được tư nhuận, đã không còn bộ dáng sắc mặt trắng bệch, tiều tụy.

Sắc mặt nàng hồng nhuận, da thịt càng là nhẵn nhụi rất nhiều, ngược lại khôi phục mấy phần phong thái lúc còn trẻ, lại thêm phần phong vận thành thục.

Tại sao lại xuất hiện tình huống trước mắt, phải bắt đầu từ chuyện đêm qua.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Mao Đông Châu nói rõ với Thái hậu về thân phận Vô Thiên hung danh hiển hách cùng các sự tích của hắn, khiến Thái hậu kinh hô liên tục.

Mao Đông Châu bén nhạy nhận thấy Thái hậu ngoại trừ sợ hãi ra, tâm tình rất phức tạp.

Sợ hãi là chuyện đương nhiên.

So với Kiến Ninh không biết gì về tình thế Thanh Quốc, Thái hậu biết rõ sự đáng sợ của Lục Địa Thần Tiên.

Hết lần này tới lần khác nàng lại không biết sự tồn tại của Thánh Tổ.

Tuy Thái hậu bị Mao Đông Châu giam lỏng, nhưng Mao Đông Châu khi đưa cơm cũng tùy ý đàm luận vài chuyện, nên Thái hậu rất rõ tình cảnh gian nan của Khang Hi.

Thậm chí nàng cũng đoán được ý đồ của Khang Hi đối với Vô Thiên, tuyệt đối sẽ không tiếc dư lực lôi kéo hắn.

Theo suy đoán của Thái hậu, cho dù bị Khang Hi biết nàng thất thân, cũng sẽ không trở mặt với Vô Thiên.

Khả năng lớn nhất là thỉnh cầu nàng hỗ trợ lôi kéo hắn.

Đồng thời cho dù có một ngày Khang Hi cùng Vô Thiên trở mặt, kết cục khả dĩ nhất của nàng cũng bất quá là một ly rượu độc, đối ngoại tuyên bố chết bệnh đây cũng là kết cục mà chị em Đông Giai thị có khả năng gặp phải nhất.

Dù sao hoàng thất tuyệt đối không cho phép tiết lộ bê bối.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên sẽ không cho phép kết quả như vậy.

Khi hắn cùng Khang Hi trở mặt, chính là lúc nuốt chửng Thanh Quốc, Khang Hi bỏ mạng.

Ý tưởng của Cố Hàn Uyên, Thái hậu hoàn toàn không biết gì cả.

Vì vậy nàng càng thêm sợ hãi cũng là đương nhiên.

Bất quá nỗi sợ của Thái hậu đối với Vô Thiên xuất phát từ thân phận, nhưng nàng ngoại trừ là Thái hậu thì cũng là một nữ nhân.

Thái hậu Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị xuất thân bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm, bộ lạc Mông Cổ láng giềng Thanh Quốc.

Từ khi Thanh Quốc dựng nước, Khoa Nhĩ Thấm bộ đã cống hiến mấy vị Hoàng hậu.

Hiếu Trang Thái hoàng thái hậu cũng xuất thân từ đây.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị là mỹ nữ của thảo nguyên, mặc dù đã có tuổi nhưng vẫn phong thái trác việt.

Ngay cả khi bị giam cầm lâu ngày, tiều tụy suy yếu vẫn có thể khơi dậy hứng thú của Cố Hàn Uyên, đủ thấy thời kỳ toàn thịnh nàng xinh đẹp nhường nào.

Tuy nhiên Thuận Trị đế lại làm như không thấy nàng, độc sủng Đổng Ngạc phi, thậm chí từng đề nghị phế hậu.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị cả đời không con nối dõi, có thể thấy được sự ghẻ lạnh của Thuận Trị đế.

Đêm qua trải qua chuyện kia làm nàng hổ thẹn, nhưng cũng mở ra cánh cửa mới.

Nàng chưa từng tưởng tượng qua trong đời còn có chuyện tốt đẹp như thế.

Thậm chí hình bóng Thuận Trị đế trong lòng đều đã nhạt đi rất nhiều.

Sự thay đổi tâm lý của Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị bị Mao Đông Châu nhìn thấu.

Nàng có chút buồn cười lại có chút ghen tị.

Bất quá so với ghen tị, nàng càng vui vẻ lôi kéo Thái hậu.

Vì vậy nàng đề nghị: Ta có thể thả ngươi đi ra, thậm chí để cho ngươi khôi phục thân phận Thái hậu.

Thế nhưng ngươi không thể bại lộ chân tướng những năm này, đồng thời giúp ta cùng nhau hầu hạ chủ nhân.

Bằng không hạ tràng như thế nào, ngươi cũng biết.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị kinh ngạc, nhưng không chút do dự đồng ý.

Nàng không muốn trở lại gian phòng tối tăm không ánh mặt trời kia nữa.

Hơn nữa sau chuyện đêm qua, nàng cũng không dám bại lộ cho Khang Hi.

Mao Đông Châu thấy thế thở phào nhẹ nhõm.

Nàng mặt cười ửng đỏ nói: Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta nói tốt với chủ nhân một chút.

Sau đó cùng nhau.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị nghe vậy kinh hãi.

Đêm qua Mao Đông Châu hỗ trợ đã làm nàng rất mắc cỡ, đề nghị lúc này càng thêm khiêu chiến giới hạn của nàng.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn đỏ mặt đáp ứng, không chỉ vì hiện tại nàng và Mao Đông Châu là châu chấu trên cùng một sợi dây, mà còn bởi vì sự trải nghiệm gần như ngất đi đêm qua khiến nàng vừa sợ vừa mong.

Hai nàng đạt thành hiệp nghị, mới tạo thành một màn trước mắt.

Kiến Ninh cung kính hô Gặp qua Mẫu hậu, đôi mắt đẹp lại thỉnh thoảng nhìn về phía Mao Đông Châu.

Hai vị Thái hậu nghe vậy cả kinh.

Nhìn thấy Vô Thiên cùng Kiến Ninh đột nhiên xuất hiện, Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị mặt đỏ lên, vô thức nhớ lại cảnh tượng thân bất do kỷ đêm qua, hai chân không tự chủ khép lại.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị tuy chưa từng thấy tận mắt Kiến Ninh, nhưng biết sự tồn tại của nàng là con gái tư sinh của Mao Đông Châu.

Vì có hiệp nghị, dù trong lòng chán ngán thân phận Công chúa giả của Kiến Ninh, nhưng nét mặt vẫn thân thiết nói: Kiến Ninh làm sao có rảnh đến thăm Ai gia vậy.

Kiến Ninh thấp thỏm, sắc mặt thẹn thùng nói: Ta mang theo người trong lòng tới cho Mẫu hậu nhìn.

Hắn là Vô Thiên ca ca của ta.

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị một màn trước mắt làm cho khiếp sợ.

Cố Hàn Uyên thong dong tiến lên, đem Mao Đông Châu cùng Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị ôm vào lòng, trêu chọc Kiến Ninh đang chết lặng: Bây giờ biết vì sao Mẫu hậu của nàng sẽ không phản đối rồi chứ.

Kiến Ninh lúc này biểu tình như thế giới quan sụp đổ, đồng tử rung mạnh nhìn ba người thân mật trước mắt.

Nàng mặc dù không biết hai nữ nhân trước mặt một người là mẹ ruột, một người là mẹ trên danh nghĩa, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao.

Đầu óc triệt để mơ hồ, Kiến Ninh đột nhiên thốt ra một câu kinh người: Hảo ca ca. chàng chẳng lẽ thật ra là cha ta hả.

Lời vừa nói ra, nhất thời rước lấy hai khuôn mặt đỏ bừng.

Mao Đông Châu là mẹ ruột Kiến Ninh, bị hiểu lầm tự nhiên xấu hổ muốn chết.

Nàng đang thầm may mắn Kiến Ninh chưa biết quan hệ mẫu nữ thật sự.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị cũng xấu hổ và giận dữ không thôi, bị Kiến Ninh coi là mẹ ruột, lại còn hiểu lầm Vô Thiên là cha nàng, loại chuyện trái luân thường đạo lý này khiến nàng không chịu nổi, chỉ biết đỏ mặt trừng Kiến Ninh.

Cố Hàn Uyên cũng cạn lời trước sự ngây thơ của Kiến Ninh.

Hắn đưa tay ấn vào mặt nạ Tu La, nửa dưới mặt nạ được thu hồi, lộ ra nửa khuôn mặt dưới của hắn.

Hắn tức giận búng trán Kiến Ninh một cái.

Nghĩ lung tung cái gì.

Tuổi của ta chỉ lớn hơn nàng vài tuổi mà thôi.

Kiến Ninh đau kêu một tiếng, phản ứng kịp mình nói lời ngu ngốc, xinh đẹp le lưỡi.

Chương 542

Nàng quan sát tỉ mỉ nửa khuôn mặt lộ ra ngoài.

Mặc dù không thấy toàn cảnh, vẫn đẹp đến mức khó tin.

Góc cạnh rõ ràng, da thịt tinh xảo trắng nõn, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi lên độ cong kinh diễm.

Nhìn lại đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa thần quang, Kiến Ninh càng xem càng thấy rung động, mặt cười càng ngày càng đỏ.

Nàng hoảng hốt nỉ non: Hảo ca ca, chàng thật là đẹp mắt.

Hai nữ nhân bên cạnh cũng tán thành gật đầu.

Tuy tiếc nuối không thể thấy rõ toàn cảnh, nhưng vẻn vẹn bộ phận lộ ra cũng đủ làm các nàng tâm động.

Đồng thời xác nhận Vô Thiên tuổi còn rất trẻ.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị trong lòng dâng lên cảm giác quỷ dị, nam tử trước mắt tuổi xấp xỉ Khang Hi, quan hệ lại thân mật hơn, khiến ánh mắt nàng dần mang theo chút ý vị mẫu tính.

Mao Đông Châu tim đập thình thịch, thân thể mềm mại càng thêm dán chặt vào hắn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến hai nàng, cười như không cười nói với Kiến Ninh: Vừa rồi không phải còn chuẩn bị nhận cha sao.

Không bằng gọi thử xem.

Kiến Ninh nghe vậy ngượng ngùng, gối lên đùi Cố Hàn Uyên làm nũng: Ta làm sao gọi ra miệng được chứ.

Nàng si ngốc hỏi: Hảo ca ca, không thể tháo mặt nạ xuống cho ta nhìn một chút sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Còn chưa phải lúc.

Tam nữ nghe vậy đều có chút tiếc nuối.

Lúc này Kiến Ninh rốt cuộc phản ứng kịp, nghi ngờ hỏi: Hảo ca ca, chàng và Mẫu hậu là tình huống gì.

Còn có nàng là ai.

Kiến Ninh vẫn để ý cảm giác thân thiết không rõ trên người Mao Đông Châu.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng cười nghiền ngẫm: Chính là loại quan hệ mà nàng đoán đấy.

Còn về vị này, tên gọi là Mao Đông Châu, thân phận không cần nàng quản nhiều.

Hắn dừng một chút, ngữ khí càng thêm trêu tức: Nói chung về sau nàng gọi bà ấy là Nương là được.

Kiến Ninh ngẩn ra, kinh ngạc vì người yêu của mình lại có quan hệ với Mẫu hậu.

Tuy cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng ván đã đóng thuyền, nàng cũng chọn tiếp nhận.

Lúc này nàng để ý hơn là Mao Đông Châu.

Kiến Ninh lẩm bẩm: Nương.

Không rõ chân tướng, nàng đâu thể ngờ mình và Mao Đông Châu chính là quan hệ mẫu nữ thật sự.

Bất quá nàng lại không ghét cách gọi này, hơn nữa cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của Vô Thiên.

Nàng cười tươi nhìn Mao Đông Châu hỏi: Vậy ta về sau có phải hay không lại thêm một người mẫu thân rồi.

Mao Đông Châu lúc này mắt ứa lệ nhìn con gái ruột.

Nàng cảm kích liếc nhìn Vô Thiên, đưa tay ôm chầm lấy Kiến Ninh, ôn nhu nói: Hảo hài tử, về sau ta cũng là mẫu thân của con.

Mao Đông Châu mười mấy năm qua nơm nớp lo sợ nằm vùng trong hoàng cung, áp lực nặng nề, niềm an ủi duy nhất chính là nhìn thấy Kiến Ninh.

Thậm chí nàng không bị mê thất trong vai diễn giả tạo cũng là nhờ có Kiến Ninh.

Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị nhìn cảnh mẫu nữ nhận nhau, trong lòng có chút chán ngán nhưng cũng có thể lý giải.

Nàng nhìn về phía Vô Thiên, ánh mắt thêm mấy phần nóng bỏng.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn một phần ác thú vị trong lòng, tâm tình vui vẻ cắt đứt cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

Kiến Ninh, phần thưởng đã hứa với nàng lúc trước, bây giờ nên trao rồi.

Kiến Ninh nghe vậy giật mình, mặt cười đỏ bừng lên.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị và Mao Đông Châu đang không hiểu chuyện gì, rúc vào lòng Mao Đông Châu thẹn thùng nhẹ giọng đáp: Ân.

Sắc trời dần tối, Cố Hàn Uyên cũng đã rời khỏi Từ Nhân Cung.

Mao Đông Châu đang nằm nghiêng ôm Kiến Ninh.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Kiến Ninh đang có chút ham chơi.

Chỉ thấy Kiến Ninh thỉnh thoảng cũng có chút không khỏe, giãy giụa.

Gương mặt xinh đẹp ửng đỏ vẫn chưa tan đi.

Sau khi bị khai thác lần nữa, Kiến Ninh tuy vẫn còn non nớt nhưng đã dần toát ra vẻ quyến rũ của một người phụ nữ.

Đương nhiên Mao Đông Châu cũng không kém là bao, nhất là khi hai người có vài phần giống nhau, nhìn qua chẳng khác nào tỷ muội.

Mao Đông Châu trong lòng mừng rỡ, đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Dù sao tuy đã tiến thêm một bước, nhưng lại không giống như nàng tưởng tượng.

Kiến Ninh nhỏ giọng lẩm bẩm: Nương, vì sao mẫu hậu lại không giống chúng ta.

Kiến Ninh trong lòng tràn đầy hoang mang, bởi vì hai người họ không giống với Borjigid thị.

Cũng vì sự khác biệt này mà Kiến Ninh bây giờ càng thân thiết với Mao Đông Châu, người giống mình hơn.

Bằng không cũng sẽ không tự nhiên nằm trong lòng nàng như vậy.

Mao Đông Châu nghe vậy vẻ mặt xấu hổ.

Borjigid thị cũng liên tục đảo mắt xem thường.

Ngược lại không phải nàng muốn tỏ ra khác người.

Trước đó nhìn phản ứng của Mao Đông Châu và Kiến Ninh, nàng cũng vì tò mò mà nhịn xuống xấu hổ thử một lần.

Nhưng thể chất của nàng và mẫu tử Mao Đông Châu khác nhau, nhất thời căn bản không tiếp thu được, đành phải từ bỏ.

Đồng thời, điều khiến nàng cực kỳ không cam lòng là, đêm qua là Mao Đông Châu giúp nàng giải quyết hậu quả, hôm nay lại là nàng giúp đỡ hai mẹ con Mao Đông Châu.

Hơn nữa giữa hai bên còn có sự khác biệt về bản chất, điều này càng làm nàng thêm bất mãn.

Cũng may cuối cùng vẫn được trấn an một phen, bằng không bây giờ cũng không bình tĩnh như vậy.

Borjigid thị cảm thấy toàn thân bủn rủn.

So với đêm qua quả thực đã thả lỏng hơn nhiều, nhưng vẫn khiến nàng có chút không chịu nổi.

Không biết sao nàng lại nhớ tới người muội muội còn khổ sở hơn mình là Thục Huệ phi, đương nhiên bây. giờ là Thục Huệ thái phi.

Thục Huệ thái phi cũng là phi tử của Thuận Trị đế, nhưng lại thê thảm hơn Borjigid thị.

Không chỉ không được Thuận Trị đế sủng ái, thậm chí Thục Huệ thái phi vừa vào cung không lâu, Thuận Trị đế đã tuyên bố bệnh c·hết, chạy đến Thanh Lương Tự xuất gia.

Vì vậy Thục Huệ thái phi căn bản là chưa từng được thị tẩm.

Trên thực tế, tình huống tương tự trong hoàng cung rất phổ biến.

Dù sao tinh lực của hoàng đế có hạn, mà hậu cung phi tần lại nhiều.

Ngoại trừ một số người được sủng ái đặc biệt, mặc dù có quy củ phải mưa móc thấm đều, nhưng trên thực tế người bị ghẻ lạnh lại càng nhiều.

Chuyện mang tấu chương đến cung của phi tần để qua đêm xử lý công vụ cũng không hiếm thấy, thậm chí còn bị hoàng đế xem như một cơ hội để nghỉ ngơi.

Sau khi có được cuộc sống mới, Borjigid thị càng cảm nhận sâu sắc hơn nỗi buồn khổ trước đây.

Nàng vừa đau lòng cho vận mệnh bấp bênh của muội muội, lại cảm thấy mình lực bất tòng tâm, vì vậy liền nảy ra ý định kéo muội muội xuống nước.

Borjigid thị đang miên man suy nghĩ, còn Mao Đông Châu và Kiến Ninh vẫn đang thì thầm với nhau.

Mao Đông Châu trách móc: Nha đầu ngốc, mẫu hậu của ngươi mới là người bình thường.

Kiến Ninh vẫn hoang mang hỏi: Nhưng con thấy như vậy tốt hơn.

Mao Đông Châu đưa tay điểm nhẹ lên vầng trán bóng loáng của Kiến Ninh, giận dỗi nói: Không biết xấu hổ.

Kiến Ninh vùi đầu vào lòng Mao Đông Châu, cười hì hì nói: Chỉ cần ca ca tốt vui vẻ là được rồi.

Hơn nữa con cảm thấy nương giống như mẹ ruột của con vậy.

Mao Đông Châu nghe vậy mặt không đổi sắc, dịu dàng nói: Ta cũng xem con như con gái của ta.

Kiến Ninh đột nhiên nói một cách kỳ quái: Vậy sau này Vô Thiên ca ca có được xem là cha của con không.

Mao Đông Châu nghe vậy mắng: Chúng ta mỗi người một vai vế.

Dừng một chút, nàng cũng nói một cách kỳ quái: Bất quá lúc trước ngươi gọi lại rất thuận miệng.

Kiến Ninh nghe vậy thì đỏ bừng mặt, xấu hổ lắp bắp: Lúc đó mơ hồ mới gọi thôi.

Mao Đông Châu nheo mắt nói: Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao.

Kiến Ninh chôn mặt sâu hơn vài phần, bực bội nói: Con không cần biết, dù sao sau này con phải làm thê tử của ca ca, không muốn làm con gái của chàng đâu.

Mao Đông Châu cũng không cho rằng Kiến Ninh có thể chiếm được một chỗ đứng trong lòng Vô Thiên, nhưng vẫn dịu dàng an ủi: Kiến Ninh yên tâm, ta sẽ giúp con.

Kiến Ninh nghe vậy mừng rỡ đáp: Nương, người thật tốt.

Lúc này nàng thật sự có ý nghĩ xem Mao Đông Châu là mẹ ruột của mình.

Không chỉ vì nghe được những lời này của Mao Đông Châu, mà còn vì trước đó Mao Đông Châu đã rất chăm sóc nàng.

Bằng không với vóc người còn chưa phát triển hoàn toàn, Kiến Ninh chưa chắc có thể dễ dàng tiếp nhận như vậy.

Đương nhiên quá trình đó nhất định là cực kỳ xấu hổ, đến nỗi ánh mắt Kiến Ninh cũng không dám nhìn vào miệng Mao Đông Châu.

Trước đây Mao Đông Châu giả dạng thân phận Thái hậu.

Để giữ hình tượng, dù sủng ái Kiến Ninh, cũng không thể hạ mình thân cận.

Đây cũng là hiện tượng phổ biến của thành viên hoàng thất, rất khó thân thiết với người thân như người bình thường.

Sau khi trút bỏ gông xiềng của thân phận giả, Mao Đông Châu khôi phục bản tính, sự thân cận với Kiến Ninh đều xuất phát từ nội tâm.

Kiến Ninh cảm nhận được sự thân cận đó, đương nhiên cũng đáp lại bằng sự thân cận.

Chương 543

Ánh mắt Mao Đông Châu dịu dàng nhìn Kiến Ninh trong lòng, trong lòng tràn đầy cảm kích đối với Vô Thiên.

Nếu không phải hắn cho mình cơ hội, e rằng nàng sẽ không bao giờ được hưởng thụ tình mẫu tử thuần túy này.

Lúc này nguyện vọng của nàng đã thực hiện được hơn phân nửa, dù Kiến Ninh không biết họ thực sự là mẹ con ruột thịt, nhưng Mao Đông Châu đã mãn nguyện.

Vì vậy, mức độ trung thành của nàng đối với Vô Thiên càng cao hơn.

Điểm này cũng có thể phản ánh qua số lượng điểm phản diện mà nàng mang lại.

Coi như lúc này tiết lộ thân phận của Vô Thiên cho Mao Đông Châu biết cũng không sao.

Có lẽ vì quá chuyên tâm dâng lên lòng trung thành, Mao Đông Châu càng quan tâm hơn đến chuyện của Vô Thiên, cũng nhạy bén phát hiện Borjigid thị vẫn còn chút xa cách với hắn.

Mà việc hóa giải sự xa cách này chính là điều Mao Đông Châu cần làm.

Nàng nảy ra một ý, đột nhiên trêu chọc Kiến Ninh: Muốn làm thê tử của ca ca tốt nhà ngươi thì phải giống như mẫu hậu của ngươi mới được.

Kiến Ninh khổ não nói: Nhưng con không biết phải làm thế nào, hơn nữa mẫu hậu cũng chưa chắc chịu giúp con.

Mao Đông Châu ánh mắt lóe lên, nói đầy ẩn ý: Hay là trước tiên kéo mẫu hậu của con về cùng một phe với chúng ta, như vậy nàng cũng nên đáp lại tấm lòng.

Hơn nữa ta thấy nàng cũng có ý đó.

Kiến Ninh nghe vậy ngẩn ra, nhưng mẫu tử liền tâm, gần như trong nháy mắt đã lĩnh hội được ý của Mao Đông Châu.

Mặt cười ửng đỏ hỏi: Nương, người nói có lý, nhưng phải làm thế nào đây.

Vô Thiên ca ca lại không ở đây.

Mao Đông Châu buông Kiến Ninh ra, chạy đến một góc khuất lục lọi, rất nhanh đã tìm được mục tiêu.

Nếu Cố Hàn Uyên còn ở đây chắc chắn sẽ kinh ngạc, không hổ là vật dụng của hoàng gia.

Không chỉ dùng sừng tê giác tiến cống để đánh bóng, mà công nghệ cũng vô cùng tinh xảo mỹ quan.

Nếu không phải người biết nội tình, e rằng sẽ chỉ xem nó như một tác phẩm nghệ thuật.

Borjigid thị đang chìm trong suy nghĩ phức tạp, khi nàng hoàn hồn lại thì đã bị hai người đè xuống.

Nàng hoảng sợ nhìn hai người đang hăm hở, kinh hãi hô: Các ngươi muốn làm gì.

Mao Đông Châu cười duyên nói: Đây cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi cũng không muốn lần sau lại phải bỏ cuộc giữa chừng chứ.

Nàng ra hiệu cho Kiến Ninh: Kiến Ninh, giao cho con đấy.

Kiến Ninh thầm hiểu ý nhau mà toe toét cười.

Mẫu hậu yên tâm, con sẽ giúp người.

Trong Từ Nhân Cung, mẹ con Mao Đông Châu đang bận bắt nạt Thái hậu của Thanh Quốc, Borjigid thị, đang thế đơn lực cô.

Cố Hàn Uyên thì một lần nữa gặp lại Khang Hi.

Khang Hi quả thực cần chính, lúc này vẫn đang ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương.

Mỗi lần Cố Hàn Uyên đến Ngự Thư Phòng hầu như đều thấy cảnh tượng này.

Bất quá tối nay lại hơi khác.

Chỉ thấy lúc này tâm tình của Khang Hi hoàn toàn khác với buổi sáng.

Không chỉ khóe miệng mỉm cười, thần thái tự tin mà ôn hòa.

Ngoài việc nghe được một tin tốt, còn là vì cô gái trước mắt.

Nữ tử mặc một chiếc trường bào màu đỏ tươi.

Tuy là y phục thường ngày bằng gấm, nhưng vẫn hoa lệ tinh xảo, trên đó thêu phượng hoàng sặc sỡ, trăm hoa, vân văn, kín đáo mà xa hoa.

Y phục thường ngày đắt tiền như vậy tự nhiên không phải nữ tử bình thường có tư cách mặc.

Nữ tử chính là Hoàng hậu của Khang Hi, Hách Xá Lý thị.

Hách Xá Lý thị dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, phong thái yêu kiều, khí chất dịu dàng.

Thiếu vài phần uy nghi mẫu nghi thiên hạ, lại thêm mấy phần thanh tao lịch sự của người có học.

Nàng bưng một chén canh nóng hổi, giọng nói dịu dàng như nước khuyên nhủ: Bệ hạ, ban đêm có chút lạnh, uống chén canh gừng cho ấm người đi ạ.

Tấu chương mãi mãi cũng không phê duyệt xong, bệ hạ càng nên sớm nghỉ ngơi, bảo trọng long thể mới phải.

Ánh mắt nàng đầy lo lắng và đau lòng, thể hiện sự dịu dàng của một người vợ.

Nói chung, Hoàng hậu thân là chủ hậu cung, quyền lực sâu rộng, cần có thái độ mẫu nghi thiên hạ.

Bề ngoài đa số đều tâm ngoan thủ lạt, hoặc có gia thế bối cảnh cường đại chống lưng, phải ra dáng đoan trang phóng khoáng, cương nhu đúng lúc.

Lâu dần, Hoàng hậu rất dễ trở nên uy nghiêm sâu nặng lại không thú vị.

Vì vậy, rất nhiều đế vương và hoàng hậu tình cảm không hòa thuận.

Hách Xá Lý thị lại khác.

Nàng đối xử với mọi người khoan dung, dịu dàng hòa nhã, xử sự công chính, quản lý hậu cung đâu ra đấy.

Các phi tần trong hậu cung đối với nàng rất kính phục, giúp Khang Hi bớt đi rất nhiều lo lắng.

Nàng luôn là hiền hậu trong lòng Khang Hi.

Đồng thời hai người từ nhỏ thanh mai trúc mã, tình cảm rất sâu đậm.

Những hoàng đế cần chính lại tự mình làm mọi việc hầu như đều vất vả cực nhọc như Khang Hi.

Khang Hi tuy còn trẻ, nhưng lòng mang chí lớn, quyết tâm trở thành một vị hoàng đế lưu danh sử sách.

Mà tình thế trước mắt lại thập phần gay go, hắn càng phải chuyên cần chính sự.

Nếu là phi tần bình thường khuyên bảo, Khang Hi chưa chắc đã để tâm.

Nhưng Hách Xá Lý thị trong lòng hắn phân lượng hiển nhiên không giống, vì vậy lời khuyên của nàng vẫn có tác dụng.

Khang Hi ôn hòa cười nói: Hoàng hậu có lòng rồi.

Phê duyệt xong phần tấu chương cuối cùng này trẫm sẽ đi nghỉ ngơi, sẽ không cho thái giám mang tấu chương vào nữa.

Hách Xá Lý thị nghe vậy thần sắc thả lỏng vài phần, mặt mày vui mừng dặn dò: Như vậy thì tốt.

Bệ hạ cũng đừng để Huệ phi đợi lâu.

Theo quy củ, tối nay đáng lẽ là Huệ phi thị tẩm.

Lời dặn dò lúc này cũng thể hiện sự rộng lượng, đúng mực của nàng.

Khang Hi đối với quy củ này hết sức rõ ràng, cũng biết tối nay nên đến chỗ Huệ phi nghỉ lại.

Nhưng nhìn Hách Xá Lý thị sau khi sinh hạ trưởng tử Thừa Hỗ ngày càng thêm chín chắn đẫy đà, dung nhan minh mị, lòng Khang Hi khẽ động.

Tính cả thời gian mang thai Thừa Hỗ, hắn đã hơn một năm không cùng phòng với Hách Xá Lý thị.

Nhất thời chỉ cảm thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn quyết định tùy hứng một lần, cùng lắm thì sau đó bị Thái hậu hoặc Thái hoàng thái hậu Hiếu Trang giáo huấn một trận là cùng.

Khang Hi ánh mắt nóng bỏng nói: Hoàng hậu không ngại thì đợi trẫm.

Khang Hi tuy không nói rõ, nhưng ánh mắt kia đã tiết lộ ý nghĩ của hắn.

Hách Xá Lý thị mặt cười ửng đỏ, có chút khó xử nói: Bệ hạ, điều này không hợp lễ nghi.

Khang Hi không quan tâm nói: Trẫm thân là Hoàng đế Đại Thanh, thỉnh thoảng cũng nên tùy hứng một lần mới phải.

Hách Xá Lý thị thấy Khang Hi đã quyết, cũng không khuyên nữa, xấu hổ chấp nhận, sắc mặt cũng càng thêm hồng nhuận.

Nhưng một giọng nói trêu tức đầy ẩn ý đã phá tan không khí có chút mờ ám này.

Bệ hạ thật có nhã hứng, phê duyệt tấu chương còn có mỹ nhân bầu bạn, Bản tọa quả thật vô cùng hâm mộ.

Cố Hàn Uyên trong trang phục Vô Thiên xuất hiện trước mặt hai người.

Khang Hi sắc mặt lo lắng, không nói một lời.

Hách Xá Lý thị lại vô thức chắn trước mặt Khang Hi, lớn tiếng quát hỏi: Ngươi là ai.

Dám xông vào Ngự Thư Phòng.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ nhìn Hách Xá Lý thị, tuy sắc mặt sợ hãi nhưng vẫn kiên định che trước mặt Khang Hi.

Tình cảm của nàng đối với Khang Hi bộc lộ hết ra ngoài.

Ngay cả Khang Hi thấy vậy cũng không khỏi thần sắc nhu hòa vài phần.

Trong ánh mắt Cố Hàn Uyên lại tràn ngập quang mang thích thú.

Càng là tình sâu nghĩa nặng như vậy, hứng thú của hắn đối với Hách Xá Lý thị càng lớn.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Hoàng hậu cứ yên tâm.

Bản tọa là Vô Thiên, có chút quan hệ hợp tác với bệ hạ, sẽ không làm hại bệ hạ.

Hách Xá Lý thị gần đây tinh lực đều bị ấu tử chiếm hết, biết rất ít về Vô Thiên.

Nghe vậy trong lòng nhẹ nhõm, nhưng chưa thả lỏng cảnh giác, dù sao khí tức của Vô Thiên quá mức âm lãnh nguy hiểm.

Chương 544

Khang Hi đứng dậy, trầm giọng hỏi: Vô Thiên các hạ lúc này đến đây có chuyện gì.

Cố Hàn Uyên ngữ khí vi diệu nói: Bản tọa vốn định cùng bệ hạ thương lượng chút việc, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hắn nhìn sắc mặt Khang Hi dần dần khó coi, đầy ẩn ý nói: Nghe danh Hoàng hậu đã lâu dung mạo xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, bệ hạ thật có phúc a.

Lời nói của Cố Hàn Uyên có phần thổi phồng quá mức, nhưng phản ứng gây ra lại cực lớn.

Sắc mặt đen như mực của Khang Hi tạm thời không nói, mặt cười của Hách Xá Lý thị lại đỏ bừng lên, mày liễu dựng thẳng, giận dữ quát: Kẻ vô lễ.

Ngay trước mặt Hoàng đế khen ngợi Hoàng hậu không phải là không được, nhưng duy chỉ có không nên tán thưởng vẻ đẹp của nàng.

Không chỉ thập phần vô lễ, mà còn có thể nói là đùa giỡn, huống chi còn là ngay trước mặt Khang Hi.

Hách Xá Lý thị chưa từng gặp phải chuyện như vậy, nàng tuy dịu dàng thanh tao, nhưng không phải khúc gỗ, lúc này tất nhiên là giận không kìm được.

Cố Hàn Uyên thờ ơ nói: Đây là lời ca ngợi từ tận đáy lòng của Bản tọa, sao lại vô lễ.

Chẳng lẽ Bản tọa phải trái với lòng mình mà nói Hoàng hậu dung mạo khó coi hay sao.

Lý lẽ cùn của Cố Hàn Uyên khiến Hách Xá Lý thị tức đến toàn thân run rẩy: Ngươi.

Hoàng hậu lui ra đi.

Khang Hi đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Hách Xá Lý thị.

Hách Xá Lý thị ngạc nhiên nói: Bệ hạ.

Khang Hi lúc này vẻ mặt giả vờ trấn định đã không giữ được nữa.

Hắn vốn biết Vô Thiên đang có ý đồ với Hoàng hậu Hách Xá Lý thị, lúc này lại thấy Vô Thiên dùng lời lẽ đùa giỡn, trong lòng hối hận không nên để Hách Xá Lý thị đến Ngự Thư Phòng, sắc mặt cũng càng ngày càng đen.

Hắn cao giọng, nghiêm nghị quát: Lui.

Hách Xá Lý thị cả người chấn động.

Đây là lần đầu tiên Khang Hi lớn tiếng với nàng như vậy, nhất thời ủy khuất đến mắt ngấn lệ.

Hách Xá Lý thị đau lòng ứa lệ, nghẹn ngào nói: Thiếp thân xin cáo lui.

Bệ hạ sớm nghỉ ngơi, đừng thức khuya.

Mặc dù đau lòng, Hách Xá Lý thị vẫn quan tâm đến Khang Hi.

Khang Hi nghe vậy trong lòng cũng có chút hối hận, nhưng lúc này điều quan trọng hơn là để Hách Xá Lý thị rời đi, vì vậy chỉ có thể im lặng nhìn nàng rời đi.

Hách Xá Lý thị vừa đi vừa đau lòng lau nước mắt, đầu gối đột nhiên mềm nhũn.

Nàng hoảng sợ nhìn mặt đất ngày càng gần, nhất thời sợ hãi nhắm nghiền hai mắt.

Nhưng cảm giác đau đớn vẫn chưa ập tới, bên tai lại vang lên một giọng nói trêu tức.

Hoàng hậu cẩn thận, nếu làm xước khuôn mặt như hoa như ngọc này, Bản tọa sẽ đau lòng lắm đấy.

Biến hóa trong điện nhanh như chớp.

Khang Hi thấy Hách Xá Lý thị suýt ngã, còn chưa kịp kinh hô, cảnh tượng trước mắt đã làm sắc mặt hắn hoàn toàn âm trầm xuống.

Hách Xá Lý thị vẫn còn sợ hãi mở đôi mắt đẹp.

Trước mắt là tấm mặt nạ Tu La không lâu trước đó đã làm nàng vừa sợ hãi vừa phẫn uất.

Nhưng không biết tại sao, lúc này lại không còn cảm giác kinh khủng đó nữa, ngược lại cảm thấy hoa văn trên mặt nạ tinh xảo mà thần bí.

Toàn thân nàng đều ấm áp, hoàn toàn khác với khí tức âm lãnh bên ngoài.

Tuy không thể thấy rõ toàn cảnh, nhưng đôi mắt đen sâu thẳm mà hữu thần kia lại khiến người ta không khỏi bị hấp dẫn.

Cố Hàn Uyên nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần còn vương nước mắt, cảm nhận được thân thể mềm mại mà không mất đi sự đàn hồi, trong lòng càng thêm mãn nguyện.

Không uổng công hắn âm thầm ra tay, tạo thành một màn trước mắt.

Hách Xá Lý thị vẫn còn kinh ngạc thất thần, cho đến khi cảm giác khác thường trước ngực làm nàng hoàn hồn lại, mặt cười tức thì đỏ bừng.

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Vô Thiên, ra hiệu hắn mau buông ra.

Nhưng điều khiến Hách Xá Lý thị không thể tin được là, nam tử trước mắt lại càng làm tới, tại nơi không ngừng biến hình kia, suýt nữa hại nàng rên rỉ ra tiếng.

Hách Xá Lý thị nhất thời hoảng loạn lại bất lực, tim đập như trống dồn bên tai.

Nàng không khỏi xuyên qua khe hở tóc của Vô Thiên, cẩn thận liếc nhìn Khang Hi, chỉ thấy sắc mặt hắn âm trầm nhìn chằm chằm hai người, nhưng lại không hiểu sao không nói một lời.

Hách Xá Lý thị thấy vậy tức thì sắc mặt trắng bệch.

Bất kể lý do là gì, mình bị một nam tử xa lạ ôm lấy, đều là điều mà thân là Hoàng đế không thể chịu đựng.

Tin tốt là dường như Khang Hi không nhìn thấy hành động mờ ám của Vô Thiên, có vẻ chỉ thấy hắn ôm mình.

Nhưng điều này cũng không cải thiện tình cảnh của nàng.

Để duy trì tôn nghiêm của hoàng thất, kết cục tốt nhất của nàng chính là một ly rượu độc, đối ngoại tuyên bố bệnh c·hết.

Hách Xá Lý thị không có ý phản bội Khang Hi, vì duy trì tôn nghiêm của Khang Hi mà c·hết cũng không cảm thấy khó chấp nhận, dù sao đó cũng là tình cảm thanh mai trúc mã hơn mười năm.

Tiếc nuối chỉ là hai người không thể đi cùng nhau đến cuối con đường, đồng thời cũng lo lắng cho ấu tử mới sinh không lâu.

Hách Xá Lý thị dường như đã chấp nhận số phận, ánh mắt ảm đạm vô quang.

Nhưng tâm trạng chán nản của nàng chưa duy trì được bao lâu, đã bị sự khác thường trước ngực làm cho kinh tỉnh.

Dù sao nàng vừa mới sinh Thừa Hỗ không lâu, đồng thời Thừa Hỗ đã có vú em chăm sóc, cho nên Hách Xá Lý thị sống an nhàn sung sướng lại trẻ trung khỏe mạnh thường ngày căng tức đến khó chịu, thậm chí phải dựa theo lời dạy của ma ma mà âm thầm xử lý.

Lúc này, sau cảm giác ấm áp là từng đợt mát lạnh, điều này khiến Hách Xá Lý thị vừa xấu hổ vừa tức giận, đồng thời tạm thời gác lại lo lắng về tương lai của mình.

Nàng dồn hết sức lực tích tụ được đẩy Vô Thiên ra.

Nàng không dám để Khang Hi nhìn thấy nếp nhăn trên vạt áo và màu sắc y phục đã đậm hơn rất nhiều.

Đã dự liệu được kết cục của mình, Hách Xá Lý thị cũng không quan tâm có thất lễ hay không mà quay lưng về phía Khang Hi, chạy đi.

Chỉ là trong lúc chạy, hai hàng lệ trong đã chảy xuống.

Ngay lúc nàng sắp rời khỏi Ngự Thư Phòng, giọng nói của Vô Thiên lại vang lên khiến bước chân nàng dừng lại.

Bệ hạ sẽ không vì sự cố ngoài ý muốn vừa rồi mà trách cứ Hoàng hậu chứ.

Dù sao cũng là Bản tọa thấy Hoàng hậu suýt ngã, mới bất đắc dĩ đỡ nàng.

Nếu vì nguyên cớ của Bản tọa mà làm hại Hoàng hậu bị trách phạt, Bản tọa không đành lòng.

Khang Hi không chú ý Hách Xá Lý thị còn chưa hoàn toàn rời đi, sắc mặt âm trầm hỏi lại: Các hạ có ý gì.

Cố Hàn Uyên không để ý Khang Hi biết rõ còn hỏi, lạnh lùng nói: Bệ hạ nếu không muốn nhường Hoàng hậu cho Bản tọa, Bản tọa không miễn cưỡng.

Nhưng một người phụ nữ tốt vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, lại giàu dũng khí như vậy nếu vì nguyên cớ của Bản tọa mà bị liên lụy, lại không phải điều Bản tọa mong muốn.

Bản tọa kỵ nhất là vì mình mà liên lụy người khác, thậm chí khó tránh khỏi vì thế mà canh cánh trong lòng.

Điều này đối với Bản tọa không phải là chuyện nhỏ, bệ hạ hiểu chưa.

Lời vừa dứt, Khang Hi chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Sự uy h·iếp gần như trắng trợn bày ra trước mặt hắn.

Thật ra mà nói, Khang Hi cũng không định làm gì Hách Xá Lý thị.

Dù sao cũng là người vợ cả thanh mai trúc mã của hắn, tình cảm hơn mười năm không phải là giả, sao có thể vì sự cố như vậy mà hy sinh nàng.

Đương nhiên có chút thành kiến là khó tránh khỏi, ít nhất địa vị của Hách Xá Lý thị trong lòng hắn đã giảm đi một mảng lớn.

Tâm tư rục rịch ban đầu cũng đã sớm không biết bị ném đi đâu.

Sau này Hách Xá Lý thị thất sủng là tất nhiên, nhưng cũng không đến mức bị ban c·hết.

Khang Hi còn chưa tuyệt tình đến mức đó, huống hồ Hách Xá Lý thị còn sinh cho hắn trưởng tử.

Lúc này nghe Vô Thiên uy h·iếp, chút tình cảm duy nhất đối với Hách Xá Lý thị tức thì không còn sót lại chút gì.

Nhưng lại cũng không dám không để ý đến lời uy h·iếp của Vô Thiên.

Trớ trêu là vì tình cảm đối với Hách Xá Lý thị phai nhạt, trong lòng Khang Hi ngược lại dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ còn lại sự không cam lòng vì bị Vô Thiên sỉ nhục và uy h·iếp.

Sắc mặt âm trầm kia có thể hòa hoãn lại, bình tĩnh nói: Vô Thiên các hạ quá lo lắng rồi, trẫm đâu phải người nhỏ mọn như vậy.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Vậy thì tốt, bệ hạ anh minh.

Khang Hi nghe lời nịnh hót không hề có thành ý, mặt không biểu cảm nói: Chuyện này đã xong, hay là chúng ta nói lại chuyện hợp tác đi.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Chẳng lẽ bệ hạ nghĩ thông rồi.

Bằng lòng nhường Hoàng hậu cho Bản tọa.

Nếu là như vậy, làm một Quốc sư của Thanh Quốc cũng không phải không được, Bản tọa cũng có thể vì bệ hạ ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Nghe lén, Hách Xá Lý thị trong lòng điên cuồng chấn động.

Nàng không ngờ Vô Thiên vốn đã sớm để mắt đến mình, còn lấy hợp tác làm lý do muốn Khang Hi nhường nàng.

Mối quan hệ giữa Khang Hi và Vô Thiên cũng khác xa so với phỏng đoán ban đầu của nàng, hai người hợp tác, hiển nhiên là Vô Thiên ở địa vị cao hơn.

Trước đó Khang Hi không trực tiếp đồng ý yêu cầu của Vô Thiên làm nàng trong lòng có chút thoải mái.

Nhưng lúc này lại chủ động đề cập chuyện hợp tác, Vô Thiên cũng biết thời thế mà một lần nữa đòi nàng.

Vô Thiên cố chấp thể hiện hảo cảm với nàng như vậy, thậm chí vì an toàn của nàng mà mở miệng uy h·iếp Khang Hi, điều này khiến tâm tình rơi xuống đáy vực của Hách Xá Lý thị không khỏi dâng lên một tia ấm áp.

Chương 545

Tất cả những điều này, dường như cho thấy hắn thật sự thích nàng.

Không biết đầu đuôi câu chuyện, Hách Xá Lý thị không khỏi có một loại cảm giác tự hào dựa trên mị lực của bản thân.

Dù sao nàng đã là vợ người ta, làm mẹ người ta, tự nhận không phải thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp.

Ngay cả sự tức giận đối với Vô Thiên cũng nhạt đi rất nhiều.

Hắn lúc đó ôm ta, cũng là lo lắng ta bị thương sao.

Hách Xá Lý thị trong lòng không khỏi nảy ra ý nghĩ như vậy.

Nhưng những hành động nhỏ sau đó dường như lại không chỉ vì nguyên nhân đó.

Cúi đầu nhìn lại, vết tích làm màu sắc quần áo đậm hơn càng thêm bắt mắt, khiến má ngọc nàng ửng hồng.

Nàng thầm mắng: Linh hoạt như vậy, không biết đã gieo họa cho bao nhiêu cô nương.

Hách Xá Lý thị có cùng cảm nghĩ với Phương Di.

Đồng thời chợt phát hiện cảm giác mát lạnh không chỉ ở một chỗ, xấu hổ đến mức thầm mắng một tiếng Bị gió thổi rồi. , không dám nghe lén nữa, mặt cười đỏ bừng rảo bước nhanh rời đi.

Sau khi Hoàng hậu Hách Xá Lý thị rời đi, trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia ẩn ý.

Khang Hi không biết Hách Xá Lý thị đang nghe lén, nhưng lại không thoát khỏi cảm giác của Cố Hàn Uyên.

Việc Hách Xá Lý thị dừng lại đúng lúc, không tự chủ được ở lại nghe lén cũng là do hắn sắp đặt.

Đây là kết quả mà Cố Hàn Uyên sau khi tìm hiểu tính cách Hách Xá Lý thị từ Thái hậu đã suy nghĩ kỹ càng.

Người không biết Hách Xá Lý thị chỉ cho rằng nàng từ trong ra ngoài đều là dịu dàng như nước, kỳ thực bên trong lại hết sức cương liệt, là nữ tử điển hình ngoài mềm trong cứng.

Hách Xá Lý thị gia học uyên bác, từ nhỏ đọc đủ thi thư, biết lễ hiểu nghĩa, sẽ không vì sống tạm mà bán đi thân thể và linh hồn.

Tình nghĩa đối với Khang Hi cũng không thể nghi ngờ.

Coi như Khang Hi cuối cùng bị Cố Hàn Uyên thuyết phục, đem nàng tặng đi, kết quả có khả năng nhất chính là sau một đêm vui vẻ, nhận được một cỗ t·hi t·hể của nàng.

Hách Xá Lý thị bằng lòng vì báo đáp tình nghĩa của Khang Hi mà hy sinh, nhưng sau đó cũng tuyệt đối không thể chấp nhận hiện thực mình đã mất đi trong sạch.

Lựa chọn của nàng cũng liền rõ ràng.

Cố Hàn Uyên không muốn một cô gái như vậy rơi vào kết cục đó.

Huống hồ gia tộc của Hách Xá Lý thị cũng đáng để lôi kéo, tương lai khi tiếp quản Thanh Quốc cũng có thể bớt đi một chút trở lực, thêm nhiều trợ lực.

Đương nhiên lúc này nói đến chuyện này còn hơi sớm.

Khang Hi đương nhiên từ chối đề nghị của Vô Thiên.

Việc này nói còn quá sớm.

Trẫm cũng chưa chắc không đối phó được Cố Hàn Uyên.

Thần thái của Khang Hi trở nên tự tin hơn rất nhiều, dường như đã đem chuyện của Hách Xá Lý thị bỏ lại sau đầu.

Hắn lạnh nhạt cười khẽ: Đương nhiên ý muốn cầu hiền của trẫm vẫn chưa thay đổi, vị trí Quốc sư vĩnh viễn để trống chờ ngài.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Sự tự tin của Khang Hi hiển nhiên không phải là phô trương thanh thế, chỉ là không biết là thực sự tìm được biện pháp khác để chế ngự hắn, hay là vừa được sự ủng hộ của hai người trong Thanh Tổ Từ.

Hoàng Thái Cực không có khả năng mạo hiểm tính mạng để ra tay, nhưng Đa Nhĩ Cổn thì chưa chắc.

Chỉ cần Hiếu Trang thật lòng cầu xin, khả năng Đa Nhĩ Cổn bất chấp nguy hiểm và sự ngăn cản của Hoàng Thái Cực để giúp Khang Hi là không thấp.

Còn những phương thức chế ngự khác, trong tình huống thiếu thông tin tạm thời không biết được.

Sau này để Địa Võng điều tra kỹ, dù sao cũng sẽ tìm được chút manh mối.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú nói: Ồ.

Bệ hạ tự tin như vậy, Bản tọa xin rửa mắt chờ xem.

Còn về vị trí Quốc sư, điều Bản tọa cầu xin bệ hạ đã sớm biết, cũng không cần nhiều lời.

Khang Hi sắc mặt không đổi nói: Thật sự không phải Hoàng hậu thì không được sao.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhận thấy Khang Hi tuy vẫn không tình nguyện, nhưng trong giọng nói rõ ràng đã có sự buông lỏng.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Nếu là trước hôm nay, Bản tọa chỉ vì luyện công ngược lại cũng chưa chắc nhất định phải là Hoàng hậu.

Nhưng hôm nay nhìn thấy vẻ xinh đẹp tuyệt trần, thanh tao lịch sự, ngoài mềm trong cứng của Hoàng hậu, Bản tọa nhất thời cũng khó có thể quên được.

Khang Hi nghe vậy giật mình, sắc mặt lại khó coi thêm một chút.

Để trẫm suy nghĩ thêm.

Sự do dự của Khang Hi đã hoàn toàn khác với trước đây.

Trước đó, tình cảm giữa Khang Hi và Hách Xá Lý thị quả thực sâu đậm, nhưng tàn nhẫn nhất chính là lòng dạ đế vương.

Hách Xá Lý thị có tì vết, địa vị trong lòng hắn liền giảm đi.

Hách Xá Lý thị chính là vì nhìn thấu điểm này, mới có thể nảy sinh ý nghĩ tiêu cực bi quan như vậy.

Hoàng hậu mất đi sự sủng ái của Hoàng đế sẽ có kết cục như thế nào không nói cũng hiểu.

Sự do dự của Khang Hi lúc này, phần nhiều là cân nhắc đến tôn nghiêm của mình thân là hoàng đế.

Dù sao Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, đối với hắn có ý nghĩa không giống với phi tần bình thường.

Huống chi Khang Hi bây giờ càng có thêm vài phần tự tin, cũng sẽ không giống trước đây mà cúi mình nhún nhường, tự nhiên không muốn dễ dàng thỏa hiệp.

Cố Hàn Uyên nắm bắt lòng người vẫn tinh chuẩn như cũ, đoán được tâm tư của Khang Hi đến tám chín phần mười.

Suy nghĩ một chút liền quyết định tạm hoãn việc gây áp lực cho Khang Hi.

Kế hoạch nếu tiến hành thuận lợi, đến lúc đó cảm giác chênh lệch mãnh liệt sẽ chỉ làm Khang Hi càng thêm ỷ lại vào hắn.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Bản tọa cũng không muốn làm khó bệ hạ, bệ hạ cứ từ từ suy nghĩ.

Dừng một chút, hắn chế nhạo bổ sung một câu: Tỷ muội nhà Đông Giai thị tạm thời cũng đủ dùng.

Khang Hi hô hấp cứng lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Có lẽ chính là vì bị kích thích nhiều lần, hắn đối với sự nhục nhã như vậy đã dần dần quen.

Huống chi tỷ muội Đông Giai thị cũng đã bị hắn từ bỏ, mặc dù thỉnh thoảng sẽ cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không cần quá để tâm.

Vì vậy Khang Hi chỉ nhàn nhạt cười nói: Các hạ hài lòng là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên thấy Khang Hi một bộ dáng không muốn nói tiếp, thuận theo tự nhiên chuyển chủ đề: Nói đến các cao thủ giang hồ mà bệ hạ mời chào ngược lại có mấy phần bản lĩnh.

Ồ.

Các hạ cũng nghe nói chuyện hôm nay có thích khách xông vào hoàng cung.

Khang Hi thần tình hơi ngạc nhiên.

Ngược lại không phải cảm thấy Vô Thiên sẽ không biết chuyện thích khách, mà là cảm thấy chuyện nhỏ như vậy không đáng để hắn quan tâm mà thôi.

Nhưng nhắc đến những cao thủ giang hồ được mời chào, Khang Hi hơi cảm thấy đắc ý.

Dù sao đây là Niêm Can Xử do một tay hắn thúc đẩy tạo thành, mà Niêm Can Xử cũng không làm hắn thất vọng.

Lượng lớn Đại Nội thị vệ chỉ có thể ngăn cản thích khách, lại bó tay không cách nào bắt được họ.

Niêm Can Xử ra tay lại nhanh chóng bắt giữ đại bộ phận thích khách.

Thực lực này khiến Khang Hi có chút mãn nguyện, đây là lực lượng chủ yếu của hắn để đối phó Ngao Bái.

Tiếc là, trong số cao thủ giang hồ của Niêm Can Xử bị cài cắm không ít kẻ gian, nhất là Hồng Hoa Hội ẩn núp.

Đáng tiếc Bảo Thân Vương lại yểm hộ cho bọn họ rất đúng lúc, Khang Hi trong lúc nhất thời cũng khó phân biệt thân phận của họ, tạm thời chỉ có thể cẩn thận sử dụng Niêm Can Xử.

Cố Hàn Uyên khinh miệt nói: Chẳng qua là chút tiểu tặc ngay cả mặt bệ hạ cũng không thấy được mà thôi.

Chắc không phải là người của Thiên Địa Hội hay Hồng Hoa Hội chứ.

Bọn họ nếu vô năng như vậy, cũng đừng phản Thanh nữa, ngoan ngoãn về nhà trồng ruộng mới là lối ra tốt nhất.

Các tổ chức phản Thanh trong lãnh thổ Thanh Quốc đều không làm nên trò trống gì.

Bản thân đã yếu thế lại còn đấu đá lẫn nhau, cản trở nhau, đều đang vì dã tâm của thế lực đứng sau mình mà đổ máu.

Trịnh gia sau lưng Thiên Địa Hội không biết tự lượng sức mình.

Bảo Thân Vương sau lưng Hồng Hoa Hội vốn là kẻ được lợi từ Thanh Quốc, ngày nào đó Bảo Thân Vương ngồi lên ngôi vua, chính là lúc thỏ khôn c·hết, chó săn bị làm thịt.

Ngây thơ và ngu xuẩn nhất chính là Mộc Vương Phủ, chỉ đơn thuần căm hận Ngô Tam Quế, ngu xuẩn chịu đựng Quế Vương đã sớm bị loại bỏ.

Những tổ chức phản Thanh này điều đáng giá duy nhất chỉ là danh vọng lưu lại trong dân gian mà thôi.

Khang Hi nghe vậy đắc ý cười nói: Ha ha, các hạ nói có lý.

Chẳng qua là chút phản tặc không biết trời cao đất dày, không tự lượng sức mình mà thôi.

Khang Hi không chỉ đắc ý vì Niêm Can Xử dễ dàng bắt được thích khách, mà còn đắc ý vì được Vô Thiên công nhận.

Chương 546

Dưới sự dẫn dắt có chủ ý của Cố Hàn Uyên, Khang Hi bất tri bất giác trở nên cực kỳ để ý đến cái nhìn của hắn.

Cười đủ rồi, Khang Hi tiếp tục giải thích: Bọn họ tự xưng là do Ngô Tam Quế phái tới ám sát, còn mang theo binh khí của Bình Tây Vương phủ để vu oan giá họa, kế sách ngu xuẩn lại sơ hở trăm bề như vậy, cũng nghĩ ra được.

Còn thân phận thật của bọn họ, trẫm cũng đã biết được, đều là chút dư nghiệt của Mộc Vương Phủ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, ý vị thâm trường nói: Mộc Vương Phủ quả thực ngu xuẩn, nhưng cũng cho bệ hạ một cơ hội đấy.

Trên mặt Khang Hi lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì mấy ngày liền chịu sự chèn ép của Vô Thiên, hiếm khi có được một chuyện đáng để đắc ý, Khang Hi vốn định khoe khoang một phen.

Lúc này thấy Vô Thiên dĩ nhiên cũng nhạy bén nhận ra cơ hội mà trận ám sát này mang lại, hắn liền vứt bỏ sự thâm trầm những ngày qua, trong lòng hơi có chút thấp thỏm, bình thản nói: Các hạ nói không sai.

Mộc Vương Phủ tuy không thể đi tới trước mặt trẫm, thế nhưng bọn họ có thể tiến vào hoàng cung, hẳn là đã nhận được sự trợ giúp của một số người.

Những tổ chức phản Thanh này tuy lập trường có chỗ bất đồng, thế nhưng giữa lẫn nhau lại có quan hệ thiên ti vạn lũ.

Nếu có thể mượn cơ hội lần này xúi giục người khác vì trẫm hiệu lực, từ đây liền có thể biết trước tình báo, chiếm giữ thế chủ động.

Nói đến đây, sắc mặt của hắn có chút khó coi.

Dù sao vốn định chờ đến sau khi chuyện thành công mới khoe khoang với Vô Thiên, lúc này còn chưa kịp hoàn thành công tác chiêu hàng, niềm vui khoe khoang nhất thời giảm đi quá nửa.

Khang Hi cáu giận nói: Chỉ bất quá những kẻ bị bắt của Mộc Vương Phủ đều có chút kiên cường, nhất là hai cái lão già kia, lại càng vừa thối vừa cứng.

Hắn nói hai cái lão già chính là Ngô Lập Thân cùng Liễu Đại Hồng.

Hai người này ngu thì có ngu, nhưng lại không mất khí tiết.

Trông cậy vào việc tìm kiếm đột phá khẩu từ trên người bọn họ chỉ là suy nghĩ nhiều.

Thậm chí tuyệt đại đa số người của Mộc Vương Phủ đều không có khả năng bị Khang Hi mua chuộc.

Duy chỉ có Lưu Nhất Chu là bất đồng.

Khang Hi không trực tiếp chọn Lưu Nhất Chu làm đột phá khẩu, không chỉ bởi vì hắn không biết bản tính tham sống sợ chết của Lưu Nhất Chu, mà cũng bởi vì địa vị của Ngô, Liễu hai người so với Lưu Nhất Chu khác nhau một trời một vực.

Nếu có thể thành công chiêu hàng hai người Ngô, Liễu, lấy địa vị của bọn họ, lợi ích mang lại càng lớn hơn.

Hơn nữa Lưu Nhất Chu tuy rất sợ chết, nhưng cũng không sợ những loại nghiêm hình tra tấn thông thường.

Dù sao hắn vẫn còn để ý đến cái chết cùng với thanh danh của mình.

Lấy tính mạng an toàn ra uy hiếp hắn mới là cách làm chính xác.

Đương nhiên quan trọng hơn vẫn là thời gian lưu lại cho Khang Hi quá ngắn.

Ban ngày mới bắt được người của Mộc Vương Phủ, buổi tối Vô Thiên đã tới rồi.

Vì vậy Khang Hi mới tỏ ra hơi vô năng một chút.

Cố Hàn Uyên chính là căn cứ vào điểm này, mới chọn đúng lúc này tìm tới cửa.

Mượn cơ hội gia tăng địa vị trong lòng Khang Hi, làm nền cho mưu đồ về sau.

Hắn giả vờ thâm trầm nói: Nếu việc chiêu hàng trắc trở, bệ hạ không ngại đổi một mạch suy nghĩ khác.

Khang Hi nghe vậy ngẩn ra, quả nhiên bị khơi gợi khẩu vị, không tự chủ được hạ thấp ngữ khí thỉnh giáo: Mời Vô Thiên các hạ chỉ giáo.

Cố Hàn Uyên làm ra vẻ cao thâm, tựa như bất đắc dĩ nói: Nể tình tỷ muội Đông Giai thị, Bản tọa liền bày cho bệ hạ một kế.

Khang Hi nghe vậy không những không buồn, ngược lại mặt lộ vẻ vui mừng.

Càng phát ra cảm thấy việc đem tỷ muội Đông Giai thị tặng cho Vô Thiên là chuyện chính xác.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của Khang Hi vào đáy mắt.

Dưới mặt nạ, khóe miệng nhếch lên một độ cong hài lòng, nhàn nhạt nói: Cùng với việc chiêu hàng, không bằng xếp vào một kẻ nằm vùng.

Chế tạo một tên gián điệp hai mang, có bệ hạ âm thầm chống đỡ, rất nhanh liền có thể thu được danh vọng to lớn trong các tổ chức phản Thanh kia, trở thành cao tầng của bọn chúng.

Khang Hi nghe vậy hai mắt sáng lên, thậm chí có cảm giác thông thoáng sáng sủa, vội vàng hỏi tới: Vậy nhân tuyển này nên lựa chọn như thế nào đâu.

Trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lấp lánh, có ý riêng nói: Đầu tiên phải là người Hán, thứ nhì phải đủ trung thành, đồng thời đầy đủ cơ linh.

Thân phận không thể quá cao, cũng không thể quá thấp.

Tốt nhất là thái giám, như vậy có thể đơn giản giả tạo ra sự hận thù đối với triều đình, đồng thời giảm bớt sự cảnh giác của cao tầng tổ chức phản Thanh.

Dù sao một tên thái giám thì không làm nên đại sự gì.

Lời nói của hắn mặc dù là dẫn dắt, thế nhưng người chân chính phù hợp tiêu chuẩn này lại chỉ có Vi Tiểu Bảo.

Quả nhiên, Khang Hi trong nháy mắt liền nghĩ đến tên tiểu thái giám khác biệt với mọi người kia.

Đồng thời đó cũng là người duy nhất hắn buông bỏ thân phận Hoàng đế để kết giao bằng hữu.

Mặc dù sau khi thân phận Hoàng đế bại lộ, Vi Tiểu Bảo trở nên câu nệ hơn rất nhiều, thế nhưng tình cảm của hai người lại không có bao nhiêu thay đổi.

Khang Hi càng sớm đã có ý định coi hắn là tâm phúc, chỉ là bởi vì Vô Thiên đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời không rảnh lo lắng.

Khang Hi càng nghĩ càng thấy chủ ý này tinh diệu.

Nhìn Vô Thiên vẫn lạnh nhạt như cũ, không khỏi thở dài nói:

Trẫm mặc dù biết các hạ võ công cái thế, lại không biết đến trí mưu cũng xuất chúng như thế.

Các hạ quả thật không nguyện làm Quốc Sư cho trẫm sao.

Vô luận là mỹ nhân như thế nào, trẫm đều có thể đưa tới cho các hạ.

Lúc này tâm tư lôi kéo Vô Thiên của Khang Hi càng nặng hơn.

Thậm chí ý nghĩ ban đầu là đợi đến khi thế lực lớn mạnh sẽ ra tay đối phó Vô Thiên cũng đã nhạt đi rất nhiều.

Không vì cái gì khác, chính là luyến tiếc năng lực của Vô Thiên.

Tuy kế sách xếp đặt nằm vùng chỉ là tiểu thí ngưu đao, thế nhưng đã thể hiện ra trí mưu của hắn.

Khang Hi cảm thấy nếu có Vô Thiên tương trợ, không chỉ có thể càn quét nội hoạn trong nước, thu nạp quyền lực.

đối ngoại còn có thể đối kháng Mông Nguyên thế lớn.

Tương lai nhất thống thiên hạ cũng sẽ không phải là si tâm vọng tưởng.

Còn về việc tặng mỹ nhân, tặng phi tử, loại phương thức lôi kéo hơi có chút khuất nhục này, đã có tiền lệ là tỷ muội Đông Giai thị, Khang Hi đã không còn kháng cự nữa.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên vẫn còn muốn trêu đùa khẩu vị của Khang Hi, tiếp tục lấy Hoàng Hậu làm cớ cự tuyệt: Mỹ nhân ở cốt không ở bì.

Hạng son phấn tầm thường thì làm sao có thể sánh bằng một phần vạn Hoàng Hậu của bệ hạ.

Câu này tự nhiên không phải lời thật lòng của hắn.

Hách Xá Lý thị mặc dù không tệ, nhưng so với Hoàng Dung cũng là khác nhau một trời một vực.

Chỉ bất quá dùng câu nói từng khen ngợi Hoàng Dung này làm cái cớ mà thôi.

Cái này.

Khang Hi vẫn còn có chút khó xử.

Bất quá trong ánh mắt đã rõ ràng lộ ra ý tứ buông lỏng.

Có lẽ suy nghĩ thêm một chút nữa, hắn sẽ đáp ứng.

Đáng tiếc lúc này cũng không phải là thời cơ thích hợp.

Cố Hàn Uyên thấy thế liền cắt đứt dòng suy nghĩ của Khang Hi: Bệ hạ không cần khó xử.

Đêm đã khuya, Bản tọa nên cáo từ.

Khang Hi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng nhiều hơn là tiếc nuối, vội vàng giữ lại: Các hạ không ngại ngủ lại trong cung.

Tỷ muội Đông Giai thị đều đã được trẫm phong làm Quý Phi, vào ở Cung Cảnh Nhân.

Cung Cảnh Nhân thanh u hoa mỹ, các hạ có ở lâu dài cũng sẽ không có người quấy rối.

Bất quá trong Cung Cảnh Nhân nếu như chỉ có tỷ muội Đông Giai thị thì cũng khó tránh khỏi có chút vắng vẻ.

Các hạ nếu có yêu cầu gì, xin cứ nói ra, trẫm không có gì là không đồng ý.

Cố Hàn Uyên nghe được thâm ý trong lời nói của Khang Hi.

Cung Cảnh Nhân không phải cho tỷ muội Đông Giai thị, mà là tặng cho hắn.

Về sau nếu như hắn coi trọng vị phi tần nào, Khang Hi sẽ đưa vào Cung Cảnh Nhân.

Khang Hi xác thực thành ý tràn đầy, dĩ nhiên ưng thuận cam kết như vậy.

Có lẽ lúc này nếu nhắc lại chuyện đòi Hoàng Hậu, Khang Hi ngại vì mặt mũi, cho dù Hoàng Hậu có xâu chuỗi cửa cũng khó nói.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt từ chối: Đa tạ bệ hạ ý tốt, bất quá tỷ muội Đông Giai thị hôm nay đã mệt mỏi rã rời, Bản tọa cũng không phải kẻ lạt thủ tồi hoa, ngày mai lại tới tìm các nàng là được.

Khang Hi thấy Vô Thiên tâm ý đã quyết, có chút tiếc nuối nói: Nếu đã như thế, trẫm cũng không tiện giữ các hạ lại.

Cáo từ.

Dứt lời, giữa sân đã không thấy thân ảnh Vô Thiên đâu.

Hắn trầm tư một lát, cao giọng hô: Ôn Hữu Đạo, đi Thượng Thiện Giám gọi Tiểu Quế Tử qua đây.

Rời khỏi Ngự Thư Phòng, Cố Hàn Uyên vẫn chưa đi xa, ẩn mình ở một nơi bí mật gần đó yên lặng chờ đợi.

Cũng không lâu lắm, Vi Tiểu Bảo liền vội vã mà đến.

Lúc vào Ngự Thư Phòng thì vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lúc đi ra thì lại lo lắng trùng trùng.

Cố Hàn Uyên có thể lý giải tâm tình của hắn.

Khang Hi đêm khuya gọi đến là thể hiện sự tín nhiệm, thế nhưng nhiệm vụ được giao lại làm hắn rất khó xử.

Chương 547

Hết lần này tới lần khác lại không dám cự tuyệt phần công tác nằm vùng rất có tiền đồ này.

Vi Tiểu Bảo vừa đi vừa sa sút tinh thần lẩm bẩm: Lạt khối mụ mụ, Tiểu Huyền Tử cũng quá không nói nghĩa khí, chuyện nguy hiểm như vậy cũng cho ta đi làm.

Hơn nữa ta nhưng là rất sùng bái Trần Tổng đà chủ, thực sự không muốn hại hắn a.

Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã nghe nói về sự tích anh hùng của Tổng đà chủ Thiên Địa Hội Trần Cận Nam.

Càng là nhớ kỹ câu châm ngôn Bình sinh không biết Trần Cận Nam, tự xưng anh hùng cũng uổng công. , đem y phụng làm thần tượng của mình.

Nhưng hắn cùng Khang Hi tình nghĩa cũng đồng dạng chân thành tha thiết, thậm chí trong lòng đại nghịch bất đạo coi đó là bạn tốt.

Vừa rồi tại Ngự Thư Phòng, Khang Hi càng là lôi kéo hắn nói rất nhiều lời tâm phúc, làm cho hắn khắc sâu lý giải tình cảnh gian nan của Khang Hi.

Thậm chí Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội đều đang mưu đồ bí mật ám sát.

Khang Hi hy vọng hắn lấy Mộc Vương Phủ làm đột phá khẩu, tiến nhập vào tầm mắt của các tổ chức phản Thanh để làm nằm vùng.

Tốt nhất có thể gia nhập Thiên Địa Hội hoặc là Hồng Hoa Hội.

Khác với trong nguyên tác, lúc này Vi Tiểu Bảo còn chưa gia nhập Thiên Địa Hội, cũng không có chịu sự cảm nhiễm bởi khí khái anh hùng của Trần Cận Nam.

Tầm mắt vẫn còn hạn hẹp ở mảnh đất nhỏ của chính mình.

Hắn đối với Hồng Hoa Hội chủ yếu hoạt động ở khu vực Thịnh Kinh ấn tượng không sâu, hố bọn họ cũng không có áp lực tâm lý quá lớn.

Bất quá Hồng Hoa Hội phía sau là Bảo Thân Vương, lại có Vu Vạn Đình lão hồ ly kia âm thầm cầm lái, Vi Tiểu Bảo muốn lẫn vào trong đó cũng không dễ dàng.

Sở dĩ lựa chọn hàng đầu vẫn là Thiên Địa Hội, nơi chỉ cần cùng chung chí hướng liền có thể gia nhập.

Hết lần này tới lần khác hắn lại lấn cấn không muốn hại thần tượng Trần Cận Nam.

Đương nhiên quan trọng hơn chính là việc nằm vùng quá mức nguy hiểm, sơ sẩy một cái là chết không có chỗ chôn.

Vi Tiểu Bảo than thở lẩm bẩm: Nếu lỡ có cái vạn nhất, thật sự thành Chết Tiểu Bảo rồi.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm đột ngột vang lên dọa hắn suýt nữa tè ra quần.

Nguyên lai Tiểu Quế Tử ngươi rất sùng bái Trần Cận Nam à.

Chẳng lẽ kỳ thực ngươi là do Thiên Địa Hội phái tới nằm vùng tiếp cận Khang Hi.

Vi Tiểu Bảo vẫn chưa hết sợ hãi nhìn sang.

Chính là Vô Thiên, người ban ngày mới gặp qua, đồng thời còn thưởng cho hắn một thỏi vàng.

Nhìn thấy người miễn cưỡng xem như là người quen, Vi Tiểu Bảo thoáng thở phào nhẹ nhõm, bất quá vẫn vội vàng giải thích: Ta làm sao lại là Thiên Địa Hội phái tới nằm vùng được.

Chỉ là trước khi vào cung nghe xong không ít sự tích anh hùng của Trần Tổng đà chủ, cho nên mới sùng bái hắn.

Ta thật không phải là người của Thiên Địa Hội.

Cố Hàn Uyên xua tay cắt đứt lời giải thích của Vi Tiểu Bảo, nhàn nhạt nói: Được rồi, chớ giải thích, Bản tọa cùng Tiểu Quế Tử ngươi đùa một chút mà thôi.

Vi Tiểu Bảo cẩn thận từng li từng tí hỏi: Thật không.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh nói: Yên tâm, Bản tọa sẽ không đi mách lẻo với Khang Hi đâu.

Vi Tiểu Bảo lúc này mới yên lòng lại, ngữ khí ai oán nói: Không nghĩ tới Vô Thiên đại nhân cũng biết nói đùa.

Hù chết tiểu nhân, suýt chút nữa thì tè ra quần.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Không cần thiết thăm dò Bản tọa.

Bản tọa biết Khang Hi giao cho ngươi nhiệm vụ nằm vùng.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Đại nhân biết.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Đương nhiên, dù sao chủ ý này vẫn là do Bản tọa đề nghị với Khang Hi.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy kinh ngạc hỏi: A.

Vậy tại sao phải là tiểu nhân đi làm cái nằm vùng này chứ.

Tiểu nhân nhát gan, lại không biết võ công, một vạn nhất hỏng việc thì làm sao bây giờ.

Thế nhưng ngươi đối với Khang Hi đủ trung tâm, cũng đủ cơ linh không phải sao.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lập lòe.

Lý do đương nhiên không chỉ có điểm này.

Chỉ cần Vi Tiểu Bảo tiếp xúc Trần Cận Nam, sớm muộn cũng sẽ bị y cảm hóa.

Đồng dạng sẽ mật báo cho Thiên Địa Hội, trở thành song diện gián điệp thứ thiệt, kẹp ở giữa hai bên thế khó xử.

Thế nhưng hắn không biết mình trúng phải Tam Thi Não Thần Đan, về sau vì bảo mệnh đồng dạng cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên khống chế.

Đến lúc đó thì phải xem đối với hắn tính mạng quan trọng hơn, hay là nghĩa khí với Thiên Địa Hội quan trọng hơn, hoặc là tình nghĩa với Khang Hi quan trọng hơn.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên sẽ không để Vi Tiểu Bảo dã man sinh trưởng.

Tiểu Quế Tử chẳng lẽ không muốn thăng quan tiến tước sao.

Không có gì bất ngờ xảy ra, qua một thời gian ngắn Khang Hi liền sẽ tìm cơ hội phong quan cho ngươi, ít nhất cũng là tước Nam tước.

Hơn nữa nhiệm vụ nằm vùng một khi hoàn thành khiến Khang Hi thỏa mãn, ít nhất cũng là Bá tước, coi như là Công tước cũng không phải là không thể.

Cố Hàn Uyên thuận miệng vẽ ra chiếc bánh lớn.

Bất quá cũng không hoàn toàn là bịa đặt.

Vi Tiểu Bảo nhất định sẽ bị Khang Hi an bài tham gia vào quá trình bắt giết Ngao Bái.

Điều này có thể giúp hắn dễ dàng hơn trong việc trà trộn vào trận doanh của tổ chức phản Thanh.

Đồng thời nếu ngoan ngoãn nghe theo chỉ lệnh của Khang Hi, tước vị Bá tước xác thực không khó đạt được.

Tước vị là thứ chuyên môn phong thưởng cho bề tôi có công.

Thậm chí rất nhiều quan lớn cũng không nhất định có tước vị trong người.

Vì vậy tước vị so với chức quan càng thêm khó có được.

Từ thấp đến cao chia làm Công, Hầu, Bá, Tử, Nam.

Có tước vị không chỉ có thể lĩnh bổng lộc triều đình, càng là tượng trưng cho địa vị.

Vi Tiểu Bảo nghe xong liền hai mắt tỏa sáng.

Chính là phú quý cầu trong nguy hiểm, có đầy đủ hồi báo, hắn ngược lại cũng nguyện ý mạo hiểm một phen.

Con ngươi Vi Tiểu Bảo đảo quanh, giả vờ lo lắng nói: Nhưng là ta không biết võ công, một vạn nhất bị phát hiện, ngay cả chạy trốn đều khó khăn.

Hắn dừng một chút, cười nịnh nói: Không bằng Vô Thiên đại nhân dạy ta chút võ công, như vậy cũng có thể hoàn thành tốt hơn nhiệm vụ nằm vùng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt ý vị sâu xa nhìn Vi Tiểu Bảo từ trên xuống dưới, cho tới khi hắn cảm thấy có chút chột dạ mới nói: Tiểu Quế Tử, ngươi không phải thái giám a.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy kinh hãi thất sắc, trong lòng hoảng loạn tột độ.

Giả thái giám trà trộn trong cung nhưng là tội chém đầu.

Hắn nào dám thừa nhận.

Vì vậy Vi Tiểu Bảo tuy ánh mắt hoảng loạn, nhưng vẫn giả vờ trấn định cười nói: Vô Thiên đại nhân nói đùa rồi, tiểu nhân làm sao có thể không phải thái giám đâu.

Chẳng lẽ một thân thái giám phục này là giả hay sao.

Cố Hàn Uyên thấy hắn trộm đổi khái niệm cũng lơ đễnh, nhàn nhạt nói: Ý của Bản tọa là ngươi chưa có tịnh thân sạch sẽ.

Người bình thường không nhìn ra, nhưng Bản tọa lại có thể nhìn ra dương khí lộ ra ngoài của ngươi.

Vi Tiểu Bảo lúng túng nói xạo: Không, chắc là tiểu nhân bị quái bệnh gì đó thôi.

Bất quá thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến cùng vẫn là chột dạ.

Đồng thời tròng mắt hắn đang đảo loạn xung quanh, hiển nhiên là đang suy nghĩ cách lừa gạt cho qua chuyện.

Cố Hàn Uyên không để ý hắn giảo biện, ném cho hắn một quyển bí tịch, nghiền ngẫm nói: Ngươi đã miệng nam mô bụng một bồ dao găm nói chính mình là thái giám thật, Bản tọa cũng lười so đo.

Quyển bí tịch này rất thích hợp cho thái giám tu luyện, chỉ cần ngươi luyện thành, dưới Tông Sư khó gặp địch thủ.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy đè xuống kinh hoảng trong lòng, nhìn vào bí tịch trong tay.

Chỉ thấy trên bìa sách viết bốn chữ lớn Tịch Tà Kiếm Phổ.

Vi Tiểu Bảo đương nhiên không biết chữ.

Hắn lúng túng nhìn bí tịch trong tay, đôi mắt nhỏ tràn đầy mê hoặc.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm có dự liệu, thuận miệng giải thích: Quyển bí tịch này tên là Tịch Tà Kiếm Phổ, coi như không biết chữ cũng không quan hệ, trong sách có hình vẽ giải thích, dựa theo hình ảnh mà luyện cũng không có vấn đề.

Tịch Tà Kiếm Phổ nổi tiếng là tốc thành, chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể luyện được chút manh mối, mấy tháng thời gian liền có thể sánh ngang Tiên Thiên cao thủ.

Năm đó Lâm Viễn Đồ dựa vào bộ kiếm phổ này mà ở giang hồ Tống quốc khó gặp địch thủ, Chưởng môn Thanh Thành phái đời trước cũng bại vào tay hắn.

Lấy võ học tạo nghệ của Cố Hàn Uyên hôm nay, đem võ công bí tịch đổi thành hình ảnh thông tục dễ hiểu cũng không phải là việc khó.

Vi Tiểu Bảo nghe chuyện tích về Lâm Viễn Đồ, hai mắt sáng lên.

Dù sao ai mà chẳng có giấc mộng đại hiệp.

Nhưng làm đại hiệp dù sao cũng phải có một thân võ công giỏi.

Hơn nữa đối với kẻ lười biếng, sợ mệt như Vi Tiểu Bảo mà nói, sự tốc thành của Tịch Tà Kiếm Phổ càng là phù hợp tâm ý hắn.

Hiện tại con đường thực hiện mơ ước gần ngay trước mắt, khó tránh khỏi có chút kích động.

Bất quá giữa lúc hắn hận không thể lập tức trở về Thượng Thiện Giám tu luyện bí tịch trong tay, lại bị một gáo nước lạnh tạt cho lạnh thấu tim.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Bất quá Lâm Viễn Đồ vốn là tên thái giám, vì vậy hắn tu luyện cũng là võ công của thái giám.

Cho nên câu mở đầu của Tịch Tà Kiếm Phổ chính là: Muốn luyện thần công, dẫn đao tự cung.

Trong lòng Vi Tiểu Bảo lộp bộp một tiếng.

Chương 548

Hắn mặc dù không có bao nhiêu trình độ văn hóa, nhưng ý nghĩa của từ tự cung vẫn là biết.

Kính Sự Phòng là người khác giúp ngươi làm thái giám, còn tự cung là mình tự biến mình thành thái giám.

Vi Tiểu Bảo nếu như là thái giám thật, lúc này chỉ biết cảm thấy Tịch Tà Kiếm Phổ càng thêm phù hợp.

Hết lần này tới lần khác hắn lại là thái giám dỏm, nhất thời liền lúng túng.

Hắn muốn luyện thành đại hiệp, thế nhưng cũng không muốn làm thái giám thật.

Bất quá Vi Tiểu Bảo quỷ linh tinh âm thầm suy nghĩ: Ta đây không tự cung chẳng lẽ không được sao.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu ý nghĩ của hắn, ngữ khí lạnh lẽo nói: Tịch Tà Kiếm Pháp kiếm tẩu thiên phong, chỉ thích hợp cho người thân thể thái giám tu luyện.

Người không phải thái giám tu luyện, hoặc là luyện cả đời cũng bất quá là hạng tam lưu, hoặc là tẩu hỏa nhập ma, hậu quả khó liệu.

Bất quá Tiểu Quế Tử hẳn là không cần lo lắng vấn đề này a.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy khắp cả người phát lạnh.

Có chút hối hận vì trước đó chết cũng không chịu thừa nhận mình là thái giám dỏm.

Dù sao nếu đều đã bị nhìn ra, đối phương lại không có nói muốn tố giác hắn, huống hồ địa vị đôi bên cũng không ngang hàng.

Lấy địa vị của Vô Thiên hà tất ghim hắn một tên thái giám dởm cỏn con làm gì.

Nhưng bây giờ tình thế lại bất đồng.

Chính mình chết cũng không nhận là thái giám giả, Vô Thiên vì thế cố ý lấy ra một bộ Tịch Tà Kiếm Phổ thích hợp thái giám tu luyện.

Hơn nữa giọng lạnh như băng kia càng làm Vi Tiểu Bảo phát rét, thậm chí còn nghe ra ý uy hiếp.

Hiện tại nào dám nói lại rằng mình vừa rồi là lừa hắn.

Bất quá Vi Tiểu Bảo đến cùng cũng đủ cơ linh.

So với làm đại hiệp, vẫn là nhị đệ của mình quan trọng hơn.

Vì vậy vội vàng uyển chuyển cự tuyệt: Đa tạ đại nhân ưu ái, chỉ là tiểu nhân hết ăn lại nằm, không kiên trì nổi luyện công khổ cực.

Sợ rằng sẽ cô phụ môn thần công này a.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lấp lánh, ngữ khí không hiểu nói: Bí tịch ngươi cứ giữ đi, biết đâu ngày nào đó liền dùng tới cơ chứ.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy biết mình không thể từ chối, đành phải lúng túng nhận lấy.

Bất quá trong lòng đã định chủ ý tuyệt đối sẽ không đi tu luyện cái Tịch Tà Kiếm Phổ này.

Cố Hàn Uyên đối với ý tưởng của Vi Tiểu Bảo lơ đễnh.

Đã đưa Tịch Tà Kiếm Phổ, tự nhiên sẽ có cách làm cho hắn tự nguyện đi học.

Vi Tiểu Bảo nhìn ánh mắt đầy thâm ý của Vô Thiên, chỉ cảm thấy cả người khó chịu.

Vội vàng nói sang chuyện khác, cười nịnh nói: Đại nhân ban thưởng thần công bí tịch, tiểu nhân không có gì báo đáp.

Không biết có chuyện gì cần tiểu nhân đi làm không.

Cố Hàn Uyên chờ đợi Vi Tiểu Bảo đương nhiên không chỉ để ném cho hắn cuốn Tịch Tà Kiếm Phổ hố người.

Hắn thuận lý thành chương nói: Khang Hi hẳn là có để cho ngươi lén lút thả người của Mộc Vương Phủ a.

Đại nhân liệu sự như thần, anh minh thần vũ, vận thọ duy phòng, tiểu nhân bội phục.

Vi Tiểu Bảo nỗ lực vãn hồi ấn tượng của mình trong lòng Vô Thiên, nhất thời tuôn ra một tràng nịnh nọt dở khóc dở cười.

Cố Hàn Uyên nghe mà đau đầu: Được rồi, đừng vuốt cái mông ngựa dốt đặc cán mai đó nữa.

Còn nữa, cái đó gọi là Vận trù duy ác bày mưu nghĩ kế trong màn trướng, không gọi là Vận thọ duy phòng.

Vi Tiểu Bảo cười xấu hổ.

Bất quá mục đích của hắn lại đạt thành, bầu không khí lúc này rõ ràng đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên không để ý tâm tư nhỏ của Vi Tiểu Bảo, phân phó nói: Làm sao để thả người Mộc Vương Phủ một cách hợp lý, Bản tọa tin tưởng ngươi có thể làm tốt.

Bất quá bên trong có kẻ tên là Lưu Nhất Chu, ngươi đem hắn tới gặp ta.

Vi Tiểu Bảo cẩn thận từng li từng tí hỏi: Lưu Nhất Chu này là ai.

Lại còn cần đại nhân cố ý chỉ điểm.

Hắn là sợ tên Lưu Nhất Chu này có quan hệ gì với Vô Thiên, lo lắng trong quá trình thả người Mộc Vương Phủ không cẩn thận đắc tội, vì vậy mới cố ý hỏi thăm.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn tên Vi Tiểu Bảo cẩn thận quá mức này một cái, có ý riêng nói: Còn nhớ rõ hai cô nương ban ngày ngươi đã gặp không.

Lưu Nhất Chu là vị hôn phu của cô nương lớn tuổi hơn kia.

Vi Tiểu Bảo bừng tỉnh đại ngộ, cười đểu nói: Đại nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định đưa hắn hoàn hảo không chút tổn hại đến mang cho ngài.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Sự cơ linh của Vi Tiểu Bảo đúng là thứ hắn coi trọng, nhất là thiên phú làm chuyện xấu lại càng ít có người bì kịp.

Hơn nữa làm việc không từ thủ đoạn, điều giáo tốt sẽ là một thanh khoái đao dùng rất tốt.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Đi thôi.

Bản tọa ở tẩm cung của Kiến Ninh công chúa chờ ngươi.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy trong lòng lại khẽ động.

Thán phục Vô Thiên dĩ nhiên có thể hàng phục được Kiến Ninh.

Hắn cùng Kiến Ninh từng gặp mặt một hai lần, vì vậy rất rõ ràng tính cách tùy hứng cùng hung man của nàng.

Đồng thời việc Vô Thiên không kiêng nể gì cả xuất nhập hậu cung như vậy mà Khang Hi cũng không nghe không hỏi, càng lộ ra sự bí hiểm và địa vị phi phàm của hắn.

Thái độ của Vi Tiểu Bảo càng thêm cung kính.

Hắn nhìn thân ảnh Vô Thiên biến mất trước mặt, liền đi nhanh về hướng Thiên Lao.

Trên đường đột nhiên nghĩ tới việc mình vừa bị kinh hách, cười đểu lẩm bẩm: Lưu Nhất Chu đúng không.

Hắc.

Kiến Ninh đang bận giúp Cố Hàn Uyên khai phát Mẫu hậu của nàng, tối nay đương nhiên sẽ không trở lại tẩm cung nghỉ ngơi.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên đi tới tẩm cung của nàng, hai nàng Phương Di vẫn còn đang bất an chờ đợi.

Các nàng vừa lo lắng cho an toàn của mọi người Mộc Vương Phủ, lại vừa lo lắng cho tình cảnh của bản thân.

Nhất là ở nơi thâm cung đại nội này, càng có loại cảm giác cô độc và khủng hoảng.

Nếu không phải hai nàng có thể nương tựa làm bạn, cảm giác khủng hoảng kia còn muốn tăng lên gấp mấy lần.

Vì vậy khi tái kiến Vô Thiên, hai nàng sớm đã không còn sự sợ hãi cùng xa cách như trước đó.

Mộc Kiếm Bình càng là hai mắt sáng lên, nhảy cẫng hoan hô chạy tới.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ xoa đầu nhỏ của Mộc Kiếm Bình, làm nàng thư thái nheo mắt lại.

Người của Mộc Vương Phủ tối nay sẽ được thả đi.

Hắn thấy hai nàng mặt lộ vẻ vui mừng, liền đại mã kim đao ngồi ở mép giường, ánh mắt ý vị không rõ nói: Bản tọa hơi mệt, biết nên làm như thế nào rồi chứ.

Phương Di nghe vậy ngầm hiểu, chân thành quỳ xuống, quỳ hành tiến lên, ôn nhu hầu hạ.

Mộc Kiếm Bình cũng đã không còn là tay mơ không biết gì cả, chủ động tiến lên hỗ trợ.

Mộc Vương Phủ tuy nay đã khác xưa, thế nhưng nội tình vẫn còn.

Mộc Kiếm Bình thân là Tiểu Quận Chúa tạm thời không bàn tới, Phương Di cũng coi như được nuôi dưỡng như nửa cái tiểu thư.

Ngoại trừ luyện võ ra, tuyệt đại đa số thời điểm đều là sống trong nhung lụa.

Vì vậy mái tóc của hai nàng đều được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Cố Hàn Uyên một tay một cái vuốt ve mái tóc hai nàng, cảm thụ sự nhu thuận trong đó.

Tâm tình thư thái, ánh mắt cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Phương Di nhạy bén nhận ra sự biến hóa trên người hắn, trong lòng hơi vui, đồng thời cũng càng thêm ra sức.

Ngay cả những chỗ trên người từng bị Mộc Kiếm Bình ước ao, nàng đều vô sư tự thông mà dùng tới.

Hai nàng so với trước đó càng thêm ôn thuận.

Không chỉ vì nghe được tin tức tốt về Mộc Vương Phủ mà có lòng hồi báo, mà còn bởi vì ở trong hoàn cảnh hoàng cung xa lạ này, các nàng đã đem cảm giác an tâm ký thác vào trên người hắn.

Cố Hàn Uyên cố tình giữ hai nàng lại tẩm cung Kiến Ninh chính là vì khơi gợi hội chứng Stockholm.

Thường thường kẻ phản diện càng thể hiện sự kiểm soát, hảo cảm của hai nàng trong quá trình này lại không ngừng dâng lên.

Kết quả của việc tâm lý phòng bị giảm xuống chính là hai nàng bất tri bất giác đã bị lừa dối biến thành những con cừu non ngoan ngoãn.

Ôn hương noãn ngọc trong ngực, thời gian cũng trôi qua nhanh hơn.

Sau một hồi sư tỷ muội chung sức hợp tác, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm nịnh nọt của Vi Tiểu Bảo: Vô Thiên đại nhân, người đã được mang đến cho ngài.

Hai nàng nhất thời bị tiếng của Vi Tiểu Bảo làm cho bừng tỉnh, từ trong trạng thái ý loạn tình mê hồi phục tinh thần, liếc nhìn nhau một cái.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm cùng làn da trắng nõn của đối phương, cảm nhận được hơi mát trên người, cả hai đồng thời kinh hô một tiếng rồi trốn vào trong chăn.

Chương 549

Âm thầm xấu hổ vì sao mình lại bị lừa dối đến mức không rõ nam bắc, không biết liêm sỉ như vậy.

Thế nhưng khi hai nàng nhìn về phía Vô Thiên đang đứng dậy, trong mắt đều nổi lên nhè nhẹ tình ý.

Vô luận quá trình như thế nào, hai nàng cùng hắn đều đã có tiếp xúc thân mật nhất.

Địa vị của hắn trong lòng hai cô gái lần nữa được cất cao, vô thức cam chịu hắn sẽ là nam nhân của các nàng.

Những tâm tư dư thừa trong lòng Phương Di không khỏi nhạt đi rất nhiều.

Điều nàng để ý hơn ngược lại là ý kiến của hắn đối với mình.

Hắn có thích mình không.

Có coi trọng mình không.

Tâm tư tiểu nữ nhân lấn át mọi suy nghĩ khác.

Nhưng mà còn chưa chờ nàng nghĩ thông suốt, chứng kiến người mà Vô Thiên mang vào, trong lòng nàng nhất thời liền luống cuống.

Bởi vì cái kẻ vết thương chồng chất, thần tình sợ hãi kia chính là vị hôn phu của nàng Lưu Nhất Chu.

Nhất là gặp lại trong tình trạng xấu hổ này, nàng càng không biết phải làm sao.

Lưu Nhất Chu, ngươi cần phải hảo hảo cảm tạ vị hôn thê Phương Di của ngươi một chút.

Bằng không Bản tọa cũng sẽ không bảo Tiểu Quế Tử đi cứu

ngươi.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói.

Hắn từ chỗ Vi Tiểu Bảo đã biết đại khái quá trình.

Bản lĩnh cân nhắc lòng người của Vi Tiểu Bảo xác thực lợi hại.

Chỉ một chút thăm dò liền nhìn thấu bản tính tham sống sợ chết của Lưu Nhất Chu.

Sau đó hắn lừa dối ngục tốt đe dọa Lưu Nhất Chu một phen.

Khi Lưu Nhất Chu đang khủng hoảng vì khó giữ được cái mạng nhỏ, Vi Tiểu Bảo mới nói có thể cứu hắn, chỉ bất quá phải chịu chút ủy khuất.

Lưu Nhất Chu ở trước ranh giới sinh tử, nào còn lo được nhiều, rối rít đáp ứng.

Tiếp đó Vi Tiểu Bảo liền an bài mấy cái tiểu thái giám đem Lưu Nhất Chu trói đi Kính Sự Phòng.

Loại địa phương này đối với nam nhân bình thường mang lại nỗi sợ hãi không cần nói cũng biết.

Lưu Nhất Chu bị bịt miệng hoảng sợ kêu gào.

Vi Tiểu Bảo hối lộ chút bạc cho một tên lão thái giám ở Kính Sự Phòng, bảo hắn hù dọa Lưu Nhất Chu thêm một phen.

Vi Tiểu Bảo ngược lại không phải thật sự muốn thiến Lưu Nhất Chu, lo lắng quá đà sẽ hỏng kế hoạch của Vô Thiên.

Vì vậy khi con dao sáng loáng kia càng lúc càng gần, hầu như sắp cắt xuống, Vi Tiểu Bảo mới ra mặt cứu tràng.

Lưu Nhất Chu hầu như khóc ròng ròng xin Vi Tiểu Bảo cứu hắn.

Trải qua một lần như thế, Lưu Nhất Chu mặc dù không bị thiến, nhưng lại lưu lại bóng ma tâm lý cực lớn, về sau sợ rằng rất khó trọng chấn hùng phong.

Lưu Nhất Chu bị dọa quá độ, hết lần này tới lần khác vẫn không thể không đối với Vi Tiểu Bảo mang ơn đội nghĩa.

Đối với Vô Thiên người giật dây Vi Tiểu Bảo cứu hắn lại càng vô cùng cảm kích.

Lưu Nhất Chu tuy sợ hãi hung danh của Vô Thiên, nhưng lại liên tục hứa hẹn sẽ vì hắn hiệu trung.

Bất quá Vô Thiên vẫn không để ý tới hắn.

Mãi cho đến khi đưa hắn tới cửa, mới nói với hắn câu đầu tiên.

Nhưng mà câu nói đó lại tựa như sét đánh giữa trời quang, nổ cho hắn vẻ mặt hốt hoảng.

Nhất là khi ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm lộ ra từ trong chăn kia, sắc mặt Lưu Nhất Chu nhất thời xám trắng.

Hắn hầu như vô thức não bổ ra toàn bộ quá trình sự việc: Hắn có thể được cứu hoàn toàn là nhờ sự hy sinh trong sạch của Phương Di để đổi lấy.

Nếu là trước ngày hôm nay, Lưu Nhất Chu có lẽ còn có thể hăng hái phản kháng một hồi.

Thế nhưng trải qua liên tục kinh hách, lòng dạ sớm đã bị mài mòn hầu như không còn, căn bản bất chấp cái gọi là tôn nghiêm nam nhân.

Tuy Lưu Nhất Chu não bổ nội dung hơi quá đà, nhưng cũng không xa sự thật là bao.

Thế cho nên Phương Di lúc này cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Thậm chí mơ hồ cảm thấy kỳ thực căn bản không cần giải thích.

Nàng thần sắc khó xử nói: Sư huynh, ngươi hãy nghe ta nói.

Nhưng mà nàng còn chưa nói xong đã bị Lưu Nhất Chu cắt đứt: Sư muội không cần nói.

Ta rất cảm kích sự trả giá của ngươi.

Hơn nữa đi theo Vô Thiên đại nhân cũng không có gì không tốt, về sau còn phải nhờ sư muội quan tâm vi huynh nhiều hơn mới là.

Lưu Nhất Chu nửa điểm không đề cập tới cái gọi là quan hệ vị hôn phu thê.

Ngắn ngủi trong chốc lát, hắn đã nghĩ thông suốt.

So với một vị hôn thê đã mất trong sạch, đương nhiên tính mạng và tiền đồ của hắn càng quan trọng hơn.

Huống hồ Vô Thiên hung danh hiển hách khác một trời một vực với tên du côn Vi Tiểu Bảo.

Lưu Nhất Chu dám giở trò với Vi Tiểu Bảo, nhưng lại không dám chống lại Vô Thiên.

Hơn nữa Lưu Nhất Chu cũng cho rằng Mộc Vương Phủ không có tiền đồ.

Có thể ở chỗ Vô Thiên tìm được lối thoát càng là cầu còn không được.

Vì vậy mới không ngừng biểu thị ý tứ thần phục.

Sắc mặt Phương Di trắng nhợt.

Nàng không nghĩ tới tình nghĩa hai người lại không qua nổi khảo nghiệm như vậy.

Tuy chính cô ta cũng không trong sạch gì, thế nhưng bị người ta phản bội, chung quy vẫn là khó chịu.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đã đạt được, nhàn nhạt nói: Ngươi rất tốt.

Đi ra ngoài đi.

Tiểu Quế Tử sẽ mang ngươi xuất cung.

Còn về sau, Tiểu Quế Tử sẽ liên hệ ngươi.

Hảo hảo làm việc, không nên để cho Bản tọa thất vọng.

Lưu Nhất Chu nghe vậy vui mừng quá đỗi, nhất thời đem Phương Di quẳng ra sau đầu, cung kính quỳ xuống đất bái nói: Đa tạ đại nhân.

Hắn liếc nhìn Phương Di sắc mặt diễm lệ, đem tia đau lòng cuối cùng vứt bỏ, cười nịnh nói: Đại nhân hảo hảo hưởng thụ, tiểu nhân xin cáo lui trước.

Dứt lời liền cung kính lui ra ngoài, đồng thời tri kỷ đóng cửa lại.

Cố Hàn Uyên ngồi xuống bên cạnh Phương Di đang khóe mắt rưng rưng, nhẹ vỗ về gương mặt của nàng.

Hiện tại nguyện ý làm nha hoàn ấm giường cho Bản tọa sao.

Phương Di nghe vậy ngẩn ra.

Nhất thời minh bạch mục đích đối phương cố ý mang Lưu Nhất Chu tới là vì bỏ đi lo lắng trong lòng nàng.

Loại phương thức bá đạo này đâm thẳng vào trái tim nàng.

Đôi mắt đẹp thu thủy liễm diễm, nàng kiều mị không gì sánh được nói: Hiện tại giường đã ấm, chủ nhân muốn nghỉ ngơi sao.

Đương nhiên.

Một đêm trôi qua, trên đời mất đi hai vị thiếu nữ, Cố Hàn Uyên trong tay cũng có thêm hai môn công pháp.

Đánh giá độ hoàn thành chuỗi nhiệm vụ của hai nàng không cao.

Hơn nữa Mộc Kiếm Bình chỉ suýt soát mới qua được vạch đánh giá cấp SSS.

Nếu không phải ý chí của Mộc Kiếm Bình quá bạc nhược, lại càng sợ tịch mịch, vì vậy bị giữ lại ở tẩm cung của Kiến Ninh, phản ứng hội chứng Stockholm cũng lớn hơn thì e rằng đánh giá chuỗi nhiệm vụ của nàng còn có thể kém hơn một chút.

Phần thưởng cho đánh giá cấp SSS của hai nàng là hai môn công pháp, nếu lấy ra riêng lẻ thì có chút gân gà.

Hai môn công pháp theo thứ tự là Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Càn Khôn Thủ và Di Thiên Hoán Nhật Đại Di Huyệt Pháp.

Đây là hai môn công pháp tồn tại trên thế giới này, đồng thời còn có người sở hữu.

Chương 550

Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Càn Khôn Thủ đem thiên hạ võ học biến hóa thu nạp hết vào giữa song chưởng, hai tay như Kim Cương vĩnh cố, tùy tiện ra tay đều có lực Nhị Long Tứ Tượng, càng có Tinh Nguyên Đại Sưu Hồn Thủ cướp lấy vạn vật sinh cơ cùng Đại Tử Dương Thủ luyện hóa ngoại lực, tan rã vạn vật.

Vì vậy Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Càn Khôn Thủ kỳ thực xem như là hợp thành từ hai môn võ công Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Sưu Hồn Thủ và Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Tử Dương Thủ.

Người sử dụng Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Sưu Hồn Thủ là Tinh Túc Hải Đa Tình Tử.

Người sử dụng Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Tử Dương Thủ là thế thân của Công Tử Vũ hậu nhân của danh hiệp năm xưa Thẩm Lãng, tên là Yến Nam Phi.

Di Thiên Hoán Nhật Đại Di Huyệt Pháp có thể quán thông khí mạch huyệt khiếu quanh thân, nội lực không chỗ nào không đạt đến, không chỗ nào không đến, chân khí sinh sôi không ngừng, chuyển dời kinh mạch, xem nhẹ toàn bộ điểm huyệt, tiệt mạch, cầm nã, thủ pháp cấm chế.

Tập thành sau đó có thể tập luyện toàn bộ nội công, có thể thi triển toàn bộ ngoại công.

Người sử dụng là Đao khách Phó Hồng Tuyết, kẻ có thanh danh vang dội những năm gần đây.

Hai môn thần công tinh diệu thì có tinh diệu, thế nhưng so với Cố Hàn Uyên gần như tu tiên mà nói thì ý nghĩa cũng không lớn.

Bất quá hai môn công pháp này cũng là hai trong bảy loại võ công được ghi chép trong Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú.

Nghe đồn Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú ghi chép bảy loại võ công tà môn đáng sợ nhất trên đời này, lúc sách này thành thì trời mưa máu, quỷ đêm khóc, người viết xuống sách này cũng ở lúc viết xuống chữ cuối cùng thì thổ huyết mà chết.

Chân tướng nghe đồn như vậy không được biết, thế nhưng bảy loại công pháp trong Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú nếu như có thể dung hợp làm một, tuyệt đối là thần công không kém gì Trường Sinh Quyết.

Thậm chí có thể trở thành một trong những tài liệu để Cố Hàn Uyên dung hợp công pháp tiếp theo.

Bất quá Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Càn Khôn Thủ cùng Di Thiên Hoán Nhật Đại Di Huyệt Pháp còn có dấu vết để lần theo, còn lại năm môn công pháp lại tung tích không rõ.

Như muốn gom đủ không khác gì thiên phương dạ đàm.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên bây giờ lại có cơ hội này.

Từ phần thưởng cho tới nay có thể suy đoán ra một ít quy luật.

Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình cho hai môn công pháp trong Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú.

Như vậy xuất xứ của năm môn công pháp thừa lại khả năng lớn nhất chính là năm nữ chủ còn lại trong Lộc Đỉnh Ký.

Phương pháp nghiệm chứng cũng rất đơn giản, gần nhất chính là Kiến Ninh cùng Song Nhi.

Kiến Ninh xác thực không sai biệt lắm đã đến thời điểm có thể hoàn toàn thu nhận.

Song Nhi ngược lại là còn có thể đợi thêm một thời gian ngắn.

Bất quá hôm qua đi suốt đêm không về, nên trở về đi xem Song Nhi cùng Lý Nguyên Chỉ.

Cố Hàn Uyên không có gọi tỉnh hai nàng đang giả bộ ngủ, tự nhiên rời đi.

Tuy là hai nàng còn thiếu khuyết chút giác ngộ thân là nha hoàn, thế nhưng nể tình các nàng còn lưu lại lòng xấu hổ của thiếu nữ, khó có được thông cảm cho các nàng một phen.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình trước sau mở mắt.

Đều thấy được sắc mặt kiều diễm ướt át cùng lệ ngân còn lưu lại của đối phương.

Hai nàng không hẹn mà cùng mỉm cười yên nhiên.

Mộc Kiếm Bình lúc này còn có chút mơ hồ.

Nàng và Phương Di bất đồng, lúc đó là bị bầu không khí lôi cuốn, hi lý hồ đồ liền thất thân.

Nếu như hỏi nàng có hối hận không, thì cũng chẳng có gì có thể hối hận.

Rất có loại ý tứ cam chịu số phận.

Thậm chí ngẫu nhiên cảm nhận được sự ôn nhu đối đãi, còn có thể vì thế mà rung động không ngớt.

Phương Di lại có chút xấu hổ.

Nàng ở trước mặt Mộc Kiếm Bình đơn thuần vẫn luôn là hình tượng tỷ tỷ thành thục ổn trọng, nhạy bén tài giỏi.

Kết quả lại ném đi cái mặt mũi lớn.

Nàng mặc dù không tính là quá si mê, nhưng so với Mộc Kiếm Bình cùng cảnh giới lại xác thực cực kỳ gà mờ.

Cũng may Mộc Kiếm Bình cũng không có nhớ ở trong lòng.

Có tình hữu nghị kề vai chiến đấu, quan hệ hai nàng càng thêm thân cận.

Giúp lẫn nhau rửa mặt mặc quần áo, bầu không khí hài hòa hữu ái.

Mộc Kiếm Bình ở trong Mộc Vương Phủ chẳng bao giờ làm qua việc nhà.

Bây giờ không có ai hầu hạ, ngược lại là đối với chuyện trước đó chưa từng làm qua rất có hứng thú.

Chủ động muốn đem ga giường đi giặt.

Kết quả lại bị Phương Di gọi lại.

Chỉ thấy nàng mặt cười đỏ bừng sẵng giọng: Nha đầu ngốc, giặt làm cái gì.

Còn có đồ đạc quan trọng lưu lại đâu.

Nói xong liền ở trong ánh mắt không rõ vì sao của Mộc Kiếm Bình mang tới cây kéo, cắt xuống hai khối vải vóc.

Mộc Kiếm Bình thấy thế rốt cuộc phản ứng kịp.

Đỉnh lấy một khuôn mặt đỏ bừng cùng kiểu với Phương Di, từ trong tay nàng tiếp nhận một phần thuộc về mình.

Mộc Kiếm Bình nhìn miếng vải trong tay.

Đối với việc mình đã không còn là thiếu nữ, cuối cùng cũng có cái nhận thức rõ ràng.

Nhớ lại từng màn từng màn lệnh nàng mặt đỏ tim đập dồn dập, tim đập càng lúc càng nhanh đồng thời lại có chút ủy khuất.

Nàng nhu nhu lầm bầm: Sư tỷ, ta không muốn làm nha hoàn làm ấm giường.

Phương Di buồn cười nói: Vẫn là muốn làm tiểu thiếp cho hắn sao.

Mộc Kiếm Bình xấu hổ gật đầu nói: Không phải nói thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm sao.

Mặc dù không thể trộm, thế nhưng làm tiểu thiếp được hắn thương yêu cũng tốt vô cùng.

Phương Di sắc mặt có chút cổ quái.

Không nghĩ tới Mộc Kiếm Bình còn có tâm tư quái dị như thế, lại ngoài ý muốn lĩnh ngộ làm sao tranh thủ tình cảm.

Dường như trong một đêm lớn lên rất nhiều, không còn là Tiểu Quận Chúa ngốc manh trước đây.

Phương Di tức giận nói: Ở trước đó hãy nỗ lực làm cho hắn đem mặt nạ hái xuống a.

Mộc Kiếm Bình nghe vậy có chút không cam lòng.

Nàng ở lúc động tình nhất là có cầu qua.

Bất quá kết quả chỉ thấy được nửa bên mặt dưới.

Mặc dù chỉ là nửa bên dưới liền khiến nàng rất là tâm động, cũng chứng thực suy đoán ban đầu, Vô Thiên rất có thể liền là cái anh tuấn mỹ nam tử.

Thế nhưng không thể chứng kiến toàn cảnh, vẫn như cũ rất là tiếc nuối.

Mộc Kiếm Bình linh cơ khẽ động, tò mò hỏi: Sư tỷ, nghe nói có rất nhiều cái loại đồ sách kia có thể học tập, tỷ có từng xem qua không.

Phương Di nghe vậy nhất thời náo cái đỏ mặt tía tai.

Nàng làm sao có khả năng chưa từng xem qua.

Dù sao nàng phía trước cùng Lưu Nhất Chu là quan hệ vị hôn phu vị hôn thê.

Tự nhiên muốn phòng ngừa chu đáo một chút.

Bằng không phía trước sao có thể vô sư tự thông sử dụng chỗ đáng giá kiêu ngạo trên người kia.

Đáng tiếc đêm qua căn bản là không kịp vận dụng liền hành quân lặng lẽ, uổng công học một thân Đồ Long Kỹ.

Phương Di xấu hổ cù vào chỗ ngứa của Mộc Kiếm Bình: Nha đầu chết tiệt kia không biết xấu hổ, xem ta như thế nào thu thập ngươi.

Ai nha, sư tỷ tha mạng.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không thể nhìn thấy cảnh tượng hai nàng đùa giỡn phong quang vô hạn kia.

Bất quá hắn lúc này đứng ở cửa phòng của mình, tâm tình cũng có chút cổ quái.

Lúc này đang nghe được bên trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng kêu kiều mỵ.

Công tử.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn lẩm bẩm: Song Nhi đây là tịch mịch sao.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ ngoài ý muốn.

Chương 551

Song Nhi bởi vì hắn đi suốt đêm không về cảm thấy tịch mịch là chuyện trong dự liệu.

Duy chỉ có không nghĩ tới nàng biết dùng phương thức như vậy tới giải quyết tịch mịch.

Dù sao cái này cùng tính cách ngây thơ thuần khiết của Song Nhi có chút không hợp.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại, Song Nhi có biến hóa như vậy cũng có thể lý giải.

Từ đêm Song Nhi bị Trang Tam thiếu nãi nãi đưa cho Cố Hàn Uyên bắt đầu, nàng vẫn trải qua chuyện nhìn xem phương diện kia.

Nhiều lần, tư duy dĩ nhiên là dễ dàng hướng phương diện kia dựa.

Hơn nữa căn cứ vào vấn đề thời cơ, Cố Hàn Uyên lại vẫn không có đem Song Nhi nhận lấy.

Miên man suy nghĩ nhiều, có phản ứng này ngược lại cũng bình thường.

Cố Hàn Uyên lo lắng Song Nhi làm tổn thương chính mình, không làm kinh động nàng, lặng yên lẻn vào trong phòng.

Chỉ thấy Song Nhi đang cầm một bộ y phục nhìn thập phần quen mắt che ở miệng mũi ngửi.

Chính là bộ hôm qua Cố Hàn Uyên thay ra.

Vốn tưởng rằng bị Song Nhi cầm đi giặt, không nghĩ tới lại vẫn giữ lại.

Kết quả hiện tại thành tài liệu thi pháp của nàng.

Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy một chút quầng thâm mắt.

Vì vậy Song Nhi rất có thể đợi hắn một đêm.

Có lẽ chính là suốt đêm thất lạc cùng tịch mịch, mới khiến nàng làm ra chuyện không phù hợp tính nết.

Điều khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy yên tâm là, ngón tay ngọc nhỏ dài của Song Nhi tuy là linh xảo, thế nhưng phương thức cũng rất an toàn.

Nghĩ đến là sáng sớm hôm qua Song Nhi ở lúc hầu hạ hắn đã lĩnh ngộ được kiến thức mới.

Bất quá Song Nhi tựa hồ vẫn là có chút không bắt được trọng điểm.

Trong miệng như trước không ngừng gọi Cố Hàn Uyên, nhưng thủy chung kẹt ở một bước vào cửa mà không tiến thêm.

Vì an toàn của Song Nhi, Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến lên đem nàng ôm lấy.

Song Nhi chuyện đương nhiên bị giật mình.

Nhất là dưới tình huống như vậy càng là sợ đến ngay cả hô hấp đều ngừng.

Cũng may cái khí tức quen thuộc kia làm nàng cảm thấy an tâm.

Thế nhưng mặt cười nhưng cũng đỏ bừng lên, xấu hổ đến muốn chết.

Song Nhi chân tay luống cuống nỗ lực giải thích: Công tử.

Đây là.

Đáng tiếc nàng vô luận như thế nào cũng không tìm tới lý do hợp lý để giải thích hành vi của mình, nhất là món y phục trong tay càng là bằng chứng như núi.

Bất quá so với sự xấu hổ gần như xã hội tính tử vong, nàng hiện tại lo lắng hơn chính là Cố Hàn Uyên sẽ vì thế mà xem nhẹ nàng, chán ghét nàng.

Thế cho nên ráng đỏ trên mặt đẹp cấp tốc tan đi, dần dần trở nên trắng bệch.

Cố Hàn Uyên bén nhạy đã nhận ra cảm xúc biến hóa của Song Nhi, ôn thanh an ủi: Song Nhi không cần giải thích, đều do ta làm cho Song Nhi cảm thấy tịch mịch.

Song Nhi nghe bên tai thanh âm ôn nhu kia, cảm giác khủng hoảng nhất thời tiêu tán.

Bất quá nhưng cũng càng phát ra xấu hổ, tiếng như muỗi kêu nói: Không trách công tử, là ta chính mình si tâm vọng tưởng.

Hơn nữa ta cũng chỉ là một tiểu nha hoàn.

Nguyên nhân gây ra chuyện vẫn là do Cố Hàn Uyên một đêm không về.

Mặc dù Song Nhi vẫn tự nói với mình muốn cẩn thủ bổn phận nha hoàn, nhưng khó tránh vẫn sẽ hy vọng xa vời một hai.

Song Nhi chóp mũi còn có thể ngửi được một chút khí tức nữ tử lưu lại trên người Cố Hàn Uyên.

So với phía trước số lượng càng nhiều, hơn nữa còn có không ít mùi vị xa lạ.

Thế cho nên trong mắt Song Nhi đều không tự chủ toát ra vẻ u oán.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Cũng không phải là Song Nhi si tâm vọng tưởng, chỉ là hiện tại thời cơ chưa tới.

Song Nhi đã biết.

Công tử không cần lo lắng cho Song Nhi.

Song Nhi trong miệng đáp ứng thẳng thắn, dường như cũng đã bình tĩnh lại.

Thế nhưng cái ánh mắt thất lạc kia hiển nhiên vẫn chưa tin tưởng lý do thoái thác thời cơ chưa tới của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Song Nhi không tin.

Song Nhi không có không tin, Song Nhi cũng nguyện ý nghe công tử an bài.

Chỉ là cảm xúc của Song Nhi lại càng phát ra thấp kém.

Thậm chí hoài nghi việc trước đây cho rằng Cố Hàn Uyên đối với nàng yêu thích đều là một loại ảo giác.

Dù sao thân phận địa vị hai người chênh lệch cực đại.

Hơn nữa trên thực tế nha hoàn là không có bao nhiêu nhân quyền.

Thời đại này, việc đem nha hoàn mình ngưỡng mộ biếu tặng cho bạn thân càng là món việc phong nhã.

Thậm chí rất nhiều kẻ tự cho là phong lưu tiêu sái thậm chí ngay cả thiếp thất đều sẽ đưa tặng.

Có lẽ ở người hiện đại xem ra, đem nữ nhân của mình đưa cho nam nhân khác phi thường bất khả tư nghị.

Nhưng là ở thời đại này, ngoại trừ chính thê ra, địa vị cơ thiếp căn bản cũng không cao, bị chủ nhân thuận tay chuyển tặng cũng là chuyện bình thường dễ dàng.

Ví dụ như đại tài tử Tô Đông Pha, đã có thể vì vợ quá cố viết xuống câu thơ cảm động thiên cổ như Mười năm sống chết cách xa nhau, nhưng mặt khác hắn đối đãi cơ thiếp lại vô tình đến mức khiến người giận sôi, thường thường thuận tay liền đem cơ thiếp tặng người, thậm chí có cơ thiếp mang thai hắn cũng chiếu tặng không lầm.

Có người cho rằng đây là dã sử không thật, thế nhưng quan hệ giữa Lương Sư Thành cùng Tô Thức lại là được nhiều mặt tư liệu lịch sử ghi chép.

Căn cứ những tư liệu lịch sử này, Tô Thức từng đem một gã tiểu thiếp đang mang thai của mình biếu tặng cho bạn bè họ Lương, sau lại tên tiểu thiếp mang thai này sinh ra nhi tử chính là Lương Sư Thành.

Lương Sư Thành sau khi biết mình thân phận, thường thường tự xưng Tô Thức ra tử, Tô thị di thể.

Mà đối với việc này, người nhà họ Tô lúc đó cũng không có phủ nhận, có thể thấy được Lương Sư Thành thật là Tô Thức sở sanh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trước đây Quách Tĩnh khuyên bảo Cố Hàn Uyên đi tham gia Tây Hạ chọn rể, đồng thời khuyên Quách Phù cam chịu xuống làm thiếp, khiến Quách Phù lòng chết như tro tàn.

Dù sao Hoàng thất Công chúa, Quận chúa kén phò mã, quận mã trên thực tế tương đương với ở rể, không chỉ có không có cái gọi là bình thê, mà địa vị và nhân quyền của thiếp thất sẽ tiến thêm một bước bị áp súc.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên sau khi chưởng khống Tây Hạ, đối ngoại tuyên bố Ngân Xuyên Quận chúa là dùng phương thức gả cho hắn, thì những nữ tử có chí hướng trở thành thê tử của hắn như Quách Phù đều có thể từ đây sầu não uất ức, đồng thời cũng sẽ gây bất lợi đối với việc Cố Hàn Uyên công lược các thiếu nữ trong tương lai.

Thiếp thất địa vị đều đã thấp như vậy, chớ nói chi là nha hoàn.

Cho nên phía trước ý kiến của Mộc Kiếm Bình mới có thể lớn như vậy.

Đương nhiên mục đích cuối cùng của Mộc Kiếm Bình khẳng định không chỉ là thiếp thất.

Bất quá nơi đây tạm thời lướt qua không nói chuyện.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Song Nhi mạnh miệng, cảm thụ được tâm tình sa sút của nàng, đưa tay đem nàng ôm vào lòng.

Ở dưới ánh mắt bỗng trợn to của đôi mắt đẹp, hắn ngăn chặn bờ môi nàng.

Qua hồi lâu, bên tai Song Nhi đang thần trí hoảng hốt vang lên thanh âm ôn nhu của Cố Hàn Uyên: Song Nhi hiện tại tin không.

Song Nhi nghe vậy phục hồi tinh thần lại, mặt hiện lên ráng đào, ấp úng nói: Song Nhi vẫn luôn tin tưởng công tử.

Lời này mặc dù là Song Nhi biện giải, nhưng cũng là tâm tình thật sự của nàng lúc này.

Đối với nữ tử cảm tính mà nói, đơn thuần hầu hạ cùng thân mật giao lưu như bây giờ mang tới cảm quan hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù phía trước vì để Cố Hàn Uyên càng thêm thư thái, Song Nhi đã ra sức hầu hạ không ít lần, nhưng là lại chưa bao giờ có một khắc giống như bây giờ vậy, tâm linh gần kề, thật giống như được trao cho hứa hẹn một dạng.

Ủy khuất cùng thất lạc trong lòng Song Nhi cũng quét sạch sành sanh, trên khóe môi cũng treo lên một vệt mỉm cười ngọt ngào.

Cố Hàn Uyên thấy tâm tình Song Nhi khôi phục, ngoạn vị trêu đùa:

Vừa rồi nhìn Song Nhi thập phần khổ cực, chi bằng để ta giúp một tay Song Nhi tốt lắm.

Song Nhi nghe vậy không rõ vì sao, thẳng đến khi cảm giác dị dạng truyền đến, mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

So với ngón tay ngọc tinh tế linh xảo của chính cô ta, Cố Hàn Uyên càng thêm có lực, cũng càng thêm nóng bỏng.

Công tử.

Tiếng kêu bị gián đoạn lúc trước cũng vào giờ khắc này một lần nữa nối liền.

Cố Hàn Uyên mặt mang nụ cười vui mừng nhìn Song Nhi, chẳng biết lúc nào nàng đã biến thành chú cừu nhỏ, chưa kịp để hắn tỉ mỉ dọn dẹp ngón tay.

Tấm kia thanh tú mặt cười tràn đầy màu sắc ửng hồng càng phát ra kiều diễm.

Chương 552

Song Nhi ôn nhu như nước không hề chỉ thể hiện tại trên tính cách của nàng.

Song Nhi thấy ánh mắt cổ quái kia của Cố Hàn Uyên, xấu hổ đến đầy mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: Công tử.

Ta đợi lát nữa liền đi giặt sạch.

Thiếu nữ thẹn thùng nhưng lại luôn làm người vui vẻ.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi trêu nói: Quần áo của ta cũng đừng quên giặt.

Mặc dù bây giờ vẫn không thể thu nhận nàng, nhưng Song Nhi nếu như tịch mịch có thể trực tiếp nói với ta.

Chút việc nhỏ này chắc là sẽ không cự tuyệt.

Nói xong còn khuấy động ngón tay đã được nàng dọn dẹp sạch sẽ.

Song Nhi thấy thế đại xấu hổ, mặt cười nóng hổi giận trách: Công tử rất xấu rồi.

Song Nhi mới không cần công tử hỗ trợ đây.

Cũng đúng.

Không thể đơn thuần là ta hỗ trợ, Song Nhi lại quên mất nghĩa vụ của mình.

Cố Hàn Uyên sát có kỳ sự gật đầu, chỉ là cái ánh mắt hàm chứa nụ cười nghiền ngẫm lại bại lộ ý nghĩ của hắn.

Song Nhi nghe vậy trong lòng cuồng loạn, kiều mị trắng mắt liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Bất quá lại cũng không có mở miệng cự tuyệt, hiển nhiên là thầm chấp nhận yêu cầu của hắn.

Nghe tiếng cười khẽ có chút hăng hái của Cố Hàn Uyên, Song Nhi xấu hổ đến mức tăng nhanh tốc độ mặc quần áo.

Đem ga giường cùng bộ y phục của Cố Hàn Uyên ôm lấy, vội vã chạy ra khỏi cửa.

Chỉ là bước chân còn hơi lộ ra lảo đảo.

Cố Hàn Uyên đi ra cửa phòng, đụng mặt Lý Nguyên Chỉ suýt nữa bị Song Nhi đụng vào.

Nàng nghi ngờ hỏi: Song Nhi đây là thế nào.

Gấp gáp như vậy đi làm chuyện gì.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Nguyên Chỉ sư muội hiếu kỳ như vậy, không bằng tự thể nghiệm một chút như thế nào.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra.

Mặc dù không rõ nguyên do, nhưng nhìn ánh mắt tràn đầy nụ cười của Cố Hàn Uyên, vô thức cảm thấy không phải là chuyện tốt gì.

Mũi quỳnh nhíu một cái, đưa cho hắn một cái mặt quỷ: Nhất định là Cố sư huynh huynh lại khi dễ Song Nhi, ta mới không cần thể nghiệm đâu.

Trực giác của Lý Nguyên Chỉ vẫn đủ chuẩn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý.

Lý Nguyên Chỉ từ từ điều giáo là được, huống chi còn có Song Nhi hỗ trợ trợ công, trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Cố Hàn Uyên lời nói xoay chuyển, giả vờ nghiêm túc nói: Tới làm cho ta kiểm tra tiến độ luyện công của muội một chút.

Lý Nguyên Chỉ mặt cười nhất thời đỏ lên, vô thức lui ra phía sau mấy bước, cảnh giác nói: Vậy huynh cách ta xa một chút rồi nhìn.

Hiển nhiên quá trình bị chiếm tiện nghi phía trước làm nàng lòng còn sợ hãi.

Cái loại cảm giác thân bất do kỷ đó làm nàng đã thấp thỏm lo âu lại ẩn hàm chờ mong.

Đương nhiên sự rụt rè của thiếu nữ khiến nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình chờ mong.

Bất quá chút tâm tư chống cự như thế căn bản ngăn không được Cố Hàn Uyên có ý định xâm lược.

Cũng không lâu lắm, trong viện liền vang lên tiếng run rẩy e lệ của Lý Nguyên Chỉ: Nơi đó không được.

Cố Hàn Uyên làm bộ chăm chú nói: Nguyên Chỉ sư muội, muội hô hấp không thuận, tu luyện làm nhiều công ít, ta đây là đang giúp muội.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy bạch nhãn cuồng lật.

Có lòng thoát đi, thế nhưng lúc này lại không sử dụng ra được một điểm sức lực nào.

Cố nén cảm giác dị dạng, run giọng nói: Nào có cái dạng giúp một tay này.

Rõ ràng chính là đang chiếm tiện nghi của ta.

Nếu không phải gần nhất đã trải qua không ít tình huống tương tự, nàng sợ rằng đều muốn ngã xuống đất.

Cố Hàn Uyên giả vờ ghét bỏ chế nhạo nói: Nhỏ như vậy, ta còn chưa nói là muội chiếm tiện nghi tay ta đâu.

Lý Nguyên Chỉ đều phải bị sự vô liêm sỉ của Cố Hàn Uyên làm cho sợ ngây người.

Mặt cười đỏ bừng lên cắn răng nghiến lợi nói: Huynh có bản lĩnh thì đừng có sờ.

So với cảm thấy thẹn, Lý Nguyên Chỉ lúc này trong lòng càng nhiều hơn là tức giận.

Nàng đều đã cam chịu để Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi, kết quả còn muốn bị ghét bỏ.

Trong lòng cái ủy khuất kia thì khỏi nói.

Cố Hàn Uyên đối với Lý Nguyên Chỉ điều giáo có hiệu quả rõ ràng.

Sự chống cự đối với tiếp xúc thân thể đã chỉ dừng lại ở trên đầu môi.

Cố Hàn Uyên giả vờ nghiêm túc bịa đặt nói: Ta đây là muốn tốt cho muội.

Cái này có trợ giúp huyết dịch tuần hoàn, có thể tốt hơn hấp thu dinh dưỡng.

Muội cũng không muốn về sau hài tử của muội đói bụng chứ.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy đều sợ ngây người.

Làm sao trong nháy mắt liền kéo tới hài tử của nàng rồi.

Nhưng mà nàng lại vô thức nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú kia của Cố Hàn Uyên, mơ màng nói: Nếu như cùng hắn sinh hài tử, nhất định sẽ rất đẹp mắt a.

Còn như những nam tử khác căn bản là không có ở trong suy nghĩ của Lý Nguyên Chỉ.

Dù sao Cố Hàn Uyên đều chiếm nàng nhiều tiện nghi như vậy, bí mật toàn thân cao thấp đều không thừa lại bao nhiêu.

Ngoại trừ gả cho hắn còn có thể gả cho người nào.

Duy nhất lo lắng chính là nguyện vọng muốn có một mối quan hệ lãng mạn còn chưa thực hiện.

Hai người hôm nay phát triển hiển nhiên cùng nguyện vọng của nàng khác khá xa.

Vì vậy mới chậm chạp không chịu bước về phía trước, chỉ có thể bị động nhận lấy Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi.

Tâm tư thiếu nữ Lý Nguyên Chỉ cũng không khó đoán.

Huống chi Song Nhi cũng thường thường tiết lộ ra tình báo của nàng.

Cố Hàn Uyên lúc này bất quá là vì đặt nền móng cho việc bước một chân vào cửa.

Bằng không Lý Nguyên Chỉ nói chuyện yêu đương có khả năng liền không dứt.

Hắn không có nhiều thời gian như vậy tốn ở trên người một mình Lý Nguyên Chỉ.

Đương nhiên thưởng thức tư thái thẹn thùng của thiếu nữ cũng là lạc thú một trong của hắn.

Lý Nguyên Chỉ lúc này không tự chủ huyễn tưởng tới hài tử trong tương lai.

Nàng vẫn thật là bị Cố Hàn Uyên cho lừa dối, bỏ qua chút giãy dụa chống cự vốn cũng không nhiều, phối hợp dựa vào trong lòng Cố Hàn Uyên, trán nhỏ hơi ngẩng, thỉnh thoảng phun ra vài hớp nhiệt khí ướt át.

Song Nhi làm xong việc trở lại trong sân thời điểm thấy chính là cảnh tượng trước mắt này.

Ánh mắt có chút cổ quái cùng kinh ngạc.

Bất quá nhìn trong viện chỉ có ba người bọn họ, nhất thời cảm thấy không cần thiết quá mức lưu ý.

Vì vậy liền lạnh nhạt đi tới một bên bắt đầu luyện võ công.

Song Nhi cảm xúc không sóng không gió, thế nhưng động tĩnh nàng đến lại cho Lý Nguyên Chỉ kích thích cực lớn.

Trước mắt đột nhiên biến đến trống rỗng, bên tai cũng nghe không được nửa điểm thanh âm, khinh phiêu phiêu phảng phất như đang bay lượn trên trời.

Bất quá cái loại bay lượn này lại giống như là con diều, mặc kệ bay cao bao xa, Cố Hàn Uyên nắm dây đều gắt gao mà nắm chặt lấy phương hướng của nàng.

Khi Lý Nguyên Chỉ hoàn hồn lại, Cố Hàn Uyên đã không thấy bóng dáng.

Mất mát nhìn Song Nhi đang ở một bên chiếu cố chính mình, nàng nghi ngờ hỏi: Cố sư huynh đâu.

Song Nhi cổ quái nói: Lý cô nương, cô ngủ mê man gần nửa canh giờ, công tử đã ly khai rất lâu rồi.

Song Nhi trong lòng cảm thán giữa người và người thể chất bất đồng.

Chính cô ta tuy là phản ứng lớn, thế nhưng Lý Nguyên Chỉ dường như đặc biệt yếu ớt.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy nhất thời náo cái đỏ mặt tía tai.

Nàng cũng không nghĩ đến chính mình lại bất kham như vậy.

Chuyện như thế này đã không phải lần đầu tiên, chỉ chẳng qua lần trước là bị Cố Hàn Uyên trừng phạt, lần này lại có vài phần ý tứ chủ động phối hợp.

Lý Nguyên Chỉ lúc này trong lòng đối chuyện nam nữ càng phát ra hiếu kỳ.

Cố nén e lệ trong lòng hỏi: Song Nhi, ngươi cũng có trải qua như vậy sao.

Nàng thấy Song Nhi mỉm cười yên nhiên gật đầu thừa nhận.

Đè xuống một chút ghen tuông nổi lên trong lòng, mặt mang đỏ ửng lặng lẽ hỏi: Cái kia.

Cố sư huynh đối với ngươi là làm như thế nào.

Chương 553

Còn có các ngươi ở tại một cái trong phòng, đều làm cái gì rồi.

Song Nhi thoáng do dự sau đó, liền mặt cười đỏ bừng đem việc trải qua của mình chậm rãi nói ra, rước lấy Lý Nguyên Chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng kinh hô cùng một đôi mắt đẹp thu thủy doanh doanh như nước.

Cố Hàn Uyên sau khi cho Lý Nguyên Chỉ hảo hảo xúc tiến trưởng thành liền lặng yên rời đi.

Hắn lại đổi lại hóa trang Vô Thiên đi gặp một cô gái.

Bất quá cũng không phải đi tới Hoàng cung, mà là một chỗ cứ điểm ẩn nấp của Thiên Võng.

Nàng kia nhìn thấy hắn liền mặt lộ vẻ vui mừng, mang theo một chút cuồng nhiệt quỳ một chân trên đất cung kính hô: Thuộc hạ gặp qua đại nhân.

Cô gái trước mắt chính là Tôn Trọng Quân được phái tới Yến Kinh thành.

Nếu là ở trước khi gia nhập Thiên Võng, Tôn Trọng Quân chỉ là bị võ công cái thế cùng phương thức làm việc cả gan làm loạn của Vô Thiên chiết phục.

Nhưng khi nàng chân chính gia nhập vào Thiên Võng, mới xem như thấy được một góc băng sơn kinh khủng của Vô Thiên.

Vô luận là Thiên La phá gia diệt môn, hay là Địa Võng trải rộng các quốc gia, thẩm thấu các mặt đều làm nàng chấn động không thôi.

Cũng cảm nhận được dã tâm đáng sợ của đối phương, càng thấy được thế giới to lớn, cái tôi từng tự cao tự đại của chính mình lại là nực cười bực nào.

Cố Hàn Uyên đối với tiến độ phát triển của Thiên Võng cũng không tính là thoả mãn, dù sao thời gian vẫn là quá ngắn chút.

Thế nhưng Tôn Trọng Quân khi nào gặp qua tổ chức khổng lồ với độ sâu như vậy.

Đây là chênh lệch nhãn giới giữa hai người.

Thế nhưng không trở ngại Tôn Trọng Quân lúc này gần như sùng bái cuồng nhiệt.

Thiên tính của nàng là thuộc về trận doanh Hỗn Độn Ác.

Gia nhập vào phái Hoa Sơn trên thực tế là trói buộc thiên tính của nàng, cũng hạn chế tài năng của nàng.

Điểm này từ việc nàng tiếp nhận Phân đà tình báo Địa Võng tại Yến Kinh thành nơi đất khách quê người, liền cấp tốc bành trướng thẩm thấu toàn bộ Yến Kinh thành là có thể nhìn ra một hai.

Ngoại trừ cẩn trọng nỗ lực để biểu hiện tốt trước mặt Vô Thiên nhằm tranh thủ địa vị, càng nhiều hơn vẫn là nàng vốn là có đầy đủ tài năng như vậy.

Thậm chí Tôn Trọng Quân lúc rảnh rỗi còn âm thầm phát triển một bộ phận thành viên Thiên La.

Bởi vì người Hán ở trong cảnh nội Thanh Quốc tình cảnh cũng không tốt, cho nên thường thường sẽ có những kẻ âu sầu thất bại khát vọng trở nên nổi bật hoặc là người mang huyết hải thâm cừu muốn báo thù.

Bất quá những người này tạm thời chỉ là thành viên vòng ngoài.

Dù sao Tôn Trọng Quân còn chưa biết Sinh Tử Phù, cũng không có Tam Thi Não Thần Đan, không có cách nào cam đoan những người này trung thành.

Cố Hàn Uyên hôm nay tới đây cũng là chuẩn bị đem Sinh Tử Phù cùng Tam Thi Não Thần Đan giao cho nàng.

Đương nhiên mục đích của hắn không chỉ có như vậy.

Tôn Trọng Quân biểu hiện tốt đẹp chứng minh nàng có năng lực.

Điểm Phản Phái thường xuyên phản hồi chứng minh lòng trung thành của nàng.

Đã trung thành lại có năng lực, Cố Hàn Uyên không có lý do gì lại tiến hành hạn chế đối với nàng.

Ngươi làm rất tốt.

Cũng nhận được sự tín nhiệm của Bản tọa, vì vậy thần công, thần dược đều sẽ ban cho ngươi.

Tôn Trọng Quân nghe vậy mừng rỡ như điên nói: Cảm tạ đại nhân khích lệ, thuộc hạ không dám kể công.

Cố Hàn Uyên thoả mãn gật đầu: Bản tọa nếu khen ngươi, đó chính là ngươi làm được tốt, không cần khiêm tốn.

Dừng một chút, chờ Tôn Trọng Quân vui mừng lộ rõ trên nét mặt và lần nữa biểu thị lòng trung thành xong, hắn tiếp tục phân phó nói: Trước tiên đem những tình báo trọng điểm gần đây mang tới.

Sau đó mới cho ngươi thần công cùng thần dược.

Tôn Trọng Quân nghe vậy tay chân lanh lẹ mang tới tình báo cho Cố Hàn Uyên tra xem.

Phần tình báo thứ nhất liền khiến hắn hai mắt sáng lên: Ngao Bái động thân.

Trước đây Ngao Bái trong quá trình trở về kinh đột nhiên dừng ở trên đường, đối ngoại tuyên bố muốn thị sát quân bị địa phương.

Nhưng mà trên thực tế là do nổi lên lòng cảnh giác đối với một ít động tác mờ ám của Khang Hi.

Nhất là việc đại lượng mời chào cao thủ giang hồ càng làm hắn hoài nghi.

Vốn Hoàng đế mời chào một ít cao thủ giang hồ là chuyện rất bình thường.

Chủ yếu vẫn là động tác của Khang Hi vô cùng cấp thiết.

Dựa theo tình huống bình thường, coi như mời chào cao thủ giang hồ cũng có thể tuyển trạch thân phận trong sạch.

Hơn nữa bảo vệ vẫn là an toàn của vua một nước, càng là cần đối phương trung thành.

Nhưng mà Khang Hi ở trong quá trình mời chào cao thủ giang hồ lại chỉ trọng thực lực, không trọng phẩm hạnh, cũng không trọng trung thành hay không.

Cái này không khỏi không khiến người ta hoài nghi mục đích của hắn.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Khang Hi mời chào cao thủ giang hồ mục đích chủ yếu là đối phó Ngao Bái mà không phải bảo hộ tự thân an toàn.

Vì vậy thực lực liền thành lựa chọn hàng đầu.

Giống như đám người Hồng Hoa Hội tuy là gia nhập Niêm Can Xử, nhưng lại thủy chung không thể tới gần Khang Hi, thậm chí hành động cũng bị hạn chế.

Ngao Bái đối với lần này vô thức dâng lên cảnh giác, vì vậy mới ngưng lại ở nửa đường.

Bất quá theo vụ ámsát của Mộc Vương Phủ, nghi ngờ của Ngao Bái bị đánh tiêu hơn phân nửa, cho rằng Khang Hi là vì đối phó tổ chức Phản Thanh mới thiết lập Niêm Can Xử.

Những năm gần đây tổ chức Phản Thanh càng ngày càng sinh động, ámsát cũng thường xuyên phát sinh.

Tuy là những thích khách này không thể tiếp cận Khang Hi, thế nhưng Đại Nội Thị Vệ cũng rất khó cản bọn họ thoát đi, khiến bộ mặt triều đình bị hao tổn nghiêm trọng.

Thanh Quốc ở thế giới này không phải vương triều đại nhất thống trong lịch sử nguyên bản.

Ngao Bái công huân càng thêm cao đồng thời cũng khó tránh khỏi bị kẻ thù bên ngoài dính dấp tinh lực.

Thế cho nên ở bên trong việc trấn áp tỏ ra lực bất tòng tâm.

Liền vụ án Minh Sử của nhà họ Trang cũng là vì g·iết gà dọa khỉ.

Đáng tiếc mục đích của hắn vẫn chưa đạt thành, tổ chức Phản Thanh nhảy càng hung.

Hơn nữa Niêm Can Xử trong quá trình bắt giữ đám người Mộc Vương Phủ cũng bại lộ thực lực của bọn họ.

Đỉnh thiên cũng bất quá là chút cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong.

Bọn họ và tu vi Tông Sư tột cùng của Ngao Bái chênh lệch khá xa.

Huống hồ Ngao Bái còn luyện đến cảnh giới Kim Cương Bất Hoại, Đại Tông Sư bình thường đều không làm gì được hắn.

Đương nhiên nơi đây là chỉ Đại Tông Sư sơ kỳ hoặc là trung kỳ.

Tỷ như loại như Mộ Dung Bác cùng Tiêu Viễn Sơn cũng không có biện pháp gì với Ngao Bái.

Chỉ cần không phá vỡ phòng ngự, nhiều lắm là áp chế, kích thương, chứ không thể đánh bại.

Nhưng đã đến Đại Tông Sư hậu kỳ, đó chính là đơn thuần nhất lực hàng thập hội, nội lực chấn động đều có thể đ·ánh c·hết Ngao Bái.

Bất quá Ngao Bái tuyệt đại đa số thời điểm đều là thân ở trong vạn quân, mặc dù là Đại Tông Sư đỉnh phong cũng không dám nhẹ nhàng trêu chọc mũi nhọn.

Duy nhất cơ hội ámsát chính là thời điểm Ngao Bái ở Hoàng cung.

Đồng thời phương thức đối phó hữu hiệu nhất chính là Thần binh.

Viên Thừa Chí ghi nhớ ở trước khi Ngao Bái hồi kinh không thể sử dụng Kim Xà Kiếm.

Vì vậy ở thời điểm bị bắt, Mộc Vương Phủ mọi người vẫn chưa bại lộ.

Tình báo không cân bằng khiến Ngao Bái buông lỏng cảnh giác, đại quân một lần nữa xuất phát.

Không quá mấy ngày sẽ đến Yến Kinh thành.

Cái này đối với Cố Hàn Uyên mà nói dĩ nhiên là một tin tức tốt.

Tuy là hắn ở Yến Kinh thành qua được thập phần phong phú, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian chờ đợi.

Sự sống c·hết của Ngao Bái quan hệ tới rất nhiều kế hoạch phía sau.

Chương 554

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải là không thể trực tiếp ở trong vạn quân g·iết c·hết Ngao Bái.

Thế nhưng mục đích của hắn là ở trước mắt bao người g·iết c·hết Ngao Bái.

Lại tăng thêm phục bút chôn trên người Khang Hi cùng đám người Hồng Hoa Hội, không thể không chờ con ba ba Bái đến Yến Kinh thành rồi mới động thủ.

Cố Hàn Uyên đối với công tác tình báo của Tôn Trọng Quân hết sức hài lòng.

Sáng sớm hôm qua người Mộc Vương Phủ mới bị bắt, ngày hôm nay là có thể thu được tình báo liên quan tới Ngao Bái lên đường.

Hiển nhiên tốc độ truyền lại tình báo của Địa Võng lại tăng lên rất nhiều.

Hắn đang chuẩn bị tán thưởng Tôn Trọng Quân một chút.

Đã thấy Tôn Trọng Quân vẻ mặt đầy mị ý quỳ đi tới.

Trong ánh mắt ngoại trừ cuồng nhiệt ra còn có một ngọn lửa mà Cố Hàn Uyên có chút quen thuộc.

Hiển nhiên công tác của Thiên Võng cũng tích góp cho nàng không ít áp lực.

Tôn Trọng Quân tay cũng không cần dùng liền linh xảo vạch trần vật nàng tìm kiếm.

Mập mờ không rõ nói: Đại nhân xem tình báo có chút khổ cực, thuộc hạ năng lực hữu hạn, chỉ có thể dùng cái phương thức này giúp đại nhân buông lỏng một chút tinh thần.

Tôn Trọng Quân chủ động và nhiệt tình khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy bất ngờ.

Bất quá, sự cuồng nhiệt này lại đáng được tán thưởng.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, liền đưa tay tháo mặt nạ Tu La xuống.

Tôn Trọng Quân nhìn thấy dung mạo của Cố Hàn Uyên, nhất thời kinh ngạc trợn to hai mắt, hơi thở cũng vì thế mà ngưng trệ.

Không chỉ vì dung mạo tuấn lãng bất phàm dưới lớp mặt nạ Tu La, mà càng bởi vì chủ nhân của gương mặt này hôm nay danh dương thiên hạ đến mức nào.

Vô Thiên hung uy cái thế lại chính là Cố Hàn Uyên.

Tôn Trọng Quân có lý do để kinh ngạc và khó tin.

Bất quá trong mắt nàng cũng hiện lên một tia hiểu ra, cảm giác không hài hòa bấy lâu nay rốt cuộc đã có lời giải thích.

Tôn Trọng Quân tiếp quản Địa võng ở thành Yến Kinh, cuối cùng cũng sẽ nhận ra được một vài manh mối.

Dù sao Thiên võng cũng đồng thời phục vụ cho hai thân phận Cố Hàn Uyên và Vô Thiên.

Tính chỉ hướng trong tình báo của Địa võng và việc lựa chọn đối tượng ám sát của Thiên la đều sẽ để lộ ra những điểm tương đồng.

Cố Hàn Uyên đưa tay xoa nhẹ mái tóc trên đỉnh đầu Tôn Trọng Quân, cười nhạt nói: Tiếp tục đi.

Trong mắt Tôn Trọng Quân lóe lên một tia kích động khó tả.

Việc Cố Hàn Uyên tháo mặt nạ xuống đại biểu cho sự tín nhiệm đối với nàng.

Đồng thời, bí mật kinh thiên này càng khiến nàng thêm cuồng nhiệt sùng bái.

Nhất thời, nàng dốc hết vốn liếng ra sức hầu hạ.

Cố Hàn Uyên tâm tình càng thêm vui vẻ, bắt đầu xem xét tin tình báo tiếp theo.

Thiên Địa Hội quả nhiên cũng tham gia vào sự kiện ám sát sau khi Ngao Bái vào kinh.

Bất quá đối tượng ám sát của bọn họ không phải Khang Hi mà là Ngao Bái.

Điều này lại gây ra chút phiền phức cho kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Hắn phân phó Tôn Trọng Quân đang bận rộn: Bảo người của Thiên la gây chút phiền phức cho Thiên Địa Hội, đừng để bọn họ nhúng tay vào chuyện ở thành Yến Kinh.

Vâng.

Tôn Trọng Quân đáp lại một cách mơ hồ.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu, tiếp tục xem tình báo trong tay.

Ngô Ứng Hùng đại biểu Ngô Tam Quế đến thành Yến Kinh báo cáo công tác, đồng thời có ý định liên hôn với hoàng thất.

Khang Hi vì muốn trấn an Ngô Tam Quế, chắc chắn sẽ thúc đẩy việc liên hôn.

Vốn dĩ Kiến Ninh sẽ bị Khang Hi tứ hôn cho Ngô Ứng Hùng.

Bây giờ vì sự tồn tại của Vô Thiên, tự nhiên không có khả năng này.

Mà trong hoàng thất ngoài Kiến Ninh ra, không có công chúa nào đến tuổi gả đi.

Nếu có gả thì cũng chỉ có thể gả con gái của các Vương Công Đại Thần.

Khang Hi hiển nhiên sẽ không làm vậy, dù sao làm thế chẳng khác nào không công tặng cho Ngô Tam Quế một ngoại viện.

Không thể gả công chúa, vậy chỉ có thể cưới con gái của Ngô Tam Quế.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, đã đoán được diễn biến tiếp theo.

Chuyện này ngược lại đáng để mưu hoạch một phen.

Bất quá, mọi chuyện vẫn phải đợi sau khi sự việc của Ngao Bái lắng xuống.

Ngoài ra, Địa võng đã khóa chặt được Điền Quy Nông và Diêm Cơ.

Diêm Cơ cứ ru rú trong Thanh Lương Tự không ra, muốn bắt hắn không hề dễ dàng.

Điền Quy Nông bị Bảo Thân Vương phái đi đối phó Hồng Hoa Hội.

Chuyện này có chút quỷ dị, hơn nữa không giống như đang làm cho người ngoài xem.

Điền Quy Nông đã phá hủy mấy cứ điểm của Hồng Hoa Hội, còn bắt không ít người.

Quá trình hắn tấn công cứ điểm của Hồng Hoa Hội có thể nói là cực kỳ chính xác, hiển nhiên là có tình báo chuẩn xác.

Nếu nói là qua cầu rút ván thì cũng không nên là lúc này.

Giải thích duy nhất chính là Bảo Thân Vương đang giúp Vu Vạn Đình thanh lý những kẻ không nghe lời trong Hồng Hoa Hội.

Bảo Thân Vương và Vu Vạn Đình làm vậy cũng không kỳ quái.

Hồng Hoa Hội ngoài đại đa số thành viên không rõ chân tướng, cũng có không ít kẻ xem Bảo Thân Vương là kẻ thù không đội trời chung.

Những người này đối với bọn họ đều là nhân tố bất ổn.

Nhưng điều kỳ quái là Bảo Thân Vương lại chọn Điền Quy Nông đi làm loại chuyện này.

Điền Quy Nông tâm cơ sâu xa, hung ác gian xảo, cũng coi như là một người có năng lực.

Duy chỉ có võ công tầm thường là khuyết điểm lớn nhất của hắn.

Mặc dù có quan binh hộ vệ, chẳng lẽ hắn không sợ bị Hồng Hoa Hội ám sát sao.

Hồng Hoa Hội cũng không ít lần làm chuyện này.

Bọn họ không thể đối phó với lượng lớn quan binh, nhưng ám sát một Điền Quy Nông võ công tầm thường thì không khó.

Bảo Thân Vương đây là muốn từ bỏ Điền Quy Nông sao.

Hay là Điền Quy Nông đã đắc tội với Bảo Thân Vương lúc nào.

Cố Hàn Uyên nhất thời cũng có chút kinh ngạc.

Bất quá khi xem đến phần sau của tình báo, hắn liền hiểu ra.

Khóe miệng nhất thời treo lên một nụ cười nghiền ngẫm và trào phúng.

Nguyên lai có tin đồn Bảo Thân Vương dường như đã để mắt đến thê tử của Điền Quy Nông là Nam Lan.

Tục truyền là chuyện xảy ra trong một yến hội.

Yến hội đó, Bảo Thân Vương cho phép thuộc hạ mang theo gia quyến tham dự.

Điền Quy Nông mang theo Nam Lan vừa xuất hiện liền diễm áp quần phương.

Nam Lan tuy phẩm tính có vấn đề, nhưng dung mạo lại là tuyệt mỹ.

Chương 555

Lúc đó không ít người đều xem đến ngây người, thậm chí bao gồm cả Bảo Thân Vương.

Điền Quy Nông vì chuyện này mà có chút hối hận, mấy lần muốn cáo từ rời đi trước, nhưng đều bị Bảo Thân Vương viện cớ giữ lại.

Đồng thời Bảo Thân Vương mấy lần hỏi thăm chuyện của Nam Lan, tâm tư của hắn đã quá rõ ràng.

Bảo Thân Vương có biểu hiện này cũng không kỳ quái.

Bất luận là trong Thư Kiếm Ân Cừu Lục hay trong lịch sử thật, Bảo Thân Vương đều là kẻ vô cùng háo sắc.

Bất quá cướp đoạt thê tử của thuộc hạ quá bại hoại danh tiếng, hắn không đến mức ngu ngốc như vậy.

Sau đó dường như cũng không có động tĩnh gì thêm.

Điền Quy Nông vốn thấp thỏm bất an cũng dần dần yên lòng.

Nhưng lần này phái Điền Quy Nông đi đối phó Hồng Hoa Hội lại khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị.

Rất khó để không khiến người ta hoài nghi Bảo Thân Vương muốn mượn đao giết người.

Điền Quy Nông vừa chết, Bảo Thân Vương lại lấy danh nghĩa chiếu cố thuộc hạ hy sinh vì nhiệm vụ để chăm sóc Nam Lan liền thuận lý thành chương.

Cố Hàn Uyên khinh bỉ bộ dạng sắc dục huân tâm này của Bảo Thân Vương.

Khó trách đánh giá về hắn lại phân cực nghiêm trọng như vậy.

So với Khang Hi chăm lo việc nước, Bảo Thân Vương kém quá xa.

Ngoài ra, Hồi bộ dưới sự dẫn dắt của Hoắc Thanh Đồng, dùng chiến thuật du kích đã đánh thắng mấy trận khó khăn.

Nàng cố gắng tránh khu vực trực thuộc của Ngao Bái, tấn công mạnh vào thế lực của Bảo Thân Vương, Phúc Khang An suýt chút nữa đã chiến bại bị bắt.

Bảo Thân Vương không thể không thu hẹp phòng tuyến, không còn dám áp bức Hồi bộ.

Thậm chí việc Hồng Hoa Hội trù hoạch ám sát Khang Hi cũng có một phần quan hệ với chuyện này.

Dù sao ba thế lực lớn của Thanh quốc kiềm chế lẫn nhau, khó có thể tập trung lực lượng đối ngoại.

Chính là diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong.

Bảo Thân Vương cố gắng dùng phương thức ám sát, khoái đao trảm loạn ma để chiếm đoạt thế lực của Khang Hi tuy có chút tất yếu, nhưng đúng là sách lược tốt nhất để đối phó Khang Hi.

Bảo Thân Vương chỉ cần còn muốn làm hoàng đế, nhất định phải làm càng sớm càng tốt.

Dù sao Khang Hi trên người có đại nghĩa, theo thời gian trôi qua, sẽ chỉ càng ngày càng mạnh mẽ.

Tình báo trong lãnh thổ Thanh quốc đại khái là như vậy.

Các quốc gia khác không có động tĩnh lớn, chỉ có những hỗn loạn nhỏ không ngừng.

Những chuyện này tạm thời không có quan hệ lớn với Cố Hàn Uyên.

Duy chỉ có Triệu Mẫn dường như lại có động tác.

Chỉ là tạm thời còn chưa có được tình báo cụ thể.

Điều duy nhất đáng để ý chính là bên cạnh Triệu Mẫn dường như xuất hiện một tuyệt sắc mỹ nhân, bất quá cô gái kia rất ít khi ra ngoài, cực hiếm lộ diện.

Cố Hàn Uyên ánh mắt hơi lóe lên, suy đoán thân phận của cô gái kia.

Khả năng không ít, nhưng không có chứng cứ xác thực.

Cố Hàn Uyên thở nhẹ một hơi, thu lại tình báo trong tay.

Nhìn Tôn Trọng Quân đang tận tâm tận lực, hắn hài lòng nói: Làm không tệ.

Tôn Trọng Quân không bỏ sót một giọt nào nuốt xuống thành quả nỗ lực, trên gương mặt xinh đẹp vẻ quyến rũ lại thêm mấy phần.

Đây là việc thuộc hạ phải làm.

Cố Hàn Uyên hài lòng ôm Tôn Trọng Quân vào lòng.

Dưới ánh mắt mong chờ của nàng, hắn nói: Bản tọa truyền cho ngươi một môn thần công.

Cố Hàn Uyên đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết phần Âm thiên dạy cho Tôn Trọng Quân.

Còn cho nàng một viên Âm Dương Linh Huyết Đan, xem như là công nhận năng lực và nỗ lực của nàng.

Sinh Tử Phù tự nhiên cũng dạy cho nàng.

Đồng thời còn trao cho nàng chức vị thống lĩnh cấp Địa, chính thức có được quyền hạn chỉ huy Thiên võng ở thành Yến Kinh, chứ không phải chỉ là quyền tạm quản như trước.

Tôn Trọng Quân đối với việc này tự nhiên là vô cùng cảm kích và cảm động, dốc hết sở hữu để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Mãi đến khi hoàn toàn không thể động đậy, mới tiếc nuối ngủ thiếp đi.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa rời đi ngay, mà ở lại đây luyện chế rất nhiều đan dược.

Chủ yếu là Tam Thi Não Thần Đan và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Theo sự phát triển lớn mạnh của Thiên võng, nhu cầu về Tam Thi Não Thần Đan ngày càng lớn, ngay cả phía Tống quốc cũng xuất hiện thiếu hụt.

Báo Thai Dịch Cân Hoàn về mặt khống chế không bằng Tam Thi Não Thần Đan, nhưng lại có công hiệu cường thân kiện thể, tăng trưởng công lực.

Cố Hàn Uyên thêm một chút nguyên liệu vào Báo Thai Dịch Cân Hoàn, khiến hiệu quả tăng trưởng công lực tăng lên trên diện rộng.

Bản mới của Báo Thai Dịch Cân Hoàn vừa có thể đạt được mục đích khống chế, vừa có thể dùng làm phần thưởng ban tặng.

Hôm nay Thiên võng nhờ nỗ lực của các nữ nhân mà phát triển, thế lực ngày càng khổng lồ.

Địa võng chủ về tình báo.

Cơ cấu tổ chức nghiêm ngặt, tất cả thành viên đều là liên lạc một tuyến.

Tuyệt đại bộ phận thành viên vòng ngoài thậm chí không biết mình đang làm việc cho ai, đơn thuần chỉ là quan hệ tiền bạc.

Bọn họ chỉ biết cấp trên của mình, thậm chí ngay cả đồng liêu cũng không biết là ai.

Thiên la chủ về sát phạt.

Giúp một bộ phận thành viên báo huyết cừu xem như là nội vụ.

Chức trách chủ yếu là truyền bá khủng bố, gây ra hỗn loạn, thanh lý trở ngại.

Việc phá gia diệt môn không phải là số ít.

Nhất là sau khi tiếp nhận lực lượng của Hiệp Khách đảo, số lượng Tông Sư tăng vọt.

Đã có mấy vị Tông Sư chết dưới tay Thiên la.

Tên của Vô Thiên cùng Thiên võng ngày càng truyền xa.

Số lượng thành viên Thiên la thu nhận cũng ngày càng nhiều.

Gần đây thậm chí có Tông Sư gia nhập, hoặc là vì báo thù, hoặc là vì đạt được lực lượng, hoặc là đơn thuần vì thỏa mãn dã tâm.

Đủ loại lý do hấp dẫn người trong giang hồ gia nhập Thiên võng.

Không chỉ Tông Sư cũng không thoát khỏi vòng vây của Thiên võng.

Thậm chí trong tổ chức còn có một quy định, chỉ cần công lao đầy đủ, thậm chí có thể mời Vô Thiên tự mình ra tay.

Có thể dễ dàng giết chết Lục Địa Thần Tiên Vô Thiên ra tay, đối với những người mang huyết hải thâm cừu là một sự mê hoặc lớn đến nhường nào.

Đại Tông Sư đều sẽ động lòng, huống chi là Tông Sư.

Thiên võng phát triển đến nay, đã không còn là tổ chức hoàn toàn dựa vào sự chống đỡ của một mình Cố Hàn Uyên như trước đây.

Tuy lượng tiền tài tiêu hao vẫn còn khổng lồ, nhưng đồng dạng cũng vơ vét không ít tài phú và võ công.

Riêng việc tiêu diệt Toàn Chân Giáo đã lời một vố lớn.

Có võ công tinh diệu và đan dược tăng công lực chống đỡ, những kẻ vì lực lượng hoặc dã tâm đương nhiên sẽ chọn gia nhập.

Thứ bọn họ trả lại là tự do và lòng trung thành.

Chương 556

Trên thế giới này, vì lực lượng và dã tâm mà bán đứng linh hồn cũng có đầy người, huống hồ là tự do và lòng trung thành.

Thiên võng bây giờ còn triển khai nghiệp vụ ám sát.

Đến nay đã nhận không ít nhiệm vụ ám sát.

Có sự chống đỡ của tình báo Địa võng len lỏi khắp nơi, cùng với chiến tích đáng sợ có thể vây giết Tông Sư, lại thêm hung uy cái thế của Vô Thiên tọa trấn, thanh thế nhất thời thậm chí lấn át cả các tổ chức ám sát như Thanh Y Lâu.

Thú vị là, trong đó cũng không thiếu nhiệm vụ ám sát Cố Hàn Uyên.

Những cố chủ này đương nhiên bị giết ngược lại.

Đến nay còn sống chỉ có Tả Lãnh Thiền, lại là vì bố cục cho toàn bộ Ngũ Nhạc Kiếm Phái và giang hồ Tống quốc nên mới tạm thời giữ lại mà thôi.

Đương nhiên, sự phát triển của Thiên võng cũng sẽ động chạm đến lợi ích của không ít người, cũng đã xảy ra xung đột với không ít thế lực.

Thanh Y Lâu, Khoái Hoạt Lâm các tổ chức sát thủ, Quyền Lực Bang, Kim Tiền Bang các bang phái, thậm chí ngay cả Thần Long Hội thần bí cũng đã có giao phong.

Chỉ là tất cả đều kiêng kỵ vũ lực khủng bố của Vô Thiên, không hẹn mà cùng lựa chọn tạm thời tránh mũi nhọn.

Cố Hàn Uyên đem một bộ phận đan dược như Tam Thi Não Thần Đan đã luyện chế xong để lại cho Tôn Trọng Quân, rồi lặng yên không một tiếng động rời khỏi cứ điểm này.

Việc dạy võ công cho Tôn Trọng Quân và luyện chế đan dược đã tốn không ít thời gian.

Lúc này màn đêm đã buông xuống.

Cố Hàn Uyên thay trang phục Vô Thiên, một lần nữa tiến vào hoàng cung.

Quen đường quen lối, hắn đi đến Từ Nhân Cung.

Kiến Ninh vẫn chưa trở lại tẩm cung của mình, vì vậy ba nữ nhân lúc này đều ở đây.

Chỉ là Cố Hàn Uyên khi nhìn thấy bộ dạng của các nàng cũng sững sờ trong nháy mắt.

Bộ dạng ba con cừu non trắng tạm thời không nói.

Thái hậu Borjigid đang mềm nhũn nằm sấp.

Kiến Ninh đang hưng phấn sử dụng vũ khí lấy được đêm qua.

Mao Đông Châu thì đang an ủi Borjigid.

Mao Đông Châu và Kiến Ninh từ đêm qua đã bắt đầu giúp Borjigid chuẩn bị, hôm nay sau khi nàng tỉnh lại, giữa tiếng kinh hô của nàng, họ lại vững vàng đè nàng lại.

Cung nữ và thái giám cả một ngày đều bị lệnh cưỡng chế không cho tiến vào Từ Nhân Cung.

Một ngày trôi qua, mặc dù Borjigid ban đầu không quen, lúc này cũng dần dần thích ứng.

Cố Hàn Uyên lúc đi vào nhìn thấy chính là một khung cảnh như vậy.

Hắn hơi có chút cổ quái hỏi: Kiến Ninh, các ngươi đang bắt nạt

Thái hậu sao.

Ba nữ nhân nghe vậy đều kinh hãi, phản ứng cũng không giống nhau.

Borjigid kinh hoảng muốn trốn vào trong chăn.

Bất quá theo một tiếng Ba, nàng tựa như bị cắt điện mà tê liệt ngã xuống, rơi vào lòng Mao Đông Châu.

Mao Đông Châu nhẹ nhàng vỗ về lưng ngọc của Borjigid, để nàng có thể hồi sức tốt hơn.

Kiến Ninh thì giơ thứ đầu sỏ gây nên tình trạng này của Borjigid lên, đắc ý cười nói: Ca ca tốt, huynh đến rồi.

Bọn muội đang giúp mẫu hậu, đâu có bắt nạt nàng.

Đôi tay linh xảo lay động Borjigid, Kiến Ninh kiều mị cười nói: Ca ca tốt còn không mau tới, đang mềm lắm đây.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dáng đang mở hé, rục rịch kia, hứng thú mà Tôn Trọng Quân một mình không thể đè xuống được nhất thời tăng vọt.

Đôi mắt đẹp của Borjigid vừa mới tỉnh táo lại nhất thời trừng lớn, không khỏi phát ra một chuỗi tiếng thở dài đầy ý vị.

Cố Hàn Uyên hít nhẹ một hơi, xác thực không giống đêm qua.

Borjigid không chỉ không còn chống cự, mà còn không ngừng truyền đi ý mời gọi.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng xoa đầu Kiến Ninh, trêu ghẹo nói: Kiến Ninh đột nhiên tốt bụng như vậy, là có điều muốn cầu xin sao.

Kiến Ninh nghe vậy thu lại vẻ mặt thoải mái vì bị nhìn thấu, bất mãn nói: Chẳng lẽ muội không thể đơn thuần muốn làm ca ca tốt vui vẻ một chút sao.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Nếu đã vậy, phần thưởng cho Kiến Ninh có thể bỏ qua.

Kiến Ninh nghe vậy nhất thời sốt ruột, uất ức nói: Tay muội sắp mỏi chết rồi, hơn nữa hôm nay chỉ súc miệng thôi cũng đã dùng mấy bình trà.

Sao có thể bỏ qua được chứ.

Có lẽ vì Kiến Ninh miêu tả quá sinh động, Borjigid nghe vậy nhất thời trong lòng căng thẳng.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi khẽ than một tiếng.

Kiến Ninh yên tâm, phần thưởng sẽ không thiếu của ngươi.

Kiến Ninh nghe vậy, đôi mắt đẹp sáng lên, đầy vẻ thẹn thùng và mong đợi.

Cảm nhận được nơi trước đây chưa từng được chăm sóc rơi vào lòng bàn tay đối phương, nàng kiều mị thở nhẹ: Ca ca tốt, đừng để muội đợi lâu.

Kiến Ninh và Mao Đông Châu đều được như ý nguyện.

Mà trong tay Cố Hàn Uyên lại có thêm một môn công pháp.

Phần thưởng cho chuỗi nhiệm vụ Kiến Ninh là Thiên Kinh Địa Động Đại Luân Hồi ấn.

Quả nhiên, chính là một loại trong Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú.

Thiên Kinh Địa Động Đại Luân Hồi ấn có thể tá lực đả lực, tá kình phản kình, hấp thu hóa giải ngoại lực, chuyển dời thương tổn, trước tiên đã đứng ở thế bất bại, đến cực hạn còn có thể mượn lực lượng của trời đất để dùng.

Trong giang hồ, công pháp tá lực đả lực cũng không thiếu, tiêu biểu như Thái Cực, Càn Khôn Đại Na Di, Đấu Chuyển Tinh Di, Minh Ngọc Công, Di Hoa Tiếp Ngọc, Bất Tử Ấn Pháp.

Ngoại trừ Đấu Chuyển Tinh Di hơi yếu, đặc tính cũng tương đối đơn nhất, còn lại mấy loại đều có chỗ độc đáo, hoặc là kích phát tiềm lực, hoặc là kéo dãn kình lực, hoặc là hấp thu kình lực, hoặc là nghịch chuyển âm dương.

Thiên Kinh Địa Động Đại Luân Hồi ấn đặc tính ở chỗ Mượn.

Đến cực hạn thậm chí có thể mượn lực của trời đất để dùng.

Chỉ là mượn bao nhiêu, phải dùng cái gì để trả, lại khiến người ta phải suy ngẫm.

Ít nhất Cố Hàn Uyên lúc này sau khi xem qua sơ lược, liền nhạy bén nhận ra thiếu sót trong đó.

Lực lượng mượn được không phải tự dưng mà có.

Vay tiền của trời, lúc trả rất có thể sẽ không trả nổi cái giá phải trả.

Thậm chí theo Cố Hàn Uyên, tác giả của Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú rất có thể đã sáng tạo ra Thiên Kinh Địa Động Đại Luân Hồi ấn trước, sau đó vay tiền của trời, mới hoàn thành được Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú để bù đắp.

Tuy bảy loại võ công còn chưa thu thập đủ, nhưng Cố Hàn Uyên đã có được loại thứ ba, đã có thể mơ hồ cảm nhận được Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú sau khi dung hợp là thần công cấp bậc gì.

Không chắc có thể mạnh hơn Trường Sinh Quyết hay không, dù sao Cố Hàn Uyên còn chưa từng thấy Trường Sinh Quyết, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn Từ Hàng Kiếm Điển không chỉ một bậc.

Người sáng tạo ra thần công cấp bậc này tuyệt đối là cao thủ kinh thiên động địa, thậm chí rất có thể là cao thủ cấp Phá Toái Hư Không.

Nhưng mà theo truyền thuyết, tác giả lại ở lúc sách hoàn thành đã thổ huyết mà chết.

Rất khó không khiến người ta hoài nghi hắn là sau khi vay tiền của trời đã vô lực hoàn trả, mới không thể không lấy mạng ra đền.

Nghĩ lại mà kinh.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang lóe lên, đem nghi hoặc và suy đoán tạm thời đè xuống đáy lòng.

Bây giờ còn không phải là lúc tìm kiếm những bí mật này.

Mấy ngày sau đó, Cố Hàn Uyên chờ đợi Ngao Bái vào kinh.

Trong hoàng cung, Kiến Ninh hầu như mỗi ngày đều đến Từ Nhân Cung, đồng thời đều mang theo Phương Di và Mộc Kiếm Bình.

Sau nhiều lần kề vai chiến đấu, quan hệ ba nữ nhân tốt lên rất nhiều.

Đương nhiên Phương Di và Mộc Kiếm Bình không khỏi vì sự tồn tại của Thái hậu mà cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa Thái hậu mỗi lần đều trở thành đối tượng bị Mao Đông Châu và Kiến Ninh bắt nạt, càng khiến người ta trợn mắt há mồm.

Cố Hàn Uyên ngược lại không đòi thêm phi tần từ Khang Hi.

Bất quá tỷ muội Đông Giai thị cũng từng có mấy lần ngủ lại Từ Nhân Cung, ngược lại cũng hoàn thành một phần lời hứa muốn để Thái hậu và con dâu đoàn tụ trước đây.

Đáng tiếc còn chưa đến lúc để Hoàng hậu gia nhập, lời hứa này muốn hoàn toàn thực hiện còn phải đợi thêm.

Em gái của Thái hậu, Thục Huệ thái phi, một đêm nọ cũng bị lừa đến Từ Nhân Cung.

Khi nàng phát hiện sự tình không ổn thì đã muộn.

Ngày thứ hai, Thục Huệ thái phi trong cơn hốt hoảng rời đi, trở lại tẩm cung nhìn thấy miếng vải dính máu bị cắt xuống trong tay, xấu hổ và tức giận muốn chết.

Chương 557

Thục Huệ thái phi và Thái hậu dung mạo cực kỳ tương tự, đều là mỹ nhân xuất chúng.

Bất quá hai người đều chưa từng được Thuận Trị đế yêu thích.

Thục Huệ thái phi càng là chưa từng được sủng ái qua.

Nàng vừa vào cung, Thuận Trị đế liền xuất gia.

Lần đầu nếm trải mưa móc, Thục Huệ thái phi mê mê hồ hồ ở trong tẩm cung qua một ngày, ban đêm lại không kìm được lòng mà bước về phía Từ Nhân Cung.

Còn chưa đi vào đã nghe thấy tà âm, nàng do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn đỏ bừng mặt đẩy cửa mà vào.

Cố Hàn Uyên ở trong hoàng cung sinh hoạt có thể nói là hoang đường.

Ngược lại cũng thường xuyên tình cờ gặp Hoàng hậu Hách Xá Lý thị.

Chỉ là mỗi lần nàng đều như con nai con bị hoảng sợ, đỏ bừng mặt cuống quýt chạy trốn.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa ở Khôn Ninh Cung gặp được Hách Xá Lý thị.

Lúc này Hách Xá Lý thị đang ngồi trong viện ngẩn người, giữa hai hàng lông mày đều là lo lắng.

Thái giám cung nữ đều bị nàng đuổi đi, hiển nhiên là không muốn bị quấy rầy.

Phiền não của nàng không có gì khác, chính là mấy ngày liên tiếp thường xuyên tình cờ gặp Vô Thiên.

Ngày đó nàng nghe lén Vô Thiên và Khang Hi đối thoại, còn bị chiếm tiện nghi lớn, khó tránh khỏi đối với mục đích của Vô Thiên và tình cảnh tương lai của mình cảm thấy lo lắng.

Nàng xác thực đối với việc Vô Thiên chung tình với mình mà mơ hồ có chút tự hào.

Những lời Vô Thiên nói với Khang Hi càng làm nàng trong lòng hơi ấm.

Nhưng điều đó không đại biểu nàng có thể tiếp nhận.

Bất đắc dĩ chỉ có thể chọn cách trốn tránh để ứng đối.

Nhưng trốn được nhất thời, thật sự có thể trốn được cả đời sao.

Hách Xá Lý thị đối với Khang Hi đã mất đi lòng tin. lúc này bất quá là đang cố hết sức giãy giụa mà thôi.

Cố Hàn Uyên đối với nỗi ưu sầu của Hách Xá Lý thị lòng biết rõ, dù sao hắn chính là đầu sỏ gây nên.

Hắn lặng lẽ đi đến phía sau Hách Xá Lý thị, nghiền ngẫm nói: Bản tọa và Hoàng hậu thật đúng là có duyên, lại tình cờ gặp nhau.

Hoàng hậu có phiền não gì sao.

Không bằng nói với Bản tọa một chút.

Hách Xá Lý thị sợ hết hồn, vội vàng lao về phía trước, suýt nữa ngã sấp xuống.

Bất quá khi nhìn thấy cánh tay quen thuộc kia sắp đỡ lấy mình, nàng lại gắng gượng đứng vững.

Hách Xá Lý thị bình ổn lại nhịp tim kinh hoảng, nhìn nguồn cơn phiền não trước mắt, vốn định trực tiếp bỏ chạy, nhưng nghe những lời này không khỏi tức giận liếc một cái.

Khôn Ninh Cung là tẩm cung của nàng, làm gì có chuyện chạy đến Khôn Ninh Cung mà tình cờ gặp được.

Huống hồ phiền não của mình là do ai gây ra.

Người này vậy mà còn không biết ngại, biết rõ còn hỏi.

Trước đây hai người mỗi lần tình cờ gặp, Cố Hàn Uyên đều không bắt chuyện, chỉ lạnh nhạt nhìn Hách Xá Lý thị rời đi.

Hách Xá Lý thị lúc này hoàn hồn lại, nghe được lời trêu ghẹo của đối phương, nếu không nói một lời rời đi không chỉ thất lễ, mà còn để lại cớ cho người ta nói.

Hách Xá Lý thị bất đắc dĩ đành phải dừng bước.

Nàng ra vẻ Hoàng hậu, giả vờ uy nghiêm nói: Vô Thiên các hạ nói đùa.

Bổn cung đang định đi gặp bệ hạ, thất lễ.

Tuy Khang Hi cố ý tránh Hách Xá Lý thị, nhưng lúc này có lẽ chỉ có bên cạnh Khang Hi mới là an toàn.

Cho nên nàng không thể không đi Ngự Thư Phòng tị nạn.

Hách Xá Lý thị tính tình ôn nhu mà lại ra vẻ uy nghiêm trông rất không quen, lại có một loại cảm giác tương phản khác lạ.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi hai mắt sáng lên, tiến lên một bước, đưa tay ngăn cản lối đi của Hách Xá Lý thị, trêu ghẹo nói: Hoàng hậu vội vàng đi làm gì.

Vì sao luôn tránh mặt Bản tọa.

Bởi vì Cố Hàn Uyên động tác quá nhanh, Hách Xá Lý thị không thể tránh được, không cẩn thận đụng phải cánh tay hắn.

Cánh tay hữu lực kia không hề bị va văng ra, ngược lại còn khiến Hách Xá Lý thị lùi lại, chỗ mềm mại bị va phải, đau đến Hách Xá Lý thị kêu lên một tiếng.

Nàng đang muốn xoa chỗ đau, đột nhiên phản ứng lại trước mặt còn có nam tử, hơn nữa còn là kẻ đầu sỏ làm nàng bị thương.

Nàng tức giận mắng: Ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Nơi này là hoàng cung, nếu không tránh ra, bổn cung sẽ gọi người.

Hách Xá Lý thị mày liễu dựng thẳng, mặt lộ vẻ giận dữ.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ nhìn ra được vẻ ngoài mạnh trong yếu.

Mỹ nhân chân chính chính là mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười đều tràn đầy phong vị và vẻ đẹp.

Bộ dạng mỹ nhân tức giận này đặt trên người Hách Xá Lý thị ấm áp dịu dàng, càng là phong tình vạn chủng.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt khó tin của Hách Xá Lý thị tiến thêm một bước, nắm lấy eo nàng, kéo vào lòng.

Ôn hương noãn ngọc đầy lòng, Cố Hàn Uyên ngoạn vị nói: Hoàng hậu thật sự không biết ý của Bản tọa.

Hay là phải để Bản tọa lặp lại nội dung mà Hoàng hậu nghe lén được hôm trước một lần nữa.

Dáng người Hách Xá Lý thị còn đẹp hơn trong tưởng tượng.

Ngày thường vì để không thất lễ, quần áo Hách Xá Lý thị mặc tuy hoa quý tinh xảo, nhưng lại hơi rộng thùng thình.

Lúc này bị Cố Hàn Uyên vững vàng khóa chặt vòng eo, bộ quần áo rộng rãi nhất thời mất đi tác dụng.

Không chỉ sự mềm mại trước ngực trong khoảnh khắc bị ép đến biến dạng, mà vòng eo mềm mại không xương càng làm nổi bật đường cong hông mông của nàng thành một độ cong kinh người.

Hách Xá Lý thị đôi mắt đẹp trừng lớn, không thể tin được đối phương lại to gan như vậy.

Nhưng những lời lọt vào tai, lại khó tránh khỏi khiến nàng cảm thấy có chút chột dạ.

Dù sao nghe trộm là việc không phù hợp với thân phận Hoàng hậu.

Bất quá Hách Xá Lý thị dù sao cũng là mẫu nghi thiên hạ.

Rất nhanh liền cố gắng trấn tĩnh nói: Bổn cung không biết ngươi đang nói cái gì.

Mau buông bổn cung ra, nếu không bổn cung thật sự sẽ gọi người.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Hoàng hậu cứ việc gọi đi.

Hách Xá Lý thị nghe vậy phản ứng lại.

So với Vô Thiên, chính nàng càng sợ cảnh tượng này bị người khác nhìn thấy.

Hơn nữa mấy ngày nay, Hách Xá Lý thị cố ý tìm hiểu về Vô Thiên, bất luận là hung uy cái thế giết chết Lục Địa Thần Tiên, hay là tác phong không kiêng nể gì cả, đều đang nói cho nàng biết sự đáng sợ của Vô Thiên.

Chút uy hiếp nhỏ nhoi này căn bản không thể lay chuyển được ý nghĩ của đối phương.

Lại thêm nàng bây giờ vừa không có Khang Hi che chở, cho dù Vô Thiên thật sự muốn làm gì, nàng cũng bất lực.

Cho dù sau đó lấy cái chết để chứng minh trong sạch cũng đã muộn.

Hách Xá Lý thị trầm tư suy nghĩ kế thoát thân, đột nhiên thần tình ngẩn ra, mặt đỏ bừng lên, kịch liệt giãy giụa.

Bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy phần nóng rực kinh người dán trên bụng, nóng đến nỗi nàng suýt nữa run chân.

Ánh mắt hoảng loạn, nàng cắn chặt răng tức giận nói: Mau buông bổn cung ra.

Hách Xá Lý thị thủy chung chỉ có thể dùng những lời này để biểu đạt sự chống cự của mình, chính là bằng chứng rõ ràng cho sự bất lực của nàng.

Nàng lại không biết bộ dạng mỹ nhân giận dữ mà bất lực phản kháng này chỉ càng khiến Cố Hàn Uyên hứng thú hơn.

Thế nên Hách Xá Lý thị cảm nhận được cảm giác nóng rực kia cũng càng rõ ràng.

Nàng đương nhiên càng thêm hoảng loạn.

Cùng với hoảng loạn chính là sự giãy giụa càng thêm kịch liệt.

Chương 558

Cố Hàn Uyên nhìn Hách Xá Lý thị như thể mặc sức cho mình giày vò, lại nhạy bén từ trong đôi mắt đẹp của nàng thấy được một tia quyết tuyệt.

Đúng như hắn đã nói với Khang Hi trước đây, ép buộc chỉ đổi lại được thi thể của Hách Xá Lý thị.

Bất quá hai tay Cố Hàn Uyên lại siết chặt hơn, đem eo Hách Xá Lý thị ghì chặt vào lòng.

Hắn giả vờ bất đắc dĩ nói: Hoàng hậu đừng động, động nữa Bản tọa thật sự không nhịn được.

Lời uy hiếp như vậy quả nhiên có hiệu quả.

Hách Xá Lý thị phản ứng lại, sự giãy giụa vô lực này của mình sẽ mang đến hậu quả xấu gì, nhất thời vội vàng ngừng giãy giụa.

Thấy đối phương chỉ ôm chặt nàng, không có thêm động tác gì nữa, Hách Xá Lý thị miễn cưỡng an tâm, đồng thời cố nén cảm giác dị dạng tim đập loạn xạ vì sự nóng bỏng kia.

Nàng không còn cố gắng dùng phương thức cứng rắn để chống cự, cũng không phủ nhận việc nghe trộm lúc đầu, khóe mắt rưng rưng, hơi ngước trán, ngữ khí mềm yếu cầu khẩn nói: Ta biết tâm ý của ngươi, cũng biết ngươi hiểu ý nghĩ của ta, thật sự muốn ép ta đi đến bước đó sao.

Hách Xá Lý thị với thân phận tôn quý của Hoàng hậu lại lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu này quả thật lực sát thương kinh người.

Chưa kể nàng còn cố tình thay đổi cách xưng hô, tựa như nàng không còn là Hoàng hậu, mà chỉ là một cô gái bình thường bị tình làm khổ.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng khó tránh khỏi có một thoáng thất thần.

Khoảnh khắc thất thần này bị Hách Xá Lý thị nhạy bén nhận ra, nhất thời cảm thấy mình dường như đã làm sai chuyện gì, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Nhưng diễn biến tiếp theo lại ngoài dự liệu của nàng.

Chỉ thấy Vô Thiên đột nhiên thu hồi nửa dưới mặt nạ.

Nửa gương mặt đẹp đến kinh ngạc kia, khóe miệng chứa đựng một nụ cười thản nhiên.

Giọng nói ôn hòa từ tính từ trong đó phát ra: Hoàng hậu đừng sợ, Bản tọa không phải kẻ lạt thủ tồi hoa, sẽ không ép buộc ngươi như vậy.

Hách Xá Lý thị kinh ngạc nhìn đôi con ngươi sâu thẳm ẩn chứa ý tứ ấm áp kia.

Tựa như từ sau khi nửa mặt nạ được thu hồi, khí chất trên người đối phương đã xảy ra biến hóa lớn.

Khí tức âm lãnh được thu hồi, đôi mắt lạnh lùng cũng không còn tồn tại.

Hách Xá Lý thị chỉ cảm thấy như có một làn gió xuân ấm áp thổi qua, ngay cả vòng tay của hắn cũng trở nên ấm áp.

Nàng lại không khỏi âm thầm lẩm bẩm: Chẳng lẽ đây mới là bản tính dưới lớp mặt nạ của hắn sao.

Suy đoán như vậy làm nàng tự dọa mình một phen, đồng thời lại cảm thấy buồn cười.

Nếu ý nghĩ của mình bị những kẻ sợ hãi hung danh của Vô Thiên biết được, sợ rằng sẽ cảm thấy nàng điên rồi.

Nhưng trực giác của phụ nữ lại khiến Hách Xá Lý thị cảm thấy suy nghĩ của mình có lẽ chính là sự thật, chỉ là mơ hồ có một cảm giác không hài hòa không nói nên lời, dường như hắn kỳ thực căn bản không phải đang nhìn mình.

Hách Xá Lý thị trực giác chuẩn xác một cách bất ngờ.

Bởi vì Cố Hàn Uyên lúc này trong mắt không phải là nàng, mà là Hoàng Dung.

Đây coi như là một thí nghiệm của Cố Hàn Uyên.

Từ trước đến nay, thân phận Vô Thiên kỳ thực chứa đựng phần lớn tính cách lạnh lùng của hắn, mới có thể khi tháo mặt nạ xuống dùng ra kỹ năng diễn xuất hoàn mỹ.

Nhưng sự tồn tại của Hoàng Dung và Vu Hành Vân đã mang đến cho kỹ năng diễn xuất này một tia chân thực.

Vì vậy hắn mới thử dùng thân phận Vô Thiên để dung nhập một tia chân thực này.

Tin tốt là xác thực có thể dùng thân phận Vô Thiên để dung nhập một tia chân thực này, khiến hắn trông có vẻ chân thành hơn.

Tin xấu là sự chân thực như vậy khó tránh khỏi có chút không hài hòa, đến mức bị Hách Xá Lý thị nhạy bén nhận ra.

Bất quá mặc kệ Hách Xá Lý thị trong lòng cảm thấy không khỏe thế nào, Vô Thiên trong trạng thái này đều khiến nàng không khỏi tâm tình thả lỏng vài phần.

Nàng cũng có thời gian rảnh rỗi để quan sát nam tử đã mang đến cho mình vô hạn phiền não này.

Nửa gương mặt tuấn mỹ lộ ra kia mang tới chấn động không cần phải nói.

Mà bộ dạng dường như rất trẻ tuổi của đối phương càng làm nàng trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Dù sao bị một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ chiếm tiện nghi dù sao cũng tốt hơn là một nam tử già hoặc xấu xí.

Huống hồ Hách Xá Lý thị càng mơ hồ cảm thấy tuổi của Vô Thiên có thể không chênh lệch với nàng bao nhiêu.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Hách Xá Lý thị tuy đã làm Hoàng hậu mấy năm, kỳ thực bây giờ tuổi còn chưa đến hai mươi, nói là thiếu phụ thanh xuân cũng không quá đáng.

Tâm tình tốt lên rất nhiều, Hách Xá Lý thị tựa như đã tìm được phương thức đối thoại chính xác với Vô Thiên.

Không để ý đến nhịp tim đập nhanh do sự nóng rực kia mang lại, nàng mềm mại yếu ớt nói: Vậy ngươi có thể buông ta ra trước được không.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên xẹt qua một đường cong vui vẻ.

Khó khăn lắm mới có thể ôm Hoàng hậu vào lòng, Bản tọa luyến tiếc buông ra.

Hách Xá Lý thị vừa giận vừa bất lực, nhưng lại không thể làm gì được đối phương.

Nàng chỉ đành u oán nói: Chẳng phải ngươi đã nói sẽ không ép buộc ta sao.

Lời vừa thốt ra đã khiến chính nàng kinh ngạc.

Vẻ điềm đạm đáng yêu mà nàng giả vờ trước đó có thể xem là ngoài mặt trong lòng, nhưng ngữ khí u oán lúc này lại hoàn toàn khác.

Dù sao, những lời oán trách như vậy sẽ không bao giờ xuất hiện giữa những người xa lạ, huống chi thần thái của nàng lúc này lại tràn đầy vẻ thiếu nữ.

Đây là một trải nghiệm mới lạ đối với Hách Xá Lý thị.

Tuy nàng và Khang Hi là thanh mai trúc mã, nhưng một bên khi đó là hoàng tử, một bên chỉ là cháu gái của Sách Ni, gia thế không mấy hiển hách, thậm chí cha của Hách Xá Lý thị còn là Cát Bố Lạt chứ không phải Sách Ngạch Đồ nổi danh sau này.

Cát Bố Lạt tuy trung thành tận tâm nhưng không có bao nhiêu năng lực, thế lực nhà mẹ đẻ căn bản không thể mang lại cho Hách Xá Lý thị sự trợ giúp nào.

Vì vậy, địa vị giữa nàng và Khang Hi hoàn toàn không bình đẳng.

Thậm chí theo Cố Hàn Uyên, Hách Xá Lý thị chẳng qua chỉ là bạn chơi thuở nhỏ của Khang Hi mà thôi.

Thân phận bất bình đẳng khiến Hách Xá Lý thị chưa bao giờ dám làm nũng hay tùy hứng với Khang Hi, luôn xuất hiện với dáng vẻ ôn nhu hiền thục.

Huống chi sau khi trở thành Hoàng hậu, Hách Xá Lý thị càng phải chú trọng dáng vẻ và chừng mực.

Dù sao Hoàng hậu vừa là vợ, cũng vừa là bề tôi.

Nếu không thì tại sao Hoàng đế luôn tự xưng là trẫm.

Chính là vì bất luận là vợ hay con, không chỉ là người thân mà còn là thần tử.

Vì vậy, giọng điệu u oán như vậy có thể nói là lần đầu tiên xuất hiện trong đời Hách Xá Lý thị.

Đây cũng chính là hội chứng Stockholm mà Cố Hàn Uyên cố tình dẫn dắt.

Hoặc có lẽ thân phận Vô Thiên này vô cùng thích hợp với phương thức công lược như vậy.

Dù sao ấn tượng đầu tiên mà Vô Thiên mang lại cho người khác luôn là sự sợ hãi.

Chỉ cần giảm bớt phần sợ hãi này một cách thích hợp, liền có thể giảm đi rất nhiều phòng tuyến tâm lý.

Giống như một kẻ xấu luôn làm chuyện xấu, nhưng khi hắn đột nhiên làm một việc tốt, cách nhìn của chúng ta về hắn có thể sẽ lập tức thay đổi, sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm trong quá khứ của hắn, và tán thưởng việc tốt hắn làm, thậm chí còn cho rằng hắn đã trở thành người tốt.

Ngược lại, một người tốt làm một việc xấu, chúng ta thường chỉ thấy việc xấu đó của hắn, mà coi như không thấy những việc tốt trước đây, cho rằng hắn vốn là kẻ xấu, thậm chí sẽ nghĩ rằng những việc tốt hắn từng làm đều là có mưu đồ.

Điều này càng đúng với những nữ tử thời đại này, những người chưa từng tiếp xúc với thời đại bùng nổ thông tin.

Phòng tuyến tâm lý của Hách Xá Lý thị nhanh chóng sụp đổ.

Cố Hàn Uyên nắm bắt thời cơ rất tốt, giả vờ bất đắc dĩ nói: Bản tọa tuy đã nói sẽ không ép buộc nàng.

Nhưng nếu Hoàng hậu cứ mãi tỏa ra sức quyến rũ như vậy, Bản tọa thật sự sẽ không nhịn được mà đoạt nàng về làm thê tử.

Hách Xá Lý thị nghe vậy vô cùng xấu hổ.

Trong lòng rối loạn, mặt ửng hồng như hoa đào, gương mặt vốn đã xinh đẹp lại càng thêm kiều diễm động lòng người.

Lời nói đoạt Hoàng hậu của một nước về làm vợ bá đạo đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Nhưng trớ trêu thay, điều này lại chạm đến trái tim thiếu nữ một cách mạnh mẽ.

Nếu không thì tại sao cái gọi là bá đạo tổng tài lại có thể thịnh hành đến vậy.

Hách Xá Lý thị tuy đã là Hoàng hậu, là vợ người, là mẹ người, nhưng tuổi của nàng quả thực vẫn chưa thoát khỏi phạm trù thiếu nữ.

Đối mặt với thế công mãnh liệt như vậy, tự nhiên khó lòng chống đỡ.

Nàng vừa xấu hổ vừa bực tức, thấp giọng nói: Ta đâu có cố ý.

Nàng nói thì nói vậy, nhưng trong lòng lại không khỏi dâng lên một cảm giác tự hào khó tả.

Chương 559

Thậm chí còn mãnh liệt hơn cả lúc nghe lén Vô Thiên nói chuyện với Khang Hi.

Dù sao lúc đó nàng vẫn chưa hiểu rõ về Vô Thiên.

Bây giờ, Vô Thiên hung uy cái thế, gieo rắc kinh hoàng khắp giang hồ, lại công khai bày tỏ tình cảm với nàng.

Lòng hư vinh của phụ nữ gần như được lấp đầy trong nháy mắt.

Hách Xá Lý thị lúc này chỉ cảm thấy cảm giác nóng rực nơi bụng ngày càng rõ ràng.

Nàng càng thêm hoảng hốt, lại dùng đến cách cũ.

Hơi ngẩng đầu, nàng điềm đạm đáng yêu, yếu ớt nói: Có thể buông ta ra trước được không.

Ta có chút.

Nhưng những lời phía sau quá mức xấu hổ, cuối cùng vẫn không thể nói ra miệng.

Tuy nhiên, điều khiến nàng bất ngờ là đối phương lại rất lịch thiệp mà nới lỏng vòng tay.

Chỉ là trong miệng vẫn tiếc nuối nói: Chỉ cần Hoàng hậu không thấy Bản tọa là bỏ chạy, Bản tọa cũng không muốn miễn cưỡng.

Chỉ là có chút đáng tiếc, đêm nay dù có giai nhân trong ngực, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm giác một mình khó ngủ.

Hách Xá Lý thị nghe vậy, mặt càng đỏ hơn, tim cũng đập nhanh hơn.

Rõ ràng nguồn nhiệt khiến tim nàng đập loạn đã rời xa, nhưng vẫn không khỏi có phản ứng như vậy.

Bởi vì nàng ngay lập tức hiểu được ý tứ ẩn sau lời nói của đối phương.

Ôm nàng rồi thì sẽ không ngủ được nếu đi ôm nữ nhân khác.

Có lẽ vì đã thoát khỏi nguồn nhiệt khiến nàng hoảng hốt, có lẽ vì cả hai đã nói rõ mọi chuyện.

Cảm giác xa lạ và chống cự đã tan đi rất nhiều, thay vào đó là một bầu không khí mập mờ bao trùm giữa hai người.

Hách Xá Lý thị lườm một cái thật xinh đẹp, giận dỗi: Ngươi sao cứ thích trêu chọc ta vậy.

Cố Hàn Uyên nói một cách đương nhiên: Chính vì thích, nên mới trêu chọc.

Hách Xá Lý thị nghe vậy xấu hổ đến mức đôi mắt đẹp cũng rưng rưng ánh nước.

Sự theo đuổi thẳng thắn và nồng nhiệt như vậy khiến nàng hoàn toàn không thể chống đỡ.

Đang lúc không lời nào để đáp lại, một cơn gió lạnh thổi qua.

Hách Xá Lý thị chỉ cảm thấy trước ngực lạnh toát, không khỏi rùng mình một cái.

Hóa ra trong lúc giằng co lúc nãy, tình trạng của nàng cũng giống như ở Ngự Thư Phòng, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Dù sao sau khi Hách Xá Lý thị sinh Thừa Hỗ đã có vú nuôi chăm sóc.

Vì sức khỏe, nàng không thể không giải quyết vấn đề căng tức.

Chuyện này đối với Hách Xá Lý thị tuổi còn trẻ có chút xấu hổ, nên vẫn chưa nhờ ma ma hay cung nữ giúp đỡ.

Thường ngày cũng là nàng tự mình giải quyết.

Nhưng mấy ngày nay vì bị quấy nhiễu, nàng căn bản không có tâm trí nào để xử lý.

Cho nên bây giờ có phần hơi tràn ra ngoài.

Hách Xá Lý thị xấu hổ lui người lại.

Nàng vừa cảm thấy xấu hổ vừa cảm thấy tủi thân.

Luôn cảm thấy đã mất hết mặt mũi của một vị Hoàng hậu trước mặt Vô Thiên.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nói với giọng điệu khó hiểu: Hoàng hậu quá không chú ý đến thân thể của mình.

Nếu không kịp thời thông ra, ứ đọng trong kinh mạch, cuối cùng sẽ tích tụ lại, làm tắc nghẽn kinh mạch.

Lâu ngày sẽ chuyển thành nhiễm trùng, đến lúc đó sốt cao không hạ, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Hách Xá Lý thị tự nhiên biết đạo lý này, ngày thường cũng có chú ý.

Nhưng cũng không thể đem ra nói lúc này được.

Mặt nàng tức thì đỏ bừng, xấu hổ không thôi, ngập ngừng nói: Đa tạ đã quan tâm, xin thứ lỗi, ta muốn thất lễ trước.

Nói xong liền vội vã muốn rời đi.

Nhưng lại bị Cố Hàn Uyên đưa tay ngăn lại.

Chỉ thấy hắn nhìn Hách Xá Lý thị với ánh mắt khó hiểu, giọng đầy ẩn ý: Không cần phiền phức như vậy, Bản tọa có thể giúp Hoàng hậu một tay.

Hách Xá Lý thị chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh, kinh hãi nhìn gương mặt trẻ tuổi anh tuấn kia đang áp sát lại.

Một khắc sau, đôi mắt đẹp của nàng trợn trừng.

Nàng không khỏi đưa tay che đi đôi môi suýt nữa đã kinh hô thành tiếng.

Tay kia lại gần như vô thức nắm lấy mái tóc đen như mực của đối phương.

Không biết tại sao, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: Thừa Hỗ từ khi sinh ra còn chưa được nếm, vậy mà lại bị hắn nếm trước.

Không thể không nói, Hách Xá Lý thị không hổ là Hoàng hậu sống trong nhung lụa.

Dòng sữa ngọt lành này quả thật vô cùng dồi dào, đến mức Cố Hàn Uyên còn mơ hồ có cảm giác no bụng.

Hơn nữa, mỹ nhân tất nhiên sẽ mang theo ít nhiều linh khí, so với rượu mạnh trọc kém của thế giới này thì tốt hơn nhiều.

Thích Phương đã từng như thế, Hách Xá Lý thị cũng như thế.

Có lẽ vì quá mức thoải mái, tư duy của Cố Hàn Uyên có chút lan man.

Hắn không khỏi nhớ tới đứa con gái đáng yêu của Thích Phương, tiểu Không Tâm Thái đến cả thức ăn cũng nhường cho hắn.

Tiểu Không Tâm Thái là con gái của Vạn Khuê và Thích Phương.

Vạn Khuê dù có ngàn vạn điều không tốt, nhưng lại có một vẻ ngoài ưa nhìn.

Thích Phương lại là một mỹ nhân hiếm có, càng là một trong những nữ nhân đẹp nhất Liên Thành Quyết.

Vì vậy tiểu Không Tâm Thái ngày thường phấn điêu ngọc trác, tinh xảo đáng yêu như búp bê.

Lớn lên tất nhiên sẽ là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Hơn nữa tiểu Không Tâm Thái cũng rất thân cận với Cố Hàn Uyên, ngày thường cứ quấn lấy hắn không rời.

Có lúc khóc lóc Thích Phương dỗ không xong, Cố Hàn Uyên chỉ cần bế một cái là lại ngoan ngoãn mút ngón tay nhìn hắn.

Thậm chí bất kể Cố Hàn Uyên có đeo mặt nạ hay không, tiểu Không Tâm Thái đều có thể nhận ra.

Đương nhiên tiểu Không Tâm Thái cũng có lúc đáng ghét, khi Cố Hàn Uyên muốn thân mật với Thích Phương thì thường chạy ra quấy rối.

Mặc dù tiểu Không Tâm Thái có nhường thức ăn của mình, nhưng cũng gây ra không ít phiền phức.

Nhưng dù sao đi nữa, Cố Hàn Uyên vẫn rất yêu thương đứa con gái nuôi này.

Tiếc là tiểu Không Tâm Thái còn rất lâu nữa mới lớn.

Cố Hàn Uyên đang mải mê suy nghĩ, còn Hách Xá Lý thị đã hoàn toàn thất thần.

Hách Xá Lý thị, người chưa từng tự tay cho con trai bú mớm, lại bị Cố Hàn Uyên chiếm mất tiên cơ.

Nữ tử khi nuôi con cuối cùng sẽ tự nhiên nảy sinh mẫu tính mãnh liệt, nhưng lúc này lại xen lẫn tình yêu nam nữ.

Cảm giác thác loạn này kích thích khiến thân thể mềm mại của Hách Xá Lý thị run rẩy, tâm trí cứ mãi lơ lửng không chạm đất.

Không biết qua bao lâu, lời nói trêu chọc của Cố Hàn Uyên mới kéo Hách Xá Lý thị đang hoảng hốt tỉnh lại.

Cảm tạ Hoàng hậu đã khoản đãi.

Hoàn hồn lại, Hách Xá Lý thị xấu hổ đến mức sắp khóc.

Ngay cả vạt áo xộc xệch cũng không có tâm tư chỉnh lại.

Nàng viền mắt rưng rưng, giọng tức tối: Ngươi sao có thể làm vậy.

Cố Hàn Uyên giả vờ không hiểu hỏi: Ý Hoàng hậu là gì.

Bản tọa là hảo tâm giúp nàng mà.

Hách Xá Lý thị nghe lý do thoái thác vô sỉ này nhất thời tức giận, bi phẫn nói: Ai cần ngươi giúp.

Ngươi hủy hoại sự trong sạch của ta.

Hoàng hậu đã thất thân sao.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ngắt lời.

Hách Xá Lý thị thần tình cứng đờ.

Nói thật thì chuyện này cũng không tính là thất thân, nhiều lắm là bị chiếm tiện nghi.

Chương 560

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù không thất thân nhưng cũng đã bị khinh bạc, đâu phải là đang thực sự nuôi con.

Nàng do dự một lúc, vẻ mặt bi phẫn đã bớt đi vài phần, nhưng vẫn xấu hổ nói: Nhưng danh tiết của ta.

Lẽ nào chuyện này còn có thể truyền ra ngoài sao.

Lời nàng lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên cắt đứt.

Chuyện này tự nhiên không thể nào truyền ra ngoài.

Cung nữ và thái giám vốn đã bị Hách Xá Lý thị đuổi đi.

Bản thân họ cũng sẽ không đem chuyện này đi rêu rao.

Nếu không ai biết, danh tiết đương nhiên sẽ không bị tổn hại.

Hách Xá Lý thị nhất thời tư duy có chút bế tắc.

Chuyện này nói nghiêm trọng thì dường như rất nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng thì dường như chỉ là chuyện nhỏ.

Dù sao thì cũng là mâu thuẫn nội bộ.

Mấu chốt vẫn là xem người trong cuộc định thế nào, khác biệt chỉ ở chỗ cười cho qua hay là sống chết đòi công bằng mà thôi.

Nếu thật sự cương liệt đến cùng cực, tự vẫn cũng có thể.

Chỉ là chuyện như vậy rất hiếm.

Hơn nữa, rất nhiều nữ tử thời đại này không thực sự cảm thấy trinh tiết quan trọng hơn tính mạng, phần nhiều là bị đạo đức thế tục áp bức mà thôi.

Nhất là sau khi Trình Chu lý học thứ học thuyết diệt nhân tính tồn thiên lý lên ngôi.

Lại bị kẻ có lòng cố ý xuyên tạc, trở thành cái quần che đi sự vô năng của Nam Tống trong lịch sử, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu phụ nữ.

Lúc này, sự áp bức đối với phụ nữ mới thực sự đạt đến đỉnh điểm.

Ngay cả nhân vật chính trong câu chuyện Xung quan nhất nộ vi hồng nhan nổi danh hậu thế là Trần Viên Viên cũng là một nạn nhân.

Đem việc Lý Tự Thành bảo thủ và tự phụ dẫn đến mất giang sơn đổ tội cho một cô gái vô tội.

Cái ngòi bút giết người không thấy máu của văn nhân quả thật đáng sợ.

Thanh Quốc là một quốc gia của dị tộc, lúc này Nho học phát triển vẫn chưa cực đoan như vậy.

Dù là Hách Xá Lý thị cũng không thể nào bị chiếm chút tiện nghi liền sống chết đòi công bằng.

Nếu không thì ban đầu ở Ngự Thư Phòng, nàng đã nên đập đầu vào cột mà chết rồi.

Hách Xá Lý thị tuy cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng tâm tình phẫn uất nhất thời lại bị trấn an.

Nàng do dự, thấp giọng nói: Vậy ngươi cũng không nên đối xử với ta như vậy.

Cố Hàn Uyên không trả lời ngay, mà đột nhiên tiến lên chỉnh lại vạt áo xộc xệch vì kích động mà nàng nhất thời quên mất.

Hách Xá Lý thị bị hành động dịu dàng mà mạch lạc đó làm cho vô cùng xấu hổ.

Bên tai cũng vang lên giọng nói quan tâm của hắn.

Hoàng hậu cẩn thận kẻo lạnh.

Nhưng sự dịu dàng này lại khiến tâm tình nàng càng thêm khó hiểu.

Nhịp tim vừa mới ổn định lại bắt đầu đập nhanh.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn mịn màng của Hách Xá Lý thị, nhẹ giọng nói: Cứ xem như vừa rồi là vì chữa chứng căng tức cho nàng đi.

Hách Xá Lý thị nghe vậy dù biết đây là cái cớ, nhưng sự thật là cơn đau căng tức trước đó của nàng đã hoàn toàn tan biến, thậm chí còn có một cảm giác thoải mái khó tả.

Đây cũng là do Cố Hàn Uyên ra tay.

Hách Xá Lý thị trong lịch sử rất đoản mệnh, lúc này đã là những năm cuối cùng trong cuộc đời nàng.

Ngoài việc vì trưởng tử Thừa Hỗ chết yểu mà ưu tư quá độ, cùng với việc sinh Dận Nhưng khó sinh, còn có liên quan đến những mầm bệnh trong cơ thể nàng.

Sự thật lịch sử thế nào không ai biết, nhưng Hách Xá Lý thị của thế giới này lại có liên quan đến chứng căng tức trước đó.

Nàng phát triển vô cùng thành thục, sống trong cảnh an nhàn sung sướng, dinh dưỡng đầy đủ, nhưng lại không thể tự mình nuôi con.

Lại vì xấu hổ mà không để các ma ma hay cung nữ kinh nghiệm phong phú làm thay.

Mặc dù ngày thường đều tự mình giải quyết, nhưng cũng khó tránh khỏi để lại không ít mầm bệnh, nói đơn giản là có dấu hiệu viêm tuyến sữa.

Vì vậy, vừa rồi Cố Hàn Uyên không chỉ đơn thuần là sàm sỡ nàng, mà đã dùng linh khí đi một vòng khắp người Hách Xá Lý thị, cho nên nàng mới có cảm giác thông suốt thoải mái.

Hách Xá Lý thị tức giận liếc Vô Thiên, kẻ chiếm tiện nghi còn khoe mẽ.

Nhưng khóe môi hắn lại vương lại vệt trắng khiến nàng xấu hổ.

Có lẽ vì nóng lòng muốn hủy diệt chứng cứ, nàng lại từ trong lòng lấy ra khăn gấm, tiến lên dịu dàng lau đi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ánh mắt lại càng thêm nhu hòa.

Đây cũng là hắn cố ý để lại, chính là để thăm dò phản ứng của Hách Xá Lý thị.

Rõ ràng kết quả này khiến hắn hài lòng.

Mà Hách Xá Lý thị sau khi nén xấu hổ lau xong, liền lúng túng quay người đi, siết chặt chiếc khăn gấm trong tay.

Bờ vai khẽ run cho thấy nội tâm không yên của nàng.

Cố Hàn Uyên tiến lên giữ lấy vai nàng, khiến nàng xoay người lại đối mặt với mình.

Nhìn vào đôi mắt đẹp long lanh như nước kia, Cố Hàn Uyên đưa tay nắm lấy chiếc cằm trơn nhẵn của nàng, dần dần áp sát.

Đôi mắt đẹp của Hách Xá Lý thị đầu tiên là không kìm được mà trợn lớn, ngay sau đó hàng mi dài liền khẽ run, nhắm lại hai mắt.

Mang theo tâm trạng căng thẳng và thấp thỏm, Hách Xá Lý thị chỉ cảm thấy trán đột nhiên ấm áp.

Bên tai vang lên giọng nói đầy ẩn ý pha chút bất đắc dĩ.

Hoàng hậu đừng đối với Bản tọa dịu dàng như vậy, nếu không Bản tọa thật sự sẽ mang nàng ra khỏi hoàng cung mất.

Cố Hàn Uyên nhìn theo bóng lưng yểu điệu đang vội vàng chạy trốn của Hách Xá Lý thị, nụ cười càng thêm ẩn ý.

Từ phản ứng nhắm mắt chờ hôn của nàng liền có thể thấy, bản năng của một cô gái trong Hách Xá Lý thị đã dao động.

Không nói là thay lòng đổi dạ, ít nhất nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nàng chưa chắc sẽ chống cự bao nhiêu.

Ít nhất cuối cùng sẽ không chỉ nhận được một thi thể mỹ nhân hương tiêu ngọc vẫn.

Tiếp theo chỉ cần chờ đợi nàng nhung nhớ, lo lắng, rồi mình công lược, cuối cùng thuận theo tự nhiên mà chiếm được Hách Xá Lý thị.

Thoạt nhìn dường như không cần thiết phải tốn nhiều tâm tư cho nàng như vậy, nhưng đây là kết quả sau khi Cố Hàn Uyên đã suy nghĩ kỹ càng.

Không chỉ vì hắn thực sự có hứng thú với Hách Xá Lý thị, mà còn là để tạo thêm một lớp bảo hiểm cho kế hoạch công lược Thanh Quốc.

Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều không tin Khang Hi sẽ mặc cho mình sắp đặt.

Dù đã trải qua nhiều lần PUA, nhưng thời gian khống chế Khang Hi luôn có giới hạn, sẽ có lúc hắn cố gắng thoát khỏi sự khống chế.

Chỉ là thời gian này sớm hay muộn mà thôi.

Nếu muộn, bố cục ở Thanh Quốc đã hoàn thành, Khang Hi không thể cứu vãn.

Nếu sớm thì sẽ có chút phiền phức, lúc cần thiết không thể không lấy mạng Khang Hi.

Khang Hi dù sao cũng là một hoàng đế hùng tài đại lược.

Hắn có thể vì đại kế, vì sự nghiệp vĩ đại và đại cục quốc gia mà tạm thời nhẫn nhịn, nhưng sẽ không vì sống tạm bợ mà khuất phục.

Uy hiếp tính mạng đối với Khang Hi không hề có tác dụng.

Nếu đến lúc đó, không thể không tìm một người thay thế.

Và người thay thế đó chính là trưởng tử còn nhỏ của Khang Hi, Thừa Hỗ.

Hách Xá Lý thị chính là người chọn lựa chính thống để buông rèm nhiếp chính.

Thái hậu Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị lại là lớp bảo hiểm thứ hai.

Thứ nhất, cố gắng ảnh hưởng đến quyết sách của Khang Hi, tránh cho hắn quá sớm thoát khỏi sự khống chế.

Chương 561

Thứ hai, tham khảo Hiếu Trang, có Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị ủng hộ, Thừa Hỗ và Hách Xá Lý thị có thể thuận lợi lên ngôi hơn.

Bố cục của Cố Hàn Uyên trong hậu cung Thanh Quốc cơ bản đã hoàn thành, còn lại chính là chờ đợi gió đông.

Lại mấy ngày trôi qua.

Cố Hàn Uyên không tiếp tục đi tìm Hách Xá Lý thị.

Mà Hách Xá Lý thị cũng đúng như hắn dự liệu, trong tâm tình phức tạp giữa chờ mong và oán trách, nàng suy nghĩ miên man, trằn trọc khó ngủ.

Thời gian nàng ngẩn ngơ suy nghĩ cũng ngày càng nhiều.

Mấy ngày liên tiếp, trong đầu Hách Xá Lý thị đều là bóng hình đã mở ra một khe hở trong tim nàng.

Vầng trán dường như vẫn còn lưu lại dư vị thương tiếc đó, khiến nàng thường xuyên không kìm được mà đưa tay xoa, cố gắng kiềm chế bản thân không để lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Ngón tay ngọc thon dài buông xuống rồi lại không khỏi rơi trên môi mình, dường như đang ảo tưởng nếu lúc đầu đổi thành nơi đây, sẽ có cảm giác như thế nào.

Mỗi khi nghĩ đến đây, nàng lại như thiếu nữ thẹn thùng lăn lộn trên giường.

Hách Xá Lý thị cũng không khỏi có chút oán trách người đàn ông khiến mình tâm phiền ý loạn mấy ngày liên tiếp không tái ngộ.

Thầm mắng hắn trêu chọc mình đến thần hồn điên đảo rồi lại bỏ mặc.

Cố Hàn Uyên đối với động tĩnh hàng ngày của Hách Xá Lý thị rõ như lòng bàn tay.

Không phải hắn cố tình đi quan tâm, mà là bây giờ hậu cung của Khang Hi đã bị hắn nắm giữ hơn phân nửa.

Bình thường mà nói, hậu cung của hoàng tộc đều do Hoàng hậu quản lý.

Nếu có Thái hậu thì cũng sẽ cùng nhau hành sử quyền quản lý hậu cung.

Trong tình huống Hách Xá Lý thị vô tâm quản lý, Cố Hàn Uyên sau khi thu phục được thật giả Thái hậu đã hoàn toàn thâm nhập và khống chế hậu cung của Khang Hi.

Một nhóm cung nữ và thái giám đã bị thay thế một cách lặng lẽ.

Ngay cả Ích Tà Vệ cũng nhân cơ hội trà trộn một bộ phận vào.

Ngoại trừ cấm địa Thanh Tổ Từ và Từ Ninh Cung của Hiếu Trang, bất kỳ động tĩnh nào cũng không thoát khỏi sự hiểu biết của Cố Hàn Uyên.

Nói không khoa trương chút nào, không chỉ tính mạng Khang Hi tùy thời nằm trong tay Cố Hàn Uyên, mà ngay cả Khang Hi mỗi ngày lâm hạnh phi tần nào, thời gian kéo dài bao lâu, mấy lần, dùng tư thế gì, Cố Hàn Uyên đều biết rõ mồn một.

Cho nên Cố Hàn Uyên ở trong hậu cung không hề kiêng dè.

Khang Hi lại cho rằng hắn đã lâu không vào cung.

Điều này khiến Khang Hi vừa thở phào nhẹ nhõm vì hậu cung không bị dâm loạn, đồng thời lại có chút bối rối.

Dù sao Vô Thiên là lớp bảo hiểm cuối cùng của hắn bây giờ.

Thậm chí vì thế mà âm thầm phái người đi tìm cách liên lạc với Vô Thiên, nhưng không biết đối phương luôn ở ngay dưới mí mắt mình.

Theo thời gian Ngao Bái vào kinh ngày càng gần, trong lòng Khang Hi càng thêm lo lắng.

Mãi cho đến khi Kiến Ninh ngày càng quyến rũ đưa cho hắn một tờ giấy, Khang Hi cuối cùng mới yên lòng.

Trên tờ giấy viết: Bệ hạ chớ lo, điều kiện của Bản tọa không đổi.

Điều này đối với Khang Hi, người đã định hi sinh Hoàng hậu, hiển nhiên là một tin tức rất tốt.

Hắn lại không biết Hoàng hậu của mình đã có một nửa rơi vào túi của Cố Hàn Uyên.

Khôi phục tự tin, Khang Hi bắt đầu chú ý đến Vi Tiểu Bảo.

Hành động nằm vùng của Vi Tiểu Bảo chỉ có thể coi là được chăng hay chớ.

Điều tốt là hắn dựa vào khả năng giao tiếp mạnh mẽ và sự phối hợp của Lưu Nhất Chu, đã hoàn toàn xâm nhập vào nội bộ Mộc Vương Phủ, thậm chí còn trở thành ân nhân có địa vị rất cao của Mộc Vương Phủ.

Điều tệ là Mộc Vương Phủ thực sự quá vô dụng.

Tuy danh tiếng Mộc Vương Phủ vang dội, nhưng trong các tổ chức phản Thanh lại không có địa vị gì đáng nói, căn bản không thể chủ động tiếp xúc với Thiên Địa Hội và Hồng Hoa Hội.

Bất quá Vi Tiểu Bảo cũng không phải không thu hoạch được gì.

Ít nhất hắn đã nghe được một tin tốt.

Thiên Địa Hội gần đây dường như gặp phải phiền toái lớn, mấy phân đà bị tiêu diệt.

Chỉ là đối phương hành động bí mật, lại không để lại người sống, cho nên Thiên Địa Hội ngay cả ai ra tay với họ cũng không biết.

Trong lúc Thiên Địa Hội đang sứt đầu mẻ trán, Khang Hi lại mơ hồ đoán ra người ra tay rất có thể là Thiên Võng.

Người ngoài không biết Thiên Võng đã bén rễ ở Thanh Quốc, nhưng Khang Hi lại biết nếu Vô Thiên đã đến thì Thiên Võng không có lý do gì không đến.

Huống hồ trước đây còn có dấu vết hoạt động của Thiên Võng trong lãnh thổ Thanh Quốc.

Thiên Võng ra tay với Thiên Địa Hội, điều này khiến Khang Hi trong lòng càng thêm cảm kích Vô Thiên, đồng thời cũng thêm mấy phần tín nhiệm và sức mạnh.

Thời gian trôi qua trong những con sóng ngầm cuồn cuộn.

Rất nhanh đã đến đêm trước ngày Ngao Bái vào kinh.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này đang ở trong sân phủ đệ tại Yến Kinh, tự rót tự uống.

Lý Nguyên Chỉ kéo Song Nhi vẻ mặt khó hiểu hỏi: Cố sư huynh sao vậy.

Dường như tâm tình rất tốt.

Chỉ thấy trên gương mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên luôn treo một nụ cười nhàn nhạt.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, vẻ ngoài mông lung xuất trần, tựa như Trích Tiên chốn nhân gian.

Lý Nguyên Chỉ nhìn bộ dạng này của Cố Hàn Uyên, đã nuốt nước bọt mấy lần, hiển nhiên vô cùng rung động.

Song Nhi cảm thấy mình không thể thực hiện nghĩa vụ nha hoàn rót rượu cho Cố Hàn Uyên mà có chút hụt hẫng.

Nghe vậy cũng nghi hoặc nói: Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dừng một chút, nàng do dự nói: Nhưng ta cảm thấy công tử có thể là đang đợi người nào đó.

Đây là kết luận từ trực giác của nàng.

Lý Nguyên Chỉ kinh ngạc thì thầm: Đợi người.

Nếu là đang đợi người, người đó nhất định rất quan trọng với hắn.

Nghĩ vậy, Lý Nguyên Chỉ đột nhiên trợn to đôi mắt đẹp, kinh ngạc nhìn một bóng hình tuyệt mỹ phiêu diêu như tiên đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Nữ tử một thân váy trắng tinh khiết, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng thanh lệ tuyệt luân, giữa hai hàng lông mày là một vệt chu sa đỏ tươi như lửa.

Phong thái tuyệt đại khuynh quốc đó khiến Lý Nguyên Chỉ, người vốn tự phụ về nhan sắc, cũng không khỏi tự ti mặc cảm.

Nhưng nữ tử đẹp như tiên nữ Thiên Cung kia khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, bỗng nhiên nở nụ cười, tựa như trăm hoa đua nở, trở thành sắc màu rực rỡ nhất trong trời đất.

Sư tôn, Vân nhi đến rồi.

Nụ cười trên môi Cố Hàn Uyên cong lên thêm một chút.

Hắn tự nhiên dang rộng hai tay.

Nữ tử cũng không còn khí chất lạnh lùng như tiên nữ nữa, mà như chim én non tìm về tổ, lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng siết chặt lấy Cố Hàn Uyên, hít sâu mùi hương khiến nàng an tâm, trong miệng phát ra giọng nói ỷ lại như trẻ con: Sư tôn, Vân nhi nhớ người lắm.

Người đến chính là Vu Hành Vân đã vội vã lên đường tới Yến Kinh.

Linh khí không đủ để phung phí, Vu Hành Vân chỉ có thể dùng Ngự Kiếm Phi Hành khi đi qua những vùng núi non hiểm trở.

Những lúc khác đành phải dựa vào khinh công tuyệt đỉnh để đi đường.

Dù vậy, trong thời gian ngắn như vậy từ Thiên Sơn một mạch chạy đến Yến Kinh, cũng là chuyện độc nhất vô nhị trong thiên hạ, ngoại trừ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không phải không muốn đi đón Vu Hành Vân một đoạn, mà là vì Vu Hành Vân vừa mới đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, việc khống chế lực lượng khó tránh khỏi có chút chưa đủ.

Đoạn đường dài này vừa lúc trở thành quá trình thích ứng lực lượng.

Cũng chính vì Vu Hành Vân chưa hoàn toàn nắm giữ lực lượng của cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, mới khiến nàng có chút chật vật khi đối mặt với Yến Cuồng Đồ.

Bây giờ nếu tái chiến một trận, với Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết và Thánh Linh Kiếm Pháp vừa lĩnh ngộ, chưa chắc không thể chiến thắng.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Vu Hành Vân, đặt nàng ngồi lên đùi mình trên băng ghế đá, ôn tồn cười nói: Vân nhi vất vả rồi.

Tư thế quen thuộc này khiến Vu Hành Vân lộ ra một nụ cười thích ý.

Nàng thuần thục tìm một tư thế thoải mái, lười biếng tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, giọng ngưỡng mộ nói: Chỉ cần có thể nhìn thấy sư tôn, Vân nhi không cảm thấy cực khổ.

Vẻ mặt đáng yêu của Vu Hành Vân khiến tâm tình Cố Hàn Uyên rất tốt.

Chương 562

Hắn rót một ly Cửu Long Tuyền Lộ đã chuẩn bị sẵn, uống một ngụm rồi lại đưa vào miệng Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân mặt ửng hồng mà nuốt xuống, nhưng vẫn chưa đủ mà đòi thêm.

Cảnh tượng nồng tình mật ý này mang đến cho Lý Nguyên Chỉ đứng xem từ xa một cú sốc cực lớn.

Trước đây bị Cố Hàn Uyên dùng đủ loại cớ chiếm tiện nghi mà tim đập rộn lên, Lý Nguyên Chỉ cho rằng đó chính là niềm vui nam nữ.

Những chuyện xấu hổ nghe được từ Song Nhi cũng bị nàng xem như phương pháp để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại phá vỡ nhận thức của nàng.

Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân dường như đang dùng phương thức này để giao tiếp tâm linh.

Sự tốt đẹp đó khiến Lý Nguyên Chỉ vừa khao khát vừa ngưỡng mộ, thậm chí không kìm được mà nuốt nước bọt.

Hành động vô thức này làm mặt nàng tức thì đỏ bừng.

Nàng có chút chột dạ nhìn sang Song Nhi, đã thấy biểu cảm của Song Nhi cũng không khác gì mình, thậm chí còn đang ngẩn ngơ đưa ngón tay ngọc thon dài khẽ vuốt môi.

Lý Nguyên Chỉ nhạy bén nhận ra trong ánh mắt Song Nhi mang theo màu sắc của hồi ức, hiển nhiên đã trải qua tình huống tương tự.

Điều này khiến trong lòng Lý Nguyên Chỉ có chút bất mãn, cảm thấy Song Nhi đã giấu giếm mình, phản bội tình tỷ muội giữa họ.

Tình hữu nghị mong manh giữa những người phụ nữ quả thật không cần bàn cãi.

Có lẽ chỉ sau khi kề vai chiến đấu mới có thể trở thành chiến hữu và tỷ muội thực sự.

Đây cũng không phải Song Nhi cố ý giấu giếm, mà là so với những việc hầu hạ đương nhiên của một nha hoàn, sự giao lưu chân tình này càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ hơn, cho nên vẫn không tiện nói rõ với Lý Nguyên Chỉ.

Không biết qua bao lâu, Vu Hành Vân cuối cùng cũng hài lòng ngừng đòi hỏi.

Cái lưỡi thơm tho, linh hoạt liếm đi vệt rượu còn vương trên môi.

Đôi mắt long lanh như nước thu gợn sóng lăn tăn.

Khoảnh khắc mê hoặc đó hiện lên trên gương mặt thanh lệ tuyệt luân của nàng có chút không hài hòa, nhưng chính cảm giác tương phản này lại càng thêm quyến rũ, tựa như Lý Thu Thủy đang đội khuôn mặt của Vu Hành Vân.

Hiển nhiên Vu Hành Vân đã học được không ít thứ hữu dụng từ vị sư muội tốt của mình.

May mà Cố Hàn Uyên đã thấy nhiều lần, cũng có sức miễn dịch, nếu không lúc này đã phải dạy cho nàng biết thế nào là tôn sư trọng đạo.

Cố Hàn Uyên xoa mái tóc của Vu Hành Vân, có chút bất đắc dĩ nói: Bây giờ đã hài lòng chưa.

Vu Hành Vân đắc ý cười nói: Thỏa mãn rồi.

Trải qua một phen giao lưu như vậy, Vu Hành Vân chỉ cảm thấy mệt mỏi của chuyến đi dài đã tan biến hết, trong cơ thể cũng tràn đầy năng lượng.

Ngoài việc sự đáp lại của Cố Hàn Uyên thực sự làm nàng mãn nguyện, hiệu quả tăng cường khí lực, khí huyết của Cửu Long Tuyền Lộ cũng đang phát huy tác dụng.

Cửu Long Tuyền Lộ chính là được ủ từ Cửu U chi tuyền, người bình thường căn bản không chịu nổi sức mạnh tăng cường khí huyết đó, thực lực yếu một chút thậm chí có nguy cơ bạo thể mà chết.

Những nữ tử bên cạnh Cố Hàn Uyên đến nay cũng chỉ có Vu Hành Vân là có thể hưởng dụng.

Vu Hành Vân lúc này thỏa mãn nỗi nhớ nhung với Cố Hàn Uyên, thân hình biến ảo, lại trở về dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu.

Đối với Vu Hành Vân mà nói, vẫn là trạng thái này thoải mái nhất.

Nàng từ trong nhẫn trữ vật mà Cố Hàn Uyên đưa, lấy ra một bộ quần áo đồng phục bằng bạc do Phù Mẫn Nghi chế tạo, tự nhiên thay vào.

Lý Nguyên Chỉ và Song Nhi kinh hãi nhìn Vu Hành Vân đột nhiên từ lớn biến thành nhỏ.

Cảnh tượng siêu thực này mang đến cho các nàng một cú sốc cực lớn.

Liên tưởng đến vẻ đẹp như tiên nữ Thiên Cung của Vu Hành Vân, không khỏi nghi ngờ nàng thật sự là tiên nữ sao.

Lý Nguyên Chỉ chưa bao giờ phục người con gái khác về mặt dung mạo, bất kể là Song Nhi hay Lạc Băng chỉ có duyên gặp một lần.

Theo nàng thấy, nhiều lắm là vẻ đẹp ngang tài ngang sức.

Song Nhi ngoan ngoãn thanh thuần hơn một chút, Lạc Băng thành thục xinh đẹp hơn một chút.

Lý Nguyên Chỉ cũng có vẻ linh diễm xinh đẹp tuyệt trần mà các nàng không có.

Nhưng nhan sắc của Vu Hành Vân đối với các nàng lại là một đòn giáng mạnh.

Dù sao Vu Hành Vân và Hoàng Dung là hai nữ tử duy nhất trong lòng Cố Hàn Uyên được 100 điểm.

So với Lý Nguyên Chỉ và các nàng chỉ hơn 90 điểm, chưa đến 95 điểm, chênh lệch quả thực hơi lớn, đến mức Lý Nguyên Chỉ nhất thời có chút chán nản.

Muốn tranh giành đàn ông với một nữ tử gần như tiên nữ như Vu Hành Vân, nàng không có nửa điểm tự tin.

Vu Hành Vân sớm đã phát hiện ra hai người Lý Nguyên Chỉ, chỉ là không thèm để ý mà thôi.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người còn chưa được Cố Hàn Uyên thu nhận, ngay cả thân phận tỷ muội cũng không tính, tự nhiên không đáng để nàng chú ý.

Vu Hành Vân hoàn toàn không quan tâm bên cạnh Cố Hàn Uyên có thêm vài nữ nhân, dù sao cũng không ảnh hưởng đến địa vị của nàng.

Duy chỉ có khí tức của một nữ nhân nào đó cảm nhận được khi Cố Hàn Uyên triệu hoán nàng mấy ngày trước làm nàng có chút để ý.

Nhất là trên người nữ tử đó còn có một luồng khí tức yếu ớt nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Điều này làm Vu Hành Vân có một suy đoán rất đáng bận tâm.

Vu Hành Vân nghĩ vậy, cố ý chậm rãi mặc vào một đôi vớ lụa trắng làm từ Thiên Tằm Ti, chế tác tinh xảo.

Da thịt Vu Hành Vân mịn màng như ngọc, quá trình mặc vào gần như không có trở ngại.

Miệng vớ từ từ lướt qua bắp chân thon dài mượt mà, không chút vướng víu mà qua khỏi đầu gối, mới dừng lại trên cặp đùi căng mịn đẫy đà.

Ngón tay ngọc của Vu Hành Vân buông ra.

Bụp một tiếng, vớ co giãn bao phủ lấy làn da vô cùng mịn màng.

Cổ chân thỉnh thoảng cử động, những nếp gấp trên đó cũng theo đó mà di chuyển.

Năm ngón chân xinh xắn linh hoạt hoạt động, tựa như đang tìm kiếm vị trí thoải mái nhất.

Chuỗi động tác của Vu Hành Vân trông như bình thường, lại cho người ta một cảm giác vừa trong sáng vừa ham muốn.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên không khỏi bùng lên một ngọn lửa, giả vờ hung dữ nói: Vân nhi, ngươi đang đùa với lửa đấy.

Vu Hành Vân tim đập thình thịch, nhưng nét mặt lại không chút sợ hãi, cười duyên nói: Vậy Vân nhi giúp sư tôn giải tỏa nhé.

Đôi mắt sáng như sao, trong như nước lúc này chỉ còn lại vẻ quyến rũ.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, chân mày giật giật, một tay bế bổng nàng lên, đi về phía phòng, cười đầy ẩn ý: Vân nhi đừng hối hận, hôm nay không ai có thể giúp ngươi đâu.

Vu Hành Vân nghe vậy kinh hãi, cuối cùng cũng nhận ra quyết định của mình có sai lầm.

Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa.

Cửa phòng vừa đóng, không lâu sau, tiếng cầu xin tha thứ của Vu Hành Vân liên tiếp truyền ra, khiến cho Lý Nguyên Chỉ và Song Nhi ngoài cửa xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, Vu Hành Vân lúc này ngay cả sức lực để động một ngón tay cũng không có.

Đôi mắt đẹp của nàng vẫn còn chút hoảng hốt, trên gương mặt kiều diễm ướt át vẫn còn vương vệt nước mắt.

Vu Hành Vân khẽ thở, yếu ớt nói: Sư tôn, người không cần Vân nhi nữa sao.

Vừa rồi con có cảm giác như mình đã thấy cầu Nại Hà vậy.

Vu Hành Vân cuối cùng cũng biết, trong tình huống không có sự trợ giúp, dùng thân thể nhỏ bé của mình để mê hoặc Cố Hàn Uyên là một chuyện đáng sợ đến nhường nào.

Ấy vậy mà Cố Hàn Uyên còn không cho phép nàng biến trở lại.

Vu Hành Vân quả thật có cảm giác hiểm cảnh cầu sinh.

Còn về thứ đã khiến nàng rơi vào kết cục này, cặp vớ lụa kia đã không còn ra hình dạng ban đầu nữa.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ gõ lên vầng trán sáng bóng của Vu Hành Vân, tức giận nói: Nha đầu ngốc, nói lời ngốc nghếch gì vậy.

Vu Hành Vân bĩu môi, tủi thân nói: Ai bảo sư tôn không chút lưu tình nào chứ.

Thế nhưng, sau khi lấy lại sức, Vu Hành Vân lại tinh nghịch cười duyên: Sư tôn, tư vị của Lục Địa Thần Tiên thế nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền nheo mắt, ngọn lửa trong lòng suýt nữa lại bùng lên, nếu không phải nghĩ đến ngày mai còn có chính sự cần Vu Hành Vân góp sức, e rằng thật sự phải để nàng đi qua cây cầu kia một lần nữa.

Còn về tư vị của Lục Địa Thần Tiên ư.

Chỉ có thể nói là còn tuyệt diệu hơn cả trong tưởng tượng.

Khoảnh khắc đó, tốc độ tăng trưởng linh khí nhanh đến cực hạn, tựa như đang cướp đoạt toàn bộ linh khí trong trời đất một cách không kiêng dè.

Đáng tiếc, quá trình này thực sự quá ngắn ngủi.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng chỉ là một nam nhân bình thường, không thể nào cứ tiếp tục mãi không ngừng.

Chương 563

Cố Hàn Uyên tức giận vỗ một cái, khiến Vu Hành Vân kêu lên một tiếng đau đớn đầy nũng nịu.

Hắn bất đắc dĩ nói: Xem ra dạy dỗ còn chưa đủ, đợi xong chính sự ngươi sẽ biết tay.

Vu Hành Vân nghe vậy không những không sợ hãi, ngược lại còn đắc ý hừ hừ: Vân nhi vốn dĩ rất đẹp mà.

Nàng loli vừa gà mờ lại thích chơi dại này ỷ vào sự sủng ái của Cố Hàn Uyên mà ngày càng nghịch ngợm.

Có điều, tuy ngoài miệng nàng nói không để ý, nhưng trong lòng lại đầy sợ hãi.

Nàng thầm nghĩ lần sau không thể một mình khiêu chiến Đại Ma Vương nữa, hai người ngoài cửa chính là trợ thủ tốt nhất.

Nhưng lúc này, điều quan trọng hơn là bù đắp lại phần nội lực suýt nữa bị Cố Hàn Uyên một chưởng đánh tan.

Do cảm ứng được Hoàng Dung, nhất là còn đoán được trạng thái trên người Hoàng Dung lúc này, Vu Hành Vân không khỏi nảy sinh chút tâm cơ.

Vì thế, dù trong tình trạng thần trí không rõ, nàng vẫn cố gắng dùng nội lực để phong tỏa, tránh lãng phí.

Bởi vì Vu Hành Vân tu hành Vạn Tượng Âm Dương Quyết hoàn chỉnh, không chỉ có thể tùy ý sử dụng linh khí, mà thuộc tính nội lực của nàng cũng trở nên thiên biến vạn hóa.

Nguyên bản chỉ có thể dùng nội lực truyền ra, bây giờ lại có thể dùng nội lực để phong tỏa.

Lúc ở Tây Hạ, Vu Hành Vân đã nhạy bén phát hiện Cố Hàn Uyên khi ở cùng nàng không hề Luyện Tinh Hóa Khí.

Điều này làm Vu Hành Vân cảm thấy vô cùng ưu việt khi đối mặt với Lý Thu Thủy.

Đáng tiếc, cái bụng của nàng tựa hồ có chút không chịu phấn đấu, đến nay vẫn không có động tĩnh gì.

Sự xuất hiện của Hoàng Dung khiến Vu Hành Vân sinh ra cảm giác nguy cơ.

Nàng cảm ứng được một tia khí tức yếu ớt nhưng quen thuộc kia, không có gì bất ngờ, đó chắc chắn là con nối dõi của Cố Hàn Uyên.

Điều này không khỏi khiến Vu Hành Vân có cảm giác thất bại mãnh liệt.

Không phải là không thể có, chỉ là bản thân nàng không đủ nỗ lực mà thôi.

Cho nên mới có màn khiêu khích trước đó và việc lo lắng lãng phí nội lực mà phong tỏa lúc này.

Những tâm tư nhỏ của Vu Hành Vân tự nhiên không qua được mắt Cố Hàn Uyên.

Hắn đối với chuyện này vẫn giữ thái độ thuận theo tự nhiên.

Mặc dù có không ít nhân thê nữ tử từng lo lắng thái quá, ví dụ như Ninh Trung Tắc, Mẫn Nhu, và cả Thanh Quốc Thái Hậu hôm nay, nhưng các nàng cũng chỉ là lo bò trắng răng một phen mà thôi.

Đến nay Cố Hàn Uyên chỉ có khi ở cùng Hoàng Dung và Vu Hành Vân là không Luyện Tinh Hóa Khí.

Về phần trước khi hắn luyện thành Âm Dương Quyết, những nữ tử như Ân Tố Tố, Kỷ Hiểu Phù chẳng qua là vận khí chưa tới mà thôi.

Nói đến Kỷ Hiểu Phù, từ sau khi được Cố Hàn Uyên đề nghị rời khỏi Minh quốc, nàng đã đi dạo một vòng qua các quốc gia, thậm chí còn đến Tống quốc tìm Cố Hàn Uyên.

Nhưng lúc đó Cố Hàn Uyên đã đến Tây Hạ.

Lúc này, Kỷ Hiểu Phù đang ở Tống quốc dường như có ý định trở về Minh quốc, phần lớn là vì nhớ Dương Bất Hối.

Cố Hàn Uyên cũng không để tâm, hắn vốn có kế hoạch trở lại Minh quốc, đến lúc đó gặp lại là được.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Vu Hành Vân đang cố gắng che giấu.

Hắn đưa tay ôm chặt nàng vào lòng, nói sang chuyện chính: Vân nhi, Thánh Linh Kiếm Pháp luyện thế nào rồi.

Vu Hành Vân tìm một tư thế thoải mái hơn nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, hơi bất đắc dĩ đáp: Kiếm Thập Cửu trở đi vẫn không được.

Ngược lại, Kiếm Hai Mươi Ba đã có chút manh mối.

Cố Hàn Uyên rất rõ ý trong lời của Vu Hành Vân.

Vốn dĩ vì không phải người tu luyện kiếm pháp, nên tiến độ lĩnh ngộ kiếm pháp của Vu Hành Vân rất chậm, ngoại trừ Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết gần như học là biết.

Nhưng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết nói là kiếm quyết, thực ra quan hệ với kiếm không lớn, quan trọng hơn là sự cảm ngộ đối với linh khí và quy tắc trời đất.

Đáng tiếc, Thánh Linh Kiếm Pháp và Mạc Danh Kiếm Pháp vẫn mãi không nhập môn được.

Trong trận chiến với Yến Cuồng Đồ, Vu Hành Vân đã thấy được

Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 vượt qua vạn dặm mà đến.

Hơn nữa Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 lại vô cùng phù hợp với tâm cảnh của nàng.

Vì vậy, rất nhanh liền sinh ra một hạt giống Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23, chỉ chờ tưới nước là có thể bén rễ nảy mầm.

Mười tám thức đầu của Thánh Linh Kiếm Pháp đều ở trong một đêm bị Vu Hành Vân lĩnh ngộ.

Bởi vì Thánh Linh Kiếm Pháp từ Kiếm Nhất đến đều là hữu tình kiếm pháp, nên có hạt giống Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23, Vu Hành Vân tự nhiên rất dễ dàng lĩnh ngộ.

Bổ sung từ Kiếm Thập Cửu đến Kiếm Hai Mươi Hai là vô tình kiếm pháp, cũng là con đường mà Vu Hành Vân phải đi qua để lĩnh ngộ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23.

Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn giúp nàng bổ túc một phen.

Từ đó có thể thấy, không phải ngộ tính của Vu Hành Vân không được, mà là phương pháp tìm chưa đúng.

So với việc dùng lời nói để dạy, không bằng biểu diễn một lần, dùng thân thể để học.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Vân nhi, nhìn ta này.

Vu Hành Vân nghe lời nhìn lại.

Chỉ thấy nụ cười ôn hòa trên mặt Cố Hàn Uyên dần biến mất, thần sắc lạnh giá như băng.

Đó là biểu cảm nàng chưa bao giờ thấy khi Cố Hàn Uyên nhìn mình.

Trong nhất thời, nàng có cảm giác đau lòng như trời sụp.

Nhưng nỗi thương tâm của Vu Hành Vân còn chưa kịp kéo dài, chỉ thấy trong mắt Cố Hàn Uyên hiện ra một tiểu nhân màu vàng giống hệt hắn.

Đây chính là Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba mà Vu Hành Vân từng biết Cố Hàn Uyên đã dùng để phá giải Tam Thi Não Thần Đan trên người Lam Phượng Hoàng.

Là người đứng xem và là người tự mình trải nghiệm bị kiếm ý của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba tấn công là hai loại cảm thụ hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù cảnh giới hiện nay của Vu Hành Vân thậm chí còn cao hơn Cố Hàn Uyên, là Lục Địa Thần Tiên, nhưng khi đối mặt với loại kiếm ý diệt sạch sinh cơ và linh hồn này, nàng lại không có chút sức phản kháng nào.

Sinh mệnh của nàng lúc này tựa như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt.

Thế nhưng trong lòng Vu Hành Vân lại không có nửa điểm sợ hãi.

Bởi vì nàng nhạy bén nhận ra trong đôi mắt lạnh như băng của Cố Hàn Uyên ẩn chứa một tia lo lắng, tựa như ánh nắng ấm áp giữa mùa đông, cho Vu Hành Vân sự ấm áp và dũng khí vô hạn.

Vân nhi, nhìn kỹ đây.

Theo lời Cố Hàn Uyên, kiếm ý của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba bị phân giải, hóa thành từng đoạn kiếm ý dung nhập vào trong đầu Vu Hành Vân.

Đôi mắt đẹp của nàng ngày càng sáng.

Cho đến một khắc, trong mắt nàng cũng xuất hiện một tiểu nhân màu vàng giống hệt như vậy.

Tiểu nhân tỏa ánh kim quang trong con ngươi xinh đẹp của Vu Hành Vân chính là nguyên thần của nàng.

Nguyên Thần Xuất Khiếu là cơ bản của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, cũng là đỉnh cao thể hiện của kiếm đạo vô tình trong Kiếm Hai Mươi Ba.

Cố Hàn Uyên đã mở một con đường khác để dẫn dắt nguyên thần của Vu Hành Vân ra ngoài.

Con đường tắt này, không có thiên tư tuyệt thế thì căn bản không thể đi được.

May mắn là Vu Hành Vân đã không phụ kỳ vọng mà thành công.

Bây giờ Vu Hành Vân cũng đã có hạt giống kiếm ý của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, tuy rằng còn chưa thể lĩnh ngộ ra Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, nhưng đã đủ để nàng vượt qua kiếm đạo vô tình từ Kiếm Thập Cửu đến Kiếm Hai Mươi Hai, thành công lĩnh ngộ ra Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 thích hợp nhất với nàng.

Đồng thời, việc Vu Hành Vân lĩnh ngộ Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trên đời này chỉ có Cố Hàn Uyên có thể dùng phương thức này để truyền công.

Cũng chỉ có Vu Hành Vân có thể dễ dàng học được như vậy.

Bởi vì bất luận thế nào, lúc này hai người đều đang ở trong trạng thái Nguyên Thần Xuất Khiếu.

Nhục thân và Nguyên Thần đều bại lộ ra ngoài, có thể nói là hoàn toàn không phòng bị.

Sự tin tưởng tuyệt đối cũng là cơ sở của loại phương thức truyền công này.

Phần tin tưởng này đối với Cố Hàn Uyên mà nói thật khó có được.

Nguyên Thần không chút phòng bị sử dụng kiếm ý và tinh thần để trao đổi, ngay cả tâm tư và tình cảm cũng hoàn toàn bại lộ trước mặt đối phương.

Điều này cũng trở thành trở ngại lớn nhất khiến Vu Hành Vân không thể hoàn toàn lĩnh ngộ Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Chương 564

Bởi vì lúc này nàng lại cảm động đến mức hoàn toàn không thể duy trì được kiếm ý vô tình.

Tiểu nhân màu vàng trong con ngươi xinh đẹp tỏa ra kim quang cũng trở nên hàm tình mạch mạch.

Trong nhất thời, Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của Vu Hành Vân không tiến thêm chút nào, trong khi đó Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 lại đang tăng nhanh như gió.

Thế nhưng, người không nhịn được trước lại là Cố Hàn Uyên.

Chuyện phân giải kiếm ý có thể nói là kinh thế hãi tục.

Mặc dù với tu vi kiếm đạo hiện nay của Cố Hàn Uyên, đây cũng là một gánh nặng vô cùng lớn.

Tiểu nhân màu vàng trong mắt Cố Hàn Uyên tiêu tán, kiếm ý tràn ngập trong phòng được thu hồi.

Sắc mặt hắn hơi tái đi, trán đã ướt đẫm mồ hôi.

Đây có lẽ là lần chật vật nhất của Cố Hàn Uyên từ khi xuyên việt đến nay.

Vu Hành Vân cũng đồng thời thu hồi tiểu nhân màu vàng.

Sau khi nguyên thần trở về vị trí, điều đầu tiên nàng nhìn thấy là Cố Hàn Uyên với vẻ mặt mệt mỏi.

Vừa cảm động vừa lo lắng, nàng ôm lấy hắn.

Vân nhi làm sư tôn hao tâm tổn sức rồi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, ôm thân thể nhỏ bé của nàng vào lòng, ôn tồn nói: Không cần lo lắng, chỉ là tâm thần tiêu hao hơi quá độ mà thôi.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, tâm tình Cố Hàn Uyên không tệ.

Lần truyền công này tuy có chút vất vả, nhưng thu hoạch cũng rất lớn.

Bấy lâu nay, tiến độ lĩnh ngộ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 của Cố Hàn Uyên đều tương đối chậm chạp, thậm chí có thể nói là bị động.

Luôn phải chịu ảnh hưởng từ những người phụ nữ bên cạnh mới có thể có tiến triển.

Mà đến nay, người có thể tạo thành ảnh hưởng đối với hắn lại chỉ có Hoàng Dung và Vu Hành Vân.

Vì thế mà kéo lùi tiến độ lĩnh ngộ Lục Diệt Vô Ngã Kiếm 23.

Hơn nữa, uy lực của Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 trước sau vẫn tương đối bình thường, nhìn như có thể vượt qua không gian, thậm chí làm Yến Cuồng Đồ trọng thương, nhưng so với Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba thấy là phải giết thì kém không chỉ một chút.

Ngoài việc hình thức công kích của hai chiêu khác nhau, uy lực của Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 mãi không thể tăng lên cũng là một nhân tố quan trọng.

Nhưng bây giờ, Cố Hàn Uyên cũng nhận được phản hồi từ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 của Vu Hành Vân, tiến độ lĩnh ngộ đột nhiên tăng mạnh, cuối cùng cũng bước vào ngưỡng cửa của Lục Diệt Vô Ngã Kiếm 23.

Hơn nữa, cảnh giới của Thánh Linh Kiếm Pháp cũng đã nửa chân bước vào hóa cảnh.

Đây là cảnh giới thuộc cấp bậc Phá Toái Hư Không, ngay cả điểm phản diện cũng không thể dùng để đề thăng.

Có điều, thu hoạch tràn đầy thì sự mệt mỏi cũng khó tránh khỏi.

Vì vậy, sau khi Cố Hàn Uyên giao phó toàn bộ kế hoạch ngày mai cho Vu Hành Vân, hắn liền chìm vào giấc ngủ say, trong lòng là chiếc gối ôm chuyên dụng Vu Hành Vân của hắn.

Cảm giác và hơi thở quen thuộc lại an tâm khiến Cố Hàn Uyên khó có được một lần thả lỏng tâm thần.

Gương mặt tuấn lãng trong giấc ngủ bình tĩnh tường hòa, thậm chí mơ hồ tỏa ra khí tức nhu hòa.

Đây là cảnh tượng mà rất nhiều nữ tử bên cạnh Cố Hàn Uyên chỉ có thể mong mà không thể cầu.

Vu Hành Vân ngoan ngoãn nằm trong lòng Cố Hàn Uyên làm gối ôm, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy tình ý.

Vận mệnh tựa như đã trêu đùa Vu Hành Vân một vố.

Nửa đời trước cô đơn khổ sở đổi lấy hạnh phúc hôm nay.

Niềm hạnh phúc như vậy, cho dù để Vu Hành Vân lựa chọn lại một trăm lần, nàng cũng sẽ không chút do dự dùng gần trăm năm thời gian để trao đổi.

Bất cứ ai muốn phá hoại hạnh phúc của nàng đều là kẻ thù không đội trời chung.

Ánh mắt Vu Hành Vân bỗng trở nên ngoan lệ, tựa như lại biến thành Thiên Sơn Đồng Mỗ hung ác độc địa kia.

Khi nàng đột phá Lục Địa Thần Tiên, Thế Giới Ý Chí lại truyền đạt cho nàng địch ý đối với Cố Hàn Uyên, mơ hồ đưa ra lời hứa hẹn có thể giúp nàng đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Phá Toái Hư Không đối với tất cả người luyện võ mà nói đều là mục tiêu cuối cùng của họ.

Thế nhưng Vu Hành Vân lại vứt bỏ như giày rách mà từ chối.

Đừng nói là cảnh giới Phá Toái Hư Không, cho dù có thể Lập Địa Thành Tiên cũng không quan trọng bằng Cố Hàn Uyên trong mắt nàng.

Tu vi võ công có thể từ từ luyện, nhưng nếu mất đi Cố Hàn Uyên, Vu Hành Vân không biết mình còn dũng khí sống tiếp hay không.

Người ta sợ nhất chính là có được rồi lại mất đi.

Hạnh phúc trước mắt chính là thứ quan trọng nhất đối với Vu Hành Vân.

Cũng chính vì vậy, Vu Hành Vân mới nói với Lý Thu Thủy sau khi đột phá Lục Địa Thần Tiên rằng chưa chắc là chuyện tốt.

Nàng có thể đảm bảo mình sẽ không dao động, nhưng lại không dám chắc Lý Thu Thủy có bị Phá Toái Hư Không mê hoặc mà dao động hay không.

Nếu thật sự đến ngày đó, dù có không nỡ thế nào, nàng cũng sẽ tự tay giết chết Lý Thu Thủy.

Vu Hành Vân vẫn chưa nghĩ ra có nên nói chuyện về Thế Giới Ý Chí cho Cố Hàn Uyên hay không, dù sao cũng rất khó đảm bảo hắn có vì vậy mà một lần nữa phong bế nội tâm, mất đi sự tin tưởng đối với những nữ tử bên cạnh mình hay không.

Lý trí nói cho nàng biết, nên thẳng thắn với Cố Hàn Uyên.

Nhưng trực giác lại khiến nàng vô thức lựa chọn giấu giếm.

Vu Hành Vân không biết lựa chọn như vậy là đúng hay sai, nhưng nàng nguyện ý gánh vác gánh nặng này.

Cố Hàn Uyên trong giấc ngủ tựa như cảm nhận được tâm tình phức tạp của Vu Hành Vân, khẽ nhíu mày, hai tay ôm càng chặt hơn một chút.

Vu Hành Vân cảm nhận được sức mạnh từ đôi tay và sự ấm áp trong lồng ngực, đôi mắt đẹp long lanh ánh sáng dịu dàng.

Khóe miệng nàng cong lên một nụ cười ngọt ngào, khẽ nỉ non: Sư tôn.

Cố Hàn Uyên cũng như nghe được tiếng gọi nồng nàn tình ý này, thần sắc lại trở nên bình tĩnh nhu hòa.

Vu Hành Vân thấy vậy, nụ cười trên môi càng thêm ngọt ngào.

Nàng tựa trán vào lòng Cố Hàn Uyên, khẽ nỉ non: Bất luận xảy ra chuyện gì, Vân nhi cũng sẽ ở bên cạnh sư tôn.

Dứt lời, nàng liền nhắm lại đôi mắt đẹp như sao trời, ngủ say trong lòng Cố Hàn Uyên.

Ngày hôm sau, Cố Hàn Uyên uể oải tỉnh dậy.

Con ngươi sâu thẳm thần quang ẩn hiện.

Hắn không biết đã bao lâu rồi không ngủ một giấc thoải mái như vậy.

Trong lòng, Vu Hành Vân đang trốn trong chăn tiến hành phục vụ đánh thức.

Nàng và Cố Hàn Uyên ở chung đã lâu, lại còn có tuần trăng mật ở Tây Hạ, tự nhiên biết hắn thích nhất loại phương thức đánh thức này.

Vì vậy Vu Hành Vân thừa dịp Cố Hàn Uyên chưa tỉnh, thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

Tuy rằng ngày thường Vu Hành Vân đều xưng hô là sư đồ, nhưng nàng cũng đã mượn thân phận của Lý Thanh Lộ để thành hôn với Cố Hàn Uyên, tự nhiên có thể đường đường chính chính nói mình là thê tử của hắn.

Việc thực hiện nghĩa vụ thê tử này là lẽ đương nhiên.

Một lúc lâu sau, Cố Hàn Uyên lộ ra một nụ cười vui vẻ, còn đầu nhỏ của Vu Hành Vân cũng chui ra khỏi chăn, cười duyên nói: Sư tôn, chào buổi sáng.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng xoa mái tóc của Vu Hành Vân, ôn tồn cười nói: Vất vả cho Vân nhi rồi.

Vu Hành Vân mặt cười ửng đỏ, liếm liếm khóe môi, kiều mị cười nói: Không vất vả, đây đối với Vân nhi là phần thưởng tốt nhất.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ôn hòa cười cười.

Sáng sớm đã có thể nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của Vu Hành Vân, tâm tình tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Vu Hành Vân biến trở lại dáng vẻ đại nhân phong hoa tuyệt đại, hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo xong.

Một thân trường sam màu trắng viền chỉ vàng, tôn lên vẻ ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc của hắn, tựa như một vị trọc thế giai công tử.

Vu Hành Vân mặc một bộ váy dài cùng tông màu, dáng người yểu điệu càng thêm xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ tuyệt luân, xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng dắt tay Vu Hành Vân đi ra khỏi phòng.

Trong sân, Lý Nguyên Chỉ nhìn bộ đồ đôi trên người hai người.

Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một cặp làm trong mắt nàng lóe lên vẻ kinh diễm, theo sau đó là cảm giác thất bại vô cùng.

Đối thủ mạnh như vậy, làm sao có thể thắng được chứ.

Lý Nguyên Chỉ thầm kêu trong lòng.

Chương 565

Rõ ràng sự xuất hiện của Vu Hành Vân đã hoàn toàn đả kích lòng tự tin của nàng.

Nhưng điều làm nàng bất ngờ là, Vu Hành Vân chủ động tiến lên nắm lấy tay nàng, ôn hòa nói: Vị muội muội này kiều mị xinh đẹp, linh động đáng yêu, thấy mà vui lòng.

Ta tên Vu Hành Vân, không biết phương danh của muội muội là gì.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy có chút ngẩn người, hơi căng thẳng nói: Tiểu muội Lý Nguyên Chỉ, ra mắt tỷ tỷ.

Vu Hành Vân hai mắt sáng lên, khen: Sông Nguyên có cỏ chỉ, sông Lễ có hoa lan.

Tên của Nguyên Chỉ muội muội thật hay.

Tên hay mà người còn đẹp hơn, chẳng trách sư tôn sẽ thích ngươi.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy giật mình, nghi hoặc hỏi: Sư tôn.

Vu Hành Vân liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang ôm Song Nhi mặt mày đỏ bừng trong lòng xem kịch vui, cười nói: Hắn là sư tôn của ta, cũng là phu quân của ta.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy có chút kinh ngạc.

Dù sao tình sư đồ cũng là điều thế tục không dung.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên không có chút áp lực nào, nhưng lại là một nỗi lo lắng mơ hồ trong lòng Lý Nguyên Chỉ.

Dù sao các nàng tuy có danh sư huynh muội, nhưng cũng có thực thầy trò.

Vì vậy, nàng vô thức đối với Vu Hành Vân thêm mấy phần hảo cảm.

Theo tình huống bình thường, với sự giảo hoạt và thông minh của Lý Nguyên Chỉ, lúc này nhất định sẽ dùng quan hệ sư huynh muội giữa nàng và Cố Hàn Uyên để lách luật.

Nhưng khi đối mặt gần với Vu Hành Vân, nhìn gương mặt hoàn mỹ không tì vết của nàng, áp lực trong lòng Lý Nguyên Chỉ cực lớn.

Nàng càng nhìn càng cảm thấy không thể tin được, mấy lần thầm than trong lòng: Trên đời sao lại có nữ tử xinh đẹp như vậy.

Thế nhưng nàng lại không biết, nữ tử xinh đẹp như vậy ngoài Vu Hành Vân còn có một Hoàng Dung, đồng thời cũng sẽ là tỷ muội tương lai của nàng.

Thất bại và tự ti khiến Lý Nguyên Chỉ khiêm nhường đi rất nhiều.

Nàng ngại ngùng nói: Ở trước mặt tỷ tỷ, ta nào dám nói là đẹp.

Chẳng trách Cố công tử lại lấy tỷ tỷ làm vợ.

Trong giọng nói của nàng ẩn chứa sự thất lạc, thậm chí có một loại xung động muốn khóc.

Đó là nỗi đau thất tình đầu đời.

Mặc dù những gì xảy ra đêm qua đã khiến nàng có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe Vu Hành Vân chính miệng thừa nhận quan hệ vợ chồng của nàng và Cố Hàn Uyên, cảm giác đau đớn trong lòng còn lớn hơn nhiều so với nàng tưởng tượng.

Nếu không phải thời cơ không thích hợp, nàng đã muốn khóc lớn một trận.

Nhất là khi nhớ lại từng khoảnh khắc từ khi gặp Cố Hàn Uyên đến nay, từ sự tò mò ban đầu, đến khi được mang theo Ngự Kiếm Phi

Hành cảm nhận sự tự do mà rung động, rồi bị Cố Hàn Uyên tìm đủ mọi cớ chiếm tiện nghi, thậm chí bại lộ cả mặt xấu hổ của mình.

Nếu không phải thật sự thích, sao lại cam chịu loại phương thức thân mật này.

Vu Hành Vân nhạy bén nhận ra tâm tư của Lý Nguyên Chỉ, đang định mở lời an ủi, Cố Hàn Uyên lại đột nhiên tiến lên ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

Trái ôm phải ấp lấy nàng và Song Nhi, miệng trêu đùa cười nói: Nguyên Chỉ sư muội, ta còn tưởng ngươi sẽ bắt Vân nhi gọi ngươi là sư thúc đấy.

Lý Nguyên Chỉ bị hành động táo bạo của Cố Hàn Uyên làm cho giật mình.

Nhất là nơi nàng gần đây thường xuyên bị chiếm tiện nghi đang bị lén lút xoa nắn.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần nhất thời đỏ bừng lên.

Lý Nguyên Chỉ khó tin thấp giọng nói: Ngươi điên rồi.

Dù sao theo nàng thấy, Vu Hành Vân là thê tử của Cố Hàn Uyên, nhất định sẽ để ý việc nam nhân của mình có quan hệ thân mật với nữ tử khác.

Song Nhi thì còn dễ nói, dù sao chỉ là nha hoàn, thân phận có chênh lệch, ngay cả Lý Nguyên Chỉ cũng không quá để ý.

Nhưng nàng thì rõ ràng không giống vậy, cũng không cảm thấy tâm tư của mình có thể giấu được trong mắt Vu Hành Vân.

Vì vậy mới cố tình dùng cách xưng hô hơi xa cách để gọi Cố Hàn Uyên, biểu thị sự nhường bước của mình.

Nhưng Cố Hàn Uyên không những ở trước mặt Vu Hành Vân ôm eo nàng, còn nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Điều này khiến Lý Nguyên Chỉ vừa thẹn đến mức muốn nổ tung, vừa mơ hồ có loại kích động khó hiểu.

Có điều, vẻ mặt nàng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh nói: Ta và Vân tỷ tỷ ai nấy tính, thế là được rồi.

Nàng giả vờ tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên: Vân tỷ tỷ đang nhìn kìa, còn không mau buông ra.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chẳng thèm để ý, thậm chí còn làm trầm trọng thêm.

Mà Vu Hành Vân thì tức giận liếc Cố Hàn Uyên một cái, bất đắc dĩ nói: Nguyên Chỉ muội muội chẳng lẽ không nhìn ra tâm tư của sư tôn sao.

Hắn sẽ không bỏ qua cho một cô nương xinh đẹp đáng yêu như ngươi đâu.

Sắc đỏ trên mặt Lý Nguyên Chỉ có xu hướng càng ngày càng đậm.

Nàng miễn cưỡng duy trì sự trấn định, nghi hoặc hỏi: Vân tỷ tỷ chẳng lẽ không để ý sao.

Vu Hành Vân nghe vậy chỉ hơi trầm ngâm, có chút bất đắc dĩ cười nói: Muốn nói hoàn toàn không để ý nhất định là giả, cô gái nào mà không hy vọng người mình yêu chỉ yêu một mình mình chứ.

Nói đến đây, nàng không khỏi nghĩ đến Vô Nhai Tử gần như đã bị lãng quên, ánh mắt nhất thời có chút phiêu hốt: Nhưng điều đó có thể so với hạnh phúc trong tầm tay được sao.

Rõ ràng đoạn hồi ức mong mà không được, tranh giành tình nhân kia làm nàng có chút xúc động.

Vu Hành Vân khẽ lắc đầu, như muốn vứt bỏ đoạn hồi ức này trở lại nơi sâu thẳm trong ký ức.

Nàng nhàn nhạt cười nói: Sư tôn tuy phong lưu, nhưng đối với nữ nhân của mình rất tốt.

Huống hồ có nhiều tỷ muội cũng tốt, còn về nguyên nhân.

Nàng dừng một chút, đầy ẩn ý nói: Nguyên Chỉ muội muội sau này sẽ biết.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy cũng có chút xúc động, nàng quả thực không muốn cứ như vậy buông tha.

Giữa lúc nàng muốn nghi ngờ hỏi rõ nguyên nhân mà Vu Hành Vân nói không tỉ mỉ, đôi mắt đẹp bỗng nhiên trợn lớn, trong miệng lại không kìm được mà phát ra một tiếng rên rỉ yêu kiều.

Thủ phạm tự nhiên là Cố Hàn Uyên được một tấc lại muốn tiến một thước.

Vu Hành Vân thấy vậy liền tặng Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt bất đắc dĩ.

Nàng làm sao mà không phát hiện được sự mờ ám giữa hai người, oán trách nói: Sư tôn cũng đừng quá bắt nạt Nguyên Chỉ muội muội, người ta còn là một cô nương đó.

Cố Hàn Uyên trong tâm tình có chút bất ngờ của Lý Nguyên Chỉ buông nàng ra.

Lý Nguyên Chỉ mặt cười đỏ bừng trốn sau lưng Vu Hành Vân, vẻ mặt cảnh giác trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến nàng vừa cảm kích Vu Hành Vân, vừa càng thêm không cam lòng.

Lý Nguyên Chỉ cũng không phải là người có tính cách dễ dàng chịu thua.

Trước đó cũng là vì quá chấn động và thất bại nên nhất thời chưa tỉnh táo lại.

Bây giờ nhận được sự rộng lượng và chỉ điểm của Vu Hành Vân, nàng bỗng nhiên biết, mình dường như đã sớm không còn lựa chọn nào khác.

Mình bị Cố Hàn Uyên chiếm nhiều tiện nghi như vậy, chẳng lẽ còn có thể thích nam nhân khác sao.

Nhất là vừa rồi, nàng ngoài cảm giác xấu hổ và kích thích ra, càng nhiều hơn lại là sự vui mừng thầm kín.

Thân thể nàng đã sớm quen thuộc với loại phương thức thân mật này của Cố Hàn Uyên, căn bản không nảy sinh được nửa điểm ý nghĩ chán ghét.

Cố Hàn Uyên không để ý đến việc Lý Nguyên Chỉ chạy trốn.

Hắn chuyển đối tượng đùa giỡn sang Song Nhi trong lòng, ánh mắt hơi lóe lên nhìn Lý Nguyên Chỉ đang mách tội đủ loại hành vi xấu xa của hắn với Vu Hành Vân.

Mà Vu Hành Vân lại là vẻ mặt bất đắc dĩ lại ôn nhu an ủi Lý Nguyên Chỉ, tựa hồ đang thể hiện khí độ khoan dung độ lượng của một người vợ cả.

Cảnh tượng nhìn như hài hòa lại lộ ra một cảm giác không hài hòa khó tả.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên mang theo vẻ nghiền ngẫm sâu xa.

Con ngươi sâu thẳm tựa như vực sâu không thấy đáy.

Hắn mở miệng cắt đứt cuộc trò chuyện sôi nổi của hai nàng: Vân nhi, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi rồi.

Vu Hành Vân ngẩn ra, hơi chắp tay rồi nói lời từ biệt với Lý

Nguyên Chỉ: Nguyên Chỉ muội muội, ta và sư tôn còn có việc, đi trước đây.

Lý Nguyên Chỉ có chút tiếc nuối nói: Được rồi, Vân tỷ tỷ hẹn gặp lại.

Vu Hành Vân dễ gần hơn nhiều so với nàng tưởng tượng, cũng làm tâm tình nàng thả lỏng rất nhiều.

Đêm qua khi mới thấy Vu Hành Vân, dáng vẻ thanh lãnh như tiên tử trên Thiên Cung kia, làm người ta kinh diễm đồng thời cũng khó tránh lo lắng đối phương khó tiếp xúc.

Lúc đó nàng còn hoàn toàn coi nàng và Song Nhi như không thấy, trong mắt tựa như chỉ có một mình Cố Hàn Uyên.

Sáng nay Vu Hành Vân lại hoàn toàn khác biệt, không chỉ nói chuyện với nàng ôn hòa, thậm chí còn đưa ra không ít lời an ủi.

Điều này khiến Lý Nguyên Chỉ nhất thời hảo cảm tăng nhiều, một tiếng Vân tỷ tỷ cũng đã được coi là thật tâm thật ý.

Đương nhiên cũng khó tránh khỏi hâm mộ việc Vu Hành Vân có thể cùng Cố Hàn Uyên đi chung.

Dù sao ngoài ngày đầu tiên đến thành Yến Kinh, Cố Hàn Uyên không còn mang nàng cùng ra ngoài nữa.

Lý Nguyên Chỉ đang tiếc nuối, bên tai đột nhiên vang lên lời dặn dò của Cố Hàn Uyên: Nguyên Chỉ sư muội và Song Nhi hôm nay bất luận xảy ra chuyện gì, nhớ kỹ đều không được rời khỏi tiểu viện.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy nghi hoặc hỏi: Hôm nay sẽ xảy ra đại sự gì sao.

Nàng cũng không ngốc, Cố Hàn Uyên nghiêm túc dặn dò như vậy, hiển nhiên là có chuyện sắp xảy ra.

Cố Hàn Uyên lại không có ý giải thích, nhàn nhạt cười nói: Trở về sẽ nói cho ngươi biết.

Hắn lại dặn dò Song Nhi vừa mới tỉnh lại từ cơn e lệ: Song Nhi nhớ kỹ giám sát chặt chẽ Nguyên Chỉ sư muội, đừng để nàng ra khỏi cửa.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy rất bất mãn, gắt gỏng: Cái gì chứ, tại sao còn phải để Song Nhi trông chừng ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn vào đôi mắt đẹp của Lý Nguyên Chỉ.

Lý Nguyên Chỉ ban đầu còn ra vẻ lý lẽ đanh thép, nhưng rất nhanh liền chột dạ dời mắt đi.

Lý Nguyên Chỉ là một người giảo hoạt lại ham chơi.

Nếu thật sự có chuyện xảy ra, rất khó kìm nén lòng hiếu kỳ mà không đi dính vào.

Cố Hàn Uyên thấy Song Nhi nghiêm túc đáp ứng, thỏa mãn cười.

Trong tiếng hừ bất mãn của Lý Nguyên Chỉ, hắn mang theo Vu Hành Vân rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân biến mất, Lý Nguyên Chỉ vẫn còn ở đó bất mãn lẩm bẩm: Hừ, không chịu dẫn ta theo còn luôn chiếm tiện nghi của ta.

Nàng quay đầu nhìn Song Nhi đang nghiêm túc nhìn chằm chằm mình, tức giận nói: Được rồi, ta biết rồi, sẽ không chạy loạn đâu.

Nàng biết Song Nhi nghe lời Cố Hàn Uyên nhất, đã nhận được phân phó, chắc chắn sẽ không để nàng rời khỏi tầm mắt của mình.

Chương 566

Lý Nguyên Chỉ cũng không muốn làm khó Song Nhi, nhất thời cũng mất đi tâm tư luyện công.

Nàng ngồi lên chiếc ghế đá mà Cố Hàn Uyên đã ngồi tối qua, hai tay chống cằm tựa vào bàn đá, miệng trách mắng đủ loại điều không phải của Cố Hàn Uyên.

Song Nhi bất đắc dĩ nghe những lời oán giận bội tình bạc nghĩa của Lý Nguyên Chỉ.

Nàng nhìn về hướng Cố Hàn Uyên rời đi, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có một nỗi lo lắng mơ hồ.

Lúc này, trên đường đi, Vu Hành Vân đột nhiên hỏi: Sư tôn, chúng ta phải làm lớn đến mức nào.

Đêm qua Cố Hàn Uyên tuy đã báo cho Vu Hành Vân kế hoạch, nhưng một vài chi tiết lại không nói rõ.

Lúc này có thắc mắc này cũng không lạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhàn nhạt nói: Vân nhi cứ toàn lực ra tay là được, vừa lúc kiểm nghiệm một chút thực lực hiện nay của con.

Vu Hành Vân chần chừ nói: Nhưng mà.

Vân nhi yên tâm, ta trong lòng đều có tính toán.

Cố Hàn Uyên ôn tồn an ủi.

Vu Hành Vân nghe vậy không còn băn khoăn nữa, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ nói: Vậy sư tôn phải cẩn thận đó nha.

Ánh mắt nàng có chút khó hiểu, tựa hồ đang có chủ ý tinh nghịch nào đó.

Nhưng đúng lúc này, trên vầng trán sáng bóng của nàng truyền đến cảm giác quen thuộc.

Bên tai là giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên: Vân nhi muốn lo lắng cho ta còn sớm lắm.

Ta là sư tôn của con, tất cả cứ giao cho ta là được.

Vu Hành Vân kinh ngạc nhìn đôi con ngươi sâu thẳm mà hữu thần của Cố Hàn Uyên và bàn tay vừa mới gõ nhẹ lên trán nàng, nhất thời có chút thất thần.

Đôi mày thanh tú của nàng hơi nhíu lại, dường như có điều gì đó hoang mang.

Sau đó, trong sự im lặng của Vu Hành Vân, hai người rất nhanh đã đến hoàng cung.

Với võ công của hai người, ra vào hoàng cung tự nhiên như vào chốn không người, dễ dàng lẻn vào Càn Thanh Cung.

Lúc này Khang Hi đang thiết triều sớm, chỉ là sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, dường như đang kìm nén lửa giận.

Kẻ gây ra tất cả những điều này là bóng người hùng tráng bước ra từ hàng trăm quan văn võ phía dưới.

Người đó đội mũ miện đính hồng ngọc, cài Khổng Tước Linh đơn nhãn, mặc áo mãng bào chín con mãng xà năm móng, quan phục võ tướng thêu Kỳ Lân.

Thân hình hắn khôi ngô, khuôn mặt cương nghị, ánh mắt hung ác, đúng là một bộ dạng hung thần ác sát.

Chính là Phụ Chính đại thần của Thanh Quốc, Nhất đẳng Công tước, thái tử thái bảo, Mãn Châu Đệ Nhất Dũng Sĩ Ngao Bái.

Cố Hàn Uyên mang theo Vu Hành Vân ẩn nấp trong bóng tối, tỉ mỉ đánh giá mắt xích quan trọng trong kế hoạch trước mắt.

Quả nhiên như trong tình báo.

Tu vi nội công bất quá là Tông Sư đỉnh phong, nhưng một thân ngoại công lại luyện đến cảnh giới Kim Cương Bất Hoại.

Ngoại công đăng phong tạo cực đã cho Ngao Bái sức mạnh để kiêu ngạo và tự phụ.

Cấp bậc ngoại công này trên chiến trường có thể nói là đại sát khí, cũng khó trách Ngao Bái có thể lập được công huân hiển hách.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại tinh mắt thấy một vệt màu vàng lóe lên trong cổ áo của Ngao Bái.

Hắn thấy vậy liền lộ ra một nụ cười hài lòng, thầm khen Tôn Trọng Quân quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Ngao Bái đang gây khó dễ cho Khang Hi.

Hắn bỗng nhiên đưa tay kéo Vu Hành Vân đang chuyên chú quan sát qua, trong ánh mắt nghi hoặc của nàng, hắn nói với ý vị không rõ: Buổi thiết triều này nhất thời không kết thúc được, Khang Hi cũng sẽ không động thủ ở Càn Thanh Cung.

Vân nhi giúp ta xua đi thời gian thế nào.

Bên trong Càn Thanh Cung.

Khang Hi siết chặt nắm tay, nét mặt giận dữ thoáng hiện.

Trên điện, các quần thần đều câm như hến.

Ngao Bái đang dùng giọng nói hùng hồn bá đạo liệt kê ra hai mươi bốn tội trạng của Phụ Chính đại thần Tô Khắc Tát Cáp.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là tiền trảm hậu tấu mà thôi.

Đêm qua, Tô Khắc Tát Cáp đã bị diệt tộc.

Kẻ ra tay dĩ nhiên chính là bản thân Ngao Bái.

Bề ngoài, Ngao Bái hôm nay mới vào kinh gặp vua để báo cáo công việc.

Nhưng thực tế đêm qua hắn đã sớm vào thành Yến Kinh một bước, đồng thời nhanh như chớp diệt sạch toàn tộc Tô Khắc Tát Cáp.

Đến buổi chầu sáng hôm nay mới tùy tiện bịa ra tội danh của Tô Khắc Tát Cáp để tâu lên.

Việc làm của Ngao Bái có thể nói là ngang ngược, thậm chí là vượt qua cả Hoàng quyền.

Nhưng trong đó cũng có cái bất đắc dĩ của hắn.

Ngao Bái ở thế giới này tuy ngang ngược, nhưng tuyệt không hề ung dung.

Hắn quanh năm trấn thủ biên cương, đồng thời còn phải đấu tranh với kẻ thù chính trị trong triều đình.

Mặc dù tay nắm quân quyền, nhưng việc ở xa trung tâm quyền lực của Đại Thanh trong thời gian dài khiến hắn khó tránh khỏi rơi vào thế yếu trong cuộc đấu tranh chính trị.

Nhất là kẻ thù chính trị số một Tô Khắc Tát Cáp lại thường xuyên nói xấu hắn.

Nếu theo trình tự thông thường, rất khó để đối phó với Tô Khắc Tát Cáp trên triều đình.

Vì vậy hắn mới chọn cách tiền trảm hậu tấu bị người đời lên án này.

Cách làm của Ngao Bái trong mắt người khác có thể nói là cực kỳ ngu xuẩn.

Dù sao trừ phi hắn tạo phản, bằng không kiểu hành xử chà đạp lên Hoàng quyền này sớm muộn gì cũng sẽ bị thanh toán.

Cũng khó trách đại đa số người đều cho rằng hắn có lòng mưu phản.

Lịch sử thực tế hay chân tướng Ngao Bái trong Lộc Đỉnh Ký không ai biết rõ.

Ngao Bái của thế giới này cũng là vì bất đắc dĩ.

Ngao Bái nhìn như tay cầm quân quyền, chiến công hiển hách, ngay cả Hoàng đế Đại Thanh Khang Hi cũng phải nể mặt.

Nhưng áp lực trong lòng chỉ có mình hắn biết.

Mông Nguyên đối với Đại Thanh như hổ rình mồi, biên giới thường xuyên có xung đột.

Mà binh lính Bát Kỳ của Đại Thanh từ khi nhập quan đến nay, tốc độ hủ hóa cực nhanh.

Sớm đã không còn thực lực Nữ Chân bất mãn vạn, mãn vạn bất khả địch năm xưa.

Chỉ riêng việc đối phó với Mông Nguyên từng bước ép sát đã khiến hắn tâm lực lao lực quá độ, huống chi phía sau còn có những kẻ thù chính trị như Tô Khắc Tát Cáp, nhìn như trung thần nhưng thực chất chỉ ngáng đường.

Ngao Bái chỉ có thể dùng phương thức càng cứng rắn, bá đạo hơn để thị uy, che giấu sự suy yếu của bản thân, bất luận là đối ngoại áp bức Hồi Hột hay đối nội trấn áp phản loạn, tàn sát những người phản Thanh phục Minh đều dựa trên mục đích này.

Dưới sự nỗ lực của hắn, những năm gần đây tuy Đại Thanh tai ương nhỏ không ngừng, nhưng thế cục lại vô cùng ổn định.

Bất kể là Ngô Tam Quế cùng Bình Tây Vương, hay là Mông Nguyên đang lăm le, tất cả đều vì kiêng kỵ Ngao Bái mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới nhất quyết phải giết Ngao Bái, bằng không Đại Thanh căn bản không thể loạn lên được.

Nếu không có Cố Hàn Uyên can thiệp, Khang Hi vì muốn nắm quyền mà động thủ với Ngao Bái cũng không có vấn đề gì.

Dù sao không có Ngao Bái, với tài năng của Khang Hi cũng có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng giữa ba phe Ngô Tam Quế và Bình Tây Vương.

Đến lúc đó tập hợp toàn bộ lực lượng Đại Thanh, Khang Hi chưa chắc không thể chống lại sự xâm lược của Mông Nguyên.

Đáng tiếc bây giờ lại thành Khang Hi tự đào mồ chôn Đại Thanh.

Đương nhiên lúc này, trong mắt Khang Hi nhìn về phía Ngao Bái chỉ có hận ý và lửa giận.

Ngao Bái lại chẳng hề để tâm.

Hắn sớm đã có giác ngộ dùng danh tiếng trước sau của mình để kéo dài mạng sống cho Đại Thanh.

Ngao Bái chưa chắc đã trung thành với Khang Hi.

Nhưng hắn tuyệt đối trung thành với Đại Thanh.

Chương 567

Vốn dĩ nếu không có Cố Hàn Uyên can thiệp, Khang Hi cũng có thể bắt được Ngao Bái với ngoại công Kim Cương Bất Hoại đã đăng phong tạo cực.

Nhưng không có Vô Thiên ra tay, cũng không có Thần Binh Xà Kiếm phá phòng ngự, tại sao Ngao Bái lại bị bắt.

Bởi vì trên người Ngao Bái có một kẽ hở tuyệt đối.

Đó là vết sẹo để lại khi cứu Hoàng Thái Cực năm đó, cũng là sơ hở duy nhất trên người hắn.

Nếu theo tình tiết bình thường, chính là Vi Tiểu Bảo vô tình dùng dao găm đâm trúng vết sẹo này trên người Ngao Bái mà lập đại công.

Có thể thấy Ngao Bái tuy chưa chắc trung thành với Khang Hi, nhưng tuyệt đối trung thành với Hoàng Thái Cực, vì vậy Hoàng Thái Cực mới cực lực ngăn cản Đa Nhĩ Cổn nhúng tay vào việc của Ngao Bái.

Những chân tướng ngầm này không ai có thể biết.

Lúc này bề ngoài là Ngao Bái ép Khang Hi phải thừa nhận tội trạng của Tô Khắc Tát Cáp.

Vô cùng tức giận, Khang Hi trong tủi nhục phất tay áo bỏ đi.

Sự nhẫn nại của hắn đối với Ngao Bái đã đến cực điểm.

Vì vậy sau khi bãi triều, hắn liền cho gọi Ngao Bái đến Ngự Thư Phòng theo kế hoạch đã sắp đặt từ trước.

Đại điện Càn Thanh Cung nhanh chóng không còn một bóng người, cửa lớn cũng theo đó đóng chặt.

Mà thân ảnh của Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân cũng hiện ra vào lúc này.

Có điều Vu Hành Vân đi sau lưng Cố Hàn Uyên lúc này lại có phản ứng hơi khác so với lúc sáng sớm hầu hạ hắn thức dậy.

Nàng đang cúi đầu, lau đi vết tích bên môi và chỉnh lại tà váy có chút xốc xếch.

Hiển nhiên lúc trước để giúp Cố Hàn Uyên giết thời gian, nàng đã phải trả một cái giá không nhỏ.

Đôi mày thanh tú của Vu Hành Vân nhíu lại, trong mắt tràn đầy hoang mang khó hiểu.

Nhưng khi Cố Hàn Uyên quay người lại, nàng lại nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, bình tĩnh nhận lấy thứ hắn đưa tới.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Màn kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Vu Hành Vân nghe vậy cũng chỉ nhàn nhạt cười nói: Vậy Vân nhi đi trước một bước.

Dứt lời, nàng định rời đi thì bị Cố Hàn Uyên kéo lại.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn giúp mình sửa lại lọn tóc rối giữa thái dương.

Mỗi lần đầu ngón tay hắn lướt qua đều khiến thân thể mềm mại của nàng khẽ run.

Vân nhi chú ý an toàn, còn nữa.

Giọng Cố Hàn Uyên ôn nhu.

Ta tin tưởng nàng.

Vu Hành Vân nghe vậy sững sờ.

Sự mờ mịt trong lòng tựa như sương mù bị thổi tan.

Nàng giãn nét mặt, nở một nụ cười rạng rỡ khiến trăm hoa phải thất sắc, đôi mắt đẹp tỏa ra ánh sáng lung linh.

Hơi ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng có chút ngạo kiều cười nói: Sư tôn yên tâm, ta là đệ tử kiêu ngạo nhất của người mà.

Dứt lời liền hóa thành một bóng trắng uyển chuyển như kinh hồng rồi rời đi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười hài lòng.

Đây là một lần thử, cũng là một lần đánh cược.

Nhưng hắn tin rằng mình và Vu Hành Vân sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Thân hình Cố Hàn Uyên lóe lên, thẳng tiến đến Ngự Thư Phòng.

Lúc này trong Ngự Thư Phòng.

Mười mấy cao thủ của Niêm Can Xử đang vây công Ngao Bái.

Trên mặt đất đã nằm mấy cỗ thi thể.

Còn có hơn mười cao thủ Niêm Can Xử đã mất sức chiến đấu đang nằm liệt trên đất.

Khang Hi vẻ mặt ngưng trọng nhìn Ngao Bái đang gầm lên liên tục, nhất thời kẻ nào cản đường đều tan tác.

Bên cạnh hắn là Vi Tiểu Bảo với ánh mắt sợ hãi nhưng cố tỏ ra trấn tĩnh.

Thực lực của Ngao Bái mạnh hơn đám cao thủ Niêm Can Xử này rất nhiều.

Nhưng lúc này trên mặt lại mơ hồ hiện lên vẻ tái nhợt.

Nếu không phải Vi Tiểu Bảo lanh lợi, bỏ độc dược vào trà của hắn, Niêm Can Xử căn bản không cản nổi hắn.

Giằng co thêm một lúc nữa.

Khang Hi đột nhiên trầm giọng nói: Ngao Thiếu Bảo, thúc thủ chịu trói đi.

Trẫm có thể hứa hẹn tuyệt đối sẽ không làm hại đến tính mạng của ngươi.

Ngao Bái nghe vậy cười như điên nói: Lão phu không có lỗi với Đại Thanh.

Khang Hi tiểu nhi, có bản lĩnh thì lấy mạng lão phu đi.

Bằng không lão phu một khi thoát khốn, nhất định sẽ làm chuyện phế lập.

Khang Hi sắc mặt khó coi, giận dữ quát: Ngu muội cứng đầu.

Ngao Bái nhìn Khang Hi còn nhỏ đã đăng cơ, được mình phò tá đến nay.

Ánh mắt có chút phức tạp, khẽ thở dài.

Đang định nói thêm gì đó.

Đột nhiên một đạo kim quang chói mắt lóe lên.

Một thanh trường kiếm có hình dáng đặc biệt xẹt qua một đường cong quỷ dị, đâm trúng lưng Ngao Bái.

Chính là Viên Thừa Chí luôn chờ thời cơ đánh lén.

Nhưng lúc này sắc mặt hắn lại đại biến, vội vàng lùi về phía sau.

Có điều vẫn bị quyền kình của Ngao Bái quét trúng, thổ huyết bay ngược.

Quan phục trên lưng Ngao Bái bị Kim Xà kiếm cắt rách, lộ ra Kim Ti Nhuyễn Giáp bên trong.

Biến cố giữa sân diễn ra quá nhanh.

Sắc mặt Khang Hi đại biến.

Ngao Bái không những không bị đánh lén, mà lá bài tẩy của hắn là Viên Thừa Chí còn bị thương, Kim Xà kiếm cũng vô công mà trở về.

May mà Viên Thừa Chí có Hỗn Nguyên Công hộ thể, thương thế cũng không nặng.

Hắn rất nhanh liền đứng dậy, cầm Kim Xà kiếm, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Ngao Bái.

Ngao Bái có hai món bảo vật.

Một là Kim Ti Nhuyễn Giáp, hai là chủy thủ huyền thiết.

Bởi vì phải vào cung gặp vua, chủy thủ huyền thiết chắc chắn không mang theo được.

Nhưng Kim Ti Nhuyễn Giáp lại bị hắn mặc trên người.

Trong kịch bản gốc, chính vì không mặc Kim Ti Nhuyễn Giáp này, Vi Tiểu Bảo mới đánh lén thành công.

Kim Ti Nhuyễn Giáp là bảo y khó tìm trong võ lâm, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Là bảo vật thật sự có thể chống lại Thần Binh, số lượng cực kỳ ít.

Nhưng bảo giáp lại có hạn chế rất lớn.

Có thể đỡ được thần binh lợi khí, nhưng lại không đỡ được kình khí và kiếm khí tấn công kinh mạch.

Hơn nữa chi phí của bảo giáp còn cao hơn Thần Binh thông thường, khi đối mặt với cao thủ có tu vi cao hơn mình thì càng có chút vô dụng.

Hoàn toàn không bằng Thần Binh có thể khắc địch chế thắng, lấy yếu thắng mạnh.

Cho nên người trong giang hồ mới không coi trọng nó lắm.

Thậm chí trên người Viên Thừa Chí cũng có một kiện áo lót tơ vàng.

Chương 568

Kết quả là hắn lại liên tiếp bị sốc trên người Cố Hàn Uyên, Quy Tân Thụ, Ngao Bái.

Không hề có chút phong phạm của nhân vật chính.

Đồng thời ngoại trừ bản thân Cố Hàn Uyên ra, Quy Tân Thụ và Ngao Bái cũng có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Ngao Bái đương nhiên không phải đột nhiên nổi hứng mặc Kim Ti Nhuyễn Giáp đến gặp Khang Hi.

Nguyên nhân là do thuộc hạ của Ngao Bái, Lại Bộ Thượng Thư A Nhĩ Hắc đã đề nghị hắn mặc vào.

Lý do là hắn tự ý giết toàn tộc Tô Khắc Tát Cáp, cho dù Khang Hi không làm khó, cũng khó đảm bảo không có người khác chó cùng rứt giậu, mặc Kim Ti Nhuyễn Giáp cũng là để phòng ngừa chu đáo.

Vì không có thiên quân vạn mã hộ vệ, hơn nữa còn có chuyện Khang Hi chiêu mộ Niêm Can Xử trước đó, nên Ngao Bái cũng có chút cảnh giác.

Vì vậy Ngao Bái đã mặc Kim Ti Nhuyễn Giáp, lúc này quả nhiên đã cứu hắn một mạng.

A Nhĩ Hắc tuy là thuộc hạ của Ngao Bái, nhưng sẽ không đột nhiên suy nghĩ sâu xa vì sự an toàn của Ngao Bái.

Chẳng qua là bị Tôn Trọng Quân dùng tiền tài hối lộ, trở thành một thành viên ngoại vi của Địa Võng mà thôi.

Cho nên Cố Hàn Uyên lúc trước mới có thể âm thầm tán thưởng Tôn Trọng Quân làm rất tốt.

Không chỉ vì khống chế A Nhĩ Hắc có thể làm thay đổi vận mệnh của Ngao Bái.

Mà là vì sự thâm nhập của Địa Võng đối với triều đình đã có hiệu quả.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc năng lực làm việc của Thiên Võng đã được nâng cao.

Cố Hàn Uyên cũng không nhất thiết phải tự mình làm tất cả mọi việc trong một số chuyện nhỏ.

Giữa sân, cuộc chiến giữa Ngao Bái và Niêm Can Xử vẫn tiếp diễn.

Nhưng vì Viên Thừa Chí đánh lén thất bại, đồng thời không có cách nào đối phó với Kim Ti Nhuyễn Giáp trên người Ngao Bái, cho nên sĩ khí của Niêm Can Xử giảm sút nghiêm trọng.

Mặc dù Viên Thừa Chí dựa vào sự sắc bén của Kim Xà kiếm khiến Ngao Bái phải dùng Kim Ti Nhuyễn Giáp để chống đỡ, kiềm chế hành động của hắn.

Tình thế cũng dần dần bất lợi cho phía Niêm Can Xử.

Cao thủ Niêm Can Xử ngã xuống ngày càng nhiều, đã không còn đến hai mươi người đang kiên trì.

Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện trong Niêm Can Xử có mấy người mỗi lần giao thủ với Ngao Bái đều là chạm vào là lùi.

Không những không gây áp lực cho Ngao Bái, ngược lại còn hại đến người khác.

Võ công của Khang Hi thấp, không nhìn ra manh mối.

Viên Thừa Chí lại nhạy bén phát hiện sự bất thường, nhưng lúc này tình thế nguy cấp, căn bản không để ý đến những người này.

Ngao Bái cũng phát hiện ra, lợi dụng những người này để mở rộng ưu thế, cũng âm thầm để ý, suy đoán mục đích của bọn họ.

Sau mấy hiệp.

Cao thủ võ công cao nhất trong Niêm Can Xử ngoài Viên Thừa Chí là Ngụy Đông Đình cũng bị Ngao Bái một quyền đánh thổ huyết ngã xuống đất.

Mà Ngao Bái cũng vì kéo dài thời gian, độc tính dần dần phát tác, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, ra chiêu cũng càng ngày càng mềm yếu vô lực.

Ngay cả ngoại công Kim Cương Bất Hoại cũng không duy trì được.

Những chỗ không được Kim Ti Nhuyễn Giáp bảo vệ cũng xuất hiện thêm mấy vết thương.

Khang Hi thấy vậy thì vui mừng khôn xiết.

Không chút do dự hứa hẹn: Mau bắt Ngao Bái.

Kẻ nào bắt được Ngao Bái, trẫm thưởng hắn hoàng kim vạn lượng, phong Tử tước.

Lời vừa nói ra, các cao thủ Niêm Can Xử đều hai mắt sáng rực.

Hoàng kim vạn lượng thì thôi.

Bởi vì loại ban thưởng này trên thực tế rất khó thực hiện, cuối cùng đều sẽ bị giảm đi không ít.

Ví dụ như dùng tiền đồng thay thế.

Nhưng tước vị Tử tước lại là thật, thậm chí còn vượt qua cấp thấp nhất là Nam tước.

Những giang hồ nhân sĩ chịu đến dưới trướng Khang Hi không phải là vì vinh hoa phú quý hay sao.

Mà Ngao Bái lúc này cũng đã là nỏ mạnh hết đà.

Vì vậy từng người đều hăng hái xông lên, muốn trở thành người lĩnh thưởng.

Ngay cả Vi Tiểu Bảo cũng mắt sáng lên, lén lút rút ra dao găm, chờ thời cơ đánh lén.

Nếu theo tình tiết bình thường.

Ngao Bái cuối cùng nhất định sẽ bị Vi Tiểu Bảo có hào quang nhân vật chính may mắn bắt được.

Ngay lúc Vi Tiểu Bảo lén lút rời khỏi bên cạnh Khang Hi.

Mấy cao thủ Niêm Can Xử lúc trước chỉ làm vướng chân vướng tay đột nhiên quay ngược mũi giáo, tấn công về phía Khang Hi.

Kẻ cầm đầu lớn tiếng hô: Giết vua Thát Đát, mọi người đánh nhanh thắng nhanh.

Chính là người của Hồng Hoa Hội nằm vùng trong Niêm Can Xử.

Kẻ cầm đầu chính là Tổng đà chủ Hồng Hoa Hội, Trần Gia Lạc.

Khang Hi thấy vậy sắc mặt hơi biến, hô: Hộ giá.

Nhưng lúc này làm gì còn ai đến bảo vệ hắn.

Khang Hi lúc trước quả thực có phòng bị người của Hồng Hoa Hội.

Cũng miễn cưỡng thu hẹp phạm vi xác nhận xuống còn mười người.

Mười người này so với hơn mười người của Niêm Can Xử chẳng là gì.

Thậm chí Khang Hi còn định sau khi bắt được Ngao Bái sẽ tiện tay trừ khử bọn họ.

Nhưng sự tình đã có sai lệch.

Ngao Bái không bị Viên Thừa Chí cầm Kim Xà kiếm giải quyết, ngược lại còn đánh gục hơn nửa cao thủ Niêm Can Xử.

Người xông lên phía trước nhất thân hình cường tráng, cánh tay to lớn, cặp quyền mang theo tiếng gió vù vù đập về phía Khang Hi.

Chính là Tứ đương gia của Hồng Hoa Hội, Bôn Lôi thủ Văn Thái Lai.

Hắn sắc mặt dữ tợn nhìn Khang Hi đang ngày càng gần nắm đấm của mình.

Nghĩ đến mình sắp giết được Hoàng đế Đại Thanh, từ đây trở thành đại anh hùng danh dương thiên hạ, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng điều làm hắn hơi khó hiểu là.

Khang Hi bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng, hoàn toàn không có sự hoảng sợ khi đối mặt với tử cục, ngược lại có vẻ hơi do dự.

Phản ứng của Khang Hi cũng không kỳ quái.

Dù sao hắn còn có Vô Thiên là lá bài tẩy cuối cùng.

Chỉ là bây giờ dùng đến, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Nhưng trước mắt là sống chết, Khang Hi cũng không nghĩ được nhiều.

Đang định dùng Hoàng hậu làm con bài mặc cả để mời Vô Thiên ra tay.

Tình hình đột nhiên xảy ra trước mắt lại làm đồng tử hắn co rút mạnh.

Chỉ thấy một thân ảnh khôi ngô đột nhiên xuất hiện trước mặt Khang Hi.

Quan phục trên người rách nát, lộ ra Kim Ti Nhuyễn Giáp bên trong, những chỗ không được bảo vệ vẫn đang chảy máu.

Hắn chặn đứng Văn Thái Lai đang lao tới.

Nắm đấm to bằng cái đấu va chạm với Bôn Lôi thủ.

Chương 569

Văn Thái Lai nhất thời thổ huyết bay ngược, ngã xuống đất.

Hừ, lão phu trung với Đại Thanh, sẽ không để mặc cho đám loạn đảng các ngươi làm càn.

Giọng nói ngạo nghễ mà bá đạo chậm rãi vang lên.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng bất ngờ.

Đến nỗi cả hiện trường đều trở nên yên lặng.

Người của Hồng Hoa Hội cũng không khỏi dừng bước.

Khang Hi là người khó tin nhất.

Hắn ngập ngừng nói: Ngao Thiếu Bảo, ngươi.

Người đột nhiên bảo vệ Khang Hi chính là Ngao Bái.

Hắn trông vẫn có vẻ yếu ớt, nhưng không hề có bộ dạng nỏ mạnh hết đà như trước.

Sắc mặt tái nhợt cũng đã bớt đi một chút.

Ngao Bái lại hừ một tiếng nói: Khang Hi tiểu nhi đừng hiểu lầm, lão phu chỉ là không muốn thấy loạn đảng sát hại Hoàng đế, làm lung lay uy nghiêm của Đại Thanh.

Sau ngày hôm nay, ngôi Hoàng đế của ngươi cũng coi như đến hồi kết.

Mọi người cuối cùng vẫn đánh giá thấp Ngao Bái.

Hắn dù sao cũng là Tông Sư đỉnh phong.

Độc dược mà Vi Tiểu Bảo lấy được từ Hải Đại Phú cũng không phải là loại độc dược hàng đầu.

Đối phó với người dưới Tông Sư tự nhiên là một phát một mạng.

Đối với người trên Tông Sư cũng có hiệu quả.

Nhưng đối với Tông Sư đỉnh phong thì hiệu quả có hạn.

Ngao Bái mặc dù lúc nhân thủ của Niêm Can Xử còn ít cũng không cố gắng xông ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Chính là vì hắn cũng đang kéo dài thời gian để hóa giải độc trong người.

Nếu không có Kim Ti Nhuyễn Giáp hộ thể, trong tình huống phải cẩn thận từng bước tự nhiên không có thời gian để ý đến độc trong người.

Nhưng có Kim Ti Nhuyễn Giáp, hắn tự nhiên có thể thu lại ngạnh công, dùng công lực để giải độc.

Huống hồ còn có Hồng Hoa Hội đang ngáng chân Niêm Can Xử.

Vì vậy thực tế áp lực của Ngao Bái cũng không lớn.

Đương nhiên cũng không phải không có giá phải trả, mấy vết thương trên người đều sẽ trở thành kẽ hở của ngoại công của hắn.

Mọi người không chỉ đánh giá thấp võ công của Ngao Bái, mà còn đánh giá thấp cả lòng dạ của hắn.

Ngao Bái tự nhiên tức giận vì Khang Hi muốn đối phó hắn, thậm chí còn nói trước mặt muốn phế lập Hoàng đế, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không trung thành với Đại Thanh.

Phế lập có thể tiến hành từ từ, chỉ cần được phần lớn người ủng hộ, triều cục sẽ không sụp đổ.

Nhưng Hoàng đế bị ám sát ảnh hưởng thực sự quá lớn, thậm chí sẽ khiến toàn bộ Đại Thanh rung chuyển.

Ngô Tam Quế và Bình Tây Vương cũng tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Đến lúc đó nội chiến nổ ra, Mông Nguyên còn có thể tọa sơn quan hổ đấu sao.

Ngao Bái không muốn trở thành tội nhân diệt quốc.

So với ân oán nội bộ giữa hắn và Khang Hi, hắn chọn giải quyết đám người ngoài Hồng Hoa Hội này trước.

Vì vậy khi nhìn thấy hành động quỷ dị của đám người Hồng Hoa Hội, hắn đã để ý.

Mới có thể ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thừa dịp cao thủ Niêm Can Xử không kịp phản ứng mà đột phá vòng vây chạy đến bên cạnh Khang Hi.

Đột nhiên một giọng nữ kinh hoàng vang lên.

Tứ ca.

Chỉ thấy trong đám người Hồng Hoa Hội, một thân ảnh gầy yếu chạy về phía Văn Thái Lai đang trọng thương ngã trên đất.

Vì quá kinh hoảng, chiếc mũ thị vệ trên đầu rơi xuống, một mái tóc đen tuyền thuận thế buông xuống.

Đó hóa ra là một nữ tử.

Mặc dù đã dịch dung, sắc mặt sạm đi, da dẻ thô ráp.

Nhưng nét phong lưu quyến rũ giữa hai hàng lông mày lại không thể che giấu được.

Nhất thời trong không khí tiêu điều của sân viện lại thêm một tia nhu tình.

Nữ tử chính là Lạc Băng.

Lạc Băng lao đến bên cạnh Văn Thái Lai, đỡ hắn dậy.

Đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng hỏi: Tứ ca, huynh không sao chứ.

Sắc mặt Văn Thái Lai trắng bệch.

Thực lực của hắn và Ngao Bái vốn đã chênh lệch rất lớn.

Nếu không phải thực lực của Ngao Bái quả thực đã giảm đi nhiều, bằng không Văn Thái Lai chết tại chỗ cũng không có gì lạ.

Nhưng dù vậy.

Một quyền kia của Ngao Bái đã dồn sức từ lâu, không dễ chịu đựng như vậy.

Văn Thái Lai không chết cũng mất nửa cái mạng.

Lại phun ra một ngụm máu, suýt nữa văng lên mặt nữ tử.

Nhưng cũng đã nhuộm đỏ hơn nửa bộ y phục thị vệ trên người nàng.

Văn Thái Lai miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi.

Cố tỏ ra ung dung nói: Băng Nhi yên tâm, ta còn chưa chết được.

Trước hết giết Cẩu Hoàng đế quan trọng hơn.

Lạc Băng lúc này làm sao chịu nghe.

Căn bản không yên tâm về Văn Thái Lai đang trọng thương sắp chết.

Lắc đầu từ chối nói: Ta mang huynh xông ra ngoài trước.

Dứt lời liền múa đôi đao trong tay, muốn từ trong vòng vây của đám Niêm Can Xử còn lại xông ra.

Nhưng muốn xông ra đâu có dễ dàng như vậy.

Lạc Băng vì phải đỡ Văn Thái Lai, đôi đao trong tay chỉ có thể dùng như đơn đao.

Võ công vốn không tính là cao nhất thời lại giảm đi một nửa.

Nếu không phải những người còn lại của Niêm Can Xử chưa được lệnh của Khang Hi, chỉ là ngăn cản, sợ rằng không bao lâu sẽ bị bắt.

Trần Gia Lạc thấy vậy có chút do dự, không biết nên tiếp tục ám sát Khang Hi hay nên rút lui.

Nhưng Khang Hi lại giúp hắn lựa chọn.

Niêm Can Xử nghe lệnh, trước hết bắt giữ loạn đảng Hồng Hoa Hội.

Ngao Bái nghe vậy cười đắc ý.

Hôm nay hắn mới là người chiến thắng cuối cùng.

Thực ra cho dù Khang Hi đổi ý cũng vô dụng.

Dù sao hắn hiện đang đứng bên cạnh Khang Hi, tùy thời có thể ra tay bắt giữ.

Chỉ là không phải vạn bất đắc dĩ, không muốn dùng cách chà đạp lên Hoàng quyền này.

Bằng không danh tiếng vốn đã bị người đời lên án lại càng thêm tồi tệ.

Hắn không phải là yêu quý danh dự, mà là để tránh sau này không được các đại thần trong triều ủng hộ việc phế lập.

Nhưng điều làm Ngao Bái có chút bất ngờ là.

Khang Hi biểu hiện vô cùng trấn tĩnh, dường như còn có chỗ dựa nào đó.

Chương 570

Điều này khiến Ngao Bái lại dấy lên vài phần cảnh giác, đồng thời cũng đến gần Khang Hi hơn.

Trần Gia Lạc thấy việc không thể thành.

Đành phải tiếc nuối hạ lệnh rút lui: Hồng hoa ngộ Thanh Phong, tụ tán diệc ly biệt.

Mọi người chia nhau đột phá vòng vây.

Dứt lời liền đi đầu đột phá.

Người của Niêm Can Xử còn lại không nhiều.

Nhưng có Viên Thừa Chí chặn đường, người của Hồng Hoa Hội muốn đột phá cũng không dễ dàng.

Nhưng Viên Thừa Chí do dự một lát, lại nhường ra một con đường.

Trần Gia Lạc thấy vậy tâm lĩnh thần hội, dẫn theo đám người Hồng Hoa Hội chạy trốn theo hướng Viên Thừa Chí nhường ra.

Sắc mặt Khang Hi nhất thời trầm xuống.

Sự tín nhiệm đối với Viên Thừa Chí cũng rơi xuống đáy vực.

Vốn tưởng có thể dựa vào mị lực cá nhân của mình để thu phục hắn.

Nhưng sự thật chứng minh hắn đã thất bại.

Viên Thừa Chí lúc này cũng phản ứng kịp, vô thức nhìn về phía Khang Hi.

Thấy sắc mặt hắn âm trầm, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Viên Thừa Chí quả thực bị tài năng của Khang Hi thuyết phục, có lòng vì hắn hiệu lực.

Nhưng đến thời điểm mấu chốt lại nghĩ đến di chí của cha hắn Viên Sùng Hoán, không nỡ ra tay với Hồng Hoa Hội.

Sự do dự, không quyết đoán của Viên Thừa Chí có thể thấy rõ.

Viên Thừa Chí trong lòng thầm kêu hỏng bét.

Nhớ lại lời khuyên của Ngụy Đông Đình lúc trước.

Với biểu hiện lúc này của hắn, hôn sự với Kiến Ninh vốn đã bị Khang Hi đổi ý chẳng phải là càng thêm vô vọng sao.

Viên Thừa Chí nghĩ vậy, lại muốn cứu vãn.

Đột nhiên ra tay ngăn cản Lạc Băng vì phải che chở Văn Thái Lai mà chậm một bước.

Lạc Băng thấy Kim Xà kiếm đột nhiên đâm tới, hiểm hóc né qua.

Giận dữ quát: Ngươi có ý gì.

Viên Thừa Chí mặt lộ vẻ hổ thẹn nói: Xin lỗi, không thể để ngươi rời đi.

Lời này vốn là lời giải thích của Viên Thừa Chí.

Nhưng lại khiến mọi người hiểu lầm, cho rằng hắn đã coi trọng sắc đẹp của Lạc Băng.

Ánh mắt Khang Hi đầy vẻ chế giễu.

Nếu là trước khi Viên Thừa Chí để Trần Gia Lạc bọn họ chạy thoát, hắn nhất định sẽ dùng mỹ sắc để lôi kéo Viên Thừa Chí.

Nhưng có tiền án phản bội, ấn tượng của Viên Thừa Chí trong mắt hắn đã xấu đi rất nhiều.

Thậm chí cho rằng Viên Thừa Chí để Trần Gia Lạc bọn họ chạy thoát là để trả thù việc hắn không ban hôn Kiến Ninh.

Đám người Hồng Hoa Hội đã chạy ra khỏi Ngự Thư Phòng nghe vậy cũng không khỏi dừng lại một chút.

Dư Ngư Đồng càng muốn rách cả mí mắt, giận dữ quát: Vô sỉ.

Tứ tẩu, ta đến cứu tẩu.

Nhưng hắn đang định quay lại cứu, lại bị Trần Gia Lạc tay mắt lanh lẹ đánh vào gáy bất tỉnh.

Hắn xấu hổ hô với Lạc Băng đang bị Viên Thừa Chí ngăn lại: Tứ ca, tứ tẩu, xin lỗi.

Dứt lời liền dẫn đám người Hồng Hoa Hội nhanh chóng thoát đi.

Cách làm của Trần Gia Lạc khiến người ta bất ngờ, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Hắn không thể vì Lạc Băng và Văn Thái Lai mà bất chấp an nguy của những người khác quay lại cứu, huống hồ hắn cảm thấy nếu Viên Thừa Chí đã coi trọng Lạc Băng, vậy thì hai người ít nhất tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chờ sau khi chạy ra khỏi hoàng cung sẽ bàn bạc kỹ hơn để cứu họ sẽ chắc chắn hơn.

Huống hồ còn có ám tử của Bình Tây Vương trong hoàng cung làm trợ giúp.

Chỉ cần kế hoạch thoả đáng, cứu ra Lạc Băng và Văn Thái Lai cũng không phải là không thể.

Điều duy nhất lo ngại là trước khi cứu được họ, Lạc Băng có giữ được sự trong sạch của mình hay không.

So với sự trong sạch của Lạc Băng, hiển nhiên tính mạng của mọi người quan trọng hơn.

Được Vu Vạn Đình dạy dỗ, Trần Gia Lạc chọn cách lấy đại cục làm trọng này cũng không có gì lạ, bởi vì một sự hiểu lầm lớn đã được tạo ra do những tình cờ ngẫu nhiên.

Trớ trêu thay, người trong cuộc là Viên Thừa Chí lại không phản ứng kịp.

Đây cũng là một khuyết điểm của hắn.

Mặc dù thông minh tài trí, nhưng khi gặp chuyện liên quan đến bản thân lại vô cùng chậm chạp, cố chấp.

Lạc Băng thấy Trần Gia Lạc dẫn theo đám người Hồng Hoa Hội rời đi không ngoảnh lại, ánh mắt nhất thời có chút tuyệt vọng.

Nàng có thể hiểu cách làm của Trần Gia Lạc, nhưng không thể chấp nhận.

Nàng biết rõ một cô gái xinh đẹp bị bắt làm tù binh sẽ có kết cục như thế nào.

Kết quả tốt nhất chính là tìm cơ hội tự sát.

Lạc Băng không sợ chết, nhưng lại không thể chấp nhận kiểu chết sau khi bị người khác bỏ rơi này.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là Văn Thái Lai lúc này còn trọng thương nguy kịch, nếu không được cứu chữa kịp thời, chắc chắn sẽ chết.

Trong lòng nhất thời không khỏi nảy sinh oán hận.

Đúng lúc này, giọng nói yếu ớt của Văn Thái Lai đột nhiên vang lên bên tai.

Băng Nhi, đừng trách Tổng đà chủ.

Cùng lắm chúng ta làm một đôi đồng mệnh uyên ương là được.

Lòng Lạc Băng chấn động, nhìn về phía Văn Thái Lai tuy yếu ớt nhưng thần tình lại vô cùng kiên định.

Nàng biết Văn Thái Lai một thân anh hùng khí khái.

Từng chính vì khí phách anh hùng này đã hấp dẫn nàng, mới nghĩa vô phản cố gả cho Văn Thái Lai có tướng mạo bình thường.

Lạc Băng mười bốn tuổi đã gia nhập Hồng Hoa Hội, được xem là một trong những nguyên lão đời đầu của Hồng Hoa Hội, nàng là một nữ trung hào kiệt có lòng đại nghĩa, cũng rất ủng hộ đại nghiệp phản Thanh của Hồng Hoa Hội.

Nhưng nàng cũng là một cô gái bình thường.

Nhiều năm qua, vì Hồng Hoa Hội mà bôn ba vất vả, làm sao lại không cảm thấy mệt mỏi.

Sâu trong nội tâm, nàng khao khát thực ra là cuộc sống yên tĩnh giúp chồng dạy con.

Giống như những gì nàng đã nói với Văn Thái Lai đêm đó.

Nàng vẫn muốn có một đứa con, cũng lo lắng một ngày nào đó sẽ có điều bất trắc.

Chính là biểu hiện của tâm lý này của nàng.

Bây giờ chính là lúc bất trắc đó.

Lạc Băng nghe vậy cười khổ, thần sắc ảm đạm, đôi đao trong tay cũng hơi rũ xuống, dường như đã chấp nhận số phận.

Viên Thừa Chí thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút xấu hổ.

Hắn thu lại Kim Xà kiếm, tiến lên nói: Hai vị anh hùng xin yên tâm, ta nhất định sẽ đảm bảo tính mạng của các vị an toàn.

Tính cách do dự không quyết đoán của Viên Thừa Chí lại một lần nữa phát tác.

Ngay trước mặt Khang Hi lại hứa hẹn một lời hứa không có bao nhiêu độ tin cậy.

Sắc mặt Khang Hi vốn đã dịu đi một chút lại đen thêm vài phần.

Nhưng đúng lúc này.

Chương 571

Một luồng đao quang sáng trắng lướt qua, chém về phía Viên Thừa Chí.

Chính là Lạc Băng luôn chờ thời cơ đánh lén.

So với Trần Gia Lạc, nàng càng hận Viên Thừa Chí đã giữ nàng lại.

Lạc Băng dùng kỹ năng diễn xuất bẩm sinh của phụ nữ để lừa Viên Thừa Chí lơ là cảnh giác, rồi đột nhiên ra tay.

Viên Thừa Chí không phòng bị, ngay cả Kim Xà kiếm cũng đã thu lại, lần này căn bản không thể tránh thoát.

Nhưng một tiếng va chạm kim loại vang lên, cú đánh lén của Lạc Băng vô công mà trở về.

Viên Thừa Chí đầy mồ hôi lạnh cúi đầu nhìn vết rách trên y phục ở ngực.

Nơi đó một mảng kim quang lấp lánh.

Áo lót tơ vàng đã cứu mạng hắn.

Lạc Băng ôm hận ra tay, chiêu thức tàn nhẫn, nội lực còn lại đều dồn vào một đao này, nếu không có áo lót tơ vàng hộ thể, Viên Thừa Chí chắc chắn sẽ có kết cục bị phanh ngực vỡ bụng, dù vậy, lồng ngực Viên Thừa Chí cũng một trận ngột ngạt.

Vết thương vốn bị Ngao Bái đánh lại nặng thêm vài phần, không khỏi phun ra một ngụm máu tươi.

Viên Thừa Chí lòng vẫn còn sợ hãi vỗ về chỗ đau, sắc mặt khó coi nhìn về phía Lạc Băng.

Lạc Băng mặt đầy thất vọng.

Tức giận nói: Đáng ghét không giết được tên ác tặc trợ Trụ vi ngược nhà ngươi.

Lúc này mọi người của Niêm Can Xử đã phản ứng lại, vây về phía Lạc Băng.

Lạc Băng thấy vậy, lưu luyến nhìn Văn Thái Lai gần như đã hôn mê.

Bi thương nói: Tứ ca, kiếp sau chúng ta lại làm phu thê.

Dứt lời, ánh mắt trở nên quyết tuyệt.

Đôi đao vung lên liền muốn tự vẫn tại chỗ.

Văn Thái Lai không còn sống được bao lâu, Lạc Băng cũng không muốn sống nữa.

Ít nhất phải giữ lại sự trong sạch ở nhân gian.

Sạch sẽ đến, sạch sẽ đi.

Mắt thấy Lạc Băng sắp hương tiêu ngọc vẫn.

Ngay cả Viên Thừa Chí cũng không kịp cứu viện.

Đột nhiên một tiếng xé gió chói tai vang lên.

Một đạo kiếm khí sắc bén để lại từng mảng tàn ảnh lóe lên.

Keng một tiếng.

Đôi đao trong tay Lạc Băng đã gãy thành hai đoạn.

Cùng lúc đó, một giọng nói trong trẻo từ ngoài cửa vang lên.

Quả là một bậc cân quắc anh hùng, cứ thế hương tiêu ngọc vẫn há chẳng phải rất đáng tiếc sao.

Cố mỗ đây không nỡ đâu.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía cửa chính của Ngự Thư Phòng.

Nơi đó đã mở rộng khi đám người Trần Gia Lạc chạy trốn.

Ánh nắng bên ngoài so với hoàn cảnh hơi tối tăm bên trong Ngự Thư Phòng hiện ra vô cùng chói mắt, chỉ thấy một thân ảnh áo trắng nhẹ nhàng chậm rãi bước vào.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi quanh thân, lại mơ hồ không rõ.

Mãi đến khi đối phương đi đến gần, dung mạo anh tuấn đó mới được mọi người thấy rõ.

Cùng với khí chất tiêu sái độc đáo đó, trong nhất thời tựa như trích tiên giáng trần.

Lạc Băng là người phản ứng lại đầu tiên.

Kinh ngạc hô: Là ngươi.

Người đến chính là Cố Hàn Uyên mà Lạc Băng đã từng gặp trong tửu lầu ở thành Yến Kinh.

Lúc đó, nụ cười ôn hòa đẹp mắt của đối phương đã để lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Lòng Lạc Băng bỗng nhiên có chút cổ quái.

Câu nói vừa rồi của đối phương dường như cũng coi là trêu ghẹo nhỉ.

Vừa đáng tiếc lại vừa không nỡ.

Không biết tại sao.

Lạc Băng đột nhiên nghĩ đến lời mà thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát hơn trong hai thiếu nữ xinh đẹp mà đối phương mang theo lúc đó đã nói.

Cố sư huynh không phải là còn đang nghĩ đến cô gái xinh đẹp kia chứ.

Cẩn thận phu quân người ta vác đao chém huynh đó.

Nghĩ vậy, trên mặt Lạc Băng không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng.

Mặc dù nàng vẫn đang dịch dung xấu xí, nhưng vẫn xinh đẹp đáng yêu.

Cố Hàn Uyên đến gần Lạc Băng, ôn hòa cười nói: Phu nhân, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Dừng một chút.

Khen ngợi: Phu nhân dịch dung vẫn xinh đẹp như vậy.

Hắn liếc nhìn Văn Thái Lai đang trọng thương nguy kịch.

Ánh mắt có chút nghiền ngẫm nói: Văn đại hiệp thật có phúc.

Lạc Băng nghe vậy ngẩn ra, trong lòng nhất thời nói không nên lời cổ quái.

Miễn cưỡng đè nén tâm tình phức tạp, khẽ cười nói: Vị công tử này khen nhầm rồi.

Nàng đã nhìn ra, an nguy của mình và Văn Thái Lai bây giờ đều nằm trong tay Cố Hàn Uyên.

Vì vậy mặc dù trong lòng không tự nhiên, cũng không thể không tỏ ra thái độ hài lòng.

Lúc này, Viên Thừa Chí tỉnh táo lại sau cơn kinh ngạc, lùi lại mấy bước.

Hoảng sợ hô: Cố.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lạnh lùng liếc hắn một cái nói: Ban đầu xem mặt mũi Hoàng Chân tha cho ngươi một mạng, không ngờ ngươi lại đầu phục triều đình Đại Thanh.

Hôm nay Cố mỗ liền muốn thay phái Hoa Sơn thanh lý môn hộ.

Viên Thừa Chí sắc mặt xám xịt.

Hắn đã biết thần công của Cố Hàn Uyên, rất rõ ràng chênh lệch thực lực giữa hai người.

Nếu Cố Hàn Uyên muốn lấy mạng hắn, hắn căn bản không có sức phản kháng.

Viên Thừa Chí vẻ mặt sợ hãi xen lẫn khổ sở nói: Tại hạ cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ, cũng xin Cố công tử minh giám.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Nỗi khổ của ngươi, Cố mỗ không có hứng thú biết.

Cố mỗ không có quan hệ gì với Hoa Sơn kiếm tông, nhưng lại tâm đầu ý hợp với Ninh nữ hiệp của Hoa Sơn khí tông.

Phái Hoa Sơn đã ra một tên tay sai cho dị tộc như ngươi, chắc sẽ không để ý Cố mỗ hỗ trợ thanh lý môn hộ.

Viên Đốc Sư anh hùng một đời, ngươi không kế thừa di chí của ông ta thì cũng thôi đi, lại còn đầu quân cho Thanh Quốc mà Viên Đốc Sư cả đời chống lại.

Coi như vì một đời anh danh của Viên Đốc Sư, Cố mỗ cũng không thể tha cho ngươi.

Viên Thừa Chí nghe vậy, nhất thời lòng như tro nguội.

Hắn rốt cuộc cũng phản ứng lại, bản thân chết thì thôi, nhưng lại còn liên lụy đến sư môn phái Hoa Sơn và thanh danh của phụ thân hắn Viên Sùng Hoán.

Gây ra cục diện này, chính là do tính cách do dự, thiếu quyết đoán của hắn.

Viên Thừa Chí vừa muốn kế thừa di chí của Viên Sùng Hoán phò Minh, lại bị hùng tài vĩ lược của Khang Hi chiết phục, còn bị mỹ sắc của Kiến Ninh công chúa mê hoặc.

Trong nhất thời nản lòng thoái chí, hắn cười khổ từ bỏ chống cự.

Tại hạ chết không có gì đáng tiếc, chỉ xin Cố công tử xem xét trên phương diện của gia phụ và phái Hoa Sơn, đừng tuyên dương việc này.

Tại hạ nguyện ý mặc cho Cố công tử xử trí.

Thế nhưng, bộ dạng nhắm mắt chờ chết này của Viên Thừa Chí không phải là điều Cố Hàn Uyên mong muốn.

Dù sao, dũng cảm đối mặt với sinh tử cũng là một trong những đặc tính của nhân vật chính.

Nếu không lột sạch hào quang nhân vật chính của hắn, khó mà đảm bảo sẽ không có bất ngờ nào xảy ra.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đầu của ngươi tạm thời cứ gửi trên cổ một lát, Cố mỗ còn có chuyện quan trọng hơn cần phải hoàn thành trước.

Viên Thừa Chí nghe vậy, trong lòng chấn động.

Chương 572

Nhìn Cố Hàn Uyên đi lướt qua người, trong lòng hắn nhất thời dậy sóng.

Muôn đời gian nan chỉ một lần chết.

Hắn thật vất vả mới chiến thắng được nỗi sợ hãi cái chết, để đổi lấy danh tiếng không bị tổn hại của Viên Sùng Hoán và phái Hoa Sơn.

Lúc này đột nhiên được Cố Hàn Uyên tha cho.

Mặc dù chỉ là tạm thời, cũng làm dao động quyết tâm tử chiến của hắn.

Viên Thừa Chí trong lòng buông lỏng một hơi, nhất thời lại không muốn chết như vậy nữa.

Dù sao hắn còn trẻ, võ công trong đám bạn cùng lứa cũng thuộc hàng cao cường, hơn nữa công chúa cũng chưa cưới được, hắn còn rất nhiều tiếc nuối chưa đạt thành, cuộc đời tươi đẹp cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Nghĩ như vậy, Viên Thừa Chí càng thêm không muốn chết, ánh mắt nhất thời lóe lên.

Khang Hi lúc này trong lòng cũng chấn động không kém, nhưng hắn so với Viên Thừa Chí thì trấn tĩnh hơn nhiều.

Liếc nhìn Ngao Bái đang cảnh giác Cố Hàn Uyên bên cạnh, ngữ khí có chút cung kính nói: Xin hỏi có phải là Tam Tuyệt kiếm tiên Cố công tử đang ở trước mặt.

Nếu có thể, Khang Hi cũng không muốn gây xung đột với Cố Hàn Uyên.

Lời của Khang Hi vừa dứt, Lạc Băng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc cũng biết thân phận của Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp tựa làn nước mùa thu lóe lên những tia sáng kỳ dị.

Hiện nay Cố Hàn Uyên nổi danh khắp thiên hạ, trên giang hồ ít ai không biết không hay.

Người đệ nhất dưới Lục Địa Kiếm Tiên, tuyệt thế thần công, dung mạo tuấn dật phi phàm như tiên.

Không biết là tình nhân trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ giang hồ.

Lạc Băng tuy không thô tục như những nữ tử xem Cố Hàn Uyên là tình nhân trong mộng, nhưng hảo cảm cũng không hề thấp.

Nhất là vừa được Cố Hàn Uyên cứu mạng, lại là cứu tinh duy nhất của nàng và Văn Thái Lai lúc này.

Đương nhiên hảo cảm tăng lên gấp bội.

Cùng lúc đó, sự e thẹn trong lòng cũng tăng thêm vài phần.

Dù sao hảo cảm của Cố Hàn Uyên đối với nàng cũng không hề che giấu.

Điều này khiến Lạc Băng vừa tự hào về mị lực của bản thân, vừa rối rắm không biết có phải đã bị Cố Hàn Uyên để mắt tới hay không.

Lạc Băng đang miên man suy nghĩ không đúng lúc, không khí trong sân lại vô cùng ngưng trọng.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Cố mỗ biết Khang Hi ngươi là một vị hoàng đế đối đãi với bá tánh dưới trướng vô cùng ưu ái, ngay cả bá tánh Hán nhân cũng đối xử bình đẳng.

Cố mỗ thay mặt cho bá tánh Hán nhân trong lãnh thổ Thanh Quốc cảm tạ ngươi.

Khang Hi nghe vậy mừng rỡ.

Hắn luôn luôn rất coi trọng người Hán dưới trướng.

Thậm chí còn sửa đổi chế độ khoa cử, đề bạt rất nhiều quan viên Hán nhân, tôn sùng lý học của người Hán.

Bởi vì hắn hết sức rõ ràng, số lượng người Mãn quá ít, muốn thật sự đặt chân trong thế giới loạn lạc đa quốc phân tranh này, lực lượng của người Hán là không thể thiếu.

Vì thế, hắn vẫn luôn nỗ lực thực thi chính sách lôi kéo người Hán.

Tuy mục đích chủ yếu vẫn là để duy trì sự thống trị của Thanh Quốc, nhưng không ngờ hành động này lại mang đến niềm vui bất ngờ.

Hắn khiêm tốn nói: Cố công tử quá khen.

Đây là điều trẫm với tư cách là Hoàng đế phải làm.

Khang Hi miệng thì khiêm tốn, nhưng trong lòng đã bắt đầu suy tính làm thế nào để lôi kéo Cố Hàn Uyên về dưới trướng mình.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm hắn sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khe khẽ thở dài nói: Chính vì Khang Hi ngươi là một hoàng đế tốt, Cố mỗ mới không thể giữ lại ngươi.

Dù sao một vị hoàng đế Thanh Quốc hùng tài vĩ lược chính là một mối uy hiếp to lớn đối với vương triều của người Hán.

Vì đại cục của người Hán, Cố mỗ không thể không lấy mạng của ngươi.

Khang Hi cười khổ nói: Cố công tử hà tất phải cố chấp với sự khác biệt Mãn Hán như vậy.

Dân chúng an cư lạc nghiệp chẳng phải quan trọng hơn sao.

Khang Hi vẻ mặt như đang cố gắng thuyết phục Cố Hàn Uyên, nhưng thực ra trong lòng đã tính toán làm sao để Vô Thiên ra mặt cứu giá.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ thân là người Hán, tự nhiên phải suy nghĩ cho lợi ích của người Hán.

Nhưng trước đó.

Hắn lạnh lùng quát lên: Ngao Bái, ngươi từ trước đến nay đã tàn sát vô số đồng bào Hán nhân, lại vì chuyện Minh sử mà hãm hại nhà họ Trang cùng những người vô tội khác, còn hại chết vô số nghĩa sĩ phò Minh phản Thanh, hôm nay Cố mỗ sẽ lấy mạng ngươi trước.

Ngao Bái khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên xuất hiện đã cảm thấy không ổn.

Hơn nữa, từ cuộc đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và Khang Hi, y càng có thể nghe ra một vài manh mối.

Ngao Bái rất rõ những việc mình đã làm từ trước đến nay.

Để duy trì sự thống trị của người Mãn, y quả thực đã hãm hại rất nhiều người Hán, trên tay cũng nhuốm đầy vô số vong hồn.

Người có danh, cây có bóng.

Danh tiếng của Cố Hàn Uyên hôm nay vang dội đến mức nào.

Vì vậy Ngao Bái từ đầu đến cuối đều phòng bị.

Y nghe vậy trầm giọng nói: Lão phu trung với Thanh Quốc, giết chết những loạn đảng đó thì có gì sai.

Nói rồi, y liền vận toàn thân công lực, một thân ngoại công đạt đến đăng phong tạo cực được vận chuyển hết mức, cơ bắp nhất thời phồng lên.

Trải qua một thời gian hồi phục, sự suy yếu ban đầu của Ngao Bái đã thuyên giảm hơn phân nửa, ngoại trừ mấy chỗ yếu huyệt, ngoại công của y lại trở nên kim cương bất hoại.

Lại thêm có Kim Ti Nhuyễn Giáp hộ thể, Ngao Bái tự tin cho dù đánh không lại, cũng sẽ không bị Cố Hàn Uyên dễ dàng lấy đi tính mạng.

Ngu muội cứng đầu.

Giọng nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên vừa dứt.

Cổ tay hắn khẽ lật, Trảm Long Kiếm tỏa ra thần quang màu bích lục lơ lửng trên lòng bàn tay.

Tùy tay vung lên, Trảm Long Kiếm nhanh như sấm chớp mang theo luồng sáng màu bích lục bắn về phía Ngao Bái đang biến sắc.

Khoảnh khắc sau.

Thi thể không đầu của Ngao Bái, từ chỗ cổ bị chặt đứt, phun ra một cột máu ngút trời, nhuộm Ngự Thư Phòng vàng son lộng lẫy thành một luyện ngục nhân gian đẫm máu.

Trảm Long Kiếm không dính một giọt máu trở về tay Cố Hàn Uyên, mang theo cái đầu chết không nhắm mắt của Ngao Bái.

Cố Hàn Uyên nhìn Khang Hi toàn thân tắm máu, vẻ mặt hoảng sợ tột độ, nhàn nhạt nói: Ngao Bái đã chết.

Khang Hi, người tiếp theo chính là ngươi.

Mãn Châu Đệ Nhất Dũng Sĩ, chiến công hiển hách, một thân ngoại công kim cương bất hoại, Ngao Bái lại chết như vậy.

Chết mà không hề có sức chống cự, không hề gây ra một gợn sóng nào.

Bao gồm cả Viên Thừa Chí và những kẻ còn lại của Niêm Can Xử đều cảm thấy vô cùng trào phúng.

Bọn họ hy sinh nhiều người như vậy chỉ để lại một vài vết thương nhỏ cho Ngao Bái, vậy mà y lại chết như thế.

Lạc Băng trong lòng cũng tràn đầy chấn động.

Trong kế hoạch của Hồng Hoa Hội, kết quả hoàn mỹ nhất chính là trước hết giết Ngao Bái, sau đó giết Khang Hi.

Dù sao Ngao Bái cũng là một trụ cột lớn của Thanh Quốc hiện nay, nợ máu chồng chất, vô số người Hán hận y đến tận xương.

Nếu có thể giết chết Ngao Bái, danh vọng mang lại tuyệt đối không thua kém việc giết chết Khang Hi.

Thế nhưng, sự cường đại của Ngao Bái hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ, nên mới không thể không từ bỏ Ngao Bái, chuyển sang ám sát Khang Hi.

Kết quả cuối cùng cũng vì Ngao Bái mà hành động ám sát Khang Hi thất bại, Văn Thái Lai cũng bị Ngao Bái một quyền trọng thương.

Vì vậy, hình tượng cường đại của Ngao Bái trong lòng Lạc Băng có thể tưởng tượng được.

Vậy mà lại bị Cố Hàn Uyên dễ dàng chém đầu.

Sự đối lập mạnh mẽ mang đến chấn động mãnh liệt.

Lạc Băng lúc này mới hiểu ra Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ có thần công cái thế đến mức nào.

Đương nhiên, cảnh tượng vô cùng máu tanh cũng khiến vị mỹ thiếu phụ này không khỏi dời mắt đi.

May mà nàng ở Hồng Hoa Hội quanh năm chém giết, kinh nghiệm phong phú, tố chất tâm lý vững vàng, chỉ cảm thấy không khỏe một lúc rồi liền trấn tĩnh lại.

Chương 573

Nhưng ngược lại là Khang Hi, mình mẩy nhuốm đầy máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ.

Dù có hùng tài vĩ lược đến đâu, lần đầu chứng kiến cảnh tượng máu tanh như vậy, không nôn ra tại chỗ đã là không tệ rồi.

Đồng thời, Khang Hi cũng rốt cuộc hiểu ra trước đây mình đã quá đánh giá cao bản thân.

Khi thật sự đối mặt với Cố Hàn Uyên, hắn ngay cả cơ hội gọi Vô Thiên đến cứu cũng không có.

Nếu không phải Vi Tiểu Bảo vừa rồi thừa dịp sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Ngao Bái, lanh trí kéo Khang Hi ra khỏi bên cạnh Ngao Bái, e rằng Khang Hi đã bị Cố Hàn Uyên tiện tay lấy đầu rồi.

Lúc này có lẽ cũng giống như Ngao Bái, chỉ còn lại một cái xác không đầu máu phun như suối.

Vi Tiểu Bảo không hổ là một trong các nhân vật chính.

Dù ở thời khắc nguy hiểm thế này, vẫn có thể phú quý hiểm trung cầu, cứu được Khang Hi.

Hắn không phải thật sự vì lập công mà không cần mạng, mà là tin tưởng Vô Thiên sẽ không để mặc Khang Hi bị giết như vậy, nên mới đánh cược một phen.

Vi Tiểu Bảo cố nén cảm giác buồn nôn, gấp giọng nói: Tiểu Huyền Tử, mau gọi Quốc Sư đến cứu giá a.

Vi Tiểu Bảo trước sinh tử cũng không kịp để ý có vượt quá giới hạn hay không, ngay cả Tiểu Huyền Tử cũng gọi ra.

Thế nhưng Khang Hi lúc này vẫn chưa hoàn hồn khỏi cảnh tượng huyết tinh trước mắt và nỗi sợ hãi khi ở lằn ranh sinh tử.

Không chỉ tứ chi bủn rủn, ngồi liệt trên đất, mà ngay cả mở miệng mấy lần cũng không nói nên lời.

Trông như thể vì quá sợ hãi mà bị thất thanh.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ánh mắt lóe lên.

Hắn đối với Khang Hi cũng có một nhận thức sâu sắc hơn.

Dù là Khang Hi Hoàng Đế danh truyền thiên cổ cũng chẳng qua là một kẻ phàm nhân mà thôi.

Suy cho cùng vẫn là mình đã coi trọng hắn.

Dù sao trước đây Khang Hi nhẫn nhục chịu đựng, mặc cho hắn dâm loạn hậu cung, quả thật có phẩm chất của người làm nên việc lớn.

Khó tránh khỏi khiến Cố Hàn Uyên trong lòng có chút kiêng kỵ, lo lắng kế hoạch xảy ra sai sót, lật thuyền trong mương.

Bây giờ phản ứng của Khang Hi lại ngoài dự liệu, khiến Cố Hàn Uyên càng thêm thong dong một chút.

Hắn lên tiếng khen: Tiểu thái giám dũng khí đáng khen.

Vi Tiểu Bảo thấy Cố Hàn Uyên chuyển sự chú ý sang mình, lúng túng nịnh nọt cười nói: Cố công tử quá khen, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một tiểu thái giám bình thường mà thôi.

Hắn thầm mắng mình vì muốn lập công mà ngu ngốc làm chim đầu đàn.

Mẹ nó chứ, Cố Hàn Uyên này tuấn tú như tiên nhân, võ công lại cao cường như vậy, mấy tiểu nương tử, tiểu tức phụ kia nhìn thấy còn không run chân sao.

Cái gì Hồng Hoa Hội đó, trong mắt sắp tóe ra ánh sáng rồi.

Tính cách của Vi Tiểu Bảo đã là như thế, càng là thời khắc mấu chốt càng có dũng khí, hơn Viên Thừa Chí không biết bao nhiêu lần.

Lúc này hắn vẫn còn tâm tư suy nghĩ lung tung.

Nhưng mà tướng mạo tuấn tú như thiên nhân kia cũng là một trong những yếu tố quan trọng kích thích dũng khí của Vi Tiểu Bảo.

Dù sao hắn ghét nhất là loại nam tử có dung mạo đẹp đẽ này, sẽ khiến cho kẻ tướng mạo bình thường lại thô kệch như hắn trông chẳng khác gì người qua đường.

Sự không phục trong lòng ngược lại hóa thành dũng khí lúc này.

Cùng lúc đó, Vi Tiểu Bảo đối với võ công cao cường cũng càng thêm hướng tới.

Trong nhất thời lại có chút động lòng với quyển Tịch Tà Kiếm Phổ giấu trong ngực.

Chỉ là vẫn còn luyến tiếc nhị đệ của mình.

Nhưng hạt giống đã gieo xuống như vậy, luôn sẽ có lúc bén rễ nảy mầm.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng.

Tuy Cố mỗ rất thưởng thức dũng khí của ngươi, tiểu thái giám, nhưng hôm nay vẫn là ngày chết của Khang Hi.

Cố mỗ cho ngươi một cơ hội, tự mình trốn đi.

Vi Tiểu Bảo nghe vậy sững sờ một lúc, trong lòng đấu tranh dữ dội.

Nhưng cuối cùng vẫn kiên định nói: Tiểu Quế Tử giảng nghĩa khí, sẽ không bỏ mặc Tiểu Huyền Tử.

Khang Hi nghe vậy vô cùng cảm động.

Mặc dù nhất thời vẫn chưa mở miệng được, nhưng lại nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo.

Giờ khắc này, Vi Tiểu Bảo đã hoàn toàn chiếm được lòng tin của Khang Hi.

Nếu hôm nay không chết, Vi Đại Bảo tất nhiên sẽ trở thành tâm phúc tuyệt đối của Khang Hi.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ lắc đầu nói: Nếu đã như vậy, Cố mỗ sẽ thành toàn cho tình huynh đệ của hai ngươi.

Khang Hi trên đường xuống hoàng tuyền cũng có thể có một người bạn đồng hành.

Dứt lời liền chậm rãi tiến lên.

Theo từng bước tiến gần của Cố Hàn Uyên, áp lực trong lòng Khang Hi và Vi Tiểu Bảo càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng sợ hãi.

Vi Tiểu Bảo đang liều mạng khuyên Khang Hi gọi Vô Thiên đến cứu giá.

Khang Hi cũng đang nỗ lực khắc phục nỗi sợ hãi, để mình có thể lên tiếng.

Đúng lúc này, khóe miệng Cố Hàn Uyên đột nhiên nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Muốn chết.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo đao khí mang theo khí thế như sấm sét đánh lén về phía Cố Hàn Uyên.

Trong tay Cố Hàn Uyên, Trảm Long Kiếm thần quang bích lục lóe lên.

Mạc Danh Kiếm Pháp thức thứ chín Danh Dương Thiên Hạ hóa thành một đạo kiếm khí khổng lồ nghênh đón đao khí.

Đao khí nhất thời tan rã như tuyết gặp nắng.

Kiếm khí còn lại sau khi đánh tan đao khí thế đi không giảm, tiếp tục bắn về phía chủ nhân của đao khí.

Một tiếng hừ đau đớn vang lên.

Ngay sau đó là tiếng hô kinh ngạc không thể tin nổi.

Không thể nào.

Ngươi làm sao có thể mạnh như vậy.

Đám người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một gã mặc khôi giáp màu vàng óng, tay cầm trường đao hoa lệ, thân hình hùng tráng xuất hiện ở cửa Ngự Thư Phòng.

Nhưng lúc này sắc mặt hắn xấu xí, miệng đầy máu tươi, trên vai cũng có thêm một lỗ máu bị kiếm khí xuyên qua.

Cố Hàn Uyên trêu tức nói: Một Lục Địa Thần Tiên thật yếu.

Đám người nghe vậy kinh sợ và kinh ngạc không gì sánh nổi.

Kinh sợ vì một Lục Địa Thần Tiên đột nhiên xuất hiện, càng kinh ngạc hơn là hắn lại không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Khang Hi nhìn thấy người tới, áp lực trong lòng tiêu tan hơn phân nửa.

Mặc dù đối phương biểu hiện có vẻ hơi kém cỏi, nhưng dù sao cũng là Lục Địa Thần Tiên, cho Khang Hi một chút sức mạnh.

Chứng thất thanh của hắn vốn là do áp lực và sợ hãi gây ra.

Lúc này được thả lỏng, hắn mừng rỡ hô lên: Duệ Thân Vương.

Hoàng Thúc Tổ mau tới cứu trẫm.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc nói: Hóa ra là Đa Nhĩ Cổn.

Dừng một chút, hắn khinh miệt nói: Nếu đã giả chết bảo toàn tính mạng, hà cớ gì hôm nay lại ra đây chịu chết.

Đa Nhĩ Cổn chính là một trong những lá bài tẩy trong tay Khang Hi, độ ưu tiên còn trên cả Vô Thiên.

Ít nhất mời Đa Nhĩ Cổn ra tay không cần phải trả giá bằng Hoàng hậu của mình.

Đa Nhĩ Cổn lúc này sắc mặt âm trầm vô cùng.

Hắn tự nhiên là được Hiếu Trang mời ra.

Vốn là chuẩn bị giúp Khang Hi đối phó Ngao Bái.

Nhưng Ngao Bái không những không giết được Khang Hi, ngược lại còn cứu hắn khỏi tay Hồng Hoa Hội, điều này khiến Đa Nhĩ Cổn quyết định quan sát thêm một chút.

Kết quả không ngờ tình thế phát triển nhanh như vậy, từ lúc Cố Hàn Uyên xuất hiện đến lúc Ngao Bái bỏ mình, rồi đến Khang Hi ngàn cân treo sợi tóc.

Hắn không ra tay nữa thì không còn kịp.

Thậm chí nếu không phải Vi Tiểu Bảo lanh trí, Khang Hi lúc này đã chết rồi.

Bất đắc dĩ, Đa Nhĩ Cổn chỉ có thể ra tay đánh lén Cố Hàn Uyên.

Chương 574

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, Cố Hàn Uyên lại mạnh đến như vậy.

Cú đánh lén dồn hết sức của mình lại bị đối phương dùng một đạo kiếm khí phá giải, thậm chí còn vì vậy mà bị thương.

Đa Nhĩ Cổn yếu đến mức có chút ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên, thậm chí còn không bằng hai vị đảo chủ Long, Mộc mới đột phá Lục Địa Thần Tiên trên đảo Hiệp Khách trước đây.

Đa Nhĩ Cổn nhiều nhất cũng chỉ ở cảnh giới nửa bước Lục Địa Thần Tiên.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ cần cảm nhận một chút liền hiểu rõ ngọn nguồn.

Đa Nhĩ Cổn là dựa vào linh khí của Thanh Tổ Từ để kéo dài tính mạng.

Cảnh giới Lục Địa Thần Tiên của hắn cũng là do Thanh Tổ Từ cưỡng ép tăng lên.

Đương nhiên, càng cách xa Thanh Tổ Từ, thực lực cũng càng yếu đi.

Thanh Tổ Từ là cấm địa hoàng cung, tự nhiên cách Ngự Thư Phòng rất xa.

Vì vậy thực lực của Đa Nhĩ Cổn suy giảm đáng kể, mới bị một chiêu Danh Dương Thiên Hạ làm bị thương.

Đa Nhĩ Cổn lúc này cũng phản ứng lại nguyên nhân mình yếu đi, trong nhất thời có chút hối hận không nghe lời khuyên của Hoàng Thái Cực.

Nhưng nếu đã đáp ứng Hiếu Trang phải bảo vệ Khang Hi, tự nhiên phải tận tâm tận lực.

Huống hồ lúc này dù có lùi bước cũng không kịp.

Đa Nhĩ Cổn sắc mặt âm trầm suy nghĩ phương pháp phá địch.

Từng là lão tướng sa trường, Đa Nhĩ Cổn rất rõ ràng chiến thắng kẻ địch không nhất định phải dùng phương thức cứng đối cứng.

Mặc dù lúc này rõ ràng đánh không lại Cố Hàn Uyên, nhưng chưa chắc không thể bảo vệ tính mạng Khang Hi.

Chỉ cần bức lui Cố Hàn Uyên là được.

Đa Nhĩ Cổn đột nhiên hai mắt sáng lên.

Hắn chú ý tới Lạc Băng, người dù đã dịch dung vẫn khó che giấu vẻ phong lưu quyến rũ.

Đa Nhĩ Cổn vốn âm thầm quan sát toàn bộ quá trình, liếc mắt một cái liền nhìn ra Cố Hàn Uyên có hứng thú với Lạc Băng.

Chỉ cần bắt Lạc Băng làm con tin, chưa chắc không thể đổi lấy việc Cố Hàn Uyên rời đi.

Đa Nhĩ Cổn nghĩ là làm.

Hắn nhún chân, tựa như đại bàng giương cánh lao về phía Lạc Băng.

Lạc Băng vạn lần không ngờ mình lại đột nhiên trở thành đối tượng công kích của một Lục Địa Thần Tiên.

Cảm giác áp bức của Lục Địa Thần Tiên, sát khí sa trường giết địch vô số của Đa Nhĩ Cổn đã trấn áp Lạc Băng đến không nhấc nổi nửa bước.

Thật vất vả vì Cố Hàn Uyên xuất hiện mà tình thế có hy vọng xoay chuyển, sự hoảng loạn và phiền muộn trong lòng Lạc Băng có thể tưởng tượng được.

Nàng nhìn Đa Nhĩ Cổn ngày càng gần, thậm chí có thể nhìn thấy biểu cảm dữ tợn của hắn và những hoa văn trên bộ giáp của Chính Hoàng Kỳ Kỳ chủ.

Dường như đã không thể thoát khỏi vận mệnh bị Đa Nhĩ Cổn bắt giữ.

Thế nhưng, eo nàng đột nhiên nóng lên.

Một bàn tay to nóng rực đột nhiên áp vào, mang theo nàng lùi về phía sau, đồng thời một đạo tơ mỏng sắc bén bay ngang trời, bức lui Đa Nhĩ Cổn đang lao tới.

Bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên.

Ngay trước mặt Cố mỗ mà còn muốn bắt con tin.

Đa Nhĩ Cổn, ngươi có phải quá đề cao mình rồi không.

Đa Nhĩ Cổn quả thực đã đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá thấp khinh công của Cố Hàn Uyên.

Rõ ràng khoảng cách giữa hắn và Lạc Băng gần hơn nhiều, lại bị Cố Hàn Uyên vượt trước một bước, thậm chí còn làm hắn bị thương một lần nữa.

Lòng bàn tay giấu sau lưng của Đa Nhĩ Cổn có một vết thương hẹp dài sâu đến thấy xương, máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Nếu không phải hắn thu tay kịp thời, suýt nữa đã bị chiêu Phân Kim Đoạn Ngọc của Cố Hàn Uyên chặt đứt.

Chỉ qua hai lần giao thủ ngắn ngủi, Đa Nhĩ Cổn rốt cuộc đã nhận ra chênh lệch thực lực giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt ngưng trọng, hắn trầm giọng nói: Lời đồn giang hồ quả nhiên không thể tin, cách nói người đệ nhất dưới Lục Địa Thần Tiên vẫn là đánh giá thấp Cố công tử rồi.

Lời vừa nói ra, toàn trường náo động.

Bọn họ không biết lý do tại sao Đa Nhĩ Cổn lại yếu như vậy.

Bọn họ chỉ thấy Lục Địa Thần Tiên Đa Nhĩ Cổn hai lần giao thủ với Cố Hàn Uyên đều chịu thiệt lớn, đều bị thương.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời tán thưởng của Đa Nhĩ Cổn, cũng không để ý đến phản ứng của mọi người, lạnh lùng nói: Đa Nhĩ Cổn, ngươi có biết rồng có nghịch lân, chạm vào là chết không.

Lạc Băng bên cạnh Cố Hàn Uyên vẫn chưa hoàn hồn sau cú cứu người đột ngột, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Nàng không biết nghịch lân trong miệng Cố Hàn Uyên là chỉ hành vi bắt con tin không coi hắn ra gì của Đa Nhĩ Cổn, hay là chỉ bản thân mình đang bị hắn ôm eo.

Chỉ cảm thấy bàn tay to trên eo dường như càng lúc càng nóng, nóng đến mức tim nàng rung động.

Lạc Băng muốn tránh xa Cố Hàn Uyên, nhưng lúc này nàng đang đỡ Văn Thái Lai bị trọng thương hôn mê, nhất thời hành động bất tiện.

Lạc Băng nghĩ đến trượng phu của mình, trong lòng lại có một cảm giác hổ thẹn khó tả.

Nhất là khi nàng nhìn gò má anh tuấn của Cố Hàn Uyên mà xuất thần, cảm giác tội lỗi này lại càng thêm mãnh liệt.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được xúc cảm mềm mại, ấm áp dưới đầu ngón tay, trong mắt hiện lên một tia ý vị mờ ảo.

Một tuyệt thế vưu vật như vậy, há có đạo lý bỏ qua.

Cách nói nghịch lân tuy có chút khoa trương, nhưng con mồi mà hắn đã nhắm trúng cũng là chạm vào tức chết.

Đa Nhĩ Cổn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân lạnh buốt, dường như sinh mệnh vào giờ khắc này đang bị uy hiếp nghiêm trọng.

Khí cơ của hắn đã bị Cố Hàn Uyên hoàn toàn khóa chặt, trốn chạy đã không còn kịp.

Đa Nhĩ Cổn chỉ có thể vận dụng toàn lực công lực Lục Địa Thần Tiên miễn cưỡng của mình, đem sinh tử ký thác vào thanh trường đao hoa lệ trong tay.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, buông Lạc Băng đang thất thần bên cạnh ra.

Hắn một tay bấm kiếm quyết, một tay cầm Trảm Long Kiếm chỉ lên trời.

Trảm Long Kiếm đột nhiên tỏa ra ánh sáng bích lục rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ Ngự Thư Phòng như ban ngày.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hai chân lơ lửng trên không, giọng nói như tiên âm tuyên cổ truyền đến từ nơi xa xăm.

Thiên Địa Chính Khí, Hạo Nhiên trường tồn, không cầu Tru Tiên, nhưng Trảm Quỷ Thần.

Trảm Quỷ Thần, chiêu thức bị Cố Hàn Uyên giấu đi từ khi có được, rốt cuộc cũng hiện thế.

Trảm Quỷ Thần không có sự kinh thiên động địa như Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, nhưng uy lực đơn thể lại hơn cả Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Tất cả kiếm khí đều được nén chặt trong Trảm Long Kiếm, thần quang bích lục ngày càng mạnh mẽ.

Khoảnh khắc sau, Trảm Quỷ Thần cương mãnh chí dương, trước nay chưa từng có, hóa thành một luồng sáng bích lục kinh thiên động địa.

Nó phá tan đạo đao khí mà Đa Nhĩ Cổn toàn lực chém ra, thanh trường đao nạm bảo thạch hoa lệ kia hóa thành mảnh vụn đầy đất.

Khi mọi chuyện lắng xuống, trên ngực Đa Nhĩ Cổn xuất hiện một lỗ máu khổng lồ.

Xuyên qua lỗ máu, còn có thể thấy được ánh nắng ngoài cửa Ngự Thư Phòng.

Thần quang trong mắt Đa Nhĩ Cổn đã tan biến gần hết, sinh cơ cũng sắp cạn kiệt.

Trong đôi mắt u tối, dường như hắn thấy được khoảng thời gian hạnh phúc trên thảo nguyên thời trẻ.

Hắn lưu luyến nỉ non: Đại Ngọc Nhi.

Lời còn chưa dứt, Đa Nhĩ Cổn mang theo tiếc nuối và quyến luyến bỏ mình tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong Từ Ninh Cung, một lão phụ đang trong tư thế cầu nguyện bỗng nhắm chặt hai mắt.

Bà mặc bộ y phục Thái Hoàng Thái Hậu đắt tiền, mơ hồ có thể nhìn ra vẻ đẹp thời trẻ từ khuôn mặt già nua.

Khóe mắt đang nhắm chặt của bà bỗng chảy ra hai hàng lệ máu.

Bà cười khổ nỉ non: Đa Nhĩ Cổn, trên đường xuống hoàng tuyền đi chậm một chút, Đại Ngọc Nhi đến với ngươi đây.

Vừa dứt lời, Hiếu Trang, người vốn còn gần mười năm tuổi thọ, đã tắt thở, qua đời trong Từ Ninh Cung.

Chương 575

Hiếu Trang lặng lẽ qua đời trong Từ Ninh Cung.

Vì thái giám cung nữ đều đã bị đuổi đi, nên cái chết của bà lúc này không gây ra một gợn sóng nào.

Trong Ngự Thư Phòng, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhíu mày.

Hắn cảm nhận được một luồng áp lực, đến từ long mạch của Thanh Quốc.

Cái chết của Đa Nhĩ Cổn không phải là không có tác dụng.

Long mạch đã mượn cái chết của hắn để khóa chặt Cố Hàn Uyên.

Long mạch của một quốc gia là sự cụ thể hóa của quốc vận linh khí.

Theo lý thuyết, chỉ có hoàng đế của một quốc gia mới có khả năng khống chế long mạch.

Nhưng Thanh Quốc lúc này quốc lực hỗn loạn, Khang Hi vẫn chưa được long mạch thừa nhận, căn bản không thể khống chế long mạch.

Hoàng Thái Cực đã sớm thoái vị, không có ngôi vị hoàng đế lại càng không thể khống chế long mạch để áp chế Cố Hàn Uyên.

Loại trừ hai khả năng là Khang Hi và Hoàng Thái Cực, long mạch hẳn là vô chủ.

Lúc này, long mạch vô chủ lại gây áp chế lên Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên tia sáng u tối, trêu tức ngẩng đầu.

Ánh mắt dường như xuyên qua trần nhà của Ngự Thư Phòng, nhìn thấy kẻ đầu sỏ đang âm thầm ra tay.

Đa Nhĩ Cổn hóa ra chỉ là một quân cờ thí.

Khó trách thực lực của hắn lại suy giảm nghiêm trọng đến vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng đã phản ứng lại.

Đa Nhĩ Cổn tuy cách xa Thanh Tổ Từ, thực lực tất nhiên sẽ suy giảm, nhưng Ngự Thư Phòng vẫn còn trong hoàng cung.

Dù thực lực giảm bớt cũng không nên thấp đến mức đó.

Đa Nhĩ Cổn không đỡ được Trảm Quỷ Thần là bình thường, nhưng chiến quả của Danh Dương Thiên Hạ và Phân Kim Đoạn Ngọc không khỏi quá cao.

Hóa ra phần linh khí giúp Đa Nhĩ Cổn kéo dài tính mạng, tăng cường thực lực đều bị dùng để khóa chặt hắn, chính là để long mạch của Thanh Quốc có thể áp chế hắn vào lúc này.

Tâm tư của Cố Hàn Uyên không ai có thể biết.

Cái chết của Đa Nhĩ Cổn lại mang đến cho mọi người một sự chấn động cực lớn.

Một Lục Địa Thần Tiên lại chết thê thảm như vậy, chết nhanh như vậy, gần như không có chút sức phản kháng nào.

Lời đồn về Cố Hàn Uyên là người đệ nhất dưới Lục Địa Thần Tiên lúc này trông có vẻ vô cùng trào phúng.

Mặc dù lúc này hắn chỉ im lặng đứng đó, lại như có một loại uy thế không lời đang lan tỏa.

Lạc Băng đôi mắt đẹp lấp lánh tia sáng kỳ dị.

Trong sân, người vui mừng nhất trước cái chết của Đa Nhĩ Cổn không ai khác chính là Lạc Băng.

Không chỉ làm suy yếu nội tình của Thanh Quốc, mà trước đó Đa

Nhĩ Cổn còn định bắt nàng làm con tin.

Cố Hàn Uyên giết chết Đa Nhĩ Cổn chẳng khác nào trút giận cho nàng.

Lạc Băng nghĩ vậy, nhiệt độ còn lưu lại bên hông dường như lại ấm lên, nóng đến mức gò má ngọc của nàng ửng hồng.

Tuy Cố Hàn Uyên không công khai, nhưng Lạc Băng cũng có thể cảm nhận được hảo cảm của hắn đối với mình.

Lạc Băng từ nhỏ đã xinh đẹp, đối với chuyện này cũng đã quen.

Trong Hồng Hoa Hội, người thích nàng cũng không ít.

Những cuộc tranh giành ghen tuông của họ đã từng gây cho nàng phiền toái cực lớn.

Chính vì một phần nguyên nhân này, Lạc Băng mới nhanh chóng thành hôn sau khi thích Văn Thái Lai, chính là để tránh cho mâu thuẫn giữa những người thích nàng trong Hồng Hoa Hội mở rộng, tránh cho cuối cùng không thể cứu vãn.

Hội quy của Hồng Hoa Hội rất nghiêm ngặt.

Tứ đại giới luật: Kẻ đầu hàng Thanh đình, giết.

Kẻ phạm thượng phản bội, giết.

Kẻ bán đứng bằng hữu, giết.

Kẻ dâm vợ người, giết.

Người chưởng quản Hình Đường của Hồng Hoa Hội, Quỷ Kiến Sầu Thạch Song Anh, thiết diện vô tư.

Những người mến mộ Lạc Băng nếu sau khi nàng gả cho Văn Thái Lai mà còn theo đuổi, chắc chắn sẽ bị xử cực hình.

Huống chi Văn Thái Lai trong Hồng Hoa Hội uy vọng cực cao, mọi người đối với việc hắn ôm mỹ nhân về cũng tâm phục khẩu phục.

Đương nhiên cũng có Dư Ngư Đồng chưa từ bỏ ý định, nhưng cũng chỉ dám lén lút thầm mến, không dám để Lạc Băng phát hiện.

Vì vậy, sau nhiều năm lại cảm nhận được hảo cảm của người khác, Lạc Băng khó tránh khỏi tâm tư có chút xao động.

Hơn nữa người này lại là Cố Hàn Uyên danh khắp thiên hạ.

Huống chi Lạc Băng còn chính mắt chứng kiến uy thế của hắn khi giết chết Lục Địa Thần Tiên.

Dù có trung trinh đến đâu, lúc này tâm lý trời sinh mộ cường của nữ tử khó tránh khỏi khiến Lạc Băng tâm thần rung động.

Còn về Viên Thừa Chí trước đây bị hiểu lầm, thứ nhất là cách thức của hai người khác nhau, thứ hai là cái đầu đen như than của Viên Thừa Chí làm sao có thể so với Cố Hàn Uyên phong thần tuấn tú.

Ấn tượng đầu tiên của Lạc Băng đã khác nhau một trời một vực.

Vì vậy đối với Viên Thừa Chí chỉ có hận ý, đối với Cố Hàn Uyên lại có hảo cảm.

Đương nhiên, loại hảo cảm này lúc này còn giới hạn ở đó, cách việc thay lòng đổi dạ còn rất xa.

Còn Viên Thừa Chí, người bị Lạc Băng hận vì hiểu lầm, lúc này đang tâm lạnh gan run.

Tinh thần đã bị bào mòn gần hết, hắn lại chứng kiến uy thế của Cố Hàn Uyên.

Dũng khí hiên ngang chịu chết ban đầu nhất thời tan biến không còn.

Nhất là khi nghĩ đến hắn đã từng giao thủ với Cố Hàn Uyên, bây giờ nghĩ lại, chẳng qua chỉ là đang đùa giỡn hắn mà thôi.

Viên Thừa Chí cười khổ qua đi, ánh mắt liên tục lóe lên nhìn xung quanh.

Tinh thần đã mất, Viên Thừa Chí trở nên vô cùng sợ chết.

Đến bước này, nhân vật chính của Bích Huyết Kiếm đã bị hủy hoại gần hết.

Một nhân vật chính khác trong sân, Vi Tiểu Bảo của Lộc Đỉnh Ký, lúc này ngược lại thể hiện được đặc tính của nhân vật chính.

Ngày thường hèn mọn gian xảo, vô cùng sợ chết, lúc này dù sợ đến run rẩy cả người, vẫn kiên định bảo vệ Khang Hi.

Đương nhiên nội tâm hắn đang gào thét: Vô Thiên đại nhân mau tới cứu mạng a.

Nếu không ra cứu giá, ta thật sự sẽ thành Tiểu Bảo chết mất.

Khang Hi đang được Vi Tiểu Bảo che chở sau lưng, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Một trong những lá bài tẩy của hắn cứ như vậy mà chết không một gợn sóng.

Nội tình vốn đã mỏng manh của Thanh Quốc lại mất đi một phần khiến hắn vô cùng đau lòng.

Đây là hắn còn chưa biết người bà nội đã cho hắn rất nhiều sự chống đỡ cũng đã qua đời, nếu không chỉ càng thêm đau lòng.

Đồng thời Khang Hi cũng hiểu rõ lời Vô Thiên đã nói trước đây, người bình thường căn bản không đỡ nổi Cố Hàn Uyên, dù đó là Lục Địa Thần Tiên.

Tuy Đa Nhĩ Cổn hy sinh vô ích, nhưng đối với Khang Hi cũng không phải không có chút ý nghĩa nào.

Ít nhất hắn lúc này không còn vì sợ hãi mà mất tiếng.

Chương 576

Khang Hi thấy Cố Hàn Uyên dường như đang vì chuyện gì đó mà trầm mặc, liền chớp thời cơ, vội vàng cao giọng hô: Quốc Sư mau tới cứu trẫm.

Đám người nghe vậy dồn dập nhìn lại.

Cố Hàn Uyên cũng nhíu mày quay đầu nhìn Khang Hi.

Nhưng dường như không có bất kỳ biến hóa nào xảy ra.

Khang Hi thấy thế toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng bổ sung: Điều kiện của Quốc Sư, trẫm đáp ứng rồi.

Cũng xin Quốc Sư ra tay.

Dù đã đến lúc này, Khang Hi vẫn còn đang đùa giỡn tiểu tâm tư, muốn để Vô Thiên nhận lấy chức vị Quốc Sư.

Dù sao Thanh Quốc chết một Lục Địa Thần Tiên, uy vọng mất hết.

Chỉ có để Vô Thiên đồng ý trở thành Quốc Sư mới có thể đảm bảo sức mạnh thống trị của triều đình, bằng không nội loạn ở ngay trước mắt.

Lần này rốt cuộc không còn là không có động tĩnh gì.

Chỉ là động tĩnh này lại có chút quá lớn.

Chỉ thấy vẻ mặt Cố Hàn Uyên đột nhiên ngưng trọng, Trảm Long Kiếm trong tay bích mang lấp lóe.

Giữa sân đột nhiên nổi lên một luồng khí lạnh đến rợn người, lạnh đến mức mọi người có mặt đều rùng mình một cái.

Luồng hàn ý vô cớ này lại khiến Khang Hi sắc mặt mừng rỡ.

Khoảnh khắc sau, một giọng nói âm lãnh u ám vang lên.

Cố công tử có thể bán cho bản tọa một chút thể diện, dừng tay tại đây không.

Cố Hàn Uyên nhìn thân ảnh mặc huyền y, đeo mặt nạ Tu La đột nhiên xuất hiện trước mắt, ánh mắt lóe lên, ngưng giọng quát lên: Vô Thiên.

Tiếng nói của Cố Hàn Uyên vừa dứt tựa như sét đánh ngang tai.

Hai người nổi danh nhất trên giang hồ năm năm gần đây không ai khác ngoài Cố Hàn Uyên và Vô Thiên.

Thời gian hai người ra mắt giang hồ gần như tương đồng, đều là tại đại thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong.

Cố Hàn Uyên lần đầu lộ diện, Vô Thiên tay cầm Đồ Long Đao.

Chưa đầy một năm, hai người đã vang danh thiên hạ.

Cố Hàn Uyên hành sự bá đạo nhưng lại có quy củ và trật tự, là một ngọn cờ của chính đạo hiện nay.

Vô Thiên hành sự không kiêng nể gì, khuấy đảo giang hồ, có thể nói là đại danh từ của sự hỗn loạn.

Hai người một chính một tà, võ công đều cái thế.

Trước đây, hung uy của Vô Thiên còn sâu hơn vài phần, dù sao Lục Địa Thần Tiên Vô Sắc thiền sư cũng bỏ mạng dưới tay hắn.

Còn Cố Hàn Uyên chỉ được mệnh danh là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Đương nhiên, cái chết của Đa Nhĩ Cổn đã đặt hai người đứng trên cùng một vạch xuất phát.

Cố Hàn Uyên vốn đang uy áp toàn trường và Vô Thiên đột nhiên xuất hiện.

Giữa sân tựa như sao hỏa va vào địa cầu, căng thẳng tột độ.

Đám người phe Thanh Quốc tất nhiên là mừng rỡ.

Có Vô Thiên ở đây, tính mạng của Khang Hi tự nhiên được đảm bảo.

Hơn nữa, Vô Thiên hung uy cái thế đã trở thành Quốc Sư của Thanh Quốc.

Cho dù có chết một Đa Nhĩ Cổn là Lục Địa Thần Tiên ẩn thân thì đã sao.

Quốc lực của Thanh Quốc sẽ chỉ càng mạnh hơn.

Lạc Băng nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thậm chí nàng còn tự trách mình đã không t·ự s·át khi bị Viên Thừa Chí ngăn lại, làm hại Cố Hàn Uyên còn phải đến cứu nàng.

Nếu Cố Hàn Uyên cuối cùng gãy gánh tại hoàng cung Thanh Quốc, nàng chính là tội nhân của chính đạo thiên hạ.

Phụ nữ tự suy diễn luôn không nói lý lẽ.

Cố Hàn Uyên trước đây đã nói hắn đến để lấy mạng Ngao Bái và Khang Hi.

Chỉ là lúc này, Lạc Băng đang tự cảm động đã lựa chọn quên đi điều đó.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Lạc Băng đang tự mình chinh phục mình.

Trong con ngươi sâu thẳm hiện lên một tia ý vị mờ ảo.

Hắn trầm giọng nói: Khang Hi là một uy hiếp to lớn đối với vương triều Hán nhân, Cố mỗ không thể không lấy tính mạng của

hắn.

Dừng một chút, hắn đột nhiên lạnh lùng quát lên: Vô Thiên, ngươi tàn sát Vô Sắc thiền sư, họa loạn giang hồ.

Cố mỗ hôm nay sẽ thay trời hành đạo.

Đối diện, thân thể Vô Thiên đột nhiên run lên một cách khó nhận ra.

Trong đôi mắt lộ ra trên mặt nạ hiện lên ý cười pha lẫn tức giận.

Cố Hàn Uyên nhìn Vô Thiên suýt nữa bật cười, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Vô Thiên trước mắt tự nhiên không phải là bản thân hắn, mà là Vu Hành Vân giả trang.

Cố Hàn Uyên có trong tay bộ trang bị hóa trang Vô Thiên.

Vu Hành Vân lại vừa học được Vạn Tượng Âm Dương Quyết có thể biến ảo hình thể, giả trang Vô Thiên cũng không khó.

Đương nhiên, sơ hở không phải là không có.

Ví dụ như ánh mắt trên mặt nạ Tu La có sự khác biệt.

Đôi mắt đẹp của Vu Hành Vân vô cùng trong trẻo.

Nếu là người quen thuộc với Vô Thiên, ví dụ như đám người Kiến Ninh, nhất định sẽ nhìn thấu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bất quá lừa gạt người bình thường thì không thành vấn đề.

Dù sao mặt nạ Tu La vốn có hiệu quả ám thị dời đi sự chú ý.

Người bình thường rất khó tập trung ánh mắt vào đôi mắt lộ ra trên mặt nạ.

Cũng chỉ có những nữ tử có da thịt gần gũi mới có thể miễn dịch hiệu quả này.

Đương nhiên, Vu Hành Vân mặc dù có thể dùng Vạn Tượng Âm Dương Quyết biến ảo hình thể, cũng khó tránh khỏi có vẻ gầy yếu đi một chút.

May mà trước ngực nàng đủ bằng phẳng, lại mặc bộ huyền y hơi rộng rãi kia, ngược lại cũng không lộ ra sơ hở.

Đôi mày thanh tú dưới mặt nạ Tu La của Vu Hành Vân nhíu lại.

Không hiểu sao có một cảm giác khó chịu.

Nàng nhất thời không nghĩ ra nguyên cớ, đành phải đem phần khó chịu này trút lên người Cố Hàn Uyên, giọng nói âm lãnh xuyên qua mặt nạ Tu La truyền ra.

Hừ.

Cố Hàn Uyên, ngươi quá đề cao mình.

Bản tọa đã sớm muốn trừ ngươi cái hậu họa này, hôm nay liền ở lại hoàng cung Thanh Quốc đi.

Dứt lời liền ra tay trước.

Hai tay vung lên, hơn mười đạo kiếm khí rợp trời dậy đất bắn về phía Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân sử dụng tự nhiên là Thánh Linh Kiếm Pháp.

Lĩnh ngộ được Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 và hình thức ban đầu của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, Vu Hành Vân sử dụng kiếm khí đã thu phát tùy ý, không còn bị câu nệ vào chiêu thức.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, một cách tự nhiên cùng Vu Hành Vân diễn song hoàng.

Trảm Long Kiếm vung lên, không kém bao nhiêu, hơn mười đạo kiếm khí nghênh đón.

Kiếm khí Cố Hàn Uyên sử dụng không phải Thánh Linh Kiếm Pháp, mà là Mạc Danh Kiếm Pháp.

Không tính đến Kiếm Hai Mươi Ba, hai loại kiếm pháp này cùng cấp bậc, thậm chí Mạc Danh Kiếm Pháp còn nhỉnh hơn một bậc.

Bất quá lúc này kiếm khí của Cố Hàn Uyên lại rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Chương 577

Bởi vì long mạch của Thanh Quốc áp chế, khiến cho nội lực của hắn vận chuyển có chút trì trệ, uy lực kiếm khí giảm ít nhất ba thành.

Vu Hành Vân đã đột phá Lục Địa Thần Tiên, giữa nàng và Cố Hàn Uyên vốn không có sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, ngoại trừ tuyệt chiêu và linh khí.

Lúc này, uy lực kiếm khí của Cố Hàn Uyên đột nhiên giảm xuống ba thành, nhất thời còn kém Vu Hành Vân vài phần.

Vu Hành Vân thấy thế hơi kinh ngạc.

Đang muốn thu lại vài phần uy lực kiếm khí, miễn cho diễn hỏng.

Trong mắt nàng đột nhiên hiện lên một tia u quang.

Một khắc sau, ánh mắt của nàng trở nên vô cùng bình thản, thậm chí trở nên lạnh nhạt như cao cao tại thượng.

Phất tay, số lượng kiếm khí nhất thời tăng vọt.

Đám người kinh hãi nhìn mấy trăm đạo kiếm khí đột nhiên xuất hiện, kinh sợ trước sự nhỏ yếu của chính mình.

Chỉ có trong ánh mắt Lạc Băng tràn đầy lo lắng.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhận ra sự thay đổi khí chất của Vu Hành Vân.

Khóe miệng xẹt qua một nụ cười đầy ý vị.

Đồng dạng, mấy trăm đạo kiếm khí lại đón nhận.

Bất quá lần này không phải va chạm trung hòa với kiếm khí của Vu Hành Vân, mà là cố ý dẫn dắt kiếm khí của nàng khúc xạ lên phía trên.

Trần nhà Ngự Thư Phòng nhất thời bị kiếm khí của hai người nổ tung.

Đám người bị trần nhà sụp đổ làm cho bụi bặm đầy người.

Sau khi tầm nhìn khôi phục, vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy chiến trường của hai người đã từ Ngự Thư Phòng chật hẹp chuyển lên không trung.

Kiếm khí không chút kiêng dè bắn ra bốn phía trong thiên địa.

Tuyệt đại đa số đều va chạm và triệt tiêu lẫn nhau.

Nhưng vẫn có không ít kiếm khí lọt lưới rơi vào hoàng cung.

Từng tòa cung điện bị hủy, thái giám cung nữ tử thương vô số.

Khang Hi sợ hãi nhìn cảnh tượng tranh đấu đáng sợ của hai người.

Trong đầu hiện lên lời Vô Thiên đã nói trước đây.

Bản tọa nếu cùng Cố Hàn Uyên toàn lực giao thủ, Yến Kinh thành tất nhiên hóa thành phế tích.

Khắp nơi trong hoàng cung người ngã ngựa đổ, đâu đâu cũng là thái giám cung nữ đang chạy trốn.

Lúc này chỉ có Từ Nhân Cung là khác biệt.

Hơn mười danh thái giám giả trang Ích Tà Vệ đang vây công một nữ tử áo vàng thân hình yểu điệu.

Nàng kia một thân váy dài màu vàng óng.

Trông chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, da thịt trắng nõn như ngọc, giữa nụ cười như không cười hiện lên vẻ quyến rũ, diễm lệ không gì sánh được.

Trong đôi mắt đẹp long lanh sóng nước lóe lên vẻ tức giận.

Mao Đông Châu ngươi điên rồi.

Không muốn giải dược Báo Thai Dịch Cân Hoàn sao.

Mao Đông Châu chế nhạo nói: Giáo chủ phu nhân, Báo Thai Dịch Cân Hoàn trên người ta đã được chủ nhân giải rồi.

Từ nay thoát ly Thần Long Giáo.

Nàng kia chính là phu nhân giáo chủ Thần Long Giáo, Tô Thuyên.

Vốn dĩ người mang giải dược cho Mao Đông Châu là Sấu Đầu Đà.

Nhưng Tô Thuyên vì muốn thu hồi Tứ Thập Nhị Chương Kinh nên quyết định tự mình đi một chuyến.

Sự cố bất ngờ này khiến cho Mao Đông Châu khi nhìn thấy Tô Thuyên liền trực tiếp hạ lệnh cho đám Ích Tà Vệ bảo vệ mình ra tay với Tô Thuyên.

Bây giờ trong Thần Long Giáo, tuyệt đại bộ phận đều là thân tín của Tô Thuyên.

Chỉ cần bắt được nàng, Thần Long Giáo sẽ có được một nửa.

Tô Thuyên kinh sợ quát lên: Ngươi không sợ giáo chủ tự mình đến giết ngươi sao.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân đột phá Ngự Thư Phòng, đánh nhau khó phân thắng bại trên trời.

Tô Thuyên và Mao Đông Châu không hẹn mà cùng ngừng tay, kinh hãi nhìn trận chiến không giống người thường.

Mao Đông Châu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, cười cợt nói: Chủ nhân lúc này đang ở trên trời.

Giáo chủ phu nhân muốn Hồng giáo chủ đi tìm cái chết hay sao.

Dừng một chút, nàng đột nhiên cười quyến rũ đầy ý vị: Giáo chủ phu nhân không bằng thúc thủ chịu trói, chủ nhân thích nhất là mỹ nhân, nhất định sẽ hảo hảo thương yêu ngươi.

Tô Thuyên lúc này vô cùng kinh ngạc.

Trận kịch chiến trên bầu trời đã hoàn toàn vượt ra khỏi sự hiểu biết của nàng về võ công.

Kiếm khí kinh khủng trải rộng trời đất.

Kiếm khí hạ xuống tứ phía, bất luận chạm vào người hay vật đều hóa thành bột mịn.

Nếu không phải Từ Nhân Cung vốn ở sâu trong hoàng cung, lúc này cũng không thoát khỏi vận mệnh bị hủy diệt.

Lời nói của Mao Đông Châu kéo nàng về thực tại.

Nàng không thể tin nổi thất kinh hỏi: Người trên trời là chủ nhân của ngươi.

Mao Đông Châu tự hào cười duyên nói: Chủ nhân của ta bây giờ là Vô Thiên.

Giáo chủ phu nhân sẽ không thật sự muốn Hồng giáo chủ đi tìm cái chết chứ.

Nàng nói vậy nhưng cũng không kìm được mà liên tiếp nhìn về phía trận kịch chiến trên không, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa sự lo lắng sâu sắc.

Không rõ chân tướng, nàng nào biết hai người đang kịch chiến trên trời là Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân đang diễn song hoàng.

Cứ ngỡ chủ nhân yêu quý của mình gặp phải đối thủ đáng sợ.

Nếu như lúc ban đầu, Mao Đông Châu còn có tâm tư lợi ích.

Nhưng thời gian dần trôi, nàng sớm đã giống như con gái mình là Kiến Ninh, từ thân đến tâm đều bị bắt giữ.

Từ dung nhan ngày càng trẻ trung xinh đẹp của Mao Đông Châu có thể nhìn ra không ít tướng do tâm sinh khi được tưới nhuần.

Dung mạo còn xinh đẹp hơn cả thời trẻ phản ánh tâm lý chân thật của nàng.

Nàng đã khác xưa.

Mao Đông Châu trong lòng mặc dù vô cùng lo lắng, nhưng vẻ mặt lại từ đầu đến cuối duy trì sự trấn định, ít nhất đối diện Tô Thuyên không nhìn ra nửa điểm sơ hở.

Lúc này nàng còn đang chìm trong cú sốc Vô Thiên trở thành chủ nhân mới của Mao Đông Châu.

Hung uy hiển hách của Vô Thiên, dù là Tô Thuyên quanh năm ở sâu ngoài biển trên đảo Thần Long cũng có nghe qua.

Chỉ là không ngờ đối phương lại còn kinh khủng hơn trong tưởng tượng, cũng không ngờ Mao Đông Châu lại vì Vô Thiên mà phản bội.

Đúng như Mao Đông Châu nói, để Hồng An Thông đối đầu với Vô Thiên hoàn toàn tương đương với chịu chết.

Chỉ cần nhìn thấy cảnh tượng kịch chiến đáng sợ trên trời liền có thể biết rõ, cho dù dốc toàn bộ Thần Long Giáo cũng không động được một sợi lông của Vô Thiên.

Tô Thuyên trầm mặc một lúc lâu.

Đôi mắt đẹp lóe lên, nói: Mao Đông Châu ngươi thắng, Thần Long Giáo xác thực không có cách nào với Vô Thiên.

Đã như vậy, thiếp thân cũng không tính toán chuyện ngươi phản bội.

Không bằng chúng ta ngồi xuống nói chuyện, có lẽ chúng ta có thể đạt thành hợp tác cũng không chừng.

Sự hợp tác trong miệng Tô Thuyên không chỉ là Thần Long Giáo hợp tác với Vô Thiên, mà còn là chính cô ta hợp tác với Vô Thiên.

Người biết bí mật thật sự của Tứ Thập Nhị Chương Kinh không có mấy ai.

Hồng An Thông không biết từ đâu có được tình báo nói rằng giữa Tứ Thập Nhị Chương Kinh có bí mật trường sinh bất lão.

Điều này tự nhiên đối với hắn, một người tuổi tác đã cao, tu vi lại khó đột phá, có sức hấp dẫn cực lớn, mới có chuyện hơn mười năm trước cài cắm Mao Đông Châu vào hoàng cung Thanh Quốc để mưu đồ Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Nhiều năm như vậy, tiến triển của Mao Đông Châu chậm chạp, Hồng An Thông khó tránh khỏi có chút sốt ruột, cho nên Tô Thuyên mới đột nhiên bị phái đến thu hồi Tứ Thập Nhị Chương Kinh trên tay Mao Đông Châu.

Chương 578

Đồng thời Hồng An Thông còn để nàng mang theo thuộc hạ của Thần Long Giáo mau chóng thu thập đủ bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Người của Thần Long Giáo lúc này đang ẩn thân trong một gian khách điếm ở Yến Kinh thành.

Tô Thuyên một mình vào hoàng cung vốn định cho Mao Đông Châu một đòn phủ đầu, không ngờ lại khiến mình lâm vào tình thế khó xử hôm nay.

Nhưng nàng cũng không phải không có thu hoạch.

Muốn cùng Vô Thiên đạt thành hợp tác chính là kết quả của việc cái khó ló cái khôn.

Tô Thuyên không chỉ có ý định độc chiếm Tứ Thập Nhị Chương Kinh, mà còn muốn mượn tay Vô Thiên để thoát khỏi Hồng An Thông.

Năm đó nàng bị Hồng An Thông cưỡng ép làm vợ.

Nhiều năm như vậy, hận ý của Tô Thuyên ngày càng sâu.

Nàng tàn sát những lão nhân trong Thần Long Giáo, nâng đỡ người mới cũng là vì để có được lực lượng chống lại Hồng An Thông.

Đáng tiếc võ công của Hồng An Thông quá cao, lại nắm giữ giải dược Báo Thai Dịch Cân Hoàn, Tô Thuyên vẫn không nhìn thấy hy vọng lật đổ Hồng An Thông.

Gặp gỡ của Mao Đông Châu lại làm cho nàng nhìn thấy một lối ra khác, hoàn toàn có thể mượn ngoại lực để đối phó Hồng An Thông.

Mà Vô Thiên chính là trợ lực mà nàng nhắm tới.

Mao Đông Châu không biết suy nghĩ trong lòng Tô Thuyên.

Trầm tư một lát, nàng tiếc nuối lắc đầu nói: Ta không thể đại diện cho chủ nhân.

Muốn hợp tác, cần giáo chủ phu nhân và chủ nhân tự mình trao đổi.

Dừng một chút, ánh mắt nàng không khỏi nhìn về phía Tô Thuyên yêu kiều trăm vẻ.

Nàng cười đầy ý vị nói: Giáo chủ phu nhân xinh đẹp như vậy, chủ nhân nhất định sẽ thích.

Giáo chủ phu nhân không bằng thúc thủ chịu trói, đến trên giường cùng chủ nhân hảo hảo nói chuyện hợp tác thì thế nào.

Mao Đông Châu không biết Tô Thuyên có phải đang dùng kế hoãn binh hay không.

Nhưng nàng vốn định dùng Tô Thuyên xinh đẹp vô cùng để lấy lòng Vô Thiên.

Huống hồ chỉ cần nghĩ đến Tô Thuyên, người nguyên bản làm nàng sợ hãi không yên, bị đặt trên giường làm nhục, trong lòng Mao Đông Châu liền tràn đầy cảm xúc kích động.

Tô Thuyên nghe vậy sắc mặt trầm xuống, tức giận quát: Mao Đông Châu, ngươi thật sự muốn lưỡng bại câu thương hay sao.

Nàng tuy muốn mượn tay Vô Thiên đối phó Hồng An Thông, nhưng không phải lấy sự trong sạch của mình làm giá.

Đây là điều mà sự kiêu ngạo của nàng không thể chấp nhận.

Mao Đông Châu nghe vậy thản nhiên cười duyên nói: Cá sẽ chết, lưới chưa chắc đã rách.

Nàng hướng về phía Ích Tà Vệ hạ lệnh: Bắt lấy nàng.

Vâng.

Hơn mười danh Ích Tà Vệ thi triển Tịch Tà Kiếm Pháp quỷ mị, lần nữa vây công Tô Thuyên.

Tô Thuyên vừa tức vừa gấp, đỡ trái hở phải.

Nếu không phải tu vi của nàng đủ cao, võ công Thần Long Đảo cũng đủ quỷ dị, lúc này sợ rằng đã bị bắt.

Dù vậy, Tô Thuyên cũng không cầm cự được bao lâu.

Trong Từ Nhân Cung tiếng giết chóc lại nổi lên, trong Từ Ninh Cung cung nữ đang khuyên Hoàng Hậu đi lánh nạn, nhưng Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị chỉ nhàn nhạt lắc đầu nói: Các ngươi đi lánh nạn trước đi.

Bổn cung là Hoàng Hậu của Thanh Quốc, há có lẽ nào lại chạy trốn.

Nàng nói thì hiên ngang lẫm liệt, trong lòng nghĩ thế nào chỉ có chính cô ta rõ ràng.

Ánh mắt Hách Xá Lý thị rơi vào nơi kịch chiến trên trời.

Nơi đó kiếm khí tràn ngập, không thấy rõ tình hình chiến đấu cụ thể, chỉ có thể mơ hồ thấy hai bóng người đang kịch chiến.

Trong đôi mắt đẹp của Hách Xá Lý thị lóe lên vẻ lo lắng.

Nàng không biết mình có nên lo lắng cho nam tử hô hào muốn đoạt nàng ra khỏi cung làm vợ hay không.

Có lẽ hắn cứ như vậy chết ở đây mới là kết quả tốt nhất đối với Hách Xá Lý thị.

Nàng cũng sẽ không cần phải vì tâm tình dao động mà rối rắm, bàng hoàng nữa.

Nhưng vầng trán hơi lạnh và xúc cảm bị mút còn lưu lại trên ngực đều làm nàng khó có thể quên.

Không khỏi vì bóng hình bá đạo xông vào nội tâm kia mà cầu nguyện.

Ngươi đã khiêu khích ta, thì không được vô trách nhiệm mà chết đi nhé.

Trong Cảnh Nhân Cung, một đôi mắt đẹp cũng đang lo âu chú ý đến tình hình chiến đấu trên bầu trời.

Các nàng đêm qua đã đều dời đến Cảnh Nhân Cung, tránh được kết cục bị kiếm khí liên lụy.

Trong Thanh Tổ Từ, Hoàng Thái Cực sợ hãi không thôi trốn sâu trong cung điện.

Trận kịch chiến trên bầu trời vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Hắn nửa điểm không dám tiết lộ hơi thở của mình, e sợ hấp dẫn sự chú ý của hai bên giao chiến.

Giữa trận kịch chiến trên bầu trời.

Một bóng đen, một bóng trắng đứng đối diện nhau.

Trắng chói mắt, đen sâu thẳm.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Gần đủ rồi.

Đối diện, trong con ngươi lạnh nhạt của Vu Hành Vân lóe lên sắc màu kỳ dị.

Vẫn chưa đủ.

Nói rồi, trong mắt liền hiện lên một tiểu nhân lấp lánh kim quang.

Khí cơ khóa chặt lấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười đạm nhiên.

Đây là lần đầu tiên Cố Hàn Uyên tự mình trải nghiệm cảm giác bị Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba khóa chặt.

Không gian xung quanh bị đông kết, kiếm khí mơ hồ tỏa ra đâm vào da thịt đau nhói.

Vu Hành Vân sử dụng không phải là Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 mà nàng lĩnh ngộ, mà là nhất kích tất sát Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên như trước treo nụ cười thản nhiên.

Vân nhi, ngươi muốn giết ta.

Lời của hắn bình thản vô cùng, tựa như đang hỏi Ngươi ăn cơm chưa. một cách tùy ý.

Đồng tử trên mặt nạ của Vu Hành Vân bỗng nhiên chấn động, giãy giụa.

Sau một lát, lại trở nên bình tĩnh không lay động.

Giọng nói đạm mạc vô tình u u vang lên: Thiên ý như vậy.

Giọng Cố Hàn Uyên chế nhạo mà ý vị.

Thiên ý.

Chẳng qua là một kẻ thua cuộc không chơi nổi liền tự mình xuống sân mà thôi.

Cặp đồng tử đạm mạc vô tình kia nghe vậy sinh ra dao động, ẩn chứa tức giận nói: Kẻ nhục mạ trời sẽ chết.

Dứt lời, kim quang của tiểu nhân màu vàng trong cặp mắt kia càng sâu.

Hình tượng vốn có chút mơ hồ dần dần rõ ràng.

Nhưng dung mạo của tiểu nhân màu vàng lại hoàn toàn khác với

Vu Hành Vân.

Điểm giống nhau duy nhất là đều diễm tuyệt thiên hạ, đẹp như tiên nữ.

Tuy nữ tử trong kim quang nhìn không rõ, nhưng đây là dung mạo thứ ba mà Cố Hàn Uyên có thể chấm 100 điểm nhan sắc.

Là mỹ nhân cùng cấp bậc với Hoàng Dung, Vu Hành Vân.

Chỉ là so với Hoàng Dung hoặc xinh đẹp hoặc ôn nhu, Vu Hành Vân hoặc thanh lệ hoặc ngạo kiều, khí chất đạm mạc băng lãnh lại uy nghiêm túc mục của nữ tử này khó tránh khỏi phá hỏng vài phần mỹ cảm.

Bất quá tư thế này lại vừa vặn có khả năng khơi dậy lòng chinh phục của nam nhân nhất.

Trong mắt Cố Hàn Uyên cũng khó tránh khỏi hiện lên một tia nóng rực.

Đôi mày thanh tú của nữ tử hình thái tiểu nhân màu vàng nhíu lại.

Nàng nhàn nhạt nói: Phàm nhân, ánh mắt của ngươi vẫn như vậy làm người ta chán ghét.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên, khóe miệng treo lên một nụ cười ý vị.

Hắn sâu xa nói: Còn.

Ở Càn Thanh Cung lúc, phản ứng kháng cự của Vân nhi quả nhiên là ngươi phải không.

Cảm giác thế nào.

Mùi vị có vừa ý ngươi không.

Vẻ mặt uy nghiêm của nữ tử rốt cuộc bị phá vỡ.

Chương 579

Nàng xấu hổ quát mắng: Phàm nhân vô sỉ chìm đắm trong dục vọng.

Nàng bỗng nhiên giật mình, sắc mặt trở nên có chút khó coi hỏi: Phàm nhân, ngươi lúc đó đã biết là ta.

Lúc đó phản ứng của Vu Hành Vân hoàn toàn khác biệt so với bình thường.

Sáng sớm thức dậy phục vụ vẫn còn tham lam đòi hỏi.

Đến Càn Thanh Cung hầu hạ Cố Hàn Uyên lại tỏ ra rõ ràng chống cự và lạ lẫm.

Đến cuối cùng Cố Hàn Uyên muốn nhân cơ hội được một tấc lại muốn tiến một thước, lại bị nữ tử này trốn đi.

Cho nên lúc đó Vu Hành Vân sau đó mới có vẻ hoang mang như vậy.

Đó là phản ứng của việc thiếu mất một đoạn ký ức.

Cố Hàn Uyên chế nhạo nói: Đừng một tiếng hai tiếng phàm nhân, ta có tên.

Hơn nữa ngươi còn chưa nói cho Cố mỗ tên của ngươi, có phải quá thất lễ không.

Nữ tử khinh miệt nói: Bản tọa biết ngươi tên là Cố Hàn Uyên, chẳng qua là lại một kẻ nghịch thiên khiêu chiến vận mệnh mà thôi.

Một kẻ xâm nhập loạn vào bàn cờ chúng sinh.

Còn danh hiệu của bản tọa, ngươi vẫn còn loanh quanh ở hạ giới, không có tư cách biết.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhướng mày.

Nữ tử này tiết lộ không ít thông tin.

Kẻ nghịch thiên, bàn cờ chúng sinh, hạ giới, đều đáng để suy ngẫm.

Dường như đã thấy được một góc của bí mật thế giới này.

Bất quá lúc này không phải là lúc suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Cố Hàn Uyên ý vị nói: Ngươi là Cửu Thiên Huyền Nữ phải không.

Nữ tử nghe vậy kinh hãi.

Làm sao ngươi biết.

Cố Hàn Uyên tuy cũng chỉ là suy đoán, nhưng phản ứng của nàng lúc này tương đương với thừa nhận nàng chính là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ, thay trời hành đạo.

Nói đơn giản chính là thích xen vào chuyện của người khác, ta nói có đúng không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lóe lên.

Cửu Thiên Huyền Nữ là Nữ Thần trong thần thoại cổ xưa.

Tên gọi tắt là Huyền Nữ, tục xưng Cửu Thiên nương nương, Huyền Tẫn thị, Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương, Cửu Thiên Huyền Mẫu Thiên Tôn, Cửu Thiên Huyền Dương Nguyên Nữ Thánh Mẫu Đại Đế Huyền Tẫn thị.

Trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, nàng là Nữ Thần truyền thụ binh pháp, sau được Đạo Giáo phụng làm nữ tiên cao giai và thần Thuật Số.

Nàng có địa vị cao thượng hiển hách trong tín ngưỡng dân gian, là một vị thần chính nghĩa am hiểu sâu sắc mưu lược quân sự, pháp thuật thần thông, trở thành nữ tiên giúp đỡ anh hùng trừ gian diệt bạo thuận theo thiên mệnh.

Vì vậy, nàng có địa vị quan trọng trong tín ngưỡng thần tiên Đạo Giáo, tín ngưỡng về nàng có thể truy ngược đến thời Tiên Tần.

Vân Cấp Thất Thiêm nói: Cửu Thiên Huyền Nữ, là đệ tử của Thánh Mẫu Nguyên Quân, sư phụ của Hoàng Đế.

Cửu Thiên là tượng của Càn Kim, tính cương kiện vận động.

Phương Cửu Thiên, có thể dương binh bày trận.

Có các kinh thư như Cửu Thiên Huyền Nữ Điều Tâm Tiêu Nghiệt Chân Kinh truyền thế, để giáo hóa thế nhân.

Cửu Thiên Huyền Nữ, một Nữ Thần như vậy, giống như Nữ Oa, đã lưu lại hình tượng ở rất nhiều thế giới.

Mà vị Cửu Thiên Huyền Nữ có thể sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba trước mắt này, kiếm pháp tạo nghệ cực cao.

Khả năng lớn nhất chính là Cửu Thiên Huyền Nữ trong Tiên Kiếm, người đã từng trong mộng chỉ điểm cho tổ tiên Quỳnh Hoa Phái kiếm pháp nhân kiếm hợp nhất, cũng rất phù hợp với tính cách thích xen vào chuyện người khác, thậm chí tự mình hạ giới của nàng.

Phàm nhân, ngươi dám nhục ta.

Cửu Thiên Huyền Nữ lần nữa mất bình tĩnh, mắt hạnh trừng trừng giận dữ nhìn Cố Hàn Uyên, cái tên phàm nhân không chút kính nể này.

Luôn cảm thấy ở trước mặt hắn rất khó duy trì tâm tình lãnh đạm, cũng không biết có phải là do xúc cảm và mùi vị lưu lại trong miệng lúc nguyên thần nhập thể gây ra hay không.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt chế nhạo nói: Cố mỗ ngay cả trời cũng nhục, huống hồ là ngươi.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy ngẩn ra, tự giễu nói: Nói cũng phải.

Kẻ nghịch thiên phần nhiều là như vậy, coi trời bằng vung.

Sau khi tự giễu, nàng dường như khôi phục bình tĩnh.

Quyết định trước khi giao thủ hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Cố Hàn Uyên, ngươi rốt cuộc là khi nào nhận ra bản tọa đến.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Khi ta phân giải kiếm ý để truyền thụ Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba cho Vân nhi.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy cả kinh.

Đôi mày thanh tú hơi nhíu, tự lẩm bẩm: Khi đó thì ra là thế.

Khi trao đổi nguyên thần, một chút dị dạng nhỏ nhất của thần hồn đều không thể che giấu.

Nghĩ đến ngươi là nhân cơ hội lẻn vào khi Vân nhi đột phá Lục Địa Thần Tiên, câu thông với trời đất phải không.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Cố Hàn Uyên giải thích liền trầm mặc một lát, hiển nhiên là ngầm thừa nhận, nàng nghi ngờ hỏi: Ngươi đã phát hiện ta lúc đó, vì sao trước đó không một bước tiêu diệt ta.

Lúc đó nguyên thần của Vu Hành Vân đang ở trong trạng thái không chút phòng bị.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngươi giấu quá sâu, trừ phi ta đem ngươi và nguyên thần của Vân nhi cùng nhau chém diệt, bằng không còn không bằng bây giờ ép ngươi ra.

Thì ra là thế, ngươi là nhìn ra bản tọa lúc này bất quá là một luồng phân hồn mới không động thủ sao.

Cửu Thiên Huyền Nữ vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên là nhìn thấu trạng thái phân hồn của nàng mới không động thủ.

Dù sao cho dù phân hồn vẫn diệt, nhiều lắm cũng chỉ làm bản thể chịu một ít tổn thương linh hồn.

Với thủ đoạn của Cửu Thiên Huyền Nữ, chữa trị loại tổn thương linh hồn cấp độ này rất đơn giản.

Trong lòng Cố Hàn Uyên hiện lên một tia ấm áp.

Ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Vu Hành Vân lúc này thân bất do kỷ, ôn hòa cười nói: Cửu Thiên Huyền Nữ ngươi sai rồi, ta là luyến tiếc Vân nhi.

Cửu Thiên Huyền Nữ ngẩn ra.

Ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng phức tạp.

Cố Hàn Uyên, ngươi không giống với những kẻ nghịch thiên khác.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút không hiểu.

Hắn có thể đoán được kẻ nghịch thiên trong miệng Cửu Thiên Huyền Nữ nên hành sự như thế nào.

Vô tình vô nghĩa, quả quyết sát phạt, tàn sát thương sinh, vì lợi ích không từ thủ đoạn.

Nếu không phải Hoàng Dung và Vu Hành Vân trời xui đất khiến xông vào nội tâm của hắn, sợ rằng Cố Hàn Uyên cũng sẽ trở thành kẻ nghịch thiên trong miệng Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cố Hàn Uyên còn không biết loại biến hóa này là tốt hay xấu.

Nhưng hắn tuyệt đối không muốn bị dục vọng và lực lượng nô dịch chính mình.

Cố Hàn Uyên đạm nhiên nói: Ta chính là ta, sẽ không giống ai, cũng không cần trở thành ai.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Dường như có chuyện gì đó vô cùng khó hiểu đang làm phiền nàng.

Bất quá suy nghĩ mãi không ra, nàng cuối cùng vẫn lắc đầu, bỏ xuống những suy nghĩ miên man trong lòng.

Ngược lại, nàng nghĩ đến chuyện cực kỳ để ý trước đó.

Trong con ngươi xinh đẹp ẩn chứa sự xấu hổ nói: Cho nên ngươi trước đó là cố ý.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết Cửu Thiên Huyền Nữ để ý điều gì.

Còn không phải là chuyện trước đó ở Càn Thanh Cung để nàng giống như tỳ nữ không chút tôn nghiêm phục thị hắn sao.

Điều này đối với Cửu Thiên Huyền Nữ mà nói là lần đầu tiên từ trước tới nay.

Thậm chí suýt nữa làm nàng đạo tâm tan vỡ.

Cố Hàn Uyên cười đầy ý vị nói: Đương nhiên là cố ý.

Hắn giải thích trong ánh mắt xấu hổ của Cửu Thiên Huyền Nữ: Ngươi chưa hoàn toàn có được ký ức của Vân nhi, diễn kỹ quá kém.

Ôn hòa đối đãi Lý Nguyên Chỉ là tham chiếu Mai Lan Trúc Cúc tứ kiếm tỳ phải không.

Thân phận của các nàng và Lý Nguyên Chỉ không giống nhau.

Vân nhi sẽ không ghen với các nàng, nhưng cũng sẽ không để ý Lý Nguyên Chỉ.

Chủ động kết nối với Lý Nguyên Chỉ không phải là việc mà một Vân nhi ngạo kiều sẽ làm.

Khi đó ngươi hẳn là đã bắt đầu ảnh hưởng đến Vân nhi.

Mà thời gian đó cách lúc Vân nhi sáng sớm thức dậy phục vụ không lâu, biến hóa duy nhất chính là hình thể của Vân nhi khác nhau.

Vì vậy, sự biến hóa hình thể của Vân nhi chính là cơ hội.

Thần hồn của Vân nhi ở hình thái nhỏ vô cùng kiên cố, ngươi căn bản không xâm nhập được.

Trên đường hỏi ta phải làm lớn đến mức nào, là chuẩn bị dẫn dắt Vân nhi thất thủ giết ta phải không.

Cố Hàn Uyên dừng một chút, thần tình trêu chọc: Khi đó ngươi ảnh hưởng đến Vân nhi đã rất lớn, thậm chí có một khoảng thời gian ngươi còn chiếm vị trí chủ đạo.

Cho nên ở Càn Thanh Cung mới cố ý kéo ngươi hầu hạ ta.

Vì không lộ ra sơ hở, nhịn rất khổ cực phải không.

Chương 580

Đáng tiếc cuối cùng vẫn bị ngươi trốn mất.

Trong đôi mắt đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ hầu như tóe ra lửa giận.

Trong lòng tràn đầy cảm giác sỉ nhục trước nay chưa từng có.

Chính mình lại bị Cố Hàn Uyên lừa gạt.

Phải biết rằng địa vị của Cửu Thiên Huyền Nữ ở thiên giới tôn quý biết bao.

Là một trong những tiên thần cổ xưa nhất, ngoại trừ Thánh Nhân và Thiên Đế những tiên thần nắm quyền ra, địa vị của nàng là cao nhất.

Thậm chí còn nắm giữ một phần quyền bính quản lý hạ giới.

Nàng lại bị một phàm nhân ngu muội mà nàng xem thường đùa bỡn, thậm chí bị ép nhập vào thân thể Vu Hành Vân để hầu hạ hắn.

Lúc đó nàng không phải không muốn phản kháng, mà là bị bản năng của cơ thể này thao túng.

Đừng nói chán ghét, cái sự tham lam đòi hỏi không kịp chờ đợi kia làm nàng cảm thấy vạn phần kinh ngạc.

Hơn nữa lúc ấy thần hồn của Vu Hành Vân bị nàng áp chế cũng đang ảnh hưởng ngược lại nàng.

Nàng không phải không muốn sớm một chút thoát ra, là thoát không được.

Mãi đến khi Cố Hàn Uyên dừng lại nghỉ ngơi mới vội vàng đổi Vu Hành Vân trở về, chính mình trốn đi.

Bất quá mặc dù không chịu đến vũ nhục ở mức độ lớn nhất, nhưng cảm giác khác lạ lưu lại trong miệng tựa như vẫn đang nhắc nhở nàng đã làm những gì.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhất thời có chút hối hận vì đã lén lút lẻn vào lúc Vu Hành Vân đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Coi như lẻn vào cũng không nên lựa chọn nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Trong nhiều phương án có thể lựa chọn lại hết lần này đến lần khác chọn Vu Hành Vân, làm hại nàng gặp phải sự vũ nhục này.

Cái Hạ Giới trong miệng Cửu Thiên Huyền Nữ này cũng không phải là thế gian trong Tiên Kiếm.

Cửu Thiên Huyền Nữ ở thế gian Tiên Kiếm có thể ở một mức độ nhất định chân thân giáng lâm.

Nhưng khi giáng lâm thế giới này lại không thể không dùng một luồng phân hồn giáng lâm, lực lượng suy yếu đến mức gần như tương đương với Lục Địa Thần Tiên của thế giới này.

Chỉ có mượn nhục thân mới có thể dùng ra thực lực cấp bậc Phá Toái Hư Không.

Hết lần này đến lần khác, ý chí thế giới này đã cảnh báo mấy lần, còn có chút cấp thiết.

Thay trời hành đạo, Cửu Thiên Huyền Nữ không thể không mau chóng giải quyết Cố Hàn Uyên, cái dị biến này, mới tạo thành cục diện hôm nay.

Kỳ thực việc Vu Hành Vân vô thức che giấu địch ý của ý chí thế giới cũng là do nàng ám thị thần hồn.

Bằng không với sự tín nhiệm của Vu Hành Vân đối với Cố Hàn

Uyên, làm sao có khả năng cố ý che giấu chuyện quan trọng như vậy.

Kết quả không ngờ nàng sớm đã bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu.

Thậm chí vì che giấu sơ hở, đã phải trả giá nhiều như vậy.

Dù có giết chết Cố Hàn Uyên cũng khó mà rửa sạch sự khuất nhục của nàng.

Chỉ có đợi sau khi Cố Hàn Uyên chết, nàng lại tự diệt luồng phân hồn này, mới có thể làm bản thể không bị ảnh hưởng.

Thậm chí sẽ chỉ cho rằng đã thiếu mất một đoạn ký ức không quan trọng.

May mà nàng mượn Vu Hành Vân sử xuất Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba cấp bậc Phá Toái Hư Không.

Mảnh không gian ngưng cố này đều lan tràn ra từng đạo vết rạn đen nhánh.

Đó là những mảnh vỡ không gian bị phá toái sau khi không chịu nổi lực lượng của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Mặc dù Cố Hàn Uyên có mạnh đến đâu, cũng không thể ngăn cản Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của nàng.

Coi như Cố Hàn Uyên cũng sử xuất Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, cũng sẽ bị nàng chém diệt dưới sự chênh lệch lực lượng tuyệt đối.

Thậm chí ngay cả Trảm Quỷ Thần có thể uy hiếp nàng, có thể đồ thần diệt tiên cũng không làm nên chuyện gì.

Chính vì Cửu Thiên Huyền Nữ trước đó đã thấy được Trảm Quỷ Thần của Cố Hàn Uyên, mới kìm nén không ra tay, chỉ ám thị Vu Hành Vân tăng cường lực độ công kích.

Mãi đến khi Vu Hành Vân bị nàng khống chế sử xuất Diệt Thiên

Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, một thân thực lực Phá Toái Hư Không không chút hao tổn, mới chính thức hiện thân ra tay.

Chính là vì vạn vô nhất thất.

Kim quang của tiểu nhân màu vàng do Cửu Thiên Huyền Nữ hóa thành càng ngày càng mạnh mẽ.

Sự xấu hổ bị Cố Hàn Uyên kích lên cũng bị nàng đặt ở đáy lòng.

Thần tình lại khôi phục vẻ đạm mạc vô tình, uy nghiêm túc mục.

Giọng nói tựa như thiên ý vô tình từ trong miệng nàng truyền ra.

Cố Hàn Uyên, ngươi xác thực lợi hại, tâm trí võ công đều là tuyệt đỉnh.

Nhưng vì thiên hạ thương sinh và trật tự thế giới, hôm nay bản tọa sẽ khiến ngươi vẫn diệt tại đây.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười khẩy.

Ngươi không đại biểu được thiên hạ thương sinh, cũng không đại biểu được trật tự thế giới, chẳng qua là sự tự cho là đúng cao cao tại thượng của thần tiên trên trời mà thôi.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy cũng không tức giận.

Nàng bình thản nói: Tranh đua miệng lưỡi lại có ích lợi gì.

Phàm nhân ngu muội.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Ta đã nói rồi, ta có tên.

Không phải phàm nhân trong miệng ngươi.

Khóe miệng hắn cong lên một độ cong chế nhạo mà ý vị.

Từng chữ từng câu chậm rãi nói ra: Phàm nhân chưa chắc ngu muội mà vô lực, tiên thần cũng sẽ lật thuyền trong mương.

Trong ánh mắt Cố Hàn Uyên bùng lên tinh quang, đột nhiên lộ ra sự tự tin vô cùng.

Ngữ khí càng phát ra chế nhạo và ý vị.

Còn có. ngươi có phải hay không quá coi thường Vân nhi của ta rồi hả.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy ngẩn ra.

Còn chưa từ trong kinh ngạc hồi phục lại tinh thần.

Nguyên thần của nàng đã bị trục xuất ra khỏi thân thể của Vu Hành Vân.

Bên tai vang lên tiếng quát lớn ngạo kiều mà lạnh lùng của Vu Hành Vân.

Cút ra ngoài cho lão nương.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba là chiêu thức điển hình uy lực lớn nhưng động tĩnh nhỏ, không chỉ có đặc tính đông cứng không gian, mà đòn tấn công còn diễn ra ở cấp độ Nguyên Thần.

Trừ người bị khí cơ khóa chặt có thể thấy rõ toàn cảnh, những người đứng xem ở gần cũng chỉ có thể miễn cưỡng quan sát được kiếm khí, còn người ở xa hơn thì rất khó nhận ra đòn tấn công của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Tuy nhiên, việc Cửu Thiên Huyền Nữ mượn đặc tính của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba để Nguyên Thần hiện thân lại hoàn toàn khác.

Ngoài uy lực công kích Nguyên Thần càng thêm cường đại, uy áp của cảnh giới Phá Toái Hư Không lại truyền đi rất xa.

Trong thành Yến Kinh, bất kể là đám người Khang Hi đang căng thẳng xem cuộc chiến trong hoàng cung, hay Tô Thuyên đang cực kỳ nguy hiểm dưới sự vây công của Ích Tà Vệ, cho đến Lý Nguyên Chỉ và Song Nhi ở ngoài hoàng cung không hề hay biết chân tướng, lúc này đều bị uy áp mạnh mẽ tuyệt đối kia ép đến không thể động đậy.

Cùng lúc đó.

Vô số lão quái vật trên thế giới này vào giờ khắc này đều bị kinh động.

Bọn họ dồn dập đi ra từ nơi bế quan hoặc tự phong.

Ai nấy đều không thể tin được khi cảm nhận được uy áp cảnh giới Phá Toái Hư Không xuất hiện ở thành Yến Kinh.

Cảnh giới Phá Toái Hư Không này từ mấy trăm năm trước đã trở thành một truyền thuyết.

Tựa như từ một thời điểm nào đó, Lục Địa Thần Tiên đỉnh phong đã không còn con đường phía trước.

Bị kẹt cứng ở ngưỡng cửa, một chân đã bước vào nhưng không thể tiến thêm.

Cuối cùng hoặc là thọ mệnh hao hết, mang theo đầy tiếc nuối và không cam lòng mà vẫn lạc.

Hoặc là mượn biện pháp đặc thù để tự phong, gửi gắm hy vọng vào một ngày nào đó trong tương lai thức tỉnh, có thể tìm ra con đường thông tới Phá Toái Hư Không.

Khi linh khí của thế giới này bắt đầu hồi phục, bọn họ cũng đã phát giác ra.

Chương 581

Dự cảm rằng thời đại này chính là thời đại tốt nhất.

Nhưng khi thật sự cảm nhận được uy áp của cảnh giới Phá Toái Hư Không, vẫn có không ít người chấn động khôn nguôi và sợ hãi.

Những người này phần lớn là Lục Địa Thần Tiên đã hao hết tiềm lực, khó có thể tiến thêm.

Trong lúc nhất thời, những ánh mắt hoặc kích động, hoặc sợ hãi đều nhìn về hướng thành Yến Kinh.

Cỏ Nguyên Vương đình, Ma Sư Cung, Tái Ngoại Cực Bắc, Nộ Giao đảo, núi Võ Đang, chùa Thiếu Lâm nam bắc, sâu trong hoàng cung các quốc gia, thậm chí xa tận Cao Câu Ly, Anh Đào, các quần đảo hải ngoại, đều chú ý tới cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đột nhiên xuất hiện.

Tại một nơi rừng sâu núi thẳm hiếm dấu chân người, một khung cảnh yên tĩnh tường hòa.

Nhưng sâu dưới lòng đất lại chôn một tòa cổ mộ thần bí.

Bề ngoài ngôi mộ trông không có gì thần kỳ.

Nhưng khí trường trong mộ lại không âm u như những ngôi mộ thông thường, mà là Âm Dương hỗn độn, tuần hoàn có trật tự.

Trong mộ thất sâu nhất đặt một chiếc quan tài vàng trông như vàng mà không phải vàng, như đồng mà không phải đồng, bên trong nằm một lão giả tóc hạc mặt trẻ con, khuôn mặt tuấn tú.

Lão giả lúc này mở đôi mắt đã nhắm lại mấy trăm năm.

Trong con ngươi đen thẳm tựa như có tử điện lấp lóe.

Từng luồng khí tức tràn ra, không gian xung quanh quan tài vàng không ngừng chấn động, lưu lại từng đạo vết nứt đen nhánh.

Lại là một cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Đã tồn tại mấy trăm năm mà không ai hay biết.

Lão giả nhíu mày, dường như đang cảm ứng điều gì đó.

Cuối cùng, y khẽ thở dài: Vẫn chưa đến lúc.

Rồi lại nhắm mắt lại.

Không gian xung quanh một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, như thể tất cả chưa từng xảy ra.

Có rất nhiều người chú ý đến thành Yến Kinh, thậm chí ngay cả một vị cường giả Phá Toái Hư Không chôn sâu dưới lòng đất mấy trăm năm cũng bị kinh động.

Trong những người này, tu vi thấp nhất cũng là sơ nhập cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Ngay cả Đại Tông Sư cũng vì chênh lệch tu vi quá lớn mà hoàn toàn không hay biết gì.

Chỉ có một vị Tông Sư nhỏ bé ở thành Tương Dương lại cảm nhận được rõ ràng toàn bộ.

Thậm chí còn rõ ràng hơn cả đám Lục Địa Thần Tiên đang đoán mò nguyên do, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vị tông sư này đương nhiên chính là Hoàng Dung.

Từ sau khi Hoàng Dung thành hôn với Cố Hàn Uyên, đã có hiệu quả song tu cao cấp nhất gia trì, lại có Âm Dương Linh Già đan trợ lực.

Tu vi của nàng tăng vọt, bất tri bất giác đã đạt tới Tông Sư đỉnh phong.

Hoàng Dung vốn tưởng rằng sẽ thuận lý thành chương đột phá đến Đại Tông Sư, nhưng khi dấu hiệu mang thai ngày càng rõ rệt, tu vi của nàng không tiến thêm mà ngược lại bắt đầu suy giảm.

Người bình thường gặp phải chuyện ly kỳ như vậy tất sẽ kinh hoảng không thôi.

Nhưng Hoàng Dung lại chẳng hề để tâm.

Bởi vì nàng biết rõ tu vi đã mất đi đâu.

Hoàng Dung nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới, cảm nhận sinh mệnh bé nhỏ trong bụng đang khỏe mạnh lớn lên.

Trong đôi mắt xinh đẹp lại tràn đầy vẻ lo lắng.

Đây đã là lần thứ hai nàng cảm ứng được nguy cơ bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Lần trước khi Cố Hàn Uyên ở Tây Hạ, nàng chỉ cảm ứng được một cách mơ hồ, lần này lại vô cùng rõ ràng.

Thậm chí cả ngọn ngành câu chuyện đều tỏ tường.

Cửu Thiên Huyền Nữ cảnh giới Phá Toái Hư Không vô cùng đáng sợ.

Chênh lệch thực lực tuyệt đối khiến Hoàng Dung ngoài lo lắng ra cũng đành bất lực.

Ngay lúc nàng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho Cố Hàn Uyên bình an vô sự.

Bỗng nhiên nàng cảm ứng được một vật vô cùng mịt mờ nhưng lại có một tia liên kết.

Hoàng Dung khi nhận ra nó cũng không khỏi giật mình.

Dù sao thứ này đối với nàng cũng có chút quen thuộc.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hoàng Dung nhất thời lộ ra một nụ cười rung động lòng người.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang nhìn chằm chằm vào sự biến hóa của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ ở trạng thái Nguyên Thần trước mắt đột nhiên mất đi nhục thân làm gốc rễ.

Tu vi kinh thiên động địa của nàng nhất thời suy sụp nhanh chóng, rất nhanh liền từ cảnh giới Phá Toái Hư Không rơi xuống.

Những Lục Địa Thần Tiên đang chú ý đến thành Yến Kinh đều dồn dập kinh ngạc.

Một số Lục Địa Thần Tiên mang đủ loại tâm tư, chuẩn bị đến thành Yến Kinh bái kiến cường giả Phá Toái Hư Không thậm chí không khỏi lảo đảo.

Sự biến hóa đột ngột này quá mức khiến người ta trở tay không kịp.

Bọn họ không khỏi bắt đầu suy đoán rốt cuộc trong thành Yến Kinh đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, kết luận đáng tin nhất mà họ đưa ra là có người thử đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không thất bại, công sức đổ sông đổ bể nên cảnh giới bị rớt xuống.

Điều này khiến không ít người thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy tiếc nuối.

Bọn họ vừa sợ hãi người đi trước mở đường, lại vừa khao khát có người đi trước mở đường.

Đối với người tu luyện mà nói, điều đáng sợ nhất chính là không còn đường đi phía trước.

Đối với kẻ dã tâm mà nói, điều đáng sợ nhất chính là con đường phía trước đã có người chiếm giữ.

Những người tu luyện một lòng vì đột phá đến cảnh giới cao hơn tạm thời không nói.

Nhưng những kẻ dã tâm kia lại không hẹn mà cùng bắt đầu hành động.

Phong vân trong thiên hạ đã vô tình bị Cố Hàn Uyên khuấy động triệt để.

Thế nhưng, ngọn nguồn gây ra tất cả chuyện này, Cố Hàn Uyên, lúc này lại hai mắt sáng rực nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ sau khi kim quang tiêu tán.

Trước đó vì có kim quang che chắn, hắn chỉ có thể nhìn ra đại khái đường nét dung mạo của nàng.

Dù vậy cũng đã được Cố Hàn Uyên đánh giá 100 điểm nhan sắc.

Lúc này không có kim quang che chắn, khuôn mặt xinh đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ nhất thời hiện ra dưới trạng thái Nguyên Thần.

Anh khí mười phần, tiên y màu xanh trắng trong thuần khiết nhã nhặn, hạ thân buộc váy lụa màu, đầu đội tiên quan màu xanh biếc.

Da như mỡ đông, cổ như cổ ngỗng, răng tựa ngà voi, trán rộng mày ngài, mắt phượng long lanh, giữa mi tâm có ấn ký tựa như kim liên, dung mạo đào hoa ngọc diện, có thể nói là quốc sắc thiên hương.

Dưới lớp tiên y, vóc dáng yểu điệu thướt tha, những chỗ đẫy đà tròn trịa lại thể hiện rõ mị lực của nữ tính.

Dù nói nàng diễm áp chúng tiên, Cố Hàn Uyên cũng tin.

Cửu Thiên Huyền Nữ chau mày, cực kỳ không thoải mái với ánh mắt săm soi của Cố Hàn Uyên.

Nhưng lúc này không phải là lúc để ý đến hắn.

Cửu Thiên Huyền Nữ xoay người, cau mày hỏi: Vu Hành Vân, ngươi nhận ra Bổn tọa từ khi nào.

Nếu không phải sớm có chuẩn bị, không thể nào dưới tình huống thần hồn bị Bổn tọa áp chế, lại thừa dịp Bổn tọa Nguyên Thần ly thể mà cắt đứt liên hệ giữa Bổn tọa và thân thể ngươi được.

Vu Hành Vân có chút ngạo kiều hừ một tiếng nói: Là ngươi quá coi thường ta.

Tuy ban đầu bị ngươi lừa gạt, nhưng sư tôn đã cho ta nhiều ám chỉ như vậy, lại thêm cảm giác bất hòa do ký ức thiếu sót, nếu còn không phát hiện ra điều bất thường thì ta đúng là ngu thật.

Chương 582

Hơn nữa.

Nàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nơi khóe miệng, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy thâm tình chân thành nói: Sư tôn tin tưởng ta, ta cũng tin tưởng sư tôn.

Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ thở dài nói: Là Bổn tọa đã xem nhẹ sự ràng buộc giữa các ngươi.

Phàm nhân quả nhiên không thể nói chuyện bằng lẽ thường.

Kỳ thực, vẫn là nàng quá khinh thường phàm nhân.

Sự cao cao tại thượng, thay trời hành đạo đã khiến nàng không khỏi kiêu ngạo tự phụ.

Thở dài xong, nàng ngưng thần nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Dứt khoát trầm giọng nói: Cố Hàn Uyên, ngươi quả nhiên là ngoại tộc, cũng rất nguy hiểm.

Hôm nay, nhất định phải diệt ngươi tại đây.

Dứt lời, quanh thân nàng bùng lên quang diễm màu vàng kim.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, thần sắc hơi ngưng lại.

Thiêu đốt thần hồn.

Ngươi không cần luồng phân hồn này nữa sao.

Cách làm của Cửu Thiên Huyền Nữ thật sự có chút ngoài dự liệu của hắn.

Phân hồn hủy diệt tất nhiên sẽ gây tổn thương cho linh hồn.

Mặc dù Cố Hàn Uyên biết Cửu Thiên Huyền Nữ thần thông quảng đại, chút tổn thương linh hồn này giải quyết không khó.

Nhưng nỗi đau thiêu đốt thần hồn lại sẽ không thay đổi.

Trên gương mặt xinh đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ tràn đầy vẻ thống khổ.

Hiển nhiên nàng đang bị nỗi đau thiêu đốt thần hồn hành hạ.

Nhưng giọng nói của nàng lại bình tĩnh đạm mạc.

Chỉ cần có thể giết chết ngươi, cái giá là một luồng phân hồn này cũng đáng.

Thế nhưng sự quyết tuyệt của nàng không chỉ vì lý do đại nghĩa lẫm nhiên như vậy.

Nàng vẫn vô cùng để tâm đến nỗi nhục nhã bị ép phải hầu hạ Cố Hàn Uyên trước đó.

Luồng phân hồn này, cho dù không dùng để thiêu đốt thần hồn giết chết Cố Hàn Uyên, cũng sẽ bị nàng tự diệt.

So với nỗi nhục nhã Cố Hàn Uyên mang lại, nỗi đau thiêu đốt thần hồn này căn bản không đáng nhắc tới.

Kim diễm thiêu đốt thần hồn càng lúc càng rực rỡ.

Từng luồng kiếm khí một lần nữa ngưng tụ trên Nguyên Thần của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nàng vốn là mượn kiếm khí của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba để Nguyên Thần xuất khiếu công kích, lúc này một lần nữa phát động Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba tự nhiên không khó.

Kiếm pháp tạo nghệ của Cửu Thiên Huyền Nữ vốn đã cực cao.

Mặc dù không thể sử dụng tiên pháp kiếm quyết ở hạ giới.

Nhưng cảnh giới kiếm ý của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba đơn thuần lại cao hơn Cố Hàn Uyên.

Lại thêm sức mạnh do thiêu đốt thần hồn mang lại.

Riêng về lực công kích cũng không thấp hơn bao nhiêu so với lúc ở cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Huống chi công kích Nguyên Thần chỉ có thể dùng công kích Nguyên Thần để đối kháng, nếu không, linh hồn không có phòng bị sẽ bị chém giết dễ dàng.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên nhất thời ngưng trọng.

Sự quyết tuyệt của Cửu Thiên Huyền Nữ vượt quá dự liệu của hắn, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, huống chi hắn cũng không phải không có con bài tẩy.

Vân nhi, dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Vu Hành Vân nghe vậy ngẩn ra, rồi nhanh chóng hiểu ra.

Trong lòng cảm động, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lại xuất hiện tiểu nhân màu vàng.

Chỉ có điều lần này tiểu nhân màu vàng lại có hình dáng giống hệt nàng, hiển nhiên chính là nguyên thần của chính nàng.

Vu Hành Vân cảm động là có lý do.

Cố Hàn Uyên vẫn luôn nhẫn nhịn Cửu Thiên Huyền Nữ mà không ra tay, ngoài việc mượn tay nàng để thể hiện thực lực của Vô Thiên, đồng thời thừa dịp nàng sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, để Vu Hành Vân có cơ hội trục xuất nàng ra khỏi thân thể, còn có một mục đích khác.

Đó chính là để Cửu Thiên Huyền Nữ tự mình dạy cho Vu Hành Vân Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Trước đó, khi Cố Hàn Uyên phân giải kiếm ý dạy cho Vu Hành Vân, hắn đã phát hiện ra.

Mặc dù nàng có hạt giống kiếm ý của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, nhưng lại rất khó học được, thậm chí không biết phải mất bao lâu.

Dù sao so với Cố Hàn Uyên sắp lĩnh ngộ cả Hữu Tình Kiếm Đạo và Vô Tình Kiếm Đạo, Vu Hành Vân lại là Hữu Tình Kiếm Đạo thuần túy.

Hạt giống kiếm ý Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba bị Hữu Tình Kiếm Đạo đè nén đến không thở nổi.

Chỉ có thể mượn Cửu Thiên Huyền Nữ tự mình thi triển Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, mới có thể để Vu Hành Vân dùng thân thể mạnh mẽ học được.

Sách lược tầng tầng lớp lớp như vậy, chỉ có Cố Hàn Uyên vừa to gan vừa cẩn thận mới dám làm.

Có thể biến Cửu Thiên Huyền Nữ hoàn toàn thành công cụ của hắn.

Chỉ có điều, ngoài kế hoạch chính là mức độ để tâm của Cửu Thiên Huyền Nữ đối với việc bị hắn làm nhục và sự quyết tuyệt thiêu đốt thần hồn.

Cho nên Cố Hàn Uyên không thể không liên thủ với Vu Hành Vân để đối đầu trực diện với Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn tiểu nhân màu vàng xuất hiện từ trong mắt Cố Hàn Uyên.

Đồng thời bị Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của hai người khóa chặt.

Dù là nàng cũng cảm thấy một trận rợn tóc gáy.

Trong lòng Cửu Thiên Huyền Nữ ở trạng thái Nguyên Thần dâng lên từng cơn ớn lạnh.

Mặc dù cảnh giới của nàng cao hơn, lại còn đang thiêu đốt thần hồn.

Nhưng va chạm ở cấp độ Nguyên Thần lại là thứ ít liên quan đến tu vi nhất.

Nàng lúc này tuy có ưu thế hơn Cố Hàn Uyên, nhưng không có nghĩa là nàng có thể lấy một địch hai.

Cơ hội thắng duy nhất chính là từ bỏ chống lại Vu Hành Vân, toàn lực công kích Cố Hàn Uyên, tranh thủ tiêu diệt Nguyên Thần của Cố Hàn Uyên trước khi nguyên thần của mình bị Vu Hành Vân tiêu diệt.

Đây mới thực sự là thời khắc liều mạng.

Cửu Thiên Huyền Nữ thần sắc kiên định, quyết nhiên hóa thành Nguyên Thần màu vàng kim do kiếm khí Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba tạo thành, lao về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn thân ảnh Nguyên Thần phiêu diêu như tiên nhưng lại cực kỳ nguy hiểm của Cửu Thiên Huyền Nữ đang đến gần.

Nàng chập ngón tay thành kiếm, trên kiếm chỉ đầy kiếm khí sắc bén, đâm vào khiến da thịt người ta đau nhói.

Ngay lúc tiểu nhân màu vàng trong mắt Cố Hàn Uyên sắp nhảy ra.

Hắn đột nhiên sững sờ.

Khóe miệng mỉm cười, thu hồi Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Đồng thời nói với Vu Hành Vân đang chuẩn bị ra tay: Vân nhi, ngươi không cần xuất thủ.

Vu Hành Vân nghe vậy giật mình.

Nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ đang ngày càng gần Cố Hàn Uyên, trong lòng rất lo lắng.

Nhưng vì tin tưởng Cố Hàn Uyên, nàng vẫn thu hồi Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy vậy hơi giật mình, trong lòng nhất thời dấy lên cảnh giác.

Nàng đã bị Cố Hàn Uyên gài bẫy mấy lần, nếu còn không cảnh giác thì không phải là tự phụ mà là ngu xuẩn.

Nhưng lúc này không phải nói thu tay là có thể thu tay.

Không nói nàng bây giờ không có nhục thân để dựa vào, Nguyên Thần xuất khiếu không nơi nào để về.

Chỉ riêng trạng thái thiêu đốt thần hồn cũng không thể lãng phí thời gian, bằng không sẽ bị kéo cho đến chết.

Vì vậy, nàng chỉ đành kiên trì tiếp tục lao về phía Cố Hàn Uyên.

Nhưng khoảng cách càng ngày càng gần, nụ cười đầy ẩn ý trên mặt Cố Hàn Uyên cũng hiện ra trong mắt nàng càng lúc càng rõ ràng.

Chương 583

Ngay lúc sắp đánh trúng Cố Hàn Uyên, Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của nàng đụng phải một tấm lá chắn ngũ sắc rực rỡ.

Bị va chạm đến choáng váng, Cửu Thiên Huyền Nữ rất vất vả mới hoàn hồn, định thần nhìn lại chỉ thấy một viên ngọc thạch hình tròn năm màu tỏa ra thần quang đang lơ lửng trước người Cố Hàn Uyên, kinh ngạc hô: Ngũ Thải Thần Thạch của Nữ Oa Nương Nương.

Tại sao lại ở trong tay ngươi.

Trong lòng Cố Hàn Uyên ấm áp, nghe thấy giọng nói dịu dàng mà thâm tình của Hoàng Dung từ sâu trong đáy lòng: Phu quân, lần này đến phiên ta bảo vệ chàng.

Thần Thạch đột nhiên xuất hiện khiến Cửu Thiên Huyền Nữ trở tay không kịp.

Cố Hàn Uyên không phải không nghĩ tới việc dùng Thần Thạch để ngăn cản Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng không chỉ vì cân nhắc Thần Thạch chưa chắc có thể đỡ nổi Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Mà quan trọng hơn là trên thực tế căn bản không làm được.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba có thể đông cứng không gian, người bị kiếm khí khóa chặt căn bản không thể động đậy.

Giống như Vô Sắc thiền sư bị chết cực kỳ oan uổng trước đây, mặc kệ tu vi võ công cao đến đâu cũng vô dụng.

Phương thức phản kháng duy nhất chính là dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba tương tự để đối kháng.

Đương nhiên cũng có thể lựa chọn công kích nhục thân đối phương.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ vốn là trạng thái Nguyên Thần, căn bản không có thân thể để kiềm chế.

Cố Hàn Uyên lại không thể công kích nhục thân của Vu Hành Vân trước khi Cửu Thiên Huyền Nữ bị Vu Hành Vân trục xuất ra ngoài.

Bằng không thật sự là một xác hai mạng.

Huống chi Cửu Thiên Huyền Nữ thiêu đốt thần hồn vô cùng đột ngột, Cố Hàn Uyên muốn lấy Thần Thạch ra hộ thân cũng đã không kịp.

Kết quả, Thần Thạch lại được Hoàng Dung ở ngoài vạn dặm khống chế bảo vệ hắn.

Nguyên nhân của tình huống kỳ lạ này không rõ.

Nhưng Thần Thạch do Hoàng Dung khống chế rõ ràng uy lực mạnh hơn so với khi Cố Hàn Uyên tự mình khống chế.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba của Cửu Thiên Huyền Nữ đánh lên lồng bảo hộ của Thần Thạch lại ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên.

Hơn nữa, hình thái sử dụng Thần Thạch của Cố Hàn Uyên và Hoàng Dung cũng không giống nhau.

Lồng bảo hộ của Thần Thạch mà Cố Hàn Uyên dùng là do Thần Thạch hóa lỏng mà thành.

Lồng bảo hộ của Thần Thạch mà Hoàng Dung dùng lại là một tấm lá chắn linh khí cực kỳ kiên cố và vạn năng.

Đồng thời vận dụng vẫn là tiên thiên linh khí bên trong Thần Thạch.

Cố Hàn Uyên trước sau đều không thể sử dụng tiên thiên linh khí bên trong Thần Thạch.

Không ngờ lại bị Hoàng Dung cách xa vạn dặm dễ dàng sử dụng.

Cố Hàn Uyên vừa vô cùng kinh ngạc vừa nghi hoặc, mãi không nghĩ ra nguyên do.

Điều duy nhất có thể liên tưởng đến là Thần Thạch do nguyên bản Thần Thạch cùng Hắc Hàn, Bạch Lộc, Băng Phách, tứ đại Thần Thạch dung hợp mà thành.

Mà nguyên bản Thần Thạch làm chủ thể dung hợp chính là xuất từ phần thưởng đánh giá cấp SSS của Hoàng Dung.

Hai người có lẽ có mối liên hệ nào đó không ai biết.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Bí mật của hệ thống dường như càng ngày càng nhiều.

Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ về bí mật của hệ thống.

Cố Hàn Uyên nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ với vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, cười đầy ẩn ý: Biết đâu ta là tình lang của Nữ Oa Nương Nương thì sao.

Nữ Oa Nương Nương sợ ta ở hạ giới gặp nguy hiểm, nên tặng Thần Thạch cho ta hộ thân.

Vu Hành Vân nghe vậy, tức giận lườm một cái đầy quyến rũ.

Nhưng cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, buông xuống nỗi lo lắng trước đó.

Mà Cửu Thiên Huyền Nữ thì giận không kìm được, quát lên: Hồ ngôn loạn ngữ.

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng dám bất kính.

Mối quan hệ giữa Cửu Thiên Huyền Nữ và Nữ Oa có nhiều thuyết khác nhau.

Có thuyết nói Cửu Thiên Huyền Nữ là con gái Nữ Oa, có thuyết nói là thị nữ của Nữ Oa, cũng có thuyết nói là Nữ Oa chuyển thế chín lần.

Trước mắt đây là Cửu Thiên Huyền Nữ của thế giới Tiên Kiếm, thuộc hạ của Thiên Đế Phục Hi, hiển nhiên không có quan hệ thân mật với Nữ Oa.

Nhưng điều đó cũng không cản trở Cửu Thiên Huyền Nữ kính ngưỡng Nữ Oa, người cùng là Tam Hoàng với Phục Hi.

Mặc dù Nữ Oa trong Tiên Kiếm đã bị Phục Hi khai trừ khỏi thần tịch.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý đến sự cuồng nộ bất lực của Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này.

Hắn cười cợt nhả: Chính là bất kính đấy, thì có thể làm gì.

Hắn đưa mắt nhìn lên đôi môi của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nụ cười càng thêm ẩn ý: Ngay cả ngươi cũng hồ đồ hầu hạ ta, cho dù Nữ Oa Nương Nương thật sự hạ giới, e rằng cũng không thoát khỏi lần này.

Hay là. ngươi định đem kinh nghiệm của mình truyền thụ cho nàng.

Để Nữ Oa Nương Nương có thể học mà dùng.

Lời trào phúng của Cố Hàn Uyên khiến sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ lúc xanh lúc đỏ.

Nàng vốn đã cực kỳ để tâm đến nỗi nhục nhã lúc đó, lúc này còn bị Cố Hàn Uyên nhắc lại chuyện cũ, nỗi xấu hổ và tức giận trong lòng khiến nàng căn bản không thể giữ được sự cao ngạo và khí độ của tiên thần.

Thần Tộc trong thế giới Tiên Kiếm là do Thiên Đế Phục Hi lấy quả của Thần Thụ hấp thu thanh khí của Thần Giới làm thân thể, rót vào tinh lực cường đại của mình để sáng tạo ra.

Vì quả của Thần Thụ rất khan hiếm, nên số lượng thần rất ít, nhưng linh lực cường đại.

Thần không chịu được trọc khí của đại địa, vì vậy ở trên trời, hình thành Thần Giới.

Thần mặc dù có phân biệt nam nữ, nhưng sau khi giao hợp sinh sản, bản thể của thần sẽ mất đi linh lực và dần dần chết đi, cũng không thể tăng thêm số lượng thần, vì vậy việc giao hợp sinh sản bị nghiêm cấm.

Vì vậy, đối với Thần Tộc mà nói, những chuyện ô uế của phàm trần có thể nói là cấm kỵ.

Huống chi Cửu Thiên Huyền Nữ còn bị ép làm những việc không phải vì sinh sản, mà đơn thuần là để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Cảm giác nhục nhã trong lòng nàng tăng gấp bội.

Trớ trêu thay, lúc này nàng lại không thể làm gì được Cố Hàn Uyên có Thần Thạch hộ thân.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, sức mạnh do thiêu đốt thần hồn mang lại cũng đã tiêu tan gần hết.

Có lẽ một lát nữa thôi, luồng phân hồn này của nàng sẽ bị đốt cháy hoàn toàn.

Nghĩ đến đây.

Cửu Thiên Huyền Nữ có chút tiếc nuối lắc đầu, bình tĩnh nói: Ngươi vẫn thích tranh đua miệng lưỡi như vậy.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý: Đừng nói như thể hiểu ta lắm, ngươi còn chưa được nếm thử sự lợi hại của miệng lưỡi ta thật sự đâu.

Đáng tiếc lần này không có cơ hội.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng đã nhìn thấu trạng thái của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nguyên Thần vốn ngưng thực của nàng dần dần xuất hiện dấu hiệu hư hóa, hiển nhiên không lâu nữa sẽ tiêu tán.

Cửu Thiên Huyền Nữ không hiểu hàm ý trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Nàng chau mày nói: Bổn tọa không biết ngươi đang nói gì.

Nhưng không sao, lần sau Bổn tọa hạ giới, tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội lật bàn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhướng mày.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói đúng, lần này chỉ là Cố Hàn Uyên lợi dụng sự khinh thị của nàng đối với mình mới gài bẫy được nàng.

Nếu nàng có lòng cảnh giác, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị lật bàn như vậy.

Dù sao giữa hai người tồn tại chênh lệch thực lực rất lớn.

Hơn nữa, luồng phân hồn hạ giới lần này của Cửu Thiên Huyền Nữ chiếm dụng thực lực cũng cực kỳ ít ỏi.

Nếu lần sau hạ giới, nàng phân ra một phần phân hồn lớn hơn, Cố

Hàn Uyên chỉ sợ cũng khó mà ngăn cản.

Mà luồng phân hồn này của Cửu Thiên Huyền Nữ bị hủy, thậm chí có khả năng mang theo tổn thương linh hồn do thiêu đốt thần hồn về cho bản thể.

Chương 584

Đến lúc đó, bản thể của nàng tuyệt đối sẽ không còn khinh thị Cố Hàn Uyên như lần này nữa.

Khi thực lực không bằng người, tốt nhất vẫn là ẩn mình phát triển.

Biện pháp tốt nhất chính là giữ lại luồng phân hồn này của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng hắn lại không có cách nào với một Cửu Thiên Huyền Nữ một lòng muốn tự hủy.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân đang buông bỏ lo lắng, bình tĩnh xem kịch, bỗng nhiên nảy ra một ý.

Trong tay hắn xuất hiện một khối ấn quyết bằng kim ngọc, trên đó khắc hình dáng Ngũ Phương Thiên Đế và có kim long quấn quanh.

Vân nhi, ngươi thử xem có thể khống chế nó không.

Cửu Thiên Huyền Nữ, người vốn đang bình tĩnh chờ đợi phân hồn của mình biến mất, thấy vậy kinh hãi.

Không thể tin được mà kinh hô: Tại sao ngươi lại có Không Động Ấn, một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ.

Lúc này, sự kinh ngạc trong lòng Cửu Thiên Huyền Nữ còn hơn cả khi nàng nhìn thấy Thần Thạch.

Trong thế giới Tiên Kiếm, đại đa số Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ đều đã thất lạc.

Chỉ có Thần Nông Đỉnh được Tam Hoàng Thần Nông lưu lại thế gian, do phái Tiên Kiếm Thục Sơn bảo quản.

Thần Thạch trong tay Cố Hàn Uyên nhiều nhất cũng chỉ là một mảnh vỡ của Nữ Oa Thạch, một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ mà thôi.

Uy năng của Thần Thạch và Nữ Oa Thạch hoàn chỉnh không thể so sánh được.

Cố Hàn Uyên dưới cơ duyên xảo hợp có được Thần Thạch còn có thể hiểu được.

Nhưng Không Động Ấn thì khác, đây mới thực sự là thần khí có thể thao túng thời gian, khiến người ta bất lão bất tử.

Đồng thời, Không Động Ấn còn có Đế Hoàng Chi Khí đủ để đối kháng thiên mệnh.

Đây là Đế Hoàng Chi Khí vượt lên trên cả các hoàng đế quốc gia.

Thậm chí khi Cố Hàn Uyên lấy Không Động Ấn ra, hiệu quả áp chế của long mạch Thanh Quốc đối với hắn cũng tiêu tán không còn.

Tựa như bị cấp trên áp chế vậy.

Cũng chính vì sự xuất hiện của Không Động Ấn, ý chí thế giới phát hiện khó có thể bài xích Cố Hàn Uyên nữa, mới gây ra cảnh giác cực lớn, triệu Cửu Thiên Huyền Nữ xuống cứu vãn tình thế.

Kết quả Cửu Thiên Huyền Nữ bị gài bẫy tiền mất tật mang, Không Động Ấn lại càng khiến nàng một lần nữa cảm nhận được nguy cơ.

Cố Hàn Uyên cũng có chút kinh ngạc về hiệu quả của Không Động Ấn.

Sự áp chế của long mạch Thanh Quốc đối với hắn nhất định phải được giải quyết.

Nhưng không thể dựa vào Không Động Ấn.

Dù sao khi Không Động Ấn đối kháng với long mạch Thanh Quốc, nó luôn tiêu hao linh khí của Cố Hàn Uyên.

Dù là với lượng linh khí dự trữ của Cố Hàn Uyên cũng không chịu nổi tiêu hao trong thời gian dài.

Nhưng lúc này, điều quan trọng hơn là Vu Hành Vân có thể sử dụng Không Động Ấn hay không.

Đây là nguồn cảm hứng mà Cố Hàn Uyên có được từ việc Hoàng Dung điều khiển Thần Thạch.

Dù sao Không Động Ấn cũng là từ phần thưởng đánh giá cấp EX của Vu Hành Vân mà có được.

Không Động Ấn là một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, tự nhiên cũng có tiên thiên linh khí của nó.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không thể vận dụng được.

Thậm chí không biết Không Động Ấn có thể giải quyết được vấn đề trước mắt hay không.

Hoàn toàn là còn nước còn tát.

Vu Hành Vân nghe vậy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thử kết nối với Không Động Ấn.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là.

Nàng lại dễ dàng kết nối được với Không Động Ấn.

Nhất thời vui mừng nói: Sư tôn, ta có thể khống chế nó.

Cửu Thiên Huyền Nữ càng thêm kinh ngạc.

Vu Hành Vân, người bị nàng khinh thị và lợi dụng, lại có thể khống chế Không Động Ấn.

Điều này còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả việc Cố Hàn Uyên sở hữu Không Động Ấn.

Cửu Thiên Huyền Nữ thậm chí không khỏi tự hỏi: Thế giới này rốt cuộc là sao vậy.

Bất kể là Cố Hàn Uyên xuất hiện trên thế giới này, hay Vu Hành Vân sinh ra và lớn lên ở đây, còn có người khác mà nàng mơ hồ cảm nhận được đang khống chế Thần Thạch.

Tất cả những điều kỳ quái này đều khiến nàng không thể hiểu nổi.

Trong cơn giãy chết.

Cảm giác nguy cơ trong lòng nàng lúc này càng ngày càng mãnh liệt.

Tựa như đang nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng nàng vậy.

Cố Hàn Uyên mỉm cười phân phó: Vân nhi, ngươi hãy điều động tiên thiên linh khí trong Không Động Ấn, chúng ta liên thủ bày ra Thanh xuân bất lão kết giới để trói buộc Cửu Thiên Huyền Nữ.

Thanh xuân bất lão kết giới do Không Động Ấn bày ra nếu không có chủ, tự nhiên có thể tùy ý ra vào.

Nhưng nếu có chủ nhân thao túng, lại có thể biến thành kết giới trói buộc.

Với trạng thái phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này, căn bản không thể thoát ra.

Hơn nữa, Thanh xuân bất lão kết giới còn có thể cung cấp sinh mệnh lực vô hạn, trung hòa sự tiêu hao do thiêu đốt thần hồn của nàng.

Bị Thanh xuân bất lão kết giới bao phủ, phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ thậm chí ngay cả tự diệt cũng không làm được.

Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ đại biến, đâu còn vẻ đạm nhiên và trấn định trước đó.

Nàng kinh hoảng hô: Cố Hàn Uyên, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, chế nhạo nói: Đương nhiên là giữ ngươi lại để hảo hảo ngắm cảnh hạ giới một chút.

Hắn lại một lần nữa mang theo thần sắc không rõ ràng quan sát Cửu Thiên Huyền Nữ có tư thái ưu mỹ, dung mạo tuyệt lệ.

Trong ánh mắt hoảng sợ của nàng, hắn bổ sung: Nếu có cơ hội, lại tìm một nữ tử cho ngươi nhập thân, đem ra cho ta tiêu khiển một chút cũng là một chuyện vui.

Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ trắng bệch.

Nàng kinh hãi trước sự vô sỉ và tâm tư đen tối của Cố Hàn Uyên.

Xúc cảm còn lưu lại trong miệng tựa như lại đang gợi ý cho nàng về cảnh tượng có thể phải đối mặt.

Trớ trêu thay, nàng đối với việc này lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh xuân bất lão kết giới càng lúc càng thu nhỏ lại, trói buộc nàng triệt để.

Đồng thời, theo lực trói buộc tăng lên, nguyên thần của nàng bị nén lại thêm một bước, sắp bị giam vào trong Không Động Ấn.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Cố Hàn Uyên đang đắc ý mỉm cười.

Trong lòng tràn đầy xấu hổ, tức giận và không cam lòng phải đối mặt với nỗi nhục nhã một lần nữa.

Nàng tức giận quát lên: Ngươi đừng hòng bắt ta khuất phục.

Dứt lời liền muốn phong bế ý thức của mình.

Nàng đã thấy được kỹ năng gài bẫy của Cố Hàn Uyên.

Lo lắng có một ngày sẽ bất tri bất giác bị Cố Hàn Uyên gài bẫy.

Thay vì lo lắng đề phòng, thậm chí vạn nhất một ngày nào đó bị Cố Hàn Uyên gài bẫy như một tỳ nữ, bị đè nén làm thiếp để làm hắn vui lòng.

Còn không bằng phong bế ý thức của mình, không nghe, không nhìn, không biết.

Chờ đợi bản thể phát hiện ra điều bất thường rồi phái phân hồn hạ giới cứu viện.

Điều duy nhất lo lắng là phân hồn hạ giới lần sau nếu không đủ cảnh giác, khó tránh khỏi sẽ rơi vào kết cục giống như nàng bây giờ.

Nhưng đó không phải là điều nàng có thể quan tâm.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn sắc mặt Cố Hàn Uyên bỗng nhiên trở nên khó coi.

Lại vô hình có một loại cảm giác đắc ý vì đã thắng được hắn một lần.

Trên gương mặt quốc sắc thiên hương không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cửu Thiên Huyền Nữ, người vốn đạm nhiên lạnh nhạt, hoặc uy nghiêm túc mục, bỗng nhiên nở nụ cười.

Mặc dù ý cười nhạt như có như không, nhưng vẫn kinh diễm tuyệt sắc.

Chương 585

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi sững sờ trong giây lát.

Khi hắn hoàn hồn lại.

Phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ đã phong bế ý thức, bị giam vào trong Không Động Ấn.

Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nữ nhân ngu xuẩn này cuối cùng vẫn bị hắn lừa.

Cảm nhận được hơn phân nửa linh khí trong cơ thể bị rút đi, khóe miệng Cố Hàn Uyên không khỏi giật một cái.

Không Động Ấn tiêu hao quá lớn.

Mặc dù Thanh xuân bất lão kết giới dùng tiên thiên linh khí trong Không Động Ấn, nhưng việc khống chế nó để trói buộc phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ lại phải tiêu hao linh khí của chính hắn.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên tự mình gánh vác phần tiêu hao này, e rằng Vu Hành Vân đã bị rút cạn.

Dù sao bản thân Không Động Ấn cũng không phải là thần khí loại trói buộc, dùng Thanh xuân bất lão kết giới để trói buộc phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ hoàn toàn là cách làm lách luật.

Được hay không đều là chuyện năm ăn năm thua.

Nếu Cố Hàn Uyên muốn duy trì việc trói buộc phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ, tất nhiên phải thường xuyên tiêu hao linh khí của bản thân.

Như vậy hoàn toàn là được không bù mất.

Vì vậy mới cố ý dùng chuyện mà nàng cực kỳ để ý để kích thích nàng, lừa nàng tự phong ý thức.

Trên thực tế, phân hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này không phải bị trói buộc trong Không Động Ấn, mà chỉ đơn thuần là gửi tạm ở đó mà thôi.

Nếu nàng tỉnh táo lại, bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khốn.

May mà nàng quá ngốc.

Cũng không biết Cửu Thiên Huyền Nữ cực kỳ trí tuệ và mưu lược trong truyền thuyết tại sao lại trở nên như vậy.

Chẳng lẽ trí tuệ của nàng đều dồn hết vào chiến đấu rồi sao.

Ngược lại đối với những tranh đấu của phàm trần lại không hề có kinh nghiệm.

Lần này Cố Hàn Uyên phú quý hiểm trung cầu, thu hoạch không nhỏ.

Hắn ngăn Vu Hành Vân đang ánh mắt long lanh, tâm tình xao động muốn nhào vào lòng mình lại: Có việc gì tối nay hãy nói.

Vân nhi, để chúng ta diễn cho xong màn kịch này đã.

Một trận đại chiến kinh thiên động địa cuối cùng cũng dừng lại.

Đám người xem trận ở phía dưới cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất luận là kiếm khí dư ba trước đó, hay là uy áp kinh thiên khiến người ta không thể động đậy sau này, đều khiến bọn họ cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân và sự yếu ớt của sinh mệnh.

Ngự Thư Phòng đã bị hủy chỉ còn lại tường vách đổ nát.

Niêm Can Xử mà Khang Hi hao tổn tâm cơ xây dựng gần như bị xóa sổ.

Những cao thủ Niêm Can Xử còn lại toàn bộ đều chết dưới kiếm khí dư ba.

Ngụy Đông Đình mà Khang Hi vô cùng tin tưởng cũng chết một cách lặng yên không tiếng động.

Chỉ còn lại Viên Thừa Chí đang chật vật che chở cho Khang Hi và Vi Tiểu Bảo.

Ngược lại là khiến Khang Hi thay đổi cái nhìn về y rất nhiều.

Lạc Băng đỡ lấy Văn Thái Lai đang trọng thương hấp hối, cũng nhờ Cố Hàn Uyên cố ý tương trợ nên không bị kiếm khí lan đến.

Ở khoảng cách gần nhất xem trận chiến chỉ còn lại năm người này sống sót.

Cuộc giao chiến giữa Cố Hàn Uyên và Vô Thiên đã triệt để làm mới nhận thức của bọn họ về sức mạnh, trong đó người cảm xúc sâu sắc nhất không ai bằng Viên Thừa Chí.

Bởi vì y đã từng giao thủ với cả hai người, thậm chí còn may mắn sống sót trong tay họ.

Ý chí của Viên Thừa Chí đã bị đả kích tan nát, y nhìn thấy một khoảng cách chênh lệch lớn đến mức đáng ghét.

Sự kiêu ngạo khi mới ra giang hồ đã tan biến gần như không còn.

Mất đi tín niệm, Viên Thừa Chí nhận rõ chính mình, quyết định theo đuổi vinh hoa phú quý, mới có thể không màng nguy hiểm che chắn cho Khang Hi.

Khang Hi rất hài lòng với biểu hiện của Viên Thừa Chí.

Mặc dù không còn như lúc không màng hiềm khích lúc trước, nhưng cũng nguyện ý cho y thêm một cơ hội.

Huống hồ ngay cả Ngụy Đông Đình trung thành với hắn cũng đã chết, Viên Thừa Chí, mầm mống duy nhất còn sót lại của Niêm Can Xử, ngược lại trở nên nổi bật và quan trọng.

Bằng không, hắn sẽ không còn một người có năng lực nào để dùng.

Bất quá lúc này, ánh mắt nóng rực hơn của Khang Hi lại rơi vào bóng người đen kịt trên bầu trời kia.

Thực lực của Vô Thiên vượt ngoài dự liệu của hắn.

Đồng thời, sau khi trả cái giá là Hoàng Hậu, Vô Thiên cũng đã tiếp nhận vị trí Quốc Sư.

Có Vô Thiên tương trợ, Khang Hi tự tin có thể ngồi vững Hoàng vị, thực hiện hùng tâm tráng chí của mình.

Còn về một chút nhi nữ tình trường cùng nỗi khuất nhục hậu cung bị Vô Thiên dâm loạn đã sớm bị hắn ném ra sau đầu.

Vi Tiểu Bảo cứu Khang Hi lập đại công, có thể đoán trước sau này sẽ được thăng quan tiến tước.

Nhưng sau khi chứng kiến trận đại chiến kinh thiên động địa trước mắt, trong lòng hắn lại nảy mầm dã tâm trở thành cao thủ tuyệt thế.

Tịch Tà Kiếm Phổ cất giấu trong lòng nhất thời có chút nóng lên.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lạc Băng tràn đầy lo lắng, thậm chí còn có chút tự trách.

Tuy không thấy rõ tình hình chiến đấu cụ thể, nhưng đại thế giao chiến của hai người vẫn có thể nhìn ra được một hai phần.

Cố Hàn Uyên rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Đồng thời, lúc rơi vào thế hạ phong vẫn còn che chở cho nàng.

Mấy lần suýt bị kiếm khí dư ba liên lụy đều được một luồng kiếm khí đột ngột cứu giúp.

Không cần nghĩ cũng biết đó là thủ bút của Cố Hàn Uyên.

Sự cảm kích và tự trách trong lòng Lạc Băng không cần nói cũng biết, thậm chí nàng còn cho rằng chính mình đã kéo chân Cố Hàn Uyên.

Đám người mỗi người một tâm tư.

Vu Hành Vân bình ổn lại tâm tình kích động, cùng Cố Hàn Uyên trở xuống mặt đất.

Màn kịch này cuối cùng đã đến lúc hạ màn.

Rơi trở lại mặt đất, Vu Hành Vân đội mặt nạ Tu La, phát ra âm thanh âm lãnh sâu thẳm.

Cố công tử, ngươi và ta khó phân thắng bại, không bằng dừng tay tại đây, thấy thế nào.

Đám người nghe vậy đều khẩn trương chú ý phản ứng của Cố Hàn Uyên.

Nếu hai người tái chiến, tuyệt đối sẽ là một trận tử chiến không chút lưu tình.

Đến lúc đó, đừng nói là hoàng cung, toàn bộ Yến Kinh thành cũng chưa chắc có thể tồn tại sau cuộc giao thủ của hai người.

Mà bọn họ thì tất nhiên sẽ trở thành vật hy sinh trong dư âm của chiến trường.

Dưới ánh mắt của mọi người, Cố Hàn Uyên trầm mặc một hồi, khiến trái tim bọn họ khẩn trương đến mức suýt ngừng đập.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Lạc Băng.

Lạc Băng thấy thế thì sững sờ.

Gương mặt xinh đẹp lại không kìm được mà đỏ lên, trong lòng càng là đập thình thịch.

Nàng từ trong ánh mắt Cố Hàn Uyên đọc được một tia lo lắng ẩn giấu.

Chương 586

Rõ ràng là hắn đang e ngại cho sự an toàn của nàng.

Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ, thần công cái thế, lại vừa đại phát thần uy, vậy mà lại quan tâm nàng đến thế.

Bất kỳ nữ tử nào cũng không chịu nổi khoảnh khắc rung động đó.

Dù là nữ tử trung trinh đến đâu cũng không thể chống lại phản ứng tự nhiên này.

Trong phút chốc, Lạc Băng cảm thấy cánh tay đang đỡ Văn Thái Lai có chút phỏng rát.

Vu Hành Vân thấy vậy, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên một tia hiểu rõ.

Bất luận Cố Hàn Uyên đang tìm một lối thoát, hay thật sự coi trọng Lạc Băng, nàng đều phải diễn cho xong màn kịch này.

Nàng khẽ nói: Cố công tử cứ yên tâm mang bọn họ đi, Bản tọa tuyệt không ngăn cản.

Dừng một chút, Vu Hành Vân vẫn không nhịn được cơn ghen trong lòng, cố ý trêu chọc: Cố công tử thật đúng là phong lưu đa tình, lại để ý đến tiểu nương tử của Hồng Hoa Hội này như vậy.

Nàng ta đã là người có chồng đấy.

Lạc Băng nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Cũng không biết nên xấu hổ vui mừng, hay là nên tức giận.

Nhất là khi chú ý tới ánh mắt mập mờ của mọi người.

Nếu không phải trường hợp không thích hợp, nàng đã muốn che mặt bỏ đi.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút cạn lời.

Vu Hành Vân, loli ngu ngốc này lại giở trò yêu ma gì nữa đây.

Không để ý đến cơn ghen và sự trêu chọc của nàng, hắn nhàn nhạt trầm ngâm nói: Khang Hi có ngươi, Vô Thiên, che chở, Cố mỗ quả thực không làm gì được hắn.

Chuyện hôm nay đến đây thôi, ngày sau tự nhiên sẽ cùng ngươi phân thắng bại.

Cố Hàn Uyên chuyển mũi nhọn sang Khang Hi, lý do cũng rất hợp lý.

Nhưng lại không tránh khỏi mang lại cảm giác tính mạng của Khang Hi là dùng sự an nguy của Lạc Băng để đổi lấy.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều có chút cổ quái.

Khang Hi càng là ánh mắt lóe lên.

Tin đồn phong lưu của Cố Hàn Uyên, hắn cũng có nghe qua.

Lời của Vô Thiên coi như đã mở ra một vết rách trong nội tâm kiên trì của hắn.

Ngay cả Hoàng Hậu của mình cũng có thể trả giá, còn có cái gì là không thể cho đi.

Nhất thời, hắn nảy ra ý định dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ Cố Hàn Uyên.

Lạc Băng càng xấu hổ đến mức mặt cười đỏ thẫm như máu.

Ngay cả thuật dịch dung cũng không che được sắc đỏ tươi đẹp đó.

Mục tiêu mà Hồng Hoa Hội hao tổn tâm cơ, nhưng vẫn thất bại trong gang tấc, hoàng đế Thanh quốc Khang Hi, lúc này lại được đặt ngang hàng với sự an nguy của nàng.

Dường như trong mắt Cố Hàn Uyên, tính mạng của hoàng đế Thanh quốc cũng không quan trọng bằng nàng.

Tiếng lòng Lạc Băng lần nữa bị kích động.

Nàng căn bản không thể nói ra lời khuyên Cố Hàn Uyên không cần lo cho mình, giết chết Khang Hi mới là quan trọng hơn.

Nếu là trước hôm nay, Lạc Băng có lẽ sẽ vì đại nghĩa trong lòng mà hy sinh chính mình.

Nhưng sau khi trải qua việc bị Hồng Hoa Hội vứt bỏ, được Cố Hàn Uyên mấy lần cứu giúp, còn quan tâm nàng như vậy, trái tim phiêu bạt mệt mỏi của nàng đã được sưởi ấm, khó có được một lần ích kỷ.

Chỉ là trong lòng không khỏi phải dùng cái cớ mau chóng xuất cung cứu chữa cho trượng phu bị trọng thương để lừa gạt mình.

Vu Hành Vân chứng kiến phản ứng của Lạc Băng, cũng có chút cạn lời.

Cảm giác mình dường như đang giúp Cố Hàn Uyên công lược Lạc Băng vậy.

Bất quá cơn ghen của nàng vốn chỉ là nhất thời.

Dù sao nàng cũng không quản được sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí khi nàng nhớ lại cảnh tượng suýt nữa nhìn thấy cầu Nại Hà đêm qua, Lạc Băng đã thành vợ người ta trước mắt có lẽ là một trợ thủ tốt hơn so với Lý Nguyên Chỉ.

Cơn ghen tiêu tan, Vu Hành Vân trở nên bình thường hơn nhiều, âm lãnh nói: Bản tọa ở Thiên Võng chờ Cố công tử đại giá.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nhìn quanh một vòng, thu hết phản ứng của mọi người vào mắt.

Hắn xoay người lại, ôn hòa cười với Lạc Băng.

Đi thôi, ta đưa ngươi xuất cung.

Dứt lời, hắn liền đi trước một bước, tiêu sái rời đi.

Tim Lạc Băng đập mạnh một cái.

Nàng vội vàng đỡ lấy Văn Thái Lai, bước nhanh đuổi theo.

Một màn kịch lớn do Ngao Bái khởi xướng đã hạ màn.

Lạc Băng đỡ lấy Văn Thái Lai trọng thương, yên lặng đi theo sau Cố Hàn Uyên.

Nàng ngưng mắt nhìn bóng lưng ngọc thụ lâm phong phía trước, trong đầu không ngừng lóe lên gương mặt với nụ cười ấm áp của hắn.

Nụ cười đó đẹp đến mức nào không cần phải nói, khiến người ta phải thốt lên là muốn chết.

Quan trọng hơn là trong bầu không khí túc sát đó, Cố Hàn Uyên vô cùng lạnh lùng lại chỉ để lộ vẻ ôn hòa khi đối mặt với nàng.

Một cường giả tuyệt thế thần công cái thế, một nam tử tuấn lãng mỉm cười ôn hòa.

Cảm giác tương phản mãnh liệt mang đến cho Lạc Băng sự va chạm không cần nói cũng biết.

Huống chi lần đầu gặp mặt, chính vì nụ cười như thế mà khiến nàng buổi tối hôm đó, sau khi không nhận được sự đáp lại của Văn Thái Lai, đã không thể không tự mình diễn một màn kịch.

Cố Hàn Uyên vốn đã rất đặc biệt trong lòng Lạc Băng, lại thêm đủ chuyện xảy ra hôm nay, cùng với hảo cảm mà hắn thường xuyên biểu lộ, cũng không trách được Lạc Băng suy nghĩ miên man.

Những người được Hồng Hoa Hội chiêu mộ phần lớn đều có thù với triều đình Thanh quốc.

Những người như vậy đa số đều thuộc tầng lớp dưới của xã hội, tướng mạo chẳng tốt đẹp gì.

Thậm chí tướng mạo bình thường không có gì lạ của Văn Thái Lai cũng được coi là nổi bật nhất trong đám người tầm thường.

Lạc Băng là một nữ tử bình thường, quanh năm ở giữa những gã đàn ông thô lỗ, tự nhiên sẽ có hảo cảm hơn với những nam tử có dung mạo đẹp.

Trần Gia Lạc tướng mạo anh tuấn, ăn nói lịch sự, con người lại khiêm tốn lễ độ.

Nhưng Trần Gia Lạc nhập hội hơi muộn, huống hồ lại là Tổng Đà Chủ từ trên xuống.

Thân phận cách biệt tự nhiên khiến Lạc Băng khó cảm thấy thân cận.

Dư Ngư Đồng thì khác.

Dư Ngư Đồng anh tuấn tiêu sái, dáng vẻ tuấn tú lịch sự, hiệu là Kim Địch tú tài, là một nét riêng trong số các đương gia của Hồng Hoa Hội.

Gia thế của hắn tốt, từng thi đỗ tú tài, nếu không phải trong nhà gặp đại biến, cũng sẽ không gia nhập Hồng Hoa Hội.

Tuổi lại là nhỏ nhất trong Mười Bốn Đương Gia, chỉ sau thư đồng Tâm Nghiễn của Trần Gia Lạc.

Lạc Băng khó tránh khỏi sẽ quan tâm hắn với tư thái của một đại tỷ tỷ.

Chính vì vậy, mới khiến cho Dư Ngư Đồng vốn trọng tình nặng nghĩa thầm yêu nàng.

Cố Hàn Uyên so với Dư Ngư Đồng còn tuấn lãng hơn, võ công càng tuyệt thế hơn và danh tiếng truyền kỳ vang dội khắp thiên hạ.

Trên giang hồ, số nữ tử coi hắn là tình nhân trong mộng nhiều vô số kể.

Nếu không phải Lạc Băng thật sự trung trinh, đổi lại là nữ tử bình thường ở vào vị trí của nàng, sớm đã yêu thương nhung nhớ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Lạc Băng đang suy nghĩ lung tung phía sau.

Vị mỹ nhân thê này sớm muộn gì cũng là vật trong túi của hắn.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc.

Chương 587

Chỉ thấy hai nữ tử mặc trang phục cung nữ đang chật vật chạy về phía hắn.

Phía sau có rất nhiều Đại Nội Thị Vệ đang đuổi theo.

Một nữ tử khoảng ba mươi mấy tuổi, có vài phần nhan sắc.

Ngược lại, vẻ anh khí và kiên nghị giữa hai hàng lông mày lại tăng thêm không ít mị lực cho nàng.

Nữ tử còn lại thì rất khác biệt, dù thần sắc hoảng hốt, vẫn toát lên vẻ yêu kiều quyến rũ.

Trong lúc chạy vội, thân hình thướt tha phong lưu.

Trang phục cung nữ trên người nàng trông rất không vừa vặn.

Cô gái này chính là Tô Thuyên.

Cố Hàn Uyên vô cùng kinh ngạc cũng là vì điều này.

Hắn tự nhiên cũng phát hiện Tô Thuyên bị Ích Tà Vệ vây công ở Từ Nhân Cung, chỉ là sau đó Cửu Thiên Huyền Nữ hiện thân, không có dư thời gian quan tâm đến nàng nữa.

Chờ khi mọi chuyện lắng xuống, trong Từ Nhân Cung lại không thấy bóng dáng Tô Thuyên, chỉ còn lại Mao Đông Châu tức giận đang chỉ huy Ích Tà Vệ tìm kiếm xung quanh.

Không ngờ lại gặp ở đây.

Lúc đó Cửu Thiên Huyền Nữ hiện thân, uy áp Phá Toái Hư Không vô cùng khủng bố.

Người trong hoàng cung đều bị ép đến không thể động đậy, đám Ích Tà Vệ vây công Tô Thuyên cũng vội vàng dừng tay.

Chờ Cửu Thiên Huyền Nữ bị Cố Hàn Uyên tính kế, bị đuổi ra khỏi thân thể Vu Hành Vân, uy áp Phá Toái Hư Không tiêu tán, Tô Thuyên nhân cơ hội đào tẩu.

Theo lý mà nói, Tô Thuyên không quen địa hình hoàng cung thì không thể thoát khỏi sự truy lùng của Ích Tà Vệ.

Nhưng lúc này, một nữ tử khác là Đào Hồng Anh đã cứu nàng.

Đào Hồng Anh là thị nữ của Chu Mỹ Ny, nằm vùng trong hoàng cung Thanh quốc hơn mười năm.

Thế giới này phát triển khác đi, vận mệnh nhân vật tự nhiên cũng thay đổi.

Khi triều Sùng Trinh chưa diệt, Đào Hồng Anh là một trong những thị nữ chăm sóc Chu Nộn Ny còn nhỏ.

Nàng khác với những thị nữ khác hoặc là trốn chết, hoặc là theo đại bộ đội di dời, nàng lựa chọn ở lại hoàng cung làm nằm vùng.

Hiếu Tiết Liệt Hoàng hậu Chu thị, Hoàng hậu của Sùng Trinh đế, có đại ân với nàng.

Năm đó Lý Tự Thành đánh vào Yến Kinh thành, Sùng Trinh đế tự vẫn ở Môi Sơn, Hiếu Tiết Liệt Hoàng hậu Chu thị cũng theo lệnh của Sùng Trinh đế tự vẫn tuẫn quốc trong tẩm cung của mình.

Sùng Trinh đế là một trong số ít hoàng đế trong lịch sử mà hậu cung không bị vũ nhục khi vong quốc.

Từ Hoàng hậu trở xuống Phi Tần đều bị lệnh tự vẫn, không muốn chết cũng bị ông ta tự tay giết chết, bảo toàn tôn nghiêm của vương triều Hán nhân.

Sùng Trinh đế dù ngu ngốc đến đâu, ít nhất cốt khí là không có gì để nói.

Đào Hồng Anh ở lại hoàng cung làm nằm vùng, mặc dù không biết sư thừa từ ai, nhưng một thân võ công lại không yếu, không thua kém Hải Đại Phú bao nhiêu.

Vì vậy mới có thể an nhiên ẩn nấp trong hoàng cung hơn mười năm.

Có thể nói trong hoàng cung không có bí mật nào mà nàng không biết.

Bất luận là tư tình của Hiếu Trang và Đa Nhĩ Cổn, hay việc giả Thái Hậu Mao Đông Châu hại chết Đổng Ngạc Phi, nàng đều rõ như lòng bàn tay.

Thậm chí là một trong số ít người biết bí mật thực sự của Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Chỉ riêng về năng lực nằm vùng, Đào Hồng Anh còn mạnh hơn Mao Đông Châu nhiều.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể lấy được bất kỳ một bản Tứ Thập Nhị Chương Kinh nào.

Mao Đông Châu từ chỗ Vi Tiểu Bảo lấy được bản Tứ Thập Nhị Chương Kinh giấu trong Ngự Thư Phòng, nhất thời thu hút sự chú ý của Đào Hồng Anh.

Nàng chuẩn bị tùy thời trộm nó ra khỏi Từ Nhân Cung.

Nhưng vì quan hệ của Vô Thiên, Mao Đông Châu cho lui thái giám, cung nữ trong thời gian dài, khiến Đào Hồng Anh mãi không tìm được cơ hội lẻn vào Từ Nhân Cung.

Hôm nay nàng nhân lúc Cố Hàn Uyên gây náo loạn hoàng cung, cuối cùng cũng tiềm nhập vào Từ Nhân Cung, kết quả lại bất ngờ phát hiện Tô Thuyên bị Ích Tà Vệ vây công.

Tuy vì thời cơ chậm một chút, không nghe được cuộc đối thoại giữa Tô Thuyên và Mao Đông Châu, khiến nàng không biết nội tình của Tô Thuyên.

Nhưng dựa trên ý tưởng kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, huống hồ Tô Thuyên rõ ràng biết thân phận giả Thái Hậu của Mao Đông Châu.

Đào Hồng Anh vốn có ý định vạch trần giả Thái Hậu, gây ra nổi loạn ở Thanh quốc.

Chỉ là vẫn khổ vì không có chứng cứ, gần như không ai có thể giúp truyền tin.

Vì vậy liền ra tay giúp Tô Thuyên thoát khốn.

Đào Hồng Anh tự nhiên không có ý định giao thủ với Ích Tà Vệ.

Mà là dựa vào việc quen thuộc địa hình hoàng cung hơn, mang theo Tô Thuyên tránh được sự truy tung của Ích Tà Vệ.

Tô Thuyên không biết mục đích của Đào Hồng Anh, nhưng cũng tương kế tựu kế theo sát nàng ta chạy trốn.

Để tiện hành động, Đào Hồng Anh đã cho Tô Thuyên thay trang phục cung nữ.

Hai người đang định xuất cung, kết quả lại gặp phải Đại Nội Thị Vệ tổng quản Đa Long mang theo đông đảo Đại Nội Thị Vệ chậm rãi tới muộn.

Vốn lúc này trong hoàng cung cung nữ thái giám chạy trốn vô số kể.

Đào Hồng Anh và Tô Thuyên trông cũng chỉ là một trong số đó.

Nhưng vẻ đẹp kinh diễm của Tô Thuyên lại khiến Đa Long nghi ngờ.

Thậm chí hắn còn suy đoán có phải là phi tần nào đó muốn nhân cơ hội trốn khỏi hoàng cung hay không.

Hắn liền tiến lên thẩm vấn một phen.

Tô Thuyên vốn không phải cung nữ thật, làm sao trả lời được.

Lại thêm vì chột dạ, lo lắng kéo dài thời gian sẽ bị Ích Tà Vệ đuổi kịp, liền ra tay giết chết mấy tên Đại Nội Thị Vệ để đột phá vòng vây.

Đào Hồng Anh thấy việc đã đến nước này, đành phải cùng Tô Thuyên chạy trốn.

Kết quả là vừa khéo đụng phải Cố Hàn Uyên đang chuẩn bị mang Lạc Băng xuất cung.

Tô Thuyên nhìn thấy Cố Hàn Uyên, linh cơ khẽ động, hô lên: Công tử cứu ta.

Tô Thuyên nhất thời không nhận ra thân phận của Cố Hàn Uyên.

Nhưng bóng dáng Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân giao chiến trên trời lúc trước lại bị nàng nhìn thấy.

Biết Cố Hàn Uyên là một vị cường giả tuyệt thế đối địch với Thanh quốc, nàng linh cơ khẽ động liền hướng hắn cầu cứu.

Trong lòng Cố Hàn Uyên có chút cổ quái.

Lúc hắn phát hiện Ích Tà Vệ vây công Tô Thuyên, cũng định dùng thân phận Vô Thiên để đối mặt với nàng.

Nếu Tô Thuyên bị Mao Đông Châu bắt giữ, liền thuận thế thu nhận nàng.

Kết quả Tô Thuyên không chỉ trốn thoát khỏi sự truy lùng của Ích Tà Vệ, mà còn lại đụng phải hắn.

Cứ như vậy, ngược lại không tiện dùng thân phận Vô Thiên để đối mặt với nàng nữa.

Cố Hàn Uyên cũng nhận ra Đào Hồng Anh.

Không ít lần hắn thấy nàng cố gắng lẻn vào Từ Nhân Cung, chỉ là vẫn lười để ý đến nàng mà thôi.

Dù sao với quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Chu Nộn Ny, Đào Hồng Anh có thể miễn cưỡng xem là quân bạn.

Thân phận Vô Thiên không tiện tiếp xúc với nàng.

Bây giờ ngược lại là vừa lúc.

Lạc Băng trong lòng có chút khác thường.

Chương 588

Bởi vì Tô Thuyên quá mức xinh đẹp, dù mặc trang phục cung nữ cũng khó che giấu được vẻ đẹp của nàng.

Nhất là khi thấy Cố Hàn Uyên yên lặng nhìn Tô Thuyên, trong lòng nàng nhất thời có chút khó chịu.

Không biết vì sao, đột nhiên rất muốn rửa sạch lớp dịch dung trên mặt.

Đa Long la hét ầm ĩ mang theo Đại Nội Thị Vệ chạy tới.

Hắn hướng về phía Tô Thuyên quát lên: Đừng hòng trốn thoát.

Được bệ hạ coi trọng vào cung làm phi là chuyện biết bao nhiêu nữ tử cầu còn không được, ngươi lại còn muốn trốn ra khỏi cung.

Đa Long tự cho là thông minh, nhận định Tô Thuyên là phi tần muốn trốn khỏi cung.

Tô Thuyên nghe vậy liền tương kế tựu kế, giả vờ yếu đuối thỉnh cầu: Khang Hi cường đoạt ta vào cung, cũng xin công tử cứu ta ra khỏi biển lửa.

Tô Thuyên vốn đã xinh đẹp.

Lúc này giả vờ bộ dạng sắp khóc yếu đuối, quả thật đáng thương vô cùng.

Nhất là giọng nói õng ẹo mềm mại đó, nghe mà khiến lòng người rung động.

Hầu như không có mấy nam tử có thể chống lại được mị lực này của Tô Thuyên.

Đa Long cũng không khỏi thầm tắc lưỡi: Ôi chao, thảo nào bệ hạ muốn cướp nữ tử này vào cung làm phi.

Nếu được sủng ái, tất nhiên lại là một loại hồng nhan họa thủy như Đát Kỷ, Bao Tự.

Lỡ như sau này nàng được thánh sủng, gây khó dễ cho ta thì phải làm sao.

Đa Long đã bắt đầu suy tính cho tương lai, không nên đắc tội Tô Thuyên quá mức.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng chú ý tới đám người Cố Hàn Uyên.

Lạc Băng nữ giả nam trang, mặc quần áo thị vệ, đang đỡ Văn Thái Lai trọng thương hôn mê.

Trên người hai người đều có vết máu.

Nhìn thế nào cũng thấy hết sức khả nghi.

Quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên tuấn tú như trích tiên hạ phàm đứng cùng Tô Thuyên tuyệt mỹ, trông vô cùng xứng đôi.

Đa Long trong lòng cũng không khỏi thầm khen một tiếng Thần Tiên Quyến Lữ.

Nhưng điều này cũng khiến hắn xác nhận suy đoán của mình.

Cố Hàn Uyên là tình phu của Tô Thuyên, Tô Thuyên cũng vì Cố Hàn Uyên mới muốn trốn khỏi cung.

Về tình về lý đều nên bắt bọn họ giao cho Khang Hi.

Đa Long quát to: Các ngươi đám loạn đảng này, lại còn dám bắt cóc phi tử của bệ hạ.

Bắt lấy bọn họ cho ta.

Không hổ là Đa Long của thế giới Lộc Đỉnh Ký , ngu ngốc đến mức Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy cạn lời.

Thực ra cũng không thể trách Đa Long.

Trước đó Khang Hi vì để bắt Ngao Bái vạn vô nhất thất, đã lệnh cho Đa Long mang theo Đại Nội Thị Vệ canh giữ ở cửa hoàng cung.

Dù sao uy vọng của Ngao Bái quá cao, trong đám Đại Nội Thị Vệ lại có không ít tay trong của hắn, điều đám Đại Nội Thị Vệ đi là cách làm an toàn nhất.

Kết quả Ngao Bái chết trong tay Cố Hàn Uyên.

Sau đó lại là một trận đại chiến phá hủy gần nửa hoàng cung.

Bất luận có lý do gì, Đa Long đến muộn cũng không thoát khỏi tội hộ giá bất lực.

Vì vậy mới vội vàng mang theo Đại Nội Thị Vệ vào hoàng cung.

Hơn nữa võ công của hắn thấp, lúc đó khoảng cách lại xa, căn bản không thấy rõ bóng dáng Cố Hàn Uyên trên trời.

Hắn không nhận ra Cố Hàn Uyên chính là một trong những kẻ đầu sỏ phá hủy gần nửa hoàng cung.

Một lòng muốn lập công chuộc tội, Đa Long đương nhiên sẽ không bỏ qua đám loạn đảng trong mắt hắn.

Huống hồ còn có Tô Thuyên, một phi tử tuyệt mỹ đang muốn trốn khỏi cung.

Thậm chí Đa Long còn đang thầm đắc ý trong lòng, có công lao lớn như vậy, không chỉ có thể bù đắp tội hộ giá bất lực, không chừng còn có thể thăng quan tiến tước.

Cố Hàn Uyên nhìn biểu tình đắc ý của Đa Long liền biết hắn đang nghĩ gì.

Một tổng quản Đại Nội Thị Vệ ngu xuẩn như vậy, để hắn sống lại có lợi hơn.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn đám Đại Nội Thị Vệ đang xông lên.

Số lượng cũng không ít, chừng hơn trăm người.

Vừa hay Thiên Võng có thể xếp thêm những người này vào hoàng cung.

Cố Hàn Uyên không muốn để đám Đại Nội Thị Vệ thực lực cao thấp không đều này làm bẩn Trảm Long Kiếm, hắn tùy tay vung lên, kiếm khí bắn ra bốn phía.

Nhất thời tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Trong chốc lát đã là thây phơi khắp nơi.

Sắc mặt Tô Thuyên hơi biến đổi.

Nàng bỗng nhiên kinh hãi nhận ra mình đã xem thường đối phương.

Cảm nhận ở cự ly gần thực lực khủng bố của Cố Hàn Uyên và sự tàn nhẫn khi thuận tay lấy đi hơn trăm mạng người.

Nỗi sợ hãi trong lòng nàng không cần nói cũng biết.

Nhất thời, nàng không dám cho Cố Hàn Uyên biết thân phận thật.

Dù sao nàng đã lừa gạt Cố Hàn Uyên, thậm chí còn lợi dụng hắn giết chết đám Đại Nội Thị Vệ này.

Cùng lúc đó, nàng cũng đoán được thân phận của Cố Hàn Uyên.

Dù sao trẻ tuổi như vậy mà thần công cái thế như vậy, khắp thiên hạ chỉ có một người.

Nhất là tướng mạo anh tuấn đó còn kinh diễm hơn cả trong tin đồn.

Tô Thuyên nhất thời càng có lý do để do dự.

Thần Long Giáo cũng không phải chính phái gì, nói đúng ra thậm chí có thể coi là một trong những tà giáo, có tiếng xấu trên giang hồ.

Khó đảm bảo Cố Hàn Uyên sẽ không làm một màn Thế Thiên Hành Đạo.

Điều duy nhất đáng mừng là tin đồn phong lưu của Cố Hàn Uyên trên giang hồ.

Nếu chuyện không thể làm, sắc dụ cũng không phải là một con đường sống.

Bất quá Tô Thuyên tuy bề ngoài phong lưu quyến rũ, nhưng nội tâm lại băng thanh ngọc khiết, cực kỳ coi trọng trinh tiết.

Không phải đến bước đường cùng, nàng cũng sẽ không hy sinh sự trong sạch của mình.

Bằng không lúc Mao Đông Châu muốn dâng nàng cho Vô Thiên, cũng không cần phải cực lực phản kháng.

Đào Hồng Anh cũng là một trong những người lừa gạt Cố Hàn Uyên.

Dưới tình huống lập trường của Cố Hàn Uyên không rõ ràng, khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

Ngược lại Lạc Băng lúc này lại bình tĩnh hơn nhiều.

Dù sao nàng đã tận mắt chứng kiến trận đại chiến khoáng thế trước đó, cảnh tượng nhỏ này căn bản không là gì.

Thậm chí vì người chết đều là thị vệ Thát tử, nàng còn thầm vỗ tay tán thưởng trong lòng.

Đương nhiên lúc này người sợ hãi nhất vẫn là Đa Long, người được giữ lại mạng sống.

Chỉ trong nháy mắt, Đại Nội Thị Vệ bên cạnh đã chết sạch.

Đứng giữa núi thây biển máu, sắc mặt Đa Long nhăn nhó, đồng tử co rút nhanh, cả người run rẩy không ngừng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đi ngang qua bên cạnh hắn.

Chương 589

Nhàn nhạt để lại một câu.

Truyền lời cho Khang Hi, hai cung nữ này Cố mỗ mang đi.

Dứt lời liền không để ý đến Đa Long đang sợ đến suýt tè ra quần nữa, mang theo ba nữ tử và Văn Thái Lai đang hôn mê bất tỉnh rời khỏi hoàng cung.

Ra khỏi hoàng cung, ba nữ tử đều có cảm giác như đã qua mấy đời.

Yến Kinh thành lúc này hỗn loạn tưng bừng, đều là do dư âm từ trận đại chiến trong hoàng cung gây ra.

Ba nữ tử kinh ngạc phát hiện, bất luận là loạn dân nhân lúc hỗn loạn cướp bóc hay là dân chúng bình thường đang chạy trốn, dường như đều làm như không thấy bọn họ, thậm chí còn cố ý đi đường vòng.

Cảnh tượng thần kỳ như vậy khiến các nàng đối với Cố Hàn Uyên kính như quỷ thần.

Tô Thuyên và Đào Hồng Anh càng thêm dè dặt.

Cố Hàn Uyên mang theo ba nữ tử trở lại trạch viện trong thành Yến Kinh.

Vừa vào cửa, một thân thể mềm mại tựa như chim én về tổ nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Công tử.

Kích động như vậy tự nhiên là Song Nhi đang lo lắng chờ đợi.

Nơi này cách hoàng cung không gần.

Nhưng khi Cửu Thiên Huyền Nữ hiện thân, uy áp Phá Toái Hư Không vẫn ảnh hưởng đến nơi này.

Bóng người giao chiến trên bầu trời tuy nhìn không rõ, nhưng Song Nhi đối với thân hình của Cố Hàn Uyên quen thuộc đến mức nào, gần như liếc mắt một cái liền nhận ra một trong số đó là hắn.

Kể từ đó, nỗi lo lắng trong lòng Song Nhi không hề dừng lại.

Nhưng nhớ lại lời dặn của Cố Hàn Uyên trước khi đi, nàng đành phải cố nén tâm tình lo lắng mà yên lặng chờ đợi.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên bình an trở về, nào còn để ý đến chênh lệch thân phận gì nữa.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Song Nhi.

Tình cảm lo lắng chân thành này làm lòng hắn ấm lại.

Suốt chặng đường đi, chính là tình cảm chân thành của từng cô gái này đã làm cho trái tim băng giá của hắn trở nên ấm áp.

Giọng nói Cố Hàn Uyên mang theo sự ấm áp, mỉm cười nói: Song Nhi, ta về rồi.

Song Nhi lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Hơi nghẹn ngào nói: Công tử bình an trở về là tốt rồi.

Song Nhi nhất thời kích động, đã vượt quá thân phận.

Kể từ khi được Trang Tam Thiếu phu nhân tặng cho Cố Hàn Uyên, Song Nhi đã sớm coi mình là người của hắn.

Càng là vì Cố Hàn Uyên làm không biết bao nhiêu chuyện xấu hổ.

Đồng thời vẫn luôn chờ đợi ngày Cố Hàn Uyên chải tóc cho nàng.

Với tính cách của Song Nhi, một khi đã nhận định Cố Hàn Uyên, tất nhiên sẽ là không rời không bỏ.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Nha đầu ngốc, Song Nhi ngoan của ta làm gì có chuyện vượt quá thân phận.

Nhưng Song Nhi lại có chút cố chấp.

Nàng mỉm cười lắc đầu, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Tuy thường xuyên có chút ảo tưởng, nhưng nàng luôn đặt mình ở vị trí nha hoàn.

Vừa rồi nhất thời tình khó tự kiềm chế đã là giới hạn của nàng.

Lúc này bình tâm lại, nàng lại biến trở về cô nha hoàn nhỏ bé ngoan ngoãn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không cưỡng cầu.

Hắn nhìn Lý Nguyên Chỉ vẻ mặt ghen tuông, sắc mặt do dự, trêu chọc nói: Nguyên Chỉ muội muội, đến phiên ngươi rồi.

Nói xong, hắn cố ý giang hai tay, ra hiệu nàng có thể nhào tới.

Lý Nguyên Chỉ thấy thế tức giận lườm hắn một cái thật đẹp.

Nhưng trong lòng lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đâu có ngốc, làm sao không biết chuyện xảy ra trong hoàng cung hôm nay phần lớn đều liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng lo lắng như Song Nhi.

Vốn dĩ khi thấy Cố Hàn Uyên bình an trở về, xuất phát từ sự rụt rè của thiếu nữ, kết quả là chậm hơn Song Nhi một bước.

Đợi nàng hoàn hồn lại, lại thấy Cố Hàn Uyên mang về ba nữ tử.

Đào Hồng Anh tạm thời không nói.

Tô Thuyên và Lạc Băng đều là mỹ nhân hiếm có.

Đây là lúc Tô Thuyên mặc trang phục cung nữ, Lạc Băng còn chưa tẩy đi lớp dịch dung.

Dung mạo của hai nàng đều không thua kém nàng, thậm chí ở phương diện khác còn tốt hơn.

Đương nhiên là ghen tị.

Huống hồ nàng còn nhận ra Lạc Băng và Văn Thái Lai.

Lý Nguyên Chỉ nhìn Văn Thái Lai trọng thương hôn mê, tim đập mạnh một cái.

Nàng nghi ngờ Cố Hàn Uyên có phải thật sự muốn diễn một màn giết chồng đoạt vợ hay không.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý tứ trong ánh mắt cổ quái của Lý Nguyên Chỉ.

Hắn có chút buồn cười chủ động tiến lên ôm lấy nàng, trêu đùa: Nguyên Chỉ muội muội ghen tị sao.

Lý Nguyên Chỉ bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, mặt cười nhất thời đỏ bừng.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận nói: Cố đại ca, đừng quậy nữa, còn có người đang nhìn kìa.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên không còn gọi mình là sư muội nữa, hiển nhiên là đã chán trò chơi sư huynh muội.

Huống hồ quan hệ sư huynh muội của hai người vốn là gượng ép, nàng cũng thuận thế thay đổi cách xưng hô, thậm chí bất ngờ cảm thấy thân thiết hơn.

Lực đạo giãy giụa trên tay cũng tỏ ra vô cùng yếu ớt.

Như có cảm giác dục cự hoàn nghênh.

Cố Hàn Uyên thấy thế cười đầy ẩn ý.

Hắn lén nhéo một cái vào sau lưng nàng, cảm nhận xúc cảm quen thuộc.

Ý vị sâu xa trêu đùa: Vậy có phải là lúc không có ai thấy thì được rồi không.

Cách chào hỏi như vậy không chỉ Cố Hàn Uyên quen thuộc, mà Lý Nguyên Chỉ cũng quen thuộc không kém.

Kể từ khi đến Yến Kinh thành, nàng không ít lần bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi.

Không chỉ không hề có chút phản cảm nào.

Trên gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, đôi mắt đẹp long lanh nước, hai chân như nhũn ra.

Nàng tự nhiên phục trong lòng Cố Hàn Uyên, khẩu bất đối tâm gắt gỏng: Lúc không có ai thấy cũng không được.

Nhưng biểu tình an tâm khi ngửi được hơi thở quen thuộc lại bán đứng tâm tình của nàng.

Lý Nguyên Chỉ trong lòng thầm mắng: Lý Nguyên Chỉ à Lý Nguyên Chỉ, sao ngươi bị hắn vừa chạm vào liền mềm nhũn ra thế, sao có thể không biết xấu hổ như vậy.

Đáng tiếc mặc kệ trong lòng nàng mắng thế nào, thân thể lại vô cùng thành thật vùi trong lòng Cố Hàn Uyên.

Thậm chí còn có một cảm giác đắc ý không rõ, tựa như đang thị uy với ba nữ tử đột nhiên xuất hiện.

Ba nữ tử thấy thế, sắc mặt đều có chút cổ quái.

Đào Hồng Anh tương đối bình tĩnh.

Nàng tuy cũng là thân gái chưa chồng, nhưng dù sao trong hoàng cung những chuyện dơ bẩn cũng không thiếu.

Bất luận là Lý Tự Thành đắc chí liền càn rỡ, hay là Đa Nhĩ Cổn sau này nắm quyền một thời, đều không ngừng làm mới nhận thức của nàng.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên chỉ phong lưu một chút trong mắt nàng không là gì cả.

Điều duy nhất đáng kinh ngạc là dung mạo xinh đẹp của Lý Nguyên Chỉ và Song Nhi.

Coi như trong hậu cung của Khang Hi cũng không có mấy người có thể sánh được.

Nếu lại thêm Tô Thuyên và Lạc Băng nữa.

Đối với nam nhân mà nói, đổi cả một hoàng đế cũng chưa chắc đã nguyện ý.

Chương 590

Đây cũng là do nhận thức của nàng đối với Cố Hàn Uyên chưa đầy đủ.

Nếu biết số lượng và chất lượng nữ nhân của Cố Hàn Uyên, chỉ sợ cũng phải kinh ngạc đến mức coi hắn là người trời.

Lạc Băng thì còn đỡ hơn một chút, nàng trước đó chỉ thấy qua Lý Nguyên Chỉ và Song Nhi.

Cũng biết quan hệ của các nàng và Cố Hàn Uyên khẳng định không tầm thường, lúc này chỉ là xác nhận lại điểm này.

Đương nhiên nàng đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên cũng có chút ý kiến.

Nếu Văn Thái Lai cũng phong lưu như Cố Hàn Uyên, sợ rằng nàng đã sớm đòi ly hôn.

Cảm giác khác thường trong lòng Lạc Băng ngược lại vì vậy mà giảm đi không ít.

Lúc này người có tâm tình khẩn trương nhất không ai bằng Tô Thuyên.

Tuy nghe không ít tin đồn về sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn khó tránh khỏi lo lắng cho sự trong sạch của mình.

Trớ trêu thay nàng còn đặc biệt chột dạ, sợ bị Cố Hàn Uyên phát hiện chân tướng mình lừa gạt hắn.

Nội lực trong cơ thể đều bị kìm nén chặt chẽ không dám động, giả vờ như không biết võ công.

Đáng tiếc nàng lại không biết Cố Hàn Uyên đã sớm biết thân phận của nàng, tất cả sự ngụy trang chỉ là tự lừa dối mình mà thôi.

Tô Thuyên có ý định mượn cớ rời đi.

Nhưng ghét của nào trời trao của ấy.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lúc này đã thả Lý Nguyên Chỉ đang đứng không vững ra, nhàn nhạt nói: Các ngươi trước theo Song Nhi, nàng sẽ sắp xếp phòng cho các ngươi nghỉ ngơi.

Ta trước chữa thương cho Văn Thái Lai, lát nữa có việc hỏi các ngươi.

Giọng Cố Hàn Uyên tuy bình thản, nhưng lại ẩn chứa một ý chí không cho phép từ chối.

Tô Thuyên và Đào Hồng Anh đều trong lòng căng thẳng, không dám nói lời phản đối.

Hai nàng liếc nhau, nghĩ rằng trước tiên phải thống nhất khẩu cung, để tránh bị lộ.

Các nàng cần tìm một lý do hợp lý để lừa được Cố Hàn Uyên.

Lạc Băng nghe vậy lại vô cùng cảm động.

Bất luận là lời đồn giết chồng đoạt vợ mà Lý Nguyên Chỉ từng nói, hay là thái độ thờ ơ của Cố Hàn Uyên đối với Văn Thái Lai.

Đều khiến nàng nghi ngờ Cố Hàn Uyên có thể sẽ mặc kệ sống chết của Văn Thái Lai.

Lạc Băng nhất thời lại cảm thấy có chút hổ thẹn.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của Lạc Băng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ẩn ý đầy thâm thúy.

Cố Hàn Uyên dĩ nhiên không có lòng tốt thực sự đi cứu Văn Thái

Lai.

Hắn đưa Văn Thái Lai vào một gian phòng cho khách, thuận tay lấy ra mấy cây kim bạc đâm xuống.

Tính mạng của Văn Thái Lai nhất thời được giữ lại.

Nhưng cũng chỉ là giữ lại mạng sống mà thôi.

Vết thương của y không hề nhẹ chút nào, bị Ngao Bái tung một đòn tích lực, còn sống đến bây giờ đã là mạng lớn.

Cánh tay phải đối quyền với Ngao Bái gân đứt xương gãy, gần như tàn phế.

Trên người cũng không ít kinh mạch bị kình khí của Ngao Bái đánh gãy, cho dù sống sót cũng không khác gì phế nhân.

Loại thương thế này, người bình thường đã sớm mất mạng.

Thậm chí Cố Hàn Uyên cố tình kéo dài đến bây giờ mới ra tay cứu giúp cũng là mang ý đồ thu nhận quả phụ.

Thảo nào trong Thư Kiếm Ân Cừu Lục, Văn Thái Lai gần như là nửa nhân vật chính, không thể không nói cái mạng này thật sự không phải cứng rắn bình thường.

Bất quá quả phụ tuy tốt, nhưng đi kèm một người chồng tàn phế sắp chết thì cũng không khá hơn là bao.

Nghĩ vậy, Cố Hàn Uyên lại châm thêm cho Văn Thái Lai mấy kim nữa.

Tạm thời cắt đứt trung khu thần kinh của y, khiến y trong thời gian ngắn không cách nào tỉnh lại được.

Cố Hàn Uyên cầm khăn mặt lau tay, chế nhạo nói: Vân nhi xem đủ chưa.

Tiếng nói vừa dứt, từ trong bóng tối góc phòng hiện ra thân ảnh nhỏ nhắn của Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân chu miệng nói: Ta còn tưởng sư tôn người sẽ trực tiếp giết chết hắn luôn chứ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Nếu Văn Thái Lai mạng lớn sống đến giờ, sau đó có giết hắn cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Vu Hành Vân ra vẻ suy tư, ngữ khí khó hiểu nói: Chậc, sư tôn rõ ràng là để ý vợ người ta, còn nói năng đường hoàng như vậy.

Theo ta thấy, trực tiếp quẳng nàng lên giường là được rồi.

Vu Hành Vân theo Cố Hàn Uyên lâu như vậy, sớm đã phát hiện hắn dường như có hứng thú đặc biệt với nhân thê.

Hơn nữa trộm thân thể còn chưa tính, còn phải trộm luôn cả trái tim.

Lý Thu Thủy, Lý Thanh La, Cam Bảo Bảo đều là như vậy.

Vu Hành Vân khó tránh khỏi cảm thấy ghen tị.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một đường cong vi diệu.

Hắn nhạy bén nhận ra vẻ khinh miệt và ghen tuông giả vờ trên mặt Vu Hành Vân, trong khi thân thể mềm mại của nàng lại đang khẽ run.

Hắn ánh mắt dịu dàng vẫy vẫy tay.

Vu Hành Vân thấy vậy nhất thời không kìm được nữa.

Bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hai hàng lệ trong tuôn trào.

Kêu to một tiếng Sư tôn, rồi lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Trong tiếng khóc tê tâm liệt phế, vạt áo trước ngực Cố Hàn Uyên trong nháy mắt ướt đẫm.

Vu Hành Vân khóc không thành tiếng nói: Sư tôn, Vân nhi suýt nữa đã không gặp lại người được nữa.

Cho đến bây giờ, trong lòng Vu Hành Vân vẫn tràn đầy sợ hãi.

Nàng vậy mà suýt nữa đã hại chết Cố Hàn Uyên.

Vu Hành Vân rốt cuộc vẫn xem thường sự lợi hại của Thế Giới Ý Chí, cũng đã đánh giá quá cao thực lực của mình.

Nếu không phải có Cố Hàn Uyên ám chỉ nhắc nhở, nàng đối mặt với sự áp chế của Cửu Thiên Huyền Nữ, trong tình huống không chút phòng bị, căn bản không thể tỉnh lại.

Thực lực giữa Vu Hành Vân và Phân Hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ có chênh lệch rất lớn, thậm chí bị đoạt xá trực tiếp cũng không phải là không thể.

May mà Cố Hàn Uyên ở Càn Thanh Cung lúc đó nảy ra một ý, mượn thân thể Vu Hành Vân để lại một kẽ hở tâm linh cho Phân Hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Khiến cho sự chú ý của Cửu Thiên Huyền Nữ hoàn toàn rơi vào trên người Cố Hàn Uyên, đến nỗi mất đi cảnh giác đối với Vu Hành Vân, mới cho nàng cơ hội phản kích tuyệt địa.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên cao tay hơn một bậc.

Kết quả cuối cùng chính là Cố Hàn Uyên bị Vu Hành Vân bị Cửu Thiên Huyền Nữ khống chế giết chết, mà Vu Hành Vân hoặc là bị đoạt xá, hoặc là sau khi tỉnh lại bị hiện thực tự tay giết chết người mình yêu làm cho tan vỡ mà tự sát.

Sự sợ hãi trong lòng Vu Hành Vân có thể tưởng tượng được, thậm chí càng nghĩ càng thấy kinh hãi.

Vẻ trêu đùa và ghen tuông lúc trước chẳng qua chỉ là giả vờ trấn tĩnh mà thôi.

Lúc này Vu Hành Vân nào còn nửa điểm uy phong của Thiên Sơn Đồng Mỗ hay dáng vẻ phong hoa tuyệt đại của Thần Nữ.

Hoàn toàn là một cô bé lỡ gây họa, vì hổ thẹn, tự trách và lòng còn sợ hãi mà vỡ òa khóc lớn.

Hai mắt Vu Hành Vân đỏ bừng, trên gương mặt non nớt trong suốt như ngọc treo đầy vệt lệ, bộ dạng chật vật đó rất là xấu xí.

Nhưng trong mắt Cố Hàn Uyên lại là dáng vẻ đẹp nhất.

Nghe giọng nói khàn khàn nghẹn ngào đó, Cố Hàn Uyên tràn đầy đau lòng.

Dịu dàng lau đi vệt lệ trên gương mặt nàng.

Nhẹ nhàng hôn lên vết chu sa giữa trán nàng, ôn nhu an ủi: Nha đầu ngốc, ta đâu có dễ chết như vậy.

Vu Hành Vân nghe vậy tâm trạng cuối cùng cũng dịu đi một chút, nhưng vẫn tự trách không thôi, nức nở nói: Nhưng mà.

Không có nhưng gì cả, chuyện này không trách ngươi.

Hơn nữa ta là sư tôn của Vân nhi, bất luận lúc nào cũng sẽ bảo vệ ngươi, bất luận chuyện gì cũng sẽ tha thứ cho ngươi.

Cố Hàn Uyên ôm thân thể nhỏ nhắn của Vu Hành Vân vào lòng như ôm một đứa trẻ, giọng nói càng thêm dịu dàng.

Chương 591

Hắn ôm Vu Hành Vân trở về phòng ngủ của mình.

Dù sao bên cạnh có một Văn Thái Lai đang hôn mê nằm đó, vẫn có chút khó chịu.

Với khinh công tuyệt thế của hắn, dĩ nhiên không kinh động bất kỳ ai.

Hai cánh tay Vu Hành Vân tự nhiên vòng qua cổ Cố Hàn Uyên.

Nàng nghe những lời dịu dàng của hắn, cảm động đến tột cùng.

Đôi mắt sáng như sao lấp lánh tràn đầy thâm tình.

Nàng khụt khịt mũi một cách đáng yêu, vẫn còn hơi nghẹn ngào lẩm bẩm: Nhưng Vân nhi cũng muốn bảo vệ sư tôn, muốn kề vai sát cánh cùng sư tôn.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gò má Vu Hành Vân, dịu dàng nói: Vân nhi thiên tư tuyệt thế, đuổi kịp ta chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thiên tư của Vu Hành Vân từ khi nàng thoát khỏi xiềng xích vận mệnh của bản thân đã tốt lên như giếng phun, tích lũy lâu ngày bộc phát.

Bằng không cũng không thể trong vài tháng ngắn ngủi đã đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Còn việc đuổi kịp Cố Hàn Uyên thì chỉ là lời an ủi.

Tuy tu vi nội lực hôm nay của Cố Hàn Uyên còn dừng lại ở Đại Tông Sư đỉnh phong.

Nhưng hắn đã đi ngày càng xa trên con đường tu tiên.

Theo cách nói của tu tiên, Cố Hàn Uyên bây giờ đã qua Luyện Khí Kỳ, đang ở Trúc Cơ.

Mà Vu Hành Vân vẫn còn loanh quanh ở Luyện Khí, không có cơ duyên đặc biệt thì rất khó vượt qua Cố Hàn Uyên có hệ thống hỗ trợ.

Giống như trận đại chiến trong hoàng cung trước đó, trước khi Cửu Thiên Huyền Nữ lộ diện.

Cố Hàn Uyên tuy bị Long Mạch của Thanh Quốc áp chế, nội lực vận chuyển trì trệ, thực lực giảm mạnh.

Nhưng nếu vận dụng linh lực thi triển Ngự Kiếm Thuật, Vu Hành Vân bị Cửu Thiên Huyền Nữ khống chế vẫn sẽ bại trong nháy mắt.

Có thể nói, thực lực của Cố Hàn Uyên khi sử dụng nội lực và khi sử dụng linh lực hoàn toàn là trời vực khác nhau.

Vu Hành Vân lúc này lại có chút nản lòng nói: Nhưng ta ngay cả Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba cũng phải dựa vào sư tôn tính kế Cửu Thiên Huyền Nữ mới học được.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Nha đầu ngốc, ngươi tu chính là hữu tình kiếm đạo, muốn nhập môn Vô Tình Kiếm Đạo dĩ nhiên rất khó.

Thực ra chuyện này đối với ngươi là một cơ duyên khó gặp.

Hữu tình kiếm đạo và Vô Tình Kiếm Đạo mỗi cái đi đến cực đoan đều có thể đạt tới cảnh giới cực cao.

Nhưng Cố Hàn Uyên trong tiềm thức cảm thấy cả hai thiếu một thứ cũng không được.

Hơn nữa lĩnh ngộ được Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba và Hữu Tình Thiên Địa Kiếm 23 lại là điều kiện tiên quyết để tu luyện Lục Diệt Vô Ngã Kiếm Hai Mươi Ba.

Vu Hành Vân trong họa có phúc, giới hạn trên của kiếm đạo vô hình trung đã được nâng cao vô số lần.

Vu Hành Vân nghe vậy trong mắt lóe lên một tia giác ngộ.

Sau một hồi im lặng, nàng kiên định nói: Sư tôn, ta chuẩn bị trở về Thiên Sơn bế quan lần nữa.

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên gật đầu.

Lần này Vu Hành Vân đóng vai Vô Thiên cùng hắn diễn một màn kịch.

Mục đích của Cố Hàn Uyên đã đạt được, trong thời gian ngắn không cần nàng trợ lực.

Thà rằng để nàng trở về bế quan tu luyện, nâng cao thực lực.

Hắn đột nhiên đầy ẩn ý trêu ghẹo: Trước đó, Vân nhi còn có chuyện khác nên làm chứ.

Vu Hành Vân nghe vậy mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn tuột xuống khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Mập mờ nói: Lúc trước Nàng làm quá kém, hay là để ta tự mình hầu hạ sư tôn vậy.

Nàng trong miệng Vu Hành Vân dĩ nhiên là chỉ Cửu Thiên Huyền Nữ.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên nhìn Vu Hành Vân đang ngủ say bên cạnh, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Nha đầu này thật là không muốn sống nữa.

Hôm qua hai người trở về lúc trời còn chưa tối.

Vu Hành Vân quyết định trở lại Thiên Sơn bế quan, ly biệt vội vã như vậy khó tránh khỏi không nỡ.

Bởi vì lần trước thân hình biến lớn bị Cửu Thiên Huyền Nữ thừa cơ xâm nhập.

Khiến Vu Hành Vân đến nay vẫn còn sợ hãi, vô cùng kháng cự.

Cố Hàn Uyên vì phòng ngừa vạn nhất, cũng cố ý dặn dò nàng, nếu không cần thiết, cố gắng đừng biến ảo thân hình.

Ít nhất trước khi công pháp của hắn thăng cấp, giải quyết được kẽ hở phương diện linh hồn, đây đều là một tai họa ngầm.

Hơn nữa so với Hoàng Dung, vận khí của Vu Hành Vân quả thực kém một chút.

Tốn không ít sức, mà không thu hoạch được gì.

Tâm nguyện nhỏ nhoi đó của nàng cuối cùng đã tan thành mây khói.

Cố Hàn Uyên ở phương diện này cảm ứng vẫn tương đối chính xác.

Cố Hàn Uyên ngược lại vì nàng mà cho không ít người leo cây.

Cũng không biết các nàng chung sống thế nào.

Nghĩ vậy, hắn bỗng nhiên nhàn nhạt nói: Song nhi vào đi.

Cửa phòng nhất thời bị người nhẹ nhàng đẩy ra.

Gương mặt đỏ bừng, Song nhi lặng lẽ đi vào, e thẹn ngập ngừng nói: Công tử.

Cố Hàn Uyên ôm nàng vào lòng, ấm áp nói: Song nhi vất vả rồi.

Những người khác không biết Cố Hàn Uyên đi đâu, nhưng với tư cách là nha hoàn thiếp thân, Song nhi làm sao có thể không biết.

Đêm qua nàng vốn định trở lại phòng Cố Hàn Uyên chờ đợi, kết quả vừa đến cửa đã mơ hồ nghe thấy âm thanh rung động lòng người kia.

Suy nghĩ một hồi liền quyết định đứng gác bên ngoài cho Cố Hàn Uyên, tránh cho các cô gái khác đi ngang qua phát hiện.

Thậm chí còn chu đáo đi nói cho Lạc Băng đừng đến phòng Văn Thái Lai quấy rầy Cố Hàn Uyên trị liệu.

Ở chung lâu ngày, Song nhi quả thực càng ngày càng hiểu tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Nha hoàn tri kỷ hiểu lòng người như vậy sao không khiến người ta thương yêu.

Cố Hàn Uyên đưa tay đo nhiệt độ cơ thể Song nhi, cảm nhận được sự mềm mại lạnh băng đó, vừa thưởng thức vừa trách cứ nói: Song nhi đêm qua có thể vào mà, nếu bị lạnh hỏng thì làm sao bây giờ.

Song nhi mặt đỏ bừng, lắp bắp giải thích: Nhưng mà Vân tỷ tỷ cũng sẽ không muốn ta vào quấy rầy đâu.

Song nhi ở phương diện nhìn thấu lòng người quả thực rất có tài.

Liếc mắt một cái đã nhìn thấu tính tình lãnh ngạo kiêu kỳ của Vu Hành Vân.

Ngoại trừ Cố Hàn Uyên và người giống như đã chết là Lý Thu Thủy ra, những người khác nàng cũng không mấy để trong lòng.

Cho dù chợt có ghen tuông, cũng chỉ là nhất thời, căn bản sẽ không thực sự để ý những cô gái khác.

Lúc đó Vu Hành Vân ôn hòa đối đãi Lý Nguyên Chỉ.

Ngoài Cố Hàn Uyên ra, Song nhi cũng nhìn ra cảm giác không hòa hợp.

Chỉ là vì không biết ý nghĩ của Cố Hàn Uyên, nên mới không mở miệng nhắc nhở.

Cố Hàn Uyên vi diệu cười nói: Song nhi, ngươi đây có lẽ đã nghĩ sai rồi.

Nói rồi liền lật chăn bên cạnh lên.

Vu Hành Vân cảm thấy lạnh, thân thể căng cứng, lẩm bẩm: Sư tôn không thể thêm nữa, thêm nữa sẽ không phong được.

Nàng nói xong liền trở mình, vô thức tìm đến bên cạnh Cố Hàn Uyên hấp thu hơi ấm, vẫn chưa tỉnh.

Song nhi kinh ngạc nhìn bộ dạng chật vật của Vu Hành Vân nhỏ nhắn.

Nàng đã từng thấy tư thái thu nhỏ của Vu Hành Vân, tự nhiên không kinh ngạc.

Điều làm nàng kinh ngạc là Cố Hàn Uyên vậy mà xuống tay được.

Hơn nữa rõ ràng là không hề nương tay.

Song nhi oán trách nói: Công tử không khỏi quá không thương hương tiếc ngọc.

Cố Hàn Uyên đầy hứng thú cười nói: Vân nhi bền hơn trong tưởng tượng nhiều.

Đương nhiên đêm qua nếu ngươi vào giúp, nàng sẽ càng vui hơn một chút.

Nói rồi tiện tay đắp lại chăn cho Vu Hành Vân, để nàng khỏi bị cảm lạnh.

Song nhi nghe vậy mặt càng thêm đỏ bừng.

Xấu hổ xen lẫn giận dỗi liếc Cố Hàn Uyên một cái, sau đó liền ngoan ngoãn hầu hạ hắn vệ sinh.

Đây vốn là nhiệm vụ của nàng, càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của Song nhi, khẽ thở ra một hơi.

Hắn lật cổ tay, Không Động Ấn rơi vào lòng bàn tay.

Cố Hàn Uyên thuận tay ném Không Động Ấn trong tay, nhíu mày trầm tư.

Chương 592

Phân Hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ bị chứa trong Không Động Ấn là một phiền phức không lớn không nhỏ.

Ai cũng không biết nàng lúc nào sẽ đột nhiên tỉnh lại, hoặc là vĩnh viễn không tỉnh lại.

Trước đó ít nhất phải tìm được biện pháp đối phó nàng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại có chút bất lực đối với trạng thái Nguyên Thần của nàng.

Không thể dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba chém diệt nàng chứ.

Còn Di Hồn Đại Pháp thì cấp bậc quá thấp, căn bản vô hiệu.

Nàng tuy là một luồng Phân Hồn, nhưng về bản chất vẫn thuộc về Nguyên Thần của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Chỉ riêng về chất lượng đẳng cấp, Cố Hàn Uyên và nàng chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường.

Bằng không Vu Hành Vân cũng sẽ không bị áp chế thê thảm như vậy.

Cố Hàn Uyên cần một biện pháp vừa có thể uy hiếp Phân Hồn Cửu Thiên Huyền Nữ, lại không thể trực tiếp tiêu diệt nàng.

Hoặc là chờ một ngày nào đó hệ thống thưởng cho thần khí có thể có hiệu quả đối với Nguyên Thần của tiên thần.

Hoặc là đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết thăng cấp lần nữa.

Chờ đợi hệ thống thưởng cho chưa chắc không có hy vọng, dù sao ngay cả Thần Thạch và Không Động Ấn đều đã xuất hiện.

Nhưng điều đó đầy rẫy sự không chắc chắn.

Đáng tin nhất vẫn là thăng cấp công pháp lần nữa.

Đồng thời lần này sẽ lấy việc đề thăng tinh thần và linh hồn làm chủ.

Cố Hàn Uyên sớm đã có ý tưởng này, bây giờ chẳng qua là càng thêm xác định.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết chủ tu là Âm Dương cộng tế và linh lực, đối với việc tu luyện tinh thần vẫn chưa liên quan đến.

Nói một cách nghiêm túc, Vu Hành Vân sẽ bị Phân Hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ xâm nhập khi thân hình trở nên lớn cũng là do Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Khi biến ảo thân hình không có đồng bộ điều chỉnh Nguyên Thần, mật độ lực lượng tinh thần đương nhiên sẽ giảm xuống.

Thậm chí trên thực tế, khi Vu Hành Vân biến lớn, thực lực của nàng có chút giảm xuống, chỉ khi duy trì dáng vẻ nhỏ nhắn mới là thực lực toàn thịnh của nàng.

Cho nên khi đối mặt Cố Hàn Uyên mới có thể bền chắc như vậy, không bị chơi hỏng.

Dung hợp công pháp là điều bắt buộc.

Công pháp có thể trở thành tài liệu dung hợp có không ít.

Bản hoàn chỉnh của Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú là một.

Nhưng công pháp chủ thể về tinh thần lại có chút khó tìm.

Cố Hàn Uyên hoặc là phải lấy được Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, hoặc là phải chọn một môn từ trong hệ thống.

Cố Hàn Uyên đã nhắm trúng một môn công pháp trong hệ thống.

Môn công pháp đó thuộc về công pháp Tiên Hiệp, hiệu quả còn mạnh hơn cả Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

Nhưng giá cả cũng cao đến mức khiến người ta chùn bước.

May mà trên thế giới này có rất nhiều nữ tử có mị lực, kiếm được phản phái điểm chưa chắc không thể đổi được môn công pháp đó ra.

Đồng thời Cố Hàn Uyên cũng từ miệng Vu Hành Vân biết được Thế Giới Ý Chí đã nhắm vào nàng khi nàng đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Sau này bất kỳ ai đột phá Lục Địa Thần Tiên đều có khả năng rất lớn trở thành kẻ địch.

Thậm chí những Lục Địa Thần Tiên có uy tín kia cũng chưa chắc sẽ không đối địch với hắn.

Linh khí của thế giới này đang khôi phục.

Đột phá cảnh giới sẽ ngày càng dễ dàng, thủ đoạn của Thế Giới Ý Chí cũng có thể ngày càng mạnh.

Trực tiếp đầu độc tất cả Lục Địa Thần Tiên ra tay với hắn cũng không phải là không thể.

Cố Hàn Uyên cảm thấy tình thế nghiêm trọng, muốn đẩy nhanh tiến độ.

Hắn sảng khoái tinh thần thở ra một hơi trọc khí, đối với Song nhi đang lau khóe môi mình phân phó: Vân nhi nhờ Song nhi chiếu cố nhé.

Song nhi mặt đỏ bừng đáp ứng.

Cố Hàn Uyên dưới sự hầu hạ của nàng mặc quần áo rửa mặt.

Thân hình lóe lên đã đến phòng khách của Văn Thái Lai.

Hắn nhìn Văn Thái Lai hô hấp đều đều nhưng hôn mê bất tỉnh, cười đầy ẩn ý, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đập vào mắt là Lạc Băng, mỹ nhân thê với sắc mặt tiều tụy mệt mỏi.

Dưới ánh mắt mong chờ của nàng, hắn tiếc nuối nói: Phu nhân, tại hạ đã tận lực.

Hôm qua Lạc Băng nhìn thấy Cố Hàn Uyên mang Văn Thái Lai đi chữa thương.

Vô thức liền yên tâm.

Lúc Cố Hàn Uyên vội vã cùng Vu Hành Vân điên long đảo phượng.

Song nhi mang theo Tô Thuyên và Đào Hồng Anh sau khi tắm rửa thay đồ trở lại trong viện.

Nền tảng của Đào Hồng Anh kỳ thực rất tốt, dù sao cũng từng là cung nữ do Chu Hoàng Hậu, vợ của Sùng Trinh đế, sắp xếp cho Chu Nộn Ny.

Hơn nữa tình cảm giữa Chu Hoàng Hậu và Đào Hồng Anh rất tốt, còn từng cứu nàng.

Đào Hồng Anh ngoài việc chăm sóc Chu Nộn Ny còn nhỏ, ngày thường thường được Chu Hoàng Hậu mang theo bên người coi là tâm phúc.

Chu Hoàng Hậu là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Sùng Trinh Cung Từ ghi chép về nàng: Hoàng hậu nhan như ngọc, không sự tình tô trạch.

Chính là, mỹ nhân bên cạnh mới có thể mang theo mỹ nhân, vì không sợ bị lá xanh đoạt mất danh tiếng.

Đào Hồng Anh lúc trẻ tuy không phải tuyệt sắc, nhưng cũng được xưng là xuất chúng.

Nếu không phải Chu Hoàng Hậu nhìn thấu, Sùng Trinh đế thậm chí còn định nạp nàng làm phi.

Còn vì vậy mà gây ra một lần tranh chấp giữa Sùng Trinh đế và Chu Hoàng Hậu.

Tính tình Chu Hoàng Hậu cương liệt, sao có thể cho phép Sùng Trinh đế ra tay với cung nữ thân cận của mình.

Bất quá Sùng Trinh đế vốn là người chăm lo việc nước, không phải vị vua quá ham mê nữ sắc.

Phi tần phần lớn là nạp trước khi đăng cơ, sau khi đăng cơ sủng hạnh ngoài Chu Hoàng Hậu ra chỉ có hai vị Quý Phi.

Vốn chỉ là thuận miệng nhắc tới, sau đó Sùng Trinh đế tuy cảm thấy có nhục với tôn nghiêm Đế Vương, nhưng vẫn đi đầu nhận sai.

Những cuộc tranh chấp tương tự còn có rất nhiều, mỗi lần đều là Sùng Trinh đế đi đầu chịu thua, có thể thấy được tình cảm giữa ông và Chu Hoàng Hậu.

Nói chung Đào Hồng Anh lúc trẻ cũng là một mỹ nhân xuất chúng.

Tắm rửa thay đồ, thay bộ cung nữ phục nghiêm túc cứng nhắc, mơ hồ có thể thấy được vẻ đẹp của nàng lúc còn trẻ.

Bất quá năm tháng cuối cùng vẫn để lại không ít dấu vết trên khuôn mặt nàng.

Hơn nữa cuộc đời nằm vùng nhiều năm, khiến nàng lúc nào cũng phải duy trì cảnh giác, thân thể căng cứng, sắc mặt nghiêm nghị.

Ở trong trạng thái này, dung mạo tự nhiên giảm xuống.

Dĩ nhiên lúc này trọng điểm không phải Đào Hồng Anh, mà là Tô

Thuyên kiều diễm vô cùng sau khi đã tắm rửa sạch sẽ.

Thay một thân váy đỏ, Tô Thuyên eo nhỏ thon thả, dáng vẻ yểu điệu.

Một cái nhíu mày một nụ cười đều toát ra vẻ quyến rũ, diễm lệ không ai bằng.

Gương mặt đẹp thiên kiều bách mị đó ngay cả nữ tử nhìn thấy cũng phải rung động trong lòng.

Chương 593

Tô Thuyên đã thông khí với Đào Hồng Anh.

Các nàng đều cảm thấy không thể nào giấu được Cố Hàn Uyên.

Bất quá nhận thức của hai nàng lại không giống nhau.

Đào Hồng Anh tuy không nói rõ chân tướng cho Cố Hàn Uyên, có hiềm nghi lừa gạt, nhưng xét trên lập trường đối địch với Thanh Quốc bên ngoài, cùng lắm thì đem những gì mình biết ra nói hết.

Ít nhất trong phương diện đối phó Thanh Quốc, mục đích của hai người hẳn là nhất trí.

Sau khi tắm rửa bình tĩnh lại, ngược lại không còn sợ hãi như trước nữa.

Nhưng Tô Thuyên lại phức tạp hơn Đào Hồng Anh nhiều.

Thứ nhất lúc đó chính là nàng cầu cứu Cố Hàn Uyên, trách nhiệm lừa gạt khẳng định lớn hơn.

Thứ hai thân phận Thần Long Giáo chung quy làm nàng trong lòng không chắc chắn.

Nàng cũng không phải thật sự như Đào Hồng Anh đoán, sau khi phát hiện thân phận giả Thái Hậu mới bị truy sát.

Đương nhiên lúc này Đào Hồng Anh cũng đã nảy sinh nghi ngờ đối với Tô Thuyên, dù sao nàng thật sự là quá đẹp.

Nữ tử đẹp như vậy ở trong hoàng cung, nếu không phải là phi tần của Khang Hi, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Tranh đấu trong hậu cung không thể thiếu gió tanh mưa máu.

Vì vậy Tô Thuyên vẫn lựa chọn dùng sắc dụ để đảm bảo bình an, trước tiên ổn định Cố Hàn Uyên, rồi tùy thời chạy trốn.

Nàng tự tin với thủ đoạn của mình, vẫn có thể bảo vệ trong sạch trong tình huống ổn định được Cố Hàn Uyên.

Trong Thần Long Giáo, người có ý đồ với nàng không chỉ một hai.

Những người đó không ai có kết cục tốt, đều bị Tô Thuyên dùng thủ đoạn của mình xử lý mà không cần dựa vào Hồng An Thông.

Từ đó chúng nhân trong Thần Long Giáo bị thủ đoạn của nàng chấn nhiếp, cũng không dám mơ tưởng đến vẻ đẹp của nàng nữa, ngày thường ngay cả can đảm nhìn thẳng cũng không có.

Thực ra cũng không trách được Tô Thuyên dùng chiêu hạ sách như sắc dụ.

Thật sự là trận đại chiến kinh thiên động địa trong hoàng cung đã gây cho nàng chấn động quá lớn.

Không tự chủ được mà sinh ra một loại sợ hãi bản năng đối với Cố Hàn Uyên.

Giống như nhốt một người và một con hổ no trong lồng.

Dù biết con hổ sẽ không ăn mình, nhưng sợ hãi là khó tránh khỏi.

Đây là sự sợ hãi bản năng do chênh lệch lực lượng quá lớn mang lại.

Huống hồ hình tượng phong lưu mà Cố Hàn Uyên cố tình tạo ra lúc này cũng góp một phần công sức.

Bất luận là muốn lôi kéo hắn hay muốn lấy lòng hắn, người ta đều vô thức nghĩ đến mỹ nhân kế.

Đương nhiên kết quả hoặc là bánh bao thịt ném chó một đi không trở lại, hoặc là tiền mất tật mang.

Lạc Băng tự nhiên không biết những suy tính trong lòng Tô Thuyên, nhưng sau khi bị vẻ đẹp của nàng làm cho sững sờ một lúc, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Trước đó, nàng chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp hơn mình.

Dù là Lý Nguyên Chỉ và Song nhi cũng chỉ có thể xem là ngang tài ngang sức.

Lúc này Tô Thuyên lại cho nàng áp lực rất lớn.

Hơn nữa Tô Thuyên lại là do Cố Hàn Uyên cứu về.

Mà Cố Hàn Uyên trong lòng Lạc Băng cũng có chút đặc biệt.

Vô thức liền không muốn thua Tô Thuyên.

Nhất thời lòng hiếu thắng nổi lên, cũng cầu xin Song nhi dẫn nàng đi tắm rửa thay đồ một phen.

Mãi cho đến khi thân thể mềm mại của nàng chìm vào trong nước nóng trong thùng tắm mới đột nhiên kinh ngạc.

Gương mặt đỏ bừng xấu hổ thầm mắng: Ta đây là muốn làm gì.

Chẳng lẽ là muốn tranh giành sự yêu mến trước mặt Cố Hàn Uyên sao.

Kỳ thực chính là nữ vì duyệt kỷ giả dung phụ nữ làm đẹp vì người mến mộ mình.

Cố Hàn Uyên cả trong sáng lẫn trong tối đều bày tỏ sự tán thưởng và hảo cảm đối với nàng.

Dù Lạc Băng không thích Cố Hàn Uyên, cũng khó tránh khỏi có một loại cảm giác ưu việt và lòng hư vinh.

Bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử dung mạo hơn hẳn nàng, tự nhiên sẽ khó chịu khi ánh mắt của Cố Hàn Uyên bị cướp đi.

Điều này không liên quan đến yêu hận, đơn thuần chỉ là do lòng hư vinh và tâm lý so sánh tạo thành.

Cố Hàn Uyên cố tình tập trung các nàng lại với nhau, cũng là có mục đích tạo ra hiệu ứng cá nheo.

Trong một bể cá mòi đầy ắp, đồng thời bỏ vào mấy con cá nheo.

Khi cá nheo quậy phá lung tung, những con cá mòi vốn im lặng sẽ vì bảo mệnh mà tăng tốc bơi lội, từ đó duy trì sức sống dồi dào.

Sức sống bắt nguồn từ cạnh tranh.

Dẫn vào môi trường cạnh tranh, sẽ càng có lợi hơn cho việc công lược của Cố Hàn Uyên.

Bất luận là Lý Nguyên Chỉ trước đó mặc hắn chiếm tiện nghi.

Hay là Tô Thuyên cố tình bày ra mị lực.

Hoặc là Lạc Băng lúc này rửa đi lớp dịch dung, tắm rửa thay đồ.

Đều là vì nổi lên tâm lý cạnh tranh mà tạo thành.

Lạc Băng xuất hiện trở lại trong một bộ y phục trắng thuần, mắt sáng long lanh, răng trắng môi son, đôi má ửng hồng, vô cùng minh diễm.

Gương mặt cười mỉm dịu dàng quyến rũ, quả thực là một mỹ thiếu phụ.

Cũng là Lạc Băng thấy sự việc đã đến nước này, chẳng lẽ còn có thể đổi lại lớp dịch dung ban đầu hay sao.

Hơi có mấy phần ý nghĩ đã làm thì làm cho trót, bày ra mị lực của mình.

Tô Thuyên nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Lạc Băng, không khỏi ánh mắt lấp lánh.

Cảm thấy mình đã quá xem thường vị mỹ thiếu phụ này.

So với vẻ đẹp của nàng cũng chỉ kém một hai phần mà thôi.

Thậm chí cái phong vận thành thục của người đã có chồng này càng không phải là thứ nàng cố tình giả vờ có thể so sánh được.

Trong nhất thời lại có chút lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ thích Lạc Băng hơn, ngược lại không trúng mỹ nhân kế của nàng.

Còn Lý Nguyên Chỉ thì bị vạ lây.

Hay lắm, một người hai người đều làm cho mình xinh đẹp phi thường.

Ngược lại làm cho nàng trông giống như một nha đầu còn non nớt vậy.

Tô Thuyên và Lạc Băng hai nàng không biết Lý Nguyên Chỉ đang áp lực núi lớn.

Lại đã bắt đầu đối chọi gay gắt với nhau.

Tô Thuyên ra tay trước, vừa ra tay đã là đại chiêu.

Không hổ là Uyên Ương Đao Văn phu nhân danh tiếng lẫy lừng.

Có phu nhân xinh đẹp như vậy làm vợ, Văn tứ hiệp chỉ sợ vết thương nào cũng sẽ lành.

Tô Thuyên có thể ép đám người Thần Long Giáo cúi đầu nghe lệnh, sao có thể không có chút bản lĩnh.

Một câu nói đã đâm Lạc Băng mấy nhát.

Nhát nào cũng không thấy máu, lại nhát nào cũng chí mạng.

Chương 594

Danh tiếng của Lạc Băng vang dội.

Không phải vì võ công bình thường của nàng, cũng không phải vì hành hiệp trượng nghĩa, mà là vì nàng là đóa hoa xinh đẹp nhất trong Hồng Hoa Hội.

Điều này khiến nàng bị nhiều lời gièm pha, đồng thời cũng khiến nàng cực kỳ để ý.

Lạc Băng từng tình cờ nghe được cuộc đối thoại của một số quan binh Thanh Quốc.

Có vợ đẹp như vậy, Văn Thái Lai kia còn tạo phản làm gì.

Đóng cửa lại ở nhà sinh mười tám đứa con mới là chuyện đứng đắn.

Những quan binh bàn luận đó cuối cùng đều bị nàng giết sạch.

Nhưng sự không cam lòng trong lòng lại tích tụ không tan.

Mà Văn Thái Lai bây giờ trọng thương hôn mê, Lạc Băng cố ý rửa sạch dịch dung, để lộ gương mặt xinh đẹp là cho ai xem.

Nếu Văn Thái Lai biết được, chỉ sợ sẽ bị tức đến tỉnh lại.

Mấy nhát đâm sâu đến tận xương này khiến Lạc Băng hô hấp trì trệ, sắc mặt khó coi, lồng ngực phập phồng.

Lạc Băng bình ổn lại tâm tình phẫn nộ, u u nói: Cũng không biết vị phu nhân này lại là người nhà ai bị Cẩu Hoàng Đế cướp vào hoàng cung.

Với vẻ đẹp của phu nhân, không thua kém gì Đát Kỷ, Bao Tự trong truyền thuyết, nhất định có thể được vạn người sủng ái, cần gì phải theo Cố công tử chứ.

Đòn phản kích của Lạc Băng cũng không đơn giản.

Với vẻ phong lưu quyến rũ của Tô Thuyên, ai cũng sẽ không coi nàng là một thiếu nữ.

Lạc Băng cho rằng Tô Thuyên có thể khiến Khang Hi bất chấp tiếng xấu mà cướp vào cung, chính là dựa vào vẻ đẹp này.

Ngầm so sánh nàng với loại yêu nữ họa quốc ương dân như Đát Kỷ, Bao Tự.

Còn chỉ ra nàng theo Cố Hàn Uyên có mục đích không rõ, có lẽ có bí mật gì đó không thể cho người khác biết.

Tô Thuyên nghe vậy cũng sắc mặt tối sầm.

Nàng ngược lại không quan tâm đến danh tiếng của Đát Kỷ, Bao Tự.

Nhưng mục đích không rõ lại chọc trúng chỗ chột dạ lớn nhất của nàng, sợ Cố Hàn Uyên truy cứu.

Hơn nữa lời nói của phu nhân cũng khiến nàng có chút á khẩu không trả lời được, chẳng lẽ nói chồng nàng là Hồng An Thông sao.

Huống hồ lúc này lại giả vờ thanh thuần thay đổi hình tượng cũng đã hơi muộn.

Giả vờ ai oán than thở: Tiểu nữ tử Tô Thuyên, còn như người đàn ông vô dụng kia không nhắc tới cũng được.

Với gương mặt xinh đẹp của Tô Thuyên làm ra vẻ yếu đuối ai oán này, lực sát thương kinh người đến mức nào.

Đáng tiếc trước mắt đều là nữ tử, căn bản không bị ảnh hưởng, ngược lại trong lòng rất khó chịu.

Cố Hàn Uyên thật có thể ngăn cản được nữ tử phong tình vạn chủng như vậy sao.

Tô Thuyên còn không dám nói chết chồng mình.

Dù sao quả phụ so với nhân thê càng dễ thu phục hơn.

Hơn nữa đối với đàn ông bình thường mà nói.

Phụ nữ đẹp nhất khi mặc đồ tang, thường thường quả phụ so với nhân thê càng có sức hấp dẫn hơn.

Nàng tuy định dùng sắc dụ để bảo mệnh, nhưng không có ý định thực sự hy sinh trong sạch.

Tô Thuyên tiếp tục giải thích: Hoàng cung có lẽ đối với rất nhiều nữ tử là nơi ao ước, nhưng đối với tiểu nữ tử mà nói chẳng qua chỉ là một cái lồng giam mà thôi.

Có thể theo Cố công tử danh dương thiên hạ là vinh hạnh của tiểu nữ tử.

Dừng một chút.

Nàng đầy ẩn ý nói: Văn tứ hiệp bị thương không nhẹ, với nhân phẩm của Cố công tử thì sẽ cố gắng cứu chữa.

Nhưng nếu có bất trắc gì, cũng xin phu nhân đừng quá đau lòng.

Huống hồ Cố công tử để ý phu nhân như vậy, nghĩ rằng chắc chắn sẽ không làm phu nhân thương tâm.

Trình độ của Tô Thuyên rõ ràng cao hơn một chút.

Trong lời nói tràn đầy ý tứ Lạc Băng có lẽ sẽ trở thành quả phụ.

Mà quả phụ tái giá là chuyện không thể bình thường hơn.

Tô Thuyên còn ám chỉ Lạc Băng đây là đã tìm sẵn bến đỗ mới từ trước.

Lạc Băng nghe vậy sắc mặt đen lại.

Ẩn chứa tức giận nói: Cố công tử nguyện ý ra tay cứu chữa Tứ ca đã là hết lòng rồi, ta nào dám trách ngài.

Nếu Tứ ca thật có bất trắc gì, cùng lắm thì đi theo y.

Lạc Băng vẫn là người cực kỳ trung trinh.

Chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện tái giá sau khi Văn Thái Lai chết.

Cố Hàn Uyên tuy khiến lòng nàng có chút khác thường, nhưng không thể lay động được ranh giới cuối cùng của nàng.

Tô Thuyên nghe vậy cố ý làm ra vẻ như Văn Thái Lai đã chết mà khuyên nhủ: Phu nhân hà tất phải cực đoan như vậy.

Phu nhân nếu như hương tiêu ngọc vẫn, Cố công tử cũng sẽ đau lòng.

Không ngại nhìn về phía trước, có lẽ còn có cuộc sống tốt đẹp hơn đang chờ.

Tô Thuyên nhìn như đang khuyên Lạc Băng, thực tế lại đang chọc vào uy hiếp của Lạc Băng.

Nàng càng nói như vậy, Lạc Băng càng sẽ không dễ dàng khuất phục.

Bằng không nếu có thêm một đối thủ dùng mỹ nhân kế, rủi ro của nàng cũng không nhỏ.

Lạc Băng mày liễu dựng thẳng, suýt nữa mở miệng mắng người.

Tức đến lồng ngực liên tục phập phồng, thu hút ánh mắt cực kỳ xinh đẹp của Lý Nguyên Chỉ.

Lạc Băng một hồi lâu mới tỉnh táo lại, mình suýt nữa đã rơi vào bẫy của Tô Thuyên.

Dĩ nhiên thật sự coi như Văn Thái Lai đã chết.

Phản ứng lại, Lạc Băng bình ổn tâm tình, nhàn nhạt nói: Ta tin tưởng Cố công tử có thể cứu được Tứ ca.

Tô Thuyên nghe vậy đôi mắt đẹp lóe lên, ẩn chứa ý cười nói: Tiểu nữ tử cũng tin tưởng Cố công tử có thể cứu được Văn tứ hiệp.

Chỉ là Văn tứ hiệp thương nặng như vậy, chữa trị cũng không dễ dàng.

Cố công tử muốn cứu sống Văn tứ hiệp, tất nhiên cực kỳ vất vả.

Cũng không biết phu nhân chuẩn bị làm sao để đáp tạ Cố công tử đây.

Lời nói của Tô Thuyên thật sự là chọc trúng tử huyệt của Lạc Băng.

Nàng mang Văn Thái Lai về lúc y đã hơi thở mong manh, lúc nào đột nhiên mất mạng cũng là chuyện bình thường.

Nếu không phải vì tin tưởng vào năng lực của Cố Hàn Uyên, lúc này chỉ sợ đã chuẩn bị hậu sự cho Văn Thái Lai.

Ân cứu mạng không có gì báo đáp, thường thấy nhất chính là lấy thân báo đáp.

Văn Thái Lai dĩ nhiên không thể lấy thân báo đáp, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không muốn.

Như vậy thì chỉ có Lạc Băng nàng, người vợ này, có thể thay thế.

Lạc Băng lúc này hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể cứng miệng nói: Nếu Cố công tử cứu được Tứ ca, vợ chồng chúng ta tự nhiên sẽ dốc hết sức báo ân.

Tô Thuyên đầy hứng thú cười nói: Vậy nếu Cố công tử muốn phu nhân thì sao.

Ngươi.

Lạc Băng giận dữ.

Nàng tuy cũng đã nghĩ đến khả năng này, nhưng bị người khác nói ra trước mặt lại là chuyện khác.

Dù sao với sự tán thưởng và hảo cảm của Cố Hàn Uyên đối với nàng, thật sự muốn lấy thân báo đáp mà nói, ân tình gì mà không trả nổi.

Tô Thuyên giả vờ áy náy nói: Phu nhân đừng kích động, tiểu nữ tử chỉ là thấy Cố công tử đối với phu nhân rất có hảo cảm, không đành lòng để tâm nguyện của Cố công tử trôi theo dòng nước.

Lạc Băng muốn phát tác, lại không muốn vì tranh chấp với Tô Thuyên mà quấy rầy Cố Hàn Uyên đang cứu trị Văn Thái Lai.

Chỉ đành tức giận hừ một tiếng.

Hừ.

Cố công tử không phải loại người thừa nước đục thả câu.

Dứt lời liền xoay người đi, không để ý đến Tô Thuyên nữa.

Nhưng trong lòng nàng rối như tơ vò thì chỉ có mình nàng biết.

Lý Nguyên Chỉ bị hai nàng đối chọi gay gắt dọa cho run rẩy.

Chưa bao giờ biết đến loại cung đấu giữa phụ nữ này, làm nàng không biết phải làm sao.

Chương 595

Bất quá trong lòng nàng lại không khỏi hiện lên một câu nói.

Cố đại ca thật sự chính là loại người thừa nước đục thả câu đó.

Lý Nguyên Chỉ chung sống với Cố Hàn Uyên đã lâu.

Gỡ bỏ lớp lăng kính tốt đẹp kia, Cố Hàn Uyên nơi nào cũng tốt, duy chỉ có tính phong lưu của hắn là khiến người ta phải lên án.

Mỗi ngày hắn đều mượn cớ chỉ đạo võ công để sàm sỡ nàng, đâu có giống một chính nhân quân tử.

Dù cho đến nước này, Lý Nguyên Chỉ đã không còn chống cự nhiều với việc Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không có ý kiến gì.

Hơn nữa, Lý Nguyên Chỉ còn nghe Song Nhi kể về đủ loại tương tác làm người ta mặt đỏ tim đập giữa hai người họ.

Với hình tượng của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng bây giờ, khả năng hắn thừa dịp người ta gặp nguy là cực lớn.

Huống hồ còn có chuyện giết chồng đoạt vợ đã từng được nhắc đến.

Lý Nguyên Chỉ nhìn lại khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của Lạc Băng.

Nếu nói Cố Hàn Uyên không có hứng thú, nàng tuyệt đối không tin.

Đương nhiên, trong thâm tâm nàng không muốn Cố Hàn Uyên làm vậy.

Không chỉ vì không muốn có thêm một tình địch mạnh mẽ, mà còn vì sự sùng bái của nàng đối với Hồng Hoa Hội.

Không khí tại hiện trường thật quỷ dị.

Tô Thuyên mang theo nụ cười của người chiến thắng, trông càng thêm lộng lẫy.

Lạc Băng im lặng không nói, sắc mặt u ám.

Lý Nguyên Chỉ hết nhìn trái lại nhìn phải, gương mặt đầy vẻ do dự và rối rắm.

Đào Hồng Anh thì bình tĩnh xem kịch vui, màn cung đấu trước mắt trong mắt nàng chẳng qua chỉ là trò trẻ con.

Bất quá, nàng cũng càng thêm nghi ngờ về Tô Thuyên.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, Lạc Băng cũng không còn để tâm đến những lời Tô Thuyên nói lúc trước, vẻ mặt lo âu nhìn về phía phòng khách của Văn Thái Lai.

Ánh mắt Tô Thuyên cũng có chút ngưng trọng.

Vết thương của Văn Thái Lai có lẽ còn nặng hơn trong tưởng tượng của nàng, Cố Hàn Uyên chưa chắc đã cứu được.

Nếu Văn Thái Lai thật sự chết, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không để Lạc Băng xuống lòng đất bầu bạn với y.

Đến lúc đó, Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ đặt nhiều sự chú ý hơn lên người Lạc Băng.

Điều này đối với Tô Thuyên vừa có lợi vừa có hại.

Lợi là Cố Hàn Uyên sẽ bớt chú ý đến nàng, nàng càng có cơ hội trốn thoát.

Hại là hiệu quả của mỹ nhân kế sẽ giảm đi, lỡ như thân phận bị bại lộ, kết quả khó lường.

Lý Nguyên Chỉ lại có chút nghi ngờ nhìn Song Nhi vừa mới rời đi.

Vừa rồi Song Nhi qua đây dặn dò các nàng không được vào quấy rầy Cố Hàn Uyên trị liệu rồi liền đi.

Lý Nguyên Chỉ bất giác cảm thấy có gì đó không đúng.

Trời càng lúc càng khuya.

Ngoại trừ Lạc Băng vẫn còn lo lắng nhìn về phía phòng khách của Văn Thái Lai, các nữ nhân còn lại đều đã về phòng nghỉ ngơi.

Lạc Băng, người bị Cố Hàn Uyên cho leo cây, cứ như vậy đợi suốt một đêm.

Đôi mắt nàng đầy tơ máu, thần sắc tiều tụy, gương mặt mệt mỏi.

Nếu chỉ nói về vẻ đẹp, dung mạo tự nhiên là đã giảm đi.

Thế nhưng dáng vẻ y nhân tiều tụy ấy lại đặc biệt khiến người ta thương tiếc.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi thầm nghĩ mình có phải đã hơi quá đáng rồi không.

Đều tại Vân Nhi.

Hừm, lần sau phải dạy dỗ nàng ấy cho tốt mới được.

Cố Hàn Uyên đổ hết tội cho Vu Hành Vân lúc này vẫn còn đang ngủ say, vẻ mặt tràn đầy tự trách nói: Phu nhân, tại hạ đã cố hết sức.

Lạc Băng vốn đang mừng rỡ khi thấy Cố Hàn Uyên, nghe vậy liền như bị sét đánh ngang tai.

Sắc máu trên gương mặt xinh đẹp bỗng chốc biến mất, đôi môi run rẩy thất thanh nói: Tứ ca hắn.

Cố Hàn Uyên khẽ than: Văn Thái Lai sống lại rồi, chỉ có điều.

Lạc Băng nghe vậy, gánh nặng trong lòng được giải tỏa, ít nhất không phải kết quả tồi tệ nhất.

Nàng vội hỏi: Chỉ có điều thế nào.

Cố Hàn Uyên tỏ vẻ khó xử nói: Văn Thái Lai bị thương quá nặng, tạng phủ nát bấy, toàn thân kinh mạch đứt đoạn, cánh tay phải hoàn toàn phế bỏ, đến nay vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Thương thế của Văn Thái Lai quả thực rất nặng.

Khắp thiên hạ chỉ có vài thần y đếm trên đầu ngón tay như Hồ Thanh Ngưu, Bình Nhất Chỉ mới có thể cứu sống.

Thậm chí bọn họ cũng không giải quyết được vấn đề kinh mạch đứt đoạn.

Lúc này, Văn Thái Lai tương đương với trạng thái của Tống Thanh Thư bị Trương Tam Phong cắt đứt kinh mạch sau đại hội đồ sư trong Ỷ Thiên.

Loại thương thế này, trong thiên hạ chỉ có một mình Cố Hàn Uyên có thể chữa khỏi.

Thương thế ban đầu của Văn Thái Lai không nghiêm trọng đến vậy.

Ngao Bái cũng không thể đánh ra hiệu quả như Trương Tam Phong.

Người bình thường chịu vết thương gây đứt đoạn kinh mạch đã sớm mất mạng.

Vết thương trên người Văn Thái Lai cũng là do Cố Hàn Uyên cố ý gây thêm.

Dù sao vết thương không đủ nặng thì hơi khó giải thích vì sao hắn phải mất cả một đêm.

Việc Văn Thái Lai chịu khổ rất có hiệu quả.

Lạc Băng lúc này che miệng nhỏ, khóe mắt ngân ngấn lệ, một bộ dạng bị đả kích sâu sắc.

Nàng biết Văn Thái Lai bị thương rất nặng, nhưng không ngờ lại nặng đến mức này.

Nếu nàng trực tiếp đưa Văn Thái Lai về Hồng Hoa Hội, e rằng mọi người đều sẽ cho rằng đã hết cách cứu chữa.

Cố Hàn Uyên có thể cứu sống Văn Thái Lai, đã là có năng lực thông thiên.

Ít nhất Lạc Băng chưa từng nghe nói có người chịu thương thế như vậy mà còn có thể không chết.

Nàng bất giác nhìn về phía mặt Cố Hàn Uyên, nhất thời ngẩn ra.

Chỉ thấy sắc mặt hắn hơi tái nhợt, mái tóc đen như mực dính đầy mồ hôi, khuôn mặt phong trần anh tuấn cũng đầy những giọt mồ hôi li ti, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ mệt mỏi không che giấu được.

Cố Hàn Uyên tuấn tú như trích tiên giáng trần, dù sau trận đại chiến kinh thiên ở hoàng cung vẫn ung dung điềm tĩnh lúc này lại chật vật đến thế.

Có thể thấy việc cứu chữa cả đêm đã tiêu hao lớn đến nhường nào.

Tuổi của Cố Hàn Uyên vốn vừa thoát khỏi phạm trù thiếu niên, lại thêm linh khí bồi bổ, càng trông trẻ trung.

Ngày thường vì uy thế của hắn quá nặng, rất ít người chú ý đến tuổi thật của hắn, nhưng lúc này, dáng vẻ mỏi mệt của Cố Hàn Uyên lại để lộ ra sự trẻ trung ấy trước mắt Lạc Băng.

Lạc Băng vốn thích trẻ con.

Dù lúc này trong lòng còn đầy lo lắng cho Văn Thái Lai, nàng vẫn cảm thấy vô cùng đau lòng cho Cố Hàn Uyên.

Nàng bất giác lấy khăn tay từ trong lòng ra, theo bản năng tiến lên lau mồ hôi cho hắn.

Cố công tử, ngài đã cố hết sức rồi.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên loé lên một tia ý cười đầy ẩn ý.

Vẻ mệt mỏi này đương nhiên là hắn giả vờ.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết trong việc khống chế bản thân có thể nói là độc bộ thiên hạ, chút ngụy trang nhỏ này dễ như trở bàn tay.

Đổi lại được sự dịu dàng và đau lòng của Lạc Băng.

Ở cự ly gần, nhìn khuôn mặt quyến rũ phong lưu của Lạc Băng càng khiến người ta thêm kinh diễm.

Mang một gương mặt như vậy đi quyến rũ đàn ông, quả thật câu một người dính một người.

Chương 596

Dùng một từ để hình dung chính là khuôn mặt tình phụ tiêu chuẩn.

Nếu chỉ nói về vẻ đẹp có lẽ không bằng Tô Thuyên, nhưng khí chất mê người này lại hơn một bậc.

Thậm chí bởi vì Lạc Băng bề ngoài quyến rũ, nội tâm trung trinh, cảm giác tương phản như vậy lại mang đến sự mê hoặc càng lớn hơn.

Lạc Băng lau mồ hôi cho Cố Hàn Uyên được nửa chừng thì nhận ra hành động của mình dường như đã đi quá giới hạn, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời ửng hồng.

Ngay lúc nàng định thu tay về thì bị Cố Hàn Uyên nắm lấy.

Còn chưa kịp kinh ngạc, giọng nói áy náy của Cố Hàn Uyên đã vang lên bên tai.

Tại hạ không dám nhận sự đối đãi như vậy của phu nhân.

Lạc Băng nghe vậy ngẩn ra, nhất thời không còn tâm trí để ý việc Cố Hàn Uyên vẫn đang nắm tay mình, nghi hoặc hỏi: Cố công tử có ý gì.

Cố Hàn Uyên có chút khó nói: Tạng phủ nát bấy của Văn Thái Lai đã chữa khỏi hơn phân nửa, tính mạng tất nhiên vô ưu.

Chỉ là kinh mạch đứt đoạn rất khó giải quyết.

Lạc Băng nghe vậy lòng nhẹ nhõm, ngược lại còn an ủi: Cố công tử có thể cứu sống Tứ ca đã là hết sức rồi, ta không trách ngài.

Đây là lời thật lòng của nàng, dù sao chỉ nghe miêu tả thương thế của Văn Thái Lai đã đủ kinh người, có thể sống sót đã là may mắn.

Cố Hàn Uyên do dự một lúc lâu, khẽ than: Tại hạ lúc trước nói với phu nhân đã cố hết sức thật ra là lừa phu nhân.

Thương thế kinh mạch đứt đoạn của Văn Thái Lai, tại hạ có thể trị, chỉ là cái giá phải trả rất lớn mà thôi.

Ngọc dung của Lạc Băng ngẩn ra.

Nàng vốn đã chuẩn bị tâm lý chăm sóc Văn Thái Lai cả đời.

Vừa hay nàng cũng đã chán ghét việc chém chém giết giết, nếu có thể nhân đó rời xa phân tranh cũng là một chuyện may mắn.

Chỉ có điều, kế hoạch sinh con của nàng e rằng phải đổ bể.

Nhưng không ngờ lại có chuyển biến.

Cố Hàn Uyên lại nói rằng thương thế kinh mạch đứt đoạn cũng có thể chữa được.

Còn về việc lừa dối lúc trước, Lạc Băng ngược lại không để trong lòng.

Dù sao thương thế của Văn Thái Lai nghiêm trọng như vậy, nếu có thể chữa khỏi một cách dễ dàng, ngược lại có vẻ không thật.

Lạc Băng trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành.

Nàng nhíu đôi mày thanh tú hỏi: Không biết cái giá mà Cố công tử nói là gì.

Có việc gì ta có thể giúp được không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Giúp đỡ ư.

Giúp dập lửa sao.

Đương nhiên lời này không thể nói thẳng với Lạc Băng được.

Hắn giả vờ khó xử than thở: Có một môn thần công tên là Thần Chiếu Kinh, có thể chữa lành thân thể, nối lại kinh mạch.

Nghe đồn ngay cả người đã chết nửa canh giờ cũng có thể cứu sống kịp thời.

Lạc Băng nghe vậy, ánh mắt chấn động, thở dài nói: Lại có loại thần công như vậy sao.

Nàng vội hỏi: Không biết ở đâu có thể cầu được Thần Chiếu Kinh.

Lạc Băng thầm nghĩ, e rằng môn thần công này vô cùng khó có được nên mới là cái giá trong miệng Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khẽ thở dài: Môn thần công này tại hạ biết.

Vậy tại sao.

Đôi mắt đẹp của Lạc Băng đầy hồ nghi, thậm chí không hiểu sao lại nghĩ đến những lời Tô Thuyên nói ngày hôm qua.

Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên thật sự định thi ân cầu báo sao.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lạc Băng cũng có chút khó coi.

Nàng không muốn Cố Hàn Uyên, người mà nàng rất có hảo cảm, lại là một tiểu nhân hèn hạ như vậy.

Cố Hàn Uyên liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của Lạc Băng.

Hắn khẽ thở dài nói: Phu nhân nghĩ nhiều rồi.

Tại hạ tuy không phải người tốt gì, nhưng phu nhân cũng quá coi thường tại hạ rồi.

Lạc Băng nghe vậy nhìn vào đôi đồng tử sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, bên trong tràn đầy thất vọng và nỗi đau lòng ẩn hiện, dường như cảm thấy vô cùng khổ sở vì sự hiểu lầm của nàng.

Phương tâm Lạc Băng không hiểu sao nhói lên, vội vàng giải thích: Ta không có ý đó Nhưng Cố Hàn Uyên lại cắt lời nàng, nhàn nhạt nói: Đêm qua tại hạ cứu sống Văn Thái Lai chính là dùng Thần Chiếu Kinh, cũng đã thử nối lại kinh mạch, nhưng hiệu quả không khả quan.

Nếu Văn Thái Lai chỉ bị đứt vài sợi kinh mạch thì còn có thể chữa khỏi.

Nhưng toàn thân kinh mạch đứt đoạn lại sinh ra phản ứng dây chuyền, kinh mạch vừa nối lại vô cùng yếu ớt, nối xong một sợi thì sợi khác lại đứt.

Tại hạ không dám tùy tiện ra tay, nếu không Văn Thái Lai sẽ bị hành hạ đến chết.

Lạc Băng nghe Cố Hàn Uyên dùng giọng điệu bình thản nói rõ nguyên do.

Bàn tay vốn bị hắn nắm mà nàng cố tình quên đi cũng mất đi nhiệt độ nóng bỏng đó.

Tim nàng xao động, bàn tay ngọc không tự chủ siết chặt.

Phụ nữ xinh đẹp hầu như bẩm sinh đã biết lợi dụng sắc đẹp của mình.

Cố Hàn Uyên có ý đồ gì với nàng, Lạc Băng tự nhiên có thể đoán được đôi chút.

Nếu chỉ là phát hồ tình, chỉ hồ lễ, ngược lại cũng không quá để ý.

Thậm chí còn cảm thấy tự hào vì mị lực của mình.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng không phải hạng giang hồ vô danh, mà là tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu nữ tử giang hồ.

Có thể thu hút ánh mắt của hắn, lòng hư vinh được thỏa mãn không cần nói cũng biết.

Chính vì vậy, Lạc Băng mới trước sau chưa từng biểu đạt thái độ kháng cự rõ ràng, nếu không sao lại nảy sinh tâm lý cạnh tranh với Tô Thuyên, cố tình tẩy đi lớp dịch dung, bày ra dáng vẻ tốt đẹp nhất của mình.

Quan trọng hơn là, thương thế trên người Văn Thái Lai còn phải nhờ cậy Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần không quá phận, dù bị chiếm chút tiện nghi cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tay nàng bị Cố Hàn Uyên nắm.

Ban đầu có thể còn chưa kịp phản ứng, nhưng qua lâu như vậy, sao lại không phát hiện được.

Chỉ là Lạc Băng bị tâm tư phức tạp quấy nhiễu, nhất thời giãy ra cũng không được, không giãy cũng không xong.

Lúc này bị Cố Hàn Uyên buông tay ra, kèm theo giọng điệu bỗng trở nên nhạt nhẽo, lại làm nàng cảm thấy thất vọng mất mát.

Lạc Băng khẽ cắn môi mỏng, thần sắc không rõ nói: Có lẽ đây chính là mệnh của Tứ ca.

Dù thế nào ta cũng cảm ơn Cố công tử đã ra tay cứu Tứ ca.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lại nói: Phu nhân có từng nghe nói đến Nhất Dương Chỉ chưa.

Đại Lý Đoàn Thị Nhất Dương Chỉ.

Nhất Dương Chỉ là tuyệt kỹ thành danh của một trong Ngũ Tuyệt, Nhất Đăng Đại Sư, Lạc Băng sao có thể chưa từng nghe qua.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chính là nó.

Nhất Dương Chỉ có thể dùng ngoại lực giúp người bị thương dẫn khí xuyên qua kinh mạch toàn thân, phối hợp với hiệu quả trị liệu của

Thần Chiếu Kinh liền có thể một hơi nối lại toàn bộ kinh mạch, không đến mức được cái này mất cái kia.

Lạc Băng thấy thương thế của Văn Thái Lai lại có hy vọng, nhất thời hai mắt sáng lên.

Bất quá sau khi phản ứng lại, nàng buồn bã nói: Nhưng Đại Lý xa xôi vạn dặm Thanh Quốc và Đại Lý cách nhau biết bao xa.

Cũng không phải ai cũng có năng lực ngự kiếm phi hành như Cố Hàn Uyên.

Đi một chuyến Đại Lý không biết tốn bao nhiêu thời gian.

Lại còn phải mang theo Văn Thái Lai bị thương rất nặng, việc này càng thêm khó khăn.

Huống hồ, Đại Lý Đoàn Thị cũng chưa chắc đã đồng ý ra tay cứu chữa.

Hồng Hoa Hội tuy ở Thanh Quốc danh tiếng vang dội, nhưng đừng nói là Đại Lý, ngay cả ở Tống Quốc cũng không có bao nhiêu sức ảnh hưởng.

Lại thêm còn phải phối hợp với Thần Chiếu Kinh của Cố Hàn Uyên.

Trừ phi Cố Hàn Uyên đưa họ đi một chuyến Đại Lý, bằng không căn bản không làm nên chuyện gì.

Yêu cầu khó khăn như vậy, sao Lạc Băng có thể mở miệng.

Huống chi lúc trước nàng còn không cẩn thận làm tổn thương lòng Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến đây, Lạc Băng bỗng nảy ra một ý, kinh ngạc hỏi: Cố công tử chẳng lẽ cũng biết Nhất Dương Chỉ.

Tại hạ quả thực có biết.

Lạc Băng nghe Cố Hàn Uyên nhàn nhạt gật đầu thừa nhận.

Có vết xe đổ của Thần Chiếu Kinh, nàng không dám nghi vấn vì sao Cố Hàn Uyên không dùng Nhất Dương Chỉ cứu Văn Thái Lai.

Nàng nhíu mày hỏi: Nhưng Nhất Dương Chỉ có trở ngại gì sao.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, giải thích: Hiệu quả trị liệu của Nhất Dương Chỉ cực tốt, duy chỉ có tiêu hao công lực quá lớn.

Năm đó Quách phu nhân Hoàng Dung bị Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu Cừu Thiên Nhẫn làm bị thương bằng Thiết Chưởng.

Nhất Đăng Đại Sư muốn cứu nàng, trong vòng năm năm đều không thể động thủ với người khác, có thể thấy tiêu hao công lực lớn đến mức nào.

Hắn cố tình giấu đi việc Quách Tĩnh đưa Cửu Âm Chân Kinh cho Nhất Đăng Đại Sư để khôi phục nguyên khí.

Tại hạ tuy tu vi cao hơn Nhất Đăng Đại Sư, tiêu hao công lực không cần đến năm năm để hồi phục, nhưng cũng sẽ có một giai đoạn suy yếu.

Chương 597

Hôm qua tại hạ giao chiến với Vô Thiên trong hoàng cung, nhìn như ngang tay, thực chất lại rơi vào thế hạ phong.

Nếu hắn biết được tại hạ công lực tiêu tán, tất nhiên sẽ toàn lực ra tay để loại bỏ cái uy hiếp này.

Thiên Võng không đâu không có, muốn giấu được Vô Thiên gần như không thể.

Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân diễn một vở kịch hai vai khiến hắn thuận lợi hơn rất nhiều ở các phương diện, lúc này lại mượn uy hiếp của Vô Thiên để nói rõ sự khó khăn của việc dùng Nhất Dương Chỉ cứu người.

Lạc Băng nghe lời Cố Hàn Uyên, tâm tình lên xuống thất thường.

Nếu ngay từ đầu không có hy vọng thì thôi, đằng này hy vọng lại ở ngay trước mắt, thấy được mà không chạm tới được.

Nhưng lời nhờ vả lại không thể nào nói ra Cố Hàn Uyên khi lừa người luôn là nửa thật nửa giả.

Thần Chiếu Kinh và Nhất Dương Chỉ quả thật có thể chữa trị thương thế của Văn Thái Lai.

Nhưng Cố Hàn Uyên trong tay không có Thần Chiếu Kinh.

Với tu vi cao hơn Nhất Đăng Đại Sư không biết bao nhiêu bậc, hắn chỉ cần Nhất Dương Chỉ là có thể chữa thương cho Văn Thái Lai.

Còn về tiêu hao nội lực, ngủ một giấc là có thể hồi phục.

Hắn nói tất cả chỉ là để tăng thêm lợi thế mà thôi.

Lúc này Lạc Băng sao có thể nói ra lời yêu cầu Cố Hàn Uyên bất chấp hậu quả cứu chữa Văn Thái Lai.

Nàng cũng không phải là một nữ tử vô lý.

Lạc Băng thần tình ai oán hỏi: Cố công tử, thật sự không còn cách nào khác sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt lắc đầu: Tại hạ ở đây chỉ có biện pháp này.

Phu nhân có thể thử đưa Văn Thái Lai đi tìm mấy vị thần y trên giang hồ, có lẽ họ có cách cũng không chừng.

Trên giang hồ, những thần y như Bình Nhất Chỉ danh tiếng vang dội, Lạc Băng cũng từng nghe qua.

Nhưng những thần y này không chỉ tung tích khó tìm, quy củ cũng một người quái gở hơn một người, làm sao có thể đáng tin hơn Cố Hàn Uyên trước mắt.

Lạc Băng đang rối rắm, bên tai vang lên giọng nói hờ hững của Cố Hàn Uyên.

Văn Thái Lai không lâu nữa chắc sẽ tỉnh, phu nhân có thể đi chăm sóc y trước.

Tại hạ còn có việc bận, không ở lại lâu.

Lạc Băng nghe thấy sự xa cách trong giọng nói của Cố Hàn Uyên, phương tâm cảm thấy khó chịu.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, nàng càng thêm áy náy, vội vàng nói: Vừa rồi ta không cố ý.

Sự thay đổi thái độ của Cố Hàn Uyên bắt đầu từ lúc nàng hoài nghi hắn.

Nếu không phải dự cảm chẳng làm nên chuyện gì, nàng thà để Cố Hàn Uyên tiếp tục nắm tay mình.

So với việc bị chiếm chút tiện nghi này, thái độ của Cố Hàn Uyên càng làm nàng để tâm hơn.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự thay đổi tâm thái của Lạc Băng, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm rồi biến mất.

Hắn hạ giọng nói: Chính vì không cố ý, mới là suy nghĩ thật của phu nhân.

Phu nhân cũng coi ta là kẻ tiểu nhân không từ thủ đoạn để thèm muốn sắc đẹp của phu nhân sao.

Ừm, Văn Thái Lai vốn thương thế không nặng như vậy, lại bị Cố Hàn Uyên làm gãy toàn thân kinh mạch, lúc này hẳn là có lời muốn nói.

Đương nhiên, Lạc Băng không rõ chân tướng lúc này chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng u tối.

Tình thế cấp bách, nàng hoàn toàn không qua suy nghĩ mà nói ra: Cố công tử dù sao cũng đã cứu sống Tứ ca, chỉ cần là việc ta có thể làm được, nhất định sẽ cố hết sức báo đáp Cố công tử.

Vừa dứt lời, Lạc Băng liền nhận ra lời hứa của mình dường như quá mức.

Còn chưa kịp bổ sung giải thích, Cố Hàn Uyên trước mắt đã áp sát lại gần.

Vòng eo thon mềm mại mà không mất đi sự đàn hồi của nàng bị hắn ôm lấy.

Vài sợi tóc bên thái dương bị hắn nắm trong tay vuốt ve.

Ở cự ly gần nhìn khuôn mặt tuấn tú không tì vết của Cố Hàn Uyên, gương mặt Lạc Băng không thể kìm nén mà ửng hồng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ẩn ý thấp giọng nói: Báo đáp như vậy cũng được sao.

Cố Cố công tử Ta không có ý đó Bàn tay to nóng rực bên hông làm thân thể mềm mại của Lạc Băng có chút nhũn ra, không có sức lực để giãy giụa, lời nói ngập ngừng trong miệng cũng giống như một lời mời biến tướng.

Vậy là ý gì.

Cố Hàn Uyên ghé mặt lại gần hơn.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn tựa như vực sâu có thể hút linh hồn người ta vào trong đó.

Lạc Băng bất giác có chút thất thần.

Hắn định hôn mình sao.

Nghĩ vậy, phương tâm nhất thời loạn nhịp không ngừng.

Hơi thở ấm áp phả vào chóp mũi, nóng đến mức tai nàng đỏ bừng.

Trên môi có cảm giác như chạm mà không chạm, như tiếp xúc mà không tiếp xúc.

Tựa như ảo giác, lại giống như đã bị nam tử trước mắt tinh tế thưởng thức.

Lạc Băng khẽ khép hờ đôi mắt đẹp, trong lòng hiện lên một ý nghĩ.

Thôi vậy, coi như là thù lao cứu sống Tứ ca.

Dưới sự dẫn dắt có chủ ý của Cố Hàn Uyên, tâm tình biến đổi kịch liệt của Lạc Băng khiến phòng tuyến trong lòng nàng bị khuấy đảo tơi bời.

Chỉ cần không chạm đến lằn ranh cuối cùng của nàng, nàng căn bản không nảy sinh được nửa điểm tâm tư chán ghét.

Lạc Băng đã chuẩn bị tâm lý bị khinh bạc, bên tai bỗng nhiên mát lạnh.

Lọn tóc bị Cố Hàn Uyên nắm trong tay đã được hắn vén ra sau tai.

Nhiệt độ bên hông không biết từ lúc nào cũng đã biến mất.

Gió lạnh thổi qua, mang theo giọng nói bình thản ẩn chứa sự dịu dàng của Cố Hàn Uyên.

Tại hạ thưởng thức phu nhân, nên lại càng không muốn làm tổn thương lòng phu nhân.

Lạc Băng ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn bóng lưng đã cách nàng vài bước.

Gió nhẹ lướt qua, dải lụa buộc mái tóc đen như mực khẽ bay trong gió.

Bóng lưng cao ngất ấy lại cho nàng một cảm giác cô độc thoát tục.

Lạc Băng lúc trước tuy đã chuẩn bị tinh thần bị khinh bạc, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Nàng không biết sự thất vọng của mình từ đâu mà đến, lại bất giác có cảm giác đau lòng.

Nhưng khi Cố Hàn Uyên đúng như nàng mong muốn buông nàng ra, nhìn bóng lưng ấy, lại có một cảm giác thất vọng mất mát, thật lâu không thể tan đi.

Đôi mắt đẹp thất thần, Lạc Băng lẩm bẩm: Cố công tử Thương thế của Văn Thái Lai, tại hạ sẽ nghĩ cách khác.

Tại hạ nghĩ, khi y tỉnh lại nhất định sẽ hy vọng thê tử xinh đẹp của mình có thể giữ mình trong sạch.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa quay người lại, lời nói bình thản lại làm Lạc Băng có chút không biết làm sao.

Chẳng biết tại sao, lúc này nàng lại có ý nghĩ không muốn nghe đến tên Văn Thái Lai.

Điều đó làm nàng vừa xấu hổ vừa áy náy.

Mang theo chút ý nghĩ trốn tránh, Lạc Băng thấp giọng nói: Đa tạ Cố công tử, ta xin thất lễ trước.

Lạc Băng siết chặt vạt áo trước ngực, cố nén nhịp tim vẫn chưa bình phục, đi lướt qua Cố Hàn Uyên.

Dù nàng cố gắng giữ bình tĩnh thế nào, bước đi cũng khó tránh khỏi có mấy phần không phối hợp.

Nhìn bóng lưng yểu điệu như quả đào mật trước mắt, khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Nhân thê mỹ vị như vậy, há có thể không trộm cả người lẫn tâm đi sao.

Còn về Văn Thái Lai, y quả thật có vài phần khí khái anh hùng, nhưng liệu có chịu nổi đả kích kinh mạch đứt đoạn, trở thành phế nhân không.

Đối với người giang hồ có võ công, đây là một loại dằn vặt sống không bằng chết.

Ngay cả Du Đại Nham cũng bị hành hạ đến tinh thần sa sút.

Võ Đang Thất Hiệp không có ai là lòng hiệp nghĩa có tì vết.

Vậy mà dù thế, trong nguyên tác Ỷ Thiên, khi Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố chết đi, Du Đại Nham cũng phải chịu trách nhiệm lớn.

Nếu không phải hắn không nén nổi oán giận trong lòng, sao lại hại Trương Thúy Sơn tự vẫn.

Trương Thúy Sơn không chỉ đơn thuần tự vẫn để giữ bí mật nơi ở của Tạ Tốn, quan trọng hơn là không còn mặt mũi đối diện với Du

Đại Nham.

Nếu không, có Trương Tam Phong trấn giữ, Thiếu Lâm Phái dù có bức bách thế nào cũng chẳng làm gì được.

Thật sự coi Trương Tam Phong là người hiền lành sao.

Du Đại Nham ở thế giới này có thể dễ dàng tha thứ cho Ân Tố Tố, cũng là vì hắn đã được chữa khỏi tàn phế.

Chương 598

Nếu không, dù giải quyết được sự bức bách của các phái Thiếu Lâm, Trương Thúy Sơn vẫn khó thoát khỏi kết cục tự vẫn tạ tội.

Dù vậy cũng đã tạo ra vết rách trong tình cảm giữa Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố, cho Cố Hàn Uyên cơ hội thừa lúc vắng mà vào.

Lúc này chẳng qua là một cách sao chép khác mà thôi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một khoảnh khắc, bỗng nhàn nhạt nói: Nhìn đủ chưa.

Một giọng nữ mềm mại uyển chuyển lại có chút yếu đuối vang lên.

Tiểu nữ tử không cố ý.

Bóng người trốn sau hòn non bộ lộ ra.

Váy đỏ yểu điệu, gương mặt xinh đẹp muôn vàn kiều diễm hiện lên vẻ e thẹn.

Tô Thuyên tự nhiên không thoát khỏi cảm giác của Cố Hàn Uyên.

Nàng đến gần đúng lúc hắn đang trêu ghẹo Lạc Băng.

Tạm thời buông tha Lạc Băng cũng có một phần nguyên nhân là vì lo ngại Tô Thuyên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nhàn nhạt nói: Hôm qua bận cứu chữa Văn Thái Lai, ngược lại không lo lắng cho ngươi được.

Tô Thuyên thấy Cố Hàn Uyên không truy cứu chuyện nhìn lén, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Khi đến gần, nàng đã cố gắng thu liễm hơi thở, nhưng vẫn dễ dàng bị Cố Hàn Uyên phát hiện.

Chút võ công của nàng trước mặt Cố Hàn Uyên chẳng khác nào người thường, hoàn toàn không có đất dụng võ.

Điều này làm Tô Thuyên càng thêm cẩn thận.

Nàng chân thành cúi đầu hành lễ, phô bày vóc dáng yểu điệu của mình một cách hoàn hảo: Tiểu nữ tử Tô Thuyên, đa tạ công tử hôm qua đã ra tay cứu giúp.

Tô Thuyên tự cho rằng người biết tên thật của mình rất ít, giáo chúng Thần Long Giáo cũng chỉ gọi nàng là Hồng phu nhân.

Lại không biết lai lịch của mình sớm đã bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, thấy Tô Thuyên muốn diễn, hắn tự nhiên sẽ phối hợp.

Hắn thần sắc đạm nhiên nói: Đa Long có câu nói rất đúng, không biết bao nhiêu nữ tử muốn vào cung còn cầu không được, cô nương vì sao lại muốn chạy ra khỏi cung.

Tô Thuyên thấy Cố Hàn Uyên vẫn sắc mặt không đổi, trong lòng có chút bất an lại có chút không cam lòng.

Nàng nghe được cuộc đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và Lạc Băng.

Thấy hắn đối với Lạc Băng quan tâm như vậy, mà lại đối với nàng xa cách như thế.

Mặc dù biết đó là vì thân phận của nàng lúc này không rõ ràng, nhưng tâm lý tranh giành của phụ nữ vẫn làm nàng rất khó chịu.

Dù sao nếu chỉ nói về xinh đẹp, nàng còn nhỉnh hơn Lạc Băng một chút.

Hôm qua đấu khẩu với Lạc Băng cũng chiếm thế thượng phong.

Lúc này trước mặt Cố Hàn Uyên lại không hiểu sao yếu đi một bậc, làm sao có thể cam tâm.

Tô Thuyên vận dụng hết kỹ năng diễn xuất của mình, sắp khóc nói: Phu gia của tiểu nữ tử họ Hồng, vốn là một địa chủ ở nông thôn.

Không ngờ dung mạo của tiểu nữ tử lại rước lấy tai họa, bị một tên cẩu quan Mãn Thanh để ý, muốn bắt ta dâng cho Hoàng đế.

Phu gia của ta không dám phản kháng, liền đuổi ta ra khỏi nhà Tô Thuyên vốn đã cực đẹp, lúc này lại làm ra vẻ thiếu nữ phiêu bạt đáng thương, càng làm người ta thương tiếc.

Cái cớ này nàng đã nghĩ kỹ.

Trong lãnh thổ Thanh Quốc, mâu thuẫn giữa người Mãn và người Hán rất sâu sắc.

Quan viên Mãn Thanh ỷ vào địa vị của mình, cướp đoạt dân nữ là chuyện thường xuyên xảy ra.

Dù Cố Hàn Uyên muốn tra ra chân tướng, có thế lực của Thần Long Giáo làm hậu thuẫn, đến lúc đó ngụy tạo một thân phận cũng không khó.

Còn về việc tại sao thân phận ngụy tạo lại phải thêm một người chồng, cũng là qua suy nghĩ kỹ lưỡng của Tô Thuyên.

Nữ tử bình thường ở tuổi nàng rất ít khi chưa lập gia đình, gượng ép giả làm thiếu nữ ngược lại có vẻ không tự nhiên.

Huống chi nàng lại xinh đẹp như vậy, trừ phi có thân phận đặc biệt gì, nếu không sớm đã nên lập gia đình.

Lại có thể nhân cơ hội biểu đạt sự căm hận của nàng đối với Thanh Quốc, tranh thủ sự đồng tình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng có chút cổ quái.

Hồng An Thông ở cái nơi nhỏ bé như Thần Long Đảo xưng vương xưng bá, ngược lại thật sự có thể coi là một thổ địa chủ.

Tô Thuyên là một nữ tử vừa có dã tâm vừa có quyết đoán.

Thực lực của Thần Long Giáo không yếu, nhưng lại trước sau không biết tiến thủ.

Hành động đối ngoại duy nhất chính là vì Hồng An Thông tranh đoạt Tứ Thập Nhị Chương Kinh trong truyền thuyết có bí mật trường sinh.

Bất quá cũng chính vì Hồng An Thông không biết tiến thủ, mới cho Tô Thuyên cơ hội thanh trừ dị kỷ.

Cái cớ Tô Thuyên tìm cũng mang theo chút quan điểm trong tiềm thức của nàng.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối than thở: Hồng nhan họa thủy, nào hơn thế này.

Tô Thuyên nghe vậy trong lòng vui mừng.

Sự thay đổi thái độ của Cố Hàn Uyên làm nàng yên lòng.

Chỉ cần thân phận Thần Long Giáo không bị nhìn thấu, nàng sẽ có không gian xoay sở.

Tô Thuyên mím nhẹ môi mỏng, buồn bã nói: Cố công tử cũng cho rằng ta là họa thủy sao.

Tô Thuyên vẫn đang thực thi kế hoạch tranh thủ sự đồng tình.

Nhưng Cố Hàn Uyên trước mắt chợt áp sát lại, đưa tay nắm lấy chiếc cằm trơn bóng ngọc ngà của nàng.

Hồng nhan họa thủy chẳng qua là tương đối mà nói, không có năng lực bảo vệ thì chính là họa thủy, có năng lực bảo vệ thì chính là hồng nhan.

Với vẻ đẹp của cô nương, ở chỗ của ta tự nhiên là hồng nhan.

Tô Thuyên chưa bao giờ bị nam tử tiếp cận như vậy, thân thể băng thanh ngọc khiết cũng chưa từng bị chạm vào.

Vẻ đỏ ửng trên mặt theo nhiệt độ từ cằm lan ra, hai má ửng hồng, sóng mắt long lanh.

Phương tâm Tô Thuyên có chút bối rối, nghi ngờ mình có phải đã dùng sức quá mạnh không.

Giáo chúng Thần Long Giáo từ trước đến nay không dám nhìn thẳng mạo phạm nàng, khiến nàng đối với việc nắm bắt khoảng cách có chút ngây thơ.

Đụng phải Cố Hàn Uyên càng mạnh mẽ hơn, không cẩn thận sẽ đem sự trong sạch của mình dâng lên.

May mà Cố Hàn Uyên kịp thời thu tay, để nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá vẻ đỏ ửng trên mặt nhất thời không tan đi được.

Hồng An Thông tu luyện võ công không thể gần nữ sắc, lại là một lão già sắp xuống lỗ.

Tô Thuyên tuổi trẻ xuân xanh lại phải sống cảnh góa bụa, thế nhưng thân thể lại có mị ý đáng sợ hơn nữ tử bình thường.

Nếu không cũng không thể giả bộ dáng vẻ thiếu phụ kiều mị giống như thật.

Vì vậy lúc đêm khuya vắng người, nàng khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Chỉ một tiếp xúc thân thể như vậy cũng đã làm thân thể mềm mại của nàng trận trận nhũn ra.

Cách xưng hô của Cố Hàn Uyên càng làm nàng cảm thấy một trận mới lạ.

Phương tâm nhất thời có chút khác thường.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm khen Tô Thuyên không chỉ xinh đẹp kinh người, mà còn là vưu vật hiếm có.

Cũng chỉ có loại người bị công pháp hạn chế như Hồng An Thông mới có thể nhịn được không động vào.

Nếu không, dù đã bảy tám mươi tuổi, chưa chắc đã không nghĩ đến việc trọng chấn hùng phong.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, có chút nghiền ngẫm nói: Nếu cô nương không có nơi nào để đi, không ngại ở lại làm thị nữ.

Song Nhi một mình có lúc cũng không xuể.

Tô Thuyên nghe vậy có chút ngẩn ra.

Trong kế hoạch của nàng, nếu Cố Hàn Uyên không phát hiện ra thân phận Thần Long Giáo của nàng, vậy hắn hoặc là sẽ mạnh dạn theo đuổi, hoặc là giữ ở bên người chậm rãi công lược.

Tô Thuyên đối với việc này sớm đã có đối sách.

Có tiền lệ Lạc Băng bình an vô sự, nàng tự tin có thể kéo dài thời gian mà không mất đi trong sạch, sau đó tìm cơ hội rời đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại để nàng, đường đường là phu nhân giáo chủ Thần Long Giáo, đi làm thị nữ.

Chương 599

Tình cảnh nhìn qua dường như tốt hơn, thậm chí có thể dễ dàng tìm cớ liên lạc với thuộc hạ ở lại trong thành Yến Kinh.

Thực chất lại phiền toái hơn.

Dù sao địa vị thị nữ thấp kém, cũng không có bao nhiêu nhân quyền, lại còn là vật sở hữu của Cố Hàn Uyên.

Thật sự muốn đưa ra yêu cầu gì, nàng cũng không tiện phản đối.

Không chỉ vậy, độ tự do của nàng càng giảm mạnh, sau này muốn kiếm cớ rời đi cũng khó.

Còn về việc lén lút bỏ trốn, lá gan của nàng còn chưa lớn đến vậy.

Nếu không đêm qua đã có thể chạy trốn.

Chẳng phải là vì kiêng kỵ uy thế có thể so với Lục Địa Thần Tiên của Cố Hàn Uyên hay sao.

Thực lực của Thần Long Giáo không yếu, nhưng cũng không che chở được nàng.

Nếu nàng đến rồi đi vội vã, với tin đồn Cố Hàn Uyên có vô số hồng nhan tri kỷ, không chừng rất nhanh sẽ quên nàng đi.

Nhưng tính chất của việc thị nữ bỏ trốn lại khác, đó là một loại phản bội.

Oái oăm thay, Tô Thuyên lúc này lại không tiện từ chối.

Nếu không những cái cớ lúc trước sẽ khiến người ta hoài nghi.

Tô Thuyên trong lòng tựa như ăn phải một con ruồi chết, khó chịu không thôi.

Nét mặt lại không thể không làm ra vẻ vui mừng nói: Đa tạ công tử thu lưu.

Thường đi bờ sông, nào có chuyện không ướt giày.

Tô Thuyên cuối cùng vẫn phải trả giá cho sự tự phụ của mình.

Nàng đã mơ mơ màng màng trở thành thị nữ của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt giả vờ vui mừng của Tô Thuyên mà lòng thấy vui vẻ.

Không chỉ vì thỏa mãn thú vui quái đản của hắn, mà còn vì Tô Thuyên là một nữ tử rất có tâm kế.

Nếu dùng cường bạo, chỉ e sẽ rơi vào kết cục giống Hồng An Thông, bị nàng căm hận cả đời, tùy thời tìm cách lật đổ cơ nghiệp.

Còn như phương pháp của Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đỉnh Ký thì Cố Hàn Uyên không thể học theo được.

Trong nguyên tác, việc Tô Thuyên sau này chấp nhận số phận có một phần lớn nguyên nhân là vì nàng đã mang thai.

Nàng tuy để ý đến sự trong sạch, nhưng nếu thật sự mất đi rồi, đối với một nữ cường nhân có lòng sự nghiệp nặng như nàng mà nói, cũng sẽ không quá canh cánh trong lòng.

Điểm này có thể thấy qua việc nàng chuẩn bị uống thuốc phá thai khi phát hiện mình có thai.

Nếu không phải cuối cùng vì đứa con trong bụng mà động lòng trắc ẩn, cộng thêm tình thế ép buộc, nàng chưa chắc đã chọn lựa nhận mệnh.

Dù sao bản thân nàng cũng là một người bất hạnh, tự nhiên không hy vọng con mình cũng gặp bất hạnh.

Đây là suy nghĩ mà bậc làm cha mẹ rất dễ có.

Cho nên, công lược Tô Thuyên thực ra có lối tắt, chính là để nàng mang thai.

Nhưng điều này lại là thứ Cố Hàn Uyên khó có thể đảm bảo.

Hắn chỉ có thể tránh thai, chứ không thể làm cho chắc chắn có thai.

Bằng không Vu Hành Vân cũng sẽ không canh cánh trong lòng, không tiếc bắt đầu luyện tập những thao tác tinh tế.

Phải thừa nhận Tô Thuyên đúng là điển hình của hiền thê lương mẫu.

Đồng thời trong thời gian ngắn đã thể hiện ra phong phạm của một người chị cả, địa vị tăng lên nhanh chóng, từ kẻ địch biến thành đại tỷ trong đám nữ nhân, năng lực và thủ đoạn quả không đơn giản.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên đã nhìn trúng năng lực của nàng.

Tô Thuyên là một trong số ít những nữ tử sở hữu năng lực quán xuyến.

Nàng thông minh cơ trí, làm việc quyết đoán, dứt khoát vô cùng.

Lúc này, Tô Thuyên liền thể hiện ra mặt cơ trí quả quyết của mình.

Nàng giả vờ do dự nói: Công tử, ta vô tình phát hiện một bí mật.

Bí mật này cũng là nguyên nhân ta không thể tiếp tục ở lại trong hoàng cung.

Cố Hàn Uyên nhìn Tô Thuyên rất nhanh đã nhập vai, nỗ lực nâng cao địa vị của mình trong mắt hắn, trong mắt thoáng qua vẻ nghiền ngẫm.

Ồ.

Nói nghe xem.

Tô Thuyên làm ra vẻ lòng vẫn còn sợ hãi, nói: Thái hậu của Thanh quốc là do người khác giả mạo.

Hơn nữa thủ hạ của bà ta còn có rất nhiều thị vệ lợi hại hơn Đại Nội Thị Vệ rất nhiều.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: Những thái giám đó có đặc điểm gì không.

Trông rất âm u quỷ dị, hơn nữa động tác cực nhanh.

Vũ khí là loại Tế kiếm rất hiếm thấy.

Tô Thuyên không dám để lộ võ công của mình, chỉ có thể miêu tả đặc điểm của Ích Tà Vệ từ bên ngoài.

Ích Tà Vệ đều tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Sử dụng Tế kiếm làm vũ khí, kiếm lộ nhanh hơn và cũng quỷ dị hơn.

Hiệu quả ám sát khi mới gặp rất mạnh, là nguyên nhân chủ yếu giúp Thiên Võng có tỷ lệ thành công cực cao.

Nếu không phải Mao Đông Châu ban đầu định bắt sống Tô Thuyên, nàng đã chết dưới tay Ích Tà Vệ ngay trong lần đối mặt đầu tiên.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Quả nhiên là người của Thiên Võng.

Tô Thuyên ánh mắt lóe lên, giả vờ nghi hoặc hỏi: Thiên Võng.

Tô Thuyên đã đoán được những kẻ vây giết nàng lúc đó là người của Thiên Võng.

Lúc này chẳng qua là định moi thêm chút tình báo từ Cố Hàn Uyên mà thôi.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Vô Thiên đại chiến với ta trong hoàng cung hôm qua chính là chủ của Thiên Võng.

Thái hậu giả mà ngươi nói rất có thể là người của Vô Thiên.

Tô Thuyên nghe vậy, lòng chùng xuống.

Trước đây nàng cũng đã đoán được đôi chút, lúc này lại được xác nhận từ miệng Cố Hàn Uyên.

Bây giờ chỉ dựa vào Thần Long Giáo đã không thể làm gì được Mao Đông Châu.

Hơn nữa, điều tồi tệ hơn là Tứ Thập Nhị Chương Kinh hơn phân nửa đã rơi vào tay Vô Thiên.

Nàng đã chứng kiến thực lực kinh khủng của Vô Thiên và Thiên Võng.

Người có thể đối phó bọn họ e rằng chỉ có Cố Hàn Uyên trước mắt.

Vẫn chưa hết hy vọng với Tứ Thập Nhị Chương Kinh, Tô Thuyên kết hợp với tình thế trước mắt, triệt để từ bỏ ý định chạy trốn.

Bất quá, muốn lợi dụng Cố Hàn Uyên để đối phó Vô Thiên, rồi lại tìm cơ hội đoạt được Tứ Thập Nhị Chương Kinh thì độ khó rất lớn.

Vì lý do an toàn, mỹ nhân kế vẫn phải tiếp tục.

Tô Thuyên điều duy nhất đáng băn khoăn là lo lắng mình sẽ thực sự mất đi thân trong sạch.

Cố Hàn Uyên dùng ngữ khí ôn hòa an ủi: Chỉ cần ở bên cạnh ta, Vô Thiên và Thiên Võng không làm gì được ngươi đâu.

Tô Thuyên nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa, phương tâm chợt rung động.

Không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Thân trong sạch nếu như mất vào tay Cố công tử, dường như cũng không phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Nàng bị ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình dọa cho giật mình.

Mép ngọc khẽ mắng thầm: Chả trách Cố công tử lại trở thành tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ giang hồ, phần mị lực này quả thật độc nhất vô nhị.

Trước đây Tô Thuyên đối với những lời đồn tương tự còn cảm thấy xem thường.

Nhưng khi thực sự tiếp xúc với Cố Hàn Uyên rồi, mới phát hiện mị lực của hắn còn lớn hơn trong lời đồn.

Chả trách Lạc Băng nổi danh bên ngoài lại có phản ứng như vậy.

Ngay cả nàng cũng bất tri bất giác có chút động lòng.

Nếu không phải thân phận ở Thần Long Giáo là một quả bom hẹn giờ, nàng đã có ý định thi hành mỹ nhân kế đến cùng, rồi mượn tay Cố Hàn Uyên giết chết Hồng An Thông mà nàng rất căm ghét.

Chẳng qua tình thế hiện nay cũng chưa chắc không thể mượn tay Cố Hàn Uyên đối phó Hồng An Thông, điều kiện tiên quyết là không để lộ thân phận phu nhân giáo chủ Thần Long Giáo của mình.

Ánh mắt hơi lấp lánh của Tô Thuyên không thoát khỏi được ánh mắt của Cố Hàn Uyên, hắn khẽ cười một cách mờ ám và đầy ẩn ý.

Chương 600

Thần Long Giáo cũng là một trong những kế hoạch của hắn.

Tuy thực lực của đám người Thần Long Giáo không lọt vào mắt hắn, nhưng Thần Long Đảo lại nằm đơn độc ở hải ngoại, chỉ cần chỉnh đốn sơ qua là có thể trở thành một đội kỳ binh trên biển có sẵn.

Phạm vi bao phủ có thể bao gồm Thanh quốc, Minh quốc, Tùy quốc, Mông Nguyên, là một vị trí chiến lược quan trọng.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhàn nhạt phân phó: Tô Thuyên, ngươi đi gọi cung nữ cùng ngươi chạy ra khỏi hoàng cung ngày đó tới đây.

Tô Thuyên nghe vậy, tim đập thót một cái.

Tình thế hôm nay đã khác với dự định ban đầu của nàng.

Đào Hồng Anh, người vốn đã đạt thành hiệp nghị, nhất thời trở thành một tai họa ngầm.

Dù sao Đào Hồng Anh cũng biết nàng có võ công.

Trớ trêu thay, lúc này lại không thể ra tay dưới mí mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng đành phải cẩn thận nói: Công tử.

Cung nữ kia tên là Đào Hồng Anh, dường như rất quen thuộc địa hình trong hoàng cung.

Nàng muốn ta giúp vạch trần chuyện của Thái hậu giả, mới ra tay cứu ta.

Tô Thuyên ngấm ngầm bôi thuốc.

Nàng vạch ra những điểm đáng ngờ trên người Đào Hồng Anh, nhắc nhở Cố Hàn Uyên rằng người này có thể có dụng tâm khác.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút buồn cười, nhưng nét mặt lại nhàn nhạt nói: Không sao, ngươi cứ đi gọi nàng qua đây là được.

Tô Thuyên nghe vậy không còn cách nào khác, đành phải đi gọi Đào Hồng Anh tới.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng yểu điệu rời đi của Tô Thuyên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ý vị.

Việc bảo Tô Thuyên đi gọi Đào Hồng Anh chính là cho nàng ta thời gian để thao tác.

Quả nhiên thời gian chờ đợi có hơi lâu.

Đào Hồng Anh đi theo bên cạnh Tô Thuyên sắc mặt cũng có chút khó coi.

Mà thần sắc của Tô Thuyên thì bình tĩnh hơn nhiều, dường như không còn lo lắng Đào Hồng Anh sẽ tiết lộ bí mật.

Bất quá, khi Cố Hàn Uyên đơn độc đưa Đào Hồng Anh đi, nàng lại nhất thời căng thẳng thấp thỏm.

Bị Cố Hàn Uyên dẫn vào phòng ngủ, Đào Hồng Anh còn chưa kịp quan sát rõ ràng cảnh tượng trong phòng đã bị lời nói của hắn dọa cho giật mình.

Ta là nam nhân của Trường Bình Công Chúa.

Đào Hồng Anh nghe được câu nói đầu tiên đã bị Cố Hàn Uyên làm cho kinh hãi.

Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, đối mặt với loại gián điệp như Đào Hồng Anh, nếu không thể nhanh chóng có được lòng tin của nàng, sẽ chỉ lãng phí thời gian vào những cuộc thăm dò vô tận.

Hắn không có nhiều công sức để lãng phí trên người Đào Hồng Anh, nhưng trớ trêu thay, Đào Hồng Anh lại nắm giữ không ít tình báo về Thanh quốc.

Cố Hàn Uyên cố tình dùng cách nói mập mờ nam nhân của Trường Bình Công Chúa mà không phải là phò mã, để ám chỉ cho Đào Hồng Anh rằng tình cảnh của Chu Mỹ Xúc không ổn.

Quả nhiên, Đào Hồng Anh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền nhíu chặt mày hỏi: Xin Cố công tử nói rõ.

Chu Mỹ Xúc bây giờ ở Minh quốc tình cảnh vô cùng khó xử.

Tuy mang danh Trưởng Công Chúa, nhưng trên thực tế quan hệ với Hoàng đế Chu Hậu Chiếu chỉ là anh em họ.

Thậm chí nói một cách nghiêm khắc, Chu Mỹ Xúc được xem là công chúa của tiền triều.

Trớ trêu thay, triều đình Minh quốc lại không thiếu những cựu thần nhớ bạn cũ ủng hộ nàng, sở hữu một lực lượng chính trị không thấp.

Ở bên ngoài còn có mấy người huynh đệ năm đó chạy thoát khỏi Yến Kinh thành không muốn chấp nhận sự thống trị của Chu Hậu Chiếu, đang ở Thanh quốc hô phong hoán vũ, nỗ lực phục hồi tiền triều.

Vì vậy, Chu Mỹ Xúc trong mắt Chu Hậu Chiếu trở nên vô cùng chướng mắt.

Mà Chu Mỹ Xúc lại là một kỳ nữ lòng mang quốc gia đại nghĩa, nguyện vọng lớn nhất là đuổi Thanh quốc ra khỏi Trung Nguyên, khôi phục tông miếu tổ tiên.

Minh quốc ngày nay tuy quốc lực cường thịnh, nhưng lại có một điều đáng tiếc là sau khi Yến Kinh thành thất thủ, tông miếu tổ tiên đều rơi vào tay Thanh quốc.

Vì vậy giữa Minh và Thanh có mối thù không thể hòa giải.

Nhưng Chu Hậu Chiếu lại bận rộn cân bằng các thế lực trong triều, nắm giữ quyền lực, căn bản không có tâm tư Bắc phạt.

Đây cũng là lý do các vương gia có dã tâm của Minh quốc công kích hắn.

Chu Mỹ Xúc liền trở thành đối tượng mà bọn họ ra sức lôi kéo.

Bất quá, Chu Mỹ Xúc không muốn Minh quốc rơi vào nội chiến, không còn cách nào khác đành phải rời khỏi kinh thành.

Dù vậy, Chu Hậu Chiếu vẫn lo lắng cho Chu Mỹ Xúc, chỉ muốn mau chóng gả nàng đi.

Nếu không phải tạm thời chưa chọn được người thích hợp, e rằng Chu Mỹ Xúc đã bị ép gả rồi.

Tình cảnh lúng túng cùng hôn nhân không tự do, mới khiến Chu Mỹ Xúc khi đối mặt với Cố Hàn Uyên lại gần lại xa, muốn thân cận, nhưng lại luôn vào thời khắc mấu chốt trở nên xa cách.

Cố Hàn Uyên đem những tình báo liên quan đến Chu Mỹ Xúc mà hắn có được nói cho Đào Hồng Anh, sau đó nhàn nhạt nói: A Cửu đã nói, năm đó khi chạy khỏi Yến Kinh thành, từng có một bộ phận người ở lại.

Trong đó có nhắc đến ngươi, Đào Hồng Anh.

Lời này đương nhiên chỉ là bịa đặt.

Hắn chẳng qua muốn mượn quan hệ với Chu Mỹ Xúc để thiết lập lòng tin cơ bản với Đào Hồng Anh.

Tình báo về Đào Hồng Anh cũng là dựa vào tình tiết trong Lộc Đỉnh Ký cùng một số văn hiến được bảo tồn trong hoàng cung mà có được.

So với Minh sử lưu truyền bên ngoài, văn hiến được bảo tồn trong hoàng cung tự nhiên có độ chân thực cao hơn nhiều.

Thậm chí còn có ghi chép về việc năm đó Đào Hồng Anh suýt bị Sùng Trinh nạp làm phi tử.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: Vậy Đào Hồng Anh, ngươi có còn trung thành với Minh quốc không.

Lại chọn trung thành với Hoàng đế Minh quốc hiện tại hay là A Cửu.

Đào Hồng Anh không do dự nhiều liền kiên định nói: Tự nhiên là trung thành với Trường Bình Công Chúa.

Lời này vừa nói ra, đã cho thấy nàng tạm thời sẽ không làm thêm những cuộc thăm dò nhàm chán lãng phí thời gian nữa.

Đương nhiên sau này thăm dò khẳng định không thể thiếu, nhưng Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý.

Thực ra, lòng trung thành của Đào Hồng Anh đối với Minh quốc là dựa vào ân tình của Chu Hoàng hậu, cũng là vì Chu Hoàng hậu đã khuất mà không quản ngại gian khổ nằm vùng trong hoàng cung hơn mười năm.

Bây giờ từ miệng Cố Hàn Uyên biết được tình cảnh gian nan của Chu Mỹ Xúc, trong lòng nàng thậm chí còn nảy sinh hận ý đối với Chu Hậu Chiếu.

Dù sao năm đó Đào Hồng Anh cũng từng chăm sóc Chu Mỹ Xúc lúc còn bé, tình cảm tự nhiên không cần phải nói.

Chu Hậu Chiếu lên ngôi Hoàng vị lại không đối xử tử tế với công chúa tiền triều Chu Mỹ Xúc, khiến Đào Hồng Anh vô cùng phẫn hận, thậm chí nảy sinh ý nghĩ cắt đứt việc truyền tin tình báo cho triều đình Minh quốc.

Cố Hàn Uyên lại mượn cách xưng hô A Cửu để có được lòng tin của Đào Hồng Anh.

Dù sao người biết biệt danh A Cửu của Chu Mỹ Xúc cũng không có nhiều, cũng có thể thấy trước đây nàng đối với Cố Hàn Uyên rất có hảo cảm.

Chỉ là bị tình cảnh xấu hổ của bản thân ép buộc, mới luôn không đáp lại mà thôi.

Giọng nói đạm mạc của Cố Hàn Uyên cắt đứt suy nghĩ của Đào Hồng Anh.

Lời tuy như vậy, nhưng ngươi dù sao cũng đã nằm vùng trong hoàng cung nhiều năm, Cố mỗ đối với ngươi không đủ tin tưởng.

Vì vậy, đầu danh trạng vẫn phải giao.

Đào Hồng Anh nghe vậy sững sờ.

Bất quá rất nhanh liền hiểu ý của Cố Hàn Uyên.

Kỳ thực, cho dù Đào Hồng Anh có trở về Minh quốc, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Dù sao một gián điệp đã cắt đứt liên lạc hơn mười năm, quả thực rất khó chiếm được lòng tin.

Tình báo truyền đi chỉ cần có một chút sai lệch, sẽ gây ra tổn thất to lớn.

Loại chuyện như vậy xưa nay trong ngoài nước đều không hiếm.

Nhưng điều này lại khiến Đào Hồng Anh có chút khó xử.

Coi như nàng lúc này nói ra những bí mật mình biết được trong hoàng cung Thanh quốc, cũng sẽ vì không đủ lòng tin mà bị nghi ngờ về tính chân thực.

Cái gọi là đầu danh trạng, nhất thời cũng không biết lấy ra như thế nào.

Nhìn Đào Hồng Anh đang do dự, trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một vẻ nghiền ngẫm.

Hắn nhàn nhạt nói: Muốn giao đầu danh trạng cũng không khó, Cố mỗ thấy ngươi vẫn là thân xử nữ, hiển nhiên chưa từng có quan hệ với nam tử nào.

Đã như vậy.

Chương 601

Song Nhi, ngươi tới dạy nàng một chút.

Song Nhi vốn đang đứng yên lặng phía sau Cố Hàn Uyên chăm sóc Vu Hành Vân đang ngủ say, nghe vậy giật mình.

Gương mặt xinh đẹp nhất thời ửng lên một vầng đỏ.

Nàng khéo léo đi tới bên cạnh Cố Hàn Uyên, lúc cúi đầu vén mái tóc bên thái dương ra sau tai, để lộ vành tai tinh xảo đỏ bừng.

Đào Hồng Anh khi nghe Cố Hàn Uyên nói toạc tình trạng thân thể của mình, mặt cười đã đỏ ửng đồng thời cảm thấy có chút không ổn.

Ngay sau đó liền thấy Song Nhi làm mẫu ngay tại chỗ.

Trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ và do dự.

Nàng tuy hiểu biết không ít, nhưng lại chưa từng thực hành qua.

Ngay cả năm đó Sùng Trinh đế muốn nạp nàng làm phi, cũng bị Chu Hoàng hậu ngăn cản.

Vì vậy đối với Đào Hồng Anh thân xử nữ mà nói, phương pháp trước mắt quả thực miễn cưỡng cũng có thể coi là đầu danh trạng.

Cố Hàn Uyên bảo Song Nhi, người trong mắt còn mang theo chút chưa thỏa mãn, tránh ra, nhàn nhạt nói: Ngươi nếu là thị nữ của A Cửu, giúp hầu hạ nam nhân của nàng cũng coi như là nghĩa vụ, vậy đầu danh trạng này đối với ngươi không tính là làm khó dễ chứ.

Cách nói của Cố Hàn Uyên thực ra có chút gượng ép.

Địa vị giữa các thị nữ nha hoàn có đẳng cấp.

Có người chỉ đơn thuần phụ trách sinh hoạt hàng ngày, có người thì phải hỗ trợ làm ấm giường.

Thậm chí có người còn phải thay thế nữ chủ nhân khi thân thể không tiện.

Loại này thường sẽ được thu làm thị thiếp.

Theo lý mà nói, Đào Hồng Anh không thuộc nhóm này.

Nhưng Cố Hàn Uyên lấy cớ này ra, nàng lại không thể phản bác.

Sau một chút do dự, nàng liền chậm rãi tiến lên, dưới sự chỉ đạo của Song Nhi bên cạnh dần dần nhập cảnh.

Cố Hàn Uyên nhìn Đào Hồng Anh tuy đã có chút tuổi, nhưng vẫn còn rất có nhan sắc, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Chút mỹ sắc này tự nhiên không đáng để hắn động tâm.

Hắn chỉ là lựa chọn phương thức hiệu quả nhất để khiến Đào Hồng Anh buông bỏ phòng bị.

Bằng không những cuộc thăm dò không dứt quá lãng phí thời gian.

Đào Hồng Anh mượn chén trà mà Song Nhi hảo tâm đưa qua, uống một hơi cạn sạch.

Thái độ hài lòng này khiến Cố Hàn Uyên rất mãn nguyện.

Mà Đào Hồng Anh lúc này nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt quả thực cũng khác xưa.

Phải biết rằng làm gián điệp là dễ dàng nhất có tâm hồn trống rỗng.

Không có một trụ cột tinh thần, rất dễ dàng lẫn lộn thân phận của mình.

Huống chi còn là Đào Hồng Anh, người đã mất liên lạc với Minh quốc, một mình nằm vùng trong cung cấm Thanh quốc.

Trước đây, trụ cột tinh thần của Đào Hồng Anh là Chu Hoàng hậu đã quá cố.

Nhưng Chu Hoàng hậu dù sao cũng đã mất đi nhiều năm, trụ cột tinh thần như vậy khó tránh khỏi có chút không chân thực.

Thậm chí vào những đêm khuya thanh vắng, Đào Hồng Anh cũng không khỏi cảm thấy mờ mịt.

Sự tham gia mạnh mẽ của Cố Hàn Uyên ngược lại làm cho nàng có cảm giác chân thực.

Lúc này nếu cố tình hỏi nàng sẽ chọn trung thành với Chu Mỹ Xúc hay Cố Hàn Uyên, e rằng sẽ vô cùng do dự.

Cũng may Cố Hàn Uyên không nhàm chán đến mức hỏi loại vấn đề này.

Mà là hỏi thăm những bí mật mà Đào Hồng Anh biết được trong hoàng cung.

Đào Hồng Anh đã nằm vùng trong hoàng cung từ khi Lý Tự Thành công phá Yến Kinh thành.

Bất luận là bí mật của Lý Tự Thành hay hoàng thất Thanh quốc đều không thoát khỏi mắt nàng.

Cố Hàn Uyên quả thực đã thu được không ít tình báo thú vị.

Có liên quan đến Hoàng Thái Cực, có liên quan đến Hiếu Trang và Đa Nhĩ Cổn, còn có liên quan đến Thuận Trị đế.

Những người này hoặc đã chết, hoặc đang sống lay lắt, coi như nghe chuyện kể là được.

Tương đối thú vị là những chuyện liên quan đến Lý Tự Thành và Bảo Thân Vương, quả thực khiến Cố Hàn Uyên có không ít thu hoạch ngoài ý muốn.

Quan trọng nhất tự nhiên là bí mật của Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Đào Hồng Anh là một trong số ít người biết được bí mật thực sự của Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Nàng càng là người tận mắt chứng kiến năm đó Hoàng Thái Cực di chuyển Long Mạch của Thanh quốc.

Việc Đào Hồng Anh thu thập Tứ Thập Nhị Chương Kinh, kho báu ngược lại chỉ là thứ yếu, mục đích quan trọng hơn là chặt đứt Long Mạch của Thanh quốc.

Nàng tuy không thể đoạt được bất kỳ một bản Tứ Thập Nhị Chương Kinh nào, nhưng đối với tung tích của chúng lại điều tra rất rõ ràng.

Tung tích của Tứ Thập Nhị Chương Kinh không khác nhiều so với trong Lộc Đỉnh Ký, nhưng cũng có một vài thay đổi.

Tứ Thập Nhị Chương Kinh nguyên bản được các Kỳ Chủ của Mãn Châu Bát Kỳ bảo quản.

Bây giờ vật đổi sao dời.

Trong đó, kinh của Chính Hoàng Kỳ thuộc sở hữu của quân vương một nước, hiện đang ở trong tay Thuận Trị đế đã xuất gia tại Thanh Lương Tự.

Kinh của Tương Hồng Kỳ và Tương Lam Kỳ đều ở trong tay Bảo Thân Vương.

Kỳ chủ Chính Lam Kỳ là Gia Khôn đã tử trận khi tấn công Vân Quý, Tứ Thập Nhị Chương Kinh rơi vào tay Ngô Tam Quế, người lo liệu hậu sự cho ông ta.

Kỳ chủ Chính Bạch Kỳ là Tô Khắc Tát Cáp bị Ngao Bái giết chết, bản thân Ngao Bái thì là Kỳ chủ Tương Hoàng Kỳ.

Vì vậy trong phủ Ngao Bái có kinh của Tương Hoàng Kỳ và Chính Bạch Kỳ.

Kỳ chủ Chính Hồng Kỳ là Khang Thân Vương.

Kỳ chủ Tương Bạch Kỳ vì phạm tội mà bị xử, kinh của Tương Bạch Kỳ không nhập cung, được Thuận Trị ban cho Đổng Ngạc phi.

Thái hậu giả Mao Đông Châu hại chết Đổng Ngạc phi, nhưng không tìm được kinh của Tương Bạch Kỳ từ người nàng.

Bất quá cuối cùng bị Vi Tiểu Bảo từ Ngự Thư Phòng trộm được, giao cho Mao Đông Châu.

Lúc này đang ở trong tay Cố Hàn Uyên.

Ngoại trừ các bản Tứ Thập Nhị Chương Kinh trong tay Bảo Thân Vương và Ngô Tam Quế cần Cố Hàn Uyên tự mình đi lấy, những bản khác đều có thể giao cho Vi Tiểu Bảo và Mao Đông Châu giúp hắn lấy được.

Vi Tiểu Bảo vì không có cơ duyên xảo hợp gặp được Đào Hồng Anh, nên bây giờ vẫn chưa biết bí mật bên trong Tứ Thập Nhị Chương Kinh, tạm thời không có khả năng phản bội Cố Hàn Uyên.

Bất quá cho dù hắn có phản bội, trên người cũng đã trúng Tam Thi Não Thần Đan.

Cố Hàn Uyên không tin Vi Tiểu Bảo sẽ xem Tứ Thập Nhị Chương Kinh quan trọng hơn tính mạng của mình.

Còn như cầm kinh thư giả đến lừa gạt Cố Hàn Uyên càng thêm không thể nào.

Cố Hàn Uyên vốn đã biết trong lớp lót của Tứ Thập Nhị Chương Kinh có giấu Tàng Bảo Đồ, Vi Tiểu Bảo dù có làm giả cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra.

Vi Tiểu Bảo tuy là một quân cờ hữu dụng, nhưng Cố Hàn Uyên cũng luôn đề phòng hắn.

So với Viên Thừa Chí, người mà khí vận nhân vật chính gần như đã mất sạch, tính không xác định của Vi Tiểu Bảo cao hơn.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên tia sáng u tối.

Vẫn là nên để Vi Tiểu Bảo chịu chút khổ thì hơn.

Cố Hàn Uyên đối với Tứ Thập Nhị Chương Kinh thế nào cũng phải có được, không chỉ vì kho báu trong đó, mà càng là muốn chém đứt Long Mạch của Thanh quốc, giải trừ sự áp chế của Long Mạch đối với hắn.

Tâm tính đã có sự thay đổi, Đào Hồng Anh bỗng nhiên ngưng trọng nói: Công tử, Tô Thuyên kia là người của Thần Long Giáo, công tử phải cẩn thận.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ.

Chương 602

Trước đó bảo Tô Thuyên đi gọi Đào Hồng Anh đến vốn là hắn cố ý làm vậy.

Tô Thuyên tất nhiên đã nói hoặc làm gì đó với Đào Hồng Anh.

Đào Hồng Anh lại dễ dàng phản bội Tô Thuyên như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên hỏi: Ồ.

Làm sao ngươi biết.

Đào Hồng Anh sắc mặt có chút khó coi nói: Nàng đã hạ Báo Thai Dịch Cân Hoàn cho nô tỳ, đây là độc dược đặc chế của Thần Long Giáo.

Cố Hàn Uyên nghe vậy càng thêm bất ngờ.

Ban đầu còn tưởng rằng Tô Thuyên không thể khống chế được Đào Hồng Anh.

Thậm chí còn hoài nghi mình có phải đã đánh giá cao thủ đoạn của Tô Thuyên không.

Không ngờ Tô Thuyên lại có thể hạ Báo Thai Dịch Cân Hoàn lên người Đào Hồng Anh, một người có lòng cảnh giác cực cao và võ công không kém, thảo nào lại tốn nhiều thời gian như vậy.

Nhưng chính vì vậy, việc Đào Hồng Anh lúc này phản bội mới càng khiến người ta bất ngờ hơn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý hỏi: Ngươi đã trúng Báo Thai Dịch Cân Hoàn rồi còn phản bội Tô Thuyên, chẳng lẽ không sợ không có được giải dược mà bạo thể bỏ mình sao.

Đào Hồng Anh nghe vậy sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng vẫn lắc đầu nói: Nô tỳ bất quá chỉ là một thị nữ tiền triều bị lãng quên, chết cũng không có gì đáng tiếc.

Nàng bỗng nhiên liếc nhìn Cố Hàn Uyên, trên mặt khôi phục vài phần huyết sắc, bên tai ửng đỏ nói: Nhưng nô tỳ càng không hy vọng công tử một ngày nào đó bị Tô Thuyên có dụng tâm khác hãm hại.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút ngẩn ngơ.

Vạn lần không ngờ Đào Hồng Anh tuổi cũng không nhỏ, lại thuần khiết như vậy.

Chút hầu hạ vừa rồi đối với nàng ảnh hưởng lớn đến thế sao.

Xem ra nhiều năm nằm vùng đã tạo thành áp lực cho nàng lớn hơn trong tưởng tượng, đến lúc cần gấp một trụ cột tinh thần mới.

Bất quá dù lý do là gì, sự thay đổi của Đào Hồng Anh đều khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy hài lòng và vui thầm.

Hắn nhẹ cười nói: Ta biết Tô Thuyên là người của Thần Long Giáo, ta còn biết nàng là phu nhân của giáo chủ Thần Long Giáo.

Đào Hồng Anh nghe vậy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm nói: Nếu công tử sớm đã có phòng bị, nô tỳ cũng an tâm rồi.

Đào Hồng Anh tự xưng Nô tỳ ngược lại càng ngày càng tự nhiên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt.

Thuận tay ném một viên thuốc cho Đào Hồng Anh.

Đây là giải dược của Báo Thai Dịch Cân Hoàn, còn về Tô Thuyên thì không cần ngươi quản nhiều, cứ giả vờ hòa thuận với nàng là được.

Đa tạ công tử ban thuốc.

Đào Hồng Anh mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng không phải vì không còn bị Báo Thai Dịch Cân Hoàn uy hiếp, mà là vì cảm nhận được sự tin tưởng của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Bằng không, Cố Hàn Uyên có giải dược của Báo Thai Dịch Cân Hoàn hoàn toàn có thể dựa vào đó để khống chế nàng.

Đào Hồng Anh mặt cười ửng hồng nói: Trước đó mới học, chưa thể hầu hạ tốt cho công tử.

Có thể cho nô tỳ một cơ hội nữa không.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên không có gì không thể, tùy ý nàng kéo theo Song Nhi chưa thỏa mãn lúc trước, cùng nhau làm tròn chức trách của thị nữ nha hoàn.

Hai nàng có thiên phú hầu hạ người khác, Đào Hồng Anh học rất nhanh, không bao lâu đã theo kịp nhịp điệu của Song Nhi, phối hợp càng ngày càng ăn ý.

Cố Hàn Uyên một tay chống cằm, thần tình lười biếng, nhìn thông báo nhảy lên trên hệ thống, trong con ngươi sâu thẳm vẻ vui mừng dần dần dày đặc.

Tô Thuyên đợi bên ngoài có chút lo lắng.

Thời gian càng lâu, sắc mặt cũng càng khó coi.

Thậm chí đã nghĩ đến chuyện trốn chạy.

Cũng may cánh cửa phòng đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, khiến nàng vội vàng nhìn lại.

Nhưng Cố Hàn Uyên thong thả bước ra chỉ để lại một câu: Ta có việc ra ngoài một chuyến, rồi thân hình lóe lên rời khỏi tiểu viện.

Tô Thuyên thấy thế hơi sững sờ, không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ thân phận của mình hẳn là chưa bị bại lộ, bằng không phản ứng của Cố Hàn Uyên không thể nào bình thản đến vậy.

Nàng nhìn về phía Đào Hồng Anh cũng vừa bước ra, nhất thời đôi mi thanh tú nhíu lại.

Vô ý thức cảm thấy Đào Hồng Anh gặp lại lần này có gì đó khác trước.

Sắc mặt nàng trầm xuống hỏi: Ngươi và Cố công tử đã nói những gì.

Vì sao lại lâu như vậy.

Đào Hồng Anh bề ngoài dường như không khác gì trước.

Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện tinh khí thần của nàng đã tốt hơn nhiều, trên gương mặt xinh đẹp còn có một vệt hồng nhàn nhạt chưa kịp tan đi.

Đào Hồng Anh nghe vậy vô ý thức liếm liếm khóe môi, trong lòng hơi rung động, cười như không cười nói: Tô cô nương, ngươi thực sự muốn biết sao.

Tô Thuyên vô ý thức cảm thấy có gì đó không đúng, trầm giọng nói: Ngươi không muốn giải dược của Báo Thai Dịch Cân Hoàn nữa sao.

Nàng nào biết Báo Thai Dịch Cân Hoàn trên người Đào Hồng Anh lúc này đã được giải.

Bất quá Đào Hồng Anh lại phối hợp diễn xuất, lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: Được rồi.

Nếu ngươi muốn biết.

Tô Thuyên ban đầu còn chăm chú lắng nghe, nhưng rất nhanh gương mặt quyến rũ kia liền càng lúc càng đỏ.

Cố Hàn Uyên lúc này thay trang phục Vô Thiên để đến hoàng cung.

Hắn biết Đào Hồng Anh còn có chuyện giấu hắn.

Bất quá Đào Hồng Anh cũng tỏ ý, hy vọng đợi gặp qua Chu Mỹ Xúc rồi mới đem chuyện giấu diếm nói cho hắn biết.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không cưỡng cầu, mục đích cơ bản hắn cần đạt được trên người Đào Hồng Anh đã đạt được.

Bất luận là tình báo về Tứ Thập Nhị Chương Kinh hay Long Mạch của Thanh quốc đều đã có được, một vài bí mật không đáng phải tìm tòi đến cùng.

Quan trọng hơn là hệ thống đã có thêm một thông báo, Vi Tiểu Bảo lại cống hiến một khoản phản phái điểm.

Hiển nhiên vận mệnh của Vi Tiểu Bảo lại bị thay đổi.

Sau một hồi suy nghĩ, Cố Hàn Uyên liền hiểu ra.

Hiển nhiên cho dù ngày nào đó Vi Tiểu Bảo có vô tình gặp phải Đào Hồng Anh, cũng không thể từ miệng nàng biết được bí mật bên trong Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên dĩ nhiên là một tin tốt.

Ít nhất khả năng Vi Tiểu Bảo làm phản lại giảm xuống không ít.

Đồng thời, Vi Tiểu Bảo không có mục tiêu theo đuổi kho báu, chỉ có thể càng thêm theo đuổi công danh lợi lộc.

Cứ như vậy cũng chỉ có thể càng thêm tận tâm tận lực làm việc cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đi tới hoàng cung, sự hỗn loạn ngày hôm qua đã được dẹp yên.

Xung quanh đều là thái giám cung nữ đang dọn dẹp phế tích.

Ngự Thư Phòng đã hoàn toàn trở thành đống đổ nát, Khang Hi vừa mới bãi triều đang ở tẩm cung của mình là Càn Thanh Cung.

Lúc này Khang Hi mặt mày đắc ý cùng vui mừng, không hề có chút hỉ nộ không lộ của một bậc đế vương.

Bởi vì bất luận là hôm qua hay buổi tảo triều hôm nay, đều vô cùng thuận lợi thu hẹp lại quyền lợi vốn thuộc về Ngao Bái.

Không chỉ vì Ngao Bái đã chết, mà còn vì hắn đã công bố chân tướng của trận đại chiến trong hoàng cung hôm qua.

Đồng thời tuyên bố bổ nhiệm Vô Thiên làm Quốc Sư của Thanh quốc.

Vào triều không cần rảo bước, bái kiến không cần xưng tên, trong chiếu thư không ghi tên húy, được đeo kiếm lên điện.

Cùng hưởng phúc họa với đất nước, đối với quan viên tam phẩm trở xuống có quyền tiền trảm hậu tấu.

Thậm chí có thể tùy ý ra vào hoàng cung.

Là chân chính một người dưới, trên vạn người.

Để trói chặt Vô Thiên vào chiến xa của Thanh quốc, Khang Hi gần như đã dùng mọi thủ đoạn.

Nhưng những đặc quyền gần như chỉ có quyền thần tùy thời có thể soán vị này lại không gây ra sự phản đối của văn võ bá quan.

Mặc dù là những trung thần trung thành nhất với Khang Hi cũng không cho rằng đặc quyền của Vô Thiên quá phận.

Trên thực tế, bất kỳ ai thấy được trận đại chiến kinh thiên động địa trong hoàng cung ngày hôm qua đều sẽ không cảm thấy điều này có vấn đề gì.

Bất kỳ Lục Địa Thần Tiên nào thuộc triều đình của một quốc gia nào hầu như đều có đặc quyền tương tự, chỉ là bút tích của Khang Hi lớn hơn một chút.

Bất quá, Vô Thiên, một trong những nhân vật chính của trận đại chiến kinh thiên ngày hôm qua, so với những Lục Địa Thần Tiên trong ấn tượng của họ còn mạnh hơn nhiều.

Nửa hoàng cung hóa thành phế tích kia tượng trưng cho hung uy hiển hách của hắn.

Khang Hi mượn uy thế của Vô Thiên, dễ dàng thu hẹp lại quyền lực vốn đã sa sút, làm sao có thể không vui vẻ.

Chương 603

Thậm chí đêm qua trong lúc bận rộn còn tranh thủ đi gặp Hoàng hậu Hách Xá Lý thị của mình một lần.

Vì vậy, khi Khang Hi nhìn thấy Vô Thiên, kinh hỉ nói: Quốc Sư hôm qua đã đi đâu.

Trẫm còn chưa kịp cảm tạ Quốc Sư hôm qua đã ra tay tương trợ.

Giọng nói đạm mạc lạnh lẽo của Cố Hàn Uyên xuyên qua mặt nạ Tu La nói ra: Hôm qua tốn chút thời gian chữa thương.

Khang Hi nghe vậy lo lắng hỏi: Quốc Sư không sao chứ.

Đã không sao.

Khang Hi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, cảm thán nói: Không ngờ Cố Hàn Uyên lại lợi hại như vậy.

Nếu không phải trận chiến hôm qua lưỡng bại câu thương, Cố Hàn Uyên sao lại dễ dàng rút lui.

Bản tọa đối với hắn kiêng kỵ cũng không phải là không có nguyên do.

Hai thân phận tự tâng bốc lẫn nhau không thể ngừng.

Cố Hàn Uyên khen chính mình cũng không chút xấu hổ.

Khang Hi sắc mặt nghiêm túc nói: Hôm qua nếu không phải Quốc Sư ra tay, trẫm khó bảo toàn tính mạng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bệ hạ đừng quên thù lao của Bản tọa là được.

Khang Hi nghe vậy cười nhạt một tiếng.

Ngữ khí có chút khó hiểu nói: Quốc Sư cứ tự đi đến Khôn Ninh Cung là được, hôm qua trẫm đã nói rõ lợi hại với Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng thâm minh đại nghĩa đáp ứng rồi.

Khang Hi vốn tưởng rằng thuyết phục Hoàng hậu Hách Xá Lý thị sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng Hách Xá Lý thị lại bình thản đáp ứng.

Đồng thời ánh mắt nhìn về phía hắn cũng giống như người xa lạ.

Ánh mắt như vậy tuy khiến Khang Hi vô cùng khó chịu, nhưng cũng có thể lý giải.

Dù sao bị chính trượng phu của mình tự tay tặng cho người khác, có phản ứng này cũng không quá đáng.

Huống chi còn là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Tình cảm thanh mai trúc mã giữa Khang Hi và Hách Xá Lý thị đã tan vỡ.

Nếu không phải lo lắng Vô Thiên, Khang Hi e rằng đã chuẩn bị phế hậu rồi lập người khác.

Nhưng vì sự tồn tại của Vô Thiên, Khang Hi căn bản không dám lập Hoàng hậu mới.

Không chỉ sợ Vô Thiên có thành kiến, mà càng sợ hắn lại nhìn trúng Hoàng hậu mới.

Như vậy chẳng phải là công toi sao.

Còn không bằng tạm thời vẫn duy trì sự ăn ý với Hách Xá Lý thị.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang lóe lên, nhàn nhạt nói: Đa tạ bệ hạ ưu ái, đã như vậy, Bản tọa xin cáo từ.

Quốc Sư xin cứ tự nhiên.

Khang Hi nhìn thân ảnh biến mất trước mắt, sắc mặt hơi biến đổi.

Hắn há lại không biết Vô Thiên tiếp theo sẽ đi làm gì.

Hoàng hậu thanh mai trúc mã, tình cảm từng rất sâu đậm, sắp bị hắn đưa đến trong lòng nam nhân khác điên loan đảo phượng.

Thân là nam nhân khó tránh khỏi cảm thấy trong lòng khó chịu.

Bất quá cuối cùng vẫn hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Khang Hi đã buông bỏ nhi nữ tình trường, đem tinh lực hoàn toàn đặt vào quốc sự.

Dù sao hắn đã có không ít hoàng tử, trưởng tử Thừa Hỗ cũng đã ra đời.

Nhi nữ tình trường chung quy không sánh bằng hùng tâm vĩ nghiệp trong lòng hắn.

Trên thực tế, đến bước này rồi, có chấp nhận Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị hay không đã không còn quan trọng nữa.

Dù sao mục đích chính của Cố Hàn Uyên là ép Khang Hi đột phá giới hạn cuối cùng, từ đó thay đổi sự ỷ lại của hắn đối với mình.

Khang Hi có thể lạnh nhạt đem Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị đưa tiễn, hiển nhiên đã đạt được mục đích của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên vì kế hoạch sau này, Hách Xá Lý thị vẫn phải thu nhận.

Hơn nữa còn phải trộm cả người lẫn tim.

Huống chi Cố Hàn Uyên vốn rất thưởng thức vị Hoàng hậu xinh đẹp mà dịu dàng kia.

Đi tới Khôn Ninh Cung.

Khôn Ninh Cung rộng lớn như vậy lại không thấy một thái giám cung nữ nào, trông vô cùng quạnh quẽ.

Nếu không phải trang sức bên trong Khôn Ninh Cung lộng lẫy, e rằng người ta sẽ cho rằng đây là Lãnh Cung cũng không chừng.

Cảnh tượng như vậy, Cố Hàn Uyên cũng không ngoài ý muốn.

Dù sao chuyện sắp xảy ra đối với Thanh Quốc mà nói không khác gì một bê bối động trời.

Cho lui cung nữ thái giám từ trước là một thao tác cực kỳ bình thường.

Trên thực tế từ đêm qua, trong Khôn Ninh Cung đã không còn một cung nữ thái giám nào.

Ngay cả trưởng tử của Khang Hi là Thừa Hỗ cũng đã bị đưa đi.

Chỉ có một thân ảnh yểu điệu yếu đuối một mình canh giữ trong cung điện.

Nàng ngồi trước một chiếc bàn, trên bàn bày một vò ngự tửu cung đình.

Ngón tay ngọc thon dài tinh tế cầm một chén rượu tinh xảo.

Nàng thỉnh thoảng nâng cánh tay ngọc trắng nõn lên, đưa chén rượu đến đôi môi óng ánh nhấp nhẹ.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đoan trang phủ đầy ráng hồng, đôi mắt đẹp trong veo hơi nặng trĩu.

Thật là một bức họa Quý Phi Túy Tửu tuyệt đẹp.

Bất quá nàng kia cũng không phải Quý Phi, mà là Hoàng Hậu còn cao quý hơn cả Quý Phi.

Đang định nâng ly rượu lên uống lần nữa, bên hông Hách Xá Lý thị bỗng nhiên nóng lên, bàn tay ngọc mềm mại cũng bị nắm lấy.

Bên tai là một giọng nói đạm mạc mang theo chút ý vị quan tâm.

Ngươi say rồi.

Hách Xá Lý thị mềm mại cứng đờ trong nháy mắt.

Có lẽ vì đã ngửi thấy khí tức sau lưng không chỉ một lần, đã dần quen thuộc, nên rất nhanh liền thả lỏng.

Thậm chí còn dư dả điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn để ngả về phía sau.

Hách Xá Lý thị đôi môi mỏng khẽ mở, giọng nói có phần kiều mị, hoàn toàn khác với nàng của ngày thường.

Say thì đã sao.

Như vậy chẳng phải ngươi càng dễ ra tay hơn sao.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được vòng eo mềm mại mà đầy đặn kia.

Thầm cảm thán vóc người của Hách Xá Lý thị hoàn toàn không giống một người phụ nữ vừa sinh con chưa được bao lâu.

Trong miệng lại đạm nhiên nói ra: Túi da đẹp mắt, Bản tọa dễ như trở bàn tay.

Hoàng hậu phi phàm, đó mới là lý do Bản tọa thưởng thức.

Hách Xá Lý thị tức giận đáp: Chẳng lẽ ta còn phải cảm ơn ngươi sao.

Lúc này, vẻ mặt và ngữ khí của nàng tràn đầy ý vị liếc mắt đưa tình giữa những người yêu nhau.

Tư thái như vậy thật khiến người ta bất ngờ.

Đồng tử sâu thẳm của Cố Hàn Uyên hơi lóe lên.

Tại sao lại không chứ.

Dù sao trong những ngày tháng sau này, Bản tọa mới là nam nhân của Hoàng hậu.

Điều này không phải đang nói rõ Bản tọa yêu thích ngươi sao.

Hách Xá Lý thị khẽ cười có phần giễu cợt: Đúng vậy.

Ta đã bị hắn dâng cho ngươi rồi.

Nói xong, hai hàng lệ trong veo liền chảy xuống từ gò má mịn màng của nàng.

Vì đại nghĩa quốc gia, tôn sư của Hoàng hậu thì có là gì.

Tình nghĩa nhiều năm sao có thể so được với hoàng quyền Duy Ngã Độc Tôn và đại nghiệp thiên thu ghi danh sử sách.

Hách Xá Lý thị nhìn như đã buông bỏ tình cảm với Khang Hi, nhưng thực tế làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Chẳng qua chỉ giống như một cô gái bình thường, yếu đuối lựa chọn chấp nhận mà thôi.

Giờ khắc này, nàng không phải là Hoàng hậu Mẫu Nghi Thiên Hạ, mà chỉ là một cô gái yếu đuối bị trượng phu ruồng bỏ.

Còn như hảo cảm đã nảy sinh với Cố Hàn Uyên trước đây, làm sao có thể so được với nỗi bi thống lúc này.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Hoàng hậu hà tất tự coi nhẹ mình.

Nếu không phải vì Hoàng hậu, Bản tọa cũng sẽ không đi làm tên Quốc Sư nhàm chán của Thanh Quốc.

Chương 604

Nói cho cùng, đại nghiệp thiên thu của Khang Hi chẳng phải là do Hoàng hậu đổi lấy sao.

Trong mắt Bản tọa, Hoàng hậu còn có giá trị cao hơn hoàng quyền và dã tâm mà Khang Hi theo đuổi, càng đáng để Bản tọa dùng mọi thủ đoạn để có được.

Cố Hàn Uyên nói dối không chớp mắt, thế nhưng đúng lúc này Hách Xá Lý thị lại dễ dàng bị chiêu này dụ dỗ.

Đôi mắt đẹp long lanh như nước rạng ngời, dòng lệ cũng theo đó mà ngừng lại.

Hách Xá Lý thị thì thào nói: Ngươi thật sự yêu thích ta như vậy sao.

Cố Hàn Uyên nới lỏng vòng tay, xoay người Hách Xá Lý thị lại rồi ôm vào lòng.

Mang theo vài phần ý vị trấn an, hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng ngọc của nàng.

Tay kia đoạt lấy chén rượu trong tay nàng đặt lên bàn.

Dịu dàng lau đi vệt nước mắt còn vương trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

Bản tọa tuy không thể đoạt Hoàng hậu ra khỏi cung, nhưng chung quy những gì đã làm chẳng phải là vì muốn có được Hoàng hậu ngươi sao.

Thái độ như vậy thể hiện trên người Vô Thiên vốn hung uy hiển hách, khí tức âm lãnh trông có vẻ vô cùng không hợp.

Thế nhưng Hách Xá Lý thị lúc này lại cảm thấy chiếc mặt nạ Tu La âm u đáng sợ kia lại thân thiết không gì sánh được.

Nàng ngơ ngác nhìn một hồi vào đôi đồng tử sâu thẳm kia.

Nàng không kìm được mà tựa trán vào lồng ngực đối phương.

Trong miệng thì thầm: Có lẽ đoạt ta ra khỏi cung sẽ tốt hơn một chút.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Ngươi còn có phụ mẫu, tộc nhân.

Bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp mấy ngày nay đã sớm làm rối loạn suy nghĩ của nàng, phụ mẫu, tộc nhân đều bị nàng vô thức quên mất.

Hách Xá Lý thị thấy Vô Thiên trong lời đồn tàn nhẫn vô tình lại quan tâm đến mình như vậy, phương tâm vô cùng cảm động.

Đôi mắt đẹp trong veo hơi lóe lên.

Cảm ơn ngươi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên nghe vậy lại trêu đùa: Cách tạ ơn của Hoàng hậu thật đúng là không giống người thường.

Dứt lời liền đoạt lấy con dao găm từ trong tay Hách Xá Lý thị, cầm lên trước mắt ngắm nghía.

Con dao găm được khảm mấy viên bảo thạch màu sắc khác nhau, chế tác tinh xảo hoa lệ, so với vũ khí càng giống một món đồ trang sức hơn.

Hách Xá Lý thị đôi mắt đẹp sâu kín hỏi: Mặc dù ta muốn ám sát ngươi, ngươi vẫn thích ta sao.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng.

Bản tọa nếu dễ dàng chết như vậy, thì Bản tọa cũng chỉ đến thế

mà thôi.

Tại sao không thể thích ngươi.

Hành động ám sát của Hách Xá Lý thị có chút nực cười.

Nhất là trước mặt Vô Thiên, người vừa mới trải qua trận đại chiến kinh thiên động địa ngày hôm qua, phô bày hung uy cái thế.

Thế nhưng đây cũng là một lý do để Hách Xá Lý thị thuyết phục chính mình.

Nàng thần sắc phức tạp thì thầm: Trách nhiệm của một Hoàng hậu đã làm tròn.

Nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn vào đôi đồng tử sâu thẳm kia nói: Chuôi dao găm này tặng cho ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy linh quang chợt lóe, nghiền ngẫm nói: Đây là Trinh Tiết Vệ của Hoàng hậu ư.

Hách Xá Lý thị nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Ngượng ngùng quay đầu đi.

Đúng vậy.

Nhưng bây giờ nó thuộc về ngươi.

Nữ tử trên thảo nguyên phần lớn không coi trọng trinh tiết, nhưng cũng có một bộ phận nữ tử cương liệt lại vô cùng coi trọng sự thuần khiết.

Vì vậy Trinh Tiết Vệ liền trở thành phòng tuyến cuối cùng của các nàng.

Nếu bị kẻ địch bắt làm tù binh, hoặc là nhân lúc kẻ địch không chuẩn bị mà giết chết để báo thù cho trượng phu, nếu như không thành công, thì sẽ tự sát từ trước, để tránh thân thể trong sạch bị kẻ địch làm nhục.

Việc tặng Trinh Tiết Vệ liền đại biểu cho việc Hách Xá Lý thị không còn giữ vững giới hạn cuối cùng của mình nữa.

Nàng đã làm những gì nên làm với tư cách là Hoàng hậu của một quốc gia, lúc này phải làm những gì nên làm với tư cách là một cô gái bình thường.

Nàng cười có phần kiều mị: Ngươi không phải vẫn luôn muốn ta sao.

Còn lo lắng cái gì nữa.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, bế ngang nàng lên.

Đặt nàng lên chiếc giường phượng vốn chỉ có Hoàng Đế và Hoàng Hậu mới có thể sử dụng.

Hách Xá Lý thị mặt cười đỏ bừng, thấp giọng nói: Ta đã lâu không có.

Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị, cùng với Trinh Tiết Vệ, đã dâng chính mình cho Cố Hàn Uyên.

Có lẽ mang theo vài phần tâm tư trả thù Khang Hi, nàng không còn tôn nghiêm của một Hoàng hậu, cũng mất đi vẻ ôn uyển đoan trang thường ngày.

Dáng vẻ phóng đãng kia quả thực có thể so với kỹ nữ.

Vốn dĩ vì không tự mình nuôi nấng Thừa Hỗ, lại không tiện để ma ma cung nữ giúp đỡ, trước ngực căng đau, lúc động tình thậm chí còn vẩy ướt cả người Cố Hàn Uyên.

Mặc dù xấu hổ muốn chết, cũng không thể ngăn cản sự điên cuồng của nàng.

Bởi vì vào lúc nàng không thể kiềm chế nhất, nàng bỗng muốn nhìn xem dáng vẻ dưới lớp mặt nạ của Cố Hàn Uyên.

Ngay lúc nàng kịp phản ứng, hối hận đến có chút không biết làm sao, Cố Hàn Uyên lại thật sự tháo xuống mặt nạ Tu La.

Dung mạo tuấn lãng như thiên nhân cứ như vậy hiện ra trước mắt Hách Xá Lý thị.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của nàng, nàng bị nụ cười ôn hòa nơi khóe miệng kia đánh chìm hoàn toàn.

Trong lúc nhất thời, nàng lại siết chặt khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy có chút đau đớn.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên thẳng thắn thân phận thật sự của mình, Hách Xá Lý thị càng vì sự tin tưởng nặng trĩu kia mà quên hết tất cả.

Vết thương lòng do bị Khang Hi ruồng bỏ vào giờ khắc này đã được cứu rỗi.

Thân thể mềm mại vốn đã khô hạn từ lâu triệt để điên cuồng.

Cố Hàn Uyên dành cho Hách Xá Lý thị sự tin tưởng vào thời điểm vô cùng thích hợp, khiến trái tim nàng hoàn toàn thất thủ.

Cố Hàn Uyên làm như vậy cũng là đã trải qua suy tính kỹ lưỡng.

Trong kế hoạch và chiến lược tương lai của hắn, Hách Xá Lý thị còn quan trọng hơn cả đám người Đông Châu và Thái Hậu.

Dù sao tính mạng của Khang Hi chỉ là tạm thời được hắn giữ lại.

Một ngày nào đó sẽ cần Hách Xá Lý thị buông rèm chấp chính, ấu tử Thừa Hỗ của nàng cũng sẽ trở thành con rối để Cố Hàn Uyên khống chế triều đình Thanh Quốc.

Không có sự ủng hộ toàn lực của nàng là tuyệt đối không thể.

Đồng thời một ngày nào đó, Thanh Quốc cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên sáp nhập vào bản đồ.

Tương đương với việc muốn cướp đi hoàng vị của con trai nàng Thừa Hỗ, thậm chí khiến hắn trở thành vong quốc chi quân.

Không muốn lãng phí quá nhiều thời gian và sức lực, sự ủng hộ của Hách Xá Lý thị lại càng thêm quan trọng.

Với bố cục hiện tại của Cố Hàn Uyên ở Thanh Quốc, tương lai tồn tại khả năng diễn biến hòa bình.

Đương nhiên trước đó, vẫn cần Khang Hi phát huy hết nhiệt lượng thừa của mình.

Đặt Hách Xá Lý thị đang ngủ say xuống.

Cố Hàn Uyên lặng yên không một tiếng động rời khỏi hoàng cung.

Bất tri bất giác đã đêm khuya.

Có thể thấy được Hách Xá Lý thị không có nền tảng võ công quấn quýt đến mức nào.

Song Nhi nhìn thấy Cố Hàn Uyên trở về, chần chờ nói: Công tử, Vân tỷ tỷ đi rồi.

Ta biết.

Trong lúc Cố Hàn Uyên vội vàng trấn an Hách Xá Lý thị đang điên cuồng, hắn cũng đã cảm ứng được Vu Hành Vân rời đi.

Đoán được tâm tư của nàng, Cố Hàn Uyên vẫn chưa dừng lại trên đường.

Song Nhi đưa một phong thư cho Cố Hàn Uyên.

Đây là Vân tỷ tỷ để lại cho công tử.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhận lấy, mở ra.

Nội dung thư không nhiều, nhưng giữa các hàng chữ lại tràn đầy sự không nỡ của Vu Hành Vân.

Nàng lựa chọn rời đi lúc Cố Hàn Uyên không có ở đây chính là vì nàng biết rõ.

Nếu như Cố Hàn Uyên ở đây, nàng mãi mãi cũng sẽ không nỡ đi, chỉ biết không ngừng lặp lại chuyện đã xảy ra đêm qua.

Thậm chí cho dù trong lòng nàng muốn đi, thân thể đã sớm thất thủ cũng sẽ buộc nàng ở lại, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn phương thức cáo biệt này.

Sư tôn, ta đi đây.

Ta không muốn lại trở thành vật cản trở nữa.

Chương 605

Đừng nhớ, nhớ người, yêu người, Vân nhi của người.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ vỗ trán nhìn mấy dòng chữ cuối cùng trong thư đã lập xuống FLAG.

Nha đầu ngốc này.

Tuy rằng hắn có chút ghét bỏ và lo lắng về FLAG mà Vu Hành Vân đã lập.

Thế nhưng trong lúc nhất thời lại cảm thấy thất vọng mất mát.

Ràng buộc sẽ cho người ta sức mạnh, đồng thời cũng sẽ khiến người ta nảy sinh sơ hở.

Vu Hành Vân vội vã đến rồi lại vội vã đi.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng đều vì thế mà cảm thấy không nỡ.

Công tử.

Một đôi cánh tay ngọc sáng bóng bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy Cố Hàn Uyên.

Trên lưng nhất thời tràn đầy cảm giác ấm áp mềm mại.

Cố Hàn Uyên bị đánh thức khỏi dòng suy nghĩ.

Cảm nhận được sự trơn bóng ngọc ngà sau lưng, kinh ngạc nói: Song Nhi.

Cho dù đã từng có không ít tiếp xúc thân mật.

Thế nhưng ở trong trạng thái này, vẫn khiến Song Nhi xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nàng e thẹn nói: Song Nhi biết mình không thể thay thế Vân tỷ tỷ, nhưng Song Nhi càng không muốn công tử trở nên đau buồn.

Ý của Song Nhi đã quá rõ ràng.

Song Nhi, người từng bị từ chối một lần, cũng đã lấy hết dũng khí.

Vốn dĩ nàng đã chuẩn bị tâm lý âm thầm chờ đợi ngày Cố Hàn Uyên chấp nhận nàng.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên vì bức thư Vu Hành Vân để lại mà suy nghĩ xuất thần, trong lòng nhất thời dâng lên một sự thôi thúc mãnh liệt.

Chính như nàng đã nói.

Nàng biết rõ bản thân không thể thay thế Vu Hành Vân.

Nhưng nàng cũng hy vọng mình có thể chiếm một vị trí trong lòng Cố Hàn Uyên.

Không còn chỉ là thân phận nha hoàn để hầu hạ Cố Hàn Uyên, mà là trở thành nữ nhân của hắn để làm hắn vui lòng.

Tâm nguyện nhỏ nhoi này đã là mong mỏi lớn nhất của Song Nhi.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát.

Hắn vốn không muốn chấp nhận Song Nhi quá sớm.

Một Song Nhi toàn tâm toàn ý thuộc về hắn, nhưng lại chỉ đặt mình ở thân phận nha hoàn, có thể liên tục cung cấp điểm phản diện cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vẫn đang nghiên cứu phương thức phán định của hệ thống.

Nhất là những nữ chính có đánh giá theo chuỗi lại càng là đối tượng hắn chú ý trọng điểm.

Hệ thống phán định không chỉ dựa vào quan hệ thể xác và việc nữ chính có yêu hắn hay không.

Quan trọng hơn là nhận thức của chính nữ chính.

Có hay không từ tận đáy lòng xem mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, để mình thuộc về hắn, muốn cùng hắn thiết lập một mối ràng buộc khó có thể chia cắt.

Đột phá về quan hệ thể xác là cách dễ dàng nhất để thúc đẩy điểm này.

Nhưng cũng đã có vài lần chưa phát sinh quan hệ nhưng vẫn hoàn thành đánh giá chuỗi.

Chính là vì sự chuyển biến tâm lý của các nàng.

Đơn thuần yêu hay muốn đều khó khiến các nàng thoát ra khỏi quỹ đạo vận mệnh ban đầu.

Chỉ có thiết lập được ràng buộc với Cố Hàn Uyên mới có thể chân chính đột phá vận mệnh vốn có.

Tính cách của Song Nhi quyết định rằng chỉ cần Cố Hàn Uyên một ngày không chấp nhận nàng.

Nàng không chỉ vẫn sẽ trung thành tận tâm, mà về mặt tâm lý cũng sẽ không vượt qua giới hạn.

Đơn giản là một công cụ người để farm điểm phản diện không thể tốt hơn.

Huống chi còn có thể dùng Song Nhi để phá hủy khí vận của nhân vật chính Vi Tiểu Bảo.

Dù sao bất cứ ai cũng sẽ cho rằng trong Lộc Đỉnh Ký, người Vi Tiểu Bảo thích nhất chắc chắn vẫn là Song Nhi.

Dùng Song Nhi để đâm nhát dao cuối cùng này không thể tốt hơn nữa.

Thế nhưng lần này quá trình lật kèo khi đối mặt với Phân Hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Bất luận là Hoàng Dung ở xa vạn dặm khống chế Thần Thạch bảo vệ hắn, hay là Vu Hành Vân khống chế Không Động Ấn trấn áp Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đều làm tâm tư Cố Hàn Uyên dao động.

Sự rời đi của Vu Hành Vân và quyết tâm của Song Nhi lúc này, khiến Cố Hàn Uyên một lần nữa xem xét lại chính mình.

Hoàn toàn dùng tâm lý chỉ tính toán lợi ích để đối đãi với các nàng, thật sự tốt sao.

Cố Hàn Uyên như trút được gông xiềng mà thoải mái cười.

Xoay người ôm lấy Song Nhi trơn bóng ngọc ngà như ngọc điền mỹ, ôn thanh cười nói: Song Nhi chính là Song Nhi, không cần phải thay thế ai cả.

Công tử.

Song Nhi nghe vậy, đôi mắt kinh ngạc rưng rưng nước mắt.

Cặp mắt trong veo kia rạng ngời rực rỡ.

Đêm dài đằng đẵng.

Hoàng cung, Thượng Thiện Giám.

Vi Tiểu Bảo đang cầm Tịch Tà Kiếm Phổ với vẻ mặt rối rắm bỗng nhiên hít thở không thông.

Hắn ôm lấy trái tim đau âm ỉ.

Như có cảm giác mất đi thứ gì đó quan trọng.

Chờ hắn vất vả bình ổn lại tâm thần, lại nhìn về phía Tịch Tà

Kiếm Phổ, tâm tình rối rắm trong lòng lại quỷ dị tiêu tan hơn phân nửa.

Mưu đồ quan trọng nhất đã kết thúc trong trận đại chiến ở hoàng cung.

Cố Hàn Uyên lại hiếm khi có được một khoảng thời gian yên vui bình thường.

Ngoài việc một đêm nọ tiện tay thu nhận Đào Hồng Anh ra, dường như không có động tác gì khác.

Nhưng Cố Hàn Uyên bên này không gây chuyện.

Thế giới bên ngoài lại bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt.

Dư âm của trận đại chiến hoàng cung đã dấy lên một cơn bão táp kịch liệt càn quét thiên hạ.

Không ít Lục Địa Thần Tiên đang bế quan tiềm tu bỗng nhiên xuất quan.

Đối với bất kỳ quốc gia hay thế lực nào, Lục Địa Thần Tiên đều là át chủ bài lớn nhất.

Động tĩnh của bọn họ tạo thành ảnh hưởng tự nhiên không nhỏ.

Nhưng ngay lúc người trong thiên hạ không rõ vì sao, một chấn động lớn hơn từ Thanh Quốc truyền ra.

Cố Hàn Uyên và Vô Thiên đã bùng nổ một trận đại chiến kinh thế ở hoàng cung Thanh Quốc.

Mà những Lục Địa Thần Tiên này chính là bị trận kịch chiến của họ làm cho kinh động mà ra.

Giữa lúc mọi người đang kinh nghi bất định.

Một tin tức không biết từ đâu truyền ra, Vô Thiên trong trận chiến đó đã cố gắng đột phá Phá Toái Hư Không, đáng tiếc cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Nghe được tin tức này, các Lục Địa Thần Tiên đều lựa chọn im lặng không nói.

Nhưng chính sự im lặng này lại bị mọi người coi là ngầm thừa nhận.

Bằng không căn bản không giải thích được vì sao nhiều Lục Địa Thần Tiên như vậy đột nhiên xuất quan.

Chương 606

Toàn bộ thiên hạ nhất thời náo động.

Trong lúc nhất thời, các lộ dã tâm gia nghe tin lập tức hành động.

Vô Thiên và Thiên Võng trở thành miếng bánh ngon.

Không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ gia nhập Thiên Võng, thế lực đại tăng.

Trong những người này có chính phái, có tà phái.

Điểm giống nhau duy nhất là họ đều có dã tâm không nhỏ.

Hoặc là vì võ công, hoặc là vì quyền thế.

Trong số họ, tuyệt đại đa số người đều không biết thân phận của nhau.

Chỉ biết danh hiệu của đối phương.

Điều khiến người ta bất ngờ là.

Một tổ chức tên là Thiên Tôn vào lúc này bắt đầu manh nha.

Đương nhiên lúc này vẫn là một tổ chức nhỏ không có tên tuổi.

Nơi này tạm thời lướt qua không nói.

Thiên Võng lớn mạnh trong một đêm cũng không kỳ quái.

Dù sao cho dù Vô Thiên đột phá Phá Toái Hư Không thất bại, nhưng việc có thể chạm đến tầng thứ đó đã đại biểu cho thực lực của hắn đã đè ép toàn bộ Lục Địa Thần Tiên trong thiên hạ một bậc.

Có cao thủ thực lực kinh khủng như vậy tọa trấn, lại thêm tuyên ngôn của Vô Thiên tại đại hội Nam Thiếu Lâm trước đây, tự nhiên sẽ thu hút vô số kẻ có dã tâm gia nhập.

Đồng thời ngay sau đó liền truyền ra tin tức Vô Thiên trở thành Quốc Sư Thanh Quốc.

Trong lúc nhất thời, thanh uy của Thanh Quốc đại chấn.

Thanh Quốc vốn đã có xu hướng suy tàn nhất thời trở thành mối uy hiếp trong mắt các quốc gia.

Không chỉ vì thực lực đáng sợ của Vô Thiên.

Mà còn vì Thiên Võng bây giờ đã trải rộng khắp các quốc gia.

Mà hành sự của Thiên Võng lại không hề kiêng nể gì.

Bây giờ tất cả mọi người đã phát hiện.

Thiên Võng không có lập trường.

Bất luận là thế gia đại tộc, triều đình các quốc gia hay giang hồ đại phái đều là đối tượng công kích của họ.

Hôm qua có thể vừa diệt môn một giang hồ chính phái, hôm nay có thể đã có ma đạo cự phách bị ám sát.

Thiên Võng làm việc như vậy so với Thanh Long Hội trong lời đồn càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Dù sao Thanh Long Hội cũng chỉ hoạt động trong lãnh thổ Minh quốc mà thôi.

Nhưng Thiên Võng lại là tổ chức xuyên quốc gia thực sự đầu tiên.

Toàn bộ thiên hạ bị Thiên Võng quấy đến lòng người hoang mang.

Không chỉ giang hồ, mà triều đình các quốc gia cũng vậy.

Ngay cả Mông Nguyên cũng không khỏi dừng bước xâm lược.

Chú ý đến tình hình Trung Nguyên, cho các nước Tây Vực một cơ hội thở dốc.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là đối thủ của Vô Thiên trong trận đại chiến đó, Cố Hàn Uyên.

Trước đây Cố Hàn Uyên vẫn chỉ được xưng là đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên.

Bây giờ lại có thể khiến Vô Thiên cũng không làm gì được hắn.

Các thế lực đều coi Cố Hàn Uyên là một Lục Địa Thần Tiên mới nổi.

Cái tên Tam Tuyệt Kiếm Tiên đã thực sự danh xứng với thực.

Nhưng khi những người có mặt đột nhiên nhớ lại tuổi của Cố Hàn Uyên, vô số người đã bị sốc đến khó tin.

Chưa đầy hai mươi tuổi đã là Lục Địa Thần Tiên.

Thậm chí thời gian xuất đạo còn chưa đủ một năm.

Từ một đệ tử đời thứ ba của Võ Đang nổi giận quát mắng các đại môn phái như Bắc Thiếu Lâm trên núi Võ Đang, đã trở thành một trong những người đứng đầu thiên hạ.

Trước đây danh xưng đệ nhất nhân dưới Lục Địa Thần Tiên đã đủ kinh người.

Bây giờ càng khiến người ta tam quan đổ vỡ.

Vô số nhân sĩ giang hồ tu luyện cả đời mà tu vi khó tiến thêm đã bị sốc đến hoài nghi nhân sinh.

Cao thủ thế hệ trẻ hầu như đều bị đả kích nặng nề.

Có người từ đó ý chí sa sút, không còn động lực tiến tới.

Có người quyết chí tự cường, nỗ lực đuổi theo bước chân của Cố Hàn Uyên.

Trong lúc nhất thời vô số cao thủ trẻ tuổi bắt đầu nổi lên.

Một bộ võ lâm thịnh thế sắp đến.

Cùng lúc đó, phái Võ Đang bỗng nhiên trở thành môn phái mà rất nhiều nhân sĩ giang hồ hướng tới.

Vô số người trẻ tuổi ôm mộng tưởng nỗ lực bái nhập môn hạ phái Võ Đang.

Phái Võ Đang thanh danh đại chấn, thế lực đại tăng.

Liên minh dưới trướng Cố Hàn Uyên ở Tống Quốc cũng hoàn toàn đứng vững gót chân, trở thành thế lực giang hồ lớn nhất Tống Quốc.

Ngay cả Quyền Lực Bang, vốn bắt đầu thanh uy dần thịnh sau khi Nam Thiếu Lâm phái bị triều đình Tống Quốc chèn ép mà trở nên kín tiếng, cũng bị đặt dưới chân.

Mà khi Cố Hàn Uyên không có mặt, người quản lý liên minh, Phó Minh Chủ Hoàng Dung, địa vị tăng vọt.

Thậm chí trở thành người có quyền thế lớn nhất trong giang hồ Tống Quốc.

Đơn thuần xét về địa vị trong giang hồ Tống Quốc, thậm chí có thể xưng là dưới một người trên vạn người.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Dung được vô số nữ tử giang hồ coi là thần tượng sùng bái nhất.

Ngay cả Quách Tĩnh cũng vì thế mà địa vị nước lên thuyền lên một cách khó hiểu.

Triều đình Tống Quốc cũng không dám gây khó dễ cho hắn trong việc tiếp tế hậu cần cho quân vụ Tương Dương.

Đương nhiên trên giang hồ chỉ coi Hoàng Dung là mượn thân phận mẹ vợ của Cố Hàn Uyên mới trở thành Phó Minh Chủ.

Nhưng lại không biết Hoàng Dung là thê tử của hắn.

Đối với việc này, Quách Phù không ít lần oán giận.

Nếu không phải Hoàng Dung hứa hẹn sẽ giúp Quách Phù đòi thêm chút sủng ái khi Cố Hàn Uyên trở về, e rằng còn trấn an không được cái bình giấm chua nhỏ này.

Tình hình ở Tam Giang cũng tương tự.

Liên minh giang hồ dưới trướng Cố Hàn Uyên thanh uy đại chấn.

Tiêu Uyển Nhi và Ôn Thanh Thanh danh tiếng nhất thời không ai sánh bằng.

Đương nhiên cũng có lời đồn nói Cố Hàn Uyên bị trọng thương.

Dù sao từ đó về sau, không còn tin tức gì liên quan đến Cố Hàn Uyên truyền ra nữa.

Chương 607

Cố Hàn Uyên ngược lại đã mượn hệ thống tình báo của Địa Võng để báo bình an cho những nữ nhân của mình.

Dù sao không phải ai cũng biết Cố Hàn Uyên và Vô Thiên là hai thân phận của cùng một người.

Cũng không ít hồi âm hỏi Vô Thiên trong trận đại chiến ở hoàng cung là ai.

Tuyệt đại đa số đều bị Cố Hàn Uyên lừa gạt qua.

Chỉ có Hoàng Dung bên kia là nói thật.

Ngược lại lại khiến Hoàng Dung nảy sinh hứng thú nồng hậu với Vu Hành Vân.

Trước đây nàng chỉ biết Linh Thứu Cung là một trong những thế lực quan trọng của Cố Hàn Uyên, thậm chí liên minh do Hoàng Dung quản lý cũng nhiều lần mượn sức của nó.

Hóa ra Tôn chủ Linh Thứu Cung cũng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn cực kỳ coi trọng nàng.

Trong trận đại chiến ở hoàng cung, Hoàng Dung cũng đã từng cảm ứng được sự tồn tại của Vu Hành Vân.

Hai người nói một câu tri kỷ đã lâu cũng không quá đáng.

Hoàng Dung có chút mong chờ có cơ hội được gặp lại Vu Hành Vân.

Đáng tiếc Vu Hành Vân đã bế quan, ý nghĩ này của Hoàng Dung phải chờ một thời gian.

Bất quá khi Hoàng Dung nhớ tới lời đồn về Thiên Sơn Đồng Mỗ, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút quái dị.

Thiên hạ phong vân bị một màn song hoàng do Cố Hàn Uyên đạo diễn khuấy động đến sóng trào mãnh liệt.

Rất nhiều sóng ngầm bắt đầu dần dần nổi lên mặt nước.

Trong khoảng thời gian chờ đợi sóng ngầm nổi lên thành họa, Cố Hàn Uyên bình thản hưởng lạc.

Trong Từ Ninh Cung.

Cố Hàn Uyên từ trong đống son phấn đứng dậy.

Đẩy ra mấy cánh tay ngọc trắng nõn mịn màng đang quấn trên người mình.

Gần nhất bên cạnh là Thái hậu và Hoàng hậu của Thanh Quốc.

Cố Hàn Uyên đã hoàn thành lời hứa hẹn, để hai mẹ chồng nàng dâu đoàn tụ.

Mẹ chồng nàng dâu gặp lại, một phen xấu hổ tự nhiên là không thể thiếu.

Cũng may Cố Hàn Uyên đối với loại tình huống tương tự kinh nghiệm phong phú.

Chỉ cần để hai nàng chứng kiến mặt xấu hổ của đối phương là có thể hóa giải hiệu quả sự ngượng ngùng, đồng thời nhanh chóng lĩnh ngộ được đạo lý hợp tác cùng có lợi.

Quan hệ của hai nàng trong chiến hỏa nhanh chóng ấm lên, trở thành chiến hữu, tỷ muội tuy hai mà một.

Đêm qua dưới sự tương trợ hết mình của Thái hậu Borjigid thị, Hoàng hậu Hách Xá Lý thị rốt cuộc đã hiến tặng nơi trinh tiết cuối cùng trên người cho Cố Hàn Uyên.

Trên chiếc giường hẹp được đặt làm riêng cực lớn, Cố Hàn Uyên trong lúc nhất thời lại không có chỗ đặt chân.

Bây giờ hậu cung của Khang Hi đã bị Cố Hàn Uyên hoàn toàn nắm giữ.

Khang Hi trong hậu cung gần như là một người mù.

Bất luận là phi tần của hắn hay do Thuận Trị đế để lại, hầu như đều trở thành đồ chơi của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần vào Từ Ninh Cung, Khôn Ninh Cung, Cảnh Nhân Cung, liền không bao giờ ra được nữa.

Cố Hàn Uyên không cần phải vất vả xử lý chính vụ như Hoàng Đế, lại có thể thỏa thích hưởng thụ phúc lợi của hoàng đế.

Đáng tiếc cảnh tượng tửu trì nhục lâm trước mắt lại không thể lay động Cố Hàn Uyên nửa điểm.

Trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, u quang lóe lên.

Cố Hàn Uyên đứng dậy mặc quần áo, không nhìn núi thịt trắng hoa sau lưng mà rời khỏi Từ Ninh Cung.

Khang Hi đang nắm quyền thực sự hiệu suất làm việc cực cao.

Ngự Thư Phòng bị hủy trước đây ngoài trừ trang sức bên trong còn hơi đơn sơ, vẻ ngoài đã khôi phục hơn phân nửa.

Khang Hi bận rộn đến chân không chạm đất gần đây không biết hậu cung của mình đã sớm thành nơi hưởng lạc của Cố Hàn Uyên.

Lúc này hắn đang ở trong Ngự Thư Phòng cần cù làm việc.

Nhìn Khang Hi thần tình mệt mỏi nhưng tinh thần lại phấn chấn.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm cười, đạm nhiên lên tiếng: Bệ hạ cần chú ý thân thể mới phải.

Bản tọa không hy vọng một người hợp tác hài lòng như bệ hạ lại chết trẻ.

Khang Hi nghe vậy giật mình.

Lấy lại tinh thần có chút hoảng hốt, vui vẻ nói: Hóa ra là Quốc Sư.

Đa tạ Quốc Sư quan tâm, trẫm trong lòng biết rõ.

Khang Hi gần đây cần chính đến mức gần như quên ăn quên ngủ, còn sống như một thái giám, đã lâu chưa trở lại hậu cung vốn đã không còn thuộc về hắn.

Ngoài việc bận rộn xử lý các sự vụ do trận đại chiến hoàng cung gây ra.

Việc dâng lên Hoàng hậu Hách Xá Lý thị tình cảm sâu đậm trước đây cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Mặc dù dù có tự thuyết phục mình thế nào, việc dâng lên người phụ nữ mình yêu mến, khó tránh khỏi sẽ gây ra vết thương lòng.

Khang Hi dùng hùng tâm tráng chí để làm tê liệt chính mình, dùng việc đã có đủ con nối dõi để an ủi mình.

Trước đây Khang Hi chuyên cần nạp phi tử một nguyên nhân rất quan trọng là đến từ chỉ thị của Thanh Tổ Từ.

Phần lớn việc nạp phi đều do Thái hoàng thái hậu Hiếu Trang chủ trì.

Hiếu Trang qua đời tự nhiên cả nước cùng bi thương, Khang Hi cũng mất đi sự ràng buộc.

Còn như Thái hậu kia đã sớm thể xác và tinh thần thất thủ, nào có tâm tư để ý đến Khang Hi.

Mặc dù Khang Hi thỉnh thoảng đến thỉnh an, nhận được cũng là hồi đáp như đại nghiệp Thanh Quốc chưa thành, bệ hạ còn cần nỗ lực.

Lại thêm trong hậu cung hầu như đều là người của Thiên Võng.

Thái giám phòng Kính Sự cũng sẽ không nhắc nhở Khang Hi cần phải đi ban phát mưa móc.

Đắm chìm trong đại nghiệp Thanh Quốc, Khang Hi nào còn có lý do không nỗ lực.

Còn như hậu cung đã hoàn toàn mất kiểm soát của Khang Hi tự nhiên sẽ có Cố Hàn Uyên thay hắn xử lý, tuyệt đối sẽ không để hắn vì chuyện hậu cung mà phiền lòng, có thể an tâm làm một Hoàng đế thái giám.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, lấy ra một viên đan dược màu đỏ.

Bệ hạ, đây là đan dược Bản tọa cố ý luyện chế, có công hiệu cường thân kiện thể, khôi phục khí huyết.

Để cho Khang Hi có thể làm một công cụ người tốt hơn.

Cố Hàn Uyên đã cải tiến Báo Thai Dịch Cân Hoàn, nhất cử lưỡng tiện.

Khang Hi chần chờ một chút, đưa tay nhận lấy Báo Thai Dịch Cân Hoàn nhưng không trực tiếp nuốt vào.

Thành khẩn nói lời cảm tạ: Quốc Sư có lòng.

Khang Hi đối với Vô Thiên tự nhiên vẫn có phòng bị, chắc chắn sẽ không cứ như vậy mà ăn Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Chuẩn bị tìm cơ hội trước hết để thái y trong cung kiểm tra một chút rồi mới tính có ăn hay không.

Bản Báo Thai Dịch Cân Hoàn mới do Cố Hàn Uyên tự tay luyện chế không phải những thái y có y thuật kém hắn không biết bao nhiêu cảnh giới có thể tra ra vấn đề.

Thậm chí chỉ coi nó là thần dược cường thân kiện thể.

Cố Hàn Uyên đối với việc này không quan tâm.

Hắn đưa Báo Thai Dịch Cân Hoàn cho Khang Hi thật sự không phải vì muốn khống chế hắn.

Dù sao hậu cung của Khang Hi đã hoàn toàn mất kiểm soát, tương đương với tính mạng hoàn toàn rơi vào tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lúc nào muốn Khang Hi chết, cũng không cần tự mình động thủ.

Chương 608

Chủ yếu vẫn là sợ Khang Hi bận rộn quá mà đột tử, vậy sẽ làm rối loạn kế hoạch.

Cho nên mới lấy ra Báo Thai Dịch Cân Hoàn cho Khang Hi bồi bổ thân thể.

Khang Hi lo lắng hành động không tin tưởng của mình sẽ chuốc lấy sự bất mãn.

Vội vàng nói sang chuyện khác: Ngao Bái tự xưng là trung thần, trẫm tịch biên gia sản của hắn được một trăm ba mươi lăm vạn lượng bạc trắng.

Tham ô mục nát như vậy, quả thật đáng trách.

Ngao Bái đã chết, tự nhiên không thoát khỏi kết cục bị tịch biên gia sản.

Bất quá khác với trong Lộc Đỉnh Ký, Tác Ngạch Đồ không tham gia vào việc lục soát nhà Ngao Bái.

Mà là do Vi Tiểu Bảo và Thiên Võng động thủ.

Vi Tiểu Bảo có ơn cứu mạng Khang Hi.

Mặc dù không có công lớn bắt giữ Ngao Bái, nhưng lại càng được Khang Hi tin tưởng.

Vi Tiểu Bảo cùng người của Thiên Võng tham gia lục soát nhà Ngao Bái, tự nhiên không dám tự ý chủ trương.

Toàn bộ quá trình làm một công cụ người ngoan ngoãn nghe lời.

Cố Hàn Uyên không ăn mảnh, nhưng cũng chỉ chia ra năm vạn lượng cho Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo so với bốn trăm năm mươi ngàn lượng trong Lộc Đỉnh Ký đã ít đi bốn mươi vạn lượng.

Chín mươi lăm vạn lượng còn lại tự nhiên rơi vào túi của Cố Hàn Uyên.

Ngược lại không phải Cố Hàn Uyên tham tài, đi cắt xén bốn mươi vạn lượng bạc trắng đó.

Chủ yếu hơn vẫn là vì không muốn nuôi khẩu vị của Vi Tiểu Bảo quá lớn, bằng không rất dễ thoát khỏi sự khống chế.

Bất quá Vi Tiểu Bảo nhận được thu hoạch ít hơn tám chín phần so với nguyên tác nhưng vẫn vui mừng như điên.

Dù sao không có Tác Ngạch Đồ giật dây, hắn nào biết được những khúc khuỷu trong đó.

Thậm chí khẩu vị của Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đỉnh Ký ngày càng lớn, cũng có chút quan hệ với việc Tác Ngạch Đồ ngay từ đầu đã cho hắn ăn quá no.

Còn như hai quyển Tứ Thập Nhị Chương Kinh và Kim Ti Nhuyễn Giáp, dao găm huyền thiết trong tay Ngao Bái đương nhiên rơi vào tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Không quan nào không tham, bệ hạ nếu muốn chính trị thanh minh, quốc lực cường thịnh còn cần phải nỗ lực mới được.

Khang Hi nghe vậy thở dài nói: Trong tay trẫm vẫn không có người nào có thể dùng, nếu không có Thiên Võng của Quốc Sư tương trợ, e rằng ngay cả việc phản công của bộ hạ Ngao Bái cũng không giải quyết được.

Ngao Bái vốn chỉ bị Khang Hi giam lỏng.

Bộ hạ của hắn muốn phản công cũng khó tránh khỏi lòng còn e ngại, cuối cùng bị Khang Hi dùng thủ đoạn mềm dẻo từ từ cắt chết.

Nhưng vì Cố Hàn Uyên nhúng tay, Ngao Bái đã chết ngay tại chỗ.

Những bộ hạ kia của hắn nhất thời liền nổi loạn, suýt nữa dấy lên một cuộc phản loạn.

Cuộc phản loạn do đám thuộc hạ của Ngao Bái dấy lên vì có Thiên Võng can thiệp nên chẳng gây ra được sóng gió gì.

Toàn bộ chủ mưu đều c·hết sạch sành sanh chỉ trong một đêm.

Khang Hi vừa kiêng kỵ sự đáng sợ của Thiên Võng, đồng thời cũng hy vọng có thể lợi dụng sức mạnh của tổ chức này.

Cố Hàn Uyên cũng biết thời thế, giao Thiên Võng cho Khang Hi sử dụng.

Với mức độ thẩm thấu của Thiên Võng ở Thanh quốc hiện nay, quả thực không gì dễ dùng hơn.

Tất cả những kẻ chống đối đều không thoát khỏi sự giám sát và á·m s·át của Thiên Võng.

Tạm thời không ai có thể làm gì được Khang Hi, nhưng y càng kiêng kỵ Thiên Võng hơn, lại cũng không thể không dựa vào sức mạnh của nó.

Vì thế, trong lãnh thổ Thanh quốc, Thiên Võng gần như đã trở thành một tổ chức công khai.

Việc này vừa khiến lòng người hoang mang, vừa giúp Khang Hi nhanh chóng thâu tóm quyền lực.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bệ hạ nếu muốn sử dụng Thiên Võng, cứ việc đi tìm Hoàng hậu thương nghị, bản tọa đã mở quyền hạn của Thiên Võng cho Hoàng hậu.

Cố Hàn Uyên không thể nào ở lại Thanh quốc mãi được.

Giao quyền hạn Thiên Võng cho Hoàng hậu Hách Xá Lý thị, ngoài việc tiện cho Khang Hi mượn dùng, cũng là một cách bảo vệ cho nàng.

Tránh cho sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, hậu cung bị hắn trộm mất của Khang Hi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Khang Hi nghe vậy sững ra, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Hách Xá Lý thị có thể nhận được quyền hạn Thiên Võng, hiển nhiên là đã có được sự tín nhiệm của Vô Thiên.

Sự tín nhiệm này từ đâu mà có.

Tự nhiên là do đã hầu hạ đối phương một cách thoải mái.

Bản năng của đàn ông khiến Khang Hi vô cùng khó chịu, nhưng lại không thể làm gì được.

Thế nhưng, lời nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến Khang Hi kinh hãi.

Bản tọa qua một thời gian ngắn sẽ tạm thời rời khỏi Thanh Quốc, bệ hạ nếu có chuyện gì cần truyền đạt cho bản tọa, cứ việc đi tìm Hoàng hậu.

Cố Hàn Uyên chuẩn bị tạm thời rời khỏi Thanh quốc không phải là ý định nhất thời, nhưng cũng sớm hơn một chút so với kế hoạch ban đầu.

Ảnh hưởng của trận đại chiến trong hoàng cung đến nhanh hơn so với tưởng tượng.

Các thế lực có dã tâm đều lần lượt liên lạc với Thiên Võng.

Nhất là sau khi Thiên Võng ở Thanh quốc lộ diện, không còn khó tìm tung tích như trước nữa thì càng như vậy.

Sau khi liên lạc được với Thiên Võng, kẻ rục rịch nhất không ai khác ngoài mấy vị Vương gia đang ngấm ngầm mưu đồ ở Minh quốc.

Chậc chậc, số lượng Vương gia muốn mưu phản ở Minh quốc nhiều đến mức khiến người ta phải chép miệng.

Có những kẻ không biết tự lượng sức mình như Tĩnh Vương, Vệ Vương.

Cũng không biết bọn họ lấy đâu ra tự tin mà muốn mưu phản, còn thề non hẹn biển hứa hẹn đủ thứ lợi ích cho Thiên Võng.

Còn có Bình Nam Vương, Thái Bình Vương.

Hai vị Vương gia này đều có mưu đồ riêng, tìm đến Thiên Võng cũng là muốn lợi dụng Thiên Võng để hỗ trợ.

Ngược lại, Ninh Vương là người có thành ý nhất.

Trực tiếp tặng cho Thiên Võng một lượng lớn tiền tài, chỉ để có thể gặp Vô Thiên một lần, thương thảo chuyện hợp tác.

Điều thú vị là, Ninh Vương còn tìm đến Liên minh giang hồ Tam Giang của Cố Hàn Uyên.

Vừa tìm Vô Thiên hợp tác, vừa muốn lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Ôn Thanh Thanh khi truyền tin, giọng điệu vô cùng ghen tuông.

Bởi vì Ninh Vương tìm Cố Hàn Uyên không phải dùng tiền mở đường, mà là dùng mỹ nữ mở đường.

Không chỉ trực tiếp tặng hơn mười thị nữ dung mạo xinh đẹp, còn hứa hẹn chỉ cần Cố Hàn Uyên đồng ý giúp đỡ, bất kể là nữ tử dạng gì cũng có thể mang đến cho hắn.

Thủ đoạn lôi kéo của Ninh Vương quả thực phóng khoáng.

Chẳng trách trong số rất nhiều Vương gia cố gắng mưu phản, hắn lại có thể sở hữu thực lực cường thịnh nhất, thậm chí chỉ nhìn bề ngoài, Ninh Vương là người có hy vọng soán vị thành công nhất.

Điều còn thú vị hơn nữa là.

Phía Minh quốc còn có một người đang ẩn danh liên lạc với Thiên Võng.

Tạm thời vẫn đang trong giai đoạn thăm dò, nhưng số lượng đơn hàng á·m s·át lại không ít.

Hơn nữa, mục tiêu lại vô cùng rộng.

Từ mục tiêu á·m s·át mà suy đoán, kẻ đáng nghi nhất không ai khác ngoài Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị.

Bất quá đây cũng chỉ có người quen thuộc với tình tiết như Cố Hàn Uyên mới có thể đoán ra được.

Trong đó có một mục tiêu á·m s·át đặc biệt đáng suy ngẫm.

Hóa ra là thê tử của Đoạn Thiên Nhai, Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Vận mệnh của Liễu Sinh Tuyết Cơ không giống lắm so với trong Thiên Hạ Đệ Nhất.

Chương 609

Nàng không c·hết trong tay cha mình là Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, mà cùng Đoạn Thiên Nhai trở về trung nguyên.

Thực lực của Phù Tang ở thế giới này rất mạnh, nhưng cũng càng thêm hỗn loạn, đồng thời cũng càng thêm dã tâm bừng bừng.

Các thế lực Phù Tang đều đang nhòm ngó Trung Nguyên chi địa, vì vậy tìm đến những đối tượng hợp tác khác nhau.

Lựa chọn của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ tự nhiên là Chu Vô Thị của Minh quốc.

Thiên Võng còn nhận được không ít đơn hàng á·m s·át Lục Tiểu Phụng.

Hiển nhiên, tình tiết của người đàn ông mang trong mình thể chất rắc rối này cũng sắp bắt đầu.

Hơn nữa, xung đột giữa Thiên Võng và Thanh Long Hội ngày càng nghiêm trọng.

Cũng cần Cố Hàn Uyên trở về trấn giữ.

Dù sao, sự phát triển của Thiên Võng ở Minh quốc có chút dị dạng.

Địa Võng dưới sự chưởng quản của Ân Tố Tố thẩm thấu rất tốt.

Nhưng Thiên La lại không có người đứng ra điều phối chung.

Dù đã phái Hà Hồng Dược và Hà Thiết Thủ đến Minh quốc, nhưng vẫn như trứng chọi đá.

Ân Tố Tố ngoài việc quản lý địa võng trong lãnh thổ Minh quốc, còn phải lo cho sự phát triển toàn cục.

Quyền hạn của Địa Võng, ngoài Cố Hàn Uyên ra thì thuộc về Ân Tố Tố là cao nhất.

Thậm chí Hoàng Dung còn thấp hơn một bậc.

Dù sao Hoàng Dung đang mang thai, tinh lực có hạn.

Điều phối toàn bộ thế lực của Cố Hàn Uyên ở Tống quốc đã là giới hạn, không thể giao thêm gánh nặng cho nàng.

Cũng may Thiên La của Tống quốc có Lý Mạc Sầu, A Tử đám người phụ trách, Địa Võng cũng có Lý Thanh La và Cam Bảo Bảo.

Cho nên trên thực tế, sự phát triển của Thiên Võng ở Minh quốc không bằng Tống quốc.

Cố Hàn Uyên lần này đến Minh quốc ngoài việc trấn giữ Thiên Võng, cũng phải mang về một số nhân tài cho tổ chức.

Nói chung, không ít tình tiết thú vị ở Minh quốc sắp diễn ra, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, trong thời gian ngắn, các thế lực ở Thanh quốc vẫn chủ yếu là thăm dò.

Dù sao hung uy của Vô Thiên hiện nay quá lớn, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà Khang Hi cũng còn đang bận rộn thu nạp quyền lực, tạm thời không có thời gian và tinh lực để chủ động xuất kích, vì vậy Thanh quốc tạm thời bước vào một giai đoạn bình tĩnh.

Khang Hi không biết tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Khang Hi, người đã mắc phải hội chứng ỷ lại vào Vô Thiên, bắt đầu sốt ruột.

Quốc Sư có phải là chê trẫm chiêu đãi không chu đáo.

Trẫm có thể hạ lệnh tuyển tú toàn quốc, vì Quốc Sư mà dâng lên đủ loại nữ tử.

Lời nói có thể xem là ngu ngốc này lại thốt ra từ miệng Khang Hi, có thể thấy y sốt ruột đến mức nào.

Thực ra suy nghĩ của Khang Hi cũng có thể lý giải.

Dù sao Vô Thiên cũng tương đương với một quả bom hạt nhân.

Có thể không sử dụng, nhưng không thể không có.

Có Vô Thiên ở đó, y mới có cảm giác an toàn.

Thiên Võng dù tốt đến đâu, cũng không bằng một Vô Thiên đang tùy ý dâm loạn trong hậu cung của y.

Bệ hạ quá khiêm nhường.

Bản tọa rất hài lòng với Hoàng hậu, không cần phải làm lớn chuyện.

Cố Hàn Uyên tạm thời không có hứng thú với việc tuyển tú mà Khang Hi nói, nhưng thái độ đối với Khang Hi lại rất hài lòng.

Vốn dĩ Khang Hi nghe những lời này, dù không tối sầm mặt lại thì trong lòng cũng sẽ vô cùng khó chịu.

Nhưng lúc này y lại hoàn toàn không có tâm tư để ý đến chuyện Hoàng hậu và lòng tự trọng của mình.

Vội vàng hỏi: Vậy tại sao Quốc Sư còn phải rời đi.

Bản tọa có chút chuyện quan trọng cần xử lý.

Bệ hạ cũng không cần lo lắng, nếu có chuyện gì không giải quyết được, cứ tìm Hoàng hậu truyền đạt cho bản tọa là được.

Bản tọa sẽ cố gắng quay lại thật nhanh.

Cuối cùng, Khang Hi vẫn không thể giữ lại được Vô Thiên đã quyết tâm ra đi.

Đáng nhắc tới là, vận mệnh của Vi Tiểu Bảo cuối cùng vẫn xảy ra thay đổi.

Không có công lao bắt Ngao Bái, nhưng lại có công hộ giá, Vi Tiểu Bảo vẫn được phong tước vị.

Chỉ có điều, vốn dĩ Vi Tiểu Bảo được phong làm Tử tước, lúc này chỉ còn là Nam tước, đồng thời cũng nhận được chức quan Ngự Tiền Thị Vệ Phó Tổng Quản.

Tước vị của Vi Tiểu Bảo giảm một bậc, danh tiếng cũng kém đi rất nhiều.

Tuy vẫn là tâm phúc của Khang Hi, là người được sủng ái trong mắt triều thần.

Nhưng sự thay đổi nhỏ này lại gây ra không ít ảnh hưởng.

Đầu tiên, mức độ bành trướng của Vi Tiểu Bảo thấp hơn rất nhiều.

Cho đến nay, mỗi khi gặp Cố Hàn Uyên hóa thân thành Vô Thiên, hắn vẫn giữ vẻ mặt cung kính nịnh nọt.

Thứ hai, Vi Tiểu Bảo không tự tay g·iết c·hết Ngao Bái.

Cho nên vẫn chưa bị Thiên Địa Hội trực tiếp đẩy lên vị trí đường chủ Thanh Mộc Đường.

Hắn chỉ bình thường gia nhập Thiên Địa Hội dưới sự phụ trợ của Lưu Nhất Chu và sự dẫn dắt của Phong Tế Trung.

Tuy tạm thời còn chưa nổi danh, nhưng với năng lực của Vi Tiểu Bảo, leo lên vị trí cao trong Thiên Địa Hội cũng là chuyện sớm muộn.

Vi Tiểu Bảo không thể trực tiếp tiếp xúc với Trần Cận Nam, đồng thời bái ông ta làm sư phụ.

Không chịu sự cảm hóa của Trần Cận Nam, Vi Tiểu Bảo vẫn là một kẻ tư lợi, tạm thời không cần lo lắng về khả năng làm gián điệp hai mang.

Ngược lại, vì Vi Tiểu Bảo không thể trực tiếp lên làm đường chủ Thanh Mộc Đường, nên khi ở cùng người của Thiên Địa Hội đã xảy ra không ít chuyện.

Dù sao, cái tính cách lưu manh vô lại của Vi Tiểu Bảo, người thích thì rất thích, người ghét cũng rất ghét.

Nhất là trong Thiên Địa Hội nơi nghĩa khí được đặt lên hàng đầu, cách làm việc vô lại lại tham tiền của Vi Tiểu Bảo tỏ ra không hợp.

Hơn nữa hắn lại không có vị trí đường chủ để ra oai, khiến rất nhiều người không ưa hắn.

Vi Tiểu Bảo gần đây ôm quyển Tịch Tà Kiếm Phổ số lần rõ ràng nhiều hơn rất nhiều, thậm chí còn thử luyện các chiêu thức hình vẽ trong đó.

Đáng tiếc, không có tâm pháp nội công tương trợ, Tịch Tà Kiếm Pháp chẳng qua chỉ là một môn kiếm pháp tam lưu mà thôi.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không tốt bụng đến mức đem Kim Ti Nhuyễn Giáp và chủy thủ huyền thiết lấy được từ chỗ Ngao Bái cho Vi Tiểu Bảo phòng thân.

Vì vậy, Vi Tiểu Bảo nằm vùng ở Thiên Địa Hội vô cùng không có cảm giác an toàn.

Dù sao trong Thiên Địa Hội toàn là những nhân sĩ giang hồ biết võ công, chỉ có hắn là một kẻ không biết nửa điểm võ công.

Tịch Tà Kiếm Phổ đối với hắn càng lúc càng có sức cám dỗ lớn.

Chỉ chờ một cơ hội, chính là lúc hắn nói lời tạm biệt với nhị đệ

của mình.

Cố Hàn Uyên rời khỏi hoàng cung rồi lại trở về phủ đệ trong thành Yến Kinh.

Bỗng nhiên, hắn nhíu mày, rẽ vào một góc nhà tĩnh lặng.

Nơi đó truyền đến tiếng khóc nức nở.

Một nữ tử đang ở đó lau nước mắt.

Nữ tử một thân áo tang vải thô cũng khó che đi dáng người yểu điệu xinh đẹp tuyệt trần.

Chương 610

Đôi mắt đẹp khóc đến đỏ hoe vẫn quyến rũ ẩn tình.

Ngược lại, dáng vẻ mỹ nhân rơi lệ này càng thêm khiến người ta thương tiếc.

Người đang trốn ở đây lén lút rơi lệ chính là Lạc Băng.

Kể từ ngày đó qua đi, Cố Hàn Uyên liền cố ý giữ một khoảng cách với Lạc Băng.

Coi như ngẫu nhiên gặp mặt, cũng là một bộ dạng tao nhã lễ độ.

Tâm tình của Lạc Băng từ xấu hổ đến thất lạc rồi cuối cùng là khổ sở.

Có lòng muốn hòa hoãn quan hệ với Cố Hàn Uyên, nhưng mỗi lần nhìn thấy Văn Thái Lai, lại không thể không dẹp bỏ ý nghĩ này.

Dù sao, nàng đã là thê tử của Văn Thái Lai.

Đối mặt với một nam tử có hảo cảm, thậm chí có chút mập mờ với mình, cách làm chính xác nhất chính là giữ khoảng cách.

Phu nhân, Văn Thái Lai lại nổi giận với nàng sao.

Tiếng thở dài khe khẽ của Cố Hàn Uyên đánh thức Lạc Băng.

Nàng vô thức không muốn để Cố Hàn Uyên thấy bộ dạng chật vật này của mình.

Vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nở một nụ cười có phần gượng gạo nói: Cố công tử, để ngài chê cười rồi.

Đúng như Cố Hàn Uyên đã đoán.

Văn Thái Lai sau khi tỉnh lại đã rất ngạc nhiên vì mình vẫn còn sống.

Nhưng ngay sau đó, y biết được kinh mạch của mình đã đứt đoạn, trở thành một phế nhân.

Văn Thái Lai lúc đó tuy bị đả kích, nhưng vẫn hào phóng bày tỏ lòng cảm tạ với Cố Hàn Uyên.

Lúc mới bắt đầu, Văn Thái Lai biểu hiện vô cùng điềm nhiên.

Dù sao y nói thế nào cũng là anh hùng hảo hán của Hồng Hoa Hội.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cảm giác chênh lệch khi trở thành phế nhân, cảm giác tuyệt vọng vì không có hy vọng chữa trị đã dày vò y.

Tình huống này còn không giống như trong tình tiết bị thương nặng, thân hãm ngục tù.

Dù sao lúc đó còn có đại nghĩa chống đỡ.

Bây giờ lại chỉ có thể nằm trên giường hẹp, sống lay lắt qua ngày.

Hoàn cảnh khác nhau, tạo thành ảnh hưởng cũng khác nhau.

Đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, y ngược lại bắt đầu để ý đến việc mình đã trở thành phế nhân.

Văn Thái Lai không sợ c·hết, nhưng không cam lòng tuổi già chỉ có thể tàn phế trên giường.

Lạc Băng thấy người trượng phu vốn hào khí ngút trời ngày ngày hình dung tiều tụy, ngẩn ngơ, tự nhiên vô cùng đau lòng, liền tiến lên khuyên vài câu.

Kết quả lại chuốc lấy cơn thịnh nộ của Văn Thái Lai.

Ngược lại không phải y thực sự trách cứ Lạc Băng, chỉ là sự oán giận và không cam lòng trong lòng thúc đẩy y tìm một nơi để trút giận

mà thôi.

Sự oán giận này mãnh liệt nhất mỗi khi Cố Hàn Uyên đến tái khám cho y.

Dù sao so với một Cố Hàn Uyên phong thái tuấn lãng, võ công cái thế, y chỉ là một kẻ đáng thương võ công hoàn toàn biến mất, kinh mạch đứt đoạn.

Mỗi khi thấy Lạc Băng nói chuyện với Cố Hàn Uyên, y luôn cảm thấy hai người họ đang liếc mắt đưa tình.

Loại suy đoán lung tung này lại đúng lúc chọc trúng chỗ chột dạ nhất của Lạc Băng.

Tuy giữa nàng và Cố Hàn Uyên chưa có quan hệ thực chất gì, nhưng dù sao cũng tồn tại chút mập mờ.

Lạc Băng đối với việc này chỉ đành nín nhịn.

Bộ áo tang vải thô kia chính là sau khi Văn Thái Lai chỉ trích nàng ăn mặc xinh đẹp để câu dẫn Cố Hàn Uyên mà thay.

Vậy mà dù như thế, vẫn không thể xua tan được sự nghi ngờ vô cớ của Văn Thái Lai.

Y thường xuyên lấy những lý do không có chứng cứ để chỉ trích Lạc Băng.

Lúc này, Văn Thái Lai nào còn có được sự rộng lượng như trong nguyên tác Thư Kiếm Ân Cừu Lục, khi y tha thứ cho việc Dư Ngư Đồng thích Lạc Băng.

Hoàn toàn là hình ảnh của một kẻ lòng dạ hẹp hòi, gây sự vô cớ.

Tàn phế là thứ mài mòn tâm trí một con người nhất.

Văn Thái Lai dù có vài phần anh hùng khí khái, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một người thường mà thôi.

Hôm nay, Văn Thái Lai thấy Lạc Băng dù không son phấn trang điểm vẫn minh diễm động lòng người, bỗng nhiên thở dài nói: Băng Nhi, chúng ta hòa ly đi.

Nàng còn trẻ, xinh đẹp, không cần thiết phải lãng phí thanh xuân cho một kẻ phế nhân như ta.

Sau này nàng theo Cố công tử đi.

Với mỹ mạo của nàng, Cố công tử nhất định sẽ không ghét bỏ nàng đâu.

Những lời này của Văn Thái Lai tự nhiên khiến Lạc Băng vô cùng thương tâm.

Hoàn toàn phủ nhận công lao chăm sóc Văn Thái Lai của nàng gần đây.

Việc giữ khoảng cách với Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian này dường như cũng hóa thành công cốc.

Vì vậy, Lạc Băng mới trong lúc thương tâm chạy đến đây một mình thút thít.

Dáng vẻ gương mặt xinh đẹp còn vương lệ nhưng lại cố gắng gượng cười của Lạc Băng thật khiến người ta đau lòng.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ tiến lên.

Lạc Băng nhìn Cố Hàn Uyên, dù không nói một lời nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ đau lòng.

Ngón tay ấm áp dịu dàng lướt trên gò má, lau đi vệt nước mắt còn sót lại, không hề ghét bỏ bị nước mắt của nàng làm bẩn.

Mà lúc này, sự dịu dàng không lời này lại là thứ lay động lòng người nhất.

Sự kiên cường mấy ngày liên tiếp nhất thời sụp đổ.

Nàng cũng không kịp giữ kẽ hay khoảng cách nữa, lần đầu tiên chủ động nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố công tử.

Sự kiên cường của Lạc Băng trước nay cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Nếu không phải gia nhập Hồng Hoa Hội, nàng thực ra cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

Nguyện vọng lớn nhất cũng chỉ là cuộc sống yên tĩnh giúp chồng dạy con.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng ngọc xinh đẹp của Lạc Băng, an ủi thân thể mềm mại đang run rẩy của nàng.

Hắn thản nhiên để vạt áo bị nước mắt nàng thấm ướt.

Cảm xúc của Lạc Băng tan vỡ vốn đã nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

May là không để hắn phải chờ quá lâu, ngay trước lúc rời khỏi Thanh quốc.

Lạc Băng phát tiết cũng không kéo dài quá lâu.

Nàng xấu hổ ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Cố Hàn Uyên, phương tâm lại rung động.

Cảm nhận được vệt nước mắt trên má lại một lần nữa được Cố Hàn Uyên dịu dàng lau đi.

Những uất ức mấy ngày qua dường như đều được xoa dịu.

Lạc Băng cố nén nhịp tim đập thình thịch, rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, ngượng ngùng nói: Cố công tử.

Xin lỗi, ta làm bẩn y phục của ngài rồi.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Không sao.

Nếu có thể đổi lấy sự thoải mái trong lòng phu nhân, một bộ y phục thì có đáng là gì.

Dừng một chút, hắn ôn tồn an ủi: Phu nhân cũng đừng quá trách cứ Văn Thái Lai.

Dù sao kinh mạch đứt đoạn thành phế nhân, nhất thời không chịu nổi đả kích cũng là lẽ thường.

Lạc Băng nghe vậy có chút bất ngờ.

Chương 611

Cố Hàn Uyên vậy mà lại nói tốt cho Văn Thái Lai.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, Văn Thái Lai và Cố Hàn Uyên, người đang mơ ước nàng, xem như là tình địch kia mà.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt cổ quái của Lạc Băng, buồn cười nói: Sao vậy.

Phu nhân chẳng lẽ cho rằng tại hạ sẽ bỏ đá xuống giếng sao.

Lời tuy nói vậy, nhưng Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, càng bênh vực cho Văn Thái Lai, Lạc Băng sẽ càng để ý.

Hiệu quả công lược cũng tốt hơn so với việc bỏ đá xuống giếng.

Đối với Lạc Băng, Cố Hàn Uyên vẫn luôn duy trì hình tượng một người dịu dàng lại kiên nhẫn.

Hình mẫu đại khái tương tự như một người thành đạt đào góc tường của một đôi vợ chồng son không rành thế sự.

Lạc Băng và Văn Thái Lai tuy không phải là không rành thế sự, nhưng so với đẳng cấp của Cố Hàn Uyên lại kém xa.

Nhất là khi Lạc Băng nhớ lại vết xe đổ.

Lúc đó chính vì nàng nghi ngờ, mới khiến Cố Hàn Uyên xa cách nàng.

Lúc này vội vàng giải thích: Cố công tử hiểu lầm rồi.

Ta chưa bao giờ coi Cố công tử là người như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trầm mặc một lúc.

Bỗng nhiên khe khẽ nói: Nếu có thể, tại hạ ngược lại hy vọng mình có thể vô sỉ một lần.

Hắn nhìn gương mặt xinh đẹp có chút kinh ngạc của Lạc Băng, khẽ thở dài: Có lẽ tại hạ nên dùng việc cứu chữa Văn Thái Lai để uy hiếp, hòng có được phu nhân.

Lạc Băng nghe vậy phương tâm cuồng loạn.

Sắc đỏ bừng lại một lần nữa leo lên gương mặt nàng.

Nàng không tự chủ được dời ánh mắt đi, thấp giọng nói: Cố công tử không phải đã nói nếu muốn cứu trị Tứ ca, sẽ hao tổn rất nhiều công lực sao.

Vạn nhất Vô Thiên tìm tới cửa thì sao.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng.

Giọng nói trầm thấp mà từ tính mang theo một chút động tình.

Nếu là vì phu nhân, tại hạ nguyện ý mạo hiểm một lần.

Phương tâm Lạc Băng nhất thời đập nhanh hơn.

Lời nói của Cố Hàn Uyên chứa chan tình nghĩa đối với nàng.

Thậm chí nguyện ý vì nàng mà mạo hiểm.

Sự theo đuổi nhiệt liệt như vậy khiến nàng có chút chống đỡ không nổi.

Lấy lại bình tĩnh, nàng khó xử nói: Ta đã là thê tử của Tứ ca.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Thì tính sao.

Lạc Băng nghe vậy giật mình.

Trầm mặc trong chốc lát rồi khẽ thở dài nói: Ta không thể có lỗi với Tứ ca.

Lý cô nương, Song Nhi cô nương đều là những mỹ nhân không kém gì ta, cũng một lòng với Cố công tử.

Dung mạo của Tô cô nương càng hơn xa ta, Cố công tử hà cớ gì phải chấp nhất với một người có chồng như ta.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại nhạy bén phát hiện trong giọng nói của Lạc Băng có chút khẩu thị tâm phi, nhất là khi nhắc đến Song Nhi, không khỏi dừng lại một chút.

Hiển nhiên, với kinh nghiệm của mình, nàng đã biết hai người họ có quan hệ.

Không nói được là ghen tuông hay là gì, nhưng trong lòng nàng khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu.

Lạc Băng không hiểu sự chấp nhất của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Sự chấp nhất này khiến nàng cảm thấy không biết phải làm sao.

Trong lòng vừa khó xử vừa tự hào.

Lòng hư vinh của Lạc Băng được thỏa mãn, đồng thời cũng càng thêm áy náy với Văn Thái Lai.

Phu nhân và các nàng không giống nhau.

Các nàng cũng không thể thay thế được phu nhân độc nhất vô nhị.

Cố Hàn Uyên đã gặp phải tình huống tương tự rất nhiều lần.

Thực ra đây chính là tác dụng phụ do hoàn cảnh cạnh tranh mà hắn cố ý tạo ra.

Đó chính là thiếu cảm giác an toàn.

Lúc này, lời nói không phải hứa hẹn nhưng lại gần như cam kết của Cố Hàn Uyên đã mở ra một khe hở trong nội tâm Lạc Băng.

Lạc Băng mặt cười đỏ bừng, đôi mắt đẹp long lanh.

Trong thời gian ngắn ngủi, tâm tư thay đổi liên tục.

Nàng khẽ cắn đôi môi mỏng, mang theo vẻ e thẹn thấp giọng hỏi: Cố công tử thực sự nguyện ý cứu Tứ ca.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, thần sắc không rõ nói: Phu nhân đáp ứng rồi.

Lạc Băng nghĩ đến Văn Thái Lai đang chán nản trên giường.

Cuối cùng vẫn không đành lòng để người trượng phu từng yêu sâu đậm rơi vào kết cục như vậy.

Giọng nói có phần tối tăm: Tình nghĩa của Cố công tử ta hiểu.

Nếu có thể chữa khỏi cho Tứ ca, ta nguyện ý bồi Cố công tử một đêm.

Lời vừa nói ra, lòng Lạc Băng vô cùng phức tạp.

Thất lạc, hổ thẹn, còn mang theo chút thoải mái.

Nàng đối với Cố Hàn Uyên đương nhiên là có hảo cảm.

Nhất là sau chuyện lần trước, mức độ để ý rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, nhưng phần hảo cảm này vẫn chưa đủ để chống đỡ nàng hoàn toàn tiếp nhận Cố Hàn Uyên.

Đúng như nàng từng nghĩ, xem đây là một loại báo ân.

Sau đó tất nhiên là cắt đứt quan hệ, không bao giờ gặp lại.

Nhưng sự thất lạc trong lòng cũng là khó tránh khỏi.

Thậm chí phương tâm mơ hồ có một loại cảm giác đau đớn không rõ.

Dường như không nên là kết cục như vậy.

Thế nhưng, điều khiến nàng bất ngờ là.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên dùng giọng điệu lãnh đạm nói: Ta từ chối.

Vì sao.

Lạc Băng ngẩn ra.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khẽ than: Nếu chỉ là một đêm hoan lạc, sẽ chỉ để lại càng nhiều tiếc nuối hơn.

Ý nghĩ của Lạc Băng đã bị hắn nhìn thấu.

Vì vậy, hắn quyết định lùi một bước.

Quả nhiên, ánh mắt vốn có chút chán nản của Lạc Băng trở nên càng thêm phức tạp.

Nàng thì thầm hỏi: Ý của ngài là.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói từng chữ: Ta hy vọng phu nhân có thể từ nay chỉ thuộc về ta.

Cố công tử. xin lỗi, ta không làm được.

Đôi mắt đẹp long lanh của Lạc Băng trông có vẻ hơi thống khổ.

Mặc dù Văn Thái Lai gần đây khiến nàng chịu rất nhiều uất ức, nhưng điều đó không có nghĩa là Lạc Băng sẽ rời bỏ y.

Dâng hiến thân thể mỹ hảo của mình làm thù lao một lần đã là giới hạn.

Còn như hoàn toàn thuộc về Cố Hàn Uyên, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Thần tình của Lạc Băng trở nên kiên định, giọng nói lạnh lùng: Gặp nhau đã hận muộn, hà cớ gì phải khổ sở dây dưa.

Ta sẽ mau chóng mang Tứ ca rời đi.

Lạc Băng sở hữu một gương mặt tình phụ trời sinh quyến rũ đa tình, nhưng trong lòng lại có sự kiên trì của riêng mình.

Chỉ có điều, sự kiên trì này đang bị Cố Hàn Uyên từng lớp từng lớp bóc trần.

Nói Lạc Băng có bao nhiêu trung trinh, thực ra cũng không hẳn.

Dù sao nàng cũng đã nảy ra ý định dùng một đêm hoan lạc để báo ân.

Nàng đã từng vì mị lực của Cố Hàn Uyên mà động lòng, vì lời nói của hắn mà cảm động, dao động, rối rắm.

Đánh giá khách quan, Lạc Băng chỉ là một người phụ nữ bình thường có vẻ đẹp của nữ chính nhưng lại không có vận mệnh của nữ chính.

Sự kiên trì của nàng lúc này cũng chỉ được xây dựng trên nền tảng tình cảm vợ chồng nhiều năm với Văn Thái Lai.

Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, chút uất ức mà Lạc Băng phải chịu bây giờ vẫn chưa đến mức khiến nàng rời bỏ Văn Thái Lai.

Mà vết rạn nứt giữa Lạc Băng và Văn Thái Lai cũng chỉ mới bắt đầu.

Chương 612

Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày sụp đổ.

Đồng thời, tình cảnh của Hồng Hoa Hội hiện nay cũng không tốt đẹp gì.

Cố Hàn Uyên vốn định trả lại tên con ghẻ Văn Thái Lai này về.

Nhưng trước đó, vẫn phải để lại cho Lạc Băng một ấn tượng sâu sắc.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, lãnh đạm nói: Phu nhân định dẫn Văn Thái Lai đi tìm những vị thần y ngay cả tung tích ở đâu cũng không biết sao.

Dù thế nào, ta cũng phải đi thử xem.

Lạc Băng cúi thấp đôi mắt đẹp, che giấu sự phức tạp trong ánh mắt nàng.

Nàng cũng biết mang theo Văn Thái Lai đi tìm những thần y trên giang hồ gian nan đến mức nào.

Nhưng nàng lo lắng hơn nếu tiếp tục ở lại, sớm muộn gì cũng sẽ động lòng.

Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng thê thảm của Văn Thái Lai còn tàn phế trên giường, trong lòng nàng lại dấy lên sự hổ thẹn sâu sắc.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lúc lâu.

Lâu đến mức Lạc Băng bắt đầu suy nghĩ có nên bỏ qua hắn mà trực tiếp rời đi hay không, hắn mới khe khẽ thở dài: Phu nhân, nàng thắng rồi, ta đồng ý cứu chữa Văn Thái Lai.

Lạc Băng giật mình, vô thức trả lời: Nhưng ta không thể.

Nàng còn chưa nói xong đã bị Cố Hàn Uyên mỉm cười cắt ngang.

Ta biết.

Nếu phu nhân không muốn rời bỏ Văn Thái Lai vào lúc này, chi bằng chúng ta dung hòa một chút.

Cố Hàn Uyên tiếp tục nói trong ánh mắt không hiểu của Lạc Băng: Trong khoảng thời gian này, ta đã nghiên cứu ra một phương pháp trị liệu mới.

Mặc dù không thể hoàn toàn chữa khỏi kinh mạch của Văn Thái Lai, nhưng có thể giúp y khôi phục năng lực hành động bình thường, không cần phải liệt giường nữa.

Phương pháp trị liệu này không thể khôi phục võ công của Văn Thái Lai, nhưng ta cũng không cần phải trả giá bằng việc tổn thất công lực.

Trên thực tế, những thần y như Hồ Thanh Ngưu, Bình Nhất Chỉ phần lớn cũng có thể làm được.

Nhưng Cố Hàn Uyên, người nắm trong tay Thần Chiếu Kinh và Nhất Dương Chỉ, biết cách làm dễ dàng hơn một chút mà thôi.

Biện pháp như vậy tuy trị ngọn không trị gốc, nhưng để lay động Lạc Băng thì đã đủ.

Lạc Băng nghe vậy thần sắc khẽ động.

Theo nàng thấy, việc Văn Thái Lai không khôi phục được võ công ngược lại là chuyện tốt.

Vừa hay có thể nhân cơ hội này từ Hồng Hoa Hội ẩn lui.

Hơn nữa, từ trong thâm tâm, nàng cũng không muốn Cố Hàn Uyên vì mình mà mạo hiểm.

Món nợ ân tình như vậy quá khó trả.

Thậm chí nếu suy nghĩ kỹ, yêu cầu trước đây của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng cũng không quá đáng.

Dù sao, để hoàn toàn chữa khỏi cho Văn Thái Lai là phải chịu rủi ro rất lớn.

Chỉ là nàng không vượt qua được rào cản trong lòng mình mà thôi.

Cho nên trước đây từ chối thì từ chối, nhưng cũng không quá tức giận.

Bằng không cũng sẽ không kiên nhẫn nói chuyện với Cố Hàn Uyên đến bây giờ.

Lạc Băng mừng rỡ nói: Võ công không khôi phục được cũng không sao, chỉ cần Tứ ca có thể thoát khỏi sự chán chường là đủ rồi.

Nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ Cố Hàn Uyên chính vì bận rộn nghiên cứu phương pháp trị liệu cho Văn Thái Lai, nên gần đây mới ít khi thấy hắn.

Đương nhiên trên thực tế, Cố Hàn Uyên chỉ là đang vui đến quên cả trời đất trong hoàng cung mà thôi.

Nhưng Lạc Băng không rõ chân tướng lại cảm kích nói: Cố công tử, cảm ơn ngài.

Cố Hàn Uyên cười khổ khẽ thở dài: Tuy đã sớm biết phẩm tính của phu nhân, nhưng vẫn không nhịn được mà hy vọng xa vời rằng phu nhân có thể từ nay thuộc về ta.

Một kẻ dung tục như ta đây, làm sao có thể nhận được lòng biết ơn của phu nhân.

Lạc Băng nghe vậy nhất thời má lúm đồng tiền xinh đẹp, không tự chủ đưa tay vén lọn tóc rối bên thái dương.

Rõ ràng là hành động vô thức lúc ngượng ngùng nhưng lại tràn đầy phong tình mê người.

Lại phối hợp với gương mặt tình phụ trời sinh kia, có cảm giác như đang câu dẫn người khác.

Tình nghĩa này của Cố Hàn Uyên khiến nàng rất cảm động.

Nếu không phải còn chưa buông bỏ được Văn Thái Lai, e rằng lúc này đã mở lòng rồi.

Nhưng dù vậy, trong lòng cũng tràn đầy ý muốn báo đáp Cố Hàn Uyên.

Gương mặt minh diễm không khỏi đỏ hơn vài phần.

Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: Tuy cách này không thể hoàn toàn chữa khỏi cho Tứ ca, nhưng lời hứa trước đây của ta vẫn còn hiệu lực.

Lời hứa mà nàng nói tự nhiên là sự báo đáp bằng một đêm hoan lạc.

Đây cũng là cách duy nhất nàng có thể báo đáp tâm ý của Cố Hàn Uyên.

Lạc Băng cuối cùng vẫn bị Cố Hàn Uyên và hoàn cảnh xung quanh dẫn dắt sai lệch.

Khi Cố Hàn Uyên không có ở đây, nàng cũng không ít lần giao lưu với Song Nhi.

Dù sao chăm sóc Văn Thái Lai cũng không phải là chuyện dễ dàng, chỉ có Song Nhi với thiên phú thị nữ đầy mình mới có thể cho nàng chỉ dẫn tốt nhất.

Nhưng Song Nhi một lòng một dạ với Cố Hàn Uyên làm sao lại không nhân cơ hội này mà nhồi nhét tư tưởng.

Lâu ngày, tư tưởng khó tránh khỏi bị lệch lạc.

Nếu không như vậy, Lạc Băng cũng sẽ không nghĩ ra cách báo đáp bằng một đêm hoan lạc.

Đến bước này, Cố Hàn Uyên ngược lại không vội.

Giả vờ do dự nói: Ta tuy động lòng trước lời hứa của phu nhân, nhưng cũng không muốn làm khó phu nhân.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên càng từ chối, Lạc Băng ngược lại càng không muốn nợ ân tình.

Huống chi, trong lòng Lạc Băng lại không phải chưa từng động lòng với Cố Hàn Uyên.

Có thể dùng cách này để đặt dấu chấm hết cho đoạn tình cảm không có kết quả này, đối với nàng ngược lại là chuyện tốt.

Dù sao theo Lạc Băng, đợi Cố Hàn Uyên chữa khỏi cho Văn Thái Lai, nàng sẽ mang y rời đi, đồng thời từ Hồng Hoa Hội ẩn lui.

Sau này có lẽ sẽ không còn ngày gặp lại.

Đáng lẽ nên dùng cách này để kết thúc, từ đây cá về với nước, quên đi chuyện trên bờ.

Còn như có ý muốn lưu lại một kỷ niệm đẹp hay không, cũng chỉ có trong lòng Lạc Băng tự biết.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên đang do dự, quyết định chủ động một lần.

Nàng mím đôi môi đỏ mọng mỏng manh, chậm rãi quỳ xuống.

Gương mặt quyến rũ đa tình hiện đầy sắc đỏ.

Cố Hàn Uyên thấy thế, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm, nét mặt lại giả vờ kinh ngạc nói: Phu nhân, nàng đây là.

Lạc Băng đầu tiên là bị sự cường tráng rõ ràng khác biệt với Văn

Thái Lai làm cho kinh hãi.

Trong lòng hoảng hốt, lòng xấu hổ mãnh liệt khiến nàng không tự chủ được đổ tội cho người khác.

Nàng ấp úng nói: Song Nhi cô nương nói, làm như vậy sẽ khiến Cố công tử vui hơn.

Có lẽ nhận ra nói như vậy dường như càng thêm không biết xấu hổ, nàng vội vàng bổ sung một câu.

Chỉ cần có thể chữa khỏi cho Tứ ca, ta nguyện ý báo đáp Cố công tử. còn sau này.

đợi trị xong cho Tứ ca.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm khen Song Nhi tri kỷ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Lạc Băng, trộm vui mừng khẽ thở dài: Vất vả cho phu nhân rồi.

Lạc Băng nghe vậy như được cổ vũ.

Không tự chủ được lại ra sức thêm vài phần.

Cố Hàn Uyên dẫn Lạc Băng từ góc nhà yên tĩnh đi ra.

Lạc Băng, người chưa từng có kinh nghiệm như vậy trước đây, hiển nhiên vẫn còn chút không quen.

Nàng thường mím đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, đưa tay lau đi những vết tích đã được dọn sạch sẽ ở khóe miệng.

Lạc Băng nhìn bóng lưng ngọc thụ lâm phong trước mắt, hồi tưởng lại vẻ mặt vui thích hân hoan lúc đó, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Đương nhiên, cảm giác no bụng cũng là khó tránh khỏi.

Lạc Băng đang đi bỗng nhiên dừng lại.

Gương mặt xinh đẹp nhất thời đỏ bừng, thầm mắng một tiếng: Bị thần kinh à.

Nàng dù sao cũng là thân thể khô hạn đã lâu, thậm chí trước đây Cố Hàn Uyên còn từng thấy nàng vì cô đơn mà tự diễn một vai.

Chương 613

Quá trình hầu hạ như vậy khó tránh khỏi đã nhen nhóm ngọn lửa trong lòng nàng.

Nàng thầm mắng: Song nhi cô nương cũng thật là.

Nàng không khỏi nhớ lại lúc thỉnh giáo Song nhi cách chăm sóc người khác, nhất thời tò mò hỏi về chuyện của Song nhi và Cố Hàn Uyên.

Song nhi đã không phải lần đầu làm người thị phạm mẫu mực, Lý Nguyên Chỉ và Tô Thuyên đều từng là học trò của nàng.

Chỉ vài câu đã khiến Lạc Băng mặt mày đỏ bừng.

Nếu không sao có thể nói Song nhi tri kỷ chứ.

Nàng luôn âm thầm giúp Cố Hàn Uyên công lược các cô gái, giúp hắn tiết kiệm không ít công sức.

Đương nhiên, việc tư tưởng của Lạc Băng bị bóp méo, làm những chuyện không phù hợp với bản tính của nàng không chỉ vì những nguyên nhân bề nổi đó.

Lần đầu gặp mặt Lạc Băng, Cố Hàn Uyên đã dùng Di Hồn Đại Pháp để hạ ám thị.

Bình thường không nhìn ra hiệu quả, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có thể khơi dậy phản ứng tự nhiên của một người.

Bằng không Lạc Băng cũng không đến mức mất trí như vậy, một lòng muốn báo đáp Cố Hàn Uyên.

Nếu nàng thật sự là loại phụ nữ thủy tính dương hoa, thì đã sớm bị Dư Ngư Đồng câu được, làm sao còn giữ lại để Cố Hàn Uyên hưởng lợi.

Nói chung, trong mắt Cố Hàn Uyên tràn ngập vẻ vui mừng, nhất là khi nhận thấy sự bối rối của Lạc Băng lúc này, niềm vui lại tăng thêm vài phần.

Hắn giả vờ nghi hoặc hỏi: Phu nhân sao vậy.

Lạc Băng nghe vậy giật mình, có chút hoảng hốt che giấu: Không có gì.

Cố Hàn Uyên đột nhiên cười đầy ẩn ý: Vậy tại sao phu nhân lại dừng bước không tiến.

Chẳng lẽ là chưa thỏa mãn.

Lạc Băng nhất thời đỏ bừng mặt, xấu hổ gắt: Phi.

Ai chưa thỏa mãn.

Khuôn mặt trời sinh tình phụ của Lạc Băng quả thực tuyệt mỹ.

Càng đỏ bừng lại càng xinh đẹp.

So với vẻ ngoài phong tình vạn chủng, bên trong lại không hề thanh thuần như Tô Thuyên.

Giờ khắc này, Lạc Băng trông còn xinh đẹp hơn Tô Thuyên vài phần.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Lạc Băng, khiến cho vẻ đỏ bừng trên mặt nàng nhất thời không lặn xuống được.

Đang lúc nàng định xấu hổ bày tỏ sự bất mãn, Cố Hàn Uyên lại ưu tư thở dài: Là ta chưa thỏa mãn.

Không thể vĩnh viễn sở hữu phu nhân, thật khiến người ta tiếc nuối.

Lạc Băng sững sờ, thần sắc cũng có chút phức tạp.

So với sự kiên định ban đầu, sau khi có tiếp xúc thân mật, tâm tư khó tránh khỏi đã có chút biến đổi.

Nghĩ đến sau khi Văn Thái Lai chữa khỏi bệnh, một ngày kia nàng rời đi sẽ rất khó có ngày gặp lại Cố Hàn Uyên, trong lòng Lạc Băng lại có chút buồn bã.

Nàng gắng gượng đè nén tâm tình phức tạp, nhẹ giọng nói: Giữa chúng ta không thể.

Cố Hàn Uyên nói với ngữ khí khó hiểu: Có lẽ chính vì có tiếc nuối, mới nên trân trọng hiện tại.

Hắn nhìn Lạc Băng với vẻ mặt rối rắm, ôn tồn cười nói: Không làm khó phu nhân.

Đi thôi.

Lạc Băng nhìn bóng lưng rời đi của Cố Hàn Uyên, tâm tình càng thêm phức tạp.

Sự lạnh lẽo dưới váy lại không bằng ngọn lửa đang bùng lên trong lòng.

Trong nhất thời, nàng lại có chút mong chờ đêm nay sẽ triệt để báo đáp Cố Hàn Uyên.

Mặc dù Lạc Băng biết suy nghĩ như vậy là không đúng, nhưng vẫn không thể kiềm chế được ý nghĩ đó.

Văn Thái Lai có chút kinh ngạc trước sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên.

Dù sao kể từ khi hắn nảy sinh ý nghĩ hoài nghi giữa Lạc Băng và Cố Hàn Uyên, Cố Hàn Uyên đã không hề tới nữa, ra vẻ như hắn đã hết thuốc chữa.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Văn Thái Lai sau này vì tuyệt vọng mà tâm tình suy sụp.

Văn Thái Lai gắng gượng đè nén oán giận trong lòng, cười khổ nói: Cố công tử hôm nay sao lại có rảnh rỗi đến thăm ta, một kẻ phế nhân này.

Đúng rồi, trong khoảng thời gian này đa tạ Cố công tử đã thu lưu.

Ta đã bảo Băng Nhi đi liên lạc với người của Hồng Hoa Hội, chờ họ đến đón ta sẽ rời đi.

Hắn cho rằng Cố Hàn Uyên hôm nay đến thăm là để đuổi hắn đi.

Không thể không nói, tâm thái của một người quyết định tầm nhìn của hắn.

Văn Thái Lai lúc này đâu còn khí phách anh hùng ngày nào, hoàn toàn là một kẻ tiểu nhân lòng mang oán hận mà thôi.

Lạc Băng đi theo sau Cố Hàn Uyên vào phòng, nghe được những lời ẩn chứa oán ý của Văn Thái Lai, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu lại, trong lòng dâng lên từng cơn khó chịu.

Cố Hàn Uyên vì cứu trị Văn Thái Lai mà bận trước bận sau, còn nghĩ ra biện pháp không cần trả giá lớn như vậy.

Mặc dù Cố Hàn Uyên làm vậy là vì nàng, nhưng xét cho cùng, người tiếp nhận trị liệu cũng là Văn Thái Lai.

Nhưng khi Lạc Băng nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của Văn Thái Lai, trong lòng cũng có chút không đành lòng, vì vậy không mở miệng trách cứ hắn.

Lạc Băng khẽ thở dài một tiếng rồi nói: Cố công tử đến để chữa thương cho Tứ ca ngươi.

Văn Thái Lai nghe vậy sững sờ, hồ nghi hỏi: Vết thương này của ta còn có thể chữa được sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tuy võ công không thể khôi phục, nhưng hành động như người bình thường thì không có vấn đề gì.

Văn Thái Lai nghe vậy nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng.

Tuy tiếc nuối võ công hoàn toàn biến mất, nhưng có thể không phải nằm trên giường như một kẻ phế nhân đã là niềm vui ngoài mong đợi.

Oán giận trong lòng hắn không khỏi tiêu tan một chút, mặt mang vẻ áy náy nói: Đa tạ Cố công tử.

Lúc trước lời nói của ta có chút thất lễ.

Không sao cả.

Cố Hàn Uyên đầu tiên là lạnh nhạt đáp lại lời cảm tạ và xin lỗi của Văn Thái Lai, sau đó lại quay sang Lạc Băng, ôn tồn nhỏ nhẹ cười nói: Phu nhân ra ngoài chờ một chút nhé.

Lạc Băng nghe vậy hơi sững sờ, vô thức cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng vẫn liếc nhìn Văn Thái Lai một cái rồi ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Sự bối rối của nàng không phải là không có lý do.

Ngữ khí đối xử phân biệt rõ ràng của Cố Hàn Uyên chính là vấn đề lớn nhất.

Nhưng vì trước đây khi Lạc Băng hầu hạ Cố Hàn Uyên, thường xuyên nghe được những lời cổ vũ và an ủi dịu dàng, khó tránh khỏi đã quen thành tự nhiên mà vô thức bỏ qua.

Nhưng nàng bỏ qua không có nghĩa là Văn Thái Lai cũng bỏ qua.

Sắc mặt có chút tiều tụy của hắn nhất thời trở nên khó coi.

Vấn đề mà lúc trước hắn vì quá vui mừng mình có cứu mà bỏ qua, nhất thời đã khơi dậy sự nghi ngờ của hắn.

Vẻ đỏ ửng còn chưa tan hết trên gương mặt xinh đẹp của Lạc Băng, ánh mắt long lanh như nước mùa thu, cùng với bước chân hơi thiếu tự nhiên khi đi tới.

Tất cả đều hóa thành bằng chứng đáng ngờ đâm vào tim hắn.

Thậm chí hắn còn cảm thấy dáng người thướt tha của Lạc Băng lúc rời đi cũng giống như đang quyến rũ Cố Hàn Uyên.

Văn Thái Lai cố gắng gượng cười hỏi: Cố công tử, cực khổ cho ngươi rồi.

Không biết có phải Băng Nhi lại đi cầu xin ngươi không.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Thương thế của ngươi rất nặng, trị liệu cực kỳ khó khăn.

Nếu không phải phu nhân nhờ vả, Cố mỗ hà tất phải tốn nhiều công sức như vậy.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Văn Thái Lai, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn lóe lên vẻ nghiền ngẫm.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Văn Thái Lai mặc dù trong lòng tràn ngập các loại suy đoán và hoài nghi, nhưng bề ngoài vẫn phải cung kính cảm tạ Cố Hàn Uyên.

Bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng, gượng cười của hắn khác xa ngày xưa.

Nói cho cùng, những nhân vật chính, nhân vật phụ này một khi thoát khỏi kịch bản thì cũng không khác gì người thường.

Cố Hàn Uyên cách không điểm một cái, Văn Thái Lai đã hôn mê lần nữa.

Màn kịch đã diễn đủ, Cố Hàn Uyên lười nói nhảm với hắn thêm nữa.

Hắn xoay cổ tay, hơn mười cây ngân châm rơi vào lòng bàn tay.

Lại vung lên, ngân châm đồng loạt rơi xuống người Văn Thái Lai.

Nếu chỉ là khôi phục khả năng hành động bình thường cho Văn Thái Lai, dùng y thuật là đủ rồi.

Y thuật của Cố Hàn Uyên hôm nay không kém những kẻ được gọi là thần y là bao.

Làm xong trị liệu, Cố Hàn Uyên đẩy cửa phòng ra, nhất thời mắt sáng lên.

Chỉ thấy Lạc Băng đã tắm rửa thay y phục đang đứng đợi ngoài cửa.

Thay bộ đồ tang bằng vải thô, Lạc Băng trong bộ váy trắng phong thái yêu kiều, tựa như đã trở về ngày nàng cùng Tô Thuyên tranh kỳ đấu diễm.

Lạc Băng lo lắng hỏi: Cố công tử, Tứ ca hắn sao rồi.

May mắn không làm nhục mệnh.

Chương 614

Đợi Văn Thái Lai tỉnh lại, hắn liền có thể xuống giường đi lại.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, tiến lên phía trước, đưa tay ôm lấy vòng eo thon mềm của Lạc Băng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt quyến rũ đa tình kia.

Cố Hàn Uyên ôn tồn khen ngợi: Phu nhân thật đẹp.

Lạc Băng nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Trước đó nàng vì cảm giác lạnh lẽo khó chịu mà đi tắm rửa một phen.

Quỷ thần xui khiến thế nào lại đổi sang một bộ váy trắng càng tôn lên vóc dáng như thế này.

Có lẽ trong thâm tâm, nàng vẫn hy vọng có thể thể hiện mặt tốt nhất của mình ra.

Lúc này nước đã đến chân, trong lòng nàng lại không khỏi có chút kinh hoảng.

Vội vàng giãy giụa cầu xin: Cố công tử, đừng ở đây.

Lý cô nương các nàng sẽ thấy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, buông Lạc Băng ra, ngữ khí vi diệu cười nói: Đã như vậy, tối nay ta đành phải chờ phu nhân tự mình đến cửa vậy.

Lời này chọc cho Lạc Băng oán trách trừng mắt liếc hắn một cái.

Ta đi chăm sóc Tứ ca một chút.

Dứt lời, nàng lướt qua Cố Hàn Uyên, chạy như trốn vào phòng Văn Thái Lai.

Nhưng đôi tai tinh xảo xinh đẹp của nàng đã đỏ bừng lên.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Lạc Băng rời đi, nhàn nhạt nói: Nguyên Chỉ muội muội, xem đủ chưa.

Hừ.

Cố đại ca quả nhiên vẫn ra tay với nàng ta.

Chỉ thấy Lý Nguyên Chỉ hiện thân, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ nói.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Nguyên Chỉ muội muội đây là ghen tị sao.

Phi.

Ai thèm ghen với ngươi.

Lý Nguyên Chỉ tức giận quay mặt đi, ra vẻ không muốn để ý đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng biết rõ, Lý Nguyên Chỉ chẳng qua chỉ hy vọng hắn dỗ dành nàng mà thôi.

Hắn tiến lên phía trước, ôm nàng vào lòng, cười nói: Còn nói không phải ghen, cái miệng nhỏ nhắn chu lên có thể treo cả bình dầu rồi.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy vô cùng xấu hổ, mạnh miệng nói: Ta chỉ là không quen nhìn Cố đại ca ra tay với vợ người khác mà thôi.

Ai bảo Nguyên Chỉ muội muội mỗi lần đến thời điểm mấu chốt lại chạy trốn, ta đành phải đổi mục tiêu khác thôi.

Cố Hàn Uyên thấy Lý Nguyên Chỉ ngay cả giãy giụa cũng không có, ngược lại còn thành thạo tìm một tư thế thoải mái, liền đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc phát triển Thiên Võng và hưởng lạc trong hoàng cung, Cố Hàn Uyên đã dành nhiều thời gian hơn cho Lý Nguyên Chỉ.

Không chỉ dẫn nàng đi dạo khắp thành Yến Kinh, còn dùng Ngự Kiếm Phi Hành đưa nàng đi ngắm non sông tươi đẹp.

Sự bầu bạn của Cố Hàn Uyên tự nhiên khiến Lý Nguyên Chỉ vô cùng vui vẻ.

Chỗ tốt trên người nàng đã sớm bị chiếm hết trong lúc ý loạn tình mê.

Ngay cả chính nàng cũng không biết như vậy có còn được coi là trong sạch hay không.

Nhưng mỗi khi thấy thứ kia của Cố Hàn Uyên dường như không tương xứng với mình, Lý Nguyên Chỉ sợ đau lại luôn chạy trối chết vào thời khắc mấu chốt.

Lý Nguyên Chỉ xấu hổ gắt: Sao lại trách ta chứ.

Hơn nữa ta đã hỏi Song nhi muội muội cách hầu hạ ngươi rồi, miệng đến bây giờ còn tê dại đây này.

Còn muốn ta thế nào nữa.

Tuy thái độ nỗ lực học tập này của Lý Nguyên Chỉ đáng được khen ngợi, nhưng Cố Hàn Uyên sẽ không chỉ thỏa mãn với điều đó.

Thấy thời gian ở lại Thanh quốc không còn nhiều, hắn không định buông tha Lý Nguyên Chỉ nữa.

Nguyên Chỉ muội muội biết ta muốn gì mà.

Nhưng mà người ta sợ.

Lý Nguyên Chỉ ủy khuất lẩm bẩm.

Miệng nàng nói vậy, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Hai tay vòng qua cổ Cố Hàn Uyên, tựa như muốn hòa cả cơ thể vào lòng hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp long lanh như nước của Lý Nguyên Chỉ, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, bèn hỏi: Nguyên Chỉ muội muội, có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Lý Nguyên Chỉ nghe vậy im lặng một chút, cúi thấp đôi mắt đẹp, tâm tình sa sút nói: Cha ta ngày mai sẽ đến thành Yến Kinh.

Lý Nguyên Chỉ bỏ nhà ra đi được Cố Hàn Uyên đưa đến thành Yến Kinh, nhưng vẫn báo bình an cho Lý Khả Tú.

Lý Khả Tú tuy tức giận nhưng cũng không thể làm gì được.

Dù sao hắn thân là Tam Giang Thủy Lộ Đề Đốc, không thể tự ý rời khỏi vị trí.

Sau đó, sau đại chiến hoàng cung, Khang Hi dựa vào uy thế của Vô Thiên và Thiên Võng bắt đầu thu gom quyền lực, yêu cầu các quan viên địa phương về kinh báo cáo công tác, dùng phương thức đơn giản nhất này để sàng lọc những đại thần biên giới nguyện ý gia nhập phe mình.

Ảnh hưởng của đại chiến hoàng cung vô cùng sâu rộng.

Hung uy của Vô Thiên càng làm chấn động Thanh quốc.

Không ít kẻ gió chiều nào theo chiều nấy đều lựa chọn thần phục Khang Hi.

Lý Khả Tú chính là một trong số đó.

Lý Khả Tú không phải là tham quan ô lại, nhưng lại vô cùng theo đuổi quyền thế.

Tuy nhiên, thân phận người Hán khiến hắn rất khó tiến thêm một bước.

Cố Hàn Uyên nhớ lại tình báo liên quan đến Lý Khả Tú, ánh mắt hơi lóe lên hỏi: Cha ngươi nói gì với ngươi.

Lý Nguyên Chỉ sắp khóc nói: Cha ta muốn ta vào cung làm phi tử.

Cố đại ca, ngươi dẫn ta đi thật xa đi.

Quả nhiên, ý định của Lý Khả Tú giống hệt như Cố Hàn Uyên suy đoán.

Tuy hậu cung của Khang Hi đã bị Cố Hàn Uyên hoàn toàn nắm trong tay, nhưng hắn không có hứng thú chơi trò tay trái đổi tay phải.

Hơn nữa, Lý Nguyên Chỉ tuy nói vậy, nhưng nếu thật sự để nàng từ nay không tìm thấy Lý Khả Tú cũng không thực tế.

Dù sao tình cảm cha con họ rất sâu đậm.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn để lại khúc mắc trong lòng Lý Nguyên Chỉ.

Hắn không khỏi cười nói: Nguyên Chỉ muội muội không cần lo lắng, ta có cách để ngươi không phải vào cung làm phi.

Lý Nguyên Chỉ mặt lộ vẻ vui mừng hỏi: Cách gì vậy.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Lý Nguyên Chỉ nói nhỏ: Đương nhiên là trở thành nữ nhân của ta.

Muốn vào cung làm phi tự nhiên không đơn giản như vậy.

Nhất là muốn có địa vị trong hậu cung, ít nhất cũng phải đảm bảo thân thể trong sạch.

Lý Nguyên Chỉ nhất thời mặt ửng hồng như hoa đào, e lệ nói: Tiện nghi của ta đều bị Cố đại ca ngươi chiếm hết rồi, còn có lựa chọn nào khác sao.

Cố Hàn Uyên buông lỏng vòng tay, bế ngang nàng lên, cười nói:

Lần này không được chạy trốn đâu đấy.

Trước khi bị bế vào phòng, Lý Nguyên Chỉ rụt rè nói: Vậy Cố đại ca phải dịu dàng một chút.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên khẽ than nhẹ.

Đáng tiếc Lý Nguyên Chỉ và Lạc Băng tuy vai diễn không ít nhưng lại không thuộc về nữ chính, không có phần thưởng đánh giá theo chuỗi.

Hai nàng trong kịch bản gốc cũng coi như một đôi tình địch.

Trong Thư Kiếm Ân Cừu Lục, Lý Nguyên Chỉ thích Dư Ngư Đồng, mà Dư Ngư Đồng lại thầm mến Lạc Băng.

Mặc dù cuối cùng Dư Ngư Đồng và Lý Nguyên Chỉ đến với nhau, cũng chẳng qua là bị Lý Nguyên Chỉ dám yêu dám hận cảm động mà thôi.

Trong lòng hắn chưa chắc đã quên được Lạc Băng.

Đương nhiên hôm nay hai nàng đã sớm lệch khỏi quỹ đạo vận mệnh ban đầu.

Dư Ngư Đồng lúc này không những không nhận được hồi đáp từ Lạc Băng, mà ngay cả lốp dự phòng Lý Nguyên Chỉ cũng không có duyên phận với hắn.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ôn tồn cười nói: Song nhi, chăm sóc các nàng ấy một chút.

Song nhi tri kỷ nghe vậy liền ngoan ngoãn đáp lời.

Dưới sự hầu hạ của nàng, Cố Hàn Uyên mặc quần áo rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Lạc Băng và Lý Nguyên Chỉ đồng thời mở mắt.

Hai nàng lúng túng nhìn nhau một lúc, rồi không hẹn mà cùng dời ánh mắt đi.

Hiển nhiên, tình hữu nghị mà trước đây Cố Hàn Uyên cưỡng ép kết hợp cho hai nàng cũng không thể hóa giải sự xấu hổ của họ.

Hơn nữa, Lạc Băng vẫn là vợ của Văn Thái Lai.

Cảm giác khác thường trên người đột nhiên khiến gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng.

Lạc Băng vốn rất thích trẻ con, cũng hy vọng có thể nuôi dạy con gái của mình, thậm chí vì thế mà từng tranh cãi với Văn Thái Lai.

Nhưng Văn Thái Lai luôn lấy cớ đại nghiệp chưa thành để qua loa cho xong.

Trên thực tế, dựa theo dòng thời gian của Tuyết Sơn Phi Hồ, dù mười năm sau, khi Văn Thái Lai bọn họ gặp Hồ Phỉ, họ vẫn không có con cái.

Có thể thấy Văn Thái Lai và Lạc Băng có ít nhất một người không thể sinh con.

Cố Hàn Uyên đã kiểm tra tình trạng cơ thể của cả hai rất rõ ràng.

Thân thể Lạc Băng rất khỏe mạnh, người có vấn đề là Văn Thái Lai.

Chương 615

Khi Cố Hàn Uyên làm cho kinh mạch của Văn Thái Lai đứt đoạn, hắn đã đặc biệt quan tâm đến Thận kinh.

Sau này đừng nói là con cái, nếu Lạc Băng không muốn sống cảnh góa bụa thì chỉ có thể đến tìm hắn giúp đỡ.

Đương nhiên lúc này Lạc Băng vẫn đang âm thầm lo lắng khả năng mang thai.

Nàng ưu tư khẽ than, nhìn về phía Lý Nguyên Chỉ.

Nhìn bóng lưng xinh đẹp tuyệt trần kia, không biết tại sao lại có một cảm giác đắc ý kỳ lạ.

Khóe miệng cũng không khỏi cong lên một đường cong.

Phụ nữ luôn thích tranh đua, ngay cả ở những phương diện kỳ quái cũng không ngoại lệ.

Lý Nguyên Chỉ đương nhiên không biết tâm tư kỳ quái của Lạc Băng.

Nàng lúc này vẫn đang oán giận Cố Hàn Uyên quá không dịu dàng.

May mà Lý Nguyên Chỉ vốn có tính cách tinh nghịch, oán giận một hồi cũng không để trong lòng nữa.

Thậm chí còn có thời gian thầm oán trách vẻ ngoài quyến rũ của Lạc Băng, đến cả nàng là con gái cũng không khỏi thất thần.

Chả trách Cố đại ca cứ nhất quyết phải dụ dỗ Lạc tỷ tỷ.

Nghĩ vậy, Lý Nguyên Chỉ quay đầu nhìn Lạc Băng một cái, kết quả vừa hay Lạc Băng cũng đang lén quan sát nàng.

Hai người lần nữa lúng túng dời ánh mắt.

Song nhi ở một bên thấy vậy mà buồn cười, cũng không làm phiền các nàng, tự mình đi chuẩn bị nước nóng cho họ tắm rửa.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang đánh giá Tô Thuyên trước mặt với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tô Thuyên vẫn mang vẻ phong tình vạn chủng, kiều mị như cũ.

Có lẽ bị Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm quá lâu, gương mặt xinh đẹp còn nổi lên một vầng hồng nhàn nhạt.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên lúc này không phải chỉ đơn thuần thưởng thức mỹ nhân, mà là đang suy nghĩ nên sắp xếp Tô Thuyên thế nào.

Rất nhiều kịch bản của Minh quốc sắp bắt đầu, Cố Hàn Uyên không thể bỏ qua.

Vì vậy thời gian hắn ở lại Thanh quốc không còn nhiều.

Mà Tô Thuyên lại là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch của hắn.

Cố Hàn Uyên cũng từng cân nhắc việc mang Tô Thuyên đi cùng, nhưng nếu Tô Thuyên rời đi quá lâu, Thần Long Giáo có thể sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát.

Còn Tô Thuyên lúc này trong lòng lại đầy thấp thỏm và căng thẳng.

Nàng hôm nay là đến để từ biệt.

Tô Thuyên ở cùng Cố Hàn Uyên càng lâu, càng cảm thấy mình nguy hiểm.

Ngược lại không phải là nguy hiểm đến tính mạng, mà là lo lắng mình sẽ có ngày rơi vào tay giặc.

Nhất là những gì âm thầm quan sát được đêm qua, càng khiến cảm giác nguy cơ trong lòng nàng nặng nề hơn.

Nhưng điều khiến nàng cảm thấy kinh hoàng là, tưởng tượng nếu Cố Hàn Uyên thật sự muốn nàng gia nhập vào đó, trong lòng nàng lại không có quá nhiều sự chống cự.

Thời gian ở chung càng lâu, nàng càng cảm nhận được mị lực của Cố Hàn Uyên.

Không chỉ thần công cái thế, mà còn kinh tài tuyệt diễm.

Thậm chí nàng còn mơ hồ hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải đã nhìn thấu thân phận Thần Long Giáo của mình hay không, vì vậy mới quyết định đánh cược một lần, xem Cố Hàn Uyên có chịu thả người hay không.

Còn cớ thì là tìm một thuộc hạ nằm vùng ở thành Yến Kinh giả làm người nhà đến tìm.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp vạch trần lời nói dối của Tô Thuyên, nhàn nhạt cười nói: Vốn chỉ là tạm thời thu lưu Tô cô nương, nếu người nhà của ngươi đã tìm đến, ta cũng sẽ không giữ lại.

Tô Thuyên nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nói: Đa tạ công tử thông cảm.

Cố Hàn Uyên đưa cho Tô Thuyên một bản bí tịch.

Tô Thuyên định thần nhìn lại, chỉ thấy trên bí tịch viết bốn chữ lớn Cửu Âm Chân Kinh.

Cố Hàn Uyên đưa cho Tô Thuyên tự nhiên là phiên bản giản lược của Cửu Âm Chân Kinh.

Với cảm giác nhạy bén của Cố Hàn Uyên, làm sao không biết khi hắn chỉ điểm võ công cho Song nhi và Lý Nguyên Chỉ, Tô Thuyên đã lén nhìn trộm, thậm chí cả tâm tình hâm mộ của nàng hắn cũng biết rõ.

Tô Thuyên áp chế được đám người Thần Long Giáo không chỉ dựa vào thủ đoạn hơn người và Báo Thai Dịch Cân Hoàn, võ công mạnh hơn mọi người cũng là chỗ dựa chính để nàng trấn áp kẻ không phục.

Tô Thuyên tu luyện võ công chăm chỉ khắc khổ, lại thêm thiên tư võ học cực cao, vì vậy tuổi còn trẻ mà võ công đã vượt xa người khác.

Trong Thần Long Giáo, ngoài hai hộ pháp Mập Gầy Đầu Đà, không có mấy người võ công cao hơn nàng.

Nhưng võ công của Thần Long Giáo lại thiên về hướng quỷ dị thâm độc, còn uy lực thì tạm được.

Ví dụ như chiêu thức tiêu biểu nhất là Hóa Cốt Miên Chưởng.

Người trúng chiêu, ban đầu hoàn toàn không cảm giác, hai canh giờ sau, xương cốt toàn thân sẽ mềm như bông, đứt từng khúc, tạng phủ vỡ nát, thảm không kể xiết, lại không có khả năng cứu chữa.

Chiêu thức âm độc như vậy nhìn thì rất mạnh, nhưng thực tế lại chịu ảnh hưởng cực lớn của nội lực.

Ám toán những đối thủ có nội lực không bằng mình thì rất hữu dụng, nhưng khi đối mặt với đối thủ có nội lực tương đương thì lại tỏ ra yếu thế, chưởng kình cũng rất dễ bị phản phệ.

Xét cho cùng vẫn là nội công của Thần Long Giáo quá tầm thường, nên mới phải lựa chọn kiếm tẩu thiên phong ở phương diện chiêu thức.

Hồng An Thông không biết từ đâu học được một thân nội công tinh diệu, thậm chí vì thế mà không thể gần nữ sắc.

Tô Thuyên chẳng qua chỉ là bị hắn dùng để che mắt người đời.

Mà với tính cách ích kỷ của Hồng An Thông, làm sao lại truyền nội công cao thâm xuống được.

Vì vậy, phiên bản giản lược của Cửu Âm Chân Kinh chính là thứ Tô Thuyên cần nhất.

Theo lý mà nói, nhận được thần công bí tịch như Cửu Âm Chân Kinh, Tô Thuyên vốn nên vui mừng như điên mới phải.

Nhưng lúc này trong lòng nàng lại không vui mà kinh hãi, do dự hỏi: Công tử.

Đây là ý gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Tương phùng là duyên, Tô cô nương còn làm thị nữ cho ta.

Quyển bí tịch này tặng cho ngươi, coi như là thù lao hầu hạ của ta trong khoảng thời gian này vậy.

Dừng một chút, trong mắt hắn hiện lên một tia thần sắc không rõ, ôn hòa nói: Nếu sau này có khó khăn gì, có thể quay lại tìm ta.

Tiếng của Cố Hàn Uyên vừa dứt, đôi mắt đẹp của Tô Thuyên trở nên thất thần.

Tặng bí tịch, cho hứa hẹn.

Cố Hàn Uyên tuy không trực tiếp vạch trần sự ngụy trang của Tô Thuyên, nhưng trên thực tế đã không khác gì nói rằng ta biết thân phận của ngươi.

Công tử không hổ là công tử.

Rốt cuộc ta cũng chỉ làm một ít chuyện vô ích mà thôi.

Nghĩ vậy, Tô Thuyên trong nhất thời lại có chút không nỡ rời đi.

Nhìn lại khoảng thời gian này, Tô Thuyên đột nhiên phát hiện, đây hóa ra lại là quãng thời gian thoải mái nhất của nàng.

Song nhi thiện giải nhân ý luôn dịu dàng chỉ dạy nàng làm thế nào mới có thể trở thành một thị nữ hợp cách.

Lý Nguyên Chỉ tinh linh cổ quái cứ mãi đấu võ mồm với nàng, dù mỗi lần đều thảm bại nhưng vẫn không biết mệt.

Đào Hồng Anh vì bị lừa dối và Báo Thai Dịch Cân Hoàn mà kết oán, dường như hoàn toàn không để ý đến thuốc giải, thường xuyên châm chọc khiêu khích nàng, nhưng lại luôn giúp nàng thu dọn tàn cuộc khi nàng chưa quen với công việc của thị nữ.

Lạc Băng vì Văn Thái Lai mà sầu não uất ức, không còn tranh phong đối đầu với nàng, thường xuyên trò chuyện về những nguyện vọng có thể sống một cuộc sống yên tĩnh.

Trong phút chốc, Tô Thuyên cảm thấy mình như đột nhiên có thêm bốn người bạn.

Đương nhiên, quan trọng hơn cả vẫn là người nam tử mà trong khoảng thời gian này nàng đã vô tình coi là chủ nhân.

Tuy thỉnh thoảng vẫn vì lo lắng thân phận bại lộ mà có chút thấp thỏm, nhưng nhiều hơn là sự thanh thản.

Ở chung lâu rồi, không biết từ lúc nào đã không còn cảm giác sợ hãi ban đầu do sự chênh lệch thực lực quá lớn.

Tiếng Công tử kia cũng đã thành thói quen, dù không cần diễn kỹ cũng có thể hô ra một cách tự nhiên.

Đương nhiên cũng không thiếu những cảnh tượng khiến người ta đỏ mặt tim đập được chứng kiến, nghe thấy.

Bị hắn trêu ghẹo, cũng là hai má ửng hồng, thẹn thùng vô hạn.

Dường như nàng thực sự đã trở thành một thị nữ bình thường bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Chương 616

Không cần phải đấu đá với những lão già trong Thần Long Giáo, không cần phải hùa theo lão bất tử Hồng An Thông, cũng không cần phải tính kế trăm bề để hủy hoại Thần Long Giáo.

Trong từng tiếng Công tử nũng nịu, nàng sẽ bị sai bảo, sẽ bị trêu ghẹo, thỉnh thoảng còn bị chiếm chút tiện nghi nhỏ.

Cái gọi là lo lắng trinh tiết có nguy hiểm là thật, nhưng nhiều hơn là lo lắng mình sẽ từ đây quên đi hận thù, quên đi dã tâm, mà an tâm làm một thị nữ ngoan ngoãn bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa trước mặt, đôi mắt đẹp quyến rũ đa tình của Tô Thuyên lóe lên, trong lòng nảy ra một ý tưởng mới.

Nàng không cam tâm chỉ làm một bình hoa xinh đẹp để thưởng ngoạn.

Tô Thuyên nở một nụ cười tuyệt mỹ không thể tả, đầy ý riêng cười duyên nói: Chờ ta trở lại, công tử còn bằng lòng thu lưu ta, một thị nữ này sao.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Đương nhiên.

Vị trí bên cạnh ta vẫn luôn giữ lại cho ngươi.

Hai người ngầm hiểu ý nhau không đề cập đến Thần Long Giáo.

Tô Thuyên không cố gắng cầu xin sự giúp đỡ từ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không vạch trần trước mặt.

Dường như bất kể nàng có thân phận gì, ít nhất trước mặt hắn, nàng vĩnh viễn là một thị nữ sẽ bị trêu ghẹo.

Tô Thuyên vì sự ngầm hiểu này mà cảm thấy vui vẻ, nụ cười rạng rỡ càng thêm xán lạn.

Ánh mắt nàng long lanh, gương mặt xinh đẹp ửng hồng tươi như hoa đào.

Nàng dùng giọng nói đầy mị ý tiêu hồn thực cốt cười duyên nói: Ta còn lo công tử chê ta làm thị nữ không hợp cách đâu.

Dù sao so với Đào tỷ tỷ và Song nhi muội muội, ta còn thiếu làm một việc.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười đầy ẩn ý: Ồ.

Thuyên nhi muốn bù đắp trước khi rời đi sao.

Tô Thuyên nghe thấy cách xưng hô thân mật của Cố Hàn Uyên, nhất thời sững sờ.

Gương mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp trở nên ướt át.

Nàng chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, không tự chủ được liền quỳ xuống, ngẩng lên gương mặt phong tình vạn chủng kia.

Cứ thế ngước nhìn, nàng chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên dưới ánh nắng cao lớn vô cùng, không hiểu sao lại có ý nghĩ muốn thần phục hắn.

Dường như nàng có hơi hiểu tại sao Đào Hồng Anh và Song nhi lại nhiệt tình hầu hạ hắn như vậy.

Tô Thuyên vốn có ý định lưu lại chút kỷ niệm, nhất thời lại có thêm động lực.

Nàng quỳ gối tiến về phía trước, đôi môi nhỏ hồng như anh đào, khẽ run rẩy, giọng nói quyến rũ: Đào tỷ tỷ và Song nhi muội muội đã dạy ta.

Hy vọng công tử có thể thỏa mãn.

Đào Hồng Anh và Song nhi không chỉ dạy nàng những công việc bình thường của một thị nữ.

Những chuyện khiến người ta đỏ mặt tim đập cũng nói không ít.

Song nhi chỉ dạy để nàng làm tròn bổn phận, hy vọng Tô Thuyên có thể hầu hạ Cố Hàn Uyên tốt hơn.

Còn Đào Hồng Anh lại mang theo chút ý vị trả thù mà xúi giục.

Dù sao trước đó bị Tô Thuyên lừa ăn Báo Thai Dịch Cân Hoàn, dù đã được Cố Hàn Uyên giải độc, trong lòng vẫn có chút oán hận.

Tuy Cố Hàn Uyên ngăn nàng đi tìm Tô Thuyên tính sổ, nhưng cũng không cản được nàng âm thầm trả thù.

Lần nào cũng phải nói đến mức Tô Thuyên mặt mày đỏ bừng, ánh mắt như sắp nhỏ ra nước mới chịu tha cho nàng.

Vì vậy, Tô Thuyên tuy chưa có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng lý luận kiến thức đã đầy đủ.

Sau một thoáng kinh ngạc, nàng liền làm theo những gì Đào Hồng Anh và Song nhi đã dạy, cố gắng đứng lên.

Cố Hàn Uyên vuốt ve mái tóc mềm mại của Tô Thuyên, trong mắt tràn đầy vẻ nghiền ngẫm và vui mừng.

Nữ cường nhân như Tô Thuyên nếu nhốt bên người, sẽ chỉ dần dần trở thành bình hoa giúp chồng dạy con.

Thà rằng thả nuôi nàng một thời gian nữa sẽ tốt hơn.

Trong khoảng thời gian yên tĩnh này, hắn đã vô tình hay cố ý công lược Tô Thuyên.

Tuy có chút sai lệch so với kế hoạch ban đầu, nhưng thu hoạch như vậy tạm thời cũng đã đủ.

Ít nhất chứng minh được trái tim Tô Thuyên đã thuộc về hắn.

Còn lại chỉ là cơ hội cuối cùng.

Đến lúc đó vừa hay đem cả Thần Long Đảo nhận lấy luôn.

Một lúc lâu sau, đôi mày thanh tú của Tô Thuyên nhíu chặt, gương mặt rạng rỡ ướt át trông vô cùng khó chịu.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Không cần miễn cưỡng bản thân.

Tô Thuyên dường như đã dần quen, lắc đầu nói: Thuyên nhi không miễn cưỡng, đây là việc nhi phải làm.

Động tác liếm khóe môi của nàng toát ra vẻ thiên kiều bách mị, không còn chỉ là diễn kỹ giả vờ nữa.

Lúc này nhìn qua, sợ rằng không ai tin nàng vẫn còn là thân xử nữ.

Tô Thuyên đôi mắt quyến rũ chớp chớp, cười yêu kiều hỏi: Bây giờ Thuyên nhi đã là một thị nữ hợp cách chưa.

Vẻ mặt kiều diễm kia chọc cho Cố Hàn Uyên bật cười: Đương nhiên, Thuyên nhi làm ta rất hài lòng.

Tô Thuyên nghe vậy cười càng thêm cởi mở, nhưng đáy mắt nàng lại ẩn chứa sự cô đơn và không nỡ.

Sắp đến lúc chia tay, Tô Thuyên cuối cùng không kìm được lòng không nỡ, nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, hít lấy mùi hương khiến người ta an lòng, nỉ non nói: Công tử đừng quên Thuyên nhi.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ tấm lưng ngọc xinh đẹp của Tô Thuyên, hơi trêu đùa an ủi: Ta sao nỡ quên Thuyên nhi.

Vẫn đang chờ Thuyên nhi bù đắp bước cuối cùng mà một thị nữ nên làm đâu.

Tô Thuyên tự nhiên biết Cố Hàn Uyên đang nói gì, oán trách liếc hắn một cái.

Nàng nhón đầu ngón chân, thoát khỏi lòng Cố Hàn Uyên, mỉm cười, mị thái liên tục xuất hiện.

Đôi mắt đẹp câu hồn khẽ chớp, yêu kiều cười nói: Thuyên nhi đi đây, công tử muốn thì chỉ có thể chờ lần sau.

Dứt lời liền thi triển khinh công nhảy lên tường vây.

Không còn cần thiết phải che giấu võ công, Tô Thuyên không nỡ quay đầu nhìn Cố Hàn Uyên một cái, rồi phiêu nhiên lướt đi như một bóng hồng kinh diễm.

Nàng sợ nếu mình ở lại thêm nữa, sẽ thực sự dâng ra thân thể trong sạch, từ đây ở lại bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lặng yên đứng nhìn về hướng Tô Thuyên rời đi.

Tô Thuyên rời đi có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn không thể thu thập đủ bảy loại võ công trong Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú.

Trong bảy loại võ công của Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú, hắn đã có được bốn.

Lần lượt là Thiên tuyệt địa diệt Đại Càn Khôn thủ, Thiên hôn địa ám Đại Di Huyệt pháp, Thiên kinh địa động Đại Luân Hồi ấn và phần thưởng đánh giá SSS từ Song Nhi là Thiên hư địa miểu Đại Hư Không bộ.

Thiên hư địa miểu Đại Hư Không bộ có thể bỏ qua toàn bộ ngoại lực, biến ngoại giới trở thành nội lực và hình thành Hộ Thể Cương Khí, bản thân thân pháp nhanh như kinh hồng, uyển chuyển như du long, tựa như phù quang lược ảnh, có thể bằng hư ngự không, có thể lướt sóng đuổi mây, như thời gian thấm thoắt.

Cùng với thân pháp ghi lại trong Thái Huyền Kinh có chỗ dị khúc đồng công, lại thêm một tầng Hộ Thể Cương Khí.

Khinh công của Cố Hàn Uyên lại một lần nữa được tinh tiến.

Tuy nói riêng về tốc độ vẫn kém Thiên Mị Ngưng Âm của Lý Xích Mị vài phần, nhưng công năng lại càng thêm hoàn mỹ.

Huống hồ chênh lệch về tốc độ đã không lớn, chỉ cần không cho Lý Xích Mị cơ hội súc lực gia tốc.

Lần sau dù không cần Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết cũng có thể giữ y lại.

Ba loại võ công còn lại của Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú hẳn là nằm trên người Tô Thuyên, Tăng Nhu và A Kha.

Rất nhiều chuyện vẫn chưa bắt đầu, Cố Hàn Uyên tạm thời không vội đi tìm các nàng.

Đang lúc suy tư.

Phía sau bỗng nhiên dán lên một thân thể mềm mại.

Cố đại ca, vừa rồi ta thấy rồi nhé.

Cố đại ca quả nhiên không bỏ qua Tô tỷ tỷ.

Nhưng mà ban ngày ban mặt thế này có phải không ổn lắm không.

Lý Nguyên Chỉ yểu điệu ôm lấy Cố Hàn Uyên từ phía sau, tựa trán lên vai hắn trêu chọc.

Lúc này Lý Nguyên Chỉ đã khai nụ, sau khi tắm rửa càng như đóa hoa yêu kiều vừa nở, kiều diễm ướt át.

Vẻ quyến rũ dần dần trưởng thành này mị lực mười phần.

Lý Nguyên Chỉ vừa mới thất thân, chính là lúc thiếu cảm giác an toàn nhất.

Vì vậy nàng mới đi ra tìm Cố Hàn Uyên trước một bước.

Kết quả không ngờ lại thấy hắn đang bận rộn với Tô Thuyên.

Chương 617

Bởi vì đã có trải nghiệm đêm qua, Lý Nguyên Chỉ lo lắng Cố Hàn Uyên lại kéo nàng làm chút chuyện hoang đường nên không dám hiện thân quấy rầy.

Nàng bĩu môi thầm thì soi mói.

Tô tỷ tỷ học nhanh thật, lại hời cho Cố đại ca rồi.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không biết Lý Nguyên Chỉ đang thầm lén đánh giá thái độ làm việc của Tô Thuyên.

Nhưng hắn lại nhạy bén nhận ra sự ghen tuông của nàng, khẽ cười trêu ghẹo: Nguyên Chỉ muội muội ghen à.

Lý Nguyên Chỉ nào chịu thừa nhận, mạnh miệng nói: Phi.

Đều tại Cố đại ca, hại ta cũng không dám nhìn mặt Lạc tỷ tỷ.

Hơn nữa lần sau không chừng liền đổi thành Tô tỷ tỷ, ta còn ghen cái gì nữa.

Nói rồi, sắc mặt nàng bỗng trở nên có chút cổ quái.

Ngữ khí không khỏi hỏi: Cố đại ca thật sự cứ thế để Tô tỷ tỷ đi sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Tô Thuyên sẽ còn quay lại, bây giờ giữ nàng lại ý nghĩa không lớn.

Lý Nguyên Chỉ bỗng rầu rĩ không vui nói: Nhưng mà ta cũng sắp phải đi rồi.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, khẽ cười hỏi: Nguyên Chỉ muội muội muốn ta giữ ngươi lại sao.

Lý Nguyên Chỉ chu môi, ngạo kiều hừ một tiếng: Mới không thèm.

Ta muốn đợi Cố đại ca tới cửa cầu hôn.

Lý Nguyên Chỉ đến cùng vẫn là ghen.

Còn nổi lên tâm lý cạnh tranh kỳ quái một cách khó hiểu.

Khi Cố Hàn Uyên không có ở đây, Lý Nguyên Chỉ thường xuyên cãi nhau với Tô Thuyên, nhưng thực ra tình cảm cũng rất tốt.

Lý Nguyên Chỉ thấy Cố Hàn Uyên để Tô Thuyên rời đi, tâm tư vốn muốn ở lại cũng bị dập tắt.

Hơn nữa Lý Khả Tú sẽ không dễ dàng đồng ý cho nàng ở cùng Cố Hàn Uyên.

Lý Nguyên Chỉ lại không muốn Cố Hàn Uyên và cha nàng xảy ra xung đột.

Bằng không nàng sẽ bị kẹp ở giữa, hai đầu khó xử.

Dù sao tình cảm cha con giữa nàng và Lý Khả Tú rất sâu đậm, bỏ trốn cùng Cố Hàn Uyên chỉ là hạ sách.

Đương nhiên Lý Nguyên Chỉ cũng có tâm tư riêng của mình, nàng muốn một danh phận được cưới hỏi đàng hoàng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư nhỏ bé đó của Lý Nguyên Chỉ.

Hoặc có lẽ nàng vốn cũng không có ý định che giấu.

Bên người Cố Hàn Uyên không thiếu nữ tử có yêu cầu tương tự.

Các nàng muốn một danh phận.

Danh phận đối với nữ tử thời đại này có ý nghĩa như thế nào không cần nói cũng biết.

Dù là nữ tử giang hồ cũng đa số là như vậy.

Dã tâm của Cố Hàn Uyên rất lớn, nhưng cũng sẽ không phụ bạc những nữ tử đã đem cả thể xác và tinh thần giao cho hắn.

Hắn kéo Lý Nguyên Chỉ từ sau lưng ra trước, ôm vào lòng.

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng, ngưng trọng nói: Nguyên Chỉ muội muội yên tâm, nếu cha ngươi không đồng ý, ta liền cướp ngươi đi.

Lý Nguyên Chỉ nhìn Cố Hàn Uyên đang chăm chú nhìn mình, mặt cười nhất thời đỏ bừng.

Mặc dù hai người đã có quan hệ thân mật.

Ở khoảng cách gần nhìn khuôn mặt tuấn tú không tì vết của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn có chút không chịu nổi, huống hồ là lúc hắn đang hết sức nghiêm túc bảo đảm với nàng như vậy.

Lý Nguyên Chỉ trong lòng dâng lên vẻ e thẹn.

Thâm tình chân thành nói: Ta chỉ thích Cố đại ca, Hoàng Phi cũng không muốn làm.

Nếu Cố đại ca không tới đón ta, ta sẽ đợi cả đời.

Lý Khả Tú hy vọng Lý Nguyên Chỉ có thể vào cung làm phi.

Nhưng Lý Nguyên Chỉ bây giờ đã mất đi trong trắng, tính toán của hắn tất nhiên thất bại.

Cố Hàn Uyên ngược lại không lo lắng Lý Khả Tú vì vậy mà thẹn quá hóa giận, làm ra chuyện điên rồ gì đó.

Dù sao ván đã đóng thuyền, Cố Hàn Uyên cũng đã danh chấn thiên hạ sau đại chiến trong hoàng cung.

Lý Khả Tú sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Đến lúc đó Cố Hàn Uyên sẽ thu cả Lý Nguyên Chỉ và thế lực của Lý Khả Tú vào dưới trướng, đương nhiên lúc này điều quan trọng hơn chính là đáp lại trái tim thiếu nữ tình sâu ý đậm của Lý Nguyên Chỉ.

Lý Nguyên Chỉ nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, đôi mắt đẹp dần dần hoảng hốt thất thần.

Cho đến khi bên tai nghe được một tiếng ho nhẹ, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

Chỉ thấy Lạc Băng đang dùng vẻ mặt cổ quái nhìn hai người.

Lý Nguyên Chỉ nhất thời xấu hổ đến mặt đỏ bừng, vội vàng rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Ngượng ngùng sửa sang lại vạt áo.

Âm thầm oán giận Cố Hàn Uyên giở trò, bất tri bất giác đã bị chiếm hết tiện nghi.

Lý Nguyên Chỉ so với lúc mới tới Yến Kinh thành, rõ ràng đã nảy nở hơn không chỉ một vòng.

Vóc dáng vốn mảnh mai xinh đẹp càng thêm thướt tha.

Nơi đây không thể thiếu công lao của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trước đây từng nói sẽ giúp nàng trưởng thành, bây giờ xem như đã thực hiện lời hứa.

Tâm tình của Lạc Băng rất phức tạp.

Phía trước nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Lý Nguyên Chỉ thân mật, vốn không nên tiến lên quấy rầy.

Nhưng mắt thấy hai người dường như có xu hướng ngày càng nóng lên, nàng bất đắc dĩ đành phải nén sự xấu hổ lên tiếng cắt ngang.

Lạc Băng lúc này vẫn còn hơi không dám nhìn mặt Cố Hàn Uyên.

Sợ lại nhớ tới từng hình ảnh đêm qua.

Nàng cúi thấp đôi mắt đẹp, mặt cười ửng hồng.

Hiển nhiên nhất thời vẫn chưa biết làm thế nào để đối mặt với Cố Hàn Uyên khi quan hệ đã thay đổi.

Lạc Băng đang nỗ lực bình ổn tâm tình phức tạp, lại bị một câu nói của Cố Hàn Uyên làm cho phá công.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Phu nhân chẳng lẽ là ghen với Nguyên Chỉ muội muội sao.

Hay là phu nhân cũng muốn giống như Nguyên Chỉ muội muội.

Hai nàng nghe vậy vô cùng xấu hổ.

Lý Nguyên Chỉ tức giận liếc mắt.

Lạc Băng lại đỏ bừng cả mặt, oán trách trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nhưng mà trò đùa giỡn như vậy lại ngoài ý muốn khiến tâm tình nàng bình tĩnh lại.

Lạc Băng không trả lời câu trêu chọc của Cố Hàn Uyên, ngữ khí u u nói: Thương thế của Tứ ca đã chuyển biến tốt, ta cũng nên đưa hắn đi rồi.

Lạc Băng vốn không định rời đi nhanh như vậy.

Dù sao còn phải suy nghĩ đến thương thế trên người Văn Thái Lai.

Nàng trước đó lúc tắm rửa đã tốn không ít công sức mới rửa sạch được những dấu vết lưu lại trên người.

Trong quá trình đó khó tránh khỏi lại nhớ đến sự mỹ hảo đêm qua, vì thế mà tinh thần hoảng hốt một hồi lâu.

Khó khăn lắm mới bình ổn lại tâm tình mặc quần áo vào.

Nàng gần như không thể tin được mỹ nhân kiều diễm ướt át trong gương lại là chính mình.

Giữa hàng mày đều là phong tình quyến rũ, so với lúc tân hôn còn xinh đẹp hơn.

Tựa như bao năm qua bôn ba lao khổ mệt mỏi đều bị quét sạch.

Nhưng người mang đến cho nàng sự thay đổi này lại không phải là trượng phu của nàng.

Mà là Cố Hàn Uyên, người không biết có được xem là tình nhân hay không.

Rõ ràng hai người sớm đã ước định chỉ một lần này thôi.

Lạc Băng lại không khỏi cảm thấy thất vọng mất mát.

Chương 618

Tâm tình như vậy làm nàng có chút hoảng sợ.

Nỗi hổ thẹn trong lòng khiến nàng đi gặp Văn Thái Lai đã tỉnh lại.

Trước khi đi, Lạc Băng còn cố ý dùng nước lạnh rửa mặt.

Ấy vậy mà.

Khi Văn Thái Lai nhìn thấy Lạc Băng, sắc mặt nhất thời khó coi.

Dù sao Lạc Băng cả thể xác và tinh thần đều được thỏa mãn tột cùng, dư vị lưu lại trên khuôn mặt xinh đẹp không phải dễ dàng tan đi như vậy.

Sắc mặt hồng hào, đôi mắt đẹp sóng sánh, còn có dáng người dường như càng thêm thướt tha khi đi lại.

Tất cả đều trở thành điểm đáng ngờ trong mắt Văn Thái Lai.

Mặc dù Lạc Băng dựa vào kỹ năng diễn xuất trời sinh của phụ nữ để lấp liếm cho qua.

Nhưng trong lòng Văn Thái Lai vẫn để lại một khúc mắc không thể xóa nhòa.

Nhưng hắn vẫn không nói lời chỉ trích nào, chỉ đề nghị mau chóng rời đi để hội hợp với Hồng Hoa Hội.

Văn Thái Lai bây giờ tuy vẫn còn tương đối suy yếu, nhưng đã có thể xuống giường đi lại.

Lạc Băng có lẽ là xuất phát từ chột dạ, có lẽ là xuất phát từ hổ thẹn.

Hơn nữa trong nhất thời cũng không biết làm thế nào để đối mặt Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nàng đồng ý đề nghị của Văn Thái Lai.

Còn như việc Văn Thái Lai nói hội hợp với Hồng Hoa Hội bị nàng xem như là đơn phương mong muốn.

Dù sao Văn Thái Lai đã võ công toàn phế, dù có quay về thì có thể làm gì.

Hôm nay Lạc Băng chỉ muốn tìm một nơi ẩn cư, sống cuộc sống yên tĩnh hằng mong ước.

Mà chuyện giữa nàng và Cố Hàn Uyên thì bị nàng xem như một giấc mộng ngoài ý muốn mà mỹ hảo, vĩnh viễn chôn sâu dưới đáy lòng.

Văn Thái Lai thấy Lạc Băng đồng ý mang hắn rời đi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí cảm thấy hoài nghi của mình có phải là quá nhạy cảm hay không.

Nhưng Văn Thái Lai nhìn bóng lưng rời đi của Lạc Băng, sự lo lắng nơi đáy mắt vẫn không xua đi được.

Đây là hắn không biết Cố Hàn Uyên đã động tay động chân vào Thận Kinh của hắn, sau này ngay cả một người đàn ông bình thường cũng không làm được.

Bằng không chút lo lắng này chỉ sợ đã hóa thành oán độc.

Từ một anh hùng hào kiệt của Hồng Hoa Hội biến thành một thái giám võ công toàn phế.

Chậc chậc, dưới đả kích như vậy, Văn Thái Lai sẽ ra sao đây.

Cố Hàn Uyên rất mong chờ ngày Văn Thái Lai bùng nổ.

Đến lúc đó, mỹ nhân thê tử Lạc Băng này nên hoàn toàn thuộc về hắn.

Cố Hàn Uyên nhưng là rất tham lam.

Lạc Băng chào từ biệt vốn nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy hắn cũng không ngăn cản.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài một tiếng, tiến lên phía trước, vì nàng sửa sang lại tóc mai.

Trên mặt nói không rõ là ôn nhu hay là tiếc nuối.

Ôn thanh dặn dò: Ta biết không giữ được phu nhân, ta cũng không muốn làm phu nhân khó xử, chỉ hy vọng phu nhân sau này có thể chú ý an toàn.

Nếu có chuyện cần giúp đỡ, liền truyền tin cho ta.

Nữ nhân của Cố Hàn Uyên hầu như đều nắm giữ phương thức liên lạc của Địa Võng.

Chỉ là có người biết chân tướng của Địa Võng, có người không biết mà thôi.

Cơ cấu tổ chức của Địa Võng là liên lạc một chiều.

Thành viên vòng ngoài thậm chí không biết mình thuộc về Địa Võng, chỉ đơn thuần truyền lại tình báo cho Địa Võng.

Nếu có thư cần truyền cho Cố Hàn Uyên cũng phải qua tầng tầng lớp lớp báo lên, cuối cùng lại do Ân Tố Tố gửi đến cứ điểm của Địa Võng tại nơi Cố Hàn Uyên đang ở.

Cơ cấu tổ chức nghiêm mật như vậy ngoài việc đảm bảo tính bảo mật khi truyền tin, cũng tránh được sự phức tạp.

Nhất là đối với những nữ tử không biết chân tướng của Thiên Võng và Vô Thiên thì càng phải như vậy.

Lạc Băng chính là người không biết chân tướng.

Đương nhiên lúc này điều đó cũng không quan trọng.

Quan trọng là, lúc này mặt cười của Lạc Băng đã hoàn toàn đỏ bừng.

Đôi mắt đẹp vốn né tránh ánh mắt của Cố Hàn Uyên cũng không khỏi kinh ngạc nhìn vào đôi đồng tử sâu thẳm kia.

Lạc Băng khi Cố Hàn Uyên đến gần, trong lòng liền có chút bối rối muốn lùi lại, nhưng cuối cùng lại không thể nhúc nhích.

Tùy ý hắn vì mình sửa sang lại tóc mai, lắng nghe lời căn dặn ôn hòa của hắn.

Trong lòng nhất thời đập thình thịch.

Nếu không phải còn có lý trí, và còn lo lắng đến Lý Nguyên Chỉ cùng Văn Thái Lai có thể xuất hiện, nàng lúc này đã có xung động muốn nhắm mắt chờ hôn.

Bầu không khí hồng phấn đó khiến Lý Nguyên Chỉ đứng xem rất là chán ngán.

Nàng bắt chước Lạc Băng lúc trước cắt ngang sự ngọt ngào của nàng và Cố Hàn Uyên, ho nhẹ một tiếng.

Lạc Băng nhất thời tỉnh lại, mặt cười đỏ bừng.

Lý Nguyên Chỉ cười tươi hừ nói: Cố đại ca rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của ngươi.

Lạc tỷ tỷ, chúng ta đừng để ý đến hắn.

Vừa lúc ta cũng muốn đi gặp cha, chúng ta cùng đi đi.

Để Cố đại ca một mình trông phòng.

Nói xong liền làm một mặt quỷ đáng yêu với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Nguyên Chỉ đã khôi phục lại vẻ tinh nghịch, nhất thời có chút ngứa tay, muốn hảo hảo dạy dỗ một chút cặp mông nhỏ của nàng.

Lý Nguyên Chỉ thấy vậy, trực giác làm nàng cảnh giác che lấy cặp mông nhỏ đã chịu nhiều thiệt thòi, trốn sau lưng Lạc Băng.

Mặt cười đỏ bừng nói: Có Lạc tỷ tỷ che chở ta, Cố đại ca ngươi đừng hòng lại đây dạy dỗ ta.

Lạc Băng thầm nghĩ ta còn thân mình khó bảo toàn, làm sao che chở được ngươi.

Quả nhiên, Lý Nguyên Chỉ vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí còn liên lụy Lạc Băng cùng nhau rơi vào trong ngực hắn.

Nhưng điều Lý Nguyên Chỉ không ngờ là Cố Hàn Uyên không hề dạy dỗ nàng.

Chỉ ôm nàng vào lòng, ấm áp nói: Hảo hảo bảo trọng chính mình, đến lúc ta sẽ đi đón ngươi.

Còn có phu nhân cũng vậy.

Lạc Băng trong lòng có chút cổ quái.

Không biết lời Cố Hàn Uyên nói với Lý Nguyên Chỉ rằng sẽ đi đón nàng có bao gồm cả mình không.

Nhưng lúc này trong thời khắc ôn tình này cũng không thích hợp để suy nghĩ lung tung.

Nàng và Lý Nguyên Chỉ đều lặng lẽ nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau.

Hai nàng má đào ửng hồng, môi son tươi tắn nói lời từ biệt với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn tiểu viện thoáng chốc trở nên vắng vẻ, ánh mắt trở nên có chút sâu thẳm.

Cố Hàn Uyên sớm đã nhìn ra Đào Hồng Anh ở trong hoàng cung có việc chưa xong.

Chương 619

Mặc dù có chút tò mò về bí mật mà nàng che giấu, nhưng cũng không cưỡng cầu.

Từ vẻ mặt dần dần rối rắm do dự của Đào Hồng Anh ngày ấy có thể thấy, thời gian nàng thẳng thắn không còn xa.

Cố Hàn Uyên biết thời biết thế để Đào Hồng Anh ở lại.

Mà hắn thì tiện tay lấy đầu Ngô Chi Vinh, mang theo Song Nhi Ngự Kiếm Phi Hành rời khỏi Yến Kinh thành, trở về Ôn gia ở Tam Giang.

Nơi đó, tam thiếu phu nhân của Ôn gia là Phan Lan Anh và mọi người đã đợi hắn từ lâu.

Phan Lan Anh nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Song Nhi tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Thậm chí còn có chút e thẹn như nhìn thấy tình lang.

Đầu của Ngô Chi Vinh càng làm nàng kinh hỉ.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, Ngô Chi Vinh mới là đầu sỏ thực sự gây ra vụ diệt môn của Ôn gia.

Màn đêm buông xuống, Phan Lan Anh liền đem phòng tuyến cuối cùng trên người mình hoàn toàn giao cho Cố Hàn Uyên.

Tam thiếu phu nhân của Ôn gia, Phan Lan Anh, từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình giàu có.

Gả vào Ôn gia cũng là thư hương môn đệ.

Ngoài khí chất thi thư tự hoa ra.

Cuộc sống an nhàn sung sướng quanh năm khiến thân thể nàng đẫy đà mềm mại.

Trải qua khoảng thời gian này điều dưỡng và sự chăm sóc của Cố Hàn Uyên trước khi đi, nàng sớm đã khôi phục lại vẻ xinh đẹp và vóc dáng.

Thậm chí so với thời kỳ đỉnh cao còn hơn một bậc.

Trái đào mật tràn ngập sự bao dung kia so với Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị của Thanh Quốc Thái hậu cũng không kém bao nhiêu.

Nói đến việc bị Ngao Bái bức hại không chỉ có một mình Ôn gia.

Vụ án Minh sử liên lụy hơn ngàn người, để lại vô số góa phụ bị đày đến Cổ Ninh Tháp.

Tuyệt đại đa số đều chết trên đường, dù vậy, Cố Hàn Uyên trước đó cứu được cũng lên đến hơn mười gia đình.

Các nàng phần lớn không phải là quan gia thì cũng là nhà giàu, bằng không cũng không dính líu đến vụ án Minh sử.

Trong đó, những người trẻ tuổi xinh đẹp như Phan Lan Anh không phải là số ít.

Không phải thiếu phu nhân, thiếu phu nhân thì cũng là thiên kim tiểu thư.

Cố Hàn Uyên giết Ngao Bái và Ngô Chi Vinh để báo thù huyết hải thâm cừu cho các nàng.

Ân lớn như vậy há có thể không báo.

Những bình hoa này tác dụng không lớn, nhưng cũng có thể dùng để tiêu khiển.

Cố Hàn Uyên trong lúc chờ đợi tin tức cụ thể từ Minh quốc truyền đến, liền ở lại nơi này, cho các nàng một cơ hội báo ân.

Đương nhiên cũng không thể thiếu việc trấn an Tiêu Uyển Nhi và tam nữ Ôn gia.

Cố Hàn Uyên vui đến quên cả trời đất, chìm đắm trong hoan lạc vài ngày.

Địa Võng cuối cùng cũng truyền đến tình báo mới nhất.

Điều bất ngờ là Lục Tiểu Phụng được chú ý trọng điểm lại chưa có động tĩnh gì, ngược lại Linh Thứu Cung lại truyền đến tin tốt.

Các nàng cuối cùng đã tìm thấy Thiên Trì có giấu Tố Tâm ở nơi giao giới giữa Minh và Tống trên Thiên Sơn.

Thiên Sơn của thế giới này cực kỳ hẹp dài, không chỉ kéo dài qua Minh và Tống, mà còn giáp giới với Kim, Thanh, Liêu, thậm chí còn đi sâu vào thảo nguyên.

Chu Vô Thị đã dùng Thiên Hương Đậu Khấu bao bọc Tố Tâm trong quan tài băng ngàn năm, giấu trong động Huyền Băng dưới đáy hồ Thiên Trì.

Nơi đó không chỉ hiếm dấu chân người, cực kỳ kín đáo, mà Thiên Trì cũng vô cùng băng hàn.

Người tu vi không đủ nhảy vào trong đó sẽ bị đông cứng ngay lập tức.

Chớ nói chi là phát hiện Tố Tâm giấu trong động Huyền Băng dưới đáy Thiên Trì.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên cung cấp tình báo đại khái, đệ tử Linh Thứu Cung dù có gặp Thiên Trì cũng sẽ bỏ qua.

Đệ tử Linh Thứu Cung không dám xuống Thiên Trì, vì vậy liền dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tình báo về.

Tìm được Tố Tâm đối với Cố Hàn Uyên mà nói là một tin tức cực tốt.

Có Tố Tâm trong tay, hắn có thể chiếm được thế chủ động.

Đến lúc đó Chu Vô Thị cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trở thành con dao trong tay hắn.

Sau khi tính toán, hắn cùng các nàng nói lời từ biệt.

Cố Hàn Uyên bước lên Trảm Long Kiếm phóng lên cao.

Ngự Kiếm Phi Hành hướng về Thiên Sơn mà đi, rất nhanh liền tiến vào cảnh nội Minh quốc.

Một đường đi nhanh, nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Tuyết lớn như lông ngỗng từ trên trời rơi xuống.

Dù là Cố Hàn Uyên, tầm mắt cũng bị tuyết lớn ảnh hưởng, để tránh bay sai hướng, tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành không thể không chậm lại.

Ừm.

Cố Hàn Uyên bỗng nhíu mày.

Cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt xuyên qua lớp tuyết trắng xóa.

Trong mắt lóe lên vẻ ngoài ý muốn, khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Thú vị.

Dưới chân là vạn dặm phi tuyết, gió lạnh thấu xương.

Một chiếc xe ngựa từ phía bắc đến, bánh xe quay tít mang theo từng trận bụi tuyết.

Người đánh xe là một đại hán râu quai nón.

Thoạt nhìn dường như không có gì đặc biệt, nhưng trong mắt lại ẩn chứa vẻ hung ác.

Chỉ khi nhìn về phía thùng xe, ánh mắt mới trở nên nhu hòa.

Hiển nhiên cũng là một người có chuyện xưa.

Đương nhiên điều khiến người ta tò mò hơn là trong thùng xe rốt cuộc ngồi nhân vật bậc nào, có thể khiến hán tử như vậy trung thành bảo vệ.

Trong xe mơ hồ truyền ra một giọng nói từ tính đầy tang thương.

Nhân sinh vốn đầy mâu thuẫn, bất luận kẻ nào cũng đành chịu.

Rèm xe được vén lên, lộ ra một khuôn mặt tang thương vô cùng hợp với giọng nói.

Khóe mắt hắn đầy nếp nhăn, mỗi một nếp nhăn đều chứa đầy gian khổ và bất hạnh trong cuộc đời hắn, chỉ có đôi mắt của hắn là trẻ trung.

Đây là một đôi mắt kỳ lạ, phảng phất màu xanh biếc, phảng phất gió xuân lay động cành liễu, ôn nhu mà linh hoạt, lại phảng phất nước biển dưới ánh nắng mùa hạ, tràn đầy sức sống khiến người ta vui vẻ.

Dường như bị cơn gió lạnh vô tình xâm nhập vào thân thể có phần gầy yếu của mình, hắn không khỏi che đôi môi tái nhợt ho khan.

Người hầu kia nhu hòa nói: Thiếu gia, trời tuyết lớn thế này coi chừng lạnh, hay là ngài trở vào trong xe đi.

Nam tử đang định nghe theo lời khuyên của người hầu, bỗng nhiên ánh mắt ngẩn ra, nhìn về phía bóng người cô độc đang đi về phía trước xa xa.

Đó là một thiếu niên thân hình gầy gò.

Thiếu niên đi rất chậm, nhưng không hề dừng lại.

Dù nghe được tiếng xe ngựa, nhưng tuyệt không quay đầu lại.

Hắn không mang ô, cũng không đội mũ, tuyết tan chảy dọc theo mặt chảy vào trong cổ áo, trên người hắn chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh và cầm trong tay một thanh trúc dài.

Lưng hắn thẳng tắp, hắn như được làm bằng sắt, băng tuyết, giá lạnh, mệt mỏi, đói khát, đều không thể làm hắn khuất phục.

Thiếu niên đặc biệt như vậy, bất luận ai gặp cũng sẽ bị thu hút.

Chương 620

Nam tử tang thương thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: Thời tiết thế này, không ngờ lại còn có người muốn bôn ba chịu khổ trong băng thiên tuyết địa, ta nghĩ hắn nhất định rất cô độc, một kẻ thật đáng thương.

Truyền Giáp, đuổi theo thiếu niên kia.

Người hầu được gọi là Truyền Giáp thầm thở dài trong lòng: Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không phải cũng là một người rất cô độc, một kẻ thật đáng thương sao.

Tại sao ngài luôn chỉ biết đồng tình với người khác, mà lại quên mất chính mình.

Nhưng hắn vẫn nghe theo mệnh lệnh, lái xe đuổi theo.

Đến gần.

Gương mặt của thiếu niên hiện ra trước mắt.

Mặc dù còn hơi non nớt, nhưng cũng có thể thấy tướng mạo rất anh tuấn.

Nếu không có gì bất ngờ, cha mẹ hắn tất nhiên có gen rất tốt.

Cuộc đối thoại của hai người rất thú vị.

Nam tử tang thương cố gắng thuyết phục thiếu niên lên xe đi nhờ một đoạn, còn muốn mời hắn uống rượu.

Nhưng thiếu niên lại không muốn tiếp nhận hảo ý của đối phương.

Không phải đồ vật do chính ta mua, ta tuyệt đối không muốn, không phải rượu do ta tự mua, ta tuyệt đối không uống.

Lời của ta đã đủ rõ ràng chưa.

Câu trả lời rất cá tính.

Khiến người ta hoài nghi gia giáo của hắn có lẽ còn thú vị hơn trong tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên đã nhận ra thân phận của ba người bên dưới.

Nam tử tang thương Lý Tầm Hoan, người hầu Thiết Truyền Giáp và thiếu niên cá tính A Phi.

Nếu là người bình thường nhất định sẽ bị Lý Tầm Hoan danh chấn thiên hạ thu hút ánh mắt.

Nhưng sự chú ý của Cố Hàn Uyên lại đặt trên người A Phi.

Bởi vì A Phi có một người mẹ diễm tuyệt thiên hạ là Bạch Phi Phi.

A Phi là con trai của nàng và danh hiệp Thẩm Lãng.

Chỉ cần nhìn tướng mạo anh tuấn của A Phi, liền có thể đoán được Bạch Phi Phi xinh đẹp đến nhường nào.

Trong kịch tình, A Phi từng nói mẹ hắn đã chết mười năm trước.

Nhưng Cố Hàn Uyên không tin U Linh Cung chủ phong hoa tuyệt đại lại chết một cách lặng lẽ không tiếng động như vậy.

Mà người duy nhất có manh mối về nơi ở của Bạch Phi Phi chỉ có A Phi.

Hắn đối với Bạch Phi Phi, người từng là nữ chính, cảm thấy rất hứng thú.

Trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lóe lên, từ trên Trảm Long Kiếm nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi trên nóc xe.

Hắn thản nhiên nói: Rượu đục thế này sao xứng với Tiểu Lý Phi

Đao.

Cố mỗ mang đến rượu ngon, không biết Lý Thám Hoa có nể mặt cùng uống một chén.

Xe ngựa đang chầm chậm tiến về phía trước đột nhiên dừng lại.

A Phi và Thiết Truyền Giáp đều kinh ngạc nhìn về phía Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện.

Tướng mạo tuấn tú hơn cả A Phi kia tạm thời không bàn.

Chỉ riêng việc Cố Hàn Uyên lặng yên không một tiếng động rơi xuống nóc xe đã cho thấy khinh công khiến bọn họ kinh hãi và cảnh giác.

Khinh công tuyệt đỉnh như vậy nếu có ý định sát hại, e rằng bọn họ ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

A Phi còn kinh hãi hơn cả Thiết Truyền Giáp.

Hắn tuy không biết võ công tự học tên là gì, nhưng bất luận là kiếm pháp hay khinh công đều vô cùng tinh diệu.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cao thủ có khinh công vượt xa mình.

Hơn nữa nhìn tuổi tác cũng không lớn hơn hắn bao nhiêu.

Thậm chí nếu xét về ngoại hình, Cố Hàn Uyên tiêu sái tự nhiên so với A Phi mệt mỏi đói khát trông còn trẻ hơn.

Lý Tầm Hoan trong xe cũng bước ra.

Nhìn Cố Hàn Uyên tuấn dật như tiên, trong lòng cũng đầy kinh ngạc.

Không ngờ một lần trở về lại gặp được hai người trẻ tuổi kỳ lạ như vậy.

Lý Tầm Hoan nhẹ ho hai tiếng, sắc mặt dường như lại tái nhợt vài phần.

Vẻ mặt lại ôn hòa cười nói: Đa tạ vị bằng hữu này.

Có rượu ngon để uống, tại hạ há có lý do không đồng ý.

Thiết Truyền Giáp vội nói: Thiếu gia.

Hắn ra hiệu Cố Hàn Uyên lai lịch không rõ, không thể tùy tiện uống rượu của đối phương.

Nhưng Lý Tầm Hoan chỉ nhàn nhạt lắc đầu, ngăn lại lời khuyên của Thiết Truyền Giáp.

Không chỉ vì Lý Tầm Hoan nghiện rượu như mạng, vô cùng tò mò về rượu ngon trong miệng Cố Hàn Uyên, mà còn vì phong thái và khí chất đặc biệt của Cố Hàn Uyên, khiến hắn có lòng kết giao.

Cố Hàn Uyên đạm nhiên cười nói: Lý Tầm Hoan không hổ là Lý Tầm Hoan, khí độ này quả thật thiên hạ hiếm có.

Nhưng trước khi uống rượu.

Nói rồi thân hình hắn lóe lên.

Nhìn lại lần nữa, Cố Hàn Uyên đã nắm lấy cổ tay Lý Tầm Hoan, ba ngón tay đặt lên mạch đập của hắn, nhíu mày.

Khinh công của Cố Hàn Uyên lại một lần nữa làm ba người chấn động.

Lần này người chấn động nhất chính là Lý Tầm Hoan.

Hắn mãi đến khi cổ tay bị nắm lấy mới miễn cưỡng phản ứng kịp, chênh lệch võ công của hai người có thể nói là một trời một vực.

Lý Tầm Hoan càng tò mò hơn về thân phận của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài một tiếng nói: Đáng tiếc Lý Thám Hoa không có phúc hưởng rượu ngon nhất, nếu không thì tại chỗ đột tử cũng không có gì lạ.

Tình trạng cơ thể của Lý Tầm Hoan còn tệ hơn Cố Hàn Uyên tưởng tượng.

Tâm mạch ứ đọng, bệnh tật triền miên.

Nếu không được cứu chữa và điều dưỡng, không đến mười năm sẽ phải thống khổ chết trên giường bệnh.

Cố Hàn Uyên cũng thuận tiện thăm dò ra tu vi Tông Sư trung kỳ của Lý Tầm Hoan.

Bệnh tật trên thân thể của Lý Tầm Hoan còn kém xa nỗi đau trong tâm hồn.

Thực ra tu vi Tông Sư trung kỳ này là kết quả của việc tu vi của Lý Tầm Hoan bị thụt lùi, thời kỳ toàn thịnh hẳn là tu vi Tông Sư đỉnh phong.

Hơn nữa sự thụt lùi tu vi này vẫn đang tiếp diễn, e rằng không bao lâu nữa sẽ rơi xuống Tông Sư sơ kỳ.

Khi tu vi của hắn rơi xuống Tiên Thiên, cơ thể dùng nội lực chống đỡ sẽ sụp đổ, sống không còn bao lâu nữa.

Cố Hàn Uyên thu tay về, tiếc nuối nói: Chỉ có thể cầu thứ khác, mời Lý Thám Hoa uống một bình rượu ngon kém hơn một bậc.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay, một bình rượu liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đây là Quế Hoa tửu mà Cố Hàn Uyên đã bỏ ra 10 điểm phản diện để đổi lấy.

Không phải Cố Hàn Uyên keo kiệt, không nỡ dùng rượu cao cấp hơn mời Lý Tầm Hoan thưởng thức, mà là vì thân thể của Lý Tầm

Hoan vốn đã suy yếu.

Nếu lấy ra linh tửu như Đạp Tuyết Tầm Mai cho hắn uống.

Bị lượng lớn linh khí xung kích, không những không có tác dụng điều dưỡng, ngược lại sẽ đẩy nhanh tốc độ suy sụp của cơ thể.

Cố Hàn Uyên tạm thời chưa có ý định mưu sát Lý Tầm Hoan.

Dù Lý Tầm Hoan muốn chết, cũng không phải bây giờ.

Quế Hoa tửu cũng xuất xứ từ Tiên Kiếm, do thím của Lý Tiêu Dao là Lý Đại Nương đặc chế.

Nguyên liệu là quế hoa bình thường ở trấn Dư Hàng trong thế giới Tiên Kiếm.

Hàm lượng linh khí trong rượu thấp hơn nhiều so với linh tửu như Đạp Tuyết Tầm Mai.

Rượu tính ôn hòa, rất thích hợp cho Lý Tầm Hoan không thể chịu được đồ quá bổ.

Chương 621

Vậy mà dù vậy, Quế Hoa tửu chứa một lượng nhỏ linh khí cũng không phải là rượu phàm có thể so sánh.

Mùi hương hoa quế nồng nàn bay xa mười dặm, ngửi vào khiến người ta sảng khoái, miệng lưỡi sinh tân.

Lý Tầm Hoan nhất thời bị mùi hương hoa quế hấp dẫn, ngay cả thủ đoạn lấy vật từ hư không của Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý.

A Phi vốn đang im lặng đứng xem cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Khuôn mặt non nớt nhất thời đỏ lên.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Vị tiểu huynh đệ này cũng cùng nhau uống vài chén Quế Hoa tửu này thế nào.

A Phi khó xử nói: Ta uống không nổi.

Khi nói chuyện, ngữ khí của hắn rõ ràng do dự hơn nhiều so với lúc từ chối hảo ý của Lý Tầm Hoan.

Hiển nhiên hắn cũng rất muốn nếm thử Quế Hoa tửu này.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cố mỗ nghe được cuộc đối thoại giữa các ngươi, biết tiểu huynh đệ ngươi không nhận ân huệ của người khác.

Bình Quế Hoa tửu này cũng không phải cho không ngươi uống, mà là để đổi lấy một tin tức của ngươi.

Chúng ta trao đổi ngang giá là được.

A Phi từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục của Bạch Phi Phi, không muốn nhận ân huệ của người khác, mới tạo thành cá tính cổ quái đó của hắn.

Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo.

Lưu ngươi bất tử, mặc ngươi song phi.

Sinh cũng không hạnh, tuyệt tình đoạn hận.

Độc thân xa dẫn, đến chết không tìm. 32 chữ để lại trong thư, thể hiện hết ân oán tình thù giữa Bạch Phi Phi, Thẩm Lãng và Chu Thất Thất.

Nữ tử kỳ lạ như vậy, Cố Hàn Uyên há có lý do bỏ qua.

A Phi trầm mặc một lúc, trong mắt lóe lên vẻ động lòng.

Hắn cao ngạo, nhưng không phải là không biết biến báo.

Hiển nhiên lý do của Cố Hàn Uyên đã thuyết phục được hắn.

Được.

A Phi lời ít ý nhiều đáp.

Lý Tầm Hoan mặt lộ vẻ vui mừng, nhiệt tình nói: Hai vị bằng hữu không ngại cùng lên xe tránh chút gió tuyết, tại hạ đối với Quế Hoa tửu này nhưng là thèm không chịu được.

Bộ dạng nghiện rượu như mạng của hắn khiến A Phi cũng không khỏi cười nhạt.

Ba người cùng nhau ngồi vào trong xe ngựa.

Không gian bên trong xe ngựa rộng rãi hơn tưởng tượng một chút, ba người ngồi xuống cũng không trông có vẻ chật chội.

Ở giữa còn bày một chiếc bàn nhỏ.

Cố Hàn Uyên lại như biến ảo thuật, lấy ra ba chiếc chén sứ tinh xảo đặt trước mặt ba người.

Lý Tầm Hoan và A Phi đã cố gắng quan sát, nhưng vẫn không thể nhìn ra nửa điểm manh mối.

Trong lòng không khỏi cảm khái Cố Hàn Uyên thần bí khó lường.

Bầu rượu nghiêng, Quế Hoa tửu chảy ra.

Mùi hương hoa quế nồng nàn nhất thời tràn ngập toàn bộ thùng xe.

Thiết Truyền Giáp đánh xe bên ngoài cũng không khỏi hít sâu một hơi, liên tục nuốt nước bọt.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Hai vị uống cạn chén này rồi chúng ta sẽ từ từ trò chuyện, thế nào.

Lý Tầm Hoan nghe vậy không kịp chờ đợi bưng ly rượu lên nếm một ngụm, nhất thời hai mắt sáng lên.

Rượu ngon.

Nói rồi liền uống cạn chén rượu.

Mát lạnh ngọt dịu, răng môi lưu hương, dư vị vô cùng.

Đa tạ vị bằng hữu này tặng rượu.

Lý Tầm Hoan liên tục tán thưởng.

A Phi nghe vậy cũng đem rượu trong chén uống cạn, phản ứng không khác gì Lý Tầm Hoan.

Trong miệng tán thưởng, trong lòng lại đầy nghi hoặc.

Loại rượu ngon cực phẩm thế này rốt cuộc là muốn hỏi thăm tin tức gì.

Cố Hàn Uyên cười nhạt.

Ý tứ khó hiểu nói: Đừng vội cảm tạ, Cố mỗ cũng không phải đến để làm bạn với Lý Thám Hoa.

Vừa dứt lời, không khí trong xe lập tức ngưng đọng.

Thiết Truyền Giáp đang đánh xe bên ngoài cũng cảnh giác căng thẳng.

Lý Tầm Hoan lại thản nhiên cười nói: Bằng hữu hiển nhiên là vì tại hạ mà đến.

Nếu không phải làm bạn, chẳng lẽ là làm địch nhân sao.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn A Phi với vẻ mặt ngưng trọng, rồi khẽ cười nói: Cũng không cần căng thẳng như vậy.

Cố mỗ tuy không phải đến để làm bạn với Lý Thám Hoa, nhưng là đến để làm huynh đệ với Lý Thám Hoa.

Lời nói vòng vo của Cố Hàn Uyên khiến Lý Tầm Hoan và A Phi lộ vẻ mặt kỳ quái.

Thiết Truyền Giáp bên ngoài suýt nữa thì trẹo cả hông.

Lý Tầm Hoan sảng khoái cười nói: Là tại hạ không phải, tương phùng chính là duyên.

Tại hạ cũng rất sẵn lòng cùng vị.

Cố huynh đệ đây làm huynh đệ.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Cố mỗ nói không phải loại huynh đệ ngoài mặt thông thường, mà là huynh đệ giống như Long Khiếu Vân.

Cái tên Long Khiếu Vân vừa thốt ra, nụ cười trên mặt Lý Tầm Hoan lập tức đông cứng.

Hắn thu lại nụ cười, nói: Cố huynh đệ nói vậy là có ý gì.

Cố Hàn Uyên cười đầy vẻ giễu cợt: Cố mỗ nghe nói chỉ cần làm huynh đệ với Lý Thám Hoa, hắn sẽ dâng tặng người con gái mình yêu, dâng tặng cả gia tài, không biết lời này có thật không.

Cố mỗ là một kẻ tục nhân, khó tránh khỏi nảy lòng tham.

Lời nói khiêu khích này của Cố Hàn Uyên là có mục đích.

Lý Tầm Hoan võ công cao cường, trọng tình trọng nghĩa, lòng dạ rộng rãi, hào khí ngút trời, là hiện thân của chính nghĩa, là đại danh từ của hiệp nghĩa.

Trên người hắn có đủ mọi đặc tính của nhân vật chính.

Thế nhưng, trong chuyện tình cảm lại giống như bao nhân vật chính khác, thiếu quyết đoán, đầy mâu thuẫn, bất kể là tình huynh đệ hay tình yêu.

Năm đó Ma Đao Môn gặp nạn, Lý Tầm Hoan liều mình cứu biểu muội Lâm Thi Âm, nhưng bản thân lại bị thương nặng.

Long Khiếu Vân đã cứu bọn họ vào lúc đó.

Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân từ đó kết làm huynh đệ.

Nhưng Long Khiếu Vân lại yêu Lâm Thi Âm, tương tư đến tận xương tủy, bệnh tình nguy kịch.

Mà lúc ấy, Lý Tầm Hoan đã cùng Lâm Thi Âm định thân.

Lý Tầm Hoan vì chuyện này mà lòng đầy mâu thuẫn, cuối cùng giả vờ vô tình xa lánh Lâm Thi Âm, chìm đắm trong chốn phong nguyệt.

Lâm Thi Âm thất vọng về Lý Tầm Hoan, bèn gả cho Long Khiếu Vân, người si mê nàng.

Lý Tầm Hoan thì đem gia sản tặng cho Lâm Thi Âm làm của hồi môn, rồi một mình tiêu sái rời đi.

Nhìn bề ngoài, Lý Tầm Hoan trọng tình trọng nghĩa, thành toàn cho Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm, nhưng thực chất chỉ là để thỏa mãn bản thân hắn.

Hắn có từng hỏi qua ý nguyện của Lâm Thi Âm chưa.

Gả cho một người mình không yêu, sao có thể hạnh phúc.

Long Khiếu Vân đố kỵ đến phát cuồng, lẽ nào tất cả đều là lỗi của y.

Vợ mình tha thiết yêu một người đàn ông khác, nam nhân bình thường nào có thể chịu đựng được.

Nhìn nhận một cách khách quan, tất cả bi kịch xét cho cùng đều do Lý Tầm Hoan tự cho là đúng khi nhường Lâm Thi Âm cho Long Khiếu Vân mà ra.

Lý Tầm Hoan nhìn như đa tình, thực chất lại vô tình.

Đức hạnh của hắn khiến người ta khâm phục, nhưng sự tự thỏa mãn của hắn lại khiến Cố Hàn Uyên khinh thường.

Bóc đi lớp hào quang nhân vật chính, những kẻ này đều có vấn đề như vậy, Cố Hàn Uyên hãm hại bọn họ không hề có gánh nặng tâm lý.

Trong mắt hắn, u quang lóe lên.

Ngươi đã không cần Lâm Thi Âm, Long Khiếu Vân lại là một tên tiểu nhân bất tài, vậy thì giao Lâm Thi Âm cho ta chăm sóc đi.

Cố Hàn Uyên thầm tính toán trong lòng.

Chương 622

Sắc mặt Lý Tầm Hoan trở nên vô cùng khó coi.

Có lẽ bị lời nói của Cố Hàn Uyên chạm đến nỗi đau trong lòng, hắn đột nhiên ho dữ dội.

Hồi lâu sau mới miễn cưỡng bình ổn lại.

Lý Tầm Hoan thở hổn hển, cười khổ nói: Thì ra Cố huynh đệ đến để chế nhạo ta sao.

Cố Hàn Uyên thờ ơ lắc đầu, nói đầy mỉa mai: Phải thì sao.

Không phải thì sao.

Chuyện mình làm ra mà không dám thừa nhận à.

Huống chi Lý Thám Hoa lần này trở về chẳng phải là để nhìn lại người con gái mình yêu một lần nữa sao.

Sớm biết như vậy, cần gì phải từ bỏ nàng.

Đã từ bỏ rồi, cần gì phải quay lại.

Chẳng qua chỉ thêm phiền não, cuối cùng cũng chỉ tự làm cảm động chính mình.

Cố mỗ tuy không tự cho mình là người tốt, nhưng lại không nỡ nhìn nữ tử thương tâm, nói những lời này cũng chỉ là cảm thấy tiếc cho Lâm Thi Âm mà thôi.

Một bên xem kịch, A Phi tuy chưa hiểu chuyện tình yêu nam nữ, nhưng cũng không hiểu nổi cách làm của Lý Tầm Hoan.

Hắn quanh năm phiêu bạt nơi hoang dã, gặp qua đủ loại dã thú.

Dã thú vì sinh tồn, vì quyền giao phối, đều phải tranh đoạt.

Cách làm của Lý Tầm Hoan hoàn toàn trái ngược với những gì hắn từng thấy.

Nhưng kỳ lạ là hắn lại không hề chán ghét con người này, thậm chí còn nảy sinh hứng thú, lặng lẽ đứng xem hai người đối thoại.

Thì ra Cố huynh đệ là vì đại ca và biểu muội mà đến.

Tại hạ hiểu rồi, đợi tại hạ gặp Mai Nhị tiên sinh xong sẽ rời đi.

Lý Tầm Hoan tinh thần sa sút, hiểu lầm rằng Cố Hàn Uyên đến để khuyên hắn rời đi vì Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý nói: Lý Thám Hoa hiểu lầm rồi.

Lời Cố mỗ nói lúc trước là thật.

Dù sao Lý Thám Hoa ngươi số đào hoa, sớm muộn gì cũng sẽ có nữ tử khác bị ngươi hấp dẫn.

Để tránh xuất hiện một Lâm Thi Âm thứ hai, Cố mỗ mới ra hạ sách này, kết huynh đệ với ngươi.

Đến lúc đó Lý Thám Hoa lại đem nàng kia tặng cho Cố mỗ, chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao.

Chỉ là không biết Lý Thám Hoa còn dám cùng ta, một kẻ dụng tâm kín đáo, làm huynh đệ không.

Lý Tầm Hoan nghe vậy sắc mặt cứng đờ.

Lập luận của Cố Hàn Uyên quá mức khác người, nhưng lại sắc như dao nhọn, nhát nào nhát nấy đâm vào tim hắn.

Vốn đã tiều tụy sầu não, sắc mặt hắn lại càng thêm tái nhợt.

Cố Hàn Uyên mang theo ý tự giễu nói mình là kẻ dụng tâm kín đáo, nhìn như tham hoa háo sắc, thực chất lại thẳng thắn hào hiệp.

Không chỉ A Phi hai mắt sáng lên, cảm thấy Cố Hàn Uyên là một người vô cùng thú vị, mà ngay cả Lý Tầm Hoan dù lòng đau như cắt cũng khó mà nảy sinh ác cảm với hắn.

Hắn hít sâu một hơi, nén lại nỗi đau trong lòng, giả vờ sảng khoái cười nói: Cố huynh đệ nói đùa.

Tại hạ còn chưa biết cao danh quý tính của Cố huynh đệ.

Cố Hàn Uyên ung dung nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Giọng Cố Hàn Uyên tuy bình thản, nhưng cái tên này vừa thốt ra lại như một tia sét đánh xuống.

Lý Tầm Hoan và A Phi đồng thời kinh hô: Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Ngay cả Thiết Truyền Giáp, người cực kỳ không phục Cố Hàn Uyên, cũng kinh ngạc tột độ, bất giác đè nén ý định nói lời công đạo cho Lý Tầm Hoan.

Dù sao địa vị chênh lệch quá lớn, nói ra cũng chẳng có trọng lượng.

Trận chiến ở hoàng cung Thanh quốc, ngoài việc khiến cái tên Vô Thiên uy danh hung ác vang dội, cũng đồng thời khiến Cố Hàn Uyên, người vốn đã nổi danh, thật sự đạt đến mức thiên hạ không ai không biết.

Không chỉ Lý Tầm Hoan ẩn cư ngoài quan ải từng nghe qua uy danh của hắn, mà ngay cả A Phi mới ra giang hồ cũng thường xuyên nghe người khác nhắc đến tên hắn.

Hồi phục tinh thần, Lý Tầm Hoan cười khổ nói: Chẳng trách võ công cao tuyệt như vậy, tướng mạo khí độ lại phi phàm đến thế.

Phải rồi, giang hồ đồn rằng Cố công tử phong lưu đa tình, nhưng đối với hồng nhan tri kỷ lại tình sâu nghĩa nặng.

Từng vì Thánh cô Nhật Nguyệt Thần Giáo Nhậm Doanh Doanh mà nổi giận xông vào Nam Thiếu Lâm.

Thảo nào lại khinh thường kẻ nhu nhược như ta.

Cố Hàn Uyên hành xử hoàn toàn trái ngược với Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan tuy có một tay Tiểu Lý Phi Đao uy danh lừng lẫy, nhưng hành sự lại luôn dùng lý lẽ để thuyết phục người khác.

Người trong giang hồ ngoài việc sợ hãi phi đao không bao giờ trượt của hắn, càng kính trọng đức cao vọng trọng của hắn.

Nhưng Cố Hàn Uyên từ khi ra mắt giang hồ, bất kể là lúc mới xuất hiện đã nổi giận với Bắc Thiếu Lâm, hay tại đại hội Nam Thiếu Lâm một mình đấu quần hùng mang Nhậm Doanh Doanh đi, hay ở hoàng cung Thanh quốc cường sát Ngao Bái và Đa Nhĩ Cổn, thậm chí suýt nữa lấy mạng cả Khang Hi.

Tuy không ngông cuồng như Vô Thiên, nhưng cách làm việc cũng cường thế bá đạo.

Người sùng bái có, ngưỡng mộ có, sợ hãi cũng có.

Người trong giang hồ đa phần sợ uy không sợ đức, nên danh tiếng của Cố Hàn Uyên hôm nay có thể nói là lớn hơn Lý Tầm Hoan rất nhiều.

Lý Tầm Hoan vô thức đổi cách xưng hô từ Cố huynh đệ thành Cố công tử đang thông dụng trên giang hồ để tỏ vẻ tôn trọng.

Đồng thời, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Cố Hàn Uyên lại chế giễu mình.

Khí thế của hai người cũng xảy ra biến hóa.

Vốn đã không đủ mạnh mẽ, Lý Tầm Hoan lại càng thêm yếu thế.

Cố Hàn Uyên tiếp tục mỉa mai: Từ lúc Lý Tầm Hoan ngươi quay về, ngươi đã bước vào vòng xoáy, muốn thoát thân đâu phải chuyện dễ dàng.

Ân oán giữa ngươi và Long Khiếu Vân sớm muộn gì cũng phải kết thúc, hai người các ngươi tất có một người bị thương, hoặc là cả hai cùng bị thương.

Lý Tầm Hoan dường như bị Cố Hàn Uyên đâm thủng lớp vỏ tự lừa dối bản thân, nhìn thấy hình ảnh mà trong lòng không muốn đối mặt nhất.

Sắc mặt hắn lập tức trắng bệch như tờ giấy, lại bắt đầu khó thở.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ra tay nhanh như điện, mấy cây ngân châm đâm vào mấy huyệt đạo trên người Lý Tầm Hoan.

Khi hắn thu lại ngân châm, khí tức của Lý Tầm Hoan đã bình thường trở lại, ngay cả sắc mặt tái nhợt cũng dần hồng nhuận lên.

Lý Tầm Hoan chứng kiến Cố Hàn Uyên vẻ mặt lạnh nhạt thi triển một tay y thuật, không khỏi cảm thán thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, trực giác cho rằng y thuật của Cố Hàn Uyên có thể còn cao hơn cả Mai Nhị tiên sinh.

Mang theo tâm tình bội phục, hắn nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử.

Cố mỗ chỉ là không muốn ngươi chết ngay bây giờ, bằng không Lâm Thi Âm chắc chắn sẽ hận Cố mỗ cả đời.

Cố Hàn Uyên thần sắc thản nhiên.

Lý Tầm Hoan lại kinh ngạc hỏi: Cố công tử đã gặp qua biểu muội.

Trong lòng hắn mơ hồ có chút kỳ quái.

Dù sao thì hình tượng phong lưu của Cố Hàn Uyên cũng không hề kém cạnh danh tiếng võ công tuyệt thế của hắn.

Lại nghĩ đến dung nhan tuyệt thế của Lâm Thi Âm, trong lòng hắn nhất thời nảy sinh không ít suy đoán.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã phủ nhận suy đoán của hắn, chỉ tiếc nuối nói: Chỉ nghe danh, chưa từng gặp mặt.

Lời của Cố Hàn Uyên đã xua tan nghi ngờ của Lý Tầm Hoan.

Thở phào nhẹ nhõm, Lý Tầm Hoan nghiêm túc suy nghĩ về chuyện giữa hắn và Long Khiếu Vân.

Hắn cuối cùng vẫn còn niệm tình huynh đệ với Long Khiếu Vân.

Sau một lát, hắn nghiêm nghị nói: Ta sẽ không ra tay với đại ca.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Lý Tầm Hoan, đừng nói trước điều gì.

Cố mỗ chỉ cảm thấy đến lúc đó người bị thương nặng nhất vẫn là Lâm Thi Âm.

Nếu có cái vạn nhất, từ đây nàng cơ khổ không nơi nương tựa, một thân nữ nhi phiêu bạt, thật đáng tiếc.

Hắn dừng một chút, trêu chọc: Vậy Lý Tầm Hoan ngươi còn bằng lòng làm huynh đệ với Cố mỗ không.

Lý Tầm Hoan nghe vậy xấu hổ nói: Tại hạ không dám trèo cao Cố công tử.

Lý Tầm Hoan cuối cùng vẫn bị suy đoán trước đó của mình ảnh hưởng.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên câu nào cũng không rời Lâm Thi Âm, càng khiến hắn cảm thấy khó chịu, hiếm khi nói ra một câu không phù hợp với phong cách ngày xưa của mình.

Cố Hàn Uyên nâng ly rượu lên trêu ghẹo: Tiếc là không thể giống như Long Khiếu Vân kiếm được một món hời lớn, Cố mỗ chỉ có thể cùng Lý Thám Hoa làm bạn nhậu thôi.

Lý Tầm Hoan tự động bỏ qua nửa câu đầu trêu đùa của Cố Hàn Uyên, sảng khoái cười nói: Có thể cùng Cố công tử trở thành bạn nhậu, cũng là vinh hạnh của tại hạ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút sâu thẳm.

Nếu đã là bạn nhậu.

Ta đã mời ngươi uống rượu, vậy ta lại xin chút thịt từ Lâm Thi Âm yêu dấu của ngươi, chắc ngươi sẽ không ngại chứ nhỉ.

Dù sao giữa bạn bè quan trọng nhất là có qua có lại.

Tà niệm trong lòng Cố Hàn Uyên chợt lóe lên rồi biến mất.

Hắn không tiếp tục kích thích Lý Tầm Hoan, người đã bị chế giễu đủ rồi.

Ngược lại, hắn nói với A Phi: Tiểu huynh đệ.

A Phi sửa lại: Ta tên A Phi.

Cố Hàn Uyên bật cười, ung dung nói: Được, A Phi.

Chương 623

Cố mỗ muốn hỏi thăm ngươi tin tức về mẹ của ngươi.

A Phi nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc.

Mặc dù đã đoán Cố Hàn Uyên hỏi thăm tin tức sẽ không đơn giản, nhưng cũng vạn lần không ngờ tới Cố Hàn Uyên hỏi thăm lại là về mẹ mình.

A Phi vô thức trả lời: Mẹ ta.

Mẹ ta mười năm trước đã qua đời rồi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, hỏi tới: Ngươi có tận mắt thấy thi thể của mẹ ngươi không.

Cũng không có.

Lúc đó mẹ ta nói bà sắp chết, không muốn ta nhìn thấy bộ dạng lúc lâm chung nên đã đuổi ta đi.

A Phi hồi phục tinh thần lại, tuy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn thẳng thắn nói ra, dù sao đây cũng không phải là chuyện gì cần phải giấu giếm.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn dùng Quế Hoa tửu để giao dịch với hắn, càng không nên che giấu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, nói với ý tứ không rõ: Hồng nhan dễ già, thanh xuân chóng qua.

Mẹ ngươi nhất định là một tuyệt sắc mỹ nhân, cho nên mới không muốn người ta thấy được dáng vẻ hồng nhan tàn phai của bà ấy.

A Phi nghe vậy như chìm vào hồi ức, ánh mắt có chút hoảng hốt, lẩm bẩm: Ừm.

Mẹ ta là người đẹp nhất mà ta từng thấy.

Cố Hàn Uyên nghe A Phi chính miệng thừa nhận vẻ đẹp của Bạch Phi Phi, nhất thời hài lòng cười, hắn ngưng giọng nói: Cố mỗ nghi ngờ mẹ ngươi chưa chết.

A Phi nghe vậy vô cùng kinh ngạc, mang theo tâm tình khó tin, nghi ngờ hỏi: Vì sao.

Cố công tử chẳng lẽ quen biết mẹ ta.

Bạch Phi Phi chưa bao giờ nói cho A Phi biết về thân phận của mình.

Từ lúc A Phi có trí nhớ, hắn chỉ biết gọi là mẹ, chứ không biết tên Bạch Phi Phi.

Lúc này khó tránh khỏi có chút tò mò.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ tuy không quen biết mẹ ngươi, nhưng lại từng nghe qua danh hiệu của bà ấy.

Mẹ ngươi không phải là người dễ dàng chết như vậy.

Nhưng nếu mẹ ta chưa chết, tại sao bà lại đuổi ta đi, còn không chịu gặp ta.

Hơn nữa mẹ ta rốt cuộc là thân phận gì.

Cố công tử có thể nói cho ta biết không.

A Phi vẫn có chút không tin Bạch Phi Phi chưa chết.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nói: Mẹ ngươi đã không nói cho ngươi biết thân phận của bà ấy, vậy Cố mỗ cũng không tiện nói thay.

Nhưng mà A Phi, ngươi tốt nhất hãy nhớ lại xem, sau khi rời khỏi mẹ ngươi có từng gặp chuyện gì bất thường không.

A Phi nghe vậy cau mày trầm tư.

Bất thường.

Phải rồi, lúc ta mới đến hoang nguyên lưu lạc, từng có mấy lần suýt bị dã thú giết chết.

Kết quả những con dã thú đó đột nhiên chết một cách khó hiểu.

Chẳng lẽ là mẹ ta âm thầm cứu ta sao.

Cố Hàn Uyên càng thêm chắc chắn Bạch Phi Phi chưa chết, hắn khẽ cười nói: Người âm thầm cứu ngươi hẳn là mẹ ngươi.

Bà ấy giả chết đuổi ngươi đi, chỉ sợ là vì muốn rèn luyện ngươi.

Người bình thường ở tuổi ngươi sẽ không có được một thân võ công giỏi như vậy.

Mẹ ngươi nhất định có yêu cầu gì đối với ngươi đúng không.

A Phi có chút buồn bã nói: Mẹ ta muốn ta danh dương thiên hạ, đến lúc đó sẽ có một người đến tìm ta, còn người đó là ai, mẹ ta chưa bao giờ nói cho ta biết.

Cố Hàn Uyên biết người mà A Phi nói đến chính là cha ruột của hắn, Thẩm Lãng.

Còn việc sau khi A Phi danh dương thiên hạ, Thẩm Lãng có đến tìm hắn hay không thì không chắc.

Cố Hàn Uyên ngược lại rất mong đợi có thể gặp được Thẩm Lãng.

Nguyên nhân đương nhiên không phải vì ngưỡng mộ vị thiên hạ đệ nhất danh hiệp một thời này, mà là vì năm đó Thẩm Lãng đã cùng Chu Thất Thất ẩn cư.

Một nữ tử chân thành thiện lương, người đã chiến thắng Bạch Phi Phi trong cuộc chiến tình yêu với Thẩm Lãng.

Nữ tử như vậy, Cố Hàn Uyên sao có thể không tò mò, sao có thể không có hứng thú.

Cố Hàn Uyên vừa suy nghĩ, liền có ý định thúc đẩy A Phi danh dương thiên hạ, để dẫn dụ cả Bạch Phi Phi và Chu Thất Thất ra ngoài.

Lúc này A Phi còn không biết Cố Hàn Uyên đang nhắm đến cả mẹ hắn và tình địch của mẹ hắn.

Hắn đang chìm đắm trong ký ức về thời thơ ấu chung sống cùng Bạch Phi Phi.

Trong trí nhớ của A Phi, Bạch Phi Phi là một người mẹ vô cùng dịu dàng, cực kỳ yêu thương hắn.

Có lẽ chính vì Bạch Phi Phi biết rõ mình quá quan tâm A Phi, nên mới nhẫn tâm giả chết để đuổi hắn đi.

Nếu không, giữ A Phi bên cạnh, hắn sợ rằng sẽ không bao giờ trưởng thành được.

Dù sao ngọc bất trác bất thành khí.

Sự thật chứng minh Bạch Phi Phi đã đúng.

A Phi mới mười bảy tuổi đã là một thiếu niên cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong, chỉ cách Tông Sư một bước ngắn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: A Phi, mẹ ngươi chắc là muốn rèn luyện ngươi.

Đợi đến ngày ngươi danh dương thiên hạ, không chỉ người mà mẹ ngươi nhắc đến sẽ tìm ngươi, mà mẹ ngươi cũng rất có thể sẽ xuất hiện.

A Phi nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Thật không.

Nếu không có gì bất ngờ.

Nhưng ta không biết làm thế nào mới có thể danh dương thiên hạ.

Ta không có gì trong tay, chỉ có thanh kiếm này.

A Phi khổ não nói.

Cái gọi là kiếm của hắn chính là miếng tre mà hắn đang cầm trong tay, nhìn qua rất đơn sơ, căn bản không nhận ra đó là vỏ kiếm.

Còn thanh kiếm hắn nói, e rằng cũng chỉ là miếng sắt mỏng giấu trong vỏ kiếm mà thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nếu trong tay chỉ có kiếm, danh tiếng tự nhiên cũng từ kiếm mà ra.

Chỉ cần đánh bại những cao thủ đã có danh tiếng, danh tiếng của đối phương tự nhiên sẽ chuyển sang người ngươi.

Đây là cách nhanh nhất để danh dương thiên hạ, cũng là cách phù hợp nhất với ngươi.

A Phi nghe vậy hai mắt sáng lên.

Đa tạ Cố đại ca chỉ điểm.

Lúc này A Phi đối với Cố Hàn Uyên hảo cảm tăng mạnh, thậm chí còn vượt qua cả Lý Tầm Hoan rất có duyên với hắn, chủ động kéo gần quan hệ xưng hô.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút kỳ quái.

Đây là lần đầu tiên có nam nhân gọi hắn là Cố đại ca.

Thường ngày đều là Cố sư huynh, Cố thiếu hiệp, Cố công tử.

Còn những người gọi hắn là Cố đại ca đều là thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ đầy thú vị: Trước khi ngươi gọi ta là cha, cứ tạm gọi như vậy đi.

Ta gọi ngươi là huynh đệ, ngươi gọi ta là cha, chúng ta ai tính người nấy là được rồi.

A Phi đột nhiên nảy ra một ý.

Trước mắt không phải có một người danh dương thiên hạ sao.

Vừa hay có một tiêu chuẩn để tham khảo.

Hắn có chút cung kính nói: Cố đại ca, có thể cho ta biết một chút về võ công của huynh không.

Lời vừa nói ra, ngay cả Lý Tầm Hoan cũng tò mò.

Tin đồn Cố Hàn Uyên đã không kém gì Lục Địa Thần Tiên, nhưng tin đồn dù sao cũng là tin đồn, làm sao có thể so với việc tận mắt chứng kiến.

Cố Hàn Uyên chỉ hơi trầm ngâm, rồi khẽ mỉm cười nói: Cũng được, để A Phi huynh đệ biết một chút về đỉnh cao thiên hạ, nếu không khó tránh khỏi không có phương hướng.

Dừng xe.

Thiết Truyền Giáp vô thức nghe theo mệnh lệnh của Cố Hàn Uyên, dừng xe ngựa lại.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên vén rèm xe lên, nhìn màn tuyết rơi dày đặc trước mắt, ung dung nói: Tuyết lớn này thật vướng víu.

Dứt lời, hai tay hắn chắp thành chưởng.

Tê Thiên Bài Vân.

Để tạo ra sự chấn động đủ lớn cho Lý Tầm Hoan và A Phi, Cố Hàn Uyên còn gia nhập một ít linh khí vào trong đó.

Chỉ thấy một luồng chưởng lực quán thiên quân phóng lên trời, đẩy toàn bộ tuyết rơi trước mắt ra hai bên, lộ ra một con đường quang đãng.

Nhưng điều càng khiến người ta chấn động hơn là đám mây đen che kín mặt trời cũng bị xé toạc, hình thành một thông lộ trống rỗng không biết kéo dài bao xa.

Ánh nắng từ đó chiếu xuống mặt đất, rọi sáng cả một vùng đất trắng xóa.

Kỳ cảnh như vậy khiến cả ba người đều trố mắt chết lặng.

Đây là một vĩ lực vượt qua sự hiểu biết của họ.

Lý Tầm Hoan là người đầu tiên phản ứng lại, thở dài nói: Cố công tử thần công cái thế, danh bất hư truyền.

Tiểu Lý Phi Đao Lệ Vô Hư Phát đối với thân thể máu thịt có uy hiếp cực lớn, nhưng về mặt thị giác chấn động hiển nhiên không bằng được Bài Vân Chưởng thay trời đổi đất, huống chi đây còn là Tê Thiên Bài Vân do Cố Hàn Uyên gia nhập linh khí thi triển.

A Phi sùng bái nhìn Cố Hàn Uyên.

Chương 624

Thật sự thấy được trời cao đất rộng, hắn nhất thời có phương hướng để phấn đấu.

Điều đáng tiếc duy nhất là không được thấy kiếm pháp của Cố Hàn Uyên.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng được xưng là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Chỉ một trong ba tuyệt kỹ đã có thể dùng sức người thay đổi thời tiết, vậy kiếm pháp đứng trên cả Tam Tuyệt còn kinh thiên động địa đến mức nào.

Còn Thiết Truyền Giáp lúc này lại mang vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Cái này mà cũng gọi là võ công sao.

Vậy võ công ta luyện chỉ có thể coi là trò xiếc à.

Hắn âm thầm may mắn vì lúc trước mình không nói lời gì không nên nói, rước lấy phiền phức cho thiếu gia của hắn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ba người đang kinh ngạc.

Thấy đã thể hiện đủ, hắn cảm thấy cũng nên rời đi.

Hắn không có hứng thú ở lại uống rượu với hai gã đàn ông.

Cố Hàn Uyên ung dung nói: Tuyết đã ngừng, Cố mỗ đi trước một bước.

Dứt lời, Trảm Long Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay.

Cố Hàn Uyên ném Trảm Long Kiếm ra, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên trên.

Lý Thám Hoa, A Phi huynh đệ, hậu hội hữu kỳ.

Vừa dứt lời, trong mắt Lý Tầm Hoan và A Phi chỉ còn lại bóng dáng tiêu sái đang bay lượn trên trời.

Lý Tầm Hoan cười khổ nói: Chẳng trách có tin đồn Cố công tử như trích tiên giáng thế, sự tiêu sái này người phàm khó mà đạt được, thật đáng ngưỡng mộ.

Trong lòng hắn không khỏi suy nghĩ về chuyện của Long Khiếu Vân.

Cố Hàn Uyên dùng cách thức chấn động như vậy để thể hiện, những lời hắn nói nhất thời tăng thêm độ tin cậy.

Dù sao một người có thực lực như vậy, đâu có lý do gì phải đi lừa một Tiểu Lý Phi Đao không đáng kể như hắn.

Có lẽ lần này hắn trở về, thật sự là bước vào vũng lầy rồi.

A Phi lại đơn thuần sùng bái.

Nếu có thể có võ công như Cố đại ca, danh dương thiên hạ cũng chỉ là chuyện thường thôi.

Nhìn thấy người trên đỉnh núi mới càng thêm khao khát leo lên, khao khát chiêm ngưỡng phong cảnh trên đỉnh.

Cố Hàn Uyên đã mở rộng tầm mắt cho hắn, cũng mở ra dã tâm, chỉ rõ mục tiêu.

Một thay đổi nhỏ cũng có thể ảnh hưởng đến toàn cục.

Vận mệnh của A Phi dưới sự can thiệp của Cố Hàn Uyên đang dần chệch hướng.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đã tiêu sái rời đi, đang ở một cứ điểm của Địa Võng, cúi nhìn Hà Hồng Dược đang quỳ trước mặt.

Hắn đưa tay vuốt tóc nàng, nhàn nhạt nói: Hồng Dược, lần sau đừng để ta thất vọng nữa.

Cố Hàn Uyên rất không hài lòng với công tác tình báo của Địa Võng.

Nếu không phải vừa hay gặp được, hắn đã bỏ lỡ tình tiết của Lý Tầm Hoan.

Cố lang yên tâm.

Tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Giọng trả lời của Hà Hồng Dược có chút mơ hồ, ấp úng đồng ý.

Hà Hồng Dược thái độ làm việc vẫn rất nghiêm túc.

Nàng rất nhanh đã điều chỉnh lại nhân thủ của Địa Võng, tập trung quan tâm nhiều hơn đến võ lâm phía tây bắc Minh quốc.

Thực ra nói cho cùng cũng không phải Hà Hồng Dược làm việc tình báo không tốt, dù sao trước đây phần lớn lực lượng tình báo đều đặt ở kinh thành và trên người Lục Tiểu Phụng.

Xét cho cùng vẫn là lực lượng của Địa Võng không đủ.

Tìm cơ hội vẫn phải đi đào thêm mấy kho báu để phát triển Địa Võng.

Cố Hàn Uyên không vội đi Thiên Sơn Thiên Trì tìm Tố Tâm.

Vài ngày sau, tại một tửu lâu ở trấn nhỏ Tụ Hiền.

Một già một trẻ đang kể chuyện ở đại sảnh.

Lão giả mặc trường sam vải xanh, râu tóc bạc phơ, trong đôi mắt đục ngầu lại có ánh sáng trí tuệ thấu tỏ sự đời.

Người trẻ là một thiếu nữ đang tuổi hoa, tết hai bím tóc, đôi mắt sáng lấp lánh như hai viên ngọc trai đen.

Thiếu nữ thanh tú xinh đẹp, nụ cười rạng rỡ, nếu không phải ăn mặc quá bình thường, e rằng đám nam nhân trong tửu lâu đều chẳng còn tâm trí nghe kể chuyện, chỉ mải ngắm nhìn nàng.

Đương nhiên, không thể phủ nhận rằng câu chuyện của hai ông cháu này rất hấp dẫn.

Chỉ thấy lão giả rít một hơi thuốc sợi, giọng trầm bổng du dương nói: Lại nói về Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử tại đại hội Nam Thiếu Lâm một mình đấu quần hùng, chỉ vì đón Thánh cô Nhật Nguyệt Thần Giáo Nhậm Doanh Doanh về, đánh cho quần hùng phải cúi đầu.

Phương trượng Nam Thiếu Lâm Huyền Từ không thể không cung kính đưa Thánh cô ra.

Sau đó Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn hiện thân, Nam Thiếu Lâm không biết vì sao lại ra sức bảo vệ hai người.

Cố công tử dùng Tam Phân Thần Chỉ nổi giận chiến với Lục Địa Thần Tiên Vô Sắc thiền sư.

Trên tay Vô Sắc thiền sư để lại một vết thương sâu thấy cả xương, mới ung dung rời đi, quần hùng không dám cản.

Thiếu nữ giả vờ kinh ngạc hỏi: Nhưng mà trước đây không phải còn nghe nói Cố công tử xông vào hoàng cung Thanh quốc, giết chết Duệ Thân vương Đa Nhĩ Cổn, một Lục Địa Thần Tiên giả chết nhiều năm sao.

Chẳng lẽ lúc ở Nam Thiếu Lâm Cố công tử đã hạ thủ lưu tình.

Thiếu nữ nói vậy nhưng lại không ngừng đưa mắt về một chỗ ngồi.

Nơi đó có một nam tử áo trắng tuấn dật phi phàm đang mân mê chén trà, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, đẹp đến mức khiến người ta thất thần.

Thiếu nữ dù biết mình còn phải kể chuyện, nhưng vẫn không nhịn được nhìn về phía hắn.

Nàng theo ông nội đi khắp giang hồ bao năm, chưa từng thấy nam tử nào đẹp như vậy, càng nhìn càng thấy đẹp.

Nhưng kỳ lạ là, nam tử áo trắng vốn nên trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt, ngoại trừ thiếu nữ ra, lại không có ai khác nhìn về phía hắn, dường như hắn không hề tồn tại.

Ngược lại là ông nội của cô gái thường xuyên cau mày, dường như có chuyện gì đó khó hiểu đang làm phiền ông.

Nam tử thu hút ánh mắt thiếu nữ chính là Cố Hàn Uyên.

Hắn đã sắp xếp một số việc ở cứ điểm Địa Võng rồi đến thị trấn nhỏ này.

Đôi ông cháu kể chuyện chính là Thiên Cơ Lão Nhân và cháu gái của ông, Tôn Tiểu Hồng.

Thiên Cơ Lão Nhân tên thật là Tôn Bạch Phát.

Tôn gia của Thiên Cơ Lão Nhân là một thế gia võ lâm khổng lồ, sở hữu hệ thống tình báo cực lớn, không có chuyện gì trên giang hồ Minh quốc mà họ không biết.

Cố Hàn Uyên rất có hứng thú với Tôn gia này.

Nếu có thể thu phục Tôn gia, hệ thống tình báo của Địa Võng ở Minh quốc sẽ lại lên một tầm cao mới.

Còn về bản thân Thiên Cơ Lão Nhân thì không có gì đáng để ý.

Tuy ông xếp thứ nhất trong Binh khí phổ của Bách Hiểu Sinh, nhưng Binh khí phổ vốn là một thứ đồ chơi để lấy lòng mọi người, được Bách Hiểu Sinh tung ra để khuấy động tranh chấp võ lâm.

Người có kiến thức thật sự sẽ không để ý đến bảng xếp hạng này.

Thiên Cơ Lão Nhân sớm đã nhìn ra mánh khóe trong đó, để tránh trở thành mục tiêu công kích, ông đã mai danh ẩn tích, giả làm người kể chuyện, cùng Tôn Tiểu Hồng rong chơi giang hồ.

Cố Hàn Uyên không có hứng thú bị một đám người thường vây xem, nên đã dùng Di Hồn Đại Pháp, khiến cho ngoài Tôn Tiểu Hồng ra không ai phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Ngược lại, Thiên Cơ Lão Nhân với tu vi Đại Tông Sư đã nhận ra có điều không ổn.

Nhưng Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đã nhìn ra khí huyết của Thiên Cơ Lão Nhân suy bại nghiêm trọng, trên người còn có ám thương.

Thật sự động thủ, e rằng chưa chắc đã mạnh hơn Tông Sư đỉnh phong bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên đã ngồi đây một lúc, kết quả lại nghe được chuyện về chính mình.

Hắn có chút buồn cười, nâng chén ra hiệu với Tôn Tiểu Hồng đang nhìn sang.

Hành động này khiến má hồng của nàng không khỏi ửng lên một vệt đỏ nhạt.

Trời ơi.

Chương 625

Sao trên đời lại có nam tử đẹp như vậy.

Chẳng lẽ là hồ tiên hay yêu quái gì đó sao.

Cứ nhìn nữa, không cần hắn bắt, ta cũng muốn đi theo hắn mất.

Trái tim thiếu nữ thuần khiết của Tôn Tiểu Hồng suy nghĩ miên man.

Thiên Cơ Lão Nhân miễn cưỡng nén lại sự hoang mang trong lòng, tiếp tục nói: Theo ta thấy, là tu vi của Cố công tử so với lúc đại hội Nam Thiếu Lâm lại có tiến bộ.

Từ khi Cố công tử ra mắt giang hồ đến nay, cảnh giới võ công tăng tiến cực nhanh, chưa đến một năm đã lên đến đỉnh cao võ lâm.

Thật khiến người ta thán phục tư chất tuyệt thế của hắn.

Tôn Tiểu Hồng nén lại ý định tiếp tục nhìn Cố Hàn Uyên, kinh ngạc nói: Nhưng dù Cố công tử tư chất tuyệt thế, nhanh như vậy đã thành cao thủ tuyệt đỉnh cũng quá thần kỳ rồi phải không.

Thiên Cơ Lão Nhân nghe vậy hạ thấp giọng, làm ra vẻ tiết lộ bí mật, nói nhỏ: Bên Tống quốc ngược lại có một tin đồn, nói là Cố công tử từng lạc vào một di tích thượng cổ, được Tiên Duyên, từ đó võ công tiến triển cực nhanh, không thể ngăn cản.

Nghe nói hiện tại ở Tống quốc có không ít cao thủ đang cố gắng tìm kiếm cái gọi là di tích thượng cổ, muốn trở thành Tam Tuyệt Kiếm Tiên thứ hai.

Đây vốn là tin tức do Cố Hàn Uyên cố ý để lộ ra.

Thứ nhất là để thân công phu của mình trở nên hợp lý, thứ hai cũng là để chuẩn bị gài bẫy người khác sau này.

Tôn Tiểu Hồng bĩu môi nói: Thì ra là thế.

Vậy Cố công tử cũng chỉ là một người có vận may nghịch thiên mà thôi.

Nàng lộ vẻ sùng bái, nói: Giang hồ phong hỏa chiếu thiên đốt, võ lâm hảo hán so độ cao, anh hùng thiên hạ ai đệ nhất, Tiểu Lý Thám Hoa có phi đao.

Theo ta thấy, thật sự bàn về anh hùng vẫn phải xem.

Tiểu Lý Phi Đao Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút buồn cười, hiếm có thiếu nữ nào cảm thấy hắn không bằng nam nhân khác, mà lại còn là Lý Tầm Hoan, người hắn không vừa mắt.

Trên thực tế, phản ứng của Tôn Tiểu Hồng cũng không kỳ lạ.

Cùng với việc Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ, danh tiếng phong lưu đa tình của hắn cũng lan truyền ra ngoài.

Hồng nhan tri kỷ nhiều rồi tự nhiên sẽ có chút tác dụng phụ.

Không ít nữ tử chỉ nghe danh không thấy người, dù sùng bái nhưng cũng có nhiều lời bàn tán.

Tôn Tiểu Hồng chính là một trong số đó.

Hơn nữa, Tôn Tiểu Hồng lúc còn nhỏ từng thấy hình ảnh anh hùng của Lý Tầm Hoan dùng phi đao giết địch, trong mắt khó tránh khỏi có thêm một lớp kính lọc thần tượng.

Quan trọng hơn là Tôn Tiểu Hồng vừa rồi bị dung mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên mê hoặc, lúc này mới cố ý mượn thần tượng để thoát khỏi sự mơ màng trong lòng.

Sắc mặt Thiên Cơ Lão Nhân có chút kỳ quái.

Tôn Tiểu Hồng đột nhiên nhắc đến Lý Tầm Hoan không khớp với kịch bản của họ.

Nhưng ông cũng không quá để ý, thuận thế nói tiếp: Tiểu Lý Phi Đao là anh hùng không giả, nhưng nói là thiên hạ đệ nhất thì thổi phồng quá rồi.

Ta thấy là con thích Tiểu Lý Phi Đao nên mới nói tốt cho hắn thôi.

Tôn Tiểu Hồng kiều diễm hừ một tiếng: Tiểu Lý Phi Đao anh tuấn đa tình, ta thích hắn thì có gì kỳ lạ đâu.

Nói xong, ánh mắt lại không kìm được liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Tôn Tiểu Hồng thấy Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu, cảm thấy đối phương không ủng hộ quan điểm của mình, trong lòng nhất thời cũng có chút không cam lòng.

Nàng cao giọng kể ra những anh hùng sự tích của Lý Tầm Hoan.

Khi thì phá tan âm mưu quỷ kế ở nơi nào đó, khi thì g·iết c·hết một hắc đạo cự phách vào năm nào tháng nào.

Tóm lại là đang ra sức thổi phồng.

Khiến cho Thiên Cơ Lão Nhân cũng không khỏi ngẩn người.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Tôn Tiểu Hồng đang bắt đầu giở tính tình trẻ con.

Hắn quả thực không đồng ý với quan điểm của Tôn Tiểu Hồng, nhưng nàng hiển nhiên đã hiểu lầm trọng điểm.

Lý Tầm Hoan lúc còn trẻ quả thực xứng đáng với một câu mỹ nam tử.

Dù sao danh hiệu Thám Hoa lang tuyệt đại đa số đều chọn người ưa nhìn nhất.

Lý gia một nhà bảy tiến sĩ, cha con ba Thám Hoa, đã đủ nói rõ trình độ nhan sắc của cha con họ.

Nhưng mà mười năm qua, Lý Tầm Hoan sớm đã không còn là vị Thám Hoa lang anh tuấn tiêu sái kia nữa.

Chính là tướng do tâm sinh.

Bị bệnh tật cùng hổ thẹn, tự trách giày vò, giữa hai hàng lông mày của Lý Tầm Hoan đều là sầu khổ.

Nếp nhăn, tóc bạc cũng dần dần leo lên mặt hắn.

Tướng mạo anh tuấn sớm đã không còn, trông qua giống như một trung niên nhân bình thường không có gì lạ. có lẽ khí chất đại thúc từng trải thế sự kia càng có thể hấp dẫn một vài tiểu cô nương chăng.

Còn về việc Lý Tầm Hoan có phải anh hùng hay không, thì mỗi người một ý.

Thiên Cơ Lão Nhân hôm nay bị Tôn Tiểu Hồng hết lần này đến lần khác không theo lối cũ làm cho ngẩn cả người, tức giận nói: Lý Tầm Hoan đa tình à.

Lão thấy là vô tình thì đúng hơn.

Mười năm trước, hắn vì kết bái nghĩa huynh của mình mà lại đem cả nữ nhân mình yêu thích nhường đi, ngươi nói hắn đa tình chỗ nào.

Tôn Tiểu Hồng nũng nịu nói: Đó là Tiểu Lý Thám Hoa hắn có tình có nghĩa.

Đáng hận là tên nghĩa huynh kia của hắn, biết rõ Lý Tầm Hoan và Lâm Thi Âm là thanh mai trúc mã, sớm đã có hôn ước, còn cướp vợ người ta, đoạt nhà người ta, thật sự là không biết xấu hổ.

Đám người nghe sách bên dưới vang lên một tràng tán thưởng.

Đúng lúc này, mấy người nghe sách hàng đầu bị xô ngã.

Một tiếng cười càn rỡ truyền đến.

Chỉ thấy một nam tử râu dài từ trong đám người đi ra.

Nhưng mà nhân vật chính chân chính lại không phải hắn.

Bên cạnh hắn còn có hai người.

Một người cúi đầu khom lưng, hiển nhiên chỉ là một tên tay sai.

Người còn lại là một đứa trẻ chừng mười mấy tuổi, đôi mắt linh động, gương mặt xinh đẹp, áo choàng đỏ viền lông thỏ trắng, trông như một Hồng Hài Nhi được điêu khắc từ ngọc phấn.

Có lẽ do tuổi còn nhỏ, nhìn qua khó phân biệt nam nữ, lại tinh xảo đáng yêu đến bất ngờ.

Đáng tiếc ánh mắt có phần hung ác kia đã phá hỏng toàn bộ cảm quan.

Cách xuất hiện đầy phách lối khiến người ta phải chú ý.

Cố Hàn Uyên thấy chính chủ đã tới, độ cong khóe miệng lại lớn thêm vài phần.

Đứa bé kia chính là con của Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm, Long Tiểu Vân.

Bất quá Cố Hàn Uyên lúc này trong lòng có chút cổ quái.

Người bình thường nhìn thấy dáng vẻ hung ác được che giấu kia của Long Tiểu Vân sợ rằng chỉ sinh lòng ác cảm, nhưng Cố Hàn Uyên lại rất tán thưởng Long Tiểu Vân như búp bê này.

Chính là người không ngoan độc, địa vị không vững.

Trong loạn thế, nhân nghĩa đạo đức là thứ vô dụng nhất.

Cách làm chính xác là biến nhân nghĩa đạo đức thành một loại vũ khí của mình.

Đáng tiếc Long Tiểu Vân không học được.

Đem sự hung ác bày ra ngoài sáng là hạ sách nhất, kém xa Long Khiếu Vân ẩn mình trong bóng tối như một con rắn độc.

Thật to gan, dám tùy tiện bàn tán Long Tứ gia.

Tên tay sai Ba Anh kia liền gây khó dễ trước.

Bên cạnh, nam tử râu dài Trương Hiếu Nghi thì mặt lộ vẻ cười nhạt, một bộ dáng nhìn người sắp chết.

Nhưng Tôn Tiểu Hồng lại không có chút sợ hãi nào.

Còn giả vờ kinh ngạc nói: Ta tùy tiện bàn tán chỗ nào.

Rõ ràng là nói thật mà.

Thiên Cơ Lão Nhân lắc đầu nói: Tiểu Hồng à, ngươi như vậy là không hiểu rồi.

Ngươi nói cha người ta không biết xấu hổ, nói mẹ người ta và nam tử khác là tình nhân cũ.

Đương nhiên nghe không lọt tai nữa.

Tôn Tiểu Hồng làm bộ bừng tỉnh đại ngộ nói: Hóa ra tiểu hài tử nhà ngươi chính là con trai của Long Khiếu Vân à.

Chẳng trách vẻ mặt hung tợn, Long Khiếu Vân quả là biết dạy con a.

Long Tiểu Vân giận dữ, hét lớn: A Anh, cắt lưỡi con nha đầu thối lắm mồm kia đi.

Ba Anh nịnh nọt nói: Thiếu gia yên tâm, tiểu nhân đi ngay.

Dứt lời liền mặt mày dữ tợn giơ đao đi về phía Tôn Tiểu Hồng.

Chương 626

Tôn Tiểu Hồng mặt lộ vẻ sợ hãi, nhưng đôi mắt sáng linh động lại giảo hoạt vô cùng.

Hiển nhiên vẻ sợ hãi trên mặt hoàn toàn là giả vờ.

Ngay lúc Tôn Tiểu Hồng chuẩn bị cầu cứu gia gia nàng.

Ba Anh chân mềm nhũn, ngã chổng vó.

Tôn Tiểu Hồng nhất thời vui vẻ, trêu chọc: Sao đột nhiên hành đại lễ thế này.

Không cần, không cần.

Ánh mắt của nàng lại rơi vào một cái chén trà hết sức quen mắt bên chân Ba Anh.

Đôi mắt đẹp sáng lên nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên, chén trà trước đó hắn cầm trong tay đã không còn.

Làm người khác mất hứng.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Đám người dồn dập nhìn lại, nhất thời đều có chút kinh ngạc.

Một nam tử khí vũ bất phàm, ngọc thụ lâm phong như vậy, vậy mà trước đó không ai chú ý tới.

Dung mạo đẹp đẽ luôn dễ khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Long Tiểu Vân cũng không khỏi hai mắt sáng lên, hiếu kỳ đánh giá Cố Hàn Uyên đột nhiên ra mặt vì Tôn Tiểu Hồng.

Thiên Cơ Lão Nhân trong mắt tinh quang lóe lên, mặt lộ vẻ bừng tỉnh, dường như đã nhận ra thân phận của Cố Hàn Uyên.

Bất quá, Ba Anh lúc này mất hết mặt mũi, đâu còn quản Cố Hàn Uyên có đẹp hay không, thẹn quá hóa giận quát lên: Ngươi là người phương nào.

Dám quản chuyện của Long thiếu gia Hưng Vân Trang.

Cố Hàn Uyên khinh thường nói: Lấy Long Khiếu Vân ra dọa ta.

Hắn còn chưa xứng.

Các ngươi càng không xứng biết tên Cố mỗ.

Long Tiểu Vân nghe vậy sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Cuồng đồ từ đâu tới.

Trương lão gia tử.

Lão phu ngược lại muốn xem xem võ công trên tay ngươi có lợi hại như công phu miệng lưỡi của ngươi không.

Trương Hiếu Nghi mặt âm trầm, trường kiếm đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt liếc Tần Hiếu Nghi một cái.

Đưa tay vỗ lên bàn, một chiếc đũa trong ống đũa bằng tre bắn lên.

Trong nháy mắt chiếc đũa bắn lên, Cố Hàn Uyên phất tay áo.

Đám người chỉ thấy một đạo ô quang lóe lên.

Trương Hiếu Nghi nhất thời lùi lại, trường kiếm rơi xuống đất, bàn tay cầm kiếm bị một chiếc đũa ghim chặt vào cột gỗ.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Trương Hiếu Nghi, giọng nói trêu đùa của Cố Hàn Uyên mới từ từ vang đến.

Võ công trên tay Cố mỗ coi được chứ.

Còn về công phu miệng của Cố mỗ, sẽ chỉ để cho cô nương xinh đẹp đến lĩnh giáo, ví như vị cô nương mà các ngươi vừa muốn cắt lưỡi kia.

May mà không để các ngươi thực hiện được, bằng không chẳng phải là phung phí của trời sao.

Bị Cố Hàn Uyên dùng lời lẽ trêu ghẹo, Tôn Tiểu Hồng nhất thời đỏ bừng mặt.

Nàng oán trách lườm hắn một cái, bộ dáng e thẹn kia xinh đẹp dị thường.

Vậy mà lúc này đám người nào có tâm tư quan tâm Tôn Tiểu Hồng, bọn họ đều bị Cố Hàn Uyên ra tay chấn kinh rồi.

Long Tiểu Vân kinh hô: Lưu Vân Phi Tụ.

Không đúng, đây là Phi Hoa Trích Diệp, Giai Khả Thương Nhân.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút ngoài ý muốn cười nói: Ồ.

Võ công không cao, kiến thức không nhỏ.

So với cha ngươi Long Khiếu Vân mạnh hơn nhiều.

Long Tiểu Vân ánh mắt lấp lánh, giọng điệu cung kính chắp tay thi lễ nói: Tiền bối võ công cao tuyệt, tiểu tử bội phục.

Cũng xin tiền bối ở đây chờ một lát, tiểu tử trở về mời phụ thân đến mời tiền bối đến Hưng Vân Trang uống chén rượu nhạt, như thế nào.

Có chút ý tứ.

Biết hảo hán không chịu thiệt trước mắt, gặp phải người mình không đối phó được thì không cứng đối cứng, hiểu được trở về tìm viện binh.

Đáng tiếc cha ngươi Long Khiếu Vân cũng không chịu giúp ngươi ra mặt đâu.

Cố Hàn Uyên hơi tán thưởng khẽ cười nói.

Long Tiểu Vân so với biểu hiện trong nguyên tác tốt hơn nhiều, vẫn tàn nhẫn như cũ nhưng cũng không thiếu cơ trí.

Trên mặt Long Tiểu Vân không tìm thấy vẻ xấu hổ, mặt không đổi sắc nói: Tiền bối nói đùa.

Nếu tiền bối cảm thấy chúng ta quấy rầy nhã hứng của ngài, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

A Anh, mang Trương lão gia tử lên, chúng ta đi.

Ba Anh vẻ mặt đưa đám nói: Thiếu gia, chiếc đũa này ta rút không ra.

Long Tiểu Vân bực bội nói: Đồ ngu.

Dứt lời đi đến trước mặt Trương Hiếu Nghi, từ trong giày rút ra một thanh chủy thủ bằng tinh cương chặt đứt phần đũa lộ ra bên ngoài bàn tay.

Lại kéo cánh tay Trương Hiếu Nghi một cái, bàn tay hắn nhất thời thoát khỏi chiếc đũa.

Đi.

Dứt lời, Long Tiểu Vân rời đi trước.

Ba Anh đỡ Trương Hiếu Nghi theo sát phía sau.

Hay.

Không biết ai bắt đầu, mọi người vây xem dồn dập vỗ tay khen hay.

Hiển nhiên ba người Long Tiểu Vân kiêu căng phách lối đã làm rất nhiều người chướng mắt.

Cố Hàn Uyên thấy thế chỉ thờ ơ cười cười.

Tôn Tiểu Hồng đi tới trước, đôi mắt đẹp lóe lên, cười duyên nói: Đa tạ công tử ra tay tương trợ, xin hỏi công tử cao danh quý tánh.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đứng dậy, cất bước như muốn rời đi.

Tôn Tiểu Hồng thấy thế, cho rằng Cố Hàn Uyên vẫn giữ thái độ lúc trước, rằng nàng không xứng biết tên hắn.

Trong lòng nhất thời có chút tức giận.

Người này sao lại lạnh lùng như vậy, đáng tiếc cho tướng mạo và một thân võ công giỏi của hắn.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên đi tới cửa tửu lầu đột nhiên quay đầu, hướng về phía Tôn Tiểu Hồng ấm áp cười nói: Ta bất quá chỉ là một kẻ vận khí nghịch thiên mà thôi.

Cô nương ngược lại chướng mắt, cần gì phải biết danh tính đâu.

Dứt lời liền thản nhiên rời đi.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy sửng sốt, còn chưa kịp thưởng thức nụ cười mê người vừa rồi của Cố Hàn Uyên, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên như có phép thuật, trong nháy mắt đỏ bừng.

Nàng khó tin do dự nói: Hắn.

Hắn chẳng lẽ là.

Thiên Cơ Lão Nhân buồn cười nhìn Tôn Tiểu Hồng gần như xấu hổ muốn chết, một câu nói đã đâm thủng sự may mắn trong lòng nàng.

Không cần đoán, vị công tử kia chính là người mà Tiểu Hồng ngươi đang nghĩ đến đó.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy, khuôn mặt càng đỏ hơn vài phần, cái miệng lanh lợi cũng không khỏi trở nên cà lăm.

Thật là Cố công tử.

Không thể giả được.

A.

Ta vậy mà lại nói ngay trước mặt Cố công tử rằng hắn chỉ là một kẻ vận khí nghịch thiên.

Ta điên rồi sao.

Tôn Tiểu Hồng hai tay đè lên thái dương, điên cuồng lắc đầu, một bộ dáng cuồng loạn.

Nàng hận không thể quay lại lúc trước mà tát cho mình hai cái.

Tôn Tiểu Hồng bất mãn sự phong lưu của Cố Hàn Uyên là một chuyện, nhưng sùng bái cũng là thật sự sùng bái.

Nếu không có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, sao lại để ý đến sự phong lưu đa tình của hắn.

Chỉ riêng chuyện vì hồng nhan giận dữ, xông vào đại hội Nam Thiếu Lâm cứu ra Nhậm Doanh Doanh đã khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ hâm mộ ao ước.

Tôn Tiểu Hồng cũng không ngoại lệ, chẳng qua là cảm thấy Cố Hàn Uyên quá xa vời, chưa bao giờ nghĩ mình có thể tận mắt nhìn thấy hắn.

Kết quả lần đầu gặp mặt liền để lại ấn tượng xấu.

Điều này khiến gương mặt xinh xắn đáng yêu của nàng cũng không khỏi xấu hổ đến tan nát.

Tôn Tiểu Hồng thẹn quá hóa giận đổ lỗi cho Thiên Cơ Lão Nhân.

Gia gia đều tại ngươi.

Nhận ra Cố công tử cũng không nhắc ta một tiếng.

Chương 627

Hơn nữa trước đây còn không chịu cho ta xem bức họa của Cố công tử, hại ta mất mặt.

Thiên Cơ Lão Nhân bất đắc dĩ nhún vai nói: Có gì lạ đâu, ta cũng vừa mới nhận ra Cố công tử.

Thậm chí ta còn không biết hắn đến lúc nào.

Không cho ngươi xem chân dung của hắn chính là sợ ngươi bị hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Chậc chậc, chẳng trách lời đồn nói Cố công tử tuấn tú như tiên nhân hạ phàm, người thật còn tuấn mỹ hơn trong tranh nhiều.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy hết sức đồng tình.

Nếu sớm biết Cố Hàn Uyên đẹp trai như vậy, nàng có lẽ đã chủ động đi tìm.

Đâu còn ở đây cùng Thiên Cơ Lão Nhân tranh luận nên hay không nên nói về người này.

Bất quá có một chút nghi hoặc, chẳng lẽ trước khi Cố Hàn Uyên lên tiếng, Thiên Cơ Lão Nhân cũng không phát hiện ra hắn sao.

Lúc đó còn đoán là Hồ tiên các loại yêu tinh, bây giờ xem ra, có thể là do võ công của Cố Hàn Uyên quá mức cao thâm.

Còn về vì sao lúc đó chỉ có mình có thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên, đã bị Tôn Tiểu Hồng quy kết là duyên phận.

Thiên Cơ Lão Nhân hút một hơi thuốc, thản nhiên nói: Tiểu Hồng ngươi cũng không cần quá lo lắng, Cố công tử vừa rồi không chỉ cứu ngươi, lúc rời đi còn cười với ngươi, chắc chắn sẽ không ghét ngươi đâu.

Tôn Tiểu Hồng nhớ lại nụ cười đẹp đẽ lúc đó của Cố Hàn Uyên, chợt cảm thấy tim đập thình thịch.

Thầm nghĩ chẳng trách Cố Hàn Uyên có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, chỉ một nụ cười kia thôi, có mấy nữ tử có thể chống cự được.

Tôn Tiểu Hồng càng nghĩ càng xấu hổ, gương mặt vừa mới nguội đi một chút lại có dấu hiệu nóng lên.

Nàng che giấu nói: Cố công tử đã nói ta xinh đẹp, đương nhiên sẽ không ghét ta.

Thiên Cơ Lão Nhân cổ quái nói: Tiểu Hồng ngươi sẽ không cũng thích Cố công tử chứ.

Nghe gia gia khuyên một tiếng, Cố công tử quá đa tình, thích hắn không có kết quả tốt đâu.

Tôn Tiểu Hồng bất mãn nói: Không phải gia gia ngươi dạy ta sao.

Thà làm vợ anh hùng, không làm thiếp người thường.

Cố công tử anh hùng cái thế, có nhiều hồng nhan tri kỷ cũng là bình thường thôi.

Thiên Cơ Lão Nhân nghe vậy cảm thấy đau đầu.

Lười tính toán chuyện Tôn Tiểu Hồng chân trước còn cho rằng Lý Tầm Hoan là anh hùng, chân sau lại nhanh như vậy đổi ý cho rằng Cố Hàn Uyên anh hùng cái thế.

Kinh nghiệm phong phú cho hắn biết tranh cãi với nữ tử về việc này là không có kết quả.

Hắn đổi chủ đề: Không ngờ Cố công tử lại tới Tây Bắc võ lâm.

Nói như vậy, kỳ cảnh xuất hiện trên trời mấy hôm trước rất có thể không phải tự nhiên phát sinh, mà là do chiêu thức của ai đó tạo thành.

Tôn Tiểu Hồng cũng nhớ tới kỳ cảnh thông thiên đột nhiên xuất hiện trên mây ngày đó.

Trời đang tuyết lớn bỗng nhiên trong xanh.

Thậm chí khiến cho mấy ngày liên tiếp quanh đây không còn tuyết rơi.

Không ít người coi đó là điềm lành, còn truyền ra không ít lời đồn đại kỳ lạ.

Tôn Tiểu Hồng kinh ngạc hỏi: Gia gia ngươi nói đó là Cố công tử làm.

Ta cũng chỉ là suy đoán, dù sao có được thủ đoạn thông thiên như vậy chỉ có Cố công tử.

Người trẻ tuổi bây giờ thật đáng sợ a, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn.

Thiên Cơ Lão Nhân nói như vậy, càng phát ra cảm thấy Binh Khí Phổ thật vô nghĩa.

Hắn bất quá chỉ là một lão già Đại Tông Sư, có tài đức gì mà xếp hạng nhất chứ.

Nếu không phải giấu mình kỹ, sớm đã bị lão quái vật nào nhìn hắn không thuận mắt một chưởng vỗ chết rồi.

Cứ nói việc hắn hoàn toàn nhìn không thấu Cố Hàn Uyên.

Chỉ là một góc băng sơn lộ ra, đã khiến hắn cảm thấy mình có lẽ không qua nổi một chiêu trong tay Cố Hàn Uyên.

Kỳ cảnh thay đổi đất trời kia tạm thời không nhắc tới, dù sao chỉ là suy đoán.

Nhưng một chiêu Cố Hàn Uyên đả thương Tần Hiếu Nghi lúc trước đã khiến người ta kinh hãi.

Kiến thức rộng rãi như Thiên Cơ Lão Nhân liếc mắt một cái đã nhìn ra chỗ đáng sợ bên trong.

Chiếc đũa đả thương người kia khi bị chấn lên, những chiếc đũa còn lại trong ống lại không hề suy chuyển.

So với Phi Hoa Trích Diệp thần kỳ còn lợi hại hơn.

Tôn Tiểu Hồng linh cơ khẽ động, đột nhiên hỏi: Gia gia, ngươi nói Cố công tử có phải là vì Mai Hoa Đạo mà đến không.

Gần đây Mai Hoa Đạo tái xuất giang hồ, gây ra không ít đại án, khuấy động Tây Bắc võ lâm khiến lòng người hoang mang.

Thời điểm này, anh hùng cái thế Cố Hàn Uyên đột nhiên đến Tây Bắc võ lâm, vừa vặn phù hợp với phỏng đoán của Tôn Tiểu Hồng.

Nàng đôi mắt đẹp sáng lên nói: Mai Hoa Đạo làm nhiều việc ác, Cố công tử có lẽ chính là đến để vì dân trừ hại a.

Thiên Cơ Lão Nhân đầu tiên là gật đầu tán thành, tiếp đó liền trêu chọc: Có thể, dù sao theo lời đồn, Tây Bắc võ lâm đệ nhất mỹ nhân Lâm Tiên Nhi hứa hẹn nếu ai có thể g·iết c·hết Mai Hoa Đạo, nàng sẽ gả cho người đó.

Với tính cách phong lưu đa tình của Cố công tử, không chừng chính là nhắm vào Lâm Tiên Nhi đâu.

Kỳ thực chuyện Mai Hoa Đạo ồn ào huyên náo, quan trọng hơn là do Lâm Tiên Nhi tung ra lời hứa hẹn này.

Dù sao Mai Hoa Đạo tuy gây ra không ít đại án, nhưng ảnh hưởng cũng chỉ giới hạn ở Tây Bắc võ lâm.

So với Thiên Võng khiến người người nghe danh biến sắc thì chênh lệch không thể kể xiết.

Nếu không liên quan đến việc Lâm Tiên Nhi sẽ thuộc về ai, sợ rằng khó mà gây được nhiều sự quan tâm.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy lại tức giận, chua chát nói: Phi.

Ta mới không tin Cố công tử nông cạn như vậy đâu.

Một Lâm Tiên Nhi không biết tại sao lại bị người ta thổi phồng thành Tây Bắc võ lâm đệ nhất mỹ nhân, Cố công tử chưa chắc đã để mắt tới.

Chướng mắt Lâm Tiên Nhi, chẳng lẽ còn có thể để mắt tới ngươi cái tiểu nha đầu này hay sao.

Thiên Cơ Lão Nhân gõ tẩu thuốc vào tro, chế nhạo Tôn Tiểu Hồng đang tức giận.

Hắn thật sự không hy vọng Tôn Tiểu Hồng dấn thân vào vũng bùn Cố Hàn Uyên này.

Tôn Tiểu Hồng yếu ớt nói: Gia gia, người có phải một tháng không muốn uống rượu không.

Thiên Cơ Lão Nhân nghe vậy kinh hãi nói: Tiểu Hồng giơ cao đánh khẽ a.

Một tháng không có rượu uống, ta sẽ chết mất.

Tôn Tiểu Hồng lười để ý lão tửu quỷ này, giận dỗi nói: Nếu không muốn không có rượu uống, vậy giúp ta đi tìm Cố công tử.

Thiên Cơ Lão Nhân chợt cảm thấy mình lấy đá tự đập chân mình, khó xử nói: Cố công tử nổi tiếng nhất là có thể ngự kiếm phi hành, hành tung phiêu diêu bất định, ta cũng đoán không được hắn sẽ đi đâu a.

Tôn Tiểu Hồng tùy hứng hừ nói: Ta không cần biết, tóm lại gia gia ngươi phải tìm được Cố công tử, ta muốn đi xin lỗi hắn.

Tôn Tiểu Hồng vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình lỡ lời lúc trước.

Lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ bất mãn với nàng, một lòng muốn tìm cơ hội giải thích.

Nàng căn bản không lo không tìm được hành tung của Cố Hàn Uyên.

Nếu Cố Hàn Uyên đã đến Tây Bắc võ lâm, trong thời gian ngắn nhất định sẽ không rời đi, mà chỉ cần Cố Hàn Uyên còn chưa rời đi, Thiên Cơ Lão Nhân nhất định có thể tìm được.

Tôn Tiểu Hồng biết rõ thực lực tình báo của nhà mình.

Những nơi khác của Minh quốc tạm thời không bàn, nhưng ở Tây Bắc võ lâm thì không có tin tức nào họ không nghe được.

Sau đó Tôn Tiểu Hồng liền thúc giục Thiên Cơ Lão Nhân đang than thở rời khỏi tửu lâu.

Bên trong thảo lư của Mai Nhị.

Mới trải qua trị liệu của Mai Nhị, Lý Tầm Hoan khổ cười nói: Cố công tử, ngài làm hại tại hạ khổ quá rồi.

Cố Hàn Uyên hứng thú vuốt ve chén rượu trong tay, khẽ cười hỏi: Ồ.

Lời này của Lý Thám Hoa có ý gì.

Lý Tầm Hoan không để ý đến lời khuyên của Mai Nhị, nâng chén uống cạn.

Thở ra một hơi, yếu ớt than thở: Uống qua Quế Hoa tửu của Cố công tử, uống lại những loại rượu khác đều cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Điều này đối với một tửu quỷ như tại hạ chẳng phải là sự dằn vặt lớn nhất sao.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, trêu chọc: Tửu sắc là cương đao khoét xương, Lý Thám Hoa vẫn nên sớm cai rượu thì tốt hơn.

Lý Tầm Hoan nghe vậy thần tình nhất thời trở nên vô cùng cổ quái.

Hắn cũng không phải chưa từng nghe nói Cố Hàn Uyên có vô số hồng nhan tri kỷ.

Cho nên là cai rượu chứ không cai sắc đúng không.

Cố Hàn Uyên đã tới được một lúc.

So với lần đầu bị Cố Hàn Uyên dùng đủ mọi cách trào phúng trong xe ngựa, lần gặp gỡ này rõ ràng hữu hảo hơn nhiều.

Hai người cũng đã hàn huyên không ít chuyện trên trời dưới đất.

Lý Tầm Hoan thường có thể nghe được từ miệng Cố Hàn Uyên một vài lời nói tuy hoang đường phóng túng, nhưng lại khiến người ta tỉnh ngộ.

Hắn kỳ thực rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, cảm thấy hắn có một loại khí chất đặc biệt khác với thế nhân.

Dùng một câu để hình dung, có lẽ chỉ có chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh là thỏa đáng nhất.

Dường như ở trước mặt Cố Hàn Uyên, Tiểu Lý Phi Đao của hắn cũng chỉ là chúng sinh bình thường.

Lý Tầm Hoan lắc đầu cười khổ: Muốn cai rượu còn không bằng g·iết tại hạ.

Huống hồ tại hạ vẫn luôn hiếu kỳ về loại rượu ngon hơn mà Cố công tử đã nói.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Lý Tầm Hoan có sắc mặt hồng nhuận hơn nhiều so với lần đầu gặp, nhàn nhạt nói: Vậy Lý Thám Hoa phải dưỡng tốt thân thể trước đã.

Bằng không Lý Thám Hoa uống xong liền mất mạng, Cố mỗ chẳng phải là phải gánh một cái nồi đen sao.

Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Lý Tầm Hoan u sầu thở dài.

Chương 628

Hắn biết bệnh của mình không phải đơn thuần điều dưỡng là có thể chữa khỏi, mấu chốt thực sự nằm ở tâm bệnh.

Chỉ cần tâm bệnh một ngày không khỏi, cho dù bệnh tình thuyên giảm cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Lý Tầm Hoan nhìn Cố Hàn Uyên đang thưởng thức chén rượu, thỉnh thoảng nhấp một ngụm Quế Hoa tửu, thần thái thản nhiên tự tại, đáy lòng từ trong thâm tâm hâm mộ sự tiêu sái tự nhiên của hắn.

Thầm nghĩ: Nếu thật sự có chuyện ngoài ý muốn, có lẽ đem Thi Âm giao phó cho Cố công tử cũng là một đường lui.

Lý Tầm Hoan không hổ là Lý Tầm Hoan.

Lòng dạ rộng rãi, lại giàu tinh thần hy sinh, vĩnh viễn đặt mình ở vị trí cuối cùng để lo lắng.

Cố Hàn Uyên tuy tiết lộ nội dung không nhiều, nhưng từng tia manh mối đều chỉ hướng đến việc sắp có âm mưu nhắm vào hắn.

Mà kẻ chủ mưu của âm mưu này rất có thể là người hắn không muốn thừa nhận.

điều này khiến hắn không thể không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Điều duy nhất Lý Tầm Hoan còn vướng bận trong lòng chính là Lâm Thi Âm.

Mà Cố Hàn Uyên chính là người đàn ông có thể bảo vệ tốt cho Lâm Thi Âm.

Còn về việc lại đẩy người con gái mình yêu vào vòng tay một người đàn ông khác có khiến nội tâm hắn rỉ máu như bị một đao đâm vào hay không, thì bị hắn vô thức bỏ qua.

Ý tứ trong mắt Lý Tầm Hoan bị Cố Hàn Uyên đọc được một nửa.

Nếu Cố Hàn Uyên là một người một lòng tiêu dao giang hồ, nhất định sẽ cùng hắn trở thành hảo hữu chí giao.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên muốn cùng trời tranh, cùng đất tranh, cùng người tranh.

Lý Tầm Hoan chỉ có thể trở thành quân cờ bị hắn thao túng.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhếch miệng lên một vệt cong.

Chính chủ tới rồi.

Đột nhiên một trận động tĩnh, cửa lớn của thảo lư ầm ầm ngã xuống đất.

Hiển nhiên là có ác khách đến cửa.

Mai Nhị nhíu mày nói: Ta ra ngoài xem một chút.

Nói rồi xoay người rời đi.

Mà Lý Tầm Hoan thì mặt lộ vẻ lo lắng.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong mắt u quang lóe ra, khẽ cười nói: Mai Nhị tiên sinh võ công thấp, ác khách tới cửa e rằng chống đỡ không được.

Lý Thám Hoa nếu lo lắng cho an nguy của ông ấy, không ngại cùng ra ngoài xem một chút.

Lý Tầm Hoan giật mình, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: Cố công tử nói có lý, tại hạ đi xem ngay.

Thất lễ rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Lý Tầm Hoan rời đi, ánh mắt càng thêm vẻ nghiền ngẫm.

Chỉ một lúc sau, sau một trận ồn ào và tiếng loảng xoảng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đi ra đại sảnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt vẻ vui mừng chợt lóe lên.

Khẽ thở dài: Lý Thám Hoa ra tay không khỏi quá ác một chút.

Chỉ là như vậy, ngươi muốn làm sao ăn nói với Lâm Thi Âm và Long Khiếu Vân đây.

Trong sảnh thảo lư hỗn loạn tưng bừng.

Lý Tầm Hoan thần tình xấu xí, chân tay luống cuống.

Mai Nhị cũng không biết phải làm sao.

Trương Hiếu Nghi che lấy vết thương trên tay nằm dưới đất.

Ba Anh đỡ Long Tiểu Vân hai cánh tay rũ xuống, sắc mặt trắng bệch.

Trên mặt đất xuất hiện mấy chỗ bị ăn mòn nghiêm trọng, còn rơi vãi một số ám khí bị đánh rớt.

Độc dược và ám khí này đều là kiệt tác của Long Tiểu Vân.

Có chút khác với nguyên tác.

Mai Nhị thấy cửa nhà mình bị xô ngã, vốn đã sinh lòng bất mãn.

Mà trong nhà ngoài Lý Tầm Hoan ra còn có Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ.

Tự tin rõ ràng hơn nhiều, thẳng thừng không chữa thương cho Tần Hiếu Nghi.

Long Tiểu Vân vốn đã tâm tình không tốt sau khi chịu thiệt ở chỗ Cố Hàn Uyên, nhất thời giận dữ, sử dụng ám khí tấn công Mai Nhị.

Lý Tầm Hoan đi ra vừa lúc nhìn thấy một màn này, tự nhiên ra tay dạy dỗ Long Tiểu Vân.

Tần Hiếu Nghi tiến lên giúp đỡ, bị Lý Tầm Hoan dễ dàng đánh ngã.

Ngay sau đó còn chưa chờ Ba Anh mang Long Khiếu Vân ra, Long Tiểu Vân thấy Lý Tầm Hoan có sơ hở, liền ném độc thủy về phía Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan suýt nữa bị thứ độc thủy ăn mòn cả sàn nhà văng trúng mặt, nhất thời nổi giận.

Cũng không còn để ý đến Long Tiểu Vân tuổi còn nhỏ, chỉ cảm thấy nhỏ tuổi đã tàn nhẫn như vậy, sau này lớn lên nhất định là một tai họa, liền ra tay phế đi võ công của Long Tiểu Vân.

Lý Tầm Hoan ra tay rõ ràng nặng hơn nhiều so với trong nguyên tác.

Không chỉ tháo hai cánh tay của Long Tiểu Vân, kinh mạch trên cánh tay cũng bị nội kình của hắn chấn đứt, thậm chí cả đan điền cũng bị một chưởng phế bỏ.

Long Tiểu Vân không chỉ võ công hoàn toàn biến mất, sau này cũng không thể luyện võ lại.

Nếu không được trị liệu kịp thời, thậm chí còn có nguy cơ tàn phế.

Ba Anh ngoài mạnh trong yếu quát lên: Ngươi chết chắc rồi, lại dám đả thương Long thiếu gia, ngươi có biết cha của Long thiếu gia là ai không.

Tây Bắc võ lâm không ai không biết Hưng Vân Trang Long Khiếu Vân Long Tứ gia.

Lý Tầm Hoan sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm: Hưng Vân Trang.

Hưng Vân Trang đời trước chính là Lý Viên, cũng chính là nhà của

Lý Tầm Hoan.

Nhà của mình bị người ta đổi tên.

Đứa con do người phụ nữ mình yêu và đại ca sinh ra lại bị chính tay hắn đả thương.

Tất cả những điều này dường như đang trào phúng hắn không nên trở về.

Đúng lúc này Cố Hàn Uyên ra sân khấu.

Là ngươi.

Long Tiểu Vân lúc này chỉ cảm thấy oan gia ngõ hẹp, tại sao lại gặp phải Cố Hàn Uyên cái tên sát tinh này.

Hơn nữa Long Tiểu Vân nhìn dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, phong độ nhẹ nhàng kia, vô thức không muốn để hắn nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, bất giác quay đầu đi.

Ba Anh đúng lúc kinh hô: Sao ngươi lại đến thảo lư của chúng ta trước.

Cố Hàn Uyên ghét bỏ nói: Cố mỗ đến tìm Lý Thám Hoa uống rượu.

Kết quả rượu mới uống được một bầu, các ngươi lại chậm chạp đến làm người ta mất hứng.

Trương Hiếu Nghi lúc này chống người dậy, kinh ngạc hỏi: Lý Thám Hoa.

Chẳng lẽ là Tiểu Lý Phi Đao Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan sắc mặt trầm xuống nói: Chính là Lý mỗ.

Hắn lại quay sang hỏi Cố Hàn Uyên: Thật sự là đứa con do Thi Âm và đại ca sinh ra.

Không thể giả được.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nụ cười càng thêm vẻ nghiền ngẫm.

Mà Lý Tầm Hoan lại là một bộ dạng bị đả kích sâu sắc, tự trách không thôi vì đã làm tổn thương Long Tiểu Vân.

Lý Tầm Hoan đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ xuống tay nặng như vậy.

Hắn là bị Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên ám thị ảnh hưởng, mới ra tay không có chừng mực.

Tâm linh của Lý Tầm Hoan có kẽ hở cực lớn, đối mặt với Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên, tu vi Tông Sư gần như trở thành vật trang trí, không hề phát hiện ra đã bị ám thị.

Bằng không trong tình huống bình thường, Lý Tầm Hoan nhiều lắm chỉ tháo khớp tay Long Tiểu Vân để dạy dỗ là đủ rồi.

Lý Tầm Hoan cay đắng nói: Mai Nhị tiên sinh, cũng xin ngài ra tay cứu chữa đứa trẻ này.

Mai Nhị nghe vậy thở dài một tiếng, tiến lên kiểm tra thương thế của Long Tiểu Vân.

Thần tình ngưng trọng lắc đầu nói: Đan điền và kinh mạch cánh tay bị hủy, võ công hoàn toàn biến mất, sau này cũng không thể luyện võ.

Lý Thám Hoa hạ thủ quả thực nặng một chút.

Long Tiểu Vân nghe vậy như cha mẹ chết, mặt mày khóc lóc nói: Ta không thể không có võ công.

Mai Nhị tiên sinh cầu ngài cứu ta.

Mai Nhị thở dài nói: Nối xương cho ngươi thì không thành vấn đề, nhưng thương thế đan điền và kinh mạch này thì ta không thể giúp

được.

Long Tiểu Vân trong lòng tuyệt vọng, sắp khóc.

Bất kể tính tình thâm độc tàn nhẫn của Long Tiểu Vân, tướng mạo như búp bê kia quả thực đáng yêu.

Dáng vẻ khóe mắt rưng rưng như vậy khiến lòng người sinh lòng không nỡ.

Chương 629

Cố Hàn Uyên thấy thế có chút tấm tắc lấy làm lạ.

Nếu là một đứa trẻ hư bình thường đã sớm la lối om sòm, Long Tiểu Vân lại ngoài ý muốn chỉ lẳng lặng rơi lệ, tựa hồ có chút không phù hợp với nhân vật thiết lập.

Cố Hàn Uyên vốn đã có kế hoạch ban ân cho Long Tiểu Vân, nhân cơ hội tiếp cận Lâm Thi Âm.

Vở kịch tự biên tự diễn từ việc đả thương Trương Hiếu Nghi đến đây cũng đến lúc kết thúc.

Hắn đúng lúc mở miệng nói: Đừng khóc.

Ta đến chữa thương cho ngươi là được.

Long Tiểu Vân nghe vậy nhất thời nín khóc, có chút ngơ ngác nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nhàn nhạt.

Lý Tầm Hoan vui mừng quá đỗi nói: Có Cố công tử ra tay, Tiểu Vân tất nhiên có thể chữa khỏi thương thế.

Mai Nhị chần chừ hỏi: Nhưng là cái này đan điền cùng kinh mạch.

Cố Hàn Uyên tự tin cười: Cố mỗ nếu đã đồng ý ra tay, thì sẽ chữa khỏi cho hắn.

Lý Tầm Hoan thấy Mai Nhị vẫn còn vẻ mặt hoài nghi, vội vàng giải thích: Y thuật của Cố công tử cao siêu, trước đó hắn còn châm cứu cho tại hạ, khiến tại hạ gần đây dễ chịu hơn rất nhiều.

Mai Nhị nghe vậy giật mình, bừng tỉnh đại ngộ nói: Thì ra là thế, chẳng trách thân thể Lý Thám Hoa ngươi so với dự liệu tốt hơn nhiều.

Trước đó khi Mai Nhị chữa bệnh cho Lý Tầm Hoan đã đầy lòng nghi hoặc.

Theo lý thuyết bệnh của Lý Tầm Hoan rất nặng, hẳn phải ho khan không ngừng như một con ma lao.

Kết quả Lý Tầm Hoan ngoài việc có chút suy yếu, thân thể vậy mà tốt đến mức còn có thể uống rượu.

Cố Hàn Uyên thản nhiên ôm lấy Long Tiểu Vân, vào một phòng trống.

Hắn cúi đầu nhìn Long Tiểu Vân đang ánh mắt lấp lánh, nhàn nhạt nói: Ngoan ngoãn một chút, bằng không chịu khổ đừng trách ta.

Long Tiểu Vân nghe vậy bĩu môi.

Dù sao kẻ đầu sỏ gây ra cục diện bây giờ chính là Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên ở Tụ Hiền Lâu đả thương Trương Hiếu Nghi, họ cũng sẽ không mang Trương Hiếu Nghi đến thảo lư chữa thương, Long Tiểu Vân cũng sẽ không bị Lý Tầm Hoan đả thương.

Bất quá Long Tiểu Vân cuối cùng vẫn không nói gì, dù sao còn trông cậy vào Cố Hàn Uyên chữa thương.

Có Nhất Dương Chỉ và Vạn Tượng Âm Dương Quyết trong tay, chút thương thế này của Long Tiểu Vân không là gì cả.

Cố Hàn Uyên trước tiên nối lại các khớp tay cho Long Tiểu Vân, lại dùng Nhất Dương Chỉ đả thông kinh mạch cho hắn.

Tiếp theo liền muốn dùng Vạn Tượng Âm Dương Quyết trị liệu đan điền cho Long Tiểu Vân.

Mới khôi phục năng lực hành động, Long Tiểu Vân thấy Cố Hàn Uyên muốn vén y phục của mình, trong cơn kinh hãi vô thức bắn ra một mũi ám tiễn.

Cố Hàn Uyên né qua ám tiễn, lạnh lùng nói: Xem ra Lý Tầm Hoan dạy dỗ ngươi còn chưa đủ.

Hơn nữa những thứ đồ chơi linh tinh này cũng làm người ta phiền chán.

Dứt lời ra tay như điện.

Tiếng loảng xoảng vang lên, Cố Hàn Uyên đã lột sạch Long Tiểu Vân.

Chậc chậc, ám tiễn, tiền tài tiêu, hồ điệp tiêu, châu chấu thạch, độc châm, đồ chơi nhỏ thật đúng là không ít.

Khoan đã, ngươi tại sao lại là con gái.

Cố Hàn Uyên nhìn búp bê phấn điêu ngọc trác, da thịt non mịn trước mắt, nhất thời có cảm giác muốn che mặt.

Suốt ngày đi săn nhạn, không ngờ lại bị nhạn mổ vào mắt.

Chuyện này thật sự không thể trách Cố Hàn Uyên không nhận ra giới tính của Long Tiểu Vân.

Long Tiểu Vân tuổi còn quá nhỏ, trên người không có đặc trưng giới tính rõ ràng, hành vi cử chỉ lại càng không có nửa điểm dáng vẻ của một cô gái.

Nàng vừa có gen ưu tú của Lâm Thi Âm, ở độ tuổi này khó phân biệt giới tính là chuyện rất bình thường.

Một cô bé có dáng vẻ anh khí, hoặc một cậu bé có dáng vẻ ẻo lả đều có thể xảy ra.

Dù sao ở thời hiện đại cũng không thiếu những đại lão giả gái, Tăng ca, Xuân ca gì đó.

Thảo nào Cố Hàn Uyên vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Nếu không phải nhìn thấy vùng da trơn truột kia, e rằng hắn vẫn còn bị che giấu trong bóng tối.

Mà lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Tiểu Vân đã sớm đỏ bừng lên, vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết.

Võ công của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ thấy được chưa đến một góc của tảng băng chìm, nhưng bản lĩnh cởi quần áo này thì lại được lĩnh giáo rồi.

Nàng còn chưa kịp phản ứng đã mất hết toàn bộ phòng ngự.

Trong lòng Long Tiểu Vân lúc này, hận ý đối với Cố Hàn Uyên đã hoàn toàn vượt qua Lý Tầm Hoan.

Nàng hận đến mức nói: Giết ngươi.

Ta nhất định phải giết ngươi.

Không còn lớp vỏ nam trang bảo vệ, giọng nói của Long Tiểu Vân rõ ràng yếu ớt đi rất nhiều, ngược lại có vài phần dáng vẻ của con gái.

Cũng may nàng vẫn còn lý trí, không lớn tiếng la hét.

Bằng không bộ dạng này nếu bị người chờ bên ngoài nhìn thấy, có lẽ nàng cũng không cần sống nữa.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, giọng điệu đầy ẩn ý nói: Xem ra ngươi vẫn chưa nhận rõ tình thế.

Ta chữa thương cho ngươi, ngươi lại lấy oán báo ân, ta còn chưa tính sổ với ngươi.

Vậy mà còn dám nói muốn giết ta.

Xem ra không cho ngươi chút dạy dỗ là không được.

Long Tiểu Vân nghe vậy cảm thấy không ổn.

Đáng tiếc còn chưa đợi nàng kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Khi định thần lại thì đã nằm trên đùi của Cố Hàn Uyên.

Dự cảm bất tường trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Nàng kinh hoảng hô: Ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Đương nhiên là dạy dỗ ngươi.

Tiện thể dạy cho ngươi biết, khi không có năng lực phản kháng thì đừng có ăn nói hàm hồ, bằng không người chịu thiệt cũng là ngươi.

Chát. một tiếng giòn giã vang lên.

Thân thể Long Tiểu Vân nhất thời cứng đờ, không thể tin được mà kêu đau: Ngươi dám đánh ta.

Nhưng điều đó cũng không làm Cố Hàn Uyên dừng tay.

Long Tiểu Vân cố gắng giãy giụa, nhưng làm sao là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ có thể không ngừng phẫn hận nói: Ta nhất định phải giết ngươi.

Nhưng những lời này theo thời gian trôi qua, âm thanh càng ngày càng yếu.

Đến cuối cùng còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Long Tiểu Vân lê hoa đái vũ, yếu ớt cầu xin: Ta biết lỗi rồi, đừng đánh nữa.

Tim Cố Hàn Uyên khẽ động.

Dáng vẻ yếu ớt lúc này của Long Tiểu Vân lại có vài phần cảm giác quen thuộc như Vu Hành Vân.

Đã từng trong khoảng thời gian Vu Hành Vân che giấu thân phận mà nghịch ngợm, Cố Hàn Uyên cũng không thiếu lần dạy dỗ nàng như

vậy.

Có chút khác biệt là giọng nói lúc đó của Vu Hành Vân mềm mại đáng yêu hơn một chút.

Còn Long Tiểu Vân thì lại càng thêm mềm yếu hơn một chút.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Còn muốn giết ta nữa không.

Long Tiểu Vân lúc này đâu còn vẻ kiên cường lúc trước, yếu ớt lẩm bẩm: Không dám.

Phải biết rằng, Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm đều chưa từng dạy dỗ nàng như vậy.

Bị Cố Hàn Uyên đánh một trận, ngược lại đột nhiên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Đúng là trẻ hư không nghe lời, đánh một trận là ngoan ngay.

Long Tiểu Vân trở nên lệch lạc hoàn toàn là do bị nuông chiều quá mức.

Nếu như phát triển theo tình tiết trong truyện, Long Tiểu Vân sau này vẫn có tuyến tình tiết hiểu chuyện sau mấy chục năm.

Long Thiên Hương từng nói: Tổ tiên phụ Long Tiểu Vân tuổi già nghĩ lại, đối với sự tùy hứng trong quá khứ của mình đã sâu sắc tự kiểm điểm, ngài đã xóa bỏ hết những phương pháp hại người và võ công độc ác trong Lân Hoa Bảo Điển, chỉ để lại một ít bản lĩnh cứu người tế thế, truyền lại cho hậu nhân, nhưng lại thêm vào rất nhiều sáng tạo của chính ngài, mặc dù không uyên bác bằng Lân Hoa Bảo Điển, nhưng lại chính đạo hơn nhiều.

Cho nên Long Tiểu Vân chỉ là thiếu sự dẫn dắt đúng đắn mà thôi.

Đương nhiên ở thế giới này, nếu mấy chục năm sau có Long Thiên Hương, thì nên gọi Long Tiểu Vân là tổ tiên mẫu.

Cố Hàn Uyên thấy Long Tiểu Vân chịu thua, hài lòng cười.

Hắn lật người nàng lại.

Long Tiểu Vân nhất thời mặt đỏ bừng, muốn mắng lại không dám mắng, uất ức nói: Ngươi lại muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên tức giận liếc mắt, nhàn nhạt nói: Chữa trị đan điền cho ngươi, không thì còn có thể là gì.

Nói rồi đưa tay đặt lên vị trí đan điền của Long Tiểu Vân.

Linh khí của Vạn Tượng Âm Dương Quyết nhất thời tuôn vào, chữa trị thương thế đan điền của Long Tiểu Vân.

Con gái và con trai vẫn là khác nhau.

Nếu Long Tiểu Vân vẫn là con trai, e rằng Cố Hàn Uyên chỉ tiện tay dùng nội lực chữa trị qua loa là được.

Chương 630

Nhưng nếu Long Tiểu Vân là một loli đáng yêu, vậy thì phải để tâm một chút.

Theo luồng linh khí ấm áp của Cố Hàn Uyên tuôn vào, Long Tiểu Vân chợt cảm thấy toàn thân thư thái, đan điền vốn đang âm ỉ đau cũng không còn đau nữa.

Thậm chí còn có cảm giác vui sướng, tinh thần sảng khoái.

Thân thể có chút cứng ngắc cũng bất giác mềm nhũn ra.

Long Tiểu Vân nhìn Cố Hàn Uyên đang chăm chú chữa thương cho mình trước mắt, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đỏ lên.

Trước đây nàng đã có chút để ý đến tướng mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên, bây giờ quan sát ở cự ly gần, càng cảm thấy đẹp mắt.

Trong chốc lát, lại vô hình trung có một tâm tình kỳ quái rằng bị Lý Tầm Hoan đả thương cũng không tệ.

Thật ra trước đó ở Tụ Hiền Trang, việc Long Tiểu Vân dễ dàng chịu thua như vậy cũng có chút ngoài dự đoán của Cố Hàn Uyên.

Nàng đã vô thức không muốn xảy ra xung đột với Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm.

Còn việc bảo Long Khiếu Vân mời Cố Hàn Uyên đến Hưng Vân Trang làm khách, cũng là mang ý định bái sư.

Chỉ riêng mấy chiêu Cố Hàn Uyên vừa thể hiện đã mạnh hơn nhiều so với những sư phụ được mời trong nhà.

Long Tiểu Vân vốn dĩ ham mê võ học, nhìn thấy Cố Hàn Uyên võ công sâu không lường được tự nhiên sẽ muốn bái sư học nghệ.

Còn về việc có phải muốn nhân cơ hội bái sư để được nhìn Cố Hàn Uyên thêm vài lần hay không thì chỉ có mình nàng biết.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nhíu mày nói: Long Khiếu Vân thật đúng là đã làm lỡ khối ngọc thô này của ngươi.

Theo việc trị liệu đi vào chiều sâu, Cố Hàn Uyên cảm nhận được càng lúc càng rõ ràng.

Thiên tư của Long Tiểu Vân tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Nếu có được sự dẫn dắt phù hợp, chưa chắc không thể bước vào hàng ngũ tuyệt đỉnh.

Nếu lại có một bộ công pháp tốt, Lục Địa Thần Tiên cũng có thể mong đợi.

Nhưng Long Tiểu Vân rõ ràng đã bị Long Khiếu Vân làm lỡ dở.

Tu hành nội công thì hỗn loạn lung tung, ngược lại học một đống chiêu thức màu mè chẳng ra gì.

Đây quả thực là ấn tượng cố hữu của Long Khiếu Vân.

Hắn thấy Tiểu Lý Phi Đao của Lý Tầm Hoan lợi hại như vậy, liền để Long Tiểu Vân tốn lượng lớn tinh lực đi học ám khí.

Lại không biết đây căn bản là bỏ gốc lấy ngọn.

Cố Hàn Uyên đem cách nhìn của mình nói cho Long Tiểu Vân biết.

Long Tiểu Vân ngơ ngác hỏi: Ý của ngươi là thật ra tư chất luyện võ của ta rất cao.

Chỉ là bị cha ta làm lỡ.

Cũng không trách nàng trong lòng hoài nghi.

Dù sao ở những trận đấu cấp thấp, ám khí quả thực có ưu thế xuất kỳ bất ý.

Những sư phụ mà Long Khiếu Vân mời đều là những võ sư tam lưu.

Tầm nhìn của Long Tiểu Vân khó tránh khỏi bị hạn hẹp.

Sau khi Long Tiểu Vân một lần nữa nhận được câu trả lời khẳng định của Cố Hàn Uyên, nàng bỗng nhiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt đáng yêu nói: Vậy ngươi có thể thu ta làm đồ đệ không.

Cố Hàn Uyên nhất thời ngẩn người.

Cái cảm giác quen thuộc chết tiệt kia lại đến rồi.

Tuy nội dung cụ thể có chút khác biệt, nhưng Cố Hàn Uyên lại không khỏi nhớ lại lúc trước thu Vu Hành Vân làm đồ đệ.

Nhắc đến Vu Hành Vân, Long Tiểu Vân, chẳng lẽ hắn có duyên với mây sao.

Thế còn gió thì sao.

Trong lúc nhất thời, tư duy của Cố Hàn Uyên có chút phân tán, rơi vào mắt Long Tiểu Vân giống như đang ngẩn ngơ thất thần.

Trong đôi mắt to linh động của nàng loé lên một tia giảo hoạt.

Long Tiểu Vân đã phát hiện ra thái độ của Cố Hàn Uyên rõ ràng tốt hơn nhiều sau khi nàng trở nên yếu đuối ngoan ngoãn.

Giọng nói cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

Luồng khí ấm áp chữa trị đan điền của nàng càng làm cho cả thể xác và tinh thần nàng đều cảm thấy ấm áp.

Vì vậy Long Tiểu Vân mới cố ý làm ra bộ dáng đáng yêu kia để xin Cố Hàn Uyên.

Bán manh là một loại thiên phú, Long Tiểu Vân đã tự học thành tài.

Tuy có chút sai lệch so với suy nghĩ của Long Tiểu Vân, nhưng Cố Hàn Uyên đúng là nhìn thấy bộ dáng này của nàng mới không khỏi gợi lên hồi ức về Vu Hành Vân.

Tỉnh táo lại, Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, rồi hỏi với vẻ hơi trịnh trọng: Ngươi thực sự muốn bái ta làm sư phụ.

Long Tiểu Vân nghe vậy hai mắt sáng lên, vội nói: Muốn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Ngươi rõ ràng còn chưa biết ta là ai đã muốn bái ta làm sư phụ, không sợ hối hận sao.

Không hối hận, ta muốn theo ngươi học võ công.

Ngữ khí của Long Tiểu Vân rất kiên định, kiên định đến mức khiến người ta sinh nghi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Vậy ngươi nói cho ta biết trước, tại sao lại phải giả làm con trai.

Long Tiểu Vân nghe vậy giật mình, do dự nhìn Cố Hàn Uyên, ngập ngừng nói: Cha ta vẫn luôn muốn có một đứa con trai, còn vì chuyện này mà cãi nhau với mẹ.

Ta biết cha hy vọng có một đứa con trai để kế thừa Hưng Vân Trang.

Ta không thể thay đổi giới tính bẩm sinh của mình, nhưng ta nguyện ý trở thành một đứa con trai để kế thừa Hưng Vân Trang.

Long Tiểu Vân càng nói tâm tình càng sa sút.

Nào có cô bé nào lại không thích mặc những chiếc váy nhỏ xinh đẹp để làm một tiểu công chúa người người yêu mến.

Nàng lại phải đi làm Long thiếu gia thâm độc tàn nhẫn kia.

Việc bị Lý Tầm Hoan phế võ công mà lại để ý đến vậy cũng là vì nguyên nhân này.

Không có võ công thì làm sao kế thừa Hưng Vân Trang.

Nói cho cùng, vẫn là do cách giáo dục của Long Khiếu Vân có vấn đề.

Dưới sự ảnh hưởng mưa dầm thấm lâu của hắn, tầm nhìn của Long Tiểu Vân trở nên chật hẹp, coi thâm độc là bản lĩnh.

Cổ kim trong ngoài, kẻ kiêu hùng nào mà không phải hô phong hoán vũ giữa chính và tà, hắc và bạch.

Chính và tà vốn tương sinh tương khắc, chỉ có cùng tiến lên mới có thể thành đại sự.

Lúc này Long Tiểu Vân rõ ràng đã phát triển sai lệch.

Muốn uốn nắn nàng lại, trước hết phải để nàng nhận rõ chính mình.

Bỏ đi lớp ngụy trang giả trai chính là bước đầu tiên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười nói: Tầm nhìn quá hẹp, đệ tử của ta không phải là loại phế vật chỉ có thể ru rú ở một nơi nhỏ bé để xưng vương xưng bá.

Long Tiểu Vân nghe vậy ngây người.

Chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên lúc này tự tin ngạo nghễ tựa như đang tỏa sáng lấp lánh.

Nàng thì thào hỏi: Vậy ta còn có thể bái ngươi làm sư phụ không.

Cố Hàn Uyên đặt Long Tiểu Vân đã được chữa trị xong xuống, con ngươi sâu thẳm hơi lóe lên, nhẹ nhàng cười nói: Dập đầu đi.

Long Tiểu Vân mặt mày mừng như điên, đang muốn cúi xuống thì bỗng nhiên phản ứng lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng lên, lắp bắp nói: Ta. cứ như vậy mà dập đầu sao.

Cố Hàn Uyên giọng điệu đầy ẩn ý nói: Sao.

Không làm được sao.

Long Tiểu Vân chỉ cảm thấy tôn nghiêm của mình đang bị chà đạp.

Nhưng đây lại là cơ hội duy nhất để nàng thay đổi vận mệnh.

Nàng chợt nhớ tới vẻ mặt của Long Khiếu Vân khi từng chán ghét nói tại sao nàng không phải là một đứa con trai.

Ánh mắt nàng trở nên kiên định.

Cố nén cảm giác xấu hổ đến ngất đi, nàng khom lưng quỳ xuống đất.

Mặc dù phụ cận đã được làm ấm lên nhờ một chiêu Bài Vân Tê Thiên của Cố Hàn Uyên, nhưng nhiệt độ thời tiết lúc này dù sao cũng rất thấp.

Dù chưa có tuyết rơi, vẫn lạnh thấu tâm can.

Huống chi lúc này Long Tiểu Vân còn không có nửa điểm phòng hộ.

Không có linh khí ấm áp do Cố Hàn Uyên truyền cho lúc chữa trị, Long Tiểu Vân nhất thời rét đến toàn thân lạnh buốt.

Chương 631

Nhưng nàng vẫn run rẩy dập đầu xong ba cái.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn Long Tiểu Vân không biết là vì rét quá hay vì xấu hổ mà trong chốc lát bắt đầu không đứng dậy nổi.

Hắn ngược lại không phải vì sở thích xấu xa mà làm nhục Long Tiểu Vân, mà là muốn trước khi uốn nắn tính cách của Long Tiểu Vân, để nàng nhận rõ địa vị của mình.

Bằng không, cứ theo tính cách lệch lạc của nàng mà lớn lên, dù có thi ân cho nàng cũng chỉ ghi hận trong lòng.

Chẳng thà trước hết đánh sập lòng tự tôn trong nàng, rồi đắp nặn lại từ đầu.

Huống chi trong kế hoạch tiếp theo của Cố Hàn Uyên, Long Tiểu Vân còn có rất nhiều lý do để hận hắn.

Cố Hàn Uyên cũng không có hứng thú nuôi ra một con sói mắt trắng.

Long Tiểu Vân và Vu Hành Vân không giống nhau.

Đơn thuần dịu dàng không có ý nghĩa, chèn ép thích đáng cũng quan trọng không kém.

Thời gian chờ đợi dường như đặc biệt dài đằng đẵng.

Long Tiểu Vân cắn chặt đôi môi mỏng, trong lòng đầy uất ức.

Chẳng biết từ lúc nào, khóe mắt lại nổi lên ánh lệ.

Ngay lúc nàng sắp không kìm được mà rơi nước mắt, chỉ cảm thấy thân thể ấm áp, bên tai vang lên giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên: Sau này ngươi chính là đệ tử của ta.

Việc đầu tiên chính là mặc bộ y phục này vào, vừa là lễ vật cũng là khảo nghiệm.

Long Tiểu Vân cảm nhận bộ y phục rơi trên người, chỉ thấy hàn khí nhất thời hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài.

Đó là một chiếc váy đỏ tươi như lửa.

Nhìn kích cỡ dường như rất vừa vặn.

Đây là Hỏa Hoán Quần mà Cố Hàn Uyên đổi từ trong hệ thống, được làm từ da của chuột lửa.

Không chỉ nóng lạnh không xâm, bụi bặm không bám, mà còn có thể điều chỉnh kích cỡ.

Đương nhiên quan trọng nhất là có thể ôn dưỡng thân thể, nâng cao hiệu suất tu luyện.

Dù sao Long Tiểu Vân cũng đã bị Long Khiếu Vân làm chậm trễ.

Nàng lại không đến mức độ sống nhờ linh khí của trời đất, lúc này mới trúc cơ là hơi muộn.

Cũng may vì đan điền bị nghiền nát, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu, ngược lại tiết kiệm công sức cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Vu Hành Vân kia còn được tặng một chiếc Lưu Tiên Quần, đối với Long Tiểu Vân tự nhiên không có đạo lý bên trọng bên khinh.

Long Tiểu Vân lúc này mặc dù thể xác và tinh thần đều ấm áp, nhưng vẫn khó xử nói: Ta không thể để người khác biết ta là con gái, nhưng đây là váy mà.

Nàng nói thì nói vậy, nhưng trong đôi mắt đẹp lại tràn đầy vẻ hứng thú.

Rõ ràng vô cùng thích chiếc Hỏa Hoán Quần tuyệt đẹp mà Cố Hàn

Uyên tặng.

Cố Hàn Uyên ngạo nghễ cười nói: Đệ tử của ta tự nhiên phải quang minh chính đại, há có đạo lý che che giấu giấu.

Về phía Long Khiếu Vân, ta sẽ khiến hắn câm miệng.

Long Tiểu Vân nhìn dáng vẻ duy ngã độc tôn, ngạo nghễ của Cố Hàn Uyên mà tim đập thình thịch.

Nàng e thẹn nói: Ta biết rồi, cảm ơn sư tôn.

Long Tiểu Vân và Vu Hành Vân vẫn là không giống nhau.

Dù sao tuy cùng ngạo kiều, nhưng một người giả ngây thơ, một người thật ngây thơ.

Có Lâm Thi Âm ôn nhu hiền thục giáo dục, giới tính thật là nữ hài tử của Long Tiểu Vân lệch lạc cũng không tính là quá đáng.

Nàng bỗng nhiên mặt đỏ bừng, do dự nói: Sư tôn, ngươi có phải nên quay người đi không.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tiểu nha đầu cái gì cần có không có, có gì đáng để ý.

Long Tiểu Vân nghe vậy bĩu môi.

Thấy Cố Hàn Uyên không động đậy, nàng đành phải quay người lại, đẩy nhanh tốc độ mặc quần áo.

Vừa mặc xong Hỏa Hoán Quần, Long Tiểu Vân bỗng nhiên cảm giác tóc mình bị túm lấy.

Tiếng cười khẽ của Cố Hàn Uyên vang lên bên tai: Nếu đã muốn làm lại con gái, vậy thì kiểu tóc cũng phải thay đổi, bằng không xấu quá.

Long Tiểu Vân âm thầm oán thầm Cố Hàn Uyên lại còn chê kiểu tóc mẹ nàng làm cho nàng xấu xí.

Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn để mặc Cố Hàn Uyên thao túng.

Nàng nhỏ giọng hỏi: Sư tôn, ta đều đã bái ngươi làm thầy.

Có thể nói cho ta biết ngươi là ai không.

Mặc vào Hỏa Hoán Quần, dường như tâm thái của Long Tiểu Vân cũng theo đó chuyển biến.

Nói chuyện cũng nhỏ nhẹ hơn rất nhiều, ngược lại có vài phần dáng vẻ con gái.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Sư tôn của ngươi tên là Cố Hàn Uyên, nghĩ rằng ngươi nên nghe qua rồi.

Long Tiểu Vân vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên là đại ca hắc đạo nào đó có kẻ thù khắp nơi.

Không ngờ thân phận thật sự còn kinh người hơn nàng tưởng.

Nàng nhất thời kinh hô: Sư tôn ngươi là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Đừng nhúc nhích.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ đang muốn quay lại của nàng, thản nhiên nói: Ta nghĩ chắc sẽ không có ai dám giả mạo đâu nhỉ.

Sau khi nhận được sự xác nhận một lần nữa của Cố Hàn Uyên, Long Tiểu Vân nhất thời cảm xúc dâng trào.

Nàng âm thầm mừng như điên mà thầm nghĩ: Sư tôn dĩ nhiên là Vương Tuyệt Kiếm Tiên trong truyền thuyết.

Chẳng trách dáng dấp đẹp như vậy, chẳng trách xem thường cha ta.

Lần này ta đúng là kiếm được món hời lớn rồi.

Lúc này trong lòng Long Tiểu Vân đâu còn nửa điểm xấu hổ tức giận muốn chết lúc trước.

Tên tuổi của Tam Tuyệt Kiếm Tiên thiên hạ ai cũng biết, là nhân vật truyền kỳ chân chính.

Đừng nói là chút nhục nhã này, nếu Cố Hàn Uyên truyền ra ngoài một câu muốn thu nữ đồ đệ, e rằng những nữ tử ngưỡng mộ hắn sẽ xếp hàng dài đến để tự tiến cử.

Long Tiểu Vân cúi đầu nhìn xuống đầu ngón chân, bất bình thầm nghĩ: Cái gì mà tiểu nha đầu cái gì cần có không có.

Mẹ ta xinh đẹp như vậy, chờ ta lớn lên khẳng định cũng là một đại mỹ nhân.

Tâm tư của tiểu cô nương chính là hay thay đổi, lúc này đã bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Không đợi Long Tiểu Vân kết thúc dòng suy nghĩ miên man, Cố Hàn Uyên đã hài lòng cười nói: Được rồi.

Cố Hàn Uyên vứt hết những vật trang sức lộn xộn trên đầu Long Tiểu Vân.

Tóc của Long Tiểu Vân hơi ngắn, còn chưa quá vai.

Sau khi sửa sang, vén một bên tóc lên, trông vừa xinh đẹp lại mang theo chút phong cách tây.

Lúc này thì không còn ai có thể nhầm nàng là con trai được nữa.

Một thân y phục đỏ rực, tựa như một Hỏa Tinh Linh đang nhảy múa.

Xinh đẹp đáng yêu, lanh lợi hoạt bát, quả thực là một phôi thai mỹ nhân.

Khi Cố Hàn Uyên dẫn Long Tiểu Vân với dáng vẻ thay đổi hoàn toàn bước ra khỏi phòng, bốn người trong sảnh nhất thời trợn mắt há mồm.

Ngươi đây là biến thành người khác đi ra à.

Ý nghĩ này gần như đồng thời lóe lên trong đầu bốn người.

Nếu không phải đường nét khuôn mặt của Long Tiểu Vân vẫn giống hệt lúc đi vào, họ thực sự khó có thể tin được tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt và Long thiếu gia âm hiểm tàn nhẫn kia là cùng một người.

Ba anh kết nghĩa hỏi: Long thiếu gia. ngài đây là.

Long Tiểu Vân vô thức ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên, thấy hắn gật đầu, giọng nói trong trẻo như hoàng oanh xuất cốc vang lên: Sau này gọi là tiểu thư.

Ba anh kết nghĩa khó xử nói: Cái này.

Long Tiểu Vân nhíu đôi mày thanh tú, bước tới.

Rõ ràng là từ một tiểu thiếu gia biến thành một tiểu thư, nhưng ba anh kết nghĩa lại cảm thấy uy thế trên người Long Tiểu Vân dường như còn lớn hơn.

Họ không khỏi nuốt nước bọt, hơi căng thẳng nói: Vâng, đại tiểu thư.

Long Tiểu Vân lúc này mới hài lòng gật đầu mỉm cười.

Nàng chỉ về phía Cố Hàn Uyên bên cạnh, thông báo: Còn đây là sư tôn của ta.

Màn hóa thù thành bạn này nhất thời khiến Trương Hiếu Nghi và ba anh kết nghĩa ngơ ngác không hiểu.

Lý Tầm Hoan kinh ngạc hỏi: Cố công tử, ngài đã thu Tiểu Vân làm đồ đệ rồi sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Sao.

Cố mỗ không đảm đương nổi sao.

Lý Tầm Hoan nghe vậy cười khổ nói: Cố công tử nói đùa rồi.

Tại hạ chỉ là có chút không ngờ tới.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Yên tâm, ta sẽ không dính vào ân oán giữa ngươi và Long Khiếu Vân.

Lý Tầm Hoan nghe vậy, vẻ mặt càng thêm khổ sở.

Ý của Cố Hàn Uyên rõ ràng là không xem trọng việc hắn và Long Khiếu Vân có thể chung sống hòa bình.

Long Tiểu Vân nghe vậy liền sa sầm mặt, trừng mắt nhìn Lý Tầm Hoan.

Không chỉ vì nàng còn nhớ chuyện mình bị Lý Tầm Hoan phế võ công.

Tuy cuối cùng đổi lại được kết quả tốt là bái Cố Hàn Uyên làm sư phụ, nhưng nàng trong lòng vẫn ghi thù.

Chương 632

Kéo theo đó, những tủi nhục nàng phải chịu từ Cố Hàn Uyên lúc trước đều bị nàng tính hết lên đầu Lý Tầm Hoan.

Đồng thời, nàng cũng đã biết thân phận của Lý Tầm Hoan.

Mà ân oán giữa Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân lại không phải là bí mật gì.

Ngay cả những người kể chuyện trong tửu lâu cũng đang đồn đại.

Long Tiểu Vân không biết chân tướng sự thật, nhưng nàng rất tự nhiên đứng về phía cha nàng, Long Khiếu Vân.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Long Tiểu Vân, nhàn nhạt mở miệng nói: Lý Thám Hoa, ngươi không phải định gặp Lâm Thi Âm một lần sao.

Không ngại cùng đi Hưng Vân Trang thế nào.

Sư tôn.

Long Tiểu Vân có chút nóng nảy.

Theo nàng thấy, Lý Tầm Hoan đến gặp Lâm Thi Âm nhất định là không có ý tốt.

Cố Hàn Uyên đưa tay ấn xuống cái đầu nhỏ của nàng, đầy ẩn ý nói: Coi như Lý Thám Hoa không đi Hưng Vân Trang, Long Khiếu Vân cũng sẽ tự mình đến tìm hắn.

Cần gì phải đi đi lại lại giày vò nhiều như vậy.

Lý Tầm Hoan chần chừ một lát, rồi bất đắc dĩ nói: Cái này. ta biết rồi.

Ta sẽ cùng các ngươi đến Hưng Vân Trang.

Chuyện làm Tiểu Vân bị thương cũng cần phải bồi tội với đại ca và Thi Âm.

Long Tiểu Vân tức giận nói: Ai thèm ngươi bồi tội.

Nhưng nàng lại không ngăn cản Lý Tầm Hoan cùng đi Hưng Vân Trang nữa.

Lời của Cố Hàn Uyên hiển nhiên đã khiến nàng ý thức được điều gì đó.

Long Tiểu Vân của thế giới này rõ ràng thông minh hơn một chút.

Long Tiểu Vân không để ý đến Lý Tầm Hoan nữa.

Nàng khoác tay Cố Hàn Uyên đi ra ngoài, mang theo ý tứ lấy lòng, làm nũng nói: Sư tôn, ta đưa người về Hưng Vân Trang.

Đến lúc đó bảo mẹ ta tự mình xuống bếp nấu cho người ăn nhé.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cười đầy ẩn ý: Nghe đồn mẹ ngươi, Lâm Thi Âm, cầm kỳ thư họa, nấu nướng ca múa mọi thứ đều tinh thông.

Ngược lại phải hảo hảo lĩnh hội một phen.

Long Tiểu Vân không nghe ra ẩn ý trong giọng nói của Cố Hàn Uyên, kiêu ngạo cười nói: Mẹ ta lợi hại lắm, nhất định sẽ không để sư tôn thất vọng.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Vậy ngươi học được mấy thành bản lĩnh của mẹ ngươi rồi.

Long Tiểu Vân nghe vậy nhất thời lúng túng, gãi đầu nói: Ta không có học những thứ đó từ mẹ.

Cố Hàn Uyên một phát đánh rơi bàn tay nhỏ đang gãi đầu của Long Tiểu Vân, lạnh giọng trách mắng: Động tác như vậy quá không đoan trang, không được làm nữa.

Hơn nữa sau này có thời gian phải học hỏi mẹ ngươi cho tốt, miễn cho đến lúc đó làm mất mặt ta.

Long Tiểu Vân uất ức nói: Vâng ạ.

Tuy giọng điệu trách cứ của Cố Hàn Uyên rất lạnh, nhưng nàng lại ngoài ý muốn hưởng thụ.

Sự trách mắng như vậy ngược lại làm nàng có cảm giác được coi trọng.

Không giống như mẹ nàng Lâm Thi Âm cả ngày u sầu, cha nàng Long Khiếu Vân thì bận rộn kết bè kết phái.

Bề ngoài thì cưng chiều, nhưng thực chất sự quan tâm hoàn toàn không đủ.

Long Tiểu Vân nở một nụ cười chân thành hơn vài phần, hỏi: Sư tôn, khi nào người dạy ta võ công ạ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chờ khi nào hành vi cử chỉ của ngươi làm ta hài lòng thì sẽ dạy ngươi.

Long Tiểu Vân nghe vậy có chút thất vọng, nhưng vẫn đảm bảo: Ta sẽ cố gắng.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên trêu chọc: Lúc ta dạy võ công rất nghiêm khắc đấy, nếu không đạt yêu cầu của ta, đến lúc đó lại phải dạy dỗ ngươi.

Long Tiểu Vân nghe vậy nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt.

Chỗ đau đã được chữa lành lúc trị liệu đan điền nhất thời lại có cảm giác âm ỉ đau, suýt chút nữa không đứng vững.

Nàng đưa tay nhỏ ra sau, vừa xấu hổ vừa sợ hãi lẩm bẩm: Nhưng như vậy rất lạnh a.

Rõ ràng nàng đã quan tâm sai trọng điểm.

Biểu hiện bên ngoài và nội tâm sẽ ảnh hưởng lẫn nhau.

Long Tiểu Vân bị Cố Hàn Uyên mạnh mẽ thay đổi phương thức hành động, nội tâm tự nhiên bắt đầu thức tỉnh trái tim thiếu nữ.

Long Khiếu Vân nhất định phải chết, Lâm Thi Âm cũng nhất định phải thu.

Giá trị của Long Khiếu Vân ngoại trừ lúc nhắm vào Lý Tầm Hoan thì gần như bằng không.

Cố Hàn Uyên không thu phế vật.

Lâm Thi Âm lại là nhân thê nữ chủ hiếm có, Cố Hàn Uyên đối với nàng kỳ vọng không nhỏ.

Vốn dĩ Long Tiểu Vân là một phiền phức không lớn không nhỏ.

Bây giờ phát hiện nàng là con gái, ngược lại mở ra một lối suy nghĩ mới.

Nhìn nửa đại loli đang nhảy cẫng làm hắn vui lòng trước mắt, trong mắt Cố Hàn Uyên loé lên tia sáng u ám, thần sắc đầy ẩn ý.

Một đường tiến về Hưng Vân Trang.

Trương Hiếu Nghi và ba anh kết nghĩa ngược lại cố gắng tiến lên bắt chuyện.

Nhưng đều bị ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên và cái lườm băng giá của Long Tiểu Vân ép phải lùi lại.

Một lớn một nhỏ hai người ngược lại có vài phần dáng vẻ thầy trò.

Lý Tầm Hoan đi theo sau lưng, suốt đường cười khổ, trong lòng đầy cảm xúc phức tạp.

Yêu ai yêu cả đường đi, hắn đối với Long Tiểu Vân rất có hảo

cảm.

Hơn nữa, Long Tiểu Vân sau khi khôi phục thân phận con gái lại càng thêm đáng yêu.

Thậm chí có cảm giác như Lâm Thi Âm lúc nhỏ.

Kết quả lần đầu gặp mặt hắn đã đắc tội Long Tiểu Vân một cách triệt để.

Không chỉ đả thương nàng, mà nếu không có Cố Hàn Uyên cứu chữa, Long Tiểu Vân sẽ võ công hoàn toàn biến mất, cũng không thể luyện võ nữa.

Cộng thêm ân oán giữa Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân, Long Tiểu Vân đối với hắn có thành kiến cực lớn.

Lý Tầm Hoan có lòng muốn thân cận nhưng lại không thể làm gì được.

Nhất là khi không biết Cố Hàn Uyên và Long Tiểu Vân đã nói gì, Long Tiểu Vân bỗng nhiên kéo tay Cố Hàn Uyên, hôn nhẹ lên má hắn.

Nụ cười khổ của Lý Tầm Hoan càng sâu hơn.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt gần như giống hệt Lâm Thi Âm lúc nhỏ hôn Cố Hàn Uyên.

Tâm tình của Lý Tầm Hoan càng thêm phức tạp.

Cố Hàn Uyên thực ra cũng không nói gì đặc biệt.

Chỉ là nói cho Long Tiểu Vân biết, ngày đó dùng Bài Vân Chưởng thay đổi thiên tượng chính là hắn.

Điều này khiến Long Tiểu Vân càng thêm mong đợi Cố Hàn Uyên dạy nàng võ công.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn nói rõ sẽ dùng Dịch Kinh Đoán Cốt

Thiên trong Cửu Âm Chân Kinh để khai sáng cho nàng.

Đại danh của Cửu Âm Chân Kinh, Long Tiểu Vân sao lại không biết.

Đồng thời, công pháp tu hành của bản thân hắn mạnh hơn Cửu Âm Chân Kinh vô số lần.

Chỉ cần Long Tiểu Vân có thể làm hắn hài lòng, hắn sẽ đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết dạy cho nàng.

Long Tiểu Vân nghe vậy vui mừng khôn xiết, liền dùng một nụ hôn nhẹ để biểu đạt tâm tình kích động của mình.

Cảm giác mà Cố Hàn Uyên mang lại cho Long Tiểu Vân hoàn toàn khác với Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm.

Hắn vừa nghiêm khắc trách cứ, dạy dỗ nàng, cũng sẽ dành cho nàng sự dịu dàng.

Rõ ràng đã qua một lúc lâu, Long Tiểu Vân vẫn không thể quên được quá trình Cố Hàn Uyên dùng mười ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng sửa sang mái tóc cho nàng.

Đây là cách đối xử hoàn toàn khác với Long Khiếu Vân, tựa như mang đến cho nàng một loại tình thương của cha khác.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt càng thêm dịu dàng.

Thủ thuật nhỏ đánh một gậy rồi cho một củ cà rốt đối với Đại sư PUA Cố Hàn Uyên mà nói quả thực dễ như trở bàn tay.

Cũng không biết đến khi nào Long Tiểu Vân mới có thể ngoan ngoãn gọi cha đây.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói với vẻ hơi kỳ quái: Đúng rồi, ngươi còn có một sư tỷ, tên là Vu Hành Vân.

Long Tiểu Vân nghe vậy giật mình, vẻ mặt lập tức tối sầm.

Hiển nhiên đối với việc Vu Hành Vân chiếm trước vị trí cảm thấy bất mãn.

Cố Hàn Uyên liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của nàng, buồn cười nói: Sư tỷ của ngươi rất lợi hại, nếu không muốn bị nàng dạy dỗ, thì mau chóng trưởng thành đi.

Long Tiểu Vân buồn bực hỏi: Rất lợi hại.

Lợi hại đến mức nào.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Lục Địa Thần Tiên, ngươi nói có lợi hại không.

Long Tiểu Vân ngây người.

Sư tỷ của ta là Lục Địa Thần Tiên.

Thế này thì làm sao nàng mau chóng trưởng thành được.

Chương 633

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nàng nếu biết ta đột nhiên thu ngươi làm đồ đệ, nhất định sẽ bất mãn.

Đến lúc đó tìm Tiểu Vân ngươi gây sự là chuyện có xác suất rất lớn.

Long Tiểu Vân nghe vậy có chút tuyệt vọng.

Bị Cố Hàn Uyên dạy dỗ, dù có xấu hổ một chút cũng có thể chịu được.

Nhưng bị một sư tỷ không quen biết dạy dỗ thì có lẽ không chịu nổi.

Long Tiểu Vân đáng thương hỏi: Sư tôn không thể che chở ta sao.

Cố Hàn Uyên nhún vai, bất đắc dĩ nói: Vân nhi nổi giận lên, ta cũng không làm gì được nàng.

Long Tiểu Vân bỗng nhiên sắc mặt có chút quái dị, nói: Sư tôn, chẳng lẽ người thực ra là đồ sợ vợ à.

Cố Hàn Uyên mặt mày đen sì, đưa tay gõ vào vầng trán sáng bóng của Long Tiểu Vân.

Nói bậy bạ gì đó.

Đau.

Long Tiểu Vân đáng thương kêu một tiếng, nhưng trong ánh mắt đã có một niềm vui khó hiểu.

Nàng lấy lòng làm nũng nói: Vậy sư tôn mau dạy ta võ công đi.

Không thì chờ ta gặp phải sư tỷ, ngay cả cơ hội trốn cũng không có.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Vậy ngươi phải biểu hiện tốt một chút.

Long Tiểu Vân nghe vậy thấp giọng lẩm bẩm một câu. rồi cười duyên một tiếng, nở nụ cười tươi tiến lên ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên liếc nàng một cái, trong ánh mắt lại có chút ẩn ý.

Bởi vì lời lẩm bẩm của Long Tiểu Vân là Chờ ta gọi mẹ đến giúp ta cùng nhau cầu xin người.

Loại ý tưởng đưa dê vào miệng cọp này rất tốt.

Tâm tình Cố Hàn Uyên nhất thời vui vẻ hơn rất nhiều.

Đoàn người đi tới Hưng Vân Trang.

Tâm tình của Long Tiểu Vân rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều.

Giọng nói trong trẻo mềm mại của nàng cao giọng hô: Cha, mẹ, con về rồi.

Lúc này, Long Khiếu Vân đang ở trong đại sảnh nghị sự, thương thảo chuyện bắt Mai Hoa Đạo.

Cuộc thảo luận của mọi người bị tiếng hét lớn của Long Tiểu Vân cắt ngang.

Long Khiếu Vân mặc áo lục, tướng mạo đường đường, cảm thấy giọng nói của Long Tiểu Vân dường như có gì đó không đúng, nhất thời nhíu mày.

Một trong những người bạn của Long Khiếu Vân, Điền Thất, cười nói: Nếu Long thiếu gia đã về, không ngại vào đây trước, dù sao một chốc cũng không thương lượng ra kết quả.

Long Khiếu Vân khẽ thở dài: Khuyển tử bất tài, để các vị chê cười rồi.

Ta sẽ gọi nó vào gặp các vị thúc bá.

Hắn trầm giọng quát: Đã về rồi, còn không mau vào đây.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy Long Tiểu Vân, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Những người hầu trong Hưng Vân Trang dọc đường đi cũng có cùng một biểu cảm.

Thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu này là ai.

Long thiếu gia lớn như vậy sao nói không có là không có.

Long Khiếu Vân lúc này cũng ngây người, sắc mặt nhất thời trầm xuống, giấu đầu hở đuôi mắng: Nam tử hán đại trượng phu, sao tự dưng lại chạy đi mặc y phục con gái.

Thật là làm mất hết ý chí.

Câu nói đầu tiên của Long Khiếu Vân đã định tính việc Long Tiểu Vân mặc đồ con gái là ham chơi.

Hắn phẫn nộ quát: Còn không mau về thay quần áo rồi ra đây bái kiến các vị thúc bá.

Tuy có thể miễn cưỡng lấp liếm được, nhưng dù sao cũng đã mất mặt.

Uy tín mà hắn vất vả duy trì cũng có thể vì vậy mà bị tổn hại, sao có thể không giận.

Long Tiểu Vân nhìn vẻ mặt giận dữ của Long Khiếu Vân, có chút bối rối.

Nàng ở cùng Cố Hàn Uyên rất thoải mái, đến nỗi nhất thời quên mất cha nàng Long Khiếu Vân vẫn luôn muốn có con trai, và nàng cũng không thể không giả làm con trai trước mặt người khác.

Cố Hàn Uyên để nàng làm chính mình, Long Khiếu Vân lại muốn nàng đóng giả người khác.

Ai thân ai sơ, liếc mắt là có thể thấy được.

Tâm trạng của Long Tiểu Vân có thể thấy rõ đã sa sút.

Còn chưa đợi nàng trở nên đau lòng, đỉnh đầu bỗng nhiên có một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng vỗ về.

Kẻ nào có tư cách để đệ tử của Cố mỗ bái kiến.

Chỉ bằng các ngươi, đám gà đất chó sành này sao.

Trong lòng Long Tiểu Vân chợt dâng lên một cảm giác ấm áp.

Ánh mắt dịu dàng của nàng bất giác hướng về phía Cố Hàn Uyên, người đang ra hiệu cho nàng.

Vẻ mặt Long Khiếu Vân âm trầm.

Long Tiểu Vân bái sư phụ lúc nào, hắn hoàn toàn không biết.

Chuyện ngoài kế hoạch này khiến hắn vô cùng tức giận.

Nhưng hắn cũng có chút tâm cơ, thấy Cố Hàn Uyên khí độ bất phàm, liền không ra mặt làm kẻ đầu tiên gây sự.

Bất quá hắn không làm, lại có người khác nguyện ý làm.

Chỉ thấy Thiết Diện Vô Tư Triệu Chính Nghĩa phẫn nộ quát: Ngươi là kẻ nào.

Dám buông lời ngông cuồng.

Nhưng khi hắn bắt gặp ánh mắt lạnh như băng đang chiếu về phía mình, chợt cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Trương Hiếu Nghi từng bị Cố Hàn Uyên gây thương tích, ngay khoảnh khắc biết được thân phận của hắn đã sợ hãi.

Lúc này thấy Triệu Chính Nghĩa có xu hướng tìm đường chết, vội vàng ngăn lại: Triệu đại gia không được vô lễ.

Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử giá lâm Hưng Vân Trang là vinh hạnh của chúng ta.

Như sét đánh giữa trời quang.

Đám người kinh hô liên tục.

Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Cố.

Cố công tử.

Sự kinh hãi của Triệu Chính Nghĩa đến nhanh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Mồ hôi lạnh túa đầy đầu, hắn dập đầu xuống đất, run rẩy nói: Lão hủ kiến thức nông cạn, có mắt không tròng, xin Cố công tử đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tiểu nhân.

Lúc này, hắn nào còn chút bộ dạng đại hiệp giang hồ nào nữa.

Địa vị của Cố Hàn Uyên trên giang hồ hiện nay có thể nói là cột chống trời, thậm chí còn được không ít người xem là cao thủ trẻ tuổi duy nhất có thể đối kháng với Vô Thiên.

Mà Cố Hàn Uyên tuy luôn duy trì trật tự chính đạo giang hồ, nhưng hành sự lại vô cùng cường thế bá đạo.

Dù hắn đột nhiên ra tay giết người cũng không có gì quá đáng.

Huống chi địa vị giữa hai người chênh lệch quá lớn, cho dù Triệu Chính Nghĩa có chết, cũng sẽ không có ai để ý.

Dù sao bất kính với cường giả, vốn dĩ đã là tội đáng chết.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Nếu đã có mắt không tròng, vậy tự mình khoét đi đôi mắt, Cố mỗ sẽ không so đo với ngươi.

Đám người nghe vậy chỉ cảm thấy hàn phong nhập thể, lạnh đến run rẩy.

Vẻ mặt Triệu Chính Nghĩa thê thảm, cố gắng cầu cứu đám đông.

Nhưng những ai bắt gặp ánh mắt của hắn đều vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn.

Ngay cả Long Khiếu Vân cũng vậy.

Triệu Chính Nghĩa thấy thế cười thảm một tiếng, dưới ánh mắt lạnh như băng của Cố Hàn Uyên, không thể không tự tay móc mắt mình.

Dù sao mù mắt vẫn tốt hơn là mất mạng.

Hai mắt đẫm máu, Triệu Chính Nghĩa thê thảm bái lạy: Đa tạ Cố công tử thủ hạ lưu tình.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý đến hắn, lạnh lùng nói: Bây giờ còn có ai muốn đệ tử của Cố mỗ phải ra mắt không.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đám đông cung kính đáp: Chúng ta không dám.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Long Tiểu Vân vẫn còn đang ngẩn người, đi đến bên cạnh Long Khiếu Vân liếc mắt một cái.

Long Khiếu Vân sợ hãi vội vàng đứng dậy nhường chỗ.

Cố Hàn Uyên đặt Long Tiểu Vân lên đùi mình, ngồi xuống chủ vị.

Giọng nói lạnh nhạt vang khắp đại sảnh.

Từ nay về sau, Tiểu Vân là đệ tử của Cố mỗ, cũng là đại tiểu thư duy nhất của Hưng Vân Trang.

Có ai không phục không.

Chúng ta không dám.

Đám người nào dám phản đối, nhiều nhất chỉ là dùng ánh mắt mang theo ý vị khó hiểu liếc nhìn Long Khiếu Vân.

Từ thái độ của Cố Hàn Uyên, rất dễ dàng nhận ra việc hắn thu nhận Long Tiểu Vân làm đệ tử không hề liên quan gì đến Long Khiếu Vân.

Làm cha đến mức này, thật quá mất mặt.

Vẻ mặt Long Khiếu Vân khó coi một lúc rồi cũng khôi phục bình tĩnh, ý nghĩ có thể co có thể duỗi chiếm thế thượng phong.

Đồng thời, ánh mắt hắn khẽ lóe lên, rõ ràng đang toan tính điều gì đó.

Chương 634

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Long Tiểu Vân, ấm áp nói: Làm đệ tử của ta, con sẽ không còn như trước nữa.

Không ai có thể ép buộc đệ tử của ta, cũng không ai có thể khiến đệ tử của ta không được là chính mình.

Long Tiểu Vân hoàn hồn, đôi mắt đẹp lấp lánh rạng rỡ.

Trong mắt nàng tràn đầy sự ngưỡng mộ và sùng bái.

Uy thế của Cố Hàn Uyên khiến nàng nhận ra những thủ đoạn âm hiểm trước đây của mình nực cười đến mức nào, và Long Khiếu Vân, người mà nàng từng xem như ngọn núi cao lớn, lại nhỏ bé đến nhường nào.

Dù có giả vờ đến đâu, địa vị giang hồ của hắn cũng không bằng một câu nói của Cố Hàn Uyên.

Long Tiểu Vân bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với việc kế thừa Hưng Vân Trang đã nguội lạnh đi nhiều.

Một nơi nhỏ bé có thể dễ dàng có được như vậy, có thực sự đáng để nàng để tâm không.

Từng vì nguyện vọng nhỏ nhoi này mà quyết tâm giả trai cả đời, thật là nực cười biết bao.

Tất cả thay đổi đều do nam tử trước mắt mang lại cho nàng.

Trái tim thiếu nữ non nớt của nàng bất giác nảy mầm.

Cố Hàn Uyên quay sang Lý Tầm Hoan đang xem kịch, nhàn nhạt nói: Lý Thám Hoa đã đến rồi, sao không cùng vị nghĩa huynh tốt của ngươi ôn lại chuyện xưa đi.

Lý Tầm Hoan nghe thấy giọng điệu ẩn chứa sự chế nhạo của Cố Hàn Uyên, không khỏi cười khổ.

Hắn nhìn Long Khiếu Vân với ánh mắt phức tạp: Đại ca, ta đã trở về.

Lúc này đám đông mới chú ý đến Lý Tầm Hoan đứng ở phía sau.

Tiểu Lý Phi Đao từng lừng lẫy uy danh, vậy mà trước mặt Cố Hàn Uyên lại hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Long Khiếu Vân che giấu rất tốt tia lo lắng trong mắt, vẻ mặt vui mừng ôm lấy vai Lý Tầm Hoan nói: Tốt quá rồi.

Tầm Hoan, mấy năm nay ngươi đã đi đâu.

Ta và Thi Âm đều rất nhớ ngươi.

Lý Tầm Hoan nghe thấy cái tên quen thuộc từ miệng Long Khiếu Vân, sắc mặt càng thêm cay đắng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ôm lấy Long Tiểu Vân, hành động này lại khiến ánh mắt mọi người tập trung vào.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nói với vẻ đầy ẩn ý: Cố mỗ không có hứng thú với màn kịch huynh đệ tình thâm của các ngươi.

Dứt lời, hắn không thèm nhìn đám người, ôm lấy tiểu loli Long Tiểu Vân rồi ung dung rời đi.

Cũng chẳng trách Cố Hàn Uyên coi thường đám người này.

Bọn họ tuy đều là những nhân vật có tiếng tăm, danh tiếng người sau vang dội hơn người trước, nhưng thực chất lại là một đám phế vật giả dối được tâng bốc lên mà thôi.

Ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng chẳng có mấy người, đâu đáng để Cố Hàn Uyên bận tâm.

Long Tiểu Vân thoải mái tựa vào vai Cố Hàn Uyên, cười duyên dáng: Sư tôn, con dẫn người đi gặp mẫu thân.

Người nhất định sẽ thích bà ấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt thoáng qua vẻ kỳ lạ.

Long Tiểu Vân vốn không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy thái độ của Cố Hàn Uyên đối với Long Khiếu Vân khá lạnh nhạt, nên muốn nhờ Lâm Thi Âm hòa giải mối quan hệ.

Tuy nàng cũng không hài lòng với Long Khiếu Vân, nhưng dù sao đó cũng là cha ruột của nàng.

Cha mình và sư tôn mà mình ngưỡng mộ có quan hệ không tốt, nàng cũng rất khó xử.

Chỉ là lời nói của Long Tiểu Vân khó tránh khỏi có chút cổ quái.

Đặc biệt là đối với Cố Hàn Uyên, người đang có ý đồ với Lâm Thi Âm.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Tiểu Vân, cười nói: Dẫn ta đi chiêm ngưỡng mẫu thân của con một chút xem nào.

Có thể sinh ra Tiểu Vân xinh đẹp động lòng người như vậy, chắc chắn không phải là một nữ tử bình thường.

Long Tiểu Vân kiêu ngạo cười nói: Mẫu thân con là một đại mỹ nhân đó, sư tôn xem là biết ngay.

Đám người nghe tiếng nói chuyện ngày càng xa, vẻ mặt đều có chút kỳ quái.

Liên tưởng đến danh tiếng phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, khi mọi người nhìn về phía Long Khiếu Vân, luôn cảm thấy bộ lục y trên người hắn dường như càng thêm tươi xanh.

Sắc mặt Long Khiếu Vân và Lý Tầm Hoan đều có chút khó coi.

Chỉ là phản ứng của hai người hơi khác nhau.

Lý Tầm Hoan cay đắng thở dài.

Còn dưới đôi mày nhíu chặt của Long Khiếu Vân lại ẩn chứa một tia sáng mang ý vị khó hiểu.

Ôm Long Tiểu Vân đi vào nội viện, Cố Hàn Uyên thần sắc khẽ động, đột nhiên chậm bước chân lại.

Biểu ca thực sự đã trở về.

A.

Một tiếng kêu duyên dáng vang lên, một thân thể mềm mại bất ngờ va thẳng vào lòng Cố Hàn Uyên.

Người va vào Cố Hàn Uyên là một mỹ phụ ngoài ba mươi tuổi.

Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, thân hình cũng có vẻ quá gầy gò.

Ánh mắt nàng tuy sáng nhưng lại mang một nỗi u oán thanh lãnh.

Phong thái của nàng, khí chất của nàng, mới là không gì sánh được.

Thanh lệ như vậy, cao quý như vậy.

Bất luận trong hoàn cảnh nào, nàng đều có thể khiến người ta cảm nhận được sức quyến rũ đặc biệt, bất cứ ai chỉ cần nhìn qua nàng một lần, sẽ vĩnh viễn không thể quên.

Mỹ phụ đó chính là Lâm Thi Âm.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên hiện lên một tia thỏa mãn.

Lâm Thi Âm quả nhiên thiên tư quốc sắc.

Đặc biệt là khí chất nhu nhược bi thương kia càng khiến người ta nhìn mà quên đi trần tục.

Đáng tiếc là thân thể có hơi gầy yếu một chút.

Nhưng nếu được bồi bổ cẩn thận, tương lai vẫn rất đáng mong đợi.

Lúc này Lâm Thi Âm đang xoa xoa chỗ mềm mại trên người bị va đau, trong lòng có chút bực bội.

Mãi đến khi bên tai vang lên tiếng Mẫu thân quen thuộc, nàng mới hoàn hồn.

Tiểu Vân.

Nàng nhìn Long Tiểu Vân đang được Cố Hàn Uyên ôm trong vòng tay, kinh ngạc vô cùng.

Trong thoáng chốc, nàng còn tưởng mình đang nằm mơ.

Bộ nữ trang xinh đẹp lộng lẫy trên người Long Tiểu Vân là thứ nàng chưa từng thấy qua.

Dù sao từ khi Long Tiểu Vân còn rất nhỏ, vì nguyên nhân của Long Khiếu Vân, nàng đã bị nuôi dạy như một cậu bé.

Mặc dù Lâm Thi Âm thỉnh thoảng khuyên con bé lén mặc thử đồ nữ, nhưng đều bị nó ghét bỏ đẩy ra.

Nhìn Long Tiểu Vân với khuôn mặt cực kỳ giống mình, Lâm Thi Âm có cảm giác xúc động muốn khóc.

Điều càng khiến nàng kinh ngạc hơn là Long Tiểu Vân lại ngoan ngoãn để người khác ôm như vậy.

Dường như kể từ khi bị nuôi dạy như con trai, Long Tiểu Vân không còn thân thiết với cha mẹ nữa.

Luôn luôn trưng ra vẻ mặt u ám, giả vờ trưởng thành làm ra vẻ người lớn.

Đáng tiếc kết quả chỉ học được bộ dạng của Long Khiếu Vân.

Nhưng lại chỉ học được sự thâm độc sau lưng, mà không học được vẻ quang minh chính đại bề ngoài.

Đêm khuya vắng người, Lâm Thi Âm không biết đã bao lần lau nước mắt, cảm thấy mình đã không hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ, không dạy dỗ tốt Long Tiểu Vân.

Dù sao tâm tư của nàng phần lớn đều đặt vào việc lo lắng cho Lý Tầm Hoan, khó tránh khỏi có chút lơ là Long Tiểu Vân.

Giống như vừa rồi, vừa nghe tin Lý Tầm Hoan trở về, nàng liền bất chấp tất cả, vội vã đi ra chính sảnh để gặp hắn.

Kết quả lại không để ý mà va phải một nam tử xa lạ.

Dưới tình huống bình thường, nam tử không được mời sẽ không thể vào nội viện.

Ngay cả những huynh đệ bề ngoài của Long Khiếu Vân cũng chưa từng bước vào.

Nhưng nam tử trước mắt không chỉ vào được, mà Long Tiểu Vân còn rất thân thiết để hắn ôm.

Chương 635

Những điều này đủ để nói lên sự đặc biệt của nam tử trước mắt.

Mà điều càng khiến nàng kinh ngạc hơn là dung mạo tuấn dật như tiên của người này.

Lâm Thi Âm không phải chưa từng gặp nam tử đẹp trai, Lý Tầm Hoan hăng hái thời trẻ, Long Khiếu Vân khí chất bất phàm.

Lý Tầm Hoan tạm không bàn tới.

Nếu Long Khiếu Vân xấu xí, cũng sẽ không sinh ra một Long Tiểu Vân trò giỏi hơn thầy.

Nhưng hai người đó so với nam tử trước mắt lại như một trời một vực.

Thậm chí nàng còn nghi ngờ nếu để hai người họ đứng cạnh hắn, e rằng đều sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm.

Nhìn nụ cười ôn hòa của hắn, Lâm Thi Âm bất giác có cảm giác e thẹn như thuở thiếu nữ, trên gương mặt tái nhợt hơi ẩm ướt không khỏi ửng lên một vệt hồng nhàn nhạt.

Trong khoảnh khắc, ngay cả chỗ bị va đau trên người cũng có cảm giác nóng lên mơ hồ.

Quả thật, kẻ xấu xí tán gái thì gọi là quấy rối, còn soái ca quấy rối lại gọi là tán tỉnh.

Bị Cố Hàn Uyên vô tình trêu ghẹo, Lâm Thi Âm lúc này đã tự tìm lý do cho hắn trong lòng.

Thậm chí còn tự trách mình quá để tâm đến Lý Tầm Hoan mà không chú ý nhìn đường.

Lâm Thi Âm không dám nhìn nhiều vào khuôn mặt tuấn tú không có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần của Cố Hàn Uyên.

Nàng cúi đầu, vẻ mặt vui mừng nói: Tiểu Vân, con đã về rồi.

Sao lại mặc chiếc váy đỏ xinh đẹp thế này.

Cha con không mắng sao.

Long Tiểu Vân bĩu môi nói: Mắng thì có mắng, nhưng bây giờ cha cũng không dám quản con nữa.

Nói rồi quay đầu lại, đôi mắt đẹp dịu dàng hôn lên má Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng cười duyên dáng: Con bây giờ có sư tôn chống lưng rồi.

Hơn nữa sư tôn cũng nói muốn con được làm chính mình, bộ Hỏa Hoán quần này con rất thích.

Sư tôn.

Lâm Thi Âm ngẩn người.

Nàng nhìn khuôn mặt trẻ trung đến quá đáng của Cố Hàn Uyên, người trông có vẻ không lớn hơn Long Tiểu Vân bao nhiêu tuổi, thậm chí có thể coi là cùng thế hệ.

Nàng không tài nào tưởng tượng ra được mối quan hệ thầy trò này.

Thực ra, khoảnh khắc nhìn thấy Long Tiểu Vân hôn Cố Hàn Uyên, Lâm Thi Âm còn cả gan đoán rằng có phải Cố Hàn Uyên là người yêu của Long Tiểu Vân hay không.

Tuy Long Tiểu Vân tuổi còn nhỏ, nhưng ở thời đại này cũng không phải là hiếm thấy.

Dù sao cũng đã thay đổi nữ trang, nữ vì duyệt kỷ giả dung.

Mà Cố Hàn Uyên lại tuấn mỹ đến mức ngay cả nàng cũng phải ngẩn ngơ một thoáng.

Vì vậy suy đoán như vậy cũng có lý có cứ.

Một sư phụ trẻ tuổi như vậy chẳng lẽ không phải dạy võ công cho Long Tiểu Vân sao.

Nhưng dựa vào đâu mà có thể chống lưng cho Long Tiểu Vân.

Mãi cho đến khi Long Tiểu Vân vẻ mặt kiêu ngạo giải thích thân phận của Cố Hàn Uyên, Lâm Thi Âm mới bừng tỉnh ngộ.

Sư tôn chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên danh dương thiên hạ.

Lâm Thi Âm cũng không phải người thiếu hiểu biết.

Nàng thường xuyên cho người đi dò hỏi tin tức giang hồ.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, Lý Viên được đổi tên thành Hưng Vân Trang, Lâm Thi Âm so với Long Khiếu Vân càng có tư cách làm chủ nhân hơn.

Năm đó người của Lý Viên lão nhân ngoại trừ những người được cho đi, phần lớn đều theo Lâm Thi Âm.

Đương nhiên, Lâm Thi Âm dò hỏi tin tức giang hồ chắc chắn không phải vì nàng có hứng thú với giang hồ.

Mà là nỗ lực tìm kiếm tin tức liên quan đến Lý Tầm Hoan.

Nhưng Lý Tầm Hoan ẩn cư Quan Ngoại, tin tức nghe được cũng chỉ là vài mẩu vụn vặt.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Tại hạ đã gặp qua phu nhân.

Dọc đường đi, tại hạ nghe Tiểu Vân khen mẫu thân của nàng ôn nhu hiền thục, tài mạo song toàn, nghe đến mức tai sắp mọc kén.

Bây giờ được thấy người thật, phu nhân quả không hổ là đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc năm xưa.

Thậm chí theo thiển ý của tại hạ, cho đến tận bây giờ, vị trí đệ nhất mỹ nhân này vẫn thuộc về phu nhân.

Lâm Thi Âm nghe vậy vô cùng xấu hổ.

Nàng không biết đã bao nhiêu năm không được ai khen xinh đẹp.

Long Khiếu Vân sau khi Long Tiểu Vân ra đời liền dần dần lạnh nhạt với nàng.

Một là vì Long Tiểu Vân là con gái nên không được hắn yêu thích.

Hai là vì Lâm Thi Âm tâm tâm niệm niệm Lý Tầm Hoan, làm sao hắn lại không biết.

Trong lòng khó tránh khỏi có khúc mắc.

Tư chất võ học của Long Khiếu Vân có hạn, năm xưa lại bị không ít ám thương, nhiều năm qua vẫn chỉ dừng ở Tiên Thiên trung kỳ.

So với Lý Tầm Hoan, người đã để lại cho hắn bóng ma tâm lý khổng lồ, chênh lệch có thể nói là một trời một vực.

Long Khiếu Vân hứng thú với việc kết bè kết phái, tranh quyền đoạt thế, chính là để thoát khỏi cái bóng của Lý Tầm Hoan, chứng minh mình không thua kém hắn.

Lâm Thi Âm đối mặt với lời khen ngợi của Cố Hàn Uyên trẻ trung anh tuấn, ngượng ngùng không thôi.

Nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: Cố công tử quá khen rồi.

Đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc phải là Lâm Tiên Nhi muội muội mới đúng, nàng ấy vừa hay đang ở trong Lãnh Hương Tiểu Trúc trong vườn, nếu Cố công tử có hứng thú, ta có thể giới thiệu giúp.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nghiêm nghị nói: Phu nhân quá

khiêm tốn.

Mỹ nhân tại cốt không tại bì, tại hạ tuy chưa từng gặp Lâm Tiên Nhi, nhưng theo thiển ý của tại hạ, phu nhân mới là mỹ nhân thực sự, Tiểu Vân cũng là một mỹ nhân phôi tử chân chính.

Cố Hàn Uyên một hơi khen cả hai mẹ con.

Trên hai gương mặt xinh đẹp giống hệt nhau cùng xuất hiện một vệt hồng.

Thời đại này vẫn tương đối kín đáo.

Lời khen thẳng thắn như vậy của Cố Hàn Uyên khiến Lâm Thi Âm có chút không chống đỡ nổi.

Trong khoảnh khắc, sự chú ý của nàng lại từ Lý Tầm Hoan dời đi.

Đương nhiên điều quan trọng hơn là, bị Cố Hàn Uyên ngắt lời như vậy, Lâm Thi Âm cũng tỉnh táo lại rất nhiều.

Hậu quả của việc vội vã đi gặp Lý Tầm Hoan lúc này là gì, nàng hiểu rõ.

Lâm Thi Âm lụy tình thì lụy tình, nhưng không ngu đến mức đó.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên tia sáng u uất.

Hắn cố tình đi trước một bước mang theo Long Tiểu Vân đến chính là để chặn Lâm Thi Âm.

Dù sao tình huống phiền phức nhất chính là Lâm Thi Âm và Lý Tầm Hoan nối lại tình xưa.

Mà điều kiện tiên quyết để nối lại tình xưa chính là Lâm Thi Âm chủ động.

Hoặc trong hành vi mang theo ám chỉ rằng nàng vẫn chưa quên được Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên đã cắt đứt cuộc gặp gỡ cảm động của hai người.

Sau khi tỉnh táo lại, hai người mang đầy tâm sự muốn nối lại tình xưa sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Còn về Long Khiếu Vân thì Cố Hàn Uyên hoàn toàn không để vào mắt.

Xung đột giữa Long Khiếu Vân và Lý Tầm Hoan không chỉ vì Lâm Thi Âm.

Cố Hàn Uyên đã sớm sắp xếp kịch bản cho Long Khiếu Vân, chỉ chờ diễn viên vào vai.

Cố Hàn Uyên không có hứng thú lớn với Lâm Tiên Nhi.

Đúng như hắn nói, mỹ nhân tại cốt không tại bì.

Chương 636

Có những nữ tử không được coi là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn không biết mệt mỏi, là vì các nàng đều có những điểm phù hợp với sở thích của hắn.

Hoặc là nhân thê cô đơn, hoặc là quả phụ sương giá, hoặc là tiểu thư khuê các, hoặc là thiếu nữ thuần khiết.

Nhưng Lâm Tiên Nhi trong mắt Cố Hàn Uyên chẳng qua chỉ là một kỹ nữ có nhan sắc khá cao mà thôi.

Là loại không kén ăn, đơn thuần xem thân thể mình như một lợi thế.

Thậm chí còn không bằng Khang Mẫn.

Ít nhất Khang Mẫn có mục đích rõ ràng, những nam nhân vô dụng căn bản không lọt vào mắt nàng.

Còn Lâm Tiên Nhi chỉ đơn thuần tự cho là đúng, muốn đàn ông quỳ dưới gấu váy của mình, đùa bỡn đàn ông trong lòng bàn tay.

Một linh hồn nhàm chán như vậy, làm sao có thể gây hứng thú cho Cố Hàn Uyên.

Thật sự muốn chơi, thà đi thưởng cho Khang Mẫn còn hơn.

Dù sao Khang Mẫn để có được sự công nhận và phần thưởng của Cố Hàn Uyên, đã quản lý Bắc Cái Bang của Tống quốc rất ngăn nắp.

Nàng là người đã thực sự cống hiến cho sự nghiệp của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên việc nắm giữ quyền lực thực tế của Bắc Cái Bang hiện nay, cũng khiến Khang Mẫn ham muốn quyền lực làm không biết mệt.

Hơn nữa Khang Mẫn rất biết điều, biết tất cả những gì mình có là do ai ban cho.

Ngày thường việc nàng làm nhiều nhất chính là gửi thư báo công cho Cố Hàn Uyên, hy vọng một ngày nào đó có thể được toại nguyện.

Nói chung, Cố Hàn Uyên không mấy hứng thú với Lâm Tiên Nhi.

Thiên Cơ Lão Nhân đã đoán hoàn toàn sai.

Long Tiểu Vân lúc này trong lúc xấu hổ lại chen vào nói: Đệ nhất mỹ nữ võ lâm Tây Bắc được tâng bốc lên thì có gì đáng xem, làm sao so được với mẫu thân xinh đẹp.

Hơn nữa nữ nhân Lâm Tiên Nhi kia quá giả tạo, chỉ có mẫu thân người quá lương thiện mới luôn tin tưởng nàng ta.

Dừng một chút, sắc mặt nàng có chút không tự nhiên nói: Không biết có phải ảo giác của con không, nhưng ánh mắt Lâm Tiên Nhi nhìn con khiến con rất không thoải mái.

Chuyện này thật sự không phải ảo giác của Long Tiểu Vân.

Lâm Tiên Nhi đã cố gắng quyến rũ Long Tiểu Vân.

Đáng tiếc nàng ta không biết Long Tiểu Vân là con gái, coi như là liếc mắt đưa tình cho người mù xem.

Lâm Thi Âm chau mày, trong lòng có chút không vui khi Long Tiểu Vân nói xấu Lâm Tiên Nhi.

Lâm Tiên Nhi từng tỉ mỉ dàn dựng một màn kịch nhảy núi cứu cha.

Nàng lấy cha mình là Lâm Mặt Rỗ ra diễn kịch.

Lấy cớ Lâm Mặt Rỗ bị bệnh nặng, không có tiền chữa trị, chuẩn bị nhảy xuống vách đá tự vẫn, dùng tính mạng của mình để đổi lấy sức khỏe cho cha, rồi rêu rao ầm ĩ ở vách đá tự vẫn.

Một cô gái xinh đẹp, vì cứu người cha xấu xí mặt đầy rỗ, chuẩn bị sau ba ngày nữa tắm gội thắp hương, sẽ nhảy núi tự vẫn tại vách đá tự vẫn.

Tin tức này lan truyền rộng rãi trong xã hội, càng truyền càng ly kỳ, càng truyền càng thái quá.

Một truyền mười, mười truyền trăm, tự nhiên truyền đến tai Lâm Thi Âm.

Lâm Thi Âm là một nữ tử tâm địa lương thiện.

Vì vậy đã cứu Lâm Tiên Nhi tại vách đá tự vẫn.

Nàng không chỉ cho người chữa khỏi bệnh cho cha của Lâm Tiên Nhi là Lâm Mặt Rỗ, mà còn kết bái tỷ muội với nàng ta.

Lâm Tiên Nhi không chỉ nhờ đó mà vào được Lãnh Hương Tiểu Trúc, còn nhân cơ hội lộ diện, mê hoặc không ít nam tử ham mê sắc đẹp của nàng, từ đó trở thành đệ nhất mỹ nữ võ lâm Tây Bắc.

Lâm Thi Âm trách cứ Long Tiểu Vân: Tiên Nhi tâm tư đơn thuần, tâm địa lương thiện, làm gì có chuyện không chịu nổi như con nói, sau này không được nói xấu Tiên Nhi nữa.

Long Tiểu Vân trong lòng không phục, bĩu môi định cãi lại, nhưng bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Được rồi, Tiểu Vân.

Hà tất phải vì một người ngoài mà tranh cãi với mẫu thân con.

Hơn nữa không phải con đã nói muốn mẫu thân con xuống bếp cho ta sao.

Bị Cố Hàn Uyên PUA thành công, Long Tiểu Vân lúc này đúng là nói gì nghe nấy.

Nghe vậy, nàng ngoan ngoãn không còn dây dưa chuyện của Lâm Tiên Nhi nữa.

Nàng nhảy xuống từ lòng Cố Hàn Uyên, ôm lấy cánh tay Lâm Thi Âm làm nũng: Mẫu thân, con đã lâu không được ăn món người nấu rồi.

Nhớ món mì của mẫu thân nấu là ngon nhất.

Hôm nay sư tôn thu nhận con làm đệ tử, mẫu thân nấu mì cho sư tôn nếm thử đi ạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thần sắc thoáng qua vẻ kỳ lạ.

Hắn ngược lại rất mong đợi có thể thực sự nếm được món mà mình mong muốn.

Đáng tiếc là, trò đùa này trên thế giới này chỉ có mình Cố Hàn Uyên biết.

Lâm Thi Âm quả nhiên không có phản ứng gì.

Nàng trìu mến vuốt đầu Long Tiểu Vân nói: Được, ta đi xuống bếp ngay đây.

Lâm Thi Âm lúc này hoàn toàn từ bỏ ý định đi gặp Lý Tầm Hoan, ưu tiên yêu cầu của Long Tiểu Vân.

Phản ứng này của nàng cũng không có gì lạ.

Dù sao lần cuối cùng Long Tiểu Vân làm nũng với nàng đã là chuyện của không biết bao nhiêu năm trước.

Lâm Thi Âm vừa vui mừng vì sự thay đổi của Long Tiểu Vân, vừa tràn đầy tự trách trong lòng.

So với tình cũ, chẳng lẽ con gái ruột của mình lại không quan trọng hơn sao.

Ý nghĩ này dần dần chiếm thế thượng phong.

Tình cảm của nàng đối với Lý Tầm Hoan dần phai nhạt, đồng thời hảo cảm đối với Cố Hàn Uyên, người đã mang lại sự thay đổi cho Long Tiểu Vân, lại ngày càng nhiều.

Nàng dịu dàng hành lễ với Cố Hàn Uyên, chân thành nói: Cố công tử, ta xin phép đi trước một lát.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười.

Hắn ôn hòa nói: Phu nhân cứ tự nhiên.

Lâm Thi Âm nhìn nụ cười của Cố Hàn Uyên, lòng lại rung động.

Cố công tử cười sao mà đẹp thế không biết.

Nghĩ vậy, Lâm Thi Âm có chút hoảng hốt xoay người rời đi.

Trong lòng nàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ không rõ ràng.

Ta có nên dạy Tiểu Vân những chuyện của con gái không nhỉ.

Sự thân cận của Long Tiểu Vân đối với Cố Hàn Uyên là điều có thể thấy rõ.

Trớ trêu thay, sức quyến rũ của Cố Hàn Uyên lại lớn đến vậy, không chỉ danh dương thiên hạ, võ công tuyệt đỉnh, mà tướng mạo còn tuấn mỹ đến mức ngay cả nàng cũng phải thất thần.

Mà tuổi tác hai người cũng không chênh lệch nhiều.

Long Tiểu Vân có thích Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Mối quan hệ thầy trò tuy bị người đời lên án.

Nhưng với uy thế của Cố Hàn Uyên hiện nay, ai dám có thành kiến.

Làm mẹ, tự nhiên phải lo xa cho con gái.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Thi Âm, cười đầy ẩn ý.

Thân hình Lâm Thi Âm hơi gầy yếu, chỉ có nhìn từ phía sau mới thấy được vẻ đầy đặn quyến rũ.

Hơn nữa, vòng eo thon gọn càng làm nổi bật đường cong hông eo.

Trông giống như một quả đào mật tươi mọng nước.

Nữ nhân như vậy thường nội mị, ép xương hút tủy.

Chẳng trách Long Khiếu Vân, người vẫn luôn muốn có con trai, lại không có đứa con thứ hai.

Không chỉ vì lúc đó cảm thấy mất hết tôn nghiêm của đàn ông.

Mà còn vì dễ dàng chìm đắm trong đó, khiến người ta vô tâm chính sự.

Long Khiếu Vân là một người có dã tâm, có lý tưởng, sao có thể từ bỏ sự nghiệp, quyến luyến bên cạnh Lâm Thi Âm.

Đương nhiên đây không phải là nói Long Khiếu Vân không thích Lâm Thi Âm.

Chương 637

Mà là chuyện Lý Tầm Hoan nhường Lâm Thi Âm cho Long Khiếu Vân ai cũng biết, Lâm Thi Âm lại thủy chung không thể quên được Lý Tầm Hoan, điều này khiến Long Khiếu Vân chịu đủ khuất nhục.

Lại thêm nguyên nhân ơn một đấu oán một thưng.

Lý Tầm Hoan không chết, hắn vĩnh viễn không thể yên lòng.

Mối thù hận này kéo dài hơn mười năm đã không còn đơn thuần là vì Lâm Thi Âm nữa.

Không có gì bất ngờ, Cố Hàn Uyên lại sắp nhặt được món hời.

Hắn trêu chọc Long Tiểu Vân: Tiểu Vân không muốn mẫu thân của con gặp Lý Tầm Hoan à.

Sắc mặt Long Tiểu Vân có chút u ám nói: Những lời đồn trên giang hồ, con không phải không biết.

Làm sao có thể hy vọng bọn họ gặp mặt được.

Nàng ở trước mặt Cố Hàn Uyên có chút ngốc nghếch là vì sự chênh lệch thực lực quá lớn và kết quả của việc bị Cố Hàn Uyên PUA thành công.

Nhưng tâm trí của nàng tuyệt đối không thấp.

Ban đầu có thể không phản ứng kịp.

Nhưng sau đó sao có thể không nghĩ ra dáng vẻ vội vã lúc trước của Lâm Thi Âm là để đi gặp Lý Tầm Hoan.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên đề cập đến việc muốn Lâm Thi Âm xuống bếp, Long Tiểu Vân mới biết thời thế mà làm nũng nhờ vả.

Mục đích là để Lâm Thi Âm không có cơ hội đi gặp Lý Tầm Hoan.

Long Tiểu Vân vốn đã không có cảm tình tốt với Lý Tầm Hoan, lại thêm mối thù bị phế võ công.

Không ngầm hạ độc thủ đã là khoan dung độ lượng lắm rồi.

Huống chi là tạo cơ hội cho Lý Tầm Hoan và Lâm Thi Âm nối lại tình xưa.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngăn được nhất thời, không ngăn được cả đời.

Chẳng lẽ còn có thể giam mẹ con lại.

Long Tiểu Vân im lặng một lúc lâu.

Bỗng nhiên đôi mắt đẹp sáng lên nói: Sư tôn, người dạy con võ công đi.

Con muốn tự tay giết Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Long Tiểu Vân.

Long Tiểu Vân suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cách nào ngăn cản Lâm Thi Âm và Lý Tầm Hoan gặp nhau.

Nhưng nếu không giải quyết được vấn đề, vậy thì giải quyết người tạo ra vấn đề.

Tính cách tàn nhẫn của Long Tiểu Vân cũng không thay đổi.

Giết người đối với nàng mà nói không hề có gánh nặng tâm lý.

Mà người có thể cho nàng năng lực này không phải đang ở ngay trước mắt sao.

Long Tiểu Vân do dự hỏi: Sư tôn không hy vọng Lý Tầm Hoan chết sao.

Nàng chợt nhớ ra quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Lý Tầm Hoan hình như cũng không tệ.

Dù sao hai người còn cùng nhau uống rượu, Cố Hàn Uyên còn chữa bệnh cho Lý Tầm Hoan.

Nếu Lý Tầm Hoan là bạn của Cố Hàn Uyên, nàng thật sự sẽ do dự.

Dù sao địa vị của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng bây giờ rất cao.

Để nàng lựa chọn giữa Cố Hàn Uyên và Long Khiếu Vân thật sự rất khó xử.

Nhất là Long Tiểu Vân đối với tình yêu nam nữ vẫn còn chưa hiểu nhiều lắm.

Rất khó phân biệt rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó.

Cố Hàn Uyên thần sắc đạm mạc nói: Lý Tầm Hoan chết hay không có liên quan gì đến ta.

Có thể giết hắn mới là bản lĩnh của con.

Bất quá Lý Tầm Hoan dù thân thể suy yếu cũng là một Tông Sư, còn có một tay Tiểu Lý Phi Đao thần quỷ khó lường.

Con muốn giết hắn độ khó không nhỏ.

Long Tiểu Vân nghe vậy hai mắt sáng lên, vội nói: Cho nên con mới cần sư tôn dạy võ công cho con.

Có thần công của sư tôn dạy, nhất định có thể giết được Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Xem biểu hiện của con đã.

Biểu hiện tốt, ta sẽ dạy con sớm.

Biểu hiện không tốt, thì từ từ mà chờ.

Long Tiểu Vân sốt ruột, ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên làm nũng:

Sư tôn, van người mà.

Cùng lắm thì sau này con ngày nào cũng bảo mẹ nấu cơm cho người.

Nàng bán đứng Lâm Thi Âm không chút do dự, thân thể nhỏ nhắn còn cọ cọ trong lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi bật cười.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu nói: Sợ con rồi.

Trước tiên dạy con Dịch Cân Đoán Cốt Thiên để đặt nền móng.

Đợi cơ sở vững chắc rồi sẽ dạy con võ công khác.

Long Tiểu Vân hai mắt sáng lên, cảm giác mình dường như đã tìm được phương pháp chính xác.

Nàng nào biết, suy nghĩ này sau này đã đào bao nhiêu cái hố lớn cho Lâm Thi Âm.

Đương nhiên lúc này Long Tiểu Vân vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui sướng vì có thể học được thần công.

Dịch Cân Đoán Cốt Thiên xuất từ Cửu Âm Chân Kinh so với những loại nội công tam lưu mà Long Tiểu Vân từng học chênh lệch không thể kể xiết.

Hầu như vừa mới tu luyện đã cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể.

Ngũ quan trở nên nhạy bén, kinh mạch đang được mở rộng.

Long Tiểu Vân vui mừng liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nhàn nhạt, rồi lại tiếp tục đầu nhập vào đại nghiệp tu luyện.

Mãi đến khi Lâm Thi Âm bưng lên bát mì mà nàng đã tỉ mỉ chuẩn bị, mới đánh thức Long Tiểu Vân đang chìm đắm trong tu luyện không thể tự kiềm chế.

Lâm Thi Âm nhìn Long Tiểu Vân đang nỗ lực tu luyện, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ vui mừng, dịu dàng hỏi: Cố công tử đang chỉ dạy Tiểu Vân tu luyện sao.

Cố Hàn Uyên ngữ khí khó hiểu nói: Ừm, đan điền của Tiểu Vân từng bị thương, cần phải Trúc Cơ lại từ đầu.

Lâm Thi Âm kinh hô: Đan điền bị thương.

Ai làm.

Long Tiểu Vân giọng điệu quái gở nói: Còn có thể là ai.

Không phải là vị Anh Hùng cái thế Tiểu Lý Phi Đao sao.

Đối với một đứa trẻ như con mà cũng xuống tay nặng như vậy, nào chỉ có đan điền, kinh mạch ở cánh tay còn đứt một lần.

Nếu không phải có sư phụ, không chừng con đã thành phế nhân rồi.

Long Tiểu Vân tránh nặng tìm nhẹ, đem trách nhiệm hoàn toàn đổ lên đầu Lý Tầm Hoan.

Hoàn toàn không đề cập đến việc chính mình đã động thủ trước, còn dùng đủ loại ám khí độc dược để ám toán.

Lâm Thi Âm chợt cảm thấy tim như bị dao cắt, khổ sở nói: Tầm Hoan hắn vì sao.

Không được, ta phải đi tìm hắn đòi lại công đạo cho Tiểu Vân.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không để Lâm Thi Âm cứ thế rời đi.

Hắn ngăn nàng lại nói: Lý Thám Hoa cũng chỉ là vô tình thất thủ, thương thế của Tiểu Vân cũng đã được tại hạ chữa trị.

Hơn nữa nói thật ra, vết thương của Tiểu Vân cũng đã mở ra duyên phận của chúng ta, nếu không tại hạ chưa chắc đã thu Tiểu Vân làm đệ tử.

Sư tôn.

Long Tiểu Vân vốn chỉ muốn bôi xấu Lý Tầm Hoan một chút.

Nhưng nghe Cố Hàn Uyên nói, nhất thời nhớ lại từng chút một chuyện đã qua.

Cố Hàn Uyên không chỉ chữa cho nàng vết thương nặng không rõ nguyên do, còn dạy nàng võ công tuyệt thế.

Nói là ân nặng như núi cũng không quá.

Tặng nàng Hỏa Hoán quần, dịu dàng chải tóc cho nàng.

Trở lại Hưng Vân Trang còn vì nàng trút giận, vì nàng chống lưng.

Một sư tôn tốt với nàng như vậy, làm sao có thể không ngưỡng mộ.

Ngay cả sự khuất nhục khi bị Cố Hàn Uyên giáo huấn lúc trước cũng bị nàng coi như một đoạn hồi ức khó quên.

Cố Hàn Uyên chính là người hiểu rõ cơ thể nàng nhất trên đời này.

Lâm Thi Âm cũng cảm động nói lời cảm tạ: Cố công tử, cảm ơn ngài.

Nàng dập tắt ý định đi tìm Lý Tầm Hoan đòi lại công đạo cho Long Tiểu Vân.

Nhưng trong lòng khó tránh khỏi để lại một nút thắt.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Phu nhân quá khách khí rồi.

Chương 638

Hay là trước tiên để tại hạ nếm thử tay nghề của phu nhân đã.

Lần nữa thành công ngăn cản Lâm Thi Âm và Lý Tầm Hoan gặp lại, đồng thời gieo một nút thắt trong lòng hắn, Cố Hàn Uyên lòng thầm vui sướng, nếm thử món mì do Lâm Thi Âm tự tay nấu.

Ừm, chỉ có thể nói mùi vị cũng tạm được.

Dù sao nguyên liệu cũng có hạn.

Thức ăn không chứa linh khí đối với Cố Hàn Uyên mà nói gần như là đồ bỏ đi.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên trên thực tế đã tịch cốc một thời gian rất dài.

Còn về khẩu vị, trước đến nay chỉ có tài nấu nướng của Hoàng Dung mới có thể thỏa mãn hắn.

Lâm Thi Âm tuy không tệ, nhưng vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Đối với Cố Hàn Uyên chỉ là mùi vị tạm được, nhưng trong mắt Long Tiểu Vân lại là mỹ vị.

Hai mắt nàng sáng lên, muốn ăn ngấu nghiến.

Nhưng đúng lúc này, nàng bỗng nhiên linh cơ khẽ động, nhảy vào lòng Cố Hàn Uyên, ngồi xuống đùi hắn.

Nàng cười duyên nói: Sư tôn có thể đút cho ta không.

Ta muốn tranh thủ luyện công.

Hiển nhiên, đoạn hồi ức ngắn ngủi vừa rồi lại gợi lên tình cảm quyến luyến trong lòng nàng, vô cùng muốn tìm cảm giác bình yên trong vòng tay Cố Hàn Uyên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên vuốt đầu Long Tiểu Vân, ôn tồn đáp: Được.

Trong mắt Long Tiểu Vân lóe lên một tia nhìn tựa như hồ ly trộm gà thành công.

Khi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trái tim thiếu nữ nhỏ bé lại đập thình thịch.

Ánh mắt nàng hơi hoảng hốt thầm nghĩ: Có thể gặp được sư tôn, thật sự là quá tốt.

Trong mắt Lâm Thi Âm, vị Cố Hàn Uyên thần công cái thế, danh dương thiên hạ lại đang dịu dàng đút cơm cho Long Tiểu Vân.

Sự chênh lệch địa vị mang đến cảm giác tương phản to lớn.

Khung cảnh ấm áp ấy nhìn qua, tựa như hai người họ mới thật sự là cha và con gái.

Mà nàng thì giống như người mẹ đã chuẩn bị xong cơm nước, lặng lẽ dùng ánh mắt dõi theo con gái mình.

Cảm giác quen thuộc mãnh liệt về một gia đình ba người khiến Lâm Thi Âm mặt mày đỏ bừng vì xấu hổ.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên và nàng bốn mắt nhìn nhau, trao cho nàng một nụ cười ôn hòa, trong lòng nàng càng đập loạn nhịp.

Loại suy nghĩ kỳ quái này khiến nàng trong khoảng thời gian tiếp theo cứ mãi thất thần.

Lâm Thi Âm con người này hết sức kỳ quái.

Gả cho Long Khiếu Vân, trong lòng vẫn nhớ thương Lý Tầm Hoan.

Ngươi nói nàng chung thủy ư.

Nàng vừa gả cho Long Khiếu Vân lại vừa yêu Lý Tầm Hoan, vừa yêu Lý Tầm Hoan lại vừa gả cho Long Khiếu Vân.

Ngươi nói nàng không chung thủy ư.

Mười mấy năm như một ngày yêu Lý Tầm Hoan, nhưng giữa hai người lại luôn duy trì một khoảng cách, chưa bao giờ vượt quá.

Điều này khiến Lâm Thi Âm trông đầy mâu thuẫn.

Đương nhiên, đầu sỏ gây tội khẳng định vẫn là Lý Tầm Hoan, kẻ đã nhường Lâm Thi Âm đi.

Nhưng đồng thời cũng cho thấy tâm trí của Lâm Thi Âm không hề kiên định.

Nếu không thì dù Lý Tầm Hoan có giả vờ lưu luyến phong nguyệt để xa lánh nàng thì đã sao.

Tình cảm bao năm không bằng chút thất vọng đó sao.

Mà nàng gả cho Long Khiếu Vân rồi lại nhớ đến Lý Tầm Hoan.

Long Khiếu Vân đối với nàng không tốt sao.

Trong mấy năm tân hôn đó, Long Khiếu Vân gần như có yêu cầu gì cũng đáp ứng.

Hơn nữa họ đã sinh ra Long Tiểu Vân.

Lâm Thi Âm coi như không để tâm đến Long Khiếu Vân, chẳng lẽ cũng không để ý đến suy nghĩ của Long Tiểu Vân sao.

Kết quả vẫn không thể cắt đứt được tơ tình với Lý Tầm Hoan trong lòng.

Lại thêm trong kịch bản gốc, Lâm Tiên Nhi gần như đùa bỡn Lâm Thi Âm trong lòng bàn tay.

Chỉ vì tin tưởng Lâm Tiên Nhi, liền coi lời nàng ta nói là chân tướng.

Có thể thấy tai Lâm Thi Âm mềm đến mức nào.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn đôi mắt thẹn thùng của Lâm Thi Âm, tâm tình càng thêm vui sướng.

Cảnh tượng hài hòa này không kéo dài được bao lâu, rất nhanh đã có khách không mời mà đến xông vào.

Long Tiểu Vân nhìn thấy người tới, khó chịu chậc một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn.

Người đến chưa nói đã cười: Thi Âm tỷ tỷ, có khách quý tới cửa sao cũng không báo cho ta một tiếng.

Ta cũng tiện giúp đỡ chiêu đãi một hai Nữ tử một thân váy dài màu vàng nhạt, vòng eo uốn lượn tạo thành những đường cong quyến rũ.

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo treo nụ cười thân thiết dịu dàng, khiến người ta bất giác muốn lại gần.

Một đôi mắt đẹp trong veo lại ẩn chứa vẻ yêu mị mê hoặc.

Chỉ riêng về nhan sắc quả thực có thể nói là cực phẩm, trách không được nhiều anh hùng hảo hán như vậy đều quỳ dưới gấu váy của nàng.

Nữ tử chính là Lâm Tiên Nhi nghe tin mà đến.

Vốn dĩ mục tiêu của nàng là Lý Tầm Hoan.

Nhưng khi nghe nói Cố Hàn Uyên trong truyền thuyết cũng tới, nàng đâu còn kìm được dục vọng muốn chinh phục tất cả đàn ông, liền trực tiếp đi đến viện của Lâm Thi Âm.

Nàng đã dò hỏi được Cố Hàn Uyên nhận Long Tiểu Vân làm đồ đệ.

Nơi mà Long Tiểu Vân có khả năng nhất dẫn Cố Hàn Uyên đến chính là chỗ của Lâm Thi Âm.

Từ xa nhìn lại, Lâm Tiên Nhi đã bị dung mạo tuấn tú như trích tiên siêu phàm của Cố Hàn Uyên làm cho ngây người.

Nhất là khí chất đặc biệt đạm nhiên xuất trần tựa tiên nhân kia càng khiến nàng thèm nhỏ dãi.

Những người đàn ông mà nàng từng cho rằng có ý nghĩa chinh phục, vào giờ khắc này đều trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Thậm chí trong lòng nàng còn sinh ra một chút tự ti không muốn thừa nhận.

Lâm Tiên Nhi tỉnh táo lại, trong lòng điên cuồng gào thét: Ta muốn có được hắn.

Nhất định phải có được hắn.

Nếu không thì dù chinh phục nhiều đàn ông hơn nữa thì có thể làm gì.

Nghĩ vậy, Lâm Tiên Nhi đi tới trước mặt ba người Cố Hàn Uyên.

Càng ở khoảng cách gần nhìn dung mạo tuấn lãng phi phàm của hắn, nàng càng thêm xúc động dâng trào, dưới váy cũng có chút ẩm ướt.

Nhưng nàng rất hiểu tâm lý đàn ông, vừa đến đã quá nhiệt tình rất dễ bị coi thường.

Lúc này, có người ngoài ở đây, thân thể mềm mại mà rất ít đàn ông có thể kháng cự của nàng cũng mất đất dụng võ.

Vì vậy nàng rất khắc chế thu lại ánh mắt tham lam nhìn về nơi khác.

Nhất thời phát hiện Long Tiểu Vân đang ngồi trong lòng Cố Hàn

Uyên.

Dù đã từng nghe tin, nhưng khi thực sự nhìn thấy vẫn có cảm giác khó tin.

Đứa bé gái phấn điêu ngọc trác, xinh đẹp động lòng người, tương lai tất nhiên sẽ là một đại mỹ nhân, lại chính là Long Tiểu Vân âm hiểm tàn nhẫn.

Thảo nào trước đây những lời lấy lòng và câu dẫn của nàng đối với Long Tiểu Vân đều vô ích.

Lâm Tiên Nhi nhìn Long Tiểu Vân thân mật với Cố Hàn Uyên như vậy, tâm tư có chút khó hiểu.

Chương 639

Lâm Thi Âm ôn nhu cười nói: Tiểu Vân muốn chiêu đãi sư tôn của nó, ta nào dám làm phiền Tiên Nhi.

Lâm Tiên Nhi eo nhỏ uốn éo đi đến bên cạnh Lâm Thi Âm, ôm lấy cánh tay nàng dịu dàng nói: Tỷ tỷ tốt, chúng ta là tỷ muội mà, sao lại khách khí như vậy.

Tiểu Vân có thể tìm được một sư tôn tốt, ta cũng mừng cho nó.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Lâm Tiên Nhi này quả thật vừa đến đã cố gắng quyến rũ hắn.

Động tác vặn eo khi tiến lên của nàng rõ ràng là cố ý, chính là để Cố Hàn Uyên có thể thưởng thức tốt hơn đường cong đầy đặn tuyệt mỹ phía sau nàng.

Hơn nữa, khi nàng ôm cánh tay Lâm Thi Âm còn cố ý dùng thêm chút lực, cũng là để cho nơi mềm mại của nàng bị ép đến nổi bật hơn.

Lâm Tiên Nhi vì quyến rũ Cố Hàn Uyên quả thật không từ thủ đoạn.

Chỉ một chút võ vẽ đã dùng bao nhiêu tâm cơ.

Phẩm hạnh của Lâm Tiên Nhi tạm thời không bàn, nhưng thân thể mềm mại được tạo tác như quỷ phủ thần công này quả thật vô cùng mê người.

Đàn ông bình thường nhìn thấy đều sẽ không kìm được lòng mà bày tỏ sự kính trọng.

Long Tiểu Vân bỗng nhiên có chút không thoải mái vặn vẹo người.

Trong lòng nghi ngờ thầm nghĩ: Sư tôn chẳng lẽ còn mang theo kiếm sao.

Sao lúc trước không thấy có nhỉ.

Từ góc nhìn của Lâm Thi Âm tự nhiên không thấy được những động tác lẳng lơ của Lâm Tiên Nhi.

Chỉ đành bất đắc dĩ nói: Muội muội trách oan ta rồi, là Tiểu Vân muốn ta tự mình xuống bếp chiêu đãi Cố công tử.

Long Tiểu Vân lúc này đang ở trong lòng Cố Hàn Uyên, tự nhiên thấy được những tiểu xảo của Lâm Tiên Nhi.

Mặc dù không hoàn toàn hiểu được ý nghĩa trong đó, nhưng nàng vô thức cảm thấy khó chịu, hừ một tiếng nói: Đáng tiếc bây giờ không muốn ăn nữa.

Sư tôn, mang ta đi luyện công đi.

Lâm Thi Âm mày liễu nhíu lại, trách mắng: Tiểu Vân.

Long Tiểu Vân bây giờ có Cố Hàn Uyên chống lưng, ai cũng không sợ, trực tiếp quay mặt đi để biểu đạt sự bất mãn.

Lâm Tiên Nhi ra vẻ yếu đuối khổ sở nói: Tỷ tỷ, ta có phải đã làm phiền các ngươi không.

Lâm Thi Âm ngượng ngùng kéo tay nàng nói: Nào có chuyện đó.

Tiểu Vân bị nuông chiều hư rồi, ngươi đừng chấp nhặt với nó.

Lâm Tiên Nhi thuận thế bỏ qua chuyện của Long Tiểu Vân.

Đôi mắt đẹp lặng lẽ ngước lên, liếc nhìn Cố Hàn Uyên rồi lại e thẹn cúi đầu.

Dáng vẻ lấp ló len lén quan sát, mặt phiếm hồng e thẹn đó đã diễn tả tư thái của một thiếu nữ ngượng ngùng vô cùng sinh động.

Nàng xấu hổ hỏi: Tỷ tỷ, có thể giới thiệu cho ta vị công tử này không.

Lâm Thi Âm nghe vậy trong lòng chợt hiểu ra.

Nghĩ thầm Lâm Tiên Nhi có lẽ đã để ý Cố Hàn Uyên.

Suy đoán này hiện lên vô cùng tự nhiên.

Dù sao ngay cả nàng cũng mấy lần bị mị lực của Cố Hàn Uyên mê hoặc, nơi bị vô tình chạm vào trước đó còn thường xuyên có ảo giác nóng lên.

Thiếu nữ hoài xuân Lâm Tiên Nhi thích Cố Hàn Uyên là chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

Lâm Thi Âm trong lòng không hiểu sao có chút khó chịu.

Ngược lại không phải là nàng thích Cố Hàn Uyên, ghen với Lâm Tiên Nhi.

Mà là một loại tâm lý cạnh tranh bản năng trước mặt người khác phái chất lượng tốt.

Vốn dĩ trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ có nàng và Long Tiểu Vân.

Lúc này Lâm Tiên Nhi bỗng nhiên nhập cuộc đã muốn cướp đi Cố Hàn Uyên.

Lâm Thi Âm khó tránh khỏi sẽ có chút khó chịu.

Nhưng dù sao giữa nàng và Cố Hàn Uyên cũng không có quan hệ đặc biệt gì.

Rất nhanh liền đè nén xuống cảm giác kỳ quái trong lòng.

Nàng dịu dàng cười nói: Vị này chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử.

Lâm Tiên Nhi đôi mắt đẹp sáng rực, tràn đầy sùng bái hỏi: Có phải là vị Cố công tử trong đại hội Nam Thiếu Lâm vì hồng nhan mà nổi giận, trên buổi kén rể của Tây Hạ lực áp quần hùng, khiến Ngân Xuyên quận chúa cũng theo đó gả cho không.

Lâm Tiên Nhi cố ý nhắc tới những sự tích liên quan đến tình yêu nam nữ của Cố Hàn Uyên.

Lại bỏ qua những chuyện có tầm ảnh hưởng rộng lớn hơn như một mình xông vào hoàng cung Thanh quốc cường sát Đa Nhĩ Cổn, Ngao Bái cùng với trận đại chiến kinh thiên với Vô Thiên.

Tâm tư của nàng gần như lồ lộ ra ngoài.

Đồng thời ngay sau đó lại dùng giọng nói mềm mại uyển chuyển, có chút e thẹn nói: Tiểu nữ tử sùng bái nhất là anh hùng, Cố công tử chính là đại anh hùng lớn nhất thiên hạ đương kim.

Lời này cũng không khác gì công khai nàng thích Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ nhàn nhạt nói: Lâm cô nương quá khen rồi.

Cố mỗ chỉ làm một ít chuyện nên làm, không đảm đương nổi hai chữ anh hùng.

Phản ứng lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên khiến Lâm Thi Âm và Long Tiểu Vân tâm tình rất tốt.

Các nàng đã thấy qua rất nhiều nam tử nổi tiếng bên ngoài, vừa thấy Lâm Tiên Nhi liền ân cần săn đón.

Có người thậm chí còn làm trò hề.

Sự đạm nhiên của Cố Hàn Uyên càng tỏ ra hắn không giống người thường.

Chút khó chịu trong lòng Lâm Thi Âm nhất thời tan biến không còn dấu vết.

Ngày thường nàng cũng tự nhận mình kém xinh đẹp hơn Lâm Tiên Nhi một bậc.

Mà trước đó Cố Hàn Uyên lại không chút che giấu biểu đạt sự tán thưởng đối với nàng.

Sự so sánh rõ ràng này nhất thời kích thích lòng hư vinh của nàng.

Nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt lại dịu dàng thêm vài phần.

Thần sắc Lâm Tiên Nhi trong nháy mắt tối sầm lại.

Nhưng nàng che giấu rất tốt sự thay đổi tâm trạng của mình.

Đôi mắt thẹn thùng mang theo sợ hãi.

Trong lòng lại vô cùng không cam tâm.

Chẳng phải lời đồn nói Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình sao.

Nàng không ngờ mình đã thẳng thắn như vậy, Cố Hàn Uyên lại thờ ơ.

Chiêu vừa đè vừa nâng này của Cố Hàn Uyên quả thực hiệu quả ngoài mong đợi.

Cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi, trong lòng hắn càng thêm thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên tuy không hứng thú lớn với Lâm Tiên Nhi, nhưng nàng ta lại là một quân cờ rất hữu dụng.

Trước khi bị vứt bỏ, tự nhiên phải lợi dụng thật tốt.

Mà lối suy nghĩ của Lâm Tiên Nhi quyết định rằng, thứ nàng càng không có được, nàng lại càng muốn có được.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể khống chế hành vi của nàng một cách vô hình.

Giống như củ cà rốt treo trước mặt con lừa, dù biết rõ không ăn được, nhưng vẫn không nhịn được mà đuổi theo.

Cố Hàn Uyên muốn nắm giữ quyền chủ động.

Trước đó, còn phải nâng cao hơn nữa hứng thú của Lâm Tiên Nhi đối với hắn.

Cơ hội này rất nhanh đã tới.

Tiếp theo, bốn người tùy ý trò chuyện.

Lâm Tiên Nhi vẫn duy trì hình tượng sùng bái thẹn thùng của mình.

Thỉnh thoảng dùng lời nói ám chỉ hoặc làm chút động tác mờ ám.

Long Tiểu Vân thì thỉnh thoảng phá đám.

Lâm Thi Âm bất đắc dĩ hòa giải câu chuyện.

Rất nhanh liền trò chuyện đến thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa.

Dù sao chủ đề này Long Tiểu Vân cũng không chen vào được.

Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi rất tự nhiên chuyển chủ đề sang đây, để lại Long Tiểu Vân ở đó hờn dỗi.

Chương 640

Nhưng trò chuyện một lúc, hai nàng kinh ngạc phát hiện trình độ của Cố Hàn Uyên về thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa còn cao hơn các nàng.

Lâm Thi Âm đã lâu không được trò chuyện tâm đầu ý hợp như vậy, hứng thú nhất thời dâng cao.

Mà Lâm Tiên Nhi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Phải biết rằng, tuyệt đại đa số người giang hồ đều là những kẻ thô lỗ.

So với nói thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, người mù chữ cũng không phải là số ít.

Lâm Tiên Nhi và những người này rất khó có chung chủ đề.

Từ trong thâm tâm, nàng căn bản không có hứng thú.

Cũng chính vì vậy, Lý Tầm Hoan mới được hoan nghênh như thế.

Dù sao cũng là Thám Hoa Lang, tự nhiên văn tài xuất chúng.

Mà trình độ của Cố Hàn Uyên trước mắt so với Lý Tầm Hoan còn cao hơn nhiều.

Hầu hết thời gian hai nàng đều có cảm giác không hiểu gì nhưng biết là rất lợi hại.

Dù sao đối với Cố Hàn Uyên dư dả điểm phản diện mà nói, việc nâng cấp những tạp học này rất rẻ.

Mỗi một môn đều lên tới viên mãn, bất kể loại nào cũng có thể gọi là Nhất Đại Tông Sư.

Dễ dàng mang đến chấn động cho hai nữ tử sống ở tầng lớp giang hồ.

Xung động muốn có được Cố Hàn Uyên của Lâm Tiên Nhi càng lúc càng lớn.

Đôi chân thon dài thường xuyên cọ xát, đầu lưỡi thơm tho càng không kìm được mà liếm khóe miệng.

Đáng tiếc, sự thờ ơ của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng vô cùng bực bội.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào, thậm chí còn vọng vào trong nội viện.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Xem ra Lý Tầm Hoan có phiền phức rồi.

Lâm Thi Âm nhất thời lòng căng thẳng.

Nàng do dự hỏi: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Phu nhân đừng vội, chúng ta cùng ra ngoài xem là được.

Lâm Thi Âm nghe vậy lập tức yên tâm, dịu dàng nói lời cảm tạ với Cố Hàn Uyên.

Lâm Tiên Nhi vốn cũng đang để ý chuyện của Lý Tầm Hoan.

Kết quả nhìn thấy thái độ hoàn toàn khác biệt của Cố Hàn Uyên đối với Lâm Thi Âm, lòng ghen tị nhất thời bùng cháy.

Trong mắt nàng tràn đầy lo lắng.

Tỷ tỷ tốt của ta, vì sao ai cũng thích ngươi vậy.

Trước có Lý Tầm Hoan, sau có Cố Hàn Uyên.

Cả hai đều là những nam tử mà Lâm Tiên Nhi hứng thú nhất, nhưng lại đều thích Lâm Thi Âm.

Nhìn qua Cố Hàn Uyên chưa biểu lộ quá nhiều ý thích Lâm Thi Âm, nhưng kỳ thực đã bại lộ trong mắt Lâm Tiên Nhi.

Lâm Thi Âm phương diện này hơi chậm chạp, nếu không trong kịch bản gốc cũng sẽ không tồn tại nhiều hiểu lầm và tiếc nuối như vậy.

Nhưng đối với Lâm Tiên Nhi am hiểu đàn ông mà nói, nàng đã nhạy bén nhận ra trong nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên ẩn chứa tình ý sâu đậm.

Lòng Lâm Tiên Nhi tràn đầy hận ý và ghen tị.

Bề ngoài vẫn là một bộ dáng lo lắng.

Vẫn còn ở bên cạnh Lâm Thi Âm ôn tồn an ủi tâm trạng của nàng.

Lại không chú ý tới nụ cười nghiền ngẫm thoáng qua của Cố Hàn Uyên khi hắn xoay người rời đi.

So về diễn kỹ, Lâm Tiên Nhi ngươi còn kém xa.

Nghĩ vậy, Cố Hàn Uyên ôm lấy Long Tiểu Vân, ung dung đi về phía tiền sảnh.

Long Tiểu Vân, người cũng không nhận ra những động tác ngầm của Cố Hàn Uyên, lúc này bỗng nhiên hôn lên gò má hoàn mỹ gần trong gang tấc của hắn lần nữa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy có chút kinh ngạc hỏi: Tiểu Vân, sao vậy.

Long Tiểu Vân khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, lắc đầu nói: Không có gì.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười cười.

Suy nghĩ của Long Tiểu Vân cũng không khó đoán.

Vừa rồi Cố Hàn Uyên cùng Lâm Tiên Nhi, Lâm Thi Âm trò chuyện những thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, nàng hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể buồn bực nhìn họ giao lưu.

Lúc này chẳng qua là muốn kéo sự chú ý của Cố Hàn Uyên trở về mà thôi.

Tiểu loli này đã dần dần thức tỉnh thiếu nữ tâm.

Lâm Tiên Nhi và Lâm Thi Âm đều thấy được cảnh này.

Phản ứng của hai người mỗi người một khác.

Ánh mắt Lâm Tiên Nhi có chút cổ quái, đồng thời dường như nảy sinh ra suy nghĩ khác thường nào đó.

Lâm Thi Âm lại vừa mừng vừa lo.

Mừng vì tình cảm thầy trò giữa Cố Hàn Uyên và Long Tiểu Vân tốt đẹp.

Lo vì Long Tiểu Vân thích Cố Hàn Uyên gần như là chuyện chắc chắn.

Việc giáo dục Long Tiểu Vân những chuyện của con gái đã là việc cấp bách trước mắt.

Không bao lâu, bốn người liền tới tiền sảnh.

Mười mấy tên giang hồ nhân sĩ đang áp giải A Phi, nói thẳng hắn chính là Mai Hoa Đạo trong truyền thuyết, đang thương nghị phải xử quyết hắn như thế nào.

Mà Lý Tầm Hoan đang ra sức bảo vệ A Phi.

Nhưng đối mặt với nhiều người như vậy, hắn cũng có chút một mình khó chống, dù sao chỉ có một mình hắn lên tiếng cho A Phi.

Hơn nữa, Long Khiếu Vân bề ngoài dường như đang ủng hộ Lý

Tầm Hoan, kỳ thực lại âm thầm đổ thêm dầu vào lửa.

Phía sau đám người, Thiên Cơ Lão Nhân và Tôn Tiểu Hồng đang rối rắm không biết làm thế nào để giúp Lý Tầm Hoan và A Phi.

Họ vốn định đi tìm tung tích của Cố Hàn Uyên, kết quả trời xui đất khiến lại gặp những người giang hồ này đang áp giải A Phi đến Hưng Vân Trang.

Hai người đương nhiên sẽ không tin A Phi là Mai Hoa Đạo.

Những người giang hồ áp giải A Phi này phần lớn là hạng người ra vẻ đạo mạo hoặc trộm gà bắt chó.

Lời chứng của họ căn bản không có chút độ tin cậy nào.

Hơn nữa Lý Tầm Hoan còn đang ra sức bảo vệ A Phi, càng chứng minh sự trong sạch của A Phi.

Nhưng lúc này quần chúng đang kích động, A Phi dường như đã bị đóng đinh thân phận Mai Hoa Đạo.

Lý Tầm Hoan sao có thể nhìn A Phi cứ như vậy chết oan.

Ngay lúc hắn chuẩn bị dùng vũ lực mạnh mẽ cứu A Phi ra, chỉ thấy Cố Hàn Uyên khuỷu tay ôm một tiểu loli xinh đẹp động lòng người, phía sau đi theo hai vị mỹ nhân, chậm rãi bước tới.

Phía sau đám người, Tôn Tiểu Hồng nhìn thấy Cố Hàn Uyên liền vui mừng.

Ngay sau đó liền thấy hai người phụ nữ phía sau hắn, sắc mặt biến đổi.

Vẻ đẹp rạng rỡ của hai nàng khiến nàng không khỏi có chút tự ti.

Trên thực tế, dung mạo của Tôn Tiểu Hồng cũng không thua kém hai nàng, nhưng chính là quá mộc mạc, thoáng nhìn có chút không bắt mắt.

Thiên Cơ Lão Nhân còn nhân cơ hội trêu chọc: Kia chính là Lâm Tiên Nhi có danh xưng đệ nhất mỹ nữ võ lâm Tây Bắc phải không.

Cố công tử quả nhiên là vì nàng mà đến.

Đây không phải là đi cùng nhau rồi sao.

Tôn Tiểu Hồng buồn bực nói: Gia gia.

Cố công tử mới không phải người nông cạn như vậy, nhất định là trùng hợp.

Long Khiếu Vân nhìn thấy Lâm Thi Âm, sắc mặt tối sầm lại.

Lại cùng Lâm Tiên Nhi liếc nhau một cái rồi cung kính nói: Lại kinh động đến Cố công tử, tại hạ thật xấu hổ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Long Khiếu Vân đang suy nghĩ lung tung, hướng về phía A Phi trêu chọc: A Phi, ngươi nói muốn danh dương thiên hạ chẳng lẽ là bằng cách này sao.

A Phi nghe vậy nhất thời cười khổ không thôi: Cố đại ca, ta bị hãm hại.

Ta tự nhiên biết ngươi bị hãm hại, coi như không tin được ngươi, ta cũng tin nương của ngươi sẽ không dạy ngươi thành loại bại hoại như Mai Hoa Đạo.

Lời nói chính nghĩa của Cố Hàn Uyên khiến A Phi lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Hắn càng tò mò hơn về thân phận của mẹ mình, rốt cuộc là ai mà có thể được Cố Hàn Uyên tôn sùng như vậy.

Chương 641

Kỳ thực, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn là do Cố Hàn Uyên ra tay can thiệp tạo thành.

Rất nhiều người trong đám giang hồ này đều là những kẻ trong kịch bản gốc đến tiễn kinh nghiệm cho Lý Tầm Hoan và A Phi.

Vốn dĩ, Gia Cát Lôi, người hộ tống Kim Ti Giáp, lợi khí đối phó Mai Hoa Đạo, sau khi bị hắc bạch song xà giết chết, Kim Ti Giáp liền rơi vào tay A Phi.

Trong kịch bản gốc, những người trước mắt này vì muốn có được Kim Ti Giáp, liền bắt đầu người trước ngã xuống, người sau tiến lên tiễn kinh nghiệm cho Lý Tầm Hoan và A Phi.

Không những không có tác dụng gì, mà còn giúp Lý Tầm Hoan tìm lại trạng thái đã hoang phế từ lâu, đồng thời tăng thêm lượng lớn kinh nghiệm đối địch cho A Phi.

Cố Hàn Uyên sẽ không tùy tiện để những người này giống như đám Hồ Lô Oa cứu ông nội, lần lượt từng người một đến nộp mạng.

Sau khi hắn ra tay can thiệp, Kim Ti Giáp tuy vẫn rơi vào tay A Phi, nhưng tin tức truyền ra giang hồ lại thành Lý Tầm Hoan có được.

Có mục tiêu rõ ràng, những người này liền cố gắng cướp Kim Ti Giáp từ tay Lý Tầm Hoan.

Nhưng uy danh Tiểu Lý Phi Đao của Lý Tầm Hoan quá lớn, phải làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên liền thông qua nhân thủ của Thiên Võng xâu chuỗi các loại người lại với nhau.

Đương nhiên quá trình vô cùng bí mật, những người này cũng chỉ cho rằng là tình cờ gặp được.

Nói đơn giản, chính là tập hợp lại để đánh con boss Lý Tầm Hoan này trước khi chia chiến lợi phẩm.

Nhưng sư xuất vô danh thì sao.

Chưa kể, trên người Lý Tầm Hoan còn có thân phận Thám Hoa Lang.

Triều đình của thế giới này không phải không có năng lực quản thúc giang hồ.

Dám tùy tiện ra tay với Lý Tầm Hoan, Đông Xưởng, Tây Hán, Hộ Long Sơn Trang đều sẽ dạy bọn họ làm người.

Nhất là Cố Hàn Uyên vì tăng thêm lực lượng cho những người này, Thiên Võng còn kéo thêm không ít môn phái giang hồ và độc hành hiệp khách.

Cho nên cái danh nghĩa ra quân này càng quan trọng hơn.

Cũng là Thiên Võng tiết lộ ra một kế hoạch.

A Phi và Lý Tầm Hoan là bạn.

Trước tiên bắt A Phi, vu khống hắn là Mai Hoa Đạo.

Lý Tầm Hoan không cứu thì thân bại danh liệt, Lý Tầm Hoan cứu thì xuất sư hữu danh, vẹn cả đôi đường.

A Phi kinh nghiệm giang hồ chưa đủ, dễ dàng bị khói mê làm cho ngất đi, Kim Ti Giáp hoàn toàn không có đất dụng võ.

Mà những người này cứ như vậy lỡ mất Kim Ti Giáp.

Bây giờ diễn viên đã vào chỗ, đại kịch nên khai màn.

Cố Hàn Uyên một tay thành trảo, hút về phía A Phi.

Khi mọi người phản ứng lại, A Phi đã đứng bên cạnh Cố Hàn

Uyên.

Nể mặt mẹ ngươi, hôm nay ta bảo lãnh, không ai dám động đến ngươi.

Cầm Long Công của Cố Hàn Uyên kinh động bốn phía.

Khí thế của mười mấy tên giang hồ nhân sĩ nhất thời yếu đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Hàn Uyên cứu A Phi đi.

Cầm đầu trong đám người này chính là Bách Hiểu Sinh, người đã tạo ra Binh Khí Phổ.

Hắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên liền cảm thấy không ổn.

Có Cố Hàn Uyên ở đây, bất luận kế hoạch của bọn họ có chu toàn đến đâu, cuối cùng đều phải xem sắc mặt của Cố Hàn Uyên.

Đừng nói là A Phi bị vu oan là Mai Hoa Đạo, cho dù là Mai Hoa Đạo thật sự ở đây, Cố Hàn Uyên muốn bảo vệ hắn, cũng không ai có biện pháp.

Đây chính là ảnh hưởng do sự chênh lệch thực lực khổng lồ tạo thành.

Đương nhiên, chênh lệch địa vị cũng vậy.

Hắn thậm chí còn không dám gán cái danh Mai Hoa Đạo lên người Cố Hàn Uyên.

Nếu không, dù Cố Hàn Uyên không tự tay giết hắn, hắn cũng chắc chắn phải chết.

Dù sao có rất nhiều người sẵn sàng dùng đầu của hắn để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên và A Phi có giao tình, Bách Hiểu Sinh liền nghĩ đến việc bỏ qua chuyện vu khống A Phi, toàn thân trở ra.

Nhưng còn chưa đợi hắn nghĩ ra lý do lui bước hợp lý mà không mất mặt, bên cạnh đã có kẻ ngông cuồng lạnh giọng quát lên: Ngươi là ai.

Dám bao che cho Mai Hoa Đạo.

Bách Hiểu Sinh nghe vậy vội vàng kéo dài khoảng cách với tên ngu ngốc này, sợ bị hắn làm liên lụy.

Tên ngông cuồng này tuổi tác không lớn, là con trai của Tàng Long lão nhân, đồ đệ của Thiên Sơn Tuyết Ưng tử, Du Long Sinh.

Tàng Long lão nhân và Thiên Sơn Tuyết Ưng tử đều là cao thủ Tông Sư thế hệ trước.

Chỗ dựa như vậy khiến Du Long Sinh sau khi xuất đạo liền hoành hành không kiêng dè.

Lại thêm một tay Đoạt Tình kiếm pháp cùng với thanh Đoạt Tình kiếm chỉ kém Thần Binh một bậc, xem như là cao thủ trẻ tuổi nổi danh trong những năm gần đây.

Cao thủ trẻ tuổi thành danh khó tránh khỏi đều có một tật chung là cao ngạo.

Mặc dù gặp được Cầm Long Công thần hồ kỳ kỹ của Cố Hàn Uyên cũng không cảm thấy mình kém hơn đối phương.

Dù sao dung mạo trẻ trung tuấn lãng đến mức khiến người khác ghen tị của Cố Hàn Uyên quá có tính lừa gạt.

Đương nhiên, quan trọng hơn là Du Long Sinh cực kỳ ngưỡng mộ Lâm Tiên Nhi, bị mê đến điên đảo tâm thần.

Nhưng từ khi Lâm Tiên Nhi theo Cố Hàn Uyên ra sân, ánh mắt liền chưa từng rời đi.

Nhất là khi nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên dùng Cầm Long Công cứu A Phi, đôi mắt đẹp của nàng càng liên tục tỏa sáng.

Chuyện này nhất thời khiến Du Long Sinh ghen tị đến mất lý trí, mới liều mạng lên tiếng quát hỏi.

Cố Hàn Uyên liếc Du Long Sinh một cái, nhàn nhạt nói: Ngươi có biết người trước đây dám nói chuyện với Cố mỗ như vậy có kết cục thế nào không.

Chuyện này người trong Hưng Vân Trang lại không rõ lắm.

Triệu Chính Nghĩa bị hủy cả hai mắt vẫn còn đang được chữa trị.

Dù sao thương thế nặng như vậy, không cẩn thận cũng sẽ chết người.

Mất máu quá nhiều, vết thương nhiễm trùng, đều sẽ lấy đi mạng người.

Ba Anh, tên chó săn vốn của Long Tiểu Vân, dường như có xu thế thay đổi địa vị.

Hắn là người đầu tiên tiến lên quát: Làm càn, dám vô lễ với Cố công tử.

Long Khiếu Vân cũng đúng lúc mở miệng giới thiệu: Vị này chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử, hôm nay là sư phụ của tiểu nữ, tạm trú tại Hưng Vân Trang.

Long Khiếu Vân thật đúng là biết tận dụng thời cơ.

Lập tức liền cố gắng tỏ rõ quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên cho mọi người.

Dù sao nếu có Cố Hàn Uyên che chở, Hưng Vân Trang trở thành thế lực đệ nhất võ lâm Tây Bắc dễ như trở bàn tay.

Bất kể Cố Hàn Uyên có thừa nhận hay không, chiếc mũ xanh trên đầu hắn có càng xanh hơn không, ít nhất lúc này lời hắn nói đều là sự thật.

Có Long Tiểu Vân ở đây, Cố Hàn Uyên sẽ không ra mặt phản bác.

Long Khiếu Vân liền có thể mượn uy thế của Cố Hàn Uyên để làm việc.

Có uy thế của Cố Hàn Uyên trợ giúp, đối phó với Lý Tầm Hoan liền dễ dàng hơn nhiều.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên chỉ liếc Long Khiếu Vân một cái rồi không để ý đến hắn nữa.

Mà Du Long Sinh lại kinh hãi.

Uy danh của Cố Hàn Uyên, hắn sao lại không biết.

Nhưng không thể không nói, người này đã quen cao ngạo, không nhìn rõ chính mình.

Giống như trong kịch bản gốc mấy lần khiêu khích Lý Tầm Hoan và A Phi.

Đánh với ai cũng đều thua, nhưng vẫn không coi ai ra gì.

Chương 642

Vì vậy, Du Long Sinh tuy có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là không muốn mất mặt trước Lâm Tiên Nhi.

Hắn liếc nhìn Lâm Tiên Nhi, người mà sự chú ý hoàn toàn đặt trên Cố Hàn Uyên, ghen ghét dữ dội nói: Thì sao.

Người khác sợ ngươi, ta Du Long Sinh không sợ ngươi.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng một nụ cười khinh miệt.

Nhàn nhạt nói: Không biết nên nói ngươi dũng khí đáng khen, hay nên nói ngươi nghé con không sợ cọp đây.

Hay có lẽ chỉ là vì đơn thuần vô tri.

Cố mỗ cũng không cần dùng tu vi để ức hiếp ngươi, chỉ cần ngươi có thể đỡ được một chưởng áp chế tu vi của Cố mỗ, Cố mỗ sẽ không tính toán với ngươi.

Dừng một chút, hắn ấm áp nói với Long Tiểu Vân: Vừa lúc đây là chiêu thức sau này muốn dạy ngươi.

Nhìn cho kỹ.

Long Tiểu Vân đôi mắt đẹp sáng lên, vui vẻ đáp: Vâng.

Sư tôn.

Cố Hàn Uyên nhìn Du Long Sinh đang như lâm đại địch, nâng một chưởng từ trên xuống dưới bổ tới.

Ương Vân Thiên Hàng.

Kình khí vô cùng, từ trên cao nhìn xuống, hóa thành cự chưởng hướng về Du Long Sinh nghiền ép tới.

Du Long Sinh ứng đối ngược lại cũng chính xác.

Hắn toàn lực đâm một kiếm vào vị trí trung tâm của chưởng kình, cố gắng lấy điểm phá diện.

Chưởng pháp rất bị phương thức này khắc chế, chỉ cần đâm thủng, chưởng lực sẽ tiêu tán vào không trung.

Nhưng mà, điều này cũng phải tùy tình huống.

Uy lực của Bài Vân Chưởng hơn xa Đoạt Tình kiếm pháp của Du Long Sinh, chênh lệch về cảnh giới càng lớn như hồng câu.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không dùng tu vi ức hiếp Du Long Sinh, nhưng chênh lệch uy lực nội lực vẫn bày ra ở đó.

Chỉ thấy thanh Đoạt Tình kiếm của Du Long Sinh từng mảnh vỡ vụn, chưởng kình còn sót lại nhất thời đánh cho hắn gân gãy xương tan, chết tại chỗ.

Cố Hàn Uyên thu tay về, nhàn nhạt bỏ lại hai chữ: Vô vị.

Nhìn thi thể như đống bùn nhão của Du Long Sinh, mọi người không khỏi kinh hãi.

Cố Hàn Uyên dùng bàn tay vừa đập chết Du Long Sinh nhẹ nhàng vỗ về đầu nhỏ của Long Tiểu Vân, ấm áp nói: Nhìn rõ chưa.

Long Tiểu Vân có chút thất vọng nói: Chưa ạ.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Không sao, sau này từ từ dạy ngươi.

Long Tiểu Vân trong lòng kích động không gì sánh được.

Còn về kích động vì có thể học được võ công lợi hại như vậy hay là kích động vì sự dịu dàng của Cố Hàn Uyên đối với nàng, cũng chỉ có nàng tự biết.

Nói chung trong lòng nàng, địa vị của Cố Hàn Uyên đang không ngừng được nâng cao.

Lâm Thi Âm ánh mắt vui mừng nhìn Cố Hàn Uyên và Long Tiểu Vân tương tác thân mật.

Bởi vì tình thế phát triển quá nhanh, Cố Hàn Uyên lại quá kinh người, đến nỗi nàng trong lúc nhất thời đều quên nhìn về phía Lý Tầm Hoan mà nàng vốn rất để ý.

Mà Lý Tầm Hoan vừa vặn nhìn thấy cảnh này, không khỏi lại một lần nữa cười khổ, tâm tư càng thêm rối bời.

Lâm Tiên Nhi chứng kiến Cố Hàn Uyên đại phát thần uy, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy một trận, nhất thời cỏ dại lan tràn.

Còn về cái chết của Du Long Sinh, người từng theo đuổi nàng, đã hoàn toàn bị nàng quên mất.

Lâm Tiên Nhi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt càng thêm tham lam.

Tôn Tiểu Hồng âm thầm chép miệng: Du Long Sinh này lại chết như vậy.

Lúc trước ta còn nói bậy về Cố công tử, hắn đều không tính toán với ta.

Nghĩ vậy, Tôn Tiểu Hồng trong lòng không hiểu sao có loại cảm giác kiêu ngạo.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên còn từng khen nàng xinh đẹp, mặt cười nhất thời phiếm lên một vệt đỏ ửng.

Cũng không để ý Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi nhiều như vậy nữa.

Cố Hàn Uyên ra tay đoạt mệnh, khiến cho mọi người ở đây câm như hến.

Bất quá vẫn là câu nói đó, kẻ yếu khiêu khích cường giả, c·hết cũng là đáng đời.

Đây cũng là quy củ của giang hồ.

Bách Hiểu Sinh nhắm mắt nói: Đã có Cố công tử bảo đảm cho A Phi, bọn ta tự nhiên tin tưởng vào nhân phẩm của Cố công tử, cũng tin tưởng hắn sẽ không phải là Mai Hoa Đạo.

Lời khen tặng của Bách Hiểu Sinh cũng rất có trình độ.

Chuyện này nào có nửa xu quan hệ với nhân phẩm của Cố Hàn Uyên, hoàn toàn là dựa vào thực lực của hắn mới chịu thua.

Thế nhưng vừa nói như vậy, bầu không khí tại hiện trường nhất thời liền hòa hợp hơn rất nhiều.

Các loại lời khen tặng cũng vang lên không dứt bên tai.

Điều này tạo thành một sự tương phản rõ rệt với lúc trước khi Lý Tầm Hoan ra sức bảo vệ A Phi mà vẫn bị mọi người bức bách.

Cho nên danh tiếng suy cho cùng vẫn cần thực lực làm bảo chứng.

Lý Tầm Hoan tuy mạnh, nhưng đối mặt với đám người đông thế mạnh của Bách Hiểu Sinh cũng không có ưu thế áp đảo.

Dù sao trong những người này cũng không chỉ có Bách Hiểu Sinh là một Tông Sư.

Trong mắt Long Tiểu Vân cũng lóe lên một tia giác ngộ.

Nàng quả thực đã đi đường vòng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến những lời khen tặng của mọi người, ôn tồn hỏi: Hiểu chưa.

Hiểu rồi.

Cố Hàn Uyên chứng kiến Long Tiểu Vân gật đầu, nhất thời thỏa mãn cười cười.

Âm mưu quỷ kế không phải là không được, nhưng nhất định phải có thực lực làm bảo chứng.

Bằng không chính là bị người khác Dĩ Lực Phá Xảo.

Thuận tiện giáo dục Long Tiểu Vân một phen xong, Cố Hàn Uyên ra tay giải khai huyệt đạo bị điểm trên người A Phi.

Hắn bỗng nhiên lộ vẻ kinh ngạc, vén áo A Phi lên.

Chỉ thấy một mảnh kim quang chói mắt.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Thì ra Kim Ti Giáp ở chỗ ngươi à, A Phi.

Mặc Kim Ti Giáp sẽ không ảnh hưởng đến việc điểm huyệt và giải huyệt.

Nhưng bị thần công cái thế như Cố Hàn Uyên phát hiện ra lại tỏ ra vô cùng hợp lý.

Đám người giữa sân lúc này lại một lần nữa xôn xao.

Nhất là đám người đã bắt A Phi đến đây càng là hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ vậy mà lại cùng Kim Ti Giáp lướt qua nhau như thế.

A Phi ngượng ngùng gãi đầu nói: Kim Ti Giáp ngay từ đầu ta đã nhặt được từ bao của hắc bạch song xà rồi.

Cố Hàn Uyên không quan tâm đến quá trình A Phi có được Kim Ti Giáp, mà là ý vị sâu xa nói với Lý Tầm Hoan: Lý Thám Hoa, Cố mỗ từng nói qua ngươi không nên trở về.

Ngươi xem, cái tên Mai Hoa Đạo này, Kim Ti Giáp cứ như vậy đột ngột xuất hiện bên cạnh ngươi.

Lý Tầm Hoan nghe vậy đầu tiên là sững sờ, thần sắc bỗng nhiên trở nên có chút khó coi.

Bao nhiêu chuyện xảy ra không một chi tiết nào không chứng minh có người đang gài bẫy hắn.

Hắn vô thức nhìn về phía Long Khiếu Vân.

Nhưng mà Long Khiếu Vân lúc này vẫn còn đang duy trì vẻ kinh ngạc khi Kim Ti Giáp xuất hiện trên người A Phi.

Ngược lại là Bách Hiểu Sinh phản ứng lại đầu tiên, mừng rỡ nói: Ta hiểu rồi.

Mai Hoa Đạo chính là Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan nghe vậy chau mày, nhưng không ngắt lời Bách Hiểu Sinh.

Hắn muốn xem Bách Hiểu Sinh nói thế nào, cũng có thể tìm được manh mối về kẻ đang nhằm vào mình.

Chỉ thấy Bách Hiểu Sinh đầu tiên là khen Cố Hàn Uyên anh minh thần võ một phen.

Hắn hơi có vẻ nịnh nọt nói ra: Mai Hoa Đạo hơn mười năm trước đã bắt đầu gây án, mà vị A Phi huynh đệ này tuổi tác rõ ràng không phù hợp.

Cố công tử nhất định là sớm đã nhìn ra kẽ hở này, mới nói giúp cho hắn, Bách Hiểu Sinh bội phục.

Cố Hàn Uyên lười để ý Bách Hiểu Sinh nói hươu nói vượn, hờ hững nhìn chăm chú vào diễn biến tình hình.

Bách Hiểu Sinh cũng không trông cậy vào việc nhận được câu trả lời của Cố Hàn Uyên, chẳng qua chỉ là để hòa hoãn quan hệ.

Dù sao hắn cũng là kẻ cầm đầu trong đám người này, sợ Cố Hàn Uyên sẽ tính sổ với mình.

Thậm chí còn cố ý gọi A Phi là huynh đệ, đều là nể mặt Cố Hàn Uyên.

Bách Hiểu Sinh tự tin cười nói: Lý Tầm Hoan ở hơn mười năm trước bắt đầu ẩn lui, Mai Hoa Đạo cũng là hơn mười năm không thấy bóng dáng, về mặt thời gian vô cùng phù hợp logic.

Hơn nữa độc môn võ thuật của Mai Hoa Đạo chính là một tay ám khí, Tiểu Lý Phi Đao của Lý Tầm Hoan không ai không biết.

Chương 643

Mai Hoa Đạo khinh công cao minh, giỏi dùng ám khí lại phong lưu thành tính, những đặc điểm này đều cùng Lý Tầm Hoan cực kỳ tương xứng.

Còn như việc kết bạn với A Phi huynh đệ, rõ ràng cũng là để che mắt người đời.

Dù sao chỉ cần xác định Kim Ti Giáp ở trên người ai, hắn có thể không kiêng nể gì cả mà đối phó những người khác.

A Phi huynh đệ tính tình đơn thuần, dễ bị loại người âm hiểm xảo trá như Lý Tầm Hoan lợi dụng nhất.

Bách Hiểu Sinh nói mấy câu hợp tình hợp lý.

Đừng nói những người không rõ chân tướng, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không thể không khen một tiếng có lý.

Nói ra cũng thật buồn cười.

Tiếng tăm phong lưu thành tính của Lý Tầm Hoan bắt nguồn từ việc năm đó hắn cố ý xa lánh Lâm Thi Âm, thường lui tới những chốn trăng hoa mà có.

Thực ra nếu dựa theo logic này của Bách Hiểu Sinh, còn có một người vô cùng phù hợp điều kiện.

Đó chính là Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần bỏ qua chuyện Mai Hoa Đạo của hơn mười năm trước, coi hắn là một kẻ khác mượn danh Mai Hoa Đạo gây án là có thể trở nên hợp tình hợp lý.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng xuất hiện ở võ lâm Tây Bắc vào thời điểm Mai Hoa Đạo tái xuất, tiếng tăm phong lưu đa tình không ai không biết.

Võ công tuyệt đỉnh của hắn bất luận là khinh công hay ám khí đều có thể tiện tay sử dụng.

Đồng thời A Phi cũng cung kính gọi hắn là đại ca.

Bất quá có kết cục của Du Long Sinh, lúc này không ai dám đi nghi vấn Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên quan trọng hơn là, ván cờ trước mắt vốn dĩ chính là nhằm vào Lý Tầm Hoan.

Lâm Tiên Nhi, Long Khiếu Vân, Bách Hiểu Sinh ba người đã sớm thông đồng với nhau.

Lúc này có lời giải thích hợp lý, đám người nhao nhao lên án Lý Tầm Hoan.

Nhất thời, Lý Tầm Hoan trăm miệng khó cãi.

Dù sao những lý do này đều không có chứng cứ, bất luận biện giải thế nào, đều không chống lại được hai chữ hoài nghi.

Hoài nghi là thứ không cần chứng cứ, mà những kẻ muốn hãm hại Lý Tầm Hoan lại càng không cần chứng cứ.

Long Khiếu Vân còn ở đó giả nhân giả nghĩa biện giải cho Lý Tầm Hoan, nhưng lại có cảm giác càng bôi càng đen.

Lâm Thi Âm và Tôn Tiểu Hồng đều lo lắng nhìn Lý Tầm Hoan, nhưng các nàng cũng không giúp được gì.

Lý Tầm Hoan sắc mặt ngưng trọng nhìn đám người đang kích động.

Bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói giễu cợt của Cố Hàn Uyên.

Lý Thám Hoa, Cố mỗ đã sớm nói, trở về chính là bước vào vòng xoáy.

Ngươi xem, vòng xoáy này không phải đến rồi sao.

Lý Tầm Hoan lại cười khổ một hồi.

Mấy ngày nay từ sau khi trở về, số lần hắn cười khổ còn nhiều hơn cả mười mấy năm ẩn cư ở Quan Ngoại cộng lại.

Nhớ lại mục đích ban đầu khi trở về là vì muốn gặp Lâm Thi Âm một lần.

Bây giờ Lâm Thi Âm thì đã gặp, nhưng một câu cũng chưa kịp nói, hắn đã phải đối mặt với nguy cơ trước mắt.

Bách Hiểu Sinh thấy Cố Hàn Uyên dường như không có ý định ra mặt vì Lý Tầm Hoan, nhất thời trong lòng yên tâm.

Hắn cao giọng hô lên: Mọi người trước tiên hãy bắt Lý Tầm Hoan xuống rồi nói sau.

Còn như câu nói Các vị hãy cho Lý mỗ một khoảng thời gian, nhất định sẽ tra ra Mai Hoa Đạo của Lý Tầm Hoan thì bị đám người đương nhiên bỏ qua.

Lý Tầm Hoan đối mặt với sự vây công của mọi người, nhất thời có chút trứng chọi đá.

Hắn không dám dùng phi đao, dù sao phi đao một khi đã ra tất sẽ lấy mạng người ta.

Mà một khi có người bị hắn g·iết, vậy thì càng không giải thích được.

Coi như cuối cùng hắn có thể chạy thoát, chẳng lẽ muốn cõng ô danh Mai Hoa Đạo sống hết đời sao.

Bên tai Cố Hàn Uyên bỗng nhiên vang lên một giọng nói yếu ớt.

Cố công tử, có thể giúp biểu ca một tay được không.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên u quang, hắn trêu chọc hỏi: Ồ.

Phu nhân đang cầu xin tại hạ sao.

Số người vây công Lý Tầm Hoan không ít.

Ngay cả những khách khứa vốn ở trong Hưng Vân Trang cũng cùng lúc ra tay.

Tuyệt đại đa số đều là đám ô hợp cho đủ số, nhưng cũng có vài tên cao thủ Tông Sư.

Thiết Địch tiên sinh, Thanh Ma Thủ Y Khốc và cả Bách Hiểu Sinh.

Ba người này trong tình huống Lý Tầm Hoan không ra phi đao đều có thể ngang sức ngang tài với hắn.

Bọn họ tự nhiên không phải là đối thủ của Lý Tầm Hoan thời kỳ toàn thịnh.

Nhưng Lý Tầm Hoan bây giờ ốm đau triền miên, cảnh giới thụt lùi, lại không có ai cho hắn tích lũy kinh nghiệm để hồi phục trạng thái.

Thứ thật sự có đủ uy hiếp chỉ có phi đao.

Trớ trêu thay phi đao lại không thể ra tay.

Theo thời gian trôi qua, Lý Tầm Hoan trở nên ngày càng chật vật.

A Phi ngược lại không tin những lời thoái thác của Bách Hiểu Sinh, muốn ra tay tương trợ.

Nhưng lúc này Cố Hàn Uyên vẫn chưa tỏ thái độ.

A Phi tuy đơn thuần, nhưng không phải kẻ ngốc.

Vừa mới được Cố Hàn Uyên cứu, nếu không để ý đến ý của hắn mà đi tương trợ Lý Tầm Hoan thì khó tránh khỏi có chút mang tiếng bạch nhãn lang.

Thậm chí sẽ còn khiến người ta hoài nghi hắn đại diện cho ý nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Loại hành vi bất nghĩa này, A Phi không làm được.

Đương nhiên A Phi rốt cuộc cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, mặc dù không tiện trực tiếp ra tay tương trợ Lý Tầm Hoan, nhưng nếu có kẻ muốn nhân cơ hội hạ sát thủ, hắn cũng sẽ kịp thời ngăn cản.

Vì vậy, để đến gần chiến trường, A Phi đã rời xa khỏi Cố Hàn Uyên.

Thấy Lý Tầm Hoan dần có dấu hiệu không chống đỡ nổi, Lâm Thi Âm nhất thời không kìm được nỗi lo trong lòng, bèn cầu xin Cố Hàn Uyên.

Nghe câu hỏi của Cố Hàn Uyên, nàng nhất thời sững sờ.

Bất quá vẫn nghiêm túc nói: Đúng vậy.

Xin Cố công tử cứu biểu ca.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nhưng phu nhân lại lấy lập trường gì để cầu xin tại hạ đây.

Câu này quả thực đã làm khó Lâm Thi Âm.

Bởi vì nếu không tính yếu tố Long Tiểu Vân, nàng và Cố Hàn Uyên chỉ mới quen nhau chưa đầy một ngày.

Nói là bằng hữu cũng tỏ ra gượng ép.

Vì vậy Lâm Thi Âm chỉ đành nhìn về phía Long Tiểu Vân đang được Cố Hàn Uyên ôm trong vòng tay.

Cố Hàn Uyên thấy thế liền trực tiếp hỏi: Tiểu Vân, ngươi có muốn cứu Lý Tầm Hoan không.

Long Tiểu Vân vốn đã không hài lòng về mối quan hệ dây dưa không dứt giữa Lâm Thi Âm và Lý Tầm Hoan.

Nhất thời tức giận nói: Mối thù Lý Tầm Hoan đả thương ta còn chưa tính với hắn đâu.

Dựa vào cái gì mà muốn sư tôn đi cứu hắn.

Lâm Thi Âm nghe vậy nhất thời nghẹn lời.

Giữa Long Tiểu Vân và Lý Tầm Hoan xác thực vẫn còn mâu thuẫn chưa được hòa giải.

Lúc này bảo nàng đi cầu xin Cố Hàn Uyên cứu người quả thật có chút ép buộc.

Hơn nữa Lâm Thi Âm biết rõ tính phản nghịch và tùy hứng của Long Tiểu Vân, tuyệt đối sẽ không nghe lời khuyên của nàng.

Vì vậy kết quả là, vẫn phải ra tay từ chính Cố Hàn Uyên.

Lâm Thi Âm đôi mắt đẹp hiện lên một chút lệ quang, tràn đầy đau thương và yếu đuối nói: Cố công tử, ta van ngươi.

Chương 644

Coi như ta nợ ngươi một ân tình, được không.

Dáng vẻ mỹ nhân rưng rưng nước mắt, dù là nam nhân sắt đá cũng phải động lòng, nhất là một nữ tử vốn mang vẻ bi ai u oán như Lâm Thi Âm.

Nhưng điều này đối với Cố Hàn Uyên lại không có tác dụng gì.

Đương nhiên lời này của Lâm Thi Âm cũng đã đạt được mục đích của hắn.

Vì vậy Cố Hàn Uyên ung dung nói: Phu nhân có biết, nhân tình của Cố mỗ không dễ trả như vậy đâu.

Lâm Thi Âm nghe vậy giật mình.

Nàng đương nhiên biết nhân tình của Cố Hàn Uyên không dễ trả, dù sao cũng là một trong những cao thủ tuyệt đỉnh của thiên hạ.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên nguyện ý ra tay, sẽ không có mấy chuyện hắn làm không được.

Bất quá vì người mà nàng thủy chung không cách nào quên được, Lâm Thi Âm cũng chỉ đành nói: Bất luận chuyện gì đều có thể, cầu ngươi mau cứu biểu ca.

Cố Hàn Uyên trêu chọc thấp giọng cười nói: Cho dù là chuyện như vậy. cũng được sao.

Theo lời nói này hạ xuống, ánh mắt Lâm Thi Âm kinh hãi, mặt cười đỏ bừng lên.

Mà Lâm Tiên Nhi thì trong mắt tinh quang bùng lên.

Bởi vì nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang nắm lấy trái đào mọng.

Cố.

Cố công tử.

Giọng của Lâm Thi Âm cũng trở nên lắp bắp.

Rõ ràng nàng vạn lần không ngờ sẽ gặp phải chuyện như vậy, nhất thời hoàn toàn không biết phải làm sao.

Đây là tiền lãi, cũng là một phép thử, bằng không ai biết đến lúc đó phu nhân có hối hận hay không.

Mặt cười của Lâm Thi Âm càng thêm hồng nhuận, biểu tình của Cố Hàn Uyên trước sau như một đạm nhiên, dường như thật sự chỉ đang làm một việc hết sức bình thường.

Long Tiểu Vân đang được Cố Hàn Uyên ôm vì góc độ nên không nhìn thấy tình huống cụ thể, nghi ngờ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Thi Âm hỏi: Mẫu thân sao vậy.

Lâm Thi Âm nào dám để Long Tiểu Vân biết lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Còn như việc vạch trần chân tướng lại càng không thể.

Với danh tiếng và địa vị của Cố Hàn Uyên hôm nay, cho dù có phơi bày chân tướng ra, người khác cũng chỉ cho rằng là Lâm Thi Âm đang câu dẫn hắn.

Chưa kể lúc này Lâm Thi Âm còn trông cậy vào Cố Hàn Uyên đi cứu Lý Tầm Hoan.

Huống hồ đến lúc đó Long Khiếu Vân và Lý Tầm Hoan sẽ nhìn nhận nàng thế nào.

Thời đại này đối với nữ tử luôn luôn không công bằng.

Lời đồn đãi như đao, có thể g·iết người.

Vì vậy Lâm Thi Âm chỉ đành cố nén cảm giác dị dạng cùng tủi hổ, giả vờ trấn định nói: Không có gì.

Ngô.

Lâm Thi Âm trừng lớn đôi mắt đẹp, bị hành động được đằng chân lân đằng đầu của Cố Hàn Uyên dọa cho hết hồn.

Long Tiểu Vân còn tưởng rằng Lâm Thi Âm đang lo lắng cho Lý Tầm Hoan, không vui nói: Mẫu thân thật sự muốn cứu tên Lý Tầm Hoan đó sao.

Ta thấy hắn không chừng chính là Mai Hoa Đạo thật, có gì đáng cứu chứ.

Đừng nhìn Lý Tầm Hoan dường như sắp bị bắt, cũng không có chứng cứ chứng minh hắn chính là Mai Hoa Đạo, trong thời gian ngắn tính mạng vô ưu.

Nhưng một khi thật sự bị người ta bắt xuống, nào còn có cơ hội giải thích.

Tùy tiện bịa đặt chút chứng cứ là có thể đẩy hắn vào chỗ c·hết.

Vì vậy Lý Tầm Hoan nhìn như còn chưa đến tuyệt cảnh, kỳ thực căn bản không có đường lùi.

Người duy nhất có thể cứu hắn chỉ có Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trêu chọc cười nói: Lý Tầm Hoan dường như sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, thời gian của phu nhân không còn nhiều đâu.

Phu nhân cũng không muốn Lý Tầm Hoan mang danh Mai Hoa Đạo mà c·hết oan uổng chứ.

Câu nói quen thuộc vang lên từ miệng Cố Hàn Uyên.

Mặc dù đã lâu không dùng, nhưng nghiệp vụ của hắn vẫn thành thục như cũ.

Lâm Thi Âm vẫn là một nữ tử yếu đuối.

Nàng không phải nhân vật giang hồ, cũng không có lòng tranh đoạt và phân tranh g·iết chóc trên giang hồ.

Nhưng nàng lại đang ở trong giang hồ.

Trong kịch bản gốc liền một mực diễn lại bi kịch, là vật hy sinh trong cuộc tranh đấu của đàn ông.

Lúc này cũng không ngoại lệ.

Sự yếu đuối của nàng không chỉ thể hiện ở mặt tâm trí.

Có lẽ chỉ một lát nữa thôi, nàng sẽ mềm nhũn ngã xuống đất.

Lâm Thi Âm liếc nhìn Lý Tầm Hoan đã bị thương, dường như lúc nào cũng có thể thất thủ bị bắt.

Quay đầu, đôi mắt đẹp bi thương ngưng mắt nhìn Cố Hàn Uyên trước mặt, dường như rất khó đem hắn và hình ảnh ôn tồn mỉm cười trước đó chồng lên nhau.

Trớ trêu thay, vào khoảnh khắc nàng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, trong đầu vẫn lướt qua cảnh tượng Cố Hàn Uyên cùng nàng đàm đạo thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa.

Một giọt lệ trong veo từ khóe mắt nàng chảy xuống.

Lâm Thi Âm run rẩy nói: Cầu ngươi mau cứu biểu ca.

Lâm Thi Âm đối với hình ảnh nàng và Cố Hàn Uyên đàm đạo trong sân thủy chung nhớ mãi không quên là vì nó đã gợi lên hồi ức tốt đẹp nhất của nàng.

Đã từng nàng cũng như vậy cùng biểu ca yêu dấu nói chuyện yêu đương trong viện.

Khi đó Lâm Thi Âm không có phiền não, không có đau thương.

Một lòng chỉ nghĩ khi nào có thể cùng Lý Tầm Hoan thành hôn.

Nhưng vật đổi sao dời, từ ngày gặp nạn ở cửa ma đạo, cuộc đời nàng đã bước những bước dài về phía thống khổ.

Phụ thân c·hết, biểu ca yêu dấu thay đổi.

Vốn định mượn Long Khiếu Vân để kích thích Lý Tầm Hoan, khiến hắn có thể hồi tâm chuyển ý, nhận được lại là lời chúc phúc vô tình của hắn.

Đồng thời hắn còn đem cả Lý Viên làm của hồi môn cho nàng gả cho Long Khiếu Vân.

Mà Lý Tầm Hoan thì đi xa hơn mười năm.

Cùng người không yêu trở thành vợ chồng là một chuyện vô cùng đau khổ.

Vậy mà dù vậy cũng có Long Tiểu Vân.

Trong lúc nàng nhớ mãi không quên Lý Tầm Hoan, tình cảm vợ chồng dần dần không hòa thuận.

Không biết bao nhiêu năm không còn ở chung một phòng với Long Khiếu Vân.

Hạnh phúc cách Lâm Thi Âm ngày càng xa, đối với những hồi ức tốt đẹp đã qua lại càng hoài niệm.

Vì vậy mới có mấy khoảnh khắc thoáng qua, suýt nữa xem Cố Hàn Uyên là Lý Tầm Hoan của ngày xưa.

Nếu không phải Long Tiểu Vân trong lòng Cố Hàn Uyên luôn nhắc nhở nàng rằng hắn và Lý Tầm Hoan không phải là một người, sợ rằng không biết lúc nào sẽ thất thố.

Dù vậy, nàng cũng đã vội vàng giảm bớt số lần trao đổi với Cố Hàn Uyên.

Nàng vô cùng may mắn vì Lâm Tiên Nhi không mời mà đến, có thể che giấu sự dao động trong lòng nàng.

Bây giờ đối mặt với việc Cố Hàn Uyên thừa nước đục thả câu, nàng lại khó có thể nảy sinh một tia hận ý, trong lòng chỉ có sự yếu đuối, đau thương và hổ thẹn, nhiều lắm là còn có sự xấu hổ bản năng của nữ tử.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên u quang.

Lâm Thi Âm như vậy cũng không thể làm hắn cảm thấy hài lòng.

Không có yêu cũng không có hận, dù có được thể xác xinh đẹp thì có ích lợi gì.

Bất quá hắn vốn cũng không có ý định một bước đến nơi, bây giờ ở trên người Lâm Thi Âm có được một đột phá khẩu đã là đủ.

Sau khi đã chiếm đủ tiện nghi, Cố Hàn Uyên mới thản nhiên mở miệng nói: Nếu phu nhân đã quyết tâm, tại hạ liền giúp Lý Tầm Hoan một lần.

Tiếng nói vừa dứt, thân thể mềm mại của Lâm Thi Âm run rẩy, suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

May mà Lâm Tiên Nhi ở bên cạnh kịp thời đỡ lấy, lo lắng hỏi: Thi Âm tỷ tỷ, ngươi không sao chứ.

Nhưng trong mắt nàng lại đang lóe lên ánh sáng u tối.

Nàng cảm thấy mình đã biết lý do vì sao Cố Hàn Uyên không động lòng với mình, không phải vì nàng không đủ đẹp, không đủ mê hoặc.

Mà là nàng đã dùng sai phương pháp.

Chương 645

Làm ra bao nhiêu vẻ giả tạo cũng không có ý nghĩa, nên dùng đến thân thể mềm mại hoàn mỹ của nàng mới đúng.

Bằng không dù có làm dáng lẳng lơ thế nào cũng không gây được sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Dù sao hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên vô số, kiến thức rộng rãi, không phải là những gã thô kệch trên giang hồ có thể so sánh.

Đương nhiên trong lòng Lâm Tiên Nhi khó tránh khỏi khinh bỉ thầm nghĩ: Hừ, đàn ông đều giống nhau.

Lâm Thi Âm lúc này căn bản không dám nhìn mặt Lâm Tiên Nhi.

Chỉ cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi trước mặt nàng.

Cúi đầu, ánh mắt vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Kết quả lại vừa vặn nhìn thấy hắn đang vuốt ve ngón tay vừa thu về, dường như đang hồi tưởng lại sự tươi mới mọng nước của trái đào.

Lâm Thi Âm nhất thời mặt cười đỏ thẫm như máu, xấu hổ không chịu nổi.

Cảm giác lạnh lẽo dị dạng kia càng làm nàng hận không thể che mặt bỏ chạy.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia nghiền ngẫm.

Hắn buông Long Tiểu Vân đang lo lắng hỏi Lâm Thi Âm có phải không khỏe trong người ra.

Hắn ung dung thong thả bước ra giữa sân.

Trước đó sự chú ý của đám đông đều tập trung vào việc làm sao bắt được Lý Tầm Hoan.

Long Khiếu Vân thì vẻ mặt lo lắng, nhìn như khuyên giải kỳ thực là đổ thêm dầu vào lửa.

Hắn gấp gáp cũng là vì sao vẫn chưa bắt được Lý Tầm Hoan.

Căn bản không biết ngay vừa rồi, màu xanh trên người hắn lại tươi thêm vài phần.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có ai chú ý đến chuyện xảy ra giữa Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm.

Ở phía xa sau đám người, Tôn Tiểu Hồng đã thu hết mọi chuyện vào mắt từ đầu đến cuối.

Nguyên bản nàng đang lo lắng cho an nguy của Lý Tầm Hoan, nhưng mãi không nghĩ ra cách phá giải thế cục.

Bỗng nhiên linh quang lóe lên, người có thể phá cục không phải là Cố Hàn Uyên sao.

Vì vậy liền vội vàng nhìn về phía hắn.

Nhưng lại thấy cảnh Lâm Thi Âm bị Cố Hàn Uyên đùa bỡn.

Tôn Tiểu Hồng không nghe được cuộc đối thoại của hai người, không biết ngọn nguồn sự việc.

Chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm đã thông đồng với nhau.

Điều này khiến Tôn Tiểu Hồng vừa tức giận bất bình cho Lý Tầm Hoan, trong lòng lại tràn đầy thất vọng.

Mặc dù biết Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, cũng có thể thuyết phục chính mình đó là vì mị lực của hắn quá lớn.

Nhưng việc thông đồng với Lâm Thi Âm, người con gái mà Lý

Tầm Hoan yêu thương, lại là vợ của Long Khiếu Vân, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Cảm thấy hình tượng thần tượng trong lòng đã vỡ nát, thậm chí có chút hối hận khi đến Hưng Vân Trang.

Còn ý định xin lỗi Cố Hàn Uyên trước đó càng là tan thành mây khói.

Nếu không phải lúc này còn để ý đến an nguy của Lý Tầm Hoan, nàng sợ rằng đã quay người rời đi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vừa vào sân, nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Đám người không hẹn mà cùng ngừng tay.

Bách Hiểu Sinh cảm thấy có chút không ổn, nghi ngờ hỏi: Cố công tử đây là.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Long phu nhân cầu Cố mỗ bảo vệ Lý Tầm Hoan.

Đám người nghe vậy nhất thời xôn xao.

Mà Lý Tầm Hoan vô thức nhìn về phía Lâm Thi Âm.

Lại chỉ thấy Lâm Thi Âm cúi đầu được Lâm Tiên Nhi đỡ lấy.

Lý Tầm Hoan thấy vậy cười khổ sở.

Chỉ cho rằng Lâm Thi Âm cũng không muốn nhìn hắn, việc cầu xin Cố Hàn Uyên chỉ sợ cũng là vì tình nghĩa ngày xưa.

Sắc mặt Long Khiếu Vân thì hoàn toàn sa sầm.

Tính toán ngàn vạn lần cũng không tính tới việc Lâm Thi Âm vậy mà lại đi cầu xin Cố Hàn Uyên bảo vệ Lý Tầm Hoan.

Người khác nhau nhìn cùng một sự việc sẽ có cách lý giải hoàn toàn khác nhau.

Long Khiếu Vân lúc này cho rằng đây là điềm báo tình xưa của Lâm Thi Âm và Lý Tầm Hoan trỗi dậy.

Điều này hoàn toàn khác với việc trong kịch bản gốc, khi Lâm Thi Âm phát hiện ra âm mưu của hắn rồi mới đi giúp đỡ Lý Tầm Hoan.

Một là chủ động giúp đỡ, một là sau khi thất vọng về Long Khiếu Vân mới giúp đỡ.

Vào lúc hắn không cảm thấy đuối lý, việc Lâm Thi Âm chủ động giúp đỡ Lý Tầm Hoan có thể khiến Long Khiếu Vân ghen ghét điên cuồng.

Hận ý trong lòng cũng bắt đầu lan sang cả Lâm Thi Âm.

Hắn nhìn Lý Tầm Hoan với ánh mắt thêm mấy phần thâm độc, dường như không còn thỏa mãn với việc đổ thêm dầu vào lửa.

Lý Tầm Hoan bất tử, hắn ăn ngủ không yên.

Ngược lại, ánh mắt nhìn Cố Hàn Uyên lại thêm mấy phần khó hiểu.

Trong mắt người không rõ chân tướng, việc Cố Hàn Uyên vì Lâm Thi Âm giúp đỡ bảo vệ Lý Tầm Hoan, bị cho là nể mặt Long Tiểu Vân.

Dù sao ai cũng có thể thấy rõ Long Tiểu Vân và Cố Hàn Uyên vô cùng thân thiết.

Nếu Long Tiểu Vân mở miệng, Cố Hàn Uyên chắc cũng sẽ không từ chối.

Lại không biết Long Tiểu Vân căn bản không hề muốn cứu Lý Tầm Hoan, mà Lâm Thi Âm cũng vì điều này mà phải trả một cái giá rất lớn.

Bách Hiểu Sinh nhắm mắt nói: Nếu Cố công tử đã lên tiếng, chúng ta không dám phản đối.

Nhưng dù sao sự việc liên quan đến Mai Hoa Đạo, nếu cứ như vậy thả Lý Tầm Hoan, khó tránh khỏi làm tổn hại đến danh tiếng của Cố công tử.

Cũng xin Cố công tử nghĩ lại.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, nhàn nhạt gật đầu nói: Nói rất có lý.

Bất luận thế nào, Lý Tầm Hoan hôm nay là người có hiềm nghi lớn nhất là Mai Hoa Đạo, cứ như vậy thả hắn chắc chắn không thích hợp.

Nhưng Cố mỗ cảm thấy có thể cho hắn một cơ hội để tự mình tra ra chân tướng.

Bách Hiểu Sinh các ngươi cũng có thể sắp xếp người giám sát hắn.

Bách Hiểu Sinh nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không trực tiếp ra sức bảo vệ Lý Tầm Hoan chính là kết quả tốt nhất.

Bằng không ai dám đối mặt với áp lực mà tiếp tục vu hãm Lý Tầm Hoan.

Lỡ như bị Cố Hàn Uyên phát hiện, chẳng phải là c·hết không có chỗ chôn sao.

Cho dù là thế lực sau lưng Bách Hiểu Sinh cũng không dám tùy tiện trêu chọc Cố Hàn Uyên.

Bách Hiểu Sinh có bản lĩnh gió chiều nào theo chiều nấy cực cao, lúc này nhãn châu đảo một vòng liền khen tặng nói: Cố công tử quả nhiên cao minh.

Nếu cứ như vậy bắt Lý Tầm Hoan, không ai có thể chứng minh hắn chính là Mai Hoa Đạo.

Nhưng chỉ cần trong lúc chúng ta giám sát hắn, Mai Hoa Đạo không ra gây án, vậy hiềm nghi của hắn càng lớn hơn.

Nếu như Mai Hoa Đạo vừa vặn ra gây án, cũng có thể lần theo dấu vết tìm được manh mối.

Tóm lại nếu Lý Tầm Hoan trong thời hạn không thể bắt được Mai Hoa Đạo thật sự, liền có thể cơ bản kết luận hắn chính là Mai Hoa Đạo.

Lời nói của Bách Hiểu Sinh hầu như đã kết luận Lý Tầm Hoan chính là Mai Hoa Đạo.

Mặc dù hắn nói có chút gượng ép, nhưng nếu lấy tiền đề là Lý Tầm Hoan chính là Mai Hoa Đạo thì lại hợp tình hợp lý.

Đám người nghe vậy nhao nhao tán thành.

Lý Tầm Hoan cũng biết đây là phương pháp duy nhất để hắn rửa sạch hiềm nghi, chỉ đành chau mày đáp ứng.

Chương 646

Bách Hiểu Sinh thừa thắng xông lên, lấy lòng nói: Nếu biện pháp này là do Cố công tử nghĩ ra, vậy thì hãy để Cố công tử quyết định kỳ hạn này là bao lâu đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không trả lời ngay, mà là quay người lại nhìn Lâm Thi Âm một cái.

Chỉ thấy trong đôi mắt đẹp long lanh của Lâm Thi Âm tràn đầy vẻ cầu xin.

Nàng biết mình không nên cầu xin, cũng không biết còn có con bài nào để cầu xin nữa.

Dù sao con bài lớn nhất dường như đã trả giá rồi.

Nhưng nàng lại bất ngờ nhận được ánh mắt ra hiệu an tâm và nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên.

Trong thoáng chốc, Lâm Thi Âm lại có chút hoài nghi việc Cố Hàn Uyên vừa rồi thừa nước đục thả câu có phải là ảo giác hay không.

Cố Hàn Uyên quay người lại, nhàn nhạt nói: Đã như vậy, vậy thì lấy ba tháng làm kỳ hạn đi.

Bách Hiểu Sinh nhất thời kinh ngạc.

Lý Tầm Hoan vẻ mặt kinh ngạc, sắc mặt Long Khiếu Vân cũng càng đen hơn.

Đám người nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Trong tình huống bình thường, loại án cần xử lý ngay này hẳn là giới hạn trong ba đến bảy ngày.

Nếu có nửa tháng đã được xem là khoan dung độ lượng.

Trọn vẹn ba tháng, đừng nói là để Lý Tầm Hoan tìm ra chân tướng, đủ để hắn chạy đến bất kỳ quốc gia nào rồi.

Hơn nữa thời gian dài, biến cố và nguy hiểm cũng nhiều hơn, muốn giám sát cũng càng khó khăn hơn.

Không chỉ như vậy, ba tháng, không chừng triều đình sẽ tham gia trước.

Đến lúc đó thân là Thám Hoa lang, Lý Tầm Hoan lại càng không có lý do để tùy ý bọn họ định đoạt.

Đương nhiên quan trọng hơn là chân tướng sẽ trở nên vô cùng mơ hồ.

Không ai có thể chứng minh Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo, đồng thời cũng không ai có thể chứng minh Lý Tầm Hoan không phải Mai Hoa Đạo.

Bách Hiểu Sinh trong lòng vô cùng chán nản, nhất thời căn bản không đoán ra được ý của Cố Hàn Uyên, liền thử dò hỏi: Cố công tử, thời gian này có phải hơi dài quá không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lạnh như băng quét tới, nhàn nhạt hỏi: Ồ.

Ngươi có ý kiến.

Bách Hiểu Sinh toàn thân lạnh toát, tu vi Tông Sư dường như hóa thành hư ảo vào giờ khắc này.

Giống như một lão già không có chút năng lực phản kháng nào, không thể động đậy.

Trong khoảnh khắc, mồ hôi lạnh đã đầm đìa cả khuôn mặt.

Hắn còng lưng xuống, giọng nói cũng lạc đi: Không phải. không dám.

Mặc dù lúc này Cố Hàn Uyên chỉ nhằm vào Bách Hiểu Sinh, đám người cũng hiểu ý mà câm như hến, thậm chí không ít người đã có ý định thoái lui.

Vốn dĩ muốn bắt Mai Hoa Đạo, không chỉ có thể đạt được tài phú và danh tiếng, còn có thể được đệ nhất mỹ nhân Tây Bắc Lâm Tiên Nhi để mắt tới.

Nhưng nhìn trạng thái của Lâm Tiên Nhi hôm nay, sớm muộn cũng sẽ trở thành vật trong tay Cố Hàn Uyên.

Mà tài phú và danh tiếng, có Cố Hàn Uyên nhúng tay, ai dám độc chiếm.

Cái giá phải trả và thu hoạch dường như không tương xứng, có người rút lui cũng là chuyện bình thường.

Đúng như bọn họ nghĩ.

Lúc này đôi mắt đẹp của Lâm Tiên Nhi sắp chảy ra nước rồi.

Nhìn dáng người ngạo nghễ kia của Cố Hàn Uyên, một lời nói ra, quần hùng đều phải cúi đầu.

Dường như hắn đã trở thành người cao quý nhất trên đời này.

Nhìn lại tướng mạo tuấn tú như trích tiên, võ công tuyệt thế.

Còn có người đàn ông nào so được với Cố Hàn Uyên có thể chứng minh giá trị của nàng hơn không.

Lâm Tiên Nhi người đầu tiên nhìn trúng là Lý Tầm Hoan.

Nhưng trong mắt Lý Tầm Hoan chỉ có Lâm Thi Âm, đối với nàng không thèm ngó ngàng tới.

Đây là đang phủ nhận giá trị và tín ngưỡng của nàng.

Cho nên mới cùng Bách Hiểu Sinh, Long Khiếu Vân thông đồng với nhau, không chỉ mượn danh Mai Hoa Đạo để vơ vét của cải, mà còn là để hãm hại Lý Tầm Hoan.

Tài phú tạm thời không bàn.

Nàng muốn chính là Lý Tầm Hoan phải cúi đầu trước nàng, để Lý Tầm Hoan hiểu được kết quả của việc từ chối nàng.

Vì thế nàng đã hứa hẹn với Bách Hiểu Sinh và Long Khiếu Vân rằng sau khi giải quyết được Lý Tầm Hoan, bọn họ có thể có được thân thể tuyệt vời của nàng.

Bách Hiểu Sinh háo sắc, đối với nàng tất nhiên là nói gì nghe nấy.

Long Khiếu Vân tuy luôn nhấn mạnh hắn chỉ yêu Lâm Thi Âm, nhưng Lâm Tiên Nhi làm sao lại không phát hiện được những ánh mắt lén lút kia.

Điều này khiến Lâm Tiên Nhi vừa xem thường lại vừa thầm vui sướng.

Bất quá trước đó, Lâm Tiên Nhi còn muốn đem thứ tốt nhất của mình bán với giá tốt.

Trước đây nàng nhắm đến là bang chủ Kim Tiền Bang Thượng Quan Kim Hồng.

Kiêu hùng như vậy có khả năng chứng minh giá trị của nàng nhất.

Nhưng bây giờ có ngọc quý Cố Hàn Uyên ở trước, Lâm Tiên Nhi nhất thời liền không vừa mắt Thượng Quan Kim Hồng.

Dù sao theo nàng thấy, nếu Thượng Quan Kim Hồng đối mặt với Cố Hàn Uyên, chưa chắc sẽ tốt hơn Bách Hiểu Sinh bọn họ là bao.

Còn như Bách Hiểu Sinh lúc này khúm núm, đổi đủ mọi cách để lấy lòng Cố Hàn Uyên càng làm nàng xem thường.

Vô hình trung, Cố Hàn Uyên đã nâng cao nhãn giới của Lâm Tiên

Nhi.

Dù sao trước mắt đã có món ngon, ai lại nghĩ đến việc đi ăn cám nuốt rau.

Ý tưởng lấy số lượng để chiến thắng trước đây cũng bị nàng quên mất.

Coi như nàng có thể chinh phục hàng trăm ngàn nam tử, sao có thể so được với một ngón tay của Cố Hàn Uyên.

Lâm Tiên Nhi lại một lần nữa điên cuồng gào thét trong lòng: Ta muốn có được hắn.

Nhất định phải có được hắn.

Bất kể phải trả giá nào cũng muốn có được hắn.

Nghĩ như vậy, Lâm Tiên Nhi nhất thời cảm thấy thân thể nóng ran.

Không biết nàng đã ảo tưởng đến điều gì, thân thể mềm mại run rẩy một trận.

Thậm chí còn thu hút ánh mắt nghi hoặc của Lâm Thi Âm.

Long Tiểu Vân còn hít hít mũi, nghi hoặc nhìn quanh một vòng nhưng không phát hiện được gì.

Bên kia Lâm Tiên Nhi đang chìm đắm trong suy nghĩ miên man.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Nếu không có ý kiến, vậy cứ quyết định như vậy.

Còn người giám sát Lý Tầm Hoan thì do Long Khiếu Vân sắp xếp đi.

Dừng một chút, hắn ý vị sâu xa nói với Long Khiếu Vân: Nghĩ rằng ngươi sẽ không vì tình huynh đệ mà nương tay chứ.

Long Khiếu Vân nghe vậy chỉ cảm thấy mình như bị nhìn thấu hoàn toàn.

Lớp áo trên lưng cũng trong nháy mắt ướt đẫm.

Dù sao bốn chữ nhân từ nương tay này quá đáng để nghiền ngẫm.

Lý Tầm Hoan nhớ lại những lời Cố Hàn Uyên đã từng nói với hắn.

Nhất thời cho rằng đây là cơ hội để bọn họ giải quyết ân oán.

Trong lòng hắn khe khẽ thở dài, trốn tránh dường như đã vô dụng.

Không biết Cố Hàn Uyên đã làm những gì trong bóng tối, Lý Tầm Hoan thở dài nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử tương trợ.

Cố Hàn Uyên trêu chọc cười nói: Lý Thám Hoa, ngươi cảm tạ sai người rồi.

Muốn tạ ơn thì nên tạ ơn Long phu nhân mới phải.

Long phu nhân Cố công tử nói cũng phải.

Lý Tầm Hoan nhìn về phía Lâm Thi Âm, khó khăn mở miệng: Cảm ơn Lâm Thi Âm ngập ngừng đáp lời: Lý Thám Hoa khách sáo rồi.

Đôi tình nhân cũ đối thoại một cách gượng gạo.

Trong chốc lát đã không hẹn mà cùng dời mắt đi.

Chương 647

Lý Tầm Hoan nhìn phản ứng của Lâm Thi Âm, không khỏi cảm thấy lần này mình trở về có lẽ thật sự đã sai.

Hắn nào biết, nguyên nhân khiến Lâm Thi Âm lúng túng lúc này lại hoàn toàn tập trung vào Cố Hàn Uyên.

Bất luận là chuyện bị chiếm tiện nghi trong âm thầm, hay là nụ cười đột ngột vừa rồi, đều khiến nàng khó lòng quên được.

Huống chi, nàng còn đang nợ Cố Hàn Uyên một ân tình mà có thể phải trả giá bằng tất cả.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Thi Âm căn bản không biết nên đối mặt với Lý Tầm Hoan thế nào.

Nhất là khi nàng nhìn thấy Long Tiểu Vân hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường trước lời cảm tạ của Lý Tầm Hoan, trong lòng nàng nhất thời càng thêm phiền muộn.

Cố Hàn Uyên quan sát phản ứng của hai người, ánh mắt tràn đầy vẻ nghiền ngẫm.

Vừa thừa nước đục thả câu trêu đùa người phụ nữ mà Lý Tầm Hoan yêu thương, vừa khiến hắn phải nói lời cảm tạ với mình, đồng thời lại nói cho hắn biết người thật sự nên cảm ơn chính là Lâm Thi Âm.

Kế hoạch tiến hành thuận lợi, đồng thời cũng thỏa mãn thú vui xấu xa trong lòng hắn.

Có lẽ chờ đến khi Lâm Thi Âm triệt để thuộc về mình sẽ càng thú vị hơn chăng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến hai người đang lúng túng nữa.

Hắn mặc kệ cả chủ nhân thực sự của Hưng Vân Trang là Long Khiếu Vân mà hạ lệnh đuổi khách.

Nếu chuyện của Lý Tầm Hoan đã định, Cố mỗ không tiễn.

Bách Hiểu Sinh và đám người thấy việc đã đến nước này, chỉ đành bất lực nói: Cố công tử, bọn ta cáo từ.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh một vòng, thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, hờ hững gật đầu.

Người duy nhất khiến hắn phải chú ý chính là Tôn Tiểu Hồng, nàng đang mang vẻ mặt thất thần, né tránh ánh mắt của hắn.

Cố Hàn Uyên cũng đoán được Tôn Tiểu Hồng có khả năng đã nhìn thấy gì đó.

Chuyện này tuy có chút ngoài dự tính, nhưng cũng không phải không thể cứu vãn.

Ánh mắt hắn lóe lên tia sáng u uất, đảo qua đám người một vòng rồi nhanh chóng tìm được người thích hợp.

Lúc này, mọi người đang lần lượt lui ra.

Một gã hán tử vạm vỡ mặt mày âm trầm đi ngang qua Tôn Tiểu Hồng, bỗng nhiên vẻ mặt sững lại.

Hắn nhìn Tôn Tiểu Hồng một cách đầy ẩn ý rồi nói: Nơi này vẫn còn một tiểu mỹ nhân.

Trên cánh tay gã hán tử đeo một chiếc bao tay bằng đồng phát ra ánh sáng xanh u uất.

Chiếc bao tay này chính là Thanh Ma Thủ, xếp hạng thứ chín trên Binh khí phổ.

Nhưng gã hán tử không phải là Y Khốc, người vừa giao đấu kịch liệt với Lý Tầm Hoan, mà là đại đệ tử cũng là con riêng của lão, Khâu

Độc.

Y Khốc đưa cho Khâu Độc một chiếc Thanh Ma Thủ để phòng thân.

Nhưng Khâu Độc lại là một tên phá gia chi tử, cầm Thanh Ma Thủ liền định tặng cho Lâm Tiên Nhi, người mà hắn vừa gặp đã yêu.

Nhưng chưa kịp tặng đi, hắn đã bị Y Khốc lôi đi đối phó với Lý Tầm Hoan.

Khâu Độc không quan tâm Lý Tầm Hoan thế nào, hắn chỉ để ý đến Lâm Tiên Nhi.

Khi nhìn thấy Lâm Tiên Nhi ở Hưng Vân Trang, Khâu Độc còn chưa kịp vui mừng chạy đến nịnh nọt thì đã bị đả kích nặng nề.

Hắn cũng giống như Du Long Sinh, đều ngưỡng mộ Lâm Tiên Nhi, cũng có suy nghĩ tương tự.

Hắn ghen tị vì ánh mắt của Lâm Tiên Nhi luôn dán vào người Cố Hàn Uyên.

Chỉ là khi đó hắn chậm hơn Du Long Sinh một bước, kết quả Du Long Sinh chết, còn hắn thì thất tình.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra Lâm Tiên Nhi rất có thể sẽ trở thành vật độc chiếm của Cố Hàn Uyên.

Coi như thật sự bắt được Mai Hoa Đạo, cũng không ai dám đến xin Cố Hàn Uyên nhường lại Lâm Tiên Nhi.

Khâu Độc phẫn hận, không cam lòng nhưng lại bất lực.

Nếu liều mạng có ích, hắn nguyện vì Lâm Tiên Nhi mà liều mạng.

Nhưng đối mặt với Cố Hàn Uyên, hắn đến cả liều mạng cũng không có ý nghĩa.

Lúc này, dường như có người thì thầm bên tai hắn: Lâm Tiên Nhi đã không còn, nhưng mỹ nhân khác vẫn còn rất nhiều.

Ngươi có Y Khốc chống lưng, dạng nữ nhân nào mà không chiếm được.

Cần gì phải đi nịnh nọt bọn họ.

Giữa lúc hắn đang bị lời thì thầm kia làm cho tinh thần hoảng hốt, không biết vì sao lại chú ý tới Tôn Tiểu Hồng, người luôn cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Tôn Tiểu Hồng vẫn chưa thoát khỏi cảm giác mất mát, bỗng thấy Khâu Độc nhìn sang, nhất thời cảnh giác quát lên: Ngươi muốn làm gì.

Khâu Độc nhìn khuôn mặt xinh đẹp dưới lớp trang phục giản dị của Tôn Tiểu Hồng, dường như trong khoảnh khắc đã hòa làm một với Lâm Tiên Nhi.

Hắn nhất thời cười tà nói: Nam nhân để ý nữ nhân thì còn có thể muốn làm gì nữa.

Nói rồi liền đưa tay định bắt Tôn Tiểu Hồng.

Đám người chưa kịp rời đi thấy tình thế đột ngột đều có chút sững sờ.

Ngay cả Y Khốc đi phía trước, khi quay đầu lại thấy đứa con riêng của mình đột nhiên ra tay với một cô nương cũng nhất thời không phản ứng kịp.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt lão kịch biến.

Nếu là ngày thường Khâu Độc để mắt tới cô nương nào, lão có thể sẽ không quản, thậm chí vì thương con trai mà còn ra tay giúp đỡ.

Nhưng lúc này, nơi đây đâu phải chỗ cho Khâu Độc càn rỡ.

Cố Hàn Uyên vẫn còn ở đây.

Quả nhiên, một tiếng quát chói tai vang vọng khắp nơi.

Làm càn.

Mọi người chỉ thấy một bóng trắng lướt qua.

Cố Hàn Uyên đã ra tay trước khi Khâu Độc kịp đắc thủ, chắn ngay trước mặt hắn.

Thiên Cơ Lão Nhân ánh mắt lấp lóe, thu lại tẩu thuốc trong tay.

Tôn Tiểu Hồng kinh ngạc nhìn tấm lưng cao lớn trước mắt, trong lòng đập thình thịch.

Mà Khâu Độc lúc này dường như mới tỉnh táo lại, lảo đảo lùi lại hai bước.

Hắn ấp úng giải thích: Cố.

Cố công tử, ta cũng không biết tại sao.

Cố Hàn Uyên trầm giọng ngắt lời: Cố mỗ biết trong các ngươi có không ít tà ma ngoại đạo.

Hôm nay các ngươi đến đây vì Mai Hoa Đạo, Cố mỗ cũng lười tính toán.

Nhưng điều đó không có nghĩa là các ngươi có thể tùy tiện làm bậy dưới mí mắt Cố mỗ.

Y Khốc vội la lên: Cố công tử, xin hãy thủ hạ lưu tình, tại hạ sau khi trở về nhất định sẽ quản giáo tên nghịch đồ này thật tốt.

Muộn rồi.

Dứt lời, một luồng kiếm khí đã ghim vào giữa mi tâm Khâu Độc, cướp đi mạng sống của hắn.

Y Khốc tận mắt chứng kiến con trai mình chết thảm, đồng tử trắng xanh trợn trừng, không khỏi giơ Thanh Ma Thủ lên, giận dữ nói:

Ngươi.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc lão một cái: Sao.

Ngươi muốn xuống dưới đoàn tụ với hắn à.

Y Khốc nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Sau khi tỉnh táo lại, dũng khí cũng tan biến.

Dù sao con trai chết rồi có thể sinh đứa khác, mình chết rồi thì chẳng còn gì.

Lão khổ sở nói: Tại hạ không dám.

Nói xong, lão cung kính hành lễ với Cố Hàn Uyên.

Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi vận mệnh của lão.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tiếc là Cố mỗ không thích để lại hậu hoạn, người một nhà nên đoàn tụ đủ đầy mới phải.

Dứt lời, hắn tiện tay vung lên, lại là mấy đạo kiếm khí sắc bén bắn về phía Y Khốc.

Y Khốc trừng lớn hai mắt, lớn tiếng cầu xin tha thứ: Cố công tử tha mạng.

Nhưng lời cầu xin của lão không có tác dụng.

Thanh Ma Thủ dưới sự công kích của kiếm khí hóa thành mảnh vụn, trên người lão cũng xuất hiện mấy lỗ máu, ngã xuống đất mất mạng.

Với thực lực của Cố Hàn Uyên hiện nay, loại Tông Sư cấp bậc này tiện tay là có thể miểu sát.

Nhưng cảnh tượng này lại một lần nữa chấn kinh đám người chưa kịp rời đi.

Tông Sư tu vi, xếp thứ chín Binh khí phổ, trước đó còn khiến Lý

Tầm Hoan không thể xuất phi đao phải chật vật vô cùng, Thanh Ma Thủ Y Khốc cứ thế mà chết, chết không một gợn sóng.

Chết giống hệt như Du Long Sinh, Khâu Độc.

Chỉ vì đắc tội với Cố Hàn Uyên.

Chương 648

Đám người lại một lần nữa cảm nhận được uy thế kinh khủng của Cố Hàn Uyên, nhất thời run rẩy sợ hãi.

Đương nhiên, cũng có người tâm trạng hoàn toàn khác.

Tim Tôn Tiểu Hồng đập loạn xạ, trên dung nhan kiều diễm cũng ửng lên một vệt hồng.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra vì sao từ cổ chí kim, trong vô số câu chuyện, tình tiết được yêu thích nhất lại là anh hùng cứu mỹ nhân.

Không chỉ nam nhân thích, mà nữ nhân lại càng thích hơn.

Lúc này, nàng đã cảm nhận được tâm trạng của những nữ chính trong các câu chuyện đó.

Cảm giác an tâm mãnh liệt khi được người khác bảo vệ.

Tình huống vừa rồi kỳ thực không tính là nguy hiểm, dù sao gia gia của nàng, Thiên Cơ Lão Nhân, đang ở ngay sau lưng.

Nhưng điều đó cũng không ngăn được nàng cảm thấy rung động.

Tôn Tiểu Hồng, người luôn dùng cách trang điểm mộc mạc để khiến mình trở nên tầm thường, chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Ngày thường, dù có vô tình gây ra chút phiền phức, thậm chí không cần Thiên Cơ Lão Nhân ra tay, chỉ dựa vào trí thông minh của mình là nàng đã có thể hóa giải.

Cho nên, được người khác bảo vệ thật đúng là lần đầu tiên.

Cảm giác thất vọng và mất mát trong lòng vì chuyện Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm thông đồng với nhau nhất thời tan biến.

Nàng thậm chí còn tự tìm cớ cho Cố Hàn Uyên, cho rằng là Lâm Thi Âm bị mị lực của hắn mê hoặc, chủ động quyến rũ.

Trong câu chuyện ba người Lý Tầm Hoan, Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm, danh tiếng của Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân đương nhiên bị tổn hại, nhưng Lâm Thi Âm cũng chẳng khá hơn là bao.

Dù sao bất kể sự thật thế nào, Lâm Thi Âm trước là có hôn ước với Lý Tầm Hoan, sau lại thành thân với Long Khiếu Vân.

Mặc dù có yếu tố Lý Tầm Hoan nhượng bộ trong đó, cũng khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy nàng là kẻ lẳng lơ.

Thường ngày, Tôn Tiểu Hồng nể mặt thần tượng Lý Tầm Hoan, cũng sẽ thầm biện giải cho Lâm Thi Âm vài câu.

Vậy mà lúc này, nàng lại hoàn toàn đổ hết tội lên đầu Lâm Thi Âm.

Vô hình trung, địa vị và hình tượng của Lý Tầm Hoan trong lòng Tôn Tiểu Hồng cũng bị hạ thấp.

Dù sao, một Lý Tầm Hoan bị nữ tử lẳng lơ như Lâm Thi Âm mê hoặc đến thần hồn điên đảo thì còn đâu hình tượng anh hùng nữa.

Cố Hàn Uyên tuy không biết Tôn Tiểu Hồng cụ thể đã suy diễn những gì, nhưng nhìn ánh mắt sáng lên của nàng là biết mình đã thao tác thành công.

Không uổng công hắn đã dùng Di Hồn Đại Pháp với Khâu Độc.

Thực lực chênh lệch quá lớn, lại thêm tâm thần đối phương đang dao động, căn bản không thể chống lại sự khống chế của Di Hồn Đại Pháp.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng mà bá đạo nói: Tính tình của Cố mỗ, chắc hẳn các vị cũng biết ít nhiều.

Chuyện bắt Mai Hoa Đạo tạm thời không bàn tới, nhưng nếu để Cố mỗ biết có kẻ ức hiếp kẻ yếu, làm xằng làm bậy, thì đừng trách Cố mỗ ra tay trừ hại.

Đám người nghe vậy ai nấy đều rùng mình, những cao thủ tà đạo kia càng sợ hãi run rẩy.

Nhưng trong giọng nói tưởng như chính nghĩa lẫm liệt của Cố Hàn Uyên lại ẩn chứa một kẽ hở: Bắt Mai Hoa Đạo.

Nghĩa là, chỉ cần là xung đột phát sinh vì việc bắt Mai Hoa Đạo, hắn sẽ không can thiệp.

Những người có đầu óc nhạy bén như Bách Hiểu Sinh đã khẽ đảo mắt, bắt đầu tính toán.

Vì vậy, mặt nước tưởng chừng đã được Cố Hàn Uyên mạnh mẽ trấn an, thực chất bên dưới lại đang cuộn trào những con sóng hỗn loạn hơn.

Cho dù không ai nhìn ra điểm này cũng không sao, không phải chỉ dựa vào bọn họ mới có thể khuấy đảo thế cục.

Thiên Võng hoàn toàn có thể giả trang thành Mai Hoa Đạo để hành sự.

Đương nhiên, bề ngoài ít nhất phải duy trì sự bình tĩnh, nếu không sẽ không có lợi cho kế hoạch công lược Lâm Thi Âm của Cố Hàn Uyên.

Bách Hiểu Sinh dẫn đầu cung kính nói: Cẩn tuân mệnh lệnh của Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hờ hững gật đầu ra hiệu cho bọn họ có thể rời đi, sau đó quay người lại, cười trêu chọc Tôn Tiểu Hồng: Tiểu Hồng cô nương, chúng ta lại gặp nhau.

Có phải có chuyện gì muốn tìm tại hạ, kẻ có vận khí nghịch thiên này không.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, xấu hổ nói: Tiểu Hồng lúc đó không biết thân phận Cố công tử, khiến Cố công tử chê cười.

Chuyến này là đến để xin lỗi Cố công tử, hơn nữa Tiểu Hồng cũng không có ý xem thường ngài.

Còn chuyện vừa rồi, cũng xin đa tạ Cố công tử đã ra tay cứu giúp.

Chỉ là vài câu đùa giỡn thôi, tại hạ sao có thể để trong lòng.

Huống chi, Tiểu Hồng cô nương khen ngợi nhiều hơn mà, phải không.

Còn chuyện vừa rồi chỉ là việc trong bổn phận của tại hạ, không dám nhận lời cảm tạ của Tiểu Hồng cô nương.

Cố Hàn Uyên cũng là kẻ hai mặt có tiếng.

Giống như Triệu Chính Nghĩa, Du Long Sinh, chỉ vì nói năng không lựa lời mà gặp phải họa mù mắt, chết chóc.

Nếu không phải Tôn Tiểu Hồng xinh đẹp, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nói chuyện ôn tồn nhỏ nhẹ với nàng như vậy.

Cho nên, xinh đẹp vẫn có rất nhiều lợi thế.

Nghe những lời ôn hòa của Cố Hàn Uyên, Tôn Tiểu Hồng trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Thậm chí còn có chút hối hận vì trước đó đã coi Cố Hàn Uyên là kẻ xấu chuyên thông đồng với vợ người khác.

Khó khăn lắm mới có cơ hội bắt chuyện với Cố Hàn Uyên, Tôn Tiểu Hồng duyên dáng cười hỏi: Cố công tử có thể kể cho ta nghe một chút về những chuyện của ngài không.

Ta rất tò mò.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Tiểu Hồng cô nương định lấy đi kể chuyện kiếm tiền à.

Tôn Tiểu Hồng đôi mắt đẹp long lanh, có chút ngượng ngùng hỏi: Không được sao.

Cũng không phải không được, không biết Tiểu Hồng cô nương muốn biết chuyện nào.

Chuyện này đối với Cố Hàn Uyên vốn là có lợi, có thể tuyên truyền danh tiếng của hắn tốt hơn.

Hơn nữa, lại mượn sức của Tôn gia, một thế lực lớn ở Minh quốc, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều so với việc hắn tự mình sắp xếp người đi tuyên truyền.

Nhưng chưa đợi Tôn Tiểu Hồng hỏi ra nội dung nàng hứng thú, Long Tiểu Vân đã chu môi ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, giọng chua lè: Sư tôn, mọi người đi hết rồi.

Người nên chỉ điểm ta tu luyện.

Cố Hàn Uyên bật cười, xoa xoa cái đầu nhỏ đang ghen tuông của Long Tiểu Vân, rồi đề nghị với Tôn Tiểu Hồng: Tại hạ cũng rất hứng thú với một số chuyện kỳ văn giang hồ, Tiểu Hồng cô nương nam bắc xuôi ngược, kiến thức bất phàm, không ngại tạm lưu lại Hưng Vân Trang, chúng ta cùng nhau trò chuyện.

Tôn Tiểu Hồng đã đến, Cố Hàn Uyên sẽ không dễ dàng để nàng rời đi.

Còn về ý kiến của Long Khiếu Vân, cứ lờ đi là được.

Lúc này ở Hưng Vân Trang, Cố Hàn Uyên hoàn toàn có thể làm chủ.

Long Tiểu Vân nghe vậy chu cái miệng nhỏ, trong lòng có chút không vui, nhưng cuối cùng vẫn không dám cãi lại ý của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, nàng bị Cố Hàn Uyên xoa đầu bằng thủ pháp thuần thục, mắt híp lại, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, cũng chẳng buồn phản đối.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy có chút do dự, liếc nhìn Thiên Cơ Lão Nhân.

Nếu nàng ở lại Hưng Vân Trang, nhất định sẽ ở nội viện, còn Thiên Cơ Lão Nhân thì không được.

Cho nên nàng khó tránh khỏi do dự.

Thiên Cơ Lão Nhân ngược lại không để ý chuyện này, lão sớm đã nhìn ra tâm tư của Tôn Tiểu Hồng.

Mặc dù không hoàn toàn tán thành, nhưng cũng không có ý định ngăn cản.

Hơn nữa, lão còn có một số việc cần đi điều tra.

Vì vậy, Thiên Cơ Lão Nhân giả vờ thoải mái cười nói: Tiểu Hồng, con cứ đi đi.

Vừa hay nhị thúc của con có chuyện tìm ta, ta cũng nên đi xem một chút.

Nhị thúc của Tôn Tiểu Hồng, Tôn Đà Tử, đã rời nhà hơn mười năm, canh giữ một bí mật và cũng đang theo dõi một số người.

Những chuyện liên quan đến hai việc này tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Tôn Tiểu Hồng không đòi đi theo.

Thứ nhất, võ công nàng thấp, rất dễ trở thành gánh nặng.

Thứ hai, ở lại bên cạnh Cố Hàn Uyên, nếu có chuyện bất trắc gì cũng có thể nhờ hắn cứu giúp.

Tôn Tiểu Hồng chỉ có chút lo lắng nói: Vậy gia gia người phải chú ý an toàn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia sáng u uất.

Hắn đương nhiên biết nhị thúc của Tôn Tiểu Hồng là ai.

Lưng mang một ngọn núi, núi rừng đè không ngã Tôn Đà Tử.

Tôn Đà Tử mở một quán rượu nhỏ, ở không xa Hưng Vân Trang.

Lão vì một lời thề mà rời khỏi Tôn gia hơn mười năm.

Chương 649

Dù gặp Thiên Cơ Lão Nhân và Tôn Tiểu Hồng cũng sẽ không ra mặt nhận người thân.

Bây giờ Tôn Đà Tử tìm đến Thiên Cơ Lão Nhân, hiển nhiên là đã gặp phải vấn đề mà mình không thể giải quyết.

Cố Hàn Uyên có hiểu biết về Tôn Đà Tử.

Lão là cao thủ giang hồ của thế hệ trước, tức là thời đại của Thẩm Lãng.

Vì vậy, bí mật mà Tôn Đà Tử bảo vệ cũng có liên quan đến Thẩm Lãng.

Nói chính xác hơn là Liên Hoa Bảo Giám do bạn thân của Thẩm Lãng là Vương Liên Hoa để lại.

Năm đó, trước khi Vương Liên Hoa cùng Thẩm Lãng, Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi ra biển, muốn tặng nó cho con trai của bạn thân là Lý Tầm Hoan, muốn Lý Tầm Hoan thay hắn bảo quản, còn muốn thay hắn tìm một đệ tử có thiên tư cao, tâm địa tốt để làm truyền nhân y bát, không ngờ Lý Tầm Hoan có việc phải xuất quan, vì vậy giao cho Lâm Thi Âm bảo quản.

Nhưng trời xui đất khiến, Liên Hoa Bảo Giám trong tay Lâm Thi Âm vẫn chưa thể giao cho Lý Tầm Hoan.

Mà Tôn Đà Tử chính là vì Thẩm Lãng mà canh giữ Liên Hoa Bảo Giám, tránh để nó rơi vào tay kẻ tâm thuật bất chính.

Dù sao Liên Hoa Bảo Giám có tính ứng dụng rất mạnh, dù là người võ công thấp kém có được cũng sẽ trở nên cực kỳ khó đối phó.

Liên Hoa Bảo Giám ghi lại rất nhiều nội dung thâm độc.

Ngoài Liên Hoa tâm pháp và phương pháp trị bệnh cứu người, phần lớn là độc thuật, dịch dung thuật, Miêu Cương cổ thuật, Nhiếp Tâm Thuật của Ba Tư.

Những nội dung này đối với Cố Hàn Uyên đều rất hữu dụng.

Cố Hàn Uyên hiện đang tích cực tìm kiếm các bí pháp tinh thần để hoàn thiện công pháp của mình.

Nhiếp Tâm Thuật chính là một trong số đó.

Đây cũng là một lý do lớn nữa khiến Cố Hàn Uyên nhất định phải có được Lâm Thi Âm.

Mà người mà Tôn Đà Tử đang theo dõi, Cố Hàn Uyên cũng đã có suy đoán.

Binh khí phổ xếp hạng thứ hai, bang chủ Kim Tiền Bang, Thượng Quan Kim Hồng.

Hoặc nói chính xác hơn là Thanh Long Hội đứng sau lưng hắn.

Thiên Võng và Thanh Long Hội đã giao đấu nhiều lần, tự nhiên sẽ phát hiện ra một số manh mối.

Cộng thêm những thông tin mà Cố Hàn Uyên vốn đã biết, suy ra kết luận này cũng không khó.

Ở cấp độ giang hồ Minh quốc, đối thủ lớn nhất của Cố Hàn Uyên chính là Thanh Long Hội.

Cố Hàn Uyên tự đánh giá một phen, khóe miệng dần nhếch lên một đường cong.

Lúc này, Tôn Tiểu Hồng và Thiên Cơ Lão Nhân cũng đã dặn dò xong.

Tôn Tiểu Hồng có vẻ ngượng ngùng nói: Vậy Tiểu Hồng xin làm phiền Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Rất hân hạnh.

Hắn dẫn Tôn Tiểu Hồng đi gặp Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi.

Thêm cả Long Tiểu Vân đang nương tựa bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Ba người phụ nữ và một cô bé lỡ cỡ tụ lại một chỗ, giữa họ dường như tóe lên tia lửa.

Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Hồng đều là những nữ tử có tài diễn xuất xuất chúng.

Lâm Thi Âm có phần chậm chạp, căn bản không phát hiện ra mờ ám trong đó.

Lâm Tiên Nhi một tiếng tỷ tỷ tốt, Tôn Tiểu Hồng cũng ngọt ngào gọi Thi Âm tỷ tỷ.

Trông cứ như thể Lâm Thi Âm vừa có thêm hai cô em gái ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Thực chất, cả hai người đều không có hảo cảm với nàng.

Cả hai đều nhất trí cho rằng Lâm Thi Âm là uy hiếp lớn nhất, và Cố Hàn Uyên cũng hứng thú với nàng nhất.

Không thấy lúc trước Cố Hàn Uyên đã trực tiếp ra tay với nàng sao.

Hơn nữa, nhìn thủ pháp kia rõ ràng còn mang theo ý chưa thỏa mãn.

Lâm Tiên Nhi rất hận nàng, vì cả hai người đàn ông nàng để mắt là Lý Tầm Hoan và Cố Hàn Uyên đều thích Lâm Thi Âm.

Tôn Tiểu Hồng lại cho rằng Lâm Thi Âm lẳng lơ, vừa làm lỡ dở Lý Tầm Hoan lại còn quyến rũ Cố Hàn Uyên.

Ít nhất, trong vấn đề đối xử với Lâm Thi Âm, lập trường của hai người là nhất trí.

Lâm Thi Âm là người vô tội nhất, lúc này nàng còn đang lo lắng về món nợ ân tình với Cố Hàn Uyên.

Mà trái đào mật bị thưởng thức thỏa thích dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm và hơi ấm, khiến nàng thỉnh thoảng lại bất giác đỏ mặt.

Long Tiểu Vân mới biết yêu, có phần ngây thơ.

Nàng chỉ theo bản năng không muốn bị người khác cướp đi sự quan tâm của Cố Hàn Uyên.

Nàng ghét Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Hồng, nhưng lại không phát hiện ra sự mờ ám giữa Lâm Thi Âm và Cố Hàn Uyên.

Một người là sư tôn nàng ngưỡng mộ, một người là mẫu thân thân thiết nhất.

Hai người quan trọng nhất của nàng quan hệ càng tốt, nàng sẽ càng vui mừng.

Còn về Long Khiếu Vân, Cố Hàn Uyên không định gặp hắn, Lâm Thi Âm thì xa lánh hắn.

Long Tiểu Vân cũng vì chuyện từng bị ghét bỏ là con gái, bị ép phải giả trai mà trong lòng có khúc mắc.

Khi trở về Hưng Vân Trang còn bị quở trách.

Trong nhất thời, dường như Long Khiếu Vân bị đuổi ra ngoài, còn Cố Hàn Uyên mới là nam chủ nhân của Hưng Vân Trang.

Điều thú vị là, Long Khiếu Vân lại rất để tâm đến việc Cố Hàn Uyên giao cho hắn giám sát Lý Tầm Hoan.

Toàn tâm toàn ý đều đặt trên người Lý Tầm Hoan.

Một bộ dạng tuyệt không lo lắng Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm ở chung lâu ngày. khiến người ta không biết trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Còn Lý Tầm Hoan thì càng không cần phải nói, chuyện cấp bách nhất của hắn bây giờ là rửa sạch hiềm nghi Mai Hoa Đạo trên người.

Nhưng Mai Hoa Đạo là do Lâm Tiên Nhi, Bách Hiểu Sinh và Long Khiếu Vân cấu kết tạo ra, Lý Tầm Hoan chỉ có thể bị động tiếp chiêu.

Một nam ba nữ cùng một cô bé lỡ cỡ trở về trong viện.

Tôn Tiểu Hồng hào hứng hỏi về những chuyện cũ của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên, người đã tự mình trải qua, dùng giọng điệu trầm bổng chậm rãi kể lại.

Các nàng đều có cảm giác như đang ở trong chính câu chuyện đó.

Danh tiếng của Cố Hàn Uyên thực sự được biết đến rộng rãi là sau đại hội Nam Thiếu Lâm.

Những chuyện trước đó phần lớn chỉ lưu truyền trong nội bộ Tống quốc.

Nhưng khi thêm vào những trải nghiệm trên con đường trưởng thành này, lại càng thêm vẻ truyền kỳ.

Dù sao Cố Hàn Uyên trưởng thành quá nhanh, nhanh đến mức người ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đứng ở đỉnh cao thiên hạ.

Chuyện này không chỉ có Tôn Tiểu Hồng tò mò, mà Lâm Thi Âm và hai nàng kia cũng vậy.

Long Tiểu Vân đối với Cố Hàn Uyên càng thêm sùng bái, đôi mắt trong veo đã không còn vẻ thâm độc ngày xưa, chỉ còn lại sự ngưỡng mộ và một vài thứ mà nàng lúc này còn chưa hiểu rõ.

Như vậy mới là dáng vẻ của một thiếu nữ ở độ tuổi này.

Long Tiểu Vân lợi dụng quan hệ thầy trò thân thiết, thỏa thích nép vào lòng Cố Hàn Uyên làm nũng.

Còn chuyện trước đó nói muốn Cố Hàn Uyên chỉ điểm tu luyện cũng tạm thời bị quên đi.

Tuy nhiên, Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Hồng đều nhất trí không coi Long Tiểu Vân ra gì.

Dù sao chỉ là một con bé ranh, có gì đáng để ý.

Chương 650

Bọn họ nào biết Cố Hàn Uyên có một loại thần công là Vạn Tượng Âm Dương Quyết có thể biến đổi hình dáng.

Lâm Thi Âm tuy không hứng thú với chuyện giang hồ, nhưng cũng cảm phục những trải nghiệm truyền kỳ của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả sự xấu hổ vì bị chiếm tiện nghi lúc trước cũng giảm đi nhiều.

Dù sao, bị một nhân vật tầm cỡ như Cố Hàn Uyên để mắt tới, bản thân điều đó cũng đã thể hiện mị lực của nàng.

Lòng hư vinh bản năng của nữ tử là điều Lâm Thi Âm khó tránh khỏi.

Lâm Tiên Nhi là người đứng ngồi không yên nhất.

Dù sao nàng vừa mới vỡ đê một lần, bây giờ người lạnh toát rất khó chịu.

Cố nén sự khó chịu để ngồi nghe, kết quả lại có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên gần như muốn chảy ra nước.

Thế nên ánh mắt của nàng càng thêm câu người.

Đáng tiếc, một số hành động mờ ám của nàng lại vì Long Tiểu Vân đang nép trong lòng Cố Hàn Uyên mà hoàn toàn không có cơ hội thi triển.

Trời dần tối.

Mãi cho đến khi có người làm đến thông báo Long Khiếu Vân đã chuẩn bị yến tiệc, Cố Hàn Uyên mới ngừng kể chuyện trong ánh mắt tiếc nuối của bốn nàng.

Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi vội vã đi tắm rửa, không cùng đi dự tiệc.

Long Tiểu Vân vẻ mặt có chút uể oải.

Dù sao đối với nàng, hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Lại bị trọng thương mất hết võ công, lúc này yên tĩnh lại, cảm giác mệt mỏi nhất thời ập đến.

Cố Hàn Uyên dỗ Long Tiểu Vân đang quyến luyến đi nghỉ ngơi.

Hắn hứa hẹn một mai sẽ dậy sớm chỉ điểm nàng tu luyện, dùng lời hứa đó để dỗ nàng rời đi.

Cố Hàn Uyên dẫn theo Tôn Tiểu Hồng đi dự tiệc.

Trên yến tiệc, mọi người chén chú chén anh, nịnh nọt a dua.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Long Khiếu Vân với ánh mắt lấp lóe, ngược lại còn trò chuyện vài câu với Lý Tầm Hoan và A Phi, hai người bất ngờ tham dự.

Cả hai đều cảm ơn Cố Hàn Uyên vì chuyện ban ngày.

Thấy A Phi đang băn khoăn làm thế nào để nổi danh thiên hạ, trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia nghiền ngẫm.

Hắn thản nhiên nói: A Phi, muốn nổi danh thiên hạ cần có cơ hội.

Mà cơ hội không ngoài việc khiêu chiến cao thủ, trải qua đại sự kiện.

Mà những điều này đều cần thực lực đủ mạnh để đảm bảo, nếu không sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Kim Ti Giáp chỉ có thể bảo vệ ngực bụng, lại không bảo vệ được đầu và tứ chi.

Bây giờ chuyện ngươi mang Kim Ti Giáp đã bị lộ, người khác có cảnh giác, sẽ rất khó phát huy tác dụng.

Hơn nữa ngươi lại thiếu kinh nghiệm giang hồ, rất dễ bị người khác ám toán.

A Phi khổ não nói: Nhưng tu vi của ta bây giờ đã đến bình cảnh, kinh nghiệm giang hồ cũng không phải một sớm một chiều là có thể tăng trưởng.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Tích lũy kinh nghiệm giang hồ tốt nhất là có người dẫn dắt.

Vừa hay chuyện Mai Hoa Đạo đang gây xôn xao, ngươi không ngại tham gia vào.

Có Lý Thám Hoa dẫn dắt ngươi, cũng có thể bớt đi một ít đường vòng.

Lý Tầm Hoan nghe vậy vui vẻ cười nói: Vừa lúc ta cũng cần người giúp đỡ, nếu A Phi có thể đến giúp ta thì không còn gì tốt hơn.

Vậy thì, phiền phức Lý đại ca rồi.

A Phi nói, giọng điệu có chút miễn cưỡng.

Vì Cố Hàn Uyên xen vào, giao tình giữa A Phi và Lý Tầm Hoan đã kém đi rất nhiều.

Mà Lý Tầm Hoan lại trở thành người bị nghi ngờ là Mai Hoa Đạo lớn nhất, còn làm liên lụy đến A Phi.

Mức độ tin tưởng của A Phi đối với Lý Tầm Hoan so với nguyên tác đã kém đi rất nhiều.

Hắn hy vọng nhất là Cố Hàn Uyên có thể dẫn hắn đi truy tra Mai Hoa Đạo.

Nhưng Cố Hàn Uyên không có hứng thú làm bảo mẫu cho A Phi, hơn nữa trong chuyện Mai Hoa Đạo, hắn cũng có kế hoạch của riêng mình.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Còn về bình cảnh võ công.

Khoái kiếm của ngươi uy lực rất mạnh, cũng rất có tiềm lực, chỉ cần thời gian và kinh nghiệm tích lũy.

Ngược lại, nội công ngươi tu luyện hơi kém một chút.

Hắn dừng một chút, khẽ thở dài: Thôi vậy, quyển bí tịch này cho ngươi.

Nói rồi, hắn từ trong lòng lấy ra một bản bí tịch đưa cho A Phi.

A Phi kinh ngạc nhận lấy.

Đây là.

Cố Hàn Uyên ẩn ý nói: Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Tu vi trước Đại Tông Sư tiến triển cực nhanh, gần như không tồn tại bình cảnh.

Với sự tích lũy của ngươi, nếu chuyển tu, hẳn sẽ rất nhanh có thể đột phá đến tông sư.

Hơn nữa, đặc tính lớn nhất của Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công là tăng cường rất lớn cho thân pháp và tốc độ ra chiêu.

Phối hợp với khoái kiếm của ngươi, dưới Đại Tông Sư khó gặp địch thủ.

Có thể nói là nội công thích hợp nhất với ngươi.

Từ khi Cố Hàn Uyên sáng tạo ra Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công, hắn vẫn chưa cho ai tu luyện.

Ích Tà Vệ ngược lại có thể chuyển tu một cách liền mạch, chờ bọn họ lập đủ công lao sẽ được ban thưởng.

Đương nhiên, lúc này Cố Hàn Uyên đưa cho A Phi là bản Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công đã bị thiến tinh thần.

Nếu không, nếu thật sự để A Phi tự cung, Bạch Phi Phi chẳng phải sẽ tìm hắn liều mạng sao.

Ngược lại, thiến tinh thần người thường khó mà phát hiện.

Chỉ sẽ cho rằng người tu luyện thanh tâm quả dục, một lòng hướng đạo.

Số đào hoa của A Phi không ít, hơn nữa còn có Lâm Tiên Nhi, một cái hố lớn ở đó.

Muốn A Phi không thoát khỏi tầm kiểm soát, thì không thể để hắn tiếp xúc với Lâm Tiên Nhi.

Mà Cố Hàn Uyên trước đó đã nhạy bén phát hiện A Phi từng nhìn Lâm Tiên Nhi thêm vài lần.

Cho nên, Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công vẫn nên nhanh chóng giao cho A Phi thì tốt hơn.

A Phi nào đâu nghĩ đến tâm tư thâm độc của Cố Hàn Uyên.

Lúc này, hắn mặt mày vui mừng, cảm kích nói: Cố đại ca, cảm ơn ngươi.

Nhưng ta không thể nhận không bí tịch của ngươi.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm rồi nói: Vậy đi.

Chờ khi nào ngươi có tin tức của mẹ ngươi, nhớ nói cho ta biết.

A Phi vỗ ngực nói: Không thành vấn đề.

Hắn cũng không biết Cố Hàn Uyên đang nhắm đến mẹ mình, Bạch Phi Phi.

Vì nhiều lần nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến mẹ mình, lại còn tỏ ra vô cùng xem trọng.

Cho nên A Phi cho rằng tin tức về mẹ mình có lẽ rất quan trọng đối với Cố Hàn Uyên.

Hắn đã nhận nhiều ân huệ của Cố Hàn Uyên như vậy, đã có ý định chủ động giúp tìm mẹ.

Mà đây chính là mục đích của Cố Hàn Uyên.

Dù sao A Phi và Bạch Phi Phi đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, chắc chắn vẫn sẽ có chút manh mối.

Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc Cố Hàn Uyên tự mình tìm kiếm như ruồi không đầu.

Điều thú vị là, trên yến tiệc, đám người bao gồm cả Long Khiếu Vân đều lộ ra ánh mắt sáng rực nhìn vào quyển bí tịch trong tay A Phi.

Bọn họ không nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người.

Nhưng thứ mà Cố Hàn Uyên lấy ra sao có thể là vật tầm thường.

Chỉ là vì e ngại uy thế của Cố Hàn Uyên, tạm thời không dám ra tay với A Phi mà thôi.

Chương 651

Nhưng sự sợ hãi này có thể đè nén lòng tham của bọn họ được bao lâu.

Theo Cố Hàn Uyên, đợi đến khi A Phi đột phá đến Tông Sư, lại có thêm chiến tích bảo đảm, những người này nhất định sẽ không nhịn được mà ra tay.

Tốt nhất là để Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công lưu lạc ra giang hồ.

Như vậy không chỉ có thể dấy lên một trận gió tanh mưa máu, còn có thể âm thầm gài bẫy người khác.

Hơn nữa, những người có khả năng nhận được Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công nhất không ai khác chính là những kẻ được gọi là nhân vật chính.

Uy lực của Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công vô cùng lớn, xem như là một loại cơ duyên hiếm có.

Mà khí vận của nhân vật chính lại dễ dàng giúp bọn họ có được cơ duyên.

Tác dụng phụ cũng là thiến tinh thần, mờ ám hơn nhiều so với việc tự cung.

Như vậy, có thể tiết kiệm cho Cố Hàn Uyên không ít công sức.

Tiếc là không tiện vô duyên vô cớ đưa Trước Thiên Quỳ Hoa Thần Công cho Lý Tầm Hoan.

Nếu không thì còn hoàn mỹ hơn.

Lý Tầm Hoan không biết rằng mình đã vô tình thoát được một kiếp nạn.

Lúc này, hắn còn đang vui mừng cho A Phi, cũng kính nể đạo đức tốt của Cố Hàn Uyên.

Thần công như vậy mà cũng có thể tiện tay tặng đi.

Hiểu lầm nhân phẩm của Cố Hàn Uyên, ý niệm trong đầu Lý Tầm Hoan trước đó càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn hạ thấp giọng nói: Cố công tử, nếu tại hạ có bất trắc gì, xin ngài hãy giúp một tay chiếu cố Thi Âm.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia nghiền ngẫm khó thấy.

Hắn trịnh trọng nói: Lý Thám Hoa yên tâm, cho dù ngài không nói, tại hạ cũng sẽ chiếu cố Lâm Thi Âm thật tốt.

Dù sao nói thế nào đi nữa, nàng cũng là mẫu thân của Tiểu Vân.

Đa tạ Cố công tử.

Lý Tầm Hoan thở phào nhẹ nhõm.

Sự chiếu cố trong miệng hắn là lo lắng cho an nguy của Lâm Thi Âm.

Dù sao hắn bây giờ đã rơi vào vòng xoáy rất có thể liên quan đến Long Khiếu Vân, rất dễ liên lụy đến Lâm Thi Âm.

Nhưng sự chiếu cố trong miệng Cố Hàn Uyên, dĩ nhiên chính là loại chiếu cố toàn diện.

Yến hội tan cuộc, bóng đêm càng thêm đậm.

Đám người cũng lần lượt đi về nghỉ ngơi.

Uống chút rượu, gương mặt xinh xắn của Tôn Tiểu Hồng ửng hồng, trông vô cùng diễm lệ động lòng người, ngay cả bộ trang phục mộc mạc cũng khó lòng che giấu.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, gò má hoàn mỹ của Cố Hàn Uyên như được bao phủ bởi một tầng hào quang mông lung, trông vừa trầm tĩnh lại thanh dật.

Tôn Tiểu Hồng nhất thời nhìn đến ngây ngẩn cả người, bất cẩn không đứng vững, lảo đảo suýt ngã.

May mà Cố Hàn Uyên kịp thời đỡ lấy nàng, lo lắng hỏi: Tiểu Hồng cô nương uống nhiều rồi, hãy cẩn thận một chút.

Tôn Tiểu Hồng nghe những lời ôn hòa của Cố Hàn Uyên, nhìn vào ánh mắt lo lắng của hắn, trái tim bất giác đập thình thịch.

Nàng ngượng ngùng nói: Đa tạ Cố công tử, là do ta uống hơi nhiều.

Nàng nào dám nói cho Cố Hàn Uyên biết mình là vì nhìn hắn đến ngẩn người nên mới suýt ngã.

Chứ chút rượu này thì có đáng là gì.

Dù sao nàng cũng đã theo Thiên Cơ Lão Nhân vào nam ra bắc bao năm, sao có thể không có chút tửu lượng nào chứ.

Lúc này, Tôn Tiểu Hồng dường như đã hiểu được cái gì gọi là rượu không say người, người tự say.

Gương mặt tuấn dật như tiên của Cố Hàn Uyên chính là loại rượu nồng say lòng người nhất, khiến người ta chỉ cần nhìn nhiều một chút cũng không khỏi choáng váng.

Tôn Tiểu Hồng không biết mình có được tính là thích Cố Hàn Uyên hay không, nhưng hảo cảm chắc chắn là rất cao.

Có điều, thứ hảo cảm này trong mắt Cố Hàn Uyên lại giống như sự sùng bái thần tượng.

Nhưng sự ngưỡng mộ lại chính là khoảng cách xa xôi nhất, quá nhiều lớp kính lọc thần tượng ngược lại sẽ bất lợi cho việc công lược của hắn.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên nhân cơ hội nắm lấy bàn tay ngọc thon dài của Tôn Tiểu Hồng, dịu dàng nói: Như vậy sẽ không sợ bất cẩn bị ngã nữa.

Tôn Tiểu Hồng cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ bàn tay, gương mặt nóng bừng lên từng đợt, sắc hồng lan tỏa còn lấn át cả vệt hồng do uống rượu.

Dưới màn đêm tĩnh mịch, được Cố Hàn Uyên nắm tay dạo bước, tim nàng đập loạn không thôi.

Nàng e thẹn hỏi: Ta có thể gọi huynh là Cố đại ca được không.

Thay đổi cách xưng hô chính là dấu hiệu của việc quan hệ trở nên gần gũi hơn.

Tôn Tiểu Hồng bất giác muốn kéo gần quan hệ với Cố Hàn Uyên hơn nữa.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười đáp: Đương nhiên là được.

Tôn Tiểu Hồng ánh mắt long lanh, khẽ cười gọi một tiếng: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên dừng bước, kéo Tôn Tiểu Hồng đến trước mặt, chăm chú ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp rạng rỡ và đôi mắt trong như nước của nàng.

Trong ánh mắt e lệ của nàng, hắn dịu dàng nói: Tiểu Hồng, nàng thật xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên rất ít khi trực tiếp khen ngợi thiếu nữ như vậy.

Dù sao thiếu nữ hay e thẹn, ngược lại dễ dàng trốn tránh.

Nhưng Tôn Tiểu Hồng tính tình lại thẳng thắn phóng khoáng, cách nói trực tiếp như vậy lại càng phù hợp với nàng hơn, cũng có thể vừa vặn vượt qua rào cản tạo ra bởi sự ngưỡng mộ.

Tôn Tiểu Hồng dù cũng biết xấu hổ như bao người, nhưng lại không hề trốn tránh.

Giống hệt như trong kịch tình, nàng dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình.

Thậm chí còn để lại một phân cảnh kinh điển chàng đến thật đúng lúc.

Chỉ thấy Tôn Tiểu Hồng e thẹn đảo mắt nói: Ta bình thường lắm, làm sao sánh được với Thi Âm tỷ tỷ và Tiên Nhi cô nương.

Ăn mặc mộc mạc, giản dị đã lâu, khó tránh khỏi việc nàng không nhận thức đủ về dung mạo thật sự của mình.

Cũng chính vì sự thiếu nhận thức này mà trong lòng nàng thực ra có chút không tự tin, lúc trước ở trong sân nói chuyện cũng cố ý hỏi rất nhiều vấn đề.

Bởi vì nàng lo lắng nếu không có chủ đề, Cố Hàn Uyên chỉ sợ sẽ không để mắt đến mình.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Tôn Tiểu Hồng, khẽ nói: Thi Âm và Tiên Nhi có vẻ đẹp của riêng họ, Tiểu Hồng cũng có vẻ đẹp của riêng mình.

Đôi mắt xinh đẹp này của Tiểu Hồng khiến ta không nhịn được muốn hôn lên nó.

Điểm thu hút nhất trên dung mạo Tôn Tiểu Hồng chính là đôi mắt sáng có thể câu hồn đoạt phách kia.

Linh động, trong veo, lấp lánh như sao trời.

Tôn Tiểu Hồng nhìn Cố Hàn Uyên ở cự ly gần, trong lòng rối loạn, gương mặt sớm đã đỏ bừng.

Thấy khoảng cách dường như ngày càng gần, nàng bất giác nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Cố đại ca là muốn hôn ta sao.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo, nàng cảm nhận được một luồng hơi ấm trên mí mắt.

Cố Hàn Uyên đã thực hiện ý nghĩ của mình.

Có lẽ chính vì đôi mắt của Tôn Tiểu Hồng là đẹp nhất, nên cũng là nơi mẫn cảm nhất, khiến thân thể mềm mại của nàng không khỏi run lên.

Không dám mở mắt, Tôn Tiểu Hồng lắp bắp nói nhỏ: Cố đại ca, chỗ đó. không được Nếu Tiểu Hồng không muốn, vậy đổi sang chỗ này đi.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý.

Theo lời nói, mục tiêu cũng di chuyển.

Rất nhanh, hắn liền ngậm lấy cánh hoa đào kia.

Tôn Tiểu Hồng như bị sét đánh, nhất thời mở to hai mắt, con ngươi đen láy trợn tròn nhưng rồi lại nhanh chóng mê loạn, không khỏi nhắm mắt lại lần nữa.

Không biết qua bao lâu.

Tôn Tiểu Hồng dùng đôi tay mềm yếu vô lực đẩy Cố Hàn Uyên ra, tựa vào lòng hắn khẽ thở nói: Cố đại ca, chúng ta mới quen biết một ngày, không nên như vậy.

Cố Hàn Uyên dịu dàng nói: Nhưng ta đã thích Tiểu Hồng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Nàng còn nhớ lúc ở Tụ Hiền Trang, chỉ có Tiểu Hồng mới có thể nhìn thấy ta không.

Chính là vì trong lòng ta, Tiểu Hồng là người đặc biệt.

Tôn Tiểu Hồng kinh ngạc nhìn ánh sáng dịu dàng lóe lên trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên.

Trong đầu nàng lại hiện lên cảnh tượng lúc đó.

Khi ấy nàng đã bị dung mạo tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên hấp dẫn.

Nàng còn tưởng Cố Hàn Uyên là hồ tiên hay yêu quái nào đó mê hoặc người.

Bây giờ nghĩ lại, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Chương 652

Nhưng đồng thời Tôn Tiểu Hồng cũng chợt nhận ra, có lẽ lúc đó mình đã nhất kiến chung tình với hắn rồi cũng không chừng.

Việc nàng cho rằng Cố Hàn Uyên là hồ tiên mê hoặc người có lẽ là vì nàng không muốn thừa nhận mình đã thích một người ngay từ lần gặp đầu tiên.

Ý nghĩ đó lóe lên trong đầu nàng.

Sau một hồi tự mình suy diễn, trong đôi mắt xinh đẹp của Tôn Tiểu Hồng dâng lên tình ý triền miên.

Nàng tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, ngữ khí có chút khó hiểu nói: Nhưng mà Cố đại ca, huynh và Thi Âm tỷ tỷ Hiển nhiên, Tôn Tiểu Hồng càng cảm thấy mình thích Cố Hàn Uyên, hình ảnh hai người thân mật lúc trước lại càng trở nên chói mắt, trong lòng cũng càng thêm khúc mắc.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Tiểu Hồng đã thấy rồi sao.

Tôn Tiểu Hồng tâm trạng có chút chùng xuống.

Nàng buồn bã đáp một tiếng: Ân Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cười đầy ẩn ý, trêu chọc một cách thâm sâu: Đã như vậy, Tiểu Hồng không ngại tự mình cảm nhận một phen sao.

Tôn Tiểu Hồng lúc này đang nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, quả thực là vị trí vô cùng thích hợp.

Nhiệt độ nóng rực từ vật cứng rắn đang tựa vào người nàng truyền đến.

Dù không dùng mắt nhìn cũng có thể cảm nhận được nó đã thay đổi hình dạng.

Tôn Tiểu Hồng nào ngờ được câu hỏi vốn mang ý chất vấn của mình lại dẫn đến tình huống bất ngờ này.

Nàng vội la lên: A.

Chờ chờ đã Nhưng Cố Hàn Uyên nào để cho Tôn Tiểu Hồng giải thích, trực tiếp dùng thủ đoạn vật lý để bịt miệng nàng lại.

So với cảnh tượng lúc trước, nội dung lần này càng khiến Tôn Tiểu Hồng xấu hổ hơn, làm nàng hoảng hốt càng nhanh hơn.

Nhưng rất nhanh, nàng lại một lần nữa không thể tin nổi mà mở to đôi mắt đẹp.

Một lúc lâu sau.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng có phần lảo đảo của Tôn Tiểu Hồng khi nàng vội vã chạy trốn, hắn mân mê đầu ngón tay đầy vẻ thích thú.

Dưới ánh trăng sáng ngời, ngón tay dường như đang lóe lên ánh sáng trắng óng ánh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Tôn Tiểu Hồng sau lần này, cơ bản đã không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Hắn liếc nhìn sắc trời, dường như đã đến lúc.

Thân hình Cố Hàn Uyên lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lâm Tiên Nhi tắm rửa hơi lâu, nàng nhấc đôi chân dài thon thả xinh đẹp ra khỏi thùng tắm.

Từng mảnh cánh hoa hồng không thể lưu lại trên da thịt nàng một giây, cứ thế trượt xuống.

Nàng lấy chiếc khăn lụa mỏng màu đỏ thẫm treo trên bình phong, quấn lấy thân thể ngọc ngà hoàn mỹ của mình rồi cho gọi nha hoàn đến dọn dẹp thùng tắm đã dùng qua.

Hai nha hoàn sau khi Lâm Tiên Nhi rời đi không khỏi nhìn nhau.

Đây đã là lần thứ ba Lâm Tiên Nhi tắm rửa trong đêm nay.

Tuy ngày thường vẫn biết vị được xưng là đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc này rất ưa sạch sẽ, nhưng hôm nay có phải là hơi quá rồi không.

Cũng không thể nào là do đổ mồ hôi được.

Thời tiết lúc này không chỉ mát mẻ, thậm chí còn có thể gọi là rét buốt.

Nếu không phải trận tuyết lớn không biết vì sao đột nhiên ngừng lại, cho dù trong phòng có chậu than cũng sẽ không dùng đến.

Lâm Tiên Nhi chân ngọc giẫm lên tấm thảm da lông quý giá.

Một thân lụa mỏng càng tôn lên dáng vẻ yêu kiều.

Trong góc phòng đặt một chậu than đang âm ỉ cháy, xua tan đi cái lạnh trong không khí.

Hai vị chủ nhân trước đây của Lãnh Hương Tiểu Trúc là Lý Tầm Hoan và Lâm Thi Âm.

Vì vậy không chỉ có hoàn cảnh thanh u, trang trí hoa lệ, mà tiện nghi cũng đầy đủ mọi thứ.

Nhưng hoàn cảnh trong phòng dù tốt đến đâu cũng khó lòng xoa dịu được sự nóng nảy trong lòng Lâm Tiên Nhi.

Tắm rửa ba lần sao có thể là không có nguyên do.

Kể từ khi chứng kiến uy thế vô song và khí tràng bá đạo của Cố Hàn Uyên ở chính sảnh Hưng Vân Trang, nàng đã không thể không âm thầm hủy đi bộ váy dài màu vàng nhạt đã mặc ban ngày.

Dù sao chứng cứ phạm tội lưu lại trên đó cũng quá mất mặt đi.

Lâm Tiên Nhi uể oải nằm trên giường, ngây người nhìn lên trần nhà.

Lúc này, Lâm Tiên Nhi đang tự thương hại cho bản thân mình.

Trong đầu nàng không biết là lần thứ mấy hiện lên dáng vẻ tuấn lãng phi phàm của Cố Hàn Uyên, khi thì ôn hòa mỉm cười, khi thì u lãnh trầm ngưng, khi thì bá đạo lạnh lùng.

Mỗi một hình ảnh đều khiến nàng vô cùng rung động.

Lâm Tiên Nhi gương mặt ửng hồng, có chút xấu hổ tự lẩm bẩm: Làm sao vẫn cảm thấy chưa đủ.

Cứ tiếp tục thế này, chắc chắn sẽ mắc bệnh tương tư mất thôi Nói là nói vậy, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà lẩm nhẩm: Cố công tử Làm sao mới có được công tử đây.

Ta cũng đâu thua kém Lâm Thi Âm.

Coi như là Quách Phù kia, Nhậm Doanh Doanh kia cũng chưa chắc thắng được ta.

Nếu chỉ xét về dung mạo, Lâm Tiên Nhi đương nhiên không thua kém những hồng nhan tri kỷ bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Thậm chí về mức độ quyến rũ và nữ tính thì nàng còn thuộc hàng đỉnh cấp.

Từ trước đến nay đều là nàng mê hoặc người khác đến điên đảo tâm thần.

Đây là lần đầu tiên có nam nhân khiến nàng mê mẩn đến không thể tự kiềm chế.

Tắm rửa ba lần vẫn không thể xoa dịu được sự nóng nảy trong lòng, ngược lại còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này chẳng qua chỉ là lặp đi lặp lại một việc vô ích mà thôi.

Có lẽ chỉ có thể chờ đến khi nàng kiệt sức ngủ thiếp đi thì mới có thể kết thúc.

Nhưng vì để có thể bán mình với giá tốt, hơn nữa lúc này còn có một người mua chất lượng cao là Cố Hàn Uyên, nàng không thể không cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng vì một sự cố ngoài ý muốn mà khiến giá trị của mình sụt giảm.

Vì thế, Lâm Tiên Nhi chỉ đành nói những lời không biết xấu hổ.

Đủ loại từ ngữ kỳ quái thốt ra.

Nếu để cho những nam tử xem nàng như nữ thần nghe được những lời bất chấp hình tượng chỉ để lấy lòng Cố Hàn Uyên này, chỉ sợ sẽ sụp đổ mất.

Thế nhưng, Lâm Tiên Nhi vốn tưởng rằng mình chỉ đang diễn một vở kịch độc thoại, lại không biết rằng nhân vật chính trong vở kịch đó đang dùng ánh mắt sâu thẳm thưởng thức kỹ năng diễn xuất vừa sinh động vừa tràn đầy tình cảm của nàng.

Chậc chậc, ngay cả sở thích cũng giống nhau đến thế.

Chẳng trách người ta luôn có thể liên hệ Lâm Tiên Nhi với Khang Mẫn.

Điều khiến Cố Hàn Uyên lúc này cảm thấy bất ngờ là không ngờ Lâm Tiên Nhi vẫn còn là thân xử nữ.

Xem ra con đường chinh phục nam nhân để chứng tỏ bản thân của nàng vẫn chưa bắt đầu.

Lúc này trong lòng Cố Hàn Uyên có chút xấu hổ.

Từ khi đến võ lâm Tây Bắc, hắn đã nhìn lầm hai lần.

Một lần là Long Tiểu Vân, một lần là Lâm Tiên Nhi.

Nhất thời hắn lại có chút hoài nghi Vạn Tượng Âm Dương Quyết của mình có phải đã tu luyện sai lệch rồi không.

Bằng không làm sao một la lỵ nửa mùa không nhận ra được, một thiếu nữ còn trong trắng lại nhìn không ra.

Chủ yếu vẫn là vì Lâm Tiên Nhi so với Tô Thuyên còn yêu mị hơn, có thể nói là mị cốt thiên thành, nhất cử nhất động đều tràn đầy phong tình động lòng người.

Lại thêm ấn tượng cố hữu của Cố Hàn Uyên, nên mới vô thức cho rằng nàng đã là Lâm Tiên Nhi không kiêng mặn trong kịch tình.

Chương 653

Thực tế, đây là ảnh hưởng do thế giới hỗn loạn này tạo thành.

Dù sao đây không phải là thế giới trong kịch tình nguyên bản, nơi mà mèo chó cũng có thể xưng là đại hiệp.

Không có tu vi Tông Sư thì thực sự không có bao nhiêu địa vị trên giang hồ.

Lâm Tiên Nhi cũng không muốn bán rẻ giá trị của mình.

Theo Cố Hàn Uyên, tuy trong lòng Lâm Tiên Nhi nghĩ muốn chinh phục nam nhân, nhưng hành vi của nàng lại không khác gì kỹ nữ.

Giống như cái gọi là hoa khôi, cho dù có tinh thông cầm kỳ thư họa, thi từ ca vũ đến đâu, có được người ta săn đón thế nào đi nữa.

Nói cho cùng cũng chỉ là để bán thân thể của mình với giá tốt hơn mà thôi.

Thân thể của Lâm Tiên Nhi càng hoàn mỹ, giá bán cũng càng cao.

Lâm Tiên Nhi đã từng ảo tưởng, thân thể của mình ít nhất cũng phải dành cho nam tử đỉnh cao nhất thiên hạ.

Nhưng những người như vậy hoặc là tu vi thông thiên, hoặc là quyền cao chức trọng, đều không phải là người nàng có thể tiếp xúc nhiều.

Cho nên mới lùi một bước mà chọn Thượng Quan Kim Hồng, một kiêu hùng giang hồ có tu vi Đại Tông Sư.

Dù vậy, việc giao thiệp giữa nàng và Thượng Quan Kim Hồng cũng là thông qua Bách Hiểu Sinh mới đạt thành.

Nhưng ngay khi nàng định biến thành hành động, lại gặp được Cố

Hàn Uyên còn hoàn mỹ hơn.

Lúc này đâu còn để ý đến Thượng Quan Kim Hồng, một lòng một dạ đều đặt trên người Cố Hàn Uyên.

Vì vậy mới có cảnh tượng trước mắt.

Cố Hàn Uyên không vội làm phiền, dù sao loại thời điểm này mà bị dọa sợ rất dễ sinh ra ám ảnh tâm lý.

Hắn thân thiện yên lặng đứng xem.

Qua một lúc lâu.

Bên tai Lâm Tiên Nhi đang nhắm mắt tĩnh dưỡng bỗng nhiên vang lên một giọng nói trêu đùa quen thuộc: Tiên Nhi cô nương xong việc rồi sao.

Lâm Tiên Nhi nhất thời giật nảy mình, vô thức muốn kéo tấm lụa mỏng kia qua.

Nhưng ngay lúc nàng đang do dự có nên ghét bỏ nó không, cuối cùng cũng nhận ra người phát ra âm thanh chính là Cố Hàn Uyên mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Nàng thoáng ngẩn ra, trên gương mặt xinh đẹp nhất thời hiện lên một nụ cười yêu mị mà đầy ẩn ý.

Nàng thoải mái ngả người tựa vào đầu giường, chân trái thon dài tinh tế gác lên chân phải.

Tư thái vừa ưu nhã lại vừa quyến rũ.

Ngón tay ngọc lướt qua đôi môi đỏ thắm, không hề có chút xấu hổ, thần tình lười biếng trêu chọc: Cố công tử đêm khuya tìm đến tiểu nữ tử là vì chuyện gì.

Chẳng lẽ là đến để trộm hương cắp ngọc sao.

Bộ dạng giả tạo của Lâm Tiên Nhi sao có thể mê hoặc được một Cố Hàn Uyên kiến thức rộng rãi lại tâm như sắt đá.

Thần sắc hắn vẫn bình tĩnh đạm nhiên, không chút gợn sóng.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên vẫn tỏ ra một chút kính ý.

Khiến cho đôi mắt đẹp của Lâm Tiên Nhi lóe sáng, nụ cười cũng càng thêm yêu mị.

Nàng không nhịn được mà dùng đầu lưỡi liếm khóe môi nói: Cố công tử là đại anh hùng danh dương thiên hạ, lại đêm khuya dò xét khuê phòng của tiểu nữ tử, còn nhìn thấy chuyện đáng xấu hổ của người ta.

E rằng không hay cho lắm đâu nhỉ.

Lúc này cho dù Cố Hàn Uyên bỗng nhiên hóa thành cầm thú nhào tới, Lâm Tiên Nhi cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại cứ thích nói không với những nữ nhân tự cho là đúng này.

Chỉ thấy hắn thản nhiên nói: Tại hạ đến đây để cùng Tiên Nhi cô nương bàn về chuyện của Mai Hoa Đạo.

Tại hạ đã tìm được Mai Hoa Đạo thật sự rồi.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy có chút ngây người.

Khoan đã, cảnh tượng thế này là lúc để nói chuyện chính sự sao.

Tình huống bình thường không phải nên là một màn ngươi tình ta nguyện sao.

Nàng đạt được thành tựu chinh phục Cố Hàn Uyên để nâng giá bản thân, còn Cố Hàn Uyên cũng hài lòng hưởng thụ thân thể hoàn mỹ nhất của đệ nhất mỹ nữ võ lâm Tây Bắc là nàng.

Sao lại đột nhiên nói đến Mai Hoa Đạo.

Không đúng.

Lâm Tiên Nhi bỗng nhiên phản ứng lại, chính nàng là một trong những Mai Hoa Đạo thật sự.

Uy danh của Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng không khỏi thu lại nụ cười, mang theo tâm lý may mắn và thấp thỏm, lại giả vờ kích động nói: Mai Hoa Đạo.

Chẳng lẽ Cố công tử đã bắt được Mai Hoa Đạo.

Nếu là như vậy, tiểu nữ tử nguyện lấy thân làm vật cược, làm nô tỳ cho Cố công tử.

Đến lúc này, Lâm Tiên Nhi vẫn chưa từ bỏ dã tâm trong lòng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười vi diệu, thần sắc sâu thẳm nói: Mai Hoa Đạo đâu có ở xa tận chân trời.

Ta nói có đúng không.

Đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc, Tiên Nhi cô nương.

Lâm Tiên Nhi sắc mặt biến đổi, cũng không thể duy trì được tư thái lười biếng lúc trước, không khỏi ngồi thẳng người dậy.

Điều thú vị là đôi chân ngọc ngà lúc trước giả vờ và ẩn chứa ý vị quyến rũ của nàng đã không còn vắt chéo vào nhau nữa.

Dáng vẻ mông lung có thể thấy được kia lại càng thêm mê hoặc.

Lâm Tiên Nhi cố gắng cứng miệng nói: Cố công tử có ý gì.

Tiểu nữ tử nghe không hiểu.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Cố mỗ nói Mai Hoa Đạo chính là ngươi, Lâm Tiên Nhi.

Cố công tử nói đùa rồi, Mai Hoa Đạo gian dâm cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, lại võ công cao cường, tiểu nữ tử bất quá chỉ là một nữ tử yếu đuối, sao có thể là Mai Hoa Đạo được chứ.

Lúc này tim của Lâm Tiên Nhi đã hoàn toàn chìm xuống.

Nhưng nàng tuyệt đối không thể thừa nhận.

Bằng không cho dù nàng có dung mạo xinh đẹp này cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Không chỉ vì Mai Hoa Đạo tội ác tày trời, người người đều muốn diệt trừ.

Mà là vì nàng đã mượn danh nghĩa Mai Hoa Đạo để thu gom một lượng lớn tài phú.

Nếu để người ta biết nàng là Mai Hoa Đạo, tự nhiên sẽ có người vì danh lợi và tài phú mà giết nàng.

Càng không cần phải nói đến Cố Hàn Uyên, mối uy hiếp lớn nhất trước mắt.

Theo lý mà nói, Cố Hàn Uyên là nam nhân.

Mà chỉ cần là nam nhân thì đối với Lâm Tiên Nhi cũng không được coi là nguy hiểm.

Huống chi Cố Hàn Uyên đúng như lời đồn, phong lưu đa tình, thậm chí đã thừa nước đục thả câu ra tay với Lâm Thi Âm.

Nhưng ánh mắt lạnh như băng lúc này của Cố Hàn Uyên làm nàng có chút không chắc chắn thân thể của mình rốt cuộc có thể phát huy tác dụng hay không.

Dù sao thứ nhất, Cố Hàn Uyên có vô số hồng nhan tri kỷ, thêm nàng một người không nhiều, bớt nàng một người không thiếu, chưa chắc sẽ có hứng thú với nàng.

Thứ hai, biết đâu Cố Hàn Uyên cũng giống như Lý Tầm Hoan, chỉ đơn thuần là vì thích Lâm Thi Âm mà thôi.

Lâm Tiên Nhi đã từng thất bại một lần trên người Lý Tầm Hoan, khó đảm bảo Cố Hàn Uyên không phải là người thứ hai.

Ánh mắt nàng lấp lóe tìm kiếm cớ để chối cãi, đánh cược rằng Cố Hàn Uyên không có chứng cứ rõ ràng sẽ không động thủ với nàng.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không ra tay tại chỗ, nàng tự tin có thể toàn thân trở ra.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã cố ý chọn đêm khuya mà đến, lại không vạch trần nàng trước mặt mọi người, hiển nhiên là còn có thể thương lượng.

Nhưng biện pháp cứu vãn cần có vẫn không thể thiếu.

Chỉ thấy Lâm Tiên Nhi lúc đầu còn có chút kín đáo, bây giờ thì phong cảnh đã có thể thấy được.

Đáng tiếc điều này cũng không lay động được Cố Hàn Uyên, dù sao lúc trước hắn đã nhìn không ít.

Chương 654

Thiếu đi cảm giác thần bí, tự nhiên không đủ để gây nên quá nhiều sự chú ý của hắn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi nghiêm nghị nói: Cố mỗ có nói Mai Hoa Đạo là một mình ngươi đâu, Mai Hoa Đạo thật sự là một băng nhóm tội phạm lấy ngươi làm đầu mối.

Bách Hiểu Sinh và Long Khiếu Vân đều tham gia vào trong đó, những kẻ đồng lõa của ngươi đều có một đặc điểm, đó là đều thèm muốn mỹ mạo của ngươi.

Ví dụ như Du Long Sinh và Khâu Độc mà Cố mỗ đã giết cũng là thành viên được ngươi tuyển chọn.

Cố mỗ nói không sai chứ.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy cả kinh.

Cố Hàn Uyên dường như đã có chứng cứ xác thực, ngay cả thành viên của Mai Hoa Đạo cũng nói ra hết.

May mà nàng nhạy bén nhận ra ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng vui vẻ, góc độ dường như lại lớn hơn vài phần.

Nàng nũng nịu ủy khuất nói: Cố công tử, Bách Hiểu Sinh và Long Khiếu Vân đều là nhân vật có tiếng trên giang hồ, sao lại vì tiểu nữ tử mà đi làm Mai Hoa Đạo chứ.

Cố công tử không khỏi quá coi trọng ta rồi.

Cố Hàn Uyên như cười như không nhìn nàng một cái.

Thần tình vi diệu nói: Ngươi đã không chịu từ bỏ, vậy Cố mỗ sẽ để ngươi chết cho rõ ràng.

Bách Hiểu Sinh và Long Khiếu Vân tuy cũng thèm muốn mỹ mạo của ngươi, nhưng bọn họ cũng có mục đích của riêng mình.

Bách Hiểu Sinh làm ra Binh Khí Phổ là để cho thế lực sau lưng hắn khơi mào phân tranh giang hồ, lại thêm hắn háo sắc như mệnh, những nữ tử bị hại kia đều là do hắn gây án, phải không.

Long Khiếu Vân có hứng thú với ngươi, nhưng không nhiều.

Người hắn thật sự yêu chỉ có Lâm Thi Âm, nhưng trong lòng hắn hiển nhiên mối hận với Lý Tầm Hoan lớn hơn tình yêu với Lâm Thi Âm.

Kẻ chủ mưu nhằm vào Lý Tầm Hoan chính là hắn, đúng không.

Đương nhiên cũng có một phần của ngươi, dù sao Lý Tầm Hoan đã từng từ chối ngươi.

Mối oán hận của ngươi đối với hắn đã thôi thúc ngươi đối phó hắn.

Theo lời kể của Cố Hàn Uyên, trái tim Lâm Tiên Nhi càng ngày càng chìm xuống, đồng thời nàng cũng đang thay đổi góc độ.

Lúc này đã công khai đến không thể công khai hơn được nữa.

Giỏi lắm, cứ tiếp tục thế này chính là đang biểu diễn độ dẻo dai.

Không hổ là Lâm Tiên Nhi mị cốt trời sinh.

Ngay cả với tâm tính của Cố Hàn Uyên cũng không khỏi thán phục dục vọng cầu sinh đáng sợ này.

Lâm Tiên Nhi biết mình chối cãi đã vô dụng.

Lối thoát duy nhất chính là để Cố Hàn Uyên trúng mỹ nhân kế của nàng.

Còn về cái gọi là chinh phục Cố Hàn Uyên, tạm thời không dám nghĩ tới.

Lâm Tiên Nhi gửi gắm hy vọng vào việc dùng thân thể hoàn mỹ của mình để đổi lấy sự thỏa hiệp của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí nàng tự tin cho rằng chỉ cần Cố Hàn Uyên thỏa hiệp một lần, nhất định sẽ bị nàng mê hoặc.

Đến lúc đó bàn lại chuyện chinh phục cũng không muộn.

Lâm Tiên Nhi thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên đã có sự thay đổi.

Bàn tay ngọc thon dài vô cùng linh xảo cố gắng làm cho hắn có thể thấy rõ ràng hơn.

Nàng hé mở đôi môi, đôi mắt đẹp nhất chuyển, cười duyên vô cùng yêu mị nói: Cố công tử không hổ là Cố công tử, tiểu nữ tử phục rồi.

Nhưng Cố công tử chẳng lẽ không sợ ta lúc này la lớn phi lễ sao.

Với cảnh tượng trước mắt, e rằng không ai sẽ tin Cố công tử là trong sạch đâu nhỉ.

Lâm Tiên Nhi vẫn còn ở đó khoe khoang chút mưu kế.

Đem màn kịch dục cự hoàn nghênh diễn giải theo một cách khác.

Một bên thì to gan làm loạn, một bên thì trong miệng lại nói những lời ẩn chứa uy hiếp.

Nàng làm vậy chẳng qua là để cố gắng giành lại một chút quyền chủ động mà thôi.

Nhưng Cố Hàn Uyên sao có thể có đạo lý nhường quyền chủ động cho người khác.

Nếu không thì cho dù tối nay có được thân thể Lâm Tiên Nhi, cũng sẽ để lại hậu hoạn vô cùng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc mắt.

Thần sắc lại dường như không có bao nhiêu thay đổi, vô cùng đạm nhiên nói: Ngươi có thể thử xem.

Bộ dạng này của Cố Hàn Uyên ngược lại làm Lâm Tiên Nhi không biết phải làm sao.

Rốt cuộc ngươi là đã bị dụ dỗ hay là chưa bị mê hoặc vậy.

Trông có vẻ quá mâu thuẫn.

Nhưng ngay lúc Lâm Tiên Nhi đang rối rắm không thôi.

Trước mắt bỗng nhiên hoa lên, trên chiếc cổ thanh tú truyền đến một cảm giác bức bối.

Theo sau đó là sự ngạt thở.

Cố Hàn Uyên dùng hành động để chứng minh hắn không sợ nàng la hét.

Hắn muốn giết nàng thì sẽ không cho nàng cơ hội la hét.

May mà cảm giác ngạt thở này đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Cố Hàn Uyên rất nhanh đã thu tay về.

Lâm Tiên Nhi vừa ủy khuất lại vừa oán hận.

Nhìn Cố Hàn Uyên gần ngay trước mắt, nàng không dám nghĩ đến chuyện quyền chủ động nữa.

Nàng đưa tay nắm lấy bàn tay to lớn vừa mang đến cho mình hơi thở tử vong, dời nó đến vị trí mà nó thực sự thuộc về.

Lâm Tiên Nhi đối với sự kiêu hãnh của mình vô cùng tự tin.

Nàng chắc chắn Cố Hàn Uyên sẽ không để bàn tay đó đến bóp cổ mình lần nữa.

Nhưng nói cho cùng đây cũng là lần đầu tiên Lâm Tiên Nhi tiếp xúc thân mật với nam tử như vậy, khó tránh khỏi vẫn xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên dần dần thích ứng, dường như có xu thế đổi khách thành chủ.

Trước đây, những nam tử thèm muốn nàng chỉ cần thuận miệng hứa hẹn là có thể sai khiến họ làm việc cho mình.

Bây giờ đã hy sinh lớn trên người Cố Hàn Uyên.

Nếu còn không được công nhận thì có thể sẽ mất cả vốn lẫn lời.

Lâm Tiên Nhi dịu dàng cười nói: Cố công tử hà tất phải nổi giận.

Tiểu nữ tử rất hữu dụng, chết rồi chẳng phải rất đáng tiếc sao Cố Hàn Uyên mắt sáng lên, trong lòng thỏa mãn cười.

Nét mặt lại bất động thanh sắc, trầm giọng nói: Ngươi có ích gì.

Ta rất có tiền, tiền của ta nhiều đến mức không thể đếm xuể, nhiều đến mức có thể khiến người ta phát điên.

Vậy thì sao.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng Cố mỗ sẽ thiếu tiền sao.

Ta đương nhiên cũng rất thông minh, có thể giúp ngài làm rất nhiều chuyện.

Cố Hàn Uyên cười vi diệu nói: Có chút thú vị.

Lâm Tiên Nhi thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên, nhất thời trong lòng vui vẻ.

Cố nén cảm giác khác lạ khi bị đùa bỡn.

Nàng nói đầy ẩn ý: Ngoài ra, ta đương nhiên còn có những chỗ tốt khác Giọng nàng bỗng nhiên trở nên rất thấp, rất quyến rũ, nàng cười híp mắt nói: Chỉ cần ngài là nam nhân, chẳng mấy chốc sẽ biết ta nói không sai, chỉ cần ngài muốn, những chỗ tốt này của ta, tất cả đều là của ngài.

Ngươi nói quả thật không tệ, nhưng ngươi cảm thấy hồng nhan tri kỷ của Cố mỗ còn thiếu sao.

Hơn nữa Cố mỗ không tin được ngươi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, ngữ khí cũng càng ngày càng lạnh.

Bàn tay đang bị kiềm chế kia tăng thêm một phần lực, khiến Lâm Tiên Nhi đau đến muốn kêu thành tiếng.

Nhưng tiếng kêu của nàng còn chưa kịp phát ra đã bị bóp nghẹt, chiếc cổ thanh tú của nàng lại bị bóp chặt.

Dù sao người ta có hai tay, chỉ kiềm chế một tay thì chưa đủ.

Lâm Tiên Nhi cảm nhận được sát khí và cảm giác bức bối truyền đến từ cổ, có chút không thể tin được Cố Hàn Uyên lại thực sự muốn giết mình.

Chương 655

Trước sinh tử, dung mạo dù có đẹp đến đâu cũng chỉ là một bộ da đẹp và một bộ xương khô mà thôi.

Cố Cố công tử tha Lâm Tiên Nhi vô cùng khó nhọc thốt ra mấy chữ không rõ ràng.

Nhưng bàn tay to lớn kia dường như có xu thế càng siết càng chặt.

Nhưng đúng lúc này, nàng bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Bàn tay kia của Cố Hàn Uyên vẫn chưa thu về, vẫn đang cảm thụ vẻ đẹp của nàng.

Trong lúc cấp bách, Lâm Tiên Nhi cũng không kịp bắt lấy cánh tay đang bóp cổ mình.

Hai tay nàng đưa về phía trước, tìm được vật quan trọng mà trước đây vẫn luôn cố gắng có được.

Bất chấp sự kinh ngạc vì kích thước khác thường, nàng cố gắng làm cho ngón tay ngọc nhỏ dài của mình càng thêm linh hoạt.

Lâm Tiên Nhi không biết làm vậy có hữu dụng không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể liều một phen.

Nhưng điều làm nàng mừng như điên là, hành động này của mình quả nhiên khiến cảm giác bức bối trên cổ nới lỏng.

Được khích lệ, Lâm Tiên Nhi càng thêm ra sức.

Cố Hàn Uyên mắt sáng lên, chậm rãi buông nàng ra.

Lâm Tiên Nhi lúc này cuối cùng cũng có thể hít thở không khí trong lành, sống sót sau tai nạn khiến nàng bỗng nhiên vô cùng sợ hãi Cố Hàn Uyên.

Người ta chỉ khi thật sự đối mặt với cái chết mới hiểu mình rốt cuộc sợ chết đến mức nào.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Xem như ngươi cố gắng như vậy, Cố mỗ có thể cho ngươi một cơ hội.

Hắn ra vẻ như bị dục vọng cầu sinh của Lâm Tiên Nhi đả động.

Từ trong lòng lấy ra hai viên dược hoàn đưa đến trước mặt Lâm Tiên Nhi nói: Chọn một viên mà ăn.

Lâm Tiên Nhi vất vả lắm mới thở được vài hơi, sợ hãi hỏi: Đây là cái gì.

Tam Thi Não Thần Đan và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Nghe Cố Hàn Uyên nói rõ hiệu quả của hai loại độc dược, Lâm Tiên Nhi không chút do dự nuốt vào Tam Thi Não Thần Đan.

Dù sao đối với nàng mà nói, sắc đẹp chính là tất cả, Báo Thai Dịch Cân Hoàn sẽ làm thay đổi dung mạo xấu xí còn khiến nàng sợ hãi hơn cả cái chết.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u tối nói: Ta không muốn nữ nhân vô dụng, vẻ ngoài xinh đẹp không bảo đảm được cho ngươi.

Chuyện của Mai Hoa Đạo có thể tiếp tục.

Lâm Tiên Nhi sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn phải chấp nhận số phận.

Dù sao sinh tử hoàn toàn bị người nắm giữ, nàng căn bản không có cơ hội phản kháng.

Nàng nghe vậy có chút kinh ngạc hỏi: Cố công tử cũng muốn đối phó Lý Tầm Hoan.

Ngươi cảm thấy ta sẽ để ý đến hắn sao.

Lâm Tiên Nhi bỗng nhiên thần sắc trở nên vô cùng âm trầm, sâu kín hỏi: Chẳng lẽ là Lâm Thi Âm.

Cố Hàn Uyên khen ngợi: Quả nhiên thông minh.

Lại là Lâm Thi Âm Nghe Lâm Tiên Nhi nói nhỏ, Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Sao.

Ngươi có thành kiến.

Lâm Tiên Nhi thần tình chấn động, co rúm người lại nói: Không dám.

Cố Hàn Uyên ngữ khí khó hiểu nói: Vậy ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ.

Lâm Tiên Nhi bỗng nhiên lóe lên linh quang, thốt ra hỏi: Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, tán thưởng nói: Ta bắt đầu tin rằng ngươi sẽ có chút tác dụng.

Lâm Tiên Nhi lúc này nhìn thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên, không biết tại sao lại có một cảm giác cảm động kỳ quái.

Nàng miễn cưỡng đè nén tâm tình phức tạp trong lòng, nghiêm túc đáp: Cố công tử yên tâm, ta sẽ làm tốt.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, bỗng nhiên nói đầy ẩn ý: Ngươi nên gọi ta là gì.

Lâm Tiên Nhi thân thể mềm mại run nhẹ, mím chặt đôi môi anh đào, khàn giọng nói: Chủ nhân Khi nói ra lời này, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, đồng thời lại có một cảm giác kích thích khó tả.

Dường như căn bản không có bao nhiêu tâm tư chống cự.

Nàng đang bị chinh phục từ tận sâu trong nội tâm.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui mừng cười.

Hắn đưa tay xoa đỉnh đầu Lâm Tiên Nhi, nhẹ giọng nói: Rất tốt, vậy bây giờ tiếp tục chuyện lúc nãy ngươi muốn làm đi.

Chứng minh lòng trung thành của ngươi cho ta xem.

Ta cho nàng, mới là của nàng.

Ta không cho, nàng không được phép đoạt.

Thứ nàng đang có, dù ta không cần nữa, nàng cũng không được phép vứt đi.

Bằng không, nàng biết hậu quả.

Làm rất tốt, không khiến ta thất vọng.

Khi Cố Hàn Uyên bỏ lại những lời này và rời khỏi Lãnh Hương Tiểu Trúc thì trời đã tờ mờ sáng.

Lâm Tiên Nhi không hổ là người được nam chính ưu ái, chỉ cần chỉ điểm một chút đã học được rất nhanh.

So với Song Nhi lúc trước còn tận tâm tận lực hơn.

Nhất là thái độ tham lam mang theo vẻ lấy lòng, suýt nữa đã khiến Cố Hàn Uyên phá hỏng kế hoạch của chính mình.

Lâm Tiên Nhi nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, cảm giác bị vắt chanh bỏ vỏ khiến nàng vô cùng bực bội.

Nàng đã hạ mình đến mức nào, vậy mà Cố Hàn Uyên lại chỉ coi nàng như một món đồ để sử dụng.

Hơn nữa dùng xong liền vứt, hoàn toàn không để ý đến dục hỏa ngày càng bùng cháy trong lòng nàng.

Thế nhưng lời cảnh cáo Cố Hàn Uyên để lại khiến nàng không dám làm bừa, chỉ có thể cẩn thận giữ gìn sự trong sạch của mình, chờ đợi hắn đến lấy đi bất cứ lúc nào.

Điều này khiến Lâm Tiên Nhi không thể không thay đổi kế hoạch ban đầu.

Càng không thể thực hiện những lời hứa hẹn hão huyền với đám đồng lõa bị nàng lợi dụng, thậm chí còn phải tính toán làm sao để trừ khử bọn họ sau khi lợi dụng xong.

Bằng không, nàng không tin Cố Hàn Uyên sẽ nhân từ nương tay với mình.

Cho dù nàng đã tận tâm tận lực hầu hạ cũng vậy.

Lâm Tiên Nhi xấu hổ liếc nhìn chăn nệm đã biến thành một bãi lầy lội.

Đây đều là kiệt tác của chính nàng.

Dù sao khi người ta đạt đến cực khoái, cơ bắp khó tránh khỏi sẽ thả lỏng.

Kết quả là khiến nàng lúc này phải đối mặt với cảnh tượng xấu hổ muốn chết này.

Trớ trêu thay, nàng lại không thể để nha hoàn thị nữ vào dọn dẹp, chỉ có thể lén lút tìm cơ hội xử lý.

Còn chuyện Cố Hàn Uyên giao phó chỉ có thể đợi đến ngày mai mới làm được.

Nàng bây giờ cần nhất là nghỉ ngơi một ngày cho khỏe.

Không chỉ vì mệt mỏi, mà còn vì bây giờ nàng ngay cả nói chuyện cũng không rành mạch.

Cố Hàn Uyên lúc này không quay về phòng khách nghỉ ngơi.

Hắn đang đứng trong sân trầm tư.

Theo lý mà nói, Lâm Tiên Nhi lúc này vẫn còn là thân thể hoàn mỹ nhất, Cố Hàn Uyên hoàn toàn có thể thuận lý thành chương chiếm lấy nàng.

Nhưng hắn vô cùng rõ ràng bản tính của Lâm Tiên Nhi, nàng sẽ không vì hắn là người đàn ông đầu tiên của mình mà thu liễm.

Chỉ biết càng thêm trơ tráo lợi dụng Cố Hàn Uyên để nâng cao giá trị bản thân.

Trong lòng Lâm Tiên Nhi vĩnh viễn chỉ có chính mình.

Điểm này có thể thấy được qua việc nàng có liên quan đến cả Lý Tầm Hoan lẫn A Phi, vai trò trong cốt truyện cũng không thấp, nhưng lại không có được đánh giá thuộc hệ liệt nữ chính.

Cho nên đối với Lâm Tiên Nhi, không thể quá tùy tiện, bằng không khó đảm bảo lúc nào đó sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát.

Thao tác hôm qua đã kích phát hội chứng Stockholm của Lâm Tiên Nhi, thu được thành quả tốt đẹp.

Người càng ích kỷ thì lại càng quý trọng mạng sống.

Sau khi liên tục uy hiếp tính mạng của nàng rồi mới ban thưởng có giới hạn, có thể khiến nàng thuận theo hơn rất nhiều.

Mức độ ban thưởng phải nắm chắc, không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít.

Phải âm thầm thay đổi giá trị quan của Lâm Tiên Nhi.

Để nàng xem việc bị mình chinh phục là vinh quang, theo đuổi những phần thưởng lớn hơn.

Trước đó, thân thể trong sạch của nàng ngược lại trở thành một loại bảo đảm, ràng buộc nàng không dám làm bậy trong bóng tối.

Lâm Tiên Nhi vẫn chưa trở thành người phụ nữ phóng đãng trong cốt truyện, điều này có cả mặt tốt và mặt xấu.

Mặt tốt là giá trị của nàng lớn hơn rất nhiều, người cũng thông minh, không đến mức bị tùy tiện vứt bỏ.

Mặt xấu là kế hoạch phải điều chỉnh ở một mức độ nhất định.

Đem công việc vốn thuộc về Thiên Võng giao cho Lâm Tiên Nhi làm.

Chương 656

Nếu làm tốt thì tốt nhất, cũng chứng minh được giá trị của nàng.

Nếu không làm tốt, cùng lắm thì Cố Hàn Uyên sẽ tự mình kết thúc.

Nhưng đến lúc đó, Lâm Tiên Nhi có lẽ chỉ có thể trở thành một món đồ chơi đơn thuần.

Trời dần sáng.

Cố Hàn Uyên đang trầm tư bỗng nhiên nở một nụ cười.

Ngay sau đó, một thân hình nhỏ nhắn ôm chầm lấy hắn từ phía sau.

Sư tôn, người dậy sớm thế.

Con còn định đi gọi người đây.

Long Tiểu Vân dụi đôi mắt còn ngái ngủ, áp khuôn mặt nhỏ nhắn lên lưng Cố Hàn Uyên, ngửi mùi hương an tâm trên người hắn, nở một nụ cười vui vẻ.

Hôm qua ngủ sớm nên hôm nay Long Tiểu Vân cũng dậy sớm.

Để được gặp Cố Hàn Uyên sớm hơn, nàng đã bỏ cả thói quen ngủ nướng.

Nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên trong sân, liền rất tự nhiên ôm lấy.

Rõ ràng bây giờ nàng đã thật tâm thân cận với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Long Tiểu Vân từ phía sau ra trước người, véo khuôn mặt non nớt của nàng, cười nhẹ nói: Sao vậy.

Lại định giở trò nghịch ngợm lúc ta đang ngủ à.

Long Tiểu Vân mặc bộ váy Hỏa hoán màu đỏ rực, trông xinh xắn đáng yêu như một Hỏa Tinh Linh.

Động tác véo má của Cố Hàn Uyên đã xua tan cơn buồn ngủ của nàng, nàng nũng nịu nói: Đâu có.

Con chỉ là quá nhớ sư tôn, muốn gặp người sớm một chút thôi Nhưng khi nói, ánh mắt nàng lại không khỏi liếc đi chỗ khác, rõ ràng là bị Cố Hàn Uyên nói trúng tim đen.

Cố Hàn Uyên không so đo chút tâm tư nghịch ngợm đó của nàng, thản nhiên nói: Kế hoạch một ngày bắt đầu từ buổi sáng, nếu đã dậy sớm, vậy ta bắt đầu chỉ đạo con tu luyện.

Long Tiểu Vân nghe vậy tinh thần phấn chấn, vui vẻ đồng ý.

Một người dạy, một người học, thời gian trôi qua rất nhanh.

Long Tiểu Vân liền ngồi nhập định tu luyện Dịch Kinh Đoán Cốt Thiên ngay trong sân.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nữ tử phong thái thướt tha đang bước những bước chân có phần do dự, chậm rãi đi tới.

Một thân váy lụa tay áo dài màu xanh ngọc, dáng người thon thả, khí chất đoan trang.

Khuôn mặt xinh đẹp không son phấn có chút tiều tụy.

Khiến người ta hoài nghi có phải đêm qua nàng không hề ngủ ngon.

Nữ tử đó chính là Lâm Thi Âm, người bị Cố Hàn Uyên cho leo cây cả đêm.

Lâm Thi Âm từ xa đã thấy Long Tiểu Vân đang nhập định tu luyện và Cố Hàn Uyên đang trông chừng nàng.

Mà điều khiến bước chân Lâm Thi Âm do dự chính là Cố Hàn Uyên đã quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nàng.

Lâm Thi Âm biểu cảm có chút lúng túng, do dự thấp giọng chào hỏi: Cố công tử Cố Hàn Uyên nhìn nàng một cái đầy ẩn ý, hạ thấp giọng nói: Đừng làm phiền Tiểu Vân.

Qua bên kia nói chuyện.

Nói rồi, không đợi Lâm Thi Âm kịp phản ứng, hắn đã nắm lấy tay nàng, kéo nàng đi xa Long Tiểu Vân một chút.

Nhiệt độ truyền đến từ bàn tay ngọc khiến khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thi Âm lập tức đỏ bừng.

Lâm Thi Âm muốn chống cự hành động thân mật này, nhưng tay Cố Hàn Uyên nào phải nàng có thể gỡ ra được.

Hai người đi đến một đình nghỉ mát.

Khoảng cách với Long Tiểu Vân không xa cũng không gần.

Vừa có thể quan sát tình hình của nàng để tránh xảy ra sự cố, vừa không làm ồn đến nàng.

Lâm Thi Âm thấy Cố Hàn Uyên dừng bước, vội vàng nói: Cố công tử, có thể buông ta ra trước được không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền nhìn về phía khuôn mặt yếu đuối mang theo ý cầu xin của nàng, khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Không những không buông tay Lâm Thi Âm ra, ngược lại còn nói với giọng điệu sâu xa: Phu nhân đang trách tại hạ đêm qua không đến điểm hẹn sao.

Một câu nói lập tức khiến Lâm Thi Âm đỏ bừng mặt Cái gọi là đến điểm hẹn của Cố Hàn Uyên rõ ràng là một cách nói trêu chọc.

Nhưng kết hợp với chuyện xảy ra ngày hôm qua lại hợp lý đến lạ.

Dù sao theo lẽ thường, đêm qua Cố Hàn Uyên nên nóng lòng quay về nhận lấy người tình mới phải.

Hôm qua vì cứu Lý Tầm Hoan, Lâm Thi Âm không thể không cầu xin Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Kết quả Cố Hàn Uyên lấy cớ thử nghiệm và thu lợi tức, hung hăng chiếm tiện nghi của nàng một trận.

Khiến nàng không thể không đoán rằng Cố Hàn Uyên muốn dùng thân thể nàng để trả lại ân tình.

Nàng trở về phòng tắm rửa xong liền vô cùng hoảng loạn.

Lúc đó tình thế của Lý Tầm Hoan nguy cấp, Lâm Thi Âm bất đắc dĩ đồng ý, nhưng sau khi bình tĩnh lại khó tránh khỏi cảm thấy hối hận.

Trong lòng nàng vẫn yêu Lý Tầm Hoan, lại là thê tử của Long Khiếu Vân.

Nếu thật sự đền đáp ân tình của Cố Hàn Uyên, chẳng khác nào nàng cùng lúc phản bội cả Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân.

Càng nghĩ càng do dự.

Nhưng bảo nàng từ chối Cố Hàn Uyên thì lại không có can đảm đó.

Đúng như lời Cố Hàn Uyên đã nói, ân tình của hắn không dễ nhận như vậy.

Nếu nàng đổi ý.

Cho dù vì Long Tiểu Vân, Cố Hàn Uyên sẽ không động thủ với Long Khiếu Vân.

Nhưng rất có thể sẽ trả thù trên người Lý Tầm Hoan.

Cũng không cần Cố Hàn Uyên tự mình động thủ, chỉ cần tước bỏ thời gian ba tháng điều tra án của Lý Tầm Hoan là đủ cho hắn khốn đốn rồi.

Lâm Thi Âm không dám đổi ý cũng không dám trốn, dường như không còn lựa chọn nào khác, nàng hết lần này đến lần khác tự thuyết phục mình rằng đây là vì Lý Tầm Hoan.

Nhưng làm vậy chẳng qua chỉ là hao mòn tình cảm của nàng đối với Lý Tầm Hoan mà thôi.

Thậm chí lâu dần, trong lòng còn dần nảy sinh một tia oán hận.

Kết quả Lâm Thi Âm chờ đợi trong sự dằn vặt cả một đêm, Cố Hàn Uyên lại không tới.

Thậm chí nàng ngủ thiếp đi lúc nào cũng không biết, vì vậy sắc mặt khó tránh khỏi có chút tiều tụy.

Nói đơn giản, Lâm Thi Âm đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống tồi tệ nhất, kết quả lại bình an vô sự qua một đêm.

Điều này khiến tâm trạng nàng vô cùng phức tạp.

Lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên đã khơi dậy sự xấu hổ của nàng, khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng, lắp bắp không nói nên lời.

Bộ dạng mỹ nhân e thẹn ấy lại càng khiến người ta thèm muốn.

Cố Hàn Uyên kéo tay Lâm Thi Âm, dùng lực một chút.

Trong tiếng kinh hô của nàng, hắn kéo thân thể mềm mại động lòng người ấy vào lòng mình.

Cố Hàn Uyên cười nói: Phu nhân vội vã muốn trả nhân tình đến vậy sao.

Lâm Thi Âm nghe vậy vô cùng xấu hổ, ngập ngừng nói: Ta không có ý đó Mùi hương nam tính tràn ngập nơi chóp mũi khiến nàng có chút hoảng hốt.

Dù sao cũng đã lâu rồi nàng không được ai ôm như vậy.

Nhưng người đàn ông trước mắt không phải Lý Tầm Hoan, cũng không phải Long Khiếu Vân.

Sao có thể yên tâm để Cố Hàn Uyên ôm như thế này.

Nàng cố gắng giãy giụa, nhưng cánh tay ôm lấy nàng của Cố Hàn Uyên lại như vòng sắt, căn bản không thể giãy ra.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự giãy giụa của Lâm Thi Âm, cánh tay ôm eo nàng ngược lại còn siết chặt hơn một chút.

Khiến thân thể mềm mại động lòng người của nàng dán càng chặt hơn.

Chương 657

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Lâm Thi Âm, thấp giọng trêu chọc: Nhưng ta thấy phu nhân dường như ngủ không ngon, lẽ nào là đã đợi cả đêm sao.

Lời này vừa đúng lúc chọc trúng chỗ chột dạ nhất của Lâm Thi Âm.

Dù sao nếu thừa nhận, khó tránh khỏi sẽ bị người ta đoán là nàng đang mong đợi Cố Hàn Uyên đến điểm hẹn đêm qua.

Tôn Tiểu Hồng cho rằng Lâm Thi Âm là một nữ tử thủy tính dương hoa.

Trên thực tế, đó chẳng qua là vì nàng quá mềm yếu.

Trong nội tâm nàng vẫn có sự kiên trì của riêng mình.

Chỉ là vì Lý Tầm Hoan nợ ân tình, khiến cho sự chống cự của nàng trở nên yếu ớt.

Lâm Thi Âm vội vàng phủ nhận: Không có, ta chỉ là lo lắng cho biểu ca.

Cố Hàn Uyên cười khẽ: Lý Tầm Hoan có khoảng ba tháng thời hạn, phu nhân bây giờ đã bắt đầu lo lắng cho hắn có phải là hơi sớm không.

Lâm Thi Âm cũng biết cái cớ này của mình quá vụng về.

Nhất thời có chút không lời nào để chống đỡ.

Đương nhiên, quan trọng hơn vẫn là thoát khỏi tình huống xấu hổ ám muội này.

Nhưng chênh lệch sức lực quá lớn, không những không thể thoát ra, ngược lại quá trình giãy giụa còn khiến khuôn mặt nàng càng đỏ hơn.

Nàng thấy thật sự không thoát được, đành phải đưa tay chống trước ngực, tránh dán quá sát.

Cũng may Cố Hàn Uyên dường như chỉ đơn thuần ôm nàng, không có động tác gì thêm.

Lâm Thi Âm lại bất ngờ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng yếu ớt cầu xin: Cố công tử có thể buông ta ra trước được không.

Tiểu Vân sẽ nhìn thấy.

Nói rồi, nàng còn liếc nhìn Long Tiểu Vân vẫn đang chìm trong tu luyện ở xa xa.

Cố Hàn Uyên thấy thế không những không để tâm, ngược lại ngữ khí càng thêm nghiền ngẫm: Ý của phu nhân là chỉ cần Tiểu Vân không nhìn thấy là được rồi.

Lời nói dễ gây hiểu lầm như vậy khiến Lâm Thi Âm càng thêm xấu hổ tức giận.

Nàng vội vàng giải thích: Ta không có ý đó.

Chỉ là vạn nhất bị Tiểu Vân thấy, con bé sẽ đau lòng.

Cái cớ này ngược lại có vẻ đáng tin hơn một chút.

Dù sao nếu thật sự để Long Tiểu Vân thấy người mẹ thân thiết nhất của mình và vị sư tôn mà mình ngưỡng mộ nhất dan díu với nhau, e rằng không chỉ là vấn đề đau lòng mà thôi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt khẽ lóe lên, nhẹ giọng nói: Phu nhân yên tâm, Tiểu Vân nhập định tu luyện không nhanh tỉnh lại như vậy đâu.

Đây không phải Cố Hàn Uyên nói bừa.

Dù sao hắn đã tính toán qua tiến độ tu luyện của Long Tiểu Vân.

Bình thường muốn tỉnh lại ít nhất cũng phải một hai canh giờ nữa.

Nhưng điều này cũng không thể trấn an được Lâm Thi Âm.

Ngược lại càng thêm lo lắng.

Bởi vì nàng đã mơ hồ cảm nhận được sự nóng rực trên người Cố Hàn Uyên.

Nếu cứ tiếp tục phát triển theo tình hình hiện tại.

Chẳng lẽ nàng phải ở đây trả lại ân tình sao.

Dù đêm qua đã chuẩn bị tâm lý nhiều lần, nhưng nước đến chân rồi do dự cũng là khó tránh khỏi.

Hơn nữa, quan trọng hơn là hoàn cảnh này quá thách thức lòng tự trọng của nàng.

Lâm Thi Âm chỉ có thể tiếp tục tìm cớ: Nhưng còn Tiên Nhi muội muội và Tiểu Hồng cô nương.

Từ chỗ đình nghỉ mát này không nhìn thấy được, cho dù các nàng tới, ta cũng có thể phát hiện trước.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói.

Trên thực tế, hai người họ cũng không có khả năng sẽ đến.

Lâm Tiên Nhi mệt mỏi đang ngủ say tạm thời không nói.

Tôn Tiểu Hồng đêm qua cũng bị Cố Hàn Uyên chiếm không ít tiện nghi.

Mới qua một đêm, phần lớn cũng chưa gom đủ dũng khí để đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, không cần lo lắng sẽ bị người khác quấy rầy.

Mà Lâm Thi Âm lúc này cũng sắp khóc.

Bộ dạng nước mắt lưng tròng ấy khiến người ta thương tiếc.

Cố Hàn Uyên thấy thế liền an ủi: Phu nhân lo lắng ta sẽ ở đây đòi lại ân tình sao.

Phu nhân nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn cùng phu nhân trò chuyện một chút thôi.

Điều này đối với Lâm Thi Âm mà nói ngược lại là một tin tốt.

Nhưng tình thế vẫn không mấy lạc quan, nhất là khi cảm nhận được nơi nào đó nóng rực dường như có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Nàng ngượng ngùng nói: Cố công tử muốn nói chuyện gì.

Có thể buông ta ra trước được không.

Hôm qua ta thấy phu nhân đối với cầm kỳ thư họa và thi từ ca phú đều rất có hứng thú.

Không ngại hôm nay chúng ta tiếp tục trò chuyện.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói.

Thực ra nói chuyện gì cũng không quan trọng.

Lâm Thi Âm dường như đã hiểu được ý chí kiên quyết của Cố Hàn Uyên, đành miễn cưỡng đáp: Tốt Được rồi.

Một lúc sau, giọng nói nức nở của Lâm Thi Âm vang lên.

Cố công tử, cầu xin ngài, tha cho ta đi.

Lúc mới bắt đầu ngược lại cũng bình an vô sự.

Cố Hàn Uyên dường như cũng thật sự đang cùng Lâm Thi Âm thảo luận về những việc văn nhã như thi từ ca phú.

Chỉ là tư thế nói chuyện của hai người quá mức kỳ quái.

Người không biết nhìn vào sợ rằng sẽ cho rằng hai người là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương nồng cháy.

Lâm Thi Âm tuy khó chịu, xấu hổ, nhưng cũng không thể làm gì.

Tin tốt duy nhất là Cố Hàn Uyên coi như thành thật, chỉ ôm nàng mà thôi.

Nàng chỉ có thể cố nén cảm giác dị dạng dường như ngày càng nóng rực, cố gắng trấn tĩnh trò chuyện cùng Cố Hàn Uyên về thi từ ca phú.

Tính cách mềm yếu của Lâm Thi Âm đã lộ rõ qua một loạt hành động của Cố Hàn Uyên.

Luôn luôn lùi một bước để tìm kiếm sự thỏa hiệp.

Có lẽ chỉ khi không thể chịu đựng được nữa mới muốn liều mình phản kháng.

Nhưng trong mắt Cố Hàn Uyên, lằn ranh cuối cùng của Lâm Thi Âm lại vô cùng linh hoạt.

Hoặc có lẽ nàng cũng là một kẻ lụy tình.

Chỉ những chuyện liên quan đến Lý Tầm Hoan mới có thể khiến nàng phản kháng kịch liệt.

Về phần được mất của bản thân, luôn bị đặt ở sau cùng.

Trớ trêu thay, ân tình Lâm Thi Âm nợ lại chính là vì Lý Tầm Hoan.

Cho nên mới không ngừng hạ thấp lằn ranh cuối cùng của mình.

Đồng thời cũng đang tiêu hao tình cảm của nàng đối với Lý Tầm Hoan.

Thoạt nhìn, suy nghĩ của Lâm Thi Âm rất ngu ngốc.

Trên thực tế cũng thật sự rất ngu ngốc.

Nhưng lại hợp tình hợp lý.

Con người ta luôn muốn bù đắp nuối tiếc sau khi đã mất đi.

Trong cốt truyện gốc đã thể hiện rõ điểm này.

Nếu Lâm Thi Âm sớm có dũng khí nói ra, làm sao lại bỏ lỡ Lý Tầm Hoan.

Cái gọi là thất vọng vì Lý Tầm Hoan phong lưu cũng chỉ là cái cớ nàng tự tìm cho mình.

Có lẽ cho đến lúc nàng và Long Khiếu Vân thành thân, vẫn còn ngây thơ kỳ vọng Lý Tầm Hoan có thể vì nàng mà cướp dâu.

Chương 658

Nhưng Cố Hàn Uyên sẽ không cho nàng và Lý Tầm Hoan cơ hội nối lại tình xưa.

Chỉ biết càng thêm lợi dụng nhược điểm của nàng để tấn công.

Khi Lâm Thi Âm dường như dần quen với cách nói chuyện này, thậm chí còn một lần nữa bị tài hoa của Cố Hàn Uyên hấp dẫn thì Cố Hàn Uyên lại không một tiếng động mà được đằng chân lân đằng đầu.

Tiếng kinh hô cầu xin của Lâm Thi Âm không những không khiến Cố Hàn Uyên buông tha nàng, ngược lại hắn còn nghiền ngẫm nói: Phu nhân muốn ở ngay đây trả lại ân tình cho ta sao.

Lâm Thi Âm kinh hãi: Không được.

Lâm Thi Âm trước đây đã chuẩn bị tâm lý không ít.

Nếu là ban đêm trong khuê phòng của nàng, có lẽ nhịn một chút cũng qua.

Nhưng ở dưới đình nghỉ mát này, dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên xẹt qua một đường cong tà mị, ngữ khí ung dung nói: Nếu phu nhân không muốn bây giờ trả lại ân tình, vậy ta đành phải thu trước một ít lợi tức.

Lâm Thi Âm nghe vậy có chút ngẩn người.

Lời nói của Cố Hàn Uyên dường như có sự sai lệch vi diệu với suy nghĩ của nàng.

Ý trong lời nói của hắn tựa hồ là có thể dùng lợi tức để kéo dài thời gian, không cần vội trả tiền vốn.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên đang nói chuyện mà tay chân không ngừng lại, nàng cố nén cảm giác dị dạng và xấu hổ, vội vàng hỏi: Ý của công tử là sẽ không ép buộc ta trả lại ân tình sao.

Nàng sợ mình xác nhận chậm một chút, Cố Hàn Uyên sẽ không để ý đến ý kiến của nàng mà thu hồi ân tình ngay tại đây.

Dù sao tình hình lúc này dường như đã sắp đến lúc không thể không phát.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là Cố Hàn Uyên dường như thật sự chỉ dừng lại ở việc thu lợi tức, không có ý định tiến thêm một bước.

Gia hạn một chút vẫn có thể.

Lâm Thi Âm nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nói cho cùng, bị chiếm tiện nghi và thất thân là hai chuyện khác nhau.

Dù có tự thuyết phục mình đi trả ân tình cho Cố Hàn Uyên thế nào, cũng không có nghĩa là nàng có thể cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Mặc dù cách thức thu lợi tức của Cố Hàn Uyên có hơi quá đáng.

Thậm chí bây giờ cũng không ngừng nghỉ, chiêu trò chồng chất.

Khiến nàng vừa vô cùng xấu hổ vừa không khỏi hoài nghi tại sao Cố Hàn Uyên lại thuần thục như vậy.

Trớ trêu thay, trả giá nhiều như vậy, nàng vẫn phải nói lời cảm ơn Cố Hàn Uyên.

Dù sao chỉ cần Cố Hàn Uyên không cưỡng ép nàng thu hồi tiền vốn ân tình, có thể tạm thời dùng lợi tức để kéo dài.

Lâu dần, chuyện này có lẽ sẽ qua đi.

Lâm Thi Âm cũng không nghĩ Cố Hàn Uyên sẽ ở lại Hưng Vân Trang mãi, luôn sẽ có ngày rời đi.

Hơn nữa, nghe đồn Cố Hàn Uyên hồng nhan tri kỷ vô số, nàng không nghĩ Cố Hàn Uyên sẽ luôn giữ hứng thú với mình.

Có lẽ ngày nào đó quên mất nàng cũng không chừng.

Huống chi thanh xuân chóng qua, hồng nhan dễ già.

Nàng bây giờ tuy vẫn đang ở độ tuổi đẹp nhất, nhưng qua vài năm nữa, cũng khó tránh khỏi hoa tàn ít bướm.

Đến lúc đó Cố Hàn Uyên càng không có hứng thú với nàng.

Điều duy nhất đáng lo ngại là uy tín của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên có thể giữ lời, cùng lắm thì trong những ngày hắn ở Hưng Vân Trang cứ để hắn chiếm tiện nghi là được.

Dù sao cũng tốt hơn thất thân nhiều.

Không thể không nói, Lâm Thi Âm vẫn quá ngây thơ.

Sự ngây thơ đó xuyên suốt toàn bộ cốt truyện.

Bị Long Khiếu Vân lừa, bị Lý Tầm Hoan lừa, bị Long Tiểu Vân lừa, bị Lâm Tiên Nhi lừa.

Dường như ngu ngốc hết thuốc chữa.

Thực ra đây là do hoàn cảnh trưởng thành của nàng tạo thành.

Được cha nuôi dưỡng như một tiểu thư khuê các, trải qua thời thơ ấu vô lo vô nghĩ.

Tầm mắt cũng vĩnh viễn giới hạn trong Lý Viên.

Bao nhiêu năm qua, thay đổi cũng chỉ là từ Lý Viên thành Hưng Vân Trang.

Trời ạ, nàng vẫn ngây thơ như thuở ban đầu.

Huống chi trong lời nói của Cố Hàn Uyên còn ẩn chứa cạm bẫy vay mượn.

Lợi tức có thể dùng để kéo dài thời gian, nhưng không có nghĩa là tiền vốn không cần trả.

Huống chi loại chuyện này áp dụng lên người, càng không phải một câu lợi tức là có thể bỏ qua.

Khoảnh khắc nàng bị Cố Hàn Uyên tráo đổi khái niệm, đột phá lằn ranh cuối cùng, cũng đã không còn đường lui.

Cố Hàn Uyên hiện tại phải làm là để Lâm Thi Âm tin rằng mình sẽ không ép buộc nàng.

Dù sao bây giờ trong mắt Lâm Thi Âm, nhân phẩm của Cố Hàn Uyên vẫn còn là dấu hỏi, khó có thể tin tưởng.

Cố Hàn Uyên thở dài một cách sầu não: Biết làm sao được, ai bảo ta lại thích phu nhân chứ.

Nếu có thể, ta vẫn thích đó là tình yêu đôi bên.

Bằng không làm tổn thương trái tim phu nhân, trong lòng ta cũng không vui.

Lâm Thi Âm nghe vậy mặt càng đỏ bừng.

Nàng có thể cảm nhận được Cố Hàn Uyên thích nàng.

Bất kể là những lần tiếp xúc trước đây, hay là sự mê luyến của hắn đối với nàng bây giờ, đều khiến nàng cảm nhận được tình cảm của Cố Hàn Uyên.

Loại tình cảm này khiến nàng không biết phải làm sao.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên bày tỏ, càng không biết nên đối mặt thế nào.

Nhưng lý do này lại vừa đúng lúc phù hợp với một kẻ lụy tình như Lâm Thi Âm.

Đôi môi ngọc khẽ hé mở, Lâm Thi Âm khẽ thở dài: Hy vọng Cố công tử có thể tuân thủ lời hứa.

Đương nhiên.

Ta cũng không muốn làm người con gái mình thích phải đau lòng.

Giọng Cố Hàn Uyên vô cùng dịu dàng, nhưng kết hợp với động tác trên tay hắn lại có vẻ hơi quỷ dị.

Lâm Thi Âm dường như đã chấp nhận số phận, mặc cho hắn khinh bạc mình.

Không biết qua bao lâu.

Lo lắng mình sẽ kêu lên thành tiếng, Lâm Thi Âm không khỏi mềm nhũn người, gục đầu lên vai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng ngọc đang khẽ run của nàng.

Giọng nói dịu dàng, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ nghiền ngẫm: Phần lợi tức hôm nay của phu nhân, ta nhận.

Lâm Thi Âm không biết mình đã trở về khuê phòng như thế nào.

Chắc hẳn là Cố Hàn Uyên đã ôm nàng về.

Lúc đó đầu óc nàng trống rỗng, căn bản không suy nghĩ được gì.

Lần này còn mãnh liệt hơn nhiều so với lần ở phòng khách Hưng Vân Trang.

Lúc đó nàng lo lắng bị người khác phát hiện, luôn cố gắng kìm nén.

Lần này ở trong đình nghỉ mát tuy cũng có khả năng bị người khác phát hiện, nhưng rõ ràng là an toàn hơn.

Vì vậy tâm trạng của Lâm Thi Âm khó tránh khỏi đã thả lỏng rất nhiều.

Tâm trạng vừa thả lỏng, dĩ nhiên khó có thể chống cự lại phản ứng tự nhiên.

Huống chi cũng không phải gãi không đúng chỗ ngứa như lần trước.

Lại thêm kinh nghiệm phong phú của Cố Hàn Uyên, Lâm Thi Âm không chịu nổi là chuyện rất bình thường.

Lâm Thi Âm cảm nhận được xúc cảm dường như còn lưu lại trên người, không khỏi tự hỏi lòng mình: Làm như vậy thật sự đúng sao.

Đáng tiếc không ai trả lời câu hỏi của nàng.

Chương 659

Cố Hàn Uyên ngược lại vô cùng hài lòng với trái đào mật mọng nước tươi mới, khiến người ta yêu thích không buông tay.

Long Tiểu Vân tu luyện xong hoàn toàn không biết mẫu thân mình đã chịu thiệt thòi đến mức nào, đang nũng nịu đòi Cố Hàn Uyên dạy nàng Bài Vân Chưởng.

Long Tiểu Vân lúc đầu thấy Cố Hàn Uyên dùng Bài Vân Chưởng một chưởng đánh gục Du Long Sinh đã là hai mắt sáng rỡ.

Sau đó lại nghe nói Cố Hàn Uyên dùng chiêu Tê Thiên Bài Vân vạch ra một con đường trên tầng mây cao 920 trượng đến nay vẫn còn lưu lại.

Võ công uy lực như vậy, nàng tự nhiên muốn học được càng sớm càng tốt.

Bây giờ tuy vẫn đang dùng Dịch Kinh Đoán Cốt Thiên để trúc cơ, nhưng cũng không cản trở nàng học trước chiêu thức.

Cho nên mới có cảnh đeo bám này.

Cố Hàn Uyên không phải là không thể dạy Long Tiểu Vân Bài Vân Chưởng ngay bây giờ.

Nhưng hắn không muốn để Long Tiểu Vân có được quá dễ dàng, bằng không chẳng phải võ công của hắn rất rẻ mạt sao.

Điều này không có lợi cho việc điều giáo Long Tiểu Vân.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Dạy con Bài Vân Chưởng còn quá sớm, biểu hiện của con vẫn chưa đủ để ta hài lòng.

Nhưng Long Tiểu Vân dường như đã tìm được cách nũng nịu chính xác.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng chụt một cái lên má Cố Hàn Uyên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cười duyên nói: Sư tôn bây giờ dạy con có được không.

Con biết sư tôn tốt với con nhất mà.

Cố Hàn Uyên do dự nói: Vẫn còn quá sớm, đợi con dùng Dịch Kinh Đoán Cốt Thiên trúc cơ xong rồi ta sẽ dạy.

Long Tiểu Vân thấy Cố Hàn Uyên tuy vẫn từ chối, nhưng rõ ràng đã có chút dao động, nhất thời trong lòng vui vẻ.

Nàng hiểu lý lẽ Cố Hàn Uyên nói, nhưng vẫn không nhịn được muốn học sớm một chút.

Thấy phương pháp nũng nịu của mình có hiệu quả rõ rệt, tự nhiên phải tiếp tục cố gắng.

Lúc thì má trái, lúc thì má phải, để lại không ít dấu vết.

Cố Hàn Uyên còn chưa có phản ứng gì, ngược lại đã khiến chính Long Tiểu Vân mặt mày đỏ bừng.

Nàng e thẹn nói: Sư tôn, con đã ngoan như vậy, lấy lòng người như thế.

Dạy con đi mà.

Cố Hàn Uyên bật cười: Có ngoan hay không ta không nhìn ra, còn việc lấy lòng thì vẫn còn thiếu một chút.

Long Tiểu Vân có chút nghi hoặc hỏi: Thiếu ở đâu ạ.

Cố Hàn Uyên cười đầy ác ý: Cái này con có thể đi hỏi mẫu thân con, bà ấy có thể hiểu nhiều hơn.

Long Tiểu Vân nghe vậy giật mình.

Kỳ quái hỏi: Mẫu thân con làm sao biết phải lấy lòng sư tôn thế nào.

Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý: Con giả trai nhiều năm như vậy, không biết nữ hài tử làm thế nào để lấy lòng người khác cũng rất bình thường.

Mẹ con đương nhiên hiểu nhiều hơn.

Long Tiểu Vân vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng Lâm Thi Âm lúc này không có ở đây.

Nàng lại đối với Bài Vân Chưởng ngứa ngáy khó nhịn.

Không biết là dây thần kinh nào bị chập, hay là đã khai khiếu.

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng rơi vào đôi môi hơi cong của Cố Hàn Uyên.

Không biết nghĩ đến điều gì, khuôn mặt nàng hiện lên một vệt đỏ thẫm không phù hợp với lứa tuổi, đôi mắt linh động trong veo như nước.

Dùng một giọng nói mềm mại đáng yêu chưa từng có, nàng nũng nịu gọi: Sư tôn Nói rồi liền sáp lại gần.

Cố Hàn Uyên giật mình.

Tiểu loli này tự học thành tài rồi sao.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn e thẹn của nàng, hắn đưa tay xoa đầu nàng.

Bất đắc dĩ nói: Thua con rồi.

Chỉ được học chiêu thức, không được phép dùng nội lực lung tung.

Hì hì, cảm ơn sư tôn.

Long Tiểu Vân cười duyên đáp ứng.

Nhưng khi thật sự học, nàng lại có chút không tập trung, thường xuyên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của Cố Hàn Uyên.

Nhìn một lúc lại đỏ mặt ngẩn người.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên cầm tay chỉ dạy chiêu thức, những nơi bị chạm vào dường như đều có chút nóng lên.

Cố Hàn Uyên khẽ vỗ vào Long Tiểu Vân.

Bất đắc dĩ nói: Rốt cuộc có học nữa không.

Sao không tập trung gì cả.

Long Tiểu Vân lấy tay che chỗ bị đánh vốn không hề đau.

Ngượng ngùng nói: Đều tại sư tôn quá đẹp.

Cố Hàn Uyên bật cười: Vậy là lỗi của ta sao.

Nếu không học cho giỏi, lúc bị phạt cũng đừng kêu đau.

Giống như lần ở Mai Hoa Đường vậy sao.

Long Tiểu Vân ngữ khí có chút không hiểu.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Lúc ấy chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bây giờ ngẫm lại, lại có một tư vị đặc biệt.

Nhất thời trong lòng có một loại chờ mong kỳ quái.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Tiểu Vân, con không sợ lạnh nữa sao.

Long Tiểu Vân nghe vậy chần chừ nói: Nếu là ở trong phòng thì

So với sợ lạnh, nàng để ý hơn là không muốn bị người khác ngoài Cố Hàn Uyên nhìn thấy.

Hơn nữa, trong vô thức không muốn để Lâm Thi Âm phát hiện.

Cố Hàn Uyên lại vỗ vào Long Tiểu Vân một cái nữa, nhưng lần này rõ ràng đã tăng thêm chút lực, khiến nàng kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn tức giận nói: Có thời gian nghĩ ngợi linh tinh, không bằng nghiêm túc học một chút.

Cố Hàn Uyên lúc này trong lòng có chút kỳ quái.

Long Tiểu Vân và Lâm Thi Âm không hổ là mẹ con.

Khi không so sánh thì không cảm thấy có gì khác thường.

Sau khi cảm nhận kỹ càng trái đào mật mọng nước trưởng thành, mới phát hiện hai mẹ con đều có thiên phú tương tự.

Tương lai của Long Tiểu Vân thật đáng mong đợi.

Cho dù bây giờ chỉ là một trái đào còn tương đối xanh non cũng rất thú vị.

Chẳng trách lúc đó ở Mai Hoa Đường lại không dừng tay được, kết quả đánh Long Tiểu Vân đến phát khóc.

Long Tiểu Vân bĩu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt uất ức.

Nhưng trong mắt nàng dường như so với đau đớn, lại có nhiều hơn ý vị khác.

Không có những nữ nhân khác quấy rầy.

Cố Hàn Uyên đã làm tròn chức trách của một người thầy trong một ngày.

Dạy Long Tiểu Vân cho đến khi trời tối.

Nhưng Long Tiểu Vân đã phụ sự thông minh của nàng.

Không chỉ tiến độ học tập chậm chạp, còn thường xuyên ngẩn người, chiêu thức động tác biến dạng.

Kết quả tự nhiên là bị giáo huấn không ít.

Chỉ là nhìn đôi mắt linh động của nàng lại càng thêm long lanh, nào có nửa điểm dáng vẻ bị dạy dỗ.

Long Tiểu Vân nhìn biểu tình tức giận của Cố Hàn Uyên.

Ngượng ngùng kéo hắn vào phòng của mình.

Cửa phòng đóng lại, Long Tiểu Vân tự giác đi đến bên giường.

Một lát sau, nàng lấy váy Hỏa hoán che lên đầu, rầu rĩ nói: Tiểu Vân nhận phạt.

Cố Hàn Uyên thấy thế liền nheo mắt.

Tuy thân hình Long Tiểu Vân có vẻ non nớt, nhưng tư thái chủ động nhận phạt này cũng có sức công phá không nhỏ.

Cố Hàn Uyên không do dự nhiều, liền dùng bàn tay lớn đã thu lợi tức của Lâm Thi Âm để trừng phạt Long Tiểu Vân không chịu học hành cho giỏi Long Tiểu Vân cuộn người lại, phía sau lưng truyền đến cảm giác đau rát.

Chương 660

Lần này Cố Hàn Uyên không chữa trị cho nàng như lần trước, nhưng lại cởi áo khoác của mình ra đắp cho nàng để giữ ấm.

Dù sao Long Tiểu Vân cũng đang vùi đầu trong chiếc quần hoán lửa.

Không có quần hoán lửa giữ ấm cho nàng, nội công lại chưa thành công, lỡ như bị cảm lạnh thì khá phiền phức.

Nghe thấy động tĩnh Cố Hàn Uyên rời đi, Long Tiểu Vân vén một góc quần hoán lửa lên, để lộ ra gương mặt đỏ bừng đẫm nước mắt.

Hít.

Long Tiểu Vân chỉ khẽ động nhẹ đã làm vết thương đau nhói.

Đau thì chắc chắn là đau, nhưng ngoài cảm giác đau ra, nhiều hơn lại là một tâm trạng không rõ ràng.

Điều này khiến cho đôi mắt ngấn nước của Long Tiểu Vân ánh lên nhiều tâm tư phức tạp.

Nàng đưa tay cầm lấy bộ y phục Cố Hàn Uyên để lại trên người.

Trên đó vẫn còn vương lại hơi thở của hắn.

Long Tiểu Vân bất giác đưa lên mũi ngửi.

Mùi hương quen thuộc mà an tâm đó khiến nàng ngẩn ngơ.

Trong đêm tối, Long Tiểu Vân thì thầm một mình: Sư tôn.

Tiểu Vân dường như đã trở nên hơi kỳ quái.

Ở phòng bên cạnh, Cố Hàn Uyên có vẻ mặt hơi cổ quái.

Long Tiểu Vân bị phạt có nhận được bài học hay không thì khó nói.

Ngược lại, lòng hiếu thảo của nàng biến chất dường như chỉ là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc, cùng là Vân, nhưng Long Tiểu Vân và Vu Hành Vân vẫn không giống nhau.

Không chỉ trong thời gian ngắn không thể thu nhận nàng, mà muốn bồi dưỡng nàng thành một lô đỉnh hợp cách cũng cần rất nhiều thời gian.

Vì thế, chỉ có thể đi đường tắt.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên càng lúc càng sâu thẳm, trong lòng hoàn toàn lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau mới hồi phục lại.

Cố Hàn Uyên không khỏi khẽ lẩm bẩm: Tiểu Vân, đừng trách vi sư.

Trong mấy ngày tiếp theo, bên ngoài vì chuyện Lý Tầm Hoan điều tra Mai Hoa Đạo mà náo loạn cả lên.

Hơn nữa, trong một thời gian ngắn dường như xuất hiện rất nhiều Mai Hoa Đạo, khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Lý Tầm Hoan cũng vì thế mà mệt mỏi rã rời.

Bên trong Hưng Vân Trang lại vô cùng yên tĩnh và hòa thuận, thậm chí còn mang theo một bầu không khí ám muội phơn phớt hồng.

Cố Hàn Uyên lại cầm lấy cây đàn đã lâu không gảy.

Với tài nghệ ngày nay của hắn, tự nhiên có thể nói là tiếng đàn tuyệt thế.

Tôn Tiểu Hồng lại bất ngờ biết thổi tiêu.

Tuy trình độ còn kém xa, nhưng dưới sự chỉ điểm và phối hợp của Cố Hàn Uyên, cũng miễn cưỡng có thể hợp tấu.

Cảnh tượng cầm tiêu hợp tấu, tâm ý tương thông như vậy đối với một Tôn Tiểu Hồng quanh năm bôn ba giang hồ mà nói là một khung cảnh lãng mạn chưa từng tưởng tượng qua.

Một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ càng khiến nàng cảm động dâng lên đôi môi thơm.

Có điều, tiêu kỹ của Tôn Tiểu Hồng vẫn còn hơi yếu.

Hơn nữa thái độ không cầu tiến của nàng cũng thật đáng tiếc.

Chỉ mới học một lần đã tặng cho Cố Hàn Uyên vô số cái liếc mắt xem thường.

Nhưng thú vui mấy ngày nay không chỉ có ở chỗ Tôn Tiểu Hồng.

Lâm Tiên Nhi thi triển vũ kỹ, dùng tư thái hoàn mỹ của mình dâng lên một điệu múa Khúc Ưu tuyệt đẹp.

Nhưng đến ban đêm, không biết có phải vì gần đây đã tiêu tốn quá nhiều kinh phí hoạt động hay không, khiến cho kinh tế có chút eo hẹp.

Tuy vẫn múa cho Cố Hàn Uyên xem, thế nhưng lụa là trên người lại ngày càng mỏng manh, cho đến khi không thể chống lạnh được nữa.

Cố Hàn Uyên có lòng khao thưởng cho Lâm Tiên Nhi vất vả.

Nhưng trả thù lao mua quần áo thì quá tầm thường, đành phải dùng cách khác.

Thông thường mà nói, ăn chút đồ nóng là có thể làm ấm người nhất.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên đã dùng công lực thâm hậu của mình để xuống bếp vì Lâm Tiên Nhi.

Lâm Tiên Nhi tự nhiên là cảm động đến rơi nước mắt, ăn uống sạch sẽ.

Hơn nữa, nàng tự mình dùng khay nhỏ vệ sinh sạch sẽ, quả là một thói quen tốt, tiết kiệm cho Cố Hàn Uyên không ít công phu.

Chỉ là đôi khi không khỏi có chút quá tham lam.

Nhưng Cố Hàn Uyên lòng cứng như sắt cũng sẽ không nuông chiều nàng, cứ mặc cho nàng dùng ánh mắt oán giận nhìn theo bóng lưng mình rời đi.

Ngược lại, nghe nói đám nha hoàn của Lâm Tiên Nhi gần đây công việc nhàn hạ đi rất nhiều.

Ngoài việc chuẩn bị nước nóng tắm rửa cho Lâm Tiên Nhi, những việc khác đều không cần làm.

Thậm chí còn không cho các nàng vào khuê phòng dọn dẹp.

Điều này khiến đám nha hoàn của Lâm Tiên Nhi cảm thấy khó hiểu, nhưng lại không dám trái lệnh.

Lâm Thi Âm thì thường xuyên cùng Cố Hàn Uyên chơi cờ vẽ tranh.

Về cờ nghệ, dưới sự cố ý nhường nhịn của Cố Hàn Uyên, hai người cũng khó phân thắng bại.

Chỉ có điều, bức tranh Cố Hàn Uyên tặng cho Lâm Thi Âm lại khiến nàng xấu hổ không dám gặp ai.

Trong tranh là dáng vẻ của nàng lúc cúi người nhặt bút.

Họa sĩ tài tình của Cố Hàn Uyên đã miêu tả vòng eo thon gọn cùng cặp mật đào ngày càng đầy đặn của nàng cực kỳ sống động.

Thậm chí vì góc độ của bức tranh, thoáng nhìn càng thấy đường cong uyển chuyển.

Theo lý thuyết, loại quả mọng nước như mật đào, vì chứa nhiều nước nên khả năng chịu áp lực kém, nếu thường xuyên bị nắn bóp sẽ rất dễ bị mềm nhũn.

Thế nhưng Lâm Thi Âm lại thiên phú dị bẩm, vừa đầy đặn căng tròn lại không mất đi sự mềm mại và đàn hồi.

Đồng thời dường như có dấu hiệu phát triển lần thứ hai, khiến người ta có chút mong chờ.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên vẫn sẽ tìm cơ hội thu lấy tiền lãi mỗi ngày từ Lâm Thi Âm.

Chỉ có điều thời gian thu lãi mỗi ngày càng lúc càng ngắn, khiến người ta hoài nghi có phải Lâm Thi Âm đang dùng cách này để trốn nợ hay không.

Cố Hàn Uyên vì thế có chút đáng tiếc.

Nhưng dù sao hắn cũng là người tuân thủ lời hứa, không mạnh mẽ thu hồi.

Ngược lại, dần dần, trong ánh mắt Lâm Thi Âm lại có chút oán giận, dường như bất mãn với cách làm chỉ chạm nhẹ rồi dừng của hắn.

Nhưng Cố Hàn Uyên không phải loại người tùy tiện phá vỡ nguyên tắc của mình.

Đã nói không thu tiền vốn, mỗi ngày chỉ lấy một lần tiền lãi, thì chỉ thu một lần tiền lãi.

Long Tiểu Vân có ý muốn học cầm kỳ thư họa để có nhiều thời gian ở bên Cố Hàn Uyên hơn.

Nhưng nàng thực sự không được thừa hưởng thiên phú phương diện này của Lâm Thi Âm.

Chỉ có thể buồn bực vùi đầu luyện công.

Có lẽ thật sự là vì tâm trạng không cân bằng, khiến cho tiến độ học tập của nàng cực kỳ chậm chạp.

Cố Hàn Uyên nhìn cũng không nổi.

Chương 661

Long Tiểu Vân ngược lại cũng tự giác nhận phạt.

Chỉ là tiếng kêu đau của nàng dường như trở nên có chút kỳ quái.

Tuy Long Tiểu Vân mỗi ngày đều bị phạt, nhưng để tránh ảnh hưởng đến việc luyện công của nàng, Cố Hàn Uyên vẫn sẽ vào phòng chữa trị cho nàng vào buổi sáng.

Việc chữa trị này ngược lại đã bù đắp cho tổn thất vì thời gian thu lãi của Lâm Thi Âm ngày càng ngắn.

Hơn nữa, sự trưởng thành của Long Tiểu Vân cũng rất khả quan.

Vài năm nữa, e rằng sẽ thu hoạch được một quả mật đào tươi ngon mọng nước.

Đêm hôm đó, sau khi Cố Hàn Uyên thưởng thức một phen vũ đạo của Lâm Tiên Nhi, đồng thời làm cho nàng một bữa khuya ấm người.

Đợi nàng ăn xong và chủ động dọn dẹp sạch sẽ khay nhỏ, Cố Hàn Uyên mới mặc kệ ánh mắt níu kéo đầy oán giận của nàng, hài lòng rời đi.

Lúc này đêm đã khuya.

Nhưng có rất nhiều người không ngủ được.

Nhất là những người vì vụ án Mai Hoa Đạo mà không lòng dạ nào ngủ nghỉ.

Nhưng chuyện này chẳng có chút quan hệ nào với Cố Hàn Uyên.

Hắn đi đến căn phòng của người có quan hệ với mình.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, Tôn Tiểu Hồng oán giận nói: Cố đại ca, huynh lại đến chỗ Lâm Tiên Nhi đó à.

Cố Hàn Uyên không tắm rửa trước để xóa đi mùi hương còn vương lại, nên đã bị khứu giác nhạy bén của Tôn Tiểu Hồng phát hiện manh mối.

Dù sao hoạt động ca múa cũng là một loại vận động chung.

Không cẩn thận dính phải chút mùi cũng là chuyện bình thường.

Thiên phú khứu giác không nói lý lẽ này của phụ nữ quả thực đáng sợ.

Các vị bằng hữu thích chơi bời phải chú ý đấy.

Tôn Tiểu Hồng tức giận suýt nữa một cước đạp Cố Hàn Uyên xuống giường.

Trong khoảng thời gian này, Cố Hàn Uyên và các cô gái đều có quan hệ mập mờ.

Mặc dù không công khai biểu hiện ra ngoài, nhưng cũng không cố ý che giấu với ba người trừ Long Tiểu Vân.

Cách xử lý dường như thuận theo tự nhiên này khiến cả ba cô gái ít nhiều đều nhận ra chút gì đó.

Điểm này ngay cả Lâm Thi Âm cũng không ngoại lệ.

Điều này khiến nàng vừa mừng vừa lo.

Mừng là có Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Hồng làm bạn, Cố Hàn Uyên có thể sẽ không còn hứng thú với nàng nữa.

Lo là thân thể của mình dường như ngày càng quen thuộc, không biết còn có thể kiên trì được bao lâu.

Lâm Tiên Nhi thì lại mang tâm thái xem kịch mà âm thầm quan sát.

Dù sao bây giờ nàng cũng không có lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể cố gắng thể hiện mặt tốt đẹp nhất của mình khi múa vào ban đêm, nỗ lực giành được phần thưởng thực sự.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên trước sau vẫn dửng dưng, khiến cho nỗi oán giận trong lòng nàng ngày càng tăng.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến nàng ngày càng tham lam.

Tôn Tiểu Hồng thì đương nhiên là ăn không ít giấm chua.

Hơn nữa người có khả năng cùng nàng chung một chồng lại là Lâm Tiên Nhi và Lâm Thi Âm mà nàng vô cùng ghét bỏ.

Vì thế nàng cũng làm không ít trò giận dỗi.

Nhưng đều bị Cố Hàn Uyên dỗ dành.

Giống như bây giờ vậy.

Tôn Tiểu Hồng không những không thoát khỏi vòng tay của Cố Hàn Uyên, mà còn bị hắn ngậm chặt lấy cánh môi.

Không bao lâu sau đã ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, rúc vào lòng Cố Hàn Uyên.

Tôn Tiểu Hồng đôi mắt đẹp mơ màng, ngập ngừng nói: Cố đại ca toàn dùng chiêu này để đối phó ta.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo: Tiểu Hồng không thích à.

Tôn Tiểu Hồng nhất thời nở nụ cười lúm đồng tiền, thẹn thùng khẽ nói: Thích.

Nhưng có lẽ vì Cố Hàn Uyên dùng cách này đối phó Tôn Tiểu Hồng quá nhiều lần, nàng đã có không ít sức đề kháng.

Hồi phục tinh thần lại, cơn ghen tuông nổi lên, nàng hờn dỗi nói: Ta có thích thế nào đi nữa, Cố đại ca chẳng phải vẫn sẽ đi tìm Lâm Tiên Nhi sao.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, cười đầy ẩn ý trêu chọc: Không có cách nào, ai bảo Tiểu Hồng của ta không muốn giúp ta.

Không cầu tiến như vậy cũng là chuyện tốt.

Nói xong, hắn đưa tay khẽ điểm lên đôi môi anh đào tươi tắn của Tôn Tiểu Hồng.

Ám chỉ của Cố Hàn Uyên vô cùng rõ ràng, không cầu tiến chính là chỉ việc Tôn Tiểu Hồng không muốn trau dồi tiêu kỹ.

Tôn Tiểu Hồng lĩnh hội được ý của hắn, ngẩn ngơ hỏi: Cố đại ca và Lâm Tiên Nhi chỉ như vậy thôi sao.

Sự ghen tuông của Tôn Tiểu Hồng phần lớn là do nàng đoán rằng Lâm Tiên Nhi có thể đã tiến xa hơn mình.

Dù sao đối mặt với thân thể mềm mại hoàn mỹ động lòng người của Lâm Tiên Nhi, một người đàn ông bình thường làm sao có thể nhịn được.

Ngay cả Tôn Tiểu Hồng cũng thường xuyên lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Lúc này biết được chân tướng, trong lòng nàng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó còn có một cảm giác ưu việt không rõ.

Nàng tự suy diễn rằng Cố Hàn Uyên rất có thể vì lo lắng cho suy nghĩ của nàng nên mới không tiến thêm một bước với Lâm Tiên Nhi.

Nghĩ như vậy, tình yêu trong đôi mắt đẹp của Tôn Tiểu Hồng càng thêm rõ ràng.

Nàng vừa thẹn vừa mừng nói: Ta cũng không phải không muốn, chỉ là không quen lắm.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên sẽ không chấp nhận cái cớ này của Tôn Tiểu Hồng.

Hắn cười đầy ẩn ý: Trốn tránh không phải là thói quen tốt.

Tôn Tiểu Hồng mặt càng thêm đỏ bừng, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia rung động.

Bao nhiêu ngày qua, nàng dường như cũng đã thuyết phục được bản thân chấp nhận.

Hơn nữa vì Lâm Tiên Nhi, nàng cũng sẵn lòng thay đổi.

Tôn Tiểu Hồng thuận theo rời khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên.

Chỉ một lúc sau.

Đôi mắt đẹp của nàng lóe lên một tia kinh ngạc, rụt rè ngước nhìn Cố Hàn Uyên nói: Cố đại ca, ta đã tắm rửa rồi.

Cho nên Cố Hàn Uyên khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Tôn Tiểu Hồng, vẻ mặt thong dong, cười nhẹ nói: Chẳng trách Tiểu Hồng thơm như vậy.

Tiểu Hồng không muốn gội đầu lại lần nữa sao.

Điều này phải xem vào sự cố gắng của chính ngươi rồi.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy xấu hổ trừng mắt liếc Cố Hàn Uyên một cái, hiển nhiên đã hiểu ý hắn.

Nhưng lại bất ngờ không phản đối.

Rõ ràng sự uy hiếp từ Lâm Tiên Nhi đã khiến nàng phải nhượng bộ.

Một lúc lâu sau, vì trốn tránh việc tiến bộ, hoang phí không ít thời gian nên Tôn Tiểu Hồng vẫn không thể quen được.

Nàng vội vàng rót cho mình một ly nước uống mới có thể dằn xuống cơn ho.

Nàng xấu hổ trừng mắt Cố Hàn Uyên, dường như đang trách hắn không biết thương hương tiếc ngọc.

Nhưng cuối cùng vẫn giữ được mái tóc của mình.

Tôn Tiểu Hồng vừa thẹn vừa giận nói: Cố đại ca hài lòng chưa.

Ta muốn nghỉ ngơi, Cố đại ca cũng nên về đi.

Tôn Tiểu Hồng ra vẻ hạ lệnh đuổi khách, tự nhiên xoay lưng lại.

Trông như thể nàng đang bất mãn vì Cố Hàn Uyên không để ý đến lòng tự trọng thiếu nữ, ép buộc nàng tiến bộ.

Thực ra vẫn là do quá xấu hổ.

Nhưng mà, hơi ấm đột ngột truyền đến từ phía sau làm nàng giật mình.

Chương 662

Tôn Tiểu Hồng nghi ngờ hỏi: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Tôn Tiểu Hồng ôn tồn nói: Đêm nay ta không muốn một mình gối chiếc, Tiểu Hồng có thể ở lại với ta không.

Ý đồ của Cố Hàn Uyên đã quá rõ ràng.

Tôn Tiểu Hồng nhất thời mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói: Nhưng mà.

Hiển nhiên nàng vẫn chưa chuẩn bị xong.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không có ý định bỏ qua cho nàng.

Tôn Tiểu Hồng tuy có liên quan đến mưu đồ của Cố Hàn Uyên đối với Tôn gia, nhưng cũng không cần thiết phải trì hoãn.

Ngược lại, cho nàng ăn một viên thuốc an thần, sẽ càng có lợi cho kế hoạch sau này.

Vì vậy, thấy các đánh giá về Tôn Tiểu Hồng sắp đạt chuẩn, Cố Hàn Uyên quyết định tối nay sẽ ăn luôn nàng.

Nhưng trước đó vẫn phải lừa một chút.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo thon của Tôn Tiểu Hồng, ấm áp nói: Yên tâm, chỉ ôm ngươi ngủ thôi, tuyệt đối không làm bậy.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy có chút do dự.

Nàng vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để trao thân cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng nếu chỉ là ngủ một giấc, trong lòng nàng lại không có bao nhiêu kháng cự.

Nói cho cùng, thiếu nữ vẫn nguyện ý gần gũi với người trong

lòng.

Huống chi bên cạnh còn có Lâm Tiên Nhi và Lâm Thi Âm, hai người phụ nữ đầy uy hiếp.

Thấy Cố Hàn Uyên dường như thực sự thành thật, không làm bậy, nàng thở phào nhẹ nhõm, mặt đỏ ửng gật đầu đồng ý.

Trăng lên đỉnh đầu.

Tôn Tiểu Hồng đôi mắt đẹp mơ màng nói: Cố đại ca, huynh nói là không làm bậy mà.

Tình chàng ý thiếp, dĩ nhiên không phải làm bậy.

Cố đại ca, ngươi là tên lừa đảo.

Vậy Tiểu Hồng có thích tên lừa đảo này không.

Tôn Tiểu Hồng thấy việc đã đến nước này, hơn nữa Cố Hàn Uyên dù sao cũng là người trong lòng mình, nhất thời không còn ý định từ chối nữa.

Nàng phối hợp vòng tay qua cổ Cố Hàn Uyên, đôi mắt mơ màng lẩm bẩm: Thích.

Ngày hôm sau.

Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lâm Tiên Nhi, trắng nõn như một pho tượng bạch ngọc, đang mang vẻ mặt yêu mị liếm mép.

Nàng hơi bất mãn hờn dỗi: Công tử thật sự coi ta là tỳ nữ để sai khiến à.

Lâm Tiên Nhi miệng thì bất mãn, nhưng hành động lại vô cùng thành thật.

Cái cổ thanh tú của nàng phập phồng lên xuống.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt lười biếng, cười đầy ẩn ý: Sao thế.

Chán rồi à.

Lâm Tiên Nhi dừng lại một chút, oán giận nói: Đâu có.

Công tử ở chỗ Tôn Tiểu Hồng không thỏa mãn mà tìm đến Tiên Nhi, Tiên Nhi tất nhiên là vui mừng.

Chỉ là Tiên Nhi tự nhận không thua kém Tôn Tiểu Hồng, vì sao công tử lại chỉ để Tiên Nhi làm những việc của tỳ nữ.

Công tử biết rõ Tiên Nhi muốn gì, lại cho Tôn Tiểu Hồng trước, Tiên Nhi dĩ nhiên là đau lòng rồi.

Cố Hàn Uyên không ép buộc Tôn Tiểu Hồng, sau khi nàng mê man liền đến Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Ban đầu Lâm Tiên Nhi còn vui mừng vì Cố Hàn Uyên dường như đang mê luyến mình.

Kết quả rất nhanh đã phát hiện Cố Hàn Uyên chỉ coi nàng là nơi để giải quyết hậu quả mà thôi.

Trong lòng nàng, oán giận, không cam tâm, ghen tuông gần như bùng nổ.

Thậm chí còn có một nỗi uất ức mãnh liệt.

Nàng, Lâm Tiên Nhi, dung mạo tuyệt thế, dáng người hoàn mỹ, được không biết bao nhiêu đàn ông theo đuổi.

Kết quả trước mặt Cố Hàn Uyên lại giống như một tỳ nữ cấp thấp nhất.

Mấy ngày nay Lâm Tiên Nhi vì sợ hãi Cố Hàn Uyên, đã cẩn thận hầu hạ hắn.

Mà Cố Hàn Uyên cũng dường như rất hài lòng với thái độ làm việc của nàng, khen ngợi hết lời.

Thường ngày ban đêm sau khi thưởng thức ca múa của Lâm Tiên Nhi đều sẽ chọn ở lại.

Cứ như vậy, đã cho nàng một ảo giác rằng Cố Hàn Uyên đang mê luyến nàng.

Kết quả cuối cùng không chỉ bị Tôn Tiểu Hồng giành trước, mà còn bị hắn dùng để giải quyết hậu quả cho Tôn Tiểu Hồng.

Điều này làm sao Lâm Tiên Nhi có thể cam tâm.

Vừa hay mấy ngày nay chung sống, nàng thấy Cố Hàn Uyên đối xử với mình cũng khá ôn hòa.

Mặc dù lúc sai khiến nàng cũng sẽ không quá làm khó dễ.

Cộng thêm sự tự tin cố hữu của nàng khi đối mặt với đàn ông, đương nhiên nảy sinh ý nghĩ được đằng chân lân đằng đầu.

Cố Hàn Uyên mắt sáng lên, khóe miệng cong lên một đường, ngữ khí khó hiểu nói: Vậy Tiên Nhi muốn cái gì.

Lâm Tiên Nhi thấy vậy mừng rỡ, cho rằng Cố Hàn Uyên không còn từ chối mình nữa.

Nàng nhất thời xoay người ngồi dậy, chống người, cọ xát, dường như chỉ cần trầm mình xuống một khắc nữa, nàng có thể đạt được tâm nguyện.

Lâm Tiên Nhi mặt mang nụ cười yêu mị, ra vẻ đáng yêu hỏi: Công tử, được không.

Cố Hàn Uyên hờ hững liếc mắt, khoảng cách đến khi thành sự chỉ còn thiếu một lời cho phép của hắn.

Nhưng lúc này hắn lại không hiểu phong tình đẩy Lâm Tiên Nhi ra, tự mình đứng dậy mặc quần áo.

Sắc mặt Lâm Tiên Nhi chợt biến, không thể tin được nhìn Cố Hàn Uyên trở mặt vô tình.

Đều đã đến lúc gần kề, nàng cuối cùng lại một lần nữa bị từ chối.

Nỗi căm hận trong lòng khiến nàng vượt qua cả nỗi sợ hãi đối với Cố Hàn Uyên.

Nàng phẫn hận hô: Công tử, vì sao.

Tiên Nhi không đẹp sao.

Hay là Tiên Nhi hầu hạ không tốt.

Cố Hàn Uyên ngừng động tác mặc quần áo, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt nói: Được, ta có thể cho ngươi một cơ hội.

Nguyên bản Lâm Tiên Nhi nghe vậy nên vui mừng như điên vì sắp được như ý mới phải.

Vậy mà lúc này nàng lại chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Bởi vì vẻ mặt của Cố Hàn Uyên lúc này đối với nàng vô cùng quen thuộc.

Chính là dáng vẻ ngày đó có thể lấy mạng nàng bất cứ lúc nào.

Điều này làm sao Lâm Tiên Nhi không kinh hãi cho được.

Nàng vẻ mặt sợ hãi, cẩn thận hỏi: Công.

Công tử.

Cố Hàn Uyên mặt không biểu cảm nói: Sao.

Ngươi không phải muốn sao.

Viền mắt Lâm Tiên Nhi lập tức đỏ hoe, trong phút chốc lại vượt qua cả nỗi sợ hãi trong lòng.

Nàng đầy uất ức sắp khóc nói: Là nô tỳ đã làm sai điều gì sao.

Nàng chưa từng khép nép hầu hạ một người đàn ông nào như vậy.

Cũng chưa từng chịu nhiều uất ức đến thế.

Chút ý nghĩ muốn chinh phục Cố Hàn Uyên trong lòng đã dần phai nhạt.

Trải qua những ngày điều giáo vừa qua, suy nghĩ của Lâm Tiên Nhi đã thay đổi.

Nàng chỉ không muốn giống như một tỳ nữ, có thể tùy tay sử dụng, tùy tay vứt bỏ.

Phải biết rằng cho đến nay Cố Hàn Uyên còn chưa từng hôn nàng.

Chỉ là lúc có nhu cầu mới đến sai khiến nàng.

Tình cảnh như vậy khiến nàng không có cảm giác an toàn.

Cố Hàn Uyên tiến lên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt láng mịn của nàng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như băng.

Hắn nhàn nhạt nói: Ta không muốn người phụ nữ vô dụng, đương nhiên nếu ngươi chỉ muốn làm một bình hoa, ta đây sẽ giúp ngươi.

Chỉ có điều, một bình hoa sẽ có kết cục thế nào ngươi nên biết rõ chứ.

Lâm Tiên Nhi trong lòng kinh hãi.

Một bình hoa sẽ có kết cục thế nào, nàng sao lại không biết.

Bình hoa rất đẹp, nhưng cũng rất dễ vỡ.

Chương 663

Không thích thì lại mua một cái mới.

Mà bình hoa không được yêu thích chỉ có kết cục bị vứt bỏ.

Lâm Tiên Nhi tự nhiên không cam lòng chỉ làm bình hoa.

Dù không thể chinh phục Cố Hàn Uyên, nàng cũng muốn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn, chứ không phải một bình hoa có cũng được không có cũng không sao.

Nhưng nàng vẫn không cam lòng nói: Nhưng mà Tôn Tiểu Hồng.

Ngươi quá coi thường Tôn Tiểu Hồng.

Bản thân nàng có lẽ không có gì, nhưng sau lưng nàng là cả một võ lâm thế gia Tôn gia.

Cố Hàn Uyên chưa giải thích hết, nhưng Lâm Tiên Nhi lúc này đã hiểu ra.

Tôn Tiểu Hồng có Tôn gia chống lưng, căn bản không phải là người mà nàng chỉ dựa vào việc vẽ vời để lôi kéo vài cao thủ tầm thường có thể so sánh được.

Lâm Tiên Nhi thất vọng nói: Thì ra là vậy, nô tỳ hiểu rồi.

Cố Hàn Uyên thấy thời cơ đã chín muồi, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt nói: Đương nhiên, điều quan trọng hơn là, ngươi dường như đã quên mất lời ta từng nói.

Ta cho ngươi, mới là của ngươi, ta không cho, ngươi không được giành.

Lâm Tiên Nhi thấy Cố Hàn Uyên nở nụ cười, nhất thời vui mừng.

Nàng chợt phát hiện chỉ cần nhận được một nụ cười của Cố Hàn

Uyên, còn khiến nàng vui hơn cả sự ngưỡng mộ của vô số nam tử.

Đôi mắt đẹp long lanh như nước, dịu dàng nói: Nô tỳ biết sai rồi.

Nô tỳ chỉ là quá muốn nhận được phần thưởng của công tử.

Vậy thì làm tốt chuyện ta giao cho ngươi, tự nhiên sẽ có chỗ tốt cho ngươi.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, dường như đã bỏ qua chuyện lúc trước.

Lâm Tiên Nhi thấy vậy đôi mắt lóe sáng, tự tin cười nũng nịu nói: Công tử yên tâm, Lý Tầm Hoan bên kia đã bước vào thiên la địa võng, lần này hắn chết chắc rồi.

Còn có Long Khiếu Vân, cũng chắc chắn phải chết.

Nàng dường như đã xem phần thưởng Cố Hàn Uyên hứa hẹn là vật trong lòng bàn tay.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười nói: Nếu đã như vậy, ta đây sẽ chờ tin tốt của ngươi.

Nhưng trong lòng hắn thực ra cũng không cho rằng Lâm Tiên Nhi có thể giết được Lý Tầm Hoan.

Nhân vật chính nếu dễ dàng chết như vậy thì quá vô dụng.

Huống chi đó còn là Tiểu Lý Phi Đao.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy càng thêm vui mừng, kiều mị nói: Nô tỳ đã biết sai, công tử có thể cho nô tỳ một cơ hội bồi thường không ạ.

Được.

Lâm Tiên Nhi được Cố Hàn Uyên cho phép, vui mừng tiếp tục hoàn thành việc hầu hạ bị gián đoạn lúc nãy.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt mái tóc của nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn gò má đang biến dạng của nàng.

Muốn ngựa chạy nhanh, tự nhiên phải cho ngựa ăn cỏ.

Quả nhiên Lý Tầm Hoan rất nhanh đã gặp rắc rối.

Ngày hôm đó, Cố Hàn Uyên đang ở trong viện dạy Long Tiểu Vân Bài Vân Chưởng.

Long Tiểu Vân tư chất bất phàm, thực ra đã sớm học được Bài Vân Chưởng, chỉ thiếu kinh nghiệm mà thôi.

Nhưng nàng dường như lại mê mẩn cảm giác bị Cố Hàn Uyên trừng phạt, coi đó là một cách thân cận.

Vì vậy nàng luôn cố ý học chậm, học sai.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên là nhìn thấu mà không nói toạc.

Hắn ăn ý đợi Long Tiểu Vân luyện công xong mới hảo hảo giáo huấn nàng.

Lúc này Long Tiểu Vân đang mang vẻ mặt cẩn trọng của người phạm lỗi.

Nhưng đôi mắt đẹp lại lóe lên tia mong chờ cùng một chút mị ý.

Rõ ràng Long Tiểu Vân chính vì phương thức giáo dục đặc thù của Cố Hàn Uyên, mà đang thức tỉnh bản năng ham muốn khoái lạc của nữ tử.

Tôn Tiểu Hồng ở một bên xem mà mặt đầy nghi hoặc.

Theo nàng thấy, với sự thông minh tài trí của Long Tiểu Vân, chỉ học chiêu thức không đến nỗi khó khăn như vậy.

Nhưng nàng cũng không quá để ý.

Dù sao nàng vẫn chưa coi Long Tiểu Vân là đối thủ.

Huống chi bây giờ nàng đã chiếm được vị trí dẫn đầu.

Lúc này nàng đang mang vẻ mặt ngọt ngào nhìn gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Trên mặt Tôn Tiểu Hồng thỉnh thoảng hiện lên một vệt ửng hồng, hiển nhiên cũng đang mong chờ thời gian ở bên nhau vào ban đêm.

Đáng tiếc sự mong đợi của Long Tiểu Vân cuối cùng vẫn tan thành mây khói.

Chỉ thấy Lâm Thi Âm với tư thái ngày càng yểu điệu, cùng Lâm Tiên Nhi vẻ mặt ẩn chứa màu sắc khó hiểu, tay trong tay đi tới.

Lâm Thi Âm vội vàng nói: Cố công tử, biểu ca vì bị nghi ngờ là Mai Hoa Đạo nên đã bị người ta bắt đi rồi.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Ồ.

Lại có chuyện gì vậy.

Ta không phải đã cho hắn thời hạn ba tháng sao.

Cho dù có người không hài lòng, nể mặt ta cũng không nên dám động đến hắn mới phải.

Lâm Thi Âm vẻ mặt sầu não nói: Ta cũng không biết.

Là Tiên Nhi muội muội đến báo cho ta biết.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Bất kể là ai, dám không để ý đến ý kiến của ta mà bắt Lý Tầm Hoan, hoặc là có đủ sức mạnh, hoặc là có bằng chứng như núi.

Không thể nào là một kẻ ngu xuẩn đơn thuần muốn chết chứ.

Tiên Nhi, ngươi có biết tình hình cụ thể không.

Lâm Tiên Nhi lắc đầu nói: Ta biết cũng không nhiều.

Chỉ biết người cầm đầu là Tâm Mi Đại Sư và Tâm Giám Đại Sư của Bắc Thiếu Lâm.

Bọn họ chắc như đinh đóng cột rằng Lý Tầm Hoan chính là Mai Hoa Đạo thật sự.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, trầm giọng nói: Lại là đám lừa trọc Thiếu Lâm.

E rằng có chút khó giải quyết.

Lâm Thi Âm vội vàng hỏi: Cố công tử, sao vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Thiếu Lâm Phái hành sự trước nay bá đạo, phần lớn thời gian không phải ngươi có lý thì họ sẽ nói lý với ngươi, họ chỉ thừa nhận đạo lý của họ mà thôi.

Huống chi tuy ta không biết Lý Tầm Hoan có chứng cứ gì rơi vào tay đám lừa trọc đó, nhưng nếu đã bị họ lấy ra làm bằng chứng, hiển nhiên là có cơ sở.

Hơn nữa quan hệ giữa ta và Thiếu Lâm không thân, họ chưa chắc sẽ nể mặt ta.

Nếu ta thật sự dùng vũ lực mạnh mẽ can thiệp thì ảnh hưởng quá lớn.

Không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn nên cố gắng tránh.

Bắc Thiếu Lâm mặc dù sẽ vì e dè được mất mà không dám động thủ với hắn, nhưng cũng chỉ có bọn họ mới dám không để ý đến mặt mũi của Cố Hàn Uyên, nhúng tay vào chuyện của Lý Tầm Hoan.

Nam Bắc Thiếu Lâm cùng chung một gốc, chẳng qua là vì mở rộng tầm ảnh hưởng mới phân biệt xây dựng ở hai nước Minh, Tống.

Mà bất luận là Nam hay Bắc Thiếu Lâm đều đã chịu thiệt thòi trên người Cố Hàn Uyên, lại thêm hắn xuất thân từ phái Võ Đang, vì vậy đều vô cùng căm ghét hắn.

Trong ngày sinh nhật trăm tuổi của Trương Tam Phong, Bắc Thiếu Lâm bị Cố Hàn Uyên làm cho bẽ mặt.

Tại đại hội Nam Thiếu Lâm, lại càng mất đi Lục Địa Thần Tiên Vô Sắc Thiền Sư.

Tuy Vô Sắc Thiền Sư chết dưới tay Vô Thiên, nhưng không ít người trong nội bộ Nam Thiếu Lâm cho rằng là vì Cố Hàn Uyên trước đó đã đả thương Vô Sắc Thiền Sư, cuối cùng mới hại ông chết trong tay Vô Thiên.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn phá hoại kế hoạch độ hóa ba vị Đại Tông Sư là Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác và Cưu Ma Trí của họ, làm sao có thể không xem hắn là cái gai trong mắt.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên bây giờ danh vọng như mặt trời ban trưa, Thiếu Lâm lại có đại địch số một là Vô Thiên, e rằng sớm đã ra tay đối phó hắn.

Đừng nghĩ Cố Hàn Uyên bề ngoài thực lực ngang với Lục Địa Thần Tiên mà Thiếu Lâm sẽ sợ hãi.

Dù sao cũng không ai biết Thiếu Lâm rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu Lục Địa Thần Tiên.

Nếu thật sự huy động nhiều Lục Địa Thần Tiên đến vây giết, dù là Cố Hàn Uyên cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Vì vậy, sách lược Cố Hàn Uyên đặt ra đối với Thiếu Lâm là từng chút một moi ra các Lục Địa Thần Tiên, rồi từng bước gặm nhấm.

Quan hệ thù địch giữa hai bên, trong lòng mỗi người đều rõ.

Chỉ có điều bề ngoài vẫn phải duy trì hòa bình, không tùy tiện động thủ mà thôi.

Lâm Thi Âm tuy vì chuyện của Lý Tầm Hoan mà bị Cố Hàn Uyên thừa cơ trêu chọc đủ kiểu, nhưng nàng cuối cùng vẫn còn tình cảm với Lý Tầm Hoan, lúc này càng thêm lo lắng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, nắm lấy tay nàng an ủi: Phu nhân cũng không cần quá lo lắng, dù sao cũng nên đi xem tình hình thế nào đã.

Chỉ cần không phải chứng cứ vô cùng xác thực, Lý Tầm Hoan chắc sẽ không có chuyện gì.

Bị nắm tay giữa chốn đông người, Lâm Thi Âm nhất thời mặt đỏ bừng.

Nhất là vẻ mặt ngơ ngác của Long Tiểu Vân càng khiến nàng không biết phải đối mặt thế nào.

Chương 664

Ngược lại, Lâm Tiên Nhi và Tôn Tiểu Hồng không có phản ứng gì nhiều, các nàng vốn đã có chút dự liệu về việc này.

Lâm Thi Âm thấy vậy, trong lòng lóe lên một tia hiểu ra.

Nàng tuy hơi chậm chạp, nhưng cũng không ngốc đến mức không có cảm giác gì.

Thấy hai nàng không chút kinh ngạc, thậm chí ánh mắt vẫn dừng lại trên người Cố Hàn Uyên, nàng nhất thời sáng tỏ.

Không biết vì sao, trong lòng lại vô cùng khó chịu, vô thức khẽ giãy tay ra.

Điều khiến Lâm Thi Âm cảm thấy bất ngờ là Cố Hàn Uyên vậy mà cũng cứ thế buông tay.

Nàng nhìn nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên, mặt đỏ ửng, tim đập hơi nhanh, phía sau cặp mật đào không rõ vì sao lại có cảm giác tê dại, bàn tay vừa bị Cố Hàn Uyên nắm rồi buông ra lại không khỏi siết chặt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đi đầu rời đi.

Lâm Thi Âm vô thức đuổi theo.

Có lẽ là vì bị Cố Hàn Uyên làm loạn tâm trạng, nàng lại không phát hiện ra ánh mắt không cam lòng, rối rắm và lo lắng của Long Tiểu Vân đi ở phía sau cùng.

Ra khỏi nội viện, đi tới tiền sảnh, vừa hay nhìn thấy một đám người đang áp giải Lý Tầm Hoan đến.

Đại đa số đều là người quen, nhưng cũng có không ít gương mặt xa lạ.

Nhất là những cái đầu trọc lóc sáng loáng kia.

Đám người nhìn thấy Cố Hàn Uyên, dồn dập cung kính nói: Gặp qua Cố công tử.

Sắc mặt hơi phức tạp, A Phi cũng lên tiếng: Cố đại ca.

Long Khiếu Vân kinh ngạc nói: Đang định đi tìm Cố công tử, không ngờ ngài đã tới rồi.

Dứt lời, hắn liền đưa mắt nhìn Lâm Thi Âm.

Vẻ mặt nàng như một tiểu tức phụ, răm rắp đi theo sau Cố Hàn Uyên khiến Long Khiếu Vân khẽ nhíu mày, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy trên người Lâm Thi Âm dường như có gì đó khác lạ.

Hắn vô thức nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng rối rắm.

Cố Hàn Uyên có chút cổ quái nhìn Long Khiếu Vân, không biết có phải cố ý mặc áo xanh hay không.

Long Khiếu Vân khoảng thời gian gần đây bề ngoài thì bận rộn chuyện Mai Hoa Đạo và Lý Tầm Hoan, nhưng thực ra Cố Hàn Uyên đã biết được từ Lâm Tiên Nhi rằng Long Khiếu Vân vẫn đang loay hoay giữa tình cảm của Lâm Thi Âm và hắn.

Đồng thời còn ủy thác Lâm Tiên Nhi giúp đỡ tìm hiểu tin tức.

Long Khiếu Vân là một người vô cùng phức tạp.

Hắn không thể nghi ngờ là một tiểu nhân hèn hạ vô sỉ.

Hắn có lòng ghen tỵ, sự sợ hãi và ham muốn quyền lực như người

thường.

Đồng thời, hắn cũng si tình với Lâm Thi Âm.

Thế nhưng, sự si tình của Long Khiếu Vân rốt cuộc có mấy phần là thật lòng yêu Lâm Thi Âm, lại có mấy phần xuất phát từ sự căm hận và đố kỵ đối với Lý Tầm Hoan.

Vì thế, trong nguyên tác, hành vi của Long Khiếu Vân vô cùng khó hiểu.

Hắn cho người ta cảm giác không phải người tốt, nhưng lại xấu chưa tới nơi tới chốn.

Ngay cả việc bề ngoài giả làm người tốt và ngấm ngầm hạ độc thủ cũng làm không đến nơi đến chốn.

Chính vì vậy mà hắn luôn ở trong tình thế chiếm hết ưu thế lại bị Lý Tầm Hoan lật ngược tình thế.

Thậm chí đến cuối cùng, khi thân bại danh liệt, hắn lại hoàn toàn tỉnh ngộ đi cứu Lý Tầm Hoan để tẩy trắng cho mình.

Sự do dự không quyết đoán cùng với tài hèn chí lớn của hắn có thể thấy rõ qua từng chi tiết.

Trở lại chuyện trước mắt.

Long Khiếu Vân vừa kính nể thực lực của Cố Hàn Uyên, vừa hâm mộ uy thế của hắn.

Khoảng thời gian gần đây, bề ngoài dường như không có gì khác biệt.

Nhưng thực tế, Long Khiếu Vân đã nhạy bén phát hiện không ít hào hiệp giang hồ đều đối với hắn cung kính hơn nhiều.

Đây đều là ảnh hưởng đến từ việc mọi người biết được mối quan hệ thầy trò giữa Long Tiểu Vân và Cố Hàn Uyên.

Long Khiếu Vân cũng nhờ đó mà lôi kéo được không ít người.

Điều này làm cho Long Khiếu Vân hiểu rõ sức ảnh hưởng đáng sợ của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả khi đã tỏ thái độ xa cách, hắn vẫn có thể mượn được uy thế lớn như vậy.

Long Khiếu Vân, kẻ khao khát quyền thế, đương nhiên xem Cố Hàn Uyên như một con đường tắt.

Long Khiếu Vân quả thực mỗi ngày đều mở tiệc chiêu đãi Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên đáp lại luôn vô cùng lãnh đạm, một bộ dạng không muốn kết giao, điều này làm hắn thất vọng đồng thời cũng vô cùng hối hận.

Bởi vì Long Tiểu Vân là con gái, quan hệ cha con giữa họ cũng không tốt, sự lãnh đạm của Cố Hàn Uyên liền trở thành đương nhiên.

Thèm muốn uy thế của Cố Hàn Uyên, nhưng chỉ có thể nhận lại sự lạnh nhạt, Long Khiếu Vân vô cùng phiền muộn.

Cuối cùng, hình tượng phong lưu mà Cố Hàn Uyên cố ý tạo ra lại một lần nữa phát huy tác dụng.

Long Khiếu Vân đương nhiên nghĩ đến mỹ nhân kế.

Ban đầu hắn nghĩ đến Lâm Tiên Nhi.

Nhưng Lâm Tiên Nhi và hắn chỉ là quan hệ hợp tác, không phải là tùy tùng.

Dựa vào cái gì Lâm Tiên Nhi phải hy sinh thân thể mình để hắn kiếm lợi.

Cứ như vậy, Long Khiếu Vân không thể không nghĩ đến Lâm Thi Âm.

Thiện cảm của Cố Hàn Uyên đối với Lâm Thi Âm là điều mắt thường có thể thấy được.

Thậm chí không ít người nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái cũng bị hắn thu hết vào mắt.

Nhưng Long Khiếu Vân có thể làm gì đây.

Bảo hắn đi liều mạng với Cố Hàn Uyên sao.

Nếu hắn có can đảm đó, đã sớm đi liều mạng với Lý Tầm Hoan rồi.

Dưới tình huống này, tâm tính tiểu nhân vô sỉ của Long Khiếu Vân bắt đầu phát huy tác dụng.

Hắn suy nghĩ đến khả năng tối đa hóa lợi ích.

Nếu như Lâm Thi Âm thực sự không giữ được, chi bằng dựa vào đó để giành lấy lợi ích.

Nhưng tình yêu của Long Khiếu Vân dành cho Lâm Thi Âm cũng không phải là giả, chỉ là bị lòng căm hận đối với Lý Tầm Hoan che mờ.

Bảo hắn tự tay dâng Lâm Thi Âm lên cũng là điều hắn không làm được.

Sự do dự của Long Khiếu Vân lúc này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Vừa muốn có được lợi ích từ Cố Hàn Uyên, lại không muốn trả giá.

Kết quả của sự do dự chính là thuận theo tự nhiên.

Nếu như giữa Lâm Thi Âm và Cố Hàn Uyên thực sự xảy ra chuyện gì, hắn sẽ đến cửa đàm phán để giành lấy lợi ích.

Nếu không có gì xảy ra, trong lòng hắn cũng có thể được thoải mái.

Thế nhưng Long Khiếu Vân lại không biết rằng Lâm Tiên Nhi, người giúp hắn thăm dò tin tức, đã trở thành người của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, hắn chỉ nhận được tin tức rằng Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm mỗi ngày đều bàn luận cầm kỳ thư họa, thi từ ca vũ, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Thoạt nhìn, giống như Cố Hàn Uyên đang công lược Lâm Thi Âm, muốn để nàng cam tâm tình nguyện thay lòng đổi dạ.

Long Khiếu Vân vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên chỉ hứng thú với thân thể mỹ miều của Lâm Thi Âm, không ngờ ngay cả trái tim nàng hắn cũng muốn chiếm đoạt.

Nhưng hắn biết rõ trái tim Lâm Thi Âm vốn không thuộc về hắn.

Chương 665

Mặc dù đã gả cho hắn, còn sinh hạ Long Tiểu Vân, người trong lòng Lâm Thi Âm yêu vẫn là Lý Tầm Hoan.

Lòng căm hận méo mó của Long Khiếu Vân khiến hắn có một loại khoái cảm trả thù.

Dù sao vốn cũng không thuộc về ta, bị người khác cướp đi cũng chẳng sao, còn có thể trả thù Lý Tầm Hoan.

Ý nghĩ điển hình của việc hại người không lợi mình này trong lòng Long Khiếu Vân ngày càng nghiêm trọng.

Kết quả cuối cùng chính là không làm gì cả, mặc cho tình thế phát triển.

Kể từ khi Cố Hàn Uyên vào ở Hưng Vân Trang, Long Khiếu Vân không còn bước vào nội viện một bước nào nữa.

Thế nhưng khi Long Khiếu Vân thực sự nhìn thấy sự thay đổi trên người Lâm Thi Âm, tâm trạng lại vô cùng phức tạp rối rắm.

Vừa có khoái cảm trả thù, lại vừa đau lòng như cắt.

Hắn cho rằng Lâm Thi Âm đã thay lòng đổi dạ, hơn nữa rất có thể thân thể cũng đã thất thủ.

Nhưng khi hoàn hồn lại, hắn lại bất ngờ có cảm giác nhẹ nhõm.

Dù sao ván đã đóng thuyền, tiếp theo chỉ cần suy nghĩ làm thế nào để giành lợi ích từ chỗ Cố Hàn Uyên là được rồi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự thay đổi trong ánh mắt của Long Khiếu Vân.

Hắn thản nhiên hỏi: Dám hỏi pháp hiệu của hai vị đại sư.

Bần tăng Tâm Mi.

Bần tăng Tâm Giám, ra mắt Cố công tử.

Hai vị lão tăng đứng đầu của Bắc Thiếu Lâm chắp tay cung kính nói.

Hai người nhìn như cung kính, thực ra sắc mặt đều không tốt lắm.

Ai cũng biết Cố Hàn Uyên và Thiếu Lâm không hợp nhau.

Hơn nữa có Cố Hàn Uyên ở đây, bọn họ sẽ không thể một mình một cõi, ra lệnh cho mọi người.

Nhưng khi thực sự đối mặt với Cố Hàn Uyên, hai người lại cảm thấy áp lực cực lớn.

Trong lòng họ đã bắt đầu suy tính việc cầu viện Bắc Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, đại khái cảm nhận được thực lực của hai người.

Không hổ là Thiếu Lâm Phái, tùy tiện ra hai người đã là tu vi Tông Sư.

Tâm Mi còn mạnh hơn Tâm Giám một bậc.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, rồi nhìn Lý Tầm Hoan đang bị điểm huyệt và trói chặt lại với vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu.

Lý Thám Hoa, ngươi lại chọc phải Bắc Thiếu Lâm khi nào vậy.

Chẳng lẽ ngươi thật sự có thể chất thu hút phiền phức sao.

Lý Tầm Hoan cười khổ nói: Cố công tử nói đùa, tại hạ cũng có chút không hiểu ra sao.

Thực tế, lúc này đa số mọi người đều đang trong trạng thái mơ hồ.

Chỉ biết rằng đám người Tâm Mi đã tìm được chứng cứ Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo, đồng thời ra tay bắt giữ hắn.

Tâm Mi đúng lúc nói: Vẫn là để lão nạp nói rõ một chút vậy, bằng không Lý thí chủ e rằng sẽ không phục.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười, thản nhiên nói: Đại sư mời nói.

Tâm Mi chắp tay niệm một câu Phật hiệu, chậm rãi nói: Mấy ngày trước, đệ tử tục gia của Tâm Hồ sư đệ là Trương Hiếu Nghi vì án kiện Mai Hoa Đạo mà truyền tin về chùa xin giúp đỡ.

Vừa hay lão nạp và Tâm Giám sư đệ xuống núi làm việc, cách đây không xa nên đã cùng đến.

Hôm qua, Trương Hiếu Nghi lại truyền thư cho chúng ta, nói rằng đã tìm được manh mối của Mai Hoa Đạo, muốn chúng ta mau chóng đến hội hợp.

Nhưng vì lúc đó trời đã tối, nên không kịp đến.

Đợi đến hôm nay cùng Bách Hiểu Sinh thí chủ men theo ám hiệu mà Trương Hiếu Nghi để lại tìm đến, thì hắn đã chết từ lâu.

Cố Hàn Uyên nhíu mày hỏi: Vậy thi thể của Trương Hiếu Nghi đâu.

Mọi người nghe vậy liền tản ra một chút, để lộ ra thi thể của Trương Hiếu Nghi ở bên trong.

Chỉ thấy trên cổ họng hắn cắm một thanh phi đao vô cùng quen thuộc.

Cố Hàn Uyên tựa tiếu phi tiếu hỏi Lý Tầm Hoan: Lý Thám Hoa, vì sao phi đao của ngươi lại giết chết Trương Hiếu Nghi.

Chẳng lẽ có thù hận gì sao.

Lý Tầm Hoan cười khổ nói: Tại hạ làm sao có thể có thù oán với Trương lão gia tử.

Hắn cũng không phải do ta giết.

Sự thật đúng là như vậy.

Vì có Cố Hàn Uyên nhúng tay, Trương Hiếu Nghi đã không có va chạm với Lý Tầm Hoan và A Phi như trong nguyên tác, tự nhiên cũng không có thù hận gì.

Cố Hàn Uyên không tỏ ý kiến hỏi: Vậy Lý Thám Hoa có thể nói một chút về phi đao của ngươi được không.

Lý Tầm Hoan nhíu mày nói: Điểm này ta cũng rất nghi hoặc, phi đao trong túi đao của ta vẫn còn đủ.

A Phi đứng bên cạnh đúng lúc dâng lên túi đao lấy được từ trên người Lý Tầm Hoan, số lượng phi đao bên trong quả thực là đầy đủ.

Tâm Giám bỗng nhiên quát lên: Lý Tầm Hoan, sự việc đã đến nước này, ngươi vẫn còn muốn ngụy biện.

Đã như vậy, lão nạp sẽ để ngươi chết cho rõ ràng.

Xem đây là cái gì.

Nói rồi liền ném vật trong tay xuống đất.

Tiếng kim loại va chạm vang lên, đó lại là một cái túi đao giống hệt cái trong tay A Phi.

Đồng thời, phi đao bên trong vừa đúng thiếu một cái.

Lý Tầm Hoan kinh ngạc hỏi: Cái này từ đâu mà có.

Thực tế, Lý Tầm Hoan thật sự không hiểu chuyện gì.

Tâm Mi và Tâm Giám bỗng nhiên chỉ đích danh hắn là Mai Hoa Đạo rồi ra tay đánh đập.

Lý Tầm Hoan bị ép đến đường cùng, không thể làm gì khác hơn là rút phi đao ra uy hiếp, cố gắng hỏi rõ chân tướng sự việc.

Nhưng Long Khiếu Vân thấy Lý Tầm Hoan rút phi đao ra liền kinh hô xông lên ngăn cản, đồng thời ôm lấy vai hắn không ngừng khuyên hắn phải bình tĩnh.

Lý Tầm Hoan bị Long Khiếu Vân giữ chặt vai, nhất thời không thể động đậy, kết quả Bách Hiểu Sinh nhân cơ hội đánh lén, bắt giữ hắn.

Suốt đường đi, Lý Tầm Hoan trăm miệng khó cãi, đành phải chờ trở lại Hưng Vân Trang, có Cố Hàn Uyên ở đây mới tìm kiếm chân tướng.

Nhưng không ngờ lại thấy một cái túi đao giống hệt của mình, đồng thời nó lại trở thành chứng cứ hắn giết chết Trương Hiếu Nghi.

Tâm Giám chế nhạo nói: Đương nhiên là phát hiện tại hiện trường Trương Hiếu Nghi bỏ mình.

Cố Hàn Uyên chau mày, trầm giọng nói: Dù vậy, cũng không thể chứng minh Lý Tầm Hoan chính là Mai Hoa Đạo và đã giết Trương Hiếu Nghi.

Dù sao túi đao và phi đao đều có khả năng bị làm giả.

Tâm Mi thở dài nói: Cố công tử nói phải.

Chỉ có điều vẫn còn chứng cứ quan trọng hơn.

Cố Hàn Uyên tò mò hỏi: Chứng cứ gì.

Chỉ thấy Tâm Mi ra hiệu cho một tăng nhân phía sau.

Vài tên tăng nhân mang đến mấy cái rương sắt lớn.

Sau khi mở ra, bên trong là một đống y phục lộng lẫy, vàng bạc châu báu, không ít người thấy thế đều lộ ra ánh mắt tham lam.

Nhưng vật trong một cái rương sắt lại khiến mọi người sắc mặt cổ quái, một vài tiểu hòa thượng trẻ tuổi thậm chí còn đỏ mặt.

Chỉ thấy bên trong cất giấu chính là các loại áo lót của nữ tử.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái hỏi: Chuyện này là sao nữa.

Lúc này người giải thích là Bách Hiểu Sinh, chỉ thấy hắn trước tiên cung kính hành lễ với Cố Hàn Uyên.

Sau đó mới xúc động cao giọng nói: Những thứ này đều được tìm thấy ở nơi Trương lão gia tử bỏ mình, đó là một mật thất vô cùng bí mật.

Những tài bảo này đều là những thứ bị mất trộm trước đây do Mai Hoa Đạo gây ra, còn những chiếc áo lót này chỉ sợ là chiến lợi phẩm mà Mai Hoa Đạo dùng để cất giữ.

Mai Hoa Đạo tội ác tày trời, đây đều là chứng cứ phạm tội hắn đã làm hại các cô nương.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút hứng thú nhìn Bách Hiểu Sinh đang ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt.

Người khác không biết kẻ làm hại các cô nương trong đội Mai Hoa Đạo là ai.

Hắn lại biết người đó chính là Bách Hiểu Sinh ăn mặc bảnh bao trước mắt.

Thói quen thu thập áo lót này e rằng chính là sở thích của hắn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, dâm tặc ở chỗ hắn không có kết cục tốt đẹp.

Điền Bá Quang bị hắn giết, Vân Trung Hạc bị Vu Hành Vân giết.

Chỉ có một Huyết Đao lão tổ tương đối thức thời, cũng rất có mắt nhìn, nên bị hắn bỏ qua.

Địa Võng còn có một chuyện thú vị liên quan đến Huyết Đao lão tổ.

Nghe nói trước đây hắn muốn đi hái hoa, kết quả bất ngờ đụng phải một cô gái nói mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Hắn lúc đó tuy hoài nghi Cố Hàn Uyên không thể nào để mắt đến nhan sắc của cô gái kia, nhưng vẫn không dám động thủ, cuối cùng đành phải ảo não bỏ đi.

Chuyện này truyền ra giang hồ liền dẫn đến một hiện tượng thú vị.

Hễ nữ tử nào đụng phải hái hoa tặc đều sẽ nói mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Vậy mà lại thật sự lừa được không ít người.

Chương 666

Huyết Đao lão tổ càng thêm tức giận.

Những thiếu nữ xinh đẹp kia thật sự rất có thể là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Bất đắc dĩ, Huyết Đao lão tổ liền chuyển đối tượng sang nhân thê.

Kết quả những nhân thê đó cũng nói mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, một bộ dạng không hề quan tâm đến chồng mình.

Còn những người xấu xí, Huyết Đao lão tổ không có hứng thú, mà những người đẹp, Cố Hàn Uyên thật đúng là chưa chắc không có hứng thú.

Cho nên ngay cả nhân thê cũng không an toàn.

Trên giang hồ không phải đang thịnh truyền Ninh Trung Tắc và Cố Hàn Uyên có quan hệ sao.

Cứ như vậy, Cố Hàn Uyên không hiểu sao lại có thêm rất nhiều nữ tử tự xưng là nữ nhân của hắn.

Mà đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên truyền khắp thiên hạ.

Đương nhiên người sáng suốt chắc chắn không tin, dù sao cũng quá hoang đường.

Nhưng đối với loại hái hoa tặc sợ Cố Hàn Uyên như Huyết Đao lão tổ mà nói, thật sự không dám làm bậy.

Lỡ như không may đụng phải hàng thật thì sao.

Bất đắc dĩ, Huyết Đao lão tổ chỉ có thể lưu luyến thanh lâu kỹ viện để giải sầu.

Cũng may Huyết Đao lão tổ đã đầu phục Mông Nguyên nên không thiếu tiền.

Bằng không thật sự có thể bị bức bối đến chết.

Còn những nữ tử bị Bách Hiểu Sinh làm hại cũng không phải không có ai tự xưng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên để tự vệ.

Nhưng đừng xem Bách Hiểu Sinh đối mặt với Cố Hàn Uyên thì bề ngoài cung kính, khi đối mặt với những nữ tử tự xưng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên lại không hề nương tay.

Vì vậy, Bách Hiểu Sinh đã sớm nằm trong danh sách phải giết của Cố Hàn Uyên.

Lưng Bách Hiểu Sinh không hiểu sao lạnh toát, cẩn thận liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Nói tiếp đi.

Nếu chỉ có vậy thì không thể chứng minh Mai Hoa Đạo và kẻ giết Trương Hiếu Nghi chính là Lý Tầm Hoan.

Bách Hiểu Sinh thở phào nhẹ nhõm, tự tin nói: Đương nhiên không chỉ có vậy, tại hạ và các đại sư Bắc Thiếu Lâm còn phát hiện trong mật thất không ít thi thể nữ tử quần áo không đủ che thân.

Nhưng trong đó có một nữ tử còn sống, và bằng lòng đứng ra chỉ chứng kẻ nào mới là Mai Hoa Đạo thật sự.

Cố Hàn Uyên chân mày nhíu lại, kín đáo liếc mắt nhìn Lâm Tiên Nhi.

Làm tốt lắm.

Lâm Tiên Nhi đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp lóe lên, quyến rũ liếm nhẹ khóe môi dưới.

Được Cố Hàn Uyên khen ngợi, nàng còn vui sướng hơn cả trong tưởng tượng.

Ừm, thật ngọt ngào.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt đói khát của Lâm Tiên Nhi.

Khẽ thở dài một hơi rồi trầm giọng nói: Thôi vậy, nàng ấy đã thảm như vậy rồi, hà tất phải để nàng chịu sự chỉ trỏ của người đời.

Đa tạ Cố công tử thấu hiểu, nhưng ta vẫn nguyện vì đại nghĩa mà chỉ chứng tên Mai Hoa Đạo tội ác tày trời kia.

Chỉ thấy Thiết Địch tiên sinh hai mắt đỏ hoe, vẻ mặt giận dữ không thể che giấu, dìu một nữ tử phong thái thướt tha đi ra.

Nữ tử nước mắt lưng tròng, ai oán thảm thiết khóc không thành tiếng: Ta tên là Như Ý, là thiếp thất của Thiết Địch tiên sinh.

Nàng nói rồi bỗng nhiên quỳ xuống cúi đầu: Mai Hoa Đạo chính là Lý Tầm Hoan, mời Cố công tử làm chủ cho nô gia.

Nữ tử tên Như Ý nhìn qua tuy có vài phần tiều tụy và chật vật, nhưng dung mạo xinh đẹp, tư thái thướt tha.

Lúc này đang khoác một bộ nam trang không vừa vặn, điểm điểm xuân quang khó tránh khỏi lộ ra từ trong khe hở.

Cố Hàn Uyên thậm chí còn nhạy bén nghe được không ít tiếng nuốt nước bọt của đám nam nhân trong sân.

Càng buồn cười hơn là ngay cả hòa thượng Tâm Giám ánh mắt cũng gần như dán chặt vào nàng.

Cố Hàn Uyên trong lòng khinh bỉ những kẻ được gọi là giang hồ hào hiệp, chính nghĩa chi sĩ, đạo đức cao tăng này.

Mà Như Ý đang hai mắt sáng lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên.

Nàng trông có vẻ hiền thục đáng yêu, nhưng thực ra đang âm thầm quan sát.

Như Ý kích động thầm nghĩ: Nếu có thể cùng Cố công tử vui vẻ một đêm, chút chuyện nhỏ này có đáng là gì.

Dù phải trả giá cao hơn nữa cũng đáng.

Như Ý đúng là tiểu thiếp của Thiết Địch tiên sinh.

Nhưng trong nguyên tác, nàng chết dưới tay Mai Hoa Đạo.

Nói chính xác là chết dưới tay Bách Hiểu Sinh.

Vì thế mới dẫn đến tình tiết Thiết Địch tiên sinh muốn giết Lý Tầm Hoan, kẻ bị gán cho cái tên Mai Hoa Đạo.

Nhưng bây giờ tình tiết đã sớm thay đổi.

Vì thân thể của Lâm Tiên Nhi hôm nay thuộc về Cố Hàn Uyên, không thể tùy tiện, nên nàng đành phải tìm người khác thay thế vai diễn của mình.

Vì vậy, nàng đã ngầm liên lạc với Như Ý, để nàng đứng ra vu khống Lý Tầm Hoan.

Điều kiện là cho nàng cơ hội vui vẻ một đêm với Cố Hàn Uyên.

Thiết Địch tiên sinh vô cùng yêu thích tiểu thiếp Như Ý này, ngày thường thường mang theo bên mình.

Ngày đó khi Cố Hàn Uyên đại phát thần uy, nàng vừa hay có mặt.

Nhìn thấy dung mạo tuấn dật như tiên nhân giáng trần và uy thế vô song của Cố Hàn Uyên, nàng nhất thời động lòng không thôi.

Nhưng Như Ý lại không có cớ thích hợp để tiếp xúc với Cố Hàn

Uyên.

Vừa lúc Lâm Tiên Nhi tìm đến cửa, Như Ý liền nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

Lâm Tiên Nhi tất nhiên là miệng đầy đáp ứng, thuận miệng vẽ ra một cái bánh nướng thật to.

Đương nhiên trong lòng nhất định là khịt mũi coi thường.

Dù sao chính cô ta còn chưa được, sao có thể đem chuyện tốt như vậy cho Như Ý.

Dù sao đợi sau khi chuyện thành công, lại tìm cơ hội xử lý nàng là được.

Lâm Tiên Nhi là một nữ tử lòng dạ độc ác.

Lúc này, Như Ý đang ảo tưởng về một đêm mỹ hảo cùng Cố Hàn Uyên.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn Lâm Tiên Nhi.

Không cam lòng lại tự đắc thầm nghĩ: Coi như ngươi đẹp hơn ta thì thế nào, đợi Cố công tử nếm được sự tuyệt diệu của ta, tất nhiên sẽ quên ngươi.

Như Ý có thể được Thiết Địch tiên sinh lớn tuổi yêu thích, sao có thể không có hai tay tuyệt chiêu.

Theo nàng thấy, Lâm Tiên Nhi mang danh đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc, chắc chắn rất rụt rè.

Sao có thể so với nàng biết cách chiều lòng đàn ông.

Nàng lại không biết Lâm Tiên Nhi ở trước mặt Cố Hàn Uyên nào có nửa điểm rụt rè hay tôn nghiêm.

Chỉ là không có cơ hội thi triển mà thôi.

Dáng vẻ đưa tình ngầm của Như Ý bị Cố Hàn Uyên nhìn thấy hết.

Trong lòng hắn thầm than: Nữ nhân thông minh rốt cuộc là số ít.

Nghĩ như vậy, cũng thấy Lâm Tiên Nhi thật đáng quý.

Ngồi ở vị trí đầu, Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, bùi ngùi thở dài nói: Ủy khuất cho Như Ý cô nương.

Là do đám nam nhân chúng ta vô năng, mới để cô nương phải gánh chịu những điều này.

Thiết Địch tiên sinh nghe vậy hai mắt đỏ rực.

Hắn trợn mắt giận dữ nhìn Lý Tầm Hoan, một bộ dạng hận không thể tại chỗ giết chết hắn.

Mọi người cũng lần lượt tán thưởng Như Ý thâm minh đại nghĩa.

Nhưng ánh mắt tham lam lại không hề rời khỏi người Như Ý nửa phần.

Nhất là hòa thượng Tâm Giám, tròng mắt gần như chui vào trong quần áo của Như Ý.

Ánh mắt của Bách Hiểu Sinh tương đối kín đáo.

Chương 667

Trong nguyên tác hắn đã để ý đến Như Ý, lúc này càng là không chiếm được thì càng muốn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt khinh miệt nhìn mọi người mỗi người một vẻ.

Hắn nhàn nhạt nói: Cũng xin Như Ý cô nương nói rõ ngọn ngành sự việc, vì sao lại chỉ đích danh Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo.

Diễn xuất của Như Ý cũng không tệ.

Lúc này nàng khóc lóc kể lể: Đêm qua khoảng giờ Tuất, ta đang ở trong phòng đợi tiên sinh trở về.

Lý Tầm Hoan bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ nhảy vào bắt ta đi.

Hắn bắt ta đến mật thất kia, rồi đối với ta.

Giọng nàng ngưng lại.

Lệ rơi đầy mặt, thân thể mềm mại run rẩy.

Dường như vì nhớ lại cảnh tượng lúc đó mà hoảng sợ, thống khổ.

Ánh mắt Thiết Địch tiên sinh càng thêm tức giận, trợn mắt nhìn Lý Tầm Hoan, một bộ dạng như sắp ra tay.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên ở đây, khiến hắn không dám lỗ mãng, bằng không đã sớm ra tay giết chết Lý Tầm Hoan.

Tiếng khóc của Như Ý tạm ngừng, nàng nghẹn ngào nói: Sau đó Lý Tầm Hoan muốn giết ta diệt khẩu, kết quả Trương lão gia tử bất ngờ xông vào.

Lý Tầm Hoan tại chỗ cầm phi đao đặt trong mật thất giết chết ông ấy, sau đó không biết vì sao lại vội vã rời đi.

Ta cũng vì vậy mà thoát được một kiếp.

Nàng khóc nức nở quỳ rạp xuống đất nói: Mời Cố công tử làm chủ cho nô gia.

Mọi người nghe vậy liền nhao nhao cả lên, đồng loạt hô hào muốn đem Lý Tầm Hoan ra trừng trị theo pháp luật, lấy mạng đền mạng.

Cố Hàn Uyên đưa tay ra hiệu, đám đông ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Hắn nhàn nhạt hỏi Long Khiếu Vân: Long Khiếu Vân, nhiệm vụ giám thị Lý Tầm Hoan là do ngươi sắp xếp.

Đêm qua giờ Tuất là ai giám thị Lý Tầm Hoan.

Lúc đó tình hình thế nào.

Long Khiếu Vân vẻ mặt do dự nhìn Lý Tầm Hoan, dường như đang rối rắm không biết có nên nói hay không.

Nhưng bộ dạng này của hắn ngược lại càng xác nhận bên trong có chuyện.

Lý Tầm Hoan từ đầu đến cuối đều là một bộ biểu tình thờ ơ.

Hắn đã hiểu, đây là một âm mưu nhắm vào hắn.

Kể cả Như Ý, đều là dùng để hãm hại hắn.

Mà Long Khiếu Vân dù không phải chủ mưu cũng chắc chắn đã tham gia vào đó.

Vì vậy Lý Tầm Hoan tự giễu cười, nhàn nhạt nói: Đại ca cứ nói đi.

Không cần giấu giếm.

Long Khiếu Vân sắc mặt phức tạp thở dài nói: Đêm qua giờ Tuất chính là Thiết Địch tiên sinh phụ trách giám thị Tầm Hoan.

Nhưng lúc đó Trương lão gia tử cũng truyền thư cho tại hạ, nói rằng ông ấy đã tìm được manh mối của Mai Hoa Đạo.

Tại hạ không dám tự ý quyết định nên đã mời Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh đến thương lượng.

Vì vậy lúc đó bên cạnh Tầm Hoan không có người giám thị.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, hỏi Lý Tầm Hoan: Lý Thám Hoa, lúc đó ngươi đang làm gì.

Lý Tầm Hoan nghe vậy cũng không giấu diếm.

Thẳng thắn nói: Lúc đó ta đang truy lùng một người có khả năng là Mai Hoa Đạo.

A Phi đâu.

Không đi cùng ngươi sao.

A Phi nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến mình, không để Lý Tầm Hoan giúp hắn giải thích.

Ngữ khí phức tạp nói: Lúc đó vừa hay có một hắc y nhân dùng ám khí tấn công chúng ta, bị ta dùng Kim Ti Giáp chặn lại.

Sau đó Lý Tầm Hoan cho rằng hai người có thể là đồng bọn.

Hắn tiếp tục truy tung kẻ có thể là Mai Hoa Đạo, còn ta thì đi truy hắc y nhân kia.

Đáng tiếc khinh công của hắc y nhân kia rất cao, ta không đuổi kịp.

A Phi ngay cả Lý đại ca cũng không gọi, mà gọi thẳng tên.

Rõ ràng hắn cũng bắt đầu hoài nghi Lý Tầm Hoan chính là Mai Hoa Đạo.

Đương nhiên, toàn bộ quá trình cũng không phải không có điểm đáng ngờ.

Dù sao kế điệu hổ ly sơn cũng quá rõ ràng.

Nhưng trên thực tế, nếu không phải Như Ý còn sống, cho dù Lý Tầm Hoan lúc đó thực sự làm như vậy, cũng không ai có thể phát hiện.

Đợi đến khi Thiết Địch tiên sinh phát hiện Như Ý mất tích, về mặt thời gian đã muộn.

Ngược lại có thể trở thành bằng chứng ngoại phạm của Lý Tầm Hoan.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia hứng thú, ý vị sâu xa nói: Lý Thám Hoa, ngươi còn gì để nói không.

Lý Tầm Hoan nghe vậy chỉ cười khổ.

Hắn còn có thể nói gì nữa.

Bây giờ gần như là bằng chứng như núi.

Dù có biện giải cũng không ai tin.

Như Ý đã đóng chặt thân phận Mai Hoa Đạo của hắn.

Long Khiếu Vân, Bách Hiểu Sinh, Tâm Mi và A Phi lại bổ sung chi tiết.

Nhưng chính những chi tiết này đã khiến toàn bộ vụ án trở thành bằng chứng sắt thép.

So với nguyên tác, thiết kế càng thêm kín kẽ, lại không có A Phi giúp đỡ.

Lý Tầm Hoan gần như hoàn toàn mất hết khả năng lật ngược tình thế.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với Lâm Tiên Nhi.

Toàn bộ kế hoạch cơ bản đều do Lâm Tiên Nhi sắp xếp.

Nhưng Cố Hàn Uyên cũng đã chỉ điểm vài câu.

Dù sao trong nguyên tác, thủ đoạn hãm hại của Lâm Tiên Nhi và đám người Long Khiếu Vân quá thô thiển, thuần túy là dùng phương thức không có chứng cứ và ỷ đông hiếp yếu để hãm hại.

Nếu kết án theo cách đó, chỉ làm giảm đi uy thế của Cố Hàn Uyên.

Điều đáng nói là số tài bảo lục soát được trong mật thất chính là do Lâm Tiên Nhi mượn danh Mai Hoa Đạo mà có được.

Dùng để hãm hại Lý Tầm Hoan chỉ là một phần trong đó.

Phần lớn thực sự đã vào tay Cố Hàn Uyên.

Lâm Tiên Nhi thật sự không lừa người, nàng quả thực rất có tiền, nhiều đến mức kinh ngạc.

Khối tài sản gần mấy trăm vạn lượng bạc ngược lại đã giúp Cố Hàn Uyên, người đã đầu tư dài hạn vào Thiên Võng, hồi lại một ít vốn.

Từ đó có thể thấy, đội ngũ Mai Hoa Đạo của Lâm Tiên Nhi rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc ác.

Nhưng Cố Hàn Uyên cũng không quan tâm, dù sao hắn còn không phải người tốt hơn cả ba kẻ kia.

Lúc này, trong sân lại bắt đầu hô hào muốn đem Lý Tầm Hoan ra trừng trị theo pháp luật.

Thậm chí đa số người cho rằng nên xử tử Lý Tầm Hoan tại chỗ, để an ủi linh hồn những người bị Mai Hoa Đạo làm hại trên trời.

Chỉ có Tâm Mi tỏ ý muốn đưa Lý Tầm Hoan về Bắc Thiếu Lâm thẩm phán.

Thân phận đệ tử tục gia của Trương Hiếu Nghi cho hắn lý do để nhúng tay vào việc của Lý Tầm Hoan.

Đương nhiên nếu để Lý Tầm Hoan thực sự bị mang đi, cuối cùng chắc chắn sẽ bị giam cầm ở Bắc Thiếu Lâm đọc kinh sám hối, cho đến khi được độ hóa mới thôi.

Lý Tầm Hoan tuy chỉ là Tông Sư, nhưng một tay Tiểu Lý Phi Đao quỷ thần khó lường, đối với Đại Tông Sư cũng có uy hiếp.

Ví như trong nguyên tác Thượng Quan Kim Hồng, tu vi rõ ràng cao hơn Lý Tầm Hoan rất nhiều.

Kết quả lại chết vì đỡ Tiểu Lý Phi Đao.

Nếu như Cố Hàn Uyên không nhúng tay vào, Thượng Quan Kim Hồng có tu vi Đại Tông Sư ở thế giới này hơn phân nửa cũng sẽ chết dưới Tiểu Lý Phi Đao.

Lý Tầm Hoan có phi đao tuyệt kỹ uy lực lớn như thế, Tâm Mi nảy sinh ý định thu phục hắn cho Bắc Thiếu Lâm sử dụng cũng không có gì lạ.

Dù sao bất kể là Nam hay Bắc Thiếu Lâm, cũng không thiếu làm chuyện này.

Chương 668

Lý Tầm Hoan đối mặt với sự lên án của mọi người, dường như đã chấp nhận số phận.

Dáng vẻ nhắm mắt trầm mặc của hắn dường như bất kể kết quả thế nào, hắn đều chấp nhận.

Hắn có thể chấp nhận, nhưng có người lại không thể chấp nhận.

Sắc mặt hoảng loạn, Lâm Thi Âm lấy hết dũng khí đi đến bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Cố công tử, biểu ca không phải người như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, khẽ thở dài: Ta cũng không tin Lý Thám Hoa sẽ là Mai Hoa Đạo.

Dừng một chút, hắn ngưng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của Lâm Thi Âm, u u nói: Dù sao, người đàn ông mà phu nhân với vẻ đẹp và phẩm đức như vậy thích, sao có thể là Mai Hoa Đạo làm nhiều việc ác.

Lâm Thi Âm nghe được lời khen ngợi vòng vo của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù nàng đang lo lắng cho Lý Tầm Hoan, trong lòng cũng không khỏi một trận tim đập nhanh.

Nhất là tình ý trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên càng làm nàng tâm hoảng ý loạn.

Gương mặt xinh đẹp không khỏi ửng lên một vệt hồng.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng vui mừng, trên mặt lại không kìm được nói: Nhưng bây giờ chứng cứ của Lý Tầm Hoan vô cùng xác thực, khó thoát khỏi cái chết.

Lâm Thi Âm nghe vậy không còn để ý đến ngượng ngùng, lần đầu tiên chủ động nắm lấy tay Cố Hàn Uyên cầu xin: Nhưng ta không muốn nhìn thấy biểu ca chết.

Đám người trong sân đa số đều đang lên án Lý Tầm Hoan, không chú ý đến Lâm Thi Âm.

Nhưng lại bị Long Khiếu Vân, người vẫn còn giữ một chút tỉnh táo, phát hiện.

Sắc mặt hắn càng thêm khó coi vài phần.

Không chỉ vì Lâm Thi Âm đang cầu xin cho Lý Tầm Hoan, mà còn vì Lâm Thi Âm chủ động nắm lấy tay Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng hắn và Lâm Thi Âm thành hôn nhiều năm như vậy, cũng chưa từng được Lâm Thi Âm chủ động nắm tay.

Long Khiếu Vân càng thêm chắc chắn suy đoán trước đây của mình.

Lâm Thi Âm đã phản bội hắn, thông đồng với Cố Hàn Uyên, hơn nữa rất có thể đã từng chung chạ.

Điều này khiến Long Khiếu Vân đau lòng, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lâm Thi Âm cũng trở nên lạnh như băng.

Thành hôn hơn mười năm, vì Lý Tầm Hoan, trái tim Lâm Thi Âm chưa từng thuộc về hắn.

Bây giờ ngay cả thân thể cũng phản bội, trao cho Cố Hàn Uyên.

Long Khiếu Vân, kẻ bị cắm sừng, một chữ thảm sao có thể hình dung hết.

Dù hắn có nhiều tình yêu đến đâu, dưới những đả kích liên tiếp cũng sẽ bị bào mòn sạch sẽ.

Một người khác chú ý đến Lâm Thi Âm chính là con gái nàng, Long Tiểu Vân.

Sắc mặt nàng âm trầm, cắn chặt môi mỏng.

Ánh mắt càng vô cùng phức tạp.

Ngược lại, Lâm Tiên Nhi, người thu hết phản ứng của hai người vào mắt, vẻ mặt lại mang ý cười xem kịch vui.

Mà lúc này, Cố Hàn Uyên dường như cũng giật mình vì hành động chủ động của Lâm Thi Âm.

Hắn ánh mắt sâu kín nhìn xuống bàn tay đang bị Lâm Thi Âm nắm lấy.

Khi nàng kinh hoảng muốn rút tay về, hắn liền lật tay lại nắm chặt.

Cố Hàn Uyên khẽ than một tiếng.

Ôn nhu cười nói: Ai bảo ta thích phu nhân chứ.

Lâm Thi Âm nhìn thấy nụ cười quen thuộc trên khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên, nghe hắn nói lời ôn tồn, nhất thời tim đập thình thịch.

Trong chốc lát, ngay cả ý định giãy giụa cũng không còn.

Nàng kinh ngạc thất thần nhìn Cố Hàn Uyên, không biết nên đáp lại thế nào.

Cố Hàn Uyên lại vào lúc này chủ động buông tay nàng ra.

Ánh mắt có chút phức tạp, nhẹ giọng nói: Vì phu nhân, ta sẽ cố hết sức giữ cho Lý Tầm Hoan không chết.

Cố Hàn Uyên không đợi Lâm Thi Âm đáp lại, quay người lại hắng giọng nói: Các vị hãy nghe Cố mỗ một lời.

Long Khiếu Vân biến sắc.

Không ngờ Cố Hàn Uyên thật sự vì Lâm Thi Âm mà đi cứu Lý Tầm Hoan.

Nhưng bảo hắn đi khiêu chiến uy nghiêm của Cố Hàn Uyên thì lại không có can đảm đó.

Chỉ có thể trầm mặt nhìn.

Bách Hiểu Sinh cũng có dự cảm xấu.

Nhưng vẫn chắp tay hỏi: Cố công tử định quyết định cách xử trí Lý Tầm Hoan sao.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu nói: Lý Tầm Hoan với thân phận Mai Hoa Đạo tuy tội ác tày trời, nhưng hắn dù sao cũng có thân phận Thám Hoa Lang, người giang hồ chúng ta không nên tùy tiện xử trí, bằng không chính là khiêu khích uy nghiêm của triều đình.

Chi bằng đợi người của triều đình đến điều tra án Mai Hoa Đạo, rồi để họ mang về thẩm phán.

Đám người nghe vậy hai mặt nhìn nhau.

Không thể không nói, lời của Cố Hàn Uyên rất có lý.

Minh quốc ở thế giới này không giống như Tống quốc, hoàn toàn không có năng lực quản lý giang hồ.

Đông Tây Xưởng, Cẩm Y Vệ, Lục Phiến Môn và Hộ Long Sơn Trang đều là những thanh đao treo trên đầu người giang hồ.

Nếu cứ như vậy xử tử Lý Tầm Hoan, triều đình biết được chắc chắn sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Vì vậy, những người phản ứng lại lần lượt khen: Cố công tử anh minh.

Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh đều không hài lòng với kết quả này.

Nhưng lại không dám công khai phản đối, chỉ có thể ánh mắt lóe lên, im lặng không nói.

Vậy mà lúc này, bỗng nhiên một giọng phản đối đột ngột vang lên: Lão phu không đồng ý.

Lý Tầm Hoan phải chết.

Các ngươi không dám giết, lão phu tới giết.

Tuyệt đại đa số giang hồ thảo dân sẽ không hiểu địa vị của Lý gia nhà Lý Tầm Hoan trong triều đình.

Thế nhưng những người có văn hóa, có kiến thức lại biết rất rõ.

Chẳng lẽ mỹ danh một nhà bảy tiến sĩ, cha con ba Thám Hoa của Lý gia là giả hay sao.

Các tiến sĩ cùng khoa đều có thể xem là bạn đồng môn, giữa họ đều tồn tại giao tình.

Gia phụ của Lý gia phẩm hạnh tốt đẹp, hào hiệp trượng nghĩa.

Vì vậy trong triều không biết có bao nhiêu tri giao hảo hữu đã từng chịu ân huệ của Lý gia.

Coi như bây giờ Lý Tầm Hoan đột nhiên chạy đi làm quan, cũng có thể dễ dàng có được một chức quan từ Lục Phẩm trở lên.

Phải biết rằng, huyện lệnh cũng chỉ mới là Thất Phẩm.

Đây mới chính là nội tình của thế gia đại tộc.

Dù cho nhân khẩu thưa thớt, cũng sẽ tồn tại không ít mối quan hệ.

Chỉ cần có tâm, tùy thời đều có thể phục hưng.

Có mạng lưới quan hệ như vậy, nếu Lý Tầm Hoan bị áp giải về kinh thành để triều đình định tội thì tuyệt đối không thể chết được.

Nhiều nhất là bị xử tội tịch biên gia sản và lưu đày.

Nhưng Lý Tầm Hoan bây giờ đâu còn nhà để mà tịch biên.

Còn như lưu đày thì càng chẳng sao cả.

Cuộc sống ẩn cư quan ngoại nhiều năm thậm chí còn khổ cực hơn cả lưu đày.

Hơn nữa, lưu đày hay không vẫn còn là chuyện hai bàn.

Nghe đồn Thái Hậu vô cùng coi trọng Lý Tầm Hoan.

Nếu có Thái Hậu đứng ra, đem vụ án kéo dài một chút, cuối cùng sẽ chẳng đi đến đâu.

Rất nhiều đệ tử quan to quý tộc gây họa đều thường được xử lý như vậy.

Chung quy vẫn là vấn đề ảnh hưởng.

Vùng đất võ lâm Tây Bắc này quá mức hẻo lánh.

Lâm Tiên Nhi cũng rất có mắt nhìn.

Chương 669

Mục tiêu nàng nhắm vào phần nhiều là những phú thương, sẽ không đi trêu chọc quan gia.

Vụ án Mai Hoa Đạo nếu như không có ai bẩm báo lên triều đình, thì cũng sẽ không gây ra sự chú ý nào.

Vì vậy, đề nghị của Cố Hàn Uyên xác thực đã bảo vệ Lý Tầm Hoan.

Lâm Thi Âm sau khi nghĩ thông suốt, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên không khỏi trở nên dịu dàng như nước.

Cố công tử tuy thường xuyên bắt nạt ta, nhưng lại chưa từng ép buộc ta, cũng đối xử với ta thật sự rất tốt.

Hai lần đều là chàng đi cứu biểu ca.

Nghĩ như vậy, tim Lâm Thi Âm đập thình thịch, đồng thời trái đào sau lưng lại tựa như đang mơ hồ nóng lên, có một loại ảo giác như đang được Cố Hàn Uyên thu lấy lợi tức mà vuốt ve.

Còn chưa đợi nàng bình ổn lại nhịp tim, tình thế giữa sân đã thay đổi.

Đột nhiên một tiếng gầm lên.

Mọi người đều biến sắc, không ngờ lại có người dám tại chỗ bác bỏ mặt mũi của Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng ngay cả đám người Tâm Mi của Bắc Thiếu Lâm cũng đã ngầm chấp nhận quyết định của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là Cố Hàn Uyên đã lôi triều đình ra.

Bất luận là Nam hay Bắc Thiếu Lâm, bề ngoài đều tỏ ra thuận theo triều đình.

Đám người theo tiếng hét nhìn lại, nhất thời có chút hiểu ra.

Nguyên lai người nọ là Thiết Địch tiên sinh với hai mắt đỏ ngầu.

Mọi người không khỏi lại đưa mắt nhìn sang Như Ý đang nhỏ nhắn xinh xắn.

Một tiểu thiếp đáng yêu như vậy bị làm hại, nam nhân bình thường đều không nhịn được.

Đương nhiên, nhiều người hơn lại cười nhạt.

Một nữ nhân mà thôi, sao có thể so với thân gia tính mệnh.

Vết xe đổ của Du Long Sinh, Khâu Độc và Y Khốc vẫn còn ngay trước mắt.

Vậy mà vẫn có người dám khiêu chiến uy nghiêm của Cố Hàn Uyên.

Thiết Địch tiên sinh tuy lửa giận ngút trời, nhưng hắn cũng không phải kẻ lỗ mãng.

Bất luận thế nào, Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo đã là chuyện định án.

Cố Hàn Uyên nếu thật sự vì Lý Tầm Hoan mà giết hắn, tất sẽ bị người ta lên án.

Với danh tiếng địa vị của Cố Hàn Uyên, tuyệt đối sẽ không làm chuyện thiếu khôn ngoan như vậy.

Cho nên Thiết Địch tiên sinh tự cho là tính mệnh vô ưu.

Đồng thời để tránh bị Cố Hàn Uyên ngăn cản, hắn lập tức lao về phía Lý Tầm Hoan, cây thiết địch bằng tinh cương trong tay đâm về phía tim y.

Với công lực của Thiết Địch tiên sinh, nếu một đòn toàn lực này đâm trúng, Lý Tầm Hoan chắc chắn phải chết.

Càn rỡ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một bàn tay tựa như hình thành từ vân khí bỗng nhiên hạ xuống, đập bay Thiết Địch tiên sinh đang lao về phía Lý Tầm Hoan xuống đất.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Cố mỗ đã nói muốn giao Lý Tầm Hoan cho triều đình xử trí, thì sẽ không để ngươi tùy tiện làm càn.

Giữa tiếng kêu rên, Thiết Địch tiên sinh có chút chật vật đứng dậy.

Cố Hàn Uyên xác thực không giết hắn, nhưng một chưởng này cũng khiến hắn bị thương không nhẹ.

Đúng lúc này.

Một bóng hình yếu đuối chắn trước mặt hắn.

Chỉ thấy thân thể mềm mại của Như Ý run rẩy, nhưng lại tựa như vô cùng kiên định chắn trước mặt Thiết Địch tiên sinh.

Nàng nhỏ nhắn đáng thương nói: Cố công tử xin thứ tội, tiên sinh cũng chỉ là muốn báo thù cho ta, Cố công tử nếu muốn giết thì cứ giết ta đi.

Như Ý.

Thiết Địch tiên sinh thấy vậy vô cùng cảm động.

Chỉ thấy Như Ý đau khổ khôn cùng nói: Như Ý bị Mai Hoa Đạo làm hại, không xứng đáng ở bên cạnh hầu hạ tiên sinh nữa.

Như Ý chết không có gì đáng tiếc, xin tiên sinh đừng vì Như Ý mà đi chọc giận Cố công tử.

Nói rồi, nước mắt liền rơi xuống.

Một bộ dạng thiếu nữ phiêu dạt đáng thương.

Thiết Địch tiên sinh vội la lên: Như Ý, ngươi nói lời gì vậy.

Ta sao lại ghét bỏ ngươi.

Muốn trách thì cũng phải trách tên Lý Tầm Hoan vô sỉ kia.

Vừa nói vừa hận thù trừng mắt về phía Lý Tầm Hoan.

Hiển nhiên việc bị Cố Hàn Uyên ngăn cản cũng không thể thay đổi ý định muốn giết Lý Tầm Hoan của hắn.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một đường cong đầy ẩn ý, rồi nhanh chóng biến mất.

Việc Như Ý đột nhiên lên sân khấu giành đất diễn làm hắn có chút bất ngờ, nhưng nhiều hơn là tán thưởng.

Cố Hàn Uyên phối hợp than nhẹ một tiếng: Như Ý cô nương đối với Thiết Địch tiên sinh tình sâu nghĩa nặng, Cố mỗ sao lại làm khó dễ.

Hắn quay sang nói với Thiết Địch tiên sinh một cách lạnh lùng: Cố mỗ xem ở mặt mũi Như Ý cô nương, lần này liền không tính toán với ngươi, mong ngươi tự lo liệu cho tốt.

Thiết Địch tiên sinh nghe vậy chỉ chắp tay, nhưng vẻ mặt lại đầy màu sắc không phục.

Chuyện này vốn là hắn chiếm lý, vì vậy căn bản không sợ Cố Hàn Uyên động thủ với hắn.

Trên thực tế nếu không phải Thiết Địch tiên sinh ngay trước mặt Cố Hàn Uyên muốn giết chết Lý Tầm Hoan, khiêu khích uy nghiêm của hắn, Cố Hàn Uyên chưa chắc đã động thủ.

Lại thêm màn biểu diễn của Như Ý, đám người chỉ càng thêm thấu hiểu cho Thiết Địch tiên sinh.

Trừ phi Cố Hàn Uyên không cần danh tiếng nữa, bằng không Thiết Địch tiên sinh chính là an toàn.

Hành sự bá đạo không có gì, nhưng ỷ mạnh hiếp yếu lại là một chuyện khác.

Như Ý ở góc độ mọi người không nhìn thấy, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười đắc ý, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Đây là vở kịch Như Ý tạm thời thêm cho chính mình.

Nàng kín đáo liếc mắt nhìn Lâm Tiên Nhi.

Danh tiếng đối với nữ tử vốn vô cùng quan trọng, càng có thể gia tăng mị lực bản thân.

Lâm Tiên Nhi năm xưa chính là dựa vào việc nhảy núi cứu cha mới có được sự theo đuổi của các nhân sĩ giang hồ.

Bây giờ nàng lấy thân cứu chồng, không chỉ có thể tiêu trừ tác dụng phụ bị Mai Hoa Đạo làm hại, mà còn sẽ được mọi người theo đuổi, giá trị bản thân cũng sẽ tăng cao.

Nếu không có cơ hội xoay chuyển danh tiếng, Như Ý dù có mơ ước Cố Hàn Uyên đến đâu cũng chưa chắc nguyện ý diễn vở kịch này.

Dù sao đội cái mũ bị Mai Hoa Đạo làm nhục, không chỉ người ngoài sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, mà Cố Hàn Uyên vì danh tiếng của mình cũng sẽ không nhận nàng.

Nhưng tình huống hiện tại lại khác.

Coi như Cố Hàn Uyên nhận lấy nàng cũng sẽ bị người ta xem là thương cảm cho tao ngộ của nàng, tán thưởng tình nghĩa của nàng đối với Thiết Địch tiên sinh.

Danh tiếng không những không bị tổn hại, mà còn có thể được thừa nhận, cho rằng Cố Hàn Uyên là một người biết thương hoa tiếc ngọc thật sự.

Dã tâm của Như Ý rất lớn, nào cam tâm chỉ cùng Cố Hàn Uyên có một đêm vui vẻ.

Đương nhiên tất cả những điều này đều phải đợi đến khi bụi lắng xuống, sau khi Thiết Địch tiên sinh chết.

Ánh mắt Như Ý hiện lên vẻ dịu dàng nhìn Thiết Địch tiên sinh.

Kỳ thực trong lòng lại xem hắn như một người sắp chết.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một tia sâu thẳm.

Như Ý tuy tự phụ, nhưng kỹ năng diễn xuất này quả thật không tệ.

Hơn nữa hiệu quả thêm kịch tạm thời còn tốt hơn.

Bộ dạng nhu nhược lại tình sâu nghĩa nặng kia khiến rất nhiều nam tử có mặt ở đây tim đều mềm nhũn.

Họ dồn dập cảm thấy nếu mình có một tiểu thiếp như vậy, khẳng định cũng nguyện ý giống như Thiết Địch tiên sinh báo thù cho nàng.

Thiết Địch tiên sinh càng cảm động đến tột đỉnh.

Chương 670

Càng thêm kiên định ý niệm giết chết Lý Tầm Hoan.

Bất quá khẳng định không thể là bây giờ, bằng không chẳng phải là phụ tấm lòng thành của Như Ý sao.

Ánh mắt Lâm Tiên Nhi u u.

Như Ý khiến nàng cảm nhận được uy hiếp.

Bất quá nàng vẫn tự tin rằng chỉ cần làm tốt chuyện Cố Hàn Uyên giao phó.

Cố Hàn Uyên nhất định sẽ thưởng cho nàng thật tốt, cũng sẽ càng thêm coi trọng nàng.

Huống chi nàng cũng không phải như Như Ý tưởng tượng là không biết lấy lòng nam nhân.

Lâm Tiên Nhi tự nhận rằng với tư sắc và bản lĩnh của mình, mê hoặc Cố Hàn Uyên cũng không phải chuyện khó.

Chuyện trong lòng hai cô gái Lâm Tiên Nhi và Như Ý tạm thời không đề cập tới.

Cố Hàn Uyên chỉ hơi trầm ngâm rồi nói: Việc xử trí Lý Tầm Hoan đợi người của triều đình đến rồi nói sau.

Mà Long Khiếu Vân các ngươi không thích hợp canh giữ Lý Tầm Hoan nữa.

Long Khiếu Vân có chút không cam lòng, nhưng vẫn cung kính đáp ứng.

Đám người chỉ cho rằng Long Khiếu Vân đang day dứt giữa tình nghĩa huynh đệ với Lý Tầm Hoan, lại không biết hắn không cam lòng vì không thể giết chết y.

Lâm Tiên Nhi đương nhiên sẽ không đem toàn bộ kế hoạch nói cho Long Khiếu Vân.

Hắn còn tưởng rằng là vì Cố Hàn Uyên ngăn cản nên mới không thể xử quyết Lý Tầm Hoan.

Trên thực tế đây bất quá chỉ là nửa phần trước của toàn bộ kế hoạch mà thôi.

Cố Hàn Uyên phân phó A Phi: A Phi, nhiệm vụ trông coi Lý Tầm Hoan liền giao cho ngươi.

Đừng để hắn chạy thoát, cũng đừng để người ta hãm hại hắn.

A Phi nghe vậy ngẩn ra.

Tuy A Phi đối với Lý Tầm Hoan cảm thấy thất vọng, đồng thời cũng cho rằng Lý Tầm Hoan chính là Mai Hoa Đạo.

Nhưng hắn dù sao cũng từng có giao tình tốt với Lý Tầm Hoan.

Người bình thường sợ rằng đều sẽ phòng bị hắn âm thầm thả Lý Tầm Hoan đi.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại tín nhiệm hắn như vậy.

Từ khi hắn ra giang hồ tới nay, Cố Hàn Uyên đã vô cùng chiếu cố hắn.

Không chỉ cho hắn thần công bí tịch, còn tín nhiệm hắn như vậy.

Điều này làm cho A Phi phi thường cảm động.

A Phi dõng dạc bảo đảm: Cố đại ca xin yên tâm, ta nhất định sẽ trông coi tốt Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Ta tin tưởng ngươi.

Sự tình cứ như vậy quyết định.

A Phi mang Lý Tầm Hoan rời đi để giam lại.

Lý Tầm Hoan ngược lại có chút bình tĩnh, toàn bộ quá trình hầu như không có quá nhiều phản ứng, chỉ là trước khi đi liếc nhìn Lâm Thi Âm một cái.

Bất quá lúc đó Lâm Thi Âm đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Cố Hàn Uyên.

Điều này làm cho Lý Tầm Hoan trong lòng ai oán lại bất ngờ thấy thoải mái.

Ít nhất bất luận kết quả cuối cùng thế nào, Lâm Thi Âm đều có Cố Hàn Uyên chiếu cố.

Tấm lòng khoáng đạt này đúng là hiếm có trong số các nhân vật chính.

Đám người lấy lý do chúc mừng bắt được Mai Hoa Đạo mà mở một bữa yến tiệc, đồng thời thịnh tình mời Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không cự tuyệt.

Dù sao trong chuyện Mai Hoa Đạo, hắn đúng là người đứng sau giật dây.

Mặc dù chướng mắt những kẻ mua danh chuộc tiếng, ra vẻ đạo mạo này, cũng cần bọn họ khuếch trương thanh thế và tuyên dương danh tiếng.

Lâm Thi Âm và các nữ nhân khác không ở lại tiếp khách, mà trở về nội viện.

Tôn Tiểu Hồng đôi mày thanh tú nhíu lại nói: Tiểu Lý Phi Đao thực sự là Mai Hoa Đạo sao.

Tôn Tiểu Hồng tuy đã buông xuống bộ lọc thần tượng đối với Lý Tầm Hoan.

Nhưng nàng vẫn không quá tin tưởng một Lý Tầm Hoan đầy khí phách anh hùng lại là Mai Hoa Đạo.

Lâm Thi Âm nghiêm túc nói: Tầm Hoan không phải người như vậy.

Ánh mắt Lâm Tiên Nhi lóe lên, bất đắc dĩ nói: Coi như chúng ta tin tưởng con người Lý Tầm Hoan cũng vô dụng, dù sao bây giờ bằng chứng như núi.

Chỉ có thể xem người của triều đình đến sẽ định án thế nào.

Trong lòng Lâm Tiên Nhi tràn đầy đắc ý và cảm giác ưu việt.

Dù sao Cố Hàn Uyên có thích Tôn Tiểu Hồng và Lâm Thi Âm nữa thì thế nào.

Nàng mới là người cùng chung bí mật với Cố Hàn Uyên.

Có bí mật chung thì quan hệ tự nhiên càng thêm thân mật.

Coi như bây giờ Cố Hàn Uyên vẫn xem nàng như tỳ nữ mà sai sử.

Nhưng Lâm Tiên Nhi tự tin sớm muộn cũng sẽ có được một chỗ đứng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Tôn Tiểu Hồng có lẽ sẽ vì quan hệ của Tôn gia mà có chút địa vị.

Nhưng Lâm Thi Âm sớm muộn cũng sẽ trở thành đồ chơi.

Thua Lâm Thi Âm nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng để nàng lật ngược thế cờ.

Hơn nữa còn giành được thắng lợi to lớn.

Ý niệm trong lòng Lâm Tiên Nhi vô cùng thông suốt, tâm tính cũng trở nên tự tin và kiêu ngạo.

Thể hiện ra ngoài chính là một bộ dạng tươi cười rạng rỡ.

Tôn Tiểu Hồng nhíu mày nhìn Lâm Tiên Nhi, không hiểu sao lại có cảm giác khó chịu.

Tuy Lâm Tiên Nhi cũng chưa nói gì đặc biệt.

Tôn Tiểu Hồng nghĩ mãi không ra đành đổ lỗi cho việc Lâm Tiên Nhi trông càng xinh đẹp hơn vài phần.

Nếu không phải đã đem thân thể cho Cố Hàn Uyên, khiến nàng có thêm mấy phần tự tin, Tôn Tiểu Hồng sợ rằng còn phải lo lắng mình sẽ thất sủng.

Lâm Thi Âm không nghĩ nhiều như vậy, lúc này trong lòng ngoài lo lắng cho Lý Tầm Hoan ra chính là cảm kích đối với Cố Hàn Uyên.

Bởi vì có tâm sự, nàng không phát hiện ra sự khác thường của Long Tiểu Vân.

Long Tiểu Vân đang rầu rĩ không vui, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm Lâm Thi Âm.

Long Tiểu Vân cũng không ngốc, chỉ là trước đây không ý thức được mà thôi.

Bây giờ cuối cùng cũng ý thức được chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm.

Điều này làm nàng phát hiện ra rất nhiều chuyện đã sơ sót trước đây.

Ví như thân hình mẹ ngày càng đẹp hơn, nhất là trái đào tươi mọng kia càng thêm bắt mắt.

Tựa như đang dụ dỗ nam nhân đến vuốt ve.

Đồng thời Long Tiểu Vân chợt nhớ ra, mỗi lần mẫu thân đứng cùng Cố Hàn Uyên, luôn luôn đột nhiên đỏ mặt một cách khó hiểu.

Bây giờ nghĩ lại, sợ rằng lúc đó mẫu thân đang ngầm bị Cố Hàn Uyên bắt nạt.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng luôn dùng phương thức như vậy để trừng phạt mẫu thân.

Nàng không biết nên hận Cố Hàn Uyên thông đồng với mẫu thân mình, hay là nên hận Lâm Thi Âm cướp đi sư tôn của mình.

Long Tiểu Vân vừa mới biết yêu đối với chuyện này hoàn toàn không có kinh nghiệm, cũng không biết phải làm sao.

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là nàng đối với sư tôn của mình có tình cảm nam nữ, cũng không nguyện ý cứ như vậy buông tha.

Quá trình lần lượt bị phạt và trị liệu làm nàng dư vị khó quên, cũng khiến nàng không còn bất kỳ bí mật nào trước mặt Cố Hàn Uyên.

Chương 671

Hơn nữa nhớ lại một vài phản ứng và ánh mắt tinh vi của Cố Hàn Uyên.

Càng thêm khẳng định Cố Hàn Uyên đối với nàng là có ý, chỉ là lo lắng tuổi của nàng vẫn còn nhỏ.

Long Tiểu Vân không khỏi cúi đầu nhìn xuống đầu ngón chân, nhất thời tức giận bất bình.

Nếu nàng có thể lớn thêm một chút, có lẽ sẽ không có chuyện của mẫu thân.

Dù sao hai mẹ con dung mạo cũng tương tự.

Nàng còn trẻ hơn, cũng hoàn mỹ hơn.

Có thể đem bản thân hoàn chỉnh của mình giao cho Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Long Tiểu Vân u u, tự nhiên cho rằng là Lâm Thi Âm đã cướp tiên cơ của nàng, tạm thời trở thành vật thay thế cho nàng.

Rõ ràng là ta đến trước. dù là nhận biết sư tôn hay là da thịt gần gũi.

Mẫu thân, ta sẽ không chịu thua.

Nghĩ như vậy, Long Tiểu Vân hờ hững xoay người rời đi, không bị ba người phụ nữ đang bàn luận chuyện Lý Tầm Hoan phát giác.

Ba người phụ nữ thảo luận một hồi cũng không đi đến đâu.

Cuối cùng chỉ có thể ai về nhà nấy.

Bất quá Lâm Thi Âm ánh mắt lấp lóe do dự một hồi, mặt cười ửng đỏ đuổi kịp Lâm Tiên Nhi.

Tiên Nhi, hoan nghênh ta đến Lãnh Hương Tiểu Trúc ngồi một chút không.

Lâm Tiên Nhi có chút kinh ngạc nhìn Lâm Thi Âm vừa gọi nàng lại.

Nàng cười tươi như hoa nói: Tỷ tỷ sao lại nói lời này.

Lãnh Hương Tiểu Trúc vốn là của tỷ mà.

Tiểu muội bất quá chỉ là ở tạm thôi.

Lâm Thi Âm thấy Lâm Tiên Nhi trước sau như một thân thiết, liền vui vẻ đồng hành.

Hai nàng cùng nhau trở lại Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Ánh mắt Lâm Tiên Nhi lóe lên, dịu dàng hỏi: Tỷ tỷ có phải có chuyện gì muốn hỏi tiểu muội không.

Nàng nghi ngờ Lâm Thi Âm có chuyện gì đó không tiện nói trước mặt Tôn Tiểu Hồng.

Chỉ là nguyên nhân cụ thể thì đoán không ra.

Có thể liên quan đến Lý Tầm Hoan, cũng có thể liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Bất quá khả năng liên quan đến Cố Hàn Uyên lớn hơn một chút.

Quả nhiên.

Lâm Thi Âm chần chờ một lát sau hỏi: Tiên Nhi muội muội và Cố công tử.

Lời của Lâm Thi Âm chưa nói hết, nhưng Lâm Tiên Nhi đã hiểu nàng muốn hỏi gì.

Lâm Tiên Nhi không chút do dự đáp: Tiểu muội thích Cố công tử.

Đã là nữ nhân của chàng rồi.

Lâm Tiên Nhi lúc nói những lời này không có nửa điểm chột dạ.

Mặc dù mình vẫn còn là thân xử nữ, chỉ như tỳ nữ bị Cố Hàn Uyên sai sử.

Dù sao Lâm Thi Âm cũng không thể đến chỗ Cố Hàn Uyên để tìm chứng cứ.

Lâm Tiên Nhi nghĩ, nếu Lâm Thi Âm muốn cùng nàng làm tỷ muội.

Nàng đã làm muội muội lâu như vậy, cũng nên làm lại tỷ tỷ một lần.

Lâm Thi Âm nghe vậy giật mình, không ngờ Lâm Tiên Nhi lại thừa nhận dứt khoát như vậy.

Ngược lại làm cho nàng có chút ngượng ngùng.

Đương nhiên trong lòng còn có chút chua xót mà nàng không quá nguyện ý thừa nhận.

Lâm Thi Âm ngữ khí có chút phức tạp nói: Tiên Nhi muội muội dung mạo như tiên, Cố công tử thích Tiên Nhi muội muội cũng là lẽ phải.

Ánh mắt Lâm Tiên Nhi lấp lóe.

Ngữ khí u u nói: Tỷ tỷ rõ ràng càng được công tử yêu thích, công tử cũng không ít lần nhắc tới tỷ tỷ trước mặt tiểu muội.

So với việc có thêm một đối thủ cạnh tranh, Lâm Tiên Nhi vẫn muốn có được sự sủng ái của Cố Hàn Uyên hơn.

Nàng rất rõ tâm tư của Cố Hàn Uyên đối với Lâm Thi Âm.

Nếu thật sự có thể lừa Lâm Thi Âm chủ động hiến thân, Cố Hàn Uyên nhất định sẽ cao hứng.

Vì có thể chiếm giữ nhiều hơn địa vị trong lòng Cố Hàn Uyên, Lâm Tiên Nhi cũng liều rồi.

Lâm Thi Âm nghe vậy mặt cười xấu hổ đỏ bừng.

Bị Lâm Tiên Nhi nói thẳng Cố Hàn Uyên thích nàng, nhất thời có chút không biết làm sao.

Trong lòng mình biết là một chuyện, bị người ta nói thẳng ra lại là một chuyện khác.

Bất quá lớp phòng bị của Lâm Thi Âm bị lật lên, ngược lại có thể cùng Lâm Tiên Nhi thẳng thắn đối mặt.

Nàng cũng không phủ nhận lời nói Cố Hàn Uyên thích mình.

Nếu còn phủ nhận thì khó tránh khỏi có hiềm nghi lừa mình dối người.

Trong mắt mang theo vẻ tò mò, xấu hổ hỏi: Cố công tử đều nói ta cái gì.

Lâm Tiên Nhi cũng không ngờ Lâm Thi Âm sẽ hỏi thẳng cụ thể như vậy.

Hơi ngẩn ra, rồi cố nén sự khó chịu trong lòng, yêu kiều cười nói: Cố công tử luôn nói tỷ tỷ ôn nhu dễ gần, xinh đẹp thiện lương, là người vợ tốt hiếm có.

Còn nói hối hận không thể sớm quen biết tỷ tỷ.

Bắt Lâm Tiên Nhi mượn danh Cố Hàn Uyên đi khen ngợi Lâm Thi Âm thật đúng là làm khó nàng.

Lâm Thi Âm vừa là tình địch, lại từng khiến Lâm Tiên Nhi căm ghét.

Cũng may Lâm Tiên Nhi cùng Cố Hàn Uyên có chung bí mật để nàng tìm lại tự tin, tâm tính cũng càng thêm bình thản và ưu việt, mới có thể cố nén sự khó chịu trong lòng.

Lâm Thi Âm nghe vậy quả nhiên càng thêm e thẹn.

Bất quá Lâm Tiên Nhi nhạy bén phát hiện trong mắt Lâm Thi Âm lóe lên vẻ vui mừng.

Trong lòng không khỏi lộ ra vẻ chế giễu: Giả bộ thanh cao gì, trung trinh gì.

Còn không phải là thích công tử sao.

Nghĩ như vậy, Lâm Tiên Nhi trong lòng càng thêm đắc ý và ưu việt.

Nàng nhìn thấy cả Lý Tầm Hoan và Cố Hàn Uyên đều thích Lâm Thi Âm.

Điều này từng cho nàng đả kích và thất bại rất lớn.

Nàng càng khó chịu với thái độ giả vờ thanh cao của Lâm Thi Âm khi được người ta theo đuổi.

Bây giờ tận mắt chứng kiến Lâm Thi Âm sa ngã vào trần tục, ý niệm trong lòng Lâm Tiên Nhi càng thêm thông suốt.

Cứ như vậy, ngay cả chút khó chịu trong lòng cũng bị nàng quên mất.

Nàng không ngừng cố gắng cười duyên nói: Tỷ tỷ có phải cũng thích công tử không.

Lâm Thi Âm nghe vậy vội nói: Không phải, ta và Cố công tử chỉ là.

Lâm Thi Âm nhất thời nghẹn lời.

Chẳng lẽ muốn nàng nói mình chỉ là quan hệ bị Cố Hàn Uyên bắt nạt sao.

Hơn nữa quá trình bị bắt nạt còn rất khó xử.

Chính cô ta cũng phát hiện chỗ đó của mình rõ ràng đã lớn hơn một vòng.

Quần áo ban đầu đều có chút không vừa người, phần dưới luôn có cảm giác bị bó chặt.

Nàng ban đầu còn tưởng rằng mình béo lên, kết quả vòng eo vẫn mảnh mai như trước.

Nàng chỉ đơn thuần là bị Cố Hàn Uyên khai phá mà thôi.

Hơn nữa Lâm Thi Âm khi phủ nhận, đáy lòng cũng có một chút chột dạ.

Muốn nói thực sự một chút cũng không thích Cố Hàn Uyên, thì hoàn toàn là lừa mình dối người.

Nhưng chút thích này lại có chút mơ hồ, cũng có chút không xác định.

Chính vì như vậy, Lâm Thi Âm mới tỏ ra càng thêm rối rắm.

Chương 672

Lâm Thi Âm nhớ lại những lời Lâm Tiên Nhi vừa nói.

Tâm tình của nàng cũng càng thêm phức tạp.

Gả cho Long Khiếu Vân, trong lòng lại yêu Lý Tầm Hoan, bây giờ lại có tâm tư với Cố Hàn Uyên.

Như vậy mình còn có thể xem là một người vợ tốt sao.

Ngược lại câu nói kia Hối hận không thể sớm quen biết lại khiến nàng có suy nghĩ khác.

Nếu như năm đó xuất hiện là Cố Hàn Uyên mà không phải Long Khiếu Vân, thì sẽ như thế nào.

Nàng có phải vẫn còn dư tình chưa dứt với Lý Tầm Hoan không.

Hay là sẽ toàn tâm toàn ý làm thê tử của Cố Hàn Uyên.

Lâm Thi Âm trong lòng kinh hãi.

Mình vậy mà lại đang ảo tưởng trở thành thê tử của Cố Hàn Uyên, hơn nữa bất ngờ là không có quá nhiều chống cự.

Bất quá nghĩ đến tuổi tác trẻ trung kia của Cố Hàn Uyên.

Bỗng nhiên nảy sinh một ý niệm Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã già.

Bất quá ngay sau đó chính là cảm giác xấu hổ kỳ quái như trâu già gặm cỏ non.

Điều này làm nàng càng thêm hoảng loạn.

Lâm Thi Âm vốn không thích Long Khiếu Vân, tạm thời không đề cập tới.

Hình bóng Lý Tầm Hoan trong lòng nàng bây giờ cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Hai lần cầu xin Cố Hàn Uyên cứu hắn cũng là vì tình nghĩa ngày xưa.

Thậm chí tình cảnh Lâm Thi Âm bây giờ bị Cố Hàn Uyên tùy ý bắt nạt cũng là do Lý Tầm Hoan mang đến cho nàng.

Nàng không thể trong lòng không có một chút để ý nào.

Bởi vì Cố Hàn Uyên nhúng tay.

Lâm Thi Âm vẫn không có cơ hội ở bên Lý Tầm Hoan.

Thời gian trôi đi, sự kích động khi cửu biệt trùng phùng năm xưa cũng phai nhạt.

Không có cơ hội tình cũ nối lại, còn muốn Lâm Thi Âm yêu Lý Tầm Hoan đến chết đi sống lại cũng quá làm khó nàng.

Lâm Thi Âm nếu thật sự có tâm tư đó, năm đó cũng sẽ không trong cơn tức giận mà gả cho Long Khiếu Vân.

Mềm yếu vĩnh viễn là nhãn hiệu của Lâm Thi Âm.

Bất luận là năm đó không có dũng khí bày tỏ tâm ý với Lý Tầm Hoan.

Hay là bây giờ phục tùng nhẫn nhịn chịu đựng sự bắt nạt của Cố Hàn Uyên.

Đều là biểu hiện cho sự mềm yếu của nàng.

Lâm Thi Âm chột dạ vội vàng đổi chủ đề: Cố công tử lại vì ta cứu biểu ca, cho nên ta muốn báo đáp chàng, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới tốt.

Tiên Nhi, ngươi và Cố công tử thân cận hơn, có thể nói cho ta biết nên làm thế nào không.

Việc muốn báo đáp Cố Hàn Uyên vốn là mục đích Lâm Thi Âm tìm Lâm Tiên Nhi.

Chỉ là trước đó bị Lâm Tiên Nhi một hồi nói làm rối loạn tâm tư.

Lúc này vì tâm hư, ngược lại khiến nàng tỉnh táo lại để hỏi chuyện chính.

Lâm Tiên Nhi bị câu nói Tiên Nhi, ngươi và Cố công tử thân cận hơn của Lâm Thi Âm gãi đúng chỗ ngứa, tâm tình nhất thời càng thêm vui vẻ.

Nàng cười như không cười nói: Tỷ tỷ đây là người trong cuộc bị một lá che mắt.

Công tử thích tỷ tỷ như vậy, chỉ cần tỷ tỷ chủ động lấy lòng chàng một chút, ân tình nào mà không trả được.

Chủ động lấy lòng Cố công tử.

Lâm Thi Âm có chút mông lung, điều này thật sự chạm đến điểm mù kiến thức của nàng.

Mối quan hệ đặc biệt của nàng với Cố Hàn Uyên bây giờ cũng là mượn lúc ban đầu nàng gặp khó khăn, bị Cố Hàn Uyên cường thế thúc đẩy.

Bảo nàng chủ động lấy lòng.

Không nói có xấu hổ hay không, nàng còn không biết nên làm thế nào.

Trong mắt Lâm Tiên Nhi lóe lên một tia cười đầy ý vị.

Nàng ghé sát vào tai Lâm Thi Âm nhỏ giọng nói gì đó.

Lâm Thi Âm càng nghe càng cảm thấy không ổn, cho đến khi mặt đỏ bừng.

Không khỏi kinh hô: Ngươi còn làm cho Cố công tử loại chuyện đó.

Lâm Thi Âm thật sự không ngờ Lâm Tiên Nhi vì lấy lòng Cố Hàn Uyên mà có thể khúm núm đến vậy, thậm chí có thể gọi là đang bị chà đạp.

Phải biết rằng Lâm Tiên Nhi được xưng là đệ nhất mỹ nữ võ lâm Tây Bắc.

Không biết có bao nhiêu nam tử danh tiếng lẫy lừng xem nàng như tình nhân trong mộng.

Vậy mà lại đang ra sức lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp của Lâm Tiên Nhi hiện lên ánh sáng dịu dàng, một bộ dạng vô cùng say đắm nói: Bởi vì ta thích công tử a.

Lâm Thi Âm nghe vậy vô cùng chấn động.

Sự tương phản mãnh liệt khiến Lâm Thi Âm lầm tưởng Lâm Tiên Nhi vì thích Cố Hàn Uyên mà ngay cả tôn nghiêm cũng có thể vứt bỏ.

Hiểu lầm như vậy khiến Lâm Thi Âm thậm chí nảy sinh một tia xấu hổ.

Nguyên lai thích một người thật sự có thể trả giá tất cả.

Nàng vốn không thích Long Khiếu Vân tạm thời không nói.

Coi như năm đó lúc yêu Lý Tầm Hoan nhất, nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc vì Lý Tầm Hoan mà làm loại chuyện này.

Đương nhiên trên thực tế, giữa Lý Tầm Hoan và Lâm Thi Âm vẫn là phát hồ tình, chỉ hồ lễ.

Lý Tầm Hoan không giống Cố Hàn Uyên.

Y là một chính nhân quân tử, đối đãi với Lâm Thi Âm chưa bao giờ có nửa điểm vượt quá.

Lâm Thi Âm lưỡng lự không biết mình có thật sự nên vì báo ân và chút tâm tư không rõ ràng trong lòng mà làm như vậy không.

Lâm Tiên Nhi thấy Lâm Thi Âm lưỡng lự, tiếp tục xúi giục: Hảo tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú như trích tiên của Cố công tử lộ ra vẻ mặt sung sướng thỏa mãn sao.

Đó sẽ là một cảm giác thành tựu không gì sánh bằng.

Lâm Tiên Nhi cảm thấy không thể chỉ có mình nàng giống như một tỳ nữ bị Cố Hàn Uyên sử dụng.

Bằng không trong lòng nàng sẽ không cân bằng, cho nên nhất định phải kéo Lâm Thi Âm xuống nước.

Lâm Thi Âm vô cùng kinh ngạc nhìn bộ dạng xúi giục kia của Lâm Tiên Nhi.

Khó có thể tưởng tượng đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc lại không biết liêm sỉ như vậy.

Nhưng điều làm Lâm Thi Âm càng thêm xấu hổ không dứt là nàng sau khi nghe xong lại động lòng.

Nàng còn nhớ dáng vẻ Cố Hàn Uyên mỉm cười ôn hòa với nàng.

Hơn nữa từ trước đến nay nàng đều bị động chịu đựng sự bắt nạt của Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến nàng cũng không khỏi muốn nắm giữ quyền chủ động một lần.

Bất quá Lâm Thi Âm cuối cùng vẫn là e thẹn.

Nàng rụt rè nói: Nhưng mà ta không biết.

Lâm Tiên Nhi thấy Lâm Thi Âm dao động, trong mắt hiện lên vẻ dụ dỗ.

Nàng vỗ ngực, một bộ dáng có ta ở đây, ngươi yên tâm nói: Tỷ tỷ cứ thả lỏng, ta sẽ dạy tỷ.

Hai nàng thì thầm to nhỏ mưu đồ bí mật.

Mặt cười của Lâm Thi Âm càng lúc càng đỏ, đôi mắt đẹp của Lâm Tiên Nhi càng lúc càng sáng.

Màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên đối phó xong bữa yến hội không có bao nhiêu dinh dưỡng.

Chương 673

Những lời ca tụng công đức kia sớm đã nghe chán rồi.

Ngược lại là dáng vẻ do dự của Long Khiếu Vân trước khi hắn rời đi càng thú vị hơn.

Có lẽ chỉ cần thêm một cơ hội, hắn sẽ quyết định.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ khi thấy trên định vị thần niệm, Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi lúc này lại đang ở Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Chỉ hơi trầm ngâm, ý định vốn chuẩn bị gặp riêng hai nàng đã thay đổi.

Thân hình lóe lên liền đi đến Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lúc này hai nàng vẫn đang thì thầm nói chuyện.

Bất quá Lâm Thi Âm rõ ràng đã bị Lâm Tiên Nhi thuyết phục gần xong.

Chỉ là cuối cùng vẫn còn chút lo lắng và do dự.

Hay là thôi đi.

Ta sợ ta làm không tốt, đến lúc đó chọc Cố công tử tức giận.

Lâm Tiên Nhi nghe lời nói do dự của Lâm Thi Âm, trong lòng rất là tức giận.

Bất quá vẫn bình tĩnh khuyên nhủ: Tỷ tỷ đừng tự coi nhẹ mình.

Cố công tử thấy tỷ tỷ bằng lòng chủ động vì chàng hầu hạ sẽ rất cao hứng.

Nàng bỗng nhiên đảo mắt, cười ranh mãnh nói: Hay là tiểu muội giúp tỷ tỷ một tay.

Đến lúc đó tỷ tỷ nếu có làm sai chỗ nào, tiểu muội cũng có thể giúp một tay.

Lâm Thi Âm kinh hãi nói: Không được.

Cái này thật sự không được.

Lâm Tiên Nhi vòng tay qua eo thon mềm của Lâm Thi Âm.

Vừa thán phục nàng trách không được Cố Hàn Uyên yêu thích, vừa nhíu mày nói: Hảo tỷ tỷ của ta ơi, do dự sẽ thất bại.

Hay là tỷ tỷ muốn làm người vong ân phụ nghĩa.

Tiên Nhi muội muội đừng nói nữa.

Lâm Thi Âm lúc này đã đỏ bừng cả mặt cười.

Ngay cả tai cũng trở nên đỏ thẫm như máu.

Xấu hổ đến mức đôi mắt đẹp cũng không khỏi híp lại.

Bất quá ngay lúc nàng muốn đường hoàng cự tuyệt.

Bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói có chút kinh ngạc của Cố Hàn Uyên.

Phu nhân, Tiên Nhi, các ngươi đang nói chuyện gì vậy.

Lâm Thi Âm nghe vậy hết sức kinh hãi.

Thế nhưng Lâm Tiên Nhi đã hoan hô một tiếng, nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Công tử.

Lâm Tiên Nhi thấy Cố Hàn Uyên vững vàng đỡ lấy mình, đôi mắt đẹp nhất thời hiện lên vẻ đắc ý.

Trên thực tế Cố Hàn Uyên đã nghe được một lúc.

Càng nghe, ánh mắt càng cổ quái.

Không ngờ Lâm Tiên Nhi lại trợ công nhanh như vậy.

Trong lòng tán thưởng Lâm Tiên Nhi đồng thời đúng lúc lên tiếng.

Lâm Thi Âm thẹn thùng né tránh ánh mắt nói: Cố công tử ngài đã đến rồi, ta về đây.

Dứt lời liền muốn lướt qua hai người rời đi.

Bất quá lại bị Lâm Tiên Nhi một tay giữ lại.

Lâm Tiên Nhi không muốn để con vịt đã nấu chín bay đi mất, vội nói: Tỷ tỷ đừng vội đi.

Không phải tỷ muốn báo đáp công tử sao.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là đêm nay luôn đi.

Cố Hàn Uyên giả vờ không hiểu hỏi: Ồ.

Phu nhân là vì chuyện ta cứu Lý Tầm Hoan ban đêm mà đến báo ân sao.

Thấy Cố Hàn Uyên hỏi, Lâm Thi Âm đành phải tạm thời dẹp bỏ ý định rời đi, ôn tồn nói lời cảm tạ: Ân.

Cảm ơn ngài lại cứu biểu ca một lần.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Phu nhân nhờ vả, ta há có thể mặc kệ.

Lâm Tiên Nhi thấy thế rèn sắt khi còn nóng nói: Hảo tỷ tỷ, tỷ xem công tử đối với tỷ tốt biết bao.

Nhưng mà.

Lâm Tiên Nhi thấy Lâm Thi Âm vẫn còn lưỡng lự, dứt khoát tự mình thể hiện.

Nàng kiều mị khôn cùng nói: Tỷ tỷ đừng nhưng mà nữa.

Lâm Thi Âm trợn to đôi mắt đẹp, trong con ngươi tràn đầy kinh

ngạc.

Chỉ thấy Lâm Tiên Nhi ý vị chưa hết cười quyến rũ nói: Tỷ tỷ còn đợi gì nữa.

Đừng để công tử chờ sốt ruột.

Cố Hàn Uyên ra vẻ thấu hiểu: Tiên Nhi không hiểu chuyện, làm phu nhân khó xử.

Yên tâm, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi.

Lâm Thi Âm nguyên bản còn đang do dự.

Bất quá nụ cười ôn hòa và lời nói thấu hiểu lòng người của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến nàng hạ quyết tâm.

Nàng mặt cười đỏ bừng, bước sen nhẹ nhàng, đi đến bên cạnh Lâm Tiên Nhi.

Ngày hôm sau.

Lâm Thi Âm đợi đến khi Cố Hàn Uyên rời khỏi Lãnh Hương Tiểu Trúc mới e thẹn mở mắt ra.

Đêm qua là lần đầu tiên nàng qua đêm cùng Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều, vẫn còn thiếu bước cuối cùng là cùng giường chung gối.

Thế nhưng khi Lâm Thi Âm nhớ lại cảnh tượng đêm qua, nàng bỗng nhiên hoài nghi bản thân mình như vậy liệu còn được xem là thuần khiết hay không.

Mặc dù lúc nàng từ chối, Cố Hàn Uyên quả thực đã rất thấu tình đạt lý không hề ép buộc nàng, thế nhưng ngoại trừ chuyện đó ra, bản thân nàng trước mặt Cố Hàn Uyên đã hoàn toàn không còn bí mật nào nữa.

Lâm Thi Âm bất giác đứng dậy rót cho mình một chén trà.

Vừa hay nhìn thấy Lâm Tiên Nhi đang cười trộm với mình.

Lâm Thi Âm nhất thời xấu hổ, sẵng giọng: Tiên Nhi muội muội, đều tại muội cả.

Lâm Tiên Nhi cười đầy ẩn ý nói: Tỷ tỷ tốt của ta ơi, lúc trước tỷ đâu có nói như vậy.

Lâm Thi Âm nghe vậy liền đỏ bừng mặt, chột dạ nói: Đó cũng là do muội giật giây.

Nàng đã phản ứng lại, nếu không phải do Lâm Tiên Nhi giật giây, nàng căn bản không thể nào dùng cách này để báo ân.

Có điều, lúc này hối hận cũng đã muộn.

Lâm Tiên Nhi bĩu môi, trêu chọc nói: Tỷ tỷ đừng lúc nào cũng đổ lên đầu tiểu muội chứ.

Tiểu muội cũng đâu có lừa người.

Lâm Thi Âm nghe vậy, gương mặt xinh đẹp càng thêm đỏ ửng.

Nàng cũng không biết lúc đó mình đã nghĩ thế nào, chỉ vô thức hy vọng Cố Hàn Uyên có thể vui vẻ hơn một chút.

Lâm Tiên Nhi bỗng nhiên ghen tuông nói: Công tử quả nhiên vẫn thích tỷ tỷ hơn.

Lâm Thi Âm nghi ngờ hỏi: Vì sao lại nói vậy.

Thế nhưng khi thấy ánh mắt đầy ẩn ý và tầm mắt của Lâm Tiên Nhi đang dừng ở đâu, nàng liền lập tức phản ứng lại, chỉ cảm thấy sau lưng nóng ran.

Gương mặt xinh đẹp đỏ thẫm như máu, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Lâm Tiên Nhi tấm tắc khen: Công tử thích tỷ tỷ cũng không phải không có lý do a.

Lâm Thi Âm bị Lâm Tiên Nhi trêu chọc đến mức sắp xấu hổ chết đi được.

Nàng lí nhí như muỗi kêu: Ta cũng không muốn thế đâu.

Thế nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác tự hào kỳ lạ.

Quả đúng là nữ vì duyệt kỷ giả dung.

Bất luận là sự phong hoa tuyết nguyệt của Lý Tầm Hoan, hay sự tương kính như tân của Long Khiếu Vân, sự tham lam và chiếm hữu của Cố Hàn Uyên lại thể hiện tình yêu của hắn đối với nàng một cách trực quan hơn.

Chẳng trách Lâm Tiên Nhi lại tỏ ra ghen tuông như vậy.

Lâm Thi Âm vô thức không dám hồi tưởng lại quá trình khiến nàng xấu hổ không thôi.

Tuy nói quá trình đó là sản phẩm của sự thỏa hiệp, nhưng đối với một người truyền thống như Lâm Thi Âm mà nói thì đó là một cú sốc cực lớn.

Đến cả Lâm Tiên Nhi cũng phải cảm thán Cố Hàn Uyên thật biết cách hưởng thụ.

Cố Hàn Uyên quả thực đã tuân thủ lời hứa, không hề ép buộc Lâm Thi Âm.

Thế nhưng lợi tức thường ngày phải thu thì lại chẳng hề giảm bớt.

Thậm chí hắn còn đổi một cách khác để cướp đoạt nặng nề hơn.

Điều duy nhất Lâm Thi Âm có thể làm là cố gắng không để kết quả trở nên tồi tệ hơn.

Bằng không cho dù không mất đi sự thuần khiết, cũng sẽ mất đi một thứ quan trọng khác.

Dù sao nàng cũng đã quyết định, bất luận thế nào cũng sẽ không cho Cố Hàn Uyên cơ hội tiếp theo.

Chương 674

Báo ân bằng một cái giá lớn như vậy, một lần là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên đã sớm rời khỏi Lãnh Hương Tiểu Trúc, hắn không quá để tâm đến tình hình sau đó của hai nàng.

Hai nàng giả vờ ngủ sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

Lâm Thi Âm đơn thuần là nhất thời không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Còn Lâm Tiên Nhi lại là kẻ có EQ cao, cố ý giả vờ ngủ, đứng cùng một chiến tuyến với Lâm Thi Âm.

Suy nghĩ của Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên cũng có thể đoán được đôi chút.

Thế nhưng rất nhiều chuyện không phải nàng có thể quyết định, cũng không phải nàng có thể lường trước được.

Ví như Long Tiểu Vân với vẻ mặt không rõ ràng trước mắt.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Tiểu Vân, ngươi đã thấy rồi à.

Nguyên lai đêm qua Long Tiểu Vân không cam lòng, sau một hồi suy nghĩ đã quyết định chủ động xuất kích.

Nàng vẫn luôn để ý thời gian Cố Hàn Uyên kết thúc yến hội trở về nội viện.

Nàng muốn lấy cớ hôm qua không luyện công tử tế để tìm Cố Hàn Uyên chịu phạt.

Rồi lại mượn cơ hội chịu phạt để thân cận một phen.

Thế nhưng Long Tiểu Vân không chặn được hắn trong sân, cũng không tìm thấy hắn trong phòng.

Nàng vô thức đoán Cố Hàn Uyên đã đến chỗ mẫu thân của mình.

Long Tiểu Vân mang theo tâm trạng do dự đi đến khuê phòng của Lâm Thi Âm.

Kết quả lại bất ngờ phát hiện Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm đều không có ở đó.

Long Tiểu Vân vừa xác nhận hai người rất có thể đang ở cùng nhau, vừa không giải được thắc mắc là bọn họ đã đi đâu.

Bỗng nhiên nàng linh cơ khẽ động, nghĩ đến Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Quan hệ của Tôn Tiểu Hồng và Lâm Thi Âm chỉ ở mức bình thường.

Nhưng Lâm Tiên Nhi bề ngoài lại là muội muội tốt của Lâm Thi Âm.

Hơn nữa, nàng ghét Lâm Tiên Nhi thì ghét thật, nhưng Lâm Tiên Nhi cũng quả thực rất đẹp.

Cố Hàn Uyên để mắt đến nàng ta cũng là chuyện bình thường.

Nhưng điều này lại khiến Long Tiểu Vân tức giận.

Bị Lâm Thi Âm cướp đi sư tôn yêu quý của mình thì thôi đi, dù sao bà cũng là mẫu thân thân thiết nhất của mình.

Thế nhưng Lâm Tiên Nhi ngươi thì là cái thá gì chứ.

Long Tiểu Vân vẫn chưa nghĩ ra có nên ngả bài với Lâm Thi Âm hay không, cũng không biết sau khi ngả bài nên làm gì.

Yêu cầu Lâm Thi Âm rời khỏi Cố Hàn Uyên sao.

Tạm không nói Lâm Thi Âm có đau lòng hay không, nàng càng lo lắng hơn là Cố Hàn Uyên có tức giận hay không.

Chỉ cần nghĩ đến thái độ lạnh lùng của Cố Hàn Uyên lúc mới gặp, Long Tiểu Vân liền có cảm giác không rét mà run.

Khó mà tưởng tượng được Cố Hàn Uyên, người bây giờ đang có quan hệ thân mật, lại nổi giận với nàng, bày ra một bộ mặt lạnh lùng.

Vì vậy, ý định của Long Tiểu Vân là cố gắng giành lại sự quan tâm của Cố Hàn Uyên, để ánh mắt của hắn rơi trên người mình.

Nếu quan hệ có thể tiến thêm một bước thì không còn gì tốt hơn.

Thực tế phải làm thế nào, Long Tiểu Vân vẫn còn hơi mơ hồ.

Lâm Thi Âm vốn định dạy dỗ Long Tiểu Vân những chuyện liên quan đến nhi nữ, nhưng vì sự xông vào mạnh mẽ của Cố Hàn Uyên làm đảo lộn tâm tình nên cũng đành thôi.

Long Tiểu Vân chỉ vô thức cảm thấy muốn gần gũi với Cố Hàn Uyên hơn, nhiều hơn nữa.

Nàng nhớ lại quá trình nũng nịu với Cố Hàn Uyên để xin học Bài Vân Chưởng trước kia.

Nàng đã để lại không ít nước bọt trên gò má đẹp đẽ của Cố Hàn Uyên.

Nhất là cái hôn chuồn chuồn lướt nước cuối cùng, chính là mấu chốt khiến nàng biết yêu.

Còn có quá trình trừng phạt như đã hẹn trước, khiến bản năng của nàng dần dần thức tỉnh.

Long Tiểu Vân có thể nghĩ đến chính là chủ động làm những việc này nhiều hơn.

Nói chung, chuyện giữa Lâm Thi Âm và Cố Hàn Uyên đã là sự thật.

Long Tiểu Vân không muốn mất lý trí đi phá hoại.

Thế nhưng đối với Lâm Tiên Nhi lại không thể chịu đựng được.

Vì vậy Long Tiểu Vân liền mặt mày âm trầm đi đến Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Vốn định đến hỏi tội, nhưng vẻ giận dữ trong mắt Long Tiểu Vân đã bị sự khó tin thay thế.

Long Tiểu Vân không biết từ lúc nào đã mê man trở về phòng mình.

Trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh nhìn thấy qua khe cửa.

Người mẫu thân luôn ôn nhu lương thiện, đoan trang mực thước vậy mà lại có dáng vẻ khúm núm như thế.

Trớ trêu thay, vẻ mặt cam tâm tình nguyện đó lại cho thấy bà không hề chán ghét.

Mà vẻ mặt vui vẻ thoải mái của Cố Hàn Uyên lại vừa hay chứng minh cách làm của Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi là chính xác.

Long Tiểu Vân bị lệch lạc suy nghĩ, cho rằng đó mới là cách mở đầu chính xác để lấy lòng Cố Hàn Uyên, còn những gì Cố Hàn Uyên làm với nàng trước đây, e rằng chỉ là xem nàng như một tiểu cô nương.

Một ngọn lửa bùng lên trong lòng Long Tiểu Vân.

Không cam lòng, đố kỵ, phẫn nộ hóa thành nhiên liệu, bùng nổ.

Cố Hàn Uyên sao lại không phát hiện được Long Tiểu Vân nhìn trộm, hắn vừa cảm thấy bất ngờ vừa không vạch trần.

Hoặc có lẽ đây vốn là một phần trong kế hoạch của hắn.

Chỉ là Long Tiểu Vân nhập cuộc hơi sớm một chút.

Long Tiểu Vân không nhìn thấy toàn bộ quá trình, thiếu đi phần mở đầu.

Nhưng cũng chính vì vậy, ảnh hưởng đối với nàng mới càng lớn.

Bởi vì trong góc nhìn của nàng, Lâm Thi Âm là chủ động làm, chứ không phải trải qua sự giật giây của Lâm Tiên Nhi rồi mới làm.

Long Tiểu Vân cho rằng Lâm Thi Âm đã hoàn toàn thay đổi.

Điều này khiến nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn với cha mình là Long Khiếu Vân.

Tuy quan hệ cha con không thân, nhưng chính mắt thấy mẫu thân bỏ cha mà đi, trong lòng Long Tiểu Vân dù sao cũng thấy buồn cho Long Khiếu Vân.

Đã từng nàng còn vì bảo vệ quan hệ vợ chồng và danh tiếng của Long Khiếu Vân và Lâm Thi Âm mà nảy sinh xung đột với Tôn Tiểu Hồng.

Khi đó đầu sỏ gây tội là Lý Tầm Hoan, bây giờ lại là sư tôn yêu quý mà nàng tự tay mang vào nhà.

Điều này khiến cảm giác tội lỗi trong lòng Long Tiểu Vân càng sâu sắc hơn, trớ trêu là nàng lại chẳng thể làm gì được, không cách nào ngăn cản Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm, cũng không thể đi nói cho Long Khiếu Vân chân tướng.

Điều duy nhất khiến nàng có một cảm giác thoải mái kỳ lạ là Lâm Thi Âm có lẽ vốn không yêu Long Khiếu Vân mà là Lý Tầm Hoan.

Những nội dung Tôn Tiểu Hồng kể trong lúc thuyết thư và một vài lời đồn trên giang hồ cũng không phải là không có căn cứ.

Bằng không trước đây Long Tiểu Vân cũng sẽ không căm hận Lý Tầm Hoan như vậy.

Bây giờ Lâm Thi Âm chẳng qua là đổi một đối tượng để di tình biệt luyến mà thôi.

Hơn nữa Lâm Thi Âm và Long Khiếu Vân cũng đã ở riêng phòng nhiều năm.

Chương 675

Nghiêm túc mà nói, tổn thất của Long Khiếu Vân cũng không lớn như trong tưởng tượng.

Chỉ cần không truyền ra ngoài gây tổn hại danh tiếng, Long Khiếu Vân chẳng qua là có chút nhục nhã mà thôi.

Người ta thường nói con gái lớn hướng ngoại, càng là điều bình thường.

Long Tiểu Vân đã vô thức thuyết phục bản thân mình chấp nhận Cố Hàn Uyên trong lòng.

Một đêm không ngủ, Long Tiểu Vân mang theo gương mặt nhỏ nhắn mệt mỏi và tiều tụy, theo thói quen đúng giờ đi tới trong sân.

Vốn đây là thời gian nàng nên bắt đầu luyện công, nhưng lúc này lại không có chút tâm tình nào.

Long Tiểu Vân ngồi trên ghế đá ngẩn ngơ.

Mãi đến khi một bàn tay vô cùng quen thuộc đặt lên đỉnh đầu, nàng mới hoàn hồn lại.

Nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa trước mắt, Long Tiểu Vân nhất thời chỉ cảm thấy tủi thân, nàng nức nở gọi một tiếng Sư tôn, rồi nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Hơi thở quen thuộc và cái vỗ lưng dịu dàng khiến nàng cảm thấy an tâm.

Thế nhưng tâm tình rối rắm lại khiến nàng không biết nên mở lời thế nào.

Cố Hàn Uyên thấu hiểu tâm tình của Long Tiểu Vân, liền đi thẳng vào vấn đề: Tiểu Vân, ngươi đã thấy rồi à.

Long Tiểu Vân nghe vậy cả kinh.

Nghĩ đến thần công cái thế của Cố Hàn Uyên, có lẽ ngay từ đầu đã không thể giấu được hắn.

Điều này khiến nàng có chút xấu hổ, dù sao nhìn trộm là không đạo đức.

Nhưng nàng lại bất ngờ thở phào nhẹ nhõm.

Ngả bài dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc một mình nàng do dự rối rắm.

Long Tiểu Vân từ trong lòng Cố Hàn Uyên ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi con ngươi mát lạnh, sâu thẳm ấy, giọng nói u uất: Sư tôn, người có biết nàng là mẫu thân của ta không.

Biết.

Cố Hàn Uyên trả lời rất thản nhiên.

Long Tiểu Vân hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên lại đáp lại bình thản như vậy.

Thậm chí sự bình thản đó khiến nàng có chút đau lòng.

Long Tiểu Vân thất vọng hỏi: Vậy mà sư tôn người vẫn. người không nghĩ đến cảm nhận của Tiểu Vân sao.

Có lẽ đây mới là điều nàng thực sự quan tâm.

Lúc này nàng vô thức nói ra miệng.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý cười nhẹ: Tiểu Vân cảm thấy cha ngươi Long Khiếu Vân là một người chồng tốt, một người cha tốt sao.

Chuyện này.

Long Tiểu Vân chần chừ.

Người cha tốt chắc chắn không thể nói đến.

Dù sao vì nàng không phải con trai, Long Khiếu Vân đã không ít lần bóng gió chê bai.

Khiến nàng phải mang rất nhiều áp lực, còn phải giả làm con trai.

Người chồng tốt cũng phải đặt một dấu hỏi.

Chuyện khác tạm không bàn.

Mấy ngày nay Long Khiếu Vân chưa từng trở lại nội viện gặp mặt Lâm Thi Âm.

Long Tiểu Vân đã từng không hiểu, bây giờ lại hiểu.

Long Khiếu Vân có lẽ đã sớm liệu được chuyện có thể xảy ra giữa Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm, chỉ là hắn lựa chọn dung túng.

Có thể hiểu là Long Khiếu Vân sợ hãi uy thế của Cố Hàn Uyên.

Cũng có thể hiểu là hắn có mưu đồ khác.

Nhưng bất luận thế nào, Long Khiếu Vân cũng không thể gọi là một người chồng tốt.

Long Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy mình có chút nực cười.

Có lẽ từ đầu đến cuối chỉ có mình nàng quan tâm đến cái gia đình lung lay này.

Cố Hàn Uyên thấy Long Tiểu Vân có dấu hiệu nghĩ quẩn.

Mắt sáng lên, ôn tồn nói: Dáng vẻ u oán đau thương thường ngày của mẫu thân ngươi, ngươi cũng nhìn thấy trong mắt, ngươi thử nhớ lại xem, khoảng thời gian này trạng thái tinh thần của mẫu thân ngươi có phải tốt hơn nhiều không.

Long Tiểu Vân nghe vậy giật mình.

Nhớ lại một chút, quả đúng là như vậy.

Thực tế Lâm Thi Âm chỉ là bị Cố Hàn Uyên dời đi sự chú ý.

Không có thời gian lo lắng những chuyện từng khiến bà đau buồn.

U oán đau thương biến thành rối rắm xấu hổ.

Chỉ là vì hai mẹ con không có thời gian ở một mình.

Lâm Thi Âm vô thức giấu đi tâm tình.

Đúng là như vậy, nhưng mà.

Long Tiểu Vân do dự còn chưa nói xong đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Thương nhớ quá nhiều sẽ tổn thọ, Tiểu Vân cũng không muốn mẫu thân của ngươi sớm ngày hương tiêu ngọc vẫn chứ.

Long Tiểu Vân rõ ràng có chút không phản ứng kịp.

Nhưng nếu thực sự liên quan đến tính mạng của Lâm Thi Âm, nàng nhất định không muốn.

Nàng có chút bị lung lay rồi.

Long Tiểu Vân chần chừ hỏi: Chẳng lẽ không có cách nào khác sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Có, Lý Tầm Hoan.

Không thể nào.

Lý Tầm Hoan tuyệt đối không được.

Long Tiểu Vân mặt lộ vẻ tức giận.

Nếu là Cố Hàn Uyên, nàng còn có thể miễn cưỡng thuyết phục mình chấp nhận.

Nếu đổi lại là Lý Tầm Hoan, e rằng nàng sẽ phát điên mất.

Thậm chí còn không khỏi nảy sinh sát tâm với Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên thấy vậy liền mỉm cười hài lòng.

Giọng nói u uất: Cho nên Tiểu Vân, đổi một góc độ suy nghĩ, ta không phải đang cứu vớt mẫu thân của ngươi sao.

Long Tiểu Vân nghe vậy ngẩn ra.

Cách nói tráo đổi khái niệm của Cố Hàn Uyên khiến nàng nhất thời không biết phải phản bác ra sao.

Chỉ vô thức cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Nàng lắc đầu, vứt bỏ những vấn đề nghĩ không thông, đột nhiên hỏi: Không phải là mẫu thân quyến rũ sư phụ chứ.

Có lẽ đây mới là chuyện đáng để nàng quan tâm hơn.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Nha đầu ngốc, mẫu thân ngươi là loại người như vậy sao.

Là do ta yêu mẫu thân ngươi.

Long Tiểu Vân cắn chặt môi mỏng, không cam lòng nói: Vì sao nhất định phải là mẫu thân, Tiểu Vân thì không được sao.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, trịnh trọng và nghiêm túc nói: Ta cũng thích Tiểu Vân, chỉ là Tiểu Vân còn quá nhỏ.

Thực ra nếu không phải như vậy, hắn đã sớm thao túng hai mẹ con cùng nhau rồi.

Bây giờ để tránh xảy ra sai sót, Cố Hàn Uyên vẫn phải sửa lại kế hoạch.

Long Tiểu Vân hai mắt sáng lên, suy đoán bấy lâu nay đã được chứng thực.

Sư tôn quả nhiên là vì ta còn quá nhỏ nên mới chọn mẫu thân.

Nghĩ vậy, Long Tiểu Vân tình ý dạt dào nói: Tiểu Vân cũng thích sư tôn, cho nên sư tôn phải đợi Tiểu Vân lớn lên, được không.

Giờ khắc này, Long Tiểu Vân thật sự có dáng vẻ của một người đã trưởng thành.

Trên gương mặt nhỏ nhắn cũng là nét kiều mị mà chỉ nữ tử trưởng thành mới có.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôn tồn nói: Được.

Ta đợi ngày Tiểu Vân lớn lên.

Đôi mắt đẹp của Long Tiểu Vân bỗng nhiên hiện lên một tia quyến rũ và mê hoặc.

Nàng rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, vô cùng nhu mì quỳ xuống nói: Tiểu Vân tuy còn nhỏ, nhưng chuyện mà mẫu thân làm, Tiểu Vân cũng có thể làm vì sư tôn.

Long Tiểu Vân cố nén ý muốn ho khan.

Ngửi thấy mùi hương làm người ta sợ hãi, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một tia kính ý đối với mẫu thân Lâm Thi Âm của mình.

Tinh thần phục vụ như vậy đối với Long Tiểu Vân hiện tại quả thực có chút miễn cưỡng.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Long Tiểu Vân, ôn tồn nói: Đừng miễn cưỡng chính mình.

Trong mắt hắn lóe lên một tia u quang.

Chương 676

Không ngăn cản Long Tiểu Vân cũng là để thêm một tầng bảo hiểm.

Quan hệ tiến thêm một bước mới có lợi cho kế hoạch sau này của hắn.

Đáng tiếc là không thể ăn Long Tiểu Vân ngay bây giờ.

Chỉ có thể lùi một bước mà cầu việc khác.

Long Tiểu Vân lúc này đã bình tĩnh lại.

Nàng cười duyên dáng nói: Không miễn cưỡng.

Mẫu thân làm được, ta cũng nhất định có thể làm được.

Nàng vẫn ôm lòng cạnh tranh với Lâm Thi Âm.

Tuy rằng mặc định xem Lâm Thi Âm là người thay thế mình bầu bạn với Cố Hàn Uyên, nhưng nàng cũng không hy vọng đến khi mình lớn lên, Cố Hàn Uyên lại đưa người thay thế Lâm Thi Âm lên làm chính thất, mà quên mất nàng.

Cho nên duy trì một thế tiến công nhất định vẫn rất cần thiết.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của Long Tiểu Vân.

Cũng không đi sửa lại suy nghĩ của nàng, tự lừa dối mình đôi khi cũng là một loại tín niệm.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, thừa nhận sự cố gắng của nàng.

Hắn trịnh trọng nói: Ta đã biết giác ngộ của Tiểu Vân.

Vừa lúc trúc cơ cũng không tệ lắm, ta sẽ dạy ngươi nội công của bản môn.

Long Tiểu Vân nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhưng trong lòng lại hiện lên một ý nghĩ kỳ lạ.

Nhớ lại vẻ mặt vui sướng và thỏa mãn của Cố Hàn Uyên trước đó.

Nàng và Lâm Thi Âm sinh ra cảm giác thành tựu giống nhau, đồng thời không khỏi có một ý nghĩ đại nghịch bất đạo.

Sư tôn không phải là vì thấy thoải mái nên mới đồng ý dạy ta nội công đấy chứ.

Ý nghĩ kỳ quái như vậy khó tránh khỏi lộ ra trong ánh mắt.

Cố Hàn Uyên thấy thế, đưa tay khẽ gõ lên vầng trán trơn bóng của nàng.

Tức giận nói: Nghĩ linh tinh gì vậy.

Long Tiểu Vân ngượng ngùng lè lưỡi, lại không khỏi chép miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời lại đỏ bừng.

Hoàn hồn lại, Long Tiểu Vân tò mò hỏi: Không có gì ạ.

Sư tôn muốn dạy ta nội công gì.

Của phái Võ Đang sao.

Nàng có hiểu biết về Cố Hàn Uyên.

Coi như trước đây không biết, sau khi bái sư cũng sẽ tìm hiểu thêm tin tức về hắn.

Những nội dung phong lưu đa tình, phong hoa tuyết nguyệt kia nàng chán ghét không thôi.

Bây giờ càng xem những nữ tử trong tin tình báo đó là tình địch.

Tuy trong lời đồn Cố Hàn Uyên ở trong di tích tiên gia được tiên duyên mới có thành tựu hôm nay.

Nhưng mọi người đều biết, Cố Hàn Uyên xuất thân từ phái Võ Đang.

Vì vậy Long Tiểu Vân vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên muốn dạy nàng có thể là nội công của phái Võ Đang.

Tiên duyên nàng đương nhiên cũng muốn, nhưng lại không dám quá xa cầu.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại cười nhẹ ôn tồn nói: Nha đầu ngốc, ngươi là đệ tử thân truyền của ta, tự nhiên nên học nội công giống như ta.

Long Tiểu Vân nghe vậy, không biết vì sao vành mắt trong nháy mắt liền đỏ lên.

Ánh mắt chứa đầy sự ỷ lại, ước ao, mến mộ kinh ngạc nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng thực ra vẫn rất sợ Cố Hàn Uyên có Lâm Thi Âm rồi sẽ dần dần quên mất nàng.

Những lời nói như người thay thế chẳng qua là nàng đang tự an ủi mình mà thôi.

Theo một ý nghĩa nào đó, Uyển Uyển loại khanh cũng không phải là một từ tốt.

Dù sao không ai nói rõ được là ai giống ai, là ai thay thế ai.

Huống chi trong mắt Long Tiểu Vân sau khi khôi phục thân phận nữ nhi, mẫu thân của mình chính là đối tượng sùng bái nhất.

Cũng chính vì vậy, sau khi phát hiện chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm mới có thể gây ra đả kích lớn như vậy cho nàng.

Long Tiểu Vân nghe vậy, trong lòng nhất thời an định lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười ngọt ngào kiều diễm.

Nàng nũng nịu nói: Sư tôn, là nội công gì vậy ạ.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Công pháp tên là Vạn Tượng Âm Dương Quyết, là công pháp độc nhất vô nhị trên thiên hạ này.

Còn về hiệu quả, đợi ngươi bắt đầu tu luyện sẽ hiểu.

Cố Hàn Uyên đưa cho Long Tiểu Vân tự nhiên là Vạn Tượng Âm Dương Quyết hoàn chỉnh.

Hơn nữa công tác bồi dưỡng lô đỉnh sơ kỳ đã được làm tốt từ trước.

Trước đây lúc trừng phạt và trị liệu cho nàng không chỉ đơn thuần là kiểm tra tình hình phát triển của nàng.

Mà cũng dùng linh khí để tái tạo lại thân thể cho nàng.

Vì vậy khi Long Tiểu Vân học được Vạn Tượng Âm Dương Quyết và tu luyện một chu thiên xong, nàng kinh ngạc nói: Đây là Tiên Thiên rồi.

Thảo nào nàng khó tin, dù sao Tiên Thiên này đến quá dễ dàng.

Long Tiểu Vân chẳng hiểu sao lại trở thành Tiên Thiên cao thủ trẻ tuổi nhất thiên hạ.

Điều này quả thực đang chế nhạo những cái gọi là thần công trên giang hồ tam lưu đến mức nào.

Nội công nàng từng tu luyện càng không có tư cách để so sánh.

Tuy Long Tiểu Vân không có cơ sở tán công trùng tu như Vu Hành Vân.

Nhưng trúc cơ hoàn hảo, thần công cực phẩm, thiên tư tuyệt đỉnh, lại thêm linh khí Cố Hàn Uyên để lại lúc tố thể cho nàng.

Một bước lên trời tu luyện đến Tiên Thiên cảnh giới là rất bình

thường.

Đương nhiên tiến độ tu luyện sau này sẽ không nhanh như vậy.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Đệ tử thân truyền của ta sao có thể là kẻ yếu, Tiên Thiên chỉ là một khởi đầu mà thôi.

Tiểu Vân sẽ cố gắng đuổi kịp sư tôn. và sư tỷ.

Long Tiểu Vân trịnh trọng nói.

Đã từng khi mới nghe Cố Hàn Uyên nói sư tỷ Vu Hành Vân của nàng là Lục Địa Thần Tiên, nàng chỉ có thể ngưỡng vọng như núi cao.

Bây giờ tuy chênh lệch vẫn còn rất xa, nhưng đã có thể nhìn thấy con đường phía trước.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền mỉm cười hài lòng.

Tâm cảnh đối với người tu luyện quan trọng đến mức nào không cần phải nói nhiều.

Tâm thái dũng cảm tiến tới này là một trong những phẩm chất quan trọng để trở thành cường giả.

Nhưng kỳ vọng của Cố Hàn Uyên đối với Long Tiểu Vân không chỉ dừng lại ở đây.

Dù sao thời gian để nàng trưởng thành cũng không đủ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên càng thêm sâu thẳm.

Mà Long Tiểu Vân lúc này vẫn còn đắm chìm trong niềm vui tu vi tăng tiến.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên càng thêm tình ý dạt dào.

Đôi mắt đẹp khẽ chuyển, nàng cười kiều mị: Sư tôn, cảm ơn người đã dạy ta thần công.

Nàng muốn nhìn lại một lần nữa vẻ mặt thoải mái và vui sướng

của Cố Hàn Uyên.

Độ thuần thục không đủ thì phải luyện tập nhiều hơn mới được.

Cùng lúc đó.

Tú Ngọc Cốc, Di Hoa Cung.

Nơi đây khí hậu dễ chịu, bốn mùa như xuân.

Chương 677

Trong cốc có núi sông hồ nước chi chít, bốn mùa trăm hoa đua nở, giống như tiên cảnh nơi trần thế.

Trong vườn hoa muôn hồng nghìn tía.

Một thân ảnh yểu điệu linh lung đang nhắm mắt tu luyện.

Một thân cung trang hoa lệ, khí chất xuất trần, phong hoa tuyệt đại.

Gương mặt đẹp như tiên nữ, lạnh lùng không tì vết.

Nếu bỏ qua khí chất lạnh như băng của nàng, bất cứ ai cũng sẽ bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn trước tiên.

Không biết có phải do nguyên nhân tu luyện công pháp hay không, gương mặt tuyệt mỹ ấy gần như trong suốt.

Đó là gương mặt thực sự có thể được xưng là đệ nhất mỹ nhân võ lâm Minh quốc.

Lâm Tiên Nhi ở trước mặt nàng cũng phải tự ti mặc cảm.

Tuyệt sắc như vậy lại ẩn sâu ở đây, khiến người ta không khỏi cảm thấy tiếc hận.

Nhưng nếu biết thân phận của nàng, e rằng sẽ không có mấy nam tử còn có tâm tư quan tâm đến vẻ đẹp của nàng.

Nàng chính là Di Hoa Cung cung chủ Yêu Nguyệt, người được mệnh danh là Tiên Ma chi khu.

Thâm cung Yêu Nguyệt sắc, danh bất hư truyền.

Yêu Nguyệt thở ra thu công, nhàn nhạt nhắm mắt mở miệng nói: Liên Tinh, tìm ta có chuyện gì.

Một giọng nói linh hoạt, hoạt bát, phảng phất mang theo sự ngây thơ trong trẻo tuyệt vời vang lên: Tỷ tỷ, Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên đã xuất hiện ở võ lâm Tây Bắc Minh quốc.

Yêu Nguyệt chỉ ngồi đó, đã toát ra một vẻ uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn gần.

Nhưng bất ngờ là giọng nói của nàng tuy băng lãnh đạm mạc, nhưng lại thanh thúy dễ nghe.

Tuy nhiên, ba chữ Cố Hàn Uyên lại có một ma lực kỳ quái.

Khiến khí chất hoàn mỹ không tì vết của nàng có cảm giác bị phá vỡ, ngưng trệ.

Chỉ thấy Yêu Nguyệt khẽ nhíu mày, từ từ mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt như thế nào.

Trong suốt sáng ngời, tựa như vầng trăng sáng xuyên qua mây đen hạ xuống ánh trăng lộng lẫy.

Nhưng ánh mắt ấy lại giống như vầng trăng cao không thể chạm tới, thanh lãnh cao ngạo.

Trong ánh mắt có một sự lạnh lùng vô tình khiến lòng người đông cứng.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng chỉ có thể thấy mà không thể sờ, cũng không ai dám chạm đến.

Sẽ bị đông cứng, bị thương, bị đông chết.

Thế nhưng nữ tử đánh thức nàng lại dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nụ cười dịu dàng, lúm đồng tiền ngọt ngào, còn đẹp hơn cả hoa xuân, trong đôi mắt linh hoạt không chỉ tràn đầy ánh sáng trí tuệ không thể diễn tả, mà còn tràn đầy nét trẻ con.

Nàng mặc một bộ cung trang lộng lẫy như mây, váy dài chấm đất, tóc dài xõa vai, giống như mây bay.

Dung mạo tuyệt mỹ và sự cao quý tao nhã không hề thua kém Yêu Nguyệt.

Hơn nữa so với sự lạnh lùng khó gần của Yêu Nguyệt, nàng lại có một sự dịu dàng lương thiện từ trong xương tủy.

Khiến người ta vô thức muốn thân cận, che chở cho nàng.

Chính là muội muội của Yêu Nguyệt, Di Hoa Cung nhị cung chủ Liên Tinh.

Nhưng hai tỷ muội ngoại trừ ngũ quan tương tự và dung mạo tuyệt mỹ như nhau, rất khó khiến người ta liên tưởng các nàng là chị em.

Không chỉ là khí chất khác biệt một trời một vực, vóc người càng khiến người ta hoài nghi có phải Liên Tinh đã trộm đi dinh dưỡng của Yêu Nguyệt hay không.

Yêu Nguyệt yểu điệu thon thả, là vóc người hoàn mỹ cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ của thời đại này.

Vòng eo thon của Liên Tinh so với Yêu Nguyệt cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng trước ngực lại vô cùng hùng vĩ.

Đừng nói là cúi đầu nhìn thấy đầu ngón chân, ngày thường lúc không có người e rằng sẽ không tự chủ được mà đặt lên bàn để giảm bớt áp lực và đau vai.

Đáng tiếc là vóc người hoàn mỹ này lại không phù hợp với thẩm mỹ của thời đại này.

Cần một đôi mắt biết thưởng thức để phát hiện ra nó.

Cũng chính vì nhận thức sai lầm này, khiến Liên Tinh có mặc cảm tự ti, trong mắt nàng Yêu Nguyệt mới là hoàn mỹ, còn mình thì sẽ bị ghét bỏ.

Giống như mười bảy năm trước vậy.

Nam tử mà nàng thầm mến trong mắt đã từng lóe lên một tia ghét bỏ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng năm đó không dám thổ lộ tâm ý.

Cái gọi là trộm dinh dưỡng tự nhiên là một ảo tưởng nhàm chán.

Hai nàng tuy là tỷ muội, nhưng tuổi tác lại chênh nhau 4 tuổi.

Hai nàng nhìn qua tuy đều khoảng hai mươi, nhưng thực ra Liên Tinh đã gần 40 tuổi.

Chỉ là vì tu luyện Minh Ngọc Công có tác dụng trú nhan dưỡng sắc nên mới duy trì được vẻ đẹp thanh xuân.

Yêu Nguyệt sau khi mở mắt, vô thức liếc nhìn cánh tay trái bị giấu trong ống tay áo và chân trái dưới váy dài của Liên Tinh.

Nhưng ánh mắt này đến nhanh, thu lại còn nhanh hơn.

Cho dù là người nhạy cảm như Liên Tinh cũng không thể phát hiện.

Thu hồi ánh mắt, Yêu Nguyệt thanh lãnh hỏi: Cố Hàn Uyên vì sao đột nhiên trở lại Minh quốc.

Còn đi đến võ lâm Tây Bắc.

Chẳng lẽ võ lâm Tây Bắc xảy ra chuyện gì.

Liên Tinh đôi mắt đẹp lóe lên, đem chuyện Lý Tầm Hoan và Mai Hoa Đạo nói ra.

Yêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: Hừ, Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan miễn cưỡng phù hợp với cung quy của Di Hoa Cung là giết sạch kẻ phụ tình trong thiên hạ.

Những việc Lý Tầm Hoan làm năm đó thực ra cũng không khác gì vứt bỏ Lâm Thi Âm.

Chỉ là vì ở giữa có xen vào quan hệ của Long Khiếu Vân, khiến toàn bộ sự việc trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

Đến cả Yêu Nguyệt cũng nhất thời khó có thể phán đoán có nên giết Lý Tầm Hoan hay không.

Nhưng nàng đối với Lý Tầm Hoan nhất định là không có hảo cảm.

Yêu Nguyệt lắc đầu, tạm thời gác lại suy tính về Lý Tầm Hoan.

Hỏi đến vấn đề quan tâm hơn.

Cố Hàn Uyên kia thực sự như trong lời đồn sao.

Liên Tinh không khỏi trầm giọng nói: Hẳn là không giả.

Thần công cái thế, một chưởng đã đánh chết Thanh Ma Thủ Y Khốc.

Hơn nữa nghe đồn hắn vì ghét tuyết lớn phủ kín đường, một chưởng khai thiên, đánh tan mây đen, khiến khu vực đó nhiều ngày không có tuyết rơi nữa.

Yêu Nguyệt nhíu mày, ngưng giọng hỏi: Còn gì nữa không.

Liên Tinh biết Yêu Nguyệt quan tâm nhất là cái gì, không khỏi hoảng hốt một chút rồi nói: Đệ tử của chúng ta ở võ lâm Tây Bắc nghe ngóng tin tức từng có may mắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên một lần, tài hoa có tuyệt thế hay không tạm thời không biết, nhưng dung mạo quả thực như giang hồ đồn đại, tuấn tú như trích tiên hạ phàm.

Liên Tinh nhớ rất rõ bộ dạng mất hồn mất vía của đệ tử Di Hoa Cung may mắn gặp được Cố Hàn Uyên khi báo cáo với nàng, rõ ràng là đã bị Cố Hàn Uyên mê hoặc.

Liên Tinh dịu dàng hiền lành lo lắng chuyện này bị Yêu Nguyệt phát hiện, vội vàng đuổi đệ tử kia ra khỏi cung.

Đồng thời để nàng không lún sâu hơn, còn cố ý đổi một nơi khác, không dám để nàng đi đến võ lâm Tây Bắc nữa.

Dù sao nếu để Yêu Nguyệt biết có đệ tử tự ý thích nam tử, nhẹ nhất cũng là phế bỏ võ công trục xuất khỏi cung.

Nếu tư định chung thân, càng có khả năng bị Yêu Nguyệt sát hại.

Năm đó giang hồ truyền rằng trên đời không có thiếu nữ nào có thể chống lại nụ cười của Ngọc Lang Giang Phong.

Cũng tuyệt không có anh hùng nào có thể chống lại một kiếm nhẹ nhàng của Yến Nam Thiên.

Bất cứ ai cũng tin rằng, kiếm của Yến Nam Thiên không chỉ có thể lấy đầu chủ soái trong trăm vạn quân, mà còn có thể chẻ một sợi tóc làm hai.

Chương 678

Mà nụ cười của Giang Phong lại có thể khiến trái tim thiếu nữ tan nát.

Ngày nay Cố Hàn Uyên lại tựa như thể kết hợp của hai người họ, thậm chí còn hơn thế nữa.

Mà năm đó Yêu Nguyệt vì Giang Phong mà bị tình cảm tổn thương, lại vì cái chết của Giang Phong mà bùng nổ đại chiến với Yến Nam Thiên, là kẻ thù không đội trời chung.

Vì vậy từ khi Cố Hàn Uyên thành danh, Yêu Nguyệt liền không khỏi bắt đầu quan tâm.

Nhưng trước đây Cố Hàn Uyên không ở Tống quốc thì cũng ở Thanh quốc, cho dù có tin tức truyền đến cũng đã qua mấy lần, khó tránh khỏi có chút không thật, không rõ ràng.

Yêu Nguyệt trầm ngâm một lúc, hỏi: Cố Hàn Uyên kia phong lưu đa tình cũng là sự thật.

Liên Tinh nghe vậy nghẹn lời, do dự nói: Cũng không giả, tin tức nói rằng đệ nhất mỹ nữ võ lâm Tây Bắc Lâm Tiên Nhi đã bị hắn thu làm độc chiếm, còn có một thiếu nữ thuyết thư dung mạo xinh đẹp là Tôn Tiểu Hồng trở thành hồng nhan tri kỷ của hắn.

Dừng một chút, Liên Tinh lặng lẽ quan sát sắc mặt khó coi của Yêu Nguyệt rồi do dự nói: Có người nói Lâm Thi Âm có thể cũng có quan hệ với Cố Hàn Uyên, chỉ là tạm thời còn chưa có chứng cứ xác thực.

Yêu Nguyệt nghe vậy quả nhiên hừ lạnh một tiếng.

Nàng rất căm hận những nam tử thay lòng đổi dạ, nhưng đối với những nam tử phong lưu đa tình cũng không có hảo cảm.

Dù sao rất nhiều nam tử thay lòng đổi dạ chính là vì họ phong lưu đa tình.

Chỉ vì không muốn chịu trách nhiệm hoặc có mới nới cũ nên mới biến thành kẻ thay lòng đổi dạ.

Cố Hàn Uyên tuy chỉ có tiếng phong lưu đa tình, chưa có tiếng thay lòng đổi dạ.

Nhưng hiển nhiên Yêu Nguyệt cũng sẽ không có hảo cảm gì với hắn.

Thậm chí nói là chán ghét cũng không quá.

Yêu Nguyệt trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nói: Ta sẽ đi một chuyến đến võ lâm Tây Bắc để gặp Cố Hàn Uyên đó.

Liên Tinh kinh hô: Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì.

Yêu Nguyệt khinh miệt hừ lạnh: Đa tình tất bạc tình, ta muốn đi vạch trần bộ mặt giả dối của Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt từng bị tình yêu làm tổn thương nên tính tình cực đoan.

Trong mắt nàng, những nam tử đa tình đều là hạng phụ bạc đội lốt, chỉ là được che giấu bởi vẻ ngoài giả dối.

Mà Cố Hàn Uyên, bất luận ở phương diện nào, đều là người có danh tiếng lẫy lừng nhất trên giang hồ mấy năm gần đây.

Vì vậy, Yêu Nguyệt nảy sinh ý định vạch trần bộ mặt giả dối của Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Nàng thậm chí còn cảm thấy mình làm vậy là để tránh cho nhiều nữ tử hơn bị Cố Hàn Uyên lừa gạt.

Liên Tinh giật mình, trên dung nhan ngọc ngà xinh đẹp hiện lên vẻ lo âu.

Nàng vội vàng hỏi: Tỷ tỷ chẳng lẽ còn muốn động thủ với Cố Hàn Uyên sao.

Nghe đồn Cố Hàn Uyên ngay cả Lục Địa Thần Tiên cũng có thể giết, động thủ với hắn quá nguy hiểm.

Yêu Nguyệt nghe vậy quả nhiên do dự.

Nhưng sau một hồi suy tính, nàng vẫn nói: Minh Ngọc Công của ta đã đột phá đến tầng thứ chín, tu vi cũng đạt đến Đại Tông Sư hậu kỳ, lại mang theo Thần binh Bích Huyết Chiếu Đan Thanh, cho dù không địch lại cũng không đến mức không trốn thoát được.

Hơn nữa ta đã có kế hoạch, có lòng tính toán kẻ vô tâm, chưa chắc không thể thắng được Cố Hàn Uyên.

Huống hồ cũng chưa chắc sẽ trực tiếp động thủ.

Không hổ là Tiên Ma Yêu Nguyệt.

Ở tuổi này mà có được tu vi như vậy quả thực thế gian hiếm thấy.

Chỉ có tên gọi sai, chứ không có danh xưng đặt nhầm.

Cái gọi là Tiên Ma chính là chỉ thực lực và thiên tư kinh khủng vừa giống tiên lại vừa giống ma của nàng.

Nhưng dù vậy, Liên Tinh vẫn lo lắng nói: Tỷ tỷ một mình đi vẫn quá nguy hiểm, hay là ta đi cùng tỷ tỷ nhé.

Cũng tiện bề chiếu ứng lẫn nhau.

Yêu Nguyệt nghe vậy, ngọc dung sững ra.

Nàng có chút không biết phải làm sao trước sự lo lắng, quan tâm của Liên Tinh.

Với thực lực của Yêu Nguyệt, rất ít khi cần phải lo lắng.

Nhưng Cố Hàn Uyên thì khác, đó là cao thủ tuyệt đỉnh chân chính của thiên hạ.

Với sự chán ghét của Yêu Nguyệt đối với hắn cùng với tính tình cực đoan kia, xảy ra va chạm là chuyện rất có khả năng, Liên Tinh làm sao có thể không lo lắng cho nàng.

Yêu Nguyệt do dự một chút, cuối cùng vẫn chấp nhận ý tốt của Liên Tinh.

Nàng đưa mắt sang hướng khác, nhàn nhạt nói: Cũng được.

Vậy ngươi hãy đi cùng ta đi.

Liên Tinh nghe vậy hơi giật mình, không ngờ Yêu Nguyệt lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Ngay sau đó, nàng liền lộ vẻ vui mừng nói: Tốt quá rồi.

Tỷ muội chúng ta liên thủ, cho dù đối thủ là Cố Hàn Uyên cũng không cần sợ hắn.

Cố Hàn Uyên sẽ không bao giờ ngờ rằng, chính vì mình mà lại vô tình khiến cho hai tỷ muội vốn quan tâm nhau nhưng vì đủ loại lý do không thể mở lòng này lại trở nên thân thiết hơn một phần.

Yêu Nguyệt trong lòng có chút không tự nhiên, cứng rắn chuyển chủ đề: Đúng rồi.

Vô Khuyết bên kia thế nào rồi.

Liên Tinh nghe vậy, mặt lộ vẻ dịu dàng nói: Vô Khuyết từ khi ra giang hồ đến nay làm cũng không tệ lắm, đã trừng trị mấy kẻ phụ tình rồi.

Nàng có chút lo lắng nói: Chỉ là Vô Khuyết kinh nghiệm không đủ, hành sự khó tránh khỏi có chút cứng nhắc, ta lo hắn sẽ vì lỗ mãng mà rước lấy phiền phức.

Yêu Nguyệt lạnh lùng cao ngạo hừ một tiếng: Hừ, Di Hoa Cung chúng ta nào sợ ai.

Coi như rước lấy phiền phức thì đã sao.

Nàng đột nhiên nhíu mày, trầm giọng nói: Liên Tinh, ngươi sẽ không thật sự trút quá nhiều tình cảm vào Vô Khuyết đấy chứ.

Hay là ngươi đã quên mục đích chúng ta nuôi dưỡng hắn.

Liên Tinh thần sắc chấn động, cụp mắt xuống nói: Tỷ tỷ lo xa rồi.

Chỉ là đứa con còn lại của Giang Phong vẫn chưa xuất hiện, kế hoạch tạm thời không thể thực thi.

Mà Vô Khuyết bây giờ dù sao cũng đại biểu cho thể diện của Di Hoa Cung chúng ta.

Nơi đáy mắt nàng không khỏi hiện lên một tia đau thương đáng tiếc.

Yêu Nguyệt khẽ gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng với thái độ của Liên Tinh.

Nàng lạnh lùng nói: Ngươi nói đúng, Vô Khuyết dù sao cũng đại biểu cho thể diện của Di Hoa Cung chúng ta.

Nếu thật sự gặp phải phiền phức gì mà hắn không giải quyết được, ta sẽ ra tay.

Vậy ta đi chuẩn bị một chút cho chuyến đi. , Liên Tinh cụp mắt nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Liên Tinh, Yêu Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng.

Giang Phong.

Trong mắt nàng tràn đầy đau đớn và hận ý.

Rõ ràng vì nhắc đến Giang Phong mà nàng lại nhớ lại nỗi đau xưa.

Xắn ống tay áo bên trái lên, chỉ thấy cổ tay trắng ngần vốn nên hoàn mỹ không tì vết lại chi chít vết thương.

Có vết đao, có vết kim châm, trông mà kinh hãi.

Trên làn da trắng nõn xinh đẹp như vậy lại lưu lại những vết sẹo đáng sợ đến thế.

Bất cứ ai nhìn thấy đều sẽ cảm thấy tiếc hận.

Thế nhưng, thân là chủ nhân của cánh tay, Yêu Nguyệt lại không hề thương tiếc.

Trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia hận sắc.

Ngón tay ngọc thon dài của bàn tay phải đột nhiên xuất hiện một cây kim, không chút do dự liền đâm vào cổ tay đầy sẹo.

Làn da vô cùng mịn màng nhất thời rỉ ra máu tươi đỏ thẫm.

Vì da thịt quá mức trơn nhẵn, máu tươi chảy ra không hề ngừng lại mà trượt xuống, để lại trên mặt đất mấy vệt đen đỏ nhạt.

Thế nhưng, Yêu Nguyệt tự hành hạ thân thể không những không cảm thấy đau đớn, ngược lại trên mặt còn lộ ra vẻ khoái trá.

Hiển nhiên nỗi đau thể xác căn bản không sánh bằng nỗi đau trong lòng.

Cách làm này ngược lại có thể giúp nàng phát tiết hận ý.

Ban đầu, Cố Hàn Uyên tự nhiên không biết Yêu Nguyệt đang chú ý đến hắn, nhưng hắn lại phát hiện ra đệ tử Di Hoa Cung đang theo dõi mình.

Giống như Linh Thứu Cung, là một trong những môn phái hiếm hoi trên thiên hạ chỉ thu nhận nữ đệ tử, đệ tử xuất thân từ Di Hoa

Cung tuyệt đại đa số đều có dung mạo không thấp.

Những người bị bắt vào vì số phận trắc trở thì tạm không nói.

Đệ tử được thu nhận theo con đường bình thường sẽ không có ai xấu xí.

Những đệ tử này tuy không có tư cách học tập công pháp trung tâm Minh Ngọc Công của Di Hoa Cung, nhưng các công pháp khác cũng có hiệu quả dưỡng nhan.

Bằng không, một nô tỳ bình thường như Hoa Nguyệt Nô sao có thể hấp dẫn được Giang Phong kiến thức rộng rãi.

Cho dù Giang Phong bị phẩm chất của Hoa Nguyệt Nô cảm động, nhưng nếu không có một gương mặt đủ xinh đẹp, ai sẽ có hứng thú quan tâm đến nội tâm của nàng.

Đừng nói cái gì mà vẻ đẹp tâm hồn mới là vẻ đẹp thật sự.

Mọi người đều rất bận rộn.

Chương 679

Huống hồ là trong thời đại mà địa vị của nữ tử còn thấp kém.

Không có một gương mặt ưa nhìn, dựa vào đâu để người ta để mắt đến.

Hơn nữa, đối tượng lại là Giang Phong, người được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nam Tử năm đó.

Coi như Giang Phong không để ý, nhưng nhìn gương mặt có sự chênh lệch quá lớn về nhan sắc, chẳng lẽ sẽ không tự ti sao.

Vì vậy, đệ tử Di Hoa Cung kia vẫn bị Cố Hàn Uyên chú ý tới.

Nhưng dáng vẻ cẩn thận dè dặt của nàng lại khiến Cố Hàn Uyên đoán rằng nàng có thể chỉ là đệ tử bình thường của một thế lực nào đó.

Cố Hàn Uyên không đả thảo kinh xà, chỉ để Địa Võng âm thầm theo dõi.

Bây giờ Địa Võng cuối cùng cũng truyền tin về, nữ tử kia là đệ tử của Di Hoa Cung.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên có chút kinh ngạc.

Di Hoa Cung tại sao lại quan tâm đến hắn.

Thậm chí người báo tin còn không dùng phương thức truyền tin, mà tự mình chạy một chuyến, rõ ràng tình báo về Cố Hàn Uyên được Di Hoa Cung hết sức coi trọng.

Ánh mắt hắn trở nên thâm thúy.

Hắn đương nhiên có hứng thú với Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Chỉ là Yêu Nguyệt đã bị tổn thương tình cảm quá sâu, tùy tiện đến cửa e rằng khó có thể mở ra nội tâm của đối phương.

Vì vậy mới vẫn luôn không quá để tâm.

Bây giờ Di Hoa Cung lại chú ý đến hắn, khiến hắn càng thêm kinh ngạc, quyết định án binh bất động.

Nếu đã chú ý đến hắn, rất có thể sẽ chủ động tiếp xúc.

Trước đó cứ từ từ chờ đợi là được.

Huống hồ lúc này, chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn.

Quả nhiên.

Vài ngày sau, Tôn Tiểu Hồng đột nhiên từ bên ngoài chạy vào trong sân, mặt mang vẻ kinh hãi hô: Cố đại ca, bên Lý Tầm Hoan xảy ra chuyện rồi.

Nghe thấy tiếng la hét của Tôn Tiểu Hồng, người phản ứng đầu tiên là Lâm Thi Âm bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nàng kinh ngạc hỏi: Lý Tầm Hoan hắn làm sao vậy.

Phản ứng của Lâm Thi Âm bình thản đến bất ngờ.

Hơn nữa, cách xưng hô cũng đã thay đổi.

Không phải là Tầm Hoan, cũng không phải biểu ca thân thiết, mà là cái tên đầy đủ có phần xa cách.

Đây hoàn toàn là phản ứng theo bản năng của Lâm Thi Âm.

Tôn Tiểu Hồng vẻ mặt chán ngán nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Lâm Thi Âm đang mặt mày ửng hồng ngồi trong lòng Cố Hàn Uyên.

Trước mặt hai người đặt một cây đàn cổ tinh xảo.

Cố Hàn Uyên nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Lâm Thi Âm, dẫn dắt nàng gảy đàn.

Mà Lâm Tiên Nhi thì dùng dáng người yểu điệu xinh đẹp của mình để múa hát bên cạnh.

Lúc này nghe vậy, đôi mắt đẹp của nàng lóe lên, cũng ngừng vũ điệu.

Mấy ngày trôi qua, tự nhiên không thể không có tiến triển.

Sau đêm đó, Lâm Thi Âm vẫn cảnh giác xem Cố Hàn Uyên có tính toán tiến thêm một bước hay không.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, Cố Hàn Uyên không những không nhân cơ hội được voi đòi tiên, ngược lại còn đột nhiên trở nên quân tử.

Ngay cả những lợi tức mà Lâm Thi Âm đã dần quen thuộc cũng không thu nữa.

Dường như hắn thực sự tuân thủ lời hứa sẽ không cưỡng ép nàng.

Lâm Thi Âm nhất thời lại có chút lo được lo mất.

Thậm chí có lúc nàng còn hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải đã mất hứng thú với mình hay không.

Điều này khiến nàng không biết nên mừng hay nên thất vọng.

Thế nhưng những ngày tháng phong hoa tuyết nguyệt lại không giảm mà còn tăng.

Ngâm thơ làm phú, đánh đàn vẽ tranh, vô cùng tự tại.

Thường xuyên tâm hữu linh tê mà nhìn nhau cười.

Lâm Thi Âm vốn khao khát cuộc sống như vậy, Cố Hàn Uyên đã thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Những ký ức đẹp đẽ giữa nàng và Lý Tầm Hoan dần bị che lấp, không biết từ lúc nào đã không còn nhớ rõ.

Trong mắt, trong lòng đều là hình bóng của Cố Hàn Uyên và nụ cười đẹp mắt của hắn.

Chỉ là mỗi đêm, khi Lâm Thi Âm nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên đi về phía Lãnh Hương Tiểu Trúc và một mình trở về căn phòng lạnh lẽo cô tịch, trong lòng lại càng cảm thấy cô đơn.

Ban ngày càng hạnh phúc vui vẻ, ban đêm lại càng buồn bã.

Dưới tâm trạng phức tạp này, Lâm Thi Âm đâu còn tâm tư nào cho Lý Tầm Hoan.

Lại thêm vì Cố Hàn Uyên xen vào, hai người không có cơ hội tình cũ nối lại.

Hơn nữa, Lâm Thi Âm còn vì Lý Tầm Hoan mà hai lần cầu xin Cố Hàn Uyên.

Cứ như vậy, tình cảm tự nhiên phai nhạt đi rất nhiều.

Việc Lâm Thi Âm thay đổi cách xưng hô với Lý Tầm Hoan cũng là do nàng vô thức để ý đến cách nhìn của Cố Hàn Uyên.

Hôm nay cũng là Lâm Thi Âm chủ động thỉnh cầu Cố Hàn Uyên dạy nàng đánh đàn.

Đồng thời, khi Cố Hàn Uyên từ phía sau ôm lấy nàng, tay cầm tay dạy nàng gảy đàn, nàng không những không chống cự, ngược lại còn phối hợp thay đổi tư thế.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nhìn Lâm Thi Âm mặt mày ửng hồng, đôi mắt đẹp long lanh, rồi đương nhiên ôm chặt hơn một chút.

Lâm Thi Âm cảm nhận được sự nóng rực áp sát vào cặp đào mật của mình, vừa xấu hổ vừa bất ngờ có cảm giác an tâm.

Có Lâm Tiên Nhi thân mật hơn, tự nhiên không cần kiêng kỵ gì.

Hơn nữa mấy ngày liền được ăn uống no đủ, cũng khiến nàng không nảy sinh tâm tình ghen tuông.

Đáng tiếc chuyện của Lý Tầm Hoan vẫn chưa xong, nàng vẫn chưa thể được như ý nguyện nhận được phần thưởng.

Long Tiểu Vân lúc này đang chìm đắm trong luyện công, không đến quấy rầy bọn họ.

Nàng dường như đã nghĩ thông suốt, không còn dây dưa chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm nữa, ngày thường chuyên cần luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Đương nhiên cũng không thiếu việc dùng cách mới học được để làm nũng với Cố Hàn Uyên.

Lâm Thi Âm đang trong cơn luyến ái, sự quan tâm dành cho Long Tiểu Vân rõ ràng đã giảm đi rất nhiều, đối với chuyện này tự nhiên là hoàn toàn không biết gì.

Ngược lại là Lâm Tiên Nhi dường như đã phát giác ra điều gì.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên rõ ràng càng thêm cổ quái.

Lúc này Tôn Tiểu Hồng tức giận nói: Cố đại ca, huynh thật là sung sướng, chẳng quan tâm gì đến chuyện bên ngoài cả.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng.

Hắn không phải là không chú ý, mà là không cần thiết phải tự mình đi quan tâm.

Lúc này nghe vậy cũng không buông Lâm Thi Âm ra, nhàn nhạt hỏi: Xảy ra chuyện gì.

Không phải Lý Tầm Hoan đang bị A Phi canh chừng sao.

Lâm Thi Âm bị bàn tay to nóng rực bên hông làm cho run lên, mặt cười càng thêm đỏ bừng.

Tôn Tiểu Hồng cũng chẳng làm gì được Cố Hàn Uyên tham lam.

Chương 680

Hơn nữa bản thân nàng cũng không đặc biệt để ý.

Dù sao cũng là người có thể lưu lại danh cảnh Ngươi tới đúng lúc.

Tôn Tiểu Hồng lấy lại tinh thần, ngượng ngùng nói: Không phải Lý Tầm Hoan, là A Phi.

Cố Hàn Uyên chân mày hơi nhíu lại hỏi: A Phi làm sao vậy.

Tôn Tiểu Hồng giọng điệu có chút thán phục nói: Thiết Kích Ôn Hầu Lữ Phụng Tiên xếp hạng thứ năm trên Binh Khí Phổ muốn đến khiêu chiến Lý Tầm Hoan đang bị giam giữ, bị A Phi ngăn lại, kết quả lại bị A Phi đã đột phá đến Tông Sư đánh bại.

Bây giờ bên ngoài đều đang đồn A Phi là vì được Cố đại ca cho thần công bí tịch nên võ công mới đột nhiên tăng mạnh, đánh bại Lữ Phụng Tiên.

Tôn Tiểu Hồng là một người không thể ngồi yên.

Sau khi nàng và Cố Hàn Uyên xác định quan hệ, nàng lại tiếp tục nghề kể chuyện.

Nhưng lúc này nội dung kể chuyện đều liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng không đi đâu xa, gần như chỉ ở Hưng Vân Trang kể chuyện.

Vì vụ án Cố Hàn Uyên và Mai Hoa Đạo, Hưng Vân Trang nhất thời trở thành tiêu điểm chú ý của võ lâm.

Mỗi ngày đều có vô số nhân sĩ giang hồ đến đây.

Bọn họ công khai lên án Lý Tầm Hoan, người gần như đã bị định tội là Mai Hoa Đạo, sau đó lại muốn đến bái kiến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên làm sao có thời gian để ý đến những con tôm tép giang hồ này.

Cứ như vậy, Tôn Tiểu Hồng, người được đồn đoán là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, liền trở thành món ngon được săn đón.

Mỗi ngày kể chuyện đều có rất nhiều nhân sĩ giang hồ đến cổ vũ.

Tôn Tiểu Hồng đối với chuyện này như cá gặp nước, chơi đến quên cả trời đất.

Theo thời gian trôi qua, địa vị của những người giang hồ đến đây cũng ngày càng cao.

Gần đây đã có mấy vị cao thủ trên Binh Khí Phổ đến.

Trong đó có Thiết Kích Ôn Hầu Lữ Phụng Tiên xếp hạng thứ năm.

Lữ Phụng Tiên là người cực kỳ tự tôn tự phụ, tự cho mình là cao.

Bách Hiểu Sinh trên Binh Khí Phổ, xếp Ngân Kích của hắn ở vị trí thứ năm, dưới Thiên Cơ Bổng, Long Phượng Song Hoàn, Tiểu Lý Phi Đao và Tung Dương Thiết Kiếm.

Đối với người khác mà nói, đây đã là vinh quang, nhưng đối với người như hắn, lại cho rằng đó là sự sỉ nhục vô cùng.

Thiên Cơ Lão Nhân và Thượng Quan Kim Hồng đều có tu vi Đại Tông Sư thì tạm không nói.

Lý Tầm Hoan và Quách Tung Dương của Tung Dương Thiết Kiếm cũng chỉ là tu vi Tông Sư.

Lữ Phụng Tiên tự nhận đều là Tông Sư, cảnh giới không chênh lệch nhiều, không thể nào thua Lý Tầm Hoan và Quách Tung Dương.

Hơn nữa Lý Tầm Hoan, người có cảnh giới thấp nhất trong ba người, càng khiến hắn cảm thấy không phục.

Vì vậy Lữ Phụng Tiên vốn đã có ý định khiêu chiến Lý Tầm Hoan.

Nghe tin Lý Tầm Hoan trở về càng vui mừng khôn xiết, vội vàng đến khiêu chiến.

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, qua mấy ngày, Lý Tầm Hoan đã bị định tội là Mai Hoa Đạo, hơn nữa sắp bị giao cho triều đình xét xử.

Một khi Lý Tầm Hoan vào tay triều đình, Lữ Phụng Tiên hắn không còn dám động thủ với y nữa.

Vì vậy cơ hội duy nhất để hắn khiêu chiến Lý Tầm Hoan chính là trước khi người của triều đình đến.

Kết quả lại bất ngờ thua A Phi, người đang canh giữ Lý Tầm Hoan.

A Phi từ khi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mà Cố Hàn Uyên cho, đã không còn bình cảnh về nội công.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã đột phá đến tu vi Tông Sư.

Đồng thời, vì Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công gia trì cực lớn cho thân pháp và tốc độ xuất thủ, uy lực Khoái Kiếm của A Phi nhất thời tăng mạnh.

Lữ Phụng Tiên bất ngờ không kịp đề phòng, căn bản không phải là đối thủ của A Phi.

A Phi thắng Lữ Phụng Tiên làm hắn danh tiếng vang xa.

Hơn nữa, những người may mắn xem trận chiến đều có thể nhìn ra A Phi gần như áp chế Lữ Phụng Tiên toàn bộ trận đấu với thân pháp quỷ mị, Khoái Kiếm nhanh như sấm sét.

Lữ Phụng Tiên gần như không có sức đánh trả.

Chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn để miễn cưỡng phòng thủ.

Cuối cùng sắp thua, bị A Phi một kiếm đâm bị thương.

Bách Hiểu Sinh kịp thời sửa đổi xếp hạng Binh Khí Phổ, xếp A Phi ở vị trí thứ năm, thay thế vị trí vốn có của Lữ Phụng Tiên.

Đương nhiên, trận chiến giữa A Phi và Lữ Phụng Tiên ảnh hưởng không chỉ có thế.

Võ công ban đầu của A Phi cũng không phải không ai biết.

Một ngón Khoái Kiếm kia quả thực uy lực bất phàm, cũng có thể gọi là tinh diệu.

Nhưng so với những tuyệt đỉnh kiếm pháp vang danh giang hồ vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Phần lớn là dựa vào hiệu quả bất ngờ để thắng địch.

Thế nhưng bây giờ Khoái Kiếm của A Phi hoàn toàn không thể so sánh với trước kia.

Tốc độ xuất thủ nhanh đến mức người bình thường muốn nhìn thấy cũng khó.

Khi nhìn thấy kiếm ảnh, rất có thể đã trúng kiếm.

Lữ Phụng Tiên là tu vi Tông Sư hậu kỳ, cao hơn A Phi Tông Sư sơ kỳ trọn hai tầng cảnh giới mà còn thua thảm như vậy.

Tông Sư bình thường thì càng không cần phải nói.

A Phi hôm nay nói một câu dưới Đại Tông Sư hiếm có địch thủ cũng không quá đáng.

Thế nhưng mọi người đều biết, sự thay đổi của A Phi là đến từ thần công bí tịch mà Cố Hàn Uyên cho hắn.

Không chỉ đột phá tu vi Tông Sư, mà còn khiến uy lực kiếm pháp tăng mạnh.

Cố Hàn Uyên tiện tay tặng ra thần công như vậy tự nhiên danh tiếng đại chấn.

Hơn nữa, trên giang hồ đối với quyển bí tịch mà A Phi có được càng thêm thèm muốn.

Nhưng Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công vốn là do Cố Hàn Uyên tự nghĩ ra, A Phi lại là người đầu tiên tu luyện.

Vì vậy ngay cả Bách Hiểu Sinh cũng không biết tên của thần công.

Cuối cùng vẫn là Tôn Tiểu Hồng đắc ý nói cho mọi người biết tên của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Cứ như vậy, càng thêm chắc chắn Tôn Tiểu Hồng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Nữ kể chuyện bình thường ban đầu đã trở thành đối tượng được mọi người cung kính.

Các hiệp nữ giang hồ càng thêm hâm mộ và ghen tị với nàng.

Không ít nữ tử tự cao tự đại còn cảm thấy nếu là mình thì mình cũng làm được, chỉ là thiếu cơ hội quen biết Cố Hàn Uyên mà thôi.

Đương nhiên, những nữ tử có ý nghĩ này đa số đều không có chút tự mình biết mình.

Tôn Tiểu Hồng cho dù ăn mặc mộc mạc cũng không phải là các nàng có thể so sánh.

Cố Hàn Uyên lúc này liền thuận tay gỡ bím tóc có phần quê mùa của Tôn Tiểu Hồng.

Ba lọn tóc đen buông xuống, khí chất của Tôn Tiểu Hồng nhất thời tỏa sáng, từ thiếu nữ xinh đẹp biến thành mỹ nhân kiều diễm.

Cho nên nói, kiểu tóc đối với nhan sắc vẫn rất quan trọng.

Chẳng trách luôn có người nói đổi kiểu tóc như đổi cả khuôn mặt.

Tôn Tiểu Hồng gắt: Cố đại ca làm gì vậy.

Tóc buộc lại rất phiền phức.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta vẫn thích bộ dáng này của Tiểu Hồng hơn.

Nhưng ta chỉ muốn cho Cố đại ca nhìn thấy bộ dáng này, không muốn bị người khác nhìn thấy. , Tôn Tiểu Hồng bĩu môi, mặt mày vừa e lệ lại vừa kiêu ngạo.

Chương 681

Nàng quanh năm bôn tẩu giang hồ, biết rằng xinh đẹp là dễ rước lấy phiền phức nhất.

Nhất là sau khi được Cố Hàn Uyên khẳng định, nàng càng kiên định giữ vẻ ngoài mộc mạc khi ra ngoài.

Không chỉ để tránh phiền phức không cần thiết, mà còn vì vẻ đẹp nhất của nàng chỉ muốn thể hiện cho người trong lòng xem.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư thiếu nữ này của nàng tự nhiên là lòng biết rõ.

Hắn cười khẽ một tiếng, kéo nàng vào lòng rồi hôn lên.

Tôn Tiểu Hồng kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Lâm Thi Âm trong lòng Cố Hàn Uyên.

Hai nàng xấu hổ nhìn nhau một lúc, kết thúc bằng việc Lâm Thi Âm thua cuộc, dời mắt đi chỗ khác.

Tôn Tiểu Hồng thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý.

Nàng chuyên tâm chìm đắm trong sự thân mật với tình lang.

Thanh âm vang bên tai khiến Lâm Thi Âm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nàng đột nhiên nghĩ đến Cố Hàn Uyên còn chưa từng đối xử dịu dàng với mình như vậy.

Không khỏi hoài nghi hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với nàng chẳng lẽ chỉ giới hạn ở thân thể.

Cho nên sau đêm đó không đem thân thể cho hắn thì hắn liền không còn hứng thú nữa.

Ý nghĩ này khiến Lâm Thi Âm đặc biệt khó chịu.

Nàng không kìm được lại nhìn lại.

Chỉ thấy Tôn Tiểu Hồng mặt mày đỏ bừng, vẻ mặt tràn đầy say đắm.

Hai người dường như đang dùng cách này để truyền đạt tình ý.

Lâm Thi Âm nhất thời lại có chút hâm mộ và đố kị.

Lòng nàng càng thêm rối loạn.

Tâm tình tương tự cũng bao gồm cả Lâm Tiên Nhi.

Cố Hàn Uyên cũng chưa từng dịu dàng với nàng như vậy.

Lâm Tiên Nhi càng thêm không cam lòng chỉ làm một tỳ nữ bị sai khiến.

Đôi mắt đẹp lóe lên, nàng quyết định đẩy nhanh kế hoạch nhắm vào Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân.

Sau một hồi ôn tồn, Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Ta đi xem tình hình một chút.

Phu nhân có muốn đi cùng không.

Lâm Thi Âm nghe vậy giật mình, do dự một lúc rồi nói: Ta không đi đâu.

Nàng nghĩ đến việc đi qua đó rất có thể sẽ gặp lại Lý Tầm Hoan.

Nàng vô thức không dám đối mặt với y.

Còn về việc có phải không muốn để Cố Hàn Uyên có suy nghĩ gì không, cũng chỉ có mình nàng biết.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười.

Hắn tạm biệt ba nàng rồi đi đến nơi giam giữ Lý Tầm Hoan.

Nơi này đám đông vẫn chưa giải tán.

Mọi người đang vây quanh A Phi chúc mừng.

A Phi hiển nhiên không biết phải làm sao với cảnh tượng này, đang vẻ mặt lúng túng ứng phó.

Còn kẻ thất bại Lữ Phụng Tiên sớm đã không biết tung tích.

A Phi, làm tốt lắm.

Xem ra ngươi cách ngày danh dương thiên hạ không xa rồi. , tiếng cười khẽ của Cố Hàn Uyên truyền đến.

Đám người nhìn thấy Cố Hàn Uyên xuất hiện, vội vàng cung kính chào hỏi và nhường đường.

A Phi kinh ngạc hô: Cố đại ca.

Hắn ngượng ngùng nói: Đều là nhờ thần công bí tịch Cố đại ca cho, nếu không ta căn bản không thể thắng được Lữ Phụng Tiên.

Lời vừa nói ra, ánh mắt nhiều người liền lóe lên.

Trong đó đặc biệt nhất là Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Hắn cười khẽ nói: A Phi, ngươi không làm mất mặt thần công là tốt rồi.

Chắc mẹ ngươi sẽ sớm biết được thành tựu của ngươi, chỉ không biết bà ấy có hiện thân đến gặp ngươi không.

A Phi vui vẻ cười nói: Nếu mẹ ta đến gặp ta, nhất định sẽ nói cho Cố đại ca biết.

A Phi không hề hay biết tâm tư của Cố Hàn Uyên, bán đứng mẹ mình cũng không chút do dự.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: A Phi, ngươi tiếp tục trông coi Lý Tầm Hoan cho tốt.

Người của triều đình mấy ngày nữa sẽ đến, có tin tức nói người đến lần này chắc là người của Lục Phiến Môn đến giao tiếp.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên thâm thúy, hắn biết không chỉ có vậy.

Hắn đối với người đến lần này của Lục Phiến Môn cũng rất có hứng thú.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên nhạy bén phát hiện ánh mắt của Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh rõ ràng thêm mấy phần lo lắng.

Hiển nhiên bọn họ không cam lòng để Lý Tầm Hoan cứ như vậy bị người của Lục Phiến Môn mang đi.

A Phi vui vẻ nói: Tốt quá rồi, mấy ngày nay ta canh ở đây không dám rời nửa bước, sắp chết ngạt rồi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vất vả cho A Phi rồi, kiên trì thêm vài ngày nữa nhé.

A Phi đột nhiên mặt lộ vẻ do dự, nhỏ giọng nói: Cố đại ca, mấy ngày nay ta có trò chuyện với Lý Tầm Hoan vài lần, ta cảm thấy y không giống Mai Hoa Đạo lắm.

A Phi có phản ứng này cũng không lạ.

Dù sao Lý Tầm Hoan cũng không phải là Mai Hoa Đạo thật.

Lại thêm sức hút nhân cách của Lý Tầm Hoan, A Phi cảm thấy dao động là chuyện rất bình thường.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không để ý.

Chuyện này cứ giao cho người của triều đình điều tra đi.

Dù sao thì bây giờ tất cả chứng cứ đều chỉ hướng về Lý Tầm

Hoan.

A Phi nghe vậy đành bất đắc dĩ đáp: Cố đại ca nói phải.

Cố Hàn Uyên tạm biệt A Phi rồi định rời đi.

Nhưng sau khi đi xa khỏi đám đông lại bị gọi lại.

Cố công tử xin dừng bước.

Giọng nói quen thuộc này khiến khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Thu lại nụ cười, hắn xoay người lại giả vờ nghi hoặc hỏi: Long Khiếu Vân, ngươi tìm Cố mỗ có chuyện gì.

Người đến chính là Long Khiếu Vân.

Chỉ thấy Long Khiếu Vân mặt mày âm trầm, buồn bực nói: Tại hạ muốn cùng Cố công tử nói chuyện liên quan đến thê tử của tại hạ.

Cố Hàn Uyên giọng điệu có chút vi diệu hỏi: Long Khiếu Vân, ngươi đang đùa với Cố mỗ sao.

Chuyện thê tử của ngươi tại sao lại phải tìm Cố mỗ để bàn luận.

Long Khiếu Vân nhìn Cố Hàn Uyên cố ý giả ngu, trong lòng vừa đau đớn lại vừa sỉ nhục.

Mặc dù đa số hạ nhân trong nội viện Hưng Vân Trang đều là người cũ từ Lý Viên của Lâm Thi Âm, nhưng không có nghĩa là Long Khiếu Vân không có tai mắt.

Luôn có người nguyện ý vì tiền mà giúp hắn truyền tin.

Hạ nhân trong nội viện phần lớn thời gian đều bị cho lui, nhưng ít nhiều cũng sẽ vô tình thấy được một số hình ảnh.

Ví dụ như Cố Hàn Uyên ôm ấp Lâm Thi Âm các loại.

Mặc dù không nhìn thấy hình ảnh quá đáng hơn, nhưng đối với

Long Khiếu Vân đã là đủ rồi.

Dù sao tai mắt của hắn báo cáo lúc đó đã nói rõ Lâm Thi Âm không hề có hành động kháng cự.

Vì vậy, chiếc mũ trên đầu Long Khiếu Vân gần như đã đội chắc rồi.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên giả ngu, một bộ dáng chỉ muốn chơi chùa, nhất thời khiến hắn cảm thấy vô cùng sỉ nhục.

Nhưng địa vị và võ công chênh lệch khiến hắn ngay cả dũng khí nói lời ác độc cũng không có.

Đành phải cay đắng nói: Tại hạ biết Cố công tử coi trọng Thi Âm.

Sự tình đã xảy ra, tại hạ cũng không có ý trách cứ Cố công tử, sao không thẳng thắn nói ra.

Cố Hàn Uyên cau mày hỏi: Chuyện gì đã xảy ra.

Long Khiếu Vân thấy Cố Hàn Uyên vẫn còn giả ngu, ẩn chứa tức giận nói: Thi Âm không giữ phụ đạo, đã thất thân với Cố công tử, tại hạ tuy không có ý trách cứ Cố công tử, nhưng Cố công tử chẳng lẽ không nên cho tại hạ một lời công đạo sao.

Long Khiếu Vân quả thực vô sỉ tột cùng, lúc này còn cố tình đẩy trách nhiệm lên người Lâm Thi Âm.

Không giữ phụ đạo chẳng phải là tương đương với việc nói Lâm Thi Âm câu dẫn Cố Hàn Uyên sao.

Nói như vậy là để cho Cố Hàn Uyên một lối thoát, để hắn có thể dễ dàng bàn điều kiện hơn.

Chương 682

Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh lùng, trầm giọng nói: Cố mỗ thừa nhận thích Tôn phu nhân, nhưng Tôn phu nhân là một cô nương tốt, vẫn luôn kiên trì giữ vững giới hạn, càng không có chuyện thất thân.

Có một thê tử tốt như vậy không đi bầu bạn yêu thương nàng, lại đi hoài nghi nàng.

Long Khiếu Vân, ngươi thật là sinh ra trong phúc mà không biết phúc.

Long Khiếu Vân nghe vậy sững sờ.

Hắn dĩ nhiên không biết Cố Hàn Uyên đã lén lút tráo đổi khái niệm.

Lâm Thi Âm quả thực chưa thất thân, nhưng những chỗ khác thì cũng đã chơi không ít.

Đương nhiên Long Khiếu Vân chắc chắn là không tin, chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên vì danh dự của mình mà nói cớ.

Cũng có thể Cố Hàn Uyên thật sự chỉ muốn chơi chùa.

Long Khiếu Vân sao có thể chấp nhận.

Vì vậy sau một hồi im lặng, hắn thuận theo lời của Cố Hàn Uyên nói: Nếu Cố công tử nói Thi Âm vẫn chưa thất thân, cũng thừa nhận thích Thi Âm.

Vậy tại hạ muốn cùng Cố công tử làm một giao dịch.

Giao dịch. , Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, chau mày, nhưng trong lòng tràn đầy nghiền ngẫm.

Long Khiếu Vân cuối cùng cũng cắn câu.

Long Khiếu Vân thấy Cố Hàn Uyên dường như có chút động lòng.

Trong lòng nhất thời thả lỏng rất nhiều, những lời kinh thiên động địa từ trong miệng hắn nói ra: Tại hạ nguyện ý đi thuyết phục Thi Âm.

Cố Hàn Uyên thần tình cổ quái nói: Long Tứ gia cũng thật nỡ lòng, chỉ là Cố mỗ có một chuyện không rõ.

Nghe đồn Long Tứ gia yêu Lâm Thi Âm, vì sao bây giờ lại vứt bỏ như giày rách vậy.

Long Khiếu Vân nghe vậy trong lòng giận dữ.

Chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên không nên đề cập đến chuyện riêng tư của người khác.

Nếu không phải đoán rằng Cố Hàn Uyên đã được thân thể của Lâm Thi Âm, còn muốn chơi chùa, hắn cũng sẽ không đem Lâm Thi Âm ra giao dịch.

Tin tốt duy nhất là cách xưng hô của Cố Hàn Uyên đã thay đổi.

Cái tên Long Tứ gia hoàn toàn là do người ta thổi phồng lên, Cố Hàn Uyên đối với hắn vẫn luôn gọi thẳng tên.

Hiển nhiên là đề nghị của hắn đã làm Cố Hàn Uyên động lòng, cho nên mới thêm mấy phần tôn trọng.

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên không thừa nhận, Long Khiếu Vân cũng chỉ có thể thuận theo ý của hắn nói: Cố công tử nếu biết chuyện của tại hạ và Thi Âm, chắc cũng đã nghe nói qua ân oán giữa hai chúng ta và Lý Tầm Hoan rồi chứ.

Cũng có nghe qua.

Long Khiếu Vân sắc mặt càng thêm âm trầm nói: Trong lòng Thi Âm thích vẫn luôn là Lý Tầm Hoan.

Nếu trong lòng nàng không có ta, ta đây đem nàng làm giao dịch có gì không được.

Đây cũng là một phần suy nghĩ trong lòng Long Khiếu Vân.

Đủ loại nguyên nhân gộp lại, mới thúc đẩy hắn đưa ra quyết định lúc này.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lúc, cười cợt nhả: Long Tứ gia ngược lại sống rất thông thấu, không chịu chịu thiệt không công.

Nhưng nếu Long Tứ gia đã đưa ra lợi thế nặng ký như vậy để giao dịch, chắc hẳn mưu tính cũng không nhỏ.

Không biết Long Tứ gia muốn đổi lấy cái gì từ Cố mỗ.

Long Khiếu Vân thấy Cố Hàn Uyên nhả ra, nhất thời mừng rỡ.

Còn về chút cợt nhả kia, đương nhiên bị hắn tự động bỏ qua.

Long Khiếu Vân có chút thấp thỏm nói: Tại hạ có hai chuyện muốn nhờ.

Cố Hàn Uyên không tỏ ý kiến, nhàn nhạt nói: Nói xem là chuyện gì.

Long Khiếu Vân sắc mặt trầm xuống, ngưng trọng nói: Tại hạ muốn cầu Cố công tử đừng nhúng tay vào chuyện của Lý Tầm Hoan nữa.

Long Tứ gia không muốn để Lý Tầm Hoan sống sót rời đi. , Cố Hàn Uyên thần tình đạm mạc.

Chuyện đã nói đến nước này, cũng không cần phải che che giấu giấu nữa.

Long Khiếu Vân cũng không để ý bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư, thẳng thắn nói: Cố công tử minh giám, ân oán giữa tại hạ và Lý Tầm Hoan chung quy phải có một kết thúc.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang lóe lên, trầm ngâm nói: Người của Lục Phiến Môn sắp đến rồi, thời gian của Long Tứ gia cũng không còn nhiều.

Cố Hàn Uyên tuy không trực tiếp đồng ý, nhưng lời này đã nói rõ ý nghĩ của hắn.

Vì vậy Long Khiếu Vân vui mừng khôn xiết nói: Chỉ cần Cố công tử không nhúng tay vào là được.

Cố Hàn Uyên không tỏ ý kiến, thản nhiên nói: Ngươi nói yêu cầu thứ hai đi.

Long Khiếu Vân chần chừ một lúc, có chút nịnh nọt cười nói: Cái kia. thần công Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mà Cố công tử giao cho A Phi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười như không cười nhìn Long Khiếu Vân một cái nói: Ồ, có chút nhãn lực, còn dám nhắm đến Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công của Cố mỗ.

Long Khiếu Vân sắc mặt nhất thời lúng túng.

Vì để kết thúc ân oán với Lý Tầm Hoan thì còn tạm nói được.

Dùng thê tử đổi lấy thần công, nói ra thật khó nghe.

Nhưng Long Khiếu Vân vẫn thấp thỏm hỏi: Ý của Cố công tử thế nào.

Yêu cầu này của Long Khiếu Vân cũng không kỳ lạ.

Hoặc có lẽ, đây vốn là cơ hội mà Cố Hàn Uyên đưa cho hắn.

Bằng không, đơn thuần để cho hắn và Lý Tầm Hoan đánh nhau chưa chắc đã có thể khiến Long Khiếu Vân được ăn cả ngã về không, đem Lâm Thi Âm ra làm lợi thế giao dịch.

Sau khi thấy hiệu quả của A Phi học Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần

Công, Long Khiếu Vân tất nhiên động lòng.

Vừa là báo thù, vừa là kiếm lời.

Cố Hàn Uyên từ trong lòng lấy ra một bản bí tịch Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công giống hệt bản đã cho A Phi trước đó, ném vào lòng Long Khiếu Vân.

Dưới vẻ mặt vui mừng khôn xiết của hắn, Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nếu Long Tứ gia đã nguyện ý đem thê tử yêu dấu ra làm giao dịch, chút yêu cầu này tự nhiên sẽ thỏa mãn ngươi.

Long Khiếu Vân nghe vậy giật mình.

Ý tứ ám chỉ trong lời của Cố Hàn Uyên đã quá rõ ràng.

Bảo hắn đừng quên đi thuyết phục Lâm Thi Âm chủ động đến cửa.

Trong lòng Long Khiếu Vân không nỡ, hổ thẹn, khó chịu, đủ loại tâm tình phức tạp.

Cuối cùng nhìn vào bí tịch trong tay, ánh mắt hóa thành kiên định và ngọn lửa dã tâm.

Hắn trầm giọng nói: Cố công tử yên tâm, tại hạ sẽ đi thuyết phục Thi Âm ngay.

Còn về việc nhận bí tịch mà không làm việc, hắn còn chưa có gan đó.

Huống hồ còn có chuyện của Lý Tầm Hoan chưa xong.

Vậy Cố mỗ chờ tin tốt lành, đừng để Cố mỗ đợi lâu. , Cố Hàn Uyên để lại một câu nói lạnh lùng, rồi biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại Long Khiếu Vân đứng trong gió lạnh suy nghĩ xuất thần.

Tại cứ điểm của Địa Võng.

Cố Hàn Uyên chau mày nhìn lướt qua tình báo trong tay.

Thời gian dường như gấp gáp hơn một chút so với dự liệu của hắn.

Kinh thành sóng ngầm cuồn cuộn, rất nhiều tình tiết đã có dấu hiệu báo trước.

Lục Tiểu Phụng, kẻ có thể chất thu hút phiền phức, quả nhiên đã bị người ta nhắm tới.

Điều thú vị là Cố Hàn Uyên dường như cũng đã bị để mắt đến.

Những kẻ chủ mưu đứng sau các tình tiết này đều có tật tự phụ, luôn tự mình tăng thêm độ khó cho trò chơi.

Trong mắt Cố Hàn Uyên, u quang lóe lên, tay hắn vuốt ve một lọn tóc đen nhánh, nhẹ giọng hỏi: Bên phía Thiết Thủ tình hình thế nào rồi.

Hà Hồng Dược ngẩng đầu lên, nói một cách mập mờ: Đã tiếp xúc với tổ chức kia rồi.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng cười: Rất tốt.

Bảo nàng ta chú ý một chút, đám người đó tâm tư không đơn giản, đừng để lộ mục đích của chúng ta quá sớm.

Hà Hồng Dược khẽ gật đầu, dáng vẻ quyến rũ liếm nhẹ khóe môi.

Nàng do dự hỏi: Cố lang, thật sự không cần ta đi cùng sao.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Không cần, đợi chuyện bên này xong, tất sẽ hỗn loạn một thời gian.

Đến lúc đó chính là thời cơ tốt để phát triển Thiên Võng, cần ngươi ở lại chủ trì.

Nhưng mà.

Hà Hồng Dược rõ ràng có chút không cam lòng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của nàng, khẽ cười nói: Trước khi đi, ta sẽ hảo hảo khao thưởng ngươi vì khoảng thời gian vất vả này.

Lên đây đi.

Hà Hồng Dược nghe vậy, hai mắt sáng lên, gương mặt xinh đẹp càng thêm quyến rũ bội phần.

Nàng của hôm nay nào còn dáng vẻ khổ đại cừu thâm như trước đây nữa.

Hoàn toàn là một tư thái tham hoan hưởng lạc.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sóng trắng nhấp nhô trước mắt, ánh mắt sâu thẳm.

Ban đêm.

Trở về Hưng Vân Trang, Cố Hàn Uyên không nghỉ lại Lãnh Hương Tiểu Trúc, mà quay về căn phòng khách đã lâu không ở của mình.

Cố Hàn Uyên tuy mê sắc, nhưng cũng có đủ kiên nhẫn.

Nếu như vì xấu hổ mà dọa người ta chạy mất thì sẽ không hay.

Hắn chờ đợi và rất nhanh đã nghênh đón được thu hoạch.

Chương 683

Tiếng gõ cửa vang lên.

Cố Hàn Uyên tiện tay phất một cái, cửa phòng tức thì mở ra.

Chỉ thấy người mà Cố Hàn Uyên chờ đợi, Lâm Thi Âm, đang đứng ở ngoài cửa.

Dáng người nhu nhược kia tựa như một đóa hoa bạch lan nhỏ bé phiêu linh trong gió.

Một thân trang phục trắng thuần bị gió đêm thổi áp sát vào người, càng tôn lên vóc người yểu điệu, quả đào mật mê người kia càng thêm rõ nét.

Gương mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ nhàng lại mang theo nỗi ưu thương và sầu khổ đậm đặc.

Tựa như đã trở về dáng vẻ lúc Cố Hàn Uyên mới gặp nàng.

Chỉ là đôi mắt đẹp long lanh kia lại có chút khác biệt so với trước đây, tâm tình càng thêm phức tạp.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bên ngoài lạnh lẽo, phu nhân vào đi.

Lâm Thi Âm với vẻ mặt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên.

Do dự một chút, nàng khẽ thở dài một tiếng rồi bước vào phòng, đồng thời tiện tay khép cửa lại.

Cố Hàn Uyên thấy Lâm Thi Âm tự giác như vậy, nhất thời lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Lâm Thi Âm xoay người lại, nhìn Cố Hàn Uyên với vẻ mặt lười biếng, không khỏi siết chặt tay áo trong tay.

Nàng do dự cất bước đi tới trước mặt hắn hỏi: Ngươi biết ta sẽ đến sao.

Phu nhân hà tất phải biết rõ còn hỏi.

Vì sao nhất định phải dùng phương thức này.

Lâm Thi Âm vẻ mặt đau khổ.

Nàng đã sớm biết Cố Hàn Uyên có ý đồ với mình.

Hơn nữa nhiều ngày qua, vừa bị hắn thu lấy lợi tức, lại vì báo ân mà cùng Lâm Tiên Nhi hầu hạ hắn.

Quan hệ hai người sớm đã không còn như trước.

Hình dung thích hợp nhất chính là trên mức ám muội, chưa phải tình nhân.

Nhất là sau đêm đó, Lâm Thi Âm một mình gối chiếc khó ngủ đã vô số lần ảo tưởng về những chuyện có thể xảy ra.

Sự giáo dưỡng tốt đẹp không cho phép nàng mong chờ chuyện như vậy.

Chỉ là mang theo chút tâm tình chấp nhận để lừa mình dối người mà thôi.

Ngược lại, sự xa cách đột ngột của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng cực kỳ để ý.

Thậm chí vì thế mà hiếm khi chủ động một lần.

Nàng vẫn còn nhớ xúc cảm nóng rực lưu lại ban ngày, cùng với tâm tình chua xót khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Tôn Tiểu Hồng thân mật vô cùng.

Thế nhưng tất cả đều thay đổi khi Long Khiếu Vân đột nhiên tìm đến cửa.

Sự theo đuổi hết lòng của Long Khiếu Vân năm xưa so với những lời lẽ cay độc lúc này mới nực cười làm sao.

Long Khiếu Vân dĩ nhiên không thể nói ra nội dung liên quan đến Lý Tầm Hoan.

Hắn chỉ chỉ trích việc Lâm Thi Âm thất thân với Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà Lâm Thi Âm tuy đã làm nhiều chuyện khiến nàng cảm thấy áy náy, nhưng ít nhất vẫn giữ được ranh giới cuối cùng của mình.

Những chuyện kia là vì Lý Tầm Hoan mà trả giá.

Coi như là để cáo biệt đoạn tình cảm đã qua.

Còn ranh giới cuối cùng lại là vì Long Khiếu Vân, người chồng này, mà kiên trì giữ lấy.

Bằng không dưới thế công của Cố Hàn Uyên, nàng đã sớm không chống cự nổi bản năng của thân thể.

Mà cho dù Lâm Thi Âm giải thích thế nào, Long Khiếu Vân cũng không tin nàng còn giữ được sự trong sạch, ngược lại trong lòng càng thêm thất vọng về nàng.

Theo Long Khiếu Vân, Cố Hàn Uyên chẳng qua chỉ là có sở thích ác độc, muốn hắn thuyết phục Lâm Thi Âm chủ động mà thôi.

Dù sao hắn chưa từng thấy Lâm Thi Âm chủ động bao giờ.

Thậm chí ngoại trừ đêm tân hôn năm đó, Lâm Thi Âm bị Lý Tầm Hoan làm tổn thương thấu tim gan liền không còn thân mật với hắn nữa.

Như vậy lại càng cho thấy hai người đã chơi đùa đến mức nào sau lưng hắn.

Điều này khiến cảm giác nhục nhã của hắn tăng gấp bội, đồng thời cũng khiến hắn sinh ra tâm lý vò đã mẻ lại sứt.

Ngược lại ván đã đóng thuyền, Thi Âm, nàng không bằng đổi chút lợi lộc về cho ta.

Cố công tử cho ta một bản thần công bí tịch, đổi lấy việc nàng đêm nay đi cùng hắn.

Những lời vô tình của Long Khiếu Vân tựa như vẫn còn văng vẳng bên tai Lâm Thi Âm.

Giá trị của nàng, hóa ra chỉ ngang với một bản thần công bí tịch mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn Lâm Thi Âm đau khổ, đưa tay ôm nàng vào lòng.

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp rạng rỡ kia, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, ấm áp nói: Chỉ có như vậy, nàng mới có thể toàn tâm toàn ý thuộc về ta.

Không có sự bán đứng của Long Khiếu Vân, Lâm Thi Âm cho dù trở thành tình nhân của hắn, cũng chỉ càng thêm hổ thẹn với Long Khiếu Vân.

Loại hổ thẹn này không chỉ quấy nhiễu kế hoạch sau này của Cố Hàn Uyên, mà còn rất dễ gây ra tình huống ngoài ý muốn.

Huống chi Cố Hàn Uyên cũng không hy vọng nữ nhân của mình lại hổ thẹn với nam nhân khác.

Lâm Thi Âm không giống Hoàng Dung ban đầu, không có nhiều thời gian và cơ hội để công lược, phương thức khiến nàng thất vọng với Long Khiếu Vân này chính là cách nhanh nhất để chặt đứt mớ bòng bong.

Từ đây, Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân sẽ không còn chỗ đứng trong lòng Lâm Thi Âm nữa.

Lâm Thi Âm nghe hiểu ý của Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp long lanh kinh ngạc nhìn nụ cười ấm áp kia.

Nàng do dự hỏi: Không phải là vì ta chỉ đáng giá một bản thần công bí tịch sao.

Hiển nhiên nàng vẫn rất để tâm đến những lời đó của Long Khiếu Vân.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Phu nhân trong lòng ta là bảo vật vô giá, cũng chỉ có Long Khiếu Vân mới nỡ lòng đem nàng ra trao đổi.

Lâm Thi Âm không biết lời Cố Hàn Uyên nói là thật hay giả.

Nhưng lúc này, nàng nguyện ý tin đó là thật.

Hơn nữa, nàng rất nhanh đã cảm nhận được sự yêu thích của Cố Hàn Uyên.

Cảm giác quen thuộc nhanh chóng truyền đến từ phía sau.

Gương mặt xinh đẹp của Lâm Thi Âm tức thì đỏ bừng, lại bất ngờ có một cảm giác an tâm.

Sức mạnh của thói quen khiến nàng căn bản không thể chống cự, thậm chí còn vô thức đổi một tư thế trong lòng Cố Hàn Uyên, để hắn càng thêm dễ dàng.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui mừng cười, bế ngang Lâm Thi Âm lên.

Công tử, ta đã lâu không có.

Lâm Thi Âm mở đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Nàng muốn ngồi dậy nhưng chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, không dùng nổi nửa điểm khí lực.

Nhiệt độ ấm áp bên cạnh khiến nàng hồi phục tinh thần.

Nàng kinh ngạc nhìn về phía nguồn ấm áp.

Chỉ thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc kia đang ôn hòa nhìn nàng.

Phu nhân tỉnh rồi.

Cố công tử.

Lâm Thi Âm vô thức kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, gương mặt xinh đẹp tức thì đỏ bừng.

Hiển nhiên nàng đã nhận ra chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Không phải nên gọi là Hảo ca ca sao.

Lâm Thi Âm nghe vậy cảm thấy xấu hổ.

Lúc ý loạn tình mê, nào chỉ gọi là Hảo ca ca.

Thậm chí gọi cả Phu quân cũng chỉ là mức độ xấu hổ hơi thấp mà thôi.

Lâm Thi Âm oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Chương 684

Nhưng trong lòng lại nghĩ rằng sự mỹ hảo đêm qua đã thay đổi nhận thức của nàng.

Thì ra khi tình đầu ý hợp lại có thể hạnh phúc đến thế sao.

Nàng không biết nếu năm đó thành hôn với Lý Tầm Hoan thì có được cảm giác hạnh phúc này không.

Nhưng sự thương yêu mà Cố Hàn Uyên mang lại rõ ràng là Long Khiếu Vân không thể so sánh được.

Thậm chí còn có cảm giác bao nhiêu năm cơ khổ đều bị đêm qua quét sạch.

Lâm Thi Âm nghĩ vậy, không kìm được mà tựa trán vào lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Vừa e lệ vừa sợ hãi nói nhỏ: Ta gọi không nổi đâu.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt kiều diễm ướt át của Lâm Thi Âm, trêu chọc nói: Không sao, sau này còn nhiều cơ hội.

Lâm Thi Âm hiểu được ngụ ý trong lời Cố Hàn Uyên.

Dù sao chỉ có vào những thời điểm như đêm qua mới có thể gọi hắn như vậy.

Trong lòng nàng như có một loại cảm giác mong chờ.

Bất quá lúc này nàng lại lo lắng nói: Cố công tử.

Vạn nhất ta có thai thì làm sao bây giờ.

Hơn nữa Tiểu Vân.

Lâm Thi Âm đêm qua thu hoạch cũng không ít.

Lúc đó không lo lắng, lúc này ngược lại lo lắng.

Lâm Thi Âm tuy đã hoàn toàn tan vỡ với Long Khiếu Vân.

Nhưng tình mẫu tử của nàng đối với Long Tiểu Vân không hề thay đổi.

Thậm chí trong lòng còn có chút hổ thẹn.

Trước đây nàng cũng nhìn ra manh mối Long Tiểu Vân có ý với Cố Hàn Uyên.

Kết quả vì chuyện của Lý Tầm Hoan mà phải nhờ vả Cố Hàn Uyên, bị ép trả giá rất nhiều lợi tức, từ đó về sau nàng liền không còn tâm tư quan tâm đến Long Tiểu Vân nữa.

Bây giờ mọi chuyện đã thành định cục, ngược lại có dư dả để suy nghĩ cho Long Tiểu Vân.

Lúc này trong lòng Lâm Thi Âm có một loại cảm giác tội lỗi vì đã cướp đi người trong lòng tương lai của Long Tiểu Vân.

Bảo nàng vì Long Tiểu Vân mà từ bỏ Cố Hàn Uyên chắc chắn là không thể.

Huống chi còn có khả năng mang thai con nối dõi của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến nỗi lo lắng của Lâm Thi Âm.

Dù sao không phải ai cũng có tư cách không bị Luyện Tinh Hóa Khí.

Nghĩ vậy, Cố Hàn Uyên đột nhiên có chút nhớ nhung Hoàng Dung và thai nhi trong bụng nàng, đáng tiếc tạm thời không có thời gian rảnh để về Tống quốc thăm các nàng.

Ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu Cố Hàn Uyên.

Hắn thần sắc bỗng nhiên khẽ động, ánh mắt lóe lên nhìn về phía cửa phòng, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: Phu nhân chẳng lẽ không muốn thêm cho Tiểu Vân một đệ đệ hay muội muội sao.

Lâm Thi Âm nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, đang định oán trách điều gì đó.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra một cách thô bạo.

Mẫu thân thì ra còn muốn thêm cho ta một đệ đệ hay muội muội à.

Chỉ là mẫu thân, người đã hỏi qua ý kiến của cha chưa.

Lâm Thi Âm bị dọa cho giật mình, vội vàng kéo chăn lên che thân thể.

Nàng nhìn về phía bóng người xông vào, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Chỉ thấy Long Tiểu Vân mặc một chiếc váy đỏ, vẻ mặt lo lắng đứng ở cửa.

Từ ngày đó trở đi, nàng vẫn luôn chú ý đến chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Lâm Thi Âm.

Mặc dù đã thuyết phục bản thân rằng trước khi mình lớn lên thì để Lâm Thi Âm ở bên Cố Hàn Uyên trước.

Nhưng lòng ghen tị chắc chắn vẫn không tránh khỏi.

Thế nhưng mấy ngày tiếp theo, nàng lại bất ngờ phát hiện hai người không có thêm tiến triển gì, điều này khiến nàng không khỏi vui mừng.

Cũng vì vậy mới có thời gian rảnh rỗi để chìm đắm trong luyện công mà không thể tự thoát ra được.

Nhưng chỉ hơi sơ sẩy một chút, Lâm Thi Âm đã leo lên giường của Cố Hàn Uyên.

Lại còn bàn đến chuyện đệ đệ muội muội của nàng.

Điều này làm sao nàng có thể nhẫn nhịn được.

Lâm Thi Âm đã vì bị Long Tiểu Vân bắt gặp chuyện của mình và Cố Hàn Uyên mà không biết phải làm sao.

Chỉ có thể gượng gạo nói: Tiểu Vân, con nghe ta giải thích.

Nhưng lúc này Cố Hàn Uyên lại ngăn nàng lại.

Hắn tiện tay phất một cái, đóng sập cánh cửa đang mở.

Ánh nắng bên ngoài phòng bị ngăn lại.

Bầu không khí trong nhà tức thì lạnh xuống.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Tiểu Vân, ta chưa từng dạy ngươi có thể vô lễ xông vào như vậy.

Long Tiểu Vân nghe được giọng điệu lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, nhất thời sợ hãi.

Ngay sau đó liền uất ức rơi nước mắt.

Từng giọt nước mắt theo gò má non mịn của nàng rơi xuống đất.

Nàng mang theo tiếng khóc nức nở nói: Con cũng không muốn, nhưng trong lòng chính là khó chịu không nhịn được.

Lâm Thi Âm thấy Long Tiểu Vân đột nhiên khóc, lập tức đau lòng không thôi.

Từ khi Long Tiểu Vân giả nam trang, Lâm Thi Âm chưa từng thấy nàng khóc lần nào.

Là một người mẹ, chứng kiến con gái mình nức nở, làm sao không đau lòng.

Lâm Thi Âm cũng không kịp che giấu nữa, gắng gượng thân thể bủn rủn, tiến lên ôm Long Tiểu Vân nói: Tiểu Vân đừng khóc, đều là mẫu thân không tốt.

Là mẫu thân không biết liêm sỉ câu dẫn sư tôn của con, muốn trách thì trách mẫu thân đi.

Lâm Thi Âm không biết chuyện xảy ra giữa Long Tiểu Vân và Cố Hàn Uyên.

Vô thức cho rằng Long Tiểu Vân đang lo lắng nàng sẽ cướp mất Cố Hàn Uyên.

Dù sao bình thường mà nói, nàng và Cố Hàn Uyên có quan hệ, Long Tiểu Vân liền không còn khả năng nào nữa.

Đây không còn là sự ám muội gần gũi như trước, mà đã là chuyện thực tế.

Cố Hàn Uyên thấy Long Tiểu Vân khóc không ngừng, đành phải dịu giọng nói: Tiểu Vân qua đây.

Long Tiểu Vân nghe được giọng nói của Cố Hàn Uyên trở nên ôn hòa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực so với nỗi uất ức trong lòng, nàng càng sợ Cố Hàn Uyên tức giận hơn.

Nàng di chuyển bước chân đến trước mặt Cố Hàn Uyên, nghẹn ngào nói: Sư tôn, xin lỗi.

Cố Hàn Uyên ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt Long Tiểu Vân, khẽ cười nói: Sao đột nhiên lại biến thành mít ướt thế này.

Long Tiểu Vân ngập ngừng nói: Bởi vì Tiểu Vân để ý sư tôn.

Cố Hàn Uyên xoa xoa mái tóc trên đầu Long Tiểu Vân, ấm áp nói: Được rồi, đừng uất ức nữa.

Sư tôn đã hứa sẽ chờ Tiểu Vân lớn lên.

Nhưng mà mẫu thân.

Long Tiểu Vân hiển nhiên vẫn chưa thể nguôi ngoai.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Không phải con nói Thi Âm chưa từng hỏi ý kiến cha con sao.

Đêm qua chính là Long Khiếu Vân bảo Thi Âm tới đây.

Long Tiểu Vân nghe vậy, khó tin nói: Sao có thể.

Cố Hàn Uyên đem chuyện Long Khiếu Vân dùng Lâm Thi Âm đổi lấy Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công nói cho Long Tiểu Vân.

Bất quá chuyện Long Khiếu Vân muốn hãm hại Lý Tầm Hoan lại bị giấu đi.

Cha làm sao có thể như vậy.

Long Tiểu Vân đôi mày thanh tú nhíu chặt, đối với Long Khiếu Vân càng thêm thất vọng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cha con chỉ là vì lòng tham mà thôi.

Trên thực tế Long Khiếu Vân còn có một tầng ý nghĩ khác là kịp thời dừng tổn thất, nhưng điều này không cần phải giải thích với Long Tiểu Vân.

Long Tiểu Vân biết được tiền căn hậu quả, ngượng ngùng xin lỗi Lâm Thi Âm: Nương, xin lỗi, là con hiểu lầm người.

Muốn trách thì trách cha thôi.

Lâm Thi Âm không ngờ Cố Hàn Uyên dễ dàng như vậy đã hóa giải mâu thuẫn giữa nàng và Long Tiểu Vân.

Trong lòng lại có chút để ý câu nói Chờ Long Tiểu Vân lớn lên của Cố Hàn Uyên có ý gì.

Bất quá nàng rất nhanh đã hiểu ra.

Chỉ thấy Long Tiểu Vân cúi đầu, kiều mị cười nói: Con sẽ không thua mẫu thân đâu.

Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Chương 685

Cố Hàn Uyên tinh thần sảng khoái, dành không gian lại cho Lâm Thi Âm và Long Tiểu Vân, để cho đôi mẹ con thiếu giao tiếp này có thể nói chuyện riêng với nhau.

Lâm Tiên Nhi ngửi thấy mùi hương còn vương trên người Cố Hàn Uyên, ghen tị nói: Đêm qua công tử không tìm ta, mà đã bắt được Lâm Thi Âm rồi sao.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt lười biếng ôm lấy vòng eo thon mềm của Lâm Tiên Nhi, khẽ cười nói: Ghen à.

Lâm Tiên Nhi u oán nói: Ta bất quá chỉ là tỳ nữ của công tử, nào dám ghen tuông chứ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Khẩu thị tâm phi.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy có chút mất bình tĩnh.

Nàng tức giận bất bình nói: Ta rốt cuộc sai ở đâu.

Dựa vào cái gì mà Lâm Thi Âm và Tôn Tiểu Hồng đều có thể đi trước ta.

Là ta không đủ đẹp hay là ta hầu hạ công tử chưa chu đáo.

Lâm Tiên Nhi thật sự không cam lòng.

Tôn Tiểu Hồng thì thôi đi.

Nàng vẫn cho rằng Lâm Thi Âm chắc chắn sẽ không thể đi trước mình.

Lâm Tiên Nhi trước đây suy đoán, cho dù Cố Hàn Uyên muốn thu nhận Lâm Thi Âm, cũng sẽ đợi đến sau khi Long Khiếu Vân bị tính kế chết mới có thể thuận lý thành chương mà thừa cơ xen vào.

Nào ngờ đột nhiên hai người đã thành chuyện tốt.

Lâm Tiên Nhi lúc này không chỉ cảm thấy lại thua Lâm Thi Âm một lần.

Mà nguyện vọng muốn làm tỷ tỷ cũng theo đó mà tan vỡ.

Cố Hàn Uyên đùa cợt cười cười, đem chuyện giao dịch giữa Long Khiếu Vân và hắn nói ra.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy, cũng lộ vẻ mặt trào phúng nói: Long Khiếu Vân quả nhiên vô sỉ, trước đây tìm hắn hợp tác đúng là không chọn sai người.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt cổ quái nói: Năng lực của Long Khiếu Vân quá kém, hơn nữa làm việc do dự, chỉ có thể dùng một lần.

Nếu như trông cậy vào hợp tác lâu dài, sẽ chỉ làm ngươi thất vọng.

Trên thực tế, tâm cơ trí mưu của Lâm Tiên Nhi cũng không tệ.

Duy chỉ có việc chọn người hợp tác là thập phần có vấn đề.

Trong nguyên tác, Lý Tầm Hoan căn bản không tìm được chứng cứ của Mai Hoa Đạo.

Kết quả Long Khiếu Vân, Bách Hiểu Sinh, Tâm Giám đám người đắc ý vênh váo lại lần lượt tự bạo.

Mà Long Khiếu Vân lại do dự giữa việc hại chết Lý Tầm Hoan và tha cho hắn.

Cuối cùng mới bị Lý Tầm Hoan lật ngược thế cờ trong tuyệt cảnh.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy gật đầu tán thành.

Nàng ở cùng Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian này, chịu ảnh hưởng, tầm nhìn dần dần mở rộng.

Cũng nhận ra bản thân mình trước đây quả thật quá nhỏ mọn.

Chính vì sự bội phục này, mới khiến nàng càng thêm mê luyến Cố Hàn Uyên.

Lâm Tiên Nhi do dự hỏi: Nhưng cứ như vậy đem Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công cho Long Khiếu Vân sao.

Có cần đợi sau khi hắn chết, ta lại tìm cơ hội thu hồi lại không.

Cố Hàn Uyên nụ cười quỷ dị nói: Ngươi cho rằng Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công là thứ tốt gì sao.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy giật mình.

Nghi ngờ hỏi: A Phi không phải là nhờ Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công mới một lần đột phá, đánh bại Thượng Quan Kim Hồng sao.

Ngay cả Lâm Tiên Nhi cũng cho là như vậy, huống chi những người bình thường không biết Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thần tình nghiền ngẫm, giọng điệu sâu kín giải thích: Tiên Thiên giả là chỉ Tiên Thiên Chi Khí.

Người bình thường từ trong bụng mẹ sinh ra, Tiên Thiên Chi Khí liền biến mất.

Vì vậy cường giả Hậu Thiên muốn phản hồi Tiên Thiên cần phải hi sinh thọ mệnh và tiềm lực.

Khi tiềm lực hao hết, không có Tiên Thiên Chi Khí bổ sung, chỉ biết suy yếu nhanh hơn.

A Phi vốn có tiềm lực cực cao, tu vi đạt đến Đại Tông Sư bất quá chỉ là vấn đề thời gian, Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công chẳng qua chỉ là rút ngắn quá trình này mà thôi.

Mà cảnh giới mà Quỳ Hoa theo đuổi chính là vạn vật phát sinh, thiên nhân hóa sinh, mất đi tính năng, mất đi dục vọng.

Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công là thứ Cố Hàn Uyên chuyên môn sáng tạo ra để gài bẫy người khác một cách vô hình.

Đợi đến khi phát hiện ra tác hại thì đã muộn.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy kinh ngạc nói: Hít.

A Phi vẫn luôn rất tôn kính công tử, kết quả công tử gài bẫy hắn lại không chút lưu tình như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, thờ ơ khẽ cười nói: Ta chẳng qua là giúp A Phi nhanh chóng đạt thành nguyện vọng dương danh thiên hạ của hắn mà thôi.

Tu luyện Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công quả thật có thể làm cho tu vi của A Phi tăng vọt.

Mà không có Lâm Tiên Nhi tiếp cận hắn, A Phi đương nhiên sẽ không có hứng thú với tình yêu nam nữ.

Cố Hàn Uyên chỉ là lấy thứ mà A Phi không có hứng thú để đổi lấy tu vi đột phá nhanh hơn của hắn.

Với tiềm lực của A Phi, một trong những nhân vật chính, ít nhất cũng đủ để hắn tu luyện đến Đại Tông Sư đỉnh phong không thành vấn đề.

Chỉ là đã hy sinh khả năng đột phá Lục Địa Thần Tiên của hắn mà thôi.

Lâm Tiên Nhi lúc này trong lòng đã hiểu ra.

Nàng ngữ khí không rõ nói: Cho nên công tử định đem Tiền Thiên Quỳ Hoa Thần Công truyền bá ra ngoài.

Giang hồ như một vũng nước tù thì có gì thú vị.

Năm đó Đồ Long Đao không phải rất náo nhiệt sao.

Trong giọng nói hời hợt của Cố Hàn Uyên tựa như hóa thành thi sơn huyết hải.

Lâm Tiên Nhi khẽ thở dài: Xem ra giang hồ lại sắp nổi lên một trận tinh phong huyết vũ.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt kiều diễm giả vờ thương xót của Lâm Tiên Nhi.

Trong lòng thầm than dung mạo này cộng với tài diễn xuất này, lừa gạt người ta quả thực quá dễ dàng.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười hỏi: Tiên Nhi sợ sao.

Ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ công tử không chịu thỏa mãn nguyện vọng của ta.

Lâm Tiên Nhi giọng điệu u oán, biểu tình đáng thương.

Nam tử bình thường gặp phải, e là cho dù nàng muốn hái sao trên trời, cũng sẽ vì nàng mà hái xuống.

Đáng tiếc lúc này đối mặt lại là Cố Hàn Uyên ý chí sắt đá.

Long Khiếu Vân đã nhận được lời hứa của ta, rất nhanh sẽ động thủ.

Ngươi cũng nên sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa trước.

Công tử yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm lỡ kế hoạch của công tử.

Lâm Tiên Nhi có chút không cam lòng nói: Công tử.

Xem như ta đã cố gắng như vậy, có thể ứng trước một phần thưởng không.

Ta có chút không nhịn được nữa rồi.

Gương mặt ngọc ngà kiều mị lộ ra vẻ rục rịch.

Hiển nhiên việc Lâm Thi Âm giành trước đã khiến nàng càng thêm không thể nhẫn nại.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, trong ánh mắt mong chờ của Lâm Tiên Nhi, hắn cười đầy ẩn ý: Tiên Nhi xác thực vất vả, ứng trước một chút phần thưởng cũng không phải là không thể được.

Dứt lời, hắn đưa tay kéo nhẹ đai lưng của Lâm Tiên Nhi.

Chiếc váy lụa được chế tác tinh xảo trong khoảnh khắc liền không chút trở ngại mà rơi xuống đất.

Công tử.

Thân thể mềm mại của Lâm Tiên Nhi mát lạnh, nhất thời hoan hô một tiếng.

Nàng áp sát vào lòng Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp long lanh như nước, quyến rũ cười nói: Ta nhất định sẽ hầu hạ công tử thật tốt, để công tử không bao giờ quên được.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên sao lại để Lâm Tiên Nhi dễ dàng được như ý.

Càng là thứ không có được mới càng biết quý trọng.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn chờ đến lúc hắn rời đi, Lâm Tiên Nhi lại làm ra chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa, vì vậy vẫn phải ép một chút.

Không lâu sau, liền vang lên tiếng kinh hô hoảng hốt của Lâm Tiên Nhi.

Công tử, đợi đã.

Không phải chỗ đó.

Cố Hàn Uyên không hề miễn cưỡng, chỉ cười đầy ẩn ý: Nếu là thưởng trước, đương nhiên sẽ không phải là toàn bộ.

Hay là Tiên Nhi muốn từ bỏ.

Lâm Tiên Nhi đôi mày thanh tú nhíu chặt, trong lòng đầy rối rắm.

Phần thưởng như vậy hiển nhiên có chút khác biệt với nguyện vọng của nàng.

Nhưng lại không muốn từ bỏ tiến triển khó khăn lắm mới có được.

Nàng đành phải xấu hổ vùi mặt vào áo gấm, buồn bực nói: Chỉ cần có thể làm công tử vui vẻ, ta nguyện ý bị công tử lãng phí.

Trong lúc Cố Hàn Uyên bận rộn khai phá thế giới mới cho Lâm Tiên Nhi, thì Lâm Thi Âm và Long Tiểu Vân hai mẹ con đang lúng túng nhìn nhau.

Long Tiểu Vân lúc nổi nóng thì bất chấp xấu hổ.

Sau đó ngược lại có chút không biết nên đối mặt với Lâm Thi Âm như thế nào.

Mà Lâm Thi Âm thì sau khi Cố Hàn Uyên biểu đạt ý tứ ta muốn tất cả, đành phải giúp Long Tiểu Vân chia sẻ sự xấu hổ.

Nói chung hai mẹ con lúc này đều mang tâm trạng đầy xấu hổ.

Chương 686

Cuối cùng vẫn là Lâm Thi Âm dẫn đầu phá vỡ cục diện đối mặt xấu hổ này.

Nàng lấy khăn tay ra lau khóe miệng cho Long Tiểu Vân.

Trong lòng lại đang thầm oán Cố Hàn Uyên đã dạy hư con gái mình.

Đương nhiên trên thực tế, Long Tiểu Vân là học theo Lâm Thi Âm.

Long Tiểu Vân thấy thế không khỏi ngẩn người trong chốc lát, hai mẹ con đã rất lâu rồi không có khoảnh khắc thân mật như vậy.

Tỉnh hồn lại, Long Tiểu Vân chỉ chỉ một cách cổ quái nói: Mẫu thân, chỗ của người kìa.

Lâm Thi Âm nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, vội vàng cũng tự lau cho mình một cái.

Sau màn kịch có phần cổ quái, bầu không khí giữa hai mẹ con bất ngờ trở nên bình thường hơn rất nhiều.

Long Tiểu Vân giọng điệu sâu kín hỏi: Mẫu thân là từ khi nào cùng sư tôn.

Là vì Lý Tầm Hoan.

Lâm Thi Âm do dự một chút, chậm rãi kể lại tiền căn hậu quả.

Hai mẹ con khó khăn lắm mới có cơ hội thẳng thắn với nhau, Lâm Thi Âm quyết định buông bỏ uy nghiêm của một người mẹ để nói chuyện thật tốt với Long Tiểu Vân.

Đương nhiên, uy nghiêm của nàng trên thực tế sớm đã không còn chút nào trong mắt Long Tiểu Vân.

Nghe xong lời tự thuật không chút giấu giếm của Lâm Thi Âm.

Long Tiểu Vân âm thầm oán thầm: Sư tôn quả nhiên đã sớm nhắm trúng mẫu thân.

Cũng chỉ có mình ngốc là không biết gì cả.

Bất quá nàng đã từng nói chuyện với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy ngược lại cũng không có bao nhiêu tâm tình ngoài ý muốn, ngược lại đối với Lý Tầm Hoan ý kiến cực lớn.

Long Tiểu Vân phẫn hận nói: Hừ.

Cái tên Lý Tầm Hoan đó quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.

Món nợ phế võ công của ta còn chưa tính với hắn đâu.

Lại còn làm hại mẫu thân phải đi cầu xin cho hắn.

Lâm Thi Âm nghe vậy khẽ thở dài.

Quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên thay đổi đúng là vì Lý Tầm Hoan.

Chỉ là bây giờ hồi tưởng lại, nàng đã không còn để tâm nữa.

Biểu hiện của việc không còn yêu vĩnh viễn không phải là hận, mà là lạnh lùng và không quan tâm.

Nàng bình thản như nước khẽ cười nói: Chuyện đã qua rồi, Tiểu Vân cũng đừng trách hắn nữa.

Mẫu thân, chuyện năm đó của người và hắn.

Long Tiểu Vân chần chừ một chút, vẫn hỏi ra.

Tuy đã nghe qua rất nhiều lời đồn, nhưng chung quy chưa từng được người trong cuộc xác nhận.

Có lẽ là nhờ sự giáo dục của Cố Hàn Uyên và những tiếp xúc thân mật kia, đã khiến nàng trưởng thành hơn rất nhiều.

Bây giờ đã không còn là đứa trẻ bốc đồng thất thường như trước đây nữa.

Nàng muốn biết chuyện đã xảy ra năm đó.

Ừm, năm đó.

Lâm Thi Âm do dự một lát, cuối cùng khẽ thở dài, đem chuyện cũ năm xưa chậm rãi kể lại.

Tuy lời tự thuật của Lâm Thi Âm là đứng trên góc độ của nàng, nhưng cũng đã bổ sung rất nhiều nghi vấn trong lòng Long Tiểu Vân.

Long Tiểu Vân thở dài nói: Thì ra đều là thật.

Lý Tầm Hoan không phải thứ tốt lành gì, cha cũng không trách được có thể làm ra chuyện đem mẫu thân đổi lấy bí tịch.

Theo nàng thấy, Lý Tầm Hoan và cha nàng Long Khiếu Vân chỉ có thể coi là kẻ tám lạng người nửa cân.

Một kẻ tự mình cảm động, một kẻ hèn hạ vô sỉ.

Người bị tổn thương nặng nhất chính là Lâm Thi Âm.

Sầu khổ đau thương ngày xưa, hôm nay đã gột rửa hết bụi trần.

Lâm Thi Âm trong mắt Long Tiểu Vân gần như đã tái sinh.

Long Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy Cố Hàn Uyên nói đúng.

Hắn đúng là đang cứu vớt Lâm Thi Âm.

Nghĩ vậy, chút không cam lòng và ghen tị trong lòng Long Tiểu Vân dần dần tiêu tan.

Dù sao cô gái trước mắt cũng là người mẹ thân thiết nhất của nàng.

Long Tiểu Vân thoải mái cười nói: Mẫu thân, đừng buồn nữa.

Sau này sư tôn sẽ chăm sóc cho người.

Lâm Thi Âm kinh ngạc hỏi: Tiểu Vân, con không trách mẫu thân nữa sao.

Nàng kỳ thực vẫn luôn lo lắng Long Tiểu Vân sẽ oán hận mình đã cướp đi sư tôn, người trong lòng của nàng.

Bất kể là để biện giải hay là để tìm một lý do thuyết phục bản thân, nàng thẳng thắn như vậy đều là hy vọng Long Tiểu Vân có thể hiểu và tha thứ.

Long Tiểu Vân dù sao cũng đã được Cố Hàn Uyên giáo dục qua.

Tầm nhìn và lòng dạ sớm đã khác trước.

Nàng sau khi thoát ra khỏi ngõ cụt của chính mình liền không còn day dứt quá khứ nữa.

Trên gương mặt nhỏ nhắn kiều tiếu lộ ra một nét dần dần trưởng thành, khẽ cười nói: Coi như không cam lòng thì phải làm sao.

Sư tôn nói ta tuổi còn nhỏ, phải đợi lớn lên mới được.

Trước đó thì cho mẫu thân mượn trước.

Lâm Thi Âm nghe vậy vô cùng xấu hổ, tức giận nói: Còn nói bậy, cái gì mà cho mượn hay không.

Bất quá trong lòng nàng lại thở phào nhẹ nhõm.

Lời nói mang theo chút trêu chọc này của Long Tiểu Vân đang nói rõ nàng đã tha thứ cho mình.

Bầu không khí giữa hai mẹ con tức thì thân thiết hẳn lên.

Long Tiểu Vân xinh đẹp hừ nhẹ nói: Hừ, chỉ sợ đến lúc đó mẫu thân không muốn trả.

Dừng một chút, nàng ngưng mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Lâm Thi Âm, có chút chua chua nói: Thôi vậy, mẫu thân xinh đẹp như vậy, sư tôn chắc chắn không nỡ buông tay.

Nào có như Tiểu Vân nói chứ.

Bị con gái mình khen ngợi như vậy, Lâm Thi Âm không khỏi xấu hổ mà dời mắt đi.

Đôi mắt đẹp rạng ngời kia tràn đầy ngọt ngào.

Dường như lại hồi tưởng lại những hình ảnh được Cố Hàn Uyên thương yêu.

Gương mặt sáng rỡ tươi như đào mận.

Dáng vẻ này của Lâm Thi Âm mới phù hợp hơn với danh tiếng đệ nhất mỹ nhân võ lâm Tây Bắc năm đó.

Cho dù là Lâm Tiên Nhi cũng không sánh được với vẻ đẹp của nàng lúc này.

Long Tiểu Vân trong lòng thầm thán phục vẻ đẹp kinh người của mẹ mình.

Đôi mắt đẹp lóe lên màu sắc hiếu kỳ hỏi: Mẫu thân, hôm nay khí sắc của người thật tốt, xinh đẹp hơn trước kia.

Sư tôn đã làm thế nào vậy.

Lâm Thi Âm nghe vậy có chút không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ muốn nói với Long Tiểu Vân là mình được Cố Hàn Uyên chiều chuộng sao.

Bất quá lúc này nàng cũng nhận ra, Long Tiểu Vân kỳ thực căn bản không rõ ràng chuyện cụ thể giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Chỉ là theo bản năng ghen tị mới xông vào chất vấn.

Lâm Thi Âm trong lòng buồn cười đồng thời lại có chút tự trách, cảm thấy mình chưa hoàn thành nghĩa vụ làm mẹ.

Nàng bất chấp xấu hổ, sắc mặt nghiêm lại, ôn tồn nói: Tiểu Vân, trước đây con vẫn luôn giả làm con trai, rất nhiều chuyện của con gái không hiểu, làm mẹ cũng chưa từng dạy con.

Nhưng bây giờ đã trở lại thân phận con gái, con cũng đã nhận định sư tôn của mình, làm mẹ cũng nên hảo hảo giáo dục con một chút.

Theo lời giáo dục của Lâm Thi Âm càng lúc càng sâu, gương mặt nhỏ nhắn của Long Tiểu Vân càng lúc càng đỏ.

Mãi đến khi Lâm Thi Âm nhắc đến đề tài liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Long Tiểu Vân có chút không giữ được bình tĩnh, khóe miệng co giật nói: Mẫu thân, người chắc chắn không phải đang khoe khoang chứ.

Thì ra hôm nay mẫu thân xinh đẹp như vậy đều là công lao của sư phụ à.

Lâm Thi Âm nghe vậy nhất thời tức giận.

Nàng chịu đựng xấu hổ, hảo ý dạy Long Tiểu Vân kiến thức của con gái, còn nhắc nhở những điều cần chú ý khi ở cùng Cố Hàn Uyên.

Kết quả lại bị Long Tiểu Vân trêu chọc như vậy.

Lâm Thi Âm xấu hổ mắng: Phi, nha đầu không biết xấu hổ.

Chương 687

Xem ta giáo huấn con thế nào.

Dứt lời liền ra tay bắt lấy Long Tiểu Vân, cù lét nách nàng.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Lâm Thi Âm sao có thể không biết điểm yếu của Long Tiểu Vân ở đâu.

Ai nha, mẫu thân tha cho con đi, con không dám nữa đâu.

Bây giờ mới xin tha, quá muộn rồi.

Trong nhất thời, cảnh tượng mẹ con vô cùng thân thiết đùa giỡn, vô cùng hài hòa.

Màn đêm buông xuống.

Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lúc này, Lâm Tiên Nhi đang nằm đó, vô cùng suy yếu, khẽ khàng thở dốc.

Ánh mắt nàng u oán nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, nói: Công tử, ngươi thật là nhẫn tâm.

Hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Đây chẳng phải là Tiên Nhi tự mình muốn ứng trước phần thưởng sao.

Dứt lời, hắn vỗ nhẹ một cái, nhất thời tạo nên từng trận sóng cuộn, khiến Lâm Tiên Nhi lại kêu lên một tiếng đau đớn.

Lâm Tiên Nhi khẽ cắn đôi môi mỏng, vừa xấu hổ vừa bực bội nói: Thiếp nào biết công tử lại ban thưởng cho thiếp như thế này.

Chuyện này thiếp cũng chưa từng học qua a.

Lâm Tiên Nhi nói đến đây, trong lòng đã nổi giận.

Nàng vì để chinh phục được nam tử mình coi trọng mà đã học một thân Đồ Long Kỹ.

Tuy chưa từng thực tiễn qua, nhưng cũng được xưng là Đại Sư Lý Luận.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại chẳng hề ra bài theo lẽ thường.

Làm hại nàng chỉ đành bất đắc dĩ nuốt trái đắng bất ngờ.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Tiên Nhi chẳng lẽ không vui sao.

Lời này ngược lại làm Lâm Tiên Nhi ngẩn ra.

Nàng tuy xấu hổ với dáng vẻ đê tiện của mình, nhưng cũng đã nếm được niềm vui của nữ nhân.

Tốt xấu gì cũng không còn là một tỳ nữ bị lợi dụng đơn thuần.

Hơn nữa trong lòng cũng vô thức nảy sinh cảm giác càng thêm thân cận với Cố Hàn Uyên.

Hơi ấm truyền đến từ trong bụng càng khiến nàng có một loại vui sướng như được sưởi ấm đến tận tim.

Điều này làm nàng càng thêm mong chờ đến lúc nhận được phần thưởng hoàn chỉnh.

Lâm Tiên Nhi e thẹn nói: Cũng không phải là không thích, chỉ là thiếp càng hy vọng có thể đem cả thân thể này giao cho công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Vậy thì Tiên Nhi phải cố gắng làm tốt những chuyện ta giao phó đấy.

Lâm Tiên Nhi thở dốc.

Chỉ với tình trạng cơ thể của nàng lúc này, làm sao còn làm việc được.

Nhưng nàng vẫn đảm bảo: Công tử yên tâm, ngày chết của Long Khiếu Vân không còn xa nữa.

Dừng một chút, nàng nghi hoặc hỏi: Lý Tầm Hoan thực sự không cần phải chết cùng sao.

Chỉ cần mưu hoạch thoả đáng, Lý Tầm Hoan cũng chắc chắn phải chết.

Không cần.

Lý Tầm Hoan cứ giao cho người của triều đình là được, hắn đối với ta vẫn còn hữu dụng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói.

Hắn cũng không tán thành lời của Lâm Tiên Nhi rằng Lý Tầm Hoan chắc chắn phải chết.

Nhân vật chính không dễ dàng bị giết như vậy.

Phương pháp quá đơn giản và thô bạo chỉ dẫn đến những sự cố ngoài ý muốn.

Vẫn nên xem hắn như rau hẹ, từ từ thu hoạch, từ từ gài bẫy chết mới phù hợp với lợi ích của hắn, cũng càng phù hợp với thực tế.

Lâm Tiên Nhi không hiểu được mưu kế sâu xa hơn của Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng đã được điều giáo nên hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Chuyện nàng nên biết, Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ nói cho nàng.

Chuyện không nên biết, thì đừng nên quá hiếu kỳ.

Nàng chỉ cần làm tốt việc được giao là có thể chiếm được một chỗ đứng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Lâm Tiên Nhi thấy Cố Hàn Uyên dường như chuẩn bị mặc y phục

rời đi.

Nàng vô thức muốn đứng dậy hầu hạ, kết quả phía sau tê rần, chỉ đành bất lực từ bỏ.

Nàng đáng thương nói: Ta hành động bất tiện, không thể hầu hạ công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Không cần miễn cưỡng, nghỉ ngơi cho tốt là được.

Lâm Tiên Nhi đôi mắt đẹp chợt lóe lên, cười duyên cất cao giọng gọi: Linh Linh, vào đây.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc nhìn một thiếu nữ áo đỏ với gương mặt ửng hồng e thẹn bước vào.

Thiếu nữ tuy chưa hoàn toàn nảy nở, vẻ quyến rũ so với Lâm Tiên Nhi có phần không đủ, nhưng đã có thể nhìn ra dáng dấp của một mỹ nhân trong tương lai.

Thiếu nữ có đôi mắt trong như nước mùa thu, e thẹn rụt rè, vòng eo thon gọn, dáng vẻ sở sở động lòng người.

Nàng nhẹ bước đến trước mặt hai người, ngoan ngoãn khẽ nói: Tiểu thư.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút bất ngờ.

Kể từ khi Lâm Tiên Nhi bị hắn thu phục, để tiện cho việc hầu hạ hắn và tránh để lộ tin tức, những nha hoàn vốn hầu hạ trong Lãnh Hương Tiểu Trúc đều đã bị đuổi đi.

Chỉ để lại thiếu nữ trước mắt thường ngày chờ ở gian ngoài.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không thể không phát hiện sự tồn tại của thiếu nữ, chỉ là đoán rằng nàng có thể là nha hoàn tâm phúc của Lâm Tiên Nhi.

Hơn nữa bên cạnh có mỹ nhân như Lâm Tiên Nhi tận tâm tận lực hầu hạ, nên hắn cũng không chú ý nhiều đến thiếu nữ này.

Điều bất ngờ lúc này là thiếu nữ xinh đẹp hơn nhiều so với dự liệu.

Lâm Tiên Nhi cười duyên giới thiệu với Cố Hàn Uyên: Công tử, đây là thiếp thân nha hoàn của ta, Lâm Linh Linh.

Nàng quay sang phân phó Lâm Linh Linh: Linh Linh, ta đã dạy ngươi cách hầu hạ công tử rồi chứ.

Lâm Tiên Nhi làm chủ nhân sao lại không biết dung mạo xinh đẹp của thiếp thân nha hoàn mình.

Tuy không phải cực phẩm, nhưng cũng xinh đẹp động lòng người, hơn nữa tương lai còn có thể phát triển.

Trước đây Lâm Tiên Nhi bận rộn lấy lòng Cố Hàn Uyên, lại vì thân phận giống như tỳ nữ mà lực bất tòng tâm.

Bị Tôn Tiểu Hồng và Lâm Thi Âm giành trước đã khiến nàng rất không cam lòng.

Nếu lại bị nha hoàn của mình giành trước, nàng chắc phải tức điên lên mất.

Vì vậy nàng cố gắng không để Lâm Linh Linh tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Bây giờ nàng và Cố Hàn Uyên miễn cưỡng có tiến triển, cũng không cần phải canh phòng nghiêm ngặt nữa.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên ngay cả vệ sinh cũng không làm đã muốn mặc quần áo rời đi.

Lâm Tiên Nhi đã được điều giáo vô cùng đúng chỗ không khỏi có cảm giác thất trách.

Mà nàng lúc này lại không thể động đậy, tự nhiên cần có người giúp đỡ.

Vì vậy liền gọi Lâm Linh Linh vào.

Còn về cách hầu hạ, đúng như Lâm Tiên Nhi nói, nàng đã dạy từ trước.

Coi như là phòng xa.

Lâm Linh Linh lặng lẽ ngước mắt liếc nhìn dung nhan tuấn lãng của Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời đập thình thịch.

Nàng rụt rè nói: Nô tỳ biết ạ.

Dứt lời liền thành thật bước đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Lâm Linh Linh là thiếp thân nha hoàn của Lâm Tiên Nhi, ít nhiều cũng biết chút chuyện của nàng.

Lại thêm sự giáo dục từ trước của Lâm Tiên Nhi, vì vậy nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý cho việc hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Tuy vì sự sắp xếp của Lâm Tiên Nhi mà nàng vẫn chưa được thấy mặt Cố Hàn Uyên, nhưng cũng đã nghe nói qua hắn trẻ tuổi tuấn lãng, hiếm có trên đời.

Lúc này vừa thấy, quả thật còn khiến nàng rung động hơn cả lời đồn.

Chút tâm tư chống cự vốn không nhiều nhất thời tan thành mây khói.

Vị hơi đắng làm đôi mi thanh tú của nàng khẽ nhíu lại.

Nhưng rất nhanh đã thích ứng được, tận tâm tận lực bắt đầu vệ sinh hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ vì Lâm Tiên Nhi đã dạy dỗ Lâm

Linh Linh giỏi như vậy.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu nàng tỏ vẻ cổ vũ rồi hỏi: Linh Linh, cái tên này nghe hay, người cũng xinh đẹp động lòng người.

Được cổ vũ, Lâm Linh Linh càng thêm nỗ lực, lúm đồng tiền như hoa cười nói: Nô tỳ giống như một chiếc chuông của người ta, người ta rung thì nô tỳ sẽ kêu leng keng, người ta không rung thì nô tỳ không thể kêu.

Một câu nói ngắn gọn đã nói hết tính cách của nàng.

Là một nha hoàn cực phẩm có tính tình sánh ngang với Song Nhi.

Chương 688

Chẳng trách Lâm Linh Linh có thể trở thành thiếp thân nha hoàn của Lâm Tiên Nhi.

Không phải nói nàng giỏi giang thế nào, mà là nàng hiểu được làm thế nào để trở thành một nha hoàn hầu hạ người khác.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng nhớ ra Lâm Linh Linh là ai.

Nàng trong kịch bản cũng có vai diễn, chỉ là vận mệnh tương đối bi thảm.

Nàng là nha hoàn của Lâm Tiên Nhi, tri kỷ của Lý Tầm Hoan.

Sau này thất thân cho Lữ Phụng Tiên, lúc dẫn hắn đi giết cựu chủ Lâm Tiên Nhi thì bị Lâm Tiên Nhi khích bác, ngược lại bị Lữ Phụng Tiên trọng thương, cuối cùng chết trong vòng tay của Lý Tầm Hoan.

Đương nhiên lúc này tình tiết đã sớm thay đổi.

Lý Tầm Hoan thân bại danh liệt, Lữ Phụng Tiên ngay cả cơ hội tiếp xúc với Lâm Tiên Nhi cũng không có đã bị A Phi làm bị thương.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm khẽ cười nói: Vậy sau này ngươi làm chuông của ta thì thế nào.

Lâm Linh Linh nghe vậy vui vẻ nói: Đa tạ công tử, nô tỳ nguyện ý.

Dứt lời càng dốc hết sức lực hầu hạ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt ghen tị của Lâm Tiên Nhi, dưới sự hầu hạ của Lâm Linh Linh, hắn khoan khoái mặc xong quần áo, rời khỏi Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Tuy lúc này đêm đen gió lớn, chính là thời điểm tốt để trộm hương cắp ngọc.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại đi đến nơi giam giữ Lý Tầm Hoan mà không kinh động bất kỳ ai.

A Phi đang canh giữ trước cửa thấy Cố Hàn Uyên, ngạc nhiên hỏi: Cố đại ca, sao huynh lại đến đây.

Cố Hàn Uyên khẽ cười mang theo ý trào phúng: Đến mời người sắp chết uống một vò rượu cuối cùng.

A Phi nghe vậy ngẩn ra.

Nghi ngờ hỏi: Cố đại ca nói là Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn A Phi, nói giọng kỳ quái: Không lẽ còn có thể là ai khác.

Chẳng lẽ A Phi muốn làm người sắp chết đó sao.

A Phi nghe vậy cười gượng: Cố đại ca nói đùa.

Lúc này, Lý Tầm Hoan nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người liền lên tiếng: Đa tạ Cố công tử lúc này vẫn còn nhớ mang rượu đến cho tại hạ.

Cuộc sống không có rượu, thật đúng là khó chịu.

A Phi mở khóa cửa tù.

Cố Hàn Uyên đẩy cửa bước vào, nói đầy ẩn ý: Dù sao cũng quen biết một hồi, cũng phải thỏa mãn một nguyện vọng của Lý Thám Hoa chứ.

Huống hồ tối nay không uống, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Lý Tầm Hoan nghe vậy trầm mặc một lúc, hắn đã nghe ra hàm ý trong lời Cố Hàn Uyên.

Cuối cùng lại chỉ đành bất lực mỉm cười.

Nhưng lúc này hắn càng tò mò hơn là Cố Hàn Uyên muốn thỏa mãn nguyện vọng gì của mình.

Lý Tầm Hoan vô thức nghĩ đến Lâm Thi Âm.

Nếu nói còn có nguyện vọng gì chưa thành, chính là việc trở lại Trung Nguyên vốn là để gặp lại Lâm Thi Âm một lần.

Kết quả gặp thì gặp rồi, nhưng ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Trong lòng hắn tự nhiên có tiếc nuối.

Nhưng theo quan sát của hắn, Cố Hàn Uyên hiển nhiên không thể nào mang Lâm Thi Âm đến gặp hắn được.

Hắn đành nghi ngờ hỏi: Nguyện vọng của tại hạ.

Không biết Cố công tử chỉ điều gì.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay, một bầu rượu tuyệt đẹp xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn cười nhẹ nói: Lý Thám Hoa không phải vẫn luôn muốn uống mỹ tửu cực phẩm của Cố mỗ sao.

Cố mỗ mang đến cho ngươi đây.

Lý Tầm Hoan nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên.

Vội vàng hỏi: Đây là rượu gì.

Cố Hàn Uyên đặt bầu rượu trong tay lên bàn, mở nắp bình.

Hương rượu nồng nàn lập tức tràn ngập khắp phòng giam.

Dưới ánh mắt nuốt nước bọt của Lý Tầm Hoan và A Phi, Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Rượu này tên là Cửu Vận Vong Ưu, trong thiên hạ chỉ có chỗ của Cố mỗ mới có thể uống được.

Lý Thám Hoa trong lòng ưu phiền, uống nó là thích hợp nhất.

Lời nói thấu tận tâm can của Cố Hàn Uyên làm Lý Tầm Hoan ngẩn người.

Ngày thường hắn còn có thể mượn rượu giải sầu, mấy ngày nay bị nhốt ở đây không có rượu uống, nỗi sầu muộn tích tụ trong lòng càng nhiều.

Trong mắt Lý Tầm Hoan hiện lên một tia phức tạp, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Hắn giả vờ nóng lòng nói: Chỉ ngửi thấy hương rượu thôi, tại hạ đã có chút không kìm được rồi.

Cố Hàn Uyên đưa tay ngăn cản bàn tay đang chộp lấy bầu rượu của Lý Tầm Hoan, nhàn nhạt nói: Lý Thám Hoa chẳng lẽ đã quên tình trạng cơ thể của mình rồi sao.

Cứ uống như vậy e rằng sẽ bạo thể mà chết.

Cố mỗ không muốn mang tiếng xấu đâu.

Dứt lời, hắn ra tay như điện, mấy cây ngân châm đâm vào người Lý Tầm Hoan.

Một ngón tay điểm vào lòng bàn tay Lý Tầm Hoan đang đưa tới, nội lực hùng hậu tràn vào.

Lý Tầm Hoan trong lòng thán phục nội lực thâm hậu của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời cảm nhận được bệnh tật trong cơ thể đã thuyên giảm rất nhiều.

Không bao lâu, sắc mặt Lý Tầm Hoan đã không còn tái nhợt, ngược lại lộ ra vẻ hồng hào khỏe mạnh.

Cố Hàn Uyên thu ngón tay và ngân châm về, nhàn nhạt nói: Cố mỗ giúp ngươi chữa trị thân thể, tuy chỉ là tạm thời, nhưng uống rượu đã không thành vấn đề.

Nói rồi, hắn vung tay, ba chiếc chén sứ tuyệt đẹp vững vàng rơi xuống trước mặt ba người.

Bầu rượu nghiêng xuống, dòng rượu trong suốt rót vào chén.

Kẻ nghiện rượu như Lý Tầm Hoan nhất thời không kìm được mà nâng chén uống cạn.

Hắn nhắm mắt thưởng thức, chỉ cảm thấy tâm hồn thông suốt đến lạ thường.

Thân thể cũng được linh khí gột rửa, có cảm giác như được đầu thai chuyển thế.

Vẻ sầu khổ trên mặt cũng tan biến, trở nên bình tĩnh như nước.

Một lúc lâu sau, Lý Tầm Hoan mới từ từ thở ra một hơi rượu, mở mắt.

Vẻ tang thương trong mắt hắn không giảm, nhưng lại có một cảm giác thanh tỉnh, thông thấu.

Lý Tầm Hoan thán phục khen: Quả là Cửu Vận Vong Ưu tuyệt hảo.

Chín tầng hương vị hòa quyện vào nhau một cách rõ rệt, khiến người ta trong thoáng chốc như thể nghiệm được trăm vị nhân sinh.

Hắn tỉnh táo lại, trịnh trọng nói: Đa tạ Cố công tử đã cho tại hạ cơ hội được uống loại rượu ngon như vậy.

Tại hạ nợ Cố công tử một ân tình.

Một chén rượu đổi lấy một ân tình của Lý Tầm Hoan, dường như có vẻ hơi rẻ.

Nhưng thực tế Lý Tầm Hoan uống không chỉ là rượu, mà còn là nhân sinh.

Cửu Vận Vong Ưu đã giúp hắn thể nghiệm lại cuộc đời.

Những tiếc nuối, thống khổ, ưu sầu từng đè nặng lên hắn đều đã được gỡ bỏ.

Không còn như một mớ tơ vò quấn lấy khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong mắt lóe lên tia sáng u uất, nói đầy thâm ý: Ân tình của Lý Tầm Hoan tự nhiên là đáng giá, chỉ là Cố mỗ e rằng không có cơ hội đòi lại.

Dù sao ân tình của người chết thì có ích gì chứ.

Lại một lần nữa nghe Cố Hàn Uyên nói Lý Tầm Hoan sẽ chết, A Phi nhất thời nghi ngờ hỏi: Cố đại ca, Lý Tầm Hoan có ta bảo vệ, sao có thể chết được.

Hơn nữa đợi đến khi người của triều đình đến, càng không ai dám động đến hắn.

A Phi, ngươi học Thiên Quỳ Hoa Thần Công lại đột phá Tông Sư, đơn đả độc đấu quả thực hiếm có địch thủ, nhưng ngươi dù sao cũng không phải là vô địch.

Một người không đối phó được ngươi, chẳng lẽ không thể kéo thêm mấy người sao.

Huống chi nếu Lý Tầm Hoan tự mình tìm chết, ngươi muốn cản cũng không cản được.

Giọng nói lãnh đạm của Cố Hàn Uyên lại như sét đánh ngang tai.

A Phi nghe vậy kinh ngạc nói: Lý Tầm Hoan, ngươi muốn tìm chết.

Lý Tầm Hoan nghe vậy nhưng chỉ trầm mặc.

Cố Hàn Uyên chế nhạo nói: Lý Thám Hoa không hẳn là đơn thuần tìm chết, chỉ là muốn dùng phương thức này để kết thúc ân oán.

Dù cho phải mang danh Mai Hoa Đạo mà chết đi.

A Phi ngơ ngác nói: Cố đại ca quả nhiên cũng biết Lý Tầm Hoan không phải Mai Hoa Đạo sao.

Cố Hàn Uyên giọng điệu thản nhiên nói: Lý Tầm Hoan có phải Mai Hoa Đạo hay không thực ra đã không còn quan trọng.

Dưới tình huống bằng chứng như núi, trừ phi có thể tìm ra Mai Hoa Đạo thật sự, bằng không biện giải thế nào cũng vô dụng.

Mà Lý Tầm Hoan chỉ cần đội cái mũ Mai Hoa Đạo, cho dù có người trong lòng không cam tâm giết hắn, nhiều nhất cũng chỉ là gánh chịu chút trách nhiệm từ triều đình và hậu quả đắc tội với Cố mỗ.

Nhưng dù sao cũng có đại nghĩa vì dân trừ hại, cho dù là triều đình hay Cố mỗ cũng không tiện ra tay với người đó.

Lý Thám Hoa cũng có thể cầu nhân được nhân, Cố mỗ nói có đúng không.

Lý Tầm Hoan nghe vậy rốt cuộc không còn giữ im lặng, cười khổ nói: Cố công tử vẫn nhạy bén như vậy, tại hạ tâm phục khẩu phục.

Hắn do dự một lúc, thần sắc bỗng nhiên trở nên kiên định: Cố công tử, tại hạ có một chuyện muốn nhờ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Nói nghe xem.

Lý Tầm Hoan trong mắt tinh quang lấp lánh, trầm giọng nói: Xin Cố công tử hãy chăm sóc tốt cho Thi Âm.

Lý Tầm Hoan không biết Lâm Thi Âm đã thành vật trong lòng bàn tay của Cố Hàn Uyên, vẫn đang thành khẩn thỉnh cầu.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết chân tướng.

Chương 689

Ngược lại, hắn cười đầy ẩn ý: Lý Thám Hoa, ngươi có biết mình đang nói gì không.

Lý Tầm Hoan nghe vậy không chút dao động, thản nhiên nói: Tại hạ biết Cố công tử thích Thi Âm, mà Thi Âm dường như cũng rất có hảo cảm với Cố công tử.

Lý Tầm Hoan nhìn như đã buông bỏ được gánh nặng trong lòng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nhạy bén nhận ra trong đôi mắt giả vờ bình tĩnh của Lý Tầm Hoan vẫn lóe lên một tia đau lòng.

Hiển nhiên hắn vẫn chưa ung dung như lời hắn nói.

Cố Hàn Uyên trong lòng càng thêm hứng thú, giọng điệu lại càng thêm lãnh đạm: Cố mỗ thừa nhận thích Lâm Thi Âm, cũng nguyện ý chăm sóc nàng.

Nhưng Lý Tầm Hoan, ngươi đây là định gửi gắm vợ sao.

Lý Tầm Hoan nghe vậy cuối cùng cũng không kìm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vẻ mặt khổ sở nói: Bất luận kết quả thế nào, đối với Thi Âm cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Nếu tại hạ còn có cơ hội, nhất định sẽ trả ân tình cho Cố công tử.

Ân oán giữa hắn và Long Khiếu Vân nhất định phải có một kết thúc.

Vốn dĩ vì không thể cùng Lâm Thi Âm nối lại tình xưa, hắn đã có ý định chết một cách hiên ngang để thành toàn cho Long Khiếu Vân.

Mà người duy nhất hắn còn vướng bận cũng chỉ có Lâm Thi Âm.

Sau khi uống Cửu Vận Vong Ưu, tâm tư của Lý Tầm Hoan trở nên vô cùng thông suốt.

Gạt bỏ những cảm xúc tiêu cực trong lòng, hắn bỗng kinh hãi nhận ra sự vô sỉ và thâm độc của Long Khiếu Vân, Lâm Thi Âm nếu tiếp tục ở bên hắn cũng sẽ không có được hạnh phúc.

Lý Tầm Hoan không phải là kẻ ngu ngốc hết thuốc chữa.

Sao có thể không nhìn ra việc mình bị hãm hại thành Mai Hoa Đạo dù không phải do Long Khiếu Vân chủ mưu, thì hắn ta cũng tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Chỉ riêng việc đêm Trương Hiếu Nghi bỏ mình, Long Khiếu Vân không để lại người giám thị mà đi trao đổi với Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh đã là nghi điểm lớn nhất.

Cũng chính vì vậy, Lý Tầm Hoan mới không có bằng chứng ngoại phạm, không thể chứng minh sự trong sạch của mình.

Chỉ là khi kết hợp với những bằng chứng khác, điểm đáng ngờ trên người Long Khiếu Vân mới trở nên có cũng được không có cũng được.

Năm đó không thể nhìn rõ bộ mặt thật của Long Khiếu Vân, Lý Tầm Hoan không thể an tâm để Lâm Thi Âm tiếp tục ở bên một kẻ hèn hạ vô sỉ như Long Khiếu Vân.

Lý Tầm Hoan không biết ân oán giữa mình và Long Khiếu Vân ai sẽ thắng ai sẽ thua.

Mà dù ai thắng ai thua, Lâm Thi Âm cũng khó có được kết cục tốt.

Lý Tầm Hoan chết, với sự vô sỉ của Long Khiếu Vân, khó đảm bảo sau này hắn sẽ không làm gì với Lâm Thi Âm.

Trên thực tế, Long Khiếu Vân đã dùng Lâm Thi Âm để giao dịch với Cố Hàn Uyên, điều này đã chứng minh điểm đó.

Long Khiếu Vân chết, Lý Tầm Hoan cũng không thể mang thân phận kẻ thù giết chồng đi chăm sóc Lâm Thi Âm.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên chính là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, trước đây trong lòng hắn đã có manh nha ý định giao phó Lâm Thi Âm cho Cố Hàn Uyên, bây giờ chẳng qua là biến ý tưởng thành hành động.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Tầm Hoan luôn tự cho mình là đúng, tự ý quyết định đem Lâm Thi Âm phó thác cho mình.

Trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng nực cười.

Nét mặt lại thản nhiên thở dài: Vậy thì Lý Thám Hoa, ngươi phải cố gắng sống sót, bằng không Cố mỗ chẳng phải là mất toi hai cái ân tình sao.

Lý Tầm Hoan cười khổ: Tại hạ biết sẽ cố gắng hết sức.

Lời đến đây, hai người đều ngầm hiểu ý nhau không nói thêm nữa, lặng lẽ nâng chén uống rượu.

A Phi thần sắc có chút chấn động.

Không ngờ trong chuyện này lại có nhiều điều hắn không biết như vậy.

Nhất là đề tài liên quan đến Lâm Thi Âm làm hắn không khỏi kỳ quái nhìn Cố Hàn Uyên.

Nhưng hiệu quả của Thiên Quỳ Hoa Thần Công đã bắt đầu hiện rõ, A Phi đối với tình yêu nam nữ càng ngày càng chậm chạp, lãnh đạm.

Tuy mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng lại không nghĩ ra được tại sao.

Cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ từ bỏ suy nghĩ.

Còn về ân oán giữa Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân, hắn nhất định sẽ ủng hộ Lý Tầm Hoan.

Không chỉ vì Long Khiếu Vân quả thực làm người ta khinh thường, mà còn vì hắn lại bắt đầu chịu ảnh hưởng từ mị lực nhân cách của Lý Tầm Hoan.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, nhưng cũng không quá để tâm.

Thiếu đi nhiều tình tiết liên kết, Lý Tầm Hoan và A Phi muốn có tình huynh đệ như trong kịch bản cũng không dễ dàng.

Mức độ ảnh hưởng hiện tại vừa vặn là đủ.

Ba người uống xong Cửu Vận Vong Ưu, Cố Hàn Uyên trong tiếng cảm tạ của Lý Tầm Hoan bước ra khỏi cửa phòng.

Đợi A Phi khóa cửa phòng lại, Cố Hàn Uyên ra hiệu cho hắn đi theo.

Đi được một khoảng, Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: A Phi, sau này ngươi phải cẩn thận một chút, thời gian người của Lục Phiến Môn đến càng gần thì lại càng nguy hiểm.

A Phi nghe vậy cả kinh, trầm giọng hỏi: Cố đại ca biết khi nào người của Lục Phiến Môn sẽ đến sao.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang lấp lánh, giọng điệu khó hiểu nói: Khoảng ba ngày.

Long Khiếu Vân nếu muốn ra tay với Lý Tầm Hoan, chậm nhất là ngày mốt sẽ động thủ.

Lý Tầm Hoan bị phong bế huyệt đạo, trong tay lại không có phi đao, chỉ có thể dựa vào ngươi che chở.

Cố đại ca yên tâm, ta sẽ cố hết sức bảo vệ Lý Tầm Hoan chu toàn.

A Phi trả lời vô cùng thẳng thắn.

Nhưng ánh mắt hắn lại hơi lóe lên, hiển nhiên trong lòng có ý tưởng gì đó.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia cười hài lòng, ám hiệu của mình quả nhiên không uổng phí.

A Phi bỗng nhiên nghi ngờ hỏi: Nhưng nếu Cố đại ca huynh ra tay, cho dù Long Khiếu Vân có nhiều âm mưu hơn nữa cũng vô dụng thôi.

A Phi có thắc mắc này cũng không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên từ lâu đã tìm xong lý do thoái thác, lãnh đạm cười nhẹ: A, Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân, ta chẳng ưa một ai trong hai người họ, cũng lười nhúng tay vào chuyện của bọn họ.

Huống chi ta cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của Thi Âm và Tiểu Vân.

Có thể cho Lý Tầm Hoan một chút gợi ý nho nhỏ đã là nể tình hắn bị vu oan là Mai Hoa Đạo, và cũng từng làm nhiều việc tốt trên giang hồ rồi.

Dừng một chút, hắn vỗ vai A Phi, ra vẻ quan tâm nói: Cho nên nếu chuyện không thể làm, A Phi ngươi cũng không cần cưỡng cầu bảo vệ Lý Tầm Hoan.

A Phi vốn đã bị Cố Hàn Uyên ảnh hưởng sâu sắc, nghe vậy có chút cảm động.

Chỉ cảm thấy ngoài mẫu thân ra, chỉ có Cố Hàn Uyên đối với hắn tốt nhất.

Cảm động qua đi, A Phi cười rạng rỡ: Cố đại ca, ta biết rồi.

Hắn bỗng nảy ra một ý, hơi cổ quái hỏi: Phải rồi, vậy ta có nên gọi Lâm Thi Âm là tẩu tử không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười.

Nụ cười vi diệu nói: Không ngờ ngươi còn có phần lanh lợi này.

Lần sau ngươi gặp nàng có thể gọi như vậy.

A Phi bỗng nhiên trở nên lanh lợi khiến Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ.

Nhưng mọi việc đã được sắp đặt, Cố Hàn Uyên cũng không hứng thú cùng hắn ở đây hóng gió lạnh.

Hắn cười nhẹ nói: Ta đi đây, A Phi ngươi tự mình cẩn thận an toàn.

Cố đại ca đi thong thả.

A Phi cung kính nói lời từ biệt, nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên dần đi xa.

Quay lại nhà tù, hắn nhìn cánh cửa lao đóng chặt, do dự một chút rồi vẫn mở cửa bước vào.

Trở lại nội viện Hưng Vân Trang, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không chọn gối chiếc khó ngủ.

Hắn tự nhiên đi vào phòng của Lâm Thi Âm.

Ngọn nến còn đang cháy sáng phản chiếu tâm tình của chủ nhân căn phòng.

Cố Hàn Uyên ôm lấy thân thể mềm mại của Lâm Thi Âm, trêu đùa: Phu nhân đang đợi ta sao.

Lâm Thi Âm gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, e lệ nói: Ai đợi ngươi.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy vẻ mong chờ ẩn giấu trong mắt Lâm Thi Âm, làm sao không biết nàng đang mạnh miệng.

Hắn cười chế nhạo: Hay là trực tiếp hỏi thân thể của phu nhân sẽ nhanh hơn một chút.

Dứt lời liền bế ngang Lâm Thi Âm lên.

Ngọn nến cháy nửa đêm cũng theo đó mà tắt.

Lâm Thi Âm trải qua hai ngày sinh hoạt tựa như tân hôn.

Ban ngày phong hoa tuyết nguyệt, ban đêm triền miên đến chết.

Cả người nàng toát ra một vẻ rạng rỡ động lòng người.

Chỉ là Lâm Thi Âm nhìn Long Tiểu Vân đang ngồi một cách hiển nhiên trong lòng Cố Hàn Uyên, trong lòng khó tránh khỏi có chút không tự nhiên.

Mối quan hệ của ba người trông vừa giống một gia đình ba người, lại vừa giống như Cố Hàn Uyên đang hưởng cái phúc của Tề nhân.

Long Tiểu Vân làm nũng ngày càng thuần thục, cũng thường xuyên xông vào phòng Lâm Thi Âm, nhiễm thêm nhiều khí tức của Cố Hàn Uyên.

Còn mỹ danh là tạm thời không muốn có em trai em gái, nàng phải giám sát Lâm Thi Âm.

Lâm Thi Âm cũng từ xấu hổ chống cự, dần dần hóa thành bất đắc dĩ và thói quen.

Chương 690

Này đây, Long Tiểu Vân lại đắc ý giành được một miếng đầy miệng.

Một phen nỗ lực của Lâm Thi Âm lại hóa thành công cốc.

Đương nhiên, Lâm Thi Âm với gương mặt ửng hồng cũng chưa chắc đã để ý nhiều đến vậy.

Cố Hàn Uyên giật mình, nhìn về phía cửa phòng.

Ngoài cửa, Tôn Tiểu Hồng cao giọng gọi: Cố đại ca, xảy ra chuyện lớn rồi.

Các nữ nhân ở nội viện đều đã biết nhau gần hết.

Vì vậy cửa phòng cũng không có ý nghĩa phải khóa.

Tôn Tiểu Hồng tâm tình cấp bách, thẳng thắn đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng trước mắt làm vẻ mặt lo lắng của nàng nhất thời cứng lại.

Khóe miệng nàng giật giật, ghen tị nói: Cố đại ca, huynh thật đúng là khoái hoạt a.

Bởi vì mới chiếm được Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên dành phần lớn thời gian cho nàng.

Tôn Tiểu Hồng không có tình lang yêu thương, tự nhiên ghen tị.

Kỳ thực cũng không trách được Cố Hàn Uyên nặng bên này nhẹ bên kia.

Tôn Tiểu Hồng ngoài việc bận rộn thuyết thư, dưới sự đề nghị của Cố Hàn Uyên và sự ngầm đồng ý của Thiên Cơ Lão Nhân, đã bắt đầu dần dần tiếp quản mạng lưới tình báo của Tôn gia, căn bản không có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Đương nhiên theo Cố Hàn Uyên, Thiên Cơ Lão Nhân e rằng còn mang theo chút ý tứ sắp xếp hậu sự trong đó.

Ít nhất từ những thông tin hắn nhận được, tình hình của Thiên Cơ Lão Nhân cũng không quá tốt.

Long Tiểu Vân lúc này nghe vậy liền trêu chọc: Tiểu Hồng tỷ tỷ chẳng lẽ đang hâm mộ sao.

Dáng vẻ dương dương đắc ý của Long Tiểu Vân làm Tôn Tiểu Hồng cảm thấy buồn cười.

Nhưng nàng biết Long Tiểu Vân rất nhanh sẽ không đắc ý được nữa.

Tôn Tiểu Hồng nghiêm nghị nói: Tiểu Vân, Long Khiếu Vân chết rồi.

Lời vừa dứt, tựa như sét đánh giữa trời quang.

Nổ cho hai mẹ con mặt mày thất sắc.

Vẻ đắc ý trên mặt Long Tiểu Vân nhất thời tan biến, khó tin hỏi: Cha ta chết rồi.

Tại sao.

Ai giết.

Tuy tình cảm cha con giữa Long Tiểu Vân và Long Khiếu Vân không hòa thuận, đồng thời sau khi chịu ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên cũng rất khinh thường hắn.

Nhưng Long Khiếu Vân dù sao cũng là cha ruột của nàng.

Lúc này đột nhiên nghe tin người chết, nhất thời tự nhiên khó có thể chấp nhận.

Tâm tình của Lâm Thi Âm càng phức tạp hơn.

Tuy nói là vợ chồng một thuở, nhưng cái chết của Long Khiếu Vân không làm nàng quá đau khổ, dù sao nàng đối với Long Khiếu Vân vốn không có bao nhiêu tình cảm.

Hơn nữa nàng còn bị Long Khiếu Vân dùng để giao dịch với Cố Hàn Uyên đổi lấy Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Chút tình cảm cuối cùng cũng đã cạn sạch.

Chỉ là nghĩ đến lúc Long Khiếu Vân chết, có lẽ nàng vẫn đang bận rộn điên loan đảo phượng, điều này mới càng làm nàng cảm thấy khó chịu.

Luân lý đạo đức trong lòng khiến nàng có chút cảm giác tội lỗi.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này ngược lại không hề ngạc nhiên.

Trong lòng thầm nghĩ: Rốt cuộc cũng đến rồi sao.

Long Khiếu Vân quả thật do dự kéo đến ngày cuối cùng mới động thủ.

Nếu Long Khiếu Vân động thủ sớm hơn một chút, chưa chắc đã không có cơ hội giết chết Lý Tầm Hoan.

Dù sao Lý Tầm Hoan bị điểm huyệt đạo nhiều ngày như vậy, muốn tỉnh lại cũng cần thời gian.

Mà A Phi muốn giúp Lý Tầm Hoan lấy lại phi đao cũng cần thời gian.

Kết quả Long Khiếu Vân cứ do dự kéo dài đến cuối cùng, chết dưới Tiểu Lý Phi Đao cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, nếu Long Khiếu Vân có thể động thủ sớm hơn một chút, đối với Cố Hàn Uyên cũng có lợi.

Có thể trước khi người của Lục Phiến Môn đến, thong dong bố trí, thu dọn tàn cuộc hơn.

Kết quả lại chỉ làm Cố Hàn Uyên dùng vợ con của Long Khiếu Vân để hoang đường qua hai ngày.

Tôn Tiểu Hồng do dự một chút, cuối cùng vẫn không lựa chọn giấu diếm.

Dù sao chuyện này rất nhanh sẽ truyền ra ngoài.

Là Lý Tầm Hoan đã giết Long Khiếu Vân.

Chết cùng còn có Thiết Địch tiên sinh và Bách Hiểu Sinh.

Lý Tầm Hoan.

Long Tiểu Vân nghe vậy hai mắt đỏ ngầu, vô cùng phẫn hận.

Đây là mối thù giết cha không đội trời chung.

Long Tiểu Vân trong lòng tức giận, liền muốn chạy ra ngoài tìm Lý Tầm Hoan báo thù.

Nhưng lại bị Cố Hàn Uyên gọi lại.

Tiểu Vân, trở về.

Bước chân Long Tiểu Vân dừng lại.

Nàng biết Cố Hàn Uyên không thích cha nàng Long Khiếu Vân.

Lại thêm quan hệ với Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên nghe được tin Long Khiếu Vân qua đời có lẽ chỉ càng vui hơn.

Lại chui vào góc sừng trâu, Long Tiểu Vân mắt rưng rưng, ủy khuất nói: Sư tôn không muốn ta báo thù cho cha sao.

Nha đầu ngốc, sao lại khóc rồi.

Ta có nói không cho ngươi đi báo thù sao.

Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ.

Long Tiểu Vân từng độc ác tàn nhẫn ngày nào, quả thật đã bị hắn điều giáo thành một tiểu quỷ nũng nịu hay khóc.

Tuy là do Long Tiểu Vân quá để ý đến cách nhìn của Cố Hàn Uyên, mỗi lời nói cử chỉ đều ảnh hưởng đến tâm tình của nàng.

Nhưng Long Tiểu Vân như vậy không hợp ý Cố Hàn Uyên.

Vẫn phải uốn nắn nàng trở lại mới được.

Nhưng mà.

Long Tiểu Vân lời còn chưa nói hết, Cố Hàn Uyên đã cầm lấy Hỏa Hoán Quần giúp nàng mặc vào.

Hắn tức giận nói: Dù có vội báo thù thế nào cũng phải mặc quần áo vào.

Bằng không ta chẳng phải là lỗ to rồi sao.

Long Tiểu Vân lúc này mới phản ứng lại mình suýt nữa đã làm chuyện ngu ngốc.

Trong lòng có chút sợ hãi đồng thời còn có chút tiếc nuối.

Lại thêm lời nói của Cố Hàn Uyên làm trong lòng nàng dâng lên một tia ngọt ngào.

Đủ loại cảm xúc phức tạp va chạm khiến nàng bình tĩnh lại.

Không còn là bộ dạng bị thù hận làm cho mờ mắt nữa.

Mặc lại Hỏa Hoán Quần, Long Tiểu Vân lại trở thành Hỏa Tinh Linh linh động kia.

Đã bình tĩnh lại, nàng do dự nói: Sư tôn, ta đợi người cùng đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười cười.

Long Tiểu Vân có thể nhanh chóng bình tĩnh lại như vậy làm hắn yên tâm rất nhiều.

Dưới tiếng trầm trồ kinh ngạc mang theo tâm tình khó hiểu của Tôn Tiểu Hồng, Lâm Thi Âm dịu dàng hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc xong quần áo.

Cũng không trách Tôn Tiểu Hồng kinh ngạc như vậy.

Dù sao Lâm Thi Âm và Long Tiểu Vân lúc trước là cùng một trạng thái.

Lúc này lại có thể không để ý đến ánh mắt soi mói của nàng, ưu tiên hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo.

Hơn nữa dáng vẻ này của Lâm Thi Âm cũng đã thể hiện rõ lập trường, so với Lý Tầm Hoan và Long Khiếu Vân, Cố Hàn Uyên mới là người quan trọng nhất.

Mặc dù người từng là người nàng mến mộ đã giết chết trượng phu của nàng.

Chương 691

Cố Hàn Uyên trong lòng tràn đầy vui mừng, nét mặt lại ôn nhu nói: Ta trước tiên đưa Tiểu Vân qua xem tình hình.

Phu nhân không cần đi đâu.

Lâm Thi Âm do dự một lúc, cuối cùng vẫn phục tùng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy hài lòng khẽ cười.

Hắn cực kỳ tự nhiên đưa tay bóp lên trái đào mật một cái, nhất thời nhận lại ánh mắt trách móc và gương mặt đỏ bừng của Lâm Thi Âm.

Nhưng cái bóp này lại làm tan đi chút vướng bận và ưu sầu trong lòng nàng.

Lâm Thi Âm dịu dàng nói: Thiếp ở đây đợi công tử trở về.

Công tử nhớ trông chừng Tiểu Vân, đừng để nó quá xúc động.

Phu nhân yên tâm, ta trong lòng biết rõ.

Cố Hàn Uyên nói xong liền dẫn Long Tiểu Vân và Tôn Tiểu Hồng cùng nhau rời đi.

Lâm Thi Âm nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, khẽ thở dài, suy nghĩ xuất thần.

Nàng không biết cách làm của mình có đúng hay không, chỉ là thuận theo trái tim, đem mọi thứ giao cả cho Cố Hàn Uyên quyết định.

Thời gian quay ngược lại một canh giờ trước.

Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh mang theo Quách Tung Dương đến đây.

A Phi thấy thế trong lòng khẽ động, lên tiếng ngăn lại nói: Long Tứ gia muốn làm gì.

Long Khiếu Vân chỉ vào Quách Tung Dương giới thiệu: Vị này chính là Tung Dương Thiết Kiếm Quách Tung Dương, xếp hạng thứ tư trên Binh Khí Phổ, muốn đến đây khiêu chiến Tầm Hoan.

Vừa mới đánh bại Lữ Phụng Tiên, A Phi đang là lúc lòng tin tràn đầy nhất, lúc này nghe vậy hai mắt sáng lên.

A Phi nghiêm nghị nói: Long Tứ gia nên biết, trước đó Lữ Phụng Tiên muốn khiêu chiến Lý Tầm Hoan đã bị tại hạ ngăn cản, Quách Tung Dương muốn khiêu chiến Lý Tầm Hoan tự nhiên cũng phải qua ải của tại hạ.

Quách Tung Dương thân hình cao lớn khôi vĩ, nhưng trông lại không hề mập mạp, ngược lại trông có vẻ rất thon gầy mạnh mẽ.

Gương mặt hắn mang một màu tro tàn kỳ dị, hai hàng lông mày bay xéo, ánh mắt bễ nghễ, kiêu ngạo bức người, dưới hàm vài sợi râu thưa thớt, theo gió phiêu tán.

Cả người hắn trông vừa cao ngạo, lại tiêu sái, vừa nghiêm túc, lại phóng khoáng.

Người như vậy sao có thể để ý đến một Lữ Phụng Tiên xếp hạng sau lưng mình.

Quách Tung Dương khinh miệt nói: Thanh niên nhà ngươi chẳng qua chỉ đánh bại một Lữ Phụng Tiên hữu danh vô thực, tại hạ và hắn không giống nhau, khuyên ngươi đừng xen vào việc của người khác.

A Phi liếc nhìn Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh, trong lòng đã hiểu ra.

Hắn quả thực không có cách nào lấy một địch ba để bảo vệ Lý Tầm Hoan, nhưng ngăn cản Quách Tung Dương lại không thành vấn đề.

Bất quá trong lòng hắn cũng không quá lo lắng cho Lý Tầm Hoan, đường đường Tiểu Lý Phi Đao sao có thể dễ dàng chết trong tay hai kẻ tiểu nhân.

A Phi tay cầm chuôi kiếm, trầm giọng nói: Nói nhiều vô ích, vào chiêu đi.

Quách Tung Dương nghe vậy hơi khó chịu, cảm thấy mình bị A Phi xem thường.

Hắn quyết định đánh nhanh thắng nhanh, rồi đi khiêu chiến Lý Tầm Hoan.

Thiết kiếm đen nhánh ra khỏi vỏ, mang theo kiếm khí rét lạnh đâm về phía A Phi.

Hai người trong khoảnh khắc liền kịch chiến với nhau.

Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh sớm đã liệu được điều này, Quách Tung Dương vốn dĩ được gọi tới để ngăn cản A Phi.

Hai người nhìn nhau, lướt qua hai người đang kịch chiến, tiến đến cửa phòng giam.

Bách Hiểu Sinh dùng Phán Quan Bút đánh rơi then cửa, Long Khiếu Vân đẩy cửa bước vào.

Lý Tầm Hoan cũng đã có dự liệu về sự xuất hiện của hai người.

Không nhìn Bách Hiểu Sinh, ánh mắt hắn rơi trên người Long Khiếu Vân, nhàn nhạt nói: Đại ca, ngươi đến rồi.

Long Khiếu Vân nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Lý Tầm Hoan, trong lòng trầm xuống, nhưng bề ngoài vẫn cười sảng lãng nói: Tầm Hoan, ngươi xem ta mang gì cho ngươi này.

Hắn giơ bầu rượu trong tay lên, Ta biết ngươi nghiện rượu như mạng, nhiều ngày không được uống rượu chắc chắn khó chịu lắm.

Lý Tầm Hoan nghe vậy khẽ mỉm cười không tỏ ý kiến: Người hiểu ta cũng chỉ có đại ca.

Nhưng ánh mắt vẫn luôn dán vào bầu rượu trong tay Long Khiếu Vân.

Long Khiếu Vân thấy thế, ánh mắt lóe lên.

Hắn lấy ra hai ly rượu, rót đầy, nâng chén kính nói: Tầm Hoan mấy ngày nay vất vả rồi, ta kính ngươi một ly trước.

Theo ý đồ của Long Khiếu Vân, Lý Tầm Hoan nhiều ngày không được uống rượu, thấy rượu trước mặt nhất định sẽ không kịp chờ đợi mà uống cạn.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là Lý Tầm Hoan chỉ đưa tay xoay chén rượu, mặc cho rượu trong chén khẽ sóng sánh.

Long Khiếu Vân trong lòng nhất thời có một dự cảm chẳng lành.

Giả vờ nghi hoặc hỏi: Tầm Hoan sao vậy.

Lẽ nào rượu này không hợp khẩu vị của ngươi.

Lý Tầm Hoan trong lòng hơi đau, trầm giọng nói: Trong rượu có độc, làm sao lại hợp khẩu vị của ta.

Đại ca, ngươi vẫn là muốn giết ta sao.

Long Khiếu Vân nghe vậy cả kinh, sắc mặt nhất thời trầm xuống, ngưng giọng nói: Tầm Hoan, lời này của ngươi là có ý gì.

Lý Tầm Hoan liếc mắt nhìn Bách Hiểu Sinh bên cạnh đang cầm Phán Quan Bút, duy trì tư thế sẵn sàng ra tay.

Hắn chế nhạo nói: Đại ca, ngươi và Bách Hiểu Sinh chính là Mai Hoa Đạo sao.

Tầm Hoan nói đùa.

Long Khiếu Vân tự nhiên không thể cứ vậy thừa nhận.

Hắn kín đáo trao đổi ánh mắt với Bách Hiểu Sinh, từ đó thấy được sát ý mãnh liệt.

Nếu như trước đây chỉ là vì chấm dứt ân oán mới chịu giết Lý Tầm Hoan, lúc này bị Lý Tầm Hoan vạch trần thân phận, thì càng thêm muốn đóng đinh hắn vào thân phận Mai Hoa Đạo, điều kiện tiên quyết là khiến hắn không thể mở miệng được nữa.

Long Khiếu Vân thở dài một tiếng nói: Tầm Hoan, ngươi vì sao phải trở về.

Trở về thì thôi đi, vì sao còn chiêu dụ Cố Hàn Uyên.

Trước đây khi Long Khiếu Vân vì lợi ích mà giao dịch với Cố Hàn Uyên, trong lòng tràn đầy tham lam.

Nhưng những ngày tiếp theo hắn lại bắt đầu canh cánh trong lòng.

Nhất là sau khi nhìn thấy Lý Tầm Hoan, trong lòng không khỏi lại có vài phần hối hận.

Dù sao mâu thuẫn giữa hai người cũng là từ Lâm Thi Âm mà ra.

Lý Tầm Hoan bật cười nói: Cố công tử há là ta có thể mời đến.

Hắn nhìn vào ánh mắt hối hận của Long Khiếu Vân, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, lời nói ngưng lại, trong mắt lộ ra một tia đau đớn, thanh âm khẽ run nói: Thi Âm và Cố công tử.

Tâm tình Lý Tầm Hoan lúc này cũng vô cùng phức tạp.

Hắn tuy đã quyết định đem Lâm Thi Âm giao phó cho Cố Hàn Uyên, nhưng khi thực sự đoán được từ chỗ Long Khiếu Vân rằng hai người có thể đã xảy ra chuyện gì, vẫn mang đến cho hắn đả kích.

Nhưng nếu không phải Long Khiếu Vân cứ nhất quyết muốn hại hắn, chưa chắc đã đi đến cục diện hiện tại.

Trong lòng Lý Tầm Hoan dần dần nổi lên sát ý.

Im lặng hồi lâu.

Bách Hiểu Sinh bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở: Long Tứ gia, thời gian không còn nhiều.

Long Khiếu Vân thở dài một tiếng nói: Tầm Hoan, đừng trách đại ca.

Dứt lời, hắn kéo một cái bên hông, một thanh nhuyễn kiếm mang theo hàn quang từ thắt lưng hắn rút ra.

Đây là vũ khí mà Long Khiếu Vân cảm thấy thích hợp nhất với mình sau khi học Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công.

Nhuyễn kiếm giấu trong đai lưng vốn đã khó lòng phòng bị, càng phù hợp với tính cách thâm độc hèn hạ của hắn.

Nhưng một kiếm xuất kỳ bất ý lại không thể thành công.

Long Khiếu Vân kinh hô: Huyệt đạo của ngươi đã được giải khai.

Tránh được nhuyễn kiếm của Long Khiếu Vân, Lý Tầm Hoan đứng thẳng người dậy, lạnh lùng quát lên: Đại ca, nếu ngươi chịu lui bước lúc này, ta sẽ không làm khó ngươi.

Bất kể năm đó chuyện của Lâm Thi Âm ra sao, Long Khiếu Vân chung quy đã cứu mạng Lý Tầm Hoan.

Vì vậy Lý Tầm Hoan quyết định cho Long Khiếu Vân một cơ hội cuối cùng.

Nhưng đã đến nước này, cho dù Long Khiếu Vân bằng lòng dừng tay, Bách Hiểu Sinh cũng sẽ không đồng ý.

Hắn cao giọng hô: Long Tứ gia, tên đã lên dây, không thể không bắn.

Thiết Địch tiên sinh.

Một bóng người từ ngoài cửa xông vào, một cây Thiết Địch bằng tinh cương hung hãn đâm về phía Lý Tầm Hoan, người tới chính là Thiết Địch tiên sinh với đôi mắt đỏ ngầu.

Hắn mang theo đầy hận ý, phẫn nộ quát: Lý Tầm Hoan, nhận lấy cái chết.

Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh cũng đồng thời xuất thủ.

Lý Tầm Hoan nhất thời rơi vào vòng vây của ba người.

Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh đều là Tông Sư, đảm nhận vai trò chủ công.

Lý Tầm Hoan tuy khinh công tinh diệu, nhưng công phu quyền cước chỉ có thể coi là tạm được.

Ở trong phòng giam chật hẹp này, khinh công không thể thi triển, nhất thời đỡ trái hở phải.

Nhưng mối uy hiếp đáng sợ hơn lại là Long Khiếu Vân với tu vi chỉ là Tiên Thiên.

Long Khiếu Vân học được Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công, tuy tư chất hữu hạn, thời gian tu luyện cũng ngắn, nhưng kiếm tốc lại nhanh hơn tu vi cảnh giới của hắn không chỉ mấy lần.

Lại thêm kiếm chiêu của Long Khiếu Vân vốn đã thâm độc tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng, Lý Tầm Hoan bị bức đến vô cùng nguy hiểm.

Lại là một kiếm cực nhanh từ thanh nhuyễn kiếm vốn đã quỷ dị phát ra, mục tiêu chính là yết hầu của Lý Tầm Hoan.

Ở lằn ranh sinh tử, Lý Tầm Hoan sắc mặt trầm thống, thấp giọng nói: Đại ca, xin lỗi.

Vừa nói vừa lướt tay qua hông, một thanh phi đao mang theo hàn quang cắt không khí đâm vào cổ họng Long Khiếu Vân.

Long Khiếu Vân trong mắt lóe lên vẻ giải thoát, ân oán giữa hắn và Lý Tầm Hoan rốt cuộc cũng có kết quả.

Ngay sau đó, thần quang trong mắt Long Khiếu Vân tiêu tán, chết tại chỗ.

Cố Hàn Uyên đi tới nơi nhà giam giam giữ Lý Tầm Hoan, bóng người lấp loáng.

Chương 692

Rất nhiều nhân sĩ giang hồ hoặc trầm mặc hoặc ồn ào tụ thành một vòng.

Có người mắt sắc thấy được Cố Hàn Uyên, kinh hô một tiếng: Cố công tử tới.

Đám người nghe vậy vội vã cung kính chào hỏi, tự giác nhường ra một lối đi.

Chỉ thấy trong đám người, Lý Tầm Hoan sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ máu, thần tình bi thương lại mang theo một chút thoải mái.

Cánh tay trái của A Phi bị thương, nhưng nụ cười vẫn sang sảng.

Trước mặt họ là mấy cỗ thi thể.

Đều là người quen.

Long Khiếu Vân, Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh.

Ba người đều chết dưới Tiểu Lý Phi Đao.

Long Tiểu Vân chứng kiến thi thể của Long Khiếu Vân, đôi mắt đẹp tức thì đỏ hoe, trừng mắt giận dữ nhìn Lý Tầm Hoan.

Bất quá lúc này nàng đã tỉnh táo hơn nhiều, dưới sự trấn an của Cố Hàn Uyên, vẫn chưa có hành động lỗ mãng.

Cố Hàn Uyên hơi chắp tay, trầm giọng nói: Nói một chút xem đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, đám người thực ra cũng không rõ đầu đuôi.

Chỉ biết Long Khiếu Vân ba người chết trong tay Lý Tầm Hoan, mới không hẹn mà cùng tụ tập ở đây.

Cụ thể xảy ra chuyện gì chỉ có người trong cuộc mới biết.

Người trong cuộc ngoài ba người đã thành thi thể, chỉ có Lý Tầm Hoan, A Phi và Quách Tung Dương với vết kiếm thương trên ngực.

Quách Tung Dương thần tình không cam lòng lại xấu hổ, còn mơ hồ có chút nản lòng thoái chí.

Lý Tầm Hoan bị thương không nhẹ, tuy chứng kiến Long Tiểu Vân trừng mắt nhìn mình đầy cừu hận, nhưng cũng chỉ cười khổ trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là A Phi mở miệng giải thích đầu đuôi câu chuyện.

Chứng kiến Long Khiếu Vân chết bởi phi đao, Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh càng thêm sợ hãi, càng thêm không chết không thôi.

Nhưng sau khi Long Khiếu Vân chết, Lý Tầm Hoan đã được rảnh tay đương nhiên sẽ không buông tha cho Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh.

Hai người tuy gây ra thương thế không nhẹ cho Lý Tầm Hoan, nhưng cuối cùng vẫn chết dưới Tiểu Lý Phi Đao.

Đáng nhắc tới là Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh dù sao cũng là Tông Sư, ở trong phòng giam chật hẹp, dưới tình huống có lòng phòng bị vốn không nên chết dễ dàng như vậy.

Chính là vào lúc chiến đấu vô cùng căng thẳng, Thiết Địch tiên sinh muốn phóng ám khí giấu trong Thiết Địch.

Kết quả cơ quan trong Thiết Địch đã động, nhưng ám khí lại không phát ra.

Lý Tầm Hoan bắt được kẽ hở trong nháy mắt đó, phi đao lại ra, hai người lúc này mới mất mạng.

Có thể nói Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh chết vô cùng uất ức.

Mà trận chiến giữa Quách Tung Dương và A Phi lại kết thúc với chiến thắng hiểm hóc của A Phi.

Khoái kiếm của A Phi dưới sự gia trì của Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công quả thực khó lòng phòng bị.

Bất quá sau khi thắng Lữ Phụng Tiên, A Phi khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, vì vậy không ra tay trước.

Khoái kiếm thiếu đi hiệu quả nhất kích tất sát của lần đầu gặp gỡ, đối mặt với Quách Tung Dương có tu vi cảnh giới cao hơn hắn rất nhiều, nhất thời rơi vào thế hạ phong, còn bị đâm bị thương cánh tay.

Cũng may vết thương ở cánh tay trái, thực lực không bị tổn hại nhiều.

Bất quá tình thế bất lợi của A Phi lại ngày càng lớn.

Mắt thấy A Phi sắp thua, Lý Tầm Hoan đã lộ ra thi thể của ba người.

Quách Tung Dương tuy cao ngạo phóng khoáng, nhưng nhân phẩm lại được coi là chính trực.

Thấy thế trong lòng nhất thời kinh hãi.

Hắn thật không ngờ Long Khiếu Vân và Bách Hiểu Sinh đưa hắn tới đây lại xảy ra xung đột với Lý Tầm Hoan.

Lại thêm Thiết Địch tiên sinh thừa dịp hắn và A Phi kịch chiến mà lặng lẽ lẻn vào.

Ba cỗ thi thể và Lý Tầm Hoan bị thương gần như đã công khai việc hắn bị lợi dụng.

Lại thêm chiến tích liên sát ba người của Lý Tầm Hoan cũng khiến hắn trong lòng sinh ra kính sợ.

Tâm thần dao động, kiếm chiêu của Quách Tung Dương tự nhiên trở nên hỗn loạn thêm vài phần.

A Phi lăn lộn trong hoang dã nhiều năm, khả năng nắm bắt cơ hội gần như là bản năng.

Hắn nhạy bén bắt được kẽ hở của Quách Tung Dương, một chiêu bại địch.

A Phi thắng vô cùng may mắn.

Nhưng Quách Tung Dương thua chính là thua, tự nhiên nản lòng thoái chí.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín nghe xong lời giải thích của A Phi.

Về cơ bản không khác nhiều so với dự liệu của hắn.

Long Khiếu Vân đã chết, Bách Hiểu Sinh kẻ biết bí mật của Mai Hoa Đạo cũng đã chết.

Thiết Địch tiên sinh mặc dù không nhất định phải chết, nhưng với đại cục cũng không ảnh hưởng, chết thì chết rồi.

A Phi đánh bại Quách Tung Dương, danh tiếng lại càng vang xa, khả năng dẫn dụ Bạch Phi Phi cũng lớn hơn vài phần.

Toàn bộ mục đích của Cố Hàn Uyên đã đạt thành.

Long Tiểu Vân bỗng nhiên u uất nói: Sư tôn, con muốn báo thù.

Nàng tuy đã bình tĩnh nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cũng biết là Long Khiếu Vân động thủ với Lý Tầm Hoan trước.

Nhưng báo thù giết cha vốn là thiên kinh địa nghĩa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Tiểu Vân muốn ta ra tay giúp ngươi báo thù sao.

Ngươi là đệ tử thân truyền của ta, nếu ngươi cầu xin ta, ta có thể xuất thủ.

Lời tuy như vậy, nhưng trong lòng Cố Hàn Uyên không hy vọng Long Tiểu Vân cầu xin mình ra tay.

Không chỉ làm rối loạn kế hoạch của hắn, mà còn ảnh hưởng đến tâm khí của Long Tiểu Vân.

Nếu Long Tiểu Vân chỉ biết ỷ lại vào hắn, thì sẽ vĩnh viễn không thể trưởng thành được, đừng nói là có thể giúp hắn như Vu Hành Vân, thậm chí có thể sẽ trở thành một bình hoa ngay cả làm lô đỉnh cũng không đủ tư cách.

Cũng may Long Tiểu Vân không làm hắn thất vọng.

Sư tôn, con muốn tự tay báo thù.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm tràn đầy vẻ kiên định.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười.

Hắn nhìn về phía Lý Tầm Hoan thần tình vẫn còn có chút hoảng hốt, trong mắt u quang lóe lên rồi biến mất.

Quay đầu, hắn ôn tồn khích lệ Long Tiểu Vân: Nếu đã như vậy, vậy thì đi đi.

Đám người còn đang chìm trong sự rung động về chân tướng sự việc.

Bỗng nhiên chỉ thấy một bóng người nhỏ bé màu đỏ rực rơi vào giữa sân.

Mặc chiếc váy Hỏa hoán, Long Tiểu Vân mang theo ngọn lửa phục thù, trầm giọng quát lên: Lý Tầm Hoan.

Ta biết ngươi đang bị thương, nhưng ta muốn báo thù cho cha, đừng trách ta thừa lúc người gặp nguy.

Tu vi giữa Long Tiểu Vân và Lý Tầm Hoan chênh lệch cực lớn.

Mặc dù nàng tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể vượt qua.

Lúc này cơ hội báo thù duy nhất chính là Lý Tầm Hoan đang bị thương nặng, thừa lúc người gặp nguy.

Long Tiểu Vân đã học được không ít từ Cố Hàn Uyên.

Nàng biết tầm quan trọng của danh chính ngôn thuận.

Cho nên trước tiên bày tỏ lập trường của mình.

Như vậy, cho dù là thừa lúc người gặp nguy, cũng dưới danh nghĩa báo thù cho cha mà trở nên hợp tình hợp lý.

Dù cho trong sân có người giao tình với Lý Tầm Hoan, cũng không tiện ra tay giúp đỡ lúc này.

Chương 693

Lý Tầm Hoan lúc này mới hoàn hồn lại.

Hắn cười khổ sở nói: Tiểu Vân.

Ta giết cha ngươi, ngươi muốn báo thù cho hắn, ta không có gì để nói.

Long Tiểu Vân hừ lạnh nói: Hừ, đừng gọi thân mật như vậy.

Long Tiểu Vân thấu hiểu đạo lý tiên hạ thủ vi cường.

Hơn nữa dù Lý Tầm Hoan bị thương, chênh lệch tu vi vẫn còn đó.

Xuất kỳ bất ý mới có cơ hội giết chết Lý Tầm Hoan để báo thù cho Long Khiếu Vân.

Long Tiểu Vân thân hình lóe lên, thi triển thân pháp chuyên dụng của Bài Vân Chưởng Vân Tung Mị Ảnh.

Như quỷ mị, lại tựa như hư vân, bóng người màu đỏ rực khiến người ta khó lòng nắm bắt lướt về phía Lý Tầm Hoan.

So với Cố Hàn Uyên thường dùng sức mạnh để áp đảo người khác, quen dùng chiêu Bài Vân Tê Thiên, Long Tiểu Vân lại ưa thích những chiêu thức quỷ dị hư thực tương hợp hơn.

Mượn chiếc váy Hỏa hoán làm vật che mắt thu hút sự chú ý, một chưởng Phi Vân Đái Nguyệt đánh tới Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan quả thật bị hành động đột ngột của Long Tiểu Vân làm cho kinh ngạc, nhất thời mất hết nhịp điệu.

Lại thêm ảnh hưởng của vết thương, khinh công tinh diệu vận chuyển trì trệ, ứng đối với Bài Vân Chưởng mà Cố Hàn Uyên thân truyền cho Long Tiểu Vân lại rơi vào thế hạ phong.

Mọi người mắt thấy Lý Tầm Hoan bị động phòng ngự, càng đánh càng lộ ra vẻ suy tàn, thậm chí có chút nguy hiểm.

Long Tiểu Vân dường như thật sự có cơ hội giết chết Lý Tầm Hoan để báo thù cho cha.

Đúng lúc này, trong mắt Lý Tầm Hoan đột nhiên hiện lên một tia u mang sâu thẳm.

Hắn đưa tay tới bên hông, Tiểu Lý Phi Đao mang theo hàn mang bắn về phía Long Tiểu Vân.

Nhưng phi đao vừa ra tay, Lý Tầm Hoan liền kinh hoảng hô lớn: Tiểu Vân cẩn thận.

Nhưng phi đao đã xuất, kêu lên cũng đã muộn.

Long Tiểu Vân vừa cảm nhận được khí tức tử vong, trước mắt liền xuất hiện một bóng người áo trắng quen thuộc.

Máu tươi từ kẽ tay chảy xuống, rơi xuống đất bắn ra từng đóa hoa máu.

Long Tiểu Vân đôi mắt đẹp lưng tròng, hoảng hốt vô cùng kinh hô: Sư tôn.

Nguyên bản đám người thấy Long Tiểu Vân tuổi còn trẻ đã là Tiên Thiên cảnh giới đã gây ra không ít tiếng thán phục.

Thậm chí tại chỗ, tu vi của không ít người lăn lộn giang hồ nhiều năm còn không bằng Long Tiểu Vân.

Đây thực sự là cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi nhất từ trước tới nay.

Hơn nữa, Bài Vân Chưởng thi triển từ đôi bàn tay nhỏ bé kia lại có uy lực kinh người, dĩ nhiên lại đang đè ép Lý Tầm Hoan.

Mặc dù Lý Tầm Hoan bị thương không nhẹ, nhưng vẫn khiến người ta rung động không thôi.

Không ít người vô ý thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang bình tĩnh xem cuộc chiến và A Phi với vẻ mặt khá ngạo nghễ, nhất thời trong lòng dấy lên không ít suy đoán và liên tưởng.

A Phi cũng còn trẻ, tuổi gần mười bảy đã đột phá Tông Sư.

Nếu không có một Cố Hàn Uyên còn truyền kỳ hơn, sự oanh động mà hắn tạo ra còn có thể lớn hơn một chút.

Nhưng dù vậy, cũng đã gây ra một trận địa chấn trên giang hồ.

Đồng thời, A Phi còn đánh bại Quách Tung Dương xếp thứ tư và Lữ Phụng Tiên xếp thứ năm trên Binh Khí Phổ.

Mức độ chấn động tự nhiên càng lớn.

A Phi nhận được bí tịch Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công từ Cố Hàn Uyên không phải là bí mật gì.

Tuyệt đại đa số người đều suy đoán A Phi nhờ đó mà tu vi đột nhiên tăng mạnh, trở thành một trong những cao thủ hàng đầu trên giang hồ.

Chân tướng không thể chối cãi này lại tạo ra một sự hiểu lầm.

Họ lầm tưởng Long Tiểu Vân cũng học được Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công từ Cố Hàn Uyên.

Dù sao theo lý giải của người bình thường, loại thần công đỉnh cấp này làm sao có thể xuất hiện lặp đi lặp lại nhiều lần, hơn nữa còn là trong tay cùng một người.

Thậm chí có người hoài nghi võ công mà Cố Hàn Uyên tự học cũng chính là bộ thần công trên người A Phi và Long Tiểu Vân.

Nếu bọn họ có thể có được nó, chẳng phải là có thể trở thành một Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ tiếp theo sao.

Nhất thời, không ít ánh mắt tham lam liền tập trung vào người A

Phi.

Có lòng tham nhưng không có nghĩa là có dũng khí, chọc vào đệ tử thân truyền của Cố Hàn Uyên sẽ gặp hậu quả gì là điều hiển nhiên.

Hơn nữa nếu là đệ tử thân truyền, rất có thể Cố Hàn Uyên khi dạy võ công cho Long Tiểu Vân là thông qua khẩu thuật, chưa chắc đã lưu lại bí tịch.

Mà trên người A Phi có thần công bí tịch là chuyện mọi người đều biết, đồng thời quan hệ của hắn với Cố Hàn Uyên cũng không thân mật như Long Tiểu Vân.

Cho dù cướp được bí tịch từ A Phi, cũng chưa chắc sẽ chọc tới sự trả thù điên cuồng của Cố Hàn Uyên.

Cứ như vậy, nên nhắm vào ai còn cần phải nói sao.

Đương nhiên thực lực của A Phi không tầm thường, đó là một vấn đề, hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng chưa chắc sẽ không vì A Phi mà ra tay.

Bất quá phú quý hiểm trung cầu, muốn có lợi mà không muốn gánh chịu một chút rủi ro nào chỉ là mơ mộng hão huyền.

Rủi ro khi động thủ với A Phi đã ở mức có thể chấp nhận được.

Nhưng chưa kịp để những kẻ nổi lòng tham này nghĩ kỹ làm thế nào để cướp đi bí tịch thần công từ tay A Phi, chỉ trong chớp mắt, tình thế đã thay đổi quá nhanh, khiến đám người nhất thời không phản ứng kịp.

Chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, Cố Hàn Uyên đã chen vào giữa Lý Tầm Hoan và Long Tiểu Vân.

Trong tay hắn nắm chặt một thanh phi đao, ngón tay thon dài bị lưỡi đao cắt một vết thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Cố Hàn Uyên nhìn thanh phi đao trong tay với vẻ hơi kinh ngạc.

Tuy bị chút thương nhỏ vốn đã nằm trong kế hoạch của hắn, nhưng uy lực của Tiểu Lý Phi Đao vẫn ngoài dự liệu của hắn, hoàn toàn là một sự chênh lệch thực lực không tương xứng với tu vi của Lý Tầm Hoan.

Đầu tiên là nhanh, nhanh hơn không chỉ gấp đôi khoái kiếm của A Phi, người đã học Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công.

Cố Hàn Uyên nhạy bén phát hiện trước khi Lý Tầm Hoan xuất đao có một quá trình súc lực cực ngắn.

Nhưng chính quá trình súc lực cực ngắn này mới là bí mật của Tiểu Lý Phi Đao.

Tốc độ gia tăng hoàn toàn vượt qua quy tắc ra chiêu thông thường.

Tu vi dưới Đại Tông Sư căn bản không phản ứng kịp sẽ trúng đao.

Tu vi trên Đại Tông Sư cho dù có thể phản ứng kịp, cũng chưa chắc đỡ nổi.

Người trong giang hồ phổ biến công mạnh thủ yếu, bị phi đao đâm trúng yếu hại cơ bản chắc chắn phải chết.

Ngược lại, loại cao thủ ngoại công đã đạt đến đỉnh cao, Kim Cương Bất Hoại như Ngao Bái lại không sợ Tiểu Lý Phi Đao.

Thứ hai là ý cảnh.

Mạc Danh Kiếm Pháp trong đó chiêu Bi Thống Mạc Danh vì sao uy lực mạnh đến bất thường.

Chính là vì sự tồn tại của ý cảnh.

Tiểu Lý Phi Đao là chính nghĩa chi đao.

Chỉ cần tín niệm không lay động, ý cảnh liền thẳng tiến không lùi.

Thảo nào Lý Tầm Hoan cuối cùng vẫn phải kéo dài tới phút cuối mới có thể xuất đao, hơn nữa cũng không đánh lén.

Nguyên nhân chính là hắn cần phải kiên định tín niệm trước.

Một đao vừa rồi bắn về phía Long Tiểu Vân rõ ràng tín niệm không kiên định, uy lực ý cảnh cũng giảm đi rất nhiều.

Bằng không Cố Hàn Uyên nhận chưa chắc dễ dàng như vậy, còn có thể khống chế được mức độ bị thương của mình.

Thậm chí theo Cố Hàn Uyên, nếu tín niệm của Lý Tầm Hoan kiên định, Linh Tê Nhất Chỉ của Lục Tiểu Phụng cũng không đỡ nổi Tiểu Lý Phi Đao.

Ngay cả Lục Địa Thần Tiên dưới tình huống không phòng bị, cũng có khả năng bị Tiểu Lý Phi Đao giết chết.

Sức uy hiếp và giá trị lợi dụng của Lý Tầm Hoan trong lòng hắn nhất thời tăng mạnh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Chương 694

Nói đi cũng phải nói lại, Lý Tầm Hoan còn nợ hắn hai cái nhân tình.

Long Tiểu Vân lúc này đã không để ý đến chuyện báo thù, đau lòng vô cùng nắm lấy bàn tay bị thương của Cố Hàn Uyên.

Nhìn vết thương trên ngón tay Cố Hàn Uyên, còn khó chịu hơn cả chính mình bị thương.

Cố Hàn Uyên thấy thế ôn tồn an ủi: Tiểu Vân không cần lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ thôi.

Hắn quay đầu, lạnh lùng nói: Lý Tầm Hoan, ngươi lại ra đao với Tiểu Vân.

Lý Tầm Hoan lúc này vẫn còn bộ dạng hoảng hốt.

Nghe được giọng của Cố Hàn Uyên mới miễn cưỡng hoàn hồn lại.

Thấy hắn chặn được Tiểu Lý Phi Đao, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vừa rồi suýt nữa đã giết chết con gái của Lâm Thi Âm, Long Tiểu Vân.

Đây là tình huống hoàn toàn khác với Long Khiếu Vân.

Ân oán giữa hắn và Long Khiếu Vân là không thể hóa giải.

Nhưng hắn tuyệt đối không muốn làm tổn thương Lâm Thi Âm và Long Tiểu Vân.

Huống chi là giết chết Long Tiểu Vân.

Thực tế, khi bị Long Tiểu Vân công kích, Lý Tầm Hoan mang theo chút tâm tư cố ý nhượng bộ.

Bằng không dưới tình huống chênh lệch tu vi lớn như vậy, cho dù bị thương cũng không đến mức nguy hiểm.

Dù sao đối với hắn, chết trong tay Long Tiểu Vân cũng không phải là chuyện khó chấp nhận.

Chính vì vậy, Lý Tầm Hoan mới càng thêm không thể tin được mà nhìn tay mình.

Hắn lẩm bẩm: Ta cũng không biết tại sao.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một nụ cười vi diệu.

Tâm thần muốn tìm cái chết của Lý Tầm Hoan làm sao có thể chống lại Di Hồn Đại Pháp.

Nhìn ánh mắt vô cùng áy náy của Lý Tầm Hoan, mục đích của màn khổ nhục kế tự biên tự diễn này đã đạt được.

E rằng sau này Lý Tầm Hoan ngay cả dũng khí đối mặt với Lâm Thi Âm cũng không có.

Cũng tuyệt luôn khả năng Long Tiểu Vân trong tương lai bị Lý Tầm Hoan cảm hóa mà từ bỏ báo thù.

Sức hấp dẫn nhân cách của Lý Tầm Hoan là không thể nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không vì muốn lợi dụng hắn mà buông lỏng cảnh giác.

Đương nhiên mục đích của Cố Hàn Uyên còn xa hơn thế.

Hắn không cho Lý Tầm Hoan cơ hội giải thích, lạnh lùng nói: Lý Tầm Hoan, ân oán giữa ngươi và Long Khiếu Vân, Cố mỗ không muốn quản.

Tiểu Vân muốn báo thù là chuyện của chính nàng.

Nhưng ngươi muốn giết Tiểu Vân, Cố mỗ lại không thể không quản.

Cố mỗ thay Tiểu Vân nhận của ngươi một đao, ngươi cũng tiếp Cố mỗ một kiếm thì thế nào.

Có thể nói, những lời tiêu chuẩn kép điển hình đã được Cố Hàn Uyên nói ra.

Long Tiểu Vân nghe vậy cảm động không thôi.

Mọi người vây xem cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Lý Tầm Hoan cụt hứng cười khổ, dường như đã nhận mệnh.

Nhưng đúng vào lúc này.

Một tiếng Phật hiệu đạo mạo trang nghiêm truyền vào giữa sân.

A Di Đà Phật, Cố công tử xin hãy thủ hạ lưu tình.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn đám hòa thượng đầu trọc đột nhiên xuất hiện.

Hắn sớm đã cảm nhận được sự tồn tại của những người Bắc Thiếu Lâm này, chỉ là bọn họ vẫn chưa từng hiện thân, mà âm thầm quan sát từ xa.

Cố Hàn Uyên cố ý bị thương vốn là kế hoạch một mũi tên trúng nhiều chim.

Trong đó khó đảm bảo nhất chính là hành động của đám lừa trọc Bắc Thiếu Lâm này.

Cũng may tâm tư muốn độ hóa Lý Tầm Hoan của Bắc Thiếu Lâm vẫn chưa bao giờ chết.

Nhất là sau khi chứng kiến Tiểu Lý Phi Đao của Lý Tầm Hoan lại có thể làm Cố Hàn Uyên bị thương, bọn họ càng thêm động lòng.

Quan hệ tồi tệ giữa Thiếu Lâm và Cố Hàn Uyên không cần nói nhiều, sớm đã coi nhau là đại địch.

Bất quá vì khiếp sợ uy thế như mặt trời ban trưa và thần công cái thế của Cố Hàn Uyên, mới duy trì hòa bình trên bề mặt.

Lúc này mắt thấy Lý Tầm Hoan với tu vi Tông Sư lại có thể dùng Tiểu Lý Phi Đao làm suy giảm sức mạnh của Cố Hàn Uyên, sao còn ngồi yên được.

Người dẫn đầu của Bắc Thiếu Lâm vẫn là Tâm Mi và Tâm Giám.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhận thấy ánh mắt của Tâm Giám không ở trên người hắn và Lý Tầm Hoan, ngược lại rơi vào trên người Long Khiếu Vân.

Xem ra Tâm Giám đã biết Long Khiếu Vân cũng có Trước Thiên Quỳ Hoa Thần công.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lộ ra vẻ nghiền ngẫm, nhưng bề ngoài lại không quá để tâm đến Tâm Giám.

Hắn lạnh lùng nói với Tâm Mi: Bắc Thiếu Lâm muốn xen vào việc của người khác.

Tâm Mi trong lòng giận dữ.

Cả giang hồ dám nói chuyện với Bắc Thiếu Lâm như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cố Hàn Uyên chính là kẻ có địch ý lớn nhất với bọn họ, nhưng lại không làm gì được hắn.

Tâm Mi bất đắc dĩ, chỉ đành nén giận cố gắng giảng đạo lý.

A Di Đà Phật.

Lý Tầm Hoan thân chịu trọng thương, làm sao có thể đỡ được một kiếm thần công cái thế của Cố công tử.

Lý Tầm Hoan còn có ân oán chưa giải quyết về việc giết chết đệ tử tục gia Trương Hiếu Nghi của Bắc Thiếu Lâm tự, cần phải đưa hắn về Bắc Thiếu Lâm để thẩm phán tội nghiệt.

Vì vậy, bần tăng không thể để hắn chết ở đây.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Tâm Mi, trước đây ngươi không phải còn đồng ý giao Lý Tầm Hoan cho triều đình sao.

Sao giờ lại đổi ý rồi.

Chẳng lẽ trong giới luật của Bắc Thiếu Lâm không có điều cấm lật lọng.

Nhất Trần, một đệ tử sau lưng Tâm Mi, không có được sự điềm tĩnh của sư phụ, lúc này nghe vậy giận dữ quát lên: Làm càn.

Dám vũ nhục tự viện của ta.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: Sao.

Chỉ cho phép Bắc Thiếu Lâm các ngươi lật lọng, không cho phép Cố mỗ ta nói hay sao.

Cố mỗ ta sỉ nhục đấy thì đã sao.

Tiểu hòa thượng nhà ngươi muốn đại diện cho Thiếu Lâm các ngươi khai chiến với Cố mỗ sao.

Nhất Trần nghe Cố Hàn Uyên chụp cho hắn một cái mũ trách nhiệm không gánh nổi, đang lúc không biết làm sao, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Cố Hàn Uyên nhìn thẳng, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, tâm thần hoảng hốt.

Chân mềm nhũn, lại trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Cố Hàn Uyên thấy thế khinh miệt nói: Xem ra tâm tính của đệ tử trẻ tuổi Bắc Thiếu Lâm còn cần phải nâng cao a.

Tâm Mi nhíu mày, trong lòng không cam lòng lại bất đắc dĩ, cũng có chút bất mãn với Nhất Trần.

Tự dưng lại mù quáng ra mặt, ngược lại làm mất mặt Bắc Thiếu Lâm.

Chỉ đành giả vờ từ bi nói: Cố công tử sát khí quá nặng, không có lợi cho việc tu hành tâm tính.

Vẻ mặt không chịu nổi của Nhất Trần chính là do Cố Hàn Uyên để lộ ra một tia sát khí tạo thành.

Tâm Mi mặc dù chỉ là tu vi Tông Sư, nhưng kiến thức rộng rãi.

Lúc này đang ngấm ngầm chỉ trích Cố Hàn Uyên giết chóc quá nhiều.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái, thản nhiên nói: Lão hòa thượng, ngươi muốn giảng đạo lý với Cố mỗ.

Tâm Mi nghe vậy sắc mặt cứng đờ, sau khi tính toán thiệt hơn một phen vẫn là sợ.

Hắn ngoan ngoãn nói: Lão nạp không dám, chỉ là lo lắng Cố công tử lầm đường lạc lối.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, chế nhạo nói: À, những lời khách sáo này bỏ qua đi.

Các ngươi Bắc Thiếu Lâm muốn mang Lý Tầm Hoan đi, chẳng lẽ không sợ triều đình giáng tội sao.

Trước khác nay khác.

Lão nạp đã xin phép trong chùa, trong chùa sẽ đi cùng triều đình can thiệp.

Cũng xin Cố công tử đem Lý Tầm Hoan giao cho lão nạp.

Tâm Mi hiên ngang lẫm liệt nói.

Chương 695

Không chỉ tìm cớ cho việc lật lọng của mình, còn tuyên bố Bắc Thiếu Lâm không sợ hãi triều đình.

Vẻ mặt vô sỉ đó ngược lại không khác gì Không Văn ban đầu.

Nếu Bắc Thiếu Lâm thực sự không sợ triều đình, trước đó đã không lựa chọn nhượng bộ.

Ý định của Tâm Mi không gì khác ngoài việc mang Lý Tầm Hoan đi trước khi người của triều đình đến.

Đến lúc đó triều đình muốn đòi người, sẽ chỉ rơi vào giai đoạn cãi cọ vô hạn.

Nói cho cùng, vẫn là xem Lý Tầm Hoan có đáng để Bắc Thiếu Lâm làm vậy hay không.

Tông Sư không đáng kể, nhưng Tông Sư có thể làm Cố Hàn Uyên bị thương thì lại là phượng mao lân giác.

Mặc dù chỉ là dùng phi đao cắt một vết thương trên ngón tay Cố Hàn Uyên, cũng đã chứng minh tiềm lực của Lý Tầm Hoan.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhìn bộ dạng kiên quyết của Tâm Mi, e rằng không chỉ là xin chỉ thị về việc của Lý Tầm Hoan.

Có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên ra vẻ trầm tư, kỳ thực đang ngưng thần cảm ứng.

Chỉ một lúc sau, khóe miệng hắn bỗng nhiên cong lên một đường cong.

Hắn mang theo vài phần ý vị sâu xa nói: Tâm Mi, ngươi muốn mang Lý Tầm Hoan đi cũng không phải là không thể.

Tâm Mi nghe vậy vui mừng quá đỗi nói: Cố công tử thâm minh đại nghĩa.

Nhưng lời nịnh hót của hắn còn chưa nói xong, Cố Hàn Uyên đã cắt ngang.

Tiểu Vân suýt nữa mất mạng dưới phi đao của Lý Tầm Hoan, làm sư phụ há có thể mặc kệ.

Nếu Bắc Thiếu Lâm muốn tiếp quản Lý Tầm Hoan, vậy thì thay hắn gánh chịu nhân quả đi.

Lời nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên vừa dứt, sát khí nhất thời tràn ngập ra.

Tâm Mi quá sợ hãi nói: Cố công tử, có việc dễ thương lượng, hà tất phải động võ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chỉ cần các ngươi thay Lý Tầm Hoan đỡ được một kiếm của Cố mỗ, Cố mỗ sẽ không làm khó Lý Tầm Hoan nữa, các ngươi cũng có thể đưa hắn đi.

Dưới ánh mắt biến sắc của đám tăng nhân Bắc Thiếu Lâm như Tâm Mi, Cố Hàn Uyên chập ngón tay như kiếm, kiếm khí quanh thân lượn lờ.

Một trận gió lạnh thổi qua, lá rụng còn ở giữa không trung đã bị kiếm khí khuấy cho nát bấy.

Lúc này, ngoại trừ Long Tiểu Vân đứng bên cạnh Cố Hàn Uyên không bị ảnh hưởng, đang lộ ra vẻ mặt sùng bái, kích động.

Đám người trong sân đều có cảm giác tim đập chân run, hồn không phụ thể.

Ngay cả A Phi, người đã trở nên kiêu ngạo hơn nhiều sau khi thắng Lữ Phụng Tiên và Quách Tung Dương, cũng vào giờ khắc này bỗng nhiên phát hiện sự nhỏ yếu của mình.

Uy thế kinh khủng như vậy, cái Binh Khí Phổ quái quỷ kia thì tính là gì.

Thậm chí còn không có tư cách để xếp hạng tên của Cố Hàn Uyên.

Kiếm khí quanh thân Cố Hàn Uyên bắt đầu thu lại, hóa thành một thanh kinh thiên cự kiếm.

Nổi danh khắp thiên hạ.

Trong tiếng ngâm khẽ của Cố Hàn Uyên, kinh thiên cự kiếm do kiếm khí ngưng kết mà thành mang theo uy thế vô cùng giáng xuống.

Chiêu thức thứ chín của Mạc Danh Kiếm Pháp từng trọng thương Đa Nhĩ Cổn, nay lại được phơi bày dưới một hình thức khác.

Tuy lực lượng phân tán rất nhiều, nhưng cũng không phải đám người Tâm Mi có thể đỡ nổi.

Thậm chí cho dù Đại Tông Sư tới cũng là kết cục chắc chắn phải chết.

Vì vậy, theo một tiếng Phật hiệu không linh.

Một vị lão tăng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt đám người Tâm Mi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, hờ hững nói: Cuối cùng cũng chịu lăn ra đây rồi, Lục Địa Thần Tiên của Bắc Thiếu Lâm.

Nếu đã như vậy, vậy thì đỡ lấy một kiếm này của Cố mỗ đi.

Chợt phát hiện vị lão tăng của Bắc Thiếu Lâm có dung mạo tràn ngập mị lực kỳ dị, tỏa ra thần quang kinh người, da mặt lại láng mịn như trẻ sơ sinh.

Nhưng đôi con ngươi ẩn chứa tinh mang kia lại cất giấu trí tuệ sâu không lường được cùng bụng dạ thấu tình đạt lý.

Dáng vẻ thản nhiên tự tại, mang một cỗ khí thế và phong độ không thể chống đỡ.

Đám người đang bị lời nói của Cố Hàn Uyên làm cho kinh sợ cũng không khỏi bị phong thái của lão tăng hấp dẫn, vô thức liền sinh lòng hảo cảm.

Thế nhưng, vẻ mặt lão tăng lúc này tuy bình tĩnh không gợn sóng, nhưng thực ra lại chẳng hề ung dung.

Nhất là sau khi kiếm chỉ trong tay Cố Hàn Uyên biến hóa, lão tăng càng là sắc mặt đại biến.

Kiếm chỉ của Cố Hàn Uyên thay đổi không chỉ là uy lực của kiếm khí, mà hình thái kiếm khí vốn tương đối phân tán cũng trở nên ngưng thật.

Nói ngắn gọn chính là từ tấn công diện rộng biến thành đơn thể.

Dưới tình huống tổng uy lực không đổi, áp lực mà lão tăng phải đối mặt lại hoàn toàn khác biệt.

Lúc hắn hiện thân muốn giúp đám người Tâm Mi cản lại kiếm khí, đã có chút sơ suất trong việc lựa chọn phương thức phòng ngự.

Không giống như Đa Nhĩ Cổn trước đó dùng đao khí mở đường để triệt tiêu một phần kiếm khí.

Lão tăng gần như đã hứng trọn vẹn luồng kiếm khí của chiêu Danh Chấn Thiên Hạ.

Tuy nhiên, chênh lệch thực lực giữa lão tăng và Đa Nhĩ Cổn lại càng lớn hơn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên bỗng nhiên ngưng trọng vài phần.

Chỉ thấy lão tăng duỗi hai tay về phía trước, không khí xung quanh bỗng như bị bàn tay của hắn hút sạch, ngọn hàn phong vốn bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên cuốn theo lại ngừng lại.

Nhưng chỉ như vậy vẫn không cách nào ngăn cản được kiếm khí của Danh Chấn Thiên Hạ.

Lão tăng tựa như hóa thành Phật Quan Âm nghìn tay, trăm ngàn đạo chưởng ảnh chân ảnh từ cơ thể đánh ra, dường như hoàn toàn không có mục tiêu công kích, lại cũng tựa như hoàn toàn không có bất kỳ mục đích nào.

Trong sát na đã hóa thủ thành công, kiếm khí hoàn toàn rơi vào trong vũ điệu của Phật, dần dần giảm tốc độ cho đến khi ngưng trệ.

Lúc này, luồng kiếm khí khổng lồ kia chỉ còn cách chưa tới một gang tay.

Nhưng khoảng cách nhỏ nhoi như vậy lại trước sau không cách nào đột phá.

Sắc mặt lão tăng nhẹ nhõm, đang định nở một nụ cười.

Luồng kiếm khí khổng lồ trước mắt bỗng nhiên nổ tung không hề có dấu hiệu nào, sắc mặt lão tăng nhất thời kịch biến.

Lão liền lùi mấy bước mới miễn cưỡng dừng lại được, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm vào Cố Hàn Uyên với một nụ cười vi diệu nơi khóe miệng.

Cố Hàn Uyên đã âm thầm bổ sung một đạo Vô Tình Kiếm ý khiến lão tăng phải chịu thiệt.

Trong lòng hắn đã có phán đoán đại khái về thực lực của lão tăng.

Dùng thủ đoạn thông thường thắng được không khó, nhưng muốn giết lão tăng thì không thể nào, thậm chí làm hắn bị thương cũng không hề dễ dàng.

Thực lực của lão tăng so với Bàng Ban còn kém một chút, vừa rồi nếu không phải xuất kỳ bất ý, cũng không dễ dàng khiến hắn chịu thiệt như vậy.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đại sư võ công bất phàm, xin hỏi pháp hiệu.

Lão tăng lúc này đã hồi phục lại, chắp hai tay, khom người nói: Cố thí chủ quá khen rồi, lão nạp Vô Tưởng.

Cố thí chủ thần công cái thế, chưa nhập Lục Địa Thần Tiên, lại hơn hẳn Lục Địa Thần Tiên, trên đời hiếm thấy, lão nạp vô cùng bội phục.

Tinh quang trong mắt Cố Hàn Uyên chợt lóe.

Nguyên lai lão tăng này là Vô Tưởng Tăng, cao thủ tuyệt đỉnh trong Phúc Vũ Phiên Vân, đem hắn so sánh với Bàng Ban quả là xác đáng.

Chiêu thức hấp thu không khí, kiếm khí cùng vũ điệu của Phật vừa rồi hẳn là tuyệt kỹ thành danh Vô Tưởng Thập Thức của lão.

Có thể hóa thủ thành công trong tình huống bất lợi, quả thật rất cao tay.

Hơn nữa tâm cơ thành phủ của Vô Tưởng còn sâu hơn Tâm Mi một bậc.

Thái độ của lão tỏ ra cực kỳ thành khẩn, khiến Cố Hàn Uyên không tiện ra tay tiếp, đồng thời còn bộc lộ tu vi thật sự của hắn.

Tâng bốc Cố Hàn Uyên một cách vô cùng tự nhiên, không chút khói lửa.

Việc tu vi thật sự của Cố Hàn Uyên bị bại lộ có cả lợi và hại.

Chưa đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên đã có thể địch lại Lục Địa

Thần Tiên, thậm chí còn giết chết Đa Nhĩ Cổn.

Tuyệt đại đa số người đều không biết thực lực Lục Địa Thần Tiên của Đa Nhĩ Cổn có phần ảo.

Cứ như vậy, nếu chờ Cố Hàn Uyên thực sự bước vào Lục Địa Thần Tiên Chi Cảnh, chẳng phải là vô địch thiên hạ sao.

Còn như nghi ngờ Cố Hàn Uyên không đột phá nổi Lục Địa Thần Tiên, đó phải là kẻ ngu xuẩn đến mức nào mới nói ra được.

Chương 696

Vì vậy, uy thế của Cố Hàn Uyên được nâng cao một bước, đồng thời cũng càng khiến người ta cảnh giác.

Những kẻ có địch ý với Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không để hắn thuận lợi đột phá Lục Địa Thần Tiên.

E rằng Thiên Võng lại sắp nhận được không ít đơn hàng ám sát chính mình.

Cố Hàn Uyên tư duy hơi phân tán một chút, nhưng vẻ mặt lại bất động thanh sắc, thản nhiên nói: Nguyên lai đại sư là Vô Tưởng Thánh Tăng, trách không được công lực thâm hậu như thế.

Cố mỗ từng nghe nói đại sư cùng Ma Sư Bàng Ban giao thủ hai lần, đồng thời tuyên bố muốn khiêu chiến Bàng Ban lần thứ ba.

Đại sư thua mãi không nản khiến người ta khâm phục.

Cố mỗ cũng từng may mắn giao thủ với Ma Sư Bàng Ban.

Thứ cho Cố mỗ nói thẳng, lần khiêu chiến thứ ba này của đại sư vẫn nên từ bỏ thì hơn, nếu không võ lâm chính đạo sẽ phải chịu tổn thất nặng nề.

Cố Hàn Uyên trả lại Vô Tưởng một chiêu, ngầm châm chọc thực lực của lão không bằng Bàng Ban, đồng thời tái chiến sẽ vẫn lạc.

Đương nhiên cách nói này chỉ là nói bừa.

Cố Hàn Uyên đều có hiểu biết về võ công của hai người.

Vô Tưởng đối mặt Bàng Ban dù biết sẽ bại, cũng có thể toàn thân trở ra.

Trừ phi Bàng Ban tìm được lô đỉnh thích hợp, khiến Đạo Tâm

Chủng Ma Đại Pháp đại thành, bằng không không giết được Vô Tưởng.

Nói đến đây, Cận Băng Vân sao còn chưa tìm đến, động tác của Bàng Ban không khỏi quá chậm một chút.

Cố Hàn Uyên bên này còn có nhàn hạ thoải mái suy nghĩ đến mỹ nhân sắp đưa tới cửa.

Sắc mặt Vô Tưởng lại đen như đáy nồi.

Hai lần bại trong tay Bàng Ban là sỉ nhục lớn nhất của hắn, lại bị Cố Hàn Uyên nhắc đến trước mặt mọi người.

Còn nói chắc như đinh đóng cột rằng mình sẽ bại lần thứ ba, lại còn sẽ chết.

Dù cho với tâm tính tu vi của Vô Tưởng cũng khó tránh khỏi sinh ra ba động.

Nhưng rốt cuộc là đắc đạo cao tăng, lão rất nhanh liền điều chỉnh lại.

Thậm chí còn giả vờ lo lắng nói: Đa tạ Cố thí chủ quan tâm.

Chỉ là lão nạp nghe nói Cố thí chủ ở hoàng cung Thanh Quốc đại chiến với Vô Thiên, e rằng đã phá hỏng chuyện tốt gì đó của hắn.

Cố thí chủ nên cẩn thận Vô Thiên hơn mới phải.

Thiếu Lâm phái ta từ trước đến nay luôn lấy việc giữ gìn chính nghĩa võ lâm làm nhiệm vụ của mình, Cố thí chủ nếu có cần, tùy thời có thể hướng chúng ta cầu viện.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Thiếu Lâm muốn khu hổ thôn lang.

Ngược lại cũng không phải không có khả năng.

Bất luận là bản thân Cố Hàn Uyên, hay là thân phận Vô Thiên của hắn đều là đại địch của Thiếu Lâm.

Liên hợp một bên diệt trừ bên kia cũng không phải là sách lược gì khó hiểu.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nhàn nhạt nói: Đa tạ đại sư hảo ý, Vô Thiên họa loạn giang hồ, chính đạo tự nhiên người người phải trừ diệt.

Hắn vừa không đồng ý liên thủ, cũng không thẳng thừng từ chối.

Lưu lại một cách nói mập mờ chờ bọn họ chủ động đến cửa.

Đến lúc đó lại đào hố cho Thiếu Lâm.

Vô Tưởng nghe vậy vui mừng nói: A Di Đà Phật, đúng là nên như thế.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ vui mừng thoáng qua trong mắt Vô Tưởng, trong lòng lại tràn đầy giễu cợt.

Làm suy yếu nội tình Thiếu Lâm vốn là kế hoạch hắn đã sớm định ra.

Vô Tưởng đã hiện thân, còn muốn giấu đi tất nhiên không thể dễ dàng.

Chờ thời cơ thích hợp, Cố Hàn Uyên liền có thể lấy thân phận Vô Thiên lại giết hắn.

Những kế hoạch và âm mưu ngầm này tạm thời không nói.

Mục đích kéo dài thời gian trước mắt đã đạt được.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình, nhìn về phía lối vào.

Vô Tưởng cũng rất nhanh phản ứng lại, nhíu mày.

Chỉ thấy một số lượng lớn Bổ Đầu, Bổ Khoái của Lục Phiến Môn thanh thế to lớn chạy như bay đến.

Dẫn đầu là một nữ Thần Bổ mặc hắc y lạnh lùng diễm lệ, anh khí bức người.

Nữ tử cất giọng yêu kiều mềm mại như oanh vàng ra khỏi cốc, sang sảng nói: Bản quan Hắc Y Thần Bổ Cơ Dao Hoa, đến đây phụ trách vụ án Mai Hoa Đạo, đồng thời dẫn giải Lý Tầm Hoan.

Cơ Dao Hoa tuổi chừng hai bốn hai lăm.

Dưới khí chất lạnh lùng diễm lệ, anh khí bức người là đôi mắt đẹp quyến rũ đa tình cùng thân thể mềm mại yểu điệu động lòng người.

Vừa ra sân đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Thế giới này Minh Quốc tuy loạn trong giặc ngoài không ít, nhưng thực lực triều đình vẫn cường thịnh.

Nhất là các loại cơ quan đặc quyền đã chiêu mộ lượng lớn cao thủ.

Lục Phiến Môn đẳng cấp rõ ràng.

Thủ lĩnh là Bổ Thần Liễu Kích Yên, dưới trướng có Tứ Đại Thần Bổ.

Kế đến là Hắc Y Dự Khuyết Thần Bổ, Kim Y Bổ Đầu, Tử Y Bổ Đầu, Lam Y Bổ Đầu, Hoàng Y Bổ Khoái.

Vì vậy chức danh chính thức của Cơ Dao Hoa hẳn là Hắc Y Dự Khuyết Thần Bổ.

Khi đối ngoại xưng là Hắc Y Thần Bổ cũng không thành vấn đề.

Cơ Dao Hoa có thể trở thành một trong hai nữ Hắc Y Thần Bổ của Lục Phiến Môn không phải chỉ dựa vào tu vi Tiên Thiên hậu kỳ của nàng.

Còn có thế lực sau lưng chống đỡ mới có thể ở tuổi còn trẻ đã ngồi ở vị trí cao.

Ngoại trừ Tứ Đại Thần Bổ có yêu cầu cứng nhắc là tu vi Tông Sư, các cấp bậc còn lại càng coi trọng năng lực phá án và công lao.

Thậm chí không thiếu cao thủ Tông Sư vẫn dừng lại ở chức Kim Y Bổ Đầu.

Mà Lục Phiến Môn trong các cơ quan đặc quyền thực lực chỉ tính là trung đẳng, có thể thấy lực lượng của triều đình mạnh đến mức nào.

Theo lý thuyết, với tu vi chỉ là Tiên Thiên hậu kỳ, Cơ Dao Hoa không có tư cách nhúng tay vào vụ án liên quan đến Tông Sư.

Nhưng chỉ cần nhìn một chút hơn mười tên thuộc hạ Tử Y, Lam Y, Hoàng Y theo sau lưng nàng tay cầm nỏ, sẽ không ai dám có thành kiến.

Nỏ và cung tiễn đối với cao thủ giang hồ có lực sát thương lớn nhất.

Cung tiễn bắn loạt quy mô càng lớn, lực sát thương càng mạnh.

Trong phạm vi nhỏ chiến đấu, nỏ lại nhẹ nhàng, uy lực lớn.

Không phải Tông Sư tinh thông khinh công, nếu bị mấy chục cái nỏ nhắm bắn, cũng khó thoát khỏi kết cục bỏ mình.

Đương nhiên quan trọng hơn vẫn là trong lãnh thổ Minh Quốc, kẻ dám khiêu khích uy nghiêm triều đình lại càng ít.

Tỷ như lúc này, đám tăng chúng Bắc Thiếu Lâm như Tâm Mi sắc mặt liền cực kỳ khó coi.

Ngay cả Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng cũng cảm thấy khó xử.

Nếu Lý Tầm Hoan đã ở trong tay Bắc Thiếu Lâm, bọn họ tự nhiên có đủ biện pháp để thoái thác.

Lúc này bị Cố Hàn Uyên trì hoãn thời gian, khiến cho Lý Tầm Hoan còn chưa rơi vào tay Bắc Thiếu Lâm thì người của Lục Phiến Môn đã tới.

Bắc Thiếu Lâm còn muốn cướp người từ tay Lục Phiến Môn là không thể nào.

Bề ngoài, Bắc Thiếu Lâm chắc chắn sẽ không đi khiêu khích uy nghiêm triều đình.

Bắc Thiếu Lâm không dám xung đột chính diện với triều đình, đồng thời triều đình cũng sẽ không quá mức làm khó Bắc Thiếu Lâm.

Đây là quy tắc ngầm mà triều đình và các thế lực lớn trên giang hồ ngầm tuân thủ.

Chương 697

Huống chi Phật Môn cần truyền giáo, đối với triều đình luôn luôn thuận theo.

Tỷ như Nam Thiếu Lâm trước đây bại lộ hai vị Lục Địa Thần Tiên bị Tống Quốc triều đình nhắm vào, cũng rất nhanh nhận thua.

Vì vậy, chúng tăng Bắc Thiếu Lâm khi nhìn thấy Cơ Dao Hoa dẫn người đến gần liền lặng lẽ nhường đường.

Nào còn nửa điểm khí thế bá đạo như lúc trước muốn dẫn Lý Tầm Hoan đi.

Vô Tưởng nhìn sâu một cái vào Cố Hàn Uyên.

Bóng người lay động, lặng yên không một tiếng động rời khỏi nơi đây.

Cố Hàn Uyên thấy vậy khinh thường giễu cợt một tiếng.

Ánh mắt Vô Tưởng trước khi rời đi truyền đạt một ý tứ: Lần này chúng ta Bắc Thiếu Lâm nhận thua.

Nhìn như chịu thua, kỳ thực là đang nói cho Cố Hàn Uyên biết, món nợ này hắn đã ghi nhớ.

Người bình thường nếu bị một Lục Địa Thần Tiên mang địch ý ngầm ghi hận như vậy, e rằng sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại chỉ cảm thấy buồn cười.

Cái đầu của Vô Tưởng chẳng qua là tạm gửi trên cổ mà thôi.

Bắc Thiếu Lâm lần này liên tục bị vả mặt, không mang đi được Lý Tầm Hoan, lại bị mất mặt, tổn thất không nhỏ.

Hơn nữa còn có cả Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng.

Đại bộ phận mục đích của Cố Hàn Uyên đã đạt được.

Còn lại một chút, chỉ cần xem ánh mắt lấp lóe của Tâm Giám khi nhìn chằm chằm thi thể Long Khiếu Vân thì biết vấn đề không lớn.

Lướt qua những toan tính trong lòng.

Cố Hàn Uyên chuyển sự chú ý sang Cơ Dao Hoa.

Hắn đối với Cơ Dao Hoa có hứng thú không nhỏ, không chỉ là đối với bản thân nàng, mà còn hứng thú hơn với An Thế Cảnh sau lưng nàng.

Theo lý thuyết, An Thế Cảnh hẳn là đang chuẩn bị trộm khuôn đồng, chế tạo tiền giả để gây nhiễu loạn cục thế kinh thành.

Cơ Dao Hoa, nội gián mà hắn cài vào Lục Phiến Môn, không nên vào thời khắc mấu chốt này dính vào vụ án của Lý Tầm Hoan và Mai Hoa Đạo.

Giải thích duy nhất chính là mục đích của Cơ Dao Hoa không phải Lý Tầm Hoan mà là Cố Hàn Uyên.

Chuẩn xác mà nói là An Thế Cảnh sau lưng Cơ Dao Hoa đã để mắt tới Cố Hàn Uyên.

Nhìn đôi mắt đẹp mang theo ý vị khó hiểu của Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên biết suy đoán của mình hơn phân nửa không sai.

Hai người cách không nhìn nhau.

Cơ Dao Hoa dựa vào vẻ đẹp và thân phận Hắc Y Thần Bổ của Lục Phiến Môn trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Nhưng trong mắt nàng, những giang hồ nhân sĩ xung quanh tựa như những diễn viên quần chúng có cũng được không có cũng được.

Bọn họ cùng với Cố Hàn Uyên trong đám người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Bạch y khảm chỉ vàng, dung mạo tuấn mỹ vô hạ, khí chất di thế độc lập, tựa như một vị giai công tử giữa chốn trần tục.

Trách không được lời đồn luôn nói Cố Hàn Uyên tựa như trích tiên hạ phàm, là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ.

Cơ Dao Hoa trong lòng thầm khen.

Nhưng cũng chỉ có vậy.

Đối với Cơ Dao Hoa không có tự do cá nhân mà nói, ái tình là một thứ xa xỉ, dù có thích người khác thì đã sao.

Dưới vẻ ngoài lạnh lùng của nàng là một trái tim bị phong bế.

Huống chi nàng còn mang nhiệm vụ của An Thế Cảnh đến tiếp xúc Cố Hàn Uyên.

Trong tiềm thức đã mang theo tâm tình không ưa.

Nhưng cuộc đời nằm vùng nhiều năm khiến cho việc quản lý biểu cảm của nàng cực kỳ hoàn mỹ.

Chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp của Cơ Dao Hoa bỗng nhiên nở nụ cười, tựa như đóa hoa nở rộ trong ngày xuân sau khi trải qua mùa đông giá rét.

Khí chất lạnh lùng kia nhất thời tiêu tán, hiện ra vẻ kiều mỵ xinh đẹp.

Cơ Dao Hoa chắp tay cười nói: Xin hỏi có phải Cố công tử đang ở trước mặt.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Chính là tại hạ.

Hai đóa Kim Hoa của Lục Phiến Môn quả nhiên danh bất hư truyền, Cơ cô nương quả thật xinh đẹp như hoa.

Đôi mi thanh tú của Cơ Dao Hoa khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, vừa gặp mặt đã khen nàng xinh đẹp cũng không có gì lạ.

Nếu không An Thế Cảnh cũng sẽ không cố ý để nàng tới tiếp xúc Cố Hàn Uyên.

Chỉ là trong lòng Cơ Dao Hoa khó tránh khỏi có chút không thoải mái, dù sao từ trước đến nay đều có người nghi ngờ chức vị Hắc Y Thần Bổ của nàng.

Bởi vì nàng năng lực không đủ, chẳng qua chỉ là một bình hoa xinh đẹp mà thôi.

Càng khiến Cơ Dao Hoa khó chịu là Cố Hàn Uyên còn nhắc tới hai đóa Kim Hoa.

Ngoài chính nàng ra, đóa Kim Hoa còn lại của Lục Phiến Môn là Triển Hồng Lăng, một sự tồn tại luôn làm nàng phải ghen tị.

Xinh đẹp, tự tin, nhạy bén, võ công cũng cao hơn Cơ Dao Hoa.

Thực sự đã phá không ít đại án.

Hơn nữa Triển Hồng Lăng là người tự do.

Càng là người không có tự do lại càng khao khát người có được tự do.

Nhất là khi người đó lại nổi danh ngang hàng với mình.

Cơ Dao Hoa trong lòng oán thầm, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười như hoa: Cố công tử quá khen rồi.

Bản quan phụng mệnh đến đây điều tra vụ án Mai Hoa Đạo, đồng thời dẫn giải Lý Tầm Hoan.

Không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Cơ Dao Hoa cố tình nhấn mạnh hai chữ Bản quan.

Dường như đang ám chỉ mình là quan viên, không phải là cô nương gì cả.

Nhưng Cố Hàn Uyên sao lại chiều theo nàng, nhàn nhạt nói: Cơ cô nương muốn biết chuyện đã xảy ra cùng quá trình vụ án đều có thể hỏi vị A Phi tiểu huynh đệ này, hắn đã tham gia toàn bộ quá trình vụ án cùng những chuyện xảy ra trước đó.

Tại hạ xin không tiếp chuyện nhiều.

Cơ Dao Hoa lúc này có chút không hiểu vì sao.

Không phải nói Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình sao.

Chẳng lẽ không phải thấy nàng xinh đẹp thì sẽ càng chủ động tiếp xúc sao.

Tại sao lại lạnh lùng như vậy.

Chẳng lẽ là nàng không đủ đẹp.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Cơ Dao Hoa đang hoài nghi nhân sinh.

Đưa tay xoa đầu Long Tiểu Vân đang bĩu môi, ấm áp nói: Tiểu Vân, trước tiên đi thu dọn cho cha con, Long Khiếu Vân đi.

Dù hắn có ngàn vạn cái sai, cũng là cha ruột của con.

Cố Hàn Uyên đứng nói không đau eo.

Long Tiểu Vân nghe vậy viền mắt lại đỏ lên.

Sự ghen tị vì Cố Hàn Uyên nói chuyện với Cơ Dao Hoa xinh đẹp cũng bị nàng quên mất, hận hận trừng mắt nhìn Lý Tầm Hoan đang thất hồn lạc phách.

Biết được sự lợi hại của Tiểu Lý Phi Đao, Long Tiểu Vân không còn ngây thơ nhắc lại chuyện báo thù.

Nàng muốn đợi mình nỗ lực tu luyện trở nên mạnh mẽ rồi tự mình báo thù.

Có Cố Hàn Uyên làm hậu thuẫn, nàng không lo mình báo không được thù.

Chương 698

Vâng.

Long Tiểu Vân đáp một tiếng, liền muốn tiến lên nhặt xác cho Long Khiếu Vân.

Nhưng đúng lúc này, lại là tiếng A Di Đà Phật cực kỳ đáng ghét.

Nhưng lúc này không phải là Tâm Mi mà là Tâm Giám, người bị Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm đã lâu.

Chỉ thấy Tâm Giám vẻ mặt bi thương, ai oán nói: Lão nạp và Long thí chủ giao tình sâu đậm, hôm nay Long thí chủ chết oan chết uổng, lòng ta đau đớn vô cùng.

Cũng xin cho phép lão nạp vì ngài ấy nhặt xác siêu độ, để tỏ chút lòng thành.

Long Tiểu Vân nghe vậy có chút do dự.

Nàng vì Cố Hàn Uyên nên cũng không có cảm tình tốt với hòa thượng Bắc Thiếu Lâm.

Tiểu Vân, đồng ý với hắn đi.

Dù sao cũng là vì cha ruột của con.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến Long Tiểu Vân đồng ý thỉnh cầu của Tâm Giám.

Tâm Giám nhìn biểu tình tựa cười tựa không của Cố Hàn Uyên, nhất thời có chút chột dạ.

Nhưng lòng tham vẫn thúc đẩy hắn đưa ra quyết định liều mình cầu phú quý.

Lão tiến lên cẩn thận chăm chú nhặt xác cho Long Khiếu Vân.

Với tính cách cẩn thận và đa nghi của Long Khiếu Vân, khả năng đem thần công bí tịch mang theo trên người là rất lớn.

Mục đích của Tâm Giám chính là Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công trên người Long Khiếu Vân.

Thực ra dù Long Khiếu Vân không mang theo bí tịch Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công trên người, Cố Hàn Uyên cũng sẽ nhét vào trong ngực hắn một bản.

Vì để cho Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công được truyền bá ra giang hồ một cách hợp lý.

Thậm chí cũng không cần tiết lộ chi tiết giao dịch giữa Cố Hàn Uyên và Long Khiếu Vân.

Long Khiếu Vân là cha ruột của Long Tiểu Vân, đệ tử thân truyền của Cố Hàn Uyên, việc sở hữu bí tịch thần công mà Long Tiểu Vân tu luyện cũng rất hợp lý, không phải sao.

Còn về thủ đoạn Long Khiếu Vân có được bí tịch, lại có ai sẽ để ý đâu.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia cười hài lòng.

Quay đầu lại nhàn nhạt nói với Lý Tầm Hoan: Lý Tầm Hoan.

Nếu Vô Tưởng đã thay ngươi nhận một kiếm của Cố mỗ, món nợ ngươi dùng phi đao bắn Tiểu Vân ta sẽ tạm thời ghi nhớ.

Chờ tương lai Tiểu Vân tự mình đến đòi ngươi.

Đa tạ Cố công tử.

Lý Tầm Hoan vốn định giải thích một chút rằng mình không biết tại sao lại đột nhiên sử xuất Tiểu Lý Phi Đao.

Nhưng nhìn ánh mắt thù hận của Long Tiểu Vân, hắn cười khổ từ bỏ ý định giải thích, hóa thành một tiếng thở dài.

Mà Lý Tầm Hoan đúng là người khiêm tốn, dưới tình huống này còn phải nói lời cảm tạ với Cố Hàn Uyên.

Không chỉ là tạ ơn không giết, mà còn là tạ hắn đã kịp thời cứu Long Tiểu Vân.

Bằng không Lý Tầm Hoan sẽ tự trách cả đời.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, thản nhiên nói: Nếu Cơ cô nương của Lục Phiến Môn đã tới, chuyện của ngươi, chuyện của Mai Hoa Đạo, Cố mỗ sẽ không nhúng tay nữa.

Tiểu Vân, chúng ta đi thôi.

Nói xong liền muốn mang theo Long Tiểu Vân rời đi.

Cố công tử dừng bước.

Cơ Dao Hoa vội vàng gọi Cố Hàn Uyên lại.

Cố Hàn Uyên cười một cách mờ ảo vi diệu.

Quay người lại, nhíu mày hỏi: Cơ cô nương còn có chuyện gì.

Cơ Dao Hoa nghe vậy nghẹn lời, đè nén phiền muộn xuống đáy lòng, nũng nịu nói: Dao Hoa đã ngưỡng mộ đại danh của Cố công tử từ lâu, có một số việc muốn cùng Cố công tử nói chuyện riêng một chút.

Cơ Dao Hoa cũng không tự xưng bản quan.

Tiếng xưng Dao Hoa yếu đuối mềm mại dường như muốn nói lúc trước là đang bàn công sự, lúc này muốn nói lại là chuyện riêng.

Thậm chí trong mắt những người không hiểu chuyện, Cơ Dao Hoa có khả năng cũng là một trong những nữ tử ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa còn giả vờ vô tình vén mái tóc bên tai, để lộ vành tai xinh đẹp.

Dáng vẻ e lệ cùng gương mặt hơi ửng hồng khiến nàng trông càng thêm xinh đẹp.

Những Bổ Đầu, Bổ Khoái của Lục Phiến Môn vốn theo Cơ Dao Hoa tới đây đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Nhưng dù Cơ Dao Hoa ý thức được phản ứng của họ cũng không thể tránh khỏi.

Phản ứng lạnh lùng của Cố Hàn Uyên khiến nàng không thể không hạ mình xuống.

Còn những giang hồ nhân sĩ vốn đang đứng xem cũng hai mặt nhìn nhau.

Thán phục ngay cả nữ Hắc Y Thần Bổ của Lục Phiến Môn cũng không chống cự được mị lực của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe được lời mời hẹn hò của Cơ Dao Hoa.

Trong lòng cảm thán diễn kỹ của nàng thật tốt, đồng thời trên mặt không khỏi nở nụ cười đầy ẩn ý: Đa tạ thịnh tình của Cơ cô nương, đáng tiếc hôm nay xảy ra không ít chuyện, tại hạ ban đêm không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi, chỉ đành tối nay ở Hưng Vân Trang cung kính chờ đợi Cơ cô nương.

Cơ Dao Hoa nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Cũng không cần nhìn phản ứng của mọi người, liền biết chắc chắn đã bị hiểu lầm.

Dù sao cuộc đối thoại như vậy cùng với việc hẹn hò gần như không có gì khác biệt.

Nhất là Cố Hàn Uyên còn cố ý chỉ rõ là tối nay.

E rằng đến ngày mai, trên giang hồ sẽ truyền ra lời đồn nàng trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Với uy thế của Cố Hàn Uyên hiện nay, lời đồn như vậy đối với nàng có cả lợi và hại.

Lợi tự nhiên là nàng có thể mượn uy danh của Cố Hàn Uyên cáo mượn oai hùm.

Hại là cái mũ bình hoa trên đầu e rằng càng khó gỡ xuống.

Hơn nữa phản ứng của An Thế Cảnh cũng rất khó đoán.

Cơ Dao Hoa nhất thời có chút hối hận vì sự bốc đồng vừa rồi của mình.

Nói cho cùng vẫn là bị ảnh hưởng bởi phản ứng không theo sáo lộ của Cố Hàn Uyên.

Càng không ngờ Cố Hàn Uyên lại mời nàng tối nay đến gặp.

Cơ Dao Hoa có lòng từ chối, lại lo lắng làm hỏng nhiệm vụ, còn không tiện tùy tiện thay đổi hình tượng.

Chỉ đành bất đắc dĩ giả vờ thẹn thùng nói: Dao Hoa biết rồi, sẽ đúng giờ phó ước.

Tại hạ thất lễ.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một nụ cười đầy ý vị, ôm lấy Long Tiểu Vân lưu lại một câu như vậy rồi lắc mình rời đi.

Cơ Dao Hoa khẽ cắn môi mỏng nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên nhanh chóng biến mất, trong lòng rất là xấu hổ.

Quay đầu nhìn vẻ mặt hóng chuyện của đám thuộc hạ, nhất thời sa sầm mặt, trầm giọng quát lên: Còn ngây ra đó làm gì.

Mau mang Lý Tầm Hoan đi, điều tra tình tiết vụ án.

Bộ dáng biến sắc như Bách Biến Ma Nữ của Cơ Dao Hoa khiến đám người Lục Phiến Môn im như ve sầu.

Trong lòng họ lại không khỏi âm thầm oán thầm Cơ Dao Hoa đối với Cố Hàn Uyên quả nhiên không hề bình thường, có kẻ hâm mộ Cố Hàn Uyên, cũng có kẻ xem thường Cơ Dao Hoa.

Đương nhiên cũng không thiếu kẻ ghen tị với Cơ Dao Hoa.

Dù sao nếu bắt được mối với Cố Hàn Uyên, địa vị của Cơ Dao Hoa sẽ khác hẳn.

Nói chung, hiểu lầm chắc chắn không thể giải thích được.

Cố Hàn Uyên mang theo Long Tiểu Vân trở lại Hưng Vân Trang.

Long Tiểu Vân trong lòng Cố Hàn Uyên bỗng nhiên yếu ớt nói: Sư tôn, có mẫu thân và con còn chưa đủ sao.

Cơ Dao Hoa là một người có tính hai mặt cực mạnh.

Có nhu tình, có quyến rũ, cũng có lạnh lùng và hung ác.

Đồng thời lại là một nữ tử cực kỳ cương liệt, sẽ không dễ dàng động lòng với người khác.

Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ có thể chiếm được nàng ngay lập tức.

Long Tiểu Vân tự nhiên không biết những điều này.

Trong mắt nàng chỉ thấy Cố Hàn Uyên hẹn gặp Cơ Dao Hoa xinh đẹp như hoa vào ban đêm.

Cái chết của Long Khiếu Vân dù sao vẫn tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với Long Tiểu Vân.

Chương 699

Trong lòng thiếu đi một phần cảm giác an toàn thuộc về người cha.

Cảnh tượng Cố Hàn Uyên đỡ cho nàng Tiểu Lý Phi Đao, bảo vệ nàng đã lấp đầy phần cảm giác an toàn thiếu hụt này.

Đồng thời khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên chảy máu lại có một loại đau lòng đối với người trong lòng.

Cố Hàn Uyên lúc này trong lòng Long Tiểu Vân chính là hình tượng vừa là thầy, vừa là cha, cũng vừa là người tình.

Hình tượng đầy đặn như vậy gần như chiếm cứ trái tim Long Tiểu Vân.

Thấy Cố Hàn Uyên đối với Cơ Dao Hoa có hứng thú, khó tránh khỏi cũng có chút lo được lo mất.

Thậm chí Long Tiểu Vân trong lòng bắt đầu may mắn vì Lâm Thi Âm và Cố Hàn Uyên đã xảy ra quan hệ.

Ít nhất như vậy, Cố Hàn Uyên càng có lý do ở lại bên cạnh các nàng.

Cố Hàn Uyên ôm Long Tiểu Vân đến trước mặt, bốn mắt nhìn nhau gần trong gang tấc.

Nhìn thấy sự ỷ lại và hoang mang mơ hồ trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu cười nói: Tiểu Vân, con là đệ tử thân truyền của ta, không giống với những người khác.

Long Tiểu Vân nghe vậy, trong mắt dần dần hiện lên ánh sáng.

Cố Hàn Uyên thấy thế ấm áp cười, nghiêm túc nói: Ta có thể bảo vệ Tiểu Vân con dưới đôi cánh của mình, không để con chịu nửa điểm tổn thương.

Nhưng chẳng lẽ con không muốn cùng ta kề vai bay lượn sao.

Sư tỷ của con đã làm được rồi, ta hy vọng con cũng có thể làm được.

Long Tiểu Vân nghe vậy giật mình.

Càng hiểu rõ Cố Hàn Uyên, lại càng cảm nhận được sự vĩ đại của hắn, không kìm được lòng mà ngưỡng vọng.

Nhưng ngưỡng vọng vốn là khoảng cách xa xôi nhất.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Cố Hàn Uyên đối với kỳ vọng của nàng lại lớn như vậy.

Việc đuổi kịp Vu Hành Vân cũng chỉ là một nguyện vọng tương đối xa vời để từ từ thực hiện.

Dù sao chênh lệch giữa Tiên Thiên và Lục Địa Thần Tiên thực sự quá lớn.

Lúc này tận tai nghe được kỳ vọng của Cố Hàn Uyên đối với nàng, phần ỷ lại trong lòng dần dần hóa thành kiên định.

Long Tiểu Vân vào giờ khắc này rốt cuộc đã có một mục tiêu rõ ràng.

Nàng không muốn để Cố Hàn Uyên thất vọng về nàng.

Nàng càng không muốn thua sư tỷ Vu Hành Vân.

Tiểu Vân sẽ không để sư tôn thất vọng.

Ánh hào quang trong mắt Long Tiểu Vân hiện lên khiến người ta động lòng, đó là sự quyết tuyệt và giác ngộ.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Việc Long Tiểu Vân quá mức ỷ lại vốn là mục đích của hắn.

Nếu không cũng sẽ không diễn một màn khổ nhục kế như vậy.

Hắn muốn đem sự ỷ lại này của Long Tiểu Vân chuyển hóa thành động lực.

Long Tiểu Vân vẫn thiếu sự giác ngộ, thiếu một chấp niệm chưa từng có.

Cái chết của Long Khiếu Vân chỉ cho nàng một lý do báo thù.

Lý Tầm Hoan quả thật rất mạnh.

Nhưng Long Tiểu Vân có Cố Hàn Uyên làm hậu thuẫn, nếu muốn báo thù cũng không khó khăn.

Chỉ cần nàng đột phá tu vi Tông Sư, học được Tam Phân Thần Chỉ, dù Lý Tầm Hoan dùng phi đao cũng không phải không có phần thắng.

Tu thành Vạn Tượng Âm Dương Quyết làm cho ngũ giác trở nên vô cùng nhạy bén.

Long Tiểu Vân chỉ cần có tu vi Tông Sư đối mặt với Tiểu Lý Phi Đao là có thể kịp phản ứng.

Tuy Tam Phân Thần Chỉ không bằng Linh Tê Nhất Chỉ trong việc tay không bắt đao, nhưng đẳng cấp của Tam Phân Thần Chỉ lại cao hơn nhiều.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên cố ý dùng khổ nhục kế, Lý Tầm Hoan căn bản không thể làm hắn bị thương.

Vì vậy Long Tiểu Vân nếu muốn báo thù cũng không khó.

Chỉ là tình cảm giữa Long Khiếu Vân và Long Tiểu Vân chung quy cũng không hòa thuận.

Báo thù chỉ là một ý nghĩ theo bản năng.

Thời gian lâu dài, động lực do mối hận này mang lại khó tránh khỏi không đủ.

Cố Hàn Uyên không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi Long Tiểu Vân chậm rãi trưởng thành.

Để thay đổi, cải tạo Long Tiểu Vân, Cố Hàn Uyên cũng đã phải nhọc lòng.

Cố Hàn Uyên ngưng thần suy tư về sự sắp xếp tiếp theo cho Long Tiểu Vân.

Bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay có một trận tê dại dị thường.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, chỉ thấy Long Tiểu Vân đang ngậm ngón tay bị thương của hắn.

Vốn chỉ là một vết thương nhỏ, lúc này đã sắp lành, chỉ còn lại một chút vết máu.

Nhưng theo Long Tiểu Vân, đó là vì nàng mới bị thương, máu chảy ra cũng là thuộc về nàng.

Long Tiểu Vân ngước nhìn Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt mang theo một chút mị ý.

Học đi đôi với hành, áp dụng những kiến thức học được trong thời gian gần đây.

Rất nhanh liền đem vết máu còn lại trên ngón tay Cố Hàn Uyên dọn dẹp sạch sẽ.

Thần tình Cố Hàn Uyên dần dần trở nên cổ quái.

Phản ứng này nhất thời bị Long Tiểu Vân tinh mắt phát hiện.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến những lời trao đổi với Lâm Tiên Nhi mấy ngày trước.

Long Tiểu Vân ban đầu là đi cảnh cáo Lâm Tiên Nhi.

Theo nàng thấy, Lâm Tiên Nhi so với Tôn Tiểu Hồng có sức uy hiếp lớn hơn.

Với tính tình của Long Tiểu Vân, sau khi quan hệ giữa Lâm Thi Âm và Cố Hàn Uyên tiến thêm một bước, tự nhiên sẽ đi cảnh cáo Lâm Tiên Nhi.

Chỉ là Lâm Tiên Nhi nào có sợ Long Tiểu Vân, huống chi đẳng cấp của hai người cũng hoàn toàn khác biệt.

Mấy câu nói đã khiến Long Tiểu Vân mặt đỏ bừng, hoảng hốt bại lui.

Nhưng Long Tiểu Vân lại đem những nội dung Lâm Tiên Nhi nói ghi tạc trong lòng.

Bản thân nàng bây giờ còn chưa làm được, nhưng không có nghĩa là Lâm Thi Âm làm không được.

Nhất là sau khi tâm tính chuyển biến bây giờ, càng cảm thấy hẳn là mẫu nữ đồng lòng mới phải.

Vì vậy sau khi nàng buông ngón tay Cố Hàn Uyên ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cười tươi nói: Sư tôn chờ một lát, con đi nói chuyện với mẫu thân trước.

Nói xong liền chạy đi như một tiểu tinh linh hoạt bát.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút sâu thẳm.

Long Tiểu Vân hiển nhiên đã thoát ra khỏi bóng ma do cái chết của Long Khiếu Vân mang lại.

Đúng như hắn đoán, tình cảm cha con của Long Tiểu Vân đối với

Long Khiếu Vân không đủ sâu đậm.

Tương lai dù cho Long Tiểu Vân biết chân tướng, rằng Long Khiếu Vân là bị hắn hại chết, e rằng cũng không hận nổi hắn.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn không chọn để Long Tiểu Vân lấy cừu hận làm động lực.

Long Tiểu Vân không để Cố Hàn Uyên chờ quá lâu, liền với vẻ mặt đắc ý vui vẻ trở về.

Nàng chớp chớp đôi mắt đẹp, xinh xắn cười nói: Sư tôn, mẫu thân đang chờ người đó.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn nhìn vẻ ác thú vị ẩn chứa trong mắt Long Tiểu Vân, khẽ cười hỏi: Tiểu Vân con lại làm gì rồi.

Long Tiểu Vân ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên kéo hắn đi về phía trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười không ngớt nói: Sư tôn nhìn thấy mẫu thân sẽ biết.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thật sự nổi lên vài phần tò mò.

Không hỏi thêm nữa, tùy ý Long Tiểu Vân kéo hắn đi.

Chương 700

Cố Hàn Uyên đẩy cửa phòng Lâm Thi Âm ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt không khỏi cổ quái.

Chỉ thấy trái đào mật đầy đặn căng mọng vểnh cao, nhất thời có một lực tác động thị giác mãnh liệt.

Cố Hàn Uyên đóng cửa tiến lên, cười đầy ý vị hỏi: Phu nhân đang làm gì vậy.

Lâm Thi Âm lúc này đang cúi gằm mặt, căn bản không dám ngẩng đầu, vành tai lộ ra ngoài đã đỏ thẫm như máu.

Nàng xấu hổ buồn bực nói: Tiểu Vân nói. chỗ này của ta vẫn còn trong sạch, nên toàn bộ giao cho chàng.

Long Tiểu Vân học được tự nhiên là kinh nghiệm của chính Lâm Tiên Nhi.

Đối với quan niệm xấu hổ còn có chút mơ hồ, nàng không chút do dự đã bán đứng Lâm Thi Âm.

Cố Hàn Uyên vốn là đang chiếm tiện nghi, làm sao có ý kiến gì.

Trộm vui khẽ cười một tiếng, tiến lên ôn nhu nói: Phu nhân, nàng nhẫn một chút.

Nghĩa.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng ngọc đang hơi run rẩy của Lâm Thi Âm.

Long Tiểu Vân thì mặt mày không vui, nàng vốn định cướp thành quả của Lâm Thi Âm, kết quả hiển nhiên là thất bại.

Trong lòng nhất thời có cảm giác trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Dù sao lần này đôi bên đều không có ý nhường nàng.

Lâm Thi Âm trước đó lo lắng là vì sợ không cẩn thận có thai, cho nên mới ngầm chấp nhận cách làm của Long Tiểu Vân.

Bây giờ không còn nỗi lo đó, tự nhiên không cần phải cố tình nhân nhượng.

Mà Cố Hàn Uyên lại thuộc về dạng không thể chống lại.

Dù sao hắn cũng không ngờ uy lực của trái mật đào lại lớn đến vậy.

Dù hắn đã tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, cũng phải bại lui dưới áp lực tầng tầng lớp lớp.

Không uổng công hắn lấy danh nghĩa thu lợi tức để khai phá, quả nhiên đã cho hắn một bất ngờ cực lớn.

Sau khi lấy lại sức, Lâm Thi Âm cảm nhận được sự ấm áp đang dần lan tỏa, trong lòng có một cảm giác thư thái và an tâm khó tả.

Còn có một cảm giác đau đớn khác thường khiến nàng để ý hơn.

Trong thoáng chốc, tâm trí nàng nảy sinh ảo giác rằng đây mới thực sự là đêm tân hôn.

So với sự chán nản ban đầu, khoảnh khắc này rõ ràng càng khiến nàng khắc cốt ghi tâm hơn.

Dù sao đau đớn cũng vốn là một trong những dấu hiệu của đêm tân hôn.

Lâm Thi Âm quay đầu nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười dịu dàng trước mắt, trong lòng tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào.

Nàng tình ý dạt dào nói: Hàn Uyên, sau này mẹ con chúng ta đành nhờ vào chàng.

Nàng không nhắc đến chuyện của Long Khiếu Vân và Lý Tầm Hoan nữa.

Không chỉ vì Long Tiểu Vân trước đó đã kể cho nàng nghe tình hình của hai người họ, mà còn vì dù là Long Khiếu Vân hay Lý Tầm Hoan, bây giờ họ cũng không còn chiếm giữ trái tim nàng.

Lòng nàng, mắt nàng đều tràn ngập hình bóng của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đưa tay nâng chiếc cằm láng bóng của Lâm Thi Âm, đầy ẩn ý trêu ghẹo: Phu nhân nên gọi ta là gì.

Khuôn mặt kiều diễm ướt át của Lâm Thi Âm tức thì đỏ bừng vì xấu hổ.

Nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu trong đôi con ngươi sâu thẳm kia, tựa như đang nói cho nàng biết nàng đã hoàn toàn thuộc về Cố Hàn Uyên.

Lâm Thi Âm thuận theo lòng mình, dịu dàng như nước gọi: Phu quân.

Long Tiểu Vân lúc này lại ghen tị chen vào giữa hai người, tức giận bất bình nói: Vậy ta tính là gì đây.

Con gái của sư tôn và mẹ ư.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Cứ vai nào vai nấy thôi, hay là Tiểu Vân muốn làm con gái của ta hơn.

Mới không thèm.

Long Tiểu Vân vừa xấu hổ vừa giận dỗi lườm một cái đầy yêu kiều.

Nàng đưa đôi mắt lúng liếng, nũng nịu hỏi: Sau này ta có thể gả cho sư tôn không.

Trải qua đủ mọi chuyện, Long Tiểu Vân biểu đạt tình cảm với Cố Hàn Uyên càng thêm thẳng thắn, cũng không còn che giấu mong muốn của mình nữa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười trêu chọc: Đối thủ cạnh tranh của Tiểu Vân cũng nhiều lắm đấy.

Chẳng cần nói đâu xa, Tôn Tiểu Hồng và Lâm Tiên Nhi chắc chắn có suy nghĩ này.

Nhất là Lâm Tiên Nhi, sau khi bị điều giáo nhiều lần đã sớm quên mất ý định ban đầu là chinh phục Cố Hàn Uyên, một lòng một dạ muốn thay đổi cách nhìn của hắn về nàng, tranh thủ có thể thăng hạng.

Long Tiểu Vân kiêu ngạo hừ một tiếng: Hừ, ta không sợ đâu.

Theo nàng thấy, đối thủ lớn nhất chỉ có sư tỷ của nàng là Vu Hành Vân.

Quan điểm giá trị của Long Tiểu Vân đã bị ảnh hưởng và chuyển biến bởi Cố Hàn Uyên.

Nếu không thể đứng ở cùng một tầm cao, dựa vào cái gì để ở bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên Lâm Thi Âm không nằm trong số này, dù sao đó cũng là mẫu thân thân thiết nhất của nàng.

Dù có ghen tị cũng chỉ là nhất thời, phần nhiều vẫn là mang ý đồ mẫu nữ đồng tâm.

Chính vì quan điểm giá trị đã thay đổi, nên khi Cố Hàn Uyên đề nghị nên đi gặp Cơ Dao Hoa, Long Tiểu Vân không còn ghen tuông như trước nữa.

Lâm Thi Âm cố nén sự khó chịu và mệt mỏi để lo vệ sinh, rửa mặt, hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo, ra dáng một người vợ hiền mẹ tốt.

Cố Hàn Uyên sau khi từ biệt hai mẹ con, tiện tay sắp xếp một chút sự vụ của Hưng Vân Trang sau khi Long Khiếu Vân chết.

Long Khiếu Vân bỏ mình, Cố Hàn Uyên triệt để chiếm tổ chim khách.

Hưng Vân Trang trên danh nghĩa do Long Tiểu Vân kế thừa, nhưng thực tế lại rơi vào trong tay Cố Hàn Uyên.

Người hầu ngoại trừ nha hoàn ra đều bị cho thôi việc.

Ngoại viện thì gọi đến một vài Ích Tà Vệ làm thủ vệ.

Còn những kẻ tiểu nhân vô năng bám víu Hưng Vân Trang như đám người Triệu tam anh lại càng chỉ có thể giận mà không dám nói gì, bị đuổi đi toàn bộ.

Làm xong những việc này, trời đã tối.

Không bao lâu sau, một nha hoàn xinh đẹp đưa lên một tấm thiệp mời, Cơ Dao Hoa xin gặp.

Đã trở thành người nắm quyền thực sự của Hưng Vân Trang, Cố Hàn Uyên không còn kiêng dè nữa.

Hắn đưa tay véo mạnh lên người nha hoàn kia một cái, mới để nàng mặt mày đỏ bừng đi mời Cơ Dao Hoa vào.

Khi Cơ Dao Hoa bước vào sân, mặt mày tươi cười, nhưng trong đôi mắt đẹp lại tràn đầy cảnh giác.

Vẻ mặt e thẹn của nha hoàn dẫn nàng vào đương nhiên lọt vào mắt nàng.

Điều này khiến trong lòng nàng dấy lên không ít suy đoán làm người ta mặt đỏ tim đập.

Cố Hàn Uyên ngồi trên ghế đá, trên bàn đá trước mặt bày một bầu rượu và hai chén rượu, nhìn Cơ Dao Hoa xinh đẹp như hoa, vẻ mặt lười biếng, nụ cười đầy ẩn ý.

Cơ Dao Hoa đến gặp Cố Hàn Uyên rõ ràng đã trang điểm qua.

Nàng cởi bỏ bộ chế phục trang nghiêm của Lục Phiến Môn, mặc một chiếc váy lụa mỏng màu tím, vóc dáng vốn đã xinh đẹp tuyệt trần lại càng thêm thướt tha duyên dáng.

Khuôn mặt trang điểm nhẹ càng thêm xinh đẹp, yêu kiều như hoa xuân.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, trong lòng đã có phần đoán được.

Hắn nhàn nhạt nói: Cơ cô nương, không ngại ngồi uống vài chén với tại hạ chứ.

Cơ Dao Hoa liếc nhìn bầu rượu trên bàn, ánh mắt không khỏi càng thêm cảnh giác.

Thân ở Lục Phiến Môn, thủ đoạn gì mà chưa từng thấy qua.

Huống hồ nàng còn là thân phận nằm vùng, trong lòng càng phải luôn luôn cẩn thận.

Cơ Dao Hoa tự tin vào nhan sắc của mình, lại đối mặt với một Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình.

Một chén rượu này vào bụng, sáng mai chưa chắc đã tỉnh dậy ở đâu.

Vì vậy, nàng mặt mang nụ cười tươi tắn, trong miệng lại uyển chuyển từ chối: Xin lỗi, Cố công tử.

Ta ngày mai còn phải phá án, không tiện uống rượu.

Cơ Dao Hoa cũng không phải chỉ viện cớ.

Nàng quả thực cần điều tra lại vụ án Mai Hoa Đạo có nhiều điểm đáng ngờ.

Thậm chí Bộ Thần còn cố ý dặn dò nàng phải cố gắng rửa sạch hiềm nghi cho Lý Tầm Hoan, nhưng sau khi nghe A Phi kể lại sự việc, nàng cũng rất đau đầu.

Chương 701

Vụ án Mai Hoa Đạo có không ít điểm đáng ngờ, nhưng manh mối lại gần như đứt đoạn.

Đặc biệt, muốn rửa sạch hiềm nghi cho Lý Tầm Hoan, đột phá khẩu duy nhất chính là Long Khiếu Vân, Bách Hiểu Sinh và Thiết Địch tiên sinh.

Nhưng cả ba người này đều đã chết trong tay Lý Tầm Hoan.

Không có chứng cứ ngược lại càng khiến hiềm nghi Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo được củng cố.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thờ ơ mỉm cười.

Ngay lúc Cơ Dao Hoa thở phào nhẹ nhõm, định nói vào chuyện chính thì thấy Cố Hàn Uyên đưa tay ra hư không nắm lấy, trên người nàng tức thì cảm nhận được một lực hút không thể chống cự.

Khi hoàn hồn lại, nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Đôi con ngươi sâu thẳm và khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên đã ở ngay trước mắt.

Cố.

Cố công tử.

Cơ Dao Hoa vô thức kinh ngạc kêu lên.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự đàn hồi và mềm mại từ vòng eo thon của Cơ Dao Hoa truyền đến đầu ngón tay, hắn cười đầy thích thú: Đêm khuya uống rượu, mỹ nhân bên cạnh, không còn gì phải nghi ngờ, rượu ngon cũng sẽ trở nên vô vị.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ra tay làm rối loạn kế hoạch của Cơ Dao

Hoa.

Nàng tuy biết đêm khuya đến gặp rất có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng không ngờ Cố Hàn Uyên lại trực tiếp như vậy.

Chẳng lẽ không nên dẫn dắt câu chuyện theo hướng mờ ám, rồi thuận thế đẩy đến chuyện nam nữ hoan ái hay sao.

Cơ Dao Hoa xinh đẹp như hoa, lại là nữ Thần Bộ của Lục Phiến Môn, cũng không kỵ việc lợi dụng khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Với tâm cơ, năng lực và võ công quỷ dị của mình, chỉ cần dùng lời nói là có thể câu được nam tử điên đảo tâm thần.

Đâu có bị người ta chiếm tiện nghi như vậy bao giờ.

Thân thể băng thanh ngọc khiết bị Cố Hàn Uyên chạm vào, lại là vòng eo nhạy cảm, tức thì nổi cả da gà.

Cơ Dao Hoa kịch liệt giãy giụa.

Nhưng cánh tay của Cố Hàn Uyên tựa như vòng sắt, không hề nhúc nhích, căn bản không phải là thứ nàng có thể thoát ra được.

Trớ trêu là lại không thể động võ, vì không những không thể đánh lại Cố Hàn Uyên thần công cái thế, mà còn có khả năng trở mặt.

Tuy nhiên, sự giãy giụa vô ích này chỉ dẫn đến kết quả là Cơ Dao Hoa trợn tròn đôi mắt đẹp, thân thể mềm mại cứng đờ, không dám cử động nữa.

Trong lòng nhất thời vô cùng hối hận vì đã mặc chiếc váy lụa mỏng màu tím này.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, trêu đùa: Cơ cô nương sao lại không động đậy.

Khuôn mặt Cơ Dao Hoa dần đỏ lên, trong lòng xấu hổ vô cùng, nhưng chỉ đành bất lực trầm giọng nói: Cố công tử, xin hãy tự trọng.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý: Cơ cô nương đã đêm khuya đến gặp, cô nam quả nữ, tự trọng ở đâu ra.

Dừng một chút, bàn tay hắn trượt về phía trước, chế nhạo nói: Huống hồ, Cơ cô nương ăn mặc xinh đẹp thế này, nếu nói không phải đang câu dẫn tại hạ, chính cô nương có tin không.

Cơ Dao Hoa siết chặt lấy tay Cố Hàn Uyên, đôi tay ngọc ngà vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch, mạch máu, gân xanh hiện rõ.

Có thể thấy Cơ Dao Hoa đã dùng sức đến mức nào.

Vậy mà dù vậy vẫn không thể lay động Cố Hàn Uyên mảy may, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ bừng.

Nàng nghiến chặt răng, vội nói: Cố công tử, ta có chuyện chính sự muốn nói với ngài.

Cố Hàn Uyên ghé sát vào tai Cơ Dao Hoa, nhẹ giọng nói: Cơ cô nương không phải là muốn một mũi tên trúng hai đích sao.

Hưởng không chẳng phải là thói quen tốt.

Sắc mặt Cơ Dao Hoa cứng đờ.

Nàng đã bị Cố Hàn Uyên nói trúng.

Quá trình phá án hôm nay đối với nàng là một trải nghiệm mới lạ.

Kể từ khi tin tức nàng muốn hẹn gặp Cố Hàn Uyên vào buổi tối được truyền ra, không có một nhân sĩ giang hồ nào không đối xử với nàng bằng lễ độ.

Bất kể hỏi vấn đề gì, họ đều thành thật phối hợp không thể thành thật hơn.

Dù là Quách Tung Dương kiêu ngạo tự phụ hay Điền Thất cũng không ngoại lệ.

Rõ ràng ai cũng cho rằng Cơ Dao Hoa có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Những lời đồn trên giang hồ tạm thời không nói đến.

Tận mắt chứng kiến trận quyết đấu kinh thiên động địa giữa Cố Hàn Uyên và Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng, không ai dám nghi ngờ thần công cái thế của Cố Hàn Uyên nữa.

Thậm chí Quách Tung Dương cũng không khỏi chán nản, tâm tình sa sút.

Hắn sơ suất thua A Phi, tuy bị đả kích không nhỏ, nhưng vẫn còn có cớ để tìm.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến chiêu kiếm hóa thành cự kiếm kinh thiên động địa của Cố Hàn Uyên, hắn lại bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Kiếm pháp đáng sợ như vậy thật sự là thứ hắn khổ luyện có thể chạm tới sao.

Một kiếm khách bắt đầu hoài nghi thanh kiếm của mình, tâm tình sa sút là chuyện đương nhiên.

Cơ Dao Hoa cảm nhận sâu sắc được uy thế của Cố Hàn Uyên trên giang hồ, khó tránh khỏi nảy sinh chút suy nghĩ đâm lao phải theo lao.

Nàng không kìm được mà nghĩ rằng nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên, sự tự do mà nàng mong muốn dường như cũng không phải là chuyện khó thực hiện.

Dù không thể hoàn toàn như ý, mượn uy thế của Cố Hàn Uyên cáo mượn oai hùm cũng có thể khiến tình cảnh của nàng tốt hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên đối với nàng, kết quả tốt nhất là Cố Hàn Uyên và An Thế Cảnh lưỡng bại câu thương, nếu không thì cũng chỉ là vừa thoát khỏi hang sói lại vào miệng cọp mà thôi.

Đây đối với một Cơ Dao Hoa hành sự không từ thủ đoạn, lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng, chỉ vì bản thân mình, cũng không phải là lựa chọn khó khăn gì.

Duy chỉ có điều khiến nàng không ngờ tới là Cố Hàn Uyên lại mạnh mẽ và trực tiếp đến vậy, làm đảo lộn mọi tính toán của nàng.

Cố Hàn Uyên nói nàng muốn hưởng không cũng không sai.

Cơ Dao Hoa chưa bao giờ có ý định giao ra thân thể hoàn hảo mà mình cố gắng gìn giữ.

Dù sao đây là thứ duy nhất còn thuộc về riêng nàng.

Sự mềm mại tràn ngập trong lòng bàn tay.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười nói: Đây mới là tư thế đúng đắn để nói chuyện chính sự.

Cơ cô nương muốn nói gì.

Nói về người đứng sau lưng nàng sao.

Cơ Dao Hoa khẽ thở ra, trong đôi mắt trên khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng hiện lên vẻ tức giận, nhưng khi nghe được lời của Cố Hàn Uyên, nàng lại lập tức cứng đờ.

Trong lòng cảm thấy nặng trĩu, không khỏi hỏi: Cố công tử, ngài biết.

Cố Hàn Uyên cười chế nhạo: Nói đi.

An Thế Cảnh tìm ta có chuyện gì.

Sự thản nhiên của Cố Hàn Uyên khiến Cơ Dao Hoa nảy sinh nghi ngờ, dò hỏi: Cố công tử và An gia quen biết.

Cơ Dao Hoa nghi ngờ Cố Hàn Uyên và An Thế Cảnh vốn đã quen biết, thậm chí đã cấu kết với nhau.

Không trách nàng nghĩ nhiều.

Trong mắt nàng, An Thế Cảnh thần thông quảng đại, Cố Hàn Uyên thần bí khó lường.

Nàng đối mặt với cả hai đều không có sức chống cự.

Nếu thật sự như nàng đoán, vậy thì mọi việc nàng làm đều trở thành công cốc, lại còn thua thiệt nặng.

Bị chiếm tiện nghi cũng là bị chiếm không công.

Cơ Dao Hoa thậm chí không khỏi suy đoán rằng An Thế Cảnh có lẽ định dùng nàng để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Nếu không thì rất khó giải thích việc An Thế Cảnh luôn chừa cho nàng một khoảng trống.

Không chỉ không ép buộc nàng, mà ngay cả những tiểu tỷ muội bên cạnh nàng cũng được bảo vệ rất tốt, chẳng lẽ là vì An Thế Cảnh yêu nàng sao.

Nghĩ như vậy, trong lòng Cơ Dao Hoa khó tránh khỏi lo lắng.

Không ai muốn mình chỉ bị coi như một món đồ, có thể tùy tay tặng cho người khác, dù là trong tình huống sinh tử bị người khác nắm giữ cũng vậy.

Cơ Dao Hoa bị Cố Hàn Uyên trêu chọc, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy.

Trong lòng nàng đột nhiên thầm nghĩ: Thủ pháp thành thạo như vậy, chẳng trách hồng nhan tri kỷ vô số.

Cơ Dao Hoa tuy thân thể vẫn còn trong trắng, nhưng dù sao tuổi tác cũng đã ở đó.

Sinh tử không do mình quyết định, lại còn nằm vùng ở Lục Phiến Môn nhiều năm, áp lực tâm lý vô cùng lớn.

Ngày thường khó tránh khỏi cùng những tiểu tỷ muội kia chơi trò hư phượng giả hoàng.

Nhưng đàn ông và đàn bà vốn không giống nhau.

Chương 702

Chỉ riêng nhiệt độ lòng bàn tay đã khác một trời một vực.

Cơ Dao Hoa dù trong lòng chống cự, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Cố Hàn Uyên nắm bắt tâm lý con người đã đến mức đăng phong tạo cực.

Chỉ cần liên tưởng một chút đến tình cảnh của Cơ Dao Hoa trong cốt truyện gốc, biểu cảm và phản ứng của nàng đã phơi bày hết suy nghĩ trong lòng.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Ồ, ta tuy chưa từng gặp An Thế Cảnh, nhưng chuyện của hắn cũng có nghe qua đôi chút.

Mà ngươi, Cơ cô nương, là người của An Thế Cảnh.

An Thế Cảnh phái Cơ cô nương đến đây, chắc không phải chỉ muốn tặng ngươi cho ta chứ.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, trong lòng càng thêm rối loạn.

Cố Hàn Uyên và An Thế Cảnh không quen biết, hai người không có quan hệ gì, dĩ nhiên là một tin tốt.

Ít nhất kế hoạch ban đầu vẫn chưa hoàn toàn thất bại.

Nhưng việc Cố Hàn Uyên trực tiếp vạch trần nàng là người của An Thế Cảnh lại khiến nàng có cảm giác như đang trần trụi không còn bí mật gì trước mặt hắn.

Cơ Dao Hoa là một người phụ nữ cực kỳ thiếu cảm giác an toàn.

Trong cốt truyện gốc, việc nàng liên tục qua lại giữa chính và tà chính là biểu hiện của sự thiếu an toàn đó.

Nỗi sợ hãi đối với An Thế Cảnh và An Vân Sơn khiến nàng không thể nào tuân theo lòng mình.

Sự qua lại nhiều lần đó khiến nàng vừa không nhận được sự tin tưởng của phe nhân vật chính, lại trở thành con tốt thí của phe phản diện.

Cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên, năng lực của Cơ Dao Hoa, Cố Hàn Uyên vẫn công nhận.

Chỉ là muốn thu phục nàng về dưới trướng còn cần dùng thêm chút mưu lược.

Không còn bí mật thân phận làm áo giáp, trong mắt Cơ Dao Hoa thoáng qua một tia yếu đuối.

Đã nói trắng ra rồi, tự nhiên cũng không cần che giấu nữa.

Để che giấu tia yếu đuối đó, Cơ Dao Hoa vội vàng nói: Cố công tử nói đùa rồi.

An gia quả thật có việc muốn tìm Cố công tử.

Dừng một chút, đôi môi nàng thở ra một luồng khí nóng, nói bổ sung: An gia hy vọng Cố công tử có thể đến kinh thành gặp mặt.

An Thế Cảnh cũng không phải kẻ ngốc, biết phái người bình thường đến tìm ta chưa chắc ta sẽ để ý, nên mới để Cơ cô nương xinh đẹp đến đây.

Cố Hàn Uyên trêu đùa một tiếng, rồi khẽ cười hỏi: An Thế Cảnh có nói cụ thể là chuyện gì không.

An gia chưa từng dặn dò.

Cơ Dao Hoa càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Chỉ vì mang một câu nói như vậy mà khiến nàng tổn thất nặng nề.

Thậm chí lúc này vẫn còn đang ở trong lòng Cố Hàn Uyên không thể thoát ra được.

Cố Hàn Uyên cũng đã liệu trước được điều này.

Mục đích của An Thế Cảnh không gì khác ngoài việc lôi kéo hắn.

Dù sao cha con nhà An gia dã tâm không nhỏ, ngay cả chuyện mưu phản cũng dám nghĩ, nhưng lại không có thủ đoạn để đối phó với Lục Địa Thần Tiên.

Hoàng thất Minh quốc tất nhiên có Lục Địa Thần Tiên làm át chủ bài.

Nếu là những Vương gia trong hoàng thất mưu phản, những át chủ bài này chắc chắn sẽ ra tay.

Nhưng An gia chỉ là một thương nhân, mưu phản tất nhiên sẽ bị trừng phạt.

Lôi kéo Lục Địa Thần Tiên bên ngoài triều đình Minh quốc liền trở thành việc đương nhiên.

An gia tuy giàu có địch quốc, nhưng Lục Địa Thần Tiên không phải là thứ chỉ dùng tiền tài có thể mua chuộc.

Cố Hàn Uyên lại khác.

Hình tượng phong lưu đa tình của hắn đã được thiên hạ biết đến.

An gia nhắm vào hắn cũng không có gì lạ.

Thậm chí Cố Hàn Uyên còn nghi ngờ người thực sự muốn lôi kéo hắn là An Vân Sơn chứ không phải An Thế Cảnh, dù sao An Thế Cảnh chưa chắc đã nỡ lòng để Cơ Dao Hoa đến tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Điểm này có thể nhìn ra một hai từ việc Cơ Dao Hoa không mang theo những tỷ muội của mình đến đây.

E rằng đó cũng là thủ đoạn để kìm hãm Cơ Dao Hoa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Ở gần như vậy, tình trạng cơ thể của Cơ Dao Hoa tự nhiên không thể qua mắt được hắn, một người tinh thông y thuật.

Thủ đoạn như vậy chỉ có thể là của An Vân Sơn, An Thế Cảnh sẽ không nỡ.

Cũng khó trách Cơ Dao Hoa ngày càng khao khát tự do, mạo hiểm đến gặp Cố Hàn Uyên vào ban đêm.

Cố Hàn Uyên nhếch mép, chọc cho Cơ Dao Hoa kinh hô một tiếng.

Ngô.

Nàng mặt mày đỏ bừng, vội vàng nói: Lời của An gia, ta đã chuyển đến.

Cố công tử xin buông tay, ta nên cáo từ.

Cơ Dao Hoa lúc này chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nếu không thật sự có khả năng sẽ tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ.

Nhưng Cố Hàn Uyên sẽ không để nàng được như ý.

Không những không buông nàng ra, ngược lại còn ôm chặt hơn.

Hắn đầy thâm ý nói: Cơ cô nương cần gì phải vội.

Chuyện của An Thế Cảnh nói xong rồi, vậy còn chuyện của Cơ cô nương thì sao.

Cơ Dao Hoa nghe vậy giật mình, thấy quả thực không thể rời đi, đành bất đắc dĩ từ bỏ mà hỏi: Cố công tử có ý gì.

Cố Hàn Uyên gạt vài lọn tóc của Cơ Dao Hoa, đưa lên mũi khẽ ngửi.

Hơi ngạc nhiên vì đó lại là mùi hương hoa hồng, chỉ là mùi hương có vẻ hơi trầm.

Hoa hồng đen sao.

Cơ Dao Hoa thấy Cố Hàn Uyên dời tay đi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không nàng đã mất mặt rồi.

Nhưng ngón tay Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng điểm vào bụng nàng, lại khiến nàng giật mình.

Tiếng cười khẽ bên tai càng làm nàng không biết phải làm sao.

Loại độc dược phát tác chậm trong người Cơ cô nương không lừa được ta đâu.

Sắc mặt Cơ Dao Hoa lập tức trở nên khó coi.

Nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, kinh ngạc nhìn hỏi: Cố công tử có thể giải được.

Tự nhiên, tuy độc trên người Cơ cô nương có chút quỷ dị, giải cũng hơi phiền phức, nhưng không phải là độc không thể giải.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói.

Cơ Dao Hoa đã trúng một loại độc dược phát tác chậm, loại độc này đều dùng để khống chế người.

Mặc dù không bá đạo khó giải như Tam Thi Não Thần Đan hay Báo Thai Dịch Cân Hoàn, nhưng độc dược do An gia với tài lực của mình luyện chế ra cũng không phải người bình thường có thể giải được.

Cơ Dao Hoa bất lực trước nó, nhưng đối với Cố Hàn Uyên, loại độc dược không đặc thù này lại không khó giải.

Cơ Dao Hoa chưa bao giờ nghĩ rằng loại độc này có ngày sẽ được giải.

Lúc này, nàng gần như vô thức hỏi: Cố công tử bằng lòng giúp ta sao.

Trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa xuân đó tràn đầy vẻ khẩn cấp.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt lười biếng, nhàn nhạt nói: Ta chỉ không thích bị người khác hưởng không, nhưng không có nghĩa là không muốn giúp một cô nương xinh đẹp.

Cơ Dao Hoa nghe vậy hơi sững sờ, mang theo chút may mắn, do dự hỏi: Cố công tử có điều kiện gì.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Cơ cô nương thật sự không biết sao.

Lòng Cơ Dao Hoa rối bời.

Việc giải độc dường như ở ngay trước mắt, nhưng nàng lại không thể quyết định.

Nàng vẫn không muốn từ bỏ thứ duy nhất của mình.

Cơ Dao Hoa mím chặt đôi môi anh đào, tha thiết hỏi: Cố công tử có thể đổi một điều kiện khác không.

Cố Hàn Uyên nhếch mép tạo thành một đường cong đầy thích thú, nhàn nhạt nói: Nghe nói Cơ cô nương có mấy vị hảo tỷ muội, ta cũng rất có hứng thú với các nàng.

Cơ Dao Hoa nghe vậy kinh hãi, kích động nói: Không được.

Nếu nói thân thể của nàng là sự kiên trì của nàng, thì những tỷ muội này chính là trụ cột tình cảm của nàng.

Yêu cầu của Cố Hàn Uyên lập tức chạm vào tử huyệt của nàng.

Muốn tự do.

Muốn tính mạng.

Muốn trong sạch.

Hay là muốn tỷ muội.

Chương 703

Cơ Dao Hoa chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào nhận ra mình quan tâm đến nhiều thứ như vậy.

Nàng phẫn hận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, tâm tình sa sút nói: Cố công tử, thả ta đi.

Cơ Dao Hoa đã đưa ra lựa chọn.

Không phải nàng thực sự không quan tâm đến việc giải độc, mà là nàng đột nhiên nhận ra, dù giải được độc cũng không có nghĩa là nàng có thể thoát khỏi sự khống chế của An gia.

Không chỉ vì những tiểu tỷ muội của nàng bị dùng làm con tin, mà còn vì nàng sợ hãi thế lực của An gia.

Cố Hàn Uyên đã sớm liệu trước được điều này.

Hóa giải nỗi sợ hãi của nàng đối với An gia, cho nàng đủ cảm giác an toàn đều phải đợi đến kinh thành rồi mới nói.

Nhưng trước đó, phải để lại cho nàng một ký ức sâu sắc, nếu không đối tượng mà nàng dao động chưa chắc đã là mình.

Cố Hàn Uyên đầy hàm ý khẽ cười nói: Cơ cô nương, hưởng không chẳng phải là thói quen tốt.

Cơ Dao Hoa biết tâm tư muốn mượn uy thế của Cố Hàn Uyên cáo mượn oai hùm của mình không thể giấu được hắn.

Nhưng khi nghe Cố Hàn Uyên nói đến việc hưởng không, trong lòng nàng lại tức giận bất bình.

Nhất là khi cúi đầu nhìn thấy vạt áo hơi xộc xệch, càng thêm bi thương.

Nàng lạnh lùng nói: Cố công tử muốn gì.

Ta đã nói lúc nãy rồi, hy vọng Cơ cô nương có thể cùng ta uống rượu.

Cố Hàn Uyên ngẩng đầu nhìn lên trời, tuyết bỗng nhiên rơi, hắn cầm bầu rượu lên, tự rót cho mình một chén đầy, rồi mỉm cười nói: Rượu này tên là Sương Hoa Xuân, rất ấm người.

Cố Hàn Uyên uống cạn chén rượu, trong ánh mắt kinh ngạc của Cơ Dao Hoa, hắn tiến lại gần.

Đôi môi đỏ mọng của Cơ Dao Hoa ấm áp, bên tai vang lên một tiếng cười khẽ.

Uống rượu như thế này mới là ngon nhất.

Những đóa hoa tuyết bay lượn, Hưng Vân Trang trong đêm càng thêm tĩnh lặng.

Cố Hàn Uyên ban đầu một chưởng mở Thiên Khu xua tan mây đen, nay lại nhẹ nhàng trở về, trong đêm nay tuyết đã rơi.

Dường như để bù lại cho ngày hôm trước chưa có tuyết, trong khoảnh khắc, hoa tuyết đã như lông ngỗng bay lượn.

Trong tuyết, một đôi nam nữ áp sát vào nhau.

Nam tử ôm nữ tử vào lòng, thoạt nhìn như đang động tình hôn nhau.

Nhưng thực tế lại có chút sai lệch.

Nữ tử trợn to đôi mắt đẹp, tràn đầy vẻ xấu hổ và chống cự.

Nam tử vẻ mặt đầy ẩn ý, tựa như chỉ đang trêu đùa.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ngửa ra sau, rời khỏi khuôn mặt của Cơ Dao Hoa.

Rượu cay nồng từ đôi môi đỏ tươi kia chảy xuống, theo chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp, hoặc là làm ướt y phục, hoặc đọng lại trên xương quai xanh tinh xảo, hoặc chảy xuống nơi sâu thẳm không biết.

Nhìn khuôn mặt xấu hổ giận dữ, mắt ngấn lệ của Cơ Dao Hoa, hắn hơi trêu đùa cười nói: Sương Hoa Xuân này thiên hạ hiếm có, Cơ cô nương không thưởng thức kỹ há chẳng phải đáng tiếc sao.

Cơ Dao Hoa tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Trớ trêu là lại không thể không thừa nhận Sương Hoa Xuân quả thật là rượu ngon cực phẩm.

Không chỉ thơm nồng vị đẹp, sau khi uống vào còn có một cảm giác ấm áp, vui vẻ lan tỏa từ trong lòng.

Cùng với hoa tuyết là nhiệt độ không khí đột ngột giảm xuống.

Cơ Dao Hoa là người có thể chất hàn, mặc chiếc váy lụa mỏng màu tím không giữ ấm, lẽ ra lúc này phải lạnh đến chân tay cóng lại.

Vậy mà lúc này lại không cảm thấy chút lạnh lẽo nào.

Không chỉ là hiệu quả ấm người của Sương Hoa Xuân, mà còn vì toàn thân đều chìm trong lồng ngực ấm áp của Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải trong lòng kháng cự việc tiếp xúc thân mật với Cố Hàn Uyên, thực ra đó là một trải nghiệm tuyệt vời.

Ít nhất trong khoảnh khắc đó, nàng cảm nhận được cảm giác an toàn được người che chở.

Nhưng cuối cùng vẫn bị Cố Hàn Uyên phá hỏng cảm giác trải nghiệm của nàng, nên mới xấu hổ nghiến răng, đáng tiếc lại bị Cố Hàn Uyên nhạy bén tránh được.

Cơ Dao Hoa lúc này tức đến nghiến răng, không cam lòng chịu thiệt không công.

Nàng đột nhiên cười kiều mị: Cố công tử nói đúng, rượu này quả thật là tuyệt phẩm nhân gian, ta còn muốn uống thêm một lần nữa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười: Đương nhiên không thành vấn đề.

Nói xong lại rót đầy ly rượu cạn.

Cơ Dao Hoa sững sờ, nàng không tin Cố Hàn Uyên không nhìn ra ý định gỡ lại thể diện của nàng.

Đôi mày thanh tú nhíu lại hỏi: Cố công tử không sợ sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên mỉm cười: So với dung mạo của Cơ cô nương, chút mạo hiểm này có đáng là gì.

Cơ Dao Hoa nhìn Cố Hàn Uyên một bộ dạng chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, trong lòng cũng không nói nên lời.

Hồi phục lại tinh thần, nàng u u nói: Cố công tử thật đúng là phong lưu đa tình như lời đồn, chỉ là Cố công tử chẳng lẽ không biết hoa hồng có gai sao.

Cơ Dao Hoa quả nhiên chung tình với loài hoa cực kỳ tương xứng với nàng này.

Cố Hàn Uyên đối với điều này không hề ngạc nhiên, dù sao trên người Cơ Dao Hoa cũng mang theo mùi hương giống như hoa hồng đen.

Hoa ngữ của hoa hồng đen: một, dịu dàng chân thành. hai, độc nhất vô nhị. ba, ta là ác ma, chỉ thuộc về ngươi. bốn, trung thành, tưởng nhớ. năm, yêu ngươi, nguyện vì ngươi mà trả giá tất cả.

Cố Hàn Uyên thấp giọng khẽ cười: Chính vì hoa hồng có gai, mới có thể tạo ra hương thơm say lòng người.

Dứt lời, hắn lại uống cạn rượu trong ly, tiến sát Cơ Dao Hoa.

Lần này Cơ Dao Hoa đã có chuẩn bị tâm lý.

Có thể tránh, nhưng chẳng hiểu sao lại không tránh.

Hơn nữa, so với lúc trước, lần này Cố Hàn Uyên dịu dàng hơn nhiều.

Sự dịu dàng này khiến Cơ Dao Hoa không thể cắn ngay lập tức.

Nhưng chỉ một thoáng do dự, nàng đã không còn cơ hội nữa.

Không lâu sau, ánh mắt nàng trở nên mơ màng, không kìm được mà nhắm đôi mắt đẹp lại.

Một đôi tay ngọc không biết từ lúc nào đã vòng qua cổ Cố Hàn Uyên.

Tuyết lớn phủ lên hai người một lớp áo khoác trắng tinh.

Sương Hoa Xuân trong bầu rượu đã cạn.

Cơ Dao Hoa không hề hay biết đã uống phần lớn, đương nhiên là say.

Lần đầu tiên uống linh tửu mà lại uống nhiều như vậy, tự nhiên sẽ say.

Cố Hàn Uyên ôm Cơ Dao Hoa vào khách phòng.

Nhìn nàng đôi mày thanh tú nhíu chặt, hai mắt nhắm nghiền, cả người dường như cũng đang ở trong trạng thái căng thẳng.

Cơ Dao Hoa ngay cả lúc ngủ cũng không được thả lỏng, có thể thấy trạng thái tinh thần của nàng bình thường căng thẳng đến mức nào.

Sự căng thẳng này là do áp lực tích tụ quanh năm suốt tháng tạo thành.

Cơ cô nương, ngủ một giấc thật ngon nhé.

Cố Hàn Uyên nói xong liền cúi người để lại một nụ hôn nhẹ lên vầng trán sáng bóng của nàng.

Khi hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt của Cơ Dao Hoa có thể thấy rõ đã thả lỏng hơn.

Di Hồn Đại Pháp có thể thôi miên, cũng có thể giúp an giấc, hiệu quả tốt hơn so với tưởng tượng.

Làm một thí nghiệm nhỏ, Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, thong thả rời đi.

Trong giấc ngủ mê, Cơ Dao Hoa bỗng nhiên lẩm bẩm điều gì đó, khóe miệng treo lên một nụ cười ngọt ngào.

Trong đêm tuyết giá rét, quả nhiên vẫn nên sưởi ấm cho nhau mới ngủ ngon được.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên trực tiếp đi đến Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lãnh Hương Tiểu Trúc bày không ít chậu than, ngăn cách cái lạnh bên ngoài.

Lâm Tiên Nhi xinh đẹp mặc một bộ sa mỏng không rõ tác dụng thực tế, đang ca múa uyển chuyển.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt lười biếng ngồi dựa vào đầu giường thưởng thức.

Tay hắn như đang vuốt một con mèo lớn, vuốt ve mái tóc của Lâm Linh Linh.

Màu đen và màu đỏ thường xuyên lướt qua trước mắt, tôn lên vẻ đẹp cho nhau.

Sự ngoan ngoãn của Lâm Linh Linh cũng khiến người ta sinh lòng yêu thích.

Cố Hàn Uyên vỗ vỗ đầu Lâm Linh Linh, nhẹ cười nói: Được rồi.

Lâm Linh Linh nghe vậy có chút tiếc nuối ngẩng đầu lên, trong con ngươi trong suốt hiện lên ánh nước, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Còn Lâm Tiên Nhi thì mặt mày vui vẻ, dừng điệu múa.

Chương 704

Nàng nhanh chân đến bên người Cố Hàn Uyên, vô cùng dịu dàng nép vào lòng hắn, nũng nịu cười nói: Công tử, Tiên Nhi múa có làm ngài hài lòng không.

Hài lòng.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Nụ cười của Lâm Tiên Nhi càng thêm quyến rũ vài phần.

Vậy những việc Tiên Nhi làm, công tử có hài lòng không.

Hài lòng.

Mặc dù có một vài tì vết, nhưng Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Đôi mắt như nước mùa thu của Lâm Tiên Nhi long lanh, nũng nịu hỏi: Vậy điều Tiên Nhi cầu xin, công tử có đáp ứng không.

Tự nhiên.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, câu trả lời vẫn ngắn gọn như trước.

Lâm Tiên Nhi nghe vậy có chút lo lắng hỏi: Công tử sẽ không lại qua loa cho có lệ với ta như trước chứ.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Tiên Nhi không thích sao.

Khuôn mặt Lâm Tiên Nhi đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng vẻ mặt và ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc.

Tiên Nhi không phải không thích, chỉ là Tiên Nhi muốn nhiều hơn, muốn hoàn toàn trở thành người phụ nữ của công tử.

Cố Hàn Uyên bật cười: Tiên Nhi vẫn tham lam như vậy.

Lâm Tiên Nhi đôi mắt đẹp khẽ chớp, xinh đẹp làm nũng: Công tử không thích sự tham lam của Tiên Nhi sao.

Long Tiểu Vân từ chỗ Lâm Tiên Nhi học được kiến thức rồi bán đứng Lâm Thi Âm.

Lâm Tiên Nhi cũng từ chỗ Long Tiểu Vân học được cách làm nũng.

Ai cũng không nợ ai.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đưa tay kéo dải lụa trên chiếc váy mỏng.

Hắn kéo Lâm Tiên Nhi trắng như ngọc điêu khắc vào lòng, ôn tồn cười nói: Đương nhiên không.

Hơn nữa ta xưa nay thưởng phạt phân minh, đã đáp ứng Tiên Nhi, tự nhiên sẽ ban thưởng.

Tiên Nhi chuẩn bị xong chưa.

Công tử.

Lâm Tiên Nhi hoan hô một tiếng, trong lòng tràn đầy tình ý nói: Tiên Nhi là của công tử, mãi mãi là của công tử.

Đây là căn phòng xa lạ nào.

Đây là câu nói đầu tiên của Cơ Dao Hoa khi tỉnh lại.

Không thể không nói, dự cảm của nàng quả thật rất chính xác.

Vốn dĩ Cơ Dao Hoa bị huyết áp thấp nên lúc mới tỉnh còn hơi mơ màng.

Nàng vô thức thốt ra ý niệm thường xuyên xuất hiện nhất trong đầu đêm qua.

Bất quá, Sương Hoa Xuân là một loại Linh tửu, cũng sẽ không gây ra di chứng như say rượu.

Vì vậy, Cơ Dao Hoa rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Cảnh tượng đêm qua bắt đầu lướt qua trước mắt nàng.

Cuối cùng dừng lại ở hình ảnh nàng bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, đồng thời dần dần bắt đầu đáp lại dưới sự dẫn dắt của hắn.

Cơ Dao Hoa mới tỉnh ngủ, vẻ mặt còn ngây ngô, khí chất lạnh lùng xinh đẹp vẫn chưa trở lại, trông có chút ngơ ngác đáng yêu.

Vậy mà lúc này, chỉ thấy gò má nàng bỗng nhiên ửng lên một vệt hồng, đồng thời nhanh chóng lan rộng, cho đến khi cả khuôn mặt đỏ bừng.

Cơ Dao Hoa không khỏi nức nở che mặt.

Nàng làm sao cũng không ngờ mình lại có thể lạc lối trong sự dịu dàng của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ vậy, sắc mặt Cơ Dao Hoa bỗng nhiên hơi đổi, vệt đỏ ửng nhanh chóng biến mất, dường như còn có xu hướng chuyển sang tái nhợt.

Nàng kinh hoảng vội vàng vén tấm chăn đắp trên người lên.

Điều khiến nàng thở phào nhẹ nhõm là ngoài vạt áo có chút xộc xệch ra, những nơi khác đều hoàn hảo không chút tổn hại.

Vốn tính cẩn thận, Cơ Dao Hoa vô thức liếc nhìn căn phòng.

Chỉ thấy trong phòng lúc này ngoài nàng ra không có một bóng người, cửa cũng được đóng kỹ.

Vì vậy, sau một lúc đắn đo, nàng cởi bộ váy lụa mỏng màu tím kia ra.

Thân thể quanh năm luyện võ vô cùng tuyệt mỹ, căng mịn mà mềm mại, đáng tiếc cảnh tượng mỹ hảo này không có người nào được thưởng thức.

Không khí se lạnh buổi sớm khiến Cơ Dao Hoa không khỏi rùng mình một cái.

Mang theo tâm tình khó tả, nàng mặc lại bộ váy lụa mỏng.

Nàng có thể cảm nhận được sự tham luyến của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Bất kể đó có phải là tình yêu hay không, ít nhất Cố Hàn Uyên rất có hứng thú với thân thể của nàng.

Bằng không hắn cũng sẽ không đưa ra điều kiện giải độc như vậy.

Chính vì thế, Cơ Dao Hoa càng thêm bất ngờ khi Cố Hàn Uyên không làm gì nàng lúc nàng say rượu.

Cơ Dao Hoa không hiểu sao lại có một loại tâm tình kỳ quái là cảm thấy mình được tôn trọng.

Giao dịch là đôi bên cùng có lợi.

Sau khi nàng từ chối, Cố Hàn Uyên tuy mượn cớ cùng uống rượu để chiếm thêm nhiều tiện nghi của nàng, thậm chí còn cướp đi nụ hôn đầu của nàng.

Nhưng hắn lại không hề ép buộc nàng vượt qua ranh giới cuối cùng khi nàng đã say gục.

Cơ Dao Hoa không tin Cố Hàn Uyên không có hứng thú với một nàng xinh đẹp như hoa lại không chút phòng bị.

Dù sao vạt áo xộc xệch trước ngực vẫn đang nhắc nhở rằng Cố Hàn Uyên rất có hứng thú với nàng.

Dưới tình huống như vậy, lời giải thích duy nhất mà Cơ Dao Hoa có thể nghĩ ra là Cố Hàn Uyên đang tôn trọng nàng.

Đương nhiên, Cơ Dao Hoa không biết đêm qua Cố Hàn Uyên đang bận hưởng dụng Lâm Tiên Nhi, căn bản không cần thiết phải làm gì

nàng.

Thông tin bất đối xứng khiến Cơ Dao Hoa hiểu lầm.

Cơ Dao Hoa vốn dĩ không có cảm tình với Cố Hàn Uyên, thậm chí còn có vài phần chán ghét.

Dù sao Cố Hàn Uyên không chỉ sàm sỡ nàng, cướp đi nụ hôn đầu của nàng, mà còn nhăm nhe đến thân thể của nàng và các tiểu tỷ muội.

Vậy mà lúc này, cảm nhận được sự tôn trọng này, nàng lại không khỏi nảy sinh vài phần hảo cảm.

Người ta càng thiếu thốn thứ gì thì càng để tâm đến thứ đó.

Cơ Dao Hoa không có tự do thân thể, làm sao có thể cảm nhận được sự tôn trọng từ An Thế Cảnh.

Thậm chí những sự buông thả của An Thế Cảnh đối với nàng đều bị nàng xem như là đang thưởng thức sự giãy giụa của chim trong lồng cá trong chậu.

An Thế Cảnh thật sự không hiểu lòng phụ nữ, càng không hiểu Cơ Dao Hoa.

Tình cảm của hắn đối với Cơ Dao Hoa luôn ẩn giấu sau những hành động kỳ quặc, thậm chí có thể gọi là một kiểu ngạo kiều.

Đến nỗi rõ ràng đã bảo vệ Cơ Dao Hoa rất tốt, nhưng lại bị nàng sợ hãi, chán ghét, kết quả là độ thiện cảm trong lòng Cơ Dao Hoa còn không bằng Cố Hàn Uyên, không thể không nói điều này vô cùng mỉa mai.

Có lẽ đúng như câu nói kia: Đàn ông không xấu, đàn bà không yêu.

Lúc này, trong đầu Cơ Dao Hoa bỗng nhiên hiện lên một đoạn ký ức mơ hồ.

Đó là hình ảnh Cố Hàn Uyên hôn lên trán nàng, dịu dàng chúc nàng ngủ ngon.

Hình ảnh tuy mơ hồ nhưng lại sâu sắc đến lạ thường.

Điều này khiến Cơ Dao Hoa hiếm khi cảm thấy một trận thẹn thùng.

Hình tượng của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng bất giác có một sự đảo ngược lớn.

Hắn tuy rất xấu, nhưng cũng có những lúc rất dịu dàng.

Thầm thì như vậy, Cơ Dao Hoa phát hiện đêm qua là một giấc ngủ ngon mà không biết đã bao lâu nàng chưa có được.

Không có áp lực, không có sợ hãi, chỉ có cảm giác an tâm tràn đầy.

Tựa như lời chúc của Cố Hàn Uyên thật sự đã có tác dụng.

Tinh thần sảng khoái, Cơ Dao Hoa mang theo tâm tình phức tạp sửa sang lại vạt áo rồi bước ra khỏi phòng.

Cảnh tượng trước mắt lại khiến nàng ngây ngẩn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vẫn ngồi ở vị trí đêm qua.

Một tay chống cằm, thần thái lười biếng tự rót tự uống.

Bông tuyết trên trời rơi xuống lại không thể dừng lại trên người hắn dù chỉ một thoáng, tựa như không nỡ quấy rầy hắn.

Gương mặt anh tuấn dưới cảnh tượng này càng thêm thoát tục, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ Vũ Hóa Phi Thăng.

Nhìn chăm chú vào hình ảnh trước mắt, Cơ Dao Hoa bất giác cong môi, tim đập hơi nhanh hơn.

Chương 705

Không kìm được mà lẩm bẩm một tiếng: Cố công tử trông thật đẹp mắt.

Người phá vỡ hình ảnh yên tĩnh hài hòa này chính là Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy hắn quay đầu lại, mỉm cười với Cơ Dao Hoa nói: Cơ cô nương tỉnh rồi sao.

Đêm qua ngủ có ngon không.

Trong mắt Cơ Dao Hoa, hình tượng Cố Hàn Uyên lúc này và đêm qua khác nhau một trời một vực.

Đêm qua Cố Hàn Uyên giống như Ác Ma dụ dỗ người ta phạm tội.

Mà lúc này lại là một vị công tử phong nhã thoát tục, dịu dàng.

Cơ Dao Hoa chứng kiến nụ cười ấm áp kia, không khỏi rung động, nảy sinh một cảm giác e lệ.

Để che giấu cảm xúc này, Cơ Dao Hoa giả vờ cười sảng khoái hào phóng: Đa tạ Cố công tử quan tâm, Dao Hoa đêm qua ngủ rất ngon.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, cười ấm áp: Vậy thì tốt.

Dứt lời, hắn đưa tay ra hiệu về phía ghế băng đối diện, cười nhẹ nói: Cơ cô nương không ngại thì lại cùng ta uống vài chén.

Hôm nay trời lạnh, Sương Hoa Xuân làm ấm người là tốt nhất.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, trong lòng lại rung động.

Cảnh tượng trước mắt gần như là bản sao của đêm qua.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không mạnh mẽ ôm nàng vào lòng như đêm qua, mà đưa tay ra hiệu mời nàng ngồi vào ghế băng đối diện.

Bộ dạng nho nhã lễ độ, tao nhã lịch sự đó so với đêm qua lại trông có vẻ cực kỳ không chân thực.

Khiến nàng nhất thời có chút do dự.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu sự do dự và rối rắm của nàng, trêu đùa cười nói: Uống rượu ban ngày khác với uống rượu ban đêm, không cần dùng môi son của mỹ nhân làm chén đâu.

Cơ cô nương có thể yên tâm.

Dứt lời, hắn còn rót đầy chén rượu trống.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, bề ngoài thản nhiên nói lời cảm tạ, nhưng thực ra bên tai đã bất giác đỏ ửng.

Thân hình nàng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế băng đối diện Cố Hàn Uyên.

Tâm trạng phức tạp khiến Cơ Dao Hoa khó có thể duy trì phong thái lạnh lùng diễm lệ thường ngày, lại giống như một thiếu nữ mềm mại, hai tay nâng chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Mùi vị thơm nồng quen thuộc lan tỏa trong miệng, cơ thể vốn hơi giá lạnh cũng theo đó ấm lên.

Nhưng lúc này, Cơ Dao Hoa lại có cảm giác không tự nhiên, dường như thiếu đi một yếu tố quan trọng nào đó.

Cố Hàn Uyên thấy trong đôi mắt đẹp của Cơ Dao Hoa thoáng qua một tia thất vọng.

Hắn bỗng nhiên cười trêu chọc: Cơ cô nương nếu còn muốn uống rượu như đêm qua, có thể tối lại đến tìm ta.

Lời vừa nói ra, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp tuyệt trần của Cơ Dao Hoa nhất thời đỏ bừng.

Nàng vừa thẹn vừa giận lườm Cố Hàn Uyên một cái thật đẹp.

Tại Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lâm Tiên Nhi đang được Lâm Linh Linh hầu hạ tắm rửa.

Đôi tay xinh đẹp của nàng vốc một vốc nước vung lên, bọt nước bay lượn giữa không trung rồi lại rơi xuống thùng tắm.

Một vài giọt nước nghịch ngợm rơi xuống thân thể mềm mại của Lâm Tiên Nhi lộ trên mặt nước, khi lăn xuống càng làm nổi bật làn da trắng nõn hồng hào, mịn màng của nàng.

Gương mặt diễm lệ đã giãn ra, tựa như đóa hoa tươi đang nở rộ, kiều diễm ướt át, nét mặt mang theo nụ cười vui mừng và thỏa mãn.

Vẻ đẹp động lòng người này có mấy phần hương vị bế nguyệt tu hoa.

Lâm Linh Linh nhìn Lâm Tiên Nhi như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ghen tị.

Chỉ là rốt cuộc nàng đang ngưỡng mộ dung mạo xinh đẹp của Lâm Tiên Nhi hay đang ao ước nàng nhận được sự sủng ái của Cố Hàn Uyên thì nhất thời có chút không phân rõ.

Lâm Tiên Nhi có trình độ nhìn thấu lòng người không thấp, liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lâm Linh Linh, cười nói: Được rồi, Linh Linh đừng ngưỡng mộ nữa.

Ngươi cứ ngoan ngoãn hầu hạ công tử như vậy, sớm muộn gì công tử cũng sẽ thu nhận ngươi.

Lâm Linh Linh nghe vậy, mặt cười liền ửng hồng, e lệ nói: Linh Linh không xinh đẹp như tiểu thư, công tử chưa chắc đã thích.

Lâm Tiên Nhi trêu chọc: Công tử không thích thì sẽ không để ngươi giúp hắn tắm rửa đâu.

Chùi khóe miệng đi, cảm ơn ngươi.

Nói xong, nàng chủ động lấy một chiếc khăn mặt từ bên cạnh đưa cho Lâm Linh Linh.

Tiểu thư Lâm Linh Linh tủi thân nhận lấy khăn mặt lau chùi.

Trong lòng lại không khỏi nghĩ đến Cố Hàn Uyên, lòng tràn ngập xấu hổ và vui sướng.

Lâm Tiên Nhi nhìn Lâm Linh Linh đáng thương, trong lòng bỗng khẽ động, thở dài một tiếng nói: Ta ngược lại thật hy vọng công tử có thể sớm thu nhận ngươi.

Trước kia ta vẫn quá tự phụ, đừng nói là chinh phục công tử.

Nếu không phải công tử thủ hạ lưu tình, ta bây giờ đã không còn là thân trong sạch.

Nếu công tử không hài lòng thì phải làm sao đây.

Lâm Tiên Nhi đã bị Cố Hàn Uyên đánh bại có chút thảm hại.

Bậc thầy lý thuyết trước khi biến thành thực tiễn vẫn cần tích lũy kinh nghiệm.

Huống hồ vừa ra mắt đã gặp phải Đại Ma Vương Cố Hàn Uyên này, có thất bại thảm hại như vậy cũng không có gì lạ.

Bất quá, điều khiến Lâm Tiên Nhi vui mừng hơn là Cố Hàn Uyên đã cho nàng thuốc giải Tam Thi Não Thần Đan.

Chứng tỏ nàng đã nhận được sự tin tưởng của Cố Hàn Uyên, tự nhiên càng vui mừng hơn.

Lâm Linh Linh trong lòng ngượng ngùng, nhưng vẫn an ủi nói: Tiểu thư trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, công tử nhất định sẽ thích.

Lâm Tiên Nhi có chút không cam lòng nói: Lâm Thi Âm kia cũng không kém a.

Khoảng thời gian này bộ dạng đáng thương của nàng ngay cả ta là nữ nhân cũng sắp động lòng, hơn nữa nàng còn có con gái Long Tiểu Vân làm trợ thủ.

Coi như Long Tiểu Vân bây giờ còn nhỏ, cũng sẽ có ngày lớn lên.

Ta không muốn mất đi sự sủng ái, càng không muốn thua nàng ta.

Cho nên phải nhờ Linh Linh ngươi giúp đỡ.

Lời cảnh cáo trước đó của Long Tiểu Vân vẫn có chút hiệu quả.

Chỉ là hiệu quả này lại phản tác dụng, khơi dậy ý chí chiến đấu của Lâm Tiên Nhi.

Bằng không với tính độc chiếm của Lâm Tiên Nhi, cũng chưa chắc đã dứt khoát hy vọng Lâm Linh Linh tham gia vào.

Lâm Tiên Nhi cô độc một mình, người trợ giúp duy nhất có thể tìm được cũng chỉ có Lâm Linh Linh.

Lâm Linh Linh đôi mắt ngượng ngùng, nhưng cũng kiên định nói: Tiểu thư đối với nô tỳ ân trọng như núi, nô tỳ không dám quên Tình tiết bị Cố Hàn Uyên làm xáo trộn, Lâm Linh Linh không gặp Lý Tầm Hoan, cũng không trở mặt thành thù với Lâm Tiên Nhi.

Vì vậy, Lâm Linh Linh vẫn là nha hoàn tâm phúc của Lâm Tiên Nhi.

Tình cảm chủ tớ vốn dĩ không tệ, lại có Cố Hàn Uyên làm mối liên kết, quan hệ tự nhiên càng thêm thân mật.

Ào ào một tiếng.

Lâm Tiên Nhi đứng dậy, dịu dàng nói: Được rồi, ở đây lại không có người ngoài.

Ngươi thích công tử, ta cũng sẽ không trách ngươi.

Sau này ngươi ta xưng hô tỷ muội đi.

Lâm Linh Linh thấy vậy vội vàng lấy khăn lông lau người cho Lâm Tiên Nhi, có chút sợ hãi nói: Tiểu thư Lâm Tiên Nhi lườm một cái.

Lâm Linh Linh thấy vậy, do dự mím môi.

Từ chủ tớ đến tỷ muội, không phải dễ dàng vượt qua rào cản tâm lý như vậy.

Cuối cùng vẫn là vì nghĩ đến Cố Hàn Uyên mà nàng hạ quyết tâm, nhỏ nhẹ nói: Tỷ tỷ, Linh Linh sẽ cố gắng.

Lâm Tiên Nhi mặt lộ vẻ vui mừng, gọi: Hảo muội muội.

Nàng thực ra vẫn muốn làm tỷ tỷ trước mặt Lâm Thi Âm.

Đáng tiếc vẫn bị Lâm Thi Âm đi trước một bước, nguyện vọng thất bại.

Lúc này có thêm một muội muội đáng tin cậy hơn, ngược lại cũng có thể được an ủi một chút.

Tâm tình vui vẻ, Lâm Tiên Nhi mặc xong quần áo, cười nhẹ phân phó: Chuyện công tử giao phó cũng không thể quên.

Muội muội đi truyền tin cho Như Ý đi.

Đây cũng là một dấu hiệu của sự tin tưởng, bằng không Lâm Tiên Nhi sẽ không để Lâm Linh Linh nhúng tay vào chuyện Cố Hàn Uyên sắp xếp.

Có thể làm việc cho Cố Hàn Uyên, Lâm Linh Linh tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Nàng hân hoan đáp: Vâng, tỷ tỷ, Linh Linh đi ngay đây.

Trong Lãnh Hương Tiểu Trúc, tình tỷ muội thắm thiết.

Cuộc trò chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa đã có xu hướng dần đi vào hồi kết.

Sau cái lườm mang theo ý vị hờn dỗi kia.

Bầu không khí giữa hai người rõ ràng hài hòa hơn rất nhiều, họ tùy ý trò chuyện.

Chương 706

Phong cách thay đổi hoàn toàn của Cố Hàn Uyên khiến Cơ Dao Hoa cảm thấy mới lạ, đồng thời cũng càng thêm tò mò, nàng hỏi Cố Hàn Uyên không ít vấn đề.

Cố Hàn Uyên đều trả lời từng cái một.

Bầu không khí như bạn bè này khiến Cơ Dao Hoa có cảm giác thoải mái khó tả, tựa như tất cả những gì đêm qua chỉ là ảo giác.

Thậm chí nàng không khỏi thầm nghĩ, nếu ngay từ đầu Cố Hàn Uyên dùng cách này để theo đuổi, liệu nàng có đồng ý ngay không.

Đáng tiếc nghĩ đi nghĩ lại, câu trả lời vẫn là phủ định.

Bầu không khí như bạn bè tuy tốt, nhưng không đủ để lay động nàng.

Bất quá dù vậy, tâm tình tốt đẹp cũng khiến Cơ Dao Hoa không khỏi uống thêm vài chén.

Cơ Dao Hoa có chút kháng cự với sự thanh lọc của linh khí nên không dễ say như trước.

Nhưng vài chén rượu vào bụng vẫn có chút ngà ngà say.

Vì vậy, nàng rất nhanh liền cáo từ.

Cố công tử, ta phải đi điều tra vụ án mới.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Vụ án Mai Hoa Đạo có không ít điểm đáng ngờ, manh mối lại ít ỏi, e rằng không dễ điều tra.

Cơ Dao Hoa khẽ thở dài, nàng nào lại không biết độ khó của việc điều tra án.

Nhất là sau khi điều tra sơ bộ ngày hôm qua, nàng càng thêm đau đầu.

Chỉ đành bất đắc dĩ nói: Sứ mệnh trong người, dù sao cũng phải thử một chút.

Cố Hàn Uyên dịu dàng nói: Được rồi.

Cơ cô nương nếu có chuyện gì khó xử có thể tìm ta giúp đỡ.

Đôi mắt đẹp của Cơ Dao Hoa sáng lên.

Lời hứa của Cố Hàn Uyên hiệu quả hơn tất cả.

Hơn nữa cũng có nghĩa là Cố Hàn Uyên không để ý nàng cáo mượn oai hùm.

Cơ Dao Hoa không khỏi cười tươi như hoa nói: Đa tạ Cố công tử, Dao Hoa cáo từ.

Cơ Dao Hoa đi đến cửa viện, xa xa nghe thấy một tiếng cười mang theo ý vị trêu chọc.

Còn nữa, nếu Cơ cô nương suy nghĩ kỹ, cũng có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.

Bước chân Cơ Dao Hoa dừng lại, nàng quay người hừ một tiếng nói: Hừ, vậy Cố công tử cứ từ từ mà chờ đi.

Dứt lời, nàng liền quay người bước nhanh rời đi.

Bất quá, khóe miệng nàng lại không khỏi nở một nụ cười tự nhiên.

Không phải nụ cười giả tạo thường ngày, mà là nụ cười vô cùng chân thật.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn theo bóng lưng rời đi của Cơ Dao Hoa.

Khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Thời gian Cơ Dao Hoa và Cố Hàn Uyên xa nhau còn ngắn hơn trong tưởng tượng.

Chưa đến giữa trưa đã có Tử Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn đến cửa thông báo Cố Hàn Uyên đến gặp Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên theo hắn đến một trang viên.

Nơi này là sản nghiệp của Thiết Địch tiên sinh.

Chuẩn xác mà nói là do Long Khiếu Vân tặng cho Thiết Địch tiên sinh.

Bây giờ người ở đó là Như Ý.

Nguyên phối của Thiết Địch tiên sinh mất sớm, lại không có con nối dõi, thiếp thất duy nhất chính là Như Ý.

Vì vậy, Như Ý thuận lý thành chương thừa kế toàn bộ di sản của Thiết Địch tiên sinh, trang viên này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nơi này đã bị người của Lục Phiến Môn phong tỏa, động tĩnh lớn như vậy tự nhiên là lại xảy ra án mạng.

Cố Hàn Uyên thong thả đi vào.

Cơ Dao Hoa toàn thân mặc bộ phục sức Thần Bộ màu đen, sắc mặt ngưng trọng kiểm tra thi thể trên đất.

Cái đầu trọc lóc trở nên nhăn nheo, xanh đen, không nhìn rõ hình dáng.

Bất quá, Cố Hàn Uyên vẫn liếc mắt một cái nhận ra đó là Tâm Giám.

Ở một nơi xa hơn, một thân đồ tang trắng thuần, Như Ý yếu ớt che mặt khóc thút thít.

Như Ý nhận ra Cố Hàn Uyên đến, kín đáo liếc mắt đưa tình.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ nhếch, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Hắn nhẹ giọng gọi: Cơ cô nương.

Cơ Dao Hoa nghe vậy đứng dậy nhìn về phía Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ vui mừng.

Giọng nói ôn nhu mềm mại: Cố công tử, ngươi đến rồi.

Những người của Lục Phiến Môn có mặt tại hiện trường đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn lại.

Ánh mắt tương tự, Cơ Dao Hoa đã từng gặp một lần khi nàng trở lại nơi ở của Lục Phiến Môn vào sáng sớm.

Có lẽ là do chột dạ.

Cơ Dao Hoa chỉ hung hăng lườm một vòng, lại không giải thích nhiều.

Ở nơi mọi người không nhìn thấy, nàng lại không khỏi mím môi.

Cố Hàn Uyên dịu dàng nói: Cơ cô nương, tình hình thế nào.

Nói đến chính sự, Cơ Dao Hoa lại khôi phục bộ dạng lạnh lùng, tài giỏi.

Nàng nhíu mày nói: Tâm Giám trúng kịch độc mà chết.

Loại độc này rất hiếm thấy, là một loại Biên Bức độc xuất xứ từ Miêu Cương.

Ta đoán là Ngũ Độc Đồng Tử làm.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, hỏi: Ngũ Độc Đồng Tử vì sao phải giết Tâm Giám.

Cơ Dao Hoa liếc nhìn Như Ý vẫn đang khóc thút thít, thấp giọng nói: Như Ý cô nương nói Tâm Giám đột nhiên xông vào muốn giở trò đối bại với nàng, sau đó không biết vì sao đột nhiên sắc mặt biến thành màu đen, độc phát thân vong.

Tiếp đó liền có một bóng người cao không tới sáu thước xông vào, từ trên người Tâm Giám lấy đi một cuốn sách.

Ta khám nghiệm tử thi cho Tâm Giám thì phát hiện trên cổ sau gáy hắn có hai lỗ máu, chắc là do dơi cắn.

Còn cuốn sách kia là gì thì không biết.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trầm ngâm nói: Ngũ Độc Đồng Tử sợ là vì Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công của ta.

Cơ Dao Hoa kinh ngạc, hỏi: Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Cố Hàn Uyên khẽ nói: Ừ, đó là võ công ta dạy cho A Phi.

Long Khiếu Vân từng có một giao dịch với ta, cho nên đã từng cho hắn một bản.

Tâm Giám khi thu dọn thi thể Long Khiếu Vân chắc là đã lấy được bí tịch.

Chỉ là không biết Ngũ Độc Đồng Tử tại sao lại biết được tin tức, giết hại Tâm Giám, cướp đi bí tịch.

Cơ Dao Hoa đương nhiên không biết giao dịch ngầm giữa Cố Hàn Uyên và Long Khiếu Vân.

Lúc này nghe vậy liền giật mình, bỗng nhiên liên tưởng đến những lời đồn đại về Lâm Thi Âm mà nàng nghe được trước đó.

Những lời đồn đó không đầu không đuôi, tính chân thực còn đáng ngờ.

Nhưng với sự hiểu biết của Cơ Dao Hoa về Cố Hàn Uyên, lời đồn rất có thể là thật, giữa hai người rất có thể đã xảy ra chuyện gì đó.

Lúc đó nàng nghe được lời đồn, trong lòng còn đang khinh bỉ Cố Hàn Uyên, vậy mà lúc này lại không hiểu sao có cảm giác không vui.

Cơ Dao Hoa nhíu mày khẽ lắc đầu, không muốn suy nghĩ nhiều.

Bỗng nhiên nàng nảy ra một ý, hỏi: Cố công tử định đối phó với Bắc Thiếu Lâm sao.

Cố Hàn Uyên cười như không cười hỏi: Vì sao lại nói vậy.

Đôi mắt đẹp của Cơ Dao Hoa lấp lánh, khẳng định nói: Việc Tâm Giám thu dọn thi thể cho Long Khiếu Vân là do Cố công tử ngươi để Long Tiểu Vân đồng ý.

Cơ cô nương quả nhiên thông minh.

Quan hệ giữa ta và Thiếu Lâm không cần phải nói nhiều đúng không.

Ta bất quá chỉ lợi dụng lòng tham của Tâm Giám một lần mà thôi.

Thủ đoạn hãm hại rõ ràng như vậy vốn cũng không cần phải che giấu.

Cố Hàn Uyên lợi dụng vốn chỉ là lòng tham của Tâm Giám mà thôi.

Chỉ cần Tâm Giám động lòng tham liền trúng kế.

Đây là dương mưu, bị người khác vạch trần hay không cũng không quan trọng.

Sự thẳng thắn của Cố Hàn Uyên khiến nụ cười của Cơ Dao Hoa càng thêm rạng rỡ.

Cơ Dao Hoa trầm ngâm một lát, nói: Thì ra là thế, chỉ là không biết Ngũ Độc Đồng Tử tại sao lại biết được tin tức, còn đến cướp đi bí tịch.

Kế hoạch không theo kịp thay đổi cũng là chuyện thường tình.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài, trong mắt lại hiện lên một tia ý vị.

Trên thực tế, sự cố bất ngờ vốn là một phần của kế hoạch.

Dùng dương mưu bao bọc âm mưu, che giấu mục đích thực sự của Cố Hàn Uyên càng sâu hơn.

Mai Hoa Đạo, Tâm Giám, Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Chương 707

Ngoài việc gài bẫy Lý Tầm Hoan, mục đích chính là gây nhiễu loạn giang hồ.

Bất kể là làm bại hoại danh tiếng của Bắc Thiếu Lâm hay truyền bá Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công đều là vì mục đích này.

Cơ Dao Hoa bỗng nhiên tò mò hỏi: Cố công tử, Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công kia thật sự là tuyệt thế thần công sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cơ cô nương hẳn là biết thành tựu của A Phi trong khoảng thời gian này chứ.

A Phi, một tân binh giang hồ vô danh, đã đánh bại Lữ Phụng Tiên đứng thứ năm và Quách Tung Dương đứng thứ tư trong Binh Khí Phổ, đã trở thành thiếu niên thiên tài nổi danh ở võ lâm Tây Bắc.

Mà chuyện Cố Hàn Uyên tặng cho A Phi thần công bí tịch tự nhiên cũng đã truyền ra ngoài.

Đa số mọi người đều cho rằng thành tựu của A Phi là do thần công bí tịch của Cố Hàn Uyên tạo nên.

Cơ Dao Hoa nghe vậy có chút khổ não nói: Vậy để cho loại tà đạo yêu nhân như Ngũ Độc Đồng Tử có được thần công bí tịch, đối với võ lâm là họa không phải phúc a.

Cơ Dao Hoa có nỗi lo này đương nhiên không phải vì lòng mang chính nghĩa.

Mà là Ngũ Độc Đồng Tử làm nhiều việc ác, đã có án tích ở Lục Phiến Môn.

Ngũ Độc Đồng Tử tuy tinh thông độc thuật, nhưng võ công lại rất thấp kém.

Võ công mà Cơ Dao Hoa học vốn thiên về quỷ dị, những thủ đoạn hạ độc thông thường đối với nàng hiệu quả có hạn.

Vì vậy, Ngũ Độc Đồng Tử từng bị nàng xem là công lao nằm trong tầm tay.

Nhưng nếu để Ngũ Độc Đồng Tử học được thần công bí tịch của Cố Hàn Uyên thì sẽ khó đối phó.

Tâm tư nhỏ của Cơ Dao Hoa tự nhiên không qua được mắt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta sẽ đi đoạt lại bí tịch.

Ừm, đầu của Ngũ Độc Đồng Tử lúc đó sẽ tặng cho ngươi.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, trong lòng có chút ngọt ngào, cười tươi như hoa nói: Đa tạ Cố công tử.

Nàng không cho rằng Ngũ Độc Đồng Tử có thể thoát khỏi sự truy sát của Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp yêu kiều hỏi: Vậy Cố công tử sau này định đối phó với Bắc Thiếu Lâm như thế nào.

Cố Hàn Uyên cười như không cười hỏi: Cơ cô nương muốn giúp ta.

Hơn nữa, Cơ cô nương chẳng lẽ không cảm thấy ta đối phó với Bắc Thiếu Lâm là trái với đạo nghĩa sao.

Cơ Dao Hoa nghe vậy giễu cợt nói: Ta đối với đám lừa ngốc Bắc Thiếu Lâm kia không có chút cảm tình nào.

Hành sự bá đạo, cản trở phá án không nói, còn luôn khinh thường phụ nữ.

Dừng một chút.

Nàng rung động, đôi mắt đẹp khẽ chớp, mỉm cười nói: Huống chi. chúng ta không phải là bạn bè sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ khó xử nói: Cơ cô nương như vậy sẽ khiến ta không nỡ ra tay với ngươi và các tiểu thư muội của ngươi.

Cơ Dao Hoa vừa nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến các tiểu tỷ muội của mình, liền nổi giận.

Lông mày liễu dựng thẳng, tức giận nói: Không cho phép ngươi có ý đồ với các nàng.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý, khẽ hỏi: Vậy còn chính Cơ cô nương thì sao.

Hừ.

Cơ Dao Hoa hừ nhẹ một tiếng, quay lưng lại, một bộ dạng lười để ý đến lời nói mê sảng của Cố Hàn Uyên.

Sau đêm qua và sáng nay.

Sự ngụy trang của Cơ Dao Hoa trước mặt Cố Hàn Uyên đã không còn ý nghĩa, nàng bộc lộ con người thật nhất của mình.

Mà Cố Hàn Uyên cũng không hề che giấu ý đồ với nàng.

Chính vì vậy, Cơ Dao Hoa khi đối mặt với Cố Hàn Uyên lại bất ngờ thản nhiên, thoải mái.

Lần đầu tiên Cố Hàn Uyên nói rằng hắn đang có ý đồ với các tiểu tỷ muội của nàng, trong lòng Dao Hoa chỉ có phẫn hận.

Vậy mà lúc này nghe lại, Cơ Dao Hoa trong lòng khó chịu đồng thời dường như lại có thêm nhiều thứ không rõ ràng.

Thứ không rõ ràng này nói không rõ, biện không minh.

Cơ Dao Hoa vô thức không muốn tìm hiểu nó.

Mà sau lưng nàng, ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nụ cười đầy ẩn ý.

Hắn bỗng nhiên tiến lên nắm lấy bàn tay thon nhỏ của Cơ Dao Hoa, dịu dàng nói: Đừng giận.

Ta hứa với ngươi, trước khi được ngươi đồng ý, tuyệt đối sẽ không ra tay với các nàng.

Ngươi điên rồi.

Mau buông tay.

Cơ Dao Hoa giật mình, vô thức nhìn xung quanh.

Kết quả là những thuộc hạ Lục Phiến Môn của nàng sau khi Cố Hàn Uyên đến liền thức thời đi xa.

Lúc này, người gần hai người nhất lại là Như Ý đang khóc thút thít.

Tâm tình Cơ Dao Hoa vô cùng phức tạp.

Phản ứng của mọi người tương đương với việc nói cho nàng biết, dù giải thích thế nào cũng không tẩy sạch được hiểu lầm.

Lời hứa dịu dàng của Cố Hàn Uyên khiến nàng không nén được vui mừng, tâm tình ngày càng phức tạp lại khiến nàng có chút bối rối.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, không những không buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Trong miệng cười nói: Ta đã hứa với ngươi rồi, dù sao cũng phải cho ta chút bồi thường chứ.

Lời này đương nhiên rước lấy cái lườm giận dỗi của Cơ Dao Hoa.

Bất quá, Cơ Dao Hoa dường như đã tìm được lý do để thuyết phục mình, cố gắng trấn định chuyển chủ đề: Cố công tử còn chưa nói cho ta biết ngươi muốn đối phó với Bắc Thiếu Lâm như thế nào.

Cố Hàn Uyên nghe được lời chuyển chủ đề có phần cứng nhắc của Cơ Dao Hoa cũng không để ý.

Hắn đầy ẩn ý khẽ cười nói: Tuy đã xảy ra sự cố, nhưng việc Tâm Giám đột nhiên xông vào muốn hành sự bất chính với Như Ý cô nương còn chết người hơn việc mưu đoạt bí tịch nhiều.

Cơ Dao Hoa cũng nhận ra mình đã hỏi một câu ngu ngốc.

Mặt cười ửng đỏ nói: Nói cũng phải, Bắc Thiếu Lâm lần này nhất định sẽ danh tiếng quét sạch.

Bắc Thiếu Lâm và Nam Thiếu Lâm khác nhau.

Nam Thiếu Lâm càng tuân thủ nguyên tắc khiêm tốn, liên hệ với triều đình cũng không chặt chẽ.

Vì vậy khi tiết lộ có hai vị Lục Địa Thần Tiên mới gây ra sóng to gió lớn.

Nhưng Bắc Thiếu Lâm vì ở Minh quốc có thực lực mạnh hơn.

Bọn họ muốn truyền giáo thì cần phải có thế lực mạnh hơn.

Không chỉ thường xuyên để lộ một ít nội tình, mà còn đạt được thỏa thuận với triều đình, do đó tác phong của Bắc Thiếu Lâm liền bá đạo hơn rất nhiều.

Cũng khó trách trước đây vào ngày sinh nhật trăm tuổi của Trương Tam Phong, họ lại ngang nhiên lên núi Võ Đang ép hỏi Trương Thúy Sơn.

Chính vì vậy, danh tiếng của Bắc Thiếu Lâm trên giang hồ là tốt xấu lẫn lộn.

Người tôn sùng họ rất nhiều, người chán ghét họ cũng không ít.

Mà Cơ Dao Hoa chính là thuộc loại người chán ghét Bắc Thiếu Lâm.

Đương nhiên cũng có khả năng đơn thuần là vì Cơ Dao Hoa cho rằng mình và Cố Hàn Uyên là bạn bè, cho nên mới muốn giúp đỡ.

Còn về sự thật thì chỉ có nàng mới biết.

Cơ Dao Hoa bỗng nhiên bất đắc dĩ khẽ thở dài: Chỉ tiếc là manh mối lại đứt đoạn.

Điểm đáng ngờ của vụ án Mai Hoa Đạo đều nằm trên người ba người Long Khiếu Vân, Tâm Giám và họ quan hệ cá nhân rất thân, lại đúng lúc Trương Hiếu Nghi truyền tin cho Bắc Thiếu Lâm thì Tâm Giám và Tâm Mi đang làm việc cách đó không xa.

Hơn nữa ta đã điều tra, họ làm việc chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng dưới sự đề nghị của Tâm Giám đã cùng Tâm Mi xuống núi.

Cho nên có lý do hoài nghi Tâm Giám có liên quan đến điểm đáng ngờ trên người ba người Long Khiếu Vân.

Ban đầu vì một số thao tác ngu ngốc của đám người Long Khiếu Vân, dẫn đến kế hoạch hãm hại Lý Tầm Hoan vô cùng thô thiển.

Mặc dù sau đó Cố Hàn Uyên đã hoàn thiện, cũng khó tránh khỏi để lại không ít sơ hở.

Bất quá, Cố Hàn Uyên cũng đã lợi dụng những sơ hở này một cách hư hư thực thực, đến nỗi bây giờ càng trông có vẻ khó bề phân biệt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ngưng giọng hỏi: Cơ cô nương không hoài nghi người trong cuộc còn lại là Như Ý sao.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, ngưng trọng nói: Như Ý tự nhiên đáng nghi, thậm chí còn là người có hiềm nghi lớn nhất, dù sao người chỉ ra Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo chính là nàng.

Hơn nữa, Ngũ Độc Đồng Tử vì sao không giết người diệt khẩu.

Chỉ là ta đã thăm dò, Như Ý là một cô gái yếu đuối tay trói gà không chặt, phía sau rất có thể còn có chủ mưu.

Để không đánh rắn động cỏ, chỉ có thể trước tiên âm thầm theo dõi.

Vậy Cơ cô nương phải trông coi cẩn thận.

Nếu Như Ý cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, manh mối cuối cùng này sẽ đứt đoạn.

Nghe lời dặn dò nghiêm túc của Cố Hàn Uyên, Cơ Dao Hoa tự tin khẽ cười nói: Ta hiểu rồi.

Các Tử Y Bộ Đầu thuộc hạ của ta đều đã bố trí người theo dõi ở gần đây, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không thoát khỏi sự giám sát của chúng ta.

Cố Hàn Uyên ánh mắt khó hiểu.

Như Ý là manh mối cuối cùng và cũng là sơ hở cuối cùng hiện nay.

Cơ Dao Hoa vẫn bị ấn tượng cố hữu ảnh hưởng.

Cho rằng một cô gái yếu đuối không có võ công nhiều nhất cũng chỉ là một quân cờ có thể vứt bỏ tùy tay.

Trên thực tế, nếu lúc này nàng quyết đoán bắt Như Ý lên, ngược lại sẽ gây ra không ít phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không lo lắng Cơ Dao Hoa có thể lần theo manh mối tìm đến Lâm Tiên Nhi.

Dù sao Lâm Tiên Nhi dưới sự dặn dò cố ý của Cố Hàn Uyên, đã rất chú ý đến việc truyền đạt mệnh lệnh với Như Ý.

Chương 708

Mỗi lần truyền tin đều qua mấy chặng trung gian.

Kể cả Lâm Linh Linh cũng chưa từng tiếp xúc trực tiếp với Như Ý.

Cơ Dao Hoa muốn trong tình huống này tìm ra mối liên hệ giữa Như Ý và Lâm Tiên Nhi, gần như là chuyện người si nói mộng.

Cách duy nhất có thể là bắt Như Ý lên nghiêm hình tra tấn.

Mà đây cũng chính là công việc kết thúc cuối cùng mà Cố Hàn Uyên cần làm.

Hai người lại tùy ý trò chuyện vài câu.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân, Cơ Dao Hoa vội vàng buông tay Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy một Lam Y Bộ Đầu đi lên báo cáo Tâm Mi của Bắc Thiếu Lâm đã đến.

Cơ Dao Hoa miễn cưỡng đè nén vệt hồng nhàn nhạt trên mặt, nhẹ cười nói: Xem lần này Tâm Mi lại dùng lý do thoái thác nào để tô son trát phấn đây.

Đúng như Cơ Dao Hoa nói.

Tâm Mi khi mới nhìn thấy thi thể Tâm Giám tự nhiên là giận không kìm được.

Càng tuyên bố nhất định sẽ tìm Ngũ Độc Đồng Tử báo thù.

Mà khi biết được chuyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, Tâm Mi vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang có vẻ mặt đầy ẩn ý, tâm tình nhất thời chìm xuống đáy cốc.

Dương mưu của Cố Hàn Uyên nằm ở chỗ, dù ngươi có nhìn thấu cũng vô dụng.

Nói cho cùng, đồ vật trên thi thể Long Khiếu Vân là di sản của Long Tiểu Vân.

Bất kể vì lý do gì cướp đi cũng đều không hợp lý.

Danh tiếng là một gánh nặng nhọn, nhất là đối với Bắc Thiếu Lâm gia đại nghiệp đại, đứng đầu chính đạo mà nói càng phải như vậy.

Tâm Mi chỉ có thể dùng lý do Tâm Giám tìm được thần công bí tịch sau đó chưa kịp giao cho Long Tiểu Vân để biện minh.

Lý do mà ai cũng không tin này cũng không biết Tâm Mi xấu hổ thế nào mà nói ra được.

Nhưng mà, cú sốc lớn hơn đã đến.

Việc Tâm Giám muốn hành sự bất chính với Như Ý là điều không thể tẩy thoát nhất.

Tâm Mi nghe vậy sắc mặt đại biến, đề nghị muốn đích thân hỏi Như Ý.

Yêu cầu này, Cơ Dao Hoa làm sao có thể đồng ý.

Cuối cùng, hắn chỉ đành bất đắc dĩ thoái thác rằng sẽ truyền tin về Bắc Thiếu Lâm, mời Phương trượng định đoạt.

Sau khi Tâm Mi rời đi, Cơ Dao Hoa nũng nịu nói: Hừ, lần này đám lừa ngốc Bắc Thiếu Lâm chắc chắn sẽ danh tiếng quét sạch.

Vừa dứt lời, eo nóng lên, khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên đã ở ngay trước mắt.

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai.

Dao Hoa, cảm ơn ngươi.

Cơ Dao Hoa bị bàn tay không lớn kia nắm lấy eo, kéo đến một góc khuất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này, toàn thân Cơ Dao Hoa đều cứng đờ.

Nàng đâu thể ngờ Cố Hàn Uyên lại đột nhiên ôm lấy mình như vậy.

Điều duy nhất nàng có thể làm lúc này là dùng hai tay chống trước ngực Cố Hàn Uyên, ngăn không cho hai người lại gần hơn.

Gương mặt xinh đẹp của Cơ Dao Hoa đỏ bừng, nàng thấp giọng quát hỏi: Ngươi làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên cười trêu chọc nói: Cảm tạ nàng a.

Thuận lợi khiến Bắc Thiếu Lâm danh tiếng bại hoại như vậy quả thực không thể thiếu sự phối hợp của Cơ Dao Hoa, vì vậy Cố Hàn Uyên thật lòng biết ơn, Cơ Dao Hoa nhận lấy cũng là lẽ đương nhiên.

Chỉ có điều, cách cảm tạ thế này khiến nàng xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Cơ Dao Hoa xấu hổ mắng: Phi, ngươi muốn tạ thì dùng miệng mà tạ cho đàng hoàng, động tay động chân tính là gì.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Thì ra Dao Hoa muốn ta dùng miệng à.

Ta hiểu rồi.

A.

Không phải.

Cơ Dao Hoa nhìn gương mặt Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, hoảng loạn nói.

Nhưng lời còn chưa dứt, đã bị chặn lại.

Cơ Dao Hoa tức giận đấm mấy cái vào lưng Cố Hàn Uyên, nhưng chẳng thể lay động hắn nửa phần, cuối cùng đành bất lực buông xuôi.

Theo thời gian trôi qua, ánh mắt Cơ Dao Hoa dần trở nên mê ly, không biết từ lúc nào đã nhắm đôi mắt đẹp lại.

Cảm giác lúc tỉnh táo và lúc say rượu hoàn toàn khác biệt.

Nàng cảm nhận rõ ràng sự bá đạo và dịu dàng của Cố Hàn Uyên.

Nàng như một con thuyền nhỏ trôi dạt trên biển, sóng tới thì dâng lên, sóng đi thì hạ xuống, hoàn toàn bị Cố Hàn Uyên nắm trong lòng bàn tay.

Không biết qua bao lâu.

Cơ Dao Hoa bỗng nhiên dùng sức đẩy Cố Hàn Uyên ra, vừa thẹn vừa giận mắng: Cố Hàn Uyên, ngươi là đồ khốn.

Dứt lời, nàng vội vàng chỉnh lại vạt áo của bộ trang phục Lục Phiến Môn, xoay người, có phần hoảng hốt bỏ chạy.

Cố Hàn Uyên khẽ liếm ngón tay, nói vọng theo: Dao Hoa, nếu còn muốn uống rượu, tối có thể đến tìm ta.

Cơ Dao Hoa nghe vậy càng đi nhanh hơn, không hề quay đầu lại, dẫn theo người của Lục Phiến Môn rời đi.

Trong đôi mắt đẹp của nàng là sự xấu hổ và tức giận khó hiểu.

Thậm chí chính nàng cũng không phân biệt được rốt cuộc là xấu hổ nhiều hơn một chút hay là tức giận nhiều hơn một chút.

Trong lòng còn có sự ảo não với chính mình, sao lại quá dễ dàng bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi như vậy.

Thậm chí nếu không phải Cố Hàn Uyên được voi đòi tiên, lúc đó nàng đã ngầm chấp nhận.

Trang phục của Lục Phiến Môn để thể hiện sự uy nghiêm, tất nhiên là rất dày, kể cả nữ thần bộ áo đen như Cơ Dao Hoa cũng không ngoại lệ.

Thậm chí để không bị người khác coi thường, y phục của nàng còn được gia cố thêm.

Cho nên dù là lần đầu gặp mặt, Cố Hàn Uyên cũng không nhìn ra nàng có dáng người như vậy.

Vì thế đêm qua khi thấy nàng trong bộ váy lụa mỏng màu tím khoe dáng người, mới hứng thú dạt dào như thế.

Lúc này không phải ở Hưng Vân Trang, địa bàn của Cố Hàn Uyên.

Y phục của Lục Phiến Môn mặc vào đã phiền phức, cởi ra còn phiền phức hơn.

Hết cách, chỉ đành đổi chỗ khác.

Cũng may y phục của Cơ Dao Hoa là áo và quần tách rời, vì vậy vén vạt áo lên chính là chiếc quần theo kiểu của Lục Phiến Môn.

Cơ Dao Hoa tự nhiên không thể tươi mọng như trái mật đào của Lâm Thi Âm, nhưng tư thái do quanh năm luyện võ cũng có nét đặc sắc riêng.

Trong cơn mê ly, Cơ Dao Hoa chỉ yếu ớt liếc Cố Hàn Uyên một cái rồi ngầm đồng ý, mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên được voi đòi tiên, mới khiến nàng không thể chịu nổi mà đẩy ra.

Cố Hàn Uyên vẫn hài lòng với tiến độ hiện tại.

Cứ như vậy, Cơ Dao Hoa đương nhiên sẽ không còn truy cứu cái chết của Lãnh Huyết nữa.

Mà Cố Hàn Uyên cũng có đủ thời gian để giải quyết vấn đề của An gia.

Đến lúc đó, Cơ Dao Hoa và đám tiểu tỷ muội của nàng tự nhiên sẽ trở thành người của hắn.

Bỗng nhiên, một thân thể mềm mại áp vào lưng Cố Hàn Uyên.

Giọng nói quyến rũ vô cùng vang lên bên tai.

Công tử, ta làm thế nào.

Chủ nhân của giọng nói và thân thể mềm mại đó tự nhiên là Như Ý.

Thấy người của Lục Phiến Môn đã tạm thời rời đi, nàng liền không kìm được mà sà vào.

Thậm chí để lại ấn tượng tốt cho Cố Hàn Uyên, nàng không từ thủ đoạn nào, tận dụng triệt để thân thể mỹ miều của mình.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chẳng trách Thiết Địch tiên sinh bị mê hoặc đến điên đảo tâm thần, mơ màng hồ đồ mà mất mạng.

Di sản phấn đấu mấy chục năm cũng bị một mình Như Ý kế thừa.

Nam nhân bình thường quả thực rất khó chống cự.

Chương 709

Cũng khó trách Tâm Giám vừa luyện xong Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công không vội vàng bỏ trốn, vừa nhận được triệu hoán của Như Ý liền vội vàng chạy tới, cuối cùng mất mạng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Cũng không tệ lắm.

Như Ý mị thanh hỏi: Vậy ta có thể xin trước một chút thưởng không.

Nàng chờ ngày này đã lâu lắm rồi.

Quả nhiên là nữ nhân muốn quyến rũ, mặc đồ tang là tốt nhất.

Nhìn Như Ý một thân đồ tang quyến rũ quỳ trước mặt, Cố Hàn Uyên hơi híp mắt, không để ý đến đôi mắt sáng rực của nàng, ánh mắt sâu thẳm xem xét lại kế hoạch.

Từ khi Như Ý si mê Cố Hàn Uyên, Lâm Tiên Nhi đã liên lạc với nàng, bảo nàng diễn mấy vở kịch.

Gán tội danh Mai Hoa Đạo cho Lý Tầm Hoan.

Giả bộ đáng thương trước mặt Thiết Địch tiên sinh, xúi giục hắn đi tìm Lý Tầm Hoan báo thù.

Rồi lại vô tình hay cố ý quyến rũ Tâm Giám đang bị sắc đẹp mê muội.

Ngầm liên lạc với Ngũ Độc Đồng Tử đang lảng vảng gần đó.

Để Ngũ Độc Đồng Tử giết Tâm Giám, mang đi bí tịch Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Ngũ Độc Đồng Tử vốn dĩ mơ ước Lâm Tiên Nhi, muốn bắt Mai Hoa Đạo để lọt vào mắt xanh của mỹ nhân.

Nhưng sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên khiến hắn có chút lo lắng.

Theo Ngũ Độc Đồng Tử, võ công của Cố Hàn Uyên tuy cao nhưng chưa chắc đã đỡ nổi độc của hắn.

Vì vậy hắn không cam lòng rời đi, mới lảng vảng gần đây.

Hành tung của Ngũ Độc Đồng Tử tự nhiên không qua được mắt Cố Hàn Uyên.

Như Ý liền đi liên lạc với Ngũ Độc Đồng Tử.

Ngũ Độc Đồng Tử ngoan ngoãn nghe lời như vậy, ngoài việc thực sự thèm muốn thần công bí tịch của Cố Hàn Uyên, cũng bị sắc đẹp của Như Ý cám dỗ.

Như Ý cũng giống như Lâm Tiên Nhi, là một cô gái biết lợi dụng bản thân.

Chỉ là dã tâm của nàng lớn hơn, cũng lý trí hơn.

Càng không phóng đãng không chịu gò bó như Lâm Tiên Nhi trong kịch tình.

Không lập tức hứa hẹn hết lợi ích, ngược lại giống như câu cá, khiến người ta thấy được mà không chạm được.

Dù sao nàng rất rõ ràng mình có hậu thuẫn, dùng chút ngân phiếu khống chế, lợi dụng xong tự nhiên có Cố Hàn Uyên thu dọn tàn cuộc.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là nàng không cảm thấy Cố Hàn Uyên sẽ thích một nữ nhân không sạch sẽ.

Không có cô bạn thân xinh đẹp như Lâm Tiên Nhi, Như Ý tự nhiên lợi dụng tất cả điều kiện có thể để chiếm được sự ưu ái của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự hết lòng phụng dưỡng của Như Ý, khẽ mỉm cười nói: Ban đêm ta sẽ đến tìm ngươi, sau đó chuẩn bị rời khỏi nơi này đi.

Như Ý cẩn thận hỏi: Công tử sẽ không bỏ mặc ta chứ.

Nỗi lo của Như Ý rất bình thường.

Dù sao phương pháp tiện lợi nhất chính là giết Như Ý.

Cứ như vậy sẽ không bao giờ có khả năng bí mật bị tiết lộ.

Nhưng Cố Hàn Uyên không phải loại phản diện vô năng.

Đối với nữ nhân tận tâm tận lực làm việc cho mình, hắn đương nhiên sẽ không tùy tiện vứt bỏ.

Hắn ôn hòa cười nói: Đương nhiên sẽ không, ta luôn ưu ái những nữ nhân có năng lực.

Sẽ sắp xếp tốt cho ngươi.

Đôi mắt đẹp của Như Ý sáng lên, chiếc cổ thanh tú khẽ cử động, nhận lấy phần thưởng, kích động nói: Vậy tối nay ta sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ công tử.

Trước khi trời tối, vở diễn nên làm thì đừng quên.

Công tử yên tâm.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp trở lại Hưng Vân Trang, mà đi đến một tửu điếm cách đó không xa.

Vừa vào cửa tiệm thì có một thân thể mềm mại lao vào lòng.

Cố đại ca.

Tiểu Hồng.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, gọi tên thiếu nữ trong lòng.

Tôn Tiểu Hồng tò mò hỏi: Cố đại ca sao có rảnh đến chỗ nhị thúc của ta vậy.

Trong tửu điếm rất vắng vẻ, chỉ có một bóng lưng gù đang bận rộn ở quầy hàng.

Chính là nhị thúc của Tôn Tiểu Hồng, Tôn Đà Tử.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt của Tôn Đà Tử, thuận tay ôm lấy Tôn Tiểu Hồng.

Đưa tay vuốt sống mũi cao thẳng của nàng, cười nói: Nàng cũng bao lâu rồi không quay về.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy sắc mặt hơi sầm lại, oán trách nói: Hừ.

Cố đại ca lúc nào cũng muốn xếp ta với Thi Âm tỷ tỷ chung một chỗ, ta không chịu đâu.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa từ bỏ ý định xấu đó, dù sao ban đêm chạy tới chạy lui cũng phiền phức.

Tôn Tiểu Hồng có quan niệm luân lý đạo đức bình thường và lòng xấu hổ của thiếu nữ, nhất thời tự nhiên khó mà chấp nhận.

Cho nên mấy ngày nay nàng luôn hờn dỗi, ban đêm cũng không muốn trở về Hưng Vân Trang.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo thon mềm của Tôn Tiểu Hồng, trêu chọc đầy ẩn ý: Vậy ta ở riêng với nàng thì sao.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó liền phản ứng lại.

Gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, cẩn thận hỏi: Ừm. vậy Cố đại ca có biết nương tay không.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Nàng nói xem.

Cái này. vậy thôi đi.

Tôn Tiểu Hồng quả nhiên vẫn là sợ hãi.

Nàng đối với chuyện ban đêm luôn vừa yêu vừa hận.

Vui mừng vì Cố Hàn Uyên thương yêu mình, lại day dứt vì mình không thể hoàn thành nghĩa vụ.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Vậy đừng hờn dỗi nữa.

Tôn Tiểu Hồng do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhận sai.

Nàng yếu ớt đáp: Được rồi, tối nay ta sẽ về.

Cố Hàn Uyên bỗng trầm giọng hỏi: Tiểu Hồng, nữ tử mà nàng nói đang âm thầm nhìn chằm chằm nàng đâu.

Khi Tôn Tiểu Hồng ở trong tửu điếm, một nữ tử trọ ở đây vẫn vô tình hay cố ý nhìn chằm chằm nàng.

Kinh nghiệm giang hồ nhiều năm khiến nàng vô thức cảm thấy đối phương không có ý tốt, liền báo cho Cố Hàn Uyên.

Ở kia.

Tôn Tiểu Hồng bĩu môi, ra hiệu Cố Hàn Uyên ngẩng đầu nhìn về phía sau.

Cố Hàn Uyên tự nhiên sớm đã phát hiện ánh mắt kia, chỉ là không nói toạc ra mà thôi.

Lúc này, hắn nhìn theo, ở hành lang phòng khách trên lầu hai của tửu điếm, có một nữ tử đang nhìn hắn.

Dung mạo của nữ tử không được coi là rất đẹp, nhiều nhất chỉ là trên trung bình, theo lý mà nói Cố Hàn Uyên chưa chắc sẽ có hứng thú.

Nhưng nữ tử này rất quyến rũ, đó là một loại quyến rũ vượt xa cả dung mạo.

Nhất là đôi mắt kia, vừa dài lại vừa mị.

Một thân áo lam, y phục rất bó, ôm chặt lấy cơ thể nàng, khiến đường cong của nàng trông càng nổi bật.

Eo rất nhỏ, nhìn qua liền cảm thấy độ dẻo dai của nàng nhất định rất tốt.

Chân rất dài, thon thả thẳng tắp.

Dưới sự tôn lên của eo nhỏ chân dài, những nơi cần đầy đặn lại càng thêm nổi bật.

Một nữ tử như vậy, dù dung mạo không phải tuyệt sắc, nam nhân lần đầu nhìn thấy nàng sẽ không kìm được mà liên tưởng đến chuyện giường chiếu.

Nữ tử hướng Cố Hàn Uyên ném một ánh mắt quyến rũ mười phần, lắc eo, xoay người trở về phòng.

Nam nhân bình thường khi thấy cảnh này chỉ nghĩ rằng đối phương đang câu dẫn mình.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý, hắn đã đoán được thân phận của nữ tử này.

Nữ tử đúng là đang câu dẫn hắn, nhưng lại không chỉ là câu dẫn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói với Tôn Tiểu Hồng: Xem ra nàng ta không phải nhìn chằm chằm nàng, mà là nhìn chằm chằm ta.

Tôn Tiểu Hồng lúc này cũng phản ứng lại, nguyên nhân đối phương nhìn mình sợ rằng là đang đợi Cố Hàn Uyên.

Dù sao bây giờ ở võ lâm Tây Bắc, đại đa số người đều biết nàng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Nhìn chằm chằm Tôn Tiểu Hồng, dĩ nhiên là có cơ hội tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt quyến rũ kia, trong mắt nam nhân tự nhiên là sức dụ dỗ mười phần.

Nhưng Tôn Tiểu Hồng nhìn thấy lại nổi hết da gà.

Nàng hừ lạnh nói: Hừ.

Chương 710

Sớm biết đã không nói cho Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên thấy vẻ mặt ghen tuông của Tôn Tiểu Hồng, buồn cười véo má nàng, chọc cho nàng tặng liền mấy cái lườm nguýt đáng yêu.

Tôn Tiểu Hồng đẩy tay Cố Hàn Uyên ra, bỗng nhíu mày nói: Ta cứ cảm thấy hình như đã gặp qua nữ tử kia ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ ra nàng là ai.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Ta trong lòng đã biết.

Nữ tử kia quả thật có chút danh tiếng, Tôn Tiểu Hồng chắc chắn đã từng nghe qua chuyện của đối phương.

Nhưng danh tiếng của nữ tử kia cũng không phải đặc biệt lớn.

Dù sao bàn về dung mạo, còn kém Tôn Tiểu Hồng rất nhiều.

Dung mạo của nữ tử vốn là nơi được chú ý nhất.

Lại thêm bầu không khí trọng nam khinh nữ ở võ lâm Tây Bắc rất nặng.

Bách Hiểu Sinh cố tình không xếp nữ tử vào Binh Khí Phổ là có thể thấy rõ.

Vì vậy trong tình huống nàng ta không bộc lộ võ công, Tôn Tiểu Hồng không nhận ra cũng rất bình thường.

Nữ tử câu dẫn rất rõ ràng, nhưng Cố Hàn Uyên cũng không vội vã đi gặp nàng, hướng về phía bóng lưng gù đang bận rộn ở quầy hàng hô: Ngươi chính là nhị thúc của Tiểu Hồng, Tôn Đà Tử à.

Tôn Đà Tử thấy Cố Hàn Uyên đã gọi thẳng tên mình, cũng không giả vờ nữa, liền đi tới.

Mang theo ánh mắt dò xét nói: Gặp qua Cố công tử, không biết Cố công tử có gì chỉ giáo.

Gương mặt Tôn Đà Tử đầy vết tích của năm tháng tang thương.

Hắn vừa lùn vừa gù, thoáng nhìn chẳng khác gì một tên lùn tịt.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu lưng gù của đối phương là do bị thương gây nên.

Bị thương đến cột sống mà không chết, cũng không bại liệt trên giường.

Hiển nhiên Tôn Đà Tử lúc còn trẻ cũng là một cao thủ công lực thâm hậu.

Cố Hàn Uyên không hề để ý đến ánh mắt dò xét kia của Tôn Đà Tử.

Dù sao thì hắn cũng đã chiếm đoạt cháu gái trong trắng của người ta.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một hộp gỗ tinh xảo.

Món đồ này ngươi đã từng thấy chưa.

Tôn Đà Tử nhìn thấy hộp gỗ, đồng tử nhất thời co rút, kinh hô: Liên Hoa Bảo Giám.

Lâm Thi Âm đưa cho ngươi.

Trong hộp gỗ đựng chính là Liên Hoa Bảo Giám mà Tôn Đà Tử vì một lời hứa đã bảo vệ hơn mười năm.

Lâm Thi Âm đã đem cả bản thân mình giao cho Cố Hàn Uyên, tự nhiên không cần thiết phải giấu giếm bí mật này nữa.

Nàng chủ động giao Liên Hoa Bảo Giám cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên mở ra xem, thu hoạch không nhỏ.

Ngoài Lân Hoa tâm pháp, dịch dung thuật, độc thuật, cổ thuật, y thuật, Nhiếp Tâm Thuật đều được ghi chép trong đó.

Cố Hàn Uyên vốn đã biết dịch dung thuật.

Nguyễn Tinh Trúc và A Châu đều là cao thủ trong lĩnh vực này, Cố Hàn Uyên học lại dễ như trở bàn tay.

Chỉ là rất ít khi cần dùng đến mà thôi.

Dịch dung thuật trong Liên Hoa Bảo Giám lại hoàn thiện thêm dịch dung thuật ban đầu của Cố Hàn Uyên.

Y thuật cũng có tiến bộ, đã toàn diện vượt qua những thần y như Bình Nhất Chỉ.

Còn về độc thuật và cổ thuật, Cố Hàn Uyên hứng thú không lớn.

Sau khi sao chép, hắn đã gửi qua địa võng cho Lý Mạc Sầu, Lam Phượng Hoàng và các nữ nhân khác nghiên cứu.

Kinh hỉ lớn nhất tự nhiên là Nhiếp Tâm Thuật.

Trước đó khi thi triển Di Hồn Đại Pháp với Cơ Dao Hoa đã thử nghiệm một phen.

Hiệu quả tăng lên rất nhiều, đồng thời càng khó bị phát hiện hơn, cũng không cần phải đối mặt mới có thể thi triển.

Tiếp xúc thân thể cũng có thể bất động thanh sắc phát động Di Hồn Đại Pháp.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Chẳng lẽ lại để Thi Âm đem Liên Hoa Bảo Giám giao cho Lý Tầm Hoan sắp bị bắt vào chiếu ngục sao.

Lý Tầm Hoan từng là ứng cử viên số một cho Liên Hoa Bảo Giám.

Kết quả lại trời xui đất khiến nó ở lại trong tay Lâm Thi Âm mà không đến được tay Lý Tầm Hoan.

Tôn Đà Tử đã canh giữ ở đây hơn mười năm.

Chứng kiến sự vinh nhục hưng suy của Lý Tầm Hoan và Lý Viên.

Bây giờ Lý Tầm Hoan tuy đã giết Long Khiếu Vân, chấm dứt ân oán nhiều năm, nhưng lại bị gán cho tội danh Mai Hoa Đạo không thể rửa sạch, ngay cả nữ tử mình yêu cũng đã theo người khác.

Tôn Đà Tử ánh mắt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên nói: Ai không ngờ Tiểu Lý Phi Đao vang danh giang hồ một thời lại có kết cục như thế này.

Dừng một chút, ông ta thở dài một tiếng nói: Nhưng mà Liên Hoa Bảo Giám đã đến tay Cố công tử, ngược lại cũng là.

Cố Hàn Uyên cười không tỏ ý kiến, bỗng trầm giọng hỏi: Ngươi có biết tung tích của Trầm đại hiệp bọn họ không.

Tôn Đà Tử giật mình, rõ ràng không ngờ Cố Hàn Uyên lại hỏi chuyện của Trầm Lãng, nghi hoặc hỏi: Cố công tử có chuyện gì muốn tìm Trầm đại hiệp.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên u quang, sắc mặt ngưng trọng thở dài nói: Bây giờ Vô Thiên đang gây họa cho giang hồ, Trầm đại hiệp là danh hiệp thiên hạ đệ nhất năm đó, lúc này đang cần Trầm đại hiệp đứng ra chủ trì chính nghĩa.

Trầm Lãng là một nhân vật mà Cố Hàn Uyên luôn để ý.

Không chỉ vì hắn liên quan đến Chu Thất Thất, mà là vì Trầm Lãng có sức ảnh hưởng cực lớn trong giới giang hồ cùng thế hệ.

Cố Hàn Uyên không tin Trầm Lãng sẽ luôn ở hải ngoại mà không trở về trung nguyên.

Mà người duy nhất còn có khả năng liên lạc với Trầm Lãng chính là Tôn Đà Tử, người được hắn giao phó bảo vệ Liên Hoa Bảo Giám.

Vì vậy mới mượn danh Vô Thiên để thăm dò.

Tôn Đà Tử nghe đến tên Vô Thiên cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó liền ngưng trọng hỏi: Cố công tử, Vô Thiên thật sự lợi hại đến vậy sao.

Chỉ bằng sức của tại hạ, khó mà đối phó được hắn.

Cố Hàn Uyên tỏ ra bất lực.

Tôn Đà Tử suy nghĩ một hồi, ánh mắt lóe lên nói: Thì ra là thế, Cố công tử cũng là vì chính nghĩa giang hồ.

Ta tuy không biết Trầm đại hiệp hiện nay ở đâu, nhưng có cách truyền tin cho hắn.

Trầm đại hiệp nếu nhận được tin, chắc chắn sẽ trở về trung nguyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên.

Tôn Đà Tử chưa nói hết sự thật, nhưng mục đích thăm dò đã đạt được.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Vậy thì tốt quá, nếu Trầm đại hiệp trở về trung nguyên, cũng xin thông báo cho tại hạ.

Cố công tử yên tâm.

Nghe được lời đảm bảo của Tôn Đà Tử, Cố Hàn Uyên hài lòng cười.

Quay đầu lại, hắn nhẹ cười nói với Tôn Tiểu Hồng: Tiểu Hồng, ta đi xem nữ tử kia, xem nàng ta muốn làm gì.

Tôn Tiểu Hồng chu môi, bất mãn nói: Chẳng qua lại là một nữ tử ngưỡng mộ Cố đại ca mà thôi.

Nữ tử tương tự, gần đây nàng đã gặp quá nhiều.

Từ khi có tin đồn nàng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, liền thường xuyên có các hiệp nữ giang hồ, tiểu thư khuê các tìm nàng bắt chuyện.

Tôn Tiểu Hồng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của các nàng.

Nàng trốn đến tửu điếm của Tôn Đà Tử cũng không thiếu ý muốn tránh né những cô gái mang tâm tư này.

Điều duy nhất khiến Tôn Tiểu Hồng có chút bối rối là nữ tử áo lam kia tuy rất quyến rũ, nhưng dung mạo hẳn là khó có thể gây hứng thú cho Cố Hàn Uyên mới phải.

Dù sao Tôn Tiểu Hồng ngày thường tiếp xúc đều là những mỹ nhân tuyệt thế như Lâm Thi Âm và Lâm Tiên Nhi.

Nhãn quang cao, dĩ nhiên có chút xem thường nữ tử áo lam kia.

Cố Hàn Uyên buồn cười véo sống mũi của Tôn Tiểu Hồng, nói: Chỉ có nàng là hiểu nhiều.

Tôn Tiểu Hồng yêu kiều hừ một tiếng, trơ mắt nhìn Cố Hàn Uyên lên lầu, cũng không nói thêm gì.

Nàng tuy sẽ giở chút tính khí trẻ con, nhưng cũng không cho rằng mình có thể thay đổi quyết định của Cố Hàn Uyên.

Biểu đạt sự bất mãn một cách vừa phải là đủ rồi.

Tôn Đà Tử thấy vậy khẽ thở dài: Tiểu Hồng, Cố công tử tuy có chút phong lưu đa tình, nhưng đại nghĩa không sai.

Tôn Tiểu Hồng nghe vậy vẻ mặt kiêu ngạo nói: Đó là tự nhiên.

Thà làm thiếp của anh hùng, không làm vợ của kẻ tầm thường.

Cố đại ca chính là đại anh hùng lớn nhất thiên hạ hiện nay.

Tôn Tiểu Hồng dù sao cũng là người thừa kế duy nhất của võ lâm thế gia Tôn gia.

Nếu không phải vậy, Tôn Tiểu Hồng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện làm một trong những nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Tôn Đà Tử bỗng có chút ung dung cười, nói: Tiểu Hồng, nếu Liên Hoa Bảo Giám đã rơi vào tay Cố công tử, ta cũng không cần ở lại đây nữa, nên xuất phát đi giúp gia gia của ngươi.

Sau khi Bách Hiểu Sinh chết, hành động của Thượng Quan Kim Hồng ngày càng lớn.

Áp lực của Thiên Cơ Lão Nhân cũng ngày càng lớn, không còn nhiệm vụ bảo vệ Liên Hoa Bảo Giám, Tôn Đà Tử quyết định đi trợ giúp.

Tôn Tiểu Hồng lo lắng hỏi: Nhị thúc, thật sự không cần nhờ Cố đại ca giúp đỡ sao.

Tạm thời không cần.

Tôn gia giao cho ngươi.

Tôn Đà Tử nói xong liền hào sảng rời đi.

Liên Hoa Bảo Giám đã có chủ, quán rượu này tự nhiên không cần thiết phải mở nữa.

Chương 711

Tôn Tiểu Hồng mắt lộ vẻ lo lắng nhìn bóng lưng Tôn Đà Tử rời đi, nói: Nhị thúc yên tâm đi.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã lên lầu hai của tửu điếm.

Đứng trước cửa phòng của nữ tử áo lam một lúc, cửa phòng quả nhiên không khóa.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý, đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn có chút kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian hắn nói chuyện với Tôn Tiểu Hồng và Tôn Đà Tử, nữ tử này còn kịp thay một bộ quần áo khác.

Bộ y phục nhẹ nhàng ban đầu đã được đổi thành một bộ váy lụa mỏng màu chàm.

Vải vóc vô cùng mỏng manh, nhưng màu sắc lại rất đậm.

Khiến cho cảnh sắc bên trong trở nên lúc ẩn lúc hiện.

Cảm giác quyến rũ này càng thêm rõ rệt, ý tứ câu dẫn đã lộ rõ ra mặt.

Nữ tử nằm nghiêng, càng làm nổi bật đôi chân dài thon thả.

Nữ tử thấy Cố Hàn Uyên thuận tay đóng cửa, nụ cười của nàng càng thêm quyến rũ vài phần.

Đôi mắt đẹp vừa dài vừa mị khẽ chớp, giọng nói yêu kiều như cười nói: Cố công tử còn đang chờ gì nữa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trong sáng, nhàn nhạt hỏi: Ta còn chưa biết thân phận của cô nương là gì.

Nữ tử trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi lại cười duyên nói: Ta bất quá chỉ là một tiểu nữ tử ngưỡng mộ Cố công tử mà thôi, thân phận có quan trọng không.

Chẳng lẽ chúng ta không phải là nam nhân và nữ nhân sao.

Dứt lời, nàng đứng dậy, trong lúc đi lại, chiếc váy lụa mỏng đã rơi xuống đất.

Nàng đi đến trước mặt Cố Hàn Uyên, ở khoảng cách gần nhìn thấy gương mặt anh tuấn kia, trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối khó phát hiện.

Nam tử bình thường khi nhìn thấy cảnh này hẳn đã buông bỏ cảnh giác.

Dù sao ngay cả một chỗ giấu vũ khí cũng không có.

Nhìn qua dường như thật sự chỉ là một nữ tử vì ngưỡng mộ mà tìm kiếm một đêm vui vẻ.

Nữ tử chủ động tiến lên ôm lấy Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng dường như đã buông bỏ cảnh giác, thuận tay ôm lấy vòng eo thon mềm trơn láng của nàng.

Hai tay nữ tử vòng qua cổ Cố Hàn Uyên, dường như sắp hôn lên.

Nhưng đúng lúc này, Cố Hàn Uyên ra tay như điện chớp, nắm lấy cổ tay nàng.

Hắn cười như không cười nói: Móng tay của cô nương thật đặc biệt.

Chỉ thấy trên bàn tay bị nắm đó, móng của hai ngón tay có màu xanh đen quỷ dị, rõ ràng có độc.

Nội lực của Cố Hàn Uyên tuôn vào, màu sắc trên móng tay nhất thời biến mất, trở lại màu sắc ban đầu.

Hắn nhàn nhạt cười nói: Như vậy mới đẹp hơn.

Dứt lời liền một tay bế bổng nữ tử lên.

Nữ tử lúc Cố Hàn Uyên nắm lấy cổ tay nàng, tâm đã trầm xuống.

Võ công hai người chênh lệch quá lớn, lần đầu ra tay không thành công liền không còn cơ hội nữa.

Lúc này thấy vậy, nàng kinh ngạc hỏi: Ngươi biết rõ ta đến để giết ngươi mà còn.

Cố Hàn Uyên bế nữ tử đến bên giường, ý vị thâm trường khẽ cười nói: Thì sao.

Lễ vật dâng đến cửa, nào có đạo lý không nhận.

Hay là cô nương sợ rồi.

Đôi mắt đẹp của nữ tử chợt sáng lên, che miệng cười duyên nói: Cố công tử quả nhiên rất đặc biệt.

Cố công tử còn không sợ, ta thì sợ gì.

Nữ tử nằm trong lòng Cố Hàn Uyên khẽ thở dốc, thần tình có chút hoảng hốt.

Trong lòng không khỏi nghĩ thầm: Cho dù Cố Hàn Uyên không có tướng mạo tuyệt thế tuấn lãng và võ công tuyệt đỉnh kia, sợ rằng cũng không có mấy nữ tử có thể cự tuyệt hắn a.

Phương tâm suýt nữa đã tan nát.

Từng hình ảnh hiện lên trong đầu nàng.

Nàng vẫn là lần đầu biết eo nhỏ chân dài của mình lại có tác dụng đặc biệt như vậy.

Nhưng chính vì thế mới cho nàng một lần trải nghiệm hoàn mỹ.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ đang nhắm mắt trước mặt, nàng tiếc nuối nói: Đáng tiếc.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên mở mắt, cười đầy ẩn ý nói: Đáng tiếc cái gì.

Nữ tử bị dọa giật mình, kinh ngạc hỏi: Ngươi không trúng độc.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái nói: Ngươi đối với mình cũng thật tàn nhẫn, ngay cả bên trong đó cũng mang độc, tiếp xúc càng nhiều trúng độc càng sâu.

Chính vì như vậy, nữ tử mới cho rằng Cố Hàn Uyên chắc chắn đã trúng độc.

Cho nên mới nói, nam hài tử ra ngoài nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt khó tin của nàng, khẽ nói: Ta bách độc bất xâm.

Nữ tử nghe vậy giật mình.

Trong giang hồ, bách độc bất xâm tuyệt đại đa số trường hợp đều là dựa vào ngoại vật.

Ví dụ như Thông Tê Địa Long Hoàn.

Rất ít trường hợp tự thân bách độc bất xâm.

Vì vậy nữ tử mới cố ý chuẩn bị phương thức hạ độc đặc biệt này.

Tàn nhẫn với người khác, còn tàn nhẫn hơn với chính mình.

Nếu thật sự có trường hợp tự thân bách độc bất xâm, đó cũng là vì bản thân mang độc tính càng mạnh, cho nên mới không bị độc cấp thấp tấn công.

Nhưng nếu bản thân mang độc, trong máu tất nhiên có độc, mà trong máu có độc thì một giọt tinh bằng mười giọt máu.

Bản thân nữ tử lúc này cũng không phát hiện nửa điểm dấu hiệu trúng độc.

Cố Hàn Uyên không giải thích công hiệu bách độc bất xâm của Vạn Tượng Âm Dương Quyết, chỉ nhàn nhạt cười nói: Còn muốn báo thù không.

Nữ tử ngẩn ngơ hỏi: Ngươi biết ta là ai.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói vanh vách: Võ lâm Tây Bắc có một nữ cao thủ xuất thân từ Miêu Cương, sử dụng một thanh roi độc tựa như đuôi bọ cạp.

Nếu không phải Bách Hiểu Sinh trọng nam khinh nữ, võ công của nàng đã đủ để xếp vào Binh Khí Phổ.

Nàng có một tình nhân chính là Thanh Ma Thủ Y Khốc trên Binh Khí Phổ.

Nàng là một nữ tử từng bị tình yêu làm tổn thương, thề không bao giờ tin tưởng nam tử nữa.

Nhưng lại ngoài ý muốn rất trọng tình trọng nghĩa, cho nên nhất định sẽ vì Y Khốc mà báo thù.

Ta nói đúng không.

Lam Hạt Tử.

Nữ tử chính là Lam Hạt Tử.

Lam Hạt Tử khi biết tình nhân Y Khốc chết trong tay Cố Hàn Uyên liền bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để báo thù.

Nàng sẽ không cân nhắc lỡ như thật sự giết chết Cố Hàn Uyên sẽ gây ra sóng to gió lớn như thế nào.

Nhưng võ công mà nàng tự hào, trước mặt Cố Hàn Uyên cũng chẳng khác gì người thường không biết võ công, chênh lệch thực sự quá lớn.

Vì vậy cách duy nhất có thể nghĩ đến là đánh lén, hạ độc.

Để tránh Cố Hàn Uyên cảnh giác, ngay cả vũ khí thành danh là roi độc Đuôi Bọ Cạp cũng không mang theo.

Nàng chuẩn bị chỉ có độc trên móng tay và độc trong cơ thể.

Nhưng đều bị Cố Hàn Uyên dễ dàng hóa giải.

Lam Hạt Tử trầm mặc một lúc, tự giễu cười khổ một tiếng nói: Cố công tử không hổ là Cố công tử, ta nhận thua.

Nàng sâu sắc nhìn Cố Hàn Uyên một cái nói: Dù sao đi nữa, Cố công tử đã cho ta một lần trải nghiệm tốt đẹp, chết cũng không thiệt.

Giết ta đi.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, Cố Hàn Uyên không những không động thủ giết nàng, ngược lại còn chế nhạo cười nói: Ta lại không chịu tổn thất gì, tại sao phải giết ngươi.

Kỳ thực Lam Hạt Tử ngoài ý muốn lại có nguyên tắc.

Ví dụ như nếu nàng không động thủ với Cố Hàn Uyên, mà lại nhắm vào Tôn Tiểu Hồng và các nữ nhân khác, đó mới là phiền phức thật sự.

Cũng chính vì vậy, Cố Hàn Uyên mới coi trọng nàng một chút.

Sức hấp dẫn của một cô gái đến từ sự đặc biệt của nàng, đặc biệt tốt hay đặc biệt xấu cũng đều như nhau.

Nếu không, với khẩu vị đã bị nuôi thành kén chọn của Cố Hàn Uyên, thật chưa chắc đã có hứng thú với nàng.

Đương nhiên cũng không loại trừ là vì eo nhỏ chân dài của Lam Hạt Tử đã cộng điểm cho nàng.

Ít nhất Cố Hàn Uyên trước đó đã chơi rất vui vẻ.

Lam Hạt Tử có chút ngơ ngác.

Nàng cảm thấy lời của Cố Hàn Uyên rất có lý, lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhất thời suy nghĩ không thông.

Lam Hạt Tử bỗng nhiên bị dị động đánh thức, trong lòng xấu hổ, mặt mang đỏ ửng trầm giọng nói: Ngươi chẳng lẽ không sợ ta lại tìm ngươi báo thù sao.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, cười đầy ẩn ý nói: Cứ tới, nhưng nếu mỗi lần không giết được ta thì phải cùng ta.

Sắc mặt Lam Hạt Tử càng ngày càng đỏ, cảm thấy Cố Hàn Uyên đơn giản là đang dùng một cách khác để trừng phạt hành vi ám sát của nàng.

Chương 712

Phương tâm nhất thời lại một trận rung động.

Khó khăn lắm mới khống chế được giọng nói không run rẩy, giả vờ trấn tĩnh cười duyên nói: Ngươi không phải là không nỡ giết ta đấy chứ.

Thật sự rất không nỡ.

Lam Hạt Tử bị sự thẳng thắn của Cố Hàn Uyên chọc cười, bất lực nói: Cố công tử, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết trong tay nữ nhân.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nhẹ nhàng nói: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Lam Hạt Tử nghe vậy bất đắc dĩ lườm một cái quyến rũ.

Đột nhiên một trận tiếng đập cửa rất lớn vang lên, ngay sau đó cửa phòng bị người ta thô bạo đẩy ra.

Giọng nữ có phần thô lỗ vang lên.

Lam Hạt Tử, lão nương tới rồi.

Mau dẫn lão nương đi xem Cố Hàn Uyên kia trông như thế nào.

Giọng nói gấp gáp của Tôn Tiểu Hồng theo sát phía sau.

Đã nói không cho ngươi lên.

Lại còn làm hỏng cửa tiệm của chúng ta, phải đền tiền.

Nhưng chủ nhân của giọng nữ thô lỗ kia lúc này đã không nói nên lời, đang si mê nhìn Cố Hàn Uyên.

Nước miếng chảy ròng ròng, ngây ngốc nói: Lại có nam tử đẹp mắt như vậy, lão nương muốn mang hắn về.

Người đàn bà kia. tạm thời coi là một người đàn bà đi.

Miêu tả cay mắt liền bỏ qua, tóm lại dùng hai chữ để hình dung chính là Heo mập.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, nhàn nhạt phun ra hai chữ: Chướng mắt.

Tiếng vừa dứt, hắn tung một quyền giữa không trung hướng về đống thịt kia.

Thiên Sương Quyền được gia trì linh khí, uy lực kinh người, hàn khí nhất thời theo quyền kình lan tỏa khắp toàn thân nàng ta.

Trong ánh mắt kinh hãi của nàng, cả người nhanh chóng đóng băng.

Cố Hàn Uyên ghét bỏ đến mức không thèm dùng tay tiếp xúc.

Cầm Long Công phát động, nhấc bổng lên, thuận tay ném ra ngoài.

Sự việc xảy ra quá nhanh.

Lam Hạt Tử kinh ngạc vội nói: Ngươi sao lại giết nàng ta.

Nàng ta là đại đệ tử mà Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát yêu thương nhất, Chí Tôn Bảo, ngươi giết nàng sẽ chọc phải phiền phức đó.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nàng ta quấy rầy chuyện tốt của chúng ta, chẳng lẽ không đáng chết sao.

Huống chi ngươi nghĩ ta sẽ sợ Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát sao.

Lam Hạt Tử nghe vậy giật mình, cũng phản ứng lại mình vừa nói lời ngu ngốc.

Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát ở võ lâm Tây Bắc ác danh rõ ràng, người khác sợ bà ta, chứ Cố Hàn Uyên đâu cần phải sợ.

Chỉ là có thể sẽ tương đối cay mắt.

Sự lo lắng theo bản năng của Lam Hạt Tử khiến Cố Hàn Uyên hơi vui mừng.

Tôn Tiểu Hồng cười như không cười trêu chọc: Vậy ta có phải cũng quấy rầy chuyện tốt của các ngươi không.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý, Cầm Long Công lại xuất thủ.

Hắn trong tiếng kinh hô của Tôn Tiểu Hồng trêu đùa: Không đâu, nàng tới đúng lúc lắm.

Màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên lúc này đã không còn ở trong tửu điếm của Tôn Đà Tử.

Đương nhiên, vì Tôn Đà Tử đã rời đi, tửu điếm này cũng phải đóng cửa.

Lam Hạt Tử là vị khách cuối cùng.

Lúc này Lam Hạt Tử và Tôn Tiểu Hồng đang tắm rửa.

Cả hai nàng đều có dáng vẻ kiều diễm như hoa, chỉ là thần sắc của Tôn Tiểu Hồng có phần xấu hổ và tức giận hơn.

Thỉnh thoảng nàng lại oán giận mắng Cố Hàn Uyên hai câu hỗn đản, rõ ràng là đang bất mãn với cách làm của hắn.

Dù vậy, Tôn Tiểu Hồng cũng không còn chống cự việc trở lại Hưng Vân Trang nữa.

So với Lam Hạt Tử xa lạ, Lâm Thi Âm quen thuộc vẫn tốt hơn một chút.

Mà Lam Hạt Tử lúc này đang kinh ngạc thất thần.

Trong đầu nàng vang vọng lại lời Cố Hàn Uyên nói trước khi rời đi.

Ta đã giải độc trong cơ thể nàng.

Sau này không được dùng nữa, sẽ tổn hại tuổi thọ.

Lam Hạt Tử nghe ra được ý quan tâm trong đó.

Đã bao lâu rồi nàng không được một nam tử quan tâm.

Giữa nàng và Y Khốc cũng chẳng qua chỉ là quan hệ tình nhân đơn thuần.

Nếu nói về tình cảm thì chắc chắn không có bao nhiêu.

Lam Hạt Tử càng nghĩ, tâm tư báo thù cho Y Khốc càng nhạt đi.

Bất quá, Lam Hạt Tử bỗng nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên từng nói nếu tìm hắn báo thù, mỗi lần không g·iết được hắn thì sẽ phải cùng hắn.

Nhất thời, nàng lại cảm thấy báo thù cho Y Khốc là một cái cớ rất tốt.

Thật không phải nàng vô dụng, mà là thân thể nàng quá không nghe lời, đã hoàn toàn si mê Cố Hàn Uyên.

Bằng không cũng sẽ không tùy ý hắn chi phối.

Bên tai Lam Hạt Tử bỗng vang lên câu hỏi của Tôn Tiểu Hồng.

Lam tỷ tỷ, Chí Tôn Bảo kia là tình huống gì vậy.

Tôn Tiểu Hồng vốn không phải người thích yên tĩnh, vì vậy liền bắt chuyện.

Còn cách xưng hô Lam tỷ tỷ thì đơn thuần là vì thấy Lam Hạt Tử lớn tuổi hơn mình.

Tôn Tiểu Hồng vốn không để ý đến thứ tự tỷ tỷ, muội muội.

Lam Hạt Tử nghe vậy, đôi mày thanh tú cau lại, khẽ thở dài, nói thật: Chí Tôn Bảo và ta có chút giao tình, không biết từ đâu nghe nói ta muốn tìm Cố công tử báo thù cho Y Khốc, liền tự đề cử muốn đến giúp một tay.

Không ngờ Chí Tôn Bảo lại không có lòng tốt như vậy, chỉ đơn thuần là để mắt tới Cố Hàn Uyên, lại không biết tự lượng sức mình mà thôi.

Hơn nữa, đừng xem Chí Tôn Bảo bị Cố Hàn Uyên g·iết dễ dàng như vậy.

Nàng là đệ tử đắc ý của Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát, cũng có tu vi Tông Sư.

Còn kẻ tiết lộ tin tức chính là Bách Hiểu Sinh.

Mục đích là để gây nhiễu loạn, thuận tiện kìm chân Cố Hàn Uyên, để bọn họ đối phó Lý Tầm Hoan.

Kết quả Long Khiếu Vân lại giao dịch với Cố Hàn Uyên, nên chẳng giải quyết được gì.

Tôn Tiểu Hồng hỏi một cách kỳ quái: Vậy Lam tỷ tỷ, bây giờ tỷ vẫn còn muốn tìm Cố đại ca báo thù sao.

Lam Hạt Tử hừ nhẹ một tiếng nói: Đương nhiên là muốn, dù sao hắn cũng đã g·iết Y Khốc.

Cái cớ cầu hoan tốt như vậy, sao có thể bỏ qua được.

Nhưng Tôn Tiểu Hồng lại khẽ nói: Lam tỷ tỷ, lời này của tỷ, chính tỷ có tin không.

Lúc trước rõ ràng phối hợp với Cố đại ca như vậy.

Bị Tôn Tiểu Hồng vạch trần, Lam Hạt Tử nhất thời mặt đỏ bừng.

Nàng thẹn quá hóa giận, lao đến cù lét Tôn Tiểu Hồng.

Tôn Tiểu Hồng kinh hãi bỏ chạy.

Nhưng trong không gian nhỏ hẹp như vậy thì chạy đi đâu được.

Chỉ đành vội vàng cầu xin tha thứ: Ai nha, Lam tỷ tỷ tha mạng.

Nhờ vào tình nghĩa kề vai chiến đấu, quan hệ hai người đã thân thiết hơn nhiều, trò đùa giỡn mức độ này tự nhiên không thành vấn đề.

Vẻ hung ác lạnh lùng của Lam Hạt Tử chỉ là bề ngoài, thực ra lại dễ chung sống đến không ngờ.

Tôn Tiểu Hồng đối với nàng cũng có cảm tình không tệ.

Bằng không lúc trước làm bừa, Cố Hàn Uyên chẳng lẽ có thể ép buộc Tôn Tiểu Hồng sao.

Đáng tiếc cảnh sắc hai nàng nghịch nước, Cố Hàn Uyên không có diễm phúc thưởng thức.

Lúc trước khi Cố Hàn Uyên bận rộn với Tôn Tiểu Hồng và Lam Hạt Tử, Như Ý vẫn theo lệnh của hắn mà diễn kịch.

Việc Tâm Giám bị sắc dục mê tâm muốn bắt nạt quả phụ của Thiết Địch tiên sinh tự nhiên gây ra sóng to gió lớn.

Thiết Địch tiên sinh lúc sinh thời có không ít bạn bè, rất nhiều người vì chuyện này mà bất bình.

Như Ý lợi dụng dư luận để công kích sự vô sỉ của Tâm Giám.

Chương 713

Đồng thời rất nhanh chuyển hướng nghi vấn sang Bắc Thiếu Lâm.

Bọn người Tâm Mi của Bắc Thiếu Lâm vốn đang đợi hồi âm từ trong chùa, đối mặt với tình huống này nhất thời không biết làm sao.

Một vài đệ tử trẻ tuổi tức giận đã nói vài lời khó nghe.

Như Ý chỉ chờ có vậy, mượn cớ làm ầm lên, thậm chí suýt nữa xảy ra xung đột, cuối cùng kết thúc bằng việc Bắc Thiếu Lâm bại lui, rời khỏi nơi này.

Dù sao chuyện của Tâm Giám đúng là Bắc Thiếu Lâm không chiếm lý, tạm lánh đầu sóng ngọn gió cũng là một biện pháp hay.

Tóm lại, Bắc Thiếu Lâm lần này hoàn toàn mất hết thanh danh.

Cùng lúc đó, chuyện thần công bí tịch của Cố Hàn Uyên bị Tâm Giám lấy đi từ trên người Long Khiếu Vân, sau đó Ngũ Độc Đồng Tử lại g·iết Tâm Giám đoạt được thần công bí tịch cũng theo đó lan truyền ra ngoài.

Không ít người cũng bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ngũ Độc Đồng Tử.

Trong trang viên của Thiết Địch tiên sinh.

Từ khi Như Ý tiếp quản di sản của Thiết Địch tiên sinh, người hầu trong trang viên đều bị cho nghỉ việc cả rồi.

Vì vậy, toàn bộ trang viên có chút vắng vẻ.

Lại thêm trong trang viên vẫn đang lo hậu sự cho Thiết Địch tiên sinh, xung quanh đều treo cờ tang màu trắng.

Người không biết mà đến nơi này có lẽ sẽ lo sợ rằng nơi này có ma quỷ.

Chính sảnh của trang viên được bố trí thành linh đường, đặt quan tài và linh vị của Thiết Địch tiên sinh.

Lúc này trong linh đường thỉnh thoảng truyền ra âm thanh như khóc như kể.

Trong hoàn cảnh quỷ dị này lại càng thêm phần kinh khủng.

Chỉ là nếu lắng nghe kỹ, có lẽ sẽ nhận ra đó là giọng của một cô gái.

Điều này lại khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Dù sao dù có ma quỷ thì cũng phải là nam quỷ chứ.

Sao lại có tiếng như nữ quỷ vậy.

Chẳng lẽ lúc sinh thời Thiết Địch tiên sinh đã từng hãm hại cô nương nào sao.

Lắng nghe kỹ vẫn có thể nghe ra một vài lời nói mơ hồ.

Lão gia, ngài đừng trách ta, muốn trách thì chỉ có thể trách ngài tuổi già sức yếu, tinh lực cạn kiệt.

Điều này làm sao ta không cô đơn cho được.

Ta biết lão gia hiểu ta nhất, nhất định sẽ không trách ta trèo cành cao khác, đúng không.

Lão gia an tâm đi đi.

Công tử trẻ tuổi khỏe mạnh, sau này nhất định sẽ yêu thương ta thật tốt.

Chỉ là lão gia đừng ghen tị khi ta đem những kỹ năng đã học được dùng trên người công tử nhé.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tan đi nhiều lời nói hơn, chỉ còn lại một vài từ ngữ cổ quái.

Trang viên diện tích không nhỏ.

Các bộ đầu, bộ khoái của Lục Phiến Môn ẩn nấp xung quanh trang viên có tu vi cao nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Sơ Kỳ, tự nhiên không thể nào cách một khoảng xa như vậy mà nghe rõ âm thanh truyền ra từ trong trang viên.

Trong linh đường, Như Ý lúc này đang một tay vịn quan tài của Thiết Địch tiên sinh, một tay ôm linh vị của hắn.

Nàng mặc đồ tang trắng tinh, gương mặt xinh đẹp phủ đầy sắc hồng.

Cái cổ thanh tú bỗng ngẩng lên như thiên nga, rồi lại vô lực gục xuống trên quan tài của Thiết Địch tiên sinh.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại, nàng ngẩng gương mặt kiều diễm ướt át, xoay người quỳ xuống nói: Thiếp thân đa tạ công tử chăm sóc.

Cố Hàn Uyên thần sắc đạm mạc, mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc trên đỉnh đầu Như Ý.

Nhưng ánh mắt hắn lại có chút phiêu hốt, hiển nhiên không phải đang nhìn cảnh sắc trước mắt.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến Long Khiếu Vân cũng có tình cảnh tương tự Thiết Địch tiên sinh, lúc này cũng đang bị đặt ở Hưng Vân Trang.

Đáng tiếc gần đây Long Tiểu Vân canh chừng rất chặt, nếu không ngược lại có thể để Lâm Thi Âm học hỏi Như Ý một chút.

Như Ý để lấy lòng Cố Hàn Uyên có thể nói là không từ một thủ đoạn nào.

Lý do cũng không phức tạp.

Như Ý chỉ là một nữ tử yếu đuối bình thường không biết võ công, lại không có khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Tiên Nhi.

Muốn lấy lòng Cố Hàn Uyên tự nhiên phải hạ thấp tư thái.

Ngay cả những việc mà Lâm Tiên Nhi vì xấu hổ mà do dự, đến chỗ Như Ý lại vui vẻ chịu đựng.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng nàng chỉ đơn thuần ham muốn hoan ái với Cố Hàn Uyên.

Từ đêm qua đến tối nay, giống như đi chợ một vòng, Cố Hàn Uyên cũng khó tránh khỏi cảm thấy nhàm chán.

Cũng may Như Ý quả thực đủ nỗ lực, cũng đủ mới mẻ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này có chút hài lòng.

Như Ý nhìn thấy thành quả nỗ lực của mình, cũng vô cùng hài lòng mà cười một cách kiều mị.

Cố Hàn Uyên bỗng vung tay, một khối băng lớn được lấy ra từ Trữ Vật Không Gian, bên trong chính là thi thể của Chí Tôn Bảo.

Như Ý nhìn thấy Chí Tôn Bảo với vẻ mặt hoảng sợ bên trong khối băng, nhất thời giật mình.

Nàng nghi ngờ hỏi: Công tử, đây là.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Tận dụng phế vật.

Cố Hàn Uyên không có ý định hy sinh Như Ý, tự nhiên muốn chuẩn bị trước cho nàng một lý do thoát thân hợp lý.

Chờ bọn họ đi rồi, đốt một mồi lửa trong trang viên, lại ném một cỗ nữ thi vào đó, Như Ý người này có thể từ đây biến mất.

Vốn dĩ Cố Hàn Uyên còn chuẩn bị đi tìm một người thay thế phù hợp.

Nhưng sự xuất hiện của Chí Tôn Bảo ngược lại đã tiết kiệm cho hắn không ít công sức.

Tuy thân hình của Chí Tôn Bảo và Như Ý khác nhau một trời một vực, nhưng đống mỡ kia chỉ cần bị lửa lớn đốt một chút là sẽ không còn, ngụy trang thành thi thể của Như Ý không thành vấn đề.

Cho dù có người phát hiện vấn đề cũng không sao, dù sao lúc đó Như Ý cũng không còn ở Minh quốc nữa.

Chỉ cần lưu lại một cái cớ hợp lý với bên ngoài là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên mang theo Như Ý đã thu thập xong xuôi, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài trang viên.

Hắn mang theo Như Ý lơ lửng giữa trời đêm, tay bấm tiên quyết, miệng khẽ ngâm chú ngữ.

Sử dụng Ngũ Linh Tiên Thuật trong thế giới thiếu thốn linh lực này quả thật rất tốn sức.

Mặc dù bây giờ linh khí của thế giới này đã bắt đầu hồi phục, nhưng vẫn khó mà chống đỡ được việc thi triển Ngũ Linh Tiên Thuật.

Không còn cách nào khác, Cố Hàn Uyên đành phải bắt đầu truyền linh khí của bản thân vào để khởi động.

Cũng may không phải sử dụng linh thuật cao cấp, linh khí tiêu hao vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được.

Mười hơi thở sau, Cố Hàn Uyên ngâm xong thần chú, khẽ quát một tiếng: Tam Muội Chân Hỏa.

Linh khí khởi động, hóa thành ngọn lửa ngút trời, châm lửa cả tòa trang viên.

Tam Muội Chân Hỏa là một tiên thuật Hỏa Linh phạm vi lớn bậc trung.

Tuy uy lực ở thế giới này bị hạn chế, nhưng đặc tính bất diệt lại càng nổi bật hơn.

Nước phàm trần không thể dập tắt Tam Muội Chân Hỏa.

Trước khi linh khí của Tam Muội Chân Hỏa hao hết, nó sẽ không tắt.

Mà linh khí của Cố Hàn Uyên đủ để nó cháy suốt một đêm.

Đến lúc đó, thi thể của Chí Tôn Bảo sẽ càng khó phân biệt hơn.

Lúc này, những người của Lục Phiến Môn ẩn nấp gần đó đã phát hiện ra ngọn lửa, lớn tiếng la hét, luống cuống tay chân cố gắng dập lửa.

Đáng tiếc, bọn họ chỉ làm việc vô ích mà thôi.

Như Ý nhìn thủ đoạn thần tích của Cố Hàn Uyên, càng thêm sùng bái và ngưỡng mộ.

Chương 714

Không cẩn thận liền có chút ướt át.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Như Ý trong lòng với ánh mắt long lanh, nhẹ giọng nói: Nói cho ta biết, Ngũ Độc Đồng Tử ở đâu.

Vâng, công tử.

Mọi hành động của Ngũ Độc Đồng Tử đều cần Như Ý yểm hộ, nên nàng tự nhiên biết vị trí của hắn.

Không lâu sau, Cố Hàn Uyên đã tìm được nơi ở của Ngũ Độc Đồng Tử, một tòa trạch viện.

Nơi này cũng là một sản nghiệp của Thiết Địch tiên sinh.

Tông Sư thành danh đã lâu lại đạo mạo trang nghiêm này quả thực giàu có, Như Ý thừa kế di sản của hắn cũng coi như một tiểu phú bà.

Bất quá, Như Ý đã đem phần lớn tài sản tiền mặt đưa hết cho Cố Hàn Uyên.

Tuy số tài sản này đối với Cố Hàn Uyên không nhiều, cũng không bằng Lâm Tiên Nhi, nhưng tấm lòng này hắn vẫn nhận.

Thực ra nếu không phải Như Ý thực sự không giữ lại chút gì, Cố Hàn Uyên cũng chưa chắc sẽ giữ lại mạng của nàng.

Dù sao làm như vậy quả thực phiền phức hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên đến gần phòng của Ngũ Độc Đồng Tử, còn có thể nghe được lời nói kích động của hắn.

Xứng đáng là thần công từ trên người Cố Hàn Uyên, quả nhiên khác biệt.

Ngũ Độc Đồng Tử có tư chất võ học cực kỳ kém.

Tên là Đồng Tử, thực chất đã ngoài ba mươi tuổi, tu vi lại kẹt cứng ở Hậu Thiên trung kỳ không tiến thêm được.

Hung danh hiển hách của hắn đều dựa vào một tay độc thuật quỷ dị.

Cũng khó trách Cơ Dao Hoa lại xem hắn là công lao có thể tranh thủ.

Ngũ Độc Đồng Tử có tư chất võ học cực kỳ kém cũng không phải không có lý do.

Hắn là người lùn bẩm sinh, thân hình chưa tới sáu thước, lại có khuôn mặt của người trung niên, xấu xí vô cùng.

Bây giờ Ngũ Độc Đồng Tử học được Thiên Quỳ Hoa Thần Công, chỉ trong một đêm đã từ Hậu Thiên trung kỳ đột phá đến Hậu Thiên hậu kỳ.

Bất quá hắn không chú ý tới là khuôn mặt của hắn đã già đi một chút.

Chỉ có thể nói Ngũ Độc Đồng Tử không chỉ tư chất kém, mà tiềm lực cũng kém, tự nhiên bắt đầu hao tổn tuổi thọ.

Thần công của Cố mỗ thế nào.

Giọng nói tựa như cười mà không phải cười của Cố Hàn Uyên vang lên từ sau lưng Ngũ Độc Đồng Tử, dọa hắn giật nảy mình.

Ngũ Độc Đồng Tử quay người lại, hoảng sợ hô: Cố Hàn Uyên.

Hắn lại thấy được Như Ý, nhất thời hiểu ra mình đã bị gài bẫy.

Trong lúc cấp bách, hắn nảy ra một ý, không chút do dự quỳ xuống cầu xin tha thứ: Cố công tử, xin hãy tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa phục vụ Cố công tử.

Ngươi quá vô dụng, giữ lại cũng chẳng để làm gì.

Giọng nói lạnh lùng của Cố Hàn Uyên vang lên, một đạo kiếm khí cũng đã xuyên qua yết hầu của Ngũ Độc Đồng Tử.

Ngũ Độc Đồng Tử ngay cả cơ hội phản công trước khi c·hết cũng không có liền toi mạng.

Cố Hàn Uyên bách độc bất xâm lại tinh thông y thuật, đương nhiên sẽ không sợ độc thuật của Ngũ Độc Đồng Tử.

Chỉ là lười diễn trò nhàm chán này trước mặt hắn mà thôi.

Ngũ Độc Đồng Tử muốn tư chất không có tư chất, muốn tiềm lực không có tiềm lực, ngay cả độc thuật đắc ý nhất cũng không tính là mạnh.

Độc dược được trang bị trong Thiên Võng còn mạnh hơn của hắn nhiều.

Phế vật như vậy tự nhiên chỉ có kết cục là cái c·hết.

Cố Hàn Uyên tiện tay gỡ đầu của Ngũ Độc Đồng Tử xuống, ném vào Trữ Vật Không Gian.

Hắn mang theo Như Ý đến một cứ điểm của Thiên Võng.

Hà Hồng Dược đang chờ ở đây, thấy Cố Hàn Uyên liền vui mừng reo lên: Cố lang.

Nói rồi liền nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Như Ý thấy vậy có chút kinh ngạc, không ngờ Hà Hồng Dược và Cố Hàn Uyên lại thân mật như vậy.

Điều này làm nàng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Cố Hàn Uyên đưa nàng đến đây không phải chỉ đơn thuần coi nàng là thuộc hạ.

Cố Hàn Uyên giới thiệu hai người họ với nhau.

Hồng Dược, ngươi trước tiên dạy dỗ Như Ý một chút, sau đó đưa nàng đến chỗ A La ở Tống quốc, làm công tác tình báo của Địa Võng.

Như Ý dưới ánh mắt dò xét của Hà Hồng Dược, khéo léo chào: Gặp qua Hà tỷ tỷ.

Cái nhìn tinh ý này khiến ánh mắt Hà Hồng Dược nhất thời hòa hoãn lại.

Hai người chào hỏi nhau.

Như Ý bỗng nhiên ghé vào tai Hà Hồng Dược nói thầm điều gì đó.

Trong chốc lát, gương mặt xinh đẹp của Hà Hồng Dược liền đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên tựa như cười mà không phải cười nhìn Như Ý.

Tâm tư của Như Ý, hắn lòng biết rõ.

Hiển nhiên vì nàng biết mình sắp phải đi xa đến Tống quốc.

Cho nên dù đã vô cùng mệt mỏi, nàng vẫn nắm bắt mọi cơ hội để lấy lòng Cố Hàn Uyên, thậm chí còn cố ý kéo theo cả Hà Hồng Dược.

Cố Hàn Uyên vốn không định vội vàng trở về, vui vẻ nhìn hai khối bạch ngọc xuất hiện trước mắt.

Hôm sau.

Khi Cố Hàn Uyên trở lại tòa trang viên kia, nơi đó đã trở thành một đống phế tích cháy rụi.

Cơ Dao Hoa đang với vẻ mặt đau đầu, dẫn người của Lục Phiến Môn cố gắng tìm kiếm manh mối còn sót lại.

Một gã Tử Y Bộ Đầu từ trong phế tích đi ra, khó xử báo cáo với Cơ Dao Hoa: Cơ Thần Bộ, chỉ tìm được một khối xác cháy đen tứ chi không còn nguyên vẹn, miễn cưỡng có thể nhận ra là thi thể phụ nữ, có thể là Như Ý.

Manh mối khác tạm thời chưa tìm được.

Cơ Dao Hoa sắc mặt âm trầm, tức giận mắng: Phế vật.

Tất cả đều là phế vật.

Bảo các ngươi trông chừng một người cũng không xong, nhiều người như vậy trơ mắt nhìn lửa bùng lên, bây giờ ngay cả manh mối cũng tìm không được.

Các ngươi có ích lợi gì chứ.

Tiếp tục tìm.

Vâng.

Vì không làm tốt công việc, những bộ đầu, bộ khoái của Lục Phiến Môn này ai nấy đều câm như hến, chỉ đành tiếp tục vào trong phế tích làm việc vô ích.

Cơ Dao Hoa ôm trán đau đầu lẩm bẩm: Rốt cuộc là ai làm vậy.

Nhiều người như vậy ẩn nấp bên ngoài mà không một ai phát hiện lửa cháy từ lúc nào, là do bọn họ quá vô dụng hay là thủ đoạn của kẻ hạ thủ quá cao minh.

Chẳng lẽ là do một loại công pháp đặc biệt nào đó gây ra.

Cơ Dao Hoa đoán mò mà lại đoán đúng phương hướng.

Đây là bởi vì nàng vô thức liên tưởng đến kỳ thuật Tây Vực của An Thế Cảnh.

Loại kỳ thuật Tây Vực này cũng có thể tự thân khống hỏa.

Chỉ là uy lực so với Hỏa Linh tiên thuật thì kém xa.

Đang lúc đau đầu, một giọng nói ôn hòa kinh ngạc từ phía sau truyền đến làm nàng hoàn hồn.

Dao Hoa, đã xảy ra chuyện gì.

Cố công tử.

Cơ Dao Hoa thấy Cố Hàn Uyên, vô thức lộ ra vẻ vui mừng.

Hôm qua lúc chia tay, lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng suy nghĩ lung tung hồi lâu.

Nếu không phải đêm qua trang viên đột nhiên bốc cháy làm loạn tâm tình, có lẽ nàng đã phải dùng cách trốn tránh để đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn đang vì manh mối bị cắt đứt mà không biết phải làm sao, lúc này nhìn thấy Cố Hàn Uyên ngược lại có một cảm giác an tâm.

Còn việc Cố Hàn Uyên gọi nàng bằng cái tên thân mật, dường như đã thành thói quen.

Lúc này nàng đi thẳng vào vấn đề: Đêm qua trang viên đột nhiên bốc cháy, lúc người của chúng ta phát hiện thì lửa đã lan khắp trang viên.

Tuy đã thử cứu hỏa, nhưng căn bản không thể dập tắt.

Đến sáng sớm, ngọn lửa dường như đã đốt trụi mọi thứ có thể cháy, bỗng nhiên liền tắt ngấm.

Chỉ tìm được một cỗ thi thể nghi là của Như Ý, ta hoài nghi là kẻ chủ mưu sau màn vụ án Mai Hoa Đạo g·iết người diệt khẩu.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: Thì ra là thế.

Quả thật có nghi vấn g·iết người diệt khẩu, nhưng không có chứng cứ chứng minh điểm này.

Tất cả đều chỉ là suy đoán mà thôi.

Cơ Dao Hoa nghe vậy bất đắc dĩ cười khổ: Xem ra nghi vấn của

Lý Tầm Hoan là triệt để không rửa sạch được rồi.

Chứng cứ chứng minh sự trong sạch của Lý Tầm Hoan sớm đã không còn.

Chương 715

Cách duy nhất để rửa sạch nghi vấn là tìm ra Mai Hoa Đạo thật sự.

Nhưng bây giờ tuy Như Ý rất có thể là bị g·iết người diệt khẩu, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh.

Cố Hàn Uyên bỗng thuận miệng hỏi: Dao Hoa có đối tượng nào hoài nghi không.

Cơ Dao Hoa lắc đầu: Không có manh mối.

Dừng một chút.

Nàng dường như nghĩ tới điều gì, kỳ quái nói: Đúng rồi, Bắc Thiếu Lâm dường như cũng có hiềm nghi.

Chiều hôm qua vì chuyện của Tâm Giám, Như Ý và Bắc Thiếu Lâm đã xảy ra xung đột, những đệ tử trẻ tuổi kia đa phần không cam lòng, cũng có khả năng trả thù.

Hơn nữa hôm qua chúng tăng Bắc Thiếu Lâm đã rời khỏi nơi này, không có chứng cứ ngoại phạm.

Đúng là một khả năng.

Cố Hàn Uyên gật đầu, trong mắt lóe lên một tia thâm ý.

Vở kịch mà Như Ý diễn hôm qua vẫn có hiệu quả, thuận tay đổ thêm một thùng nước bẩn cho Bắc Thiếu Lâm.

Cơ Dao Hoa bỗng trong đầu lóe lên một tia linh quang, nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên hỏi: Cố công tử, hôm qua sau đó ngài đã đi đâu.

Cố Hàn Uyên tựa như cười mà không phải cười nói: Hoài nghi ta.

Cơ Dao Hoa kiều mị cười nói: Làm sao có thể chứ.

Chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

Nàng đúng là có hoài nghi Cố Hàn Uyên.

Nguyên nhân tự nhiên là nàng thấy Bắc Thiếu Lâm lại một lần nữa bị nhắm vào, hơn nữa Cố Hàn Uyên đêm qua cũng không có chứng cứ ngoại phạm.

Cơ Dao Hoa sau khi suy nghĩ kỹ, phát hiện dường như mọi chuyện đều đang chuyển hướng có lợi cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn nụ cười giả tạo quen thuộc của Cơ Dao Hoa, trong con ngươi sâu thẳm hiện lên một tia tán thưởng.

Nữ tử có năng lực luôn có thể được hắn coi trọng hơn một chút.

Nhất là bây giờ sự nghiệp ngày càng lớn, người có thể tin dùng lại càng ngày càng thiếu.

Cố Hàn Uyên cũng không quan tâm việc Cơ Dao Hoa nhìn thấu chân tướng, dù sao nói đi nói lại vẫn là câu nói kia, không có chứng cứ.

Với danh tiếng hiện tại của hắn làm lá chắn, không một ai sẽ tin hắn mới là chủ mưu sau lưng.

Hơn nữa trong tình huống bình thường, Cơ Dao Hoa lẽ ra phải lén lút điều tra mới đúng.

Việc nàng thăm dò một cách thẳng thắn như vậy ngược lại là chuyện tốt.

Điều đó cho thấy trong tiềm thức, nàng đã cảm thấy thân cận với Cố Hàn Uyên.

Bất quá bây giờ vẫn chưa phải lúc nói thật với Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, trêu chọc nói: Nếu là người khác hỏi, ta chưa chắc sẽ trả lời.

Nhưng nếu là Dao Hoa hỏi ta, vậy tự nhiên sẽ nói rõ sự thật.

Ở khoảng cách gần như vậy đối mặt với nụ cười của Cố Hàn Uyên, Cơ Dao Hoa cũng có chút không phản ứng kịp.

Nàng thầm mắng một tiếng Đại nam nhân cười đẹp như vậy làm gì, gương mặt lại không kìm được mà nổi lên một tầng hồng nhạt.

Nàng vì che giấu tâm tình kỳ quái trong lòng, giả vờ tức giận mắng: Phi.

Đừng nhiều lời.

Mau nói đi.

Xem, đây là cái gì.

Cố Hàn Uyên lật cổ tay, cái đầu của Ngũ Độc Đồng Tử với phần cổ vẫn còn rỉ máu liền được lấy ra từ trong không gian trữ vật.

Bất ngờ nhìn thấy một cái đầu người, Cơ Dao Hoa cũng khó tránh khỏi giật mình.

Nàng không kìm được mà quan sát Cố Hàn Uyên một hồi, tò mò không biết lúc trước hắn đã giấu cái đầu này ở đâu.

Sau khi không thu hoạch được gì, Cơ Dao Hoa nhìn kỹ vào khuôn mặt của cái đầu, nhất thời nhận ra thân phận của hắn.

Nàng kinh ngạc nói: Đây là.

Ngũ Độc Đồng Tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Quà tặng cho nàng đó.

Cơ Dao Hoa vô thức hỏi: Cố công tử, ngài hôm qua đi truy sát Ngũ Độc Đồng Tử sao.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Đã đáp ứng nàng rồi, tự nhiên phải mau chóng chuẩn bị quà tặng cho tốt.

Lấy đầu người làm quà, nếu tặng cho những cô gái khác có lẽ chỉ khiến độ hảo cảm giảm mạnh.

Nhưng Cơ Dao Hoa thì không, thậm chí trong lòng còn tràn đầy cảm kích.

Dù sao cái đầu của Ngũ Độc Đồng Tử có thể giúp nàng lập công báo lên trên.

Cơ Dao Hoa là một người rất thiếu cảm giác an toàn.

Khi không có ai có thể cho nàng cảm giác an toàn, nàng tự nhiên sẽ nỗ lực tự mình theo đuổi.

Việc leo lên vị trí cao cũng là một trong những phương pháp.

Địa vị của nàng càng cao, cho dù An gia muốn làm gì nàng, cũng sẽ phải cân nhắc nhiều hơn một chút.

Nàng là một nữ tử, muốn thăng lên đến vị trí hắc y dự khuyết Thần Bộ bây giờ, dù có An gia chống lưng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cơ Dao Hoa môi anh đào khẽ nhếch, đôi mắt đẹp long lanh.

Ngàn vạn lời nói cuối cùng hóa thành hai chữ đơn giản.

Cảm ơn.

Nàng bỗng nhiên không muốn theo đuổi những thứ mà nàng nhận ra là vô ích nữa.

Dựa theo nguyên tắc ai được lợi nhiều nhất thì kẻ đó có hiềm nghi lớn nhất, quả thực có thể suy đoán hung thủ là Cố Hàn Uyên.

Thậm chí có thể suy đoán hắn chính là Mai Hoa Đạo thật sự.

Lý Tầm Hoan bị nhắm vào, Long Khiếu Vân bỏ mạng, giúp Cố Hàn Uyên chiếm được Lâm Thi Âm và Hưng Vân Trang.

Như Ý bỏ mình, ngoài việc manh mối vụ án Mai Hoa Đạo hoàn toàn bị cắt đứt, Bắc Thiếu Lâm còn bị đổ thêm một thùng nước bẩn.

Tuy có chút gượng ép, nhưng kết quả cuối cùng đúng là Cố Hàn Uyên được lợi.

Điều duy nhất tương đối khó hiểu chính là việc Thiên Quỳ Hoa Thần Công bị thất lạc.

Chính vì vậy, vẫn còn rất nhiều chỗ không hợp lý.

Cơ Dao Hoa cũng chẳng qua là dựa vào trực giác của phụ nữ mới ý thức được khả năng Cố Hàn Uyên là kẻ chủ mưu sau màn.

Bất quá, sau khi nàng nhận lấy món quà của Cố Hàn Uyên, liền không muốn đi sâu vào nữa.

Tuy dùng đầu của Ngũ Độc Đồng Tử làm quà có vẻ hơi quỷ dị, nhưng nó thực sự đã mang lại cho nàng một phần công lao.

Những hành động khó hiểu của An Thế Cảnh căn bản không khiến người ta nhận ra được ý tốt.

Đám tiểu tỷ muội bên cạnh coi Cơ Dao Hoa là chỗ dựa, không ý thức được rằng nàng cũng cần được quan tâm.

Vì vậy cho đến nay Cơ Dao Hoa vẫn chưa nhận được quà của bất kỳ ai.

Cố Hàn Uyên là người đầu tiên.

Cơ Dao Hoa vốn là người lẫn lộn giữa chính và tà, đen và trắng.

Trong lòng nàng có chính nghĩa không.

Có, nhưng không nhiều lắm.

Chính nghĩa của nàng đều dựa trên tình huống có lợi cho bản thân mới đi suy nghĩ.

Vì vậy, Cơ Dao Hoa không phải là người hứng thú với việc tìm tòi chân tướng.

Bị An gia cài vào Lục Phiến Môn làm nội gián, nỗ lực phá án cũng là vì công việc và công lao có thể nâng cao địa vị của mình.

Hơn nữa, Cơ Dao Hoa còn có chút lụy tình.

Lúc lụy tình phát tác cũng sẽ làm những chuyện không phù hợp với phong cách của nàng.

Tình cảm giữa nàng và Cố Hàn Uyên tự nhiên chưa đến mức đó, nhưng hảo cảm quả thực không thấp.

Cứ như vậy, nàng càng lười đi suy nghĩ sâu xa những suy đoán dựa trên trực giác kia.

Cố Hàn Uyên nhìn Cơ Dao Hoa cười tươi như hoa, trong lòng khẽ động.

Hắn vừa hài lòng với phản ứng của Cơ Dao Hoa, đồng thời cũng âm thầm dấy lên một tia cảnh giác.

Không phải cảnh giác Cơ Dao Hoa, mà là nghĩ đến việc hắn sắp phải đến kinh thành, lúc đó sẽ phải đối mặt với nhiều nhân vật phiền phức hơn.

Như Thần Hầu phủ, Hộ Long Sơn Trang và các cơ quan điều tra khác, còn có Lục Tiểu Phụng, cái máy tạo rắc rối này.

Cơ Dao Hoa, người có thể yểm hộ cho hắn, càng cần phải nắm chắc.

Chương 716

Vì vậy, Cố Hàn Uyên ôn tồn mời: Dao Hoa có rảnh đi dạo cùng ta một chút không.

Lời mời này của Cố Hàn Uyên có vẻ hơi kỳ quặc.

Dù sao trước mắt vừa xảy ra án mạng, người của Lục Phiến Môn đều đang nỗ lực tìm kiếm manh mối, nhưng Cơ Dao Hoa lại biết rằng phần lớn sẽ không có kết quả gì, tiếp tục ở lại đây cũng là lãng phí thời gian.

Được.

Nảy sinh tâm tư lười biếng, Cơ Dao Hoa tươi cười đáp ứng lời mời của Cố Hàn Uyên.

Nàng cho người bọc cái đầu của Ngũ Độc Đồng Tử lại cất đi, đợi khi nàng về kinh sẽ giao nộp cho Lục Phiến Môn.

Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa hai người tùy ý đi dạo và trò chuyện gần trang viên.

Trang viên bị đốt trụi, ngược lại làm nổi bật lên cảnh trí ưu mỹ xung quanh.

Long Khiếu Vân để lôi kéo Thiết Địch tiên sinh quả thực đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Nơi này hoàn cảnh ưu mỹ yên tĩnh, quả là một nơi tốt để hẹn hò.

Chẳng biết từ lúc nào, Cố Hàn Uyên đã dắt lấy bàn tay thon thả của Cơ Dao Hoa.

Cơ Dao Hoa thần sắc bình thản để mặc Cố Hàn Uyên nắm, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp như hoa xuân lại nổi lên một tầng hồng nhạt.

Hiển nhiên trái tim nàng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Cố Hàn Uyên bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Cơ Dao Hoa tim đập thình thịch, căng thẳng nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên dừng lại.

Cố Hàn Uyên lật cổ tay, chỉ thấy một đôi khuyên tai tử tinh tạo hình tinh xảo rơi vào lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Cơ Dao Hoa.

Dao Hoa, cái này tặng nàng.

Cơ Dao Hoa nhìn thấy đôi khuyên tai trong tay Cố Hàn Uyên, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thích.

Bên tai lại là lời nói dịu dàng của Cố Hàn Uyên, nàng không khỏi tim đập rộn ràng, biết mà vẫn hỏi: Đây là.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy trong mắt Cơ Dao Hoa lóe lên vẻ yêu thích, tự giễu nói: Ta còn chưa đến mức không hiểu phong tình, thực sự mặt dày lấy đầu người làm quà cho nàng.

Đây mới là món quà ta thực sự tặng nàng.

Thích không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, khóe môi xinh đẹp nở nụ cười.

Do dự một hồi, nàng vẫn thành thật e lệ nói: Thích.

Cố Hàn Uyên dịu dàng cười nói: Dao Hoa thích là tốt rồi.

Ta giúp nàng đeo.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, lòng dạ ngượng ngùng.

Đang do dự, nàng thấy được sự chờ đợi trong mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng hơi nghiêng người, đưa tay vén mái tóc bên tai lên.

Tuy nàng không nói lời nào, nhưng hành động đã nói lên tất cả.

Cố Hàn Uyên nhìn hai vành tai xinh đẹp tuyệt trần đã đỏ bừng của Cơ Dao Hoa, dịu dàng tiến lên đeo khuyên tai cho nàng.

Cảm giác ấm áp mềm mại của vành tai cực kỳ tốt.

Trong chốc lát, Cố Hàn Uyên đã đeo xong khuyên tai cho Cơ Dao Hoa.

Nhìn đôi khuyên tai tử tinh dưới ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh ánh huỳnh quang tím, Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười.

Bỗng nhiên hắn đưa tay lấy ra một chiếc gương pha lê trong suốt, giơ lên trước mặt Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên ghé sát vào tai Cơ Dao Hoa, ôn tồn khen ngợi: Dao Hoa, nàng thật đẹp.

Lời khen ngợi của Cố Hàn Uyên có vài phần chân tình.

Trang sức đẹp vốn có thể tăng thêm mị lực.

Bằng không vì sao nhiều nữ tử lại say mê các loại đồ trang sức xinh đẹp như vậy.

Dưới sự làm nổi bật của đôi khuyên tai tử tinh, khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Dao Hoa lại càng thêm một bậc.

Cố Hàn Uyên từ trước đã hứng thú với đôi vành tai tinh xảo xinh đẹp của Cơ Dao Hoa, lúc này đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cơ Dao Hoa vốn đang chìm đắm trong sự yêu thích đối với đôi khuyên tai tử tinh, và kinh ngạc trước sự trong suốt của mặt gương.

Bỗng nhiên vành tai cảm nhận được một trận ấm áp, nhất thời không khỏi giật mình.

Gương mặt nàng đỏ bừng lên, nói không thành lời: Cố.

Cố công tử, không được.

Trái tim nàng đập thình thịch, còn dữ dội hơn cả lúc ở trong trang viên hôm qua.

Nhưng lời nói là vậy, mà không thấy nàng giãy giụa.

Cố Hàn Uyên thâm ý cười, buông miệng ra, khẽ nói: Ta tặng nàng quà, dù sao cũng nên biểu đạt lòng biết ơn một chút chứ.

Hay là Dao Hoa lại định quỵt nữa sao.

Lời nói quen thuộc làm Cơ Dao Hoa trong lòng hơi ngẩn ra, không nhịn được tặng Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt xinh đẹp.

Nàng tức giận nói: Cố công tử vẫn không chịu thiệt như vậy nhỉ.

Toàn bộ dường như lại trở về đêm hôm trước, nhưng lần này Cơ Dao Hoa nghe lại những lời tương tự, tâm tình lại hoàn toàn khác biệt.

Một đôi mắt đẹp long lanh ý cười, khóe miệng mỉm cười.

Cố Hàn Uyên thấy thế lại ghé sát thêm vài phần, ôn tồn nói: Vậy ta có thể nhận được lễ đáp tạ không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy thoáng do dự.

Bất quá khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên gương mặt kia của Cố Hàn Uyên, không biết sao lại không nói ra lời từ chối được.

Nàng lần đầu tiên chủ động ghé tới, đồng thời vô cùng tự nhiên nhắm lại đôi mắt đẹp.

Lần một còn lạ, lần hai đã quen.

Cơ Dao Hoa tuy chưa đến trình độ đó, nhưng cũng không còn chỉ bị động đáp lại nữa.

Thậm chí bắt đầu chủ động xuất kích.

Cơ Dao Hoa đôi mắt đẹp nhắm chặt, còn Cố Hàn Uyên thì ánh mắt lại sâu thẳm.

Sự thay đổi tâm thái của Cơ Dao Hoa có thể thấy rõ ràng.

Việc còn lại chính là làm cho Cơ Dao Hoa hoàn toàn buông bỏ lo lắng, trở thành người của hắn.

Cơ Dao Hoa dường như có phần say mê loại giao lưu thân mật này.

Cảm giác bồng bềnh như ở trên mây khiến nàng thả lỏng không gì sánh bằng.

Đương nhiên, nếu tay của Cố Hàn Uyên có thể thành thật hơn một chút thì tốt rồi.

Nàng oán trách liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên, kẻ lại vừa chiếm hết tiện nghi của mình.

Nàng xấu hổ sửa sang lại vạt áo trên bộ trang phục Thần Bộ dự bị màu đen.

Sau đó, Cơ Dao Hoa để lại cho Cố Hàn Uyên một bóng lưng xinh đẹp tuyệt trần rồi tiêu sái rời đi.

Cố Hàn Uyên không để tâm đến việc này, dù sao mục đích của hắn cũng đã đạt được.

Trong mấy ngày tiếp theo, Cố Hàn Uyên bận rộn dạy cho Long Tiểu Vân Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối và Tam Phân Thần Chỉ.

So với Vu Hành Vân tinh thông mọi thứ, Long Tiểu Vân rõ ràng hợp với Bài Vân Chưởng hơn.

Tiến độ học tập Thiên Sương Quyền và Phong Thần Thối có phần chậm hơn.

Đáng tiếc là muốn học Tam Phân Thần Chỉ thì bắt buộc phải học

Thiên Sương Quyền và Phong Thần Thối trước.

Cố Hàn Uyên truyền thụ cho Long Tiểu Vân rất nhiều, đương nhiên cũng không thiếu hưởng lạc.

Lúc này, hắn đang nằm trên đôi chân mềm mại và đầy đặn của Lâm Tiên Nhi.

Lâm Linh Linh yếu ớt nép vào lòng hắn.

Có Lâm Tiên Nhi phối hợp, Lâm Linh Linh đương nhiên bị Cố Hàn Uyên thu nhận.

Trái táo nhỏ còn hơi xanh chát cũng có một hương vị khác biệt.

Sau đó, dưới sự hầu hạ của hai nàng, hắn mặc quần áo, rửa mặt rồi rời khỏi Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Có nha hoàn đến thông báo Cơ Dao Hoa cầu kiến.

Hắn gặp Cơ Dao Hoa ở vị trí quen thuộc trong sân viện.

Chương 717

Đáng tiếc lần này nàng không phải đến tìm Cố Hàn Uyên uống rượu.

Mấy ngày nay, Lục Phiến Môn bên kia điều tra án đương nhiên không thu hoạch được gì.

Cơ Dao Hoa dường như cũng đã quen với những ngày tháng nhàn rỗi, thường xuyên đến tìm Cố Hàn Uyên uống rượu, chỉ là lần nào cũng bị chiếm một phen tiện nghi rồi mới xấu hổ rời đi.

Cơ Dao Hoa bỗng dịu dàng nói: Ta phải trở về kinh thành.

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng thoáng qua một tia không nỡ.

Tuy Cố Hàn Uyên luôn sàm sỡ nàng, nhưng trong khoảng thời gian này nàng lại thấy vô cùng thanh thản.

Bằng không, nàng cũng sẽ không, trong tình huống biết rõ sẽ bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi, vẫn luôn không tự chủ được mà chạy tới Hưng Vân Trang uống rượu.

Kết quả tự nhiên khiến Long Tiểu Vân ghen không ít.

Lúc này bỗng nhiên phải chia xa, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không nỡ.

Cơ Dao Hoa tự nhiên không muốn đi sớm như vậy.

Nhưng tình tiết vụ án mãi không có tiến triển, Bộ Thần Liễu Kích Yên của Lục Phiến Môn ở kinh thành dường như đã mất kiên nhẫn, triệu Cơ Dao Hoa trở về.

Hơn nữa An Thế Cảnh cũng truyền tin yêu cầu nàng lập tức quay về.

Trong thư các tiểu tỷ muội của Cơ Dao Hoa truyền đến còn đề cập việc An Thế Cảnh không biết vì sao đột nhiên nổi trận lôi đình, đập phá không ít đồ đạc trong nhà.

Dường như là vì hắn biết được chuyện giữa Cơ Dao Hoa và Cố Hàn Uyên.

Thân bất do kỷ, Cơ Dao Hoa không còn cách nào khác đành phải đến đây cáo từ.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi bông tai Tử Tinh trên đôi tai xinh đẹp tuyệt trần của Cơ Dao Hoa, hài lòng mỉm cười.

Hắn dùng giọng khẳng định hỏi: Là vì An Thế Cảnh à.

An Thế Cảnh có tai mắt cài cắm trong Lục Phiến Môn, Cố Hàn Uyên cũng tương tự có người ở kinh thành.

Cho nên hắn rất rõ phản ứng của An Thế Cảnh.

An Thế Cảnh luôn xem Cơ Dao Hoa là vật sở hữu riêng, chỉ là không biết cách biểu đạt, ngược lại gây ra không ít hiểu lầm.

Nội dung mà tai mắt hắn cài cắm ở Lục Phiến Môn báo về tự nhiên làm hắn giận dữ.

Nếu đối mặt với người khác, An Thế Cảnh tự nhiên tin chắc Dao Hoa sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Nhưng đối mặt với Cố Hàn Uyên, hắn lại không có bao nhiêu tự tin, vì vậy chỉ có thể vô năng cuồng nộ.

Ừm.

Sắp phải trở về cái lồng giam ở kinh thành, Cơ Dao Hoa có chút phiền muộn.

Cố Hàn Uyên bỗng ôn nhu cười nói: Dao Hoa, ta giúp nàng giải độc nhé.

Những điều kiện trước đó xóa bỏ hết.

Cơ Dao Hoa nghe vậy thì sững sờ.

Ngay sau đó, đôi mắt đẹp của nàng liền ánh lên tia sáng dịu dàng.

Nàng cười như không cười hỏi: Cố công tử không lo ta hưởng không sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, giả vờ bất đắc dĩ than thở: Không có cách nào, ai bảo người muốn hưởng không lại là nàng chứ.

Hai người lúc này ngầm hiểu ý nhau mà mỉm cười.

Lúc này mà nói giữa họ không có quan hệ gì thì chỉ là tự lừa dối mình.

Cơ Dao Hoa ngoại trừ ranh giới cuối cùng ra thì trên người cũng chẳng còn lại bao nhiêu bí mật, đều bị Cố Hàn Uyên chiếm hết tiện nghi rồi.

Cơ Dao Hoa do dự một lát rồi vẫn lắc đầu nói: Không được, các tỷ muội của ta vẫn đang chờ ta trở về.

Nàng không phải không muốn giải độc, mà là một ngày chưa thể thoát khỏi An gia, nàng có giải độc cũng không có ý nghĩa gì.

Giữ lại độc trên người ngược lại sẽ không kích động đến thần kinh nhạy cảm của An gia.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, cuối cùng vẫn chọn tôn trọng Cơ Dao Hoa, nghiêm túc nói: Dao Hoa, ta sẽ sớm vào kinh, giải cứu nàng và các tiểu tỷ muội của nàng.

Hắn vốn đã chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ vào kinh, lúc này hứa hẹn như vậy còn có thể thuận tiện thu hoạch hảo cảm của Cơ Dao Hoa.

Quả nhiên, đôi mắt đẹp của Cơ Dao Hoa ánh lên một tia cảm động.

Không chỉ vì lời hứa của Cố Hàn Uyên, mà còn vì hắn lựa chọn tôn trọng mình.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên lần nữa nhắc đến các tiểu tỷ muội của nàng, nàng cũng không còn phản ứng kịch liệt.

Nàng đã nghĩ thông suốt.

Coi như một ngày kia có thể thoát khỏi An gia, nàng và các tiểu tỷ muội cũng cần một chỗ dựa, Cố Hàn Uyên chính là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa như vậy, nàng cũng không cần phải chia xa với những tiểu tỷ muội có tình cảm sâu đậm kia.

Có lẽ vì trong lòng đã quyết định, tâm tình của Cơ Dao Hoa càng thêm thanh thản.

Nàng cười tươi như hoa trêu chọc: Chỉ là giải cứu thôi sao.

Không sợ ta thật sự hưởng không à.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thì thấy buồn cười.

Xem ra Cơ Dao Hoa vẫn canh cánh trong lòng chuyện bị nói là hưởng không.

Bất quá lúc này, câu nói này đã trở thành lời ve vãn giữa hai người.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười nói: Ta tin nàng sẽ không khiến ta thất vọng.

Hai người lại một lần nữa ăn ý nhìn nhau cười.

Sự ăn ý thần giao cách cảm này làm tâm tình Cơ Dao Hoa càng thêm vui vẻ, nàng dịu dàng nói: Đã như vậy, ta liền tin ngươi một lần.

Ta ở kinh thành chờ ngươi.

Thu được sự tín nhiệm của Cơ Dao Hoa cũng không dễ dàng.

Trong kịch tình, nàng chưa từng tin tưởng bất kỳ ai.

Cho đến khoảnh khắc hương tiêu ngọc vẫn, cũng khó nói nàng đã mở lòng.

Chính vì vậy, sự tín nhiệm của nàng mới càng thêm quý giá, cũng chứng tỏ nàng đã động tình.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được tâm tình của Cơ Dao Hoa, nụ cười càng thêm ấm áp.

Hắn ngưng giọng dặn dò: Nếu An Thế Cảnh gây khó dễ cho nàng thì cứ trực tiếp nói tên của ta, ta tin hắn sẽ không muốn cùng ta cá chết lưới rách.

Hắn không có bản lĩnh đó, An Vân Sơn cũng sẽ không cho phép hắn làm vậy.

Lời này kỳ thực không cần Cố Hàn Uyên nói, Cơ Dao Hoa cũng tự mình hiểu rõ.

Nhưng Cố Hàn Uyên lúc này dặn dò chính là thể hiện sự quan tâm của hắn đối với mình.

Vì vậy, ánh sáng dịu dàng trong đôi mắt xinh đẹp của Cơ Dao Hoa cũng càng lúc càng nhiều.

Nàng không kìm được mà nói: Cố đại ca, cảm ơn ngươi.

Đây là lần đầu tiên Cơ Dao Hoa xưng hô với Cố Hàn Uyên như vậy, mặc dù tuổi thật của nàng còn lớn hơn Cố Hàn Uyên.

Đây là phản ứng vô thức của một người phụ nữ nhỏ bé muốn được che chở.

Cơ Dao Hoa bỗng chân thành cúi xuống.

Thường xuyên tới Hưng Vân Trang uống rượu, khó tránh khỏi sẽ vô tình bắt gặp một vài hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Cơ Dao Hoa bị ép học không ít kiến thức, lúc này liền vận dụng.

Nàng nói một cách mập mờ dịu dàng: Ta sẽ không hưởng không, đây là tiền đặt cọc ta đưa cho ngươi.

Cơ Dao Hoa đi rồi, mang theo miệng đầy thu hoạch mà đi.

Cố Hàn Uyên ngược lại không có bao nhiêu tiếc nuối, dù sao sợ rằng không bao lâu nữa lại sẽ gặp mặt.

Chuyện bên võ lâm Tây Bắc đã xử lý gần xong.

A Phi được hắn nhờ vả cùng Cơ Dao Hoa hộ tống Lý Tầm Hoan đến kinh thành.

Nhân vật chính của kịch tình đều đã rời đi, Cố Hàn Uyên ở lại cũng không còn nhiều ý nghĩa.

Điều tương đối tiếc nuối là những nữ tử đạt được thân phận nữ chính chỉ có Lâm Thi Âm và Tôn Tiểu Hồng.

Phần thưởng đánh giá cấp SSS của Tôn Tiểu Hồng là Ngũ Linh Tiên Thuật Phong Linh Tiên thuật.

Từ đó, Ngũ Linh Tiên Thuật chỉ còn lại Lôi Linh tiên thuật là chưa có được.

Lâm Thi Âm là một nhân vật nữ chính nhân thê hiếm có.

Đáng tiếc là nàng tính cách mềm yếu, phục tùng nhẫn nhục.

Sau khi Lý Tầm Hoan bị Cố Hàn Uyên nhắm vào, không thể cùng nàng nối lại tình xưa, trong lòng nàng cũng không còn gì để kiên trì.

Tuy đã kiếm được không ít phản phái điểm, nhưng khoảng cách đến đánh giá EX vẫn còn quá xa.

Chương 718

Điều đáng an ủi là đánh giá SSS của nàng đã cho một pháp bảo cường lực là Hợp Hoan Linh.

Hợp Hoan Linh xuất từ Tru Tiên, là một chiếc chuông lục lạc hở miệng, bên trong có khắc chữ, tâm chuông tinh xảo, một sợi xích nhỏ buộc vào thân chuông.

Nó có khả năng nhiếp hồn đoạt phách, có thể công có thể thủ.

Hợp Hoan Linh và Phệ Huyết Châu là một đôi pháp bảo tình nhân.

Hai bên có tác dụng cảm ứng với nhau, mỗi khi nhớ nhung hoặc gặp nguy hiểm sẽ tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cố Hàn Uyên trong tay đã có Phệ Huyết Châu, tự nhiên muốn tìm một chủ nhân cho Hợp Hoan Linh.

Hợp Hoan Linh đối với Cố Hàn Uyên cũng hờ hững, chỉ muốn quấn quýt bên Phệ Huyết Châu.

Cố Hàn Uyên không còn cách nào, chỉ có thể tìm người cho nó.

Vì Hợp Hoan Linh đến từ Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên liền thử để Lâm Thi Âm nhận chủ.

Nhưng pháp bảo có linh, hoàn toàn không bị lay động.

Rõ ràng Lâm Thi Âm cũng không thể trở thành chủ nhân của nó.

Nếu Lâm Thi Âm không thể nhận chủ, Cố Hàn Uyên vô thức nghĩ đến Hoàng Dung hoặc Vu Hành Vân.

Bất quá hai nàng lúc này đều không ở đây, chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện này.

Tiếp theo nên đi làm cho xong chuyện đã trì hoãn rất lâu, đưa Tố

Tâm ra khỏi hàn đàm ở Thiên Trì.

Cố Hàn Uyên đang trầm tư, sau lưng bỗng có một thân hình nhỏ nhắn lao tới.

Sư tôn, Cơ tỷ tỷ đi đã nửa ngày rồi, người còn lưu luyến sao .

Trong khoảng thời gian này Cơ Dao Hoa thường xuyên đến Hưng Vân Trang, Long Tiểu Vân tự nhiên cũng dần quen thuộc với nàng.

Đương nhiên, ghen thì vẫn cứ ghen.

Long Tiểu Vân rõ ràng là xem sự trầm tư của Cố Hàn Uyên là đang nhớ nhung Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên đưa tay ôm nàng vào lòng, buồn cười nói: Tiểu Vân từ khi nào đã thành hũ giấm chua rồi.

Long Tiểu Vân nghe vậy, sắc mặt hơi ngượng ngùng nói: Đâu có.

Ta chỉ là vừa mới nhìn thấy, cảm thấy Cơ tỷ tỷ không đủ kinh nghiệm, làm không tốt.

Dứt lời, nàng liền từ trong lòng Cố Hàn Uyên trượt xuống, tiếp tục việc mà Cơ Dao Hoa đã làm trước đó.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, nụ cười đầy ý vị: Hôm nay sao lại ngoan ngoãn như vậy.

Có chuyện gì cầu xin ta à.

Từ khi Long Tiểu Vân và Lâm Thi Âm ở cùng nhau, nàng liền thích thú với việc ngồi không hưởng lợi, hớt tay trên của Lâm Thi Âm.

Lâm Thi Âm vì để tránh mang thai, tự nhiên là mặc kệ.

Cho nên lúc này Long Tiểu Vân lại ngoan ngoãn chủ động như vậy, ngược lại khiến Cố Hàn Uyên hoài nghi.

Long Tiểu Vân lảng tránh ánh mắt, nói một cách mập mờ: Đâu có.

Ta chỉ là muốn hầu hạ sư tôn thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, nhàn nhạt nói: Nói thật đi.

Long Tiểu Vân nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là nói thật: Ngô, ta muốn sư tôn cùng ta đi tham gia lễ mừng ở Túc Châu thành.

Lễ mừng.

Theo lời giải thích mập mờ của Long Tiểu Vân, Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng hiểu ra.

Nguyên lai là vì vụ án Mai Hoa Đạo đã gây náo loạn khiến võ lâm Tây Bắc lòng người hoang mang.

Tuyên ngôn trước đó của Lâm Tiên Nhi lại thu hút một lượng lớn nhân sĩ giang hồ.

Vì vậy trong một thời gian dài, bá tánh thậm chí không dám ra khỏi cửa.

Bây giờ vụ án Mai Hoa Đạo đã có kết luận, Lý Tầm Hoan bị giải đến kinh thành, nhân sĩ giang hồ cũng không còn tụ tập.

Túc Châu thành là thành trì lớn nhất gần đây.

Quan phủ địa phương vì trấn an dân tâm liền tổ chức một buổi lễ mừng thịnh đại.

Long Tiểu Vân tuổi tác vốn không lớn, tự nhiên sẽ có chút tâm tính ham chơi của trẻ con.

Theo lý mà nói, Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không đi làm chuyện lãng phí thời gian như vậy.

Nhưng hắn bây giờ đã không còn là hắn của lúc mới ra giang hồ.

Nhất là sau khi chịu ảnh hưởng của đám người Hoàng Dung và Vu

Hành Vân, hắn rất chú trọng cân bằng tâm tính.

Ngày thường cũng dùng phương thức hưởng lạc để giải tỏa áp lực.

Bằng không, nếu cứ mãi lạnh lùng vô tình sẽ chỉ khiến hắn mất đi nhân tính.

Ít nhất cho đến hiện tại, hiệu quả cũng không tệ, không còn xuất hiện loại tâm tình đen tối như trước kia.

Vì vậy, đi cùng Long Tiểu Vân tham gia lễ mừng cũng được.

Long Tiểu Vân thấy Cố Hàn Uyên đồng ý, nhất thời cười tươi như hoa, càng thêm ra sức.

Vào đêm, Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng mang theo Long Tiểu Vân đến Túc Châu thành.

Còn Lâm Thi Âm thì không mời nàng.

Long Tiểu Vân thỉnh thoảng cũng muốn độc chiếm một lần.

Vì có lễ mừng, Túc Châu thành không có lệnh giới nghiêm ban đêm.

Lúc này trong thành đèn đuốc sáng trưng, bóng người lấp loáng.

Dường như người dân gần đó đều chạy đến đây để giải tỏa áp lực tâm lý do vụ án Mai Hoa Đạo gây ra.

Long Tiểu Vân hoan hô một tiếng rồi lao vào đám đông náo nhiệt.

Một thân váy Hỏa hoán màu đỏ rực, Long Tiểu Vân như một tinh linh lửa vui tươi, nhảy nhót trong những khoảng trống giữa dòng người.

Cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu đó, những người nhìn thấy nàng cũng không khỏi mỉm cười.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đi theo sau Long Tiểu Vân, cùng nàng dạo xem hoa đăng, xem biểu diễn.

Để tránh phiền phức, hắn đã mở hiệu quả ám thị thường trực của Di Hồn Đại Pháp.

Bên cạnh hai người thỉnh thoảng lại có một đội múa lân múa rồng đi qua biểu diễn.

Ở trong một khung cảnh hòa bình như vậy, thần sắc của Cố Hàn Uyên cũng không khỏi điềm đạm hơn rất nhiều.

Hắn chung quy không phải là tiên nhân thật sự không dính khói bụi trần gian.

Hai người đến một sân khấu lớn.

Theo dõi những màn biểu diễn đặc sắc, Long Tiểu Vân thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thán phục và hoan hô.

Cố Hàn Uyên bỗng thần sắc ngẩn ra.

Hợp Hoan Linh cất trong lòng đột nhiên tự mình bay lên, đồng thời bay về một hướng.

Đây là tìm được chủ nhân của nó rồi sao.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc trong giây lát, rồi liền đi theo.

Không bao lâu, Cố Hàn Uyên theo đến một tòa lầu các.

Bách Hoa lâu.

Cố Hàn Uyên thần sắc cổ quái.

Sẽ không phải là thanh lâu chứ.

Chẳng lẽ chủ nhân của Hợp Hoan Linh là một kỹ nữ.

May mà Cố Hàn Uyên rất nhanh đã phát hiện nơi này không phải là thanh lâu trong tưởng tượng, mà là một nơi biểu diễn cầm nhạc ca vũ, tương tự như một hội quán cao cấp.

Còn về việc có làm ăn buôn bán da thịt hay không thì không biết.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm khen chủ nhân của Bách Hoa lâu này rất có đầu óc kinh doanh.

Bất quá điều khiến Cố Hàn Uyên có chút để ý là, rất nhiều nữ tử biểu diễn ca vũ ở đây đều là người có võ công.

Trong lòng hắn càng thêm tò mò về chủ nhân của Hợp Hoan Linh.

Chương 719

Chỉ thấy Hợp Hoan Linh một đường bay thẳng lên trên.

Cố Hàn Uyên cũng theo đó lơ lửng bay lên, đến một bệ cửa sổ.

Hợp Hoan Linh phi hành mang theo kình phong thổi bay một mảnh khăn che mặt, đồng thời trong chớp mắt đã rơi vào lòng của chủ nhân tấm khăn.

Cố Hàn Uyên nhìn dung nhan tuyệt thế trước mắt, trong con ngươi sâu thẳm hiện lên một tia thất thần, chinh nhiên nói: Cô nương, ngươi nguyện ý vì ta sinh hài tử sao.

Trong mắt Cố Hàn Uyên, đó là một nữ tử như thế nào.

Nàng tay áo phiêu phiêu, tựa như cưỡi gió.

Nàng áo trắng hơn tuyết, tóc dài như mây.

Nàng da như ngọc đông, băng cơ ngọc cốt.

Nàng phong thái yểu điệu, giống như tiên tử.

Nàng bễ nghễ chúng sinh, phong hoa tuyệt đại.

Nàng phảng phất hội tụ linh vận của trời đất, thanh lãnh như trăng sáng trên trời, cao ngạo, trong trẻo.

Khí chất lạnh như băng sương ấy, tựa như đóa Tuyết Liên nở rộ trên vách đá vạn trượng, không nhiễm trần ai, người sống chớ lại gần.

Vạn ngọn đèn trong thành cũng không sánh được với sự chói mắt của nàng, dường như chỉ có vầng trăng cô độc thanh lãnh trên bầu trời mới có thể cùng nàng tương xứng.

Chính vì vậy, trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, tất cả mọi thứ xung quanh phảng phất đều trở nên hư ảo.

Chỉ có thể thấy rõ ràng duy nhất dung nhan tuyệt mỹ ấy.

Cho nên không trách Cố Hàn Uyên đột nhiên càn rỡ.

Mà là nữ tử tuyệt mỹ trước mắt là người thứ ba ngoài Hoàng Dung và Vu Hành Vân mà Cố Hàn Uyên có thể đánh giá đến 100 điểm về dung mạo khuynh quốc.

Dùng lời hiện đại để hình dung chính là dung mạo của cô gái này hoàn mỹ phù hợp với hệ thống XP của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù thân hình nàng hơi gầy, sau này hài tử có thể dinh dưỡng không đủ.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang lơ lửng giữa không trung cũng toàn thân áo trắng nhẹ nhàng, dưới ngọn gió đêm thổi qua phiêu phiêu dục tiên, tựa như một Trích Tiên bất cứ lúc nào cũng có thể Vũ Hóa phi thăng.

Gương mặt tuấn mỹ lại không mất đi nét dương cương, đường nét tựa như sao sáng lấp lánh trong đôi mắt sâu thẳm.

Vẻ mặt hơn cả Phan An, dung nhan vượt qua Tống Ngọc, khí chất xuất trần dường như chỉ có thể dùng Tiên Nhân lâm phàm mới có thể hình dung.

Nữ tử cũng bị dung mạo tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên hấp dẫn, thậm chí không khỏi mặt cười ửng đỏ, hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Gương mặt lạnh lùng, trắng muốt như ngọc kia nhuốm thêm một vệt ửng đỏ, càng thêm khuynh quốc tuyệt sắc.

Nếu mọi thứ đều yên tĩnh mỹ hảo như vậy, cảnh tượng lúc này gần giống như câu thơ kia: Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.

Nhưng lời nói mạo phạm của Cố Hàn Uyên đã phá hủy tất cả ý cảnh ưu mỹ.

Nữ tử vẫn là lần đầu gặp phải kẻ nói năng lớn mật như thế.

Coi như là Thử Vương Ngụy Vô Nha, người đứng đầu Thập Nhị Tinh Tướng năm đó, cũng chỉ dám dùng lời lẽ tốt đẹp cầu hôn, đương nhiên cuối cùng khó tránh khỏi bị đánh cho một trận, suýt nữa mất mạng.

Nhưng lời nói của Cố Hàn Uyên lúc này còn hơn thế nữa, dĩ nhiên trực tiếp bỏ qua bước cầu hôn, đã nhanh đến bước sinh hài tử.

Nữ tử liễu mi dựng thẳng, phẫn nộ quát: Đăng đồ tử.

Nhưng mỹ nhân khi nổi giận cũng là một loại phong vị đẹp khác.

Nhất là khi gương mặt trứng ngỗng lạnh lùng kia hiện lên vẻ giận dữ, ngược lại càng thêm sống động vài phần.

Nữ tử chính là Yêu Nguyệt, người vốn định đến đây để vạch trần bộ mặt thật đa tình phụ lòng của Cố Hàn Uyên.

Nàng và Liên Tinh một đường đi đến võ lâm Tây Bắc.

Vì đã sắp đến Hưng Vân Trang, liền ở Túc Châu thành nghỉ chân một chút.

Tòa Bách Hoa lâu này cũng chính là một cứ điểm sản nghiệp của Di Hoa Cung.

Liên Tinh so ra thì hoạt bát hơn một chút.

Nàng thấy Túc Châu thành đang tổ chức lễ mừng, liền ra ngoài dạo chơi.

Yêu Nguyệt thích yên tĩnh, liền một mình ở lại trong Bách Hoa lâu.

Không ngờ lại bị Hợp Hoan Linh tìm được, còn gặp Cố Hàn Uyên trong tình huống bất ngờ này.

Cố Hàn Uyên lúc này vẫn chưa nhận ra thân phận của Yêu Nguyệt.

Chủ yếu vẫn là do Minh Ngọc Công quá mức nội liễm.

Trước khi động thủ hầu như không phát hiện được bất kỳ dao động khí tức nào, thoáng nhìn cứ như một cô gái bình thường không biết võ công.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không ngây thơ đến mức cho rằng đối phương không biết võ công.

Lúc này hắn còn đang suy đoán thân phận của đối phương.

Bất quá không có bất kỳ thông tin nào, dù là Cố Hàn Uyên cũng khó mà đoán được nàng là Yêu Nguyệt.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên dù biết Yêu Nguyệt rất đẹp, nhưng cũng không ngờ lại đẹp đến mức này.

Lúc này trong lòng hắn có một loại cảm giác xao động như lần đầu gặp Hoàng Dung.

Đáng tiếc duy nhất chính là dường như đã để lại cho nàng một ấn tượng xấu.

Bất quá lúc này hối hận cũng vô dụng.

Huống chi Cố Hàn Uyên cũng không phải loại người sẽ vì lời mình đã nói, việc mình đã làm mà hối hận.

Tâm tư nhanh chóng thay đổi đã có ý tưởng.

Nhẹ nhàng nhảy vào trong bệ cửa sổ, hắn nở nụ cười ấm áp nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên, xin hỏi cô nương phương danh.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra, nhưng rất nhanh lại cảm thấy đương nhiên.

Dù sao nam tử có dung mạo tuấn mỹ vô song như vậy làm sao có thể xuất hiện nhiều thế.

Nếu đối phương là Cố Hàn Uyên thì cũng hợp lý.

Chỉ là không ngờ lại tình cờ gặp ở đây.

Thời kỳ này, trong lòng Yêu Nguyệt vô cùng mâu thuẫn.

Một mặt, bản thân nàng là một kẻ trọng nhan sắc, thấy nam tử tuấn mỹ tự nhiên sẽ có hảo cảm.

Mặt khác, nàng vì bị Giang Phong làm tổn thương tình cảm, lại cực kỳ căm hận những nam tử có tướng mạo tuấn mỹ.

Có thể nói sau khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng vẫn luôn dao động giữa hảo cảm và ác cảm.

Khi nhìn thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt dù có khó chịu thế nào, cũng không khỏi thầm khen một tiếng tướng mạo thật đẹp.

Nhưng khi nghĩ đến đối phương là Cố Hàn Uyên mà nàng vẫn mang thành kiến, trong lòng Yêu Nguyệt lại càng thêm khó chịu.

Tâm tình phức tạp xung đột như vậy nhất thời làm đứt phăng sợi dây lý trí của Yêu Nguyệt.

Gương mặt xinh đẹp gần như hóa thành hàn ngọc, lạnh lẽo đến mức gần như trong suốt.

Nàng đánh một chưởng về phía Cố Hàn Uyên.

Chưởng tốc cực nhanh, nhưng lại không mang theo một chút tiếng xé gió nào, giống như đã bị thứ gì đó hấp thu.

Cố Hàn Uyên âm thầm nhíu mày, vì không cảm nhận được thực lực của đối phương, không tiện tùy tiện sử dụng thực lực.

Chỉ đành dùng trước chiêu Trọng Vân Thâm Tỏa của Bài Vân Chưởng, hóa thành từng đạo vân khí vây khốn đối phương.

Mà trong khoảnh khắc tiếp xúc với đối phương, Cố Hàn Uyên liền giật mình, vô ý thức hỏi: Minh Ngọc Công.

Ngươi là Yêu Nguyệt.

Đặc tính của Minh Ngọc Công vẫn khá đặc biệt.

Khi vận hành, da thịt trong suốt như ngọc, công lực không tỏa ra ngoài mà thu liễm vào trong, vì vậy khi vận công không những không hao tổn nội lực mà còn có thể tăng thêm công lực, đạt đến cảnh giới không ngừng nghỉ, vô cùng vô tận.

Đồng thời chân khí trong cơ thể sẽ hình thành một luồng xoáy hút, bất kể vật gì chạm vào nàng, đều sẽ bị hút qua như nam châm hút sắt.

Có lẽ có công pháp tương tự, nhưng tuyệt đối không thể giống hệt.

Chương 720

Lại thêm Yêu Nguyệt vốn là một trong những người Cố Hàn Uyên suy đoán, vì vậy nhất thời nhận ra được.

Yêu Nguyệt trong lòng hơi kinh hãi, võ công của Cố Hàn Uyên còn khó đối phó hơn nàng tưởng.

Minh Ngọc Công vốn mọi việc đều thuận lợi trước mặt Cố Hàn Uyên lại không chiếm được chút ưu thế nào, thậm chí còn bị Trọng Vân Thâm Tỏa vây khốn đến mức xuất chiêu khó khăn.

Lúc này nghe vậy, nàng giả vờ khinh miệt giễu cợt: Bản cung cũng không ngờ Cố công tử danh dương thiên hạ lại là một tên dâm tặc tham hoa háo sắc.

Rõ ràng nàng vẫn canh cánh trong lòng câu nói sinh hài tử lúc trước của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hơi nhíu mày, khẽ cười nói: Yêu Nguyệt cung chủ nói vậy không khỏi quá đáng rồi sao.

Tại hạ chỉ là bị dung mạo xinh đẹp của cung chủ làm cho khuynh đảo mới nhất thời không kìm được lòng.

Dừng một chút, trên mặt hắn hiện lên một vẻ thần sắc khó hiểu, trêu chọc nói: Yêu Nguyệt cung chủ đừng kích động như vậy, hai chúng ta sinh con gái nhất định rất đáng yêu, rất tri kỷ.

Đừng hỏi vì sao nhất định là con gái mà không phải con trai.

Con gái là chiếc áo bông nhỏ, con trai chính là áo da.

Lạnh thì mặc không đủ ấm, nóng thì mặc lại quá ngột ngạt, vứt đi thì tiếc, mà còn đặc biệt đắt.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn sinh một Hùng hài tử về làm mình phiền lòng.

Huống chi với trường sinh cửu thị của hắn, cũng không cần suy nghĩ đến vấn đề người thừa kế.

Tự nhiên chỉ muốn con gái, không muốn con trai.

Hơn nữa, với dung mạo của hắn và Yêu Nguyệt, không sinh một cô con gái xinh đẹp đáng yêu chẳng phải là đáng tiếc sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy nhất thời sững sờ, ngay cả công kích trên tay cũng không khỏi dừng lại.

Khi nghe Cố Hàn Uyên ca ngợi, tâm tình nàng vẫn còn có chút không rõ.

Dù sao từ khi nàng tạo nên một phen hung danh hiển hách, đã không còn ai dám ca ngợi vẻ đẹp của nàng nữa.

Lúc này đột nhiên nghe được, khó tránh khỏi tâm tình chập chờn.

Trong lòng Yêu Nguyệt, tướng mạo tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên so với Giang Phong năm đó cũng không kém bao nhiêu.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên còn hơn Giang Phong, chỉ là Yêu Nguyệt vô thức không muốn Giang Phong thua Cố Hàn Uyên, vì vậy liền đeo cho Giang Phong một lớp kính lọc.

Chính vì vậy mới càng chứng tỏ hai người có sự chênh lệch.

Ngay cả Yêu Nguyệt cũng ý thức được điểm này, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Năm đó Giang Phong nói nàng là một ngọn lửa, một tảng băng, một thanh kiếm, thậm chí có thể nói là quỷ, là thần, nhưng không phải là người.

Nhưng Cố Hàn Uyên dù đã biết thân phận của nàng vẫn nói mình vì vẻ đẹp của nàng mà khuynh đảo.

Nếu nàng là lửa, là băng, là kiếm, là quỷ thần thì làm sao lại có vẻ đẹp khiến người ta khuynh đảo được chứ.

Bao nhiêu năm qua, ngay cả muội muội Liên Tinh cũng sợ hãi nàng.

Trong mắt Cố Hàn Uyên, nàng cũng là một nữ nhân xinh đẹp.

Đây có phải là chứng tỏ năm đó người sai là Giang Phong chứ không phải nàng không.

Điều này khiến lòng Yêu Nguyệt phức tạp khó hiểu.

Nhưng lời tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng hoàn toàn rối loạn.

Thậm chí không kìm được mà liên tưởng.

Một bé gái có năm sáu phần tương tự nàng đang ngọt ngào gọi Mẫu thân trong lòng nàng, khiến cho trái tim người ta cũng muốn tan chảy.

Khác với Hoa Vô Khuyết, đứa đệ tử do một tay nàng nuôi nấng.

Dù sao Hoa Vô Khuyết cực giống Giang Phong, chỉ cần nhìn thấy mặt hắn, trong lòng Yêu Nguyệt sẽ có một cảm giác đau đớn.

Cho nên dù chung sống đã lâu, Yêu Nguyệt cũng khó mà thân cận với Hoa Vô Khuyết được.

Mà cô con gái trong ảo tưởng của nàng lại khác, đó là ruột thịt của mình, vừa đáng yêu lại ngoan ngoãn.

Chỉ có điều duy nhất khiến nàng không thích là giữa đôi lông mày của cô con gái trong ảo tưởng có vài phần giống Cố Hàn Uyên.

Bất quá chính vì vậy lại càng thêm xinh đẹp, cho nên Yêu Nguyệt miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Ngay khi nàng dần chìm đắm trong ảo tưởng, bên hông bỗng nhiên nóng lên.

Hình ảnh huyễn tưởng ầm ầm vỡ nát.

Yêu Nguyệt ngây ra một lúc, nhìn Cố Hàn Uyên với vẻ mặt cổ quái, cảnh giác quát: Ngươi đã làm gì bản cung.

Lúc này trong lòng Cố Hàn Uyên tràn đầy cổ quái.

Yêu Nguyệt vì từng bị tổn thương tình cảm, tâm tình tồn tại lỗ hổng cực lớn, đối với tinh thần bí pháp càng không có năng lực chống cự.

Cố Hàn Uyên vì xoay chuyển hình tượng, dứt khoát dùng Di Hồn Đại Pháp khi tiếp xúc đối chiêu với nàng.

Điều duy nhất không ngờ tới là Hợp Hoan Linh rõ ràng còn chưa nhận chủ, đã tự động bảo vệ Yêu Nguyệt.

Cái này phản bội cũng quá nhanh đi.

Mặc dù Hợp Hoan Linh vốn cũng không mấy để ý đến Cố Hàn Uyên, rất khó định nghĩa là phản bội.

Cố Hàn Uyên trong lòng khó chịu, nhưng bề ngoài vẫn bất động thanh sắc nói lảng sang chuyện khác: Yêu Nguyệt cung chủ, người cúi đầu nhìn thắt lưng của mình đi.

Yêu Nguyệt cảnh giác liếc nhìn Cố Hàn Uyên, rồi vẫn làm theo lời hắn cúi đầu nhìn.

Nàng vẫn còn để ý việc bên hông đột nhiên nóng lên lúc nãy.

Chỉ thấy trên đai lưng của mình đang treo một chiếc chuông nhỏ tinh xảo, Yêu Nguyệt liếc mắt một cái đã thích nó.

Nàng chợt nhớ ra trước đó chính là có một chiếc chuông lục lạc đột nhiên rơi vào lòng mình, còn thuận tiện vén khăn che mặt của nàng lên, rõ ràng chính là chiếc chuông lục lạc này.

Yêu Nguyệt nghi ngờ hỏi: Đây là.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp giải thích về Hợp Hoan Linh, ngược lại khẽ cười hỏi lại: Yêu Nguyệt cung chủ hẳn đã nghe nói tại hạ từng được tiên duyên chứ.

Yêu Nguyệt nghe vậy, đôi mày thanh tú nhíu lại nói: Nghe qua thì thế nào.

Cố Hàn Uyên giọng điệu vi diệu khẽ cười: Chiếc chuông nhỏ treo trên lưng người tên là Hợp Hoan Linh, chính là một món tiên gia pháp bảo tại hạ có được từ tiên duyên, sau khi nhận chủ có thể công có thể thủ, uy lực phi phàm.

Nó đột nhiên bay đi, dẫn tại hạ đến gặp Yêu Nguyệt cung chủ.

Yêu Nguyệt nghe vậy trong lòng kinh hỉ.

Nàng vốn đã thích Hợp Hoan Linh, lúc này nghe vậy càng thêm thỏa mãn.

Nàng vô thức hỏi: Hợp Hoan Linh này quả thật quý giá như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Nữ tử càng xinh đẹp, tại hạ càng không nỡ lừa gạt.

Với dung mạo của Yêu Nguyệt cung chủ, tại hạ làm sao nỡ lòng lừa gạt.

Yêu Nguyệt nghe vậy trong lòng hơi ngượng ngùng, gương mặt tươi như đào lý ửng đỏ.

Rõ ràng nàng rất dễ bị chiêu này dụ dỗ, chỉ là từ trước đến nay không ai dám ca ngợi nàng như vậy mà thôi.

Cố Hàn Uyên đã trở thành người đầu tiên ăn cua.

Yêu Nguyệt vì che giấu sự vui mừng xấu hổ trong lòng, cố ý ngạo mạn nói: Miệng lưỡi trơn tru.

Nếu Hợp Hoan Linh này đã rơi vào tay bản cung, vậy nó là của bản cung.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa khẽ cười nói: Yêu Nguyệt cung chủ nếu thích, Hợp Hoan Linh này tự nhiên có thể xem như lễ vật gặp mặt tặng cho người.

Chỉ bất quá Yêu Nguyệt nghe vậy, đôi mày thanh tú nhíu lại, nghi ngờ hỏi: Chỉ bất quá làm sao.

Cố Hàn Uyên nụ cười đầy ý vị: Chỉ bất quá Hợp Hoan Linh này cùng một pháp bảo khác của tại hạ là một đôi pháp bảo tình nhân, người sở hữu tất nhiên có túc thế nhân duyên, đời đời kiếp kiếp quấn quýt không rời.

Lúc này hắn thật sự không lừa Yêu Nguyệt.

Hợp Hoan Linh và Phệ Huyết Châu vốn có thiết lập quan hệ như vậy.

Chỉ là Cố Hàn Uyên cũng hơi thắc mắc vì sao Hợp Hoan Linh lại muốn nhận Yêu Nguyệt làm chủ.

Yêu Nguyệt cũng không biết những suy nghĩ nghi hoặc của Cố Hàn Uyên.

Lúc này nghe vậy thì kinh hãi nói: Cái gì.

Ta không cần nữa.

Trả lại cho ngươi.

Nàng dù không biết Cố Hàn Uyên nói thật hay giả, nhưng loại chuyện này thà tin là có còn hơn là không.

Huống chi việc Cố Hàn Uyên mang trên người tiên duyên vốn là chuyện mọi người đều biết.

Yêu Nguyệt vội vàng muốn tháo Hợp Hoan Linh xuống ném trả lại cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, dù dùng sức thế nào, thậm chí dùng đến cả Minh Ngọc Chân Khí cũng không tháo xuống được.

Yêu Nguyệt kinh sợ hỏi: Sao lại không tháo xuống được.

Cố Hàn Uyên thần sắc khẽ động, hài hước cười nói: Yêu Nguyệt cung chủ có thể thử cởi đai lưng ra.

Yêu Nguyệt nghe vậy nhất thời giận dữ, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, giận dữ quát: Đồ đăng đồ tử vô sỉ.

Dù sao làm gì có ai cởi đai lưng ngay trước mặt một nam tử xa lạ.

Như vậy chẳng phải là cùng cởi áo nới dây lưng không có gì khác biệt sao.

Yêu Nguyệt ở phương diện này lại ngây thơ đến bất ngờ.

Cố Hàn Uyên thần sắc sâu kín khẽ cười nói: Bất quá xem ra Hợp Hoan Linh đã nhận định Yêu Nguyệt cung chủ ngươi trở thành chủ nhân kế nhiệm của nó rồi.

Ai muốn cùng tên đăng đồ tử nhà ngươi có cái gì túc.

Chương 721

túc thế nhân duyên.

Yêu Nguyệt lúc này tức giận, suýt nữa lại muốn ra tay đánh nhau.

Cố Hàn Uyên mang theo mấy phần ý tứ vô lại, giả vờ bất đắc dĩ buông tay nói: Yêu Nguyệt cung chủ nếu có thể gỡ nó xuống, tại hạ cũng không còn gì để nói.

Hỗn đản.

Yêu Nguyệt đâu phải không muốn gỡ Hợp Hoan Linh xuống, nhưng nó cứ như dính chặt vào đai lưng của nàng vậy.

Chẳng lẽ thật sự bắt nàng cởi đai lưng ra sao.

Hơn nữa, không chừng còn phải giao cả đai lưng cho Cố Hàn Uyuen.

Điều này khiến Yêu Nguyệt càng thêm khó chấp nhận.

Yêu Nguyệt càng nghĩ càng giận, không còn nhịn được lửa giận trong lòng, toàn lực một chưởng đánh về phía Cố Hàn Uyên.

Ngọc chưởng gần như hóa thành một khối Thiên Niên Hàn Băng tinh xảo, kình lực cuồng bạo mang theo tiếng xé gió cùng kình phong.

Trên thực tế, cao thủ giao đấu rất ít khi dùng toàn bộ mười thành công lực, thường sẽ giữ lại hai phần để ứng biến.

Bằng không xoay xở không kịp, rất dễ để lại sơ hở cho đối thủ.

Yêu Nguyệt đến cả đặc tính độc hữu của Minh Ngọc Công cũng không giữ được, có thể thấy tâm tính của nàng lúc này mất cân bằng đến mức nào.

Công kích như vậy đối với Cố Hàn Uyên càng thêm không có uy hiếp.

Hư thực tương hợp, Vân Hải Ba Đào đón đỡ, hắn nhẹ nhàng mượn lực bay ngược ra ngoài cửa sổ.

Khinh công vận khởi, hóa thành một đạo bóng trắng bỗng nhiên rời đi.

Chỉ là trước khi đi còn để lại một câu trêu đùa đầy ẩn ý: Ha ha.

Xem ra Yêu Nguyệt cung chủ cũng không muốn gặp tại hạ.

Đã như vậy, tại hạ xin cáo từ.

Nhưng tại hạ tin rằng duyên phận của chúng ta chưa hết, sẽ còn ngày gặp lại.

Yêu Nguyệt giận dữ, nghiến răng nghiến lợi hét về phía bóng lưng xa dần của Cố Hàn Uyên: Hỗn đản.

Tốt nhất là vĩnh viễn đừng để bổn cung gặp lại ngươi.

Lúc này, Liên Tinh vừa lúc đi tới, vẻ mặt ngơ ngác.

Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy một Yêu Nguyệt thanh lãnh, lạnh lùng lại tức giận đến mất hết hình tượng như vậy.

Coi như năm đó gặp phải sự phản bội của Hoa Nguyệt Nô và Giang Phong, nàng cũng chỉ đau lòng và thất vọng, chưa bao giờ thất thố đến thế.

Ban đầu, lúc Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt giao thủ, động tĩnh cực nhỏ.

Đặc tính của Minh Ngọc Công là cực hạn nội liễm, động tĩnh vốn đã nhỏ.

Cố Hàn Uyên vì tránh có người quấy rầy, cũng cố gắng khống chế động tĩnh trong chiêu thức.

Nhưng một chưởng cuối cùng Yêu Nguyệt không khống chế được mà đánh ra toàn lực, động tĩnh tất nhiên là lớn.

Nhất thời thu hút Liên Tinh vừa trở về đi lên kiểm tra.

Kết quả vừa hay chứng kiến cảnh Yêu Nguyệt đang nổi giận mắng người ngoài cửa sổ.

Liên Tinh kỳ quái hỏi: Tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì.

Ai chọc tỷ tức giận vậy.

Yêu Nguyệt cơn giận còn chưa nguôi, tức tối nói: Tên đăng đồ tử Cố Hàn Uyên đó.

Thế nhưng, câu nói mất bình tĩnh này của Yêu Nguyệt lại khiến Liên Tinh hiểu lầm.

Chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng lóe lên một tia kinh ngạc.

Nàng che miệng nhỏ, thấp giọng kinh hô: A.

Tỷ tỷ gặp Cố Hàn Uyên rồi sao.

Hắn đã làm gì tỷ tỷ.

Dù sao cách gọi đăng đồ tử rất dễ khiến người ta hiểu lầm là Cố Hàn Uyên đã làm chuyện gì đó phi lễ với Yêu Nguyệt.

Chỉ cần nghĩ đến một Yêu Nguyệt cao ngạo bị Cố Hàn Uyên khinh bạc vô lễ, trong lòng Liên Tinh liền dâng lên một cảm giác cổ quái.

Yêu Nguyệt hiển nhiên vẫn chưa ý thức được lời nói của mình bị Liên Tinh hiểu lầm, sa sầm mặt nói: Hừ.

Không có gì.

Tóm lại hắn chính là một tên hỗn đản vô sỉ.

Liên Tinh nghe vậy cũng không dám chọc giận Yêu Nguyệt thêm nữa, cẩn thận hỏi: Tỷ tỷ, vậy nếu đã gặp Cố Hàn Uyên trước, kế hoạch của chúng ta e là phải hủy bỏ rồi.

Hai người vốn định vạch trần bộ mặt thật thay lòng đổi dạ của Cố Hàn Uyên.

Kế hoạch cũng không phức tạp.

Chỉ là Yêu Nguyệt chuẩn bị đóng giả thành một nữ tử yêu thích Cố Hàn Uyên để tiếp cận hắn.

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên thích nàng, sẽ yêu cầu hắn cắt đứt quan hệ với những hồng nhan tri kỷ trước kia.

Như vậy, chẳng phải đã xác nhận Cố Hàn Uyên là kẻ thay lòng đổi dạ sao.

Kế hoạch này vốn rất khả thi.

Trên giang hồ tuy có lời đồn nàng mỹ lệ vô song, nhưng người thấy qua chân dung lại rất ít.

Hoặc có lẽ phần lớn đều bị nàng giết cả rồi.

Đặc tính cực hạn nội liễm của Minh Ngọc Công cũng có thể tránh bị Cố Hàn Uyên nhìn ra manh mối.

Mà với vẻ đẹp tuyệt thế của Yêu Nguyệt, mê hoặc một Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình há lại là chuyện khó.

Chỉ là Liên Tinh lo lắng diễn xuất của Yêu Nguyệt không tốt, cho nên mới ở lại Bách Hoa Lâu, định để Yêu Nguyệt học hỏi một chút biểu hiện của nữ tử bình thường.

Kết quả bây giờ xảy ra sự cố, Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt gặp mặt trước thời hạn, lại còn biết thân phận của Yêu Nguyệt.

Kế hoạch trước đó tự nhiên không thể dùng được nữa.

Nhưng lúc này Yêu Nguyệt đâu có tâm tình lo lắng những chuyện

này.

Nàng vô cùng bực bội nói: Ta bây giờ không muốn nghe đến tên hắn.

Liên Tinh cũng không ngạc nhiên với thái độ này của Yêu Nguyệt, dù sao trước giờ vẫn luôn như vậy.

Thấy Yêu Nguyệt không muốn nói nhiều về Cố Hàn Uyên, nàng cũng không hỏi thêm nữa.

Liên Tinh bỗng nhiên mắt sắc nhìn thấy Hợp Hoan Linh treo bên hông Yêu Nguyệt, đôi mắt đẹp cũng lóe lên vẻ yêu thích.

Thẩm mỹ của hai tỷ muội gần như giống hệt nhau.

Yêu Nguyệt thích, Liên Tinh tự nhiên cũng sẽ thích.

Nàng tò mò, vừa hay dùng để đổi chủ đề: Tỷ tỷ, cái chuông lục lạc này của tỷ từ đâu ra vậy.

Thật tinh mỹ.

Không hổ là tỷ tỷ, nhãn quang thật độc đáo.

Không biết đầu đuôi câu chuyện, lời này của Liên Tinh quả thực là gãi đúng chỗ ngứa.

Yêu Nguyệt nghe vậy sắc mặt càng đen hơn.

Hít sâu một hơi, nàng lạnh lùng nói: Ta muốn tắm rửa.

Liên Tinh giật mình, hoàn toàn không hiểu tại sao Yêu Nguyệt lại càng thêm tức giận.

Nàng đành bất đắc dĩ đi gọi người chuẩn bị nước nóng cho Yêu Nguyệt tắm rửa.

Không lâu sau, trong căn phòng xa hoa nhất của Bách Hoa Lâu, Yêu Nguyệt nhìn thùng tắm bốc hơi nóng trước mắt mà như không thấy, đôi mày thanh tú nhíu chặt, mím chặt đôi môi anh đào.

Tắm rửa vốn không phải mục đích chính của nàng.

Nàng chỉ muốn gỡ Hợp Hoan Linh xuống mà thôi.

Yêu Nguyệt day dứt một lát, ngọc thủ kéo một cái, đai lưng tức thì tuột xuống, chiếc váy trắng trên người cũng lỏng ra, để lộ vài phần xuân sắc.

Chính vì biết chắc sẽ xảy ra chuyện như vậy, Yêu Nguyệt mới tức giận đến thế khi Cố Hàn Uyên đề nghị nàng gỡ đai lưng.

Yêu Nguyệt thấy Hợp Hoan Linh theo đai lưng rơi xuống đất, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng hạ quyết tâm cùng lắm sau này không cần cái đai lưng này nữa.

Nhưng điều khiến nàng ngỡ ngàng chính là Hợp Hoan Linh bỗng nhiên rung lên, nhanh chóng bay lên, rồi lại dính vào quần áo của nàng.

Một bộ dáng vẻ ta nhất định phải dính lấy nàng.

Yêu Nguyệt nào đã thấy qua cảnh tượng quỷ dị này, trong lòng bắt đầu tin lời Cố Hàn Uyên nói Hợp Hoan Linh là tiên gia pháp bảo.

Chương 722

Bằng không thật khó giải thích tình huống quỷ dị trước mắt.

Yêu Nguyệt cũng nhìn ra Hợp Hoan Linh chính là bám lấy nàng.

E là cho dù đổi một bộ quần áo khác cũng sẽ dính vào y như cũ.

Đã như vậy, chống cự nữa cũng vô ích.

Tâm tính chuyển biến, lúc Yêu Nguyệt cầm lấy Hợp Hoan Linh lần nữa bỗng nhiên không còn trở lực.

Chiếc chuông nhỏ tinh xảo nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay nàng.

Nhìn bộ dáng vô lại của Hợp Hoan Linh trong tay, Yêu Nguyệt bất giác nghĩ đến nụ cười của Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ là cơn giận đã qua đi, khóe miệng Yêu Nguyệt bỗng nhiên hiện lên một đường cong như có như không, xuất hiện nhanh, biến mất còn nhanh hơn.

Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện, vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên và Hợp Hoan Linh, mặt hồ tâm vốn tĩnh lặng như nước tù của nàng đã gợn lên một tia sóng.

Yêu Nguyệt bình ổn lại tâm tình, bất đắc dĩ cởi quần áo, thân thể yêu kiều tuyệt mỹ nhất thời bại lộ trong không khí.

Trắng muốt như ngọc, không một tì vết, trơn bóng mịn màng.

Nếu để Cố Hàn Uyên nhìn thấy cảnh này, e rằng phải kinh hô một tiếng hung thú hiếm thấy.

Đáng tiếc là Cố Hàn Uyên tạm thời còn vô phúc tiêu thụ.

Ngược lại là Hợp Hoan Linh vô lại lại may mắn được cùng Yêu Nguyệt tắm chung.

Cố Hàn Uyên.

Trong thùng tắm, nước nóng che đi thân thể mềm mại không tì vết, hai tay nâng Hợp Hoan Linh, Yêu Nguyệt bất giác nhẹ giọng nỉ non tên của Cố Hàn Uyên.

Trong mắt Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt thuộc loại khó giải quyết.

Theo hắn biết, Yêu Nguyệt tuy vẫn trẻ trung xinh đẹp, nhưng thực tế đã hơn bốn mươi tuổi.

Nói cách khác, đây là tuyến thời gian của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết.

Yêu Nguyệt đã từng bị tổn thương tình cảm vì Giang Phong.

Hơn nữa, tuy thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng Cố Hàn Uyên nhận ra Yêu Nguyệt còn ngây thơ hơn trong tưởng tượng.

Về mặt tình cảm, Yêu Nguyệt không thể nói là một trang giấy trắng, nhưng cũng chưa có vết mực nào.

Ngược lại, giống như nàng tự khoác lên mình một lớp màu sắc tự vệ, cũng phủ lên một tầng bóng ma.

Nhưng kiểu tự phong bế của Yêu Nguyệt lại càng phiền phức.

Nếu tâm tính của nàng không thay đổi, Cố Hàn Uyên dù làm nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Cho nên Cố Hàn Uyên thậm chí đã cố gắng dùng Di Hồn Đại Pháp để thay đổi sự chú ý của nàng, đáng tiếc cuối cùng lại vì Hợp Hoan Linh mà thất bại trong gang tấc.

Cố Hàn Uyên vẫn là lần đầu gặp phải loại pháp bảo như Hợp Hoan Linh, không nghe lệnh hắn, tự mình đi tìm chủ nhân, còn tiện tay phá hỏng kế hoạch của hắn.

Cuối cùng chỉ có thể lui một bước, tìm cách khác để khắc sâu ấn tượng của hắn trong lòng Yêu Nguyệt.

Dù sao chán ghét cũng tốt hơn là không có ấn tượng gì, hơn nữa cũng chưa chắc không có cơ hội xoay chuyển.

Nghĩ đến Yêu Nguyệt lúc này có lẽ đang tức điên lên, nhưng lại không thể quên được hắn.

Tạm thời cứ để nàng ở đó, để nàng day dứt một hồi rồi tính sau.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nhanh chóng lướt qua trong thành.

Rất nhanh, hắn dừng lại trước mặt Long Tiểu Vân đang vẻ mặt không vui.

Long Tiểu Vân bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên như cái bánh bao thịt, khiến người ta buồn cười.

Cố Hàn Uyên đưa hai tay ra, dùng sức kẹp một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên của nàng nhất thời xì hơi, trông càng thêm thú vị.

Long Tiểu Vân cảm thấy hình tượng của mình bị phá hỏng, xấu hổ đẩy tay Cố Hàn Uyên ra, giận dỗi nói: Sư tôn, người làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Không giận nữa à.

Long Tiểu Vân bị Cố Hàn Uyên trêu chọc như vậy, dù có giận cũng nguôi đi hơn nửa.

Nàng liếc mắt một cái đầy tinh nghịch, oán giận nói: Sư tôn thật quá đáng, lại bỏ ta ở đó, một mình chạy đi mất.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Xảy ra một chút sự cố nhỏ, phải đi xử lý trước.

Lúc này lễ hội cũng sắp kết thúc, đám người dần dần giải tán.

Long Tiểu Vân giọng điệu hạ xuống nói: Vốn muốn cùng sư tôn đi dạo lễ hội cho vui.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự thất vọng của Long Tiểu Vân, xoa đầu nhỏ của nàng, ôn tồn an ủi: Đêm nay ta chỉ ở cùng ngươi và mẫu thân ngươi, bên Tiên Nhi sẽ không qua.

Long Tiểu Vân vẫn rất dễ dỗ, nghe vậy nhất thời vui mừng lộ rõ trên mặt: Thật sao.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói: Vừa hay cũng có một số chuyện muốn nói với các ngươi.

Long Tiểu Vân nhảy cẫng lên hoan hô: Vậy còn chờ gì nữa.

Sư tôn mau đưa ta về nhà đi.

Sau đó Cố Hàn Uyên mang theo Long Tiểu Vân trở lại Hưng Vân Trang.

Lâm Thi Âm nhìn thấy hai người tay trong tay trở về, cũng không khỏi có chút ghen tị.

Nhưng vẫn ôn nhu nói: Tiểu Vân chơi có vui không.

Long Tiểu Vân tức giận nói: Đừng nói nữa, vừa mới đi dạo được nửa đường, sư tôn có việc rời đi, bỏ ta lại một mình ở đó.

Hiển nhiên nàng vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lúc trước.

Lâm Thi Âm cũng không khỏi kỳ quái nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên lại làm vậy.

Dù sao ngày thường Cố Hàn Uyên thương yêu sủng nịch Long Tiểu Vân nhất, đến mức Lâm Thi Âm thỉnh thoảng còn ghen tị.

Xảy ra một chút sự cố.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích một câu, bỗng nhiên vô cùng nghiêm túc nói: Ta ngày mai sẽ chuẩn bị rời đi.

Hai mẹ con nghe vậy kinh hãi.

Long Tiểu Vân nhất thời hoảng lên, vội vàng nói: Sư tôn giận Tiểu Vân sao.

Sư tôn, xin lỗi.

Tiểu Vân sau này không dám vô lý nữa.

Long Tiểu Vân vô thức cho rằng là vì mình vừa rồi cứ cằn nhằn chuyện Cố Hàn Uyên bỏ nàng đi xử lý sự cố nên ngài ấy mới tức giận muốn rời đi.

Kỳ thực nàng đã sớm không để ý, chỉ là dùng cách đó để biểu đạt sự thân thiết với Cố Hàn Uyên mà thôi.

Dù sao chỉ có với người đủ thân cận mới không kiêng dè gì mà oán giận, mới cố tình gây sự.

Thử với người xa lạ xem.

Không cho ngươi một cái tát mới lạ.

Lúc này Lâm Thi Âm đã định thần lại, ôn tồn khuyên nhủ: Tiểu Vân đừng làm khó sư tôn con.

Hàn Uyên nhất định là có chuyện quan trọng phải làm, mới không thể không rời đi.

Lâm Thi Âm tự nhiên cũng không nỡ, chỉ là nàng rõ ràng hơn, nhân vật như Cố Hàn Uyên sẽ không vĩnh viễn dừng lại ở một nơi.

Nàng cầu không nhiều, chỉ hy vọng lúc Cố Hàn Uyên nhớ đến nàng có thể quay về thăm nàng một chút.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Tiểu Vân, mẹ ngươi nói đúng.

Ta ở đây đã lâu, cũng nên rời đi rồi.

Long Tiểu Vân không nỡ, thấp giọng hỏi: Sư tôn, vậy người sẽ quay lại gặp chúng ta chứ.

Nàng đã hỏi thay tiếng lòng của Lâm Thi Âm.

Cố Hàn Uyên ôm thân thể nhỏ nhắn của Long Tiểu Vân vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về đầu nhỏ của nàng, ấm áp nói: Đương nhiên.

Hơn nữa ta đối với Tiểu Vân ngươi kỳ vọng rất cao, hy vọng lần sau gặp lại, ngươi có thể mang đến cho ta kinh hỉ.

Cố Hàn Uyên đối với tư chất của Long Tiểu Vân vẫn rất khẳng định.

Mà kinh hỉ lớn nhất chính là nàng có thể tự tay giết chết Lý Tầm Hoan.

Long Tiểu Vân lúc này tâm hữu linh tê, nghĩ đến suy nghĩ trong lòng Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa nàng cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn là Hồng Hài Nhi chỉ biết tùy hứng, hung ác có thừa, khí phách chưa đủ như trước đây.

So với lưu luyến không rời, nàng càng hy vọng có thể đáp lại sự mong đợi của Cố Hàn Uyên.

Long Tiểu Vân nghiêm túc nói: Sư tôn yên tâm.

Ta sẽ không để người thất vọng.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Lật cổ tay một cái, một viên đan dược đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn ôn tồn dặn dò: Đây là Âm Dương Linh Huyết Đan, có thể tăng tiến công lực, nhưng ta hy vọng đợi ngươi đột phá đến Tông Sư rồi hãy dùng.

Để tránh ngươi quá nôn nóng, trước đó ta sẽ giao cho mẹ ngươi.

Dứt lời liền đem Âm Dương Linh Huyết Đan đặt vào tay Lâm Thi Âm.

Âm Dương Linh Huyết Đan tuy thần kỳ, nhưng dược lực cũng có hạn, hơn nữa chỉ có thể dùng một viên, dùng quá sớm khó tránh khỏi có chút lãng phí.

Thời điểm dùng tốt nhất chính là Tông Sư, có thể một bước đột phá đến Đại Tông Sư.

Còn Lục Địa Thần Tiên thì không phải chỉ dựa vào dược lực là có thể đạt tới.

Chương 723

Kỳ thực Lâm Thi Âm cũng biết võ công, dù sao nàng cũng từng là con gái của môn chủ Ma Đao Môn.

Chỉ là tư chất Lâm Thi Âm có hạn, lại không thích tập võ, cho nên võ công chỉ có thể nói là tàm tạm.

Cố Hàn Uyên cũng đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết phần Âm thiên dạy cho nàng.

Không cầu nhiều, chỉ cần thanh xuân bất lão là được.

Hắn còn chưa chơi chán trái mật đào tươi ngon mọng nước này đâu.

Long Tiểu Vân trong lòng có chút ngượng ngùng.

Nàng cảm thấy mình hoàn toàn bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu.

Dù sao khi biết Âm Dương Linh Huyết Đan có thể tăng tiến công lực, ý nghĩ đầu tiên của nàng chính là mau chóng dùng nó.

Cũng may Cố Hàn Uyên đã liệu trước.

Long Tiểu Vân thấy không thể dùng Âm Dương Linh Huyết Đan sớm, cũng không để trong lòng.

Nàng bây giờ càng muốn biểu đạt tình cảm không nỡ đối với Cố Hàn Uyên.

Mà cách tốt nhất để biểu đạt tình cảm dĩ nhiên chính là da thịt tương thân.

Cố Hàn Uyên hiếm có khi tự mình mặc quần áo mà không có người hầu hạ.

Hắn yên lặng từ biệt tòa núi thịt trắng nõn lớn nhỏ sau lưng.

Có lẽ vì sắp phải ly biệt, cũng không ai còn nhớ đến sự rụt rè.

Long Tiểu Vân chủ động từ bỏ lời hứa Cố Hàn Uyên chỉ ở một mình cùng nàng và Lâm Thi Âm, không chút ghen tuông mà gọi các vị tỷ tỷ đến.

Mà Lâm Thi Âm cũng thỏa mãn một nguyện vọng của Cố Hàn Uyên.

Đi đến trước linh đường của Long Khiếu Vân, nói vài lời thú vị.

Tuy là giới hạn xấu hổ của Lâm Thi Âm quá cao, chỉ có thể nói những lời như sau này Cố Hàn Uyên sẽ chăm sóc tốt cho nàng.

Nhưng chỉ cần như vậy, Cố Hàn Uyên cũng đã đủ hài lòng.

Một đêm hoang đường qua đi, Cố Hàn Uyên cũng không thể không rời đi.

Trảm Long Kiếm bay lên, hóa thành một đạo thần mang màu bích lục mang theo Cố Hàn Uyên hướng về Thiên Sơn.

Cùng lúc đó.

Trong Bách Hoa Lâu ở Túc Châu.

Một đêm làm nhiều giấc mộng kỳ quái, rõ ràng ngủ không ngon, Yêu Nguyệt bỗng nhiên tỉnh giấc.

Đôi mắt đẹp mới tỉnh còn mang theo mấy phần hoảng hốt, ngược lại khiến cho tiên nhan thanh lãnh xuất trần của nàng thêm không ít hơi thở khói lửa nhân gian.

Nhưng Minh Ngọc Công vốn có công hiệu thanh tâm tỉnh thần, vì vậy Yêu Nguyệt rất nhanh liền tỉnh táo.

Chỉ thấy Hợp Hoan Linh đang lơ lửng trước mắt, hơi lóe lên quang mang, dường như đang truyền cho nàng một thông tin gì đó.

Yêu Nguyệt thần sắc hơi ngưng lại.

Cố Hàn Uyên đi rồi.

Nàng vừa như đang lẩm bẩm, lại vừa như đang hỏi Hợp Hoan Linh trước mắt.

Cái đi ở đây tự nhiên là chỉ Cố Hàn Uyên đã rời khỏi võ lâm Tây Bắc, hơn nữa khoảng cách với Yêu Nguyệt dường như càng ngày càng xa.

Yêu Nguyệt hiển nhiên đã dần dần chấp nhận hiện thực Hợp Hoan Linh sẽ ở bên cạnh mình.

Tuy vẫn chưa hiểu rõ lời Cố Hàn Uyên nói Hợp Hoan Linh có thể công có thể thủ là có ý gì.

Nhưng trải qua một đêm chung đụng, đã có thể tiếp nhận một phần thông tin và giao lưu đơn giản.

Thông tin mà Hợp Hoan Linh truyền đến rõ ràng nhất chính là cảm ứng đối với Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Yêu Nguyệt cảm thấy có chút không tự nhiên.

Cứ như thể nó không ngừng nhắc nhở nàng rằng nàng thật sự cùng Cố Hàn Uyên có túc thế nhân duyên vậy.

Yêu Nguyệt khẽ cắn đôi môi mỏng, nói một đằng nghĩ một nẻo lẩm bẩm: Hắn đi thì đi, có liên quan gì đến ta.

Lời vừa dứt, Hợp Hoan Linh nhất thời im bặt, dường như không động đậy nữa.

Yêu Nguyệt tâm tình có chút khó hiểu, ánh mắt hơi lấp lóe.

Sự đặc biệt của Hợp Hoan Linh, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng chỉ nhìn thấy một góc của tảng băng chìm, hoàn toàn không biết nó đang điên cuồng trợ công cho mình.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang một đường Ngự Kiếm Phi Hành đã đến Thiên Sơn.

Cố Hàn Uyên chân mày bỗng nhiên nhíu lại.

Xa xa truyền đến một trận tiếng binh khí va chạm kịch liệt.

Chính là từ nơi Tố Tâm ở, Thiên Trì, truyền tới.

Xem ra e rằng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này tại hàn đàm Thiên Trì, mười mấy tên đệ tử Quân Thiên bộ của Linh Thứu Cung đang dưới sự dẫn dắt của Trình Thanh Sương đối kháng với hơn trăm tên phiên tử Đông Xưởng.

Các đệ tử Linh Thứu Cung không chỉ được Vu Hành Vân dạy dỗ võ công, mà lúc Cố Hàn Uyên ở Linh Thứu Cung cũng đã cho không ít chỉ điểm.

Vì vậy võ công của những đệ tử này đều rất tốt, không ít người đã đạt Tiên Thiên cảnh giới.

Những phiên tử Đông Xưởng kia tuy cũng coi là tinh nhuệ, nhưng võ công chỉ ở Hậu Thiên cảnh giới, chỉ có tên dịch trưởng cầm đầu là Tiên Thiên cảnh giới.

Theo lý mà nói, Đông Xưởng tuy đông người, nhưng cũng không phải là đối thủ của các đệ tử Quân Thiên bộ.

Thế nhưng cảnh tượng lúc này lại là Đông Xưởng đang đè ép Quân Thiên bộ mà đánh.

Cao thủ Tiên Thiên cảnh giới vẫn không cách nào đối phó với cung nỏ bắn trên diện rộng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân triều đình luôn chiếm ưu thế trước giang hồ.

Mà trong tay những phiên tử Đông Xưởng kia có đại lượng cung nỏ.

Nhất là trong đó có một đội không đến hai mươi người mặc hắc y, càng là hắc y tiễn đội tinh nhuệ của Đông Xưởng.

Chúng nữ Quân Thiên bộ ứng phó vô cùng vất vả, lúc này đã có nhiều người bị thương.

Tên dịch trưởng cầm đầu của Đông Xưởng lúc này thần tình rõ ràng sốt ruột, trầm giọng ra lệnh: Khóa thiên tiễn trận.

Lời vừa dứt, đội hắc y tiễn đội kia đồng thời giương cung lắp tên, mũi tên đen như mực, đều là loại có đặc tính phá khí.

Chính là loại mà Đông Xưởng chuyên dùng để đối phó cao thủ giang hồ.

Dù chưa đến hai mươi mũi tên bắn về phía Trình Thanh Sương và đám người, nhưng lại có cảm giác như mây đen che đỉnh.

Trình Thanh Sương sắc mặt đại biến, kinh hô: Kết trận phòng ngự.

Nhưng dù cho các nữ tử tụ lại một chỗ tương trợ lẫn nhau, cũng rất có thể sẽ có người bị mũi tên đặc thù bắn chết.

Bất quá đệ tử Linh Thứu Cung đại thể ý chí kiên định, trung thành tận tâm.

Vì vậy các nàng vẫn chưa cảm thấy sợ hãi, mà là ngưng thần ứng đối.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trước mặt các nữ tử bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh bạch y quen thuộc.

Các nàng kinh ngạc cùng kêu lên hoan hô: Công tử.

Cố Hàn Uyên mỉm cười với các nàng, ý bảo an tâm.

Quay người lại, sắc mặt hắn trầm ngưng nhìn những mũi tên đang lao xuống.

Những mũi tên này hiệu quả phá giáp cực tốt, lại là bắn đồng loạt, người bình thường rất khó đối phó.

Nhưng Cố Hàn Uyên thủ đoạn đa dạng, giải quyết ngược lại không khó.

Chỉ thấy thân hình hắn khẽ động, bỗng nhiên xoay tròn, quanh thân mang theo từng trận cuồng phong.

Cuồng phong thổi khiến những mũi tên trên không trung chao đảo không ngừng.

Mũi tên tuy lợi hại, nhưng người bắn tên thực lực có hạn, lực đạo tự nhiên không đủ.

Chương 724

Sức gió của chiêu Phong Quyển Tàn Lâu trong Phong Thần Thối rất mạnh, rất nhanh liền thổi những mũi tên đó quay ngược trở lại.

Dịch trưởng của Đông Xưởng sắc mặt đại biến, cố gắng dùng uy danh của Đông Xưởng dọa lui Cố Hàn Uyên.

Hắn kinh sợ quát lên: Ngươi là người phương nào.

Dám quản chuyện của Đông Xưởng chúng ta.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười lạnh nói: Đông Xưởng.

Nếu dám động thủ với người của Cố mỗ, vậy thì đều đi chết đi.

Dứt lời vung tay lên, Trảm Long Kiếm hóa thành thần quang màu bích lục xẹt qua không trung, mang đi từng cái đầu lâu.

Trong chốc lát, thây phơi khắp nơi.

Dọn sạch đám phiên tử Đông Xưởng xong, Cố Hàn Uyên xoay người lại ôn tồn cười nói: Vất vả cho các ngươi rồi.

Trình Thanh Sương mang theo chúng nữ Quân Thiên bộ cung kính bái lạy: Chúng ta ra mắt công tử.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt sùng kính và mến mộ trong mắt đám oanh oanh yến yến trước mặt, trong lòng vô cùng khoái trá.

Hắn đích thân đem Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn đưa vào tay những nữ đệ tử bị thương.

Các nữ đệ tử bị thương nhận lấy Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn, ai nấy đều kích động nói: Đa tạ công tử ban thuốc, chúng ta nguyện vì công tử mà chết.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, vô cùng nghiêm túc dặn dò: Ta không cần các ngươi chết, ta muốn các ngươi cố gắng sống để dốc sức cho ta.

Sau này nếu gặp chuyện không thể làm, không được phép liều chết.

Có ta làm hậu thuẫn cho các ngươi, không cần các ngươi lấy mạng đi chiến đấu.

Chết một người, ta đều sẽ đau lòng.

Những nữ đệ tử này đều là những nữ tử có dung mạo và dáng người đẹp, trong đó không thiếu người đã từng hầu hạ Cố Hàn Uyên tắm rửa.

Hơn nữa, nữ đệ tử Linh Thứu Cung vốn là những người được Cố Hàn Uyên tin tưởng nhất.

Nếu vô cớ chết trong chiến đấu thì thật đáng tiếc, cũng may mình đã kịp thời chạy tới.

Chúng nữ Quân Thiên bộ nghe vậy ai nấy đều cảm động không thôi, nếu không phải hoàn cảnh lúc này không thích hợp, mà là trong suối nước nóng ở Linh Thứu Cung, e rằng đều đã dính sát vào hắn rồi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Thanh Sương, ngươi có biết sai chưa.

Trình Thanh Sương mặt lộ vẻ xấu hổ nói: Thanh Sương biết sai, sau này không dám để các tỷ muội lâm vào hiểm cảnh nữa.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn gật đầu, trầm giọng nói: Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Theo lời giải thích của Trình Thanh Sương, Cố Hàn Uyên đã hiểu rõ chân tướng.

Nguyên lai Chu Vô Thị hàng năm đều sẽ đến Thiên Trì ở Thiên Sơn để thăm Tố Tâm đang ngủ say.

Đốc chủ Đông Xưởng Tào Chính Thuần coi hắn là cái gai trong mắt, tự nhiên sắp xếp không ít tai mắt theo dõi hắn.

Thời gian dài, cuối cùng cũng tìm được chút manh mối.

Vì vậy cũng phái người lên Thiên Sơn tìm kiếm mục đích của Chu Vô Thị.

Trình Thanh Sương vốn không muốn xung đột với đám phiên tử Đông Xưởng này.

Nhưng không ngờ nơi Tố Tâm ở, Thiên Trì, lại bị bọn họ tìm ra.

Bất quá bọn họ cũng bị hàn đàm lạnh thấu xương ngăn lại, vì vậy liền sắp xếp người quay về báo tin.

Trình Thanh Sương vì kéo dài thời gian, đã dẫn người chặn lại mấy lần.

Kết quả là Trình Thanh Sương đã thành công, đến nỗi Đông Xưởng đến nay không ai có thể mang tin tức về.

Những người ở lại của Đông Xưởng cũng dần dần nhận ra điều bất thường, vì vậy liền định tập thể đột phá vòng vây.

Trình Thanh Sương không còn cách nào khác, đành phải xuất thủ ngăn cản.

Chỉ là không ngờ cung nỏ của Đông Xưởng lại sắc bén như vậy, ngược lại bị đám phiên tử Đông Xưởng áp chế, nếu không phải Cố Hàn Uyên kịp thời cứu viện, các nàng e là đã tổn thất nặng nề.

Điều này cũng không hoàn toàn là lỗi của Trình Thanh Sương.

Dù sao phạm vi hoạt động chủ yếu của Linh Thứu Cung vẫn là ở Tống Quốc.

Mà triều đình Tống Quốc uy thế trong giang hồ không đủ, ấn tượng cố hữu khiến nàng khinh thường người của triều đình, cũng không hướng Linh Thứu Cung cầu viện.

Không ngờ triều đình Minh Quốc, Đông Xưởng lại lợi hại như vậy.

Cố Hàn Uyên cũng không quá trách cứ Trình Thanh Sương, nhẹ cười nói: Lần sau rút kinh nghiệm là được, sau này không được khinh thường.

Đưa ta đến hàn đàm kia đi.

Vâng.

Trình Thanh Sương đáp lời, không bao lâu liền dẫn Cố Hàn Uyên đến hàn đàm.

Cảnh tượng trước mắt có thể nói là kỳ quan.

Chỉ thấy sâu trong Thiên Trì lại xuất hiện một hồ nước nhỏ.

Trên mặt nước lượn lờ hàn khí màu trắng.

Phải biết rằng Thiên Sơn lạnh giá, nhiệt độ thường duy trì ở dưới âm hai mươi độ.

Nước không kết băng đã đủ thần kỳ, huống chi còn hóa thành một hàn đàm lạnh thấu xương.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn cảm giác được thiên địa linh khí ở đây dồi dào hơn những nơi khác rất nhiều, thậm chí có thể coi là một nơi tu luyện bảo địa.

Đáng tiếc Chu Vô Thị và Tào Chính Thuần đều đang nhòm ngó nơi này, nếu không Vu Hành Vân ở đây bế quan hiệu quả sẽ tốt hơn.

Thiểm Điện Điêu ngoài ý muốn học được Vạn Tượng Âm Dương Quyết ngược lại có thể đến đây tu luyện.

Người ở đây tu luyện dễ bị phát hiện, nhưng Thiểm Điện Điêu thì

không.

Thiểm Điện Điêu hình thể nhỏ nhắn, nhanh như thiểm điện, lại toàn thân trắng như tuyết.

Trong môi trường này, trừ phi chủ động bại lộ, bằng không không ai có thể phát hiện nó.

Lại còn có thể tiện thể trông coi nơi này giúp Cố Hàn Uyên.

Dù sao đợi Chu Vô Thị phát hiện Tố Tâm không thấy, nhất định sẽ có những hành động quá khích.

Để Thiểm Điện Điêu canh giữ ở đây, Cố Hàn Uyên cũng có thể chuẩn bị trước.

Còn về phần Cố Hàn Uyên, hắn không cần thiết phải tu luyện ở đây, còn có phương thức tu luyện nào nhanh hơn song tu sao.

Nhờ nguồn cung cấp linh khí lâu dài từ song tu, Cố Hàn Uyên mơ hồ cảm thấy mình sắp ngưng tụ được Kim Đan.

Nhưng tốt nhất vẫn là đợi công pháp thăng cấp lần nữa rồi mới ngưng tụ Kim Đan.

Còn tu vi võ đạo thì không vội.

Hệ thống sức mạnh của hắn hiện nay đã hoàn toàn khác với thế giới này, muốn tăng uy lực chiêu thức chỉ cần sử dụng linh khí là được.

Ngược lại, trực giác mách bảo hắn rằng khi đột phá Lục Địa Thần Tiên, có thể sẽ lại bị Ý Chí Thế Giới nhắm vào.

Các loại ý niệm trong đầu lóe lên rồi biến mất.

Cố Hàn Uyên từ trong không gian trữ vật lấy ra Thần Thạch ngũ sắc.

Hắn tuy không sợ nước đầm lạnh, nhưng cũng không muốn bị ướt.

Cố Hàn Uyên dặn dò Trình Thanh Sương vài câu, sau đó mở lồng bảo hộ của Thần Thạch, nhảy vào trong hàn đàm.

Có Thần Thạch hộ thân, không chỉ không dính một giọt nước hàn đàm nào, mà cả hàn khí cũng bị ngăn cách bên ngoài.

Ánh nắng không thể xuyên thấu vào trong hàn đàm, vì vậy trong nước một mảng đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Cũng may Thần Thạch vốn tự phát ra quang mang, chiếu sáng xung quanh.

Cố Hàn Uyên càng lặn càng sâu, rất nhanh liền tìm được một thủy đạo.

Thủy đạo này thập phần ẩn giấu, người bình thường có thể xuống được hàn đàm đã không dễ, huống chi là tìm được thủy đạo trong môi trường này.

Cũng khó trách Chu Vô Thị có thể yên tâm giấu Tố Tâm ở đây.

Theo thủy đạo đi thẳng về phía trước, rất nhanh liền phát hiện ánh sáng.

Cố Hàn Uyên nhảy ra khỏi mặt nước, chỉ thấy trước mắt là một hang động đá vôi tự nhiên.

Trên vách động treo hơn mười viên Dạ Minh Châu, ánh sáng chính là từ đó mà ra.

Nơi đây tuy cũng là kỳ cảnh, nhưng Cố Hàn Uyên lại không có tâm tư ngắm nhiều.

Ánh mắt của hắn rơi vào một tòa băng quan.

Tòa băng quan trước mắt khác với băng quan chứa Phùng Hành trước đây, hoàn toàn không có dấu hiệu tan chảy, bởi vì nó được đúc từ Thiên Niên Hàn Băng.

Chương 725

Chu Vô Thị ra tay quả là hơn Hoàng Dược Sư.

Thiên Niên Hàn Băng cực kỳ hiếm có, thậm chí có thể coi là một món dị bảo, bên trong ẩn chứa lượng lớn linh khí.

Hàn khí nội liễm, gặp nhiệt không đổi, cứng rắn vô cùng.

Nhiệt độ bình thường căn bản không thể làm thay đổi Thiên Niên Hàn Băng, dù gặp ánh nắng mặt trời cũng vậy.

Phải là nhiệt độ cực cao mới có thể hòa tan, đã không khác gì sắt thép.

Hơn nữa, băng quan còn có thể có tác dụng cách ly tuyệt đối, cả bên trong lẫn bên ngoài.

Nhưng lúc này Cố Hàn Uyên không có nhiều tâm tư để ý đến tòa băng quan Thiên Niên Hàn Băng trước mắt.

Ánh mắt của hắn đang dán chặt vào nữ tử ngủ say trong quan tài.

Nữ tử rất đẹp, nhưng không phải kiểu đẹp kinh diễm, mà là vẻ đẹp ôn nhu, dễ nhìn.

Nàng mày mắt như họa, da thịt trắng nõn, dù đang ngủ say, vẫn toát ra một khí chất ôn nhu như gió xuân.

Nhìn một cái liền sẽ cảm thấy nàng nhất định là một người vợ hiền có thể xoa dịu tâm hồn.

Cũng khó trách năm đó Chu Vô Thị lại nhất kiến chung tình với nàng.

Thậm chí việc Chu Vô Thị mưu phản cũng có liên quan đến Tố Tâm.

Hắn biết năm đó mình không thể cưới được Tố Tâm, nguyên nhân chủ yếu là vì quyền thế địa vị của mình không đủ, bị hoàng quyền áp chế, không thể theo ý mình mà cưới người phụ nữ mình yêu.

Cho nên hắn mới muốn mưu phản làm Hoàng Đế, để Tố Tâm làm Hoàng Hậu.

Tấm chân tình này quả thực hiếm có, nhưng cũng cho thấy sức hấp dẫn của Tố Tâm.

Đến Cố Hàn Uyên lúc này cũng cảm thấy động lòng, tiến lên mở băng quan.

Hắn cũng rất tò mò về trạng thái của Tố Tâm, vì vậy sau khi mở băng quan liền kiểm tra thân thể cho nàng.

Để xác nhận rõ hơn tình trạng cơ thể của nàng lúc này, Cố Hàn Uyên hóa thân thành y giả, tự tay giải trừ trở ngại thị giác.

Quan tài Thiên Niên Hàn Băng không hổ là dị bảo có thể cách ly mọi thứ.

Bộ y phục trắng thuần của Tố Tâm qua hai mươi năm không chỉ không mục nát, thậm chí ngay cả một hạt bụi cũng không dính vào.

Mới tinh như vừa mới mua.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không phải là đại sư về trang phục như Phù Mẫn Nghi, đối với việc này không có nhiều nghiên cứu.

Hắn lúc này là y giả, tự nhiên là lấy việc kiểm tra thân thể làm mục đích chính.

Chỉ là sự trắng nõn trước mắt có chút làm người ta tâm thần bất định.

Cố Hàn Uyên cố gắng trấn định tâm thần.

Tố Tâm lúc này có hơi thở, tim còn đập, chỉ là giống như người thực vật, hôn mê bất tỉnh.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve xác nhận điểm này.

Đồng thời theo quá trình kiểm tra, lòng bàn tay của Cố Hàn Uyên cũng bị một chỗ nhô lên.

Tố Tâm tuy hôn mê bất tỉnh, nhưng chức năng sinh lý lại hoàn hảo.

Hiển nhiên vết thương nặng năm đó đã được chữa trị, thậm chí cả một số tổn thương không được coi là vết thương cũng đã được chữa lành.

Đây là cái gì.

Xử nữ nhân thê.

Cũng không phải.

Chỉ là được chữa trị, chứ không phải chưa từng dùng qua.

Thần tình Cố Hàn Uyên nhất thời trở nên cổ quái.

Cố Hàn Uyên kiểm tra thân thể Tố Tâm một lượt, trong lòng đã hiểu rõ.

Năm đó lúc Tố Tâm bị trọng thương hấp hối đã được Chu Vô Thị cho ăn Thiên Hương Đậu Khấu.

Thiên Hương Đậu Khấu là một loại quả kỳ dị.

Ba mươi năm mới kết một lần quả, mỗi lần chỉ có một viên.

Ăn vào rồi, dù thương thế nặng đến đâu cũng sẽ không xấu đi, nhưng người ăn sẽ mãi mãi ngủ say, cho đến khi có người tìm được viên Thiên Hương Đậu Khấu thứ hai cho ăn mới có thể tỉnh lại.

Truyền thuyết kể rằng người ăn đủ ba viên Thiên Hương Đậu Khấu sẽ có được dung nhan không già, thanh xuân vĩnh trú.

Trên thực tế, những đặc tính thần kỳ của Thiên Hương Đậu Khấu cũng không thật sự thần kỳ đến vậy.

Nó chẳng qua chỉ là một loại linh dược đặc thù giúp từ từ bổ sung sinh cơ và tu bổ thương thế mà thôi, khiến người ta hôn mê cũng là để hấp thu dược hiệu, nhưng dược lực của một viên Thiên Hương Đậu Khấu không đủ để cứu sống người sắp chết, cho nên mới cần dùng đến viên thứ hai mới có thể tỉnh lại.

Nếu như dùng liên tục hai viên ngay tại chỗ thì cũng sẽ không lập tức chữa khỏi thương thế và tỉnh lại ngay.

Nàng sẽ chỉ thuận thế tỉnh lại vào lúc thương thế đã lành hẳn.

Còn về việc ăn viên thứ ba có thể dung nhan không già, thanh xuân vĩnh trú cũng không phải là nói bừa.

Dù sao nhân sinh trăm năm, nếu đem sinh cơ mà Thiên Hương Đậu Khấu bổ sung ra để duy trì dung nhan thì quả thật có thể thanh xuân vĩnh trú.

Tố Tâm có thể không ăn không uống mà vẫn sống, chính là dựa vào sinh cơ mà Thiên Hương Đậu Khấu bổ sung.

Cho nên muốn Tố Tâm tỉnh lại vẫn phải dựa vào việc bổ sung sinh cơ cho nàng.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên mà nói căn bản không phải chuyện khó, thậm chí còn có nhiều phương án.

Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn chọn loại có lợi nhất.

Có điều lúc này không phải là thời cơ tốt.

Cố Hàn Uyên bế Tố Tâm từ trong quan tài băng ra, đồng thời thay cho nàng một bộ quần áo mới.

Một bộ quần áo mà Tố Tâm đã mặc hai mươi năm, dù nàng không cảm nhận được thì cũng sẽ thấy khó chịu chứ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên quyết định làm một việc tốt.

Còn về lời cảm tạ của Tố Tâm thì cứ để đến lúc nàng tỉnh lại rồi nói sau.

Có điều nữ trang trong Trữ Vật Không Gian của Cố Hàn Uyên đều do Phù Mẫn Nghi chuẩn bị cho hắn, công dụng không nói cũng hiểu.

Cố Hàn Uyên phải mất không ít công sức mới tìm ra được một bộ váy dài màu vàng nhạt trông tương đối bình thường, chỉ là bên trong có chút tì vết nhỏ.

Nhưng đối với người đã hôn mê nhiều năm, điều quan trọng nhất chẳng phải là thích ứng với những thứ mới mẻ sao.

Cố Hàn Uyên hẳn là lại làm thêm một việc tốt nữa nhỉ.

Hắn thay quần áo cho Tố Tâm xong, tiện tay thu luôn chiếc quan tài băng đúc từ Hàn Băng Ngàn Năm vào Trữ Vật Không Gian.

Quan tài Hàn Băng Ngàn Năm có thể hội tụ linh khí.

Bên ngoài ngăn cách bụi bẩn, có thể khiến Tố Tâm hai mươi năm như một, không dính một hạt bụi.

Bên trong cung cấp linh khí, nuôi dưỡng nhục thân.

Trên thực tế, chỉ dựa vào sinh cơ do Thiên Hương Đậu Khấu cung cấp căn bản không đủ để Tố Tâm không chết trong hai mươi năm, thậm chí kiên trì thêm mười năm nữa cũng không thành vấn đề.

Cỗ quan tài băng ngàn năm này cũng góp không ít công sức, không chỉ kéo dài hiệu quả duy trì mạng sống của Thiên Hương Đậu Khấu, mà linh khí hội tụ còn duy trì được sự thanh xuân của Tố Tâm.

Nó khiến cho tuổi tác thân thể của nàng vẫn ở trạng thái của hai mươi năm trước.

Thêm vào đó, trong hai mươi năm này, Tố Tâm không hề hay biết gì, tuổi tác tâm lý cũng không hề thay đổi.

Vì vậy, tuy Tố Tâm trông như đã ngoài bốn mươi, nhưng thực tế nàng chẳng khác gì một nữ tử hơn hai mươi tuổi.

Chương 726

Chỉ là bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh mà thôi.

Cho nên thứ tốt thế này, Cố Hàn Uyên sao có đạo lý bỏ qua.

Chỉ là đợi Chu Vô Thị phát hiện ra, e rằng sẽ càng thêm trợn tròn mắt.

Dù sao cỗ quan tài băng này cũng không nhẹ, nặng không dưới ngàn cân.

Muốn dời đi chắc chắn cần không ít nhân thủ.

Kẻ tình nghi phù hợp nhất chẳng phải chính là Đông Xưởng, thế lực đối địch với Chu Vô Thị và cũng đã tìm đến Thiên Sơn sao.

Lúc Cố Hàn Uyên ôm Tố Tâm đi ra ngoài thì không cần phải đi qua hàn đàm lần nữa.

Nơi này còn có một lối đi thông ra thế giới bên ngoài.

Chu Vô Thị ngày thường chính là đi con đường này.

Chỉ là cửa động này còn ẩn mật hơn cả hàn đàm Thiên Trì rất nhiều, trong tình huống bình thường căn bản không thể nào tìm được.

Chu Vô Thị và Cổ Tam Thông năm đó cũng là tình cờ phát hiện ra nơi này, đồng thời còn tìm được bí kíp võ công do Thiên Trì quái hiệp để lại.

Từ đó mới có Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị và Bất Bại Ngoan Đồng Cổ Tam Thông.

Lúc Cố Hàn Uyên từ trong động đá đi ra, vị trí đã cách hàn đàm rất xa.

Hắn ôm Tố Tâm đến hội hợp cùng đám người Trình Thanh

Sương.

Trình Thanh Sương liếc nhìn Tố Tâm nhưng không nói gì.

Cố Hàn Uyên phân phó nói: Các ngươi có thể rời khỏi đây, nhớ dọn dẹp sạch sẽ dấu vết và thi thể của đám người Đông Xưởng.

Hắn không giấu đầu hở đuôi giả tạo thành hiện trường do Chu Vô Thị gây ra.

Ngược lại, không có chút tin tức nào truyền về, sự mất tích của đám người Đông Xưởng này sẽ chỉ khiến Tào Chính Thuần nghi thần nghi quỷ, càng thêm hoài nghi Chu Vô Thị.

Trình Thanh Sương cung kính nhận lệnh.

Ngay lúc Cố Hàn Uyên chuẩn bị ôm Tố Tâm rời đi, Trình Thanh Sương khẽ cười dịu dàng, nói: Công tử, chúng ta phát hiện một suối nước nóng gần đây, không thua kém gì của Linh Thứu Cung, hơn nữa diện tích còn lớn hơn.

Công tử một đường gió bụi vất vả, hay là để tỷ muội chúng ta hầu hạ công tử nghỉ ngơi một chút.

Việc tìm kiếm hàn đàm Thiên Trì trên đỉnh núi Thiên Sơn đầy gió tuyết và giá lạnh cũng không hề dễ dàng.

Trình Thanh Sương các nàng vất vả tìm kiếm như vậy, chẳng phải là vì Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ đến sao.

Các nàng cũng vì thế mà có thêm cơ hội gặp mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh một vòng, chỉ thấy các nữ tử của Quân Thiên bộ ai nấy mặt đều ửng hồng, trong mắt đầy vẻ thấp thỏm và mong đợi.

Nghĩ lại, quả thật cũng nên thưởng cho các nàng một chút vì đã vất vả.

Dù sao muốn ngựa chạy nhanh thì phải cho ngựa ăn cỏ chứ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Dẫn đường đi.

Vâng, công tử.

Chúng nữ vui mừng khôn xiết, líu ríu như chim yến vây quanh Cố Hàn Uyên rời khỏi nơi này, đi đến suối nước nóng mà các nàng tìm được.

Cố Hàn Uyên lười biếng tựa vào trong hồ nước nóng, yên lặng suy tư.

Trước mắt là một mảng trắng nõn, xung quanh toàn là sự mềm mại, tựa như những dòng thác tóc đang lay động.

Thiên Trì quả không hổ là Thiên Trì, sản sinh ra nhiều kỳ quan về nước.

Một đầu núi là hàn đàm không đóng băng, đầu kia lại là một suối nước nóng tự nhiên có diện tích cực lớn.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến Cố Hàn Uyên có thêm vài phần phỏng đoán.

E rằng Thiên Sơn vẫn còn nhiều bí mật chưa được khám phá.

Nhất là sau khi linh khí của thế giới này dần dần hồi phục, e rằng còn có thể sinh ra nhiều biến hóa hơn nữa.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên suy nghĩ hồi lâu vẫn không có kết quả gì.

Dù sao muốn tìm ra bí mật của Thiên Sơn cần nhân lực quá lớn, chỉ có thể tạm thời bất đắc dĩ từ bỏ.

Thả lỏng tâm tư, Cố Hàn Uyên nhắm mắt lại, lặng lẽ hưởng thụ niềm vui sướng như bậc Đế Vương.

Trong nháy mắt, đã đến ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên không quan tâm đến sự lộn xộn trong suối nước nóng, dưới sự hầu hạ của Trình Thanh Sương mặc xong y phục.

Hắn dặn nàng sau khi trở về nhớ thông báo cho Chung Linh trong hoàng cung Tây Hạ mang Thiểm Điện Điêu đến đây tu luyện, tiện thể giám thị Chu Vô Thị có khả năng xuất hiện.

Tiếp đó, Cố Hàn Uyên liền ôm Tố Tâm, người đã được hầu hạ tắm rửa sạch sẽ, bước lên Trảm Long Kiếm, bay lên trời.

Một đường Ngự Kiếm Phi Hành, Cố Hàn Uyên đến kinh thành Minh quốc, nơi phong vân tế hội, còn nhanh hơn cả Dao Hoa.

Kinh thành của Minh quốc trong thế giới này so với Yến Kinh của Thanh quốc còn rộng lớn và phồn hoa hơn.

Vì tương đối gần phía bắc, nên cũng được gọi là thành Bắc Kinh.

Năm đó Minh quốc suýt bị Thanh quốc tiêu diệt, thế lực còn sót lại đã tái lập chính quyền ở thành Bắc Kinh.

Vì là mới xây dựng nên có khí thế hừng hực hơn.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Không lang thang bên ngoài quá nhiều, Cố Hàn Uyên lúc này đã vào ở tại Lãm Nguyệt các trên tầng cao nhất.

Ban đầu ở Tây Hạ, Chân Tố Thiện sau khi bắt được Yến Phỉ Phỉ liền đưa cho Cố Hàn Uyên.

Sau đó Cố Hàn Uyên để nàng ta dời Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đến kinh thành, đồng thời giúp đỡ nàng phát triển.

Bây giờ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã là tửu lâu có quy mô lớn nhất và danh tiếng vang dội nhất trong kinh thành.

Trên thực tế, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã không thể coi là một tửu lâu đơn thuần, mà là một hội quán tổng hợp theo chế độ hội viên.

Muốn trở thành hội viên không phải chỉ cần có tiền là được.

Đương nhiên tiền cũng không thể thiếu, dù sao tiêu phí trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng cực kỳ đắt đỏ.

Nếu không có tiền mà bị mời ra ngoài thì quá mất mặt.

Muốn trở thành hội viên, ngoài có tiền ra còn phải có địa vị đủ lớn.

Địa vị giang hồ hay địa vị triều đình đều được.

Địa vị giang hồ hoặc là chưởng môn một phái, hoặc là người nổi danh giang hồ.

Bất kể chính tà, là đại hiệp hay cự bá hắc đạo, chỉ cần danh tiếng đủ tư cách đều có thể trở thành hội viên.

Đương nhiên với mô hình kinh doanh như vậy, ban đầu chắc chắn không thiếu người gây chuyện.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã phái một bộ phận cao thủ Thiên Võng đến đây trấn giữ.

Tông Sư xuất thân từ Hiệp Khách Đảo đã có bốn vị thường trú tại đây.

Vì vậy sau vài lần giết gà dọa khỉ, lại định ra quy củ không được phép tranh đấu trong lầu.

Còn địa vị triều đình thì cần phải là quan viên từ Lục Phẩm trở lên.

Đương nhiên còn có một cách trở thành hội viên, đó là được hội viên cấp cao hơn đề cử.

Hội viên của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chia làm bốn cấp: Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim, Hắc Kim.

Hội viên từ cấp Bạch Ngân trở lên khi tiêu phí trong Ôm Thiên

Lãm Nguyệt Lâu đều được hưởng chiết khấu.

Cấp càng cao, chiết khấu càng nhiều.

Hội viên Hắc Kim thậm chí có thể được hưởng ưu đãi giảm giá một nửa cho một số khoản tiêu phí.

Chương 727

Hội viên cấp cao cũng có thể đề cử hội viên cấp dưới, nhưng nếu hội viên được đề cử có trình độ quá thấp thì sẽ làm mất mặt người đề cử, vì vậy chức năng này rất ít khi được sử dụng.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có tổng cộng sáu tầng.

Tầng một thưởng thức ca múa, tài nghệ biểu diễn.

Người biểu diễn đều là những nữ tử được bồi dưỡng chuyên môn, cầm kỳ thư họa không gì không biết.

Trang phục lộng lẫy, trang điểm tinh xảo, tài nghệ chuyên nghiệp.

Đương nhiên quan trọng hơn là sự tuyên truyền dư luận rầm rộ.

Điều này khiến các nữ tử ở đây cực kỳ được săn đón.

Mỗi ngày đều có rất nhiều nam tử đến đây vung tiền như rác, chỉ vì người đẹp.

Nhưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng có quy củ.

Những cô gái này có quyền phủ quyết, nói cách khác chỉ cần bản thân họ không đồng ý, không ai có thể ép buộc.

Nếu thật sự vừa ý nam tử nào đó, cũng có thể tự động rời đi, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu tuyệt không cưỡng ép.

Cách làm sáng suốt như vậy đã thu hút rất nhiều người hợp tác.

Vì vậy quy mô cũng ngày càng lớn.

Thậm chí không ít nữ tử còn muốn biến nơi đây thành một nền tảng để tìm được lang quân như ý.

Nếu gặp phải nam tử phụ bạc cũng có thể quay về tìm Ôm Thiên

Lãm Nguyệt Lâu chủ trì công đạo.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không cần làm gì nhiều, chỉ cần lan truyền dư luận ra ngoài là đủ khiến đối phương thân bại danh liệt.

Những người có thể vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đều không phải người thường, không ai lại không tiếc thanh danh của mình.

Điều này cũng đã tránh được đến mức tối đa khả năng những nữ tử đi ra từ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có kết cục thê thảm.

Vì vậy những nữ tử đã gả đi này đều coi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu là nhà mẹ đẻ của mình.

Mà sau khi lập gia đình, những cô gái này dù là vì địa vị của mình cũng sẽ ủng hộ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Thỉnh thoảng thổi chút gió bên gối cũng là chuyện quá bình thường.

Mô hình kinh doanh tương tự như một sở mai mối kiểu Từ Hàng Tĩnh Trai này, khiến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu giống như một quả cầu tuyết, người ủng hộ sau lưng ngày càng nhiều.

Đợi đến khi những kẻ ghen tị với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu muốn động thủ thì đã không động được nữa.

Còn về thủ đoạn ngầm.

Bốn vị Tông Sư ở đây, dưới Đại Tông Sư ai dám làm càn.

Hơn nữa trấn giữ đã có bốn vị Tông Sư, ai dám chắc sau lưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không có thực lực đáng sợ hơn.

Khi chưa tìm hiểu rõ ràng, không ai dám tùy tiện đắc tội.

Tầng hai là phòng riêng cũng là tửu lâu, nhưng cần phải là hội viên Bạch Ngân mới được vào.

Có thể vừa thưởng thức ca múa, vừa nếm thử mỹ vị món ngon từ khắp nơi.

Địa Võng bây giờ đã trải rộng khắp các quốc gia.

Các loại chim quý thú lạ, kỳ hoa dị quả đều có thể thu thập được.

Chỉ riêng về đặc sắc đã đủ nghiền ép các tửu lâu khác.

Tầng ba là sòng bạc, hội viên Hoàng Kim trở lên mới được vào.

Với những phương thức chơi tiên tiến và thú vị hơn từ chỗ Cố Hàn Uyên, nơi này cực kỳ được ưa chuộng.

Mà những người có thẻ hội viên Bạch Ngân, ai mà không có gia sản bạc triệu.

Vung ngàn vàng trong một lần cược là chuyện thường.

Còn những cao thủ giang hồ tuy có danh tiếng nhưng không có tiền tài có thể ở đây cược bí kíp võ công.

Thậm chí có thể dùng kỳ hạn hiệu lực cho người khác để làm tài sản thế chấp.

Nếu người đặt cược không muốn nhận, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng có thể nội bộ tiêu hóa.

Vì vậy cao thủ mà Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chiêu mộ được cũng ngày càng nhiều.

Tầng bốn là phòng đấu giá.

Bí kíp võ công, thần binh bảo giáp, kỳ trân dị bảo, thứ gì cần có đều có.

Cũng có cao thủ giang hồ rao bán kỳ hạn hiệu lực của mình.

Nhưng vì danh tiếng, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không buôn bán người, không bán đấu giá nữ tử.

Cách làm này ngược lại đã nhận được không ít lời khen ngợi.

Đến nỗi những người coi trọng danh tiếng càng thích tiêu phí ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, ngay cả một số quan viên thanh liêm cũng không xem Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu là tai họa.

Huống chi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn là hộ nộp thuế lớn.

Dù là vì ngân khố quốc gia, cũng không thể không tự phát duy trì Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Thậm chí Hoàng đế Chu Hậu Chiếu cũng vì thế mà có chút nghe danh về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Đồng thời đã từng cải trang vi hành đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu vui chơi.

Yến Phỉ Phỉ lúc đó đã tặng cho ngài thẻ hội viên Hắc Kim.

Tầng năm là nơi nghỉ lại.

Nơi đây đương nhiên không chỉ đơn thuần là nghỉ lại, nếu không cũng không thể hiện được sự quý giá của hội viên Hoàng Kim.

Vì Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không phải là nơi ô yên chướng khí, nên có thể mang theo nữ quyến đến.

Nơi đây mô phỏng một loại quán trọ đặc thù của thời hiện đại, có rất nhiều cách chơi.

Lại có Phù Mẫn Nghi hỗ trợ thiết kế các loại trang phục.

Vì vậy những người có thẻ hội viên Hoàng Kim cực kỳ thích mang thê thiếp của mình đến đây vui đùa.

Dù là lão già lưng còng đến nơi này cũng sẽ tìm lại được hùng phong.

Cộng thêm sự quý giá của thẻ hội viên Hoàng Kim, thậm chí còn hình thành một trào lưu ganh đua.

Người đã lên tầng năm gặp người chưa lên tầng năm không khỏi cao cao tại thượng đắc ý một phen.

Từ đây cũng có thể thấy được.

Còn về tầng sáu, tức là Lãm Nguyệt các cao nhất, thì vĩnh viễn dành cho Cố Hàn Uyên.

Số lượng hội viên Hắc Kim rất ít, tự nhiên cũng có đặc quyền riêng.

Ngoài việc được chiết khấu cực lớn khi tiêu phí, còn có thể ủy thác Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu làm một số việc không tiện.

Nhất là sau khi thực lực của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu ngày càng mạnh, số lượng ủy thác cũng ngày càng nhiều.

Ít nhất Hoàng đế Chu Hậu Chiếu sau khi dùng thử đã rất hài lòng.

Dù sao sau lưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn có Thiên Võng và Cố Hàn Uyên, rất ít việc không làm được.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trỗi dậy với tốc độ không thể tưởng tượng, thậm chí khuấy động cả phong vân kinh thành.

Thân là lâu chủ, Yến Phỉ Phỉ đương nhiên trở thành nhân vật phong vân.

Chương 728

Cộng thêm Yến Phỉ Phỉ vốn đã phong tình quyến rũ, nhất thời người theo đuổi vô số.

Ngay cả Hoàng đế Chu Hậu Chiếu cũng tỏ ra hứng thú với nàng.

Thậm chí còn nói thẳng muốn phong nàng làm Quý Phi.

Trên Quý Phi chỉ có Hoàng Quý Phi và Hoàng hậu.

Vừa vào cung đã có thể trở thành Quý Phi có thể nói là cực kỳ hiếm.

Đương nhiên Chu Hậu Chiếu không chỉ coi trọng vẻ đẹp của Yến Phỉ Phỉ, mà còn hứng thú với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nhưng cuối cùng lại bị Yến Phỉ Phỉ khéo léo từ chối.

Chu Hậu Chiếu hoàn toàn thất vọng nhưng đồng thời cũng càng thêm coi trọng Yến Phỉ Phỉ.

Thân là Hoàng đế, ngài không phải là không thể làm chuyện cường đoạt dân nữ.

Chỉ là ngài tuy không phải minh quân anh minh thần võ gì, nhưng cũng không phải hôn quân.

Nếu không cũng sẽ không cố gắng cân bằng các thế lực trong triều, mưu đồ thu hồi hoàng quyền.

Ngài vẫn chưa đến mức không màng danh tiếng như vậy.

Hơn nữa quy củ của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu ai cũng hiểu, không thể cưỡng ép, nhưng có thể theo đuổi.

Bất kể là tiền tài, tài hoa, võ công hay thế lực đều có thể trở thành phương thức theo đuổi, cũng không phải không có những nữ tử ban đầu từ chối, sau lại bị cảm động.

Chu Hậu Chiếu vì lấy lòng Yến Phỉ Phỉ, thậm chí còn đặc cách cho phép Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chuộc người từ Giáo Phường ty.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng có không ít người ủng hộ trong triều, chút chuyện nhỏ này tự nhiên dễ dàng thông qua.

Nhưng Yến Phỉ Phỉ, người được Chu Hậu Chiếu lấy lòng, nỗ lực theo đuổi, giờ đây lại đang kiều diễm quyến rũ quỳ trước mặt Cố Hàn Uyên, mặt cười đỏ bừng, trán khẽ ngẩng, mập mờ hỏi: Công tử, nữ tử này là ai.

Nói xong nàng liếc mắt nhìn Tố Tâm đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh.

Đều là phụ nữ, Yến Phỉ Phỉ cũng cảm nhận được mị lực của Tố Tâm.

Vô thức coi nàng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, nhưng lại có chút nghi hoặc nếu là nữ nhân của Cố Hàn Uyên sao lại đến mức hôn mê bất tỉnh.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngươi không cần quan tâm nhiều, cứ chăm sóc tốt cho nàng trước khi nàng tỉnh lại là được.

Cố Hàn Uyên tạm thời chưa có ý định đánh thức Tố Tâm.

Ít nhất là trước khi tìm được Thành Thị Phi.

Thành Thị Phi lúc này vẫn chỉ là một tên côn đồ lêu lổng ngoài đường, tìm được hắn trong một thành phố lớn như kinh thành cũng có chút khó khăn.

Nhưng bản thân Cố Hàn Uyên cũng không vội.

Hơn nữa Tố Tâm tuy hôn mê bất tỉnh, nhưng những phản ứng cần có đều có.

Nếu thật sự cần, cũng không phải là không thể dùng.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy ngoan ngoãn vâng lời.

Nàng bây giờ tuy ở kinh thành phong quang vô hạn, ngay cả hoàng đế cũng muốn phong nàng làm Quý Phi, nhưng nàng rất rõ tất cả của mình đều là do Cố Hàn Uyên ban cho.

Cố Hàn Uyên có thể cho nàng, tự nhiên cũng có thể thu hồi.

Yến Phỉ Phỉ là một nữ tử thông minh.

Vì vậy nàng biết chuyện quan trọng nhất của mình bây giờ vẫn là hầu hạ tốt Cố Hàn Uyên.

Có điều, với kinh nghiệm ở Tây Hạ, nàng đã biết Cố Hàn Uyên dường như rất thích nói chuyện chính sự trong trạng thái này.

Vì vậy tuy thanh âm có chút lạc điệu, nhưng vẫn cố gắng nói rõ ràng từng chữ: Công tử, Yến Thập Tam hy vọng có thể cầu kiến công tử.

Đồng thời chỉ cần công tử nguyện ý tiếp nhận lời khiêu chiến của hắn, hắn liền nguyện ý bán mạng cho công tử.

Yến Thập Tam có yêu cầu này, Cố Hàn Uyên cũng không ngạc nhiên.

Hắn vốn là kẻ si mê võ học, muốn trở thành kiếm khách đệ nhất thiên hạ.

Đã từng hắn đặt mục tiêu khiêu chiến là Tạ Hiểu Phong.

Bây giờ Tạ Hiểu Phong đã mất tích, lại có sự tồn tại mạnh hơn là Cố Hàn Uyên, tự nhiên sẽ muốn khiêu chiến.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Tiếp nhận khiêu chiến cũng được, ta thậm chí còn có thể dạy cho hắn một bộ thần công.

Thần công mà hắn chuẩn bị dạy cho Yến Thập Tam tự nhiên là Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Yến Thập Tam cũng giống A Phi.

Tuy không phải nhân vật chính, nhưng cũng có một nửa mệnh của nhân vật chính, hoàn toàn có thể bồi dưỡng thành tay chân.

Dùng Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công để nhanh chóng nâng cao thực lực của hắn, đồng thời còn có thể hoạn về mặt tinh thần, giảm bớt phiền phức.

Yến Phỉ Phỉ không biết tâm tư của Cố Hàn Uyên, đương nhiên dù có biết thì phần lớn cũng sẽ không để tâm.

Nàng và Yến Thập Tam tuy đều là người nhà họ Yến, nhưng cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Đương nhiên nếu có thể tăng thêm địa vị của nàng trong lòng Cố Hàn Uyên thì càng vui mừng không xiết.

Tiếp đó, Yến Phỉ Phỉ lại báo cáo một số chuyện xảy ra gần đây.

Cơ bản cũng không khác gì Cố Hàn Uyên đoán.

Yến Phỉ Phỉ bỗng nhiên cười quyến rũ một tiếng, nói: Công tử, mấy ngày trước ta vừa chuộc ra một nữ tử tài mạo song toàn từ Giáo Phường ty.

Công tử đến thật đúng lúc, hay là để nàng qua đây thị tẩm nhé.

Nữ tử được chuộc ra từ Giáo Phường ty khác với những nữ tử tự tìm đến hợp tác.

Các nàng thuộc về tài sản của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Xử trí các nàng thế nào là do Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu quyết định.

Trên thực tế, Yến Phỉ Phỉ còn chuộc ra không ít nữ tử chưa xuất các có tư sắc hơn người từ một số thanh lâu kỹ viện, ngay cả hoa khôi cũng không ít.

Trước đây việc này còn gây ra không ít chấn động.

Dù sao Yến Phỉ Phỉ một cô gái lại chạy đến thanh lâu kỹ viện mua hoa khôi, khó tránh khỏi có vẻ hơi kỳ quái.

Những cô gái này hoặc là tài mạo song toàn, hoặc là tài tình kinh diễm, hoặc là đơn thuần xinh đẹp phi phàm.

Đều là chiêu bài hút khách của các thanh lâu kỹ viện cũ.

Nếu không phải Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mang lại áp lực cạnh tranh cực lớn, cũng chưa chắc họ đã chịu bán.

Mặc dù Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không kinh doanh da thịt, không có xung đột thực chất với các thanh lâu kỹ viện này.

Nhưng từ khi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trỗi dậy, các quan to quý nhân đều thích đến đây trải nghiệm những điều mới lạ.

Chuyện đương nhiên là ảnh hưởng đến việc kinh doanh của họ.

Kết quả không ngờ những nữ tử này lại bị Yến Phỉ Phỉ mua hết.

Đương nhiên cũng có người suy đoán Yến Phỉ Phỉ chuẩn bị mang những cô gái này đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu huấn luyện, đóng gói rồi bán ra với giá cao hơn.

Vì thế người đầy lòng mong đợi cũng không ít.

Danh tiếng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu càng lớn, việc kinh doanh cũng càng tốt hơn.

Bọn họ nào biết rằng những cô gái này đều là do Yến Phỉ Phỉ cố ý giữ lại cho Cố Hàn Uyên.

Ngay cả trong số những nữ tử tự đến hợp tác, nếu có người xuất chúng cũng sẽ được khuyên nên chờ đợi thời cơ tốt hơn.

Có thể nói Yến Phỉ Phỉ thật sự tri kỷ đến tận gan ruột.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi cảm thán, trước đây thu nhận nữ tử này thật sự là một món hời lớn.

Thật biết chiều lòng người.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú, khẽ cười nói: Đã vậy thì mang đến cho ta xem thử.

Hắn cũng có vài phần tò mò về nữ tử mà Yến Phỉ Phỉ đặc biệt đề cập.

Nếu không đủ kinh diễm, nghĩ rằng nàng cũng sẽ không nhắc đến ngay ngày đầu tiên hắn đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy mừng rỡ, nàng cũng có tiểu tâm tư của mình.

Chương 729

Nàng khát vọng được Cố Hàn Uyên sủng ái nhưng đồng thời lại có chút sợ hãi.

Nơi này không phải là hoàng cung Tây Hạ lúc trước, có người có thể giúp một tay.

Nếu chỉ dựa vào một mình nàng, chắc chắn sẽ bị hành hạ đến chết.

Yến Phỉ Phỉ đối với trải nghiệm ban đầu đến nay vẫn còn sợ hãi, vừa yêu vừa hận.

Rất nhanh, cô gái mà Yến Phỉ Phỉ nói đã được gọi vào Lãm Nguyệt các.

Nữ tử mặc một bộ yếm lót màu đỏ thẫm, dung mạo tú mỹ thanh thuần, mày mắt như tranh vẽ, lại trời sinh mị cốt, khiến người ta vừa thấy đã yêu.

Ánh mắt lại mang theo vẻ ưu sầu và thống khổ.

Càng hiếm có hơn là trên người còn có một loại phong thái tao nhã như tiểu thư khuê các.

Nàng đôi mắt đẹp kinh hoảng, bất an, dịu dàng cúi chào: Diệu Đồng ra mắt Phỉ Phỉ tỷ tỷ. và vị công tử này.

Cố Hàn Uyên thần tình lười biếng, khóe miệng lại nhếch lên một đường cong đầy hứng thú.

Yến Phỉ Phỉ vừa tiếp tục công việc, vừa giới thiệu cho Cố Hàn Uyên: Nàng tên là Chu Diệu Đồng.

Cha nàng là nguyên Lại Bộ lang trung Chu Thuận Xương, vì tranh đấu với Đông Xưởng thất bại, cuối cùng bị hãm hại xử trảm, nhà họ Chu cũng bị tịch biên, nữ quyến bị sung vào Giáo Phường ty.

Việc này gây ra động tĩnh không nhỏ, nhưng đại đa số người đều chọn khoanh tay đứng nhìn.

Ta thấy Diệu Đồng trẻ trung xinh đẹp liền giành trước chuộc nàng ra.

Chuyện này tự nhiên không đơn giản như vậy.

Việc chuộc một nữ quyến của tội quan bị sung vào Giáo Phường ty phải đối mặt với áp lực không nhỏ, tiền cũng tốn không ít.

Nhưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu gia nghiệp lớn, chỉ cần có thể lấy được lòng Cố Hàn Uyên, Yến Phỉ Phỉ một chút cũng không keo kiệt.

Vì dòng thời gian khác nhau, trong triều đình không có Ngụy Trung Hiền một tay che trời.

Chu Thuận Xương cũng vì vậy mà chống đỡ được thêm mười năm mới bị Đông Xưởng đánh gục.

Cho nên Chu Diệu Đồng không phải chịu bóng ma từ nhỏ.

Nhưng cha bị xử trảm, nhà họ Chu bị tịch biên, gia quyến còn bị sung vào Giáo Phường ty vẫn mang đến cho nàng đả kích cực lớn.

Điều an ủi duy nhất là nàng được chuộc ra trước, không trở thành kỹ nữ quan cho ngàn người nếm.

Vì vậy nàng đối với Yến Phỉ Phỉ vô cùng cảm kích.

Nhưng đồng thời cũng cảm thấy hoang mang về tương lai của mình.

Khi nhà chưa bị tịch biên, nàng cũng từng nghe danh Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Cho nên ít nhất không cần lo lắng mình sẽ bị bán làm kỹ nữ.

Nhưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mở cửa kinh doanh cũng không thể cứ nuôi nàng mãi, sớm muộn gì cũng sẽ bán nàng đi.

So với những người hợp tác, những cô gái như Chu Diệu Đồng có ít quyền lựa chọn hơn.

Rất nhiều nữ tử đã chấp nhận số phận chỉ mong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có thể tìm cho họ một người mua tốt.

Về điểm này, danh tiếng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu là có thể bảo đảm.

Nhưng điều làm họ bất ngờ là Yến Phỉ Phỉ đến nay vẫn chưa sắp xếp gì cho họ.

Chỉ nuôi dưỡng họ, huấn luyện các loại dáng vẻ, tài nghệ và kỹ năng.

Tiêu chuẩn cao đến mức khiến người ta hoài nghi có phải đang tuyển phi cho Hoàng đế không.

Chu Diệu Đồng đã từng lấy hết can đảm hỏi Yến Phỉ Phỉ, câu trả lời nhận được chỉ là chờ đợi.

Điều này khiến nàng vừa lo lắng vừa bất an.

Bởi vì trước khi bị tịch biên gia sản, nàng đã có người trong lòng, thậm chí đã có hôn ước, đáng tiếc vì nhà họ Chu bị tịch biên, hôn sự tự nhiên đổ bể.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn mong người trong lòng có thể đến chuộc mình đi.

Nhưng hôm nay khi Yến Phỉ Phỉ gọi nàng, trong lòng lại có một dự cảm chẳng lành.

Nhất là khi biết Yến Phỉ Phỉ muốn nàng lên tầng cao nhất Lãm

Nguyệt các, dự cảm chẳng lành này càng thêm mãnh liệt.

Bởi vì trong quy củ do Yến Phỉ Phỉ đặt ra, ngay cả chính cô ta cũng không được ở tại Lãm Nguyệt các.

Nhưng bây giờ người đủ tư cách đã đến, lại còn gọi Chu Diệu Đồng nàng lên, có thể sẽ xảy ra chuyện gì còn cần phải đoán sao.

Mà người đủ tư cách vào ở Lãm Nguyệt các này chắc chắn sẽ không phải là người trong lòng của nàng.

Dù người trong lòng của nàng là con nhà phú thương cũng tuyệt đối không thể.

Chu Diệu Đồng ôm lòng thấp thỏm bất an lên tầng cao nhất Lãm Nguyệt các.

Nhưng cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy đã khiến nàng kinh ngạc.

Trong mắt nàng, Yến Phỉ Phỉ, người đầy uy nghiêm lại kiều diễm quyến rũ, là người tình trong mộng của không biết bao nhiêu nam nhân kinh thành, vậy mà lại đang hạ mình hầu hạ một người đàn ông như vậy.

Phải nói, trong số các khóa học ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, điều khiến Chu Diệu Đồng cảm thấy khó chịu nhất chính là những bài học xấu hổ về việc hầu hạ đàn ông.

Đó không phải là kiểu mờ ám như khi còn ở trong khuê các lén xem sách cấm, mà là đang khiêu chiến giới hạn xấu hổ của nàng.

Nhưng đây lại là môn bắt buộc trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, không nghe không được.

Cũng chính vì vậy, những nữ tử đi ra từ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu dù nhan sắc bình thường cũng có thể lấy được lòng đàn ông.

Thậm chí không ít nữ tử đã được làm chính thất.

Nếu không Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng sẽ không được săn đón và có nhiều người hợp tác đến vậy.

Chỉ là Chu Diệu Đồng vạn lần không ngờ, Yến Phỉ Phỉ cũng sẽ hầu hạ một người đàn ông như vậy.

Điều này khiến nàng càng thêm bất an nhưng cũng khó tránh khỏi tò mò về thân phận của người đàn ông đó, lén lút quan sát một cái.

Nhưng Chu Diệu Đồng vừa nhìn đã sững sờ.

Nàng vốn tưởng rằng người có thể khiến Yến Phỉ Phỉ như vậy nhất định là một nam tử quyền cao chức trọng, không giận mà uy.

Lại không ngờ lại trẻ tuổi tuấn lãng đến vậy.

Trong phút chốc, sự chống cự trong lòng lại bất giác giảm đi rất nhiều.

Dù sao khi phải đối mặt với hiện thực, một đối tượng trẻ trung anh tuấn dù sao cũng tốt hơn một lão già lưng còng chứ.

Huống chi còn là một nam tử tuấn tú đến mức khiến người ta cảm thấy không thật.

Thậm chí cũng rất khó nói rốt cuộc là ai được hời.

Nếu thật sự không thể được người trong lòng chuộc ra khỏi đây, đây cũng coi như là kết quả tốt nhất.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhàn nhạt nói: Ngẩng đầu lên.

Chu Diệu Đồng nghe vậy chỉ cảm thấy thanh âm kia có một loại ma lực không thể kháng cự, bất giác liền ngẩng mặt lên.

Phô bày vẻ đẹp của mình ở mức độ lớn nhất cho Cố Hàn Uyên thưởng thức.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười nói: Không tồi.

Tên đẹp, người càng đẹp hơn.

Phỉ Phỉ, làm rất tốt.

Nghe được lời khen của Cố Hàn Uyên, Yến Phỉ Phỉ vui mừng ngừng lại, yêu kiều cười nói: Diệu Đồng, đến đây đi.

Công tử là chủ nhân của ta, cũng là chủ nhân của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, dĩ nhiên cũng là chủ nhân của ngươi.

Diệu Đồng phải hầu hạ cho tốt đấy.

Chu Diệu Đồng nghe vậy lại một lần nữa kinh ngạc.

Nam tử trước mắt quả nhiên là chủ nhân trong truyền thuyết của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Phải biết rằng Yến Phỉ Phỉ chưa bao giờ tự nhận là chủ nhân của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, chỉ nói mình chẳng qua là đang giúp kinh doanh.

Chương 730

Lời này có người không tin, cũng có người tin.

Dù sao lực lượng sau lưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mạnh mẽ đến mức không thể tìm ra dấu vết.

Bốn tay chân Tông Sư không phải là thế lực nào cũng có thể có được.

Thậm chí chưởng môn của nhiều môn phái cũng chỉ là Tông Sư mà thôi.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ khiến người ta phải kiêng dè, huống chi ngầm dường như còn có lực lượng mạnh hơn.

Trước đây ngay cả Đông Xưởng muốn đánh chủ ý cũng đã thất bại thảm hại.

Chu Diệu Đồng nghe Yến Phỉ Phỉ gọi, tự nhiên biết ý trong lời nàng là muốn mình cũng giống như nàng đi hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Điều này đối với một Chu Diệu Đồng vừa mới gặp biến cố gia đình, lại chưa từng chịu khổ ở Giáo Phường ty mà nói khó tránh khỏi có chút khó khăn.

Nàng lại không phải là hạng dâm phụ gì, sao có thể dễ dàng chấp nhận như vậy.

Ngay lúc nàng do dự, Yến Phỉ Phỉ lại một lần nữa lên tiếng.

Nhưng lần này lại mang theo ý cảnh cáo: Diệu Đồng, ngươi chẳng lẽ không muốn cứu mẫu thân của ngươi sao.

Mẫu thân ngươi bị sung vào Giáo Phường ty, nếu không phải ta dùng danh nghĩa của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu bao nuôi, bây giờ kết quả thế nào ngươi nên biết.

Bao mẹ ngươi không để người khác đụng vào cũng không thể kéo dài mãi, sẽ luôn có ngày bà ấy phải tiếp khách.

Nhưng nếu công tử gật đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể chuộc mẹ ngươi ra.

Ngươi cũng không muốn mẹ ngươi lưu lạc ở Giáo Phường ty chứ.

Yến Phỉ Phỉ rất lanh lợi, nàng dù sao cũng là nữ nhân đi ra từ chiến trường hoàng cung Tây Hạ, đối với một số sở thích của Cố Hàn Uyên biết rất rõ.

Dù sao nhà Lý Thu Thủy đã là một tấm gương rất tốt.

Mà người có thể sinh ra một mỹ nhân như Chu Diệu Đồng, mẫu thân của nàng tự nhiên cũng là mỹ nhân.

Vì vậy nàng liền để ý, trước tiên bao nuôi bà ta, đợi Cố Hàn Uyên đến rồi lại chuộc ra để cùng Chu Diệu Đồng hầu hạ ngài.

Lại có thể thuận tiện dùng việc này để ép Chu Diệu Đồng vào khuôn khổ.

Quả nhiên, nghe đến chuyện của mẹ mình, Chu Diệu Đồng nhất thời hoảng hốt, cũng mất đi sức lực chống cự.

Nàng do dự bước chân lên, đứng song song với Yến Phỉ Phỉ.

Cố Hàn Uyên thần tình vui vẻ nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp trước mắt.

Bây giờ chuyện ép người vào khuôn khổ thế này cũng không cần mình tự ra tay, thật đúng là một tiến bộ vượt bậc.

Cố Hàn Uyên vuốt ve mái tóc của Chu Diệu Đồng, ánh mắt cũng càng thêm sâu thẳm.

Chu Diệu Đồng nhíu chặt đôi mày thanh tú, định trốn đi nhưng lại bị Yến Phỉ Phỉ ghì chặt đầu, đành phải đón nhận tất cả.

Yến Phỉ Phỉ buông tay ra, Chu Diệu Đồng liền ho sặc sụa, nhưng đã muộn.

Nỗi bi thương dâng lên từ đáy lòng, nàng chậm rãi rơi lệ.

Chu Diệu Đồng tài mạo song toàn, mọi thứ đều tốt.

Chỉ là nàng mới vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chưa lâu, thành tích môn học bắt buộc quá kém, Yến Phỉ Phỉ cũng đành phải tự mình ra tay chỉ dạy, mới xem như miễn cưỡng qua ải.

Dù vậy, Chu Diệu Đồng vẫn không có chút lòng sám hối nào.

Dù sao trước đây không lâu nàng vẫn là một thiếu nữ khuê các, chuyện này đối với nàng là một cú sốc quá lớn.

Hơn nữa, nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra tiếp theo, trong lòng nàng càng thêm hoảng loạn, sợ hãi.

Trong lúc nàng đang hoang mang lo sợ, lặng lẽ rơi lệ, một bàn tay to lớn bỗng dịu dàng vuốt ve gò má, lau đi vệt nước mắt cho nàng.

Chu Diệu Đồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười ôn hòa nói: Được rồi, sẽ không ép buộc ngươi thêm nữa.

Ta sẽ chuộc mẫu thân ngươi ra.

Phỉ Phỉ cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi mà thôi.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy bĩu môi, trong lòng đầy bất mãn với Chu Diệu Đồng.

Thầm nghĩ sau này vẫn phải dạy dỗ sớm mới được.

Nhưng điều nàng cần cân nhắc hơn lúc này là tối nay phải làm sao.

Có nên biến thành người khác đến không.

Nàng không tự tin có thể một mình ứng phó với Cố Hàn Uyên.

Lúc này, Chu Diệu Đồng nghe xong lại có một cảm nhận khác hẳn.

Dù sao nàng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Vậy mà lúc này, Cố Hàn Uyên lại dịu dàng nói với nàng rằng sẽ không ép buộc nàng thêm nữa.

Đối với một người đang tuyệt vọng, chỉ cần một chút dịu dàng cũng đủ khiến họ cảm động, thắp lại hy vọng.

Yến Phỉ Phỉ cũng đúng lúc mở miệng an ủi: Nếu công tử đã lên tiếng, tự nhiên sẽ chuộc mẫu thân ngươi ra.

Hơn nữa ngươi nghĩ xem, chúng ta vừa cứu ngươi, lại cứu mẹ ngươi, chẳng lẽ không nên báo ân sao.

Bây giờ ngươi thân không một vật, chỉ có dung mạo xinh đẹp và thân thể yêu kiều này thôi.

Chúng ta không những không bán đứng ngươi, còn cho ăn ngon mặc đẹp, chẳng lẽ không nên báo đáp công tử một chút sao.

Cũng chỉ có công tử thiện tâm, không muốn ép buộc ngươi.

Phải biết rằng không biết bao nhiêu nữ tử cầu mong một cơ hội như vậy mà còn không được đâu.

Ngươi thật đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.

Chu Diệu Đồng nghe vậy giật mình.

Cẩn thận ngẫm lại, nàng quả thực cảm thấy Yến Phỉ Phỉ nói rất có lý.

Chu Diệu Đồng xuất thân quan gia, có tri thức hiểu lễ nghĩa, không phải là một nữ tử không biết nói lý lẽ.

Tri ân báo đáp vốn là lẽ phải.

Bây giờ tuy bị ép hầu hạ một lần, nhưng cuối cùng vẫn chưa đến kết cục xấu nhất, không phải sao.

Thậm chí tính kỹ ra, nàng vẫn còn thân trong sạch.

Huống hồ Cố Hàn Uyên còn bằng lòng cứu mẹ nàng ra.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng nhất thời càng thêm cảm kích Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, lại nghĩ đến lúc bị tịch biên gia sản, sung vào Giáo Phường Ty đầy tuyệt vọng trước đây, so với bây giờ thì có đáng là gì.

Chu Diệu Đồng cảm kích nói với Yến Phỉ Phỉ: Cảm tạ Phỉ Phỉ tỷ tỷ.

Nàng quay đầu đối diện với Cố Hàn Uyên, gương mặt xinh đẹp nhất thời lại đỏ bừng, ngượng ngùng nói nhỏ: Cũng cảm tạ công tử.

Miệng tuy nói lời cảm tạ, nhưng trong lòng Chu Diệu Đồng lại thấy vô cùng kỳ quặc.

Chính mình hầu hạ hắn, lại còn phải cảm ơn hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Chu Diệu Đồng, trong mắt cũng hiện lên một tia ý cười đầy ác thú.

Hắn khẽ cười, phân phó Yến Phỉ Phỉ: Nếu phải cứu mẫu thân của Diệu Đồng thì mau đi đi, kẻo đêm dài lắm mộng.

Vâng.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy cung kính đáp lời.

Ngay lúc nàng định lập tức đi làm, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ lo lắng.

Phỉ Phỉ tỷ tỷ, tên Tiễn Khiêm Ích kia lại đến gây rối.

Lời nói của nữ tử tuy lo lắng, nhưng thanh âm vẫn trong trẻo như châu ngọc, uyển chuyển êm tai.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không khỏi sáng mắt lên.

Yến Phỉ Phỉ nhíu chặt đôi mày thanh tú, gương mặt sốt ruột.

Hiển nhiên chuyện tương tự đã xảy ra không chỉ một lần.

Nàng cao giọng hô: Hương Quân, vào đi.

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng mở ra.

Chương 731

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo lam bước vào.

Thiếu nữ trông chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng dung mạo xinh đẹp rạng rỡ, cực kỳ động lòng người.

Lại thêm giọng nói êm tai ưu mỹ kia càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho nàng.

Thiếu nữ sau khi vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền sững sờ.

Ngay sau đó, gương mặt xinh đẹp liền ửng lên một màu hồng nhạt, không khỏi ngượng ngùng cụp mắt xuống.

Lúc này trong không khí vẫn còn tràn ngập hơi thở khiến người ta đỏ mặt.

Hơn nữa, từ vẻ mặt của Yến Phỉ Phỉ và Chu Diệu Đồng cũng có thể nhìn ra vài manh mối.

Nàng từng học qua các môn bắt buộc của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, sao có thể không nhìn ra chuyện gì vừa xảy ra.

Đương nhiên, trong lòng nàng cũng có sự kinh ngạc giống như Chu Diệu Đồng lúc mới đến.

Không ngờ Yến Phỉ Phỉ cũng sẽ hầu hạ nam tử.

Hơn nữa lại là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn như vậy.

Yến Phỉ Phỉ giới thiệu cho Cố Hàn Uyên: Nàng là Lý Hương Quân.

Là người của Mị Hương Lâu, một trong những nơi hợp tác với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chúng ta đợt đầu.

Nhưng sau này Mị Hương Lâu kinh doanh không nổi, đã được sáp nhập vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giật mình, hỏi: Ngươi có phải có một dưỡng mẫu tên là Lý Trinh Lệ không.

Lý Hương Quân nghe vậy ngẩn ra, vô thức trả lời: Công tử quen biết dưỡng mẫu của ta sao.

Cố Hàn Uyên trong lòng đã hiểu rõ, ôn tồn cười nói: Ta tuy chưa từng gặp mặt, nhưng cũng từng nghe nói Lý Trinh Lệ là một danh kỹ.

Hơn nữa con người trượng nghĩa hào sảng, lương thiện chân thành.

Lý Hương Quân bị nụ cười của Cố Hàn Uyên làm cho hai má đỏ bừng, rụt rè nói: Hương Quân thay mặt mẫu thân cảm tạ lời khen của công tử.

Sau đó qua lời giải thích của Yến Phỉ Phỉ, Cố Hàn Uyên cũng coi như hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Năm đó quân Thanh nhập quan, Minh quốc của thế giới này tuy không đến nỗi quốc phá gia vong, nhưng bá tánh trôi giạt khắp nơi, bán mình làm kỹ nữ rất nhiều.

Mị Hương Lâu tuy tên nghe hơi dung tục, nhưng nhìn chung lại là một thanh lâu đối xử tương đối tốt với nữ tử.

Chuyện buôn bán da thịt cũng có, nhưng đối tượng chủ yếu là những người trong trắng và các ca kỹ.

Tuyệt đại đa số đều lựa chọn tìm một số nam tử có thể sơ long.

Sơ long ý chỉ lần đầu tiên một kỹ nữ tiếp khách qua đêm.

Một vị khách nhân si mê một kỹ nữ nào đó, chỉ cần bỏ tiền tổ chức một nghi thức long trọng, lại cho nàng một khoản tiền lớn, thì kỹ nữ này có thể chuyên phục vụ cho vị khách nhân đó, thủ tục này được gọi là sơ long.

Đối với một kỹ nữ không thể lập gia đình, được sơ long chính là kết cục tốt nhất.

Sự thành công của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã cho họ thấy một lối ra mới, vì vậy họ đã chủ động tìm đến hợp tác, đồng thời tự mình cũng thử bắt chước.

Nhưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thành công là dựa vào thực lực hùng hậu phía sau.

Mị Hương Lâu muốn bắt chước lại chỉ làm ra một thứ tứ bất tượng, còn bị đồng hành chèn ép, tìm đến gây phiền phức.

Dăm ba bận như vậy, Mị Hương Lâu liền không trụ nổi.

Yến Phỉ Phỉ liền nhân cơ hội đề nghị sáp nhập Mị Hương Lâu vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Cũng dựa vào danh tiếng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, những cô gái như Lý Trinh Lệ và Lý Hương Quân đã gia nhập.

Những người có phẩm chất bình thường đều bị Yến Phỉ Phỉ tìm cơ hội gả đi.

Giữ lại đều là những nữ tử có nhan sắc như Lý Trinh Lệ và Lý Hương Quân.

Lý Trinh Lệ tuy là dưỡng mẫu của Lý Hương Quân, nhưng thực tế chỉ lớn hơn Lý Hương Quân chín tuổi, bây giờ vẫn còn trẻ trung xinh đẹp.

Yến Phỉ Phỉ đương nhiên sẽ không bỏ qua nàng.

Đương nhiên lúc này không phải là lúc để ý đến Lý Trinh Lệ.

Yến Phỉ Phỉ trầm giọng hỏi: Tên Tiễn Khiêm Ích kia lại đến làm gì.

Lý Hương Quân giòn giã đáp: Hắn nói hắn đã mang đủ ngân lượng, muốn chuộc thân cho Như Thị tỷ tỷ.

Yến Phỉ Phỉ vẻ mặt ghét bỏ, tức giận nói: Tên Tiễn Khiêm Ích này thật sự coi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chúng ta là thanh lâu kỹ quán rồi sao.

Muốn chuộc thân cho ai thì chuộc thân cho người đó à.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có quy củ của riêng mình, chưa bao giờ làm nghề buôn bán da thịt, cũng chưa bao giờ tự coi mình là thanh lâu.

Thanh lâu cho người ta chuộc thân là để kiếm nhiều tiền hơn.

Nhưng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu vốn không phải dựa vào việc bán đứng nữ tử để kiếm tiền.

Mua chuộc những hoa khôi kia ngoại trừ để tạo dựng danh tiếng, điều quan trọng hơn vẫn là để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Yến Phỉ Phỉ sẽ không bao giờ đặt cái cày trước con trâu.

Những nữ tử đến hợp tác không thuộc về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, chỉ cần bản thân họ đồng ý, có thể đi theo nam tử mà họ coi trọng.

Phí mà Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thu, nói mỹ miều là để kiểm nghiệm tư cách của đối phương một người đàn ông không muốn tiêu tiền cho nữ tử thì sao có thể đối xử tốt với nàng.

Khoản tiền đó chính là giá trị của cô gái.

Dù sao đã tiêu nhiều tiền, nếu lại tùy tiện vứt bỏ thì chẳng phải rất thiệt thòi sao.

Coi như là thêm một phần bảo đảm cho nữ tử được mang đi.

Còn những nữ tử được mua về thì lại khác, khế ước bán thân của họ nằm trong tay Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nói một cách nghiêm khắc, họ là nô tỳ và tài sản của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, không có tự do cá nhân.

Đương nhiên cũng không phải là không có khả năng được chuộc đi.

Chỉ cần nữ tử và Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đồng ý, tự nhiên có thể mang đi.

Chỉ có điều, những nữ tử có nhan sắc đều bị Yến Phỉ Phỉ giữ chặt không buông.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình, hỏi: Phỉ Phỉ, Như Thị kia có phải là Liễu Như Thị không.

Yến Phỉ Phỉ cười như không cười nói: Công tử cũng biết Như Thị muội muội sao.

Cũng phải, Liễu Như Thị văn tài xuất chúng, từ trước khi vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã nổi danh gần xa, không biết bao nhiêu nam tử muốn được sơ long nàng.

Nếu công tử có hứng thú với nàng, tối nay cũng có thể sắp xếp nàng thị tẩm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền hiểu rõ, quả nhiên chính là Liễu Như Thị, người đã nói: Trung Nguyên loạn lạc, đang cần đại anh hùng ra tay dẹp loạn chống ngoại xâm, nên như Tạ An ở Đông Sơn vận trù lui giặc, chứ không thể như Đào Tiềm tỏ rõ khí tiết cao vời.

Nếu ta là thân nam nhi, ắt sẽ mưu đồ cứu nước vong thân, đem tấm thân này báo đáp quốc gia.

Hắn đã quen với dòng thời gian hỗn loạn của thế giới này.

Liễu Như Thị là một ca kỹ tài nữ nổi tiếng hoạt động vào thời Minh Thanh giao thế.

Nàng tính cách kiên cường, chính trực thông tuệ, quyết đoán phi thường.

Về tài năng văn học và nghệ thuật, nàng được mệnh danh là đứng đầu Tần Hoài Bát Diễm.

Thơ và họa cũng nổi danh, tranh của nàng bút pháp giản lược, thanh lệ có hồn. thư pháp được hậu nhân tán thưởng, gọi là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng cáp như ngân câu, từng ghi lại nét bút diệu kỳ.

Càng có tình cảm quốc gia sâu sắc và hoài bão chính trị, có thể nói là một kỳ nữ của một đời.

Chỉ là không ngờ Liễu Như Thị lại bị Yến Phỉ Phỉ đưa vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Liễu Như Thị vốn là đệ nhất danh kỹ của một thanh lâu.

Với tài văn chương và thơ ca kinh diễm, Liễu Như Thị là một đầu bảng, nhân khí tự nhiên rất thịnh.

Nhưng sau khi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nổi lên, danh tiếng của Liễu Như Thị đã bị đoạt hết.

Dù sao Liễu Như Thị có tài hoa đến đâu, sao có thể so sánh với những tài nữ đã qua huấn luyện và lăng xê chuyên nghiệp.

Giống như những hot girl mạng được bao bọc ở hậu thế.

Rõ ràng là người bình thường, nhưng sau khi được lăng xê lại nổi danh.

Thậm chí vì Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, tài nữ cũng mất giá.

Dù sao từ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đi ra, không có ai không phải là tài nữ.

Chỉ cần cẩn thận không bị vạch trần, là có thể đội danh tài nữ gả vào nhà tốt.

Những người có thể trở thành danh kỹ, đều là những nữ tử có tài danh.

Đàn ông thời đại này, dù là để ra vẻ ta đây, cũng càng ưa chuộng tài nữ.

Chương 732

Ngược lại, những cô gái xinh đẹp đơn thuần chỉ biết trở thành vật hy sinh để tiếp khách.

Thanh lâu nơi Liễu Như Thị ở thấy nàng bị mất giá, liền vội vàng muốn nàng xuất các để vãn hồi nhân khí.

Kết quả lại bị Yến Phỉ Phỉ chuộc về.

Lý Hương Quân lúc này lại có vẻ mặt kinh ngạc.

Đúng là người đẹp vì lụa, những nữ tử được Yến Phỉ Phỉ định sẵn cho nội bộ đều được đãi ngộ tốt nhất.

Liễu Như Thị sau khi vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, dựa vào nền tảng sẵn có, qua huấn luyện hệ thống, bất luận là tài văn chương hay dung mạo đều được nâng cao đáng kể.

Những nam tử đến vì Liễu Như Thị lại trở nên nối liền không dứt.

Nhưng bất kể những nam tử đó hứa hẹn bao nhiêu tiền bạc, bao nhiêu điều kiện, tất cả đều bị từ chối.

Giống như một món hàng không bán cực kỳ quý giá.

Lúc này, trong miệng Yến Phỉ Phỉ, dường như chỉ cần Cố Hàn Uyên gật đầu, tối nay sẽ để Liễu Như Thị thị tẩm.

Mà Yến Phỉ Phỉ thường ngày được mọi người sùng bái lại giống như một tiểu nữ nhân dùng mọi thủ đoạn để lấy lòng tình lang.

Yến Phỉ Phỉ chú ý đến vẻ mặt chấn động của Lý Hương Quân, cười duyên lặp lại một lần những lời đã nói với Chu Diệu Đồng: Công tử là chủ nhân của ta, cũng là chủ nhân của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nữ tử ở đây tự nhiên đều là vật sở hữu của công tử.

Dừng một chút.

Nàng trêu ghẹo nói: Hay là Hương Quân ngươi tối nay đến thị tẩm cho công tử nhé.

Lý Hương Quân còn chưa hoàn hồn từ việc Cố Hàn Uyên mới là chủ nhân thật sự của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, đã bị lời nói của Yến Phỉ Phỉ làm cho đỏ bừng mặt.

Kinh hoảng không ngớt, rụt rè nói: A.

Ta không được, ta còn nhỏ.

Nhưng cớ của Lý Hương Quân tìm không được hay cho lắm.

Ở thời đại này, nữ tử mười lăm mười sáu tuổi lập gia đình là chuyện quá đỗi bình thường.

Nàng từ chối chỉ là xuất phát từ sự ngượng ngùng và hoảng sợ bản năng của thiếu nữ mà thôi.

Hơn nữa, lại lặng lẽ liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nhàn nhạt, gương mặt nàng nhất thời ửng hồng như hoa đào, trong lòng dường như cũng không còn chống cự như vậy.

Yến Phỉ Phỉ lại ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Lý Hương Quân, trêu đùa: Nhỏ chỗ nào.

Để ta xem xem.

Đối mặt với sự mạnh mẽ của Yến Phỉ Phỉ, Lý Hương Quân căn bản không có chút năng lực phản kháng nào.

Nhất là khi nhìn thấy nụ cười đầy ý vị của Cố Hàn Uyên, nàng càng xấu hổ đến mức sắp khóc.

Cảnh sắc trước mắt tuy không tệ, nhưng Cố Hàn Uyên cũng không vội nhất thời, lên tiếng giải vây cho Lý Hương Quân: Được rồi, Phỉ Phỉ, đừng bắt nạt tiểu cô nương.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy bĩu môi, thả Lý Hương Quân ra, giả vờ bất mãn nói: Công tử chính là đối xử với các nàng quá tốt rồi.

Các nàng vốn là tài sản riêng của công tử, công tử muốn xử trí thế nào đều là phải.

Nàng rất khôn khéo, tự mình đóng vai ác để Cố Hàn Uyên đóng vai hiền.

Đương nhiên trong lòng cũng không tránh khỏi có chút ghen tị.

Tuy kết quả cuối cùng là tốt, nhưng lúc đầu nàng bị Chân Tố Thiện bắt đến đưa cho Cố Hàn Uyên thì không hề tốt đẹp như vậy.

Cố Hàn Uyên đối với điều này không để tâm, ngược lại định bụng ban đêm sẽ hảo hảo thưởng cho nàng.

Nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của Lý Hương Quân lóe lên vẻ cảm kích, Cố Hàn Uyên hài lòng cười.

Đi thôi.

Dẫn ta xuống xem tên Tiễn Khiêm Ích kia là chuyện gì.

Dừng một chút.

Hắn liếc nhìn Chu Diệu Đồng vẫn còn đang tâm thần bất định, ấm áp nói: Diệu Đồng cũng đi cùng đi.

Chu Diệu Đồng nghe vậy ngẩn ra, nhạy bén nhận ra Cố Hàn Uyên đang lo lắng nàng suy nghĩ miên man.

Sự dịu dàng tỉ mỉ này khiến gương mặt nàng ửng đỏ, tim đập thình thịch.

Đối với những nữ tử thân bất do kỷ như các nàng, điều cần nhất chính là sự tôn trọng.

Cố Hàn Uyên đã cho nàng sự tôn trọng và quan tâm dịu dàng.

Chu Diệu Đồng đột nhiên cảm thấy hơi thở ám muội còn lưu lại dường như cũng không còn đáng ghét như vậy nữa.

Ba người đi tới lầu một, chỉ thấy dưới đài một gã thư sinh tuổi ngoài năm mươi đang la lối om sòm.

Mau gọi Yến lâu chủ của các ngươi ra đây.

Ta hôm nay mang theo năm nghìn lượng bạc trắng, đến để chuộc thân cho Như Thị.

Lầu một của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu vốn là nơi đông người nhất.

Vì hôm nay là ngày Liễu Như Thị lên đài nên nơi đây đã ngồi chật kín người.

Lúc này, mọi người đều mang tâm tình xem náo nhiệt, yên lặng quan sát tình hình.

Nhưng ánh mắt họ nhìn về phía Tiễn Khiêm Ích lại tràn ngập vẻ khinh bỉ và xem thường.

Hiển nhiên không ai nghĩ hắn có thể chiếm được lợi thế ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Ngay cả một vài người bạn của Tiễn Khiêm Ích cũng không mấy lạc quan về chuyến đi này của hắn.

Trên đài, một nữ tử mặc thanh y thanh nhã chính là Liễu Như Thị.

Làn da như ngọc đông, dáng vẻ uyển chuyển như chim kinh hồng, thân hình thướt tha, ánh mắt long lanh.

Đặc biệt là khí chất thi thư toát ra từ bên trong càng làm say đắm lòng người.

Vừa có sắc đẹp lại có khí chất.

Liễu Như Thị xinh đẹp tao nhã rạng rỡ lúc này sắc mặt có chút khó xử, trong lòng vừa có chút mong chờ, lại mơ hồ có chút thất vọng, trông vô cùng rối rắm.

Dưới đài, người đang la lối chính là Tiễn Khiêm Ích.

Cố Hàn Uyên và Chu Diệu Đồng đứng ở một bên xem kịch.

Yến Phỉ Phỉ bước lên phía trước, trầm giọng quát: Tiễn Khiêm Ích.

Ngươi chẳng qua chỉ là một cựu Lễ Bộ Thị Lang bị cách chức, cho ngươi làm hội viên Thanh Đồng đã là nể mặt danh vọng của ngươi trong giới sĩ lâm rồi.

Dám đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu của ta gây sự à.

Đúng là phượng hoàng rụng lông không bằng gà, Tiễn Khiêm Ích bây giờ không còn chức vị Lễ Bộ Thị Lang, cho dù danh vọng trong giới sĩ lâm rất cao, cũng không đáng để Yến Phỉ Phỉ coi trọng.

Tiễn Khiêm Ích nhìn thấy Yến Phỉ Phỉ, không khỏi co giật khóe miệng.

Tiễn Khiêm Ích không màng hình tượng gây náo loạn ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu là vì muốn dùng danh vọng của mình trong giới sĩ lâm để gây áp lực cho Yến Phỉ Phỉ.

Chỉ là không ngờ Yến Phỉ Phỉ căn bản không nể mặt hắn.

Nhưng nói cho cùng, hắn quả thực không có quan chức, sức mạnh không đủ, đành phải nhịn xuống, không cam lòng nói: Yến lâu chủ, tại hạ hôm nay đến đây để chuộc Như Thị về.

Đây là năm nghìn lượng bạc trắng ngân phiếu, mời Yến lâu chủ nhận lấy, để ta mang Như Thị đi.

Yến Phỉ Phỉ tuy tự xưng không phải là chủ nhân của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nhưng người ngoài vẫn gọi nàng là lâu chủ để tỏ lòng tôn kính.

Có thể thấy Tiễn Khiêm Ích cuối cùng vẫn là sợ hãi.

Yến Phỉ Phỉ lúc này nghe vậy cười nhạo nói: Tiễn Khiêm Ích, ngươi đang đuổi ăn xin đấy à.

Liễu Như Thị bây giờ giá trị đâu chỉ có năm nghìn lượng bạc trắng.

Trên võ đài, Liễu Như Thị khẽ thở dài, đối với điều này sớm đã có dự liệu.

Chỉ có những nữ tử đã ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mới biết thủ đoạn của nơi này lợi hại đến mức nào.

Trước kia lúc bị ép gả chồng, ba nghìn lượng còn không ai chịu bỏ ra.

Vẫn là Yến Phỉ Phỉ một hơi hét giá năm nghìn lượng, vừa dọa lui đối thủ cạnh tranh, vừa giữ lại thể diện cho nàng.

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, sau khi được Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lăng xê, danh tiếng của nàng lại vang dội đến mức chính nàng cũng không ngờ tới.

Để nghe nàng hát một khúc hay vẽ một bức tranh, có cả khối người ra giá nghìn lượng bạc trắng.

Nếu nàng là bà chủ của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng cũng sẽ không đồng ý để mình ra đi với giá năm nghìn lượng.

Điều duy nhất đáng mừng là Yến Phỉ Phỉ chưa bao giờ ép nàng lên đài, có muốn lên hay không đều tùy tâm trạng của nàng.

Liễu Như Thị vốn thông tuệ.

Chính thái độ thoải mái này khiến nàng vô thức suy đoán rằng Yến Phỉ Phỉ có lẽ căn bản không hề có ý định thả nàng đi.

Chương 733

Vì vậy nàng mới không làm những hành động như cố ý không lên đài để hạ thấp giá trị của mình.

Huống chi nàng vốn là người có tính cách ăn mềm không ăn cứng, nhận được quá nhiều ân huệ của Yến Phỉ Phỉ, cũng khiến nàng không làm được chuyện đó.

Tiễn Khiêm Ích sững sờ nói: Lúc đó ngươi chuộc Như Thị về không phải cũng chỉ tốn năm nghìn lượng sao.

Dựa vào cái gì mà bây giờ không thể chuộc thân.

Yến Phỉ Phỉ chế nhạo nói: Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chúng ta vốn không có chuyện chuộc thân.

Huống chi từ khi Liễu Như Thị vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đến nay, số ngân lượng được thưởng cũng không dưới vạn lượng.

Tạm thời không nói đến việc ngươi chưa bao giờ thưởng cho nàng, căn bản không có tư cách mang nàng đi, huống chi ngươi cầm năm nghìn lượng đã muốn mang Liễu Như Thị đi, không phải là người si nói mộng thì là gì.

Sân khấu ở lầu một của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu được dùng để biểu diễn tài nghệ, nâng cao danh tiếng.

Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, được trình diễn theo một hình thức giống như streamer ở hậu thế.

Vừa mới lạ độc đáo, lại dễ dàng khiến nữ tử trên đài được tôn sùng.

Muốn mang nữ tử đi, ngoài việc cần bản thân nữ tử đồng ý, còn cần Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đồng ý.

Tiêu chuẩn thấp nhất là xem số tiền mà đối phương đã thưởng cho nữ tử.

Không phải là người chi nhiều tiền nhất, dựa vào đâu mà ôm được mỹ nhân về.

Cảm thấy gần đủ, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu sẽ nhả ra.

Đương nhiên, điều này chỉ áp dụng với những nữ tử bình thường.

Giống như Liễu Như Thị, đừng nói là năm nghìn lượng, cho dù là năm triệu lượng, Yến Phỉ Phỉ cũng sẽ không thả đi.

Nếu bị Cố Hàn Uyên trách tội, nàng gánh không nổi.

Đương nhiên, nếu thật sự có người ra giá năm triệu lượng, thì nên cân nhắc việc nuốt luôn cả người lẫn của rồi.

Nhưng người khác không biết ý nghĩ của Yến Phỉ Phỉ, chỉ cho rằng Liễu Như Thị cũng sẽ giống như những cô gái khác.

Vì vậy sau khi danh tiếng của nàng ngày càng vang dội, mọi người cũng đua nhau bỏ tiền ra thưởng, cố gắng để có được sự ưu ái của mỹ nhân.

Tiễn Khiêm Ích sắc mặt khó coi nói: Nhưng lúc đầu.

Yến Phỉ Phỉ khinh bỉ cắt ngang lời hắn, nói thẳng: Tiễn Khiêm Ích, ngươi cũng nói là trước đây, thân là Thám Hoa Lang năm đó không lẽ không biết cái gì gọi là xưa khác nay khác sao.

Huống chi ta còn biết.

Đã từng Liễu Như Thị lấy tiền túi của mình cho ngươi tổ chức thi hội, kết giao bằng hữu, tiêu không chỉ năm nghìn lượng.

Kết quả lúc Liễu Như Thị phải xuất các, ngươi ngay cả ba nghìn lượng bạc trắng cũng không lấy ra được.

Còn đến trách ta dùng năm nghìn lượng bạc trắng chuộc nàng đi sao.

Liễu Như Thị nghe vậy, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ thất vọng, lời nói của Yến Phỉ Phỉ hiển nhiên đã gợi lại ký ức đau buồn của nàng.

Liễu Như Thị và Tiễn Khiêm Ích quen biết đã lâu.

Tiễn Khiêm Ích bị tài hoa của Liễu Như Thị chinh phục, Liễu Như Thị cũng hết lòng yêu mến tài tình và danh tiếng của hắn trong giới sĩ lâm.

Vì vậy, hai người đã có ước định.

Tiễn Khiêm Ích muốn cưới Liễu Như Thị, đương nhiên là cưới với thân phận ngoại thất.

Cái gọi là ngoại thất chính là không vào cửa chính, nuôi ở bên ngoài.

Dù vậy, Liễu Như Thị cũng bằng lòng gả cho Tiễn Khiêm Ích đã ngoài năm mươi, có thể thấy tình cảm sâu đậm.

Thậm chí để ủng hộ Tiễn Khiêm Ích, nàng còn lấy tiền túi của mình cho hắn sử dụng.

Nhưng lúc đó Tiễn Khiêm Ích đang bận tranh quyền đoạt lợi với Ôn Thể Nhân.

Chờ đến khi hắn đấu tranh thất bại, bị cách chức Lễ Bộ Thị Lang rồi mới nhớ đến Liễu Như Thị thì đã muộn.

Chỉ có thể theo trình tự thông thường để chuộc thân cho Liễu Như Thị.

Nhưng lúc đó giá trị của Liễu Như Thị đã giảm mạnh, nhiều nhất ba nghìn lượng là có thể chuộc nàng đi.

Đáng tiếc, Tiễn Khiêm Ích lại không lấy số tiền đó ra.

Mà Liễu Như Thị cũng suýt chút nữa bị người đàn ông khác mang đi.

Vì vậy, nói một cách nghiêm khắc, Tiễn Khiêm Ích chính là loại người bạc tình bạc nghĩa mà Yêu Nguyệt căm ghét nhất.

Cuối cùng, Liễu Như Thị bị Yến Phỉ Phỉ dùng năm nghìn lượng bạc trắng chuộc đi.

Điều này khiến Tiễn Khiêm Ích không khỏi mừng thầm, đồng thời cuối cùng cũng gom đủ năm nghìn lượng đến để chuộc thân cho Liễu Như Thị.

Cho nên mới có cảnh tượng trước mắt.

Đương nhiên, Liễu Như Thị khó tránh khỏi bị Tiễn Khiêm Ích làm tổn thương, vì vậy tâm trạng lúc này mới càng thêm phức tạp.

Tiễn Khiêm Ích nghe vậy hiển nhiên cũng có chút xấu hổ, chỉ có thể mặt dày mày dạn cầu xin Yến Phỉ Phỉ: Nói chung ta và Như Thị là thật lòng yêu nhau, cũng xin Yến lâu chủ thành toàn.

Năm nghìn lượng bạc trắng này coi như là trả lại số tiền Yến lâu chủ đã chuộc Như Thị trước đây, ta, Tiễn Khiêm Ích, cũng nguyện ý nợ Yến lâu chủ một ân tình.

Yến Phỉ Phỉ lúc này đã có chút sốt ruột.

Nàng chờ mãi mới đợi được Cố Hàn Uyên đến kinh thành, vào ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, đâu có thời gian lãng phí với Tiễn Khiêm Ích.

Yến Phỉ Phỉ xem thường nói: Hứ, ai thèm ân tình của ngươi.

Ngươi nói các ngươi thật lòng yêu nhau, có muốn ta nói cho Liễu Như Thị biết năm nghìn lượng bạc trắng này của ngươi từ đâu mà có

không.

Tiễn Khiêm Ích nghe vậy trong lòng cả kinh, lo lắng hô: Không được.

Phản ứng của Tiễn Khiêm Ích càng khiến mọi người cảm thấy kỳ quái.

Không khỏi tò mò trong đó rốt cuộc có bí mật gì.

Liễu Như Thị trong lòng khẽ động, bỗng nhiên lên tiếng: Phỉ Phỉ tỷ tỷ, xin tỷ nói rõ sự thật.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy khẽ cười một tiếng, đùa cợt nói: Nếu Như Thị đã muốn biết, vậy ta nói cho ngươi nghe.

Tiễn Khiêm Ích ngươi một mặt là một trong những nhân vật quan trọng của đảng Đông Lâm, một mặt lại ngấm ngầm liên hệ với Yêm Đảng.

Năm nghìn lượng này không phải là do Tào Chính Thuần đưa ra để lôi kéo ngươi sao.

Cầm tiền của Đông Xưởng muốn chuộc Như Thị, ngươi có muốn nghe xem Như Thị có bằng lòng đi theo ngươi không.

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường xôn xao.

Ngay cả mấy người bạn thân của Tiễn Khiêm Ích tại chỗ cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ sắc mặt khó coi mà không thể phản bác của hắn, càng khó có thể tin.

Ngược lại không ai nghi ngờ lời nói của Yến Phỉ Phỉ, dù sao Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thần thông quảng đại là điều ai cũng thấy.

Yến Phỉ Phỉ có thể như cá gặp nước ở kinh thành tự nhiên không thể thiếu sự hỗ trợ của Thiên Võng len lỏi khắp nơi.

Hơn nữa, Đông Xưởng và Tây Xưởng là hai bộ môn bị thẩm thấu nghiêm trọng nhất.

Ích Tà Vệ trà trộn vào trong đó quả thực không thể dễ dàng hơn.

Thậm chí còn mượn gà đẻ trứng, mở rộng quy mô của Ích Tà Vệ.

Vì vậy Thiên Võng có thể nói là đối với Đông Xưởng rõ như lòng bàn tay, mối liên hệ giữa Tiễn Khiêm Ích và Tào Chính Thuần tự nhiên không thoát khỏi sự hiểu biết của Thiên Võng.

Đảng Đông Lâm và Yêm Đảng như nước với lửa.

Tiễn Khiêm Ích có thể sau khi thất thế bị cách chức vẫn duy trì được danh vọng cực cao trong giới sĩ lâm chính là dựa vào đảng Đông Lâm.

Thậm chí chỉ cần an tâm chờ đợi, sớm muộn cũng sẽ có ngày phục chức.

Nhưng hắn lại ngấm ngầm có liên hệ với kẻ địch lớn nhất của đảng Đông Lâm là Yêm Đảng, còn tiếp nhận sự lôi kéo của Tào Chính Thuần, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Liễu Như Thị lúc này cũng có vẻ mặt đau đớn và thất vọng nói: Tiền tiên sinh, tại sao ngài lại có thể nhận tiền của Tào Chính Thuần.

Liễu Như Thị tuy chỉ là một nữ tử chốn phong trần, nhưng lại mang trong mình đại nghĩa quốc gia.

Theo nàng, Yêm Đảng đều là những kẻ sát hại trung thần, họa quốc ương dân.

Cầm tiền của Yêm Đảng đến để chuộc thân cho nàng, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy rùng mình.

Trong lòng Liễu Như Thị đối với Tiễn Khiêm Ích càng thêm thất vọng.

Tiễn Khiêm Ích lúc này trong lòng khẩn trương, hắn làm sao có thể nghĩ đến việc Yến Phỉ Phỉ lại trực tiếp vạch trần bí mật liên lạc giữa hắn và Tào Chính Thuần.

Sau này đừng nói là tiếp tục trở thành nhân vật quan trọng trong đảng Đông Lâm, thậm chí sẽ bị họ căm ghét, thanh danh bại hoại.

Dù sao so với kẻ địch, kẻ phản bội càng đáng trách hơn.

Chương 734

Chỉ có thể cứng rắn nói dối: Ta đây cũng là vì có thể chuộc ngươi đi mới không thể không hư dữ ủy xà với Tào Chính Thuần.

Lời này khó tránh khỏi có ý đổ lỗi, dường như tất cả đều là vì Liễu Như Thị mà ra.

Dáng vẻ không hề có chút đảm đương đó khiến người ta hoàn toàn thất vọng.

Liễu Như Thị cũng triệt để thất vọng về Tiễn Khiêm Ích.

Thậm chí trong lòng còn có chút may mắn vì trước đây Yến Phỉ Phỉ đã mang mình đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Thực tế, Tiễn Khiêm Ích trong lịch sử chính là một nhân vật khen chê bất nhất, là một kẻ sĩ giả dối.

Tài văn chương của Tiễn Khiêm Ích là không thể nghi ngờ, nếu không cũng sẽ không khiến Liễu Như Thị ngưỡng mộ.

Nhưng phẩm tính và khí tiết của hắn lại khiến người ta lên án.

Hắn vốn tự cho mình là thanh cao, lại ham mê công danh mà nhiều lần rơi vào vòng xoáy chính trị, lưu lại vết nhơ nịnh bợ Yêm Đảng, đầu hàng nhà Thanh.

Quan niệm trung quân của hắn cũng không kiên định.

Trong lịch sử, khi triều Minh diệt vong, Liễu Như Thị khuyên Tiễn Khiêm Ích cùng nhau nhảy xuống sông tuẫn quốc, dù sao lúc đó Tiễn Khiêm Ích là đại quan triều đình, chịu ơn sâu của hoàng đế.

Tiễn Khiêm Ích trầm tư không nói, cuối cùng đi xuống ao thử nước, nói: Nước lạnh quá, không xuống được, sau đó không chút do dự đầu hàng, còn kéo Liễu Như Thị không cho nàng nhảy.

Sau đó, sau khi đầu hàng nhà Thanh lại tham gia hoạt động phản Thanh, mưu cầu tái lập giá trị cuộc sống của mình trên quan niệm đạo đức truyền thống.

Có thể nói con người Tiễn Khiêm Ích này luôn ở trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan, thay đổi thất thường đáng xấu hổ.

Liễu Như Thị theo hắn, chỉ có thể dùng câu hoa nhài cắm bãi phân trâu để hình dung.

Yến Phỉ Phỉ nhíu chặt đôi mày, trong lòng đối với Tiễn Khiêm Ích càng thêm ghét bỏ.

Vì vậy trực tiếp tung ra chiêu cuối, khinh miệt nói: Ồ.

Cho nên Tào Chính Thuần đang vận động giúp ngươi quan phục nguyên chức cũng là xuất phát từ lòng tốt sao.

Tiễn Khiêm Ích thất kinh thốt lên: Làm sao ngươi biết.

Nếu chỉ là có chút quan hệ tiền bạc với Tào Chính Thuần, còn có thể dùng cách ngụy biện để cho qua.

Nhưng việc quan phục nguyên chức này hiển nhiên không phải chỉ đơn giản là lá mặt lá trái có thể che đậy được.

Thực tế, vì thế giới này Đông Xưởng không thể một mình độc bá trong triều đình Minh quốc, nên áp lực tâm lý của Tiễn Khiêm Ích khi ngầm đầu quân cho Đông Xưởng nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng loại chuyện này chỉ có thể làm trong bóng tối, đưa ra ánh sáng là toi mạng.

Liễu Như Thị nhìn dáng vẻ thảm hại của Tiễn Khiêm Ích, tự giễu một tiếng.

Mình ban đầu vậy mà chỉ vì tài tình của hắn đã phương tâm thầm hứa, vừa bỏ tiền túi ra tặng, lại không màng ủy khuất muốn gả cho hắn làm ngoại thất.

Bây giờ nghĩ lại thật nực cười làm sao.

May mà mọi chuyện vẫn chưa quá muộn.

Vì vậy, Liễu Như Thị sau khi bình tĩnh lại, đạm mạc nói: Tiền tiên sinh, ngài đi đi.

Giọng nói lạnh lùng đó khiến Tiễn Khiêm Ích giật mình.

Vô thức nói: Như Thị, ngươi nghe ta giải thích.

Nhưng lời đến đây lại nghẹn lại, dù sao trong tình thế cấp bách, cũng không đưa ra được lời giải thích hợp lý.

Huống chi những gì Yến Phỉ Phỉ nói vốn là sự thật.

Yến Phỉ Phỉ trong lòng càng thêm sốt ruột, nàng còn phải đi Giáo Phường Ty để chuộc thân cho mẹ của Chu Diệu Đồng.

Đâu có thời gian rảnh rỗi ở đây lãng phí với Tiễn Khiêm Ích.

Vì vậy, nàng quay đầu liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang vui vẻ xem kịch, sau khi trao đổi ánh mắt một phen, liền nói một cách chế nhạo: Thôi, để cho ngươi hết hy vọng.

Như Thị sau này sẽ là người của Cố công tử, cho nên ngươi cũng đừng có mơ tưởng hão huyền nữa.

Lời vừa nói ra, cả sảnh lại một phen xôn xao.

Bọn họ vừa tiếc nuối Liễu Như Thị đã có chủ, vừa tò mò Cố công tử trong miệng nàng là ai.

Liễu Như Thị tim đập thình thịch, không ngờ mình lại đột nhiên có chủ.

Vừa lật đổ những suy đoán trước đây, trong lòng lại vừa hoảng sợ vừa tò mò.

Tiễn Khiêm Ích có chút điên cuồng, tức giận nói: Dựa vào cái gì.

Hắn hôm nay danh tiếng đã tổn hại, nếu Liễu Như Thị lại theo người đàn ông khác, vậy hắn chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao.

Cũng khó trách hắn lại có bộ dạng cuồng loạn như vậy.

Yến Phỉ Phỉ căn bản lười để ý đến Tiễn Khiêm Ích, đang định cho người đuổi hắn ra ngoài, trong sảnh bỗng vang lên một giọng nói trong trẻo.

Chỉ bằng vạn lượng hoàng kim trong tay Cố mỗ, có được không.

Đám người nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã xem kịch hồi lâu, đang khoan thai bước đến cùng Chu Diệu Đồng và Lý Hương Quân.

Tiễn Khiêm Ích thất thần lẩm bẩm: Vạn lượng hoàng kim.

Vạn lượng hoàng kim tương đương với mười vạn lượng bạch ngân, thậm chí giá trị thực tế còn hơn cả mười vạn lượng bạch ngân.

Dùng vạn lượng hoàng kim để mua một danh kỹ, coi như là đệ nhất phú hộ kinh thành Vạn Tam Thiên cũng không làm được.

Ngược lại không phải Vạn Tam Thiên không bỏ ra được số tiền này, mà là dù cho là phú hộ thì số vốn lưu động có thể vận dụng cũng có hạn, phần lớn là tài sản cố định.

Huống chi giá trị hai bên không hề tương xứng.

Trong mắt những nam nhân làm đại sự, một nữ nhân mà thôi, dù xinh đẹp đến đâu cũng không đáng giá vạn lượng hoàng kim.

Coi như Liễu Như Thị ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu giá trị con người tăng lên gấp bội cũng là như vậy.

Trong đôi mắt đẹp của Liễu Như Thị cũng đầy vẻ kinh ngạc, cho dù nàng có nhãn quang cao đến đâu, tự tin thế nào, cũng không cảm thấy mình sẽ được người ta dùng vạn lượng hoàng kim để mua.

Dù cho những khoản thưởng mà nàng nhận được ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã có hơn vạn lạng bạch ngân nhưng đó là tổng số tiền thưởng của rất nhiều người cộng lại, một cá nhân thì căn bản không thể nào có người nguyện ý bỏ ra số tiền này.

Điều này khiến nàng không khỏi càng thêm tò mò về Cố Hàn Uyên, người đã tuyên bố muốn mua mình.

Theo tiếng hô nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm đang mỉm cười ấm áp với nàng.

Liễu Như Thị thấy vậy, đôi má lúm đồng tiền nhất thời hiện lên nụ cười yêu kiều.

Hiển nhiên nàng không ngờ người mua mình lại là một vị công tử trẻ tuổi tuấn lãng, phong độ ngời ngời như vậy, trong lòng không chỉ thở phào nhẹ nhõm mà thậm chí còn có chút tự ti, dù sao nàng dù xinh đẹp tài hoa đến đâu cũng chỉ là một kỹ nữ, đâu đáng để một nhân vật như vậy vì nàng mà tiêu nhiều tiền đến thế.

Thậm chí nàng không kìm được mà nghĩ, nếu như Cố Hàn Uyên đến thanh lâu nàng từng ở, những kỹ nữ kia sợ rằng không cần tiền cũng nguyện ý cùng hắn mây mưa.

Liễu Như Thị nghĩ vậy, lại nhìn về phía Tiễn Khiêm Ích đang thất hồn lạc phách, hình tượng hoàn toàn biến mất, sự tương phản càng thêm mãnh liệt.

Tiễn Khiêm Ích tâm thần hoảng hốt.

Coi như bán cả hắn đi cũng không gom đủ vạn lượng hoàng kim.

Dù có làm chó cho Tào Chính Thuần, y cũng sẽ không vì hắn mà bỏ ra vạn lượng hoàng kim.

Hắn không những không thể ôm mỹ nhân về mà còn vì yêu sách của Yến Phỉ Phỉ mà mang tiếng xấu, trong lòng bị đả kích nặng nề.

Vốn nhờ bảo dưỡng tốt, dù đã ngoài năm mươi cũng không có mấy sợi tóc bạc, trong phút chốc lại bạc thêm rất nhiều, lúc này trông chẳng khác gì một lão già tiều tụy thảm hại.

Yến Phỉ Phỉ thấy chướng mắt, trực tiếp ra hiệu cho người đuổi Tiễn Khiêm Ích ra ngoài.

Bất quá lúc này cũng không ai để ý đến Tiễn Khiêm Ích, tất cả đều bị thủ bút của Cố Hàn Uyên làm cho kinh sợ.

Ngay cả bản thân Liễu Như Thị cũng cảm thấy mình không đáng giá vạn lượng hoàng kim, huống chi là bọn họ.

Cố Hàn Uyên đón nhận những ánh mắt với đủ loại tâm tình, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Hắn nhạy bén phát hiện trong sân có hai ánh mắt đang rơi vào Chu Diệu Đồng đứng sau lưng hắn.

Một người ăn mặc như công tử nhà giàu, thần sắc kích động.

Một người mặc thường phục võ sĩ, dáng vẻ giỏi giang anh khí.

Ngồi cùng bàn với hắn còn có hai người khác.

Một người tuổi tác hơi lớn, thành thục ổn trọng.

Một người trẻ tuổi hơn, sắc mặt hơi tái, dường như có bệnh trong người.

Cố Hàn Uyên thấy bốn người có hình tượng như vậy, lại liên tưởng đến Chu Diệu Đồng sắc mặt hoảng hốt phía sau, nhất thời đã có suy đoán về thân phận của bọn họ.

Vị công tử nhà giàu chính là người yêu của Chu Diệu Đồng, Nghiêm Trọng Bân.

Chương 735

Ba người còn lại chính là Trầm Luyện, Lô Kiếm Tinh và Cận Nhất Xuyên.

Đồng thời Trầm Luyện chính là nam chính trong Tú Xuân Đao.

Thêm một nhân vật chính chẳng khác nào thêm một cây rau hẹ.

Trong lòng Cố Hàn Uyên nhất thời vui mừng thêm vài phần.

Bất quá hắn vẫn chưa quá để tâm đến bốn người lúc này.

Hắn nhìn Liễu Như Thị đang dùng đôi mắt long lanh mang theo tò mò và e lệ nhìn mình, ôn tồn cười nói: Hoàng kim vạn lượng dễ kiếm, tri âm một người khó cầu.

Chỉ là vạn lượng hoàng kim so với Liễu cô nương kinh tài tuyệt diễm, chẳng qua cũng chỉ là một đống tục vật mà thôi.

Đáng tiếc Cố mỗ bất quá là một kẻ tục nhân, cũng chỉ có những thứ này có thể lấy ra được.

Liễu Như Thị nghe vậy trong lòng càng thêm e thẹn, trái tim bé bỏng khẽ nhảy, gò má xinh đẹp ửng hồng.

Lời khen ngợi của Cố Hàn Uyên khiến nàng có chút không chịu nổi.

Nhất là câu nói kia Hoàng kim vạn lượng dễ kiếm, tri âm một người khó cầu càng chọc đúng vào tâm khảm của nàng.

Nàng đối với Cố Hàn Uyên hảo cảm tăng mạnh, chút chống cự cuối cùng trong lòng cũng tan thành mây khói.

Liễu Như Thị vừa xấu hổ vừa e sợ, nhẹ giọng nói: Cố công tử quá khen rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ thờ ơ mỉm cười nhàn nhạt.

Một trung niên nam tử toàn thân mặc hoàng sam, thần thái phiêu dật, khí chất ôn hòa bỗng nhiên cung kính hỏi: Xin hỏi có phải Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử đang ở trước mặt không.

Cố Hàn Uyên trong lòng hơi ngạc nhiên, không ngờ lại gặp một người quen cũ, nhẹ nhàng cười nói: Chính là Cố mỗ.

Thì ra là Hà Chưởng Môn của phái Côn Lôn, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa.

Chỉ là Hà phu nhân sao không đi cùng.

Nam tử chính là Chưởng môn phái Côn Lôn, Hà Thái Xung.

Từng có duyên gặp mặt một lần tại lễ mừng thọ trăm tuổi của Trương Tam Phong.

Hà Thái Xung trong lòng cũng tràn đầy cảm khái, thiếu niên năm đó từng nộ xích Bắc Thiếu Lâm, bây giờ đã trưởng thành thành trụ cột chống trời trong chốn giang hồ.

Cố Hàn Uyên tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, tướng mạo ngày càng hoàn mỹ, càng thêm tuấn mỹ.

Hơn nữa sau khi ra giang hồ, trải nghiệm phong phú, khí chất cũng khác xa so với lúc ở lễ mừng thọ của Trương Tam Phong.

Nếu không phải giữa đôi mày mơ hồ có bóng dáng ban đầu, Hà Thái Xung sợ rằng cũng không dám nhận.

Bất quá lúc này trong lòng Hà Thái Xung càng nhiều hơn là xấu hổ.

Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn đến kinh thành làm việc.

Hà Thái Xung vốn háo sắc, nghe nói đến danh tiếng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, tự nhiên sẽ nảy sinh mong muốn.

Phu nhân của Cố Hàn Uyên, Ban Thục Nhàn lại là một bình giấm chua và một con cọp mẹ nổi danh.

Vì vậy hắn cố ý tránh Ban Thục Nhàn, lén lút đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu xem thử.

Với địa vị Chưởng môn Côn Lôn, Hà Thái Xung tự nhiên có thể lấy được tư cách hội viên.

Phái Côn Lôn những năm gần đây thế lực có chút suy yếu, nhưng nội tình vẫn còn.

Hà Thái Xung lại là cao thủ Tông Sư, mặc dù là hạng chót trong các Tông Sư, nhưng dù sao cũng là Tông Sư, một suất hội viên Hoàng Kim vẫn có thể lấy được.

Đáng tiếc túi tiền rỗng tuếch, chỉ có thể ở lầu một thưởng thức ca múa một chút.

Lúc này bị Cố Hàn Uyên nhắc tới Ban Thục Nhàn, chỉ đành xấu hổ nói: Phu nhân nàng có việc phải làm, nên không cùng ta qua đây.

Chút tâm tư nhỏ của Hà Thái Xung sao có thể giấu được Cố Hàn Uyên, huống chi nhắc tới Ban Thục Nhàn vốn là hắn cố ý.

Cố Hàn Uyên nhớ rằng Ban Thục Nhàn tuy tuổi không nhỏ, lại mày mang sát khí, hung lệ tàn nhẫn, nhưng cũng có vài phần tư sắc, ngược lại có thể thử giao lưu một phen.

Bất quá chuyện này vẫn nên dùng thân phận Vô Thiên để làm thì thích hợp hơn.

Đám người trong sân lúc này căn bản không có tâm tình để ý đến Hà Thái Xung, tất cả đều đang kinh ngạc vì thân phận của Cố Hàn Uyên.

Mấy năm gần đây, người nổi danh nhất thiên hạ không ai khác chính là Cố Hàn Uyên.

Huống chi trước đó hắn còn ở trong hoàng cung của Thanh quốc, đại địch của Minh quốc, cùng Vô Thiên bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Còn thuận tiện giết chết Ngao Bái và Lục Địa Thần Tiên Đa Nhĩ Cổn, ở Minh quốc thanh uy càng hơn xưa.

Lúc này mọi người không khỏi có cảm giác như được tận mắt nhìn thấy nhân vật truyền kỳ.

Ngay cả các quan viên triều đình, văn nhân sĩ tử không ưa giang hồ cũng không dám coi thường Cố Hàn Uyên.

Vì vậy gần như cùng lúc đó, tất cả đều cung kính hành lễ đồng thanh nói: Kính chào Cố công tử.

Đương nhiên cũng có không ít người trong lòng âm thầm châm chọc, sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên cũng vang danh thiên hạ như thần công cái thế của hắn vậy.

Thảo nào lại vung vạn lạng vàng mua Liễu Như Thị.

Số người trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không ít.

Hơn trăm người cùng kêu lên vấn an, thanh thế có thể tưởng tượng được.

Cũng từ một phía phản ánh uy thế to lớn hiện giờ của Cố Hàn Uyên.

Trên giang hồ người người ca tụng, triều đình cũng phải vì hắn mà cúi đầu.

Đương nhiên lúc này kinh hãi nhất vẫn phải thuộc về ba nàng Chu Diệu Đồng, Lý Hương Quân và Liễu Như Thị.

Liễu Như Thị thì khỏi phải nói, vốn dĩ người vung vạn lạng vàng là một công tử phiên phiên trẻ tuổi anh tuấn đã đủ khiến nàng hài lòng.

Bây giờ càng có cảm giác như bị niềm vui bất ngờ đập trúng.

Giống như cào vé số, cào ra được một trăm đồng đã thấy thỏa mãn, không ngờ phía sau còn có thêm chữ vạn.

Đôi mắt đẹp long lanh như nước thu của nàng nhất thời không thể rời khỏi người Cố Hàn Uyên.

Mà Chu Diệu Đồng và Lý Hương Quân trước đây chỉ biết Cố Hàn Uyên họ Cố, lại chưa nghe Yến Phỉ Phỉ giải thích qua thân phận của hắn.

Lúc này biết được, cả hai đều khó tránh khỏi tâm thần chấn động.

Lý Hương Quân trong lòng hơi ngại ngùng, nghĩ đến lời Yến Phỉ Phỉ nói các nàng đều là vật sở hữu của Cố Hàn Uyên, lại liên tưởng đến danh tiếng phong lưu đa tình của hắn, hơn nữa hắn cũng đã biểu đạt hảo cảm với nàng.

Nàng nhất thời hiểu ra vận mệnh của mình.

Chống cự thì không có, chỉ là có chút rối rắm, nếu cứ theo lý này mà nói, vậy Lý Trinh Lệ phải làm sao bây giờ.

Mặc dù chỉ là quan hệ mẹ nuôi con nuôi, nhưng chỉ cần hơi nghĩ đến việc Lý Trinh Lệ, người phóng khoáng cởi mở, đối đãi với nàng như con gái ruột, lại cùng nàng ở trong lòng Cố Hàn Uyên, liền có một cảm giác xấu hổ khó tả.

Mà Chu Diệu Đồng, người đã từng hầu hạ Cố Hàn Uyên một lần, càng là lòng xuân ngượng ngùng, còn có chút vui mừng không muốn thừa nhận.

Dù sao hầu hạ một người bình thường và hầu hạ một nhân vật danh dương thiên hạ như Cố Hàn Uyên, cảm thụ trong lòng tự nhiên bất đồng.

Đến nỗi Chu Diệu Đồng trong nhất thời đều quên mất Nghiêm Trọng Bân đang nhìn mình.

Nghiêm Trọng Bân chỉ có thể coi là một công tử nhà giàu.

Khi Chu Thuận Xương bị xử trảm, Chu gia bị tịch biên, hắn bất lực.

Nhưng lại không quên được Chu Diệu Đồng.

Chỉ có thể âm thầm hạ quyết tâm chờ sau khi Chu Diệu Đồng vào Giáo Phường Ty liền cố gắng bao nuôi nàng.

Nhưng Chu Diệu Đồng lại bị Yến Phỉ Phỉ chuộc đi.

Điều này khiến hắn vừa may mắn lại vừa khó xử.

May mắn là Chu Diệu Đồng không phải tiếp khách ở Giáo Phường Ty, cho hắn cơ hội.

Khó xử là Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu tiêu phí cực cao, muốn mang Chu Diệu Đồng đi e rằng không dễ.

Nhưng hắn vẫn không từ bỏ, mỗi ngày đều đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chờ Chu Diệu Đồng xuất hiện.

Vì vậy khi hắn nhìn thấy Chu Diệu Đồng, tự nhiên mừng rỡ không thôi.

Nhưng dáng vẻ ngoan ngoãn đi theo Cố Hàn Uyên của Chu Diệu Đồng lại khiến hắn chau mày, có một dự cảm không lành.

Nhất là sau khi thân phận của Cố Hàn Uyên được tiết lộ, đôi mắt đẹp của Chu Diệu Đồng không hề rời khỏi hắn.

Chương 736

Nghiêm Trọng Bân cảm thấy áp lực sâu sắc đồng thời cũng cực kỳ không cam lòng.

Không khỏi lớn tiếng kêu: Diệu Đồng.

Chu Diệu Đồng nghe vậy giật mình, quay đầu liền thấy Nghiêm Trọng Bân đang nhìn chằm chằm mình.

Điều này khiến trong lòng nàng vừa hoảng sợ lại vừa rối rắm.

Chỉ đành đáp lại một tiếng nhỏ như muỗi kêu: Nghiêm công tử.

Dáng vẻ này của Chu Diệu Đồng khiến Nghiêm Trọng Bân càng nhíu chặt mày hơn.

Hắn trấn định tâm thần rồi hướng Yến Phỉ Phỉ cung kính hành lễ nói: Yến lâu chủ, ta cũng muốn thỉnh cầu ngài một ân tình.

Đây là năm ngàn lượng ngân phiếu, nguồn gốc tuyệt đối chính đáng, xin hãy cho ta mang Diệu Đồng đi.

Vừa mới xong một màn kịch hay, lại tới một màn khác.

Đám người xem kịch vừa mới hoàn hồn sau cú sốc Cố Hàn Uyên hiện thân, lúc này thấy tình hình lại dấy lên hứng thú xem trò vui.

Cố Hàn Uyên ngược lại không có chút bất ngờ nào.

Hắn cười như không cười nhìn về phía Chu Diệu Đồng đang cúi đầu.

Yến Phỉ Phỉ lúc này rất không vui.

Thực ra những chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra, xử lý cũng coi như quen tay.

Chỉ là có Cố Hàn Uyên ở đây, khiến nàng cảm thấy mất mặt.

Đương nhiên việc không xử lý ổn thỏa cái đuôi của Liễu Như Thị và Chu Diệu Đồng đúng là nàng thất trách.

Yến Phỉ Phỉ bất mãn nhìn Nghiêm Trọng Bân, trầm giọng nói: Chậc, hôm nay là thế nào vậy.

Còn kéo bè kéo lũ đến nữa.

Yến lâu chủ, Diệu Đồng còn chưa lên đài, cũng không có ai vì nàng mà khen thưởng.

Để biểu thị thành ý, ta có thể bỏ thêm năm ngàn lượng nữa, mời Yến lâu chủ dàn xếp một chút.

Nghiêm Trọng Bân không để tâm đến thái độ của Yến Phỉ Phỉ, vẫn cung kính nói.

Thậm chí còn lấy thêm năm ngàn lượng ngân phiếu để tỏ thành ý.

Ít nhất thì thành ý này trong mắt người ngoài xem ra là đã đủ rồi.

Nhất là khi có vết xe đổ của Tiễn Khiêm Ích để so sánh.

Đương nhiên thân phận hai người cũng bất đồng.

Tiễn Khiêm Ích dù sao cũng là nguyên Lễ Bộ Thị Lang, nhân vật quan trọng của Đông Lâm đảng, danh vọng trong giới sĩ lâm cũng cao.

Nhưng Nghiêm Trọng Bân chỉ là một giám sinh của Quốc Tử Giám.

Kim Đao Nghiêm gia có tiền cũng có chút thực lực, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một thân hào mà thôi.

Có điều Nghiêm Trọng Bân nói cũng có lý.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu dù có muốn nâng đỡ Chu Diệu Đồng cũng phải bỏ ra tài nguyên.

Nếu chỉ vì kiếm tiền, một vạn lượng này cũng không phải là ít.

Nghiêm Trọng Bân không thể từ Giáo Phường Ty chuộc Chu Diệu Đồng ra chỉ vì hắn không có quan hệ trên quan trường.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên chế nhạo cười khẽ: Ồ.

Thì ra Diệu Đồng vẫn chưa có ai khen thưởng qua à.

Tốt lắm, Cố mỗ cũng thưởng cho Diệu Đồng vạn lượng hoàng kim.

Miễn cho người khác nói Cố mỗ bên trọng bên khinh.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa hào phóng vung vạn lạng vàng khiến mọi người kinh ngạc.

Ngược lại không có ai đi nghi ngờ con đường tài chính và thực lực tiền bạc của hắn.

Dù sao với địa vị của Cố Hàn Uyên ngày nay, vạn lượng hoàng kim quả thực dễ như trở bàn tay.

Nếu có người cầu đến hắn, muốn hắn ra tay giúp một việc, không có vạn lượng hoàng kim sợ rằng đều không có ý tứ mở miệng.

Đương nhiên trong mắt đại đa số người, tặng hoàng kim cho Cố Hàn Uyên chắc chắn không hiệu quả bằng tặng mỹ nhân.

Cảnh tượng trước mắt dường như cũng đã xác nhận điểm này.

Ngược lại là Chu Diệu Đồng và Lý Hương Quân trong lòng khó tránh khỏi có chút kỳ quái.

Các nàng đều biết Cố Hàn Uyên chính là chủ nhân của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Chẳng qua là tiền từ túi trái chuyển sang túi phải, đừng nói là vạn lượng hoàng kim, coi như là mười vạn lượng hoàng kim chẳng phải cũng chỉ là chuyện một câu nói sao.

Lúc trước thấy Cố Hàn Uyên nói mua Liễu Như Thị, các nàng đã rất cạn lời rồi.

Lúc này thì càng thêm cạn lời.

Nhất là Chu Diệu Đồng, với tư cách là trung tâm của câu chuyện, không khỏi lặng lẽ liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy giận dỗi.

Yến Phỉ Phỉ lúc này được Cố Hàn Uyên chống lưng, càng thêm đắc ý trêu chọc nói: Nghiêm công tử nghe chưa.

Hơn nữa Diệu Đồng sau này cũng là người của Cố công tử.

Ngươi có thể mang vạn lượng bạch ngân của ngươi đi rồi.

Cái này.

Nghiêm Trọng Bân do dự.

Vạn lượng bạch ngân hắn lấy ra tuy có thể sẽ bị cha hắn Nghiêm Bồi Phục quở trách, nhưng vạn lượng hoàng kim đừng nói hắn không vận dụng được, cho dù có thể, về đến nhà cũng sẽ bị đánh gãy chân.

Nghiêm Trọng Bân không còn cách nào, đành phải cố gắng tìm đột phá từ phía Chu Diệu Đồng, gấp gáp nói: Diệu Đồng, ngươi nói một câu đi.

Chu Diệu Đồng chần chừ một lúc, nhưng dưới ánh mắt mong đợi của Nghiêm Trọng Bân, nàng áy náy nói: Nghiêm công tử, xin lỗi.

Đưa ra quyết định như vậy đối với Chu Diệu Đồng mà nói cũng không khó khăn.

Thứ nhất, mẹ nàng còn cần Cố Hàn Uyên đi cứu.

Thứ hai, bản thân Cố Hàn Uyên cũng không phải là đối tượng khó chấp nhận.

Trải qua biến cố bị tịch biên gia sản, những gì Chu Diệu Đồng có thể hy vọng không còn nhiều.

Huống chi Yến Phỉ Phỉ tuyệt đối sẽ không để nàng cùng Nghiêm Trọng Bân đi.

Thay vì gây ra chuyện không vui, không bằng thản nhiên chấp nhận vận mệnh của mình.

Lúc này biểu cảm của Nghiêm Trọng Bân gần như giống hệt Tiễn Khiêm Ích lúc rời đi.

Trong sự thất hồn lạc phách mang theo nỗi thất vọng đậm đặc.

Hiển nhiên việc bị người con gái mình yêu sâu đậm từ chối khiến hắn vô cùng đau khổ.

Bất quá hắn vẫn mạnh hơn Tiễn Khiêm Ích rất nhiều, không để lộ ra dáng vẻ mất mặt không nỡ nhìn thẳng.

Chỉ là cứ nhìn chằm chằm vào Chu Diệu Đồng.

Chu Diệu Đồng thấy vậy không đành lòng quay đầu đi.

Nàng và Nghiêm Trọng Bân đúng là yêu nhau, chỉ là cuối cùng vẫn phải chịu sự bức bách của hiện thực.

Dĩ nhiên đối với Cố Hàn Uyên mà nói, có thể chia rẽ một đôi tình nhân là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Huống chi trên người Chu Diệu Đồng còn có thân phận nữ chính.

Chỉ là nam chính tương ứng không phải là Nghiêm Trọng Bân mà thôi.

Lúc này dường như mọi chuyện đã trần ai lạc định, trò vui có thể xem cũng đã xem xong.

Mọi người hứng thú cũng giảm dần, những người chuẩn bị rời đi cũng lần lượt rời đi.

Trầm Luyện sau khi liếc sâu một cái vào Chu Diệu Đồng cũng chuẩn bị gọi Lô Kiếm Tinh và Cận Nhất Xuyên rời đi.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên ung dung nói: Ba vị bằng hữu bàn kia xin dừng bước, Cố mỗ thấy mặt thiện, không bằng lên lầu hai một chuyến.

Ba người Trầm Luyện nghe vậy ngẩn ra.

Ánh mắt của Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, chính là chỉ ba người bọn họ.

Lô Kiếm Tinh nhíu mày, suy nghĩ Cố Hàn Uyên rốt cuộc có mục đích gì.

Ba người họ tuy đều là Cẩm Y Vệ, nhưng bất quá chỉ là tiểu kỳ nhỏ nhoi mà thôi.

Địa vị của họ và Cố Hàn Uyên chênh lệch cực lớn, lại nhận được sự chú ý của hắn.

Chương 737

Còn như cái gọi là mặt thiện, nghe như một câu khách sáo là được, nếu tin thật chính là ngốc.

Vì vậy lời mời của Cố Hàn Uyên khiến hắn cảm thấy cát hung khó liệu.

Ngược lại là Cận Nhất Xuyên không có quá nhiều suy nghĩ.

Hắn lúc này còn đang đau đầu vì chuyện của mình, thực sự không có tâm tư lo lắng ý đồ của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng Trầm Luyện có một dự cảm không lành, vô thức không muốn đồng ý với Cố Hàn Uyên, nhưng khi hắn nhìn thấy đôi mắt quyến rũ dưới hàng mi hơi nhíu của Chu Diệu Đồng, lại do dự.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Chu Diệu Đồng, hắn đã thích nàng.

Hắn và Nghiêm Trọng Bân có cùng suy nghĩ, vốn còn dự định sau khi Chu Diệu Đồng vào Giáo Phường Ty sẽ cố gắng che chở cho nàng.

Không ngờ lại bị Yến Phỉ Phỉ chuộc ra trước, đến nỗi hai người đến nay vẫn chưa gặp nhau.

Bất quá Cố Hàn Uyên tin tưởng, nếu không có mình nhúng tay, hai người cuối cùng vẫn sẽ vì nhiều nguyên nhân mà quen biết, cuối cùng trở thành một đôi.

Đã như vậy, không bằng để mình khống chế quá trình này.

Để cho bọn họ ở ngay dưới mí mắt của mình, tránh cho không thể kiểm soát.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa thúc giục, trong ba người có hai người là người thông minh, biết nên làm thế nào mới là chính xác.

Quả nhiên, Lô Kiếm Tinh bỗng nhiên cung kính nói: Đa tạ Cố công tử, vậy chúng ta xin cung kính không bằng tuân mệnh.

Đại ca.

Trầm Luyện vẻ mặt nghi hoặc, hắn còn chưa quyết định đâu.

Lô Kiếm Tinh thở dài một tiếng, sắc mặt phức tạp vỗ vỗ vai Trầm Luyện nói: Ta biết nhị đệ ngươi vì sao mà đến.

Bất kể thế nào cũng phải gặp mặt một lần chứ.

Thật ra là vì hắn thấy được sự do dự trong ánh mắt Trầm Luyện khi nhìn về phía Chu Diệu Đồng, mới khiến hắn hạ quyết tâm.

Bỏ qua những chuyện khác, Lô Kiếm Tinh đúng là một đại ca tốt có tình có nghĩa.

Sau đó ba người theo Cố Hàn Uyên lên lầu hai.

Liễu Như Thị, Chu Diệu Đồng và Lý Hương Quân cũng không ngoại lệ.

Đây cũng là một gian phòng riêng độc thuộc về Cố Hàn Uyên, nội thất trang trí khiêm tốn xa hoa nhưng vẫn luôn toát ra một vẻ quý khí.

Yến Phỉ Phỉ phân phó thị nữ dọn lên một bàn rượu và thức ăn thượng hạng nhất.

Mặc dù Cố Hàn Uyên trước giờ không ăn những thứ này, nhưng phô trương lại không thể giảm.

Nhưng những món rượu và thức ăn mà Cố Hàn Uyên không hứng thú lại khiến ba người Lô Kiếm Tinh cảm thấy câu nệ.

Lô Kiếm Tinh luôn tự cho mình là người có kiến thức rộng, kết quả ngay cả nguyên liệu nấu ăn của những món này cũng không nhận ra.

Rượu là Tinh Nguyệt Tửu gần đây nổi danh ở kinh thành.

Ý là chỉ có sao và trăng mới có thể sáng như vậy.

Chỉ ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mới có thể thưởng thức được.

Tinh Nguyệt Tửu được chế biến bằng phương pháp ủ đặc biệt, trong suốt sáng ngời, thoáng nhìn chỉ tưởng là nước lã, nhưng mùi rượu nồng nàn xộc vào mũi lại cực kỳ say lòng người.

Ngửi một hơi liền có cảm giác say sưa tâm thần điên đảo.

Nghe đồn chỉ cần uống một ngụm liền không còn hứng thú với rượu đục bình thường nữa.

Bất quá số lượng có hạn, giá cao ngất ngưởng.

Tinh Nguyệt Tửu này cũng là một lợi khí vơ vét của cải của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Tinh Nguyệt Tửu và cấp bậc hội viên cũng được chia thành bốn cấp.

Hội viên cấp nào mới có thể mua được Tinh Nguyệt Tửu cấp đó.

Nghe nói Hoàng Đế từng uống qua một lần Tinh Nguyệt Tửu cấp Hắc Kim, kết quả say một ngày một đêm, còn gây ra không ít náo loạn.

Bất quá cũng nhờ vậy mà Tinh Nguyệt Tửu hoàn toàn vang danh.

Ba người Lô Kiếm Tinh âm thầm suy đoán, Tinh Nguyệt Tửu trước mắt nhất định là cấp Hắc Kim, dù sao với thân phận địa vị của Cố Hàn Uyên, tất nhiên là hội viên Hắc Kim.

Ba người đối mặt với sự đãi ngộ chênh lệch thân phận cực lớn này khó tránh khỏi cảm thấy không biết phải làm sao.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Không cần khách sáo, ba vị có thể tùy tiện thưởng thức.

Nhưng ba người căn bản không dám động đũa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy bật cười một tiếng nói: Xem ra là Cố mỗ khiến ba vị quá căng thẳng.

Cũng tốt, đã như vậy thì nói thẳng vào vấn đề đi.

Ba người đối mặt với áp lực từ Cố Hàn Uyên quá lớn, lúc này nghe vậy cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thà sớm biết được mục đích của Cố Hàn Uyên còn hơn là đoán đông đoán tây.

Lô Kiếm Tinh ôm quyền nói: Cố công tử nếu có chuyện gì phân phó xin cứ nói rõ.

Nếu làm được, ba huynh đệ chúng ta tuyệt không từ chối.

Chỉ là chúng ta bất quá là tiểu kỳ của Cẩm Y Vệ, e rằng sẽ làm lỡ việc của Cố công tử.

Lô Kiếm Tinh suy đoán Cố Hàn Uyên có chuyện muốn họ làm.

Thay vì chờ Cố Hàn Uyên nói ra, không bằng chủ động nói rõ ý nguyện và khó khăn.

Như vậy không chỉ có thể để lại ấn tượng tốt cho Cố Hàn Uyên, mà còn có thể tránh bị trách phạt nếu không hoàn thành việc.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên vẻ kinh ngạc.

Thực ra người hắn coi trọng hơn không phải là Trầm Luyện, nhân vật chính, mà ngược lại là Lô Kiếm Tinh trước mắt.

Lô Kiếm Tinh tuy có chút do dự, nhưng khi nước đến chân lại có thể rất quyết đoán.

So với Trầm Luyện gần như bị tình tiết thúc đẩy, mạnh hơn không chỉ một chút.

Nếu không phải trên người không có khí vận nhân vật chính, cũng sẽ không vì Trầm Luyện mà cam tâm đi chết.

Đây cũng là bệnh chung của đa số người bên cạnh nhân vật chính, không tự chủ được mà trở thành vật hi sinh và chất dinh dưỡng cho sự trưởng thành của nhân vật chính.

Cho nên không có chuyện gì thì không nên làm bạn với nhân vật chính, vẫn là làm phản diện tự tại hơn.

Nhưng câu nói đầu tiên của Cố Hàn Uyên đã kinh thiên động địa.

Ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn ba quân cờ được chọn, trầm giọng nói: Cố mỗ chuẩn bị đối phó Đông Xưởng.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy nhất thời hoảng hốt, hắn không muốn đi chịu chết, vội vàng nói: Nhưng chỉ ba người chúng ta.

Cố Hàn Uyên cắt ngang lời nói vội vàng của Lô Kiếm Tinh, giải thích: Ngươi đừng vội.

Cố mỗ đương nhiên sẽ không để các ngươi đi đối đầu trực diện với Đông Xưởng, cũng biết địa vị của các ngươi trong Cẩm Y Vệ rất thấp.

Tình cảnh của Cẩm Y Vệ hôm nay các ngươi cũng biết, hầu như đã trở thành tay sai của Đông Xưởng.

Trong Tứ Đại Chỉ Huy Sứ, Bạch Hổ chỉ là một mãng phu, hữu dũng vô mưu.

Chu Tước quanh năm ở bên ngoài do thám tình báo Mông Nguyên, ngoài tầm tay với.

Thanh Long có lòng đối kháng Đông Xưởng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Huyền Vũ càng là âm thầm đầu phục Đông Xưởng, cũng là đầu sỏ gây nên cục diện Cẩm Y Vệ sa sút đến bây giờ.

Vì vậy Cẩm Y Vệ muốn đứng lên nhất định phải giải quyết Huyền Vũ trước.

Cố mỗ hy vọng các ngươi có thể tìm được chứng cứ phạm tội của Huyền Vũ, lật đổ hắn.

Cố Hàn Uyên ưu tiên giải thích tính chính nghĩa trong việc hy vọng ba người Lô Kiếm Tinh làm.

Sự tà ác của Đông Xưởng ai cũng biết.

Đánh đổ Đông Xưởng trong mắt đại đa số người đều là chuyện tốt ích nước lợi dân.

Liễu Như Thị lúc này nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trong mắt đều là sùng kính.

Nàng sùng bái nhất là những nhân vật anh hùng vì nước vì dân.

Liễu Như Thị vẫn có lý tưởng cao xa và tình cảm yêu nước.

Chỉ là thân là một nữ nhi lại thân bất do kỷ, đành phải gửi gắm nguyện vọng này vào người nam tử mình coi trọng.

Trước đây coi trọng Tiễn Khiêm Ích cũng có một phần lớn nguyên nhân này, dù sao khi đó hắn vẫn là người đứng đầu Đông Lâm đảng đối nghịch với Yêm đảng, Lễ Bộ Thị Lang.

Chính lập trường này đã cộng thêm cho hắn rất nhiều điểm trước mặt Liễu Như Thị.

Chương 738

Bằng không nếu chỉ nói về tài tình, Tiễn Khiêm Ích còn không bằng chính Liễu Như Thị, lại là một lão già xấu xí ngoài năm mươi.

Cho nên Liễu Như Thị mới thất vọng đến vậy khi hắn bị Tào Chính Thuần lôi kéo.

Lúc này, phần hảo cảm và kỳ vọng này liền thuận lý thành chương chuyển sang Cố Hàn Uyên.

Lý Hương Quân nguyện vọng không mãnh liệt như Liễu Như Thị, nhưng lựa chọn lập trường lại giống hệt, cũng ghét Yêm đảng.

Nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trong mắt cũng không khỏi thêm mấy phần sùng kính và e thẹn.

Dù sao nếu không có gì bất ngờ, nàng sớm muộn cũng sẽ trở thành người của Cố Hàn Uyên.

Nếu như trước đây chỉ là đơn thuần chấp nhận, thì lúc này trong lòng nàng đã dấy lên vài phần mong đợi.

Những danh kỹ lưu danh hậu thế này dường như đều có phẩm chất tương tự, không ít người mang đại nghĩa quốc gia trong lòng.

Cũng chính phẩm chất khiến nhiều nam tử hổ thẹn này đã mang đến cho các nàng càng nhiều tính truyền kỳ hơn.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự thay đổi trong ánh mắt của hai nàng, ánh mắt sâu thẳm mỉm cười.

Hắn muốn đối phó Đông Xưởng đồng thời cũng thuận tiện thu được hảo cảm của hai nàng.

Đương nhiên nói chính xác hơn, hắn muốn đối phó là Tào Chính

Thuần chứ không phải Đông Xưởng.

Chu Hậu Chiếu cũng không phải là kẻ ngu ngốc hết thuốc chữa, làm sao lại thực sự tùy ý để Đông Xưởng, thanh đao sắc bén này, bị bẻ gãy.

Đứng trên lập trường của nhân vật chính, Tào Chính Thuần tự nhiên được gọi là ác quán mãn doanh.

Nhưng Tào Chính Thuần đối với Chu Hậu Chiếu lại là trung thành nhất.

Bằng không vì sao Chu Vô Thị phải đợi đến khi giết chết Tào Chính Thuần mới bắt đầu soán vị.

Minh quốc có rất nhiều vương gia muốn tạo phản, Tào Chính Thuần chính là cái chốt bảo hiểm không cho bọn họ manh động.

Mà việc Cố Hàn Uyên phải làm chính là rút cái chốt bảo hiểm Tào Chính Thuần này ra, để cho Minh quốc loạn lên.

Ba người Lô Kiếm Tinh nhìn nhau.

Tình cảnh của ba người bây giờ trong Cẩm Y Vệ rất khó xử.

Mà tình cảnh khó xử của họ lại có ít nhiều quan hệ với việc Cẩm Y Vệ bị Đông Xưởng khống chế.

Vì vậy nếu có thể lật đổ Huyền Vũ, để Cẩm Y Vệ thoát khỏi sự khống chế của Đông Xưởng, đối với họ mà nói cũng là chuyện tốt.

Nhưng họ cũng không ngu đến mức cho rằng mình thực sự có thể tìm được chứng cứ phạm tội của Huyền Vũ.

Vẫn là Lô Kiếm Tinh làm đại diện lên tiếng, hắn do dự nói: Cố công tử vì nước vì dân, bọn ta vô cùng bội phục.

Nhưng chúng ta địa vị thấp, ngay cả cơ hội tiếp xúc với Huyền Vũ Chỉ Huy Sứ cũng không có, huống chi là tìm được tội chứng của hắn.

Dừng một chút, hắn cẩn thận liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, nói: Hơn nữa. tại hạ có một chuyện không rõ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thờ ơ ra hiệu cho hắn nói tiếp.

Lô Kiếm Tinh thấy vậy đành phải kiên trì nói: Cố công tử vì sao lại chọn chúng ta.

Cố Hàn Uyên cười khẽ một tiếng nói: Các ngươi có băn khoăn như vậy cũng rất bình thường.

Lý do Cố mỗ chọn các ngươi là vì các ngươi có điều cầu, mà Cố mỗ vừa hay có thể giúp được các ngươi.

Giúp đỡ lẫn nhau mới là cơ sở hợp tác không phải sao.

Hơn nữa các ngươi cũng rất có năng lực, đã phá không ít vụ án cho Cẩm Y Vệ, chỉ là công lao đều bị cấp trên đoạt đi.

Dừng một chút.

Hắn nhìn ba người sắc mặt rõ ràng trở nên khó coi, tiếp tục nói: Lô Kiếm Tinh, mẹ ngươi vẫn hy vọng ngươi có thể kế thừa chức bách hộ của cha ngươi.

Nhưng công lao lập không ít, tiền lót đường cũng tốn không ít, lại từ đầu đến cuối không có tin tức.

Bởi vì tên bách hộ Trương Anh của ngươi đã tự mình nhận hết công lao và tiền lót đường của ngươi.

Sợ rằng không bao lâu nữa hắn có thể dựa vào đó mà lên chức phó thiên hộ.

Năng lực của ba người Lô Kiếm Tinh không thể nghi ngờ, nhất là trong tình hình Cẩm Y Vệ đã mục nát, càng lộ ra sự nổi bật.

Vì vậy danh tiếng của họ thực ra không hề nhỏ, bằng không cũng sẽ không chỉ với chức vị tiểu kỳ mà đã lấy được thẻ hội viên Thanh

Đồng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu từ Yến Phỉ Phỉ.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy nhất thời sầm mặt lại, hắn tuy cũng có chút suy đoán, nhưng không ngờ mình tân tân khổ khổ lập công, tốn nhiều tiền như vậy.

Kết quả chức bách hộ mình muốn không được, lại còn đẩy Trương Anh lên chức Phó Thiên Hộ.

Bất mãn và không cam lòng nhất thời xông lên đầu.

Cố Hàn Uyên thấy vậy thỏa mãn cười, thong thả nói: Ta có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề Trương Anh.

Chỉ là chức bách hộ có lẽ ngươi sẽ không có cơ hội làm.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy giật mình, vẻ mặt hoang mang.

Hắn vốn tưởng rằng cách Cố Hàn Uyên lôi kéo hắn là giúp hắn lên chức bách hộ.

Lúc này lại nói hắn không làm được bách hộ, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Đành phải cẩn thận hỏi: Ý của Cố công tử là gì.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Bách hộ cũng chỉ là một chức quan nhỏ, làm có ích gì.

Tự nhiên là hất cẳng Trương Anh để làm Phó Thiên Hộ.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy trong lòng cuồng loạn.

Giọng nói khàn khàn hỏi: Cố công tử nói thật.

Thiếu sót lớn nhất của Lô Kiếm Tinh chính là hắn là một kẻ ham làm quan.

Lời hứa của Cố Hàn Uyên đã nắm chắc điểm yếu của hắn.

Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Đừng quá xem nhẹ Cố mỗ.

Chỉ cần ngươi đồng ý giúp ta, Phó Thiên Hộ cũng làm không được bao lâu, Cẩm Y Vệ Thiên Hộ mới là chức vị ngươi cần chuẩn bị nhậm chức.

Mà chỉ cần có thể lật đổ Huyền Vũ, tu vi của ngươi có thể đề thăng tới Tông Sư, Chỉ Huy Sứ tiếp theo chính là ngươi.

Cố Hàn Uyên vẽ ra một chiếc bánh nướng vừa to vừa tròn, Lô Kiếm Tinh căn bản không chống đỡ được.

Nếu theo sự phát triển bình thường, hắn dù làm đến già chết cũng không thể làm được Cẩm Y Vệ Thiên Hộ, càng đừng nói đến sự cám dỗ của chức võ quan Chính Tam Phẩm như Chỉ Huy Sứ.

Ba người họ đều là tu vi Tiên Thiên, bằng không cũng sẽ không chỉ bằng thân phận tiểu kỳ mà đã tạo dựng được danh tiếng không nhỏ.

Đáng tiếc Cẩm Y Vệ mục nát bây giờ, chỉ có thực lực mà không có tiền, không có quan hệ thì căn bản không thể ngóc đầu lên được.

Lô Kiếm Tinh vốn là người lớn tuổi nhất trong ba người, tu vi cao nhất, đã là tu vi Tiên Thiên đỉnh phong.

Muốn trở thành Tông Sư cũng không phải là chuyện không thể nào.

Đặc biệt nếu thật sự trở thành Cẩm Y Vệ Thiên Hộ, tâm cảnh được đề thăng, chưa chắc sẽ không một sớm đột phá Tông Sư.

Bất quá trong lòng hắn vẫn rất coi trọng tình nghĩa huynh đệ, vì vậy vô thức nhìn về phía Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên.

Hai người này đối với việc thăng quan không có chấp niệm lớn, nhưng Cố Hàn Uyên đã sớm có chủ ý để nắm chắc họ.

Vì vậy hắn cười nhẹ nói: Cận Nhất Xuyên, những bí mật kia của ngươi ta biết.

Đinh Tu cũng là dựa vào đó để quấy rầy ngươi, lừa gạt tiền bạc của ngươi.

Cận Nhất Xuyên nguyên danh là Đinh Hiển, giết chết Cẩm Y Vệ truy sát mình đồng thời thay thế thân phận của y mới trở thành Cẩm Y Vệ.

Lúc này hắn nghe vậy trong lòng kinh hãi, vô thức muốn giảo biện, nhưng nhìn thấy biểu tình tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên liền dập tắt ý định giảo biện.

Thầm nghĩ chẳng lẽ Cố Hàn Uyên muốn mượn chuyện này để uy hiếp mình.

Cố Hàn Uyên quả thật có ý định uy hiếp Cận Nhất Xuyên.

Nhưng hắn không nói thẳng, chỉ cần ngầm hiểu với nhau là đủ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chỉ thản nhiên nói: Những chuyện quá khứ của ngươi, Cố mỗ có thể thông cảm.

Nhưng phiền phức lớn nhất của ngươi bây giờ vẫn là Đinh Tu, Cố mỗ có thể giúp ngươi giải quyết hắn.

Cận Nhất Xuyên nghe vậy trong lòng kinh hãi, vô thức vội vàng nói: Cố công tử xin hãy bỏ qua cho sư huynh của ta, đừng giết hắn.

Cố Hàn Uyên không khỏi nhìn Cận Nhất Xuyên đang vội vã bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Cận Nhất Xuyên và Đinh Tu thật sự rất thú vị, rõ ràng đều rất quan tâm đối phương, nhưng lại luôn dùng một phương thức kỳ quái để duy trì mối quan hệ.

Đinh Tu dùng bí mật của Cận Nhất Xuyên để tống tiền hắn.

Cận Nhất Xuyên cũng gần như là dốc hết sức mình để thỏa mãn yêu cầu của Đinh Tu.

Hai người họ là sư huynh đệ, thế nhưng sư môn đã diệt, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Theo lý mà nói, đáng lẽ họ phải nương tựa lẫn nhau, nhưng cả hai đều không biết cách biểu đạt đúng đắn, vì vậy mới có mối quan hệ tống tiền và bị tống tiền quỷ dị như bây giờ.

Chương 739

Nhưng đến cuối kịch tình, Cận Nhất Xuyên vì cứu Đinh Tu mà chết.

Đinh Tu cũng không chút do dự đi báo thù cho Cận Nhất Xuyên.

Tóm lại, trong mắt Cố Hàn Uyên, đó là hai gã đàn ông ngạo kiều.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Yên tâm đi, Cố mỗ không phải người không hiểu lòng người như vậy.

Đinh Tu không phải thiếu tiền sao.

Ngươi giới thiệu hắn đến chỗ ta làm việc, ta đảm bảo sẽ thỏa mãn nhu cầu tiền tài của hắn.

Mà việc hắn cần làm chính là phụ trợ các ngươi.

Thế nào.

Cận Nhất Xuyên ngươi còn hài lòng chứ.

Cận Nhất Xuyên lúc này có cảm giác bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu hoàn toàn.

Trong lòng nhất thời tràn đầy kính nể, cung kính nói: Ta thay mặt sư huynh cảm tạ Cố công tử.

Không vì mình mà tạ, vì Đinh Tu mà tạ.

Thú vị.

Cố Hàn Uyên trong lòng cười thầm, trầm ngâm nói: Bệnh của ngươi cũng không nhẹ, nếu không chữa trị nữa, e rằng sống không quá một năm.

Lô Kiếm Tinh và Trầm Luyện vô cùng kinh hãi.

Tam đệ.

Đây là chuyện gì.

Cận Nhất Xuyên nghe vậy cười khổ nói: Bệnh cũ thôi.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cười khẽ: Cận Nhất Xuyên, ngươi làm việc cho Cố mỗ, không thể chỉ có thời hạn sử dụng một năm được.

Bệnh của ngươi cứ giao cho Cố mỗ.

Dứt lời, hắn ra tay như điện, mấy cây ngân châm liền đâm vào ngực Cận Nhất Xuyên.

Cố Hàn Uyên nắm lấy một đầu ngân châm, nội lực theo đó tuôn vào, Cận Nhất Xuyên nhất thời đầu đầy mồ hôi.

Không lâu sau, Cố Hàn Uyên thu hồi ngân châm, khẽ nói: Thế nào.

Khá hơn chưa.

Lúc này Cận Nhất Xuyên đã không còn vẻ mặt trắng bệch, suy yếu vô lực như trước nữa.

Gương mặt hồng hào cùng ánh mắt có thần đều chứng minh thân thể hắn đã tốt lên nhiều.

Cận Nhất Xuyên ánh mắt phức tạp nói: Đa tạ Cố công tử.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đã tốt hơn nhiều, cơn ho hen vẫn luôn đè nén trước đây cũng tiêu tan.

Nếu cứ trị liệu như vậy thêm vài lần, bệnh của hắn có thể khỏi hẳn.

Cận Nhất Xuyên càng lúc càng cảm thấy Cố Hàn Uyên sâu không lường được, trong lòng càng thêm kính sợ.

Lô Kiếm Tinh và Trầm Luyện lúc này thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử đã cứu tam đệ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên mỉm cười nói: Chỉ là nhấc tay một cái thôi, không cần khách sáo.

Thế nhưng cái nhấc tay của Cố Hàn Uyên, đối với bọn họ mà nói lại là chuyện dù thế nào cũng không thể làm được.

Điều này làm cho bọn họ cảm nhận sâu sắc được sự chênh lệch.

Nhất là Trầm Luyện, hắn lén nhìn Chu Diệu Đồng một cái, trong lòng đầy thất lạc.

Coi như hắn không thừa nhận cũng không được, Chu Diệu Đồng ở bên Cố Hàn Uyên mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lời nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm hắn kinh ngạc bội phần.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý: Trầm Luyện, Cố mỗ biết trong lòng ngươi cầu mong điều gì.

Chỉ cần ngươi hoàn thành yêu cầu của Cố mỗ, ta sẽ cho ngươi một cơ hội.

Trầm Luyện khó tin nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt lại không khống chế được mà dời về phía Chu Diệu Đồng.

Chu Diệu Đồng thấy vậy, đôi mày thanh tú nhất thời nhíu lại.

Trầm Luyện trầm giọng hỏi: Cố công tử nói thật chứ.

Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên hờ hững đáp.

Nhưng trong mắt hắn lại loé lên một tia sâu thẳm khó dò, thầm nghĩ: Cho ngươi cơ hội không có nghĩa là nó sẽ thuộc về ngươi, huống hồ ngươi có sống được đến lúc đó hay không còn chưa biết đâu.

Lô Kiếm Tinh và Cận Nhất Xuyên nếu thật sự hữu dụng, Cố Hàn Uyên chưa chắc đã qua cầu rút ván.

Thế nhưng ngay từ đầu hắn đã không có ý định buông tha cho Trầm Luyện.

Không chỉ đơn thuần vì Trầm Luyện thèm muốn Chu Diệu Đồng, mà còn vì trong số các nhân vật chính, giá trị lợi dụng của hắn là thấp nhất, về cơ bản thuộc loại rau hẹ dùng một lần.

Trầm Luyện đương nhiên không biết Cố Hàn Uyên đã đưa hắn vào danh sách phải giết.

Lúc này hắn đang cố nén sự kích động trong lòng, nói: Tại hạ nhất định sẽ dốc toàn lực làm việc cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Rất tốt.

Nếu chính sự đã bàn xong, bàn rượu và thức ăn này có thể dùng được chưa.

Ba người nghe vậy có chút ngại ngùng nói: Đa tạ hảo ý của Cố công tử, bọn ta xin cung kính không bằng tuân mệnh.

Nhìn ba người bắt đầu động đũa và chén rượu, Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Các ngươi cứ ăn trước đi.

Cố mỗ còn có việc phải làm, sẽ không ở lại lâu.

Ba người vội vàng đứng dậy cung kính nói: Cố công tử đi thong thả.

Cố Hàn Uyên khoát tay, ra hiệu không cần tiễn, rồi dẫn bốn nàng rời khỏi phòng riêng.

Thấy Cố Hàn Uyên rời đi, ba người Lô Kiếm Tinh càng thêm thả lỏng.

Cận Nhất Xuyên bỗng nhiên do dự nói: Đại ca, chúng ta thật sự muốn làm việc cho Cố công tử sao.

Tuy Cố Hàn Uyên đã cứu mạng hắn, nhưng hắn vốn là người có tính cách an phận.

Làm việc cho Cố Hàn Uyên có tính nguy hiểm không nhỏ.

Lô Kiếm Tinh trầm tư một lúc, vẫn kiên định nói: Chúng ta khó khăn lắm mới bắt được mối quan hệ với Cố công tử, không thể cứ vậy mà từ bỏ.

Nhất Xuyên, ngươi cũng không muốn cứ mãi làm những việc không công chứ.

Trầm Luyện cũng phụ họa: Hơn nữa bệnh của Nhất Xuyên còn cần Cố công tử chữa trị.

Cận Nhất Xuyên vốn không có nhiều chủ kiến, lúc này nghe vậy đành phải nói: Nếu đại ca và nhị ca đều nói vậy, ta đây cũng liều mình đi cùng.

Dừng một chút, trong giọng nói mang theo cả sự sùng bái mà chính hắn cũng không nhận ra: Trăm nghe không bằng một thấy, Cố công tử quả thật là nhân vật phi phàm.

Lô Kiếm Tinh và Trầm Luyện nghe vậy đều thấu hiểu trong lòng.

Lô Kiếm Tinh bỗng nhiên nghiêm túc nói: Nhị đệ, ta thấy hay là ngươi từ bỏ đi.

Cố công tử tuy dễ nói chuyện, nhưng nếu thật sự để lại khúc mắc trong lòng hắn, e rằng không phải chuyện tốt.

Lời hắn nói tự nhiên là chỉ Chu Diệu Đồng.

Trầm Luyện nghe vậy nhướng mày, giả vờ thoải mái cười nói: Đại ca yên tâm.

Ta trong lòng tự biết chừng mực.

Lô Kiếm Tinh nhíu mày, không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ vỗ vai Trầm Luyện.

Trong lúc ba người Lô Kiếm Tinh uống rượu dùng bữa trao đổi, Cố Hàn Uyên đã mang theo bốn nàng trở về Lãm Nguyệt các trên lầu sáu.

Liễu Như Thị là lần đầu tiên đến nơi này, đang kinh ngạc nhìn cảnh tượng vàng son lộng lẫy, hoa lệ trang nhã trước mắt.

Nàng tuy không biết trong hoàng cung thế nào, nhưng nghĩ rằng nơi đây e rằng cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng lúc này trọng điểm không phải là Liễu Như Thị, mà là Chu Diệu Đồng.

Chỉ thấy sắc mặt nàng u ám, trong đôi mắt đẹp gần như mang theo một tia bi thương và sầu muộn.

Đúng lúc này, giọng nói ấm áp của Cố Hàn Uyên bỗng nhiên vang lên.

Diệu Đồng, Trầm Luyện là cừu nhân của nàng phải không.

Không chỉ Chu Diệu Đồng, người trong cuộc, mà ngay cả Liễu Như Thị và Lý Hương Quân cũng có thể đoán ra được vài phần qua cuộc đối thoại mập mờ giữa Cố Hàn Uyên và Trầm Luyện.

Vì vậy trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng lại hiểu được cách làm của Cố Hàn Uyên.

Dù sao so với việc đối phó Đông Xưởng, hy sinh một Chu Diệu Đồng cũng chẳng đáng là gì.

Thậm chí nếu đặt các nàng vào vị trí của Chu Diệu Đồng, dù trong lòng đau khổ, nhưng cũng sẽ không từ chối.

Giống như Điêu Thuyền dùng mỹ nhân kế lưu danh sử sách vậy.

Những nữ tử thấu hiểu đại nghĩa đều giàu tinh thần hy sinh.

Nhưng Chu Diệu Đồng khác với hai người họ, nàng chỉ là một nữ tử bình thường.

Trong kịch tình của Tú Xuân Đao, nếu không phải nhân vật chính Trầm Luyện thích nàng, thực tế nàng căn bản không có tư cách làm nữ chính.

Chu Diệu Đồng thực sự quá bình thường, điểm duy nhất đáng khen có lẽ chính là vẻ đẹp của nàng.

Vì vậy sau khi hiểu được cuộc đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và Trầm Luyện, trái tim nàng liền không ngừng chìm xuống.

Nhất là khi nàng vừa mới cự tuyệt Nghiêm Tuấn, lại nảy sinh không ít hảo cảm với Cố Hàn Uyên, cú đả kích như vậy càng làm nàng thêm tuyệt vọng.

Lúc này bỗng nghe lời của Cố Hàn Uyên, nàng nhất thời có chút kinh ngạc.

Đôi mắt đẹp u uẩn nói: Công tử làm sao biết được.

Cố Hàn Uyên cười khẽ một tiếng: Tuy rất kín đáo, nhưng ánh mắt cừu hận của nàng khi nhìn Trầm Luyện không thể qua được mắt ta.

Đúng như Cố Hàn Uyên nói.

Chu Diệu Đồng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra Trầm Luyện chính là kẻ đã đến tịch biên gia sản nhà họ Chu.

Mặc dù lý trí nói cho nàng biết Trầm Luyện cũng chỉ là phụng mệnh làm việc.

Nhưng vì cú sốc bị tịch biên gia sản quá lớn, nàng vẫn không kìm được mà chuyển hận thù sang người Trầm Luyện.

Chu Diệu Đồng thần sắc đau khổ nói: Công tử nếu biết Trầm

Luyện là cừu nhân của ta, vì sao còn.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên tiến lên nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Chu Diệu Đồng, ấm áp nói: Cô nương ngốc, ta làm sao có thể thật sự hy sinh nàng được.

Chu Diệu Đồng ngẩn ngơ nói: Nhưng Trầm Luyện.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Vậy thì hắn cũng phải sống được đến lúc đó mới được chứ.

Chu Diệu Đồng lúc này đâu còn không hiểu Cố Hàn Uyên căn bản là đang lợi dụng Trầm Luyện, càng không có ý định hy sinh nàng.

Chương 740

Sự đảo ngược đột ngột làm nàng kích động trong lòng, không kìm được mà lao vào lòng Cố Hàn Uyên, nức nở nói: Ta còn tưởng rằng công tử không cần ta nữa.

Lúc này nàng đâu còn vẻ do dự và chống cự trước đó, không chút e dè để thân thể mềm mại của mình áp vào lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng làm Cố Hàn Uyên tâm tình vui vẻ.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng ngọc của Chu Diệu Đồng an ủi: Thành công phải dựa vào việc hy sinh nữ nhân, trong mắt ta không đáng một đồng.

Huống hồ ta cũng không nỡ bỏ Diệu Đồng.

Hơn nữa, Diệu Đồng chẳng lẽ không muốn báo thù sao.

Hoạn quan, Trầm Luyện, ta một người cũng sẽ không bỏ qua.

Đôi mắt đẹp của Chu Diệu Đồng long lanh, tình ý dạt dào nhìn gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Sự thay đổi nhanh chóng làm nàng có cảm giác như vừa trải qua một thử thách.

Nghiêm Tuấn không vượt qua được thử thách, bất lực vào lúc nàng cần hắn nhất.

Cố Hàn Uyên tuy lợi dụng nàng để mê hoặc Trầm Luyện, nhưng lại không có ý định thực sự hy sinh nàng, thậm chí còn mạo hiểm nói không giữ lời, qua cầu rút ván, suy tính báo thù cho nàng.

Tình nghĩa như vậy, làm sao Chu Diệu Đồng không cảm động cho

được.

Liễu Như Thị và Lý Hương Quân nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Nói cho cùng, các nàng tuy không ngại vì đại nghĩa mà hy sinh, nhưng không có nghĩa là các nàng hy vọng bị hy sinh.

Cách làm của Cố Hàn Uyên thoáng nhìn thì có vẻ tổn hại danh tiếng, nhưng thực chất lại là biểu hiện của sự trọng tình trọng nghĩa.

Nữ nhân nào mà không hy vọng tình lang của mình là người trọng tình trọng nghĩa chứ.

Tuy hai nàng vẫn chưa phải là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Nhưng Liễu Như Thị tự cho là đã bị Cố Hàn Uyên mua, Lý Hương Quân cũng cảm thấy mình sớm muộn sẽ thuộc về Cố Hàn Uyên.

Vì vậy suy nghĩ của các nàng cũng là chuyện bình thường.

Yến Phỉ Phỉ ngược lại có vẻ như đã đoán trước được, cười khẽ nói: Công tử vốn dĩ đối với nữ nhân của mình rất tốt, có gì phải lo lắng đâu.

Sau đó, Cố Hàn Uyên liền cùng bốn nàng uống rượu mua vui.

Nhưng rượu uống không phải là Tinh Nguyệt tửu, mà là Linh tửu của chính Cố Hàn Uyên.

Dù sao Tinh Nguyệt tửu có thơm thuần đến đâu, cũng không thể so được với sự mỹ vị của Linh tửu.

Liễu Như Thị cũng biết Cố Hàn Uyên mới là chủ nhân thật sự của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu.

Vạn lượng hoàng kim kia tự nhiên cũng không tồn tại.

Đối với việc này, Liễu Như Thị cũng không có ý kiến gì nhiều, dù sao không có vạn lượng hoàng kim, nàng cũng đã có hảo cảm rất cao với Cố Hàn Uyên.

Cùng lắm chỉ là có chút oán trách mà lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Cảnh tượng sau đó liền có phần hoang đường.

Lý Hương Quân ca hát, Liễu Như Thị múa phụ họa.

Yến Phỉ Phỉ và Chu Diệu Đồng thì dựa vào lòng Cố Hàn Uyên đút rượu cho hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Cố Hàn Uyên tự nhiên không thành thật như vậy.

Không bao lâu sau, hai nàng đã bị hắn trêu chọc đến mức mặt cười đỏ bừng.

Cảnh tượng hoang đường như một vị hôn quân như vậy tự nhiên làm cho Lý Hương Quân và Liễu Như Thị cười duyên, liên tục liếc nhìn.

Lý Hương Quân không chỉ một lần hát lạc điệu, Liễu Như Thị cũng có cảm giác chân tay không phải của mình, không còn phối hợp nữa.

Nhưng hai nàng dù sao cũng đã trải qua khóa học bắt buộc của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, nên rất nhanh liền trấn định tâm thần, điều chỉnh lại.

Đêm đến.

Một vị nữ tử minh diễm, phóng khoáng mang theo một vị mỹ phụ có phần tiều tụy gõ cửa phòng.

Mẫu thân.

Chu Diệu Đồng rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, kích động tiến lên ôm lấy vị mỹ phụ kia.

Vị mỹ phụ đó chính là mẫu thân của Chu Diệu Đồng, Trương thị.

Đúng như dự đoán, Trương thị tuy có chút tiều tụy, nhưng vẫn là một mỹ phụ phong vận còn sót lại.

Nét mày của bà và Chu Diệu Đồng có nhiều điểm tương tự.

Diệu Đồng.

Bà cũng kích động ôm lại Chu Diệu Đồng, nhưng ngay khoảnh khắc ôm lấy, bà lại bị hơi thở toát ra khi Chu Diệu Đồng mở miệng nói chuyện làm cho thất thần, khuôn mặt có phần tái nhợt cũng không khỏi thêm vài phần huyết sắc.

Là người từng trải, Trương thị sao có thể không nhận ra đó là gì.

Bà không khỏi lặng lẽ quan sát Cố Hàn Uyên đang có vẻ lười biếng, mỉm cười thản nhiên.

Tuổi trẻ tuấn lãng của Cố Hàn Uyên làm bà kinh ngạc.

Càng kinh ngạc hơn là những nữ nhân xinh đẹp vây quanh Cố Hàn Uyên như Yến Phỉ Phỉ, dung mạo không hề thua kém cô con gái mà bà tự hào.

Những điều này đã làm bà đoán được phần nào.

Vì vậy, bà kéo Chu Diệu Đồng quỳ xuống đất nói: Đa tạ công tử đã cứu mẹ con chúng ta khỏi nước sôi lửa bỏng.

Chu Diệu Đồng nghe vậy cũng phản ứng lại, đáng lẽ phải cảm tạ Cố Hàn Uyên trước.

Đôi mắt đẹp long lanh nước, dịu dàng nói: Đa tạ công tử.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Không cần khách sáo.

Diệu Đồng, mẹ con các ngươi chắc hẳn có nhiều chuyện muốn nói.

Về phòng tâm sự đi, ngày mai lại đến cũng được.

Sự thấu tình đạt lý của Cố Hàn Uyên làm hai mẹ con càng thêm cảm kích.

Đợi hai người họ rời đi, Cố Hàn Uyên nhìn về phía nữ tử đã đưa Trương thị đến, cười khẽ trêu chọc: Nghe đồn Lý Trinh Lệ trượng nghĩa hào sảng, vì sao lại câu nệ như vậy.

Nữ tử đó chính là dưỡng mẫu của Lý Hương Quân, Lý Trinh Lệ.

Trong câu chuyện của Lý Hương Quân, Lý Trinh Lệ luôn xuất hiện với hình tượng nhân vật phụ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là bà không có sức hấp dẫn của riêng mình.

Lý Trinh Lệ tuổi tác hơi lớn, thành thục xinh đẹp, ôn hòa thân thiện, trên người lại mang khí chất tri thức.

Khiến người ta vừa nhìn thấy đã vô thức nảy sinh cảm giác thân cận.

Nhưng lúc này, ánh mắt của bà rõ ràng có chút gượng gạo.

Bởi vì trong lúc Chu Diệu Đồng và mẫu thân nhận nhau, Lý Hương Quân đã kể cho bà nghe chuyện của Cố Hàn Uyên.

Lý Trinh Lệ so với Lý Hương Quân còn nghĩ thông suốt hơn.

Cố Hàn Uyên nắm giữ vận mệnh của các nàng, là được sủng ái hay trở thành món đồ chơi gọi đến thì đến, đuổi đi thì đi, tất cả đều do một ý nghĩ của Cố Hàn Uyên quyết định.

Trong thời loạn thế, lựa chọn dành cho nữ tử rất ít.

Điều duy nhất đáng mừng là Cố Hàn Uyên tuy phong lưu đa tình, nhưng chưa bao giờ có tiếng thay lòng đổi dạ.

Nhất là sau khi bà nghe được chuyện của Chu Diệu Đồng từ miệng Lý Hương Quân, càng thêm khẳng định điểm này.

Vì vậy, sau khi nghe Cố Hàn Uyên trêu chọc, bà hoàn hồn lại, ôn hòa cười nói: Công tử danh dương thiên hạ, tiểu nữ tử sùng bái đã lâu, tự nhiên sẽ có chút khẩn trương.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời khen tặng của Lý Trinh Lệ.

Tuy đã đi một Chu Diệu Đồng, nhưng lại thêm một Lý Trinh Lệ.

Vì vậy, tự nhiên là tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục xem múa.

Lý Trinh Lệ rất nhanh đã nhập vai.

Dưới ánh mắt có phần kỳ quái của Lý Hương Quân, bà chủ động đi vào lòng Cố Hàn Uyên, hầu hắn uống rượu.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm lấy vòng eo thon mềm của bà, nhìn gương mặt ửng đỏ của bà, cười khẽ hỏi: Có phải có chuyện muốn nhờ ta không.

Sắc mặt Lý Trinh Lệ có chút không tự nhiên.

Dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng khi Cố Hàn Uyên thật sự ôm lấy eo bà, bà vẫn có chút không quen.

Lý Hương Quân là danh kỹ nổi tiếng về ca múa, chứ không phải loại kỹ nữ rẻ tiền.

Lý Trinh Lệ là dưỡng mẫu của nàng, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hoặc có thể nói, một nữ tử có chút cốt khí sẽ không bán rẻ thân thể của mình.

Chương 741

Chỉ là không ngờ cuối cùng lại vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, rơi vào tay Cố Hàn Uyên, từ đây thân bất do kỷ.

Đương nhiên, nếu nói thật, Cố Hàn Uyên cũng không phải là đối tượng khó chấp nhận, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với những gì Lý Trinh Lệ từng dự đoán.

Chỉ là bà rất rõ ràng xuất thân của các nàng thấp hèn, rất khó có được địa vị gì.

Huống hồ đối mặt lại là nhân vật tuyệt đỉnh danh dương thiên hạ như Cố Hàn Uyên.

Nhưng vì lòng yêu thương Lý Hương Quân, bà vẫn khúm núm thỉnh cầu: Công tử có thể thả Hương Quân rời đi không.

Nếu cần người hầu hạ, ta nguyện ý thay thế Hương Quân.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười như không cười nói: Tại sao ngươi không hỏi ý kiến của Hương Quân trước.

Nếu Hương Quân thật sự muốn rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, ta tuyệt không miễn cưỡng.

Hương Quân.

Lý Trinh Lệ có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Không vì điều gì khác, chỉ vì sự tôn trọng này của Cố Hàn Uyên.

Là chủ nhân của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, hắn hoàn toàn có thể cứng rắn từ chối yêu cầu của Lý Trinh Lệ.

Lý Trinh Lệ cũng chỉ là ôm tâm thái thử một lần mà hỏi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại chọn để Lý Hương Quân tự mình quyết

định.

Lý Hương Quân cười duyên, e thẹn nói: Nương, không sao đâu.

Con nguyện ý hầu hạ công tử.

Lý Hương Quân trong lời nói, luôn gọi dưỡng mẫu Lý Trinh Lệ là Nương.

Nhưng cách xưng hô này lại làm cho nụ cười của Cố Hàn Uyên càng thêm ý vị.

Lý Trinh Lệ nhìn vẻ ngượng ngùng đặc trưng của thiếu nữ và ánh mắt mơ màng lấp lánh của Lý Hương Quân, đâu còn không biết nàng đã thầm trao trái tim cho Cố Hàn Uyên.

Tự cảm thấy mình đã làm chuyện ngu ngốc, Lý Trinh Lệ cười khổ một tiếng: Nếu Hương Quân con đã có quyết định, vậy thì thôi.

Đôi mắt đẹp của Lý Hương Quân hiện lên một tia quyến rũ, thẹn thùng nói: Con biết nương tốt với con, nhưng hầu hạ công tử cũng không có gì không tốt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trêu đùa: Ồ.

Vậy Hương Quân tối nay định hầu hạ sao.

Lý Hương Quân nghe vậy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Nhưng chưa đợi nàng trả lời, Lý Trinh Lệ đã giành trước nói: Công tử, Hương Quân tuổi còn nhỏ, hay là để ta đi.

Bà vẫn hy vọng có thể cho Lý Hương Quân thêm chút thời gian chuẩn bị tâm lý.

Nhưng Lý Hương Quân lại không nhận hảo ý của bà.

Tuy xấu hổ e sợ, nhưng lại kiên định đến bất ngờ: Nương, không sao đâu.

Dù sao cũng là chuyện sớm muộn.

Lý Hương Quân vốn là một nữ tử rất có chủ kiến.

Một khi đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.

Cảnh tượng trước mắt có cảm giác cổ quái như hai mẹ con đang tranh giành một người đàn ông.

Ví dụ như Liễu Như Thị đang im lặng đứng xem, lúc này trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kỳ quặc.

Nhưng bên tai bỗng vang lên giọng nói của Yến Phỉ Phỉ lại làm nàng đỏ bừng cả mặt.

Như Thị muội muội, muội thấy sao.

Ánh mắt của Yến Phỉ Phỉ làm nàng có cảm giác bị nhìn thấu.

Lý Hương Quân đã thầm trao trái tim cho Cố Hàn Uyên, nàng sao lại không phải.

Chỉ là không có dũng khí biểu đạt tâm tình của mình như Lý Hương Quân mà thôi.

Hơn nữa trong lòng nàng còn có một chút ghen tị mà chính mình không muốn thừa nhận.

Phải biết rằng, nàng chính là người được Cố Hàn Uyên dùng vạn lượng hoàng kim mua về trước mặt mọi người.

Chẳng lẽ nàng không có tư cách đứng bên cạnh Cố Hàn Uyên hơn sao.

Liễu Như Thị né tránh ánh mắt cười như không cười của Yến Phỉ Phỉ, vô thức đáp: Cái gì mà ta thấy sao.

Yến Phỉ Phỉ lúc này trong lòng đã không còn lo lắng về đêm nay nữa.

Nhưng vẫn muốn tìm thêm viện trợ cho mình.

Dù sao bên kia vẫn đang diễn ra cuộc tranh chấp không có nhiều ý nghĩa.

Hai mẹ con tuy xinh đẹp, nhưng lại không có kinh nghiệm.

Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ không ép buộc các nàng, kết quả là người chịu tội vẫn là Yến Phỉ Phỉ.

Vì vậy nàng tích cực giật dây: Người muốn hầu hạ công tử rất nhiều, muội phải chủ động một chút đó.

Liễu Như Thị mặt cười đỏ bừng, có chút khẩn trương và hoảng loạn nói: Phỉ Phỉ tỷ, ta không được.

Yến Phỉ Phỉ cố gắng cổ vũ: Đừng lo lắng, công tử rất thích muội.

Có lẽ là nghĩ đến việc tuy giao tiếp không nhiều, nhưng trong lời nói và ánh mắt của Cố Hàn Uyên đều có hảo cảm và sự tán thưởng.

Liễu Như Thị nhất thời thêm mấy phần tự tin.

Đêm khuya.

Chu Diệu Đồng vẻ mặt khó xử và ngượng ngùng đi về phía Lãm Nguyệt các.

Nàng bị chính mẹ mình đuổi đến.

Từ miệng Trương thị, nàng cuối cùng cũng biết được sự đáng sợ bên trong Giáo Phường ty.

So với kỹ viện thông thường, Giáo Phường ty đều là Quan Kỹ, càng không có nhân quyền và tự do.

Những vị quan to quý nhân thường ngày đạo mạo trang nghiêm, ở trong Giáo Phường ty dường như đều cởi bỏ lớp mặt nạ giả tạo.

Dù sao nữ tử một khi đã vào Giáo Phường ty, muốn rời khỏi đó là điều gần như không thể.

Bọn họ cũng không cần phải lo lắng chuyện truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại danh tiếng.

Vì vậy, trong Giáo Phường ty, người có thể chịu đựng đến tuổi già sắc suy là rất ít.

Trương thị tuy dựa vào sự bảo vệ của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu mà không bị tổn thương, nhưng cũng bị dọa sợ không nhẹ, không muốn quay lại Giáo Phường ty nữa.

Vì vậy khi biết Cố Hàn Uyên vẫn chưa thu nhận Chu Diệu Đồng, bà nhất thời lo lắng.

Theo bà thấy, Cố Hàn Uyên là sự bảo đảm và chỗ dựa duy nhất của mẹ con họ.

Cho nên mới có tình huống Chu Diệu Đồng bị đuổi ra ngoài.

Chu Diệu Đồng bước chân do dự, mất một lúc lâu mới đến trước cửa Lãm Nguyệt các.

Nhưng nàng vừa khó khăn lắm mới chuẩn bị xong tâm lý và lấy hết dũng khí, lại bị những âm thanh làm người ta đỏ mặt tim đập dồn dập dọa cho lùi bước.

Trớ trêu là nàng lại không thể rời đi, nếu không Trương thị chắc chắn sẽ không mở cửa cho nàng.

Cứ như vậy chờ đợi suốt một đêm, trong lúc mơ màng, gương mặt đã đỏ như máu của Chu Diệu Đồng không khỏi hiện lên một ý nghĩ: Công tử chẳng lẽ là mình đồng da sắt hay sao.

Ngày hôm sau Chu Diệu Đồng về phòng bị Trương thị quở trách vì không nên thân thế nào tạm thời không nhắc tới.

Bên trong Lãm Nguyệt các, chiếc giường được chế tác tinh xảo, dùng vật liệu quý giá đã thêm ba lỗ lớn lại có vẻ hơi thê thảm, hiển nhiên chỉ có thể vứt đi.

Xung quanh đều là ôn hương nhuyễn ngọc, Cố Hàn Uyên nhắm mắt trầm tư.

Kinh thành vốn đã sóng ngầm cuồn cuộn, tất nhiên sẽ vì sự xuất hiện của hắn mà phong ba bão táp.

Người muốn lôi kéo hắn rất nhiều, kẻ căm thù hắn cũng không ít.

Ngay cả những người không có ý định lôi kéo, cũng không căm thù hắn cũng sẽ nhân cơ hội Cố Hàn Uyên xuất hiện, lén lút làm chút mưu đồ.

Dù sao Cố Hàn Uyên là người nổi danh nhất trong những năm gần đây.

Hắn vừa xuất hiện sẽ trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, thu hút sự chú ý của người khác.

Lúc này những kẻ có dã tâm nhân cơ hội làm chút âm mưu quỷ kế cũng là chuyện bình thường.

Sau đó Cố Hàn Uyên liền ở trong Lãm Nguyệt các hưởng lạc vài ngày.

Ngoại trừ ánh mắt của Chu Diệu Đồng có chút vi diệu và oán trách, mọi chuyện coi như gió êm sóng lặng.

Nhưng đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Đáng nói là Lô Kiếm Tinh đã được như ý lên chức Phó Thiên Hộ.

Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên cũng lên chức Bách Hộ.

Nắm giữ hệ thống tình báo Địa Võng, những vết nhơ trên người một Bách Hộ nhỏ bé như Trương Anh tự nhiên không thể che giấu.

Rất dễ dàng mượn tay các quan viên có quan hệ với Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu để loại bỏ Trương Anh, đồng thời đề bạt ba người Lô Kiếm Tinh.

Chương 742

Nhưng dù sao cũng chỉ là vài nhân vật nhỏ, vẫn chưa gây ra sóng gió gì lớn.

Ngược lại là Thanh Long dường như đã chú ý đến ba người, nhưng không những không gây khó dễ, ngược lại còn bật đèn xanh, quá trình thăng chức xuôi gió xuôi nước.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì Trương Anh là người của Đông Xưởng, mà ba người họ lên chức là nhờ vào việc lật đổ Trương Anh.

Lập trường tự nhiên liền nhất trí với Thanh Long.

Đương nhiên trên thực tế, Thanh Long ban đầu cũng không rõ một nhân vật nhỏ như Trương Anh là người của Đông Xưởng.

Hoặc có thể nói là toàn bộ Cẩm Y Vệ đại đa số người đều thân cận với Đông Xưởng, nếu không thì rất khó có ngày nổi danh.

Người hiếm hoi không phải dựa vào việc hối lộ Đông Xưởng để thăng quan, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của Thanh Long.

Mấy ngày nay, Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu đương nhiên đông người hơn rất nhiều.

Người đến người đi, phần lớn là người do các thế lực phái tới để thăm dò Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lười để ý đến những nhân vật nhỏ này, nên dứt khoát không xuống Lãm Nguyệt các.

Trong khi các thế lực nghe tin lập tức hành động, tại Túc Châu thành xa xôi ngàn dặm.

Vì sự cố bất ngờ làm rối loạn kế hoạch, Yêu Nguyệt và Liên Tinh vẫn còn ở lại đây.

Trong Bách Hoa lâu.

Yêu Nguyệt nhìn tờ tình báo từ kinh thành truyền tới trong tay, không tự chủ được mà vo tròn nó lại.

Trên gương mặt thanh lãnh tuyệt diễm đó, một đôi mắt sáng như sao lấp lánh hàn quang.

Nàng cười lạnh lẩm bẩm: Quả nhiên phong lưu đa tình, mới có mấy ngày đã vung vạn kim mua hai danh kỹ.

Người nàng nói tự nhiên là Cố Hàn Uyên.

Tình báo mà Di Hoa Cung dò hỏi được đương nhiên sẽ không quá chi tiết.

Chỉ biết Cố Hàn Uyên đã vào ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, mua lại hai vị danh kỹ là Liễu Như Thị và Chu Diệu Đồng.

Nàng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy.

Có lẽ là không cam lòng vì kế hoạch vạch trần bộ mặt thật thay lòng đổi dạ của Cố Hàn Uyên đã thất bại.

Cũng có lẽ là vì chiếc Hợp Hoan Linh treo bên hông thỉnh thoảng lại truyền đến cho nàng hành tung của Cố Hàn Uyên, khiến nàng muốn quên cũng không thể quên được.

Tóm lại, Yêu Nguyệt bây giờ trong lòng vô cùng khó chịu.

Mà tâm tình khó chịu, Yêu Nguyệt đương nhiên chọn cách tùy hứng.

Nàng tìm thấy Liên Tinh dường như đang rất hứng thú với vũ đạo của Bách Hoa lâu, lạnh lùng nói: Liên Tinh, chúng ta đến kinh thành.

Liên Tinh nghe vậy giật mình, nghi ngờ hỏi: Tỷ tỷ, đến kinh thành làm gì.

Chẳng lẽ Vô Khuyết ở kinh thành đã xảy ra chuyện gì sao.

Nếu nói Liên Tinh lo lắng nhất cho Hoa Vô Khuyết, đó là sợ hắn không biết nặng nhẹ, chọc phải triều đình.

Di Hoa Cung thực lực rất mạnh, nàng và Yêu Nguyệt thực lực cũng rất mạnh.

Nhưng muốn đối kháng với triều đình thì quả là người si nói mộng.

Chủ yếu là vì sư phụ của các nàng đã qua đời, không có Lục Địa Thần Tiên làm chỗ dựa, rất khó đối đầu trực diện với triều đình.

Phong cách hành sự ngang ngược bấy lâu nay của Yêu Nguyệt cũng không thiếu phần là để che đậy bí mật này.

Yêu Nguyệt nghe vậy không nói gì thêm, chỉ ném tờ tình báo đã bị vò thành cục cho Liên Tinh.

Liên Tinh vất vả trải phẳng ra xem xong, vẻ mặt cổ quái hỏi: Tỷ tỷ, tỷ vẫn muốn đi tìm Cố Hàn Uyên sao.

Yêu Nguyệt mặt lạnh, không chút do dự nói: Đương nhiên, ta còn chưa vạch trần bộ mặt thật thay lòng đổi dạ của hắn, sao có thể dễ dàng buông tha.

Hừ.

Danh kỹ.

Liên Tinh không biết vì sao, lại từ hai chữ cuối cùng trong giọng nói của Yêu Nguyệt nghe ra mùi giấm.

Điều này làm cho tâm tình của nàng càng thêm cổ quái, cũng càng thêm tò mò về Cố Hàn Uyên.

Nàng đã bỏ lỡ lần gặp gỡ bất ngờ giữa Yêu Nguyệt và Cố Hàn Uyên lần trước.

Nhưng sự thay đổi gần đây của Yêu Nguyệt nàng đều nhìn thấy.

Thường xuyên ôm Hợp Hoan Linh ngồi ngẩn người, một lần là hơn nửa ngày.

Hơn nữa, Liên Tinh cảm giác khí tức trên người Yêu Nguyệt dường như cũng không còn lạnh lẽo như trước.

Đương nhiên lúc này Yêu Nguyệt dường như còn lạnh hơn trước vài phần.

Đôi mắt đẹp linh động của Liên Tinh đảo một vòng, bỗng nhiên đề nghị: Tỷ tỷ hay là để ta đi dò xét Cố Hàn Uyên trước.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã gặp tỷ tỷ, nhất định sẽ có phòng bị.

Yêu Nguyệt do dự một lúc, rồi gật đầu đồng ý.

Không phải vì lo lắng Cố Hàn Uyên có phòng bị như lời Liên Tinh nói.

Dù sao lần gặp gỡ bất ngờ đó cũng không làm lộ ra kế hoạch vạch trần bộ mặt thật thay lòng đổi dạ của Cố Hàn Uyên.

Mà là trong khoảnh khắc, nàng có chút không biết nên đối mặt với Cố Hàn Uyên như thế nào.

Nhất là lo lắng nếu Cố Hàn Uyên vừa gặp mặt lại đến bàn với nàng về chuyện sinh con thì phải làm sao.

Nghĩ như vậy, trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Yêu Nguyệt không khỏi hiện lên một vệt đỏ ửng khó phát hiện.

Nhưng vẻ đẹp thoáng qua đó lại rực rỡ không gì tả xiết.

Đáng tiếc là ngay cả Liên Tinh ở gần nhất cũng vì đang lo lắng chuyện của Cố Hàn Uyên mà không chú ý tới.

Ngược lại là chiếc Hợp Hoan Linh treo bên hông Yêu Nguyệt bỗng nhiên lóe lên, sau đó lại yên tĩnh trở lại.

Cố Hàn Uyên lúc này còn không biết Yêu Nguyệt vừa mới phơi nắng mấy ngày đang muốn đến kinh thành tìm hắn.

Nói đến tuy Phệ Huyết Châu và Hợp Hoan Linh là một đôi pháp bảo tình nhân.

Nhưng so với Hợp Hoan Linh cực kỳ hoạt bát bên cạnh Yêu Nguyệt, vận mệnh của Phệ Huyết Châu lại có chút ảm đạm.

Cố Hàn Uyên lúc không có việc gì làm cũng không mang nó trên người, mà là nhét vào trong Hàn Nguyệt bảo hạp, cùng với Ma Kiếm và một đám hung kiếm khác làm bạn.

Nói đến Ma Kiếm, vẫn còn một tầng phong ấn cuối cùng chưa được giải trừ.

Cố Hàn Uyên đã chuẩn bị tìm một thời cơ thích hợp để giải phong.

Tuy tu vi của hắn vẫn chưa tăng lên đến Lục Địa Thần Tiên, nhưng linh khí trong cảnh giới đã gần ngưng tụ thành Kim Đan.

Mà Cố Hàn Uyên càng đi càng xa trên con đường tu tiên, lệ khí của Ma Kiếm đối với ảnh hưởng của hắn cũng bắt đầu yếu đi.

Vì vậy hắn cũng có ý định giải phong.

Chỉ là không biết Kiếm Linh bên trong Ma Kiếm có phải là Long Quỳ hay không.

Cố Hàn Uyên gạt bỏ suy nghĩ về Ma Kiếm, tĩnh cực tư động, quyết định tranh thủ đi dạo một vòng kinh thành, nơi mà sau này sẽ không có nhiều cơ hội đi dạo.

Thuận tiện cũng cho những người đang chú ý hắn một cơ hội tiếp xúc.

Không mở hiệu ứng ám chỉ của Di Hồn Đại Pháp, Cố Hàn Uyên tự nhiên là tiêu điểm trong đám đông.

Hắn làm như không thấy mà đi lang thang.

Bỗng nhiên, một khách điếm trước mắt làm cho thần sắc hắn trở nên cổ quái.

Chỉ thấy trên biển hiệu của khách điếm viết Đồng Phúc Khách Sạn.

Đúng lúc này, cửa khách điếm bị mở ra, theo đó là một giọng nói kiều mị, thô lỗ mang theo khẩu âm Hán Trung.

Mặt trời đã lên tới mông rồi, còn ngủ.

Tiền công tháng sau, lão Bạch nhà ngươi không muốn nữa phải không.

Cố Hàn Uyên nghe thấy tiếng ồn ào đầy ma tính kia, không khỏi có chút hoảng hốt thất thần.

Hồi phục lại tinh thần, y bật cười lắc đầu, theo tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy nàng kia ước chừng ba mươi tuổi, vóc người uyển chuyển, phong vận còn vương.

Chương 743

Ngũ quan đoan chính, thướt tha yêu kiều, phong tình vạn chủng, trong cốt cách toát ra vẻ đàn bà.

Thế nhưng không hiểu sao lại có một loại khí chất kỳ quái khiến người ta rất khó nảy sinh dục vọng với nàng.

Nói chung là một nữ nhân hết sức đặc biệt.

Nếu phải dùng một từ để hình dung, có lẽ nên dùng từ thú vị.

Nữ tử đặc biệt như vậy tự nhiên là chưởng quỹ của Đồng Phúc Khách Sạn, Đồng Tương Ngọc.

Lúc này Đồng Tương Ngọc cũng chú ý tới Cố Hàn Uyên, không khỏi ngẩn ra trong giây lát.

Ngay sau đó liền nhanh chóng thu lại bộ dạng tùy tiện lôi thôi, hơi có vẻ vụng về vuốt vuốt tóc mai.

Đoan trang lại tư thái, nàng khẽ cười nói: Gặp qua vị công tử này.

Dứt lời, nàng cúi người chào Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đáp lại bằng một nụ cười ấm áp.

Đồng Tương Ngọc mặt cười ửng đỏ, lắc eo xoay người đi vào trong.

Cố Hàn Uyên nghe thấy tiếng hô khẽ truyền ra từ trong khách điếm, cảm thấy có chút kỳ quái.

Thần của ta ơi.

Trên đời này lại có một vị công tử tuấn tú như vậy.

Đáng tiếc phần lớn sẽ không để mắt đến cái khách sạn nhỏ này của chúng ta, nếu không ngắm thêm vài lần cũng tốt.

Sáng sớm ra, chưởng quỹ, người lại nổi cơn mê trai rồi sao.

Phi.

Ngươi biết cái gì.

Cái dung mạo đó, cái khí chất đó, thật là.

Thôi đi.

Người ta có tuấn tú thì liên quan gì đến ngươi.

Chẳng lẽ còn muốn tái giá sao.

Tiểu Bối phải làm sao bây giờ.

Lão Bạch, tiền công tháng này giảm một nửa.

Đừng mà.

Cuộc đối thoại bên trong khách sạn hết sức thú vị.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lại lần nữa bật cười lắc đầu.

Không biết vì sao, tâm tình lại thả lỏng đi rất nhiều.

Sau một hồi suy nghĩ, y quyết định đi vào Đồng Phúc Khách Sạn.

Nếu là Đồng Phúc Khách Sạn ở Thất Hiệp Trấn, Cố Hàn Uyên chưa chắc đã có hứng thú.

Nhưng Đồng Phúc Khách Sạn nếu mở ở kinh thành, rất có thể sẽ thu hút không ít tình tiết truyện.

Nghe thấy tiếng bước chân, gã chạy bàn đang tranh cãi với Đồng Tương Ngọc liền xoay người lại, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt nói: Khách quan mời vào trong.

Nếu như bỏ qua ánh mắt không hề có ý cười, thậm chí còn mang nhiều vẻ cảnh giác của hắn, thì ngược lại cũng giống hệt một gã chạy bàn bình thường.

Cố Hàn Uyên như cười như không liếc nhìn gã Đạo Thánh Bạch Ngọc Thang ngày xưa, nay là gã chạy bàn Bạch Triển Đường trước mặt, khẽ cười một tiếng rồi đi theo hắn ngồi xuống một chỗ.

Bạch Triển Đường trong lòng run lên, ánh mắt của Cố Hàn Uyên khiến hắn có một loại dự cảm cực kỳ bất tường.

Hơn nữa trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên thoáng nhìn qua chỉ là một gã quý công tử có tướng mạo tuấn tú đến mức quá đáng.

Thế nhưng bản năng thân thể của Đạo Thánh lại không ngừng báo động cho hắn.

Chỉ có hai loại tình huống mới có thể như vậy.

Một là đối phương là quan, hai là đối phương là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ đã phản phác quy chân.

Một cao thủ như vậy tại sao lại vô duyên vô cớ đến Đồng Phúc Khách Sạn, một quán trọ vừa nhỏ vừa nát này tạm thời không bàn tới, nhưng không khỏi trẻ tuổi quá rồi sao.

Thế nhưng sau tiếng cười khẽ của Cố Hàn Uyên, những lời y nói ra lại khiến hắn không khỏi dựng cả tóc gáy.

Không cần căng thẳng như vậy, Cố mỗ không phải quan, đối với ngươi cũng không có hứng thú gì nhiều.

Bạch Triển Đường cười ha hả, nói: Khách quan nói đùa.

Kẻ hèn này chỉ là một gã chạy bàn, khách quan đương nhiên sẽ không có hứng thú với kẻ hèn này.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt lảng tránh của Bạch Triển Đường, cũng không để ý đến việc hắn nói lảng sang chuyện khác, thản nhiên nói: Điều kiện tiên quyết là ngươi không làm chuyện gì ngu ngốc, nếu không thì chưa chắc.

Bạch Triển Đường nghe vậy hô hấp trì trệ, đang định nói gì đó thì Đồng Tương Ngọc đã đi tới, kinh hỉ nói: Ta vốn tưởng công tử chê quán cóc này của chúng ta chứ.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười khẽ: Núi không tại cao, có tiên ắt có danh.

Nước không tại sâu, có rồng ắt sẽ thiêng.

Khách sạn này tuy giản dị, nhưng có cô nương ở đây chính là nơi nổi bật nhất giữa chốn phồn hoa, chẳng phải hơn xa những nơi tráng lệ mà dung tục kia sao.

Đồng Tương Ngọc nghe vậy vui mừng ra mặt, che miệng thẹn thùng nói: Công tử quá khen rồi.

Xoay đầu lại, nàng trách mắng Bạch Triển Đường: Còn ngây ra đó làm gì.

Còn không mau dâng trà cho công tử.

Dừng một chút.

Nàng nháy mắt ra hiệu, thấp giọng nói: Lấy loại tốt nhất ấy.

Vào phòng ta mà lấy.

Bạch Triển Đường giật mình, trong lòng thán phục Đồng Tương Ngọc đúng là chịu chi.

Hắn nhìn sâu vào Cố Hàn Uyên một cái, rồi vâng lời đi.

Đồng Tương Ngọc quay đầu lại, tốc độ ánh sáng biến sắc mặt, cười tươi như hoa nói: Ta họ Đồng, tên là Tương Ngọc, là chưởng quỹ ở đây.

Công tử xưng hô thế nào ạ.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ Đồng Tương Ngọc quả nhiên rất thú vị.

So với những cô gái bình thường thì hơi kỳ lạ, nhưng sự đặc sắc như vậy lại càng khiến người ta sáng mắt.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Tại hạ họ Cố.

Đồng cô nương xinh đẹp như hoa nhưng lại ở trong cửa hàng nhỏ này, ngược lại ứng với câu nhà đơn sơ mà vẫn ngát hương hoa.

Đồng Tương Ngọc hiển nhiên vô cùng hưởng thụ lời khen của Cố Hàn Uyên, cười đến không khép được miệng.

Chỉ đành dùng tay áo che miệng cười.

Đôi mắt đẹp như nước mùa thu không chớp nhìn chằm chằm vào nụ cười ấm áp của Cố Hàn Uyên, bất giác liền buông lỏng phòng bị.

Nàng khẽ than: Ta đâu còn là cô nương gì nữa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ tiếc nuối thở dài: Ồ.

Chẳng lẽ Đồng cô nương đã lập gia đình.

Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Không biết tôn phu ở đâu.

Tại hạ cũng muốn xem nhân vật xuất sắc thế nào mới có thể cưới được một mỹ nhân như Đồng cô nương.

Đồng Tương Ngọc thần sắc hơi bi thương nói: Ai, tiểu bảo nhà ta là một kẻ nhẫn tâm, sớm đã bỏ ta mà đi rồi.

Theo lý mà nói, lần đầu gặp mặt không nên thân thiết với người lạ như vậy.

Nhưng không biết vì sao, ở trước mặt Cố Hàn Uyên, Đồng Tương Ngọc lại có cảm giác không giấu được bí mật.

Nhất là khi nhìn thấy nụ cười thân thiện ôn nhu đó, nàng bất giác muốn giãi bày tâm sự.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút kỳ quái, dù sao cái tên Tiểu Bảo này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến Vi Tiểu Bảo.

Đồng Tương Ngọc là goá phụ của Biệt Tiểu Bảo phái Hành Sơn.

Thế nhưng nàng chỉ mới gặp Biệt Tiểu Bảo một lần, còn chưa xuất giá thì Biệt Tiểu Bảo đã chết.

Dù vậy, Đồng Tương Ngọc vẫn nhận hôn sự này, đồng thời gánh vác trách nhiệm chăm sóc em chồng chưa thành niên là Mạc Tiểu Bối.

Cố Hàn Uyên nhíu mày khẽ thở dài: Việc này lại khiến tại hạ có chút khó xử rồi.

Đồng Tương Ngọc nghe vậy tò mò hỏi: Sao lại khó xử.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Nếu gọi nàng là phu nhân thì quá mức ngả ngớn, nếu gọi nàng là chưởng quỹ thì lại tỏ ra xa cách.

Quả nhiên vẫn chỉ có thể gọi nàng là Đồng cô nương.

Đồng Tương Ngọc giật mình, tim đập hơi nhanh.

Nàng đảo mắt đi, mặt cười ửng đỏ thấp giọng nói: Công tử tự quyết định là được rồi, ta không có ý kiến gì.

Đồng Tương Ngọc vốn dĩ không thể dễ dàng mê trai xấu hổ như vậy.

Chẳng qua xung quanh nàng đều là những gã đàn ông thô lỗ.

Ngay cả người có tướng mạo tốt nhất là Bạch Triển Đường cũng vì cố gắng che giấu thân phận Đạo Thánh của mình mà tỏ ra hèn mọn, không có cốt khí.

Cho nên nàng mới có không ít hảo cảm ban đầu đối với Cố Hàn Uyên tướng mạo tuấn lãng, phong độ phiêu dật.

Mà Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều gọi nàng là Đồng cô nương, cũng khiến nàng không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Dù sao cách xưng hô như vậy đã nhiều năm chưa từng nghe qua.

Hơn nữa bây giờ thời thế thay đổi, thanh xuân không còn, trượng phu lại chết sớm, đêm khuya vắng người khó tránh khỏi tự thương thân trách phận.

Khi Bạch Triển Đường pha trà ngon bưng tới, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã cầm lấy bàn tay của Đồng Tương Ngọc, đang xem tướng tay.

Bạch Triển Đường chứng kiến Cố Hàn Uyên đang nghiêm túc vuốt ve bàn tay ngọc ngà của Đồng Tương Ngọc, miệng còn nói rất nhiều lời khiến người ta hiểu lầm.

Chương 744

Cố Hàn Uyên ngưng trọng nói: Đồng cô nương, đường nhân duyên này của nàng hết sức kỳ quái a.

Đồng Tương Ngọc khẩn trương hỏi: Kỳ quái thế nào ạ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Đường nhân duyên của Đồng cô nương chưa đứt, e rằng sẽ còn có nhân duyên tới cửa a.

Đồng Tương Ngọc tuy vất vả mấy năm, nhưng cũng từng là thiên kim đại tiểu thư.

Đôi tay này vẫn trắng nõn mịn màng, chạm vào cảm giác rất tốt.

Nếu ở nơi khác, có lẽ nàng đã trở thành một quý phụ nhân được nuôi trong nhà rồi.

Đồng Tương Ngọc sắc mặt hơi ngại ngùng, che miệng cười khẽ: Sao có thể chứ.

Ta bây giờ chỉ muốn nuôi nấng Tiểu Bối cho tử tế thành người.

Những chuyện khác không dám vọng tưởng.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Đồng cô nương lòng có lo lắng cũng là chuyện thường tình.

Thực ra nếu người thật sự thích Đồng cô nương thì đâu để ý đến Tiểu Bối.

Ngược lại, sự trọng tình trọng nghĩa của Đồng cô nương càng khiến người ta coi trọng hơn.

Đồng Tương Ngọc cũng không phải tuyệt đối không chịu tái giá, ví dụ như cuối truyện nàng đã ở cùng Bạch Triển Đường.

Cho nên nàng chỉ là không muốn bỏ rơi Mạc Tiểu Bối mà thôi.

Nếu có người nguyện ý cùng nàng chăm sóc Mạc Tiểu Bối, vẫn có thể suy xét.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Đồng Tương Ngọc gần như chìm trong những lời khen hoa mỹ của Cố Hàn Uyên, ráng hồng trên mặt và sự e thẹn trong lòng chưa từng dừng lại.

Nếu không thì thật sự cho rằng nàng tùy tiện gặp một người liền nguyện ý cho hắn nắm tay xem cái gọi là tướng tay sao.

Bạch Triển Đường đen mặt tiến lên, đặt mạnh ấm trà lên bàn.

Hắn nói giọng âm dương quái khí: Trà tới rồi.

Nhưng đây là trà chứ không phải rượu, không làm say người đâu.

Đồng Tương Ngọc đen mặt, nói: Lão Bạch, ngươi đây không phải thái độ đối đãi với khách, nếu còn nói như vậy, tiền tiêu vặt hàng tháng giảm một nửa, ngày nghỉ giảm một nửa, trợ cấp đi lại trừ hết.

Bạch Triển Đường tuy từng là Đạo Thánh, nhưng bây giờ chỉ một lòng muốn làm người bình thường.

Vì vậy lời uy hiếp của Đồng Tương Ngọc quả thật đã trúng điểm yếu của hắn.

Hơn nữa ánh mắt như cười như không của Cố Hàn Uyên cũng làm hắn chột dạ.

Hắn đành phải khúm núm nói: Đây là Bích Loa Xuân tốt nhất, mời khách quan từ từ dùng.

Thế nhưng lúc xoay người đi, hắn lại âm dương quái khí lẩm bẩm: Ai biết được có ngày nào đó từ khách nhân biến thành lão bản không.

Chưởng quỹ cũng không biết ngượng, tuổi đã lớn mà còn gần gũi với một tên nhóc trẻ tuổi như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng buồn cười.

Xem ra Bạch Triển Đường cũng không phải không có cảm giác với Đồng Tương Ngọc, chỉ là lúc này còn chưa rõ ràng như vậy thôi.

Bằng không sao lại ghen tuông lớn như vậy.

Bất quá Đồng Tương Ngọc chỉ là một cô gái bình thường không biết võ công, tự nhiên không nghe được lời lẩm bẩm của Bạch Triển Đường.

Lúc này nàng đang giải thích với Cố Hàn Uyên: Cố công tử đừng để ý.

Gã chạy bàn nhà ta tương đối khó bảo, không nói như vậy hắn sẽ không chuyên tâm làm việc.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười: Đồng cô nương không cần giải thích.

Tuy quen biết chưa lâu, nhưng ta có thể nhìn ra Đồng cô nương là một nữ nhân tốt lương thiện, trọng tình trọng nghĩa lại dịu dàng và thấu tình đạt lý.

Đồng Tương Ngọc nghe vậy vừa xấu hổ vừa hờn dỗi nói: Người ta đâu có tốt như Cố công tử nói, bọn họ chỉ biết nói ta keo kiệt, lải nhải.

Cố Hàn Uyên không cho là đúng, nói: Đó là do Đồng cô nương quản lý gia đình có phương pháp, nếu không vì sao họ vừa oán giận nàng keo kiệt, lại vừa tận tụy làm việc.

Khách sạn nhỏ này, buôn bán lại không tệ, chứng tỏ đãi ngộ nàng cho họ có thể thỏa mãn nhu cầu.

Oán giận chỉ là bản năng muốn có đãi ngộ tốt hơn mà thôi.

Còn lải nhải chứng tỏ nàng rất quan tâm họ.

Nếu không, thân là chưởng quỹ, hà tất phải đi lải nhải với nhân viên dưới quyền.

Cứ phân phó công việc là được rồi.

Cho nên tại hạ mới nói Đồng cô nương là một nữ tử dịu dàng lại hiền lành.

Đồng Tương Ngọc bị Cố Hàn Uyên khen đến ngượng ngùng.

Mặt cười ửng hồng, mắt long lanh ngấn nước, e thẹn đầy mặt.

Bất quá bề ngoài Cố Hàn Uyên dường như vẫn luôn bận rộn tán tỉnh Đồng Tương Ngọc, nhưng thực chất đang mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương.

Đồng Phúc Khách Sạn này tuy nhỏ, nhưng dường như có một lực hút vô hình đối với những nhân sĩ tầng dưới.

Mặc dù Đồng Tương Ngọc không ra ngoài chiêu đãi, cũng thường xuyên có khách tới cửa.

Mà những vị khách này thoáng nhìn không có gì đặc biệt, nhưng trong miệng họ lại thường xuyên tiết lộ ra một ít tình báo mơ hồ.

Ví dụ như Đại Thông tiền trang trong kinh thành gần đây đổi bạc dường như có chút khó khăn, tiền chưởng quỹ thường xuyên lấy cớ kéo dài.

Lại ví như quán chủ Trần Mộ Thiền của Thiên Hòa Y Quán cách vách đã một ngày một đêm chưa trở về.

Tóm lại ở đây có một cảm giác kỳ quái là rất dễ dàng có được tình báo.

Bạch Triển Đường lúc này đang vẻ mặt khó chịu cùng gã thư sinh đang tính sổ ở quầy than thở: Tú tài, ngươi nói xem chưởng quỹ sẽ không thực sự muốn tái giá chứ.

Gã thư sinh chính là Lữ Khinh Hầu, Lữ Tú Tài.

Lúc này nghe vậy ngẩng đầu liếc nhìn Đồng Tương Ngọc vẫn còn đang cười duyên, tùy ý để Cố Hàn Uyên nắm tay.

Hắn kỳ quái nói: Chưởng quỹ dường như thực sự rất có hứng thú với vị công tử kia, nhưng có Tiểu Bối ở đó, chắc sẽ không đâu.

Hơn nữa vị công tử kia trẻ tuổi tuấn lãng lại phong độ nhẹ nhàng, không phải nhà quan thì cũng là đại phú đại quý, sao lại để ý đến chưởng quỹ của chúng ta.

Chưởng quỹ cũng không phải cô nương trẻ tuổi, còn là một quả phụ.

Nếu thật sự tái giá cho vị công tử kia, đó thật đúng là trèo cao.

Ta thấy a, phần lớn là vị công tử kia thấy chưởng quỹ có vài phần mỹ sắc, nên đến trêu ghẹo vài câu.

Sau này cũng chưa chắc sẽ lại đến Đồng Phúc Khách Sạn của chúng ta.

Lữ Tú Tài nói xong có chút hâm mộ Cố Hàn Uyên.

Ngược lại không phải hâm mộ hắn cùng Đồng Tương Ngọc nói chuyện vui vẻ, mà là hâm mộ khí độ của hắn.

Đứng ở góc độ của Lữ Tú Tài, mặc dù không biết Cố Hàn Uyên có công danh trên người hay không, nhưng vô thức sẽ khiến người ta cảm thấy hắn là một tài tử phong lưu, văn chương lỗi lạc.

Hơn nữa, đừng cho rằng tướng mạo không quan trọng đối với việc thi cử công danh.

Sau khi thi khoa, ấn tượng của quan giám khảo cũng rất quan trọng.

Con người là động vật thị giác, tướng mạo tốt sẽ được quan tâm nhiều hơn.

Nếu không vì sao những người làm quan lớn tuyệt đại đa số đều có tướng mạo đường đường.

Ví dụ như Thám Hoa Lang trong tình huống bình thường đều được dành cho người có tướng mạo tốt nhất trong khoa thi đó.

Cho nên đừng nhìn Lý Tầm Hoan bây giờ đã trung niên, rất tang thương.

Thực ra lúc trẻ cũng là một mỹ nam tử.

Tiễn Khiêm Ích cũng tương tự.

Chỉ là năm tháng là con dao giết heo vô tình mà thôi.

Bạch Triển Đường bĩu môi nói: Hừ.

Tuấn tú như vậy, miệng lưỡi lại biết dỗ dành nữ tử, chẳng phải là một tên tiểu bạch kiểm, một gã hoa hoa công tử sao.

Lời là nói như vậy, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên một tia ngưng trọng.

Cuộc đối thoại lúc trước tuy kết thúc không đâu vào đâu.

Nhưng thông tin tiết lộ ra cho thấy đối phương rất có thể đã nhìn thấu thân phận của hắn.

Điều này đối với Bạch Triển Đường đang cố gắng che giấu tung tích, muốn rửa tay gác kiếm, là một tin tức xấu.

Không được, ta phải theo dõi bọn họ.

Không thể để chưởng quỹ thật sự chịu thiệt thòi.

Trong lời nói vô thức của Bạch Triển Đường cũng ẩn chứa sự quan tâm của hắn đối với Đồng Tương Ngọc.

Lúc này, Lữ Tú Tài bỗng nhiên kinh ngạc nói: Đồng tiền này sao lại nhẹ như vậy.

Không phải là giả chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên.

An Thế Cảnh nhanh như vậy đã động thủ rồi sao.

Không đợi Cơ Dao Hoa trở về.

Địa Võng phát triển đến nay, năng lực tình báo ngày càng mạnh.

Chương 745

Nhưng tin tức thu thập được tuyệt đại đa số đều là những đại sự.

Một số chuyện nhỏ nhặt không đáng kể rất ít khi gây được chú ý.

Nhưng những chuyện nhỏ nhặt này rơi vào mắt Cố Hàn Uyên lại có ý nghĩa khác.

Đây cũng là ưu thế lớn nhất của việc biết trước mọi chuyện.

Lúc này nghe Lữ Tú Tài nhắc tới phân lượng đồng tiền không đúng, Cố Hàn Uyên liền xác nhận An Thế Cảnh đã lấy trộm khuôn đúc đồng, chuẩn bị gây nhiễu loạn kinh thành.

Theo lý mà nói, An Thế Cảnh nên đợi Cơ Dao Hoa trở về kinh thành rồi mới gây sự.

Dù sao còn cần Cơ Dao Hoa giúp hắn yểm trợ, đồng thời thuận tiện để nàng nâng cao địa vị trong Lục Phiến Môn.

Hiển nhiên vẫn là bị ảnh hưởng bởi việc Cố Hàn Uyên tán tỉnh Cơ Dao Hoa trước đây.

Điểm này từ việc An Thế Cảnh đến nay không tiếp xúc với Cố Hàn Uyên cũng có thể nhìn ra một hai.

Hơn nữa vừa vặn An Vân Sơn khoảng thời gian trước lại rời khỏi kinh thành.

Rất có thể giữa An Thế Cảnh và An Vân Sơn đã xảy ra bất đồng, nên hắn đã chọn làm theo ý mình.

Lại thêm vụ án làm giả ngân phiếu của Đại Thông và vụ án Cùng thuyền hội.

Thật đúng là sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một đường cong đầy ý vị sâu xa.

Ngược lại lại khiến Đồng Tương Ngọc đang lén nhìn y ngẩn ra một lúc.

Bất quá lúc này nàng quan tâm hơn là lời của Lữ Tú Tài.

Cố công tử, ta xin lỗi không tiếp được một lát.

Đồng Tương Ngọc thấy Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười, liền vội vã chạy đến quầy hàng.

Nàng cấp thiết nói: Tú tài.

Sẽ không phải là thu phải tiền giả chứ.

Bạch Triển Đường từ tay Lữ Tú Tài nhận lấy đồng tiền kia, dùng sức bóp một cái, nó liền gãy làm đôi.

Hắn ngưng trọng nói: Đúng là tiền giả, hàm lượng đồng quá ít, cho nên rất giòn.

Thần của ta ơi.

Rốt cuộc là ai thất đức như vậy lại dùng tiền giả.

Đồng Tương Ngọc gấp đến độ giậm chân, cũng không còn để ý giữ hình tượng trước mặt Cố Hàn Uyên, bản tính keo kiệt lộ rõ.

Lữ Tú Tài bỗng nhiên nảy ra một ý: Sẽ không phải là do Thư Hùng Song Sát làm chứ.

Nghe nói gần đây bọn chúng làm rất nhiều chuyện ác, tội ác chồng chất.

Triệu gia cô nương, thằng nhóc ăn mày ở tiệm Thập Bát Lý, Tiết Thần Y, Tam thúc trên sông Tây Lương đều bị hại nặng nề.

Rất có thể.

Bạch Triển Đường thuộc nằm lòng nói.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, xem ra Quách Phù Dung cũng sắp tới Đồng Phúc Khách Sạn rồi.

Từng tình tiết truyện đều đang âm thầm khởi động.

Cố Hàn Uyên đang nhìn ba người thảo luận về sự đáng ghét của Thư Hùng Song Sát.

Bỗng nhiên thần sắc y khẽ động, lúc này có một nữ tử đi vào đã thu hút sự chú ý của y.

Nữ tử theo một lão phụ đi vào, mua chút đồ ăn sáng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hai người dường như đang nói về chuyện xem mắt.

Nữ tử không được coi là mỹ mạo, nhưng trong dân chúng cũng là hạng trung thượng hiếm thấy.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Nữ tử này có võ công, hơn nữa trình độ còn không thấp, chỉ là bị nàng cố ý che giấu đi.

Hơn nữa theo cảm giác của Cố Hàn Uyên, sát khí ẩn giấu trên người nữ tử này còn nhiều hơn rất nhiều so với cao thủ bình thường.

Tình huống này phần lớn xuất hiện trên người một số sát thủ.

Kỳ lạ hơn là khuôn mặt của nàng, có một chỗ không khớp cực kỳ nhỏ.

Không giống như dịch dung, ngược lại giống như bị chỉnh dung.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút vi diệu, hứng thú đối với cô gái kia lại tăng thêm vài phần.

Lúc này nàng kia có chút không kiên nhẫn nói: Thái bà, ta đã nói là ta không đi.

Thái bà vội la lên: Ngươi không đi, ta sẽ gặp chuyện đó.

Nữ tử tức giận nói: Ngươi lại nhận tiền của người ta rồi.

Thái bà cố gắng khuyên lơn: Tằng Tĩnh à, coi như không có hứng thú gì, cũng nên đi xem một chút chứ.

Người ta từ Thập Lý Kiều xa xôi tới đây đó.

Cố Hàn Uyên bừng tỉnh, trách không được trên mặt lại có vết tích chỉnh dung.

Tằng Tĩnh nguyên danh không rõ, danh hiệu Mưa Phùn, là sát thủ của tổ chức Hắc Thạch.

Bản tính của nàng là một người không quyết đoán, tính tình ôn hòa, căn bản không thích hợp làm một sát thủ máu lạnh vô tình.

Vì vậy sau này để thoát khỏi tổ chức Hắc Thạch, nàng đã tìm đến danh y Lý Quỷ Thủ để phẫu thuật chỉnh dung, đổi tên thành Tằng Tĩnh, ý đồ sống một cuộc sống yên tĩnh.

Nghe đồn Mưa Phùn tuy nghiêm túc lạnh lùng, nhưng dung mạo lại xinh đẹp tuyệt trần.

Cũng khó trách dù đã cố gắng chỉnh dung biến dạng, vẫn còn vài phần tư sắc.

Đương nhiên theo Cố Hàn Uyên, khẳng định vẫn là dáng vẻ ban đầu tốt hơn một chút.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên cũng không phải chuyện gì khó, một viên Phục Nhan Đan là có thể giải quyết.

Chỉ là Tằng Tĩnh e rằng chưa chắc đã nguyện ý biến trở lại dáng vẻ ban đầu.

Dù sao nàng cũng đã rất vất vả mới có thể sống một cuộc sống yên tĩnh.

Cố Hàn Uyên có hứng thú với Tằng Tĩnh không chỉ là bản thân nàng, mà còn ở chỗ nàng biết tung tích của La Ma di thể.

Trên La Ma di thể có khắc một môn tuyệt thế thần công, có thể tái sinh tứ chi.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên rất hữu dụng.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết tung tích của La Ma di thể trong truyện, nhưng khó đảm bảo sẽ không xuất hiện biến động.

Những thay đổi nhỏ trong các tình tiết truyện này, cũng không phải chỉ là một hai lần.

Vì vậy vẫn cần phải biết được tin tức xác thực từ miệng Tằng Tĩnh.

Mà Cố Hàn Uyên muốn đạt được mục đích, biện pháp tốt nhất chính là hủy diệt Hắc Thạch, khiến cho Tằng Tĩnh không còn phải lo lắng về gia đình.

Hắc Thạch trên thế giới này thuộc về Đông Xưởng, thủ lĩnh Chuyển Luân Vương là một trong những tâm phúc của Tào Chính Thuần.

Cho nên việc hủy diệt Hắc Thạch cũng phù hợp với lợi ích của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm tiếp tục chú ý Tằng Tĩnh.

Lúc này Tằng Tĩnh đang tức giận liếc mắt, giơ tay ra đếm: Lần trước là lão Chu giết heo, lần trước nữa là lão Chu bán măng tre, lần trước trước nữa là lão Tô chèo thuyền, sao người nào cũng không ra dáng người đó.

Tằng Tĩnh tuy muốn sống một cuộc sống yên tĩnh, nhưng cũng không muốn quá ủy khuất bản thân.

Đối với nàng, chỉ cần là một đối tượng không tệ là có thể chấp nhận.

Nhưng những người mà Thái bà giới thiệu thật sự khiến người ta chán ghét.

Thái bà nghe vậy cười làm lành: Ai nha, chúng ta là những bách tính bình thường, tự nhiên tìm cũng là những bách tính bình thường.

Nếu ngươi chê bọn họ quá già thì không sao, lần này là Tiểu Phương làm ruộng, tuy tướng mạo có chút gì đó, nhưng người ta còn trẻ.

Sau này khẳng định sẽ có ngày tốt lành.

Tằng Tĩnh hiển nhiên không muốn bị Thái bà lừa gạt nữa, thẳng thắn từ chối: Đừng nói nữa, ta sẽ không đi nữa.

Thái bà có chút nóng nảy, dù sao bà ta đã nhận tiền của người khác, nếu Tằng Tĩnh không đi, chẳng phải người ta sẽ tìm bà ta đòi lại tiền sao.

Bà ta đành phải tiếp tục khuyên nhủ: A Tĩnh à, đừng có kén chọn như vậy.

Ngươi nhìn vị công tử bên kia đi, đủ tuấn tú không.

Cái khí độ đó vừa nhìn đã biết là nhà đại phú đại quý, nhưng người ta có để ý đến ngươi không.

Nói xong bà ta cố ý nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nhưng cái nhìn này lại khiến bà ta có chút ngẩn ngơ.

Bà ta vô thức nói: Kỳ quái, vị công tử kia vừa rồi có phải đang cười với A Tĩnh ngươi không.

Chương 746

Ôi, nụ cười này thật đẹp, nếu lão bà tử ta lúc trẻ mà thấy một công tử như vậy, cũng phải bị mê đến điên đảo tâm thần.

Với tướng mạo và khí độ của Cố Hàn Uyên, dù đi đến đâu cũng là tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Vì vậy Thái bà và Tằng Tĩnh sớm đã chú ý tới y.

Chỉ là cảm thấy không có gì liên quan nên không để ý nhiều.

Vậy mà lúc này Cố Hàn Uyên lại như lời Thái bà nói, đang đối diện Tằng Tĩnh nở một nụ cười ấm áp.

Xin hỏi phương danh của cô nương.

Tằng Tĩnh lúc này có chút ngẩn ngơ.

Cố Hàn Uyên tán tỉnh nàng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Tằng Tĩnh tự nhận dung mạo hiện tại của mình bình thường, không thể nào dính dáng đến Cố Hàn Uyên tuấn tú quá mức, cũng không muốn dính dáng.

Nàng chỉ muốn khiêm tốn sống một cuộc sống yên tĩnh.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên không phù hợp với yêu cầu của nàng.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên hỏi, trong nhất thời nàng không biết có nên trả lời hay không.

Thái bà trước đó tuy dùng Cố Hàn Uyên làm cớ để thuyết phục Tằng Tĩnh, nhưng lúc này thấy tình hình lại gấp gáp.

Dù sao trong mắt bà ta, nếu Cố Hàn Uyên thật sự có ý với Tằng Tĩnh, thì còn đâu đến lượt những người khác.

Vậy tiền bà ta đã nhận trước đó phải làm sao.

Vì vậy bà ta vội vàng che chắn giữa hai người, nói: Vị công tử này, nàng ấy sắp có đối tượng rồi, không tiện giao lưu nhiều với công tử, xin công tử thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên không để tâm, khẽ cười một tiếng, từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc trắng đưa cho Thái bà.

Y như cười như không nói: Như vậy có thể cho ta nói chuyện với vị cô nương này không.

Thái bà thấy vậy hai mắt sáng lên, cầm lấy thỏi bạc cân nhắc một chút, kinh hô: Năm mươi lượng.

Số tiền này còn nhiều hơn rất nhiều so với tổng số tiền mà những người trước đó nhờ bà ta giới thiệu Tằng Tĩnh cho.

Vì vậy bà ta biến sắc mặt cực nhanh, nịnh nọt cười nói: Không thành vấn đề.

Tằng Tĩnh ôn nhu phóng khoáng, là một cô nương tốt hết sẩy.

Thấy tiền sáng mắt, Thái bà không chút do dự tiết lộ tên của Tằng Tĩnh ra ngoài, khiến Tằng Tĩnh trợn mắt trắng dã.

Cố Hàn Uyên không để tâm, cười cười, hướng về phía cửa liếc mắt một cái.

Thái bà thấy vậy tâm lĩnh thần hội, nói với Tằng Tĩnh: Lão bà tử còn có việc, đi trước.

A Tĩnh à, cứ nói chuyện tử tế với người ta nhé.

Nếu thành chuyện tốt, cũng đừng quên mời ta uống rượu mừng a.

Dứt lời bà ta liền vội vã đi ra ngoài, trong miệng còn lẩm bẩm: Năm mươi lượng a.

Phát tài rồi.

Sự tham tài của một tiểu dân được thể hiện vô cùng sinh động trên người Thái bà.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Thái bà rời đi, ngồi xuống đối diện Tằng Tĩnh, cười nhẹ nói: Tằng cô nương, có thể cùng tại hạ tâm sự một chút không.

Tằng Tĩnh cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên, làm bộ muốn chạy, nói: Ta còn vội đi bán vải, không có gì để nói chuyện.

Trong mắt nàng, mọi thứ của Cố Hàn Uyên đều rất bất thường.

Tuấn lãng phi phàm, phong độ nhẹ nhàng, ra tay hào phóng, lại có hứng thú với một người bình thường không có gì lạ như nàng.

Điều này không khỏi khiến Tằng Tĩnh hoài nghi Cố Hàn Uyên có mục đích khác.

Cố Hàn Uyên đầy ý vị sâu xa cười khẽ: Tằng cô nương không ngại nghe tại hạ nói một câu, rồi quyết định có muốn đi hay không.

Tằng Tĩnh nghe vậy có chút ngạc nhiên, bước chân không khỏi dừng lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ ngâm: Ta nguyện hóa thành một cây cầu đá, chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm nắng thiêu, năm trăm năm mưa sa, chỉ cầu nàng đi qua cầu một lần.

Tằng Tĩnh nghe vậy sắc mặt đại biến, trầm giọng nói: Ngươi là ai.

Tại sao lại nói với ta những lời này.

Cố Hàn Uyên không giải thích tại sao lại nói những lời này, chỉ nhàn nhạt cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Tam Tuyệt.

Tằng Tĩnh nghe vậy suýt nữa kinh hô thành tiếng, nhưng dù sao cũng từng là sát thủ nổi tiếng về sự bình tĩnh, nàng kịp thời nuốt lại lời nói đến bên miệng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Bây giờ có thể ngồi xuống nói chuyện một chút được chưa.

Tằng Tĩnh nghe vậy trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn chọn ngồi xuống nghe xem Cố Hàn Uyên chuẩn bị nói gì.

Nàng tập trung tinh thần, thấp giọng hỏi: Nghe đồn Cố công tử thần thông quảng đại, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay cả những lời Lục Trúc nói với ta trước khi chết cũng biết rõ ràng.

Tằng Tĩnh rất thẳng thắn.

Nếu Cố Hàn Uyên đã biết những lời Lục Trúc nói với nàng trước lúc lâm chung, hiển nhiên đã nhìn ra thân phận thật sự của nàng.

Mạnh miệng chối cãi trước mặt Cố Hàn Uyên không có ý nghĩa gì.

Đây cũng là lý do Cố Hàn Uyên chủ động tiết lộ thân phận.

Dù sao y cũng không có thời gian để dò tới xét lui lãng phí.

Lục Trúc sáu tuổi đến chùa Vân Hà ở Nam Kinh nghe Kiến Si Đại Sư giảng kinh Kim Cương, mười tuổi đến Bắc Thiếu Lâm, mang tóc tu Phật tập võ, ở đó hai mươi bảy năm.

Phật pháp võ công đều là lựa chọn hàng đầu, thậm chí được cho là ứng cử viên sáng giá cho vị trí phương trượng kế nhiệm.

Hắn vì chứng kiến người trong giang hồ vì Ma La di thể mà tàn sát lẫn nhau, nên lập chí muốn có được Ma La di thể để đem đi chôn cất.

Sau đó, hắn gặp được Mưa Phùn mang theo di thể, hai người vì di thể mà giao đấu ba tháng.

Lục Trúc vốn tâm như nước lặng, dần dần phát hiện mình đối với Mưa Phùn nảy sinh một loại tình cảm đặc biệt, cuối cùng hắn xả thân điểm hóa Mưa Phùn, hy vọng nàng có thể buông bỏ thanh kiếm trong tay, rời khỏi con đường sát nhân này.

Lại là một hòa thượng vì nữ tử mà động lòng.

Cũng không biết Thiếu Lâm Tự này rốt cuộc đang tu thứ Phật gì, đọc thứ kinh gì.

Cố Hàn Uyên hơi có vẻ đùa cợt cười khẽ: Tằng cô nương có chắc Lục Trúc đã chết.

Tằng Tĩnh nghe vậy giật mình, vô thức hỏi: Ý của Cố công tử là sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Lục Trúc thiên phú cực cao, là nhân vật có hy vọng trở thành Lục Địa Thần Tiên, ngươi nghĩ Bắc Thiếu Lâm sẽ bỏ mặc hắn bị ngươi giết chết sao.

Tằng Tĩnh dường như nhớ lại cảnh tượng lúc đầu.

Thần sắc u u, có chút buồn bã than thở: Nhưng Lục Trúc trước đây đã bị ta một kiếm xuyên tim.

Bản tính của nàng không phải là người máu lạnh vô tình, sao lại không cảm nhận được tình cảm sâu đậm của Lục Trúc.

Việc đột nhiên không tiếc chỉnh dung để thoát khỏi Hắc Thạch, chính là bị Lục Trúc làm cho cảm động.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, nhàn nhạt nói: Một kiếm xuyên tim chưa chắc đã chết ngay lập tức.

Người có công lực thâm hậu hoàn toàn có thể sống thêm một lát.

Chỉ cần cứu chữa kịp thời, Lục Trúc không chết được.

Hơn nữa Lục Trúc dây dưa với ngươi gần ba tháng, sao Thiếu

Lâm có thể không biết tin tức gì.

Đây tuy là kết luận dựa trên suy đoán, nhưng Cố Hàn Uyên tự nhận là cực kỳ gần với sự thật.

Hắn tiếp xúc với Thiếu Lâm càng nhiều, càng có thể cảm nhận được dã tâm của đối phương.

Bất luận Nam hay Bắc Thiếu Lâm, đều đang âm thầm không ngừng tăng cường thực lực của bản thân.

Đồng thời vẫn luôn dốc sức độ hóa cao thủ võ lâm.

Cố Hàn Uyên đã ra tay cắt đứt kế hoạch độ hóa Mộ Dung Bác, Tiêu Viễn Sơn, Cưu Ma Trí của Nam Thiếu Lâm và kế hoạch độ hóa Lý Tầm Hoan của Bắc Thiếu Lâm.

Nhưng từ tình báo của Địa Võng, vẫn có rất nhiều cao thủ đang bị Thiếu Lâm độ hóa.

Thực lực của những cao thủ này cao thấp không đều, từ Hậu Thiên đến Đại Tông Sư.

Bất quá sau khi những cao thủ này bị độ hóa, trừ khi phá rồi lại lập, trở thành đắc đạo cao tăng, nếu không tuyệt đại đa số đều sẽ bị tổn hại tâm cảnh, tiềm lực hao hết.

Như vậy, giá trị của những cao thủ tự mình bồi dưỡng ra sẽ càng cao hơn.

Mà Lục Trúc lại là người có tiềm lực cực cao.

Vì vậy Cố Hàn Uyên không tin Lục Trúc dây dưa với Mưa Phùn gần ba tháng, mà Bắc Thiếu Lâm lại không phái người theo dõi để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tằng Tĩnh trong lòng chấn động.

Những gì Lục Trúc đã làm đã để lại một dấu ấn sâu đậm trong lòng nàng.

Lúc này đột nhiên nghe nói đối phương có thể không chết, khó tránh khỏi có chút tâm loạn.

Tằng Tĩnh miễn cưỡng trấn tĩnh lại, trầm giọng hỏi: Cố công tử muốn dùng Lục Trúc để đối phó Bắc Thiếu Lâm.

Nhưng điều đó có liên quan gì đến ta.

Tằng Tĩnh cũng từng nghe qua mâu thuẫn giữa Cố Hàn Uyên và Thiếu Lâm, có suy đoán này cũng không có gì lạ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại cười đầy hứng thú: Đối phó Bắc Thiếu Lâm, tại hạ tự có biện pháp.

Và cũng xác thực không liên quan đến Tằng cô nương.

Tại hạ hy vọng Tằng cô nương có thể trở thành người của ta.

Tằng Tĩnh có chút mơ màng, nhất thời không hiểu được ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Nói đến thứ đáng giá nhất trên người nàng để hắn để mắt tới thì không ngoài hai thứ.

Một là tám mươi vạn lượng bạc trắng mang theo khi rời khỏi Hắc Thạch trước đây.

Hai là tung tích của La Ma di thể.

Lại không ngờ mục tiêu của Cố Hàn Uyên lại chính là bản thân nàng.

Chương 747

Tằng Tĩnh sa sầm mặt nói: Ta đã không muốn đặt chân vào giang hồ nữa.

Nàng hiển nhiên vẫn hiểu lầm ý của Cố Hàn Uyên, cho rằng hắn định thu phục mình để dùng cho việc riêng.

Cố Hàn Uyên khe khẽ thở dài: Tằng cô nương vốn không thích hợp ở trong bóng tối, quá dịu dàng, quá lương thiện.

Tằng cô nương không tiếc chỉnh dung để rời khỏi giang hồ, bản tính bị đè nén một sớm được giải phóng, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, mùi máu tanh và sát khí trên người đã phai nhạt đến mức không thể ngửi thấy.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nàng tự nhiên có thể an tâm sống một cuộc đời bình lặng.

Thế nhưng Hắc Thạch đã tra được manh mối của Tằng cô nương, vì La Ma di thể mà sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến cửa.

Cố Hàn Uyên lại đang lợi dụng sự chênh lệch thông tin để lừa gạt người.

Hắc Thạch quả thực vẫn luôn truy lùng tung tích của Mưa Phùn.

Nhưng người bình thường nào lại nghĩ đến chuyện nàng sẽ chọn cách chỉnh dung chứ.

Trong nguyên tác cũng là do xảy ra sự cố, Tằng Tĩnh cố gắng không sử dụng kiếm pháp, ngược lại để lộ dấu vết võ công mới bị Chuyển Luân Vương phát hiện.

Nghe đến cái tên Hắc Thạch, đồng tử của Tằng Tĩnh nhất thời co rút lại, rõ ràng là cực kỳ để tâm, cố gắng trấn định tâm thần, trầm giọng hỏi: Cố công tử, ngươi nguyện ý che chở ta sao.

Nói đến nước này, nếu Tằng Tĩnh còn không biết Cố Hàn Uyên có ý định che chở mình thì đúng là kẻ ngốc.

Lấy uy danh và thần công cái thế của Cố Hàn Uyên, quả thực có thể bảo vệ được nàng.

Có Cố Hàn Uyên che chở, đừng nói là Hắc Thạch, cho dù là toàn bộ Đông Xưởng cũng sẽ không làm gì được nàng.

Nàng lặng lẽ nhìn vào ánh mắt cười tủm tỉm của Cố Hàn Uyên, hỏi: Cố công tử có điều kiện gì chăng.

Tám mươi vạn lượng bạc trắng và tung tích La Ma di thể, đối với một người muốn lui về ở ẩn như nàng mà nói cũng không phải là thứ không thể từ bỏ.

Nếu Cố Hàn Uyên muốn dùng những thứ này để trao đổi, Tằng Tĩnh sẽ bằng lòng đồng ý.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Tại hạ đã nói rồi, hy vọng Tằng cô nương trở thành người của ta.

Tằng Tĩnh nghe vậy, đôi mày thanh tú nhíu chặt, ánh mắt u ám.

Nàng khe khẽ nói: Ta cũng đã nói, tuyệt đối sẽ không đặt chân vào giang hồ nữa.

Bây giờ đây là giới hạn cuối cùng duy nhất của Tằng Tĩnh.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Tằng cô nương hiểu lầm rồi.

Nói rồi, hắn liền nắm lấy tay nàng trong ánh mắt kinh ngạc của nàng.

Ý của ta chính là thế này, Tằng cô nương hiểu chưa.

Tằng Tĩnh hiểu rồi.

Hóa ra Cố Hàn Uyên nói trở thành người của hắn là chỉ việc trở thành nữ nhân của hắn.

Đây là điều mà nàng không bao giờ nghĩ tới.

Hoặc có lẽ đã nghĩ đến, nhưng không dám tin.

Cái tên phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên thiên hạ đều biết.

Việc hắn để mắt đến nàng thực ra cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Nhưng tiền đề là khi dung mạo của nàng chưa thay đổi.

Với dung mạo trước kia của mình, việc thu hút sự chú ý của Cố Hàn Uyên là chuyện hết sức bình thường.

Tằng Tĩnh tự cho rằng dung mạo tầm thường hiện tại của mình chắc chắn sẽ không có sức hấp dẫn đối với Cố Hàn Uyên mới phải.

Nhưng ánh mắt đầy hứng thú và hành động trên tay của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng hiểu rằng, hắn đang nói thật.

Sắc mặt Tằng Tĩnh bất giác ửng lên một vầng hồng nhàn nhạt, vội vàng rút tay về.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười khẽ, nói: Dù sao thì Tằng cô nương cũng đang đi xem mắt không phải sao.

Tại hạ đã đưa tiền cho bà mai rồi.

Tằng Tĩnh nghe vậy sa sầm mặt nói: Cố công tử danh dương thiên hạ, ta nếu trở thành. nữ nhân của Cố công tử.

Vậy thì còn nói gì đến cuộc sống yên tĩnh nữa.

Huống chi ta chỉ là một kẻ dung chi tục phấn, không xứng với Cố công tử.

Tằng Tĩnh nói là sự thật.

Những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, cho dù ban đầu không một xu dính túi, nhưng khi các nàng có quan hệ với Cố Hàn Uyên, địa vị liền trở nên khác biệt.

Vô số ánh mắt sẽ đổ dồn vào các nàng.

Hoặc là kẻ có ác ý với Cố Hàn Uyên, hoặc là kẻ muốn nịnh bợ lôi kéo hắn.

Tóm lại, các nàng sẽ đương nhiên rơi vào tâm điểm chú ý.

Điều này hiển nhiên không phù hợp với những gì Tằng Tĩnh mong cầu.

Cố Hàn Uyên cười đầy hứng thú nói: Tại hạ có nói là nàng không thể sống cuộc đời yên tĩnh đâu.

Ngày thường cứ làm Tằng Tĩnh của nàng là được, không cần theo ta ra mặt, chỉ có điều việc xem mắt thì không được đi nữa.

Tằng Tĩnh nghe vậy không khỏi xấu hổ, thấp giọng mắng một câu: Vô sỉ.

Dứt lời còn cố ý liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai nghe được cuộc đối thoại của hai người, trong lòng vừa nhẹ nhõm lại càng thêm phẫn uất.

Bởi vì ý tứ trong lời Cố Hàn Uyên gần như là muốn nàng làm tình nhân trong bóng tối của hắn.

Như vậy thì tự nhiên không cần phải ra mặt.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tằng cô nương chẳng lẽ muốn tiếp tục bị Hắc Thạch truy sát sao.

Hay là dứt khoát quay về Hắc Thạch.

Tại hạ che chở Tằng cô nương cũng không thể ra sức suông được, phải không.

Muốn trong sạch.

Hay là muốn tự do.

Lựa chọn được đặt ra trước mặt Tằng Tĩnh.

Nhưng trên thực tế, nàng căn bản không có lựa chọn nào khác.

Nguyên do không chỉ đơn thuần là nàng thật sự chán ghét cuộc sống sát thủ.

Mà còn bởi vì từ khoảnh khắc thân phận của nàng bị Cố Hàn Uyên vạch trần, nàng đã không còn cơ hội phản kháng.

Phong cách hành sự của Cố Hàn Uyên đã sớm được mọi người biết đến qua các sự kiện.

Chính nghĩa lẫm liệt, đồng thời lại bá đạo vô song.

Nhất là trong tình huống điểm yếu bị Cố Hàn Uyên nắm trong tay như hiện nay, Tằng Tĩnh càng thêm bất lực phản kháng.

Tằng Tĩnh cúi đầu im lặng.

Chẳng biết vì sao, trong đầu bỗng lóe lên bóng hình của Lục Trúc.

Có lẽ đây chính là sự trừng phạt cho cả một đời giết người vô số của nàng.

Làm gì có chuyện Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật.

Như vậy chẳng phải quá không công bằng với những người đã bị giết hay sao.

Nghĩ như vậy, tâm cảnh của Tằng Tĩnh càng thêm dao động.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy ý vị.

Quả nhiên lại là một người bị độ hóa.

Kết cục trong nguyên tác tạm thời không bàn, dù sao thế giới đã thay đổi, rất có thể Lục Trúc không chết.

Tằng Tĩnh lại bị Lục Trúc ảnh hưởng sâu sắc.

Không chừng có ngày Lục Trúc sẽ xuất hiện, muốn nàng quy y cửa Phật.

Hơn nữa theo Cố Hàn Uyên thấy, Tằng Tĩnh rất có thể bị Lục Trúc lợi dụng để độ tình kiếp.

Những câu chuyện tương tự của Phật môn có rất nhiều.

Ví dụ như câu nói của Lục Trúc Ta nguyện hóa thân thành cây cầu đá, chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm nắng gắt, năm trăm năm mưa sa, chỉ cầu nàng đi qua cây cầu ấy. chính là xuất phát từ một câu chuyện Phật môn tên là Cầu đá thiền.

Võ công Phật môn càng cao thâm thì càng chú trọng tu hành Phật pháp, tức là chú trọng tu vi tâm cảnh.

Chuyện cao tăng đắc đạo một sớm đốn ngộ, siêu phàm nhập thánh cũng không còn lạ lẫm.

Như bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm nhìn thì tinh diệu, nhưng thực tế lại rơi vào hạ thừa.

Những người được đào tạo ra chỉ là Hộ pháp của Phật môn mà thôi.

Chương 748

Mà Lục Trúc, với tư cách là một đệ tử Phật môn tư chất hơn người, việc lấy tình làm kiếp để chứng đại đạo là một sự kiện có xác suất rất cao.

Khi hắn vượt qua tình kiếp, một sớm bước vào Lục Địa Thần Tiên cũng không phải là không thể.

Vì vậy Tằng Tĩnh liền trở thành một lưỡi dao sắc bén mà Cố Hàn Uyên cần tranh thủ, một lưỡi dao sắc bén đâm về phía Lục Trúc.

Lúc này, Tằng Tĩnh dường như đã suy nghĩ kỹ, mặt không đổi sắc lạnh lùng nói: Ta đáp ứng ngươi, nhưng ngươi phải đảm bảo tuyệt đối sẽ không để Hắc Thạch quấy rầy cuộc sống của ta.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười nói: Đương nhiên.

Nhưng đã như vậy, thì dẫn ta đến nơi ở của nàng ngồi một lát, chắc nàng không ngại chứ.

Sau khi Cố Hàn Uyên và Tằng Tĩnh cùng nhau rời khỏi Đồng Phúc Khách Sạn, Bạch Triển Đường có chút đắc ý nói: Thấy chưa, ta đã nói vị công tử kia là một gã công tử đào hoa mà, nhanh như vậy đã lại câu được một cô nương đi rồi.

Lữ Tú Tài gật gù đắc ý nói: Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Đông Tương Ngọc nghe vậy xấu hổ nói: Bớt nói bậy.

Không thấy sắc mặt cô nương kia vẫn khó coi sao.

Cố công tử chắc chắn chỉ là có chuyện quan trọng tìm cô nương đó thương lượng thôi.

Trước đó khi Cố Hàn Uyên và Tằng Tĩnh trao đổi, giọng nói của họ rất thấp.

Vì vậy bất kể là Đông Tương Ngọc hay Bạch Triển Đường đều không thể nghe được cuộc đối thoại giữa hai người.

Hơn nữa không khí giữa họ còn rất nặng nề, khiến cho Đông Tương Ngọc không dám tiến lên làm phiền.

Cố công tử.

Bạch Triển Đường giật mình, vô thức hỏi một câu.

Đông Tương Ngọc thấy ngữ khí của Bạch Triển Đường có chút không đúng, kỳ quái hỏi: Sao vậy.

Không có gì.

Bạch Triển Đường đã có suy đoán về thân phận của Cố Hàn Uyên.

Dù sao thì nhiều đặc điểm của Cố Hàn Uyên vẫn khá rõ ràng.

Thần công cái thế thì không nhìn ra, nhưng vẻ tuấn lãng phi phàm, phong lưu đa tình thì lại có thể thấy rõ.

Ít nhất trong mắt Bạch Triển Đường là như vậy.

Hắn nhìn dáng vẻ Đông Tương Ngọc đang ngóng ra ngoài cửa, ghen tị nói: Chưởng quỹ, đừng nhìn nữa, nhìn nữa người ta cũng không quay lại đâu.

Ngươi xem chén trà kia còn chưa động đến, chắc chắn là chê khách sạn của chúng ta rồi.

Lúc này trong lòng hắn thầm mong Cố Hàn Uyên chê Đồng Phúc Khách Sạn, không bao giờ quay lại nữa.

Không chỉ vì phản ứng của Đông Tương Ngọc làm hắn ghen tị.

Mà còn bởi vì Cố Hàn Uyên cuối cùng sẽ trở thành tiêu điểm.

Nếu Cố Hàn Uyên thường xuyên đến Đồng Phúc Khách Sạn, vậy thì đối với một Bạch Triển Đường muốn mai danh ẩn tích, rửa tay gác kiếm cũng không phải là tin tốt lành gì.

Đông Tương Ngọc nghe vậy có chút thất vọng.

Cố Hàn Uyên dáng người lại tuấn tú, nói chuyện lại hay.

Nàng khó tránh khỏi có chút hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Nhất là quan điểm của Cố Hàn Uyên về Mạc Tiểu Bối càng khiến nàng có thêm chút suy nghĩ.

Trước đây không muốn tái giá ngoài việc quan tâm danh tiếng, quan trọng hơn là lo lắng Mạc Tiểu Bối không ai chăm sóc.

Nếu có người không để ý đến sự tồn tại của Mạc Tiểu Bối, nàng cũng không phải là không thể đi bước nữa.

Cố Hàn Uyên không hề để ý việc mình rời đi đã gây ra rất nhiều cuộc thảo luận trong Đồng Phúc Khách Sạn.

Lúc này hắn bỗng giật mình, kéo tay Tằng Tĩnh lại, thản nhiên nói: Tằng cô nương không ngại chứ.

Tằng Tĩnh tức giận nói: Ta ngại thì ngươi sẽ buông ra sao.

Sẽ không.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười khẽ nói.

Tằng Tĩnh nghe vậy lại tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng đương nhiên không muốn bị Cố Hàn Uyên nắm tay, nhất là ở trên đường phố, thậm chí còn vì vậy mà thu hút không ít ánh mắt chú mục.

Nhưng nếu trong lòng đã có quyết định, lại đi tính toán chút được mất này cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

Mà ở một góc khuất mà nàng không chú ý, có một nam tử tướng mạo bình thường đang đau đớn nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau.

Trang phục của hắn có phần nghèo nàn, trông giống như một người chăn ngựa ở trạm dịch.

Nhưng hành động lén lút của hắn lại bị Cố Hàn Uyên nhìn thấy hết.

Hơn nữa điều thú vị là rất nhiều đặc điểm của hắn lại giống hệt Tằng Tĩnh.

Võ công ẩn giấu, khuôn mặt mơ hồ có gì đó không đúng, đó là dấu vết của việc chỉnh dung.

Với những đặc điểm như vậy, chính là nam chính của Kiếm Vũ , người đã chỉnh dung và đổi tên thành Giang A Sinh, tức Trương Nhân Phượng.

Trương Nhân Phượng là con trai của cựu Thủ Phụ Trương Hải Đoan.

Hắn bẩm sinh mắc bệnh hiểm nghèo, được cha đưa lên phái Côn Lôn tập võ để rèn luyện thân thể.

Đồng thời, để chữa trị bệnh hiểm nghèo cho con trai, ông đã có được La Ma di thể, vì vậy mà rước họa vào thân, cả nhà bị diệt môn, người sống sót duy nhất là Trương Nhân Phượng bị trọng thương.

Lúc đó, các thành viên của tổ chức Hắc Thạch tranh đoạt di thể đã toàn bộ xuất động, Chuyển Luân Vương cũng đích thân ra tay.

Mưa Phùn, người có võ công cao nhất, đã ra tay giết chết Trương Hải Đoan, và trong lúc đồng bọn lơ là cảnh giác, đã lấy đi di thể.

Trong số các sát thủ của Hắc Thạch, Lôi Bân đã tung một đòn chí mạng vào Trương Nhân Phượng, mọi người đều cho rằng hắn đã chết, nhưng thực ra không phải.

Trương Nhân Phượng bị thương nặng đã bò ra từ đống người chết, và chặn được Mưa Phùn trên cây cầu đá.

Mưa Phùn đâm một kiếm vào tim Trương Nhân Phượng, hắn rơi xuống khỏi cầu đá, sau đó được một người chèo thuyền cứu, đưa đến chỗ danh y Lý Quỷ Thủ để chữa trị.

Lý Quỷ Thủ phát hiện nội tạng của Trương Nhân Phượng khác hẳn người thường, tim ở bên phải, nên mới sống sót được.

Trương Nhân Phượng yêu cầu Lý Quỷ Thủ giúp mình dịch dung, thứ nhất là để tránh bị người của tổ chức Hắc Thạch phát hiện và diệt khẩu.

Thứ hai, sau khi dịch dung có thể trả thù bất cứ lúc nào.

Thứ ba, sau khi nhà tan cửa nát, hắn cần phải bắt đầu lại từ đầu.

Thứ tư, trên mặt hắn đã có vết đao rất sâu, cần phải dịch dung.

Bởi vì Trương Nhân Phượng sống sót từ dưới nước, nên đã lấy tên là Giang A Sinh.

Lúc này, Trương Nhân Phượng còn chưa biết Tằng Tĩnh chính là Mưa Phùn đã giết cha mình, Trương Hải Đoan.

Nhưng lại do duyên số run rủi mà tình cờ gặp gỡ và yêu thích Tằng Tĩnh.

Hắn có phần vụng về tạo ra những cơ hội gặp gỡ tình cờ để bày tỏ hảo cảm.

Nếu không có gì bất ngờ, hắn sẽ cầu hôn Tằng Tĩnh, người đang khao khát một cuộc sống yên tĩnh, trong một đêm mưa nào đó.

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Cố Hàn Uyên đã khiến một đôi hữu tình nhân được tạo nên bởi duyên số run rủi phải tan vỡ trong im lặng.

Lúc này, Tằng Tĩnh chỉ cảm thấy Giang A Sinh rất thú vị, còn chưa đến lúc tình cảm thăng hoa.

Thậm chí khi Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu, người Tằng Tĩnh nghĩ đến là Lục Trúc chứ không phải Giang A Sinh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút sâu thẳm.

Giang A Sinh mang trong mình mối thù hận cũng là một quân cờ rất hữu dụng.

Chỉ cần cắt đứt tình cảm của hắn đối với Tằng Tĩnh, hắn sẽ chỉ có thể sống để báo thù.

Đồng thời cũng chứng thực một việc.

Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn của phái Côn Lôn rất có thể đến vì chuyện của Trương Nhân Phượng.

Trương Nhân Phượng là đệ tử đắc ý nhất của phái Côn Lôn trong thời gian đó.

Vì vậy, việc Trương gia bị diệt môn năm xưa đã gây ra chấn động lớn trong phái Côn Lôn.

Chỉ là cuối cùng do áp lực từ triều đình nên mới không thể làm gì.

Nhưng đệ tử đắc ý của mình bị diệt môn, phái Côn Lôn sao có thể bỏ qua được.

Phải biết rằng phái Côn Lôn cũng là một môn phái có nội tình sâu dày.

Bằng không cũng không thể nào ngang hàng với Minh Giáo cùng tồn tại trên núi Côn Lôn.

Nội tình cổ xưa hơn của phái Côn Lôn tạm thời không bàn.

Côn Lôn Tam Thánh Hà Túc Đạo, người cùng thời với Trương Tam Phong, chắc chắn vẫn còn sống.

Chương 749

Hà Túc Đạo năm đó có thể cùng Trương Tam Phong nổi danh, bây giờ rất có thể đã là một vị Lục Địa Thần Tiên.

Phái Côn Lôn có Lục Địa Thần Tiên làm chỗ dựa há có thể bị khinh thường, vì vậy vẫn luôn canh cánh trong lòng về việc Trương gia bị diệt môn.

Trước đó có tin đồn phú hào của Thông Bảo Tiền Trang, Trương Đại Kình, dường như đã có được La Ma di thể, dẫn đến sự chú ý của Hắc Thạch và cả phái Côn Lôn.

Hơn nữa, những kẻ để mắt tới La Ma di thể không chỉ có Hắc Thạch và phái Côn Lôn.

La Ma di thể, khuôn đồng, ngân phiếu Đại Thông, và manh mối về con thuyền.

Bây giờ sóng ngầm trong kinh thành đang dần nổi lên mặt nước, Cố Hàn Uyên đương nhiên muốn nhúng một chân vào.

Quân cờ tự nhiên cũng là càng nhiều càng tốt.

Chỉ dựa vào ba người Trầm Luyện thì còn thiếu rất nhiều.

Vì vậy, hắn bám theo Giang A Sinh đang âm thầm theo dõi.

Tằng Tĩnh bị cuộc sống yên tĩnh ăn mòn, đã sớm không còn sự cảnh giác như Mưa Phùn năm đó.

Lại thêm Giang A Sinh vì để tránh né sự truy sát của Hắc Thạch mà đã luyện được một thân võ công ẩn nấp tung tích.

Vì vậy Tằng Tĩnh căn bản không phát hiện ra Giang A Sinh đang theo dõi.

Giang A Sinh bám theo Cố Hàn Uyên và Tằng Tĩnh một đoạn, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Dù sao mục đích của hai người rất rõ ràng, đích đến chính là nơi ở của Tằng Tĩnh.

Giang A Sinh vì để theo đuổi Tằng Tĩnh, đã nghe không ít chuyện về nàng từ bà mai, địa chỉ tự nhiên cũng là một trong những thông tin cần thiết.

Vậy mà lúc này lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Hàn Uyên nắm tay Tằng Tĩnh đi về phía nhà nàng.

Lòng đố kỵ đang gặm nhấm nội tâm vốn đã thủng trăm ngàn lỗ của hắn.

Cho đến khi hắn thấy Tằng Tĩnh dẫn Cố Hàn Uyên vào nhà của mình.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc bước vào cửa, Cố Hàn Uyên đã đưa tay ôm lấy eo Tằng Tĩnh, mà Tằng Tĩnh chỉ khựng lại một chút, chứ không hề phản kháng.

Ánh mắt Giang A Sinh dần trở nên trống rỗng.

Khó khăn lắm mới sống sót sau thảm án diệt môn, hắn đã từng nghĩ đến việc buông bỏ hận thù.

Dù sao cho dù báo thù được thì sao chứ.

Người nhà của hắn cũng sẽ không sống lại.

Suy nghĩ này đã đạt đến đỉnh điểm vào khoảnh khắc hắn nhìn thấy Tằng Tĩnh.

Hắn đã nhất kiến chung tình với Tằng Tĩnh, muốn cùng nàng xây dựng một gia đình mới, cho dù phải từ bỏ mối hận thù trong lòng.

Nhưng Tằng Tĩnh, người chống đỡ cho suy nghĩ này của hắn, lại dẫn một nam tử khác về nhà, hơn nữa giữa hai người còn cực kỳ thân mật.

Hắn đã không thể tự lừa dối mình được nữa.

Giang A Sinh không hề trách cứ Tằng Tĩnh.

Dù sao giữa hắn và Tằng Tĩnh còn chưa có bất kỳ tiến triển thực chất nào, lấy lập trường gì để trách cứ nàng.

Hơn nữa, bây giờ mình chỉ là một người chăn ngựa bình thường ở trạm dịch, ngày ngày chỉ biết xúc phân nuôi ngựa, giao thư, làm sao có thể so sánh với Cố Hàn Uyên ăn mặc bảnh bao, phong thái tuấn dật.

Chỉ là đau lòng đến mức cả người đều ngây dại.

Chẳng lẽ đây chính là sự trừng phạt cho việc mình lựa chọn buông bỏ mối thù sâu như biển máu sao.

Nghĩ vậy, Giang A Sinh bỗng ngẩn người.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang ôm Tằng Tĩnh bỗng quay đầu lại, nhìn hắn với một nụ cười đầy hứng thú.

Đồng thời trong khoảnh khắc đó, tay hắn còn di chuyển xuống dưới bóp một cái.

Khiến cho Tằng Tĩnh xấu hổ đẩy tay hắn ra, đồng thời vội vàng đóng cửa lại.

Sắc mặt Giang A Sinh đã khó coi đến cực điểm.

Chẳng biết vì sao, lại không thể nhấc nổi bước chân vốn định rời đi.

Trong nhà, Tằng Tĩnh vừa xấu hổ vừa tức giận mắng: Ngươi vừa rồi có ý gì.

Tại sao đột nhiên bóp ta.

Đưa ra lựa chọn và chuẩn bị tâm lý xong xuôi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Huống chi vừa rồi cửa còn chưa đóng.

Nếu bị hàng xóm láng giềng nhìn thấy, nàng còn mặt mũi nào mà sống ở đây nữa.

Trước đó khi dẫn Cố Hàn Uyên đến đây, để tránh bị người khác nhìn thấy, nàng còn cố ý đi đường vòng.

Cố Hàn Uyên cười đầy hứng thú nói: Ta chỉ muốn xem mấy năm qua ngươi có phải đã quá lơ là rèn luyện hay không.

Tằng Tĩnh nghe vậy có chút thẹn quá hóa giận, nhảy lên xà nhà lấy xuống một thanh kiếm giấu trong vỏ.

Khi nhảy xuống, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không hề nao núng nhìn mũi kiếm đang đâm về phía ngực mình.

Ngay khoảnh khắc sắp đâm trúng, thân kiếm bỗng uốn lượn một cách quỷ dị, ngược lại đâm về phía cổ họng hắn.

Thanh trường kiếm trong tay Tằng Tĩnh tên là Tích Thủy Kiếm, là một thanh nhuyễn kiếm nổi tiếng về sự quỷ dị.

Về độ sắc bén thì không bằng Tử Vi Nhuyễn Kiếm mà Cố Hàn Uyên có được ở Kiếm Gia lúc đầu, nhưng về độ quỷ dị thì lại hơn hẳn.

Phối hợp với kiếm chiêu vừa nhanh vừa dày đặc, thế kiếm như mưa phùn trong gió, phiêu hốt bất định, khiến người ta khó lòng nắm bắt được Tích Thủy Kiếm pháp, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ mất mạng.

Cũng chính vì vậy mới tạo nên uy danh của Mưa Phùn trong giới sát thủ.

Nhưng đột nhiên, đôi mắt đẹp của Tằng Tĩnh trợn to, có chút không thể tin nổi nhìn vào cảnh tượng diễn ra trong chớp mắt, mũi Tích Thủy Kiếm đã bị Cố Hàn Uyên dùng hai ngón tay kẹp chặt, không thể động đậy mảy may.

Giống như một con rắn độc linh hoạt quỷ dị bị bóp trúng bảy tấc, nhất thời cứng đờ.

Cho dù là Lục Trúc năm đó cũng phải nghiên cứu ra chiêu thức khắc chế Tích Thủy Kiếm pháp mới thắng được nàng, làm gì có chuyện nhẹ nhàng như Cố Hàn Uyên trước mắt.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Tằng cô nương định đổi ý sao.

Dứt lời, hắn tiện tay buông mũi kiếm đang bị kẹp ra, dường như không hề lo lắng Tằng Tĩnh sẽ nhân cơ hội đâm thêm một kiếm.

Tằng Tĩnh không tiếp tục tự rước lấy nhục, thu kiếm vào vỏ, có chút tự giễu nói: Cố công tử không phải muốn xem ta có lơ là rèn luyện không sao.

Còn hài lòng chứ.

Lời này chẳng qua là nàng thuận theo lời Cố Hàn Uyên để tìm cớ mà thôi.

Nàng càng muốn thăm dò xem võ công của Cố Hàn Uyên rốt cuộc mạnh đến mức nào, có thật sự đủ năng lực che chở cho nàng hay không.

Dù sao trăm nghe không bằng một thấy.

Tích Thủy Kiếm pháp là do Chuyển Luân Vương dạy cho nàng.

Nhưng nàng tự nhận rằng tạo nghệ về Tích Thủy Kiếm pháp của mình đã vượt qua Chuyển Luân Vương, chỉ kém về tu vi nội công.

Kết quả là chênh lệch giữa Cố Hàn Uyên và nàng còn lớn hơn trong tưởng tượng.

Chỉ trong một cái giơ tay nhấc chân, không mang theo nửa điểm khói lửa đã dễ dàng đánh bại nàng.

Đương nhiên cũng là vì trong lòng Tằng Tĩnh khó tránh khỏi vẫn còn chút không cam lòng.

Cố Hàn Uyên không vạch trần suy nghĩ trong lòng Tằng Tĩnh, trêu chọc nói: Hài lòng, cảm giác không tệ.

Hắn nói đương nhiên không phải là mũi Tích Thủy Kiếm, mà là cái bóp lúc nãy.

Tằng Tĩnh nghe vậy có chút xấu hổ, nhưng lại không thể làm gì.

Hít sâu một hơi, ánh mắt phức tạp đặt Tích Thủy Kiếm xuống, đưa tay cởi bỏ khuy áo.

Cố Hàn Uyên với vẻ mặt đầy hứng thú lặng lẽ quan sát.

Tằng Tĩnh trước đây với thân phận Mưa Phùn đã chiến đấu vô số trận.

Nhưng Tích Thủy Kiếm pháp của nàng chủ yếu là nhẹ nhàng quỷ dị, lại dùng thanh nhuyễn kiếm gần như thần binh là Tích Thủy Kiếm làm vũ khí.

Nàng ít khi đối đầu trực diện với người khác, phần lớn là tìm cơ hội một đòn kết liễu.

Chương 750

Vì vậy trên người ngoài ý muốn không có vết sẹo nào.

Khuôn mặt đã qua chỉnh dung kia không còn xinh đẹp, nhưng thân thể mềm mại trời sinh xinh đẹp thì không thay đổi.

Tằng Tĩnh bị Cố Hàn Uyên quan sát đến có chút ngượng ngùng.

Để che giấu sự xấu hổ trong lòng, nàng giả vờ trêu chọc nói: Sao thế.

Gương mặt này của ta khiến Cố công tử không có hứng thú sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Không vội.

Nói rồi, hắn lấy ra một viên đan dược trắng muốt ném cho Tằng Tĩnh.

Ăn nó đi.

Tằng Tĩnh giật mình, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tự giễu, nuốt viên đan dược trong tay.

Nàng cho rằng đây là độc dược Cố Hàn Uyên dùng để khống chế mình.

Dù sao nói cho cùng, yêu cầu của Cố Hàn Uyên thực ra không có nhiều sức ràng buộc.

Tằng Tĩnh đã từng có ý định lại đổi một gương mặt khác, tiếp tục mai danh ẩn tích.

Vì vậy đối với một người quanh năm sống trong bóng tối như nàng mà nói, đây cũng không phải là chuyện không thể lý giải.

Chỉ là khi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi có thêm vài phần khinh miệt.

Tằng Tĩnh bỗng cảm thấy trên mặt có chút tê ngứa, còn đang nghi hoặc.

Cố Hàn Uyên đã áp sát lại, nói đầy ý vị: Tằng cô nương hiểu lầm rồi, ta chỉ là không muốn bạc đãi bản thân mà thôi.

Hắn hài lòng nhìn Tằng Tĩnh khôi phục lại gương mặt xinh đẹp lạnh lùng rực rỡ ban đầu, vui vẻ ôm lấy nàng.

Kèm theo một tiếng kêu đau, ngoài phòng bắt đầu lất phất mưa phùn.

Mưa làm ướt đẫm bóng hình đang đứng ngây người, ánh mắt trống rỗng kia.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tằng Tĩnh đang khẽ thở hổn hển.

Chẳng trách giang hồ đồn rằng Mưa Phùn năm đó là một mỹ nhân hiếm có.

Ẩn dưới sát khí và vẻ âm trầm chính là vẻ đẹp kinh diễm.

Thậm chí không ít nam tử đã chết vì một thoáng thất thần trước vẻ đẹp đó.

Cũng khó trách Chuyển Luân Vương lại yêu Mưa Phùn, cướp đoạt La Ma di thể, muốn làm một người đàn ông thực sự.

Chuyển Luân Vương tên thật là Tào Phong, bề ngoài là một hoàng thái giám trong cung, âm thầm nắm giữ tổ chức sát thủ Hắc Thạch.

Thái giám tự nhiên không thể gọi là đàn ông, nhưng hắn lại yêu Mưa Phùn trong quá trình bồi dưỡng nàng.

Nhưng thân là thái giám thì lấy tư cách gì để yêu một người phụ nữ.

Vì vậy mới tính kế trăm phương ngàn kế để có được La Ma di thể có thể tái tạo tứ chi.

Cố Hàn Uyên hiếm khi một bước đến nơi với nữ chính.

Hắn cũng không quan tâm việc xếp hạng của Tằng Tĩnh sẽ dừng ở đây.

Dù sao trong lòng nàng còn có Lục Trúc, hơn nữa còn có biến số là Giang A Sinh.

Giang A Sinh tuy là nam chính, nhưng hiện tại xuất hiện cùng Tằng Tĩnh không nhiều, sau này sẽ càng ít hơn.

Lục Trúc mới là người thực sự cần phải giải quyết.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ làm thế nào để dụ Lục Trúc ra, rồi mượn tay Tằng Tĩnh để tung một đòn chí mạng vào hắn.

Lúc này, Tằng Tĩnh với ánh mắt phức tạp nhìn đóa hoa mai đỏ tươi trên giường.

Sự nhiệt tình của Cố Hàn Uyên đối với nàng có chút ngoài dự kiến.

Theo nàng thấy, gương mặt hiện tại của mình chắc chắn không có sức hấp dẫn lớn như vậy.

Đợi Cố Hàn Uyên nếm qua rồi, tự nhiên sẽ không để ý đến nàng nữa.

Vì vậy trước đó nàng vẫn mang tâm lý coi như bị chó cắn một miếng mà chịu đựng.

Nhưng suy nghĩ đó không duy trì được bao lâu.

Sự hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với nàng nhiều hơn nàng tưởng.

Đến nỗi trong cơn sợ hãi tột cùng, chẳng biết từ lúc nào đã quên mất ý định ban đầu, bản năng đi nghênh hợp.

Lúc này hồi tưởng lại, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Nhưng cũng thầm mắng mình thật không có tiền đồ.

Vì vậy khi Tằng Tĩnh lần nữa nhìn về phía Cố Hàn Uyên, tâm tình càng thêm phức tạp.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên đang nhíu mày trầm tư, cuối cùng cũng có thời gian để ý đến dung nhan tuấn mỹ kinh thiên động địa kia.

Trong lòng thầm than: Dưới danh tiếng lẫy lừng không có kẻ tầm thường, chẳng trách Cố Hàn Uyên lại trở thành tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Tằng Tĩnh đang nghĩ vậy, bên tai bỗng vang lên giọng nói giễu cợt của Cố Hàn Uyên: Sao lại có vẻ mặt này.

Tằng cô nương chẳng lẽ là vẫn chưa thỏa mãn.

Tằng Tĩnh nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, tức giận nói: Ngươi vẫn vô sỉ như vậy.

Cố Hàn Uyên cười đầy hứng thú nói: Có thể có được một đại mỹ nhân, vô sỉ một chút thì đã sao.

Mỹ nhân.

Gu thẩm mỹ của Cố công tử hóa ra lại thấp như vậy sao.

Vẫn chưa biết mình đã khôi phục dung mạo ban đầu, Tằng Tĩnh kỳ quái nhìn Cố Hàn Uyên, châm chọc nói.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, từ trong không gian trữ vật lấy ra chiếc gương thủy tinh đã xuất hiện nhiều lần, đặt trước mặt Tằng Tĩnh.

Tằng Tĩnh còn chưa kịp thắc mắc Cố Hàn Uyên lấy chiếc gương từ đâu ra, đã bị khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ lạnh lùng rực rỡ trong gương làm cho sững sờ.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là đôi mày đã giãn ra và sắc mặt hồng nhuận kiều diễm ướt át.

Nàng không thể tin được khẽ vuốt ve gương mặt mình, lẩm bẩm: Sao có thể.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Tằng cô nương đến mặt mình cũng không nhớ sao.

Tằng Tĩnh vô thức đáp: Đây là mặt của Mưa Phùn, không phải mặt của Tằng Tĩnh.

Nhưng sao có thể.

Cố Hàn Uyên nhìn Tằng Tĩnh vẫn còn đang hoài nghi cuộc sống, cười khẽ nói: Ta chỉ là khôi phục lại dung mạo vốn có của ngươi mà thôi.

Tằng Tĩnh nghe vậy giật mình, linh quang chợt lóe nói: Viên đan dược kia.

Nếu nói có chuyện gì đáng để ý, thì chỉ có viên đan dược màu trắng mà Cố Hàn Uyên đưa cho nàng.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Viên đan dược đó tên là Phục Nhan Đan, có thể chữa trị dung mạo.

Ngươi tuy là chỉnh dung, nhưng thực tế cũng không khác gì bị thương ở mặt, tự nhiên cũng có thể chữa trị.

Tằng Tĩnh nhìn khuôn mặt trong gương, nhất thời cũng không biết nên mang tâm trạng gì để đối diện.

Nàng cũng là phụ nữ, tự nhiên sẽ có lòng yêu cái đẹp.

Mặc dù đã quyết tâm mang dung mạo bình thường để sống một cuộc đời bình thường, cũng chưa chắc chưa từng tiếc nuối vì điều đó.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy mình khôi phục lại dung mạo vốn có, so với niềm vui, nhiều hơn lại là sự lo lắng.

Nàng tâm trạng sa sút nỉ non nói: Nhưng ta bây giờ chỉ muốn làm Tằng Tĩnh, không muốn làm Mưa Phùn.

Trong lòng nàng càng nhiều hơn là sự oán trách đối với Cố Hàn Uyên.

Thậm chí hoài nghi hắn căn bản không giữ lời hứa, định để nàng biến trở về Mưa Phùn sống trong gió tanh mưa máu.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt oán giận của Tằng Tĩnh, thản nhiên cười khẽ nói: Ta đã hứa với ngươi, sẽ không nuốt lời.

Dứt lời, hắn liền lấy ra một cục vật chất giống như bùn trong ánh mắt nghi hoặc của Tằng Tĩnh.

Hai tay linh hoạt nhào nặn, dần dần hóa thành một chiếc mặt nạ giống như da người.

Đeo thử xem.

Tằng Tĩnh đưa tay nhận lấy.

Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi nàng đeo mặt nạ lên, vẫn kinh ngạc không gì sánh được.

Bởi vì khuôn mặt đeo mặt nạ giống hệt như mặt của Tằng Tĩnh.

Thậm chí một chút cũng không nhìn ra dấu vết đeo mặt nạ.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với kiệt tác của mình.

Từ khi có được Liên Hoa Bảo Giám , kết hợp với thuật dịch dung học được từ Nguyễn Tinh Trúc và A Châu trước đây, thuật dịch dung của Cố Hàn Uyên đã đạt đến một tầm cao mới.

Chỉ cần chuẩn bị đủ vật liệu làm mặt nạ, hắn có thể nặn ra mặt nạ với dung mạo mình muốn, giả có thể thành thật.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Thế nào.

Hết giận rồi chứ.

Tằng Tĩnh nghe vậy xấu hổ xen lẫn tức giận liếc hắn một cái nói: Coi như ngươi còn có chút lương tâm.

Dứt lời còn chủ động tháo mặt nạ xuống, nàng biết Cố Hàn Uyên thích gương mặt của Mưa Phùn hơn.

Hành động này chứng tỏ trong lòng nàng đã dao động.

Cố Hàn Uyên thấy vậy vui mừng cười nói: Đã như vậy, có phải nên bày tỏ lòng biết ơn với ta một chút không.

Dứt lời còn nháy mắt ra hiệu.

Chương 751

Tằng Tĩnh đã không còn là cô gái chưa từng trải chuyện đời trước kia, lập tức hiểu ngay.

Có lẽ là vì sự đảo ngược vừa rồi, sự chống cự trong lòng bất giác đã giảm đi rất nhiều.

Vì vậy chỉ oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái rồi ngoan ngoãn phục xuống.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt vui mừng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Tằng Tĩnh, sâu kín nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi cơn mưa đang dần lớn.

Nhịp điệu của Tằng Tĩnh và tiếng mưa rơi bên ngoài hòa làm một.

Cố Hàn Uyên thuận thế hỏi về tung tích của La Ma di thể.

Tằng Tĩnh do dự một lúc.

Tuy nàng cảm thấy mình có chút thiệt thòi, không chỉ dâng hiến bản thân, còn phải nói ra tung tích La Ma di thể.

Nhưng có lẽ là vì tâm trạng đã thay đổi, nàng vẫn thành thật khai báo.

Dù sao tung tích La Ma di thể ở trong tay nàng đúng là một củ khoai lang nóng.

Chỉ là trong quá trình khai báo, nàng bị Cố Hàn Uyên đè đầu, khiến nàng có chút xấu hổ.

Thế nhưng lạ là tâm trạng lại không tệ như tưởng tượng.

Ít nhất cũng chứng tỏ, so với La Ma di thể, Cố Hàn Uyên dường như quan tâm đến con người nàng hơn.

Cố Hàn Uyên thản nhiên bước ra khỏi nhà Tằng Tĩnh.

Di thể của La Ma đúng như hắn dự đoán, quả nhiên đã được Kiến Si đại sư của Bắc Thiếu Lâm thu về.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là một nửa di thể của La Ma.

Nửa còn lại, nếu không có gì bất ngờ, chính là mảnh trong tay Trương Đại Kình.

Tằng Tĩnh còn nói cho hắn biết bí mật về nội công của La Ma mà Lục Trúc từng đề cập, rằng phải có tu vi Phật học cực cao mới có thể luyện tập.

Lời này quả thật không phải Lục Trúc nói bừa.

La Ma vốn là cao tăng Thiên Trúc, nội công sở học tự nhiên là công pháp nhà Phật.

Mà công pháp nhà Phật càng cao thâm lại càng cần tu vi Phật học đủ đầy để chống đỡ, bằng không sớm muộn gì cũng có kết cục tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng điều này đối với Cố Hàn Uyên, người mang trong mình hệ thống, lại không phải là chuyện khó.

Hắn hoàn toàn có thể tiến hành khử tạp lưu tinh, dung hợp nội công của La Ma.

Hơn nữa, Tằng Tĩnh còn đem tám mươi vạn lượng bạc trắng giấu dưới gạch lót sàn giao cho Cố Hàn Uyên.

Điều kiện là Cố Hàn Uyên không được đến làm phiền nàng.

Nhưng lại bị Cố Hàn Uyên một câu Những lúc nhớ nàng, ta có thể đến tìm nàng vào ban đêm không. khiến nàng hoàn toàn vỡ phòng tuyến.

Sau đó, Cố Hàn Uyên liền bị Tằng Tĩnh đang thẹn quá hóa giận đuổi ra ngoài.

Lúc này, mưa vẫn đang rơi.

Thế nhưng nước mưa rơi xuống người Cố Hàn Uyên lại bị hộ thể kình khí của hắn ngăn lại, không dính một giọt.

Cảnh tượng thần kỳ như vậy lọt vào mắt Giang A Sinh, người đang đứng trước mặt Cố Hàn Uyên như một con gà ướt sũng.

Giang A Sinh hoàn hồn, không khỏi ngẩn ra.

Sắc mặt nghiêm nghị, hắn trầm giọng chất vấn: Ngươi rốt cuộc là ai.

Đứng dưới mưa nửa ngày nay là khoảng thời gian gian nan nhất trong cuộc đời hắn.

Hắn đã từng nghĩ đến việc nhắm mắt làm ngơ, lặng lẽ rời đi.

Nhưng ánh mắt của Cố Hàn Uyên trước khi vào nhà lại khiến hắn không tài nào nhấc nổi bước chân.

Hắn có cảm giác vô thức rằng mục tiêu của Cố Hàn Uyên thực chất chính là hắn.

Hắn cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc xông thẳng vào để tránh cho Tằng Tĩnh bị thương tổn.

Nhưng lại sợ mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng càng thêm đả kích.

Nhất là tiếng thở dốc như ảo giác, mơ hồ xuyên qua tiếng mưa rơi lọt vào tai, càng khiến hắn vô cùng thống khổ.

Cố Hàn Uyên chế nhạo hỏi: Ngươi hỏi Cố mỗ với thân phận Giang A Sinh.

Hay là với thân phận Trương Nhân Phượng.

Giang A Sinh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nói: Ngươi quả nhiên biết thân phận của ta.

Dừng một chút, hắn tiếp tục hỏi: Hai thân phận đó có gì khác nhau sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nếu ngươi hỏi Cố mỗ với thân phận Giang A Sinh, vậy thì chúng ta là tình địch.

Cố mỗ cũng không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của ngươi.

Giang A Sinh nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền nổi giận, đùng đùng quát lên: Ngươi dám nói là tình địch.

Tằng Tĩnh nhất định đã bị ngươi lừa gạt.

Hắn tuy chưa biết thân phận của Cố Hàn Uyên, nhưng chỉ cần nhìn tướng mạo và khí độ của đối phương thì biết rõ tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, nào có để ý đến một Tằng Tĩnh có tư sắc chỉ trên trung bình.

Cố Hàn Uyên có chút giễu cợt nói: Vậy thì ngươi sai rồi.

Cố mỗ vẫn khá thích Tằng Tĩnh.

Hơn nữa, thân thể của nàng cũng khiến Cố mỗ rất hài lòng.

Nghe Cố Hàn Uyên phẩm bình thân thể người mình yêu, hai mắt Giang A Sinh nhất thời đỏ lên.

Trong mắt hắn bùng cháy ngọn lửa giận dữ.

Nếu không phải cây tham sai kiếm không có trong tay, hắn tuyệt đối sẽ ra tay với Cố Hàn Uyên.

Võ công của Giang A Sinh phần lớn đều nằm trên thân kiếm.

Trong tình huống không có kiếm trong tay, đối mặt với một Cố Hàn Uyên thần bí khó lường, hắn chỉ có thể chọn cách nhẫn nhịn.

Ngay cả dũng khí ra tay với Cố mỗ cũng không có, trách sao ngươi lại chọn từ bỏ mối thù sâu như biển máu.

Quả nhiên vẫn là bị nhi nữ tình trường ăn mòn rồi sao.

Chỉ không biết Trương Hải Đoan trên trời có linh thiêng sẽ nhìn ngươi thế nào đây.

Giọng điệu chế giễu của Cố Hàn Uyên lại một lần nữa chọc trúng điểm yếu trong lòng Giang A Sinh.

Hắn nghe vậy liền trầm mặc.

Hắn nào không biết không báo mối thù sâu như biển máu không chỉ là bất nghĩa, mà còn là bất hiếu.

Chỉ là hắn đã bất lực, cũng bị Cố Hàn Uyên nói trúng.

Hắn quả thật đã bị nhi nữ tình trường ăn mòn.

Thích Tằng Tĩnh, thanh kiếm báo thù trong tay cũng trở nên cùn đi.

Không lời nào để chống đỡ, Giang A Sinh đành trầm giọng nói: Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, lạnh nhạt nói: Cho dù ta có thể cho ngươi cơ hội báo thù cũng không sao ư.

Giang A Sinh nghe vậy ngẩn ra, vội vàng hỏi: Ngươi biết kẻ thù của ta ở đâu.

Cố Hàn Uyên trong lòng thoáng qua một tia cổ quái, nhưng nét mặt vẫn bất động thanh sắc nói: Ngươi là muốn hỏi về Tế Vũ, kẻ đã giết Trương Hải Đoan.

Tế Vũ chẳng qua chỉ là một con dao bị người ta sai khiến mà thôi.

Coi như ngươi giết nàng ta thì sao có thể tính là báo thù được.

Cũng không thể trách Cố Hàn Uyên thấy cổ quái trong lòng.

Dù sao thì Tằng Tĩnh mà Giang A Sinh yêu và kẻ thù giết cha của hắn, Tế Vũ, là cùng một người.

Hơn nữa, nàng vừa rồi vẫn còn đang uyển chuyển hầu hạ hắn.

Giang A Sinh không biết suy nghĩ trong lòng Cố Hàn Uyên, lúc này có chút không chắc chắn mà hỏi: Ý của ngươi là.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chuyển Luân Vương của tổ chức Hắc Thạch và Tào Chính Thuần của Đông Xưởng mới là kẻ thù thật sự của ngươi.

Dừng một chút, hắn lại giải thích ngọn nguồn câu chuyện năm đó cho Giang A Sinh: Năm đó Trương Hải Đoan thân là Thủ Phụ triều đình, cùng Tào Chính Thuần như nước với lửa.

Tào Chính Thuần tự nhiên muốn trừ khử cho hả giận.

Vừa hay Chuyển Luân Vương của tổ chức Hắc Thạch muốn cướp đi di thể La Ma từ tay Trương Hải Đoan, liền đề nghị diệt cả nhà hắn rồi ngụy tạo hiện trường.

Có Đông Xưởng ở đó gây khó dễ, việc này liền trở thành một vụ án không đầu của triều đình.

Tuy các bộ môn vẫn đang cố gắng hết sức điều tra, nhưng tiến độ lại chẳng đi đến đâu.

Giang A Sinh sắc mặt âm trầm, ánh mắt u ám.

Cho dù năm đó vì sự việc xảy ra quá đột ngột mà không thể biết rõ chân tướng, nhưng những năm gần đây, hắn cũng đã tra ra được một vài manh mối.

Ví dụ như kẻ giết Trương Hải Đoan là Tế Vũ, một sát thủ của tổ chức Hắc Thạch.

Nhưng Hắc Thạch là một con dao ngầm của Đông Xưởng, Giang A Sinh căn bản không tra được thêm thông tin gì.

Lúc này qua lời giải thích của Cố Hàn Uyên, hắn mới hiểu được toàn bộ chân tướng.

Chương 752

Mà kẻ thù của hắn cũng mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Không chỉ có Hắc Thạch, mà còn có Đông xưởng Đốc chủ Tào Chính Thuần đang ở giữa lúc quyền thế ngút trời.

Điều này khiến trong lòng hắn càng thêm tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Giang A Sinh bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ, hỏi: Ngươi nói ngươi có thể cho ta cơ hội báo thù.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa khẽ cười một tiếng: Xem ra cắt đứt ngọn nguồn nhi nữ tình trường của ngươi vẫn rất hữu dụng.

Chẳng phải là đã nhặt lại mối thù mà ngươi đã buông bỏ rồi sao.

Giang A Sinh nghe vậy sắc mặt lại trầm xuống.

Nỗi đau trong lòng đồng thời dường như cũng khiến hắn hiểu ra dụng ý của Cố Hàn Uyên.

Mất đi Tằng Tĩnh, ánh trăng sáng trong lòng, nội tâm của hắn quả thực lại bị thù hận chiếm cứ.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn trầm giọng hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Dựa vào cái gì mà nói có thể cho ta cơ hội báo thù.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Giang A Sinh nghe vậy không khỏi kinh hô: Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Chính là Cố mỗ, bây giờ tin tưởng Cố mỗ có thể cho ngươi cơ hội báo thù rồi chứ.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Giang A Sinh đang có sắc mặt âm trầm mà nói.

Giang A Sinh lạnh lùng nói: Ngươi muốn dùng ta làm đao để đối phó Tào Chính Thuần.

Hắn cũng không ngốc, Cố Hàn Uyên sẽ không vô duyên vô cớ giúp hắn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Thế nào.

Không muốn.

Giang A Sinh nghe vậy cũng không do dự bao lâu, hỏi: Ngươi muốn ta làm thế nào.

Cố Hàn Uyên ném một quyển sách cho Giang A Sinh, ý vị thâm trường nói: Quyển bí tịch này ngươi cầm lấy tu luyện.

Thời cơ đến, Cố mỗ tự nhiên sẽ tìm ngươi.

Nói xong, thân hình lóe lên, đã biến mất trước mặt Giang A Sinh.

Giang A Sinh ngưng thần nhìn về phía bí tịch trong tay.

Chỉ thấy trên đó viết: Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công là một lợi khí để hạn chế nhân vật chính.

Không chỉ khiến đối phương dần mất đi dục vọng, mà còn có thể hao hết tiềm lực của đối phương.

Ngoại trừ một số rất ít nhân vật chính, tức chiến lực của đại đa số nhân vật chính đều kém xa tiềm lực của họ.

Một khi tiềm lực hao hết, sớm muộn cũng sẽ có kết cục trở thành người thường.

Hơn nữa, trước khi tiềm lực hoàn toàn hao hết, còn có thể giống như rau hẹ, liên tục cung cấp điểm phản diện cho Cố Hàn Uyên.

Tương đương với nửa cái nhân vật chính, A Phi trong khoảng thời gian này tu vi tiến triển rất nhanh, có lẽ không bao lâu nữa là có thể đột phá đến Tông Sư trung kỳ.

Nhưng đồng thời tiềm lực của hắn cũng đang không ngừng bị tiêu hao.

Cố Hàn Uyên thường xuyên có thể thu được điểm phản diện từ chỗ A Phi.

Tuy số lượng mỗi lần không nhiều, nhưng thắng ở chỗ nước chảy thành sông.

Vì vậy, cho Giang A Sinh tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công là một chuyện đôi bên cùng có lợi, Cố Hàn Uyên lợi hai lần.

Cố Hàn Uyên rời khỏi nhà Tằng Tĩnh, thản nhiên dạo bước trên đường.

Lúc này sắc trời đã mờ, mưa cũng đã tạnh.

Rất nhiều người bán hàng rong vẫn đang tranh thủ lúc chưa tối hẳn, ra sức rao hàng.

Trong số đó có một quán mì đặc biệt nhất.

Sự độc đáo không chỉ ở chỗ chủ quán không hề rao mời khách.

Chủ quán là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi.

Làn da màu đồng cổ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, để râu quai nón, nếu chỉ xét tướng mạo thì vẫn rất tuấn tú.

Chỉ có điều mái tóc rối bù cùng thân hình có chút còng lưng trông giống như một gã giang hồ thất thế.

Vì vậy, điều đặc biệt không phải là vẻ ngoài của chủ quán, mà là lão bản nương bên cạnh hắn vô cùng xinh đẹp.

Khuôn mặt thanh tú trắng nõn, da thịt mịn màng trơn bóng.

Thoạt nhìn có chút gầy, nhưng không phải là kiểu gầy yếu do gánh nặng cuộc sống tạo thành.

Đó là sự săn chắc do quanh năm rèn luyện, rất có thể là người có võ công.

Thế nhưng trước ngực lại đầy đặn trĩu nặng, dù bị lớp áo vải thô bao bọc, vẫn cực kỳ bắt mắt.

Vì vậy, dáng vẻ yêu kiều thướt tha đó lại tạo ra một cảm giác tương phản cực độ, khiến người ta không khỏi đưa mắt nhìn vào đó.

Nữ tử nhìn quanh toát ra vẻ dịu dàng của người mẹ, lại khiến người ta vô thức suy đoán rằng nàng có thể đang trong thời kỳ cho con bú, cho nên mới nổi bật như vậy.

Cũng chính vì vậy, mặc dù chủ quán không rao một tiếng nào, khách khứa lui tới lại không ngớt.

Chỉ có điều rốt cuộc là đến ăn mì hay đến xem lão bản nương thì không chắc.

Nói chung, những vị khách bưng bát mì nhưng ánh mắt lại láo liên đều hết sức đáng nghi.

Trong số này tự nhiên cũng có cả Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều hắn quang minh chính đại hơn nhiều, ánh mắt có phần nóng rực của hắn khiến lão bản nương mặt đỏ bừng, bất giác quay người đi.

Chủ quán nghiêm mặt, bước tới chắn tầm mắt của Cố Hàn Uyên, nói: Vị khách quan này, ăn mì không.

Cố Hàn Uyên như cười như không liếc nhìn nam tử trước mắt.

Hắn chính là Lôi Bân, người am hiểu ám khí nhất trong Hắc Thạch.

Còn lão bản nương kia chính là thê tử của hắn, Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng vốn là con gái của Thường Châu Thái Thú, cả nhà bị Tế Vũ giết sạch.

Nhưng Tế Vũ lại duy chỉ có bỏ qua Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng từng mấy lần muốn tìm Tế Vũ báo thù, đáng tiếc võ công của nàng chỉ có thể coi là bình thường, căn bản không phải đối thủ của Tế Vũ.

Lôi Bân vì Truy Sát Lệnh của Hắc Thạch đối với Tế Vũ, trong quá trình truy đuổi đã yêu Điền Thanh Đồng.

Sau mấy lần giúp đỡ, hai người thuận lý thành chương đến với nhau, đồng thời Điền Thanh Đồng còn mang thai con của Lôi Bân.

Cũng vì vậy, nàng từ bỏ ý định báo thù Tế Vũ, cùng Lôi Bân trở lại kinh thành mở một quán mì.

Lôi Bân không tự chủ nhíu mày, ánh mắt của Cố Hàn Uyên khiến hắn có cảm giác như bị nhìn thấu.

Hơn nữa, dung mạo tuấn lãng phi phàm của Cố Hàn Uyên cũng khiến hắn có cảm giác quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Điều này tự nhiên là vì Lôi Bân đã từng xem qua bức họa của Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều cuộc sống hạnh phúc bên vợ con đã làm giảm đi rất nhiều sự nhạy bén của hắn.

Dù sao mỗi ngày vợ con ấm áp bên người, nào còn hơi đâu mà để ý đến một người tồn tại trên bức họa.

Cố Hàn Uyên thấy Lôi Bân không nhận ra mình, khẽ cười một tiếng, cũng không để ý.

Nhưng lại ý vị thâm trường nói: Đương nhiên là ăn, nhưng ta muốn ăn mì do lão bản nương nấu, được không.

Lôi Bân không hiểu ý tứ ẩn giấu trong lời nói của Cố Hàn Uyên, nhưng dù vậy, việc Cố Hàn Uyên trêu chọc hắn cũng làm hắn có chút không vui.

Hắn trầm mặt nói: Tay nghề của thê tử ta rất kém, hay là để ta nấu.

Cố Hàn Uyên có ý riêng khẽ cười nói: Mì nấu có ngon hay không, tay nghề chỉ là thứ yếu, mấu chốt vẫn là xem ai làm.

Mỹ nhân như lão bản nương mà nấu mì, cho dù tay nghề có kém một chút, cũng nhất định sẽ rất ngon.

Lôi Bân nghe vậy trán nổi gân xanh, không hiểu sao lại có cảm giác tức giận như bị Cố Hàn Uyên chiếm hời.

Vì vậy, hắn lạnh mặt nói: Xin lỗi, chúng ta sắp đóng cửa.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười cười.

Đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên bàn, một thỏi bạc trắng rơi xuống.

Nhìn qua liền biết phân lượng không nhẹ, thu hút ánh mắt không ít người.

Cố Hàn Uyên đầy hứng thú khẽ cười nói: Như vậy được chưa.

Chỉ là muốn nếm thử tay nghề nấu mì của lão bản nương thôi.

Lôi Bân thấy thế nhướng mày.

Tuy thỏi bạc Cố Hàn Uyên lấy ra phân lượng không nhỏ, cũng rất có thành ý, nhưng hắn lại cảm thấy Cố Hàn Uyên là đến gây sự.

Vì vậy, giọng nói càng thêm lạnh lùng, một lần nữa nói: Vị khách quan này, xin lỗi, chúng tôi đóng cửa rồi.

Nhưng đúng lúc này, Điền Thanh Đồng đã bước tới, kéo Lôi Bân lại, lắc đầu với hắn.

Chương 753

Quay đầu lại, khi nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng không khỏi giật mình.

Hiển nhiên không ngờ người lúc trước cứ nhìn chằm chằm mình lại là một công tử trẻ tuổi anh tuấn như vậy.

Nhưng vì ngẩn người trước một nam tử khác, nàng không khỏi có chút xấu hổ.

Hoàn hồn lại, mặt cười ửng đỏ, nàng nhẹ nhàng cười nói: Nếu khách quan muốn nếm thử tay nghề của ta, vậy ta đành phải múa rìu qua mắt thợ, nếu không hợp khẩu vị khách quan thì xin bỏ qua cho.

Dứt lời liền kéo Lôi Bân còn muốn nói gì đó đi.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt đầy hứng thú nhìn chăm chú vào vòng eo thon thả bên dưới tấm lưng đầy đặn của Điền Thanh Đồng.

Có sao nói vậy, loại nữ tử vừa mới làm mẹ này quả thực đầy đặn mọng nước, cũng càng có hương vị của đàn bà.

Điền Thanh Đồng kéo Lôi Bân đến trước bếp lò, tay chân lanh lẹ nấu mì.

Lôi Bân tức giận bất bình nói: Nương tử, sao nàng lại đồng ý với hắn.

Hắn rõ ràng là đến gây sự mà.

Điền Thanh Đồng ôn tồn an ủi: Coi như là đến gây sự thì sao.

Chẳng lẽ kiên quyết đuổi người ta đi.

Vậy sau này còn buôn bán được nữa không.

Huống chi người đến gây sự cũng không phải một hai người.

Lôi Bân nghe vậy trầm mặc.

Sự thật đúng như Điền Thanh Đồng nói, thường xuyên có những người này đến quán mì của họ gây sự.

Dù sao Điền Thanh Đồng quá mức xinh đẹp, vốn dễ dàng rước lấy phiền phức.

Lôi Bân bỗng nhiên nghiêm túc nói: Hay là sau này ta một mình đến đây đi.

Nàng ở nhà chăm sóc con.

Cứ nhờ người khác chăm sóc cũng không phải là chuyện hay.

Điền Thanh Đồng nghe vậy tức giận nói: Nhưng mà một mình chàng đến đây thì buôn bán kém lắm.

Tằng Tĩnh bán vải là để mình có thể hòa nhập tốt hơn vào cuộc sống của người bình thường.

Nhưng Lôi Bân thì không phải vậy.

Năm đó Tế Vũ mang đi tám mươi vạn lượng, khiến cho tổ chức Hắc Thạch trong một thời gian dài rất túng quẫn.

Mà từ sau khi Lôi Bân và Điền Thanh Đồng yêu nhau, hắn luôn tìm các loại lý do để không nhận việc.

Hắn sợ một ngày nào đó lỡ tay chết đi, để lại cô nhi quả phụ không người chăm sóc.

Vì vậy, Hắc Thạch càng không cho hắn tiền.

Lôi Bân vốn đã không có bao nhiêu tích góp lại càng thêm miệng ăn núi lở.

Không còn cách nào khác, hắn mới quyết định ra ngoài bày sạp bán mì.

Dù sao không phải vì mình thì cũng phải vì Điền Thanh Đồng và con gái của họ.

Về phần hắn nói tay nghề của mình tốt hơn chỉ là nói bừa.

Mì do Lôi Bân mới học nấu vì tay nghề quá vụng về nên luôn lỗ vốn.

Sau khi sinh con, Điền Thanh Đồng nhìn không đành lòng, liền ra giúp hắn cùng nhau bày quán mì.

Kết quả kinh doanh lại tốt lên một cách bất ngờ mà cũng hợp tình hợp lý.

Đương nhiên trên thực tế tay nghề của Điền Thanh Đồng cũng rất kém.

Dù sao nàng là con gái Thái Thú, từ nhỏ cũng được nuông chiều, nào biết nấu mì.

Có thể không nấu mì thành một đống đã là kết quả của sự nỗ lực của nàng.

Vì vậy trên bàn thường có rất nhiều mì thừa.

Nhưng vì sinh kế, dù biết mục đích của những người đến ăn mì không tốt, nàng vẫn phải ra ngoài lộ diện.

Kiếm tiền, không phải là chuyện mất mặt.

Lôi Bân lúc này trong lòng tràn đầy tự trách.

Vốn dĩ một sát thủ muốn hòa nhập vào cuộc sống của người bình thường đã khó hơn trong tưởng tượng.

Dù sao ngoài việc biết giết người ra, hắn không có nghề nào khác.

Bày quán mì cũng là vì thấy nấu mì đơn giản mới lựa chọn.

Vậy mà dù như thế, cũng là một mớ hỗn độn.

Lôi Bân thầm hạ quyết tâm, nhất định phải luyện tốt tay nghề nấu mì.

Như vậy Điền Thanh Đồng cũng không cần phải vất vả ra ngoài lộ diện nữa.

Nhưng Lôi Bân lúc này trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

Vì vậy, lúc Điền Thanh Đồng vớt mì lên, hắn đã rắc thêm một nắm muối vào.

Điền Thanh Đồng thấy thế vội la lên: Ai da, chàng làm gì vậy.

Lôi Bân khẽ hừ nói: Hừ.

Dù sao người kia cũng không phải đơn thuần đến ăn mì.

Điền Thanh Đồng có chút dở khóc dở cười nói: Nhưng cũng không nên như vậy chứ.

Lỡ như người ta thực sự ăn thì sao.

Lôi Bân nghe vậy không tự nhiên quay đi, nói: Đó cũng là hắn đáng đời, ai bảo hắn cứ nhìn chằm chằm thê tử của ta.

Điền Thanh Đồng mặt cười ửng đỏ, ánh mắt của Cố Hàn Uyên vốn đã cực kỳ nóng rực.

Ánh mắt quét về phía những chỗ nhạy cảm của mình muốn không chú ý cũng khó.

Mặc dù biết Lôi Bân không phát hiện rõ ràng như vậy, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Nhưng mà.

Đừng nhưng mà nữa.

Để ta bưng qua cho hắn.

Lôi Bân cắt ngang lời Điền Thanh Đồng.

Hắn bưng bát mì đặt lên bàn trước mặt Cố Hàn Uyên, giả vờ tươi cười lấy lòng nói: Khách quan, đây là mì do thê tử ta tự tay nấu, mời ngài từ từ dùng.

Cuộc đối thoại giữa Lôi Bân và Điền Thanh Đồng tuy nhỏ tiếng, nhưng làm sao thoát được thính giác của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy bát mì trước mắt này là tình huống gì, hắn rõ như lòng bàn tay.

Lôi Bân bị ánh mắt như cười như không của Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút chột dạ, đành giả vờ bận rộn xoay người lấy khăn lau những chiếc bàn còn lại.

Nhưng khóe mắt của hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn kỹ năng diễn xuất vụng về của Lôi Bân, trong lòng thầm nghĩ: Ngươi đã bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa.

Có thù tất báo, để thê tử của ngươi thay ngươi bồi tội cũng rất hợp lý, phải không.

Hắn quay đầu, nhìn sâu vào Điền Thanh Đồng.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm sáng như sao đó, Điền Thanh Đồng không khỏi lại một lần nữa đỏ mặt.

Cha nàng là Thường Châu Thái Thú, từ nhỏ lớn lên trong gia đình quan lại, tiêu chuẩn đạo đức tự nhiên sẽ tương đối cao.

Loại phương thức hại người như trò đùa dai này đối với nàng vẫn có chút áp lực tâm lý.

Nhưng điều khiến nàng vạn lần không ngờ tới chính là, Cố Hàn Uyên lại thực sự ăn hết bát mì do nàng nấu.

Ngoại trừ lúc đầu nhíu mày một cái, hắn cứ như không có chuyện gì mà ăn sạch cả bát mì.

Thực tế, đây là lần đầu tiên vợ chồng họ bày quán mì mà thấy có khách ăn sạch mì.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không ngu ngốc như vậy, đi ăn thứ vốn đã khó ăn này.

Huống chi hắn vốn không thể tiếp nhận những thứ phàm tục này.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc mì vào miệng, hắn đã ném vào Trữ Vật Không Gian.

Hệ thống có được đã lâu như vậy, Trữ Vật Không Gian tự nhiên cũng đã được khai phá ra không ít cách dùng mới.

Sử dụng Trữ Vật Không Gian nhất định phải có sự tiếp xúc.

Nhưng tiếp xúc không nhất định phải dùng tay, dùng miệng tự nhiên cũng được.

Đây là chiêu hắn luyện ra được lúc ở Hưng Vân Trang.

Chương 754

Dù sao từ sau khi Lâm Thi Âm quy tâm, nàng thường xuyên xuống bếp cho hắn.

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên cũng không tiện từ chối.

Vì vậy liền nghĩ ra phương thức này để lừa dối qua ải.

Cố Hàn Uyên đặt bát không xuống, hít một hơi thật dài.

Hướng về phía Điền Thanh Đồng khẽ cười nói: Lão bản nương người đẹp, mì nấu quả nhiên cũng rất ngon.

Lôi Bân nghe vậy vẻ mặt chán nản, trong lòng càng không vui.

Điền Thanh Đồng lại không khỏi có cảm giác tim đập thình thịch.

Đương nhiên không phải nàng thay lòng đổi dạ, mà là nàng đã bị Cố Hàn Uyên thả thính trúng rồi.

Nắm muối mà Lôi Bân bỏ thêm, Điền Thanh Đồng nhìn thôi cũng thấy tê cả da đầu, huống chi là ăn hết bát mì.

Nhưng đây lại là lần đầu tiên có người ăn hết mì do nàng nấu.

Phải biết rằng ngày thường ngay cả Lôi Bân cũng chỉ có thể cố gắng ăn, tóm lại vẫn sẽ còn lại một phần khó nuốt, đó là phần mì bị nấu hỏng.

Đối với người nấu ăn mà nói, ăn sạch sẽ chính là sự công nhận lớn nhất.

Nhất là đối với người có tài nấu nướng kém cỏi mà nói lại càng như vậy.

Điền Thanh Đồng lúc này không khỏi có một loại cảm động.

Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm lại ăn hết bát mì mà ngay cả bản thân nàng cũng không dám ăn.

Tự nhiên sẽ tạo ra một cảm giác tương phản mãnh liệt.

Lại nghe được lời khen ngợi của Cố Hàn Uyên, tim đập thình thịch cũng là khó tránh khỏi.

Mà sắc mặt của Lôi Bân thì có chút khó coi, nhất là khi thấy trên mặt thê tử mình nổi lên ráng hồng, càng là ghen ghét không gì sánh được.

Hắn bước tới nói: Nếu khách quan ăn xong rồi thì đi đi.

Chúng ta thật sự phải dọn hàng rồi.

Trong lòng hắn đã quyết định, lần sau sẽ không đến đây bày quán mì nữa.

Thà rằng đổi một nơi không quen thuộc còn hơn là để thê tử mình bị nam tử trẻ tuổi anh tuấn trước mắt này tán tỉnh.

Bằng không hắn sẽ luôn cảm thấy đầu mình có chút nặng trĩu.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lanh lảnh từ xa vọng lại.

Yêu.

Không ngờ trong quán hàng bên này còn có mỹ nhân xinh đẹp như vậy.

Xem ra phải thường xuyên đến đây dạo một vòng mới được, nếu không bỏ lỡ thì há chẳng phải đáng tiếc sao.

Chỉ thấy một nam tử ăn mặc như công tử nhà giàu mang theo hơn mười gia đinh đã đi tới.

Lôi Bân nghe vậy sắc mặt tối sầm.

Không ngờ phiền phức hết cái này đến cái khác tìm đến cửa, mà lại càng ngày càng phiền phức.

Hắn đã nhận ra thân phận của người này là Tiêu Bản, người đang rất được lòng đương triều Thiếu Phó Nghiêm Tung.

Lôi Bân nghênh đón, nói: Tiêu công tử có phải muốn ăn mì không.

Xin lỗi, chúng ta sắp đóng cửa rồi.

Tiêu Bản đẩy Lôi Bân ra, khinh thường nói: Ai mà thèm món mì rách của ngươi, ta đến đây là để xem tiểu nương tử.

Thế giới này vì nhiều yếu tố hạn chế, Nghiêm Tung không có quyền thế khuynh đảo triều đình như trong lịch sử.

Nhưng dù vậy, vẫn là một trong những người có quyền thế nhất.

Tiêu Bản là một tên hoàn khố công tử chính hiệu.

Dựa vào quyền thế của Nghiêm Tung, hắn không ít lần làm xằng làm bậy trong kinh thành.

Một chủ quán mì nhỏ nhoi tự nhiên không đáng để hắn để tâm, thậm chí còn không thèm liếc mắt.

So ra, Cố Hàn Uyên ngược lại có vẻ khách khí hơn nhiều.

Lôi Bân luôn ghi nhớ không thể động thủ, dù bị Tiêu Bản đẩy ra cũng chỉ là sắc mặt âm trầm nắm chặt nắm đấm, không dám phản kháng.

Dù sao một khi động thủ, hắn tuy có thể trở lại Hắc Thạch làm sát thủ, nhưng muốn sống cuộc sống của người bình thường thì không thể nào nữa.

Điều này đối với Lôi Bân, người vẫn luôn muốn rửa tay gác kiếm, là chuyện không thể chấp nhận được.

Nhưng Lôi Bân cũng không thể trơ mắt nhìn Tiêu Bản đùa giỡn thê tử của mình, đành phải một lần nữa chắn trước mặt Tiêu Bản, trầm giọng nói: Đây là thê tử của tiểu nhân, cũng xin Tiêu công tử tự trọng.

Tiêu Bản nghe vậy nhướng mày, quan sát Lôi Bân một lượt, ghét bỏ nói: Thật là hoa nhài cắm bãi phân trâu, tiểu nương tử xinh đẹp như vậy lại gả cho ngươi, một kẻ bán mì.

Quay đầu lại hướng Điền Thanh Đồng trêu chọc: Tiểu nương tử, ta thấy nàng cũng đừng theo hắn chịu cảnh gió táp mưa sa, khói bếp dầu mỡ này nữa, không bằng theo ta về làm tiểu thiếp phòng thứ mười tám của ta, thế nào.

Điền Thanh Đồng nghe vậy đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Việc Tiêu Bản công khai đùa giỡn như vậy khiến nàng cực kỳ không vui, huống chi còn muốn nàng đi làm tiểu thiếp phòng thứ mười tám.

So sánh ra, Cố Hàn Uyên ngược lại có vẻ nho nhã lễ độ.

Tuy ánh mắt của Cố Hàn Uyên có chút nóng rực, nhưng lời nói phần nhiều cũng là khen ngợi nàng, không như Tiêu Bản không chút kiêng dè thế này.

Có thể gọi là đùa giỡn hay không còn khó nói.

Đương nhiên đây là vì Điền Thanh Đồng không hiểu những từ ngữ ẩn ý trêu chọc của Cố Hàn Uyên, nếu không sẽ không nghĩ như vậy.

Điền Thanh Đồng nghĩ đến Cố Hàn Uyên, không khỏi hướng hắn nhìn sang.

Cố Hàn Uyên thấy Điền Thanh Đồng nhìn qua, đáp lại bằng một nụ cười ý bảo an tâm.

Gặp phải Tiêu Bản chỉ là ngoài ý muốn, nhưng không cản trở hắn nhân cơ hội này tăng hảo cảm với Điền Thanh Đồng.

Nhưng lúc này sự chú ý của hắn không phải là Điền Thanh Đồng, mà là một bóng hình cô gái xuất hiện sau khi Tiêu Bản đến và đang ẩn trong đám người lặng lẽ đứng xem.

Cô gái đó rất đặc biệt, vì nàng đang ngồi trên một chiếc xe lăn.

Nữ tử đang tuổi mười tám, dung nhan tuyệt lệ, dưới cặp lông mày lá liễu là một đôi mắt đẹp lấp lánh, ánh mắt long lanh, khí chất thanh lãnh mà xa cách.

Vì nữ tử ngồi trên xe lăn, lại khoác một thân áo bào tro, nên không thấy rõ vóc dáng thế nào.

Lúc này nàng đang với vẻ mặt khó hiểu nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cùng nàng ánh mắt giao nhau, mặt mang nụ cười khẽ gật đầu, lại khiến nàng nhíu mày.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Hình tượng đặc biệt như vậy hầu như ngay lập tức đã bị hắn nhận ra thân phận của cô gái là Vô Tình của Thần Hầu Phủ.

Sự hoang mang của Vô Tình bị hắn nhìn thấy, khóe miệng không khỏi cong lên một độ cung đầy hứng thú.

Với năng lực tình báo của Thần Hầu Phủ, tự nhiên có thể biết được tin tức Cố Hàn Uyên xuất hiện ở kinh thành.

Gia Cát Chính Ngã đã từng phân phó người của Thần Hầu Phủ thử tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Dù sao Cố Hàn Uyên ngoại trừ việc phong lưu đa tình và hành sự bá đạo bị người ta lên án ra, con người vẫn thuộc phe chính phái.

Nếu có thể được Cố Hàn Uyên tương trợ, rất nhiều chuyện của

Thần Hầu Phủ sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Nhưng Cố Hàn Uyên gần đây vẫn luôn ở trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không ra ngoài, căn bản không có cơ hội tiếp xúc.

Vô Tình không ngờ mình lại ở đây tình cờ gặp được hắn.

Vô Tình giỏi dùng Đọc tâm thuật và ý niệm khống vật.

Loại năng lực đặc thù gần như dị năng này thực tế chỉ là một loại vận dụng của tinh thần lực, chỉ là Vô Tình có thiên phú hơn người mà thôi.

Vô Tình gặp phải người đáng chú ý, vô thức sẽ sử dụng Đọc tâm thuật để dò xét.

Nhưng bất luận Đọc tâm thuật của Vô Tình có thần kỳ đến đâu, cuối cùng vẫn là sự so đấu về tinh thần lực.

Trong số những người nàng thường ngày tiếp xúc không có ai nghiên cứu về tinh thần lực, Đọc tâm thuật tự nhiên mọi việc đều thuận lợi.

Nhưng tinh thần tu vi của Cố Hàn Uyên tuy còn không sánh bằng Bàng Ban, người tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp, nhưng để đối phó một Vô Tình thì lại dễ như trở bàn tay.

Cố Hàn Uyên dùng tinh thần lực của Di Hồn Đại Pháp che giấu cảm giác của Đọc tâm thuật, vì vậy nàng căn bản không đọc được gì cả.

Điều này trong mắt Vô Tình, người còn thiếu kinh nghiệm, là chuyện khó tin.

Chương 755

Dù sao ngay cả Gia Cát Chính Ngã cũng không thoát khỏi Đọc tâm thuật của nàng.

Đương nhiên trên thực tế Đọc tâm thuật cũng không thần kỳ như trong tưởng tượng, chỉ có thể đọc được suy nghĩ ngay lúc đó.

Chỉ cần chuẩn bị trước, là có thể tiến hành lừa dối.

Vô Tình lần đầu tiên gặp phải người có thể làm Đọc tâm thuật mất đi hiệu lực, khó tránh khỏi đối với Cố Hàn Uyên thêm mấy phần hiếu kỳ.

Lúc này Điền Thanh Đồng mặt cười ửng đỏ.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên như có ma lực khiến tâm tình căng thẳng của nàng bỗng nhiên thả lỏng.

Điền Thanh Đồng đôi mắt đẹp lóe lên, nhẹ cười nói: Nếu như Tiêu công tử chịu ăn hết một bát mì ta nấu, ngược lại cũng không phải không thể suy nghĩ.

Tiêu Bản nghe vậy mừng rỡ nói: Vậy thì tốt quá, tiểu nương tử mau đi đi.

Chờ ta ăn xong rồi, sẽ cùng ta về nhà.

Điền Thanh Đồng xoay người đi nấu mì, Lôi Bân bước nhanh đuổi kịp, ở bên cạnh nàng thấp giọng vội la lên: Nương tử, nàng làm sao.

Điền Thanh Đồng thản nhiên thấp giọng cười nói: Đừng vội, mì này muốn nấu ngon thì khó, chứ muốn nấu dở còn khó hơn sao.

Lôi Bân nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Cũng tại hắn bị Cố Hàn Uyên không chút do dự ăn hết bát mì kia dọa sợ.

Mặc dù không biết Cố Hàn Uyên làm thế nào được, nhưng hắn không cho rằng Tiêu Bản cũng có thể làm được chuyện tương tự.

Không bao lâu, Lôi Bân liền bưng bát mì đã được thêm càng nhiều gia vị đặt trước mặt Tiêu Bản.

Tiêu Bản đang không chớp mắt nhìn dáng vẻ yêu kiều của Điền Thanh Đồng.

Hắn không hề phòng bị nếm thử một miếng, hai mắt nhất thời trợn lớn.

Vừa ho vừa nôn mà phun ra ngụm mì vừa ăn.

Sắc mặt tái nhợt, hắn chật vật nói: Phì.

Đây là thứ gì.

Khó ăn như vậy.

Chẳng lẽ là hạ độc sao.

Phản ứng kịch liệt của Tiêu Bản khiến người ta buồn cười.

Đám đông vây xem hóng chuyện phát ra từng tràng cười trộm.

Trong số họ không ít người đều đã từng ăn mì ở quán của Lôi Bân.

Nếu không phải vì muốn ngắm Điền Thanh Đồng một cái, ai sẽ nguyện ý đến đây chịu dằn vặt chứ.

Ngay cả Vô Tình đang âm thầm xem kịch cũng không khỏi mỉm cười.

Trên khuôn mặt thanh tú lạnh lùng đó, đôi môi mỏng manh cong lên một độ cung nhàn nhạt khiến người ta kinh diễm.

Đáng tiếc ngoại trừ Cố Hàn Uyên vẫn luôn chú ý đến nàng, lại không ai có thể phát hiện.

Điền Thanh Đồng che miệng cười khẽ, đôi mắt đẹp lại không khỏi rơi về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng quả thực đã cho thêm không ít gia vị vào mì, nhưng cũng không nhiều hơn bao nhiêu so với lần trước Lôi Bân tức giận bỏ vào cho Cố Hàn Uyên.

So sánh như vậy, ngược lại càng lộ ra sự đặc biệt của Cố Hàn Uyên.

Điền Thanh Đồng giả vờ tiếc nuối nói: Xem ra Tiêu công tử ăn không nổi mì ta nấu, ta cũng không thể cùng Tiêu công tử đi rồi.

Tiêu Bản bị một bát mì của Điền Thanh Đồng chỉnh cho chật vật không chịu nổi.

Thẹn quá hóa giận quát lên: Tiểu nương tử hôm nay ngươi nhất định phải theo ta đi.

Dứt lời vung tay lên, những gia đinh đi theo phía sau dồn dập tiến lên.

Mắt thấy một màn kịch cường đoạt dân nữ sắp diễn ra.

Đối mặt với đám gia đinh hung thần ác sát của Tiêu phủ, Lôi Bân còn đang do dự có nên ra tay hay không.

Bỗng nhiên tiếng xé gió vang lên, tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Chỉ thấy bàn tay của đám gia đinh đều bị một chiếc đũa đâm xuyên.

Cưỡng đoạt dân nữ ngay trước mặt Cố mỗ.

Tiêu Bản, lá gan của ngươi cũng lớn thật đấy.

Giọng nói thong dong của Cố Hàn Uyên vang lên, nhất thời trở thành tiêu điểm của cả sân.

Tiêu bản nghe vậy ngẩn ra, theo tiếng nhìn lại, kinh ngạc không gì sánh được nói: Cố công tử.

Ngài sao lại ở đây.

Cũng không trách hắn kinh ngạc như thế, dù sao trước đó Cố Hàn Uyên đã cố tình dùng Di Hồn Đại Pháp ám chỉ Tiêu bản, khiến hắn xem nhẹ sự tồn tại của mình.

Hơn nữa Tiêu bản vốn đã từng gặp qua Cố Hàn Uyên.

Chính là lần ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu mua Liễu Như Thị và Chu Diệu Đồng.

Dù sao thân là hoàn khố công tử, Tiêu bản vốn là khách quen của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu.

Hơn nữa hắn còn ham mê cờ bạc, thường xuyên ghé qua sòng bạc ở lầu ba, đã cống hiến không ít lợi nhuận cho Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ trong lúc rảnh rỗi, đến đây ăn một tô mì, có gì không được sao.

Mì này.

Tiêu bản vẻ mặt quái lạ, vừa rồi hắn mới nếm thử, suýt chút nữa đã bị nó tiễn đi tại chỗ.

Cố Hàn Uyên thờ ơ nói: Mì này làm sao.

Cố mỗ cảm thấy rất ngon.

Trước khi ngươi tới, Cố mỗ vừa ăn xong một bát.

Nói xong, hắn chỉ vào cái bát trống không trước mặt.

Tiêu bản nghe vậy trợn to hai mắt, nhất thời đối với Cố Hàn Uyên kính sợ như thần nhân.

Hắn thán phục nói: Cố công tử khẩu vị thật tốt, tại hạ bội phục sát đất.

Có thể thấy được một tô mì của Điền Thanh Đồng có sức sát thương lớn đến mức nào đối với hắn.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Đừng vội bội phục.

Tiêu bản, chuyện cường đoạt dân nữ có phải nên cho Cố mỗ một lời giải thích không.

Cố Hàn Uyên tuy có đủ loại điểm khiến người ta lên án.

Ví như hành sự bá đạo, ví như phong lưu đa tình.

Nhưng chính nghĩa lẫm liệt và ghét ác như thù cũng là nhãn hiệu trên người hắn.

Trước đó việc vạch trần âm mưu của Mộ Dung Bác càng làm thiên hạ chấn động.

Tiêu bản nghe vậy mồ hôi lạnh nhất thời tuôn rơi.

Hắn tuy có Nghiêm Tung làm chỗ dựa, nhưng hắn không cho rằng Nghiêm Tung sẽ vì mình mà đối đầu với Cố Hàn Uyên.

Ngày nay cả thiên hạ đều xem Cố Hàn Uyên là Lục Địa Thần Tiên.

Địa vị của Lục Địa Thần Tiên có thể ngang hàng đối thoại với vương triều.

Sao một tên hoàn khố công tử nhỏ bé như hắn có thể so sánh.

Tiêu bản vội vàng giải thích: Cố công tử hiểu lầm rồi.

Tại hạ chỉ là thấy mì này ăn ngon, muốn mời lão bản nương đến phủ của ta nấu cho ta một tô mì thôi.

Trình độ mở mắt nói dối này của Tiêu bản cũng coi như là đỉnh cao.

Nhưng chỉ cần Cố Hàn Uyên không so đo, dùng lý do này để lấp liếm cho qua cũng miễn cưỡng được.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên lại không có ý định buông tha Tiêu bản.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, nhàn nhạt nói: Ồ.

Đã như vậy, trước tiên hãy ăn hết bát mì trước mặt ngươi đi, Cố mỗ sẽ tin ngươi.

Cái này.

Tiêu bản chần chờ.

Hắn đã thấy qua uy lực của bát mì kia, quả thực là lấy mạng ra đánh cược.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lạnh đi, hờ hững nói: Sao thế.

Tiêu công tử không nể mặt Cố mỗ sao.

Sự việc thay đổi quá nhanh, khiến người ta không kịp trở tay.

Mọi người vây xem đều tò mò thân phận của Cố Hàn Uyên là ai, có thể ép Tiêu bản đến không ngóc đầu lên được.

Vô Tình như có điều suy nghĩ.

Nàng biết thân phận của Cố Hàn Uyên, vì vậy cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

Kỳ thực ban đầu thấy Tiêu bản gây sự với Điền Thanh Đồng, nàng còn định âm thầm ra tay tương trợ.

Chương 756

Chính vì phát hiện ra Cố Hàn Uyên, nàng mới dằn lại ý định xuất thủ.

Dù sao với danh tiếng từ trước đến nay của Cố Hàn Uyên, chắc chắn hắn sẽ không làm ngơ chuyện này.

Nàng ngược lại có chút tò mò vì sao Tiêu bản không chú ý đến một thân ảnh nổi bật như Cố Hàn Uyên.

Từ phản ứng của hắn cũng có thể thấy Tiêu bản đúng là sau khi Cố Hàn Uyên lên tiếng mới phát hiện ra.

Điều này khiến Vô Tình lại thêm một phần tò mò về Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng kỳ thực còn có một điều tò mò khác.

Đó chính là Cố Hàn Uyên rốt cuộc làm sao ăn hết được tô mì do Điền Thanh Đồng nấu.

Danh tiếng của quán mì Lôi Bân này ở khu vực lân cận có thể nói là như sấm bên tai, có điều không phải là danh tiếng tốt.

Dù sao có thể nấu một tô mì đơn giản thành ra khó ăn như vậy cũng là một loại chuyện thần kỳ.

Đây là trong trường hợp nàng không biết trong tô mì của Cố Hàn Uyên bị Lôi Bân bỏ thêm gia vị.

Bằng không khó tránh khỏi cũng sẽ trở nên thán phục giống như Tiêu bản.

Tóm lại, lòng hiếu kỳ của Vô Tình đối với Cố Hàn Uyên ngày càng nhiều, một đôi mắt đẹp không rời một khắc.

Mà lúc này Lôi Bân cũng đã đoán được thân phận của Cố Hàn Uyên.

Trước đó Cố Hàn Uyên dùng đũa đâm xuyên qua tay hơn mười gia đinh, thủ pháp này ngay cả hắn, một sát thủ am hiểu ám khí nhất trong Hắc Thạch, cũng phải tự thấy hổ thẹn.

Thần công như vậy, dung mạo tuấn tú như vậy, lại thêm cách Tiêu bản xưng hô với Cố Hàn Uyên.

Hắn làm sao còn đoán không ra thân phận của Cố Hàn Uyên.

Bất quá cũng chính vì đoán được thân phận Cố Hàn Uyên, sắc mặt hắn lại trở nên có chút khó coi, mặc dù lúc này Cố Hàn Uyên đang giúp đỡ bọn họ.

Bởi vì danh tiếng phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên có sức sát thương quá lớn.

Mặc dù hắn không muốn nghi ngờ thê tử của mình, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Nhất là khi hắn chứng kiến Điền Thanh Đồng đang không chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, trong lòng liền càng thêm khó chịu.

Điền Thanh Đồng không chú ý tới ánh mắt của Lôi Bân, bất quá dù có chú ý tới cũng sẽ không có ý kiến gì.

Dù sao nàng tự nhận là không thẹn với lương tâm, lại không phải là thích Cố Hàn Uyên.

Chỉ là nhìn thấy Cố Hàn Uyên trẻ tuổi tuấn tú lại võ công cao cường ra mặt vì mình, khó tránh khỏi sẽ có chút rung động.

Nhất là nghĩ đến nụ cười trấn an mà Cố Hàn Uyên dành cho nàng lúc trước, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

Nàng từ phản ứng của Tiêu bản liền có thể biết tô mì mình nấu cho Cố Hàn Uyên ăn khó ăn đến mức nào.

Thế mà Cố Hàn Uyên còn ăn hết sạch.

Cố Hàn Uyên càng giúp đỡ nàng, nàng liền càng cảm thấy hổ thẹn.

Bất quá lúc này cũng không ai để ý đến vợ chồng bọn họ.

Mọi người vây xem đều đang đợi xem Tiêu bản tự tìm đường chết.

Tiêu bản nghe Cố Hàn Uyên dùng Tiêu công tử để xưng hô với mình liền toát mồ hôi lạnh.

Lúc này chỉ phải ấp úng nói: Không dám, chỉ là mì này.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Mì này làm sao.

Tiêu công tử không phải nói mì này ăn ngon, còn muốn mời lão bản nương đến phủ của ngươi nấu mì sao.

Tiêu bản thấy Cố Hàn Uyên không muốn buông tha mình, chỉ phải kiên trì bưng bát mì lên, lại ăn một miếng.

Kết quả sắc mặt hắn trong nháy mắt liền trắng bệch.

Chạy sang một bên nôn mửa một trận, suýt nữa đem cả mật xanh mật vàng đều phun ra.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, chán ghét phất phất tay nói: Cút đi.

Đừng để Cố mỗ nhìn thấy ngươi quấy rầy lão bản nương ở đây nữa, bằng không lần sau sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi như vậy đâu.

Tiêu bản nghe vậy, đỉnh lấy khuôn mặt trắng bệch, như trút được gánh nặng nói: Đa tạ Cố công tử đại nhân đại lượng.

Nói xong còn hướng Điền Thanh Đồng chắp tay xin lỗi nói: Hôm nay có nhiều đắc tội, cũng xin lão bản nương thứ lỗi.

Bất quá đúng lúc này, hắn nhìn dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của Điền Thanh Đồng, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra mình đây là đâm đầu vào họng súng.

Hắn thầm nghĩ Cố Hàn Uyên khẳng định cũng là coi trọng vẻ đẹp của Điền Thanh Đồng, chính mình còn ngu ngốc đụng vào, không phải tìm chết là gì.

Tiêu bản chợt lóe lên ý nghĩ, cười nịnh nói: Cố công tử ngài yên tâm, ta về sau tuyệt đối sẽ không tới đây quấy rầy lão bản nương nữa.

Hơn nữa ta sẽ ra lệnh, để cho đám du côn vô lại kia đều tránh xa nơi này.

Với vẻ đẹp của Điền Thanh Đồng mà bày quán ở đây, đương nhiên sẽ thu hút không ít du côn vô lại đến quấy rầy.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Lôi Bân và Điền Thanh Đồng vì thế mà phiền phức vô cùng.

Nhưng đã mở cửa làm ăn, khó tránh khỏi sẽ gặp phải vấn đề như vậy.

Vừa hy vọng Điền Thanh Đồng có thể thu hút khách, lại không hy vọng nàng bị quấy rầy, làm gì có chuyện tốt như vậy.

Tiêu bản ở trước mặt Cố Hàn Uyên chỉ là một tiểu nhân vật.

Nhưng ở tầng lớp dưới đáy xã hội kinh thành cũng là một đại nhân vật.

Chỉ cần hắn nói một tiếng, sẽ không có tên vô lại nào dám đến quấy rầy Điền Thanh Đồng.

Trận nôn mửa kia của Tiêu bản ngược lại khiến hắn tỉnh táo ra.

Với thân phận của Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không tự hạ mình đi xử lý những chuyện nhỏ nhặt này.

Hắn lúc này chủ động đưa ra, ngược lại là một cách giải quyết tốt nhất cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười nhạt, khen ngợi nói: Coi như ngươi có chút nhãn lực.

Nếu có chuyện gì, có thể đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu tìm ta.

Tiêu bản nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội vàng cảm tạ: Đa tạ Cố công tử.

Hắn cũng không nghĩ tới, ý nghĩ bất chợt của mình lại nhận được sự tán thưởng và hứa hẹn của Cố Hàn Uyên.

Chuyện này đối với hắn quả thực là cơ duyên trời cho.

Gần đây vì Cố Hàn Uyên xuất hiện, các thế lực lớn đều đang cố gắng tiếp cận hắn.

Nghiêm Tung tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiêu bản chính là khách quen của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu.

Vì vậy Nghiêm Tung còn cố ý dặn dò hắn cố gắng kết giao với Cố Hàn Uyên.

Bất quá Cố Hàn Uyên gần đây vẫn luôn ở trong nhà, rất khó gặp mặt.

Tiêu bản lại là người đầu tiên trong các thế lực lớn có tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, hơn nữa còn nhận được lời hứa có thể gặp mặt.

Cứ như vậy, Tiêu bản không chỉ sẽ được Nghiêm Tung coi trọng hơn, mà còn sẽ trong nháy mắt trở thành miếng bánh thơm trong mắt các thế lực lớn.

Người thích cờ bạc, đều là người vui với rủi ro.

Tiêu bản dường như đã thấy vô số lợi ích đang vẫy tay với hắn.

Về phần chút xung đột với Cố Hàn Uyên, thậm chí vì thế mà mất mặt, thì đã sớm bị hắn ném ra sau đầu.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư của Tiêu bản lòng biết rõ.

Huống chi đây vốn là điều hắn cố ý tạo ra.

Các thế lực lớn ở kinh thành đối với việc tiếp xúc hắn đều quá mức cẩn thận.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên, người đang ở trong tâm bão, thậm chí là người tự tay thao túng cơn bão, khó tránh khỏi có chút lãng phí thời gian.

Hắn ngược lại có thể hiểu được tâm lý cẩn thận của mỗi thế lực, dù sao uy danh của hắn quá lớn.

Tùy tiện tiếp xúc rất có thể trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Cố Hàn Uyên vẫn luôn muốn tạo ra một nền tảng để các thế lực lớn tiếp xúc với hắn.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu không được.

Chương 757

Hắn tạm thời còn chưa định bại lộ Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu là sản nghiệp của mình.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới nhắm vào một kẻ đầu cơ như Tiêu bản.

Cứ như vậy, sự cảnh giác của các thế lực lớn đối với hắn tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa hắn còn có thể thông qua Tiêu bản để truyền ra ngoài một số thông tin sai lệch.

Đương nhiên không nhất thiết phải là Tiêu bản, chẳng qua hắn cảm thấy đây là một người lựa chọn thích hợp mà thôi.

Tóm lại, ra ngoài một chuyến, có thể nói là thu hoạch đầy đủ.

Cố Hàn Uyên phất phất tay, ý bảo Tiêu bản cút đi.

Tiêu bản thấy thế cúi đầu khom lưng dẫn theo đám gia đinh bị thương ở tay rút đi.

Sau khi rời khỏi đám đông, Tiêu bản vẻ mặt kích động lẩm bẩm: Phát tài rồi.

Lần này phát tài rồi.

Một người đắc đạo, ôm được đùi lớn cũng không phải là chuyện gì xấu hổ.

Thậm chí rất nhiều người muốn ôm, còn không có cơ duyên kia đâu.

Bộ dạng hài hước của Tiêu bản, khiến cho mọi người vây xem sau khi hắn rời đi không khỏi cười ha hả.

Cùng lúc đó, Cố Hàn Uyên cũng nhận được sự tán thưởng của mọi người.

Cố Hàn Uyên hơi chắp tay ra hiệu.

Tiếp đó ấm áp nói với Điền Thanh Đồng: Chuyện đã xong, tại hạ xin cáo từ.

Đa tạ lão bản nương đã nấu cho tại hạ bát mì kia.

Chờ đã.

Điền Thanh Đồng gọi Cố Hàn Uyên lại.

Nàng mặt cười ửng đỏ nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử tương trợ.

Nếu không chê, ta muốn nấu lại cho Cố công tử một tô mì khác.

Điền Thanh Đồng không chỉ cảm tạ Cố Hàn Uyên đuổi đi Tiêu bản, và sau này sẽ không còn du côn vô lại đến quấy rầy.

Mà là vì nàng đối với việc trước đó bỏ thêm gia vị vào mì của Cố Hàn Uyên mà canh cánh trong lòng.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên không kể hiềm khích lúc trước giúp nàng, trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Bước chân rời đi của Cố Hàn Uyên dừng lại, ôn thanh cười nói: Cũng tốt.

Tại hạ cũng có chút chưa thỏa mãn.

Điền Thanh Đồng không coi lời Cố Hàn Uyên là thật, chỉ cho rằng hắn đang lo lắng cho thể diện của mình mới nói như vậy.

Vừa rồi lúc Cố Hàn Uyên dạy dỗ Tiêu bản, Lôi Bân đã nói cho Điền Thanh Đồng biết thân phận của hắn.

Ý của Lôi Bân là để Điền Thanh Đồng cảnh giác hơn một chút, dù sao danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên ai cũng biết.

Đáng tiếc không như mong muốn.

Không chỉ không làm Điền Thanh Đồng cảnh giác, ngược lại còn làm nàng bừng tỉnh.

Tướng mạo khí độ như vậy, uy danh hiển hách như vậy, trách không được dù phong lưu đa tình cũng có thể trở thành tình nhân trong mộng của biết bao cô gái.

Điền Thanh Đồng thậm chí không khỏi tưởng tượng, nếu lúc trước mình đồng thời gặp Cố Hàn Uyên và Lôi Bân, sợ rằng lựa chọn cũng sẽ không phải là Lôi Bân.

Đương nhiên bây giờ nghĩ những điều này cũng đã vô dụng.

Dù sao nàng không chỉ gả cho Lôi Bân, còn vì hắn sinh một đứa con gái.

Gọi Cố Hàn Uyên lại, nấu cho hắn một tô mì khác cũng là để bù đắp một chút áy náy.

Tuy rằng với tay nghề của nàng rất khó nói là đang bù đắp áy náy, nhưng ít nhất đó là tâm ý của nàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên không từ chối.

Vì vậy nàng lấy lại tinh thần, quyết định phải cố gắng làm ra một bát mì khiến người ta hài lòng.

Đương nhiên hành động này của Điền Thanh Đồng rơi vào mắt Lôi Bân liền cực kỳ ghen tuông.

Suốt quá trình mặt mày cau có, cũng không đi nói chuyện với Điền Thanh Đồng.

Lặng lẽ quan sát, Vô Tình sắc mặt có chút cổ quái.

Trong lòng thầm than Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình quả nhiên danh bất hư truyền.

Tuy nhìn thoáng qua không có gì.

Nhưng có Đọc tâm thuật, Vô Tình đem tâm tư của Lôi Bân và Điền Thanh Đồng nhìn thấu triệt.

Cặp vợ chồng vốn yêu thương nhau dường như đã xuất hiện một vết nứt.

Có lẽ sẽ theo thời gian dần dần khép lại, cũng có lẽ sẽ vào một ngày nào đó hoàn toàn vỡ tan.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này chính là Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nhàn nhạt đối diện nàng.

Vô Tình chỉ là một danh hiệu, tên thật của nàng là Thịnh Nhai Dư.

Nhưng dù lấy Vô Tình làm danh hiệu, trong lòng nàng lại là có tình.

Hơn nữa tình của nàng là chuyên tình, đối với loại người phong lưu đa tình, còn phá hoại tình cảm vợ chồng của người khác như Cố Hàn Uyên rất là chán ghét.

Vì vậy dù có không ít tò mò về Cố Hàn Uyên, lúc này nàng cũng không muốn tiếp xúc hắn.

Vô Tình đem hai ngón tay ngọc thon dài đặt lên môi thổi một tiếng huýt sáo.

Chỉ thấy trên trời đột nhiên bay tới một con chim nhỏ màu xám trắng xen kẽ.

Chính là đồng bạn và cũng là sủng vật của Vô Tình, Tiểu Phi.

Sở hữu Đọc tâm thuật, Vô Tình có thể giao tiếp không rào cản với Tiểu Phi.

Mượn ưu thế không dễ bị người khác phát hiện và ở trên cao của Tiểu Phi, nàng có thể thu được rất nhiều manh mối mà người thường không thấy được.

Vì vậy Tiểu Phi cũng trở thành trợ thủ đắc lực của nàng.

Thực tế hôm nay Vô Tình ra ngoài để điều tra án, chỉ là ngoài ý muốn đụng phải Tiêu bản đại náo quán mì và gặp Cố Hàn Uyên.

Lúc này nàng đã không chuẩn bị tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, liền muốn triệu hồi Tiểu Phi trở về Thần Hầu phủ.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc đến khó tin là.

Tiểu Phi lại không bay về phía mình, mà là rơi xuống vai Cố Hàn Uyên, dùng cái đầu nhỏ thân mật cọ cọ vào mặt hắn.

Động vật có linh tính trên thế giới này đều rất nhạy cảm.

Tiểu Phi có thể giao lưu với Vô Tình, linh tính của nó tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cố Hàn Uyên mang theo lượng lớn linh khí tự nhiên trở thành đối tượng thân cận của nó.

Giống như Hắc Mân Côi và Thiểm Điện Điêu lúc trước.

Cố Hàn Uyên cũng không bài xích việc tiếp xúc với những động vật có linh tính như vậy.

Thậm chí sự đơn thuần đáng yêu của chúng còn khiến Cố Hàn Uyên, người thường thấy lòng người quỷ quyệt, càng muốn thân cận.

Bằng không trước đây hắn cũng sẽ không để mặc Thiểm Điện Điêu thỉnh thoảng lại chui vào trong áo mình.

Có lẽ là nghĩ đến Thiểm Điện Điêu ngày càng nghịch ngợm sau khi học được Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Cố Hàn Uyên không khỏi mỉm cười, trên khuôn mặt phong thần anh tuấn mang theo một nét cười bình hòa.

Đưa ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của Tiểu Phi.

Cảnh tượng Tiểu Phi chủ động thân cận Cố Hàn Uyên rơi vào mắt Vô Tình lại thành hắn bắt cóc Tiểu Phi.

Trong lòng quýnh lên liền muốn tức giận mở miệng.

Nhưng đúng lúc này lại thấy được nụ cười trên mặt Cố Hàn Uyên.

Chương 758

Vô Tình không khỏi ngẩn ra.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên, nàng đã thấy qua, rất đẹp.

Bất kể là hướng về phía nàng hay đối với Điền Thanh Đồng đều rất ôn hòa.

Nhưng lại không sánh được với nụ cười chân thực lúc này.

Lòng yêu cái đẹp là lẽ thường tình.

Mặc dù ấn tượng của Vô Tình trong lòng đối với Cố Hàn Uyên có chút tệ, lúc này cũng không khỏi tim đập hơi nhanh.

Trải qua một chút giảm xóc như vậy, Vô Tình cũng tỉnh táo hơn nhiều, không chọn nói lời ác độc.

Đôi môi anh đào khẽ mở, giọng nói thanh lãnh nói: Cố công tử, xin hãy trả Tiểu Phi cho ta.

Cố Hàn Uyên quay đầu nhìn Vô Tình, khẽ cười khen: Hóa ra tên nó là Tiểu Phi à.

Rất đáng yêu.

Tiểu Phi linh tính mười phần, có thể nghe hiểu tiếng người.

Lúc này nghe được Cố Hàn Uyên khen ngợi, càng thêm vui vẻ.

Kêu lên líu ríu gì đó.

Cố Hàn Uyên tuy không có Đọc tâm thuật như Vô Tình, nhưng cũng có thể mơ hồ nghe hiểu ý tứ của những động vật có linh tính này.

Tiếng kêu của Tiểu Phi làm hắn không khỏi mỉm cười.

Bởi vì Tiểu Phi cũng đang truyền đạt ý thích.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên nhu hòa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Phi truyền qua một luồng linh khí.

Những động vật có linh tính này đều sẽ tự động khao khát linh khí, đồng thời cố gắng hấp thu.

Nhưng linh khí bên ngoài làm sao có thể tinh thuần bằng linh khí của Cố Hàn Uyên.

Huống chi có sự dẫn dắt cố ý của Cố Hàn Uyên, linh khí cũng dễ hấp thu hơn.

Thiểm Điện Điêu rất thích ngậm ngón tay Cố Hàn Uyên để đòi linh khí.

Tiểu Phi vẫn là lần đầu tiếp xúc với linh khí tinh thuần như vậy, đôi mắt nhỏ linh động trợn tròn, càng thêm sáng ngời.

Tiếng kêu cũng càng thêm vui sướng.

Cố Hàn Uyên thấy thế, trêu chọc cười nói với Vô Tình: Cô nương không ngại tự mình hỏi Tiểu Phi có muốn trở về không.

Vô Tình nghe vậy sắc mặt cứng đờ.

Cảm xúc của Tiểu Phi có thể thấy rõ ràng, nó vô cùng thích Cố Hàn Uyên.

Vì vậy đâu phải Cố Hàn Uyên không muốn trả Tiểu Phi cho nàng, rõ ràng là Tiểu Phi tự mình không muốn rời khỏi Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Vô Tình, người xem Tiểu Phi là đồng bạn quan trọng, sắc mặt không khỏi hơi đen, nhỏ giọng lầm bầm nói: Đồ phản bội nhỏ.

Nhưng Tiểu Phi vừa hấp thu luồng linh khí của Cố Hàn Uyên, cảm giác đang là lúc nhạy bén nhất.

Lời lầm bầm nhỏ giọng của Vô Tình bị nó nghe thấy, nhất thời kêu lên phản bác.

Vô Tình thấy thế có chút kinh ngạc, nhưng sắc mặt lại càng đen hơn vài phần.

May mà lúc này Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói với Tiểu Phi: Được rồi, đừng giở tính trẻ con nữa.

Không thì chủ nhân của ngươi thật sự sẽ tức giận đó.

Về đi nào.

Hấp thu một luồng linh khí của Cố Hàn Uyên, linh tính của Tiểu Phi càng nhiều.

Lúc này nghe vậy, nó không nỡ cọ cọ vào má Cố Hàn Uyên, sau đó bay về phía Vô Tình.

Tốc độ bay của Tiểu Phi rõ ràng nhanh hơn mấy phần, lông vũ trên người cũng có thêm quang thái, dường như có xu hướng phát triển thành màu xám bạc.

Bất quá lúc này Vô Tình đang đón lấy Tiểu Phi lại không đặt tâm tư lên người nó.

Nàng ngưng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, phương tâm trăm mối ngổn ngang.

Cố Hàn Uyên còn đặc biệt hơn so với nàng tưởng tượng.

Không chỉ không bị Đọc tâm thuật của nàng ảnh hưởng, còn có thể giao tiếp với Tiểu Phi.

Cả hai đều là tình huống lần đầu nàng gặp, lại đều tập trung trên người Cố Hàn Uyên.

Phát hiện này đối với Vô Tình là một loại trải nghiệm mới lạ, cũng vì vậy mà đối với Cố Hàn Uyên càng thêm để ý.

Hơn nữa ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn nàng cũng làm nàng cảm thấy lưu tâm.

Phải biết rằng người bình thường thấy nàng bị tàn tật, hoặc là xem thường hoặc là thương hại.

Chỉ có trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ có sự tán thưởng vẻ đẹp của nàng, dường như đôi chân tàn tật của nàng không tồn tại.

Tóm lại trong mắt Vô Tình, Cố Hàn Uyên chính là một nam tử đầy những yếu tố khiến người ta để ý, giống như một câu đố.

Mặc dù hắn phong lưu đa tình, cũng vẫn khiến người ta không nhịn được muốn đi tìm hiểu.

Bất quá Vô Tình dù sao cũng là người có tính tình thanh lãnh cô tịch.

Mặc dù tò mò về Cố Hàn Uyên, cũng sẽ không nói ra, càng sẽ không cố tình tiếp cận.

Vì vậy sau khi đón Tiểu Phi về, liền hơi chắp tay với Cố Hàn Uyên, chuẩn bị đẩy xe lăn rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên ôn thanh hỏi: Cô nương có thể lưu lại tính danh không.

Động tác đẩy xe lăn của Vô Tình dừng lại, không biết xuất phát từ tâm tư gì, thanh lãnh nói: Thịnh Nhai Dư.

Nói xong liền đẩy xe lăn rời đi.

Không bao lâu liền biến mất khỏi tầm mắt Cố Hàn Uyên.

Trong con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên hiện lên một tia sâu xa.

Vô Tình lưu lại không phải là danh hiệu Vô Tình, mà là tên thật của nàng.

Cố Hàn Uyên nhìn về hướng Vô Tình rời đi, khóe miệng không khỏi cong lên một đường cong đầy ý vị.

Vô Tình thanh lãnh cô tịch đồng thời ngược lại cũng rất ngạo kiều.

Hơn nữa luôn bị Vô Tình cố gắng đọc tâm, không phản kích lại một chút cũng khiến người ta rất khó chịu.

Lúc này Vô Tình mang theo Tiểu Phi rời đi không khỏi tức giận thấp giọng lầm bầm: Ta thực sự là đầu óc hồ đồ, tại sao lại nói cho Cố Hàn Uyên tên thật chứ.

Trong lòng Vô Tình không hiểu sao có một cảm giác không hài hòa, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân cụ thể.

Cuối cùng chỉ có thể đổ cho Tiểu Phi đối với nàng rất quan trọng, mà Tiểu Phi lại rất thích Cố Hàn Uyên.

Mối liên hệ như vậy khiến nàng có một cảm giác thân thiết kỳ quái.

Cho nên mới ở trong tình huống ấn tượng xấu vì Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình mà báo cho hắn tên thật.

Vì vậy Vô Tình không khỏi hướng về phía Tiểu Phi đang đứng trên vai mình oán giận nói: Đều tại ngươi.

Tiểu Phi hấp thu luồng linh khí kia của Cố Hàn Uyên, linh tính càng nhiều.

Thể hiện ra chính là trí tuệ rõ ràng cao hơn rất nhiều.

Lúc này thấy Vô Tình đổ tội cho mình, nhất thời bất mãn kêu lên liên tục.

Kết quả trong chốc lát, Vô Tình lại không thể giữ được dáng vẻ thanh lãnh cao ngạo kia nữa, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đỏ bừng lên, không khỏi giận dỗi nói: Phi.

Ngươi cái đồ phản bội nhỏ này.

Ai thèm cùng hắn giao phối chứ.

Tiểu Phi nghe vậy, trong đôi mắt nhỏ linh động lộ ra một tia khó hiểu.

Dù sao dưới cái nhìn của nó, Cố Hàn Uyên là một con đực chất lượng cao, Vô Tình nên nắm bắt cơ hội sinh sôi nảy nở hậu đại mới đúng.

Hơn nữa nếu Cố Hàn Uyên trở thành nam chủ nhân của nó, sau này khẳng định có rất nhiều chỗ tốt.

Linh trí được khai mở, tâm tư của Tiểu Phi rõ ràng đã nhiều hơn rất nhiều.

Đáng tiếc nó chỉ là một con chim nhỏ mà không phải con người, bằng không đâu đến lượt Vô Tình.

Tiểu Phi bị linh khí của Cố Hàn Uyên thu mua rõ ràng có xu thế đi theo con đường của Thiểm Điện Điêu.

Vô Tình đã đi xa, bên người Tiểu Phi đang điên cuồng trợ công.

Mà tô mì Cố Hàn Uyên chờ đợi cũng đã xong.

Chương 759

Bất quá lúc này không phải Lôi Bân bưng lên, mà là do Điền Thanh Đồng tự tay bưng tới.

Một trận hương thơm xông vào mũi, Điền Thanh Đồng đã chậm rãi đi tới.

Lúc cúi người đặt bát mì xuống, tựa như hai tòa chuông nhũ treo ngược dụ dỗ người ta chú ý.

Một thân áo vải thô cũng khó che được phong tư của nàng.

Điền Thanh Đồng cảm nhận được ánh mắt của Cố Hàn Uyên, mặt cười lại đỏ lên, không tự chủ được mà thẳng người lên.

Một chút động tác trốn tránh như vậy sao có thể che giấu được mị lực của nàng.

Bất quá Điền Thanh Đồng ngược lại tự lừa mình dối người thành công, trấn định hơn nhiều.

Nàng đem bát đặt lên bàn trước mặt Cố Hàn Uyên, ấm áp nói: Cố công tử, mời từ từ dùng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nhận lấy đôi đũa mới mà Điền Thanh Đồng đưa lên.

Dù sao đôi đũa trên bàn trước đó đều bị hắn dùng để giáo huấn đám gia đinh của Tiêu bản.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt khẩn trương của Điền Thanh Đồng nếm thử một miếng, thần tình hơi ngẩn ra.

Lần này vì không có Lôi Bân thêm gia vị vào mì, Cố Hàn Uyên quyết định nếm thử một miếng trước, mà không trực tiếp ném vào

Trữ Vật Không Gian.

Nhưng một miếng này lại làm hắn kinh ngạc.

Không phải quá khó ăn, ngược lại là ngon ngoài ý muốn.

Thậm chí nếu nói thật, cũng không thua kém Lâm Thi Âm.

Trong thời gian ngắn như vậy, tiến bộ lớn như thế, cũng khó trách Cố Hàn Uyên sẽ bất ngờ.

Điền Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên sững sờ, khẩn trương hỏi: Cố công tử, mùi vị thế nào.

Cố Hàn Uyên hoàn hồn, ôn thanh nói cảm ơn: Tại hạ nếm được tâm ý, đa tạ phu nhân.

Hắn đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, thấp giọng, ấm áp cười nói: Tại hạ hy vọng phu nhân có thể tự mình nếm thử một miếng.

Dứt lời, Cố Hàn Uyên thong dong xoay người rời đi.

Điền Thanh Đồng kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi của Cố Hàn Uyên, nhất thời có chút không biết làm sao.

Bát mì làm lại này, nàng làm rất nghiêm túc.

Nhận được lời cảm tạ của Cố Hàn Uyên, nhưng lại không giống bát trước đó được ăn hết sạch, ngược lại muốn chính cô ta nếm thử một miếng.

Hành động kỳ quái của Cố Hàn Uyên làm nàng không khỏi có chút suy nghĩ miên man.

Điền Thanh Đồng vô thức quay đầu liếc nhìn Lôi Bân đang chỉnh lý bếp lò.

Bởi vì trước đó Điền Thanh Đồng muốn nấu lại một tô mì cho Cố Hàn Uyên, Lôi Bân trong lòng không vui, liền muốn mắt điếc tai ngơ.

Cho nên cũng không biết chuyện xảy ra giữa Cố Hàn Uyên và Điền Thanh Đồng lúc này.

Điền Thanh Đồng không biết vì sao, nhất thời lại có chút chột dạ.

Nhưng lại hết sức tò mò ý đồ của Cố Hàn Uyên khi muốn nàng tự mình nếm một miếng mì.

Vì vậy khi thấy Lôi Bân vẫn không chú ý bên này, nàng lặng lẽ cầm đũa lên gắp một miếng mì nếm thử.

Điền Thanh Đồng quả nhiên cũng choáng váng.

Nàng căn bản không nghĩ tới mình cũng có ngày có thể nấu mì ngon như vậy.

Hơn nữa còn là lúc chuyên tâm nấu một tô mì cho Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp của nàng không khỏi gợn lên một tia sóng gợn, tâm tình nhất thời có chút không rõ.

Đúng lúc này, Điền Thanh Đồng bỗng nhiên kinh giác, đôi đũa trong tay là đôi Cố Hàn Uyên vừa mới dùng qua.

Như vậy chẳng phải là gián tiếp hôn môi sao.

Trước đó vì tâm hư, không suy nghĩ nhiều như vậy.

Lúc này nhớ lại lại xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng.

Trong lòng lại là một trận đập thình thịch, có một cảm giác hổ thẹn có lỗi với Lôi Bân.

Nhưng nàng lại không phát hiện ánh mắt âm tình bất định của Lôi Bân đang nhìn bóng lưng nàng.

Kỳ thực sự chú ý của Lôi Bân vẫn luôn đặt trên người Điền Thanh Đồng.

Chỉ là hắn thân là sát thủ của Hắc Thạch, thủ đoạn theo dõi tự nhiên không phải người công phu tam lưu như Điền Thanh Đồng có thể so sánh.

Bất quá cuối cùng Lôi Bân vẫn lựa chọn tin tưởng Điền Thanh Đồng.

Không chỉ vì hai người từ trước đến nay có chút ân ái, càng vì bọn họ còn có kết tinh của tình yêu.

Sau đó Lôi Bân một bộ như không có chuyện gì xảy ra cùng Điền Thanh Đồng thu dọn quán hàng.

Bất quá lúc hắn thu dọn cái bàn Cố Hàn Uyên ngồi, chuẩn bị thuận tiện lấy đi thỏi bạc Cố Hàn Uyên để lại.

Nhưng dù hắn dùng sức thế nào cũng không lấy ra được, thỏi bạc dường như đã dính chặt vào bàn.

Lúc này Điền Thanh Đồng chú ý tới sự bất thường của Lôi Bân, tiến lên tùy ý cầm lấy thỏi bạc.

Nhưng ngoài ý muốn là, thỏi bạc mà Lôi Bân làm thế nào cũng không cầm lên được, đến tay Điền Thanh Đồng lại cầm lên dễ dàng.

Điền Thanh Đồng nghi ngờ hỏi: Sao vậy.

Lôi Bân né tránh ánh mắt của nàng, thấp giọng nói: Không có gì.

Bất quá ánh mắt càng thêm lo lắng của hắn lại nhìn về phía vết lõm gần như không thể nhận ra trên bàn.

Cố Hàn Uyên dùng công lực tinh diệu đem thỏi bạc dính vào bàn.

Càng dùng sức lại càng không cầm lên được, mà càng không dùng sức, ngược lại có thể dễ dàng cầm lấy.

Hoàn toàn nhìn thấu nhân tính của Lôi Bân và Điền Thanh Đồng.

Lôi Bân vì để ý Cố Hàn Uyên, tất nhiên sẽ không tự chủ được mà dùng sức lấy.

Mà Điền Thanh Đồng tâm tình tuy có chút phức tạp, nhưng không có bao nhiêu yếu tố âm u.

Thậm chí còn vì cuối cùng đã làm được một bát mì ngon, phương tâm vui vẻ.

Vì vậy động tác cầm lấy tự nhiên ung dung hơn nhiều.

Lòng Lôi Bân càng thêm nặng nề, thầm nghĩ: Đây là đang thị uy với ta sao.

Màn đêm buông xuống, lại bắt đầu rơi những giọt mưa phùn li ti.

Trong một cửa hàng tạp hóa kiêm xưởng ép dầu tên là Trần Ký ở kinh thành.

Lão bản Phì Du Trần đang cầm sổ sách lẩm bẩm những lời hoàn toàn không hợp với thân phận này của hắn.

Thái thú Từ Châu, bạc mười lăm vạn lượng.

Lúc này, rèm cửa bỗng nhiên bị vén lên.

Lộ ra khuôn mặt âm tình bất định của Lôi Bân.

Hắn không để ý đến biểu tình kinh ngạc của Phì Du Trần, tự nhiên đi tới một bên rót cho mình một chén trà, nhìn trà trong chén suy nghĩ xuất thần.

Phì Du Trần thần tình cổ quái nói: Lôi Bân, ngươi tới sớm vậy.

Hơn nữa hôm nay sao vào đây không trêu chọc con chim của ta nữa.

Phì Du Trần nuôi một con chim nhỏ toàn thân màu trắng, ngày thường yêu quý vô cùng.

Mà Lôi Bân mỗi lần đến đây, đều muốn trêu đùa một phen, thậm chí vì thế mà xảy ra không ít xung đột với hắn, hôm nay lại nhìn cũng không thèm nhìn con chim nhỏ bị nhốt trong lồng.

Hành động khác thường như vậy tự nhiên khiến Phì Du Trần nghi hoặc.

Đương nhiên Phì Du Trần có thể có giao tình với Lôi Bân, tự nhiên cũng không phải nhân vật đơn giản.

Hắn chính là người trong Hắc Thạch, thậm chí còn phụ trách sổ sách thu chi của Hắc Thạch.

Hắc Thạch mặc dù không uy áp triều đình và giang hồ như trong nguyên tác, nhưng vẫn có không ít người hối lộ nịnh bợ.

Chỉ là những thu nhập này còn cần nộp lên một phần cho Đông Xưởng mà thôi.

Lôi Bân không để ý đến sự nghi hoặc của Phì Du Trần, vẫn là bộ dạng âm trầm kia.

Chuyện ban ngày của Cố Hàn Uyên và Điền Thanh Đồng làm hắn canh cánh trong lòng.

Hắn ở trước mặt Điền Thanh Đồng còn cần giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lúc này lại lười diễn.

Chương 760

Đúng lúc này, rèm cửa lần nữa lay động, một thân ảnh toàn thân che kín trong áo choàng đen tiến vào.

Hắn tháo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt già nua lại âm nhu.

Dùng giọng nói khàn khàn khó nghe nói: Có tung tích của Mưa Phùn không.

Người này chính là thủ lĩnh Hắc Thạch, Chuyển Luân Vương.

Phì Du Trần ngoài việc ghi chép sổ sách còn phụ trách hệ thống tình báo của Hắc Thạch.

Hắn nghe vậy do dự một chút, khó xử nói: Tạm thời vẫn chưa có, rất có thể đã trốn ra nước ngoài rồi.

Những lời Cố Hàn Uyên nói trước đó chỉ là để lừa Tằng Tĩnh.

Hắc Thạch căn bản không hề nắm giữ được manh mối nào về tung tích của nàng.

Trên xà nhà, một đôi con ngươi sâu thẳm đang chăm chú nhìn ba người nói chuyện bên dưới.

Chính là Cố Hàn Uyên đã bám theo Lôi Bân mà tới.

Bởi vì chưa xác định được tình tiết đã tiến triển đến đâu, nên hắn quyết định tự mình do thám một phen, thuận tiện thăm dò thực lực của Chuyển Luân Vương.

Sau khi cảm nhận một chút, hắn liền xác định Chuyển Luân Vương không có gì đáng ngại.

Cùng lắm cũng chỉ là tu vi Tông Sư đỉnh phong.

Chỉ cần chuẩn bị trước, Giang A Sinh hoàn toàn có thể tự tay báo thù.

Chuyển Luân Vương nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không nói thêm gì về chuyện của Mưa Phùn.

Hắn tiếp tục hỏi: Vậy nửa còn lại của di thể La Ma đâu rồi.

Phì Du Trần đáp: Có người nói đang ở trong tay Không Động phái, cũng có người nói ở trong tay ông chủ Thông Bảo Tiền Trang, Trương Đại Kình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt trở nên u u.

Không có gì bất ngờ, nửa di thể La Ma kia chắc chắn đang ở trong tay Trương Đại Kình giống như trong kịch bản.

Kể từ khi Tạ Tốn đại náo Không Động phái và cướp đi Thất Thương Quyền Phổ, môn phái này càng ngày càng suy yếu.

Bây giờ đã sắp không giữ nổi địa vị môn phái nhất lưu.

Việc cướp đoạt di thể La Ma e rằng cũng là vì La Ma nội công được ghi chép trên đó, muốn dựa vào nó để gây dựng lại thực lực môn phái.

La Ma nội công có thể tái tạo chi gãy ít người biết, nhưng nó là một môn tuyệt thế thần công thì không ai không hay.

Đáng tiếc, đó chẳng qua chỉ là một âm mưu do Thiếu Lâm tự giở trò mà thôi.

Chuyển Luân Vương có chút không hài lòng với câu trả lời của Phì Du Trần, trầm giọng nói: Mau chóng điều tra cho ra.

Phì Du Trần cũng tự thấy hai việc đều làm không tốt.

Hắn bèn chuyển chủ đề: Vâng.

Mặt khác, người thay thế Mưa Phùn đã chọn xong.

Sái Hí Sư Liên Thằng đã ra tay, lát nữa là có thể đưa về tiếp nhận.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Phì Du Trần đang nói đến nữ sát thủ si tình Diệp Trán Thanh.

Vì ham muốn khoái lạc thể xác mà không từ thủ đoạn.

Nếu đối phương không thể làm nàng hài lòng, nàng sẽ giết chết kẻ đó.

Nhưng lúc này chắc hẳn mới chỉ là có manh mối.

Đêm tân hôn, vì trượng phu bất lực, nàng đã giết chết hắn cùng cha mẹ chồng.

Một nữ nhân như vậy, Cố Hàn Uyên nắm trong tay quả thực quá dễ dàng.

Cố Hàn Uyên không tự nhận võ công của mình là Thiên Hạ Đệ Nhất, dù sao thế giới này vẫn còn rất nhiều lão quái vật tồn tại.

Nhưng nói về thuật song tu, hắn tự nhận thứ hai thì e rằng không ai dám nhận thứ nhất.

Nữ tử nào đã dùng qua đều nói tốt.

Chuyển Luân Vương khó khăn lắm mới nghe được một tin tốt, thỏa mãn nói: Rất tốt.

Hắn quay đầu nhìn Lôi Bân đang cúi đầu trầm tư, ẩn ý uy hiếp nói: Lôi Bân, ngươi đã rất lâu không nhận nhiệm vụ.

Sự nhẫn nại của Chuyển Luân Vương đối với Lôi Bân đã gần đến giới hạn.

Nếu cứ mãi không chịu làm việc, giữ hắn lại còn có ích gì.

Lôi Bân và Chuyển Luân Vương nhìn nhau, thấy được sát ý trong mắt hắn.

Im lặng một lúc, Lôi Bân u u nói: Nếu ngươi có thể giúp ta hoàn thành một chuyện, ta nguyện ý bắt đầu nhận lại nhiệm vụ.

Chuyển Luân Vương nghe vậy có chút bất ngờ.

Đây là lần đầu tiên Lôi Bân có việc nhờ vả, hơn nữa còn dùng việc nhận nhiệm vụ sát thủ mà hắn cực kỳ kháng cự để làm cái giá.

Chuyển Luân Vương có chút hứng thú hỏi: Chuyện gì.

Lôi Bân âm trầm nói: Giúp ta giết Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ẩn trên xà nhà nhếch mép tạo thành một đường cong đầy vẻ trêu tức.

Ý định của Lôi Bân nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Vốn tưởng rằng Lôi Bân sẽ vì muốn thoát ly Hắc Thạch để sống một cuộc sống bình thường mà không tiếc dùng Điền Thanh Đồng làm cái giá để tìm hắn giao dịch.

Những việc Cố Hàn Uyên làm trước đó vốn đã có ý dẫn dắt theo hướng này, nếu không cũng không cần cố ý đi chữa trị cho Tiêu Bổn.

Nhưng bây giờ xem ra, khát vọng sống cuộc đời bình thường của Lôi Bân là dựa trên nền tảng có Điền Đồng và con gái.

Nếu mất đi nền tảng này, cuộc sống bình thường của hắn cũng không còn ý nghĩa.

Nhưng nếu Lôi Bân đã có sát ý với mình, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không tha cho hắn.

Vợ con ngươi ta sẽ nuôi, ngươi không cần lo lắng gì cả.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ với vẻ mặt sâu kín.

Lúc này, hai người bên dưới đều bị lời nói kinh người của Lôi

Bân làm cho kinh hãi.

Phì Du Trần là người đầu tiên không ngồi yên được, hắn khó tin quát hỏi: Lôi Bân, ngươi điên rồi sao.

Hay là muốn nhân cơ hội khiến Hắc Thạch hủy diệt.

Phì Du Trần, người quản lý hệ thống tình báo của Hắc Thạch, hiểu rõ sự khủng bố của Cố Hàn Uyên hơn bọn họ.

Lục Địa Thần Tiên nói giết là giết, mà còn là ở nơi trọng địa của hoàng cung Thanh Quốc.

Ở Tây Hạ, dưới một chiêu của Cố Hàn Uyên, kỵ binh hạng nặng tinh nhuệ Thiết Diêu Tử của Tây Hạ cùng với bộ lạc Dã Lợi đã bị tiêu diệt hơn ngàn người.

Vì vậy, chiến thuật biển người đối với Cố Hàn Uyên là vô dụng.

Hơn nữa, chuyện Vô Thiên đối đầu với Cố Hàn Uyên cả thiên hạ đều biết.

Nhưng dù là Thiên Võng hay chính Vô Thiên cũng không làm gì được Cố Hàn Uyên.

Đến nay hắn vẫn tiêu dao tự tại, tạo nên uy danh lừng lẫy trên giang hồ.

Hắc Thạch và Thiên Võng đều là tổ chức sát thủ, ngấm ngầm khó tránh khỏi va chạm.

Kết quả kẻ chịu thiệt luôn là Hắc Thạch.

Nếu không phải Hắc Thạch có hậu thuẫn là Đông Xưởng, e rằng sớm đã tan thành mây khói.

Lúc này Lôi Bân lại muốn Hắc Thạch đi đối phó với Cố Hàn Uyên, kẻ mà ngay cả Thiên Võng cũng bó tay.

Thật không thể không khiến người ta nghi ngờ hắn có dụng ý khác.

Dù sao nếu Hắc Thạch bị Cố Hàn Uyên tiêu diệt, chẳng phải Lôi Bân sẽ thuận lý thành chương được tự do sao.

Chuyển Luân Vương cũng có chút nghi ngờ về điều này, nhưng hắn tò mò hơn là tại sao Lôi Bân lại muốn giết Cố Hàn Uyên.

Lôi Bân, giữa ngươi và Cố Hàn Uyên đã xảy ra chuyện gì sao.

Hay là hắn đã làm gì khiến ngươi căm hận hắn như vậy.

Lôi Bân im lặng một lúc lâu, u u nói: Cố Hàn Uyên có khả năng đã để mắt đến thê tử của ta.

Hai người nghe vậy nhất thời bừng tỉnh.

Bọn họ đương nhiên biết chuyện Lôi Bân cưới một cô gái xinh đẹp và có con.

Sắc mặt Chuyển Luân Vương có chút khó coi.

Trước đây hắn luôn không mấy để tâm đến chuyện này.

Dù sao điều đó cũng tương đương với việc Lôi Bân có nhược điểm, càng tiện cho việc khống chế.

Thực tế, nếu Lôi Bân lại không nhận nhiệm vụ sát thủ, Chuyển Luân Vương đã định bắt vợ con hắn để uy hiếp.

Vợ của Lôi Bân nếu là một mỹ nhân, vậy bị Cố Hàn Uyên để mắt cũng không phải là chuyện không thể.

Chương 761

Ngược lại, chính vì Cố Hàn Uyên để mắt đến Điền Thanh Đồng, khiến Chuyển Luân Vương có chút sợ ném chuột vỡ đồ.

Lỡ như vì vậy mà chọc tới Cố Hàn Uyên, chẳng phải là được không bù mất sao.

Nhưng cứ thế mà từ bỏ một trợ thủ đắc lực như Lôi Bân, hắn lại không cam lòng.

Hắn im lặng cân nhắc được mất trong lòng.

Mà Phì Du Trần nghe vậy cũng trực tiếp mở miệng giễu cợt: Đã sớm nói với ngươi rồi, nữ nhân kia không hợp với ngươi, nàng chỉ biết hại ngươi thôi.

Bây giờ ứng nghiệm rồi chứ.

Ta thấy ngươi nên sớm rút lui thì hơn.

Hắn đúng là đã nói những lời tương tự, nhưng lúc đó ý là Chuyển Luân Vương sẽ không bỏ qua cho vợ con Lôi Bân.

Phì Du Trần và Lôi Bân cãi nhau thì cãi nhau, nhưng thực tế quan hệ cũng rất tốt.

Lời này cũng có ý nhắc nhở và khuyên bảo.

Lời khuyên của Phì Du Trần rất có lý.

Dù là để tránh xung đột với Cố Hàn Uyên hay là để không bị Chuyển Luân Vương, người đã nhẫn nại đến cực hạn, ghét bỏ vứt đi, việc từ bỏ mẹ con Điền Thanh Đồng đều là lối thoát tốt nhất cho Lôi Bân.

Đương nhiên, loại suy nghĩ ích kỷ chỉ vì bản thân này chắc chắn không được Lôi Bân chấp nhận.

Hắn cũng biết Phì Du Trần không làm chủ được, vì vậy trực tiếp hỏi Chuyển Luân Vương: Rốt cuộc có giúp ta giết Cố Hàn Uyên được không.

Chuyển Luân Vương trầm ngâm một lát rồi nói: Cũng không phải hoàn toàn không thể.

Mấy ngày gần đây vì Cố Hàn Uyên xuất hiện ở kinh thành, không ít thế lực đã chú ý đến hắn.

Như Thần Hầu Phủ, Hộ Long Sơn Trang, Lục Phiến Môn, Tây Hán đều đang cố gắng tiếp xúc với hắn.

Các ngươi cũng biết, Đông Xưởng kết thù rất nhiều, danh tiếng trong triều đình rất kém.

Với phong cách hành sự của Cố Hàn Uyên, hiển nhiên sẽ không chọn hợp tác với Đông Xưởng.

Vì vậy, Tào đốc chủ vẫn luôn lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ bị các thế lực này lôi kéo đi đối phó hắn.

Nếu Tào đốc chủ có lòng đối phó Cố Hàn Uyên, chưa chắc không thể giết được hắn.

Suy nghĩ của Chuyển Luân Vương tuy có phần ngây thơ, nhưng cũng có lý.

Trong mắt Tào Chính Thuần, Cố Hàn Uyên chính là kẻ địch tiềm ẩn.

Đương nhiên, Tào Chính Thuần cũng là đối tượng mà Cố Hàn Uyên nhất định phải diệt trừ.

Vì vậy, rõ ràng là chưa từng gặp mặt, nhưng cả hai đều đang lên kế hoạch đối phó với đối phương.

Đây xem như là một kiểu lao về phía nhau theo cách khác.

Chỉ có điều tạm thời xem ra, Tào Chính Thuần vẫn còn chút do dự, còn Cố Hàn Uyên đã sớm bố trí quân cờ trong bóng tối.

Lôi Bân nghe vậy hai mắt sáng lên.

Còn Phì Du Trần thì cau mày suy tính tính khả thi của việc đối phó Cố Hàn Uyên.

Hắn ngưng trọng nói: Nhưng Tào đốc chủ chắc không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên đâu nhỉ.

Biển người chiến thuật đối với Cố Hàn Uyên cũng chưa chắc hữu dụng.

Chuyển Luân Vương dùng giọng nói khàn khàn khó nghe của mình, có chút đắc ý cười nói: Ha, thủ đoạn của Đông Xưởng nhiều hơn ngươi tưởng.

Minh thương dễ tránh, Cố Hàn Uyên không phải là không có khả năng bị ám toán.

Hơn nữa, con át chủ bài của Tào đốc không bằng Cố Hàn Uyên, không có nghĩa là hắn không mời được người có thể đối phó Cố Hàn Uyên.

Triều ta từ khi thành lập đã có Đông Xưởng, nội tình không phải các ngươi có thể tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong mắt tinh quang lóe lên.

Xem ra sắp có thu hoạch bất ngờ.

Quả nhiên.

Chỉ thấy Phì Du Trần hơi ngẩn ra, dường như nghĩ tới điều gì, có chút không chắc chắn hỏi: Chẳng lẽ là Lục Địa Thần Tiên.

Chẳng lẽ là Quỳ Hoa Lão Tổ trong truyền thuyết.

Lão nhân gia ngài ấy còn chưa chết sao.

Theo hắn thấy, muốn đối phó Cố Hàn Uyên, ít nhất cũng phải có Lục Địa Thần Tiên trấn giữ, nếu không những thủ đoạn âm hiểm bình thường chưa chắc đối phó được Cố Hàn Uyên, thậm chí rất có thể chỉ khiến hắn nổi giận.

Việc nửa tòa hoàng cung ở Yến Kinh thành bị hủy đã nhắc nhở mọi người việc chọc giận một Lục Địa Thần Tiên sẽ đáng sợ đến mức nào.

Vì vậy hắn vô thức nghĩ đến cấp bậc Lục Địa Thần Tiên.

Phì Du Trần trông coi hệ thống tình báo của Hắc Thạch, tự nhiên biết rất nhiều bí mật.

Chỉ có điều quyền hạn của hắn chưa đủ, vì vậy mới có câu hỏi này.

Chuyển Luân Vương.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, yên lặng lắng nghe hai người.

Chuyển Luân Vương càng thêm đắc ý nói: Đương nhiên.

Năm đó Yến Kinh thành nguy cấp, chính là Quỳ Hoa Lão Tổ đã cứu giá Đương kim Bệ hạ.

Nếu không ngươi nghĩ tại sao Bệ hạ lại tin tưởng Đông Xưởng như vậy.

Còn phải liên hợp các cơ quan đặc vụ khác mới có thể ngang hàng.

Hắn nhân cơ hội cáo mượn oai hùm, thuận tiện dằn mặt những tâm tư nhỏ nhen của thuộc hạ.

Từ khi Mưa Phùn đào tẩu, nội bộ Hắc Thạch đã xuất hiện nhiều tiếng nói khác nhau.

Người có lòng muốn thoát ly Hắc Thạch không chỉ có mình Lôi Bân.

Lúc này hắn liền nhân cơ hội răn đe một phen.

Sự uy hiếp của một Lục Địa Thần Tiên không phải tầm thường.

Sắc mặt Lôi Bân rõ ràng khó coi đi rất nhiều, nhưng trong mắt hắn vẫn lộ ra vẻ chờ đợi.

Dù sao bây giờ đối với hắn, ưu tiên hàng đầu vẫn là giải quyết vấn đề Cố Hàn Uyên.

Phì Du Trần xem như là người tương đối trung thành với Chuyển Luân Vương trong Hắc Thạch.

Vì vậy hắn không có phản ứng gì nhiều, ngược lại suy tính tính khả thi.

Nếu có Quỳ Hoa Lão Tổ tương trợ, quả thật có khả năng giết chết Cố Hàn Uyên.

Chuyển Luân Vương thấy Phì Du Trần đã tán thành, liền quay sang Lôi Bân trầm giọng nói: Lôi Bân, bây giờ ngươi hài lòng chưa.

Giọng nói của Chuyển Luân Vương lại thêm vài phần uy hiếp.

Lôi Bân cũng biết mình không có chỗ để mặc cả, vì vậy thẳng thắn nói: Tốt, đã như vậy, ta sẽ quay lại nhận nhiệm vụ.

Chuyển Luân Vương hài lòng cười lạnh: Vừa hay ở đây có vài nhiệm vụ thích hợp với ngươi.

Thời gian rất gấp, lên đường ngay đi.

Đây vốn là mục đích chính hắn gọi Lôi Bân đến hôm nay.

Đương nhiên nếu Lôi Bân lại từ chối, hắn cũng sẽ ra tay với Lôi

Bân.

Lôi Bân mặt trầm xuống nhận lấy tài liệu về đối tượng ám sát mà Chuyển Luân Vương đưa tới.

Thấp giọng đáp: Biết rồi.

Dứt lời liền bước nhanh ra khỏi phòng.

Trời đã khuya lắm rồi, hắn phải tranh thủ thời gian.

Phì Du Trần nhìn bóng lưng Lôi Bân rời đi, do dự một lúc, vẫn trung thành nói ra: Lôi Bân chắc chắn sẽ lại đi gặp vợ con hắn một lần.

Tình giao của hắn và Lôi Bân không cạn, nhưng đối với Chuyển Luân Vương lại càng trung thành hơn.

Chuyển Luân Vương đạm mạc nói: Không sao cả.

Ngược lại là trước khi Cố Hàn Uyên chết, không được nhắm vào vợ con Lôi Bân.

Những người giám sát gần đó cũng rút về đi, tránh để Cố Hàn Uyên cảnh giác.

Còn nữa, mau chóng điều tra rõ nửa di thể La Ma kia ở trong tay ai, ta đi tiếp nhận người thay thế Mưa Phùn trước.

Vâng.

Phì Du Trần cung kính đáp.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ đi theo Chuyển Luân Vương.

Nhưng trong lòng đã dán cho Phì Du Trần một cái nhãn tử vong.

Phì Du Trần này trung thành với Chuyển Luân Vương, lại có chút đầu óc, còn trông coi hệ thống tình báo của Hắc Thạch, tốt nhất nên diệt trừ sớm.

Vừa hay cũng để cho Giang A Sinh, người đang tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, luyện tay một chút.

Chương 762

Còn về Quỳ Hoa Lão Tổ, tự nhiên cũng là mục tiêu của Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều con chó già bị thiến này e rằng không dễ dụ ra như vậy, cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Chuyển Luân Vương hoàn toàn không ngờ phía sau mình còn có Cố Hàn Uyên bám theo.

Hắn đi nhanh một mạch ra khỏi thành.

Hậu thuẫn của Hắc Thạch là Đông Xưởng.

Vì vậy dù là ban đêm, việc bắt lính gác mở cổng thành ra ngoài cũng không thành vấn đề.

Có thể thấy quyền thế của Đông Xưởng quả thực rất lớn.

Cố Hàn Uyên theo Chuyển Luân Vương đến một bãi tha ma ngoài thành.

Một lão giả mặc hắc bào đang chỉ huy mấy tên hắc y nhân đào một ngôi mộ.

Chuyển Luân Vương đi thẳng vào vấn đề hỏi: Sái Hí Sư, có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra không.

Lão giả Hắc Bào kia chính là sát thủ của Hắc Thạch, Sái Hí Sư Liên Thằng.

Dưới mũ trùm lộ ra vài sợi tóc rối đã bạc trắng, tuổi của hắn đã qua sáu mươi.

Sái Hí Sư nhàn nhạt cười nói: Không có gì ngoài ý muốn, chỉ là đợi khi nàng sống lại, tâm tình chỉ sợ sẽ không quá ổn định.

Không sao.

Chuyển Luân Vương thờ ơ nói.

Tiếp đó, hắn tiếp tục chỉ huy thuộc hạ Hắc Thạch đào bới.

Không bao lâu sau, họ đã đào ra một cỗ quan tài.

Quan tài được mở ra.

Một nữ tử dung mạo xinh đẹp, mày liễu cong cong, da thịt trắng nõn đang nằm trong quan với sắc mặt tái nhợt.

Nếu người không biết chuyện, chắc chắn sẽ tưởng là người chết, đồng thời cảm thấy tiếc hận.

Nhưng đúng vào lúc này.

Nữ tử bỗng nhiên mở đôi mắt đẹp long lanh như nước mùa thu, gắng gượng ngồi dậy từ trong quan tài, hoảng sợ muôn vàn nói: Các ngươi là ai.

Là các ngươi chôn ta vào trong quan tài sao.

Nữ tử trong quan tài chính là Diệp Trán Thanh.

Khi nàng chưa mở mắt, dung mạo đã rất đẹp, nhưng là một vẻ đẹp thanh thuần.

Nhưng khi nàng mở mắt ra, cặp mắt tựa như lúc nào cũng long lanh ngấn nước lại khiến cả người nàng bừng sáng.

Nét mặt ẩn tình, quyến rũ đa dạng.

Gương mặt thanh thuần phối hợp với đôi mắt quyến rũ, khiến nàng có một sức hấp dẫn khác thường.

Cũng khó trách trong kịch bản lại khiến nhiều nam tử như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ngay cả Chuyển Luân Vương cũng từng động lòng.

Chỉ có điều cuối cùng bị Diệp Trán Thanh phát hiện hắn là thái giám, lại còn vì thế mà chế nhạo hắn, khiến hắn không thể không giết người diệt khẩu.

Sái Hí Sư Liên Thằng lấy ra một cái bình nhỏ màu vàng, giải thích: Đây là Quy Tức Tán, sau khi uống vào, trong vòng mười hai canh giờ, khí tức và nhịp tim đều không có, giống như người chết vậy.

Hắn chính là dùng cách này để cứu Diệp Trán Thanh, người vốn bị định tội và sắp bị trảm quyết.

Cố Hàn Uyên ẩn mình gần đó nhìn Quy Tức Tán trong tay Sái Hí Sư, nảy sinh không ít hứng thú.

Thứ này có thể nói là lợi khí để giả chết thoát thân, cũng có thể dùng để ngụy tạo hiện trường.

Sắp tới trong kinh thành sẽ xảy ra rất nhiều vụ án.

Vì vậy Quy Tức Tán đối với Cố Hàn Uyên có tác dụng lớn.

Hơn nữa, một thân ảo thuật tinh diệu của Sái Hí Sư cũng có thể phát huy tác dụng che mắt người khác.

Cố Hàn Uyên nhất thời nảy sinh ý định thu phục hắn.

Điều mà Sái Hí Sư cầu, Cố Hàn Uyên rõ như lòng bàn tay.

Độ khó để thu phục hắn không lớn.

Cố Hàn Uyên hứng thú với Quy Tức Tán, không có nghĩa là Diệp Trán Thanh cũng hứng thú.

Nàng tức giận quát: Quy Tức Tán khốn kiếp, ngươi biết nó đáng sợ thế nào không.

Ta trông như đã chết, nhưng lại nghe được mọi thứ rõ ràng.

Vì phẫn nộ và sợ hãi còn sót lại, gương mặt thanh thuần của Diệp

Trán Thanh cũng không khỏi nhăn nhó.

Ở bãi tha ma âm u đáng sợ này, trông nàng như một nữ quỷ đang nổi giận.

Lúc này, Diệp Trán Thanh còn chưa phải là một sát thủ đủ tiêu chuẩn.

Thậm chí trên người không có nửa điểm võ công.

Nàng giết chết chồng và cha mẹ chồng cũng chỉ dựa vào sự bất ngờ và tâm địa ác độc mà thôi.

Nhưng cũng chính vì tâm địa ác độc đó, nàng mới có tiềm chất trở thành sát thủ.

Thái độ của Diệp Trán Thanh vô cùng tồi tệ, Chuyển Luân Vương thấy vậy lại hết sức hài lòng.

Hắn tiến lên, đưa tay muốn nâng chiếc cằm trơn bóng mịn màng của Diệp Trán Thanh.

Hiển nhiên ý muốn trở lại làm một nam nhân chân chính của hắn đã bị Diệp Trán Thanh xinh đẹp khơi dậy.

Nhưng tay hắn đưa tới lại bị Diệp Trán Thanh né đi, còn tức giận trừng mắt lại.

Chuyển Luân Vương thấy vậy thờ ơ trầm giọng nói: Từ hôm nay trở đi, ta như cha ngươi, Hắc Thạch như mẹ ngươi.

Ta sẽ dạy võ công cho ngươi, truyền kiếm pháp cho ngươi.

Ngươi đã chết một lần, mạng này là ta cho ngươi.

Trình độ mê hoặc lòng người của Chuyển Luân Vương cũng chỉ đến thế.

Nhìn như cao cao tại thượng, ban cho Diệp Trán Thanh một cuộc đời mới, cũng ngầm biểu đạt ý muốn nàng báo đáp ơn cứu mạng.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết Diệp Trán Thanh muốn gì.

Lại dùng ơn cứu mạng để trói buộc một Diệp Trán Thanh sắp trở thành sát thủ Hắc Thạch, cũng khó trách trong kịch bản cả Mưa Phùn, Lôi Bân, Sái Hí Sư và Diệp Trán Thanh đều muốn thoát ly Hắc Thạch.

Thủ lĩnh Chuyển Luân Vương này trình độ thật sự quá phế vật.

Không chỉ không thể thỏa mãn sở cầu trong lòng đối phương, còn không có độc dược khống chế để chế ước.

Chỉ đơn thuần tự tin vào mị lực cá nhân nực cười của mình và uy thế của Hắc Thạch, cuối cùng rơi vào kết cục chúng bạn xa lánh, thân tử đạo tiêu.

Lúc này trong mắt Diệp Trán Thanh đã lộ ra vẻ bất mãn, không cam lòng và châm chọc.

Nhưng hiện tại nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối không biết võ công, không thể phản kháng, chỉ có thể chấp nhận lời mời chào của Chuyển Luân Vương.

Chuyển Luân Vương đắc ý cười nhạt.

Hắn dặn dò: Sái Hí Sư, ngươi trước tiên đưa nàng đến cứ điểm Hắc Thạch học một số kiến thức cơ bản của sát thủ.

Sau đó mới đưa nàng đến tìm ta học kiếm pháp, võ công.

Vâng.

Sái Hí Sư đáp rất dứt khoát, nhưng thái độ lại vô cùng lười nhác, khiến người ta nghi ngờ hắn có đang làm cho có lệ hay không.

Nhưng Chuyển Luân Vương dường như đã quen với thái độ của Sái Hí Sư, vì vậy không nói nhiều, chỉ nhìn sâu vào Diệp Trán Thanh rồi xoay người rời đi.

Sái Hí Sư thấy Chuyển Luân Vương rời đi, liền nói: Được rồi, sau này ngươi chính là đồng liêu của Hắc Thạch chúng ta.

Dọn dẹp một chút, ta đưa ngươi đi.

Diệp Trán Thanh không còn cách nào khác, đành phải ngoan ngoãn bước ra khỏi quan tài, phủi bớt bùn đất trên người.

Đúng lúc này.

Liên tiếp mấy tiếng phù phù vang lên.

Vài tên lâu la Hắc Thạch ở lại đây đều ngã xuống.

Sái Hí Sư kinh ngạc trong nháy mắt, xoay người lại ngưng trọng nhìn về phía bóng tối xa xa nói: Là ai.

Hắc Thạch đang làm việc ở đây, ta khuyên ngươi đừng tự tìm đường chết.

Sái Hí Sư trong lòng bất an.

Chương 763

Đối phương có thể điểm huyệt mấy tên thuộc hạ của hắn một cách vô thanh vô tức mà hắn không hề phát hiện, hơn phân nửa không phải là kẻ hắn có thể đối phó.

Lúc này chỉ có thể cố gắng dùng danh tiếng của Hắc Thạch để dọa lui đối phương.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng kinh hô của Diệp Trán Thanh.

Ngay lúc hắn định xoay người, một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Ta khuyên ngươi bây giờ đừng quay lại, nếu không ngươi sẽ mất mạng.

Sái Hí Sư nghe vậy quả nhiên không dám quay người.

Hắn toát mồ hôi lạnh nói: Các hạ rốt cuộc là ai.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng hắn, mỉm cười hài lòng.

Sái Hí Sư quả nhiên rất sợ chết.

Nguyện vọng của hắn cũng rất đơn giản, không bệnh không đau mà sống tiếp.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên không phải là chuyện khó.

Mà lúc này, gương mặt xinh đẹp của Diệp Trán Thanh đỏ thẫm như máu, trong đôi mắt đẹp ngấn nước còn sâu hơn trước rất nhiều.

Môi anh đào hé mở, thở hổn hển.

Bởi vì váy của nàng đã bị vén lên, cặp đào căng mọng cũng bị nắm giữ.

Nhưng Diệp Trán Thanh lại không hề có nửa điểm ý định phản kháng.

Không chỉ vì lúc này thân thể nàng yếu ớt, không dùng được chút sức lực nào.

Mà là vì cảm giác nóng rực kinh người từ phía sau khiến nàng kinh hãi, nóng đến mức hai chân mềm nhũn.

Nếu không phải eo nàng cũng bị ôm lấy, lúc này đã ngã xuống đất.

Diệp Trán Thanh có phản ứng như vậy cũng không lạ.

Cơ thể của nàng có không ít điểm tương đồng với Lý Mạc Sầu, đều là bị nam nhân ôm một cái liền mềm nhũn.

Chỉ có điều Lý Mạc Sầu lựa chọn thủ thân như ngọc, còn nàng lại lựa chọn phóng túng dục vọng.

Đương nhiên, Diệp Trán Thanh cũng có tôn nghiêm của mình, không muốn làm gái lầu xanh.

Nàng chỉ mong có thể gả cho một nam nhân tốt để thỏa mãn mình.

Vì vậy dù không hài lòng với việc bị mai mối gả cho người mình không thích, nhưng vì muốn nếm thử mùi vị nam nhân, nàng vẫn thuận theo.

Nhưng nam nhân nàng gả lại không được.

Điều này khiến Diệp Trán Thanh, người đã chờ đợi nhiều năm mới có cơ hội phóng túng dục vọng, trong cơn tức giận đã giết người để hả giận.

Cho nên khi cảm nhận được cái ôm từ phía sau và Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng chỉ có suy nghĩ bị chiếm hữu, bị thiêu đốt.

Thậm chí không tự chủ được mà lắc eo cọ xát, để đối phương có thể cảm nhận vẻ đẹp của mình tốt hơn.

Cố Hàn Uyên khẽ nhướng mày.

Không hổ là Diệp Trán Thanh có thể trở thành si nữ sát thủ.

So với nguy hiểm đến tính mạng có thể xảy ra, nàng ưu tiên lựa chọn dục vọng của mình.

Được dán sát như vậy, tình trạng cơ thể của Diệp Trán Thanh cũng bị Cố Hàn Uyên dò xét một lượt.

Chậc chậc, âm khí này nặng đến mức quá đáng.

Trong cơ thể Diệp Trán Thanh ẩn chứa không phải Thuần Âm Chi Khí của nữ tử bình thường, mà là Cực Âm Chi Khí.

Cực Âm Chi Khí nghe qua có vẻ rất cao cấp.

Nếu là Cực Âm Chi Khí thuần tự nhiên thì đúng là một chí bảo tu hành.

Nhưng Cực Âm Chi Khí nếu tồn tại trong cơ thể người lại phá vỡ sự cân bằng của cơ thể một cách nghiêm trọng.

Đến mức nàng sẽ liều lĩnh muốn tìm lại sự cân bằng.

Trớ trêu thay, Diệp Trán Thanh lại còn nhẫn nhịn nhiều năm như vậy.

Một khi được giải phóng, cũng khó trách sau này nàng trở nên dâm loạn không gì sánh được.

Dù sao, cách tốt nhất để cân bằng Cực Âm Chi Khí không gì bằng giao hợp với nam tử.

Nhưng nam tử bình thường làm sao có thể chống lại loại tàn phá nghiền ép này.

Sẽ không có nam tử nào có thể làm được khi đối mặt với nàng.

Dù không bị Diệp Trán Thanh thẹn quá hóa giận giết chết, cũng sẽ bị tổn hao dương khí quá nhiều mà ngày càng suy yếu cho đến chết.

Trong thiên hạ có thể thỏa mãn nhu cầu của Diệp Trán Thanh chỉ có một mình Cố Hàn Uyên, thậm chí còn có thể nhân cơ hội tu hành ngược lại.

Điều đáng tiếc duy nhất là Diệp Trán Thanh không phải nhân vật nữ chính, trong cơ thể có không chỉ là Cực Âm Chi Khí hại người.

Hơn nữa, Cực Âm Chi Khí của nàng tuy số lượng nhiều, nhưng chất lượng lại rất bình thường.

Hiệu quả song tu chưa chắc đã tốt hơn các nữ chính là bao.

Cố Hàn Uyên có chút thất vọng, nhưng cũng không quá để tâm.

Dù sao cũng chỉ là một chút thu hoạch bất ngờ mà thôi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Diệp Trán Thanh đang phát lãng.

Hắn nhàn nhạt nói: Sái Hí Sư Liên Thằng, sát thủ Hắc Thạch.

Vì tu luyện nội công kết hợp giữa ảo thuật và võ công, dẫn đến ngũ tạng lục phủ đầy thương tích, mỗi ngày phải chịu đựng sự dày vò của bệnh tật, đồng thời thọ mệnh không còn nhiều.

Vì vậy liền trông mong có thể học được La Ma nội công để chữa trị thân thể, kéo dài tính mạng.

Sái Hí Sư nghe vậy kinh hãi tột độ.

Không chỉ lai lịch của hắn bị nói ra, ngay cả ý nghĩ bí mật của hắn cũng bị phơi bày không sót một mảnh.

Sự thần bí khó lường này khiến hắn càng không dám phản kháng.

Chỉ đành khép nép cung kính nói: Các hạ là ai.

Nếu có chuyện gì cần tiểu nhân giúp một tay, xin cứ việc phân phó.

Người sợ chết, dục vọng cầu sinh luôn rất cao.

Vì vậy, Sái Hí Sư sau khi hoàn hồn liền đoán đối phương không giết hắn, nhất định là có việc cần hắn làm.

Không phải hắn khoác lác.

Võ công của hắn tuy không cao lắm, nhưng ảo thuật kết hợp võ thuật cũng là hiếm có trên đời.

Có thể làm được rất nhiều việc mà cao thủ bình thường không làm được.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Sái Hí Sư hai mắt trợn trừng, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu.

Mặc dù hắn còn chưa biết Chuyển Luân Vương và Lôi Bân đang mưu đồ đối phó Cố Hàn Uyên, nhưng Hắc Thạch là tổ chức sát thủ, đối đầu với Cố Hàn Uyên chính nghĩa lẫm liệt, làm sao có quả ngon để ăn.

Nhất là đối với kẻ sợ chết như Sái Hí Sư, cảm giác như một lưỡi hái tử thần đang kề trên cổ, ép hắn hai đầu gối mềm nhũn, liền quỳ xuống.

Sái Hí Sư run rẩy cầu xin tha mạng: Cố công tử tha mạng, tiểu nhân gia nhập Hắc Thạch cũng là vạn bất đắc dĩ.

Đều là do tên khốn Chuyển Luân Vương âm hiểm vô sỉ đó ép buộc a.

Đây là lời nói dối.

Sái Hí Sư Liên Thằng đã ngoài sáu mươi, là một trong những thành viên sớm nhất của Hắc Thạch.

Thậm chí còn có một đoạn duyên phận thầy trò với Mưa Phùn.

Hắn cũng là người ít quan tâm nhất đến việc có rời khỏi Hắc Thạch hay không trong đám người tạo phản Chuyển Luân Vương trong kịch bản.

Hắn chỉ muốn bảo mệnh mà thôi.

Nếu Chuyển Luân Vương chịu chia sẻ La Ma nội công, hắn căn bản sẽ không tạo phản.

Chương 764

Mà Diệp Trán Thanh đang mềm nhũn trong lòng Cố Hàn Uyên thì đôi mắt đẹp lại sáng lên.

Tên của Cố Hàn Uyên, sao nàng lại chưa từng nghe qua.

Nhất là sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên càng khiến nàng cực kỳ quan tâm.

Dù sao có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy mà vẫn không xảy ra vấn đề gì, theo nàng thấy nhất định là được dỗ dành rất tốt.

Cố Hàn Uyên có thể trấn an được số lượng lớn hồng nhan tri kỷ của mình, tự nhiên cũng có thể thỏa mãn được nàng.

Diệp Trán Thanh xoay chiếc cổ thon dài xinh đẹp, nhìn về phía sau.

Ở khoảng cách gần trong gang tấc, nàng đã nhìn thấy dung mạo tuấn dật như tiên của Cố Hàn Uyên.

Tim Diệp Trán Thanh cũng không khỏi ngừng nửa nhịp, mặt cười ửng đỏ, đôi mắt ngấn nước long lanh.

Cố Hàn Uyên thấy thế liền mỉm cười với nàng, lực trên tay lại tăng thêm vài phần.

Diệp Trán Thanh khẽ rên một tiếng.

Trái tim đang đập ngày càng nhanh, nhịp điệu cọ xát cũng càng nhanh hơn.

Cố Hàn Uyên thầm cười khoái trá.

Diệp Trán Thanh sa ngã nhanh hơn hắn tưởng.

Cho nên nói Chuyển Luân Vương căn bản không hiểu lòng người.

Cũng khó trách trong kịch bản, sau khi phát hiện Chuyển Luân Vương là một thái giám, Diệp Trán Thanh liền không chút do dự lựa chọn phản bội.

Đáng tiếc nàng quá ngây thơ, cuối cùng bị giết chết diệt khẩu.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Diệp Trán Thanh đang phát lãng, đối với Sái Hí Sư đang sợ hãi không thôi nhàn nhạt nói: Sái Hí Sư, Cố mỗ biết điều ngươi cầu trong lòng, cũng có thể trị hết ám thương cho ngươi.

Ngươi muốn La Ma nội công, Cố mỗ cũng có thể cho ngươi tham khảo.

Mặc dù theo Cố mỗ thấy, ngươi cũng không lĩnh ngộ được thứ gì đâu.

Sái Hí Sư nghe vậy hai mắt sáng lên.

Lời Cố Hàn Uyên nói trúng tim đen của hắn.

Hắn chẳng phải là vì muốn chữa khỏi ám thương, sống sót cho tốt sao.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên nói rất đúng, chính hắn cũng không có bao nhiêu tự tin có thể lĩnh ngộ được La Ma nội công.

Dù sao tư chất của hắn bình thường, qua tuổi lục tuần vẫn không thấy hy vọng đột phá Tông Sư, nếu không cũng sẽ không tạo ra loại nội công kết hợp võ công và ảo thuật để duy trì thực lực.

Chỉ là trước khi Cố Hàn Uyên xuất hiện, La Ma nội công là hy vọng duy nhất của hắn mà thôi.

Lúc này nghe nói Cố Hàn Uyên có thể trị thương cho hắn, hắn không chút tôn nghiêm mà bái phục trên đất, cung kính thỉnh cầu: Xin Cố công tử trị thương cho ta, sau này cái mạng này của ta chính là của

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên thấy Sái Hí Sư thức thời như vậy, thỏa mãn cười, ném hai viên thuốc xuống đất trước mặt Sái Hí Sư.

Rất tốt.

Ăn chúng đi, một viên là thuốc chữa thương Bạch Vân Hùng Xà Hoàn, một viên là độc dược Tam Thi Não Thần Đan.

Sau khi ăn xong, Cố mỗ sẽ trị thương cho ngươi.

Sái Hí Sư nghe vậy không do dự nhiều, liền nuốt cả hai viên thuốc vào.

Hắn tự nhiên đã nghe qua tên của Tam Thi Não Thần Đan và sự khủng bố của nó.

Nhưng Tam Thi Não Thần Đan sẽ không trực tiếp lấy mạng người, chỉ là dùng để khống chế người khác.

Hắn tự tin chỉ cần làm việc tốt cho Cố Hàn Uyên, Cố Hàn Uyên sẽ không tùy tiện bỏ mặc hắn.

Hắn không quan tâm Cố Hàn Uyên dường như có chút không giống với lời đồn, hắn chỉ quan tâm mình có thể sống sót hay không.

Ám thương của Sái Hí Sư đối với Cố Hàn Uyên cũng không khó chữa.

Có Bạch Vân Hùng Xà Hoàn phụ trợ, rất nhanh đã chữa khỏi cho hắn.

Cố Hàn Uyên dặn Sái Hí Sư tiếp tục nằm vùng trong Hắc Thạch, khi nào có nhu cầu sẽ triệu hoán hắn.

Sau đó liền ôm lấy Diệp Trán Thanh dường như đã không thể kiềm chế được mà rời đi.

Tường thành kinh thành không cản được Cố Hàn Uyên.

Rất nhanh hắn đã đưa Diệp Trán Thanh đến nhà của Tằng Tĩnh.

Lúc này Tằng Tĩnh đang trằn trọc khó ngủ.

Bỗng nhiên nhìn thấy bóng đen lóe lên, không khỏi cảnh giác quát hỏi: Là ai.

Đừng căng thẳng, là ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói.

Tằng Tĩnh nhìn thấy kẻ đầu sỏ khiến mình trằn trọc, thần sắc nhất thời cổ quái.

Nhất là khi thấy hắn ôm Diệp Trán Thanh, trong lòng càng thêm không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Đây là người thay thế ngươi mà Chuyển Luân Vương tìm đến.

Tằng Tĩnh giật mình, còn định hỏi tiếp thì Diệp Trán Thanh đã sớm không kìm được mà quấn lấy Cố Hàn Uyên.

Nàng kinh ngạc trước tư thế không hề e dè của Diệp Trán Thanh.

Dường như cũng đoán được diễn biến tiếp theo, nàng tức giận liếc một cái.

Đành phải để lại nghi vấn đến ngày mai.

Tằng Tĩnh tiến lên đỡ lấy Diệp Trán Thanh, người trông có vẻ kích động nhưng thực chất không có kinh nghiệm gì.

Cố Hàn Uyên nhìn hai gương mặt xinh đẹp, một người lãnh diễm, một người diêm dúa trước mắt, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Diệp Trán Thanh, ta muốn ngươi giúp ta tu hành.

Trời vừa hửng sáng, ánh nắng xuyên qua khe cửa sổ rọi vào phòng.

Tằng Tĩnh mơ màng mở mắt, phải một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại.

Nàng cảm nhận được thân thể mềm mại có chút bủn rủn, trong nhất thời cảm thấy có chút không chân thực.

Nàng bất giác nhớ tới sáng sớm hôm qua Thái bà còn đang bôn ba khắp nơi để sắp xếp cho nàng đi xem mắt.

Vậy mà bây giờ nàng đã có nam nhân, hơn nữa còn là người nàng có chút thương yêu.

Đáng tiếc, nàng không muốn ở bên cạnh Cố Hàn Uyên mà xuất đầu lộ diện, càng hy vọng có thể sống một cuộc sống bình thản, duy trì một mối quan hệ kỳ lạ trên mức tình nhân nhưng chưa phải người yêu.

Tằng Tĩnh quay đầu nhìn lại, nhất thời tức giận nói: Trời đã sáng rồi kia.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ về mái tóc trên đầu Diệp Trán Thanh, tỏ vẻ cổ vũ.

Hắn giả vờ bất đắc dĩ nói: Chuyện này đâu có gì lạ.

Lần này thật sự không phải Cố Hàn Uyên cố ý trốn tránh trách nhiệm.

Diệp Trán Thanh bị ảnh hưởng của Cực Âm Chi Khí quá lớn.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên thủ đoạn cao siêu, lại có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thân, e rằng cũng khó mà khống chế.

May mắn là Cực Âm Chi Khí trong cơ thể Diệp Trán Thanh đã được trung hòa đi rất nhiều, sau này chỉ cần định kỳ thanh lý thì sẽ không có vấn đề lớn.

Lúc này, Diệp Trán Thanh đã khôi phục lý trí và được dạy dỗ trở nên thập phần nhu thuận.

Gương mặt nàng đã nở nụ cười kiều diễm ướt át, đôi mắt long lanh cũng càng thêm quyến rũ.

Cứ như vậy, trái lại không còn cảm giác không hài hòa khó tả như trước nữa.

Nói chung, Cố Hàn Uyên khá hài lòng với biểu hiện của nàng.

Mà Diệp Trán Thanh bị đổ tội cũng không hề để tâm, chỉ liếc Tằng Tĩnh một cái rồi không thèm để ý nữa.

Dù sao nguyện vọng lớn nhất của nàng đã được thỏa mãn, những chuyện còn lại có thể tạm thời gác lại.

Tằng Tĩnh thấy vậy, bất đắc dĩ vỗ trán nói: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, giải thích chuyện xảy ra đêm qua, lướt qua những việc không nên để Tằng Tĩnh biết.

Ví dụ như Hắc Thạch thực ra căn bản không hề nắm được manh mối nào về hành tung của nàng.

Tằng Tĩnh nghe xong, trong lòng kinh ngạc.

Vừa tiếc hận Lôi Bân tự tìm đường chết, vừa kinh hỉ vì Hắc Thạch dường như sắp bị tiêu diệt, lại vừa hiếu kỳ về Diệp Trán Thanh, người suýt nữa đã trở thành vật thay thế cho mình, đồng thời oán giận Cố Hàn Uyên quyến rũ người có chồng, thậm chí còn có một chút ghen tuông mà chính nàng cũng không muốn thừa nhận.

Đủ loại tâm tình phức tạp trong nhất thời khó mà diễn tả thành lời.

Chương 765

Ngược lại, Diệp Trán Thanh nghe nói mình được Chuyển Luân Vương chọn làm vật thay thế cho Tằng Tĩnh thì có chút không vui.

Nàng không khỏi liếc mắt quan sát Tằng Tĩnh.

Một khuôn mặt rất đẹp, không thua kém nàng.

Vẻ lãnh diễm ban đầu cũng vì Cố Hàn Uyên mà tiêu tan, ngược lại mang theo phong vận của người phụ nữ trưởng thành.

Bất quá, Diệp Trán Thanh tự tin mình sẽ không thua Tằng Tĩnh, nhất là ở phương diện lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Mặc dù ban đầu quả thực đã được Tằng Tĩnh chiếu cố không ít, nhưng bây giờ nàng đã thuần thục, liền cảm thấy ưu thế thuộc về mình, Tằng Tĩnh không đáng để lo ngại.

Vì vậy, sau khi khinh miệt liếc Tằng Tĩnh một cái, nàng liền không để ý nữa.

Tằng Tĩnh nhất thời cảm thấy rất khó chịu, liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang cười như không cười, tức giận trừng mắt với hắn một cái.

Tiếp đó, nàng mặt đỏ bừng tiến đến bên cạnh Diệp Trán Thanh.

Diệp Trán Thanh thấy vậy có chút kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn quyết định lấy cảm nhận của Cố Hàn Uyên làm đầu, không có hành động giữ của riêng, ngược lại chủ động nhường ra một phần.

Cố Hàn Uyên vui mừng nhìn Tằng Tĩnh bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng cá da trơn do Diệp Trán Thanh mang lại.

Hồi lâu sau.

Tằng Tĩnh ho nhẹ liên tục, tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Diệp Trán Thanh lại mang vẻ mặt hối hận, cảm thấy mình quả nhiên vẫn cần phải cố gắng hơn, không thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Nhất là khi thấy bộ dạng được lợi còn ra vẻ của Tằng Tĩnh, nàng càng cảm thấy không vui.

Nàng tiến lên, đoạt lại phần vốn thuộc về mình.

Dù sao ban đầu cũng là nàng hảo tâm nhường cho Tằng Tĩnh cơ hội.

Tằng Tĩnh đâu ngờ mình lại gặp phải chuyện như vậy, trong lúc ngẩn người đã bị đoạt đi không còn một mảnh.

Cảnh tượng duy mỹ như vậy lọt vào mắt Cố Hàn Uyên, khóe miệng hắn cong lên một độ cung vui vẻ hơn vài phần.

Nữ tử mà Chuyển Luân Vương hai lần yêu mà không được lại ở trước mặt hắn như vậy, cũng không trách được Cố Hàn Uyên cảm thấy vui thích.

Cố Hàn Uyên nhìn Tằng Tĩnh vẫn còn đang ngẩn người và Diệp Trán Thanh đang đắc ý, ánh mắt sâu thẳm nói: Diệp Trán Thanh.

Không cần tranh giành như vậy, chỉ cần ngươi làm việc tốt cho ta, sau này sẽ thỏa mãn ngươi.

Ta cũng biết ngươi tính tình thế nào, nhưng ta không chấp nhận sự phản bội, ngươi hiểu ý ta chứ.

Diệp Trán Thanh trong lòng rùng mình.

Ý của Cố Hàn Uyên rất rõ ràng.

Nàng cũng biết thân thể mình cực kỳ không đứng đắn, nhưng lại không hề có nửa điểm ý định phản bội Cố Hàn Uyên.

Cho dù có thêm bao nhiêu nam nhân nữa cũng làm sao so được với một mình Cố Hàn Uyên.

Nhất là sau khi tự mình trải nghiệm, nàng càng không thể chống cự yêu cầu của hắn, cũng càng không thể chấp nhận việc không được hắn thương yêu.

Diệp Trán Thanh còn chưa thiển cận đến mức đó.

Vì vậy, nàng trịnh trọng thề: Cố công tử yên tâm, sau này Trán Thanh sống là người của người, chết là ma của người.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng mỉm cười.

Trên thực tế, khả năng Diệp Trán Thanh phản bội là rất nhỏ.

Nàng giống như một người mắc chứng nghiện tình dục, nhưng người duy nhất có thể thực sự thỏa mãn nàng lại chỉ có Cố Hàn Uyên.

Vì vậy trừ phi nàng điên rồi, bằng không nàng tuyệt đối không thể rời bỏ Cố Hàn Uyên được.

Sau đó, Cố Hàn Uyên để lại cho hai nàng bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh.

Diệp Trán Thanh không biết võ công, muốn để nàng sớm ngày hữu dụng cho mình thì tự nhiên phải tăng cường thực lực của nàng.

Bàn về việc trúc cơ, không có công pháp nào hiệu quả hơn Dịch Cân Đoán Cốt Thiên.

Mà Tằng Tĩnh cũng cần tăng cường thực lực.

Tỵ Thủy Kiếm pháp tuy kiếm lộ quỷ dị, uy lực không thấp, nhưng nội lực tu vi của Tằng Tĩnh vẫn còn kém một chút.

Hắn để nàng học trước bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh để nâng cao công lực.

Còn về Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm thiên, tạm thời không vội truyền thụ.

Tằng Tĩnh có chút do dự, dù sao nàng đã chuẩn bị từ bỏ võ công, làm một người bình thường.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cười đắc ý của Diệp Trán Thanh, nàng lại cảm thấy có chút không cam lòng.

Cuối cùng đành phải ngoan ngoãn nhận lấy bí tịch Cửu Âm Chân Kinh bản đơn giản hóa.

Cố Hàn Uyên lại dặn dò Diệp Trán Thanh phải liên lạc với Thái Đùa Giỡn Sư, trà trộn vào Hắc Thạch, sau đó hắn liền thản nhiên rời đi.

Bỏ lại hai nàng nhìn nhau không vừa mắt, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Cố Hàn Uyên rời khỏi nhà Tằng Tĩnh, đi thẳng đến vị trí mà hôm qua Lôi Bân và Điền Thanh Đồng bày sạp.

Quả nhiên sạp mì đã được dọn ra.

Nhưng không thấy bóng dáng Lôi Bân, chỉ có một mình Điền Thanh Đồng đang bận rộn.

Vóc dáng xinh đẹp tuyệt trần của nàng dù được bao bọc trong tấm áo tang vải thô vẫn đẫy đà quyến rũ, gương mặt xinh đẹp bình thản hiện lên vẻ long lanh.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nhạy bén nhận ra sự lo âu và sầu muộn trong đôi mắt đẹp của nàng.

Vốn dĩ Lôi Bân cũng định rời khỏi nơi này, đáng tiếc vì phải làm nhiệm vụ của Hắc Thạch, cuối cùng đành phải ở lại.

Nhưng vì chuyện hôm qua, đã không còn tên côn đồ vô lại nào dám đến quấy rối Điền Thanh Đồng, ngay cả những người đến ăn mì cũng không dám nhìn nàng nhiều.

May mắn là tay nghề của nàng tiến bộ vượt bậc, việc buôn bán ngược lại còn tốt hơn.

Điền Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên đến, có chút kinh ngạc.

Gương mặt hơi ửng hồng, nàng dịu dàng hỏi: Cố công tử hôm nay đến sớm vậy.

Nhưng câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng đỏ bừng mặt.

Bởi vì tại hạ nhớ phu nhân a.

Lời nói mang ý trêu ghẹo của Cố Hàn Uyên khiến Điền Thanh Đồng mặt đỏ bừng.

Nhưng dù sao hôm qua cũng đã có chút giao tình, không còn là người xa lạ.

Vì vậy nàng rất nhanh đã hoàn hồn.

Nàng hờn dỗi nói: Cố công tử cứ thích trêu ghẹo phụ nữ đã có chồng như vậy sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói đầy ẩn ý: Tại hạ không phải trêu ghẹo vì thích phụ nữ đã có chồng, mà là vì người đó là phu nhân.

Lời này đã không còn là ám chỉ nữa, mà là nói thẳng cho Điền Thanh Đồng biết, hắn thích nàng.

Điền Thanh Đồng nghe vậy, ánh mắt có chút phức tạp.

Nàng không phải người mù, cũng không phải kẻ ngốc.

Cố Hàn Uyên có ý với nàng, sao nàng lại không biết.

Nàng có trượng phu, có con gái, tuy cuộc sống có chút nghèo khó nhưng cũng xem như hạnh phúc mỹ mãn, dù đôi lúc khó tránh khỏi mâu thuẫn.

Vì vậy, sao nàng có thể đáp lại hảo cảm của Cố Hàn Uyên.

Mà Cố Hàn Uyên tuy đã làm xáo trộn một phần tâm tư của nàng, nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ đáp lại bằng sự cảm tạ.

Ít nhất bản thân nàng không thẹn với lương tâm.

Có lẽ vì hôm nay Lôi Bân không có ở đây, Cố Hàn Uyên thẳng thắn hơn nhiều, Điền Thanh Đồng cũng thẳng thắn hơn rất nhiều.

Vì vậy, khóe miệng nàng nở một nụ cười dịu dàng, nói: Xin lỗi, Cố công tử.

Ta rất yêu trượng phu của ta, cũng rất yêu con gái của ta.

Cố Hàn Uyên không để tâm, khẽ cười một tiếng.

Hắn nhạy bén nhìn thấu sự không tự nhiên trong nụ cười của Điền Thanh Đồng.

Chương 766

Suy nghĩ một chút liền có được phỏng đoán đại khái.

Vì vậy, hắn giả vờ tò mò hỏi: Nói đến, lão bản sao lại không ở đây.

Để người vợ mà mình yêu tha thiết một mình kinh doanh sạp mì, đó không phải là một người chồng đủ tư cách đâu.

Điền Thanh Đồng trách móc trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, nói: Không cho phép nói bậy về chồng ta, chàng chỉ là có việc phải đi xa vài ngày.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý cười nói: Thì ra là vậy, xem ra vợ chồng các người thật sự tin tưởng lẫn nhau nhỉ.

Yên tâm để một mình nàng ở đây bận rộn như vậy.

Điền Thanh Đồng nghe vậy trầm mặc một lúc, không tự chủ được khẽ cười khổ một tiếng.

Nàng xoay người đi làm mì cho Cố Hàn Uyên.

Tin tưởng sao.

Thực ra đêm qua sau khi Lôi Bân trở về, vốn chỉ định nói lời từ biệt, kết quả hai người lại cãi nhau một trận lớn.

Nguyên nhân là Lôi Bân yêu cầu Điền Thanh Đồng sau khi hắn đi đừng ra ngoài bày sạp nữa.

Nhưng họ còn có con gái phải nuôi, làm sao có thể ngồi không ăn bám.

Vì vậy Điền Thanh Đồng vẫn quyết định ra ngoài bày sạp.

Lôi Bân lại nói với nàng, đợi hắn trở về sẽ kiếm được nhiều tiền hơn cả việc bán mì.

Điều này khiến Điền Thanh Đồng cảnh giác, nghi ngờ Lôi Bân lại quay về làm sát thủ.

Dưới sự chất vấn của Điền Thanh Đồng, Lôi Bân vốn đã đuối lý đành phải thành thật khai báo.

Nhưng hắn không nói là vì đối phó Cố Hàn Uyên mới quay về Hắc Thạch làm lại nghề cũ, chỉ nói là hy vọng có thể kiếm thêm chút tiền cho gia đình.

Nhưng lý do này lại khiến Điền Thanh Đồng tức giận.

Trước đây khi Lôi Bân cầu hôn nàng, hắn đã hứa sẽ không làm sát thủ nữa.

Bởi vì nghề đó rất nguy hiểm, lúc nào cũng có thể chết.

Đến lúc đó để lại mẹ con nàng cô nhi quả phụ biết làm sao.

Vì vậy, Điền Thanh Đồng kiên quyết muốn đi bán mì, dùng cách này để phản đối quyết định làm lại sát thủ của Lôi Bân.

Nhưng Lôi Bân lại không thể giải thích với Điền Thanh Đồng rằng hắn vì đối phó Cố Hàn Uyên mới phải nhận lại nhiệm vụ sát thủ.

Cuộc đối thoại của hai người rơi vào bế tắc.

Cuối cùng Lôi Bân quyết định lùi một bước, chỉ yêu cầu Điền Thanh Đồng chuyển đến nơi khác bày sạp.

Nhưng Điền Thanh Đồng lại từ chối.

Bởi vì ở lại chỗ cũ, có lời hứa của Tiêu Bản rằng sẽ không để bọn côn đồ đến quấy rối, nàng sẽ an toàn hơn, việc buôn bán cũng tốt hơn.

Nếu chuyển đi nơi khác, lời hứa của Tiêu Bản chưa chắc còn hiệu nghiệm.

Tiêu Bản tuy có chút thế lực, nhưng không có nghĩa là hắn có thể kiểm soát toàn bộ quảng trường bình dân.

Hơn nữa, việc tự ý dọn đi mà không cho Tiêu Bản biết, hắn cũng chưa chắc sẽ tiếp tục thực hiện lời hứa.

Dù sao xét cho cùng, Tiêu Bản làm ra lời hứa đó là vì nịnh bợ Cố Hàn Uyên.

Nếu Điền Thanh Đồng đột nhiên dọn đi, tương đương với việc khiến Cố Hàn Uyên thất vọng.

Cứ như vậy, Tiêu Bản không đến gây rối đã là may mắn rồi, nói gì đến việc hứa hẹn giúp đỡ.

Nói chung, rời khỏi chỗ cũ là một việc mất nhiều hơn được.

Vì vậy Điền Thanh Đồng không chút do dự từ chối.

Nhưng điều này lại khiến Lôi Bân hiểu lầm, cho rằng Điền Thanh Đồng lưu luyến không muốn xa Cố Hàn Uyên.

Có lẽ sức mạnh mà Chuyển Luân Vương nói với hắn đêm qua đã khiến hắn không còn nhẫn nhịn nữa.

Đầu óc nóng lên, hắn liền tại chỗ chỉ trích Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng vừa không thể tin nổi, vừa cảm thấy đau lòng bội phần.

Cuối cùng hai người không vui mà chia tay.

Lôi Bân suốt đêm rời khỏi kinh thành.

Mà Điền Thanh Đồng cũng khác thường ra ngoài bày sạp mì.

Lúc này nghe Cố Hàn Uyên nói vợ chồng họ tin tưởng lẫn nhau, nhất thời bị chọc trúng chỗ đau.

Cũng khó trách nàng trầm mặc cười khổ.

Phản ứng của Điền Thanh Đồng đã chứng thực suy đoán trong lòng Cố Hàn Uyên.

Giữa nàng và Lôi Bân quả nhiên đã nảy sinh rạn nứt, hơn nữa phần lớn là có liên quan đến mình.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng yểu điệu của Điền Thanh Đồng với nụ cười càng thêm ý vị.

Hắn không có nửa điểm cảm giác áy náy vì phá hoại tình cảm vợ chồng của người khác.

Chỉ biết phải không ngừng cố gắng, đem mỹ nhân thê trước mắt bỏ vào túi.

Vì vậy, khi Điền Thanh Đồng bưng bát mì nóng hổi đặt lên bàn trước mặt hắn, Cố Hàn Uyên liền nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng.

Hắn giả vờ nhíu mày hỏi: Hắn có phải đã làm nàng đau lòng không.

Trái tim Điền Thanh Đồng đập mạnh, nàng khẽ nói: Cố công tử, đừng như vậy.

Vừa nói vừa muốn giãy ra.

Cố Hàn Uyên thuận thế buông nàng ra, khẽ thở dài: Tại hạ chỉ là có chút lo lắng cho phu nhân.

Mặc dù biết Cố Hàn Uyên đang mơ tưởng đến mình, nhưng lời quan tâm đó vẫn khiến lòng Điền Thanh Đồng ấm lại.

Nhất là sau khi vừa cãi nhau với Lôi Bân đêm qua, sự ấm áp này càng trở nên quý giá.

Trên đời này, điều khó từ chối nhất chính là hảo ý của người khác, đặc biệt là khi lòng đang yếu đuối.

Ánh mắt Điền Thanh Đồng bất giác dịu đi vài phần.

Nàng không giấu đầu hở đuôi giải thích rằng giữa mình và Lôi Bân không có chuyện gì.

Chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói: Đa tạ Cố công tử quan tâm, ta không sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp của Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng chột dạ dời ánh mắt đi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, khẽ thở dài: Nói chung, phu nhân nếu có chuyện gì khó xử, cứ đến tìm ta giúp đỡ.

Điền Thanh Đồng nghe vậy tim không khỏi đập nhanh hơn vài phần.

Trong lòng nàng bỗng nhiên hiểu ra tại sao Cố Hàn Uyên lại có vô số hồng nhan tri kỷ.

Sự thấu tình đạt lý này thật hiếm có.

Nếu không phải nàng đã có con gái, chỉ sợ cũng khó lòng chống cự được a.

Điền Thanh Đồng khi tìm lý do cho mình đã quên mất Lôi Bân.

Đó là phản ứng theo bản năng của nàng.

Vào ngày đầu tiên Lôi Bân rời đi, Điền Thanh Đồng đã dao động kịch liệt.

Dưới sự tấn công của mình, mỹ nhân này có thể kiên trì được bao lâu đây.

Nghe Điền Thanh Đồng dịu dàng nói lời cảm ơn, Cố Hàn Uyên thầm vui vẻ nghĩ.

Sau đó, Cố Hàn Uyên giả vờ ăn mì, nhưng thực ra đều bị hắn lén bỏ vào Không Gian Trữ Vật.

Tuy tay nghề của Điền Thanh Đồng đã tốt hơn nhiều, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn không có hứng thú gì với mì.

Cố Hàn Uyên đang giả vờ rất thích mì của Điền Thanh Đồng thì bỗng nhiên dừng lại cười một tiếng.

Giây sau, trên vai hắn có thêm một chút trọng lượng.

Gò má cũng cảm nhận được xúc cảm mềm mại của lông vũ.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Lại bỏ rơi chủ nhân của ngươi sao.

Thịnh cô nương sẽ tức giận đấy.

Vị khách nhỏ đột nhiên xuất hiện trên vai Cố Hàn Uyên tự nhiên là chú chim nhỏ Tiểu Phi mới quen hôm qua.

Chương 767

Sau một đêm không thấy, Tiểu Phi đã tiêu hóa hết linh khí mà Cố Hàn Uyên cho hôm qua, bộ lông càng thêm óng ả, đôi mắt nhỏ cũng càng thêm linh động.

Cố Hàn Uyên rất tự nhiên lại truyền cho nó một luồng linh khí.

Đôi mắt nhỏ linh động của Tiểu Phi lộ ra vẻ mặt khoan khoái rất người.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, buồn cười gật gật đầu nhỏ của nó.

Mà Tiểu Phi thì chíp chíp kêu lên, tố cáo tội ác của chủ nhân nó.

Thực ra cũng không gọi là tội ác gì, chẳng qua là sai bảo sức lao động của nó.

Tiểu Phi cũng là vì cảm thấy thân thiết với Cố Hàn Uyên, mới có thể vô thức làm nũng như vậy.

Thịnh cô nương muốn ngươi giúp tìm người.

Thì ra là thế, ngân phiếu Đại Thông sao.

Đúng là gần như mò kim đáy bể.

Ngươi muốn ta giúp ngươi.

Cảm thấy phiền phức quá.

Dừng.

Ta biết rồi.

Ta quả thực thích Thịnh cô nương được chưa.

Chẳng trách Thịnh cô nương lại nói ngươi là tiểu phản đồ.

Một người một chim trao đổi không chút trở ngại.

Trong đôi mắt nhỏ linh động của Tiểu Phi lộ ra vẻ bất mãn.

Hiển nhiên là nó không phục khi Cố Hàn Uyên cũng nói nó là tiểu phản đồ.

Theo nó thấy, nhân loại mới phiền phức.

Nếu thích nhau thì nên mau chóng giao phối, lưu lại hậu duệ của mình.

Lại cứ vì lý do này lý do nọ mà lãng phí thời gian của nhau.

Đáng tiếc, những con chim trống đồng loại mà nó thấy, con nào cũng vụng về, nó căn bản không vừa mắt.

Hại nó đến cơ hội đẻ trứng cũng không có.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy những động vật có linh tính này đều rất thú vị.

Thiểm Điện Điêu như thế, Tiểu Phi cũng như thế.

Hắn từ miệng Tiểu Phi cũng biết được một số thông tin hữu dụng.

Vụ án ngân phiếu Đại Thông đã không thể che giấu được nữa.

Tổn thất ngày càng lớn khiến Đại Thông tiền trang không chịu nổi, cuối cùng phải báo quan.

Có người làm giả ngân phiếu Đại Thông, bề ngoài nhìn y như thật.

Chỉ có số hiệu trên ngân phiếu là có vấn đề.

Khi Đại Thông tiền trang phát hành lần đầu, để tránh xuất hiện tiền giả, đã thêm số hiệu vào.

Đây đúng là một biện pháp chống giả, chỉ có điều tiền giả không phải là sai số hiệu, mà là xuất hiện số hiệu trùng lặp.

Khiến cho Đại Thông tiền trang chỉ khi tra sổ sách mới có thể phát hiện.

Hơn nữa, để tránh ảnh hưởng đến uy tín, Đại Thông tiền trang dù phát hiện tiền giả cũng chỉ có thể chiếu theo mà đổi.

Bằng không, một khi mất đi uy tín, sẽ xảy ra sự kiện rút tiền ồ ạt.

Mặc dù Đại Thông tiền trang thực lực hùng hậu, có chi nhánh ở khắp nơi trong Minh quốc, nhưng vẫn sẽ vì sự kiện rút tiền ồ ạt mà phá sản.

Ngân hàng, tiền trang loại hình kinh doanh này cơ bản tương tự nhau.

Vừa thu tiền gửi của người dân, vừa cho vay kiếm lời.

Còn về các mục đích tài chính sâu xa hơn, ở đây tạm thời không bàn tới.

Tóm lại, tiền mặt dự trữ trong tiền trang là có hạn.

Tất cả đều dựa trên nền tảng tín dụng để kinh doanh.

Một khi mất tín dụng, xảy ra việc rút tiền ồ ạt, thì cách phá sản không xa.

Triều đình đối với việc này khá coi trọng, dù sao nếu Đại Thông tiền trang phá sản, sẽ gây ra khủng hoảng tài chính cực kỳ nghiêm trọng, dân gian cũng sẽ rơi vào hỗn loạn.

Vì vậy, triều đình ra lệnh cho các bộ môn nghiêm tra vụ án này.

Lại thêm vụ án khuôn đúc tiền đồng bị trộm đang lên men.

Nếu không thể sớm phá án, hậu quả gây ra sẽ còn nghiêm trọng hơn cả vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Dù sao tiền đồng lưu thông rộng hơn, ảnh hưởng đến dân chúng tầng lớp dưới cũng lớn hơn.

Trong nhất thời, các bộ môn của triều đình đều có chút đau đầu.

Vô Tình đang ở Thần Hầu phủ, tự nhiên phải cố gắng tra án.

Nhưng bất kể là vụ án khuôn đúc tiền đồng bị trộm hay vụ án ngân phiếu Đại Thông đều có một đặc điểm, đó là số người liên quan rất nhiều.

Dù sao đều là do lưu thông tiền tệ gây ra.

Trớ trêu thay, bây giờ lại không có bao nhiêu manh mối đáng nói.

Vì vậy chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất.

Đó là theo dõi những người sử dụng tiền giả.

Nhưng Thần Hầu phủ lại là bộ môn có ít người nhất, dùng loại biện pháp dàn trải này rất tốn sức.

Cho nên Vô Tình mới bóc lột sức lao động của Tiểu Phi đến mức bị nó oán giận, thậm chí phải tìm đến Cố Hàn Uyên, người mà nó rất thân thiết, để nhờ giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên vốn định mượn cơ hội tham gia vào hai vụ án này, Tiểu Phi ngược lại đã mang đến một lý do hợp lý.

Hai vụ án bề ngoài có không ít điểm tương đồng, nhưng thực chất ý đồ của kẻ chủ mưu sau lưng lại hoàn toàn khác nhau.

Vụ án khuôn đúc tiền đồng bị trộm là do An Thế Cảnh làm ra.

Mục đích là gây ra hỗn loạn ở kinh thành, làm giảm uy tín của hoàng đế, cuối cùng tùy thời mưu phản, thật ngây thơ nực cười.

Chỉ có thể nói tầm nhìn của thương nhân cũng chỉ đến thế.

Hơn nữa, phần lớn vẫn là An Thế Cảnh cõng An Vân Sơn hành động trước thời hạn.

Dù sao ban đầu An Vân Sơn định lôi kéo Cố Hàn Uyên làm biện pháp bảo hiểm.

Tạm thời không biết An Thế Cảnh trộm khuôn đồng trước thời hạn là để chứng minh bản thân hay là vì Cơ Dao Hoa.

Ngược lại, Cơ Dao Hoa mấy ngày nữa cũng sẽ trở lại kinh thành, đến lúc đó lại có một màn kịch hay để xem.

Sau khi tin tức Cố Hàn Uyên xuất hiện ở kinh thành truyền ra, Cơ Dao Hoa liền tăng tốc hồi kinh.

Dù sao thân là tội phạm bị áp giải về, Lý Tầm Hoan cũng không phải người bình thường, không đến mức chịu không nổi khổ cực của việc đi đường gấp.

Mà vụ án ngân phiếu Đại Thông thì có chút khác với tình tiết quen thuộc của Cố Hàn Uyên.

Bề ngoài vẫn là Kim Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn là Lạc Mã cùng chưởng quỹ của Đại Thông tiền trang thông đồng với nhau, vì vơ vét của cải mà làm giả ngân phiếu Đại Thông.

Nhưng trên thực tế, toàn bộ vụ án phức tạp hơn nhiều so với kịch bản gốc.

Nơi đầu tiên lưu hành tiền giả là Cực Lạc Lâu, tuyệt đối không phải là một nhân vật nhỏ như Lạc Mã có thể kiểm soát.

Thế lực của Minh quốc trong thế giới này rất nhiều.

Không có hậu thuẫn vững chắc, căn bản không thể chống đỡ nổi một nơi tiêu tiền như nước như Cực Lạc Lâu.

Chương 768

Đáng tiếc tình báo hiện tại không đủ, còn chưa đoán ra được là thế lực phương nào đứng sau màn.

Cố Hàn Uyên đang suy tư, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Vô Tình đang ngồi trên xe lăn, lạnh lùng nhìn hắn.

Mà ánh mắt nàng nhìn Tiểu Phi càng thêm tức giận.

Tiểu Phi thấy vậy kinh hãi, vội vàng chui vào trong áo Cố Hàn Uyên tị nạn, chỉ để lại cái đầu nhỏ ở đó kêu khẽ cầu cứu.

Cố Hàn Uyên kỳ quái thầm nghĩ: Sao giống con chồn vậy, cứ thích chui vào trong áo ta.

Cố Hàn Uyên không quá để ý, nhưng Vô Tình lại tức giận.

Nàng tức giận lẩm bẩm một câu tiểu phản đồ.

Nàng đẩy xe lăn đến trước mặt Cố Hàn Uyên, giọng điệu có chút âm dương quái khí, lạnh lùng nói: Cố công tử thật cao tay.

Không chỉ dụ được phụ nữ có chồng nhìn trộm ngươi, ngay cả Tiểu Phi cũng toàn chạy đến chỗ ngươi.

Nói xong, nàng liếc nhìn Điền Thanh Đồng đang lén lút quan tâm bên này.

Điền Thanh Đồng mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống.

Có lẽ vì cuộc nói chuyện trước đó đã khiến nàng càng thêm chú ý đến Cố Hàn Uyên, hơn nữa cảnh một người một chim giao tiếp không chút trở ngại cũng rất thú vị, vì vậy nàng không nhịn được mà liếc nhìn liên tục.

Chỉ là vạn vạn không ngờ lại bị Vô Tình nói ra tại trận.

Điều này khiến nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, cũng đối với Vô Tình thêm mấy phần địch ý không rõ.

Cố Hàn Uyên cười nói: Thịnh cô nương ghen ư.

Vô Tình nghe vậy, tức giận mắng: Phi.

Ai ghen.

Ta chỉ đang tức giận vì Tiểu Phi lại lén chạy qua đây thôi.

Nàng quả thực không phải đang ghen, chỉ là khó chịu với sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên mà thôi.

Hơn nữa, việc Tiểu Phi làm phản càng khiến nàng đặc biệt không vui.

Vì vậy, nàng hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén cơn tức giận, sau đó lạnh lùng nói: Còn nữa, xin hãy gọi ta là Vô Tình.

Cái tên Thịnh Nhai Dư đã bị ta từ bỏ rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn Vô Tình nói một đằng nghĩ một nẻo, không khỏi khẽ cười đầy ẩn ý.

Nếu cái tên Thịnh Nhai Dư thật sự bị nàng từ bỏ, sao lại để ý như vậy.

Nàng chưa bao giờ buông bỏ quá khứ, chẳng qua là đang tự lừa dối mình mà thôi.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tạm thời không bàn đến việc hôm qua Thịnh cô nương dùng cái tên đã bị vứt bỏ để tự giới thiệu có thất lễ hay không.

Nhưng tại hạ không cảm thấy Thịnh cô nương là một người vô tình.

Cái tên Vô Tình không hợp với Thịnh cô nương.

Có lẽ lời nói của Cố Hàn Uyên đã chạm đến điểm nhạy cảm nào đó của Vô Tình, khiến nàng mất bình tĩnh.

Nàng nhất thời không giữ được vẻ lạnh lùng, tức giận nói: Ngươi thì biết cái gì về ta.

Dáng vẻ mỹ nhân nổi giận vẫn đẹp và thú vị như vậy.

Nhất là một thiếu nữ luôn tỏ ra lạnh lùng cô tịch như Vô Tình, khi tức giận càng trở nên sinh động, diễm lệ.

Khiến người ta không khỏi muốn chọc cho nàng tức giận, làm cho nàng khóc.

Cố Hàn Uyên trong lòng nảy sinh ý nghĩ xấu xa, nhưng nét mặt vẫn không đổi, khẽ thở dài: Tại hạ chỉ hy vọng Thịnh cô nương có thể thành thật đối diện với chính mình, tự lừa dối mình chẳng qua chỉ là trốn tránh mà thôi.

Vô Tình nghe vậy, trầm mặc một lúc.

Nàng phát hiện khi đối mặt với Cố Hàn Uyên, mình luôn khó giữ được bình tĩnh.

Lẽ nào là vì Đọc Tâm Thuật vô hiệu.

Dù sao có Đọc Tâm Thuật dò xét tư tưởng của người khác, đối phương là thiện ý hay ác ý, liếc mắt một cái là biết.

Nàng cũng đã quen dùng Đọc Tâm Thuật để phán đoán tốt xấu của một người.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khiến Đọc Tâm Thuật mất hiệu lực, trong mắt nàng cũng trở nên vô cùng thần bí.

Tò mò là nhu cầu bình thường của con người, huống chi là Vô Tình, người mang Đọc Tâm Thuật lại vô hiệu với Cố Hàn Uyên.

Vô Tình đối với Cố Hàn Uyên vừa tò mò, vừa khó tránh khỏi để ý đến từng lời nói hành động của hắn.

Vì vậy mới luôn bị vài lời nói của hắn làm cho tâm tình dao động kịch liệt.

Vô Tình hít sâu một hơi, lửa giận trong mắt đẹp dần tan đi, trở lại vẻ thanh lãnh.

Nàng trầm giọng nói: Nói chung, sau này Cố công tử xin đừng dùng cái tên đó gọi ta nữa.

Nếu Cố công tử cảm thấy ta trước đó dùng cái tên đó tự giới thiệu là quá thất lễ, ta cũng có thể xin lỗi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời xin lỗi trong miệng Vô Tình, vẻ mặt giả vờ nghiêm túc nhưng lại cười trêu đùa: Được, Thịnh cô nương.

Không vấn đề, Thịnh cô nương.

Vô Tình nghe vậy lại một trận tức giận.

Cố Hàn Uyên căn bản là đang qua loa trêu chọc nàng.

Trong lòng càng hối hận vì hôm qua không biết bị gì mà lại nói tên thật của mình cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết chân tướng, hôm qua đó chẳng qua là Di Hồn Đại Pháp phản kích lại Đọc Tâm Thuật của nàng mà thôi.

Nhưng Vô Tình dường như đã dần quen, vì vậy chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái rồi không nói thêm nữa.

Trong lòng càng thêm tức giận tiểu phản đồ Tiểu Phi.

Nghĩ đến đây, giọng Vô Tình càng lạnh hơn.

Tiểu Phi, theo ta về.

Tiểu Phi thấy Vô Tình tức giận, sợ hãi kêu nhỏ vài tiếng cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Phi trấn an, sau đó ôn hòa nói: Thịnh cô nương đừng vội tức giận, Tiểu Phi cũng là muốn giúp nàng nên mới tìm tại hạ nhờ giúp đỡ.

Tiểu Phi phối hợp gật mạnh cái đầu nhỏ.

Vô Tình thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa thay đổi cách xưng hô với mình cũng không ngạc nhiên.

Hoặc có lẽ đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Vì vậy, nàng tự động lướt qua nội dung khiến mình tức giận, nghiêm túc suy xét lời Cố Hàn Uyên nói.

Nếu Cố Hàn Uyên đồng ý giúp đỡ thì chắc chắn là chuyện tốt.

Phản ứng của Tiêu Bản ngày hôm qua đã cho thấy Cố Hàn Uyên dù độc thân, nhưng vẫn có thể tùy thời nhận được thế lực do người khác mang đến tận cửa.

Thậm chí không cần đi tìm người khác.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên nói một tiếng với Tiêu Bản, hắn nhất định sẽ dốc hết sức làm việc để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Cứ như vậy liền giải quyết được vấn đề nhân lực không đủ của Thần Hầu phủ.

Huống chi thân thủ thần công của Cố Hàn Uyên có thể trở thành sự bảo đảm.

Hơn nữa, sự kiện Hạnh Tử Lâm lần trước, việc Cố Hàn Uyên vạch trần âm mưu của Mộ Dung Bác cũng cho thấy hắn cực kỳ trí tuệ.

Có Cố Hàn Uyên tương trợ, khả năng điều tra rõ chân tướng vụ án có thể tăng lên rất nhiều.

Vô Tình liếc nhìn Tiểu Phi đang trốn trong lòng Cố Hàn Uyên, nhàn nhạt hỏi: Tiểu Phi đã nói hết mọi chuyện cho ngươi rồi sao.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ đầu Tiểu Phi, cười nói: Biết được đại khái.

Với nhân lực của Thần Hầu phủ các người, điều tra quả thực rất vất vả, cũng khó trách Tiểu Phi sẽ oán giận ngươi bóc lột nó quá mức.

Vô Tình nghe vậy có chút xấu hổ.

Năng lực của người trong Thần Hầu phủ không yếu, chỉ là nhân lực không đủ.

Cách điều tra dàn trải này quả thực sức không theo kịp, thậm chí phần lớn đều là mượn sức của Tiểu Phi.

Nghĩ thông suốt điểm này, vẻ lạnh lùng trên mặt Vô Tình tan đi, nàng dịu dàng nói: Tiểu Phi, về đây.

Là ta trách oan ngươi.

Tiểu Phi nghe vậy do dự một chút, vẫn ngoan ngoãn bay ra từ lòng Cố Hàn Uyên, đậu lên vai Vô Tình, dùng cái đầu nhỏ đầy lông của nó thân mật cọ cọ vào má Vô Tình.

Vô Tình thấy vậy, tức giận mím môi, nhưng khóe miệng lại cong lên một độ cong gần như không thể nhận ra.

Tiểu Phi đối với nàng vô cùng quan trọng, có thể giải trừ hiểu lầm cũng khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

Sự chú ý của Cố Hàn Uyên lại đặt trên nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt xinh đẹp của Vô Tình.

Thiếu nữ lạnh lùng thường ngày chỉ cần lộ ra một chút ý cười cũng đủ khiến người ta kinh diễm.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia thưởng thức, hắn ấm áp cười nói: Vô Tình cô nương cười lên rất đẹp, nên cười nhiều hơn mới phải.

Đáng tiếc, bị Cố Hàn Uyên nhắc nhở, Vô Tình nhanh chóng thu lại nụ cười.

Chương 769

Vô Tình không đáp lại lời khen của Cố Hàn Uyên, nàng nói sang chuyện khác: Cố công tử thật sự muốn giúp chúng ta.

Đây là việc của triều đình, Cố công tử là một người giang hồ không cần thiết phải dính vào.

Vô Tình nhìn như bình tĩnh chuyển chủ đề, nhưng thực ra đôi tai thanh tú của nàng đã ửng lên một màu hồng nhạt.

Hiển nhiên nàng vẫn có chút để ý đến lời khen của Cố Hàn Uyên.

Vô Tình rất đẹp, nhưng những người nhìn thấy nàng, vĩnh viễn đều chú ý đến đôi chân tàn tật của nàng trước tiên.

Hoặc thương hại, hoặc tiếc hận, duy chỉ có không ai để ý đến bản thân nàng.

Điều này cũng liên quan đến việc Vô Tình luôn từ chối người khác ngàn dặm lại mang trong mình Đọc Tâm Thuật đáng sợ.

Trên thực tế, Vô Tình cũng có mặt thiếu nữ.

Nàng là một cô gái khao khát yêu và được yêu, chỉ là không biết nên biểu đạt như thế nào.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của Vô Tình vào mắt, ánh mắt lóe lên, ôn thanh cười nói: Tiểu Phi đã cầu xin đến trước mặt ta, sao có thể mặc kệ được.

Tiểu Phi nghe vậy đắc ý kêu lên vài tiếng, ra vẻ tranh công.

Vô Tình thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, lại thấy Cố Hàn Uyên nói tiếp: Huống chi ta cũng muốn giúp Thịnh cô nương.

Vô Tình nghe vậy hơi sững sờ.

Nàng có chút không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên, không khỏi dời ánh mắt đi, trên gương mặt lạnh lùng lại hiện lên vệt ửng hồng nhàn nhạt.

Cố công tử không hối hận là được rồi.

Dứt lời liền đẩy xe lăn rời đi trước.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đứng dậy đuổi theo.

Mà sau khi Cố Hàn Uyên và Vô Tình đi rồi, Điền Thanh Đồng vẫn luôn im lặng đứng xem mới đi tới bàn thu dọn chén đũa.

Nhìn bát mì còn lại, nàng thất vọng lẩm bẩm: Còn chưa ăn xong mà.

Vô Tình có một cảm nhận vô cùng phức tạp đối với Cố Hàn Uyên.

Nàng chán ghét sự phong lưu đa tình của hắn, nhưng lại vì Đọc Tâm Thuật mất đi hiệu lực mà vô cùng tò mò về hắn.

Nàng không thích việc Cố Hàn Uyên luôn bắt cóc người bạn đồng hành quan trọng của mình là Tiểu Phi, nhưng cũng vì mối quan hệ của Tiểu Phi mà có một cảm giác thân thiết không rõ ràng.

Nàng tức giận vì Cố Hàn Uyên luôn thích trêu chọc mình, nhưng khi hắn đối xử với nàng như một cô gái bình thường, nàng lại cảm thấy thoải mái bội phần.

Tóm lại, Cố Hàn Uyên là một người liên tục nhảy qua lại giữa ranh giới thiện cảm và ác cảm của nàng, một người nàng không muốn tiếp xúc quá nhiều, nhưng cũng không hề phản kháng việc tiếp xúc.

Trong cuộc đời nàng từ trước đến nay, chưa từng có ai đặc biệt hơn Cố Hàn Uyên.

Tâm tư của Vô Tình cũng chính vì Cố Hàn Uyên mà trở nên rối loạn không thôi.

Nàng bỗng giật mình, chiếc xe lăn dưới thân đang được đẩy đi.

Quay đầu lại, nàng liền thấy Cố Hàn Uyên đang đứng sau lưng mình, gương mặt mang nụ cười ôn hòa giúp nàng đẩy xe.

Thường ngày, người có thể được nàng chấp nhận giúp đẩy xe lăn chỉ có thể là những người cực kỳ thân cận.

Trong Thần Hầu phủ cũng chỉ có thiếu nữ xinh đẹp chăm sóc nàng như mẹ và Thiết Thủ như một người huynh trưởng.

Sự quái gở của Vô Tình có thể thấy rõ qua điều đó.

Vì vậy, nàng theo phản xạ muốn từ chối.

Cố Hàn Uyên lúc này lại nhẹ nhàng cười nói: Thịnh cô nương, nàng giúp ta giải thích rõ hơn về vụ án một chút.

Tiểu Phi tuy đã nói đại khái, nhưng vẫn còn rất nhiều chi tiết chưa rõ ràng.

Nói rồi hắn tiếp tục đẩy xe lăn của Vô Tình.

Vô Tình tức giận liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Có lẽ nàng đã quen với sự mạnh mẽ và vô lại của hắn, biết rằng mình có từ chối cũng chưa chắc đã có tác dụng, nên đành bất đắc dĩ ngầm chấp nhận.

Vô Tình dùng chất giọng trong trẻo lạnh lùng của mình kể cho Cố Hàn Uyên nghe về quá trình và tiến độ của vụ án.

Về cơ bản không khác mấy so với những gì Cố Hàn Uyên đoán.

Tiền giả của Đại Thông tiền trang đã xuất hiện trên thị trường từ trước, nhưng đã bị chưởng quỹ của ngân hàng ém nhẹm xuống.

Còn vụ án khuôn đồng bị trộm thì mới xảy ra vài ngày gần đây.

Cả hai vụ án đều có kẻ tình nghi.

Người thiết kế khuôn mẫu cho Đại Thông Bảo Sao năm đó chính là Diệu thủ lão bản Chu Đình của Lỗ Ban Thần Phủ Môn.

Tiền giả của Đại Thông tiền trang gần như có thể làm giả như thật, trình độ của kẻ làm giả cực cao, nên người bị tình nghi lớn nhất dĩ nhiên là Chu Đình, người đã thiết kế khuôn mẫu.

Bây giờ Chu Đình đã bị Lục Phiến Môn bắt giữ, nhốt vào Thiết Huyết đại lao.

Nhưng Chu Đình trước sau vẫn ngậm miệng không nói.

Lục Phiến Môn đã hết kiên nhẫn, dường như chuẩn bị dùng hình với hắn.

Khuôn đồng lại được cất giữ trong một xưởng đúc tiền được canh phòng nghiêm ngặt.

Trong trường hợp không xét đến khả năng nội gián trộm cắp, những kẻ tình nghi liền trở thành các thần thâu đạo tặc nổi danh giang hồ.

Đạo Thánh Bạch Ngọc Thang, Đạo Thần Cơ Vô Mệnh, Trộm vương Tư Không Trích Tinh, Đạo Soái Sở Lưu Hương, Hiệp Đạo Tiêu Thập Nhất Lang, Yến Tử Thần Thâu Yến Tam Nương, Siêu trộm Cổ Ba.

Trong đó, Cơ Vô Mệnh đã bị bắt vào ba năm trước.

Bạch Ngọc Thang cũng đã mai danh ẩn tích ba năm.

Năm người còn lại đều có hiềm nghi.

Nhưng năm người này đều là thần thâu đạo tặc, cao thủ ẩn mình giấu dạng, nào có dễ bắt như vậy.

Tóm lại, cả hai vụ án tạm thời đều lâm vào bế tắc.

Tương đối mà nói, vụ án tiền giả của Đại Thông tiền trang coi như có chút manh mối hơn.

Vì vậy, Vô Tình cũng đành phải tạm thời gác lại việc truy tìm đồng giả, ưu tiên điều tra vụ án tiền giả của Đại Thông tiền trang.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, sau một hồi ngưng thần trầm tư, hắn bỗng nhiên mở miệng nói: Thịnh cô nương, nàng không phát hiện ra sao.

Những tờ tiền giả bị điều tra ra đều là loại mệnh giá lớn ngàn lượng bạc.

Vô Tình nghe vậy nghi ngờ nói: Mệnh giá càng lớn, kẻ làm giả mới càng thu được nhiều lợi nhuận.

Nhưng thì sao chứ.

Điều đó nói lên manh mối gì sao.

Có lẽ vì mối quan hệ giữa hai người ngày càng thân thuộc, nàng nói chuyện với Cố Hàn Uyên cũng tự nhiên hơn rất nhiều, không còn lúc nào cũng lạnh như băng nữa.

Đáng tiếc là biểu cảm vẫn rất ít.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Tiền giả mệnh giá lớn đúng là dễ sinh lời hơn, nhưng cũng không dễ lưu thông.

Lại không thể giấu đầu hở đuôi mà trực tiếp đến Đại Thông tiền trang đổi thành bạc, vì vậy nhất định phải làm cho tiền giả lưu thông ra ngoài.

Mà những nơi có thể tiêu thụ ngân phiếu mệnh giá ngàn lượng ở kinh thành cũng không nhiều.

Vô Tình nghe vậy hai mắt sáng lên, nói: Sòng bạc.

Cố Hàn Uyên ôn tồn khen ngợi: Thịnh cô nương quả nhiên thông tuệ.

Gương mặt xinh đẹp của Vô Tình ửng đỏ, nàng tức giận tặng cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt xem thường đầy duyên dáng.

Nàng xem như đã phát hiện ra, Cố Hàn Uyên dường như đặc biệt thích khen ngợi nàng, bất kể là dung mạo, tính cách hay trí tuệ, hắn luôn có thể đổi đủ mọi cách để tán thưởng.

Mặc dù nàng luôn tự nhắc nhở mình rằng Cố Hàn Uyên có dụng ý khó dò, nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy thẹn thùng và hưởng thụ.

Vô Tình thầm than trong lòng.

Chẳng trách Cố Hàn Uyên lại có vô số hồng nhan tri kỷ.

Chỉ riêng cái miệng dẻo quẹo, nói lời ngon tiếng ngọt này thôi cũng đã khiến đại đa số nữ tử không thể chống đỡ nổi.

Huống chi hắn còn có dung mạo anh tuấn, võ công tuyệt thế, uy danh lừng lẫy thiên hạ.

Chẳng trách, dù cho cái tên phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên thiên hạ đều biết, vẫn có những cô gái như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nghĩ đến đây, Vô Tình không hiểu sao có chút khó chịu, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Cái trừng mắt này, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Mình khen nàng thông minh, bị liếc một cái còn chưa tính, lại còn bị trừng nữa.

Lòng dạ phụ nữ quả nhiên là kim đáy biển, hơn nữa thiếu nữ lại càng hay thay đổi.

Chương 770

Cố Hàn Uyên cảm thán rằng mình vẫn cần phải tiếp tục tu luyện thêm về phương diện nhìn thấu lòng dạ đàn bà mới được.

Vô Tình lúc này cũng đã nhận ra sự thay đổi trong tâm tư của mình, bất giác cảm thấy có chút hoảng loạn, vội vàng đổi chủ đề: Nói đến sòng bạc, nhất định phải kể đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đang nổi danh nhất gần đây.

Nghe nói sòng bạc trên tầng ba của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có rất nhiều trò vui, không ít phú hào đều tiêu tiền như nước ở đó.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng có chút kỳ quái.

Hắn chính là ông chủ đứng sau Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Hóng chuyện lại hóng trúng đầu mình.

Cố Hàn Uyên lười quay về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lãng phí thời gian, vì vậy nói thẳng: Sẽ không phải là Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Sòng bạc trên tầng ba của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không cho phép sử dụng ngân phiếu, tất cả đều là vàng bạc thật hoặc châu báu.

Cố Hàn Uyên sớm đã biết sẽ xảy ra vụ án tiền giả của Đại Thông tiền trang, đương nhiên sẽ không đi thu mấy tờ tiền giả để kinh doanh thua lỗ.

Cho nên ngay từ đầu hắn đã quy định sòng bạc tầng ba không thu ngân phiếu.

Vô Tình nghe vậy giật mình, vô thức hỏi: Sao ngươi biết.

Nhưng nàng rất nhanh liền phản ứng lại, khinh miệt chế nhạo:

Nghe nói Cố công tử vừa đến kinh thành đã trở thành khách quý của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nghe nói còn mua cả hai cô gái tuyệt sắc, chẳng trách lại quen thuộc như vậy.

Tuy Vô Tình đang trào phúng, nhưng trong lời nói đã có một sự ghen tuông mà chính nàng cũng không nhận ra.

Cố Hàn Uyên càng thêm thích thú cười khẽ: Mùi gì thế này.

Sao lại chua thế.

Thịnh cô nương không phải là đang ghen đó chứ.

Vô Tình nghe vậy lại một lần nữa mất bình tĩnh.

Vẻ ngoài trong trẻo lạnh lùng không duy trì được nữa, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, xấu hổ mắng: Phi.

Ai thèm ghen với ngươi.

Lại nói bậy bạ nữa thì đừng đi theo ta.

Đáng tiếc lời nàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng chột dạ thì chỉ có mình nàng mới biết.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười, đang định tiếp tục trêu chọc nàng thì bỗng nhiên từ xa truyền đến một trận ồn ào.

Chỉ thấy phía xa trước cửa một sòng bạc, một đám người của Lục Phiến Môn đang áp giải một nam tử đi ra.

Một Kim Y Bộ Đầu dẫn đầu hung hăng nói: Lục Tiểu Phụng, ngươi dám tiêu tiền giả.

Theo chúng tôi đi một chuyến nào.

Nói như vậy, những kẻ có thể mở sòng bạc đều có bối cảnh thâm sâu, huống chi còn là sòng bạc mở ở trong kinh thành.

Vì vậy, những cơ quan tư pháp như Lục Phiến Môn sẽ không tùy tiện bắt người trong sòng bạc, ảnh hưởng đến việc kinh doanh của họ.

Trừ phi ông chủ đứng sau sòng bạc đã ngã ngựa, hoặc là vốn đã thương lượng xong.

Trước mắt chính là một màn kịch tự biên tự diễn.

Dẫn đầu Lục Phiến Môn là hai Kim Y Bộ Đầu Tương Long và Lạc Mã.

Nam tử bị họ kẹp ở giữa khoảng chừng ba mươi tuổi, dung mạo khá tuấn tú.

Nhưng người bình thường khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên, nhất định sẽ bị bộ ria mép của hắn thu hút.

Hai vệt ria mép bên miệng hắn được cắt tỉa gọn gàng đẹp đẽ như lông mày, trông qua cứ như có bốn cái lông mày vậy.

Chính là Lục Tiểu Phụng, kẻ thích xen vào chuyện của người khác, đồng nghĩa với phiền phức.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu kín nhìn Lục Tiểu Phụng không hề phản kháng.

Là một đối tượng đã được chú ý từ rất sớm, Cố Hàn Uyên đối với hành tung của Lục Tiểu Phụng vẫn nắm rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy, hắn vừa vào kinh đã bị Địa Võng theo dõi.

Biết rõ diễn biến câu chuyện, Cố Hàn Uyên cố ý thúc giục Vô Tình đi về phía Lục Tiểu Phụng.

Quả nhiên gặp được màn kịch tự biên tự diễn của Tương Long, Lạc Mã muốn áp giải hắn về Lục Phiến Môn.

Tất cả chuyện này đều là vì Chu Đình bị bắt ở Lục Phiến Môn yêu cầu được gặp Lục Tiểu Phụng mới chịu nói ra manh mối vụ án tiền giả của Đại Thông tiền trang.

Vô Tình giật mình, tò mò hỏi: Hắn chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng thông minh tuyệt đỉnh trong giang hồ đồn đại.

Lục Tiểu Phụng bây giờ còn chưa có danh tiếng lẫy lừng như sau khi phá được nhiều vụ án lớn trong truyện, nhưng cũng đã có chút tiếng tăm.

Thần Hầu phủ tự nhiên có tư liệu về hắn.

Vô Tình lúc rảnh rỗi thường xem xét, sắp xếp hồ sơ, đã từng xem qua tư liệu của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng con người cơ trí, thích xen vào chuyện của người khác, thích uống rượu, lòng mang chính nghĩa, trọng tình nghĩa, bạn bè rất nhiều.

Đồng thời hắn cũng rất đào hoa, được không ít nữ tử yêu mến, cũng là một người phong lưu đa tình.

Nghĩ đến đây, Vô Tình không khỏi liếc nhìn Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ vẫn là Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình hơn một chút.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Chính là hắn.

Thịnh cô nương không tò mò vì sao Tương Long và Lạc Mã muốn bắt Lục Tiểu Phụng sao.

Vô Tình nhíu mày nói: Chắc là tự biên tự diễn thôi.

Chỉ là không biết làm vậy có ý nghĩa gì.

Kỹ năng diễn xuất của Tương Long, Lạc Mã thật sự quá vụng về.

Hoặc có lẽ bọn họ chỉ đơn thuần muốn một lý do để mang Lục Tiểu Phụng đi mà thôi.

Vô Tình đang định dùng Đọc Tâm Thuật để dò xét suy nghĩ của họ.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên đầy ẩn ý nói: Thịnh cô nương nếu tò mò, chúng ta không ngại đi theo xem một chút.

Đi theo.

Vô Tình nhất thời có chút không hiểu.

Nàng hơi nghi hoặc nói: Bây giờ vì tra án, Lục Phiến Môn và Thần Hầu phủ là quan hệ cạnh tranh, e là họ sẽ không để chúng ta đi theo đâu.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa cười khẽ: Thịnh cô nương không cần lo lắng, cứ giao cho ta.

Dứt lời, hắn liền đẩy xe lăn của Vô Tình, thong thả đi theo sau đám người Lục Phiến Môn và Lục Tiểu Phụng.

Vô Tình không thể tin nổi nhìn đám người xung quanh làm như không thấy hai người bọn họ, định lên tiếng hỏi, lại lo lắng sẽ ảnh hưởng đến cảnh tượng kỳ quái lúc này.

Cố Hàn Uyên thấy vậy ôn tồn cười nói: Không cần lo lắng, chỉ cần động tĩnh không quá lớn, bọn họ sẽ không phát hiện ra chúng ta.

Quả đúng như Cố Hàn Uyên nói, mặc dù lúc này hắn đang nói chuyện với Vô Tình, cũng không ai có phản ứng gì với lời nói của hắn.

Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên sau khi dung hợp với Nhiếp Tâm Thuật trong Liên Hoa Bảo Giám, càng trở nên quỷ dị khó lường.

Việc âm thầm phát động hiệu quả ám thị cũng là chuyện dễ dàng.

Cho dù là người có thực lực mạnh hơn Lục Tiểu Phụng cũng khó mà phát hiện.

Theo một ý nghĩa nào đó, đã không khác gì ẩn thân.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên đã từng cân nhắc những cách chơi mới mẻ hơn, chỉ là tạm thời chưa có cơ hội thực hành mà thôi.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta có một cảm giác sợ hãi kỳ quái.

Mặc dù nghe Cố Hàn Uyên nói cứ nói chuyện bình thường cũng không sao, Vô Tình vẫn vô thức hạ thấp giọng hỏi: Đây là chuyện gì vậy.

Cố Hàn Uyên giải thích: Nói đơn giản là một loại ám thị tinh thần, khiến họ bỏ qua sự tồn tại của chúng ta.

Dừng một chút, hắn trêu chọc nói: Thịnh cô nương tinh thông Đọc Tâm Thuật, nên có thể hiểu được sự kỳ diệu của sức mạnh tinh thần chứ.

Vô Tình nghe vậy, gương mặt ngọc ngẩn ra, ngưng giọng hỏi: Ngươi biết ta biết Đọc Tâm Thuật.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Thịnh cô nương không phải đã dùng với ta nhiều lần rồi sao.

Vô Tình nghe vậy vô thức xin lỗi: Xin lỗi.

Trong lòng nàng nhất thời có chút chột dạ.

Dù sao không được sự đồng ý của người khác mà dùng Đọc Tâm Thuật để nhìn trộm nội tâm là một việc vô cùng thất đức.

Thường ngày chẳng qua là vì không ai có thể phát hiện, mới khiến nàng không kiêng nể gì mà sử dụng Đọc Tâm Thuật.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên vạch trần, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Nhưng sự xấu hổ của nàng chưa kéo dài được bao lâu thì bỗng nhiên phản ứng lại, đôi mắt đẹp mở to, kinh ngạc hỏi: Đợi đã, vậy

Đọc Tâm Thuật của ta đối với ngươi mất hiệu lực, cũng là do ngươi cố ý làm.

Cố Hàn Uyên ra vẻ đương nhiên, trêu tức nói: Đương nhiên.

Ta đã che giấu tinh thần lực của ngươi khi ngươi sử dụng Đọc Tâm Thuật.

Dù sao cũng không ai muốn bị người khác tùy tiện nhìn trộm nội tâm cả, đúng không.

Vô Tình hừ nhẹ một tiếng, rất không vui.

Nàng vốn tưởng rằng là do duyên phận đặc biệt gì đó mới khiến nàng không thể nhìn trộm nội tâm của Cố Hàn Uyên, không ngờ lại là vì một lý do hợp lý như vậy.

Điều này khiến nàng không hiểu sao có chút thất vọng.

Cố Hàn Uyên nhìn những biểu cảm nhỏ trên mặt Vô Tình, tâm tư của nàng quá dễ đoán.

Trong mắt hắn lóe lên một tia vui vẻ, đồng thời trầm giọng khuyên bảo: Đọc Tâm Thuật của Thịnh cô nương tuy thần kỳ, nhưng cũng không phải là vạn năng.

Không chỉ có thể bị lừa dối, mà tu vi tinh thần của Thịnh cô nương cũng không đủ, khi sử dụng Đọc Tâm Thuật, bản thân cũng ở trong trạng thái không phòng bị, một khi gặp phải người có tu vi tinh thần cao thâm rất dễ bị phản phệ.

Cho nên có thể không dùng thì cố gắng đừng dùng đối với cao thủ.

Vô Tình nghe vậy giật mình, khẽ cắn môi mỏng, có chút không tự nhiên nói nhỏ: Nhưng từ trước đến nay ta chỉ gặp phải một mình ngươi là Đọc Tâm Thuật hoàn toàn vô hiệu.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, u u nói: Ta từng giao thủ với Ma

Sư Bàng Ban, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp của hắn đã tu luyện thành công, tinh thần lực thậm chí có thể ảnh hưởng đến hiện thực.

Nếu Thịnh cô nương dùng Đọc Tâm Thuật với hắn, tất nhiên sẽ bị phản phệ, thậm chí có thể bị thôi miên ngược, trở thành con rối của đối phương.

Cao thủ tinh tu bí pháp tinh thần tuy không nhiều, nhưng chỉ cần gặp phải một người, Thịnh cô nương sẽ gặp nguy hiểm.

Thế giới Tống Võ dung hợp nhiều thế giới này rất nguy hiểm.

Không ai biết được liệu có đột nhiên xuất hiện một lão quái vật thần bí nào đó khiến người ta lật thuyền trong mương hay không.

Chương 771

Nhất là lần suýt chút nữa bị thiệt hại khi đối mặt với Bàng Ban ở Tây Hạ, càng khiến hắn cảnh giác.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên dù đã bắt đầu tu tiên, tu vi tiên đạo cũng ngày càng tinh thâm, vẫn luôn duy trì sự cẩn trọng.

Hắn cũng không hy vọng một ngày nào đó Vô Tình vì sơ suất mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vô Tình bỗng nhiên quay đầu lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào con ngươi của Cố Hàn Uyên, ngưng giọng hỏi: Vậy Cố công tử có từng thôi miên ngược ta không.

Đôi mắt đẹp trong trẻo, thuần khiết của Vô Tình nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Sự quan tâm và lo lắng của Cố Hàn Uyên khiến trái tim Vô Tình rung động.

Mặc dù vẫn còn rất có ý kiến với sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, nhưng theo thời gian chung đụng ngày càng dài, lòng nàng cũng ngày càng dao động.

Vô thanh vô tức, nàng đã có không ít hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Nàng không biết vì sao mình lại thẳng thắn, lỗ mãng hỏi câu này như vậy.

Chỉ là sự để tâm trong lòng khiến nàng không kìm được mà làm thế.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như sao trời trước mặt, dường như có thể hút cả hồn phách người ta vào trong đó, một trái tim không hiểu sao đập nhanh hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên từ trong đôi mắt xinh đẹp của Vô Tình đọc được sự căng thẳng tràn đầy.

Trong lòng thầm than: Thật là một cô nương đơn thuần.

Nét mặt lại không đổi sắc trêu đùa: Nếu ta muốn thôi miên ngược Thịnh cô nương, thì bây giờ đã không phải ở đây cùng nàng tra án rồi.

Đây không phải là lời nói dối.

Cố Hàn Uyên thật sự không thôi miên ngược, nhưng lại có ám thị khi phản kích Đọc Tâm Thuật.

Bằng không Vô Tình cũng sẽ không vô cớ nói ra tên thật của mình.

Gương mặt xinh đẹp của Vô Tình nổi lên một vầng hồng.

Nàng vô thức nhìn về phía Tiểu Phi đang được ôm trong lòng.

Trái tim ngượng ngùng không biết sao lại nghĩ đến những lời Tiểu Phi từng nói về việc giao phối.

Có lẽ đúng như Cố Hàn Uyên nói, nếu thật sự bị thôi miên ngược, với sự hiểu biết của nàng về hắn, lúc này mình hẳn là đang nằm trên giường của đối phương mới phải.

Nghĩ như vậy, tâm tình của Vô Tình bỗng nhiên tốt lên rất nhiều.

Sự lạnh lùng trong ánh mắt càng lúc càng nhạt đi, nàng thẳng thắn nói lời cảm ơn: Cảm ơn.

Về sau ta sẽ cẩn thận hơn một chút.

Nàng không nói sau này sẽ tuyệt đối không sử dụng Đọc Tâm Thuật nữa, dù sao đó cũng là vốn liếng để nàng, một người thân mang tàn tật, có thể an thân lập mệnh, sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Nhưng chính vì như vậy, mới cho thấy nàng thật sự đã nghe lọt tai lời của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa đối với một Vô Tình lạnh lùng, cô độc mà nói, thẳng thắn nói lời cảm tạ là một việc rất khó.

Bây giờ lại có thể không có bao nhiêu trở ngại mà nói ra với Cố Hàn Uyên, cũng cho thấy vị trí của hắn trong lòng nàng ngày càng khác biệt.

Sợ rằng không bao lâu nữa, nàng sẽ giao phó cả tấm lòng của mình ra mất.

Thế giới nội tâm của Vô Tình vô cùng cô độc, nàng là một nữ tử khao khát yêu và được yêu.

Bằng không trong truyện gốc cũng sẽ không chỉ vì dùng Đọc Tâm Thuật đọc được trong lòng Lãnh Huyết có sự yêu thích dành cho mình, sau đó liền chậm rãi chấp nhận một cách khó hiểu.

Nhìn qua thì tuyến tình cảm của Vô Tình có vẻ rất đột ngột, nhưng thực tế đó chính là biểu hiện của sự khao khát yêu và được yêu của nàng.

Sự rung động trong lòng mà Cố Hàn Uyên tạo ra cho Vô Tình so với Lãnh Huyết trong truyện gốc còn kịch liệt hơn rất nhiều.

Vì vậy, sự hồi đáp của nàng cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên và Vô Tình hai người như chốn không người vừa trò chuyện, vừa đi theo đám người Tương Long, Lạc Mã đến Lục Phiến Môn, đồng thời trực tiếp đi đến Thiết Huyết đại lao.

Gần đây án kiện xảy ra liên miên, Lục Phiến Môn cũng có chút thiếu nhân lực, đại đa số bộ đầu đều ở bên ngoài tra án.

Nhưng lính canh trong Thiết Huyết đại lao ngược lại vẫn rất nghiêm ngặt.

Chỉ là đối với Cố Hàn Uyên mà nói, vẫn như đi vào chốn không

người.

Vô Tình cũng là lần đầu tiên đến Thiết Huyết đại lao của Lục Phiến Môn, không khỏi tò mò đánh giá xung quanh.

Các trạm gác công khai và bí mật phân bố khắp nơi, cơ quan bẫy rập ẩn giấu càng là vô số.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên dẫn theo nàng, căn bản không thể nào xông vào được.

Mà một khi đã bị giam vào trong đó, càng khó có thể trốn thoát.

Đám người rất nhanh đã đến một nhà tù.

Lạc Mã mở cửa lao ra.

Chỉ thấy một bóng người bị bốn sợi xích sắt khóa chặt tứ chi treo lơ lửng giữa không trung.

Bóng người thân hình mập mạp, tướng mạo xấu xí, quần áo lôi thôi, rất có cảm giác của một tên mập trạch nam ở hậu thế.

Nhưng đôi tay của hắn lại cho người ta một cảm giác không nên thuộc về hắn.

Trắng nõn, tinh xảo, ưu mỹ.

Ngón tay cũng cực kỳ thon dài, khiến người ta vô thức cảm thấy sẽ rất linh hoạt.

Móng tay út rất dài, được cắt tỉa rất đẹp.

Người không biết chỉ cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng chỉ cần biết hắn là Chu Đình, sẽ không còn nghi ngờ gì nữa.

Chu Đình xuất thân từ Lỗ Ban Thần Phủ Môn, được xưng là diệu thủ bậc nhất.

Bất kể là cơ quan, ám khí, công cụ gì hắn đều có thể làm được.

Nhưng Cố Hàn Uyên cũng không mấy tán thành cái danh hiệu Thiên hạ đệ nhất diệu thủ của hắn.

Dù sao thế giới này rất lớn, người tài giỏi cũng rất nhiều.

Người có trình độ vượt qua Chu Đình có lẽ không có, nhưng người tương đương thì cũng không ít.

Đương nhiên trình độ của Chu Đình cũng thật sự rất cao.

Ví dụ như Phùng A Tam, lão lục trong Hàm Cốc Bát Hữu đã trở thành thuộc hạ của Cố Hàn Uyên, còn kém hắn rất nhiều.

Thiên Hạ Đệ Nhất trang đã từng nhiều lần mời chào Chu Đình đều bị từ chối.

Bây giờ Chu Đình bị giam vào Thiết Huyết đại lao của Lục Phiến Môn, Thiên Hạ Đệ Nhất trang lại không có phản ứng gì.

Sợ rằng cũng là đang có ý định đợi đến khi Chu Đình cầu cứu thì sẽ thuận thế mời chào vào trang.

Điều đáng nói là, Thượng Quan Hải Đường, trang chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất trang, người có giao tình rất tốt với Cố Hàn Uyên, một thời gian trước đã ra ngoài làm việc, tạm thời vẫn chưa về kinh.

Bằng không sợ rằng Cố Hàn Uyên vừa mới xuất hiện ở kinh thành, nàng đã tìm đến cửa rồi.

Dù sao Thượng Quan Hải Đường trước đây từng có ước định với Cố Hàn Uyên, nợ hắn một bữa rượu ngon.

Chuyện này tạm thời không đề cập tới.

Chỉ thấy Lạc Mã đẩy Lục Tiểu Phụng đến trước mặt Chu Đình, trầm giọng nói: Ngươi nói ngươi muốn gặp Lục Tiểu Phụng, ta đã mang hắn đến cho ngươi.

Bây giờ có thể nói được rồi chứ.

Diễn biến tiếp theo cũng không khác mấy so với trong truyện.

Trong mắt Chu Đình lóe lên vẻ vui mừng.

Ta không có gì để nói, ta tìm Lục Tiểu Phụng là muốn hắn vì ta mà rửa sạch oan khuất.

Dứt lời, hắn còn như đang thị uy dùng móng tay út mở hết những chiếc còng khóa chặt tứ chi mình.

Thiết Huyết đại lao của Lục Phiến Môn vốn là do Chu Đình thiết kế cơ quan.

Hắn đối với nơi này rõ như lòng bàn tay, nếu thật sự muốn trốn, lúc nào cũng có thể đào thoát.

Chiêu này của Chu Đình quả nhiên khiến Tương Long và Lạc Mã kinh hãi.

Sau đó, Chu Đình và Lục Tiểu Phụng nói chuyện một hồi, thuyết phục Lục Tiểu Phụng giúp đỡ tra án.

Chương 772

Nhưng theo Cố Hàn Uyên, rõ ràng là Lục Tiểu Phụng tự mình thích xen vào chuyện của người khác mà thôi.

Đương nhiên câu nói kia của Chu Đình Nếu không muốn giúp, coi như trước khi chết kết giao một người bạn có lẽ cũng có tác dụng nhất định.

Lục Tiểu Phụng thích kết giao bạn bè, cũng trọng tình trọng nghĩa, nếu đã quyết định kết bạn với Chu Đình, sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.

Nhưng đáng tiếc là đối tượng kết giao của Lục Tiểu Phụng luôn là tốt xấu lẫn lộn, sớm muộn gì cũng sẽ vì thế mà chịu thiệt lớn.

Cố Hàn Uyên thích thú cười một tiếng.

Vô Tình tò mò hỏi: Ngươi cười cái gì.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói: Ta cười thông minh quá sẽ bị thông minh hại, không tin Thịnh cô nương cứ xem tiếp sẽ biết.

Vô Tình nghe vậy có chút nghi hoặc, đối với diễn biến tình hình càng thêm cảm thấy hứng thú.

Thật ra nếu nàng dùng Đọc Tâm Thuật dò xét một phen, sợ rằng cũng có thể phát hiện ra một ít manh mối.

Chỉ là vì lời khuyên của Cố Hàn Uyên, khiến nàng vô thức giảm bớt tần suất sử dụng Đọc Tâm Thuật.

Sau đó, Tương Long, Lạc Mã liền bị Chu Đình lừa đi ra ngoài, để hắn và Lục Tiểu Phụng hai người nói chuyện riêng.

Cố Hàn Uyên và Vô Tình tự nhiên vẫn ở lại tại chỗ, nghe hai người Chu Đình ở bên cạnh nói chuyện.

Đầu tiên là giải thích quá trình vụ án tiền giả của Đại Thông tiền trang, tiếp theo thấp giọng bàn bạc một hồi.

Cuộc đối thoại của hai người tự nhiên không thoát khỏi tai mắt của Cố Hàn Uyên và Vô Tình.

Vô Tình càng nghe ánh mắt càng sáng, lẩm bẩm: Chu Đình đây là muốn Lục Tiểu Phụng phối hợp với hắn dẫn xà xuất động.

Mọi chuyện quả đúng như Vô Tình nói.

Lục Tiểu Phụng sau khi ra khỏi phòng giam liền bắt đầu lừa gạt hai người Tương Long, Lạc Mã.

Hắn nói Chu Đình đã nói cho hắn biết, thiên hạ có thể làm giả ấn bản do hắn chế tạo chỉ có đồng môn sư huynh của hắn là Nhạc Thanh.

Mà Lạc Mã lại nói Nhạc Thanh đã chết vì bệnh dịch, hơn nữa tro cốt còn được thờ phụng ở Vân Gian Tự ngoài thành.

Lục Tiểu Phụng không tin Nhạc Thanh đã chết, tiếp đó liền chuyển trọng tâm câu chuyện sang con gái của Nhạc Thanh.

Lục Tiểu Phụng đầy ẩn ý nói: Con gái của Nhạc Thanh trước ngực bẩm sinh có một nốt ruồi đen, Nhạc Thanh liền ở trên đó sửa lại, xăm thành hình một cái búa.

Bởi vì búa rìu chính là tiêu chí của Lỗ Ban Thần Phủ Môn.

Lạc Mã nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng mờ ảo.

Sau đó liền đưa cho Lục Tiểu Phụng mấy tờ ngân phiếu giả rồi để hắn tùy ý rời đi, đồng thời ngầm chấp nhận việc Lục Tiểu Phụng giúp đỡ tra án.

Cố Hàn Uyên đẩy xe lăn, ôn tồn nói với Vô Tình đang ngồi trầm tư trên đó: Thịnh cô nương nhìn ra được gì không.

Chu Đình và Lục Tiểu Phụng là muốn mượn người con gái hư cấu của Nhạc Thanh để dẫn dụ kẻ chủ mưu đứng sau.

Nếu kẻ chủ mưu biết được tin tức, nhất định sẽ tìm người đóng giả con gái của Nhạc Thanh để đánh lạc hướng hoặc sắp xếp người chịu tội thay.

Cứ như vậy, việc truy tra của Lục Tiểu Phụng sẽ có đột phá khẩu.

Vô Tình nhíu đôi mày thanh tú, mắt lộ vẻ trầm tư, trong miệng lại vô thức trả lời câu hỏi của Cố Hàn Uyên.

Chút bất tri bất giác, quan hệ của hai người đã thân thiết hơn rất nhiều, hoàn toàn không còn cảm giác chống cự, từ chối người khác ngàn dặm như lúc ban đầu nữa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên ấm áp, ôn tồn khen: Thịnh cô nương quả nhiên thông tuệ, vậy ngoài chuyện đó ra thì sao.

Kết quả lại nhận được một cái liếc mắt xem thường của Vô Tình.

Đồng thời, một vầng hồng cũng trước sau như một leo lên gương mặt xinh đẹp của nàng.

Vô Tình dường như đã dần dần quen với sự tán thưởng của Cố Hàn Uyên.

Sau khi liếc mắt để che giấu sự ngượng ngùng, tâm tư của nàng lại quay trở về vụ án.

Nàng hơi nghi hoặc nói: Có một chuyện khiến ta có chút để tâm.

Chuyện gì.

Vô Tình do dự nói: Chẳng biết tại sao, luôn cảm thấy Tương Long và Lạc Mã có một cảm giác không hài hòa.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, cười khẽ hỏi: Ồ.

Vì sao lại nói vậy.

Vô Tình lắc đầu nói: Ta cũng nói không rõ, là trực giác thôi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút khó hiểu.

Vô Tình tuy không dùng Đọc Tâm Thuật, cũng không phải là vô dụng.

Cái gọi là trực giác sợ rằng cũng là hệ quả của việc sử dụng Đọc Tâm Thuật trong thời gian dài, khiến nàng nhạy cảm hơn với cảm xúc và ác ý.

Nhưng loại phán đoán không có căn cứ này cũng thật sự có chút làm khó nàng.

Cố Hàn Uyên trêu đùa nói: Người ta thường nói, cô gái càng xinh đẹp, trực giác lại càng chuẩn.

Thịnh cô nương ngược lại rất phù hợp với quy luật này.

Gương mặt xinh đẹp của Vô Tình ửng đỏ, gắt giọng: Lại nói bậy bạ.

Cố công tử cũng cảm thấy bọn họ có vấn đề sao.

Lời nói của Cố Hàn Uyên tuy đều là đang khen ngợi nàng, nhưng cũng đã để lộ ra quan điểm của hắn là nhất trí với nàng.

Điều này khiến Vô Tình không hiểu sao có một loại vui sướng.

Niềm vui được công nhận và niềm vui của sự ăn ý.

Chỉ là lúc này nàng vẫn còn kiêu ngạo không thể nào thản nhiên tiếp nhận.

Cố Hàn Uyên cũng không tiếp tục trêu chọc Vô Tình nữa, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: Hướng nghi ngờ của Thịnh cô nương là đúng, chỉ là vì ở trong một môi trường rộng rãi như Thần Hầu phủ, nên nhất thời không phản ứng kịp mà thôi.

Vô Tình nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Hàn Uyên, tim đập không khỏi có chút gia tốc.

Cố Hàn Uyên ở trước mặt nàng luôn là một bộ dạng có phần vô lại.

Bây giờ nghiêm túc, khó tránh khỏi có thêm rất nhiều cảm giác tương phản.

Huống chi Cố Hàn Uyên vốn đã phong thái tuấn lãng, cho dù Vô Tình không phải là người quá để ý tướng mạo nam tử, lúc này cũng khó tránh khỏi bị hấp dẫn.

Để che giấu sự ngượng ngùng, nàng đành phải càng thêm tập trung vào vụ án trước mắt.

Nhưng tai của nàng cũng đã bất tri bất giác đỏ lên vài phần.

Đôi mắt đẹp của Vô Tình lóe lên vài phần quang mang, tò mò hỏi: Xin lắng tai nghe.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt giải thích: Hoàn cảnh của Thần Hầu phủ rộng rãi, đối với nhân sĩ giang hồ cũng không có bao nhiêu thành kiến.

Nhưng Lục Phiến Môn quy củ sâm nghiêm, còn có chức trách quản lý chuyện giang hồ, sao lại đơn giản đồng ý để cho nhân sĩ giang hồ giúp đỡ tra án.

Vạn nhất nếu thật sự để cho nhân sĩ giang hồ phá được án, chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao.

Tương Long, Lạc Mã hai người đều là Kim Y Bộ Đầu có kinh nghiệm phá án, cho dù mình không phá được án, cũng không nên đồng ý để Chu Đình cho Lục Tiểu Phụng giúp đỡ tra án mới phải.

Bằng không sau này cho dù thành công phá án, công lớn hơn tội, Bộ Thần cũng sẽ có ý kiến với hai người.

Tương Long, Lạc Mã ở thế giới này trong Lục Phiến Môn quyền uy cũng không lớn như trong truyện gốc.

Bọn họ thậm chí còn không được tính là cao tầng của Lục Phiến Môn, rất nhiều chuyện đều không có tư cách một lời quyết định.

Cho nên Cố Hàn Uyên mới dám khẳng định, phía sau Lạc Mã chắc chắn có kẻ chủ mưu sâu hơn chống lưng.

Vô Tình nghe vậy nhất thời bừng tỉnh: Chẳng trách thái độ của Tương Long vừa do dự lại vừa chống cự, hơn nữa trong lời nói có nhiều sự không tín nhiệm.

Nói như vậy, Lạc Mã có vấn đề.

Cố Hàn Uyên gật đầu tán thành: Thái độ của Tương Long là bình thường, nhưng Lạc Mã lại rất khác thường.

Không chỉ cả quá trình đều đang khiêu khích Lục Tiểu Phụng, mà thái độ còn rất khinh thị, mơ hồ còn có chút đắc ý không cho là đúng.

Hơn nữa khi nhắc đến con gái của Nhạc Thanh, phản ứng của Lạc Mã cũng rất đột ngột, có phần quá gấp gáp.

Vô Tình hiểu ra: Thì ra là thế, thảo nào ta có cảm giác không hài hòa.

Lạc Mã quả nhiên có vấn đề.

Nói xong còn cố ý nhìn về phía Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp hơi lóe sáng.

Cố Hàn Uyên còn ưu tú hơn trong tưởng tượng của nàng, sức quan sát xuất chúng và trí tuệ nhạy bén này khiến người ta thán phục.

Cho dù không có phần võ công tuyệt thế kia, hắn cũng là kiêu hùng hiếm có dưới gầm trời này.

Tốc độ tim đập của Vô Tình lại tăng nhanh một chút.

Nàng càng thêm lý giải những cô gái như thiêu thân lao đầu vào lửa vì Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của Vô Tình, trong lòng hơi cảm thấy vui sướng.

Dựa vào sự hiểu biết về tình tiết truyện và năng lực tình báo của Địa Võng để khoe khoang một phen, vẫn là có chút thu hoạch.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Cho nên Lạc Mã cho dù không phải chủ mưu, cũng là đồng lõa.

Vụ án làm giả tiền giấy Đại Thông lớn như vậy, nếu không có nội ứng trong nha môn giúp che đậy dấu vết thì rất dễ dàng để lại sơ hở.

Hơn nữa nội ứng e rằng không chỉ có một.

Vô Tình nghe vậy ngầm hiểu, thấp giọng nói: Nội bộ Đại Thông tiền trang có vấn đề.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Chính là vậy.

Hơn nữa địa vị không thấp.

Vô Tình nhíu mày, trầm giọng hỏi: Có thể cài nội ứng có địa vị không thấp vào Đại Thông tiền trang, còn có thể thao túng Kim Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn làm việc cho mình, thân phận của kẻ chủ mưu này nhất định không đơn giản.

Cố Hàn Uyên u u than thở: E là cho dù thật sự tra ra chủ mưu, Thần Hầu phủ cũng chưa chắc dám động thủ bắt người.

Trừ phi có thể nắm giữ được chứng cứ như núi.

Môi anh đào của Vô Tình mím lại, tuy trong lòng không vui, nhưng lại rất tán thành cách nói của Cố Hàn Uyên.

Manh mối hiện tại chỉ hướng đến những kẻ có hiềm nghi lớn là quan lớn triều đình hoặc hoàng thân quốc thích.

Với cách làm việc cẩn trọng của Gia Cát Chính Ngã, quả thật sẽ không tùy tiện động thủ.

Nhưng quá trình thu thập chứng cứ lại rất dễ làm hỏng thời cơ.

Chương 773

Cố Hàn Uyên bỗng giật mình, nhíu mày.

Phía sau hai người có người bước nhanh đuổi theo, từ xa hô lớn: Vị cô nương này xin dừng bước.

Chỉ thấy người nọ vận trang phục của một phú gia công tử, tay cầm quạt xếp, dung mạo có phần tuấn tú, khí chất tao nhã lịch sự, khiến người ta vô thức liền nảy sinh cảm giác gần gũi.

Thoạt nhìn, y dường như là một quý công tử vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ánh mắt của đối phương hơi lộ vẻ ảm đạm, trống rỗng không có tiêu cự.

Người nọ hóa ra lại là một người mù khiến người ta tiếc hận.

Bất quá lúc này Vô Tình dường như vẫn chưa phát giác đối phương là người mù.

Nàng càng để tâm là vì sao đối phương lại phát hiện ra mình.

Trước đó Cố Hàn Uyên đã mang nàng vào Thiết Huyết đại lao của Lục Phiến Môn như chốn không người, nên bây giờ nàng cực kỳ tin tưởng vào năng lực của Cố Hàn Uyên.

Lúc này thấy vậy khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Nàng nghi hoặc hỏi: Cố công tử, đây là chuyện gì xảy ra.

Vô Tình vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên đã giải trừ tinh thần ám thị.

Nhưng lời nói nghi vấn của người nọ lại phá vỡ phỏng đoán của nàng.

Ử.

Nơi đây còn có một vị công tử sao.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn nam tử mang theo khí tức ôn nhu bình thản trước mắt.

Trong lòng thầm than: Trời cao đóng của người một cánh cửa, ắt sẽ mở ra cho người một cửa sổ khác.

Đây là lần đầu tiên có người có thể ở một trình độ nhất định bỏ qua tinh thần ám thị của hắn.

Đồng thời người này cũng không phải cao thủ tuyệt đỉnh gì, cũng không có tu vi tinh thần cao thâm đến mức nào.

Chính vì như vậy, mới càng khiến người ta thêm bất ngờ.

Bất quá nghĩ đến thân phận của đối phương, Cố Hàn Uyên lại cảm thấy rất hợp lý.

Hắn nhẹ cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Nam tử nghe vậy sững ra, mặt hiện vẻ kinh hỉ nói: Thì ra là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử.

Tại hạ Hoa Mãn Lâu, đã ngưỡng mộ đại danh Cố công tử từ lâu.

Nam tử chính là Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu yêu hoa tươi, yêu sinh mệnh, yêu thế giới này tha thiết.

Điều hấp dẫn nhất trên người y, không phải tướng mạo, không phải tài năng, không phải gia thế, mà là trái tim dịu dàng và bao dung vạn vật ấy.

Có người cho rằng y là Phật từ bi, cứu khổ cứu nạn, phủi nhẹ bụi trần.

Nhưng thực ra y là người, một người dễ gần hơn Phật.

Ở cùng y, ngươi sẽ xấu hổ, thấy mình thua kém, nhưng khi nhớ tới y, trong lòng lại tràn đầy yêu thương và vui sướng.

Tất cả những điều đó đều do y đang lan tỏa đến ngươi.

Hoa Mãn Lâu chính là một người giống nhân vật chính hơn cả nhân vật chính như vậy.

Nhưng người như vậy lại khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Dù sao sự ôn nhu và lương thiện của Cố Hàn Uyên ngoài mặt đối với vài người có hạn ra, thì phần lớn thời điểm chẳng qua chỉ là kỹ năng diễn xuất giả dối.

Đồ giả gặp đồ thật, tự nhiên sẽ có cảm giác bài xích.

Nhưng càng là như vậy, Cố Hàn Uyên lại càng có một loại dục vọng muốn phá hoại.

Không biết sau khi đập nát cuộc đời của Hoa Mãn Lâu thành từng mảnh, y còn có thể tiếp tục yêu thế giới này hay không.

Trong đôi con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên là sự lạnh lẽo băng giá chưa từng có.

Tâm tư u ám của hắn không ai hay biết.

Vô Tình lại kinh hô: Thiếu đông gia của Đại Thông tiền trang, Hoa Mãn Lâu.

Cũng không trách Vô Tình lại kinh ngạc như thế.

Dù sao hai người đều có điểm tương đồng là tàn tật.

Một người hai chân tàn tật, một người hai mắt mù.

Tương đối mà nói, Hoa Mãn Lâu còn thảm hơn một chút.

Bất quá so với Vô Tình luôn canh cánh trong lòng, hận đời, quái gở lạnh lùng, thì Hoa Mãn Lâu lại lạc quan hơn nhiều.

Con người ta cuối cùng sẽ kính nể những người có thể làm được những việc mình không làm được.

Vì vậy sau khi Vô Tình biết chuyện của Hoa Mãn Lâu, liền cảm thấy vô cùng bội phục y.

Nàng tuy hai chân tàn tật, nhưng cũng không phải hoàn toàn bại liệt.

Dưới thân không chỉ có chiếc xe lăn được chế tạo tỉ mỉ để đi lại, mà năng lực tinh thần ý niệm xuất chúng còn có thể khống chế cơ thể mình phiêu phù di động lúc cần thiết.

Nhưng Hoa Mãn Lâu lại vĩnh viễn không thể nhìn thấy bất kỳ màu sắc nào.

Chỉ có thể đi nghe, đi ngửi.

Đại Thông tiền trang là do triều đình và Hoa gia hợp tác mở.

Vì vậy nói Hoa Mãn Lâu là thiếu đông gia của Đại Thông tiền trang là hợp tình hợp lý.

Hoa Mãn Lâu ôn hòa cười nói: Xin hỏi có phải là Vô Tình cô nương của Thần Hầu phủ không.

Vô Tình hiếm khi không tỏ ra lạnh lùng quái gở từ chối người khác ngay từ đầu.

Nàng ôn hòa nói: Vô Tình ra mắt Hoa công tử.

Cố Hàn Uyên cũng nhàn nhạt nói: Hoa công tử mắt tuy mù nhưng tâm không mù.

Hơn nữa khứu giác và thính giác lại là thiên hạ nhất tuyệt.

Sự thật đúng là như vậy.

Hoa Mãn Lâu không bị tinh thần ám thị của Cố Hàn Uyên ảnh hưởng, chính là nhờ vào khứu giác và thính giác gần như đã đạt đến đỉnh cao của mình.

Hơn nữa tinh thần ám thị của Cố Hàn Uyên hôm nay vốn lấy thị giác quấy nhiễu làm chủ, thính giác là phụ.

Ảnh hưởng đến khứu giác chỉ có thể nói là có còn hơn không.

Hoa Mãn Lâu mắt mù, ngược lại đã che đi những thông tin thừa thãi, nên chịu ảnh hưởng từ tinh thần ám thị của Cố Hàn Uyên là cực nhỏ.

Bất quá khứu giác của Hoa Mãn Lâu ở chỗ Cố Hàn Uyên cũng bị giảm đi rất nhiều, thậm chí có thể nói là vô dụng.

Bởi vì Vạn Tượng Âm Dương Quyết của Cố Hàn Uyên khiến quanh thân hắn quanh năm che lấp một tầng hộ thể chân khí.

Ngoài việc giảm bớt thương tổn từ bên ngoài, che đậy bụi bẩn, nó cũng ngăn chặn khí tức của bản thân.

Cho nên Hoa Mãn Lâu mới chỉ phát hiện ra Vô Tình, mà không thể nhận ra sự tồn tại của Cố Hàn Uyên.

Hoa Mãn Lâu nho nhã mỉm cười nói: Cố công tử quá khen rồi.

Tại hạ lúc trước không thể nhận ra sự tồn tại của Cố công tử, không hổ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên danh dương thiên hạ.

Vụ án ngân phiếu giả của Đại Thông đã mang đến tổn thất rất lớn cho Hoa gia.

Tiến triển của vụ án cũng gắn liền với tương lai của Hoa gia.

Nếu không thể xử lý tốt, Hoa gia có thể suy tàn đến mức không gượng dậy nổi.

Vì vậy ngoài gia chủ Hoa Như Lệnh tuổi tác quá cao, đi lại không tiện, thì mấy người con trai của ông đều được phái ra ngoài hiệp trợ điều tra vụ án này.

Hoa Mãn Lâu xếp thứ bảy trong số anh em nhà họ Hoa, vì vậy cũng được gọi là Hoa Thất Đồng.

Y lập tức liên lạc với Lục Phiến Môn, và được chấp thuận hiệp trợ điều tra.

Vì vậy y cũng biết trước việc Chu Đình tìm kiếm Lục Tiểu Phụng.

Bất quá y không có tư cách tiến vào Thiết Huyết đại lao của Lục Phiến Môn.

Chỉ có thể đợi sau khi Lục Tiểu Phụng và Cố Hàn Uyên rời đi mới tiến vào Lục Phiến Môn hỏi thăm tiến triển.

Sau khi Hoa Mãn Lâu biết được chuyện đã xảy ra từ miệng Tương Long, Lạc Mã, liền chuẩn bị đuổi theo Lục Tiểu Phụng, bí mật quan sát xem hắn định tra án thế nào.

Nhưng lại bỗng nhiên ngửi thấy khí tức còn lưu lại của Vô Tình, điều này làm y vô cùng kinh ngạc.

Sau khi hỏi thăm, lại càng biết được từ miệng Tương Long, Lạc Mã rằng trước đó không có nữ tử nào tiến vào Lục Phiến Môn.

Chương 774

Điều này càng khiến Hoa Mãn Lâu cảm thấy tò mò, mới men theo khí tức đi theo.

Lúc này biết được Cố Hàn Uyên cũng ở đây, y nhất thời hiểu ra hai người lẻn vào Lục Phiến Môn là dựa vào thủ đoạn của Cố Hàn Uyên.

Hoa Mãn Lâu thán phục thủ đoạn của Cố Hàn Uyên, đồng thời cũng ngầm hiểu mà không vạch trần.

Sự thấu tình đạt lý này của Hoa Mãn Lâu cũng là một phần sức hấp dẫn của y.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên lại không mấy cảm kích, giọng điệu lạnh lùng nói: Bất quá có một chuyện, Hoa công tử lại khiến tại hạ có chút không vui.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy sững ra, vội hỏi: Xin hỏi là chuyện gì.

Nếu tại hạ có chỗ nào làm không đúng, cũng xin Cố công tử thứ lỗi.

Y không hề cứng đầu cãi lại.

Không chỉ vì địa vị giang hồ giữa hai người chênh lệch rất lớn, mà còn vì Hoa Mãn Lâu đang trông cậy Cố Hàn Uyên có thể giúp phá án.

Danh tiếng của Cố Hàn Uyên khiến hắn đáng tin cậy hơn Lục Tiểu Phụng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên gần như tuyên thệ chủ quyền mà lạnh lùng nói: Xin đừng tùy tiện ngửi mùi hương trên người Vô Tình cô nương, bằng không tại hạ sẽ nổi giận đấy.

Thái độ và lời nói của Cố Hàn Uyên khiến cả bầu không khí cũng vì đó mà ngưng đọng.

Hoa Mãn Lâu xấu hổ đến mức nhất thời không biết làm sao.

Mà Vô Tình càng xấu hổ đến mức mặt cười đỏ bừng, oán trách mắng: Phi.

Lại nói năng hồ đồ.

Nói xong nàng vươn nắm tay thanh tú, xấu hổ đấm nhẹ vào đầu gối Cố Hàn Uyên một cái.

Cử động giống như đùa giỡn này cực kỳ không hợp với tính tình trong trẻo lạnh lùng của nàng.

Cũng đang nói rõ quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên ngày càng thân thiết.

Nếu là lúc hai người mới quen biết, Cố Hàn Uyên dám đùa giỡn nàng như vậy, e rằng nhận được sẽ là mấy cây phi châm chứa đầy tức giận.

Nói một cách nghiêm túc, lời chỉ trích của Cố Hàn Uyên có chút cố tình gây sự.

Bắt một người mù không được đi ngửi, có khác gì yêu cầu người bình thường không được đi nhìn nàng.

Chỉ là Cố Hàn Uyên dùng từ ác ý hơn một chút mà thôi.

Nếu tin đồn Hoa Mãn Lâu luôn đi khắp nơi ngửi mùi hương của nữ tử lan truyền ra ngoài, thanh danh của y có thể sẽ bị hủy hoại.

Vô Tình không khỏi thầm nghĩ: Cố công tử đây là ghen sao.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng ý xấu hổ lại càng tăng thêm vài phần, lại có một loại tâm tình không rõ đang dâng trào.

Đó là cảm giác vui sướng khi được người khác để ý.

Vô Tình cố nén ý xấu hổ giải thích: Hoa công tử xin lỗi, hắn người này luôn thích trêu đùa ta như vậy.

Thực ra đối với Hoa công tử không có ác ý gì đâu.

Lời giải thích của Vô Tình thoạt nhìn dường như chỉ là để hóa giải sự xấu hổ, thực ra cũng là đang bảo vệ Cố Hàn Uyên.

Dù sao danh tiếng của Hoa Mãn Lâu luôn rất tốt.

Việc phỉ báng như vậy không chỉ gây ảnh hưởng lớn đến Hoa Mãn Lâu, mà cũng sẽ tổn hại đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Vô Tình theo bản năng bảo vệ khiến Cố Hàn Uyên rất vui mừng, khóe miệng cũng không khỏi cong lên một vòng cung.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, chờ đợi phản ứng của y.

Đây vốn là sự thăm dò của hắn.

Không chỉ là thăm dò Vô Tình, cũng là đang thử Thám Hoa Mãn Lâu.

Đồng thời cũng đang che giấu bản tính của mình.

Hai mắt mù của Hoa Mãn Lâu nhạy cảm hơn người thường.

Khó có thể bảo đảm y sẽ không nhận ra điều gì trong quá trình tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Chẳng bằng bày tỏ địch ý trước, dẫn dắt hướng suy nghĩ của y về phía tranh giành tình cảm.

Đối với một quân tử chân chính như Hoa Mãn Lâu mà nói, cách làm như vậy ngược lại càng tỏ ra là người có tính tình thật.

Quả nhiên.

Hoa Mãn Lâu mặt lộ vẻ bừng tỉnh.

Không hề để ý đến sự tổn thương trong lời nói của Cố Hàn Uyên, áy náy nói: Xin lỗi, thì ra Vô Tình cô nương cũng là hồng nhan tri kỷ của Cố công tử.

Tại hạ sau này sẽ chú ý một chút.

Trong lòng y không chỉ không để ý đến sự phỉ báng của Cố Hàn Uyên, ngược lại cảm thấy Cố Hàn Uyên rất tương xứng với lời đồn, phong lưu đa tình đồng thời cũng cực kỳ để tâm đến hồng nhan tri kỷ bên cạnh mình.

Hoa Mãn Lâu thầm nghĩ, chuyện này tạm thời không bàn, trong quá trình tiếp xúc với Cố Hàn Uyên cần phải đặc biệt chú ý điểm này.

Bằng không nếu vô duyên vô cớ trở thành địch nhân thì chẳng phải oan uổng sao.

Vô Tình không khỏi mặt cười ửng đỏ giải thích một câu: Ta mới không phải hồng nhan tri kỷ của hắn.

Đáng tiếc Hoa Mãn Lâu chỉ nhàn nhạt mỉm cười, căn bản không nghe lọt tai.

Vô Tình thấy thế càng thêm ngượng ngùng, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Huống chi Cố Hàn Uyên có hảo cảm và để ý đến nàng vốn là chuyện rõ như ban ngày.

Tự lừa dối mình lại có ý nghĩa gì.

Nàng đành phải mặt mang vẻ đỏ ửng quay đầu đi, không để ý tới hai người.

Cố Hàn Uyên buồn cười liếc nhìn Vô Tình đang giả làm đà điểu.

Mục đích thăm dò đã đạt được, vì vậy cũng thuận lý thành chương xuống thang nói: Hoa công tử quả nhiên là người khiêm tốn, ngược lại là tại hạ đã tiểu nhân một hồi.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy không để tâm mà ôn hòa cười nói: Cố công tử quá khen rồi.

Cố công tử cũng là quá để ý Vô Tình cô nương mà thôi, tại hạ có thể lý giải.

Ngược lại có chút ngưỡng mộ tính tình thật của Cố công tử.

Cố Hàn Uyên làm ác nhân, còn được người ta bội phục, đúng là màn quân tử khả khi dĩ phương quân tử có thể bắt nạt bằng lẽ phải.

Mà Hoa Mãn Lâu chẳng phải chính là người quân tử nhất đó sao.

Cố Hàn Uyên bốc thuốc đúng bệnh hiệu quả còn tốt hơn trong tưởng tượng.

Thái độ đương nhiên hiền hòa hơn nhiều, nói: Không biết Hoa công tử gọi chúng ta lại có chuyện gì.

Thấy rốt cuộc đã nói đến chính sự, Hoa Mãn Lâu không khỏi thở phào một cái.

Nói chuyện với Cố Hàn Uyên vẫn đủ khiến y cảm thấy đau đầu.

Một mặt là y hiện đang có việc cầu người, mặt khác địa vị danh tiếng của Cố Hàn Uyên hôm nay quá cao.

Sợ không cẩn thận đắc tội đối phương.

Nhất là sau chuyện vừa rồi, Hoa Mãn Lâu tự nhận đã thăm dò được tính tình của Cố Hàn Uyên.

Ngoài việc Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình cần phải chú ý thêm, tránh đạp phải mìn, thì các phương diện khác ngược lại cũng không cần quá cẩn thận.

Hoa Mãn Lâu ôn hòa hỏi: Cố công tử và Vô Tình cô nương cũng đang truy tra vụ án ngân phiếu giả của Đại Thông sao.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Thần Hầu phủ vốn có chức trách tra án, tại hạ lại đang giúp đỡ Vô Tình cô nương.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy vui vẻ nói: Cố công tử đồng ý giúp đỡ thì không còn gì tốt hơn.

Không biết có manh mối gì không.

Y ngược lại không hề để tâm Cố Hàn Uyên chỉ giúp Vô Tình.

Chỉ cần có thể sớm phá án, bên nào phá án cũng không quan trọng.

Mà năng lực của Cố Hàn Uyên đúng là một sự trợ giúp lớn.

Cố Hàn Uyên không nói thẳng manh mối, ngược lại khẽ cười hỏi: Hoa công tử đã gặp Lục Tiểu Phụng rồi chứ.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy nhíu mày, nhàn nhạt nói: Đúng là đã gặp qua.

Bất quá người này lỗ mãng giảo hoạt, tại hạ không tin được.

Hình tượng lãng tử không gò bó của Lục Tiểu Phụng quả thực rất khó để một người khiêm tốn như Hoa Mãn Lâu có ấn tượng tốt ban đầu.

Vô Tình nghe vậy lại tức giận liếc mắt.

Trong mắt nàng, còn có thể có người nào tùy tiện giảo hoạt hơn Cố Hàn Uyên sao.

Bất quá nghĩ kỹ lại, lại phát hiện điểm khác biệt giữa Cố Hàn Uyên và Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng là lúc nào cũng mang dáng vẻ lang thang không gò bó.

Mà Cố Hàn Uyên dường như chỉ khi đối mặt với nàng mới tỏ ra lỗ mãng giảo hoạt.

Những lúc khác ngược lại cũng không thiếu vẻ đứng đắn.

Nhất là nghĩ đến biểu cảm chăm chú suy tư lúc trước của Cố Hàn Uyên, càng khiến lòng người rung động.

Chương 775

Nghĩ như vậy, vẻ đỏ ửng trên mặt đẹp của Vô Tình vất vả lắm mới tan đi dường như lại có dấu hiệu trỗi dậy.

Vô Tình bên kia đang chìm đắm trong tâm tư thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên thì trầm giọng nói: Nếu đã như vậy, vậy thì nói với Hoa công tử một chút về manh mối chúng ta phát hiện ra.

Cố Hàn Uyên đem những suy đoán lúc trao đổi với Vô Tình trước đó nói lại cho Hoa Mãn Lâu một lần, bất quá lại cố tình lướt qua khả năng tồn tại một hắc thủ sau màn sâu hơn.

Thứ nhất là để tránh Hoa Mãn Lâu quá chính trực, làm phức tạp thêm chuyện.

Thứ hai cũng có ý định ngầm gài bẫy cho Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy sắc mặt ngưng trọng hỏi: Thì ra là thế, Cố công tử và Vô Tình cô nương hoài nghi Đại Thông tiền trang của chúng ta có nội gián.

Bất luận là nghi ngờ của Lạc Mã hay là nội ứng bên trong Đại Thông tiền trang đều là tin tức xấu cực lớn.

Nếu thật sự như Cố Hàn Uyên nói, thì cuộc điều tra của bọn họ chẳng khác nào bị phơi bày dưới mí mắt đối phương.

Như vậy sao có thể có tiến triển được.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Chính là vậy, hơn nữa địa vị của người này không thấp.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói: Tại hạ tuy trong lòng không muốn nghi ngờ, nhưng nếu Cố công tử đã hoài nghi, vậy thì theo tại hạ đi một chuyến đến Đại Thông tiền trang đi.

Sắc mặt y trầm ngưng, hiển nhiên đã có đối tượng hoài nghi.

Sau đó Cố Hàn Uyên và Vô Tình liền đi theo Hoa Mãn Lâu đến Đại Thông tiền trang.

Ba người vừa tới Đại Thông tiền trang, vừa vặn gặp cảnh Lục Tiểu Phụng dùng ngân phiếu giả đổi ngân phiếu mệnh giá nhỏ và tiền mặt.

Chưởng quỹ của Đại Thông tiền trang họ Tiền.

Thân hình to béo, thái độ hiền lành.

Khiến người ta vô thức có cảm giác thân thiết, tựa như một thương nhân cực kỳ phúc hậu.

Khi phát hiện Lục Tiểu Phụng cầm ngân phiếu giả đến đổi, không những không từ chối, còn tươi cười mau chóng đổi tiền mặt cho hắn.

Tóm lại trên bề mặt không ai có thể nhìn ra trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Đại Thông tiền trang đã tổn thất mấy ngàn lượng.

Một màn này lọt vào mắt Cố Hàn Uyên và Vô Tình, cũng bị Hoa Mãn Lâu nghe vào tai.

Sau khi Lục Tiểu Phụng rời đi, Hoa Mãn Lâu nhíu mày hỏi: Cố công tử, ngài thấy ý đồ của Lục Tiểu Phụng thế nào.

Cũng khó trách Hoa Mãn Lâu cảm thấy bất mãn với Lục Tiểu Phụng.

Dù sao trong cảnh vừa rồi, Lục Tiểu Phụng giống như một kẻ tiểu nhân tham lam.

Trên thực tế trong kịch tình, nếu không phải Hoa Mãn Lâu trong quá trình tiếp xúc sau này cảm nhận được bản tính trọng tình trọng nghĩa của Lục Tiểu Phụng, thì rất khó trở thành bạn bè.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Đả thảo kinh xà.

Lục Tiểu Phụng đúng là một người thông minh tuyệt đỉnh, e rằng cũng đã hoài nghi chưởng quỹ của Đại Thông tiền trang rồi.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy sắc mặt có chút khó coi.

Y thật lòng không hy vọng Tiền chưởng quỹ, người chịu ơn lớn của Hoa gia, lại là tên nội gián kia.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Rốt cuộc có phải hay không, thăm dò một phen sẽ biết.

Ba người đi vào Đại Thông tiền trang.

Tiền chưởng quỹ nhìn thấy Hoa Mãn Lâu, quả nhiên có chút kinh hoảng.

Bất quá hắn che giấu rất tốt, giả vờ rầu rĩ nói sang chuyện khác: Thiếu đông gia, vừa rồi lại có một người cầm ngân phiếu giả đến đổi tiền.

Vì không ảnh hưởng đến uy tín của Đại Thông tiền trang, không thể làm gì khác hơn là đổi cho hắn.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy không phải kế lâu dài a.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy khẽ gật đầu nói: Ngươi làm rất tốt.

Vụ án sẽ mau chóng được phá, ngươi không cần quá lo lắng.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhàn nhạt nói: Bản in ngân phiếu Đại Thông do Chu Đình chế tạo chỉ có đồng môn Nhạc Thanh mới có thể phỏng chế.

Tuy có tin đồn Nhạc Thanh đã chết vì ôn dịch, nhưng dù sao cũng không có ai nhìn thấy thi thể của hắn, vì vậy rất có thể chỉ là giả chết.

Mà Chu Đình đã đem manh mối về con gái Nhạc Thanh báo cho Lục Tiểu Phụng vừa mới đến đổi tiền mặt, chỉ cần tìm được con gái Nhạc Thanh, nghĩ rằng chân tướng sẽ sáng tỏ.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy hơi biến sắc.

Bởi vì thời gian vội vàng, Lạc Mã vẫn chưa thông báo cho hắn.

Lúc này đột nhiên nghe nói khó tránh khỏi có chút kinh hoảng.

Dù sao Nhạc Thanh và con gái Nhạc Thanh đều bị hắn khống chế.

Nhưng để tránh Nhạc Thanh chó cùng rứt giậu, hắn vẫn chưa hạn chế con gái Nhạc Thanh quá nhiều.

Nếu Lục Tiểu Phụng dựa vào manh mối Chu Đình cung cấp tìm được con gái Nhạc Thanh, chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao.

Tiền chưởng quỹ vẫn còn chút tâm cơ.

Tuy lúc đầu có chút kinh hoảng, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, nghi ngờ hỏi: Xin hỏi vị công tử này là.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười giới thiệu: Vị này chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử.

Tiền chưởng quỹ không khỏi kinh hô: Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Người có tên, cây có bóng.

Tên của Cố Hàn Uyên có sức uy hiếp cực lớn.

Sức nặng của lời nói từ miệng người bình thường và từ miệng Cố Hàn Uyên tự nhiên khác nhau.

Huống chi Cố Hàn Uyên vẫn là nhân vật mà người đứng sau Tiền chưởng quỹ cực kỳ chú ý.

Nếu Cố Hàn Uyên đều tán thành cái gọi là manh mối có thể tìm được con gái Nhạc Thanh, hiển nhiên không thể là giả.

Điều này khiến Tiền chưởng quỹ càng thêm kinh hoảng, ánh mắt lóe lên dao động.

Hoa Mãn Lâu trong lòng cảm thấy nặng nề, y tuy không nhìn thấy, nhưng thính lực lại cực tốt.

Tiếng tim đập điên cuồng của Tiền chưởng quỹ đã bại lộ trong tai y.

Manh mối về con gái Nhạc Thanh và sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên đều làm hắn căng thẳng và kinh hoảng.

Hầu như đã có thể kết luận Tiền chưởng quỹ có vấn đề.

Điểm này cũng bị Vô Tình phát hiện.

Ánh mắt dao động của Tiền chưởng quỹ thực sự quá rõ ràng.

Bất quá vì chuẩn bị thả dây dài câu cá lớn, ba người đều không vạch trần hắn.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Tiền chưởng quỹ, sổ sách của Đại Thông tiền trang có ở đó không.

Cố mỗ muốn xem một chút xem có manh mối nào khác không.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy giật mình, sắc mặt hơi trầm xuống nhìn về phía Hoa Mãn Lâu nói: Sổ sách.

Cái này không quá thích hợp a.

Trong tình huống bình thường yêu cầu kiểm tra sổ sách quả thực không thích hợp, bất quá Hoa Mãn Lâu lại không hề để ý.

Y cũng không hỏi mục đích của Cố Hàn Uyên, chỉ mỉm cười nói: Không sao, Tiền chưởng quỹ cứ mang sổ sách ra cho Cố công tử xem đi.

Tiền chưởng quỹ không còn cách nào khác, đành phải xoay người đi lấy sổ sách.

Bất quá tim của hắn đã chìm xuống đáy cốc.

Hy vọng duy nhất chính là Cố Hàn Uyên xem không hiểu vấn đề bên trong sổ sách.

Không bao lâu, Tiền chưởng quỹ liền mang sổ sách trở về.

Cố Hàn Uyên cầm lấy lật xem, không bao lâu liền phát hiện vấn đề.

Đồng thời cũng suy đoán ra người đứng sau Tiền chưởng quỹ và Lạc Mã rốt cuộc là ai.

Ánh mắt sâu kín thầm nói một tiếng: Ninh Vương này thật đúng là đủ năng động.

Thì ra gần nửa năm qua, Ninh Vương đã lần lượt vay của Đại Thông tiền trang mấy triệu lượng.

Có thư xác nhận thân phận hoàng thân quốc thích, trong tình huống bình thường cũng không có gì đáng nói.

Nhưng ngoài ra, số lượng người vay gần nửa năm rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Những người này rất có thể đều là người bị Ninh Vương khống chế để vay tiền từ Đại Thông tiền trang.

Điểm này từ một vài cái tên trên sổ sách có thể nhìn ra một hai.

Những cái tên này trong Địa Võng đều có ghi danh, đều là người bị Ninh Vương âm thầm khống chế.

Cộng lại số tiền vay mượn vượt quá ngàn vạn lượng bạc trắng.

Chính vì hành vi thao túng vay mượn của Ninh Vương, mới tạo thành tình trạng thiếu hụt tiền mặt của Đại Thông tiền trang.

Bằng không tổn thất do tiền giả hiện nay bất quá chỉ mấy trăm ngàn lượng bạc, so với quy mô của Đại Thông tiền trang căn bản không đáng là gì.

Thậm chí cho dù vì tiền giả mà xảy ra sự kiện rút tiền ồ ạt.

Chỉ cần không phải quy mô lớn, chống đỡ được giai đoạn đầu, sau đó vẫn có thể ổn định.

Nhưng bây giờ Đại Thông tiền trang thiếu hụt tiền mặt, căn bản không chống đỡ được việc rút tiền, tất nhiên sẽ phá sản.

Chương 776

Mà mục đích của Ninh Vương cũng rõ như ban ngày.

Chính là thông qua tiền giả để gây ra việc rút tiền ồ ạt, tạo thành sự phá sản của Đại Thông tiền trang.

Đến lúc đó, ngoài triều đình hợp tác với Hoa gia xây dựng Đại Thông tiền trang phải chịu tổn thất to lớn, uy tín của triều đình và hoàng đế cũng sẽ bị đả kích.

Mà những khoản tiền bị Ninh Vương vay đi tự nhiên cũng sẽ trở thành một món nợ khó đòi, không cần phải trả.

Điều này đối với Ninh Vương đang mưu đồ soán vị mà nói, thật đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Lạc Mã và Tiền chưởng quỹ có lẽ chỉ là kéo dài thời gian, kéo dài đến khi sự kiện tiền giả bùng nổ.

Một khi thành công, có Ninh Vương tương trợ, bọn họ có thể biến mất khỏi tầm mắt mọi người bất cứ lúc nào.

An toàn hơn nhiều so với trong kịch tình nguyên bản.

Cứ như vậy, quá trình tra án của Lục Tiểu Phụng e rằng sẽ trắc trở hơn nhiều so với kịch tình gốc.

Cực Lạc Lâu đứng sau là Ninh Vương.

Lục Tiểu Phụng còn muốn đại náo một trận ở Cực Lạc Lâu, e rằng cũng không dễ dàng.

Quả nhiên kịch tình chỉ có thể dùng để tham khảo, không thể tin hoàn toàn.

Cố Hàn Uyên tựa tiếu phi tiếu nhìn Tiền chưởng quỹ một cái.

Khiến hắn hoảng loạn, sợ Cố Hàn Uyên nhìn ra kế hoạch của Ninh Vương.

Cũng may Cố Hàn Uyên chỉ nhàn nhạt nói: Thì ra Đại Thông tiền trang đã vì tiền giả mà tổn thất mấy trăm ngàn lượng, quả nhiên nên nhanh chóng phá án mới phải.

Sau đó dưới ánh mắt thở phào nhẹ nhõm của Tiền chưởng quỹ, ba người Cố Hàn Uyên rời khỏi Đại Thông tiền trang.

Hoa Mãn Lâu khẽ thở dài nói: Cố công tử ngài nói đúng, Tiền chưởng quỹ quả nhiên có vấn đề.

Trong lòng y vô cùng rối rắm.

Không chỉ vì Tiền chưởng quỹ phụ bạc Hoa gia và sự tin tưởng của y.

Mà còn vì con gái của Tiền chưởng quỹ, Hà Nhi, là thanh mai trúc mã của y.

Nếu Tiền chưởng quỹ phản bội Hoa gia, vậy Hà Nhi phải làm sao tự xử.

Đương nhiên trên thực tế Hoa Mãn Lâu không biết, thân phận thật sự của Hà Nhi thực ra là con gái của Nhạc Thanh.

Mà Nhạc Thanh thì bị Tiền chưởng quỹ khống chế, ngụy trang thành người vợ bị bệnh hủi của hắn để che mắt thiên hạ.

Tiền chưởng quỹ đầu quân cho Ninh Vương từ khi nào tạm thời không biết.

Năm đó Nhạc Thanh bị Tiền chưởng quỹ khống chế, để không cho Nhạc Thanh chó cùng rứt giậu, Tiền chưởng quỹ đối với Hà Nhi rất ít ràng buộc.

Mà có Nhạc Thanh làm con tin trong tay, cũng không lo Hà Nhi xảy ra vấn đề gì.

Vì vậy Hà Nhi cũng đã trở thành bạn chơi thuở nhỏ, thanh mai trúc mã của Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu không biết những sự thật này, khó tránh khỏi trở nên rối rắm.

Sự rối rắm của Hoa Mãn Lâu bị Cố Hàn Uyên nhìn thấy.

Ánh mắt hắn hơi lóe lên, nhàn nhạt nói: Hoa công tử cũng không cần quá vội kết luận, e rằng Tiền chưởng quỹ bị người khác uy hiếp thì sao.

Vụ án lớn như vậy, một mình Tiền chưởng quỹ chưa chắc có gan đó.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy hai mắt sáng lên nói: Cố công tử nói đúng.

Xem ra vụ án này còn cần tiếp tục điều tra, nhưng tiếp theo nên làm thế nào.

Cố Hàn Uyên từ lúc đoán ra mục đích của Ninh Vương đã có ý định tương kế tựu kế.

Đương nhiên nếu có thể khiến hai bên cùng thiệt hại, tự nhiên là kết quả tốt nhất.

Vì vậy hắn quyết định tạm hoãn điều tra vụ án ngân phiếu Đại Thông, để Lục Tiểu Phụng một mình chơi trước.

Đợi đến thời cơ thích hợp, hắn lại nhúng tay vào thu lợi.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Lục Tiểu Phụng đả thảo kinh xà đã thành công.

Bất luận Tiền chưởng quỹ có phải chủ mưu hay không, nhất định sẽ có người vội vã nhắm vào Lục Tiểu Phụng.

Hoa công tử tiếp theo không ngại đi theo Lục Tiểu Phụng là được.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy kinh ngạc hỏi: Cố công tử không định cùng ta đi tìm Lục Tiểu Phụng sao.

Cố Hàn Uyên ý tứ không rõ nói: Tại hạ còn có một số việc cần để tâm, tạm thời không đi cùng Hoa công tử.

Hơn nữa tại hạ cảm thấy mình e rằng không hợp với Lục Tiểu Phụng.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy cũng không miễn cưỡng Cố Hàn Uyên.

Ngược lại có chút ngạc nhiên về việc hắn và Lục Tiểu Phụng không hợp.

Y thấy Cố Hàn Uyên và Lục Tiểu Phụng đều là người thông minh, đáng lẽ phải có nhiều chủ đề chung hơn mới phải.

Vì vậy Hoa Mãn Lâu tò mò hỏi: Cố công tử tại sao lại không hợp với Lục Tiểu Phụng.

Hắn tuy có chút lỗ mãng giảo hoạt, nhưng người lại hết sức thông minh.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Lục Tiểu Phụng trời sinh tính phong lưu há lại hợp với một kẻ phong lưu đa tình như tại hạ.

Chúng ta chỉ có thể trở thành tình địch.

Nếu Lục Tiểu Phụng để mắt tới Vô Tình cô nương, ngươi nói ta có nên giết hắn không.

Hoa Mãn Lâu sắc mặt cứng đờ, tâm tình vô cùng cổ quái.

Mà Vô Tình đã làm người vô hình hồi lâu nghe vậy thì vô cùng xấu hổ.

Oán trách nói: Ngươi nói ngươi là được rồi, nhắc đến ta làm gì.

Nửa câu đầu của Cố Hàn Uyên nghe Vô Tình trong lòng không hiểu nổi giận, nửa câu sau lại khiến nàng ngượng ngùng không thôi.

Bất quá nàng tuy miệng nói chống cự, nhưng lửa giận trong lòng lại không hiểu sao đã tiêu tan hơn phân nửa.

Chẳng biết từ lúc nào, Vô Tình đã không còn chán ghét sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên như lúc đầu.

Có thể thấy PUA của Cố Hàn Uyên vẫn rất có hiệu quả.

Bất quá thật sự muốn để Vô Tình thản nhiên chấp nhận, e rằng còn thiếu một chút lửa.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nhìn vào đôi mắt đẹp long lanh đầy vẻ xấu hổ của Vô Tình, bá đạo nói: Ta tuyệt đối sẽ không để người con gái ta để mắt tới bị người khác cướp đi.

Giọng điệu bá đạo của Cố Hàn Uyên khiến Vô Tình trong lòng kinh sợ.

Ý chí không cho phép từ chối sắc bén đó càng làm nàng tim đập loạn xạ, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng đã đỏ bừng.

Nàng không khỏi nghiêng đầu đi, né tránh ánh mắt hắn, lẩm bẩm: Nói cứ như ai thèm được ngươi để ý lắm vậy.

Vô Tình ở đó mạnh miệng.

Mà Hoa Mãn Lâu nghe hai người nói chuyện yêu đương thì rất là xấu hổ.

Đành phải nói lời cáo từ: Nếu Cố công tử và Vô Tình cô nương còn có việc, ta sẽ không quấy rầy.

Bên Lục Tiểu Phụng ta sẽ đi theo.

Dứt lời liền xoay người bước nhanh rời đi.

Dáng vẻ đi lại tự nhiên đó, thật sự khiến người ta rất khó tin y là một người mù.

Mà Hoa Mãn Lâu rời đi, cũng khiến Cố Hàn Uyên và Vô Tình lại lần nữa ở riêng một chỗ.

Vô Tình trong lòng không khỏi có chút căng thẳng.

Đột nhiên trên chiếc cằm bóng loáng của nàng truyền đến một cảm giác ấm áp cùng một lực lượng khó có thể chống cự.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã nắm lấy cằm nàng, ép buộc nàng phải đối diện với mình.

Hành động khinh bạc này khiến Vô Tình không khỏi xấu hổ nói: Ngươi làm gì vậy.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không hề để ý đến sự xấu hổ của nàng, trêu chọc nói: Ta chỉ muốn xem Thịnh cô nương có thật sự có thể mạnh miệng được đến cùng không.

Dứt lời liền cúi người xuống.

Vô Tình ngồi trên xe lăn nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt ngày càng gần.

Đôi mắt đẹp của nàng cũng càng trừng càng lớn.

Nàng rất muốn hét lên một tiếng, đẩy Cố Hàn Uyên đang lại gần ra.

Nhưng miệng và tay nàng lúc này lại như không nghe lời, căn bản không cử động được.

Chỉ có khuôn mặt nàng ngày càng đỏ, đến cả tai cũng đã đỏ bừng.

Thời gian chờ đợi dường như đặc biệt dài đằng đẵng lại như đặc biệt chậm rãi.

Vô Tình cảm giác mình đã căng thẳng hồi lâu, lại cảm thấy thời gian để suy nghĩ xem có nên chấp nhận hay không cũng không đủ.

Khi trên môi nàng truyền đến một cảm giác ấm nóng, chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng trở nên trống rỗng.

Đôi mắt đẹp long lanh đang mở to không biết từ lúc nào đã khép lại.

Chương 777

Một đôi tay ngọc thon dài không khỏi nắm chặt tay vịn xe lăn.

Tiểu Phi vốn thấy Cố Hàn Uyên và Vô Tình bận chính sự, yên tĩnh đứng trên đùi Vô Tình lúc này đang tò mò nhìn hai người môi răng giao hòa.

Tận mắt chứng kiến Vô Tình dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên từ lạ lẫm trở nên thuần thục.

Trên khuôn mặt vốn đầy vẻ trong trẻo lạnh lùng kia, ráng đỏ ửng hồng, vừa xấu hổ lại vừa quyến rũ.

Trong đôi mắt nhỏ linh động của Tiểu Phi không biết từ lúc nào đã có chút ý xấu hổ.

Nó không tự chủ nâng đôi cánh lông vũ ngày càng xinh đẹp che mắt.

Lâu lâu lại vì tò mò mà hạ cánh xuống lén nhìn vài lần.

Tiểu Phi cứ che mắt, nhìn lén, chơi không biết chán.

Không biết qua bao lâu.

Vô Tình bỗng nhiên dùng sức đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Xấu hổ trừng mắt nhìn hắn nói: Ngươi đừng có được voi đòi tiên.

Thì ra là sự khác thường trước ngực nàng đã khiến nàng tỉnh táo lại.

Một bên ảo não vì sao mình lại nghe theo lời Cố Hàn Uyên, một bên lại vì kỹ thuật điêu luyện của Cố Hàn Uyên mà tức giận.

Chỉ cần vừa nghĩ tới kỹ xảo của Cố Hàn Uyên đều là luyện thành trên người những cô gái khác, nàng liền khó có thể chấp nhận.

Nhìn vẻ mặt chưa thỏa mãn của Cố Hàn Uyên, trong lòng vừa thẹn vừa giận, hối hận vì lúc trước đã không thẳng thắn cắn hắn một cái.

Nhưng trên thực tế Cố Hàn Uyên đang tiếc nuối thân hình của Vô Tình quá mức mảnh mai, dinh dưỡng không đủ.

Bất quá đây là có thể từ từ bồi dưỡng, ngược lại cũng không quá để ý.

Huống chi tự tay bồi dưỡng lớn lên, càng có cảm giác thành tựu không phải sao.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Nha đầu, xem ra miệng của nàng cũng không cứng như vậy nha.

Ta đã đóng dấu rồi, không cho phép chạy trốn.

Cách xưng hô thân mật và lời nói đóng dấu của Cố Hàn Uyên khiến Vô Tình trong lòng càng thêm xấu hổ.

Trầm mặc một lúc lâu.

Nàng bỗng nhiên ánh mắt phức tạp nói: Ta muốn dùng Đọc Tâm Thuật với ngươi một lần, có được không.

Vô Tình ở bên Cố Hàn Uyên càng lâu, nội tâm dao động lại càng dữ dội.

Thần công thần bí khó lường, trí tuệ cao tuyệt, khuôn mặt tuấn tú lúc chuyên chú của Cố Hàn Uyên, không có điểm nào là không hấp dẫn nàng.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn luôn quan tâm chăm sóc nàng.

Điều này khiến Vô Tình, người từ nhỏ đã tan nhà nát cửa, nội tâm cô độc, càng thêm khó lòng chống cự.

Cho nên lúc nụ hôn đầu bị đoạt đi, ngoài việc kinh ngạc vì Cố Hàn

Uyên quá mức thuần thục, nàng lại bất ngờ không nảy sinh được ý nghĩ cự tuyệt.

Thậm chí chính mình chìm đắm trong đó từ lúc nào cũng không hay.

Điều này khiến Vô Tình lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là được yêu.

Nhưng cùng lúc đó, nó cũng nảy mầm thêm nhiều tâm tư thiếu nữ trong nàng.

Nàng càng ngày càng để ý đến những hồng nhan tri kỷ không rõ ràng, đếm không xuể của Cố Hàn Uyên.

Nàng không hy vọng mình chỉ là một người có cũng được, không có cũng chẳng sao trong số đó.

Hơn nữa, điều càng khiến nàng bận tâm chính là đôi chân tàn tật của mình.

Khiếm khuyết như vậy khó tránh khỏi khiến nàng cảm thấy tự ti.

Ngày thường chỉ lo lắng mình sẽ bị người khác coi thường.

Bây giờ, nỗi lo lắng này lại có thêm nhân tố Cố Hàn Uyên.

Thậm chí còn có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Vô Tình chưa từng thấy qua dáng vẻ của những hồng nhan tri kỷ kia của Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng đã gặp Điền Thanh Đồng, người được Cố Hàn Uyên coi trọng, hai lần.

Tuy việc Cố Hàn Uyên qua lại với vợ người khác khiến nàng vô cùng không vui, nhưng không thể không thừa nhận rằng Điền Thanh Đồng quả thực xinh đẹp.

Hơn nữa, vẻ ôn nhu dịu dàng của một người đã làm vợ, làm mẹ càng khiến người ta động lòng.

Nếu chỉ nói riêng về dung mạo, tự nhiên là Vô Tình hơn hẳn.

Nhưng nếu kết hợp với khuyết điểm là đôi chân tàn tật của nàng thì lại thua xa Điền Thanh Đồng.

Cũng không trách Vô Tình tại sao lại đột nhiên đề nghị muốn dùng Đọc Tâm Thuật.

Thói quen nhiều năm khiến nàng vô thức càng tin tưởng vào thông tin mình thu được từ Đọc Tâm Thuật.

Đồng thời, đây cũng là một phép thăm dò nho nhỏ của nàng.

Thăm dò xem Cố Hàn Uyên có bằng lòng để nàng sử dụng Đọc Tâm Thuật với mình hay không.

Điều khiến Vô Tình thở phào nhẹ nhõm là Cố Hàn Uyên không hề từ chối.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc trên đỉnh đầu Vô Tình, ôn tồn cười nói: Nếu Nhai Thừa muốn xem, tự nhiên là có thể.

Dứt lời, hắn liền ra vẻ thả lỏng cả thân thể lẫn tinh thần, tùy ý để đối phương quan sát.

Vô Tình nhìn dáng vẻ thậm chí có thể nói là lười biếng của Cố Hàn Uyên, không khỏi có chút xấu hổ.

Hơi ấm truyền đến từ đỉnh đầu càng làm lòng nàng ấm áp.

Thậm chí nàng còn có chút hối hận vì đã đưa ra yêu cầu sử dụng Độc Tâm Thuật, dù sao trước đây đã đáp ứng Cố Hàn Uyên sẽ cố gắng không dùng Đọc Tâm Thuật, vậy mà lúc này lại muốn dùng với hắn.

Ngay lúc nàng do dự, Cố Hàn Uyên ôn tồn an ủi: Không cần nghĩ nhiều như vậy, ta thích Nhai Thừa, không sợ bị Nhai Thừa nhìn thấu nội tâm.

Vô Tình nghe vậy, kinh ngạc nhìn hỏi: Nếu như ta thấy được một vài nội dung u ám ghê tởm thì sao.

Gia Cát Chính Ngã cũng sẽ oán giận Hoàng Đế không đủ sáng suốt, thân tín hoạn quan.

Thiết Thủ, người chăm sóc nàng như ca ca, cũng thường cảm thấy hổ thẹn với nàng một cách khó hiểu.

Ngay cả người gần như xem nàng là con gái là Thiếu Nữ Xinh Đẹp cũng có những tâm tư không thể nói với người ngoài, thường xuyên oán trách Gia Cát Chính Ngã sao còn chưa cưới nàng.

Chẳng qua những tâm tư trong Thần Hầu Phủ này tương đối không đến mức khiến Vô Tình không thể chấp nhận mà thôi.

Những tâm tư u ám nàng thấy được bên ngoài còn ghê tởm hơn nhiều.

Ghen tị, tham lam, theo đuổi danh lợi, háo sắc yêu tiền, nhiều không kể xiết.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Vô Tình luôn cô độc, xa cách mọi người.

Thánh nhân luận hành vi không luận tâm, luận tâm thì không có người hoàn hảo.

Chính vì đã thấy quá nhiều thứ ghê tởm, mới khiến nàng không thể dễ dàng tin tưởng người khác.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, bình thản nói: Coi như là u ám và ghê tởm thì cũng là một phần của ta.

Vô Tình nghe vậy, ngẩn người một lúc lâu, rồi bỗng nhiên thở phào một hơi.

Khóe miệng nàng cong lên một nụ cười động lòng người.

Nàng đột nhiên không còn để ý mình sẽ thấy những gì nữa.

Bất luận mình thấy được điều gì, nàng đều hy vọng mình có thể đối mặt, có thể tiếp nhận.

Vô Tình ngưng thần tĩnh khí, Đọc Tâm Thuật khởi động, tinh thần lực lan tỏa ra.

Lần này, thứ nàng thấy không còn là một khoảng không trống rỗng bị che đậy nữa, mà tràn ngập màu sắc.

Chỉ có điều, nội dung lại khiến nàng lập tức đỏ bừng cả mặt.

Thông tin mà Đọc Tâm Thuật truyền về hội tụ lại, chỉ còn lại hai chữ: Thích nàng.

Tình cảm trực bạch đó làm nàng rung động, trái tim dâng lên từng đợt xao xuyến.

Đôi mắt đẹp của nàng cũng không khỏi trở nên hoảng hốt mông lung trong chốc lát.

Nhưng ngay sau đó, hình ảnh của Đọc Tâm Thuật đột ngột thay đổi.

Gương mặt xinh đẹp của Vô Tình tức thì đỏ ửng, không còn chút khí chất thanh lãnh thường ngày.

Chương 778

Nàng xấu hổ mắng một câu, rồi liền xoay xe lăn bỏ chạy.

Hạ lưu.

Không bao giờ muốn gặp ngươi nữa.

Cho đến khi Vô Tình đã đi xa khỏi Cố Hàn Uyên, trong lòng vẫn còn canh cánh.

Hình ảnh thu được từ Đọc Tâm Thuật quá mức rõ ràng, khiến nàng nhất thời khó có thể quên được.

Bởi vì trong đầu nàng thoáng qua đều là cảnh tượng mình bị Cố Hàn Uyên thưởng thức bằng đủ mọi cách.

Nàng không thể tưởng tượng nổi Cố Hàn Uyên sao lại có nhiều trò như vậy.

Mà nếu mình thật sự bị đối đãi như thế, chắc chắn sẽ phát điên mất.

Nguyên nhân nàng bỏ chạy còn có một phần là vì vị trí tiếp xúc giữa nàng và xe lăn đã không kìm được mà dâng lên một dòng nước ấm bởi những hình ảnh kia.

Điều này khiến nàng, một thiếu nữ, cảm thấy xấu hổ vô cùng, căn bản không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên trong trạng thái này.

Còn câu nói không muốn gặp lại Cố Hàn Uyên, nhất thời cũng không biết có mấy phần thật, mấy phần giả.

Tóm lại, trong thời gian ngắn, Vô Tình chắc chắn không có dũng khí đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Lúc này, Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn bóng lưng rời đi của

Vô Tình, khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Hắn làm sao có thể tùy tiện để Vô Tình quan sát nội tâm của mình.

Đừng nói hắn đối với Vô Tình tín nhiệm chưa tới mức đó, mà Vô Tình cũng chưa chắc có thể chấp nhận được con người thật của hắn.

Cho đến bây giờ, người có thể chạm đến nội tâm của Cố Hàn Uyên cũng chỉ có hai người mà thôi, Vô Tình còn xa mới đủ tư cách.

Khuyết điểm của Đọc Tâm Thuật cũng lộ rõ vào lúc này, quá dễ bị lừa dối.

Bao gồm cả việc tại sao đám người Thần Hầu Phủ có thể được Vô Tình chấp nhận hơn, điều kỳ diệu không phải là bọn họ đã sớm có chuẩn bị tâm lý và cảnh giác sao.

Họ có thể khống chế tư duy của mình không phát tán lung tung, cũng có thể che đậy một vài ý nghĩ chân thật.

Bằng không, nếu bị Vô Tình đọc tâm trong tình huống không hề hay biết, chưa chắc đã trong sạch đến thế.

Xa không nói, Thiết Thủ là kẻ thù gây ra cảnh tan nhà nát cửa của Vô Tình, Gia Cát Chính Ngã ở mức độ nhất định cũng là đồng lõa.

Hai người bọn họ làm sao dám để Vô Tình dò xét nội tâm.

Quả nhiên nhân sinh như kịch, toàn dựa vào diễn kỹ.

Không chỉ bề ngoài phải diễn, mà cả nội tâm cũng phải diễn.

Cố Hàn Uyên chính là người có diễn kỹ đã đạt đến đỉnh cao.

Cố Hàn Uyên, kẻ diễn kịch lão luyện, cùng Vô Tình, cô nương ngây thơ, đã diễn một màn kịch đối đầu.

Hắn cũng nên làm một chút chuyện chính sự rồi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lại sâu thêm vài phần, xoay người đi về con đường lúc tới.

Trong Đại Thông tiền trang, Tiền chưởng quỹ vừa mới phân phó xong cho thuộc hạ lão tam đi theo Lục Tiểu Phụng, trong lòng tràn đầy lo lắng không biết Cố Hàn Uyên có nhìn ra điều gì không.

Nhưng mà, ghét của nào trời trao của ấy.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên một mình thong thả bước vào, câu nói đầu tiên đã làm hắn sắc mặt đại biến.

Tiền chưởng quỹ, ngươi cũng không muốn bị Hoa Mãn Lâu và triều đình biết ngươi đã sớm đầu phục Ninh Vương chứ.

Cố Hàn Uyên nhìn Tiền chưởng quỹ mặt đầy thịt mỡ lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong lòng hắn lại có chút khó chịu.

Quả nhiên vẫn là uy hiếp nữ tử thú vị hơn một chút.

Đáng tiếc vì để làm chim hoàng tước sau cùng, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại một chút.

Trên khuôn mặt béo phị của Tiền chưởng quỹ toát ra mồ hôi lạnh, chỉ đành gượng gạo nói dối: Cố công tử nói vậy là có ý gì.

Tại hạ đầu phục Ninh Vương khi nào.

Nhìn Tiền chưởng quỹ còn ôm tâm lý may mắn, Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tiền chưởng quỹ sẽ không cho rằng Cố mỗ thật sự xem không hiểu sổ sách chứ.

Kế một đá hai chim này của Ninh Vương quả thật có chút bản lĩnh.

Chỉ là nếu Cố mỗ đem việc này báo cáo triều đình, Tiền chưởng quỹ cảm thấy Ninh Vương còn có thể bảo vệ được ngươi không.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy tức thì quỳ xuống, kinh hãi nói: Cố công tử tha mạng.

Phản ứng của Tiền chưởng quỹ cũng không có gì lạ.

Hắn đầu quân cho Ninh Vương, âm thầm mưu hoạch vụ án ngân phiếu Đại Thông, nếu bị Hoa gia biết được thì nhiều nhất cũng chỉ bị Hoa gia truy sát.

Ninh Vương cũng có năng lực bảo vệ hắn.

Nhưng nếu bị triều đình biết được thì chắc chắn phải chết.

Hơn nữa Ninh Vương cũng sẽ không vì bảo vệ hắn mà trở mặt với Hoàng Đế.

Khả năng lớn nhất chính là trực tiếp đẩy hắn ra làm kẻ chịu tội thay.

Nếu là người khác uy hiếp hắn như vậy, Tiền chưởng quỹ tuyệt đối sẽ liều mạng đến cùng.

Nhưng đối mặt với Cố Hàn Uyên, hắn lại không nảy sinh được dũng khí phản kháng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Tiền chưởng quỹ đang cầu xin tha thứ, nhàn nhạt nói: Cố mỗ dựa vào cái gì mà tha cho ngươi.

Cái này.

Tiền chưởng quỹ nhất thời luống cuống, vội vàng nói: Đúng rồi.

Cố công tử, Ninh Vương vẫn luôn muốn lôi kéo ngài, tiểu nhân nguyện ý thay ngài dẫn tiến.

Cố Hàn Uyên chế nhạo nói: Tiền chưởng quỹ đang coi thường Cố mỗ sao.

Cố mỗ nếu muốn đến cửa, há lại không trở thành thượng khách của Ninh Vương.

Việc Ninh Vương muốn lôi kéo hắn cũng không phải là bí mật gì.

Ban đầu ở Tam Giang chặn lại đám kim khối mà Ninh Vương dùng để lôi kéo Lý Khả Tú, theo lý mà nói thì phải đòi lại mới đúng.

Nhưng Ninh Vương lại làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hiển nhiên là xem như quà ra mắt tặng cho Cố Hàn Uyên.

Mà sau khi Cố Hàn Uyên đến kinh thành, vào ở trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, người Ninh Vương phái tới dò xét là nhiều nhất, đồng thời vẫn luôn cố gắng tiếp xúc với hắn.

Chỉ vì lo ngại tai mắt của hoàng đế nên mới không dám gây ra động tĩnh lớn.

Bây giờ Tiêu Tương Quán đã trở thành cổng liên lạc đối ngoại của Cố Hàn Uyên, e rằng Ninh Vương sẽ sớm phái người đến cửa mời.

Kẻ có dã tâm như Ninh Vương chính là đối tượng lợi dụng tốt nhất của Cố Hàn Uyên.

Tiền chưởng quỹ thấy danh tiếng của Ninh Vương cũng không dùng được, đành phải rầu rĩ nói: Cố công tử, rốt cuộc ngài muốn tiểu nhân làm gì.

Chỉ cần Cố công tử bằng lòng tha cho tiểu nhân một mạng, chuyện gì cũng có thể đáp ứng ngài.

Cố Hàn Uyên lấy ra một viên đan dược đen nhánh, nhàn nhạt nói: Ăn nó đi, sau đó làm việc cho ta.

Tiền chưởng quỹ thấy vậy vội vàng hỏi: Đây là.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Tiền chưởng quỹ đã từng nghe qua uy danh của Tam Thi Não Thần Đan chưa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u lãnh, đây chẳng qua là lừa gạt Tiền chưởng quỹ mà thôi.

Tiền chưởng quỹ cuối cùng cũng là người phải bị xử lý.

Sao lại lãng phí một viên Tam Thi Não Thần Đan trên người hắn.

Mà viên đan dược trước mắt cũng chỉ là một viên độc dược phát tác chậm.

Đây là do Lý Mạc Sầu và Hà Thiết Thủ chờ các chuyên gia chế độc nghiên cứu ra.

Đợi khi Tiền chưởng quỹ không còn giá trị lợi dụng, Cố Hàn Uyên có thể tùy thời lấy mạng của hắn, dùng độc còn có thể thuận tiện che mắt người đời.

Đến lúc đó, bất luận là Ninh Vương hay Lục Tiểu Phụng đều khó phát hiện.

Ninh Vương sẽ chỉ cho là hắn sợ tội tự sát.

Lục Tiểu Phụng cũng sẽ chỉ cho là hắn bị kẻ chủ mưu đứng sau vụ án ngân phiếu Đại Thông giết chết.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy lại bất ngờ thở phào nhẹ nhõm.

Tam Thi Não Thần Đan uy danh hiển hách, nhưng mọi người đều biết chỉ cần kịp thời dùng thuốc giải thì không có nguy hiểm tính mạng.

Cố Hàn Uyên dùng loại độc dược này khống chế hắn, ngược lại khiến Tiền chưởng quỹ cảm thấy có chút an tâm.

Và cũng chính vì vậy, Tiền chưởng quỹ cuối cùng cũng hiểu rõ mục đích của Cố Hàn Uyên.

Hắn do dự nói: Cố công tử muốn ta phản bội Ninh Vương.

Chương 779

Chỉ là như vậy, tiểu nhân vẫn là chắc chắn phải chết a.

Thực ra từ lúc Cố Hàn Uyên nhìn ra vấn đề từ sổ sách, Tiền chưởng quỹ đã biết Cố Hàn Uyên hơn phân nửa đã đoán được mưu đồ của bọn họ.

Mà mục đích Cố Hàn Uyên khống chế hắn không phải là định làm chim hoàng tước sau cùng sao.

Điều duy nhất khiến hắn băn khoăn là cuối cùng nếu Ninh Vương thất bại, e rằng sẽ muốn mạng của hắn.

Cố Hàn Uyên thần tình đầy ẩn ý nói: Yên tâm, sau khi chuyện thành công, Lạc Mã và Lục Tiểu Phụng chính là kẻ chịu tội thay tốt nhất.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy tức thì hiểu ra, tự mình não bổ một hồi, thán phục nói: Nguyên lai Cố công tử đã biết hết mọi chuyện.

Tiểu nhân phục rồi.

Dứt lời liền ngoan ngoãn nhận lấy viên đan dược Cố Hàn Uyên đưa cho rồi nuốt vào.

Cố Hàn Uyên thấy vậy hài lòng cười.

Quân cờ Tiền chưởng quỹ này từ nay thuộc về hắn.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên phải làm chính là bổ sung lỗ hổng của Lạc Mã và Tiền chưởng quỹ, khiến cho vụ án ngân phiếu Đại Thông này sẽ không bị Lục Tiểu Phụng nhanh chóng phá giải.

Vì vậy hắn nhàn nhạt nói: Rất tốt.

Bây giờ mang Cố mỗ đi gặp Nhạc Thanh và con gái của hắn đi.

Cố mỗ muốn mang bọn họ đi.

Bằng không để bọn họ ở kinh thành chính là sơ hở lớn nhất, sớm muộn cũng sẽ bị Lục Tiểu Phụng phát giác.

Trong kịch bản gốc cũng là như vậy.

Nếu không phải Nhạc Thanh bị Lục Tiểu Phụng nhìn thấu, Lạc Mã và Tiền chưởng quỹ cũng sẽ không làm liều, cuối cùng bị Lục Tiểu Phụng có được chứng cứ.

Mà chỉ cần Nhạc Thanh biến mất, Lục Tiểu Phụng nhiều nhất chỉ có thể giữ lại hoài nghi, nhưng không tìm được chứng cứ.

Đến lúc đó, vụ án ngân phiếu Đại Thông tự nhiên sẽ kéo dài.

Tiền chưởng quỹ được Cố Hàn Uyên nhắc nhở, tức thì toát mồ hôi lạnh.

Hắn trước đây đúng là người trong cuộc thì tối, quá mức tự phụ sơ suất, tự cho là Nhạc Thanh sẽ không bị phát hiện.

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên đều có thể đoán ra Nhạc Thanh ở trong tay hắn, Lục Tiểu Phụng chưa chắc đã không đoán được.

Nếu bị Lục Tiểu Phụng tìm được Nhạc Thanh, người đang ngụy trang thành người vợ bị bệnh hủi của hắn, chưa chắc không thể nhìn ra sơ hở.

Đến lúc đó, khả năng sẽ thất bại trong gang tấc.

Tiểu nhân lập tức mang Cố công tử đi.

Sau đó, Cố Hàn Uyên liền đi theo Tiền chưởng quỹ đến Vân Gian Tự ở ngoại thành.

Nhạc Thanh đã bị hắn giấu ở đó ngụy trang.

Lúc này, Tiền chưởng quỹ đã chấp nhận số phận, cũng bị Cố Hàn

Uyên chiết phục.

Hắn rất tự nhiên nhập vai thuộc hạ của Cố Hàn Uyên, cười nịnh nói: Cố công tử, con gái của Nhạc Thanh là Hà Nhi cũng là một thiếu nữ xinh đẹp như hoa.

Không ngại.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên, Hà Nhi tự nhiên cũng là mục tiêu của hắn.

Không chỉ đơn thuần là thèm muốn cô gái Hà Nhi này, mà còn vì nàng có thể trở thành vũ khí lợi hại để đối phó Hoa Mãn Lâu.

Tuy trong kịch bản đã nói rõ, Hoa Mãn Lâu chỉ xem Hà Nhi như muội muội.

Nhưng thanh mai trúc mã nhiều năm, thật sự không có nửa điểm tình yêu nam nữ sao.

Hoa Mãn Lâu đối với tình cảm vốn là bị động, cho nên mới luôn dùng cách nói tình huynh muội để thuyết phục chính mình chăng.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Đây là đầu danh trạng của Tiền chưởng quỹ ngươi sao.

Tiền chưởng quỹ nụ cười càng thêm nịnh nọt, nói: Quả nhiên không có gì có thể gạt được Cố công tử.

Cố công tử xin hãy chờ đợi, Hà Nhi cứ để tiểu nhân đi thuyết phục.

Cũng tốt.

Đừng để Cố mỗ thất vọng. , Cố Hàn Uyên ánh mắt u u, nhàn nhạt nói.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình là chuyện ai cũng biết.

Biện pháp tốt nhất để lấy lòng Cố Hàn Uyên tự nhiên không gì bằng dâng lên mỹ nhân.

Mà Hà Nhi vốn cũng không phải là con gái của Tiền chưởng quỹ, bắt nàng làm đầu danh trạng để lấy lòng chủ nhân mới là Cố Hàn Uyên, tự nhiên không có nửa điểm áp lực.

Thời gian chờ đợi có vẻ dài dằng dặc, cửa phòng cuối cùng cũng bị gõ.

Chỉ từ tiếng gõ cửa liền có thể nghe ra chủ nhân của nó do dự đến mức nào.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý, nhàn nhạt nói: Cửa không khóa, vào đi.

Bên ngoài im lặng một lát.

Cửa phòng bị đẩy ra, lộ ra thân ảnh của một cô gái.

Cố Hàn Uyên đánh giá thiếu nữ thanh tú trước mắt.

Một thân váy dài màu xanh lục nhạt, tuổi chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người hơi gầy, có vẻ yếu đuối.

Cho người ta một cảm giác thân thiết như cô gái nhà bên.

Có lẽ mối tình đầu của rất nhiều người đều là như vậy.

Mềm yếu, thanh thuần, khiến người ta không khỏi muốn bắt nạt nàng, để hấp dẫn ánh mắt của đối phương.

Hà Nhi trước mắt chính là một cô gái như vậy.

Đáng tiếc, người nàng yêu thích là Hoa Mãn Lâu, một người mù, một vị khiêm khiêm quân tử.

Đương nhiên sẽ không có trải nghiệm như vậy.

Nhưng không sao.

Hoa Mãn Lâu không bắt nạt nàng, Cố Hàn Uyên có thể làm thay.

Hà Nhi cúi thấp đầu, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trầm thống mà bi thương.

Cố Hàn Uyên thong thả tiến lên, đóng cửa lại.

Ánh sáng trong phòng tối sầm lại, Hà Nhi tức thì căng thẳng, mím chặt môi, hai tay siết chặt ống tay áo.

Tiếp đó, nàng cảm nhận được một lực đạo khó có thể kháng cự nâng cằm của nàng lên.

Hà Nhi bất đắc dĩ đối diện với Cố Hàn Uyên.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên, Hà Nhi không khỏi sững sờ.

Tiền chưởng quỹ vì không được Cố Hàn Uyên cho phép, không dám tùy tiện tiết lộ thân phận của hắn.

Chỉ dùng an nguy của Nhạc Thanh để uy hiếp Hà Nhi đi hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Uy hiếp như vậy tự nhiên sẽ khiến nàng tưởng tượng ra đủ thứ, cho rằng Cố Hàn Uyên là kẻ ác nhân có diện mạo ghê tởm nào đó.

Lại vạn vạn không ngờ đó lại là một vị công tử trẻ tuổi còn tuấn lãng hơn Hoa Mãn Lâu rất nhiều.

Cũng khó trách nàng rõ ràng là bị uy hiếp mà đến, lúc này lại không khỏi ngây ngẩn cả người.

Gương mặt đẹp dù sao cũng khiến người ta dễ chấp nhận hơn một chút.

Có lẽ đây đối với Hà Nhi, người đã quyết định hy sinh bản thân để đổi lấy an nguy cho Nhạc Thanh, đã là kết quả tốt nhất.

Nhưng Hà Nhi dù sao cũng là một cô gái, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình, khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Ngay sau đó liền sáp lại gần trong ánh mắt kinh ngạc của Hà Nhi.

Hà Nhi tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng chỉ có điều không ngờ Cố Hàn Uyên lại vội vàng như vậy.

Đôi mắt đẹp trợn to, đồng thời hai tay dùng sức đẩy vào lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Nhưng Hà Nhi chẳng qua là một cô gái yếu đuối, chút phản kháng này căn bản không có tác dụng gì.

Chênh lệch đẳng cấp giữa hai người quá lớn, Hà Nhi không lâu sau đã bị hôn đến hoảng hốt.

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đối thoại, tức thì đánh thức nàng, thậm chí khiến trong mắt nàng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chương 780

Bên ngoài, Tiền chưởng quỹ cố ý cao giọng hô: Thiếu Đông Gia, sao ngài lại đến đây.

Còn có Lục đại hiệp, sao ngài cũng ở đây.

Nguyên lai là Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng cùng nhau đến Vân Gian Tự.

Hà Nhi vội la lên: Công tử, có người đến, mau buông ra.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt kinh hãi của Hà Nhi, ẩn ý thấp giọng hỏi: Sao thế.

Ngoài cửa có người trong lòng của ngươi à.

Ta.

Hà Nhi nhất thời không biết nên giải thích thế nào, chỉ là sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Nhưng sắc mặt tái nhợt của nàng lại đỏ bừng ngay sau đó.

Nguyên lai Cố Hàn Uyên đã thừa dịp nàng không biết làm sao, nắm lấy yếu hại của nàng.

Hà Nhi muốn giãy giụa, nhưng lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn bị người bên ngoài phát hiện.

Chỉ đành hoảng loạn lắc đầu nói: Công tử, thật sự không thể.

Coi như ta van xin ngài, đợi Hoa công tử bọn họ đi rồi có được không.

Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, hầu hạ ngài thật tốt.

Cố Hàn Uyên ẩn ý cười khẽ: Nguyên lai người thương của Hà

Nhi là Hoa Mãn Lâu à.

Hà Nhi nghe vậy, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ thống khổ.

Người mình yêu thích đang ở ngay ngoài cửa, còn mình lại đang bị người khác bắt nạt ở bên trong.

Nàng biết sự trong trắng của mình tuyệt đối không giữ được, chỉ hy vọng có thể không bị Hoa Mãn Lâu phát hiện.

Thậm chí không thể không vì thế mà thỏa hiệp.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn coi như bị chó cắn một cái, đau một lần là xong.

Chỉ cần không đi quyến rũ chiều theo, ít nhất có thể tự lừa mình dối người rằng mình không đổi lòng, chỉ vì phụ thân mới bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Vậy mà lúc này lại phải trả giá bằng lời hứa sau này sẽ hầu hạ Cố Hàn Uyên thật tốt.

Lòng Hà Nhi càng thêm đau khổ.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia sâu thẳm, không để ý đến lời cầu xin của Hà Nhi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn lại lần nữa sáp tới.

Từng món y phục màu xanh lục nhạt kia rơi xuống.

Bên trong cửa xuân sắc dạt dào, ngoài cửa Hoa Mãn Lâu lại không biết thanh mai trúc mã của mình đang bị bắt nạt.

Lúc này, Lục Tiểu Phụng đang lười biếng ngoáy tai, không nói nên lời: Tiền chưởng quỹ, ngươi nói to như vậy làm gì.

Tiền chưởng quỹ căng thẳng giải thích: Tiểu nhân thân thể mập mạp, giọng nói tự nhiên lớn một chút.

Để Lục đại hiệp chê cười rồi.

Hắn thật sự không ngờ lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn này.

Khó khăn lắm mới khuyên được Hà Nhi đi hầu hạ Cố Hàn Uyên, kết quả Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng đã tới.

Lúc này chỉ có thể cố gắng ứng phó hai người, hy vọng có thể lừa họ đi.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười giải thích: Ta đến thăm Hà Nhi.

Thuận tiện mang thuốc Bách Hoa Tán mà bá mẫu đưa cho ta luyện chế, dùng nước mưa sắc uống có lẽ sẽ giúp ích cho bệnh tình của Tiền bá mẫu.

Lục công tử muốn đến Vân Gian Tự xem, nên tiện đường đi cùng.

Không ngờ Tiền chưởng quỹ cũng ở đây.

Kịch bản vì Cố Hàn Uyên tham gia mà thay đổi.

Hoa Mãn Lâu đối với Lục Tiểu Phụng thiếu đi rất nhiều sự thăm dò, trực tiếp lựa chọn đồng hành cùng hắn.

Đồng thời, hắn cũng đem suy đoán Tiền chưởng quỹ có thể là nội gián nói cho Lục Tiểu Phụng, chỉ có điều giấu đi sự tồn tại của Cố Hàn Uyên.

Sau đó, Lục Tiểu Phụng lại từ Hoa Mãn Lâu nghe nói người vợ bị bệnh hủi và con gái của Tiền chưởng quỹ đều ở Vân Gian Tự, liền quyết định đến đây kiểm tra một phen.

Hắn cảm thấy việc Nhạc Thanh chết vì ôn dịch được thờ cúng ở Vân Gian Tự có thể không phải là một sự trùng hợp.

Tiền chưởng quỹ vội la lên: Ai nha, đa tạ Thiếu Đông Gia.

Ta có chút không yên tâm về tiện nội, nên đến xem một chút.

Nhưng lúc này Hà Nhi e rằng không tiện gặp Thiếu Đông Gia.

Hoa Mãn Lâu tuy đối với sự phản bội của Tiền chưởng quỹ cảm thấy rất thất vọng, nhưng hắn đối với Hà Nhi, người thanh mai trúc mã, được coi như muội muội, vẫn rất quan tâm.

Vì vậy, hắn lo lắng hỏi: Hà Nhi nàng làm sao vậy.

Hà Nhi nàng.

Trán Tiền chưởng quỹ tức thì đổ mồ hôi lạnh, không biết nên dùng cớ gì để giải thích mới tốt.

Lục Tiểu Phụng lúc này bỗng nhiên xen vào trêu chọc: Vị Hà Nhi cô nương kia chẳng lẽ đang hẹn hò với tình lang sao.

Không đúng, chẳng lẽ còn có thể hẹn hò ngay trước mặt cha mẹ được à.

Lục Tiểu Phụng chỉ sợ cũng không biết mình chẳng qua thuận miệng nói, lại bất ngờ đoán trúng chân tướng.

Lúc này, Hà Nhi như cành dương trắng đã dần dần không còn sức lực, nắm đấm vào hông Cố Hàn Uyên càng lúc càng yếu ớt.

Mà cuộc nói chuyện ngoài cửa vẫn còn tiếp tục.

Trong phút chốc bị Lục Tiểu Phụng đoán đúng chân tướng, ngược lại khiến Tiền chưởng quỹ trong lúc cấp bách tìm được cớ.

Hắn cười gượng nói: Lục đại hiệp nói đùa rồi, Hà Nhi chỉ là nhiễm chút phong hàn, lúc này không tiện gặp người.

Hoa Mãn Lâu lại lo âu hỏi: Hà Nhi bệnh có nghiêm trọng không.

Ta vào thăm nàng một chút đi.

Tiền chưởng quỹ vội la lên: Thiếu Đông Gia, vạn nhất phong hàn của Hà Nhi lây cho ngài thì phải làm sao.

Hay là đợi bệnh tình của Hà Nhi khá hơn một chút rồi hẵng đến thăm nàng.

Đúng lúc này, trong cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu đau không thể kìm nén của Hà Nhi.

Hoa Mãn Lâu quan tâm hỏi: Hà Nhi làm sao vậy.

Đợi một hồi, trong cửa mới truyền đến tiếng đáp lại yếu ớt của Hà Nhi: Hoa công tử. ta lúc đứng dậy không cẩn thận bị va vào một cái.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy, áy náy nói: Hà Nhi không cần đứng dậy, nghỉ ngơi cho tốt đi.

Đợi ngày khác ta lại đến thăm ngươi.

Hắn cho rằng là vì mình đến mới khiến Hà Nhi bất chấp bệnh tật cũng muốn đứng dậy gặp mặt.

Hà Nhi bình thường vốn rất yếu đuối, nhưng khi đối mặt với hắn thì quả thực luôn cố tỏ ra mạnh mẽ.

Hoa Mãn Lâu từ nhỏ đã gặp không ít tình huống tương tự.

Kể từ khi hai mắt hắn bị mù, Hà Nhi tuy còn nhỏ tuổi hơn nhưng luôn thích tỏ ra mạnh mẽ để chăm sóc hắn.

Điều này khiến hắn vừa không tiện từ chối hảo ý của Hà Nhi, lại vừa thật sự cảm thấy hổ thẹn.

Có lẽ cũng chính vì phần hổ thẹn này, mới khiến hắn trước sau không thể xem Hà Nhi như người con gái mình thích để đối đãi.

Lúc này thấy Hà Nhi lại muốn cố chấp, tự nhiên không tiện cưỡng cầu hỏi thăm nữa.

Chỉ có điều duy nhất khiến Hoa Mãn Lâu có chút bối rối là giọng nói của Hà Nhi dường như mang theo chút nức nở kỳ lạ.

Đáng tiếc hắn chưa bao giờ gần gũi nữ sắc, cuối cùng cũng chỉ có thể quy kết là do Hà Nhi có thể bị va đau.

Ngược lại, Lục Tiểu Phụng chân mày hơi nhíu lại, thính lực của hắn không tốt bằng Hoa Mãn Lâu, tiếng nói yếu ớt của Hà Nhi nghe cũng không rõ lắm.

Nhưng luôn cảm thấy ngữ điệu của Hà Nhi có chút quen thuộc.

Lục Tiểu Phụng tự giễu thầm nghĩ: Không thể nào thật sự để ta đoán trúng, Hà Nhi cô nương đang hẹn hò với tình lang chứ.

Hắn càng nghĩ càng thấy tư duy của mình quá mức bay bổng.

Có thể là do việc tra án quá mức đau đầu gây ra.

Nghĩ đến tra án, hắn cũng không có tâm tư suy nghĩ Hà Nhi làm sao vậy.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên đề nghị: Tiền chưởng quỹ dẫn chúng ta đi xem nơi thờ cúng tro cốt của người chết vì ôn dịch đi.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy, vội vàng nói: Được, Thiếu Đông Gia, Lục đại hiệp mời đi theo ta.

Hắn chỉ muốn mau chóng đưa hai người rời khỏi đây, để không làm phiền chuyện tốt của Cố Hàn Uyên và Hà Nhi.

Sau khi ba người rời đi, trong phòng Hà Nhi bỗng nhiên vang lên một tiếng khóc nức nở.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Hà Nhi đang lê hoa đái vũ, ẩn ý nói: Hà Nhi vì sao không hướng Hoa Mãn Lâu cầu cứu.

Có Lục Tiểu Phụng tương trợ, hắn chưa chắc không thể cứu ngươi và cha ngươi ra.

Vì Cố Hàn Uyên dừng lại, Hà Nhi cuối cùng cũng có thời gian để thở.

Trước đó nàng vừa lo lắng bị Hoa Mãn Lâu nghe ra manh mối, lại chịu đựng kích thích của nỗi đau phá thân.

Cho nên nàng, người vừa mới thành thiếu phụ, căn bản khó có thể kiềm chế phản ứng tự nhiên.

Nếu không phải ba người Hoa Mãn Lâu kịp thời rời đi, chỉ sợ đã bị lộ tẩy.

Đương nhiên, Hà Nhi trong trạng thái này cũng cho Cố Hàn Uyên một trải nghiệm khá tốt.

Hà Nhi thở hổn hển, đôi mắt như nước vô thức nhìn xuống dưới, tức thì bi thương từ trong lòng dâng lên, nói: Ván đã đóng thuyền, coi như nói cho Hoa công tử thì còn có ý nghĩa gì.

Chương 781

Huống hồ.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói tiếp: Huống hồ Hoa Mãn Lâu vẫn chỉ coi ngươi là muội muội.

Hà Nhi nghe vậy, im lặng một lát, không trả lời câu hỏi của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thỉnh cầu nói: Ta chỉ cầu công tử có thể thả cha ta.

Đúng như Cố Hàn Uyên nói, nàng không phải không biết Hoa Mãn Lâu đối với nàng không có tình yêu nam nữ.

Chỉ là trước đây vẫn ôm tâm lý may mắn.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên nói thẳng ra, lại đã thất thân, cuối cùng không cho phép nàng còn ôm ảo tưởng nữa.

Hoặc có thể nói là đã chấp nhận số phận.

Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Ngươi lo lắng Nhạc Thanh có một ngày sẽ bị Tiền chưởng quỹ giết người diệt khẩu à.

Hà Nhi nghe vậy vội la lên: Ta nguyện ý hầu hạ công tử thật tốt, cầu công tử thả cha ta.

Nếu mọi chuyện đều phát triển theo mưu đồ của Tiền chưởng quỹ và Lạc Mã, Nhạc Thanh quả thực rất có thể sẽ bị giết người diệt khẩu sau khi bọn họ thành công.

Hà Nhi cũng là nhìn thấu điểm này, mới cuối cùng đáp ứng uy hiếp của Tiền chưởng quỹ.

Theo nàng thấy, người mà Tiền chưởng quỹ cũng phải cố gắng lấy lòng, nên có thể quyết định sinh tử của Nhạc Thanh.

Cố Hàn Uyên ôn tồn an ủi: Không cần sợ hãi như vậy, ta và Tiền chưởng quỹ đã là một phe, cũng không phải một phe.

Hà Nhi ngẩn ngơ nói: Công tử có ý gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng thanh tú bóng loáng của Hà Nhi, chậm rãi giải thích ngọn ngành, bao gồm việc Tiền chưởng quỹ vốn bán mạng cho Ninh Vương, bây giờ đã thần phục hắn, mới đem Hà Nhi ra để lấy lòng hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn biểu cảm chấn động của Hà Nhi, ôn tồn cười nói: Ngươi không phải vẫn muốn biết ta là ai sao.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Hà Nhi nghe vậy, đến cả nỗi đau trên người cũng quên mất, đứng bật dậy, kinh ngạc hỏi: Ngươi thực sự là vị Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử danh dương thiên hạ kia sao.

Không thể giả được.

Hà Nhi thần sắc phức tạp hỏi: Vậy vì sao Cố công tử còn đối với ta.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Hà Nhi chẳng lẽ đã quên cái danh phong lưu đa tình của ta.

Tự nhiên là vì thích ngươi.

Hà Nhi bị Cố Hàn Uyên đột nhiên tỏ tình làm cho mặt cười đỏ bừng.

Thiếu nữ đều sẽ rất để ý đến đối tượng lần đầu tiên của mình.

Cố Hàn Uyên cướp đi trong sạch của nàng, tự nhiên khiến lòng nàng oán giận.

Nhưng kẻ cướp đi trong sạch của mình lại là Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ, lại khiến nàng có một loại tâm tình vô cùng phức tạp.

Ánh mắt ôn nhu của Cố Hàn Uyên cũng làm nàng có chút không biết làm sao.

Hà Nhi không khỏi đỏ mặt, né tránh ánh mắt nói: Ta chỉ là một cô gái bình thường.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Hà Nhi cho rằng ta mắt nhìn không tốt sao.

Ta không có ý đó.

Chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh.

Hà Nhi cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng.

Nàng thật không ngờ nhân vật như Cố Hàn Uyên lại thích nàng.

Nhất là vào lúc này, dưới tâm thái đã chấp nhận, càng có một loại tâm tình khó tả.

Cố Hàn Uyên thấy tâm thái của Hà Nhi bắt đầu thay đổi, hài lòng cười nói: Sau này ta sẽ chuyển cha ngươi đến nơi an toàn, còn như Hà Nhi ngươi thì hãy ở bên cạnh ta.

Nhạc Thanh của Lỗ Ban Thần Phủ Môn là người rất hữu dụng.

Chỉ đơn thuần làm giả ngân phiếu chỉ là đại tài tiểu dụng.

Hà Nhi nghe Cố Hàn Uyên sắp xếp cho Nhạc Thanh, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Càng thêm ôn thuận nói: Hà Nhi đã biết.

Cố Hàn Uyên đem thân thể mềm mại yếu ớt của Hà Nhi một lần nữa ôm vào lòng, ghé vào tai nàng nhẹ giọng nói: Xuân tiêu nhất khắc thiên kim, không thể lãng phí.

Khi Cố Hàn Uyên đang vội vàng giải quyết chuyện của Hà Nhi, Hoa Mãn Lâu cùng Lục Tiểu Phụng vẫn đang tra tìm manh mối bên trong Vân Gian Tự.

Thế nhưng, vì Cố Hàn Uyên đã làm rối loạn tình tiết ban đầu, trình tự hành động của Lục Tiểu Phụng đã bị ảnh hưởng.

Hoa Mãn Lâu chủ động tìm tới cửa, khiến hắn chưa gặp được bạn tốt Tư Không Trích Tinh, cũng không đi đến Cực Lạc Lâu dưới sự chỉ dẫn của y.

Tự nhiên cũng không thể gặp được Không Diễm, người do Lạc Mã sắp xếp ngụy trang thành con gái Nhạc Thanh.

Tuy rằng đã tránh được kế của Lạc Mã, nhưng Lục Tiểu Phụng phá án lại dựa vào việc đánh rắn động cỏ.

Việc không gặp phải âm mưu ngược lại khiến vụ án không thể tránh khỏi rơi vào bế tắc.

Vì vậy, Lục Tiểu Phụng ở linh đường thờ cúng những người chết vì ôn dịch dạo một vòng, ngoài việc tìm được linh vị của Nhạc Thanh ra thì không thu hoạch được gì.

Vụ án rơi vào bế tắc khiến Lục Tiểu Phụng có chút khổ não, thậm chí hoài nghi liệu suy đoán của mình có sai lầm hay không.

Nếu không phải Hoa Mãn Lâu chắc như đinh đóng cột rằng Tiền chưởng quỹ là nội gián, hắn đã định đổi một phương thức tra án khác.

Lục Tiểu Phụng đành phải bắt tay từ ngân phiếu giả, để Tiền chưởng quỹ lấy thêm mấy tờ ngân phiếu giả, cuối cùng từ mùi rượu và mùi son phấn lưu lại trên ngân phiếu mà suy đoán rằng chúng được tuồn ra từ một nơi có rượu ngon mỹ nhân.

Mục đích của Tiền chưởng quỹ là kéo dài thời gian phá án vụ Đại Thông tiền trang, sự tồn tại của Cực Lạc Lâu tự nhiên là có thể che giấu được bao lâu thì hay bấy lâu.

Vì vậy, hắn sau một hồi giả vờ suy đoán, manh mối đưa ra lại là Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Dù sao Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng là tửu lâu nổi danh nhất kinh thành gần đây, còn quy tụ rất nhiều mỹ nhân và loại Tinh Nguyệt tửu trong truyền thuyết mà uống một ngụm liền khó quên.

Ít nhất về mặt ngoài, nơi đó quả thực đáng bị hoài nghi.

Huống chi Lục Tiểu Phụng vốn dĩ đã cực kỳ hứng thú với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Vì vậy, sau khi thương lượng với Hoa Mãn Lâu, hắn quyết định đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu dò xét một phen.

Sau đó Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu liền cáo từ Tiền chưởng quỹ, đi đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Mà Cố Hàn Uyên từ phòng của Hà Nhi thần thanh khí sảng bước ra, sau khi nhận được báo cáo của Tiền chưởng quỹ, trong lòng không khỏi cảm thấy cổ quái.

Lục Tiểu Phụng, nhân vật chính này, cuối cùng vẫn đối đầu với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu của hắn.

Suy nghĩ một chút, Cố Hàn Uyên quyết định tương kế tựu kế.

Nếu Lục Tiểu Phụng đã đến địa bàn của hắn, vậy thì không thể trách hắn mượn cơ hội bày ra mê trận, kéo dài thời gian.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu quả thật có không ít bí mật, nhưng duy chỉ có điều không liên quan đến vụ án Đại Thông tiền trang.

Lục Tiểu Phụng bị trói chân càng lâu, phá án cũng sẽ càng chậm.

Sau đó, Cố Hàn Uyên đem Nhạc Thanh, sơ hở lớn nhất này đi, để Địa Võng đưa y ra khỏi kinh thành.

Cố Hàn Uyên cùng Nhạc Thanh nói chuyện một phen.

Vì Hà Nhi đã trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, Nhạc Thanh vì con gái cũng không thể không phối hợp.

Cố Hàn Uyên mang theo niềm vui thu hoạch tràn trề, trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu quả nhiên đang ở đây.

Cố Hàn Uyên không để ý đến hai người, trực tiếp lên Lãm Nguyệt các trên lầu sáu.

Yến Phỉ Phỉ nghe tin chạy tới, mặt mang vẻ vui mừng, dịu dàng nói: Công tử, ngài đã về.

Cố Hàn Uyên tiện tay kéo vòng eo mềm mại của nàng, cười khẽ hỏi: Tiêu bản đến chưa.

Yến Phỉ Phỉ quyến rũ đổi một tư thế tự nhiên hơn trong lòng Cố Hàn Uyên, để hắn càng thêm thuận tiện thưởng thức, mị hoặc nói: Đã đến rồi, đang ở phòng riêng lầu hai chờ công tử.

Rất tốt.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười.

Tiếp đó, hắn liền đem tình hình vụ án Đại Thông tiền trang báo cho Yến Phỉ Phỉ, để nàng sắp xếp một vài manh mối chỉ tốt ở bề ngoài cho Lục Tiểu Phụng.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trong mắt người như Lục Tiểu Phụng vốn đã thập phần đáng ngờ.

Những chuyện khác tạm thời không nói, chỉ riêng những cao thủ Tông Sư bảo vệ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng đủ để khơi dậy lòng hiếu kỳ của Lục Tiểu Phụng.

Chỉ cần bán ra một chút sơ hở, Lục Tiểu Phụng sẽ theo đó mà truy tra, lãng phí thời gian quý báu.

Cố Hàn Uyên cũng không hoài nghi liệu Lục Tiểu Phụng có phá được vụ án Đại Thông tiền trang hay không.

Chỉ cần hắn đến Cực Lạc Lâu, tất nhiên sẽ có được manh mối.

Sự tự phụ và ngu xuẩn của Lạc Mã đã sớm quyết định kết quả.

Nếu không phải muốn giữ lại Lạc Mã để hắn gánh tội thay, Cố Hàn Uyên đã sớm xử lý hắn rồi.

Cố Hàn Uyên chỉ là đang lợi dụng lòng hiếu kỳ của Lục Tiểu Phụng để kéo dài thời gian mà thôi.

Còn về các cơ quan triều đình khác, cộng lại cũng chưa chắc có năng lực phá án mạnh bằng Lục Tiểu Phụng.

Huống chi bọn họ đều tồn tại vấn đề nhân lực không đủ và bị Ninh Vương kìm kẹp.

Đáng cảnh giác chỉ có Hộ Long Sơn Trang và Thần Hầu phủ.

Bất quá, Đại Thông tiền trang phá sản vốn cùng lợi ích của Chu Vô Thị nhất trí, Chu Vô Thị tuyệt đối sẽ không tận lực truy tra.

Mà Thần Hầu phủ thì tuân thủ quy trình chính nghĩa, chờ bọn họ phá án thì e rằng đã muộn.

Còn về Vô Tình, sợ rằng nàng vẫn còn đang rối rắm không biết làm sao đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tạm thời buông xuống chuyện vụ án Đại Thông tiền trang và Lục Tiểu Phụng, trong ánh mắt có chút oán trách của Yến Phỉ Phỉ, đi gặp Tiêu bản.

Trên đường xuống lầu, vừa hay đụng phải Chu Diệu Đồng.

Chương 782

Công tử.

Chu Diệu Đồng mặt cười ửng đỏ, cung kính hành lễ với Cố Hàn Uyên.

Vòng eo thon thả hiển lộ ra một đường cong uyển chuyển.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Chu Diệu Đồng rõ ràng đang giả vờ tình cờ gặp mặt, ôn tồn quan tâm hỏi: Mẹ của ngươi thân thể khá hơn chút nào không.

Có gì không quen không.

Mẹ của Chu Diệu Đồng, Trương thị, từ Giáo Phường ty đi ra, khó tránh khỏi hình dung tiều tụy, cần phải tĩnh dưỡng.

Chu Diệu Đồng mặt lộ vẻ vui mừng nói: Đa tạ công tử quan tâm, mẫu thân đã khá hơn nhiều.

Chỉ là mẫu thân vẫn luôn muốn bày tỏ lòng biết ơn với công tử.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Diệu Đồng ngươi chính là món quà tạ lễ lớn nhất rồi.

Dứt lời, hắn tiện tay kéo lấy eo của Chu Diệu Đồng.

Vòng eo rơi vào trong lòng bàn tay Cố Hàn Uyên, khuôn mặt xinh đẹp của Chu Diệu Đồng càng thêm hồng nhuận, e lệ nói: Công tử.

Mấy ngày nay Cố Hàn Uyên cùng đám người Liễu Như Thị tầm hoan tác nhạc đều rơi vào mắt nàng, nhưng lại vẫn chưa động đến nàng, tự nhiên khiến nàng ghen tị và thất vọng, thậm chí hoài nghi Cố Hàn Uyên căn bản không thích mình.

Lúc này sự thân mật đột ngột cùng lời nói gần như tuyên thệ chủ quyền này tự nhiên làm cho phương tâm nàng vừa mừng vừa thẹn.

Cố Hàn Uyên nhìn trong đôi mắt đẹp của Chu Diệu Đồng ẩn chứa sự mong chờ, cười cợt nhả nói: Diệu Đồng có rảnh không.

Chu Diệu Đồng nghe vậy vội vàng nói: Có.

Lời vừa dứt, nàng liền đỏ bừng mặt.

Nàng cho rằng Cố Hàn Uyên hỏi nàng có rảnh không là muốn nàng hầu hạ.

Đáp lại vội vàng như vậy khó tránh khỏi có vẻ không được rụt rè cho lắm.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên còn muốn phơi nàng thêm một chút, vẫn chưa đáp lại sự mong đợi của nàng.

Hắn cười nhẹ nói: Vậy Diệu Đồng hãy cùng ta đi gặp một người nhé.

Chu Diệu Đồng nghe vậy trong lòng tức thì một trận thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp ứng.

Vâng.

Chỉ là trong giọng nói lại khó tránh khỏi mang theo chút tủi thân.

Chu Diệu Đồng vốn đã xinh đẹp, lúc này dáng vẻ tủi thân trông càng thêm đáng yêu, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy thẳng thừng kéo nàng vào lòng, trong ánh mắt mong chờ của nàng mà hôn lên.

Trước đây Chu Diệu Đồng tuy đã có kinh nghiệm cùng Yến Phỉ Phỉ hầu hạ Cố Hàn Uyên, nhưng sự thân mật mang theo ôn tình thế này càng làm nàng rung động hơn.

Không kìm được, hai tay nàng vòng lên cổ Cố Hàn Uyên, vụng về đáp lại.

Hồi lâu sau, Cố Hàn Uyên cười trêu: Bây giờ không còn tủi thân nữa chứ.

Chu Diệu Đồng mặt cười đỏ bừng, tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, xấu hổ mang hờn dỗi nỉ non: Công tử, Diệu Đồng không có tủi thân.

Kỳ thực cũng không thể trách Chu Diệu Đồng phản ứng thái quá.

Ban đầu nàng cùng Liễu Như Thị bị mua về, kết quả Liễu Như Thị đã được Cố Hàn Uyên thu vào phòng, còn nàng vẫn là thân xử nữ, thậm chí ngay cả Lý Trinh Lệ và Lý Hương Quân đều đi trước nàng.

Huống chi còn có chuyện của Trầm Luyện.

Chu Diệu Đồng khó tránh khỏi sẽ có chút suy nghĩ miên man.

Hơn nữa mỗi ngày một mình về phòng còn bị mẹ nàng, Trương thị, trách cứ, xúi giục.

Nói chung, mấy ngày nay Chu Diệu Đồng vẫn ở trong trạng thái lo được lo mất.

Dù sao nếu chỉ giống như một tỳ nữ hầu hạ Cố Hàn Uyên, tóm lại vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Lúc này, nụ hôn của Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng mang lại cho nàng cảm giác an tâm.

Tâm tình bất an mấy ngày liền rốt cuộc cũng được trấn an.

Một đôi mắt đẹp của Chu Diệu Đồng long lanh như nước, khuôn mặt xinh đẹp đều là sắc màu óng ánh.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, mang theo Chu Diệu Đồng đi đến phòng riêng trên lầu hai nơi Tiêu bản đang chờ.

Tiêu bản nhìn thấy Cố Hàn Uyên, tức thì mừng rỡ nói: Cố công

tử.

Cố Hàn Uyên kéo Chu Diệu Đồng ngồi xuống đối diện Tiêu bản, nhàn nhạt nói: Để Tiêu công tử đợi lâu rồi.

Tiêu bản nghe vậy vội vàng xua tay, nịnh nọt cười nói: Không lâu, không lâu, có thể đợi được Cố công tử chính là vinh hạnh của tiểu nhân.

Tiêu bản lặng lẽ liếc nhìn Chu Diệu Đồng, liền vội vàng thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm nghĩ Cố Hàn Uyên mang theo mỹ nhân như vậy tới gặp hắn rốt cuộc là có ý gì.

Cố Hàn Uyên thấy Tiêu bản cũng coi như thức thời, đối với quân cờ này càng thêm hài lòng.

Hắn nhẹ giọng phân phó: Diệu Đồng, rót rượu.

Chu Diệu Đồng nghe vậy ngoan ngoãn rót rượu cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa nàng cũng rất sáng suốt mà không để ý đến Tiêu bản đang mang vẻ mặt nịnh nọt.

Dù sao người sáng mắt đều có thể nhìn ra chênh lệch địa vị giữa Cố Hàn Uyên và Tiêu bản.

Chu Diệu Đồng tự cho mình là nữ nhân thuộc về Cố Hàn Uyên, không cần thiết phải hạ mình đi rót rượu cho Tiêu bản.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Không chỉ Tiêu bản không có nửa điểm ý kiến, tự mình rót đầy chén rượu của mình, mà Cố Hàn Uyên cũng đối với biểu hiện của Chu Diệu Đồng có chút hài lòng.

Xem ra cũng không cần tiếp tục phơi nàng nữa, tìm một thời cơ thu nàng là được rồi.

Cố Hàn Uyên ôm Chu Diệu Đồng vào lòng, hờ hững nói: Tiêu công tử tìm Cố mỗ có chuyện gì.

Tiêu bản khẩn trương nói: Ninh Vương muốn mở tiệc chiêu đãi Cố công tử, không biết Cố công tử có rảnh dự tiệc không.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhất thời thật sự có chút bất ngờ.

Tiêu bản vậy mà không ưu tiên mời mình cho chỗ dựa của hắn là Nghiêm Tung, ngược lại trở thành thuyết khách của Ninh Vương.

Không biết hắn vốn dĩ có quan hệ với Ninh Vương, hay là sau khi được Cố Hàn Uyên cho cơ duyên, mọi việc thuận lợi nên đã cấu kết với nhau.

Bất quá cũng có thể nhìn ra Tiêu bản không hề vụng về như trong tình tiết gốc.

Kỳ thực nói một cách nghiêm túc, Tiêu bản trong kịch bản tuy xấu xa, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc, chỉ là bị phe nhân vật chính tính kế mà thôi.

Hơn nữa hắn quả thật có chút năng lực suy nghĩ.

Ngược lại, Ninh Vương này thật đúng là đủ tích cực.

Nhanh như vậy đã tìm Tiêu bản, để hắn tới mời mình.

Một Ninh Vương tích cực như vậy, e rằng không chỉ đơn thuần đang âm thầm thao túng vụ án Đại Thông tiền trang.

Cố Hàn Uyên đối với hắn cũng rất có hứng thú, đương nhiên tư thái vẫn phải giữ.

Vì vậy, hắn không trực tiếp trả lời Tiêu bản, lười biếng nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Ừm, Yến Phỉ Phỉ vẫn rất biết làm việc.

Tuy địa vị của Tiêu bản thấp kém, nhưng nếu người được mời là

Cố Hàn Uyên, mang lên tự nhiên là loại Tinh Nguyệt tửu cao cấp nhất.

Cố Hàn Uyên kéo Chu Diệu Đồng lại trước người, đưa chén rượu đến bên môi nàng.

Chu Diệu Đồng thấy vậy ngoan ngoãn uống rượu vào, khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ tức thì nổi lên một vệt ửng hồng.

Tiêu bản có chút kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, nhất thời không biết hắn có dụng ý gì.

Lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giọng điệu u u nói: Ninh Vương mời, Cố mỗ tự nhiên sẽ dự tiệc.

Chỉ là để tránh lúc đó làm Cố mỗ không vui, Ninh Vương cũng đừng thiếu thành ý mới phải.

Tiêu bản không có đại trí tuệ, nhưng tiểu thông minh cũng không ít.

Vì vậy hắn rất cơ trí mà hiểu được ý của Cố Hàn Uyên.

Hắn nịnh nọt cười nói: Cố công tử yên tâm, đợi tiểu nhân về phục mệnh, tất nhiên sẽ đem ý của công tử truyền đạt lại.

Kỳ thực dụng ý của Cố Hàn Uyên cũng không tính là phức tạp, chỉ là làm cho hình tượng phong lưu không kềm chế được của hắn càng thêm nổi bật một chút mà thôi.

Nói đơn giản, chính là không có mỹ nhân bầu bạn thì hắn sẽ không đi.

Thực lực của Cố Hàn Uyên quá mạnh, các thế lực khi tiếp xúc khó tránh khỏi sẽ cảnh giác.

Thay vì đến lúc đó thăm dò qua lại, không bằng Cố Hàn Uyên tự tay đem nhược điểm đưa tới cửa, cho bọn họ một loại ấn tượng rằng chỉ cần có mỹ nhân tặng, liền có thể lôi kéo hắn.

Như vậy vừa có thể chiếm được không ít chỗ tốt, vừa có thể nhanh chóng tham gia vào trung tâm sự kiện.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười, nhàn nhạt nói: Rất tốt.

Cố mỗ tối nay sẽ đúng giờ dự tiệc.

Tiêu bản thập phần có mắt nhìn nói: Vậy tiểu nhân xin được cáo lui trước.

Cố Hàn Uyên thấy thế tùy ý phất phất tay.

Tiêu bản mang theo nụ cười mừng như điên lui ra ngoài.

Cũng không trách hắn cao hứng như vậy.

Dù sao lần đầu tới cửa đã có thể mời được Cố Hàn Uyên, hắn ở trước mặt những đại nhân vật kia tất nhiên sẽ được coi trọng hơn một chút.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín nhìn Tiêu bản rời đi.

Chỉ cần chọn đúng phương pháp, loại tiểu nhân như Tiêu bản cũng là một quân cờ rất hữu dụng.

Chu Diệu Đồng ở bên cạnh thấy vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chương 783

Nàng chỉ là cùng Cố Hàn Uyên vào phòng riêng, rót một chén rượu, rồi lại bị đút một ly rượu.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Tiêu bản nói mấy câu, để lại một bàn rượu thức ăn chưa động tới, cuộc nói chuyện giữa hai người liền kết thúc.

Ám chỉ mà Cố Hàn Uyên truyền cho Tiêu bản, nàng một chút cũng không nhìn ra.

Bất quá, Chu Diệu Đồng vốn chỉ là một công cụ truyền đạt ám thị, không cần thiết phải xem hiểu, Cố Hàn Uyên càng sẽ không đi giải thích cho nàng.

Nàng chỉ cần làm tốt công việc của mình là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Diệu Đồng vốn đã ửng hồng vì uống rượu, tức thì trở nên càng thêm diễm lệ quyến rũ.

Nàng quả thực không hiểu được cuộc giao tiếp ngầm giữa Cố Hàn Uyên và Tiêu bản, nhưng ý bảo của Cố Hàn Uyên thì nàng lại hiểu rất nhanh.

Vì vậy, Chu Diệu Đồng thập phần ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Nhưng mà, sự cố gắng hầu hạ của nàng vẫn chưa kéo dài được bao lâu thì có người gõ cửa, ôn nhu hỏi: Công tử, có một lô trái cây tươi mới từ Đại Lý đưa tới, có cần mang vào không ạ.

Chu Diệu Đồng nghe vậy hai mắt tức thì trợn to, bởi vì thanh âm kia vô cùng quen thuộc.

Chính là mẹ của nàng.

Còn chưa chờ nàng hoàn hồn, đã nghe được Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vào đi.

Chu Diệu Đồng vội vàng muốn đứng dậy, lại bị đè xuống.

Bên tai vang lên tiếng cười trêu chọc của Cố Hàn Uyên: Tiếp tục.

Chu Diệu Đồng nghe vậy tức thì cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng lúc này cửa đã bị đẩy ra.

Chỉ thấy một mỹ phụ ôn nhu bưng mâm trái cây đi tới, đang muốn ân cần hỏi thăm: Công tử.

Thế nhưng lời còn chưa nói xong đã nhìn thấy Chu Diệu Đồng, không khỏi kêu lên một tiếng: Diệu Đồng.

Trương thị làm sao tưởng tượng nổi lại gặp phải tình huống này, cho rằng mình đã quấy rầy chuyện tốt của con gái và Cố Hàn Uyên.

Trương thị mặt cười đỏ bừng, chân tay luống cuống giải thích: Ta không biết công tử và Diệu Đồng.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Phu nhân đến đúng lúc lắm.

Diệu Đồng tuổi còn trẻ kinh nghiệm nông cạn, làm mẹ không phải nên dạy dỗ nàng một chút sao.

Mỹ phụ trước mắt trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng đầy đủ ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, đã không còn là bộ dáng tiều tụy gầy yếu khi mới từ Giáo Phường ty ra nữa.

Không chỉ dáng người đã khôi phục đầy đặn, khuôn mặt vốn tiều tụy cũng thêm mấy phần xinh đẹp.

Không hổ là mỹ phụ có thể sinh ra một mỹ nhân như Chu Diệu Đồng.

Phu quân đã chết, Trương thị có thể nói là một góa phụ xinh đẹp.

Trên thực tế, trước đây sau khi Chu gia bị khám nhà, nếu không phải Yến Phỉ Phỉ sớm đã ở Giáo Phường ty bao bọc bảo vệ, không biết có bao nhiêu nam tử ngày thường đạo mạo trang nghiêm thèm muốn Trương thị.

Ngay cả những đồng liêu cùng phe với Chu Thuận Xương cũng có không ít người.

Bọn họ chẳng lẽ không biết việc này dễ rước lấy chỉ trích sao.

Chẳng qua là khó có thể chống lại mị lực của Trương thị mà thôi.

Dù sao Trương thị đã vào Giáo Phường ty, cho dù có bị chỉ trích cũng là có hạn.

Thậm chí những chuyện tương tự gần như là một loại quy tắc ngầm.

Nói chung, quan trường chìm nổi, một bước thiên đường, một bước địa ngục, không cho phép sai một ly đi một dặm.

Vì vậy Trương thị đối với Cố Hàn Uyên thập phần cảm kích, bằng không cũng sẽ không thường xuyên xúi giục Chu Diệu Đồng chủ động hơn.

Đương nhiên, cũng có ý muốn tìm cho hai mẹ con họ một nơi nương tựa có thể bảo vệ được họ.

Bởi vì Chu Diệu Đồng ở bên cạnh Cố Hàn Uyên vẫn chưa có được tiến triển gì, nàng là nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Cho nên nàng từ chỗ Yến Phỉ Phỉ nghe nói Cố Hàn Uyên mang Chu Diệu Đồng đi, liền xung phong nhận việc mang mâm trái cây tươi lên cho họ.

Nàng vốn dĩ muốn trong quá trình đưa mâm trái cây, âm thầm thúc giục Chu Diệu Đồng một chút, lo lắng nàng quá mức rụt rè, lãng phí cơ hội.

Chỉ là không ngờ lại gặp phải tình huống bất ngờ như vậy.

Dù sao nàng gả vào Chu gia là quan lại thế gia, quy củ rất nhiều, thân là chính thê càng sẽ không lấy sắc hầu người.

Chỉ là Trương thị duy chỉ có không ngờ rằng Cố Hàn Uyên không chỉ có hứng thú với Chu Diệu Đồng, mà cũng có hứng thú với nàng.

Giữa lúc nàng muốn tìm một cái cớ hợp lý để rời đi, Cố Hàn Uyên lại bắt nàng ở lại dạy dỗ Chu Diệu Đồng một chút.

Nhưng mà Trương thị hoàn toàn không có kinh nghiệm tương tự, thậm chí còn không bằng Chu Diệu Đồng, làm gì có cái gì để dạy.

Ngược lại để Chu Diệu Đồng dạy nàng còn tạm được.

Đương nhiên, ai dạy ai cũng không quan trọng, trọng điểm là Cố Hàn Uyên lúc này yêu cầu nàng ở lại.

Không chỉ Trương thị cảm thấy không biết làm sao, Chu Diệu Đồng cũng vậy.

Chu Diệu Đồng sau khi Trương thị vào cửa, đã có loại dự cảm chẳng lành, lúc này quả nhiên ứng nghiệm.

Bất quá Chu Diệu Đồng vốn đã thiếu cảm giác an toàn, lại bị phơi vài ngày, trong lòng ranh giới cuối cùng chỉ càng thấp hơn.

Bằng không trước đó cũng sẽ không cố ý giả vờ tình cờ gặp mặt.

Sự trấn an mà Cố Hàn Uyên dành cho nàng trước đây chỉ làm nàng càng thêm thuận theo.

Mà phản ứng của Chu Diệu Đồng quả nhiên không ngoài dự liệu.

Tuy rằng do dự rối rắm một hồi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn cam chịu.

Hoặc là, nàng cũng đã nhận rõ hiện thực.

Bất luận là nàng hay là mẹ nàng Trương thị, tương lai có thể dựa vào chỉ có Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế hài lòng cười, thần tình đầy ẩn ý nhìn Trương thị, chờ đợi quyết định của nàng.

Sự do dự của Trương thị không kéo dài bao lâu.

Một lát sau, bà vẫn là mang một khuôn mặt đỏ bừng đi tới.

Cố Hàn Uyên vui mừng khẽ vuốt mái tóc của bà tỏ vẻ cổ vũ, cười khẽ hỏi: Xin hỏi phu nhân khuê danh là gì.

Trương thị nghe vậy dừng một chút, mập mờ đáp: Thiếp thân Trương Bội Lan.

Quy củ của thời đại này khác với hậu thế.

Khuê danh của phụ nữ đã có chồng không thể tùy ý báo cho nam tử nào khác ngoài trượng phu.

Nhà quan lại càng như vậy.

Cho nên rất nhiều phu nhân lưu truyền tên cho hậu thế đều dùng Trương thị, Lý thị để thay thế.

Ví dụ như Trương Bội Lan, xưng hô đúng phải là Chu Trương thị mới đúng.

Đương nhiên, nữ tử giang hồ thì ràng buộc tương đối ít hơn, mang nguyên danh xuất đầu lộ diện không phải là số ít.

Trương Bội Lan không phải nữ nhi giang hồ, theo lý thuyết không nên đem khuê danh báo cho Cố Hàn Uyên.

Chẳng qua tình hình hiện nay, lại đi tính toán những quy củ khuê phòng này cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi đem khuê danh báo cho Cố Hàn Uyên, tâm tình vốn khẩn trương của Trương Bội Lan ngược lại vì vậy mà thả lỏng rất nhiều, phối hợp càng thêm ăn ý.

Nụ cười trong mắt Cố Hàn Uyên cũng càng thêm vui vẻ.

Hồi lâu sau, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm của Yến Phỉ Phỉ, khiến hai mẹ con đang bận rộn giật nảy mình.

Công tử, Đinh Tu tới rồi, hắn muốn gặp ngài.

Trước đây Cố Hàn Uyên đã để Cận Nhất Xuyên đi liên hệ với Đinh Tu, người sư huynh luôn quấy rầy hắn.

Thêm Tiền Cư Sĩ Đinh Tu nhân phẩm tuy có chút vấn đề, nhưng võ công cũng rất không tệ.

Mà chút vấn đề nhân phẩm này trong mắt Cố Hàn Uyên căn bản không là gì.

Huống chi Cố Hàn Uyên rất hiểu nhu cầu và ranh giới cuối cùng của Đinh Tu, khống chế trong tay cũng không khó.

Kinh thành bận rộn, Cố Hàn Uyên cũng khó mà chu toàn, huống chi hắn cũng không muốn vì một số việc nhỏ mà mệt mỏi.

Nhân thủ của Thiên Võng không thích hợp xuất hiện ở ngoài sáng, đành phải thu thêm mấy quân cờ.

Hơn nữa, những ngày trước đó, Cố Hàn Uyên không chỉ đơn thuần là tầm hoan tác nhạc trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Vì nguyên nhân của ba người Trầm Luyện, Cố Hàn Uyên đã đặc biệt điều tra một việc.

Chương 784

Kết quả liền phát hiện một ít tình báo thập phần thú vị, lại còn có liên quan đến Đinh Tu.

Nói chung, Cố Hàn Uyên đối với Đinh Tu càng thêm hứng thú.

Phỉ Phỉ, vào đi.

Yến Phỉ Phỉ nghe tiếng đẩy cửa vào, thấy bộ dạng hoảng hốt của mẹ con Chu Diệu Đồng, trêu nói: Đừng trốn.

Các ngươi tới hầu hạ công tử, ta chẳng lẽ còn châm chọc các ngươi sao.

Tin tức Cố Hàn Uyên mang Chu Diệu Đồng tới đây là nàng tiết lộ cho Trương Bội Lan, đối với tình hình trước mắt tất nhiên là sớm đã có dự liệu.

Điều duy nhất khiến nàng kinh ngạc là Cố Hàn Uyên đối với Chu Diệu Đồng còn rất có kiên nhẫn, vậy mà vẫn chưa thu nhận nàng.

Mẹ con Chu Diệu Đồng nghe vậy đều đỏ mặt, xấu hổ không lời nào chống đỡ.

Cũng may người vào là Yến Phỉ Phỉ, thật ra khiến các nàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Cố Hàn Uyên phân phó Yến Phỉ Phỉ mang hai mẹ con xuống dưới tắm rửa, rồi cho gọi Đinh Tu qua.

Không bao lâu sau, một gã hán tử ăn mặc lôi thôi, chải kiểu tóc ly kinh phản đạo đi đến.

Người tới chính là Đinh Tu mà Cố Hàn Uyên đang chờ đợi.

Đinh Tu sau khi vào cửa, hai mắt sáng lên nói: Đa tạ Cố công tử chiêu đãi.

Dứt lời liền tự nhiên ngồi xuống ăn uống rượu thịt và hoa quả.

Oa, đây là Tinh Nguyệt tửu cao cấp nhất à.

Không ngờ ta liều mạng gom tiền muốn uống một chén Tinh Nguyệt tửu bình thường nhất cũng không uống được, ngược lại trực tiếp uống được loại cao cấp nhất.

Hắc.

Quả nhiên là rượu ngon.

Đủ mạnh.

Ôi, còn có hoa quả nữa.

Đây chẳng lẽ là vận chuyển từ Đại Lý tới à.

Chậc chậc, không hổ là Cố công tử, thật biết hưởng thụ.

Đinh Tu vừa lẩm bẩm, vừa uống rượu, ăn cơm, nếm hoa quả, một bộ dáng vẻ lang thang không kềm chế được.

Nếu là người bình thường thấy vậy, sợ rằng sẽ vô thức cảm thấy chán ghét hắn.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại chỉ cười như không cười nhìn hắn diễn kịch.

Đinh Tu lúng túng diễn một hồi, cuối cùng vẫn diễn không nổi nữa.

Hắn đem rượu trong chén uống cạn lần nữa, bất đắc dĩ nói: Cố công tử vì sao lại tìm tới ta, một kẻ vô danh tiểu tốt này.

Mấy ngày kế tiếp, Đinh Tu có thể nói là cực kỳ khổ não.

Cố Hàn Uyên để Cận Nhất Xuyên mời Đinh Tu làm việc cho hắn.

Chuyện này trong mắt người khác có lẽ là một cơ duyên trời cho, nhưng đối với Đinh Tu mà nói không nghi ngờ gì là một phiền toái lớn.

Sau khi sư môn diệt môn, Đinh Tu liền giống như một cô hồn dã quỷ du đãng trong nhân thế, dùng một phương thức cực kỳ không tự nhiên để duy trì mối ràng buộc với Cận Nhất Xuyên.

Nhưng mà nay đã khác xưa, Cận Nhất Xuyên không còn là tiểu kỳ Cẩm Y Vệ nhỏ bé có thể để hắn tùy ý uy hiếp tống tiền nữa.

Từ khi ba người Trầm Luyện bám vào cành cao là Cố Hàn Uyên, địa vị của ba người nước lên thì thuyền lên.

Lô Kiếm Tinh thăng nhiệm Phó Thiên Hộ, Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên cũng làm tới Bách hộ.

Chức Bách hộ của Cận Nhất Xuyên tuy không phải quan lớn gì, nhưng cũng không phải là người mà Đinh Tu có thể khống chế.

Đinh Tu không dám dùng biện pháp mạnh, nhưng dùng biện pháp mềm lại không có ý nghĩa.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đã thông báo cho Cận Nhất Xuyên, nếu như Đinh Tu chỉ muốn tiền, cứ trực tiếp tới tìm hắn là được, bao nhiêu tiền cứ tùy tiện nói.

Thoạt nhìn là một chuyện tốt có thể lấy tiền không, nhưng Đinh Tu lăn lộn giang hồ nhiều năm lại hiểu rõ, chỗ tốt không công như vậy thường thường là đắt nhất.

Huống chi tiền của Cố Hàn Uyên làm sao dễ lấy không như vậy.

Hắn còn chưa tự đại đến mức cho rằng mình có thể không coi Cố Hàn Uyên ra gì.

Hơn nữa Cận Nhất Xuyên còn nhân cơ hội khuyên bảo Đinh Tu đi làm việc cho Cố Hàn Uyên, đến lúc đó muốn tiền thì có gì khó.

Đinh Tu đối với chuyện này rất đau đầu, hắn cũng không phải đơn thuần vì tiền mới đi uy hiếp tống tiền Cận Nhất Xuyên.

Trớ trêu thay, Cận Nhất Xuyên còn nói rất có đạo lý.

Mấy lý do cộng lại, lý do trước đây của Đinh Tu để uy hiếp tống tiền Cận Nhất Xuyên nhất thời không còn đứng vững, khiến hắn rơi vào thế khó xử.

Do dự mấy ngày sau, Đinh Tu đành phải quyết định đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu gặp Cố Hàn Uyên, xem hắn rốt cuộc muốn mình làm gì.

Hắn cố ý bày ra bộ dáng lang thang vô sỉ cũng là hy vọng Cố Hàn Uyên sau khi thấy sẽ chán ghét hắn, không quan tâm đến chuyện của hắn và Cận Nhất Xuyên nữa.

Chỉ là thái độ của Cố Hàn Uyên làm hắn càng thêm đoán không ra.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nhìn Đinh Tu.

Chuyện khác tạm thời không bàn, tu vi của Đinh Tu dường như cao hơn một chút so với trong tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên ý tứ sâu xa nói: Đinh môn Đinh Tu cũng không phải là vô danh tiểu tốt gì.

Đinh Tu nghe vậy tức thì sắc mặt đại biến.

Cố Hàn Uyên có thể biết hắn và Cận Nhất Xuyên là đồng môn sư huynh đệ thì không có gì lạ.

Nhưng mà nhìn thấu xuất thân Đinh môn của bọn họ chính là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Vì một số nguyên nhân, Đinh môn diệt môn đồng thời hầu như trở thành đối tượng người người kêu đánh ở Minh quốc.

Nếu bị người biết được hắn và Cận Nhất Xuyên là người của

Đinh môn, bọn họ ở Minh quốc sẽ trở nên nửa bước khó đi.

Đinh Tu sắc mặt âm trầm nói: Cố công tử chẳng lẽ muốn dùng cái này để uy hiếp ta.

Nếu là như vậy, ta đây xác thực không thể không vì Cố công tử làm việc.

Hắn không hề biện giải rằng mình và Cận Nhất Xuyên không phải người Đinh môn.

Ở trước mặt Cố Hàn Uyên nói dối kiểu này không có nửa điểm ý nghĩa.

Lúc này nhìn như chịu thua, kỳ thực tâm tư đã nhanh chóng vận chuyển.

Đinh Tu là một lão giang hồ, đồng ý làm việc cho Cố Hàn Uyên không có nghĩa là hắn không thể ngoài mặt thì vâng dạ nhưng trong lòng thì chống đối.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền xem thấu suy nghĩ của Đinh Tu.

Bất quá hắn vốn không có ý định dùng cái này làm uy hiếp.

Có Cận Nhất Xuyên trong tay, căn bản không cần thiết phải làm chuyện bỏ gốc lấy ngọn này, còn vô duyên vô cớ rước lấy oán hận.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Đinh Tu, ngươi đã nghĩ Cố mỗ quá tiểu nhân rồi.

Đinh Tu nghe vậy vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, vẻ mặt lại giả vờ ung dung nói: Ồ.

Vậy không biết Cố công tử muốn ta vì ngài làm chuyện gì.

Chẳng lẽ là muốn ta giúp ngài giết người.

Tùy tình huống nhưng mà phải thêm tiền đấy.

Đinh Tu không hổ là Thêm Tiền Cư Sĩ, nhanh như vậy đã đem chữ Thêm tiền treo lên miệng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên biết rõ kịch bản, biết hắn khi nói như vậy chính là đại biểu cho việc hắn căn bản không có ý định thuận theo.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên chỉ cười như không cười nhìn hắn.

Mãi cho đến khi thấy Đinh Tu càng ngày càng chột dạ, thậm chí định liều mạng bỏ chạy, hắn mới nhàn nhạt nói: Đinh Tu, ngươi đã từng nghe nói qua Lục Văn Chiêu chưa.

Đinh Tu nghe vậy sửng sốt, nói: Lục Văn Chiêu.

Chưa nghe nói qua.

Hắn dám chắc đây là lần đầu tiên hắn nghe được cái tên này.

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên hỏi hắn, hiển nhiên sẽ không vô duyên vô cớ.

Đinh Tu chờ đợi câu tiếp theo của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không làm hắn thất vọng, một khắc sau liền khiến hắn sắc mặt kịch biến.

Cố Hàn Uyên cười cợt nhả nói: Vậy Đinh Chiêu thì sao.

Đinh Tu sắc mặt cực kỳ khó coi nói: Đó là sư bá của ta.

Cố công tử vì sao đột nhiên nhắc tới ông ấy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt mang theo một tia ý vị không rõ, chậm rãi mở miệng nói: Lục Văn Chiêu là một Thiên hộ của Nam Trấn Phủ ty trong Cẩm Y Vệ, mà Lục Văn Chiêu này chính là Đinh Chiêu.

Đinh Tu nghe vậy ngay cả uy thế của Cố Hàn Uyên cũng không màng, phẫn nộ quát: Không thể nào.

Sư bá ông ấy đã sớm chết rồi.

Cùng sư phụ chết chung.

Chương 785

Hơn nữa còn là bị Cẩm Y Vệ giết chết, làm sao có thể thoắt một cái đã biến thành Thiên hộ Cẩm Y Vệ.

Trên thực tế, Đinh Tu nhằm vào Cận Nhất Xuyên như vậy, không chỉ là vì duy trì ràng buộc, còn có một nguyên nhân chính là sư phụ của bọn họ chết trong tay Cẩm Y Vệ, mà Cận Nhất Xuyên lại mạo danh thay thế gia nhập Cẩm Y Vệ.

Vì vậy mỗi khi nhìn thấy Cận Nhất Xuyên mặc bộ Phi Ngư phục kia, liền không nén được lửa giận trong lòng.

Cho nên thỉnh thoảng mới có những hành động khác người, cố ý khiêu khích đối phương, rồi ra tay tàn nhẫn, đánh Cận Nhất Xuyên một trận.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dáng cuồng loạn của Đinh Tu, đột nhiên cảm thấy hắn có chút đáng thương.

Kỳ thực cũng không trách được Đinh Tu phản ứng lớn như vậy.

Cố Hàn Uyên trước đây cũng chỉ là ôm ý định thử một chút đi điều tra, lại ngoài ý muốn tra được Lục Văn Chiêu đã từng xuất hiện trong kịch bản gốc này.

Chức vị Thiên hộ Cẩm Y Vệ trong mắt Cố Hàn Uyên cũng chỉ là tiểu nhân vật, nếu không phải trước đó đã khóa được tên, căn bản cũng sẽ không chú ý tới hắn.

Trầm Luyện, Đinh Tu đám người đều là nhân vật trong Tú Xuân Đao.

Dựa theo dòng thời gian mà nói, thời gian Lục Văn Chiêu ra sân phải sớm hơn, lúc này cũng đã chết rồi mới đúng.

Nhưng mà Lục Văn Chiêu vẫn còn sống rất tốt.

Đồng thời, Lục Văn Chiêu cái tên này lại là tên hắn cải danh đổi họ sau này, cùng kịch bản gốc hoàn toàn khác biệt.

Sau khi điều tra sâu hơn về Lục Văn Chiêu, còn có được tình báo càng thú vị hơn.

Toàn bộ tình tiết đã hoàn toàn bị đảo lộn, chỉ có thể nói thế giới hỗn loạn này không thiếu chuyện lạ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự thất thố của Đinh Tu, giọng điệu không ngừng tiếp tục nói: Nếu Đinh Chiêu còn sống, như vậy sư phụ của ngươi và Nhất Xuyên là Đinh Bạch Anh rất có thể cũng còn sống.

Ngươi chẳng lẽ không muốn gặp lại Đinh Bạch Anh sao.

Đinh Tu hai mắt sáng lên, vô thức vội la lên: Ta đương nhiên hy vọng tái kiến sư phụ, chỉ là.

Cố Hàn Uyên ngắt lời hắn: Vậy ngươi có nhìn thấy thi thể của bọn họ không.

Đinh Tu sắc mặt âm trầm nói: Ta quả thực không thấy thi thể của sư phụ bọn họ, lúc đó chỉ có tin tức truyền về.

Đinh môn phản quốc, bị Cẩm Y Vệ vây giết ở trong lãnh thổ Thanh quốc.

Ánh mắt Đinh Tu trở nên vô cùng phức tạp, tựa như đang chìm vào ký ức, lẩm bẩm nói: Năm đó Thanh Quốc công phá Tử Cấm Thành, tàn dư chính quyền Minh quốc bị ép dời về phía nam.

Sau khi các thế lực khắp nơi dàn xếp, đã đẩy Chu Hậu Chiếu lên ngôi Hoàng đế.

Chính quyền ổn định xong, liền chuẩn bị Bắc Phạt phản công bất cứ lúc nào.

Lúc đó vừa hay Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị nổi lên như một thế lực mới, dẫn binh cùng Thanh Quốc giằng co ở vùng Tam Giang.

Triều đình khi đó vì lực lượng không đủ nên đã triệu tập không ít thế lực môn phái giang hồ đến trợ trận.

Đinh môn ngoại trừ ta và Cận Nhất Xuyên, các sư huynh đệ khác đều dưới sự dẫn dắt của sư phụ và sư bá mà lao tới tiền tuyến.

Trận chiến này kéo dài dai dẳng, cho đến một ngày tiền tuyến bỗng nhiên truyền đến tin tức, một trận hỏa hoạn đã thiêu rụi gần hết quân lương, Đinh môn canh giữ quân lương đã phản quốc.

Sau đó, trên đường trốn chạy sang Thanh Quốc, Đinh môn đã bị Cẩm Y Vệ bao vây tiêu diệt.

Đinh Tu nói chính là chuyện đã xảy ra ở thế giới này năm xưa.

Một trận hỏa hoạn đã thiêu rụi hy vọng phản công Thanh Quốc của Minh quốc.

Chu Vô Thị bất đắc dĩ đành phải lui về cố thủ Tam Giang, hình thành thế giằng co chiến lược.

Thậm chí cuối cùng còn không thể không nhường quyền kiểm soát Tam Giang cho Thanh Quốc.

Mà Đinh môn từ đó chỉ còn lại Đinh Tu và Cận Nhất Xuyên hai người, cũng bị người người gọi là quân bán nước.

Bất quá đây chỉ là bề ngoài.

Tình báo Cố Hàn Uyên điều tra được tuy cũng không hoàn chỉnh, nhưng không chỉ có như vậy.

Hắn thở dài một tiếng, như thể tiếc hận, lại như đang trêu chọc nói: Ngươi tin rằng Đinh môn sẽ phản quốc sao.

Đinh Tu nghe vậy, quả quyết nói: Không thể nào.

Sư phụ và sư bá đều là người trung can nghĩa đảm, tuyệt đối sẽ không phản quốc.

Đinh Tu đã từng cố gắng điều tra chân tướng năm đó.

Nhưng hắn tuy kinh nghiệm giang hồ phong phú, song lại không nhạy bén về chính trị.

Hơn nữa thân cô thế cô, Đinh Tu cũng khó mà tra được tin tức gì hữu dụng.

Sau một hồi tìm kiếm như ruồi không đầu, hắn chẳng thu được gì.

Cuối cùng đành phải chuyển dời hận thù lên người Cẩm Y Vệ.

Vừa hay lúc này lại gặp phải Cận Nhất Xuyên, người dường như đã quên mối thù diệt môn, mạo danh thay thế để gia nhập Cẩm Y Vệ.

Mới có chuyện hắn uy hiếp tống tiền Cận Nhất Xuyên.

Có lẽ Đinh Tu cũng là đang mượn việc này để phát tiết hận thù trong lòng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ cũng không tin Đinh môn sẽ phản quốc, đồng thời cũng quả thực tra được một vài thứ.

Đinh Tu thấy sự việc dường như có chuyển biến, vội vàng hỏi: Tra được cái gì.

Cố Hàn Uyên dùng ngữ khí trêu chọc nói: Năm đó Chu Vô Thị dẫn dắt các cao thủ giang hồ, mang binh phản công Thanh Quốc, tình thế một mảnh tốt đẹp.

Nếu không có gì bất ngờ, rất có thể sẽ thu phục được đất đã mất, đoạt lại Yến Kinh thành.

Nếu thật sự để hắn thành công, mang theo công lao Bắc Phạt trở về, dưới sự ủng hộ của dân chúng rất có thể sẽ đẩy Chu Hậu Chiếu, người kế vị chưa lâu, vốn không đủ sức khống chế triều đình, xuống khỏi ngai vàng.

Nếu để Chu Vô Thị anh minh thần võ lên ngôi, đối với rất nhiều người là một việc khó có thể chấp nhận.

Tự nhiên là có người ngồi không yên.

Đinh Tu nghe vậy kinh ngạc hỏi: Cố công tử nói là nội bộ triều đình.

Hắn cũng không ngốc, Cố Hàn Uyên đã nói rõ tiền căn, hậu quả tự nhiên rất dễ suy đoán.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên cũng xác nhận suy đoán của hắn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, chậm rãi nói: Tuy tạm thời còn không cách nào phán đoán rốt cuộc là Chu Hậu Chiếu hay là kẻ dã tâm nào khác giật dây, nhưng Đinh môn quả thật đã bị biến thành kẻ chết thay.

Mà cuộc Bắc Phạt của Chu Vô Thị cũng cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Bất quá triều đình vì trấn an Chu Vô Thị, cũng đã cho hắn bồi thường.

Cho phép hắn sáng lập Hộ Long Sơn Trang, cũng ban cho hắn hai món chí bảo là Đan Thư Thiết Khoán và Thượng Phương Bảo Kiếm.

Chuyện Bắc Phạt năm đó cũng theo đó mà được đóng nắp định luận.

Sự phát triển của thế giới này và nguyên tác có chênh lệch rất lớn.

Chu Vô Thị căn bản không thể uy hiếp giang hồ, triều đình lại có không ít Vương gia dã tâm soán vị kìm hãm.

Nếu không phải có công lao Bắc Phạt, hắn cũng không sáng lập được Hộ Long Sơn Trang, làm không được Thiết Đảm Thần Hầu.

Mà việc chọn Đinh môn làm kẻ chết thay còn có một nguyên nhân khác.

Cố Hàn Uyên nhìn Đinh Tu với ánh mắt lo lắng, bỗng nhiên nói: Đinh môn các ngươi sử dụng võ công là Thích gia đao pháp phải không.

Đinh Tu nghe vậy sững ra, tự giễu nói: Không hổ là Cố công tử, thật đúng là không có gì lừa được ngươi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt không tỏ ý kiến, nói: Năm đó ngoài Chu Vô Thị ra, người có uy vọng nhất chính là một trong thập đại nguyên soái, Thích Kế Quang, thậm chí có lúc còn lấn át cả chín vị nguyên soái còn lại.

Mà Thích Kế Quang và Chu Vô Thị giao tình rất tốt, nếu hai người họ hợp lực, chưa chắc không thể binh biến thành công.

Bất quá trong lúc Bắc Phạt, Đinh môn phản quốc, Thích Kế Quang khó thoát tội vạ lây, tuy vẫn giữ được chức thập đại nguyên soái, nhưng quân quyền lại bị suy yếu, uy vọng cũng bị đả kích lớn.

Đinh Tu ưu sầu thở dài nói: Người sáng lập Đinh môn chính là xuất thân từ Thích Gia Quân.

Đinh môn chúng ta vẫn luôn có liên hệ với Thích soái.

Đệ tử Đinh môn sau khi xuất sư, nếu không muốn trà trộn giang hồ thì sẽ gia nhập dưới trướng Thích soái.

Cuộc đối thoại của hai người đến đây, mạch lạc của toàn bộ sự kiện năm đó đã rõ ràng.

Nội bộ triều đình không hy vọng Chu Vô Thị Bắc Phạt thành công, đồng thời muốn chèn ép Thích Kế Quang, cho nên Đinh môn đã trở thành vật hy sinh của cuộc chiến tranh đó.

Đây gần như là căn bệnh chung của chính quyền người Hán, chỉ hứng thú với nội đấu.

Mà Đinh môn chẳng qua chỉ là vật hy sinh trong quá trình nội đấu, cứ như vậy mà bị hủy diệt không rõ ràng.

Đinh Tu bỗng nhiên giật mình, trầm giọng hỏi: Cố công tử nói Lục Văn Chiêu kia chính là sư bá Đinh Chiêu của ta, chẳng lẽ năm đó Đinh môn không bị diệt toàn bộ sao.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Chuyện năm đó có quá nhiều điều kỳ quặc.

Vì sao Đinh môn sau khi bị gán tội danh bán nước lại muốn trốn sang Thanh Quốc.

Mà nhóm Cẩm Y Vệ truy sát Đinh môn cuối cùng cũng bị tiêu diệt tại cảnh nội Thanh Quốc.

Không có chứng cứ, hầu như không ai biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cố mỗ tra được Đinh Chiêu chưa chết, đồng thời dùng tên giả là Lục Văn Chiêu cũng chỉ là vì tình cờ biết được mà thôi.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên vẫn còn có chút manh mối.

Bởi vì nguyên nhân của Vô Thiên, Thiên Võng bây giờ ở Thanh Quốc thẩm thấu còn mạnh hơn cả Minh quốc.

Cho nên tình báo từ phía Thanh Quốc đã truyền về.

Năm đó là đại đầu mục Đông Xưởng Triệu Tĩnh Trung chủ động liên lạc với Thanh Quốc, bán đứng tình báo của nhóm Cẩm Y Vệ truy sát Đinh môn.

Lúc đó nhóm Cẩm Y Vệ kia vẫn chưa hoàn toàn tiêu diệt Đinh môn, hơn nữa các nhân vật quan trọng gần như đều chưa chết.

Bọn họ trong quá trình tiếp tục truy kích đã bị đại quân Thanh Quốc vây chặt.

Chương 786

Vì vậy mới không còn một người sống sót, bị tiêu diệt tại cảnh nội Thanh Quốc.

Bởi vì tạm thời không biết lập trường của Triệu Tĩnh Trung, cho nên không thể nào suy đoán được kẻ chủ mưu đứng sau rốt cuộc là ai.

Đinh Tu kích động nói: Nếu sư bá không chết, vậy sư phụ rất có thể cũng không chết.

Nhưng tại sao bọn họ không đến liên lạc với ta và Cận Nhất Xuyên.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Chuyện này phải hỏi chính ngươi.

Hay là muốn Cố mỗ tự mình nói ra bí mật giữa các ngươi.

Đinh Tu nghe vậy giật mình, tiếp đó liền chán nản ngồi xuống, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, cười khổ nói: Thôi bỏ đi.

Ta cũng không muốn bị bóc vết sẹo thêm lần nữa.

Lúc này Đinh Tu đã không còn nghi ngờ năng lực tình báo của Cố Hàn Uyên nữa, không tiếp tục cố gắng giảo biện.

Cũng hiểu vì sao Đinh Chiêu và Đinh Bạch Anh lại loại hắn và Cận Nhất Xuyên ra ngoài.

Cố Hàn Uyên với thần tình đầy hứng thú nhìn vẻ mặt khổ sở của Đinh Tu.

Mối tình tay bốn thầy trò, cũng khó trách hắn không nói nên lời.

Sau khi Cố Hàn Uyên tra được Lục Văn Chiêu chính là Đinh Chiêu, đồng thời Đinh Bạch Anh rất có thể không chết, liền cố ý hỏi

Cận Nhất Xuyên một vài chuyện về Đinh môn năm đó.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng chưa nói cho hắn biết tin tức Đinh Bạch Anh và Đinh Chiêu có khả năng còn sống.

Đối với Cận Nhất Xuyên mà nói, Cố Hàn Uyên không chỉ là ân nhân cứu mạng của hắn, còn cho tam huynh đệ bọn họ hy vọng ngẩng đầu.

Vì vậy tuy nói là lịch sử đen tối, nhưng Cận Nhất Xuyên đơn thuần hơn Đinh Tu rất nhiều lại không mấy che giấu.

Cố Hàn Uyên thông qua một vài manh mối từ nguyên tác, đã đưa ra một suy đoán vô cùng thú vị.

Đinh Bạch Anh, Đinh Chiêu, Đinh Tu, Cận Nhất Xuyên bốn người là mối quan hệ tình tay bốn thầy trò.

Đinh Tu và Cận Nhất Xuyên đều thích vị sư phụ Đinh Bạch Anh này.

Mà Đinh Bạch Anh mặc dù không thích Cận Nhất Xuyên, nhưng đối với người đồ đệ nhỏ nhất này lại rất mực yêu thương.

Kết quả Đinh Tu vì Đinh Bạch Anh bất công mà ghen ghét.

Cuối cùng hắn cùng Cận Nhất Xuyên quyết đấu, cũng để lộ tình cảm mến mộ của hai người đối với Đinh Bạch Anh ra ngoài mặt.

Nhưng mà người Đinh Bạch Anh thích lại là sư huynh của nàng, Đinh Chiêu, cũng chính là Lục Văn Chiêu bây giờ.

Mối quan hệ phức tạp như vậy khiến Đinh Bạch Anh cực kỳ khó xử.

Cuối cùng nàng đành nhẫn tâm đuổi hai người ra khỏi Đinh môn, lưu lạc giang hồ.

Hai người cũng vì vậy mà thoát được kiếp nạn Đinh môn bị tính kế.

Cho nên giữa Đinh Tu và Cận Nhất Xuyên, Đinh Chiêu kỳ thực còn có một tầng quan hệ tình địch.

Cũng vì vậy mà Đinh Chiêu và Đinh Bạch Anh, những người đã trốn thoát khỏi kế hoạch đó, mới không muốn liên lạc với hai người.

Bằng không đối với Đinh Chiêu và Đinh Bạch Anh đang ẩn náu mưu đồ việc gì đó mà nói, Đinh Tu và Cận Nhất Xuyên chính là một quả bom nổ chậm.

Còn về việc tại sao Cận Nhất Xuyên không thể phát hiện Lục Văn Chiêu là Đinh Chiêu kỳ thực cũng rất bình thường.

Thứ nhất, dung mạo của Lục Văn Chiêu đã có không ít thay đổi.

Thứ hai, trước đây hai người căn bản không hề gặp mặt.

Lục Văn Chiêu ở Nam Trấn Phủ ty, mà Cận Nhất Xuyên ở Bắc Trấn Phủ ty, hai người không cùng một bộ phận.

Nam Trấn Phủ ty phụ trách quân kỷ, hình phạt nội bộ Cẩm Y Vệ, quản lý hồ sơ quân tượng, quản chính là người của mình.

Mà Bắc Trấn Phủ ty phụ trách giám sát, bắt bớ, dùng hình các loại quan lại, thậm chí trực tiếp xử tử, thi hành cơ bản đều là nhiệm vụ đặc thù, quản là người bên ngoài.

Lại thêm Cận Nhất Xuyên vốn chỉ là một tiểu kỳ Cẩm Y Vệ, cho dù hiện tại cũng chẳng qua là một Bách hộ.

Địa vị hai người chênh lệch quá lớn, đương nhiên sẽ không có chút giao thoa nào.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên tia sáng u uất.

Đinh Bạch Anh, nữ tử tư thế hiên ngang trong nguyên tác khiến ba nam tử phải lòng, hắn tự nhiên cảm thấy rất hứng thú.

Đáng tiếc Đinh Bạch Anh hiện tại ẩn giấu quá sâu, cho dù là Thiên Võng cũng không thể tìm được tung tích.

Bất quá chỉ cần theo dõi Lục Văn Chiêu, chỉ cần công phu đủ, không lo củi không mọc.

Đinh Bạch Anh sớm muộn gì cũng sẽ hiện thân.

Cố Hàn Uyên tạm thời buông xuống ảo tưởng về Đinh Bạch Anh, nhàn nhạt nói: Đinh Bạch Anh và Đinh Chiêu mặc dù không muốn gặp ngươi, nhưng chẳng lẽ ngươi không muốn tra ra chân tướng năm đó, tìm ra kẻ thù thật sự của Đinh môn sao.

Đinh Tu nghe vậy sững ra, do dự nói: Cố công tử nguyện ý giúp ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chỉ cần ngươi chịu làm việc cho Cố mỗ, tự nhiên sẽ giúp ngươi tra rõ chân tướng.

Dù sao cũng hơn ngươi một mình đi tìm như con ruồi không đầu chứ.

Huống chi Cố mỗ còn có thể thỏa mãn nhu cầu về tiền tài của ngươi.

Đinh Tu nghe vậy do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu nói: Được.

Ta có thể làm việc cho ngươi.

Bất quá ta nói trước, ta chỉ biết giết người, việc khác ta không làm được.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Biết giết người là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên không hỏi hắn nguyên tắc giết người.

Ranh giới đạo đức của Đinh Tu vô cùng linh hoạt.

Chỉ cần không liên quan đến Cận Nhất Xuyên, cho dù là phụ nữ và trẻ em tay không tấc sắt cũng có thể động thủ.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cao giọng gọi Yến Phỉ Phỉ đang giữ ngoài cửa: Phỉ Phỉ, ngươi đi đem đao của Đinh Tu lên đây.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có quy củ, không được mang binh khí vào.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cung cấp dịch vụ gửi đồ, lúc rời đi lại mang đi.

Vì vậy Đinh Tu lúc tới đã gửi đao của hắn ở dưới lầu.

Đương nhiên loại quy củ này đối với Cố Hàn Uyên mà nói là vô nghĩa.

Vâng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng trả lời của Yến Phỉ Phỉ, nàng liền đi lấy đao của Đinh Tu.

Đinh Tu nghi hoặc hỏi: Cố công tử, đây là ý gì.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Muốn ngươi làm việc cho Cố mỗ, dù sao cũng nên thử một chút thân thủ của ngươi chứ.

Đinh Tu không quan tâm nói: Cũng được, miễn cho đến lúc đó lại bảo ta đi giết người không giết được, phiền phức lắm.

Không bao lâu, Yến Phỉ Phỉ liền ôm đao của Đinh Tu trở về.

Đó là một thanh Đại Ngự Lâm Quân đao được bọc trong vải, dài đến 1m6, gần giống Miêu Đao.

Đại Ngự Lâm Quân đao là biến thể từ vũ khí thường dùng của Thích Gia Quân, cũng là vũ khí phù hợp nhất với Thích gia đao pháp.

Chuôi Đại Ngự Lâm Quân đao này của Đinh Tu là được chế tạo riêng, tên là Mai Oanh.

Sau đó Cố Hàn Uyên cũng không đổi một nơi khác có thể thi triển hơn, thuận tay khảo giáo võ công.

Mặc dù Cố Hàn Uyên đã nhường rất nhiều, nhưng vẫn đánh cho Đinh Tu không còn chút khí thế nào.

Dĩ nhiên không phải Đinh Tu quá yếu, mà là Cố Hàn Uyên quá mạnh.

Đến nỗi sau khi Cố Hàn Uyên thu tay, trong mắt Đinh Tu cũng không khỏi thêm mấy phần kính nể.

Chênh lệch quá lớn làm hắn hiểu được, nếu Cố Hàn Uyên muốn giết hắn, tùy thời có thể lấy mạng hắn.

Đây cũng coi như là một tầng bảo hiểm nữa của Cố Hàn Uyên để khống chế Đinh Tu.

Cố Hàn Uyên không nghĩ đến việc dùng Tam Thi Não Thần Đan các loại thủ đoạn để khống chế hắn.

Vừa không cần thiết, lại dễ gây nên lòng phản nghịch của Đinh Tu.

Chỉ cần làm cho Đinh Tu duy trì sự kính nể nhất định, đồng thời thỏa mãn những gì hắn cầu là đã đủ để khống chế hắn.

Dù sao Đinh Tu vẫn rất có vài phần tự biết mình.

Tu vi của Đinh Tu ở Tông Sư trung kỳ, mạnh hơn Cận Nhất Xuyên không chỉ một chút.

Hơn nữa Thích gia đao pháp trong tay hắn rõ ràng có xu thế khác biệt.

Hiển nhiên đã cải tạo Thích gia đao pháp thành loại đao pháp càng thêm phù hợp với bản thân.

Lực sát thương tăng mạnh đồng thời còn tăng cường khả năng phòng ngự và biến hóa hậu chiêu vốn hơi yếu.

Thậm chí bây giờ sư phụ của hắn là Đinh Bạch Anh và sư bá Đinh Chiêu cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, ngược lại là trò giỏi hơn thầy.

Chương 787

Từ đó có thể thấy, lúc Đinh Tu tống tiền Cận Nhất Xuyên đã nương tay đến mức nào.

Sau khi Đinh Tu rời đi, Cố Hàn Uyên thấy thời gian cũng không còn sớm, liền nhân lúc đêm tối đi đến Ninh Vương phủ dự tiệc.

Là một trong những Vương gia có quyền thế nhất, Ninh Vương phủ tự nhiên là vô cùng trang nghiêm khí phái.

Ở kinh thành tấc đất tấc vàng vẫn chiếm cứ một diện tích cực lớn.

Xa xa nhìn lại, mức độ xa hoa không thua kém hoàng cung bao nhiêu.

Cũng có thể thấy được dã tâm của Ninh Vương và sự bất lực của Hoàng đế Chu Hậu Chiếu trong việc chế ước hắn.

Trong tình huống Chu Vô Thị không có ý định giấu tài, Ninh Vương đúng là người có khả năng soán vị thành công nhất.

Chẳng trách Ninh Vương chuyện gì cũng muốn nhúng một tay vào.

Cố Hàn Uyên nói danh hào với tên bảo vệ cửa có thần tình kiêu căng.

Hầu như có thể nói là biến sắc, từ kiêu căng biến thành nịnh nọt.

Cũng không lâu lắm, cửa lớn trong Ninh Vương phủ mở rộng.

Một nam tử trung niên mặc mãng bào, uy nghiêm sâu sắc bước nhanh tới.

Hắn mang trên mặt ý cười hào sảng, xa xa hô: Bản vương cuối cùng cũng chờ được Cố công tử rồi.

Ninh Vương ra nghênh tiếp Cố Hàn Uyên với thanh thế rất lớn.

Phải biết rằng ở Vương phủ, Hoàng tử phủ, Tướng phủ các loại phủ đệ quan lớn, ngày thường đại môn đều không dễ mở.

Bình thường ra vào đều đi cửa hông hoặc cửa nhỏ.

Chỉ khi có khách quý đến, hoặc là nghênh tiếp thánh chỉ, mới có thể mở rộng cửa giữa, tỏ lòng nghênh đón, biểu thị sự tôn quý của khách nhân.

Càng là nhà giàu càng là như vậy.

Lấy địa vị của Ninh Vương, toàn bộ Minh quốc đáng để hắn mở rộng cửa giữa nghênh tiếp chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Quả thực đã làm đủ tư thái lễ hiền hạ sĩ.

Phía sau Ninh Vương còn theo một đoàn người đông nghịt.

Có sĩ tử mặc thường phục, có văn nhân mặc đồ Nho sĩ, cũng có nhân sĩ giang hồ dáng vẻ hào hiệp.

Ánh mắt bọn họ nhìn Cố Hàn Uyên hoặc là hiếu kỳ, hoặc là kính nể, hoặc là khinh thường, hoặc là đố kỵ.

Rất có cảm giác trăm người trăm vẻ.

Gặp qua Cố công tử.

Tiếng chào hỏi cao thấp không đều vang lên.

Nhân sĩ giang hồ tương đối mà nói đối với Cố Hàn Uyên càng thêm kính nể một chút.

Mà những văn nhân sĩ tử kia thì khinh thường nhiều hơn.

Triều đình và giang hồ cuối cùng vẫn là tách biệt.

Không tận mắt chứng kiến uy thế của Cố Hàn Uyên, rất khó lý giải địa vị có thể so với Lục Địa Thần Tiên của hắn.

Ninh Vương dùng phương thức long trọng như vậy để nghênh tiếp Cố Hàn Uyên tự nhiên không chỉ vì biểu đạt thái độ lôi kéo của hắn.

Càng là vì diễn cho các thế lực khác xem.

Bất luận Cố Hàn Uyên có bị Ninh Vương lôi kéo hay không, từ khoảnh khắc hắn hiện thân ở Ninh Vương phủ dự tiệc, liền sẽ chọc phải sự nghi kỵ của các thế lực.

Ninh Vương liền có thể thuận tiện mượn Cố Hàn Uyên để lớn mạnh thanh thế của mình.

Trừ phi Cố Hàn Uyên từ chối dự tiệc, bằng không liền không thoát khỏi cái âm mưu rõ ràng này.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, thậm chí còn có ý thúc đẩy cục diện trước mắt.

Chính là súng bắn chim đầu đàn.

Nhưng nếu con chim đầu đàn này vẫn không xuất hiện, ngược lại sẽ làm cho những kẻ dã tâm kia không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ninh Vương lại chính là hòn đá mà Cố Hàn Uyên lựa chọn để phá vỡ mặt nước tĩnh lặng.

Đương nhiên một chút ảnh hưởng tiêu cực khẳng định cũng khó tránh khỏi.

Bất quá Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng sớm có cách đối phó.

Tóm lại lần dự tiệc này, Cố Hàn Uyên và Ninh Vương xem như là một cục diện lợi dụng lẫn nhau.

Còn ai chiếm được nhiều lợi hơn thì phải xem sự phát triển sau này.

Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười giả tạo nói: Làm phiền Ninh

Vương chờ đợi, ngược lại là Cố mỗ không phải rồi.

Ninh Vương nghe vậy càng phát ra nhiệt tình cười nói: Cố công tử nói gì vậy, có thể mời được Cố công tử chính là vinh hạnh của bản vương.

Hai người một phen giả dối khen tặng lẫn nhau xong, Ninh Vương nhiệt tình mời Cố Hàn Uyên vào phủ đệ.

Cùng lúc đó, rất nhiều ánh mắt trong bóng tối trên đường phố dồn dập thu hồi, nhanh chóng trở về bẩm báo cho thế lực tương ứng.

Bất luận là Cố Hàn Uyên hay Ninh Vương đối với chuyện này đều lòng biết rõ, đồng thời ăn ý cho rằng không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Cố Hàn Uyên vào chỗ, yến hội rất nhanh được tổ chức.

Yến hội được chia thành hai hàng, ngồi theo bàn rất truyền thống.

Vị trí Ninh Vương sắp xếp cho Cố Hàn Uyên là ghế trên tôn quý nhất ngoài chủ nhân.

Tức là vị trí bên tay trái của Ninh Vương.

Niên đại này chỗ ngồi đều là lấy bên trái làm đầu, lấy hướng đông làm tôn.

Ý tứ biểu đạt cũng rất rõ ràng, trong số những người ngồi đây ngoại trừ bản thân Ninh Vương ra, người tôn quý nhất chính là Cố Hàn Uyên.

Sự sắp xếp như vậy tự nhiên chọc phải không ít ánh mắt ghen tị căm thù.

Tham gia yến hội cơ bản đều là người của phe Ninh Vương.

Cố Hàn Uyên còn chưa đồng ý thuần phục Ninh Vương, kết quả lại ngồi ở vị trí như vậy, tự nhiên khiến không ít người cảm thấy không vui.

Nhất là những văn nhân sĩ tử tự cho mình là thanh cao kia.

Bất quá vì lo lắng cách nhìn của Ninh Vương, trong nhất thời ngược lại không ai dám phát biểu ý kiến.

Cố Hàn Uyên đối với những ánh mắt này không thèm để ý chút nào, thủy chung treo một nụ cười nhàn nhạt, làm người ta trong lúc nhất thời không đoán ra được rốt cuộc hắn có tâm tư gì.

Ninh Vương đối với cảnh tượng trước mắt ngược lại rất hài lòng, ánh mắt hơi lóe lên rồi vỗ tay một cái.

Rất nhanh liền có rất nhiều thị nữ kiều diễm xếp hàng dâng lên rượu và thức ăn.

Rượu là rượu ngon, thức ăn là sơn hào hải vị.

Tuy nói thật thì còn không bằng quy cách mà Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chuẩn bị cho Cố Hàn Uyên, nhưng đối với người bình thường mà nói đã là xa xỉ khó có được.

Những văn nhân sĩ tử kia còn muốn rụt rè một chút, nhưng những nhân sĩ giang hồ không câu nệ tiểu tiết đã có không ít người bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Hơn nữa những thị nữ dâng rượu và thức ăn cũng là do Ninh Vương tinh tuyển.

Khiến không ít người háo sắc liên tiếp chú mục.

Đương nhiên những thị nữ này đối với Cố Hàn Uyên mà nói thì không lọt vào mắt.

Mấy trăm hậu cung hoặc hậu cung dự bị ở Linh Thứu Cung đã sớm nuôi dưỡng ánh mắt của hắn trở nên kén chọn.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên thần tình đạm mạc, mắt không liếc ngang, có chút ngoài ý muốn.

Bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại.

Cố Hàn Uyên tuy phong lưu đa tình, nhưng cũng khác với tham hoa háo sắc.

Nữ tử bình thường xác thực không vào được mắt hắn.

Ngược lại càng làm nổi bật lên bộ dạng đáng ghê tởm của những kẻ bị thị nữ hấp dẫn kia.

Chương 788

Coi như là những văn nhân sĩ tử ngày thường đạo mạo nghiêm trang trong đó cũng không thiếu kẻ che che giấu giấu nhìn trộm thị nữ.

Ninh Vương không để ý thuộc hạ của mình có đủ loại dục vọng.

Như vậy càng thuận tiện cho hắn lôi kéo, khống chế.

Nhưng ở trước mặt Cố Hàn Uyên vẫn là bộ dạng không chịu nổi này, khó tránh khỏi có chút mất mặt chủ nhân.

Vì vậy vốn chuẩn bị đợi lát nữa mới biểu diễn, nay lại được đẩy lên trước.

Ninh Vương lần nữa vỗ tay một cái, các thị nữ dồn dập lui ra.

Ngay sau đó là hơn mười vũ nữ lên sàn.

Những vũ nữ này dung mạo rõ ràng cao hơn một bậc so với thị nữ trước đó, khuôn mặt xinh đẹp, tư thái ưu mỹ.

Đồng thời từng người đều mặc quần lụa mỏng hoa lệ gần như trong suốt, vũ điệu yêu kiều.

Những kẻ háo sắc bị thị nữ hấp dẫn lúc trước nhất thời không dời nổi mắt.

Ngay cả những người vốn còn đang giả bộ, lúc này cũng không kịp che đậy.

Ánh mắt của bọn họ gần như hận không thể xuyên thấu qua những lớp quần lụa mỏng không có bao nhiêu tác dụng thực tế kia.

Thậm chí, nâng cốc lại đổ lên bàn mà không hay biết, quả thật làm trò hề.

Cảnh tượng như vậy ở hậu thế tại một số địa điểm đặc thù cũng không tính là gì.

Nhưng đối với thời đại này mà nói thì hơi có vẻ kích thích.

Ninh Vương vì chiêu đãi Cố Hàn Uyên, ngược lại đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Hiển nhiên lời Cố Hàn Uyên nhờ Tiêu Bản nhắn lại vẫn có không ít tác dụng.

Những vũ nữ này cho dù lấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên mà nói cũng coi như không tệ.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn nhạy bén nhận thấy các nàng đều là thiếu nữ thuần khiết.

Lại thêm tư thái, tướng mạo như vậy, tất nhiên là do Ninh Vương phủ tỉ mỉ bồi dưỡng ra để lôi kéo người dùng.

Thế lực lớn hầu như đều có thủ đoạn tương tự.

Xem bộ dạng của những người kia, hiển nhiên đều là lần đầu tiên nhìn thấy các nàng.

Nhưng hôm nay lại vì Cố Hàn Uyên mà bị đem ra.

Bất quá cái này đối với Cố Hàn Uyên mà nói vẫn chỉ là trò trẻ con.

Có chút thú vị, nhưng không nhiều lắm.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên vẫn không có nhiều phản ứng, xem bộ dạng lãnh đạm kia của hắn, không khỏi nhíu mày.

Bất quá rất nhanh lại hóa thành một bộ dạng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không khỏi có chút ngạc nhiên Ninh Vương chuẩn bị xuất ra viên đạn bọc đường như thế nào để ăn mòn hắn.

Quả nhiên sau một khắc, hai mắt Cố Hàn Uyên sáng lên.

Chỉ thấy một bóng hình yểu điệu chậm rãi đi tới.

Bóng hình kia là một nữ nhân.

Một nữ nhân xinh đẹp lộng lẫy như ánh bình minh, cao quý như Hoàng hậu, yểu điệu như tiên nữ.

Thậm chí ngay cả y phục trên người nàng, cũng không phải thứ của nhân gian, mà là thất thải nghê thường trên trời.

Nàng nhẹ nhàng đi tới, thất thải nghê thường trên người không gió mà bay, giống như có ngàn vạn dải lụa màu bay lượn.

Nữ tử mới lên sàn và những vũ nữ trước đó có tạo hình hoàn toàn khác biệt.

Không còn là quần lụa mỏng manh như ẩn như hiện.

Kiểu dáng càng thêm phức tạp, màu sắc càng thêm diễm lệ, tạo hình càng thêm hoa lệ.

Nhưng mà lộ ra ít, ngược lại càng thêm yêu kiều.

Hơn nữa tư thái của nữ tử so với những vũ nữ trước đó càng thêm yểu điệu ưu mỹ.

Múa lượn nhẹ nhàng tựa như Tinh Linh nhảy múa giữa rừng cây, làm người ta không khỏi say mê trong đó.

Điều tiếc nuối duy nhất là trên mặt nữ tử mang một tấm khăn che mặt, che đi nửa bên mặt.

Nhưng chỉ cần làn da mịn màng như ngọc và đôi mắt sáng chói mê người lộ ra ngoài cũng không phải nữ tử bình thường có thể có được.

Nàng tất nhiên là một tuyệt sắc mỹ nhân hiếm thấy.

Lại thêm những vũ nữ múa phụ họa bên cạnh nàng với lớp sa mỏng nửa che nửa hở, cũng khó trách biểu hiện của mọi người trong sân càng thêm không chịu nổi.

Từng người một bộ dạng háo sắc, làm người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Bất quá nghĩ lại cũng bình thường.

Lựa chọn đầu quân cho Ninh Vương, phần lớn là hạng người tham vinh hoa phú quý.

Rượu, sắc, tài, vận, công danh, lợi lộc, vốn là những cám dỗ khó kháng cự nhất.

Bọn họ cũng chính vì theo đuổi những thứ này, mới có thể bị kẻ dã tâm như Ninh Vương lôi kéo.

Năng lực của những người này tạm thời không bàn, nhân phẩm nhất định có vấn đề rất lớn.

Hơn nữa nữ tử kia cũng quả thật rất đẹp, nhất là bộ dạng ôm Tỳ Bà nửa che mặt kia, khiến người ta không kìm được mà muốn tìm hiểu nàng từ trong ra ngoài.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng sau khi nữ tử kia lên sàn liền thu lại bộ dạng lãnh đạm, ngưng thần thưởng thức vũ điệu của đối phương.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không phải là đột nhiên sắc dục huân tâm, một nữ tử còn chưa lộ hết chân dung không đáng để hắn như vậy.

Hắn càng tò mò hơn là thân phận của cô gái.

Thân thể, bước chân, khí tức của nữ tử khi múa đều tiết lộ ra một thông tin, võ công của nàng rất cao.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, cho dù là Cố Hàn Uyên cũng khó mà hoàn toàn nhìn thấu, duy nhất có thể khẳng định là nữ tử kia ít nhất cũng có tu vi Tông Sư.

Nữ tử hiển lộ ra dung mạo nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

Trừ khả năng đối phương dịch dung, nữ Tông Sư trẻ tuổi như vậy là rất hiếm thấy.

Lấy nhãn lực của Cố Hàn Uyên tự nhiên có thể nhìn ra đối phương không hề dịch dung.

Cứ như vậy, thân phận của nàng càng làm người ta thêm tò mò.

Ngược lại ánh mắt tò mò của Cố Hàn Uyên lại làm Ninh Vương hiểu lầm, cho rằng Cố Hàn Uyên là cảm thấy hứng thú với mỹ sắc của cô gái kia.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng quả thực cảm thấy rất hứng thú, chỉ bất quá không có sắc dục huân tâm như Ninh Vương nghĩ mà thôi.

Nhưng lúc này thần tình của Ninh Vương cũng vô cùng kinh ngạc và đau đầu.

Nữ tử kia nói đúng ra cùng hắn chỉ là quan hệ hợp tác, cũng không thuộc về hắn.

Trên thực tế vốn nên lên sàn là một nữ tử khác, cũng là con bài để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá cô gái đang múa lượn trên sân lúc này đã lâm thời lên sân khấu biểu diễn mà không báo cho Ninh Vương biết.

Hiển nhiên mục đích của nàng chính là Cố Hàn Uyên.

Chỉ là tạm thời không biết nàng rốt cuộc là xuất phát từ hiếu kỳ muốn tận mắt chứng kiến một phen, hay là xuất phát từ ngưỡng mộ mà phương tâm nảy mầm.

Dù sao Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, dưới tình huống có vô số hồng nhan tri kỷ, danh tiếng lại tốt đến bất ngờ.

Là tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ, người ngưỡng mộ vô số kể.

Chương 789

Nghĩ đến khả năng thứ hai, mặc dù Ninh Vương dã tâm bừng bừng, tâm cơ cực sâu, luôn không đem chuyện nhi nữ tình trường để trong lòng, lúc này cũng không khỏi có chút đố kỵ.

Bởi vì hắn cũng đã từng theo đuổi nàng.

Không chỉ vì nàng xinh đẹp tuyệt trần, mà còn vì nàng có thể mang đến cho hắn rất nhiều trợ lực.

Đáng tiếc Tương Vương hữu ý, Thần Nữ vô tâm, cuối cùng cũng chỉ đạt thành quan hệ hợp tác mà thôi.

Nhưng dù chỉ là hợp tác, cũng mang đến cho hắn lợi ích cực lớn.

Vì vậy cũng càng thêm tôn trọng đối phương.

Tóm lại, đây là một nữ tử mà ngay cả Ninh Vương cũng không thể coi thường.

Lúc này nữ tử đang múa lượn trên sân bỗng nhiên vung tay thon, một thanh đoản kiếm sáng loáng từ một dải lụa màu rơi vào lòng bàn tay nàng.

Nguyên lai nàng lại giấu một thanh đoản kiếm trong dải lụa màu.

Không chỉ không ai phát hiện ra ngoài Cố Hàn Uyên, mà còn có thể múa điệu múa phiêu phiêu dục tiên trong tình huống dải lụa bao kiếm.

Có thể thấy được trình độ vũ đạo của nàng rốt cuộc cao đến mức nào.

Chứng kiến trong tay cô gái xuất hiện vũ khí, nhất thời có người hô lớn: Hộ giá.

Bảo vệ Vương gia.

Ninh Vương mặt không biểu cảm nhìn về phía người hô to hộ giá.

Người nọ một thân nho bào trắng như tuyết, đầu đội cao quan, diện mục thâm độc.

Thoạt nhìn chỉ là một thư sinh, kỳ thực cũng là một cao thủ tu vi không thấp.

Hắn là một trong những tâm phúc của Ninh Vương, bất quá lúc này biểu hiện lại làm kẻ khác thất vọng.

Ninh Vương mặt đen lại nói: Đoạt Mệnh Thư Sinh, lui ra.

Đoạt Mệnh Thư Sinh còn muốn nói gì đó, bất quá lúc này chứng kiến nữ tử kia đang múa kiếm, nhất thời phản ứng lại mình đã gây ra một trò cười lớn.

Đành phải xám xịt lui về.

Trò khôi hài nho nhỏ này căn bản không thu hút được nửa điểm chú ý của Cố Hàn Uyên.

Sự chú ý của hắn hoàn toàn rơi vào trên người cô gái đang múa kiếm.

Đoản kiếm phong dài một thước bảy tấc, trên chuôi kiếm buộc lụa đỏ.

Trong tay nàng gần như hóa thành cánh tay kéo dài, nhu thuận đến kỳ lạ.

Trong ưu nhã mang theo linh động, trong ánh sáng lấp loá lại xuyên thấu sự hùng vĩ.

Hồng nhan ưu sầu, kiếm ảnh sâm sâm.

Làm người ta vô ý thức coi nhẹ bản thân nàng, ánh mắt không tự chủ được mà chuyển động theo kiếm ảnh.

Mà những vũ nữ múa phụ họa lúc trước lúc này đã hoàn toàn không biết làm sao.

Cái này không giống với những gì các nàng đã tập luyện.

Đành phải cẩn thận lui sang một bên, nhường sân khấu lại cho cô gái kia.

Trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lấp lóe.

Kiếm vũ của cô gái quả thực cực mỹ, nhưng đồng thời cũng là một bộ kiếm pháp cực kỳ tinh diệu, dường như tùy thời có thể từ kiếm vũ đẹp đẽ hóa thành kiếm pháp giết người đoạt mệnh.

Người sáng tạo ra bộ kiếm vũ này tuyệt đối là một cao thủ kiếm đạo.

Thậm chí Cố Hàn Uyên còn nhạy bén nhận thấy kiếm vũ này có chút chưa trọn vẹn.

Hiển nhiên nữ tử vẫn chưa thực sự lĩnh hội được kiếm vũ.

Cùng lúc đó, ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, phát hiện ra manh mối.

Chỉ thấy nàng kia lúc vũ động, làn váy bay bay, lộ ra đôi giày đang mang trên chân đẹp.

Đó là một đôi giày thêu màu đỏ tươi, tựa như loại tân nương tử hay mang.

Nhưng trên đó thêu không phải là uyên ương, mà là một con cú mèo.

Cố Hàn Uyên nhất thời hiểu ra.

Nguyên lai nữ tử này là thủ lĩnh của tổ chức Hồng Hài, Công Tôn Đại Nương, Công Tôn Lan.

Chẳng trách kiếm vũ tuyệt vời như vậy, kiếm pháp tinh diệu như

vậy.

Đúng lúc này, động tác múa lượn của Công Tôn Lan nhất chuyển, đoản kiếm trong tay đâm thẳng về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khóe miệng nhếch lên một đường cong đầy hứng thú.

Cố Hàn Uyên đứng dậy, cổ tay xoay một cái, thanh Anh Hùng Kiếm đã lâu không sử dụng rơi vào lòng bàn tay.

Anh Hùng Kiếm phát sau mà đến trước, gác lên thân đoản kiếm của Công Tôn Lan.

Kiếm phong nhất chuyển, đoản kiếm trong tay Công Tôn Lan đã bị dẫn động theo.

Cùng lúc đó, Cố Hàn Uyên trong miệng ngâm khẽ: Xưa kia có giai nhân Công Tôn thị, khẽ múa kiếm khí di chuyển tứ phương.

Không ai biết trong tổ chức Hồng Hài có những ai, chỉ biết đó là một tổ chức bí mật chỉ gồm toàn nữ tử.

Không ai biết mục đích của Hồng Hài là gì, chỉ biết rằng họ đã thu gom không ít của cải và giết không ít người.

Các nàng đến không tăm tích, đi không ảnh hình, thần bí khó lường, thiện ác khó phân.

Tóm lại, không ai muốn dễ dàng trêu chọc vào tổ chức này.

Hơn nữa, Hồng Hài dường như cũng giống Thiên Lãm Nguyệt Lâu, sở hữu năng lực thu thập tình báo cực kỳ mạnh mẽ.

Tác dụng của rất nhiều cô gái không hề thể hiện ra bên ngoài.

Chẳng ai biết được, nữ tử tay trói gà không chặt bên cạnh mình có phải là một thành viên trong Hồng Hài hay không.

Chính vì sự thần bí và năng lực của Hồng Hài mà Ninh Vương mới đối với Công Tôn Lan hết mực tôn trọng.

Thậm chí cũng không dám dùng sức mạnh với Công Tôn Lan, chỉ có thể hợp tác một cách bình đẳng.

Ngoài việc là thủ lĩnh của Hồng Hài, Công Tôn Lan còn là Nữ Đồ Tể, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc Nương Tử, Tiêu Hồn bà bà, Hùng Mỗ Mỗ những nữ cao thủ nổi danh giang hồ.

Có thể đóng nhiều vai như vậy là vì nàng tinh thông dịch dung thuật.

Vì thế, người thực sự biết dung mạo thật của nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Kể cả Ninh Vương, người tưởng rằng mình đã gặp qua, thực tế cũng chỉ là một khuôn mặt xinh đẹp do Công Tôn Lan dịch dung thành.

Công Tôn Lan thật sự còn xinh đẹp hơn rất nhiều.

Chỉ là không biết vì tâm tư gì mà hôm nay Công Tôn Lan lại không dịch dung.

Dù rằng nàng vẫn đeo một tấm khăn che mặt.

Vì vậy, vẻ kinh ngạc trong đôi mắt xinh đẹp của Công Tôn Lan lúc này càng hiện lên rõ rệt.

Diễn biến thay đổi quá nhanh.

Đám người trong sân vẫn còn đang kinh ngạc vì Công Tôn Lan đột nhiên xuất thủ tấn công Cố Hàn Uyên.

Ngay sau đó liền chứng kiến Cố Hàn Uyên vừa ngâm thơ, vừa dùng Anh Hùng Kiếm dẫn dắt đoản kiếm của Công Tôn Lan cùng nhau múa.

Người xem như núi sắc uể oải, Thiên Địa vì thế lâu lên xuống.

Phút chốc như Nghệ bắn chín mặt trời, uyển chuyển tựa bầy rồng thần bay lượn.

Đến như sấm sét nổi giận, dừng như sông biển ngưng tụ thanh quang.

Lụa đỏ môi son đều tịch mịch, may có đệ tử truyền hương thơm.

Mỹ nhân Lâm Toánh ở Bạch Đế, khúc vũ này diệu kỳ vang xa.

Chương 790

Cùng ta đối đáp đã qua, cảm khái sự đời thêm thương tổn.

Thị nữ Tiên Đế tám ngàn người, kiếm khí Công Tôn thuở ấy đứng đầu.

Năm mươi năm qua tựa trở bàn tay, phong trần biến động vương thất u sầu.

Diễn viên hí khúc tan như khói, nữ nhạc thừa ân chiếu lạnh lầu son.

Cây hạt dẻ trước điện đã mục, cù đường thành đá cỏ cây hoang vu.

Đại tiệc tiếng sáo vội vã kết thúc, vui cùng cực rồi bi ai trăng lên phương đông.

Lão phu chẳng biết đi về đâu, chân sưng núi hoang thêm buồn đau.

Một câu thơ, một thức Kiếm Vũ.

Kiếm Vũ nhảy múa như sấm sét, theo gió cuộn trào rồi quay lại.

Chính là điệu Kiếm Vũ mà Công Tôn Lan đã múa trước đó.

Chỉ là từ múa đơn biến thành múa đôi.

Cũng từ kiếm pháp một người biến thành kiếm pháp hai người.

Không chỉ uy lực của kiếm pháp lớn hơn vài phần mà còn mang theo vài phần tình ý triền miên.

Chỉ có Công Tôn Lan, người bị Cố Hàn Uyên dẫn dắt, mới có thể cảm nhận được sự thay đổi này.

Khiến cho gương mặt xinh đẹp dưới lớp khăn che mặt của nàng cũng bất giác ửng lên một màu hồng nhàn nhạt.

Ánh mắt của nàng cũng trở nên dịu dàng hơn vài phần.

Đương nhiên, nhiều hơn cả vẫn là kinh ngạc.

Công Tôn Lan có tu vi võ công và trình độ kiếm pháp không hề thấp.

Nhưng nàng cũng tự biết bộ kiếm pháp này của mình học nghệ không tinh, so với người sáng tạo ra nó còn kém rất xa.

So với kiếm pháp, nó mang yếu tố Kiếm Vũ nhiều hơn một chút.

Vì vậy, với tư cách là một vũ điệu, nó tự nhiên khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng.

Nhưng nếu xem là kiếm pháp thì có chút tầm thường.

Vậy mà lúc này, được Cố Hàn Uyên dẫn dắt múa kiếm, lại tựa như đã sửa chữa hết những chỗ vận hành trúc trắc trước đó.

Bây giờ, nó không chỉ là một điệu Kiếm Vũ đẹp mắt mà còn là một bộ kiếm pháp giết người tinh diệu tuyệt luân.

So với người đã dạy nàng bộ Kiếm Vũ này trước đây cũng không kém bao nhiêu.

Điều này làm sao không khiến Công Tôn Lan thán phục.

Công Tôn Lan tuổi còn trẻ đã là một trong những nữ cao thủ kiếm pháp hàng đầu trên giang hồ.

Hơn nữa, nàng còn có tu vi Tông Sư.

Với thiên tư như vậy, Công Tôn Lan đương nhiên vô cùng tự phụ.

Vì thế, nàng rất tò mò về Cố Hàn Uyên, người được giang hồ đồn đại thần kỳ.

Cho nên mới cố tình thay thế vũ nữ vốn nên lên sân khấu, muốn tận mắt chứng kiến một phen.

Một kiếm đâm về phía Cố Hàn Uyên cũng là để thăm dò xem hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Không ngờ trăm nghe không bằng một thấy, gặp mặt còn hơn cả lời đồn.

Cố Hàn Uyên lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Chẳng trách có thể vang danh Tam Tuyệt Kiếm Tiên lừng lẫy như vậy.

Cố Hàn Uyên không dùng tu vi cao hơn và kiếm pháp tinh diệu hơn để đánh bại nàng.

Mà là dùng chính bộ Kiếm Vũ của nàng để khiến nàng tâm phục khẩu phục.

Coi như là những kiếm khách nổi danh khác như Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành, Vạn Mai Sơn Trang Tây Môn Xuy Tuyết, trình độ kiếm pháp cũng khẳng định kém xa Cố Hàn Uyên.

Khiến cho Công Tôn Lan lúc nhìn lại Cố Hàn Uyên, một đôi mắt sáng tựa sao trời rạng rỡ lấp lánh, không khỏi thêm mấy phần sùng bái.

Gương mặt tuấn dật như tiên của Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười ôn hòa, cùng với kiếm ý tình tứ liên miên khi dẫn dắt nàng múa kiếm.

Mặc dù Công Tôn Lan kiến thức rộng rãi, gò má và vành tai nàng cũng không khỏi nóng lên.

Nhưng mà màn múa đôi khiến nàng phương tâm khẽ động này luôn có lúc kết thúc.

Cố Hàn Uyên ngâm xong câu thơ cuối cùng, Kiếm Vũ cũng theo đó dừng lại.

Cô nương múa đẹp, người càng đẹp hơn.

Đa tạ cô nương mời tại hạ cùng múa.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa, đánh thức Công Tôn Lan đang có chút hoảng hốt.

Lại còn thuận tiện cho hành động thất lễ đột nhiên xuất thủ đâm mình của nàng một lối thoát.

Chăm sóc chu toàn cho cả thể diện lẫn mặt mũi của Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan chỉ cảm thấy gò má và vành tai mình càng nóng hơn vài phần.

Hơi ngượng ngùng nói: Khiến Cố công tử chê cười rồi.

Tiểu nữ tử Công Tôn Lan, ra mắt Cố công tử.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Đáng tiếc không thấy được dung mạo thật của Công Tôn cô nương, tại hạ lấy làm tiếc vô cùng.

Công Tôn Lan nghe vậy lòng khẽ động.

Cố Hàn Uyên ngoài võ công cái thế ra, danh tiếng phong lưu đa tình cũng vang dội không kém.

Lúc này gần như là không hề che giấu mà bày tỏ hảo cảm với nàng.

Thực tế, với ấn tượng tốt của nàng về Cố Hàn Uyên bây giờ, tháo khăn che mặt cho hắn xem dung mạo cũng chẳng có gì to tát.

Thậm chí còn nghĩ rằng với nhan sắc của mình, nhất định có thể hấp dẫn được hắn.

Đáng tiếc lúc này ngoài Cố Hàn Uyên ra, còn có rất nhiều người không liên quan.

Công Tôn Lan cũng không có hứng thú cho bọn họ thấy dung mạo của mình.

Vì vậy, nàng đột nhiên chớp chớp đôi mắt đẹp, cười khúc khích nói: Sẽ có cơ hội thôi.

Dứt lời, nàng quay đầu nói với Ninh Vương đang mang vẻ mặt chán nản: Ninh Vương điện hạ, ta xin cáo lui trước.

Ninh Vương nghe vậy vội vàng giữ lại: Công Tôn cô nương hà tất phải vội vàng rời đi như vậy.

Nếu đã đến, sao không cùng nhau dự tiệc.

Công Tôn Lan liếc nhìn những vũ nữ ăn mặc hở hang đang đứng một bên, cười như không cười nói: Thôi vậy, ta không làm phiền các vị tìm vui nữa.

Công Tôn Lan đột ngột xen vào khiến Ninh Vương trở tay không kịp.

Tình huống này, quả thực cũng không thích hợp để nàng ở lại.

Ninh Vương xấu hổ nói: Nếu đã vậy thì thôi.

Ngày khác lại mở tiệc chiêu đãi Công Tôn cô nương.

Công Tôn Lan nghe vậy cười một cách không tỏ ý kiến.

Quay đầu lại hướng Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, dịu dàng nói: Cố công tử, hẹn gặp lại sau.

Dứt lời liền thướt tha xoay người rời đi.

Công Tôn Lan đến đột ngột, đi cũng tiêu sái.

Mọi người tại đây vẫn còn đắm chìm trong hai đoạn Kiếm Vũ trước đó.

Lúc này thấy Công Tôn Lan rời đi, những văn nhân sĩ tử thì còn rụt rè.

Nhưng những nhân sĩ giang hồ lại nhao nhao vỗ tay hoan hô.

Những người này kém nhất cũng có tu vi Tiên Thiên, Tông Sư cũng có mấy người.

Bằng không cũng không lọt vào mắt xanh của Ninh Vương.

Bọn họ tuy không nhìn rõ chi tiết, nhưng điều đó không ngăn cản họ thán phục.

Cuối cùng đều hóa thành những lời khen ngợi dành cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi đối mặt với Cố Hàn Uyên, tất cả đều có vẻ hơi nịnh nọt.

Chương 791

Chỉ có những cao thủ sớm đã trung thành đi theo Ninh Vương là có chút khó chịu khi thấy Cố Hàn Uyên nổi bật như vậy.

Trong đó đặc biệt là Đoạt Mệnh Thư Sinh, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cực kỳ có địch ý.

Dù sao hắn còn vì chuyện này mà bị Ninh Vương mắng cho một trận.

Ninh Vương vì chuyện của Công Tôn Lan mà trong lòng không vui.

Nhưng hắn dù sao cũng tâm cơ sâu sắc, nên cũng chỉ để trong lòng.

Huống chi tối nay vốn là vì lôi kéo Cố Hàn Uyên mới tổ chức yến hội.

Vì vậy Ninh Vương lấy lại tinh thần, nói với Cố Hàn Uyên: Công Tôn cô nương quen làm theo ý mình, khiến Cố công tử chê cười rồi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Cố mỗ ngược lại cảm thấy Công Tôn cô nương tính tình thẳng thắn, nếu có duyên gặp lại thì không gì tốt hơn.

Ninh Vương nghe vậy có chút bất đắc dĩ cười nói: Chuyện này thì ta không làm chủ được rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thản nhiên cười khẽ.

Hắn đã nhìn ra mối liên hệ giữa Ninh Vương và Công Tôn Lan không sâu, nhiều nhất chỉ là quan hệ hợp tác.

Nhưng qua đó có thể thấy dã tâm to lớn của Ninh Vương.

Ngay cả Hồng Hài cũng đã triển khai hợp tác.

Nếu không có Chu Vô Thị, kẻ đại gian mà lại như trung thần ẩn sau màn, Ninh Vương đúng là người có hy vọng soán vị nhất.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên không hỏi tới, nhướng mày, nhất thời có chút không đoán ra được suy nghĩ của hắn.

Nhưng ít nhất thì sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên lại một lần nữa được chứng minh.

Như vậy, việc lôi kéo hắn tự nhiên vẫn phải tiếp tục.

Ninh Vương lại lần nữa vỗ tay ra hiệu.

Đám vũ nữ đứng một bên lại tiếp tục lên đài múa.

Cùng lúc đó, một nữ tử ăn mặc lộng lẫy, xinh đẹp duyên dáng bước ra.

Nữ tử ước chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng người uyển chuyển, sóng mắt long lanh, môi anh đào chúm chím, giữa đôi mày ẩn chứa phong tình quyến rũ, quả là xinh đẹp mỹ miều.

Nàng mặc một bộ váy lụa trễ ngực khá táo bạo, dưới chiếc cổ ngọc thon dài, một mảng da thịt trắng như sữa ẩn hiện, vòng eo thon gọn không đầy một vòng tay, một đôi chân thon dài đều đặn thấp thoáng trong làn váy.

Nếu không có Công Tôn Lan châu ngọc phía trước, nàng tất nhiên sẽ là tiêu điểm không thể tranh cãi.

Nhưng Công Tôn Lan dù sao cũng không tháo khăn che mặt, nên nữ tử này ngược lại cũng chiếm được không ít sự chú ý.

Lúc này, người đang múa uyển chuyển ở vị trí trung tâm đám vũ nữ chính là nữ tử đã bị Công Tôn Lan thay thế trước đó.

Nếu không tính đoạn Kiếm Vũ của Công Tôn Lan, vũ kỹ của nàng cũng không kém bao nhiêu.

Trong lúc múa, nàng cũng thể hiện rất nhiều mị lực của bản thân, không chút keo kiệt mà uốn éo vòng eo.

Đôi mắt đẹp tình tứ thỉnh thoảng lại liếc về phía Cố Hàn Uyên.

Nếu lỡ chạm mắt, nàng còn e thẹn mỉm cười.

Tựa như đang lặng lẽ câu dẫn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, nụ cười đầy ẩn ý.

Ánh mắt hắn cũng giống như bao nam nhân bình thường khác, rơi trên vùng da thịt trắng như tuyết lộ ra của nữ tử.

Nhưng điều hắn để ý hơn cả là hình xăm ẩn hiện trên vùng da trắng đó.

Tuy không nhìn rõ, nhưng hình dáng rất giống một chiếc búa rìu.

Nữ tử này chính là Không Diễm, người vốn được dùng để mê hoặc và giám thị Lục Tiểu Phụng.

Vậy mà lúc này lại được đưa ra để câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Ý đồ của Ninh Vương thật đáng để suy ngẫm.

Cố Hàn Uyên cũng không tin Ninh Vương chỉ đơn thuần là muốn đáp ứng nhu cầu phong lưu đa tình của hắn.

Ngoài Vô Tình và Hoa Mãn Lâu ra, không có ai khác biết hắn đang dính vào vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Tiền chưởng quỹ tuy vốn là người của Ninh Vương, nhưng trừ phi hắn không muốn sống nữa, bằng không tuyệt đối không dám mật báo cho Ninh Vương.

Còn những người biết chuyện thì càng ít, cũng không có khả năng tiết lộ tin tức.

Cho nên việc để Không Diễm đến câu dẫn Cố Hàn Uyên là chủ ý đã được Ninh Vương quyết định từ sớm.

Không chỉ là để lôi kéo Cố Hàn Uyên, e rằng còn có ý đồ giám thị và lợi dụng hắn để đối phó Lục Tiểu Phụng.

Giữa người với người thật đúng là thiếu chân thành.

Nhưng như vậy thì đừng trách ta hại ngươi.

Cố Hàn Uyên trong lòng suy ngẫm, thầm nghĩ.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên nhìn qua, dương dương tự đắc cười nói: Cố công tử, vị này chính là Không Diễm cô nương, thế nào.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt e lệ của Không Diễm, mỉm cười khen: Dung nhan tựa hoa xuân, quả là tuyệt sắc.

Không Diễm nghe vậy mắt lộ vẻ vui mừng xen lẫn e thẹn, má lúm đồng tiền xinh xắn hiện lên.

Ninh Vương thấy vậy càng thêm đắc ý.

Hắn liếc nhìn bầu rượu trên bàn Cố Hàn Uyên vẫn chưa hề động tới, hào sảng cười to nói: Ha ha, bản vương thấy Cố công tử đối với rượu dường như không mấy hứng thú, chắc là thiếu mỹ nhân làm bạn.

Đã như vậy, vậy thì để Không Diễm cô nương hầu rượu cho Cố công tử đi.

Hắn quay sang hỏi Không Diễm dù đã biết rõ câu trả lời: Không Diễm, ngươi có bằng lòng hầu rượu cho Cố công tử không.

Không Diễm nghe vậy cúi đầu, giọng nói mềm mại e lệ: Có thể hầu rượu cho Cố công tử danh dương thiên hạ, là vinh hạnh của ta.

Dứt lời liền uyển chuyển bước về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng e thẹn mỉm cười với hắn, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Ninh Vương thấy thế giả vờ trêu đùa: Nghe đồn người ngưỡng mộ Cố công tử vô số, xem ra Không Diễm cô nương cũng là một trong số đó a.

Cố Hàn Uyên nụ cười thêm mấy phần chân thành, khẽ nói: Ninh Vương quá khen rồi.

Không Diễm bên cạnh đúng lúc đưa qua bầu rượu, dịu dàng nói: Ta rót rượu cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy gật đầu mỉm cười với nàng.

Không Diễm thấy thế mặt cười không khỏi lại đỏ ửng.

Trong lòng thầm khen tướng mạo tuấn tú như Trích Tiên của Cố Hàn Uyên, nhìn gần càng đẹp hơn.

Nhất là khi hắn mỉm cười với mình, dù đã có chuẩn bị tâm lý, cũng không khỏi tim đập loạn nhịp.

Không Diễm thầm nghĩ, gặp được nam tử như Cố Hàn Uyên, cho dù không mang theo nhiệm vụ, chỉ sợ cũng phải cam tâm tình nguyện.

Thậm chí khi nàng nghĩ đến việc mình có ý đồ bất lợi với Cố Hàn Uyên, nhất thời lại có chút hổ thẹn.

Đáng tiếc thân bất do kỷ, đành phải làm trái với lòng mình.

Không Diễm gạt bỏ những suy nghĩ miên man trong đầu, rót đầy rượu cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Đa tạ Không Diễm cô nương.

Dứt lời nâng chén uống cạn.

Ân, cũng tạm được.

Mặc dù không phải Linh Tửu, cũng không bằng Tinh Nguyệt tửu, nhưng cũng có thể miễn cưỡng uống.

Ngược lại không cần phải đổ đi trong Không gian Trữ vật.

Chắc là Ngự tửu trong hoàng cung.

Với địa vị của Ninh Vương, muốn bao nhiêu mà chẳng có.

Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn khi Ninh Vương lại không cho thêm chút gia vị nào vào rượu.

Nhưng dù có thêm gia vị cũng vô dụng.

Có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thể, đừng nói là độc dược, cho dù là loại thuốc đặc thù nào đó cũng vô hiệu.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên dứt khoát uống cạn rượu như vậy, vừa cảm thấy bất ngờ vừa có chút đắc ý.

Thầm nghĩ hy vọng lôi kéo Cố Hàn Uyên vẫn còn rất lớn.

Hắn hài lòng cười nói: Quả nhiên Cố công tử vẫn là phải có mỹ nhân làm bạn mới chịu uống rượu, trước đó ngược lại là bản vương thất lễ rồi.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Không Diễm mặt mày đỏ bừng, cười khẽ nói: Mỹ nhân và rượu ngon, vốn là sẽ trở nên càng thêm mỹ vị.

Kể từ khi Cố Hàn Uyên bắt đầu uống rượu dưới sự hầu hạ của Không Diễm, chén qua chén lại, không khí yến tiệc nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Thỉnh thoảng cũng có vài ánh mắt ghen tị rơi vào trên người Cố Hàn Uyên và Không Diễm.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo mềm mại của Không Diễm, kéo vào lòng, ánh mắt đó lại càng nhiều hơn.

Bọn họ ngược lại rất biết thân biết phận, không có nhảy ra tìm phiền toái.

Chương 792

Thay vào đó, họ chuyển ánh mắt nhiều hơn sang những vũ nữ mặc sa mỏng manh kia, hy vọng tìm cơ hội xin Ninh Vương một người.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, sắc mặt Không Diễm càng thêm phi hồng, trong mắt đẹp thủy quang cũng càng lúc càng nhiều.

Cố Hàn Uyên ngược lại không cố tình sàm sỡ nàng.

Không Diễm vốn là con át chủ bài quan trọng được Ninh Vương tỉ mỉ bồi dưỡng, trước khi sử dụng tự nhiên là băng thanh ngọc khiết.

Là con bài được bồi dưỡng chuyên để lôi kéo người khác, nhất định nàng đã học không ít kiến thức.

Nhưng kiến thức lý thuyết và thực hành khẳng định vẫn có không ít khác biệt.

Vì vậy bàn tay to nóng rực của Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi làm nàng cả người mềm nhũn, đôi mắt đẹp mê ly.

Ninh Vương thấy thế chỉ cho rằng Không Diễm đang cố gắng hoàn thành nhiệm vụ hắn giao, nụ cười trên mặt cũng càng thêm đắc ý, nói: Nói đến còn chưa giới thiệu cho Cố công tử những người bạn thân thiết của bản vương.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt cười nói: Xin lắng tai nghe.

Cái gọi là bạn bè thân thiết bất quá chỉ là cách nói dễ nghe.

Thực tế đại đa số đều là tay sai của Ninh Vương mà thôi.

Theo lời giới thiệu của Ninh Vương, Cố Hàn Uyên cũng nhận diện hết những người này.

Lục Bộ trong triều đình đều có người ở đây, nhưng chức quan cao nhất chỉ là Thị Lang.

Không biết là Ninh Vương không chiêu mộ được Thượng Thư Lục Bộ, hay là đã giấu đi không cho dự tiệc.

Nói chung, người ủng hộ Ninh Vương trên triều đình quả nhiên không ít.

Hơn nữa tại đây cũng không thiếu chức quan trong quân đội.

E rằng Ninh Vương chưa chắc đã không nghĩ đến khả năng Binh Biến.

Chỉ là Binh Biến động tĩnh quá lớn, cũng dễ gây ra rung chuyển lớn cho quốc gia.

Hiện tại các quốc gia ngoại tộc đang nhìn chằm chằm vào Minh quốc.

Vạn nhất vì Binh Biến mà quốc lực suy yếu, đến lúc đó cho dù soán vị thành công, chẳng phải là làm áo cưới cho người khác sao.

Vì vậy, phương châm chủ yếu của Ninh Vương vẫn là đả kích uy tín của Hoàng Đế, chờ thời cơ thích hợp sẽ phát động Chính Biến, đuổi Chu Hậu Chiếu khỏi Hoàng Vị.

Về điểm này, quyết đoán của Ninh Vương so với Chu Vô Thị còn kém một bậc.

Chu Vô Thị vào lúc cần thiết thật sự dám phát động Binh Biến.

Bằng không hắn cũng không cần thiết phải lôi kéo Thập đại nguyên soái.

Nhưng điều này cũng dựa trên sự tự tin của Chu Vô Thị vào năng lực thống binh của mình.

Năm đó nếu không phải bị một số người trong triều cản trở, có lẽ hắn đã đuổi Thanh Quốc về lại thảo nguyên rồi.

Nhưng so với Chu Vô Thị phải giấu tài, chỉ có thể dùng Thiên Hạ Đệ Nhất trang để che mắt thiên hạ, Ninh Vương trong việc lôi kéo cao thủ giang hồ lại có ưu thế hơn hẳn.

Các môn phái đỉnh cấp sẽ không dễ dàng đứng về phe nào.

Nhưng những môn phái nhất lưu có tông sư tọa trấn đã có không ít kẻ nguyện ý đầu nhập vào Ninh Vương để mưu cầu vinh hoa phú quý.

Cộng thêm các cao thủ giang hồ tán tu, thủ hạ của Ninh Vương quả thực cũng được coi là cao thủ như mây.

Hơn nữa, dù tại đây không có Đại Tông Sư, nhưng Cố Hàn Uyên cũng không tin dưới trướng Ninh Vương không có Đại Tông Sư.

Chẳng qua là vì cẩn thận nên không lộ diện mà thôi.

Đương nhiên, những người này đối với Cố Hàn Uyên mà nói căn bản chẳng là gì.

Vì vậy Ninh Vương mới có thể hết sức lôi kéo hắn.

Cố Hàn Uyên nghe xong màn khoe khoang của Ninh Vương, ý tứ sâu xa cười khẽ nói: Bạn bè thân hữu của Ninh Vương quả nhiên nhân tài đông đúc, chẳng trách ngay cả bệ hạ cũng không thể không dựa vào.

Ninh Vương nghe vậy tất nhiên là đắc ý cười nói: Bệ hạ vẫn còn quá trẻ, ta là thúc thúc tự nhiên phải giúp đỡ nhiều mới được.

Ninh Vương nói có lý.

Cố Hàn Uyên ngoài miệng tán thành, nhưng thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, khiến người ta không nhìn ra được suy nghĩ thật của hắn.

Cuộc đối thoại của hai người thực ra đều là những lời thăm dò ngầm.

Ninh Vương phô bày thực lực bản thân, hy vọng Cố Hàn Uyên sẽ cúi đầu quy phục.

Cố Hàn Uyên lại thuận miệng chỉ ra dã tâm của Ninh Vương, nhưng không đưa ra bất kỳ lời hứa hẹn nào.

Ninh Vương ngược lại không nản lòng, vẫn tỏ ra vô cùng nhiệt tình, thường xuyên mời rượu Cố Hàn Uyên.

Mặc dù Ninh Vương còn không biết Cố Hàn Uyên nắm trong tay bao nhiêu lực lượng, nhưng những gì đã lộ ra bên ngoài đã không thể xem thường.

Cố Hàn Uyên không chỉ có võ công tuyệt thế, sau lưng còn có quái vật khổng lồ là phái Võ Đang.

Tống Quốc, Tam Giang đều có liên minh giang hồ lấy Cố Hàn Uyên làm đầu.

Mà một trong những hồng nhan tri kỷ được biết đến rộng rãi nhất của Cố Hàn Uyên, Nhậm Doanh Doanh, lại là Thánh Cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên muốn, hắn có thể tùy thời kéo ra một đội quân hơn vạn người gồm toàn nhân sĩ giang hồ.

Vì vậy, việc Ninh Vương coi trọng Cố Hàn Uyên không hề quá đáng.

Nếu Cố Hàn Uyên bằng lòng toàn lực giúp hắn lên ngôi Hoàng Vị, Ninh Vương bây giờ liền dám phát động Chính Biến.

Trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên bây giờ chưa bị hắn lôi kéo, chỉ là vì lợi ích đưa ra chưa đủ mà thôi.

Ninh Vương ra hiệu cho Không Diễm trong lòng Cố Hàn Uyên, bảo nàng tăng thêm sức.

Không Diễm thấy ánh mắt của Ninh Vương, nhất thời tỉnh táo lại.

Khẽ cắn đôi môi mỏng, trong lòng khe khẽ thở dài.

Sau một lát do dự, trong quá trình rót rượu, nàng cố ý làm đổ rượu ra, vương lên vạt áo Cố Hàn Uyên.

Không Diễm vội vàng áy náy nói: Cố công tử xin lỗi, ta lần đầu hầu hạ người khác, có chút vụng về.

Ta giúp ngài lau một chút nhé.

Dứt lời, đôi tay ngọc ngà của nàng liền đưa tới, làm bộ muốn lau cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đã nhìn thấy hết màn giao lưu ngầm giữa Ninh Vương và Không Diễm.

Nhưng hắn vẫn không ngăn cản hành động mờ ám của Không Diễm, thậm chí còn chủ động phối hợp.

Cố Hàn Uyên ghé sát vào tai Không Diễm, trêu ghẹo cười khẽ: Không Diễm cô nương lau không đúng chỗ rồi.

Chỗ đó đâu có bị rượu làm bẩn.

Không Diễm đang kinh ngạc với sự vĩ đại khác thường của Cố Hàn Uyên, trong lòng tràn ngập e thẹn và rung động.

Lời nói bên tai của Cố Hàn Uyên càng làm nàng cảm thấy xấu hổ.

Không Diễm động tác khựng lại, nhưng vẫn giữ nguyên khuôn mặt đỏ bừng mà tiếp tục.

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu: Tuy không bị rượu dính vào, nhưng ta cảm thấy chỗ này của Cố công tử cũng cần được dọn dẹp một chút.

Không Diễm nói rất có lý.

Cố Hàn Uyên không phản bác, chỉ khẽ cười một tiếng, liền mặc cho nàng làm.

Lúc này là một cảnh yến tiệc say sưa.

Rượu Ninh Vương chuẩn bị là Ngự tửu trong cung.

Lại có vũ nữ ăn mặc hở hang để thưởng thức, hứng thú của mọi người đương nhiên càng cao.

Văn nhân sĩ tử cao đàm khoát luận, nhân sĩ giang hồ thì khoác lác với nhau.

Rất nhiều người đã hơi say.

Tuy chỗ ngồi của Cố Hàn Uyên có bàn che chắn.

Nhưng Không Diễm vì lo lắng bị người khác phát hiện động tĩnh dưới bàn, nên vẫn rất cẩn thận.

Lại thêm nàng dù sao vẫn còn có chút ngây ngô, nên hiệu quả chỉ có thể coi là có còn hơn không.

Ý định ban đầu của Không Diễm là khơi dậy hứng thú của Cố Hàn Uyên, đến lúc đó Ninh Vương sẽ thuận lý thành chương mời Cố Hàn Uyên ở lại, để Không Diễm hầu hạ.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên vẫn vô cùng lạnh nhạt tự rót tự uống.

Dường như những gì nàng làm đều là công cốc, nàng không khỏi có chút nản lòng.

Chương 793

Ninh Vương nhíu mày.

Từ góc độ của hắn cũng không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra giữa Cố Hàn Uyên và Không Diễm.

Chỉ thấy bộ dáng đạm nhiên như thường của Cố Hàn Uyên, vô thức cảm thấy Không Diễm e rằng không có nhiều tiến triển.

Nếu không phải lo lắng mình tỏ ra quá mất mặt, hắn hận không thể đem hết những vũ nữ đang múa trên sân khấu đưa qua cho Cố Hàn Uyên.

Thậm chí nếu thật sự có thể lôi kéo được Cố Hàn Uyên, cắn răng một cái, ngay cả Công Tôn Lan cũng có thể bị xem như lợi thế để dâng lên.

Đáng tiếc Công Tôn Lan tạm thời còn không phải là người hắn có thể khống chế.

Ninh Vương đang suy nghĩ làm thế nào để tăng thêm lợi thế lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Nhưng đúng lúc này, Ninh Vương bỗng thấy Cố Hàn Uyên nâng chén ra hiệu với hắn.

Hắn giả vờ hào sảng cười cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Nhưng khi hắn đặt chén rượu xuống, thần sắc nhất thời có chút hoảng hốt.

Sự chú ý cũng từ trên người Cố Hàn Uyên dời đi, bắt đầu cùng người khác nâng ly cạn chén, cao đàm khoát luận.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, thoả mãn cười.

Di Hồn Đại Pháp quả nhiên vẫn rất hữu dụng.

Lúc này không chỉ Ninh Vương bị ám thị, dời đi sự chú ý.

Tất cả mọi người có mặt tại đây đều vào giờ khắc này bị Di Hồn Đại Pháp ảnh hưởng.

Coi như ban đầu có người đang chú ý đến hắn, lúc này cũng tự động bỏ qua.

Tu vi dưới Đại Tông Sư đối mặt với Di Hồn Đại Pháp ngày càng tinh tiến của hắn, rất khó có sức chống cự.

Nhất là loại ám thị âm thầm này, không phải thôi miên, càng khó phòng bị.

Lúc này, dưới tác dụng của Di Hồn Đại Pháp, cho dù hắn có làm gì với Không Diễm ngay tại chỗ, cũng không ai có thể phát giác.

Chỉ là như vậy khó tránh khỏi có chút quá mức.

Bản thân hắn thì không sao, nhưng Không Diễm lại không thể nào chấp nhận được.

Cố Hàn Uyên đột nhiên làm vậy là vì thủ pháp vụng về của Không Diễm khiến hắn cảm thấy không hề thoải mái.

Thay vì để nàng dằn vặt lung tung, chi bằng dứt khoát một chút, dù sao hai người cũng sớm đã ngầm hiểu ý nhau.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Không Diễm trêu đùa: Không Diễm cô nương, cứ như vậy thì có đến sáng mai cũng chẳng xong đâu.

Trên gương mặt đỏ ửng của Không Diễm lộ ra vẻ khó xử.

Nàng cũng biết tay nghề của mình không tốt.

Nhưng ai bảo nàng là người mới chứ.

Lúc này nghe Cố Hàn Uyên trêu đùa, trong lòng vừa xấu hổ vừa đầy thất vọng.

Ngay lúc nàng định từ bỏ, thu tay về, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói đầy ẩn ý: Hay là để ta dạy cho Không Diễm cô nương nên làm thế nào nhé.

Không Diễm nghe vậy giật mình.

Ngay sau đó, trên đầu liền truyền đến một lực đạo khó có thể kháng cự, ấn nàng xuống.

Gò má bị đụng một cái, đồng thời nàng cũng hiểu ra ý của đối phương.

Chuyện này nhất thời khiến Không Diễm cảm thấy vô cùng xấu hổ và tức giận, vội la lên: Cố công tử, sẽ bị người khác phát hiện mất.

Từ lúc Không Diễm mượn cớ lau vết rượu cho Cố Hàn Uyên, mà Cố Hàn Uyên không phản đối, hai người đã ở trong trạng thái ngầm hiểu ý nhau.

Cho nên lúc này Không Diễm chỉ lo lắng bị người khác phát hiện mà xấu hổ, chứ không hề cảm thấy Cố Hàn Uyên thất lễ.

Dù sao cũng là chính cô ta chủ động câu dẫn trước.

Huống chi nàng còn mang theo nhiệm vụ mà Ninh Vương giao phó.

Nếu không phải lúc này vẫn đang trong yến tiệc, có lẽ nàng sẽ còn chủ động hơn nữa cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Bây giờ không ai chú ý đến chúng ta đâu, Không Diễm cô nương nếu sợ bị phát hiện, chi bằng trốn xuống gầm bàn đi.

Không Diễm nghe vậy lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, quả nhiên lúc này không ai đang chú ý đến họ.

Ngay cả Ninh Vương, người trước đó còn ra hiệu bằng mắt với nàng, dường như cũng đang bận bàn luận gì đó với người khác.

Cứ như thể trong nháy mắt, Cố Hàn Uyên từ tiêu điểm vạn người chú mục đã trở thành người vô hình không ai hỏi đến.

Tuy cảm giác rất không hợp lý, nhưng Không Diễm không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Huống chi nàng cũng không cam tâm với sự thờ ơ trước đó của Cố Hàn Uyên.

Không Diễm ngẩng đầu nhìn đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, tâm trạng nhất thời có chút phức tạp.

Nàng do dự một lát, hạ quyết tâm, thuận theo trốn vào gầm bàn.

Không gian dưới gầm bàn rất nhỏ, Không Diễm ngây ngô cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nàng càng lo lắng có người chú ý tới việc nàng đột nhiên biến mất.

Vì vậy, Không Diễm tuy kinh nghiệm không đủ, nhưng cũng dốc hết vốn liếng ra cố gắng.

May mà nàng quả thực đã học không ít kiến thức lý thuyết, hơn nữa so với tình huống không thể nắm bắt được lúc trước, hiệu quả lúc này đã tốt hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui mừng cười, ánh mắt sâu kín nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Không Diễm.

Từ khi Ninh Vương không còn chú ý đến Cố Hàn Uyên, không khí yến tiệc càng thêm náo nhiệt.

Dù sao đối với mọi người ở đây, càng được Ninh Vương coi trọng, lợi ích của họ cũng càng nhiều.

Trong chốc lát, những lời ca công tụng đức, tâng bốc vang lên không ngớt.

Ninh Vương thấy thế cũng đắc ý cùng mọi người nâng ly cạn chén.

Lại không biết con át chủ bài Không Diễm mà hắn tỉ mỉ bồi dưỡng đã bị Cố Hàn Uyên ăn non hơn nửa.

Không Diễm đột nhiên ho khan một tiếng, mặt đỏ bừng chui ra từ gầm bàn, vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn Cố Hàn Uyên.

Tuy dường như không bị ai phát hiện, nhưng dù sao cũng là một thử thách đối với lòng tự trọng của nàng.

Nỗi xấu hổ và tức giận trong lòng khó tránh khỏi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, xoay cổ tay, lấy ra một viên thuốc.

Trước khi Không Diễm kịp phản ứng, hắn đã cho vào miệng nàng.

Cố Hàn Uyên giải thích trong ánh mắt nghi hoặc của nàng: Cực khổ rồi.

Đây là giải dược có thể giải độc trên người ngươi.

Không Diễm nghe vậy thân thể mềm mại chấn động, tiếp theo trong đôi mắt xinh đẹp liền nổi lên vẻ cảm động.

Nỗi xấu hổ và tức giận vì bị ép hầu hạ lúc trước nhất thời tan thành mây khói.

Hơi thở lưu lại dường như cũng trở nên dễ ngửi hơn rất nhiều.

Không Diễm đầu lưỡi khẽ động, nhất thời lại có chút dư vị.

Đôi mắt đẹp hiện lên ánh sáng dịu dàng, động tình nói: Đa tạ công

tử.

Nếu không phải lúc này trường hợp không thích hợp, Không Diễm đã muốn lấy thân báo đáp rồi.

Số phận của Không Diễm không giống lắm với trong kịch bản gốc.

Lạc Mã và Ninh Vương hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

So với Lạc Mã trong kịch bản gốc chỉ dựa vào lợi ích để hợp tác với Không Diễm, ở thế giới này, Ninh Vương tỉ mỉ bồi dưỡng Không Diễm tự nhiên không thể thiếu một số thủ đoạn khống chế.

Bằng không nếu Không Diễm chống cự, hoặc trong quá trình lôi kéo bị sách phản, Ninh Vương chẳng phải là công dã tràng sao.

Mà Cố Hàn Uyên và Không Diễm dán sát như vậy, tình trạng cơ thể của Không Diễm tự nhiên bị hắn tra xét rõ ràng.

Ninh Vương có thể để Không Diễm đến lôi kéo giám thị hắn, hắn tự nhiên cũng có thể sách phản một gián điệp trở về.

Như vậy là có thể truyền chút tin tức giả để lừa gạt phán đoán của Ninh Vương.

Chương 794

So với Ninh Vương, Không Diễm đương nhiên càng muốn nghe lời Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Không Diễm còn liên quan đến vụ án ngân phiếu Đại Thông, giá trị sách phản nàng càng cao.

Sau khi Không Diễm chui ra từ gầm bàn, hiệu quả ám thị của Di Hồn Đại Pháp cũng bị Cố Hàn Uyên hủy bỏ.

Sự chú ý của Ninh Vương quay trở lại, hắn nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đáng tiếc suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ thông, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Ninh Vương nhìn về phía Cố Hàn Uyên, thấy hắn và Không Diễm dường như đang thân mật, trong mắt nhất thời hiện lên vẻ thoả mãn.

Hắn đang định nói gì đó, bỗng nhiên một gã nam tử mập mạp đầu đội mũ đen, mặc áo nho sinh sắc mặt khó coi từ hậu đường đi tới.

Ninh Vương kinh ngạc hỏi: Đối Xuyên Tràng, sao vậy.

Đối Xuyên Tràng do dự tiến đến bên tai Ninh Vương thì thầm: Thế tử điện hạ sai sử Phi Đao môn bắt cóc một nữ nhân của Thần Hầu phủ, bây giờ đã được đưa về Vương phủ.

Cố Hàn Uyên giật mình.

Âm thanh Đối Xuyên Tràng thì thầm với Ninh Vương tuy nhỏ, nhưng ngũ giác của Cố Hàn Uyên nhạy bén đến mức nào, tự nhiên nghe được rành mạch.

Thế tử kia bắt một nữ nhân của Thần Hầu phủ.

Vô Tình hiện trên người có thần niệm định vị, vậy nên chắc chắn không phải nàng.

Thế thì rốt cuộc là ai.

Cố Hàn Uyên nhất thời cũng có chút tò mò.

Mà Ninh Vương lúc này lại vô cùng tức giận, thấp giọng mắng: Cái thằng nghịch tử này.

Hỏng việc thì nhiều mà thành công thì chẳng thấy đâu.

Còn Liễu Phi Vân làm cái trò gì vậy.

Cũng hùa theo nó mà hồ đồ.

Chuyện hổ phụ sinh khuyển tử có thể nói là đã quá quen thuộc.

Ninh Vương là một kiêu hùng dã tâm bừng bừng.

Nhưng Ninh Vương thế tử Chu Ủi lại là một tên công tử bột, không ít lần ỷ vào uy phong của Ninh Vương mà gây chuyện thị phi.

Thậm chí không ít tiếng xấu của Ninh Vương cũng là do hắn mà ra.

Oái oăm thay, mẹ đẻ của Chu Ủi lại là chính thê của Ninh Vương, là đích trưởng tử chính danh.

Mặc dù Chu Ủi không có chí tiến thủ, Ninh Vương vẫn vô cùng thương yêu.

Cho nên Ninh Vương tuy mắng thì mắng, nhưng trong mắt lại tràn đầy tình thương bao bọc.

Lúc này cũng đang nghĩ cách dọn dẹp tàn cuộc cho Chu Ủi.

Vì thế, Liễu Phi Vân thật ra rất oan uổng, việc do Chu Ủi sai bảo, sao y có thể từ chối được.

Chỉ là Ninh Vương bây giờ đang bí mật mưu đồ rất nhiều chuyện.

Lúc này lại chọc tới Thần Hầu phủ đúng là rất phiền phức.

Đối Xuyên Tràng do dự một chút, vẫn quyết định biện giải cho Chu Ủi đôi lời, cẩn thận nói: Thế tử điện hạ cũng là thấy Gia Cát Chính Ngã khó lôi kéo đối với vương gia, cho nên mới muốn ra sức giúp đỡ.

Đối Xuyên Tràng tuy thần phục Ninh Vương, nhưng nếu Ninh Vương soán vị thành công, Chu Ủi rất có thể sẽ trở thành Thái Tử.

Sớm lấy lòng một vị Thái Tử cũng xem như là một bước đi chính trị đúng đắn.

Ninh Vương liếc Đối Xuyên Tràng một cái, khinh thường nói: Ngươi cho rằng bản vương dễ lừa lắm sao.

Đối Xuyên Tràng nghe vậy lau mồ hôi trán, chỉ đành cười làm lành.

Ninh Vương muốn mưu triều soán vị, tự nhiên sẽ đi lôi kéo Gia Cát Chính Ngã của Thần Hầu Phủ.

Nhưng Gia Cát Chính Ngã làm người chính trực, căn bản không hề lay động.

Ninh Vương dĩ nhiên cũng từng cân nhắc thủ đoạn uy hiếp, nhưng điều hắn nghĩ là dùng danh phận đại nghĩa làm vỏ bọc để uy hiếp.

Loại hành động trực tiếp bắt người này hậu hoạn vô cùng, hơn nữa một khi bại lộ sẽ khó có đường xoay sở.

Cho nên việc Chu Ủi bắt người căn bản không phải vì muốn san sẻ lo âu cho Ninh Vương, mà là kết quả của việc chính hắn làm càn làm bậy.

Ninh Vương thầm mắng một tiếng, nhưng vẫn không có cách nào bỏ mặc Chu Ủi.

Hắn quay đầu, giả vờ trấn tĩnh nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, bản vương có việc, xin lỗi không thể tiếp được.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Ninh Vương đã có việc, vậy Cố mỗ xin cáo từ trước.

Ninh Vương nghe vậy sửng sốt.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại trực tiếp đòi đi.

Việc hắn lôi kéo Cố Hàn Uyên dường như có chút hiệu quả, nhưng cũng không nhiều.

Ít nhất Không Diễm vẫn chưa hoàn toàn được đưa đi.

Vốn dĩ hắn còn định mời Cố Hàn Uyên ở lại qua đêm.

Nhưng nghĩ đến trong phủ lúc này còn có một phiền toái lớn, Cố Hàn Uyên nếu ở lại ngược lại không tiện.

Ninh Vương nhất thời có chút không cam lòng, bèn hỏi dò: Chẳng lẽ Cố công tử trách bản vương chiêu đãi không chu đáo.

Hay là Cố công tử không thích Không Diễm cô nương.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cố mỗ tự nhiên là thích Không Diễm cô nương.

Chỉ là Ninh Vương đã có việc bận, Cố mỗ cũng không tiện quấy rầy thêm.

Ngày khác rảnh rỗi sẽ đến phủ bái phỏng.

Thái độ của Cố Hàn Uyên tựa như đang truyền đạt thiện ý, nhưng lại không quá rõ ràng.

Cho người ta một cảm giác lập lờ nước đôi.

Ninh Vương lúc này liền có chút không nắm chắc được suy nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Bất quá nếu Cố Hàn Uyên đã tỏ ra yêu thích Không Diễm, xem ra vẫn có cơ hội lôi kéo.

Ninh Vương suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nên xử lý chuyện người của Thần Hầu Phủ bị bắt tới trước.

Vì vậy hắn đành tiếc nuối nói: Đã như vậy, bản vương chỉ đành lần sau lại mời Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vậy tại hạ xin cáo từ trước.

Nói xong, hắn khẽ vuốt gương mặt quyến rũ của Không Diễm, cười nhẹ một tiếng rồi ung dung xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên đột ngột rời đi khiến mọi người có mặt có chút bất mãn, nhất là đám văn nhân sĩ tử càng công khai lên án hắn không biết lễ nghĩa.

Không Diễm trong lòng lại vừa thẹn vừa vui.

Bất luận là lời Cố Hàn Uyên tuyên bố thích nàng, hay là cái vuốt má dịu dàng trước khi đi đều khiến phương tâm nàng rung động.

Nàng âm thầm nhớ kỹ một việc Cố Hàn Uyên đã dặn dò trước đó.

Ninh Vương đối với biểu hiện của Không Diễm vẫn tương đối hài lòng.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên rời đi, cũng không để ý đến sự ồn ào của mọi người, để lại một câu: Các vị cứ tiếp tục, bản vương xin lỗi không thể tiếp được, rồi xoay người rời đi.

Ninh Vương phủ diện tích rộng lớn, có rất nhiều tiểu viện.

Lúc này, tại một tòa nhà lớn nhất ngoài chủ viện.

Ninh Vương thế tử Chu Ủi đang mang vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Trước mặt hắn, một vị mỹ phụ đang khiển trách hắn.

Mỹ phụ ước chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt tựa một dòng nước trong, khi nhìn quanh, tự có một phong thái thanh nhã cao hoa, khiến người ta phải chấn nhiếp, tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn.

Mỹ phụ chính là Ninh Vương phi Lâu Tố Trân.

Lâu Tố Trân cũng là một trong những nữ tử truyền kỳ từng lưu lại dấu ấn trong lịch sử.

Nàng là vợ cả của Ninh Vương, cháu gái của đại nho Lâu Lượng.

Năm Lâu Tố Trân mười sáu tuổi, Ninh Vương biết được nàng dung mạo tú lệ, tài năng phong phú liền thân chinh đến Quảng Tín phủ cưới vào cửa.

Từ đó về sau, Ninh Vương đối với Lâu phi đủ mọi sủng ái, đặc biệt vì nàng xây một tòa Hạnh Hoa Lâu để nàng đọc sách vẽ tranh.

Lâu phi xinh đẹp lại giỏi văn chương, tính tình tài đức sáng suốt, hiểu đại nghĩa.

Thơ, thư, họa đều đạt đến trình độ rất cao.

Thậm chí không ít văn nhân sĩ tử đầu quân cho Ninh Vương cũng là vì ngưỡng mộ tài nghệ của nàng.

Chương 795

Trong lịch sử, Ninh Vương muốn mưu phản, Lâu phi nhiều lần khóc lóc khuyên can, từng viết một câu thơ trong bài Đề Hái Củi Đồ: Cha bảo chồng nghe, chồng lại nói, gánh củi phải biết đầu gánh nhẹ.

Mưa hôm qua qua đài rêu trơn, chớ đi đến nơi hiểm trên đài rêu.

Nàng mượn bức tranh Phu Thê Hái Củi Đồ do chính tay mình vẽ, trong đó tiều phu hái củi, cần cẩn thận mưa qua đài rêu trơn trượt để nhắc nhở Ninh Vương đừng làm chuyện mưu phản.

Sau này Ninh Vương tạo phản thất bại bị bắt, trên xe tù khóc rằng: Trước kia không nghe lời phu nhân nên mất thiên hạ, ta không nghe lời phu nhân nên mất nước, nay hối hận thì có ích gì.

Lâu Tố Trân cũng nhảy xuống sông Cán Giang tự vẫn.

Trước khi chết, nàng để lại nỗi bi thương vô hạn trong bài Tây Giang Tuyệt Bút do mình viết bằng máu và nước mắt: Vẽ Hổ Đồ Long than tranh cũ, Thư Máu phượng mới mắt đã khô.

Từ xưa đến nay mười trượng nước hồ, Chảy không hết lệ năm đó.

Có thể nói Lâu Tố Trân là một nữ tử tài mạo song toàn, hiền thục và tiết liệt.

Cũng khó trách Ninh Vương lại sủng ái nàng đến vậy.

Lâu Tố Trân thậm chí còn làm một bài thơ Du Xuân để miêu tả cuộc sống vợ chồng lãng mạn thuở ban đầu, cùng phu quân cưỡi ngựa du ngoạn, ngắm hoa luận thơ.

Cố Hàn Uyên vốn đã rời đi lại lặng lẽ quay lại lẻn vào Ninh Vương phủ, đang ẩn mình trong bóng tối đánh giá Lâu Tố Trân.

Trong lòng không khỏi thầm khen vẻ đẹp và khí chất của đối phương.

Bụng chứa thơ văn, khí chất tựa hoa.

Đây là một mỹ phụ tương đương với phiên bản nâng cấp của Lăng Sương Hoa.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến kết cục trong lịch sử của nàng và hậu quả có thể xảy ra khi Ninh Vương tạo phản thất bại trên thế giới này.

Ánh mắt thâm thúy thầm nghĩ: Mỹ phụ như vậy mà phải tuẫn táng theo Ninh Vương thì thật đáng tiếc.

Lâu Tố Trân, vị mỹ phụ này không hề biết Cố Hàn Uyên đang ẩn trong bóng tối âm thầm tính kế nàng.

Nàng đang bận răn dạy đứa con trai công tử bột của mình.

Theo lý mà nói, phẩm hạnh của Lâu Tố Trân không đến mức giáo dục Chu Ủi thành ra bộ dạng không chịu nổi như vậy, nhưng bất đắc dĩ Ninh Vương lại vô cùng cưng chiều Chu Ủi.

Cộng thêm vì quyền thế của Ninh Vương, vô số người bám víu nịnh bợ.

Ninh Vương thế tử Chu Ủi tự nhiên trở thành một tồn tại được săn đón.

Giống như Đối Xuyên Tràng, mặc dù biết Chu Ủi gây họa, cũng không thể không vì lấy lòng hắn mà biện giải.

Sống trong hoàn cảnh như vậy, Chu Ủi học thói hư tật xấu cũng đã thành chuyện đương nhiên.

Vừa rồi Lâu Tố Trân đúng lúc bắt gặp Chu Ủi bắt người của Thần Hầu Phủ về phủ, cho nên mới có cảnh tượng trước mắt.

Nàng nhìn vẻ mặt thờ ơ của Chu Ủi, mày liễu dựng thẳng, nghiêm giọng nói: Con thân là Ninh Vương thế tử, sao có thể làm loại chuyện cường đoạt dân nữ như vậy.

Tóm lại, con mau đưa người ta về đi.

Chu Ủi không cho là đúng nói: Chẳng qua là một nữ nhân thôi mà.

Mẹ, chuyện này mẹ cũng muốn quản con sao.

Hơn nữa, cha con là Ninh Vương.

Có gì phải lo lắng.

Lâu Tố Trân nghe vậy lại là một trận phiền muộn, ngay sau đó là tự trách.

Tuy rằng Chu Ủi phần nhiều là do Ninh Vương cưng chiều mới thành ra bộ dạng này, nhưng nàng vẫn cảm thấy đó là lỗi của mình.

Giữa lúc nàng còn muốn nói gì đó, Ninh Vương bước vào trong viện.

Hắn hừ nhẹ một tiếng: Hừ.

Con còn biết ta là cha con sao.

Toàn gây phiền toái cho ta.

Chu Ủi nhìn thấy Ninh Vương, nhất thời có chút chột dạ.

Bất quá hắn được Ninh Vương nuông chiều quen rồi, đương nhiên sẽ không sợ hãi bao nhiêu.

Vẫn là một bộ dáng cà lơ phất phơ nói: Bắt một nữ nhân về thôi mà, có phiền toái gì đâu.

Lâu Tố Trân thấy thế tức không nói nên lời, hướng Ninh Vương tố cáo: Vương gia, con càng ngày càng quá đáng.

Ngài nên dạy dỗ lại nó đi.

Ninh Vương nghe vậy nhướng mày.

Vì chuyện của Chu Ủi, mấy năm nay hai người đã có chút không vui.

Xét cho cùng vẫn là Lâu Tố Trân quá chính trực, giá trị quan của hai người khác biệt rất lớn.

Theo Ninh Vương, Chu Ủi tuy làm xằng làm bậy không ít, nhưng cũng không phải chuyện gì to tát.

Ai mà không có lúc trẻ người non dạ.

Huống chi thiếu niên ái mộ sắc đẹp cũng là lẽ thường tình.

Nếu Chu Ủi có thể vì dòng dõi của họ mà khai chi tán diệp thì càng tốt.

Ninh Vương theo đuổi quyền thế và hoàng vị, hứng thú với mỹ sắc không lớn lắm.

Trước đó hắn để mắt đến Công Tôn Lan, bị từ chối rồi cũng thôi.

Nói cho cùng, hắn coi trọng đôi Hồng Hài của Công Tôn Lan hơn.

Còn bản thân Công Tôn Lan, hắn cũng không mấy để tâm.

Ninh Vương thân là vương gia có quyền thế nhất, ngoài vương phi Lâu Tố Trân ra cũng chỉ có Tử phi, Tố phi, Thúy phi, Thú phi bốn người thê thiếp.

Con trai tính cả Chu Ủi cũng chỉ có bốn người.

Trong toàn bộ tông thất, đều xem như là dòng dõi ít người nhất.

Muốn tạo phản làm hoàng đế, con nối dõi không thịnh vượng sao được.

Bản thân hắn đã có tuổi, lại không hứng thú nhiều với mỹ sắc, chỉ có thể ký thác vào con trai.

Nếu không phải lần này Chu Ủi bắt người của Thần Hầu Phủ, Ninh Vương thậm chí cũng sẽ không để ý.

Đương nhiên loại lý do này không tiện giải thích với Lâu Tố Trân, bằng không khó tránh lại nảy sinh tranh cãi.

Kể từ khi hắn dần dần bộc lộ dã tâm, Lâu Tố Trân đã không ít lần khuyên can hắn, khiến hắn phiền phức vô cùng.

Ninh Vương cảm thấy người làm đại sự không nên bị phụ nữ ảnh hưởng.

Thậm chí cho rằng Trụ Vương cũng là vì nghe lời phụ nữ mới mất đi thiên hạ.

Chính vì quan niệm như vậy, trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình là người không đáng cảnh giác nhất, cũng là người dễ lôi kéo nhất.

Cho nên hắn mới dốc sức lôi kéo Cố Hàn Uyên như vậy.

Không Diễm chẳng qua chỉ là một phép thử của hắn mà thôi.

Nếu thật sự có hiệu quả, hắn sẽ gia tăng lợi thế để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương trong lòng thiếu kiên nhẫn, chỉ đành thuận theo nói: Được rồi.

Trời đã tối, ái phi về nghỉ ngơi trước đi.

Chuyện của con, ta sẽ nói chuyện với nó.

Lâu Tố Trân nghe vậy khẽ cắn môi mỏng, thần sắc ảm đạm.

Nàng sao lại không nghe ra giọng điệu qua loa của Ninh Vương.

Mấy năm nay vì ý kiến không hợp, hai người sớm đã không còn ân ái như xưa.

Thậm chí Ninh Vương đã nhiều năm không qua đêm trong phòng

nàng.

Lâu Tố Trân nhất thời có chút nản lòng thoái chí, không còn tâm tình khuyên nhủ nữa.

Nàng hướng Ninh Vương hành lễ nói: Vậy thiếp thân xin cáo lui trước.

Nói xong liền rời khỏi tiểu viện.

Tuy rằng bóng lưng lúc rời đi của Lâu Tố Trân hiện ra vẻ vô cùng thất lạc, nhưng vòng eo vặn vẹo lúc nàng rời đi lại cực kỳ mê người.

Không hổ là một mỹ phụ chín muồi.

Ninh Vương cùng Chu Ủi không để ý, nhưng không có nghĩa là không hấp dẫn được sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Hắn khẽ động ý niệm, lặng yên không một tiếng động đi theo.

Theo lý mà nói, với thân phận Vương Phi của Lâu Tố Trân, hẳn phải có không ít người hầu đi theo.

Nhưng thứ nhất, nàng tính tình hiền thục, không thích phô trương.

Thứ hai, tối nay nàng vốn chỉ định đến xem con trai, cũng sẽ không mang theo một đám người hầu.

Chương 796

Vì vậy, bóng dáng Lâu Tố Trân lúc này một mình rời đi có vẻ hơi cô tịch và lạnh lẽo.

Lâu Tố Trân giữa hai hàng lông mày ẩn chứa vẻ uất ức, không chỉ vì Ninh Vương và Chu Ủi, mà còn vì lo lắng cho nữ tử bị bắt tới kia.

Nhất là khi nàng thấy nữ tử đó tuổi tác tương đương với mình, khó tránh khỏi có chút đồng cảm.

Lúc này Lâu Tố Trân đã đi khá xa tiểu viện của Chu Ủi, khi nàng đi tới một góc khuất ánh sáng hơi tối, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một cảm giác nóng rực, ngay sau đó vòng eo đã bị một bàn tay to lớn nắm lấy, đồng thời bịt miệng nàng lại trước khi nàng kịp kinh hô.

Sắc mặt Lâu Tố Trân nhất thời trở nên hoảng sợ vô cùng.

Người ôm nàng từ phía sau rõ ràng là một nam tử.

Nàng không hề nghĩ đến khả năng người đó là Ninh Vương.

Dù sao Ninh Vương tuổi già sức yếu, làm gì có thân nhiệt nóng bỏng như vậy.

Nhất là cánh tay đang siết eo nàng càng là rắn chắc mạnh mẽ.

Lâu Tố Trân đang muốn liều mạng giãy giụa, bên tai truyền đến giọng nói của người kia.

Nữ tử bị Ninh Vương thế tử bắt tới lúc trước đang ở đâu.

Lâu Tố Trân nghe vậy sững người, vô thức cho rằng người phía sau là đến cứu người.

Điều này khiến nàng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần mục đích của đối phương không phải là mình thì tốt rồi.

Nàng đưa tay gạt bàn tay đang bịt miệng mình, ra hiệu cho đối phương để mình nói.

Lâu Tố Trân vốn tưởng đối phương sẽ không dễ dàng để mình nói chuyện như vậy, không ngờ đối phương lại thả miệng nàng ra thật.

Chỉ là bàn tay trên eo lại không hề buông ra, ngược lại còn siết chặt hơn một chút, tựa như đang cảnh cáo nàng đừng giở trò.

Nhưng như vậy lại khó tránh khỏi khiến nàng dựa sát vào người phía sau hơn một chút.

Nhất thời làm Lâu Tố Trân má ngọc ửng hồng.

Chỉ là điều khiến nàng có chút khó hiểu là giọng nói của người phía sau có phải quá trẻ tuổi không.

Đương nhiên lúc này không phải lúc suy nghĩ những chuyện đó.

Lâu Tố Trân nói rất nhanh: Ngươi là ai.

Dám xông vào Ninh Vương phủ.

Không muốn sống nữa sao.

Mau buông ta ra.

Lâu Tố Trân quả thực biết nữ tử bị Chu Ủi bắt tới đang ở đâu.

Dù sao lúc Chu Ủi bắt người về vừa lúc bị nàng bắt gặp, sau đó nàng liền lôi Chu Ủi ra dạy dỗ một trận.

Vì vậy Lâu Tố Trân tự nhiên biết nàng ta được sắp xếp ở đâu.

Nàng vốn đồng tình với nữ tử bị bắt kia, có người tới cứu tự nhiên là không thể tốt hơn, cũng có thể khiến nàng bớt đi một chút hổ thẹn.

Nhưng nơi nàng ta được sắp xếp lại ở trong tiểu viện của Chu Ủi.

Muốn cứu người tất nhiên sẽ phải đi qua chỗ Ninh Vương và Chu

Ủi.

Nàng đang lo lắng đối phương có phải mượn danh nghĩa cứu người để hành thích hay không.

Huống hồ đối phương vừa đến đã trực tiếp bắt nàng, tự nhiên phải cẩn thận đối đãi.

Người kẹp hai bên Lâu Tố Trân chính là Cố Hàn Uyên lặng lẽ theo sau.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải không thể tự mình đi thăm dò.

Chỉ là thứ nhất lãng phí thời gian và tinh lực, thứ hai so với tự mình đi tìm, làm sao có thể thú vị bằng trêu đùa mỹ phụ trước mắt.

Vì vậy hắn không những không buông Lâu Tố Trân ra, ngược lại còn ôm chặt hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên yên lặng cảm nhận đường cong eo hông uyển chuyển của Lâu Tố Trân.

Hắn ghé sát vào tai nàng thổi một hơi, nghiền ngẫm nói: Tại hạ là ai không quan trọng.

Nếu không muốn chịu tội, hãy mau nói ra nữ tử bị bắt đang ở đâu.

Thân thể mềm mại của Lâu Tố Trân cứng đờ, bên tai nhất thời đỏ bừng, nhưng gương mặt lại hiện lên một tia tái nhợt, ánh mắt cũng kinh hoàng.

Điều này tự nhiên không chỉ vì Cố Hàn Uyên thổi hơi vào tai nàng, mà là nàng nhạy bén cảm nhận được vật cứng nóng rực sau lưng dường như đang dần dần bành trướng.

Lâu Tố Trân sao lại không biết đó là vật gì.

Nàng tâm hoảng ý loạn thấp giọng quát: Ngươi dám vô lễ với Ninh Vương phi.

Mau buông ra, bằng không nếu để Vương gia biết, nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong mắt lóe lên một tia chế nhạo.

Với tâm tính kiêu hùng của Ninh Vương, nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý hiệu trung với hắn, Ninh Vương phi thì đã sao.

Chưa chắc không thể làm lợi thế.

Chỉ là lợi thế như vậy có chút quá lớn.

Trừ phi Cố Hàn Uyên thực sự thuần phục, bằng không Ninh Vương cũng sẽ không cam lòng trả giá.

Nguyên nhân khác ngược lại là thứ yếu, mấu chốt là đem chính thê của mình dâng lên quá mức nhục nhã, cho dù lên làm hoàng đế cũng sẽ để lại một cái gai trong lòng.

Ninh Vương lúc này lại không giống Khang Hi trước kia ở vào tình thế nguy hiểm, đương nhiên sẽ không dễ dàng cho đi.

Đương nhiên mấu chốt hơn là Cố Hàn Uyên không thể nào thực sự thuần phục Ninh Vương, cho dù miệng đồng ý cũng không được, điều đó ảnh hưởng quá lớn đến danh tiếng.

Cố Hàn Uyên bây giờ cũng chẳng qua là đang câu kéo Ninh Vương để giành lấy chỗ tốt mà thôi.

Trước khi Ninh Vương hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, Cố Hàn Uyên cũng không vội vã ngả bài với hắn.

Lời uy hiếp của Lâu Tố Trân không những không khiến Cố Hàn Uyên thu liễm, ngược lại càng khơi dậy hứng thú của hắn.

Bàn tay đang siết eo Lâu Tố Trân bắt đầu khẽ vuốt ve.

Ngữ khí càng thêm nghiền ngẫm nói: Vương Phi có thể thử gọi Ninh Vương tới xem.

Nhìn xem Ninh Vương thấy chúng ta bây giờ bộ dạng này, hắn sẽ đối xử với Vương Phi như thế nào.

Lâu Tố Trân nghe vậy nhất thời nghẹn lời.

Sự thật đúng là như vậy, nàng thực ra căn bản không dám kêu người trong tình huống này.

Dù sao hai người đang áp sát nhau quá gần.

Mấy năm gần đây nàng và Ninh Vương vốn đã không vui vẻ.

Nếu lại để Ninh Vương nhìn thấy cảnh này, khó mà bảo đảm sẽ gây ra hậu quả gì.

Vì vậy lúc trước nàng quát lớn Cố Hàn Uyên mới cố ý hạ thấp giọng.

Chính là hy vọng trong tình huống không kinh động hộ vệ có thể khiến Cố Hàn Uyên vì Ninh Vương mà ném chuột vỡ bình buông nàng ra.

Nào ngờ Cố Hàn Uyên dễ dàng hóa giải uy hiếp của nàng, đồng thời không những không buông nàng ra, ngược lại còn được một tấc lại muốn tiến một thước.

Cái động tác vuốt ve vòng eo kia càng làm nàng không khỏi giật mình một cái.

Dù sao Ninh Vương nhiều năm chưa từng ngủ lại, khó tránh khỏi trở nên có chút mẫn cảm.

Khí tức nam tử của Cố Hàn Uyên càng làm nàng hoảng sợ, lo lắng cứ tiếp tục như vậy, kết quả sợ rằng sẽ càng tồi tệ hơn.

Chỉ là Lâu Tố Trân vẫn còn lo lắng Cố Hàn Uyên có phải là thích khách hay không, vì vậy còn đang do dự.

Nhưng mà đúng vào lúc này, gương mặt nàng bỗng nhiên đỏ bừng lên, thân thể mềm mại trở nên vô cùng cứng ngắc.

Bởi vì phía sau dường như đã chọc vào nàng.

Cái nóng rực khác biệt với Ninh Vương làm nàng có chút khó tin.

Bất quá lúc này nàng đã không có tâm tư lo lắng sự chênh lệch giữa người với người có thể lớn đến mức nào.

Chương 797

Nhất thời kịch liệt giãy giụa.

Hít.

Vương Phi lại lộn xộn nữa, tại hạ sẽ không nhịn nổi đâu.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi, cổ quái nói.

Chuyện này thật ra không thể trách hắn.

Dù sao Không Diễm vừa mới giúp hắn dọn dẹp một lần, lúc này hỏa khí không tính là quá lớn.

Nhưng cái giật mình vừa rồi của Lâu Tố Trân cũng làm hắn có chút không kiềm chế được.

Lâu Tố Trân thân là Ninh Vương phi, nhiều năm sống trong nhung lụa, được bảo dưỡng rất tốt.

Đã làm mẹ nên đường cong hông mông vừa đẹp đẽ lại cực kỳ đẫy đà mềm mại.

Hơn nữa Lâu Tố Trân là Vương Phi, y phục mặc trên người đương nhiên là do tơ lụa thượng hạng chế thành.

Tơ lụa ngoài vẻ đẹp ra, đặc điểm lớn nhất chính là mềm mịn, mỏng nhẹ lại thoải mái, vì vậy không động đậy thì còn đỡ.

Nhưng cái động tác giật mình kia của nàng cũng có chút muốn chết.

Cố Hàn Uyên cũng không phải Liễu Hạ Huệ, há có thể không có chút phản ứng nào.

Bất quá so với động tác giãy giụa của Lâu Tố Trân lúc này, lúc trước chỉ như trò trẻ con.

Cố Hàn Uyên lại có cảm giác như đang ở trong cơn sóng dữ, lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Cứ như vậy, nhất thời trở nên đằng đằng sát khí.

Lâu Tố Trân nghe vậy thật sự không dám giãy giụa nữa.

Sát khí của Cố Hàn Uyên dọa nàng sợ hãi.

Chỉ có thể đỉnh lấy một tấm mặt cười đỏ như máu, run giọng nói: Ngươi buông ra, ta sẽ cho ngươi biết tung tích của cô gái bị bắt.

Trong lúc nguy cấp, Lâu Tố Trân cũng không kịp nghĩ Cố Hàn Uyên có phải thích khách hay không.

Chỉ có thể hy vọng Cố Hàn Uyên không phải là thích khách đồng thời tin tưởng vào lực lượng hộ vệ của Ninh Vương phủ.

Lâu Tố Trân lúc này trong lòng càng lo lắng là Cố Hàn Uyên bỗng nhiên liều mạng muốn hủy đi sự trong sạch của nàng.

Nếu thật sự đến bước đó, nàng có lẽ chỉ có thể tự sát để chứng minh sự trong sạch.

Lâu Tố Trân cuối cùng là một nữ tử tiết liệt, có thể thỏa hiệp, nhưng cũng biết giữ vững giới hạn cuối cùng.

Nhưng điều làm nàng bất ngờ là, khi nàng đồng ý, Cố Hàn Uyên lại thật sự thả nàng ra.

Đồng thời một bộ dáng áy náy như thể chuyện vừa rồi không phải do hắn làm: Tại hạ lúc trước cũng là bất đắc dĩ.

Nhưng mặc kệ lời xin lỗi của Cố Hàn Uyên là thật hay giả, Lâu Tố Trân lúc này chỉ muốn cách xa hắn.

Nàng lùi lại mấy bước, thẳng đến khi lưng dán vào vách tường mới dừng lại.

Nàng cảnh giác nhìn về phía Cố Hàn Uyên, cũng không khỏi sững sờ.

Nơi đây tuy ánh sáng hơi tối, nhưng không phải hoàn toàn không có ánh sáng.

Vì vậy vẫn miễn cưỡng có thể thấy rõ dung mạo của Cố Hàn Uyên.

Gương mặt trẻ tuổi đến mức quá đáng, tuấn tú đến mức quá đáng kia nhất thời hiện ra trước mắt nàng.

Lâu Tố Trân nhất thời tựa hồ có chút không thể tin được nam tử chiếm tiện nghi của nàng lúc trước lại là một công tử trẻ tuổi phong thần tuấn lãng như vậy.

Dung mạo của Cố Hàn Uyên thực sự quá có tính lừa gạt.

Đến nỗi khi Lâu Tố Trân nhìn thấy chân dung của hắn, tâm tình xấu hổ, tức giận trong lòng đều giảm đi không ít.

Bất quá khi ánh mắt nàng hạ xuống, chú ý tới đường nét đã chọc vào nàng lúc trước, không khỏi thầm nhổ một tiếng, gương mặt diễm lệ lại bắt đầu mơ hồ nóng lên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt cổ quái của nàng, ôn tồn nói: Vừa rồi thật thất lễ, cũng xin Vương Phi đừng trách.

Biểu hiện của Cố Hàn Uyên thực sự quá có sự tương phản.

Đến nỗi Lâu Tố Trân trong lúc nhất thời đều có chút chưa hoàn hồn.

Trước đó bị Cố Hàn Uyên ôm, nàng giống như đang đối mặt với một con dã thú hung mãnh có thể ăn tươi nuốt sống nàng bất cứ lúc nào.

Vậy mà lúc này lại tựa như một công tử khiêm tốn, ôn hòa lễ độ.

Cảm giác tương phản mãnh liệt như vậy khiến nàng vô thức cảm thấy Cố Hàn Uyên có lẽ thật sự là vì cứu người, mới bất đắc dĩ xuất hạ sách này.

Mà khi nàng đồng ý nói cho Cố Hàn Uyên biết tung tích của cô gái bị bắt, Cố Hàn Uyên liền không chút do dự thả nàng ra.

Còn như lúc trước bị chọc đến trong lòng hoảng hốt, chỉ có thể đổ cho Cố Hàn Uyên trẻ tuổi khí thịnh, dù sao áp sát gần như vậy, có chút phản ứng cũng rất bình thường.

Cũng không thể trách bản thân nàng quá có mị lực đi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm thúy nhìn Lâu Tố Trân nhất thời chưa hoàn hồn.

Lâu Tố Trân bề ngoài ôn uyển, nội tâm lại cực kỳ cương liệt.

Điểm này từ việc nàng lựa chọn tự vẫn trong lịch sử là có thể nhìn ra một hai.

Phải biết rằng mấy người thê thiếp khác của Ninh Vương sau khi hắn thất bại liền không chút do dự tái giá.

Càng thể hiện nội tâm của nàng trinh liệt đến mức nào.

Vì vậy đối đãi với loại nữ tử ngoài mềm trong cứng này không thích hợp nóng vội.

Cũng may Cố Hàn Uyên đối đãi với loại nữ tử này đã rất có kinh nghiệm, trước đây Thanh Quốc Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị không phải cũng như vậy sao.

Nhưng cho dù Cố Hàn Uyên dùng thân phận Vô Thiên cũng đã công lược được nàng.

Bây giờ mặc dù không có Khang Hi trợ công, nhưng hắn có bản thân chính diện gia trì, đối phó ngược lại cũng không khó.

Cố Hàn Uyên thấy Lâu Tố Trân vẫn còn sững sờ, chủ động mở miệng nói: Vương Phi bây giờ có thể nói cho tại hạ biết tung tích của cô gái kia không.

Lâu Tố Trân nghe vậy nhất thời tỉnh táo lại.

Nhận ra mình lại nhìn một nam tử xa lạ đến ngẩn người, phương tâm nhất thời một trận xấu hổ.

Tuy rằng nàng thấy Cố Hàn Uyên dường như chưa phát hiện, nhưng vẫn không khỏi có chút mặt đỏ.

Để che giấu sự thất thố của mình, nàng vội vàng đem vị trí của nữ tử bị bắt nói cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên sau khi nghe xong liền nói một tiếng cảm ơn: Đa tạ Vương Phi.

Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Lâu Tố Trân thấy thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trải nghiệm tối nay đối với cuộc sống yên tĩnh của nàng mà nói thực sự quá kích thích.

Nhất là nơi bị chọc vào sau lưng còn mơ hồ lưu lại cảm giác tê dại.

Cũng may chờ Cố Hàn Uyên cứu người đi, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại.

Nhưng hơi thở này của nàng còn chưa thở ra hết, bỗng nhiên cảm thấy một trận không trọng lượng, hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Lâu Tố Trân đôi mắt đẹp trừng lớn nhìn Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc.

Nàng lại bị bế ngang lên.

Lâu Tố Trân còn chưa kịp giãy giụa, chỉ thấy Cố Hàn Uyên áy náy nói: Tại hạ cảm thấy vẫn nên mang theo Vương Phi đi cùng thì tốt hơn.

Dù sao lỡ như Vương Phi đi mật báo thì phiền phức lắm.

Lâu Tố Trân nghe vậy sững người, lại không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Dù sao nàng quả thật có ý định đi mật báo.

Nhưng nàng làm vậy không phải để cản trở Cố Hàn Uyên cứu người, mà là lo lắng hắn sẽ đi ám sát Ninh Vương.

Vì vậy cho dù mật báo cũng chỉ nói cho hộ vệ biết có thể có thích khách, đồng thời cố gắng tránh qua nơi giam giữ cô gái kia.

Lâu Tố Trân vốn là người hiểu lý lẽ, cho nên cũng không từ chối cách làm cẩn thận của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là tư thế Cố Hàn Uyên ôm nàng làm người ta rất xấu hổ.

Đây chính là chuyện mà Ninh Vương cũng chưa từng làm với nàng.

Chương 798

Dù sao Ninh Vương đối với Lâu Tố Trân vẫn rất tôn trọng.

Lâu Tố Trân gương mặt ửng đỏ, chống cự nói: Có thể đổi một tư thế khác không.

Bộ dạng này lỡ như bị người ta thấy Cố Hàn Uyên nghe vậy cười đầy ẩn ý.

Nữ tử bị người ta bế ngang là lúc thể hiện rõ nhất đường cong eo hông của bản thân.

Đường cong đẹp đẽ của Lâu Tố Trân lúc này vô cùng mỹ miều.

Cố Hàn Uyên tuy không nhìn thấy, nhưng xúc cảm từ thân thể mềm mại của Lâu Tố Trân cũng khiến hắn trong lòng thầm vui vẻ.

Hắn trực tiếp mang theo Lâu Tố Trân vận lên khinh công, lặng yên không một tiếng động xuyên qua trong phủ Ninh Vương.

Trong miệng chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: Như vậy tương đối tiết kiệm sức lực, cũng không dễ bị người ta phát hiện.

Lâu Tố Trân không còn cách nào, chỉ có thể tìm cách cố gắng cách xa lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng lúc này đang bị Cố Hàn Uyên mang theo di chuyển với tốc độ cao, khó tránh khỏi có chút lo lắng mình không cẩn thận ngã xuống.

Tốc độ khinh công của Cố Hàn Uyên đối với Lâu Tố Trân không có võ công mà nói vẫn khó thích ứng.

Kết quả nàng ngược lại xuất phát từ bản năng cơ thể mà dựa sát vào hơn vài phần.

Xúc cảm mềm mại kia đổi lại tự nhiên là độ cong trên môi Cố Hàn Uyên càng thêm thầm vui.

Cố Hàn Uyên mang theo Lâu Tố Trân lần nữa tiến vào sân của Chu Ủi vẫn không gây nên sự phát hiện của bất kỳ ai.

Ninh Vương và Chu Ủi vẫn còn đang nói chuyện, lại không biết Ninh Vương phi đang bị Cố Hàn Uyên ôm vào trong lòng.

Lúc này Chu Ủi phần nhiều là đang khoác lác.

Mà Ninh Vương lại đang đau đầu nên xử lý cái đuôi mà Chu Ủi để lại như thế nào.

Chu Ủi bất đắc dĩ nói: Con nào biết bà chủ Túy Nguyệt Lâu lại là người của Thần Hầu Phủ.

Con thấy nàng xinh đẹp, liền không nhịn được tiến lên bắt chuyện vài câu.

Nào biết nàng lại không hề cho con, Ninh Vương thế tử này, chút mặt mũi nào.

Cha cũng biết, nàng xem thường con không sao, nhưng lại dám xem thường Ninh Vương phủ.

Con tự nhiên muốn để nàng trả giá đắt.

Cho nên đã để Liễu Vân Phi gọi Liễu tiểu muội đi bắt nàng qua đây.

Ninh Vương nghe vậy có chút đau đầu.

Chu Ủi bắt chuyện vài câu khẳng định không phải là bắt chuyện thông thường.

Nói cách khác, Chu Ủi nhất định đã để lại dấu vết.

Sợ rằng Thần Hầu Phủ lúc này đã chuẩn bị đến cửa hỏi tội.

Đến lúc đó nhất định sẽ không dễ giải quyết.

Ninh Vương trừng mắt nhìn Chu Ủi, trầm giọng nói: Mau đưa người đi đi, bằng không nếu bị bắt tại trận, cho dù là ta cũng không tiện bảo vệ con.

Hắn ngược lại không phải thật sự không bảo vệ được Chu Ủi, chỉ là khó tránh khỏi có chút được không bù mất.

Còn sẽ triệt để đắc tội với Gia Cát Chính Ngã.

Điều này đối với Ninh Vương đang muốn mưu triều soán vị mà nói là vô cùng bất lợi.

Chu Ủi nghe vậy bất mãn oán giận: Cha nói phải cân nhắc ý tưởng đầu quân của Phi Đao môn, không cho con cưỡng ép Liễu tiểu muội thì thôi đi.

Nhưng Không Diễm mà con để mắt bấy lâu cũng bị cha đưa cho cái tên Cố Hàn Uyên kia.

Bây giờ con ra ngoài mang một cô gái về cũng phải lo này lo nọ, cái chức Ninh Vương thế tử này làm thật là mất mặt.

Hắn căn bản không coi lời Ninh Vương nói không bảo vệ được hắn ra gì.

Ngược lại còn ở đó oán giận Ninh Vương trói buộc hắn.

Lại hoàn toàn không cân nhắc cách làm của mình sẽ mang đến phiền phức lớn đến mức nào cho Ninh Vương.

Liễu tiểu muội là con gái của Liễu Vân Phi, cũng sinh ra xinh đẹp như hoa.

Chu Ủi tự nhiên cũng từng để ý đến nàng.

Chỉ là Liễu tiểu muội không ưa tên công tử bột Chu Ủi này mà thôi.

Tiếng xấu dung túng con trai mình cường đoạt con gái thuộc hạ thực sự quá khó nghe.

Cho dù Ninh Vương cưng chiều Chu Ủi đến đâu cũng sẽ không đồng ý.

Đương nhiên nếu là minh môi chính thú, Liễu Phi cũng sẽ không phản đối.

Nhưng Ninh Vương lại không ưa Liễu tiểu muội xuất thân giang hồ.

Nếu cho Chu Ủi làm thiếp thất, Liễu Vân Phi cũng thương yêu con gái nên sẽ không đồng ý.

Trừ phi Ninh Vương tạo phản thành công, Chu Ủi trở thành đương triều Thái Tử mới được.

Làm Thái Tử sau này có thể trở thành hoàng đế.

Phi tử của hoàng đế tuy cũng là thiếp, nhưng địa vị của phi tử hoàng đế và thiếp thất thông thường hiển nhiên là khác nhau.

Chu Ủi ngày thường tuy làm xằng làm bậy không ít, nhưng có Lâu Tố Trân quản thúc, vẫn còn chút giới hạn cuối cùng.

Huống hồ đây là kinh thành dưới chân thiên tử, chuyện quá khác người cũng không làm được nhiều, đa số thời điểm chỉ cần mượn quyền thế của Ninh Vương để uy hiếp lợi dụ một phen là có thể đạt thành mục đích.

Bất quá, Túy Nguyệt Lâu cũng là một tửu lầu có chút danh tiếng trong kinh thành.

Theo lý mà nói, Chu Ủi sau khi tán tỉnh không thành thì nên đổi một mục tiêu khác.

Dù sao với thân phận Ninh Vương thế tử của hắn, nữ nhân muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nói cho cùng, vẫn là do bị chuyện Ninh Vương muốn đem Không Diễm đưa cho Cố Hàn Uyên kích thích, nên mới đột nhiên nhất quyết phải bắt cho bằng được lão bản nương của Túy Nguyệt Lâu.

Đối với một kẻ bất học vô thuật như Chu Ủi, Cố Hàn Uyên có uy thế ra sao, hắn hoàn toàn không có khái niệm.

Mắt thấy một nam tử trạc tuổi mình đoạt đi nữ nhân mình đã nhòm ngó từ lâu, trong lòng tự nhiên vô cùng căm tức.

Hơn nữa, trên thực tế nếu không phải lão bản nương Túy Nguyệt Lâu có quan hệ với Thần Hầu phủ, Chu Ủi có Ninh Vương làm chỗ dựa, nhiều lắm cũng chỉ bị Lâu Tố Trân hung hăng quở trách một trận mà thôi.

Ninh Vương nghe được lời oán giận của Chu Ủi, lại một trận bực bội.

Không ít vương phủ vì tranh giành ngôi vị thế tử mà đấu đá đến đầu rơi máu chảy cũng không hiếm thấy.

Thế mà đứa con có quyền thế nhất của hắn lại đang chê bai ngôi vị thế tử của mình vô dụng.

Nếu không phải Chu Ủi là đứa con trai hắn thương yêu nhất, Lâu Tố Trân lại là chính thê của hắn, ngôi vị thế tử đã sớm đổi người rồi.

Ninh Vương cuối cùng vẫn mềm lòng, bất đắc dĩ cau mày nói: Nói chung, chậm nhất là sáng sớm ngày mai phải đem người trả đi, bên Gia Cát Chính Ngã ta sẽ đi ứng phó.

Chu Ủi nghe vậy mừng rỡ nói: Đa tạ cha.

Ninh Vương phất tay áo, ra hiệu cho hắn cút đi.

Hắn còn phải vội vàng đi ngăn chặn Gia Cát Chính Ngã mới được.

Kế trước mắt chỉ có thể tạo ra chút động tĩnh để dẫn dụ Gia Cát Chính Ngã đi nơi khác.

Gia Cát Chính Ngã làm người chính trực, trung nghĩa, công tư phân minh.

Nếu có việc tư cùng công sự đồng thời phát sinh, hắn tất nhiên sẽ ưu tiên xử lý công sự.

Lấy lực lượng mà Ninh Vương nắm trong tay, giữ chân Gia Cát Chính Ngã cả đêm không thành vấn đề.

Chu Ủi thấy Ninh Vương rời đi, cũng không kìm được ngọn lửa trong lòng, vội vã chạy đến nơi giam giữ nữ tử bị bắt cóc.

Song khi hắn chạy đến nơi, mở cửa phòng ra, nhìn thấy căn phòng trống rỗng thì nhất thời ngây người.

Người đâu.

Một người lớn như vậy đâu rồi.

Người tự nhiên là đã bị Cố Hàn Uyên cứu đi.

Chỉ có điều vẫn chưa rời khỏi Ninh Vương phủ, mà được đưa tới tiểu viện của Lâu Tố Trân.

Nguyên nhân là vì nữ tử kia trên người đã trúng độc.

Chương 799

Với phẩm tính của Chu Ủi, đã trói người đến, tự nhiên là phải hạ dược.

Bằng không với cái thân thể bị tửu sắc bào mòn của hắn, thật đúng là chưa chắc đã chế phục được đối phương.

Trong phòng của Lâu Tố Trân.

Nàng mặt mày đỏ bừng nhìn Cố Hàn Uyên đang ngưng thần tĩnh khí giải độc cho nữ tử.

Chỉ là nữ tử kia vì chịu ảnh hưởng của dược vật, không kìm được mà quấn lấy thân thể hắn.

Gương mặt xinh đẹp ôn nhuận của nàng mang một màu hồng bất thường, ánh mắt mê ly hiện ra vẻ quyến rũ đặc biệt.

Đôi môi khô nhưng không thiếu mềm mại như mưa rơi trên khuôn mặt đang cau mày nhắm mắt của Cố Hàn Uyên.

Một cảnh tượng tựa như Pháp Hải đang bị Thanh Xà dây dưa.

Cố Hàn Uyên trong lòng cảm thấy thật kỳ quái.

Hắn vốn tưởng rằng người mà Chu Ủi bắt tới là một tiểu cô nương như Đinh Đương hoặc Linh Nhi của Thần Hầu phủ.

Không ngờ lại là vị mỹ phụ, lão bản nương của Túy Nguyệt Lâu.

Vị mỹ phụ này ái mộ Gia Cát Chính Ngã, nhưng Gia Cát Chính Ngã lại chưa bao giờ đáp lại tâm ý của nàng.

Không chỉ vì khoảng cách tuổi tác giữa hai người không nhỏ, Gia Cát Chính Ngã không muốn làm lỡ dở đối phương, mà còn vì y một lòng báo đáp triều đình, không muốn bị nhi nữ tình trường níu kéo.

Vậy mà mặc dù như thế, nàng vẫn một lòng không đổi mà chờ đợi.

Kết quả là chờ đợi ròng rã hơn mười năm, thanh xuân của nàng cuối cùng vẫn bị lỡ dở, mà tình cảm vẫn xa vời.

Cũng may nàng trời sinh lệ chất, ở tuổi ba mươi lăm, ba mươi sáu vẫn giữ được vẻ xinh đẹp, thậm chí vì năm tháng lắng đọng mà còn thêm phần phong vị trưởng thành.

Cũng chính vì dung mạo xinh đẹp của nàng mới chuốc lấy sự thèm muốn của Chu Ủi.

Kỳ thực so với Không Diễm và tiểu muội còn có vẻ non nớt, Chu Ủi càng thích những nữ tử như vị mỹ phụ này hơn.

Dù sao cả ngày đối mặt đều là mẫu thân của hắn, một mỹ phụ như Lâu Tố Trân, quan niệm thẩm mỹ tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Chỉ là ở tuổi của Lâu Tố Trân mà vẫn có thể duy trì vẻ xinh đẹp thì đều không phải nữ tử đơn giản.

Chu Ủi hoặc là không nhìn thấy, hoặc là không chiếm được.

Khó khăn lắm mới gặp được một nữ tử hợp ý như mỹ phụ này, lại thêm bị Cố Hàn Uyên kích thích, nên mới không kìm được mà trói nàng lại.

Đáng tiếc vì Cố Hàn Uyên xen vào, chỉ có thể là công dã tràng.

Lúc Cố Hàn Uyên mang theo Lâu Tố Trân tìm được vị mỹ phụ, nàng đã thần trí không rõ.

Vì vậy, hắn lấy lý do cần trị liệu gấp, để Lâu Tố Trân cung cấp một địa điểm an toàn.

Lâu Tố Trân trong lòng hổ thẹn, đương nhiên sẽ không phản đối.

Mà nơi an toàn nhất tự nhiên không đâu bằng phòng của nàng.

Dù sao Ninh Vương đã nhiều năm không ngủ lại, cơ bản không có khả năng đến phòng của nàng.

Vậy mà lúc này Lâu Tố Trân lại có chút hối hận.

Không chỉ vì dáng vẻ không biết liêm sỉ của vị mỹ phụ trước mắt làm nàng phương tâm loạn động, mà còn là vì lúc trên đường đến đây, để mang theo cả hai người, Cố Hàn Uyên không thể không dùng hai tay ôm lấy mỗi người một bên.

Lâu Tố Trân lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên ôm vòng eo, không tự chủ được liền hồi tưởng lại cảnh tượng bị kẹp ở giữa lúc trước, tựa như ký ức bị va chạm lại được khơi dậy.

Thêm vào đó là dáng vẻ thở hổn hển, nhào vào lòng người của vị mỹ phụ đối diện, Lâu Tố Trân chính mắt thấy được, khó tránh khỏi có chút phản ứng.

Đáng tiếc lúc này lại không thể đi tắm rửa, còn phải trơ mắt nhìn Cố Hàn Uyên giải độc cho nàng ta.

Điều duy nhất làm nàng cảm thấy kinh ngạc là Cố Hàn Uyên dường như quá mức chính nhân quân tử.

Cái bộ dạng nhắm chặt hai mắt, ngưng thần vận công khu độc kia quả thực như hai người khác nhau so với lúc hắn bắt giữ nàng.

Điều này khiến tâm tình Lâu Tố Trân trong nhất thời có chút khó hiểu, gần như là đang nói cho nàng biết, mị lực của nàng so với vị mỹ phụ này lớn hơn nhiều.

Lâu Tố Trân đang lúc tâm tư phức tạp, chỉ thấy Cố Hàn Uyên bỗng nhiên mở mắt, bất đắc dĩ nói: Vương phi, dược mà con trai người hạ có hiệu quả quá mạnh.

Cứ tiếp tục như thế này, nàng ấy sẽ bị cháy hỏng đầu óc.

Lâu Tố Trân nghe vậy trong lòng một trận hổ thẹn.

Bất kể nói thế nào, đó cũng là do con trai nàng, Chu Ủi, tạo nghiệt.

Lâu Tố Trân lo lắng hỏi: Vậy phải làm sao bây giờ.

Miệng nàng hỏi như vậy, nhưng trong lòng kỳ thực đã có suy đoán.

Dù sao loại thuốc này đều có phương thức giải độc rõ ràng.

Chỉ là Lâu Tố Trân vừa nghĩ đến cảnh tượng có thể sẽ trình diễn trước mặt mình, trong lòng liền tràn đầy ngượng ngùng cùng khó chịu.

Giữa lúc nàng do dự không biết có nên tránh đi hay không, Cố Hàn Uyên đã động thủ giải khai vạt áo của vị mỹ phụ, trong miệng còn áy náy nói: Tính mệnh quan trọng, đắc tội rồi.

Lâu Tố Trân thấy thế kêu khẽ một tiếng, định trốn khỏi phòng.

Nhưng thao tác tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm nàng mở rộng tầm mắt, không biết tại sao, lại có cảm giác không thể nhấc chân nổi.

Đồng thời theo thời gian trôi qua, thân thể mềm mại của Lâu Tố Trân trận trận nhũn ra, đôi chân thon dài cũng không biết từ lúc nào đã bắt chéo lại.

Sau một hồi lâu, theo độc trên người vị mỹ phụ được giải hết và nàng ngủ mê man đi, Lâu Tố Trân cũng thân thể mềm mại khẽ run, xụi lơ trên mặt đất.

Nàng chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, trong nhất thời cũng không biết làm thế nào đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Nàng vừa được mở mang kiến thức, đồng thời cũng không khỏi có chút bội phục ý chí kiên định của Cố Hàn Uyên, vị mỹ phụ đều đã thành bộ dạng kia, hắn lại vẫn có thể không bị lay động.

Phải biết rằng nếu là vì cứu người, Cố Hàn Uyên cho dù thật sự làm hỏng sự trong sạch của nàng ta cũng không thể trách hắn được, muốn trách cũng là trách Chu Ủi tạo nghiệt.

Tuy rằng hiện tại nàng ta cũng khó nói là còn trong sạch.

Dù sao nàng ở trước mặt Cố Hàn Uyên cũng không còn lại bao nhiêu bí mật để nói.

Ngồi liệt trên đất, Lâu Tố Trân trong lòng càng thêm xấu hổ, tự trách mình dạy con không nghiêm, mới gây ra nhiều chuyện như vậy.

Đương nhiên còn có sự xấu hổ vì bản thân lại không chịu nổi như thế.

Tóm lại, tâm tình của Lâu Tố Trân càng lúc càng phức tạp, cho đến khi giọng nói của Cố Hàn Uyên đánh thức nàng: Đa tạ Vương phi tương trợ, tại hạ xin phép mang nàng rời đi.

Tối nay đã quấy rầy nhiều, xin hãy thứ lỗi.

Lâu Tố Trân hồi phục tinh thần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang dùng phương thức ôm nàng lúc trước, ôm ngang vị mỹ phụ đang ngủ mê man đi tới.

Giọng Cố Hàn Uyên ôn hòa, thần tình lại tràn đầy áy náy, nhưng thứ đập vào mặt Lâu Tố Trân lại là vạt áo màu trắng gần như chạm vào mặt nàng.

Nhìn thấy bộ dạng sát khí đằng đằng kia, Lâu Tố Trân nhất thời phương tâm loạn động.

Nàng chỉ liếc một cái liền không dám nhìn nữa, miễn cưỡng tập trung ý chí, cúi mi mắt nói: Không trách ngươi, là con trai ta gây sự.

Lâu Tố Trân quả thực hiểu biết lễ nghĩa, mặc dù bị Cố Hàn Uyên làm hại chịu không ít tội, cũng ăn không ít thiệt thòi, vẫn đem trách nhiệm đổ lên người Chu Vĩ Tu.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng một đường cong đầy ẩn ý, nhàn nhạt nói: Vậy thì mời Vương phi sau này hãy quản giáo thế tử cho tốt, bằng không sẽ có ngày con nợ mẹ trả đấy.

Lâu Tố Trân nghe vậy trong lòng cuồng loạn.

Hắn có ý gì.

Chẳng lẽ.

Không trách nàng hiểu lầm, thật sự là những gì trải qua tối nay không thể không khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Vô luận là chuyện liên quan đến mình hay liên quan đến vị mỹ phụ kia đều là như vậy.

Lời Cố Hàn Uyên nói con nợ mẹ trả càng làm nàng tâm hoảng ý loạn.

Lâu Tố Trân rối rắm một lúc lâu, thật vất vả mới bình ổn lại tâm tình, cẩn thận ngẩng đầu định hỏi Cố Hàn Uyên rốt cuộc là có ý gì, lại phát hiện trước mắt đã không còn một bóng người.

Cố Hàn Uyên và vị mỹ phụ đều đã biến mất.

Thấy Cố Hàn Uyên rời đi dứt khoát như vậy, làm cho tâm tình nàng trong nhất thời càng phát ra phức tạp.

Lâu Tố Trân ngẩn ngơ một lúc lâu, bỗng nhiên khe khẽ thở dài, đứng dậy.

Nhưng lại bị cảm giác lạnh lẽo trên y phục làm cho mặt đỏ bừng, trong lòng vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng.

Sau đó nàng vội vàng gọi nha hoàn chuẩn bị nước nóng tắm rửa.

Lâu Tố Trân nằm trong thùng tắm, nhìn trần nhà đen nhánh suy nghĩ xuất thần.

Chương 800

Nước tắm ấm áp cũng khó mà xoa dịu được tâm tình phức tạp trong lòng nàng.

Người tạo thành tất cả những điều này tự nhiên là Cố Hàn Uyên.

Không biết qua bao lâu, Lâu Tố Trân bỗng nhiên khe khẽ than nhẹ một tiếng: Ta còn chưa biết ngươi là ai đâu.

Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều không nói cho Lâu Tố Trân biết thân phận của mình.

Thứ nhất là để lần sau gặp mặt lại cho nàng một kinh hỉ.

Thứ hai cũng là nhờ đó để ấn tượng của mình trong lòng nàng lưu lại lâu hơn một chút.

Không biết mới là thứ khiến người ta tò mò.

Cố Hàn Uyên càng không nói cho nàng thân phận thật của mình, nàng sẽ càng tò mò để ý.

Mang vị mỹ phụ đi mục đích đơn giản hơn rất nhiều.

Nàng không nhận ra Cố Hàn Uyên.

Nếu để nàng tỉnh lại rồi cùng Lâu Tố Trân nói chuyện, Cố Hàn Uyên chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao.

Đến lúc đó lập trường cố ý đến cứu người của hắn cũng có chút không đứng vững.

Huống chi Cố Hàn Uyên vì giải độc cho nàng mà còn dùng không ít thủ đoạn.

Nếu hai bên quen biết còn có thể giải thích là tình thế cấp bách nhất thời.

Nhưng chân tướng lại là Cố Hàn Uyên, một người xa lạ, đã giải độc cho nàng, thuận tiện chiếm tiện nghi cực lớn của nàng.

Cứ như vậy, Lâu Tố Trân khó tránh khỏi sẽ hoài nghi động cơ của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên nhạy bén cảm giác được vị mỹ phụ lúc trước tuy thân bất do kỷ, nhưng vẫn còn lưu lại một chút ý thức.

Đôi mắt long lanh của nàng ấy thủy chung đều lộ ra sự chống cự, nhất là đến cuối cùng, còn có kinh hoảng và xấu hổ.

Nàng ngủ mê man đi ngoại trừ thể lực cạn kiệt, dược tính tổn thương thân thể, cũng là vì xấu hổ mà ra.

Cố Hàn Uyên mang theo vị mỹ phụ trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Trong Lãm Nguyệt các.

Yến Phỉ Phỉ nhìn Cố Hàn Uyên trong lòng đang ôm một mỹ phụ, sắc mặt cổ quái hỏi: Công tử, vị này là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Lão bản nương của Túy Nguyệt Lâu, trúng độc vừa vặn bị ta gặp được, liền thuận tay giải độc cho nàng.

Yến Phỉ Phỉ nửa cười nửa không nhìn bộ dáng y phục xốc xếch, mặt mang hồng nhuận của vị mỹ phụ, thầm nghĩ nàng trúng độc chỉ sợ là loại độc dược bỉ ổi kia đi.

Chỉ là không biết Cố Hàn Uyên có thừa nước đục thả câu hay không.

Bất quá khi ánh mắt nàng nhìn xuống dưới, nhất thời hiểu rõ, trong mắt liền chứa mị ý mà khúc khích cười trộm.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Yến Phỉ Phỉ đang cười trộm, phân phó nàng giúp vị mỹ phụ tắm rửa thân thể, thuận tiện đổi một bộ y phục lót sạch sẽ.

Dù sao cũng đã ra không ít mồ hôi.

Nếu cứ để như vậy, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Yến Phỉ Phỉ sau khi tắm rửa thay y phục cho vị mỹ phụ, xác nhận tình trạng cơ thể của nàng xong thì càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Cố Hàn Uyên xác thực không thừa nước đục thả câu, nhưng cũng làm không ít trò.

Vì vậy khi nàng trở lại Lãm Nguyệt các, đặc biệt dẫn theo cả Liễu Như Thị và Lý Hương Quân.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn Yến Phỉ Phỉ biết ý người cùng hai nàng kia với gương mặt e lệ.

Thần tình vui vẻ, hắn khẽ cười nói: Phỉ Phỉ, qua đây.

Vị mỹ phụ mơ màng mở đôi mắt sáng ngời.

Nàng nhìn trần nhà xa lạ, trong nhất thời có chút chưa tỉnh táo lại.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Chu Diệu Đồng với gương mặt có mấy phần u oán đang cầm một bộ y phục mới tinh đi vào.

Đêm qua Cố Hàn Uyên lại bỏ rơi nàng.

Nàng không khỏi hoài nghi chẳng lẽ nhất định phải cùng mẫu thân nàng mới được sao.

Điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhất thời nửa khắc còn chưa hạ nổi quyết tâm.

Chu Diệu Đồng thấy vị mỹ phụ đã tỉnh, ôn thanh cười nói: Tỷ tỷ tỉnh rồi sao.

Vị mỹ phụ nghe vậy có chút ngơ ngác.

Không chỉ vì Chu Diệu Đồng xa lạ, mà còn vì xưng hô tỷ tỷ.

Nàng khổ sở chờ đợi Gia Cát Chính Ngã đồng thời một mình kinh doanh Túy Nguyệt Lâu, trong số những nữ tử không biết võ công ở thời đại này đã có thể xem là một nữ cường nhân.

Ngày thường ngoài việc kinh doanh Túy Nguyệt Lâu còn phải chăm sóc cho những cô nương trẻ tuổi như Vô Tình, Đinh Đương, Linh Nhi.

Các nàng đều rất tôn kính nàng, nhưng là tôn kính như một trưởng bối, một người mẹ, tự nhiên cũng không có ai gọi nàng là tỷ tỷ.

Đột nhiên nghe được, vô cùng kinh ngạc mà cũng cảm thấy có chút mới mẻ.

Bất quá lúc này quan trọng hơn là làm rõ tình hình trước mắt.

Nàng nghi ngờ hỏi: Ngươi là ai.

Nơi đây là đâu.

Vì sao ta lại ở đây.

Tuy rằng đêm qua nàng được Cố Hàn Uyên giải độc, nhưng dù sao cũng bị dược hiệu ảnh hưởng, ký ức trong nhất thời có chút không rõ ràng.

Quá trình Cố Hàn Uyên giải độc đối với nàng kích thích vẫn là quá lớn, khiến nàng vô thức không muốn hồi tưởng lại.

Chu Diệu Đồng nghe vậy sắc mặt cổ quái trong nháy mắt, giải thích: Ta gọi là Chu Diệu Đồng, nơi này là Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, là công tử đêm qua đã mang tỷ tỷ về.

Nàng kỳ thực đối với tình huống cụ thể đêm qua cũng không rõ lắm, chỉ là làm theo lời dặn của Yến Phỉ Phỉ, sáng nay đến đây chăm sóc vị mỹ phụ này.

Gọi nàng là tỷ tỷ cũng là theo bản năng.

Dù sao với tính tình của Cố Hàn Uyên, hơn phân nửa là sẽ không bỏ qua vị mỹ phụ phong vận này.

Cho nên gọi một tiếng tỷ tỷ cũng không sai, nhiều lắm là gọi trước mà thôi.

Vị mỹ phụ nghe vậy giật mình.

Cái tên Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng tự nhiên là biết.

So với các thanh lâu khác trong kinh thành, Túy Nguyệt Lâu của nàng xem như chịu ảnh hưởng tương đối nhỏ.

Thứ nhất, Túy Nguyệt Lâu là tửu lâu, thứ hai, Túy Nguyệt Lâu tương tự như Đồng Phúc Khách Sạn, đối mặt với khách hàng đa số là những nhân sĩ tầng dưới.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thì nhắm vào thị trường cao cấp, chiêu đãi đều là các đấng quan to quý nhân cùng giang hồ hào hiệp, danh môn đại phái.

Vì vậy xung đột giữa hai bên tương đối nhỏ.

Nàng không ngờ mình lại đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, hơn nữa xem tình hình còn ở đây qua đêm.

Điều càng làm nàng để ý hơn là vị công tử trong miệng Chu Diệu Đồng đã mang nàng đến đây là ai.

Nhất là khi nàng nhìn thấy Chu Diệu Đồng đang ôm một bộ y phục, nàng vô thức cúi đầu nhìn xuống.

Quần áo mặc ngày hôm qua đã không thấy đâu, lúc này trên người nàng chỉ có một lớp áo lót.

Điều này khiến nàng có một dự cảm không lành, vội vàng hỏi: Công tử mà ngươi nói là ai.

Tại sao lại mang ta đến đây.

Chu Diệu Đồng nghe vậy hơi kinh ngạc, giải thích: Công tử là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử danh dương thiên hạ.

Tỷ tỷ hẳn đã nghe nói qua.

Vị mỹ phụ nghe vậy nhất thời ngây người, tựa như bị ba chữ Cố công tử kích thích ký ức.

Ngày hôm qua bị người bắt đi, lúc uống thuốc tuyệt vọng.

Cả người khô nóng, thần trí không rõ, thân bất do kỷ.

Không kìm được mà nhào tới, không biết liêm sỉ mà dây dưa.

Còn có đôi bàn tay nóng rực làm nàng tim đập loạn nhịp cùng đầu ngón tay dịu dàng khó có thể kháng cự.

Rồi đến cuối cùng lúc trừ độc thì hoàn toàn đánh mất bản thân.

Chương 801

Từng cảnh tượng một lướt qua trong đầu vị mỹ phụ, cũng làm cho gương mặt nàng càng ngày càng nóng, càng ngày càng đỏ, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Ngay cả vành tai trong suốt cũng vì vậy mà trở nên đỏ thẫm như máu.

Chu Diệu Đồng buồn cười nhìn quá trình mặt đỏ như đổi sắc của vị mỹ phụ.

Cuối cùng nàng lại không kìm được mà nức nở một tiếng, trốn vào trong chăn.

Rõ ràng đã là một mỹ phụ trưởng thành ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, lúc này lại giống như một tiểu cô nương.

Nhưng Chu Diệu Đồng lại không biết nội tâm của nàng kỳ thực cũng không khác thiếu nữ là bao.

Những gì Cố Hàn Uyên làm với nàng đúng là lần đầu tiên nàng trải qua.

Trong lòng xấu hổ, tức giận, hối hận, mờ mịt, các loại tâm tình tựa như lật đổ bình ngũ vị, khó có thể phân rõ rốt cuộc là tư vị gì.

Mấu chốt nhất là trong lòng nàng vẫn còn một chút may mắn mà không quá nguyện ý thừa nhận.

May mắn là Chu Ủi chưa thành công, càng may mắn hơn là không thực sự thất thân.

Tuy nghĩ đến hình ảnh lúc đó, rất khó nói nàng còn giữ lại được bao nhiêu thanh bạch.

Nhưng tóm lại không phải là kết quả tệ nhất.

Thậm chí lạc quan một chút, coi như là bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi mà vẫn giữ được trinh tiết cũng không phải không thể nói.

Nghĩ kỹ lại, nàng còn có chút bội phục Cố Hàn Uyên ở trong tình huống đó lại có thể nhịn được không chiếm đoạt thân thể của nàng.

Mặc dù không thể nói là nhân vật tầm cỡ Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng miễn cưỡng được xem là quân tử.

Ít nhất nàng tự nhận là lúc đó nếu là người khác, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Dù sao nàng là bị Chu Ủi hạ độc, trách nhiệm căn bản không ở trên người Cố Hàn Uyên, nếu nói là vì cứu nàng mới phải chiếm hữu thân thể nàng, cũng hoàn toàn có thể lý giải.

Thậm chí nếu thật sự như vậy, nàng sẽ tuyệt vọng, sẽ thống khổ, thậm chí vì thế mà tự vẫn, duy chỉ có sẽ không và cũng không có lập trường đi trách cứ Cố Hàn Uyên.

Nhưng cuối cùng, Cố Hàn Uyên lại lựa chọn phương thức tổn thương nàng ít nhất để giải độc cho nàng.

Chỉ cần nàng còn biết nói lý, thì không thể không nhận phần tình của hắn.

Nghĩ như vậy, nàng không khỏi nhớ lại Cố Hàn Uyên cố nén sự mê hoặc của nàng lúc thần trí không rõ, nỗ lực giải độc cho nàng nhưng thủy chung chưa từng vượt qua giới hạn.

Gương mặt tuấn tú kia với vẻ mặt nghiêm túc tựa như ngay trước mắt.

Nàng bỗng nhiên có chút tán thành những lời Gia Cát Chính Ngã đã từng nói.

Nàng tự nhiên đã nghe qua tên của Cố Hàn Uyên, còn từng ở Thần Hầu phủ thảo luận về hắn.

Chỉ là lúc đó nàng không nói được lời hay ý đẹp nào.

Thậm chí còn vì vậy mà cùng Gia Cát Chính Ngã nổi lên một ít tranh chấp.

Nàng hơn mười năm như một ngày chờ đợi Gia Cát Chính Ngã, người càng si tình, chuyện đương nhiên càng ghét kẻ trăng hoa.

Vì vậy, nàng đối với Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình dĩ nhiên không có bao nhiêu hảo cảm, thậm chí ấn tượng ban đầu không tốt của Vô Tình đối với Cố Hàn Uyên cũng có không ít công lao của nàng.

Mà Gia Cát Chính Ngã lại cho rằng Cố Hàn Uyên tuy phong lưu đa tình, nhưng đó chẳng qua là tiểu tiết, ở đại nghĩa thì không có gì đáng chê trách.

Tự cổ anh hùng yêu mỹ nhân, mỹ nhân cũng sẽ ngưỡng mộ anh hùng.

Cố Hàn Uyên tuổi trẻ thành danh, lại phong độ tuấn tú, có nhiều hồng nhan tri kỷ mến mộ cũng là chuyện rất bình thường.

Nhiều lắm chỉ là Cố Hàn Uyên dù sao cũng bác ái một chút mà thôi.

Nhưng lời giải thích của Gia Cát Chính Ngã lại khiến nàng rất tức giận, thậm chí còn từng cố ý hỏi một câu: Vậy ta có được tính là mỹ nhân không.

Gia Cát Chính Ngã nghe vậy tự nhiên là một trận khen ngợi.

Nàng vui mừng với lời ca ngợi của Gia Cát Chính Ngã xong liền hỏi một câu chí mạng: Nếu ta là mỹ nhân, vậy Cố Hàn Uyên có phải cũng nên yêu ta không.

Ta có phải cũng nên cùng hắn xứng một đôi không.

Lời này của nàng làm cho Gia Cát Chính Ngã rất là xấu hổ, ấp úng nửa ngày không nói nên lời.

Vừa không thể phủ nhận vẻ đẹp của nàng, lại không thể nói dối lương tâm rằng Cố Hàn Uyên không phải anh hùng.

Cũng may cuối cùng nàng vẫn thiện ý bỏ qua cho y.

Bất quá, bất luận là Gia Cát Chính Ngã hay chính bản thân nàng cũng chưa từng nghĩ nàng sẽ cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ gì.

Gia Cát Chính Ngã là chưa bao giờ cân nhắc đến khả năng nàng sẽ rời khỏi bên cạnh y.

Mà nàng lại tự tin vào sự kiên trì hơn mười năm như một ngày của mình, cho dù Cố Hàn Uyên có ưu tú đến đâu cũng sẽ không làm nàng động tâm.

Chỉ là nàng cũng không ngờ mình lại một lời thành sấm.

Tuy rằng giữa nàng và Cố Hàn Uyên còn chưa có quan hệ yêu hay không yêu, nhưng hiển nhiên cũng đã không còn đơn thuần.

Cố Hàn Uyên đã là ân nhân cứu mạng của nàng, lại là nam tử đầu tiên từng có tiếp xúc thân mật như vậy.

Đơn thuần từ góc độ luân lý mà nói, quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên đã thân cận hơn so với Gia Cát Chính Ngã.

Dù sao nhiều năm như vậy, Gia Cát Chính Ngã vẫn luôn cố gắng duy trì một khoảng cách với nàng.

Gia Cát Chính Ngã cũng không ngờ rằng người mình vô cùng sùng bái, Cố Hàn Uyên, lại đang nhắm vào vị mỹ phụ đối với y mà nói thật sự rất quan trọng.

Bất luận là vạch trần âm mưu của Mộ Dung Bác ở Hạnh Tử Lâm, giải cứu thành Giang Lăng, hay là đại náo hoàng cung Thanh quốc, chém Duệ Thân Vương Đa Nhĩ Cổn, đồng thời đối kháng Thiên Võng Vô Thiên đang họa loạn giang hồ.

Những chuyện như vậy đều chứng minh tính chính nghĩa trong hành động của Cố Hàn Uyên, là một đại anh hùng xứng đáng.

Thậm chí nói một cách nghiêm túc, cống hiến của Cố Hàn Uyên đối với Minh quốc so với Chu Vô Thị năm đó cũng không hề thua kém.

Bởi vì năm đó Thanh quốc công phá Tử Cấm Thành, hủy diệt triều Sùng Trinh còn giết không ít thành viên hoàng thất.

Những năm gần đây lại luôn nhòm ngó Minh quốc.

Có thể nói Thanh quốc chính là kẻ địch lớn nhất của Minh quốc, Mông Nguyên đều phải xếp sau.

Chu Vô Thị xác thực rất lợi hại, suýt nữa đã Bắc phạt thành công.

Nhưng nói một cách nghiêm túc, Cố Hàn Uyên mới là người duy nhất thực sự làm cho Thanh quốc tổn thất nặng nề.

Dù sao cuộc Bắc phạt của Chu Vô Thị cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Năm đó quân Thanh nhập quan, ngoài Hoàng Thái Cực ra, người có công lớn nhất chính là Duệ Thân Vương Đa Nhĩ Cổn và Dự Thân Vương Đa Đạc.

Nghe đồn Đa Đạc vì mắc bệnh đậu mùa mà chết, đương nhiên bây giờ xem ra hơn phân nửa cũng là bị Hoàng Thái Cực đưa đến Thanh Tổ Từ truyền công thất bại mà chết bất đắc kỳ tử.

Mà Đa Nhĩ Cổn không chỉ chiến công hiển hách, còn âm thầm trở thành Lục Địa Thần Tiên.

Tuy rằng hắn là dựa vào Long Mạch Chi Lực của Thanh Tổ Từ để đột phá, nhưng đây là chân tướng chỉ có Cố Hàn Uyên và Hoàng Thái Cực mới biết.

Coi như là Khang Hi cũng chỉ biết sơ sơ.

Vì vậy lời đồn liền trở thành Đa Nhĩ Cổn giả chết tiềm tu đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Phải biết rằng quân đội Minh quốc thực lực kém xa Bát Kỳ của Thanh quốc.

Nữ Chân bất mãn vạn, mãn vạn bất khả địch Nữ Chân không đủ vạn người, đủ vạn người thì không thể địch nổi.

Đây là chiến tích mà Bát Kỳ Thanh quốc đã tạo ra khi đối mặt với Minh quốc.

Năm đó Chu Vô Thị Bắc phạt dựa vào cũng không phải là quân đội Minh quốc tương đối yếu kém, mà là một lượng lớn cao thủ giang hồ được mộ binh.

Sử dụng chiến thuật trảm thủ của cao thủ giang hồ và chiến thuật kỳ tập mới suýt nữa Bắc phạt thành công.

Ưu thế lớn nhất của Minh quốc so với Thanh quốc chính là cao thủ giang hồ rất nhiều, chiến lực cao cấp chiếm ưu thế.

Nếu như ngay cả số lượng Lục Địa Thần Tiên cũng bị Thanh quốc đuổi kịp và vượt qua, có thể tưởng tượng được ảnh hưởng đối với Minh quốc lớn đến mức nào.

Cho nên lúc ban đầu tin tức truyền đến Minh quốc đã tạo thành chấn động không nhỏ.

Mà việc Cố Hàn Uyên chém giết Đa Nhĩ Cổn không chỉ là một Lục Địa Thần Tiên, mà còn là hoàng thất Thanh quốc đầu tiên bị giết.

Chương 802

Chiến tích như vậy là điều chưa từng có trong lịch sử đối kháng giữa Minh quốc và Thanh quốc.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn phá hủy gần một nửa hoàng cung Thanh quốc, đả kích uy nghiêm của triều đình Thanh quốc.

Trên thực tế, từ khi Cố Hàn Uyên xuất hiện ở kinh thành đến nay, triều đình trên dưới đã không ít lần thảo luận làm thế nào để đối đãi với hắn.

Cố Hàn Uyên xuất thân phái Võ Đang, xem như là người Minh quốc gốc gác trong sạch.

Theo lý thuyết, triều đình Minh quốc nên ca ngợi công tích của hắn, còn có thể thuận tiện lôi kéo.

Nhưng vấn đề ở chỗ công lao của Cố Hàn Uyên quá lớn.

Phong Vương có thể thiếu một chút, nhưng Phong Hầu chắc chắn là đủ.

Bất quá triều đình lại không quá cam tâm tình nguyện ban cho một người trong giang hồ như Cố Hàn Uyên một phong thưởng lớn như vậy.

Dù sao Hầu tước của Minh quốc tuyệt đại đa số đều là hoàng thất tông thân, chỉ có một số ít dị họ Hầu.

Há có thể tùy tiện Phong Hầu cho Cố Hàn Uyên, người vốn không phải là người trong triều đình.

Nhưng nếu mức độ phong thưởng thấp, vậy thì không phải là lôi kéo, mà là kết thù.

Dù sao địa vị của Cố Hàn Uyên hôm nay cũng tương đương với Lục Địa Thần Tiên, càng chưa nói hắn còn có một danh hiệu Tây Hạ quận mã.

Hơn nữa Lý Thanh Lộ là gả cho Cố Hàn Uyên, lại thêm gần đây triều đình Tây Hạ là do hoàng thái phi Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ nhiếp chính.

Vì vậy bất luận là Lý Thanh Lộ hay là Cố Hàn Uyên thân là quận mã, địa vị dĩ nhiên là rất cao.

Triều đình từ đó lâm vào thế bí trong vấn đề đối đãi với Cố Hàn Uyên.

Gia Cát Chính Ngã ngược lại chủ trương cực lực lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Một tước vị Hầu đổi lấy lòng trung thành của một người có thể so với Lục Địa Thần Tiên như Cố Hàn Uyên đối với triều đình, không hề lỗ.

Chỉ là không biết khi y biết được chuyện xảy ra trên người vị mỹ phụ kia, còn có thể duy trì quan điểm như vậy hay không.

Đêm qua Cố Hàn Uyên hưởng hết diễm phúc, còn Gia Cát Chính Ngã lại bận đến đầu óc choáng váng.

Vốn dĩ đêm qua y vì vị mỹ phụ mất tích mà lòng nóng như lửa đốt.

Sau khi phán đoán rằng người bắt nàng rất có thể là Ninh Vương thế tử Chu Ủi, y liền chuẩn bị đến cửa hưng sư vấn tội.

Nhưng lại ở trên đường bắt gặp thuộc hạ của tổ chức mưu phản Đồng Chu Hội.

Đối với triều đình mà nói, chuyện lớn nhất không gì bằng mưu phản.

Đồng Chu Hội chính là đối tượng bị triều đình đả kích nghiêm khắc nhất.

Gia Cát Chính Ngã trung thành với triều đình đương nhiên sẽ không bỏ qua thành viên Đồng Chu Hội.

Sau khi bắt được, y có được một tình báo quan trọng: Quán chủ của Thiên Hòa Y Quán, Trần Mạc Thiện, trong tay có một phần danh sách thành viên Đồng Chu Hội.

Vì vậy Đồng Chu Hội đang truy bắt hắn.

Thiên Hòa Y Quán lại tuyên bố với bên ngoài rằng ngày hôm trước vợ chồng Trần Mạc Thiện ra ngoài hái thuốc đã rơi xuống vực, hài cốt không còn.

Đồng Chu Hội tự nhiên không tin loại thuyết pháp này, nhận định hắn chỉ là mang theo danh sách trốn đi, đồng thời chuẩn bị đến Thiên Hòa Y Quán bắt con gái và đồ đệ của Trần Mạc Thiện lên để ép hỏi.

Gia Cát Chính Ngã vội vàng đi cứu con gái Trần Mạc Thiện là Trần An An và đồ đệ của hắn là Chu Nhất Phẩm, Triệu Bố Chúc.

Chuyện lớn như vậy, Gia Cát Chính Ngã tự nhiên phải vội vàng bẩm báo cho Hoàng đế Chu Hậu Chiếu, đành phải tạm hoãn việc của vị mỹ phụ, để Vô Tình và Thiết Thủ đến phủ Ninh Vương cứu người.

Vô Tình và Thiết Thủ bị chặn ở ngoài phủ Ninh Vương, không vào được.

Cũng may Gia Cát Chính Ngã nhân lúc bẩm báo chuyện Đồng Chu Hội, thuận tiện đem chuyện vị mỹ phụ bị Ninh Vương thế tử bắt đi báo cáo cho Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu vốn muốn chèn ép Ninh Vương, liền triệu Ninh Vương và thế tử vào cung, đồng thời lệnh cho bọn họ thả người.

Hai người một mực khẳng định vị mỹ phụ không ở trong tay bọn họ.

Gia Cát Chính Ngã nhạy bén nhận thấy được sự không cam lòng trên nét mặt của Chu Ủi và sự tức giận của Ninh Vương.

Y phỏng đoán rất có thể nàng sớm đã bị người cứu đi, cho nên hai người mới có phản ứng này.

Gia Cát Chính Ngã thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thầm nghi ngờ: Rốt cuộc là ai đã cứu nàng, thật nên cảm ơn người đó.

Cũng nhờ Gia Cát Chính Ngã mà Cố Hàn Uyên mới phải rời khỏi vòng tay ấm áp của mỹ nhân.

Sáng nay, chỉ có Lý Trinh Lệ hầu hạ hắn mặc quần áo, rửa mặt.

Ân, vẫn là người có chút tuổi tác như Lý Trinh Lệ biết chăm sóc người khác hơn.

Giống như Lý Hương Quân thì nhỏ yếu, bất lực, nhưng lại đặc biệt ăn khỏe.

Ngay cả Yến Phỉ Phỉ cũng không tranh lại nàng.

Dĩ nhiên, tuổi nàng nhỏ nhất, trong tình huống bình thường mọi người cũng đều sẽ nhường nàng.

Tóm lại, sau khi được Lý Trinh Lệ hầu hạ mặc xong y phục, Cố Hàn Uyên thong dong đi thăm hỏi thiếu nữ xinh đẹp vẫn còn đang rối rắm.

Cố Hàn Uyên dừng bước một chút, chọn một thời điểm vô cùng đúng lúc mà đẩy cửa bước vào.

Vừa hay thiếu nữ xinh đẹp cuối cùng cũng quyết định đối mặt với hiện thực, đồng thời đứng dậy thay y phục.

Đêm qua vì ngủ không được yên giấc, cho nên cả yếm lót cũng phải thay.

Mặc kệ thiếu nữ xinh đẹp có tin là trùng hợp hay không, Cố Hàn Uyên lại tin là như vậy.

Vì thế, Cố Hàn Uyên kinh ngạc nhìn làn da trắng nõn như ngọc trước mắt, thứ gần như có thể làm lóa mắt người khác.

Hắn áy náy nói: Xin lỗi, tại hạ không biết cô nương đang chuẩn bị thay y phục.

Dĩ nhiên, nếu có thể bỏ qua vẻ trêu tức trong mắt hắn thì càng hoàn mỹ hơn.

Chu Diệu Đồng đang giúp thiếu nữ xinh đẹp mặc y phục, vẻ mặt cạn lời nhìn Cố Hàn Uyên xông vào.

Tội nghiệp nàng còn phải giúp Cố Hàn Uyên yểm trợ, bất đắc dĩ nói: Đều do ta quên thông báo trước cho công tử.

Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp đã hoàn toàn hoảng loạn.

Nàng khó khăn lắm mới chấp nhận được rằng Cố Hàn Uyên là vì cứu mình, tình thế cấp bách mới chiếm tiện nghi của nàng, xem như là trả ơn cứu mạng của Cố Hàn Uyên.

Vậy mà lúc này lại bị nhìn thấy, hơn nữa còn là trong trạng thái tỉnh táo.

Nỗi xấu hổ trong lòng nàng gần như muốn nổ tung.

Gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng lên.

Mãi đến khi giọng nói của Chu Diệu Đồng vang lên, nàng mới hoàn hồn.

Vừa xấu hổ vừa tức giận, nàng hét lớn: Mau ra ngoài đi.

Nàng rất muốn giống như một nữ nhân trưởng thành, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng thân vẫn là một thiếu nữ chưa chồng, nàng phát hiện mình căn bản không làm được.

Vì vậy, chỉ có thể giống như một thiếu nữ yếu đuối mà đuổi người.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền nho nhã lễ độ nói: Xin lỗi, là tại hạ đường đột.

Cô nương không cần phải vội, tại hạ lập tức ra ngoài ngay.

Dứt lời, hắn còn áy náy hành lễ với thiếu nữ xinh đẹp rồi mới lùi ra khỏi cửa.

Chu Diệu Đồng thấy vậy càng thêm cạn lời, tình huống này là lúc để ý lễ nghi sao.

Rõ ràng là muốn kích thích thêm lòng xấu hổ của thiếu nữ xinh đẹp, thuận tiện no mắt một phen mà thôi.

Cũng may thiếu nữ xinh đẹp vì quá xấu hổ nên căn bản không có tâm tư để ý đến ánh mắt và hành vi của Cố Hàn Uyên.

Nàng lúc này đang mang vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, cảm thấy cả đời này cộng lại cũng không xấu hổ bằng mấy canh giờ từ đêm qua đến bây giờ.

Có lẽ sau này dù nàng muốn dùng thời gian để quên đi Cố Hàn Uyên cũng không làm được.

Tóm lại, Cố Hàn Uyên đợi rất lâu ở ngoài cửa mới thấy Chu Diệu Đồng mở cửa.

Nàng bất đắc dĩ liếc Cố Hàn Uyên một cái, ôm lấy y phục thay ra của thiếu nữ xinh đẹp rồi rời đi trước, để lại căn phòng cho hai người.

Cố Hàn Uyên dửng dưng cười cười, thong dong bước vào phòng.

Chương 803

Hắn nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang mang vẻ mặt buồn bực, ôn tồn nói: Cô nương, thân thể đã khá hơn chút nào chưa.

Thiếu nữ xinh đẹp tức giận nói: Thân thể ta có khỏe hay không, ngươi là người giải độc cho ta chẳng lẽ còn không rõ sao.

Nàng cũng không muốn có thái độ tồi tệ như vậy với ân nhân cứu mạng Cố Hàn Uyên.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến đêm qua bị chiếm bao nhiêu tiện nghi, thậm chí trước mặt Cố Hàn Uyên chẳng còn lại bao nhiêu bí mật, lại thêm việc lúc nãy thay y phục bị hắn xông vào nhìn sạch sẽ.

Dù là nữ tử phóng khoáng đến đâu cũng không chịu nổi, huống chi là thiếu nữ xinh đẹp vốn không hề có kinh nghiệm phương diện này.

Nàng không xấu hổ đến mức tìm cái chết đã là năng lực chịu đựng mạnh lắm rồi.

Cố Hàn Uyên cũng không để tâm đến thái độ gay gắt của thiếu nữ xinh đẹp.

Không phải hắn đột nhiên lương tâm trỗi dậy, mà là không muốn dồn nàng đến đường cùng, tránh cho việc tốt quá hóa lốp.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Cô nương trong lòng có tức giận cũng là phải, cứ việc mắng tại hạ vài câu, dù sao cũng là tại hạ đã đường đột với cô nương.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn gương mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười ôn hòa, cơn giận trong lòng không hiểu sao lại tiêu tan đi rất nhiều.

Dù sao nàng cũng không phải loại nữ tử cố tình gây sự.

Thiếu nữ xinh đẹp tự giễu cười một tiếng, tức giận nói: Thôi bỏ đi.

Mắng ngươi chẳng lẽ có thể coi như không có chuyện gì xảy ra sao.

Dừng một chút, ánh mắt nàng phức tạp nói: Tóm lại, đa tạ ngươi đã cứu ta.

Bất luận Cố Hàn Uyên làm nàng xấu hổ bao nhiêu, chịu thiệt thòi bao nhiêu, cuối cùng vẫn là hắn đã cứu nàng khỏi tay thế tử của Ninh Vương.

Tạm thời không nói đến việc có đắc tội Ninh Vương hay không, nếu không có Cố Hàn Uyên cứu giúp, kết cục của nàng chỉ có thể thảm hơn.

Cho nên, lời cảm tạ này của thiếu nữ xinh đẹp là thật tâm thật ý.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Tại hạ cũng chỉ là tình cờ gặp phải mà thôi.

Trong tình huống đó, tại hạ sao có thể trơ mắt nhìn cô nương bị vũ nhục được.

Dù sao tiện nghi cũng đã chiếm cả rồi, lúc này tự nhiên phải nói mấy lời đường hoàng để tăng hảo cảm.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn ánh mắt chân thành của Cố Hàn Uyên, vẫn lựa chọn tin tưởng hắn.

Cơn giận qua đi, nỗi xấu hổ trong lòng lại bắt đầu trỗi dậy.

Nàng bất giác đỏ mặt, dời ánh mắt đi và nói: Ta tuổi đã cao, đừng gọi ta là cô nương nữa.

Cố công tử cứ gọi ta là thiếu nữ xinh đẹp là được rồi.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Thiếu nữ xinh đẹp dung mạo mỹ lệ, nói mình đã có tuổi chẳng phải là tự dối lòng mình sao.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe Cố Hàn Uyên thẳng thắn khen ngợi như vậy, càng thêm xấu hổ.

Cũng may nàng đã tạm gác lại những chuyện xấu hổ trước đó, cũng dần quen với việc đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Nàng lại khôi phục dáng vẻ sang sảng hào phóng ban đầu, khẽ cười nói: Cố công tử quá khen rồi.

Muốn nói xinh đẹp, vẫn phải là Nhai Thừa nhà ta mới đúng.

Nàng dừng một chút rồi giải thích: Chính là Vô Tình cô nương của Thần Hầu Phủ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia ý vị sâu xa.

Hắn cố tình giấu đi chuyện mình quen biết Vô Tình và còn đoạt đi nụ hôn đầu của nàng.

Hắn ôn tồn nói: Thì ra thiếu nữ xinh đẹp là người của Thần Hầu Phủ.

Nếu cô nương đã không sao, vậy ta đưa thiếu nữ xinh đẹp trở về Thần Hầu Phủ nhé.

Được.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng vội vã muốn trở về báo bình an, không biết qua một đêm, trong Thần Hầu Phủ đã lo lắng đến mức nào rồi.

Gia Cát Chính Ngã sẽ có phản ứng ra sao.

Nghĩ đến Gia Cát Chính Ngã, trong lòng thiếu nữ xinh đẹp lại có chút xấu hổ.

Chuyện này của mình cũng không tính là phản bội chứ.

Vừa không thất thân, cũng không thay lòng đổi dạ.

Nhiều nhất là bị Cố Hàn Uyên chiếm chút tiện nghi lúc cứu giúp mà thôi.

Chắc là có thể lý giải được.

Thiếu nữ xinh đẹp một bên tự thuyết phục mình, một bên cùng Cố Hàn Uyên trở về Thần Hầu Phủ.

Trên đường hai người nói chuyện không ít.

Cố Hàn Uyên ăn nói ôn hòa, cử chỉ lễ độ, khiến cho thiếu nữ xinh đẹp trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, cũng càng lúc càng thả lỏng.

Mãi đến khi đến cửa lớn Thần Hầu Phủ, nàng còn đang vỗ vai Cố Hàn Uyên, người đang kể vài câu chuyện cười hiện đại chọc nàng vui.

Thiếu nữ xinh đẹp.

Cố công tử.

Sự trùng hợp luôn đến vào lúc người ta không kịp trở tay.

Nhìn Cố Hàn Uyên và thiếu nữ xinh đẹp đang trò chuyện vui vẻ, thậm chí có chút ý vị liếc mắt đưa tình, ánh mắt Vô Tình tràn đầy vẻ khó tin.

Cố Hàn Uyên cũng không thích những tình huống bất ngờ xảy ra.

Chỉ cần điều kiện cho phép, hắn luôn chọn cách nắm giữ mọi thứ trong tay mình.

Ví dụ như những lần trùng hợp liên tiếp ngày hôm nay.

Chỉ cần là nữ tử mà Cố Hàn Uyên có hứng thú, hắn đều sẽ thuận tay đặt lên người nàng một tia thần niệm định vị.

Vì vậy, nắm được động tĩnh của Vô Tình, Cố Hàn Uyên đã khống chế rất tốt thời cơ gặp mặt, để Vô Tình và thiếu nữ xinh đẹp gặp nhau trong tình huống khó xử nhất.

Thiếu nữ xinh đẹp khổ đợi Gia Cát Chính Ngã hơn mười năm, mà sự chờ đợi như vậy dường như vẫn còn xa vời.

Nàng khát khao tình yêu của mình có thể đơm hoa kết trái, có thể có một đứa con của riêng mình.

Sự xuất hiện của Vô Tình đã cho nàng cơ hội bù đắp thiếu sót này.

Có lẽ là duyên phận.

Lần đầu tiên thiếu nữ xinh đẹp nhìn thấy Vô Tình, một cô nương lập dị và u buồn, liền yêu thích nàng, từ đó chăm sóc nàng như con ruột.

Vô Tình từ nhỏ đã gặp thảm án diệt môn.

May mắn sống sót nhưng đôi chân lại tàn tật.

Chính sự chăm sóc dịu dàng của thiếu nữ xinh đẹp đã giúp nàng dần dần bước ra khỏi nỗi đau mất gia đình.

Vô Tình cũng dần coi thiếu nữ xinh đẹp như một người mẹ.

Vì vậy, đêm qua khi thiếu nữ xinh đẹp xảy ra chuyện, Vô Tình là người lo lắng nhất.

Thậm chí khi Gia Cát Chính Ngã vì chuyện của Đồng Chu Hội mà đành phải tạm gác việc tìm kiếm thiếu nữ xinh đẹp, nàng vẫn còn cãi nhau với ông một trận lớn.

Nếu không phải sau đó chiếu chỉ của Hoàng Đế triệu kiến Ninh Vương đến nhanh, Vô Tình đã định xông vào Ninh Vương Phủ.

Có thể bình an xông vào được hay không tạm thời không nói, nhưng nàng quả thực vì thiếu nữ xinh đẹp bị bắt đi mà lòng nóng như lửa đốt.

Thế nhưng Gia Cát Chính Ngã ở trong hoàng cung một đêm không về, cũng không biết kết quả ra sao, liệu thiếu nữ xinh đẹp có được cứu hay không.

Vô Tình một đêm không ngủ, cũng không thể an tâm chờ đợi.

Nàng liền chuẩn bị đi đến Ninh Vương Phủ một lần nữa, dùng Đọc tâm thuật thử xem có thể tìm được manh mối của thiếu nữ xinh đẹp hay không.

Không ngờ vừa rời khỏi Thần Hầu Phủ, nàng liền gặp được thiếu nữ xinh đẹp mà mình đã lo lắng suốt một đêm.

Hơn nữa, đối phương rõ ràng vẫn bình an vô sự.

Vốn dĩ phải là một cuộc gặp lại đầy kích động, vui mừng, nhưng vì có Cố Hàn Uyên bên cạnh thiếu nữ xinh đẹp mà mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Trước đó, khi Gia Cát Chính Ngã và thiếu nữ xinh đẹp tranh cãi vì Cố Hàn Uyên, nàng cũng có mặt ở đó.

Vì vậy, Vô Tình rất rõ ràng thiếu nữ xinh đẹp không hề quen biết Cố Hàn Uyên.

Nhưng nếu thiếu nữ xinh đẹp và Cố Hàn Uyên không quen biết, vậy thì dáng vẻ đùa giỡn tự nhiên của hai người trước mắt nên giải thích thế nào.

Trước khi nàng lên tiếng, nụ cười ung dung, vui vẻ trên mặt thiếu nữ xinh đẹp giống như đang liếc mắt đưa tình.

Dáng vẻ này của thiếu nữ xinh đẹp là điều Vô Tình chưa từng thấy.

Thứ nhất, vì Gia Cát Chính Ngã trước sau chưa từng đáp lại tình cảm của nàng, khiến tâm trạng nàng luôn u uất, oán sầu.

Thứ hai, thiếu nữ xinh đẹp trước mặt Vô Tình luôn đóng vai một người mẹ hiền, đương nhiên sẽ không để lộ ra tư thái thoải mái như

vậy.

Mặc dù thiếu nữ xinh đẹp trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng Cố Hàn Uyên đã cùng nàng có tiếp xúc cực kỳ thân mật.

Khoảng cách thân thể gần gũi sẽ ảnh hưởng đến khoảng cách tâm lý giữa hai người.

Chương 804

Thiếu nữ xinh đẹp sau khi buông bỏ được sự rối rắm vì bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi, trở nên thả lỏng cũng là điều bình thường.

Nhưng điều này đối với Vô Tình mà nói là không thể hiểu được.

Hơn nữa, hôm qua nàng mới bị Cố Hàn Uyên cướp đi nụ hôn đầu, trong lòng đã có hình bóng của hắn.

Vào lúc này, chứng kiến thiếu nữ xinh đẹp mà mình coi như mẹ ruột lại thân thiết với Cố Hàn Uyên, sự đả kích đối với nàng có thể tưởng tượng được.

Trong lòng nàng đều là sự khó tin, thậm chí còn có một chút chua xót không muốn thừa nhận.

Thiếu nữ xinh đẹp bị tiếng gọi của Vô Tình làm giật mình.

Khi nhìn thấy Vô Tình, nàng không khỏi lộ vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó cũng phản ứng lại rằng khoảng cách giữa mình và Cố Hàn Uyên có chút quá gần.

Nàng vội vàng đỏ mặt, kéo dãn khoảng cách với Cố Hàn Uyên.

Tiếp đó, nàng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiến lên ôm Vô Tình, vui mừng nói: Xin lỗi, đã để Vô Tình ngươi lo lắng.

Thoạt nhìn tựa như một cảnh đoàn tụ cảm động.

Kỳ thực trong lòng thiếu nữ xinh đẹp lại đang thấp thỏm không yên, sợ Vô Tình hiểu lầm quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi nàng nghĩ đến việc mình trước đó vì chuyện của Cố Hàn Uyên mà tranh cãi với Gia Cát Chính Ngã.

Lúc đó, nàng còn khuyên bảo Vô Tình phải cẩn thận với loại nam nhân phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên, đừng để bị hắn lừa.

Kết quả chưa được mấy ngày, chính mình không chỉ có quan hệ với Cố Hàn Uyên trở nên hòa hợp, mà còn có cả tiếp xúc thân thể.

Điều này khiến nàng không khỏi cảm khái thế sự vô thường, đồng thời khi đối mặt với Vô Tình cũng vô cùng chột dạ, sợ bị nàng nhìn ra manh mối.

Vô Tình rõ ràng đã bị dáng vẻ giả vờ bình tĩnh của thiếu nữ xinh đẹp lừa gạt.

Dáng vẻ vô cùng tự nhiên đó dường như đang nói với nàng rằng, mình không thẹn với lương tâm.

Vô Tình thấy vậy, vô thức cảm thấy mình có lẽ đã hiểu lầm thiếu nữ xinh đẹp.

Vì vậy, sau một thoáng do dự, nàng liền đưa tay ôm lại thiếu nữ xinh đẹp, nhẹ giọng nói: Không sao, thiếu nữ xinh đẹp bình an trở về là tốt rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy có chút xấu hổ, cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Nàng buông Vô Tình ra, giả vờ sang sảng cười nói: Vô Tình, ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Nàng đang chuẩn bị giới thiệu Cố Hàn Uyên cho Vô Tình thì bị cắt ngang.

Chỉ thấy Vô Tình nói bằng giọng điệu âm dương quái khí: Không cần, ta biết hắn.

Cố công tử phong lưu đa tình.

Nhân duyên với nữ nhân của Cố công tử quả thật không tầm thường.

Nàng vốn còn muốn nói, ngay cả thiếu nữ xinh đẹp cũng thân thiết với ngươi như vậy, nhưng vì lo lắng sẽ làm thiếu nữ xinh đẹp mất mặt nên không nói ra.

Lúc này, không khí có chút giống như đang hẹn hò với tiểu tam thì bị chính cung bắt tại trận.

Dường như có dấu hiệu của một Tu La tràng sắp bùng nổ.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy liền ngẩn ra.

Nàng chưa từng thấy Vô Tình vốn thanh lãnh cô độc lại nói chuyện với nam tử nhiều như vậy.

Tuy thái độ của Vô Tình không tốt, nhưng có thể không chút kiêng dè nói như vậy, hiển nhiên là quen biết Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, có thể còn thân thuộc hơn nàng tưởng tượng.

Điều này khiến thiếu nữ xinh đẹp nhất thời có một dự cảm không lành.

Và dự cảm này rất nhanh đã được chứng thực.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Vô Tình đang châm chọc mình.

Ân, đúng là lão âm dương.

Loại thời điểm này, lời nói không bằng hành động.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt của hai người đi tới trước mặt Vô Tình, khóe miệng cong lên trêu chọc: Nhai Thừa vẫn cứng miệng như vậy.

Nhưng không sao, ta biết làm thế nào để Nhai Thừa mềm ra.

Dứt lời, hắn liền cúi người xuống.

Vô Tình nghe Cố Hàn Uyên nói đã cảm thấy không ổn.

Khi thấy Cố Hàn Uyên tiếp cận, nàng càng thêm kinh hãi.

Vô Tình vô thức muốn xoay xe lăn, lùi lại để né tránh.

Nhưng nàng bỗng liếc nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang kinh ngạc, không hiểu sao lại do dự.

Chính vì một thoáng do dự đó, khi Vô Tình hoàn hồn thì đã bị Cố Hàn Uyên ngậm chặt đôi môi.

Cách chưa đầy một ngày, Vô Tình lại lần nữa bị Cố Hàn Uyên hôn, tâm trạng lại có chút vi diệu khác biệt.

Nhất là khi nàng nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đang cắn nhẹ đôi môi mỏng, ánh mắt phức tạp.

Động tác vốn định đẩy Cố Hàn Uyên ra lại biến thành hai tay tự nhiên vòng lên cổ hắn.

Vào khoảnh khắc nhắm mắt lại, Vô Tình không khỏi nghĩ thầm: Như vậy, thiếu nữ xinh đẹp sẽ không cùng Cố Hàn Uyên nảy sinh quan hệ chứ.

Vô Tình tuy cảm thấy mình có thể đã hiểu lầm quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và thiếu nữ xinh đẹp, nhưng vẫn hy vọng có thể phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

Đã tự mình cảm nhận qua mị lực của Cố Hàn Uyên, Vô Tình không có bao nhiêu lòng tin rằng thiếu nữ xinh đẹp có thể chống cự lại sự hấp dẫn của hắn.

Dù sao ngay cả tính tình thanh lãnh, cô độc như nàng cũng không tránh khỏi động lòng.

Cho dù trong lòng thiếu nữ xinh đẹp vẫn yêu Gia Cát Chính Ngã, cũng khó đảm bảo sẽ không dao động.

Ngày hôm qua, trước khi thiếu nữ xinh đẹp bị bắt đi, trong đầu Vô Tình vẫn luôn là hình ảnh của Cố Hàn Uyên.

Bất kể là trải nghiệm nụ hôn đầu tuyệt vời, hay là sau đó dùng Đọc tâm thuật nhìn thấy những nội dung đáng xấu hổ từ Cố Hàn Uyên, tất cả đều khiến nàng khó có thể quên.

Nhất là những hình ảnh xấu hổ mà nàng đọc được trong tâm trí hắn thậm chí còn khiến nàng không kìm được mà ảo tưởng một phen, kết quả là phải lén lút đi tắm rửa thay quần áo.

Vì vậy, cho dù không có chuyện thiếu nữ xinh đẹp bị bắt đi, đêm qua nàng sợ rằng cũng phải trằn trọc không ngủ được.

Cũng chính vì vậy, khi nhìn thấy không khí giữa thiếu nữ xinh đẹp và Cố Hàn Uyên có chút không đúng, Vô Tình vô thức liền đem thiếu nữ xinh đẹp đặt vào hình ảnh trong ảo tưởng ngày hôm qua của mình.

Nhất thời cả người đều không ổn.

Trong chốc lát cũng không phân rõ được rốt cuộc là đang lo lắng cho thiếu nữ xinh đẹp hay đơn thuần là đang ghen.

Tóm lại, nàng không hy vọng nhìn thấy khả năng đó xảy ra.

Dù sao trong mắt nàng, thiếu nữ xinh đẹp chính là người mẹ của mình.

Chỉ cần nghĩ một chút thôi, cũng đủ khiến nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Vô Tình không tự chủ được mà dùng giọng điệu âm dương quái khí châm chọc Cố Hàn Uyên.

Huống chi xét đến lập trường của Gia Cát Chính Ngã, cũng không thể không chú ý đến khoảng cách giữa Cố Hàn Uyên và thiếu nữ xinh đẹp.

Vô Tình vốn dĩ tuyệt không muốn để người khác biết quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên, nhưng bây giờ lại không thể không dùng phương thức tự bóc mẽ này để làm rõ lập trường.

Khi Vô Tình dần dần thành thạo đáp lại Cố Hàn Uyên, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Nhưng tâm tư hỗn loạn của thiếu nữ xinh đẹp cũng không thua kém Vô Tình.

Nàng khó khăn lắm mới buông bỏ được sự xấu hổ và rối rắm do Cố Hàn Uyên gây ra đêm qua, lúc này lại phải chịu một đả kích mạnh mẽ hơn vào nội tâm.

Vô Tình, người mà nàng coi như con gái ruột, lại thân mật như vậy với Cố Hàn Uyên ngay trước mặt nàng, sao nàng có thể không biết quan hệ giữa hai người là thế nào.

Nhưng chỉ cần nghĩ lại những gì đã xảy ra đêm qua, nàng liền có cảm giác không biết nên đối mặt với hai người họ ra sao.

Đây còn là vì đêm qua Cố Hàn Uyên đã giữ mình như bậc chính nhân quân tử, không xâm phạm đến sự trong sạch của nàng.

Bằng không, thiếu nữ xinh đẹp chỉ có thể nghĩ đến cái chết mà thôi.

Nhưng nghĩ như vậy, nàng lại có cảm giác càng thêm biết ơn Cố Hàn Uyên.

Mặc dù nàng biết lòng biết ơn này đến có chút kỳ quái.

Cũng chính lòng biết ơn đột nhiên trào dâng này đã hòa tan đi nỗi xấu hổ trong lòng nàng.

Chương 805

Nàng vô thức quan sát học hỏi một phen cử chỉ thân mật giữa Cố Hàn Uyên và Vô Tình.

Dường như có chút khác biệt so với những gì chính mình đã trải qua đêm qua.

Tuy ký ức của thiếu nữ xinh đẹp có chút mơ hồ, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng nhớ được lúc đó dưới tác dụng của dược tính, mình đã chủ động quấn lấy Cố Hàn Uyên.

Nhưng rốt cuộc nàng không có kinh nghiệm gì, vì vậy trong quá trình đó chỉ có thể mò mẫm như người mù.

Ngay cả nụ hôn cũng chỉ là lướt qua trên môi, khác xa với dáng vẻ tình ý giao hòa giữa Cố Hàn Uyên và Vô Tình trước mắt.

Thiếu nữ xinh đẹp không hiểu sao lại bất giác đưa tay phải lên, ngón tay ngọc thon dài khẽ chạm vào cánh môi mình, trong nhất thời lại có chút hâm mộ.

Chỉ là khi nàng phản ứng lại mình đang làm gì, nhất thời đỏ bừng mặt.

Nàng vội dùng tay trái nắm lấy tay phải đang khẽ vuốt môi, thu tay về.

Chỉ là đôi tay nắm chặt đặt trước người có chút quá dùng sức, không khỏi hằn lên những vết trắng.

Không biết qua bao lâu, trong sự chờ đợi như độ giây như năm của thiếu nữ xinh đẹp, Cố Hàn Uyên và Vô Tình cuối cùng cũng tách ra.

Cố Hàn Uyên cười trêu chọc nói: Quả nhiên vẫn là lúc như thế này, miệng của Nhai Thừa mới không cứng rắn.

Khóe mắt hắn lại liếc về phía thiếu nữ xinh đẹp.

Việc trêu đùa tâm tư của hai người vốn thân thiết như mẹ con này khiến hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp cắn nhẹ đôi môi mỏng, trong mắt đều là vẻ không vui.

Nàng nhìn vẻ thẹn thùng đỏ ửng cùng ánh mắt mê ly trên gương mặt xinh đẹp của Vô Tình, trong lòng dâng lên từng trận khó chịu.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên đêm qua còn đang dịu dàng đối đãi với mình, lúc này lại đem sự dịu dàng đó cho Vô Tình.

Mặc dù thiếu nữ xinh đẹp vẫn xem Vô Tình như con gái, nhưng lúc này bản năng của người con gái cũng khiến nàng cảm nhận được sự đố kỵ, giống như thứ vốn thuộc về mình bị người khác đoạt mất.

Dù cho có những thứ mình không thích, nhưng đột nhiên bị người khác cướp đi, trong lòng vẫn sẽ cảm thấy khó chịu.

Thiếu nữ xinh đẹp hít sâu một hơi, miễn cưỡng gạt bỏ những suy nghĩ phức tạp trong lòng.

Nàng giả vờ trêu chọc cười nói: Nhai Thừa, ngươi quen biết Cố công tử từ khi nào.

Quan hệ còn thân mật như vậy, ngay cả ta cũng không nói cho.

Vô Tình cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trạng thái hoảng hốt, nghe vậy liền đỏ bừng mặt, e lệ nói: Mới hai ngày nay thôi, lúc tra án tình cờ gặp phải.

Nàng không giải thích quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên hình thành như thế nào.

Thứ nhất, giải thích khá phức tạp.

Thứ hai, nàng vô thức không muốn chia sẻ bí mật của thiếu nữ mình ra ngoài, dù người đó là thiếu nữ xinh đẹp cũng không ngoại lệ.

Vô Tình không muốn thiếu nữ xinh đẹp truy hỏi quá trình gặp gỡ của mình và Cố Hàn Uyên, vì vậy liền chuyển chủ đề: Đừng nói ta nữa.

Thiếu nữ xinh đẹp, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này nàng mới nhớ ra nên quan tâm đến thiếu nữ xinh đẹp đã mất tích cả đêm.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy, khẽ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng.

Nàng cười duyên dáng nói: Đêm qua ta bị thế tử của Ninh Vương bắt đi, may nhờ có Cố công tử kịp thời cứu ta.

Lời giải thích của thiếu nữ xinh đẹp cũng có chút mập mờ.

Nhưng Vô Tình lại không chịu buông tha, truy hỏi: Nếu Cố công tử đã cứu thiếu nữ xinh đẹp, sao sáng nay mới trở về.

Ta và thế thúc đều sẽ lo lắng.

Câu hỏi của Vô Tình thoạt nhìn dường như không có vấn đề gì, nhưng lại không hiểu sao lộ ra một mùi vị kỳ quái.

Thiếu nữ xinh đẹp bị Vô Tình truy hỏi đến không còn cách nào, đành phải giải thích: Đêm qua ta bị trúng độc, là Cố công tử đã giải độc cho ta.

Vì mới giải độc xong, thân thể suy nhược nên đã nghỉ ngơi một đêm mới trở về.

Nếu người không biết chuyện thấy hai người nói chuyện, sẽ chỉ cho rằng họ đang quan tâm lẫn nhau.

Nhưng trên thực tế, quan hệ giữa hai người bất tri bất giác đã xuất hiện một vết rạn nhỏ bé không thể nhận ra.

Tuy lúc nói chuyện vẫn cười nói vui vẻ, nhưng lại đều lộ ra một cảm giác xa cách nhàn nhạt.

Đây là phản ứng theo bản năng của họ, thậm chí chính họ cũng không nhận ra.

Cố Hàn Uyên nghe hai người đối thoại, trong lòng càng thêm vui sướng.

Cặp nữ tử thân thiết như mẹ con này đang vì hắn mà nảy sinh rạn nứt.

Điều này không chỉ chứng minh kế hoạch công lược của hắn đối với hai người vô cùng hiệu quả, mà còn cho hắn cơ hội tiến thêm một bước.

Càng có rạn nứt, lại càng dễ bị khuấy động tâm tư.

Đợi đến thời cơ thích hợp lại để các nàng hòa hợp như lúc ban đầu, ăn ý phối hợp, chẳng phải là mỹ mãn sao.

Thiếu nữ xinh đẹp, ngươi còn trúng độc.

Là độc gì vậy.

Vô Tình nghe thiếu nữ xinh đẹp nói mình trúng độc, liền có chút lo lắng muốn truy hỏi là loại độc gì.

Nhưng nàng chưa kịp nói xong đã bị thiếu nữ xinh đẹp cắt ngang.

Đúng rồi, Nhai Thừa, thế thúc đâu.

Ngài ấy bây giờ có ở trong phủ không.

Thiếu nữ xinh đẹp lo lắng nếu tiếp tục trả lời sẽ khiến Vô Tình nghi ngờ, vội vàng dời đi trọng tâm câu chuyện.

Vừa hay lời của Vô Tình đã nhắc nhở nàng, nàng vội hỏi thăm tình hình của Gia Cát Chính Ngã.

Nhưng nàng lại không ý thức được, đây là lần đầu tiên nàng không đặt sự chú ý lên người Gia Cát Chính Ngã.

Nếu là ngày thường, khi trở lại Thần Hầu Phủ, ánh mắt đầu tiên của nàng luôn tìm kiếm Gia Cát Chính Ngã.

Bây giờ lại cần Vô Tình nhắc nhở mới nhớ đến sự tồn tại của ông.

Không phải là nàng đã thay lòng đổi dạ chỉ sau một đêm, mà là sự chú ý của con người chung quy có giới hạn.

Lúc này, Cố Hàn Uyên chiếm cứ phần lớn tâm tư của nàng, lại lo lắng bị Vô Tình nhìn ra manh mối, tự nhiên liền vô thức bỏ qua chuyện của Gia Cát Chính Ngã.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói, đây lại là một dấu hiệu tốt.

Vì vậy, hắn vẫn vui vẻ lặng lẽ nhìn hai người giao tiếp.

Lúc này, Vô Tình cũng giải thích cho thiếu nữ xinh đẹp biết đêm qua nàng và Gia Cát Chính Ngã đã nỗ lực cứu viện như thế nào.

Ban đầu còn tốt, thậm chí khi thiếu nữ xinh đẹp nghe Vô Tình kể rằng Gia Cát Chính Ngã vì nàng mất tích mà lòng nóng như lửa đốt, khóe miệng nàng không khỏi nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Thói quen chờ đợi nhiều năm khiến nàng cảm thấy vui mừng khi Gia Cát Chính Ngã lo lắng cho mình.

Nhưng cùng lúc đó, cũng có không ít xấu hổ.

Bất luận là những gì đã trải qua đêm qua, hay là việc nàng bây giờ dần dần để ý đến Cố Hàn Uyên, đều làm nàng cảm thấy xấu hổ.

Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy rối như tơ vò, chỉ có thể tạm thời gác lại, chờ lúc rảnh rỗi sẽ suy nghĩ tiếp.

Nhưng điều nàng không ngờ tới chính là, lời kể tiếp theo của Vô Tình lại khiến nàng vô cùng tức giận.

Gia Cát Chính Ngã đã bỏ mặc nàng, ưu tiên đi xử lý chuyện của Đồng Chu Hội.

Theo lý mà nói, Gia Cát Chính Ngã vốn là người chính trực và công tư phân minh như vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng sớm đã quen với việc Gia Cát Chính Ngã vì công sự mà quên mất nàng.

Trước đây, nàng yêu ông cũng chính vì phẩm chất này.

Tuy những năm gần đây, Gia Cát Chính Ngã vì công sự mà thường xuyên quên đi những thời khắc quan trọng đối với thiếu nữ xinh đẹp, hoặc là đặt chuyện của nàng sau công sự.

Nhưng lúc này, thiếu nữ xinh đẹp lại cực kỳ tức giận.

Dù sao đêm qua là chuyện có thể ảnh hưởng đến cả đời nàng.

Nếu không có Cố Hàn Uyên cứu giúp, không chừng nàng chỉ có một con đường chết.

Thậm chí chỉ cần Cố Hàn Uyên cứu chậm một chút, hoặc là không phát hiện ra nàng, bất kỳ một khâu nào sai sót, đối với nàng đều là hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Hơn nữa, cho dù Cố Hàn Uyên kịp thời cứu nàng, nàng cũng đã phải trả giá không ít.

Chuyện nghiêm trọng như vậy, Gia Cát Chính Ngã lại lựa chọn bỏ mặc nàng, ưu tiên lo lắng cho chuyện của Đồng Chu Hội.

Điều này làm sao thiếu nữ xinh đẹp không cảm thấy buồn bực.

Chương 806

Còn như việc Vô Tình nói sau đó nhờ Hoàng Đế triệu kiến Ninh Vương và thế tử của ông ta, nàng đã không nghe lọt tai nữa.

Dù sao, cứ dây dưa qua lại một vòng như vậy, rất có thể đã muộn rồi.

Người và dê không giống nhau.

Mất dê có thể làm lại chuồng, người chết lại không thể sống lại.

Sao có thể đánh đồng được.

Thiếu nữ xinh đẹp bỗng nhiên không khỏi cảm thấy ngày xưa mình có phải đã quá hèn mọn hay không.

Vì vậy trong mắt Gia Cát Chính Ngã, tầm quan trọng của nàng luôn xếp ở phía sau.

Nghĩ như vậy, thiếu nữ xinh đẹp bỗng có chút nản lòng thoái chí.

Dĩ nhiên, cũng không phải không có ảnh hưởng tốt.

Ít nhất, vì chuyện của Cố Hàn Uyên, cảm giác xấu hổ của thiếu nữ xinh đẹp đối với Gia Cát Chính Ngã đã tiêu tan hơn phân nửa.

Thậm chí vì vậy mà trong lòng lại lần nữa cảm tạ Cố Hàn Uyên.

Sóng mắt thiếu nữ xinh đẹp lưu chuyển, đôi mắt đẹp tựa làn nước mùa thu ngước nhìn Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ: Nếu không có Cố công tử, e rằng mọi chuyện đã muộn rồi.

Mà Cố Hàn Uyên khi nhận thấy ánh mắt của thiếu nữ xinh đẹp, liền đáp lại bằng một nụ cười ôn hòa.

Vốn dĩ thiếu nữ xinh đẹp còn cảm thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên không có gì đặc biệt.

Vậy mà lúc này lại có một cảm nhận khác, cũng cho nàng sự an ủi to lớn.

Thiếu nữ xinh đẹp mặt hơi ửng hồng, đáp lại Cố Hàn Uyên bằng một nụ cười ngầm hiểu.

Vô Tình sau khi giải thích xong tình hình đêm qua, vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa hay bắt gặp cảnh hai người nhìn nhau cười.

Giờ khắc này, rõ ràng vẫn còn là sáng sớm, trời quang mây tạnh, Vô Tình lại có cảm giác trời đột nhiên tối sầm lại.

Ngay cả tầm mắt dường như cũng trở nên mơ hồ.

Nàng không biết tại sao mình lại có cảm giác này, chỉ biết trong lòng buồn bực đến hoảng hốt.

Ngay lúc Vô Tình có cảm giác khó chịu gần như khó thở, Cố Hàn Uyên đã vào thời điểm thích hợp nhất đánh thức nàng.

Nhai Thừa, không dẫn ta vào Thần Hầu Phủ xem sao.

Ta rất tò mò về nơi Nhai Thừa ngươi lớn lên đấy.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ nụ cười ôn hòa như cũ.

Vừa hay lúc này một tia nắng sớm chiếu qua, phản chiếu thân hình Cố Hàn Uyên có chút mơ hồ, nhưng lại rạng rỡ.

Đôi mắt đẹp của Vô Tình dần dần sáng lên.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên cùng ánh nắng mặt trời cùng nhau chiếu sáng cõi lòng có chút băng giá của nàng.

Vô Tình bỗng nhiên không muốn lo lắng nhiều như trước nữa.

Nàng lần đầu tiên chủ động nắm lấy tay Cố Hàn Uyên, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, ôn nhu nói: Đi, ta dẫn ngươi vào xem.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì đó là nụ cười mà ngay cả nàng cũng chưa từng thấy qua.

Tuy độ cong của nụ cười không lớn, nhưng lại cực kỳ sinh động.

Vô Tình dẫn Cố Hàn Uyên chuẩn bị tiến vào Thần Hầu Phủ.

Lần này, Vô Tình không để Cố Hàn Uyên đẩy xe lăn nữa, mà là một tay tự mình xoay bánh xe, tay kia lại nắm chặt tay Cố Hàn Uyên không buông.

Nàng không biết mình làm như vậy có đúng không, chỉ là tuân theo lòng mình.

Thiếu nữ xinh đẹp sững sờ tại chỗ một lúc lâu, ánh mắt không khỏi nhìn theo bóng lưng hai người vào phủ.

Thì ra Cố công tử đối với Vô Tình quan trọng như vậy sao.

Thiếu nữ xinh đẹp thần sắc hoảng hốt, thấp giọng nỉ non.

Tiếp đó là một tiếng thở dài khổ sở.

Vừa rồi, Vô Tình lại không gọi nàng cùng trở về Thần Hầu Phủ.

Không rõ đây là sự xa cách đối với nàng hay là vô tình quên mất.

Tóm lại, trong lòng thiếu nữ xinh đẹp rất không dễ chịu.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên cũng bị Vô Tình dẫn đi, cũng đã bỏ quên nàng.

Ngay lúc thiếu nữ xinh đẹp đang nghĩ như vậy, một giọng nói bỗng vang lên khiến nàng hoàn hồn.

Thiếu nữ xinh đẹp, không phải đã nói muốn mời ta nếm thử bữa sáng đặc sắc của ngươi sao.

Bà chủ của Túy Nguyệt Lâu sẽ không nuốt lời chứ.

Lời nói trêu chọc của Cố Hàn Uyên từ xa truyền đến.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy, giống như Vô Tình lúc nãy, mặt hồ lòng lạnh như băng lại gợn lên những con sóng ấm áp.

Đôi mắt đẹp sáng ngời, không kìm được mà nở nụ cười rạng rỡ.

Nàng giả vờ trêu lại: Nếu Cố công tử không sợ bị bữa sáng đặc sắc của ta đầu độc thì đương nhiên không thành vấn đề.

Dứt lời, nàng liền bước nhanh đuổi theo hai người.

Kỳ thực, Cố Hàn Uyên căn bản chưa từng có ước định gì về bữa sáng với thiếu nữ xinh đẹp.

Đó là hắn thiện giải nhân ý, cho thiếu nữ xinh đẹp một bậc thang đi xuống.

Vì vậy, khi thiếu nữ xinh đẹp đuổi kịp hai người, mặc dù ánh mắt của Vô Tình có chút lạnh lùng, trên mặt nàng vẫn luôn treo một nụ cười rạng rỡ.

Thật tốt quá.

Thiếu nữ xinh đẹp đã trở về.

Ba người vừa mới vào Thần Hầu phủ liền nghe được tiếng hoan hô trong trẻo.

Hai thiếu nữ xinh xắn bước nhanh chạy tới, vui mừng vây quanh Thiếu nữ xinh đẹp hỏi han ân cần.

Hai thiếu nữ này nhỏ hơn Vô Tình một hai tuổi, một người xinh đẹp hoạt bát, một người mảnh mai động lòng người.

Người xinh đẹp hoạt bát tên là Đinh Đương, cái miệng nhỏ nhắn líu lo không ngớt, người mảnh mai động lòng người tên là Linh Nhi, gương mặt mang vẻ vui mừng dịu dàng.

Hai nàng tuy vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng đã mơ hồ có thể thấy được dung mạo xinh đẹp trong tương lai.

Mà Vô Tình vừa nhìn thấy hai người họ, vội vàng rút tay về.

Hiển nhiên nàng không muốn để hai người phát hiện ra mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Điều này không khỏi khiến người ta hoài nghi, hành động cố tình nắm tay Cố Hàn Uyên trước đó của nàng có phải là đang thị uy với Thiếu nữ xinh đẹp hay không.

Tư tưởng trong lòng Vô Tình không thể nào đoán được.

Thế nhưng Thiếu nữ xinh đẹp lại kín đáo liếc nhìn một cái ngay khoảnh khắc Vô Tình buông tay.

Sau đó, khi đang trò chuyện với Đinh Đương và Linh Nhi, nụ cười của nàng lại càng tươi hơn vài phần.

Tiếng nói vui vẻ của hai nàng nhất thời thu hút những người khác trong Thần Hầu phủ.

Thiết Thủ đội một chiếc mũ quả dưa, trên người thấp thoáng có hình xăm, khuôn mặt kiên nghị.

Đại Dũng ngốc nghếch, Đại Lang bướng bỉnh.

Lúc này Thần Hầu phủ vẫn chưa có nhân tài đông đúc như tương lai.

Ngoài Gia Cát Chính Ngã vẫn còn ở trong hoàng cung, những người trước mắt chính là toàn bộ nhân viên của Thần Hầu phủ.

Sau khi đối đáp xong những lời quan tâm của mọi người, Thiếu nữ xinh đẹp cười nói: Đêm qua may nhờ có Cố công tử cứu giúp.

Cố công tử.

Đinh Đương nghi ngờ hỏi.

Lúc này mọi người mới có thời gian để ý đến Cố Hàn Uyên đang đứng bên cạnh Vô Tình, dồn dập nhìn về phía hắn.

Ai nấy đều kinh ngạc trước tướng mạo và khí chất khí vũ bất phàm, phong độ ngời ngời của hắn.

Đinh Đương càng kinh hô một tiếng: Thật là một công tử tuấn tú.

Ánh mắt sáng rực của nàng lập tức thu hút ánh nhìn ghen ghét từ Đại Lang.

Chương 807

Nam tử trong Thần Hầu phủ tính tình đều rất tốt, nhưng ngoại hình thì khó tránh khỏi có chút không được bắt mắt.

Ngay cả Thiết Thủ nam tính nhất cũng có vẻ hơi hung dữ.

Vì vậy, sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên có thể nói là một đòn đả kích toàn diện.

Cũng khó trách phản ứng của Đinh Đương lại lớn như vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp che miệng cười khẽ: Đinh Đương, đây chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố Hàn Uyên mà ngươi sùng bái nhất đó.

Trong lòng nàng không hiểu sao lại có cảm giác như đang khoe khoang với người nhà.

Chỉ là rốt cuộc đang khoe khoang cái gì thì nhất thời vẫn chưa nghĩ ra.

Chẳng lẽ là đang khoe khoang nam nhân của mình sao.

Gương mặt xinh đẹp của nàng không khỏi ửng lên một vệt hồng nhàn nhạt.

Thiếu nữ xinh đẹp đang rối rắm trong tâm tư phức tạp, còn mọi người trước mắt đã xôn xao cả lên.

Đinh Đương kinh ngạc hô: Thật sự là Cố công tử sao.

Thực ra khi Thiếu nữ xinh đẹp nhắc đến Cố công tử, nàng đã có dự cảm, chỉ là nhất thời không dám tin mà thôi.

Lúc này được xác nhận, nàng không còn kìm nén được tâm tình kích động, chạy chậm đến trước mặt Cố Hàn Uyên, mang theo nụ cười ngọt ngào hỏi.

Cố Hàn Uyên cười ấm áp: Không thể giả được.

Theo danh tiếng Cố Hàn Uyên ngày càng vang dội, tuy sự phong lưu đa tình của hắn bị người ta lên án, nhưng nữ tử sùng bái ngưỡng mộ hắn vẫn nhiều vô số kể.

Đinh Đương chính là một thiếu nữ ngưỡng mộ hắn.

Ngược lại, Linh Nhi tính tình điềm tĩnh lại có vẻ hơi ngượng ngùng.

Trước đây khi Thần Hầu phủ tranh luận về chuyện của Cố Hàn Uyên, nàng đứng về phía Thiếu nữ xinh đẹp, cũng không tán thành một Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình.

Vì vậy lúc này khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Nhưng điều khiến nàng cảm thấy kỳ lạ hơn chính là thái độ của Thiếu nữ xinh đẹp.

Điều này hoàn toàn trái ngược với lúc trước khi nhắc đến Cố Hàn Uyên.

Nàng tinh ý phát hiện, mặc dù Thiếu nữ xinh đẹp bây giờ không nói chuyện với Cố Hàn Uyên, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía hắn, trong mắt lóe lên những tia sáng nhàn nhạt, có vài phần giống với Đinh Đương lúc trước.

Điều này khiến Linh Nhi có chút nghi hoặc khó hiểu.

Đinh Đương có biểu hiện này là vì vốn đã ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên, vậy còn Thiếu nữ xinh đẹp thì sao.

Không lẽ là thích Cố Hàn Uyên rồi chứ.

Vừa lúc đó, Thiếu nữ xinh đẹp giải thích rằng đêm qua là Cố Hàn Uyên đã cứu nàng.

Mọi người nghe vậy dĩ nhiên là rối rít cảm ơn Cố Hàn Uyên.

Mà Linh Nhi thì lắc đầu, xua đi ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Nàng thầm nghĩ Thiếu nữ xinh đẹp chắc hẳn chỉ là vì cảm kích ân tình của Cố Hàn Uyên mà thôi.

Bỗng nhiên, một bóng ảnh màu xám tro lướt qua trước mắt mọi người, chui vào lòng Cố Hàn Uyên, kêu lên những tiếng trong trẻo.

Chính là Tiểu Phi lúc trước không cùng Vô Tình ra khỏi phủ.

Nó nhảy lên vai Cố Hàn Uyên, thân mật cọ vào má hắn.

Dáng vẻ thân mật đó khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Đinh Đương tò mò hỏi: Cố công tử quen biết Tiểu Phi sao.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Phi, cười ôn hòa nói: Là duyên phận.

Tiếng nói vừa dứt, gương mặt xinh đẹp trong trẻo lạnh lùng của Vô Tình lập tức đỏ bừng.

Duyên phận giữa nàng và Cố Hàn Uyên cũng là bắt đầu từ Tiểu Phi.

Mà khi nàng nghĩ đến những lời Tiểu Phi nói về việc giao phối, liền nhớ tới những hình ảnh nhìn thấy khi đọc tâm trí Cố Hàn Uyên.

Sắc đỏ trên gương mặt xinh đẹp càng thêm đậm.

Biểu hiện hoàn toàn khác ngày thường của Vô Tình đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Ồ Mọi người trong Thần Hầu phủ đồng thanh một tiếng đầy ẩn ý.

Rõ ràng không nói gì, nhưng lại như đã nói tất cả.

Vô Tình da mặt mỏng làm sao chịu nổi sự trêu chọc như vậy của mọi người, nàng xấu hổ trừng mắt một vòng, rồi tự mình đẩy xe lăn rời khỏi hiện trường.

So với sự ngượng ngùng Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng, quả nhiên vẫn là không xấu hổ bằng việc bị những người quen thuộc vạch trần mối quan hệ của hai người.

Đến nỗi phải chạy trối chết.

Mọi người thấy vậy đều cảm thấy thú vị, sau khi Vô Tình rời đi liền cười phá lên.

Đinh Đương cười thoải mái nhất.

Nàng vẫn luôn rất sùng bái Vô Tình lạnh lùng như một thần nữ, không ngờ lại cũng có lúc mang dáng vẻ thiếu nữ e thẹn như vậy.

Cảm giác có chút hả hê khi thấy thần tượng lúng túng.

Còn việc ghen tị vì mối quan hệ thân mật giữa Vô Tình và Cố Hàn Uyên thì tự nhiên là không có.

Sùng bái và yêu thích chung quy không phải là một chuyện.

Thậm chí lúc này nàng còn cảm thấy Cố Hàn Uyên phong thái thần tuấn và Vô Tình thanh lãnh minh diễm thập phần xứng đôi.

Đại Lang thì rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ nếu Cố Hàn Uyên và Vô Tình là một cặp, vậy thì Đinh Đương mà hắn thích sẽ được an toàn.

Đáng tiếc hắn lại quên mất danh tiếng phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên từ đâu mà có.

Thiếu nữ xinh đẹp lại bất ngờ không có phản ứng gì nhiều.

Thứ nhất, nàng đã sớm biết mối quan hệ giữa hai người, thứ hai, hành động của Cố Hàn Uyên trước khi vào phủ cũng đã trấn an nàng rất nhiều, không còn vướng bận chuyện này nữa.

Ngược lại, làm thế nào để đối mặt với Gia Cát Chính Ngã mới là điều nàng cần phải suy tính.

Thiết Thủ càng vui mừng cười rộ lên.

Nhìn thấy Vô Tình ngày xưa luôn lạnh như băng bây giờ lại có thêm nhiều hơi thở khói lửa của thiếu nữ bình thường.

Đối với hắn, người vẫn luôn mang lòng áy náy, đây là một sự an ủi cực lớn.

Vì vậy, cho dù Thiết Thủ có chút không ưa Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, thái độ của hắn cũng không khỏi tốt hơn.

Ngay cả Thiết Thủ cũng thay đổi thái độ tốt với Cố Hàn Uyên, không khí trong Thần Hầu phủ cũng càng thêm hòa hợp.

Cộng thêm Đinh Đương hoạt bát dí dỏm thường xuyên chen vào những câu nói đùa, càng thêm tràn ngập niềm vui.

Chỉ là ánh mắt Cố Hàn Uyên lại có chút sâu thẳm.

Chờ đến khi những mục đích của hắn đạt được, bầu không khí vui vẻ này cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Đinh Đương thấy mình và Cố Hàn Uyên ngày càng thân thiết, đôi mắt sáng lanh lợi đảo một vòng, bỗng nhiên ôm lấy cánh tay hắn nũng nịu nói: Cố đại ca, giang hồ đồn rằng huynh thần công cái thế, có thể dạy ta hai chiêu không.

Ta cũng muốn làm một nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa.

Tiếng Cố đại ca mà Đinh Đương gọi vô cùng tự nhiên.

Cũng không ai cảm thấy có gì không đúng, dù sao tuổi của Đinh Đương vốn nhỏ hơn Cố Hàn Uyên, lại thêm tính cách nàng vốn hoạt bát như vậy.

Ngược lại, Đại Lang thấy hành động Đinh Đương ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, nhất thời trợn tròn hai mắt, cảm giác nguy cơ lại quay trở lại.

Đinh Đương tuy không phải là Đinh Đang, nhưng hai người tên đồng âm đều tinh quái giống nhau.

Có điều Đinh Đang là một tiểu yêu nữ, còn Đinh Đương giống như một quả hồ trăn thơm ngon, vừa ngọt vừa giòn.

Vì vậy chỉ có nàng dùng cách này hỏi xin Cố Hàn Uyên võ công mới không có vẻ thất lễ, cũng không có ai vì nàng mà phạm vào kiêng kỵ.

Hầu như mọi người chỉ coi đó là một câu nói đùa mà thôi.

Đinh Đương cũng quả thực đang nói đùa.

Chương 808

Chỉ là trong lòng nàng vẫn thấp thỏm hy vọng biết đâu có một phần vạn cơ hội thì sao.

Với tính cách hoạt bát hiếu động của nàng, việc muốn học võ công để bước chân vào giang hồ là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ là trước đây mọi người trong Thần Hầu phủ vì muốn bảo vệ nàng nên không chịu dạy võ công cho nàng mà thôi.

Dù sao giang hồ hiểm ác, đối với một Đinh Đương còn quá nhỏ tuổi mà nói thì quá mức nguy hiểm.

Đương nhiên Đinh Đương chưa từng trải qua sự tàn nhẫn của xã hội thì không thể nào hiểu được tấm lòng tốt của họ.

Chỉ cảm thấy là bọn họ đã cản trở nguyện vọng trở thành nữ hiệp của mình.

Người nhà Thần Hầu phủ không muốn dạy nàng, tự nhiên phải cầu đến người ngoài.

Vì vậy Cố Hàn Uyên thấy rõ trong đôi mắt xinh đẹp của nàng ẩn chứa vẻ mong chờ.

Chỉ hơi trầm ngâm, trong ánh mắt mong đợi của nàng, hắn ôn tồn nói: Đương nhiên có thể.

Tốt quá.

Đinh Đương vui mừng hoan hô một tiếng, bộ ngực nhỏ nhắn không chút e dè cọ xát lên cánh tay Cố Hàn Uyên.

Học phí gầy gò như vậy, chỉ có thể nói là tạm chấp nhận.

May mà hắn cũng không để ý.

Thịt cá ăn nhiều, ăn chút rau xanh củ cải để điều hòa khẩu vị cũng rất có hương vị.

Mọi người nghe vậy đều có chút kinh ngạc.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Thiết Thủ do dự nói: Cố công tử, chuyện này có phải là không thích hợp lắm không.

Đại Lang càng thêm sốt ruột, vội hô lớn: Cố công tử, ngàn vạn lần chớ dạy Đinh Đương võ công, nếu không nàng ấy sẽ ngày nào cũng dùng võ công bắt nạt ta mất.

Đinh Đương nghe vậy tức giận nói: Đại Lang.

Ta bắt nạt ngươi lúc nào.

Thật uổng công ta còn coi ngươi là bạn tốt, không ngờ ngươi lại không nghĩ tốt cho ta.

Đại Lang vội vàng nói: Ta không có ý đó Trong lúc bối rối, Đại Lang có chút vụng về, nhất thời không biết nên giải thích thế nào, nhất là khi thấy Đinh Đương tức giận, hắn lại càng luống cuống.

Trên thực tế hắn vốn cũng không phải người không biết ăn nói, thỉnh thoảng còn vô tình nói khiến người khác cứng họng.

Nhưng khi đối mặt với cô gái mình thích, khó tránh khỏi trở nên vụng về.

Đinh Đương rất vất vả mới cầu được Cố Hàn Uyên đồng ý dạy nàng võ công.

Bất kỳ ai cản trở nàng đều sẽ khiến nàng phản cảm.

Thiết Thủ là đang lo lắng việc tùy tiện truyền võ công ra ngoài là không thích hợp, dễ phạm vào kiêng kỵ, Đinh Đương nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn nên cũng không tiện nói gì.

Nhưng lúc này Đại Lang vụng về không chỉ bôi nhọ nàng, mà lý do phản đối cũng nói không ra hồn.

Khiến người ta cảm thấy như thể hắn chỉ đơn thuần ác ý nhắm vào nàng.

Vì vậy Đinh Đương tức giận nói: Ghét Đại Lang nhất.

Hừ.

Đại Lang nghe vậy cả người đều ngây dại.

Hắn và Đinh Đương là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Đồng thời từ khi biết yêu, hắn đã thích Đinh Đương.

Vậy mà lúc này nàng lại nói với hắn những lời tổn thương như Ghét nhất.

Hơn nữa, khi Đại Lang nghĩ đến người gây ra tất cả chuyện này chính là Cố Hàn Uyên, người mới gặp Đinh Đương lần đầu tiên.

Một Cố Hàn Uyên ưu tú hơn hắn về mọi mặt.

Vì vậy, trong lúc Đại Lang cúi đầu thất vọng, trong mắt lại lóe lên một tia căm ghét.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhận ra ánh mắt căm ghét đó của Đại Lang.

Trong lòng hắn cười đầy ẩn ý, nhưng vẻ mặt lại ra vẻ nghiêm khắc nói: Đinh Đương.

Ta tuy nguyện ý dạy võ công cho ngươi, nhưng nếu ngươi học võ công của ta rồi đi ỷ mạnh hiếp yếu, ta cũng sẽ tự tay phế đi võ công của ngươi.

Mấy câu nói này thật hiên ngang lẫm liệt, không ai có thể bắt bẻ

được.

Thậm chí cả Linh Nhi, người mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, cũng không khỏi bắt đầu sùng bái.

Nàng trước đó vẫn đang suy nghĩ về chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Vô Tình.

Vừa mừng cho Vô Tình đã mở lòng, lại vừa lo lắng Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình sẽ làm tổn thương nàng.

Vì vậy sự chú ý có chút phân tán, không quá để ý đến sự thay đổi giữa Đinh Đương và Đại Lang.

Đương nhiên mục đích chủ yếu nhất của Cố Hàn Uyên không phải là để thu hoạch sự sùng bái của Linh Nhi.

Mà là để cắt đứt ý định của Thiếu nữ xinh đẹp sắp lên tiếng khuyên giải Đinh Đương và Đại Lang, hòa hoãn mâu thuẫn của họ.

Có Thiếu nữ xinh đẹp làm cầu nối, khả năng hai người làm lành là rất lớn.

Nhưng lúc này bị Cố Hàn Uyên cắt ngang, chuyện này đã bị gác lại.

Theo thời gian trôi qua, nhất là sau khi Đinh Đương theo Cố Hàn Uyên học võ công, mâu thuẫn giữa Đinh Đương và Đại Lang sẽ chỉ ngày càng sâu sắc.

Mà sự căm ghét của Đại Lang cũng sẽ ngày càng nhiều.

Khi hắn bộc phát, đó chính là thời cơ tốt nhất để Thần Hầu phủ tan rã.

Thuận tay chôn xuống một quả lựu đạn, Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nhìn Đinh Đương đang bảo đảm trước mặt hắn: Cố đại ca huynh yên tâm đi.

Ta muốn làm nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, sẽ không đi ỷ mạnh hiếp yếu đâu.

Đại Lang rõ ràng là ghen tị ta có thể theo huynh học võ công nên mới phỉ báng ta.

Dứt lời, nàng còn hừ một tiếng với Đại Lang.

Có thể thấy mặc dù Đại Lang đã thất vọng không nói gì, nàng vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nhưng lúc này Đinh Đương quan tâm hơn là Cố Hàn Uyên rốt cuộc muốn dạy nàng võ công gì, vì vậy lại lần nữa dùng bộ ngực nhỏ của mình cọ lên, gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng hỏi: Cố đại ca, huynh chuẩn bị dạy ta võ công gì.

Của phái Võ Đang sao.

Ừm, không khác gì lúc Lý Nguyên Chỉ hỏi.

Vì vậy câu trả lời của Cố Hàn Uyên cũng giống vậy, hắn cười khẽ nói: Ngươi không bái nhập môn hạ phái Võ Đang, vì vậy ta không tiện dạy ngươi võ công của phái Võ Đang.

Ngay khi Đinh Đương có chút thất vọng, Cố Hàn Uyên nói tiếp: Ta muốn dạy ngươi là Cửu Âm Chân Kinh mà ta tình cờ có được.

Cửu Âm Chân Kinh.

Mọi người kinh hô.

Danh tiếng của Cửu Âm Chân Kinh ở Minh quốc càng thêm vang dội.

Dù sao Tống quốc nơi Cửu Âm Chân Kinh thành danh và Minh quốc đều thuộc về quốc gia của người Hán, giao lưu giữa hai bên tự nhiên không ít.

Thậm chí Diệt Tuyệt Sư Thái của phái Nga Mi trước đây còn tìm mọi cách muốn lấy Cửu Âm Chân Kinh từ trong Ỷ Thiên Kiếm ra để tu luyện.

Đáng tiếc cuối cùng lại làm lợi cho Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ cho là Vô Thiên đã cướp đi Ỷ Thiên Kiếm.

Đến nay vẫn đang truy tìm tung tích của Vô Thiên.

Đôi mắt đẹp của Đinh Đương sáng lên, kích động hỏi: Cố đại ca thật sự nguyện ý dạy ta loại thần công như Cửu Âm Chân Kinh sao.

Cố Hàn Uyên cười khẽ: Cửu Âm Chân Kinh thích hợp nhất để Trúc Cơ.

Đinh Đương, tuổi của ngươi tuy không lớn, nhưng cũng đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất.

Vì vậy Cửu Âm Chân Kinh là thích hợp nhất với ngươi.

Đinh Đương thấy Cố Hàn Uyên tỉ mỉ suy nghĩ cho nàng như vậy, hoàn toàn không phải là qua loa cho có lệ.

Sự coi trọng này khiến Đinh Đương, người luôn chỉ có thể dùng sự hoạt bát của mình để thu hút sự chú ý, vô cùng cảm động.

Nàng nhìn gò má hoàn mỹ của Cố Hàn Uyên, tim đập thình thịch.

Không khỏi ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên hơn vài phần Lúc này Thần Hầu phủ nhìn như đông người, nhưng thực tế có thể gọi là nòng cốt chỉ có ba người: Gia Cát Chính Ngã, Thiết Thủ và Vô Tình.

Phá án cũng chủ yếu dựa vào ba người này để hoàn thành.

Còn như Đinh Đương, Đại Lang, thậm chí bao gồm cả Thiếu nữ xinh đẹp, chỉ có thể làm công tác hậu cần.

Hoặc dứt khoát là làm việc vặt.

Mà Gia Cát Chính Ngã và Thiết Thủ lại mang lòng hổ thẹn với Vô Tình.

Ngày thường sự quan tâm đều đặt trên người Vô Tình.

Chương 809

Điều này khiến cho Đinh Đương dù có hoạt bát, lạc quan đến đâu, cảm giác tồn tại vẫn không cao.

Bất kể Đinh Đương nói bao nhiêu lời, chọc cười bao nhiêu người, chỉ cần Vô Tình nói một câu, sự chú ý của mọi người đều sẽ bị nàng thu hút.

Đây là do sự chênh lệch địa vị giữa hai người quyết định.

Đinh Đương trong lúc sùng bái, ngưỡng mộ Vô Tình, khó tránh khỏi cũng có chút ghen tị.

Trong kịch bản gốc, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Đại Lang thích Đinh Đương.

Nhưng Đinh Đương lại cứ thích Truy Mệnh mới gia nhập Thần Hầu phủ.

Truy Mệnh tướng mạo xấu xí, chỉ là một kẻ đòi nợ thỉnh thoảng làm chút việc tốt mà thôi.

Đinh Đương nhiệt tình như vậy, chẳng phải là vì muốn học võ công từ Truy Mệnh sao.

Cho nên sau này khi Thần Hầu phủ giải tán, Đinh Đương vẫn sống rất tốt.

Vì vậy, nói cho cùng, Đinh Đương mới là người có tâm tư nặng nhất trong Thần Hầu phủ, ngày thường chẳng qua là bị che giấu dưới vẻ hoạt bát, lạc quan mà thôi.

Cũng khó trách trong Thần Hầu phủ người mà Vô Tình tương đối thân cận chỉ có Thiếu nữ xinh đẹp.

Mối quan hệ của nàng với cả Đinh Đương và Linh Nhi đều rất bình thường.

Dù sao Vô Tình có Độc Tâm Thuật, trong lòng người khác vô thức đều sẽ có chút phòng bị nàng.

Chung sống như vậy làm sao có thể khiến nàng mở lòng.

Vô Tình nghĩ thế nào tạm thời không bàn.

Lúc này Đinh Đương nhìn Cố Hàn Uyên đang thì thầm bên tai mình, bỗng nhiên có chút hiểu tại sao hắn lại có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy.

Đinh Đương nghĩ đến cảnh tượng Vô Tình lúc trước vì bị mọi người nhìn thấu mối quan hệ với Cố Hàn Uyên mà phải chạy trối chết.

Lúc đó Đinh Đương còn chỉ lo trêu chọc, lúc này lại tràn đầy hâm mộ và ghen tị.

Đinh Đương vì tâm tình phức tạp mà nhất thời có chút trầm mặc.

Nhưng lúc này Thiết Thủ lại lo lắng nói: Cố công tử, ta biết ngài dạy võ công cho Đinh Đương là vì tốt cho nó, nhưng Cửu Âm Chân Kinh loại thần công này có phải là không thích hợp lắm không.

Dù sao hoài bích có tội, cũng dễ dàng rước lấy sự dòm ngó của người khác.

Đinh Đương nghe vậy giật mình.

Không thể không thừa nhận lời Thiết Thủ nói rất có lý, vì vậy nàng cũng rất tò mò Cố Hàn Uyên sẽ trả lời thế nào.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự mềm mại truyền đến từ cánh tay, ánh mắt lóe lên, cười ôn hòa nói: Tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, tốc độ trưởng thành sẽ rất nhanh.

Tiểu mao tặc bình thường nói vậy đến lúc đó Đinh Đương tự mình có thể ứng phó.

Nếu gặp phải cao thủ khó đối phó, đại khái có thể báo tên của ta.

Nghĩ rằng ở Minh quốc và Tống quốc hẳn không có bao nhiêu người không cho ta chút mặt mũi này đâu nhỉ.

Lời của Cố Hàn Uyên tuy có chút tự phụ, nhưng không ai cảm thấy hắn đang khoe khoang, cũng không ai cảm thấy lời hắn nói có vấn đề.

Bây giờ ở Tống, Minh hai nước, những người không sợ uy thế của Cố Hàn Uyên chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ cần có chút quan hệ với Cố Hàn Uyên, không nói là đi ngang trên giang hồ, nhưng cũng không ai dám dễ dàng trêu chọc.

Huống chi lúc này còn là Cố Hàn Uyên đích thân cho phép Đinh Đương có thể dùng danh hiệu của hắn để tránh nguy hiểm.

Vì vậy, ngay cả Thiết Thủ luôn lo lắng cho Đinh Đương cũng không khỏi tán thành.

Đôi mắt đẹp của Đinh Đương sáng lên.

Nàng lúc này không khỏi nghĩ đến tin đồn vì Huyết Đao Lão Tổ mà trên giang hồ có không ít nữ tử tự xưng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Tuy nàng không có tư cách tự xưng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Nhưng so với những nữ tử không biết liêm sỉ kia, nàng ít ra cũng được chính chủ Cố Hàn Uyên trao quyền, ý nghĩa của hai người không giống nhau.

Đinh Đương không biết Cố Hàn Uyên có hứng thú với mình không.

Nhưng lúc này lại không hiểu sao có cảm giác được công nhận.

Mặt cười đỏ bừng, ngượng ngùng hỏi: Vậy ta có phải nên gọi Cố đại ca là sư phụ không.

Cố Hàn Uyên cười khẽ: Không cần.

Ta lại không dạy ngươi công pháp Võ Đang, cũng không dạy ngươi công pháp cốt lõi của ta.

Tự nhiên không tính là quan hệ thầy trò.

Tiêu chuẩn thu nhận đệ tử của Cố Hàn Uyên cũng không thấp như vậy, Đinh Đương còn kém xa.

Nếu không cũng sẽ không chỉ dùng Cửu Âm Chân Kinh để qua loa.

À.

Đinh Đương bị Cố Hàn Uyên từ chối thu làm đồ đệ khiến nàng có chút thất vọng, đồng thời lại khiến nàng nảy sinh những ý nghĩ khác.

Dù sao tình yêu thầy trò trong mắt người thường vẫn có chút trái với luân thường.

Mà mối quan hệ giữa Vu Hành Vân, Long Tiểu Vân hai người và Cố Hàn Uyên lại không bị bại lộ trước mắt công chúng.

Vì vậy, việc Cố Hàn Uyên từ chối nhận đồ đệ ngược lại khiến Đinh Đương nảy sinh những tâm tư khác.

Ngay khi nàng định rèn sắt khi còn nóng, cùng Cố Hàn Uyên thân thiết hơn một chút, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Cố công tử, về vụ án ngân phiếu Đại Thông có thể nói chuyện một chút không.

Người đến chính là Vô Tình đã đi mà quay lại.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn hành động Đinh Đương đang ôm cánh tay Cố Hàn Uyên.

Đinh Đương thấy vậy giật mình, vội vàng rút tay về.

Nàng có chút chột dạ nói: Vô Tình tỷ, tỷ đã trở lại rồi à.

Ừm.

Vô Tình nhàn nhạt đáp một tiếng, rồi không muốn nhìn nàng thêm nữa.

Thái độ như vậy khiến Đinh Đương có chút bất an.

Trên vai Vô Tình là Tiểu Phi.

Chính vì nó mật báo, Vô Tình mới vượt qua được sự xấu hổ, một lần nữa quay lại đại sảnh.

Dù sao Đinh Đương đều có dấu hiệu đào góc tường, nàng làm sao còn có thể trốn tránh.

Vô Tình nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt tràn đầy oán giận.

Nàng tuy là một nữ tử khao khát yêu và được yêu, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không có ý kiến gì về sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Thiếu nữ xinh đẹp thì thôi đi, bây giờ lại thêm một Đinh Đương.

Nếu không phải nụ hôn của Cố Hàn Uyên đã triệt để làm rối loạn trái tim nàng, sợ rằng bây giờ nàng đã chuẩn bị buông tay rồi.

Cố Hàn Uyên thấy Vô Tình ghen tuông, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước hắn dùng phương thức có phần cứng rắn cướp đi nụ hôn đầu của Vô Tình.

Dù sao mục tiêu của hắn đối với Thần Hầu phủ không chỉ có một mình Vô Tình.

Nếu không đóng dấu trước, khó đảm bảo sẽ không xảy ra sai sót.

Nếu Vô Tình đã dùng vụ án ngân phiếu Đại Thông làm cớ để cắt ngang sự thân mật của hắn và Đinh Đương, Cố Hàn Uyên cũng thuận theo lời nàng nói: Vụ án ngân phiếu Đại Thông quả thực có thêm chút tiến triển, vừa lúc cũng phải nói chuyện với Thần Hầu.

Ngay khi Cố Hàn Uyên chuẩn bị đem chuyện Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đồng hành báo cho Vô Tình, hắn bỗng nhiên giật mình, quay đầu nhìn về phía cổng lớn.

Chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc phơ, râu dài thắt thành bím tóc bước vào.

Lão giả mặt mày hồng hào, thần thái sung mãn, có chút cảm giác hạc phát đồng nhan.

Lão giả nhìn thấy Thiếu nữ xinh đẹp bình an vô sự, kinh ngạc hô: Thiếu nữ xinh đẹp, ngươi không sao chứ.

Là ai đã cứu ngươi.

Người đến chính là Gia Cát Chính Ngã.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy lại có chút không vui.

Dù sao trong giọng nói của Gia Cát Chính Ngã tuy có nhiều kinh hỉ, nhưng không có bao nhiêu lo lắng.

Trên thực tế, Gia Cát Chính Ngã vì đã sớm có dự liệu, cho nên cũng không ngạc nhiên khi Thiếu nữ xinh đẹp bình an trở về.

Chỉ là lòng dạ nữ nhân có đôi khi luôn không nói lý lẽ.

Chương 810

Vì vậy, Thiếu nữ xinh đẹp đối với Gia Cát Chính Ngã càng thêm bất mãn.

Nàng giả vờ thân mật khoác tay Cố Hàn Uyên nói: Là Cố công tử đã cứu ta.

Hành động thân mật như vậy của Thiếu nữ xinh đẹp đối với Cố Hàn Uyên là để kích thích Gia Cát Chính Ngã.

Nhưng kết quả lại là mị nhãn vứt cho người mù nhìn.

Hắn chỉ kinh ngạc hỏi: Cố công tử.

Chẳng lẽ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Gia Cát Chính Ngã đã là tiền bối giang hồ, danh tiếng lại lừng lẫy.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nho nhã lễ độ nói: Chính là tại hạ, ra mắt Chư Cát Thần Hầu.

Tạo hình của Gia Cát Chính Ngã tuy có phần hài hước, nhưng tu vi của hắn lại rất cao.

Kém nhất cũng là Đại Tông Sư hậu kỳ, thậm chí rất có thể là Đại Tông Sư đỉnh phong.

Tu vi của Gia Cát Chính Ngã cao như vậy, mà Thần Hầu phủ trong các bộ môn lại là thế lực yếu nhất.

Hiển nhiên Gia Cát Chính Ngã đã che giấu thực lực.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên mơ hồ có cảm giác, nếu cho hắn thêm thời gian, chưa chắc không thể đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Chuyện này quả thật thú vị.

Hai người không hẹn mà cùng phớt lờ hành động thân mật của Thiếu nữ xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên là cố ý làm vậy.

Dù sao lúc này trước mặt nhiều người như vậy, không chủ động, không từ chối mới là thích hợp nhất.

Chủ động thì trông có vẻ ngả ngớn vô lễ, từ chối thì sẽ làm tổn thương mặt mũi của thiếu nữ xinh đẹp.

Còn Gia Cát Chính Ngã thì đơn thuần là chậm chạp.

Sự chờ đợi nhiều năm của Thiếu nữ xinh đẹp đổi lại cũng chỉ là sự quen thuộc đến mức mặc nhiên của Gia Cát Chính Ngã.

Hơn nữa Gia Cát Chính Ngã một lòng đặt ở quốc gia đại nghĩa, đối với vấn đề nam nữ vốn đã trì độn.

Nếu không cũng sẽ không làm lỡ Thiếu nữ xinh đẹp nhiều năm như vậy.

Càng huống hồ Cố Hàn Uyên với vẻ ngoài trẻ trung tuấn tú cũng khiến hắn khó có thể liên tưởng đến hai người sẽ có mối quan hệ bất thường nào.

Hắn xem đó như là sự thân thiết của trưởng bối đối với vãn bối.

Ngày thường Thiếu nữ xinh đẹp tuy không thân thiết với người khác như vậy, nhưng cũng rất chăm sóc Thiết Thủ, Đại Lang và Đại Dũng.

Vì vậy, Gia Cát Chính Ngã trì độn căn bản không nhìn ra vấn đề.

Tại chỗ mấy nam nhân đều không nghĩ đến phương diện kia.

Ngược lại, tâm tư của mấy cô gái lại có chút cổ quái.

Linh Nhi, người vốn ít nói, lại có vẻ đăm chiêu.

Không biết là đã nhìn thấu sự mờ ám giữa hai người hay là đã nhìn ra dụng ý của Thiếu nữ xinh đẹp.

Đinh Đương cũng có ánh mắt hơi né tránh.

Nàng, người đã cảm nhận được sức hấp dẫn của Cố Hàn Uyên, không thể nào tin rằng Thiếu nữ xinh đẹp tuyệt đối sẽ không động lòng.

Điều này khiến nàng nhất thời có chút khổ não, đối thủ cạnh tranh nhiều quá rồi.

Vô Tình hiểu rõ tình hình nhất, đối với phản ứng của Gia Cát Chính Ngã cũng là cạn lời nhất.

Nàng cảm thấy nếu Gia Cát Chính Ngã cứ tiếp tục như vậy, Thiếu nữ xinh đẹp ngày nào đó theo Cố Hàn Uyên bỏ đi cũng không có gì lạ.

Vô Tình là thanh lãnh, quái gở, nhưng không phải thật sự không hiểu nhân tình thế thái.

Nhưng nàng cũng không biết làm sao để khuyên, chỉ có thể hung hăng liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Ba cô gái theo lý mà nói đều nên đứng về phía Gia Cát Chính Ngã và Thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng lại vì những lý do này nọ mà lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Thần Hầu phủ nho nhỏ, nhìn như quang minh chính đại.

Kỳ thực mỗi người đều có tâm tư riêng của mình.

Cũng thật thú vị.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút xa xăm nhìn Gia Cát Chính Ngã, người sau khi biết thân phận của hắn cũng tỏ ra rất nhiệt tình.

Đa tạ Cố công tử đã cứu Thiếu nữ xinh đẹp, đêm qua ta cũng là phân thân bất thuật.

Gia Cát Chính Ngã vừa cảm kích vừa áy náy nói.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn đáp: Chỉ là tình cờ gặp mà thôi.

Mà Thiếu nữ xinh đẹp lúc này cũng đã nhìn thấu Gia Cát Chính Ngã căn bản không đặt tâm tư vào khả năng xảy ra chuyện gì giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Nhất thời có chút nản lòng, yên lặng thu tay về, đứng sang một bên.

Dáng vẻ này rơi vào mắt Vô Tình và hai cô gái còn lại lại là những lý giải khác nhau.

Các nàng biết Thiếu nữ xinh đẹp có ý với Gia Cát Chính Ngã, mà Gia Cát Chính Ngã lại để Thiếu nữ xinh đẹp chờ đợi hơn mười năm mà không có bất kỳ biểu hiện gì.

Vì vậy Linh Nhi và Đinh Đương đều có vẻ mặt bừng tỉnh.

Vô Tình thì lại có chút đau lòng cho Thiếu nữ xinh đẹp.

Tuy trước đó vì chuyện Cố Hàn Uyên mà sinh ra rạn nứt với Thiếu nữ xinh đẹp, nhưng tình cảm như mẹ con nhiều năm như vậy cũng không phải là giả.

Nàng vừa thông cảm cho Thiếu nữ xinh đẹp, oán giận trong lòng cũng vì thế mà tiêu tan rất nhiều.

Tâm tư của ba cô gái và sự thất vọng của Thiếu nữ xinh đẹp không hề ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Gia Cát Chính Ngã.

Gia Cát Chính Ngã vốn đã thập phần tôn sùng Cố Hàn Uyên, bây giờ lại có ân cứu mạng Thiếu nữ xinh đẹp, tự nhiên tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Mà Cố Hàn Uyên cũng hết sức phối hợp diễn xuất.

Hắn vốn hiểu rõ tính cách của Gia Cát Chính Ngã.

Thường xuyên nói những lời đại nghĩa lẫm liệt, khiến Gia Cát Chính Ngã liên tục tán thưởng.

Dáng vẻ trò chuyện vui vẻ đó, nếu người không biết nhìn thấy chỉ nghĩ rằng họ là hai người bạn tri kỷ cùng chung chí hướng.

Hai người trò chuyện một hồi liền nói đến những vụ án lớn gần đây.

Ví dụ như chuyện Đồng Chu Hội đêm qua.

Cố Hàn Uyên như có điều suy nghĩ.

Dựa vào manh mối và suy đoán của hắn, Đồng Chu Hội tám chín phần mười có liên quan đến Ninh Vương.

Đêm qua sợ rằng cũng là để kéo dài bước chân của Gia Cát Chính Ngã nên mới cố tình bại lộ.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng Đồng Chu Hội muốn nhờ đó để dẫn dụ Trần Mạc Thiện đang mất tích.

Dù sao chỉ đơn thuần ra tay với Thiên Tương và Y Quán chưa chắc đã dẫn dụ được Trần Mộ Thiền.

Thà rằng dùng một chiêu đả thảo kinh xà để thu hút sự bảo hộ của Thiên Tương và Y Quán từ triều đình.

Có lẽ Trần Mộ Thiền thấy triều đình ra tay bảo hộ Thiên Hòa Y Quán sẽ lựa chọn hiện thân.

Đến lúc đó lại ra tay cướp danh sách từ tay hắn.

Xem ra cần phải đến Thiên Hòa Y Quán một chuyến.

Hơn nữa Đồng Phúc Khách Sạn sát vách Thiên Hòa Y Quán cũng cần phải chú ý.

Những tâm tư này của Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không nói cho Gia Cát Chính Ngã biết.

Chỉ úp mở cam đoan nếu nhìn thấy nghịch loại của Đồng Chu Hội sẽ ra tay bắt giữ.

Còn sau khi bắt được là giao cho Gia Cát Chính Ngã, hay là để thủ hạ của mình mang đi lập công, hoặc dứt khoát bắt được mang đến chỗ Ninh Vương trao đổi lợi ích thì còn tùy tình hình quyết định.

Sau đó lại nhắc đến vụ án mất trộm khuôn đồng và vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Chương 811

Hai vụ án này có không ít liên hệ.

Ví dụ như đối tượng tình nghi trong vụ mất trộm khuôn đồng đều là những đạo tặc nổi danh.

Các bộ môn đều đang tìm kiếm tung tích của họ.

Cũng chính vì vậy mà Tư Không Trích Tinh vẫn không dám hiện thân ở kinh thành.

Khiến cho tiến độ phá án của Lục Tiểu Phụng trong thời gian ngắn lâm vào bế tắc.

Gia Cát Chính Ngã vốn đã cực kỳ tôn sùng Cố Hàn Uyên, hảo cảm cực cao, lại nhận được lời hứa sẽ giúp đỡ của hắn.

Vì vậy rất nhiều tình báo cũng không chút do dự mà nói ra.

Hắn bỗng nhiên nói: Cơ Vô Mệnh hiện đang bị giam ở Thiết Huyết Đại Lao của Lục Phiến Môn, hơn nữa nghe nói không biết tại sao đã điên rồi.

Tung tích của mấy đạo tặc còn lại vẫn đang được tìm kiếm, ngược lại là có người phát hiện tung tích của Yến Tử Thần Thâu Yến Tam Nương.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cười khẽ hỏi: Yến Tam Nương nghe nói sư thừa Vô Cấu Sư Thái của phái Nga Mi, sau này trốn khỏi sư môn, trộm cũng toàn là những của cải bất nghĩa, chắc sẽ không ra tay với khuôn đồng chứ.

Hắn đối với Yến Tam Nương, nữ tử cao ngạo lạnh lùng này, cũng rất có hứng thú.

Gia Cát Chính Ngã khẽ gật đầu: Ta cũng cho là như vậy.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng Yến Tam Nương bị người khác lợi dụng.

Hơn nữa vụ án khuôn đồng bị trộm đến nay vẫn không có tiến triển, cho nên bây giờ các bộ môn đều đang nỗ lực bắt giữ nàng.

Hơn nữa phái Nga Mi dường như cũng đã phái người đến chuẩn bị thanh lý môn hộ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên.

Phái Nga Mi phái người đến kinh thành, hắn là biết.

Trong đó còn có hai hồng nhan tri kỷ của hắn là Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Từ định vị thần niệm xem ra, còn cần mấy ngày nữa mới có thể đến kinh thành.

Điều Cố Hàn Uyên hứng thú hơn là liệu có thể gặp được hai nữ tử còn lại trong Nga Mi Tứ Tú không, nhất là người đã làm say mê Tây Môn Xuy Tuyết, Tôn Tú Thanh Năng lực thẩm thấu tình báo của Địa Võng rất mạnh.

Nhưng so với hệ thống tình báo của các cơ quan triều đình vốn là rắn độc địa phương thì vẫn còn kém một chút.

Người của Thần Hầu Phủ có thể làm việc tuy không nhiều, nhưng lại có một đội ngũ chuyên điều tra tình báo.

Bằng không cũng không thể nào lập ra một phòng hồ sơ cực lớn được.

Vô Tình lúc thường ngày không có việc gì liền thường xuyên tra duyệt các loại tình báo trong phòng hồ sơ.

Huống chi Gia Cát Chính Ngã thân ở địa vị cao, có thể biết được những tin tức nội bộ càng nhiều hơn.

Nhất là một vài việc nhỏ thoạt nhìn không có liên quan gì.

Bất quá những chuyện nhỏ nhặt này đến chỗ Cố Hàn Uyên liền trở thành manh mối để biết trước tất cả.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên càng lúc càng sâu thẳm.

Kinh thành giống như một thùng thuốc súng, các loại sự kiện lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Sau đó Cố Hàn Uyên cũng đem một phần suy đoán của hắn về vụ án tiền giấy Đại Thông báo cho Gia Cát Chính Ngã.

Đương nhiên vẫn là chín thật một giả, lừa gạt chiếm đa số.

Bất quá dù vậy cũng khiến Gia Cát Chính Ngã phải thán phục.

Dù sao trước đây vụ án tiền giấy Đại Thông vẫn không có đầu mối, tiến triển rất ít.

Đến chỗ Cố Hàn Uyên lại có thể suy xét cẩn thận như vậy, đưa ra không ít kết luận.

Kẻ chủ mưu đứng sau vụ án tiền giấy Đại Thông hiện tại đã để mắt tới Lục Tiểu Phụng, chỉ cần tùy thời chú ý động thái của hắn, tự nhiên có thể lần theo manh mối tìm ra kẻ chủ mưu.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười nói.

Gia Cát Chính Ngã có chút tán thành gật gật đầu.

Hắn vừa khó xử lại vừa chờ mong nói: Đáng tiếc Thần Hầu Phủ chúng ta nhân thủ không đủ, không biết Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười như không cười nói: Gia Cát Thần Hầu muốn mời chào tại hạ sao.

Gia Cát Chính Ngã tự nhiên hy vọng Cố Hàn Uyên có thể gia nhập

Thần Hầu Phủ.

Nhất là sau một phen trao đổi, hắn càng thêm coi trọng trí tuệ và năng lực của Cố Hàn Uyên.

Với tính cách xem đại nghĩa quốc gia là nhiệm vụ của mình, việc Gia Cát Chính Ngã mở lời mời chào cũng không có gì lạ.

Chỉ bất quá so với Ninh Vương, Gia Cát Chính Ngã lại tỏ ra rất không có thành ý.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười nhìn quanh một vòng, thu hết phản ứng của mọi người vào mắt.

Có mong đợi, có kháng cự, cũng có chột dạ.

Nghe được Gia Cát Chính Ngã mở miệng mời chào Cố Hàn Uyên.

Vô Tình, Đinh Đương cùng thiếu nữ xinh đẹp cũng không khỏi căng thẳng thấp thỏm.

Vô Tình cùng Đinh Đương hy vọng Cố Hàn Uyên có thể ở lại.

Thiếu nữ xinh đẹp trong lòng lại rất do dự.

Tuy Gia Cát Chính Ngã làm nàng rất thất vọng, thế nhưng sự tồn tại của Cố Hàn Uyên mới là nguồn cơn thật sự khiến tâm tư vốn đã nguội lạnh của nàng lại dấy lên gợn sóng.

Cố Hàn Uyên cùng Vô Tình và Đinh Đương nhìn nhau một lát, nhẹ cười nói: Không khí ở Thần Hầu Phủ quả thực rất tốt, tại hạ cũng rất thích.

Huống chi còn có Nhai Thừa ở đây, ở lại ngược lại cũng không phải là không thể được.

Chỉ bất quá.

Chỉ bất quá làm sao.

Người hỏi ra câu này lại là Vô Tình.

Hiển nhiên nàng rất mong đợi Cố Hàn Uyên có thể ở lại.

Tiếng nói vừa dứt, nàng mới ý thức được phản ứng của mình có hơi quá khích.

Dưới ánh mắt của mọi người, mặt cười không khỏi nổi lên một vệt đỏ bừng.

Bất quá lần này nàng lại vượt qua sự ngượng ngùng, nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, mong mỏi câu trả lời của hắn.

Gia Cát Chính Ngã có chút ngoài ý muốn.

Dù sao hắn đối với tình huống trước khi mình trở về hoàn toàn không biết gì cả.

Vô Tình tính tình ra sao, hắn là người rõ ràng nhất.

Lúc này thấy dáng vẻ của nàng không khỏi như có điều suy nghĩ.

Trí tuệ của Gia Cát Chính Ngã không thể nghi ngờ.

Khuyết điểm lớn nhất ngoài ngu trung ra chính là đối với thiếu nữ xinh đẹp quan tâm không đủ, phản ứng cũng hơi chậm chạp.

Bất quá lúc này Vô Tình phản ứng kịch liệt như thế, hắn có chậm chạp đến đâu cũng nhìn ra được một hai phần.

Vì vậy Gia Cát Chính Ngã lộ ra nụ cười vui mừng giống hệt Thiết Thủ.

Hắn và Thiết Thủ giống nhau đều mang lòng hổ thẹn với Vô Tình.

Bây giờ thấy nàng dường như có thể bước ra khỏi bóng ma, gặp được người mình thích, tự nhiên sẽ cảm thấy vui mừng.

Tuy là Vô Tình hỏi, nhưng Cố Hàn Uyên lại không nhìn nàng đối diện bao lâu.

Hắn kín đáo liếc nhìn thiếu nữ xinh đẹp, sau khi thấy ánh mắt chột dạ của nàng mới ôn hòa cười nói: Tại hạ bây giờ trên người cũng tập trung rất nhiều ánh mắt.

Nếu thật sự gia nhập Thần Hầu Phủ, tất nhiên sẽ mang đến phiền phức cho đại gia.

Bất quá nếu có gì cần giúp đỡ, cứ việc tìm tại hạ, tại hạ xin sẵn lòng.

Hơn nữa tại hạ còn cần dạy võ công cho Đinh Đương, vì vậy cũng sẽ thường xuyên đến Thần Hầu Phủ làm khách.

Lúc này trái tim thiếu nữ xinh đẹp đang đập thình thịch.

Ánh mắt đầy thâm ý kia của Cố Hàn Uyên làm nàng không khỏi có chút suy nghĩ miên man.

Dường như ngoài những lý do bề nổi kia ra, nhiều hơn vẫn là đang suy nghĩ cho nàng.

Nếu Cố Hàn Uyên thật sự ở lại, sẽ chỉ làm nàng càng thêm khó xử và rối rắm.

Sự thấu hiểu và quan tâm âm thầm này, khiến thiếu nữ xinh đẹp không khỏi rung động trong lòng.

Chương 812

Trước kia, người đóng vai thấu hiểu lòng người vẫn luôn là nàng.

Nhưng lại trước sau không thể nhận được sự đáp lại của Gia Cát Chính Ngã.

Bất luận là trước khi vào phủ hay là lúc này, Cố Hàn Uyên đối với nàng vẫn luôn thân thiện và lặng lẽ quan tâm như vậy.

Trong nhất thời, tâm tư rối rắm vốn sinh ra do Gia Cát Chính Ngã trở về của thiếu nữ xinh đẹp nhất thời tiêu tán hơn phân nửa.

Trong lòng không khỏi hiện lên một ý niệm.

Gia Cát Chính Ngã có đáp lại tình cảm của nàng hay không dường như đã biến thành không còn quan trọng như vậy nữa.

Ý niệm này dọa thiếu nữ xinh đẹp giật nảy mình.

Do dự một chút, nàng nhân lúc sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Cố Hàn Uyên, lặng yên rời đi.

Người của Thần Hầu Phủ không nhận ra thiếu nữ xinh đẹp rời đi, nhưng lại không thể thoát khỏi ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn theo hướng thiếu nữ xinh đẹp rời đi, ánh mắt hơi lóe lên trong nháy mắt.

Gia Cát Chính Ngã tu vi tinh thâm, ngược lại đã nhận ra thiếu nữ xinh đẹp rời đi.

Bất quá hắn không biết sự bất thường của thiếu nữ xinh đẹp ở đâu, vì vậy cũng không để trong lòng.

Gia Cát Chính Ngã suy nghĩ một chút, sau khi cân nhắc hơn thiệt, không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Vì vậy chỉ đành tiếc nuối nói: Cố công tử nói đúng.

Thần Hầu Phủ bây giờ quả thực đối với chuyện này lực bất tòng tâm.

Chỉ hy vọng điều này đừng ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa chúng ta.

Sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên hôm nay cực lớn.

Dưới tình huống không gia nhập bất kỳ thế lực nào còn tốt.

Nếu thật sự gia nhập một phe thế lực nào đó, mang đến thanh thế lớn lao đồng thời cũng sẽ mang đến phiền toái lớn.

Chính vì như vậy, tuy các thế lực khắp nơi đều đang nỗ lực lôi kéo Cố Hàn Uyên, nhưng người thật sự có hành động đến nay cũng chỉ có một mình Ninh Vương mà thôi.

Dù sao với quyền thế và lực lượng hôm nay của Ninh Vương cùng với dã tâm của hắn, mời chào Cố Hàn Uyên lợi nhiều hơn hại.

Trên thực tế, người thật sự có năng lực mời chào Cố Hàn Uyên cũng chỉ có mấy vị Vương gia đang mưu đồ tạo phản.

Các thế lực khác phần lớn là mang theo ý tưởng hợp tác.

Thật sự để Cố Hàn Uyên gia nhập vào bọn họ, bọn họ cũng không dám muốn.

Bằng không vì sao Tiêu Dao Vương có chỗ dựa vững chắc là Nghiêm Tung mà lại chậm chạp không thấy động tĩnh.

Chính là vì trong lòng hắn có lo lắng.

Nghiêm Tung ở thế giới này tuy quyền thế ở Minh quốc không nhỏ, nhưng cũng không phải là quyền khuynh triều chính như trong lịch sử.

Căn bản không gánh nổi hậu quả do việc mời chào Cố Hàn Uyên mang lại.

Trong các cơ quan đặc vụ lớn của triều đình, Thần Hầu Phủ có thế lực yếu nhất quả thực không gánh nổi phiền phức do việc mời chào Cố Hàn Uyên mang tới.

Ngược lại Gia Cát Chính Ngã không có đối với việc Cố Hàn Uyên đáp ứng dạy võ công cho Đinh Đương mà phát biểu cái nhìn nào.

Hắn cũng không phải không biết Đinh Đương muốn học võ công.

Nếu Cố Hàn Uyên đều đã đáp ứng, hắn cũng không tiện nói lời phản đối.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Gia Cát tiên sinh nói đùa rồi.

Nhai Thừa là người của Thần Hầu Phủ, tại hạ tự nhiên là bằng hữu của Thần Hầu Phủ.

Vô Tình vốn đang vì Cố Hàn Uyên từ chối ở lại Thần Hầu Phủ mà cảm thấy thất vọng.

Mím chặt đôi môi anh đào, thần sắc ảm đạm, im lặng không nói.

Nàng có thể hiểu được lo lắng của Cố Hàn Uyên và Gia Cát Chính Ngã.

Nhưng lời từ chối của Cố Hàn Uyên vẫn làm nàng cảm thấy thất vọng.

Nàng không biết tình cảm của mình đối với Cố Hàn Uyên có phải là tình yêu không.

Nhưng nàng biết mình rất để ý đến Cố Hàn Uyên.

Vì vậy từ trong lòng mà nói, nàng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể ở lại.

Tuy vì thiếu nữ xinh đẹp và Đinh Đương, làm nàng rất ghen tuông.

Nhưng vẫn hy vọng Cố Hàn Uyên có thể ở lại.

Vô Tình đang lúc thất vọng, chợt nghe Cố Hàn Uyên nói vậy.

Hơi ngẩn ra, ngượng ngùng gắt giọng: Ngươi nói là ngươi, vì sao lại lôi ta vào.

Vô Tình lời là nói như vậy, nhưng vệt đỏ ửng trên mặt đẹp lại có vẻ không hề có sức thuyết phục.

Hiển nhiên lại là đang đơn thuần cứng miệng.

Kỳ thực Vô Tình có thể cảm nhận được sự để ý của hắn đối với mình trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy trong lòng khó tránh khỏi có thêm một tia ngọt ngào.

Thậm chí ngay cả sự ghen tuông trước đó vì thiếu nữ xinh đẹp và Đinh Đương cũng tiêu tan đi rất nhiều.

Tính tình của Vô Tình vốn là như vậy.

Biết ghen, biết cứng miệng, nhưng gần như rất hiền lành và hiểu chuyện.

Nàng chỉ muốn một người có thể thương nàng, yêu nàng, để ý đến nàng.

Sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên làm nàng rất bất mãn.

Thậm chí còn vì vậy mà làm hại mối quan hệ giữa nàng và thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện rạn nứt.

Nhưng Vô Tình hết lần này đến lần khác lại quyến luyến cái kiểu luôn để ý đến nàng vào thời khắc mấu chốt của Cố Hàn Uyên.

Thế cho nên mỗi lần vừa định cùng Cố Hàn Uyên xa cách một chút, lại bị hắn gắng gượng kéo trở về.

Thân là đại sư PUA, Cố Hàn Uyên trong lòng càng thêm vui mừng.

Đối với bình giấm chua vẫn cần chút thủ đoạn.

Bằng không làm sao có thể thao túng Vô Tình và thiếu nữ xinh đẹp đến với nhau được.

Đối với Vô Tình kéo dài PUA, sớm muộn gì cũng sẽ khiến nàng lựa chọn thỏa hiệp.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn có một chút tâm tư ẩn giấu.

Hắn biết Vô Tình sớm muộn gì cũng sẽ vì vụ án diệt môn của nhà mình mà quyết liệt với Thần Hầu Phủ.

Cố Hàn Uyên hiện tại duy trì hữu nghị với Thần Hầu Phủ.

Đến lúc đó có thể thuận lý thành chương thu nhận nàng cùng thiếu nữ xinh đẹp và các cô gái khác.

Thần Hầu Phủ tan đàn xẻ nghé không thể che chở cho các nàng được.

Mà Cố Hàn Uyên cũng chỉ là muốn cho các nàng một chỗ dựa mà thôi.

Rất hợp lý a.

Gia Cát Chính Ngã cũng không biết những tâm tư đen tối kia của Cố Hàn Uyên.

Lúc này vẫn còn đang vui mừng vì Cố Hàn Uyên và Vô Tình dường như đã tình đầu ý hợp.

Chỉ là Vô Tình vẫn còn tương đối ngượng ngùng không muốn thừa nhận.

Gia Cát Chính Ngã sảng lãng cười nói: Có thể làm bạn với Cố công tử, cũng là vinh hạnh của Thần Hầu Phủ chúng ta.

Lời này của Gia Cát Chính Ngã thực ra là đang kín đáo biểu đạt ý muốn kết minh.

Cố Hàn Uyên đối với điều này không có gì không thể, khẽ cười nói: Lúc rảnh rỗi tự nhiên sẽ đến Thần Hầu Phủ làm khách, không chê tại hạ quấy rầy là tốt rồi.

Rất nhiều chuyện hắn không tiện làm, Thần Hầu Phủ chính là tấm mộc tiện dụng nhất.

Chương 813

Hơn nữa minh hữu không phải là dùng để bán sao.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau đạt thành một liên minh vô hình.

Đinh Đương cũng không có địa vị của Vô Tình.

Vì vậy chỉ có thể lặng lẽ nhìn mấy người đối thoại, không dám chen vào nói.

Thấy Cố Hàn Uyên nghĩ đến Vô Tình thời điểm cũng không quên nàng.

Trong lòng mừng rỡ đồng thời cũng thêm mấy phần không phục.

So với Vô Tình ngượng ngùng cứng miệng, nàng lại chủ động hơn nhiều.

Hắn hiện tại cần làm chính là chờ đợi thời cơ.

Sau đó Cố Hàn Uyên lại cùng đám người tán gẫu một hồi rồi đưa ra lời cáo từ.

Đám người giữ lại không có kết quả.

Vô Tình dưới ánh mắt trêu chọc của mọi người vẫn lựa chọn tiễn Cố Hàn Uyên.

Hai người tới trước cửa.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên thần tình khẽ động, nghiền ngẫm nói: Vừa rồi Nhai Thừa lại cứng miệng.

Ta rất không vui.

Vô Tình nghe vậy ngẩn ra, nàng tự nhiên biết Cố Hàn Uyên nói nàng cứng miệng là chỉ cái gì.

Nhưng tâm tư thiếu nữ ngượng ngùng sao có thể nói thẳng, trong nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Nhưng mà rất nhanh nàng liền không cần phải suy nghĩ vấn đề giải thích nữa.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú kia của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần.

Một khắc sau, bờ môi ấm áp, cảm giác quen thuộc lần nữa truyền đến.

Lần một thì lạ, lần hai thì quen.

Đây đã là lần thứ ba của Vô Tình.

Vì vậy có chút thuần thục đáp lại Cố Hàn Uyên.

Không biết qua bao lâu, Cố Hàn Uyên buông Vô Tình đang có ánh mắt hoảng hốt ra, nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi nàng, trêu đùa: Nhai Thừa sẽ không phải là cố ý muốn ta hôn ngươi, lúc trước mới cố ý cứng miệng chứ.

Vô Tình nghe vậy nhất thời đỏ bừng cả mặt, mắng: Phi.

Ai muốn ngươi hôn ta, là tự ngươi.

Vô Tình mím đôi môi anh đào, nói không nên lời nữa.

Nàng dường như đã không còn chống cự loại trình độ thân cận này của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa nàng gần như là vô thức dùng loại phương thức cứng miệng này để đáp lại.

Nhìn qua thật giống như đang mong đợi Cố Hàn Uyên lần nữa dành cho nàng sự đáp lại vậy.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên chỉ ôn tồn nói: Nếu Nhai Thừa không muốn, vậy ta đi trước đây.

Dứt lời liền thong dong xoay người rời đi.

Vô Tình kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi của Cố Hàn Uyên, trong nhất thời có chút thất vọng mất mát.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời khỏi Thần Hầu Phủ, cố ý đi chậm lại.

Quả nhiên, rất nhanh liền nghe được có người gọi tên hắn: Cố công tử xin dừng bước.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm cười, xoay người lại ôn hòa hỏi: Thiếu nữ xinh đẹp còn có chuyện gì sao.

Bởi vì canh giờ còn sớm, trước cửa Thần Hầu Phủ vẫn còn có chút lạnh lẽo.

Cố Hàn Uyên trên thực tế căn bản không đi được bao xa, chờ chính là thiếu nữ xinh đẹp.

Chỉ thấy trên tay nàng đang cầm một túi giấy, mặt cười ửng đỏ nói: Vốn định chuẩn bị bữa sáng đặc sắc cho Cố công tử, đáng tiếc Cố công tử đi quá vội, thời gian có hạn, không thể làm gì khác hơn là làm chút bánh bao tươi cho Cố công tử nếm thử.

Dứt lời liền đem túi giấy đựng bánh bao tươi đưa cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trước đó chứng kiến thiếu nữ xinh đẹp đi đến nhà bếp, liền đoán được tâm tư của nàng.

Vì vậy đã cố tình khống chế thời cơ cáo từ.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy Cố Hàn Uyên nhận lấy túi giấy, ánh mắt hơi có chút phức tạp mấp máy đôi môi, ôn tồn nói: Cố công tử, ta về trước đây.

Dứt lời liền muốn xoay người quay về Thần Hầu Phủ.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại vào lúc này gọi nàng lại, ý vị thâm trường nói: Thiếu nữ xinh đẹp vừa mới nhìn thấy chuyện giữa ta và Vô Tình rồi chứ.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn trộm tự nhiên không thể thoát khỏi sự phát hiện của Cố Hàn Uyên.

Huống chi Cố Hàn Uyên vốn là cố ý.

Thiếu nữ xinh đẹp vốn đang vì hành động nhìn trộm ma xui quỷ khiến của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên vạch trần, nhất thời trong lòng vô cùng xấu hổ.

Nàng mặt cười đỏ bừng vội vàng giải thích: Ta không phải cố ý muốn xem.

Song khi nàng xoay người lại giải thích, vòng eo bỗng nhiên nóng lên, mặt Cố Hàn Uyên cũng đã gần trong gang tấc.

Nguyên lai thiếu nữ xinh đẹp đã bị Cố Hàn Uyên ôm vào trong lòng.

Mùi hương nam tử dễ ngửi lại quen thuộc kia chui vào khoang mũi, làm nàng trong nhất thời có chút hoảng hốt.

Đúng lúc này bên tai truyền đến thanh âm trêu chọc của Cố Hàn Uyên: Chẳng lẽ thiếu nữ xinh đẹp đang hâm mộ Nhai Thừa.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy mặt cười nhất thời đỏ bừng lên, bàn tay to nóng rực của Cố Hàn Uyên đặt trên eo nàng càng làm thân thể mềm mại của nàng như nhũn ra.

Nàng cấp thiết nói: Cố công tử, mau buông ra, nếu như bị người ta nhìn thấy thì.

So với việc bị Cố Hàn Uyên ôm chiếm tiện nghi, thiếu nữ xinh đẹp lúc này lại lo lắng bị người khác nhìn thấy hơn.

Nhất là lo lắng bị Gia Cát Chính Ngã nhìn thấy.

Có thể thấy những chuyện trước đó đã khiến Cố Hàn Uyên để lại một vị trí trong lòng nàng.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhận ra tâm tư của thiếu nữ xinh đẹp, sau đó trêu ghẹo cười nói: Yên tâm, ta sẽ để ý.

Bất quá nếu thiếu nữ xinh đẹp hâm mộ Nhai Thừa, ta cũng không tiện bên trọng bên khinh không phải sao.

Dứt lời liền cúi xuống.

Thiếu nữ xinh đẹp chỉ cảm thấy bờ môi ấm áp, đôi mắt đẹp nhất thời trừng lớn.

Trong lòng không biết tại sao lại lóe lên một ý niệm cổ quái: Như vậy chẳng phải là còn có mùi vị của Nhai Thừa sao.

Tư duy lan man của thiếu nữ xinh đẹp vẻn vẹn chỉ tồn tại trong nháy mắt như vậy.

Ngay sau đó liền phản ứng kịp Cố Hàn Uyên đã làm gì mình.

Tuy trong ký ức đêm qua có cảnh tượng tương tự.

Nhưng lúc đó nàng đang chịu ảnh hưởng của dược hiệu, thần trí không rõ.

Mà lúc này lại là Cố Hàn Uyên chủ động, hai người hoàn toàn không phải cùng một khái niệm.

Thiếu nữ xinh đẹp trong lòng tràn đầy kinh ngạc và xấu hổ.

Không chỉ cảm thấy có lỗi với Vô Tình, càng cảm thấy có lỗi với Gia Cát Chính Ngã.

Bởi vì nàng phát hiện mình vậy mà không có bao nhiêu chống cự.

Thậm chí dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên, dần dần bắt đầu phối hợp.

Có lẽ thật sự ứng với câu nói kia của Cố Hàn Uyên.

Nàng đang hâm mộ Vô Tình.

Qua một lúc lâu, Cố Hàn Uyên buông thiếu nữ xinh đẹp ra, nghiền ngẫm cười, ác nhân cáo trạng trước nói: Thiếu nữ xinh đẹp ngươi chẳng lẽ không cảm thấy có lỗi với Nhai Thừa sao.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy từ trong hoảng hốt tỉnh lại, bối rối trong nháy mắt.

Vô ý thức cảm giác lời thoại của mình có phải đã bị cướp mất rồi không.

Ngay sau đó liền mang một khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng gắt giọng: Ngươi còn không biết ngại mà nói.

Rõ ràng là ngươi hôn ta, người có lỗi với Nhai Thừa phải là ngươi mới đúng.

Có lẽ là vì bị Cố Hàn Uyên cướp lời thoại.

Trong nhất thời lại quên mất việc phải chỉ trích Cố Hàn Uyên đã cưỡng hôn nàng.

Đương nhiên chưa chắc không có nguyên nhân là lúc này nàng có chút chột dạ.

Cố Hàn Uyên trêu chọc cười nói: Nhưng thiếu nữ xinh đẹp cũng rất phối hợp không phải sao.

Bị Cố Hàn Uyên chọc thủng chỗ chột dạ, thiếu nữ xinh đẹp thẹn quá hóa giận mắng: Phi.

Ai phối hợp với ngươi.

Ngươi chính là một tên hỗn đản vô sỉ.

Sớm biết đã không ra đưa bữa sáng cho ngươi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lại vào lúc này thu lại nụ cười, ánh mắt nhu hòa nói: Cảm ơn ngươi, thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy nhất thời lúm đồng tiền xinh xắn, ánh mắt ngượng ngùng.

Chương 814

Nàng nhất là không chịu nổi dáng vẻ chăm chú dịu dàng này của Cố Hàn Uyên.

Sẽ cho nàng một loại cảm giác mình và Cố Hàn Uyên mới là một đôi tình đầu ý hợp.

Thậm chí nàng thà rằng đối mặt với dáng vẻ vô lại của Cố Hàn Uyên.

Như vậy nàng còn có thể tìm cho mình một cái cớ.

Đều là Cố Hàn Uyên ép nàng, cưỡng bức nàng.

Cố Hàn Uyên vào giờ khắc này tựa như nghe được tiếng lòng của nàng.

Từ trong túi giấy lấy ra chiếc bánh bao tươi do thiếu nữ xinh đẹp làm, cẩn thận nếm thử một miếng.

Có ý riêng trêu nói: Mùi vị của thiếu nữ xinh đẹp quả nhiên mỹ vị đâu.

Một lời ba nghĩa.

Có thể là chỉ mùi vị bánh bao tươi do thiếu nữ xinh đẹp làm, cũng có thể chỉ mùi vị môi của nàng, thậm chí thẳng thắn là mùi vị kết hợp của cả hai.

Thiếu nữ xinh đẹp hiển nhiên nghe hiểu, tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Ngượng ngùng mắng một câu: Không thèm để ý ngươi.

Dứt lời liền xoay người chạy chậm trở về Thần Hầu Phủ, một bộ dáng như đang chạy trối chết.

Sau khi thiếu nữ xinh đẹp vào cửa, bỗng nhiên có chút vô lực dựa lưng vào cánh cửa lớn đã đóng chặt, vuốt ve trái tim đang đập nhanh không biết là vì chạy một mạch hay là vì Cố Hàn Uyên.

Ngẩn người một lúc lâu, không tự chủ đưa tay xoa bờ môi.

Dưới tình huống chính cô ta cũng không phát hiện, khóe miệng không khỏi cong lên một độ cong ngọt ngào.

Mà tất cả những điều này đều rơi vào trong một đôi mắt đẹp nhu mì mà điềm tĩnh ở trong góc.

Một đôi lông mày thanh tú theo đó từ từ nhíu lại.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm nhìn cánh cổng lớn đã đóng chặt của Thần Hầu Phủ, trêu ghẹo khẽ cười một tiếng, đem túi giấy chứa bánh bao tươi ném vào không gian trữ vật.

Tuy đây là do thiếu nữ xinh đẹp dồn tâm ý làm ra.

Nhưng vì thời gian vội vàng, cho nên mùi vị kỳ thực rất bình thường.

Có lẽ chính thiếu nữ xinh đẹp cũng tự biết mình, cho nên khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên cẩn thận thưởng thức mới càng thêm tâm loạn, thế cho nên chỉ có thể chạy trối chết.

Bởi vì tốn không ít thời gian trên người Vô Tình và thiếu nữ xinh đẹp, lúc này trời đã sáng choang.

Người đi đường trên phố cũng dần dần nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên mở ra hiệu quả ám thị của Di Hồn Đại Pháp, tựa như một bóng ma không ai có thể phát giác đang chậm rãi bước đi trên đường lớn.

Đi ngang qua một tiệm dầu Trần Ký, nơi đây đã bị Lục Phiến Môn phong tỏa.

Quần chúng vây xem đang nghị luận về ông chủ tiệm dầu Trần Ký Phì Du Trần bị giết chết trong tiệm đêm qua.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Động tác của Giang A Sinh vẫn rất nhanh.

Giang A Sinh học được Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công vô thanh vô tức giết chết Phì Du Trần, Chuyển Luân Vương nhất định sẽ vì vậy mà cảm nhận được uy hiếp.

Hơn nữa không có Phì Du Trần chủ quản tình báo, muốn tìm được tung tích di thể của Tế Vũ và La Ma sẽ chỉ càng thêm khó khăn.

Cho nên Hắc Thạch hẳn là chẳng mấy chốc sẽ ra tay với Trương Đại Kình, người đang nắm giữ một nửa di thể La Ma.

Cố Hàn Uyên không chuẩn bị trực tiếp cướp nửa di thể La Ma trên tay Trương Đại Kình.

Hắn tính toán đợi Chuyển Luân Vương có được một nửa di thể La Ma rồi mới tiết lộ nửa còn lại đang ở Bắc Thiếu Lâm.

Đến lúc đó chỉ còn thiếu một nửa di thể La Ma là có thể có được La Ma nội công hoàn chỉnh, trở thành nam nhân chân chính, Chuyển Luân Vương tuyệt đối không đỡ được sự mê hoặc, từ đó sẽ liều lĩnh ra tay với Bắc Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên cần làm chẳng qua là làm chim sẻ rình sau lưng.

Thực lực của Hắc Thạch nhất định không thể so sánh với Bắc Thiếu Lâm.

Nhưng Hắc Thạch rất có thể sẽ mượn lực lượng của triều đình để khiến Bắc Thiếu Lâm rơi vào hỗn loạn.

Đến lúc đó bọn họ lại thừa dịp loạn trộm đi di thể La Ma.

Bất quá cho dù là dùng phương thức trộm, cũng sẽ không dễ dàng đi đâu.

Thậm chí Hắc Thạch toàn bộ nhân viên xuất động cũng có khả năng tổn thất nặng nề.

Diệp Trán Thanh mới vừa bắt đầu học võ, sẽ không bị xếp vào danh sách hành động.

Nhưng Lôi Bân nhất định phải tham gia hành động.

Cứ như vậy, Cố Hàn Uyên có lẽ cũng không cần tự mình ra tay với Lôi Bân.

Nghĩ đến đây, hắn quyết định lại đi xem Điền Thanh Đồng, người không bao lâu nữa sẽ trở thành quả phụ.

Cố Hàn Uyên đi một mạch đến quán mì của Điền Thanh Đồng.

Từ ngày đó qua đi, việc buôn bán ở đây ngày càng tốt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Điền Thanh Đồng phủ đầy mồ hôi, trông càng thêm xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên đang muốn lên tiếng gọi nàng, bỗng nhiên thần sắc hơi động, ngưng thần nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy ở đó một chiếc xe ngựa đang mất kiểm soát lao tới.

Người điều khiển xe ngựa là một nam tử thân hình gầy gò, đầu đội nón lá màu đen, trên vai còn cắm một mũi tên gãy, máu tươi không ngừng chảy ra.

Đồng thời phía sau xe ngựa còn có hơn mười tên hắc y nhân đang ra sức đuổi theo, hiển nhiên đang đuổi giết người trên xe ngựa.

Cố Hàn Uyên thấy thế có chút ngoài ý muốn.

Ở kinh thành ban ngày ban mặt, lại có người dám trắng trợn không kiêng nể tiến hành truy sát như vậy.

Bất quá nghĩ lại ngược lại cũng bình thường.

Gần đây xảy ra quá nhiều vụ án, nhân thủ các bộ môn đều có điểm không đủ, ngay cả Bổ Khoái tuần tra trên đường cũng thiếu rất nhiều.

Trong khoảng thời gian ngắn quả thực không ai có thể ngăn cản.

Hơn nữa xem phương hướng của bọn họ, hiển nhiên là chuẩn bị ra khỏi thành.

Một khi ra khỏi thành, thì càng không ai có thể quản được.

Nam tử lái xe kia thấy khó có thể thoát khỏi sự truy sát của đám hắc y nhân phía sau, ánh mắt hung ác, điều khiển xe ngựa lao về phía các quầy hàng ven đường, cố gắng tạo ra hỗn loạn lớn hơn, kéo dài sự truy sát của đám hắc y nhân.

Trong một hồi hỗn loạn, quả thực đã trì hoãn được sự truy sát của đám người áo đen.

Nam tử lái xe thấy phương pháp này hữu hiệu, nhất thời lao về phía quầy hàng náo nhiệt nhất.

Lúc này bên cạnh quầy hàng náo nhiệt nhất chính là quán mì của Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng vốn cũng biết võ công, nhưng nàng đã thoái ẩn giang hồ mấy năm, thân thủ hầu như đã thoái hóa hết.

Lúc này trong lúc cấp bách lại không kịp phản ứng.

Điền Thanh Đồng ánh mắt hoảng sợ nhìn chiếc xe ngựa lao tới, trong đầu lóe lên dáng vẻ của Lôi Bân và con gái.

Cuối cùng không biết sao lại nghĩ đến khuôn mặt của Cố Hàn Uyên.

Không khỏi nỉ non một tiếng: Cố công tử.

Lời còn chưa dứt, nàng cảm giác chiếc xe ngựa lao tới ngày càng xa, mà chính nàng cũng dường như rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bên tai vang lên một giọng nói trêu đùa quen thuộc: Phu nhân đây là nhớ ta sao.

Điền Thanh Đồng cũng không biết tại sao mình lại nhớ tới Cố Hàn Uyên vào khoảnh khắc bị xe ngựa đâm vào.

Rõ ràng đối với nàng mà nói, trượng phu và con gái quan trọng hơn.

Cố Hàn Uyên chẳng qua là một nam tử quen biết chưa đến mấy ngày.

Nhưng nàng lại không thể không thừa nhận, Cố Hàn Uyên đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng.

Chương 815

Thế cho nên mấy đêm nay Lôi Bân rời đi, nàng sau khi chăm sóc con gái ngủ, chính mình lại luôn trằn trọc khó ngủ.

Vừa xấu hổ vì đã có chồng, có con gái, vẫn còn nghĩ đến nam nhân khác.

Lại trước sau không buông xuống được sự để ý đối với Cố Hàn Uyên.

Chỉ có thể lấy việc hy vọng có thể lại tận tâm nấu cho Cố Hàn Uyên một bát mì để báo đáp, một cách nói có phần gượng gạo, làm cái cớ để thuyết phục chính mình.

Chỉ là Điền Thanh Đồng không ngờ mình đã vì an toàn mà thoái ẩn giang hồ, lại nhanh như vậy liền gặp phải nguy cơ sinh tử.

Lực va chạm của một chiếc xe ngựa chạy nhanh như vậy lớn đến mức nào.

Dưới tình huống không phòng bị, cho dù là cao thủ Tiên Thiên bị đâm cũng sẽ bị thương.

Huống chi võ công sớm đã thoái hóa gần hết, Điền Thanh Đồng đã giống như một cô gái yếu đuối bình thường.

Nàng nếu bị chiếc xe ngựa này đâm một cái, không chết cũng phải trọng thương.

Nghĩ đến trong nhà còn có một đứa con gái đang gào khóc đòi ăn, trong lòng Điền Thanh Đồng tràn đầy tuyệt vọng, còn có oán giận đối với Lôi Bân.

Nếu Lôi Bân ở đây, liền có thể bảo vệ được nàng.

Nhưng Lôi Bân không thể bảo vệ được nàng, mà nàng lại được Cố Hàn Uyên, người mà nàng thường nhớ tới mấy ngày nay, cứu giúp.

Ngữ khí của Cố Hàn Uyên tuy trêu đùa, nhưng ánh mắt lại toàn là quan tâm và lo lắng.

Bởi vì đưa lưng về phía mặt trời, ánh nắng chiếu vào người Cố Hàn Uyên, làm cho khuôn mặt anh tuấn kia của hắn trở nên vô cùng chói mắt.

Điền Thanh Đồng trong nhất thời lại có chút thất thần, dường như còn có thể nghe được tiếng tim đập cuồng loạn của chính mình.

Thấy Điền Thanh Đồng kinh ngạc nhìn mình.

Cố Hàn Uyên nhất thời thu lại vẻ trêu đùa, lo lắng hỏi: Phu nhân không sao chứ.

Điền Thanh Đồng lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn ánh mắt quan tâm kia của Cố Hàn Uyên, mặt cười nhất thời đỏ lên.

Sóng mắt lưu chuyển, ngượng ngùng dịu dàng nói: Ta không sao.

Nàng tuy đã hồi thần lại, nhưng lại không đẩy vòng tay của Cố Hàn Uyên ra.

Cánh tay ấm áp mà có lực kia làm nàng có chút quyến luyến, khó có thể sinh ra tâm tư kháng cự.

Cố Hàn Uyên thấy thế đương nhiên sẽ không không hiểu phong tình mà buông Điền Thanh Đồng ra, ngược lại ôm càng chặt hơn một chút.

May mà ta đến kịp.

Cố Hàn Uyên thở phào nhẹ nhõm, một bộ dáng vẫn còn sợ hãi.

Điền Thanh Đồng cảm nhận được bàn tay to lớn đang nắm chặt trên eo mình, khiến mình và Cố Hàn Uyên dán chặt hơn, đồng thời dường như cũng cảm nhận được sự lo lắng của đối phương.

Vì vậy mặc dù bị ép tới trước ngực có chút khó thở, nhưng cũng không thể đẩy hắn ra.

Điền Thanh Đồng đôi mắt đẹp hơi rũ xuống, e thẹn sợ hãi nói: Đa tạ Cố công tử vừa rồi đã cứu ta.

Đây đã là lần thứ hai Cố Hàn Uyên cứu nàng.

Lần đầu tiên là cứu nàng khi đối mặt với sự trêu ghẹo của Tiêu Dao Vương.

Lần này lại trực tiếp cứu mạng nàng.

Dù là nữ tử sắt đá đến đâu cũng sẽ dao động.

Huống chi Điền Thanh Đồng vốn đã rất để ý đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Chỉ cần phu nhân không sao là tốt rồi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, đối với màn kịch tự biên tự diễn anh hùng cứu mỹ nhân này rất hài lòng.

Nam tử lái xe trốn chạy kia tuy có ý định mượn hỗn loạn để trốn thoát, nhưng hắn đã có ý thức cố gắng không làm tổn thương đến tính mạng người khác.

Hiển nhiên hắn là một người có điểm mấu chốt, có nguyên tắc.

Là Cố Hàn Uyên ra tay, dùng Di Hồn Đại Pháp che mắt tầm nhìn của hắn, mới khiến xe ngựa lao về phía Điền Thanh Đồng.

Tỉnh hồn lại, Điền Thanh Đồng cũng phản ứng kịp mình vẫn còn đang ở trên đường lớn.

Tuy lúc này cảnh tượng hỗn loạn tưng bừng, nhưng nàng lo lắng bị người khác chú ý tới mình đang cùng Cố Hàn Uyên ôm ấp.

Vì vậy nàng mang theo chút ý cầu xin nói: Cố công tử, ngươi buông ta ra trước được không.

Dáng vẻ nhu mì yếu đuối kia có chút làm người ta thương tiếc.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, vẫn chưa trực tiếp buông Điền Thanh Đồng ra, ngược lại trêu chọc nói: Phu nhân không định biểu đạt một chút lòng biết ơn sao.

Điền Thanh Đồng có chút nóng nảy, vô thức dùng cái cớ mà trước đây nàng dùng để thuyết phục mình tại sao lại để ý đến Cố Hàn Uyên mà nói: Vậy ta lại mời Cố công tử ngươi ăn một bát mì được không.

Thanh âm của nàng càng nói càng yếu.

Cố Hàn Uyên cứu nàng, nàng lại chỉ dùng một bát mì để trả ơn cứu mạng, có vẻ rất không có thành ý.

Điền Thanh Đồng vì thế cảm thấy rất không có ý tứ.

Nhưng lại không biết nên trả giá cái gì mới tương đối thích hợp.

Nàng có thể cảm nhận được ý niệm của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Thậm chí dán sát gần như vậy, sự nóng rực càng thêm rõ ràng làm mặt cười của nàng càng ngày càng đỏ, trong lòng càng ngày càng hoảng sợ.

Nàng có chồng, có con gái, mặc dù lòng có dao động, cũng không nói ra được lời lấy thân báo đáp.

Giữa lúc Điền Thanh Đồng do dự, hoảng loạn, lại ngoài ý muốn nghe được Cố Hàn Uyên vậy mà đồng ý.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia nghiền ngẫm, khẽ cười một tiếng nói: Đương nhiên có thể.

Ta cũng rất mong chờ mùi vị phía dưới của phu nhân.

Điền Thanh Đồng hiển nhiên vẫn nghe không hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Cho rằng Cố Hàn Uyên bằng lòng dùng một bát mì để trả ơn cứu mạng, điều này khiến tâm tình của nàng khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Vừa may mắn vì Cố Hàn Uyên không đưa ra yêu cầu khiến nàng khó xử hơn, lại thất vọng vì Cố Hàn Uyên đáp ứng quá đơn giản.

Nhất là cảm nhận được sự nóng rực vẫn còn đang đâm vào mình, làm nàng càng thêm cảm thấy cổ quái, trong nhất thời không hiểu được tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên đã nói rõ những gì hắn muốn, chỉ là Điền Thanh Đồng nghe không hiểu mà thôi.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý Điền Thanh Đồng có nghe hiểu hay không, đợi thời cơ đến, hắn sẽ lấy.

Hắn trầm giọng nói: Bất quá ta phải đi đòi lại công đạo cho phu nhân trước đã.

Điền Thanh Đồng nghe vậy giật mình, do dự nói: Cái này. ta kỳ thực không có chuyện gì.

Không cần làm phiền Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, ẩn chứa tức giận nói: Không được.

Kẻ đó suýt nữa đã làm tổn thương phu nhân, ta không thể nuốt trôi cục tức này.

Dáng vẻ cực kỳ tức giận của Cố Hàn Uyên vì nàng suýt bị thương thậm chí mất mạng, khiến trong lòng Điền Thanh Đồng càng thêm phức tạp.

Thậm chí vì không thể đáp lại tâm ý của Cố Hàn Uyên, khiến nàng trong lòng tràn đầy hổ thẹn.

Thanh âm của Điền Thanh Đồng càng thêm nhu uyển nói: Vậy ngươi phải cẩn thận một chút.

Ta chờ ngươi trở lại, xuống mì cho ngươi ăn.

Nàng không phát hiện mình lúc này lại gần như dùng giọng điệu của một người vợ dặn dò chồng.

Kỳ thực cũng là do Điền Thanh Đồng không có một khái niệm rõ ràng về võ công của Cố Hàn Uyên.

Nếu Cố Hàn Uyên thật sự muốn đòi lại công đạo cho nàng, tại chỗ là có thể ngăn lại chiếc xe ngựa kia, thậm chí thuận tay lấy xuống đầu của nam tử lái xe.

Chỉ là Cố Hàn Uyên có chút để ý đến nam tử kia, cho nên mới cố ý thả đi qua.

Cố Hàn Uyên nghe được lời dặn dò ôn tồn của Điền Thanh Đồng, nhẹ cười nói: Phu nhân yên tâm.

Dứt lời mới thả Điền Thanh Đồng ra, hướng về phía xe ngựa rời đi mà đuổi theo.

Điền Thanh Đồng kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi của Cố Hàn Uyên, trầm mặc một lúc lâu.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy trước ngực một mảng mát lạnh, cúi đầu nhìn lại chỉ thấy một mảng vải trên quần áo có màu sắc đậm hơn rất nhiều.

Điền Thanh Đồng kinh hô một tiếng, mặt cười đỏ bừng che lấy quần áo trước ngực.

Nguyên lai vì lúc trước Cố Hàn Uyên ôm quá chặt, làm hại sữa của con gái nàng thấm ướt quần áo.

Điền Thanh Đồng ngượng ngùng thấp giọng lẩm bẩm: Cũng không biết có bị Cố công tử phát hiện không, xấu hổ chết người.

Sau khi rời khỏi Điền Thanh Đồng mặt liệt, Cố Hàn Uyên nhanh chóng đuổi kịp chiếc xe ngựa phía trước.

Xe ngựa xông ngang rẽ dọc trên đường phố với tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn không thể thoát khỏi cảm giác của Cố Hàn Uyên với ngũ giác nhạy bén.

Vì vậy, hắn mơ hồ nghe được giọng nói áy náy của một nữ tử từ bên trong xe ngựa.

Tướng công, đều là ta không tốt.

Nếu không phải ta nhất quyết muốn đi thăm An An, chúng ta cũng sẽ không bị Đồng Chu Hội theo dõi.

Nam tử đang đánh xe bất đắc dĩ nói: Bây giờ nói những lời này cũng vô dụng.

Chương 816

Vẫn là mau chóng trốn khỏi kinh thành thì quan trọng hơn.

An An, Đồng Chu Hội.

Hai từ khóa này vừa lộ ra, Cố Hàn Uyên lập tức đoán được thân phận của hai người trên xe ngựa.

Chính là vợ chồng Trần Mạc Thiện.

Người đánh xe là Trần Mạc Thiện, còn người ngồi trong xe ngựa là thê tử của hắn, Tô Nguyên Chỉ.

An An mà Tô Nguyên Chỉ nhắc tới chính là ái nữ duy nhất của họ, Trần An An.

Cố Hàn Uyên thoáng chốc hiểu ra, tình tiết lại xuất hiện biến hóa.

Trần Mạc Thiện vốn là gián điệp của Tây Hán cài vào bên trong Đồng Chu Hội.

Đồng thời, hắn đã thuận lợi lấy được danh sách các thành viên chủ chốt của Đồng Chu Hội.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị nộp danh sách này lên trên thì bị Đồng Chu Hội phát hiện và triển khai truy sát.

Vốn dĩ mấy ngày trước, vợ chồng Trần Mạc Thiện đã trốn thoát khỏi kinh thành, còn cố ý ngụy tạo hiện trường giả là ra ngoài hái thuốc rồi rơi xuống vực để mê hoặc các thế lực.

Nhưng đêm qua, Ninh Vương đã mượn Đồng Chu Hội để cầm chân Gia Cát Chính Ngã, tập kích Thiên Hòa Y Quán.

Tuy cuối cùng quả thật đã bị Gia Cát Chính Ngã ngăn cản, nhưng cũng gây ra hiệu quả đả thảo kinh xà.

Trần Mạc Thiện vốn định đem cuộn giấy có ghi danh sách Đồng Chu Hội giao cho đồ đệ của mình là Chu Nhất Phẩm.

Hơn nữa, hắn cũng thực sự lo lắng cho an nguy của Trần An An.

Vì vậy, hắn quyết định mạo hiểm quay lại Thiên Hòa Y Quán.

Mà Tô Nguyên Chỉ cũng vì lo lắng cho ái nữ duy nhất Trần An An nên nhất quyết đòi đi cùng.

Trần Mạc Thiện không lay chuyển được nàng, đành phải đồng ý.

Trần Mạc Thiện võ công không kém, khinh công lại rất cao.

Bằng không trước đây cũng không thể thoát khỏi vòng vây của Đồng Chu Hội.

Nếu chỉ có một mình hắn, tự nhiên là tiến lui tự do.

Nhưng mang theo Tô Nguyên Chỉ thì khó tránh khỏi bị liên lụy.

Tô Nguyên Chỉ cũng biết chút võ công, nhưng trình độ quá thấp, khinh công cũng kém, càng không có được môn võ công liễm tức ẩn mình như của Trần Mạc Thiện.

Điều này dẫn tới việc khi nàng đi thăm Trần An An đã bị thám tử của Đồng Chu Hội ẩn nấp gần đó phát hiện.

Sau đó, Trần Mạc Thiện đem cuộn giấy ghi danh sách Đồng Chu Hội giao cho Chu Nhất Phẩm, rồi mang theo Tô Nguyên Chỉ rời đi thì bị sát thủ của Đồng Chu Hội tập kích.

Trần Mạc Thiện vì che chở cho Tô Nguyên Chỉ mà bị trúng một mũi tên.

Nếu không phải hắn đánh xe ngựa gây ra hỗn loạn, thực sự đã trì hoãn bước chân của đám sát thủ Đồng Chu Hội, e rằng lúc này bọn họ đã bị bắt.

Với khinh công của Cố Hàn Uyên, việc truy đuổi một chiếc xe ngựa là chuyện quá dễ dàng.

Hắn gần như thong dong tựa đi dạo trong sân nhà, nhưng không hề bị bỏ lại dù chỉ một ly.

Bất luận là Trần Mạc Thiện đang đánh xe hay đám sát thủ của Đồng Chu Hội, đều không thể nhận ra sự tồn tại của hắn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, đi theo vợ chồng Trần Mạc Thiện và đám sát thủ Đồng Chu Hội một đường ra khỏi kinh thành.

Sau khi ra khỏi thành, Trần Mạc Thiện nghi ngờ lẩm bẩm: Tại sao thủ vệ cổng thành lại không ngăn cản chúng ta.

Hơn nữa cũng không ngăn đám sát thủ Đồng Chu Hội vừa nhìn đã biết có vấn đề kia.

Sự nghi hoặc của Trần Mạc Thiện rất bình thường.

Khi bọn họ đi qua cổng thành, những thủ vệ đó dường như bị ngây dại, cứ thế làm như không thấy.

Điều này tự nhiên là do Cố Hàn Uyên ra tay giúp đỡ.

Phía sau Đồng Chu Hội là Ninh Vương.

Với quyền thế của Ninh Vương, việc xúi giục thủ vệ đóng cổng thành, nhốt vợ chồng Trần Mạc Thiện trong thành không phải là chuyện khó.

Sau này nếu có bị truy cứu cũng có thể thoái thác là để tránh cho sát thủ Đồng Chu Hội chạy thoát.

Đám sát thủ Đồng Chu Hội dám truy sát vợ chồng Trần Mạc Thiện ngay trước mặt mọi người hiển nhiên là một đám con rơi.

Chỉ cần có thể lấy được danh sách Đồng Chu Hội từ tay Trần Mạc Thiện, hy sinh những sát thủ này hoàn toàn xứng đáng.

Vì vậy, khi biết kẻ truy sát Trần Mạc Thiện chính là sát thủ Đồng Chu Hội, Cố Hàn Uyên đã đi trước một bước đến cổng thành, dùng Di Hồn Đại Pháp với những thủ vệ đang chuẩn bị đóng cổng, đảm bảo vợ chồng Trần Mạc Thiện có thể thuận lợi thoát khỏi kinh thành.

Dù sao có rất nhiều chuyện, trước mắt bao người, dù là Cố Hàn Uyên cũng không tiện ra tay.

Bất luận Trần Mạc Thiện nghi hoặc ra sao, lúc này điều quan trọng hơn vẫn là thoát khỏi đám sát thủ truy đuổi phía sau.

Lúc này, bọn họ đã chạy đến vùng ngoại ô hoang vắng cách kinh thành một khoảng.

Trần Mạc Thiện đang suy nghĩ kế thoát thân, bỗng nhiên sắc mặt kịch biến.

Trục xe ngựa lại đột nhiên gãy nứt.

Ngay sau đó, chiếc xe ngựa đang lao nhanh bỗng vỡ tan thành từng mảnh, hất văng Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ ngã sõng soài.

Vốn dĩ với khinh công của Trần Mạc Thiện, hắn hoàn toàn có thể kịp thời nhảy ra.

Nhưng vì bảo vệ Tô Nguyên Chỉ, hắn ngược lại khiến bản thân bị thương nặng hơn vài phần, chỗ mũi tên gãy cắm trên vai máu chảy càng nhiều, chiếc nón rộng vành cũng không biết bay đi đâu mất.

Trần Mạc Thiện khuôn mặt gầy gò, để hai chòm râu ngắn, trông có chút hèn mọn, chỉ là lúc này sắc mặt hắn trắng bệch trông lại càng thêm thảm hại.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy hứng thú thu lại ngón tay vừa bắn ra kiếm khí, ẩn sâu công và danh.

Ánh mắt hắn nhanh chóng dời khỏi người Trần Mạc Thiện, rơi vào trên người Tô Nguyên Chỉ.

Tô Nguyên Chỉ lúc này đầu bù tóc rối, mặt mày lấm lem, trông có chút chật vật, nhưng vẫn khó che được vẻ diễm lệ.

Nàng trạc ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, khuôn mặt tròn trịa, làn da trắng nõn, dáng người đầy đặn, là một vị mỹ phụ nhân phong vận còn vương.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên vốn không mấy để ý đến nàng nhất thời nảy sinh vài phần tâm tư, ánh mắt cũng càng thêm sâu thẳm.

Tô Nguyên Chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, nghi ngờ hỏi: Sao xe ngựa đột nhiên lại vỡ ra vậy.

Trần Mạc Thiện cười khổ nói: Ta cũng không biết.

Nhưng e rằng hôm nay chúng ta phải bỏ mạng ở nơi này rồi.

Trần Mạc Thiện tuy khinh công rất giỏi, nhưng võ công đối địch lại rất bình thường, huống chi hắn còn bị thương không nhẹ.

Dứt lời, đám sát thủ Đồng Chu Hội truy đuổi phía sau đã đuổi kịp.

Tên sát thủ cầm đầu đắc ý cười nói: Trần Mạc Thiện, xem ra ngươi cũng có chút tự biết mình.

Nếu thức thời thì giao danh sách ra đây, chúng ta có thể cho các ngươi chết một cách thống khoái một chút.

Trần Mạc Thiện trầm giọng quát: Nằm mơ.

Hắn đã giao danh sách cho Chu Nhất Phẩm, đồng thời sau khi Chu Nhất Phẩm xem xong, danh sách sẽ bị hủy đi.

Điều này tự nhiên không thể nói cho đám sát thủ Đồng Chu Hội.

Thay vì trước khi chết liên lụy đến Chu Nhất Phẩm và Trần An An, chi bằng ngậm miệng không nói.

Thủ lĩnh sát thủ thấy Trần Mạc Thiện không chịu hợp tác, nhất thời có chút tức giận.

Hắn liếc nhìn Tô Nguyên Chỉ, uy hiếp nói: Trần Mạc Thiện.

Chúng ta biết ngươi không sợ chết, nhưng vị phu nhân da trắng thịt mềm của ngươi chưa chắc đã chịu nổi sự chăm sóc của huynh đệ chúng ta đâu.

Ý nghĩa của từ chăm sóc ở đây đã quá rõ ràng.

Không sợ chết, không có nghĩa là nguyện ý chịu nhục.

Mà những tên sát thủ kia nghe vậy cũng rất phối hợp mà cười lớn một cách đắc ý, trong miệng còn thỉnh thoảng nói ra những lời dâm ô bẩn thỉu.

Trần Mạc Thiện nghe vậy sắc mặt nhất thời khó coi, Tô Nguyên Chỉ càng là hoảng sợ vô cùng.

Ngay lúc này, một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng truyền đến: Trần Mạc Thiện, ngươi đem danh sách giao cho ta, chúng ta bên Tây Hán sẽ bảo đảm ngươi vô sự.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện.

Nữ tử khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dung mạo tú lệ vô cùng, quả thật như minh châu tỏa sáng, như mỹ ngọc óng ánh, giữa hàng lông mày toát ra một cỗ khí chất trong trẻo lạnh lùng.

Đương nhiên, đặc biệt nhất vẫn phải kể đến mái tóc dài màu đỏ rực của đối phương.

Chương 817

Thế giới này vì dung hợp rất nhiều thế giới nên người có hình thù kỳ lạ đủ loại đều có.

Nhưng nữ tử tóc đỏ vẫn là hiếm thấy.

Hơn nữa, đối phương tự giới thiệu là người của Tây Hán.

Hiển nhiên chính là nữ nhân vật chính của Y Quán Tiếu Truyện, Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh thân là nữ nhân vật chính, xinh đẹp là chuyện đương nhiên.

Càng khiến người ta chú ý chính là dáng người vô cùng đầy đặn hùng vĩ của nàng.

Y phục được thiết kế táo bạo với cổ áo trễ, vùng tuyết trắng sữa làm người ta lóa mắt.

Trong lúc đi lại còn có thể thoáng thấy đôi chân ngọc thon dài lúc ẩn lúc hiện.

Liễu Nhược Hinh thân là đặc vụ của Tây Hán, rất giỏi lợi dụng ưu thế của bản thân.

Mỹ sắc tự nhiên cũng là một loại thủ đoạn.

Cố Hàn Uyên thầm có chút hứng thú mà nhìn Liễu Nhược Hinh.

Không biết nàng dựa vào đâu mà dám đơn độc đối mặt với hơn mười tên sát thủ Đồng Chu Hội này.

Trần Mạc Thiện nghe Liễu Nhược Hinh là người của Tây Hán thì vô cùng vui mừng.

Nhưng khi thấy chỉ có một mình nàng là một cô gái, lại vô cùng thất vọng.

Chẳng lẽ Liễu Nhược Hinh trẻ tuổi như vậy đã là cao thủ Tông Sư sao.

Thất vọng, Trần Mạc Thiện qua loa nói: Nếu ngươi có thể đánh bại những sát thủ này, danh sách đương nhiên có thể đưa cho ngươi.

Hắn nói thì nói vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn quanh bốn phía, hiển nhiên là đang tính tìm cơ hội trốn thoát.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy mỉm cười, tự tin nói: Vậy cứ quyết định như thế.

Những sát thủ này cứ giao cho ta.

Thủ lĩnh sát thủ của Đồng Chu Hội thấy Liễu Nhược Hinh không coi bọn họ ra gì như thế, nhất thời tức giận, trầm giọng quát: Nói khoác mà không biết ngượng.

Giết ả.

Hắn căn bản không hề nghĩ đến việc tha mạng cho Liễu Nhược Hinh.

Tây Hán dù là đối với Đồng Chu Hội hay Ninh Vương đều là địch nhân.

Có thể giết một người hay một người.

Hơn nữa bọn họ đều là sát thủ chuyên nghiệp, làm sao bị sắc đẹp mê hoặc.

Kể cả những lời nói với Trần Mạc Thiện trước đó cũng chỉ là uy hiếp mà thôi.

Vì vậy, mặc dù Liễu Nhược Hinh còn đẹp hơn cả Tô Nguyên Chỉ, bọn họ vẫn không hề động lòng mà chuẩn bị giết nàng ngay tại chỗ.

Dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh, hơn mười tên sát thủ cùng tấn công về phía Liễu Nhược Hinh.

Mà Cố Hàn Uyên rất nhanh đã thấy được chỗ dựa của Liễu Nhược Hinh khi dám một mình đối mặt với hơn mười tên sát thủ.

Chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, trường đao trong tay tên sát thủ xông lên đầu tiên nhất thời gãy đôi, tiếp đó yết hầu xuất hiện một vệt máu, chết ngay tại chỗ.

Thủ lĩnh sát thủ thấy vậy kinh hãi hô: Thần Binh.

Liễu Nhược Hinh đắc ý cười nói: Cũng có chút kiến thức.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Liễu Nhược Hinh trên thân kiếm được khảm những miếng vảy tương tự long lân, lấp lánh hàn quang.

Chính là Thần Binh Long Lân Quyết mà đốc chủ Tây Hán Uông Trực ban cho nghĩa nữ Liễu Nhược Hinh.

Long Lân Quyết nghe đồn là tác phẩm tâm huyết của đại sư đúc kiếm thời Xuân Thu là Âu Dã Tử, được rèn từ tinh kim khảm lân của rồng thượng cổ, vừa có thể làm roi, vừa có thể làm kiếm, quả thật là tuyệt thế hung khí.

Lưu truyền đến nay thuộc sở hữu của Vương gia phái Không Động, cho đến hai mươi năm trước sau vụ thảm án diệt môn của Vương gia thì không rõ tung tích.

Chỉ là không biết tại sao lại bị Uông Trực lấy được, đồng thời giao cho Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên ngược lại vì biết được tình tiết nên có chút hiểu biết về bí ẩn này.

Liễu Nhược Hinh nguyên danh là Vương Như Tâm, chính là người sống sót duy nhất của Vương gia bị diệt môn hai mươi năm trước.

Mà năm đó chính là Uông Trực dẫn dắt Tây Hán diệt môn Vương gia, nhưng lại cố tình để lại một mạng cho Liễu Nhược Hinh, còn nhận nàng làm nghĩa nữ.

Mặc dù không biết Uông Trực rốt cuộc là xuất phát từ tâm tư gì, nhưng hắn đem Long Lân Quyết giao cho Liễu Nhược Hinh ngược lại cũng coi như vật quy nguyên chủ.

Hơn nữa, Liễu Nhược Hinh thân là nữ nhân vật chính, thiên tư cũng bất phàm, tuổi còn trẻ đã có tu vi Tiên Thiên trung kỳ, lại có Thần Binh trong tay, thảo nào không sợ đám sát thủ Đồng Chu Hội.

Thần Binh đối với thân thể phàm tục có uy hiếp cực lớn.

Trước đây khi Cố Hàn Uyên mới xuất giang hồ cũng từng dựa vào Thần Binh Anh Hùng Kiếm mà uy phong một thời.

Chỉ là sau này tu vi của Cố Hàn Uyên tăng vọt, Anh Hùng Kiếm rất nhanh đã không theo kịp bước chân của hắn.

Nhưng lúc này Liễu Nhược Hinh dựa vào Long Lân Quyết, ngược lại đang đè ép đám sát thủ Đồng Chu Hội mà đánh.

Sát thủ Đồng Chu Hội căn bản không dám cứng đối cứng với Liễu Nhược Hinh, bằng không tất nhiên sẽ có kết cục đao gãy người vong.

Trần Mạc Thiện thấy Liễu Nhược Hinh lợi hại như vậy, nhất thời yên tâm, cũng dập tắt ý định trốn chạy.

Ngay lúc này, Trần Mạc Thiện bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương làm say lòng người, nhất thời biến sắc, kinh hô: Liễu cô nương, nín thở.

Nhưng hắn vẫn gọi chậm một bước.

Liễu Nhược Hinh chỉ cảm thấy Long Lân Quyết trong tay bỗng nhiên trở nên nặng ngàn cân, loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Mà nàng cũng tứ chi vô lực, mềm nhũn ngã trên mặt đất, sắc mặt khó coi hỏi: Đây là chuyện gì.

Trần Mạc Thiện thở dài một tiếng nói: Đệ nhất sát thủ Đồng Chu Hội, Lịch Sử Lưu Hương.

Nếu đã đến, vì sao không hiện thân.

Dứt lời, trong không khí bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng sáo.

Ngay sau đó, một bóng người mặc tử bào, mặt che khăn lụa, thổi một cây sáo trúc từ trên trời giáng xuống.

Người đến kẻ mắt, khí chất yêu mị, lại khiến người ta nhất thời không phân biệt được là nam hay nữ.

Trần Mạc Thiện trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: Võ công của ngươi cao như vậy, tại sao còn phải dùng độc.

Lịch Sử Lưu Hương nhìn chằm chằm Trần Mạc Thiện đang ngã trên đất, u u nói: Ta vốn chuyên dùng độc giết người.

Huống chi Liễu cô nương trong tay có Thần Binh, nếu không cẩn thận bị nàng làm tổn thương da thịt ta thì phải làm sao.

Lịch Sử Lưu Hương mở miệng, hóa ra là giọng nam hùng hậu, thế nhưng lại là ngữ khí mềm mại uyển chuyển, không khỏi khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Chỉ thấy hắn gỡ khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt có chút tuấn tú, thế mà lại để một bộ râu được tỉa tót chỉnh tề, trông chẳng ra thể thống gì.

Tóm lại, chính là chói mắt.

Lịch Sử Lưu Hương ai oán nói: Mạc Thiện, đã lâu không gặp, ngươi có nhớ ta không.

Cái ngữ khí ai oán đó quả thực giống như đang đối mặt với một gã đàn ông phụ bạc vậy.

Đôi mắt đẹp của Tô Nguyên Chỉ trừng lớn, khó tin hỏi: Tướng công, đây là chuyện gì.

Trần Mạc Thiện sắc mặt khó coi, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Lịch Sử Lưu Hương lúc này lại đối với Tô Nguyên Chỉ lạnh lùng nói: Mạc Thiện, ngươi chính là vì ả đàn bà luống tuổi có chồng này mới rời xa ta sao.

Dừng một chút.

Hắn đối với Trần Mạc Thiện u u nói: Uổng công nhân gia cùng ngươi trước hoa dưới trăng, tình ý triền miên.

Sao nào.

Ngươi dám làm, lại không dám nhận sao.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy chỉ cảm thấy một trận choáng váng, tựa như trời đất quay cuồng.

Nàng khó tin nói: Trần Mạc Thiện.

Ngươi vậy mà lại cùng một kẻ ái nam ái nữ như thế này.

Nói đến một nửa, nàng liền không nói được nữa.

Tô Nguyên Chỉ nhìn về phía Trần Mạc Thiện trong ánh mắt lại mang theo vài phần xa lạ.

Trong lúc nhất thời, nàng có một loại cảm giác buồn nôn đến muốn ói.

Trần Mạc Thiện nghe vậy vội vàng giải thích: Hiểu lầm, đều là hiểu lầm cả.

Phu nhân, người nghe ta giải thích.

Tô Nguyên Chỉ lúc này làm sao chịu nghe lời biện giải nhạt nhẽo đó.

Trần Mạc Thiện ngoại tình đã là chuyện khiến nàng khó có thể chấp nhận.

Nếu là vì một nữ tử mà ngoại tình, nàng nhiều nhất sẽ cảm thấy đau lòng khổ sở, đồng thời làm ầm ĩ một trận.

Nhưng kẻ ái nam ái nữ Lịch Sử Lưu Hương lại khiến nàng làm sao cũng không thể chấp nhận được.

Mặc dù Tô Nguyên Chỉ bị thương do xe ngựa vỡ nát và ảnh hưởng của độc khí toàn thân không còn chút sức lực, cũng không khỏi lui về sau mấy bước, cách xa Trần Mạc Thiện.

Liễu Nhược Hinh vốn dĩ vì bị hạ độc, lại gặp phải đệ nhất sát thủ Đồng Chu Hội Lịch Sử Lưu Hương mà cảm thấy tuyệt vọng.

Chương 818

Nhưng lúc này, vở kịch luân lý trước mắt vẫn khiến nàng cực kỳ hứng thú.

Chỉ có thể nói, hóng chuyện là bản tính của phụ nữ.

Tuy hình tượng ái nam ái nữ của Lịch Sử Lưu Hương khiến người ta cảm thấy quái dị, nhưng lại càng thêm vài phần thú vị.

Lời biện giải của Trần Mạc Thiện khiến Lịch Sử Lưu Hương rất bất mãn, có vài phần đắc ý nói: Hiểu lầm.

Nhớ năm đó không biết có bao nhiêu người quỳ dưới chân ta, ngươi cũng là đánh bại hơn mấy chục đối thủ cạnh tranh, mới hẹn được ta.

Đây cũng là hiểu lầm sao.

Trần Mạc Thiện chính vì ánh mắt xa lạ và hành động né tránh của Tô Nguyên Chỉ mà trong lòng khổ sở, lúc này thấy Lịch Sử Lưu Hương vẫn còn đổ thêm dầu vào lửa, cũng không nhịn được nữa lửa giận trong lòng, mắng: Đủ rồi.

Ta khi đó cũng là vì thu thập tình báo của Đồng Chu Hội mới tiếp cận ngươi.

Hơn nữa, sau khi ta bại lộ thân phận, ngươi không niệm tình xưa vẫn truy sát ta, đây hẳn không phải là hiểu lầm chứ.

Cố Hàn Uyên ẩn mình gần đó nghe được lời này của Trần Mạc Thiện cũng không khỏi có chút cạn lời.

Nếu chỉ nói nửa câu đầu, Tô Nguyên Chỉ tuy nhất thời khó chấp nhận, nhưng cuối cùng sẽ có ngày thấu hiểu.

Nhưng câu sau đó gần như là lời oán trách lẫn nhau của tình nhân cãi vã thì là có ý gì.

Quả nhiên, ánh mắt của Tô Nguyên Chỉ càng lạnh hơn vài phần.

Lịch Sử Lưu Hương khẽ cười một tiếng, nói: Ta có một điểm tốt.

Tình cảm và sự nghiệp phân chia rạch ròi.

Mạc Thiện, chỉ cần ngươi giao danh sách ra đây, ta sẽ cố gắng bảo đảm cho ngươi một mạng.

Lịch Sử Lưu Hương nói là tình cảm và sự nghiệp phân chia rạch ròi, nhưng vẫn nguyện ý bảo đảm cho Trần Mạc Thiện một mạng.

Có thể thấy hắn đối với Trần Mạc Thiện vẫn có mấy phần tình nghĩa.

Lúc này chỉ còn lại năm tên sát thủ Đồng Chu Hội còn sống.

Tên thủ lĩnh sát thủ kia nghe vậy vội la lên: Lịch Sử Lưu Hương.

Ngươi chẳng lẽ muốn kháng mệnh sao.

Cấp trên phân phó nhất định phải lấy thủ cấp của Trần Mạc Thiện về.

Lịch Sử Lưu Hương nghe vậy liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: Chỉ cần các ngươi đều chết hết, không phải là không có ai biết sao.

Dứt lời, hắn ra tay như điện, cây sáo trúc trong tay xuyên thủng yết hầu của tên thủ lĩnh sát thủ.

Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng giết chết toàn bộ bốn tên sát thủ còn lại.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u u.

Động tác ra tay giết người của Lịch Sử Lưu Hương rất nhanh, nhưng cũng bại lộ tu vi Đại Tông Sư trung kỳ của hắn.

E rằng tuổi thật của Lịch Sử Lưu Hương còn lớn hơn nhiều so với vẻ bề ngoài của hắn.

Tu vi bực này của Lịch Sử Lưu Hương cho dù ở kinh thành cao thủ như mây cũng rất hiếm thấy.

Trong số thủ hạ của Ninh Vương càng là cao thủ đứng đầu.

Nếu giết Lịch Sử Lưu Hương, Ninh Vương e rằng sẽ rất đau lòng đây.

Giết người xong, Lịch Sử Lưu Hương không mang theo nửa điểm khói lửa nói: Mạc Thiện, ngươi xem ta đã thể hiện thành ý rồi.

Ngươi không thể phụ lòng ta đâu đấy.

Trần Mạc Thiện nghe vậy một trận trầm mặc.

Hôm nay Lịch Sử Lưu Hương tự mình truy sát, hắn xác thực khó mà trốn thoát.

Con đường sống duy nhất chỉ có thể là để Lịch Sử Lưu Hương tha cho bọn họ.

Vì vậy, Trần Mạc Thiện thăm dò hỏi: Vậy ngươi có thể tha cho phu nhân của ta không.

Lịch Sử Lưu Hương nghe vậy hừ nhẹ một tiếng nói: Ta hận nàng ta còn không hết, sao lại tha cho nàng ta.

Trần Mạc Thiện nghe vậy sắc mặt cứng đờ, giằng xé một hồi lâu, khẽ than một tiếng nói: Tiểu Hương.

Tiếng gọi Tiểu Hương này quả thật kinh thiên động địa.

Tô Nguyên Chỉ vốn thấy Trần Mạc Thiện vì nàng cầu tình, còn vì thế mà dễ chịu hơn nhiều, ánh mắt cũng không còn lạnh lẽo như vậy.

Nhưng một tiếng Tiểu Hương này lại triệt để đập tan ý định tha thứ cho Trần Mạc Thiện của nàng, nhìn về phía Trần Mạc Thiện ánh mắt càng thêm lạnh như băng.

Trần Mạc Thiện trước mặt nàng gọi Lịch Sử Lưu Hương là Tiểu Hương, đây quả thực là sự sỉ nhục đối với nàng.

Có thể nói, cho dù hôm nay bọn họ có thể sống sót, hai người cũng không thể trở về như trước đây.

Lịch Sử Lưu Hương nghe vậy cũng là toàn thân chấn động, ánh mắt phức tạp nói: Đều đến lúc này rồi, mới nhớ gọi nhũ danh của người ta.

Trần Mạc Thiện không dám nhìn phản ứng của Tô Nguyên Chỉ, ngữ khí thâm trầm nói: Ta chưa từng quên.

Tiểu Hương, ngươi và ta đã từng ân ái một thời.

Chúng ta chia tay rồi, lại mang theo thù hận ngút trời.

Nhưng tình cảm đã từng có, tình yêu đã từng trao, không thể quên, ta cũng không dám quên.

Tình cảm của chúng ta bị thế tục không chấp nhận.

Ta là kẻ nhu nhược, ta sợ hãi, ta trốn tránh.

Nhưng ân ân oán oán của hai chúng ta, đời này nên kết thúc, những người khác là vô tội.

Ta biết ngươi hận ta, muốn đánh muốn giết đều là chuyện giữa hai chúng ta.

Những lời nói có vẻ tình ý sâu nặng này của Trần Mạc Thiện thật ra vẫn là muốn dời sự chú ý của Lịch Sử Lưu Hương khỏi người Tô Nguyên Chỉ.

Tráo đổi khái niệm, lừa Lịch Sử Lưu Hương giới hạn ân oán của bọn họ trong phạm vi hai người, dùng cách này để lưu lại một con đường sống cho Tô Nguyên Chỉ.

Trần Mạc Thiện tuy là có ý tốt, nhưng người có thể nghe hiểu thì ít.

Bằng không cũng đừng nói là lừa được Lịch Sử Lưu Hương.

Hơn nữa, cho dù là Cố Hàn Uyên nghe hiểu được hàm ý trong lời nói của Trần Mạc Thiện cũng không khỏi cảm thấy chói mắt.

Nhưng ngược lại nghĩ lại, Trần Mạc Thiện vậy mà có thể câu được Lịch Sử Lưu Hương tu vi Đại Tông Sư trung kỳ, cũng càng làm người ta bội phục.

Phải biết rằng tướng mạo của Trần Mạc Thiện không ra sao cả, vừa gầy vừa hèn mọn.

Không chỉ không xứng với Tô Nguyên Chỉ, nói đúng ra thậm chí còn không xứng với Lịch Sử Lưu Hương.

Cũng không biết Trần Mạc Thiện rốt cuộc đã làm thế nào để bán đứng nam sắc.

Hay là hắn dựa vào y thuật tinh xảo của mình để bào chế ra loại thuốc lợi hại nào đó, mới chinh phục được Lịch Sử Lưu Hương.

Liễu Nhược Hinh và Tô Nguyên Chỉ không rõ nội tình đều bị sốc nặng.

Liễu Nhược Hinh nổi hết cả da gà.

Mà Tô Nguyên Chỉ lại lòng đầy thống khổ cười khổ nói: Là ta quá ngốc.

Hóa ra ta mới là người ngoài cuộc.

Trần Mạc Thiện nghe vậy không dám giải thích.

Chỉ là tình ý triền miên mà nhìn Lịch Sử Lưu Hương.

Lịch Sử Lưu Hương dường như thực sự bị Trần Mạc Thiện làm cảm động, hít một hơi thật sâu, ngữ khí mềm đi không ít nói: Coi như ngươi là một hán tử.

Ngươi nói đúng, ân oán giữa chúng ta, do chúng ta giải quyết.

Dừng một chút.

Hắn nhìn về phía Liễu Nhược Hinh, lạnh lùng nói: Cho nên trước đó phải giết tên tay sai của Tây Hán này trước.

Liễu Nhược Hinh vốn đang ăn dưa xem kịch, không ngờ đột nhiên tai bay vạ gió.

Nàng ngược lại không phải chưa từng nghĩ đến việc thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

Nhưng độc của Lịch Sử Lưu Hương quả thực lợi hại.

Nàng lén dùng mấy loại thuốc giải độc đều không có tác dụng.

Lúc này thấy Lịch Sử Lưu Hương đến gần, nàng vẫn toàn thân vô lực, ngay cả phản kháng cũng không làm được.

Chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu quát: Ngươi cứ giết ta đi.

Đốc chủ cũng sẽ báo thù cho ta.

Lịch Sử Lưu Hương lạnh hừ một tiếng, nói: Uông Trực.

Ta sẽ sợ hắn sao.

Bàn về đơn đả độc đấu, Uông Trực căn bản không phải là đối thủ của ta.

Nếu không phải Tây Hán người đông thế mạnh, lại có không ít cường cung ngạnh nỗ, cơ quan ám khí, ta đã sớm lấy đầu của hắn rồi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy giận dữ nói: Ngươi dám sỉ nhục nghĩa phụ ta.

Không biết chân tướng vụ diệt môn năm đó, Liễu Nhược Hinh rất tôn kính Uông Trực.

Thấy Lịch Sử Lưu Hương vũ nhục Uông Trực, cũng không kịp che giấu tung tích.

Chương 819

Lịch Sử Lưu Hương nghe vậy hơi kinh ngạc, khẽ cười một tiếng, khinh miệt nói: Hóa ra Uông Trực còn là nghĩa phụ của ngươi.

Tiểu cô nương yên tâm, ngươi xuống dưới trước chờ hắn đi, hắn rất nhanh cũng sẽ xuống dưới đoàn tụ với ngươi.

Dứt lời, hắn liền chuẩn bị dùng sáo trúc trong tay giết chết Liễu Nhược Hinh.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên: Lịch Sử Lưu Hương, ngươi dám động thêm một bước thử xem.

Lịch Sử Lưu Hương không dám nói ra những lời ngu xuẩn như Thử thì thử.

Bởi vì thử thực sự sẽ toi mạng.

Lịch Sử Lưu Hương trán đầy mồ hôi lạnh, có thể cảm giác được mình đã bị một đạo sát khí kinh khủng khóa chặt.

Chỉ cần dám hành động thiếu suy nghĩ, nghênh đón tất nhiên sẽ là một đòn sấm sét.

Người có thể có sát khí kinh khủng như vậy tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Vào lúc này nếu lại tấn công Liễu Nhược Hinh, sơ hở trong nháy mắt đó tuyệt đối sẽ khiến hắn chết ngay tại chỗ.

Vì vậy, Lịch Sử Lưu Hương cực kỳ cẩn thận dừng bước, hướng về phía âm thanh truyền đến mà nhìn lại.

Thấy rõ người tới, sắc mặt hắn nhất thời liền biến.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên toàn thân áo trắng nhẹ nhàng, phong thần anh tuấn thong thả đi tới.

Mà Liễu Nhược Hinh vốn đã chuẩn bị nhắm mắt chờ chết cũng tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện cứu nàng, không khỏi kinh hô: Cố công tử.

Liễu Nhược Hinh thân là đặc vụ Tây Hán, lại là nghĩa nữ của Uông Trực, sao lại không nhận ra Cố Hàn Uyên, người gần đây đang là tâm điểm chú ý của các thế lực.

Thậm chí Uông Trực còn từng bóng gió, hy vọng nàng có thể thử tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Uông Trực có ý đồ gì, Liễu Nhược Hinh rõ như ban ngày.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, người người đều biết.

So sánh ra thì cử một cô gái xinh đẹp đi tiếp xúc sẽ có lợi hơn.

Nàng tuy giỏi lợi dụng ưu thế nhan sắc của mình, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ chủ động đi sử dụng mỹ nhân kế.

Trong lòng Liễu Nhược Hinh vẫn có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Vì vậy cũng rất do dự.

Chỉ là nàng không ngờ rằng mình sẽ gặp Cố Hàn Uyên trong tình huống như vậy, còn được hắn cứu.

Đôi mắt đẹp của Liễu Nhược Hinh yêu kiều nhìn Cố Hàn Uyên đang dần đến gần.

Nàng một bên thầm thán phục dung mạo của Cố Hàn Uyên còn tuấn lãng hơn trong tranh vẽ rất nhiều, cũng vì bộ dạng chật vật lúc này của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Lịch Sử Lưu Hương thấy Cố Hàn Uyên đem sự chú ý đặt lên người Liễu Nhược Hinh, vội vàng lui về phía sau, cảnh giác nói: Không ngờ lại là Cố công tử giá lâm, tại hạ thất lễ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Lịch Sử Lưu Hương, đi tới bên cạnh Liễu Nhược Hinh, dưới ánh mắt có chút ngượng ngùng của nàng mà đỡ nàng dậy, ôn tồn nói: Cô nương không sao chứ.

Liễu Nhược Hinh cảm nhận được bàn tay to đang đặt trên eo mình, làm nóng thân thể mềm mại vốn đã có chút vô lực của nàng dường như trở nên càng thêm không có sức.

Nàng tuy giỏi lợi dụng ưu thế nhan sắc của mình, nhưng chưa bao giờ có tiếp xúc gần gũi như vậy với nam tử, trong lúc nhất thời xấu hổ đến mức mặt cười ửng hồng.

Ngay cả khí chất trong trẻo lạnh lùng vốn có cũng trở nên nhu hòa đi rất nhiều, ngữ khí mềm mại nói: Đa tạ Cố công tử.

Ta trúng độc của Lịch Sử Lưu Hương, nhất thời không có chút sức lực nào.

Vừa nói ra, Liễu Nhược Hinh đều cảm thấy có chút kinh ngạc vì mình vẫn có lúc nói chuyện dịu dàng như vậy.

Ngày thường nàng ngoại trừ đối với nghĩa phụ kính trọng nhất, đối đãi với bất kỳ người đàn ông nào cũng đều là lạnh lùng ít lời.

Nhưng nàng nghĩ Cố Hàn Uyên cũng coi như là ân nhân cứu mạng của mình, thái độ tốt hơn một chút cũng là nên.

Liễu Nhược Hinh thân là đặc vụ Tây Hán, thường xuyên phải chấp hành những nhiệm vụ nguy hiểm, lúc nào chết oan chết uổng cũng không kỳ quái.

Giống như hôm nay nếu không có Cố Hàn Uyên cứu giúp, nàng tám phần là phải chết ở đây.

Liễu Nhược Hinh đối với sinh tử sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng khi nàng thực sự được Cố Hàn Uyên cứu, sự may mắn và vui sướng trong lòng lại không lừa dối được chính mình.

Vì vậy, nàng cảm thấy tự giễu đồng thời, cũng đối với Cố Hàn Uyên nảy sinh vài phần hảo cảm.

Cố Hàn Uyên đem biến hóa tâm tư của Liễu Nhược Hinh nhìn ở trong mắt, khẽ cười hỏi: Xin hỏi phương danh của cô nương.

Liễu Nhược Hinh bị đôi con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên nhìn chăm chú, càng phát ra cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng dời ánh mắt đi, thầm nghĩ trong lòng: Cười đẹp như vậy làm gì chứ.

Hại ta đều không dám nhìn nhiều.

Ngoài miệng lại rất thành thật nói: Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên khẽ ngửi một cái, chợt cảm thấy một mùi hương thấm vào ruột gan từ trên người Liễu Nhược Hinh truyền đến.

Ôn thanh khen: Đẹp như thiên tiên, hương thơm dễ chịu, tên hay.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy mặt cười lại có chút nóng lên.

Nếu chỉ là khen ngợi vẻ đẹp của nàng thì thôi.

Bao nhiêu năm qua nghe cũng không ít.

Nhưng đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt nàng tán thưởng tên của mình.

Tên này là Uông Trực đặt cho nàng.

Mà Liễu Nhược Hinh không biết chân tướng năm đó cũng đối với Uông Trực cực kỳ tôn kính.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên tán thưởng, rất có cảm giác được cả hai người công nhận.

Càng làm nàng xấu hổ hơn là động tác khẽ ngửi của Cố Hàn Uyên.

Cho dù là Liễu Nhược Hinh bề ngoài gợi cảm lãnh diễm, nội tâm phóng khoáng hào sảng cũng không khỏi trở nên e thẹn.

Liễu Nhược Hinh có chút không quen với tâm tính của mình lúc này, vội vàng chuyển chủ đề hỏi: Cố công tử tại sao lại ở đây.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa đã vỡ nát, khẽ cười nói: Lúc trước ở trong kinh thành náo động lớn như vậy, tại hạ ngẫu nhiên nhìn thấy, tò mò liền đuổi theo xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Dứt lời, hắn đỡ Liễu Nhược Hinh đến ngồi xuống dưới một gốc cây, nhẹ giọng nói: Độc trên người Liễu cô nương có chút khó giải, tại hạ đi lấy thuốc giải cho người.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy dặn dò: Cố công tử cẩn thận, người nọ là đệ nhất sát thủ Đồng Chu Hội, Lịch Sử Lưu Hương.

Liễu cô nương yên tâm.

Cố Hàn Uyên xoay người lại, đối mặt với Lịch Sử Lưu Hương đang đứng xa xa với thần sắc cảnh giác, nhàn nhạt nói: Giao thuốc giải ra đây.

Cuộc đối thoại trước đó giữa Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh có thể nói là không coi ai ra gì.

Từ khoảnh khắc Cố Hàn Uyên hiện thân, tiêu điểm vốn dĩ là ân ân oán oán giữa Lịch Sử Lưu Hương và Trần Mạc Thiện đã chuyển sang trên người Cố Hàn Uyên.

Mà Lịch Sử Lưu Hương và vợ chồng Trần Mạc Thiện dường như cũng bị hắn làm như không thấy.

Vợ chồng Trần Mạc Thiện lúc này đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, ít nhất tính mạng của hai người họ đã được bảo toàn.

Điểm khác biệt duy nhất là Tô Nguyên Chỉ vẫn còn canh cánh trong lòng về ân oán giữa Trần Mạc Thiện và Lịch Sử Lưu Hương.

Mà Trần Mạc Thiện lại không kịp thời phát hiện, đang do dự xem tiếp theo nên làm gì.

Hắn tuy không hiểu rõ về Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ vô duyên vô cớ cứu vợ chồng bọn họ.

Khả năng lớn nhất chính là muốn danh sách Đồng Chu Hội trong tay hắn.

Hơn nữa, cho dù Cố Hàn Uyên không muốn, Liễu Nhược Hinh chắc chắn cũng sẽ đòi hắn.

Tuy Trần Mạc Thiện đã giao danh sách Đồng Chu Hội cho Chu Nhất Phẩm, nhưng hắn hiểu sâu đạo lý thỏ khôn có ba hang, cho nên danh sách cũng không phải chỉ có một bản.

Dù Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh có đòi, hắn cũng có thể giao cho họ.

Chỉ là tương đối mà nói, Trần Mạc Thiện càng muốn đem danh sách giao cho Cố Hàn Uyên hơn là Liễu Nhược Hinh.

Bởi vì trong thời gian nằm vùng ở Đồng Chu Hội, hắn cũng nảy sinh nghi ngờ đối với Tây Hán, hoài nghi nội bộ Tây Hán đã xảy ra vấn đề.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi lấy được danh sách và an toàn thoát thân, hắn lại không quay về Tây Hán tìm kiếm sự che chở.

Mà lúc này Lịch Sử Lưu Hương lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cố Hàn Uyên thần công tuyệt đỉnh, không ai không biết.

Lịch Sử Lưu Hương không cảm thấy mình sẽ là đối thủ của Cố

Hàn Uyên, người có thể giết chết Lục Địa Thần Tiên.

Từ khoảnh khắc Cố Hàn Uyên hiện thân, hắn đã biết nhiệm vụ của mình thất bại.

Kế hoạch trước mắt, hắn chỉ cầu có thể toàn thân trở ra.

Vì vậy, Lịch Sử Lưu Hương có chút cung kính nói: Cố công tử muốn thuốc giải, tại hạ tự nhiên không có đạo lý không cho.

Nhưng tại hạ vẫn hy vọng Cố công tử sau khi lấy được thuốc giải có thể để tại hạ rời đi.

Trước đó, Sử Lưu Hương uy phong biết bao với dáng vẻ chúa tể sinh tử của mọi người.

Thậm chí sau khi bị Trần Mạc Thiện thuyết phục, hắn vẫn nói giết là giết thành viên của Đồng Chu Hội.

Tô Nguyên Chỉ sinh tử khó dò, Liễu Nhược Hinh càng là tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Thế mà khi đối mặt với Cố Hàn Uyên, hắn lại hèn mọn đến thế.

Chương 820

Điều này khiến người ta không khỏi có cảm giác tương phản mãnh liệt.

Liễu Nhược Hinh vốn luôn kiêu ngạo tự phụ, không đặt nam tử bình thường vào mắt.

Lúc này cũng không khỏi cảm thấy sùng bái Cố Hàn Uyên.

Tô Nguyên Chỉ trong lòng lại càng khoái ý, hận không thể để Cố Hàn Uyên ra tay giết chết Sử Lưu Hương ngay lập tức.

Chỉ có Trần Mạc Thiện là tâm tình phức tạp.

Dù sao Sử Lưu Hương quả thật có ý tha cho hắn một lần, huống chi hai người từng có tình nghĩa không cạn.

Những lời Trần Mạc Thiện nói trước đó tuy là để thuyết phục Sử Lưu Hương, nhưng khó mà nói không có mấy phần chân thật.

Nằm vùng là chuyện khó khăn nhất.

Hơn nữa, một tay nằm vùng càng thành công thì càng cần phải nhập vai.

Sớm tối chung đụng, khó tránh khỏi nảy sinh ràng buộc.

Chuyện như vậy đã quá quen thuộc.

Trần Mạc Thiện muốn hỏi ra tình báo mà không bị Sử Lưu Hương nhìn ra sơ hở, tự nhiên cũng phải bỏ ra chân tình.

Bằng không làm sao có thể đánh bại mấy chục đối thủ cạnh tranh để hẹn được Sử Lưu Hương.

Chỉ có thể nói sự hy sinh của Trần Mạc Thiện quả thật có hơi lớn.

Lúc này, Sử Lưu Hương cũng không còn tâm tư để ý Trần Mạc Thiện nghĩ gì nữa.

Hắn chỉ muốn làm sao để có thể mau chóng thoát thân.

Sử Lưu Hương không phải không nghĩ đến việc nhân lúc Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh nói chuyện mà chuồn đi.

Chỉ là hắn vẫn có thể mơ hồ cảm giác được khí cơ của mình đã bị Cố Hàn Uyên khóa chặt, vì vậy căn bản không dám chạy.

Huống chi, ngoài Tam Tuyệt và kiếm pháp, thứ khiến người ta nể phục nhất ở Cố Hàn Uyên chính là khinh công của hắn.

Cố Hàn Uyên không cho hắn đi, hắn tuyệt đối không thể trốn thoát.

Vì vậy, Sử Lưu Hương biết dù có đồng ý đưa thuốc giải cho Cố Hàn Uyên, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Cảm giác chờ đợi phán quyết này thật không dễ chịu chút nào.

Hắn chỉ có thể ôm chút may mắn mà chờ đợi hồi đáp của Cố Hàn Uyên.

Nhưng đáng tiếc thay, chỉ thấy Cố Hàn Uyên cười cợt, lạnh lùng nói: Đồng Chu Hội là tổ chức tạo phản, ngươi nghĩ Cố mỗ sẽ tha cho ngươi sao.

Nếu ngươi ngoan ngoãn giao ra thuốc giải, Cố mỗ có thể cho ngươi một cái chết thống khoái một chút.

Nếu không chịu giao, cùng lắm thì đợi ngươi chết rồi, Cố mỗ tự mình đến lấy.

Sử Lưu Hương nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Đôi mắt được kẻ viền, có mấy phần quyến rũ kia cũng trở nên dữ tợn.

Hắn hung hăng nói: Cố công tử thật sự muốn lưỡng bại câu thương sao.

Sử Lưu Hương biết Ninh Vương đang mời chào Cố Hàn Uyên.

Mối quan hệ giữa Ninh Vương và Đồng Chu Hội là cơ mật trọng yếu của Ninh Vương, ngay cả thuộc hạ của Ninh Vương cũng không có bao nhiêu người biết.

Dù sao Đồng Chu Hội cũng là một tổ chức tạo phản công khai.

Một khi mối quan hệ giữa Đồng Chu Hội và Ninh Vương bị bại lộ, tình thế của Ninh Vương sẽ lập tức trở nên vô cùng tồi tệ.

Thậm chí không thể không cân nhắc việc lập tức khởi binh tạo phản.

Có thể nói trừ khi vạn bất đắc dĩ, bằng không tuyệt đối không thể để lộ mối quan hệ giữa Ninh Vương và Đồng Chu Hội.

Nếu lúc này Cố Hàn Uyên đã được Ninh Vương mời chào thành công, Sử Lưu Hương còn có thể cân nhắc việc tiết lộ bí mật này để bảo mệnh.

Đáng tiếc bây giờ chỉ có thể mang bí mật này xuống quan tài.

Sử Lưu Hương đối với Đồng Chu Hội vô cùng trung thành.

Vì vậy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng liều mạng.

Cố Hàn Uyên khinh miệt cười nói: Ngươi quá đề cao mình rồi.

Ngư sẽ chết, nhưng lưới sẽ không rách.

Sử Lưu Hương nghe vậy phẫn nộ quát: Khinh người quá đáng.

Sử Lưu Hương tự nhận không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên, vì vậy vừa ra tay đã toàn lực ứng phó, tiên hạ thủ vi cường.

Ống tay áo màu tím vung lên, mang theo một làn khói trắng bao phủ về phía Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh thấy thế vội hét lớn nhắc nhở: Cố công tử, cẩn thận hắn dùng độc.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vẫn còn thảnh thơi quay đầu lại mỉm cười với Liễu Nhược Hinh: Không sao.

Liễu Nhược Hinh thấy vậy ngẩn ra, nhất thời không biết nên nói Cố Hàn Uyên khinh suất, hay là hắn quá tự tin.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy thân hình Cố Hàn Uyên khẽ động, Phong Thần Thối đã hóa thành cuồng phong gào thét thổi tan làn khói trắng, để lộ ra Sử Lưu Hương với vẻ mặt kinh ngạc.

Sử Lưu Hương biết chút khói độc này không làm gì được Cố Hàn Uyên, chỉ là muốn mượn khói độc che mắt để đánh lén.

Hắn thấy khói độc bị thổi tan, ánh mắt trở nên hung ác, toàn lực tung một chưởng về phía Cố Hàn Uyên.

Tuy Sử Lưu Hương giỏi dùng độc, nhưng điều đó không có nghĩa võ công của hắn yếu, dù sao cũng là cao thủ tu vi Đại Tông Sư trung kỳ.

Chưởng kình nội lực màu tím cuộn lên lá rụng trên mặt đất, mang theo khí thế ngút trời hung hăng hạ xuống.

Liễu Nhược Hinh trốn dưới gốc cây xem trận chiến cảm thấy một trận ngạt thở.

Nàng cảm thấy mình đã quá coi thường Sử Lưu Hương.

Nếu ngay từ đầu Sử Lưu Hương không dùng độc khiến nàng mất đi năng lực hành động, mà trực tiếp ra tay tấn công, e rằng nàng đã sớm mất mạng.

Nhưng mà, chưởng kình đáng sợ đối với Liễu Nhược Hinh lại chẳng có chút uy thế nào khi đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy thân hình Cố Hàn Uyên lóe lên như điện, hóa thành một đạo lưu quang đụng vào chưởng kình màu tím của Sử Lưu Hương.

Chưởng kình màu tím tức khắc vỡ nát, một cước Phong Trung Kính Thảo đã đá Sử Lưu Hương thổ huyết bay ngược ra sau.

Khóe miệng hắn trào ra máu tươi, trọng thương lảo đảo rơi xuống đất, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn biết Cố Hàn Uyên rất mạnh, mình chắc chắn không phải là đối thủ của y, nhưng lại không ngờ chênh lệch lại lớn đến thế, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ.

Mà bất luận là Liễu Nhược Hinh hay vợ chồng Trần Mạc Thiện, lúc này đều mang vẻ mặt kinh hãi.

Những người chưa từng tận mắt chứng kiến uy thế của Cố Hàn Uyên, luôn rất khó lý giải được hắn bây giờ mạnh đến mức nào.

Tu vi nội lực của Cố Hàn Uyên nhìn qua không tăng trưởng bao nhiêu.

Nhưng bất luận là độ tinh luyện của nội lực, hay cảnh giới của các chiêu thức thần công tuyệt học đều đã không thể so với trước đây.

Dù không dùng linh khí và các loại tuyệt chiêu, ở cảnh giới Đại Tông Sư, người có thể đỡ được một chiêu nửa thức của hắn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Sử Lưu Hương chỉ mới Đại Tông Sư trung kỳ hiển nhiên còn chưa đủ tư cách.

Kể từ khi Cố Hàn Uyên dung hợp được Tình Kiếm Đạo và Vô Tình Kiếm Đạo, hắn đã có lĩnh ngộ mới về ý cảnh.

Ý cảnh không còn chỉ giới hạn trong một chiêu như Bi Thống Mạc Danh nữa.

Chiêu Phong Trung Kính Thảo vừa rồi trọng thương Sử Lưu Hương, nhìn qua thì bình thường không có gì lạ, nhưng thực chất lại ẩn chứa tốc độ nhanh đến chưa từng có.

Sử Lưu Hương ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị trọng thương.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên không có ý định giết chết Sử Lưu Hương ngay lập tức, hắn lúc này đã bị một cước đạp chết rồi.

Sử Lưu Hương liên tục ho ra máu.

Lúc này hắn đã tuyệt vọng ý định chạy trốn, quyến luyến nhìn Trần Mạc Thiện một cái, cười khổ nói: Không hổ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử, tại hạ thua tâm phục khẩu phục.

Dứt lời, hắn liền bình tĩnh chờ đợi cái chết đến.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Cố mỗ sẽ tiễn ngươi lên đường ngay đây.

Vừa dứt lời, hàn khí đáng sợ lan tỏa ra, từng lớp sương lạnh bám vào thân thể Sử Lưu Hương.

Chỉ một lát sau, Sử Lưu Hương liền cảm thấy tứ chi của mình đã bị hàn khí đông cứng như sắt, thần trí cũng bắt đầu hoảng hốt.

Chương 821

Ngay lúc hắn chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, Trần Mạc Thiện bỗng nhiên vội vàng hô lên: Cố công tử, có thể lưu cho Sử Lưu Hương một mạng không.

Trần Mạc Thiện đột nhiên ngăn cản Cố Hàn Uyên giết chết Sử Lưu Hương khiến mấy người có mặt đều cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả bản thân Sử Lưu Hương cũng ngạc nhiên hỏi: Màn Thiền, ngươi đây là.

Cố Hàn Uyên thu lại Thiên Sương Quyền còn chưa tung ra, hàn khí tức khắc tiêu tán.

Hắn chỉ nhàn nhạt nói: Lý do.

Giọng Cố Hàn Uyên đạm mạc, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia vui mừng.

Không uổng công hắn cố tình lưu thủ với Sử Lưu Hương mà không giết chết.

Trần Mạc Thiện do dự một lúc, khẽ than nói: Sử Lưu Hương đã lưu tình với ta, ta sao có thể trơ mắt nhìn hắn chết ở đây.

Tại hạ Trần Mạc Thiện, trong tay có một bản danh sách của Đồng Chu Hội, chỉ cần Cố công tử tha cho Sử Lưu Hương lần này, ta sẽ đem danh sách Đồng Chu Hội giao cho ngài.

Hắn đã suy nghĩ hồi lâu trước đó, cuối cùng vẫn quyết định giao ra một bản danh sách Đồng Chu Hội.

Như vậy cũng có thể chia sẻ một chút áp lực cho Chu Nhất Phẩm.

Và Cố Hàn Uyên chính là lựa chọn tốt nhất.

Quan trọng hơn là hắn vừa nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của Sử Lưu Hương, khiến hắn không khỏi nhớ lại tình nghĩa ban đầu của hai người.

Lại thêm ân tình lưu thủ lúc trước của Sử Lưu Hương.

Cuối cùng đã thôi thúc hắn đưa ra quyết định dùng danh sách Đồng Chu Hội làm lợi thế để đổi lấy một mạng cho Sử Lưu Hương.

Lời của Trần Mạc Thiện vừa dứt, Cố Hàn Uyên vẫn đạm nhiên như cũ, còn Sử Lưu Hương lại cảm động đến rơi lệ.

Y trìu mến gọi một cách dịu dàng: Màn Thiền.

Hơn nữa, lúc này Sử Lưu Hương đang bị trọng thương, lại có vài phần yếu đuối như Tây Thi ôm ngực.

Mà Tô Nguyên Chỉ lại hoàn toàn nổi giận, không kìm được cơn tức mà quát lên: Trần Mạc Thiện.

Ngươi lại còn vì cái kẻ không ra nam không ra nữ kia mà cầu tình.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ khó tin và xa lạ, còn nghiêm trọng hơn cả lúc nàng biết Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương từng có một đoạn tình cảm.

Nhưng trong lòng Cố Hàn Uyên lại càng thêm vui mừng.

Cố Hàn Uyên không phải là người thích những chuyện trùng hợp và bất ngờ, hắn quen với việc nắm giữ tình thế trong tay mình hơn.

Nhưng nếu thực sự gặp phải sự trùng hợp và bất ngờ, hắn cũng sẽ lựa chọn dẫn dắt cục diện theo hướng có lợi cho mình.

Cảnh tượng trước mắt, từ đầu đến cuối đều do hắn dẫn dắt mà ra.

Khi Cố Hàn Uyên nhận ra thân phận của vợ chồng Trần Mạc Thiện, hắn đã dò xét xung quanh một lượt.

Cả Liễu Nhược Hinh và Sử Lưu Hương theo sau đều không thể qua mắt được hắn.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên mới thi triển Di Hồn Đại Pháp với lính gác cổng thành để thả vợ chồng Trần Mạc Thiện ra khỏi thành.

Nếu không có Cố Hàn Uyên nhúng tay, vợ chồng Trần Mạc Thiện bị chặn lại trong thành, Liễu Nhược Hinh cũng sẽ giao đấu ác liệt với sát thủ của Đồng Chu Hội, nhưng Sử Lưu Hương chắc chắn sẽ không dễ dàng hiện thân.

Đệ nhất sát thủ của Đồng Chu Hội, Đại Tông Sư trung kỳ Sử Lưu Hương hiện thân ở kinh thành có ảnh hưởng quá lớn.

Một khi động thủ, chắc chắn sẽ thu hút cao thủ của triều đình, đến lúc đó hắn cũng khó mà toàn thân trở ra.

Trong tình huống Sử Lưu Hương không hiện thân, vợ chồng Trần Mạc Thiện hoặc là bị Liễu Nhược Hinh đưa về Tây Hán, hoặc là nhân lúc hỗn loạn mà tẩu thoát, làm sao có thể xuất hiện cảnh tượng như bây giờ.

Cố Hàn Uyên từ trong tình tiết kịch bản biết được ân oán giữa Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương.

Trần Mạc Thiện một mình gặp Sử Lưu Hương và vợ chồng họ cùng gặp Sử Lưu Hương hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Diễn biến sau đó cũng đúng như Cố Hàn Uyên dự đoán, Trần Mạc Thiện vì cầu tình mà không thể không ôn lại chuyện cũ với Sử Lưu Hương.

Khiến cho giữa Tô Nguyên Chỉ và Trần Mạc Thiện xuất hiện rạn nứt.

Sau đó, thời cơ Cố Hàn Uyên hiện thân cũng vô cùng khéo léo.

Không chỉ thuận tiện diễn một màn Anh hùng cứu mỹ nhân với Liễu Nhược Hinh, mà còn phá hỏng một màn uyên ương đồng mệnh.

Dù sao theo diễn biến bình thường, Sử Lưu Hương tuyệt đối sẽ không tha cho Tô Nguyên Chỉ, mà Trần Mạc Thiện vào thời khắc cuối cùng chắc chắn vẫn sẽ bảo vệ Tô Nguyên Chỉ.

Đến lúc đó, bất luận vợ chồng Trần Mạc Thiện có chết hay không, hiểu lầm giữa hai người cũng sẽ được giải trừ, vết rạn tình cảm cũng sẽ được hàn gắn.

Nhưng vì có Cố Hàn Uyên nhúng tay, hiểu lầm và vết rạn đó hiển nhiên chỉ có thể kéo dài thêm.

Thực ra dù vậy, vết rạn giữa Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ cũng không phải là hoàn toàn không thể vá lại.

Dù sao xét cho cùng, Trần Mạc Thiện lúc đó là vì muốn Sử Lưu Hương niệm tình xưa mà tha cho họ.

Loại hiểu lầm này chỉ cần giải thích rõ là được, chút hiểu lầm đó không đến mức hủy hoại tình cảm vợ chồng nhiều năm.

Đáng tiếc, việc Trần Mạc Thiện cầu tình cho Sử Lưu Hương lại hoàn toàn cắt đứt khả năng làm sáng tỏ hiểu lầm.

Dù sao, trước đó Sử Lưu Hương niệm tình xưa mà thủ hạ lưu tình với Trần Mạc Thiện, bây giờ Trần Mạc Thiện lại vì Sử Lưu Hương mà cầu xin Cố Hàn Uyên.

Đây chẳng phải là lưỡng tình tương duyệt rành rành sao.

Tình huống này, cho dù Sử Lưu Hương là một nữ tử, Tô Nguyên Chỉ cũng sẽ nghĩ đến chuyện ly hôn.

Huống chi lại là chuyện nam với nam càng thêm buồn nôn.

Tô Nguyên Chỉ chỉ cảm thấy mình đã chịu đủ nhục nhã và đả kích.

Đôi mắt đẹp vẫn còn phong vận của nàng vào lúc này cũng dần mất đi ánh sáng.

Nếu lúc này Tô Nguyên Chỉ có thể cử động, e rằng nàng đã muốn giết chết cặp gian phu dâm nam trước mắt này.

Trước đó Trần Mạc Thiện chỉ lo cầu xin Cố Hàn Uyên, đã quên mất cảm nhận của Tô Nguyên Chỉ.

Lúc này nghe vậy vội vàng nói: Phu nhân, nàng nghe ta giải thích.

Nhưng lời của hắn lại bị Sử Lưu Hương cắt ngang.

Hừ.

Nếu không phải do mụ đàn bà luống tuổi có chồng nhà ngươi, ta chắc chắn đã sớm cùng Màn Thiền song túc song phi rồi.

Sử Lưu Hương hừ lạnh nói.

Trải qua việc Trần Mạc Thiện cầu xin tha mạng cho hắn, hắn đã nhận định mình và Trần Mạc Thiện chính là lưỡng tình tương duyệt.

Thậm chí còn tự tưởng tượng ra nếu không có Tô Nguyên Chỉ, Trần Mạc Thiện có lẽ sẽ bị hắn cảm hóa, từ bỏ công việc nằm vùng.

Như vậy, họ càng không cần phải đi đến lập trường đối địch.

Tóm lại, theo Sử Lưu Hương, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Tô Nguyên Chỉ.

Trong mắt hắn lóe lên hàn quang đầy hận ý.

Cố Hàn Uyên thu hết vào mắt, nhưng lại làm như không thấy.

Hắn trầm ngâm một lát, nhàn nhạt nói: Danh sách của Đồng Chu Hội là vật quan trọng như vậy, đổi lấy một mạng của Sử Lưu Hương cũng không phải là không được.

Trần Mạc Thiện nghe vậy mừng rỡ, Tô Nguyên Chỉ thì lại tức giận.

Nàng vội vàng khẩn cầu: Cố công tử, cầu ngài giúp thiếp thân giết cái tên không ra nam không ra nữ kia, sau này nhất định sẽ báo đáp ân tình của ngài.

Trần Mạc Thiện nghe vậy sốt ruột, cũng không có thời gian để ý đến Tô Nguyên Chỉ.

Hắn thẳng thắn nói: Bên dưới chỗ ngồi trong xe ngựa có một ngăn tối, bên trong có một cuộn giấy, cuộn giấy có cơ quan, sau khi mở ra xem sẽ tự cháy, cần Cố công tử ghi lại mới được.

Trần Mạc Thiện cảm thấy nhân vật như Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ giữ lời hứa, vì vậy thẳng thắn nói cho hắn biết vị trí của danh sách Đồng Chu Hội trước, tạo thành sự thật đã rồi.

Phản ứng cấp thiết như vậy của Trần Mạc Thiện khiến Sử Lưu Hương càng thêm cảm động, mà Tô Nguyên Chỉ thì lại hoàn toàn tuyệt vọng.

Cố Hàn Uyên thuận tay bồi thêm một nhát dao, khẽ than nói: Cố mỗ tuy không thích thứ tình cảm cấm kỵ giữa ngươi và Sử Lưu Hương, nhưng tấm chân tình sâu nặng của ngươi đối với hắn cũng đã làm Cố mỗ cảm động.

Dừng một chút.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nói với Sử Lưu Hương: Sử Lưu Hương, Cố mỗ hôm nay tha cho ngươi một mạng, hãy cảm tạ Trần Mạc Thiện cho tốt vào.

Đa tạ Cố công tử ơn không giết, cũng cảm ơn Màn Thiền ngươi niệm tình xưa vì ta cầu xin.

Sử Lưu Hương trìu mến nhìn Trần Mạc Thiện, nhưng khi hắn vô tình liếc về phía Tô Nguyên Chỉ, ánh mắt lại càng thêm lạnh lẽo, âm u.

Cố Hàn Uyên không khỏi khẽ cười một tiếng, xoay người đi vào chiếc xe ngựa đã tan tành.

Cố Hàn Uyên vừa vào xe ngựa không bao lâu.

Tiếng kinh hô của Trần Mạc Thiện liền vang lên: Tiểu Hương, không được.

Mặc dù Sử Lưu Hương bị Cố Hàn Uyên một cước Phong Trung Kính Thảo đá cho trọng thương, lại còn bị hàn khí của Thiên Sương Quyền xâm nhập, nhưng thứ nhất là hàn khí của Thiên Sương Quyền thu lại nhanh, thứ hai Sử Lưu Hương dù sao cũng là cao thủ Đại Tông Sư trung kỳ, nhân lúc Cố Hàn Uyên và Trần Mạc Thiện đàm phán đã xua tan được hàn khí trong cơ thể.

Hơn nữa, y độc không phân biệt, Sử Lưu Hương là một cao thủ độc thuật, dùng độc tạm thời áp chế nội thương trong chốc lát cũng không khó.

Vì vậy, hắn nhân lúc Cố Hàn Uyên tiến vào trong xe ngựa vỡ nát để tìm cuộn danh sách của Đồng Chu Hội, đã đánh lén Tô Nguyên Chỉ, người mà hắn hận thấu xương.

Nếu Cố Hàn Uyên có mặt ở đó, hắn chắc chắn không có cơ hội này.

Nhưng lúc này Cố Hàn Uyên bị xe ngựa che khuất, chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn có thể giết chết Tô Nguyên Chỉ, rồi nhân cơ hội trốn thoát.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, hắn còn bắn một cây độc châm về phía Liễu Nhược Hinh.

Chương 822

Thân thể Liễu Nhược Hinh vẫn còn bị ảnh hưởng bởi độc trước đó, toàn thân vô lực.

Nàng vốn đang ngồi xem kịch, thuận tiện suy nghĩ làm thế nào để lấy được danh sách Đồng Chu Hội từ tay Cố Hàn Uyên, không ngờ lại đột nhiên gặp tai bay vạ gió.

Khi nàng phản ứng lại, độc châm đã găm vào vùng trắng nõn tròn trịa lấp ló trước ngực.

Bị độc châm trúng, thân thể vốn đã vô lực của Liễu Nhược Hinh càng thêm suy yếu.

Trong lúc hỗn loạn, Liễu Nhược Hinh chỉ thấy một đạo kiếm khí kinh thiên phóng lên trời, phá tan chiếc xe ngựa vốn đã sắp nát vụn thành từng mảnh.

Ngay khoảnh khắc Sử Lưu Hương sắp tung một chưởng vào người Tô Nguyên Chỉ để đoạt mạng nàng, kiếm khí đã xẹt qua không trung, mang theo cánh tay bị chặt đứt của Sử Lưu Hương bay lên.

Sử Lưu Hương hét thảm một tiếng, ôm lấy cánh tay cụt lùi lại.

Do góc độ, máu tươi từ cánh tay cụt của Sử Lưu Hương văng đầy mặt Trần Mạc Thiện, trên người Tô Nguyên Chỉ cũng dính không ít vết máu.

Trong mắt đẹp của Tô Nguyên Chỉ còn tràn đầy sự kinh hãi và may mắn vì thoát chết trong gang tấc, thì đã nghe thấy Trần Mạc Thiện kinh hô: Cố công tử, xin hãy thủ hạ lưu tình.

Tô Nguyên Chỉ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang bóp cổ Sử Lưu Hương, lạnh lùng nói: Giao thuốc giải ra đây.

Cố Hàn Uyên nói xong, liếc nhìn Liễu Nhược Hinh đang trúng độc châm.

Lúc này, dù thần trí Liễu Nhược Hinh có chút không rõ, nhưng nàng dường như có thể thấy được vẻ lo lắng trong mắt Cố Hàn Uyên.

Ngoài nghĩa phụ Uông Trực ra, chưa từng có ai quan tâm đến nàng như vậy.

Phương tâm nàng nhất thời ấm áp, nỗi đau do độc khí xâm nhập cơ thể dường như cũng giảm đi nhiều, không khỏi nở một nụ cười yếu ớt với Cố Hàn Uyên.

Bộ dạng yếu đuối đó đặc biệt khiến người ta thương tiếc.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ánh mắt lóe lên, đáp lại bằng một ánh mắt ra hiệu an tâm.

Quay đầu, hắn lạnh lùng nhìn Sử Lưu Hương đang có sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Sử Lưu Hương vốn đã cưỡng ép áp chế nội thương, lúc này không chỉ mất một cánh tay, còn bị kiếm khí sắc bén của Cố Hàn Uyên xâm nhập vào tạng phủ, thương càng thêm thương.

Cảm giác nghẹt thở vì bị bóp cổ càng làm hắn đau đớn không chịu nổi.

Sử Lưu Hương tiếc nuối nhìn thoáng qua Tô Nguyên Chỉ, thảm cười nói: Vẫn là xem nhẹ Cố công tử rồi.

Ánh mắt hắn có chút hoảng hốt.

Theo lý mà nói, có Trần Mạc Thiện dùng danh sách Đồng Chu Hội làm lợi thế cầu tình, hôm nay hắn rất có thể bảo toàn được tính mạng.

Căn bản không cần thiết phải mạo hiểm đánh lén Tô Nguyên Chỉ vào lúc này.

Nhưng không biết tại sao, lòng hận thù đối với Tô Nguyên Chỉ trong lòng hắn lại tăng vọt một cách khó hiểu.

Đến nỗi dù biết rõ rủi ro rất lớn, hắn vẫn nhân lúc Cố Hàn Uyên vào xe ngựa mà ra tay đánh lén Tô Nguyên Chỉ.

Bây giờ thê thảm thế này cũng coi như là tự gieo gió gặt bão.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u.

Hành vi của Sử Lưu Hương tự nhiên không phải không có nguyên do.

Thứ nhất là Cố Hàn Uyên vốn đã cố tình dẫn dắt lòng hận thù của hắn đối với Tô Nguyên Chỉ.

Thứ hai, sau khi Sử Lưu Hương bị trọng thương, dù có tu vi Đại Tông Sư trung kỳ cũng không đỡ nổi Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lấy Nhiếp Tâm Thuật làm chủ thể, thi triển Di Hồn Đại Pháp để khuếch đại lòng hận thù của Sử Lưu Hương đối với Tô Nguyên Chỉ, lấn át cả ham muốn sống của hắn.

Vì vậy hắn mới liều lĩnh ra tay với Tô Nguyên Chỉ.

Sử Lưu Hương nhất thời không nghĩ ra tại sao mình lại hành động bốc đồng như vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, chống cự thêm cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn thản nhiên nói: Thuốc giải Bảy Bước Nhuyễn Cân Tán ở trong túi thơm của ta.

Còn thuốc giải độc châm trên người Liễu cô nương thì không có trên người ta.

Độc tính của độc châm tuy mạnh, nhưng lan ra không nhanh, chỉ cần Cố công tử kịp thời hút độc ra là được.

Sử Lưu Hương bắn độc châm vào Liễu Nhược Hinh, vốn là để kéo dài thời gian, đương nhiên sẽ không dùng loại kịch độc thấy máu là chết.

Hắn khẩn cầu: Ta tự biết Cố công tử sẽ không tha cho ta nữa, chỉ cầu Cố công tử cho ta nói vài câu với Màn Thiền.

Cố Hàn Uyên nghe vậy buông tay ra, mặc cho Sử Lưu Hương ngã xuống đất.

Sử Lưu Hương nói một tiếng cảm ơn với Cố Hàn Uyên, đau khổ hỏi Trần Mạc Thiện: Màn Thiền, chuyện đã đến nước này, ngươi cũng không cần vì ta cầu xin nữa.

Trong khoảnh khắc sinh tử ly biệt này, ta chỉ muốn hỏi ngươi câu cuối cùng.

Lúc này sắc mặt Trần Mạc Thiện cũng tái nhợt, mặt đất dưới chân đều là máu tươi.

Có máu từ cánh tay cụt của Sử Lưu Hương phun ra, cũng có máu của chính Trần Mạc Thiện.

Trước đó Sử Lưu Hương đột nhiên ra tay đánh lén Tô Nguyên Chỉ, trong lúc cấp bách, hắn cố gắng cử động, kết quả lại khiến mũi tên gãy trên vai cắm sâu hơn, máu cũng vì thế mà chảy càng nhiều.

Trần Mạc Thiện vốn đã mất quá nhiều máu, chỉ dựa vào một luồng ý chí để gắng gượng, Cố Hàn Uyên cứu được Tô Nguyên Chỉ ngược lại khiến luồng khí trong lòng hắn tan đi, đến nỗi lúc này thần trí của hắn cũng trở nên hoảng hốt.

Trần Mạc Thiện cố gắng lấy lại tinh thần, nói: Ngươi hỏi đi.

Sử Lưu Hương yếu ớt hỏi: Ngươi có từng.

Trần Mạc Thiện thấy Sử Lưu Hương dường như ngay cả sức để hỏi cũng không còn, nhưng hắn lại biết Sử Lưu Hương muốn hỏi điều gì.

Thở dài một hơi nói: Có yêu.

Sử Lưu Hương nghe vậy, lập tức nở một nụ cười mãn nguyện.

Mà Tô Nguyên Chỉ lúc này lại không thể kìm được lòng oán hận, hận thù nói: Cố công tử, cầu ngài giết Sử Lưu Hương.

Trần Mạc Thiện nghe vậy, lòng không nỡ khuyên nhủ: Phu nhân, cho dù không giết hắn, hắn cũng không sống được bao lâu.

Nhưng Tô Nguyên Chỉ lại phẫn nộ quát: Câm miệng.

Chân ái của ngươi ở đây.

Ta mới không phải phu nhân của ngươi.

Trần Mạc Thiện nghe vậy ngẩn ra, cuối cùng cũng nhận ra hôm nay mình dường như đã hoàn toàn làm tổn thương trái tim của Tô Nguyên Chỉ.

Đang định mở miệng giải thích.

Tô Nguyên Chỉ lại ngắt lời hắn, khẩn cầu với Cố Hàn Uyên: Thiếp thân cầu Cố công tử giết Sử Lưu Hương, bất kể điều kiện gì ta cũng đều chấp thuận.

Cái cảnh tượng tình ý triền miên ly biệt của Sử Lưu Hương và Trần Mạc Thiện, nàng một khắc cũng không muốn nhìn nữa.

Vì vậy mới có thể nói ra những lời cực kỳ vượt quá khuôn phép đối với một nữ tử.

Đương nhiên Tô Nguyên Chỉ nói như vậy, cũng không phải không có căn cứ.

Dù sao nữ tử đối với ánh mắt rơi trên người mình cực kỳ nhạy

cảm.

Vì vậy nàng cũng đã sớm nhận ra ánh mắt vừa mờ ảo lại vừa nóng bỏng của Cố Hàn Uyên.

Tình nghĩa vợ chồng giữa Tô Nguyên Chỉ và Trần Mạc Thiện đã hết, lúc này không còn gì để mất, chỉ muốn nhìn thấy Sử Lưu Hương chết thật nhanh.

Chuyện tốt như vậy, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Vì vậy ngay sau đó, mi tâm của Sử Lưu Hương đã bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên xuyên thủng.

Sử Lưu Hương mang theo nụ cười vừa mãn nguyện lại vừa tiếc nuối ngã xuống đất mất mạng.

Trần Mạc Thiện đau khổ kinh hô: Tiểu Hương.

Trần Mạc Thiện vốn đã mất máu quá nhiều, lại trúng Bảy Bước Nhuyễn Cân Tán của Sử Lưu Hương.

Trước đó cũng chỉ là đang gắng gượng mà thôi.

Lúc này tận mắt thấy Sử Lưu Hương chết, trong lòng bi thương, tại chỗ ngất đi.

Tô Nguyên Chỉ do dự liếc nhìn Trần Mạc Thiện đang hôn mê ngã trên đất.

Sử Lưu Hương chết rồi, lòng hận thù của nàng cũng tiêu tan hơn phân nửa.

Mặc dù bây giờ tình cảm vợ chồng giữa Tô Nguyên Chỉ và Trần Mạc Thiện đã hết, nhưng nhìn thấy vai hắn đổ máu, mặt như giấy vàng, dường như cũng sắp chết, lại có chút không đành lòng.

Trước khi phát hiện ra chuyện của Sử Lưu Hương hôm nay, tình cảm của Tô Nguyên Chỉ và Trần Mạc Thiện rất tốt.

Trần Mạc Thiện vì để có nhiều thời gian hơn đi nằm vùng ở Đồng Chu Hội, đã đem hết y thuật của mình truyền thụ cho Chu Nhất Phẩm.

Ngày thường việc khám bệnh ở y quán Thiên Hòa cũng đều giao cho Chu Nhất Phẩm làm.

Nhưng dù Trần Mạc Thiện vì phải nằm vùng ở Đồng Chu Hội mà thường xuyên không ở nhà, Tô Nguyên Chỉ vẫn luôn bao dung hắn, không một lời oán hận.

Trần Mạc Thiện vì chuyện danh sách Đồng Chu Hội mà phải lưu lạc chân trời, nàng cũng cùng nhau trốn chạy.

Đó chính là minh chứng cho tình cảm vợ chồng của họ.

Cho đến hôm nay, vì Sử Lưu Hương mà hủy hoại không còn một mảnh.

Nhưng dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm, Tô Nguyên Chỉ không thể trơ mắt nhìn Trần Mạc Thiện chết vì mất máu quá nhiều.

Ngay lúc nàng định cầu cứu Cố Hàn Uyên, Cố Hàn Uyên đã đi đến trước mặt nàng.

Độc trên người Liễu Nhược Hinh chỉ là độc mãn tính, vì vậy Cố Hàn Uyên quyết định xử lý chuyện của Tô Nguyên Chỉ và Trần Mạc Thiện trước.

Chương 823

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Phu nhân, lời người nói lúc trước còn giữ lời không.

Cố Hàn Uyên nói tự nhiên là câu Bất kể điều kiện gì đều chấp thuận của Tô Nguyên Chỉ lúc trước.

Ánh mắt nóng bỏng đó rơi trên người Tô Nguyên Chỉ, làm nàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Tô Nguyên Chỉ muốn lấy tay che đi, nhưng lại đang trúng Bảy Bước Nhuyễn Cân Tán không thể nhấc tay lên được.

Đành phải từ bỏ giãy dụa, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ gật đầu nói: Tự nhiên giữ lời.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười.

Không đợi Tô Nguyên Chỉ cầu xin giúp đỡ, hắn đã đi trước một bước điểm huyệt cầm máu cho Trần Mạc Thiện.

Tô Nguyên Chỉ thấy vết thương trên vai Trần Mạc Thiện không còn chảy máu nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, liền thấy Cố Hàn Uyên áp sát tới, nhất thời lộ vẻ kinh hoảng.

Tin đồn về Cố Hàn Uyên, nàng tự nhiên là đã nghe qua.

Nếu không phải muốn chứng kiến Sử Lưu Hương chết, nàng sao có thể dễ dàng lấy thân mình làm lợi thế như vậy.

Nhưng đồng ý là một chuyện, thực sự đến lúc lại là một chuyện khác.

Nhưng nàng lại không có năng lực phản kháng Cố Hàn Uyên, chỉ có thể trốn tránh nhắm chặt đôi mắt đẹp lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tô Nguyên Chỉ chỉ cảm thấy môi mình hơi ấm, trong miệng cũng có thêm thứ gì đó.

Nhưng lại không phải là chuyện nàng tưởng tượng, khi Tô Nguyên Chỉ cẩn thận mở mắt ra, lại thấy Cố Hàn Uyên cười ấm áp nói: Đây là thuốc giải Bảy Bước Nhuyễn Cân Tán.

Quả nhiên, sau khi Tô Nguyên Chỉ nuốt thuốc giải vào, trên người lập tức hồi phục một chút sức lực.

Ánh mắt nàng có chút phức tạp nói: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên khoát tay, khẽ cười nói: Phu nhân hồi phục sức lực là tốt rồi.

Trên người phu nhân vừa có bụi bẩn lại có máu, chắc là không dễ chịu lắm.

Cách đây không xa có một vũng nước, phu nhân có thể đi rửa ráy một chút.

Tại hạ phải đi xem Liễu cô nương trước.

Dứt lời liền thản nhiên xoay người rời đi.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy mím môi, ánh mắt có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên không ép buộc nàng tại chỗ, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cũng cho nàng nhiều thời gian hơn để suy nghĩ.

Mà Tô Nguyên Chỉ được Cố Hàn Uyên nhắc nhở, cũng thực sự cảm thấy bộ dạng chật vật trên người lúc này cực kỳ khó chịu.

Sau khi nhìn Trần Mạc Thiện vẫn còn hôn mê, nàng quay trở lại thùng xe đã bị phá hủy càng thêm triệt để.

Tay nải đựng quần áo của nàng vẫn còn trên xe.

Còn về Trần Mạc Thiện, nàng lười để ý.

Đảm bảo tính mạng Trần Mạc Thiện vô ưu, đã là nàng tận tình tận nghĩa rồi.

Nhưng khi nàng tìm được tay nải trong chiếc xe ngựa vỡ nát đi ra, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh, liền lập tức phát ra một tiếng hét kinh hãi.

Ngay sau đó vội vàng lấy tay che miệng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cúi người trên Liễu Nhược Hinh.

Mà Liễu Nhược Hinh thì gương mặt đỏ bừng quay đi.

Trong lúc Tô Nguyên Chỉ đi vào chiếc xe vỡ nát tìm tay nải, Cố Hàn Uyên đã đi đến bên cạnh Liễu Nhược Hinh đang thần trí càng lúc càng mơ hồ.

Cố Hàn Uyên trước tiên cho Liễu Nhược Hinh uống một viên thuốc trấn độc.

Đây là Trấn Độc Đan do Lý Mạc Sầu và những người khác trong Thiên Võng nghiên cứu ra.

Tuy không có công hiệu giải bách độc, nhưng lại có thể ngăn chặn độc tố lan tràn, khiến người ta trong thời gian ngắn không bị ảnh hưởng bởi độc tính.

Đây là một trong những loại thuốc dự phòng của sát thủ Thiên Võng.

Sau đó, hắn đặt tay lên vị trí bị trúng độc châm của Liễu Nhược Hinh, vận công hút một cái, độc châm lập tức bị hút ra.

Mà hiệu quả của Trấn Độc Đan cũng đã phát huy tác dụng, trong mắt Liễu Nhược Hinh dần dần có lại ánh sáng.

Nàng giọng khàn khàn nói lời cảm ơn: Cố công tử, ngài lại cứu ta nữa rồi.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, khẽ thở dài: Độc trên người nàng vẫn chưa giải hết.

Hơn nữa quá trình giải độc e rằng có chút khó khăn.

Liễu Nhược Hinh yếu ớt trông có chút đáng thương.

Lúc này nghe vậy, nàng cố gắng nở một nụ cười nhạt nói: Cố công tử cứ việc làm là được.

Liễu Nhược Hinh không nghe được lời Sử Lưu Hương nói về phương pháp giải độc.

Lúc đó thần trí của nàng đã không còn tỉnh táo.

Chỉ là cố gắng không ngất đi mà thôi.

Lúc này nghe vậy, nàng còn tưởng rằng phương pháp giải độc của Cố Hàn Uyên có thể sẽ khiến nàng chịu chút khổ sở.

Liễu Nhược Hinh ở Tây Hán, cũng coi như kiến thức rộng rãi.

Trong tình huống không có thuốc giải, thường dùng các phương pháp như lấy máu, ép nôn để giải độc, đương nhiên sẽ không dễ chịu gì.

Nhưng nàng lại quên mất còn có một thủ đoạn như vậy.

Nhưng điều này cũng rất bình thường.

Dù sao khi thực hiện rất dễ khiến người cứu bị trúng độc.

Vì vậy trong tình huống bình thường, không ai dùng phương pháp như vậy để giải độc cho người khác.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một nụ cười, miệng áy náy nói: Liễu cô nương, đắc tội rồi.

Dứt lời, hắn liền cúi người xuống, miệng đầy hương thơm và mềm mại.

Thiết kế trang phục táo bạo của Liễu Nhược Hinh ngược lại đã tạo điều kiện cho Cố Hàn Uyên.

Cảm giác ấm áp trước ngực khiến nàng trợn to đôi mắt đẹp, gương mặt đỏ bừng kinh hô: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ngẩng đầu lên, phun ra một ngụm máu độc, áy náy nói: Tại hạ cũng là bất đắc dĩ.

Dứt lời, hắn lại cúi đầu xuống giải độc cho Liễu Nhược Hinh.

Khi Liễu Nhược Hinh nhìn thấy Cố Hàn Uyên phun ra máu độc, nàng đã hiểu ý của hắn.

Phương pháp giải độc có nguy hiểm cho cả Cố Hàn Uyên này, theo lý mà nói sẽ phải khiến Liễu Nhược Hinh rất cảm động mới phải.

Nhưng trớ trêu thay, nơi nàng bị trúng độc châm lại là chỗ như vậy.

Khiến cho nàng lúc này nào có nửa điểm cảm động, vừa thẹn vừa giận, gắt gỏng nói: Chẳng lẽ không có cách nào khác sao.

Cố Hàn Uyên lại nhổ ra một ngụm máu độc nữa, lắc đầu nói: Đây là phương pháp giải độc mà Sử Lưu Hương đã nói cho ta.

Tính mạng quan trọng, cũng xin Liễu cô nương nhẫn nhịn một chút.

Liễu Nhược Hinh biết Cố Hàn Uyên nói là sự thật, cũng đúng là đang cứu mạng nàng.

Lòng xấu hổ và tức giận khiến nàng khó có thể đối mặt, đành phải quay đầu đi chỗ khác, làm như không thấy.

Nàng tự lừa mình dối người thầm nghĩ: Cố công tử chỉ là đang cứu ta.

Nhưng nàng tự lừa mình còn chưa hoàn toàn thuyết phục được bản thân.

Bên tai liền nghe thấy giọng nói khổ sở của Cố Hàn Uyên: Liễu cô nương, trở ngại trước ngực quá dày, độc huyết có chút không hút ra được.

Lời của Cố Hàn Uyên vừa dứt, Liễu Nhược Hinh chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh, nhất thời kinh hô: Cố công tử.

Không được.

Ngô.

Liễu Nhược Hinh cất lời kháng cự, nhưng Cố Hàn Uyên lại làm như không nghe thấy.

Dù sao ta cũng là đang hảo tâm cứu người, đúng không.

Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách Liễu Nhược Hinh dinh dưỡng quá tốt, phát triển quá mức đầy đặn.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cũng không phải hoàn toàn vô trách nhiệm.

Chỉ chặn độc huyết lại thì không thể hút ra được.

Dù sao cũng là do Cố Hàn Uyên trì hoãn một chút thời gian, mới khiến Liễu Nhược Hinh trúng độc sâu hơn một ít.

Bất quá đây cũng là kết quả sau khi Cố Hàn Uyên đã suy tính kỹ càng.

Liễu Nhược Hinh chờ lâu như vậy mà không có việc gì, vậy thì thời gian để giải độc cho nàng chắc chắn cũng không thể ngắn hơn được.

Thế nhưng Trần Mạc Thiện mất máu quá nhiều, kéo dài thêm một chút thời gian nữa là thật sự sẽ chết.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không quan tâm đến sự sống chết của Trần Mạc Thiện, nhưng cũng phải suy nghĩ một chút đến ý của Tô Nguyên Chỉ.

Cho nên chỉ có thể để Liễu Nhược Hinh chịu thiệt một chút.

Cũng may việc làm cho vị trí trúng độc của Liễu Nhược Hinh sung huyết cũng không phải là chuyện khó.

Chương 824

Dưới thủ đoạn của Cố Hàn Uyên, rất nhanh nơi đó liền từ màu hồng nhạt chuyển sang đỏ thẫm.

Chỉ là vị trí này quá gần vết thương do độc châm, khó tránh khỏi có chút cấn vào mặt.

Cố Hàn Uyên còn hảo tâm nói hươu nói vượn để giải thích: Liễu cô nương xem, như vậy chẳng phải sẽ hút độc huyết ra dễ hơn sao.

Liễu Nhược Hinh mím chặt đôi môi, tránh để mình phát ra những âm thanh đáng xấu hổ.

Nàng nghĩ hồi lâu, cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại rơi vào tình cảnh này.

Chẳng phải chỉ là muốn lấy được danh sách Đồng Chu Hội từ tay Trần Mạc Thiện sao.

Kết quả lại trúng phải độc khí Bảy bước Nhuyễn Cân Tán không thể động đậy, rồi lại suýt nữa chết trong tay Sử Lưu Hương.

Mãi mới chờ được Cố Hàn Uyên đến cứu giúp, kết quả lại trúng độc châm của Sử Lưu Hương.

Đến nỗi không thể không tiếp nhận việc Cố Hàn Uyên giải độc cho mình.

Mặc dù Cố Hàn Uyên lấy cớ giải độc, nhưng cũng khiến Liễu Nhược Hinh cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, sớm biết như vậy, thà rằng chết dưới tay Sử Lưu Hương lúc trước còn hơn.

Điều duy nhất có thể gọi là may mắn có lẽ là bản thân nàng không hề chán ghét Cố Hàn Uyên, thậm chí còn có vài phần hảo cảm chăng.

Liễu Nhược Hinh khổ trong vui, suy nghĩ miên man.

Có lẽ vì quá mức xấu hổ, Liễu Nhược Hinh lúc này ngược lại có chút buông xuôi.

Nàng mang một gương mặt đỏ bừng, tức giận hỏi: Cố công tử nếu đã muốn giải độc cho ta ở bên này, tại sao lại vén lên toàn bộ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy dừng lại một khắc, phun ra một ngụm độc huyết.

Giả vờ bất đắc dĩ giải thích: Trang phục của Liễu cô nương có kiểu dáng như vậy, tại hạ cũng không còn cách nào khác.

Chẳng lẽ lại để tại hạ thẳng tay xé rách hay sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy, vẻ mặt không nói nên lời nhìn bộ dạng vô lại của Cố Hàn Uyên đang ra sức giải độc cho mình.

Nhưng trong lòng lại căm ghét bộ y phục trên người.

Ý định ban đầu của nàng là lợi dụng mỹ sắc của bản thân, thừa dịp người khác bị thu hút ánh mắt mà hoảng hốt, nhân cơ hội đó để thắng địch.

Lúc này lại trở thành một sai lầm lớn.

Liễu Nhược Hinh thầm nghĩ sau khi trở về sẽ không bao giờ mặc loại y phục này nữa.

Cố Hàn Uyên cũng không ngờ hành động vô tình của mình lại khiến Liễu Nhược Hinh thay đổi cách ăn mặc, giảm bớt khả năng bị người khác chiếm tiện nghi bằng ánh mắt sau này.

Hắn lúc này không hiểu sao có chút khó xử, vì vậy quyết định làm theo bản tâm.

Liễu Nhược Hinh vất vả lắm mới miễn cưỡng chấp nhận lý do của Cố Hàn Uyên.

Bỗng nhiên thân thể mềm mại chấn động, đôi mắt ngấn lệ run giọng hỏi: Cố công tử, ngài làm gì vậy.

Bên này đâu có trúng độc châm.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát rồi nói bừa: Tại hạ chỉ cảm thấy nếu chỉ tập trung một bên có thể sẽ khiến Liễu cô nương cảm thấy cô đơn.

Hơn nữa một bên tuần hoàn máu tăng lên, bên kia lại bị lạnh nhạt có thể sẽ gây ra một số vấn đề.

Liễu cô nương cũng không muốn sau này một bên lớn một bên nhỏ chứ.

Liễu Nhược Hinh nghe Cố Hàn Uyên nói năng vô lại như vậy, không khỏi thầm mắng đối phương vô sỉ.

Không nói trong đó có mấy phần đạo lý, nàng chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên căn bản là đang tìm cớ chiếm tiện nghi của mình.

Bất quá nàng bây giờ đã buông xuôi, lúc này càng là rận nhiều không sợ cắn.

Hơn nữa thủ đoạn của Cố Hàn Uyên cao minh đến mức nào, Liễu Nhược Hinh ở trước mặt hắn làm gì có nửa điểm năng lực chống cự.

Liễu Nhược Hinh cảm nhận được cảm giác mới lạ kỳ dị đó, cái gì mà lãnh diễm, ngạo kiều đều bị vứt sau đầu.

Dù sao nàng cũng là một nữ tử đang tuổi xuân sắc, làm sao có thể chống lại được bản năng.

Chẳng bao lâu, sự kiên trì không để mình phát ra âm thanh của Liễu Nhược Hinh đã bị phá vỡ, đôi mắt đẹp càng lúc càng mê ly.

Xa xa, trốn sau thùng xe ngựa vỡ nát, gương mặt đầy phong vận của Tô Nguyên Chỉ sớm đã ửng hồng.

Tô Nguyên Chỉ lúc này không khỏi khẽ nuốt nước bọt.

Nàng muốn rời khỏi hiện trường, nhưng chẳng biết tại sao lại không nhấc nổi bước chân, đành phải lặng lẽ nhìn trộm quá trình Cố Hàn Uyên giải độc cho Liễu Nhược Hinh, mãi cho đến khi nghe thấy một tiếng rên yêu kiều, mới giật mình tỉnh lại trong cơn run rẩy của thân thể.

Tô Nguyên Chỉ cảm nhận được sự khác thường trên y phục, xấu hổ đến nỗi cả vành tai cũng đã đỏ bừng, vội vàng lảo đảo rời khỏi hiện trường.

Mà Cố Hàn Uyên phun ra ngụm độc huyết cuối cùng, thỏa mãn cười cười.

Cách giải độc này thực sự rất phiền phức.

Không chỉ phải đảm bảo lực hút mà còn không được để độc huyết bị mình nuốt vào.

Còn phải chắc chắn trong miệng mình không có vết thương nào, ví dụ như nhiệt miệng hay chảy máu chân răng cũng không thể giải độc cho người khác theo cách này.

Nếu không, độc huyết sẽ theo vết thương xâm nhập vào cơ thể người cứu giúp.

Đừng nói cứu người, chính mình cũng khó giữ được tính mạng.

Mà ở thời đại này, dinh dưỡng trong thức ăn cực kỳ thiếu thốn, việc bổ sung các loại vitamin lại càng khó khăn.

Cho nên rất khó đảm bảo khoang miệng của mình không có vấn đề gì.

Vì vậy dùng cách hút độc huyết ra để giải độc là một việc vô cùng nguy hiểm.

E rằng Sử Lưu Hương trước khi chết cũng ôm tâm lý vạn nhất để hại Cố Hàn Uyên.

Cũng may Cố Hàn Uyên tu tiên thành công, không tồn tại loại nguy cơ này, mới có thể an toàn giải độc cho Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên nhổ sạch độc huyết, trong miệng chỉ còn lại hương thơm trên người Liễu Nhược Hinh.

Hắn hài lòng khẽ cười một tiếng, mặc lại y phục cho Liễu Nhược Hinh đã hôn mê.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Tô Nguyên Chỉ rời đi.

Mình đã vất vả giải độc cho Liễu Nhược Hinh như vậy, cũng đến lúc tự thưởng cho mình một phen.

Tính toán thời gian một chút, hắn liền đi về hướng Tô Nguyên Chỉ đã rời đi.

Đó là một vũng nước nhỏ, cách vị trí của mọi người lúc trước không xa lắm.

Trước đó, Trần Mạc Thiện lái xe chạy trốn tự nhiên là chọn con đường ít người qua lại, vì vậy nơi này có chút yên tĩnh.

Bất quá lúc này lại có thêm rất nhiều âm thanh kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên nghe thấy âm thanh, trong mắt lóe lên vẻ quả nhiên không ngoài dự liệu.

Trong vũng nước, Tô Nguyên Chỉ khẽ ngẩng trán, môi anh đào hé mở, ánh mắt mê ly.

Thân thể trắng nõn nở nang thỉnh thoảng lại khuấy động những gợn sóng lớn trong vũng nước.

Tô Nguyên Chỉ lúc thì căm hận gọi tên Trần Mạc Thiện hoặc Sử Lưu Hương, lúc lại mang theo ngữ khí có chút phức tạp gọi tên Cố Hàn Uyên.

Rõ ràng cả hai đều là đầu sỏ gây nên tình cảnh này của nàng.

Đúng lúc này, sau lưng Tô Nguyên Chỉ nóng lên, nàng đã bị một thân thể cường tráng ôm vào lòng.

Tô Nguyên Chỉ kinh hô một tiếng.

Bên tai truyền đến một giọng nói đầy vẻ trêu chọc: Phu nhân thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng hoàn thành ước định với tại hạ trước thì thế nào.

Tô Nguyên Chỉ nhận ra người phía sau, trên gương mặt đỏ bừng hiện lên vẻ phức tạp.

Ngay sau đó, thân thể có chút cứng ngắc của nàng dần dần mềm nhũn ra, run rẩy nói: Cố công tử có thể đáp ứng thiếp thân một vài điều kiện không.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cũng không hỏi Tô Nguyên Chỉ rốt cuộc là điều kiện gì, khẽ cười đáp: Đương nhiên.

Sau đó, mọi chuyện liền thuận lý thành chương.

Nước gợn lăn tăn, sóng trắng cuồn cuộn.

Phu nhân cẩn thận dưới chân.

Thần thái sảng khoái Cố Hàn Uyên đỡ lấy Tô Nguyên Chỉ đang chân mềm như bún, suýt chút nữa thì lảo đảo.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận, dáng vẻ kiều diễm ướt át, trong lòng có chút vui mừng.

Không thể không nói, mỹ phụ đẫy đà như vậy dùng để trải nghiệm cảm giác cực tốt, dù có rộng rãi phóng khoáng thế nào cũng có thể bao dung một cách thành thạo.

Nếu đổi lại là một thiếu nữ nhỏ nhắn yếu đuối, e rằng lúc này phải để Cố Hàn Uyên ôm về.

Chương 825

Đương nhiên dù vậy, Tô Nguyên Chỉ cũng không phải chịu tội ít, lúc này nghe vậy, tức giận nói: Còn không phải đều tại ngươi.

Tô Nguyên Chỉ dù sao cũng không phải là thiếu nữ e thẹn gì, sau khi đã có tiếp xúc thân mật nhất, tâm tính cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Mặc dù có chút oán trách Cố Hàn Uyên không chút lưu tình, nhưng lại không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên và Trần Mạc Thiện gầy yếu hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, cho nàng một lần trải nghiệm vô cùng tuyệt vời.

Tô Nguyên Chỉ dường như có chút hiểu tại sao Cố Hàn Uyên lại có thể gây ra tiếng tăm phong lưu lớn như vậy.

Cố Hàn Uyên cười đùa nói: Dù sao vợ người khác dùng cũng không đau lòng nha.

Lời này của Cố Hàn Uyên nhất thời khiến Tô Nguyên Chỉ đỏ bừng mặt, xấu hổ trừng mắt liếc hắn một cái.

Bất quá sau khi xấu hổ qua đi, sắc mặt nàng cũng trầm xuống.

Chuyện của Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương đến nay vẫn làm nàng canh cánh trong lòng, nếu không cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng điều kiện của Cố Hàn Uyên như vậy.

Đương nhiên hiện tại nàng cũng không còn lập trường để chỉ trích Trần Mạc Thiện nữa.

Dù sao lòng nàng có vượt rào hay không tạm thời không nói, nhưng thân thể của nàng thì xác thực đã ngoại tình.

Thậm chí Tô Nguyên Chỉ còn có mấy phần không muốn thừa nhận sự mê luyến.

Nói chung, tình cảm vợ chồng giữa nàng và Trần Mạc Thiện đã hoàn toàn đi đến hồi kết, ly hôn là kết quả duy nhất.

Chỉ là điều khiến nàng cảm thấy có chút mờ mịt là, sau khi ly hôn, mình lại nên đi về đâu.

Tình cảm vợ chồng đã hết, Tô Nguyên Chỉ không muốn cùng Trần Mạc Thiện trốn chết, nhưng Đồng Chu Hội hiển nhiên sẽ không vì nàng và Trần Mạc Thiện ly hôn mà bỏ qua cho nàng, sau này vẫn sẽ có hết đợt sát thủ này đến đợt sát thủ khác truy sát.

Tô Nguyên Chỉ biết chút võ công, nhưng thực lực rất thấp kém.

Đối mặt với sự truy sát của Đồng Chu Hội, nàng không có chút lòng tin nào có thể thoát thân.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu sự mờ mịt trong lòng Tô Nguyên Chỉ, đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại đẫy đà của nàng vào lòng, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, ấm áp nói: Phu nhân đang lo lắng chuyện của Đồng Chu Hội sao.

Tô Nguyên Chỉ cũng không giãy dụa, tâm tình sa sút nói: Ta không muốn cùng Trần Mạc Thiện chạy trốn, nhưng lại không biết mình nên đi về đâu.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Phu nhân, người quên rằng bây giờ mình còn có một người đàn ông khác để dựa vào sao.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra, nàng thật đúng là chưa nghĩ đến phương diện này.

Bởi vì trong mắt nàng, đây chỉ là một cuộc giao dịch.

Nàng trả giá bằng thân thể, Cố Hàn Uyên giúp nàng giết Sử Lưu Hương.

Tuy rằng lúc đó Sử Lưu Hương đã sắp chết, nhưng Tô Nguyên

Chỉ vẫn không muốn nhìn thấy Sử Lưu Hương sống thêm một giây một phút nào.

Vì vậy trong mắt nàng, đây chỉ là một cuộc giao dịch công bằng mà thôi.

Lúc này lời của Cố Hàn Uyên lại như đang nói cho nàng biết, hắn không chỉ thỏa mãn với mối quan hệ giao dịch.

Điều này lại khiến Tô Nguyên Chỉ, người có thể bình thản tiếp nhận giao dịch, trong nhất thời có chút e lệ như thiếu nữ.

Dù sao giao dịch và trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Trong mắt Cố Hàn Uyên, tuổi của Tô Nguyên Chỉ cũng không tính là lớn, hoàn toàn là một mỹ phụ phong vận còn sót lại.

Nhưng trong mắt Tô Nguyên Chỉ, nàng bất luận là tuổi tác hay dung mạo đều không xứng với Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn.

Thậm chí nói thật, trong cuộc giao dịch này nàng còn kiếm được nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên đề nghị giao dịch, cũng bị nàng cho là muốn nếm thử chút hương vị lạ.

Không ngờ Cố Hàn Uyên không chỉ muốn thân thể của nàng, mà ngay cả trái tim nàng cũng muốn.

Mặc kệ nàng có bao nhiêu khó tin, lời nói lúc này của Cố Hàn Uyên lại mang đến cho Tô Nguyên Chỉ không nơi nương tựa một sự cảm động cực lớn.

Tô Nguyên Chỉ do dự một chút, có chút không tự tin nói: Cố công tử nói nghiêm túc sao.

Sẽ mang đến cho ngài rất nhiều phiền phức.

Cố Hàn Uyên không quan tâm khẽ cười một tiếng, ngạo nghễ nói: Phu nhân lẽ nào cảm thấy ta sẽ sợ Đồng Chu Hội sao.

Đồng Chu Hội, đệ nhất sát thủ Sử Lưu Hương đều chết trong tay ta.

Phu nhân cảm thấy bọn họ còn có thể phái người đến tìm chết sao.

Sự thật đúng là như vậy.

Bất luận Đồng Chu Hội và Ninh Vương có quan hệ gì hay không, bọn họ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nuốt cục tức Sử Lưu Hương bị Cố Hàn Uyện giết chết này.

Coi như Cố Hàn Uyên có được danh sách Đồng Chu Hội, bọn họ cũng không dám phái sát thủ đến đây chịu chết.

Chỉ có thể làm là cố gắng hết sức tránh né Cố Hàn Uyên, không để hắn tại chỗ nhận ra.

Hơn nữa Ninh Vương cũng sẽ tăng cường lôi kéo.

Dù sao chỉ cần Cố Hàn Uyên trở thành người một nhà, mối nguy hiểm từ danh sách Đồng Chu Hội chẳng phải sẽ được hóa giải trong vô hình sao.

Nếu đoán không sai, Ninh Vương rất nhanh sẽ lại mở tiệc chiêu đãi hắn.

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên đem chuyện hắn có được danh sách Đồng Chu Hội truyền ra ngoài, các bộ môn của triều đình cũng sẽ mau chóng lôi kéo hắn.

Thậm chí ngay cả Hoàng đế Chu Hậu Chiếu cũng có thể tự mình ra mặt.

Người khác giết chết Sử Lưu Hương, có được danh sách Đồng Chu Hội sẽ chỉ là một phiền toái lớn.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại là một mối làm ăn có lời không lỗ.

Tô Nguyên Chỉ tự nhiên không nghĩ đến những mưu tính xa xôi này của Cố Hàn Uyên, lúc này nàng chỉ cảm thấy liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Một cuộc giao dịch dưới sự bốc đồng, lại mang đến cho nàng hy vọng.

Khi nàng nhìn lại Cố Hàn Uyên, trong mắt không khỏi thêm mấy phần tình ý.

Tô Nguyên Chỉ đôi mắt long lanh, dịu dàng nói lời cảm ơn: Cảm ơn ngươi.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa trêu chọc: Nếu muốn cảm ơn, sao không lấy chút thành ý ra.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy mặt cười nhất thời đỏ bừng.

Nàng bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, làm sao không cảm nhận được sự thay đổi nóng bỏng đó.

Bất quá nàng chỉ khẽ động một chút, liền cảm thấy thân thể mệt mỏi rã rời, khó xử nói: Ta bây giờ không được.

Cố Hàn Uyên đầy vẻ trêu chọc cười nói: Ta dạy phu nhân.

Dứt lời, hắn đưa tay đặt lên trán nàng.

Tô Nguyên Chỉ dù sao cũng là người đã có chồng, chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy.

Ám chỉ của Cố Hàn Uyên rõ ràng như vậy, nàng làm sao có thể không hiểu.

Chỉ do dự một chút, liền ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Trong miệng còn lẩm bẩm một câu: Làm không tốt đừng trách ta.

Chuyện này ta còn chưa từng làm cho Trần Mạc Thiện.

Đây không phải là lời nói dối mà Tô Nguyên Chỉ cố ý nói ra để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế, vợ chồng đường đường chính chính rất ít khi chơi trò quá giới hạn.

Huống chi Trần Mạc Thiện đối với Tô Nguyên Chỉ tuy không thể nói là tương kính như tân, nhưng cũng rất mực kính trọng.

Nào dám để nàng làm chuyện hạ mình như vậy.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Tô Nguyên Chỉ, cúi đầu nói: Sau này ta đưa phu nhân về Thiên Hòa Y Quán nhé.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy dừng lại một chút, mơ hồ không rõ mà hỏi: Thật sự có thể chứ.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Đương nhiên, chỉ cần đem Thiên Hòa Y Quán giao cho ta.

Bất luận là Đồng Chu Hội, hay là bất kỳ ai khác cũng không thể động đến phu nhân và Thiên Hòa Y Quán.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy do dự nói: Chuyện này e rằng phải để Trần Mạc Thiện làm chủ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Yên tâm, Trần Mạc Thiện sẽ không từ chối.

Dừng một chút, Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng để lộ chủy thủ, thản nhiên nói: Nói đến, phu nhân hình như còn có một cô con gái xinh đẹp đáng yêu thì phải.

Bản đồ nước Yến của Cố Hàn Uyên hơi dài, việc trải đệm trước đó cũng có chút nhiều.

Con gái của Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ, Trần An An, chính là một trong những nữ chính đường đường chính chính.

Thiếu nữ như vậy làm sao có thể bị Cố Hàn Uyên bỏ sót.

Cố Hàn Uyên còn từng xa xa nhìn qua một lần.

Tính cách của Trần An An tạm thời không bàn, nhưng xinh đẹp thì quả thực là trò giỏi hơn thầy.

Trên thực tế, trong mắt Cố Hàn Uyên, Tô Nguyên Chỉ thuộc loại có thể ăn có thể không ăn.

Chính vì nguyên nhân của Trần An An, không chỉ đã cộng thêm cho Tô Nguyên Chỉ không ít điểm, mà còn củng cố ý định muốn chiếm đoạt nàng của Cố Hàn Uyên.

Dù sao ai có thể từ chối sức hấp dẫn của một bữa cơm trọn gói chứ.

Nếu như gặp nhau trong tình huống bình thường, Cố Hàn Uyên nói với Tô Nguyên Chỉ những lời như vậy, nàng phần lớn sẽ không nghĩ nhiều.

Chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên đang khen ngợi con gái mình sinh ra xinh đẹp.

Nhưng đối với Tô Nguyên Chỉ đang hầu hạ Cố Hàn Uyên lúc này thì lại khác.

Tâm tư ăn trong bát nhìn trong nồi của Cố Hàn Uyên đã quá rõ ràng.

Tô Nguyên Chỉ thậm chí không thể không dừng lại, kinh ngạc hô: Ngươi muốn động tâm với An An.

Cố Hàn Uyên không quan tâm đè nàng trở lại, không những không trả lời câu hỏi của Tô Nguyên Chỉ, ngược lại hỏi: Trần Mạc Thiện cũng đã đưa một phần danh sách Đồng Chu Hội cho Chu Nhất Phẩm rồi phải không.

Tô Nguyên Chỉ không còn cách nào khác, đối với nàng mà nói, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Bất quá nàng vẫn nghi ngờ hỏi: Cố công tử làm sao biết được.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đây không phải là vấn đề mà phu nhân cần quan tâm.

Chương 826

Trần Mạc Thiện đem danh sách Đồng Chu Hội giao cho Chu Nhất Phẩm tuy có thể dời đi sự chú ý, giúp hắn dễ dàng trốn thoát hơn, nhưng cũng đã hại Chu Nhất Phẩm và Thiên Hòa Y Quán.

Việc Đồng Chu Hội tập kích Thiên Hòa Y Quán trước đó chính là bằng chứng rõ ràng.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy dừng lại một chút, sắc mặt hơi trầm xuống nói: Ta đã từng khuyên hắn.

Hắn chỉ nói Nhất Phẩm cát nhân tự có thiên tướng.

Thao tác của Trần Mạc Thiện thực sự rất khó hiểu.

Hắn lại không biết đem danh sách Đồng Chu Hội giao cho Chu Nhất Phẩm sẽ gây ra hậu quả gì sao.

Bất luận là Chu Nhất Phẩm hay là con gái ruột của hắn Trần An An đều sẽ vì vậy mà rơi vào nguy hiểm.

Coi như hắn không quan tâm đến tính mạng của Chu Nhất Phẩm, chẳng lẽ ngay cả Trần An An cũng không quan tâm sao.

Cũng không thể kỳ vọng sát thủ của Đồng Chu Hội sẽ chỉ nhắm vào Chu Nhất Phẩm, mà đối với Trần An An không mảy may động đến, cũng không giết người diệt khẩu chứ.

Nhưng mà hắn vẫn làm như vậy.

Trần Mạc Thiện có mưu đồ gì sâu xa hơn hay không không biết được, nhưng ít nhất nhìn bề ngoài, thì cực kỳ ích kỷ.

Cố Hàn Uyên suy đoán Trần Mạc Thiện có lẽ đem hy vọng đặt vào Tây Xưởng.

Dù sao Tây Xưởng tuyệt đối sẽ không để yên cho danh sách Đồng Chu Hội.

Mà danh sách Đồng Chu Hội có cơ quan xem xong tự cháy, trí nhớ của Chu Nhất Phẩm lại lúc nhớ lúc quên.

Như vậy Tây Xưởng chỉ có thể cố gắng bảo vệ Chu Nhất Phẩm, hy vọng hắn có thể ở thời khắc mấu chốt nhớ lại danh sách Đồng Chu Hội.

Trong kịch bản cũng đúng là như vậy, Liễu Nhược Hinh rất nhanh liền vào ở Thiên Hòa Y Quán, bảo vệ an toàn cho Chu Nhất Phẩm.

Đương nhiên điều này trong mắt Cố Hàn Uyên đã có trăm ngàn sơ hở, lại quá mức ngây thơ.

Nếu gặp phải kẻ có thủ đoạn cứng rắn, trực tiếp bắt giam Chu Nhất Phẩm nghiêm hình tra tấn, kết quả của hắn tuyệt đối sẽ không tốt đẹp.

Coi như Chu Nhất Phẩm thật sự không nhớ ra, cũng có thể dùng làm mồi nhử, làm gì có lý do để hắn tự do hoạt động.

Có lẽ chỉ có thể đổ cho hào quang của nhân vật chính.

Đương nhiên hào quang nhân vật chính ở chỗ Cố Hàn Uyên sẽ không có tác dụng, ngược lại hắn định mượn cớ này để nhập chủ Thiên Hòa Y Quán.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Thay vì trông cậy vào Chu Nhất Phẩm thật sự cát nhân tự có thiên tướng, mỗi lần gặp chuyện đều có thể gặp dữ hóa lành, còn không bằng đem Thiên Hòa Y Quán giao cho ta.

Như vậy tự nhiên không ai dám động đến Chu Nhất Phẩm và Thiên Hòa Y Quán nữa.

Tô Nguyên Chỉ một bên hầu hạ, một bên nghiêm túc suy nghĩ.

Cuối cùng đi đến kết luận, đem Thiên Hòa Y Quán giao cho Cố Hàn Uyên mới là kết quả tốt nhất.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng đã xem qua danh sách Đồng Chu Hội.

Cứ như vậy, sẽ không ai còn để mắt đến Chu Nhất Phẩm nữa, Trần An An cũng sẽ an toàn hơn.

Tô Nguyên Chỉ đồng ý việc đem Thiên Hòa Y Quán giao cho Cố Hàn Uyên, nhưng điều nàng quan tâm hơn vẫn là Trần An An.

Nàng có chút khó xử hỏi: Nhưng tại sao ngươi còn muốn động tâm với An An.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

An An xinh đẹp động lòng người, ta thích nàng thì có gì lạ sao.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, tức giận nói: Nhưng ta đã cùng ngươi như vậy, hơn nữa ngươi còn muốn ta làm nữ nhân của ngươi.

Vậy An An.

Thực ra nếu Tô Nguyên Chỉ và Cố Hàn Uyên không xảy ra chuyện trước đó, việc hắn để ý Trần An An là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thậm chí với danh tiếng và địa vị của Cố Hàn Uyên, Tô Nguyên Chỉ có lẽ còn sẽ cực lực tán thành cũng không chừng.

Bất luận Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình thế nào, hắn vẫn là nhân vật hàng đầu trong thiên hạ.

Hậu cung của hoàng đế có bao nhiêu nữ nhân.

Chẳng phải cũng có vô số người muốn đưa con gái mình vào đó sao.

Cố Hàn Uyên đầy vẻ trêu chọc cười nói: Vậy không phải rất tốt

sao.

Cứ như vậy mẹ con các người có thể vĩnh viễn không phải chia lìa.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy cảm thấy không nói nên lời trước sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Bất quá khi nàng bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy thật sự như vậy cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Vì chuyện danh sách Đồng Chu Hội, bất luận là nàng hay Trần An An đều đã bị cuốn vào vòng xoáy.

Mà người có thể che chở cho các nàng cũng chỉ có Cố Hàn Uyên.

So với việc sống trong lo sợ, trốn chạy nay đây mai đó, còn không bằng sống dưới sự che chở của Cố Hàn Uyên.

Nhất là sau khi trải qua chuyện của Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương, tâm tính của Tô Nguyên Chỉ đã bị đả kích nặng nề.

Không chỉ tam quan thay đổi rất nhiều, mà còn càng thêm khao khát một cuộc sống bình yên.

Mặc dù cuộc sống như vậy cần phải trả giá bằng lòng tự trọng của chính cô và Trần An An.

Tô Nguyên Chỉ sau khi nghĩ thông suốt, ngượng ngùng nói: Vậy Cố công tử phải chăm sóc cho ta và An An thật tốt.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, nói: Phu nhân yên tâm đi.

Ta có lẽ không phải là người tốt gì, nhưng đối với nữ nhân của mình luôn luôn rất tốt.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy nhất thời an tâm rất nhiều.

Cố Hàn Uyên tuy tiếng tăm phong lưu đa tình ai cũng biết, nhưng lại không có tiếng xấu phụ bạc cô gái nào.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cho đến nay Cố Hàn Uyên vẫn có thể duy trì được sự yêu mến cao trong giới nữ tử giang hồ.

Bất quá Tô Nguyên Chỉ vẫn vì lòng tự trọng của mình mà miễn cưỡng chống cự một chút.

Nàng mơ hồ không rõ nói: Chuyện của An An, ta có thể không phản đối, nhưng cũng sẽ không giúp ngươi.

Hơn nữa An An thích là Nhất Phẩm, ta cũng không làm ra được chuyện chia rẽ uyên ương.

Cố Hàn Uyên không quan tâm khẽ cười nói: Yên tâm, sẽ không làm khó phu nhân.

Tô Nguyên Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đáp ứng thẳng thắn, vui mừng hơn, càng ra sức làm hắn vui lòng.

Rốt cuộc là nữ nhân trưởng thành, không phải thiếu nữ non nớt có thể so sánh.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui mừng, ánh mắt sâu thẳm thầm nghĩ một tiếng: Thật đến lúc đó, e rằng sẽ không do ngươi quyết định nữa rồi.

Chuyến đi thư giãn thể xác và tinh thần bên vũng nước của Cố Hàn Uyên kết thúc bằng một trận ho khan không thể kiềm chế của Tô Nguyên Chỉ.

Ánh mắt vừa xấu hổ vừa giận dỗi của Tô Nguyên Chỉ khiến Cố Hàn Uyên càng thêm vui mừng.

Hơn nữa mặc dù nàng làm chuyện mình không quen, nhưng vẫn ưu tiên dịu dàng hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo.

Thuộc tính dịu dàng của nhân thê lớn tuổi có thể thấy được phần nào.

Tuy hai người đã có quan hệ thân mật nhất, nhưng tuổi trẻ của Cố Hàn Uyên luôn khiến nàng vô thức đối với hắn có thêm chút dịu dàng như của một người mẹ.

Trên thực tế, trong số những người phụ nữ bên cạnh Cố Hàn Uyên, những nhân thê đã có con phần lớn đều như vậy.

Có lẽ chính vì các nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên trước mặt người khác thì uy hiếp giang hồ, danh dương thiên hạ, sau lưng lại hết sức hoang đường.

Cho nên cảm giác tương phản mãnh liệt đó khi các nàng bao dung chăm sóc Cố Hàn Uyên, mới có một cảm giác thành tựu khó tả.

Thiện giải nhân ý, không tranh không giành, bao dung những trò hoang đường của Cố Hàn Uyên, lại còn cực kỳ dễ dùng.

Vì vậy đối với Cố Hàn Uyên mà nói, so với những thiếu nữ ngây ngô, bốc đồng, dùng để thư giãn thân tâm thì bạn chơi tự nhiên là các tỷ tỷ nhân thê dịu dàng tốt hơn.

Coi như chọn bình hoa cũng phải chọn bình hoa vừa đẹp vừa bền chứ.

Cho nên cũng không trách được Cố Hàn Uyên luôn hứng thú tràn đầy với những nhân thê xinh đẹp đó.

Đương nhiên đây cũng là do thời đại quyết định.

Nữ tử thời đại này tôn trọng tam tòng tứ đức, giúp chồng dạy con, sau khi có con tuyệt đại đa số đều sẽ có thuộc tính dịu dàng tăng cao.

Nữ tử giang hồ tuy cá tính tự do hơn, nhưng cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi quan niệm phổ biến này.

Huống chi đồ cướp được, luôn luôn thơm hơn một chút không phải sao.

Cố Hàn Uyên tâm tình vui vẻ nhìn bạn chơi mới cướp được Tô Nguyên Chỉ mặc lại y phục mới tinh, che đi thân thể trắng nõn nở nang.

Tắm rửa ở vũng nước hoang dã rất dễ bị lạnh, huống chi Tô Nguyên Chỉ còn hứng gió lạnh không ít thời gian.

Vì vậy sau khi thân thể nàng lạnh đi, không khỏi hắt hơi một cái do cảm lạnh.

Cố Hàn Uyên thấy vậy tiến lên cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Nguyên Chỉ, truyền nội lực qua để giúp nàng xua tan cái lạnh, đồng thời ấm áp nói: Phu nhân cẩn thận bị lạnh.

Tô Nguyên Chỉ cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ trên tay, thể xác và tinh thần cũng dần dần ấm áp lên.

Sự quan tâm của Cố Hàn Uyên khiến nàng rất hưởng thụ.

Chương 827

Bất quá lúc này nghe vậy cũng khó tránh khỏi tức giận trách móc: Còn không phải đều tại ngươi.

Cố Hàn Uyên ghé sát tai Tô Nguyên Chỉ, đầy ẩn ý trêu chọc: Đúng là tại ta, sau này ta sẽ đền bù cho phu nhân thật tốt.

Cái gọi là đền bù hai người tất nhiên là ngầm hiểu lẫn nhau.

Vì vậy lại rước lấy một cái liếc mắt xấu hổ của Tô Nguyên Chỉ, nhưng bất ngờ là lại không nói lời phản đối, kháng cự nào.

Dù sao nàng bây giờ và Trần Mạc Thiện tình cảm vợ chồng đã hết, nửa đời sau cũng thực sự chỉ có thể dựa vào Cố Hàn Uyên.

Ngay cả con gái cũng bán hết rồi, còn để ý chút chuyện này làm gì.

Huống chi ai thiệt ai lời còn khó nói đâu.

Cố Hàn Uyên đỡ Tô Nguyên Chỉ vẫn còn có chút run chân trở lại chỗ Trần Mạc Thiện và Liễu Nhược Hinh.

Hai người vẫn chưa tỉnh.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, trước tiên đánh thức Trần Mạc Thiện.

Trần Mạc Thiện uể oải tỉnh lại, Bảy bước Nhuyễn Cân Tán và việc mất máu quá nhiều khiến hắn cực kỳ suy yếu.

Cố Hàn Uyên cho hắn dùng một viên giải dược Bảy bước Nhuyễn Cân Tán lấy được từ chỗ Sử Lưu Hương.

Sau khi dùng giải dược, tinh thần của Trần Mạc Thiện tốt lên rất nhiều.

Hắn vô thức nhìn qua thi thể thảm thương của Sử Lưu Hương, trong lòng có chút khổ sở.

Sau khi tỉnh táo lại, hắn nói lời cảm ơn với Cố Hàn Uyên: Hôm nay đa tạ Cố công tử cứu giúp.

Hắn không còn tính toán chuyện Cố Hàn Uyên giết chết Sử Lưu Hương nữa, dù sao lúc đó cũng là Sử Lưu Hương ra tay đánh lén Tô Nguyên Chỉ trước.

Hơn nữa Trần Mạc Thiện mới tỉnh lại, trong nhất thời cũng không nhớ lại lời Tô Nguyên Chỉ nói có thể đồng ý bất kỳ điều kiện gì của Cố Hàn Uyên trước đó.

Hoặc có lẽ lúc đó sự chú ý của hắn đều dồn vào Sử Lưu Hương bị cụt tay sắp chết.

Nhất thời không nghĩ đến câu nói đó của Tô Nguyên Chỉ rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nói chung Cố Hàn Uyên vừa mới dùng vợ của Trần Mạc Thiện, lúc này còn nghe được đối phương nói lời cảm ơn, ác thú vị được thỏa mãn cực lớn.

Bất quá đây chỉ là mới bắt đầu.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa nói: Không biết ngươi sau này có tính toán gì không.

Trần Mạc Thiện nghe vậy cười khổ một tiếng, xấu hổ liếc nhìn Tô Nguyên Chỉ.

Cái nhìn này lại làm hắn giật mình.

Phu nhân thay quần áo từ lúc nào.

Ý nghĩ như vậy lóe lên trong đầu hắn.

Trần Mạc Thiện trong nhất thời không hiểu rõ manh mối, nhưng vẫn nói: Còn có thể có tính toán gì nữa.

Mang theo phu nhân tiếp tục trốn chết thôi.

Ánh mắt khổ sở vô thức của Trần Mạc Thiện khi nhìn về phía Sử Lưu Hương khiến ánh mắt của Tô Nguyên Chỉ càng thêm lạnh như băng vài phần.

So ra, nàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt liền dịu dàng hơn rất nhiều.

Vì vậy không đợi Cố Hàn Uyên nói, nàng liền đi đầu lạnh lùng nói: Ta không định đi theo ngươi.

Trần Mạc Thiện nghe vậy có chút kinh ngạc, vội vàng hỏi: Vì sao.

Phu nhân chẳng lẽ không biết Đồng Chu Hội sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta sao.

Tô Nguyên Chỉ hờ hững nói: Đồng Chu Hội sẽ không dễ dàng buông tha là ngươi, không phải ta.

Lúc này, lời nói như không có chút quan hệ nào với Trần Mạc Thiện của nàng hiện ra vô cùng lạnh nhạt.

Trần Mạc Thiện nghe vậy có chút khó tin.

Nhiều năm cuộc sống vợ chồng, hắn chưa từng thấy qua Tô Nguyên Chỉ nói lời và có ánh mắt lạnh lùng như vậy.

Trần Mạc Thiện trong lòng hoang mang, nhưng vẫn cau mày khuyên nhủ: Vợ chồng chúng ta là một thể, Đồng Chu Hội bắt không được ta, nhất định sẽ ra tay với phu nhân ngươi.

Tô Nguyên Chỉ lạnh lùng nói: Ai cùng ngươi vợ chồng một thể.

Tìm Sử Lưu Hương của ngươi đi.

Trần Mạc Thiện lúc này mới phản ứng được tại sao Tô Nguyên Chỉ lại có phản ứng như vậy.

Vội vàng giải thích: Ta đó cũng là quyền biến, phu nhân ngươi nghe ta giải thích.

Nhưng lời của hắn rất nhanh liền bị Tô Nguyên Chỉ cắt đứt.

Không cần giải thích.

Còn Đồng Chu Hội, Cố công tử sẽ che chở ta.

Muốn chạy trốn thì ngươi tự trốn đi.

Tô Nguyên Chỉ nói xong, có chút dịu dàng như nước nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Trần Mạc Thiện nhất thời có một dự cảm không lành, vô thức hỏi: Cố công tử.

Tô Nguyên Chỉ chuẩn bị ngả bài với Trần Mạc Thiện tuy có chút khác biệt với kế hoạch ban đầu của Cố Hàn Uyên, nhưng vấn đề không lớn.

Vì vậy hắn hết sức phối hợp ôm lấy vòng eo đẫy đà mềm mại của Tô Nguyên Chỉ, nghiền ngẫm nói: Vừa rồi Cố mỗ cùng phu nhân đã thương lượng kỹ lưỡng, vì vậy quyết định che chở phu nhân.

Đồng Chu Hội ở trước mặt Cố mỗ cũng không dám lỗ mãng, trừ phi bọn họ muốn phái người đến tìm chết.

Cho nên Trần Mạc Thiện ngươi không cần lo lắng vấn đề an toàn sau này của phu nhân, có thể an tâm chạy trốn.

Trần Mạc Thiện rốt cuộc cũng nhớ lại lời Tô Nguyên Chỉ nói trước đó sẽ đồng ý bất kỳ điều kiện gì của Cố Hàn Uyên.

Lại nhìn thấy bộ quần áo đã thay và khí sắc kiều diễm, đỏ thắm của Tô Nguyên Chỉ.

Lúc này nếu vẫn không hiểu cái gọi là Cố Hàn Uyên cùng Tô Nguyên Chỉ thương lượng kỹ lưỡng là chỉ cái gì, hắn chính là thật ngu xuẩn.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên và Tô Nguyên Chỉ đã xảy ra chuyện gì đó trong khoảng thời gian hắn hôn mê.

Trần Mạc Thiện ánh mắt phẫn hận, sắc mặt cực kỳ khó coi nói: Phu nhân, hai người các ngươi thực sự.

Tô Nguyên Chỉ nhìn ánh mắt phẫn hận và sắc mặt khó coi của Trần Mạc Thiện, trong lòng tràn ngập khoái cảm trả thù.

Trước đây, chuyện của Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương đã sỉ nhục nàng đến mức nào, thì giờ đây nàng lại sảng khoái đến mức ấy.

Vì vậy, nàng như cố tình kích thích Trần Mạc Thiện, chủ động dựa vào lòng Cố Hàn Uyên, để thân thể nở nang của mình dán chặt vào hắn.

Trần Mạc Thiện thấy vậy, quả nhiên sự phẫn hận trong mắt càng thêm sâu sắc.

Nhưng đối với Tô Nguyên Chỉ mà nói, thế này vẫn chưa đủ.

Nàng khinh miệt trào phúng: Ta tìm Cố công tử làm nam nhân mới, dù sao cũng hơn ngươi đi thông đồng với Sử Lưu Hương nhiều.

Thật là buồn nôn đến cực điểm.

Trần Mạc Thiện nghe vậy tuy vẫn phẫn hận, nhưng sức lực vốn định dùng để chỉ trích Tô Nguyên Chỉ lại nhất thời tiêu tan hơn nửa.

Dù sao xét cho cùng, là hắn có lỗi với Tô Nguyên Chỉ trước.

Hơn nữa, chuyện giữa hai người đàn ông bọn họ càng bị thế tục khinh bỉ.

Đương nhiên, những chuyện tương tự ở thời đại này cũng không hiếm.

Giới quan lại quý tộc nuôi luyến đồng rất thịnh hành, tìm vài tên tiểu đồng thanh tú lại càng là chuyện thường tình.

Giống như trong Hồng Lâu Mộng, những nhân vật nổi tiếng trong giới này có Giả Bảo Ngọc, Giả Liễn, Giả Trân, Giả Tường, Giả Dung, Giả Cần, Tiết Bàn, Tần Chung, Bắc Tĩnh Vương, Tương Ngọc Hàm.

Chuyện như vậy tuy nhiều, nhưng đều là ngấm ngầm, không ai dám đưa ra ánh sáng.

Một khi bại lộ, danh tiếng ắt sẽ bị tổn hại, bị người đời khinh bỉ.

Cho nên, khi mối quan hệ giữa Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương bị bại lộ trước mắt Tô Nguyên Chỉ, hắn đã mất đi lập trường chính nghĩa.

Cộng thêm Cố Hàn Uyên khuấy đảo, Trần Mạc Thiện ngay cả cơ hội giải thích và bù đắp cũng không có.

Hơn nữa, lời giải thích của Trần Mạc Thiện chẳng qua là vì nằm vùng trong Đồng Chu Hội mà phải hy sinh, vì bảo vệ Tô Nguyên Chỉ khỏi bị Sử Lưu Hương sát hại mà phải tùy cơ ứng biến.

Đối chiếu với những hành động cầu xin tha thứ cho Sử Lưu Hương trước đây của Trần Mạc Thiện, những lời giải thích này liền trở nên nhạt nhẽo vô lực.

Huống chi, dù Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương chỉ là vui chơi qua đường, nhưng thời gian lâu dài, sao có thể thật sự không có nửa điểm tình nghĩa.

Bằng không, hắn cũng sẽ không vì Sử Lưu Hương mà cầu xin tha thứ.

Cho nên trong chuyện này, Trần Mạc Thiện rất chột dạ.

Vì vậy, cho dù Tô Nguyên Chỉ câu được Cố Hàn Uyên, hắn cũng không có bao nhiêu sức lực để chỉ trích.

Đương nhiên, phẫn hận là khó tránh khỏi, dù sao đối với một nam nhân mà nói, đây đều là một sự sỉ nhục quá lớn.

Nhất là khi Trần Mạc Thiện nghĩ đến việc trước đây mình còn cảm tạ ơn cứu mạng của Cố Hàn Uyên, càng hận không thể quay lại lúc đó tự tát mình hai cái.

Đuối lý nên cũng chẳng thể mạnh miệng, Trần Mạc Thiện đành phải nói: Là ta có lỗi với phu nhân.

Vậy phu nhân định thế nào.

Tô Nguyên Chỉ lạnh lùng nói: Ta muốn hòa ly với ngươi.

Trần Mạc Thiện đã lường trước được điều này, cười khổ đáp: Được.

Tô Nguyên Chỉ thấy Trần Mạc Thiện đáp ứng dứt khoát, tâm tình nhất thời tốt hơn nhiều.

Nàng nhàn nhạt nói: Sau này ta sẽ cùng Cố công tử về Thiên Hòa Y Quán, cho nên cũng giao Thiên Hòa Y Quán cho Cố công tử đi.

Như vậy An An cũng sẽ được an toàn.

Nguyên bản chuyện này nên do Cố Hàn Uyên thuyết phục Trần Mạc Thiện.

Nhưng sau khi Tô Nguyên Chỉ được Cố Hàn Uyên thuyết phục, tâm tính chuyển biến, ngược lại chủ động thúc đẩy việc này.

Nữ nhân một khi thay lòng đổi dạ, còn vô tình hơn trong tưởng tượng, cũng thẳng thắn và kiên định hơn.

Chương 828

Tô Nguyên Chỉ từ vai Trần phu nhân chuyển sang vai nữ nhân của Cố Hàn Uyên rất nhanh, đã bắt đầu suy nghĩ cho Cố Hàn Uyên.

E rằng trong chuyện của Trần An An, nàng cũng sẽ không kiên trì được bao lâu nữa.

Trần Mạc Thiện nghe vậy ngẩn ra.

Không thể không thừa nhận lời Tô Nguyên Chỉ nói có lý.

Nếu giao Thiên Hòa Y Quán cho Cố Hàn Uyên, dù là Chu Nhất Phẩm hay Trần An An cũng không cần lo lắng về sự uy hiếp của Đồng Chu Hội nữa.

Điều này dù sao cũng an toàn hơn nhiều so với kế hoạch đầy sơ hở của hắn trên người Chu Nhất Phẩm.

Vì vậy, tuy có chút không nỡ, nhưng hắn vẫn nhanh chóng đồng ý.

Hắn lại không ngờ Cố Hàn Uyên còn có thể nhắm đến Trần An An.

Dù sao trong tình huống bình thường, Cố Hàn Uyên bây giờ đã được gọi là cha dượng của Trần An An.

Nào ngờ hắn còn đang đánh chủ ý lên cơm trong bát.

Nói chung, Trần Mạc Thiện trong lòng đau đớn và phẫn hận mà viết xong giấy hòa ly và giấy chuyển nhượng Thiên Hòa Y Quán, giao cho Tô Nguyên Chỉ và Cố Hàn Uyên.

Có được giấy chuyển nhượng này, Cố Hàn Uyên có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản Thiên Hòa Y Quán.

Trần An An sớm muộn cũng sẽ trở thành vật trong túi của hắn.

Trần Mạc Thiện ánh mắt phức tạp nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, sau này xin ngươi hãy chăm sóc tốt cho Nguyên Chỉ và An An.

Hắn và Tô Nguyên Chỉ đã hòa ly, tự nhiên không thể gọi là phu nhân nữa.

Lúc này, lời lẽ như giao phó vợ con cho Cố Hàn Uyên đã là sự quật cường cuối cùng của hắn.

Trần Mạc Thiện rơi vào nông nỗi này, thật ra chỉ có thể trách hắn vì nhiệm vụ của Tây Hán mà nằm vùng trong Đồng Chu Hội.

Nếu không có nhiệm vụ nằm vùng này, hắn bây giờ cũng sẽ không vì danh sách của Đồng Chu Hội mà lưu vong, càng sẽ không đi tiếp xúc Sử Lưu Hương.

Không tiếp xúc Sử Lưu Hương sẽ không có lỗi với Tô Nguyên Chỉ, đến nỗi để Cố Hàn Uyên thừa cơ xen vào.

Có thể nói tất cả đều do nhiệm vụ nằm vùng này mà ra, nói là gieo gió gặt bão cũng không quá đáng.

Mối hận đoạt vợ tự nhiên làm hắn tức giận.

Nhưng oái oăm thay, Cố Hàn Uyên còn có ơn cứu mạng hắn.

Vì vậy, cảm quan của hắn đối với Cố Hàn Uyên vô cùng phức tạp.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không hề để ý đến tâm tình phức tạp của Trần Mạc Thiện.

Hắn cười một cách đầy ẩn ý: Yên tâm, ta tự sẽ chăm sóc tốt cho nữ nhân của mình.

Lời của Cố Hàn Uyên bao gồm cả Tô Nguyên Chỉ và Trần An An.

Đáng tiếc, Trần Mạc Thiện lúc này tâm tình phức tạp, căn bản không nghe ra được.

Hắn định nói lời từ biệt với Tô Nguyên Chỉ.

Đáng tiếc khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, hắn không thể không từ bỏ ý định.

Trần Mạc Thiện ôm tâm tình phức tạp, sơ cứu qua loa vết thương cho mình, rồi thở dài một tiếng, cô độc rời đi.

Tô Nguyên Chỉ thấy Trần Mạc Thiện đi thật, lại có chút không đành lòng.

Hai người chung quy đã có hơn mười năm tình nghĩa vợ chồng, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy buồn bã.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Tô Nguyên Chỉ, ôn tồn an ủi: Phu nhân không cần lo lắng cho sự an toàn của Trần Mạc Thiện.

Hắn là đặc vụ của Tây Hán, thủ đoạn rất nhiều, bây giờ lại một mình lên đường, không dễ bị Đồng Chu Hội bắt được đâu.

Tuy Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ đã hòa ly, nhưng Cố Hàn Uyên lại càng thích gọi nàng là phu nhân.

Hơn nữa, Tô Nguyên Chỉ cũng không muốn để Trần An An biết chuyện ly hôn quá sớm, nên cũng ngầm chấp nhận cách gọi này.

Vòng tay ấm áp và lời an ủi thấu tình đạt lý của Cố Hàn Uyên khiến nàng nhanh chóng xua tan tâm trạng buồn bã.

Tô Nguyên Chỉ nhu tình như nước nói: Sau này ta và An An đều trông cậy vào ngươi cả.

Câu nói này của Tô Nguyên Chỉ đã nói không chỉ một lần, đó là biểu hiện của việc nàng thiếu cảm giác an toàn.

Bất quá lúc này, lời vừa dứt, cũng đại biểu cho việc nàng chính thức buông bỏ Trần Mạc Thiện, người chồng đã từng của mình.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Ta sẽ đối đãi thật tốt với hai mẹ con

nàng.

Lời này tự nhiên chuốc lấy một cái lườm giận dỗi của Tô Nguyên Chỉ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến cái lườm của nàng, ánh mắt sâu thẳm nói: Phu nhân đi chăm sóc Liễu cô nương đang hôn mê đi, ta vào trong xe ngựa lấy danh sách của Đồng Chu Hội đã.

Trước đó vì Sử Lưu Hương đột nhiên ra tay tấn công Tô Nguyên Chỉ, Cố Hàn Uyên vẫn chưa lấy danh sách của Đồng Chu Hội trong xe ngựa ra.

Đương nhiên, lúc đó Cố Hàn Uyên chẳng qua chỉ là dụ Sử Lưu Hương ra tay mà thôi.

Cố Hàn Uyên lúc này nhắc tới Liễu Nhược Hinh, ngược lại khiến Tô Nguyên Chỉ có chút oán giận và xấu hổ.

Nàng đương nhiên biết Cố Hàn Uyên đã làm gì với Liễu Nhược Hinh.

Tuy lúc đó Cố Hàn Uyên lấy cớ là hút máu độc.

Nhưng trên thực tế, hình ảnh lại có chút kích thích, bằng không Tô Nguyên Chỉ cũng sẽ không lúc đi tắm ở hồ nước mà phải giải tỏa một chút dục vọng trong lòng.

Nhất là bây giờ Tô Nguyên Chỉ đã là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, sự tồn tại của Liễu Nhược Hinh làm nàng có chút ghen tuông.

Nàng chua chát nói: Cố công tử quả là quan tâm Liễu cô nương thật đấy.

Cũng phải thôi, Liễu cô nương vừa trẻ trung xinh đẹp, dáng người lại đẹp.

Cố công tử lúc giải độc cho nàng đều không nỡ rời miệng.

Tô Nguyên Chỉ tuy là nói những lời này trong cơn ghen, nhưng càng nói lại càng thất lạc.

Dù sao so với Liễu Nhược Hinh, nàng căn bản không có chút ưu thế nào.

Bỗng nhiên có chút lo lắng, lỡ như Cố Hàn Uyên nếm được món ngon rồi, không còn hứng thú với nàng nữa thì phải làm sao.

Cố Hàn Uyên đối với tình huống tương tự đã gặp không ít, ứng phó rất có kinh nghiệm.

Hắn nhào nặn trêu đùa Tô Nguyên Chỉ trong lòng: Liễu cô nương quả thật rất tuyệt, nhưng phu nhân cũng có cái hay của phu nhân.

Nếu phu nhân không tin, có muốn thể nghiệm lại một chút không.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Hơi nóng hừng hực áp sát vào người càng nói cho nàng biết, lời Cố Hàn Uyên nói đều là thật.

Tựa như lúc nào cũng có thể thu thập nàng đến ngoan ngoãn phục tùng.

Tô Nguyên Chỉ trong lòng thán phục tinh lực dồi dào của Cố Hàn Uyên, vừa thẹn vừa khó xử.

Nàng cảm nhận được thân thể mệt mỏi cùng hai chân bủn rủn, đành phải cầu xin tha thứ: Hôm nay thật sự không được nữa, tha cho thiếp thân đi.

Cố Hàn Uyên cũng không làm khó nàng nữa, trêu ghẹo: Vậy phu nhân không ghen nữa à.

Tô Nguyên Chỉ bị Cố Hàn Uyên vạch trần việc mình đang ghen, cảm thấy rất xấu hổ.

Oái oăm thay, nàng lại không dám phản bác, sợ Cố Hàn Uyên thật sự lại trừng trị nàng một trận.

Đành phải yếu ớt nói: Không dám.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, hài lòng cười.

Ánh mắt lóe lên, hắn nói đầy ẩn ý: Thật ra phu nhân không cần phải lo lắng vô cớ.

Chỉ cần có An An ở đây, ta sẽ mãi mãi yêu thích phu nhân.

Thời cơ Cố Hàn Uyên nói ra câu này có thể nói là hoàn hảo.

Chính là lúc Tô Nguyên Chỉ đang không tự tin vào bản thân, ghen tị với Liễu Nhược Hinh, lại sợ không ứng phó nổi Cố Hàn Uyên.

Thế nên, ý định vốn không muốn giúp Cố Hàn Uyên ra tay với Trần An An liền lung lay dữ dội.

Tuy việc nàng và Trần An An cùng hầu một chồng sẽ khiến nàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn việc Cố Hàn Uyên một ngày nào đó mất hứng thú với nàng, không để ý đến hai mẹ con nàng nữa.

Phải biết rằng, nàng bây giờ tuổi cũng không còn nhỏ, thật sự chỉ đang ở cuối giai đoạn còn có thể giữ được vẻ đẹp.

Vài năm nữa, sẽ là tuổi già sắc suy.

Có Trần An An ở đó, dù sao cũng là một biện pháp bảo hiểm.

Vì vậy, Tô Nguyên Chỉ thay đổi lập trường, nói: Có cơ hội ta sẽ cố gắng khuyên bảo An An một chút.

Chỉ là An An từ nhỏ được nuông chiều nên có chút tùy hứng, chưa chắc sẽ nghe lời mẹ nó.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thờ ơ nói: Không sao, ta trong lòng đã có tính toán.

Hắn vốn không đặt hy vọng công lược Trần An An vào Tô Nguyên Chỉ.

Chỉ là muốn tăng thêm một chút thú vị trong quá trình công lược mà thôi.

Chương 829

Còn những lo lắng trong lòng Tô Nguyên Chỉ, hắn càng không để tâm.

Từ ngày Tô Nguyên Chỉ theo Cố Hàn Uyên, nàng sẽ không còn có khả năng tuổi già sắc suy nữa.

Hiệu quả thanh xuân vĩnh trú của Vạn Tượng Âm Dương Quyết đối với nữ tử ở tuổi của Tô Nguyên Chỉ là hữu hiệu nhất.

Cố Hàn Uyên lúc này không truyền dạy Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết cho Tô Nguyên Chỉ cũng chỉ là để nàng giữ được sự tích cực trong việc hỗ trợ công lược Trần An An.

Chờ đến ngày bắt được Trần An An, hắn có thể truyền dạy Âm thiên cho Tô Nguyên Chỉ.

Đến lúc đó, Cố Hàn Uyên có thể thu hoạch được một phiên bản trẻ tuổi của Tô Nguyên Chỉ.

Để nàng và Trần An An trông như hai tỷ muội cùng nhau, chẳng phải là chuyện mỹ mãn sao.

Đương nhiên, trước đó, Cố Hàn Uyên còn một việc phải làm.

Sau khi Tô Nguyên Chỉ đi chăm sóc Liễu Nhược Hinh đang hôn mê, Cố Hàn Uyên liền một lần nữa bước vào thùng xe ngựa đã vỡ nát càng thêm nghiêm trọng.

Bất quá, Cố Hàn Uyên không trực tiếp lấy cuộn danh sách của Đồng Chu Hội, hắn vừa rời khỏi tầm mắt của Tô Nguyên Chỉ, liền hóa thành một bóng trắng quỷ mị, lặng yên không một tiếng động biến mất tại chỗ.

Lúc này, Trần Mạc Thiện đang thúc ngựa phi nước đại.

Sự xóc nảy trên lưng ngựa làm vết thương ở vai hắn dường như có dấu hiệu nứt ra.

Bởi vì sát thủ của Đồng Chu Hội và Sử Lưu Hương đều đã chết.

Chỉ cần hắn có thể mau chóng thoát đi, là có thể hoàn toàn thoát khỏi sự truy lùng của Đồng Chu Hội.

Vừa hay lúc rời đi, hắn tìm được con ngựa vốn kéo xe của bọn họ.

Vì vậy, mặc dù việc Tô Nguyên Chỉ thay lòng đổi dạ làm hắn cực kỳ đau khổ, vết thương ở vai cũng làm hắn càng thêm suy yếu, hắn cũng không thể không gắng gượng cưỡi ngựa bỏ trốn.

Bất quá, Trần Mạc Thiện đang cưỡi ngựa, trong mắt lại tràn đầy hận ý âm trầm.

Mối hận đoạt vợ sao có thể dễ dàng buông bỏ như vậy.

Chỉ là hắn ở trước mặt Tô Nguyên Chỉ quá đuối lý, hơn nữa cũng không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Huống chi còn có sự truy sát của Đồng Chu Hội.

Chỉ cần tránh được sự truy sát của Đồng Chu Hội, hắn sẽ có không gian để hành động.

Danh sách của Đồng Chu Hội tuy đã cho Chu Nhất Phẩm một phần và Cố Hàn Uyên một phần.

Nhưng trong đầu hắn vẫn còn một phần, tùy thời có thể sao chép lại.

Chỉ cần lấy danh sách của Đồng Chu Hội làm lợi thế, chưa chắc không tìm được người nguyện ý giúp hắn báo mối hận đoạt vợ.

Tuy làm vậy, đối với bản thân hắn cũng rất nguy hiểm.

Nhưng hắn tự tin với thủ đoạn của mình, vẫn có cơ hội đạt thành giao dịch dưới tình huống đảm bảo an toàn.

Trần Mạc Thiện phẫn hận lẩm bẩm: Cố Hàn Uyên, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ báo mối hận đoạt vợ này.

Còn có mối thù của Tiểu Hương nữa.

Hắn lúc này cũng chỉ có thể dùng phương thức này để phát tiết hận ý trong lòng.

Nhưng một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên lại làm hắn cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, trong mắt đều là hoảng sợ và tuyệt vọng.

Trần Mạc Thiện, ngươi muốn báo thù sao không báo ngay bây giờ đi.

Cố mỗ cho ngươi cơ hội này.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng đáp xuống đầu con ngựa đang phi nước đại.

Tư thái tiêu sái tự nhiên đó nếu bị người khác thấy, chắc chắn sẽ thán phục khinh công của hắn cao siêu.

Nhưng đối với Trần Mạc Thiện mà nói, nó chỉ mang đến sự kinh hãi.

Trần Mạc Thiện vội vàng ghìm ngựa dừng lại, nhảy xuống ngựa đồng thời quỳ lạy trên đất.

Xin Cố công tử xem ở mặt mũi của Nguyên Chỉ, tha cho ta lần này.

Trong khoảnh khắc, Trần Mạc Thiện đã đoán được mục đích Cố Hàn Uyên đuổi theo lúc này.

Đối mặt Cố Hàn Uyên, điều duy nhất hắn có thể làm là cầu xin tha thứ, thậm chí không tiếc dùng Tô Nguyên Chỉ làm cớ.

Nhưng nhìn Trần Mạc Thiện đầu đầy mồ hôi lạnh, quỳ đất cầu xin, ánh mắt Cố Hàn Uyên càng thêm sâu thẳm.

Hắn dùng giọng nói lạnh nhạt không chút cảm tình nói: Thật vô vị.

Dứt lời, một đạo kiếm khí xuyên qua mi tâm của Trần Mạc Thiện, chặn hai chữ tha mạng trong miệng hắn lại.

Nhìn thi thể Trần Mạc Thiện với phương thức chết giống hệt Sử Lưu Hương, Cố Hàn Uyên nhếch lên một nụ cười trào phúng, nhàn nhạt nói: Ta trở về lần này coi như là giết chồng mà chiếm vợ con, mưu tài mà đoạt y quán của hắn rồi.

Nhìn thi thể chết không nhắm mắt của Trần Mạc Thiện, thần sắc Cố Hàn Uyên càng thêm đạm mạc.

Trần Mạc Thiện xem như là trường hợp cực kỳ hiếm hoi bị Cố Hàn Uyên thẳng thắn giết chết.

Cố Hàn Uyên không thích loại thao tác đơn giản thô bạo, tự tay giết chết chồng cũ của nhân tình.

Dù sao như vậy sẽ mất đi rất nhiều lạc thú, hơn nữa còn lưu lại tai họa ngầm.

Một khi bị vợ con của kẻ đó biết được, khó tránh khỏi có chút phiền phức.

Vì vậy, trước đây giết Long Khiếu Vân, Cố Hàn Uyên cũng là lợi dụng Lý Tầm Hoan mượn dao giết người.

Nhưng Trần Mạc Thiện thì khác, không chỉ vì giữ lại hắn sẽ đơn thuần mang đến phiền phức cho mình.

Thứ nhất, danh sách Đồng Chu Hội lưu trong đầu Trần Mạc Thiện sẽ làm giảm giá trị của bản danh sách rơi vào tay Cố Hàn Uyên.

Thứ hai, trong kịch tình, Trần Mạc Thiện sau khi thành công trốn thoát khỏi sự truy sát của Đồng Chu Hội liền âm thầm nhảy nhót, gây ra không ít chuyện.

Theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, nếu để Trần Mạc Thiện trở về, tuy sẽ khuấy đục vũng nước vốn đã hỗn loạn ở kinh thành, nhưng đều là theo hướng bất lợi cho hắn.

Hơn nữa, vạn nhất để Trần Mạc Thiện liên lạc được với Trần An An, vậy thì càng thêm phiền toái.

Vì vậy, giết Trần Mạc Thiện lợi nhiều hơn hại.

Thứ nữa, Trần Mạc Thiện đang trên đường bỏ trốn, mất tích là một chuyện hết sức bình thường, không ai sẽ hoài nghi đến trên người Cố Hàn Uyên.

Cho nên Cố Hàn Uyên mới đuổi theo giết hắn.

Cố Hàn Uyên từ trong không gian trữ vật lấy ra một bình sứ, đổ bột phấn bên trong lên thi thể Trần Mạc Thiện.

Theo một trận tiếng xì xèo, một luồng mùi tanh nồng nặc và khói vàng nhạt từ thi thể Trần Mạc Thiện bốc lên.

Rất nhanh, thi thể Trần Mạc Thiện liền hóa thành một vũng nước đặc.

Bình sứ này chính là Hóa thi phấn mà Cố Hàn Uyên có được từ Hải Đại Phú trước đây.

Hơn nữa, sau khi được Lý Mạc Sầu và những người khác trong Địa Võng cải tiến, Hóa thi phấn đã có thể thiêu hủy luôn cả quần áo.

Có thể nói là thuốc tốt chuẩn bị sẵn cho việc du lịch, giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích.

Sau một hiện tượng tương tự như vôi gặp nước sinh nhiệt, quần áo trên thi thể Trần Mạc Thiện và vũng mủ thịt hắn hóa thành đều bị cháy sạch không còn một mảnh.

Mà dấu vết của Trần Mạc Thiện cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Con ngựa mà Trần Mạc Thiện cưỡi để bỏ trốn, từ lúc Cố Hàn Uyên xuất hiện liền run rẩy không dám nhúc nhích.

Hiển nhiên là bị khí tức của Cố Hàn Uyên dọa sợ.

Đây là một con ngựa thanh tông.

Sau khi linh khí của thế giới này bắt đầu hồi phục, linh tính của động vật cũng dần dần tăng trưởng.

Có phản ứng nhạy cảm như vậy, ngược lại cũng bình thường.

Cố Hàn Uyên sờ sờ đầu con ngựa thanh tông, nhớ lại Hắc Tông, Côi và Bạch Long đã từng gặp, vì vậy cũng không làm khó nó.

Tựa hồ cảm nhận được khí tức của Cố Hàn Uyên trở nên ôn hòa, con ngựa thanh tông này rốt cuộc ngừng run rẩy, còn dùng đầu ngựa cọ cọ vào cổ Cố Hàn Uyên để biểu đạt lòng biết ơn rồi mới vui vẻ rời đi.

So với loài người thích đấu đá lẫn nhau, những động vật này đơn thuần hơn, cũng dường như đáng yêu hơn một chút.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Cố Hàn Uyên lặng yên không một tiếng động trở lại nơi ở của Tô Nguyên Chỉ và Liễu Nhược Hinh, vẫn không gây nên sự chú ý của Tô Nguyên Chỉ.

Chương 830

Cố Hàn Uyên lấy ra danh sách Đồng Chu Hội, đi đến bên cạnh Tô Nguyên Chỉ và Liễu Nhược Hinh.

Tô Nguyên Chỉ không nhận ra Cố Hàn Uyên đã rời đi trước đó, càng không biết hắn trong thời gian ngắn ngủi này đã giết chết Trần Mạc Thiện đang bỏ trốn.

Nàng tức giận trách móc: Công tử giải độc cho Liễu cô nương thì thôi đi, còn làm nhiều chuyện thừa thãi như vậy.

Ta thấy Liễu cô nương rõ ràng là bị xấu hổ đến ngất đi.

Lúc chăm sóc Liễu Nhược Hinh, nàng đã phát hiện không ít manh mối.

Lúc đó cách quá xa, nhìn không rõ, bây giờ mới xác nhận được rốt cuộc Cố Hàn Uyên đã làm gì với Liễu Nhược Hinh.

Chuyện như vậy đối với một thiếu nữ như Liễu Nhược Hinh mà nói, quả thực có tính đả kích quá lớn.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười nhẹ: Mỹ sắc trước mặt, há nào có đạo lý không động lòng.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy, lườm một cái đầy kiều mị.

Bởi vì những kinh nghiệm của bản thân, nên đối với lý do của Cố Hàn Uyên, nàng ngược lại không hề có chút bất ngờ nào.

Nàng tò mò hỏi: Vậy tiếp theo làm sao bây giờ.

Không thể cứ như vậy bỏ cô nương ở đây được chứ.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Ta đánh thức nàng dậy trước đã.

Dứt lời, hắn liền nhận lấy Liễu Nhược Hinh từ tay Tô Nguyên

Chỉ.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Liễu Nhược Hinh, nắm lấy bàn tay thon dài của nàng, nội lực theo đó tuôn vào.

Không bao lâu, trong một tiếng rên rỉ mê mang, Liễu Nhược Hinh mở đôi mắt đẹp ra.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp vẫn còn có chút mông lung, lộ ra vẻ lười biếng quyến rũ của nàng, trêu chọc: Liễu cô nương ngủ dậy rồi sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía Cố Hàn Uyên, vô thức hỏi một câu: Ta.

đây là đâu.

Giọng nói hơi khàn khàn tựa hồ đang chứng minh rằng lúc Cố Hàn Uyên giải độc cho nàng trước đó, đã làm hại nàng phát ra bao nhiêu âm thanh đáng xấu hổ.

Và dường như bị chính giọng nói khàn khàn của mình làm cho tỉnh ngộ, Liễu Nhược Hinh rốt cuộc hồi phục tinh thần.

Nàng hồi tưởng lại từng cảnh tượng trước khi hôn mê, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh mắt đầy ý vị của Cố Hàn Uyên ngày càng đỏ, cho đến cả vành tai cũng đều đỏ ửng.

Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ không chút sức phản kháng trong tay Cố Hàn Uyên trước đó, liền có một loại cảm giác vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết.

Hơn nữa biểu hiện không chịu nổi cuối cùng của mình, còn có làn váy vẫn còn lạnh lẽo cho đến bây giờ.

Đó không phải là đang giải độc sao.

Không biết còn tưởng là đang triền miên trên giường nữa chứ.

Liễu Nhược Hinh xấu hổ run giọng nói: Ngươi. ngươi mau buông ra.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Trên người Liễu cô nương vẫn còn trúng Bảy bước Nhuyễn Cân Tán của Sử Lưu Hương, tạm thời còn không thể động đậy được.

Lúc Sử Lưu Hương khai ra thuốc giải của Bảy bước Nhuyễn Cân Tán ở trong túi thơm trên người hắn, Liễu Nhược Hinh đã vì độc châm mà thần trí hoảng hốt, vì vậy nàng không biết đã có thuốc giải.

Ngược lại, Tô Nguyên Chỉ tức giận liếc mắt một cái.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra Cố Hàn Uyên rõ ràng là muốn ôm Liễu Nhược Hinh thêm một lúc nữa.

Đáng tiếc nàng không dám vạch trần mục đích của Cố Hàn Uyên, đành phải để Liễu Nhược Hinh chịu đựng thêm một trận xấu hổ nữa.

Liễu Nhược Hinh vì chuyện giải độc trước đó, lúc này thà bị Cố Hàn Uyên vứt trên mặt đất còn hơn bị hắn ôm.

Đang định nói ra miệng, lại bị Cố Hàn Uyên cắt ngang trước một bước.

Đây là danh sách của Đồng Chu Hội, Liễu cô nương chắc hẳn muốn chính là cái này nhỉ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy, nhất thời không để ý đến những tâm tình phức tạp kia nữa, vội vàng hỏi: Đây thật sự là danh sách của Đồng Chu Hội.

Liễu Nhược Hinh tuy là đặc vụ của Tây Hán, nhưng nàng cũng là nghĩa nữ của Uông Trực.

Uông Trực ngày thường đối với nàng rất chăm sóc, còn đem Long Lân quyết giao cho Liễu Nhược Hinh phòng thân.

Vì vậy, Liễu Nhược Hinh đã phải chịu không ít ánh mắt khác thường.

Cho nên nàng mới nóng lòng lập công để chứng minh bản thân.

Trong tình huống không báo cáo cho Uông Trực, một mình giám thị Thiên Hòa Y Quán.

Đồng thời, khi phát hiện Trần Mạc Thiện và sát thủ của Đồng Chu Hội, cũng một mình đuổi theo.

Chính là vì danh sách của Đồng Chu Hội trong tay Trần Mạc Thiện.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt khát vọng của Liễu Nhược Hinh, ôn tồn cười nói: Tại hạ cũng chưa mở cuộn giấy ra kiểm nghiệm.

Nếu Liễu cô nương muốn, tại hạ cũng không phải là không thể cho nàng.

Liễu Nhược Hinh tân tân khổ khổ, vừa đại chiến một trận với sát thủ Đồng Chu Hội, vừa trúng độc của Sử Lưu Hương, còn vì vậy mà bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi, chẳng phải là vì cuộn danh sách Đồng Chu Hội trước mắt này sao.

Tuy Cố Hàn Uyên nói còn chưa nghiệm chứng tính chân thực của danh sách, nhưng lúc này nghe vậy cũng khó tránh khỏi có chút kích động.

Nàng vui mừng hỏi: Cố công tử thật sự nguyện ý giao nó cho ta.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Trước đó tại hạ giải độc cho Liễu cô nương tuy là tùy cơ ứng biến, nhưng cũng đã không ít đường đột với Liễu cô nương.

Mong rằng Liễu cô nương bỏ qua cho.

Liễu Nhược Hinh thật vất vả mới tạm thời quên đi những chuyện đã xảy ra, lúc này lại bị Cố Hàn Uyên nhắc tới, khó tránh khỏi trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Bất quá, nàng cũng đã hiểu ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên là đem danh sách Đồng Chu Hội coi như là bồi thường cho việc đã chiếm nhiều tiện nghi của nàng như vậy.

Liễu Nhược Hinh là một nữ tử rất kiêu ngạo, bị Cố Hàn Uyên chiếm nhiều tiện nghi như vậy, sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu không phải lúc này trên người vẫn còn hư yếu vô lực, nàng nhất định phải dùng Long Lân quyết đâm Cố Hàn Uyên một kiếm mới hả dạ.

Cố Hàn Uyên chính là lấy danh sách Đồng Chu Hội làm điều kiện đổi lấy việc nàng nén giận.

Liễu Nhược Hinh trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên nói: Cố công tử cũng là vì cứu ta, ta sao lại trách tội Cố công tử được.

Liễu Nhược Hinh cuối cùng vẫn để tâm tư muốn lập công chứng minh bản thân chiếm thế thượng phong, lựa chọn bỏ qua chuyện bị chiếm tiện nghi trước đó.

Mà một khi nàng đã đáp ứng điều kiện của Cố Hàn Uyên, sau này sẽ không thể lấy cớ này để trả thù Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười, ý vị thâm trường nói: Như vậy thì tốt.

Vậy tại hạ mở cuộn giấy này ra nghiệm chứng thật giả một chút nhé.

Chỉ cần là thật, chắc hẳn Liễu cô nương sẽ không tính toán chuyện tại hạ đường đột trước đó nữa chứ.

Liễu Nhược Hinh chỉ hơi trầm ngâm, liền đồng ý: Tốt, một lời đã

định.

Danh sách Đồng Chu Hội là thật hay giả cũng liên quan đến việc nàng có đáp ứng điều kiện của Cố Hàn Uyên hay không.

Dù sao nếu là giả, nàng cũng không cần thiết phải tuân thủ ước định.

Liễu Nhược Hinh thấy Cố Hàn Uyên thản nhiên như vậy, trong lòng ngược lại thoải mái hơn nhiều, cũng chấp nhận điều kiện của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm có dự liệu, ánh mắt đầy ý vị mở cuộn giấy trong tay ra.

Chỉ thấy trong cuộn giấy viết đầy chữ, vẽ đầy hình ảnh.

Liễu Nhược Hinh đại khái lướt qua một lượt, kích động nói: Là thật.

Nhưng sự kích động của nàng chưa duy trì được một khắc, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Chỉ thấy cuộn giấy đột nhiên tự bốc cháy, hơn nữa còn cháy cực nhanh.

Liễu Nhược Hinh thất kinh thốt lên: Đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, trầm giọng giải thích: Đây là cơ quan Trần Mạc Thiện làm trong cuộn giấy, xem xong liền cháy.

Liễu Nhược Hinh sắc mặt khó coi nhìn cuộn giấy đã hóa thành tro tàn, phiền muộn nói: Thời gian ngắn như vậy, làm sao mà nhớ được.

Nàng ngược lại có thể lý giải việc Trần Mạc Thiện làm loại cơ quan này cho cuộn giấy.

Dù sao danh sách Đồng Chu Hội can hệ trọng đại, đây cũng xem như là một biện pháp bảo mật.

Chỉ là không ngờ, nó lại tự cháy nhanh như vậy.

Hầu như trong nháy mắt đã cháy sạch.

Nàng nào biết được cuộn giấy này vốn được thiết kế để cho Chu Nhất Phẩm xem.

Chu Nhất Phẩm trời sinh đã có trí nhớ siêu phàm, chút thời gian ngắn ngủi đó đã quá đủ để hắn ghi nhớ.

Vì vậy, phần danh sách Đồng Chu Hội này cũng có cơ quan giống hệt.

Trần Mạc Thiện dứt khoát như vậy giao cho Cố Hàn Uyên, e rằng còn mang theo chút tâm tư hãm hại Cố Hàn Uyên trong đó.

Dù sao danh sách Đồng Chu Hội hắn đúng là đã cho, nhưng nếu không nhớ được thì không thể trách hắn.

Có thể thấy, bản thân Trần Mạc Thiện đối với Cố Hàn Uyên cũng không có hảo tâm gì, chết cũng không oan.

Nhưng hắn nào biết Cố Hàn Uyên cũng là người có trí nhớ siêu phàm, tính toán của hắn hoàn toàn đổ sông đổ bể.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười nhẹ nói: Tại hạ ngược lại đã nhớ hết rồi.

Liễu Nhược Hinh kinh ngạc hỏi: Cố công tử nhanh như vậy đã nhớ kỹ rồi sao.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp: Tại hạ có trí nhớ siêu phàm.

Dừng một chút, hắn nhìn về phía Long Lân quyết rơi ở một bên, nói: Bội kiếm của Liễu cô nương tên là Long Lân quyết.

Nghe đồn là tác phẩm tâm huyết của đại sư đúc kiếm thời Xuân Thu là Âu Dã Tử, được chế tác từ kim loại tinh luyện khảm vảy rồng thượng cổ, có thể làm roi có thể làm kiếm, quả thật là tuyệt thế hung

khí.

Lưu truyền đến nay thuộc sở hữu của Vương gia phái Không Động, cho đến hai mươi năm trước sau thảm án diệt môn của Vương gia thì không rõ tung tích.

Trong cuộn giấy không chỉ có danh sách thành viên của Đồng Chu Hội, còn có tình báo mà Trần Mạc Thiện thu thập được từ Đồng Chu Hội.

Mà Liễu Nhược Hinh tuy nhận được Long Lân quyết từ Uông Trực, nhưng lại hoàn toàn không biết lai lịch của nó, chỉ biết là một thanh thần binh khó có được.

Lúc này nghe vậy, nàng giật mình, đôi mày thanh tú nhíu lại hỏi: Cố công tử, đây là nội dung trên cuộn giấy sao.

Chính là nó.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói.

Chương 831

Hắn lúc này càng để ý đến sự biến hóa trong ánh mắt của Liễu Nhược Hinh.

Chỉ thấy trong đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Hinh đều là hoang mang và hiếu kỳ, duy chỉ có không có vẻ hồi tưởng.

Quả nhiên ký ức của Liễu Nhược Hinh có vấn đề.

Cố Hàn Uyên cố ý nói đến Vương gia phái Không Động bị diệt môn hai mươi năm trước, chính là đang thăm dò Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh nguyên danh Vương Như Tâm, chính là di nữ của Vương gia.

Năm đó Vương gia bị diệt môn, Liễu Nhược Hinh tuy còn nhỏ, nhưng cũng đã năm sáu tuổi.

Không nên không nhớ được chút gì cả.

Có thể đơn thuần là do chịu kích thích quá lớn mà mất trí nhớ.

Nhưng Cố Hàn Uyên càng có khuynh hướng cho rằng Uông Trực đã động tay động chân vào ký ức của Liễu Nhược Hinh.

Còn rốt cuộc là dùng dược vật hay là một loại bí pháp tinh thần nào đó thì không biết được.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể kiểm tra toàn diện cơ thể cho Liễu Nhược Hinh, cũng có thể dùng Di Hồn Đại Pháp để dò xét xem nàng có bị ảnh hưởng bởi bí pháp tinh thần hay không.

Chỉ là thực hiện hơi có chút phiền phức, cũng tương đối tốn công.

Cố Hàn Uyên tuy có chút hứng thú, nhưng cũng không vội.

Hắn giả vờ tiếc nuối nói: Đáng tiếc Liễu cô nương không thể nhớ được nội dung cuộn giấy.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy vội nói: Cố công tử có thể chép lại nó ra không.

Cố Hàn Uyên cười đầy ý vị: Liễu cô nương không phải là định tay không bắt sói đấy chứ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra hỏi: Cố công tử có ý gì.

Trước đó không phải đã nói nguyện ý cho ta sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tại hạ đồng ý đem cuộn giấy cho Liễu cô nương, cũng đã xác nhận tính chân thực của nó, Liễu cô nương tự mình không nhớ được thì không thể trách tại hạ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy một trận phiền muộn, oái oăm thay, lời Cố Hàn Uyên nói còn có mấy phần đạo lý.

Dù sao ước định trước đó chỉ là xác nhận thật giả của cuộn giấy.

Bây giờ cuộn giấy đã xác nhận là thật, ước định tự nhiên cũng đã đạt thành.

Không thể nhớ được cũng là vấn đề của nàng.

Liễu Nhược Hinh vẫn còn có chút tự biết mình, không lựa chọn cố tình gây sự.

Nếu không, Cố Hàn Uyên cũng không cần phải nuông chiều nàng.

Liễu Nhược Hinh bất đắc dĩ hỏi: Cố công tử rốt cuộc thế nào mới bằng lòng chép lại nội dung cuộn giấy cho ta.

Nói rồi, nàng còn cố ý chớp chớp đôi mắt long lanh quyến rũ, tỏ ra cực kỳ mềm mại mê hoặc.

Nam tử bình thường nếu nhìn thấy, e rằng đã thần hồn điên đảo, sắc mê tâm khiếu, đâu còn nỡ từ chối yêu cầu của nàng.

Đáng tiếc, chiêu thức bách chiến bách thắng của Liễu Nhược Hinh đối với Cố Hàn Uyên hiệu quả cũng không tốt.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, nói với ý riêng: Tại hạ cảm thấy dư độc trong người Liễu cô nương vẫn chưa hết, hay là lại để tại hạ giải độc cho Liễu cô nương thêm một lần nữa thì thế nào.

Gương mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Hinh đã đỏ bừng từ lâu.

Nàng đâu có ngốc, sao lại không hiểu được lời ám chỉ của Cố Hàn Uyên.

Đó đâu phải là dư độc chưa trừ hết.

Rõ ràng là hắn chỉ muốn chiếm tiện nghi của nàng một lần nữa mà thôi.

Liễu Nhược Hinh chỉ cần nhớ lại cảnh bị hút độc huyết lúc đó là lại có cảm giác xấu hổ đến chân cũng run lên.

Lúc trước còn có thể nói là Cố Hàn Uyên vì cứu nàng, là quyền biến trong lúc nguy cấp.

Dù tự thuyết phục mình như vậy, Liễu Nhược Hinh vẫn hận không thể đâm Cố Hàn Uyên một nhát kiếm.

Còn những hành động thừa thãi chiếm tiện nghi của Cố Hàn Uyên, cũng có thể miễn cưỡng xem như là cái giá phải trả để được cứu.

Huống chi bây giờ Cố Hàn Uyên lại đưa ra điều kiện hoàn toàn là mượn cớ giải độc để quang minh chính đại sàm sỡ nàng.

Điều này làm sao Liễu Nhược Hinh, một người bề ngoài quyến rũ, khí chất lạnh lùng, thực chất nội tâm kiêu ngạo, có thể chấp nhận được.

Nàng xấu hổ quát lên: Vọng tưởng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thờ ơ cười khẽ: Nếu Liễu cô nương không muốn thì thôi vậy, dù sao thì tại hạ đã hoàn thành ước định trước đó.

Cách làm của Cố Hàn Uyên có chút vô lại.

Hắn đã sớm biết cơ quan trong quyển trục, mà Liễu Nhược Hinh chắc chắn cũng khó có thể nhớ kỹ nội dung quyển trục trong thời gian ngắn.

Vì vậy, hành động lần này vốn là hắn cố ý.

Chính là để cho Liễu Nhược Hinh trong lòng tức giận mà không có chỗ trút.

Cứ như vậy, nàng tự nhiên sẽ dồn hết sự chú ý lên người Cố Hàn Uyên.

Xuất thân từ Tây Xưởng, Liễu Nhược Hinh đã quen thấy lừa gạt, lòng người đen tối, công lược nàng cũng không dễ dàng.

Thay vì bình thường đi tăng hảo cảm, chẳng bằng trước hết cứ để nàng ghi hận đã.

Hơn nữa loại hận này lại là hận trong xấu hổ, xoay chuyển cũng không khó khăn.

Chỉ cần một cơ hội, liền có thể chuyển hận thành yêu.

Nếu không có gì bất ngờ, Liễu Nhược Hinh sẽ rất nhanh tìm cơ hội vào ở Thiên Hòa Y Quán.

Mà Cố Hàn Uyên vì lý do của Tô Nguyên Chỉ và Trần An An, còn chưa tiện tùy ý đuổi Chu Nhất Phẩm đi.

Để Liễu Nhược Hinh tập trung sự chú ý lên người Cố Hàn Uyên còn có một chỗ tốt nữa là tránh cho nàng và Chu Nhất Phẩm nảy sinh tia lửa tình.

Để bảo đảm việc công lược Liễu Nhược Hinh vạn vô nhất thất, Cố Hàn Uyên cũng đã hao tổn không ít tâm tư.

Cố Hàn Uyên thần sắc bỗng khẽ động.

Dây dưa lâu như vậy, cuối cùng cũng có người truy lùng đến.

Một trận vó ngựa dồn dập vang lên, hơn mười bóng người cưỡi ngựa mà đến.

Dẫn đầu là một lão giả khí thế phi phàm.

Tóc hoa râm, lông mày bạc trắng, trên môi dưới cằm lại không có một sợi râu.

Chính là thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, không dám hủy hoại.

Nam tử thời đại này thường sau khi hành Quan lễ vào năm hai mươi tuổi sẽ bắt đầu để râu.

Vì vậy trừ phi là thiếu niên chưa hành Quan lễ, tuyệt đại đa số nam tử đều sẽ để râu.

Đương nhiên cũng không tuyệt đối, người trong giang hồ thì tương đối ít ràng buộc.

Nhưng người làm quan thì tất nhiên sẽ để râu, nếu không sẽ thiếu uy nghiêm.

Mà nhìn cách ăn mặc của lão giả trước mắt, tất nhiên là một đại quan có quyền thế không thấp.

Ấy vậy mà lại mặt trắng không râu, giải thích duy nhất chính là hắn là một thái giám.

Vì vậy khí thế của hắn tuy lớn, nhưng lại có chút thiếu uy nghiêm.

Mà mười mấy tên kỵ sĩ phía sau hắn mặc chính là phục sức của Tây Xưởng triều Hán.

Tiếng gọi của Liễu Nhược Hinh cũng đã chứng minh thân phận của đối phương.

Nghĩa phụ.

Người tới chính là Đốc chủ Tây Xưởng, Uông Trực.

Uông Trực không để ý đến tiếng gọi của Liễu Nhược Hinh, tung người xuống ngựa, có chút cung kính nói: Xin hỏi có phải Cố công tử đang ở trước mặt.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đốc chủ Tây Xưởng, Uông Trực.

Uông Trực nếu như ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không nhận ra, vậy thì chức Đốc chủ Tây Xưởng này của hắn cũng không cần làm nữa.

Uông Trực không để ý đến thái độ lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên, ôn hòa nói: Chính là tại hạ.

Ra mắt Cố công tử.

Còn mười mấy tên lính Tây Xưởng sau lưng Uông Trực, lúc thấy Uông Trực xuống ngựa cũng đã xuống ngựa theo.

Lúc này đồng thanh hô: Ra mắt Cố công tử.

Tuy đều là lính Tây Xưởng, nhưng lúc này trông lại có mấy phần khí thế.

Hiển nhiên Uông Trực đã huấn luyện bọn họ rất tốt, kỷ luật nghiêm minh.

Cố Hàn Uyên không để ý đến những tiếng chào hỏi đã được huấn luyện không biết bao nhiêu lần này, nhưng cũng có thể nhìn ra thái độ của Uông Trực đối với hắn rõ ràng là lấy lôi kéo, thân cận làm chủ.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Uông đốc chủ là đến đón Liễu cô nương về sao.

Uông Trực nghe vậy liếc nhìn Liễu Nhược Hinh vẫn đang được Cố Hàn Uyên ôm trong lòng, ánh mắt hơi lóe lên, áy náy nói: Hinh Nhi bị ta nuông chiều sinh hư.

Nếu có chỗ nào mạo phạm Cố công tử, xin hãy lượng thứ.

Liễu Nhược Hinh tuy chọn hành động một mình, nhưng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị đường lui, vì vậy trên đường đã để lại một ít ám ký.

Chương 832

Cho nên Uông Trực mới có thể nhanh hơn những người khác một bước truy tìm đến đây.

Chỉ có điều những ám ký này đã bị Cố Hàn Uyên âm thầm phá hủy một phần.

Cho nên thời gian Uông Trực đến đây đã chậm một chút.

Dù sao nếu bọn họ đến sớm, có thể sẽ phá hỏng chuyện tốt của Cố Hàn Uyên.

Lúc này xuất hiện ngược lại là vừa đúng lúc.

Liễu Nhược Hinh nhỏ giọng vội la lên: Mau thả ta xuống.

Dứt lời liền muốn giãy giụa, đáng tiếc trên người nàng vẫn còn yếu ớt vô lực, sức giãy giụa gần như bằng không.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự giãy giụa của Liễu Nhược Hinh, cười nhẹ nói: Uông đốc chủ quá khiêm tốn rồi.

Liễu cô nương vô cùng thông minh, chúng ta chung sống rất vui vẻ.

Dứt lời còn cố ý cúi đầu nhìn Liễu Nhược Hinh đang xấu hổ, nói đầy ẩn ý: Liễu cô nương, tại hạ nói không sai chứ.

Liễu Nhược Hinh vốn đã cảm thấy xấu hổ vì bị Uông Trực thấy mình bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng.

Ấy vậy mà Cố Hàn Uyên còn không chịu buông nàng ra, một bộ dáng chiếm tiện nghi chưa đủ, trong lòng càng thêm xấu hổ.

Lúc này lại nghe được lời vô sỉ của Cố Hàn Uyên, nàng thầm chửi trong lòng: Phi.

Vui vẻ chỗ nào.

Tiện nghi của mình đều bị chiếm hết rồi.

Nhưng lúc này Uông Trực đang ở đây, nàng chắc chắn không thể nói như vậy.

Chỉ đành miễn cưỡng gượng cười nói: Cố công tử đã cứu ta từ tay sát thủ của Đồng Chu Hội.

Uông Trực liếc nhìn thi thể của đám sát thủ Đồng Chu Hội và Sử Lưu Hương trên mặt đất, hỏi: Ồ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Nhược Hinh đem những gì mình biết kể lại cho Uông Trực.

Sau đó ta trúng độc châm của Sử Lưu Hương, là Cố công tử đã giải độc cho ta.

Nói đến đây, Liễu Nhược Hinh lại kín đáo trừng Cố Hàn Uyên một cái, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng về quá trình giải độc đó.

Uông Trực nghe vậy, ánh mắt lóe lên một lúc.

Trần Mạc Thiện vốn là nội gián hắn phái đến Đồng Chu Hội.

Kết quả sau khi Trần Mạc Thiện lấy được danh sách của Đồng Chu Hội lại bất ngờ không trở về phục mệnh, mà trực tiếp bỏ trốn.

Điều này làm hắn nghi ngờ có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ từ lời kể của Liễu Nhược Hinh lúc này, có vẻ là vì Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương đã nảy sinh tình cảm.

Nhưng Uông Trực cảm thấy sự tình có lẽ không đơn giản như vậy.

Muốn biết chân tướng, e rằng phải tìm được chính Trần Mạc

Thiện mới được.

Vì vậy Uông Trực hỏi: Vậy Trần Mạc Thiện hiện giờ ở đâu.

Liễu Nhược Hinh lúc đó đã hôn mê, tự nhiên không biết tung tích của Trần Mạc Thiện.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Trần Mạc Thiện đã chạy trốn được một lúc rồi, Uông đốc chủ muốn đuổi theo e rằng không dễ dàng.

Uông Trực không hỏi Cố Hàn Uyên những lời ngu ngốc như vì sao không đuổi theo Trần Mạc Thiện.

Thái giám vốn là người giỏi phỏng đoán lòng người nhất.

Bằng không ở trong thâm cung đại nội, chết lúc nào cũng không hay.

Mà một thái giám, có thể ngồi lên vị trí Đốc chủ Tây Xưởng, mưu lược của Uông Trực có thể không cao siêu, nhưng EQ tuyệt đối được xem là đỉnh cấp.

Bề ngoài, Tây Xưởng được lập ra để đối kháng và cân bằng với Đông Xưởng.

Nhưng Uông Trực rất rõ ràng thực lực giữa Tây Xưởng và Đông Xưởng có chênh lệch, đặc biệt là ở cấp độ cao thủ thì khoảng cách càng lớn.

Nếu phát triển bình thường, dù thế nào Tây Xưởng cũng không thể tranh đấu với Đông Xưởng.

Vì vậy Uông Trực đã suy tính rất nhiều chiêu trò ngoài lề.

Mà trong đó hiệu quả nhất, lập tức thấy ngay chính là nhận được sự ủng hộ của Cố Hàn Uyên.

Trong nháy mắt có thể san bằng chênh lệch thực lực giữa Tây Xưởng và Đông Xưởng, thậm chí còn hơn.

Hơn nữa nếu Hoàng Đế nhúng tay vào, Uông Trực thậm chí có nắm chắc khiến Đông Xưởng không gượng dậy nổi.

Vì vậy Uông Trực đối với việc lôi kéo Cố Hàn Uyên ôm thái độ vô cùng tích cực.

Chỉ có điều trước đây vẫn chưa có cơ hội hợp lý.

Dù sao Tây Xưởng nhìn chằm chằm Đông Xưởng, thì Đông Xưởng cũng sẽ nhìn chằm chằm Tây Xưởng.

Tùy tiện có hành động lớn nào cũng sẽ bị ngăn chặn, làm nhiều công ít.

Bây giờ vì quan hệ của Trần Mạc Thiện và Liễu Nhược Hinh mà có liên hệ với Cố Hàn Uyên.

Uông Trực ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại mừng như điên.

Hắn không chỉ không hỏi chuyện liên quan đến Tô Nguyên Chỉ.

Mà sau khi xác nhận phương hướng Trần Mạc Thiện bỏ trốn, liền vô cùng dứt khoát dẫn đám lính Tây Xưởng phía sau đuổi theo.

Ngay cả ý định mang Liễu Nhược Hinh đi cũng không có, chỉ nói một câu: Làm phiền Cố công tử chiếu cố Hinh Nhi, sau này tất có hậu tạ.

Uông Trực nhìn rất rõ.

Cố Hàn Uyên ôm Liễu Nhược Hinh không buông tay, rõ ràng là có hứng thú với nàng.

Dưới tình huống này, Uông Trực sao lại không làm một cái thuận nước đẩy thuyền.

Coi như là con gái ruột, Uông Trực cũng bán được, huống chi là Liễu Nhược Hinh, nghĩa nữ này.

Đừng nói là ôm một cái, nếu không phải Uông Trực lo lắng Liễu Nhược Hinh sẽ không đồng ý, cưỡng ép yêu cầu cũng chỉ phản tác dụng, e rằng hắn đã bảo nàng tự dâng mình lên giường rồi.

Hơn nữa Uông Trực còn mượn câu sau này tất có hậu tạ để lại một lý do hợp lý để tiếp xúc, lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Về phần Tô Nguyên Chỉ, Uông Trực cũng không phải không muốn mang đi.

Nhưng nếu Tô Nguyên Chỉ đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên, hiển nhiên là được Cố Hàn Uyên che chở.

So với Tô Nguyên Chỉ, tự nhiên hảo cảm của Cố Hàn Uyên quan trọng hơn.

Trong thời gian ngắn ngủi này, Uông Trực đã suy xét chu toàn và tỏ rõ thiện ý với Cố Hàn Uyên, tranh thủ hảo cảm.

Nếu không phải Trần Mạc Thiện có liên quan trọng đại, Uông Trực thậm chí sẽ chọn tự mình hộ tống Cố Hàn Uyên một đoạn đường.

Hơn nữa mặc dù không thể tự mình hộ tống, Uông Trực đã để lại một con ngựa cho Cố Hàn Uyên, làm một cái thuận nước đẩy thuyền.

Nhìn qua ba người một ngựa, cực kỳ không hợp lý.

Thực tế lại cho Cố Hàn Uyên một cơ hội quang minh chính đại để thân cận với hai nàng.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng không khỏi tán thưởng Uông Trực biết cách làm người.

Thủ đoạn như vậy, trách không được có thể trở thành Đốc chủ Tây Xưởng.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên có tâm tư của riêng mình.

Bị Uông Trực tung ra một bộ liên hoàn quyền này, Cố Hàn Uyên cũng muốn tăng hảo cảm với hắn.

Hơn nữa bản thân Cố Hàn Uyên cũng có ý định lợi dụng Tây Xưởng.

Thấy Uông Trực đã bày sẵn sân khấu tốt như vậy, tự nhiên muốn cùng hắn diễn một màn kịch đối đầu.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cũng thái độ hòa nhã nói lời cảm ơn.

Hai người nói chuyện vui vẻ lại khiến Liễu Nhược Hinh tức giận.

Sau khi Uông Trực đi, nàng liền xấu hổ nói: Nghĩa phụ vậy mà cứ thế bỏ mặc ta.

Nàng tự nhiên đã phản đối, nhưng Uông Trực lại lấy lý do truy kích Trần Mạc Thiện quan trọng hơn để chặn lại.

Không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận hiện thực.

Hơn nữa Liễu Nhược Hinh lúc này còn chưa nhìn ra Uông Trực có ý định bán đi nghĩa nữ này của mình.

Dù sao Uông Trực cũng coi như có lý có cứ.

Nhưng Uông Trực lại quên mất một chuyện.

Nếu một ngày nào đó Liễu Nhược Hinh khôi phục ký ức, lại cùng Cố Hàn Uyên thành đôi.

Chương 833

Liễu Nhược Hinh là di nữ của Vương gia năm đó bị Tây Xưởng diệt môn.

Vậy thì Uông Trực và Tây Xưởng của hắn có thể sẽ gặp tai ương.

Điều này cũng phản ánh tài năng thực sự của Uông Trực.

Đối nhân xử thế rất khéo léo.

Nhưng về mưu lược và đại cục lại chỉ lo trước mắt mà không nghĩ đến hậu quả.

Điểm này bất kể là trong lịch sử hay trong kịch bản Y Quán Tiếu Truyện đều là như vậy.

Mà đến lúc đó, Cố Hàn Uyên lợi dụng xong Tây Xưởng, cũng có lý do hợp lý để đối phó với Tây Xưởng.

Dù sao đó cũng là vì báo thù diệt môn cho hồng nhan tri kỷ của mình.

Đương nhiên Liễu Nhược Hinh còn không biết Uông Trực và Cố Hàn Uyên đều đang tính toán lợi dụng nàng, vẫn còn ở đó tức giận oán trách.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, cười khẽ trêu chọc: Đó là vì nghĩa phụ của nàng tin tưởng ta có thể chiếu cố tốt cho nàng, cho nên mới phó thác nàng cho ta.

Dứt lời, hắn liền ôm Liễu Nhược Hinh lên ngựa.

Mà Tô Nguyên Chỉ cũng rất phối hợp lên ngựa ngồi sau lưng Cố Hàn Uyên, không chút e dè dán vào sau lưng hắn.

Cảm giác mềm mại đó quả thực còn thoải mái hơn cả ghế lười.

Nhân thê đẫy đà bực này quả thật không chỗ nào không mềm mại, sức bao dung rất mạnh.

Nếu không phải còn phải giữ ổn định cho Liễu Nhược Hinh, tránh cho nàng ngã ngựa, Cố Hàn Uyên đã muốn ngả thẳng vào người Tô Nguyên Chỉ rồi.

Trước ngực sau lưng đều là ôn hương nhuyễn ngọc, khiến tâm tình Cố Hàn Uyên càng thêm vui vẻ.

Tâm tình vui vẻ, tự nhiên phải làm chút chuyện để trợ hứng.

Vì vậy, gương mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Hinh rất nhanh liền đỏ lên, cúi đầu liếc nhìn bàn tay không đứng đắn đang đặt trên gò tuyết của mình, xấu hổ và tức giận nói: Đây chính là cái gọi là chiếu cố ta của ngươi sao.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Trên người Liễu cô nương vẫn chưa có sức, ta làm vậy cũng là để tránh cho nàng không cẩn thận ngã xuống mà thôi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy, bực bội nói: Đặt trên lưng không được sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, tỏ vẻ nghe lời, dùng tay kia ôm lấy eo thon của Liễu Nhược Hinh, giả vờ đồng ý: Liễu cô nương nói phải, như vậy quả thực an toàn hơn một chút.

Giọng điệu Cố Hàn Uyên tuy đứng đắn, nhưng động tác trên tay lại tuyệt không đứng đắn, hơn nữa khóe môi cong lên cũng chứng minh hắn căn bản là cố ý.

Liễu Nhược Hinh có chút không nói nên lời, trừng Cố Hàn Uyên một cái, tức giận nói: Vậy thật đúng là phải cảm ơn Cố công tử rồi.

Lời mỉa mai này của Liễu Nhược Hinh tự nhiên không có chút sát thương nào đối với mặt dày của Cố Hàn Uyên.

Ngược lại còn khiến gương mặt xinh đẹp của nàng càng ngày càng đỏ, vành tai xinh đẹp cũng đã đỏ ửng.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Liễu cô nương không cần khách sáo như vậy, tạ lễ ta đã nhận rồi.

Nói đến bộ y phục này của Liễu cô nương thiết kế thật không tệ.

Ừm, rất thuận tiện.

Bộ y phục của Liễu Nhược Hinh có thiết kế hở hang ngực thấp.

Nàng chưa bao giờ ghét bộ y phục này như hôm nay.

Hại tiện nghi của nàng đều bị Cố Hàn Uyên chiếm hết.

Nhưng lúc này nàng đã không còn tâm trí đâu mà lo lắng sau này mình nên đổi sang loại y phục nào tốt hơn.

Cảm giác nóng rực phía sau lưng, đâm vào nàng từng cơn hoảng hốt.

Nhất là theo nhịp xóc nảy khi ngựa chạy, cảm thụ của nàng càng thêm rõ ràng.

Liễu Nhược Hinh run giọng nói: Ngươi đừng làm bậy a.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý nói: Vậy Liễu cô nương phải ngoan ngoãn một chút.

Nếu không ta không dám cam đoan sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Trên đường ba người trở về kinh thành.

Liễu Nhược Hinh để tránh bị thiệt thòi lớn hơn, chỉ đành nén giận mặc cho Cố Hàn Uyên thưởng thức.

Có lẽ vì đã từng có trải nghiệm xấu hổ hơn, sức chịu đựng của Liễu Nhược Hinh mạnh hơn trong tưởng tượng.

Thấy Cố Hàn Uyên dường như chỉ thỏa mãn với chừng đó, không có ý định được một tấc lại muốn tiến một thước, nàng lại bất ngờ nhịn được.

Đương nhiên trong lòng Liễu Nhược Hinh chắc chắn tức giận không thôi, suy nghĩ sau này làm sao trả thù lại.

Đáng tiếc tâm tư như vậy không kéo dài được bao lâu, nàng liền không còn rảnh rỗi để lo lắng nữa.

Dọc đường đi nhịn nhục vô cùng khổ sở.

Mà Tô Nguyên Chỉ sau lưng Cố Hàn Uyên đã thu hết phản ứng của Liễu Nhược Hinh vào mắt.

Nàng đối với Cố Hàn Uyên có hiểu biết sâu hơn, đồng thời không khỏi có chút lo lắng cho tương lai của Trần An An.

Bất kể là vì mình hay vì Trần An An, nàng đều nên chủ động hơn một chút.

Vì vậy Tô Nguyên Chỉ cũng ôm Cố Hàn Uyên chặt hơn một chút.

Trước người, sau lưng hai nàng đều làm Cố Hàn Uyên tâm tình đặc biệt vui vẻ.

Đáng tiếc thời cơ không thích hợp.

Nhắc đến lúc đầu ở Tây Hạ, Lý Thu Thủy suýt nữa đã được trải nghiệm đầu tiên.

Đáng tiếc lúc đó thời gian gấp gáp, đành phải thôi.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ có cơ hội vẫn phải thử một chút, nếu không chẳng phải uổng phí một thân thần công tuyệt đỉnh này của mình sao.

Tóm lại, ba người trong những suy nghĩ miên man đã trở về kinh thành.

Cố Hàn Uyên vẫn chừa lại mặt mũi cho Liễu Nhược Hinh.

Vì vậy sau khi trở về kinh thành liền ôm nàng xuống ngựa, giao cho Tô Nguyên Chỉ đỡ lấy.

Gương mặt đỏ bừng của Liễu Nhược Hinh mang theo vẻ quyến rũ say lòng người, mềm nhũn trong lòng Tô Nguyên Chỉ.

Lúc này nàng cho dù không trúng Thất Bộ Nhuyễn Cân Tán thì e rằng cũng là toàn thân vô lực.

Điều duy nhất nàng có thể làm là dùng đôi mắt quyến rũ ngập nước hung hăng trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc điều này đối với Cố Hàn Uyên vẫn không có bao nhiêu lực sát thương.

Liễu Nhược Hinh hận không thể quất xác Sử Lưu Hương đã chết một trận.

Nếu không phải Thất Bộ Nhuyễn Cân Tán và độc châm của Sử Lưu Hương, nàng cũng sẽ không bị thiệt thòi lớn như vậy.

Kéo theo đó cũng hận luôn cả Trần Mạc Thiện.

Dù sao mọi chuyện đều bắt đầu từ việc nàng truy kích Trần Mạc Thiện.

Nếu Trần Mạc Thiện sớm giao danh sách Đồng Chu Hội cho nàng, chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao.

Cũng vì vậy, khi Liễu Nhược Hinh nhận ra giữa Tô Nguyên Chỉ và Cố Hàn Uyên có thể có gì đó, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn lại là khoái ý.

Cơn giận cá chém thớt này của Liễu Nhược Hinh coi như là có lý có cứ.

Đáng tiếc Trần Mạc Thiện mà nàng giận cá chém thớt đã bị Cố

Hàn Uyên hủy thi diệt tích.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này chính là muốn đến tiếp nhận di sản của Trần Mạc Thiện.

Ba người đi tới Thiên Hòa Y Quán.

Tô Nguyên Chỉ nhìn lên tấm biển hiệu của Thiên Hòa Y Quán, nhất thời có cảm giác như đã qua mấy kiếp.

Nàng không ngờ mình vẫn còn có ngày trở về đây.

Hơn nữa còn là trở về mà không cần phải lo sợ nữa.

Sáng sớm hôm nay, Tô Nguyên Chỉ còn lén lút trở về thăm Trần An An bị Đồng Chu Hội tập kích đêm qua.

Nhưng chưa đầy nửa ngày, tất cả đã vật còn người mất.

Nàng và Trần Mạc Thiện đã ly hôn, sau này mình chính là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa con gái mình, Trần An An, dường như trong tương lai cũng sẽ nối gót nàng.

Tô Nguyên Chỉ nghĩ vậy, nhất thời lại có chút không dám vào Thiên Hòa Y Quán.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu sự e dè trong mắt Tô Nguyên Chỉ, tiến lên véo nhẹ tay nàng, trong ánh mắt khinh bỉ của Liễu Nhược Hinh, ấm áp nói: Phu nhân không cần lo lắng, mọi chuyện đã có ta.

Hơi ấm truyền từ bàn tay và giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên dường như đã tiếp thêm dũng khí cho Tô Nguyên Chỉ.

Chương 834

Tô Nguyên Chỉ nắm lại tay Cố Hàn Uyên, dịu dàng đáp: Ừm.

Ta tin chàng.

Cái gọi là tin tưởng của Tô Nguyên Chỉ có lẽ chỉ là lời nàng tự thuyết phục mình chấp nhận.

Dù sao việc đã đến nước này, cho dù sợ hãi thế nào, cũng chỉ đành đối mặt.

Ngược lại, Liễu Nhược Hinh nhìn cảnh chàng chàng thiếp thiếp của hai người, trong lòng không biết sao lại có chút bực bội.

Dù sao Cố Hàn Uyên vừa mới dùng đủ mọi cách sàm sỡ nàng, lúc này đối mặt với Tô Nguyên Chỉ lại là một bộ dáng dịu dàng thắm thiết.

Không nói rõ được là ghen tị hay là gì, tóm lại là nàng vô cùng khó chịu.

Liễu Nhược Hinh khẽ cắn môi mỏng, thầm mắng một tiếng: Tên hỗn đản vô sỉ.

Nếu nàng sống ở hiện đại, lúc này phải mắng Cố Hàn Uyên một câu thích hợp hơn là tra nam mới đúng.

Tóm lại, bất kể hai nàng lúc này tâm tình thế nào, đều sẽ không ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Hắn thần sắc khẽ động, buông tay Tô Nguyên Chỉ ra, nhìn về phía nữ tử mặt lộ vẻ vui mừng không xa, ấm áp nói: Mấy ngày không gặp, Đông cô nương càng thêm sáng sủa động lòng người.

Người tới chính là chưởng quỹ của Đồng Phúc Khách Sạn sát vách Thiên Hòa Y Quán, Đông Tương Ngọc.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút sâu thẳm.

Hắn mưu đoạt Thiên Hòa Y Quán không chỉ vì Trần An An.

Đồng Phúc Khách Sạn có rất nhiều tình tiết cũng là mục tiêu của hắn.

Đông Tương Ngọc tự nhiên không biết Cố Hàn Uyên đang nhắm vào nàng và Đồng Phúc Khách Sạn của nàng.

Nàng ở trong khách điếm vô tình thấy Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng đi ngang qua, mới đuổi theo ra.

Năm đó Đông Tương Ngọc gả cho Biệt Tiểu Bảo, nhưng trước khi xuất giá đã thành quả phụ.

Nàng vì chăm sóc Mạc Tiểu Bối, không thể không ra mặt kinh doanh khách sạn.

Chính là quả phụ trước cửa thị phi nhiều, Đông Tương Ngọc cũng không ít lần bị những ánh mắt thèm thuồng nhòm ngó.

Ví dụ như tiền chưởng quỹ của hiệu cầm đồ Vạn Lợi.

Không chỉ một lần tỏ ý thích Đông Tương Ngọc, muốn cưới nàng về làm thiếp.

Đông Tương Ngọc quả thực đã từng có ý định tái giá.

Dù sao cuộc sống của quả phụ không dễ dàng, vui buồn tự biết, ấm lạnh tự hay.

Đêm khuya trống vắng cô đơn thì cũng thôi đi, còn không có người để nương tựa.

Huống chi nàng còn phải chăm sóc cô em chồng nhỏ tuổi lại không bớt lo, cực khổ biết bao.

Nhưng hạng người như tiền chưởng quỹ đã sắp già bằng cha nàng, sao nàng có thể để mắt tới.

Ngoài tiền chưởng quỹ ra, những kẻ thèm muốn Đông Tương Ngọc cũng phần lớn là hạng người như vậy.

Dù sao danh tiếng quả phụ không hay ho, cũng chỉ có một ít thổ tài chủ mới nghĩ đến việc cưới nàng làm thiếp.

Đông Tương Ngọc còn chưa đến mức hạ mình như vậy.

Ngày đó cảnh Cố Hàn Uyên nói chuyện vui vẻ với nàng trong Đồng Phúc Khách Sạn khiến nàng ký ức vẫn còn mới mẻ.

Cố Hàn Uyên trẻ tuổi tuấn tú, nói chuyện lại dễ nghe, khen đến mức lòng hoa của nàng nở rộ.

Hơn nữa Đông Tương Ngọc tuy chưa biết thân phận cụ thể của Cố Hàn Uyên, nhưng lại nhìn ra được hắn tất nhiên thân phận bất phàm.

Y phục của Cố Hàn Uyên hoặc là do Phù Mẫn Nghi của Linh Thứu Cung đo may, hoặc là do Yến Phỉ Phỉ đặc biệt chuẩn bị.

Chỉ nhìn chất liệu vải vóc đã có giá trị không nhỏ.

Đông Tương Ngọc từng là thiên kim của Long Môn tiêu cục, chút nhãn lực này vẫn có.

Cố Hàn Uyên trẻ tuổi tuấn tú lại nhiều tiền, nam tử ưu tú bậc này tự nhiên sẽ gây nên hứng thú của Đông Tương Ngọc.

Quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên còn tỏ rõ hảo cảm với nàng.

Vì vậy mấy ngày nay Đông Tương Ngọc không ít lần nghĩ đến chuyện của Cố Hàn Uyên.

Cho nên mới đuổi theo khi thấy Cố Hàn Uyên.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên vẫn dùng nụ cười ôn hòa khen ngợi nàng như lúc mới gặp, Đông Tương Ngọc không khỏi cười tươi như hoa, che miệng cười khẽ nói: Cố công tử cũng càng thêm phong độ tuấn tú.

Nhưng nàng chưa kịp vui vẻ bao lâu, ánh mắt đã vô thức rơi xuống Tô Nguyên Chỉ và Liễu Nhược Hinh bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nụ cười trên mặt Đông Tương Ngọc nhất thời liền nhạt đi.

Đôi mi thanh tú nhíu lại hỏi: Cố công tử, đây là.

Thực ra Đông Tương Ngọc vẫn canh cánh trong lòng chuyện Cố Hàn Uyên lúc đầu rời đi cùng Tằng Tĩnh.

Hơn nữa Bạch Triển Đường còn ở đó nói Cố Hàn Uyên là một hoa hoa công tử.

Điều này khiến Đông Tương Ngọc rất khó chịu, thậm chí vì vậy mà kiếm cớ trừ tiền công của Bạch Triển Đường.

Nàng tuy không biết quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Tằng Tĩnh.

Nhưng vẫn vô cùng khó chịu.

May mà lúc đó Tằng Tĩnh vẫn là dung mạo sau khi dịch dung.

Đông Tương Ngọc so sánh một chút, nhận thấy ưu thế của mình vẫn rất lớn.

Thậm chí suy đoán Cố Hàn Uyên có thể không phải như Bạch Triển Đường nói là qua lại với Tằng Tĩnh, mà thật sự có chính sự gì đó cần làm cũng không chừng.

Điều này khiến nàng thả lỏng tinh thần đồng thời cũng có chút đắc ý.

Nhưng khi tái kiến Cố Hàn Uyên, lại thấy bên cạnh hắn có hai nữ tử.

Hơn nữa nhìn qua uy hiếp còn lớn hơn Tằng Tĩnh rất nhiều.

Liễu Nhược Hinh vì toàn thân vô lực, trông có vẻ yếu đuối, nhưng lại có dung mạo như hồ ly tinh.

Huống chi vẻ quyến rũ trên mặt đẹp của nàng vẫn chưa tan đi, càng thêm mê hoặc động lòng người.

Còn bộ y phục của Liễu Nhược Hinh càng khiến Đông Tương Ngọc trong lòng thầm kêu táo bạo.

Thậm chí hoài nghi Liễu Nhược Hinh là cố ý mặc như vậy để mê hoặc Cố Hàn Uyên.

Tóm lại, Liễu Nhược Hinh trong mắt Đông Tương Ngọc là một đại địch, vì vậy ánh mắt của nàng cũng thêm mấy phần địch ý.

Liễu Nhược Hinh nhận ra địch ý của Đông Tương Ngọc, cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Mãi đến khi nàng vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra lại là một nữ tử có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng nhất thời càng thêm khó chịu.

Trước có Tô Nguyên Chỉ, sau có Đông Tương Ngọc, vì sao còn phải đến trêu chọc ta.

Tâm tình phức tạp, Liễu Nhược Hinh hừ nhẹ một tiếng, liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy khinh bỉ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt của Liễu Nhược Hinh, ôn tồn giải thích: Xảy ra một chút chuyện, tại hạ cũng vừa từ ngoại thành trở về.

Vị này là Liễu Nhược Hinh, Liễu cô nương, vị này là Tô phu nhân, chắc hẳn Đông cô nương có quen biết.

Đông Tương Ngọc nghe vậy giật mình.

Thiên Hòa Y Quán ở ngay sát vách Đồng Phúc Khách Sạn, vì vậy Đông Tương Ngọc tự nhiên là nhận ra Tô Nguyên Chỉ.

Bởi vì Thiên Hòa Y Quán đối ngoại nói Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ ra ngoài hái thuốc rơi xuống vách núi tử vong.

Cho nên Đông Tương Ngọc mới nhất thời không dám nhận.

Nàng có chút kinh ngạc hỏi: Trần phu nhân.

Không phải người cùng Trần đại phu.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy có chút không tự nhiên.

Dù sao nàng và Trần Mạc Thiện đã ly hôn, lại xưng là Trần phu nhân, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Ngược lại Cố Hàn Uyên gọi Tô phu nhân lại hợp ý nàng hơn.

Chương 835

Mà chuyện ly hôn tạm thời không tiện tiết lộ, Tô Nguyên Chỉ chỉ có thể nhịn trước.

Xưng hô phu nhân tuyệt đại đa số thời điểm đều dùng họ của chồng.

Đương nhiên dùng họ của mình cũng không phải là không được.

Nhưng dùng họ của mình tương đối ít thấy.

Thông thường hoặc là không muốn nhắc đến họ của chồng, hoặc là quả phụ.

Cho nên thực tế Đông Tương Ngọc cũng có thể xưng là Đông phu nhân.

Tô Nguyên Chỉ nhất thời không biết nên trả lời Đông Tương Ngọc thế nào, chỉ đành nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Động tác của Tô Nguyên Chỉ rơi vào mắt Đông Tương Ngọc, khiến nàng giật mình, vô thức cảm thấy có gì đó không đúng.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không để Tô Nguyên Chỉ khó xử, giả vờ tiếc hận nói: Là tại hạ đã cứu Tô phu nhân.

Còn Trần Mạc Thiện e rằng đã hài cốt không còn.

Cố Hàn Uyên hiếm khi nói thật một lần, Trần Mạc Thiện thật đúng là hài cốt không còn.

Nhưng trong tai Đông Tương Ngọc, lại là Trần Mạc Thiện vẫn rơi xuống vách núi tử vong, mà Cố Hàn Uyên lại vô tình cứu được Tô Nguyên Chỉ.

Mà những người biết chuyện như Liễu Nhược Hinh chỉ sẽ cho rằng đó là lời biện bạch để che giấu việc Trần Mạc Thiện bỏ trốn.

Dù sao Trần Mạc Thiện cũng khó có thể trở về, cái cớ này ngược lại rất hợp lý.

Đông Tương Ngọc nghe Cố Hàn Uyên nói Trần Mạc Thiện thật sự đã chết, cũng theo đó tiếc hận trong giây lát.

Nhưng nàng lại vô thức để ý đến việc Cố Hàn Uyên liên tục hai lần xưng hô Tô Nguyên Chỉ là Tô phu nhân.

Nhất thời không hiểu rõ tình huống, Đông Tương Ngọc chỉ đành hỏi.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Trần Mạc Thiện từng nhờ vả tại hạ, nếu hắn có bất trắc gì, muốn ta tiếp quản Thiên Hòa Y Quán của hắn, chăm sóc vợ con hắn.

Đây là văn bản chuyển nhượng Trần Mạc Thiện để lại.

Nói rồi liền đưa văn bản chuyển nhượng mà Trần Mạc Thiện đã viết cho Đông Tương Ngọc xem.

Đông Tương Ngọc có chút kinh ngạc khi Trần Mạc Thiện lại giao Thiên Hòa Y Quán cho Cố Hàn Uyên.

Đồng thời lại có chút vui mừng, như vậy chẳng phải mình sắp làm hàng xóm với Cố Hàn Uyên rồi sao.

Chuyện khác tạm thời không nói, sau khi trở thành hàng xóm, hai người gặp mặt chắc chắn sẽ nhiều hơn, cũng có thể để nàng hiểu rõ hơn về Cố Hàn Uyên.

Có thể hiểu nhiều hơn về Cố Hàn Uyên tự nhiên không thể tốt hơn nữa.

Đông Tương Ngọc bây giờ mặc dù hảo cảm với Cố Hàn Uyên rất cao, nhưng vẫn chưa đến mức không phải hắn thì không được.

Chỉ có điều đúng lúc này, nàng bỗng nhiên sắc mặt hơi đổi.

Cố Hàn Uyên lại muốn chăm sóc vợ con của Trần Mạc Thiện.

Nàng đã gặp qua cô nương Trần An An kia, tuy cả ngày luôn miệng la hét, lại có chút tùy hứng ngang ngược, nhưng lại giống nàng, ham tiền như mạng.

Nhưng Trần An An ngày thường lại có chút xinh đẹp động lòng người, là một mỹ nữ nổi tiếng gần xa.

Lại thêm có sự giao phó của Trần Mạc Thiện.

Cố Hàn Uyên và Trần An An đến với nhau, cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Không chừng qua không bao lâu, nàng sẽ phải uống rượu mừng của hai người họ.

Điều này khiến Đông Tương Ngọc rất khó chịu.

Trần An An, một nha đầu vắt mũi chưa sạch vậy mà dám cướp người đàn ông lão nương coi trọng.

Đông Tương Ngọc đang nghĩ vậy, bỗng nhiên giật mình, nhìn về phía Tô Nguyên Chỉ.

Chỉ thấy Tô Nguyên Chỉ im lặng không nói, cho dù Cố Hàn Uyên nói muốn tiếp quản Thiên Hòa Y Quán, nàng cũng không có ý kiến gì.

Nhưng trọng điểm là tuy rất kín đáo, nhưng ánh mắt của Tô Nguyên Chỉ vẫn luôn đặt trên người Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa ánh mắt dịu dàng đưa tình đó rõ ràng giống như đang nhìn tình lang vậy.

Cuối cùng cũng hiểu rõ những cảm giác mơ hồ không đúng lúc trước.

Đông Tương Ngọc hoang mang.

Cái gọi là chăm sóc vợ con của Cố Hàn Uyên hiển nhiên không chỉ có Trần An An, mà còn có cả Tô Nguyên Chỉ, quả phụ mới này.

Không chừng lúc nào đó sẽ chăm sóc lên cả giường.

Đông Tương Ngọc ý thức được điểm này, nhất thời có chút rối loạn.

Tạm thời không nói Cố Hàn Uyên có thật sự mẹ con cùng thu hay không.

Đối thủ cạnh tranh của nàng lại còn có thêm Tô Nguyên Chỉ, một quả phụ.

Thậm chí ngay cả thuộc tính quả phụ cũng có người cướp.

Cố Hàn Uyên nhìn Đông Tương Ngọc đang đứng ngơ ngác trong gió, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, trong lòng có chút buồn cười.

Không thể không nói, dưới tính cách có vẻ tùy tiện của Đông Tương Ngọc, lại là một người cực kỳ tỉ mỉ.

Chỉ từ vài câu nói và một vài phản ứng của Tô Nguyên Chỉ, đã nhìn thấu manh mối.

Thậm chí suy đoán của nàng còn cực kỳ gần với chân tướng.

Ngoại trừ chân tướng cái chết của Trần Mạc Thiện, ngay cả tâm tư của Cố Hàn Uyên cũng bị nàng đoán được một hai.

Đúng lúc này, cánh cửa lớn đang đóng chặt của Thiên Hòa Y Quán bị người đẩy ra.

Theo sát sau đó là giọng nói có chút lo lắng của một thiếu nữ.

Chu ca ca.

Huynh điên rồi sao.

Tối qua mới đụng phải đám người đó, hôm nay huynh còn muốn ra ngoài khám bệnh.

Đây là đã hứa với người ta từ trước, ta cũng không tiện thất hứa a.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, đang nắm chặt hòm thuốc trên lưng một người đàn ông, ra sức ngăn cản hắn rời đi.

Thiếu nữ vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang có chút náo nhiệt, nhất thời kinh hô: Nương.

Thiếu nữ một thân tố y màu nhạt, thân hình hơi gầy, một đôi mắt to trong veo, gương mặt bầu bĩnh còn nét trẻ con, giữa hai hàng lông mày lại có chút quật cường.

Vẻ mặt vốn đang có chút hung hăng, khi nhìn thấy Tô Nguyên Chỉ, đôi mắt sáng của nàng bỗng trợn tròn, môi anh đào hé mở, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Bất quá vẻ kinh ngạc của nàng chỉ duy trì trong chốc lát, liền rưng rưng nước mắt, rụt rè hỏi: Thật sự là mẫu thân sao.

Thiếu nữ chính là Trần An An, con gái của Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ.

Trước đó, tin tức cả cha lẫn mẹ đều mất tích là một đả kích rất lớn đối với một thiếu nữ ở tuổi nàng.

Thế cho nên mấy ngày liền nàng đều sầu não uất ức.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy Tô Nguyên Chỉ, nhất thời lại có chút không dám nhận nhau, hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không.

Nhưng mà, giọng nói dịu dàng của Tô Nguyên Chỉ lại làm cho nàng biết mình không hề nằm mơ.

An An, nương đã trở về.

Nương.

Trần An An hoan hô một tiếng, không còn để ý đến người ngoài, lao vào lòng Tô Nguyên Chỉ, khóc nức nở nói: Nương, con nhớ người quá.

Tô Nguyên Chỉ nhẹ nhàng vỗ về mái tóc Trần An An, ấm áp nói: An An, ta cũng nhớ con.

Cảnh tượng mẫu tử trùng phùng có chút cảm động.

Đáng tiếc, luôn có người xuất hiện phá hỏng bầu không khí.

Chu Nhất Phẩm cõng hòm thuốc đi tới trước, ngạc nhiên hỏi: Sư nương.

Người không sao thật sự là quá tốt rồi.

Phải rồi, sư phụ đâu.

Giọng điệu của hắn có hơi khoa trương, hiển nhiên là một người có tính cách vô cùng tếu táo.

Chu Nhất Phẩm tuy đã xem qua danh sách của Đồng Chu Hội, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt Trần Mạc Thiện.

Hắn chỉ dựa vào trực giác suy đoán rằng Trần Mạc Thiện có khả năng chưa chết.

Lúc này thấy Tô Nguyên Chỉ, trong niềm vui mừng, hắn càng hy vọng được nhìn thấy Trần Mạc Thiện.

Hắn có rất nhiều điều băn khoăn chưa được giải đáp, vẫn luôn hy vọng có cơ hội hỏi Trần Mạc Thiện trực tiếp.

Trần An An nghe vậy cũng ngừng thút thít, sụt sịt mũi, nghi ngờ hỏi: Đúng vậy.

Chương 836

Nương, cha con đâu.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy sắc mặt có chút khó coi.

Nàng không muốn nhắc tới Trần Mạc Thiện, nhất là ở trước mặt Trần An An.

Có chút khó xử, nàng khàn giọng nói: Cha con hắn.

Dáng vẻ do dự này của Tô Nguyên Chỉ khiến Trần An An hiểu lầm.

Nước mắt vừa mới ngừng lại nhất thời tuôn rơi.

Nàng nức nở nói: Cha hắn thật sự.

Chu Nhất Phẩm cũng tiến lên an ủi: An An đừng khóc.

Ngươi khóc thương tâm như vậy, sư phụ trên trời có linh thiêng thấy cũng sẽ đau lòng.

Trần An An được Chu Nhất Phẩm khuyên nhủ, cuối cùng cũng ngừng thút thít.

Khi tin tức Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ qua đời truyền về, nàng đã khóc một trận rồi.

Có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, ngược lại nàng có thể chấp nhận dễ dàng hơn nhiều.

Huống chi tuy Trần Mạc Thiện không thể trở về, nhưng Tô Nguyên Chỉ trở về cũng làm cho lòng nàng dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng nghẹn ngào nói: Vâng.

Chu ca ca nói đúng.

Nương đã trở về là tốt rồi.

Tô Nguyên Chỉ thấy hai người hiểu lầm, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ cứ để họ hiểu lầm như vậy cũng tốt, dù sao Trần Mạc Thiện cũng không thể nào trở về được nữa.

Nàng chủ động giải thích: Là Cố công tử đã cứu ta, bằng không ta cũng không về được.

Cố công tử.

Trần An An giật mình, theo ánh mắt của Tô Nguyên Chỉ nhìn qua.

Nhất thời liền thấy Cố Hàn Uyên phong thái tuấn tú, ôn nhuận như ngọc đang mỉm cười ôn hòa với nàng.

Một mỹ nam tử anh tuấn như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hơn nữa nụ cười đẹp đến thế càng làm nàng tim đập loạn nhịp, gương mặt bất giác đỏ ửng.

Hầu như theo bản năng, nàng vội vàng dùng ống tay áo lau sạch nước mắt trên mặt, nở một nụ cười rạng rỡ nói: Đa tạ Cố công tử đã cứu mẹ ta.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Chỉ là nhấc tay một cái mà thôi.

Mặt Trần An An càng thêm đỏ bừng.

Trong lòng nàng gào thét: Sao lại có nam tử đẹp đến vậy.

Chu ca ca tuy rất tốt, nhưng dung mạo lại kém xa.

Thiếu nữ ở tuổi của Trần An An tự nhiên sẽ coi trọng dung mạo hơn một chút.

Ngày thường bên cạnh đều là những kẻ không đứng đắn.

Chu Nhất Phẩm có tướng mạo đoan chính đã tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của nàng hơn.

Nhưng bây giờ gặp phải sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên như một đòn giáng mạnh, tạo ra sự chênh lệch tuyệt đối, tình cảm thanh mai trúc mã nhất thời cũng có chút dao động.

Ngược lại không phải chỉ vì vậy mà Trần An An đã thay lòng đổi dạ.

Mà là nàng chợt phát hiện ra bên ngoài vòng tròn nhỏ hẹp của Thiên Hòa Y Quán, còn có những nam tử ưu tú hơn.

Lúc này Trần An An nào còn nửa điểm điêu ngoa tùy hứng thường ngày, ra dáng một bộ thục nữ.

Chu Nhất Phẩm thấy thế không khỏi liếc mắt, trong lòng cũng có chút đố kỵ với vẻ ngoài khiến người ta tự ti mặc cảm của Cố Hàn Uyên.

Tuy Trần An An thích hắn, nhưng tình cảm của hắn lúc này đối với Trần An An vẫn nghiêng về tình huynh muội nhiều hơn.

Ngược lại, Liễu Nhược Hinh dung mạo xinh đẹp hơn, vóc người mỹ miều, trang phục lại táo bạo càng hấp dẫn ánh mắt của hắn hơn, khiến hắn liên tục liếc nhìn.

Vì vậy, điều càng làm Chu Nhất Phẩm ghen tỵ là ánh mắt của Liễu Nhược Hinh trước sau như một đều đặt trên người Cố Hàn Uyên.

Bất quá lúc này hiển nhiên không phải là lúc tranh giành tình cảm.

Chu Nhất Phẩm nghi ngờ hỏi: Xin hỏi Cố công tử, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Những ánh mắt và phản ứng đó của Chu Nhất Phẩm tự nhiên không thoát khỏi mắt Cố Hàn Uyên.

Trong lòng hắn lại thêm mấy phần ý vị.

Nếu hắn đã đến đây, Chu Nhất Phẩm còn muốn ôm mỹ nhân về là chuyện không thể nào.

Sau đó, Cố Hàn Uyên đem những lời giải thích đã nói với Đông Tương Ngọc trước đó kể lại một lần nữa cho hai người.

Trần An An kinh hô: Nói cách khác, sau này Y Quán là của Cố công tử sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đúng là như vậy.

Hơn nữa Trần Mạc Thiện còn nhờ tại hạ sau này phải chăm sóc ngươi thật tốt.

Chăm sóc ta.

Trần An An bất giác lẩm bẩm một tiếng, gương mặt nhất thời ửng hồng.

Lời này bản thân nó rất dễ khiến người ta hiểu lầm, khó tránh khỏi làm Trần An An suy nghĩ miên man.

Ngược lại, quyền sở hữu của Y Quán không còn quan trọng như vậy nữa.

Dù sao trong kịch bản gốc, nàng tiếp quản Thiên Hòa Y Quán cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Bây giờ Tô Nguyên Chỉ đã bình an, lại có di mệnh của Trần Mạc Thiện, nàng tự nhiên không cần phải miễn cưỡng tiếp quản Thiên Hòa Y Quán nữa.

Trần An An hoàn hồn, vô thức nhìn về phía Chu Nhất Phẩm.

Vậy Chu ca ca làm sao bây giờ.

Ý của Trần An An vốn là mình thích Chu Nhất Phẩm, nhưng bây giờ lại bị Trần Mạc Thiện phó thác cho Cố Hàn Uyên.

Điều này làm cho nàng nhất thời có chút rối rắm.

Tình cảm thiếu nữ khiến nàng càng để ý đến bến đỗ tương lai của mình.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, giả vờ nghi hoặc hỏi: Vị này là.

Chu Nhất Phẩm chẳng hiểu sao lại có một dự cảm không lành.

Hắn chủ động tự giới thiệu: Trần Mạc Thiện là sư phụ của ta.

Ta bây giờ là đại phu chính của Thiên Hòa Y Quán, sư phụ đi rồi, việc xem bệnh đều do ta làm.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, trầm ngâm nói: Trần Mạc Thiện chưa từng nhắc tới Chu đại phu với tại hạ.

Nếu Trần cô nương lo lắng cho nơi ở của Chu đại phu, không bằng thế này đi.

Tại hạ có thể bỏ vốn cho Chu đại phu mở một y quán khác.

Cố Hàn Uyên cố ý xuyên tạc lời nói theo bản năng của Trần An An, khéo léo lái chủ đề sang việc nên sắp xếp cho Chu Nhất Phẩm thế nào.

Chu Nhất Phẩm ngây người.

Dự cảm không lành của mình dường như đã ứng nghiệm.

Trần An An nghe vậy gấp lên, kinh hô: Cố công tử, ngài muốn đuổi Chu ca ca đi sao.

Cố Hàn Uyên ra vẻ suy tính cho Chu Nhất Phẩm mà nói: Tại hạ không phải muốn đuổi Chu đại phu đi, mà là tại hạ cũng có chút hiểu biết về y thuật, y quán không cần thêm một đại phu nữa.

Hơn nữa, Chu đại phu nếu đã có thể một mình đảm đương một phía, không bằng tự lập môn hộ.

Trần Mạc Thiện trên trời có linh thiêng, nếu thấy đệ tử cưng của mình có thể độc lập, cũng sẽ cảm thấy vui mừng chăng.

Chu Nhất Phẩm không ngờ mình lại phải rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Đây là chuyện hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhất là sau khi biết tin Trần Mạc Thiện qua đời, hắn càng có một loại ý thức trách nhiệm gánh vác tương lai của y quán.

Nhưng bây giờ lại chỉ vì nhất thời lắm miệng mà sắp bị đuổi đi tự lập.

Chu Nhất Phẩm nhất thời có chút không thể tin nổi, tinh thần hoảng hốt.

Trần An An sốt ruột.

Tuy lời Cố Hàn Uyên nói rất có lý, nhưng nàng càng không hy vọng thấy Chu Nhất Phẩm rời khỏi y quán.

Không màng đến e thẹn, nàng tiến lên ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, cầu xin: Cố công tử, coi như ta xin ngài.

Đừng đuổi Chu ca ca đi có được không.

Trần An An vì không để Chu Nhất Phẩm bị đuổi đi, ngược lại cũng rất liều lĩnh.

Rõ ràng mới chỉ gặp Cố Hàn Uyên lần đầu, lại không màng e thẹn mà dán sát vào hắn như vậy.

Điều duy nhất tương đối đáng tiếc là, vóc người của nàng quá đơn bạc, không có bao nhiêu sự mềm mại để cảm nhận.

Bất quá có viên ngọc Tô Nguyên Chỉ ở phía trước, tương lai của nàng cũng rất đáng mong chờ.

Huống chi sau này Cố Hàn Uyên còn có thể tự tay giúp nàng một phen.

Ngược lại, chính bản thân nàng vì tiếp xúc thân mật như thế mà có chút đỏ mặt.

Cố Hàn Uyên giả vờ do dự trầm mặc.

Trần An An thấy thế có chút nóng nảy, nói với Tô Nguyên Chỉ: Mẫu thân, người cũng khuyên Cố công tử đi.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy mấp máy môi, do dự khuyên nhủ: Cố công tử, hay là cứ để Nhất Phẩm ở lại đi.

Thực ra, khi Cố Hàn Uyên muốn Trần Mạc Thiện chuyển nhượng Thiên Hòa Y Quán cho hắn, Tô Nguyên Chỉ đã nghĩ đến vấn đề đi ở của Chu Nhất Phẩm.

Chương 837

Việc Chu Nhất Phẩm rời đi đối với Cố Hàn Uyên là có lợi, như vậy có thể tiện cho hắn chăm sóc mẹ con các nàng hơn.

Nhưng Tô Nguyên Chỉ dù sao cũng là nhìn Chu Nhất Phẩm lớn lên từ nhỏ, khó tránh khỏi có chút không đành lòng.

Vì vậy khi Trần An An nhờ giúp đỡ, nàng không nhịn được khuyên một câu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt có chút ẩn ý nhìn sang Tô Nguyên Chỉ.

Tô Nguyên Chỉ mặt khẽ ửng hồng, gần như không thể nhận ra mà gật đầu.

Hai người từng có tiếp xúc thân mật nên càng thêm ăn ý, trong khoảnh khắc đã hoàn thành một cuộc trao đổi bằng ánh mắt.

Ta giữ Chu Nhất Phẩm lại, phu nhân định báo đáp thế nào.

Cùng lắm thì tối nay lại hầu hạ chàng thật tốt.

Tô Nguyên Chỉ thực ra có chút khó xử, dù sao thân thể nàng vẫn còn rất mệt mỏi.

Đêm dài đằng đẵng, nàng thật sự không chắc có thể chống đỡ nổi.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui vẻ, nét mặt lại không chút thay đổi, nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói: An An, thật sự muốn Chu Nhất Phẩm ở lại sao.

Trần An An nghe vậy thấy sự tình có chuyển biến, liên tục gật đầu, cười tươi nói: Cố công tử, xin ngài đó.

Nàng tuy vẫn còn để ý đến vấn đề của Chu Nhất Phẩm, nhưng cách xưng hô bỗng nhiên trở nên thân cận của Cố Hàn Uyên cũng làm nàng có chút e lệ.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Vậy An An gọi một tiếng dễ nghe xem nào.

Trần An An nghe vậy mặt đỏ bừng, mềm mại gọi: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, ấm áp nói: An An muội muội đã cầu xin, ta tự nhiên phải đáp ứng.

Trần An An thấy Cố Hàn Uyên đồng ý, nhất thời hoan hô: Tốt quá rồi.

Cảm ơn Cố đại ca.

Trần An An trong lòng vui mừng, gọi Cố đại ca cũng càng thêm tự nhiên, đối với Cố Hàn Uyên cũng càng thêm thân thiết.

Vì vậy mặc dù Cố Hàn Uyên đã đồng ý không đuổi Chu Nhất Phẩm đi, nàng vẫn không buông cánh tay đang ôm Cố Hàn Uyên ra.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, đưa tay xoa xoa mái tóc trên đỉnh đầu Trần An An.

Hành động thân mật như vậy khiến trong lòng Trần An An lại thêm mấy phần vui sướng xen lẫn xấu hổ.

Liễu Nhược Hinh đứng xem trước sau như một cho Cố Hàn Uyên một ánh mắt khinh bỉ, càng thêm khẳng định Cố Hàn Uyên đang có ý đồ thu cả mẹ lẫn con.

Nàng không khỏi hừ nhẹ một tiếng, trong lòng càng cảm thấy không thoải mái.

Đông Tương Ngọc vốn đã nhìn ra chút manh mối, bây giờ được xác nhận.

Nhìn dáng vẻ trai tài gái sắc của Cố Hàn Uyên và Trần An An, trong lòng vừa chua xót lại vừa thất vọng.

Lúc này người duy nhất không để ý đến mối quan hệ nam nữ quỷ dị giữa sân chỉ có Chu Nhất Phẩm.

Thấy Cố Hàn Uyên đồng ý cho mình ở lại, hắn nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, hắn nghe Cố Hàn Uyên nói: Chu Nhất Phẩm, ngươi đã ở lại, vậy sau này chuyện khám bệnh cứ tiếp tục giao cho ngươi.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy vỗ ngực bảo đảm: Không thành vấn đề.

Cứ giao cho ta.

Cố Hàn Uyên thực ra vốn cũng không có ý định đuổi Chu Nhất Phẩm đi.

Hắn còn đang có ý định lợi dụng Chu Nhất Phẩm, sao có thể để hắn dễ dàng rời khỏi tầm mắt của mình.

Chẳng qua là mượn cơ hội mưu lợi mà thôi.

Bây giờ gần như tay không bắt sói mà đã cọ được hảo cảm của Trần An An, lại nhận được lời hứa hẹn ban đêm của Tô Nguyên Chỉ.

Đương nhiên Chu Nhất Phẩm sớm muộn gì cũng phải xử lý, không kể đến thân phận nhân vật chính của đối phương, chỉ riêng ánh mắt hắn nhìn Liễu Nhược Hinh, đã định sẵn hắn phải chết.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm thầm nghĩ: Cũng đừng quá sớm bị vắt cạn giá trị lợi dụng a.

Chu Nhất Phẩm bỗng nhiên không hiểu sao cảm thấy một luồng hơi lạnh không rõ, không khỏi rùng mình một cái.

Thấy Cố Hàn Uyên đang nhìn mình, hắn còn tưởng là ánh mắt mình nhìn trộm Liễu Nhược Hinh bị phát hiện, đành phải cười gượng một tiếng, nhìn sang chỗ khác.

Trần An An còn không biết người anh trai thanh mai trúc mã của mình đã bị Cố Hàn Uyên để mắt tới.

Nàng tò mò hỏi: Cố đại ca, tên của huynh gọi là gì ạ.

Tò mò không chỉ có Trần An An, mà còn có Đông Tương Ngọc.

Tuy lúc này nàng vì ba người Tô Nguyên Chỉ, Trần An An và Liễu Nhược Hinh mà trong lòng thất vọng lại chua xót, nhưng cũng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Đáng tiếc, Bạch Triển Đường, người biết chút manh mối trước đó, lại luôn giữ kín như bưng.

Đông Tương Ngọc cho dù dùng cách trừ tiền công để uy hiếp cũng không thể hỏi ra được thân phận của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Đông Tương Ngọc nghe vậy có chút không thể tin nổi kinh hô: Cố công tử là.

Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Những năm gần đây, uy danh của Cố Hàn Uyên lừng lẫy, danh tiếng nhất thời không ai bì kịp.

Đông Tương Ngọc không phải người của đại thế lực nào, cũng không phải người trong giang hồ, tự nhiên chưa từng thấy qua chân dung của Cố Hàn Uyên.

Bất quá nàng kinh doanh Đồng Phúc Khách Sạn, cũng nghe không ít chuyện tích về Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Đông Tương Ngọc vẫn là thiên kim của Long Môn Tiêu Cục.

Tuy nàng không biết võ công, cũng chưa từng bước chân vào giang hồ, nhưng đối với địa vị của Cố Hàn Uyên ngày nay cũng có sự hiểu biết sâu sắc.

Đó là nhân vật tuyệt đỉnh thật sự trong thiên hạ.

Đông Tương Ngọc nhất thời có cảm giác hoang đường kiểu như người nổi tiếng lại ở ngay bên cạnh ta.

Một đôi mắt đẹp long lanh nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, bỗng nhiên có chút thông suốt về tình huống của ba người Tô Nguyên Chỉ.

Uy danh của Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng đi kèm với cái tiếng phong lưu đa tình.

Đông Tương Ngọc phương tâm dao động, không biết mình có nên cứ như vậy từ bỏ hay không.

Nhưng lại mơ hồ có chút không cam lòng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, khẽ cười nói: Không thể giả được.

Dừng một chút, hắn trêu chọc nói: Đông cô nương chẳng lẽ chỉ vì nguyên nhân này mà không muốn nhận ta làm bằng hữu nữa sao.

Bằng hữu.

Đông Tương Ngọc lẩm bẩm một câu, đôi mắt đẹp sáng lên, bỗng nhiên có chút bình thường trở lại.

Nàng thầm nghĩ: Bằng hữu cũng tốt, còn như chuyện sau này thì sau này hãy nói.

Nàng có chút ôn nhu mỉm cười nói: Ta tại sao lại không muốn nhận Cố công tử làm bằng hữu chứ.

Trần An An không mấy quan tâm đến chuyện giang hồ, chỉ cảm thấy cái tên Cố Hàn Uyên có chút quen tai, tò mò hỏi Đông Tương Ngọc.

Đông Tương Ngọc đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, chọn vài chuyện tích tương đối oanh động kể cho Trần An An nghe.

Theo lời kể của Đông Tương Ngọc, thường thường lại khiến Trần An An kinh hô một tiếng.

So với những trải nghiệm hùng vĩ của Cố Hàn Uyên, quỹ đạo cuộc sống chỉ xoay quanh Thiên Hòa Y Quán của Trần An An liền trông có vẻ cực kỳ bình thường.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt nhất thời thêm mấy phần sùng bái.

Hiển nhiên không ngờ người vừa tiếp nhận Thiên Hòa Y Quán lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

Trần An An hai mắt sáng rực.

Thuộc tính tiểu tài mê bộc phát, thập phần nhạy bén nhận ra sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên sẽ ảnh hưởng đến Thiên Hòa Y Quán như thế nào.

Có Cố Hàn Uyên tọa trấn, tuyệt đối có thể làm rạng danh Thiên Hòa Y Quán.

Tuy Thiên Hòa Y Quán bây giờ đã thuộc về Cố Hàn Uyên, nhưng Trần An An vẫn hy vọng có thể phát dương quang đại Thiên Hòa Y Quán mà Trần Mạc Thiện để lại.

Trần An An nhiệt tình nói: Cố đại ca, ta dẫn huynh đi tham quan y quán một vòng nhé.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười: Cũng tốt.

Vậy làm phiền An An muội muội.

Đúng lúc này, từ phía cửa Đồng Phúc Khách Sạn truyền đến một tiếng hét lớn: Chưởng quỹ, cô lại đang lười biếng, trong tiệm sắp bận chết rồi.

Ngạch, sao nhiều người vậy.

Ra là Cố công tử đến à.

Người tới chính là Bạch Triển Đường, hắn cười gượng chào hỏi Cố Hàn Uyên.

Hắn tuy vì Đông Tương Ngọc mà rất không ưa Cố Hàn Uyên, nhưng cũng vì lần ngôn luận liên quan đến Đạo Thánh trước đó, khiến hắn khi đối mặt với Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi có chút không tự nhiên.

Nói chính xác hơn là có chút sợ hãi.

Hắn sợ Cố Hàn Uyên vạch trần thân phận Đạo Thánh của mình, như vậy hắn sẽ không thể ở lại Đồng Phúc Khách Sạn làm một người bình thường được nữa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên không khỏi khẽ cười: Bạch huynh, lâu ngày không gặp vẫn khỏe chứ.

Bạch Triển Đường bị ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn càng thêm không tự nhiên.

Hắn cười gượng nói: Cố công tử quá đề cao ta rồi.

Ta chẳng qua chỉ là một tên chạy vặt, đâu xứng cùng Cố công tử xưng huynh gọi đệ.

Cố Hàn Uyên đối với lời lẽ giấu đầu hở đuôi của Bạch Triển Đường không để tâm.

Bạch Triển Đường bị nắm thóp để uy hiếp vẫn rất có giá trị lợi dụng.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa nói: Nói đến, trước đó nghe nói Yến Tử Thần Thâu, Yến Tam Nương có ẩn hiện ở kinh thành, không biết Bạch huynh có từng nghe nói qua.

Bạch Triển Đường nghe vậy sửng sốt, nghi ngờ hỏi: Yến Tam Nương.

Cố công tử tìm nàng có chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Triều đình có một món đồ vô cùng quan trọng bị trộm, Yến Tam Nương là một trong những đạo tặc có tiếng trên giang hồ, vừa khéo lại xuất hiện ở kinh thành, cho nên nàng có hiềm nghi rất lớn.

Chương 838

Bạch huynh kiến thức rộng rãi, nếu có phát hiện gì, cũng xin báo cho biết một tiếng.

Bạch Triển Đường nghe vậy rùng mình.

Lời của Cố Hàn Uyên nghe qua có vẻ hết sức bình thường, nhưng thực ra lại ẩn chứa sự uy hiếp.

Dù sao nếu Yến Tam Nương có hiềm nghi, vậy hắn, một Đạo Thánh đang ẩn thân ở Đồng Phúc Khách Sạn tại kinh thành, chẳng phải càng có hiềm nghi hơn sao.

Điều này làm hắn trong lòng cảnh giác, đồng thời giả vờ cười nịnh: Thì ra là thế, có cơ hội ta sẽ giúp Cố công tử nghe ngóng một chút.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, nói đầy ẩn ý: Vậy làm phiền Bạch huynh.

Triều đình nếu vẫn không bắt được người, không chừng sẽ tìm người chịu tội thay cũng khó nói.

Vì để bớt đi những vụ án oan sai, Cố mỗ cũng không thể không ra chút sức lực.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Tuy Gia Cát Chính Ngã nói đã có người phát hiện tung tích của Yến Tam Nương, nhưng nàng có thể tạo nên danh tiếng Yến Tử Thần Thâu lớn như vậy, hiển nhiên không dễ dàng bị tìm thấy.

Thậm chí cả Địa Võng hơn phân nửa cũng không đáng tin cậy.

Cố Hàn Uyên lại không muốn bỏ qua mỹ nhân Thần Thâu Yến

Tam Nương này.

Vì vậy, cách hiệu quả nhất không gì bằng để cho Bạch Triển Đường, một người trong nghề, đi tìm.

Hắn nghĩ rằng, là đồng hành, Bạch Triển Đường sẽ có nhiều biện pháp hơn.

Mà đối với Bạch Triển Đường, lời của Cố Hàn Uyên gần như là uy hiếp trắng trợn.

Giống như đang nói cho hắn biết, nếu không tìm được Yến Tam Nương, sẽ bắt hắn ra chịu tội thay.

Cho dù sau đó chứng minh không phải Bạch Triển Đường trộm đồ, cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, một Đạo Thánh đầy tội lỗi.

Danh tiếng của Đạo Thánh còn lớn hơn Yến Tử Thần Thâu, bắt hắn gánh tội, ai cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Đến lúc đó đừng nói là trở về Đồng Phúc Khách Sạn, sợ rằng phải vào Thiết Huyết Đại Lao của Lục Phiến Môn làm bạn với Cơ Vô Mệnh.

Vì vậy, hắn căn bản không dám qua loa cho xong, không thể không tìm ra Yến Tam Nương.

Ánh mắt Bạch Triển Đường cũng vì vậy mà trở nên nghiêm túc.

Những người khác không hiểu được cuộc đối thoại giữa hai người.

Chỉ có Liễu Nhược Hinh vô thức cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đáng tiếc nàng không biết thân phận của Bạch Triển Đường, nhất thời cũng không thể gỡ rối được tình hình, chỉ có thể tìm cơ hội hỏi lại Cố Hàn Uyên.

Đông Tương Ngọc có chút ngạc nhiên, không biết Cố Hàn Uyên từ lúc nào lại có quan hệ tốt với Bạch Triển Đường như vậy, lại còn nhờ hắn giúp hỏi thăm tin tức.

Bất quá tiểu nhị nhà mình cùng Cố Hàn Uyên quan hệ tốt chung quy vẫn là chuyện tốt.

Trước đây Bạch Triển Đường luôn ngấm ngầm nói Cố Hàn Uyên là một hoa hoa công tử.

Lúc đó Đông Tương Ngọc còn tưởng giữa hai người có mâu thuẫn gì.

Tuy bây giờ chứng minh đó hoàn toàn là sự thật.

Mà Bạch Triển Đường vẫn không muốn nói cho Đông Tương Ngọc thân phận thật của Cố Hàn Uyên cũng là có dự kiến trước.

Dù sao Cố Hàn Uyên thật sự không phải nhân vật bình thường.

Chính là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Coi như thật sự phong lưu một chút, đại đa số người vẫn có thể chấp nhận.

Ví dụ như Đông Tương Ngọc bây giờ, mặc dù có chút rối rắm, nhưng cũng không hoàn toàn từ bỏ, dự định trước tiên cứ thuận theo tự nhiên với thân phận bằng hữu.

Dù sao nàng tạm thời cũng không có ý định tái giá với nam tử khác.

Đông Tương Ngọc và Bạch Triển Đường quan hệ rất tốt, hảo cảm cũng không thấp, nhưng vẫn còn thiếu một cơ hội để làm rõ tâm ý.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên đã đến, cơ hội này e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện.

Sau đó, Đông Tương Ngọc hướng Cố Hàn Uyên cáo từ.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Có thời gian ta sẽ lại đến khách sạn của Đông cô nương ngồi một chút.

Đông Tương Ngọc nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, cười tươi như hoa nói: Cứ quyết định như vậy đi.

Dừng một chút, nàng giả vờ oán giận nói: Lần sau Cố công tử đừng có ngay cả một ngụm trà cũng không uống đã đi nhé.

Đông Tương Ngọc trước đó đã lấy ra lá trà quý để pha cho Cố Hàn Uyên, kết quả Cố Hàn Uyên không chỉ một ngụm cũng không uống, mà còn đi cùng Tằng Tĩnh.

Nàng đối với việc này vẫn còn có chút canh cánh trong lòng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất đắc dĩ cười.

Hắn đối với rượu và trà bình thường hoàn toàn không có hứng thú.

Coi như là lá trà quý của Đông Tương Ngọc cũng rất khó lọt vào mắt hắn.

Đương nhiên lời này tự nhiên không thể nói với Đông Tương Ngọc.

Cố Hàn Uyên chỉ đành nhẹ cười nói: Lần sau nhất định.

Đông Tương Ngọc không nghe ra sự qua loa của Cố Hàn Uyên, cười duyên dáng cáo từ hắn rồi rời đi.

Mà Cố Hàn Uyên cũng cùng mọi người đi vào Thiên Hòa Y Quán.

Vừa vào y quán, chỉ thấy một gã nam tử tướng mạo hèn mọn, gầy trơ xương sườn kinh hô: An An, các người sao lại trở về.

Ôi, sư nương đã trở về.

Thế này thì tốt quá rồi.

Hắn vốn đang chuẩn bị hỏi Trần Mạc Thiện ở đâu, bỗng nhiên nhìn thấy Liễu Nhược Hinh đang được Tô Nguyên Chỉ đỡ, nhất thời hai mắt sáng lên.

Hắn vui vẻ tiến lên, cười một cách hèn mọn nói: Vị cô nương này bị bệnh sao.

Để ta dìu cô, không cần làm phiền sư nương.

Một giọng nói lạnh lùng ngắt lời hắn và cả bước chân đang tiến về phía Liễu Nhược Hinh.

Tiến thêm một bước nữa, mạng nhỏ của ngươi sẽ không còn.

Cố đại ca, Triệu Bố Chúc người này tuy hèn mọn, lại háo sắc, miệng còn không biết giữ mồm giữ miệng, nhưng tâm địa hắn không xấu, Cố đại ca đừng chấp nhặt với hắn.

Trần An An một bên quở trách Triệu Bố Chúc, một bên ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên xin tha cho hắn.

Ánh mắt nàng lại rơi trên thanh Long Lân Quyết trong tay Cố Hàn Uyên.

Nam tử thô bỉ kia chính là nhị đệ tử của Trần Mạc Thiện, Triệu Bố Chúc.

Lúc này hắn vẫn đang duy trì một tư thế đưa tay ra đỡ, không dám nhúc nhích mảy may.

Hơi lạnh từ thanh kiếm kề trên cổ khiến hắn toát mồ hôi lạnh, cầu xin tha thứ: Vị công tử này tha mạng, tiểu nhân chẳng qua là muốn giúp đỡ vị cô nương này một chút thôi.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Không cần ngươi giúp.

Đương nhiên ngươi cũng có thể thử xem cổ của ngươi cứng, hay là thanh kiếm này cứng hơn.

Cái tâm tư nhỏ nhen của Triệu Bố Chúc làm sao có thể giấu được

Cố Hàn Uyên.

Rõ ràng là thấy Liễu Nhược Hinh xinh đẹp, liền muốn tiến lên chiếm tiện nghi.

Trong kịch bản gốc cũng không ít lần xảy ra chuyện tương tự, mà Chu Nhất Phẩm lại chỉ biết đứng nhìn.

Chẳng qua hiện nay Cố Hàn Uyên sớm đã coi Liễu Nhược Hinh là của riêng, sao có thể tùy ý để Triệu Bố Chúc chiếm tiện nghi.

Triệu Bố Chúc cười gượng nói: Không dám, không dám.

Liễu Nhược Hinh đôi mắt đẹp lóe lên nhìn Cố Hàn Uyên.

Nếu là người khác dám tự ý sử dụng Long Lân Quyết của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng lúc này nhìn dáng vẻ bảo vệ mình của Cố Hàn Uyên, nàng không khỏi cảm thấy trong lòng ngọt ngào, nào còn để ý đến chuyện Long Lân Quyết nữa.

Trước đó vì chuyện của Tô Nguyên Chỉ và Trần An An, trong lòng nàng vô cùng khó chịu, còn không ít lần mắng thầm Cố Hàn Uyên.

Lúc này, sự khó chịu trong lòng nàng nhất thời tiêu tan hơn phân nửa.

Dù sao cảnh tượng trước mắt ít nhất cũng chứng minh Cố Hàn Uyên vẫn rất để ý đến nàng.

Liễu Nhược Hinh vẫn chưa rõ cảm giác của mình đối với Cố Hàn Uyên, nhưng Cố Hàn Uyên và nàng từng có tiếp xúc cực kỳ thân mật là sự thật.

Vì vậy cho dù nàng có không muốn thừa nhận đến đâu, cũng sẽ không kìm được mà để ý đến nhất cử nhất động của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Trần Mạc Thiện đã đem y quán này giao cho ta.

Mà ta là người trong mắt không chứa nổi hạt cát, cho nên ta khuyên ngươi nên chú ý lời nói và việc làm của mình, bằng không hậu quả tự gánh.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp đuổi Triệu Bố Chúc đi.

Tình huống của Triệu Bố Chúc và Chu Nhất Phẩm không giống nhau, không có cái cớ giúp hắn mở một y quán khác.

Mà Cố Hàn Uyên trước đó đã đuổi Chu Nhất Phẩm một lần, nếu lại đuổi Triệu Bố Chúc đi khó tránh khỏi trông có vẻ lòng dạ hẹp hòi, để lại ấn tượng không tốt cho Tô Nguyên Chỉ và Trần An An.

Thật sự muốn đuổi hắn đi cũng phải có một cái cớ hợp tình hợp lý, đến lúc đó Tô Nguyên Chỉ và Trần An An cũng không thể xin tha.

Chương 839

Hoặc là dứt khoát sắp xếp cho Triệu Bố Chúc một tai nạn bất ngờ cũng được.

Hơn nữa, tuy Triệu Bố Chúc người này hèn mọn, háo sắc lại vô năng, nhưng cũng không phải không có giá trị lợi dụng.

ít nhất cũng có thể gánh tội thay hay gì đó.

Cố Hàn Uyên thích vật tận kỳ dụng, dù là một tờ giấy cũng có tác dụng của nó, huống hồ là người.

Đương nhiên, trong mắt Cố Hàn Uyên, Triệu Bố Chúc có được tính là người hay không lại là chuyện khác.

Triệu Bố Chúc bỗng nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh.

Hắn không biết Cố Hàn Uyên đã đang suy nghĩ làm sao để vật tận kỳ dụng, tưởng là do thanh Long Lân Quyết kề trên cổ tạo thành.

Hắn vội vàng xin tha: Vị công tử này yên tâm, tiểu nhân sau này nhất định sẽ thành thành thật thật.

Hắn thậm chí còn không dám hỏi vì sao Trần Mạc Thiện lại đem y quán giao cho Cố Hàn Uyên.

Lúc này hắn chỉ muốn qua được kiếp nạn này trước đã.

Cố Hàn Uyên thờ ơ, nhàn nhạt nói: Hy vọng ngươi nói được làm được.

Dứt lời, hắn tra Long Lân Quyết vào vỏ, trả lại vào lòng Liễu Nhược Hinh.

Triệu Bố Chúc thấy mình đã an toàn, vội vàng trốn ra sau lưng Chu Nhất Phẩm, rụt cổ nhỏ giọng hỏi: Chu Vô Phẩm, vị công tử này rốt cuộc lai lịch thế nào.

Chu Nhất Phẩm liếc nhìn Triệu Bố Chúc, bất đắc dĩ nói: Cố công tử không phải là nhân vật đơn giản đâu.

Ngươi sau này phải cẩn thận một chút, nếu không thì tự cầu đa phúc đi.

Chuyện suýt nữa bị Cố Hàn Uyên đuổi ra khỏi Thiên Hòa Y Quán vẫn còn rõ mồn một trước mắt, vì vậy hắn đối với Cố Hàn Uyên vẫn còn lòng sợ hãi.

Bất quá tâm tư hắn nhạy bén, cũng nhìn ra được chút manh mối.

Chu Nhất Phẩm lặng lẽ liếc nhìn Liễu Nhược Hinh, bất đắc dĩ thở dài.

Nhìn lại Trần An An vẫn đang ôm cánh tay Cố Hàn Uyên không buông, hắn nhất thời có chút thất vọng mất mát.

Tô Nguyên Chỉ vừa rồi không khuyên Cố Hàn Uyên tha cho Triệu Bố Chúc.

Thứ nhất là vì nàng hiểu rõ tính cách của Triệu Bố Chúc, Cố Hàn Uyên không ưa là chuyện bình thường.

Thứ hai là trước đó đã vì Chu Nhất Phẩm mà khuyên một lần, không muốn lại vì Triệu Bố Chúc mà làm Cố Hàn Uyên không vui.

Đương nhiên, bản thân Chu Nhất Phẩm và Triệu Bố Chúc trong lòng nàng địa vị cũng không giống nhau.

Chu Nhất Phẩm dù sao cũng kế thừa y thuật của Trần Mạc Thiện, nhân phẩm cũng coi như tạm được.

Nàng và Trần Mạc Thiện đã từng có ý gả Trần An An cho Chu Nhất Phẩm.

Chẳng qua hiện nay vì có Cố Hàn Uyên, việc này tự nhiên cũng đành gác lại.

Còn Triệu Bố Chúc thì vừa lười biếng lại vừa vô năng.

Nếu không phải y quán thiếu nhân thủ, nàng cũng chẳng ưa tên sâu mọt này.

Tô Nguyên Chỉ ấm áp nói: Cố công tử, ta đưa Liễu cô nương xuống nghỉ ngơi trước.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Cũng tốt, làm phiền phu nhân.

Tô Nguyên Chỉ đưa Liễu Nhược Hinh vào hậu viện của y quán.

Còn Chu Nhất Phẩm thì đang giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Triệu Bố Chúc, để hắn sau này không lại đụng vào họng súng.

Đương nhiên Chu Nhất Phẩm cho rằng với tính cách sợ chết của Triệu Bố Chúc, chắc chắn sẽ không dám ngỗ nghịch ý của Cố Hàn Uyên.

Còn Trần An An thì đang kéo Cố Hàn Uyên bắt đầu tham quan y quán.

Hai người đến quầy hàng.

Trần An An có chút không nỡ nói: Cố đại ca, đây là sổ sách, còn có một ít tiền lẻ.

Số còn lại đều ở trong kho, lát nữa ta dẫn huynh đi lấy.

Nếu Trần Mạc Thiện đã quyết định đem y quán giao cho Cố Hàn Uyên, như vậy những thứ này tự nhiên phải tiến hành bàn giao.

Bất quá với tính cách tham tiền của Trần An An, khó tránh khỏi có chút không nỡ, huống chi y quán vẫn là sản nghiệp Trần Mạc Thiện để lại.

Nếu là người khác đến nói muốn tiếp quản Thiên Hòa Y Quán, nàng tuyệt đối sẽ không dứt khoát đồng ý như vậy.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn sổ sách và đống tiền mặt phần lớn là tiền đồng, chỉ có ít bạc vụn.

Hắn cầm lấy sổ sách, đặt vào tay Trần An An, trong ánh mắt không hiểu của nàng, hắn ấm áp nói: Trần Mạc Thiện đem y quán giao cho ta cũng là hy vọng ta có thể chăm sóc mẹ con các ngươi, còn y quán này sau này vẫn do An An ngươi kinh doanh.

Cố Hàn Uyên đối với Thiên Hòa Y Quán bản thân cũng không thèm để ý.

Một y quán nhỏ bé lại không thể mang đến bao nhiêu lợi nhuận.

Xét cho cùng, vẫn là vì Tô Nguyên Chỉ, Trần An An và những tình tiết sẽ xảy ra trong y quán này.

Trần An An nghe vậy kinh ngạc hỏi: Thật sự có thể chứ.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Có gì mà không thể.

Nói rồi, hắn từ trong lòng lấy ra mấy tờ ngân phiếu đưa vào tay Trần An An, dịu dàng nói: Nếu ta đã đến, sau này không cần phải sống túng thiếu như vậy nữa.

Y quán kinh doanh tốt xấu cũng không sao cả, chỉ cần An An muội muội sống vui vẻ là được rồi.

Trần An An hai mắt sáng rực nhìn mệnh giá trên ngân phiếu trong tay, bên tai lại là lời nói dịu dàng của Cố Hàn Uyên.

Nàng tim đập thình thịch, kích động ôm lấy Cố Hàn Uyên, cười tươi như hoa hô lên: Cố đại ca, huynh là tốt nhất.

Dứt lời, còn không kìm được mà hôn lên má Cố Hàn Uyên một cái.

Triệu Bố Chúc nghe Chu Nhất Phẩm kể rõ ngọn ngành xong, nhất thời vẫn còn sợ hãi.

Cố Hàn Uyên đối với hắn mà nói là một đối tượng chỉ có thể ngước nhìn.

Đương nhiên, điều càng khiến hắn ngưỡng mộ và ghen ghét hơn vẫn là lời đồn về hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ của Cố Hàn Uyên.

Rõ ràng Liễu Nhược Hinh chính là một trong những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Triệu Bố Chúc có chút không biết tự lượng sức mình mà lẩm bẩm: Nếu như ta có được võ công tuyệt đỉnh như Cố công tử, cũng sẽ có vô số nữ tử thích ta.

Chu Nhất Phẩm nhìn bộ dạng của Triệu Bố Chúc, cạn lời nói: Coi như võ công của ngươi có cao đến đâu, cũng chẳng có mấy nữ nhân coi trọng ngươi.

Triệu Bố Chúc đang muốn phản bác, bỗng nhiên ngẩn ra.

Hắn khổ sở nói: Không ngờ ngay cả An An cũng rơi vào tay Cố công tử, thương thay cho ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng lại không có đất dụng võ.

Nguyên lai là hắn đã nhìn thấy cảnh Trần An An ôm lấy Cố Hàn Uyên dâng lên nụ hôn.

Chu Nhất Phẩm tự động bỏ qua những lời tự luyến của Triệu Bố Chúc.

Hắn nhìn Cố Hàn Uyên và Trần An An, có chút mất mát nói: An An thích Cố công tử, cũng rất bình thường.

Hoặc có lẽ là không có mấy nữ nhân không thích Cố công tử đâu nhỉ.

Chu Nhất Phẩm nói thì nói vậy, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút chua xót.

Tình cảm huynh muội hắn dành cho Trần An An là thật.

Nhưng nếu nói hắn hoàn toàn không thích Trần An An thì cũng là tự lừa dối mình.

Huống chi Liễu Nhược Hinh mà hắn rất có cảm tình cũng không có hy vọng.

Tâm tình của hắn sa sút là điều có thể tưởng tượng được.

Triệu Bố Chúc đảo mắt một vòng, bỗng nhiên thấp giọng nói: An An không coi trọng ta thì thôi đi.

Nhưng Chu Nhất Phẩm ngươi và An An là thanh mai trúc mã, thật sự cam tâm sao.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy sững sờ, tức giận nói: Vừa lành sẹo đã quên đau à.

Muốn tìm cái chết thì tự mình đi, đừng có xúi giục ta.

Hắn há lại không nhìn ra tâm tư của Triệu Bố Chúc.

Triệu Bố Chúc nhát gan sợ chết, cho nên mới xúi giục Chu Nhất Phẩm đi đối đầu với Cố Hàn Uyên.

E rằng hắn còn đang có ý đồ ngư ông đắc lợi.

Chỉ có thể nói Triệu Bố Chúc không biết tự lượng sức mình quả thật có lý do đáng chết.

Chu Nhất Phẩm để tránh Triệu Bố Chúc lại ngu ngốc đi trêu chọc Cố Hàn Uyên, bèn dứt khoát kéo hắn cùng mình ra ngoài khám bệnh.

Cuộc đối thoại của hai người Chu Nhất Phẩm và Triệu Bố Chúc tuy nhỏ giọng, lại ở xa, nhưng vẫn không thoát khỏi thính giác của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư không biết tự lượng sức mình của

Triệu Bố Chúc đã sớm có dự liệu.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không để tâm nhiều.

Chẳng qua là để hắn sống tạm thêm một hồi mà thôi.

Lúc này tâm tư của Cố Hàn Uyên vẫn đặt trên người Trần An An.

Hắn đưa tay ôm lấy vòng eo thon gọn của Trần An An, khẽ cười trêu chọc: Nụ hôn của An An đáng giá ngàn vàng, xem ra ta vẫn lời to rồi.

Trần An An nghe vậy vô cùng xấu hổ.

Bàn tay to lớn nóng rực trên eo càng khiến thân thể mềm mại của nàng như muốn nhũn ra.

Bất luận là chủ động hôn má hay bị ôm eo đều là những việc nàng chưa từng trải qua.

Phương tâm đập thình thịch, gương mặt xinh đẹp đã đỏ bừng.

Chương 840

Nàng lúc trước nhất thời kích động, mới không kìm được lòng mà hôn Cố Hàn Uyên.

Không chỉ vì Cố Hàn Uyên để nàng kinh doanh Thiên Hòa Y Quán do phụ thân để lại, thỏa mãn nguyện vọng của một người con gái.

Mà là vì Cố Hàn Uyên cho quá nhiều.

Mấy tờ ngân phiếu trong tay cộng lại đã lên đến mấy ngàn lượng bạc trắng.

Đương nhiên ngân phiếu Cố Hàn Uyên cho không phải là loại ngân phiếu Đại Thông sắp phá sản.

Trần An An cũng không để ý ngân phiếu là của ngân hàng tư nhân nào.

Từ sau khi tin tức Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ qua đời truyền về, nàng đã phải gánh vác Thiên Hòa Y Quán.

Không quản việc nhà không biết củi gạo đắt đỏ.

Mấy ngày ngắn ngủi đã làm nàng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Nhất là sau khi không còn tấm biển hiệu Trần Mạc Thiện, dù y thuật của Chu Nhất Phẩm không thấp, nhưng vì không có danh tiếng nên cũng không có bao nhiêu khách đến.

Lại thêm tối qua bị sát thủ của Đồng Chu Hội tập kích, phá hủy không ít đồ đạc và dược liệu.

Bù lại những thứ đó lại là một khoản chi lớn.

Tình trạng túng quẫn như vậy đối với một Trần An An có thuộc tính tham tiền tự nhiên là vô cùng khổ sở.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên không chỉ giàu có dùng ngân phiếu đập người, còn dịu dàng nói với nàng rằng chỉ cần nàng vui là được.

Ngay cả nữ tử đời sau cũng khó lòng chống lại thế công bằng tiền tài thế này, huống chi là một Trần An An không có nhiều kiến thức.

Cũng khó trách nàng lại động lòng, thậm chí không kìm được mà dâng lên nụ hôn thơm.

Mà Cố Hàn Uyên nói nụ hôn của nàng đáng giá ngàn vàng, càng làm nàng xấu hổ không thôi.

Trong lúc nhất thời, nàng thậm chí đã quên mất người thanh mai trúc mã Chu Nhất Phẩm mà mình từng thích.

Ngay cả hắn và Triệu Bố Chúc rời đi lúc nào nàng cũng không hay biết.

Trần An An e thẹn dịu dàng nói: Nụ hôn nào có đáng giá ngàn vàng, Cố đại ca rõ ràng là đang trêu chọc ta.

Vẻ e thẹn thiếu nữ này của Trần An An đừng nói là Chu Nhất Phẩm, ngay cả Trần Mạc Thiện và Tô Nguyên Chỉ cũng chưa từng thấy qua.

Dù sao trong mắt bọn họ, Trần An An tuy đơn thuần đáng yêu, nhưng lại đanh đá tùy hứng, còn có chút chua ngoa, cả ngày la lối om sòm không có dáng vẻ của một cô nương.

Không ngờ ở trong lòng Cố Hàn Uyên lại giống như một chú mèo con ngoan ngoãn.

Chỉ có thể nói Trần An An kỳ thực thiếu một người có thể hàng phục nàng.

Khi nàng và Chu Nhất Phẩm ở chung, nàng càng chủ động hơn, nhưng Chu Nhất Phẩm lại trước sau không mấy đáp lại nàng, hoàn toàn là một kẻ bị động.

Đây là do vòng xã giao của Trần An An quá nhỏ gây ra.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên ưu tú hơn xuất hiện, sự chú ý bị dời đi cũng là điều hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm một lát rồi nói: Nếu chỉ là một nụ hôn như vậy thì đúng là giá trị thấp một chút.

Trần An An nghe vậy ngẩn ra, cho rằng Cố Hàn Uyên đang chê mình.

Nàng tuy cũng không cảm thấy nụ hôn của mình thật sự đáng giá ngàn vàng, nhưng khi bị Cố Hàn Uyên phủ nhận, lại làm nàng càng thêm không vui.

Trần An An không để ý đến xấu hổ, tức giận hừ nhẹ: Hừ.

Cố đại ca không muốn thì thôi.

Nói xong, trong lòng nàng không khỏi có chút tủi thân.

Những tờ ngân phiếu vốn được xem trọng lại bị nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, như thể lúc nào cũng có thể bị vò thành một cục giấy.

Cố Hàn Uyên thấy vậy khẽ cười một tiếng, cánh tay hơi dùng sức kéo Trần An An vào lòng, để nàng áp sát vào mình hơn một chút.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Trần An An, Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Hôn má tự nhiên không so được với ngàn vàng, cho nên ta muốn làm cho nụ hôn của An An muội muội càng thêm danh xứng với thực một chút.

Dứt lời, hắn liền chậm rãi tiến lại gần Trần An An.

Trần An An nhìn gương mặt tuấn tú không có lợi cho sức khỏe thể xác và tinh thần của Cố Hàn Uyên càng lúc càng gần, phương tâm nhất thời loạn nhịp, gương mặt thanh tú xinh đẹp ửng hồng.

Nàng lúc này đã hiểu nụ hôn đáng giá ngàn vàng trong miệng Cố Hàn Uyên là nụ hôn như thế nào.

Trần An An trong lòng điên cuồng gào thét: Cố đại ca muốn hôn ta sao.

Ta có nên đẩy chàng ra không.

Nếu đẩy ra, Cố đại ca có nổi giận không.

Hơn nữa ta cũng không ghét Cố đại ca, hay là cứ để chàng hôn một cái đi.

Nhưng ta nên phối hợp với Cố đại ca hay là cứ đứng im không nhúc nhích.

Hơn nữa lúc hôn môi có bị đụng răng không, nếu vậy thì thật là xấu hổ quá đi mất.

Trần An An suy nghĩ miên man, ánh mắt lại không tự chủ được nhắm lại, yên lặng chờ đợi khoảnh khắc ấy đến.

Đôi môi anh đào bỗng nhiên ấm áp, liền không còn cách nào suy nghĩ lung tung được nữa.

Mãi cho đến khi một giọng nói quen thuộc đánh thức nàng.

Cố công tử, phòng của Liễu cô nương đã sắp xếp xong, nàng ấy đang nghỉ ngơi.

An An.

Trần An An thấy rõ người tới, gương mặt đỏ bừng kinh hô: Mẫu thân.

Người nghe con giải thích, không phải như người nghĩ đâu.

Trên thực tế Cố Hàn Uyên chỉ là lướt nhẹ qua môi mà thôi, để tránh dọa chạy mất thiếu nữ có quá nhiều suy nghĩ nội tâm này.

Nhưng Trần An An vẫn trở nên tâm thần hoảng hốt, chỉ cảm thấy nhẹ bẫng không còn chút sức lực.

Trần An An thiếu nữ hoài xuân cũng không thiếu những ảo tưởng về cảnh tượng như vậy.

Tuy đối tượng trong ảo tưởng đã đổi thành người khác, nhưng lại càng tươi đẹp hơn so với trong tưởng tượng.

Đến nỗi căn bản không nhớ nổi đến sự tồn tại của Chu Nhất Phẩm.

Tình cảm thanh mai trúc mã trong lòng nàng bất tri bất giác đã phai nhạt đi rất nhiều.

Đương nhiên, trên thực tế sau khi Cố Hàn Uyên hôn xuống, Trần An An cũng đã thất thủ, nàng và Chu Nhất Phẩm cũng không còn khả năng nào nữa.

Trần An An tuy tính cách đơn thuần, tùy hứng, nhưng cũng biết hành vi thân mật như vậy không phải với ai cũng có thể làm được.

Cố Hàn Uyên không muốn nhìn thấy những cảnh Trần An An theo đuổi Chu Nhất Phẩm trong nguyên tác.

Vì vậy dưới tình huống Cố Hàn Uyên ra tay trước, hắn đã thay thế địa vị của Chu Nhất Phẩm trong lòng Trần An An.

Cho nên mới nhanh chóng đóng dấu hạ thủ với Trần An An ngay ngày đầu gặp mặt.

Trần An An trong cơn mơ màng nghe thấy giọng của Tô Nguyên Chỉ, nhất thời bị đánh thức.

Nàng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Nguyên Chỉ, vừa xấu hổ đỏ bừng mặt vừa vội vàng muốn giải thích: Mẫu thân, không phải như người nghĩ đâu.

Con đây chẳng qua là.

Lời của Trần An An dừng lại.

Nàng chợt phát hiện mình không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

Chẳng lẽ muốn nói là vì Cố Hàn Uyên để nàng tiếp tục kinh doanh y quán đồng thời bị năng lực tài chính của Cố Hàn Uyên đánh gục, mới chủ động dâng hôn cảm tạ.

Hay là dứt khoát nói với Tô Nguyên Chỉ là Cố Hàn Uyên muốn thử xem nụ hôn thật sự đáng giá ngàn vàng có tư vị gì, mình chỉ là nhất thời quên phản kháng.

Nàng cảm thấy nếu mình nói như vậy, không bị một trận giáo huấn mới là lạ.

Trong lúc Trần An An không biết làm sao, Tô Nguyên Chỉ đã thu lại vẻ mặt kinh ngạc, oán trách liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Tô Nguyên Chỉ tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại ra tay với Trần An An nhanh như vậy.

Trong lòng nàng khẽ thở dài.

Việc đã đến nước này, có quấn quýt, hối hận cũng vô dụng.

Vì vậy Tô Nguyên Chỉ chỉ ôn hòa nói: Được rồi, An An không cần vội giải thích.

An An cũng đã lớn, thích ai cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa cha con vốn có ý định gả con cho Cố công tử, An An con có thể thích Cố công tử thì không còn gì tốt hơn.

Nàng không trơ trẽn nói mình có ý định tác hợp cho Trần An An và

Cố Hàn Uyên, cho nên liền lấy Trần Mạc Thiện làm cái cớ.

Chương 841

Sau khoảng thời gian suy nghĩ, Tô Nguyên Chỉ đã thông suốt, mình và Trần An An hơn phân nửa là không thoát khỏi kết cục cùng chung một chồng.

Thay vì do dự, chi bằng giúp đẩy một tay.

Điều thật sự làm nàng cảm thấy e lệ, sợ hãi là nếu lỡ như Cố Hàn Uyên muốn các nàng cùng nhau thì nên làm thế nào.

Nghĩ như vậy, Tô Nguyên Chỉ không khỏi đỏ bừng mặt, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Trần An An ngây người.

Thời đại này vẫn còn coi trọng lời cha mẹ, lệnh mai mối, vì vậy sự ủng hộ của cha mẹ rất quan trọng.

Nàng vạn lần không ngờ Tô Nguyên Chỉ lại giúp mình và Cố Hàn Uyên, còn mang cả Trần Mạc Thiện ra.

Cứ như vậy, việc nàng và Cố Hàn Uyên thân mật bị Tô Nguyên Chỉ bắt gặp, ngược lại không còn là vấn đề gì to tát.

Nhiều lắm chỉ là trông có chút không biết xấu hổ mà thôi.

Nhưng nghĩ đến Cố Hàn Uyên sẽ trở thành tình lang của mình, Trần An An vừa thẹn vừa đỏ bừng mặt, nhất thời không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một đường cong đầy ẩn ý, không nhìn ánh mắt ngượng ngùng của Tô Nguyên Chỉ, đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Trần An An nhẹ nhàng vuốt ve.

Hành động vuốt ve vòng eo của Cố Hàn Uyên khiến thân thể mềm mại của Trần An An khẽ run, huống chi còn là ngay trước mặt Tô

Nguyên Chỉ, nàng nhất thời thấp giọng kinh hô: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Trần An An trêu đùa: Vòng eo của An An muội muội vừa thon vừa mềm, ta rất thích.

Trần An An tuy phía trước người hơi có vẻ phẳng, nhưng vòng eo không chỉ thon mềm, mà còn có một sức sống thanh xuân đặc trưng của thiếu nữ, cảm giác chạm vào tuyệt hảo.

Trần An An làm sao chịu nổi sự trêu chọc như vậy, huống chi tay của Cố Hàn Uyên dường như còn có xu hướng đi xuống.

Nàng nhất thời hoảng sợ đẩy Cố Hàn Uyên ra, để lại một câu Cố đại ca xấu lắm, không thèm để ý đến huynh nữa rồi chạy trối chết.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng bỏ chạy của Trần An An, vui vẻ cười cười.

Cố công tử thật đúng là lợi hại, nhanh như vậy đã chiếm được con gái bảo bối của ta.

Giọng nói chua chát của Tô Nguyên Chỉ truyền đến.

Ở trước mặt Trần An An, nàng luôn có một áp lực vô hình.

Vừa lo lắng Trần An An nhìn ra quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên, vừa xấu hổ vì mình lại phải tác hợp cho bọn họ.

Lúc này Trần An An đã chạy đi, tâm tình của Tô Nguyên Chỉ cũng thả lỏng rất nhiều.

Nhớ lại cảnh thân mật của Cố Hàn Uyên và Trần An An lúc trước, trong lòng nàng không khỏi có chút chua xót.

Dù sao quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên càng thêm thân mật.

Nhưng cẩn thận nhớ lại, Cố Hàn Uyên dường như chỉ đơn thuần đang lợi dụng nàng, chưa từng dịu dàng hôn nàng như vậy.

Cố Hàn Uyên kéo Tô Nguyên Chỉ vào lòng, ôm lấy thân thể mềm mại đầy đặn của nàng trêu đùa: Phu nhân đây là ghen tị sao.

Hai người họ vóc dáng khác biệt rất lớn.

Ôm Tô Nguyên Chỉ giống như ôm một cục bông mềm mại, khiến người ta hận không thể nhào nặn nàng vào lòng.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy ý thức được mình đang ghen với con gái, trong lòng càng thêm xấu hổ.

Cánh tay hữu lực của Cố Hàn Uyên lại làm nàng cảm nhận được sự yêu chiều của đối phương đối với mình.

Tô Nguyên Chỉ gương mặt xinh đẹp, khẽ cắn môi, nói một đằng nghĩ một nẻo: Không có.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý cười nói: Phu nhân lo lắng ta có mới nới cũ.

Yên tâm, ta sẽ đối xử bình đẳng.

Tô Nguyên Chỉ còn đang kinh ngạc vì Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư của mình, thì đã thấy gương mặt tuấn tú kia càng ngày càng gần.

Nàng phương tâm đập thình thịch, đôi mắt đẹp hiện lên một tia mong đợi.

Cố Hàn Uyên rất nhanh đã thực hiện lời hứa đối xử bình đẳng của hắn, hơn nữa còn nhiệt liệt hơn lúc với Trần An An.

Tô Nguyên Chỉ không biết từ lúc nào cũng nhắm mắt lại, trong lòng ghen tuông, hổ thẹn, lo lắng toàn bộ hóa thành hư ảo.

Đồng thời dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên, dần dần vụng về đáp lại.

Đáng tiếc lúc trước Cố Hàn Uyên đối với Trần An An chỉ là lướt nhẹ qua, vì vậy Tô Nguyên Chỉ không thể nếm được hương vị của

Trần An An.

Một lúc lâu sau, Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu chọc: Phu nhân bây giờ đã hài lòng chưa.

Tô Nguyên Chỉ gương mặt xinh đẹp mấp máy môi, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng cảm nhận được vật nóng rực đang áp sát vào mình, cùng với thân thể vẫn còn chút mệt mỏi làm nàng nhất thời có chút tâm hoảng ý loạn, vội vàng nói sang chuyện khác: Công tử, Liễu cô nương vừa rồi tìm người có việc, người vẫn nên qua xem một chút đi.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười nhìn Tô Nguyên Chỉ cứng nhắc chuyển chủ đề, cũng không làm khó nàng nhiều.

Tiện tay véo một cái rồi đi thăm Liễu Nhược Hinh.

Tô Nguyên Chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, không biết từ lúc nào, khóe miệng bỗng nhiên cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Kể từ khi xảy ra chuyện của Trần Mạc Thiện và Sử Lưu Hương, Tô Nguyên Chỉ rất dễ không có cảm giác an toàn.

Nhất là sau khi nàng và Trần Mạc Thiện ly hôn, người duy nhất có thể dựa vào chỉ có Cố Hàn Uyên.

Cho nên khi nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Trần An An thân mật, khó tránh khỏi cũng có chút suy nghĩ miên man.

Đương nhiên vấn đề không có cảm giác an toàn của Tô Nguyên Chỉ cũng rất dễ giải quyết, chỉ cần Cố Hàn Uyên lúc nào cũng duy trì hứng thú đối với nàng là được.

Vì vậy, trông Cố Hàn Uyên như đang sàm sỡ nàng, kỳ thực cũng là đang cho Tô Nguyên Chỉ sự an tâm.

Trấn an Tô Nguyên Chỉ xong, Cố Hàn Uyên đi đến trước cửa phòng khách nơi Liễu Nhược Hinh nghỉ ngơi.

Thất Bộ Nhuyễn Cân Tán bản thân chỉ là một loại mê dược, lại không có hiệu quả bá đạo như Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Vì vậy cho dù không dùng giải dược, nó cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà mất đi hiệu lực.

Nàng nghỉ ngơi một lúc, dược hiệu của Thất Bộ Nhuyễn Cân Tán dần dần qua đi.

Tuy nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sức lực, nhưng đã miễn cưỡng có thể cử động.

Liễu Nhược Hinh có chút để ý đến vết thương bị Sử Lưu Hương dùng độc châm bắn trúng lúc trước.

Thấy Cố Hàn Uyên mãi không đến, liền miễn cưỡng giơ tay đã khôi phục một ít khí lực lên vén áo kiểm tra.

Vết thương do độc châm rất nhỏ, lại được Cố Hàn Uyên lấy độc châm ra, vì vậy chỉ để lại một chấm đỏ nhỏ.

Liễu Nhược Hinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, dù sao đây cũng là nơi đáng tự hào nhất của nàng.

Nghĩ đến mấy ngày nữa sẽ lành hẳn, cũng sẽ không để lại sẹo.

Nhưng nàng nghĩ đến ngoài việc trúng độc châm, nơi này còn bị Cố Hàn Uyên liên tiếp chiếu cố, trong lòng vừa thẹn vừa giận, đúng lúc này Cố Hàn Uyên lại đẩy cửa bước vào.

Liễu Nhược Hinh kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên mặt mang nụ cười đầy ẩn ý, sau khi phản ứng lại, xấu hổ quát lên: Xem đủ rồi thì mau cút ra ngoài cho ta.

Nói xong, nàng vội vàng cố gắng sửa sang lại quần áo bị vén lên.

Nhưng dược hiệu của Thất Bộ Nhuyễn Cân Tán vốn chưa qua hết, trong lúc cấp bách ngược lại không dùng được sức.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không những không rời khỏi phòng, ngược lại tiện tay đóng cửa lại, ngồi xuống bên giường Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh thấy vậy vô cùng kinh hoảng hỏi: Ngươi. ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Liễu cô nương không cần căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn kiểm tra cho Liễu cô nương một chút, để tránh dư độc chưa sạch, làm tổn hại thân thể Liễu cô nương.

Liễu Nhược Hinh cúi đầu liếc mắt, cạn lời nói: Ngươi cứ như vậy mà kiểm tra cho ta sao.

Cố Hàn Uyên đã không phải lần đầu tiên mượn cớ dư độc chưa sạch để sàm sỡ nàng.

Liễu Nhược Hinh thầm mắng đối phương vô liêm sỉ, nhưng lại không kích động như trước nữa.

Hoặc có lẽ nàng đã dần quen với hành vi vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không được một tấc lại muốn tiến một thước, nàng vẫn có thể miễn cưỡng thuyết phục mình nhẫn nhịn.

Sự mềm mại quen thuộc khiến Cố Hàn Uyên trong lòng vui vẻ, ngoài mặt lại bất động thanh sắc hỏi: Liễu cô nương để Tô phu nhân tìm ta, là có chính sự gì cần sao.

Liễu Nhược Hinh nhìn bộ dạng vô lại của Cố Hàn Uyên, càng cảm thấy cạn lời.

Đối phương rõ ràng định cứ như vậy mà nói chuyện chính sự với nàng.

Liễu Nhược Hinh không còn cách nào khác, đành phải mặt đỏ bừng, cố nén cảm giác khác lạ hỏi: Cố công tử tại sao lại tìm Yến Tam Nương.

Đây là nghi hoặc nảy sinh lúc trước khi thấy Cố Hàn Uyên và Bạch Triển Đường nói chuyện.

Bởi vì vụ án khuôn đồng bị trộm, các bộ ngành của triều đình đều đang truy tìm tung tích của những tên thần thâu đạo tặc đó.

Mà Yến Tam Nương chính là người tình cờ bị phát hiện.

Cố Hàn Uyên chỉ nhẹ cười nói: Ta và Thần Hầu Phủ có chút giao tình.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời bừng tỉnh.

Nếu Cố Hàn Uyên có giao tình với Thần Hầu Phủ, tự nhiên sẽ biết được những đại án xảy ra gần đây.

Liễu Nhược Hinh tò mò hỏi: Vậy Cố công tử có phát hiện ra manh mối gì không.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Liễu cô nương muốn lập công sao.

Liễu Nhược Hinh thấy Cố Hàn Uyên nhìn thấu suy nghĩ của mình, cũng không che giấu, thẳng thắn nói: Mấy vụ đại án gần đây gây xôn xao dư luận, ta tự nhiên muốn lập công.

Cố Hàn Uyên ẩn ý khẽ cười nói: Nhưng tại sao ta phải giúp Liễu cô nương đây.

Liễu cô nương nếu biết ta và Thần Hầu Phủ có giao tình, nên biết nếu ta có manh mối cũng nên hợp tác với Thần Hầu Phủ mới phải.

Đạo lý này, Liễu Nhược Hinh tự nhiên biết.

Chương 842

Nhưng nàng cúi đầu liếc nhìn tay của Cố Hàn Uyên, khẽ nói: Cố công tử đều đã đối với ta như vậy, chẳng lẽ không thể giúp ta một chút sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Liễu Nhược Hinh đã chịu nhiều thiệt thòi như vậy, vẫn còn đang cố gắng lợi dụng sắc đẹp của mình.

Dù sao cũng đã bị Cố Hàn Uyên chiếm nhiều tiện nghi như vậy, nào có đạo lý chiếm không.

E rằng nàng còn đang có ý định lấy lại vốn.

Liễu cô nương nói cũng không phải không có lý.

Cố Hàn Uyên gật đầu khẽ cười nói.

Liễu Nhược Hinh mặt đỏ bừng hỏi: Vậy Cố công tử có thể nói cho ta biết, ngươi đã phát hiện ra manh mối gì rồi sao.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Liễu cô nương có từng nghĩ đến khả năng có nội gián biển thủ không.

Liễu Nhược Hinh giật mình, vô thức phản bác: Không thể nào.

Tội biển thủ quá lớn, những quan viên của xưởng đúc tiền không có lá gan đó.

Cố Hàn Uyên giọng điệu thản nhiên nói: Liễu cô nương chẳng lẽ chưa nghe qua câu rủi ro và lợi nhuận luôn tỷ lệ thuận với nhau sao.

Chỉ cần có đủ lợi ích, quan viên của xưởng đúc tiền hoàn toàn có thể giúp một số kẻ dã tâm biển thủ.

Kỳ thực Liễu Nhược Hinh đã đi vào một lối mòn tư duy.

Lợi ích từ việc trộm khuôn đồng để đúc tiền giả thực ra rất thấp.

Giá trị của đồng xu thấp, đúc một lượng lớn tiền giả không chỉ khó tiêu thụ, mà cũng không tạo ra được bao nhiêu của cải.

Vì vậy chưa từng có ai nghĩ rằng người trộm khuôn đồng là vì lợi ích thúc đẩy.

So với vụ án ngân phiếu Đại Thông, càng làm người ta thêm khó hiểu.

Suy đoán phổ biến là những thần thâu đạo tặc đó vì một mục đích nào đó mới đi trộm khuôn đồng.

Hoặc là vì trêu đùa, hoặc là để chứng minh bản lĩnh của mình.

Loại chuyện này, bọn họ cũng làm không ít.

Nhất là Sở Lưu Hương và Tư Không Trích Tinh càng thường xuyên đem đồ trộm được thưởng thức một hồi rồi lại trả lại.

Thật không biết nên khen bọn họ một tiếng trộm cũng có đạo hay là nên xem thường họ rảnh rỗi không có việc gì làm.

Mà trên thực tế An Thế Cảnh đúc tiền giả cũng là để nhiễu loạn thị trường dân chúng, kích động dân oán, đả kích uy danh của hoàng đế, ngây thơ muốn nhân cơ hội tạo phản.

Đương nhiên người thật sự trộm khuôn đồng là siêu trộm Cổ Tam, quan viên xưởng đúc tiền chỉ là tạo điều kiện thuận lợi mà thôi.

Cố Hàn Uyên định mượn tay Liễu Nhược Hinh, để Tây Hán chuyển tầm mắt đến các quan viên của xưởng đúc tiền, từ đó đạt được tác dụng xao sơn chấn hổ.

Dù sao nếu quá thuận lợi, không chừng An Thế Cảnh thật sự không tìm được hắn.

Liễu Nhược Hinh sau khi được Cố Hàn Uyên khai thông mạch suy nghĩ, nhất thời chợt hiểu ra: Đúng là có thể là người nào đó chỉ thị quan viên xưởng đúc tiền trộm khuôn đồng.

Dừng một chút, nàng đột nhiên tò mò hỏi: Đã như vậy, vì sao Cố công tử ngươi vẫn còn tìm Yến Tam Nương.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Đương nhiên là vì bản thân mỹ nhân thần thâu Yến Tam Nương này có hứng thú.

Nàng trộm nhiều đồ như vậy, cho nên ta cũng muốn thử xem có thể trộm được trái tim của nàng không.

Liễu Nhược Hinh lúc này chỉ cảm thấy trong lòng một trận căm tức.

Nàng vô thức khinh thường nói: Ta thấy Cố công tử ngươi muốn trộm căn bản không phải là trái tim, mà là thân thể của Yến Tam Nương mới đúng chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: Liễu cô nương nói cũng không phải không có lý.

Trộm thân thể vẫn dễ hơn trộm trái tim một chút.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy càng thêm bực bội, thậm chí còn có một chút tủi thân.

Dù sao lúc này Cố Hàn Uyên đang vừa chiếm tiện nghi của nàng, vừa nghĩ đến việc trộm trái tim và thân thể của cô gái khác.

Dù nàng không cảm thấy mình thích Cố Hàn Uyên, cũng không thể chịu đựng được chuyện như vậy.

Liễu Nhược Hinh không biết lấy sức lực từ đâu ra, đột nhiên đẩy tay Cố Hàn Uyên ra, nghiêng người đi, tức giận nói: Vậy Cố công tử vẫn là mau đi trộm thân thể của Yến Tử Thần Thâu đi.

Còn đến trêu chọc ta làm gì.

Liễu Nhược Hinh cũng không ngờ mình lại nói ra những lời đầy mùi giấm chua như vậy.

Đương nhiên lúc này nàng cũng không quan tâm lời nói của mình có phù hợp hay không, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng tức giận.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng xinh đẹp của Liễu Nhược Hinh, cũng nằm nghiêng xuống, ôm lấy vòng eo thon của nàng.

Liễu Nhược Hinh thấy vậy định giãy giụa, nhưng sức lực vừa khó khăn tích góp được đã dùng hết, lúc này căn bản không làm được gì.

Hết cách, nàng đành phải lạnh lùng nói: Cố công tử xin tự trọng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời lẽ lạnh lùng của Liễu Nhược Hinh, nhẹ giọng nói: Liễu cô nương đừng giận.

Ta lại nói cho nàng biết một bí mật được không.

Liễu Nhược Hinh rõ ràng bị cái gọi là bí mật của Cố Hàn Uyên dời đi sự chú ý, không còn chống cự, nghi hoặc hỏi: Bí mật gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Liễu cô nương chẳng lẽ không tò mò tại sao ta lại để một tiểu nhị của Đồng Phúc Khách Sạn đi hỏi thăm tin tức của Yến Tam Nương sao.

Liễu Nhược Hinh giật mình, lúc trước nàng đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc này nghe vậy tò mò hỏi: Tên tiểu nhị đó chẳng lẽ có thân phận đặc thù gì sao.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định che giấu, thản nhiên nói: Hắn là Đạo Thánh.

Cố Hàn Uyên không chút do dự bán đứng Bạch Triển Đường.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy kinh hô: Đạo Thánh Bạch Ngọc

Thang.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Chính là hắn.

Liễu Nhược Hinh nghi hoặc hỏi: Nhưng đường đường Đạo Thánh tại sao lại chạy đến một khách điếm nhỏ làm tiểu nhị.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Hắn chẳng qua là muốn mai danh ẩn tích, lui về ở ẩn mà thôi.

Liễu Nhược Hinh tò mò hỏi: Vậy có khả năng chính là hắn đã trộm khuôn đồng không.

Tuy Cố Hàn Uyên nói hắn hoài nghi vụ trộm khuôn đồng là do nội gián biển thủ, nhưng điều đó không có nghĩa là những thần thâu đạo tặc kia không có hiềm nghi.

Cố Hàn Uyên phủ nhận nói: Không thể nào là hắn.

Hắn đã quyết định rửa tay gác kiếm, sẽ không tùy tiện ra tay.

Điểm này ta có thể khẳng định.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy gật đầu, buông xuống sự nghi ngờ đối với Bạch Triển Đường.

Nàng không phát hiện ra mình lại không hề nghi ngờ lời Cố Hàn Uyên nói.

Không chỉ về thân phận của Bạch Triển Đường, ngay cả lời Cố Hàn Uyên nói Đạo Thánh sẽ không trộm khuôn đồng cũng vô thức tin tưởng.

Tuy trong lòng nàng Cố Hàn Uyên là một tên hỗn đản vô sỉ thích sàm sỡ nàng, nhưng mấy lần tiếp xúc thân mật đã vô tình thay đổi địa vị của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng.

Thậm chí nói thật, ngoài nghĩa phụ Uông Trực ra, Cố Hàn Uyên chính là người thân cận nhất với nàng.

Chỉ là lúc này nàng còn không muốn thừa nhận mà thôi.

Tình báo Cố Hàn Uyên bán đứng Bạch Triển Đường, quả nhiên làm Liễu Nhược Hinh hết giận.

Nguôi giận, Liễu Nhược Hinh bỗng nhiên ý thức được mình bây giờ đang ở trên giường bị Cố Hàn Uyên ôm lấy, trong lòng nhất thời có chút kinh hoảng.

Nàng mặt đỏ ửng nói: Cố công tử nếu không có chuyện gì thì ra ngoài đi.

Ta muốn nghỉ ngơi.

Đáng tiếc lệnh đuổi khách của Liễu Nhược Hinh không có tác dụng gì với Cố Hàn Uyên.

Hắn ôn hòa nói: Thân thể của Liễu cô nương còn chưa hồi phục, ta ở lại chăm sóc nàng, tiện thể trò chuyện với nàng một chút.

Lời nói dịu dàng của Cố Hàn Uyên khiến thân thể mềm mại hơi cứng ngắc của Liễu Nhược Hinh không khỏi thả lỏng vài phần.

Nàng không nói lời đuổi Cố Hàn Uyên đi nữa.

Hoặc có lẽ nàng rất rõ ràng, Cố Hàn Uyên không muốn đi, nàng đuổi cũng vô ích.

Liễu Nhược Hinh không biết tại sao, bỗng nhiên vô thức hỏi: Vậy Trần An An thì sao.

Liễu Nhược Hinh và Trần An An quả nhiên không hổ là oan gia.

Mới gặp mặt lần đầu đã bắt đầu để ý đối phương.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút ngoài ý muốn, trong miệng lại không chút do dự nói: Tạm thời không để ý đến nàng.

Liễu Nhược Hinh hỏi có chút không đầu không đuôi, Cố Hàn Uyên đáp cũng không đầu không đuôi.

Nhưng cả hai đều ngầm hiểu ý của đối phương.

Tâm tình của Liễu Nhược Hinh không hiểu sao tốt lên rất nhiều.

Nhưng trạng thái của hai người lúc này vẫn làm nàng không khỏi ngượng ngùng nói: Vậy ngươi không được làm bậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ôm chặt eo Liễu Nhược Hinh hơn một chút, nhẹ giọng đáp: Được.

Liễu Nhược Hinh thấy Cố Hàn Uyên đáp ứng thẳng thắn, tay chân cũng coi như thành thật, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Vậy ngươi muốn trò chuyện gì.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ấm áp nói: Liễu cô nương kể cho ta nghe một chút về quá khứ của nàng đi.

Ta đối với Tây Hán thật sự rất tò mò.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy cũng không từ chối, đôi mắt đẹp hiện lên một tia hồi tưởng, chậm rãi nói: Ký ức lúc nhỏ đã không nhớ rõ.

Ta chỉ nhớ năm đó nghĩa phụ thu nhận ta, dạy ta võ công, bồi dưỡng ta trở thành đặc vụ của Tây Hán.

Theo lời kể của Liễu Nhược Hinh, Cố Hàn Uyên cũng coi như biết được đại khái những năm gần đây nàng đã trải qua những gì.

Về cơ bản không khác mấy so với Cố Hàn Uyên đoán.

Uông Trực bề ngoài đối với Liễu Nhược Hinh rất tốt, thực tế căn bản là mượn danh nghĩa tình thân để lợi dụng nàng.

Thậm chí Uông Trực còn đang vô tình dạy Liễu Nhược Hinh cách lợi dụng sắc đẹp của mình để đạt được mục đích.

Cho nên Liễu Nhược Hinh mới chọn mặc loại y phục có kiểu dáng táo bạo này.

Dù sao thiên tư của Liễu Nhược Hinh tuy rất tốt, nhưng không có một công pháp tốt, muốn phát triển thành cao thủ cần thời gian quá dài.

Vũ khí thực sự của Liễu Nhược Hinh chính là dung mạo xinh đẹp và thân thể hoàn mỹ của nàng.

E rằng Uông Trực đã sớm có ý định để Liễu Nhược Hinh thi triển mỹ nhân kế.

Chỉ là trước đây còn chưa xác định được ứng cử viên để dùng kế mà thôi.

Có thể là Hoàng Đế, cũng có thể là Ninh Vương, hoặc bất kỳ ai có thể mang lại lợi ích cho hắn.

Đương nhiên bây giờ ứng cử viên để Liễu Nhược Hinh dùng kế rõ ràng chính là Cố Hàn Uyên.

Chương 843

Hai người trò chuyện hồi lâu.

Cố Hàn Uyên thấy trời đã tối, tính toán thời gian một chút, bỗng nhiên nói: Dược hiệu của Thất Bộ Nhuyễn Cân Tán trên người Liễu cô nương dường như đã qua.

Nếu Liễu cô nương đã khôi phục bình thường, vậy ta cũng nên đi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy lại vô hình có chút không nỡ.

Lúc trước Cố Hàn Uyên ngoan ngoãn ôm nàng trò chuyện, làm nàng có một cảm giác khác biệt.

Thoải mái hơn, tự tại hơn, như thể hai người vốn dĩ nên thân mật như vậy.

Nàng bỗng nhiên vô thức nói: Còn gọi ta là Liễu cô nương sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy biết nghe lời phải, ấm áp nói: Nhược Hinh, vậy ta xin cáo từ trước.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy trong lòng có chút vui mừng, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng giữ lại.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên rời đi, ánh mắt nàng không khỏi thất thần một lúc lâu.

Nàng bỗng nhiên phiền não gãi gãi mái tóc đỏ, lẩm bẩm: Rốt cuộc ta bị làm sao thế này.

Liễu Nhược Hinh thực chất là một nữ tử vô cùng cô độc.

Uông Trực tuy đối xử với nàng rất tốt, nhưng trực giác của nàng lại cảm thấy có một khoảng cách mơ hồ.

Điều này bị nàng hiểu lầm là Uông Trực không hài lòng về mình.

Vì vậy, nàng mới luôn muốn lập công để chứng minh bản thân, mong nhận được sự công nhận của Uông Trực.

Trong cuộc theo đuổi mù quáng và cô độc đó, nội tâm của nàng cũng trở nên cực kỳ khép kín, chưa bao giờ có khái niệm về bằng hữu.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên lại dùng phương thức vô lại, cường thế xông vào nội tâm của nàng, khuấy động dòng suy nghĩ của nàng thành một mớ hỗn độn.

Phẫn hận cũng có, xem thường cũng có, duy chỉ có không có chán ghét.

Liễu Nhược Hinh rõ ràng cảm giác mình không thích Cố Hàn Uyên, nhưng lại luôn bị hắn làm cho vô cùng tức giận.

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là sự dịu dàng bất chợt.

Cố Hàn Uyên, kẻ luôn thay đổi đủ chiêu trò để sàm sỡ nàng, bỗng nhiên lại thành thật ôm lấy nàng, cùng nàng trò chuyện.

Trước khi nàng kịp phản ứng, hắn đã đem quá khứ của mình ra kể hết.

Đây là trải nghiệm mà nàng chưa từng có.

Cũng vì vậy mà nàng càng thêm để ý đến con người Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh khe khẽ thở dài, dọn dẹp sơ qua một chút rồi rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Nàng phải trở về Tây Hán để báo cáo những tình báo mà mình biết được.

Cố Hàn Uyên không để tâm đến việc Liễu Nhược Hinh tâm loạn như ma rời đi, chuyện này vốn dĩ đã nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn muốn đến để hoàn thành một ước định.

Gần đây vì các vụ án lớn xảy ra liên tục, lệnh giới nghiêm ban đêm ở kinh thành càng lúc càng nghiêm ngặt.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, những người bán hàng rong ven đường đã sớm dọn quán.

Duy chỉ có một sạp mì là vẫn chần chừ chưa dọn.

Mặc dù lúc này đã không còn một vị khách nào.

Điền Thanh Đồng ngồi trên ghế đẩu, tay chống cằm, ngơ ngác thất thần nhìn về phía xa.

Hiển nhiên là đang đợi điều gì đó.

Nàng hồi phục tinh thần, thất vọng mất mát khe khẽ thở dài: Không đến sao Nàng vô thức liếc nhìn chiếc lò bếp đơn sơ.

Lò đã tắt vì than củi cháy hết, hiển nhiên không thể nấu mì được nữa.

Người mà Điền Thanh Đồng chờ đợi tự nhiên là Cố Hàn Uyên.

Sáng nay, Cố Hàn Uyên đã cứu nàng khỏi chiếc xe ngựa đang lao điên cuồng.

Điền Thanh Đồng muốn bày tỏ lòng biết ơn với Cố Hàn Uyên, nhưng hắn lại vì nàng mà đi đòi lại công đạo.

Cuối cùng hai người hẹn rằng đợi Cố Hàn Uyên trở về, sẽ nấu cho hắn một tô mì.

Nhưng mà chờ mãi chờ mãi, một ngày dài cứ thế trôi qua, vẫn không thấy Cố Hàn Uyên đâu.

Điều này khiến nàng không khỏi có chút lo lắng cho hắn, đồng thời cũng có chút mất mát.

Lo lắng cho một nam tử không phải chồng mình khiến Điền Thanh

Đồng trong lòng có chút xấu hổ.

Nhưng dù sao Cố Hàn Uyên cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên lo lắng một chút cũng là lẽ thường tình phải không.

Nàng dùng một lý do không mấy thuyết phục để tự trấn an mình.

Kỳ thực, nàng biết rất rõ tâm tư của mình đã bất giác có chút dao động.

Bằng không chẳng có lý do gì lại cứ muốn làm cho Cố Hàn Uyên nếm thử món mì nàng nấu.

Hai người vì một tô mì mà kết duyên.

Tô mì bị bỏ thêm gia vị khiến người ta khó nuốt ấy đã được Cố Hàn Uyên ăn hết.

Sau đó, Điền Thanh Đồng vốn định nấu cho Cố Hàn Uyên một tô mì thật ngon để báo đáp.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại không ăn xong đã vội rời đi.

Điều này để lại trong lòng nàng một niềm tiếc nuối không nhỏ, thậm chí vì thế mà mấy đêm liền trằn trọc.

Mà vòng ôm ấm áp của Cố Hàn Uyên khi cứu nàng càng làm nàng khó có thể quên.

Vì vậy dù biết rõ là không đúng, nàng vẫn không thể kiềm chế mà nghĩ đến chuyện của Cố Hàn Uyên.

Điền Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên chưa trở về, dường như nỗi tiếc nuối trong lòng lại càng nhiều thêm một chút.

Nàng uể oải dọn dẹp sạp hàng.

Con đường này vốn có rất nhiều sạp hàng.

Kể cả Tằng Tĩnh trước kia cũng bày sạp trên con phố này.

Vì vậy cái bàn chỉ cần cất xong rồi đặt dựa vào vách tường nhà ven đường là được.

Nhưng chiếc lò bếp đơn sơ của sạp mì thì Điền Thanh Đồng phải mang về nhà.

Dù sao cái bàn sẽ không có người trộm, không có nghĩa là lò bếp không ai trộm.

Vì không chú tâm, Điền Thanh Đồng suýt nữa làm đổ lò bếp.

Đúng lúc này, một đôi tay giúp nàng giữ vững chiếc lò.

Bên tai cũng vang lên giọng nói mà nàng đã chờ đợi từ lâu: Phu nhân cẩn thận.

Điền Thanh Đồng ngẩng đầu nhìn lại, mừng rỡ kêu lên: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Phu nhân, ta đã trở về.

Lời nói này nghe như thể một người chồng đi xa trở về, khiến Điền Thanh Đồng xấu hổ đỏ bừng mặt.

Nàng e lệ nói: Cố công tử bình an vô sự là tốt rồi.

Điền Thanh Đồng vô thức để lộ ra sự lo lắng của mình, trong lòng càng thêm ngượng ngùng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khẽ cười nói: Vốn cũng không phải chuyện gì nguy hiểm, chỉ là tốn chút thời gian thôi.

Kẻ suýt nữa lái xe đụng phải phu nhân cũng đã phải trả giá đắt rồi.

Chẳng phải là trả giá đắt sao.

Trần Mạc Thiện không chỉ chết không toàn thây, còn bị cướp mất vợ con, thua sạch sành sanh.

Nếu hắn không chạy trốn về hướng này, Cố Hàn Uyên thật sự chưa chắc sẽ cố ý đi tìm hắn.

Mà Trần Mạc Thiện dù đã chết, Cố Hàn Uyên cũng không buông tha, còn dùng hắn để lấy lòng Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng nghe vậy không hề để tâm đến kết cục của kẻ suýt đụng phải mình, nàng chỉ cảm nhận được tấm lòng của Cố Hàn Uyên.

Dù sao trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên là vì mình mới đi tìm kẻ đó gây phiền phức.

Cách bảo vệ có phần bá đạo này khiến trái tim nàng đập nhanh hơn một chút.

Điền Thanh Đồng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, sợ sẽ nhìn thấy những ánh mắt yêu thích, mến mộ.

Chương 844

Nàng quay đi, nhìn sạp hàng đã dọn dẹp gần xong, tiếc nuối nói: Tiếc là than củi đã dùng hết, sạp mì cũng thu rồi.

Không thể nấu mì cho Cố công tử được.

Điền Thanh Đồng đang chuẩn bị nói, hy vọng Cố Hàn Uyên ngày mai lại đến.

Nhưng Cố Hàn Uyên lúc này lại đột nhiên nói: Không thể nếm được mì phu nhân nấu quả là rất đáng tiếc.

Vừa hay phu nhân một mình mang chiếc lò này về nhà cũng rất phiền phức, không bằng ta tiễn phu nhân một đoạn.

Phu nhân nếu có lòng, thì về nhà nấu cho ta một tô mì là được.

Điền Thanh Đồng nghe vậy nhất thời có chút kinh hoảng.

Nghĩ đến việc phải dẫn Cố Hàn Uyên về nhà, nàng liền có một dự cảm không lành, lo lắng đến lúc đó Cố Hàn Uyên ăn không chỉ đơn giản là mì.

Điền Thanh Đồng muốn mở miệng từ chối đề nghị của Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên lúc này lại đưa tay đặt lên chiếc lò bếp đơn sơ, thu nó vào Không Gian Trữ Vật.

Điền Thanh Đồng thấy vậy, kinh ngạc hỏi: Cố công tử, lò bếp sao đột nhiên biến mất rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Phu nhân cứ xem đây là một loại thần thông Tụ Lý Càn Khôn là được.

Điền Thanh Đồng không hiểu rõ cái gọi là Tụ Lý Càn Khôn, nhưng điều đó không cản trở nàng hiểu thêm về năng lực của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, ánh mắt nàng nhìn hắn cũng thêm mấy phần sùng bái.

Thường ngày, nàng chỉ có thể dùng đòn gánh để gánh chiếc lò bếp, đối với một nữ tử yếu đuối võ công gần như mất hết như nàng thì đó là một gánh nặng không nhỏ.

Bây giờ có Cố Hàn Uyên giúp đỡ, quả thực nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hơn nữa sự việc đã đến nước này, lời từ chối của Điền Thanh Đồng làm sao cũng không nói ra được.

Đành phải giả vờ trấn tĩnh dẫn đường cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ lại tố cáo nội tâm không bình tĩnh của nàng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn vòng eo vặn vẹo của nhân thê xinh đẹp xấu hổ trước mắt, nhìn đường cong hông eo tuyệt đẹp dưới lớp áo vải thô, khóe miệng không khỏi nhếch lên một đường cong đầy ẩn ý.

Điền Thanh Đồng sinh con mới được hơn nửa năm.

Thời gian này chính là lúc nàng mặn mà nhất.

Hơn nữa vì giữ gìn vóc dáng rất tốt, thân hình lồi lõm đúng chỗ, chỗ cần cong thì cong.

Cả người đều toát ra mị lực quyến rũ, dù ăn mặc mộc mạc thế nào cũng khó che giấu.

Điền Thanh Đồng dự cảm rất đúng, Cố Hàn Uyên hiển nhiên không chỉ đến nhà nàng ăn mì đơn giản như vậy.

Còn về việc rốt cuộc ăn cái gì thì chưa chắc.

Hai người đi trên đường, Cố Hàn Uyên tùy ý hỏi vài vấn đề.

Chẳng hạn như Điền Thanh Đồng và Lôi Bân quen nhau thế nào, nhà mẹ đẻ của nàng ở đâu.

Nhưng có rất nhiều vấn đề không tiện trả lời Cố Hàn Uyên.

Điền Thanh Đồng trả lời có chút khó khăn.

Cố Hàn Uyên cũng không để tâm đến những câu trả lời có phần qua loa của Điền Thanh Đồng.

Bản thân hắn hỏi những điều này không phải vì muốn biết, mà là để giảm bớt sự căng thẳng của nàng.

Hiệu quả cũng không tệ, khi gần đến nhà, nàng đã thỉnh thoảng có thể nở một nụ cười có phần e ấp.

Hai người tới cửa nhà Điền Thanh Đồng, chỉ thấy một bà lão đang bế một đứa trẻ sơ sinh trong tã dỗ dành.

Bà ta vẻ mặt lo lắng nhìn ra ngoài, khi thấy Điền Thanh Đồng liền mừng rỡ nói: Thanh Đồng à.

Con về rồi à.

Điền Thanh Đồng nghe vậy áy náy nói: Thái bà, hôm nay xin lỗi.

Có chút việc nên bị trễ, để bà chờ lâu.

Nói rồi nàng móc ra mấy đồng tiền đưa cho Thái bà, nhận lấy con của mình.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ nhìn Thái bà mà mình đã có duyên gặp một lần, không ngờ nghiệp vụ của bà ta lại rộng đến vậy.

Cho thuê nhà, làm mai mối, còn giúp trông trẻ.

Hắn khẽ gật đầu ra hiệu.

Thái bà thấy Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy bất ngờ.

Thái bà tham tiền thì tham tiền, nhưng tâm địa cũng rất tốt.

Trước đó bà ta vốn định giới thiệu đối tượng cho Tằng Tĩnh, kết quả gặp Cố Hàn Uyên, còn bị năm mươi lượng bạc đuổi đi.

Sau đó bà ta còn cố ý đi tìm Tằng Tĩnh hỏi thăm xem hai người có thành đôi không.

Tằng Tĩnh bị Thái bà hỏi đến phiền phức vô cùng, lại thêm nàng cũng không hy vọng Thái bà tiếp tục giới thiệu cho mình những kẻ không đàng hoàng.

Vì vậy, nàng miễn cưỡng nói một phần sự thật, rằng nàng và Cố Hàn Uyên đã thành đôi.

Nhưng mấy ngày sau đó, Thái bà không thấy Cố Hàn Uyên đến đón Tằng Tĩnh, cũng không thấy Cố Hàn Uyên đến nhà Tằng Tĩnh, khó tránh khỏi có chút nghi ngờ.

Vậy mà hôm nay lại thấy Cố Hàn Uyên theo Điền Thanh Đồng về nhà.

Thái bà biết Điền Thanh Đồng và Lôi Bân là vợ chồng, mà Lôi Bân dạo gần đây lại không có ở nhà, nhất thời liền có chút lo lắng.

Bà ta kéo Điền Thanh Đồng lại, lặng lẽ hỏi: Vị công tử này là sao vậy.

Sao con lại đưa cậu ta về nhà.

Điền Thanh Đồng vốn đang vui mừng vì nhìn thấy cô con gái đáng yêu của mình.

Lúc này nghe vậy, mặt cười khẽ đỏ lên, giả vờ trấn tĩnh nói: Hôm nay có một chiếc xe ngựa chạy loạn trên con đường chúng ta bày sạp, suýt nữa làm ta bị thương.

Là Cố công tử đã cứu ta.

Cho nên ta định nấu cho Cố công tử một tô mì để cảm ơn.

Thái bà nghe vậy ngẩn ra.

Nào có ai ban đêm dẫn một nam tử không phải chồng mình về nhà nấu mì cảm ơn chứ.

Huống chi ơn cứu mạng mà dùng một tô mì để trả, có phải là quá rẻ mạt không.

Thái bà không nhịn được khuyên một câu: Thằng nhóc Lôi Bân tốt lắm, Thanh Đồng con đừng làm bậy à.

Điền Thanh Đồng nghe vậy mặt đỏ bừng, oán trách nói: Thái bà người nói bậy gì thế.

Ta chỉ là muốn cảm ơn Cố công tử thôi mà.

Nàng nói thì nói vậy, nhưng trong lòng lại không hiểu sao có chút chột dạ.

Thái bà nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Điền Thanh Đồng không phải bị Cố Hàn Uyên ép buộc là tốt rồi.

Còn về việc hai người rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, thì không phải là chuyện bà ta có thể quản.

Tốt bụng khuyên một câu đã đủ, nói nhiều sẽ bị ghét.

Thái bà khẽ than: Nói chung con tự biết chừng mực là được.

Điền Thanh Đồng nghe vậy không khỏi trầm mặc một lúc.

Đúng lúc này, đứa con gái trong lòng Điền Thanh Đồng bỗng nhiên khóc ré lên.

Điền Thanh Đồng thấy vậy vội vàng dỗ dành.

Thái bà hơi trách cứ: Buổi trưa ta có cho con bé ăn chút bột rồi, nhưng con về muộn quá, nó chắc là đói lắm rồi, mau vào cho con bé ăn đi.

Ta về trước đây.

Điền Thanh Đồng thấy con gái khóc dữ, cũng không giữ Thái bà lại, sau khi nói lời cảm ơn, liền gọi Cố Hàn Uyên: Cố công tử vào trong đợi một lát nhé.

Ta vào cho con bé ăn chút đồ đã.

Dứt lời nàng liền đi trước vào tiểu viện nhà mình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia hứng thú, theo sát phía sau.

Thái bà chưa đi xa thấy Cố Hàn Uyên theo vào nhà Điền Thanh Đồng, lắc đầu khẽ thở dài: Chậc chậc, vẫn là vào rồi.

Lôi Bân đáng thương thật.

Lý do của Điền Thanh Đồng nghe qua có vẻ hợp lý.

Nhưng với kinh nghiệm sống của Thái bà, làm sao có thể không nhìn ra chút manh mối.

Huống chi Cố Hàn Uyên trẻ trung tuấn tú, ra tay hào phóng, có mấy tiểu nương tử có thể chống đỡ được.

Lại còn có ơn cứu mạng, cho dù hai người có xảy ra chuyện gì cũng rất bình thường.

Chương 845

Vì vậy trong mắt Thái bà, quả hồng hạnh căng mọng Điền Thanh Đồng này, hơn phân nửa là sắp ra khỏi tường rồi.

Thái bà có chút khó thở than: Cũng không biết A Tĩnh biết chuyện này rồi sẽ thế nào.

Bà ta lắc đầu nguầy nguậy rồi xoay người rời đi.

Lúc này trong nhà Điền Thanh Đồng.

Con gái nàng khóc càng lúc càng dữ, hiển nhiên là thật sự đói lắm rồi.

Điền Thanh Đồng lo lắng hoảng hốt chuẩn bị nấu bột mì cho con gái ăn.

Nhưng càng vội càng loạn, Điền Thanh Đồng trong lúc cấp bách ngay cả lửa cũng không nhóm lên được.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói với ý tứ không rõ ràng: Phu nhân vì sao không tự mình cho bú trực tiếp.

Phu nhân chắc là vẫn chưa cai sữa mà.

Điền Thanh Đồng nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, không khỏi trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt vừa xấu hổ vừa sợ hãi lại không mất đi vẻ mặn mà của nhân thê ấy suýt nữa làm Cố Hàn Uyên tim đập loạn nhịp.

Đề tài nhạy cảm như vậy, Điền Thanh Đồng làm sao có thể trả lời Cố Hàn Uyên.

Con gái nàng đã hơn nửa tuổi, chính là thời điểm chuẩn bị cai sữa, vì vậy bắt đầu dần dần tăng thêm số lượng bữa ăn phụ.

Nhất là sau khi nàng và Lôi Bân phải ra ngoài bày sạp mì, càng là chỉ cho ăn bột, không cho bú nữa.

Dù sao phải gửi con gái ở nhà cho Thái bà hoặc những phu nhân rảnh rỗi khác trông giúp, nếu không cai sữa sẽ càng thêm phiền phức.

Nhưng lúc này, Điền Thanh Đồng thấy con gái khóc dữ dội, đành bất đắc dĩ nói: Vậy Cố công tử ngươi đợi ở đây, ta vào phòng trong chăm sóc con bé xong đã.

Dứt lời nàng liền bế con gái vào phòng ngủ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn bóng lưng Điền Thanh Đồng tiến vào phòng ngủ, cười đầy ẩn ý.

Hắn lúc trước cứu Điền Thanh Đồng đã từng tìm hiểu qua tình trạng cơ thể của nàng, e rằng không phải dễ dàng giải quyết như vậy.

Quả nhiên, qua một lúc, tiếng khóc của con gái Điền Thanh Đồng không những không nhỏ đi, ngược lại càng lúc càng lớn.

Điền Thanh Đồng thấy vậy có chút nóng nảy.

Nàng cũng không ngờ con gái lại không bú được.

Nhà mẹ đẻ của Điền Thanh Đồng đã bị diệt môn, không có mẫu thân dạy dỗ nàng những chuyện này.

Mà nàng cũng không thể sớm đi hỏi Thái bà hay những phu nhân lớn tuổi khác.

Vì vậy lần đầu gặp phải tình huống này, nhất thời có chút luống cuống.

Đúng lúc này, giọng nói của Cố Hàn Uyên truyền đến: Phu nhân không ngại để ta giúp nàng một tay chứ.

Điền Thanh Đồng kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên chẳng biết từ lúc nào đã vào phòng đang tiến lại gần nàng.

Nàng chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước ngực bỗng nhiên ấm áp.

Điền Thanh Đồng đôi mắt đẹp nhất thời trợn lớn, hai tay không khỏi siết chặt lấy ga giường.

Con gái của Điền Thanh Đồng cuối cùng cũng được ăn tối một cách thỏa mãn.

Mùi vị của mẹ đã xa cách bấy lâu khiến cô bé ăn đặc biệt ngon lành.

Mà Cố Hàn Uyên, người đã âm thầm lập công, đang dùng ánh mắt trêu chọc nhìn Điền Thanh Đồng mặt mày đỏ bừng.

Điền Thanh Đồng lúc này căn bản không dám nhìn mặt Cố Hàn Uyên.

Trước đó, ngoài việc thực sự do bị tắc một thời gian nên có chút phiền phức, phần lớn vẫn là do tâm lý quá căng thẳng.

Dù sao lúc đó ngoài cửa đang có một nam tử không phải chồng mình chờ đợi, nàng tự nhiên rất khó bình tĩnh.

Kết quả là Cố Hàn Uyên đã giúp nàng khơi thông một chút.

Con gái nàng cuối cùng cũng được ăn tối, không còn khóc nữa, nhưng lại làm cho nàng nhất thời không biết nên đối mặt với Cố Hàn Uyên thế nào.

Bầu không khí xấu hổ trầm mặc kéo dài hồi lâu.

Con gái trong lòng Điền Thanh Đồng ợ một tiếng no nê, chớp đôi mắt đen láy tò mò nhìn Cố Hàn Uyên.

Tuy cô bé còn chưa hiểu được sự khác biệt giữa giúp đỡ khơi thông và cướp thức ăn, nhưng điều đó không cản trở nàng tò mò về người lạ mặt có dung mạo đẹp đẽ này.

Ánh mắt ngây thơ vô tội này khiến Cố Hàn Uyên trong lòng mềm nhũn, không khỏi nở một nụ cười ôn hòa.

Cố Hàn Uyên ôn tồn hỏi: Phu nhân, con gái của nàng rất đáng yêu.

Tên của bé là gì.

Giọng nói của Cố Hàn Uyên đã phá vỡ sự im lặng.

Điền Thanh Đồng mặt mày ửng đỏ chỉnh lại vạt áo.

Nàng mấp máy môi, dịu dàng gọi con gái trong lòng: Tiểu Hâm Nhi.

Tiểu Hâm Nhi đã có thể nghe ra đó là đang gọi mình, vui vẻ phát ra những tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Điền Thanh Đồng nghe tiếng cười của Tiểu Hâm Nhi, trên mặt cũng hiện lên nụ cười dịu dàng, cả người tỏa ra hơi thở của tình mẫu tử.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Tiểu Hâm Nhi đáng yêu như vậy, sau này lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân giống như mẫu thân của bé.

Điền Thanh Đồng nghe Cố Hàn Uyên vòng vo khen mình, mặt mày đỏ bừng.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên có vẻ rất thích Tiểu Hâm Nhi, do dự nói: Cố công tử có muốn bế Tiểu Hâm Nhi không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đương nhiên sẽ không phản đối, từ trong tay Điền Thanh Đồng nhận lấy Tiểu Hâm Nhi.

Điền Thanh Đồng vốn còn định dạy Cố Hàn Uyên cách bế trẻ con, không ngờ hắn lại thành thạo đến bất ngờ.

Cố Hàn Uyên trước đây cũng không ít lần bế Rau Muống nhỏ, tự nhiên rất thuần thục.

Có lẽ là do Cố Hàn Uyên bế rất thoải mái, Tiểu Hâm Nhi cũng không sợ người lạ, trong mắt chỉ toàn là sự tò mò đối với hắn.

Cố Hàn Uyên đưa tay trêu chọc má của Tiểu Hâm Nhi, làm cho cô bé không ngừng phát ra tiếng cười vui vẻ.

Mà ánh mắt của Cố Hàn Uyên cũng theo đó mà dịu dàng đi rất nhiều.

Điền Thanh Đồng thấy một lớn một nhỏ hai người đặc biệt hài hòa, tâm tình nhất thời có chút khó hiểu.

Nàng dịu dàng hỏi: Cố công tử rất thích trẻ con sao.

Cố Hàn Uyên hơi trầm ngâm, ôn tồn nói: Chính xác mà nói là thích những cô con gái đáng yêu.

Điền Thanh Đồng nghe vậy hơi kinh ngạc, dù sao thời đại này phổ biến trọng nam khinh nữ.

Trước đây khi nàng sinh Tiểu Hâm Nhi, Lôi Bân ngoài mặt không nói gì, nhưng rõ ràng vẫn có chút tiếc nuối.

Vì có Tiểu Hâm Nhi, bầu không khí giữa hai người đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Điền Thanh Đồng trong lòng cũng bớt đi rất nhiều e ngại.

Nàng có chút chần chừ hỏi: Cố công tử nếu thích con gái, sao không sinh một đứa.

Cố Hàn Uyên cười như không cười trêu chọc: Phu nhân giúp ta sinh sao.

Sinh một cô con gái đáng yêu như Tiểu Hâm Nhi vậy.

Điền Thanh Đồng nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, trong lòng loạn nhịp, giận dỗi nói: Cố công tử.

Đừng trêu ta nữa.

Cố Hàn Uyên không để tâm, khẽ cười một tiếng, ánh mắt dịu dàng nói: Dung Nhi đã có thai, qua vài tháng nữa là có thể thấy con gái của ta rồi.

Điền Thanh Đồng nghe vậy ngẩn ra.

Nàng không biết Dung Nhi trong miệng Cố Hàn Uyên là ai.

Nhưng lúc này lại không hiểu sao có một loại tâm tình hâm mộ, còn có chút chua xót nhè nhẹ.

Điền Thanh Đồng khẽ cắn môi mỏng, ngữ khí có chút khó hiểu nói: Tôn phu nhân nhất định rất hạnh phúc phải không.

Nàng không rõ thân phận của Cố Hàn Uyên, cũng chưa từng hỏi Lôi Bân.

Vô thức xem Dung Nhi trong miệng Cố Hàn Uyên là phu nhân của hắn.

Nhưng đâu biết đó là Hoàng Dung nổi tiếng thiên hạ.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Điền Thanh Đồng.

Hắn cũng không biết Hoàng Dung bây giờ có hạnh phúc hay không.

Vì hắn, Hoàng Dung và Quách Tĩnh đã hết duyên vợ chồng.

Hoàng Dung còn vì hắn mà mang thai, nhưng hắn lại không thể ở bên cạnh.

Hơn nữa dù Hoàng Dung có thai, vẫn đang giúp hắn lo liệu sự vụ ở Tống Quốc.

Vì vậy Cố Hàn Uyên đối với Hoàng Dung có chút áy náy.

Cũng chỉ có Hoàng Dung mới có thể làm cho hắn nảy sinh loại cảm giác áy náy này.

Tiếc là bây giờ thời gian không đợi người, vẫn chưa phải lúc hắn dừng chân.

Chương 846

Điền Thanh Đồng nhìn ánh mắt dịu dàng tha thiết của Cố Hàn Uyên, thầm nghĩ: Cố công tử nhất định rất yêu thê tử của mình.

Cùng lúc đó, trong lòng nàng cũng tràn đầy sự kỳ quái.

Dù sao trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên không thể ở bên cạnh thê tử đang mang thai, lại ở nhà nàng bế con gái của nàng, cùng nàng trò chuyện những đề tài có phần mập mờ.

Điền Thanh Đồng không hiểu sao có chút thất thần.

Hai người tuy đều đang im lặng, nhưng tiếng cười trong trẻo của Tiểu Hâm Nhi lại thường xuyên vang lên.

Vì vậy bầu không khí ngược lại cũng không tính là nặng nề.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên mở miệng đánh thức Điền Thanh Đồng: Phu nhân, có một chuyện ta nghĩ cần phải cho phu nhân biết.

Điền Thanh Đồng nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Cố công tử xin mời nói.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nói: Phu nhân có biết thân phận của chồng nàng không.

Sát thủ Hắc Thạch.

Điền Thanh Đồng trong lòng kinh hãi, nhất thời có một dự cảm chẳng lành.

Danh tiếng của sát thủ Hắc Thạch không được tốt đẹp cho lắm.

Lỡ như Cố Hàn Uyên nảy ý định thay trời hành đạo thì phiền phức to.

Vì vậy nàng vội vàng nói: Lôi Bân hắn đã thoái ẩn giang hồ rồi.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Ồ.

Nhưng gần đây hắn lại bắt đầu chấp hành nhiệm vụ sát thủ.

Điền Thanh Đồng nghe vậy cứng người, nhất thời không biết nên giải thích thế nào cho phải.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Xem ra phu nhân cũng không biết nguyên do Lôi Bân đột nhiên quay lại nghề cũ rồi.

Điền Thanh Đồng quả thực không hiểu rõ vì sao Lôi Bân đột nhiên lại bắt đầu chấp hành nhiệm vụ sát thủ.

Lôi Bân giải thích với nàng là để kiếm thêm tiền trang trải.

Nhưng lý do như vậy sao có thể thuyết phục được Điền Thanh Đồng.

Nếu vì tiền, năm đó bọn họ đã không muốn sống cuộc sống của người bình thường.

Vì vậy trước khi Lôi Bân rời nhà, hai người đã từng vì chuyện này mà cãi nhau một trận lớn.

Cuối cùng Lôi Bân chỉ đành mặt mày âm u rời nhà đi.

Cũng chính vì lần chia tay không vui này, mới khiến trong lòng Điền Thanh Đồng có chút rạn nứt, bị Cố Hàn Uyên thừa cơ chen vào.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt thấp thỏm của Điền Thanh Đồng, u uẩn nói: Lôi Bân lấy việc quay lại Hắc Thạch làm điều kiện, đổi lấy việc Hắc Thạch ra tay với ta.

Không thể nào.

Điền Thanh Đồng vô thức kích động kêu lên.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên lại đang nói cho nàng biết, đây chính là sự thật.

Sắc mặt Điền Thanh Đồng dần dần trở nên khó coi.

Bởi vì nàng nhận ra đây không phải là chuyện không thể xảy ra.

Trước đây Lôi Bân cũng vì chuyện của Cố Hàn Uyên mà cãi nhau với nàng.

Nhất là khi Lôi Bân nhắc đến Cố Hàn Uyên, ánh mắt tràn đầy hận ý đó, làm nàng ký ức vẫn còn mới mẻ.

Phản ứng lại, Điền Thanh Đồng cầu xin: Cố công tử, Lôi Bân cũng là nhất thời hồ đồ, cầu ngài tha cho hắn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, đầy ẩn ý nói: Phu nhân muốn ta bỏ qua cho trượng phu của nàng, dựa vào cái gì.

Sắc mặt Điền Thanh Đồng cứng lại.

Nàng quả thực không có lý do gì để thuyết phục Cố Hàn Uyên tha cho Lôi Bân.

Dù sao Lôi Bân vì đối phó Cố Hàn Uyên mà đã quay lại Hắc Thạch.

Điền Thanh Đồng mặc dù không biết thân phận cụ thể của Cố Hàn Uyên, nhưng dù là lúc trước Cố Hàn Uyên dạy dỗ Tiêu Vốn hay là lúc cứu nàng, đều có thể thấy được một góc băng sơn trong võ công của hắn.

Võ công của Điền Thanh Đồng bây giờ đã không còn lại bao nhiêu, chẳng qua nhãn lực năm đó mới bước chân vào giang hồ vẫn còn.

Vì vậy, Điền Thanh Đồng không cảm thấy Lôi Bân sẽ là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Huống chi tâm tư muốn đối phó Cố Hàn Uyên của Lôi Bân còn đã bị bại lộ.

Tình thế đột ngột thay đổi.

Bầu không khí vốn có chút ung dung, mập mờ trở nên nặng nề.

Điền Thanh Đồng nhất thời không biết phải làm sao.

Nàng và Lôi Bân quả thật có cãi vã, cũng quả thực vì Cố Hàn Uyên mà có chút dao động.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng đã có ý định thay lòng đổi dạ.

Huống chi Lôi Bân không chỉ là chồng của nàng, mà còn là phụ thân của con gái nàng.

Dù thế nào nàng cũng không thể trơ mắt nhìn Lôi Bân có thể chết trong tay Cố Hàn Uyên, cho dù đó là do Lôi Bân không biết tự lượng sức mình.

Điền Thanh Đồng nhìn ánh mắt xa lạ, hờ hững của Cố Hàn Uyên, trong lòng không khỏi từng trận lạnh buốt, thậm chí không hiểu sao có chút khổ sở.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nghĩ đến ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên khi nhìn nàng lúc trước, còn có món ăn của Tiểu Hâm Nhi đã bị hắn nếm qua.

Nghĩ như vậy, mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt vừa do dự vừa thống khổ.

Điền Thanh Đồng sao lại không nhìn ra được sự thèm muốn của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Lẽ nào thật sự phải dùng cách phản bội chồng để bảo vệ chồng sao.

Điền Thanh Đồng kỳ thực rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Nhưng càng có hảo cảm, lúc này nàng lại càng cảm thấy khổ sở.

Điền Thanh Đồng do dự một lúc lâu, khổ sở nói: Chỉ cần Cố công tử nguyện ý tha cho chồng ta, bất kể điều kiện gì ta đều có thể đáp ứng ngài.

Một người chồng bất tài cuối cùng sẽ đẩy người vợ của mình đến chỗ phải nói ra những lời tương tự.

Điền Thanh Đồng cuối cùng vẫn đưa ra quyết định đau đớn này.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa hỏi: Phu nhân nói thật chứ.

Phu nhân nên biết đáp ứng loại chuyện này sẽ có hậu quả thế nào.

Điền Thanh Đồng vẻ mặt khổ sở.

Nàng cũng không muốn như vậy, nhưng một người phụ nữ yếu đuối như nàng muốn bảo vệ tính mạng của chồng, dường như cũng chỉ có thể dùng hạ sách này.

Nhưng trong nỗi khổ của nàng còn có một tầng thất vọng đối với Cố Hàn Uyên.

Có lẽ chính tầng thất vọng này đã khiến nàng lựa chọn buông xuôi.

Điền Thanh Đồng có chút thất thần.

Rõ ràng là vì muốn sống một cuộc sống yên bình an ổn mới cùng Lôi Bân thoái ẩn giang hồ thành hôn.

Nhưng bây giờ vợ chồng họ lại dường như ngày càng xa rời cuộc sống yên bình.

Lòng như tro nguội, Điền Thanh Đồng thần sắc ảm đạm nói: Thật.

Chỉ cầu Cố công tử tha cho chồng ta.

Dứt lời, nàng liền im lặng chờ đợi sự phán xét giáng xuống.

Có lẽ một khắc sau, Cố Hàn Uyên sẽ như lang như hổ nhào lên chà đạp nàng.

Điền Thanh Đồng trong lòng tự giễu thầm nghĩ: Đàn ông đều giống nhau.

Ngay lúc tâm tình Điền Thanh Đồng ngày càng u uất, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên khe khẽ thở dài: Thôi vậy, nể mặt Tiểu Hâm Nhi, ta sẽ tha cho Lôi Bân lần này.

Dứt lời, hắn mỉm cười ôn hòa với Tiểu Hâm Nhi trong lòng.

Tiểu Hâm Nhi mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy vẻ mặt Cố Hàn Uyên thay đổi lạnh nhạt, nàng cũng đau lòng bĩu môi, một bộ dạng sắp khóc đến nơi.

Mãi đến khi Tiểu Hâm Nhi thấy Cố Hàn Uyên một lần nữa khôi phục nụ cười ôn hòa, nàng mới chuyển buồn thành vui, phát ra tiếng cười trong trẻo khanh khách.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút khó hiểu, hắn dường như đặc biệt dễ được lòng những cô bé này.

Rau Muống nhỏ ban đầu như thế, Tiểu Hâm Nhi cũng như thế.

Tuy không hoàn toàn là vì Tiểu Hâm Nhi, nhưng Cố Hàn Uyên thấy bộ dạng muốn khóc của cô bé lúc trước, cũng không có tâm tình tiếp tục gây khó dễ cho Điền Thanh Đồng.

Điền Thanh Đồng nghe vậy ngây người một lúc lâu.

Cố Hàn Uyên buông tha khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nỗi thất vọng và khổ sở trong lòng cũng theo đó tan thành mây khói, thậm chí còn có chút vui mừng bất ngờ.

Điền Thanh Đồng lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt không khỏi có thêm chút tâm tình khó hiểu.

Nàng càng không ngờ rằng, lý do khiến Cố Hàn Uyên tha cho Lôi Bân, tha cho việc gây khó dễ cho nàng lại là con gái của mình.

Điền Thanh Đồng nhìn Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười ấm áp, vẫn đang trêu đùa Tiểu Hâm Nhi, trong lòng càng thêm phức tạp.

Dù sao ngay cả Lôi Bân cũng rất ít khi có những lúc thân mật như vậy với Tiểu Hâm Nhi.

Chương 847

Nhìn qua cứ như thể Cố Hàn Uyên và Tiểu Hâm Nhi mới thật sự là cha con.

Ý nghĩ này nhất thời làm nàng đỏ bừng hai má, tim đập thình thịch.

Nhưng điều khiến Điền Thanh Đồng có chút bất ngờ là, bản thân mình lại không hề ghét khả năng Cố Hàn Uyên trở thành cha của Tiểu Hâm Nhi.

Dù biết rõ là không đúng, vẫn không kìm được mà tưởng tượng nếu Cố Hàn Uyên thật sự là cha ruột của Tiểu Hâm Nhi thì sẽ thế nào.

Và khi Cố Hàn Uyên nhìn nàng, có phải cũng sẽ dịu dàng tha thiết như khi hắn nhắc đến Dung Nhi không.

Điền Thanh Đồng càng nghĩ, tim càng loạn, mặt càng đỏ.

Nhưng Cố Hàn Uyên dường như cảm thấy nàng tâm loạn còn chưa đủ, khe khẽ thở dài: Kỳ thực ta càng đau lòng hơn khi thấy bộ dạng thương tâm của phu nhân vừa rồi.

Phu nhân sau này nếu có chỗ nào khó xử, cứ việc nói cho ta biết.

Ta cũng không muốn phu nhân có một ngày lại vì người khác mà tự hạ thấp mình như vậy.

Nói đến cuối cùng, Cố Hàn Uyên bất luận là ngữ khí hay ánh mắt đều đã trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Điền Thanh Đồng chỉ cảm thấy đôi mắt sâu thẳm sáng như sao của Cố Hàn Uyên dường như muốn xuyên thấu nội tâm của mình.

Nàng sợ mình sẽ không nhịn được mà đáp lại Cố Hàn Uyên, không dám cùng hắn đối mắt.

Điền Thanh Đồng không khỏi cúi đầu, giọng nói mềm mại hơn trong tưởng tượng, lí nhí: Cảm ơn Cố công tử.

Cố Hàn Uyên thấy phản ứng của Điền Thanh Đồng, khóe miệng nhếch lên một đường cong vui vẻ.

Kỳ thực vì nhắc đến Hoàng Dung, cảm xúc của Cố Hàn Uyên có chút dao động, cũng không vội vàng trong nhất thời.

Bây giờ cứ lôi kéo như vậy, hiệu quả ngược lại còn tốt hơn.

Xem ra ngày mà mỹ nhân thê Điền Thanh Đồng này chủ động đầu hoài tống bão cũng không xa nữa.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Đừng vội cảm ơn ta.

Lôi Bân nếu như còn không biết sống chết muốn tìm đường chết, phu nhân cũng đừng trách ta.

Điền Thanh Đồng nghe vậy hơi giật mình.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhắc lại Lôi Bân, lại khiến nàng không hiểu sao cảm thấy có chút không tự nhiên.

Điền Thanh Đồng không dám suy nghĩ sâu xa điều đó rốt cuộc đại biểu cho cái gì, vội vàng nói: Ta sẽ cố gắng khuyên bảo ta trượng.

Lôi Bân.

Hai chữ trượng phu, nàng bỗng nhiên có chút không thể nói ra trước mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để tâm khẽ cười một tiếng, đem Tiểu Hâm Nhi trả lại cho Điền Thanh Đồng.

Hắn ôn tồn nói: Trời đã tối, ta cũng nên cáo từ.

Điền Thanh Đồng nhận lấy Tiểu Hâm Nhi, thấy cô bé còn một bộ luyến tiếc nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, trong lòng khẽ động, nói:

Cố công tử có thể đợi một chút không.

Ăn một tô mì rồi hãy đi.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên bỗng nhiên trở nên có chút ẩn ý: Mì của phu nhân nấu để lần sau đi.

Dù sao ta đã nếm qua thứ ngon hơn của phu nhân rồi.

Điền Thanh Đồng nghe vậy mặt đỏ bừng lên.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên quả thực đã nếm qua thức ăn thuộc về Tiểu Hâm Nhi, nhất thời xấu hổ đến mức không còn ý tứ giữ lại nữa.

Điền Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên cáo từ rời đi, khe khẽ thở dài một tiếng, hỏi Tiểu Hâm Nhi trong lòng: Tiểu Hâm Nhi con cũng thích Cố công tử đúng không.

Nếu để con gọi hắn là cha Chuyện Điền Thanh Đồng rối rắm, do dự tạm thời không nhắc tới.

Cố Hàn Uyên trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu một chuyến.

Hắn nghe Yến Phỉ Phỉ báo cáo, ý tứ sâu xa không khỏi khẽ cười nói: Lục Tiểu Phụng này thật đúng là biết gây chuyện.

Lục Tiểu Phụng cầm ngân lượng đổi từ Đại Thông tiền trang, ngang nhiên vui chơi ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đã dặn dò từ trước, Lục Tiểu Phụng vào lầu liền nhận được Hoàng Kim hội viên lệnh bài.

Lục Tiểu Phụng là người tuân thủ nguyên tắc có lợi không chiếm là kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không từ chối.

Yến Phỉ Phỉ tức giận nói: Thảo nào công tử luôn nói Lục Tiểu Phụng chính là đồng nghĩa với phiền phức.

Hắn dường như đang thông qua các cô nương trong lầu chúng ta để tìm hiểu lai lịch của chúng ta.

Lục Tiểu Phụng ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đương nhiên không chỉ đơn thuần là vui chơi.

Tuy vẻ ngoài dường như đã chơi đến quên trời quên đất, nhưng thực tế vẫn đang thăm dò tình báo.

Nếu không phải những người thật sự biết bí mật của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chỉ có vài người ít ỏi, e rằng đã bị Lục Tiểu Phụng tra ra chút manh mối.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chú ý một chút, đừng để các cô nương trong lầu bị hắn lừa gạt.

Lục Tiểu Phụng đối với nữ nhân vẫn rất có tài.

Lục Tiểu Phụng bây giờ thanh danh chưa nổi, chỉ được coi là có chút danh tiếng, người hiểu hắn cũng không nhiều.

Bất quá giang hồ đồn rằng Lục Tiểu Phụng thông minh tuyệt đỉnh, võ công cao cường, lại phong lưu thành tính.

Cho nên có vài người còn đem hắn ra so sánh với Cố Hàn Uyên.

Tuy hai người bây giờ địa vị trên giang hồ chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường, nhưng nếu có thể đem ra so sánh với Cố Hàn Uyên, có thể tưởng tượng được bản lĩnh đối phó nữ nhân của Lục Tiểu Phụng.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy lạnh lùng nói: Hừ.

Nếu Lục Tiểu Phụng dám ra tay với các cô nương trong lầu, ta sẽ cho người đi giáo huấn hắn.

Theo nàng thấy, các cô nương của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đều là tài sản riêng của Cố Hàn Uyên.

Nàng sẽ không trơ mắt nhìn Lục Tiểu Phụng làm bậy.

Hơn nữa cao thủ của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không phải để trưng bày.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Lục Tiểu Phụng không dễ đối phó như vậy.

Hơn nữa mục đích của hắn cũng không phải những cô nương kia, mà là các cao thủ Tông Sư dưới trướng chúng ta.

Vì vậy Phỉ Phỉ ngươi làm như vậy ngược lại rơi vào cái bẫy hắn cố ý giăng ra.

Yến Phỉ Phỉ có chút kinh ngạc, cau mày trầm tư một lát rồi nói: Ý của công tử là, Lục Tiểu Phụng cố ý làm vậy.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt giải thích: Lục Tiểu Phụng người này lòng hiếu kỳ rất nặng.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đột nhiên nổi lên, còn có cao thủ đi kèm, hắn tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Trong tình huống không có manh mối, tự nhiên muốn dẫn xà xuất động.

Yến Phỉ Phỉ vẫn là quá xem thường.

Hoặc có lẽ sự phát triển quá thuận lợi của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã làm nàng mất đi lòng cảnh giác.

Căn bản không nghĩ tới bây giờ vẫn có người dám đến vuốt râu hùm của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nhưng mà nếu Lục Tiểu Phụng không có phần can đảm này, hắn cũng không phải là Lục Tiểu Phụng.

Yến Phỉ Phỉ sắc mặt có chút cổ quái hỏi: Thì ra là thế, nhưng không phải hắn đang bận điều tra vụ án ngân phiếu Đại Thông sao.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa khẽ cười nói: Cho nên Lục Tiểu Phụng sẽ rất nhanh phát hiện vụ án ngân phiếu Đại Thông không liên quan đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Mà thời gian của hắn cũng sẽ bị lãng phí.

Đến lúc đó người của Lục Phiến Môn đối với hắn cũng sẽ không khách khí đâu.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời bừng tỉnh: Công tử là muốn lừa Lục Tiểu Phụng.

Trước đây thái độ của Cố Hàn Uyên đối với Lục Tiểu Phụng vô cùng dung túng, Yến Phỉ Phỉ vẫn không hiểu.

Bây giờ cuối cùng đã vỡ lẽ.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, khẽ cười nói: Vậy nên chuyện tiếp theo giao cho Phỉ Phỉ ngươi không thành vấn đề chứ.

Yến Phỉ Phỉ tự tin cười nói: Công tử yên tâm đi.

Trải qua sự chỉ điểm của Cố Hàn Uyên, Yến Phỉ Phỉ đã biết mình phải làm là tung ra một ít manh mối trông có vẻ thật để Lục Tiểu Phụng tiếp tục lãng phí thời gian ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Chuyện nhỏ này đối với nàng tự nhiên không khó.

Yến Phỉ Phỉ bỗng nhiên nói: Công tử, Yến Thập Tam đã tới, công tử muốn gặp hắn một lần không.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trầm ngâm nói: Nếu đã tới, vậy thì gặp một lần.

Đem hắn tới tầng hầm thứ ba.

Yến Phỉ Phỉ có chút kinh ngạc hỏi: Công tử định tỷ thí với Yến Thập Tam ở tầng hầm thứ ba sao.

Với võ công của công tử, có cần phải làm lớn chuyện như vậy

không.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn có không gian dưới lòng đất không ai biết.

Ngày thường những cao thủ xuất thân từ Hiệp Khách đảo đều đóng quân ở đây.

Tầng hầm thứ nhất phần lớn là cơ quan bẫy rập, dùng để che mắt người đời.

Tầng hầm thứ hai thì được coi là một trong những cứ điểm của Thiên Võng.

Tầng hầm thứ ba lại là không gian chuyên thuộc của Cố Hàn Uyên.

Bên trong là một mật thất tu luyện cực kỳ kiên cố.

Dù sao với võ công của Cố Hàn Uyên hiện nay, lúc thí chiêu rất dễ gây ra động tĩnh quá lớn.

Xây mật thất tu luyện dưới lòng đất vừa kiên cố lại vừa bảo mật.

Chỉ là Yến Phỉ Phỉ không ngờ Cố Hàn Uyên đối đãi với Yến Thập Tam lại nghiêm túc như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười lắc đầu nói: Phỉ Phỉ ngươi quá coi thường Yến Thập Tam, hắn mạnh hơn ngươi tưởng tượng nhiều.

Chương 848

Hơn nữa ta đối với Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của hắn rất tò mò.

Yến Phỉ Phỉ giật mình, nghi ngờ hỏi: Thập ngũ kiếm.

Không phải chỉ có mười ba kiếm sao.

Cùng là người Yến gia, Yến Phỉ Phỉ sao lại không biết Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm.

Yến gia bây giờ tuy đã sa sút, nhưng cũng từng là một võ lâm thế gia danh chấn một thời.

Nói đúng ra, Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm ở Yến gia còn không được coi là kiếm pháp mạnh nhất.

Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm là kiếm pháp hung lệ.

Mà Yến gia chủ mạch Yến Nam Thiên độc sáng Thần Kiếm Quyết lại là kiếm pháp thần thánh chính khí nhất, vừa vặn khắc chế Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm.

Chính vì vậy, dù Yến Thập Tam tu luyện Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm là một tay chân võ công cao cường, nhưng Yến Phỉ Phỉ lại chẳng hề coi trọng.

Nàng mời Yến Thập Tam gia nhập dưới trướng Cố Hàn Uyên, cũng là vì đề cao địa vị của mình bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại đánh giá Yến Thập Tam cao như vậy, càng là chưa từng nghe nói qua Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Cố Hàn Uyên ngữ khí sâu thẳm nói: Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm của Yến Thập Tam, sớm đã tự sáng tạo ra chiêu thứ mười bốn, chiêu thứ mười lăm là Độc Long kiếm, Hủy Diệt Chi Kiếm.

Còn hắn hiện tại có lĩnh ngộ được chiêu thứ mười lăm hay không, ta cũng không thể xác định.

Đây đều là tình báo Cố Hàn Uyên biết được từ kịch tình.

Bây giờ Tạ Hiểu Phong vì nguyên nhân của Cố Hàn Uyên đã mất tích.

Yến Thập Tam trong tình huống không có mục tiêu, chưa chắc còn có thể lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Yến Phỉ Phỉ hai mắt sáng lên, hỏi: Độc Long kiếm.

Hủy Diệt Chi Kiếm.

Công tử, ta có thể đi quan chiến không.

Yến Phỉ Phỉ thực ra vẫn từng có ý tưởng phục hưng Yến gia.

Chỉ là nàng đem hy vọng đều ký thác vào Cố Hàn Uyên.

Bây giờ thấy Yến Thập Tam lại có khả năng lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Nếu như Yến Thập Tam còn chưa lĩnh ngộ ra chiêu thứ mười lăm thì không sao, nếu hắn đã lĩnh ngộ ra, tất nhiên còn chưa thể thu phóng tự nhiên.

Ngươi đi quan chiến rất dễ bị ngộ thương.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy có chút thất vọng nói: Được rồi.

Vậy công tử cũng phải cẩn thận mới được.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khẽ cười nói: Yên tâm, Yến Thập Tam còn không thể làm ta bị thương được.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm cũng là kiếm pháp ẩn chứa quy tắc, có thể vượt cấp chiến đấu.

Riêng về kiếm pháp, Cố Hàn Uyên trừ phi dùng ra Kiếm Hai Mươi Ba nếu không cũng không có nắm chắc phần thắng.

Bất quá tu vi của Cố Hàn Uyên bày ra ở đó, lấy lực áp người, cho dù là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm cũng không làm gì được hắn.

Mà những loại kiếm pháp tiên hiệp như Trảm Quỷ Thần, Ngự Kiếm Thuật cũng là lấy lực áp người.

Đến lúc đó Yến Thập Tam dù thua cũng chưa chắc đã chịu phục.

Yến Thập Tam tâm tư đơn thuần, là một kẻ cuồng kiếm, là công cụ người dễ dùng nhất.

Cố Hàn Uyên dự định thu phục tay chân mạnh mẽ này, tự nhiên muốn làm cho hắn thua tâm phục khẩu phục.

Nếu không dù là độc dược như Tam Thi Não Thần Đan, đối với Yến Thập Tam cũng không có tác dụng gì.

Nếu Cố Hàn Uyên không dùng những tuyệt chiêu như Kiếm Hai Mươi Ba và Trảm Quỷ Thần, đơn thuần dùng kiếm pháp đối đầu với Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm cũng thực sự rất khó cam đoan an toàn cho Yến Phỉ Phỉ.

Yến Phỉ Phỉ nữ nhân này bây giờ ngày càng hữu dụng, Cố Hàn Uyên cũng không muốn nàng có sơ suất gì.

Cố Hàn Uyên gặp được Yến Thập Tam ở tầng hầm thứ ba.

Toàn thân áo đen, ánh mắt lạnh lùng như băng, nhưng lại mơ hồ có vẻ mệt mỏi và cô độc.

Trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm, bao trong vỏ kiếm, miệng nuốt bằng vàng, trên đó đính mười ba viên minh châu lớn bằng hạt đậu, kiếm danh Xương Độc.

Yến Thập Tam từ rất lâu trước đây đã coi Tạ Hiểu Phong là đối thủ mình nhất định phải vượt qua.

Nhưng Tạ Hiểu Phong đột nhiên mất tích, làm hắn nhất thời mất đi mục tiêu.

Hơn nữa Tạ gia vì thể diện, còn tuyên bố ra ngoài rằng Tạ Hiểu Phong đã qua đời.

Điều này càng đả kích ý chí chiến đấu của Yến Thập Tam.

Giữa lúc hắn đang mông lung, Yến Phỉ Phỉ từng hợp tác trước đây lại tìm đến cửa, mang cho hắn một mục tiêu mới.

Mấy năm gần đây, danh tiếng của Tam Tuyệt kiếm tiên như sấm bên tai.

Vì vậy mặc dù biết Cố Hàn Uyên dự định thu phục mình, hắn vẫn phải tới.

Chỉ vì muốn biết kiếm pháp của Cố Hàn Uyên rốt cuộc mạnh đến mức nào, liệu có hơn được Tạ Hiểu Phong hay không.

Tam Tuyệt kiếm tiên Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Yến Thập Tam có chút nóng rực, đồng thời cũng hơi nghi hoặc hỏi.

Không trách Yến Thập Tam nghi hoặc, dù sao nam tử trước mắt này so với nói là kiếm khách, không bằng nói là một công tử nho nhã như ngọc.

Vẻ ngoài vô cùng anh tuấn, y phục trắng không tì vết, khí chất đạm nhiên xuất trần.

Duy chỉ có điều không có loại khí tức sắc bén của kiếm khách.

Càng không nói đến sát khí.

So với kiếm khách, Yến Thập Tam càng muốn tin rằng đối phương là một công tử nhà giàu.

Cố Hàn Uyên hôm nay đã sớm phản phác quy chân, đương nhiên sẽ không tùy ý tiết lộ khí tức.

Huống chi hắn chưa bao giờ coi mình là một kiếm khách thuần túy.

So với kẻ vì kiếm mà điên cuồng như Yến Thập Tam, kiếm chỉ là một công cụ của hắn mà thôi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, nhàn nhạt nói: Thay vì dùng miệng để hỏi, không bằng dùng kiếm để giao lưu.

Chắc hẳn Yến Thập Tam ngươi am hiểu phương thức này hơn.

Dứt lời, cổ tay hắn khẽ lật, Anh Hùng Kiếm đã rơi vào lòng bàn tay.

Xương Độc Kiếm trong tay Yến Thập Tam tuy cũng được coi là một thanh danh kiếm, nhưng không phải là thần binh.

Xương Độc Kiếm vốn là một thanh kiếm rất bình thường, nhưng nó đã uống máu của sáu mươi ba người, sáu mươi ba sát thủ vô tình, sáu mươi ba lệ quỷ oan hồn, Xương Độc Kiếm liền có sinh mệnh.

Vì vậy Xương Độc Kiếm được xem là một thanh Sát Lục Chi Kiếm được đúc thành từ máu.

Nếu tiếp tục giết chóc, rất có thể một ngày nào đó sẽ lột xác thành thần binh.

Nhưng Xương Độc Kiếm cách thần binh vẫn còn một quãng đường, hiển nhiên không đỡ nổi Trảm Long Kiếm có thể chặt đứt cả thần binh.

Mà giao thủ quá kịch liệt rất có thể sẽ khiến Xương Độc Kiếm bị Trảm Long Kiếm chặt đứt.

Cho nên Cố Hàn Uyên lấy ra Anh Hùng Kiếm đã lâu không dùng.

Yến Thập Tam nhìn thanh Anh Hùng Kiếm sáng loáng trong tay Cố Hàn Uyên, nhất thời hai mắt sáng lên.

Cố Hàn Uyên cầm kiếm trong tay, khí tràng dường như cũng xảy ra biến đổi kinh thiên động địa.

Yến Thập Tam không hiểu sao lại có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, đó là phản ứng tự nhiên khi sinh mệnh bị uy hiếp.

Yến Thập Tam cũng không kiềm chế được dục vọng giao thủ nữa.

Rút kiếm ra khỏi vỏ, Xương Độc Kiếm mang theo hàn quang trí mạng đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Một khi giao thủ, Yến Thập Tam sẽ không có ý định nương tay.

Vì vậy vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, thản nhiên dùng Mạc Danh Kiếm Pháp ứng đối với những chiêu kiếm liên miên bất tuyệt của Yến Thập Tam.

Tu vi của Yến Thập Tam bất quá là Tông Sư sơ kỳ, nhưng Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm của hắn rất mạnh, dưới cùng cảnh giới hiếm có địch thủ.

Cố Hàn Uyên không dùng tu vi cảnh giới để bắt nạt Yến Thập Tam.

Nhưng bất luận là cảnh giới kiếm đạo hay độ tinh diệu của kiếm pháp, Yến Thập Tam hôm nay đều có khoảng cách khó có thể vượt qua.

Chương 849

Hắn đối mặt với Mạc Danh Kiếm Pháp của Cố Hàn Uyên gần như rơi vào vũng bùn, không thể thoát ra.

Thực sự giống như đang bị dẫn dắt để sử xuất Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm vậy.

Yến Thập Tam trong mắt tinh quang lấp lánh.

Cố Hàn Uyên không làm hắn thất vọng, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười thống khoái, quát lớn: Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm.

Kiếm trong tay Yến Thập Tam chuyển hướng, kiếm khí ngút trời, tinh diệu đến cực điểm của biến hóa sát phạt, Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm hiện thế.

Kiếm quang như phi hồng, kiếm khí rét lạnh thấu xương.

Vô tận sát khí đều ẩn tàng trong từng tia kiếm khí.

Mỗi một đạo kiếm khí đều là Đoạt Mệnh kiếm.

Đây là chiêu kiếm thứ mười bốn mà Yến Thập Tam lĩnh ngộ để đánh bại Tạ Hiểu Phong.

Mặc dù trong kịch tình nguyên bản, Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm cũng chỉ hòa với Tạ Hiểu Phong.

Mà ngay cả bản thân Tạ Hiểu Phong cũng không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên, Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm dù tinh diệu đến đâu thì có thể thế nào.

Danh bất hư truyền.

Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm, khẽ ngâm một tiếng.

Một đạo kiếm quang huy hoàng hiện lên, kiếm khí của Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm vỡ tan.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Yến Thập Tam, kiếm quang để lại trên gò má hắn một vết thương nhỏ.

Vết thương nhỏ đến mức gần như không nhìn thấy, ngay cả một giọt máu tươi cũng không chảy ra.

Nhưng Yến Thập Tam lại biết đó là Cố Hàn Uyên dùng khả năng khống chế tinh diệu đến cực điểm để nương tay.

Chênh lệch dĩ nhiên còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm mà hắn dốc hết tâm huyết lĩnh ngộ lại bị phá giải một cách đơn giản.

Xương Độc Kiếm rũ xuống, Yến Thập Tam nhất thời lại có chút nản lòng thoái chí.

Cố Hàn Uyên nhìn Yến Thập Tam đã mất đi hơn nửa ý chí chiến đấu, nhàn nhạt nói: Chiêu thứ mười lăm của ngươi đâu.

Chiêu thứ mười lăm.

Yến Thập Tam giật mình, vô thức hỏi một câu.

Ngay sau đó liền có chút kích động hỏi tới: Cố công tử cảm thấy thật sự có chiêu thứ mười lăm.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút tiếc nuối, Yến Thập Tam quả nhiên còn chưa lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định tự tay dẫn dắt một phen.

Hắn nhàn nhạt nói: Chính ngươi cũng phải có dự cảm mới đúng, sao không theo cảm giác của ngươi thử một lần.

Yến Thập Tam ánh mắt thất thần.

Hắn xác thực mơ hồ chạm tới Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Nhưng hắn đối với sự tồn tại của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm vẫn có nghi ngờ trong lòng.

Không phải vì lý do gì khác, mà là hắn cảm thấy nó quá mức không thể tưởng tượng nổi, uy lực so với Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường.

Lúc này, Yến Thập Tam được Cố Hàn Uyên, người có cảnh giới kiếm đạo cao hơn xa mình, xác nhận, nhất thời có lòng tin.

Yến Thập Tam trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên hai mắt tinh quang bùng lên, trầm giọng nói: Cố công tử xin mời chỉ giáo lần nữa.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đến đây đi.

Để ta xem thử Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của ngươi.

Chênh lệch giữa Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm và Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm giống như trời với vực.

Giống như Kiếm Hai Mươi Hai và Kiếm Hai Mươi Ba trong Thánh Linh Kiếm Pháp vậy.

Kiếm pháp mà Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú ở thế giới này không nhiều.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm chính là một trong số đó.

Yến Thập Tam quả nhiên không phụ kỳ vọng của Cố Hàn Uyên, lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Khí tức của Yến Thập Tam đột ngột thay đổi, tinh khí thần vào giờ khắc này đạt đến đỉnh phong.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể mình lúc này dường như không có trọng lượng, giống như gió có thể tự do lưu động trên không trung.

Hai mắt của hắn cũng vào giờ khắc này mất đi quang thái, đen như mực.

Yến Thập Tam hoàn toàn tiến vào một cảnh giới vong ngã.

Trên người hắn mơ hồ tỏa ra những tia kiếm quang, xoắn nát không khí, làm người ta có cảm giác hít thở không thông.

Bức tường mật thất kiên cố cũng dưới những tia kiếm quang này mà chấn động rơi xuống từng mảng bột phấn.

Đúng lúc này, những luồng kiếm quang không ngừng lưu động chợt nổi lên một loại biến hóa kỳ dị, trở nên trầm trọng và cứng nhắc.

Yến Thập Tam cũng vào giờ khắc này xuất kiếm.

Hàn quang lạnh lẽo sắc bén bùng lên, tựa như một con Độc Long hủy thiên diệt địa đột nhiên xuất hiện.

Trên đời dường như không còn tồn tại nào có thể ngăn cản được kiếm phong của nó.

Khí tức tĩnh mịch tràn ngập trong không gian dưới lòng đất này.

Không khí vốn đã lưu thông không tốt vào giờ khắc này triệt để đình trệ.

Ngay cả Anh Hùng Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên tựa như cũng mất đi sinh cơ, trở nên ảm đạm vô quang.

Dường như giây sau, sinh mệnh của Cố Hàn Uyên cũng sẽ bị con Độc Long mang theo khí tức tĩnh mịch kia nuốt chửng.

Một kiếm này tùy thời đều có thể đâm thủng lồng ngực và yết hầu của hắn, trên đời đã không có bất kỳ lực lượng nào có thể cản được.

Bởi vì. một kiếm này chính là chết.

Khi tử vong đến, trên đời lại có lực lượng nào có thể ngăn cản.

Đúng lúc này, trong đôi mắt Yến Thập Tam bỗng nhiên lộ ra một vẻ cực kỳ sợ hãi.

Bởi vì hắn phát hiện mình dĩ nhiên hoàn toàn không khống chế được Xương Độc Kiếm trong tay.

Căn bản không phải hắn đang sử dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, mà là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm đang cưỡi hắn đi giết người.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại tựa như hoàn toàn không cảm nhận được nguy cơ trí mạng.

Khi Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm muốn giết người đã chết, cái người chết tiếp theo sẽ là ai.

Đôi con ngươi sâu thẳm kia chảy xuôi vô số hào quang.

Khi những hào quang trong mắt hắn hội tụ lại một chỗ, hắn động.

Anh Hùng Kiếm vốn dường như đã mất đi sinh cơ, vào giờ khắc này phảng phất lại sống lại.

Kiếm quang cũng đại biểu cho sự tĩnh mịch từ trên Anh Hùng Kiếm nở rộ.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Yến Thập Tam, lại một con Độc Long kiếm đột nhiên xuất hiện, cùng với Độc Long do Xương Độc Kiếm trong tay hắn hóa thành cắn xé vào nhau.

Lấy Độc Long đối Độc Long, lấy tử vong đối tử vong.

Nếu không đỡ được tử vong, vậy thì giết chết tử vong.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nở một nụ cười vui thích.

Hắn đã xem Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm từ đầu đến cuối, lại phá giải Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm.

Lấy đặc tính của Mạc Danh Kiếm Pháp, suy diễn ra chiêu thức của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm cũng không khó.

Khó khăn là Hủy Diệt Kiếm Ý tượng trưng cho tử vong.

Học được chiêu thức không có nghĩa là có thể học được ý cảnh.

Bằng không chiêu Bi phẫn mạc danh trong Mạc Danh Kiếm Pháp cũng sẽ không tiến triển chậm như vậy.

Nhưng khi Cố Hàn Uyên tận mắt thấy Yến Thập Tam sử xuất Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, lĩnh hội được Hủy Diệt Kiếm Ý trong đó, tự nhiên có thể mô phỏng lại một chiêu Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm y hệt.

Chương 850

Thậm chí Cố Hàn Uyên còn có thể cảm giác được, Hủy Diệt Kiếm Ý lại ngoài ý muốn phù hợp với hắn.

Cho nên rõ ràng là ra chiêu sau nhưng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của hắn lại chiếm thế thượng phong trong cuộc giao phong với Yến Thập Tam.

Độc Long kiếm trong tay Yến Thập Tam bị cắn xé, bị tiêu hao gần như không còn.

Hắn nhìn Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm đang lao đến trước mặt, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hắn không để ý việc Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của mình bị Cố Hàn Uyên học được.

Có thể lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, đồng thời bị Cố Hàn Uyên, người có cảnh giới kiếm đạo cao hơn hắn, dùng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm giết chết, là phương pháp tử vong lý tưởng nhất đối với một kẻ cả đời cuồng kiếm như hắn.

Yến Thập Tam bình tĩnh chờ đợi cái chết đến.

Nhưng mà kiếm quang của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm lại sau khi chém xuống vài sợi tóc đen trên trán hắn, đột ngột dừng lại.

Yến Thập Tam khiếp sợ nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười trước mặt.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của chính hắn ngay cả việc khống chế mục tiêu cũng khó làm được, Cố Hàn Uyên lại có thể làm được thu phát tự nhiên.

Yến Thập Tam cả đời chưa từng phục ai, mà giờ khắc này hắn lại đối với Cố Hàn Uyên tâm phục khẩu phục.

Hắn thập phần tự giác quỳ một chân trên đất, bái lạy: Yến Thập Tam cảm tạ Cố công tử ân không giết, sau này cái mạng này của ta chính là của Cố công tử.

Yến Thập Tam không phải là loại người miệng lưỡi trơn tru như Cố Hàn Uyên.

Hắn đã nói đem cái mạng này bán cho Cố Hàn Uyên, vậy thì tuyệt đối là một lời hứa ngàn vàng.

Hắn cảm tạ kỳ thực không phải là ân không giết của Cố Hàn Uyên, mà là Cố Hàn Uyên đã cho hắn thấy được cảnh giới kiếm đạo cao hơn.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười, đưa tay hư đỡ, dùng nội lực khống chế tinh tế nâng hắn dậy.

Cảm giác trống rỗng vì không tìm được mục tiêu trong quá khứ đã được lấp đầy, cho nên hắn mới có thể không chút do dự đáp ứng bán mạng cho Cố Hàn Uyên.

Tiện thể phô diễn một tay tu vi tuyệt thế, hắn nhàn nhạt nói: Cảnh giới kiếm đạo của ngươi vượt xa cảnh giới tu vi quá nhiều.

Muốn đi xa hơn trên con đường kiếm đạo, phải có tu vi tương xứng.

Nếu không sẽ giống như đứa trẻ cầm búa lớn, có thể làm người khác bị thương, càng có thể làm mình bị thương.

Dứt lời, hắn đưa một bản bí tịch cho Yến Thập Tam.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nói: Đây là Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, có thể mau chóng kích phát tiềm lực của ngươi, tăng cao tu vi.

Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công không chỉ thích hợp với A Phi, cũng rất thích hợp với Yến Thập Tam.

Chờ hắn đem Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công tu luyện thành công, có thể vận dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm đến mức thu phóng tự nhiên, hắn sẽ trở thành một thanh đao sắc bén trong tay Cố Hàn Uyên.

Yến Thập Tam rõ ràng biết được khuyết điểm của mình.

Hắn chỉ là một thành viên của chi thứ Yến gia.

Tuy dựa vào thiên tư của bản thân đột phá đến cảnh giới Tông Sư, nhưng không có một môn thần công đỉnh cấp, con đường phía trước của hắn cũng coi như bị cắt đứt.

Trên thực tế hắn đã dừng lại ở Tông Sư sơ kỳ một thời gian dài.

Muốn tăng thực lực lên, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có không ngừng tinh tiến trên kiếm đạo.

Cho nên mới có thể lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm, thậm chí hôm nay còn lĩnh ngộ ra Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm tượng trưng cho hủy diệt và tử vong.

Mà Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công Cố Hàn Uyên cho hắn vừa vặn bù đắp khuyết điểm của hắn.

Yến Thập Tam cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười cười.

Không chỉ thu hoạch được lưỡi đao sắc bén Yến Thập Tam, quan trọng hơn là từ Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm thể ngộ được Hủy Diệt Kiếm Ý.

Điều này có thể giúp hắn đi xa hơn vài bước trên con đường ý cảnh.

Sau đó hắn để Yến Phỉ Phỉ mang Yến Thập Tam đã sức cùng lực kiệt xuống nghỉ ngơi.

Còn hắn thì rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Cố Hàn Uyên không muốn lỡ hẹn với Tô Nguyên Chỉ.

Vị tiên Tô Nguyên Chỉ còn chưa nếm đủ, hắn tự nhiên muốn trở lại Thiên Hòa Y Quán qua đêm.

Trên đường Cố Hàn Uyên trở về Thiên Hòa Y Quán, có chút ngoài ý muốn mà liếc nhìn Đồng Phúc Khách Điếm cách vách.

Suy nghĩ một chút, bước chân nhất chuyển, liền đi tới.

Đại môn Đồng Phúc Khách Điếm đóng chặt, đèn cũng không thắp, bên trong tối om một mảnh.

Bọn người Đồng Tương Ngọc đang tụm lại một chỗ, cẩn thận thấp giọng thảo luận.

Chưởng quỹ, tuy nói thư hùng Song Sát này không việc ác nào không làm, nhưng cũng không đến mức tới một cái khách điếm nhỏ bé của chúng ta hành hung chứ.

Bạch Triển Đường có chút không nói nên lời nhìn bộ dạng thận trọng của đám người.

Hắn tuy đã thoái ẩn giang hồ, nhưng đường đường Đạo Thánh còn không đến mức bị hai tên trộm vặt dọa sợ.

Chẳng qua là phối hợp với diễn xuất của mọi người mà thôi.

Đồng Tương Ngọc rất không hài lòng với bộ dạng khinh thường của Bạch Triển Đường, nhíu mày nói: Ngươi làm sao biết thư hùng Song Sát sẽ không tới khách điếm chúng ta.

Phải biết rằng bọn họ ra tay đều là những bình dân bách tính, khách điếm bình thường như chúng ta không phải chính là mục tiêu của bọn họ sao.

Lý Đại Chủy lớn tiếng nói: Ta thấy đó chính là hai tên trộm vặt, thừa dịp nha môn bây giờ nhân thủ không đủ mới dám ra ngoài gây án.

Lý Đại Chủy thân hình to lớn, cổ họng căn bản không nhỏ được.

Giọng oang oang của hắn làm mọi người giật mình, một trận chỉ trích qua đi.

Đồng Tương Ngọc khẽ thở dài: Ai nói không phải chứ.

Cũng không biết gần đây thế nào.

Nha môn dường như đặc biệt bận rộn.

Ngay cả Lão Hình đều bị điều đi, không rảnh đi tuần phố ở chỗ chúng ta.

Bạch Triển Đường ngược lại có chút suy đoán, nhưng hắn hiện tại chỉ là một tiểu nhị chạy đường, không cần thiết phải quan tâm những chuyện này.

Ngược lại là chuyện ban ngày bị Cố Hàn Uyên uy hiếp tìm kiếm Yến Tam Nương làm hắn trong lòng có chút lo lắng.

Đều là đồng hành, hắn ngược lại không lo tìm không được.

Mà là loại chuyện bán đứng đồng hành này có chút phá hư quy củ.

Nhưng uy hiếp của Cố Hàn Uyên lại không thể không để ý.

Điều này khiến Bạch Triển Đường có chút khổ não.

Hắn đang nghĩ đến chuyện của Cố Hàn Uyên, kết quả liền nghe được tên của Cố Hàn Uyên, nhất thời làm hắn giật mình một cái.

Hay là, ta đi sang Thiên Hòa Y Quán cách vách mời Cố công tử qua đây ở một đêm.

Có Cố công tử ở đây, cũng sẽ không sợ thư hùng Song Sát kia.

Đồng Tương Ngọc đôi mắt đẹp hơi sáng đề nghị.

Còn như rốt cuộc là sợ hãi thư hùng Song Sát, hay là đơn thuần có chút tưởng niệm Cố Hàn Uyên, cũng chỉ có mình nàng biết.

Lý Đại Chủy là người đầu tiên tán thành: Chưởng quỹ nói đúng.

Không thì chúng ta phải canh đến bao giờ.

Thật sự không ngủ sao.

Từ khi Đồng Tương Ngọc biết được thân phận của Cố Hàn Uyên, liền mang theo chút tâm tư khoe khoang mà phổ cập cho mọi người trong khách điếm một phen.

Có thể tưởng tượng được, kết quả tự nhiên dẫn tới mọi người thán phục.

Nhất là Lý Đại Chủy vẫn có nguyện vọng làm đại hiệp, càng đối với Cố Hàn Uyên cực kỳ tôn sùng.

Mạc Tiểu Bối cũng rất sùng bái anh hùng cái thế Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa còn hướng tới võ công tuyệt thế của đối phương.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến bộ dạng hai mắt sáng lên của Đồng Tương Ngọc mỗi khi nhắc tới Cố Hàn Uyên, nàng lại có chút buồn bực không vui.

Nàng ngược lại không nghĩ tới Đồng Tương Ngọc có tâm tư tái giá, chỉ là thấy chị dâu mình khi nói đến nam nhân khác lại biểu lộ ra thần thái này, làm nàng vô thức có chút chống cự.

Đồng Tương Ngọc có chút khổ não nói: Coi như miễn phí trọ lại, Cố công tử cũng chưa chắc để ý đến khách điếm nhà chúng ta.

Đúng lúc này, ngoài cửa khách điếm vang lên một tiếng cười trong trẻo.

Nơi có Đồng cô nương chính là nơi tuyệt vời nhất trên con đường này, tại hạ sao lại ghét bỏ.

Đồng Tương Ngọc nghe ra đó là thanh âm của Cố Hàn Uyên, vui mừng quá đỗi chạy đi mở cửa.

Mở ra đại môn.

Chương 851

Nàng nhìn nụ cười ấm áp của Cố Hàn Uyên, trong lòng khẽ rung động, má lúm đồng tiền như hoa nói: Cố công tử, sao ngài lại tới đây.

Dứt lời liền mời Cố Hàn Uyên vào khách điếm.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Ta vốn chuẩn bị về Thiên Hòa y quán, đi ngang qua thấy cửa khách điếm của Đồng cô nương đóng chặt, đèn cũng không thắp, liền có chút hiếu kỳ tới xem một chút.

Lúc nói, ánh mắt Cố Hàn Uyên cũng không rời khỏi Đồng Tương Ngọc một khắc, gần như muốn nói Ta đang lo lắng cho ngươi.

Đồng Tương Ngọc nhìn thấu hàm ý trong mắt Cố Hàn Uyên, phương tâm càng thêm hân hoan.

Kéo Cố Hàn Uyên ngồi xuống, trước tiên giới thiệu cho hắn các tiểu nhị trong tiệm.

Lý Đại Chủy và Lữ Tú Tài hai người tạm thời không nhắc tới.

Đây là tiểu nhị chạy đường của khách điếm chúng ta, Bạch Triển Đường.

Nói đến Cố công tử và lão Bạch dường như rất quen thuộc nhỉ, trước đó còn nhờ lão Bạch giúp Cố công tử ngài hỏi thăm tin tức, chẳng lẽ trước đây đã từng gặp qua.

Đồng Tương Ngọc hơi nghi hoặc hỏi.

Cố Hàn Uyên cười như không cười liếc nhìn Bạch Triển Đường, nhẹ giọng nói: Trước đây thì chưa từng gặp qua, chỉ là nhìn quen mặt, nhất kiến như cố mà thôi.

Bạch Triển Đường cười gượng nói: Cố công tử đề cao tiểu nhân rồi.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: Ai muốn nhất kiến như cố với ngươi chứ.

Ai da.

Bây giờ nhược điểm rơi vào tay người ta, cuộc sống sau này e là không dễ chịu rồi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến những tâm tư đó của Bạch Triển Đường.

Nếu nhược điểm đã rơi vào tay mình, vậy thì ngoan ngoãn làm công cụ người đi.

Chỉ thấy Đồng Tương Ngọc kéo Mạc Tiểu Bối vào lòng, ngọc dung hơi ngập ngừng, có vẻ do dự nói: Đây là muội muội của vong phu ta, em chồng của ta, Mạc Tiểu Bối.

Mạc Tiểu Bối dò xét nhìn Cố Hàn Uyên, nghi ngờ hỏi: Ngươi thật sự là Tam Tuyệt kiếm tiên anh hùng cái thế kia.

Không trách Mạc Tiểu Bối hoài nghi.

Thật sự là Cố Hàn Uyên trong mắt nàng giống một phú gia công tử hơn là một đại hiệp.

Dù sao đại hiệp giang hồ bình thường phần nhiều là hình tượng như Tiêu Phong, thân hình khôi ngô, khuôn mặt thô kệch, hào khí ngút trời.

Vì vậy Mạc Tiểu Bối tình nguyện tin rằng Cố Hàn Uyên là một tên tiểu bạch kiểm lừa gạt Đồng Tương Ngọc.

Cố Hàn Uyên hơi lộ ra vẻ hứng thú quan sát Mạc Tiểu Bối một cái, nhẹ cười nói: Anh hùng cái thế không dám nhận, danh xưng Tam Tuyệt kiếm tiên cũng chỉ là người trong giang hồ đề cao mà thôi.

Dứt lời, hắn bỗng nhiên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Mạc Tiểu Bối, từ từ nhíu mày.

Cố công tử.

Đồng Tương Ngọc nghi ngờ hỏi.

Nàng có chút lo lắng có phải là Mạc Tiểu Bối nghi vấn quá vô lễ, chọc cho Cố Hàn Uyên không vui.

Cố Hàn Uyên chân mày giãn ra, buông tay Mạc Tiểu Bối, nhẹ giọng nói: Căn cốt tuyệt hảo.

Là một kỳ tài luyện võ.

Cố Hàn Uyên nói thì nói như vậy, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên một tia tiếc nuối.

Tình huống của Mạc Tiểu Bối hết sức cổ quái.

Đơn thuần từ căn cốt mà nói, không hổ là Mạc Tiểu Bối có thể trở thành Xích Diễm Cuồng Ma.

Chỉ cần chịu học võ, võ công rất nhanh sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Theo lý mà nói, Mạc Tiểu Bối sở hữu loại căn cốt này hẳn là thiên tư tuyệt đỉnh mới đúng.

Nhưng hết lần này đến lần khác, khả năng tương thích với linh khí của nàng lại cực kém.

Nói ngắn gọn chính là trời đất không ưu ái nàng.

Kỳ thực từ ngoại hình của Mạc Tiểu Bối là có thể nhìn ra một hai.

Tướng mạo vô cùng mộc mạc, nhìn qua chính là một cô bé da ngăm.

Giống như Bồ Tát vui vẻ vậy, võ công cao cường, nhưng tướng mạo lại không thể khen ngợi.

Vì vậy Mạc Tiểu Bối có khả năng trở thành cao thủ, nhưng giới hạn cũng rất thấp, Đại Tông Sư chính là cực hạn của nàng.

Hơn nữa vì khả năng tương thích với linh khí kém, ngay cả làm lô đỉnh cũng không được.

Cũng không trách được Cố Hàn Uyên trong lòng tiếc nuối.

Bất quá những lời này của Cố Hàn Uyên lại tăng mạnh hảo cảm của Mạc Tiểu Bối.

Sự hoài nghi trước đó đối với Cố Hàn Uyên và sự không vui vì Đồng Tương Ngọc nhất thời quên mất.

Nàng ngạc nhiên hỏi: Vậy ta có thể luyện võ công, làm đại hiệp không.

Cố Hàn Uyên thầm thấy đáng tiếc, nhưng nét mặt vẫn không đổi sắc mà khen: Tiểu bối quả thực có khả năng trở thành cao thủ võ lâm.

Thật ra tình hình của Mạc Tiểu Bối không phải hoàn toàn không có cách giải quyết.

Nếu có thể tìm được thiên tài địa bảo nào đó để cải tạo tư chất của hắn thì vẫn có hy vọng.

Hiện giờ linh khí trong trời đất đang thức tỉnh, các loại thiên tài địa bảo đều có khả năng sinh trưởng.

Mạc Tiểu Bối nếu như phúc duyên sâu dày, biết đâu lúc nào đó lại bất ngờ có được thiên tài địa bảo cải thiện tư chất cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên để lại một hạt giống linh khí trên người Mạc Tiểu Bối, quyết định âm thầm quan sát biến hóa.

Tâm tư của Cố Hàn Uyên, tự nhiên không ai hay biết.

Lúc này Mạc Tiểu Bối nghe được Cố Hàn Uyên khẳng định, vui mừng ra mặt nói: Chị dâu, chị xem Cố công tử đều nói như vậy, chị cho em đi tập võ đi.

Đồng Tương Ngọc lúc này lại sa sầm mặt, quát lên: Không được.

Ta không đồng ý.

Mạc Tiểu Bối nghe vậy nhất thời ỉu xìu, vẻ mặt cầu xin hỏi: Vì sao ạ.

Đồng Tương Ngọc ánh mắt có chút thống khổ nói: Trên giang hồ tranh đấu tàn khốc quá nguy hiểm, ca ca của ngươi đã chết rồi, ta phải chăm sóc ngươi thật kỹ, cho nên không thể để ngươi đi học võ.

Cái chết của Mạc Tiểu Bảo đối với Đồng Tương Ngọc vẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Thậm chí trong kịch bản gốc, việc Đồng Tương Ngọc để ý Bạch Triển Đường chưa chắc đã không có yếu tố đối phương đường đường là Đạo Thánh lại cam nguyện lui về ở ẩn.

Cũng chỉ có danh tiếng của Cố Hàn Uyên quá lớn, sẽ không khiến người ta phải lo lắng về vấn đề an toàn của hắn.

Bằng không nếu là một Cố Hàn Uyên mới ra giang hồ, Đồng Tương Ngọc thật sự chưa chắc đã để ý.

Hơn nữa với tính cách hùng hài tử của Mạc Tiểu Bối, rất dễ rước họa vào thân, Đồng Tương Ngọc làm sao có thể yên tâm được.

Nàng hơi cầu khẩn nhìn về phía Cố Hàn Uyên nói: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Tiểu bối, chị dâu ngươi cũng là vì tốt cho ngươi.

Đường giang hồ không dễ đi, hai tay cũng sẽ dính đầy máu tanh, nếu không có giác ngộ, dù võ công cao đến đâu cũng sẽ chết oan chết uổng.

Mạc Tiểu Bối do dự nói: Ta cũng không biết cần giác ngộ gì.

Trên thực tế, Mạc Tiểu Bối đối với khái niệm đại hiệp hoàn toàn không có một hình dung cụ thể, đối với giang hồ cũng chỉ đơn thuần là ôm ấp mộng tưởng mà thôi.

Nàng muốn trở thành đại hiệp, nguyên nhân căn bản nhất chẳng qua chỉ là hy vọng có thể có mứt quả ăn không hết, một nguyện vọng ngây thơ như vậy.

Mà nguyện vọng này thực ra lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần có đủ tiền tài là có thể đạt thành.

Cố Hàn Uyên đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, cười đầy ẩn ý.

Xem ra có thể có một buổi dạy học tại chỗ rồi.

Hắn nhàn nhạt nói: Tới rồi.

Mọi người đang không hiểu tại sao, nóc khách điếm bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng loảng xoảng, nhất thời dọa bọn họ giật nảy mình.

Đồng Tương Ngọc kinh ngạc hỏi: Tiếng động gì vậy.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Đông cô nương các người đợi lâu như vậy, không phải là để đợi bọn họ sao.

Thư hùng Song Sát.

Cái tên Thư hùng Song Sát vừa thốt ra, nhất thời một trận hỗn loạn.

Kẻ trốn gầm bàn, người nấp sau quầy hàng.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười, liếc nhìn Bạch Triển Đường đang ra sức thể hiện tài diễn xuất của mình.

Trong lòng lại ôm lấy thân thể mềm mại của Đồng Tương Ngọc.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Cố Hàn Uyên thầm vui vẻ, cất giọng an ủi ấm áp: Đông cô nương đừng lo, ta sẽ bảo vệ nàng.

Nghe được tin Thư hùng Song Sát tới, Đồng Tương Ngọc vô thức ôm lấy Mạc Tiểu Bối trốn vào lòng Cố Hàn Uyên.

Lúc này nghe lời nói ôn tồn nhỏ nhẹ của Cố Hàn Uyên, tâm trạng vốn có chút kinh hoảng nhất thời được an định lại.

Thế nhưng cánh tay hữu lực, vòng ôm ấm áp cùng khí tức khiến người ta an tâm của Cố Hàn Uyên lại làm nàng không khỏi đỏ bừng mặt.

Trong nhất thời cũng không biết có nên rời khỏi vòng tay của Cố Hàn Uyên hay không.

Cố Hàn Uyên thấy thế không chút do dự siết chặt cánh tay, dập tắt ý định rời đi của Đồng Tương Ngọc.

Nàng hơi ngượng ngùng nói sang chuyện khác: Thư hùng Song Sát ở trên nóc nhà chúng ta sao.

Cố Hàn Uyên có chút chế giễu khẽ cười nói: Khinh công quá kém, chỉ là tiểu mao tặc mà thôi.

Cố Hàn Uyên đã hạ kết luận, mọi người đều an tâm lại.

Bọn họ từ dưới gầm bàn, dưới quầy chui ra.

Kết quả là nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang ôm Đồng Tương Ngọc vào lòng, nhất thời ánh mắt đều trở nên kỳ quái.

Lý Đại Chủy cùng Lữ Tú Tài hai người ở một bên nháy mắt ra hiệu.

Bạch Triển Đường trong lòng càng thêm chua xót, thầm mắng: Quả nhiên là một tên công tử đa tình, nhanh như vậy đã chiếm tiện nghi của chưởng quỹ.

Ngược lại, Mạc Tiểu Bối vốn có ý kiến rất lớn với Cố Hàn Uyên lúc này lại bất ngờ im lặng.

Bởi vì Đồng Tương Ngọc ôm Mạc Tiểu Bối trốn vào lòng Cố Hàn Uyên, cho nên thực ra Mạc Tiểu Bối cũng coi như được Cố Hàn Uyên ôm lấy.

Ngày thường chỉ có Đồng Tương Ngọc mới dịu dàng ôm nàng như vậy.

Chương 852

Bây giờ dường như lại có thêm một người nguyện ý bảo vệ nàng.

Đồng Tương Ngọc tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt kỳ quái của mấy người, hơi chột dạ lên án những tội ác của Thư hùng Song Sát, dời đi sự chú ý của mọi người.

Mọi người trong khách điếm thi nhau lên án kẻ gọi là Thư hùng Song Sát.

Mà hai người trên nóc nhà cuối cùng cũng vất vả bò xuống.

Những chuyện thừa thãi như vậy lại được mỹ danh gọi là giang hồ.

Thính giác nhạy bén của Cố Hàn Uyên đã nghe lọt toàn bộ cuộc đối thoại của hai người.

Cố Hàn Uyên thầm thấy buồn cười.

Quách Phù Dung này đúng là một vị thiên kim đại tiểu thư không rành thế sự, gây ra bao nhiêu trò cười mà vẫn còn dương dương tự đắc ở đó.

Kẻ gọi là Thư hùng Song Sát chính là Quách Phù Dung, con gái của cố vấn Lục Phiến Môn Quách Cự Hiệp, cùng với thị nữ của nàng là Tiểu Thanh.

Vì theo đuổi tự do, khao khát trở thành đại hiệp, nàng liền dẫn Tiểu Thanh bỏ nhà ra đi, bước chân vào giang hồ.

Có lẽ vì cảm thấy sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ, kết quả là vẫn chỉ loanh quanh trong kinh thành.

Nếu không phải Quách Cự Hiệp bị những đại án trong kinh thành níu chân, chỉ sợ đã sớm tóm nàng về rồi.

Người đứng đầu Lục Phiến Môn dĩ nhiên là Bộ Thần Liễu Kích Yên, người thứ hai chính là cố vấn Quách Cự Hiệp.

Vì vậy Cố Hàn Uyên tự nhiên có chút hứng thú với Quách Cự Hiệp.

Mà Quách Phù Dung chính là cầu nối tốt nhất để tiếp xúc Quách Cự Hiệp.

Thế nhưng một câu nói của Tiểu Thanh lại khiến Cố Hàn Uyên có chút để ý.

Tiểu thư, sao trên người người lại có một mùi hương kỳ lạ thế.

Mùi hương kỳ lạ.

Vâng, rất nhạt.

Nhưng lại pha lẫn một chút mùi hôi thối.

Ngươi giỏi lắm Tiểu Thanh, dám mắng ta hôi thối.

Tiểu thư tha mạng.

Đoạn đối thoại nhìn như bình thường này lại thu hút sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên nhất thời trở nên có chút sâu thẳm.

Xem ra kẻ để mắt tới Quách Phù Dung, hay nói đúng hơn là để mắt tới Quách Cự Hiệp không chỉ có mình hắn.

Trong lúc Cố Hàn Uyên suy nghĩ, cửa lớn khách điếm đã bị gõ.

Mở cửa.

Ở trọ.

Ngoài cửa, Quách Phù Dung giả vờ lạnh lùng hô.

Đồng Tương Ngọc nhìn Cố Hàn Uyên, chờ hắn quyết định.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cứ để họ vào đi.

Vừa hay bắt lại giao cho Lục Phiến Môn.

Có Cố Hàn Uyên ở đây, mọi người tự nhiên không cần sợ Thư hùng Song Sát gì nữa.

Đồng Tương Ngọc phân phó: Lão Bạch, đi mở cửa.

Bạch Triển Đường bĩu môi, đi ra mở cửa.

Trong lòng thầm oán thầm: Đến lúc này rồi mà vẫn còn quyến luyến không nỡ rời khỏi vòng tay Cố công tử.

Cửa khách điếm được mở ra, nhất thời lộ ra hai bóng người mặc hắc y.

Cả người áo đen, dường như sợ người khác không nhận ra mình là kẻ xấu vậy.

Với hình tượng này, cũng khó trách trước đó không ai dám giải thích với họ là họ làm chuyện tốt hay chuyện xấu.

Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ, hai nàng tuy mặc bộ nam trang màu đen khó coi có chút kéo thấp nhan sắc, nhưng vẫn có vài phần xinh đẹp.

Hai nàng dù sao cũng là thiên kim và thị nữ nhà quan, da thịt trắng nõn, dung mạo đoan trang.

Chỉ là vẻ mặt giả vờ nghiêm túc kia trông thật buồn cười.

Quách Phù Dung đầu tiên là khinh miệt liếc Bạch Triển Đường một cái, tiếp đó nhìn vào trong, nhất thời sững sờ.

Vô thức lẩm bẩm: Thời buổi này nam tử tuấn tú như vậy đều chạy đi mở hắc điếm rồi sao.

Tiểu Thanh bên cạnh có chút mê trai nói: Tiểu thư, vị công tử kia đẹp trai như vậy, sao có thể là người mở hắc điếm được.

Chắc chắn ngài ấy bị bắt cóc.

Chúng ta nên cứu ngài ấy mới phải.

Lời nói phi logic như vậy lại được Quách Phù Dung tán thành.

Nàng gật đầu, phẫn nộ quát: Con hồ ly tinh không biết xấu hổ kia.

Mau thả vị công tử đó ra.

Ánh mắt mọi người trong khách điếm đều trở nên cổ quái.

Này, ngươi mù à.

Rõ ràng là Cố Hàn Uyên ôm Đồng Tương Ngọc, sao lại thành bị bắt cóc rồi.

Ngay cả Cố Hàn Uyên nhất thời cũng có chút dở khóc dở cười.

Năng lực phán đoán của cặp chủ tớ như kẻ mù này đúng là không còn gì để nói.

Hơn nữa điều chết người hơn là tính cách tự cho là đúng của họ, chẳng trách gây ra nhiều hiểu lầm buồn cười như vậy.

Đồng Tương Ngọc nghe vậy lại nổi giận.

Nàng sao lại thành hồ ly tinh rồi.

Đồng Tương Ngọc nhất thời không còn tâm trạng nép trong lòng Cố Hàn Uyên nữa, đứng dậy đối chất với Quách Phù Dung.

Ngươi dựa vào đâu mà nói đây là hắc điếm.

Quách Phù Dung hiên ngang lẫm liệt quát: Không phải hắc điếm sao trước cửa không đốt đèn.

Đồng Tương Ngọc tức giận đáp: Còn không phải là để phòng các ngươi sao.

Cũng may là có Cố Hàn Uyên ở đây, nàng mới có thêm dũng khí.

Nếu không, lúc này đã run lẩy bẩy rồi.

Làm gì còn bình tĩnh như vậy được.

Đồng Tương Ngọc càng cảm thấy vẫn là nên có một người đàn ông để dựa dẫm.

Quách Phù Dung tự nhiên không biết Đồng Tương Ngọc còn có tâm trạng thảnh thơi suy tính tâm tư nhi nữ, nàng đắc ý cười nói: Không phải hắc điếm thì phòng ta làm gì.

Quá trình vạch trần tội ác của người khác này khiến nàng cảm thấy có chút khoái trá.

Thầm nghĩ mình chắc là sắp trở thành đại hiệp rồi.

Đồng Tương Ngọc cau mày nói: Hai người các ngươi gây ra bao nhiêu tội ác, ai thấy mà không phòng.

Quách Phù Dung đang chìm trong giấc mộng trở thành đại hiệp.

Nghe vậy nhất thời thẹn quá hóa giận quát: Ngươi dám phỉ báng ta.

Tiểu Thanh lúc này bỗng nhiên nhỏ giọng nói: Tiểu thư, ta thấy hình như có gì đó không đúng lắm.

Tiểu Thanh tuy hoàn toàn bất đắc dĩ phải cùng Quách Phù Dung hồ nháo, nhưng dù sao nàng cũng là thị nữ xuất thân, bản lĩnh quan sát sắc mặt vẫn có một chút.

Những người khác trong khách điếm tạm thời không nói, biểu hiện của Cố Hàn Uyên quá mức bình tĩnh.

Hắn vẫn một bộ dáng tươi cười nhìn hai người.

Không giống người mở hắc điếm, lại càng không giống một con tin bị bắt giữ.

Nàng bỗng nhiên có chút hoài nghi liệu có phải Quách Phù Dung đã nhầm lẫn hay không.

Quách Phù Dung nghe vậy lại khinh miệt nói: Hừ, kẻ mở hắc điếm đương nhiên không bình thường.

Nàng một cước đá văng Bạch Triển Đường, quát to: Tiểu Thanh, bắt giặc phải bắt vua trước.

Dứt lời liền rút trường kiếm trong tay muốn đâm về phía Đồng Tương Ngọc.

Bởi vì lời phỉ báng trước đó của Đồng Tương Ngọc, cho nên giá trị thù hận là cao nhất.

Thế nhưng lúc này Đồng Tương Ngọc căn bản không để ý đến trường kiếm đang đâm tới của Quách Phù Dung, bi thiết nói: Cái bàn gỗ lim trăm năm của ta.

Nguyên lai lúc Bạch Triển Đường bị Quách Phù Dung đá văng, vẫn còn đang tận tâm tận lực diễn kịch.

Vì vậy liền giả vờ chật vật ngã lên một cái bàn, làm cái bàn đó vỡ tan tành.

Còn bàn gỗ lim trăm năm chỉ là bản tính keo kiệt của Đồng Tương Ngọc phát tác mà thôi.

Thế nhưng tuy trong mắt Đồng Tương Ngọc chỉ có cái bàn bị hư, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị Quách Phù Dung đâm trúng.

Thân hình hắn lóe lên, đã chắn trước mặt Quách Phù Dung, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm.

Hai ngón tay hơi dùng sức, trường kiếm nhất thời gãy đôi.

Cố Hàn Uyên thuận tay vứt bỏ mũi kiếm, nhẹ nhàng cười nói: Tiểu cô nương tùy tiện múa đao múa kiếm là không tốt đâu.

Hơn nữa nếu làm Đông cô nương bị thương, Cố mỗ sẽ đau lòng đấy.

Quách Phù Dung kinh ngạc nhìn thanh trường kiếm đã bị bẻ gãy của mình.

Chương 853

Nàng vốn tưởng Cố Hàn Uyên chẳng qua chỉ là một công tử tuấn tú bị bắt giữ.

Thậm chí còn từng ảo tưởng, đợi đến lúc mình cứu được hắn, hắn muốn lấy thân báo đáp, mình nên từ chối thế nào cho phải.

Chỉ có thể nói Quách Phù Dung nghĩ còn đẹp hơn cả dung mạo của mình.

Thế nhưng Quách Phù Dung chìm đắm trong ảo tưởng đại hiệp căn bản không thể ngồi yên nói chuyện.

Dù là một công tử anh tuấn như Cố Hàn Uyên, cũng là nói đánh là đánh.

Nàng phẫn nộ quát: Nguyên lai ngươi mới là kẻ chủ mưu sau lưng hắc điếm này.

Nhất định là dùng mỹ sắc của ngươi lừa gạt những nữ tử không rành thế sự mắc bẫy.

Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo.

Bài Sơn Đảo Hải.

Dứt lời, nàng vận khởi nội lực thấp kém của mình, hai tay thành chưởng, đánh về phía Cố Hàn Uyên.

Quách Phù Dung dùng chính là Kinh Đào Chưởng gia truyền.

Chiêu Bài Sơn Đảo Hải này lấy sự phẫn nộ của bản thân để vận nội lực tấn công địch nhân, uy lực kinh người.

Thế nhưng Quách Phù Dung học nghệ không tinh, nội lực lại thấp.

Vì vậy bắt nạt người thường thì được, chứ trong mắt cao thủ giang hồ thực thụ thì chỉ là trò cười.

Cố Hàn Uyên thản nhiên phất tay, một đạo chỉ kình xuyên qua sơ hở trong chiêu thức Bài Sơn Đảo Hải của Quách Phù Dung, điểm huyệt định trụ nàng tại chỗ.

Quách Phù Dung hoảng sợ phát hiện mình không thể động đậy, hoảng hốt quát: Ngươi dùng yêu pháp gì vậy.

Tiểu thư.

Tiểu Thanh lo lắng hô.

Nàng thấy Quách Phù Dung dễ dàng bị điểm huyệt như vậy, nhất thời cũng không dám tiến lên.

Cố Hàn Uyên không nói nên lời: Đây là điểm huyệt, uổng cho ngươi vẫn là con gái của cố vấn Lục Phiến Môn Quách Cự Hiệp.

Chút kiến thức này cũng không có.

Quách Phù Dung chí lớn nhưng lại cực kỳ lười biếng.

Vì vậy không chỉ nội lực và võ công tu luyện không đến nơi đến chốn, mà ngay cả thường thức giang hồ cũng hiểu biết rất ít.

Thật không biết nàng lấy đâu ra tự tin để bước chân vào giang hồ.

Quách Phù Dung vẫn còn đang kinh ngạc vì mình lại có thể thấy được tuyệt học bực này tại một khách điếm nhỏ bé như vậy.

Ngay sau đó liền nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến cha nàng, Quách Cự Hiệp.

Nhất thời kinh hoảng hỏi: Ngươi biết cha ta.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Cố mỗ tuy không quen biết Quách Cự Hiệp, nhưng cũng có chút kính nể cách làm người của ông ấy.

Không ngờ con gái ông ấy sinh ra lại là một đứa đàn bà điêu ngoa không có kiến thức, không phân phải trái, không từ việc ác nào.

Quách Phù Dung thấy Cố Hàn Uyên đánh giá thấp mình như vậy, trong lòng nhất thời tràn đầy tủi thân.

Nàng mím môi nói: Ngươi dựa vào đâu mà mắng ta như vậy.

Hơn nữa ta làm chuyện ác ở đâu chứ.

Đồng Tương Ngọc lúc này cuối cùng cũng tỉnh lại từ cơn đau lòng vì cái bàn bị hỏng.

Đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Vừa rồi Cố Hàn Uyên bảo vệ nàng, nàng đều nhìn thấy hết, trong lòng lại thêm mấy phần ấm áp.

Đồng Tương Ngọc quay đầu lại, mang theo chút ý khoe khoang, đắc ý nói: Chỉ bằng Cố công tử là.

Tam Tuyệt kiếm tiên.

Quách Phù Dung nghe vậy nhất thời trợn tròn mắt.

Nếu hỏi Quách Phù Dung sùng bái nhất là ai.

Đó nhất định là cha nàng Quách Cự Hiệp.

Nhưng nếu hỏi nàng ngưỡng mộ nhất là ai.

Tự nhiên là Cố Hàn Uyên, người nổi danh khắp thiên hạ những năm gần đây, không ai có thể sánh bằng.

Những chuyện của Cố Hàn Uyên, nàng đều có thể kể vanh vách.

Trong đó, chuyện khiến nàng ấn tượng sâu sắc nhất chính là việc cứu Thánh cô Nhật Nguyệt Thần Giáo Nhậm Doanh Doanh tại đại hội Bắc Thiếu Lâm.

Thực tế, bất kỳ thiếu nữ nào hay mơ mộng cũng sẽ ghen tị với cảnh ngộ của Nhậm Doanh Doanh.

Dưới vạn người chú mục, người trong lòng nổi giận vì hồng nhan, xông lên Bắc Thiếu Lâm, thái sơn bắc đẩu của võ lâm, mạnh mẽ cứu người.

Huống chi Nhậm Doanh Doanh còn là Thánh cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Phải biết rằng danh tiếng của Nhật Nguyệt Thần Giáo trong giang hồ không được tốt đẹp cho lắm.

Vậy mà dù như thế, Cố Hàn Uyên vẫn nghĩa vô phản cố lực chiến quần hùng tại Bắc Thiếu Lâm.

Chuyện như vậy quả thực còn hoàn mỹ hơn cả trong tưởng tượng của Quách Phù Dung.

Nàng sao có thể không ghen tị với Nhậm Doanh Doanh.

Sao có thể không ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên.

Ngay cả khi nghe những tin đồn phong lưu của Cố Hàn Uyên, nàng cũng sẽ chua xót nói một câu: Nếu để ta gặp được Cố công tử, nhất định phải khiến ngài ấy vĩnh viễn chỉ thích một mình ta.

Lời này có tự lượng sức mình hay không tạm thời không nói.

Nhưng Quách Phù Dung hy vọng được gặp Cố Hàn Uyên là thật.

Thậm chí việc nàng đột nhiên bỏ nhà ra đi bước vào giang hồ, chưa chắc đã không có kỳ vọng có thể gặp Cố Hàn Uyên trên giang hồ, tạo nên một cuộc gặp gỡ định mệnh.

Nhưng mà tại sao lại thành ra thế này.

Rõ ràng đã làm rất nhiều chuyện tự cho là tốt, có lẽ rất nhanh sẽ có thể trở thành đại hiệp.

Lại vô cùng may mắn gặp được Cố Hàn Uyên mà mình ngưỡng mộ từ lâu khi còn chưa rời khỏi kinh thành.

Hai niềm vui chồng chất lên nhau, vốn dĩ đây phải là khởi đầu mơ mộng của nàng.

Nhưng vì sao, lại biến thành như vậy chứ.

Nàng bị Cố Hàn Uyên điểm huyệt, bị lạnh lùng chỉ trích là không có kiến thức, không phân phải trái, không từ việc ác nào, điêu ngoa.

Quách Phù Dung chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, mím môi, mắt rưng rưng lệ, dường như lúc nào cũng có thể khóc lên.

Cố Hàn Uyên dĩ nhiên không biết Quách Phù Dung lại là một tiểu muội muội hâm mộ của mình, phản ứng này khiến hắn có chút bất ngờ.

Dù sao theo hắn biết, Quách Phù Dung tuy có nhiều khuyết điểm, nhưng tính cách hào sảng, thẳng thắn, dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, không phải là một nữ tử dễ dàng bị mắng khóc như vậy.

Lúc này Tiểu Thanh đột nhiên đứng ra, tức giận nói: Cho dù ngài là Cố công tử mà tiểu thư nhà chúng ta ngưỡng mộ, cũng không nên chỉ trích tiểu thư nhà chúng ta như vậy.

Tiểu Thanh tuy luôn oán giận Quách Phù Dung thường làm những chuyện nàng không thể hiểu nổi, nhưng từ việc nàng nghĩa vô phản cố theo Quách Phù Dung bỏ nhà ra đi, có thể thấy được tình cảm chủ tớ của họ sâu đậm.

Hơn nữa Tiểu Thanh thân là thị nữ, còn có thể học được một tay võ công có thể nói là mạnh hơn Quách Phù Dung một chút, địa vị của nàng ở Quách gia chắc không thấp.

Phải biết rằng việc Quách Phù Dung bỏ nhà ra đi có thể lớn có thể nhỏ.

Nếu thực sự truy cứu, thân là thị nữ, Tiểu Thanh không ngăn cản tiểu thư nhà mình bỏ nhà ra đi, dù bị chủ nhân đánh chết cũng không oan.

Dù sao bỏ nhà ra đi đối với một nữ tử khuê các là một tiếng xấu cực kỳ nghiêm trọng.

Để duy trì danh tiếng của tiểu thư, đổ tội bỏ nhà ra đi lên đầu thị nữ xúi giục là chuyện hết sức bình thường.

Điểm quy củ này, Tiểu Thanh không phải không biết, nhưng nàng vẫn mạo hiểm theo Quách Phù Dung bỏ nhà ra đi.

Có thể thấy tình cảm giữa chủ tớ tốt đến mức nào.

Cũng khó trách Tiểu Thanh lúc này lại có dũng khí đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi bất ngờ.

Bất ngờ vì Quách Phù Dung là tiểu muội muội hâm mộ của mình, cũng bất ngờ vì tình cảm giữa hai người họ.

Thú vị.

Cố Hàn Uyên nhếch lên một nụ cười không thể nhận ra.

Hắn nhàn nhạt nói: Các ngươi đã không phục.

Đông cô nương, mọi người kể cho họ nghe xem họ đã làm những chuyện ác gì đi.

Có Cố Hàn Uyên chống lưng, mọi người trong khách điếm càng thêm dũng khí.

Chương 854

Bảy miệng tám lưỡi kể ra những chuyện mà Quách Phù Dung và Tiểu Thanh tự cho là tốt.

Sau khi nghe xong, Quách Phù Dung hoàn toàn ngây người.

Tiểu Thanh cũng không biết làm sao.

Nàng có chút lo lắng hỏi: Tiểu thư.

Quách Phù Dung mang theo tiếng khóc nức nở nói: Ta cũng không biết sẽ thành ra như vậy.

Quách Phù Dung tuy tùy hứng điêu ngoa nhưng đó là xuất phát từ sự tự cho là đúng của nàng, trên thực tế vẫn là một người rất nói lý.

Dù sao nàng cũng là con gái của Quách Cự Hiệp, chút gia giáo này vẫn phải có.

Chỉ là vì thiếu kinh nghiệm giang hồ, mới làm ra nhiều chuyện ngu ngốc như vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này tiến lên giải huyệt cho Quách Phù Dung, ôn tồn nói: Bây giờ biết mình sai rồi chứ.

Thái độ của Cố Hàn Uyên đột nhiên trở nên ôn hòa, khiến Quách Phù Dung nhất thời có chút không chịu nổi, rơi xuống hai hàng lệ.

Nàng lau nước mắt, nghẹn ngào nói: Ta biết lỗi rồi.

Lời chỉ trích trước đó của Cố Hàn Uyên có lý có cứ, khiến nàng càng thêm để ý đến cái nhìn của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Đừng nói là một cuộc gặp gỡ định mệnh, Cố Hàn Uyên không vì chuyện này mà chán ghét nàng đã là vạn hạnh.

Thế nhưng điều nàng không ngờ tới là, trên đỉnh đầu bỗng nhiên ấm áp.

Bàn tay to lớn của Cố Hàn Uyên đã xoa lên mái tóc của nàng, ôn tồn cười nói: Biết sai có thể sửa, không gì tốt hơn.

Sự dịu dàng khác hẳn với cha mẹ này khiến trái tim Quách Phù Dung rung động mạnh mẽ.

Nàng ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn Cố Hàn Uyên trước mặt, quả thực như đang phát ra ánh sáng vậy.

Trong lòng nỉ non: Có thể ngưỡng mộ Cố công tử, thật sự là quá tốt rồi.

Cố Hàn Uyên thấy ánh mắt của Quách Phù Dung biến đổi, không khỏi khẽ cười một tiếng, nói: Đông cô nương, tiếp theo giao cho nàng.

Đồng Tương Ngọc nghe vậy hơi sững sờ.

Mặc dù không hiểu tại sao, nhưng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên muốn nàng tiếp tục khuyên bảo Quách Phù Dung.

Nếu là yêu cầu của Cố Hàn Uyên, nàng tự nhiên không có lý do gì từ chối.

Suy nghĩ một chút rồi nói với Quách Phù Dung: Trong lòng ngươi, đại hiệp nên là người như thế nào.

Quách Phù Dung sững sờ, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt khích lệ của hắn, nàng lau nước mắt nói: Giống như cha ta lúc trẻ vậy, mới bước chân vào giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa.

Đương nhiên nếu có thể giống như Cố công tử thì tốt hơn.

Tuy hành vi của Quách Phù Dung vẫn chưa có nhiều thay đổi, nhưng ảnh hưởng tâm lý của Cố Hàn Uyên đối với nàng vẫn khá sâu sắc.

Dù sao Cố Hàn Uyên xuất đạo không bao lâu đã lên đến đỉnh phong, trở thành đại anh hùng danh dương thiên hạ.

Điều đó khiến nàng càng thêm mơ mộng về giang hồ.

Đồng Tương Ngọc ôn tồn nói: Hành hiệp trượng nghĩa ai cũng muốn, nhưng không phải ai cũng làm được.

Có lẽ thái độ dịu dàng của Đồng Tương Ngọc khiến Quách Phù Dung thả lỏng hơn một chút, nàng do dự hỏi: Ngươi thấy hiệp nên là người như thế nào.

Thực ra câu hỏi này nên hỏi Cố Hàn Uyên mới đúng.

Dù sao trong mắt đại đa số người, Cố Hàn Uyên mới là hiệp.

Chỉ là lúc này trên người Đồng Tương Ngọc tỏa ra một loại mị lực không nói nên lời, khiến Quách Phù Dung không kìm được muốn tâm sự với nàng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Chữ hiệp đặt trên người hắn chính là lời nói dối lớn nhất trên đời này.

Một lời nói dối khiến người ta không rét mà run.

Thức tỉnh thuộc tính thao thao bất tuyệt, Đồng Tương Ngọc tiếp tục thuyết giáo với Quách Phù Dung: Chữ hiệp tách ra, là một chữ nhân và một chữ giáp, điều này nói lên điều gì.

Quách Phù Dung vô thức đáp: Sống phải kẹp đuôi lại.

Lời này nhất thời chọc cho mọi người bật cười, không khí cũng hài hòa hơn nhiều.

Đồng Tương Ngọc cười khẽ xong, tiếp tục nói: Chữ giáp này chắc là ngõ hẻm nghênh đón, một người chỉ cần lòng mang thiện niệm, suy nghĩ cho người khác, tự nhiên sẽ được mọi người chào đón.

Quách Phù Dung không cho là đúng, nói: Vậy theo ngươi nói, chỉ cần tâm địa tốt, ai cũng có thể trở thành đại hiệp rồi.

Đồng Tương Ngọc liếc nhìn Cố Hàn Uyên, ôn tồn nói: Còn phải chú ý phương pháp, nếu ai cũng như ngươi, động một chút là đả đả sát sát, giang hồ không phải thành biển máu rồi sao.

Quách Phù Dung nghi ngờ hỏi: Vậy không đả đả sát sát, thì còn gọi là giang hồ sao.

Cố Hàn Uyên thấy Đồng Tương Ngọc đã tạo không khí không tệ, khẽ cười nói: Giang hồ không chỉ có đả đả sát sát, còn có đạo lý đối nhân xử thế.

Chỉ cần có người là có ân oán, có ân oán là có giang hồ, người chính là giang hồ.

Đả đả sát sát không thể giải quyết mọi vấn đề, cha ngươi cũng không phải chỉ dựa vào đả đả sát sát mới trở thành đại hiệp.

Cố Hàn Uyên tự nhiên hơn phân nửa là đang lừa gạt Quách Phù Dung.

Khi không giải quyết được vấn đề, giải quyết người gây ra vấn đề tự nhiên là biện pháp đơn giản và nhanh nhất.

Nhưng giết người chỉ là thủ đoạn, không phải mục đích.

Bằng không, kẻ mang hệ thống như hắn sao không chiến thiên đấu địa, giết ra một mảnh trời quang mây tạnh.

Nhưng lúc đó sẽ thu được cái gì.

Một mảnh phế tích tan hoang.

Hay là một trái tim bị giết chóc lấp đầy.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ muốn làm nô lệ của sức mạnh.

Hắn muốn làm kẻ cầm cờ trong ván cờ trời đất này.

Đương nhiên sức mạnh cũng không thể thiếu.

Bằng không có một ngày cũng sẽ có người giơ nắm đấm lên thuyết giáo với Cố Hàn Uyên.

Mà Cố Hàn Uyên bây giờ đang ở trong quá trình tích lũy sức mạnh như vậy.

Tinh thần bí pháp, Phá Toái Hư Không, thiên địa ý chí, đều là những vấn đề hắn cần giải quyết.

Quách Phù Dung tự nhiên không biết tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Nàng lúc này dường như đã hiểu ra điều gì đó, lại dường như còn có nhiều nghi hoặc hơn.

Một bộ dạng có chút ngốc nghếch.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ cười một tiếng, xoa xoa mái tóc trên đầu nàng, nói: Quách cô nương, ngươi còn trẻ, còn nhiều thời gian để suy nghĩ.

Không cần nóng vội nhất thời.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút sâu thẳm.

Hắn hai lần chạm vào Quách Phù Dung không chỉ đơn thuần là để thân cận với nàng, mà là để xác nhận mùi hương mà Tiểu Thanh đã nói trước đó.

Mùi hương này quá nhạt, đặc biệt là dưới sự che lấp của mùi thơm cơ thể Quách Phù Dung càng khó phát hiện.

Cũng chỉ có Tiểu Thanh ở bên cạnh Quách Phù Dung lâu ngày mới có thể ngửi ra sự khác biệt.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng phân biệt được trong mùi hương nhạt không thể ngửi thấy này ẩn giấu một chút mùi hôi thối.

Là mùi xác chết.

Loại mùi vừa thơm lại mang mùi xác chết này cực kỳ hiếm thấy.

Khả năng lớn nhất chính là mùi phấn hoa của một loài hoa nào đó mọc trên thi thể.

Lại liên tưởng đến thân phận của Quách Phù Dung.

Chân thân của loại hương này và mục đích của kẻ chủ mưu sau lưng đã rõ như ban ngày.

Đoạt Mệnh Lan và Thi Binh trong tay An Thế Cảnh.

An Thế Cảnh dùng kỳ thuật Tây Vực của hắn luyện chế một đám thi thể thành Thi Binh.

Loại Thi Binh này không sợ đao kiếm, một khi đã khóa mục tiêu sẽ tấn công không ngừng nghỉ cho đến chết.

Mà phương thức khóa mục tiêu chính là phấn hoa của Đoạt Mệnh Lan mọc trên thi thể.

An Thế Cảnh lại ra tay với Lục Phiến Môn nhanh như vậy.

Mục đích của hắn cũng không khó đoán.

Một khi Quách Phù Dung bị Thi Binh giết chết, Quách Cự Hiệp tất nhiên sẽ truy tra hung thủ.

Đến lúc đó tự nhiên có thể dẫn Quách Cự Hiệp vào bẫy đã giăng sẵn.

Mà một khi Quách Cự Hiệp chết, Liễu Kích Yên một mình khó chống đỡ, tính kế sẽ càng dễ dàng hơn.

Quách Phù Dung chạy đến Đồng Phúc Khách Sạn, ngược lại đã thoát được một kiếp.

Còn không biết mình vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan, Quách Phù Dung có chút đỏ mặt, ngập ngừng nói: Muội biết rồi, Cố đại ca.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt ngưỡng mộ và mơ mộng càng nhiều hơn.

Còn gọi Cố đại ca hoàn toàn là phản ứng theo bản năng của nàng.

Trong lòng có chút thấp thỏm nhìn Cố Hàn Uyên, sợ bị hắn từ chối.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này đương nhiên không để ý, ôn tồn cười nói: Được rồi, thời gian cũng không còn sớm.

Quách cô nương đêm nay ở lại khách sạn này một đêm, ngày mai ta đưa ngươi về chỗ Quách cố vấn.

Quách Phù Dung nghe vậy có chút thất lạc, muốn phản bác, lại sợ chọc Cố Hàn Uyên không vui, nhất thời có chút trầm mặc.

Chương 855

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cau mày, trầm giọng nói: Tới rồi.

Đám người đang không hiểu tại sao, cửa phòng khách điếm đột nhiên bị người ta thô bạo đá văng.

Đồng Tương Ngọc thấy thế theo bản năng hô: Ây da.

Đạp hỏng cửa là phải đền.

Hôm nay chúng ta đã đóng cửa, không kinh doanh.

Nàng thấy rõ người tới sau đó, nhất thời sững sờ.

Chần chừ nói: Mấy ngày nay cũng không có tuyết rơi a.

Vị khách quan này. sao ngươi lại lạnh cóng thành ra thế này.

Chỉ thấy người vừa tới trên người phủ đầy băng sương, khuôn mặt đờ đẫn, trên tay nắm một thanh trường đao.

Nếu không phải còn có thể động đậy, e rằng không ai xem hắn là người sống.

Kinh nghiệm giang hồ phong phú của Bạch Triển Đường nhất thời không còn tâm trí diễn kịch, quát to: Cẩn thận.

Người này không ổn.

Lý Đại Chủy không cho là đúng, giễu cợt nói: Lạnh cóng thành ra thế này, đương nhiên là không ổn rồi.

Theo ta thấy nên mau chóng mang một chậu than ra cho hắn sưởi ấm.

Cuộc đối thoại như cãi nhau thường ngày của hai người dường như đã đánh thức kẻ kia.

Đôi mắt vô thần chuyển động, nhất thời nhìn chằm chằm vào Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung đâu đã từng thấy loại ánh mắt này.

Trống rỗng, tĩnh mịch, khiến người ta rùng mình.

Có lẽ là do lời thuyết giáo của Cố Hàn Uyên và Đồng Tương Ngọc trước đó quá hữu hiệu, nàng vô thức run rẩy nói: Ngươi không phải là nạn nhân nào đó bị ta lòng tốt làm chuyện xấu chứ.

Xin lỗi, ta biết sai rồi.

Ta có thể bồi thường cho ngươi.

Thế nhưng kẻ kia căn bản không đáp lại lời của Quách Phù Dung.

Giơ đao lên liền chém về phía Quách Phù Dung.

Đám người thấy thế quá sợ hãi, vô thức trốn ra sau lưng Cố Hàn Uyên.

Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung càng dán chặt vào lưng Cố Hàn Uyên, mặc cho sự mềm mại trước ngực bị chèn ép.

Cố Hàn Uyên không có tâm tư để ý đến xúc cảm mềm mại sau lưng.

Trong chớp mắt, hắn một cước đá vào ngực kẻ kia.

Ầm một tiếng, kẻ đó như một viên đạn pháo bị đá bay ra ngoài.

Đám người đâu ngờ phản kích của Cố Hàn Uyên lại kịch liệt như vậy.

Lữ Tú Tài hoảng hốt nói: Người kia sẽ không bị đá chết chứ.

Quách Phù Dung càng thêm lo lắng, kinh hoảng nói: Cho dù ta đã làm sai một số chuyện, hắn cũng dùng đao chém ta, nhưng tội không đáng chết a.

Cố đại ca ngươi mau rời khỏi kinh thành đi, nếu không cha ta nhất định sẽ phái người đến bắt ngươi.

Loại thời điểm này Quách Phù Dung lại ưu tiên lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ bị Lục Phiến Môn truy nã, khiến người ta có chút bất ngờ.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Quách cố vấn cảm tạ ta còn không kịp, sao lại bắt ta được.

Đám người nghe vậy không hiểu tại sao, nhưng ngay sau đó liền thấy kẻ bị đá bay ra ngoài lại trở về trước cửa.

Lý Đại Chủy kinh hô: Cả lồng ngực của người này đã lõm vào rồi, sao còn sống được.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nhàn nhạt nói: Kỳ thuật Tây Vực.

Cách Đồng Phúc Khách Sạn cách đó không xa, có mấy bóng người đang quan sát từ xa.

Một nam sáu nữ.

Nam tử có chút anh tuấn, y phục quý giá, nhưng thần thái lại cực kỳ lỗ mãng.

Sáu nữ tử người nào cũng có dung mạo xinh đẹp, bộ chế phục Lam Y Bộ Khoái của Lục Phiến Môn trên người lại càng tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng của các nàng.

Nữ tử xinh đẹp nhất trong đám ngập ngừng nói: An gia, Quách Phù Dung đã vào Đồng Phúc Khách Sạn, Cố công tử cũng ở bên trong, vì sao còn phải để Thi Binh xông vào.

Với thực lực của Cố công tử, e rằng Thi Binh chẳng gây được phiền phức gì cho hắn đâu.

Bọn họ chính là An Thế Cảnh và mấy tiểu tỷ muội của Cơ Dao Hoa.

Mà người vừa lên tiếng tên là Hồ Điệp.

An Thế Cảnh vẻ mặt tự phụ, cười khẩy nói: Thi Binh thực lực tuy không mạnh, nhưng lại bất tử bất diệt.

Ta rất tò mò Cố Hàn Uyên sẽ ứng phó thế nào.

Hồ Điệp do dự hỏi: Nhưng lão gia không phải nói muốn lôi kéo Cố công tử hợp tác sao.

An Thế Cảnh nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống, nói: Hừ.

Nếu ngay cả một tên Thi Binh cũng không giải quyết được, vậy thì chẳng có gì cần thiết phải hợp tác cả.

Thực ra lúc Quách Phù Dung chạy đến Đồng Phúc Khách Sạn, hắn nên dừng tay.

Thế nhưng hắn lại thà bại lộ sự tồn tại của Thi Binh, cũng muốn ra tay thăm dò Cố Hàn Uyên một phen.

Nếu phán đoán thực lực của Cố Hàn Uyên không đủ, đừng nói là hợp tác, An Thế Cảnh tuyệt đối sẽ ưu tiên phái toàn bộ Thi Binh đi vây giết hắn.

Nhưng mà.

An Thế Cảnh cắt ngang lời Hồ Điệp.

Trầm giọng nói: Sao thế.

Cơ Dao Hoa tìm cho các ngươi chỗ dựa vững chắc rồi, lá gan cũng lớn lên à.

Bắt đầu chất vấn ta sao.

Hồ Điệp sợ hãi nói: An gia tha tội, nô tỳ không có ý đó.

Năm nữ tử phía sau hai người cũng quỳ xuống, cầu xin tha thứ cho Hồ Điệp.

Sắc mặt An Thế Cảnh càng lúc càng âm trầm.

Hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện giữa Cơ Dao Hoa và Cố Hàn Uyên.

Trong lòng có chút hối hận vì trước đây đã phái Cơ Dao Hoa đi tiếp xúc Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi đó là mệnh lệnh của cha hắn, An Vân Sơn, hắn cũng không thể làm trái.

Cũng chính vì vậy, sau khi An Vân Sơn có việc phải rời kinh thành, hắn liền bắt đầu bằng mặt không bằng lòng.

Không những không đi lôi kéo Cố Hàn Uyên, còn đẩy vụ án trộm khuôn đồng lên trước thời hạn.

An Thế Cảnh nhìn dáng vẻ sợ hãi của đám nữ tử, rất hài lòng.

Hắn cười một cách lỗ mãng: Đứng lên đi.

Không cần phải sợ hãi như vậy.

Nói rồi liền đưa tay định sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Điệp.

Hồ Điệp đồng tử co lại, ánh mắt hoảng loạn, nhưng lại không dám phản kháng.

Đúng lúc này, An Thế Cảnh bỗng sững sờ, bàn tay đang đưa về phía Hồ Điệp cũng bất giác dừng lại.

Một luồng khí tức tĩnh mịch từ trong Đồng Phúc Khách Sạn lan tỏa ra.

An Thế Cảnh tu luyện là Tây Vực kỳ thuật, đối với ý cảnh không hề am hiểu.

Nhưng điều đó không ngăn được việc tim hắn đập nhanh.

Dường như sinh mạng của mình dưới luồng khí tức này có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Bản năng sinh vật khiến hắn cảm thấy kinh hãi, tay chân không tự chủ lạnh toát, lông tóc dựng đứng.

Sau một khắc, chỉ thấy một đạo kiếm quang từ Đồng Phúc Khách Sạn bắn ra.

Tên Thi Binh xông vào khách sạn bị đạo kiếm quang này cuốn theo bay văng ra ngoài.

Mãi đến khi rơi xuống ngay trước mặt An Thế Cảnh mới dừng lại.

Thi Binh bỗng dưng không một dấu hiệu nào mà hóa thành bột phấn.

Đây vốn là hiện tượng bình thường khi Thi Binh bị phá hủy.

Nhưng điều khiến An Thế Cảnh kinh ngạc là, Thi Binh không phải bị phá hủy do điểm yếu bị tấn công, mà là bị hủy diệt một cách thô bạo.

Điểm yếu của Thi Binh nằm ở một cây ngân châm trong đầu, cây ngân châm này cũng là mấu chốt để khống chế Thi Binh.

Một khi ngân châm bị người khác đánh bật ra khỏi đầu Thi Binh, nó sẽ bị phá hủy.

Thế nhưng ngân châm trong đầu tên Thi Binh trước mắt vẫn chưa bị đánh bật ra, mà đã cùng với thân thể của nó hóa thành bột phấn.

Điều này khiến An Thế Cảnh có chút kinh dị.

Dù sao ngay cả hắn và An Vân Sơn, cặp cha con đã tạo ra Thi Binh, cũng không làm được chuyện như vậy.

Chương 856

Nhưng điều khiến hắn chấn động hơn vẫn còn ở phía sau.

Chỉ thấy bột phấn sau khi rơi xuống đất đã tạo thành một hàng chữ lớn.

Dám đụng đến các nàng, ngươi chết chắc.

Sắc mặt An Thế Cảnh nhất thời trầm xuống, trong mắt lóe lên những tia nhìn phức tạp mà ngay cả chính hắn cũng không hiểu nổi.

Lời uy hiếp trần trụi này vừa khiến An Thế Cảnh phẫn hận trong lòng, lại vừa khiến hắn cảm thấy vô cùng kiêng dè.

Hắn quay đầu liếc nhìn đám nữ tử có đôi mắt đẹp đang lấp lánh, định nói vài lời cay độc, nhưng lời đến khóe miệng rồi lại không tài nào thốt ra được.

Cuối cùng chỉ đành hừ lạnh một tiếng: Hừ.

Coi như ngươi lợi hại.

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Chỉ là bóng lưng rời đi của hắn lại có vài phần chật vật khó tin.

Một cơn gió thổi qua, cuốn bay đi hàng chữ bột phấn trên mặt đất.

Nhưng ánh mắt của đám nữ tử vẫn không rời đi.

Thấy An Thế Cảnh cứ thế bỏ mặc các nàng mà đi, khuôn mặt xinh đẹp của đám nữ tử nhất thời nở nụ cười vui sướng.

Như Ý vui vẻ nói: Hồ Điệp, đại tỷ thực sự đã tìm được Cố công tử làm chỗ dựa cho chúng ta rồi.

Đôi mắt đẹp của Hồ Điệp long lanh ngấn nước.

Nàng nhớ lại bức thư mà Cơ Dao Hoa gửi bằng bồ câu đưa tin mấy ngày trước: Trước khi ta trở về, nếu có chuyện gì khó xử, hãy đi tìm Cố công tử.

Hắn sẽ bảo vệ các ngươi.

Cơ Dao Hoa tuy vẫn chưa trở lại kinh thành, nhưng liên lạc giữa nàng và đám tiểu tỷ muội này lại không hề gián đoạn.

Khi biết Cố Hàn Uyên đã đi trước một bước trở về kinh thành, nàng vừa tăng tốc trở về, vừa gửi cho các nàng một câu nói như vậy.

Cơ Dao Hoa rất rõ ràng, chuyện giữa mình và Cố Hàn Uyên nhất định sẽ bị An Thế Cảnh biết được.

Với sự hiểu biết của nàng về An Thế Cảnh, hắn rất có thể sẽ trả thù lên người các tiểu tỷ muội của nàng.

Để đề phòng vạn nhất, nàng mới nói cho các nàng biết rằng Cố Hàn Uyên sẽ che chở cho họ.

Thực tế, An Thế Cảnh quả thật có ý định trả thù lên người đám Hồ Điệp.

Nhưng vì kiêng dè Cố Hàn Uyên, hắn chần chừ mãi không ra tay.

Mãi đến tối nay, hắn mới cho Thi Binh tiến hành thăm dò Cố Hàn Uyên.

Kết quả là An Thế Cảnh không những không xóa bỏ được sự kiêng dè đối với Cố Hàn Uyên, ngược lại còn thêm mấy phần sợ hãi.

So với An Vân Sơn dã tâm bừng bừng, An Thế Cảnh làm việc gì cũng chỉ xuất phát từ hứng thú của bản thân.

Vì vậy hắn vẫn luôn cảm thấy mình là một người không sợ sinh tử.

Cho dù thật sự sắp chết, hắn cũng có thể rất bình tĩnh lựa chọn cách chết của mình.

Nhưng hôm nay, Cố Hàn Uyên lại lần đầu tiên khiến hắn cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Đó là nỗi sợ hãi xuất phát từ bản năng sinh vật, hoàn toàn không phải thứ mà ý chí có thể khống chế.

Một đạo kiếm quang kia, dường như bản thân nó đã đại diện cho tử vong.

Chỉ cần hắn dám chạm vào, sẽ bị xóa sổ khỏi thế giới này.

Chính vì nỗi sợ hãi tử vong chưa từng có này đã khiến tâm thần An Thế Cảnh chấn động.

Đừng nói là tiếp tục gây khó dễ cho đám Hồ Điệp, lúc này hắn thậm chí có chút hoảng loạn.

Cũng chính vì vậy mới khiến đám Hồ Điệp có một niềm vui bất ngờ.

Ngọn núi lớn An Thế Cảnh đè trên đầu các nàng, hắn đã sợ.

Hân Huỳnh bỗng nhiên tò mò hỏi: Các ngươi nói xem Cố công tử và đại tỷ rốt cuộc có quan hệ gì.

Có phải là tình nhân không.

Nếu không sao lại che chở chúng ta.

Màu Đình cười duyên phụ họa: Nói cũng phải, nếu không Cố công tử dựa vào cái gì mà che chở chúng ta chứ.

Xuân Thiền trêu chọc cười nói: Đợi đại tỷ trở về, nhất định phải hỏi cho rõ chuyện giữa nàng và Cố công tử mới được.

Phong Minh ao ước nói: Đại tỷ và Cố công tử nhất định rất xứng đôi.

Đám nữ tử líu ríu thảo luận chuyện của Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa.

Hồ Điệp bỗng nói: Có chuyện gì về rồi hãy nói.

Đừng ở lại đây gây thêm phiền phức cho Cố công tử.

Như Ý tán thành: Hồ Điệp nói phải.

Nếu bị người ta thấy chúng ta ở đây sẽ có phiền phức.

Sau đó, đám nữ tử lặng lẽ rời đi.

Hồ Điệp trước khi đi quay đầu lại nhìn thoáng qua Đồng Phúc Khách Sạn.

Giọng nói không khỏi thì thầm: Cố công tử.

Bên trong Đồng Phúc Khách Sạn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khóe miệng nhếch lên một đường cong vui vẻ, thu Anh Hùng Kiếm trong tay vào Trữ Vật Không Gian.

Tây Vực kỳ thuật của An Thế Cảnh quả thật có vài phần lợi hại.

Ở khoảng cách xa, rất khó cảm nhận được khí tức của bọn họ.

Nhưng khi Thi Binh xuất hiện, Cố Hàn Uyên liền khuếch tán cảm giác của mình ra ngoài.

Tự nhiên liền phát hiện sự tồn tại của đám người An Thế Cảnh.

Những tiểu tỷ muội của Cơ Dao Hoa vốn là vật trong lòng bàn tay của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên liền nhân cơ hội uy hiếp An Thế Cảnh một phen, để hắn không dám làm bậy với các cô gái đó trước khi Cơ Dao Hoa trở về.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên còn tiện thể thử nghiệm hiệu quả của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Quả nhiên khác với kiếm pháp thông thường, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm là thanh kiếm hủy diệt thực sự.

Bất luận là người hay vật, đều sẽ bị gán cho khái niệm tử vong một cách bình đẳng.

Rất có hương vị của Trực Tử Ma Nhãn.

Thiếu sót duy nhất có lẽ là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm chỉ nhắm vào cấp độ vật lý, hiệu quả đối với phương diện tinh thần lại rất ít.

Trên thực tế, hồn phách bên trong Thi Binh vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, chỉ là bị Tây Vực kỳ thuật tạm thời giam giữ trong thi thể, mà môi giới chính là cây ngân châm trong đầu.

Nếu Cố Hàn Uyên dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba, hắn có thể chém diệt những hồn phách còn sót lại trong Thi Binh, cũng có thể đạt được hiệu quả hủy diệt Thi Binh.

Đáng tiếc Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm lại không gây tổn thương cho những hồn phách còn sót lại đó.

Sau khi nhục thân của Thi Binh bị hủy diệt, chúng liền tự nhiên tiêu tán.

Mọi người trong khách điếm cũng là lần đầu tiên thấy Cố Hàn Uyên ra tay.

Mặc dù kiếm ý của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm không nhắm vào họ, nhưng luồng khí tức tĩnh mịch đó vẫn ảnh hưởng đến họ.

Lúc này trong mắt họ vẫn còn vẻ sợ hãi.

Nhất là Bạch Triển Đường, hắn đã bị dọa cho khiếp vía.

Nghe nói về thần uy của Cố Hàn Uyên và tận mắt chứng kiến hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Hắn đã từng nghĩ rằng mình có thể dựa vào khinh công để trốn thoát khỏi tay Cố Hàn Uyên.

Bây giờ lại không dám có ảo tưởng đó nữa.

Một kiếm vừa rồi, người khác có lẽ không nhìn ra manh mối, nhưng hắn hiểu rõ nếu bị đạo kiếm quang kia quét qua, tuyệt đối chắc chắn phải chết.

Khinh công của hắn có nhanh đến đâu, cũng không thể nhanh hơn đạo kiếm khí đó được.

Bạch Triển Đường thầm than trong lòng.

Hắn không biết Cố Hàn Uyên có ý thị uy với hắn hay không, nhưng sau này không chỉ chuyện của Đông Tương Ngọc hắn không dám quản, mà tung tích của Yến Tam Nương cũng phải mau chóng tìm ra.

Bất quá hắn vẫn nghi ngờ hỏi: Cố công tử, người vừa rồi là sao vậy.

Sao ngực bị thủng một lỗ lớn mà vẫn không chết.

Quách Phù Dung hai mắt sáng rực, sùng bái hỏi: Cố đại ca, vừa rồi đó là kiếm pháp gì vậy.

Cố Hàn Uyên cười khẽ giải thích: Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, là ta học được từ người khác.

Quách Phù Dung do dự hỏi: Vậy Cố đại ca có thể dạy ta không.

Nàng cảm thấy mình có chút mặt dày, nhưng khi thấy kiếm pháp uy lực kinh khủng như vậy, lòng nàng ngứa ngáy khó nhịn.

Chương 857

Đây là loại uy lực hoàn toàn khác với những gì võ công nàng từng biết có thể đạt tới.

Nếu trước đây học được loại kiếm pháp cấp bậc này, nàng sẽ không luôn nghĩ đến việc lười biếng.

Cố Hàn Uyên buồn cười đưa tay gõ nhẹ lên trán Quách Phù Dung, nói: Còn chưa học đi đã muốn chạy rồi sao.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm uy lực tuy mạnh, nhưng phải có tu vi đủ mạnh mới có thể thi triển, nếu không chắc chắn sẽ bị nó phản phệ.

Quách Phù Dung lè lưỡi.

Tuy bị Cố Hàn Uyên từ chối, nhưng cái gõ trán thân mật đó lại khiến lòng nàng có chút ngọt ngào.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên dường như cũng không hoàn toàn từ chối ý của nàng.

Vì vậy Quách Phù Dung cười tươi hỏi: Vậy nếu ta luyện nội lực lên cao, Cố đại ca sẽ dạy ta chứ.

Cố Hàn Uyên cười khẽ: Cũng không phải là không thể được.

Quách Phù Dung nghe vậy hoan hô: Tốt quá.

Vậy sau này ta nhất định sẽ chăm chỉ luyện công.

Cố Hàn Uyên cười nhạt không tỏ ý kiến.

Muốn đạt được yêu cầu tu luyện Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, ngoài cảnh giới kiếm đạo đủ cao, còn phải có tu vi nội lực Đại Tông Sư, nếu không sẽ giống như Yến Thập Tam, bị Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm phản phệ.

Giết hết người khác, cũng sẽ bị chính thanh kiếm trong tay mình giết chết.

Bạch Triển Đường trong lòng có chút nghi hoặc.

Hắn chỉ nghe nói qua Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, đây là lần đầu nghe thấy Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Nhưng hắn còn tò mò hơn về tên Thi Binh kia.

Vì vậy không khỏi nghi ngờ hỏi: Cố công tử, người vừa rồi rốt cuộc là sao vậy.

Ngực bị thủng một lỗ mà vẫn không chết.

Cố Hàn Uyên sắc mặt có chút nghiêm túc giải thích: Đó là Thi Binh được luyện thành từ Tây Vực kỳ thuật, không sợ đao kiếm.

Vì được luyện từ thi thể nên dù thân thể bị tổn thương cũng sẽ không ngã xuống.

Chỉ cần khóa chặt được kẻ địch sẽ tấn công không ngừng nghỉ.

Đám người nghe vậy đều kinh hãi.

Thứ kinh khủng như vậy, bọn họ chưa từng nghe qua.

Bạch Triển Đường tò mò hỏi: Nhưng vì sao tên Thi Binh này lại xông vào khách sạn của chúng ta.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa cười khẽ: Bởi vì người mà nó khóa chặt đã vào khách sạn.

Đám người nghe vậy vô thức nhìn về phía Quách Phù Dung.

Bởi vì lúc nãy tên Thi Binh đó đúng là đang nhắm vào Quách Phù Dung mà chém.

Quách Phù Dung kinh ngạc hỏi: Các ngươi làm gì vậy.

Chẳng lẽ mục tiêu của tên Thi Binh đó là ta sao.

Ánh mắt của mọi người đều mang ý Không phải ngươi thì còn ai nữa.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín cười khẽ: Nói chính xác thì mục đích của kẻ chủ mưu sau lưng là cha ngươi.

Hôm nay nếu không có ta ở đây, ngươi chắc chắn phải chết.

Đến lúc đó cha ngươi nhất định sẽ truy lùng hung thủ.

Mà kẻ chủ mưu đó chắc chắn đã giăng bẫy chờ sẵn ông ấy.

Thế giới này hỗn loạn, rất nhiều tình tiết sẽ giao thoa với nhau, vì vậy cũng sẽ tồn tại rất nhiều bất ngờ.

Tình huống tối nay chính là một trong những bất ngờ đó.

Dù sao nguyên bản trong Đồng Phúc Khách Sạn chưa bao giờ xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

Quách Phù Dung nghe vậy nhất thời luống cuống, vội la lên: Vậy phải làm sao bây giờ.

Cha ta có gặp nguy hiểm không.

Quách Phù Dung ưu tiên lo lắng cho Quách Cự Hiệp chứ không phải bản thân mình.

Có thể thấy được bản tính thiện lương trong lòng nàng.

Cố Hàn Uyên ôn tồn an ủi: Chỉ cần ngươi không sao, với trí tuệ của Quách cố vấn sẽ không vội vàng phạm sai lầm.

Chút âm mưu quỷ kế đó, tự ông ấy có thể ứng phó.

Sự thật đúng là như vậy.

So với Bộ Thần và Liễu Kích Yên, Quách Cự Hiệp khó đối phó hơn.

Cho nên An Thế Cảnh mới lựa chọn ra tay với Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn lo lắng hỏi: Nhưng tên Thi Binh đó bây giờ đang nhắm vào ta.

Cố Hàn Uyên xoa xoa mái tóc trên đầu nàng, ấm áp nói: Không cần sợ hãi như vậy, Thi Binh dựa vào một loại phấn hoa gọi là Đoạt Mệnh Nhiễm để khóa chặt kẻ địch.

Ngươi chỉ cần đi tắm một cái là không sao rồi.

Tiểu Thanh bỗng kinh hô: Thảo nào lúc trước ta ngửi thấy mùi hương kỳ lạ trên người tiểu thư.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, cười khẽ: Nói chung Quách cô nương tối nay cứ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta sẽ đưa ngươi về chỗ Quách cố vấn cho an toàn.

Hôm nay tình thế đã nguy hiểm đến tính mạng, Quách Phù Dung nào còn dám phản đối, đành phải ngoan ngoãn đồng ý.

Quách Phù Dung ánh mắt rơi trên người Cố Hàn Uyên, khẽ cắn môi mỏng nói: Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Cố đại ca.

Tiểu Thanh nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của Quách Phù Dung, đôi mắt đẹp hơi lóe lên, lặng lẽ quan sát Cố Hàn Uyên, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng của hai nàng, nhàn nhạt nói: Đông cô nương, ngươi sắp xếp cho các nàng một chỗ nghỉ ngơi đi.

Đông Tương Ngọc tự nhiên nhìn thấu được vài suy nghĩ của Quách Phù Dung, trong lòng có chút không vui.

Nhưng nàng cũng rất hiểu.

Vừa rồi bị Thi Binh dọa sợ không chỉ riêng Quách Phù Dung.

Lúc nãy Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung cùng trốn sau lưng

Cố Hàn Uyên hoàn toàn là phản ứng theo bản năng.

Hơn nữa, tấm lưng rộng rãi của Cố Hàn Uyên cũng mang lại cho các nàng cảm giác an toàn to lớn.

Sự thật cũng chứng minh Cố Hàn Uyên đã bảo vệ các nàng rất tốt.

Đông Tương Ngọc thầm thở dài trong lòng: Lại thêm một nữ tử bị Cố công tử mê hoặc.

Đông Tương Ngọc định thần lại, gọi Bạch Triển Đường đi sắp xếp chỗ ở cho hai nàng Quách Phù Dung.

Sau khi hai nàng lên lầu, Cố Hàn Uyên bỗng nói với Mạc Tiểu Bối: Tiểu Bối, đường giang hồ không dễ đi, lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Làm đại hiệp không dễ, làm một đại hiệp sống lâu càng không dễ.

Mạc Tiểu Bối nghe vậy quả nhiên do dự.

Cả chuyện của Quách Phù Dung và chuyện Thi Binh đều gây ra tác động mạnh mẽ đến nàng.

Vừa mới bước chân vào giang hồ, trở thành đại hiệp dường như không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Đông Tương Ngọc cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: Tiểu Bối, hay là đừng làm đại hiệp gì cả.

Sau này chị dâu cho ngươi thêm tiền tiêu vặt mua mứt quả ăn là được.

Mạc Tiểu Bối nghe vậy hai mắt sáng lên, vui mừng nói: Thật không ạ.

Đông Tương Ngọc bất đắc dĩ nói: Còn có thể lừa ngươi sao.

Sau đó Mạc Tiểu Bối bị Đông Tương Ngọc dụ dỗ nhảy chân sáo đi mất.

Đông Tương Ngọc ái ngại nói: Cố công tử, làm phiền ngài rồi.

Ý tốt của Cố Hàn Uyên, nàng đều nhìn thấy.

Hơn nữa, sự quan tâm này đối với Mạc Tiểu Bối cũng khiến nàng yên tâm hơn rất nhiều.

Nếu lỡ một ngày nào đó thực sự tái giá, nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên sẽ không bỏ mặc Mạc Tiểu Bối, Đông Tương Ngọc mặt liền hơi đỏ lên.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nói: Đường đi thế nào, chỉ có thể do chính Tiểu Bối lựa chọn.

Không có giác ngộ thì quả thật không thích hợp đi trên con đường giang hồ này.

Phản ứng của Mạc Tiểu Bối không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hôm nay tuy xảy ra chút bất ngờ, nhưng cũng có thể dùng để giáo dục Mạc Tiểu Bối.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn tốn nhiều tâm sức vào Mạc Tiểu Bối, người không thể trở thành lô đỉnh.

Nhưng vì Đông Tương Ngọc, dù là giả vờ cũng phải giả vờ cho giống.

Hiệu quả cũng không tệ, độ hảo cảm của Đông Tương Ngọc lại tăng thêm một chút.

Đông Tương Ngọc có chút do dự hỏi: Vậy Cố công tử bây giờ phải về Thiên Hòa y quán sao.

Cố Hàn Uyên cười khẽ trêu chọc: Ta không phải đã nói, nơi nào có Đông cô nương thì đó chính là nơi tuyệt vời nhất trên con đường này sao.

Đã đến rồi, há lại có đạo lý không ở lại trải nghiệm một phen.

Huống hồ hôm nay còn gặp phải Thi Binh tấn công, coi như là vì sự an nguy của Đông cô nương, ta cũng nên ở lại một đêm mới phải.

Hay là Đông cô nương không muốn cho ta ở miễn phí.

Đông Tương Ngọc nghe vậy mặt xinh liền ửng hồng, lộ vẻ vui mừng nói: Ta sao có thể thu tiền phòng của Cố công tử được.

Cố công tử muốn ở bao lâu cũng được.

Có thể khiến một Đông Tương Ngọc keo kiệt tham tiền nói ra những lời như vậy, có thể thấy được địa vị của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng.

Hơn nữa lời nói lo lắng cho sự an nguy của nàng càng khiến lòng nàng ấm áp vui vẻ.

Ánh mắt nhìn Cố Hàn Uyên càng thêm nhu hòa vài phần.

Cố Hàn Uyên đạt được mục đích thăm dò tâm ý của Đông Tương Ngọc, đương nhiên sẽ không chiếm chút tiền phòng rẻ mạt của nàng.

Hắn cười nhẹ nói: Đông cô nương quản gia không dễ, chút tiền phòng này, ta trả nổi.

Nói rồi từ trong lòng móc ra một thỏi Kim Nguyên Bảo đặt vào tay Đông Tương Ngọc.

Chương 858

Cố công tử.

Đông Tương Ngọc nhìn thỏi Kim Nguyên Bảo trong tay, nhất thời hai mắt sáng rực.

Sẵn lòng cho Cố Hàn Uyên ở miễn phí là một chuyện, thực sự thấy tiền lại là một chuyện khác.

Cố Hàn Uyên nắm lấy hai tay Đông Tương Ngọc, che thỏi Kim Nguyên Bảo lại.

Nhẹ giọng nói: Ta có chút bệnh sạch sẽ, không thích nơi mình đã ở lại bị người khác ngoài nữ nhân của ta ra vào.

Cho nên ta hy vọng Đông cô nương có thể cho ta bao một gian phòng dài hạn.

Dừng một chút.

Hắn trêu chọc nói: Chỉ sợ sau này phải phiền Đông cô nương tự tay chỉnh lý phòng cho ta rồi.

Đông Tương Ngọc nghe vậy có chút e lệ, nàng sao lại không nghe ra hàm ý trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vừa nói nơi mình ở qua không thích người khác ngoài nữ nhân của mình ra vào. một bên lại nói phải phiền Đông Tương Ngọc giúp đỡ chỉnh lý phòng.

Hầu như là rõ ràng đặt trước nàng làm nữ nhân của mình.

Ấy thế mà Đông Tương Ngọc lại không nảy sinh được ý nghĩ từ chối.

Cũng may còn có thỏi Kim Nguyên Bảo trong tay làm cái cớ.

Nàng môi ngọc cười duyên nói: Ta đã thu vàng của Cố công tử, tự nhiên phải giúp Cố công tử lo liệu phòng ốc cho tốt.

Cố Hàn Uyên không để ý đến cái cớ vụng về của Đông Tương Ngọc.

Dưới sự dẫn dắt của nàng, hắn đi đến một gian khách phòng tốt nhất trong toàn bộ Đồng Phúc Khách Sạn.

Cũng chính là phòng thượng hạng theo cách nói thông thường.

Tuy cái gọi là phòng thượng hạng này trong mắt Cố Hàn Uyên chẳng là gì, nhưng cũng là tấm lòng của Đông Tương Ngọc.

Dù sao theo lời Cố Hàn Uyên nói, sau này là muốn bao một gian phòng.

Lấy ra gian phòng thượng hạng đáng giá nhất cho Cố Hàn Uyên, coi như là xuất huyết lớn.

Cố công tử nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.

Đông Tương Ngọc mặt xinh đỏ bừng, lui ra khỏi phòng.

Lúc nãy hai người ở chung một phòng, ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Đông Tương Ngọc sợ mình ở lâu sẽ không ra được, đành phải vội vàng bỏ chạy.

Còn trong lòng nàng rốt cuộc có mong đợi hay không, cũng chỉ có mình nàng biết.

Cố Hàn Uyên nhìn theo dáng người phong tình vạn chủng của Đông Tương Ngọc rời đi, cười đầy ẩn ý.

Hắn ở lại không phải chỉ vì một mình Đông Tương Ngọc.

Quả nhiên, khi động tĩnh trong khách điếm dần dần nhỏ lại, ngoài cửa phòng Cố Hàn Uyên vang lên năm sáu tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Vào đi, cửa không khóa.

Cửa phòng vừa mở ra một khe hở.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đầy ẩn ý nhìn thiếu nữ trước mặt, cười khẽ hỏi: Tiểu Thanh cô nương, trễ thế này không đi hầu hạ tiểu thư nhà ngươi, chạy đến chỗ tại hạ làm gì.

Người đến lúc đêm khuya chính là thị nữ của Quách Phù Dung, Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh thấy Cố Hàn Uyên quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế vuốt ve chén trà trong tay.

Rõ ràng là hắn không hề có ý định nghỉ ngơi, thậm chí nghĩ sâu hơn, hắn đang chờ mình đến cửa.

Tiểu Thanh do dự hỏi: Cố công tử đang chờ ta sao.

Cố Hàn Uyên không trả lời câu hỏi của nàng, nhàn nhạt nói: Có mục đích gì cứ việc nói thẳng đi.

Tiểu Thanh bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, cầu xin: Xin Cố công tử cứu ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nụ cười càng thêm ẩn ý.

Trong ánh mắt đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên, Tiểu Thanh như đổ đậu trong ống tre, đem toàn bộ ngọn nguồn sự việc nói ra.

Gần đây trong kinh thành liên tiếp xảy ra đại án, theo lý mà nói, Quách Cự Hiệp đối với Quách Phù Dung sẽ càng trông coi nghiêm ngặt hơn mới phải.

Dù sao tính cách của Quách Phù Dung quyết định nàng rất dễ gặp họa.

Ngay trong lúc tình hình căng thẳng như vậy, Quách Phù Dung lại bỏ nhà ra đi.

Điều này dù thế nào cũng có vẻ rất không đúng.

Hơn nữa bỏ nhà ra đi thì thôi đi, Quách Phù Dung lại cứ loanh quanh trong kinh thành, dường như hoàn toàn không lo lắng bị cha mình bắt về.

Bất kể là xúi giục bỏ nhà ra đi, hay là thuyết phục trước tiên hoạt động ở kinh thành quen thuộc, hóa ra tất cả đều do bàn tay của Tiểu Thanh.

Trước đây đã từng nhắc tới, Tiểu Thanh xúi giục Quách Phù Dung bỏ nhà ra đi, dù bị đánh chết cũng đáng.

Bề ngoài là tỷ muội tình thâm, Tiểu Thanh mạo hiểm bị đánh chết để cho Quách Phù Dung dũng cảm theo đuổi tự do.

Trên thực tế lý do cũng không có gì lạ, Tiểu Thanh bị An Thế Cảnh dùng độc dược khống chế.

Đây quả thật là công thức quen thuộc.

Chẳng trách Quách Phù Dung lại dính phải Đoạt Mệnh Nhiễm mà không hề hay biết.

Tiểu Thanh là thị nữ thân cận của Quách Phù Dung, tự nhiên có thể dễ dàng làm được.

Dưới tình huống tính mạng bị uy hiếp, Tiểu Thanh tự nhiên không thể không bán mạng cho An Thế Cảnh.

Tuy nhiên, tình cảm giữa Tiểu Thanh và Quách Phù Dung cũng không hoàn toàn là tình tỷ muội giả dối.

Những tai họa dở khóc dở cười mà Quách Phù Dung gặp phải, Tiểu Thanh thật sự không nhìn ra sao.

Phải biết rằng đây không phải là thế giới hài kịch thuần túy của Võ Lâm Ngoại Truyện.

Dù sao hài kịch mới là thứ phi lý nhất.

Dưới tình huống như vậy, Tiểu Thanh vẫn theo Quách Phù Dung gây họa, chính là hy vọng để lại manh mối, để Quách Cự Hiệp có thể mau chóng tóm được Quách Phù Dung.

Nhưng chút thủ đoạn gợi ý đó đều bị kẻ chủ mưu sau lưng An Thế Cảnh hóa giải.

Lại thêm việc nhân thủ của Lục Phiến Môn không đủ.

Cho đến nay Quách Cự Hiệp cũng chỉ biết có một cặp song sát ở kinh thành gây ra vài vụ án không đáng kể, hoàn toàn không biết đó là do con gái cưng bỏ nhà ra đi của mình làm ra.

Hắn lại bị mấy vụ đại án khác níu chân, chỉ có thể lo lắng suông về việc Quách Phù Dung mất tích.

Quách Cự Hiệp ở ngoài sáng, An Thế Cảnh ở trong tối, lại có Tiểu Thanh làm nội ứng.

Cũng khó trách Quách Cự Hiệp nhất thời sứt đầu mẻ trán.

Tiểu Thanh đã từng cố gắng nhắc nhở Quách Phù Dung trên người dính Đoạt Mệnh Nhiễm.

Đáng tiếc Quách Phù Dung cẩu thả căn bản không để tâm.

Phải biết rằng mùi của Đoạt Mệnh Nhiễm gần như không thể ngửi thấy.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng phải dùng cách dò xét hai lần, lại gần mới ngửi ra được.

Tiểu Thanh một thị nữ võ công thấp kém, lại không có năng lực đặc biệt gì, làm sao có thể phát hiện trước được.

Nếu không biết trước, ai lại rảnh rỗi đi ngửi mùi trên người Quách Phù Dung để phân biệt chứ.

Không thể không nói, diễn kỹ của Tiểu Thanh vẫn rất tốt.

Ngay cả Cố Hàn Uyên lúc đầu cũng chỉ mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Nghĩ đến Tiểu Thanh cũng biết An Thế Cảnh đang giám thị các nàng, không thể không ra sức biểu diễn.

Thậm chí còn giả vờ mê trai hoặc cố ý bênh vực nàng khi Quách Phù Dung gây chuyện.

Rõ ràng Tiểu Thanh đối với An Thế Cảnh cực kỳ sợ hãi.

Dù sao những thủ đoạn đó của An Thế Cảnh đối với người bình thường quả thật rất khủng bố.

Tiểu Thanh lại không tận mắt chứng kiến thực lực của Cố Hàn Uyên, tự nhiên không dám tùy tiện cầu cứu.

Mãi đến khi Thi Binh của An Thế Cảnh bị tiêu diệt, nàng mới quyết định cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chế nhạo nói: Lấy thân phận người hầu hại chủ, ngươi quả thật gan to.

Tiểu Thanh cay đắng nói: Ta cũng không muốn như vậy.

Tiểu thư vẫn xem ta như tỷ muội, nếu không phải trúng độc của An Thế Cảnh, ta làm sao nỡ lòng hại tiểu thư nhà ta.

Chương 859

Con kiến hèn mọn còn muốn sống, quả thật không nên quá xa cầu nàng.

Huống chi Tiểu Thanh đã cố gắng hết sức đưa ra gợi ý nhiều lần.

Đáng tiếc kết quả cũng chỉ là công cốc.

Hơn nữa, việc Tiểu Thanh cầu cứu Cố Hàn Uyên cũng không phải không có nguy hiểm.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên cũng không giải được độc trên người nàng, vậy thì nàng thật sự chỉ có chờ chết.

Cố Hàn Uyên cười nhạt không tỏ ý kiến, đưa tay đặt lên cổ tay Tiểu Thanh.

Quả nhiên là công thức quen thuộc, không khác gì độc mà Cơ Dao Hoa đã trúng.

Sợ rằng lúc An Thế Cảnh rời đi, đã từ bỏ con cờ Tiểu Thanh này.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt mong đợi của Tiểu Thanh thu tay về, nhàn nhạt nói: Độc này ta quả thật có thể giải.

Tiểu Thanh nghe vậy mừng rỡ, lại lần nữa quỳ lạy dưới chân Cố Hàn Uyên, nói: Cầu Cố công tử cứu ta.

Cố Hàn Uyên từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt hờ hững nói: Xem như ngươi bị người khác ép buộc, đã từng cố gắng cứu vãn, lúc này lại bằng lòng thẳng thắn, ta có thể giải độc cho ngươi.

Nhưng đợi ngươi trở lại Quách phủ, e rằng cũng không thoát khỏi kết cục bị đánh chết.

Sắc mặt Tiểu Thanh nhất thời khó coi.

Nếu nàng chỉ đơn thuần xúi giục Quách Phù Dung bỏ nhà ra đi, lại có Quách Phù Dung biện hộ, Quách Cự Hiệp phần lớn sẽ giơ cao đánh khẽ.

Nhưng bây giờ liên lụy đến âm mưu của An Thế Cảnh, với tội danh người hầu phản chủ, vậy thì chắc chắn phải chết.

Cho dù Tiểu Thanh lúc này đào tẩu, thân mang nô tịch, dù trốn đến đâu cũng khó mà sinh tồn.

Ở thời cổ đại muốn đi xa, nhất định phải có giấy tờ liên quan.

Ví dụ như thời Chiến Quốc dùng thẻ tre làm bằng chứng, trên đó ghi lại thông tin thân phận.

Thời Hán ngoài thẻ tre còn có truyền, trong đó ghi rõ hơn, thậm chí còn ghi chú các loại thông tin của người đi đường, ngay cả ngựa cũng cần loại truyền này.

Thời Đường một số giấy tờ chứng minh được gọi là quá sở, đến thời Tống thì tương đối gọi là công nghiệm.

Tóm lại, quan phủ kiểm soát việc người dân đi ra ngoài rất nghiêm ngặt, nếu trong tay không có giấy thông hành mà tự ý đi quá trăm dặm bị phát hiện, sẽ bị bắt đi đánh tám mươi đại bản.

Cho nên một số truyện xuyên không, nhân vật chính tùy tiện có thể sống sung túc ngay khi vừa đến thời cổ đại chỉ là chuyện hoang đường.

Không giải quyết được vấn đề thân phận, ở đâu cũng không thể sinh tồn.

Nói chung không có ai tương trợ, với võ công thấp kém, Tiểu Thanh căn bản không thể trốn thoát.

Tiểu Thanh không phải không biết đạo lý này, chỉ là nàng đã đặt tất cả hy vọng vào Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, nàng rất chủ động quỳ gối đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Theo nghĩa hẹp, quan hệ giữa Tiểu Thanh và Quách Phù Dung thân thiết như vậy, cơ bản không thoát khỏi số phận làm của hồi môn.

Cho nên nàng từ sớm đã học rất nhiều kiến thức.

Lúc này chính là lúc nàng học để mà dùng.

Cố Hàn Uyên giọng điệu đầy ẩn ý nói: Ngươi không sợ bị tiểu thư nhà ngươi biết sao.

Tiểu Thanh trong mắt chứa đầy mị ý, mập mờ nói: Tiểu thư vốn đã ngưỡng mộ công tử.

Hơn nữa với tư sắc của tiểu thư, công tử cũng sẽ không bỏ qua nàng.

Đã như vậy, nô tỳ hiện tại chỉ là đang hầu hạ trước vị cô gia tương lai mà thôi.

Thực ra xét cho cùng vẫn là do danh tiếng của Cố Hàn Uyên mang lại.

Dù sao Cố Hàn Uyên đối với nữ nhân của mình luôn rất tốt.

Chỉ cần có thể trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

Tiểu Thanh chẳng qua là đang lấy Quách Phù Dung làm cái cớ mà thôi.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười khẽ: Khó cho ngươi lanh lợi như vậy.

Ta không nỡ bỏ một thị nữ hiểu chuyện như ngươi đâu.

Tiểu Thanh nghe vậy đôi mắt đẹp hơi sáng lên, càng thêm ra sức.

Việc thu hoạch được thị nữ của Quách Phù Dung đến hầu hạ khiến tâm tình Cố Hàn Uyên vui vẻ lên mấy phần.

Bất quá Cố Hàn Uyên tạm thời chưa chiếm lấy Tiểu Thanh.

Dù sao một khi đã phá thân, rất dễ bị người khác nhìn ra manh mối.

Ngoài khách điếm có Quách Phù Dung, còn có cả Đông Tương Ngọc.

Cố Hàn Uyên sẽ không vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Vì vậy sau khi Tiểu Thanh khéo léo nuốt xuống, Cố Hàn Uyên liền giải độc cho nàng rồi đuổi nàng trở về.

Còn bản thân Cố Hàn Uyên thì lặng yên không một tiếng động rời khỏi khách sạn, quay về Thiên Hòa Y Quán.

Tiểu Thanh tuy không tệ, nhưng dù sao cũng còn ngây ngô.

Làm sao có thể so được với việc ôm lấy Tô Nguyên Chỉ hương mềm ngọc nộn thoải mái cho được.

Do lãng phí không ít thời gian, Tô Nguyên Chỉ cũng đã chờ đến ngủ thiếp đi.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên ôm nàng từ phía sau, nàng mới giật mình tỉnh lại.

Cũng may Tô Nguyên Chỉ đã ghi nhớ khí tức của Cố Hàn Uyên, vì vậy thân thể mềm mại chỉ cứng lại trong chốc lát rồi liền thả lỏng.

Nàng hơi oán giận nói: Công tử sao lại đi lâu như vậy.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ: Gặp phải một chút sự cố ngoài ý muốn, nên mới tốn thêm chút thời gian.

Sự thật đúng là như vậy, Cố Hàn Uyên vốn chỉ định đi trêu chọc Điền Thanh Đồng.

Kết quả không chỉ phát sinh thêm chuyện của Yến Thập Tam, lại thêm chuyện của Quách Phù Dung, cuối cùng còn được Tiểu Thanh hầu hạ một lần.

Thời gian tiêu tốn như vậy chẳng phải là nhiều hơn rồi sao.

Đã dần dần nghĩ thông suốt và lựa chọn chấp nhận, Tô Nguyên Chỉ rõ ràng đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Hơn nữa so với Trần Mạc Thiện gầy yếu, vòng tay hữu lực của Cố Hàn Uyên càng có thể khiến nàng cảm nhận được cảm giác an toàn.

Tô Nguyên Chỉ xoay người lại, chủ động ôm lấy Cố Hàn Uyên.

Nàng bỗng nhiên ngẩn ra, giọng điệu u oán nói: Thì ra sự cố ngoài ý muốn của công tử là đi hẹn hò với nữ tử à.

Mà lại không chỉ một người.

Điền Thanh Đồng, Đông Tương Ngọc, Quách Phù Dung và cả Tiểu Thanh, tối nay có khoảng bốn nữ tử đã tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Mùi hương không giống nhau của mỗi người khiến Tô Nguyên Chỉ dấy lên một trận ghen tuông.

Đương nhiên Tiểu Hâm Nhi không tính, mùi sữa thơm vương trên người hắn cũng gần giống với mùi trên người Điền Thanh Đồng.

Ngược lại, mùi sữa thơm này khiến Tô Nguyên Chỉ có chút nghi hoặc, nửa đêm Cố Hàn Uyên không thể nào chạy đi bú sữa mẹ được chứ.

Chỉ có thể nói, trực giác của phụ nữ đôi khi thật chuẩn xác.

Cố Hàn Uyên chẳng hề để tâm, cười khẽ: Nhiều nữ tử hơn nữa thì ta chẳng phải vẫn quay về rồi sao.

Vẫn là ôm phu nhân thoải mái hơn một chút.

Tô Nguyên Chỉ mặt cười ửng đỏ, trong lòng rất hưởng thụ.

Cố Hàn Uyên có nữ nhân khác bên ngoài là chuyện rất bình thường.

Nàng đương nhiên không cho rằng mình có thể trói chặt Cố Hàn Uyên bên cạnh mình.

Việc hắn không qua đêm bên ngoài và trở về nhà mang ý nghĩa hoàn toàn khác.

Thế nên cơn ghen trong lòng Tô Nguyên Chỉ nhất thời tan biến không còn dấu vết, ánh mắt nhìn Cố Hàn Uyên càng thêm tình ý dạt dào, cũng càng thêm kiên định với ý tưởng hợp lực cùng Trần An An.

Nàng không hy vọng xa vời rằng Cố Hàn Uyên chỉ yêu thương hai mẹ con nàng, nhưng cũng hy vọng có thể chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng hắn.

Bất quá sự giúp đỡ của Trần An An tạm thời không trông cậy được, nàng cũng chỉ đành tự mình cố gắng.

Tô Nguyên Chỉ sà vào lòng hắn, trong mắt chứa đầy mị ý, cười duyên nói: Trên người công tử có mùi của nhiều cô gái như vậy, chắc là mệt lắm rồi nhỉ.

Cứ để thiếp thân tới hầu hạ là được rồi.

Bởi vì đã ngủ được một giấc, Tô Nguyên Chỉ rõ ràng tỉnh táo hơn nhiều, sự mệt mỏi trên cơ thể cũng đã được giải tỏa.

Hơn nữa Tô Nguyên Chỉ còn tính toán rằng Cố Hàn Uyên đã bị tiêu hao một lượt, mình cũng có thể ứng phó được.

Đáng tiếc lần này nàng đã hoàn toàn tính sai.

Cố Hàn Uyên gối hai tay sau đầu, vẻ mặt lười biếng cười nhẹ:

Vậy thì làm phiền phu nhân.

Chương 860

Sắc trời tờ mờ sáng.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Phu nhân hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Tô Nguyên Chỉ cũng không đáp lại.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Dù sao không có lực lượng đoàn kết, quả thật có chút làm khó nàng.

Cố Hàn Uyên tắm rửa xong, lặng yên không một tiếng động đi đến Đồng Phúc Khách Sạn.

Cố Hàn Uyên ngồi chờ trong phòng một lát.

Không bao lâu, ngoài cửa liền vang lên giọng của Đông Tương Ngọc.

Cố công tử đã dậy chưa.

Cố Hàn Uyên cất cao giọng nói: Đông cô nương cứ vào đi, cửa không khóa.

Đông Tương Ngọc nghe vậy bưng một chậu nước, đẩy cửa bước vào.

Qua một đêm, gặp lại Cố Hàn Uyên lần nữa, nụ cười của nàng lại thêm mấy phần tươi tắn.

Đông Tương Ngọc dịu dàng nói: Cố công tử, ta mang nước rửa mặt đến cho ngài.

Việc này trong tình huống bình thường đều là do Bạch Triển Đường làm.

Nhưng vì là Cố Hàn Uyên, Đông Tương Ngọc đã chủ động nhận lấy công việc này.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Đông cô nương chẳng lẽ muốn hầu hạ ta rửa mặt sao.

Đông Tương Ngọc nghe vậy do dự một lúc, mặt cười ửng đỏ nói: Cố công tử chắc là không quen không có người hầu hạ phải không.

Nếu Cố công tử ở tại khách sạn của chúng ta, tự nhiên phải khiến Cố công tử cảm thấy như ở nhà.

Đông Tương Ngọc nói một tràng lý do mà ngay cả mình cũng không mấy tin tưởng, tiến lên hầu hạ Cố Hàn Uyên rửa mặt.

Dù sao nếu không phải là Cố Hàn Uyên, nàng làm sao có thể hầu hạ người khác rửa mặt.

Coi như là Bạch Triển Đường cũng không có đãi ngộ này.

Cố Hàn Uyên sau khi được Đông Tương Ngọc hầu hạ rửa mặt xong, trêu chọc nói: Đa tạ Đông cô nương.

Chỉ không biết khi nào mới cung cấp phục vụ ấm giường đây.

Như vậy ta cũng có thể ngủ ngon hơn một chút.

Đông Tương Ngọc nghe vậy oán trách liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Để lại một câu Mơ đẹp đi rồi lắc vòng eo thon thả rời khỏi phòng.

Chỉ là nhìn từ sau lưng nàng, vành tai đã đỏ bừng, hiển nhiên không chịu nổi sự trêu ghẹo như vậy của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế chẳng hề để tâm cười một tiếng, thản nhiên bước ra khỏi phòng.

Không đợi bao lâu, Quách Phù Dung và Tiểu Thanh cũng xuống lầu.

Hai người thay lại nữ trang khiến người ta sáng mắt lên.

Nhất là Quách Phù Dung trông xinh đẹp như hoa, kiều diễm mỹ lệ, lại mang theo vài phần anh tư hiên ngang.

Tiểu Thanh có chút thẹn thùng lén nhìn Cố Hàn Uyên một cái, mặt cười ửng đỏ cúi gằm xuống.

Quách Phù Dung nhìn thấy Cố Hàn Uyên, niềm vui nhất thời hiện lên trên mày.

Sáng sớm có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đó của Cố Hàn Uyên, vừa cảm thấy đẹp mắt gấp bội, tâm tình cũng sảng khoái hơn nhiều.

Đáng tiếc hôm nay nàng phải về nhà.

Quách Phù Dung có chút không nỡ nói: Cố đại ca, phiền huynh tiễn ta về nhà.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên rơi vào túi tiền trong tay Quách Phù Dung, cười nhẹ nói: Quách cô nương có phải còn có chuyện gì chưa làm không.

Quách Phù Dung nghe vậy hơi giật mình, có cảm giác bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư, nhưng lại ngoài ý muốn không hề ghét.

Trong lòng có chút ngọt ngào, Quách Phù Dung nói với Đông Tương Ngọc: Đông chưởng quỹ, phiền cô giúp ta đem túi bạc này giao cho những người bị hại vì ta.

Còn tiền bồi thường bàn ghế hư hỏng trong khách sạn, chờ ta về nhà sẽ để Tiểu Thanh đưa tới.

Quách Phù Dung suy cho cùng vẫn là một cô gái lương thiện, biết sai rồi có thể nghĩ ngay đến chuyện bồi thường.

Đông Tương Ngọc tuy trong lòng có chút khó chịu vì Quách Phù

Dung có khả năng cũng đang nhắm đến Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng vốn là một người thấu tình đạt lý, lúc này thấy tình hình cũng cảm nhận được những phẩm chất tốt đẹp của Quách Phù Dung.

Vì vậy nàng rất sảng khoái đáp ứng.

Sau đó, Cố Hàn Uyên mang theo Quách Phù Dung và Tiểu Thanh rời khỏi Đồng Phúc Khách Sạn.

Trên đường, Quách Phù Dung đột nhiên có chút e lệ nói: Cố đại ca cứ gọi ta là Phù Dung là được rồi, gọi cô nương xa lạ quá.

Cố Hàn Uyên thuận theo ý nàng, cười ấm áp nói: Phù Dung.

Quách Phù Dung nghe vậy, mặt cười nhất thời có chút ửng hồng.

Cách xưng hô thân mật như vậy chỉ có phụ mẫu và mấy vị sư huynh từng gọi.

Vừa đi vừa trò chuyện, ba người rất nhanh đã đến Quách phủ.

Vừa đến trước cửa liền truyền đến một tiếng kinh hô: Sư muội.

Nam tử trước cửa Quách phủ mặc một thân trang phục Lục Phiến Môn có phần trang trọng.

Đó là trang phục của Thần Bộ, cao hơn một cấp so với Bổ Khoái áo đen.

Quách Phù Dung có chút kinh ngạc hỏi: Tam sư huynh, sao huynh lại ở đây.

Hôm nay không cần đi tra án sao.

Thì ra nam tử này chính là tam đệ tử của Quách Cự Hiệp, cũng là một trong tứ đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn, Truy Phong.

Truy Phong tức giận nói: Còn không phải vì sư muội ngươi sao.

Gần đây Lục Phiến Môn quá bận rộn, sư phụ vẫn chưa để ý đến chuyện muội mất tích.

Kết quả kéo dài mấy ngày, sư nương liền đại náo lên.

Không còn cách nào, sư phụ đành phải để ta đứng ra giúp điều tra.

Sư muội về được là tốt quá rồi, sư phụ đang vì sư nương mà sứt đầu mẻ trán đây này.

Quách Phù Dung nghe vậy có chút xấu hổ nói: Đều là do ta không tốt, không nên bỏ nhà ra đi.

Bỏ nhà ra đi.

Truy Phong nghe vậy vô thức nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Nhưng không đợi hắn nghĩ thông, liền chú ý tới Cố Hàn Uyên bên cạnh Quách Phù Dung.

Dung mạo anh tuấn cùng khí chất xuất trần của hắn khiến y ngẩn ra, không hiểu sao có chút quen mắt, nghi hoặc hỏi: Vị này là.

Quách Phù Dung cười nói đầy vẻ khoe khoang: Cố đại ca chính là Tam Tuyệt Kiếm Tiên danh dương thiên hạ.

Lúc trước ở Đồng Phúc Khách Sạn, Đông Tương Ngọc đã từng mượn cơ hội khoe khoang.

Bây giờ có thể trải nghiệm cảm giác khoe khoang này một lần, nàng chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Truy Phong nghe vậy ngẩn ra, bừng tỉnh đại ngộ, có chút cung kính nói: Thì ra là Cố công tử.

Truy Phong bái kiến Cố công tử.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Truy Phong không hổ là một trong tứ đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn.

Từ khí tức xem ra, thấp nhất cũng là tu vi Tông Sư, hơn nữa cực kỳ giỏi khinh công và ám khí.

Mà cao thủ cấp bậc này, trong Lục Phiến Môn ít nhất còn có bốn người.

Không khỏi lần nữa cảm thán sức mạnh của triều đình thật hùng hậu.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Truy Phong, một trong tứ đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn, tại hạ cũng từng nghe danh.

Truy Phong có chút nghi hoặc hỏi: Cố công tử sao lại đi cùng sư muội.

Danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên vang xa.

Truy Phong nhất thời có chút hoài nghi có phải Cố Hàn Uyên đã bắt cóc Quách Phù Dung hay không.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ: Chuyện này nói ra cũng có chút dài dòng.

Cố Hàn Uyên đang muốn giải thích, lời nói bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một nữ tử mặc trang phục Bổ Khoái dự bị áo đen giống hệt Cơ Dao Hoa từ xa đi tới.

Nữ tử ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp như hoa.

Khác với vẻ đẹp kinh diễm của Cơ Dao Hoa, nữ tử này càng nhìn càng thấy đẹp, thuộc tuýp mỹ nhân bền sắc.

Hơn nữa so với Cơ Dao Hoa có thể mặc bộ trang phục Bổ Khoái dự bị áo đen ra vẻ quyến rũ, nữ tử này lại có vẻ anh tư hiên ngang hơn.

Truy Phong theo ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhìn qua, nhất thời hai mắt sáng lên, trên mặt cũng không tự chủ lộ ra nụ cười vui mừng.

Triển Thần Bộ, sao cô lại tới đây.

Thì ra nữ tử này chính là đóa kim hoa còn lại của Lục Phiến Môn ngoài Cơ Dao Hoa, Triển Hồng Lăng.

Cố Hàn Uyên trong lòng khẽ động.

Chẳng trách Cơ Dao Hoa lại vô cùng ghen tị với Triển Hồng Lăng.

Dung mạo của hai người bất phân cao thấp, chỉ là phong cách khác nhau mà thôi.

Nhưng khí chất của Triển Hồng Lăng lại khiến người ta tin cậy hơn, sẽ không có ai xem nàng như bình hoa.

Hơn nữa tu vi của Triển Hồng Lăng cũng cao hơn Cơ Dao Hoa rất nhiều, chỉ cách cảnh giới Tông Sư một bước ngắn, đột phá lúc nào cũng có thể.

Chương 861

Mà Triển Hồng Lăng còn trẻ, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

Có thể đột phá đến Tông Sư trước ba mươi tuổi đều là thiên chi kiêu tử.

Thiên tư của nàng còn tốt hơn cả Truy Phong.

Triển Hồng Lăng lại là thân nữ nhi, điều này lại càng không dễ dàng.

Vì vậy danh tiếng của Triển Hồng Lăng rất lớn.

Rất nhiều người đều cho rằng Triển Hồng Lăng có thể sẽ trở thành nữ Thần Bộ đầu tiên của Lục Phiến Môn.

Từ trong ánh mắt của Truy Phong có thể nhìn ra, y phần lớn là thích Triển Hồng Lăng.

Điều này thật thú vị.

Cố Hàn Uyên lại biết mối tình đầu của Triển Hồng Lăng là Bạch Triển Đường, hơn nữa đến nay vẫn nhớ mãi không quên.

Chỉ tiếc một bên là quan, một bên là tặc, cho nên mới vô duyên mà kết thúc.

Đương nhiên nếu để Triển Hồng Lăng biết Bạch Triển Đường đang ở Đồng Phúc Khách Sạn, chưa chắc đã không có khả năng tình cũ quay lại.

Phong cách của Triển Hồng Lăng có chút sấm rền gió cuốn, đi thẳng vào vấn đề: Truy Phong Thần Bộ, Bộ Thần triệu ngài qua.

Nàng nói rõ ý định đến rồi mới chuyển sự chú ý sang Cố Hàn

Uyên và Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung tạm thời không nói, Triển Hồng Lăng vốn biết nàng, hơn nữa cũng không biết chuyện Quách Phù Dung bỏ nhà ra đi, chỉ coi là tình cờ gặp.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khác.

Gương mặt tuấn tú như trích tiên kia, cho dù nàng trong lòng đã có người, cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Hơn nữa trí nhớ của nàng tốt hơn Truy Phong rất nhiều, liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của Cố Hàn Uyên.

Triển Hồng Lăng cung kính nói: Lục Phiến Môn, Bổ Khoái dự bị áo đen Triển Hồng Lăng, bái kiến Cố công tử.

Cố Hàn Uyên đánh giá Triển Hồng Lăng, đến khi nàng cảm thấy hơi ngượng ngùng mới cười nhẹ nói: Dao Hoa cũng không ít lần nhắc đến Triển cô nương bên tai ta.

Thì ra lại xinh đẹp như vậy, chẳng trách nàng ấy luôn ghen tị.

Triển Hồng Lăng nghe vậy hơi giật mình: Cố công tử quá khen rồi.

Cố công tử và Cơ Thần Bộ quen biết nhau sao.

Với vẻ đẹp của nàng, tự nhiên không ít lần nghe người ta khen ngợi.

Hơn nữa nàng còn lòng có người thương, vì vậy cho dù người khen nàng là Cố Hàn Uyên, trong lòng cũng không mấy để ý.

Ngược lại, nàng có hứng thú hơn với việc Cố Hàn Uyên nhắc tới Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Ta và nàng quen biết ở võ lâm Tây Bắc, bây giờ xem như là hồng nhan tri kỷ của ta.

Triển Hồng Lăng nghe vậy có chút kinh ngạc.

Cơ Dao Hoa đi võ lâm Tây Bắc tiếp nhận vụ án Mai Hoa Đạo, nàng là biết.

Đây mới là chuyện xảy ra không bao lâu, Cơ Dao Hoa vậy mà đã trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên rồi.

Nhanh quá vậy.

Ngược lại Quách Phù Dung nghe vậy không khỏi bĩu môi, một bộ dáng rầu rĩ không vui.

Triển Hồng Lăng vẻ mặt cổ quái hỏi: Cố công tử nói thật chứ.

Không phải tại hạ không tin Cố công tử, mà là Cơ Thần Bộ nàng luôn luôn lạnh nhạt, thật sự rất khó tưởng tượng ra dáng vẻ nàng thích người khác.

Mối quan hệ giữa Triển Hồng Lăng và Cơ Dao Hoa ở Lục Phiến Môn không tốt.

Thứ nhất hai người tồn tại quan hệ cạnh tranh.

Thứ hai Cơ Dao Hoa đơn phương ghen tị đố kỵ với Triển Hồng Lăng.

Vì vậy dù Triển Hồng Lăng có chủ động làm thân với Cơ Dao Hoa, nhận lại cũng là sự đáp lại lạnh nhạt.

Trong con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên dường như nổi lên ánh sáng dịu dàng, giả vờ hồi tưởng, ôn tồn nói: Dao Hoa kỳ thực rất dịu dàng.

Chỉ là dường như khó mở lòng, cũng không biết cách biểu đạt mà thôi.

Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Nhưng kỹ năng diễn xuất qua ánh mắt của Cố Hàn Uyên đã đạt đến đỉnh cao, Triển Hồng Lăng căn bản không nhìn ra nửa điểm sơ hở, chỉ cho rằng hai người vô cùng yêu nhau.

Nàng có chút hâm mộ nói: Không ngờ Cơ Thần Bộ cũng có thể tìm được người yêu lưỡng tình tương duyệt.

Cảm xúc của Triển Hồng Lăng có chút sa sút, hiển nhiên là đã nghĩ đến mối tình đầu không có tương lai giữa nàng và Bạch Triển Đường.

Nàng cười khổ nói: Đáng tiếc Cơ Thần Bộ đối với tại hạ không mấy hữu hảo.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia ý vị sâu xa, nhưng bề ngoài vẫn bất động thanh sắc, ôn tồn nói: Tìm cơ hội ta sẽ để Dao Hoa và Triển cô nương hảo hảo trao đổi một chút.

Đương nhiên, nếu trao đổi trên giường thì không thể tốt hơn được nữa.

Cố Hàn Uyên và Triển Hồng Lăng trò chuyện vui vẻ, lại khiến Truy Phong và Quách Phù Dung sốt ruột.

Truy Phong khi đối mặt với Triển Hồng Lăng, có phần hơi khúm núm.

Quách Phù Dung thật vất vả mới thay đổi được một chút hình tượng trước mặt Cố Hàn Uyên, nhất thời có chút do dự có nên cắt ngang cuộc đối thoại của hai người hay không.

Thật ra bọn họ đều có chút nghĩ nhiều.

Triển Hồng Lăng xem như là số ít cô gái không bị Cố Hàn Uyên ảnh hưởng.

Ngoại trừ lúc đầu trong lòng kinh thán một tiếng về dung mạo tuấn lãng của Cố Hàn Uyên, sau đó liền trao đổi hết sức bình thường.

Tình cảm của nàng đối với Bạch Triển Đường ngược lại khá là thâm căn cố đế.

Bất quá vì nguyên nhân của Cơ Dao Hoa, Triển Hồng Lăng đối với Cố Hàn Uyên cũng có vài phần hiếu kỳ.

Bằng không với thái độ luôn luôn lãnh đạm của nàng đối với nam tử, cũng rất khó cùng Cố Hàn Uyên giao lưu lâu như vậy.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói có chút yêu kiều mềm mại.

Triển Thần Bộ, Truy Phong Thần Bộ, Bộ Thần gấp triệu nhị vị Thần Bộ.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy người đến, ánh mắt hơi lóe lên.

Người đến chính là Hồ Điệp đã xuất hiện ngoài cửa Đồng Phúc Khách Sạn đêm qua.

Hồ Điệp chạy chậm đến, kín đáo liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn cũng đang nhìn mình, không biết vì sao, tim đập liền nhanh thêm mấy phần.

Hồ Điệp mấp máy môi, nói với Triển Hồng Lăng và Truy Phong: Hai vị Thần Bộ, Bộ Thần đã chờ lâu rồi, mau qua đó đi.

Triển Hồng Lăng nghe vậy có chút xấu hổ, dù sao nàng vốn là đến gọi Truy Phong, kết quả không cẩn thận liền cùng Cố Hàn Uyên trò chuyện hơi lâu.

Truy Phong lại là vẻ mặt như được giải thoát, vội nói: Triển Thần Bộ, chúng ta đi nhanh đi.

Triển Hồng Lăng áy náy nói: Cố công tử, vậy tại hạ xin thất lễ trước.

Hai người cáo từ Cố Hàn Uyên rồi rời đi.

Hồ Điệp lại không đi theo bọn họ, nói là có việc muốn báo cáo với Quách Cự Hiệp.

Nàng có chút do dự liếc nhìn Quách Phù Dung.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Phù Dung, muội vào trước đi.

Quách Phù Dung nghe vậy nhất thời có chút tức giận.

Mới vừa đi một Triển Hồng Lăng, lại tới một Hồ Điệp.

Nàng vốn không phải là một cô gái độ lượng, hình tượng thục nữ miễn cưỡng duy trì nhất thời có chút vỡ vụn.

Trừng mắt liếc Hồ Điệp một cái, hừ nhẹ một tiếng, xoay người vào Quách phủ.

Sau khi Quách Phù Dung rời đi, Hồ Điệp tiến lên một bước, có chút cung kính nói: Cố công tử.

Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Hắn cười khẽ đầy trêu chọc: Gọi tỷ phu.

Hồ Điệp nghe vậy có chút ngơ ngác.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Đại tỷ của các ngươi là hồng nhan tri kỷ của ta, gọi ta một tiếng tỷ phu không phải sao.

Hồ Điệp con ngươi chợt sáng lên, tò mò hỏi: Cố công tử, người và đại tỷ thật sự ở bên nhau sao.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Nếu không thì đêm qua ta cảnh cáo An Thế Cảnh làm gì.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Điệp nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, cười tươi nói: Tỷ phu.

Ta tên Hồ Điệp.

Bởi vì đã có chuyện của đêm qua, Hồ Điệp đối với việc gọi Cố

Hàn Uyên là tỷ phu rất cam tâm tình nguyện.

Dù sao nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này Cố Hàn Uyên sẽ che chở cho các nàng.

Một tiếng tỷ phu mà thôi, căn bản không tính là gì.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười nói: Người cũng như tên, Hồ Điệp muội muội quả nhiên giống như bươm bướm, hoạt bát đáng yêu.

Là Dao Hoa đặt tên cho các ngươi sao.

Thái độ ôn hòa của Cố Hàn Uyên càng làm giảm bớt phòng bị trong lòng Hồ Điệp.

Lại thêm mối quan hệ với Cơ Dao Hoa, nàng vô thức liền cảm thấy thân cận với Cố Hàn Uyên.

Hồ Điệp mặt cười ửng đỏ, dịu dàng nói: Tên của mấy tỷ muội chúng ta đều là đại tỷ đặt.

Mấy người tiểu tỷ muội của Cơ Dao Hoa tuổi cũng không lớn.

Hơn nữa Cơ Dao Hoa cũng bảo vệ các nàng rất tốt, vì vậy cũng còn vài phần ngây thơ thiếu nữ.

Hồ Điệp vốn là một người có tính cách ngây thơ.

Thực tế nếu không phải Cơ Dao Hoa bây giờ không ở kinh thành, Hồ Điệp cũng không trở thành người đứng đầu tạm thời của các chị em.

Chương 862

Việc đối mặt trực diện với An Thế Cảnh đã mang đến cho nàng áp lực rất lớn, không thể không giả vờ ra một bộ dáng vẻ trưởng thành.

Bây giờ nàng rốt cuộc có thể trút bỏ gánh nặng trong lòng, cũng khôi phục lại vài phần bản tính.

Nàng vui vẻ hỏi mấy vấn đề tò mò.

Tỷ phu, huynh và đại tỷ làm sao mà đến với nhau vậy.

Tỷ phu, võ công của huynh luyện thế nào.

Đêm qua kiếm pháp đó thật lợi hại, chúng ta ở xa như vậy đều bị dọa cho giật mình.

Hồ Điệp còn muốn hỏi nữa, lại bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Được rồi, mấy vấn đề này có thời gian ta sẽ từ từ trả lời.

Trước tiên nói xem An Thế Cảnh bảo ngươi tìm ta có việc gì.

Hồ Điệp bỗng nhiên chủ động tìm gặp hắn hiển nhiên không phải xuất phát từ ý muốn của bản thân.

Tuy nàng rất muốn gặp Cố Hàn Uyên, nhưng An Thế Cảnh cũng không tốt bụng đến mức cho nàng tự do.

Huống chi còn có chuyện đêm qua, An Thế Cảnh tất nhiên có lời muốn để Hồ Điệp truyền cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không muốn để Quách Cự Hiệp đợi lâu, vì vậy đi thẳng vào chủ đề.

Hồ Điệp nghe vậy có chút ngượng ngùng, nàng vừa rồi quá vui vẻ, nhất thời lại quên mất chính sự.

Hơn nữa nhắc tới An Thế Cảnh, cũng làm tâm tình vui sướng của nàng nhất thời chùng xuống.

Lấy lại tinh thần, Hồ Điệp nghiêm túc nói: An gia hắn.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, có chút bá đạo nói: Các ngươi là muội muội của Dao Hoa, không ai có thể bắt các ngươi gọi gia.

Ta sẽ sớm giúp các ngươi khôi phục tự do.

Hồ Điệp nghe vậy có chút thất thần nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên và cặp mắt sáng như sao sâu thẳm kia, nhất thời tim đập thình thịch.

Thầm nghĩ trong lòng: Chẳng trách đại tỷ lại thích tỷ phu.

Những lời lẽ bá đạo che chở như thế này, chính là thứ mà những thiếu nữ không có nhiều cảm giác an toàn như các nàng khó lòng chống cự nhất.

Phương tâm ấm áp, Hồ Điệp rất tự nhiên đổi cách xưng hô: An Thế Cảnh bảo ta chuyển lời cho tỷ phu, hắn hy vọng tỷ phu không tiết lộ thân phận của hắn đêm qua cho Quách Cự Hiệp, hắn nói điều kiện nhất định sẽ làm tỷ phu hài lòng.

Đồng thời mời tỷ phu đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu một chuyến.

Đêm qua An Thế Cảnh quả thực đã tính sai.

Không chỉ không ngờ võ công của Cố Hàn Uyên cao như vậy, dễ dàng giải quyết đám Thi Binh.

Cũng không ngờ Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn thấu thân phận của hắn, còn đưa ra cảnh cáo.

Nếu Cố Hàn Uyên trực tiếp báo cho Quách Cự Hiệp biết thân phận của hắn, kế hoạch của hắn sẽ trực tiếp thất bại trong gang tấc.

Đêm qua sau đó hắn thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp mật báo cho Quách Cự Hiệp, hiển nhiên là còn có thể thương lượng.

Vì vậy hôm nay mới phái Hồ Điệp chặn Cố Hàn Uyên trước khi vào Quách phủ, để truyền lời cho hắn.

An Thế Cảnh cũng không ngốc, phái người khác tới, Cố Hàn Uyên chưa chắc sẽ để ý.

Nhưng phái tiểu tỷ muội của Cơ Dao Hoa là Hồ Điệp qua, Cố Hàn Uyên nhất định sẽ hiểu ý của hắn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Hắn nói với Hồ Điệp: Ta có thể đồng ý yêu cầu của An Thế Cảnh, nhưng ngươi nói cho hắn biết, nếu điều kiện không thể làm ta hài lòng, thì đừng trách ta đến lúc đó trở mặt.

Hồ Điệp nhìn thần thái không hề coi An Thế Cảnh ra gì của Cố Hàn Uyên, phương tâm đập càng nhanh hơn.

An Thế Cảnh đã mang đến cho nàng bóng ma tâm lý rất lớn, bây giờ lại như đang dần tan biến dưới ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên.

Hồ Điệp có chút không nỡ nói: Tỷ phu, vậy ta về trước phục mệnh đây.

Sau khi Hồ Điệp rời đi, Cố Hàn Uyên cất bước đi vào Quách phủ.

Đi tới chính sảnh, chỉ thấy một nam tử khí độ trầm ổn ngồi ở chủ vị.

Hiển nhiên chính là Quách Cự Hiệp đã chờ mình từ lâu.

Quách Cự Hiệp nhìn thấy Cố Hàn Uyên, đứng dậy nói: Bái kiến Cố công tử.

Đa tạ Cố công tử đã tiễn tiểu nữ trở về.

Cố Hàn Uyên vừa nghe liền biết Quách Phù Dung vẫn chưa đem chuyện đêm qua nói cho Quách Cự Hiệp.

Chắc là sợ mẫu thân nàng lo lắng.

Cố Hàn Uyên nho nhã lịch sự nói: Đã ngưỡng mộ đại danh của Quách cố vấn từ lâu.

Quách Cự Hiệp nhìn dáng vẻ tao nhã lịch sự của Cố Hàn Uyên, ánh mắt có chút dò xét.

Cố Hàn Uyên hành tẩu giang hồ đến nay, phương thức làm việc cũng không phải là bí mật gì.

Ở võ lâm Tây Bắc, hắn từng vì một lời không hợp mà lấy mạng Y Khốc và Khâu Độc.

Triệu Chính Nghĩa cũng bị phế một đôi mắt.

Tuy quá trình có lý có cứ, nhưng cũng có thể thấy Cố Hàn Uyên ngoài việc tương đối hiền lành với nữ tử, những lúc khác đều tương đối bá đạo, cũng không dễ chung đụng.

Cũng chính vì vậy, các thế lực khi tiếp xúc với Cố Hàn Uyên đều có chút cẩn thận.

Lỡ làm không tốt, không chỉ không lôi kéo được, ngược lại dễ dàng trở thành địch nhân.

Đương nhiên cũng không phải không ai biết cách tiếp xúc chính xác với Cố Hàn Uyên.

Tìm đến vài nữ tử dung mạo xinh đẹp chính là biện pháp tốt nhất.

Chỉ là lo lắng Cố Hàn Uyên đến lúc đó không vừa mắt, vì vậy đều có chút dè dặt.

Cũng chỉ có Ninh Vương vì dưới trướng có Liễu Nhược Hinh xinh đẹp quyến rũ nên mới ra tay trước.

Thật ra nếu đợi thêm vài ngày, cho dù Cố Hàn Uyên không vô tình gặp được Liễu Nhược Hinh, Uông Trực cũng rất có thể sẽ tìm cơ hội đem Liễu Nhược Hinh đưa đến bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Vì vậy thái độ hòa nhã như vậy của Cố Hàn Uyên bây giờ, khiến Quách Cự Hiệp không thể không hoài nghi giữa hắn và Quách Phù Dung đã xảy ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên đón nhận ánh mắt dò xét của Quách Cự Hiệp, cười nhẹ: Quách cố vấn, Phù Dung đâu.

Sao không thấy nàng ở đây.

Thấy Cố Hàn Uyên nhắc tới Quách Phù Dung, vẻ dò xét trong mắt Quách Cự Hiệp càng đậm thêm vài phần.

Hắn giải thích: Phù nhi đang ở cùng mẫu thân nó, nếu không phải Cố công tử kịp thời đưa Phù nhi về, mẫu thân nó chắc chắn phải đại náo một phen.

Dừng một chút.

Hắn trầm giọng hỏi: Xin hỏi Cố công tử và Phù nhi là quan hệ gì.

Thật ra Quách Cự Hiệp vẫn rất xem trọng Quách Phù Dung và Truy Phong.

Nhưng Truy Phong đã sớm có người trong lòng, cho nên đối với chuyện này có chút qua loa cho xong.

Quách Cự Hiệp cũng khá thoáng, vì vậy cũng không cưỡng cầu.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Quách Cự Hiệp không cần khảo sát đối tượng chọn rể của Quách Phù Dung.

Cố Hàn Uyên rất ưu tú, phong thần tuấn lãng, thần công cái thế, lại danh dương thiên hạ, xem như là một người con rể hiếm có.

Nhưng Cố Hàn Uyên đồng dạng cũng phong lưu đa tình, hồng nhan tri kỷ vô số.

Điều này khiến Quách Cự Hiệp luôn luôn chuyên nhất vô cùng bất mãn.

Vì vậy nếu Cố Hàn Uyên ở bên cạnh Quách Phù Dung, ông ta sẽ cầm ý kiến phản đối.

Nói ra thì, đại đa số những người cha thương con gái, dường như đều không mấy cam tâm tình nguyện để con gái mình ở bên Cố Hàn Uyên.

Ban đầu Lý Khả Tú như thế, hôm nay Quách Cự Hiệp cũng như vậy.

Cũng chẳng trách Quách Cự Hiệp vừa gặp đã hỏi thẳng thừng như vậy.

Đối với Quách Phù Dung, Cố Hàn Uyên tuyệt không vội.

Vì vậy hắn không những không trả lời câu hỏi của Quách Cự Hiệp, ngược lại nói: Đêm qua có người ra tay muốn g·iết hại Phù Dung, tại hạ cũng chỉ là tình cờ gặp và cứu được nàng.

Quách Cự Hiệp nghe có người muốn g·iết hại Quách Phù Dung, hai mắt tinh quang bùng lên, lửa giận ngùn ngụt.

Lại cũng không kịp hỏi về quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Quách Phù Dung, trầm giọng hỏi: Cố công tử, đây là chuyện gì.

Vì nổi giận, khí tức của Quách Cự Hiệp dao động có chút kịch liệt.

Nhất thời đem tu vi thật sự của ông ta bại lộ.

Đại Tông Sư hậu kỳ, không kém Gia Cát Chính Ngã là bao.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Quách Cự Hiệp còn mạnh hơn Bộ Thần Liễu Kích Yên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Quách Cự Hiệp này giấu cũng hơi sâu a.

Nội công tuyệt học Sóng biển quyết của Quách Cự Hiệp là loại tâm pháp không động thì thôi, vừa động kinh người.

Lúc thu liễm như dòng nước nhỏ, ôn hòa bình lặng.

Chương 863

Lúc bộc phát thì như sóng to gió lớn, sôi trào mãnh liệt.

Điều này khiến trong lòng Cố Hàn Uyên có thêm vài phần suy nghĩ.

Nhưng bề ngoài vẫn bất động thanh sắc đem chuyện xảy ra đêm qua nói cho Quách Cự Hiệp.

Chỉ là che giấu thân phận của An Thế Cảnh và những việc làm của Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh đã thành của hồi môn của Quách Phù Dung, đã sớm hầu hạ qua, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bán đứng nàng.

Che giấu thân phận của An Thế Cảnh không phải vì lời nhắn của Hồ Điệp.

Cố Hàn Uyên vốn không có ý định vạch trần An Thế Cảnh sớm như vậy.

Nhưng về chuyện Thi Binh thì không có gì che giấu.

Quách Cự Hiệp sắc mặt ngưng trọng nói: Thi Binh.

Kỳ thuật Tây Vực.

Cực kỳ hiếm thấy, cũng không biết kẻ chủ mưu sau lưng rốt cuộc là ai.

Với năng lực tình báo của Lục Phiến Môn, kỳ thuật Tây Vực tự nhiên cũng có nghe qua.

Nhưng An gia giấu quá sâu, căn bản không ai biết An Vân Sơn và An Thế Cảnh tu luyện kỳ thuật Tây Vực.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Âm mưu này rõ ràng là nhắm vào

Quách cố vấn ngài.

Quách Cự Hiệp gật đầu: Tại hạ biết.

Chẳng trách lúc trước điều tra chuyện Phù nhi mất tích luôn gặp phải rất nhiều trở lực.

Dừng một chút.

Thái độ của ông ta đối với Cố Hàn Uyên nhất thời hiền lành hơn rất nhiều.

Ông ta ấm áp nói: Đa tạ Cố công tử đã cứu Phù nhi.

Nếu không tại hạ sợ rằng đã trúng quỷ kế của chúng.

Kế hoạch của An Thế Cảnh không phức tạp.

Quách Cự Hiệp sau khi bình tĩnh lại muốn nhìn thấu cũng không khó.

Cố Hàn Uyên giọng điệu không khỏi cười nhẹ hỏi: Vậy Quách cố vấn tiếp theo định làm gì.

Quách Cự Hiệp nghe vậy trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang cười như không cười, nhất thời hiểu ra.

Hắn nở nụ cười nói: Vậy xin Cố công tử hãy giúp chăm sóc Phù nhi một thời gian.

Thật ra điều đáng sợ nhất là kẻ chủ mưu giương cung mà không bắn.

Mà chỉ cần động thủ, tất nhiên sẽ để lại manh mối.

Vì bị Cố Hàn Uyên che giấu thông tin then chốt, Quách Cự Hiệp chỉ có thể lựa chọn dẫn xà xuất động.

Lại thêm có Cố Hàn Uyên bảo hộ, an toàn tính mạng của Quách Phù Dung cũng có thể được đảm bảo.

Quách Phù Dung dĩ nhiên đã trở thành mồi nhử thích hợp nhất.

Đáng tiếc, mục đích của Cố Hàn Uyên vốn không phải là điều tra ra kẻ tấn công Quách Phù Dung là ai, mà là muốn chuyển dời sự chú ý của Lục Phiến Môn, phân tán lực lượng của họ.

Cứ như vậy, An Thế Cảnh tự nhiên sẽ đẩy nhanh việc động thủ với Bộ Thần Liễu Kích Yên.

Còn Quách Cự Hiệp, có con đường Quách Phù Dung ở đây, chưa chắc không thể trở thành trợ lực.

Lúc này, cảm quan của Quách Cự Hiệp đối với Cố Hàn Uyên đã tốt hơn nhiều.

Không chỉ vì Cố Hàn Uyên có ơn cứu mạng Quách Phù Dung.

Hơn nữa trong mắt ông ta, Cố Hàn Uyên có năng lực, lại lòng mang chính nghĩa.

Dù sao nói cho cùng, việc này vốn không có chút quan hệ nào với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Quách Cự Hiệp tuy vẫn có chút để ý đến sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng có thêm một phần tâm tư thuận theo tự nhiên.

Nếu không cũng sẽ không đề nghị để Cố Hàn Uyên giúp chăm sóc Quách Phù Dung.

Trong lòng Cố Hàn Uyên càng thêm ý vị sâu xa, cười nhẹ nói: Nếu đã như vậy, không ngại để Phù Dung trở lại Đồng Phúc Khách Sạn.

Cái bàn nàng đánh hỏng còn chưa bồi thường.

Tình tiết lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên kéo về quỹ đạo.

Chỉ là trong đó đã có thêm chút biến hóa vi diệu.

Bởi vì Cố Hàn Uyên và Quách Cự Hiệp đã có quan hệ hợp tác, không khí giữa hai người nhất thời trở nên tốt hơn nhiều, trông như đang đàm luận vô cùng vui vẻ.

Đối với loại người như Quách Cự Hiệp, Cố Hàn Uyên quả thực quá quen thuộc.

Dưới sự cố ý dẫn dắt của hắn, nội dung câu chuyện tự nhiên đúng sở thích của đối phương.

Thế nên cũng không lâu sau, trong chính sảnh liền không ngừng vang lên tiếng cười sang sảng của Quách Cự Hiệp.

Hắn nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt cũng càng lúc càng hài lòng.

Nếu không phải vẫn còn băn khoăn về chuyện phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, e rằng lúc này Quách Cự Hiệp đã muốn kéo hắn lại bàn chuyện hôn sự của Quách Phù Dung.

Trong mắt Quách Cự Hiệp ánh lên vài phần tiếc nuối.

Đối với chuyện của Cố Hàn Uyên và Quách Phù Dung, hắn càng thêm ôm tâm thái thuận theo tự nhiên.

Cha, có chuyện gì mà người cười vui vẻ như vậy.

Chỉ thấy Quách Phù Dung, đã thay một bộ trang phục khác càng phù hợp với thân phận thiên kim tiểu thư, bước vào.

Nàng mặc một bộ váy lụa màu vàng nhạt, khí chất thêm mấy phần uyển chuyển và xinh đẹp.

Bất quá, ánh mắt Cố Hàn Uyên lúc này lại rơi vào người cô gái đi cùng Quách Phù Dung.

Nữ tử mặc một thân áo lưới màu xanh nhạt, trên cổ đeo một chuỗi minh châu, da dẻ trắng nõn dường như có thể chảy ra nước, đôi mắt linh động, lông mày nhỏ dài, khóe mắt có mấy nếp nhăn nhỏ nhàn nhạt, dáng người hơi đầy đặn, phong vận mười phần.

Rõ ràng vị mỹ phụ này lúc trẻ chắc chắn là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp.

Đáng tiếc vẫn không chống lại được sự ăn mòn của năm tháng, những nếp nhăn nơi khóe mắt khó tránh khỏi đã làm giảm đi vài phần nhan sắc.

Vị mỹ phụ này chính là thê tử của Quách Cự Hiệp, mẫu thân của Quách Phù Dung.

Theo Cố Hàn Uyên được biết, gia đình Quách Cự Hiệp được xây dựng dựa trên nguyên mẫu của gia đình Quách Tĩnh.

Vì vậy Quách Cự Hiệp đại diện cho Quách Tĩnh, Quách phu nhân đại diện cho Hoàng Dung, Quách Phù Dung đại diện cho Quách Phù.

Đương nhiên trong mắt Cố Hàn Uyên, gia đình Quách Cự Hiệp thuộc về phiên bản cấp thấp.

Những chuyện khác tạm thời không bàn, chỉ riêng Quách phu nhân tuy cũng được coi là xinh đẹp, nhưng vẫn kém Hoàng Dung rất nhiều.

Điều duy nhất đáng khen có lẽ là Quách Phù Dung không chanh chua như Quách Phù.

Về cơ bản thuộc trình độ di truyền bình thường.

Đương nhiên điều này cũng liên quan đến việc tướng mạo của Quách Cự Hiệp khá hơn Quách Tĩnh nhiều, và Quách phu nhân cũng không có vẻ đẹp diễm tuyệt thiên hạ như Hoàng Dung.

Bất quá có lẽ là do yêu ai yêu cả đường đi, trong mắt Cố Hàn Uyên, Quách phu nhân ngược lại tăng thêm vài phần sức hấp dẫn.

Còn về tuổi tác, trước mặt Vạn Tượng Âm Dương Quyết thì căn bản không phải là vấn đề.

Vì vậy, trong lòng Cố Hàn Uyên lại nảy sinh thêm vài phần tâm tư muốn thu phục cả Quách phu nhân và Quách Phù Dung.

Đương nhiên lúc này vẫn chưa phải là thời điểm để bại lộ tâm tư, vì vậy Cố Hàn Uyên chỉ nhìn hai lần liền thu hồi ánh mắt, ôn tồn khen Quách Phù Dung: Phù Dung, bộ đồ này của nàng thật không tệ, quả là có vài phần dáng vẻ của thiên kim đại tiểu thư.

Quách Phù Dung nghe được lời khen của Cố Hàn Uyên, nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Nàng thu lại hết vẻ đanh đá tùy hứng mấy ngày qua, có chút dịu dàng cười duyên nói: Cố đại ca, ta vốn là thiên kim đại tiểu thư mà.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Vậy tại sao còn trở thành Thư Hùng Song Sát.

Quách Phù Dung nghe vậy nhất thời mặt đỏ bừng, giận dỗi nói: Là Song Hiệp.

Cố đại ca không được nhắc lại những chuyện xấu hổ trước kia nữa.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ lại mang theo chút cưng chiều nói: Được rồi.

Ta không nhắc nữa là được.

Phù Dung vẫn là dáng vẻ thiên kim đại tiểu thư trông đẹp hơn một chút.

Trên gương mặt xinh đẹp của Quách Phù Dung đều là vẻ vui mừng.

Rõ ràng nàng đã quên hết những chuyện ghen tuông trước cửa Quách phủ.

Nàng vui không chỉ vì lời khen của Cố Hàn Uyên, mà còn vì không khí trò chuyện vui vẻ giữa hắn và Quách Cự Hiệp.

Tuy Quách Phù Dung là người dám yêu dám hận, nhưng cô gái nào mà không hy vọng tình cảm của mình nhận được sự ủng hộ của cha mẹ.

Mặc dù hiện tại nàng và Cố Hàn Uyên vẫn chưa có gì rõ ràng.

Quách phu nhân cũng dùng ánh mắt dò xét nhìn Cố Hàn Uyên.

Chỉ là trong sự dò xét của nàng còn có thêm vài phần tán thưởng.

Chỉ riêng dung mạo tuấn lãng phi phàm của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng sáng mắt lên.

Chương 864

Huống chi Cố Hàn Uyên còn có ơn cứu mạng Quách Phù Dung.

Tuy Quách Phù Dung không kể hết chuyện tối qua, nhưng cũng có nhắc đến việc Cố Hàn Uyên đã cứu nàng.

Hơn nữa, Quách phu nhân tuy lấy Hoàng Dung làm nguyên mẫu, nhưng dù sao cũng không phải cùng một người.

Bất kể là tướng mạo, tính cách hay tam quan đều không giống nhau.

Vì vậy, mặc dù nàng có chút không hài lòng về lời đồn phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không cưỡng cầu người thương của Quách Phù Dung phải là một kẻ chung tình.

Trên thực tế, Quách Cự Hiệp không cưới thêm vợ bé không phải vì Quách phu nhân quản nghiêm, mà là bản thân hắn chuyên tình với Quách phu nhân.

Dù chỉ có một mình Quách Phù Dung là con gái, hắn cũng chưa từng cân nhắc chuyện cưới thêm vợ bé.

Bất quá nghĩ lại cũng bình thường, có người thê tử xinh đẹp như Quách phu nhân, hắn tự nhiên không để mắt đến những cô gái khác.

Quách phu nhân đối với Cố Hàn Uyên vốn đã có cảm tình không tệ, lại thêm lời nói ngọt ngào của Quách Phù Dung, lúc này đã có mấy phần ý tứ của mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng.

Chỉ là nàng không biết Cố Hàn Uyên ngay cả chủ ý của nàng cũng đang toan tính.

Quách Cự Hiệp thu lại nụ cười trên mặt lúc trò chuyện vui vẻ với Cố Hàn Uyên, có chút nghiêm khắc nói: Phù nhi, con còn không thấy xấu hổ à.

Bỏ nhà ra đi, còn gây ra bao nhiêu là họa.

Quách Phù Dung nghe Quách Cự Hiệp trách cứ, nhất thời ủ rũ, lẩm bẩm nói: Con biết sai rồi.

Quách phu nhân thấy vậy liền trách chồng: Tướng công cũng đừng mắng Phù nhi nữa.

Phù nhi có thể bình an trở về là tốt rồi, ai lúc trẻ mà chẳng gây ra chút họa.

Quách phu nhân đứng ra hòa giải giữa cha và con gái.

Cái dáng vẻ ôn uyển đó thật sự không nhìn ra trước đây cũng vì Quách Cự Hiệp không tìm được Quách Phù Dung mà nổi trận lôi đình.

Chỉ có thể nói, về phương diện cưng chiều con gái, Quách phu nhân và Hoàng Dung ngược lại không có gì khác biệt.

Quách Phù Dung ôm cánh tay Quách phu nhân làm nũng: Vẫn là mẫu thân đối với con tốt nhất.

Quách phu nhân đưa tay véo nhẹ sống mũi của Quách Phù Dung, cưng chiều nói: Con đó, nếu biết ta đối với con tốt nhất, sao còn bỏ nhà ra đi.

Quách Phù Dung nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp bỗng ửng hồng, lén liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Thầm nghĩ: Nếu không bỏ nhà ra đi, làm sao có thể gặp được Cố đại ca.

So với trong kịch bản phải trải qua bao nhiêu thất bại, đau khổ và tủi nhục mới đến được với Lữ Tú Tài, Quách Phù Dung vốn đã ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên nên tiến triển có hơi nhanh.

Quách Cự Hiệp cũng không làm gì được hai mẹ con họ.

Hắn trầm giọng nói: Chuyện con bỏ nhà đi, ta sẽ không tính sổ với con.

Nhưng những tai họa con gây ra thì phải tự mình đi giải quyết.

Quách Phù Dung nghe vậy giật mình, nghi ngờ hỏi: Con đã bồi thường rồi mà, còn phải giải quyết thế nào nữa.

Quách Cự Hiệp nhàn nhạt nói: Con vẫn chưa bồi thường tổn thất cho Đồng Phúc Khách Sạn.

Quách Phù Dung nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên nói: Lát nữa con cho Tiểu Thanh mang tiền qua là được.

Bồi thường tiền rồi, Đồng chưởng quỹ sẽ không để ý đâu.

Quách Cự Hiệp đầy ẩn ý nói: Tiền con đền lúc đó không phải tiền trong nhà, hơn nữa Phù nhi con không phải vẫn luôn khao khát tự do sao.

Đã như vậy, vậy con hãy đến Đồng Phúc Khách Sạn làm việc để trả nợ đi.

Quách Phù Dung còn chưa kịp phản ứng, Quách phu nhân đã nổi giận.

Nàng tức giận nói: Như vậy sao được.

Phù nhi khó khăn lắm mới trở về, chàng lại đuổi nó đi.

Hơn nữa còn là đi làm công cho người khác.

Ta không đồng ý.

Quách Cự Hiệp và Quách phu nhân vì chuyện Quách Phù Dung có nên trở lại Đồng Phúc Khách Sạn làm việc trả nợ hay không mà bùng nổ một trận cãi vã.

Bất quá, chuyện Quách Phù Dung trở lại Đồng Phúc Khách Sạn làm việc trả nợ vẫn được quyết định.

Không phải là Quách Cự Hiệp thuyết phục được Quách phu nhân, mà là Quách Phù Dung tự quyết định phải quay về Đồng Phúc Khách Sạn.

Một mặt là Quách Phù Dung sau khi trải qua chuyện Thư Hùng Song Sát, tâm lý đã trưởng thành hơn, cảm thấy quả thật cần phải tự mình trải nghiệm để trả nợ.

Mặt khác, cũng là nguyên nhân quan trọng hơn, là nếu trở lại Đồng Phúc Khách Sạn, nàng có thể có nhiều cơ hội ở chung với Cố Hàn Uyên hơn.

Vốn dĩ nàng không cam lòng cứ như vậy mà xa cách Cố Hàn Uyên, bây giờ chẳng phải là gãi đúng chỗ ngứa sao.

Còn về khả năng gặp nguy hiểm, có Cố Hàn Uyên ở đó, Quách Phù Dung cũng không mấy lo lắng sợ hãi.

Thậm chí nàng còn ảo tưởng thêm mấy lần anh hùng cứu mỹ nhân.

Cảm giác rung động khi được Cố Hàn Uyên bảo vệ đêm qua khiến nàng nhớ mãi không quên.

Bởi vì chính Quách Phù Dung cũng muốn trở lại Đồng Phúc Khách Sạn, Quách phu nhân đành phải thỏa hiệp.

Nhưng nàng đối với Quách Cự Hiệp, người đưa ra đề nghị này, thì không còn sắc mặt tốt nữa.

Vốn dĩ Quách phu nhân cũng vì chuyện Quách Phù Dung mất tích mà nảy sinh không ít mâu thuẫn với Quách Cự Hiệp.

Bây giờ khó khăn lắm mới hòa hoãn một chút, cuối cùng vẫn tranh cãi đến mức không vui mà tan.

Sau khi Quách phu nhân và Quách Phù Dung rời khỏi chính sảnh.

Quách Cự Hiệp cười khổ nói: Để Cố công tử chê cười rồi.

Cố Hàn Uyên vẫn còn đang hồi tưởng lại bóng lưng đầy đặn tươi tắn của Quách phu nhân lúc tức giận rời đi.

Nghe vậy, ngữ khí không khỏi khẽ cười nói: Quách cố vấn không cần để ý.

Đợi Quách phu nhân nguôi giận, lại từ từ giải thích với nàng một phen là được.

Quách Cự Hiệp thở dài một tiếng nói: Phu nhân nàng quá mức nuông chiều Phù nhi, nếu để nàng biết ta chuẩn bị dùng Phù nhi làm mồi nhử, e rằng sẽ còn cãi vã lợi hại hơn.

Vẫn là cứ giấu đi vậy.

Quách phu nhân lúc trẻ từng là chuyên gia bắt trộm của Lục Phiến Môn, thậm chí suýt nữa trở thành nữ Thần Bộ đầu tiên của Lục Phiến Môn.

Bất quá sau này vì thành hôn với Quách Cự Hiệp mà lựa chọn quy ẩn.

Sau khi thành hôn, Quách phu nhân dồn hết trọng tâm cuộc sống vào gia đình.

Nhất là sau khi Quách Phù Dung ra đời, nàng hoàn toàn từ một chuyên gia bắt trộm trở thành một người mẹ quá mức cưng chiều con gái.

Điểm này rất giống với Hoàng Dung.

Chỉ là Quách phu nhân không có trọng trách lớn lao bảo vệ thành Tương Dương như Hoàng Dung, vì vậy sự thay đổi còn lớn hơn một chút.

Sự phân biệt đúng sai lúc trẻ đã vì quá cưng chiều Quách Phù Dung mà vứt đi không còn một mảnh.

Quách Cự Hiệp khẽ cười khổ, hiển nhiên cũng không làm gì được Quách phu nhân.

Hắn thành khẩn nói: Chuyện của Phù nhi xin làm phiền Cố công tử.

Cố Hàn Uyên trịnh trọng bảo đảm: Quách cố vấn yên tâm.

Quách Cự Hiệp đối với Cố Hàn Uyên càng lúc càng hài lòng.

Sau đó Cố Hàn Uyên xin cáo từ rời đi.

Cố Hàn Uyên tuy đã nhắm trúng Quách phu nhân, nhưng tạm thời vẫn thiếu một cơ hội.

Mà cơ hội này chính là ở trên người An Thế Cảnh.

Quách Phù Dung ở lại Đồng Phúc Khách Sạn ngược lại càng an toàn hơn.

Trải qua chuyện đêm qua, An Thế Cảnh chắc sẽ không dám ra tay với Quách Phù Dung ở gần Cố Hàn Uyên nữa.

Nếu không thể động đến Quách Phù Dung, vậy mục tiêu của hắn chuyển sang Quách phu nhân cũng là chuyện đương nhiên.

Cố Hàn Uyên chỉ cần chờ đợi thời cơ.

Bên phía An Thế Cảnh, thời gian dự tiệc là buổi tối, vì vậy Cố Hàn Uyên về Thiên Hòa Y Quán trước một chuyến.

Chéo đối diện Thiên Hòa Y Quán bỗng nhiên mở một y quán mới tên là Tế Thế Đường.

Trước cửa Tế Thế Đường, mấy cô gái ăn mặc lộng lẫy đang mời khách.

Thoạt nhìn, Tế Thế Đường so với y quán, càng giống một thanh lâu hơn.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười khẽ một tiếng, thong thả bước vào Thiên Hòa Y Quán.

Vừa đến cửa đã nghe thấy giọng nói thô bỉ của Triệu Bố Chúc.

Tế Thế Đường kia trang trí đơn giản là vàng son lộng lẫy, bọn họ còn tung ra dịch vụ mát xa.

Toàn là những nữ tử thanh xuân, dáng vẻ thướt tha, kỹ thuật thành thạo, thực sự là Thiên Thượng Nhân Gian.

Chu Nhất Phẩm khinh bỉ nói: Cái biểu cảm gì vậy, còn là người đọc sách nữa chứ.

Quả thực có nhục nhã nhặn.

Dừng một chút.

Hắn làm ra vẻ không quan tâm, thấp giọng hỏi: Bao nhiêu tiền.

Triệu Bố Chúc hèn mọn mà thấp giọng đáp: Không đắt.

Cuộc đối thoại này của hai người khiến Trần An An rất tức giận.

Đang định mắng cho hai người một trận thì một tiếng cười trong trẻo truyền đến.

Những nữ tử như vậy dù có nhiều hơn gấp mười lần cũng không bằng một nụ cười của An An muội muội nhà chúng ta.

Ba người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên mắt chứa ý cười đứng ở cửa.

Chương 865

Trần An An vui mừng hoan hô: Cố đại ca, huynh đã về.

Nhất là lời khen của Cố Hàn Uyên càng khiến nàng vui sướng trong lòng.

Trần An An có chút oán trách nói: Cố đại ca, sáng sớm huynh đi đâu vậy.

Làm hại ta tìm huynh khắp nơi.

Trần An An là một cô gái vô tư.

Ngủ một giấc, chuyện hôm qua bị Cố Hàn Uyên hôn môi quấn quýt đã bị nàng quên sau đầu.

Vì vậy sáng sớm tỉnh dậy liền đi tìm Cố Hàn Uyên.

Kết quả không tìm thấy người trong phòng được sắp xếp cho hắn.

Nàng liền đùng đùng đi đến phòng khách của Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên tự nhiên vẫn không tìm thấy.

Bất quá hai nữ tử vốn không ưa nhau gặp mặt, không tránh khỏi một trận khẩu chiến.

Cuối cùng Liễu Nhược Hinh đầy ẩn ý nói một câu: Sao ngươi không đến phòng của mẹ ngươi tìm thử xem.

Trần An An nghe vậy tự nhiên lại cùng Liễu Nhược Hinh cãi vã một phen.

Sau khi rời khỏi phòng Liễu Nhược Hinh, Trần An An quỷ thần xui khiến đi đến phòng của Tô Nguyên Chỉ.

Đáng tiếc cửa phòng Tô Nguyên Chỉ bị khóa chặt.

Tô Nguyên Chỉ vất vả cả đêm, lúc này vẫn đang ngủ say.

Vì vậy Trần An An dù gọi thế nào cũng không nghe thấy động tĩnh.

Vô thức cho rằng Tô Nguyên Chỉ cũng ra ngoài.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Trần An An có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Tóm lại, Trần An An chỉ có thể đưa ra kết luận là Cố Hàn Uyên và Tô Nguyên Chỉ đều đã ra ngoài.

Bây giờ thấy Cố Hàn Uyên trở về, khó tránh khỏi oán giận vài câu.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Ta có việc đi đến phủ của cố vấn Lục Phiến Môn một chuyến.

Ba người nghe vậy đều sững sờ.

Lần nữa cảm nhận được sự chênh lệch giai cấp giữa họ và Cố Hàn Uyên.

Bọn họ ở đây ồn ào vì Tế Thế Đường khai trương.

Còn Cố Hàn Uyên thì lại đang trao đổi công việc với cố vấn của Lục Phiến Môn.

Ba người nhất thời không còn hứng thú ồn ào nữa.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt cổ quái nói: Triệu Bố Chúc, khẩu vị của ngươi không khỏi cũng quá kém đi.

Hắn cũng nhìn thấy những nữ tử mời khách trước cửa Tế Thế Đường.

Mặc dù ăn mặc lộng lẫy nhưng dung mạo lại bình thường không có gì lạ.

Hơn nữa so với vẻ ngoài, nội tại càng là trống rỗng như gỗ mục.

Nữ tử như vậy, Cố Hàn Uyên ngay cả hứng thú nhìn thêm cũng không có.

Triệu Bố Chúc nghe vậy nhất thời có cảm giác bị nghẹn.

Ngượng ngùng cười nói: Tiểu nhân sao có thể so với Cố công tử ngài được.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Cũng phải, so với việc đến Tế Thế Đường, còn không bằng nhìn An An muội muội thêm hai cái cho bổ mắt.

Trần An An nghe vậy nhất thời lòng như hoa nở.

Nhìn lại hai người kia, càng nhìn càng thấy không vừa mắt.

Ngay cả Chu Nhất Phẩm cũng khiến nàng cảm thấy thất vọng bội phần.

Người ta sợ nhất là so sánh.

Vốn cảm thấy Chu Nhất Phẩm, thanh mai trúc mã này, chỗ nào cũng tốt.

Bây giờ so với Cố Hàn Uyên, liền hiện ra vẻ bình thường không có gì lạ lại còn hèn mọn.

Quả thực là cá mè một lứa với Triệu Bố Chúc.

Nàng vô thức đuổi hai cái bóng đèn trước mắt đi: Không phải còn muốn đến nhà Vương Vạn Kim xem bệnh sao.

Còn không mau đi.

Triệu Bố Chúc ngươi cũng đi cùng đi.

Chu Nhất Phẩm và Triệu Bố Chúc bị Trần An An đuổi đến nhà Vương Vạn Kim xem bệnh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trở nên thâm trầm.

Trong kịch bản gốc, Chu Nhất Phẩm là vì Liễu Nhược Hinh muốn điều tra Vương Vạn Kim nên mới không thể không trà trộn vào nhà họ Vương.

Bây giờ lại trực tiếp được mời đến xem bệnh.

Đây là quán tính của kịch bản, hay là mưu kế của ai đó, hoặc đơn giản chỉ là một sự trùng hợp.

Tạm thời vẫn chưa biết được.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không để ý.

Chu Nhất Phẩm là nhân vật chính, khó tránh khỏi sẽ ở trong vòng xoáy của sự việc.

Cố Hàn Uyên ngược lại muốn xem xem, sau khi mình nhúng tay vào, sẽ có những biến hóa nào.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng không định đi theo hai người họ.

So với hai gã đàn ông, đương nhiên vẫn là cô nương thơm tho mềm mại Trần An An tốt hơn.

Vì vậy sau khi Chu Nhất Phẩm và Triệu Bố Chúc rời đi, Cố Hàn Uyên rất tự nhiên ôm lấy Trần An An, để nàng ngồi lên đùi mình.

Tư thế thân mật như vậy khiến Trần An An rất e lệ.

Nàng mặt cười đỏ bừng, giận dỗi nói: Cố đại ca, sẽ bị người ta nhìn thấy.

Bởi vì hôm qua đã từng có hành động thân mật hơn.

Cho nên khả năng tiếp nhận của Trần An An ngược lại mạnh hơn rất nhiều.

Lúc này điều nàng lo lắng hơn lại là bị người khác nhìn thấy.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười khẽ: Bây giờ đa số mọi người đều chạy đến Tế Thế Đường rồi, trong một thời gian ngắn sẽ không có người đến Thiên Hòa Y Quán của chúng ta đâu.

Nhắc tới Tế Thế Đường, Trần An An lại tức không chỗ xả.

Ngay cả bàn tay Cố Hàn Uyên đang đặt trên eo nàng cũng không để ý.

Trần An An căm giận nói: Hừ.

Cái Tế Thế Đường kia toàn làm mấy trò bàng môn tà đạo.

Hại chúng ta không có ai làm ăn.

Cố Hàn Uyên có chút trêu chọc nói: Đúng là bàng môn tà đạo, mở y quán mà như thanh lâu.

Đám người kia qua cơn mới mẻ, người thật sự cần xem bệnh vẫn sẽ đến y quán của chúng ta thôi.

Cho nên An An không cần quá để ý đến họ.

Trần An An được khuyên nhủ, cơn giận cũng nguôi đi.

Bình tĩnh lại, nàng mới nhận ra bàn tay nóng rực đang vuốt ve bên hông mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng lên.

Nàng vội vàng đè tay Cố Hàn Uyên lại, run rẩy nói: Cố đại ca, đừng như vậy.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười khẽ: Tại sao không được.

Trần An An vội la lên: Ta còn chưa quyết định sẽ ở bên Cố đại ca đâu.

Cố Hàn Uyên ung dung cười nói: Cha nàng đã đem nàng giao phó cho ta, mẹ nàng cũng ủng hộ.

An An muội muội còn có gì để do dự nữa.

Chỉ là. chỉ là.

Trần An An chỉ là nửa ngày cũng không nói ra được lý do.

Nàng hôm qua sau khi chạy trốn cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Ngay cả nụ hôn đầu của mình cũng bị Cố Hàn Uyên cướp đi, lại có mệnh lệnh của phụ mẫu, vì vậy quả thực nên suy nghĩ về khả năng ở bên nhau.

Chỉ là sự rụt rè của một cô gái khiến nàng vẫn có chút do dự.

Hơn nữa, nói cho cùng nàng đối với thanh mai trúc mã Chu Nhất Phẩm vẫn còn chút dư tình chưa dứt.

Nhưng lời này lại không thể nói ra miệng, nếu không chẳng phải là kẻ thủy tính dương hoa rồi sao.

Tóm lại Trần An An bây giờ vẫn đang ở trong trạng thái chưa quyết định.

Chương 866

Trần An An thấy Cố Hàn Uyên dường như có xu thế muốn lại gần.

Nụ hôn khiến nàng điên đảo tâm thần ngày hôm qua dường như lại sắp đến một lần nữa, nhất thời có chút hoảng loạn.

Vội vàng dùng tay chống lên lồng ngực đang áp sát của Cố Hàn Uyên.

Trong lúc cấp bách, Trần An An vội vàng nói: Cố đại ca bình thường có phải rất ít khi xem mạch ở y quán không.

Nếu vậy, y quán nên gọi thêm ít nhân thủ về mới được.

Dù sao Chu ca ca bây giờ cũng có chút danh tiếng, thường xuyên bị người ta gọi đi khám bệnh.

Y quán không có đại phu xem bệnh sẽ rất phiền phức.

Triệu Bố Chúc tuy theo cha ta học mấy năm, nhưng hắn chẳng học được chút nào.

Để hắn xem bệnh sẽ làm hỏng danh tiếng của y quán.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút bất ngờ.

Thật khó cho Trần An An có thể trong thời gian ngắn như vậy, suy nghĩ rõ ràng mà nghĩ đến chuyện chính sự này.

Cố Hàn Uyên cũng không tiếp tục làm khó Trần An An.

Hắn ôm lấy vòng eo nhỏ mềm của nàng, nghiêm túc suy nghĩ.

Trần An An thấy vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm, còn việc bị ôm thì cứ ôm vậy thôi.

Dù sao cũng tốt hơn là lại bị hôn đến thần trí hoảng hốt.

Trần An An nhìn gò má của Cố Hàn Uyên lúc đang chăm chú suy nghĩ, nhất thời lại có chút đỏ mặt.

Không khỏi thầm nói một tiếng: Cố đại ca trông thật là tuấn tú.

Cả ngày đối mặt với một khuôn mặt tuấn tú như vậy, nàng thật không biết mình có thể kiên trì được bao lâu.

Cố Hàn Uyên không để ý đến những suy nghĩ miên man của Trần An An.

Hắn nghĩ đến việc mình bây giờ đã làm chủ Thiên Hòa Y Quán, bất kể là vì thăm dò hay để lấy lòng hắn, chắc chắn sẽ có không ít người lấy cớ xem bệnh mà đến Thiên Hòa Y Quán.

Thời gian dài, việc kinh doanh của y quán càng phát đạt, sẽ càng thu hút nhiều người tìm đến.

Cố Hàn Uyên mặc dù không quan tâm đến việc kinh doanh của y quán, nhưng cũng không thể không làm gì.

Tóm lại phải chiêu mộ cho y quán một vị đại phu có thể xem bệnh cho người ta.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nghĩ đến một cô gái.

Vừa phù hợp với yêu cầu tuyển người của y quán, Cố Hàn Uyên đối với nàng cũng có chút hứng thú.

Bất quá cần phải sắp xếp một phen mới được.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: An An muội muội yên tâm, ta sẽ đi tìm một vị đại phu có thể xem bệnh đến.

Trần An An nghe vậy sững sờ, vốn dĩ nàng chỉ là tìm cớ, thuận miệng nói vậy thôi.

Không ngờ Cố Hàn Uyên thật sự chuẩn bị đi tìm đại phu có thể xem bệnh.

Điều này khiến trong lòng Trần An An nhất thời có chút ngượng ngùng.

Đôi tay vốn đang chống lên lồng ngực Cố Hàn Uyên cũng không khỏi yếu đi vài phần.

Cố Hàn Uyên thấy thế tự nhiên là muốn thừa cơ xông vào.

Trước khi Trần An An kịp phản ứng, đã đặt lên đôi môi anh đào của nàng.

Đôi mắt đẹp của Trần An An nhất thời trợn thật lớn.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên nói xong muốn cho Trần An An và Tô Nguyên Chỉ đối xử bình đẳng.

Qua một lúc lâu.

Trần An An chính mình cũng không biết đã nhắm mắt lại từ lúc nào.

Cảm giác còn điên đảo tâm thần hơn lần trước tràn ngập trong đầu nàng.

Mãi đến khi một giọng nói trêu chọc truyền đến, mới khiến nàng bừng tỉnh.

Cố công tử thật là lợi hại, nhanh như vậy đã câu được An An cô nương rồi sao.

Người đến có một mái tóc đỏ rực, trên dung nhan thiên kiều bách mị đều là biểu tình tựa tiếu phi tiếu.

Trần An An mặt đỏ bừng kinh hô: Liễu Nhược Hinh.

Sao ngươi lại quay lại.

Trước đó Liễu Nhược Hinh sau khi xúi giục Trần An An đến phòng Tô Nguyên Chỉ bắt gian, để tránh bị Cố Hàn Uyên tính sổ sau này, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng đã cáo từ rời đi.

Trần An An biết Liễu Nhược Hinh rời đi, không những không để ý, ngược lại còn vui hơn.

Dù sao Liễu Nhược Hinh ngày thường quá quyến rũ, Trần An An đối mặt với nàng rất có áp lực.

Kết quả không ngờ mới qua không mấy giờ đã lại gặp Liễu Nhược Hinh trở về.

Lại còn bắt tại trận cảnh thân mật của nàng và Cố Hàn Uyên.

Nhất là lại bị Liễu Nhược Hinh, người vốn không hợp với mình, bắt gặp, thật đúng là xã hội tính tử vong.

Sau khi phản ứng lại, nàng vội vàng thoát khỏi vòng tay của Cố Hàn Uyên, không quay đầu lại mà chạy trối chết.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn bóng lưng chạy trốn của Trần An An.

Đây đã là lần thứ hai Trần An An thân mật với hắn bị người khác bắt gặp rồi chạy trối chết.

Lần trước là Tô Nguyên Chỉ, lần này lại là Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên quay đầu, ung dung cười nói: Nhược Hinh đây là lại ghen rồi sao.

Phi.

Ai ghen.

Liễu Nhược Hinh xấu hổ mắng.

Nàng mới không thừa nhận mình ghen.

Liễu Nhược Hinh trước đó sau khi rời khỏi Thiên Hòa Y Quán liền trực tiếp trở về Tây Hán.

Uông Trực đương nhiên không tìm được tung tích của Trần Mạc Thiện.

Vì vậy liền hỏi cặn kẽ Liễu Nhược Hinh về tình hình cụ thể.

Bất quá Liễu Nhược Hinh lúc đó đang hôn mê, biết cũng không nhiều.

Cuối cùng Liễu Nhược Hinh đem chuyện danh sách Đồng Chu Hội báo cho Uông Trực.

Lúc đó tuy nàng và Cố Hàn Uyên đều đã xem qua quyển trục, nhưng người thực sự nhớ kỹ chỉ có Cố Hàn Uyên.

Uông Trực sau một hồi suy nghĩ, quyết định để Liễu Nhược Hinh trở lại Thiên Hòa Y Quán, đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Dù sao Cố Hàn Uyên nhớ kỹ danh sách Đồng Chu Hội, ở bên cạnh hắn mới có cơ hội lần theo dấu vết tìm ra nghịch đảng Đồng Chu Hội.

Còn về việc có nhân cơ hội để Liễu Nhược Hinh lôi kéo Cố Hàn Uyên hay không, chỉ có Uông Trực tự mình biết.

Ít nhất lý do bề ngoài là vô cùng đầy đủ.

Thậm chí Liễu Nhược Hinh cũng khó tìm được lý do phản bác.

Không còn cách nào khác, nàng đành phải quay lại Thiên Hòa Y Quán.

Vốn dĩ nàng còn cảm thấy vô cùng chột dạ.

Vạn nhất nếu Trần An An thực sự bắt gian thành công.

Cố Hàn Uyên thẹn quá hóa giận, không chừng sẽ làm ra chuyện gì với nàng.

Kết quả vạn vạn không ngờ, vừa vào Thiên Hòa Y Quán đã gặp Cố Hàn Uyên và Trần An An đang ôm hôn.

Liễu Nhược Hinh kinh ngạc bội phần, đồng thời lại có một loại tâm tình tức giận bất bình.

Nhất là nghĩ đến ngày hôm qua, Cố Hàn Uyên còn ôm nàng cùng giường chung gối nghe nàng tâm sự chuyện cũ.

Cơn tức giận trong lòng này bùng nổ.

Chương 867

Tóm lại là tức không có chỗ xả.

Cho nên mới không nhịn được mở miệng giễu cợt một câu.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự phủ nhận của Liễu Nhược Hinh.

Hắn cười khẽ nói: Nếu không phải ghen, vậy Liễu cô nương đi mà quay lại là vì sao.

Cố Hàn Uyên tuy không biết chuyện xảy ra trong y quán sau khi mình rời đi vào sáng sớm.

Nhưng có thần niệm định vị, hành tung của Liễu Nhược Hinh trong mắt hắn rõ như lòng bàn tay.

Tiện thể cũng biết được vị trí của Tây Hán.

Liễu Nhược Hinh không biết mình đã vô cớ bại lộ vị trí của Tây Hán.

Nàng bình phục lại tâm tình, nhàn nhạt nói: Nghĩa phụ cảm thấy ta cần phải theo Cố công tử, hỗ trợ bắt nghịch đảng Đồng Chu Hội.

Cho nên lại phái ta trở về.

Liễu Nhược Hinh lúc này không còn chột dạ như trước.

Dù sao Cố Hàn Uyên vừa rồi còn đang ôm hôn với Trần An An.

Hành động bắt gian trước đó, chắc chắn đã thất bại.

Đã như vậy, nàng còn có gì phải áy náy.

Thậm chí còn thản nhiên dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, tựa tiếu phi tiếu nói: Uông Trực quả là đánh một tay tính toán hay.

Bề ngoài Cố Hàn Uyên dường như đang nói Uông Trực đang để Liễu Nhược Hinh cọ công lao Đồng Chu Hội của hắn.

Dù sao theo nghĩa hẹp mà nói, Đồng Chu Hội và Cố Hàn Uyên quan hệ cũng không lớn.

Bắt hay không bắt đều do hắn một ý niệm.

Dù sao Cố Hàn Uyên không phải người của quan phủ, cho dù bắt được nghịch đảng Đồng Chu Hội, cũng không có công lao gì đáng nói.

Nhiều lắm sau đó cho một chút cảm tạ mà thôi.

Nhưng có Liễu Nhược Hinh theo bên cạnh lại khác.

Một khi Cố Hàn Uyên ra tay bắt được nghịch đảng Đồng Chu Hội, với tác phong trước sau như một của hắn, tự nhiên sẽ đem phần công lao này tặng cho Liễu Nhược Hinh, để lấy lòng mỹ nhân.

Ít nhất theo cách Liễu Nhược Hinh tự nghĩ là như vậy.

Thậm chí trên đường đến đây nàng đã nghĩ xong, nếu Cố Hàn Uyên nhường công lao cho nàng, coi như bị chiếm chút tiện nghi cũng nhận.

Đương nhiên Uông Trực nghĩ sâu hơn một chút.

Có thể bắt được nghịch đảng Đồng Chu Hội hay không tuy cũng rất quan trọng, nhưng nhân cơ hội lôi kéo Cố Hàn Uyên còn quan trọng hơn.

Bây giờ manh mối trên người Trần Mạc Thiện đã đứt.

Tây Hán muốn tìm ra Đồng Chu Hội độ khó cực lớn.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên lại không thể ép hắn giao ra danh sách Đồng Chu Hội.

Phái Liễu Nhược Hinh đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên còn có một ý đồ quan trọng khác.

Coi như Tây Hán không có được danh sách Đồng Chu Hội, cũng không thể để cho các bộ môn bắt giữ của các triều đình khác có được.

Nhất là đối thủ một mất một còn của Tây Hán là Đông Xưởng, càng không thể để bọn họ có được.

Cho nên trên người Liễu Nhược Hinh còn có một tầng nhiệm vụ giám thị Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, đưa Liễu Nhược Hinh đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, ngược lại cũng coi như hoàn thành lời hứa tất có hậu tạ trước đó của hắn.

Bàn tính của Uông Trực đánh đinh đinh đang đang.

Nhưng tất cả những điều này đều xuất phát từ sự tin tưởng của Uông Trực vào tình cảm của Liễu Nhược Hinh đối với hắn, người nghĩa phụ này, và lòng trung thành với Tây Hán.

Nhưng không nghĩ đến, nếu Cố Hàn Uyên giúp Liễu Nhược Hinh tìm lại ký ức, hắn có thể sẽ lật xe.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên tạm thời còn chưa có ý định giúp Liễu Nhược Hinh tìm lại ký ức.

Vì vậy Liễu Nhược Hinh muốn ở lại thì cứ ở lại đi.

Coi như là miễn cưỡng bẻ lại kịch bản.

Liễu Nhược Hinh không nhìn thấu những mưu kế sâu xa này của Uông Trực.

Nhưng việc theo Cố Hàn Uyên cọ công lao cũng khiến nàng có chút ngượng ngùng.

Bất quá với tính cách của nàng, dù không có ý tốt, cũng sẽ không từ bỏ.

Nàng cố ý làm ra bộ dáng đáng thương nói: Cố công tử không phải là muốn đuổi ta đi chứ.

Liễu Nhược Hinh diễn xuất có hơi làm màu, nhưng đôi mắt quyến rũ như biết phóng điện kia chớp động lại khiến người ta vô thức bỏ qua kỹ năng diễn xuất giả tạo của nàng.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Nhược Hinh có thể ở bên ta, tự nhiên là chuyện cầu còn không được.

Dứt lời liền tiến lên dắt tay Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh thấp giọng lẩm bẩm một câu: Ai thèm ở bên cạnh ngươi.

Bất quá nói thì nói vậy, thân thể của nàng cũng rất thành thật, tùy ý để Cố Hàn Uyên nắm tay mình.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Nhược Hinh nếu chỉ muốn công lao bắt nghịch đảng Đồng Chu Hội, chờ ta có cơ hội bắt được bọn họ, sẽ để lại cho nàng là được.

Cố Hàn Uyên lười che giấu, trực tiếp nói rõ.

Ngược lại còn cọ thêm được một chút hảo cảm của Liễu Nhược Hinh.

Vốn dĩ Liễu Nhược Hinh còn đang nghĩ có nên rút tay ra không, lúc này lại không còn ý định đó nữa.

Thậm chí còn không tự chủ nắm lại một cái.

Phản ứng theo bản năng này cũng có thể thấy được Liễu Nhược Hinh đối với Cố Hàn Uyên ngày càng khó kháng cự.

Bất quá khi Liễu Nhược Hinh thấy Cố Hàn Uyên dường như có ý định ôm nàng, nhất thời dựng thẳng lông mày, cáu kỉnh nói: Trên người ngươi bây giờ toàn là mùi của Trần An An.

Trừ phi ngươi đi tắm trước, nếu không đừng hòng ôm ta.

Liễu Nhược Hinh hiển nhiên vẫn là đang ghen với Trần An An.

Trước đó phủ nhận nhiều đến đâu cũng không chống lại được sự cự tuyệt theo bản năng lúc này.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Vậy ta tắm xong, Nhược Hinh liền chịu cho ta ôm đúng không.

Liễu Nhược Hinh trong lòng đang âm thầm hối hận tại sao mình lại nói ra những lời ghen tuông như vậy.

Lúc này nghe vậy, nhất thời quay mặt đi, mặt cười ửng đỏ lẩm bẩm: Coi như ta cự tuyệt, ngươi cũng sẽ cưỡng ép tới mà.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, chế nhạo cười nói: Nhược Hinh nói đúng lắm.

Ta quả thực có thể cưỡng ép tới.

Dứt lời liền trực tiếp ôm lấy Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh kinh hô: A.

Ngươi còn chưa tắm rửa đâu.

Cố Hàn Uyên thuận miệng vứt lại một câu Phiền phức quá rồi trong ánh mắt kinh ngạc của nàng áp tới, để nàng nếm thử mùi vị của Trần An An, coi như là đặt một chút nền tảng cho việc chung sống hòa thuận trong tương lai của Liễu Nhược Hinh và Trần An An.

Liễu Nhược Hinh lúc đầu quả thực vì đột nhiên nếm phải mùi của Trần An An mà tức giận đấm vào vai Cố Hàn Uyên, cố gắng để hắn buông mình ra.

Nhưng cũng không lâu sau, phản ứng liền không khác gì Trần An

An trước đó.

Liễu Nhược Hinh say mê trong đó, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ: Chẳng trách lúc đó Trần An An lại có biểu tình điên đảo tâm thần như vậy.

Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh thân mật chưa được bao lâu.

Chậc.

Nhược Hinh, nàng là chó sao.

Cố Hàn Uyên cười khổ nói.

Gương mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Hinh ửng lên một màu đỏ say lòng người, khiến cho vẻ quyến rũ vốn có của nàng càng thêm mấy phần diễm lệ.

Nàng giả vờ đắc ý nói: Ai bảo ngươi không được ta đồng ý đã hôn ta.

Liễu Nhược Hinh cũng không biết rốt cuộc mình có nên tức giận hay không.

Nụ hôn đầu của nàng cứ thế mà không còn một cách khó hiểu.

So với những lần bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi trước đây, dường như chuyện này cũng chẳng là gì.

Nhưng dưới vẻ ngoài quyến rũ và phong thái táo bạo đó, lại là một trái tim thiếu nữ có phần ngây thơ.

Vì vậy, biểu hiện có vẻ không mấy để tâm lúc này, thực chất chỉ là để che giấu tâm tình phức tạp của nàng.

Điều đáng nói là Liễu Nhược Hinh đã thay đổi lối ăn mặc táo bạo trước đây.

Chiếc quần dài có phần kín đáo đã che đi hết những vùng da thịt trắng nõn trước kia thường xuyên lộ ra ngoài không khí.

Chương 868

Nhưng vì kiểu dáng quần bó sát, ngược lại càng làm nổi bật vóc dáng lả lướt yêu kiều của nàng.

Cố Hàn Uyên giả vờ dò xét, đánh giá Liễu Nhược Hinh, khẽ cười nói: Vậy lần sau ta sẽ cố gắng xin phép Nhược Hinh đồng ý là được.

Liễu Nhược Hinh hờn dỗi mắng: Hứ.

Sẽ không đồng ý đâu.

Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng Liễu Nhược Hinh lại không hiểu sao có chút chột dạ.

Bầu không khí ám muội qua đi.

Hai người trò chuyện phiếm.

Có lẽ vì trước đó Cố Hàn Uyên đã kiên nhẫn lắng nghe nàng tâm sự, nên cuộc nói chuyện bình thường lúc này lại trông có vẻ vô cùng tự nhiên.

Mãi cho đến khi Trần An An thở hổn hển từ hậu viện chạy về, mới phá vỡ sự yên tĩnh trước mắt.

Không biết có phải vì đã có một lần chết xã hội trước mặt Tô Nguyên Chỉ hay không.

Sau khi hết xấu hổ, Trần An An bình tĩnh lại nhanh hơn rất nhiều.

Ngược lại, nàng bắt đầu để ý đến khả năng Liễu Nhược Hinh sẽ ở cùng một chỗ với Cố Hàn Uyên.

So với việc để Liễu Nhược Hinh ở bên Cố Hàn Uyên, nàng thà khắc phục sự ngượng ngùng do chết xã hội mang lại còn hơn.

Vì vậy, dù trong lòng vẫn còn chút e thẹn, nàng vẫn quyết định ra ngoài đối tuyến với Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh giả vờ trêu chọc: Có người thật không biết xấu hổ.

Ban ngày ban mặt đã thân mật với Cố công tử.

Dù sao thì Trần An An cũng không nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi của cô.

Vì vậy cô không ngần ngại dùng điều này để công kích.

Gương mặt xinh đẹp của Trần An An ửng đỏ, nàng giả vờ đắc ý chế nhạo: Liễu Nhược Hinh, chẳng lẽ ngươi ghen tị sao.

Liễu Nhược Hinh bị Trần An An nói trúng tâm tư thầm kín, chột dạ đến đỏ mặt, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn nói: Hứ.

Ta mà thèm ghen sao.

Đúng là nực cười.

Hai người họ như thể trời sinh không hợp nhau, hễ gặp mặt là lại đấu võ mồm, châm chọc không ngừng, khiến cho y quán yên tĩnh trở nên vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng náo nhiệt như vậy đối với Cố Hàn Uyên mà nói tương đối hiếm thấy.

Nhưng bất ngờ là hắn lại không hề ghét bỏ.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nở một nụ cười, đứng xem hai nàng đấu võ mồm, thỉnh thoảng lại nói vài câu đổ thêm dầu vào lửa, khiến hai nàng cãi nhau càng hăng hơn.

Hai nàng trông có vẻ không thân thiện, nhưng dường như quan hệ lại có xu hướng càng cãi càng tốt.

Thậm chí, Trần An An vốn dĩ phải kịch liệt phản đối việc Liễu

Nhược Hinh ở lại Thiên Hòa Y Quán mới đúng.

Kết quả lại chấp nhận nhanh đến bất ngờ.

Dù sao so với một Chu Nhất Phẩm thiếu quyết đoán, Cố Hàn Uyên mạnh mẽ hơn nhiều.

Trần An An dù có tùy hứng đến đâu cũng không dám làm trái ý Cố Hàn Uyên.

Thời gian cứ thế trôi qua trong những cuộc cãi vã.

Cố Hàn Uyên nhìn sắc trời một chút.

Nhẹ cười nói: Hai người cãi nhau không mệt sao.

Nên nghỉ ngơi một chút, ta có việc phải ra ngoài một chuyến.

Trần An An chống nạnh, dáng vẻ thở hổn hển.

Kết quả cuộc đối đầu giữa hai nàng, phần thắng nghiêng về Liễu Nhược Hinh một chút.

Lấy Cố Hàn Uyên làm trung tâm cuộc tranh cãi, Liễu Nhược Hinh càng thêm bạo dạn tự nhiên chiếm thế thượng phong.

Trần An An thở gấp, tò mò hỏi: Cố đại ca, huynh định đi đâu.

Liễu Nhược Hinh càng thẳng thắn hơn, một bộ dáng đương nhiên nói: Ta muốn đi cùng ngươi.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: An Thế Cảnh mời ta đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, nàng cũng muốn đi theo sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy kinh ngạc nói: Ngươi muốn đi thanh lâu.

Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu chính là một nhà thanh lâu.

An Thế Cảnh quả thật biết chọn chỗ.

Trần An An vội la lên: Thanh lâu.

Không được.

Cố đại ca, huynh không thể đi.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Ai bảo An Thế Cảnh mời ta đến đó chứ.

Liễu Nhược Hinh sau cơn kinh ngạc ban đầu, đã kịp phản ứng, nghi ngờ hỏi: Là người được xưng là Thần Tài An Thế Cảnh sao.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Chính là hắn.

Trần An An sốt ruột hỏi: An Thế Cảnh này rốt cuộc là ai.

Tại sao lại mời Cố đại ca đến thanh lâu chứ.

Liễu Nhược Hinh giải thích: An Thế Cảnh là thiếu chủ An gia, An gia là phú hào nổi danh trong kinh thành.

Nghe đồn An gia giàu có ngang ngửa quốc gia, hơn nữa những người hợp tác với họ đều có thể kiếm bộn tiền, cho nên mọi người đều gọi hắn là Thần Tài.

Nghe thấy ba chữ Thần Tài, Trần An An liền tạm gác chuyện Cố Hàn Uyên bị mời đến thanh lâu sang một bên.

Hai mắt nàng sáng lên hỏi: Vậy y quán của chúng ta có thể hợp tác với hắn không.

Liễu Nhược Hinh cười như không cười nói: Buôn muối lậu, đúc đồng tư, rèn sắt tư, hắn cái gì cũng làm.

Ngươi chắc chắn muốn y quán hợp tác với hắn sao.

Trần An An nghe vậy giật mình, nghi ngờ hỏi: Những thứ đó đều là chuyện làm ăn phi pháp sao.

An Thế Cảnh kia gan lớn như vậy.

Liễu Nhược Hinh trầm giọng nói: An gia trên triều có người chống lưng, cho dù làm ăn phi pháp, chỉ cần không bắt được chứng cứ, sẽ không ai làm gì được họ.

Thân là đặc vụ Tây Xưởng, Liễu Nhược Hinh căm ghét nhất loại người vi phạm pháp luật kỷ cương như An Thế Cảnh.

Trớ trêu thay, ngay cả Tây Xưởng cũng không tiện động đến An Thế Cảnh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, khóe miệng nở một nụ cười trào phúng.

Dưới vẻ ngoài hùng mạnh của Minh quốc là một triều chính hỗn loạn, mục rỗng.

Hoàng đế Chu Hậu Chiếu cố gắng dùng Đế Vương Tâm Thuật chưa mấy thuần thục của mình để cân bằng triều chính.

Kết quả lại tạo ra một sự cân bằng dị dạng.

Chu Hậu Chiếu vừa trọng dụng Đông Xưởng, mặt khác lại để cho Đông Lâm đảng và Đông Xưởng đấu đá nhau.

Đông Lâm đảng chơi trò tranh đấu thì giỏi, nhưng người thực sự có tài làm việc lại rất ít.

Vì vậy triều chính hỗn loạn và mục rỗng cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, một khi Đông Xưởng sụp đổ, sự cân bằng sẽ hoàn toàn tan vỡ.

An gia dùng tiền tài hối lộ, nhận được sự che chở từ cả Đông Xưởng và Đông Lâm đảng.

Hai phe thế lực có quyền thế nhất trên triều đình đều có quan hệ mật thiết với An gia.

Cũng khó trách bọn họ có thể không chút kiêng dè làm ăn phi pháp, thậm chí mơ ước ngôi vị hoàng đế.

Điều duy nhất khiến bọn họ kiêng kỵ chỉ có nội tình của hoàng thất.

Đây cũng là lý do tại sao họ phải lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Trần An An ngoài thân phận nữ chính ra, chỉ là một cô gái bình thường.

Đột nhiên nghe được những nội tình này, cũng chỉ kinh ngạc trước quyền thế của An gia một thoáng rồi quên ngay.

Nàng bất bình nói: Vậy cũng không nên mời Cố đại ca đến thanh lâu chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Sao thế.

An An muội muội lo lắng ta sẽ lạc lối trong chốn phấn son không về được sao.

Hắn dừng một chút.

Rồi cười đầy ẩn ý: Hay là tối nay An An muội muội và Nhược Hinh cùng ở lại với ta, ta sẽ không đi dự hẹn nữa.

Trần An An bị vạch trần tâm tư, vốn đã vô cùng ngượng ngùng.

Lại nghe Cố Hàn Uyên muốn nàng và Liễu Nhược Hinh buổi tối cùng hầu hạ, thiếu nữ nhất thời làm sao chịu nổi.

Nàng mang một gương mặt đỏ bừng, dáng vẻ hoảng hốt.

Liễu Nhược Hinh tặng cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt đầy quyến rũ.

Hờn dỗi trách mắng: Nghĩ hay lắm.

Liễu Nhược Hinh sớm đã biết Cố Hàn Uyên thèm muốn thân thể của các nàng.

Vì vậy, đối với yêu cầu của Cố Hàn Uyên cũng không quá bất ngờ.

Nhưng làm gì có chuyện để nàng và Trần An An cùng nhau hầu hạ hắn chứ.

Liễu Nhược Hinh thầm than Cố Hàn Uyên lòng tham không đáy, khẽ liếc nhìn Trần An An, cười như không cười nói: Cố công tử buổi tối cũng không phải không có người hầu hạ, đâu đến lượt chúng ta.

Người nàng nói đến tự nhiên là Tô Nguyên Chỉ.

Đáng tiếc Trần An An vì quá xấu hổ, lúc này nói gì cũng không lọt vào tai.

Trong lòng nàng không tự chủ nhớ lại cảnh bị Cố Hàn Uyên hôn.

Chương 869

Nếu bị Cố đại ca hôn cả đêm. chắc sẽ hư mất nhỉ.

Lúc này hiểu biết còn chưa nhiều, Trần An An chỉ có thể nghĩ đến vậy.

Lời nói và việc làm mẫu mực của Tô Nguyên Chỉ xem ra vẫn rất cần thiết.

Cố Hàn Uyên không đánh thức Trần An An đang đỏ mặt chìm trong ảo tưởng, giọng điệu khó hiểu nói: Phu nhân lúc này vẫn chưa tỉnh.

Suy cho cùng cũng phải tìm cho phu nhân vài người giúp đỡ, đúng không.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra.

Một mặt, nàng xác nhận sự thật đêm qua Cố Hàn Uyên đúng là đã qua đêm cùng Tô Nguyên Chỉ.

Mặt khác, nàng cũng kinh ngạc khi biết Tô Nguyên Chỉ vẫn còn đang ngủ say.

Vì vậy, khi nàng nhìn lại Cố Hàn Uyên, trong mắt nhất thời có thêm vài phần ý vị không rõ.

Không biết là bị kinh ngạc hay vì xấu hổ, tim nàng bỗng đập có chút nhanh.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt đỏ bừng và ánh mắt kinh hoảng của Liễu Nhược Hinh, cảm thấy thật vui vẻ.

Hắn nhẹ cười nói: Nhược Hinh, nàng chăm sóc tốt cho An An, ta đi trước đây.

Dứt lời, hắn liền thản nhiên rời khỏi y quán.

Liễu Nhược Hinh không dám giữ lại, cũng không nhắc lại chuyện muốn đi cùng đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Hiển nhiên nàng vẫn còn lo lắng mình có trở thành người giúp đỡ trong miệng Cố Hàn Uyên nói về Tô Nguyên Chỉ hay không.

Nhưng Liễu Nhược Hinh càng nghĩ, lại cảm thấy khả năng này rất lớn.

Không khỏi xấu hổ đến dậm chân.

Đúng lúc này, Trần An An cuối cùng cũng từ trong ảo tưởng tỉnh lại.

Trên mặt vẫn còn mang sắc đỏ, nghi ngờ hỏi: Cố đại ca đâu rồi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy liếc mắt, tức giận nói: Cố đại ca của ngươi đã đi dự hẹn rồi.

Nàng có chút cạn lời với Trần An An, người có nội tâm phong phú, hễ một chút là lại rơi vào ảo tưởng không thể thoát ra.

Trần An An nghe vậy tự nhiên là tức đến giậm chân.

Sau khi hết giận, nàng bỗng nhiên nghiêm túc nói: Liễu Nhược Hinh, ta nghĩ chúng ta nên tạm thời đình chiến.

Liễu Nhược Hinh ngẩn người, hỏi: Có ý gì.

Trần An An hừ nhẹ nói: Không thể để cho hồ ly tinh bên ngoài bắt cóc Cố đại ca đi được chứ.

Nàng và Liễu Nhược Hinh cãi nhau thì cãi nhau, không ưa nhau thì không ưa nhau.

Nhưng nói thật, nàng thực ra cũng không ghét Liễu Nhược Hinh lắm.

Phần nhiều vẫn là xuất phát từ sự ghen tị và cảm giác nguy cơ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm: Muốn diệt giặc ngoài thì trước phải yên việc trong.

Nàng tuy vẫn chưa thể dém dém tình cảm của mình đối với Cố Hàn Uyên.

Nhưng việc Cố Hàn Uyên muốn đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu dự hẹn quả thật khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mặc dù nàng không thừa nhận đó là mình đang ghen.

Trần An An trịnh trọng nói: Đúng vậy, cho nên chúng ta tạm thời kết minh đi.

Hai lần hôn môi và đoạn ảo tưởng trước đó khiến hình bóng Cố Hàn Uyên trong lòng nàng càng ngày càng rõ ràng.

Nàng cũng không thể trơ mắt nhìn Cố Hàn Uyên rời khỏi mình được nữa.

Thiếu nữ với niềm tin kiên định đã đưa ra lời mời kết minh.

Liễu Nhược Hinh nhìn thấu tâm tư của Trần An An, trong mắt nhất thời hiện lên một tia cổ quái.

Chuyện khác tạm không nói, Tô Nguyên Chỉ thì phải làm sao.

Dường như cảnh tượng hỗn loạn đó đã ở ngay trước mắt.

Liễu Nhược Hinh không hiểu sao, lại vô hình có một loại tâm tình hưng phấn.

Nàng vô cùng tò mò hai mẹ con này sẽ có diễn biến như thế nào.

Hóng hớt xem kịch vui vốn là bản tính của phụ nữ.

Hoặc có lẽ nói là sở thích ác ý cũng không quá đáng.

Vì vậy Liễu Nhược Hinh vô cùng dứt khoát đồng ý.

Cứ như vậy, đôi oan gia này dường như đã đạt thành công thủ đồng minh tạm thời.

Cố Hàn Uyên lúc này còn không biết hai nàng ở lại Thiên Hòa Y Quán đã đạt thành đồng minh.

Mới vừa vào đêm, Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu đã vô cùng náo nhiệt.

Ngoài cửa, những kỹ nữ ăn mặc sặc sỡ đang vẫy tay áo lôi kéo khách qua đường.

Một bộ dáng không muốn bỏ qua bất kỳ vị khách nào đi ngang qua.

Những kỹ nữ này tuy không lọt vào mắt Cố Hàn Uyên.

Nhưng so với những cô gái trước cửa Tế Thế Đường vẫn hơn một chút.

Có thể thấy sách lược lôi kéo khách của Tế Thế Đường nhàm chán đến mức nào.

Đợi đến khi sự mới mẻ qua đi, cũng không có ai thèm để ý nữa.

Thực tế, Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu vốn dĩ phải náo nhiệt hơn một chút mới đúng.

Dù sao đây cũng là thanh lâu đệ nhất kinh thành.

Chỉ là vì sự trỗi dậy của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Cũng may dựa vào buôn bán da thịt, vẫn có thể chiếm một chỗ đứng trong kinh thành.

Đương nhiên cũng không thể thiếu sự chống lưng của ông chủ phía sau.

Mà ông chủ phía sau này chính là An Thế Cảnh.

Vì vậy cũng khó trách An Thế Cảnh lại mời Cố Hàn Uyên đến đây dự tiệc.

Nói ra, Cố Hàn Uyên còn chưa thực sự đi thanh lâu bao giờ.

Cũng coi như là lần đầu trải nghiệm của hắn.

Cố Hàn Uyên vừa đến gần Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Những cô gái lôi kéo khách nhất thời hai mắt sáng lên.

Ngay cả những vị khách đã bị kéo vào tay cũng mặc kệ.

Họ lần lượt tiến lên vây quanh Cố Hàn Uyên.

Vị công tử này, mời vào nghỉ chân một chút, uống chén rượu nhạt đi.

Công tử nhất định là lần đầu đến đây phải không.

Nếu đã đến trước đây, tiểu nữ tử nhất định sẽ nhớ.

Chúng ta có thể tìm thêm mấy vị tỷ muội cùng công tử uống rượu.

Tiếng oanh oanh yến yến vây quanh bên tai.

Chóp mũi cũng toàn là mùi son phấn.

Thỉnh thoảng còn có thể lén nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

Nhìn dáng vẻ hai mắt sáng lên của các cô gái này, nói không chừng dù Cố Hàn Uyên muốn chơi không trả tiền cũng không vấn đề gì.

Dù sao vẻ ngoài phong thần tuấn lãng và khí chất xuất trần của Cố Hàn Uyên đối với những nữ tử phong trần này có sức hấp dẫn quá mạnh.

Ai chơi ai còn chưa biết được đâu.

Đi.

Lũ tiểu yêu tinh các ngươi đừng dọa công tử chạy mất.

Chỉ thấy một vị tú bà rẽ đám đông đi tới.

Bà ta cười quyến rũ nói: Công tử đừng trách, thật sự là công tử quá tuấn mỹ, mấy cô nương nhà chúng ta không có kiến thức nên hơi quá khích.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn tú bà trước mặt.

Tuy trông đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng dung mạo lại đẹp hơn mấy cô gái xung quanh một chút.

Nhất là cái phong vận do năm tháng mang lại càng thêm mê người.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: An Thế Cảnh mời ta đến đây.

Chương 870

Xin phiền dẫn đường.

Cố Hàn Uyên, người tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, bất luận là dung mạo hay khí chất đều ngày càng hoàn mỹ.

Hắn lúc không cười đã đủ tuấn mỹ, lúc này cười lên, trong mắt chúng nữ xung quanh không khỏi hiện lên một tia mê ly.

Thậm chí không ít cô gái không kìm được mà kẹp chặt hai chân.

Sức quyến rũ mê người đó quả thực có thể nói là xuân dược hình người.

Ngay cả vị tú bà kia cũng không khỏi ngẩn ngơ một lúc mới hoàn hồn.

Trong lòng bà ta dĩ nhiên dâng lên một cảm giác xấu hổ đã rất xa lạ.

Bà ta rất vất vả mới đè nén được cảm giác xấu hổ đó, dịu dàng cười nói: Thì ra là khách do An gia mời, ta dẫn công tử đi.

Vị tú bà kia dẫn Cố Hàn Uyên vào Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Các cô gái lôi kéo khách trước cửa đều mang vẻ mặt thất vọng.

Dù sao dù không thể cùng vị công tử kia xảy ra chuyện gì, nhìn thêm vài lần cũng tốt mà.

Nhất thời ngay cả việc lôi kéo khách cũng trở nên không còn hứng thú.

Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu là thanh lâu do An Thế Cảnh dùng tiền xây dựng.

Vì vậy trang hoàng bên trong lầu dù so với Ôm Thiên Lãm Nguyệt

Lâu cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là mô hình kinh doanh vẫn là mô hình thanh lâu truyền thống, đối mặt với sự đả kích từ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đương nhiên là rơi vào thế yếu.

Hơn nữa chất lượng tổng thể của các cô gái ở đây kém Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu rất nhiều.

Ngay cả hoa khôi chiêu bài ban đầu cũng bị Yến Phỉ Phỉ nhân cơ hội chuộc đi mấy người.

Vì vậy mặc dù vẫn còn kinh doanh buôn bán da thịt, việc làm ăn của Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu cũng khó tránh khỏi kém đi rất nhiều.

Dù sao buôn bán da thịt chỉ là nhu cầu sinh lý.

Còn Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lại đang thỏa mãn nhu cầu tinh thần.

Hai thứ không thể so sánh được.

Cố Hàn Uyên vừa vào trong lầu, giống như có hiệu ứng im lặng.

Đại sảnh vốn náo nhiệt nhất thời yên tĩnh lại.

Nguyên nhân là những nữ tử qua lại đều không khỏi bị Cố Hàn Uyên hấp dẫn ánh mắt.

Ngay cả một số nữ tử đang chuẩn bị dẫn khách lên lầu cũng không khỏi dừng bước, đưa mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhất thời lại có cảm giác kỳ quái như rơi vào ổ sói.

Nhưng sự yên tĩnh này rất nhanh đã bị phá vỡ.

Người phá vỡ sự yên tĩnh chính là những vị khách kia.

Từng người một giận không kìm được phất tay áo bỏ đi.

Dù sao dù là kỹ nữ, cũng không có người đàn ông nào chịu được đãi ngộ như vậy.

Giống như lúc đang hầu hạ họ, trong lòng lại còn đang nghĩ đến một người đàn ông khác.

Ngoại trừ một số ít người có sở thích kỳ quái, không có người đàn ông nào không cảm thấy đây là một sự sỉ nhục.

Đến nỗi khi rời đi, họ cũng không khỏi trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Trớ trêu thay, cái nhìn này lại khiến họ có cảm giác tự ti mặc cảm.

Kết quả là họ tỏ ra một bộ dáng chạy trối chết.

Nhưng dù cho vì Cố Hàn Uyên đến mà mất đi rất nhiều khách, vị tú bà kia cũng tỏ ra không hề để tâm.

Không nói Cố Hàn Uyên là khách của ông chủ sau lưng Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Chỉ riêng cái khí độ xuất chúng đó đã để tú bà biết Cố Hàn Uyên tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Với kinh nghiệm của bà ta, há lại vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Vì vậy bà ta chỉ lạnh lùng nhìn những vị khách đó rời đi, vẫn ở đó dẫn đường cho Cố Hàn Uyên, cười duyên trò chuyện.

Không biết công tử cao danh quý tính.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Tại hạ họ Cố.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn phô trương.

Thứ nhất, gặp mặt An Thế Cảnh cũng coi như là cuộc hẹn riêng.

Thứ hai, để tránh truyền ra những lời đồn không hay.

Tú bà thấy Cố Hàn Uyên không muốn tiết lộ thân phận, cũng không để ý.

Vẫn dịu dàng cười nói: Thì ra là Cố công tử.

Công tử cứ gọi ta là Hồng Nương là được.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười như không cười nói: Hồng Nương.

Mai mối nhân duyên sao.

Hồng Nương cười duyên nói: Công việc này của ta chẳng phải chính là dắt mối cho các cô nương nhà chúng ta sao.

Cố Hàn Uyên cười không đáp.

Lúc này đã có cô gái không kìm được tiến lên hỏi: Công tử đã có người hầu hạ chưa.

Nếu chưa có, chọn ta thì thế nào.

Có người tiên phong, những người tiến lên sau đó càng nhiều.

Nhất là những cô gái mà khách của họ vừa bỏ đi lại càng tích cực.

Chỉ thiếu điều không trực tiếp động tay động chân.

Một trong số đó, một cô gái xinh đẹp nhất nhẹ liếm môi, quyến rũ cười nói: Hồng mụ mụ, ta đã lâu không khai trương, hay là để ta đến hầu hạ vị công tử này đi.

Lời nàng ta nói với Hồng Nương, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, hai chân dưới váy thỉnh thoảng lại vắt vào nhau.

Hiển nhiên sự tồn tại của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng ta động tình đến cực điểm.

Hồng Nương bực bội nói: Đi.

Lũ tiểu yêu tinh các ngươi đừng vây quanh Cố công tử.

Cố công tử là khách của An gia.

Cô gái kia hiển nhiên không muốn bỏ cuộc, nũng nịu nói: Coi như là khách của An gia, dù sao cũng phải có cô nương hầu hạ chứ.

Nếu một mình ta không đủ, để ta gọi thêm mấy chị em nữa cũng không thành vấn đề.

Trong thanh lâu, đa số thời điểm đều là một hầu một.

Nếu gọi thêm mấy cô gái, giá cả có thể không phải là một cộng một đơn giản.

Vì vậy chỉ có những người thực sự tiêu tiền như nước mới có thể gọi nhiều người cùng hầu hạ.

Nhưng ý trong lời của cô gái kia hiển nhiên là chuẩn bị tự bỏ tiền túi.

Để có thể lên giường của Cố Hàn Uyên, nàng ta cũng liều rồi.

Ngay cả Hồng Nương cũng không khỏi hơi kinh ngạc khi thấy cô nương nhà mình lại bị mê hoặc đến mức này.

Bà ta đang chuẩn bị tiếp tục đuổi người, bỗng nhiên kinh hô một tiếng, hai gò má đỏ bừng.

Thì ra Cố Hàn Uyên lại kéo lấy eo bà ta, thậm chí còn thưởng thức sự mềm mại đẫy đà của bà ta.

Cố mỗ cảm thấy Hồng Nương cũng rất tốt.

Không cần các vị cô nương phải phiền lòng.

Những cô gái này tuy mỗi người đều trang điểm xinh đẹp, nhưng Cố Hàn Uyên lại không coi trọng kỹ nữ.

Hơn nữa nói một cách nghiêm túc, dung mạo của các nàng vẫn không bằng Hồng Nương, chỉ là trẻ trung hơn mà thôi.

Cố Hàn Uyên đoán rằng Hồng Nương lúc còn trẻ có lẽ cũng là một hoa khôi danh chấn một thời.

Ngược lại, khi bàn tay đặt lên thân thể Hồng Nương, Cố Hàn Uyên nhất thời có chút bất ngờ.

Do tiếp quá nhiều khách, Thuần Âm Chi Khí của kỹ nữ sẽ trở nên vẩn đục không chịu nổi.

Đây cũng là nguyên nhân chính tại sao Cố Hàn Uyên chưa bao giờ đến thanh lâu.

Hồng Nương tuy không còn là Thuần Âm xử nữ, nhưng lại không có dấu hiệu ô uế.

Chương 871

Nhưng bây giờ lại luân lạc đến làm tú bà, hiển nhiên cũng từng là một người phụ nữ có câu chuyện.

Hồng Nương thật không ngờ Cố Hàn Uyên lại có hứng thú với mình, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Nhưng bà ta vẫn rất nhanh phản ứng lại rằng Cố Hàn Uyên đang dùng mình làm lá chắn.

Không hiểu sao, trong lòng lại vô hình có chút thất vọng.

Hồng Nương trừng mắt nhìn một vòng các cô gái đang vây quanh, giả vờ đắc ý nói: Đều nghe thấy cả chứ.

Lũ tiểu yêu tinh các ngươi còn không mau tránh ra.

Đại đa số các cô gái nghe vậy đều thất vọng nhường đường.

Các nàng dù không hiểu tại sao Cố Hàn Uyên lại để ý đến Hồng Nương lớn tuổi hơn nhiều.

Nhưng cũng không muốn đắc tội với Hồng Nương, người là tú bà.

Nếu không, lỡ bị làm khó dễ thì sao.

Chỉ có cô gái đeo bám không buông lúc trước vẫn không chịu từ bỏ nói: Công tử coi trọng Hồng Nương cũng không sao, ta có thể đến giúp một tay.

Hồng Nương hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta, vội vàng kéo Cố Hàn Uyên nhanh chóng rời đi.

Thoát khỏi sự vây chặn của chúng nữ, Hồng Nương có chút cạn lời nói: Cố công tử, mị lực của ngài thật lớn.

Các cô nương trong lầu chúng ta thấy ngài, cảm giác như phát điên cả rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu chọc: Vậy cuối cùng tại hạ không phải đã chọn Hồng Nương ngươi sao.

Hồng Nương nghe vậy trong lòng nhất thời đập thình thịch, lại có chút ngượng ngùng quay mặt đi nói: Cố công tử nói đùa rồi.

Nói thì nói vậy, nhưng bà ta vẫn mặc cho Cố Hàn Uyên thưởng thức thân thể mình.

Không hề né tránh, cũng không mở miệng chống cự.

Một bộ dáng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là bên tai không biết từ lúc nào đã đỏ bừng lên.

Hồng Nương dẫn Cố Hàn Uyên đến trước cửa phòng riêng của An Thế Cảnh.

Tiếng trêu chọc liền truyền ra.

Cố công tử không hổ là Cố công tử, đến thanh lâu cũng có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Ta ở trong phòng riêng mà cũng nghe thấy tiếng ồn ào bên dưới.

Trong phòng bày một bàn rượu ngon thức quý.

An Thế Cảnh đang nâng ly rượu, gương mặt mang nụ cười phóng khoáng.

Cùng với đó, đúng như dự liệu, là sáu chị em Hồ Điệp.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Là do nơi An Thế Cảnh ngươi chọn quá nồng nhiệt thôi.

An Thế Cảnh có chút cổ quái liếc nhìn Hồng Nương bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Cười như không cười nói: Nếu Cố công tử thích, Hồng Nương bên cạnh ngài và cả tòa Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu này đều có thể tặng cho ngài.

Hồng Nương nghe vậy giật mình.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên vài phần mong đợi.

Đáng tiếc, nàng rất nhanh liền thất vọng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên liếc nhìn Hồ Điệp đang bĩu môi, một bộ dáng ghen tuông, buông Hồng Nương đang ôm ra, nhàn nhạt cười nói: Hay là trước tiên đem mấy người Hồ Điệp tặng cho Cố mỗ đi.

Sắc mặt An Thế Cảnh nhất thời trầm xuống.

Mà các cô gái Hồ Điệp lại đều là hai mắt sáng lên.

Hồ Điệp đã chia sẻ quá trình gặp gỡ Cố Hàn Uyên cho các tỷ muội của mình.

Vì vậy các nàng đều vô cùng mong đợi có thể thoát khỏi sự khống chế của An Thế Cảnh.

An Thế Cảnh phất tay về phía Hồng Nương, ra hiệu cho bà ta ra ngoài trước.

Đối mặt với mệnh lệnh của ông chủ sau lưng này, bà ta chỉ đành ngoan ngoãn rời đi.

Chỉ là trước khi rời đi không khỏi lén nhìn Cố Hàn Uyên thêm vài lần, trong mắt đều là sự thất vọng.

Nụ cười tùy tiện trên mặt An Thế Cảnh đã biến mất, hắn trầm giọng nói: Khẩu vị của Cố công tử quả thật không nhỏ, vừa mở miệng đã muốn những thuộc hạ đắc lực bên cạnh ta.

Cố Hàn Uyên cười khẩy một tiếng, ung dung ngồi xuống.

Hắn trêu chọc nói: Nếu An Thế Cảnh ngươi thực sự coi trọng các nàng như vậy, đã không mang các nàng đến đây.

Sự thăm dò tự cho là thông minh của An Thế Cảnh đã bắt đầu ngay từ khi Cố Hàn Uyên bước vào Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Cô gái đeo bám lúc trước không có gì bất ngờ, sợ rằng vốn là do An Thế Cảnh sắp xếp.

Để rồi đem cả Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu ra làm con bài đàm phán.

Nếu lúc vào cửa, Cố Hàn Uyên ôm không phải Hồng Nương mà là cô gái kia, lúc này An Thế Cảnh nên vỗ tay một cái, gọi rất nhiều nữ tử đến hầu hạ.

Dù sao con bài mặc cả, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Các cô gái Hồ Điệp lại có thể kiềm chế Cơ Dao Hoa.

Một khi mất đi các cô gái Hồ Điệp, Cơ Dao Hoa sẽ càng thêm thoát khỏi tầm kiểm soát.

Vì vậy Cố Hàn Uyên bề ngoài chỉ là đòi các nàng Hồ Điệp, thực tế là đang đòi cả Cơ Dao Hoa từ tay An Thế Cảnh.

An Thế Cảnh không thay đổi sắc mặt nhìn Cố Hàn Uyên.

Bầu không khí trên bàn nhất thời có chút trầm mặc.

Cố Hàn Uyên vô cùng tự nhiên vẫy tay với Hồ Điệp.

Hồ Điệp thấy thế vô thức liếc nhìn An Thế Cảnh, khẽ cắn môi mỏng, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, rót rượu cho hắn.

Cố Hàn Uyên đưa tay kéo lấy vòng eo thon mềm của Hồ Điệp, nhẹ cười nói: Các ngươi Hồ Điệp vẫn là mặc nữ trang đẹp hơn.

Các cô gái Hồ Điệp lúc này đều đã thay nữ trang.

Dung mạo vốn đã xinh đẹp, càng thêm long lanh động lòng người.

Trên gương mặt thanh tú của Hồ Điệp hiện lên mấy đóa mây hồng.

Hơi nóng từ bên hông khiến lòng nàng rung động, vô thức nép vào Cố Hàn Uyên chặt hơn một chút.

Tư thái đổi khách thành chủ của Cố Hàn Uyên khiến sắc mặt An Thế Cảnh trở nên có chút âm trầm.

Hắn nhìn chằm chằm Hồ Điệp một cái, bỗng nhiên cười nói: Nếu Cố công tử thích, tặng cho Cố công tử cũng không phải là không thể.

Tất cả các cô gái, bao gồm cả Hồ Điệp, đều hai mắt sáng lên.

Hy vọng thoát khỏi An Thế Cảnh gần ngay trước mắt khiến lòng các nàng đều có chút kích động.

Nhưng mà.

An Thế Cảnh kéo dài giọng.

Cố Hàn Uyên biết ý của hắn, nhàn nhạt nói: Cố mỗ không tiết lộ ngươi cho Quách Cự Hiệp, cũng có thể hứa hẹn không tiết lộ cho bất kỳ ai trước đó.

An Thế Cảnh vui vẻ cười nói: Cố công tử quả nhiên là người thẳng thắn, chỉ cần Cố công tử lại đồng ý với ta một điều kiện, các nàng Hồ Điệp sẽ là của ngài.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt mong đợi của các cô gái Hồ Điệp, thản nhiên nói: Chẳng lẽ là muốn Cố mỗ không nhúng tay vào những mưu đồ của ngươi sao.

Trong mắt An Thế Cảnh lóe lên vẻ đắc ý, ngạo nghễ nói: Cũng không phải, ta lại vô cùng mong đợi được giao thủ với Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nói: An Thế Cảnh, ngươi quá kiêu ngạo.

Giao thủ mà An Thế Cảnh nói đương nhiên không phải là giao đấu võ lực giữa hai người.

Sau chuyện đêm qua, hắn biết mình sợ rằng không phải là đối thủ một chiêu của Cố Hàn Uyên.

Cũng chính vì vậy, hai người lúc này mới có thể ngồi ở đây đàm phán.

Ý của An Thế Cảnh là hy vọng Cố Hàn Uyên có thể tự mình phá giải âm mưu của hắn.

Võ lực không bằng Cố Hàn Uyên, An Thế Cảnh nhận.

Nhưng hắn lại không tin trí lực của mình cũng không bằng Cố Hàn Uyên.

Điều này đi ngược lại với ý tưởng lôi kéo Cố Hàn Uyên của An Vân Sơn.

Nhưng An Thế Cảnh nổi loạn lại muốn tranh cao thấp với Cố Hàn Uyên.

Có yếu tố của Cơ Dao Hoa, cũng có sự kiêu ngạo của chính hắn.

An Thế Cảnh từ nhỏ đã bộc lộ trí tuệ hơn người.

Người đưa An gia đến chỗ giàu có ngang ngửa quốc gia không phải là An Vân Sơn, mà là An Thế Cảnh.

Bất luận là chuyện của Cơ Dao Hoa, hay là việc bị Cố Hàn Uyên kinh sợ đêm qua, đều khiến hắn tức giận bất bình.

Đương nhiên sự kiêu ngạo của An Thế Cảnh cũng không phải không có lý do.

Hiện nay trong kinh thành sóng gió nổi lên, án kiện liên tiếp xảy ra.

Các bộ môn đều thiếu nhân lực.

Hơn nữa Lục Phiến Môn lại càng mệt mỏi.

Đến nỗi vụ án trộm khuôn đúc đồng tiến triển rất chậm.

Chương 872

Đến nay vẫn còn đặt sự chú ý vào những tên thần thâu đạo tặc.

Hơn nữa mục tiêu khóa chặt lại là Yến Tam Nương không chút liên quan.

Thế cục hỗn loạn như vậy, An Thế Cảnh không tin Cố Hàn Uyên có thể cẩn thận tỉ mỉ nhìn thấu mưu đồ vòng trong vòng ngoài của hắn.

An Thế Cảnh tự tin nói: Cố công tử có dám đánh cược một lần không.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Người thua thì sao.

An Thế Cảnh lại treo lên nụ cười tùy tiện trên mặt, nói: Nếu Cố công tử thua, sẽ phải chịu sự sai khiến của An gia ta.

Nếu ta thua, cũng sẽ tặng cho Cố công tử một món quà hài lòng.

So với ý tưởng lôi kéo Cố Hàn Uyên của An Vân Sơn, hắn càng muốn thuyết phục Cố Hàn Uyên.

Còn trong lòng có hay không hy vọng dùng cách này để khiến Cơ Dao Hoa hồi tâm chuyển ý, cũng chỉ có mình hắn biết.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa nói: Vậy thì đến lúc đó, món quà An Thế Cảnh ngươi chuẩn bị sẽ không làm Cố mỗ thất vọng đâu nhỉ.

Cuộc cá cược có vẻ không mấy công bằng, Cố Hàn Uyên lại vô cùng dứt khoát đồng ý.

An Thế Cảnh cũng không ngờ Cố Hàn Uyên đồng ý dứt khoát như vậy, lại còn tự tin như vậy, không khỏi hơi ngẩn ra.

Hắn lắc đầu, xua tan cảm giác bất an không rõ trong lòng.

Trịnh trọng nói: Một lời đã định.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, nói: Vậy Cố mỗ xin cáo từ trước.

Hắn vẫy tay với các cô gái trừ Hồ Điệp ra, ấm áp nói: Đi thôi.

Các cô gái vô thức liếc nhìn An Thế Cảnh, thấy hắn không có phản ứng gì, nhất thời trong lòng vui vẻ, vội vàng đi theo bước chân Cố Hàn Uyên.

An Thế Cảnh thấy Cố Hàn Uyên mang các cô gái rời đi, ở trong phòng không một bóng người nói một tiếng: Chuyện ta muốn ngươi làm, thế nào rồi.

Một làn khói xanh đột ngột bay lên, khói tan, một bóng hình yêu kiều lả lướt hiện ra.

An gia yên tâm, còn mấy ngày nữa là có thể tìm được rồi.

Giọng nữ quyến rũ khiến trên mặt An Thế Cảnh thêm mấy phần ý cười.

Rất tốt.

Sự ngạo mạn của An Thế Cảnh nằm ở chỗ hắn không hiểu Cố Hàn Uyên.

Những mưu kế đó của hắn, vì biết trước tình tiết, đã sớm bại lộ trong mắt Cố Hàn Uyên.

Dù cho chi tiết có chút khác biệt, phương hướng lớn cũng sẽ không thay đổi.

Đương nhiên điều này cũng liên quan đến việc Cố Hàn Uyên hành sự tương đối khiêm tốn sau khi đến kinh thành.

Cố Hàn Uyên tuy đã làm nhiều chuyện, nhưng người biết cũng không nhiều.

Nhất là mấy vụ án lớn trong kinh thành, hắn lại càng không tỏ ra có ý muốn điều tra.

Điều này mới tạo cho An Thế Cảnh một ảo giác rằng Cố Hàn Uyên vẫn chưa biết gì về vụ án trộm khuôn đồng.

Mà nữ tử ẩn trong phòng kia càng không thể thoát khỏi cảm giác của Cố Hàn Uyên.

Nếu không có gì bất ngờ, đó hẳn là sư tỷ của Cơ Dao Hoa, Như Yên, người tinh thông ảo thuật và dịch dung thuật.

Như Yên là một nữ tử vô cùng phiền phức.

Bây giờ có thể phát hiện sớm, ngược lại cho Cố Hàn Uyên thêm nhiều thời gian dư dật.

Đây cũng được xem là một sự sai lệch của tình tiết.

Dù sao trong tình tiết gốc, Như Yên phải đợi sau khi An Thế Cảnh lui đi, nàng mới từ Thiết Huyết Đại Lao ra ngoài.

Bây giờ xuất hiện sớm, chắc chắn sẽ mang đến thêm một vài biến hóa.

Ẩn Thân Thuật của Như Yên được thi triển dựa trên nền tảng ảo thuật.

Vì vậy nàng trông như không tồn tại trong mắt mọi người, nhưng thực chất lại không thể nào thoát khỏi ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Dáng vẻ yêu mị đó tựa như lúc nào cũng đang thi triển thuật mê hoặc.

Nhất là bộ ngực hùng vĩ trước người, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi thầm tấm tắc khen ngợi trong lòng.

Cố Hàn Uyên mang theo sáu nữ nhân Hồ Điệp rời khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu vẫn gây ra một chút xôn xao.

Nhưng lúc này có các nàng bên cạnh, liền không có nữ tử không biết điều nào tiến lên quấy rầy.

Ngay cả Hồng Nương cũng chỉ đứng nhìn từ xa.

Nhưng điều làm nàng ngạc nhiên là, trước khi Cố Hàn Uyên rời khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, hắn đã cho nàng một ánh mắt mà nàng nhất thời không thể nào hiểu được.

Nói chung, Hồng Nương mang theo tâm tình có chút phức tạp nhìn theo Cố Hàn Uyên rời đi.

Vừa ra khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, Hồ Điệp liền trở nên hoạt bát.

Nàng vui vẻ ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên làm nũng nói: Tỷ phu.

Cảm ơn chàng đã giúp chúng ta giải thoát.

Các nữ tử còn lại cũng mang vẻ mặt vui mừng nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu cười nói: Giải thoát ư.

Vẫn còn thiếu một bước.

Nói rồi hắn từ trong lòng lấy ra một bình sứ đưa cho Hồ Điệp.

Cố Hàn Uyên khe khẽ nói: Trên người các nàng đều trúng một loại độc dược mãn tính giống hệt trên người Dao Hoa.

Đây là giải dược.

Các nàng nghe vậy kinh hãi.

Hân Huỳnh tâm tư linh hoạt phản ứng lại đầu tiên.

Nàng trầm giọng nói: Hóa ra An Thế Cảnh căn bản không có ý định buông tha chúng ta.

Sự thật đúng là như vậy.

Nếu không phải trong tay Cố Hàn Uyên có giải dược.

An Thế Cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể dùng độc dược trên người các nàng để uy hiếp, ép các nàng phản bội Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa giải dược cũng có thể trở thành một con bài đàm phán với Cố Hàn Uyên.

Ví dụ như nếu hắn thua cược, có thể sẽ xem giải dược là lễ vật trong miệng hắn để tặng cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng hiện tại Cố Hàn Uyên đã có giải dược có thể giải độc cho nhóm nữ nhân của Hồ Điệp, mưu kế của An Thế Cảnh tự nhiên phá sản.

Còn hắn có còn chuẩn bị lễ vật gì khác cho Cố Hàn Uyên hay không thì chưa chắc.

Đương nhiên cho dù hắn không cho, chẳng lẽ Cố Hàn Uyên không thể tự mình lấy sao.

Vì vậy Cố Hàn Uyên căn bản chưa bao giờ để tâm đến cái gọi là cá cược.

Các nàng tuy được Cơ Dao Hoa chăm sóc rất tốt, nhưng cũng không phải là những đóa hoa nhỏ không hiểu sự đời.

Qua lời nhắc nhở của Hân Huỳnh, tất cả đều đã hiểu ra ý đồ của An Thế Cảnh.

Hồ Điệp càng trực tiếp hỏi: Tỷ phu, nếu đến lúc đó An Thế Cảnh liên lạc với chúng ta thì phải làm sao.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Không cần nói cho ta biết, chẳng lẽ các ngươi ngay cả diễn kịch cũng không biết.

Các nàng nghe vậy đều khúc khích cười.

Đối với nữ nhân mà nói, diễn kịch là sở trường của họ.

Sắc Đình nhỏ tuổi nhất, cũng ham chơi nhất, đắc ý cười nói: Cứ giao cho chúng ta, đến lúc đó làm cho An Thế Cảnh ngã một vố thật đau.

Giữa các nàng và An Thế Cảnh không hề có chút tình xưa nghĩa cũ nào.

Dù sao An Thế Cảnh vẫn luôn dùng phương thức đe dọa, trấn áp để khống chế các nàng.

Lại còn dùng các nàng để uy hiếp đại tỷ mà các nàng kính trọng nhất là Cơ Dao Hoa.

Lại còn hạ độc các nàng.

Bây giờ thoát khỏi lồng giam, lại có cơ hội trả thù An Thế Cảnh, các nàng tự nhiên vô cùng tích cực.

Cố Hàn Uyên mặt mang nụ cười ôn hòa nhìn các nàng phân phát giải dược.

Hồ Điệp lần lượt giới thiệu tên của các nàng cho Cố Hàn Uyên.

Theo thứ tự lớn nhỏ là Hân Huỳnh, Xuân Thiền, Phong Minh, Như Ý, Sắc Đình.

Ừm, lại một người tên là Như Ý.

Nhưng Như Ý này không phải Như Ý kia.

Thiếu nữ tuổi không lớn lắm, lại có chút trầm ổn.

Nói chung thu hoạch được sáu thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu, khiến Cố Hàn Uyên trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Chương 873

Chỉ là đợi lúc Cơ Dao Hoa trở về, khó tránh khỏi sẽ bị nàng oán trách.

Xuân Thiền chớp chớp đôi mắt to sáng ngời hỏi: Hồ Điệp, sao ngươi lại gọi Cố công tử là tỷ phu vậy.

Hồ Điệp có chút ngượng ngùng nói: Tỷ phu là nam nhân của đại tỷ, đương nhiên phải gọi là tỷ phu.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ lại cảm giác nóng bỏng khi bị Cố Hàn Uyên ôm eo lúc trước.

Xuân Thiền tung tăng hỏi: Vậy chúng ta cũng có thể gọi chàng là tỷ phu sao.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Các ngươi đã là muội muội của Dao Hoa, tự nhiên nên gọi ta là tỷ phu.

Nghe các nàng gọi Tỷ phu bằng giọng điệu yêu kiều mềm mại, hắn thầm nghĩ A Tử sợ rằng sẽ xù lông.

Dù sao đột nhiên lại có thêm nhiều nữ tử có thuộc tính giống nàng như vậy.

Đến lúc đó hảo hảo trấn an nàng một chút chắc là không thành vấn đề.

Cố Hàn Uyên thuận miệng trả lời các loại câu hỏi của các nàng.

Chủ yếu vẫn là những câu chuyện phiếm về chuyện đã xảy ra giữa Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa.

Giọng các thiếu nữ ríu rít có hơi ồn ào.

Nhưng được oanh oanh yến yến vây quanh, chung quy vẫn là một chuyện làm người ta vui vẻ.

Cố Hàn Uyên sắp xếp cho các nàng ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Yến Phỉ Phỉ tán thưởng nói: Công tử thật là lợi hại, vừa ra tay đã có được sáu cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời tán thưởng của Yến Phỉ Phỉ, hắn lúc này đang kiểm tra thân thể cho Tố Tâm vẫn còn đang ngủ say.

Chỗ này xoa bóp, chỗ kia nắn nắn.

Tuy Tố Tâm vẫn đang hôn mê, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh.

Ừm, các loại phản ứng đều rất bình thường.

Yến Phỉ Phỉ nhìn sắc mặt ửng hồng của Tố Tâm, kiều mị cười nói: Công tử cứ ở đây chơi với một con rối không cử động được, sao không đi đón mẫu nữ Diệu Đồng về.

Các nàng đã chờ lâu lắm rồi.

Cố Hàn Uyên hơi trầm ngâm, mặc cho Yến Phỉ Phỉ lau đi vết bẩn trên ngón tay hắn khi kiểm tra thân thể cho Tố Tâm.

Thấy Yến Phỉ Phỉ đã lau sạch sẽ, hắn khẽ cười nói: Cũng được, ngươi bảo các nàng chuẩn bị một chút.

Đợi ta trở về.

Yến Phỉ Phỉ khẽ liếm môi, kiều mị cười nói: Diệu Đồng các nàng nhất định sẽ rất vui mừng.

Chu Diệu Đồng mẫu nữ có vui mừng hay không thì không biết, nhưng thời gian Cố Hàn Uyên cho các nàng chờ đợi cũng gần đủ rồi.

Kéo dài thêm nữa khó tránh khỏi sẽ phản tác dụng.

Cố Hàn Uyên bảo Yến Phỉ Phỉ mặc lại quần áo cho Tố Tâm, còn chính hắn thì quay trở lại Thiên Hòa Y Quán.

Đồng Phúc Khách Sạn sát vách Thiên Hòa Y Quán đang ồn ào náo nhiệt.

Rõ ràng Quách Phù Dung đã theo ước định trở về làm việc để trả nợ.

Một thiên kim đại tiểu thư đột nhiên phải học cách làm việc vặt cũng không phải dễ dàng.

Hơn nữa vì nguyên nhân của Cố Hàn Uyên, lúc này Bạch Triển Đường cũng không dám tùy tiện điểm huyệt Quách Phù Dung nữa.

Đông Tương Ngọc muốn dạy dỗ Quách Phù Dung, e rằng phải tốn không ít tâm tư.

Cố Hàn Uyên không có ý định nhúng tay vào quá trình Đông Tương Ngọc dạy dỗ Quách Phù Dung, trực tiếp đi vào Thiên Hòa Y Quán.

Vừa vào cửa liền nghe thấy giọng của Chu Nhất Phẩm.

An An, ngươi không biết hôm nay nguy hiểm đến mức nào đâu, nếu không phải Dương Vũ Hiên cứu ta, ta đã mất mạng rồi.

Hắn bây giờ không có nơi nào để đi, y quán chúng ta chẳng lẽ không thể thu lưu hắn một chút sao.

Phía sau Chu Nhất Phẩm, một nam tử tóc trắng lặng lẽ đứng đó, ánh mắt lại luôn dừng trên người Liễu Nhược Hinh.

Rõ ràng hắn rất để ý đến thân phận của Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh không cố ý che giấu võ công, bị Dương Vũ Hiên hoài nghi cũng là chuyện bình thường.

Lúc này nàng cũng đang dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Dương Vũ Hiên.

Trần An An chống nạnh, đanh giọng nói: Không được.

Dù có muốn thu lưu cũng phải đợi Cố đại ca trở về, để huynh ấy quyết định.

Giọng điệu từ chối của Trần An An làm Cố Hàn Uyên có chút vui mừng.

Nhưng mà tình tiết tuy đã thay đổi, nhưng duyên phận nên có vẫn tìm đến cửa.

Hơn nữa Chu Nhất Phẩm quả nhiên không chết thẳng cẳng ở chỗ Vương Vạn Kim.

Nghe lời hắn nói, rõ ràng là Dương Vũ Hiên đã cứu hắn.

Cứ như vậy, chuyện Chu Nhất Phẩm có danh sách Đồng Chu Hội hơn phân nửa đã bị Dương Vũ Hiên biết được.

Cho nên mới đến Thiên Hòa Y Quán cầu xin Trần An An thu lưu.

Dương Vũ Hiên cũng không ôn nhu như Liễu Nhược Hinh.

Vì vậy Chu Nhất Phẩm e rằng cũng biết việc mang theo danh sách Đồng Chu Hội sẽ mang đến nguy hiểm như thế nào.

Cho nên hắn lúc này mới ra sức khuyên bảo Trần An An thu lưu Dương Vũ Hiên, hơn phân nửa là vì tìm cho mình một người bảo vệ.

Dù sao Liễu Nhược Hinh bây giờ là của riêng Cố Hàn Uyên, không có chút quan hệ nào với Chu Nhất Phẩm, càng sẽ không đi bảo vệ hắn.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy có chút bất đắc dĩ.

Trước kia nếu hắn có yêu cầu gì, chỉ cần nài nỉ Trần An An một chút là nàng sẽ đáp ứng.

Bây giờ dù có cầu xin thế nào, Trần An An cũng nhất quyết phải đợi Cố Hàn Uyên đồng ý mới được.

Chu Nhất Phẩm đột nhiên có chút hoài niệm người thanh mai trúc mã đơn thuần thích ở bên cạnh mình ngày xưa.

Con người ta thường đợi đến khi mất đi rồi mới biết trân trọng.

Tình cảm của Trần An An mà ngày xưa hắn chẳng thèm để mắt, không muốn đáp lại, bây giờ lại tiếc nuối nhìn nàng lao vào vòng tay của Cố Hàn Uyên.

Tâm tình Chu Nhất Phẩm càng thêm phức tạp.

Đúng lúc này, giọng của Cố Hàn Uyên từ cửa truyền đến.

Muốn ở lại cũng không phải là không thể.

Trần An An vui mừng hô: Cố đại ca, huynh đã về.

Cố Hàn Uyên đi thanh lâu dự tiệc, lại trở về sớm như vậy, làm nàng cảm thấy rất vui.

Liễu Nhược Hinh chớp đôi mắt quyến rũ, cố ý trêu chọc: Cố công tử về nhanh như vậy, không lẽ là. không được sao.

Cố Hàn Uyên không hề để tâm đến ánh mắt của mọi người, tại chỗ bế bổng Liễu Nhược Hinh từ trên ghế lên.

Chính hắn ngồi xuống trước, rồi lại ôm lấy Liễu Nhược Hinh, để nàng ngồi trên đùi mình.

Hai tay còn ôm lấy vòng eo thon mềm của Liễu Nhược Hinh, trêu đùa: Nhược Hinh muốn thử xem ta có được hay không sao.

Động tác của Cố Hàn Uyên quá nhanh.

Đến nỗi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thành ra bộ dạng này.

Liễu Nhược Hinh xấu hổ gắt: Phi.

Ai muốn thử ngươi chứ.

Nhưng dù đang ở trước mặt mọi người, nàng lại bất ngờ không hề giãy giụa.

Hơn nữa Trần An An tuy vẻ mặt không vui, nhưng cũng lạ là không nói thêm gì.

Rõ ràng giữa hai người đã đạt được thỏa thuận gì đó.

Chu Nhất Phẩm và Triệu Bố Chúc đều mang vẻ mặt thất vọng.

Rõ ràng trong lòng họ vẫn thích Liễu Nhược Hinh.

Đáng tiếc cái ôm như tuyên thệ chủ quyền này của Cố Hàn Uyên, mà Liễu Nhược Hinh lại không phản kháng, nhất thời đã giáng cho họ một đòn chí mạng.

Mà Dương Vũ Hiên từ khi Cố Hàn Uyên bước vào, ánh mắt vẫn không rời khỏi người hắn.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng đã nhận ra thân phận của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời cũng có chút nghi hoặc vì sao Cố Hàn Uyên lại xuất hiện ở y quán nhỏ bé này.

Lại còn ôm lấy nữ tử mà hắn đang nghi ngờ thân phận.

Chương 874

Tin tức Cố Hàn Uyên tiếp quản Thiên Hòa Y Quán còn chưa truyền ra ngoài, Dương Vũ Hiên có nghi hoặc cũng là bình thường.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của mọi người, trong lòng cũng không có nhiều gợn sóng.

Chu Nhất Phẩm và Triệu Bố Chúc tạm thời không nhắc tới.

Hai người này, hắn sớm đã có sắp xếp, muốn nhảy nhót thì cứ để họ nhảy nhót một hồi.

Ngược lại thỏa thuận giữa Trần An An và Liễu Nhược Hinh là gì lại càng khiến hắn tò mò.

Nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Y quán chúng ta vốn định tuyển thêm người, nếu Đông Xưởng đã đưa người đến làm việc vặt, nhận vào cũng không phải là không thể.

Mọi người nghe vậy vô cùng kinh ngạc.

Trần An An kinh hô: Đông Xưởng.

Ngươi là người của Đông Xưởng.

Ngồi trên đùi Cố Hàn Uyên, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, Liễu Nhược Hinh cũng không màng ngượng ngùng, ngưng mắt nhìn về phía Dương Vũ Hiên, suy đoán mục đích của đối phương.

Dương Vũ Hiên không ngờ Cố Hàn Uyên chỉ liếc một cái đã nhìn thấu lai lịch của hắn, đành phải kiên trì nói: Thiên Hòa Y Quán trước đó bị Đồng Chu Hội tấn công, đốc chủ bảo ta qua đây bảo vệ bọn họ.

Dương Vũ Hiên không dám nói ra sự thật.

Mục đích thực sự của hắn là theo dõi Chu Nhất Phẩm, lợi dụng danh sách Đồng Chu Hội trong trí nhớ của Chu Nhất Phẩm để bắt giữ những kẻ phản nghịch của Đồng Chu Hội.

Dương Vũ Hiên và Liễu Nhược Hinh ngược lại có cùng suy nghĩ.

Chỉ là một người theo Chu Nhất Phẩm, một người theo Cố Hàn Uyên mà thôi.

Đây là sự khác biệt do thông tin sai lệch gây ra.

Cố Hàn Uyên không có ý định vạch trần Dương Vũ Hiên, nhàn nhạt nói: Cố mỗ không cần biết ngươi có mục đích gì, muốn ở lại thì có thể ở lại, nhưng Cố mỗ khuyên ngươi nên tuân thủ quy củ của y quán, cũng chính là quy củ của Cố mỗ, nếu dám làm loạn, tự gánh lấy hậu quả.

Dưới ánh mắt của Cố Hàn Uyên, Dương Vũ Hiên chỉ cảm thấy áp lực như núi.

Hắn cúi đầu, ngoan ngoãn nói: Tại hạ không dám.

Cố Hàn Uyên không tỏ ý kiến mà khẽ cười một tiếng.

Tên công cụ này muốn theo Chu Nhất Phẩm thì cứ theo đi.

Vừa hay Dương Vũ Hiên còn liên quan đến Nhiếp Tử Y, một nữ tử kiều mị.

Vì vậy hắn có thể ở lại ngược lại là chuyện tốt.

Dương Vũ Hiên chỉ cảm thấy trong lòng không hiểu sao lại lạnh toát, dường như có thứ gì đó quan trọng sắp mất đi.

Đáng tiếc suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được nguyên do, chỉ có thể cho rằng ánh mắt của Cố Hàn Uyên quá có sức uy hiếp, gây cho hắn áp lực quá lớn.

Võ công của Dương Vũ Hiên tuy không tệ, nhưng so với Cố Hàn

Uyên thì cách biệt một trời một vực.

Địa vị lại càng chênh lệch lớn hơn.

Cố Hàn Uyên không quá để tâm đến suy nghĩ của Dương Vũ Hiên.

Hắn hỏi Chu Nhất Phẩm về tình hình cụ thể của Vương Vạn Kim.

Vương Vạn Kim từng là một gián điệp dưới trướng Trần Mạc Thiện.

Bây giờ Trần Mạc Thiện mất tích, tình cảnh của hắn cũng có chút nguy ngập.

Chu Nhất Phẩm vốn chuẩn bị đi chữa bệnh phù chân cho Vương Vạn Kim.

Kết quả bất ngờ phát hiện có người muốn ám sát hắn.

Sát thủ thấy Chu Nhất Phẩm vướng víu, liền chuẩn bị tiện tay giết luôn.

Kết quả được Dương Vũ Hiên cứu giúp.

Trong quá trình đó, Chu Nhất Phẩm từ ám khí nhận ra đối phương là sát thủ Xuân Tam Nương của Đồng Chu Hội.

Nhưng Chu Nhất Phẩm vẫn chưa tiết lộ bí mật này.

Liễu Nhược Hinh vốn còn có chút tò mò, nhưng bàn tay to của Cố Hàn Uyên đang vuốt ve trên bụng nàng khiến nàng không thể nào tập trung chú ý được.

Cuối cùng đành phải oán trách liếc Cố Hàn Uyên một cái, thoát khỏi vòng tay hắn, xấu hổ nói: Ta đi tắm trước, muốn ôm thì ôm An An muội muội của ngươi đi.

Liễu Nhược Hinh rời đi có vẻ hơi đột ngột, chỉ có Trần An An là có chút cảm giác.

Nhưng khi ánh mắt Cố Hàn Uyên rơi xuống người nàng, nhất thời cũng bị dọa cho chạy mất dép.

Trần An An và Liễu Nhược Hinh đã kết minh, nàng cũng sẽ không kháng cự việc thân mật ở một mức độ nhất định với Cố Hàn Uyên.

Nhưng để nàng thân mật trước mặt người quen, tạm thời vẫn chưa làm được.

Bỏ chạy tuy đáng xấu hổ, nhưng rất hữu dụng.

Hai nàng đều đã rời đi, Cố Hàn Uyên cũng không có hứng thú giao lưu với ba gã đàn ông, bảo họ tự về nghỉ ngơi.

Vương Vạn Kim có liên quan đến vụ án hồ yêu.

Nhưng Cố Hàn Uyên cũng không có hứng thú lắm, đợi đến thời điểm cuối cùng tới kết thúc là được.

Trước đó, cứ để Chu Nhất Phẩm tự mình chậm rãi tra án đi.

Sau khi mọi người giải tán, Cố Hàn Uyên đi xem Tô Nguyên Chỉ mới tỉnh lại không lâu.

Dù sao hôm nay Cố Hàn Uyên cũng không định ở lại Thiên Hòa Y Quán qua đêm, dù sao cũng phải an ủi nàng một chút.

Cũng may Tô Nguyên Chỉ cũng có ý muốn nghỉ ngơi nhiều hơn, chỉ là ánh mắt có vẻ hơi oán giận.

Xem ra nàng ngược lại thật sự xem Cố Hàn Uyên là phu quân để đối đãi.

Sau đó Cố Hàn Uyên đem Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết dạy cho nàng.

Tư chất của Tô Nguyên Chỉ quá kém, cũng may cuối cùng vẫn nhập môn.

Ít nhất không cần lo lắng về việc tuổi già sắc suy nữa.

Còn Trần An An vốn là thịt trong nồi, Cố Hàn Uyên tạm thời còn không vội, cứ từ từ điều giáo là được.

Hơn nữa qua một phen dẫn dắt của Cố Hàn Uyên, tính cách của Trần An An có chút chuyển biến tốt, không còn ương bướng như trong tình tiết gốc, đang dần chuyển sang dạng lụy tình, cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, biến mất khỏi phòng.

Liễu Nhược Hinh vốn chỉ lấy cớ đi tắm để thoát khỏi vòng tay của Cố Hàn Uyên.

Nhưng nhìn nước nóng trong thùng tắm, nhất thời có chút động lòng.

Nàng cởi bỏ xiêm y, dìm thân thể mềm mại mỹ hảo của mình vào trong nước.

Làn da vốn trắng nõn nhanh chóng ửng lên màu hồng say lòng người trong làn nước ấm.

Đôi mày thanh tú của Liễu Nhược Hinh bỗng nhíu lại, Long Lân quyết đã cầm trong tay.

Nàng từ trong thùng tắm đứng dậy, không màng mặc quần áo, trực tiếp kéo tấm rèm lụa dùng để ngăn cách khoác lên người.

Tấm rèm lụa chỉ được làm từ lụa mỏng, dù có quấn vài vòng cũng không thể che kín thân thể mềm mại của Liễu Nhược Hinh, làn da trong trắng lộ hồng vẫn lộ ra hơn nửa.

Hơn nữa vì dính nước, ngược lại làm ướt tấm rèm lụa khoác trên người, cảnh xuân như ẩn như hiện.

Liễu Nhược Hinh có phản ứng lớn như vậy là vì nàng cảm nhận được có người đang đến gần ngoài cửa.

Hơn nữa người đó không phải là Cố Hàn Uyên.

Trong ấn tượng của nàng, nếu người đến là Cố Hàn Uyên, nhất định sẽ xông thẳng vào, chứ không phải cẩn thận từng li từng tí tiếp cận như bây giờ.

Người này chính là Dương Vũ Hiên.

Dương Vũ Hiên là một người không đến đường cùng không quay đầu.

Dù đã bị Cố Hàn Uyên cảnh cáo, nhưng sự hoài nghi về thân phận của Liễu Nhược Hinh trong lòng vẫn khiến hắn lựa chọn đến đây thăm dò.

Hắn không chỉ đang suy đoán Liễu Nhược Hinh có phải là người của các cơ quan khác trong triều đình hay không, mà còn nghi ngờ nàng là gián điệp do Đồng Chu Hội phái tới.

Dương Vũ Hiên từ sau khi tự tay giết chết cha mình, đã được Tào Thiếu Khanh bồi dưỡng thành một người có tính cách đặt nhiệm vụ lên hàng đầu.

Chương 875

Đã có nghi ngờ, liền phải quả quyết kiểm chứng.

Còn việc sẽ gây ra hậu quả gì, hắn căn bản không để trong lòng.

Dương Vũ Hiên đang cẩn thận từng li từng tí tiếp cận phòng của Liễu Nhược Hinh, bỗng nhiên trong không khí truyền đến một tiếng hừ lạnh buốt xương.

Còn chưa đợi hắn phản ứng, vai đã trúng một đạo kiếm khí.

Máu tươi nhỏ giọt, kiếm khí cũng đang tàn phá trong cơ thể.

Dương Vũ Hiên ôm lấy vết thương, đầu đầy mồ hôi lạnh nhìn Cố Hàn Uyên đang chậm rãi đi tới.

Cố công tử.

Hắn cắn chặt răng, sắc mặt thống khổ.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Cố mỗ đã nói rồi, không được phá vỡ quy củ.

Trong tình tiết gốc cũng có đoạn này.

Chu Nhất Phẩm và Dương Vũ Hiên đều vì vậy mà thấy được thân thể của Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Thậm chí lý do hắn quay về Thiên Hòa Y Quán một chuyến phần lớn là vì đoạn tình tiết này.

Kết quả Chu Nhất Phẩm vì Cố Hàn Uyên nhúng tay, không có ràng buộc gì với Liễu Nhược Hinh, cũng không đến đây làm chuyện ngu xuẩn.

Dương Vũ Hiên lại đầu óc cứng nhắc chạy đến thăm dò Liễu Nhược Hinh.

Thật không biết nên nói hắn bướng bỉnh, hay là nên nói hắn ngu xuẩn.

Kiếm khí tàn phá trong cơ thể khiến Dương Vũ Hiên vô cùng thống khổ.

Hắn cố nén đau đớn, giải thích: Cố công tử minh giám, ta nghi ngờ nữ nhân kia là gián điệp do Đồng Chu Hội phái tới.

Cố Hàn Uyên khinh miệt nói: Ngươi đang nghi ngờ nhãn lực của Cố mỗ sao.

Không dám.

Dương Vũ Hiên trong lòng kinh hãi, chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên còn đáng sợ hơn cả Tào Thiếu Khanh.

Nhất là từng luồng sát khí kia, càng làm hắn cảm thấy chỉ cần nói sai một câu, chính là kết cục chết không toàn thây.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Cút đi.

Nhược Hinh là người của Tây Hán, sau này không được phép đến quấy rầy nàng nữa.

Nếu không sẽ không chỉ là một sự trừng phạt nhỏ như hôm nay đâu.

Nếu không phải còn muốn dụ Nhiếp Tử Y ra, Dương Vũ Hiên lúc này đã là một người chết rồi.

Nhưng Cố Hàn Uyên đối xử với Dương Vũ Hiên không có kiên nhẫn như đối với nữ nhân, không tồn tại chuyện quá tam ba bận.

Lần sau nữa, hắn nhất định phải chết.

Dương Vũ Hiên dường như cảm nhận được ý chí của Cố Hàn Uyên.

Thân phận người Tây Hán của Liễu Nhược Hinh và sự che chở của Cố Hàn Uyên đối với nàng làm lòng hắn nặng trĩu, càng cảm thấy nhiệm vụ này khó khăn.

Dương Vũ Hiên khẽ cười khổ, đột nhiên cảm thấy Đông Xưởng không nên phái hắn qua đây, mà nên phái một nữ tử xinh đẹp tới mới là cách làm đúng đắn.

Hắn còn chưa đến mức cứng đầu liều mạng, khổ sở nói: Cảm tạ Cố công tử không giết, tiểu nhân xin cáo lui.

Thân phận Thiên Hộ của Đông Xưởng ở trước mặt Cố Hàn Uyên chẳng là gì cả.

Sau khi bị dạy dỗ, Dương Vũ Hiên cuối cùng cũng có kinh nghiệm, ngữ khí cũng hèn mọn hơn rất nhiều.

Dương Vũ Hiên lùi lại rời đi, hắn phải nhanh chóng trở về xử lý vết thương trên vai và kiếm khí trong cơ thể.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Dương Vũ Hiên rời đi, khóe miệng cong lên một độ cung đầy giễu cợt.

Vết thương trên vai hắn còn dễ nói, kiếm khí trong cơ thể lại không dễ hóa giải như vậy.

Chỉ không biết Chu Nhất Phẩm không có Dương Vũ Hiên bảo vệ, liệu có chết thẳng cẳng trong tay Xuân Tam Nương hay không.

Liễu Nhược Hinh nghe được động tĩnh ngoài cửa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng có vài phần đắc ý.

Cố Hàn Uyên vì nàng mà dạy dỗ Dương Vũ Hiên của Đông Xưởng, làm tâm tình nàng rất tốt.

Nhưng mà ngay sau đó, Liễu Nhược Hinh vẻ mặt không nói nên lời nhìn Cố Hàn Uyên xông vào.

Nhất thời không biết nên nói mình đủ hiểu Cố Hàn Uyên, hay là nên nói hắn vô sỉ.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Ta vừa mới giúp ngươi, không cảm ơn ta thì thôi đi, sao còn làm ra bộ dạng này.

Tấm rèm lụa miễn cưỡng dùng để che thân thể căn bản không che được phong cảnh thân thể mềm mại của Liễu Nhược Hinh.

Nhất là đôi gò bồng đảo ngạo nghễ đứng thẳng trước ngực, càng có một cảm giác sống động như thật.

Cố Hàn Uyên lần nữa xác nhận tính chính xác của việc tối nay trở lại Thiên Hòa Y Quán.

Nếu không thì dù sau này có giết Dương Vũ Hiên, hắn cũng bị thiệt.

Liễu Nhược Hinh cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên, đã nhận ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Sự chiếm hữu tràn đầy đó làm tâm tình nàng có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên giúp nàng đuổi Dương Vũ Hiên đi, tự nhiên làm nàng trong lòng cảm kích.

Nhưng phần chiếm hữu xem nàng là của riêng này lại làm nàng không biết phải làm sao.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên tuy giúp nàng đuổi Dương Vũ Hiên đi, nhưng cũng đã nhìn nàng sạch sẽ.

Một tiếng cảm ơn làm sao cũng không nói nên lời.

Liễu Nhược Hinh quay mặt đi, tức giận nói: Nhìn đủ chưa.

Nhìn đủ rồi thì mau ra ngoài.

Ta còn muốn tắm rửa.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý, áp sát vào trước người Liễu Nhược Hinh, một tay ôm eo nàng, một tay véo cằm nàng.

Trêu ghẹo nói: Gương mặt xinh đẹp của Nhược Hinh, nhìn bao lâu cũng không đủ.

Bị Cố Hàn Uyên ôm trong lòng, trái tim Liễu Nhược Hinh đập thình thịch.

Tấm rèm lụa mỏng manh kia căn bản không thể ngăn cách được nhiệt độ nóng bỏng trên người Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh có cảm giác như trở lại lúc bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi trước đây.

Chỉ là nhìn đôi mắt sâu thẳm mà lại sáng như sao trời trong đêm tối của Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, lời từ chối làm sao cũng không nói ra được.

Liễu Nhược Hinh thì thào nói: Ngươi chỉ là muốn chiếm tiện nghi của ta mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, ghé vào tai Liễu Nhược Hinh ôn tồn nói: Nếu không phải thích, sao lại si mê thân thể của Nhược Hinh như vậy.

Liễu Nhược Hinh thầm mắng Cố Hàn Uyên vô sỉ.

Nhưng lời tỏ tình của Cố Hàn Uyên lại làm trái tim nàng không hiểu sao có chút nóng bỏng.

Nàng oán trách liếc hắn một cái đầy quyến rũ.

Dáng vẻ kiều mị của Liễu Nhược Hinh làm lòng Cố Hàn Uyên khẽ rung động.

Hắn giả vờ khó xử nói: Đáng tiếc quần áo này đều bị Nhược Hinh làm ướt rồi.

Cố Hàn Uyên ác nhân cáo trạng trước nhất thời làm Liễu Nhược Hinh bật cười.

Tức giận nói: Chính ngươi muốn tới ôm ta, bây giờ còn đổ lỗi cho ta sao.

Cố Hàn Uyên chế nhạo cười nói: Trách ngươi thì không đến nỗi, chỉ là nghĩ rằng nếu quần áo đã ướt rồi, chi bằng tắm một phen cho xong.

Chỉ là không biết Nhược Hinh có bằng lòng hầu bạn không.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy đôi mắt đẹp nhất thời trợn lớn.

Rõ ràng nàng còn đánh giá thấp sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Cố Hàn Uyên, nàng liền biết mình dù có từ chối cũng vô ích.

Liễu Nhược Hinh quay mặt đi, đôi môi ngọc khẽ lẩm bẩm: Nói cứ như ta có thể từ chối được vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý, tự nhiên cởi quần áo, bước vào thùng tắm.

Nhìn Liễu Nhược Hinh đang do dự, hắn trêu ghẹo nói: Nhược Hinh còn chờ gì nữa.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy lại trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nhưng cái nhìn này cũng để vóc dáng hoàn mỹ, cường tráng của Cố Hàn Uyên lọt hết vào mắt nàng.

Liễu Nhược Hinh mặt đỏ bừng, thầm nghĩ: Không ngờ Cố công tử trông có vẻ gầy gò, hóa ra lại cường tráng đến vậy.

Liễu Nhược Hinh do dự một lúc, khe khẽ thở dài, cởi bỏ tấm rèm lụa khoác trên người.

À, Liễu Nhược Hinh không giống Chân Tố Thiện.

Mái tóc đỏ của nàng quả nhiên chỉ là nhuộm.

Ngược lại cũng có thể phản ánh được sự quyến rũ, vẻ ngoài lạnh lùng của Liễu Nhược Hinh, sâu trong nội tâm lại nhiệt tình như lửa.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng không nói Liễu Nhược Hinh không được quấn rèm lụa vào.

Có thể thấy trong tiềm thức nàng đã buông xuống phòng bị.

Chương 876

Liễu Nhược Hinh cảm nhận được dù nước có ấm áp đến đâu cũng không bằng nhiệt độ mà nam tử phía sau mang lại cho nàng.

Run rẩy nói: Không được làm bậy, nếu không ta dùng Long Lân quyết chém ngươi.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo thon của Liễu Nhược Hinh, thuận miệng nói: Được, ta hứa với ngươi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy lẩm bẩm một câu: Không có thành ý.

Ở trong trạng thái này, nàng rất hoảng hốt, vội vàng chuyển chủ đề: Tên Dương Vũ Hiên kia là sao vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Hơn phân nửa là Đông Xưởng đã nhận ra điều gì đó, cho nên phái hắn đến Thiên Hòa Y Quán giám thị.

Đã như vậy, vì sao còn phải theo Chu Nhất Phẩm.

Dù sao cũng phải có một lý do để ở lại chứ.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không nói cho Liễu Nhược Hinh sự thật.

Hắn cũng không muốn Liễu Nhược Hinh lúc đó cứ quấn lấy Chu Nhất Phẩm.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy vẫn có chút nghi ngờ, nhưng cũng không có hứng thú hỏi đến cùng.

Hoặc có lẽ nàng rất rõ, nếu Cố Hàn Uyên không muốn nói cho nàng biết, dù có hỏi thế nào cũng vô ích.

Liễu Nhược Hinh nghiêm túc nói: Trước đó đã nói rồi, nếu bắt được kẻ phản nghịch của Đồng Chu Hội, phải giao cho ta.

Cánh tay Cố Hàn Uyên siết chặt, ôn tồn nói: Nhược Hinh hi sinh lớn như vậy, chẳng lẽ ta còn có thể lật lọng sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy cười rạng rỡ, thân thể mềm mại vốn có chút cứng ngắc nhất thời thả lỏng, tìm một tư thế thoải mái tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Hai người tùy ý trò chuyện, Liễu Nhược Hinh tựa như trở lại cảm giác được Cố Hàn Uyên ôm nói chuyện phiếm ngày hôm qua.

Liễu Nhược Hinh bỗng nhiên đôi mắt quyến rũ như tơ mà hỏi: Ngươi có phải rất khó chịu không.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Ôm một đại mỹ nhân như Nhược Hinh, lại không thể làm bậy, có thể không khó chịu sao.

Liễu Nhược Hinh tức giận gắt: Trước kia cũng không thấy ngươi thành thật như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Lần này không giống, ta bây giờ càng hy vọng Nhược Hinh có thể cam tâm tình nguyện.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy không biết tại sao lại có chút cảm động.

Có lẽ là ấn tượng đầu tiên Cố Hàn Uyên cho nàng quá mức vô sỉ, cho nên lúc này sự tôn trọng của hắn ngược lại có một cảm giác tương phản mãnh liệt.

Nàng bỗng nhiên quỷ thần xui khiến thấp giọng nói: Tuy vẫn chưa thể trao tấm thân trong trắng cho ngươi, nhưng giúp ngươi một tay thì vẫn được.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, độ cong trên môi nhất thời trở nên đầy ẩn ý.

Qua một lúc lâu.

Liễu Nhược Hinh một mình nằm trong thùng tắm nước ấm đã có chút nguội, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, ngẩn ngơ thất thần.

Cảm nhận sự rã rời, tê dại giữa hai chân, khuôn mặt xinh đẹp đỏ như máu lại càng đỏ hơn vài phần.

Tự lẩm bẩm: Hỗn đản.

Cố Hàn Uyên mặt mang vẻ dư vị rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh cả người toàn là báu vật, ngoài bộ ngực hùng vĩ có thể làm Trần An An tự ti đến tự bế ra, đôi chân dài kia càng là cực phẩm.

Dùng một câu chân có thể chơi cả năm để hình dung cũng không quá đáng.

Nhưng Liễu Nhược Hinh chỉ là món khai vị.

Trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn có một bữa tiệc lớn đang chờ hắn.

Cố Hàn Uyên gặp Yến Phỉ Phỉ đang canh giữ ngoài cửa Lãm Nguyệt Các.

Yến Phỉ Phỉ yêu kiều cười nói: Công tử để cho Diệu Đồng các nàng chờ lâu rồi.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Không có cách nào, món khai vị dù sao cũng phải ăn trước chứ.

Yến Phỉ Phỉ nhất thời hiểu ra, che miệng cười khanh khách nói: Vẫn là công tử có bản lĩnh, trong kinh thành đâu đâu cũng là hồng nhan tri kỷ.

Dừng một chút.

Yến Phỉ Phỉ đôi mắt quyến rũ như tơ khẽ liếm khóe môi, yêu kiều nói: Công tử có cần thiếp thân hỗ trợ không.

Cố Hàn Uyên dừng bước, cũng không từ chối ý tốt của Yến Phỉ Phỉ.

Để lại một câu Nửa đêm đi rồi đẩy cửa bước vào.

Nhìn những gương mặt xinh đẹp hoặc thục mị, hoặc rạng rỡ đang mang vẻ căng thẳng, Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một độ cong vui thích.

Sắc mặt kiều diễm ướt át của Trương Bội Lan chinh phục, nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo rửa mặt.

Trương Bội Lan sóng mắt dịu dàng nhìn Cố Hàn Uyên, người lại biến thành một vị phiên phiên công tử, nhất thời có chút mặt đỏ.

Thậm chí có cảm giác như mọi chuyện đêm qua đều là ảo giác.

Nhưng khi nàng giơ tay khẽ vuốt lên gương mặt mình, có thể cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt.

Đó là làn da độc nhất vô nhị như khi nàng còn trẻ.

Mịn màng, trơn bóng, có độ đàn hồi.

Tựa như năm tháng đã chảy ngược chỉ trong một đêm.

Vốn là người cực lực thúc đẩy tất cả những điều này, bây giờ nàng càng thêm khẳng định mình đã làm đúng.

Cố Hàn Uyên cười khẽ, nhéo nhéo gương mặt xinh đẹp của Trương Bội Lan, rất hài lòng với thành quả của mình.

Chuỗi nhiệm vụ Chu Diệu Đồng đã hoàn thành đánh giá.

Phần thưởng cho đánh giá cấp SSS là pháp bảo Sơn Hà Phiến của thế giới Tru Tiên.

Sơn Hà Phiến là một cây quạt xếp mạ vàng.

Trên mặt quạt mạ vàng, được vẽ bằng bút pháp công bút tỉ mỉ một ngọn núi, một con sông, một con đại bàng, nét vẽ tinh tế, sống động như thật.

Dùng linh lực thúc giục có thể khiến ngọn núi, con sông, con đại bàng trên mặt quạt thoát ra khỏi bức tranh.

Sơn Hà Phiến tên nghe rất khí phách, nhưng uy lực lại có vẻ tạm được.

Hoặc có lẽ là đối với Cố Hàn Uyên mà nói ý nghĩa không lớn.

Dù sao ngoài Lôi Linh Tiên Thuật, Cố Hàn Uyên đã học được hết các Ngũ Linh Tiên Thuật còn lại.

Nhưng dùng pháp bảo để thúc giục một ngọn núi, một con sông thì tiêu hao linh lực cũng ít, cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Ngược lại, con Đại Bàng khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú hơn.

Lực công kích tạm thời không bàn, nhưng nó có thể trở thành một công cụ di chuyển.

Tuy tốc độ không nhanh bằng phi kiếm, nhưng có thể chở được nhiều người hơn.

Đồng thời chỉ cần trữ đủ linh lực, liền có thể duy trì trong thời gian dài.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên vẫn rất hài lòng với phần thưởng Sơn Hà Phiến này.

Cố Hàn Uyên lấy Sơn Hà Phiến ra.

Hai ngón tay hơi dùng lực, tao nhã mở chiếc quạt xếp.

Bức họa trên mặt quạt tinh mỹ, tạo hình xa hoa, khi phe phẩy như có những điểm kim quang lấp lánh.

Càng làm nổi bật lên một Cố Hàn Uyên toàn thân áo trắng nhẹ nhàng, phong thái anh tuấn, thêm phần tiêu sái lỗi lạc.

Cũng càng giống một vị công tử nhà giàu tao nhã lịch sự, vừa anh tuấn lại phong lưu.

Chu Diệu Đồng hai nàng nhất thời đều xem đến ngây người, trong mắt tràn đầy vẻ mê ly.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên mỉm cười với các nàng, lại càng không kìm được mà nuốt nước bọt.

Cố Hàn Uyên khép quạt lại, ngả ngớn dùng Sơn Hà Phiến khơi cằm ngọc của Chu Diệu Đồng, khẽ cười nói: Nghỉ ngơi cho tốt.

Chu Diệu Đồng ánh mắt mê ly, nỉ non: Công tử.

Nghĩ đến sau này cuối cùng cũng có nơi nương tựa, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác an toàn.

Cố Hàn Uyên thử nghiệm một chút hiệu quả gia tăng mị lực của Sơn Hà Phiến, hài lòng cười khẽ một tiếng, rồi cáo biệt hai nàng.

Yến Phỉ Phỉ lúc này sớm đã không còn ở Lãm Nguyệt các.

Nàng rất bận rộn.

Vì vậy sau khi được cho ăn no, sáng sớm lại bắt đầu bận rộn công việc.

Ngược lại là Cố Hàn Uyên, vị chưởng quỹ phủi tay này cả ngày chỉ bận trêu ghẹo phụ nữ nhà lành.

Hôm nay khó có được lúc làm chính sự.

Cố Hàn Uyên lần lượt gặp mặt những quân cờ như Tiêu Bản, Đinh Tu, Giang A Sinh cùng với ba người Trầm Luyện.

Giao cho bọn họ một vài nhiệm vụ.

Bên Tiêu Bản chủ yếu nhắm vào thế giới ngầm ở kinh thành.

Đối thủ của hắn tên là Xà Vương.

Một kẻ nhìn bề ngoài có vẻ trượng nghĩa, thực chất là một tên tiểu nhân vị kỷ.

Cố Hàn Uyên yêu cầu Tiêu Bản chiếm lấy không gian sinh tồn dưới trướng Xà Vương.

Đinh Tu thì tạm thời được điều cho Tiêu Bản, giúp hắn giải quyết một số vấn đề cần dùng vũ lực.

Với thực lực của Đinh Tu, tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Giang A Sinh sau khi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, khí chất trở nên âm trầm hơn rất nhiều.

Uy lực của So Le Kiếm Pháp cũng tiến thêm một bước, trở nên hư thực khó lường.

Chương 877

Khi tiến hành ám sát, càng thêm khó lòng phòng bị.

Trước đó Phì Du Trần chính là chết trong tay Giang A Sinh.

Cố Hàn Uyên giao cho hắn nhiệm vụ giám thị Trương Đại Kình.

Vào lúc Hắc Thạch cướp đoạt di thể La Ma, thì từ trong tay bọn chúng đoạt lấy di thể La Ma.

Tiện thể dọn dẹp sạch sẽ người của Hắc Thạch.

Diệp Trán Thanh và Thái Hí Sư đến lúc đó sẽ phối hợp với hắn hành động.

Còn ba người Trầm Luyện thì được yêu cầu hỗ trợ điều tra thành viên của Đồng Chu Hội.

Cố Hàn Uyên trên tay tuy có danh sách của Đồng Chu Hội, nhưng lại không biết tung tích của bọn họ.

Nhưng có một tin tình báo bất ngờ khiến Cố Hàn Uyên thêm vài phần hứng thú.

Tin tức này là về Trầm Luyện.

Bởi vì Cố Hàn Uyên trước sau vẫn luôn cảnh giác với ba người Trầm Luyện, cho nên bên cạnh bọn họ thường có nhân viên của Địa Võng giám thị.

Lô Kiếm Tinh và Cận Nhất Xuyên thì vẫn tận tâm tận lực làm việc cho Cố Hàn Uyên.

Trầm Luyện lại gây ra chút chuyện.

Chỉ có thể nói không hổ là nhân vật chính.

Trầm Luyện tuy không biết người trong lòng của hắn đã bị Cố Hàn Uyên chơi đùa đến mức nào, nhưng hắn dường như lại có tình yêu mới.

Tình yêu mới này là một vị họa sư tên là Bắc Trai.

Trong các tác phẩm của Bắc Trai thường có một số nội dung châm biếm tình hình chính trị đương thời.

Thậm chí bị xem là nghịch loại cũng không quá đáng.

Họa kỹ của Bắc Trai tinh xảo, người yêu thích rất nhiều.

Dù biết trong tranh có vấn đề, cũng không nhịn được mà sưu tầm cất giữ.

Trầm Luyện chính là một trong những người sưu tầm tác phẩm của Bắc Trai.

Một lần tình cờ, hắn đã ngẫu nhiên gặp được chính Bắc Trai.

Bắc Trai mắt ngọc mày ngài, thanh lệ tuyệt diễm, là một nữ tử xinh đẹp như hoa.

Hơn nữa trên người còn có một khí chất độc đáo.

Tựa như một đóa sen trắng nở rộ giữa bùn lầy của loạn thế.

Cũng khó trách Trầm Luyện lại đột nhiên thay lòng đổi dạ.

Hoặc có thể nói là một loại tham lam thấy sắc nảy lòng tham.

Dù sao hắn vẫn chưa từ bỏ Chu Diệu Đồng.

Khi gặp Cố Hàn Uyên còn hỏi thăm tình hình gần đây của Chu Diệu Đồng.

Đáng tiếc bị Cố Hàn Uyên một câu thân thể không khỏe đuổi đi.

Cố Hàn Uyên cũng không lừa hắn.

Chu Diệu Đồng đêm qua chịu đựng quá nhiều, lúc này vẫn còn đang ngủ bù.

Trầm Luyện nghe vậy tự nhiên lộ vẻ bất mãn.

Chỉ là dưới sự âm thầm kéo lại của Lô Kiếm Tinh, hắn lại trở về vẻ mặt cung kính ban đầu.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm.

Thật không trách hắn có tâm tư qua cầu rút ván với Trầm Luyện.

Những kẻ được gọi là nhân vật chính này, không có một ai là người biết an phận.

Hoặc có thể nói bọn họ đều có một sự tự phụ khó hiểu.

Đương nhiên cũng có thể nói là không biết tự lượng sức mình.

Chỉ là trong kịch bản của bọn họ, có hào quang nhân vật chính, cho nên mới mọi việc đều thuận lợi.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chưa bao giờ cân nhắc việc thu nhận những kẻ được gọi là nhân vật chính này vào dưới trướng.

Dùng làm quân cờ tạm thời thì còn được, đến thời cơ thích hợp thì nên dọn dẹp sạch sẽ.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng rất hứng thú với Bắc Trai.

Nếu không có gì bất ngờ, màn kịch trong cốt truyện vẫn sẽ diễn ra như thường lệ.

Khi đó mới là lúc Cố Hàn Uyên ra sân.

Cố Hàn Uyên sau khi giao phó nhiệm vụ cho các quân cờ, lại trở về cuộc sống chưởng quỹ phủi tay đêm đêm đàn ca yến tiệc.

Kịch tính lên men cần có thời gian, Cố Hàn Uyên không thể không tạm thời chờ đợi.

Nói chứ, tối nay nên dùng loại sắp xếp tổ hợp nào đây.

Mấy ngày sau, có chút bình tĩnh.

Nhưng sự bình tĩnh này chỉ là đối với Cố Hàn Uyên mà thôi.

Cố Hàn Uyên căn bản không hề để tâm đến vụ cá cược của An Thế Cảnh.

Hoặc là ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu tìm hoan lạc, hoặc là ở Thiên Hòa Y Quán cùng Liễu Nhược Hinh và Trần An An bồi dưỡng tình cảm, tiện thể trấn an một chút Tô Nguyên Chỉ.

Thỉnh thoảng cũng sẽ đến Đồng Phúc Khách Sạn hoặc Thần Hầu Phủ ghé qua.

Yến tiệc của Ninh Vương cũng không từ chối.

Ninh Vương cũng vẫn chưa tiết lộ chuyện Đồng Chu Hội, cái chết của Sử Lưu Hương dường như cũng chết vô ích.

Đáng tiếc không thể gặp lại Công Tôn Lan, Ninh Vương Phi cũng vẫn lẩn tránh Cố Hàn Uyên.

Nói chung, cuộc sống của Cố Hàn Uyên có chút thường nhật.

Nhưng mà cục diện kinh thành lại càng ngày càng phong khởi vân dũng.

Vụ án trộm khuôn đúc đồng và vụ án ngân phiếu giả Đại Thông vẫn không có tiến triển.

Kinh tế kinh thành đã có dấu hiệu sụp đổ.

Đồng tiền và ngân phiếu lưu thông trên thị trường ngày càng khó khăn.

Thương nhân thường xuyên vì nhận phải tiền giả hoặc ngân phiếu giả mà xảy ra xung đột.

Lại thêm thường xuyên phát sinh những vụ án như vụ án hồ yêu.

Tiếng nói trong dân gian chỉ trích Hoàng đế ngu ngốc ngày càng nhiều.

Các bộ ngành của triều đình nhất thời đều có chút đau đầu, thậm chí không thể không triệu hồi nhân thủ từ bên ngoài kinh thành về.

Áp lực lớn nhất không ai khác ngoài Lục Phiến Môn.

Cấp trên không dễ chịu, Bổ đầu, Bổ khoái bên dưới tự nhiên cũng phải chịu tai ương.

Mà Lục Tiểu Phụng lại trở thành nơi trút giận của Lục Phiến Môn.

Dù sao Lục Tiểu Phụng ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lưu luyến mấy ngày, cuối cùng lại chỉ đưa ra kết luận Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không liên quan đến vụ án ngân phiếu giả Đại Thông.

Tiền đã tiêu, thời gian đã lãng phí, kết quả lại chẳng thu được gì.

Chương 878

Cũng không trách được Lục Phiến Môn, người đã ủy thác vụ án cho Lục Tiểu Phụng, lại cảm thấy tức giận.

Tương Long, Lạc Mã thậm chí vì chuyện này mà bị khiển trách nghiêm khắc.

Lục Tiểu Phụng cũng rất phiền muộn.

Trong mắt hắn, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu tuyệt đối có giấu rất nhiều bí mật.

Nhưng điều tra nửa ngày, cuối cùng tra ra Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu phía sau có rất nhiều quan viên chống lưng.

Những vị cao thủ Tông Sư thần bí kia đều không phải người Minh quốc, võ công cũng không thuộc về Trung Nguyên.

Hơn nữa phía sau màn chắc chắn còn có một thế lực cực lớn đang nắm giữ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nhưng những kết luận này đối với việc phá án ngân phiếu giả Đại Thông căn bản là vô dụng.

Lục Tiểu Phụng đã phải trả giá cho lòng hiếu kỳ của mình.

Tương Long, Lạc Mã lấy tội danh cản trở công vụ nhốt hắn vào Thiết Huyết Đại Lao.

Cuối cùng vẫn là Hoa Mãn Lâu bảo lãnh hắn ra.

Tuy Lục Tiểu Phụng bị Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu hấp dẫn ánh mắt, lãng phí rất nhiều thời gian, nhưng sự thông minh của hắn vẫn là chỗ dựa cho Hoa Mãn Lâu phá án ngân phiếu giả Đại Thông.

Hoa Mãn Lâu không phải là không đi tìm Cố Hàn Uyên, chỉ là Cố

Hàn Uyên căn bản không có ý định gặp hắn.

Vì vậy Hoa Mãn Lâu chỉ có thể lùi một bước mà dựa vào Lục Tiểu Phụng.

Hoa Mãn Lâu đã hạ cho Lục Tiểu Phụng một loại độc dược tên là Ba Ngày Tồi Tâm Tán, muốn hắn trong vòng ba ngày phải phá án, nếu không sẽ độc phát mà chết.

Lục Tiểu Phụng ngược lại có thể hiểu được cách làm của Hoa Mãn Lâu.

Bởi vì tổn thất của Hoa gia ngày càng lớn, đã có chút không chống đỡ nổi.

Nếu trong vòng ba ngày không thể phá án, Đại Thông tiền trang chỉ sợ sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị đòi tiền hàng loạt.

Một khi xảy ra chuyện đó, Đại Thông tiền trang tất sẽ đóng cửa.

Vì vậy thời gian có thể để lại cho Lục Tiểu Phụng chỉ có ba ngày cuối cùng này.

Lãm Nguyệt Các ở tầng sáu Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu là nơi xa hoa nhất của cả tòa lầu, tự nhiên không thể thiếu bể tắm để người ta hưởng thụ.

Bể tắm được xây bằng Hán Bạch Ngọc vẫn còn bốc hơi nóng, hòa cùng cánh hoa được ngâm trong nước, tỏa ra hương thơm mê người.

Cố Hàn Uyên ghé vào bên cạnh ao, nhắm mắt nghe Hồ Điệp báo cáo, trên lưng còn có mấy ngón tay ngọc thon dài đang xoa bóp cho hắn.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng một đường cong nhàn nhạt, cười nhẹ nói: Nói cách khác, vì Lục Tiểu Phụng mà Chu Đình gặp phiền phức.

Hồ Điệp cười khanh khách nói: Ban đầu là chính Chu Đình muốn

Lục Tiểu Phụng giúp rửa sạch oan khuất, kết quả Lục Tiểu Phụng phụ lòng tin của hắn.

Bây giờ Tương Long và Lạc Mã đã mất hết kiên nhẫn, đang muốn đối với Chu Đình nghiêm hình tra tấn đó.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hỏi: Bên lão bản nương phản ứng thế nào.

Xuân Thiền xen vào: Còn có thể phản ứng thế nào nữa, đang bận chạy vạy khắp nơi lo lót quan hệ thôi.

Đáng tiếc cục diện bây giờ, lão bản nương tốn không ít bạc, kết quả đừng nói là thả Chu Đình, ngay cả việc muốn gặp Chu Đình một lần cũng khó.

Hân Huỳnh bỗng nhiên nũng nịu trêu nói: Tỷ phu sẽ không phải là coi trọng vị diệu thủ lão bản nương kia chứ.

Nhắc tới cũng phải, lão bản nương phong thái yểu điệu, xinh đẹp động lòng người, ai gặp cũng nói lão bản nương với Chu Đình là hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Tỷ phu có hứng thú với nàng cũng rất bình thường.

Hồ Điệp nghe vậy ghen tị nói: Tỷ phu cũng đâu phải không có người bên cạnh.

Phỉ Phỉ tỷ tỷ, Như Thế tỷ tỷ các nàng không nói.

Chẳng lẽ mấy chị em chúng ta còn có thể cự tuyệt tỷ phu hay sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút buồn cười mở mắt ra, đôi mắt sâu thẳm trong veo như sao trời.

Mấy tấm lụa mỏng cao vài thước trong bể tắm phiêu đãng, lúc cao lúc thấp, rủ xuống trên người đám nữ tử của Hồ Điệp, phác họa ra một bức tranh xuân sắc hương diễm phấp phới.

Mỹ cảnh được tạo nên từ những thân thể như dương chi bạch ngọc có chút chói mắt.

Hồ Điệp sáu nàng vốn vì Cố Hàn Uyên cứu các nàng khỏi tay An Thế Cảnh mà mang lòng cảm kích.

Lại có Cơ Dao Hoa ở giữa làm cầu nối, quan hệ hai bên tự nhiên thân cận.

Trải qua mấy ngày Cố Hàn Uyên cố ý bồi dưỡng tình cảm, từng tiếng tỷ phu yêu kiều mềm mại gọi càng lúc càng tự nhiên.

Chính là em vợ là của tỷ phu một nửa.

Bây giờ sáu nửa cộng lại cũng đã thành ba cái hoàn chỉnh.

Cũng khó trách lại không chút e dè như vậy.

Các nàng ở dưới trướng An Thế Cảnh sống những ngày tháng vô cùng gò bó.

Duy nhất có thể thả lỏng thân thể và tinh thần chính là lúc tắm.

Vì vậy Cơ Dao Hoa cố ý tranh thủ được một bể tắm độc lập.

Lúc không có việc gì liền thích mấy chị em cùng nhau tắm rửa trò chuyện.

Nhưng bể tắm ở đó so với quy cách của bể tắm Lãm Nguyệt Các còn kém xa.

Nơi thì nhỏ, tính an toàn lại không được đảm bảo.

Bị người ta xông vào lúc nào cũng không có gì lạ.

Nào được như bây giờ, môi trường tuyệt mật, trang hoàng lộng lẫy, diện tích rộng lớn.

Tâm trạng các nàng càng thêm thả lỏng, dù có xấu hổ cũng không dấy lên tâm lý phòng bị.

Nhiều lắm là thường xuyên mặt đỏ hồng nhìn chằm chằm vào những đường cơ bắp tinh xảo như dao gọt rìu đục của Cố Hàn Uyên.

Trong những đường nét hoàn mỹ ấy dường như ẩn chứa sức mạnh mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Đương nhiên thỉnh thoảng mặt đỏ tim đập cũng là không thể thiếu.

Cố Hàn Uyên ngồi dậy, trêu ghẹo nói: Hồ Điệp chẳng lẽ là ghen rồi sao.

Hồ Điệp ánh mắt có chút lảng tránh, một bộ muốn nhìn lại không dám nhìn.

Nàng lẩm bẩm: Chẳng lẽ không được sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ý vị sâu xa cười nói: Ta mà tùy tiện ra tay với các ngươi, Dao Hoa sẽ nổi giận đó.

Cố Hàn Uyên ẩn ý nhìn nữ tử vừa đi tới sau lưng Hồ Điệp rồi cùng nhau cười.

Hồ Điệp không hề hay biết, nũng nịu nói: Ta cũng không cướp tỷ phu đi, chia sẻ một chút thì có sao đâu.

Đại tỷ thật nhỏ mọn.

Hồ Điệp có chút kỳ quái nhìn mấy người tỷ muội đang điên cuồng nháy mắt với mình.

Nhưng khi nàng nói ra những lời này, các nàng đều không đành lòng nhìn thẳng mà che mắt lại, một bộ biểu tình ngươi hết cứu rồi.

Giây tiếp theo, tai của Hồ Điệp đã bị véo, đau đến mức nàng liên tục kêu lên: Đau.

Quay đầu nhìn rõ người tới, lại là một tiếng kinh hô: Đại tỷ.

Tỷ về rồi à.

Cơ Dao Hoa vẻ mặt như cười như không.

Trên vành tai tinh xảo xinh đẹp đeo đôi khuyên tai Tử Tinh mà Cố Hàn Uyên tặng nàng.

Vẫn là dáng vẻ kiều diễm quyến rũ đó.

Chỉ là lúc này trong đôi mắt xinh đẹp của nàng còn có thêm mấy phần bực bội.

Trước khi trở lại kinh thành, nàng đã nhận được không ít tin nhắn từ đám tiểu tỷ muội này.

Cũng biết Cố Hàn Uyên đã cứu các nàng khỏi tay An Thế Cảnh, đồng thời giải độc cho các nàng.

Từ trong lời lẽ của Hồ Điệp các nàng, Cơ Dao Hoa có thể nhận ra các tiểu muội của mình phần lớn đều thích Cố Hàn Uyên.

Nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến nàng có chút không giữ được bình tĩnh.

Nếu không phải lúc đi vào vừa hay nghe được những lời kia của Cố Hàn Uyên làm nàng cảm thấy được tôn trọng, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều, e rằng lúc này cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Đương nhiên tức giận chắc chắn vẫn không thể thiếu.

Cơ Dao Hoa không khỏi xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên vài cái.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, trên mặt vẫn treo nụ cười ấm áp.

Mỹ nhân tức giận chỉ khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Chương 879

Cơ Dao Hoa không làm gì được Cố Hàn Uyên, đành phải tiếp tục giáo huấn Hồ Điệp, hừ nhẹ nói: Hồ Điệp, gan lớn nhỉ.

Dám ở sau lưng nói xấu ta.

Hồ Điệp lúc này lỗ tai còn bị Cơ Dao Hoa véo trong tay.

Đau đến liên tục hít khí lạnh, vội vàng cầu xin: Đại tỷ, em sai rồi.

Tha cho em lần này đi.

Cơ Dao Hoa hừ nhẹ một tiếng, buông Hồ Điệp ra.

Nàng vốn chỉ là đùa giỡn trêu chọc Hồ Điệp, dạy dỗ một chút là thôi.

Chỉ là thấy Cố Hàn Uyên đang hứng thú nhìn thân thể mềm mại của Hồ Điệp vì đau mà vặn vẹo, nàng liền cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Cơ Dao Hoa tức giận nhéo nhéo khuôn mặt Hồ Điệp, nói: Ta thấy ngươi là khẩu phục tâm không phục, không biết còn tưởng ngươi đang khoe khoang cho Cố đại ca thưởng thức đó.

Hồ Điệp nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, lén liếc nhìn Cố Hàn Uyên, lí nhí không nói gì.

Cơ Dao Hoa liếc nhìn mấy tiểu tỷ muội còn lại đang cúi đầu đảo mắt, càng thêm tức giận nói: Còn có các ngươi, từng đứa một đều không biết xấu hổ như vậy sao.

Các nàng nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút.

Cuối cùng không biết là ai thấp giọng lẩm bẩm một câu: Trước đây chúng ta không phải cũng cùng đại tỷ tắm như vậy sao.

Cơ Dao Hoa nghe vậy càng thêm giận không có chỗ trút.

Cố Hàn Uyên và nàng có thể giống nhau sao.

Cảnh tượng trước mắt nói là tửu trì nhục lâm cũng không quá đáng.

Điều duy nhất đáng mừng là Cố Hàn Uyên dường như vẫn chưa ra tay với Hồ Điệp các nàng.

Cơ Dao Hoa càng nghĩ, vẫn là đổ cái nồi này lên đầu Cố Hàn Uyên.

Oán trách nói: Nhìn chuyện tốt ngươi làm kìa.

Cố Hàn Uyên không những không để ý đến lời chỉ trích của Cơ Dao Hoa.

Ngược lại còn cười nhạo nói: Các ngươi chẳng lẽ cứ nhìn Dao Hoa ăn mặc chỉnh tề như vậy mà giáo huấn các ngươi sao.

Các nàng nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên, dồn dập đi về phía Cơ Dao Hoa.

Cơ Dao Hoa thấy vậy, ánh mắt nhất thời hoảng hốt.

Kinh ngạc nói: Các ngươi muốn làm gì.

Hồ Điệp đứng gần nhất một tay giữ chặt Cơ Dao Hoa muốn xoay người bỏ chạy, cười đùa nói: Đương nhiên là giúp đại tỷ một tay rồi.

Lúc trước bị mắng thảm như vậy, lúc này có cơ hội, Hồ Điệp tự nhiên muốn lấy lại thể diện.

Cơ Dao Hoa song quyền nan địch tứ thủ.

Huống chi ở đây là mười hai tay.

Không bao lâu sau đã trở nên giống hệt đám Hồ Điệp.

Trong tiếng nước bắn tung tóe, các nàng liên thủ ném Cơ Dao Hoa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, Cơ Dao Hoa tức giận nói: Các ngươi đám tiểu phản bội này, uổng công trước đây ta đối tốt với các ngươi như vậy.

Nhưng sự bực bội của nàng chỉ đổi lại càng nhiều tiếng cười trộm.

Hiếm có cơ hội trêu chọc đại tỷ của các nàng, Hồ Điệp đắc ý vô cùng.

Chống nạnh, cười trêu nói: Đại tỷ rõ ràng là đang mạnh miệng.

Hồ Điệp cũng không phải nói bậy.

Cơ Dao Hoa vừa vào lòng Cố Hàn Uyên liền tự nhiên tìm một tư thế thoải mái.

Hiển nhiên ký ức ban đầu của cơ thể vẫn chưa bị nàng quên.

Đương nhiên Cơ Dao Hoa nhất định sẽ không thừa nhận trước mặt các tiểu muội của mình.

Nàng xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn Hồ Điệp, định đứng dậy đi giáo huấn các nàng một trận nữa.

Nhưng Cố Hàn Uyên sao có thể để cho ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng rời đi.

Nghe vậy liền khuyên nhủ: Được rồi.

Dao Hoa cũng đừng so đo với Hồ Điệp các nàng.

Các nàng cũng là có ý tốt.

Cơ Dao Hoa liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy quyến rũ.

Tức giận nói: Ý tốt gì.

Ý tốt để ta cho ngươi ôm sao.

Cơ Dao Hoa một bộ dáng vẻ tức giận chưa nguôi.

Thực tế chỉ là đang che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Đôi mắt đẹp hơi ngấn nước cùng gò má ửng đỏ đều là minh chứng cho sự xấu hổ của nàng.

Cơ Dao Hoa tuy đã có không ít tiếp xúc thân mật với Cố Hàn Uyên ở Hưng Vân Trang, thậm chí trước khi rời đi còn chủ động hầu hạ một lần, nhưng thẳng thắn gặp nhau như thế này thì chưa bao giờ có.

Cũng khó trách nàng phải dùng vẻ tức giận để che giấu sự ngượng ngùng.

Dù sao làm đại tỷ cũng không muốn mất uy nghiêm và mặt mũi trước mặt đám tiểu tỷ muội.

Mặc dù bây giờ xem ra, uy nghiêm của nàng đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Xem ra Hồ Điệp nói đúng, Dao Hoa chính là mạnh miệng.

Dứt lời liền tiến tới, chặn lại những lời ngụy biện của nàng.

Các nàng đều trợn to mắt đẹp, vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Mấy ngày nay các nàng cũng có không ít tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, xoa bóp, tắm cùng hoặc hầu hạ hắn mặc quần áo rửa mặt.

Nhưng sự thân mật của Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa trước mắt lại là một khái niệm hoàn toàn khác.

Đó là sự tiếp xúc thân mật chỉ có giữa những người yêu nhau.

Cố Hàn Uyên buông Cơ Dao Hoa, người đang có đôi mắt mê ly ra, trêu đùa: Miệng của Dao Hoa xem ra cũng không cứng lắm nhỉ.

Cơ Dao Hoa hoàn hồn, mặt cười đỏ bừng, hờn dỗi nói: Chỉ biết bắt nạt ta.

Hồ Điệp các nàng khi nào từng thấy Cơ Dao Hoa có tư thái của một tiểu nữ nhân như vậy, vừa kinh ngạc lại càng hiếu kỳ hơn.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười khẽ, hỏi: Dao Hoa sao lại về kinh thành nhanh vậy.

Lý Tầm Hoan đâu.

Theo lý mà nói, Cơ Dao Hoa áp giải Lý Tầm Hoan về kinh còn phải mấy ngày nữa mới tới.

Kết quả Cơ Dao Hoa lại về kinh trước vài ngày.

Cơ Dao Hoa giải thích: Lý Tầm Hoan rất phối hợp, cho nên không cho hắn lên xe tù.

Không có xe tù kéo theo, tốc độ trở về của chúng ta tự nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng hôm nay ta là về kinh thành trước.

Bọn họ vẫn còn ở ngoại thành, phỏng chừng phải ngày mai mới tới.

Cố Hàn Uyên cười nhạo nói: Gấp gáp trở về như vậy, chẳng lẽ là nhớ ta.

Cơ Dao Hoa do dự một lát, thế mà lại thẹn thùng gật đầu.

Hiển nhiên nụ hôn vừa rồi đã khiến nàng thẳng thắn hơn rất nhiều.

Huống chi hai người đã như vậy, còn có gì để ngụy biện nữa chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền ghé sát tai Cơ Dao Hoa, ôn tồn hỏi: Vậy thì có biểu hiện gì không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy nhất thời xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Tâm tư của Cố Hàn Uyên, nàng lòng dạ biết rõ.

Nhưng nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn, lại nghĩ tới hắn quả thực đã giúp cứu Hồ Điệp các nàng ra.

Từng nghe qua từ bạch chơi bên tai.

Cơ Dao Hoa cảm thấy nếu mình từ chối, câu tiếp theo của Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ là Dao Hoa ngươi chẳng lẽ lại muốn bạch chơi à.

Vì vậy nàng do dự một lát sau vẫn là khéo léo cúi đầu, cố gắng không nghĩ đến sự hiện diện của Hồ Điệp và các nàng.

Cố Hàn Uyên nhìn Cơ Dao Hoa có mấy phần ý tứ vò đã mẻ lại sứt, hài lòng khẽ vuốt mái tóc của nàng.

Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa trao đổi một lúc, liền thần thanh khí sảng mà rời đi.

Hắn để lại bể tắm cho Cơ Dao Hoa và các nàng.

Cơ Dao Hoa nhìn Hồ Điệp và các nàng đang giúp mình gột rửa bụi trần, trên gương mặt xinh đẹp không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mọi thứ trước mắt dường như đã trở về khoảng thời gian thư giãn trước đây của nàng và đám tiểu tỷ muội.

Chỉ là bất luận hoàn cảnh hay tâm trạng, đều đã hoàn toàn khác biệt.

Đối với Cơ Dao Hoa, những tiểu tỷ muội như Hồ Điệp đều là mối ràng buộc quan trọng của nàng.

Trước đó giáo huấn, đùa giỡn, thực ra đều là biểu hiện cho tình cảm cực tốt của các nàng.

Bây giờ Hồ Điệp các nàng có thể thoát khỏi lao tù của An Thế

Cảnh, Cơ Dao Hoa nhất thời yên tâm rất nhiều.

Nghe các nàng ríu rít kể lại quá trình gặp gỡ Cố Hàn Uyên, cùng với những gì biết được từ An Thế Cảnh, nụ cười trên mặt Cơ Dao Hoa càng đậm thêm vài phần.

Chương 880

Dường như từ khi nàng và Cố Hàn Uyên gặp nhau, Cố Hàn Uyên đã từng bước dỡ bỏ ngọn núi lớn trong lòng nàng.

Khiến cho một Cơ Dao Hoa vốn không dám xa cầu tình yêu, cũng không khỏi có thêm mấy phần mong đợi vào tương lai.

Nếu không như vậy, nàng cũng sẽ không mặc kệ ánh mắt của Hồ Điệp các nàng mà đi hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Vừa là cảm kích, cũng là cảm động.

Hơn nữa Hồ Điệp các nàng đều thích Cố Hàn Uyên, Cố Hàn Uyên cũng từng nói hắn có hứng thú với các nàng.

Có thể đoán được, không chỉ là nàng, Hồ Điệp các nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên thu vào phòng.

Cơ Dao Hoa tuy vẫn chưa giao thân thể cho Cố Hàn Uyên, nhưng cũng hiểu rõ hơn Hồ Điệp các nàng.

Nhìn ánh mắt sùng bái của đám tiểu tỷ muội, Cơ Dao Hoa trong lòng có chút kỳ quái.

Nhưng một câu nói của Hồ Điệp đã lập tức khiến nàng không đỡ nổi.

Đại tỷ, mùi vị thế nào.

Cơ Dao Hoa nhìn ánh mắt thật sự hiếu kỳ của Hồ Điệp, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nín nửa ngày, đành phải xấu hổ nói: Sau này các ngươi sẽ tự biết.

Các nàng nghe vậy dồn dập ánh mắt lấp lóe.

Hồ Điệp càng là nhân lúc Cơ Dao Hoa không để ý, giống như con chồn trộm gà mà che miệng cười trộm.

Ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mấy ngày, các nàng làm sao lại thật sự không hiểu gì, chỉ là diễn cho Cơ Dao Hoa xem thôi.

Thực tế nói là trưng cầu sự cho phép của Cơ Dao Hoa cũng không sai.

Nói cho cùng, thân phận của Cố Hàn Uyên là tỷ phu của các nàng, muốn chia sẻ một chút, không có sự đồng ý của Cơ Dao Hoa sao được.

Cơ Dao Hoa còn không biết đám tiểu tỷ muội nhà mình đều đã bị Cố Hàn Uyên ảnh hưởng mà trở thành kẻ phản bội.

Nhưng điều đó cũng không ngăn cản Cơ Dao Hoa thầm mắng Cố Hàn Uyên trong lòng: Tên hỗn đản vô sỉ này.

Dạy hư Hồ Điệp các nàng thì thôi đi, chiếm tiện nghi của ta còn chạy đi gặp nữ nhân khác.

Lần sau đừng hòng ta giúp.

Cố Hàn Uyên còn không biết Cơ Dao Hoa đã thầm hạ quyết tâm không giúp nữa.

Nhưng dù có biết hắn cũng sẽ không để ý.

Cơ Dao Hoa chính là điển hình của loại miệng cứng lòng mềm, huống chi lòng của nàng đã giao ra hơn nửa.

Chỉ cần nói vài lời ngon ngọt, chẳng phải là ngoan ngoãn để mặc Cố Hàn Uyên lừa gạt sao.

Chu Đình tuy được gọi là diệu thủ lão bản, nhưng hắn lại chưa bao giờ làm ăn, cũng chưa từng mở tiệm.

Bởi vì hắn cho rằng bất kể buôn bán gì, mở tiệm gì, đều khó tránh khỏi có lúc thua lỗ.

Hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy.

Thực ra hắn không mở tiệm còn có một lý do quan trọng hơn, đó là vì hắn trước giờ cũng không có vốn liếng làm ăn.

Thoạt nghe có vẻ rất nực cười.

Bởi vì đôi tay diệu thủ của Chu Đình đã làm ra rất nhiều thứ thần kỳ, thiết kế ra những cơ quan tinh diệu cho rất nhiều thế lực hoặc cá nhân.

Cho nên hắn vốn nên rất có tiền mới đúng.

Bởi vì Chu Đình là một người rất biết hưởng thụ, hơn nữa đối với chuyện gì cũng nhìn rất thoáng.

Hai loại nguyên nhân này cộng lại, đã khiến cho thịt trên người hắn mỗi ngày một tăng.

Chu Đình đúng như lúc Cố Hàn Uyên nhìn thấy trong Thiết Huyết Đại Lao, béo ú.

Chu Đình thích hưởng thụ tự nhiên muốn ở trong căn phòng thoải mái nhất, mặc quần áo đẹp nhất, uống rượu ngon nhất.

Lại thêm hắn luôn cho rằng mình rất lười, chỉ cần hắn ngồi xuống chiếc ghế thái sư rộng rãi thoải mái kia, trên đời rất ít chuyện có thể khiến hắn đứng lên.

Vì tất cả những lý do đó, cũng khó trách hắn không có vốn liếng làm ăn.

Có lão bản, tự nhiên cũng có lão bản nương.

Vợ của Chu Đình liền bị người ta gọi là lão bản nương.

Nhưng lão bản nương so với Chu Đình, người lão bản này, lại càng danh xứng với thực hơn.

Lão bản nương kinh doanh một nhà Tây Lĩnh khách sạn, vì mọi việc đều thuận lợi, kinh doanh có đạo, trên tay nắm không ít tin tức giang hồ, vì vậy danh tiếng trên giang hồ cũng không kém Chu Đình bao nhiêu.

Thậm chí vì Chu Đình vô cùng khiêm tốn, tên tuổi của lão bản nương trên giang hồ ngược lại còn được biết đến nhiều hơn Chu Đình.

Nhưng Tây Lĩnh khách sạn từng một thời phong quang náo nhiệt, bây giờ lại trở nên lạnh lẽo vắng vẻ, cửa lớn khách sạn càng là đóng chặt.

Hơn nữa trên cửa chính còn dán giấy bán nhà.

Cố Hàn Uyên đã biết được tin tức, tự nhiên biết tại sao lại có cục diện như vậy.

Lão bản nương muốn dùng tiền bạc lo lót quan hệ để cứu Chu Đình ra.

Nhưng Chu Đình dính líu đến chuyện trọng đại, đâu phải là một chút tiền bạc có thể giải quyết được.

Thậm chí lão bản nương ngay cả cơ hội gặp Chu Đình cũng không có.

Trong tình huống bên Lục Tiểu Phụng không có tiến triển, lão bản nương đành phải cố gắng xoay tiền.

Dù không thể cứu được Chu Đình ra, cũng muốn làm cho Chu Đình ở trong Thiết Huyết Đại Lao được khá hơn một chút.

Dù sao nàng đã nghe nói Tương Long, Lạc Mã chuẩn bị dùng hình với Chu Đình.

Tiền của Chu Đình đều đã tiêu vào việc hưởng thụ, đến lúc lão bản nương cần xoay tiền lại trở nên vô cùng quẫn bách, không thể không bán đi Tây Lĩnh khách sạn.

Nhưng trong lúc cấp bách làm sao mà bán được.

Mấy ngày liên tiếp bôn ba vất vả khiến lão bản nương có chút tiều tụy.

Nhưng lão bản nương quả thực vô cùng xinh đẹp, dù có tiều tụy cũng khó che đi vẻ diễm lệ quyến rũ của nàng.

Tuổi ngoài ba mươi, toàn thân mặc áo lụa màu lục nhạt, tóc đen như mực, dáng người thướt tha, da như ngưng chi, trên gương mặt trái xoan trắng nõn mịn màng là mày liễu mắt hạnh, mũi ngọc môi son.

Chu Đình tướng mạo không dám khen tặng lại có thể tìm được một người phụ nữ như lão bản nương làm vợ, không khỏi khiến người ta tấm tắc khen lạ.

Trách không được Chu Đình cực kỳ yêu thương lão bản nương, hầu như có cầu tất ứng.

Lão bản nương cũng là một nữ tử trọng tình trọng nghĩa.

Dù không thể cứu được Chu Đình, cũng nguyện ý bán Tây Lĩnh khách sạn, để lo lót cho Lục Phiến Môn, làm cho Chu Đình ở trong Thiết Huyết Đại Lao có thể khá hơn một chút.

Chu Đình liệu có thể sống sót ra khỏi Thiết Huyết Đại Lao không.

Ba ngày sau, nếu vụ án ngân phiếu giả Đại Thông vẫn chưa được phá, dù không liên quan gì đến Chu Đình, hắn cũng sẽ bị đẩy ra làm kẻ chịu tội thay.

Vì vậy đại đa số người đều cho rằng hắn hết cứu.

Ban đầu lão bản nương còn đặt hy vọng vào Lục Tiểu Phụng mà Chu Đình tin tưởng.

Nhưng lâu như vậy đã qua, Lục Tiểu Phụng ngay cả manh mối vụ án cũng không tìm ra.

Hoặc có lẽ nếu Lục Tiểu Phụng có thể phá án, đã sớm phá rồi, đâu có thể kéo dài đến bây giờ.

Cũng khó trách lão bản nương trong lòng sinh ra tuyệt vọng.

Dù nàng vô cùng thông minh, đối mặt với loại tuyệt cảnh này cũng là bó tay không có cách.

Nàng chau mày ủ dột ngồi trong khách điếm mượn rượu giải sầu.

Lão bản nương có chút ngà ngà say chợt nghe tiếng gõ cửa khách sạn.

Vô thức trả lời một câu: Khách sạn không buôn bán.

Giây tiếp theo, một giọng nói trong trẻo truyền vào.

Tại hạ đến để mua lại khách sạn này.

Lão bản nương sững sờ trong chốc lát, vội vàng đứng dậy đi ra mở cửa.

Chương 881

Uống nhiều rượu nên bước chân nàng có chút lảo đảo.

Thế nhưng thấy cuối cùng cũng có người chịu mua khách sạn, nàng cũng không dám chậm trễ chút nào.

Khoảnh khắc mở cửa liền nở một nụ cười kinh doanh tiêu chuẩn, vội vàng hỏi: Ngươi muốn ra giá bao nhiêu để mua.

Lời của lão bản nương nói được nửa chừng thì sững lại.

Không vì điều gì khác, chỉ vì đối phương hoàn toàn khác biệt với hình tượng tài chủ lắm tiền mà nàng đã tưởng tượng.

Một thân nguyệt trường sam màu trắng được cắt may vừa vặn, tay áo có khảm tơ vàng, tuy không đeo trang sức nhưng vẫn toát lên vẻ xa hoa trang nhã.

Trong tay là một chiếc quạt xếp mạ vàng đang phe phẩy, ra dáng một công tử nhà giàu tao nhã lịch sự.

Nhưng điều khiến lão bản nương kinh ngạc hơn cả là gương mặt tuấn mỹ và khí chất xuất trần của đối phương.

Mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, khóe môi hơi mỉm cười khiến người ta vô thức sinh lòng hảo cảm.

Lão bản nương kinh doanh Tây Lĩnh khách sạn người đến người đi, cũng đã gặp không ít công tử tướng mạo anh tuấn.

Nhưng dung mạo và khí độ như vậy thì đúng là lần đầu nàng thấy trong đời.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đã là những nam tử anh tuấn tiêu sái nhất mà nàng từng gặp.

Thế nhưng nam tử trước mắt còn xuất sắc hơn cả bọn họ.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.

Đứng như chi lan ngọc thụ, cười như trăng sáng vào lòng.

Tướng mạo mỹ hảo kia khiến tim lão bản nương đập nhanh hơn một chút.

Không hiểu sao, nàng lại vô thức nghĩ đến người trượng phu cục mịch, lôi thôi của mình.

Tựa như sự đối lập mãnh liệt giữa rồng thiêng trên trời và giòi bọ trong bùn.

Lão bản nương gần như theo bản năng đưa tay vén mớ tóc rối bên thái dương ra sau tai, chỉnh lại hình tượng có phần tiều tụy của mình.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, giọng nói trong trẻo cất lên: Sớm đã nghe danh lão bản nương của Tây Lĩnh khách sạn dung nhan tuyệt sắc, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Lão bản nương được khen có chút ngượng ngùng.

Tuy những lời khen tương tự đã nghe không ít, nhưng được một công tử tuấn mỹ như vậy khen ngợi chung quy vẫn có ý nghĩa khác biệt.

Trên gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng vì men rượu của lão bản nương lại thêm mấy phần e thẹn, nàng khiêm tốn nói: Vị công tử này khen lầm rồi.

Nói rồi liền mời Cố Hàn Uyên vào khách sạn.

Cố Hàn Uyên ngẩng đầu đánh giá Tây Lĩnh khách sạn.

So với Đồng Phúc Khách Sạn thì lớn hơn rất nhiều, không tính là xa hoa, nhưng không gian lại tạo cho người ta cảm giác đặc biệt thoải mái.

Hiển nhiên trình độ của người thiết kế rất cao.

Cũng khó trách có thể thu hút nhiều giang hồ hào khách đến vậy.

Lão bản nương thấy Cố Hàn Uyên đang quan sát bên trong khách sạn, thần tình hơi sững sờ.

Ngay sau đó là một trận ảo não.

Bởi vì vừa rồi nàng lại quên mất chính sự, chỉ mải mê chú ý đến dung mạo của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến người trượng phu còn đang bị nhốt trong Thiết Huyết đại lao, trong lòng nàng không khỏi có chút xấu hổ.

Điều chỉnh lại tâm trạng, sắc đỏ trên mặt đẹp của lão bản nương đã tan đi, ngay cả sắc mặt ửng hồng vì men rượu cũng dịu đi rất nhiều.

Không thể không nói, lão bản nương có thể kinh doanh tốt Tây Lĩnh khách sạn quả thật có vài phần bản lĩnh.

Khả năng điều tiết trạng thái này chính là cực kỳ hiếm có.

Nhưng dù vậy, nàng cũng không thể che giấu được vẻ tiều tụy và mệt mỏi của mình.

Hình tượng công tử nhà giàu của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến lão bản nương thêm mấy phần tin tưởng.

Cảm thấy hắn chắc chắn có năng lực mua lại Tây Lĩnh khách sạn.

Lão bản nương mời Cố Hàn Uyên ngồi xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn bầu rượu và chén rượu trên bàn, thản nhiên ngồi xuống vị trí mà lão bản nương đã ngồi trước đó.

Vuốt ve chén rượu còn lại nửa ly, hắn cười khẽ trêu chọc: Lão bản nương đóng chặt cửa lớn như vậy, hóa ra là đang tự rót tự uống.

Chẳng lẽ chưa từng nghe nói mượn rượu tiêu sầu sầu càng thêm sầu sao.

Lão bản nương cúi thấp dung nhan ngọc ngà, khẽ nói: Để công tử chê cười rồi.

Nữ tử một mình uống rượu quả thật có chút dễ bị người ta chê cười.

Bất kể là nghiện rượu hay là đang cô đơn mua say đều không dễ nghe.

Nhất là loại phu nhân đã có chồng như lão bản nương, càng dễ gây ra lời đàm tiếu.

Cũng may lão bản nương còn chưa say, nếu không thì càng thêm khó coi.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên ngồi vào chỗ của nàng, còn vuốt ve chiếc chén nàng đã dùng qua khiến nàng có chút ngượng ngùng.

Cố Hàn Uyên không hề lên tiếng chỉ trích, ngược lại cười nhẹ nói: Lão bản nương không ngại cùng tại hạ uống vài chén, vừa uống rượu vừa bàn chuyện cũng không phải là không thể.

Lời này ngược lại đã hóa giải không ít sự xấu hổ của lão bản nương.

Nàng cười đáp: Công tử xin đợi, ta đi lấy thêm một ly rượu nữa.

Dứt lời liền uyển chuyển xoay người rời đi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy vẻ suy ngẫm.

Thân thể thướt tha, tròn trịa, đẫy đà, quả là một cực phẩm.

Lão bản nương mang chén rượu mới tinh tới, cười tủm tỉm quay lại.

Nhưng nụ cười của nàng bỗng cứng đờ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã đưa chiếc chén nàng từng dùng lên miệng, nửa chén rượu còn lại cũng đã bị hắn uống cạn.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Khẩu vị của lão bản nương không tệ, rất là ngọt ngào.

Ừm, thực ra cũng không ngon lắm.

Dù sao cũng là rượu thế gian, Cố Hàn Uyên chỉ có thể nếm ra sự không tinh khiết.

Nhưng để trêu ghẹo lão bản nương, đành phải khổ cực một chút cho nước bọt của mình.

Lão bản nương trong lòng kinh nghi bất định.

Hành vi của Cố Hàn Uyên chắc chắn là đã vượt quá giới hạn.

Nào có nam tử xa lạ nào lại đi uống rượu thừa trong chén của nữ tử.

Hơn nữa bầu rượu này lại không phải rượu hoa quả, làm sao có thể ngọt ngào.

Đừng không phải là đang nói đến mùi vị của một nụ hôn gián tiếp chứ.

Gương mặt xinh đẹp của lão bản nương ửng đỏ, đồng thời trong lòng cũng thêm mấy phần cảnh giác.

Thậm chí hoài nghi Cố Hàn Uyên căn bản không phải đến mua khách sạn, mà là đến trêu ghẹo nàng.

Lão bản nương khẽ chau mày ngồi xuống đối diện Cố Hàn Uyên, nhàn nhạt nói: Công tử quá khen.

Nàng đã nghĩ xong.

Nếu Cố Hàn Uyên còn tiếp tục trêu ghẹo, nàng sẽ đuổi hắn ra ngoài.

Nàng thầm nghĩ tuyệt đối không thể bị vẻ ngoài anh tuấn của Cố Hàn Uyên mê hoặc.

Phải biết rằng trượng phu của nàng, Chu Đình, vẫn còn bị nhốt trong Thiết Huyết đại lao.

Mà lúc này, nói một cách nghiêm túc, chính là hoàn cảnh cô nam quả nữ chung một phòng.

Trong hoàn cảnh như vậy, lão bản nương không thể không cảnh giác.

Thậm chí trong nhất thời nàng có chút hối hận vì đã cho người làm trong khách điếm nghỉ quá sớm.

Lại còn không chút phòng bị mà mời Cố Hàn Uyên vào.

Chỉ có thể nói vẻ ngoài của Cố Hàn Uyên quá có sức lừa dối, khiến người ta vô thức sinh lòng hảo cảm.

Đương nhiên còn việc có thể đuổi Cố Hàn Uyên ra ngoài hay không lại là chuyện khác.

Chương 882

Trong kịch tình, lão bản nương cùng Lục Tiểu Phụng thân thiết ve vãn, cũng chỉ là vui đùa qua lại, chưa bao giờ vượt qua ranh giới.

Chẳng qua là để kích thích Chu Đình, xác nhận tình cảm của trượng phu đối với mình.

Dưới vẻ ngoài thiên kiều bách mị của nàng, là một trái tim trung trinh.

Bằng không với địa vị tôn quý và tính cách lười biếng của Chu Đình, tại sao nàng vẫn luôn không rời không bỏ.

Nhưng khi lão bản nương đang nảy sinh cảnh giác, Cố Hàn Uyên lại nghiêm túc nói chuyện chính.

Khách sạn này không biết lão bản nương ra giá bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên chuyển từ trêu ghẹo sang nói chuyện chính sự quá đột ngột, khiến lão bản nương có chút không phản ứng kịp.

Nàng vội vàng tập trung tinh thần, tạm thời buông xuống cảnh giác trong lòng.

Dù sao đi nữa Cố Hàn Uyên cũng rất có thể trở thành kim chủ mua lại khách sạn.

Thậm chí nếu có thể bán Tây Lĩnh khách sạn với giá tốt, coi như bị trêu ghẹo một hai câu cũng đáng.

Nụ cười của lão bản nương thêm mấy phần quyến rũ, nàng yêu kiều nói: Tây Lĩnh khách sạn của thiếp thân cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, bán nó đi thật sự rất không nỡ.

Bước vào giai đoạn cò kè mặc cả, lão bản nương thêm mấy phần khôn khéo và gian xảo của thương nhân.

Lão bản nương phân tích đủ loại ưu điểm của Tây Lĩnh khách sạn, ra vẻ như Cố Hàn Uyên đang vớ được món hời lớn.

Cố Hàn Uyên thần tình lãnh đạm lắng nghe.

Lão bản nương thấy Cố Hàn Uyên thờ ơ, cắn răng, chủ động tiến lên rót cho Cố Hàn Uyên một ly rượu.

Nàng cười kiều mị nói: Công tử chịu tiếp quản, tuyệt đối sẽ không lỗ.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn cổ tay trắng nõn của lão bản nương lộ ra khi rót rượu, đạm mạc nói: Tám trăm lượng.

Lão bản nương nghe vậy sắc mặt hơi biến, bực bội nói: Tám trăm lượng quá thấp.

Công tử chẳng lẽ đang trêu Thiếp Thân hay sao.

Tám trăm lượng quả thật có chút thấp.

Đồng Tương Ngọc tiếp quản Thượng Nho khách sạn từ tay Lữ Tú Tài rồi đổi tên thành Đồng Phúc Khách Sạn cũng đã tốn năm trăm lượng.

Nhưng quy mô của Tây Lĩnh khách sạn và Đồng Phúc Khách Sạn hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Huống chi bản thân danh tiếng của Tây Lĩnh khách sạn cũng có giá trị rất lớn.

Nếu Cố Hàn Uyên thật sự vì Tây Lĩnh khách sạn mà đến, thì cái giá này khó tránh khỏi có chút không thành ý.

Nhưng Cố Hàn Uyên chẳng qua là để lại một chút khoảng trống để mặc cả mà thôi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng đầy giễu cợt, ngữ khí khó hiểu nói: Lão bản nương đang cần tiền gấp à.

Lão bản nương cắn răng nói: Phải thì thế nào.

Trên giang hồ tuy rất ít người biết được nội tình cụ thể, nhưng biết quan hệ giữa lão bản nương và Chu Đình, đồng thời biết Chu Đình bị giam vào Thiết Huyết đại lao cũng không phải là ít.

Vì vậy lão bản nương đối mặt với ánh mắt như có thể nhìn thấu người khác của Cố Hàn Uyên, cũng không cố gắng biện minh.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Cho nên lão bản nương muốn mau chóng tìm được người mua cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nếu tại hạ không mua, chưa chắc đã có người tiếp theo trong thời gian ngắn mua lại Tây Lĩnh khách sạn này của lão bản nương đâu nhỉ.

Lão bản nương nghe vậy sắc mặt có chút khó coi.

Lời của Cố Hàn Uyên quá thực tế, khiến nàng không cách nào phản bác.

Nếu trong tình huống bình thường, muốn bán Tây Lĩnh khách sạn với giá tốt cũng không phải chuyện khó.

Nhưng vụ án ngân phiếu Đại Thông và vụ án khuôn đồng bị trộm khiến kinh tế cả kinh thành đều xảy ra vấn đề.

Người sẵn lòng bỏ tiền ra mua Tây Lĩnh khách sạn vào lúc này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bằng không lão bản nương trước đó cũng sẽ không ủ rũ mặt mày, bó tay chịu trói như vậy.

Lão bản nương giả vờ yếu đuối nói: Tám trăm lượng thực sự quá thấp.

Công tử có thể tăng thêm chút nữa không.

Vốn đã kiều mị, lão bản nương lại làm ra vẻ yếu đuối, càng thêm vẻ đáng yêu động lòng người.

Nam tử bình thường lúc này đã sớm bị nàng mê hoặc.

Cố Hàn Uyên dường như thực sự bị nàng mê hoặc, ánh mắt lóe lên nói: Lão bản nương đã nói vậy, cũng không phải là không được.

Nói rồi liền đưa tay nắm lấy bàn tay ngọc ngà của lão bản nương.

Hơi ấm từ bàn tay truyền đến, khiến lão bản nương trong lòng run lên.

Nàng bỗng nhớ đến hành động trêu ghẹo trước đó của Cố Hàn Uyên, trong lòng đã hiểu ra.

Nàng thầm mắng Cố Hàn Uyên vô sỉ, nhưng cũng không dám rút tay về.

Để có thể bán Tây Lĩnh khách sạn với giá tốt, dùng cho Chu Đình đang bị giam cầm, nàng cũng không thể không bất chấp.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm, vuốt ve bàn tay nhỏ mềm mại của lão bản nương.

Ngón tay ngọc thon dài, lòng bàn tay đầy đặn, không một chút tì vết nào, xúc cảm cực tốt.

Cố Hàn Uyên đợi đến trước khi lão bản nương sắp không chịu nổi nữa, mới nói với vẻ hơi suy ngẫm: Chín trăm lượng thì thế nào.

Lão bản nương nghe vậy một trận bực bội.

Tay mình sắp bị sờ đến toát mồ hôi, ngươi lại chỉ thêm một trăm lượng.

Nàng tức giận rút tay về, bực bội nói: Công tử nếu đã không có thành ý như vậy, thì thôi vậy.

Mặc dù chỉ là bị nắm tay trêu ghẹo, nhưng đây là chuyện nàng chưa từng trải qua.

Chu Đình tuy là chồng nàng, nhưng yêu thương nàng đồng thời cũng cực kỳ tôn trọng, ngày thường chung sống cũng chưa từng có lúc nào bất kính.

Nào có cách làm trêu ghẹo như vậy.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Là tại hạ không đúng, lão bản nương đừng tức giận.

Một ngàn lượng được không.

Dứt lời còn lần nữa kéo tay lão bản nương, ra vẻ như vừa rồi vẫn chưa sờ đã.

Lão bản nương tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, nhưng lại không rút tay về nữa.

Cố Hàn Uyên tuy chỉ lại thêm một trăm lượng, nhưng đó cũng đại biểu cho thành ý không phải sao.

Chỉ là như vậy, nàng dường như cũng càng nhìn thấu ý đồ của Cố Hàn Uyên.

Lão bản nương do dự một lúc lâu, khẽ cắn môi mỏng nói: Vẫn còn quá thấp.

Thiếp Thân kính công tử một chén rượu, công tử suy nghĩ thêm đi.

Dứt lời, nàng bưng ly rượu lên đưa tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khẽ cười một tiếng nói: Cách mời rượu của lão bản nương không đúng.

Lão bản nương nghe vậy đang không hiểu tại sao.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vươn tay ra, ôm nàng vào lòng.

Mỹ nhân vào lòng, Cố Hàn Uyên nhất thời cảm nhận được xúc cảm mềm mại lại ấm áp trên đùi, cực kỳ thoải mái.

Vòng eo tinh tế hơn cả trong dự liệu cũng làm hắn tâm tình vui vẻ.

Cố Hàn Uyên khẽ nhếch môi, ý vị sâu xa nói: Lão bản nương lần này biết rồi chứ.

Lão bản nương trong lòng kinh hãi, chén rượu trên tay suýt nữa không cầm chắc.

Bàn tay to bên hông, hơi ấm áp sát, mùi hương nam tử nồng đậm lại dễ ngửi, tất cả những điều đó làm mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Lão bản nương muốn giãy ra khỏi lòng Cố Hàn Uyên, nhưng bàn tay to bên hông lại vững chãi mạnh mẽ như vòng sắt, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Lão bản nương không còn cách nào khác, đành phải vừa thầm mắng trong lòng, vừa phải duy trì nụ cười, dịu dàng đưa chén rượu đến bên môi Cố Hàn Uyên, ngoan ngoãn hoàn thành ám chỉ của đối phương.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười, uống cạn rượu bên môi.

Tán thưởng nói: Mỹ nhân và rượu ngon, quả nhiên ngọt ngào mỹ vị.

Lão bản nương nghe vậy lập tức nhớ tới màn hôn gián tiếp trước đó.

Quả nhiên lúc đó đối phương chính là đang cố ý trêu ghẹo mình.

Tên khốn vô sỉ này, uổng cho hắn có một tướng mạo đẹp như vậy.

Lão bản nương thầm mắng trong lòng, nhưng nét mặt vẫn phải bất động thanh sắc hỏi: Vậy không biết công tử bây giờ chịu ra giá bao nhiêu.

Dứt lời, nàng mập mờ che miệng cười duyên, tựa như đang cố ý khiến người ta hiểu lầm.

Nhưng Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, nếu coi lời nàng nói là một loại giao dịch đặc biệt nào đó, chỉ e sẽ hoàn toàn không đạt được.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm nói: Nếu lão bản nương đã có thành ý như vậy.

Hắn vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của lão bản nương, đang nói thì chợt dừng lại.

Lão bản nương thấy thế có chút tức giận.

Nhưng lại không thể không dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ánh mắt nàng liền thuận theo, thêm mấy phần thủy quang và mị ý.

Dù sao thủ pháp của Cố Hàn Uyên kinh nghiệm phong phú có thể sánh với đại sư.

Lão bản nương nhất thời liền bật ra hai tiếng rên nhẹ.

Chương 883

Tiếng rên nhẹ đánh thức nàng, liền muốn thẹn quá hóa giận.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại đúng lúc này nói ra: Hai nghìn lượng.

Lão bản nương nhất thời ngẩn người.

Đột nhiên tăng thêm một nghìn lượng, khiến nàng choáng váng.

Ngay cả bàn tay to vẫn còn đang vuốt ve bên hông cũng không để ý nữa.

Nàng vội hỏi: Công tử nói thật.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Đương nhiên.

Hơn nữa nếu lão bản nương chịu kính thêm một chén nữa, chưa chắc không thể tăng thêm.

Sự hào phóng đột ngột của Cố Hàn Uyên khiến lão bản nương không khỏi động lòng.

Thái độ tốt hơn, nụ cười càng sâu, nàng lại rót một chén rượu đưa đến bên môi Cố Hàn Uyên.

Nhưng đúng lúc này, Cố Hàn Uyên cười đầy ý vị nói: Chỉ có một mình tại hạ uống khó tránh khỏi có chút nhàm chán, hay là lão bản nương cùng tại hạ uống đi.

Lão bản nương nghe vậy còn tưởng Cố Hàn Uyên muốn cùng nàng đối ẩm, đang định đi lấy chén của mình.

Chỉ thấy lúc này Cố Hàn Uyên uống cạn rượu đưa tới bên môi, rồi áp sát tới trước khi lão bản nương kịp phản ứng.

Rượu chậm rãi được mớm vào miệng nàng, lão bản nương đôi mắt đẹp trợn lớn, ngơ ngác không biết làm sao.

Lão bản nương liền đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Xấu hổ quát lên: Công tử xin tự trọng.

Nàng đưa tay áo lên, hung hăng lau môi.

Tựa hồ muốn xóa đi hết xúc cảm lúc trước.

Nhưng rượu còn vương trên môi và vạt áo có phần xốc xếch lại phảng phất như đang nhắc nhở chính cô ta đã gặp phải chuyện gì, khiến nàng trong lòng một trận khổ sở.

Lão bản nương biết Cố Hàn Uyên có ý đồ không trong sáng.

Nhưng thế cục trước mắt và năng lực tài chính của Cố Hàn Uyên vẫn khiến nàng trúng chiêu.

Không trách nàng buông lỏng cảnh giác.

Thực sự là tâm cơ của Cố Hàn Uyên quá sâu.

Lại từng bước một làm tan rã phòng tuyến trong lòng lão bản nương.

Từ cái giá không hề có thành ý ban đầu, đến sự hào phóng đột ngột.

Khiến lão bản nương vô thức cho rằng mình đã tìm được cách mặc cả thích hợp.

Sự thật chứng minh ý tưởng của nàng là đúng.

Cố Hàn Uyên trực tiếp tăng gấp đôi giá từ một ngàn lượng.

Mà cái giá phải trả chỉ là bị ôm một cái, ngồi vào lòng, lại kính một ly rượu.

Nếu là bình thường, lão bản nương nhất định sẽ khinh thường.

Nhưng bây giờ, một ngàn lượng tăng thêm này lại có ý nghĩa rất lớn.

Không nói có thể cứu được Chu Đình ra hay không.

Ít nhất làm cho hắn bớt chịu khổ một chút vẫn không có vấn đề.

Cho nên lão bản nương mới cố nén sự xấu hổ vì bị chiếm tiện nghi, vội vàng kính Cố Hàn Uyên thêm một ly nữa.

Song khi rượu được mớm vào miệng, hối hận cũng đã muộn.

Hoặc có lẽ vào lúc đó, ý nghĩ đầu tiên của lão bản nương lại là nhân cơ hội này mặc cả thêm với Cố Hàn Uyên.

Không thể đẩy Cố Hàn Uyên ra ngay lập tức, lão bản nương đã thua.

Thua ở chỗ vò đã mẻ lại sứt.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên được voi đòi tiên, e rằng nàng còn chẳng biết lúc nào mới có thể tỉnh táo lại.

Vậy mà dù như thế, cái thiệt mà lão bản nương phải chịu cũng lớn đến mức không thể chấp nhận được.

Cảm thấy thẹn, xấu hổ, bực bội, phẫn hận, đủ loại tâm tình quẩn quanh trong lòng nàng.

Khóe mắt nàng không khỏi rưng rưng lệ, trong lòng tràn đầy tủi thân.

Lão bản nương đã hạ quyết tâm, cho dù Cố Hàn Uyên dùng ba ngàn lượng để mua khách sạn, cũng phải đuổi hắn ra ngoài.

Nếu Cố Hàn Uyên dám dùng vũ lực, nàng càng sẽ không nương tay.

Một lão bản nương xinh đẹp như vậy kinh doanh một khách sạn giang hồ nhân sĩ lui tới như Tây Lĩnh khách sạn, sao có thể thực sự không có chút thủ đoạn nào.

Nhưng câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng do dự.

Năm ngàn lượng, đổi lấy việc lão bản nương không giận tại hạ nữa.

Giọng điệu hờ hững của Cố Hàn Uyên, cứ như năm ngàn lượng chỉ là năm nghìn hòn đá vậy.

Thậm chí coi như là năm nghìn hòn đá cũng có thể đập chết người.

Còn nhớ giá chuộc thân ban đầu của Liễu Như Thị cũng không quá năm ngàn lượng.

Song khi đó với danh tiếng của Liễu Như Thị, nàng đã là hoa khôi hàng đầu trong kinh thành.

Dù vậy, Tiễn Khiêm Ích khi chưa có tiền từ Đông Xưởng cũng không chuộc nổi nàng.

Sự hào phóng của Cố Hàn Uyên khiến lão bản nương không khỏi kinh hãi.

Nếu bỏ hai nghìn lượng ra để lo lót cho Lục Phiến Môn, để Chu Đình được đối xử tốt hơn một chút còn không chắc có thành công hay không.

Vậy cầm năm ngàn lượng đi lo lót, lão bản nương tự tin tuyệt đối không có vấn đề.

Năng lực tài chính đáng sợ của Cố Hàn Uyên khiến quyết tâm kiên định ban đầu của lão bản nương nhất thời dao động.

Nàng và Cố Hàn Uyên vẫn duy trì một khoảng cách, do dự hỏi: Công tử không lừa gạt Thiếp Thân chứ.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Năm ngàn lượng đổi lấy một nụ hôn của lão bản nương, tại hạ cảm thấy rất đáng giá.

Lão bản nương nghe vậy chỉ cảm thấy mùi tiền phả vào mặt, khiến nàng nhất thời có chút khó thở.

Nếu coi lời của Cố Hàn Uyên là thật, vậy nếu nàng hôn thêm mấy lần nữa, có phải là có thể giàu ngang một nước rồi không.

Coi như lúc Cố Hàn Uyên hôn có chút không thành thật, cũng khiến nàng không khỏi hoài nghi mình thật sự có đáng giá như vậy không.

Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên, lại cảm thấy đối phương có lẽ thật sự nghiêm túc.

Trong nhất thời cảm giác gò má và vành tai đang nóng lên.

Cho dù là nữ tử có ý chí sắt đá thế nào đi nữa, gặp phải người như Cố Hàn Uyên coi tiền tài như cỏ rác cũng chỉ để đổi lấy nụ hôn của mình, cũng khó tránh khỏi dao động.

Huống chi Cố Hàn Uyên lại trẻ tuổi tuấn lãng, khí độ phi phàm.

Thật sự bị hôn, còn không biết ai lỗ ai lãi đâu.

Ít nhất lão bản nương đã qua tuổi ba mươi không cảm thấy mình lỗ chỗ nào.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao trước đó nàng có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Chỉ là sự trung trinh trong lòng khiến nàng không thể chấp nhận nam tử nào khác ngoài trượng phu mà thôi.

Nhưng khi nàng nghĩ đến trượng phu của mình, lại nhất thời tỉnh táo lại.

Thầm mắng mình không biết liêm sỉ, lại đi nghĩ đến chuyện hôn thêm mấy lần, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy xấu hổ với chồng.

Lão bản nương bình ổn tâm tình, nghiêm mặt nói: Thiếp Thân cũng không biết nụ hôn của mình lại đáng giá như vậy, đây là giá công tử mua Tây Lĩnh khách sạn.

Thực ra lão bản nương hoàn toàn có thể không nhận, đơn thuần coi năm ngàn lượng của Cố Hàn Uyên là tiền nhận được khi bị hắn hôn.

Chỉ là như vậy, ranh giới cuối cùng và nguyên tắc của nàng cũng không còn.

Nếu năm ngàn lượng có thể đổi một nụ hôn, vậy nhiều hơn nữa có phải có thể trực tiếp giao hợp không.

Lão bản nương rất lo lắng Cố Hàn Uyên có thể sẽ đột nhiên tăng giá, thật sự mua thân thể của mình.

Dù sao dựa theo sự hào phóng của Cố Hàn Uyên, coi như là năm vạn lượng dường như cũng không thành vấn đề.

Thế công tiền tài như vậy khiến lão bản nương tâm hoảng ý loạn.

Sự thật đúng như lão bản nương nghĩ.

Chương 884

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, bất kể là năm ngàn lượng hay năm vạn lượng đều chỉ là một con số mà thôi.

Với quy mô thế lực của hắn hiện nay, động một chút là mấy trăm ngàn, hơn trăm vạn lượng ra vào.

Năm vạn lượng, chỉ như muối bỏ bể.

Nếu có thể đổi lấy người mỹ phụ này, đó tuyệt đối là đáng giá.

Cố Hàn Uyên suy ngẫm nói: Hay là năm vạn lượng.

Lời của Cố Hàn Uyên dừng lại, lão bản nương lại luống cuống.

Dường như giây sau Cố Hàn Uyên liền muốn mua thân thể của nàng.

Lão bản nương ánh mắt né tránh vội la lên: Không được.

Tuyệt đối không được.

Cố Hàn Uyên lúc này lại ôn hòa cười nói: Chỉ đùa với lão bản nương một chút thôi.

Lão bản nương trong mắt tại hạ là vạn kim khó cầu, năm ngàn lượng chẳng phải là đang vũ nhục lão bản nương sao.

Lão bản nương nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thật sự sợ Cố Hàn Uyên muốn dùng năm vạn lượng mua nàng.

Dù sao với cái giá đó không chừng có cơ hội cứu Chu Đình ra ngoài đâu.

Đây cũng là do lão bản nương đối với tình hình trước mắt còn chưa đủ hiểu rõ.

Chu Đình dính líu đến vụ án ngân phiếu Đại Thông, lại còn là ứng cử viên chịu tội thay.

Đừng nói là năm vạn lượng, cho dù là năm trăm vạn lượng cũng không cứu được.

Nhưng lời nói vạn kim khó cầu của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng trong lòng ngượng ngùng.

Cố Hàn Uyên dường như không chỉ đơn thuần muốn chiếm tiện nghi của nàng, mà là thật sự thích nàng.

Bị theo đuổi nhiệt liệt như vậy, khó tránh khỏi có chút suy nghĩ miên man.

Thậm chí không khỏi nghĩ đến nếu Chu Đình cuối cùng không thể bình an vô sự, nàng sẽ trở thành quả phụ.

Đến lúc đó.

Lão bản nương bị ý nghĩ đột ngột của mình dọa cho giật mình.

Trong lúc tâm hoảng ý loạn, nàng vội vàng nói: Ta đi lấy khế ước mua bán nhà của khách sạn đây.

Dứt lời liền vội vã chạy lên lầu.

Chỉ là bóng lưng đó lại tràn đầy vẻ chạy trối chết.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng yểu điệu kia, ánh mắt sâu thẳm khẽ cười một tiếng.

Không bao lâu, lão bản nương liền cầm khế ước mua bán nhà xuống lầu.

Nàng do dự hỏi: Công tử có thể giao dịch bằng tiền mặt không.

Vì tiền giả và ngân phiếu giả tràn lan, bây giờ đã có rất nhiều người không nhận ngân phiếu.

Năm ngàn lượng bạc trắng cũng không nhẹ, lão bản nương cũng không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ mang theo bên người.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khẽ cười một tiếng nói: Đương nhiên.

Dứt lời vung tay lên, một chiếc rương sắt liền xuất hiện bên chân.

Mở rương ra, lộ ra ánh sáng trắng lóa.

Thủ đoạn lấy vật từ hư không này nhất thời dọa lão bản nương giật nảy mình.

Nàng kinh ngạc hỏi: Công tử rốt cuộc là ai.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, nhẹ giọng nói: Tại hạ, Cố Hàn Uyên.

Lão bản nương lúc này vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng có thể không nhận ra Cố Hàn Uyên, nhưng lại không thể chưa nghe qua tên của Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi biết đối phương là Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng lại vô hình có chút thoải mái.

Trách không được tuấn mỹ như thế lại khí độ bất phàm như vậy, lại còn. phong lưu.

Thậm chí lão bản nương còn có một chút đắc ý.

Dù sao người bày tỏ hảo cảm với nàng là Cố Hàn Uyên, một nhân vật tuyệt đỉnh trẻ tuổi anh tuấn trên giang hồ.

Đây là tâm tình thường có của rất nhiều nữ tử lớn tuổi khi đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói, tuổi tác vĩnh viễn không phải vấn đề lớn nhất.

Tục ngữ nói, nếu có thi thư giấu trong lòng, năm tháng không bại mỹ nhân.

Lời này thực ra có chút sai lệch.

Mỹ nhân chân chính, bất kể có thi thư trong lòng hay không, đều sẽ không dễ dàng bị năm tháng đánh bại.

Huống chi đây là một thế giới võ hiệp mà linh khí đang thức tỉnh.

Thời hạn bảo quản của mỹ nữ còn dài hơn một chút.

Tâm tình bị chiếm tiện nghi ban đầu của lão bản nương nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều.

Dù sao bị công tử nhà giàu tuấn mỹ chiếm tiện nghi và bị Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ chiếm tiện nghi mang lại cảm giác khác nhau.

Ngay cả thái độ của lão bản nương cũng có sự thay đổi.

Nàng mặt đỏ ửng, hờn dỗi nói: Hóa ra là Cố công tử.

Trách không được ra tay khiến người ta bất ngờ như vậy.

Vừa là đang nói Cố Hàn Uyên ra tay hào phóng, cũng là đang bóng gió chỉ trích hắn chiếm tiện nghi của mình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không để tâm khẽ cười một tiếng, nói đầy ẩn ý: Lão bản nương lại chịu cùng tại hạ uống rượu nữa sao.

Lão bản nương nghe vậy vô cùng xấu hổ, mắng: Phì.

Ai thèm uống rượu với ngươi nữa.

Dừng một chút.

Hơi có vẻ không tự nhiên nói: Đợi Thiếp Thân cứu được trượng phu ra rồi nói sau.

Nàng biết Cố Hàn Uyên đang thèm muốn thân thể của mình.

Nhưng thân phận của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng vô thức để lại một đường lui khi từ chối.

Dù sao nàng thật sự không có bao nhiêu lòng tin có thể cứu Chu Đình ra ngoài.

Sự tồn tại của Cố Hàn Uyên liền trở thành hy vọng cuối cùng của nàng.

Đương nhiên nếu có thể không đến cục diện đó, thì tốt nhất không cần.

Trong ánh mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên lại thêm mấy phần ý vị.

Suy nghĩ của lão bản nương là đúng, trong tình huống bên phía Lục Tiểu Phụng khó có tiến triển, Chu Đình muốn được thả ra cũng không dễ dàng.

Cố Hàn Uyên nhận lấy khế ước mua bán nhà trong tay lão bản nương.

Một luồng hương thơm nhàn nhạt bay tới.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Khế ước mua bán nhà trong tay lão bản nương cũng có thể mang theo mùi thơm, không biết ngày thường giấu ở đâu vậy nhỉ.

Lão bản nương nghe vậy xấu hổ lườm Cố Hàn Uyên, cũng không trả lời.

Nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy chột dạ.

Vật quan trọng như khế ước mua bán nhà tự nhiên phải giấu kỹ.

Lão bản nương ngày thường đều giấu khế ước trong ngăn kéo đựng yếm lót.

Thảo nào lại mang theo một mùi thơm, cũng khó trách lão bản nương sẽ xấu hổ như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đem khế ước cất vào trong lòng.

Động tác cất giữ cẩn thận đó dường như thứ cầm trong tay căn bản không phải khế ước, mà là quần áo thân mật của lão bản nương vậy.

Lão bản nương thấy thế, gương mặt xinh đẹp càng đỏ hơn vài phần, nàng chuyển chủ đề nói: Nếu giao dịch đã đạt thành, Thiếp Thân sẽ mau chóng thu dọn đồ đạc để bàn giao cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Bàn giao khách sạn tạm thời không vội, lão bản nương còn có việc gấp muốn làm à.

Tại hạ xin cáo từ trước.

Dứt lời hắn liền đứng dậy đi về phía cửa.

Chương 885

Nhưng trước khi rời đi, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói đầy ý vị: Rượu của lão bản nương rất ngon, nếu có cần, mời tùy thời đến tìm tại hạ.

Giọng nói vừa dứt, Cố Hàn Uyên đã không thấy bóng dáng đâu.

Lão bản nương sững sờ nhìn cửa ra vào không một bóng người.

Ám chỉ của Cố Hàn Uyên, nàng sao lại không biết.

Không khỏi đưa tay ngọc khẽ vuốt môi.

Mặt lão bản nương lập tức đỏ bừng, xấu hổ mắng thầm: Tên khốn.

Mắng xong, nàng khẽ thở dài một tiếng.

Thu dọn năm ngàn lượng bạc trắng Cố Hàn Uyên để lại, chuẩn bị đi Lục Phiến Môn một chuyến nữa.

Cố Hàn Uyên biết lão bản nương cuối cùng vẫn sẽ tìm đến mình, vì vậy hắn hoàn toàn không vội.

Lúc này hắn còn có một việc khác cần làm.

Đi vào một con hẻm nhỏ có chút vắng vẻ.

Vốn dĩ nơi này hẳn là cực kỳ yên tĩnh, vậy mà lúc này lại vang lên tiếng đao kiếm.

Tiếng la hét quát mắng cũng không dứt bên tai.

Chỉ thấy hai nhóm người đang vây quanh một y quán đơn sơ mà chém giết nhau.

Tiền giả, ngân phiếu giả tràn ngập trong dân gian khiến cả kinh thành trở nên có chút hỗn loạn.

Thế cục hỗn loạn khiến xung đột trên đường ngày càng nhiều, thường xuyên xảy ra tình trạng công nhiên chém giết như thế này.

Mà Lục Phiến Môn nhân lực không đủ, cũng dẫn đến việc quản lý đường phố kinh thành ngày càng lỏng lẻo.

Mặc dù xảy ra xung đột lớn như vậy, cũng một thời gian dài không ai đến hỏi han.

Một nhóm người ăn mặc đơn giản, vũ khí sử dụng cũng đủ loại kỳ quái, nhưng ai nấy đều hung hãn.

Mà nhóm người kia ăn mặc rõ ràng là chỉnh tề hơn, vũ khí cũng là trường đao, trường kiếm được chế tạo tốt.

Rõ ràng trang bị tốt hơn, nhưng lại không chiếm được ưu thế gì.

Bởi vì khí thế và độ hung hãn của bọn họ rõ ràng kém đối thủ một bậc.

Thời đại vũ khí lạnh, tinh thần ảnh hưởng vẫn là rất lớn.

Hai nhóm người này chính là Xà Vương và người của Tiêu Bổn đang tranh giành địa bàn trong thời gian gần đây.

Thủ hạ của Xà Vương đều là những huynh đệ đã cùng nhau lăn lộn nhiều năm.

Mà Tiêu Bổn lại là dựa vào tiền tài để chiêu mộ tay chân.

Vì vậy hai nhóm người có sự so sánh rõ ràng như vậy cũng không có gì lạ.

Đúng lúc này, y quán có chút đơn sơ kia bỗng nhiên bốc cháy.

Thủ hạ của Xà Vương cũng từ y quán đang cháy lôi ra hai người.

Một ông lão và một thiếu nữ.

Lão già tóc bạc trắng, khuôn mặt xám xịt.

Y quán kinh doanh cả đời bị đốt cháy, khiến ông nản lòng thoái chí.

Nét mặt thiếu nữ còn dính chút khói bụi, nhưng cũng không làm thay đổi vẻ thanh thuần của nàng.

Gương mặt thanh tú, đôi mắt đẹp linh động như dòng suối nhỏ, còn mang một vẻ nhu nhược ôn uyển của nữ tử Giang Nam.

Đó là hình tượng cô gái mối tình đầu phù hợp nhất.

Tên cầm đầu bên phía Xà Vương kề đao vào cổ thiếu nữ.

Hắn hung ác cười nói: Nếu các ngươi không chịu rời khỏi con đường này, ta sẽ giết hai cha con bọn họ.

Tên cầm đầu bên phía Tiêu Bổn nghe vậy lại không thèm để ý mà cười nhạo: Ngươi thích giết thì cứ giết đi.

Chúng ta chỉ là dẫn một vài huynh đệ đến đây chữa thương thôi.

Với hai cha con họ chẳng có quan hệ gì.

Người của Xà Vương nghe vậy có chút thẹn quá hóa giận quát lên: Nếu đã vậy, vậy thì ta sẽ mang bọn họ đi.

Hắc.

Một tiểu mỹ nhân như vậy.

Các huynh đệ nhất định sẽ thích.

Thiếu nữ nghe vậy sắc mặt hoảng sợ.

Bị một đám người hung dữ như vậy mang đi sẽ có kết cục thế nào không cần nói cũng biết.

Phụ thân của nàng thấy thế vội vàng cầu xin tha thứ.

Là con gái sinh lúc tuổi già, ông cực kỳ thương yêu cô con gái này.

Nhưng người của Xà Vương trong thời gian gần đây khi tranh giành địa bàn với người của Tiêu Bổn thường ở thế yếu.

Tính khí cũng vì vậy mà trở nên nóng nảy hơn rất nhiều.

Tên cầm đầu không nhịn được quát lên: Lão già này giữ lại cũng vô dụng.

Dứt lời liền muốn vung đao chém về phía ông lão.

Thiếu nữ kinh hãi hét lên: Cha.

Giây sau, máu tươi bắn ra.

Nàng lại không thấy cảnh tượng phụ thân ngã trong vũng máu.

Ngược lại là những kẻ bắt giữ họ bị từng đạo kiếm khí xuyên qua cổ họng.

Thắt lưng thiếu nữ bỗng nhiên ấm lên, bên tai vang lên một giọng nói ôn hòa.

Cô nương không sao chứ.

Cố Hàn Uyên nhìn thiếu nữ vẫn còn vẻ mặt kinh hãi trong lòng, trong mắt lóe lên một tia ý vị.

Đây chính là thiếu nữ rất trơn kia sao.

Thiếu nữ này chính là Trương Yên, nữ nhi của y quán, người từng có một đoạn tình cảm mông lung với Cận Nhất Xuyên trong cốt truyện.

Tính cách nàng đơn thuần lương thiện, không rành thế sự.

Cụm từ rất trơn là lời thoại của Đinh Tu trong kịch bản.

Còn đến tột cùng có thật sự nhuận được Trương Yên hay không.

Cố Hàn Uyên cho rằng từ góc độ cốt truyện mà xem, phần lớn là không có.

Đồng thời Đinh Tu cuối cùng cũng đã phủ nhận.

Trương Yên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên, gương mặt xinh xắn bất tri bất giác liền đỏ ửng.

Màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân này đối với một thiếu nữ như Trương Yên mà nói có sức sát thương cực lớn.

Huống chi người cứu nàng lại là một vị công tử phong thái tuấn tú như Cố Hàn Uyên.

Hầu như hoàn mỹ phù hợp với toàn bộ ảo tưởng trong lòng nàng.

Cố Hàn Uyên lấy ra một chiếc khăn gấm, nhẹ nhàng lau đi vết khói bụi trên mặt Trương Yên.

Y khẽ cười nói: Gương mặt xinh đẹp như vậy, không thể để lấm bẩn được.

Trương Yên cảm nhận được lực đạo mềm nhẹ truyền đến từ trên mặt, gương mặt xinh đẹp đã đỏ bừng.

Lời khen của Cố Hàn Uyên càng làm cho trái tim nàng đập loạn nhịp.

Nàng vẫn luôn cảm thấy mình chỉ là một nữ nhi của y quán bình thường.

Không ngờ y quán gặp phải tai họa như vậy lại mang đến một bước ngoặt lớn đến thế.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn gương mặt đã được lau sạch sẽ, càng thêm xinh đẹp đáng yêu của Trương Yên.

Y mỉm cười, nhét chiếc khăn gấm vào tay nàng.

Trương Yên thấy vậy thì e thẹn nói: Cảm ơn vị công tử này, chờ ta giặt sạch sẽ sẽ trả lại cho ngài.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Không cần.

Tặng cho nàng đó.

Dứt lời, y buông tay Trương Yên đang bất giác siết chặt chiếc khăn gấm ra.

Chương 886

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trở nên sắc bén, nhìn về phía đám thuộc hạ của Xà Vương, lạnh lùng nói: Xà Vương càng sống càng thụt lùi, lại bắt đầu ra tay với người thường.

Cố mỗ có thời gian sẽ đến tận nơi bái phỏng.

Đám thuộc hạ của Xà Vương vốn đã kinh hãi vì cái chết không rõ ràng của kẻ cầm đầu.

Lúc này nghe vậy càng thêm sợ hãi.

Lặng im một lúc lâu, cuối cùng có người lấy hết can đảm hỏi: Công tử có thể lưu lại danh tính được không, bọn ta cũng tiện bẩm báo với Xà Vương, cung nghênh công tử đại giá.

Kẻ cầm đầu bên phía Tiêu bản nghe vậy đắc ý nói: Đến cả Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử mà cũng không nhận ra, thảo nào các ngươi lại liên tiếp bại lui.

Khuyên lão đại của các ngươi là Xà Vương thức thời một chút, sớm nhường lại địa bàn đi.

Đám người của Xà Vương nghe vậy nhất thời im như ve sầu mùa đông.

Bọn họ cũng không ngờ việc sống mái với thuộc hạ của Tiêu bản lại chọc ra vị đại thần Cố Hàn Uyên này.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, hừ khẽ: Liên lụy người vô tội.

Bảo Tiêu Bản tự mình qua đây thỉnh tội.

Thuộc hạ của Tiêu bản nghe vậy nhất thời không dám đắc ý nữa, luôn miệng cười làm lành.

Sau đó Cố Hàn Uyên lệnh cho người của hai bên cùng nhau giúp chữa cháy.

Nhưng dù cho dập được lửa, y quán cũng đã không còn tồn tại nữa.

Phụ thân của Trương Yên sau khi cảm tạ Cố Hàn Uyên, nhìn y quán đã bị thiêu rụi mà không ngừng than thở.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Tiếp theo hai vị có dự định gì không.

Trương phụ vì y quán bị hủy mà đã mất hết ý chí, khổ sở cười nói: Y quán đều đã bị phá hủy, còn có thể có dự định gì chứ.

Về sau an dưỡng tuổi già thôi.

Nói đoạn, ông liếc nhìn Trương Yên với gương mặt ửng hồng, thỉnh thoảng lại len lén quan sát Cố Hàn Uyên, làm sao mà không biết tâm tư của con gái mình được.

Danh tiếng của Cố Hàn Uyên, Trương phụ cũng đã từng nghe qua, bao gồm cả cái tên phong lưu của hắn.

Trương phụ cũng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên có hảo cảm với Trương Yên, đối với chuyện này ngược lại không có quá nhiều ý kiến.

Dù sao thà làm thiếp anh hùng, còn hơn làm vợ kẻ tầm thường.

Nếu có thể làm thiếp cho Cố Hàn Uyên, đối với một người bình thường như Trương Yên mà nói cũng không phải là một chuyện xấu.

Vì vậy Trương phụ thức thời nói: Yên Nhi, Cố công tử đối với chúng ta có ân, con hãy ở lại bên cạnh hắn đi.

Trương Yên nghe vậy nhất thời mặt đỏ bừng.

Nàng tuy đơn thuần, nhưng lời ám chỉ rõ ràng như vậy của phụ thân làm sao có thể không hiểu.

Nàng e lệ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, sự rụt rè của thiếu nữ khiến nàng nhất thời không dám đồng ý.

Cố Hàn Uyên thấy thế liền cho Trương Yên một lối thoát.

Tại hạ cũng có một gian y quán.

Đang cần một vị nữ y sư.

Không biết Trương cô nương có nguyện ý đến giúp đỡ không.

Trương Yên nghe vậy không hiểu sao có chút thất vọng, nhưng đã có lý do hợp lý, tự nhiên không có cớ gì để từ chối.

Nàng rụt rè nói: Ta còn chưa có kinh nghiệm chẩn bệnh một mình, lo rằng y thuật của mình không tinh thông.

Nếu như Cố công tử không chê.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Không sao, tại hạ cũng biết sơ qua y thuật.

Có thời gian có thể dạy cho nàng.

Y thuật của Cố Hàn Uyên đã sớm viên mãn, chỉ cần cho nàng vài quyển sách thuốc, cũng đủ để nàng tiêu hóa một thời gian.

Ngược lại, Trương Yên nghe được Cố Hàn Uyên cũng hiểu y thuật, nhất thời có cảm giác tìm được tri kỷ.

Hơn nữa còn có lý do dạy y thuật để giao lưu.

Gương mặt nàng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Cố Hàn Uyên sau khi đuổi đám thuộc hạ của Xà Vương và Tiêu bản đi, liền chuẩn bị mang Trương Yên rời khỏi.

Đây vốn dĩ chỉ là một vở kịch do hắn tự biên tự diễn mà thôi.

Hắn để người của Tiêu bản cố ý đi tranh đoạt con đường này với Xà Vương.

Đồng thời sau khi thuộc hạ bị thương đều đến y quán của Trương Yên trị thương.

Cứ như vậy, người của Xà Vương tự nhiên sẽ xem bọn họ là một phe, ra tay trả thù cũng đã thành chuyện đương nhiên.

Phá hủy y quán, rồi cứu Trương Yên, mang nàng đi cũng trở thành chuyện hợp tình hợp lý.

Đúng lúc này, một đám người hối hả chạy tới.

Trên người bọn họ đều mặc chế phục của Cẩm Y Vệ.

Thần sắc Cố Hàn Uyên khẽ động, cười hỏi: Nhất Xuyên, sao ngươi lại ở đây.

Người tới chính là Cận Nhất Xuyên đang dẫn theo thuộc hạ Cẩm Y Vệ.

Hắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên cũng hết sức kinh ngạc, cung kính nói: Ta vừa lúc ở gần đây, thấy nơi này lửa cháy ngút trời, liền đến xem một chút.

Không ngờ Cố công tử cũng ở đây.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Hai nhóm người giang hồ ở đây sống mái với nhau, liên lụy đến người vô tội.

Thì ra là thế.

Cận Nhất Xuyên đối với việc tranh đấu giữa Xà Vương và Tiêu bản cũng có nghe qua.

Hơn nữa Đinh Tu tạm thời vẫn còn ở bên Tiêu bản giúp đỡ, hắn dù không muốn quan tâm cũng khó.

Cận Nhất Xuyên đang chuẩn bị cáo từ, bỗng nhiên liếc thấy Trương Yên bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Hắn ngẩn ra, không nhịn được hỏi: Vị cô nương này là.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút không nói nên lời.

Bởi vì hắn ra tay chữa trị chứng hen suyễn cho Cận Nhất Xuyên, duyên phận giữa Cận Nhất Xuyên và Trương Yên tự nhiên cũng bị cắt đứt.

Không ngờ lại nảy sinh nhất kiến chung tình.

Đáng tiếc hắn chung quy vẫn chậm một bước.

Nếu có thể cứu Trương Yên trước Cố Hàn Uyên, có lẽ đã là một diễn biến khác.

Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo thon gọn của Trương Yên, nhàn nhạt nói: Chuyện này ngươi không cần phải để ý.

Trương Yên không biết chuyện gì xảy ra, bên hông có bàn tay to lớn, nhất thời làm nàng đỏ mặt.

Nhưng nàng không hề giãy giụa, chỉ thẹn thùng cúi đầu.

Nàng cũng không ghét sự thân mật của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Cận Nhất Xuyên thấy vậy không khỏi có chút thất vọng.

Phản ứng của hai người như vậy, nếu hắn còn không nhìn ra thì đúng là kẻ ngốc.

Hắn đành phải xấu hổ nói: Tại hạ thất lễ.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Thảo nào Cận Nhất Xuyên ngươi có thể cùng Trầm Luyện trở thành anh em kết nghĩa.

Dứt lời, y liền ôm eo Trương Yên xoay người rời đi.

Cận Nhất Xuyên nghe vậy sững sờ tại chỗ, không hiểu tại sao, lại có cảm giác kinh sợ lạnh cả người.

Đi ra một đoạn khá xa, Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng buông tay đang ôm eo nhỏ của Trương Yên ra.

Trương Yên nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bị ôm eo thân mật như vậy làm nàng vô cùng e lệ.

Hơn nữa còn lo lắng đi trên đường bị người ta chú ý.

Lúc này, Trương Yên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tò mò hỏi: Cố công tử, người vừa rồi là sao vậy.

Cố Hàn Uyên dừng bước, trêu đùa: Trương cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy, tự nhiên sẽ khiến người ta yêu thích.

Trương Yên nghe vậy liền đỏ bừng mặt, hờn dỗi nói: Cố công tử lại trêu ghẹo ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Sao lại là trêu ghẹo chứ.

Ta nói đều là lời thật lòng.

Xinh đẹp đáng yêu là lời thật lòng, khiến người ta yêu thích cũng là lời thật lòng.

Trương Yên có chút ngây ngô cuối cùng cũng phản ứng lại, nhận ra Cận Nhất Xuyên vừa rồi là thích nàng.

Thực ra nàng cũng cảm thấy Cận Nhất Xuyên rất có duyên.

Nhưng cách chữ thích khẳng định vẫn còn xa.

Huống chi vì màn anh hùng cứu mỹ nhân, một lòng nàng đã thuộc về Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên sẽ không quá quan tâm đến những nam tử khác.

Ngược lại, Trương Yên nhớ tới hành động ôm eo của Cố Hàn Uyên trước đó, khiến nàng có thêm vài phần phỏng đoán.

Nàng rất muốn hỏi Cố Hàn Uyên có phải cũng thích nàng không.

Nhưng sự rụt rè và xấu hổ của thiếu nữ khiến nàng không tài nào nói ra được.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý.

Dù sao đem Trương Yên về Thiên Hòa Y Quán rồi, có rất nhiều cơ hội để công lược.

Chương 887

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, cất bước rời đi.

Trương Yên thấy Cố Hàn Uyên đi xa, e thẹn hô lên: Công tử chờ ta một chút.

Nàng không biết sau này sẽ ra sao.

Nhưng bây giờ chỉ muốn đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Khi Cố Hàn Uyên trở lại Thiên Hòa Y Quán, đang có mấy bệnh nhân xem bệnh.

Tế Thế Đường đối diện đã không còn cảnh cửa nẻo đìu hiu như lúc đầu.

Dù sao sự mới mẻ qua đi, cách thức kéo khách bằng mánh lới đó liền không còn tác dụng.

Hơn nữa trình độ y thuật của Tế Thế Đường vốn không đủ, những khách hàng ban đầu bị bọn họ chiêu dụ cũng chuyển sang Thiên Hòa Y Quán.

Lại thêm mấy ngày nay thường có người lấy cớ xem bệnh để đến dò xét Cố Hàn Uyên.

Vì vậy việc làm ăn của Thiên Hòa Y Quán nhìn bề ngoài ngược lại có chút phát đạt.

Làm ăn tốt, người vui nhất tự nhiên là Trần An An.

Nàng ở quầy hàng vui vẻ gảy bàn tính, trên gương mặt xinh xắn treo nụ cười rạng rỡ.

Trần An An thì vui vẻ, Chu Nhất Phẩm lại khổ.

Thiên Hòa Y Quán buôn bán thịnh vượng, hắn thì không thể không xem bệnh bốc thuốc cho rất nhiều người.

Chu Nhất Phẩm vừa mệt mỏi, thần sắc lại có chút lo lắng và bất an.

Hiển nhiên trong lòng hắn có chuyện.

Chuyện trong lòng Chu Nhất Phẩm chính là vụ án hồ yêu đang lan truyền sôi sục mấy ngày nay.

Vương Vạn Kim vẫn c·hết, c·hết trong căn phòng cửa sổ đóng chặt, đồng thời hiện trường để lại dấu chân hồ ly.

Không biết từ đâu lại truyền ra thuyết hồ yêu tác quái, hơn nữa còn truyền có đầu có đuôi, khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Chu Nhất Phẩm lòng hiếu kỳ nặng, cũng không tin vào thuyết hồ yêu, liền lén lút đi điều tra.

Nhưng vì Dương Vũ Hiên bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên làm bị thương, Chu Nhất Phẩm không có người bảo vệ.

Vì vậy cũng không dám điều tra quá công khai.

Kết quả lại vô tình dẫn đến Xuân Tam Nương.

Do mấy ngày gần đây việc làm ăn của Thiên Hòa Y Quán quá tốt, thời gian Chu Nhất Phẩm có thể ra ngoài phá án cũng ít đi.

Tiến triển phá án cũng rất chậm.

Bây giờ hắn khó khăn lắm mới có đối tượng hoài nghi, lại bị bệnh nhân trước mắt níu giữ ở đây, khó trách trong lòng hắn nóng nảy.

Trần An An là người đầu tiên phát hiện Cố Hàn Uyên vào cửa, mừng rỡ hô: Cố đại ca.

Nhưng rất nhanh lại thấy Trương Yên đi theo bên cạnh Cố Hàn

Uyên.

Nhất thời ghen tuông nói: Cố đại ca sao lại mang một cô nương về nữa vậy.

Trước đây Cố Hàn Uyên mang về Liễu Nhược Hinh đã làm nàng rất khó chịu.

Khó khăn lắm mới đạt được hiệp nghị đồng minh, kết quả Cố Hàn Uyên lại dẫn một người mới về.

Cũng may Trương Yên tuy xinh đẹp đáng yêu, nhưng không giống Liễu Nhược Hinh khiến nàng áp lực cực lớn.

Hơn nữa cái vẻ nhu nhược yếu đuối kia, nhìn qua liền rất dễ bắt nạt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Vị cô nương này tên là Trương Yên, là một nữ y sư.

Trước đây không phải đã nói tìm thêm một đại phu cho y quán sao.

An An muội muội chẳng lẽ quên rồi.

Trần An An nghe vậy lẩm bẩm một câu: Vậy cũng đâu có nói phải chiêu một nữ nhân về.

Lại còn xinh đẹp như vậy.

Giọng nói oang oang của Trần An An đã thu hút sự chú ý của mọi người trong y quán.

Ngay cả Tô Nguyên Chỉ và Liễu Nhược Hinh đang ở hậu viện cũng nghe tiếng mà đến.

Còn Dương Vũ Hiên vẫn đang dưỡng thương, hơn nữa cũng có chút sợ hãi Cố Hàn Uyên, nên không ra mặt.

Tô Nguyên Chỉ dò xét nhìn Trương Yên.

Tiếp đó liền cùng Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn nhau, nhất thời hiểu ra.

Nàng tức giận tặng cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt quyến rũ, nhưng trong lòng lại khẽ thở dài.

Liễu Nhược Hinh cười như không cười nói: Cô nương thanh tú như vậy cũng bị Cố công tử lừa đến làm đại phu, Cố công tử thật là có bản lĩnh nha.

Cái giọng điệu âm dương quái khí đó nhất thời làm Trương Yên đỏ bừng mặt.

Nàng trong lòng có chút hiếu kỳ những cô gái này và Cố Hàn Uyên rốt cuộc là quan hệ gì.

Nhưng mới đến, tính tình nàng lại ôn nhu, đương nhiên sẽ không nói những lời không hợp thời.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, mọi người đối với việc Trương Yên gia nhập cũng không có ý kiến gì.

Chính xác hơn là không tiện có ý kiến.

Dù sao tính tình của Trương Yên quá mức ôn thuận nhu nhược, dù nói chuyện với nàng nặng lời một chút, cũng sẽ tỏ ra là đang cố tình gây sự.

Cố Hàn Uyên còn cố ý trêu chọc Trần An An: An An muội muội cũng không thể thấy Trương cô nương dễ bắt nạt, liền đi bắt nạt nàng đâu nhé.

Trần An An nghe vậy rất là tức giận.

Vừa có sự chột dạ vì bị nhìn thấu tâm tư, lại vừa có sự ghen tuông đối với Trương Yên.

Nàng gần như không cần suy nghĩ mà oán trách một câu: Muội thấy rõ ràng là Cố đại ca tự mình muốn bắt nạt Trương cô nương người ta thì có.

Lời này trong lòng biết là được rồi, nói ra lại quá mức khiến người ta lúng túng.

Đến nỗi Trương Yên bị trêu chọc đến đỏ bừng mặt.

Nhưng dù đối mặt với sự trêu đùa như vậy, nàng cũng chỉ nhu nhược yếu đuối không hề phản bác.

Khiến Trần An An cũng không nỡ nói tiếp.

Triệu Bố Chúc ban đầu còn có chút ý kiến với Trương Yên, đang định đi lên xum xoe, lại bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên dọa cho lui về.

Trong lòng oán trách từ khi Cố Hàn Uyên đến, cuộc sống của hắn ngày càng không dễ chịu.

Trần An An, Liễu Nhược Hinh, Trương Yên ba thiếu nữ hoặc xinh đẹp, hoặc lạnh lùng, hoặc thanh tú, hắn lại ngay cả cơ hội tiếp cận cũng không có.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy vẻ đùa cợt.

Nếu không phải thời cơ chưa đến, kẻ như Triệu Bố Chúc sớm đã c·hết rồi.

Đáng tiếc còn phải giữ lại hắn để gánh tội thay.

Chu Nhất Phẩm ngược lại không có nhiều suy nghĩ kỳ quái như vậy, chỉ là may mắn vì cuối cùng cũng có người đến giúp xem bệnh.

Hắn giao mấy bệnh nhân còn lại cho Trương Yên thử tay nghề, còn mình thì đeo hòm thuốc chuẩn bị ra ngoài.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên gọi hắn lại, hỏi: Chu Nhất Phẩm, ngươi không phải là ra ngoài xem bệnh đâu nhỉ.

Đối mặt với câu hỏi của Cố Hàn Uyên, Chu Nhất Phẩm do dự một lát rồi không dám giấu diếm.

Hắn đem quá trình và manh mối của vụ án hồ yêu đều nói cho Cố Hàn Uyên nghe.

Hắn trầm giọng nói: Thiên Long Đạo Nhân kia tuyệt đối có vấn đề, ta muốn đi điều tra rõ thân phận của hắn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, khẽ cười nói: Cần gì phiền phức như vậy.

Ta đi cùng ngươi một chuyến là được.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy vô cùng vui mừng.

Hắn tuy nhìn thấu những thủ đoạn giả thần giả quỷ của Thiên Long Đạo Nhân, nhưng võ công của Thiên Long Đạo Nhân cũng không kém.

Vốn còn lo lắng đối phương đến lúc đó thẹn quá hóa giận.

Bây giờ có cao thủ như Cố Hàn Uyên ở đây, hắn nhất thời an tâm hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: Nhược Hinh cũng theo chúng ta đi đi.

Biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên mang theo Liễu Nhược Hinh và Chu Nhất Phẩm rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Tô Nguyên Chỉ liếc nhìn gương mặt xinh đẹp thanh thuần của Trương Yên đang xem bệnh cho bệnh nhân.

Bên tai còn có thể nghe thấy tiếng oán giận khe khẽ của Trần An An.

Chương 888

Hừ.

Cố đại ca lại chỉ mang theo Liễu Nhược Hinh, không mang theo ta.

Cái má phồng lên, cái miệng nhỏ chu ra, rõ ràng là lại ghen tị.

Tô Nguyên Chỉ đôi mắt đẹp khẽ lóe lên một thoáng, kéo Trần An An vẫn đang oán trách, ghé vào tai nàng nói thầm.

Trần An An lúc đầu còn thờ ơ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, gương mặt nàng cũng ngày càng đỏ.

Còn thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng kinh hô, khiến Trương Yên không hiểu tại sao liên tục liếc nhìn.

Hở.

Thật sự có thể chứ.

Quá chủ động, Cố đại ca sẽ không ghét bỏ ta không đủ rụt rè sao.

Loại chuyện này ta không biết a.

Nương ngươi muốn dạy ta sao.

Tại sao nương ngươi lại thành thạo như vậy.

Những lời nói khó hiểu như vậy vang lên.

Tô Nguyên Chỉ đang ân cần chỉ dạy cho Trần An An một số kiến thức cần thiết.

Mà ba người Cố Hàn Uyên cũng đã đến đạo tràng của Thiên Long Đạo Nhân.

Thiên Long Đạo Nhân đang ở trên đài dùng một ít cơ quan giả thần giả quỷ, quảng bá linh phù, kiếm gỗ đào các loại vật phẩm.

Dưới đài tín đồ rất nhiều, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng hô cuồng nhiệt.

Đồng thời rất nhanh đã mua hết những thứ Thiên Long Đạo Nhân rao bán với giá cao.

Tất cả những gì trước mắt đều là do vụ án hồ yêu gây ra.

Mà Thiên Long Đạo Nhân thì đang nhân cơ hội vơ vét của cải.

Thực tế không chỉ là vụ án hồ yêu.

Gần đây vì tiền giả và tiền giấy giả tràn lan, không khí trong kinh thành cực kỳ nặng nề, lòng người trong dân chúng hoang mang.

Bọn họ cũng không biết những linh phù, kiếm gỗ đào này rốt cuộc có hữu dụng hay không.

Mua chỉ là để an lòng mà thôi.

Nhưng dân gian vốn đã vì tiền giả và tiền giấy giả, dẫn đến thị trường gần như sụp đổ.

Lại bị Thiên Long Đạo Nhân vơ vét của cải như vậy, cuộc sống của dân chúng càng thêm khốn khổ.

Chu Nhất Phẩm chứng kiến vẻ cuồng nhiệt của các tín đồ dưới đài, lo lắng hỏi: Cố công tử, làm sao bây giờ.

Chúng ta trà trộn vào trước, rồi tìm cơ hội vạch trần Thiên Long Đạo Nhân sao.

Ta đã có chút suy đoán về thân phận của hắn rồi.

Đôi mắt đẹp của Liễu Nhược Hinh lấp lánh, cũng rất tò mò Cố Hàn Uyên sẽ làm thế nào.

Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt khẽ cười nói: Cần gì phiền phức như vậy.

Thiên Long Đạo Nhân đang chuẩn bị tiếp tục biểu diễn.

Bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh làm hắn nhất thời dựng tóc gáy.

Trò bịp bợm của ngươi cũng thú vị thật đấy.

Không bằng dạy cho Cố mỗ một chút đi.

Thiên Long Đạo Nhân giật nảy mình, liên tục lùi lại, định thần nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cười như không cười nhìn hắn.

Hắn vô thức kinh hô: Cố.

Nói được nửa lời, Thiên Long Đạo Nhân tự mình toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn làm sao có thể tưởng tượng được lại gặp phải Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý khẽ cười nói: Xem ra ngươi biết Cố mỗ à.

Các tín đồ dưới đài thấy Cố Hàn Uyên bỗng nhiên lên đài, dường như muốn gây rối, nhất thời quần chúng phẫn nộ.

Ngươi là ai.

Dám đến gây rối.

Thiên Long Đạo Nhân pháp lực cao cường, khuyên ngươi liệu mà làm.

Dưới đài vang lên những tiếng chỉ trích ồn ào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lạnh lùng liếc xuống một cái, âm thanh đột nhiên im bặt.

Những tín đồ kích động kia đều bị ánh mắt băng lãnh lạnh lùng của Cố Hàn Uyên chấn nhiếp, nhất thời không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý đến những kẻ ngu dân này.

Nếu không biết sống chết, hắn không ngại giết gà dọa khỉ.

Thiên Long Đạo Nhân thấy chỗ dựa vững chắc nhất của mình, những tín đồ bị hắn tẩy não lại bị Cố Hàn Uyên một ánh mắt dọa sợ.

Trong lòng nhất thời có dự cảm không lành.

Hắn kiên trì nói: Vị công tử này, buổi làm phép hôm nay của bần đạo đã kết thúc.

Công tử nếu có hứng thú, xin ngày khác lại đến.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Cần gì phải vội vàng đi.

Cố mỗ đối với thân phận của ngươi rất tò mò đấy.

Thiên Long Đạo Nhân nghe vậy hoảng hốt, chân điểm một cái, liền muốn vận dụng khinh công đào tẩu.

Tu vi võ công của hắn tuy không cao, chỉ là Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng một tay khinh công độc môn đã có vài phần bản lĩnh.

Chỉ thấy dưới chân hắn bốc lên hai luồng khói, liền muốn bay lên trời.

Nhưng Cố Hàn Uyên sao lại để hắn dễ dàng rời đi.

Y như quỷ mị bắt lấy mắt cá chân đang bay lên của Thiên Long Đạo Nhân, trên tay dùng sức ném hắn xuống, nặng nề ngã trên mặt đất.

Cú ném này không chỉ đơn giản là từ trên không rơi xuống, mà còn mang theo kình lực trên tay Cố Hàn Uyên.

Nhất thời khiến hắn bị ném thành trọng thương, miệng phun máu tươi.

Cố Hàn Uyên cúi người gỡ mặt nạ trên mặt hắn xuống, cầm trong tay quan sát một chút, rồi cười chế nhạo: Kim y bộ đầu của Lục

Phiến Môn Kim Như Phong vậy mà cũng làm cái trò giả thần giả quỷ lừa tiền người khác.

Bộ Thần và Quách cố vấn e rằng sẽ rất khó xử đây.

Thiên Long Đạo Nhân bị Cố Hàn Uyên dễ dàng bắt giữ đã làm người ta chấn kinh rồi, huống chi thân phận của hắn còn là Kim y bộ đầu của Lục Phiến Môn.

Trong sân, các tín đồ đều xôn xao.

Chu Nhất Phẩm thở dài một tiếng: Quả nhiên là ngươi, Kim bộ đầu.

Dứt lời, hắn liền giải thích cho mọi người những mánh khóe của Thiên Long Đạo Nhân.

Ngoại trừ thuật bay lên là do Kim Như Phong vốn biết khinh công, những trò khác đều dựa vào các loại cơ quan để thực hiện.

Dưới đài các tín đồ đã bắt đầu hô lớn Trả lại tiền.

Bọn họ vì thờ phụng Thiên Long Đạo Nhân mà đã tốn rất nhiều tiền.

Thậm chí có người còn không tiếc đi vay nặng lãi.

Không biết đã tạo thành bao nhiêu cảnh nhà tan cửa nát.

Nay Thiên Long Đạo Nhân bị vạch trần, nhất thời quần chúng phẫn nộ.

Nếu không phải còn kiêng kỵ Cố Hàn Uyên trên đài, bọn họ e rằng đã xông lên xé xác Kim Như Phong.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng: Còn không chỉ như vậy.

Kim Như Phong, lá gan của ngươi thật không nhỏ, lại còn dám cấu kết với nghịch loại của Đồng Chu Hội.

Dứt lời, y hướng về phía tường viện đưa tay hư không nắm lại, từ xa phát lực.

Một bóng người nhất thời bị Cầm Long Công lôi ra.

Cố Hàn Uyên tiện tay điểm huyệt hắn, chế nhạo nói: Ngươi chính là Xuân Tam Nương đi.

Xuân Tam Nương tuy là tên của một cô gái, nhưng thực tế lại là một người đàn ông.

Chuyên dùng trâm cài tóc của phụ nữ làm ám khí giết người.

Chu Nhất Phẩm đã phát hiện người Xuân Tam Nương thật sự muốn ám sát chính là mình.

Bây giờ bị bắt, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Chu Nhất Phẩm không có Dương Vũ Hiên bảo vệ, quá trình điều tra càng cẩn thận hơn.

Cho nên sau khi Vương Vạn Kim c·hết, Xuân Tam Nương vẫn chưa tìm được cơ hội giết Chu Nhất Phẩm.

Chương 889

Mà vừa lúc Kim Như Phong cũng đã phát hiện Chu Nhất Phẩm đang âm thầm điều tra, vì vậy liền để Xuân Tam Nương mai phục ở đây, tùy thời ra tay giết Chu Nhất Phẩm.

Kết quả không ngờ lại bị Cố Hàn Uyên một lưới bắt hết.

Cố Hàn Uyên khẽ cười với Liễu Nhược Hinh: Nhược Hinh, Xuân Tam Nương giao cho nàng.

Liễu Nhược Hinh ánh mắt quyến rũ nhìn Cố Hàn Uyên nói: Coi như ngươi có chút lương tâm.

Nàng đi theo Cố Hàn Uyên vốn là có mục đích bắt thành viên của Đồng Chu Hội.

Bây giờ thấy Cố Hàn Uyên tự tay bắt Xuân Tam Nương rồi giao cho nàng làm công lao, tự nhiên vui mừng.

Liễu Nhược Hinh mặt đỏ ửng, ghé sát vào tai Cố Hàn Uyên quyến rũ nói nhỏ: Đợi lát nữa trở về sẽ thưởng cho chàng nhé.

Dứt lời, nàng cười duyên mang theo Xuân Tam Nương rời đi.

Cố Hàn Uyên bật cười.

Mấy ngày nay hắn cũng không thiếu thân mật với Liễu Nhược Hinh.

Trong lúc nhất thời ngược lại có chút tò mò cái gọi là phần thưởng của Liễu Nhược Hinh là gì.

Lại sẽ có chiêu trò gì mới.

Liễu Nhược Hinh mang Xuân Tam Nương trở về Tây Hán.

Cố Hàn Uyên thì mang đi Kim Như Phong.

Nhưng trước khi đi, hắn và một gã đồ đệ mà Kim Như Phong thu nhận khi giả làm Thiên Long Đạo Nhân đã ngầm trao đổi ánh mắt.

Sự thẩm thấu của Địa Võng là ở mọi phương diện.

Không ai biết người bên cạnh mình ai sẽ là người của Địa Võng.

Mà gã đồ đệ này của Thiên Long Đạo Nhân chính là người của Địa Võng.

Từ lúc Thiên Long Đạo Nhân nhân vụ án hồ yêu để vơ vét của cải, hắn đã được phái đến bên cạnh y.

Chính là để khi Thiên Long Đạo Nhân bị bắt quy án thì lấy đi số tiền tài mà y đã thu gom được.

Bởi vì chênh lệch về vũ lực quá lớn.

Cố Hàn Uyên muốn bắt hắn, lúc nào cũng có thể bắt.

Theo dõi lâu như vậy, cũng là để cho hắn thu gom thêm một chút tiền bạc.

Người của Địa Võng đã tra rõ nơi cất giấu tiền tài.

Cố Hàn Uyên chọn hôm nay ra tay cũng là vì Kim Như Phong chuẩn bị dời đi số tiền lừa được này.

Bây giờ rau hẹ đã chín, tự nhiên phải đúng lúc thu hoạch.

Phải biết rằng linh phù Thiên Long Đạo Nhân bán một tấm là mười lạng, kiếm gỗ đào một thanh là năm mươi lạng.

Một buổi giảng giải nghi hoặc, mỗi người đều phải thu năm mươi lạng.

Mà bách tính tầng lớp dưới ở kinh thành phần lớn đều tin theo hắn, thậm chí không tiếc đi vay nặng lãi.

Chỉ trong khoảng thời gian này đã lừa được hơn mấy triệu lạng.

Tốc độ vơ vét của cải có thể nói là điên cuồng.

Có thể nói là đã vơ vét hết tài sản trong tay bách tính.

Kinh tế kinh thành sẽ càng sụp đổ hơn nữa.

Đương nhiên cuối cùng vẫn là làm áo cưới cho Cố Hàn Uyên.

Thậm chí bản thân Kim Như Phong cũng sẽ bị hắn lợi dụng lần nữa.

Cố Hàn Uyên mang theo Kim Như Phong đến Lục Phiến Môn, vừa hay gặp Triển Khai Hồng Lăng.

Triển Khai Hồng Lăng vẫn là dáng vẻ anh tư hiên ngang đó, nhưng vẻ mặt ngưng trọng lại cho thấy nàng gần đây áp lực rất lớn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười chào hỏi: Triển Bộ Đầu.

Triển Khai Hồng Lăng kinh ngạc nhìn Kim Như Phong đang bị Cố Hàn Uyên xách trong tay, đôi mày thanh tú nhíu lại hỏi: Cố công tử.

Đây là chuyện gì.

Chẳng lẽ Kim bộ đầu đắc tội Cố công tử sao.

Kim y bộ đầu đường đường của Lục Phiến Môn bị Cố Hàn Uyên xách trong tay như một con chó c·hết, gần như là vả mặt Lục Phiến Môn.

Nếu không phải địa vị của Cố Hàn Uyên quá đặc thù, e rằng nàng đã chuẩn bị gọi người bắt Cố Hàn Uyên rồi.

Các bộ đầu, bộ khoái trước cửa Lục Phiến Môn đều có vẻ mặt căng thẳng.

Có người thậm chí đã đặt tay lên chuôi đao.

Cố Hàn Uyên thờ ơ khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: Triển Bộ Đầu hẳn đã nghe nói qua Thiên Long Đạo Nhân chứ.

Triển Khai Hồng Lăng nghe vậy hơi sững sờ, chỉ cảm thấy chủ đề câu chuyện nhảy quá nhanh, suýt nữa không phản ứng kịp.

Nàng nghi ngờ hỏi: Tất nhiên là nghe nói qua.

Không biết Cố công tử có ý gì.

Thực tế Lục Phiến Môn đã đang điều tra Thiên Long Đạo Nhân.

Những việc làm của Thiên Long Đạo Nhân khiến kinh tế kinh thành càng thêm sụp đổ.

Mặc dù bây giờ nhân lực của Lục Phiến Môn đại đa số đều dùng để điều tra vụ án khuôn đồng bị trộm và vụ án tiền giấy Đại Thông, cũng không thể không rút người ra điều tra Thiên Long Đạo Nhân.

Chỉ là vẫn chưa có tiến triển gì.

Triển Khai Hồng Lăng nhìn về phía Kim Như Phong đang bị Cố Hàn Uyên xách trong tay, vô thức cảm thấy có thể tồn tại mờ ám gì đó mà nàng không biết.

Lòng cảnh giác cũng giảm đi vài phần.

Cố Hàn Uyên khẽ nói: Kim Như Phong chính là Thiên Long Đạo Nhân.

Triển Khai Hồng Lăng nghe vậy vô thức kinh hô: Sao có thể.

Nhưng nàng rất nhanh đã ý thức được điều gì đó, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Bởi vì trước đây người được lệnh điều tra Thiên Long Đạo Nhân chính là Kim Như Phong tự mình xung phong.

Sau đó Cố Hàn Uyên đem chuyện đã xảy ra giải thích cho Triển Khai Hồng Lăng.

Triển Khai Hồng Lăng nghe vậy sắc mặt càng ngày càng trầm, nổi giận nói: Kim Như Phong.

Ngươi lại dám cả gan làm loạn như vậy.

Ngươi điên rồi sao.

Triển Khai Hồng Lăng vô cùng không hiểu việc làm của Kim Như Phong, quả thực là đang bôi nhọ Lục Phiến Môn.

Hơn nữa còn là vào thời khắc mấu chốt như bây giờ.

Lỡ như lan truyền ra ngoài, đối với uy tín của Lục Phiến Môn sẽ là một đả kích khổng lồ.

Chủ yếu là nàng còn chưa ý thức được Kim Như Phong rốt cuộc đã thu gom bao nhiêu tiền bạc.

Mấy triệu lạng cũng không phải là con số nhỏ.

Vì thế mà túng quá làm liều, hoàn toàn có khả năng.

Nhưng nếu Kim Như Phong có quan hệ với Đồng Chu Hội, tự nhiên cũng có liên hệ với Ninh Vương.

Không có gì bất ngờ, Kim Như Phong là đang làm việc cho Ninh Vương.

Không chỉ thu gom lượng lớn tài sản, mà còn khiến kinh tế kinh thành càng thêm sụp đổ.

Tiếng nói trong dân gian đối với sự ngu ngốc của Hoàng Đế cũng ngày càng cao.

Với mục đích cuối cùng là mưu phản, Ninh Vương có loại mưu kế này cũng không có gì lạ.

Thực tế Kim Như Phong đã chuẩn bị sau khi dời đi số tiền tài thu gom được thì sẽ rửa tay gác kiếm.

Chỉ là thời cơ ra tay của Cố Hàn Uyên quá xảo diệu, đến nỗi công sức đổ sông đổ biển.

Kim Như Phong thảm cười nói: Thắng làm vua thua làm giặc, ta không có gì để nói.

Triển Khai Hồng Lăng vẫn còn tức giận bất bình.

Nàng cung kính nói với Cố Hàn Uyên: Xin Cố công tử giao Kim Như Phong cho tại hạ.

Tại hạ muốn dẫn hắn đi gặp Bộ Thần và Quách cố vấn.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm một lát, khẽ cười nói:.

Chương 890

Nếu Triển Bộ Đầu muốn người, tại hạ tự nhiên không có lý do gì không đáp ứng.

Triển Khai Hồng Lăng nghe vậy sững sờ, vô thức cảm thấy trong giọng nói của Cố Hàn Uyên có chút hàm ý không rõ.

Đang định cảm ơn Cố Hàn Uyên, lại nghe thấy giọng nói giễu cợt của hắn.

Chỉ là sự cảnh giác của Triển Bộ Đầu trước đó đối với tại hạ khiến tại hạ trong lòng có chút buồn bã a.

Triển Khai Hồng Lăng nghe vậy giật mình, mặt đỏ ửng, xấu hổ nói: Tại hạ trước đó hiểu lầm Cố công tử, xin Cố công tử thứ lỗi.

Tình huống trước đó quả thực quá mức lúng túng.

Cố Hàn Uyên giúp Lục Phiến Môn bắt về con sâu làm rầu nồi canh, nàng lại có thái độ hoài nghi và cảnh giác.

Điều này đối với một người chính trực như Triển Khai Hồng Lăng mà nói, cũng không khác gì xã hội tính t·ử v·ong.

Triển Khai Hồng Lăng áy náy nói: Ngày khác có cơ hội, xin Cố công tử cho tại hạ một cơ hội bồi tội.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, khẽ cười nói: Bồi tội thì không đến nỗi, mời tại hạ uống chén rượu là được rồi.

Triển Khai Hồng Lăng đôi mày thanh tú nhíu lại, do dự đáp: Được.

Triển Khai Hồng Lăng kể từ khi vô duyên vô phận với Bạch Triển Đường, liền không còn cùng nam tử khác uống rượu một mình, ngay cả Truy Phong mời cũng đều bị nàng kiếm cớ từ chối.

Bây giờ nàng đối mặt với lời mời của Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi có chút do dự.

Lại vì đuối lý, vẫn không thể không đáp ứng.

Nàng ngược lại không ý thức được Cố Hàn Uyên đang tính kế mình.

Dù sao nàng đã biết quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa.

Thậm chí trong lòng còn nghĩ đến lúc đó nhân cơ hội hỏi một chút tình hình giữa Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa.

Triển Khai Hồng Lăng đối với chuyện này vẫn rất tò mò.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa khẽ cười nói: Vậy tại hạ sẽ mong đợi đấy.

Đúng lúc này, bên trong Lục Phiến Môn truyền đến một giọng nói không kiên nhẫn.

Chu Đình bây giờ can hệ trọng đại, lão bản nương hay là mời về đi.

Người tới chính là Lạc Mã cùng với lão bản nương đã xa cách một thời gian.

Lạc Mã mặt mày sốt ruột, trong mắt còn mang theo vài phần khinh miệt.

Lão bản nương không cam lòng nói: Ngay cả gặp hắn một lần cũng không được sao.

Lạc Mã giễu cợt nói: Đừng vọng tưởng.

Bây giờ ai cũng không được phép thăm tù Chu Đình.

Lão bản nương nghe vậy thần sắc ảm đạm, không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng cười khẽ có chút quen thuộc.

Lão bản nương, sao vậy.

Có chuyện gì cần tại hạ giúp đỡ sao.

Lão bản nương nghe vậy hơi sững sờ, theo tiếng nhìn lại, vô thức kinh hô: Cố công tử.

Lão bản nương trông thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, nhất thời cũng có chút đỏ mặt.

Đôi môi hơi thiếu huyết sắc lại vô hình mang đến một cảm giác quyến rũ kỳ lạ.

Xúc cảm lúc bị Cố Hàn Uyên ép uống rượu phía trước dường như vẫn còn rõ mồn một.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, nàng tốn không ít thời gian mới bình phục lại tâm tình, đến Lục Phiến Môn để thăm Chu Đình.

Không ngờ nhanh như vậy lại gặp được Cố Hàn Uyên, người làm nàng tâm hoảng ý loạn.

Lão bản nương nghi ngờ hỏi: Cố công tử sao cũng đến Lục Phiến Môn.

Nàng thậm chí còn hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải đang theo dõi mình không.

Nhưng lời giải thích của Cố Hàn Uyên đã nhanh chóng xua tan nghi ngờ của nàng.

Tiện tay bắt một tên Thiên Long đạo nhân giả mạo lừa đảo trong vụ án Hồ yêu.

Lão bản nương nghe vậy có chút không hiểu.

Nhưng Lạc Mã thì sắc mặt lại hơi biến đổi.

Hắn và Kim Như Phong cũng có liên lạc.

Bây giờ thấy Kim Như Phong sa lưới, khó tránh khỏi có chút bối rối.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của Lạc Mã vào mắt, nhẹ cười nói: Lão bản nương, các ngươi đây là có chuyện gì.

Lão bản nương sắc mặt hơi trầm xuống, nói: Lạc bộ đầu không cho phép ta vào thăm Chu Đình.

Sau khi đến Lục Phiến Môn, lão bản nương liền định dùng năm ngàn lượng bạc trắng mà Cố Hàn Uyên đưa cho để lo lót.

Hy vọng có thể vào thăm Chu Đình, đồng thời giúp cho Chu Đình sống tốt hơn một chút trong Thiết Huyết đại lao.

Nhưng đừng nói là giúp Chu Đình sống tốt hơn, Lạc Mã thậm chí còn thẳng thừng từ chối yêu cầu thăm tù của lão bản nương.

Cho dù lão bản nương có đưa ra cả năm ngàn lượng bạc trắng, chỉ để gặp mặt Chu Đình một lần cũng không được.

Thứ nhất, Lạc Mã không thèm để mắt đến năm ngàn lượng bạc cỏn con này.

Thứ hai, Chu Đình hiện là kẻ chịu tội thay quan trọng của hắn.

Vì vậy tự nhiên phải đảm bảo vạn vô nhất thất.

Phải biết rằng Chu Đình là người thiết kế Thiết Huyết đại lao, các loại cơ quan bẫy rập đều rõ như lòng bàn tay.

Trước đó Tương Long, Lạc Mã dẫn Lục Tiểu Phụng đến, Chu Đình còn tưởng là một màn biểu diễn, vừa ra đã thi triển tuyệt kỹ mở khóa.

Bây giờ vụ án Đại Thông ngân phiếu ngày càng cấp bách, việc canh giữ Chu Đình cũng ngày càng nghiêm ngặt.

Lỡ như Chu Đình mượn cơ hội lão bản nương thăm tù để bỏ trốn thì phải làm sao.

Lạc Mã tự nhiên sẽ không đồng ý thỉnh cầu của lão bản nương.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói với Lạc Mã: Ồ.

Vậy không biết Cố mỗ có thể đi xem Chu Đình, nghi phạm của vụ án Đại Thông ngân phiếu này không.

Cái này.

Lạc Mã chần chừ.

Ánh mắt lãnh đạm của Cố Hàn Uyên dường như muốn nhìn thấu hắn.

Hơn nữa Kim Như Phong còn bị Cố Hàn Uyên bắt được.

Lạc Mã nhất thời có chút chột dạ.

Đúng lúc này, Triển Khai Hồng Lăng bỗng nhiên nói: Nếu Cố công tử muốn đi xem Chu Đình, Lạc bộ đầu, ngươi liền dẫn hắn đi một chuyến đi.

Bất luận là chuyện của Kim Như Phong hay là việc Triển Khai Hồng Lăng đuối lý lúc trước, đều khiến nàng không cách nào từ chối yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên bây giờ lại tỏ ra hứng thú với vụ án Đại Thông ngân phiếu, càng khiến nàng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể giúp một tay điều tra.

Bây giờ vụ án khuôn đồng bị trộm cùng vụ án Đại Thông ngân phiếu kéo dài không có tiến triển, áp lực của Lục Phiến Môn ngày càng lớn.

Các bộ môn khác cũng vậy.

Thậm chí vì thế mà đã tiến hành hợp tác ở một mức độ nào đó, ví dụ như chia sẻ manh mối và tình báo.

Nhưng tiến triển vẫn rất ít ỏi.

Vì vậy, nếu Cố Hàn Uyên đồng ý giúp đỡ, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

Lạc Mã nghe vậy, sắc mặt có chút âm trầm.

Hắn chỉ là Kim Y bộ đầu, còn Triển Khai Hồng Lăng là Hắc Y dự khuyết Thần bộ, chức vị hai người chênh nhau một cấp.

Dù không phải cấp trên trực thuộc, hắn cũng không thể từ chối mệnh lệnh của Triển Khai Hồng Lăng.

Bị một nữ nhân đặt trên đầu, Lạc Mã vốn tự phụ tất nhiên tâm tình chẳng tốt đẹp gì.

Hắn lạnh lùng nói: Nếu có vấn đề gì, Triển Khai bộ đầu phải chịu trách nhiệm đấy.

Triển Khai Hồng Lăng cũng nhìn thấu sự khó chịu của Lạc Mã, nhưng nàng lại không để tâm.

Trong Lục Phiến Môn, người không ưa nàng rất nhiều, nàng sớm đã quen với thái độ này.

Triển Khai Hồng Lăng nghiêm mặt nói: Có vấn đề gì, tại hạ sẽ phụ trách.

Hơn nữa, tại hạ cũng tin tưởng Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười: Đa tạ Triển Khai bộ đầu tin tưởng.

Dứt lời, hắn tiện tay giao Kim Như Phong cho Triển Khai Hồng

Lăng.

Triển Khai Hồng Lăng tiếp nhận Kim Như Phong, nhìn bộ dạng thê thảm của hắn, khẽ thở dài.

Đa tạ Cố công tử.

Nói lời cảm tạ xong, nàng liền mang Kim Như Phong rời đi.

Hiển nhiên là muốn đưa Kim Như Phong đi gặp Bộ Thần và Quách Cự Hiệp.

Cố Hàn Uyên nhìn theo Triển Khai Hồng Lăng rời đi, sau đó nhàn nhạt nói: Lạc bộ đầu, dẫn đường đi.

Lạc Mã nghe vậy, sắc mặt khó coi.

Do dự một lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đồng ý dẫn Cố Hàn Uyên đến Thiết Huyết đại lao.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói với lão bản nương đang có chút ngẩn ngơ: Lão bản nương, đi thôi.

Ta dẫn ngươi đi gặp Chu Đình.

Lão bản nương lúc này mới phản ứng lại, Cố Hàn Uyên là đang giúp mình, tâm tình nhất thời có chút phức tạp.

Chương 891

Nàng dịu dàng nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử tương trợ.

Bất luận Cố Hàn Uyên mang tâm tư gì, đối với nàng mà nói, điều quan trọng nhất bây giờ là được gặp Chu Đình.

Lão bản nương khẽ mím đôi môi anh đào, theo sát phía sau Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, trong mắt loé lên một tia ý cười đầy ẩn ý.

Lạc Mã đi trước dẫn đường, rất nhanh liền đưa hai người đến Thiết Huyết đại lao.

Cố Hàn Uyên đã từng đến Thiết Huyết đại lao một lần.

Lúc đó là dùng Di Hồn Đại Pháp ám thị tinh thần, dẫn theo Vô Tình quang minh chính đại lẻn vào mà không ai phát hiện.

Bây giờ trở lại chốn cũ, nữ tử bên cạnh cũng đã đổi thành người khác.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên đi chậm lại, lão bản nương đang có chút không yên lòng suýt chút nữa đã va phải.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Thiết Huyết đại lao hoàn cảnh phức tạp, ta lo lão bản nương bị lạc.

Dứt lời, hắn tiện tay ôm lấy eo của lão bản nương.

Thân thể mềm mại của lão bản nương run lên, vội nói: Cố công tử không cần như vậy, ta sẽ theo kịp.

Nói rồi liền muốn đẩy tay Cố Hàn Uyên ra.

Nhưng chút sức lực ấy của nàng sao có thể đẩy được Cố Hàn Uyên.

Ngược lại, dưới sự thúc đẩy của nàng, bàn tay của Cố Hàn Uyên lại trượt xuống mấy tấc.

Quả nhiên đã chín mọng.

Gương mặt đỏ thẫm như máu, thân thể mềm mại của lão bản nương khẽ run, đang muốn mở miệng chống cự thì liền nghe thấy tiếng cười khẽ chế nhạo của Cố Hàn Uyên: Lão bản nương không phải muốn vào thăm Chu Đình sao.

Dừng ở đây có lẽ sẽ không gặp được hắn đâu.

Lão bản nương nghe vậy thì sững sờ.

Mình có thể vào Thiết Huyết đại lao thăm Chu Đình là hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên.

Nếu không có hắn, e rằng lúc này đã bị đuổi ra khỏi Lục Phiến Môn.

Nghĩ đến đây, nàng đành phải nhẫn nhịn sự khinh bạc của Cố Hàn Uyên, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra mà bước về phía trước.

Chỉ là vành tai đỏ bừng kia đã chứng minh nội tâm không hề bình tĩnh của nàng.

Lão bản nương thấp giọng cầu khẩn: Cố công tử có thể buông ta ra trước được không.

Sẽ bị người khác nhìn thấy.

Thực ra lão bản nương vì đã có kinh nghiệm bị ép rượu, năng lực chịu đựng trong lòng cũng tương đối cao.

Lúc này điều nàng lo lắng hơn lại là bị người khác phát hiện.

Thậm chí vì thế còn đưa ra một chút ám chỉ mập mờ cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng cơ hội sau này làm sao thú vị bằng bây giờ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên không chút do dự từ chối.

Hắn ẩn ý cười nói: Chỉ cần phu nhân không phản ứng thái quá, sẽ không bị người khác phát hiện đâu.

Cố Hàn Uyên sớm đã mở ra ám thị tinh thần của Di Hồn Đại Pháp.

Đừng nói là những tên lính gác, cho dù là Lạc Mã đang dẫn đường phía trước cũng không phát hiện được.

Nhưng lão bản nương lại không biết những điều này.

Đành phải cố nén cảm giác khác thường, nỗ lực không để lộ sơ hở.

Điều càng khiến nàng hoảng hốt chính là Cố Hàn Uyên đột nhiên đổi sang xưng hô Phu nhân.

Khiến nàng mơ hồ dường như đã hiểu ra điều gì đó, càng thêm tâm hoảng ý loạn.

Sau đó, lão bản nương vừa kinh hãi vừa lo sợ đi đến nhà giam của Chu Đình, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy bộ dạng hiện tại của trượng phu mình.

Lão bản nương bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt đẹp, thân thể mềm mại run rẩy, đưa tay che miệng, gắng gượng nuốt tiếng kêu kinh hãi vào trong.

Chỉ là rốt cuộc là vì bộ dạng thê thảm của trượng phu trước mắt quá mức chấn động, hay là vì nguyên nhân khác, thì chỉ có mình nàng biết.

Chu Đình so với lần trước Cố Hàn Uyên nhìn thấy còn thê thảm hơn nhiều.

Vẫn bị treo lơ lửng giữa không trung, trên người còn có thêm hơn mười sợi xiềng xích.

Trong đó, chí mạng nhất chính là hai sợi xích xuyên qua xương tỳ bà.

Xuyên xương tỳ bà thường dùng để đối phó với cao thủ võ lâm, phòng ngừa bọn họ chạy trốn.

Xương tỳ bà bị xuyên, không chỉ khó thi triển võ công, mà ngay cả hành động cũng bị hạn chế.

Đây là một loại hình phạt cực kỳ tàn khốc.

Chu Đình tuy tay nghề khéo léo, nhưng lại không biết võ công.

Dùng phương thức xuyên xương tỳ bà để hạn chế hắn, rõ ràng là có chút quá đáng.

Hơn nữa, trên thân thể tiều tụy của Chu Đình còn đầy vết roi, máu thịt be bét, trông rất đáng sợ.

Khó có thể nói là không có ý định bức cung.

So với trong nguyên tác, Chu Đình hiển nhiên đã thất sách.

Tìm đến Lục Tiểu Phụng không thể kịp thời phá án, mà Lạc Mã lại càng không thể chờ đợi được mà dùng hình.

Nếu không phải Chu Đình biết rõ chết cũng không nhận tội thì còn một tia hy vọng rửa sạch oan khuất, một khi nhận tội thì chắc chắn phải chết, e rằng hắn đã sớm không chịu nổi.

Nhưng dù vậy, Chu Đình vốn sống an nhàn sung sướng lại lười biếng thành tính cũng đã bị hành hạ đến gầy đi một vòng lớn, lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Có lẽ thêm một hai ngày nữa, hắn thật sự sẽ bị ép cung đến chết.

Lão bản nương thấy vậy vừa kinh hãi vừa đau lòng, khoé mắt cũng rưng rưng lệ.

Đáng tiếc cảm giác dị thường trên người khiến nàng căn bản không thể lên tiếng, thậm chí có chút đứng không vững.

Cũng may Cố Hàn Uyên kịp thời đỡ lấy nàng.

Nếu lúc này có người nhìn từ phía sau lão bản nương, sẽ thấy được những nếp nhăn xộc xệch dưới vạt chiếc áo lụa màu xanh nhạt của nàng.

Đáng tiếc, người biết được tất cả những điều này chỉ có Cố Hàn Uyên và lão bản nương.

Sắc mặt âm trầm của Lạc Mã cũng chỉ cho rằng lão bản nương là vì quá sốc mới có phản ứng này.

Cố Hàn Uyên trào phúng nói lạnh lùng: Lạc bộ đầu thật có thủ đoạn, Lục Phiến Môn hóa ra cũng định bức cung sao.

Thảo nào trước đó Lạc Mã sống chết không chịu cho lão bản nương vào thăm Chu Đình.

Ngoài việc can hệ trọng đại, còn là vì hắn đã dùng hình với Chu Đình.

Không có gì bất ngờ, e rằng hắn vẫn chưa báo cáo việc này cho Bộ Thần và Quách Cự Hiệp.

Trước đây tuy có tin đồn sẽ dùng hình với Chu Đình, nhưng đó cũng chỉ dừng lại ở mức có thể.

Kết quả Lạc Mã lại dám tiền trảm hậu tấu.

Lạc Mã sắc mặt khó coi, cứng rắn nói: Chu Đình làm giả Đại Thông ngân phiếu, gây ra ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ, lại chết không thừa nhận.

Bản bộ đầu dùng hình với hắn thì có gì không thể.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Việc này Cố mỗ sẽ đến tìm Bộ Thần và Quách cố vấn để kiểm chứng.

Bây giờ mời Lạc bộ đầu tạm thời ra ngoài một chút.

Lạc Mã nghe vậy theo bản năng từ chối: Không được.

Chu Đình là trọng phạm, không thể gặp riêng người khác.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt Lạc Mã, ngữ khí băng lãnh nói: Sao.

Lời Cố mỗ nói không có tác dụng sao.

Lạc Mã thần tình chấn động.

Ánh mắt lạnh như băng của Cố Hàn Uyên khiến hắn toàn thân phát lạnh.

Từng luồng sát khí bao quanh hắn.

Dường như chỉ cần nói một chữ không, sẽ dẫn tới một đòn sấm sét.

Thái độ vốn cứng rắn nhất thời liền mềm nhũn.

Hắn toát mồ hôi lạnh nói: Nếu Cố công tử đã có ý như vậy, bản bộ đầu tự nhiên sẽ phối hợp.

Chương 892

Chỉ mong Cố công tử đừng làm khó Lục Phiến Môn chúng ta.

Lạc Mã nhận thua không chỉ vì ham sống sợ chết, mà là vì hắn đã nhận ra sự chênh lệch địa vị giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Dù hắn là Kim Y bộ đầu của Lục Phiến Môn, trước mặt Cố Hàn Uyên cũng chẳng là gì.

Nếu chuyện này đến tai Bộ Thần và Quách Cự Hiệp, hắn càng phải chịu liên lụy.

Đến lúc đó càng thêm mất mặt.

Hơn nữa, ngay cả hậu thuẫn của hắn là Ninh Vương cũng đang hết sức lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Hắn một Kim Y bộ đầu nhỏ nhoi sao có sức mà đối đầu với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Cố mỗ trong lòng tự có chừng mực.

Với địa vị của hắn hiện nay, chỉ cần không giết chết Lạc Mã ngay tại Thiết Huyết đại lao, tát vào mặt Lục Phiến Môn, thì cho dù có giáo huấn Lạc Mã một trận cũng không sao.

Nhưng nếu Lạc Mã phản ứng không chậm, Cố Hàn Uyên cũng lười lãng phí thời gian trên người hắn.

Sau khi Lạc Mã rời đi, cũng tiện tay đóng cửa lao lại.

Lúc này trong nhà giam chỉ còn lại Cố Hàn Uyên, lão bản nương và Chu Đình đang hôn mê.

Lão bản nương ngẩng đầu nhìn Chu Đình, đôi mắt đẹp long lanh lệ.

Nàng từng nghĩ Chu Đình ở Thiết Huyết đại lao sẽ không dễ chịu, nhưng không ngờ lại thê thảm đến mức này.

Nhất là khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra giữa nàng và Cố Hàn Uyên, trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Trượng phu ở trong tù chịu khổ, nàng lại bị Cố Hàn Uyên công khai khinh bạc chiếm tiện nghi.

Mặc dù trên thực tế, nàng cũng là vì trượng phu mới phải trả giá.

Bằng không, nàng ngay cả cơ hội gặp mặt chồng cũng không có.

Nhất thời, ngay cả tâm tư oán trách Cố Hàn Uyên khinh bạc vừa rồi cũng không còn.

Nàng bi thương kêu một tiếng: Cố công tử.

Nàng cũng không biết nên gọi Cố Hàn Uyên là gì, chỉ là vô thức lựa chọn dựa dẫm vào hắn.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Cứ giao cho ta.

Dứt lời, hắn vung ra hơn mười đạo kiếm khí, chặt đứt toàn bộ xiềng xích trói trên người Chu Đình.

Chu Đình đang treo lơ lửng cũng được Cố Hàn Uyên đưa tay đỡ lấy, đặt xuống đất.

Cố công tử.

Lão bản nương có chút kinh ngạc.

Nàng không ngờ Cố Hàn Uyên lại trực tiếp cứu Chu Đình xuống.

Phải biết rằng Chu Đình bây giờ vẫn là nghi phạm lớn nhất của vụ án Đại Thông ngân phiếu.

Làm như vậy, nói một câu to gan lớn mật cũng không quá đáng.

Cố Hàn Uyên đi đến trước mặt lão bản nương, đưa tay dịu dàng vén lọn tóc rối bên thái dương nàng, lau đi vệt nước mắt còn vương trên khoé mắt.

Hắn dịu dàng cười nói: Ta không nỡ nhìn thấy phu nhân đau lòng như vậy.

Lão bản nương kinh ngạc thất thần.

Ngón tay vuốt ve gò má và khóe mắt vừa ấm áp lại dịu dàng, tựa như đột nhiên sưởi ấm cả trái tim nàng.

Khiến tim nàng đập nhanh hơn rất nhiều.

Gương mặt vốn có chút tái nhợt vì Chu Đình cũng thêm mấy phần hồng hào.

Trông vô cùng kiều diễm động lòng người.

Hành vi khinh bạc lúc trước của Cố Hàn Uyên cũng đã mang một ý nghĩa khác trong lòng nàng.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Phu nhân, ta xem xét tình hình cơ thể Chu Đình trước đã.

Dứt lời liền xoay người đi về phía Chu Đình.

Lão bản nương ánh mắt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên bắt mạch cho Chu Đình.

Mãi đến khi sắc mặt Cố Hàn Uyên càng lúc càng ngưng trọng, nàng nhất thời lo lắng hỏi: Cố công tử, ta trượng.

Chu Đình hắn sao rồi.

Lão bản nương bỗng nhiên không muốn gọi Chu Đình là trượng phu trước mặt Cố Hàn Uyên.

Vô thức liền gọi thẳng tên hắn.

Lão bản nương nhận ra, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc suy nghĩ lung tung.

Cố Hàn Uyên trong mắt loé lên một tia ẩn ý, nét mặt lại ngưng trọng lắc đầu nói: Tình huống rất không tốt.

Cho dù sau này không bị dùng hình nữa, ở trong Thiết Huyết đại lao này e rằng cũng không chống đỡ nổi hai ngày.

Cố Hàn Uyên lúc này không hề lừa người.

Chu Đình mập là do lười biếng và hưởng thụ tạo thành.

Đột nhiên gặp phải dằn vặt, gầy đi quá nửa, đồng thời cân bằng sinh lý cũng bị phá hủy nghiêm trọng.

Cả người cực kỳ suy yếu.

Cho dù hắn chống cự không nhận tội, cũng rất có thể sẽ chết thẳng trong tù.

Lão bản nương nghe vậy trong lòng bi thương.

Nàng cầu khẩn nói: Cố công tử, cầu ngươi mau cứu Chu Đình.

Lão bản nương không phải là không có bất mãn với Chu Đình.

Hơn nữa hai năm qua, chứng kiến Chu Đình luôn lười biếng nằm trên ghế, nằm một cái là cả ngày, nàng liền tức không có chỗ phát.

Hơn nữa còn trơ mắt nhìn Chu Đình ngày càng ăn càng mập.

Lão bản nương không biết bao nhiêu lần hoài nghi mình trước đây sao lại coi trọng hắn.

Khi xưa, điều hấp dẫn lão bản nương gả cho Chu Đình chính là sự khéo léo của hắn.

Chu Đình cũng thật sự đã làm cơ quan và thiết kế kiến trúc cho không ít người.

Nhưng những người ủy thác hắn làm việc đa phần sẽ không đi tuyên dương chuyện này.

Chu Đình hiện tại còn không giống như giai đoạn sau của kịch bản, vì Lục Tiểu Phụng mà dần dần bộc lộ năng lực siêu phàm.

Vì vậy, hắn tuy có chút danh tiếng trên giang hồ, nhưng vẫn tỏ ra bình thường không có gì lạ.

Nhưng dù lão bản nương có oán hận với Chu Đình, nàng vẫn không rời không bỏ.

Thậm chí khi hắn lâm vào cảnh tù tội, vẫn vì hắn mà nỗ lực bôn ba.

Từ điểm này xem ra, lão bản nương đúng là một người vợ tốt.

Chỉ là sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên, cuối cùng vẫn khiến nàng dao động.

Phòng tuyến đang bị từng bước một tan rã.

Lão bản nương dù thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn Chu Đình chết oan trong Thiết Huyết đại lao.

Tình nghĩa với Chu Đình và tâm tư bị Cố Hàn Uyên làm cho dao động, khiến nàng vô thức lựa chọn cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, khẽ thở dài: Nếu chỉ là kéo dài tính mạng cho Chu Đình, thì lúc nào cũng có thể làm được.

Nhưng phu nhân cũng thấy rồi đó.

Chỉ cần Chu Đình còn ở Thiết Huyết đại lao, cho dù không bị dùng hình, tình trạng cơ thể của hắn cũng sẽ ngày càng tệ.

Trừ phi đưa Chu Đình đi, nếu không thì dù có cứu được nhất thời, cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Lão bản nương thất thần lẩm bẩm: Cố công tử.

Nàng chỉ kêu tên Cố Hàn Uyên một tiếng liền không nói được nữa.

Chẳng lẽ muốn Cố Hàn Uyên mạo hiểm cứu Chu Đình ra khỏi Thiết Huyết đại lao sao.

Với võ công của Cố Hàn Uyên, tự nhiên có thể làm được điều này.

Nhưng có đáng không.

Đắc tội Lục Phiến Môn, đắc tội triều đình.

Chỉ vì trượng phu của lão bản nương.

Chương 893

Nàng phải tự cho mình là đúng và vô lý đến mức nào mới có thể đưa ra yêu cầu như vậy.

Lão bản nương trong lòng tràn đầy cảm giác bất lực, sự mệt mỏi và tiều tụy mấy ngày liên tiếp cũng phảng phất như ùa về vào lúc này.

Khi nàng đang hoảng hốt vì bất lực, bỗng nhiên rơi vào một vòng tay ấm áp.

Lão bản nương kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đang dịu dàng vỗ về gò má mình.

Ánh mắt dịu dàng trong đôi mắt sâu thẳm kia khiến nàng nhất thời có chút vỡ phòng.

Dù Chu Đình đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, nàng cũng không thể nảy sinh tâm tư từ chối.

Nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nàng yếu ớt thì thầm: Cố công tử, giúp ta một chút.

Được.

Điều khiến lão bản nương vạn lần không ngờ tới là Cố Hàn Uyên lại đồng ý một cách thẳng thắn như vậy.

Nhất thời nàng thậm chí còn hoài nghi mình có nghe lầm không.

Nhưng khuôn mặt cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên lại phảng phất như đang nói cho nàng biết nàng không hề nghe lầm.

Lão bản nương ngơ ngác nhìn Cố Hàn Uyên.

Trong lòng có một loại tâm tình không rõ đang dâng trào.

Nàng vô thức hỏi: Cố công tử, ngươi nói thật sao.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Ta đã nói rồi mà.

Ta không nỡ để phu nhân đau lòng.

Dứt lời còn cố ý siết chặt cánh tay, khiến hai người càng dán sát vào nhau hơn.

Trên khuôn mặt tái nhợt của lão bản nương lại thêm mấy phần huyết sắc.

Không biết là vì lời nói ôn tồn của Cố Hàn Uyên làm tâm tình nàng tốt lên, hay là vì bị ép chặt mà cảm thấy ngượng ngùng.

Lão bản nương bỗng nhiên chần chừ nói: Hay là thôi đi.

Ta không muốn liên lụy đến ngươi.

Câu nói bất ngờ này khiến ý cười trong mắt Cố Hàn Uyên lại thêm mấy phần.

Cán cân trong lòng lão bản nương đã nghiêng đi rất nhiều.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự mềm mại của thân thể lão bản nương, càng thêm không muốn bỏ qua mỹ nhân thê phong thái thướt tha trước mắt này.

Hắn trêu đùa cười khẽ: Phu nhân đây là đang lo lắng cho ta sao.

Lão bản nương trầm mặc.

Nàng không muốn trả lời, càng không muốn thừa nhận.

Nhưng sự im lặng vốn đã là một loại thái độ.

Nói ra hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói bên tai nàng: Tình huống phu nhân lo lắng sẽ không xảy ra đâu, ta tự có biện pháp cứu Chu Đình ra ngoài bình an vô sự.

Trước mặt người chồng đang hôn mê, bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, nghe hắn dùng giọng nói ôn hòa nhắc đến chồng mình, lão bản nương không kìm được mà thân thể mềm mại run lên, trong lòng đập thình thịch.

Không hiểu sao lại có một cảm giác kích thích cấm kỵ.

Cánh tay cường tráng có lực, có thể khóa chặt cả người nàng vào vòng tay ấm áp.

Đó là cảm giác hoàn toàn khác biệt với người chồng béo ú của nàng, Chu Đình.

Đôi mắt long lanh ngấn nước của lão bản nương hơi chớp động.

Nàng không khỏi hỏi: Cho dù Cố công tử có thể làm được, cũng không tránh khỏi phải trả giá một chút chứ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt loé lên, nhẹ cười nói: Chút giá đó đối với ta mà nói không đáng kể.

Lão bản nương không biết Cố Hàn Uyên muốn bình an vô sự mang Chu Đình đi trước khi vụ án Đại Thông ngân phiếu được phá giải thì phải trả giá thế nào.

Nhưng nàng lại cho rằng tuyệt đối không phải như lời Cố Hàn Uyên nói là không đáng kể.

Có lẽ Cố Hàn Uyên chỉ là không muốn để nàng lo lắng mà thôi.

Dù đã đến lúc này, Cố Hàn Uyên vẫn suy nghĩ cho nàng, quan tâm đến nàng.

Điều này khiến lão bản nương sao có thể không cảm động.

Nàng vô thức liếc nhìn Chu Đình vẫn đang hôn mê.

Quyết tâm, nàng bỗng nhiên dùng giọng nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy thì thầm: Cố công tử đối xử tốt với ta như vậy, là vì đang thèm muốn ta phải không.

Nhưng dù giọng nói có nhỏ đến đâu cũng không qua được tai Cố Hàn Uyên.

Hắn dịu dàng nói: Đương nhiên.

Lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân, ta đã thích phu nhân rồi.

Lão bản nương nghe vậy, kiều mị liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Vừa xấu hổ vừa giận dỗi nói: Vậy khi đó ngươi còn làm ta khó chịu như vậy.

Trong lời nói của nàng vừa có sự oán giận vì bị Cố Hàn Uyên dùng tiền bạc đập choáng váng, vừa có sự tức giận khi bị ép rượu.

Vốn muốn oán trách một câu.

Thế nhưng bây giờ hồi tưởng lại lại vô hình có chút ngọt ngào.

Nửa ngày ngắn ngủi, lại có cảm giác như đã qua mấy đời.

Cũng sâu sắc lý giải được vì sao Cố Hàn Uyên lại có tiếng phong lưu thiên hạ đều biết.

Lại có mấy nữ nhân khi đối mặt với hắn có thể chống cự được chứ.

Cố Hàn Uyên từng bước làm tan rã phòng tuyến trong lòng lão bản nương, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch.

Hắn trêu chọc nói: Ai bảo ta thèm thân thể của phu nhân chứ.

Lão bản nương nghe vậy, kiều mị liếc Cố Hàn Uyên một cái, đôi môi ngọc ngà khẽ hé, cúi đầu nói: Chỉ cần ngươi chịu cứu Chu Đình, ta có thể cho ngươi.

Nàng cuối cùng vẫn bước ra bước phản bội đó.

Đầu tiên là tâm, mà thân thể hiển nhiên cũng không giữ được bao lâu.

Ý định ban đầu của lão bản nương là đợi Cố Hàn Uyên mang Chu Đình rời khỏi Lục Phiến Môn, sau đó mới đem thân thể làm báo đáp giao cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã cố tình công lược nàng vào lúc này, sao có thể đợi đến lúc không còn thú vị nữa.

Lão bản nương bỗng nhiên kinh hoảng nói: Đợi đã.

Chu Đình còn ở đây.

Không sao, Chu Đình hắn còn đang hôn mê.

Phi.

Ngươi quả nhiên là một tên hỗn đản.

Lão bản nương với ánh mắt mê ly nghe Cố Hàn Uyên nói bên tai.

Không tự chủ được mà thuận theo ý hắn nói ra: Chu Đình, xin lỗi.

Ta cũng là muốn cứu ngươi thôi.

Trong cơn hôn mê, Chu Đình loáng thoáng nghe được tiếng của thê tử mình.

Chỉ là giọng nói kia quá mức kiều mị, khiến hắn cảm thấy vô cùng xa lạ.

Hắn muốn tỉnh lại xem rốt cuộc có phải là thê tử của mình không, nhưng thân thể suy yếu khiến tinh thần hắn lúc tỉnh lúc mê.

Một lúc sau lại mơ màng mất đi ý thức.

Trước khi ngất đi lần nữa, hắn dường như nghe thấy tiếng xin lỗi của thê tử và tiếng rên rỉ cao vút của nàng.

Nhưng tất cả những điều này, hắn đã không thể xác nhận được nữa.

Động tĩnh trong phòng giam dần dần lắng xuống.

Lão bản nương vốn đã kiều mị, dưới sắc mặt đỏ thắm lại càng thêm kiều diễm ướt át.

Sự tiều tụy và tái nhợt trước đó quả thực như ảo giác.

Trong đôi mắt ngấn nước thêm mấy phần xấu hổ và oán trách.

Ta chỉ là đang báo đáp ngươi.

Chứ không phải sinh con cho ngươi.

Lão bản nương sửa sang lại quần áo, giọng nói có mấy phần ý vị giấu đầu hở đuôi.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Ta cũng không có cách nào, không thể để lại dấu vết cho người ta phát hiện được chứ.

Nói rồi, hắn tiện tay dùng một Phong Linh Tiên Thuật nhỏ để xua tan toàn bộ khí tức khiến người ta kinh hãi trong phòng giam.

Lão bản nương nghe vậy mặt đỏ bừng.

Lời Cố Hàn Uyên nói quá có lý, nàng không biết phản bác thế nào.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên đưa một vật bằng gỗ vào tay nàng.

Lão bản nương nhìn thấy có chút quen mắt.

Cố Hàn Uyên lúc này lại ẩn ý trêu chọc: Phu nhân cũng không muốn bị người khác phát hiện chứ.

Chương 894

Cái này vừa lúc có thể dùng.

Không biết phu nhân có cần ta giúp không.

Lão bản nương nghe vậy nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Vừa ghét bỏ vừa khinh bỉ liếc Cố Hàn Uyên một cái, oán trách mắng: Phi.

Ai cần ngươi giúp.

Hơn nữa, ta tại sao phải nghe lời ngươi.

Nàng ngược lại đã hiểu ý của Cố Hàn Uyên.

Chính vì hiểu, mới càng thêm không muốn.

Huống chi nàng vốn đã có lo lắng, nếu thật sự làm theo lời Cố Hàn Uyên, chẳng phải là tăng thêm xác suất lo lắng sao.

Cố Hàn Uyên ẩn ý cười khẽ: Chỉ bằng việc ta có thể rửa sạch oan khuất cho Chu Đình thì thế nào.

Tuy ta có thể đưa hắn đi trước, nhưng cũng không thể để hắn mãi mang oan khuất chứ.

Lão bản nương nghe vậy giật mình, sắc mặt nhất thời có chút cổ quái.

Không phải là Cố Hàn Uyên nói không có lý.

Chính vì Cố Hàn Uyên nói quá có lý, nàng mới đặc biệt khó xử.

Cố Hàn Uyên nói có thể rửa sạch oan khuất cho Chu Đình, nàng tin.

So với Lục Tiểu Phụng, hiển nhiên Cố Hàn Uyên đáng tin cậy

hơn.

Hơn nữa với tình trạng cơ thể của Chu Đình, kéo thêm hai ngày nữa không chừng sẽ chết trong tù.

Hai chuyện không thể nói gộp làm một.

Nhưng lão bản nương không hiểu sao lại có trực giác, Cố Hàn Uyên chính là cố ý.

Nàng không muốn chịu thiệt thêm, thừa nhận sự xấu hổ này.

Nhưng khi nàng nhìn thấy bộ dạng thê thảm, hôn mê bất tỉnh của Chu Đình, lại khẽ thở dài một tiếng.

Trái tim và thân thể mình đều đã phản bội Chu Đình.

Coi như là để bù đắp sự hổ thẹn trong lòng, nàng cũng phải đồng ý với Cố Hàn Uyên.

Lão bản nương khó khăn lắm mới chịu đựng được ánh mắt đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên mà hoàn thành yêu cầu của hắn.

Vừa là để chuyển chủ đề, cũng là thật sự tò mò, nàng sắc mặt cổ quái hỏi: Vật này sao cảm giác có chút quen mắt, ngươi lấy từ đâu ra vậy.

Cố Hàn Uyên ẩn ý cười nói: Chuyện này ngươi không cần biết đâu.

Vật này là Cố Hàn Uyên mấy ngày nay rảnh rỗi đến nhà Chu Đình thuận tay lấy được.

Chu Đình có rất nhiều bản vẽ thiết kế cơ quan kiến trúc.

Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn lấy vào tay.

Nhưng nhà Chu Đình giống như nhà của một thợ mộc.

Ngoại trừ chỗ đặt ghế nằm trong sân, những nơi khác đều là các loại linh kiện bằng gỗ.

Cố Hàn Uyên cũng là tình cờ phát hiện hình dạng của vật kia có chút thú vị, nên tiện tay cầm đi.

Không ngờ vừa lúc dùng trên người thê tử của Chu Đình.

Coi như là vật tận kỳ dụng.

Mà cũng chính vì vậy, lão bản nương mới cảm thấy quen mắt.

Lão bản nương hừ nhẹ một tiếng: Hừ.

Không nói thì thôi.

Làm như ai thèm vậy.

Quả nhiên ta nghĩ không sai, ngươi chính là một tên xấu xa.

Thực ra nàng cũng không đặc biệt quan tâm lai lịch của thứ này.

Chỉ là muốn tìm một chủ đề để che giấu sự xấu hổ của mình mà thôi.

Đương nhiên ghét bỏ thì chắc chắn vẫn có.

Dù sao người bình thường nào có nhiều trò như Cố Hàn Uyên.

Thậm chí lão bản nương còn có ảo giác như được sống lại một lần nữa.

Dù sao khoảng cách giữa người với người có khi còn lớn hơn khoảng cách giữa người và chó.

Chu Đình trông thì mập, nhưng.

Tóm lại cảm giác chắc chắn là hoàn toàn khác biệt.

Nếu trước đó lão bản nương còn có chút do dự, thì bây giờ đã có chút si mê.

Nàng bước đi trên đôi chân hơi run rẩy.

Mặc dù có chút khó chịu, nhưng không phải là đặc biệt không tự nhiên, thậm chí khi đi lại còn trơn tru hơn rất nhiều.

Ít nhất cũng sẽ không bị người khác nhìn ra manh mối gì, lão bản nương không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời vừa xấu hổ vừa tức giận liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên thật sự đã khiến nàng mở mang tầm mắt.

Cố Hàn Uyên thấy thế trêu chọc cười nói: Phu nhân nếu nói ta là đồ xấu xa, vậy ta nếu không hư một chút há chẳng phải đáng tiếc sao.

Hay là cùng ta làm một giao ước thế nào.

Trước khi ta đồng ý, không được phép lấy nó ra.

Lão bản nương nghe vậy, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng đến tận mang tai.

Nàng đã đủ xấu hổ rồi.

Cố Hàn Uyên lại còn muốn nàng kéo dài sự xấu hổ này.

Nàng đang muốn xấu hổ phản bác.

Nhưng ánh mắt của Cố Hàn Uyên ra hiệu khiến nàng vô thức nhìn về phía Chu Đình lần nữa.

Lão bản nương nhất thời không còn tức giận, cảm thấy mình hoàn toàn bị Cố Hàn Uyên nắm thóp.

Đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Đương nhiên, thảm nhất vẫn là Chu Đình.

Bị giam vào Thiết Huyết đại lao, chịu đủ dằn vặt, thê tử vì cứu mình mà bị người ta chơi đùa thì cũng thôi đi, thê tử còn thay lòng đổi dạ, thậm chí còn vì hắn mà bị nắm đằng chuôi, một chữ thảm sao có thể hình dung hết.

Tóm lại, khi không có năng lực bảo vệ thê tử, cố gắng đừng cưới một người vợ quá xinh đẹp.

Bằng không lúc nào bị cắm sừng cũng không hay biết.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên nhúng tay, Lục Tiểu Phụng nhất định có thể thuận lợi phá giải vụ án Đại Thông ngân phiếu.

Chu Đình tự nhiên cũng sẽ không phải chịu tội như bây giờ.

Về sau, cũng sẽ vì năng lực bộc lộ mà khiến lão bản nương càng thêm yêu thương hắn.

Thậm chí lão bản nương còn vì vậy mà ghen với Thượng Quan Tuyết Nhi.

Chu Đình bây giờ tuy vẫn đang hôn mê, nhưng hắn thực ra đã không còn gì cả.

Việc Cố Hàn Uyên nhắm vào hắn tự nhiên không phải không có nguyên do.

Lão bản nương xinh đẹp là một nguyên nhân.

Chu Đình và Lục Tiểu Phụng tâm đầu ý hợp cũng là một nguyên nhân.

Thực ra, tay nghề của Chu Đình xuất thân từ Lỗ Ban Thần Phủ Môn và Nhạc Thanh đều là thứ Cố Hàn Uyên cần.

Nhưng so với Nhạc Thanh, điểm mấu chốt của Chu Đình cao hơn một chút, giá trị chính nghĩa cũng cao hơn.

Rất nhiều chuyện không tiện giao cho hắn làm.

Chương 895

Vì vậy Cố Hàn Uyên tự nhiên là thu nhận Nhạc Thanh, hãm hại Chu Đình.

Lão bản nương cũng không biết những tâm tư sâu xa này của Cố Hàn Uyên.

Nàng bây giờ còn trông cậy vào Cố Hàn Uyên cứu Chu Đình ra ngoài đồng thời rửa sạch oan khuất, dùng điều này để bù đắp sự hổ thẹn trong lòng.

Nhưng nàng vẫn mạnh miệng nói: Ngươi nếu không có cách nào giúp Chu Đình rửa sạch oan khuất, sau này đừng hòng đụng vào ta.

Cố Hàn Uyên tự nhiên có thể nghe ra lão bản nương đang mạnh miệng.

Trên thực tế, nàng căn bản không thể từ chối mình.

Nhưng vừa mới có được thân thể người ta, dù sao cũng phải cho chút mặt mũi.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên ôm nàng vào lòng, trêu chọc cười nói: Vậy ta phải cố gắng rồi.

Ta không nỡ sau này không được chạm vào thân thể của phu nhân đâu.

Lời nói của Cố Hàn Uyên tự nhiên rước lấy cái liếc mắt giận dỗi của lão bản nương.

Thế nhưng sự mê luyến của Cố Hàn Uyên dành cho nàng lại khiến nàng không kìm được mà cảm thấy đắc ý.

Quả nhiên là nữ vi duyệt kỷ giả dung.

Chu Đình đối xử với lão bản nương phần nhiều là kính yêu, giống như muốn cung phụng nàng.

So sánh ra, sự mê luyến của Cố Hàn Uyên lại có thể thỏa mãn lòng hư vinh bản năng của một nữ tử hơn.

Lại thêm lần ân ái đặc biệt này, cũng khiến địa vị của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng triệt để vượt qua Chu Đình.

Mặc dù quá trình quá mức xấu hổ, nhưng sự kích thích mang lại khiến nàng khó có thể quên được.

Nếu không phải vậy, lão bản nương cũng sẽ không dễ dàng đồng ý yêu cầu nho nhỏ kia của Cố Hàn Uyên.

Hai người liếc mắt đưa tình cũng không duy trì được bao lâu.

Rất nhanh, Triển Hồng Lăng đã đến thông báo cho Cố Hàn Uyên rằng Bộ Thần cùng Quách Cự Hiệp muốn gặp hắn.

Chuyện này cũng không ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí vì đã có dự đoán từ trước, Cố Hàn Uyên cũng không tốn quá nhiều thời gian trên người lão bản nương, tránh cho việc giữa đường bị cắt ngang càng thêm mất hứng.

Nhưng cũng may có sự trợ lực của Chu Đình đang hôn mê, phản ứng của lão bản nương quá mức kích động, mang lại cho Cố Hàn Uyên trải nghiệm thập phần hài lòng.

Cho nên tổng thể mà nói, vẫn chưa tốn quá nhiều thời gian.

Ngược lại, lúc Triển Hồng Lăng mời Cố Hàn Uyên lại xảy ra một đoạn nhạc đệm nho nhỏ.

Sắc mặt lão bản nương quá mức kiều diễm, hoàn toàn không giống đến thăm tù, mà giống như đến hẹn hò với tình lang.

Nhưng Triển Hồng Lăng không có nhiều kinh nghiệm về chuyện này, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cũng không mở miệng hỏi, chỉ vô thức ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Cố Hàn Uyên tự ý thả Chu Đình ra khỏi gông xiềng vốn nên khiến Triển Hồng Lăng không vui.

Nhưng khi nhìn thấy những vết tích tra tấn trên người Chu Đình, Triển Hồng Lăng lại không có tâm tư bận tâm.

Phải biết rằng dù là Bộ Thần hay Quách Cự Hiệp cũng không nhất định phải dùng hình với Chu Đình.

Mà thương thế trên người Chu Đình rõ ràng không phải mới có trong ngày đầu.

Vì vậy Lạc Mã, người phụ trách giam giữ Chu Đình, rõ ràng là đã tiền trảm hậu tấu.

Lục Phiến Môn không phải Đông Xưởng hay Tây Xưởng, không có quyền tự ý dùng hình.

Cách làm như vậy sẽ gây ảnh hưởng tồi tệ đến danh tiếng của Lục Phiến Môn.

Triển Hồng Lăng vì thế mà nghiêm nghị trách cứ Lạc Mã.

Lạc Mã suốt quá trình mặt mày âm trầm, chịu đựng lời trách cứ của Triển Hồng Lăng.

Hắn há lại không biết ảnh hưởng của việc tiền trảm hậu tấu dùng hình với Chu Đình sao.

Chỉ là đối với hắn, kết quả tốt nhất là Chu Đình không chịu nổi tra tấn mà nhận tội, hoặc là chết thẳng trong Thiết Huyết đại lao.

Bất kể kết quả nào cũng đều thuận tiện cho hắn biến Chu Đình thành kẻ chịu tội thay.

Hiện giờ áp lực trên người Lục Phiến Môn cực lớn.

Coi như Chu Đình chết vì bị tra tấn, Lạc Mã hoàn toàn có thể dùng cớ vội vã phá án để giải vây cho mình, nhiều lắm là bị giáng chức xử phạt.

Một khi Chu Đình chết, ván đã đóng thuyền, dù cho Chu Đình không liên quan đến vụ án ngân phiếu Đại Thông, cũng sẽ bị thuận lý thành chương đẩy ra làm kẻ chịu tội thay.

Chỉ là Cố Hàn Uyên đến quá đúng lúc.

Chu Đình bị trọng hình, nhưng lại chưa chết.

Điều này khiến lập trường của Lạc Mã trở nên cực kỳ lúng túng.

Chỉ có thể nén giận mặc cho Triển Hồng Lăng trách cứ, sau đó còn phải đối mặt với sự trừng phạt của Bộ Thần.

Lạc Mã vốn đã cực kỳ bất mãn với nữ tử Triển Hồng Lăng này đè đầu mình, bây giờ lại càng thêm hận ý.

Ánh mắt cúi đầu chịu huấn thị tràn ngập vẻ oán độc.

Triển Hồng Lăng không phát hiện ra điều này, không có nghĩa là Cố Hàn Uyên không phát hiện ra.

Vì vậy, vẻ nghiền ngẫm trong mắt Cố Hàn Uyên cũng càng thêm đậm đặc.

Sau đó, Cố Hàn Uyên theo Triển Hồng Lăng đi gặp Bộ Thần và Quách Cự Hiệp.

So với Quách Cự Hiệp, hình tượng của Bộ Thần Liễu Kích Yên càng thêm uy nghiêm, ít nói ít cười.

Nhưng Liễu Kích Yên khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên vẫn nở một nụ cười hiền hòa.

Gặp qua Cố công tử.

Mấy năm gần đây danh tiếng Cố công tử như sấm bên tai, hôm nay rốt cuộc được gặp người thật, không ngờ lại trẻ tuổi và phong thái tuấn lãng hơn trong tưởng tượng.

Thái độ của Liễu Kích Yên tốt đến lạ thường, thậm chí khiến Triển Hồng Lăng đang bàng thính phải liên tục liếc nhìn.

Liễu Kích Yên có thái độ này cũng rất bình thường.

Thứ nhất, địa vị của Cố Hàn Uyên ở đó, bất kể thế nào hắn cũng không có lý do gây xung đột.

Thứ hai, hắn cũng có chuyện muốn nhờ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khiêm tốn lễ độ nói: Gặp qua Thần Bộ, Quách cố vấn.

Bởi vì chuyện của Quách Phù Dung, Quách Cự Hiệp và Cố Hàn Uyên đã quen biết.

Thậm chí Quách Cự Hiệp đã coi Cố Hàn Uyên là một ứng cử viên cho vị trí con rể.

Hai người ngầm còn có chút quan hệ hợp tác.

Vì vậy quan hệ giữa Quách Cự Hiệp và Cố Hàn Uyên càng thêm gần gũi.

Hắn mỉm cười nói: Cố công tử, Phù nhi gần đây thế nào.

Có gây thêm phiền phức cho ngươi không.

Chuyện Quách Phù Dung đến Đồng Phúc Khách Sạn làm việc để trả nợ không phải là bí mật gì.

Mà Cố Hàn Uyên bây giờ đang ở Thiên Hòa Y Quán ngay sát vách Đồng Phúc Khách Sạn.

Hai bên có chút giao thoa cũng không kỳ quái.

Thực tế, Quách Cự Hiệp vì muốn dụ kẻ chủ mưu sau lưng ra mặt, thậm chí còn không tiết lộ cho Liễu Kích Yên chuyện Quách Phù Dung bị Thi Binh tấn công.

Từ những chuyện trước đó, có thể xác định Lục Phiến Môn có nội gián.

Để tránh lộ tin tức, Quách Cự Hiệp thẳng thừng giữ bí mật với cả Liễu Kích Yên.

Phán đoán của Quách Cự Hiệp là đúng.

Thực tế, Lục Phiến Môn sắp bị người ta thẩm thấu thành cái sàng rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Phù Dung gần đây tiến bộ không ít, Đông chưởng quỹ giáo dục nàng rất có hiệu quả.

Thực tế, mấy ngày nay Cố Hàn Uyên rất ít khi đến Đồng Phúc Khách Sạn.

Nơi đó tạm thời không có tình tiết nào đáng để hắn chú ý.

Chương 896

Ngược lại, Quách Phù Dung thỉnh thoảng sẽ trốn việc chạy đến Thiên Hòa Y Quán tìm hắn.

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Quách Phù Dung, Trần An An, Liễu Nhược Hinh ba nữ không tránh khỏi một phen tranh giành tình cảm, cãi vã.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này lại rất vui vẻ.

Dù sao có cạnh tranh mới có động lực.

Ba nữ vì vậy mà chủ động hơn rất nhiều.

Quách Cự Hiệp nghe vậy cũng không quá để ý, vốn chỉ là thuận miệng hàn huyên mà thôi.

Sau đó liền nói đến chính sự.

Quách Cự Hiệp trầm giọng hỏi: Đa tạ Cố công tử giúp chúng ta vạch trần Kim Như Phong, con sâu làm rầu nồi canh của Lục Phiến Môn.

Lúc khác thì thôi đi, nhiều lắm chỉ là trách nhiệm quản lý không nghiêm của Lục Phiến Môn.

Nhưng bây giờ vì vụ án khuôn đồng bị trộm và vụ án ngân phiếu Đại Thông, kinh tế dân gian sụp đổ cực kỳ nghiêm trọng.

Mà Kim Như Phong lại vào lúc này giả mạo Thiên Long Đạo Nhân lừa gạt tín đồ, thu gom tiền bạc của trăm họ, tạo thành ảnh hưởng càng thêm tồi tệ.

Thậm chí có thể trở thành lý do để kẻ thù chính trị công kích Lục Phiến Môn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chỉ là tình cờ gặp phải mà thôi.

Sau đó Cố Hàn Uyên giải thích cho họ chân tướng sự việc.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không tự tay điều tra, nhưng Chu Nhất Phẩm đã đem suy luận và manh mối thu được nói hết cho hắn.

Lại thêm sự hiểu biết của hắn về tình tiết gốc, việc trả lại chân tướng cũng không khó khăn.

Bởi vì Kim Như Phong trước sau vẫn ngậm miệng không nói, Liễu Kích Yên và Quách Cự Hiệp đều không hỏi ra được điều gì hữu dụng.

Bây giờ biết được chân tướng, đều có chút kinh ngạc.

Họ không ngờ ngay cả vụ án hồ yêu cũng là do Kim Như Phong tự biên tự diễn một màn kịch.

Liễu Kích Yên không kìm được nói trước: Không biết Cố công tử có thể giữ kín chuyện của Kim Như Phong không.

Liễu Kích Yên so với Quách Cự Hiệp chính trực, càng giống một chính khách hơn.

Hắn rất coi trọng danh tiếng và quyền thế.

Vì vậy hắn hy vọng có thể giảm thiểu ảnh hưởng của chuyện Kim Như Phong xuống mức thấp nhất.

Mà mấu chốt trong đó chính là người phá án Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, thậm chí đã dặn dò Chu Nhất Phẩm bọn họ không được truyền ra ngoài.

Còn những tín đồ ngu muội kia sẽ để cho Lục Phiến Môn tự mình đau đầu xử lý.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Bộ Thần đã có lời nhờ, tại hạ tự nhiên không tiện từ chối.

Liễu Kích Yên nghe vậy đang định thở phào, chỉ thấy Cố Hàn Uyên tiếp tục nói: Nhưng tại hạ ở đây cũng có một việc cần hai vị định đoạt.

Sau đó Cố Hàn Uyên đem chuyện Chu Đình bị tra tấn nói ra.

Triển Hồng Lăng với tư cách nhân chứng, cũng phụ họa theo.

Liễu Kích Yên tức giận nói: Lạc Mã lại dám tiền trảm hậu tấu.

Không trách Liễu Kích Yên tức giận như vậy.

Hành vi của Lạc Mã gần như không khác gì khiêu khích quyền uy của hắn, nhất là trong thời điểm mấu chốt này.

Nói một cách nghiêm túc, ảnh hưởng do Lạc Mã tự ý dùng hình với Chu Đình không nhỏ hơn chuyện của Kim Như Phong.

Không chỉ Liễu Kích Yên tức giận không thôi, Quách Cự Hiệp cũng đồng dạng tức giận, càng cảm thấy quản lý của Lục Phiến Môn có vấn đề.

Hắn trầm giọng nói: Lục Phiến Môn sẽ cho Cố công tử một lời công đạo.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tại hạ tự nhiên tin tưởng Bộ Thần và Quách cố vấn.

Nhưng Lục Phiến Môn liên tiếp xảy ra vấn đề, giam Chu Đình ở Lục Phiến Môn thêm nữa không thích hợp.

Hơn nữa Chu Đình vì bị tra tấn quá nặng mà tính mạng nguy kịch, cần phải được trị liệu kịp thời.

Cho nên tại hạ muốn đưa Chu Đình đi.

Cố Hàn Uyên không chỉ đang hoàn thành lời hứa với lão bản nương, mà còn chuẩn bị mượn Chu Đình để đả kích tâm khí của Lục Tiểu Phụng.

Dù sao trước đó Chu Đình chính là vì tin tưởng Lục Tiểu Phụng, mới tìm hắn đến giúp phá án.

Kết quả Lục Tiểu Phụng lại vì tò mò về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mà lãng phí rất nhiều thời gian.

Không chỉ phụ lòng mong đợi của Chu Đình, còn hại hắn chịu tội lớn như vậy.

Với nghĩa khí của Lục Tiểu Phụng đối với bằng hữu, hắn tuyệt đối sẽ vì vậy mà tự trách và áy náy.

Liễu Kích Yên nghe vậy có chút do dự.

Dù sao đem kẻ tình nghi lớn nhất của vụ án ngân phiếu Đại Thông giao cho Cố Hàn Uyên, quan hệ trọng đại.

Nhưng trước có vụ án hồ yêu do Kim Như Phong tự biên tự diễn, sau có Lạc Mã tự ý dùng hình với Chu Đình.

Hai chuyện này ảnh hưởng đều rất lớn.

Cố Hàn Uyên tương đương với việc nắm được điểm yếu của Lục Phiến Môn.

Vì vậy Liễu Kích Yên căn bản không cách nào từ chối, dù không cam lòng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hắn trịnh trọng nói: Cố công tử nói có lý.

Giam Chu Đình ở Lục Phiến Môn quả thực không thích hợp.

Đã như vậy, Chu Đình liền giao cho Cố công tử trông coi.

Mong Cố công tử đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: Nhưng còn có một chuyện muốn nhờ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Bộ Thần mời nói.

Liễu Kích Yên nghiêm nghị nói: Cũng xin Cố công tử hiệp trợ Lục Phiến Môn phá vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Ý tưởng của Liễu Kích Yên cũng không phức tạp.

Hắn đang cố gắng hết sức để ngăn chặn tổn thất và cứu vãn tình hình.

Vụ án khuôn đồng bị trộm và vụ án ngân phiếu Đại Thông đang đè Lục Phiến Môn không thở nổi.

Lại còn xảy ra chuyện của Kim Như Phong và Lạc Mã.

Danh tiếng của Lục Phiến Môn sắp mất sạch.

Đến lúc đó Liễu Kích Yên cũng khó tránh khỏi phải chịu trách nhiệm.

Bây giờ phương thức cứu vãn duy nhất là mau chóng phá án.

Không cầu cả hai vụ án đều được phá, ít nhất phá được một vụ cũng có thể giảm bớt rất nhiều áp lực.

Với năng lực của Cố Hàn Uyên, việc tra án là rất có hy vọng thành công.

Liễu Kích Yên còn cố ý dùng từ hiệp trợ, chính là hy vọng nếu Cố Hàn Uyên thật sự có thể phá án, sẽ chia một phần công lao cho Lục Phiến Môn.

Ý tưởng tinh ranh của Liễu Kích Yên lại trúng ý của Cố Hàn Uyên, hắn thập phần dứt khoát đáp ứng.

Cố Hàn Uyên hiên ngang lẫm liệt nói: Không thành vấn đề.

Tại hạ cũng đối với vụ án ngân phiếu Đại Thông gây hoang mang lòng người này căm thù đến tận xương tủy.

Một mình phá án và có công văn chính thức xác nhận phá án là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Không chỉ Lục Phiến Môn đến lúc đó phải mang ơn Cố Hàn Uyên, mà cũng có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Vụ án ngân phiếu Đại Thông là do Ninh Vương mưu đồ nhằm gây rối loạn kinh tế dân gian, đả kích uy tín của Hoàng Đế, thuận tiện vơ vét của cải.

Về điểm trước, mục đích của Cố Hàn Uyên và Ninh Vương nhất trí, cũng đã cơ bản đạt được.

Nhưng số tiền thu được nên rơi vào túi ai thì lại khác.

Có Tiền chưởng quỹ làm nội ứng, Cố Hàn Uyên tự nhiên không có lý do gì buông tha số tiền kia.

Vì vậy cũng đến lúc Cố Hàn Uyên thu lưới.

Sự thẳng thắn của Cố Hàn Uyên khiến Liễu Kích Yên cảm thấy bất ngờ.

Nhưng danh tiếng trước đây của Cố Hàn Uyên chính là sự bảo chứng tốt nhất.

Vì vậy mọi người đều cho rằng Cố Hàn Uyên là vì đại nghĩa mới đồng ý giúp đỡ.

Không chỉ Quách Cự Hiệp càng nhìn Cố Hàn Uyên càng hài lòng, ngay cả đôi mắt đẹp của Triển Hồng Lăng cũng không khỏi ánh lên tia sáng kỳ dị.

Chương 897

Cố Hàn Uyên lúc này bỗng nhiên nói: Nhưng tại hạ còn có một yêu cầu.

Hy vọng Triển Bộ Đầu và Cơ Bộ Đầu có thể hiệp đồng phá án.

Lời vừa dứt, không khí trong sân nhất thời trở nên trầm mặc.

Sắc mặt của Liễu Kích Yên và Quách Cự Hiệp đều có chút cổ quái.

Mà Triển Hồng Lăng sau khi phản ứng lại thì bất ngờ mặt cười ửng đỏ.

Vốn dĩ Liễu Kích Yên và Quách Cự Hiệp cũng định sắp xếp người đi theo Cố Hàn Uyên cùng tra án.

Dù sao xét đến năng lực của Cố Hàn Uyên, quả thật có khả năng phá án.

Nếu Lục Phiến Môn không góp sức, làm sao có thể chia công lao.

Bọn họ vốn tính để đệ tử của Liễu Kích Yên là Lãnh Huyết và đệ tử của Quách Cự Hiệp là Truy Phong, hai vị Thần Bộ này đi theo Cố Hàn Uyên.

Lãnh Huyết và Truy Phong thực lực không kém, có thể giúp được không ít việc.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại muốn mang theo hai đóa kim hoa của Lục Phiến Môn.

Thực lực của hai nàng hiển nhiên không bằng Lãnh Huyết và Truy Phong.

Hành động này của Cố Hàn Uyên rõ ràng là đang tạo cơ hội cho hai nàng chia công lao.

Điều này không khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Mà sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên ai cũng biết.

Điều này gần như không khác gì công khai rằng hắn đã để mắt đến hai nàng.

Cũng khó trách Triển Hồng Lăng sau khi phản ứng lại lại đỏ mặt.

Quách Cự Hiệp có chút bất đắc dĩ.

Phải nói rằng hắn đối với Cố Hàn Uyên có thể nói là rất hài lòng, cũng quả thực có ý định gả Quách Phù Dung cho hắn.

Duy chỉ có sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên làm hắn cực kỳ bất mãn.

Dù sao nữ nhân càng nhiều, địa vị của Quách Phù Dung sẽ rất khó bảo đảm, chỉ sợ ngay cả làm thiếp cũng không phải chuyện dễ dàng.

Quách Cự Hiệp yêu thương con gái nên vướng bận cũng là điều dễ hiểu.

Mặc dù mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng, nhưng sự việc vẫn được quyết định.

Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng sẽ cùng Cố Hàn Uyên tra án.

Sau đó, Liễu Kích Yên để Triển Hồng Lăng tiễn Cố Hàn Uyên rời đi.

Trên đường, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Triển Bộ Đầu vì sao buồn bã không vui.

Chẳng lẽ không muốn cùng ta tra án sao.

Triển Hồng Lăng xấu hổ nói: Cố công tử hiểu lầm.

Chỉ là.

Vốn dĩ hai người chỉ là quân tử chi giao.

Muốn nói Triển Hồng Lăng đối với Cố Hàn Uyên có hảo cảm nhất định là có một ít, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến phương diện tình cảm nam nữ.

Vì vậy bây giờ Cố Hàn Uyên bại lộ tâm tư, Triển Hồng Lăng khó tránh khỏi có chút không biết phải làm sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nói đến, Triển Bộ Đầu còn nợ ta một lần uống rượu.

Hơn nữa, Triển Bộ Đầu không phải rất tò mò tại sao Dao Hoa lại ở cùng ta sao.

Chắc hẳn Triển Bộ Đầu rất nhanh sẽ biết thôi.

Triển Hồng Lăng kinh ngạc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Cố Hàn Uyên ngoài việc trêu chọc hai câu ban đầu thì không nói thêm lời nào quá phận, vẫn giữ vẻ nho nhã lễ độ, hòa nhã tự nhiên, thái độ không có bất kỳ thay đổi nào so với trước.

Trong nhất thời, Triển Hồng Lăng thậm chí có chút hoài nghi mình có phải đã đoán sai tâm tư của Cố Hàn Uyên không.

Triển Hồng Lăng khẽ thở dài.

Nàng vẫn chưa buông bỏ được đoạn tình cảm đã qua.

Cố Hàn Uyên cũng chính vì biết điểm này, nên mới không vội ra tay với Triển Hồng Lăng.

Để Triển Hồng Lăng cùng hắn tra án chỉ là bố cục từ trước mà thôi.

Lão bản nương biết được có thể đưa Chu Đình đi, lại phát hiện mình không vui mừng như trong tưởng tượng.

Thậm chí điều khiến nàng vui hơn lại là việc Cố Hàn Uyên tuân thủ lời hứa.

Ít nhất chứng minh Cố Hàn Uyên có quan tâm đến nàng, cũng giảm đi rất nhiều cảm giác áy náy trong lòng.

Lão bản nương vốn vì Chu Đình mới đến Lục Phiến Môn, kết quả đến lúc này lại chợt phát hiện Chu Đình đã không còn quan trọng nữa, khó tránh khỏi tâm tình có chút phức tạp.

Sau đó, Cố Hàn Uyên đưa lão bản nương và Chu Đình về khách sạn Tây Lĩnh.

Khách sạn Tây Lĩnh nếu không có lão bản nương, vậy thì không phải là khách sạn Tây Lĩnh nữa.

Cố Hàn Uyên nhét khế ước mua bán nhà của khách sạn Tây Lĩnh vào trong vạt áo của lão bản nương, khẽ cười nói.

Lão bản nương oán trách liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên vừa tiện tay ăn đậu hũ của nàng.

Trước kia bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi cũng là ở khách sạn Tây Lĩnh.

Bây giờ vẫn là nơi đó, tâm tình của nàng lại hoàn toàn khác biệt, trong lòng có cảm giác cảnh còn người mất.

Lão bản nương yêu kiều cười nói: Coi như ngươi đưa khế ước cho ta, bạch ngân ta cũng sẽ không trả lại cho ngươi đâu.

Đối mặt với sự thăm dò cẩn thận của lão bản nương, Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Chỉ năm ngàn lượng mà có thể kết duyên cùng phu nhân, xem như ta đã lời to rồi.

Năm ngàn lượng bạc trắng đối với Cố Hàn Uyên vốn không là gì.

Huống chi hắn cũng chưa từng hạn chế việc tiêu tiền của nữ nhân

của mình.

Chỉ là tuyệt đại đa số nữ nhân của hắn đều không có hứng thú tiêu tiền, ngược lại thường xuyên giúp hắn tạo ra tài phú.

Ngay cả Lâm Tiên Nhi trước đây cũng đem số tiền lấy được dưới danh nghĩa Mai Hoa Đạo giao hết cho Cố Hàn Uyên.

Lão bản nương tuy có quan hệ với Cố Hàn Uyên, nhưng mức độ thân mật còn kém một chút.

Hơn nữa mối quan hệ này phát sinh quá nhanh, nàng khó tránh khỏi có chút thiếu cảm giác an toàn, cũng khó trách sẽ giả vờ vô tình thăm dò.

Nhưng câu trả lời của Cố Hàn Uyên khiến nàng lần nữa cảm nhận được sự hào phóng đồng thời cũng thêm mấy phần trung thành.

Nàng chủ động cho Cố Hàn Uyên một nụ hôn ngọt ngào, kiều mị cười nói: Thưởng cho ngươi.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười.

Bị động và chủ động chung quy vẫn có không ít khác biệt.

Sau đó Cố Hàn Uyên ra tay ổn định thương thế của Chu Đình, tránh cho hắn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Tiếp đó liền cáo từ lão bản nương rời đi.

Nhưng vì Cố Hàn Uyên còn chưa đồng ý, lão bản nương chỉ có thể tiếp tục mang món đồ trước đó, chờ đợi được giải phong.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì thì một bóng xám từ trên trời bay xuống, rơi trên vai hắn, kêu chít chít.

Bóng xám tự nhiên là tiểu kẻ phản bội Tiểu Phi bên cạnh Vô Tình.

Tiểu Phi sớm đã nhớ kỹ khí tức của Cố Hàn Uyên, vì vậy dễ dàng tìm được hắn.

Mấy ngày nay chỉ cần không có việc gì làm, Tiểu Phi sẽ bám lấy Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ thuận tay cho nó vài phần linh khí để tiêu hóa.

Bây giờ Tiểu Phi càng lúc càng có linh tính, tứ chi càng thêm ưu mỹ, bộ lông cũng càng thêm sáng bóng.

Đôi mắt nhỏ linh động kia càng khiến người ta yêu thích.

Cố Hàn Uyên hơi ngạc nhiên nói: Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu vậy mà đã đến Thần Hầu Phủ tìm Nhai Thừa.

Bây giờ lại để ngươi gọi ta qua, xem ra mục đích ban đầu của họ chính là ta.

Họ cũng không quá ngốc.

Hoặc có lẽ là Lục Tiểu Phụng rốt cuộc thừa nhận chỉ dựa vào hắn không giải quyết được vụ án.

Tiểu Phi thân mật cọ cọ má Cố Hàn Uyên, trong tiếng kêu thêm mấy phần đắc ý.

Chương 898

Hiển nhiên việc Lục Tiểu Phụng cúi đầu xin giúp đỡ Cố Hàn Uyên khiến nó cũng thấy vinh dự.

Linh tính của Tiểu Phi ngày càng mạnh, càng xem Cố Hàn Uyên là nửa cái chủ nhân.

Vô Tình không ít lần vì vậy mà ăn giấm.

Cũng khó trách cái mũ tiểu phản đồ càng đội càng chắc.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm.

Như vậy, ngược lại vừa đúng lúc.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Tiểu Phi đi đến Thần Hầu Phủ.

Trong Thần Hầu Phủ rất náo nhiệt, mọi người đang vây quanh ăn lẩu.

Đây cũng được xem là đặc sắc riêng của Thần Hầu Phủ.

Phần lớn thời gian đều dùng bữa bằng lẩu.

Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng cũng nhập gia tùy tục ngồi ở trong đó.

Hoa Mãn Lâu vẫn ưu nhã mỉm cười, thỉnh thoảng thưởng thức một hai miếng rau nhúng lẩu.

Dường như khốn cảnh mà Hoa gia đang gặp phải căn bản không làm lay động tâm tư của hắn.

Nhưng dù đôi mắt hắn vô thần, không nhìn ra manh mối, nhưng hàng mày thỉnh thoảng nhíu lại cũng cho thấy hắn không hề thoải mái như vẻ ngoài.

Lục Tiểu Phụng ngược lại ăn uống thỏa thích.

Lúc này đã xưng huynh gọi đệ với Thiết Thủ.

Mà Đại Lang và Đại Dũng cũng vây quanh hắn, thỉnh thoảng khen tặng hai câu.

Trong nhất thời, phảng phất Lục Tiểu Phụng mới là nhân vật chính ở đây.

Đây cũng là sức hút riêng của Lục Tiểu Phụng, rất dễ hòa đồng với người khác.

Cũng khó trách Lục Tiểu Phụng có nhiều bằng hữu như vậy.

Rõ ràng tra án không có tiến triển gì, thời hạn phá án cũng chỉ còn lại ba ngày cuối cùng, thậm chí nếu không phải Hoa Mãn Lâu giúp đỡ, suýt nữa đã bị giam vào Thiết Huyết đại lao, Lục Tiểu Phụng vẫn có thể thoải mái như vậy.

Thật không biết nên nói hắn là khoáng đạt hay là tâm lớn.

Nhưng ánh mắt tán thưởng của Gia Cát Chính Ngã lại chứng minh hắn rất thưởng thức Lục Tiểu Phụng.

Vô Tình thì vẻ mặt ghét bỏ, hiển nhiên nàng đối với Lục Tiểu Phụng không có cảm tình.

Nàng thỉnh thoảng nhìn về phía cửa lớn, mong chờ có thể nhìn thấy thân ảnh mạnh mẽ xông vào lòng nàng kia.

Đúng lúc này, cửa lớn bị gõ.

Đôi mắt đẹp của Vô Tình hiện lên vẻ vui mừng, mặc dù biết rõ mình hành động không tiện, vẫn muốn đẩy xe lăn đi mở cửa.

Nhưng thiếu nữ xinh đẹp trước nay vẫn luôn yên tĩnh lại nói: Nhai Thừa, hay là ta đi mở cửa đi.

Vô Tình nghe vậy hơi giật mình, nhìn chằm chằm thiếu nữ xinh đẹp một hồi, mới chậm rãi gật đầu.

Nàng cúi thấp đôi mắt đẹp khiến người ta không thấy rõ tam không thiếu nữ này đang suy nghĩ gì.

Thiếu nữ xinh đẹp không khỏi mím môi anh đào.

Kể từ sau ngày đó, nàng và Vô Tình rốt cuộc khó có thể trở lại mối quan hệ thân thiết như mẹ con trước đây, ngược lại những cuộc giao tiếp không lời này lại nhiều hơn.

Chỉ là tâm tư của Vô Tình dường như càng khó đoán hơn trước.

Thiếu nữ xinh đẹp đè nén tâm tình phức tạp, đi mở cửa.

Cửa lớn mở ra một nửa, trước cửa quả nhiên là thân ảnh mà nàng và Vô Tình mong đợi.

Vẫn là khuôn mặt anh tuấn ấy, thân hình ngọc thụ lâm phong.

Nhưng trên tay hắn có thêm một cây quạt xếp, lại càng thêm mấy phần khí chất tiêu sái.

Thiếu nữ xinh đẹp mặt cười không khỏi đỏ hồng, đang muốn lên tiếng gọi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã mượn cánh cửa mở một nửa che khuất tầm mắt mọi người trong phủ mà lấn tới.

Sau khi nếm nhẹ rồi thôi, hắn thấp giọng trêu đùa: Thiếu nữ xinh đẹp có nhớ ta không.

Xúc cảm ấm áp thoáng qua trên môi khiến thiếu nữ xinh đẹp nhất thời đỏ mặt.

Nàng có chút kinh hoảng quay đầu nhìn thoáng qua, thấy tầm mắt mọi người quả thật bị cánh cửa mở một nửa ngăn lại, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng thấp giọng, hờn dỗi mắng: Phi.

Ai thèm nhớ ngươi.

Lỡ như bị Vô Tình các nàng nhìn thấy thì làm sao bây giờ.

Lời vừa nói ra, nàng liền nhận ra không ổn.

Lời này quả thực giống như người vợ hồng hạnh xuất tường đang hẹn hò với tình nhân sau lưng chồng vậy.

Sắc mặt thiếu nữ xinh đẹp không khỏi càng đỏ hơn vài phần.

Nhất là ánh mắt đầy ý vị của Cố Hàn Uyên càng khiến cả người nàng không được tự nhiên.

Gia Cát Chính Ngã tuy không phải trượng phu của nàng, nhưng cũng là người nàng đơn phương yêu mến nhiều năm.

Thậm chí trong mắt mọi người ở Thần Hầu Phủ, vẫn luôn coi họ là một đôi.

Nhưng bây giờ nàng không nói là đã thay lòng đổi dạ, nhưng cũng không từ chối sự thân mật của Cố Hàn Uyên, chỉ là những lo lắng trong lòng khiến nàng do dự mà thôi.

Một điểm rất quan trọng trong đó là nàng không muốn để người của Thần Hầu Phủ biết quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt khác thường của Vô Tình đã khiến nàng rất chột dạ.

Không dám tưởng tượng nếu để mọi người trong Thần Hầu Phủ cũng biết quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên, họ sẽ đối xử với nàng như thế nào.

Lại sẽ phải đối mặt với tình cảnh ra sao.

Chính là miệng lưỡi thế gian đáng sợ.

Thời đại này đối với nữ tử lại thập phần không thân thiện.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao những người thê tử bên cạnh Cố Hàn Uyên chỉ khao khát tình yêu và sự quan tâm, chứ không cầu danh phận.

Đương nhiên điều này đối với Cố Hàn Uyên mà nói chỉ càng thêm thuận tiện.

Thiếu nữ xinh đẹp mặc dù không phải nhân thê, nhưng hoàn cảnh của nàng lại cho nàng cảm nhận tương tự.

Cố Hàn Uyên vốn còn muốn trêu chọc thiếu nữ xinh đẹp vài câu, nhưng Tiểu Phi lại ra vẻ không nhìn nổi, nhẹ nhàng mổ vài cái vào má hắn.

Cố Hàn Uyên thấy vậy buồn cười nói với Tiểu Phi: Lúc này lại không làm tiểu kẻ phản bội nữa à.

Thật không biết ngươi đang che chở cho Nhai Thừa hay là chính mình ghen tị.

Tiểu Phi nghe vậy liền ngoảnh đầu đi, ra vẻ lười trả lời.

Cố Hàn Uyên tức giận đưa tay xoa xoa đầu nó, khẽ cười nói: Thiếu nữ xinh đẹp, chúng ta vào đi thôi.

Đừng để Nhai Thừa chờ lâu.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy xấu hổ liếc Cố Hàn Uyên một cái, tựa hồ muốn nói Ngươi cũng không biết ngại mà nói à.

Thiếu nữ xinh đẹp bình tĩnh lại tâm tình, cố gắng không để người khác nhìn ra manh mối rồi mới dẫn Cố Hàn Uyên cùng vào Thần Hầu Phủ.

Mọi người thấy quả nhiên là Cố Hàn Uyên tới, dồn dập đứng dậy chào hỏi.

Cố công tử.

À, ngoài Vô Tình ra, Lục Tiểu Phụng và Đại Lang cũng không nhúc nhích.

Đại Lang vẫn luôn khó chịu với Cố Hàn Uyên vì đã quyến rũ Đinh Đương, cho nên hắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên không chỉ không đứng dậy chào hỏi, ngược lại còn không thích bĩu môi.

Lục Tiểu Phụng đang tò mò đánh giá Cố Hàn Uyên.

Hắn đối với Cố Hàn Uyên rất hiếu kỳ, vẫn là về vụ án ngân phiếu Đại Thông và Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Ngoài Cố Hàn Uyên ra, một người khác khiến hắn cảm thấy hứng thú lại là chủ nhân Thiên Võng Vô Thiên.

Hai người này đều trong vòng chưa đầy một năm ngắn ngủi đã trở thành nhân vật danh dương thiên hạ, khuấy động phong vân.

Chương 899

Người trước uy áp thiên hạ, là người gánh vác tương lai của chính đạo.

Người sau hung uy hiển hách, tỏa ra sự khủng bố.

Hơn nữa hai người đều đã từng giết cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ cấp Lục Địa Thần Tiên, quả thực giống như sinh ra để ứng với vận loạn thế.

Lục Tiểu Phụng thậm chí từng hoài nghi hai người có phải là cùng một người không.

Dù sao thời gian họ thành danh quá gần nhau, rất nhiều chuyện cũng quá trùng hợp.

Kết quả một trận đại chiến kinh thiên động địa ở hoàng cung Thanh Quốc đã triệt để dập tắt sự hoài nghi của hắn.

Thực tế, đã có không ít người thông minh đoán giống như Lục Tiểu Phụng, chỉ là đều giống hắn bị trận đại chiến ở hoàng cung Thanh Quốc dập tắt hoài nghi mà thôi.

Đáng tiếc họ lại không biết suy đoán của mình là chính xác, hai thân phận này căn bản là cùng một người.

Trận đại chiến ở hoàng cung Thanh Quốc cũng chỉ là Cố Hàn Uyên và Vu Hành Vân diễn một vở kịch song hoàng mà thôi.

Tuy giữa chừng xảy ra chút bất ngờ, nhưng mục đích mê hoặc thiên hạ của Cố Hàn Uyên vẫn đạt được.

Lục Tiểu Phụng rất tò mò về Cố Hàn Uyên, chỉ tiếc vội vã tra án nên không có duyên gặp mặt.

Bây giờ vừa thấy, những thứ khác tạm thời không nói, dung mạo tuấn tú đến không thật này làm hắn có chút thán phục, thậm chí có một loại áp lực vô hình.

Lục Tiểu Phụng hắn cũng tự cho là phong lưu, nhưng so với Cố Hàn Uyên vẫn kém quá xa.

Gia Cát Chính Ngã nghi ngờ hỏi: Thiếu nữ xinh đẹp, các ngươi vừa rồi ở ngoài cửa nói chuyện gì vậy.

Lâu như thế.

Thiếu nữ xinh đẹp ngọc dung hơi khựng lại, giả vờ điềm nhiên nói: Chỉ là tùy tiện nói vài câu thôi.

Lời này lừa được người khác, nhưng không lừa được Vô Tình.

Nàng nhìn đôi môi rõ ràng thủy nhuận hơn và nét ửng hồng còn vương trên gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ xinh đẹp, liền có thể đoán được trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Cố Hàn Uyên chắc chắn lại làm chuyện không tốt.

Sắc mặt có thể thấy rõ âm trầm đi một chút.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên thập phần tự nhiên đi đến bên cạnh Vô Tình ngồi xuống.

Đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, ấm áp nói: Nhai Thừa sắc mặt có chút không tốt, lẽ nào bị bệnh rồi.

Vô Tình nghe vậy mím môi, mặt cười phiếm lên một tầng hồng nhạt.

Nàng ngập ngừng phun ra một chữ: Không có.

Cố Hàn Uyên cứ thế không để ý đến ánh mắt của người khác mà nắm tay nàng, khiến nàng trong lòng vừa ngượng ngùng lại vừa an tâm rất nhiều.

Nàng không thích sự đa tình của Cố Hàn Uyên, nhưng lại luyến tiếc sự quan tâm của hắn.

Vô Tình với phương tâm mâu thuẫn luôn bị Cố Hàn Uyên thuận tay nắm giữ.

Mọi người thấy vậy dồn dập ném ánh mắt ám muội.

Chỉ có thiếu nữ xinh đẹp tâm tình phức tạp.

Đinh Đương giả vờ ghen tị nói: Cố đại ca, sao huynh vừa đến là tìm Vô Tình tỷ vậy.

Không thèm để ý đến tiểu đồ đệ này của huynh nữa sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười: Ta cũng không đồng ý thu ngươi làm đồ đệ a.

Đinh Đương chu cái miệng nhỏ nhắn nói: Dù sao Cố đại ca cũng đã dạy ta võ công, không thể không quan tâm ta.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười: Được rồi, lát nữa ta sẽ kiểm tra tiến độ học tập của ngươi.

Đinh Đương nghe vậy nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đùa giỡn nói: Nói rồi nhé.

Vậy Cố đại ca bây giờ có thể tiếp tục âu yếm với Vô Tình tỷ rồi.

Vô Tình nghe vậy xấu hổ trừng mắt nhìn Đinh Đương một cái.

Đáng tiếc lại không làm gì được Đinh Đương đang cợt nhả.

Đinh Đương vẫn là tính cách thích giành lấy sự chú ý, nhất là bây giờ càng hy vọng có được sự quan tâm của Cố Hàn Uyên.

Nàng biết mình rất khó hơn được vị trí của Vô Tình trong lòng Cố Hàn Uyên, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ từ bỏ.

Có cơ hội liền gia tăng sự hiện diện, nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên một ngày nào đó sẽ để mắt đến nàng.

Cố Hàn Uyên mấy ngày nay lúc rảnh rỗi cũng đến Thần Hầu Phủ dạo chơi, trò chuyện với Vô Tình, hoặc lén lút chiếm chút tiện nghi của thiếu nữ xinh đẹp.

Thuận tiện cũng đem Cửu Âm Chân Kinh dạy cho Đinh Đương, chỉ là rất ít khi tự mình chỉ đạo, dù sao cũng phải để ý đến tâm tình của bình giấm chua Vô Tình này.

Tiểu kẻ phản bội Tiểu Phi cũng không yên phận, ở sau lưng lén lút mách lẻo với Vô Tình.

Linh Nhi đôi mi thanh tú nhíu lại, liếc nhìn các nữ tử tại chỗ: Vô Tình, Đinh Đương, và thiếu nữ xinh đẹp.

Trong lòng nàng lặng lẽ thở dài.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này đã chuyển sự chú ý sang Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng.

Ý tứ sâu xa khẽ cười nói: Hoa công tử, lại gặp mặt.

Vị này chắc hẳn là Lục Tiểu Phụng thông minh tuyệt đỉnh rồi nhỉ.

Vẻ mặt Hoa Mãn Lâu có chút xấu hổ.

Dù sao trước đó Cố Hàn Uyên đã nói cho hắn rất nhiều manh mối.

Nhưng hắn theo Lục Tiểu Phụng nhiều ngày như vậy lại chẳng tra ra được kết quả gì.

Cuối cùng vẫn không thể không quay lại cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Với một người khiêm tốn như Hoa Mãn Lâu, khó tránh khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Huống chi còn phải thông qua Vô Tình, hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, để tìm hắn.

Trước đây, hắn đã được lĩnh giáo sự chiếm hữu của Cố Hàn Uyên đối với Vô Tình.

Vì vậy từ lúc đến Thần Hầu phủ, hắn đã cố gắng hết sức khống chế khứu giác của mình để tránh mạo phạm Vô Tình.

Hoa Mãn Lâu áy náy nói: Cố công tử, xin lỗi.

Tại hạ cũng là vạn bất đắc dĩ mới phải nhờ Vô Tình cô nương tìm đến Cố công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu.

Hắn tuy không ưa Hoa Mãn Lâu, nhưng vẫn tin tưởng vào nhân phẩm của hắn.

Những lo lắng trong lòng Hoa Mãn Lâu, hắn tự nhiên cũng hiểu rõ.

Vì vậy cũng không quá để tâm.

Sự chú ý của hắn lúc này dồn nhiều hơn vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng thấy vậy liền cười sảng khoái: Lục Tiểu Phụng ra mắt Cố công tử.

Tại hạ không dám nhận lời khen của Cố công tử.

Hoa công tử cũng không ít lần tán dương Cố công tử với tại hạ.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Lục Tiểu Phụng đây là đang nói giúp cho Hoa Mãn Lâu sao.

Xem ra mấy ngày đồng hành, Lục Tiểu Phụng rất có hảo cảm với Hoa Mãn Lâu.

Cố Hàn Uyên cười khẩy trêu chọc: Ồ.

Sao tại hạ lại nghe nói Lục Tiểu Phụng làm người xử thế cực kỳ tự tin, lúc nào cũng ra vẻ mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Bây giờ khiêm tốn như vậy, chẳng giống Lục Tiểu Phụng chút nào.

Lẽ nào là đồ giả.

Bị Cố Hàn Uyên nói cho một câu, Lục Tiểu Phụng nhất thời lúng túng không thôi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng tâm tính rộng rãi, dù bị nói kháy một câu cũng không để trong lòng.

Huống chi bây giờ còn là có việc cầu người.

Hắn tự giễu nói: Tại hạ không phải không muốn tự tin, mà là tự tin không nổi.

Vụ án ngân phiếu Đại Thông vẫn chưa có tiến triển gì, cứ kéo dài nữa, Lục Phiến Môn sẽ không bỏ qua cho ta đâu.

Hắn không hề nói việc Hoa Mãn Lâu cho hắn uống Ba ngày Tồi Tâm tán, hiển nhiên là có ý che giấu giúp Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu thành khẩn nói: Hiện nay vì tiền giả mà ảnh hưởng ngày càng nghiêm trọng, tình thế ác liệt, không thể không cầu cứu Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, giả vờ không hiểu hỏi: Hoa công tử, trước đây không phải đã cho ngươi manh mối rồi sao.

Lẽ nào một chút động tĩnh cũng không có.

Hoa Mãn Lâu có chút lúng túng giải thích: Tại hạ cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Tóm lại là vẫn chưa có ai ra tay với Lục Tiểu Phụng.

Trước đó Cố Hàn Uyên thực ra đã nói rõ cho Hoa Mãn Lâu rằng tiền chưởng quỹ có vấn đề.

Mà Lục Tiểu Phụng cũng đồng tình với điểm này, lựa chọn dẫn xà xuất động.

Chương 900

Chỉ là vạn vạn không ngờ tới, lại không có ai ra tay với Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên biết mà vẫn hỏi: Trước tiên các ngươi nói một chút xem mấy ngày nay đã tra án thế nào.

Sau đó Lục Tiểu Phụng liền giải thích mấy ngày nay hắn đều đang điều tra chuyện của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu.

Có Yến Phỉ Phỉ cố tình bày nghi trận, hắn tự nhiên chỉ có thể tra ra được một vài thứ bề ngoài.

Huống chi việc này và vụ án ngân phiếu Đại Thông chẳng có chút liên quan nào.

Cũng chính vì Lục Tiểu Phụng tra án sai hướng, nên tiền chưởng quỹ mới yên tâm, không động thủ với hắn.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Nói cách khác, các ngươi hoàn toàn đang lãng phí thời gian.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Rốt cuộc vẫn là lòng hiếu kỳ của hắn gây họa.

Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ nói: Cho nên chúng ta mới phải cầu cứu Cố công tử.

Mọi người trong Thần Hầu phủ cũng đang lắng nghe cuộc đối thoại.

Bọn họ đột nhiên cảm thấy có phải đã đánh giá quá cao Lục Tiểu Phụng rồi không.

Đại Lang và Đại Dũng nhất thời giảm đi rất nhiều sự nhiệt tình đối với Lục Tiểu Phụng.

Còn Gia Cát Chính Ngã lại không để ý đến sai lầm của Lục Tiểu Phụng, ông vội vàng nói giúp: Cố công tử, hiện nay tiền giả tràn lan, kinh tế dân gian gần như sụp đổ.

Nhất là Đại Thông tiền trang đã không chống đỡ được bao lâu.

Mong Cố công tử cùng hỗ trợ tra án.

Thần Hầu phủ chúng ta sẽ dốc toàn lực phối hợp với ngươi.

Gia Cát Chính Ngã và bọn họ không phải là không điều tra.

Mà là vụ án ngân phiếu Đại Thông do Ninh Vương chủ đạo.

Những nhân viên quan phương như bọn họ tra án chỉ gặp phải càng nhiều trở ngại hơn.

Hơn nữa bản thân vụ án là do nội gián gây ra, trong tình huống không tìm đúng phương hướng, sẽ chỉ là lãng phí thời gian.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Vụ án ngân phiếu Đại Thông, dù các ngươi không nói, ta cũng không thể không nhúng tay.

Hôm nay Lục Phiến Môn Bộ Thần cùng Quách cố vấn cũng đã ủy thác ta hỗ trợ tra án.

Gia Cát Chính Ngã kinh hỉ nói: Không ngờ Liễu huynh và Quách huynh cũng bằng lòng tin tưởng Cố công tử sao.

Đúng là anh hùng sở kiến lược đồng.

Lúc này, Thiếu nữ xinh đẹp và Vô Tình trong lòng đều có chung một cảm giác vinh dự.

Lục Tiểu Phụng, Hoa Mãn Lâu, Gia Cát Chính Ngã, còn có cả Lục Phiến Môn đều lựa chọn cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Chỉ vì để phá vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Nếu không phải năng lực của Cố Hàn Uyên đáng tin cậy, sao lại có thể như vậy.

Đinh Đương càng là mắt sáng lấp lánh, sùng bái nhìn Cố Hàn Uyên.

Rất nhanh, sự tin tưởng và sùng bái của bọn họ đã được chứng minh.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nếu nói về manh mối, tại hạ quả thực đã có được một chút.

Lục Tiểu Phụng vội hỏi: Là manh mối gì.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa cười khẽ: Cực Lạc Lâu.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Lục Tiểu Phụng nghi hoặc hỏi: Cực Lạc Lâu này lại là nơi nào.

Tư Không Trích Tinh không đến kinh thành, hắn tự nhiên cũng không có nguồn tin tình báo liên quan.

Gia Cát Chính Ngã ánh mắt lóe lên, giải thích: Truyền thuyết kinh thành có một nơi tên là Cực Lạc Lâu.

Có cờ bạc, có rượu, có nữ nhân, là một động tiêu tiền đầy cám dỗ.

Rất nhiều người trong võ lâm và phú thương thường đến đó đánh bạc.

Trước khi Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu nổi lên, nơi đó chính là nơi nổi danh nhất kinh thành.

Gia Cát Chính Ngã tự nhiên có tình báo về Cực Lạc Lâu.

Nhưng ông cũng giống như Lục Tiểu Phụng, đều bị danh tiếng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu hấp dẫn, vô thức quên đi Cực Lạc

Lâu, cái động tiêu tiền một thời này.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy hai mắt sáng lên, nói: Thì ra là thế, e rằng nơi đó mới là nơi thực sự có liên quan đến Đại Thông tiền trang.

Vậy Cực Lạc Lâu rốt cuộc ở đâu.

Gia Cát Chính Ngã khẽ thở dài: Không ai biết Cực Lạc Lâu ở đâu cả.

Trong truyền thuyết Cực Lạc Lâu có thể bay, nó chỉ xuất hiện vào ban đêm, lúc hừng đông sẽ biến mất.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy càng thêm khẳng định Cực Lạc Lâu có vấn đề.

Tự tin cười nói: Ẩn mật như vậy.

Càng khiến người ta thêm hoài nghi.

Dừng một chút, hắn băn khoăn nói: Tin đồn Cực Lạc Lâu biết bay nhất định là giả, nhưng muốn tìm được e rằng cũng không dễ dàng.

Lúc này, Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Tại hạ đã biết phương thức tiến vào Cực Lạc Lâu.

Lục Tiểu Phụng kinh hỉ nói: Tốt quá rồi.

Xin Cố công tử dẫn chúng ta đi một chuyến.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu: Phải đợi đến tối mới có thể tìm được vị trí cụ thể của Cực Lạc Lâu.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày, oán thán một câu: Phiền phức vậy sao.

Hắn ngược lại không truy hỏi thêm, dù sao nơi thần bí như vậy khẳng định có những quy củ không muốn người khác biết.

Thời gian chưa đến, quả thực rất khó tìm được vị trí chính xác.

Lông mày Lục Tiểu Phụng rất nhanh giãn ra, thoải mái nói: Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng có manh mối rồi.

Sau khi hẹn nhau buổi tối sẽ cùng đi Cực Lạc Lâu, Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu liền rời đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên cho bọn họ một gợi ý, đến Tây Lĩnh khách sạn xem thử.

Nơi đó có bất ngờ đang chờ bọn họ.

Cố Hàn Uyên thì ở lại Thần Hầu phủ cùng mọi người hàn huyên một lúc.

Trùng hợp lúc này Hoàng Đế phái thái giám đến, triệu Gia Cát Chính Ngã vào cung.

Thái giám đến triệu kiến Gia Cát Chính Ngã thái độ cũng không khẩn cấp.

Cố Hàn Uyên giả vờ tùy ý hỏi: Gia Cát tiên sinh, Hoàng Đế lúc này triệu ngài vào cung, không phải là vì vụ án lớn gần đây chứ.

Có Ích Tà Vệ trong tay, thẩm thấu vào hoàng cung cũng không phải chuyện khó.

Cố Hàn Uyên kết hợp với tình báo có được, thực ra đã có một vài suy đoán.

Quả nhiên.

Gia Cát Chính Ngã thoáng do dự một lúc rồi nói: Cũng không phải chuyện gì không thể nói.

Bệ hạ nhiều năm không có con nối dõi, cho nên gần đây lại dự định nạp phi.

Đúng lúc Xuất Vân quốc chuẩn bị gả Lợi Tú Công Chúa cho bệ hạ, vì vậy trong triều đang thảo luận có nên nạp Lợi Tú Công Chúa làm phi hay không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, lộ ra vẻ trêu tức nói: Dân gian đang vì vụ án trộm khuôn đồng và vụ án ngân phiếu Đại Thông mà lòng người hoang mang.

Hoàng Đế lúc này lại tính chuyện nạp phi.

Chu Hậu Chiếu trong lịch sử thuộc loại hoàng đế tương đối hoang đường.

Trong thời gian tại vị đã làm không ít chuyện khác người, thậm chí còn xây một tòa Báo phòng để hưởng lạc.

Chu Hậu Chiếu ở thế giới này có khá hơn một chút.

Vì quá trình đăng cơ có nguyên nhân Tiền Minh bị tiêu diệt, nên mức độ khống chế triều đình của hắn kém xa trong lịch sử.

Dưới sự cản trở của nhiều bên, Chu Hậu Chiếu dù muốn hoang đường cũng gặp không ít trở lực.

Để loại bỏ những trở lực này, Chu Hậu Chiếu trọng dụng Đông Xưởng, cân bằng các thế lực, cố gắng thu gom quyền lực, chỉ là hiệu quả quá nhỏ.

Báo phòng tuy không xây, nhưng sự theo đuổi mỹ sắc của Chu Hậu Chiếu vẫn không đổi.

Nếu không trước đây cũng sẽ không cải trang vi hành đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, thậm chí chuẩn bị nạp Yến Phỉ Phỉ làm phi.

Chỉ là Chu Hậu Chiếu háo sắc như vậy lại nhiều năm không có con nối dõi.

Cố Hàn Uyên đối với việc này ngược lại lòng dạ biết rõ, tám chín phần là bút tích của Ninh Vương và Đồng Chu Hội.

Nhưng dù có lý do chính đáng, việc Chu Hậu Chiếu vào thời điểm kinh thành hỗn loạn này nghĩ đến chuyện nạp phi, khó tránh khỏi càng trông có vẻ hoang đường hơn.

Ngay cả Gia Cát Chính Ngã lúc này cũng có chút xấu hổ.

Ông bất đắc dĩ giải thích cho Chu Hậu Chiếu: Hành động này của bệ hạ cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất có thể chuyển dời một phần sự chú ý của dân gian, dù sao cũng là Xuất Vân quốc đưa công chúa đến hòa thân.

Cố Hàn Uyên trong lòng chế giễu.

Vị Lợi Tú Công Chúa kia lai lịch thế nào, hắn rõ như lòng bàn tay.

Đến lúc đó không chừng còn có thể dọa Chu Hậu Chiếu đến bất lực.

Nhưng việc này cũng nhắc nhở Cố Hàn Uyên, tình tiết của Thiên Hạ Đệ Nhất sắp đến rồi.

Chỉ là đến bây giờ vẫn chưa tìm được Thành Thị Phi vẫn còn là một tên lưu manh, e rằng lại có tình huống ngoài ý muốn.

Có lẽ nên đưa việc gặp mặt Xà Vương vào kế hoạch.

Sau đó Gia Cát Chính Ngã vào cung, Cố Hàn Uyên thì đến hậu viện kiểm tra tiến độ tu luyện của Đinh Đương.

Chương 901

Vô Tình có lẽ vì bị Cố Hàn Uyên nắm tay quá lâu trước mặt mọi người, trong lòng rất ngượng ngùng.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên muốn đi kiểm tra tiến độ tu luyện của Đinh Đương, nàng đã không đi theo.

Nàng dẫn theo Tiểu Phi đến phòng hồ sơ tra cứu tư liệu về Cực Lạc Lâu.

Trước đó Cố Hàn Uyên đã dặn, lúc tra án chỉ cần nàng đi theo hỗ trợ là đủ.

Điều này đối với Thần Hầu phủ mà nói là phương án không thể tốt hơn.

Dù sao bọn họ vốn đã ít nhân thủ, lại còn phải tiếp tục điều tra vụ án trộm khuôn đồng.

Hơn nữa để Vô Tình cùng Cố Hàn Uyên điều tra vụ án ngân phiếu Đại Thông, nếu phá được án thì chắc chắn cũng không thể thiếu công lao của nàng và Thần Hầu phủ.

Có thể nói là nhân tình cho không.

Nhất là trong tình huống Cố Hàn Uyên đã có manh mối phá án thì càng là như vậy.

Cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, trong lòng Vô Tình càng thêm ngọt ngào, cũng có thêm vài phần động lực, muốn giúp hắn nhiều hơn một chút.

Cố Hàn Uyên tuy không trông cậy Vô Tình có thể giúp được gì, nhưng có tấm lòng này là tốt rồi.

Cũng chứng minh địa vị của hắn trong lòng Vô Tình ngày càng cao.

Thực ra Cố Hàn Uyên mang theo Vô Tình cũng giống như mang theo Cơ Dao Hoa và Phát Triển Hồng Lăng, mục đích đều là bán một cái nhân tình thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Đương nhiên hành động này của Cố Hàn Uyên cũng là để tránh cho đến lúc đó công lao phá án toàn bộ thuộc về Lục Phiến Môn.

Điều đó không phù hợp với lợi ích của hắn.

Sau đó Cố Hàn Uyên kiểm tra tiến độ tu luyện phiên bản giản lược của Cửu Âm Chân Kinh của Đinh Đương.

Kỳ thực tư chất của Đinh Đương cũng không tệ.

Chỉ là so với yêu cầu của lô đỉnh còn kém xa.

Mấy ngày nay, phiên bản giản lược của Cửu Âm Chân Kinh ngược lại cũng luyện ra hình ra dạng.

Nội công vì thời gian ngắn, tạm thời không nói đến.

Ngoại công chiêu thức luyện được ngược lại có chút chăm chỉ.

Nhất là khi đối mặt với sự kiểm tra của Cố Hàn Uyên, nàng càng thêm chuyên chú và ra sức.

Chỉ là Đinh Đương dù sao cũng là lần đầu tu luyện võ công, Cố Hàn Uyên lại không ở bên cạnh chỉ đạo, khó tránh khỏi vẫn tồn tại vấn đề.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhớ lại khoảng thời gian dạy võ công cho Lý Nguyên Chỉ ở Thanh quốc.

Hắn vô thức vỗ vào mông Đinh Đương một cái, giả vờ nghiêm túc nói: Vểnh cao như vậy làm gì.

Lòng bàn tay cảm nhận được độ đàn hồi mạnh mẽ.

Không hổ là thiếu nữ, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Mặt xinh của Đinh Đương nhất thời đỏ bừng.

Nàng đâu có ngờ Cố Hàn Uyên lại đột nhiên vỗ mình.

Là người mới học, chiêu thức võ công luyện có chút tì vết nào có gì bất thường.

Trên thực tế vừa rồi cũng chỉ là hơi vểnh cao hơn một chút so với động tác tiêu chuẩn mà thôi.

Nhưng vạn vạn không ngờ Cố Hàn Uyên lại nghiêm khắc như vậy, còn dùng phương thức này để trách phạt nàng.

Phía sau truyền đến từng trận tê dại, suýt nữa làm Đinh Đương mềm nhũn ngã xuống đất.

Trong lòng không hiểu sao có một loại cảm giác kỳ lạ khó tả, đôi mắt đẹp dâng lên từng lớp sương mờ.

Đinh Đương mím đôi môi ngọc, uất ức nói: Cố đại ca, ngươi đánh ta đau quá.

Ý của Đinh Đương vốn là giả vờ đáng thương một chút, để Cố Hàn Uyên không quá nghiêm khắc.

Nhưng trong giọng nói lại có thêm ý tứ quyến rũ khiến chính nàng cũng giật mình.

Cảm giác kỳ lạ trong lòng nhất thời càng mãnh liệt hơn.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, nhàn nhạt nói: Ngươi luyện không nghiêm túc, đương nhiên phải bị trừng phạt.

Đinh Đương nghe vậy lẩm bẩm: Nào có không nghiêm túc chứ.

Nhưng miệng thì nói vậy, tiếp theo Đinh Đương lại như bị kích hoạt công tắc nào đó.

Dù có những chiêu thức nàng vốn luyện khá chuẩn, lúc này cũng không khỏi có thêm chút sai sót.

Đinh Đương tự tìm cớ cho mình là cái tát vừa rồi của Cố Hàn Uyên, đau đến nỗi nàng vẫn chưa kịp hoàn hồn, chiêu thức có lỗi cũng rất bình thường.

Cố Hàn Uyên lại đối với tâm tư nhỏ của Đinh Đương rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy hắn cũng phối hợp trừng phạt nàng.

Trong sân thường thường vang lên tiếng vỗ tay giòn giã và tiếng rên khe khẽ như có như không.

Đinh Đương bỗng nhiên thân thể mềm mại run rẩy, ngã ngồi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng đáng thương nói: Cố đại ca, xin lỗi, ta để huynh thất vọng rồi.

Giọng nói kiều mỵ đó, gương mặt ửng hồng, đôi mắt mê ly như tơ, rõ ràng là nàng vẫn chưa đặt tâm tư vào phương diện võ công.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Không sao, ta sẽ cầm tay chỉ dạy ngươi một lần.

Cố Hàn Uyên tuy chỉ nhận Vu Hành Vân và Long Tiểu Vân làm hai đệ tử.

Nhưng hắn đối với việc dạy người khác võ công lại rất có kinh nghiệm.

Dạy Đinh Đương cũng không khác mấy so với lúc dạy Lý Nguyên Chỉ trước đây.

Thậm chí nói một cách nghiêm túc, so với Lý Nguyên Chỉ có chút kháng cự lúc đó, Đinh Đương càng phối hợp và chủ động hơn.

Vì vậy trong quá trình cầm tay chỉ dạy, Đinh Đương sau khi cảm nhận được sự nóng rực sau lưng, chỉ do dự một chút liền quỳ xuống.

Nàng ngẩng trán nhỏ lên, yêu kiều nói: Cố đại ca, hình như ta còn chưa giao học phí thì phải.

Cố Hàn Uyên thấy vậy có chút bất ngờ hỏi: Đinh Đương học được cách nộp học phí này từ khi nào vậy.

Đinh Đương là cô nhi được Gia Cát Chính Ngã và Thiếu nữ xinh đẹp thu nhận.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng sẽ không dạy nàng những kiến thức này.

Đinh Đương mặt mày xấu hổ, mập mờ nói: Không cẩn thận xem được một vài thoại bản, nên học được.

Đinh Đương tuổi không lớn lắm, nhưng tâm tư không nhỏ.

Ban đầu nàng muốn tu luyện võ công, chỉ vì hướng tới giang hồ và ước mơ làm nữ hiệp.

Nhưng khi Cố Hàn Uyên đồng ý dạy nàng võ công, tâm tư của nàng dần dần thay đổi.

Bất luận là xuất phát từ sự đố kỵ với Vô Tình, hay là xuất phát từ sự ngưỡng mộ của bản thân.

So với việc luyện tốt võ công, nàng càng hy vọng có thể nhận được sự quan tâm của Cố Hàn Uyên.

Đinh Đương tự thấy dung mạo không bằng Vô Tình thanh lệ thoát tục.

Muốn khiến ánh mắt của Cố Hàn Uyên chuyển dời đến trên người mình, liền phải đi một con đường khác.

Vì vậy sau khi nàng dần dần nhận ra tính tình của Cố Hàn Uyên, liền cố gắng học tập những phương pháp lấy lòng nam nhân.

Thoại bản nàng nói không phải là không cẩn thận thấy, mà là nàng cố ý tìm đến.

Vì việc này còn tốn không ít tiền tiết kiệm của nàng.

Ở thời đại này, những thoại bản như vậy cũng không dễ tìm.

Có thể thấy nàng đúng là đã bỏ ra không ít tâm tư.

Thấy Đinh Đương nỗ lực như vậy, Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt tóc nàng tỏ vẻ cổ vũ.

Đinh Đương cảm nhận được bàn tay to ấm áp trên đỉnh đầu, càng thêm chăm chỉ ra sức.

Cố Hàn Uyên đang vui vẻ thu học phí của Đinh Đương, bỗng nhiên giật mình.

Hắn đã nhận ra có ánh mắt nhìn trộm.

Không phải một, mà là hai ánh mắt, một trước một sau.

Thân phận của hai người khiến hắn có chút bất ngờ.

Cố Hàn Uyên sau khi cân nhắc, không những không từ chối sự hầu hạ của Đinh Đương, ngược lại còn tiến hành chỉ đạo bằng lời.

Chương 902

So với thiên phú luyện võ, thiên phú về phương diện này, Đinh Đương ngược lại mạnh hơn một chút, học rất nhanh.

Qua một lúc lâu.

Đinh Đương bỗng nhiên che miệng, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên.

Trong ánh mắt đều là ý tứ quyến rũ và xấu hổ.

Cây quạt mạ vàng trong tay Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng điểm vào cổ họng nàng, ngăn lại ý định ho khan của nàng.

Yết hầu của Đinh Đương khẽ động, một lúc lâu sau, nàng mới yêu kiều nói: Cố đại ca, bây giờ ta xem như đã đóng học phí rồi chứ.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ: Xem như đã nộp một phần.

Đinh Đương nghe vậy giật mình, rất nhanh liền nghĩ đến toàn bộ học phí hẳn là như thế nào.

Nàng do dự một lát, rụt rè nói: Vậy Cố đại ca bây giờ có muốn thu không.

Đinh Đương không hề chống cự việc đem bản thân giao cho Cố Hàn Uyên.

Còn về thanh mai trúc mã Đại Lang, sau khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên đã bị nàng quên mất.

Huống chi Đại Lang vốn chỉ là đơn phương mà thôi.

Nhưng Đinh Đương đã quên Đại Lang, Cố Hàn Uyên lại không quên.

Cố Hàn Uyên không phải người độ lượng gì cho cam.

Sự địch ý của Đại Lang tuy là không biết lượng sức, nhưng Cố Hàn Uyên cũng không có ý định buông tha hắn.

Nhưng bây giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chỉ ấm áp nói: Không vội.

Đợi khi nào Đinh Đương ngươi học xong Cửu Âm Chân Kinh rồi giao đủ học phí cũng không muộn.

Đinh Đương nghe vậy có chút thất vọng, nhưng lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mà thôi.

Luôn sẽ có chút sợ hãi.

Nhưng nàng không hề từ bỏ ý định.

Vì vậy Đinh Đương sau khi bình tĩnh lại, yêu kiều nói: Ta sẽ mau chóng học được Cửu Âm Chân Kinh.

Nàng lớn mật bày tỏ tâm tư của mình.

Cố Hàn Uyên ôn tồn khích lệ vài câu, liền để nàng về nghỉ ngơi.

Đinh Đương rời đi không bao lâu, một bóng hình yểu điệu liền đi tới.

Thiếu nữ xinh đẹp buồn bực nói: Vì sao ngươi còn ra tay với Đinh Đương.

Trong những ánh mắt nhìn trộm lúc trước, một người chính là Thiếu nữ xinh đẹp.

Nụ hôn của Cố Hàn Uyên ở cổng Thần Hầu phủ làm nàng rất rối loạn.

Hơn nữa sau đó còn phải tìm cớ đối phó với Gia Cát Chính Ngã.

Ánh mắt của Vô Tình càng làm nàng vô cùng chột dạ và bối rối.

Vì vậy sau khi do dự một hồi lâu, nàng liền muốn tìm Cố Hàn Uyên nói chuyện.

Kết quả vạn vạn không ngờ, rõ ràng nói là dạy Đinh Đương võ công, lại thấy cảnh Đinh Đương nộp học phí.

Thiếu nữ xinh đẹp biết Đinh Đương ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên.

Nhưng nghĩ đến bản thân và Vô Tình, nàng liền vô thức cảm thấy Cố Hàn Uyên sẽ không làm gì Đinh Đương.

Sự kinh ngạc và buồn bực của Thiếu nữ xinh đẹp lúc đó có thể tưởng tượng được.

Cho nên sau khi Đinh Đương rời đi, nàng mới chất vấn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên hỏi với giọng điệu không rõ ý tứ: Thiếu nữ xinh đẹp là lấy thân phận nào để chất vấn ta đây.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy khẽ cắn môi mỏng, thấp giọng đáp: Đương nhiên là người giám hộ của Đinh Đương.

Nhưng khi nàng đối diện với con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, lại không khỏi một trận chột dạ.

Một khắc sau, chỉ thấy Cố Hàn Uyên bỗng nhiên tiến lên ôm lấy eo nhỏ của Thiếu nữ xinh đẹp, u u nói: Cho Thiếu nữ xinh đẹp ngươi một cơ hội nữa, nói lại lần nữa xem, là lấy thân phận nào.

Bàn tay to nóng rực bên hông làm thân thể mềm mại của Thiếu nữ xinh đẹp như nhũn ra.

Mà ánh mắt như nhìn thấu nàng của Cố Hàn Uyên càng làm nàng không biết phải làm sao.

Thiếu nữ xinh đẹp vô thức muốn dời ánh mắt đi.

Nhưng ngón tay Cố Hàn Uyên đang nắm cằm nàng lại khiến nàng không thể không đối mặt.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn gương mặt tuấn lãng trước mắt, mắt sáng như sao, mặt đẹp như ngọc.

Nàng không khỏi có chút hoảng hốt thất thần, vô thức nói: Ta chỉ là không muốn thấy ngươi và những cô gái khác quá thân thiết, cho dù là Đinh Đương cũng không được.

Thiếu nữ xinh đẹp cuối cùng vẫn nói ra lời trong lòng.

Thực ra lúc nàng nhìn trộm vừa rồi, so với kinh ngạc và buồn bực, nhiều hơn là cảm giác chua xót.

Cố Hàn Uyên đã giải độc cho nàng, thấy qua dáng vẻ xấu hổ nhất của nàng, cũng đã cho nàng một nụ hôn dịu dàng thâm tình.

Chính vì vậy, Thiếu nữ xinh đẹp khi đối mặt với Vô Tình thực ra trong tiềm thức có chút cảm giác ưu việt.

Cũng chính vì cảm giác ưu việt này, mới khiến nàng vô cùng xấu hổ.

Bản thân lại đang tranh giành với Vô Tình, người mà nàng coi như con gái ruột.

Cho nên Thiếu nữ xinh đẹp khi đối mặt với Vô Tình mới luôn vô cùng chột dạ.

Lòng người luôn là không công bằng.

Thiếu nữ xinh đẹp đối với Vô Tình càng thân cận hơn.

Thậm chí trong tiềm thức cũng không chống cự Vô Tình ở bên hắn.

Nàng trong lúc theo đuổi hạnh phúc của bản thân, cũng không hy vọng Vô Tình mất đi hạnh phúc.

Nhưng Đinh Đương thì khác.

Vì vậy khi Thiếu nữ xinh đẹp chứng kiến Đinh Đương chủ động nộp học phí, quan hệ với Cố Hàn Uyên tiến thêm một bước, trong lòng nàng không thể không cảm thấy ghen tuông.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lộ ra một nụ cười hài lòng.

Hắn ở bên tai Thiếu nữ xinh đẹp mê hoặc nói: Ngươi có thể làm tốt hơn Đinh Đương.

Thiếu nữ xinh đẹp kinh ngạc lắng nghe lời chỉ dạy bên tai của Cố Hàn Uyên, mặt xinh càng lúc càng đỏ.

Do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn ngượng ngùng cởi vạt áo của mình.

Sự nóng rực trước người khiến nàng có chút hoảng hốt.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Cố Hàn Uyên, nàng nhất thời không do dự nữa.

Thậm chí còn học lỏm được từ Đinh Đương, vận dụng thêm những kiến thức đó.

Thiếu nữ xinh đẹp hốt hoảng bỏ chạy.

Cảm giác dính dính trước ngực làm nàng cực kỳ khó chịu.

Nhưng nhiệt độ đó lại như nóng vào tận đáy lòng, làm tình cảm trong lòng nàng ấm áp vui vẻ.

Khi nàng hoảng hốt rời đi, khóe miệng còn không tự chủ lộ ra một đường cong ngọt ngào.

Thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên có chút hiểu tại sao nữ nhân lại dùng đủ mọi cách để lấy lòng nam nhân.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, trong lòng sẽ không tự chủ có một cảm giác thỏa mãn và thành tựu.

Nhất là nghĩ đến Cố Hàn Uyên tuổi còn không lớn bằng nàng.

Trong lòng Thiếu nữ xinh đẹp nhất thời dâng lên vài phần mẫu tính muốn chăm sóc hắn.

Hơn nữa trong lòng Thiếu nữ xinh đẹp còn có một cảm giác đắc ý không rõ ràng.

Dù sao bất kể là Vô Tình hay Đinh Đương, đều không có đủ tư bản để làm chuyện nàng vừa làm.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt vui vẻ.

Sự thay đổi trong tâm tư của Thiếu nữ xinh đẹp đều bị hắn nhìn thấy.

E rằng bóng hình của Gia Cát Chính Ngã trong lòng nàng đã nhạt đến mức không còn thấy được nữa.

Kế hoạch công lược Thiếu nữ xinh đẹp đang tiến triển vững chắc.

Chương 903

Mà Cố Hàn Uyên lúc này cũng nên xử lý một chút tình huống ngoài ý muốn.

Hắn bỗng nhiên u u nói: Đã nhìn lâu như vậy, sao không ra gặp mặt.

Trong sân viện không một bóng người, Cố Hàn Uyên gần như đang lẩm bẩm một mình.

Nhưng tiếng động mơ hồ truyền đến khiến hắn nở một nụ cười nghiền ngẫm.

Hắn lạnh nhạt nói: Bây giờ mới chạy, không cảm thấy hơi muộn sao.

Dứt lời, hắn đưa tay ra hư không nắm lấy, phát kình kéo một cái.

Một bóng hình nhỏ nhắn theo tiếng kinh hô rơi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhìn thiếu nữ đang kinh hãi trong lòng, Cố Hàn Uyên trêu đùa: Linh Nhi nhìn lén lâu như vậy.

Có tâm đắc gì không.

Thiếu nữ chính là Linh Nhi.

Nàng theo Thiếu nữ xinh đẹp đến đây.

Để tránh bị Thiếu nữ xinh đẹp phát hiện, nàng đã nhanh nhẹn đổi chỗ ẩn nấp.

Không ngờ đã sớm bị Cố Hàn Uyên phát hiện.

Linh Nhi tuy không nói nhiều, người cũng dịu dàng.

Nhưng tâm tư của nàng rất nhạy bén.

Thực ra Linh Nhi ngay từ ngày đầu tiên Cố Hàn Uyên đến đã mơ hồ phát hiện Thiếu nữ xinh đẹp có điểm không đúng.

Vì vậy khi Thiếu nữ xinh đẹp ra ngoài, nàng đã vô thức đi theo.

Kết quả là tận mắt thấy Cố Hàn Uyên hôn mẫu thân yêu kiều của mình một màn kia.

Điều đó mang lại cho nàng cú sốc cực lớn.

Cố Hàn Uyên quang minh chính đại bày tỏ hắn thích Vô Tình.

Mọi người trong Thần Hầu phủ đối với việc này phần lớn là vui mừng.

Đôi chân tàn tật và tính cách lạnh lùng cô tịch của Vô Tình đều khiến người ta thương tiếc.

Cũng hy vọng nàng có thể thay đổi.

Sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên quả thực đã thay đổi Vô Tình, khiến nàng có thêm rất nhiều vẻ e thẹn của nữ nhi.

Nếu Vô Tình là người yêu của Cố Hàn Uyên, vậy Thiếu nữ xinh đẹp thì sao.

Thiếu nữ xinh đẹp đơn phương yêu Gia Cát Chính Ngã là chuyện mọi người trong Thần Hầu phủ ngầm hiểu.

Chỉ là Gia Cát Chính Ngã từ đầu đến cuối không hề đáp lại mà thôi.

Nhưng Gia Cát Chính Ngã không đáp lại, không có nghĩa là mọi người không coi họ là một đôi.

Cứ như vậy, Cố Hàn Uyên ôm hôn Thiếu nữ xinh đẹp chẳng phải là đang hoành đao đoạt ái sao.

Hơn nữa Vô Tình phải làm sao bây giờ.

Phát hiện ra tất cả những điều này, Linh Nhi rơi vào bối rối.

Thậm chí không biết có nên nói cho Vô Tình hay không.

Linh Nhi vừa lo Vô Tình bị lừa, lại lo nàng chịu đả kích quá lớn.

Dù sao Vô Tình bề ngoài tuy không nói, nhưng ai cũng có thể nhìn ra nàng thực sự rất quan tâm Cố Hàn Uyên.

Vậy nên nói cho Gia Cát Chính Ngã sao.

Linh Nhi đã từng cân nhắc qua.

Nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Bởi vì theo nàng thấy, Gia Cát Chính Ngã, người chưa bao giờ đáp lại Thiếu nữ xinh đẹp, không chừng sẽ thức thời mà tác thành cho Thiếu nữ xinh đẹp và Cố Hàn Uyên.

Linh Nhi nhất thời không biết nên thổ lộ bí mật mình phát hiện ra cho ai.

Thậm chí khi nàng bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ, bỗng nhiên phát hiện lựa chọn tốt nhất chính là chôn bí mật này trong lòng.

Nếu không Thần Hầu phủ tất sẽ xảy ra biến cố mà nàng không muốn thấy.

Không ai có thể chia sẻ áp lực tâm lý của Linh Nhi, khiến nàng chỉ có thể âm thầm theo dõi khi phát hiện Thiếu nữ xinh đẹp lén đi gặp Cố Hàn Uyên.

Nàng muốn xác nhận một chuyện, Thiếu nữ xinh đẹp có phải bị ép buộc không.

Nếu Thiếu nữ xinh đẹp bị ép buộc, vậy bất kể có gây ra kết quả không thể lường trước nào hay không, nàng đều sẽ báo chuyện này cho mọi người trong Thần Hầu phủ.

Kết quả chứng minh Thiếu nữ xinh đẹp không phải bị ép buộc, thậm chí còn chủ động đến mức khiến Linh Nhi cảm thấy khó tin.

Chỉ là quá trình quá mức ngoài dự đoán của nàng.

Nàng không những chứng kiến Đinh Đương nộp học phí, mà còn chứng kiến Thiếu nữ xinh đẹp tranh giành tình nhân.

Sự việc trở nên càng thêm phức tạp, cũng khiến nàng nhất thời có chút rối loạn.

Đinh Đương ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên, nàng biết.

Nhưng cách làm gan dạ như vậy vẫn ngoài dự liệu của nàng.

Nghĩ đến nếu Đại Lang biết được sẽ phát điên mất.

Linh Nhi càng không dám đem bí mật mình phát hiện nói cho mọi người.

Nhưng đúng lúc nàng muốn lặng lẽ rời đi, lại nghe thấy giọng nói của Cố Hàn Uyên.

Nhất thời biết mình đã bị phát hiện.

Nàng còn ôm chút may mắn cho rằng Cố Hàn Uyên chưa biết thân phận của mình, liền dự định nhanh chóng rời đi.

Nhưng nàng vừa mới động, một cảm giác trơn ướt khiến nàng bỗng nhiên sững tại chỗ, mặt xinh cũng không khỏi đỏ lên.

Dù sao nàng tuy không chứng kiến hình ảnh quá đáng hơn.

Nhưng màn biểu diễn của Đinh Đương và Thiếu nữ xinh đẹp cũng đã đủ kinh người.

Linh Nhi là một thiếu nữ có sinh lý kiện toàn, khó tránh khỏi sẽ có chút phản ứng.

Thân hình vừa khựng lại, nàng liền không chạy được nữa.

Một luồng lực không thể kháng cự kéo nàng vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhìn vẻ mặt như cười như không của Cố Hàn Uyên, Linh Nhi trong lòng kinh hãi.

Cố công tử, ngài mau buông.

Giữa lúc nàng muốn tìm một cái cớ qua loa, trên đùi bỗng nhiên mát lạnh.

Một khắc sau, một xúc cảm khiến nàng không khỏi giật mình truyền đến, mặt xinh cũng đã đỏ bừng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên rút tay ra, đưa đến trước mặt nàng, ý vị sâu xa trêu đùa: Thì ra đây chính là tâm đắc của Linh Nhi à.

Không ngờ Linh Nhi lại là một cô nương như vậy.

Linh Nhi không ngờ Cố Hàn Uyên lại ác nhân cáo trạng trước.

Trớ trêu thay sự thật bày ra trước mắt, như thể nàng là một nữ tử phóng đãng vậy.

Không phải.

Không phải như ngươi nghĩ.

Diễn biến hoàn toàn ngoài dự liệu khiến Linh Nhi không biết phải làm sao, chỉ có thể vô thức phủ nhận.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã chuyển từ thế bị động sang chủ động, làm sao cho nàng cơ hội bình tĩnh lại.

Hắn thừa thắng xông lên chế nhạo: Chậc chậc.

Hay là ta đi hỏi Thiếu nữ xinh đẹp và Đinh Đương, xem các nàng nghĩ thế nào.

Linh Nhi nghe vậy đồng tử co rút.

Thiếu nữ xinh đẹp và Đinh Đương sẽ nghĩ sao.

Chương 904

Mình nhìn lén các nàng hầu hạ nam nhân để làm trò tiêu khiển sao.

Dù nàng muốn giải thích, các nàng cũng phải chịu tin chứ.

Bằng chứng đang ở trên tay Cố Hàn Uyên.

Linh Nhi vội vàng cầu xin: Cố công tử, cầu ngươi đừng nói cho các nàng biết.

Thực ra Linh Nhi vẫn còn quá ngây thơ.

Chỉ là Cố Hàn Uyên tiên phát chế nhân, khiến nàng nhất thời không thể bình tĩnh suy nghĩ mà thôi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u nói: Thì ra Linh Nhi muốn bịt miệng ta à.

Vậy ngươi có thể trả giá gì đây.

Linh Nhi nhất thời không nói nên lời.

Nàng thậm chí nghĩ đến những việc Đinh Đương và Thiếu nữ xinh đẹp đã làm trước đó.

Vì ấn tượng quá sâu sắc, khiến tư tưởng của nàng trong cơn hoảng loạn vô thức đi vào ngõ cụt.

Giữa lúc nàng hạ quyết tâm, chuẩn bị hy sinh một chút.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên ôm ngang nàng lên, nụ cười nghiền ngẫm nói: Phòng của Linh Nhi cô nương ở đâu.

Linh Nhi lúc này còn đang chìm trong suy tính chuẩn bị hy sinh, quỷ thần xui khiến lại chỉ đường cho Cố Hàn Uyên.

Đợi nàng hoàn hồn lại, đã về đến phòng của mình.

Trên người bỗng nhiên mát lạnh, nàng cũng không thể suy nghĩ được chuyện gì khác nữa.

Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nức nở oe oe.

Cố Hàn Uyên lại không hề động đậy, ung dung mặc quần áo vào.

Ta muốn vạch trần bộ mặt thật của ngươi trước mặt mọi người.

Giọng nói của thiếu nữ mang theo tiếng nức nở và sự ngoài mạnh trong yếu truyền đến.

Cố Hàn Uyên quay đầu lại nhìn ánh mắt vừa nhút nhát vừa tức tối kia, nói đầy ẩn ý: Bộ mặt thật của ta cũng bao gồm cả chuyện của nàng nữa đấy.

Nàng có chắc nói ra sẽ tốt cho nàng, cho Thần Hầu Phủ không.

Linh Nhi đang túm chặt chăn che đi thân thể mềm mại của mình nghe vậy, sắc mặt cứng lại.

Lòng quyết tâm vốn có nhất thời dao động.

Trong mắt nàng tràn ngập vẻ hối hận.

Trước đó Cố Hàn Uyên ra tay trước, tố cáo sau, khiến nàng nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Lại thật sự bị lời lẽ của Cố Hàn Uyên dẫn dắt, lo lắng làm sao để mặt không đứng đắn của mình không bị người khác biết.

Khi nàng nhận ra có điều không đúng thì đã quá muộn.

Thực ra lúc đó lập trường của nàng và Cố Hàn Uyên tuy đối lập nhưng lại thống nhất.

Dù Cố Hàn Uyên nắm được nhược điểm của nàng, thì nàng cũng nắm được nhược điểm của hắn.

Nàng không muốn người ta biết mình lén lút nhìn trộm rồi có phản ứng không kìm chế được.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn bị người khác phát hiện hắn có quan hệ lén lút với một thiếu nữ xinh đẹp.

Linh Nhi vốn chỉ lo lắng chuyện bị bại lộ sẽ phá hỏng mối quan hệ vốn có trong Thần Hầu Phủ.

Nhưng không có nghĩa là không thể dùng nó làm con bài tẩy để tránh cảnh lưới rách cá chết.

Chỉ là nàng vẫn còn thiếu kinh nghiệm, đối mặt với tình huống đột ngột căn bản không có thời gian để bình tĩnh suy xét.

Mối đe dọa treo mà không tung ra mới là lợi thế, một khi đã hạ xuống ngược lại trở thành trở ngại của chính mình.

Khi nàng hiểu ra được điểm này thì đã thất thân.

Cũng từ người ngoài cuộc biến thành người trong cuộc.

Một khi chân tướng bại lộ, đã hại người, lại càng hại mình.

Linh Nhi đột nhiên im lặng khiến Cố Hàn Uyên mỉm cười đầy thâm ý.

Hắn đối xử với Linh Nhi hoàn toàn khác với các thiếu nữ khác.

Không chỉ vì Linh Nhi ngay từ đầu đã nghi ngờ cảnh giác hắn, khó lòng tiếp cận, mà còn vì trực giác của Linh Nhi vô cùng nhạy bén, đến mức phát hiện ra manh mối quá sớm.

Cố Hàn Uyên không phải là không có phương thức chinh phục ôn hòa hơn.

Chỉ là độ khó quá lớn, cũng quá phiền phức.

Cố Hàn Uyên lười lãng phí quá nhiều tâm tư vào một cô gái có vai trò không quá quan trọng như Linh Nhi.

Cho nên mới dứt khoát dùng dao sắc chém đay rối, kéo nàng xuống nước.

Dù sao chỉ cần nàng còn quan tâm đến Thần Hầu Phủ và danh tiếng của mình, thì chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Xem ra nàng đã nghĩ thông suốt rồi.

Vậy ta xin cáo từ trước, lúc nào rảnh sẽ lại đến tìm nàng.

Cố Hàn Uyên để lại một câu nói đầy thâm ý như vậy rồi thản nhiên rời đi.

Linh Nhi ngẩn ngơ nhìn căn phòng đã yên tĩnh trở lại, cảm nhận sự rã rời và đau đớn trên người, trong lòng khổ sở.

Hai hàng lệ trong lặng lẽ tuôn rơi.

Cố Hàn Uyên thay đổi bất ngờ, thưởng thức những lạc thú khác nhau trên người ba nàng.

Lúc này trên người còn vương vấn hương vị không giống nhau của ba người, không tiện tiếp xúc quá thân mật với Vô Tình.

Vì vậy hắn nói với Vô Tình một tiếng rồi cáo từ rời đi.

Vô Tình kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên cứ thế cáo từ rời đi, ngẩn người một lúc lâu.

Ngày thường, Cố Hàn Uyên luôn tìm đủ mọi cớ để thân mật với nàng một phen.

Nàng một mình ở phòng hồ sơ, không phải chỉ đơn thuần để tra cứu tài liệu, mà cũng là để cho Cố Hàn Uyên một không gian riêng tư để ở cùng nàng, tránh bị người khác vô tình nhìn thấy.

Đối với một Vô Tình da mặt mỏng mà nói, có thể nghĩ đến điểm này đã là giới hạn của nàng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên dứt khoát rời đi lại khiến Vô Tình vốn có tâm tư nhạy cảm không khỏi suy nghĩ miên man.

Thậm chí còn nghi ngờ có phải vì mình quá lạnh nhạt, nên Cố Hàn Uyên mới có chút mất hứng thú không.

Lại nghĩ đến yếu tố thiếu nữ xinh đẹp kia, nàng không khỏi thầm nghĩ có lẽ mình nên chủ động đáp lại tâm ý của Cố Hàn Uyên hơn.

Mà Cố Hàn Uyên sau khi rời khỏi Thần Hầu Phủ liền đi sắp xếp một vài việc cho hành động tối nay.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Cố Hàn Uyên mới ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu được Cơ Dao Hoa hầu hạ tắm rửa thay y phục.

Cơ Dao Hoa dịu dàng chỉnh lại vạt áo cho Cố Hàn Uyên, miệng lại ghen tuông nói: Cố đại ca, huynh thật sự muốn một lưới bắt hết các nữ Bổ Đầu của Lục Phiến Môn chúng ta sao.

Ngay cả Triển Khai Hồng Lăng cũng không buông tha.

Từ sau khi Cố Hàn Uyên giúp Cơ Dao Hoa và nhóm Hồ Điệp giải độc, thoát khỏi sự khống chế của An Thế Cảnh, các nàng liền tự động gia nhập vào phe của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù vẫn chưa ăn các nàng, nhưng sự tin tưởng cơ bản đã có.

Nếu không các nàng cũng sẽ không đều đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên rất nhiều chuyện cũng không giấu giếm Cơ Dao Hoa.

Cơ Dao Hoa sau khi Cố Hàn Uyên rời đi vào sáng sớm cũng không rảnh rỗi ngâm mình trong bồn tắm cả ngày.

Nàng từ chỗ nhóm Hồ Điệp biết được không ít tình báo và tin tức, bao gồm cả việc Cố Hàn Uyên đến kinh thành đã làm những gì, lại có thêm hồng nhan tri kỷ nào.

Cố Hàn Uyên đến kinh thành không lâu, nhưng động tĩnh lại không nhỏ.

Nữ tử bên cạnh càng ngày càng nhiều.

Cơ Dao Hoa đối với những cô gái này cũng không hề để tâm.

Ban đầu ở Hưng Vân Trang, nàng đã biết rõ sự hoang đường của Cố Hàn Uyên.

Duy chỉ có Triển Khai Hồng Lăng là khác.

Chương 905

Cơ Dao Hoa và Triển Khai Hồng Lăng quan hệ không tốt.

Hoặc nói là Cơ Dao Hoa đơn phương ghen tị với sự tự do của Triển Khai Hồng Lăng.

Bây giờ nàng tuy dựa vào Cố Hàn Uyên thoát khỏi sự khống chế của An Thế Cảnh, nhưng thói quen nhiều năm khiến nàng vẫn rất để ý đến Triển Khai Hồng Lăng.

Cho nên khi biết tối nay phải dẫn theo Triển Khai Hồng Lăng, nàng nhất thời cũng có chút ghen tuông.

Càng chưa nói còn phải hỗ trợ phối hợp hành động tối nay.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Cơ Dao Hoa, cười khẽ trêu chọc: Dao Hoa chẳng lẽ không muốn để Triển Khai Hồng Lăng gọi ngươi là tỷ tỷ sao.

Dù sao cũng có thứ tự đến trước đến sau mà.

Cơ Dao Hoa nghe vậy sững sờ, ngay sau đó liền hiểu ra ý của Cố Hàn Uyên, mắt nhất thời sáng lên.

Có thể đè đầu Triển Khai Hồng Lăng một bậc, thậm chí để nàng ta gọi mình là tỷ tỷ, Cơ Dao Hoa tự nhiên là vui mừng.

Bất quá nghĩ đến mình vẫn chưa hoàn toàn trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, nàng khẽ mỉm cười dịu dàng nói: Vậy Cố đại ca phải sớm giải quyết An Thế Cảnh mới được đó.

Cơ Dao Hoa tuy miễn cưỡng xem như đã thoát khỏi sự khống chế của An Thế Cảnh, nhưng bóng ma quá khứ vẫn như tâm ma khiến nàng bất an.

Vì vậy Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa đã có ước định.

Chờ giải quyết xong An Thế Cảnh, khi Cơ Dao Hoa có thể toàn tâm toàn ý yêu Cố Hàn Uyên, mới đem toàn bộ bản thân mình cho hắn.

Trước đó, hầu hạ thì được, nhưng thân thể thì không được.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Hắn sống không được bao lâu nữa, chỉ chờ hắn giải quyết xong Bổ Thần và Quách Cự Hiệp.

Bất quá trước đó, ta muốn đẩy ngươi lên vị trí Thần Bổ trước đã.

Dừng một chút, hắn cười nói: Dao Hoa chẳng lẽ không muốn làm nữ Bổ Thần nắm quyền Lục Phiến Môn sao.

Cơ Dao Hoa vốn là một nữ tử có dã tâm quyền thế, chiếc bánh lớn mà Cố Hàn Uyên vẽ ra khiến trái tim nàng có chút rung động.

Đôi mắt đẹp long lanh ánh nước nhu thuận, nàng tự giác dâng lên đôi môi thơm ngát.

Một lúc lâu sau khi rời môi, nàng cười quyến rũ nói: Cho dù là nữ Bổ Thần, lúc đó chẳng phải cũng là tiểu nữ nhân của Cố đại ca sao.

Cố Hàn Uyên mang theo Cơ Dao Hoa đi tới địa điểm hội hợp ở ngoại ô kinh thành.

Lục Tiểu Phụng, Hoa Mãn Lâu và Triển Khai Hồng Lăng đã đến trước.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, còn có một tia lo lắng.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến, hắn lại thêm vài phần cung kính nói: Đa tạ Cố công tử đã cứu Chu Đình.

Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng đã đến Tây Lĩnh khách sạn gặp Chu Đình.

Nhìn thấy Chu Đình vốn vô cùng tin tưởng mình biến thành bộ dạng thê thảm kia, trong lòng hắn tràn đầy hổ thẹn.

Nếu không phải chính hắn tò mò đi điều tra Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lãng phí thời gian, Chu Đình cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

Lục Tiểu Phụng đem sự hổ thẹn hóa thành tự trách, vì vậy ngay cả chút bất cần đời cuối cùng cũng bị thu lại.

Thậm chí đối với Cơ Dao Hoa diễm lệ quyến rũ cũng không liếc mắt nhìn.

Có thể thấy tối nay hắn nghiêm túc đến mức nào.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Không còn cách nào, có người nóng lòng quá.

Tại hạ nếu không cứu Chu Đình, e rằng hắn không sống được đến lúc phá án.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng thêm mấy phần thấu hiểu.

Hắn cảm thán nói: Không hổ là Cố công tử.

Tại hạ phục rồi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy người có thể so sánh với mình về mặt trí tuệ rất ít.

Mặc dù nghe nói những lời đồn về Cố Hàn Uyên, nhưng phần lớn cũng là bội phục thân thần công và năng lực tình báo của hắn.

Vì vậy ở Thần Hầu Phủ, Lục Tiểu Phụng tuy đang thỉnh cầu Cố Hàn Uyên giúp đỡ, nhưng trong lòng vẫn giấu một phần kiêu ngạo.

Nhưng bây giờ bị Cố Hàn Uyên bóng gió điểm phá một phần chân tướng, hắn mới thật tâm bội phục.

Cơ Dao Hoa đã sớm biết được ngọn ngành của vụ án đại thông ngân phiếu từ Cố Hàn Uyên, nên đối với việc này cũng không bất ngờ.

Hoa Mãn Lâu và Triển Khai Hồng Lăng thì đầu óc mơ hồ.

Triển Khai Hồng Lăng lúc này còn có chút không biết nên đối mặt với Cố Hàn Uyên thế nào.

Đành phải giả vờ như vô tình bắt chuyện với Cơ Dao Hoa: Cơ Bổ Đầu, ngươi thật sự đã trở về trước một bước à.

Cơ Dao Hoa đôi mắt đẹp lóe lên, có chút nhiệt tình tiến lên khoác tay Triển Khai Hồng Lăng nói: Triển Khai Bổ Đầu, đã lâu không gặp.

Ta đã báo cáo với Bổ Thần rồi, Bổ Thần cũng đã sắp xếp người khác đi bàn giao Lý Tầm Hoan.

Cơ Dao Hoa đột nhiên nhiệt tình khiến Triển Khai Hồng Lăng có chút không quen.

Nàng kháng cự nói: Cơ Bổ Đầu, ngươi buông tay ta ra trước đã.

Cơ Dao Hoa giả vờ áy náy nói: Trước đây ta và Triển Khai Bổ Đầu có nhiều hiểu lầm, sau này chúng ta phải chung sống hòa thuận mới phải.

Dứt lời còn cố ý e thẹn liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Triển Khai Hồng Lăng theo ánh mắt của Cơ Dao Hoa nhìn qua, liền thấy Cố Hàn Uyên đang mang vẻ mặt như cười như không, trong lòng nhất thời run lên.

Cơ Dao Hoa hôm nay là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, nàng đã biết.

Như vậy đột nhiên nhiệt tình giống như đang nói cho nàng biết, sau này tỷ muội phải chung sống hòa thuận.

Khuôn mặt xinh đẹp của Triển Khai Hồng Lăng nhất thời ửng hồng, vội vàng thoát khỏi tay Cơ Dao Hoa.

Nàng giấu đầu hở đuôi hờn dỗi nói: Chúng ta vốn là đồng liêu, bình thường chung sống là được rồi.

Cơ Dao Hoa thấy vậy cũng không để ý, cười ha hả nói: Hồng Lăng nguyên lai lại dễ xấu hổ như vậy à.

Sau này chúng ta xưng hô tỷ muội với nhau thế nào.

Nàng đột nhiên phát hiện trêu chọc Triển Khai Hồng Lăng nghiêm túc rất thú vị.

Nhất là lúc xấu hổ, gương mặt ửng hồng lại càng có một vẻ kiều diễm khó tả.

Triển Khai Hồng Lăng có chút không chịu nổi sự nhiệt tình của Cơ Dao Hoa.

Thậm chí bỗng nhiên có chút hoài niệm Cơ Dao Hoa trước đây luôn tranh phong tương đối với nàng.

Đối mặt với sự nhiệt tình của Cơ Dao Hoa, cuối cùng Triển Khai Hồng Lăng chỉ có thể thỏa hiệp sau này gọi thẳng tên nhau.

Còn việc xưng hô tỷ muội, nàng vô thức có dự cảm không lành nên đã từ chối.

Hai đóa kim hoa của Lục Phiến Môn trò chuyện sôi nổi.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu sắc mặt không khỏi có chút cổ quái.

Luôn cảm thấy các nàng không giống như đến để phá án, mà là đến để du ngoạn ngoại thành.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên lại một lần nữa nói: Cố công tử, tại hạ bội phục.

Lần này hắn bội phục không phải là trí tuệ và thần công cái thế của Cố Hàn Uyên, mà là bội phục thủ đoạn đối phó với nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng thậm chí còn cảm thấy đợi sau khi vụ án này kết thúc, hắn có lẽ có thể tìm cơ hội cùng Cố Hàn Uyên giao lưu sâu sắc về phương diện này.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, cười nhẹ nói: Hồng nhan tri kỷ của Lục Tiểu Phụng ngươi cũng không ít, hà tất phải bội phục ta.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy có chút khổ não nói: Ta nào có được tiêu dao như Cố công tử.

Lần này ta trở về là bị một cô nương đuổi đến không còn cách nào mới phải trốn đến kinh thành.

Không ngờ lại dính vào phiền phức.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi: Chẳng lẽ là Lãnh La Sát Tiết Băng.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy kinh ngạc hỏi: Cố công tử ngay cả chuyện này cũng biết.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, nhàn nhạt nói: Chỉ là có nghe qua thôi.

Tiết Băng được xem là một nỗi tiếc nuối trong nguyên tác của Lục Tiểu Phụng.

Đương nhiên bây giờ tình tiết về Tiết Băng vẫn chưa đến, nàng vẫn đang truy tìm tung tích của Lục Tiểu Phụng khắp nơi.

Nhưng đợi đến khi vụ án đại thông ngân phiếu được phá, danh tiếng của Lục Tiểu Phụng vang dội, Tiết Băng tự nhiên sẽ chạy đến kinh thành.

Mà Cố Hàn Uyên đối với vị mỹ nhân lãnh diễm này lại rất có hứng thú.

Lục Tiểu Phụng không biết Cố Hàn Uyên đã đang nhắm đến hồng nhan tri kỷ của mình.

Không chút hay biết cười khổ nói: Từ biệt hiệu của Băng Nhi là có thể thấy nàng là một con sư tử Hà Đông rồi.

Ta chỉ vừa dính vào một chút, ngược lại khó mà dứt ra được.

Cố Hàn Uyên đối với việc này không đưa ra bình luận.

Chỉ chờ Lục Tiểu Phụng đến lúc mất đi mới biết trân trọng, nhưng đến lúc đó thì đã muộn.

Đám người lại tán gẫu một lúc.

Lục Tiểu Phụng có chút lo lắng hỏi: Vô Tình cô nương sao còn chưa tới.

Lục Tiểu Phụng tuy cảm thấy trò chuyện với Cố Hàn Uyên rất vui, nhưng lúc này hắn lại gấp gáp phá án hơn.

Cố Hàn Uyên khẽ mỉm cười nói: Đến rồi.

Chỉ thấy xa xa Thiết Thủ đang đẩy xe lăn của Vô Tình tới.

Vô Tình vô thức liếc nhìn Cơ Dao Hoa và Triển Khai Hồng Lăng, môi anh đào khẽ mím lại nói: Cố công tử.

Để các vị đợi lâu rồi.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Không sao, giờ lành vẫn chưa tới.

Vô Tình rất để ý đến Cơ Dao Hoa và Triển Khai Hồng Lăng.

Cơ Dao Hoa thân thiết mỉm cười với nàng.

Triển Khai Hồng Lăng chỉ nhàn nhạt gật đầu ra hiệu.

Chương 906

Thực tế nàng còn có mấy phần cảm kích khi Vô Tình đến.

Dù sao Cơ Dao Hoa nhiệt tình khiến nàng rất khó xử.

Bây giờ cuối cùng cũng được giải thoát.

Mặc dù không ai giới thiệu, Vô Tình cũng vô thức đoán hai nàng đều là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên thực tế chỉ đoán đúng một nửa.

Ít nhất Triển Khai Hồng Lăng bây giờ vẫn chưa phải.

Vô Tình trong lòng không hiểu sao lại dâng lên mấy phần ý thức cạnh tranh.

Nàng chợt phát hiện, so với thiếu nữ xinh đẹp kia, những cô gái khác càng khiến nàng cảm thấy khó chấp nhận và chống cự hơn.

Vì vậy, Vô Tình nói với Thiết Thủ đang hộ tống nàng đến: Thiết Thủ ca, huynh về trước đi.

Thiết Thủ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, gật đầu nói: Các người chú ý an toàn.

Cố công tử, Vô Tình giao cho ngươi.

Thiết Thủ đối với Cố Hàn Uyên cảm quan vẫn không tốt lắm.

Thuộc loại có thể miễn cưỡng giao tiếp, nhưng khó mà thân cận.

Cố Hàn Uyên từ tay Thiết Thủ nhận lấy xe lăn của Vô Tình, cười nhẹ nói: Yên tâm, ta nào nỡ để Vô Tình rơi vào hiểm cảnh.

Vô Tình nghe vậy nhất thời mặt đỏ bừng.

Nhưng trong lòng lại có một cảm giác đắc ý và ưu việt không rõ.

Nàng xấu hổ mang theo giận dỗi vỗ vào tay Cố Hàn Uyên đang đẩy xe lăn.

Chỉ giỏi nói bậy.

Vô Tình vốn dĩ còn muốn thử chủ động hơn một chút.

Nhưng tính cách của nàng vốn thanh lãnh, ngày thường ngay cả biểu cảm cũng ít, huống chi là chủ động biểu đạt sự thân mật với Cố Hàn Uyên.

Nói được vài câu, nàng liền không biết nói gì nữa.

Nhưng lại không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Cơ Dao Hoa và Triển Khai Hồng Lăng, trong lòng đang âm thầm lo lắng.

Thế nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, Cơ Dao Hoa đối với nàng phi thường thân thiết, chủ động tiến lên bắt chuyện.

Cười tươi nói: Vị này chính là Vô Tình cô nương à.

Quả nhiên thiên hương quốc sắc, trách không được Cố đại ca lại thích ngươi như vậy.

Vô Tình nghe vậy nhất thời mặt đỏ bừng, e lệ nói: Cơ cô nương quá khen rồi.

Cảnh tượng tranh đấu gay gắt trong tưởng tượng của Vô Tình đã không xảy ra.

Mặc dù nàng trả lời luôn rất ít, Cơ Dao Hoa cũng cố gắng gợi chuyện, để nàng không tỏ ra quá lập dị.

Hơn nữa nụ cười của Cơ Dao Hoa cũng rất chân thành, chỉ là sự nhiệt tình khiến nàng có chút không chịu nổi.

So với việc yêu mà không được trong kịch bản gốc, Cơ Dao Hoa bây giờ không chỉ thoát khỏi sự khống chế của An Thế Cảnh, mà còn nhận được sự yêu thương của Cố Hàn Uyên.

Nàng khi đối diện với Vô Tình, về mặt tâm thái đã chiếm ưu thế.

Hơn nữa, lời đề nghị của Cố Hàn Uyên trước đó về việc để Triển Khai Hồng Lăng gọi nàng là tỷ tỷ cũng đã khơi dậy một chút dã tâm của Cơ Dao Hoa.

Đó chính là muốn chiếm giữ vị trí ưu thế hơn trong số các nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Không chỉ phải thắng được Triển Khai Hồng Lăng, mà cũng không muốn thua Vô Tình.

Cơ Dao Hoa chủ động nhiệt tình chính là muốn chiếm giữ ưu thế tâm lý từ trước.

Quả nhiên.

Mặc dù ở phía Triển Khai Hồng Lăng không đạt được toàn bộ mục đích, nhưng Vô Tình lại bị nàng dỗ dành gọi một tiếng Cơ tỷ tỷ.

Nụ cười của Cơ Dao Hoa nhất thời càng thêm rạng rỡ.

Triển Khai Hồng Lăng thấy vậy sắc mặt càng thêm cổ quái.

Nàng phát hiện sự thay đổi của Cơ Dao Hoa thực sự quá lớn.

Trước đây Cơ Dao Hoa luôn là một mỹ nhân lãnh diễm cự người ngàn dặm.

Bây giờ lại đối với nàng và Vô Tình nhiệt tình như lửa.

Ánh mắt Triển Khai Hồng Lăng không tự chủ rơi vào đôi khuyên tai tử tinh của Cơ Dao Hoa.

Thầm nghĩ: Đây chẳng lẽ là sự thay đổi mà tình yêu mang lại cho nàng sao.

Bất quá khi nàng nghĩ đến việc trốn tránh Bạch Triển Đường, lại không khỏi thở dài một tiếng.

Chút tâm tư nhỏ của Cơ Dao Hoa tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên.

Hắn đối với việc này càng vui vẻ thấy nó xảy ra.

Bất quá thấy giờ giấc cũng gần đến, đành phải cắt ngang cuộc trò chuyện của các nàng.

Sau đó Cố Hàn Uyên mang theo mọi người đi tới một bãi tha ma.

Lục Tiểu Phụng cổ quái hỏi: Cố công tử, Cực Lạc Lâu không phải là ở đây chứ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Dĩ nhiên không phải.

Nhưng muốn đến Cực Lạc Lâu thì phải bắt đầu từ đây.

Hắn chỉ vào mấy ngôi mộ chưa được lấp, quan tài lộ ra bên ngoài giải thích: Chỉ cần nằm vào bên trong, đốt tín hương lên, sẽ có người đến đón người trong quan tài đi đến Cực Lạc Lâu.

Lục Tiểu Phụng chợt hiểu ra: Thì ra là thế, hóa ra là phương thức tiếp dẫn phức tạp như vậy, trách không được người thường khó tìm thấy tung tích của Cực Lạc Lâu.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu rất nhanh chọn hai cỗ quan tài nằm vào trong, đậy nắp quan tài lại.

Giọng nói ồm ồm từ trong quan tài truyền ra.

Cực Lạc Lâu, vãng sinh cực lạc, cách tiến vào này thật sự rất hợp với cái tên này a.

Triển Khai Hồng Lăng vốn cũng muốn tìm một cỗ quan tài nằm vào, lại bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Hắn giải thích với Triển Khai Hồng Lăng đang nghi hoặc: Có Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu làm mồi nhử là đủ rồi, chúng ta chỉ cần biết những cỗ quan tài này sẽ được đưa đi đâu.

Đợi người đến đưa họ đi, chúng ta sẽ âm thầm theo sau.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy oán giận nói: Nguyên lai ta và Hoa công tử là đến làm mồi nhử à.

Ngược lại, Hoa Mãn Lâu lại rất phối hợp nói: Chỉ cần có thể phá án là tốt rồi, chút ủy khuất này không là gì cả.

Sau đó Cố Hàn Uyên đốt tín hương, mang theo ba nàng trốn vào chỗ tối.

Chỉ một lát sau, liền có mấy tên hắc y nhân đến khiêng đi quan tài của Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Cố Hàn Uyên mang theo ba nàng âm thầm bám theo.

Đi tới một vách núi cách đó mấy dặm.

Vách núi này không cây không cỏ, ngày thường ít có người đến.

Dưới chân núi có một cánh cửa đá cơ quan, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng người.

Hắc y nhân đang đợi cửa cơ quan mở ra.

Hiển nhiên nơi này chính là Cực Lạc Lâu.

Cố Hàn Uyên nói với ba nàng bên cạnh: Ta đi vào xem thử.

Các ngươi ở xung quanh tìm xem có lối ra nào khác không, nếu có người trốn ra, thì bắt giữ họ lại.

Ba nàng gật đầu đồng ý.

Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa nhìn nhau.

Sau khi nhận được ánh mắt đáp lại của nàng, hắn liền thừa dịp cửa cơ quan đóng lại trong nháy mắt mà lẻn vào.

Sau khi Cố Hàn Uyên tiến vào cửa cơ quan, Cơ Dao Hoa đề nghị: Nơi này không nhỏ, chúng ta vẫn nên tách ra tìm kiếm thì tốt hơn.

Hồng Lăng, võ công của ngươi cao hơn chúng ta, hay là ngươi hành động một mình, ta và Vô Tình muội muội đi cùng nhau.

Triển Khai Hồng Lăng nghe Cơ Dao Hoa gọi thẳng tên mình, hơi có chút không quen.

Bất quá lúc này đang lo chính sự, cũng không phải lúc để ý đến chuyện này.

Nàng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lời Cơ Dao Hoa nói rất có lý, liền đồng ý.

Cơ Dao Hoa khóe miệng mỉm cười nói: Vậy ta và Vô Tình muội muội đi về phía này, bên kia làm phiền Hồng Lăng rồi.

Sau khi ba người tách ra, Vô Tình đang được Cơ Dao Hoa đẩy xe lăn bỗng nhiên nhíu mày hỏi: Cơ Dao Hoa, ngươi đẩy Triển Khai Hồng Lăng đi, có mục đích gì.

Nhận thấy Cơ Dao Hoa dường như có mục đích khác, Vô Tình ngay cả tỷ tỷ cũng không gọi.

Tay cầm mấy cây cương châm, âm thầm cảnh giác.

Vô Tình ngoài việc biết Độc Tâm Thuật, còn có một tay Ngự Vật Thuật.

Vì vậy ám khí chính là vũ khí tốt nhất của nàng.

Theo lý mà nói, nhận thấy Cơ Dao Hoa không ổn, Vô Tình nên âm thầm cảnh giác quan sát hoặc dứt khoát sử dụng Độc Tâm Thuật mới đúng.

Nhưng vì mối quan hệ của Cơ Dao Hoa và Cố Hàn Uyên, nàng lựa chọn cảm tính một lần, hỏi thẳng mặt.

Cơ Dao Hoa nghe vậy hơi có chút kinh ngạc, nhưng không để ý đến cương châm trong tay Vô Tình.

Chương 907

Nàng cười nhẹ nói: Trách không được Cố đại ca lại nói Vô Tình muội muội thông minh hơn người, quả nhiên không gạt được ngươi.

Câu trả lời thoải mái như vậy của Cơ Dao Hoa khiến Vô Tình có chút bất ngờ.

Hơn nữa ý trong lời nói cũng cho thấy đây là sự sắp xếp của Cố Hàn Uyên.

Nếu là sự sắp xếp của Cố Hàn Uyên, Vô Tình vô thức lựa chọn tin tưởng.

Nàng tò mò hỏi: Là Cố đại ca phân phó Cơ tỷ tỷ ngươi làm vậy sao.

Cơ Dao Hoa nghe vậy cười trêu nói: Biết là Cố đại ca phân phó, ta lại thành Cơ tỷ tỷ rồi à.

Vô Tình nghe vậy mặt ửng hồng, thu lại cương châm trong tay, gắt: Đừng có giễu cợt ta.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Cơ Dao Hoa không tiếp tục trêu chọc Vô Tình da mặt mỏng, nhẹ giọng giải thích: Cố đại ca chắc đã nói với Vô Tình muội muội là có nội gián phá rối rồi phải không.

Mà trùng hợp là Cố đại ca nhận thấy tên nội gián này có thể sẽ ra tay với Triển Khai Hồng Lăng, cho nên mới có sự sắp xếp như vậy.

Vô Tình nghe vậy sững sờ, nghi ngờ hỏi: Cố đại ca để Triển Khai Hồng Lăng làm mồi nhử.

Với phong cách của Cố đại ca thì sẽ không làm vậy mới đúng.

Tuy Vô Tình và Cố Hàn Uyên quen biết không lâu, nhưng hiểu biết về Cố Hàn Uyên cũng không ít.

Hắn tuyệt đối sẽ không để hồng nhan tri kỷ của mình rơi vào hiểm cảnh.

Cơ Dao Hoa mỉm cười đầy thâm ý: Triển Khai Hồng Lăng vẫn chưa thích Cố đại ca đâu.

Vô Tình nghe vậy nhất thời hiểu ra, xấu hổ trách mắng: Cố đại ca thật là vô sỉ.

Vô Tình và Cơ Dao Hoa, cặp tình địch trong nguyên tác này lại chung sống với nhau tốt hơn tưởng tượng.

Thực tế trong kịch bản gốc, các nàng vốn là quan hệ vừa là địch vừa là bạn.

Bây giờ chẳng qua là vì có Cố Hàn Uyên tham gia, khiến các nàng dễ trở thành bạn hơn mà thôi.

Quan trọng hơn là các nàng đều biết sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tỷ muội của nhau.

Sự thay đổi của Vô Tình còn lớn hơn.

Ban ngày Cố Hàn Uyên lạnh nhạt ở Thần Hầu Phủ đã khiến nàng có thêm rất nhiều suy nghĩ.

Cơ Dao Hoa chủ động nhiệt tình lấy lòng, Vô Tình cũng không từ chối sự nhiệt tình của Cơ Dao Hoa.

Dưới tình huống cả hai bên đều có ý, tự nhiên quan hệ tiến triển rất nhanh.

Đây cũng là một trong những mục đích của Cố Hàn Uyên.

Vô Tình quá thanh lãnh lập dị, cũng quá rụt rè.

Có Cơ Dao Hoa làm yểm trợ, mới có thể chinh phục nàng tốt hơn.

Nếu không có yếu tố thiếu nữ xinh đẹp kia ở đó, độ thiện cảm của Vô Tình rất dễ bị đình trệ.

Cơ Dao Hoa và Vô Tình đã có xu hướng phát triển thành tình tỷ muội sâu đậm.

Phía Lục Tiểu Phụng đã tiến vào bên trong Cực Lạc Lâu.

Tên hắc y nhân khiêng Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu mở quan tài ra.

Căn phòng đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng ồn ào không ngớt từ gian ngoài truyền tới.

Một đám người đứng bên cạnh quan tài của Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Những người này da đen, thân hình cao lớn khỏe mạnh, vậy mà đều là Côn Lôn Nô.

Chỉ có một gã mặc y phục quản gia đeo mặt nạ là không giống người thường.

Thấy Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu từ trong quan tài ngồi dậy, hắn tiến lên cung kính nói: Hoan nghênh đến với Cực Lạc Lâu, chúc khách quan thăng quan phát tài.

Lục Tiểu Phụng đánh giá xung quanh, ánh mắt hơi lóe lên.

Hoa Mãn Lâu thì âm thầm khịt mũi, ghi nhớ mùi hương ở nơi này.

Tên quản gia đeo mặt nạ tiếp tục nói: Mời hai vị đeo mặt nạ.

Một thị nữ cũng đeo mặt nạ bưng một cái khay tiến lên.

Trong khay là hai chiếc mặt nạ giống như của những người khác.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu mỗi người lấy một chiếc đeo lên.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của gã quản gia đeo mặt nạ đi tới nơi vẫn luôn truyền đến tiếng ồn ào.

Tiếng đánh bạc ồn ào, hương rượu ngon nồng nàn, những cô gái áo quần thiếu vải qua lại như oanh oanh yến yến.

Một khung cảnh hỗn loạn của nhân gian cực lạc.

Sau khi gã quản gia đeo mặt nạ rời đi, bỗng nhiên một bàn tay vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng, giọng nói trêu chọc khiến hắn giật mình.

Sao thế.

Ngươi cũng hoa mắt rồi à.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Cố Hàn Uyên cũng đeo mặt nạ không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn.

Hắn kinh ngạc hỏi: Cố công tử, ngài vào khi nào vậy.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ: Vào cùng lúc với các ngươi, chút cơ quan và thủ vệ này không ngăn được ta.

Lục Tiểu Phụng nghiêm nghị nói: Vừa dùng quan tài đưa vào, lại còn mỗi người đều đeo mặt nạ, thật là không phải bí ẩn bình thường.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Không phải ai cũng muốn để người khác nhận ra.

Nơi này có sự kích thích của tiền bạc, từ mười hai đến vạn lượng, chỉ cần muốn đánh cược, là có thể tìm được người đánh cược.

Có sự kích thích của rượu ngon, ba mươi năm Hoa Điêu, năm mươi năm Nữ Nhi Hồng, thậm chí có cả trăm năm Đỗ Khang.

Người say chết ở đây nhiều vô kể.

Còn có sự kích thích của mỹ sắc, bất kể là thiên kim tiểu thư, hay diễm phụ ngoại vực, bất kể là thanh thuần hay quyến rũ, chỉ cần thích, trả nổi tiền, đều sẽ có.

Đã là cực lạc lại càng hoang đường, ngươi xem kia.

Lục Tiểu Phụng theo hướng chỉ của Cố Hàn Uyên nhìn lại.

Chỉ thấy có người đang hoan hảo với nữ tử ngay tại chỗ, đám người vây xem bên cạnh còn đang vỗ tay tán thưởng.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi: Thật sự không biết lễ nghĩa liêm sỉ đến vậy sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nói đầy ý vị: Nếu không sao lại nói là cực lạc lại hoang đường chứ.

Kỳ thực ban đầu cũng không phải như vậy, nghe nói là từ một khoảng thời gian trước bỗng nhiên trở nên ngày càng phóng túng.

Thời điểm này chính là lúc Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nổi lên.

Cách bài trí mới lạ, hình thức biểu diễn độc đáo, và Tinh Nguyệt Tửu danh tiếng khắp kinh thành của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đều gây ảnh hưởng không nhỏ đến việc kinh doanh của Cực Lạc Lâu.

Ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có thể quang minh chính đại học đòi văn vẻ, còn Cực Lạc Lâu lại là sự điên cuồng ngấm ngầm.

Cực Lạc Lâu vì không muốn bị Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cướp đi việc kinh doanh, liền ngày càng đi xa hơn trên con đường điên cuồng và hoang đường.

Người ở đây đều đang tận tình giải tỏa bóng tối trong lòng, tiếng cười ngông cuồng tùy ý kia gần như giống như ác quỷ trong địa ngục.

Lục Tiểu Phụng thán phục nói: Cũng không biết lão bản đứng sau là ai.

Nơi sa đọa như vậy cũng có thể dựng lên trong địa phận kinh

thành.

Cố Hàn Uyên cười nhạt không tỏ ý kiến.

So với trong kịch bản gốc chỉ là nơi để chế tạo tiền giả và tiêu hủy tang vật, Cực Lạc Lâu do Ninh Vương tạo ra vừa điên cuồng vơ vét của cải vừa trở thành nơi hắn bồi dưỡng thế lực.

Rất nhiều quan viên, hiệp khách đến đây, sau khi bị vạch trần thân phận sẽ bị Ninh Vương uy hiếp.

Chỉ cần họ còn quan tâm đến danh tiếng, thì không thể không làm việc cho Ninh Vương.

Đối với Ninh Vương mà nói, Cực Lạc Lâu có thể nói là một công nhiều việc.

Mà Cố Hàn Uyên phải làm chính là hái quả đào, thuận tiện hủy diệt Cực Lạc Lâu.

Cố Hàn Uyên nói đầy thâm ý: Lão bản đứng sau Cực Lạc Lâu đương nhiên không phải là nhân vật đơn giản.

Lục Tiểu Phụng, ngươi có chắc chắn còn muốn tiếp tục điều tra không.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói: Đã đến đây rồi, cho dù sẽ rước vào phiền phức cũng phải tra cho ra.

Hắn bây giờ càng ngày càng hối hận, trong lòng càng mơ hồ có dự cảm không lành.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên cũng càng thêm sâu thẳm.

Nhàn nhạt nói: Nếu đã như vậy, vậy thì điều tra cho trời long đất lở đi.

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói: Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Cực Lạc Lâu không thu ngân phiếu, nhưng lại có thể dùng bạc trắng đổi lấy ngân phiếu, là một địa điểm tiêu hủy tang vật tuyệt vời.

Nhưng việc in tiền giả cần không gian rất lớn, công đoạn cũng nhiều, cho nên nơi chế tạo tiền giả vẫn ở nơi khác.

Hoa Mãn Lâu lúc này bỗng nhiên xen vào: Ta ngửi thấy mùi mực hương đặc thù dùng để chế tạo tiền giả, chắc là có một mật đạo.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt hơi lóe lên, khứu giác của Hoa Mãn Lâu so với trong tưởng tượng còn lợi hại hơn một chút.

Chuyện này cũng không tốt lắm.

Cố Hàn Uyên trong lòng yên lặng suy nghĩ, đã có kế hoạch.

Thuận thế nói: Nếu đã như vậy, chúng ta chia làm hai đường.

Lục Tiểu Phụng, ngươi và Hoa Mãn Lâu đi tìm nơi chế tạo tiền giả, ta đi tra thân phận lão bản ở đây.

Lục Tiểu Phụng gật đầu: Tốt.

Ba người sau đó tách ra.

Lục Tiểu Phụng theo Hoa Mãn Lâu đi tìm mật đạo.

Mà Cố Hàn Uyên thì theo định vị của thần niệm đi tới bên ngoài một căn phòng gõ cửa.

Cửa phòng mở ra.

Chương 908

Một gương mặt quyến rũ đa tình đập vào mắt.

Chính là Sa Bất Diễm vốn đang chờ ở đây để lừa Lục Tiểu Phụng.

Sa Bất Diễm mặt lộ vẻ vui mừng hô: Công tử, ngài cuối cùng cũng đến rồi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, ôm lấy eo nhỏ của nàng vào phòng.

Cười nhẹ hỏi: Đã xác nhận vị trí chưa.

Sa Bất Diễm đôi mắt đẹp ẩn chứa tình ý dịu dàng nói: Công tử yên tâm, đều đã sắp xếp xong xuôi.

Tiền chưởng quỹ cũng đang chờ ở đó.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn nói: Rất tốt.

Tiếp theo chỉ chờ Lục Tiểu Phụng bọn họ gây ra động tĩnh là có thể hành động.

Sa Bất Diễm mặt cười đỏ thẫm, quyến rũ nói: Nếu còn thời gian, hay là để ta hầu hạ công tử.

Dứt lời, đưa tay kéo vạt áo trên vai.

Quần áo nhất thời không chút trở ngại mà tuột xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn thân thể ngọc ngà trước mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, trêu đùa: Không đợi được nữa à.

Sa Bất Diễm nằm trên vai Cố Hàn Uyên, đôi mắt quyến rũ như tơ thì thầm: Công tử, đừng bắt ta phải chờ đợi nữa.

Tốt.

Trong Cực Lạc Lâu mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau.

Hiển nhiên là nơi nào đó đã xảy ra xung đột.

Cố Hàn Uyên nhìn Không Diễm đang cẩn thận cất đi tấm ga giường đã bị cắt xuống, ôn tồn nói: Đi thôi.

Sắc mặt Không Diễm kiều diễm, gương mặt ẩn chứa tình ý.

Nàng tự nhiên tiến lên khoác lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Nàng áy náy nói: Xin lỗi.

Thiếp không thể khiến công tử tận hứng.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt gò má của Không Diễm, thờ ơ nói: Không sao, đợi lần sau vậy.

Tâm tư của Không Diễm, Cố Hàn Uyên lòng dạ biết rõ.

Dù sao theo kế hoạch của Cố Hàn Uyên, đêm nay Cực Lạc Lâu sẽ bị hủy trong chốc lát.

Mà bản thân Không Diễm cũng không thể trở về chỗ Ninh Vương nữa.

Thậm chí nàng phải biến mất khỏi tầm mắt của mọi người từ đây, trở thành một người mất tích.

Phương án không có sơ hở nhất tự nhiên là để Không Diễm chết ngay tại Cực Lạc Lâu.

Không Diễm mặc dù từng hầu hạ Cố Hàn Uyên dưới sự trợ giúp của Di Hồn Đại Pháp trong yến tiệc của Ninh Vương, nhưng thân thể nàng vẫn còn trong sạch.

Vì vậy dù Cố Hàn Uyên đã sắp xếp cho nàng, nàng vẫn khó tránh khỏi cảm giác bất an.

Cho nên nàng mới phải vào lúc cấp bách này giao thân trong sạch cho Cố Hàn Uyên, để đổi lấy một phần bảo đảm cho mình.

Được trấn an, Không Diễm dẫn Cố Hàn Uyên né qua đám người hỗn loạn, đi tới một cửa ngầm.

Hai người tiến vào mật đạo.

Rất nhanh, họ đã đi qua mật đạo đến trước cửa một mật thất, cửa sắt bị khóa chặt.

Tiền chưởng quỹ đang sốt ruột chờ đợi ở đây.

Trên mặt đất còn có hai thi thể Côn Lôn Nô, đã bị Tiền chưởng quỹ dùng mưu giết chết.

Thấy Cố Hàn Uyên, Tiền chưởng quỹ mừng rỡ ra mặt, hô lên: Cố công tử, cuối cùng ngài cũng đến rồi.

Nếu muộn hơn nữa, e là sẽ có người đến đây kiểm tra.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ gật đầu, đáp: Vất vả cho ngươi rồi.

Tiền chưởng quỹ cười nịnh nói: Làm việc cho Cố công tử, tiểu nhân không thấy vất vả.

Cố Hàn Uyên không để ý đến những lời nịnh hót sáo rỗng của Tiền chưởng quỹ.

Nếu không phải Tiền chưởng quỹ đã trúng độc của Cố Hàn Uyên, sinh tử đều do hắn định đoạt, thì làm sao lại thành thật như vậy.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt hỏi: Tài sản Cực Lạc Lâu thu gom được đều ở đây sao.

Tiền chưởng quỹ nịnh nọt đáp: Đã xác nhận đều ở đây.

Vốn dĩ hôm nay sẽ được chuyển đi, tiểu nhân đã cố gắng tìm cớ trì hoãn một ngày.

Cố Hàn Uyên thấy Tiền chưởng quỹ tranh công, khẽ gật đầu, khen ngợi: Làm rất tốt.

Ta sẽ không bạc đãi ngươi.

Tiền chưởng quỹ nghe vậy, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Đôi mắt híp của hắn gần như bị lớp mỡ trên mặt chèn ép đến không nhìn thấy.

Sau khi cười xong, Tiền chưởng quỹ có chút lo lắng nói: Kho chứa tiền tuy đã tìm được, nhưng tiểu nhân không thể trộm được chìa khóa từ chỗ lâu chủ Cực Lạc Lâu.

Hắn quá cảnh giác, chìa khóa không mang theo người, cũng không moi được lời nào.

Hay là ta lại đi dẫn hắn qua đây.

Lúc nói, Tiền chưởng quỹ còn liếc nhìn Không Diễm một cách giận dữ.

Chỉ cần nhìn sắc mặt Không Diễm là có thể đoán ra nàng và Cố Hàn Uyên vừa mới hoan hảo xong.

Điều này khiến Tiền chưởng quỹ không khỏi có chút tức giận.

Dù biết rõ thời gian cấp bách, Không Diễm vẫn kéo Cố Hàn Uyên lãng phí thời gian.

Nếu đến sớm hơn một chút, hắn hoàn toàn có thể lừa lâu chủ Cực Lạc Lâu đến đây, ép hỏi ra chìa khóa kho bạc cũng không phải là việc khó.

Cái gọi là lâu chủ Cực Lạc Lâu chính là Lạc Mã giả trang.

Tiền chưởng quỹ tuy có thể đánh lén giết chết hai Côn Lôn Nô canh gác, võ công không tính là quá yếu, nhưng hắn lại không phải đối thủ của Lạc Mã.

Muốn ép hỏi Lạc Mã vị trí chìa khóa kho bạc, chỉ có thể dựa vào Cố Hàn Uyên ra tay.

Không Diễm khinh miệt hừ một tiếng, ôm cánh tay Cố Hàn Uyên chặt hơn một chút.

Nàng căn bản không quan tâm đến cách nhìn của Tiền chưởng quỹ.

Dù sao thì mức độ tín nhiệm của nàng và Tiền chưởng quỹ đối với Cố Hàn Uyên là không giống nhau.

Cho dù Tiền chưởng quỹ đem hết công lao tìm được kho bạc về mình, nàng cũng không mở miệng phản bác.

Bởi vì Không Diễm rất rõ ràng, Tiền chưởng quỹ căn bản không sống qua đêm nay.

Cố Hàn Uyên bảo Không Diễm buông tay ra, nhàn nhạt nói: Các ngươi lùi ra một chút.

Nói rồi, hắn xoay cổ tay, Trảm Long Kiếm mang theo thần quang màu bích lục liền rơi vào lòng bàn tay.

Tiền chưởng quỹ tuy nghe lời lui về phía sau, nhưng thấy tình hình vẫn kinh ngạc nói: Cố công tử, ngài không phải là muốn mạnh mẽ phá cửa đấy chứ.

Cánh cửa này toàn thân làm từ huyền thiết, căn bản không phải sức người có thể mở ra.

Cố Hàn Uyên ánh mắt giễu cợt, lạnh nhạt nói: Huyền thiết thì sao.

Trảm Long Kiếm trong tay hắn thần quang đại phóng, chiếu rọi toàn bộ mật đạo sáng như ban ngày.

Một đạo kiếm khí cô đọng đến cực điểm theo Trảm Long Kiếm vung lên, chém về phía cửa lớn bằng huyền thiết.

Không có va chạm kịch liệt, không có tiếng nổ vang trời.

Cửa lớn bằng huyền thiết tựa như đậu hũ mỏng manh, bị chém thành hai mảnh, đổ sập xuống đất.

Bụi mù do cánh cửa huyền thiết ngã xuống đất tan đi, tức thì lộ ra toàn cảnh kho bạc.

Hơn mười cái rương sắt lớn được xếp ngay ngắn.

Tiền chưởng quỹ kinh hãi trước thần công của Cố Hàn Uyên, khóe mắt co giật liên hồi.

Hắn thật sự không ngờ Cố Hàn Uyên lại có thể dùng phương thức bạo lực như vậy để mở cửa huyền thiết.

Trong phút chốc, chút lo lắng ban đầu trong lòng đều bị quét sạch.

Tiền chưởng quỹ vội vàng tâng bốc: Cố công tử thần công cái thế, tiểu nhân bội phục sát đất.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nhạt, không bình luận.

Sau khi thu Trảm Long Kiếm về Trữ Vật Không Gian, hắn nói: Đi kiểm tra những rương sắt này đi.

Tiền chưởng quỹ ngoan ngoãn tiến lên mở hết các rương sắt, tức thì châu quang bảo khí loá cả mắt người.

Vàng bạc châu báu, đồ cổ kỳ trân, tranh chữ của danh gia, thứ gì cần có đều có.

Cố Hàn Uyên ước tính một chút, liền có thể khẳng định giá trị của những thứ này cộng lại phải hơn mười triệu lượng, so với những bảo tàng kia cũng không kém là bao.

Tiền chưởng quỹ ánh mắt tham lam nhìn những món tài bảo trước mặt.

Nếu không phải sinh tử bị Cố Hàn Uyên khống chế, e là hắn đã sớm làm liều mà cuốn theo số tài bảo này cao chạy xa bay.

Có được khoản tài bảo này, trực tiếp trốn sang các quốc gia khác, cho dù là Ninh Vương cũng không làm gì được hắn.

Tiếc là so với tài bảo, hắn vẫn muốn mạng hơn.

Bằng không có tiền mà mất mạng thì có ích gì.

Tiền chưởng quỹ nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới dời ánh mắt khỏi đống tài bảo.

Hắn run giọng hỏi: Cố công tử, tài bảo ở đây nhiều quá.

Muốn vận chuyển ra ngoài, e rằng có chút khó khăn.

Nhìn ánh mắt của Tiền chưởng quỹ, liền có thể đoán được hắn vẫn bị khối tài sản khổng lồ trước mắt khơi dậy tâm tư.

Chương 909

Dù không thể chiếm hết, chỉ cần tùy tiện lấy đi một phần, hắn cũng có thể phát tài.

Tiếc là Cố Hàn Uyên không cho hắn được như ý.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh lùng nói: Đây không phải là chuyện ngươi nên quản.

Tiếp tục làm theo lời ta đã phân phó trước đó.

Giọng nói lạnh như băng của Cố Hàn Uyên lập tức khiến Tiền chưởng quỹ tỉnh táo lại, sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Tiền chưởng quỹ vội vàng cung kính nói: Vâng.

Tiểu nhân đi làm ngay.

Sau khi Tiền chưởng quỹ rời đi, Cố Hàn Uyên thu hết các rương sắt chứa tài bảo trong kho vào Trữ Vật Không Gian.

Tiện tay cũng thu luôn cánh cửa huyền thiết bị chém làm đôi.

Nhiều huyền thiết như vậy, không thể lãng phí được.

Làm xong xuôi, Cố Hàn Uyên mỉm cười với Không Diễm: Đi thôi.

Dứt lời, hắn liền dẫn Không Diễm lặng lẽ rời khỏi Cực Lạc Lâu.

Chưa đến nửa nén hương sau.

Bỗng nhiên một trận đất rung núi chuyển.

Lùi thời gian trở về lúc Cố Hàn Uyên cùng Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu tách ra điều tra.

Sau khi tách ra, Hoa Mãn Lâu dẫn Lục Tiểu Phụng đi tìm nơi phát ra mùi mực đặc biệt.

Nhưng khứu giác của Hoa Mãn Lâu cũng chỉ có thể xác định đại khái phương hướng.

Lục Tiểu Phụng dựa vào một ít tơ nhện và dấu chân ngựa tìm được, mới phát hiện mật đạo ở một hòn giả sơn.

Hai người cẩn thận từng li từng tí thăm dò mật đạo chật hẹp và dài dằng dặc.

Cuối cùng cũng tìm được xưởng chế tạo tiền giả như mong muốn.

Nhưng ngay khi họ tìm thấy xưởng thì cũng bị người khác phát hiện.

Bọn họ không còn cách nào khác, đành phải giao đấu ác liệt với đám tay chân của Cực Lạc Lâu.

Theo lý mà nói, Lục Tiểu Phụng là Tông Sư, hẳn phải đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi mới đúng.

Nhưng sau khi giao thủ thật sự mới cảm thấy khó nhằn.

Đám Côn Lôn Nô này da dày thịt béo, sức mạnh vô cùng.

Cực Lạc Lâu không có cao thủ lợi hại, tay chân của họ đều là những Côn Lôn Nô được cố ý mua về.

Dù là Lục Tiểu Phụng cũng khó mà giải quyết bọn họ trong thời gian ngắn.

Nói chính xác, loại kẻ địch da dày thịt béo này là phiền toái nhất đối với Lục Tiểu Phụng.

Điểm lợi hại của Lục Tiểu Phụng là Linh Tê Nhất Chỉ và khinh công Phượng Vũ Cửu Thiên.

Tiền chưởng quỹ có thể đánh lén giết chết hai Côn Lôn Nô canh giữ kho bạc cũng là nhờ vào lưỡi đao sắc bén.

Trớ trêu thay, Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu lại không mang theo binh khí.

Vì vậy, họ bị đám Côn Lôn Nô đông đảo cầm chân.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên cũng thu hút lâu chủ Cực Lạc Lâu đeo mặt nạ, chính là Lạc Mã.

Lạc Mã triệu tập thêm nhiều Côn Lôn Nô hơn, chuẩn bị dùng số đông để vây chết Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng nhất thời không tìm ra cách phá cục.

Đúng lúc này, một trận nổ thuốc súng làm mọi người kinh ngạc.

Hơn nữa, tiếng nổ ngày càng dày đặc, rõ ràng là một chuỗi kíp nổ liên hoàn được kích hoạt trì hoãn.

Sự hỗn loạn tức thì lan rộng.

Cùng lúc đó, Tiền chưởng quỹ đột nhiên cầm theo mồi lửa xuất hiện.

Đến nước này, làm sao mọi người còn không biết kẻ kích nổ chính là Tiền chưởng quỹ.

Lạc Mã thấy vậy tức giận quát: Tiền chưởng quỹ, ngươi điên rồi sao.

Vị đại nhân kia tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Phải biết rằng cả hai người họ đều đã nghi ngờ Tiền chưởng quỹ.

Trên gương mặt béo ú vẻ ngoài trung hậu của Tiền chưởng quỹ lộ ra biểu cảm chính nghĩa lẫm liệt, hắn quát lớn: Lão Tiền ta chịu đại ân của Hoa gia, nếu không phải bị người uy hiếp, sao có thể thực sự phản bội Hoa gia.

Bây giờ chính là lúc báo ân.

Thiếu Đông Gia, Lục đại hiệp, mau theo ta.

Nơi này sắp bị nổ sập rồi.

Diễn xuất bùng nổ của Tiền chưởng quỹ khiến mọi người bị lừa đến không phân biệt được thật giả.

Chẳng mấy chốc, Tiền chưởng quỹ đã dẫn trước Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng chạy trốn khỏi một mật đạo.

Lạc Mã muốn đuổi theo, nhưng lối vào mật đạo đã bị chặn lại.

Mà tiếng nổ trong Cực Lạc Lâu ngày càng nhiều, không trốn nữa sẽ không kịp.

Vì vậy, hắn chỉ có thể chạy trốn bằng một mật đạo khác.

Mật đạo trong Cực Lạc Lâu thông ra bốn phương tám hướng.

Nhưng chỉ có hai mật đạo thật sự dẫn thẳng ra bên ngoài.

Một cái đã bị Tiền chưởng quỹ phong tỏa sau khi đi qua, Lạc Mã đành phải đi cái còn lại.

Trong mật đạo, Tiền chưởng quỹ dẫn Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu chạy trốn, Lục Tiểu Phụng vẫn mang vẻ mặt khó tin.

Vừa chạy vừa tò mò hỏi: Tiền chưởng quỹ, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Tiền chưởng quỹ vẻ mặt hổ thẹn nói: Thiếu Đông Gia, xin lỗi.

Ta bị người ta ép buộc, không thể không làm việc cho họ, làm ra tiền giả.

Bằng không vợ con ta khó giữ được tính mạng.

Hoa Mãn Lâu thấy Tiền chưởng quỹ đã hoàn toàn hối cải, đương nhiên không trách cứ, ngược lại còn ôn tồn an ủi: Chuyện này cũng không thể trách ngươi được.

Chỉ là như vậy thì Tiền đại nương và Hà nhi phải làm sao bây giờ.

Hoa Mãn Lâu quả thật nhân hậu.

Vì chuyện của Tiền chưởng quỹ mà Hoa gia tổn thất nặng nề, vậy mà đến lúc này còn nghĩ cho hắn.

Tiền chưởng quỹ lộ vẻ cảm kích nói: Cố công tử đã giúp ta cứu họ ra rồi.

Chỉ chờ lát nữa ta đến Vân Gian Tự đón họ rồi cao chạy xa bay.

Hoa Mãn Lâu vui mừng cười nói: Không hổ là Cố công tử, quả nhiên đi trước chúng ta một bước.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy cũng không khỏi tâm phục khẩu phục.

Hắn rất ít khi phục ai, nhưng Cố Hàn Uyên, người mà hắn mãi không thể nhìn thấu, lại là một ngoại lệ.

Dường như Cố Hàn Uyên vĩnh viễn mang dáng vẻ mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên kỳ quái hỏi: Ngươi đã không còn bị uy hiếp, tại sao còn phải cao chạy xa bay.

Tạm không nói chuyện khác, Hoa công tử nhất định sẽ bảo vệ các ngươi.

Có Hoa Mãn Lâu bảo lãnh, cho dù Tiền chưởng quỹ là một trong những kẻ chủ mưu vụ án tiền giấy Đại Thông, cũng sẽ không phải chịu tội gì.

Hơn nữa nếu Tiền chưởng quỹ đã phản bội vào thời khắc mấu chốt, Lục Tiểu Phụng cũng sẽ không khai hắn ra.

Vì vậy, Lục Tiểu Phụng có chút không hiểu ý định cao chạy xa bay của Tiền chưởng quỹ.

Tiền chưởng quỹ vẻ mặt sợ hãi nói: Ta và Lạc Mã chỉ là hai quân cờ.

Kẻ đứng sau có thủ đoạn thông thiên, ngay cả Hoa gia cũng không thể trêu vào, cho nên ta mới phải cho nổ Cực Lạc Lâu để tranh thủ một ít thời gian chạy trốn.

Lục Tiểu Phụng chợt hiểu ra: Quả nhiên lâu chủ Cực Lạc Lâu vừa rồi chính là Lạc Mã.

Lạc Mã thực sự quá nóng vội, nên Lục Tiểu Phụng đã sớm nhận ra vấn đề của hắn.

Chỉ là mồi nhử của mình đã không làm tốt, bị Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thu hút sự chú ý.

Nếu không, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn có thể dụ Lạc Mã ra sớm hơn.

Chương 910

Nhưng lúc này, Lục Tiểu Phụng càng tò mò hơn về kẻ chủ mưu mà ngay cả Hoa gia cũng không thể chọc vào.

Kẻ đó rốt cuộc là ai.

Tiền chưởng quỹ im lặng một lúc lâu.

Ngay khi Lục Tiểu Phụng nghĩ rằng hắn định giữ bí mật, Tiền chưởng quỹ nói ra: Ninh Vương.

Ninh Vương.

Hai chữ ngắn ngủi lại khiến Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu kinh ngạc, đồng thanh hét lên.

Thảo nào.

Sắc mặt Lục Tiểu Phụng vô cùng nặng nề.

Biết kẻ chủ mưu là Ninh Vương, rất nhiều chuyện liền có thể giải thích được.

Thảo nào có thể xây dựng một nơi tiêu tiền như nước như Cực Lạc Lâu ngay tại kinh thành.

Thảo nào dù là Lục Phiến Môn hay các cơ quan triều đình khác đều không thể tra ra manh mối vụ án tiền giấy Đại Thông.

Nghĩ đến thế cục hiện tại trong kinh thành, Lục Tiểu Phụng lập tức nhận ra Ninh Vương e rằng không chỉ đơn giản là vơ vét của cải.

Chỉ cần liên tưởng một chút, hắn đã có cảm giác kinh hãi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói: Hoa công tử, các ngươi hại chết ta rồi.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ không nói gì.

Ninh Vương đối với họ hoàn toàn là một con quái vật khổng lồ.

Là người bị hại, Hoa gia thậm chí không thể đòi lại tổn thất và công đạo từ Ninh Vương, chỉ có thể tự mình nuốt quả đắng.

Một vụ án tiền giấy Đại Thông đã khiến nguyên khí của Hoa gia hao tổn hơn phân nửa, không biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục.

Còn Lục Tiểu Phụng thì trong lòng vô cùng cay đắng.

Hắn biết mình lần này đã chọc vào đại phiền toái.

Kế sách trước mắt là chỉ có thể giả vờ không biết chân tướng vụ án tiền giấy Đại Thông.

Kẻ chủ mưu sau lưng vụ án này nhất định chỉ có thể là Lạc Mã.

Lục Tiểu Phụng trầm giọng nói: Xem ra không thể không bắt Lạc Mã lại để giết người diệt khẩu.

Vậy chúng ta phải tăng tốc lên, không chừng có thể đến cửa ra của mật đạo kia để đuổi kịp Lạc Mã.

Tiền chưởng quỹ ánh mắt lóe lên nói.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy tiến lên nắm lấy vai Tiền chưởng quỹ, giúp hắn chạy nhanh hơn.

Cực Lạc Lâu vốn được xây dựng bằng cách khoét rỗng một sườn núi.

Vì vậy, sau khi Cực Lạc Lâu bị nổ hủy, cả ngọn núi bắt đầu sụp đổ.

Động tĩnh núi lở đất rung khiến người ta kinh hãi.

Lạc Mã đầu đầy tro bụi mặt lắm lem đất chui ra từ mật đạo.

Quay đầu nhìn lại ngọn đồi đã trở thành phế tích, trong mắt hắn tràn đầy vẻ oán hận.

Nếu chỉ là Tiền chưởng quỹ cho nổ Cực Lạc Lâu, hắn còn không đến mức oán hận như vậy.

Dù sao Cực Lạc Lâu vốn dĩ cũng sẽ bị hủy.

Bằng không số thuốc nổ kia từ đâu ra.

Nhưng đó là phải đợi sau khi công việc chuẩn bị hoàn tất mới tự mình cho nổ Cực Lạc Lâu.

Thời gian theo kế hoạch ban đầu cũng chỉ là ngày kia mà thôi.

Nhưng bây giờ sớm hơn vài ngày, kết quả lại hoàn toàn khác.

Không chỉ tài bảo cất giấu trong Cực Lạc Lâu không được vận chuyển ra ngoài, mà còn chết rất nhiều người.

Người của Cực Lạc Lâu thì thôi đi, mấu chốt là ngay cả những khách nhân kia cũng chết.

Những khách nhân này phần lớn là quan viên, hào hiệp được Ninh Vương lôi kéo.

Bây giờ đột nhiên chết ở đây, Ninh Vương tuyệt đối sẽ nổi giận lôi đình.

Lạc Mã chỉ cần nghĩ đến tội của mình là cả người lại run lên vì lạnh.

Trốn, nhất định phải trốn.

Hắn phải trốn sang các quốc gia khác trước khi Ninh Vương kịp phản ứng.

Bằng không chỉ cần còn ở lại Minh quốc, tuyệt đối không thoát khỏi sự truy sát của Ninh Vương.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là bao nhiêu năm kinh doanh của hắn đều phải từ bỏ.

Thân phận Kim Y Bộ Đầu, tài phú âm thầm tích góp, tất cả đều mất hết.

Lạc Mã càng nghĩ, hận ý trong lòng càng dâng trào.

Không chỉ đối với Tiền chưởng quỹ, mà còn cả Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Nếu bọn họ không tra ra Cực Lạc Lâu nhanh như vậy, e rằng Tiền chưởng quỹ cũng sẽ không đột nhiên phản bội.

Nhưng dù vậy, Lạc Mã vẫn không thể hiểu được hành vi gần như tự tìm đường chết của Tiền chưởng quỹ.

Còn chuyện Tiền chưởng quỹ nói là vì báo ân Hoa gia, càng khiến Lạc Mã cười nhạt.

Hợp tác lâu như vậy, đối phương là người thế nào, há lại không biết.

Lạc Mã đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, thầm nghĩ Tiền chưởng quỹ có phải vì số tài bảo trong kho của Cực Lạc Lâu mà làm liều hay không.

Với tính tham lam của Tiền chưởng quỹ, không chừng sẽ làm như vậy.

Hơn nữa hôm qua khi chuẩn bị chuyển đi lô tài sản kia, còn bị Tiền chưởng quỹ kiếm cớ ngăn cản.

Nghĩ như vậy, mọi chuyện lập tức trở nên hợp tình hợp lý.

Lạc Mã đang điên cuồng tưởng tượng, đã nghĩ đến việc làm sao uy hiếp Tiền chưởng quỹ để chia cho hắn một phần lợi ích.

Hơn nữa nếu Tiền chưởng quỹ dám làm, hiển nhiên đã có kế hoạch thoát thân.

Một người chạy hay hai người chạy cũng không khác gì nhau.

Chỉ cần Tiền chưởng quỹ đồng ý chia cho hắn một chén canh, lại dẫn hắn an toàn trốn sang các nước khác, hai người hoàn toàn có thể hóa thù thành bạn.

Nghĩ vậy, hận ý của Lạc Mã đối với Tiền chưởng quỹ lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Nguồn gốc của nửa hận ý còn lại nằm ở chức vị Kim Y Bộ Đầu mà hắn đã vất vả bao năm mới có được.

Thời đại này, có thân phận quan chức và không có thân phận quan chức, hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt.

Những đại hiệp kia tuy tự do, nhưng thực tế đều là một đám nghèo rớt mồng tơi.

Gặp phải quan nhỏ thì còn có thể uy phong một chút, nhưng thực sự đụng phải quan lớn, lúc cần sợ hãi vẫn phải sợ hãi.

Nhất là ở Minh quốc, một quốc gia có lực lượng triều đình hùng mạnh, lại càng phải như vậy.

Chưa kể đến Lục Phiến Môn, một nha môn chuyên xử lý các vụ việc giang hồ.

Cũng không phải ai cũng là Cố Hàn Uyên, có địa vị tương đương với Lục Địa Thần Tiên.

Tài sản mà Lạc Mã âm thầm tích lũy trong những năm gần đây phần lớn đều là quà biếu của những người trong giang hồ, để hắn có thể mở một mắt nhắm một mắt cho qua một số chuyện.

Cũng chính vì vậy, Lạc Mã vẫn vì công lao không đủ mà bị kẹt ở chức vị Kim Y Bộ Đầu.

Trong khi đó Tương Long thực ra đã sớm đủ tư cách thăng lên Hắc Y Thần Bộ dự bị, chỉ vì lo lắng cho người huynh đệ tốt Lạc Mã này mà mãi không chịu thăng chức.

Nhưng người ích kỷ như Lạc Mã làm sao có thể tự kiểm điểm bản thân.

Hắn cho rằng, đó là do Bổ Thần và Quách Cự Hiệp xem thường hắn, thà đề bạt hai nữ tử Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng lên làm Hắc Y Thần Bộ dự bị, cũng không thăng chức cho lão làng Lục Phiến Môn như hắn.

Lạc Mã vốn khinh thường nữ tử, huống hồ tư lịch của hai nàng kém xa hắn.

Cũng chính phần oán hận này đã thôi thúc hắn đầu phục Ninh Vương.

Chương 911

Lạc Mã đang nghĩ cách âm thầm gặp mặt Tiền chưởng quỹ một lần thì bỗng có một giọng nói trong trẻo đánh thức hắn.

Lạc Bộ Đầu.

Sao ngươi lại ở đây.

Lạc Mã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Hồng Lăng thân hình có chút chật vật đang đi về phía hắn.

Hắn kinh ngạc nói: Triển Bộ Đầu.

Phạm vi vách núi sụp đổ không nhỏ.

Triển Hồng Lăng lại không giống Cơ Dao Hoa được báo tin trước, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

May mà khinh công của nàng rất tốt, chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay.

Triển Hồng Lăng chau mày hỏi: Lạc Bộ Đầu, sao ngươi lại ăn mặc thế này.

Lạc Mã muốn đóng giả làm lâu chủ Cực Lạc Lâu, tự nhiên phải đeo vàng đeo bạc.

Vì vậy, bộ đồ đó dù dính không ít bụi đất, vẫn trông vô cùng đắt tiền, không hợp với thân phận Bộ Đầu.

Còn chiếc mặt nạ Lạc Mã đeo trước đó, đã sớm vứt đi trong lúc chạy trốn.

Cũng chính vì vậy, Triển Hồng Lăng dù có chút ngạc nhiên nhưng không nghi ngờ nhiều.

Lạc Mã nảy ra ý, nói: Ta ăn mặc thế này là để trà trộn vào Cực Lạc Lâu điều tra.

Ta nhận được một số manh mối, vụ án tiền giấy Đại Thông rất có thể liên quan đến Cực Lạc Lâu.

Triển Hồng Lăng nghe vậy không nghi ngờ.

Dù sao chính cô cũng đến đây để điều tra Cực Lạc Lâu.

Nhưng trong lòng cô vẫn có chút nghi ngờ.

Triển Hồng Lăng hỏi: Thì ra là vậy, thế chuyện vừa rồi là sao.

Tại sao vách núi lại đột nhiên sụp đổ.

Lạc Mã sắc mặt trầm xuống, nói: Ta cũng không biết nguyên nhân.

Ta ở trong Cực Lạc Lâu đụng phải Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu, có thể là do họ làm gì đó chăng.

Triển Hồng Lăng nghe vậy ngẩn ra.

Đang định hỏi Lạc Mã có thấy Cố Hàn Uyên không thì xa xa truyền đến động tĩnh.

Nhìn ra xa, chính là Lục Tiểu Phụng, Hoa Mãn Lâu và Tiền chưởng quỹ.

Bọn họ vội vàng đuổi theo, cuối cùng cũng đuổi kịp Lạc Mã trốn ra từ một mật đạo khác.

Chuyện này cũng phải nhờ khinh công của Lục Tiểu Phụng đủ cao, dù mang theo Tiền chưởng quỹ thân hình mập mạp vẫn có thể đi cực nhanh.

Triển Hồng Lăng đang định chào hỏi, thì thấy Lục Tiểu Phụng từ xa đến đột nhiên sắc mặt đại biến, kinh hô: Triển Bộ Đầu, cẩn thận.

Triển Hồng Lăng nghe vậy ngẩn ra, một khắc sau bỗng giật mình, xoay người lùi lại.

Ngay khoảnh khắc Lục Tiểu Phụng xuất hiện, Lạc Mã ánh mắt hung ác, ra tay đánh lén Triển Hồng Lăng.

Thực ra Lục Tiểu Phụng không nhắc nhở thì còn tốt, Triển Hồng Lăng vốn đã có chút nghi ngờ về việc Lạc Mã ở đây một mình.

Dù sao lúc phá án thường ngày, Lạc Mã và Tương Long rất ít khi tách ra.

Vì vậy việc Tương Long không có mặt lúc này lại trông có vẻ rất kỳ quái.

Với lòng cảnh giác, lấy tu vi và khinh công cao hơn Lạc Mã của Triển Hồng Lăng, hoàn toàn có thể phản ứng kịp.

Kết quả là lời nhắc nhở của Lục Tiểu Phụng lại khiến Triển Hồng Lăng ngây người trong chốc lát.

Thế nên dù khinh công của Triển Hồng Lăng tinh diệu, cũng không tránh khỏi chiêu Phá Mã Thích đã được Lạc Mã mưu tính từ lâu.

Nhuyễn kiếm giấu trong thắt lưng của Lạc Mã lóe lên hàn quang, đâm trúng Triển Hồng Lăng.

Máu tươi từ dưới xương quai xanh của Triển Hồng Lăng tuôn ra như suối, nhuộm cho bộ chế phục Hắc Y Thần Bộ dự bị của nàng thêm sẫm màu.

Triển Hồng Lăng sắc mặt tái nhợt cúi đầu nhìn thanh nhuyễn kiếm đang kề trên cổ, lạnh lùng nói: Lạc Mã, thì ra ngươi mới là kẻ chủ mưu vụ án tiền giấy Đại Thông.

Đến nước này, làm sao Triển Hồng Lăng còn không nhận ra Lạc Mã căn bản không phải trà trộn vào Cực Lạc Lâu để điều tra, mà là bị Lục Tiểu Phụng bọn họ phát hiện thân phận nên phải chạy trốn.

Mà bây giờ nàng lại trở thành con tin của Lạc Mã.

Điều này khiến Triển Hồng Lăng kiêu ngạo và chính trực vô cùng tự trách và xấu hổ.

Nàng hét về phía Lục Tiểu Phụng bọn họ: Không cần quan tâm đến ta, bắt Lạc Mã trước đã.

Lạc Mã mặt mày âm trầm quát: Các ngươi tiến thêm một bước, ta sẽ giết nàng.

Giọng nói của Lạc Mã tràn đầy vẻ ngoài mạnh trong yếu.

Trong lòng hắn lại không hiểu sao có cảm giác kinh sợ.

Lạc Mã đối với Triển Hồng Lăng hận ý không nhỏ.

Dù là nỗi nhục bị sỉ nhục trong nhà tù của Chu Đình ở Thiết Huyết Đại Lao, hay là sự phẫn hận vì bị nữ tử này đè đầu cưỡi cổ, đều khiến hắn sẽ không hạ thủ lưu tình với Triển Hồng Lăng.

Lúc nãy, khi đâm về phía Triển Hồng Lăng, hắn vốn định đâm một nhát xuyên thấu.

Như vậy Triển Hồng Lăng sẽ chảy nhiều máu hơn, vết thương cũng nặng hơn.

Là Kim Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn, Lạc Mã đã gặp không biết bao nhiêu vụ bắt giữ con tin.

Hắn biết rõ, chỉ có càng ác, mới càng có sức uy hiếp.

Vết thương dù nặng cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Chỉ cần còn muốn cứu người, dù con tin bị thương cũng không thể không thỏa hiệp.

Hơn nữa con tin bị thương càng nặng, người cứu càng sợ ném chuột vỡ đồ.

Điều đó không chỉ chứng tỏ sự hung ác của kẻ bắt cóc, mà còn khiến người ta không dám kéo dài thời gian.

Bằng không mất máu quá nhiều sẽ chết thật.

Lạc Mã còn có ý đồ riêng, chỉ cần Triển Hồng Lăng bị thương đủ nặng, Lục Tiểu Phụng bọn họ sẽ phải chữa thương cho nàng, không thể truy kích mình.

Nhưng điều khiến hắn sợ hãi là, trong khoảnh khắc hắn đâm xuống, không biết tại sao tinh thần bỗng hoảng hốt một lúc.

Thế nên không chỉ đâm trúng chỗ không quá hiểm yếu, mà lực ra tay cũng yếu đi rất nhiều.

Vì vậy, Triển Hồng Lăng tuy bị thương không nhẹ, nhưng cũng không quá nặng, nhiều lắm chỉ là trông có vẻ thê thảm một chút.

Tình huống quỷ dị này khiến lòng Lạc Mã có chút nặng trĩu.

Lục Tiểu Phụng không muốn buông tha Lạc Mã, đang cố gắng nghĩ cách phá cục.

Nếu ép Lạc Mã, rất dễ kích động hắn, khiến thương thế của Triển Hồng Lăng nặng thêm.

Nhưng lúc này khoảng cách hai bên quá xa, rất khó chế phục Lạc Mã trong thời gian ngắn.

Trong lúc Lục Tiểu Phụng đang đau đầu, Hoa Mãn Lâu bỗng nói: Chỉ cần ngươi đồng ý thả Triển Bộ Đầu, chúng ta có thể hứa sẽ không truy đuổi ngươi nữa.

Nếu là người khác nói câu này, có lẽ còn khiến người ta nghi ngờ.

Nhưng lời hứa của Hoa Mãn Lâu lại có độ tin cậy rất cao.

Lạc Mã sắc mặt vui mừng.

Triển Hồng Lăng lại càng thêm xấu hổ.

Nàng lớn tiếng quát: Hoa công tử, đừng quan tâm ta.

Ngươi quên vụ án tiền giấy Đại Thông đã gây ra bao nhiêu tổn thất cho Hoa gia và bao nhiêu hỗn loạn cho kinh thành sao.

Câm miệng.

Lạc Mã hét lên.

Hắn vô thức nhìn về phía Tiền chưởng quỹ lúc này có vẻ ít tồn tại, không khỏi ngây người.

Tiền chưởng quỹ cho hắn một ánh mắt đầy ẩn ý.

Lạc Mã nhất thời không hiểu, cau mày suy tư.

Lục Tiểu Phụng lúc này không để ý đến lời của Triển Hồng Lăng và Lạc Mã, hắn kinh ngạc hỏi: Hoa công tử.

Thật sự muốn thả Lạc Mã sao.

Hoa Mãn Lâu khẽ thở dài: Ta cũng không muốn thả Lạc Mã, nhưng Cố công tử có ý với Triển Bộ Đầu, đó là điều chúng ta không thể không cân nhắc.

Nếu thật sự để Triển Bộ Đầu chết ở đây, ngươi nghĩ Cố công tử sẽ làm thế nào.

Hoa Mãn Lâu mắt mù nhưng tâm không mù.

Vì vậy, nhiều chuyện hắn nhìn thấu hơn Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên dẫn theo Cơ Dao Hoa, Triển Hồng Lăng và Vô Tình đến Cực Lạc Lâu đã chứng minh rất nhiều điều.

Chương 912

Lục Tiểu Phụng lúc này cũng đã phản ứng lại.

Chỉ cần liên tưởng một chút đến tác phong của Cố Hàn Uyên là có thể đoán được kết quả.

Hắn vô thức nói: Xung quan nhất nộ vì hồng nhan.

Cố Hàn Uyên đã làm cả chuyện xông vào đại hội Bắc Thiếu Lâm, mạnh mẽ cứu đi Nhậm Doanh Doanh.

Nếu thật sự để Triển Hồng Lăng chết trong tay Lạc Mã, đừng nói Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu không được yên ổn, mà toàn bộ kinh thành có thể sẽ bị náo loạn đến long trời lở đất.

Nghĩ như vậy, Triển Hồng Lăng có thể còn quan trọng hơn Lạc Mã nhiều.

Triển Hồng Lăng lúc này đã mặt đỏ bừng.

Vốn dĩ mặt đã không còn giọt máu, nghe được lời của Lục Tiểu Phụng, nhất thời xấu hổ đến mức có chút choáng váng.

Trong lòng không khỏi oán thầm: Ta cũng không phải hồng nhan tri kỷ của Cố công tử.

Lấy đâu ra xung quan nhất nộ vì hồng nhan chứ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, loại uy danh dù người không có mặt cũng có thể hóa thành bùa hộ mệnh bảo vệ nàng này quả thật khiến người ta rung động.

Tim của Triển Hồng Lăng cũng không khỏi đập nhanh hơn rất nhiều.

Ngoài xấu hổ ra, còn có sự kích động vì lòng hư vinh được thỏa mãn.

Thầm nghĩ thảo nào trên giang hồ có nhiều nữ tử mạo nhận là nữ nhân của Cố Hàn Uyên như vậy.

Mà phản ứng của Lạc Mã cũng đã chứng minh tất cả.

Chỉ thấy sắc mặt âm trầm ban đầu của hắn lập tức trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run giọng hỏi: Cố công tử cũng đến sao.

Lục Tiểu Phụng nhìn bộ dạng sợ hãi của Lạc Mã, có chút buồn cười nói: Đương nhiên là đến.

Chính Cố công tử đã dẫn chúng ta đến Cực Lạc Lâu phá án.

Lạc Mã nghe vậy, trong đầu bỗng lóe lên một tia sáng.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói khiến hắn toàn thân lạnh toát vang lên.

Lạc Mã, ngươi dám làm tổn thương nàng.

Quả thật to gan.

Chỉ thấy một bóng người áo trắng phiêu dật đạp trăng mà đến.

Tiêu sái lại xuất trần, tựa như trích tiên hạ phàm.

Triển Hồng Lăng lại một lần nữa đỏ mặt.

Trong lòng không khỏi tán thán: Cố công tử quả thật tuấn tú không giống người phàm.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên vừa như tiên lại tựa như thánh thế này lại nói ra những lời che chở, xem nàng như vật sở hữu của riêng mình.

Triển Hồng Lăng trong lòng e lệ, đồng thời cũng không khỏi thêm mấy phần dao động.

Lạc Mã vô thức nắm chặt chuôi kiếm, kinh hãi nói: Tại hạ không cố ý làm tổn thương Triển Bộ Đầu.

Cũng xin Cố công tử giơ cao đánh khẽ một lần.

Tiểu nhân sẽ thả Triển Bộ Đầu ngay.

Trước mặt Cố Hàn Uyên, hận ý, oán độc của Lạc Mã đối với Triển Hồng Lăng đều hóa thành dục vọng cầu sinh.

Nếu Cố Hàn Uyên bằng lòng tha cho hắn, cho dù phải dập đầu xin lỗi Triển Hồng Lăng cũng không thành vấn đề.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại dập tắt hy vọng của hắn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt như nhìn người chết, lạnh nhạt nói: Làm tổn thương nữ tử Cố mỗ thích mà còn muốn sống sót rời đi.

Lạc Mã, ngươi xem thường Cố mỗ, hay là quá đề cao bản thân mình rồi.

Lời nói như tỏ tình của Cố Hàn Uyên khiến tim Triển Hồng Lăng đập càng lúc càng nhanh.

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, nàng đã xấu hổ đến mức quay đầu bỏ chạy.

Triển Hồng Lăng trong lòng vừa thẹn lại vừa hoảng, mà tim Lạc Mã lại lạnh đi hơn phân nửa.

Hắn mặt lộ vẻ hung ác, quát: Cố công tử, ngươi thật sự muốn cùng ta lưỡng bại câu thương sao.

Chẳng lẽ không sợ ta kéo Triển Hồng Lăng chôn cùng.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, giễu cợt nói: Cá sẽ chết, nhưng lưới sẽ không rách.

Cố mỗ không chấp nhận uy hiếp, cũng sẽ không để nữ nhân của mình bị uy hiếp.

Lạc Mã nghe vậy trong lòng càng tuyệt vọng, cũng càng thêm tàn nhẫn.

Ngay khi hắn hạ quyết tâm chuẩn bị cho Triển Hồng Lăng thêm một kiếm để rạch máu, khiến Cố Hàn Uyên sợ ném chuột vỡ đồ, hắn hoảng sợ phát hiện mình không thể động đậy được.

Một luồng khí tức tĩnh mịch lan tỏa, không gian dường như bị ngưng đọng trong khoảnh khắc này.

Một luồng khí tức tĩnh mịch lan tỏa ra.

Cỏ dại trên mặt đất đang dần héo rũ.

Lạc Mã kinh hãi phát hiện mình muốn động đậy dù chỉ một chút cũng là điều xa xỉ.

Hắn không phải bị sát khí của Cố Hàn Uyên chấn nhiếp, mà là không khí và không gian xung quanh đều đang bị giết chết, mất đi không gian hoạt động.

Trên lằn ranh sinh tử, trước mắt Lạc Mã lóe lên rất nhiều hình ảnh.

Sự khác thường của tiền chưởng quỹ cùng với những chi tiết khiến người ta cảm thấy không thoải mái khớp lại với nhau.

Là đối tượng bị nhắm vào, cảm nhận của Lạc Mã sâu sắc hơn đám người Lục Tiểu Phụng đứng xem rất nhiều.

Linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn lúc trước cuối cùng cũng đã nắm bắt được.

Lạc Mã dù sao cũng là Kim Y Bô Đầu của Lục Phiến Môn, nhiều năm qua phá án vô số.

Khi manh mối dần rõ ràng, khi trực giác được chứng thực, hắn cuối cùng cũng tìm được sợi dây dẫn đến chân tướng.

Lạc Mã nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt thêm mấy phần bừng tỉnh và sợ hãi.

Tất cả mọi thứ đều do Cố Hàn Uyên đứng sau bày mưu.

Mà ngày chết và cách chết của hắn, Lạc Mã, sớm đã được sắp đặt rõ ràng.

Cố Hàn Uyên cũng thấy được vẻ bừng tỉnh trong mắt Lạc Mã.

Quả nhiên không thể xem thường bất kỳ ai.

Bây giờ việc hắn phải làm là xử lý nốt sơ hở này.

Anh Hùng Kiếm sáng lấp lánh rơi vào lòng bàn tay.

Tương đối mà nói, dùng Anh Hùng Kiếm để thi triển Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm sẽ thuận lợi hơn một chút.

So với Kiếm Nhị Thập Tam mà Cố Hàn Uyên dùng không thuận tay lắm, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm tiêu hao ít hơn, hiệu quả phong tỏa không gian mạnh mẽ, lại không cần lo lắng bị người khác thấy nhiều mà mất đi hiệu quả nhất kích trí mạng.

Mặc dù có hơi giống dùng dao mổ trâu giết gà, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn quyết định dùng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm để lấy mạng Lạc Mã, tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Sau một khắc, đám người đang xem cuộc chiến phảng phất như nhìn thấy một con Độc Long hung tàn hiện thế.

Luồng khí tức tử vong này càng thêm nặng nề.

Độc Long rất nhanh đã thôn phệ hết sinh cơ của Lạc Mã.

Độc Long tiêu tán, mọi người lại một lần nữa có thể hành động.

Keng một tiếng, nhuyễn kiếm trong tay Lạc Mã rơi xuống đất.

Thần quang trong mắt hắn đã tiêu tán hơn phân nửa.

Nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn ra tầm mắt của hắn không rơi vào Cố Hàn Uyên, mà là tiền chưởng quỹ.

Lạc Mã với một lỗ máu thủng ở yết hầu đã không thể phát ra âm thanh nào.

Môi hắn mấp máy dường như đang nói gì đó.

Tiếp đó, hắn nở một nụ cười trào phúng rồi hoàn toàn mất đi sinh mạng.

Tiền chưởng quỹ trong lòng kinh hãi.

Lời nói thầm thì của Lạc Mã trước khi chết dường như là: Ta đợi ngươi trên đường hoàng tuyền.

Tiền chưởng quỹ không biết lời này của Lạc Mã có ý gì.

Dù sao hắn đã đầu phục Cố Hàn Uyên, là người thắng trong sự kiện này.

Chương 913

Chẳng lẽ Lạc Mã trước khi chết vẫn còn trông mong Ninh Vương có thể báo thù cho hắn sao.

Nhưng ngay cả Ninh Vương cũng không làm gì được hắn sắp rời khỏi Minh quốc, huống chi còn có Cố Hàn Uyên che chở.

Nghĩ tới nghĩ lui, tiền chưởng quỹ chỉ có thể cho rằng Lạc Mã không cam tâm chết một cách uất ức như vậy nên đang nguyền rủa hắn.

Triển Khai Hồng Lăng không còn bị Lạc Mã kìm kẹp, vì mất máu quá nhiều mà suy yếu, nàng suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Nhưng trước khi nàng ngã xuống, một cơn gió nhẹ thổi qua, thân thể mềm mại của nàng liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Nhìn thấy vẻ lo lắng trong đôi mắt sâu thẳm trước mặt, Triển Khai Hồng Lăng bất giác nở một nụ cười an tâm.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Hồng Lăng, vết thương của nàng không nhẹ, đừng nói chuyện vội.

Dứt lời, hắn cho Triển Khai Hồng Lăng trong lòng uống một viên đan dược, đồng thời điểm huyệt cầm máu cho nàng.

Mặc dù vì mất máu mà tứ chi lạnh buốt, nhưng lúc này Triển Khai Hồng Lăng nhìn Cố Hàn Uyên bận rộn trước sau vì mình, không khỏi cảm thấy ấm lòng.

Nàng tạm thời quên đi người đàn ông từng khiến nàng nhớ mãi không quên, an tâm nằm trong lòng Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lạc Mã đã ngã xuống và Triển Khai Hồng Lăng đang nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, bất đắc dĩ lắc đầu nói: Đáng tiếc không thể biết thêm chân tướng từ chỗ Lạc Mã.

Thực tế, chuyến đi Cực Lạc Lâu lần này của Lục Tiểu Phụng có chút mơ hồ.

Toàn bộ sự kiện dường như chỉ là bị đẩy đi.

Chân tướng có được phần lớn là từ nội dung nghe được ở chỗ tiền chưởng quỹ và suy luận của chính hắn, rất nhiều chi tiết hiện ra vô cùng mông lung.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng rất hy vọng có thể bắt sống Lạc Mã.

Nhưng so với chân tướng sự việc, tính mạng của Triển Khai Hồng Lăng vẫn quan trọng hơn.

Việc Cố Hàn Uyên ra tay dứt khoát giết chết Lạc Mã cũng không có gì kỳ lạ.

Hắn hiện tại càng kinh ngạc hơn là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm mà Cố Hàn Uyên vừa sử dụng.

Lúc đó hắn thậm chí còn tưởng rằng mình cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên tiện tay giết chết.

Đến giờ hồi tưởng lại, vẫn còn thấy sợ hãi.

Lục Tiểu Phụng chậc chậc thở dài nói: Không hổ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên, lại còn có loại kiếm pháp không thuộc về nhân gian này.

Tây Môn Xuy Tuyết mà nhìn thấy chắc chắn sẽ mừng như điên.

Thôi vậy, cũng không cần nói cho Tây Môn Xuy Tuyết, bằng không hắn nhất định sẽ phát động khiêu chiến với Cố công tử.

Lục Tiểu Phụng rất hiểu tính tình của Tây Môn Xuy Tuyết.

Sống vì kiếm, si vì kiếm.

Nếu để hắn biết Cố Hàn Uyên có kiếm pháp đáng sợ như vậy, dù biết rõ rất có thể sẽ chết, cũng sẽ phát động khiêu chiến.

Vì tính mạng của bạn mình, Lục Tiểu Phụng quyết định giấu nhẹm chuyện đã thấy Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Trong lúc hắn đang suy tính làm sao để cố gắng tránh cho Tây Môn Xuy Tuyết và Cố Hàn Uyên gặp nhau, giọng nói của Cố Hàn Uyên lại truyền đến.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Lục Tiểu Phụng, ngươi và Hoa công tử đi trước một bước, hộ tống tiền chưởng quỹ đến Vân Gian Tự đón thê nữ.

Ta muốn chữa thương cho Hồng Lăng trước đã.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy gật đầu đồng ý.

Lạc Mã tuy đã chết, nhưng kẻ chủ mưu thật sự sau lưng là Ninh Vương vẫn còn đó.

Thậm chí Lục Tiểu Phụng đã quyết định không điều tra nữa, trực tiếp đổ tội danh vụ án ngân phiếu Đại Thông lên đầu Lạc Mã.

Lục Tiểu Phụng tuy lòng mang chính nghĩa, nhưng cũng biết Ninh Vương không phải là người hắn có thể đối phó.

Vụ án chỉ có thể dừng ở đây.

Hơn nữa hiện tại càng cần phải giúp đỡ tiền chưởng quỹ, người đã phản bội vào thời khắc mấu chốt.

Sau đó Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu dẫn tiền chưởng quỹ rời đi.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói với Triển Khai Hồng Lăng trong lòng: Vừa rồi đã cho nàng uống Bạch Vân Hùng Đảm hoàn, bây giờ sẽ bôi

Thiên Hương Đoạn Tục cao cho nàng.

Đến ngày mai vết thương của nàng hẳn là sẽ khỏi gần hết.

Triển Khai Hồng Lăng vẫn còn hơi mơ màng, không nhận ra những từ then chốt.

Nàng đang cảm tạ Cố Hàn Uyên: Đa tạ ngài, Cố công tử.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút khó hiểu, áy náy nói: Thất lễ.

Triển Khai Hồng Lăng còn chưa kịp phản ứng, bỗng cảm thấy trước ngực mát lạnh.

Cố Hàn Uyên đã cởi vạt áo của nàng, đang đổ bột thuốc màu vàng trong bình sứ lên vết thương.

Vết thương của Triển Khai Hồng Lăng nằm ở dưới xương quai xanh.

Lúc Cố Hàn Uyên cởi vạt áo cho nàng dường như dùng sức hơi quá một chút, khiến cho một mảng lớn da thịt trắng nõn bại lộ trong không khí.

Gió đêm thổi qua, Triển Khai Hồng Lăng không khỏi rùng mình một cái, nổi cả da gà.

Nhưng lúc này nàng cũng không bận tâm đến những điều đó.

Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Nàng không tin Cố Hàn Uyên là vô ý dùng sức quá mạnh, rõ ràng là cố ý.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên bôi thuốc bột cho nàng, ngón tay vừa ôn nhu lại vừa ngả ngớn, khiến cho làn da vốn hơi tái nhợt vì mất máu cũng thêm mấy phần hồng phi.

Thế nhưng bộ dạng chuyên chú của Cố Hàn Uyên lại làm nàng ngay cả lời trách cứ cũng không nói ra được.

Chỉ đành khẽ cắn môi mỏng, quay đầu đi chỗ khác.

Triển Khai Hồng Lăng trong lòng thầm than: Coi như là báo đáp ơn cứu mạng của hắn đi.

Cố Hàn Uyên bôi thuốc xong cho Triển Khai Hồng Lăng, giúp nàng mặc lại vạt áo.

Bạch Vân Hùng Đảm hoàn và Thiên Hương Đoạn Tục cao của Hằng Sơn phái rất có hiệu quả với ngoại thương.

Huống chi vết thương của Triển Khai Hồng Lăng chỉ là chảy nhiều máu một chút, trông đáng sợ mà thôi.

Sự suy yếu của nàng cũng chỉ là do mất máu gây ra.

Thực tế vết thương không nặng lắm, ngay cả kinh mạch cũng không bị tổn thương.

Cùng lắm chỉ là vết thương ngoài da hơi sâu một chút, không cần mấy ngày là có thể khỏi hẳn.

Triển Khai Hồng Lăng xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, kẻ đã được no mắt, nhưng trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thực ra vẫn lo lắng Cố Hàn Uyên có bị khơi dậy dục vọng hay không.

Dù sao nơi đây là hoang sơn dã lĩnh, lại là cô nam quả nữ, vạt áo của nàng còn nửa hở.

Dưới tình huống này, Triển Khai Hồng Lăng khó tránh khỏi có chút hoảng loạn.

Cũng may Cố Hàn Uyên dường như không có ý định ép buộc nàng.

Về phần những động tác hơi vụng về trong quá trình chỉnh lại y phục cho nàng, chỉ đành coi như không thấy.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trêu chọc suýt nữa khiến nàng sợ đến nhảy dựng lên.

Cố đại ca, là Hồng Lăng trắng hơn, hay là ta trắng hơn.

Về phần lớn nhỏ thì chắc chắn là của ta hơn rồi nhỉ.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa với vẻ mặt cười như không cười đang đẩy xe lăn của Vô Tình đi tới.

Thực ra các nàng đã tới từ sớm.

Nhận được tình báo của Cố Hàn Uyên từ trước, các nàng vẫn luôn ở đây theo dõi Lạc Mã, phòng trường hợp hắn chạy thoát.

Chỉ là tình thế biến hóa quá nhanh, các nàng chưa kịp ra tay, Triển Khai Hồng Lăng đã bị Lạc Mã đâm bị thương và bắt giữ.

Sau đó các nàng liền âm thầm tìm kiếm cơ hội có thể một đòn chế phục Lạc Mã.

Có sự trợ giúp của Ngự vật thuật của Vô Tình, cũng không phải không có khả năng thành công.

Chỉ có điều Lạc Mã đã bị Cố Hàn Uyên dùng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm giết chết trước một bước.

Sau khi Lạc Mã chết, các nàng vốn định hiện thân.

Nhưng tiếp đó lại thấy Cố Hàn Uyên đang chữa thương cho Triển Khai Hồng Lăng.

Thấy tình hình này, Cơ Dao Hoa lén lườm một cái rồi ngăn Vô Tình lại.

Chương 914

Nàng cũng không dám phá hỏng kế hoạch của Cố Hàn Uyên, kẻo sau này lại bị trách tội.

Mặc dù trong lòng có chút ghen tị, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ánh mắt Vô Tình u uất, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng vẫn hóa thành một tiếng thở dài không lời, lựa chọn im lặng.

Sự vô sỉ và đa tình của Cố Hàn Uyên, nàng cũng không phải lần đầu biết.

Mặc dù điều này không khỏi làm nàng chua xót trong lòng.

Nhưng một chuyện khác lại càng khiến nàng để tâm hơn.

Tâm tình của Vô Tình càng lúc càng phức tạp.

Cố Hàn Uyên vì để tránh xảy ra sự cố, cũng đã đến đây mai phục từ trước khi Không Diễm rời đi.

Thế nhưng thái độ luôn tin tưởng của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng cảm thấy nặng nề gấp bội.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được tâm tư của Vô Tình.

Dù sao tất cả những gì diễn ra trước mắt đều là do hắn sắp đặt.

Bất kể là lối ra mật đạo lúc Lạc Mã đào tẩu, hay là phương hướng tuần tra của Triển Khai Hồng Lăng, đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Nói cách khác, việc Lạc Mã và Triển Khai Hồng Lăng gặp nhau, cùng với việc Triển Khai Hồng Lăng bị khống chế đều là do hắn sắp xếp.

Lúc Lạc Mã hạ độc thủ, cũng là Cố Hàn Uyên dùng Di Hồn Đại Pháp tác động đến hắn.

Điều Vô Tình nhận ra chính là điểm này.

Vô Tình sở hữu Độc tâm thuật, đối với tinh thần lực phi thường mẫn cảm, huống chi Cố Hàn Uyên còn từng biểu diễn Di Hồn Đại Pháp cho nàng xem.

Loại dao động tinh thần đó tự nhiên không thể quen thuộc hơn được nữa.

Cũng tức là, Vô Tình vào lúc đó đã nhận ra sự tồn tại của Cố Hàn Uyên.

Như vậy việc Cố Hàn Uyên không lập tức ra tay cứu Triển Khai Hồng Lăng liền đáng để suy ngẫm.

Thậm chí nói là hắn cố ý để Triển Khai Hồng Lăng bị thương cũng không quá đáng.

Mặc dù Cố Hàn Uyên đã cố gắng tránh để Triển Khai Hồng Lăng bị thương quá nặng, nhưng phương pháp không từ thủ đoạn này vẫn khiến Vô Tình không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Cố Hàn Uyên dường như không quang minh chính đại như nàng tưởng tượng.

Mà đây cũng là một trong những mục đích của Cố Hàn Uyên.

Trong kế hoạch của hắn, Vô Tình sở hữu Độc tâm thuật là người thích hợp nhất để trở thành thuộc hạ duy trì trật tự và có độ trung thành.

Như vậy tất nhiên sẽ tiếp xúc được với nhiều bí mật hơn của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng giá trị chính nghĩa của Vô Tình lại quá cao.

Thay vì đến lúc đó phải chịu đả kích nặng nề hơn, chi bằng để nàng có sự chuẩn bị tâm lý từ trước.

Dù sao người càng cô độc, tâm lý càng yếu đuối.

Cố Hàn Uyên từng bước bại lộ một chút bản tính của mình, cũng có thể tránh cho nàng phải chịu tổn thương nhiều hơn.

Có thể nói, Cố Hàn Uyên vì Vô Tình quả thực đã tốn không ít tâm tư.

Bây giờ Cố Hàn Uyên không nhận được thông báo của hệ thống, chính là kết quả tốt nhất.

Điều đó cho thấy Vô Tình tuy tâm tư có chút dao động, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến tình cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hài lòng khẽ cười.

Hắn không trả lời lời trêu chọc của Cơ Dao Hoa, giữ lại chút mặt mũi cho Triển Khai Hồng Lăng.

Dao Hoa, Vô Tình, các ngươi đưa Hồng Lăng trở về.

Ta đi xem tình hình bên Lục Tiểu Phụng bọn họ.

Cơ Dao Hoa nhận lấy Triển Khai Hồng Lăng đang trừng mắt với mình từ tay Cố Hàn Uyên.

Không để ý đến ánh mắt xấu hổ của nàng, nàng nói: Cố đại ca yên tâm đi.

Ta sẽ chăm sóc tốt cho Hồng Lăng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu, dịu dàng xoa xoa mái tóc trên đỉnh đầu Vô Tình.

Sau đó thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Vô Tình mím môi mỏng, nhìn theo bóng lưng biến mất của Cố

Hàn Uyên.

Tâm tình vốn đang hơi sa sút nhất thời tốt lên rất nhiều.

Vô Tình phát hiện Cố Hàn Uyên rất thích dịu dàng xoa đầu mình.

Mà nàng đối với việc này cũng không chán ghét, thậm chí có chút hưởng thụ.

Hành động xoa đầu trước khi rời đi của Cố Hàn Uyên giống như đang nói với nàng: Ta biết nàng biết suy nghĩ của ta, nhưng ta tin nàng sẽ hiểu cho ta.

Cô gái thiếu thốn tình yêu này vốn dĩ cầu xin không nhiều.

Dỗ dành nàng cũng dễ dàng hơn trong tưởng tượng.

Vô Tình được Cố Hàn Uyên xoa đầu an ủi, rất nhanh đã bình ổn tâm tình.

Nàng giúp Cơ Dao Hoa cùng nhau chăm sóc Triển Khai Hồng Lăng.

Bộ dạng chủ động giúp đỡ đó, khiến Cơ Dao Hoa cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

Suy nghĩ của Vô Tình rất đơn giản.

Nếu là Cố Hàn Uyên làm hại Triển Khai Hồng Lăng bị thương, vậy thì mình cũng có nghĩa vụ giúp hắn chăm sóc tốt cho nàng.

Tâm tư thuần khiết và lương thiện đó, đặc biệt khiến người ta thương tiếc.

Vân Gian Tự cũng ở ngoại ô kinh thành, hơn nữa cách vách núi nơi Cực Lạc Lâu tọa lạc cũng không xa.

Điều này cũng rất bình thường, dù sao Nhạc Thanh vốn bị giam ở Vân Gian Tự.

Coi như là để tiện giám thị, cũng sẽ không để Nhạc Thanh đi quá xa.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu hộ tống tiền chưởng quỹ đến Vân Gian Tự.

Hà Nhi lúc này đang đứng gác trước cửa.

Nhìn thấy ba người, ánh mắt nàng thoáng dừng lại trên người Hoa Mãn Lâu, sau đó thần sắc lóe lên rồi gọi tiền chưởng quỹ: Cha.

Cha bình an trở về thật tốt quá.

Tiền chưởng quỹ nhìn thấy Hà Nhi, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cười nói: Có Cố công tử ở đây, đương nhiên không sao.

Tiền chưởng quỹ quay đầu lại nói với Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu: Lục đại hiệp, Thiếu đông gia, xin hãy đợi một lát, phu nhân của ta mắc bệnh phong cùi, đi lại có chút phiền phức.

Để ta vào thu dọn cho nàng một chút.

Hai người trước đó đã biết chuyện này, vì vậy cũng không để ý.

Lục Tiểu Phụng thúc giục: Nếu đã vậy, ngươi mau đi đi.

Thời gian cấp bách.

Tiền chưởng quỹ thấy thế liền chào Hà Nhi một tiếng rồi vào Vân Gian Tự.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu thì ở bên ngoài nói chuyện với Hà Nhi.

Hoa Mãn Lâu và Hà Nhi là thanh mai trúc mã, vì vậy tình cảm vốn rất tốt.

Nhưng điều khiến Hoa Mãn Lâu có chút bất ngờ là, thái độ của Hà Nhi đối với hắn dường như có hơi xa cách.

Lục Tiểu Phụng đang thuận miệng hỏi thăm quá trình Cố Hàn Uyên cứu Hà Nhi và thê tử của tiền chưởng quỹ từ tay thuộc hạ của Ninh Vương.

Hắn bỗng nhiên sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy Vân Gian Tự không có dấu hiệu nào đột nhiên bốc lên ngọn lửa ngút trời.

Chương 915

Kể từ ngày tiền chưởng quỹ đem Hà Nhi dâng cho Cố Hàn Uyên làm lễ ra mắt, hắn liền không hề đến Vân Gian Tự nữa, để tránh gây hiểu lầm.

Vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên đã đưa Hà Nhi và Nhạc Thanh đi rồi.

Nhưng bây giờ nếu Hà Nhi vẫn còn ở đây, vậy thì Nhạc Thanh có khả năng cũng chưa bị đưa đi.

Tiền chưởng quỹ đang nghĩ Cố Hàn Uyên rốt cuộc sẽ đưa hắn đến quốc gia nào để tránh đầu sóng ngọn gió.

Theo lý thuyết, với sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên ở Tống quốc, khả năng lớn nhất là đưa hắn đến Tống quốc.

Có số tiền kiếm được từ các hoạt động lén lút những năm gần đây, dù đến Tống quốc, tiền chưởng quỹ cũng có thể sống một cuộc sống tốt.

Điều duy nhất khiến hắn có chút băn khoăn là trên người vẫn còn trúng Tam Thi Não Thần Đan của Cố Hàn Uyên.

Tốt nhất là Cố Hàn Uyên có thể nể tình lần này hắn đã lập công lớn, cho hắn thêm một ít giải dược trước.

Kẻo Cố Hàn Uyên bận rộn lại quên mất hắn.

Tiền chưởng quỹ chợt nhớ đến khối tài sản khổng lồ mà Cố Hàn Uyên lấy được từ kho của Cực Lạc Lâu.

Trong mắt hắn tràn đầy tham lam và khao khát.

Thầm nghĩ không biết Cố Hàn Uyên có thưởng cho hắn một phần

không.

Tiền chưởng quỹ vừa ảo tưởng, vừa mở cánh cửa phòng Nhạc Thanh từng ở.

Trên mặt đất là một cỗ thi thể chết không nhắm mắt.

Nhưng bên trong lại không có bóng dáng Nhạc Thanh.

Tiền chưởng quỹ kinh hãi trợn to hai mắt.

Bởi vì cỗ thi thể kia chính là tâm phúc lão tam của hắn.

Vậy mà lúc này lại chết không rõ nguyên nhân trong phòng của Nhạc Thanh.

Chết rồi.

Tiền chưởng quỹ vô thức chuẩn bị rời khỏi phòng, nhưng một cảm giác choáng váng đột ngột xuất hiện khiến hắn ngã xuống đất.

Thân thể vô lực dường như đang phát ra cảnh báo cho hắn.

Ánh mắt tiền chưởng quỹ hoảng hốt, trong miệng trào ra máu đen, rõ ràng là độc phát.

Hắn vô thức thầm nghĩ: Ta trúng không phải là Tam Thi Não Thần Đan sao.

Suy nghĩ của hắn phảng phất như bị người khác nghe thấy.

Một giọng nói lãnh đạm trả lời hắn.

Một kẻ sắp chết không đáng để lãng phí Tam Thi Não Thần Đan của Cố mỗ.

Tiền chưởng quỹ cố gắng nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Quả nhiên chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống hắn.

Ánh mắt này khiến tiền chưởng quỹ vô cùng quen thuộc.

Giống hệt như lúc Cố Hàn Uyên nhìn Lạc Mã trước đó.

Cùng lúc đó, lời nói thầm thì của Lạc Mã trước lúc lâm chung lại vang lên trong đầu hắn.

Ta đợi ngươi trên đường hoàng tuyền.

Lúc đó tiền chưởng quỹ còn không hiểu.

Bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu ra, bất kể là Lạc Mã hay là hắn, đều là sơ hở.

Vì vậy cả hai người họ đều phải bị diệt khẩu.

Tiền chưởng quỹ chỉ là bị lời nói về Tam Thi Não Thần Đan lừa gạt.

Tưởng rằng Cố Hàn Uyên chỉ muốn để hắn làm việc, sẽ không giết hắn.

Tiền chưởng quỹ cười khổ một tiếng, giọng nói yếu ớt vô lực: Cố công tử, ngươi thật là độc ác.

Cố Hàn Uyên lãnh đạm nói: Giá trị lợi dụng của ngươi đã hết.

Lên đường bình an.

Dứt lời, vừa lúc tiền chưởng quỹ bị độc tố lấy đi tính mạng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn tiền chưởng quỹ chết không nhắm mắt, lắc mình đi ra ngoài Vân Gian Tự.

Hắn lặng lẽ lơ lửng trong trời đêm, tay bấm ấn quyết.

Sau một khắc, cả tòa Vân Gian Tự liền bắt đầu bốc cháy dữ dội.

Mà ở cửa chính Vân Gian Tự, Hà Nhi đang gào khóc Cha mẹ.

Lục Tiểu Phụng vốn định vào cứu người, nhưng lửa cháy quá lớn, căn bản không xông vào được.

Hoa Mãn Lâu hai mắt không nhìn thấy gì lại chỉ có thể lo lắng suông.

Lục Tiểu Phụng lo lắng nói: Tại sao lại đột nhiên bốc cháy.

Chẳng lẽ là Ninh Vương làm ra.

Hắn chỉ có thể nghĩ đến việc có phải Ninh Vương đã sắp đặt hậu thủ gì đó không.

Hoa Mãn Lâu bỗng nhiên có chút nghi hoặc nói: Lửa lớn như vậy, tại sao ta không ngửi thấy mùi dầu hỏa.

Muốn khiến Vân Gian Tự cháy nhanh như vậy, dữ dội như vậy, củi khô thông thường căn bản không thể làm được.

Chắc chắn phải dùng dầu hỏa để châm lửa.

Nhưng Hoa Mãn Lâu lại không ngửi thấy nửa điểm mùi dầu hỏa.

Bằng không hắn đã sớm mở miệng nhắc nhở.

Nhưng nghi ngờ này căn bản không phải là điều họ có thể giải đáp.

Dưới ngọn lửa lớn như vậy, thi thể của tiền chưởng quỹ và lão tam đều sẽ bị đốt đến biến dạng.

Ai có thể nghĩ tới việc Vân Gian Tự bốc cháy lại là do Hỏa Linh Tiên Thuật của Cố Hàn Uyên.

Điểm này đã từng được chứng thực tại phủ đệ của Thiết Địch tiên sinh trước đây.

Hỏa Linh Tiên Thuật dùng để hủy thi diệt tích quả thực không gì tiện lợi hơn.

Thậm chí đến lúc đó ngay cả thi thể là nam hay nữ cũng không thể phân biệt được.

Cố Hàn Uyên cũng xuất hiện vào lúc này rất đúng lúc.

Hắn sắc mặt nghiêm túc hỏi: Lục Tiểu Phụng, đây là chuyện gì xảy ra.

Tiền chưởng quỹ đâu.

Cố đại ca.

Hà Nhi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nhất thời bi thương một tiếng nhào vào lòng hắn.

Không trách nàng kích động như vậy, thật sự là kỹ năng diễn xuất của nàng không tốt.

Giọng khóc thì đủ lớn, nhưng chẳng rơi một giọt nước mắt nào.

Bảo nàng đi làm bộ khóc lóc với kẻ thù là tiền chưởng quỹ, thực sự quá làm khó.

Lúc này nàng trốn vào lòng Cố Hàn Uyên, ngược lại được che giấu rất tốt.

Hà Nhi lén lút nháy mắt xinh đẹp với Cố Hàn Uyên.

Có lẽ ban đầu là vì bị uy hiếp mới thất thân với Cố Hàn Uyên, nhưng chính là lâu ngày sinh tình.

Mấy ngày nay lúc rảnh rỗi Cố Hàn Uyên cũng đến yêu thương nàng một phen.

Đối với Hà Nhi có chút truyền thống mà nói, đây là phương thức công lược hữu hiệu nhất.

Vì vậy Hà Nhi càng ở chung với Cố Hàn Uyên, liền càng thản nhiên.

Mặc dù trong lòng đối với Hoa Mãn Lâu còn có chút tâm tình phức tạp, nhưng sự xa cách theo bản năng trước đó cũng đã đại biểu cho suy nghĩ chân thật của nàng.

Cố Hàn Uyên thấy Hà Nhi nháy mắt với mình.

Hắn tức giận lén véo nàng một cái ngoài tầm mắt của Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu, ý bảo Hà Nhi đừng hồ nháo.

Gương mặt xinh đẹp của Hà Nhi nhất thời đỏ bừng, thân thể mềm nhũn ra nằm trong lòng Cố Hàn Uyên.

Chương 916

Phản ứng của Hà Nhi không hề gây ra sự nghi ngờ của Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Hai người trước đó đã nghe Hà Nhi bịa chuyện Cố Hàn Uyên giải cứu mẹ con nàng.

Trong giọng nói có vài phần ý tứ ái mộ của thiếu nữ.

Bây giờ thấy vậy chỉ là xác nhận suy nghĩ trong lòng.

Hà Nhi sợ rằng đã thích Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng ngoài việc lần nữa thán phục sức hấp dẫn của Cố Hàn Uyên đối với con gái ra thì không có suy nghĩ gì khác.

Ngược lại là Hoa Mãn Lâu không hiểu sao có chút thất lạc.

Hắn tuy luôn nói mình đối với Hà Nhi chỉ có tình huynh muội, nhưng thật sự không có một chút tình cảm nam nữ nào sao.

Thanh mai trúc mã vốn dễ nảy mầm tình yêu.

Hà Nhi thích hắn, Hoa Mãn Lâu sao lại có thể không có một chút cảm giác nào.

Chỉ là đến bây giờ, dù có hối hận cũng đã muộn.

Hoa Mãn Lâu tâm tình sa sút, nhất thời có chút trầm mặc.

Lục Tiểu Phụng hướng Cố Hàn Uyên giải thích ngọn ngành, cũng đem suy đoán của mình nói cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên một bộ dạng công nhận nói: Xác thực có thể là bút tích của Ninh Vương.

Đáng tiếc cho tiền chưởng quỹ.

Lục Tiểu Phụng nghe ngữ khí tiếc hận của Cố Hàn Uyên, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Hắn phiền muộn hỏi: Lửa lớn như vậy, nhất thời sợ rằng không dập được.

Chúng ta bây giờ nên làm gì.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Rời khỏi nơi này trước đi.

Lỡ như đụng phải người đến kiểm tra, khó tránh khỏi không nói rõ được.

Lại còn sẽ trở thành cái cớ để Ninh Vương vu hãm.

Hoa Mãn Lâu bỗng nhiên nói: Hà Nhi, còn ngươi thì sao.

Tiền chưởng quỹ vì Hoa gia cẩn trọng làm việc nhiều năm.

Bây giờ có thể phá được vụ án ngân phiếu Đại Thông cũng là nhờ sự giúp đỡ của hắn.

Hoa gia nguyện ý bồi thường cho gia đình ngươi.

Hà Nhi nghe vậy đưa tay áo lên, làm bộ lau đi nước mắt.

Nàng ôm Cố Hàn Uyên chặt hơn vài phần, yếu ớt nói: Ta muốn theo Cố đại ca.

Con người ta luôn đợi đến khi mất đi rồi mới biết trân trọng.

Cho nên mới có thành ngữ hối tiếc không kịp.

Hoa Mãn Lâu sững sờ thất thần.

Sự kiên quyết của Hà Nhi làm hắn trong lòng chua xót.

Hoa Mãn Lâu đã từng luôn dùng tình huynh muội để lừa gạt chính mình.

Bây giờ thực sự nhìn thấy Hà Nhi yêu Cố Hàn Uyên, lại vô cùng không nỡ.

Lục Tiểu Phụng vỗ vỗ vai Hoa Mãn Lâu, làm hắn cuối cùng cũng hoàn hồn.

Hắn u uất thở dài: Hà Nhi cũng giống như muội muội của ta, sau này cũng xin Cố công tử chăm sóc tốt cho nàng.

Hoa Mãn Lâu cuối cùng vẫn là người rộng lượng.

Chuyện đã đến nước này, ngược lại cũng nghĩ thông suốt.

Cố Hàn Uyên chỉ hơi trầm ngâm, nhẹ cười nói: Hoa công tử yên tâm.

Sau đó bốn người mỗi người một ngả.

Cố đại ca, ta có phải quá tùy hứng không.

Hà Nhi được Cố Hàn Uyên ôm trong lòng, thấp thỏm hỏi.

Cố Hàn Uyên đang vận chuyển khinh công, bước chân hơi dừng lại một chút, tức giận nói: Bây giờ mới lo ta sẽ tức giận.

Thôi vậy, nếu muốn ở lại, vậy thì ở lại đi.

Suy nghĩ của Hà Nhi, Cố Hàn Uyên lòng biết rõ.

Chẳng qua là không muốn rời xa mình mà thôi.

Kế hoạch ban đầu là sắp xếp cho Hà Nhi rời khỏi kinh thành, để tránh nàng, với tư cách là người biết chuyện, trở thành sơ hở cuối cùng.

Nhưng nếu Hà Nhi muốn ở lại, ngược lại cũng không phải là không thể.

Dù sao hình tượng mà Cố Hàn Uyên xây dựng từ trước đến nay có thể danh chính ngôn thuận che chở nàng.

Ngay cả Ninh Vương, cũng sẽ không mạo hiểm trở mặt với Cố Hàn Uyên để nhắm vào Hà Nhi.

Hà Nhi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt đẹp dịu dàng như nước nói: Cảm ơn Cố đại ca.

Hà Nhi cũng biết mình ở lại có thể sẽ mang đến phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng vẫn lựa chọn tùy hứng một lần.

Mượn câu hỏi của Hoa Mãn Lâu, thuận lý thành chương ở lại bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Mối tình không có kết quả với Hoa Mãn Lâu làm nàng hiểu ra một đạo lý.

Tình yêu là phải tự mình đi tranh thủ, không thể luôn bị động chờ đợi.

Với sự bận rộn của Cố Hàn Uyên và vô số hồng nhan tri kỷ bên cạnh hắn, một khi rời khỏi kinh thành, lần gặp mặt tiếp theo cũng không biết là khi nào.

Hà Nhi thiếu tự tin lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ quên mất nàng.

Vì vậy nàng dù biết rõ có thể sẽ chọc Cố Hàn Uyên tức giận, cũng muốn ở lại.

Cố Hàn Uyên xoa xoa mái tóc trên đỉnh đầu Hà Nhi, thản nhiên khẽ cười.

Không chỉ có một mình nàng.

Không Diễm cũng khẩn cấp hy vọng mình có thể ở lại.

Mặc dù không thể không đi vào căn cứ bí mật của Thiên Võng, cũng không muốn rời khỏi kinh thành.

So với Hà Nhi, Không Diễm càng không thể để Ninh Vương phát hiện.

Nhưng nếu nữ nhân của mình muốn tùy hứng một chút, Cố Hàn Uyên cũng không dễ tức giận như vậy.

Xét cho cùng, các nàng chẳng qua chỉ là muốn ở lại bên cạnh hắn mà thôi.

Cố Hàn Uyên sắp xếp cho Hà Nhi ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Mà chính hắn thì trở về Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh lúc này còn chưa từ Tây Hán trở về.

Hơn nữa phần lớn đêm nay là không về được.

Không chỉ là vì Đồng Chu Hội Xuân Tam Nương, sự hủy diệt của Cực Lạc Lâu cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Các bộ môn của triều đình đêm nay là không có cơ hội nghỉ ngơi.

Nhưng những điều này cũng không liên quan gì đến Cố Hàn Uyên.

Công tử, ngài chuẩn bị lúc nào thu nhận An An.

Tô Nguyên Chỉ hơi ngẩng đầu, ánh mắt quyến rũ, mập mờ hỏi.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve gương mặt nàng, trêu chọc nói: Phu nhân vội vàng giao con gái cho ta như vậy, dường như không thích hợp lắm nhỉ.

Lời này nhất thời rước lấy một cái lườm của Tô Nguyên Chỉ.

Dù sao xét cho cùng vẫn là vì Cố Hàn Uyên coi trọng Trần An An.

Kết quả bây giờ ngược lại cắn trả một nhát.

Cũng khó trách Tô Nguyên Chỉ vừa thẹn vừa giận.

Nhưng nghĩ đến việc mình gần đây càng ngày càng chịu không nổi, nàng vẫn không thể không hết sức chào hàng Trần An An.

Tô Nguyên Chỉ do dự nói: An An lúc này hẳn là còn chưa ngủ, công tử không bằng đi thăm nó một chút đi.

Chương 917

Ban ngày ta đã dạy An An một vài thứ.

Những kiến thức này vốn nên do mẹ dạy cho con gái.

Nhưng trong tình huống bình thường đều là trước khi cưới mới dạy.

Tô Nguyên Chỉ trước đây cảm thấy Trần An An còn quá nhỏ, đương nhiên sẽ không dạy nàng trước.

Nhưng bây giờ vì nguyên nhân của Cố Hàn Uyên, nàng coi như không dạy cũng không được.

Ban ngày, Trần An An càng nghe càng mặt đỏ, cuối cùng dĩ nhiên trực tiếp xấu hổ đến mức trốn đi.

Tô Nguyên Chỉ thầm nghĩ không thể trông cậy vào tâm tính đà điểu của Trần An An được.

Vì vậy liền hy vọng Cố Hàn Uyên có thể chủ động một chút.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên có ý riêng chế nhạo nói: Không bằng phu nhân tự mình hỏi An An muội muội một chút xem sao.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy đang không hiểu tại sao.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên một tay hư không nắm lại, hướng về phía cửa phòng kéo một cái.

Một bóng người kèm theo tiếng kinh hô rơi vào lòng hắn.

An An.

Tô Nguyên Chỉ đôi mắt đẹp trợn lớn, kinh hô.

Vì quá mức kinh ngạc, suýt nữa bị sặc.

Trần An An vẫn chưa hết sợ hãi, vô thức cúi đầu nhìn lại.

Đồng tử nàng hơi co lại, sắc mặt lo lắng nỉ non: Mẹ. thì ra mẹ và Cố đại ca.

Lúc Cố Hàn Uyên trở về Thiên Hòa Y Quán cũng không kinh động Trần An An.

Là chính cô bé đột nhiên muốn tìm Tô Nguyên Chỉ nói chuyện tâm tình, kết quả lại đụng phải tình huống bất ngờ như vậy.

Ban ngày, Tô Nguyên Chỉ nói với nàng rất nhiều chuyện riêng tư khiến con gái nhà người ta phải ngượng ngùng.

Ví dụ như nên hầu hạ, phối hợp như thế nào.

Trần An An cũng biết những kiến thức này học được là để làm gì cho ai.

Nàng vốn thích Cố Hàn Uyên, huống chi còn có mệnh lệnh của cha mẹ.

Mặc dù đối với Chu Nhất Phẩm có chút áy náy, nhưng trong lòng đã sớm không còn chống cự.

Lời giáo dục và xúi giục của Tô Nguyên Chỉ lệnh Trần An An trằn trọc, không ngừng suy nghĩ miên man.

Đúng lúc này, trong đầu Trần An An hiện lên một ý nghĩ.

Nàng phát hiện gần đây Tô Nguyên Chỉ dường như càng sống càng trẻ, cũng càng ngày càng đẹp.

Khí sắc hồng nhuận, da thịt trắng nõn, phong vận thành thục càng phát ra động lòng người.

Trần An An trong lòng hâm mộ đồng thời cũng thêm vài phần ý nghĩ.

Đối thủ cạnh tranh của nàng thực sự quá nhiều.

Xa tạm thời không nói, Liễu Nhược Hinh, Trương Yên, Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung, đều là những nữ tử có nhan sắc bất phàm, Mai Lan Trúc Cúc mỗi người một vẻ.

Trần An An tự cảm thấy mình không có bất kỳ ưu thế nào.

Thiếu tự tin mới là nguyên nhân chính khiến nàng nhiều lần trốn tránh.

Sự thay đổi của Tô Nguyên Chỉ ngược lại cho nàng gợi ý.

Nếu có thể giống như mẫu thân càng ngày càng xinh đẹp, Cố đại ca nhất định sẽ thích chứ.

Trần An An không kịp nhận ra vấn đề trong suy nghĩ của mình.

Nếu mẫu thân có thể trở nên xinh đẹp hơn, làm con gái tự nhiên cũng có thể.

Ý nghĩ như vậy làm nàng quyết định đi thỉnh giáo bí quyết làm đẹp của Tô Nguyên Chỉ.

Kết quả vừa đến trước cửa phòng Tô Nguyên Chỉ liền nghe thấy động tĩnh bên trong.

Những lời xúi giục Cố Hàn Uyên thu nhận nàng của Tô Nguyên Chỉ làm nàng càng thêm ngượng ngùng, thậm chí vô thức bỏ qua những động tĩnh kỳ quái thường xuyên vang lên.

Cho đến khi bị một lực lượng không thể kháng cự kéo vào lòng Cố Hàn Uyên, nàng mới cuối cùng hiểu ra những động tĩnh kỳ quái đó đến từ đâu.

Thì ra những điều mẫu thân ban ngày dạy ta, đều là kinh nghiệm tự thân của người dùng trên người Cố đại ca.

Trần An An trong đầu hiện lên ý nghĩ như vậy.

Giọng nói của nàng u uất nói: Mẹ, người làm vậy. không có lỗi với cha sao.

Tô Nguyên Chỉ lúc này đã luống cuống.

Ánh mắt lo lắng và lời lẽ chỉ trích của Trần An An khiến nàng không biết phải làm sao.

Tô Nguyên Chỉ cũng biết, với tính tình của Cố Hàn Uyên, tình cảnh này sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Huống hồ, nàng vốn đã có ý định nhờ Trần An An giúp giảm bớt áp lực.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ để Trần An An phát hiện sớm như vậy.

Kế hoạch lý tưởng nhất của nàng là để Trần An An tiếp nhận mọi chuyện một cách từ từ.

Hoàn hồn lại, Tô Nguyên Chỉ vội vàng lùi ra sau, gấp gáp nói: An An, ngươi nghe ta giải thích.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại giữ nàng lại, nhàn nhạt nói: Phu nhân không phải là muốn vừa thấy sóng cả đã vội lùi bước đấy chứ.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy liền xấu hổ trừng mắt lườm Cố Hàn Uyên.

Nhưng đối mặt với ánh mắt không cho phép cự tuyệt của hắn, Tô Nguyên Chỉ vốn đã thần phục không thể không ngoan ngoãn nghe lời.

Trần An An thấy thế thì kinh ngạc tột độ.

Ngay sau đó, cõi lòng nàng tràn ngập cảm giác đau khổ.

Nàng vô thức muốn thoát khỏi vòng tay của Cố Hàn Uyên, rời khỏi nơi đau lòng này.

Nhưng cánh tay rắn như sắt của Cố Hàn Uyên đã khiến mọi sự giãy giụa của nàng trở nên vô ích.

Trần An An tức giận nói: Cố đại ca thích mẫu thân, cớ sao còn muốn ta ở lại làm gì.

Thường ngày, thái độ của Tô Nguyên Chỉ khi đối mặt với Cố Hàn Uyên quả thực quá mức thân mật.

Trong phút chốc, Trần An An bỗng nhớ lại những hình ảnh có phần không hài hòa trước đây giữa hai người, hoàn toàn không giống quan hệ giữa trưởng bối và vãn bối.

Mỗi sáng sớm khi định gọi Cố Hàn Uyên dậy, nàng chưa bao giờ thấy hắn trong phòng.

Hơn nữa, căn phòng sạch sẽ gọn gàng như thể chưa từng có ai ở.

Tô Nguyên Chỉ cũng thường ngủ đến xế chiều mới tỉnh.

Khiến nàng còn tưởng rằng Tô Nguyên Chỉ bị bệnh.

Cả Liễu Nhược Hinh cũng thường nói những lời kỳ lạ.

E rằng nàng ta đã sớm biết chuyện giữa Cố Hàn Uyên và Tô Nguyên Chỉ.

Chỉ có mình nàng là không hề hay biết.

Trần An An càng nghĩ càng giận, muốn nổi nóng nhưng lại không thể phát tác.

Nàng đành cắn chặt đôi môi mỏng, quay mặt đi, không muốn nhìn thấy hình ảnh vừa khiến mình đau lòng vừa làm mặt đỏ tim đập kia.

Cố Hàn Uyên không vội an ủi Trần An An vẫn đang hờn dỗi.

Hắn nhàn nhạt nói: Phu nhân đã cùng Trần Mạc Thiện ly hôn rồi.

Trần An An vốn không muốn nghe hai người giải thích, nhưng lời nói của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng dời đi sự chú ý.

Trần An An kinh ngạc hỏi: Sao có thể.

Cha và nương ân ái như vậy.

Chính vì Tô Nguyên Chỉ và Trần Mạc Thiện từng ân ái nên mới khiến Trần An An càng khó chấp nhận hơn.

Cảm giác như bị phản bội gấp đôi.

Cố Hàn Uyên từ trong ngực lấy ra công văn ly hôn mà Trần Mạc Thiện đã viết trước đó đưa cho Trần An An.

Trần An An tuy có chút ít kinh nghiệm sống, nhưng vẫn nhận ra bút tích của Trần Mạc Thiện.

Vì vậy, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra công văn ly hôn đúng là do Trần Mạc Thiện tự tay viết.

Chương 918

Trần An An khó tin lẩm bẩm: Tại sao lại như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười, nói với Tô Nguyên Chỉ đang cố gắng kết thúc tình huống xấu hổ này càng nhanh càng tốt: Phu nhân hãy giải thích cho An An muội muội đi.

Trần An An vô thức nhìn về phía Tô Nguyên Chỉ, nhất thời mí mắt giật giật.

Nàng vừa thán phục sự phi thường của Cố Hàn Uyên, vừa nể phục bản lĩnh của Tô Nguyên Chỉ.

Trần An An không khỏi tim đập nhanh hơn, gương mặt ửng hồng.

Thật kỳ lạ, phải nhìn thêm một cái nữa mới được.

Tô Nguyên Chỉ vừa xấu hổ vừa tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, nhất thời có chút khó xử.

Nhưng nàng vẫn giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Trần An An nghe trong tình huống không bị gián đoạn.

Trần An An nghe Tô Nguyên Chỉ giải thích, lông mày càng nhíu chặt.

Không chỉ vì lời nói của Tô Nguyên Chỉ quá mức mơ hồ, khó hiểu, mà còn vì đầu đuôi câu chuyện quá mức ly kỳ.

Trần Mạc Thiện lại là gián điệp của Tây Hán cài vào Đồng Chu Hội.

Sau khi lấy được danh sách của Đồng Chu Hội, ông ta liền dẫn Tô Nguyên Chỉ trốn khỏi kinh thành.

Càng ly kỳ hơn là Trần Mạc Thiện còn có một chân với Sử Lưu

Hương, đệ nhất sát thủ của Đồng Chu Hội.

Việc các nàng bị tấn công trước đó hoàn toàn là do Trần Mạc Thiện gây ra.

Mấu chốt là Sử Lưu Hương lại là nam nhân.

Trần An An nghe đến đây, bỗng nhiên có chút hiểu tại sao Tô Nguyên Chỉ lại ly hôn với Trần Mạc Thiện.

Lấy một ví dụ khác.

Nếu Liễu Nhược Hinh và Cố Hàn Uyên thành đôi, nàng cùng lắm chỉ ghen tị, đau khổ.

Nhưng nếu người đó là nam nhân.

Hơn nữa lúc đó Tô Nguyên Chỉ còn bị Sử Lưu Hương và Trần Mạc Thiện công khai thể hiện tình cảm trước mặt.

Trần An An chỉ cảm thấy ghê tởm và tức giận không thể kiềm chế.

Chỉ cần nghĩ đến thôi, Trần An An đã cảm thấy cả người không thoải mái.

Huống chi là người trong cuộc như Tô Nguyên Chỉ.

Nghĩ vậy, Trần An An lại có chút thương hại Tô Nguyên Chỉ.

Bản tính nàng đơn thuần, không khỏi xấu hổ nói: Mẫu thân, là con trách oan người.

Nhưng cảnh tượng trong tầm mắt lại khiến nàng không còn tâm trạng xấu hổ nữa.

Không đúng.

Tại sao ta lại phải xin lỗi chứ.

Trần An An bừng tỉnh, bất bình nói: Coi như mẫu thân và cha đã hòa ly.

Cố đại ca ngươi cũng không nên ở bên mẫu thân a.

Như vậy ta phải làm sao.

Trần An An càng nghĩ càng giận.

Mối quan hệ hỗn loạn này khiến tư duy đơn thuần của nàng cũng có chút rối rắm.

Nhất là khi nàng nghĩ đến việc Tô Nguyên Chỉ rõ ràng đã cùng Cố Hàn Uyên như vậy, mà vẫn còn xúi giục mình với hắn.

Một bộ dạng như tương lai của nàng không phải Cố Hàn Uyên thì không gả.

Thậm chí còn dạy nàng rất nhiều kiến thức đáng xấu hổ.

Kết quả hóa ra chỉ là đang truyền đạt lại kinh nghiệm của chính mình thôi sao.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nghiêm túc nói: An An, ta thích ngươi.

Lời tỏ tình đột ngột của Cố Hàn Uyên khiến Trần An An bối rối.

Trần An An lắp bắp lẩm bẩm: Cố.

Cố đại ca, ngươi. bây giờ nói cái này làm gì a.

Suy cho cùng, nàng vẫn là một cô nương ngây thơ.

Rõ ràng đã nhìn thấy những hình ảnh còn rung động hơn, vậy mà đối mặt với lời tỏ tình của Cố Hàn Uyên lại không biết phải làm sao.

Cố Hàn Uyên dịu dàng nói: Chính vì thích nàng, nên ta mới không thể buông bỏ được vị phu nhân trông giống hệt phiên bản trưởng thành của nàng.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy lại liếc mắt một cái đầy giận hờn.

Dù sao trước đây Cố Hàn Uyên cũng dùng lời lẽ này để lừa gạt nàng.

Chỉ là đối tượng hình dung thì ngược lại.

Nhưng lời giải thích kiểu wanwan leiqing này lại hữu dụng bất ngờ với một Trần An An đơn thuần.

Chỉ thấy gương mặt nàng đỏ bừng đến tận mang tai, e thẹn nói: Thì ra Cố đại ca thích ta đến vậy sao.

Hì hì.

Tô Nguyên Chỉ nhìn bộ dạng vừa thẹn thùng vừa vui mừng của cô nương ngốc Trần An An, không nói nên lời.

Nhất thời nàng không khỏi có chút than thở vì đã dạy dỗ con gái mình quá đơn thuần.

Cố Hàn Uyên chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp của Trần An An, dùng giọng nói từ tính của mình chậm rãi nói: Vậy An An có thể cho ta một cơ hội chăm sóc hai mẹ con nàng không.

Vâng.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên, nghe những lời dịu dàng vang bên tai, Trần An An vô thức gật đầu đồng ý.

Ủa.

Hình như có chỗ nào không đúng.

Ngay lúc nàng còn đang mơ hồ nghi hoặc, Cố Hàn Uyên đã không cho nàng cơ hội phản ứng, tiến lên chặn lấy đôi môi anh đào của nàng.

Trần An An mơ màng, dường như nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Khóe mắt nàng vô thức liếc xuống dưới.

Bàn tay to đang ôm eo nàng dường như trở nên nóng hơn rất nhiều, nóng đến mức thân thể mềm mại của nàng như nhũn ra, gương mặt càng thêm ửng hồng.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng ban mai chiếu vào phòng của Tô Nguyên Chỉ.

Lừa gạt người thiểu năng trí tuệ ở thế giới này có phạm pháp hay không thì không biết.

Nhưng Cố Hàn Uyên cảm thấy lúc lừa Trần An An cũng không khác gì lừa gạt người thiểu năng.

Nha đầu ngốc này còn đơn thuần hơn trong tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên đang mặc quần áo còn có thể nghe thấy Trần An An nói mớ.

Mẫu thân.

Con thật sự ăn không nổi nữa.

Tô Nguyên Chỉ và Trần An An, hai mẹ con đang ôm nhau ngủ say, bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài.

Một người đầy đặn, một người mảnh mai.

Trần An An nói mớ bĩu môi, cánh môi dường như còn lấp lánh ánh nước.

Đêm qua tuy chưa công thành toàn bộ, nhưng cũng đã tiến một bước dài.

Dưới sự lừa gạt của Cố Hàn Uyên và Tô Nguyên Chỉ, Trần An An mơ mơ màng màng đã giúp không ít việc.

Hôm nay Tô Nguyên Chỉ hẳn là không cần phải ngủ lâu như vậy nữa.

Cố Hàn Uyên bật cười một tiếng, không quấy rầy hai mẹ con họ.

Vừa mở cửa phòng, hắn liền gặp Liễu Nhược Hinh đang khoanh tay đứng đó.

Đôi gò bồng đảo trước ngực trong tư thế này càng trở nên ngạo nghễ.

Chỉ là biểu cảm của Liễu Nhược Hinh lúc này lại không được tốt cho lắm.

Thức trắng đêm khó tránh khỏi khiến vầng trán nàng thêm mấy phần mệt mỏi.

Liễu Nhược Hinh cười như không cười nhìn vào trong phòng, nhất thời giật mình.

Nàng biết mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Tô Nguyên Chỉ.

Chương 919

Cho nên mới sáng sớm đã canh giữ trước cửa phòng Tô Nguyên Chỉ.

Nhưng Trần An An lại là chuyện gì thế này.

Sắc mặt Liễu Nhược Hinh nhất thời có chút khó coi.

Nàng ghen tị chế giễu: Thì ra đêm qua Cố công tử bận rộn thực hiện giấc mộng của không biết bao nhiêu nam nhân.

Thương thay cho ta bận rộn cả đêm không ngủ.

Thôi vậy, vẫn là nên đi nghỉ sớm thì hơn.

Dù sao Cố công tử cũng có mỹ quyến như hoa bên cạnh, tiểu nữ tử cũng có vẻ thừa thãi.

Dứt lời liền xoay người định đi.

Phải nói người có ý thức cạnh tranh lớn nhất với Liễu Nhược Hinh không ai khác chính là Trần An An.

Hai người gần như trời sinh không hợp, thường xuyên cãi vã.

Mặc dù đã đạt thành hiệp nghị đồng minh, cũng chỉ là không quấy rầy đối phương phát triển với Cố Hàn Uyên.

Thường ngày chung đụng vẫn không thiếu những lúc đấu khẩu.

Vì vậy nhìn thấy Trần An An được sự giúp đỡ của Tô Nguyên Chỉ mà vượt lên trước, trong lòng Liễu Nhược Hinh không khỏi thất lạc, ghen tị và phẫn uất.

Phải biết rằng trước đây, quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh thân cận hơn Trần An An rất nhiều.

Dù sao Cố Hàn Uyên thường xuyên tìm đủ mọi cớ để chiếm tiện nghi của nàng.

Vóc người ngạo nghễ của nàng chính là sự tự tin lớn nhất.

Nhưng chỉ một chút không để ý, lại bị Trần An An đi đường vòng vượt qua.

Cũng khó trách Liễu Nhược Hinh trong lòng không phục.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không để Liễu Nhược Hinh cứ thế mà đi.

Bằng không sau này có thể sẽ không dễ dỗ.

Hắn một tay kéo Liễu Nhược Hinh vào lòng, giả vờ bất đắc dĩ cười khổ nói: Sự việc có chút khác biệt so với những gì nàng nghĩ.

Liễu Nhược Hinh cũng không giãy giụa, việc bị hắn ôm như vậy đã thành thói quen.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt trêu chọc.

Một bộ dạng chờ ngươi bịa chuyện.

Nhưng theo lời giải thích của Cố Hàn Uyên, cái miệng nhỏ của Liễu Nhược Hinh càng lúc càng mở to, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nàng kỳ quái hỏi: Ý của ngươi là, ngươi và nàng ấy cũng không có.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: An An nàng đến phút cuối lại sợ hãi.

Ta cũng không tiện cưỡng ép nàng, cho nên chỉ để nàng giúp một tay mà thôi.

Sắc mặt Liễu Nhược Hinh càng thêm cổ quái, nhưng trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra mình vẫn chưa thua hoàn toàn.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ có nên thẳng thắn nhân lúc này mà chuồn đi không, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, nàng đã bị Cố Hàn Uyên bế lên.

Liễu Nhược Hinh mặt đỏ bừng hỏi: Ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu chọc: Đêm qua vất vả cho nàng rồi.

Cho nên muốn giúp nàng làm ấm giường.

Phi.

Ai cần ngươi làm ấm giường.

Liễu Nhược Hinh miệng thì chống cự, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Nàng tìm một tư thế thoải mái, tự nhiên dựa vào vai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên xưa nay là người nói được làm được.

Sau khi ôm Liễu Nhược Hinh vào phòng nàng, hắn liền vì nàng làm ấm giường.

Cố Hàn Uyên từ phía sau ôm lấy nàng, dịu dàng nói: Mau ngủ bù đi.

Ta đoán, mấy ngày nay nàng đều không rảnh rỗi đâu.

Liễu Nhược Hinh tức giận cúi đầu nhìn thoáng qua, thầm nghĩ: Thế này còn để ta ngủ thế nào được.

Động tác luồn vào vạt áo thuần thục đến mức khiến người ta phát cáu.

Nhưng kỳ lạ là chính Liễu Nhược Hinh cũng có cảm giác đã quen.

Thậm chí không hiểu sao lại có cảm giác an tâm, thể xác và tinh thần đều theo đó mà thả lỏng.

Chỉ có thể nói thói quen thật sự rất đáng sợ.

Liễu Nhược Hinh cố gắng dời sự chú ý, bắt đầu tán gẫu với Cố Hàn Uyên.

Xuân Tam Nương kia dù tra hỏi thế nào cũng không chịu tiết lộ nửa điểm tình báo về Đồng Chu Hội.

Liễu Nhược Hinh oán giận nói.

Cố Hàn Uyên thờ ơ cười khẽ: Theo ta được biết, Xuân Tam Nương tuy có biệt hiệu giống nữ nhân, nhưng hắn cũng là một gã cứng cỏi.

Muốn tra tấn ép cung là gần như không thể.

Sự đầy đặn trong lòng bàn tay khiến hắn vô cùng vui sướng.

Dù sao hắn cũng không ngại trò chuyện thêm với Liễu Nhược Hinh một lúc.

Liễu Nhược Hinh bất đắc dĩ nói: Đúng vậy.

Cho nên bây giờ chỉ có thể tạm giam Xuân Tam Nương đang nửa sống nửa chết kia lại.

Sự kiên cường của Xuân Tam Nương khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Coi như Uông Trực tự mình ra tay cũng không thể ép hỏi được nửa điểm tình báo.

Liễu Nhược Hinh khẽ lắc đầu, gạt chuyện Xuân Tam Nương sang một bên.

Dù sao đi theo Cố Hàn Uyên, sớm muộn gì cũng sẽ bắt được người của Đồng Chu Hội, cũng không cần nóng vội nhất thời.

Nàng bỗng nhiên kỳ quái nói: Cố đại ca, hôm qua Dạ Vân gian xảy ra hỏa hoạn, chỉ để lại hai cỗ xác cháy không phân biệt được nam nữ.

Vùng ngoại ô còn có một chỗ vách núi sụp đổ, dường như là Cực Lạc Lâu trong truyền thuyết.

Chậc chậc, bên trong chôn sống không ít người, hình như cũng không thiếu quan lớn.

Đáng tiếc bây giờ cả ngọn núi sụp xuống, ngay cả đào thi thể ra để nhận dạng cũng không làm được.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng cười nói: Hai chuyện này đều có liên quan đến vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Bây giờ án đã phá.

Liễu Nhược Hinh kinh ngạc hỏi: Đây là chuyện gì.

Sau đó Cố Hàn Uyên kể lại chuyện đêm qua cho Liễu Nhược Hinh nghe.

Nội dung Cố Hàn Uyên nói cho Liễu Nhược Hinh cũng không khác mấy so với những gì Lục Tiểu Phụng biết, che giấu những thao tác trong bóng tối của chính hắn.

Chuyện này tạm thời chưa phải lúc nói cho Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh nghe xong chỉ cảm thấy nghiến răng, một tay đẩy tay Cố Hàn Uyên ra, tức giận nói: Ngươi đi phá án thà mang theo Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng của Lục Phiến Môn, còn có Vô Tình của Thần Hầu phủ, cũng không nghĩ đến việc mang ta theo sao.

Liễu Nhược Hinh biết Cố Hàn Uyên bên ngoài còn có rất nhiều hồng nhan tri kỷ.

Đối với sự tồn tại của ba người kia cũng không quá bất ngờ.

Nhưng việc Cố Hàn Uyên gạt nàng sang một bên, để cho ba nữ nhân kia lập công khiến nàng rất tức giận.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo nhỏ của Liễu Nhược Hinh, an ủi giải thích: Nhược Hinh nàng nghĩ nhiều rồi.

Một là lúc đó nàng vẫn đang ở Tây Hán bận rộn thẩm vấn Xuân Tam Nương, hai là nàng có thật sự cảm thấy Tây Hán nhúng tay vào việc này là chuyện tốt không.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra, nhíu mày nói: Ninh Vương.

Cố Hàn Uyên gật đầu nói: Đông Xưởng và Tây Hán không giống Lục Phiến Môn và Thần Hầu phủ.

Chúng là cơ cấu đặc vụ trực thuộc hoàng đế.

Phía sau dính líu đến một vị Vương gia quyền thế, sẽ chỉ khiến Tây Hán càng thêm khó xử.

Cố Hàn Uyên tuy không nói hết, nhưng Liễu Nhược Hinh đã hiểu.

Việc này Tây Hán quả thực không tiện nhúng tay.

Lục Phiến Môn và Thần Hầu phủ bên kia vì đại cục có thể thuận lý thành chương che giấu thân phận hung thủ đứng sau của Ninh Vương.

Nhưng Tây Hán thì không được.

Sự tồn tại của Tây Hán hoàn toàn dựa vào sự tin tưởng của hoàng đế.

Mà một khi bây giờ phanh phui Ninh Vương ra, hắn rất có thể sẽ tạo phản tại chỗ.

Bây giờ Tây Hán không tham gia trực tiếp, ngược lại có thể âm thầm điều tra.

Nếu không, đến lúc đó thế cục sẽ khó mà thu dọn.

Liễu Nhược Hinh sau khi lĩnh hội được ý của Cố Hàn Uyên, vui vẻ cười nói: Coi như ngươi có lòng.

Nàng xoay người lại, hai tay đưa về phía trước nâng lên, trong mắt chứa đầy mị ý nói: Ngươi không phải thích chỗ này của ta sao.

Chương 920

Ta sẽ không thua Trần An An đâu.

Cố Hàn Uyên hít nhẹ một hơi, vẻ mặt vui mừng khẽ vuốt ve mái tóc của Liễu Nhược Hinh.

Trong lúc Cố Hàn Uyên đang hưởng thụ sự hầu hạ của Liễu Nhược Hinh, trên triều đình đã cãi nhau ầm ĩ.

Lục Phiến Môn và Thần Hầu phủ liên thủ phá vụ án ngân phiếu Đại Thông và Cực Lạc Lâu, cái hầm vàng tiêu tiền dưới lòng đất này, theo lý là một công lớn.

Nhưng Lạc Mã, kẻ bị gán cho cái mũ hung thủ đứng sau, lại chính là Kim Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn.

Nội gián gây án ít nhất cũng là một cái tội quản lý không nghiêm.

Nói đúng ra, Lục Phiến Môn nhiều nhất chỉ là công tội ngang nhau.

Nếu không phải vụ án ngân phiếu Đại Thông ảnh hưởng quá lớn, Lục Phiến Môn dù phá án cũng là tội lớn hơn công.

Đêm qua sau khi nhận được báo cáo từ Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng, Bộ Thần và Quách Cự Hiệp đã không khỏi đau đầu.

Hơn nữa nhìn trên triều đình thiếu gần một nửa quan viên, không cần đoán cũng biết sắc mặt Hoàng đế Chu Hậu Chiếu khó coi đến mức nào.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Đêm qua Cực Lạc Lâu nơi vách núi sụp đổ, chết không ít quan viên, trong đó không thiếu các quan lớn như Lục Bộ thị lang.

Chu Hậu Chiếu gần như đen mặt suốt buổi, nghe phía dưới cãi vã.

Gần một nửa quan viên trên triều đình đều vì đi Cực Lạc Lâu tìm vui mà bị vách núi sụp đổ chôn sống.

Đây là trò cười đen tối gì vậy.

Hơn nữa vì những quan viên đó đều chết ở Cực Lạc Lâu, rất khó nói họ không liên quan đến vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Nói chung Chu Hậu Chiếu cảm thấy mặt mình sắp bị đánh sưng lên.

Lúc này nghe các bộ môn phía dưới cãi nhau, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi.

Tào Chính Thuần nói giọng âm dương quái khí: Chúng ta chúc mừng Liễu đại nhân và Gia Cát đại nhân phá được vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Tuy làm hại hôm nay số người vào triều ít đi một nửa, nhưng cũng là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm nha.

Liễu Kích Yên sắc mặt khó coi giải thích: Cực Lạc Lâu quá mức điên cuồng, lại chôn một lượng lớn thuốc nổ dưới lòng đất.

Hơn nữa trước đó Đông Tây Lưỡng Hán chẳng lẽ không hề hay biết những người đó đi Cực Lạc Lâu tìm vui sao.

Đông Tây Lưỡng Hán đều có trách nhiệm giám sát các quan lại.

Nhưng việc này không thể nói thẳng ra.

Liễu Kích Yên cũng chỉ có thể ám chỉ đến mức độ này.

Nhưng đây vốn là chuyện ngầm hiểu với nhau, cũng không cần nói quá rõ ràng.

Uông Trực vốn đang tọa sơn quan hổ đấu, lúc này thấy mũi nhọn không chỉ nhắm vào Đông Xưởng mà cả Tây Hán cũng trở thành đối tượng công kích, không thể không giải thích: Tây Hán chúng ta đã từng cố gắng điều tra Cực Lạc Lâu, nhưng vì liên quan đến số lượng quan viên quá nhiều, nên vẫn có trở lực rất lớn.

Liễu Kích Yên hừ lạnh nói: Có trở lực liền không điều tra.

Uông đại nhân hóa ra lại mềm yếu như vậy sao.

Uông Trực nghe vậy sắc mặt nhất thời khó coi.

Chiêu dời mâu thuẫn này của Liễu Kích Yên lại khiến hắn nhất thời không xuống đài được.

Nhưng hắn cũng có cách của hắn.

Trầm giọng nói: Tình hình Đông Xưởng thế nào bản quan không biết.

Nhưng Tây Hán đang toàn lực truy tra Đồng Chu Hội.

Hôm qua vừa bắt được một thành viên Đồng Chu Hội, đang trong quá trình thẩm vấn.

Uông Trực dùng Đồng Chu Hội làm cớ, quả thật đã đứng ở thế bất bại.

Dù sao so với vụ án ngân phiếu Đại Thông tai họa dân gian, hiển nhiên vẫn là Đồng Chu Hội, cái đảng phản nghịch này, đáng quan tâm hơn.

Ngay cả Chu Hậu Chiếu cũng vào lúc này lên tiếng ủng hộ.

Nếu Tây Hán truy tra Đồng Chu Hội có tiến triển, vậy cứ tiếp tục tra.

Những chuyện khác tạm thời không cần các ngươi nhúng tay.

Vâng.

Uông Trực khom người lĩnh mệnh, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ các vụ án xảy ra trong kinh thành hầu như đều là loại tốn công vô ích.

Có thể đúng lúc thoát thân, đối với Tây Hán ngược lại là chuyện tốt.

Còn về Đồng Chu Hội, có Liễu Nhược Hinh đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên, luôn sẽ có càng ngày càng nhiều manh mối.

Uông Trực có chút đắc ý với nước cờ sắp xếp Liễu Nhược Hinh bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt Tào Chính Thuần có chút âm trầm.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra thế cục hỗn loạn ở kinh thành.

Đằng sau các loại án kiện đau đầu đều dính líu đến rất nhiều thế lực.

Trong đó còn bao gồm cả rất nhiều Vương gia.

Lấy Cực Lạc Lâu làm ví dụ.

Với năng lực tình báo của Đông Xưởng, sao có thể thực sự không có một chút manh mối nào.

Chỉ là những manh mối đó mơ hồ chỉ về phía Ninh Vương, khiến Đông Xưởng không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

Tình thế hôm nay, truy tra Đồng Chu Hội ngược lại trở thành chuyện chỉ có lời không có lỗ.

Tây Hán vì vậy mà nhặt được một món hời lớn.

Đúng lúc này, Chu Vô Thị đột nhiên mở miệng nói: Lục Phiến Môn và Thần Hầu phủ tuy có công, nhưng sự trợ giúp của Lục Tiểu Phụng, Hoa Mãn Lâu và Tam Tuyệt kiếm tiên, Cố công tử càng quan trọng hơn, có nên khen thưởng họ không.

Lời vừa dứt, khung cảnh nhất thời trở nên yên tĩnh.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu không tính, nhưng Cố Hàn Uyên lại khác.

Tuyệt thế thần công có thể sánh với Lục Địa Thần Tiên, công tích mạnh mẽ trảm sát Đa Nhĩ Cổn, vả mặt Thanh Quốc, cùng với địa vị quốc tế vốn đã rất cao.

Tất cả những điều đó khiến triều đình rất khó nắm bắt thái độ chính xác khi giao tiếp với hắn.

Riêng một thân phận phò mã Tây Hạ đã khiến triều đình rất khó xử.

Ngân Xuyên công chúa Lý Thanh Lộ hiện nay cũng không phải là một công chúa bình hoa thông thường.

Mà là một trong những nữ tử có quyền thế nhất thiên hạ, cùng hoàng thái phi chấp chưởng triều chính Tây Hạ.

Hơn nữa mọi người đều biết Lý Thanh Lộ là gả cho Cố Hàn Uyên.

Theo địa vị phu thê, Cố Hàn Uyên cũng cao hơn một bậc.

Nếu đánh giá Cố Hàn Uyên quá cao, uy nghiêm của triều đình đặt ở đâu.

Nhưng nếu khinh suất với Cố Hàn Uyên, không chỉ dễ gây ra vấn đề quốc tế, mà còn thể hiện triều đình Minh quốc không có khí độ.

Một người giang hồ lại có địa vị cao như vậy, cũng khó trách triều đình khó xử.

Chu Hậu Chiếu đau đầu nói: Vụ án ngân phiếu Đại Thông vốn là Hoa gia tự mình giám thị không tốt, mới gây ra vấn đề, lần này coi như họ công tội bù trừ.

Lục Tiểu Phụng cũng xác thực nên khen thưởng.

Nhưng Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu nhất thời có chút do dự.

Uông Trực bỗng nhiên nói: Bệ hạ, về việc nghị sự phong hầu trước đây.

Trước đây triều đình xác thực đã thảo luận có nên phong hầu cho Cố Hàn Uyên hay không.

Cố Hàn Uyên xuất thân phái Võ Đang, là người Minh quốc chính gốc.

Với địa vị của hắn hiện nay, dùng phong hầu để lôi kéo cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng vẫn là câu nói đó, phong hầu không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Đề nghị của Uông Trực nhất thời vấp phải sự phản đối kịch liệt.

Nhất là đảng Đông Lâm từng bị Cố Hàn Uyên vả mặt lại càng lời lẽ gay gắt.

Đương nhiên người lên tiếng ủng hộ cũng không ít.

Uông Trực, Liễu Kích Yên và Gia Cát Chính Ngã đều ủng hộ Cố Hàn Uyên.

Chương 921

Ngược lại thì Ninh Vương, người trước đây từng bày tỏ sự ủng hộ, lại không lên tiếng.

Chính xác mà nói, từ lúc vào triều đến giờ, sắc mặt hắn vẫn âm trầm, không nói một lời.

Cuối cùng, Chu Hậu Chiếu phiền phức vô cùng chỉ có thể nói một câu: Để sau hẵng bàn.

Tranh cãi về Cố Hàn Uyên tạm thời được gác lại.

Những vị trí quan viên trống do cái chết đêm qua cần phải nhanh chóng bổ khuyết.

Bằng không chức năng hành chính tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Thời điểm phân phối lại chức quan và quyền lực như thế này, các thế lực tự nhiên là tranh đấu không ngớt.

Đảng Đông Lâm càng nhân cơ hội này mà nhảy nhót, vô cùng náo nhiệt.

Một buổi triều hội ồn ào từ đầu đến cuối kéo dài đến xế chiều mới kết thúc.

Hạ triều, Ninh Vương trở về phủ nổi trận lôi đình.

Cố Hàn Uyên này rốt cuộc có ý gì.

Lần lượt phá hỏng chuyện của bản vương.

Ninh Vương giận không kềm được đập bàn, ném bình hoa.

Một giọng nói dịu dàng truyền đến: Cố công tử. hắn đã làm gì khiến Vương gia tức giận như vậy.

Ninh Vương tức giận là điều đương nhiên.

Sự lôi kéo của hắn đối với Cố Hàn Uyên luôn gặp phải thái độ ôn hòa.

Bề ngoài thì vô cùng khách khí, hữu hảo, nhưng ngay cả Không Diễm được dâng tận cửa cũng không động vào.

Dưới góc nhìn của Ninh Vương, Không Diễm vẫn còn là xử nữ.

Điều này không thể không khiến người ta hoài nghi Cố Hàn Uyên rốt cuộc có nhận lấy ý tốt của hắn hay không.

Nhưng Cố Hàn Uyên đầu tiên là giết đệ nhất sát thủ của Đồng Chu Hội là Sử Lưu Hương.

Tiếp đó lại bắt Xuân Tam Nương giao cho Tây Hán.

Kế hoạch vơ vét của cải của Kim Cửu Linh cũng thất bại.

Bây giờ vụ án ngân phiếu Đại Thông lại được phá dưới sự trợ giúp của Cố Hàn Uyên.

Mấu chốt hơn là số tiền tài thu được từ hai nơi này đều không thể chuyển đến tay Ninh Vương.

Cũng khó trách Ninh Vương lại tức giận đến vậy.

Ninh Vương thấy Lâu Tố Trân đến, cau mày nói: Ái phi sao lại đến tiền sảnh.

Ninh Vương thường phải bàn bạc đại sự với thuộc hạ, thậm chí nhiều lúc còn nói về chuyện mưu phản.

Vì vậy, hắn đã đặc biệt dặn Lâu Tố Trân lúc không có việc gì thì đừng đến tiền sảnh làm phiền.

Lâu Tố Trân từ trước đến nay cũng đều ngoan ngoãn ở hậu viện, rất ít nhúng tay vào chính sự của Ninh Vương.

Hành động hôm nay có vẻ vô cùng bất thường.

Nhưng vì Ninh Vương không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng tức giận mất kiểm soát này của mình.

Cho nên hắn vẫn chưa gọi thuộc hạ đến nghị sự.

Việc Lâu Tố Trân đến quấy rầy lúc này cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Lâu Tố Trân ôn nhu hiền thục, giữa hai hàng lông mày dường như có thêm vài phần sầu muộn.

Nàng khẽ rũ đôi mắt đẹp xuống, nói: Vương gia đột nhiên nổi giận như vậy, thiếp thân có chút lo lắng mà thôi.

Động tĩnh phát tiết cơn giận của Ninh Vương quả thực rất lớn, cũng thật sự khiến Lâu Tố Trân phải đến xem.

Nhưng trong tình huống bình thường, Lâu Tố Trân cũng sẽ đợi đến khi Ninh Vương trở về hậu viện rồi mới hỏi.

Rất ít khi có tình huống trực tiếp xông vào chính sảnh như thế này.

Lâu Tố Trân khẽ mím môi anh đào, dịu dàng hỏi: Vương gia vừa nói Cố công tử hắn làm sao vậy.

Là hắn làm chuyện gì mới khiến Vương gia tức giận như vậy sao.

Điều thu hút Lâu Tố Trân làm ra hành động khác thường chính là cái tên Cố Hàn Uyên.

Trước đây khi cứu thiếu nữ xinh đẹp, Cố Hàn Uyên từng trêu ghẹo Lâu Tố Trân, còn khiến nàng bị ép quan sát quá trình giải độc.

Chuyện đó đã để lại ấn tượng sâu sắc cho nàng.

Mặc dù Lâu Tố Trân có muốn rộng lượng thế nào, nhất thời cũng khó mà quên được.

Thậm chí theo thời gian trôi qua, ngược lại còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Mấy ngày nay, ban đêm nàng thường xuyên mơ thấy cảnh tượng lúc đó.

Lại bị Cố Hàn Uyên trêu đùa, bị ép quan sát hắn giải độc cho thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng không biết từ lúc nào, thiếu nữ xinh đẹp trong mộng đã đổi thành chính mình.

Hơn nữa quá trình giải độc ngày càng khác thường.

Nàng cũng bị Cố Hàn Uyên mặc sức chiếm đoạt trong mộng.

Mỗi khi tỉnh lại, cảm nhận được sự ẩm ướt và lạnh lẽo, nàng liền có cảm giác xấu hổ và tức giận muốn chết.

Dù đó chỉ là chuyện xảy ra trong mộng.

Nhưng đối với một nữ tử truyền thống như Lâu Tố Trân, điều đó không khác gì một sự phản bội về mặt tinh thần.

Càng xấu hổ, nàng lại càng để ý đến Cố Hàn Uyên.

Vì vậy mới có thể khi nghe thấy tên Cố Hàn Uyên, không kìm được mà đến hỏi.

Ninh Vương tự nhiên không biết những tâm tư phức tạp của Vương phi mình.

Sắc mặt hắn có chút khó coi, thuận miệng giải thích: Bản vương và Cố công tử chỉ là có chút hiểu lầm mà thôi.

Ái phi không cần quá lo lắng.

Hắn đang chuẩn bị đuổi Lâu Tố Trân đi.

Đúng lúc này, một gã gia nhân ở ngoài cửa hô: Vương gia, Cố công tử cầu kiến.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra.

Hắn không ngờ Cố Hàn Uyên lại đến cửa vào lúc này.

Hắn trầm ngâm nói: Đi mời Cố công tử vào.

Người đâu, đến đây dọn dẹp một chút.

Ninh Vương tuy không biết Cố Hàn Uyên đột nhiên đến cửa có mục đích gì.

Nhưng vì những việc xấu mà Cố Hàn Uyên gây ra trước đó, khó tránh khỏi vẫn ảnh hưởng đến thái độ của hắn.

Lần đầu tiên mời Cố Hàn Uyên dự tiệc, Ninh Vương đã đích thân ra tận cửa nghênh đón.

Bây giờ thái độ mời người vào như thế này rõ ràng là có chút thất lễ.

Lâu Tố Trân đột nhiên nghe tin Cố Hàn Uyên đến cửa, không hiểu sao có chút hoảng hốt, vô thức siết chặt tay áo.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng lại có ý nghĩ muốn gặp lại Cố Hàn Uyên một lần nữa.

Theo nàng thấy, những giấc mộng kia là một khúc mắc.

Chỉ có trực diện vấn đề, mới có thể gỡ bỏ khúc mắc.

Rất nhanh, trong tầm mắt nàng đã xuất hiện thân ảnh của Cố Hàn Uyên.

Vẫn phong thái tuấn lãng, khí vũ bất phàm như vậy.

Cây quạt xếp mạ vàng nhẹ nhàng phe phẩy trong tay càng làm tăng thêm khí chất tiêu sái.

Tim Lâu Tố Trân không hiểu sao đập nhanh hơn mấy phần.

Nhưng Cố Hàn Uyên mà nàng chú ý lại không nhìn nàng.

Hắn mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt nói: Ninh Vương.

Thái độ bình thản của Cố Hàn Uyên khiến Ninh Vương nhất thời có chút không đoán ra được.

Chương 922

Ninh Vương lúc này trong lòng vẫn còn tức giận, nhất là khi nhìn thấy kẻ đầu sỏ thì càng thêm bực bội.

Nhưng hắn tâm cơ sâu sắc, cũng không muốn đắc tội Cố Hàn Uyên quá mức.

Nén giận, giả vờ bình thản hỏi: Cố công tử đến đây có việc gì.

Cố Hàn Uyên thần tình lạnh lùng nói: Ninh Vương chẳng lẽ không nên cho Cố mỗ một lời giải thích về Không Diễm sao.

Ninh Vương nghe vậy hơi giật mình, vô thức nghi vấn hỏi: Không Diễm làm sao.

Theo hắn biết, Không Diễm đã cùng Cực Lạc Lâu bị chôn vùi dưới vách núi sụp đổ, hài cốt không còn.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Xin hỏi Ninh Vương, ngài để Không Diễm đi quyến rũ Lục Tiểu Phụng là có ý gì.

Chẳng lẽ là sỉ nhục Cố mỗ sao.

Ninh Vương nghe vậy sắc mặt nhất thời biến đổi.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại đến đây để hưng sư vấn tội.

Nhưng nói đi nói lại, chuyện này đúng là hắn đuối lý.

Ninh Vương sắp xếp Không Diễm ở Cực Lạc Lâu, còn để nàng xăm hình búa rìu trên người, mục đích vốn là để đánh lừa Lục Tiểu Phụng điều tra án.

Thậm chí sau đó còn có thể để Không Diễm đến chỗ Cố Hàn Uyên khóc lóc, nói là Lục Tiểu Phụng đang ép buộc nàng.

Dùng cách này để khiến Cố Hàn Uyên đi đối phó Lục Tiểu Phụng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng trước đó bị Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thu hút sự chú ý, ngược lại khiến Không Diễm trở nên vô dụng.

Vì vậy Ninh Vương không khỏi có chút lơ là.

Thậm chí còn âm thầm chế giễu Lục Tiểu Phụng hữu danh vô thực.

Ninh Vương không biết đêm qua trong Cực Lạc Lâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng không biết Không Diễm thậm chí còn chưa từng gặp mặt Lục Tiểu Phụng.

Người biết chuyện hoặc là đã chết, hoặc là sẽ không nói cho hắn biết chân tướng.

Tình tiết vụ án mà Lục Phiến Môn báo lên cũng là lý do thoái thác mà Cố Hàn Uyên đã chuẩn bị sẵn.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu phát hiện manh mối ở Cực Lạc Lâu, tìm được xưởng chế tạo tiền giả, tại xưởng đã xảy ra đại chiến với hung thủ đứng sau là Lạc Mã.

Cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên mới giết được Lạc Mã.

Nhưng Lạc Mã trước khi chết đã điên cuồng kích nổ lựu đạn chôn ở Cực Lạc Lâu, dẫn đến vách núi sụp đổ, Cực Lạc Lâu bị hủy.

Chưởng quỹ Tiền Trang Hoàn vào thời khắc mấu chốt cũng bị tay chân mà Lạc Mã đã sắp xếp sẵn để trả thù.

Tuy che giấu rất nhiều chi tiết, nhưng tất cả đều bị đổ lên đầu người chết là Lạc Mã.

Ninh Vương không biết toàn bộ chân tướng, cho rằng Không Diễm vẫn làm theo lệnh của hắn đi quyến rũ, lừa gạt Lục Tiểu Phụng.

Kết quả lại bị Cố Hàn Uyên phát hiện.

Lập trường của Ninh Vương nhất thời trở nên lúng túng.

Cố Hàn Uyên có nhận Không Diễm hay không là một chuyện, Ninh Vương lại để Không Diễm đi quyến rũ người khác lại là một chuyện khác.

Nếu không xử lý tốt, sẽ là trở mặt thành thù.

Ninh Vương tuy không hài lòng vì Cố Hàn Uyên phá hỏng chuyện của mình, nhưng không có nghĩa là hắn muốn trở thành kẻ địch của Cố Hàn Uyên.

Vội vàng nói: Cố công tử, mời nghe bản vương giải thích.

Cố Hàn Uyên lợi dụng sự chênh lệch thông tin để phản công, một bộ dạng bị sỉ nhục mà tức giận nói: Ninh Vương chẳng lẽ chưa từng nghe câu thất phu nổi giận, máu chảy năm bước sao.

Dứt lời, một thanh Anh Hùng Kiếm sáng loáng liền xuất hiện trong tay hắn.

Ninh Vương thấy thế sắc mặt nhất thời kịch biến.

Mắt thấy tình thế dường như sắp trở nên không thể cứu vãn.

Một bóng hình yểu điệu đột nhiên chắn trước mặt Cố Hàn Uyên, giọng nói yếu ớt kinh hô: Cố công tử, đừng.

Ninh Vương căn bản không ngờ tới Cố Hàn Uyên lại có thể một lời không hợp đã rút kiếm tương hướng.

Khi hắn đối mặt trực diện với sát khí của Cố Hàn Uyên, mới biết được nó đáng sợ đến nhường nào.

Tựa như tính mạng của mình sẽ biến mất bất cứ lúc nào vậy.

Ninh Vương là một kiêu hùng có dã tâm rất lớn, thế nhưng trước nay chưa từng gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng như thế này.

Bản năng sinh tồn khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Huống chi lúc này không có thuộc hạ ở đây, ngay cả một người hộ giá cũng không có.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên thu hồi sát khí, hắn mới lòng còn sợ hãi nhìn Lâu Tố Trân, người vừa giúp hắn giữ lại một mạng.

Lâu Tố Trân thường ngày nhã nhặn, dịu dàng ôn uyển, lúc này lại vừa nhu nhược lại vừa kiên cường chắn trước mặt hắn.

Nàng cắn chặt đôi môi mỏng, đối diện với Cố Hàn Uyên.

Chỉ là ánh mắt trong đôi mắt đẹp kia lại phức tạp đến mức khiến người khác khó mà nhìn thấu.

Lâu Tố Trân đột nhiên che chắn trước mặt khiến Cố Hàn Uyên có chút bất ngờ.

Nhưng hắn vốn cũng không định trở mặt với Ninh Vương vào lúc này.

Mục đích cũng chỉ là dọa Ninh Vương một phen, để mình đứng trên điểm cao của đạo nghĩa mà thôi.

Lúc này vừa đúng lúc thuận thế thu tay lại.

Cố Hàn Uyên giọng điệu u u cất lời: Nàng là Ninh Vương phi.

Lâu Tố Trân nghe vậy giật mình, biết Cố Hàn Uyên không có ý định tiết lộ chuyện hai người gặp nhau trước đây.

Như vậy mới phù hợp hơn với việc hai người lần đầu gặp mặt.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên không có ý định động thủ trực tiếp, trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, cũng thuận thế nói: Thiếp thân ra mắt

Cố công tử.

E rằng Cố công tử và Vương gia có hiểu lầm gì đó, cũng xin Cố công tử cho Vương gia một cơ hội giải thích.

Đối mặt với đôi mắt đẹp trong như làn nước của nàng, dù là người lòng dạ sắt đá đến đâu cũng phải mềm lòng.

Cố Hàn Uyên tuy không đến mức đó, nhưng trong lòng cũng không khỏi thầm khen ngợi mị lực của vị vương phi xinh đẹp Lâu Tố Trân này.

Hơn nữa lời khuyên của Lâu Tố Trân vừa hay cho hắn một lối thoát.

Cố Hàn Uyên thu hồi Anh Hùng Kiếm trong tay, cất giọng khen ngợi: Nghe đồn Ninh Vương phi cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, người ngưỡng mộ vô cùng đông đảo.

Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Vương phi hiền thục, tiết liệt khiến tại hạ bội phục.

Lời khen của Cố Hàn Uyên khiến Lâu Tố Trân hơi đỏ mặt.

Hơn nữa khi Cố Hàn Uyên nói nàng có đông người ngưỡng mộ, ánh mắt đó cứ như thể hắn chính là một thành viên trong số đó vậy.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên vốn đã có chút chột dạ, Lâu Tố Trân nhất thời tim đập loạn nhịp.

Gò má ửng hồng, nàng lí nhí nói: Cố công tử quá khen rồi.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự khiêm tốn của Lâu Tố Trân.

Hắn dời mắt, nhàn nhạt nói với Ninh Vương: Ninh Vương thủ đoạn thật cao tay.

Ninh Vương phi là một kỳ nữ như vậy, đáng để Cố mỗ tôn trọng, Cố mỗ cũng nguyện ý nể mặt nàng một lần.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên thu tay lại, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời cũng thêm mấy phần kỳ quái.

Không ngờ lần này Lâu Tố Trân đột nhiên xông vào chính sảnh lại có hiệu quả bất ngờ như vậy.

Tạm thời hóa giải xung đột giữa hắn và Cố Hàn Uyên.

Vì bị sát khí của Cố Hàn Uyên chấn nhiếp lúc trước, khí thế của Ninh Vương bất giác đã yếu đi rất nhiều.

Hắn cười làm lành nói: Chuyện của Không Diễm quả thật có chút hiểu lầm.

Bản vương quả thật có ý định lừa gạt Lục Tiểu Phụng trong việc tra án, chứ không có ý để nàng ta quyến rũ Lục Tiểu Phụng.

E rằng là nàng ta muốn nhân cơ hội này phản bội bản vương, ly gián mối quan hệ giữa Cố công tử và bản vương.

Lời giải thích của Ninh Vương có chút cứng nhắc.

Nhưng việc đổ tội cho một người đã chết không thể mở miệng nói chuyện thì lại vô cùng đơn giản.

Cho rằng Không Diễm đã chết dưới Cực Lạc Lâu sụp đổ, Ninh Vương không chút do dự đổ tội cho nàng.

Dù sao nói cho đúng thì cái gọi là sỉ nhục của Cố Hàn Uyên là chỉ việc Ninh Vương để Không Diễm một nữ hầu hai chủ.

Nếu chỉ đơn thuần là lừa gạt Lục Tiểu Phụng tra án thì căn bản chẳng có vấn đề gì.

Xét cho cùng vẫn là do Cực Lạc Lâu bị hủy, vụ án tiền giấy Đại

Thông bị phá quá nhanh.

Chương 923

Cố Hàn Uyên đột ngột nhúng tay vào vụ án càng khiến Ninh Vương không kịp điều chỉnh kế hoạch.

Hoặc có lẽ là sự lười biếng trước đó của Cố Hàn Uyên đã hoàn toàn lừa được Ninh Vương.

Hắn căn bản không ngờ Cố Hàn Uyên lại đột nhiên nhúng tay vào vụ án tiền giấy Đại Thông.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên gây khó dễ cho hắn, hắn mới đột nhiên kinh ngạc nhận ra mình đã đuối lý.

Dù Cố Hàn Uyên có trả đũa, hắn cũng không thể không ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thậm chí Ninh Vương còn hoài nghi liệu có phải Cố Hàn Uyên đã phát hiện ra kế hoạch của hắn đối với Không Diễm, nên mới chọn cách đột ngột ra tay hay không.

Dù sao trước đây Ninh Vương đã hết sức lôi kéo Cố Hàn Uyên, tuy chưa nhận được lời hồi đáp, nhưng quan hệ hai bên cũng có thể coi là hữu hảo.

Hai bên lại không có xung đột lợi ích gì, dù không hợp tác, cũng không nên trở thành kẻ địch mới phải.

Coi như Cố Hàn Uyên nhìn thấy Không Diễm, đoán ra kẻ chủ mưu sau vụ án tiền giấy Đại Thông là Ninh Vương, cũng không có lý do gì ra tay phá hoại.

Lúc này, Ninh Vương đã dần dần hiểu ra ngọn ngành, nghĩ đến vụ án tiền giấy Đại Thông tuy đã bị phá, nhưng tội danh lại đổ lên đầu con chốt thí Lạc Mã.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên cũng không vạch trần hắn.

Nói đúng ra, ngược lại hắn còn nợ Cố Hàn Uyên một ân tình.

Lúc này, Ninh Vương không những không còn chút tức giận nào với Cố Hàn Uyên, mà ngược lại còn thêm mấy phần xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của Ninh Vương vào mắt.

Trong lòng nhất thời thêm mấy phần hứng thú.

Lợi dụng sự chênh lệch thông tin giữa hai bên để dọa Ninh Vương một phen, hiệu quả còn tốt hơn dự kiến.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, giả vờ không hiểu hỏi: Không Diễm là lễ vật Ninh Vương tặng cho Cố mỗ, Cố mỗ tuy chưa nhận nàng, nhưng cũng chưa từng xa lánh.

Cố mỗ tự hỏi mình không đến mức khiến nữ tử chán ghét như vậy, không biết Không Diễm vì sao lại phản bội Ninh Vương.

Ninh Vương nghe vậy sững người.

Hắn làm sao biết Không Diễm vì sao phản bội.

Vốn dĩ đó chỉ là cái cớ hắn dùng để đổ tội cho Không Diễm mà thôi.

Lâu Tố Trân nghe cuộc đối thoại của hai người, âm thầm cau mày.

Nàng tuy không biết rõ chuyện đã xảy ra, nhưng đều là nữ tử, nghe thấy Không Diễm bị hai người đàn ông đem tặng qua tặng lại, khó tránh khỏi có chút không vui, dù chuyện như vậy ở thời đại này cũng không hiếm.

Nhưng cái tên Không Diễm lại khiến nàng nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên xen vào: Không Diễm kia có phải là nữ tử mà Vĩ Nhi từng nói đến không.

Chu Vĩ Tu vốn từng đòi Không Diễm từ Ninh Vương.

Sau khi Ninh Vương đem Không Diễm tặng cho Cố Hàn Uyên, hắn càng oán giận không ít.

Ninh Vương nghe vậy trong lòng lóe lên, giả vờ tự trách nói: Chuyện này phải trách bản vương quản giáo không nghiêm, thế tử của bản vương thường xuyên quấy rầy Không Diễm, e rằng chính vì nguyên nhân này nên nàng ta mới phản bội bản vương.

Ninh Vương là một kiêu hùng, lúc cần đổ tội thì dù là thế tử mình yêu thương nhất cũng không chút do dự.

Còn về việc Chu Vĩ Tu có vì thế mà đắc tội với Cố Hàn Uyên hay không, hắn lại không để trong lòng.

Ninh Vương rất hiểu tính cách của Chu Vĩ Tu, vì vậy vẫn luôn tránh để hắn và Cố Hàn Uyên gặp nhau, để tránh hai người xảy ra xung đột.

Ngược lại, Lâu Tố Trân nghe vậy kinh ngạc nói: Vĩ Nhi không phải đã bị cấm túc rồi sao.

Sao lại đi trêu chọc Không Diễm cô nương.

Ninh Vương lúc này đã quen đổ tội.

Dễ dàng quên mất chính Lâu Tố Trân đã hóa giải mâu thuẫn giữa hắn và Cố Hàn Uyên lúc trước.

Hắn trầm giọng nói: Hừ.

Đều do ngươi quá nuông chiều Vĩ Nhi, mới hại nó hành sự lỗ mãng, khắp nơi gây chuyện.

Lâu Tố Trân nghe vậy trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác tủi thân và thất vọng.

Người thật sự nuông chiều Chu Vĩ Tu rõ ràng là chính Ninh

Vương mới đúng.

Nhưng với tính tình hiền thục, nàng vẫn không biện giải, chỉ cúi thấp đôi mắt đẹp nói: Sau này thiếp thân sẽ quản giáo Vĩ Nhi nhiều hơn.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Ninh Vương phi ôn uyển hiền thục, sao lại có thể giáo tử không nghiêm.

Vốn đã đẩy được trách nhiệm đi, Ninh Vương nghe vậy nhất thời có chút xấu hổ.

Nhưng lúc này khó khăn lắm mới hóa giải được mâu thuẫn với Cố Hàn Uyên, hắn cũng sẽ không cố chấp tranh cãi để rước lấy sự phản cảm.

Ninh Vương đành phải hơi không tự nhiên nói: Đương nhiên bản vương cũng có lỗi, xin Cố công tử thứ lỗi.

Lâu Tố Trân nghe cuộc đối thoại của hai người, đôi mắt đang rũ xuống khẽ lóe lên.

Tâm tình phức tạp thầm nghĩ: Cố công tử. hắn đang nói giúp ta sao.

Ninh Vương đem trách nhiệm đổ cho Không Diễm và Chu Vĩ Tu.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định bám riết không buông.

Sau khi thái độ dịu đi, hắn lại trò chuyện vui vẻ với Ninh Vương.

Về phần vụ án tiền giấy Đại Thông và chuyện của Không Diễm thì bị hai người ngầm hiểu mà bỏ qua.

Cố Hàn Uyên vốn đã chiếm được hời.

Bất kể là Không Diễm hay tài sản cất giấu trong Cực Lạc Lâu đều bị hắn chiếm lấy.

Còn thuận tiện chia công lao phá án cho nữ nhân của mình.

Bây giờ còn khiến Ninh Vương một cách khó hiểu lại nợ hắn một ân tình, thu hoạch quả thực không thể lớn hơn.

Huống chi chuyến đi này vốn là để hòa hoãn quan hệ, tránh trở mặt với Ninh Vương trước thời hạn.

Vì vậy hắn càng không từ chối sự lấy lòng của Ninh Vương.

Thậm chí thái độ còn thân cận hơn vài phần so với lúc Ninh Vương lôi kéo hắn trước đây.

Điều này khiến Ninh Vương vô cùng kinh hỉ, cảm thấy mục đích lôi kéo Cố Hàn Uyên của mình có lẽ sắp đạt được rồi.

Mặc dù lúc trước Cố Hàn Uyên như muốn liều mạng giết hắn khiến hắn rất chật vật, nhưng cũng làm cho hắn tự mình cảm nhận được sự khủng bố của Cố Hàn Uyên.

Dù Ninh Vương không có võ công, cũng có thể rõ ràng nhận ra Cố Hàn Uyên mạnh hơn đám cao thủ dưới trướng hắn không chỉ một chút.

E rằng cao thủ mạnh nhất của hắn cũng không qua nổi mấy chiêu trong tay Cố Hàn Uyên.

Sau khi Sử Lưu Hương chết, Ninh Vương đã từng phái người đi điều tra.

Từ vết thương trên thi thể mà xem, hắn ta gần như không có sức chống cự đã chết trong tay Cố Hàn Uyên.

Tuy tổn thất tiền bạc và những quan viên, cao thủ giang hồ bị hắn chiêu mộ chết ở Cực Lạc Lâu khiến hắn vô cùng đau lòng, nhưng chỉ cần có được sự tương trợ của Cố Hàn Uyên, Ninh Vương cảm thấy dù có tạo phản ngay tại chỗ cũng rất có phần thắng.

So với An gia không biết tự lượng sức mình, độ khó tạo phản soán vị của những Vương gia như Ninh Vương thấp hơn nhiều, dù sao thì những thế lực ngầm của hoàng tộc Minh quốc cũng sẽ không tùy tiện nhúng tay vào tranh đấu nội bộ.

Vì vậy, khi nhận thấy Cố Hàn Uyên rõ ràng đã trở nên thân thiện hơn, thái độ của Ninh Vương nhất thời càng thêm nhiệt tình.

Ninh Vương bỗng nhiên đề nghị: Chuyện lúc trước là do bản vương suy nghĩ không chu toàn, để tỏ lòng áy náy, hay là để bản vương lại mở tiệc chiêu đãi Cố công tử một lần, thế nào.

Ý của Ninh Vương chủ yếu là định bồi thường cho chuyện của Không Diễm.

Trước đây hắn nuôi không ít vũ nữ, thị nữ xinh đẹp.

Các nàng tuy kém hơn Không Diễm một bậc, nhưng số lượng lại nhiều hơn rất nhiều.

Nếu tặng hết cho Cố Hàn Uyên thì quả thật có chút đáng tiếc, nhưng dùng làm bồi thường thì cũng coi như thích hợp.

Cố Hàn Uyên đoán được bảy tám phần ý nghĩ của Ninh Vương.

Nhưng hắn không có hứng thú lắm với đám vũ nữ, thị nữ kia.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Hà tất phải làm lớn chuyện như vậy.

Nếu Ninh Vương không chê, mời tại hạ một bữa cơm đạm bạc là được rồi.

Đương nhiên nếu có rượu ngon thì càng tốt.

Ninh Vương nghe vậy vô cùng kinh hỉ.

Tiệc rượu phần nhiều là xã giao, biểu đạt ý đồ lôi kéo.

Mà cái gọi là cơm đạm bạc ngược lại mới là biểu hiện của sự thân cận.

Ninh Vương vui mừng cười lớn sảng khoái: Cố công tử có nhã hứng này, bản vương tự nhiên sẽ tiếp đãi.

Vừa hay bản vương cũng muốn uống vài chén với Cố công tử.

Ninh Vương đang muốn phân phó hạ nhân đi chuẩn bị gia yến, liền nghe Cố Hàn Uyên đột nhiên nói với Lâu Tố Trân đang im lặng: Nói đến, tại hạ rất có hứng thú với thi từ thư họa của Vương phi, không biết có cơ hội lĩnh giáo một hai không.

Lâu Tố Trân nghe vậy ngẩn ra.

Chương 924

Lúc trước Cố Hàn Uyên nói giúp nàng, khiến nàng nhất thời có chút tâm loạn.

Lúc này nghe vậy, theo bản năng đã muốn từ chối.

Nhưng Ninh Vương lúc này lại cười lớn nói: Thì ra Cố công tử cũng có hứng thú với thi từ thư họa của ái phi ta.

Nếu đã vậy, ái phi ngươi cũng cùng đi hầu bản vương và Cố công tử uống hai chén đi.

Còn Tử phi các nàng thì thôi.

Thực ra Lâu Tố Trân thân là nữ quyến của Ninh Vương, không quá thích hợp để ngồi uống rượu cùng Ninh Vương và Cố Hàn Uyên.

Chỉ là thứ nhất, Ninh Vương muốn nhân cơ hội này biểu đạt thái độ thân cận với Cố Hàn Uyên.

Thứ hai, Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân đã gặp mặt, lại kiêng kỵ cũng không có ý nghĩa lớn.

Huống chi việc hắn và Cố Hàn Uyên hóa giải mâu thuẫn cũng là nhờ phúc của Lâu Tố Trân.

Hơn nữa hành vi đổ tội lúc trước cũng khiến Ninh Vương lòng có hổ thẹn, muốn nhân cơ hội hòa hoãn quan hệ.

Còn về việc Cố Hàn Uyên nói có hứng thú với thi từ thư họa của Lâu Tố Trân thì lại không khiến Ninh Vương suy nghĩ nhiều.

Dù sao Lâu Tố Trân tài hoa văn chương, người ngưỡng mộ tài nghệ thi thư họa của nàng không phải là ít.

Chỉ là không ai có thể như Cố Hàn Uyên, được nàng hầu trong gia yến mà thôi.

Lâu Tố Trân nghe vậy trong lòng kinh ngạc.

Chẳng biết tại sao, nàng chợt nhớ đến hình ảnh Cố Hàn Uyên đùa giỡn mình lúc trước.

Hành động này của Ninh Vương khó tránh khỏi khiến nàng có cảm giác cổ quái như đưa dê vào miệng cọp.

Nhưng nếu Ninh Vương đã phân phó, nàng cũng không tiện từ chối.

Còn cái gọi là ngưỡng mộ thi từ thư họa của nàng, nàng chỉ coi đó là một cái cớ mà thôi.

Nhưng khi gia yến diễn ra, cùng Cố Hàn Uyên đàm luận về thi từ thư họa, nàng lại bị tài tình của hắn làm cho kinh ngạc.

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn tròn.

Ninh Vương để biểu thị sự thân cận, cố ý dùng một chiếc bàn tương đối nhỏ.

Trên bàn bày rượu ngon thức quý, phẩm chất hơn xa yến tiệc Ninh Vương đãi lúc trước.

Cố Hàn Uyên đang cùng Lâu Tố Trân trò chuyện vui vẻ về thi từ thư họa.

Lâu Tố Trân thở dài nói: Tài năng của Cố công tử e rằng không thua kém Đường sư phụ.

Lâu Tố Trân từng bái sư Đường Bá Hổ.

Dưới sự chỉ bảo của ông, nghệ thuật thi thư họa của nàng đã đạt tới trình độ rất cao.

Bây giờ trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên so với Đường Bá Hổ cũng không kém bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên dựa vào hệ thống cộng điểm tạp học, trình độ vốn đã rất cao.

Lại thêm thỉnh thoảng làm kẻ đạo văn, làm kinh ngạc một Lâu Tố Trân cũng không phải chuyện gì khó.

Dòng thời gian của thế giới này quá mức hỗn loạn.

Tương tự cũng có rất nhiều tuyệt tác thi từ và thi nhân chưa từng xuất hiện.

Ninh Vương tuy có thói học đòi văn vẻ, nhưng cũng yêu thích thi thư.

Nếu không năm đó cũng sẽ không yêu thích Lâu Tố Trân như vậy.

Bao gồm cả thiếp thất được yêu thích nhất hiện tại là Thúy phi cũng là vì nàng có thể ngâm thơ giỏi vẽ, mới được đặc biệt sủng ái.

Vì vậy, nghe Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân đàm luận thi từ thư họa, hắn cũng có vài phần hứng thú.

Thậm chí vì tài văn chương mà Cố Hàn Uyên thể hiện, hắn lại càng thêm hảo cảm.

Nhưng khi Ninh Vương nghe đến tên Đường Bá Hổ, nhất thời không vui nói: Hừ.

Đường Bá Hổ, kẻ không biết điều.

Đơn giản là Ninh Vương từng chiêu mộ Đường Bá Hổ nhưng bị từ chối.

Trong lịch sử chính là Lâu Tố Trân đã giúp Đường Bá Hổ chạy về Tô Châu, thoát khỏi Ninh Vương chi loạn.

Nhưng Đường Bá Hổ ở thế giới này lại càng bướng bỉnh kiêu ngạo hơn một chút.

Ninh Vương nể mặt Lâu Tố Trân tuy không làm khó Đường Bá Hổ nhiều, nhưng trong lòng khó tránh khỏi thầm hận.

Dù sao không phải ai cũng là Cố Hàn Uyên, có thể khiến hắn không chấp nhận chiêu mộ.

Danh tiếng của Đường Bá Hổ tuy không nhỏ, nhưng cũng không được Ninh Vương để vào mắt.

Lâu Tố Trân biết mâu thuẫn giữa Ninh Vương và Đường Bá Hổ, có chút khó xử khuyên nhủ: Vương gia, Đường sư phụ quen sống tiêu sái tự tại, không muốn bị ràng buộc cũng là chuyện bình thường.

Lúc này vì Ninh Vương còn đang giấu Lâu Tố Trân, nên nàng không biết chuyện Ninh Vương đang âm mưu tạo phản.

Chỉ coi Ninh Vương đang chiêu mộ nhân tài để nắm giữ nhiều quyền thế hơn.

Ninh Vương bất mãn nói: Đường gia bây giờ thế yếu, bản vương nguyện ý nâng đỡ một hai, Đường Bá Hổ càng nên cảm kích mới phải.

Hắn đang biểu đạt sự bất mãn với Đường Bá Hổ, chợt nghe Lâu Tố Trân khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, vô thức hỏi: Vương phi sao vậy.

Lâu Tố Trân đôi mắt đẹp hơi rũ, mím môi nói: Không cẩn thận đụng phải góc bàn.

Ánh mắt nàng khẽ lướt qua bàn tay to lớn đang nắm lấy và vuốt ve bàn tay ngọc của mình.

Lâu Tố Trân trong lòng đập thình thịch.

Nàng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Ninh Vương, thấy hắn không nhận ra manh mối gì, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lại kín đáo liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Thấy hắn một bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí còn giả nhân giả nghĩa quan tâm nói: Vương phi cần phải cẩn thận mới phải.

Lâu Tố Trân nghe vậy một trận xấu hổ.

Muốn rút tay về, lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn.

Chỉ đành mặc cho hắn thỏa thích thưởng thức bàn tay ngọc của mình.

Đa tạ Cố công tử quan tâm.

Lâu Tố Trân cố nén dị dạng trong lòng, vẻ mặt còn phải tỏ ra cảm kích nói.

Lâu Tố Trân tuy trong lòng xấu hổ, lại lo lắng bị Ninh Vương phát hiện.

Nhưng lại bất ngờ phát hiện tâm tình phản cảm trong lòng cũng không mãnh liệt.

Có lẽ là vì vừa rồi đàm luận thi thư, đối với Cố Hàn Uyên cảm quan có chút tốt lên.

Có lẽ là vì trước đó Cố Hàn Uyên đã nói giúp nàng khi Ninh Vương đổ tội cho nàng.

Cũng có lẽ là nghĩ đến đêm đó Cố Hàn Uyên đùa giỡn mình, việc nắm tay ngược lại có vẻ bình thường hơn nhiều.

Tóm lại, so với tâm tình xấu hổ, Lâu Tố Trân lại lo lắng bị Ninh Vương phát hiện hơn.

Thân là Ninh Vương phi, Lâu Tố Trân ngày thường sống trong nhung lụa, được bảo dưỡng rất tốt.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được lực giãy giụa của Lâu Tố Trân dần yếu đi, trong lòng càng thêm hứng thú.

Đôi tay ngọc thon dài như búp măng xanh, lòng bàn tay đầy đặn, da thịt mịn màng.

Đây là một đôi tay am hiểu đàn vẽ, lúc này lại bị Cố Hàn Uyên nắm trong tay thỏa thích vuốt ve.

Thực ra chỉ cần không phải động tĩnh quá lớn, Ninh Vương căn bản không phát hiện được.

Trong yến hội của Ninh Vương trước đây, Cố Hàn Uyên sớm đã dùng Di Hồn Đại Pháp để lại ám thị.

Vì vậy Ninh Vương sẽ bất giác bỏ qua một số chi tiết nhỏ.

Không nhận ra Vương phi của mình đang bị Cố Hàn Uyên trêu đùa, Ninh Vương rất nhanh liền lướt qua khúc nhạc dạo nhỏ này, điều hắn quan tâm hơn vẫn là việc Đường Bá Hổ không muốn tiếp nhận chiêu mộ.

Ninh Vương bất bình nói: Hừ.

Bản vương thấy Đường Bá Hổ cũng chẳng hơn gì.

Trong số tân khoa tiến sĩ năm nay, có một tài tử tinh thông thi từ là Đồ Trác, chưa chắc đã kém Đường Bá Hổ kia.

Chương 925

Nghe nói Binh Bộ Thượng thư Phó Trung còn có ý định chiêu hắn làm rể.

Chắc là có chút tài năng thực học.

Vương gia nói phải.

Lâu Tố Trân thuận miệng phụ họa.

Nàng lúc này đang cẩn thận lo lắng sẽ bị Ninh Vương phát hiện, căn bản không có tâm tư phản bác giúp Đường Bá Hổ, đương nhiên bản thân nàng cũng không muốn phản bác.

Lâu Tố Trân tính tình thông suốt, biết càng nói giúp Đường Bá Hổ, chỉ càng khiến Ninh Vương thêm hận.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, giả vờ tò mò hỏi: Phó Trung thật sự muốn chiêu Đồ Trác làm rể.

Hắn không hứng thú lắm với bản thân Đồ Trác.

Nhưng lại rất hứng thú với những người và sự việc có thể liên quan đến Đồ Trác.

Ninh Vương vuốt cằm nói: Cũng không giả.

Nhưng theo bản vương được biết, còn có tin đồn là con gái của Phó Trung, Phó Ngọc Hoa, đã để mắt đến vẻ ngoài tuấn tú và tài hoa của Đồ Trác.

Phó Trung không lay chuyển được lời thỉnh cầu của Phó Ngọc Hoa, mới đồng ý chiêu hắn làm rể.

Cố Hàn Uyên trêu chọc khẽ cười: So với Cố mỗ thì thế nào.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, rõ ràng không ngờ Cố Hàn Uyên lại nói đùa với hắn như vậy.

Điều này càng chứng tỏ đây là biểu hiện của sự thân cận.

Ninh Vương vui mừng quá đỗi cười lớn nói: Ha ha.

Đồ Trác kia làm sao có thể so với Cố công tử, bất luận tài hoa hay tướng mạo đều kém xa.

Cũng chỉ tại Phó Ngọc Hoa kia chưa từng gặp qua Cố công tử, bằng không còn có chuyện của Đồ Trác sao.

Nếu không phải bản vương chỉ có con trai, không có con gái, đã sớm gả con gái cho Cố công tử rồi.

Ninh Vương tuy có ý cố tình lấy lòng, nhưng cũng không thiếu vài phần thật tâm.

Nếu hắn thật sự có con gái, cũng sẽ không phải phiền não nên lôi kéo Cố Hàn Uyên như thế nào cho thích hợp hơn.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn khẽ cười: Ninh Vương quá khen.

Tâm tư của Lâu Tố Trân vốn đang đặt vào việc làm sao chống lại cảm giác kỳ lạ do tay mình bị Cố Hàn Uyên thưởng thức.

Lúc này nghe lời Ninh Vương nói cũng không khỏi tán thành trong lòng.

Bất luận là tài tình hay tướng mạo, nàng đều không cảm thấy Đồ Trác có thể so được với Cố Hàn Uyên.

Thậm chí tài tình của Đường Bá Hổ trong lòng nàng cũng kém Cố Hàn Uyên một bậc.

Nếu không phải biết Cố Hàn Uyên có ý đồ với mình, nàng đã muốn bái hắn làm thầy.

Còn về tướng mạo thì càng kém xa.

Ngay cả khi nàng mới gặp Cố Hàn Uyên, cũng không khỏi thất thần.

Chỉ là nghĩ đến sự háo sắc và vô lại của Cố Hàn Uyên, lại có một cảm giác tương phản mãnh liệt.

Hơn nữa lúc này hắn vẫn còn đang trêu đùa nàng.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói, cảm giác tương phản này lại càng mãnh liệt hơn.

Vương phi xinh đẹp như vậy, nếu có con gái, tại hạ nhất định sẽ thích.

Thật là đáng tiếc.

Lâu Tố Trân nghe vậy ngẩn ra.

Vô thức nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cười như không cười nhìn mình.

Trong lòng nhất thời run lên.

Chẳng biết tại sao, Lâu Tố Trân cảm thấy như đã hiểu được ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Dường như hắn đang vô cùng mong đợi nàng có thể sinh con gái, như vậy.

Lâu Tố Trân bị suy đoán trong lòng dọa cho vừa kinh ngạc vừa vô cùng xấu hổ.

Ninh Vương vì không biết Cố Hàn Uyên đang nhắm vào Vương phi của mình.

Nghe vậy còn tưởng Cố Hàn Uyên đang phụ họa theo lời của hắn.

Nhất thời cảm thấy khả năng lôi kéo Cố Hàn Uyên càng lớn hơn.

Ninh Vương trong lòng đắc ý đồng thời cũng không khỏi tiếc nuối nói: Đáng tiếc trong nhà bản vương nhân khẩu đơn bạc, tuy có bốn con trai, nhưng không có một mống con gái.

Thực ra bất kể là trong lịch sử, hay ở thế giới này.

Dòng dõi nhà Lão Chu trong hoàng tộc đều khá ít ỏi.

Ninh Vương có bốn người con trai, đã được xem là nhiều.

Thậm chí có một số Vương tước còn là nhất mạch đơn truyền.

Ngược lại thì nhà Triệu Tống khai chi tán diệp số lượng lại khá lớn.

Ninh Vương bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì đó, khinh thường nói: Nói đến tên Nhị đương đầu Đông Xưởng Lưu Hỉ, rõ ràng là một thái giám, lại nhận không ít con gái nuôi, Phó Ngọc Hoa chính là một trong số đó.

Phó Trung vì muốn bám víu Đông Xưởng, mặt mũi cũng không cần.

Cố Hàn Uyên trong lòng khẽ động.

Dựa vào tình báo thu thập được từ Địa Võng kết hợp với kịch tình, hắn đã có một cái nhìn đại khái về cấu trúc của Đông Xưởng.

Đốc chủ Tào Chính Thuần âm hiểm xảo trá, diệt trừ dị kỷ, không từ thủ đoạn, rất giỏi quan sát sắc mặt, biết cách lấy lòng chủ tử.

Tào Chính Thuần tuy ác, nhưng lại rất trung thành với Hoàng đế Chu Hậu Chiếu.

Nhị đương đầu Lưu Hỉ dã tâm bừng bừng, vẫn luôn muốn thay thế Tào Chính Thuần, thậm chí còn có dã tâm khống chế Hoàng đế làm con rối.

Lưu Hỉ vì tích lũy lực lượng để đối kháng với Tào Chính Thuần, đã nhận rất nhiều con gái nuôi để ngầm liên kết với không ít người.

Tam đương đầu Tào Thiếu Khanh là người của Đồng Chu Hội, cũng là một trong những thuộc hạ mà Ninh Vương cực kỳ tin tưởng.

Vì vậy Ninh Vương vẫn muốn đẩy Tào Thiếu Khanh lên vị, chưởng khống Đông Xưởng.

Còn những đương đầu thấp hơn ở Đông Xưởng, tạm thời không đáng nhắc tới.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, có lợi nhất tự nhiên là Lưu Hỉ lên nắm quyền.

Nhưng ít nhất trong việc đối phó với Tào Chính Thuần, lợi ích của hắn và Ninh Vương là nhất trí.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ làm thế nào để lừa gạt Ninh Vương.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng thông báo: Vương gia, có chuyện quan trọng bẩm báo.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, mày nhíu lại.

Lúc này hắn đang mời Cố Hàn Uyên dự gia yến.

Nếu không có chuyện thật sự quan trọng, thì sẽ không có ai dám đến quấy rầy.

Thậm chí để tỏ vẻ tin tưởng, ngay cả hạ nhân cũng đã cho lui ra ngoài.

Ninh Vương suy nghĩ một chút, áy náy nói: Cố công tử xin cứ ngồi, bản vương đi một lát rồi về.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Ninh Vương xin cứ tự nhiên.

Sau khi Ninh Vương rời đi, trong phòng nhất thời chỉ còn lại Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cười như không cười nói: Vương phi vì sao lại căng thẳng như vậy.

Lòng bàn tay đều đổ mồ hôi rồi.

Lâu Tố Trân dùng sức giật tay mình về.

Hai tay nắm chặt, cảm nhận sự ẩm ướt trong lòng bàn tay và cảm giác tê dại còn lưu lại, nàng tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Trong lòng thầm oán: Tại sao ta căng thẳng, ngươi chẳng lẽ còn không biết sao.

Sau khi Ninh Vương tạm thời rời đi, trong phòng chỉ còn lại nàng và Cố Hàn Uyên.

Điều này làm sao nàng không cảm thấy căng thẳng cho được.

Thậm chí nàng còn không dám trong tình huống này mà chỉ trích Cố Hàn Uyên vì đã cầm tay nàng ngay trước mặt Ninh Vương.

Chỉ sợ Cố Hàn Uyên nhân cơ hội làm ra chuyện gì đó quá phận hơn.

Lâu Tố Trân ngoài căng thẳng ra, trong lòng càng nhiều hơn là xấu hổ.

Dù sao không có cô gái nào muốn bị nam tử phát hiện tay mình đổ mồ hôi.

Lâu Tố Trân định bụng không thèm để ý đến lời nói vớ vẩn của Cố Hàn Uyên.

Ai ngờ lúc này lại nghe thấy tiếng trêu đùa của hắn.

Mồ hôi của Vương phi dường như mang theo hương cỏ cây thanh đạm, tươi mát tự nhiên, thấm sâu vào lòng người.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang vê ngón tay, đặt lên chóp mũi nhẹ ngửi.

Chương 926

Lời nói và hành động đầy ý vị đùa giỡn này nhất thời khiến Lâu Tố Trân mặt đỏ bừng.

Nàng là Ninh Vương phi đoan trang.

Đã bao giờ bị đùa giỡn như thế này.

Hai lần duy nhất đều là do Cố Hàn Uyên làm.

Tuy lần này không quá đáng như lần trước.

Nhưng cảm giác xấu hổ mà nó mang lại cũng không kém là bao.

Lâu Tố Trân đôi mắt trong như nước tràn đầy vẻ xấu hổ, giận dỗi nói: Cố công tử xin tự trọng.

Tim nàng đập ngày càng nhanh, chỉ mong Ninh Vương mau quay lại.

Dứt lời liền quay người đi, một bộ dạng không muốn để ý đến Cố Hàn Uyên nữa.

Bằng không tiếp tục ở cùng Cố Hàn Uyên, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, ghét của nào trời trao của ấy.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ đột nhiên vòng lấy nàng từ phía sau.

Bên tai bỗng nhiên lướt qua một luồng hơi nóng.

Ta cũng rất muốn tự trọng.

Chỉ là dáng vẻ này của Vương phi thật sự khiến người ta không nhịn được muốn bắt nạt một phen.

Thân thể mềm mại của Lâu Tố Trân run lên, vành tai trong nháy mắt đỏ bừng.

Hơi ấm bên hông khiến nàng bất giác nhớ lại hình ảnh đêm đó.

Nàng không cố gắng giãy giụa, vì biết trong tình huống này mình căn bản không thoát được.

Đó là sự thật mà nàng đã kiểm chứng qua.

Lâu Tố Trân trong lòng tràn đầy xấu hổ và sợ hãi, thấp giọng vội la: Cố công tử, ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên thích thú cười nói: Ta không phải đã nói rồi sao.

Muốn bắt nạt Vương phi một chút.

Lâu Tố Trân thiếu chút nữa tức quá mà bật cười.

Cái gì gọi là muốn bắt nạt mình một chút.

Nàng là đường đường Ninh Vương Chính phi, là để cho ngươi bắt nạt sao.

Lâu Tố Trân giả vờ lạnh lùng, thấp giọng quát: Cố công tử mau buông ra, Vương gia sắp quay lại rồi.

Nếu bị Vương gia thấy, Cố công tử ngươi cũng không được lợi gì đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng buồn cười.

Nếu Lâu Tố Trân cảm thấy Ninh Vương là chỗ dựa, tại sao còn luôn nói nhỏ giọng như vậy.

Cố Hàn Uyên siết chặt vòng tay, để hai người áp sát vào nhau hơn.

Hắn trêu chọc nói: Ninh Vương trở về còn một lúc nữa, thời gian đó đủ để bắt nạt Vương phi rồi.

Giác quan của hắn vẫn luôn theo dõi Ninh Vương.

Thậm chí còn cố ý dùng ngũ quan nhạy bén để nghe thuộc hạ của

Ninh Vương báo cáo.

Tuy nội dung quả thật đáng chú ý, nhưng lúc này đương nhiên vẫn là Ninh Vương phi quan trọng hơn.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên một độ cung đầy hứng thú: Hay là Vương phi chỉ cần Ninh Vương không thấy, là có thể bắt nạt.

Lâu Tố Trân thấy Cố Hàn Uyên dường như được voi đòi tiên, hoảng sợ đến sắp khóc.

Lúc đó Cố Hàn Uyên vội vã đi cứu thiếu nữ xinh đẹp, nên sau đó không làm khó nàng nhiều.

Mắt thấy dường như lại quay về tình huống đêm đó.

Nhưng lần này thì sao.

Nàng làm sao biết Ninh Vương đến tột cùng bao lâu mới trở về.

Nếu thật sự kéo dài một hai canh giờ, với sự to gan của Cố Hàn Uyên, không chừng chờ Ninh Vương quay lại thì đã muộn.

Nghĩ đến đây, Lâu Tố Trân chỉ có thể thử tự cứu.

Nàng quay đầu lại, ngoài mạnh trong yếu trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, giận dữ quát: Cố công tử không thu tay lại, chờ Vương gia trở về, ta nhất định sẽ tố cáo hắn.

Cố Hàn Uyên không những không để tâm đến lời uy hiếp ngoài mạnh trong yếu của Lâu Tố Trân, ngược lại còn cúi đầu nhẹ ngửi vào chiếc cổ xinh đẹp của nàng.

Vương phi cứ việc đi nói với Ninh Vương.

So với ta, e rằng Vương phi còn khó xử hơn.

Coi như bị phế truất vị trí Vương phi cũng là kết quả tốt nhất rồi.

Mùi hương cỏ cây mát lạnh kia càng lúc càng nồng nàn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói.

Lâu Tố Trân nghe vậy ngược lại bình tĩnh lại.

Nàng lạnh lùng nói: Chẳng qua chỉ là vị trí Vương phi mà thôi, ta chưa bao giờ quyến luyến.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ kiên nghị trên gương mặt xinh đẹp của Lâu Tố Trân, đột nhiên rất động lòng.

Chinh phục kỳ nữ như vậy mới càng có cảm giác thành tựu.

Cố Hàn Uyên cố ý buông lỏng cánh tay đang ôm Lâu Tố Trân ra, ý vị sâu xa nói: Ta biết với sự tiết liệt của Vương phi thì không sợ một dải lụa trắng.

Nhưng ta rất tò mò với tâm tính của Ninh Vương, liệu hắn có trực tiếp ban Vương phi cho ta không nhỉ.

Lâu Tố Trân nghe vậy hô hấp cứng lại.

Vốn thấy Cố Hàn Uyên buông tay, đang định thở phào nhẹ nhõm, tâm tình nhất thời lại căng thẳng.

Nếu là trước hôm nay, có lẽ nàng còn không nhận ra mức độ coi trọng của Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên.

Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến toàn bộ, đều chứng minh Ninh Vương vì chiêu mộ Cố Hàn Uyên mà đã bỏ ra bao nhiêu tâm sức.

Tuy Lâu Tố Trân trong lòng bất an, nhưng vẫn không tin Ninh Vương sẽ vì lôi kéo Cố Hàn Uyên mà hy sinh nàng.

Sắc mặt nàng khó coi, trầm giọng nói: Vương gia là đường đường Ninh Vương tôn sư, sao có thể chịu sự sỉ nhục này.

Đúng như Lâu Tố Trân nói.

Chuyện có thể nói là nhục nhã vô cùng này, Ninh Vương sẽ không dễ dàng làm.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm đã có dự liệu, cũng đã chuẩn bị sẵn lý do.

Hắn hứng thú nói: Nếu như Ninh Vương chuẩn bị tạo phản thì sao.

Tựa như sét đánh giữa trời quang, chấn động khiến Lâu Tố Trân không biết phải làm sao.

Nàng vô thức kinh hô: Tạo phản.

Vương gia. ngài ấy muốn tạo phản.

Dứt lời nàng lại vội vàng bịt miệng mình lại, trong đôi mắt đẹp còn lưu lại vẻ kinh hãi, một bộ dạng sợ bị người khác nghe thấy.

Lâu Tố Trân cực kỳ không đồng ý việc Ninh Vương tạo phản.

Ninh Vương chính là nhìn thấu điểm này, mới vẫn luôn giấu nàng không nói.

Trong lịch sử khi Ninh Vương chuẩn bị tạo phản, Lâu Tố Trân cũng đã hết lời khuyên can.

Còn làm Đề hái củi đồ và Tặng biệt để nhắc nhở hắn.

Lâu Tố Trân luôn đoan trang hiền thục lại có phản ứng như vậy, trong mắt Cố Hàn Uyên lại trông có vẻ vô cùng thú vị.

Hắn khẽ cười giải thích: Nếu có ta tương trợ, Ninh Vương quả thật rất có khả năng leo lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

Lâu Tố Trân nghe vậy nhất thời trầm mặc.

Vì để ý đến Cố Hàn Uyên, gần đây nàng đã nghe không ít tin tức và lời đồn liên quan đến hắn.

Có Cố Hàn Uyên chống lưng, Ninh Vương dù có binh biến cũng có tỷ lệ thành công rất lớn.

Hơn nữa dưới sự nhắc nhở của Cố Hàn Uyên, với sự thông tuệ của Lâu Tố Trân tự nhiên có thể nhớ lại rất nhiều manh mối.

Rất nhiều hành vi bất thường trước đây của Ninh Vương quả thật rất có thể liên quan đến việc tạo phản.

Cũng có nghĩa là, Cố Hàn Uyên nói Ninh Vương muốn tạo phản không phải là đang lừa nàng.

So với ngôi vị hoàng đế cửu ngũ chí tôn, một Vương phi như nàng thì có là gì.

Ninh Vương quả thật rất có khả năng đem nàng tặng cho Cố Hàn Uyên.

Lâu Tố Trân phản đối Ninh Vương tạo phản là vì nàng cảm thấy Ninh Vương sẽ không thành công, cuối cùng chỉ lưu lại tiếng xấu.

Chương 927

Nếu thật sự rất có hy vọng làm Hoàng đế thì sao.

Vậy nàng phản đối còn có ý nghĩa gì nữa không.

Là Ninh Vương tạo phản thành công lên làm Hoàng đế, hay là tạo phản thất bại, nhà tan cửa nát.

Dường như đã không còn lựa chọn nào khác cho Lâu Tố Trân.

Cảm nhận được thân thể mềm mại vốn đang cứng ngắc của Lâu Tố Trân dần thả lỏng.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, nắm lấy chiếc cằm láng mịn của Lâu Tố Trân, tiến lại gần.

Lâu Tố Trân nhìn khuôn mặt tuấn tú ngày càng gần, bỗng nhiên đôi môi cảm thấy ấm áp.

Trong lòng nàng khẽ thở dài tự vấn: Làm vậy. có thực sự đáng giá không.

Khiến Cố công tử đợi lâu.

Ninh Vương cười lớn sang sảng đẩy cửa bước vào.

Cái dáng vẻ hào sảng đó, trong mắt người không biết chuyện thì căn bản không nhìn ra hắn là một kiêu hùng đang âm mưu tạo phản.

Cố Hàn Uyên vuốt ve chén rượu, ý vị sâu xa khẽ cười một tiếng nói: Không sao.

Có Vương Phi trò chuyện, cũng không đến nỗi buồn chán.

Ninh Vương nghe vậy bèn nhìn sang Lâu Tố Trân, hơi nghi hoặc hỏi: Ái phi, nàng sao vậy.

Mặt sao lại đỏ thế.

Chỉ thấy Lâu Tố Trân mặt ngọc ửng hồng, đôi mắt đẹp long lanh ngấn nước.

Một bộ dạng hoảng hốt thất thần.

Tiếng của Ninh Vương đánh thức nàng, nàng vô thức vuốt ve gò má.

Độ ấm nóng rẫy làm chính nàng cũng giật mình.

Trong lúc nguy cấp liền nảy ra ý, nàng nói: Vừa rồi kính Cố công tử mấy chén rượu.

Thiếp thân đã lâu không uống, có chút tửu lượng kém.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại kia thoáng nhìn lại có mấy phần sức thuyết phục.

Ít nhất nhìn bề ngoài, Lâu Tố Trân lúc này quả thật giống như dáng vẻ say ngà ngà.

Ninh Vương có chút vui mừng nói: May mà có ái phi tiếp chuyện, bằng không thì thật quá thất lễ với Cố công tử.

Ái phi nếu thật sự tửu lượng kém, có thể đi nghỉ trước.

Lâu Tố Trân nghe vậy sắc mặt hơi đổi.

Nàng rất muốn đi, nhưng trực giác mách bảo Cố Hàn Uyên sẽ không để nàng dễ dàng rời đi như vậy.

Đành phải giả vờ ôn nhu nói: Thiếp thân nghỉ một lát là được rồi.

Lâu Tố Trân thấy Ninh Vương khẽ gật đầu, dường như chưa hề nảy sinh nghi ngờ.

Ánh mắt kín đáo của nàng len lén liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang mang nụ cười nhàn nhạt trên mặt.

Lực mím môi của Lâu Tố Trân bất giác mạnh hơn một chút.

Trái tim đập thình thịch cũng giống như tâm tình hỗn loạn của nàng lúc này.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Dịu dàng như vậy làm gì.

Hại ta.

Trước khi Ninh Vương trở về, nụ hôn mà Cố Hàn Uyên dành cho nàng quá đỗi dịu dàng.

Dịu dàng đến mức khiến nàng không kìm được mà suy nghĩ miên man.

Dù sao trong suy nghĩ của nàng, Cố Hàn Uyên chỉ là mượn chuyện Ninh Vương muốn tạo phản để uy hiếp nàng, thèm muốn thân thể nàng mà thôi.

Đáng lẽ hắn phải tham lam sàm sỡ nàng mới đúng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên ngoài việc ôm lấy vòng eo của nàng ra thì lại thành thật đến bất ngờ.

Nụ hôn cũng dịu dàng làm nàng chẳng mấy chốc đã không tự chủ được mà say mê trong đó.

Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng nàng lại dường như đọc được trong đó mấy phần trìu mến.

Chính phần trìu mến này khiến nàng vô cùng bối rối.

Nếu có thể, nàng càng hy vọng Cố Hàn Uyên chỉ đơn thuần thèm muốn thân thể của nàng.

Như vậy nàng cũng có thể yên tâm thoải mái hơn một chút.

Thế nhưng nụ hôn quá đỗi dịu dàng của Cố Hàn Uyên lại làm nàng hoảng loạn trong lòng.

Thậm chí trong thoáng chốc còn không tự chủ được mà đáp lại, hai tay cũng vô thức vòng lên cổ Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình đã không kìm được mà đáp lại Cố Hàn Uyên, Lâu Tố Trân liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Trớ trêu thay, lúc này khi ngồi lại chỗ cũ, nàng căn bản không dấy lên được bao nhiêu tâm tình chán ghét, chỉ có sự hổ thẹn với Ninh Vương.

Trong con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên loé lên mấy phần ý vị sâu xa.

Hắn cũng không phải không muốn nhân cơ hội chiếm đoạt Lâu Tố Trân.

Chỉ là trong thời gian có hạn, căn bản không thể ăn xổi ở thì.

Hơn nữa làm vậy thì quá mức thô thiển, không phải ý muốn của hắn.

Cảm xúc bàng hoàng, giãy dụa, xấu hổ của một người vợ trước khi đoạ lạc mới thật sự là mỹ vị.

Nếu thời gian không đủ, vậy thì cứ dốc hết khả năng để lay động trái tim nàng.

Xem ra hiện tại, hiệu quả vô cùng lý tưởng.

Bất quá lúc này để Ninh Vương tập trung sự chú ý lên người Lâu Tố Trân cũng không thích hợp lắm.

Cố Hàn Uyên thân thiện chuyển chủ đề, hỏi: Xin hỏi vừa rồi Ninh Vương có chuyện gì quan trọng sao.

Có chỗ nào cần tại hạ giúp một tay không.

Ninh Vương còn không biết ái phi của mình đã bị Cố Hàn Uyên hôn đến tâm hoảng ý loạn trong lúc hắn không hay biết.

Nàng chỉ có thể mang theo tâm tình hổ thẹn mà im lặng suy nghĩ miên man.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên lại chủ động tỏ ý muốn giúp đỡ, nhất thời mừng rỡ.

Không phải vì hắn cảm thấy chuyện nghe được từ thuộc hạ cần Cố Hàn Uyên tương trợ, mà là cảm thấy đây là một khởi đầu tốt để mời chào Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương cười nói: Chỉ là chút chuyện nhỏ, đâu cần Cố công tử giúp đỡ.

Nói ra cũng thật khéo, vừa hay lại liên quan đến Đồ Trác mà chúng ta đã nói lúc trước.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Ồ.

Xin lắng tai nghe.

Ninh Vương giải thích: Con gái Phó Trung là Phó Ngọc Hoa để mắt đến Đồ Trác là chuyện có thật, hơn nữa hai người đã chuẩn bị thành hôn.

Bất quá Đồ Trác vốn đã sớm có thê tử, tên là Lý Như Yên.

Đồ Trác vì muốn trèo cao, liền vứt bỏ người vợ tào khang.

Trớ trêu thay, ngay lúc Đồ Trác chuẩn bị thành thân với Phó Ngọc Hoa thì Lý Như Yên lại vừa hay đến kinh thành tìm hắn.

Đồ Trác để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã mời sát thủ Thanh Y Lâu để giết người diệt khẩu.

Nói đến đây, Cố Hàn Uyên còn chưa có phản ứng, Lâu Tố Trân đã nổi giận.

Đồ Trác này sao có thể vô sỉ như vậy.

Uổng cho hắn còn là tân khoa tiến sĩ.

Nàng vốn muốn làm một nữ tử trung trinh tiết liệt, cùng Ninh Vương sắt cầm hòa hợp.

Mặc dù Ninh Vương đã không còn sủng ái nàng, nàng cũng vẫn không muốn phản bội hắn.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên bất ngờ xông vào, lại ép nàng phải đi ngược lại với nguyện vọng của chính mình.

Lúc này nghe nói Đồ Trác vì muốn trèo cao mà vứt bỏ người vợ tào khang, còn muốn giết người diệt khẩu.

Mặc dù tình huống không hoàn toàn giống nhau, nhưng vẫn có loại oán giận đồng cảm.

Ninh Vương thờ ơ nói: Chuyện như vậy từ xưa đến nay đều có, cũng chẳng có gì to tát.

Những kẻ gọi là tài tử đa phần đều như vậy, Đường Bá Hổ kia e rằng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Từ xưa đến nay, chuyện tương tự như Trần Thế Mỹ quả thật không hiếm thấy.

Đồ Trác cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Chương 928

Ninh Vương đối với chuyện này căn bản không có nửa điểm xúc động.

Thậm chí còn cảm thấy việc làm của Đồ Trác vô cùng hợp lý.

Ngược lại, Ninh Vương ngay cả lúc này còn muốn tiện thể bôi nhọ Đường Bá Hổ một phen.

Có thể thấy oán niệm của hắn đối với Đường Bá Hổ sâu đậm đến mức nào.

Lâu Tố Trân nghe vậy thần sắc phức tạp, im lặng.

Suy nghĩ của Ninh Vương, nàng cũng có thể nhìn ra.

Đặt mình vào hoàn cảnh của hắn mà suy nghĩ.

Vì hoàng vị, chỉ sợ hắn cũng có thể không chút do dự mà vứt bỏ người vương phi này là nàng.

Nghe Cố Hàn Uyên nói là một chuyện.

Chân chính cảm nhận được sự bạc bẽo của Ninh Vương lại là một chuyện khác.

Trái tim Lâu Tố Trân không khỏi có chút lạnh lẽo và khổ sở.

Đúng lúc này, bàn tay lạnh lẽo của nàng bỗng nhiên cảm nhận được một luồng hơi ấm.

Nguyên ra Cố Hàn Uyên lại một lần nữa lén lút cầm lấy tay ngọc của nàng dưới bàn.

Không phải kiểu thưởng thức đùa giỡn như trước, mà là nắm chặt như muốn truyền hơi ấm cho nàng.

Lâu Tố Trân giật mình, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nhất thời bắt gặp một ánh mắt dịu dàng đến mức làm nàng hoảng sợ.

Nhịp tim đột nhiên trở nên kịch liệt làm nàng sợ hãi vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Nhưng hơi ấm dường như thật sự từ tay Cố Hàn Uyên truyền đến, làm trái tim lạnh lẽo của nàng ấm lên đôi chút.

Vị đắng chát cũng dần dần hóa thành một chút ngọt ngào.

Lâu Tố Trân biết tâm tình của mình bây giờ không đúng.

Nhưng lại căn bản không thể chống cự.

Lòng Lâu Tố Trân càng thêm rối loạn.

Ninh Vương vẫn không hề nhận ra ái phi của mình dường như đang có xu hướng tình chàng ý thiếp với Cố Hàn Uyên.

Hắn hơi lộ vẻ kỳ quái nói: Theo lý mà nói, bị sát thủ Thanh Y Lâu truy sát, Lý Như Yên chắc chắn phải chết mới đúng.

Chỉ là không biết vì sao Hộ Long Sơn Trang lại đột nhiên nhúng tay vào, để cho Đoạn Thiên Nhai cứu nữ nhân kia đi.

Ninh Vương không hiểu vì sao Hộ Long Sơn Trang lại nhúng tay vào chuyện của nguyên phối thê tử Đồ Trác.

Dù sao chuyện này cùng Hộ Long Sơn Trang căn bản không có quan hệ quá lớn.

Nếu đơn thuần là vì chức trách, có thể nói là để tiêu diệt Thanh Y Lâu.

Nhưng cứu Lý Như Yên đi thì lại có vẻ thừa thãi.

Chẳng lẽ là vì muốn duy trì chính nghĩa sao.

Hơn nữa nếu là đem Lý Như Yên về Hộ Long Sơn Trang bảo vệ để tố cáo Phó Trung hoặc đòi lại công đạo từ Đồ Trác thì cũng còn miễn cưỡng nói được.

Thế nhưng Đoạn Thiên Nhai do Hộ Long Sơn Trang phái ra lại đưa Lý Như Yên ra khỏi kinh thành.

Ninh Vương đối với hành động thừa thãi không chút lợi lộc này của Hộ Long Sơn Trang cảm thấy không thể nào hiểu được.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Kết hợp tình báo, thông tin trong kịch tình cùng với định vị bằng thần niệm, hắn ngược lại đã có một vài suy đoán.

Mà nếu không có gì bất ngờ xảy ra, suy đoán của hắn và chân tướng chắc chắn là tám chín phần mười.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Sự tình e rằng không đơn giản như vậy.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, nghi hoặc hỏi.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm nói: Cố công tử nói vậy là có ý gì.

Ninh Vương chẳng lẽ đã quên Phó Ngọc Hoa là nghĩa nữ của Lưu Hỉ sao.

Hơn nữa Phó Trung cũng nhờ đó mà nương tựa vào Đông Xưởng.

Nếu có người muốn giúp Lý Như Yên đòi lại công đạo, tự nhiên sẽ nảy sinh xung đột với Đông Xưởng.

Đến lúc đó, người muốn giúp Lý Như Yên đòi lại công đạo sẽ trở thành một con dao để Chu Vô Thị đối phó Đông Xưởng.

Ninh Vương nghe vậy hơi kinh ngạc.

Suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy vô cùng có khả năng.

Dù sao Chu Vô Thị và Đông Xưởng gần như là thế nước lửa.

Hai bên thường xuyên vì đủ loại chuyện mà tranh đấu.

Tào Chính Thuần vì có được sự tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu nên tạm thời chiếm ưu thế.

Bất quá vì Đông Xưởng bây giờ cũng xem như cái đích cho mọi người chỉ trích, các nơi căn bản đều đang liên hợp lại để đối kháng Đông Xưởng.

Ninh Vương nghi ngờ hỏi: Chu Vô Thị mưu tính sâu xa đến vậy sao.

Nhưng muốn đối phó Đông Xưởng cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Mục tiêu của hắn là ai.

Chu Vô Thị đã từng rất tiếp cận hoàng vị.

Chỉ là sau này dường như vì chuyện gì đó mà từ bỏ.

Sau đó Chu Vô Thị vẫn luôn trung thành tận tâm phò tá Chu Hậu Chiếu.

Ninh Vương đối với Chu Vô Thị mặc dù có chút kiêng kỵ, nhưng phần nhiều vẫn là xuất phát từ lập trường trung thành với Chu Hậu Chiếu của hắn có thể sẽ trở thành trở ngại cho việc mưu phản soán vị.

Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới Chu Vô Thị cũng đang nhòm ngó hoàng vị.

Chỉ có thể nói kỹ năng diễn xuất đại gian như trung của Chu Vô Thị quả thực lợi hại.

Hầu như đã lừa gạt được tất cả mọi người.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tạm thời ta cũng không biết được.

Bất quá nghĩ chắc không phải là người tầm thường.

Cố Hàn Uyên đương nhiên biết mục tiêu của Chu Vô Thị là ai.

Chỉ là tạm thời không cần thiết phải nói cho Ninh Vương mà thôi.

Ninh Vương vốn cũng không nghĩ ra.

Hắn bỗng nhiên linh quang chợt lóe, kỳ quái hỏi.

Lâu Tố Trân nghe vậy lại đột nhiên trong lòng căng thẳng.

Mục tiêu của Chu Vô Thị sẽ không phải là Cố công tử ngươi chứ.

Nghe Ninh Vương nói Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị có khả năng muốn nhắm vào Cố Hàn Uyên, nàng gần như vô thức nắm chặt tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên phát hiện Lâu Tố Trân đang lo lắng cho mình, bèn ra hiệu an tâm rồi nắm lại tay nàng.

Lâu Tố Trân lúc này cũng phản ứng lại mình vậy mà lại đang lo lắng cho Cố Hàn Uyên, nhất thời bị suy nghĩ của chính mình dọa cho hết hồn.

Muốn không thừa nhận, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể buông xuống nỗi lo lắng đối với Cố Hàn Uyên.

Tâm tình của Lâu Tố Trân cũng vì vậy mà trở nên càng thêm phức tạp.

Sự lo lắng đột ngột của Lâu Tố Trân đối với Cố Hàn Uyên mà nói ngược lại cũng coi như là một thu hoạch bất ngờ.

Vị Vương Phi xinh đẹp này đang ngày càng chạy xa trên con đường phản bội Ninh Vương.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui vẻ, ngoài mặt bất động thanh sắc nói: Hẳn không phải là ta, nếu không thì sẽ ầm ĩ hơn một chút mới phải.

Dừng một chút, hắn ý vị sâu xa nói: Tuy mục tiêu của Chu Vô Thị không phải là ta, nhưng ta chuẩn bị nhúng tay vào.

Ninh Vương kinh ngạc hỏi: Vì sao.

Hắn vốn còn định ngồi chờ ngư ông đắc lợi, không ngờ Cố Hàn Uyên lại chủ động dính vào.

Cố Hàn Uyên sắc mặt nghiêm nghị, lời lẽ chính nghĩa nói: Đông Xưởng họa quốc ương dân, Tào Chính Thuần trừ khử dị kỷ, tai họa trung lương, người người đều có thể trừ diệt.

Bây giờ đã có lý do thích hợp để đối phó hắn, tại hạ không thể thoái thác.

Chương 929

Huống chi tại hạ cũng không thể trơ mắt nhìn Đồ Trác bạc tình bạc nghĩa đối xử với nguyên phối thê tử của hắn như vậy.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên trở nên chính nghĩa lẫm liệt khiến Ninh Vương và Lâu Tố Trân đều có chút ngây người.

Đôi mắt đẹp của Lâu Tố Trân tỏa sáng.

Trong lòng thầm nghĩ: Hắn tuy phong lưu đa tình, còn nhòm ngó ta, nhưng tấm lòng chính nghĩa này lại khiến người ta say mê.

Tâm tình vốn phức tạp của Lâu Tố Trân bỗng nhiên trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng thêm mấy phần thoải mái.

Rõ ràng hình tượng quang minh vĩ đại của Cố Hàn Uyên đã làm cho hảo cảm của nàng tăng lên rất nhiều.

Dường như cho dù thật sự thất thân với hắn, cũng không phải là chuyện gì không thể chấp nhận.

Lâu Tố Trân thậm chí không khỏi nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên có ý định ủng hộ Ninh Vương tạo phản chỉ sợ cũng là vì nàng.

Bằng không vì sao một Cố Hàn Uyên lòng mang đại nghĩa lại không ngăn cản Ninh Vương tạo phản.

Phải biết rằng một khi Ninh Vương tạo phản, bất luận thành công hay không đều sẽ tạo thành rung chuyển kịch liệt cho Minh quốc.

Giải thích duy nhất chính là trong mắt Cố Hàn Uyên, cho dù có đi ngược lại với đại nghĩa trong lòng, cũng không quan trọng bằng nàng.

Dù sao chuyện xung quan nhất nộ vì hồng nhan, Cố Hàn Uyên cũng không phải làm lần đầu tiên.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, nhất thời làm Lâu Tố Trân tim đập thình thịch, mặt ngọc cũng trở nên đỏ bừng.

Thân thể mềm mại càng không tự chủ được mà nóng lên từng cơn, giống như được ngâm mình trong một hồ suối nước nóng, ấm áp và vui vẻ.

Có lẽ đối với nữ tử mà nói, sự coi trọng và để tâm như vậy mới là thứ khiến người ta động lòng nhất.

Ninh Vương cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại nói ra lý do thoái thác như vậy.

Trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là Cố Hàn Uyên chuẩn bị đối phó Đông Xưởng và Tào Chính Thuần, có lẽ Tào Thiếu Khanh có thể nhân đó mà thượng vị.

Lo là một Cố Hàn Uyên đại nghĩa lẫm liệt như vậy thật sự sẽ tiếp nhận lời mời chào của hắn sao.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên còn có nhược điểm phong lưu này, Ninh Vương e rằng đã chuẩn bị từ bỏ.

Ninh Vương quyết định đẩy sớm một kế hoạch lúc trước.

Nếu kế hoạch có thể thành công, tự nhiên có thể đưa cho Cố Hàn Uyên những mỹ sắc tuyệt vời hơn để lôi kéo.

Nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên trước đây đã biểu đạt hảo cảm rõ ràng với Công Tôn Lan, Ninh Vương nhất thời lại thêm mấy phần tự tin.

Hắn sảng khoái cười nói: Đông Xưởng và Tào Chính Thuần quả thực đáng chết.

Cố công tử nếu có chỗ nào cần giúp đỡ cứ mở miệng, bản vương nhất định toàn lực tương trợ.

Cố Hàn Uyên thu lại tay đang nắm Lâu Tố Trân, chắp tay nói: Đa tạ Ninh Vương.

Tại hạ xin cáo từ trước, hy vọng có thể đuổi kịp Đoạn Thiên Nhai và Lý Như Yên.

Ninh Vương lúc này trong lòng đã có tính toán, vuốt râu cười nói: Nếu Cố công tử đã có chủ ý, bản vương cũng không tiện giữ lại.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, quay đầu nhìn Lâu Tố Trân ôn tồn nói: Cũng đa tạ Vương Phi hôm nay đã tiếp chuyện.

Có cơ hội sẽ tìm Vương Phi tâm tình thi thư.

Nhìn vào ánh mắt của Cố Hàn Uyên, Lâu Tố Trân liền biết hắn muốn nói e rằng không phải là thi thư.

Bất quá tâm tình lúc này đã hoàn toàn khác trước, ý nghĩ kháng cự cũng trở nên ít ỏi.

Ngay lúc Cố Hàn Uyên buông tay, nàng càng có một cảm giác mất mát khó tả.

Ở trước mặt Ninh Vương, Lâu Tố Trân tự nhiên không tiện nói thêm gì, chỉ đành giả vờ bình thản nói: Cố công tử hành sự cũng xin hãy cẩn thận.

Chỉ là giọng nói lại đặc biệt dịu dàng.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười, cáo từ.

Lâu Tố Trân nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, bất giác đưa tay khẽ vuốt đôi môi, dường như còn có chút dư vị.

Ái phi.

Giọng nói nghi hoặc của Ninh Vương đánh thức Lâu Tố Trân.

Nàng trong lòng hơi hoảng, cũng may kịp thời điều chỉnh lại.

Nàng vỗ vỗ trán, giả vờ không khỏe nói: Vương gia, thiếp thân có chút say.

Gương mặt đỏ bừng kia thoáng nhìn quả thật rất giống dáng vẻ say rượu.

Ninh Vương ngầm thở phào nhẹ nhõm, thuận miệng nói: Nếu ái phi đã say, vậy hãy sớm đi nghỉ một chút đi.

Thực ra Ninh Vương bây giờ đối mặt với Lâu Tố Trân có chút lúng túng.

Ngoài việc có mới nới cũ ra, quan trọng hơn là vì không thể không giấu nàng chuyện mình đang âm mưu tạo phản.

Giữa phu thê trong lòng cất giấu bí mật, làm sao cũng không thể thân cận được.

Trớ trêu thay hôm nay gặp Cố Hàn Uyên, Lâu Tố Trân đã giúp hắn không ít.

Ninh Vương có lòng muốn biểu đạt lòng biết ơn, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cho nên mới có không khí ngột ngạt lúc này.

Lâu Tố Trân im lặng trong giây lát.

Đã từng nàng đối với chuyện này không hề để ý.

Bây giờ đã hiểu nguyên do lớn nhất khiến tình cảm giữa hai người ngày càng nhạt phai là do Ninh Vương giấu nàng chuyện âm mưu tạo phản.

Lâu Tố Trân muốn khuyên, nhưng lại không biết có nên khuyên hay không, càng không biết bắt đầu khuyên từ đâu.

Huống chi bây giờ còn có thêm nhân tố Cố Hàn Uyên.

Nàng khi một mình đối mặt với Ninh Vương cũng cảm thấy xấu hổ và không tự nhiên.

Nàng đành thuận thế nói: Vậy thiếp thân xin được cáo lui trước.

Dứt lời, nàng cúi chào một lễ rồi cáo từ rời đi.

Sau khi Lâu Tố Trân rời đi, thần tình Ninh Vương rõ ràng tự tại hơn rất nhiều.

Hắn gọi phụ tá của mình tới, hỏi: Tình hình bên Cực Lạc Lâu thế nào rồi.

Đối Xuyên Tràng khó xử đáp: Người của Lục Phiến Môn bây giờ đang phong tỏa nơi đó, người của chúng ta tạm thời không thể tiếp cận.

Phiền toái nhất là tài bảo trong kho của Cực Lạc Lâu hẳn đều bị chôn dưới vách núi sụp đổ, muốn đào ra độ khó rất lớn.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời một trận đau đầu.

Hàng ngàn vạn lượng bạc trắng cứ như vậy bị chôn dưới đất, không đau lòng mới là lạ.

Ninh Vương trấn tĩnh lại, lại hỏi: Tình hình bên Kim Như Gió thì sao.

Đối Xuyên Tràng thở dài nói: Kim Như Gió đã bị nhốt vào Thiết Huyết đại lao, trong thời gian ngắn cũng không được phép thăm hỏi.

Bất quá Kim Như Gió cho dù có bị tra tấn cũng không dám khai ra Vương gia.

Chỉ là số tiền hắn đóng vai Thiên Long Đạo Nhân lừa gạt được cũng đã biến mất không thấy.

Rất có thể đã bị đám đồ đệ ngu dân mà hắn thu nhận lấy đi.

Ninh Vương nghe vậy càng thêm nhức đầu.

Thở ra một hơi, phiền muộn nói: Cần thiết thì cứ để Kim Như Gió chết trong Thiết Huyết đại lao đi.

Còn khoản tiền kia, đợi Lục Phiến Môn giải trừ phong tỏa sau đó cũng phải cố gắng hết sức đào ra thu hồi.

Đối Xuyên Tràng cung kính đáp ứng.

Hắn bỗng nhiên chần chừ nói: Vương gia, bên Cố Hàn Uyên sau này nên xử lý thế nào.

Sát thủ của Đồng Chu Hội bị hắn giết một Sử Lưu Hương, lại bị bắt một Xuân Tam Nương.

Hơn nữa hắn còn phá hỏng hai kế hoạch vơ vét của cải lớn của chúng ta.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời do dự.

Nếu không phải hôm nay không hiểu sao lại vì Lâu Tố Trân mà quan hệ với Cố Hàn Uyên trở nên tốt hơn, hắn e rằng đã chuẩn bị thay đổi lập trường đối với Cố Hàn Uyên.

Dù sao Cố Hàn Uyên quả thật đã gây ra tổn thất rất lớn cho hắn.

Trớ trêu thay bây giờ lại gặp được khả năng có thể lôi kéo Cố Hàn Uyên.

So với sự trợ giúp mà Cố Hàn Uyên có thể mang lại cho hắn, những tổn thất này ngược lại có vẻ không đáng kể.

Dù sao xét cho cùng, Ninh Vương cũng không phải vì tham tài mà làm những kế hoạch này, mà là vì đặt nền móng cho việc tạo phản.

Nếu thật sự có thể thu Cố Hàn Uyên vào dưới trướng, khả năng tạo phản thành công sẽ tăng lên trong nháy mắt.

Huống hồ mục đích cơ bản nhất của vụ án ngân phiếu Đại Thông và vụ án hồ yêu, là phá hoại kinh tế dân gian, làm cho uy vọng của Chu Hậu Chiếu mất hết, vẫn đã đạt được.

Điều duy nhất đáng băn khoăn là Cố Hàn Uyên rốt cuộc có chịu giúp hắn tạo phản hay không.

Dáng vẻ đại nghĩa lẫm liệt của Cố Hàn Uyên thật sự làm trong lòng hắn có chút không chắc chắn.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên hiển nhiên cũng đã nhận ra kẻ đứng sau vụ án ngân phiếu Đại Thông chính là hắn.

Chương 930

Kết quả không những không vạch trần, ngược lại hôm nay trời xui đất khiến lại thân cận với hắn.

Nói chung, lập trường quá mức mơ hồ của Cố Hàn Uyên khiến Ninh Vương nhất thời có chút không quyết đoán được.

Ninh Vương chần chừ nói: Tạm thời cứ duy trì quan sát đã.

Nửa mừng nửa lo, Ninh Vương suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói: Gọi Kim Cửu Linh tới đây, có một số việc muốn đẩy sớm một chút.

Còn các kế hoạch khác cứ tiến hành như thường lệ.

Đối Xuyên Tràng có thể làm phụ tá tham mưu bên cạnh Ninh Vương, về mặt mưu lược vẫn có chút tài thực học.

Lời phân phó của Ninh Vương tuy có chút không đầu không đuôi, nhưng hắn nghe hiểu được Ninh Vương làm vậy vẫn là vì Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa cũng có ý định nhờ đó mà hồi phục lại.

Dù sao lần tổn thất này quả thực rất lớn.

Đối Xuyên Tràng trong lòng thán phục vị trí của Cố Hàn Uyên trong lòng Ninh Vương.

Cung kính đáp ứng rồi đi làm theo sắp xếp.

Cố Hàn Uyên sau khi xác nhận phương hướng Đoạn Thiên Nhai rời khỏi kinh thành liền vận khởi khinh công đuổi theo ra ngoại ô.

Mục đích gặp mặt Ninh Vương về cơ bản đều đã đạt được.

Ninh Vương về cơ bản đã rơi vào bẫy thao túng của hắn.

Vừa đấm vừa xoa.

Chi phí mà Ninh Vương bỏ ra cho Cố Hàn Uyên càng cao, lại càng không nỡ từ bỏ việc lôi kéo hắn.

Chính vì cân nhắc như vậy, Cố Hàn Uyên mới không cố ý che giấu sự tồn tại của mình trong vụ án ngân phiếu Đại Thông.

Dù sao nếu thật sự muốn che giấu, vẫn có thể lừa gạt được.

Bất luận là ba nữ nhân Cơ Dao Hoa hay là Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đều sẽ sẵn lòng phối hợp với hắn.

Lâu Tố Trân cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Vị Vương Phi xinh đẹp này về cơ bản không thoát khỏi lòng bàn tay Cố Hàn Uyên.

Bốn vị trắc phi được Ninh Vương sủng ái nhất là Tố Phi, Thúy Phi, Thú Phi cũng đều là mỹ nhân không tồi.

Cố Hàn Uyên vô cùng mong đợi lúc Ninh Vương đưa các nàng đến cửa.

Cách thức Cố Hàn Uyên thao túng Ninh Vương giống hệt như cách hắn dùng thân phận Vô Thiên để thao túng Khang Hi trước đây.

Tuy phương pháp khác nhau, nhưng cốt lõi là nhất trí.

Đều là đang tăng chi phí chìm.

Vì vậy đến sau này, cho dù có muốn Ninh Vương dâng lên phi tử sủng ái của mình, cũng là có thể đoán được.

Cố Hàn Uyên thích nhất là loại người có dã tâm này.

Vẻ vui mừng trong con ngươi sâu thẳm của hắn càng thêm mấy phần.

Cố Hàn Uyên thân hình dừng lại, xa xa đã có thể nghe được tiếng đánh nhau.

Hơn nữa vô cùng trùng hợp là, một mục tiêu quan trọng khác của hắn cũng đang hướng về phía này.

Đoạn Thiên Nhai quả nhiên là có mục đích.

Nói chính xác hơn là sự sắp xếp của Chu Vô Thị là có mục đích.

Đương nhiên chuyện ngoài ý muốn cũng không ít.

Bên cạnh Đoạn Thiên Nhai có chuyện ngoài ý muốn, mục tiêu đang hướng về bên này cũng có chuyện ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên ẩn thân vào chỗ tối.

Chỉ thấy giữa sân gần trăm danh Thanh Y nhân bịt mặt đang vây quanh một nam ba nữ.

Nam tử có chút tuấn tú, không có gì bất ngờ chính là Đoạn Thiên Nhai.

Tu vi Tông Sư sơ kỳ, một tay Huyễn Kiếm quỷ dị khó lường, mỗi một kiếm đều có thể lấy đi mạng của một Thanh Y nhân bịt mặt.

Chỉ là trạng thái của hắn vô cùng tệ.

Sắc mặt tái nhợt, môi biến thành màu đen, hiển nhiên là đã trúng độc.

Hơn nữa người trúng độc không chỉ có một mình hắn, còn có một nữ tử được hắn cực lực bảo vệ cũng trúng độc.

Bên kia, một nữ tử khác cũng đang che chở một nữ tử khác, lo lắng hô lên: Tỷ.

Tỷ phu.

Các người không sao chứ.

Trong bốn người có hai người trúng độc.

Nữ tử được Đoạn Thiên Nhai bảo vệ thân hình yểu điệu, một thân trang phục võ sĩ màu trắng tuyết cũng khó che được vóc người linh lung lả lướt.

Trán ngỗng, mày liễu cong cong, mắt như nước mùa thu, da như tuyết trong, khí chất thuần khiết lại ôn nhu.

Đáng tiếc vì trúng độc, sắc mặt có chút tái nhợt, làm cho vẻ đẹp của nàng thêm mấy phần tì vết.

Bất quá độc nàng trúng dường như không giống với Đoạn Thiên Nhai.

Tứ chi bủn rủn vô lực, thanh đao võ sĩ trong tay ngay cả nâng lên cũng không làm được.

Đôi mắt đẹp lúc mở lúc nhắm, dường như giây tiếp theo sẽ ngất đi.

Hiển nhiên là trúng loại mê dược như Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Nữ tử chính là thê tử của Đoạn Thiên Nhai, Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Nữ tử đang gọi dĩ nhiên chính là muội muội của Liễu Sinh Tuyết Cơ, Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Hai tỷ muội ngũ quan tương tự độ rất cao.

Chỉ là khí chất lại có chút khác biệt.

Giữa hai hàng lông mày của Liễu Sinh Phiêu Nhứ thiếu vài phần thành thục, lại thêm mấy phần mị ý thiên nhiên, khiến người ta yêu mến.

Đôi mắt long lanh như nước mùa thu thoạt nhìn vô cùng yếu đuối kia lại thêm mấy phần sâu thẳm.

Thông thường mà nói, nữ tử như vậy tâm tư cũng sẽ nặng hơn một chút.

So với tướng mạo, vóc người của hai nàng chênh lệch càng thêm rõ ràng.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ mặc bộ đồng phục võ sĩ màu trắng tuyết giống của Liễu Sinh Tuyết Cơ, tư thái có vẻ gầy nhỏ hơn một chút.

Ngũ quan tướng mạo tương tự của hai tỷ muội lại làm nổi bật sự khác biệt giữa vẻ thanh xuân thiếu nữ và vẻ thành thục của nhân thê.

Nữ tử được Liễu Sinh Phiêu Nhứ bảo vệ phía sau không có gì bất ngờ, chính là nguyên phối thê tử của Đồ Trác, Lý Như Yên.

So với tỷ muội họ Liễu xinh đẹp như hoa tự nhiên có chênh lệch không nhỏ.

Nhưng cũng được coi là xinh đẹp đáng yêu, dung mạo thanh tú.

Đồ Trác vì muốn trèo cao, thê tử như vậy cũng nỡ lòng vứt bỏ.

Sự thống khổ, tuyệt vọng giữa hai hàng lông mày của Lý Như Yên, cùng với tia hận ý trong ánh mắt làm người ta khắc sâu ấn tượng.

Cố Hàn Uyên rất quan tâm đến Chu Vô Thị, kiêu hùng ẩn sau màn này.

Vì vậy rất sớm đã biết được tình báo liên quan.

Dòng thời gian khác biệt khiến Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết ở anh đào, mà theo Đoạn Thiên Nhai trở về trung nguyên.

Đồng thời còn mang theo muội muội của nàng là Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Chương 931

Liễu Sinh Tuyết Cơ nếu không chết, nàng tự nhiên cũng thành thân với Đoạn Thiên Nhai.

Mà Liễu Sinh Phiêu Nhứ tuy yêu Đoạn Thiên Nhai, nhưng bây giờ lại chỉ có thể hữu duyên vô phận.

Tình huống trong sân vô cùng cổ quái.

Vốn dĩ tỷ muội Liễu Sinh là vì giúp đỡ mới theo Đoạn Thiên Nhai cùng nhau cứu Lý Như Yên.

Kết quả Đoạn Thiên Nhai và Liễu Sinh Tuyết Cơ lại đều trúng độc.

Hơn nữa độc trong hai người còn mỗi người một loại.

Hiện tượng kỳ quái này rất đáng suy ngẫm.

Nếu không có lý do sâu xa hơn, Cố Hàn Uyên là không tin.

Hơn nữa Thanh Y Lâu phái ra quá nhiều người truy sát.

Tính cả những sát thủ đã bị giết ngã xuống đất, có ít nhất hơn trăm người.

Những sát thủ Thanh Y Lâu này thực lực cao thấp không đều, nhưng đều không phải là kẻ yếu.

Ngay cả Tiên Thiên cao thủ cũng không ít.

Nếu không thì cho dù Đoạn Thiên Nhai có trúng độc, với tu vi Tông Sư sơ kỳ và Huyễn Kiếm quỷ dị của hắn, chưa chắc đã không thể giết ra khỏi vòng vây.

Thanh Y Lâu có thực lực này cũng không kỳ quái.

Bằng không cũng không thể tranh phong với Thiên Võng của Minh quốc.

Cố Hàn Uyên vốn đã đoán Đoạn Thiên Nhai e rằng không dễ dàng thoát khỏi sự truy sát của Thanh Y Lâu như vậy.

Chỉ là vẫn cảm thấy Thanh Y Lâu ra tay mạnh đến bất ngờ mà thôi.

Dù sao vốn chỉ là Đồ Trác bỏ tiền mời Thanh Y Lâu diệt khẩu một Lý Như Yên không có võ công.

Kết quả Thanh Y Lâu lại đến hơn trăm người.

Cứ như thể biết Đoạn Thiên Nhai sẽ cứu Lý Như Yên, đồng thời còn có tỷ muội Liễu Sinh làm trợ thủ vậy.

Tỷ muội Liễu Sinh đều là Tiên Thiên cao thủ, còn có một tay kiếm pháp Nhật Bản khác với võ công trung nguyên.

Liễu Sinh Tuyết Cơ lớn tuổi hơn, Liễu Sinh Phiêu Nhứ thiên phú cao hơn.

Thực lực hai nàng không chênh lệch lắm, đều là tu vi Tiên Thiên hậu kỳ.

Chỉ là lúc này Liễu Sinh Tuyết Cơ lại hoàn toàn trở thành gánh nặng.

Ngược lại còn liên lụy Đoạn Thiên Nhai vốn đã trúng độc.

Hơn nữa sát thủ Thanh Y Lâu vây công Liễu Sinh Phiêu Nhứ rõ ràng có chút kiềm chế.

Tất cả những điều này đều cho thấy Thanh Y Lâu là có dự mưu.

Mục tiêu thực sự không phải là Lý Như Yên, mà là Đoạn Thiên Nhai.

Nhìn dáng vẻ của Liễu Sinh Phiêu Nhứ vì phải bảo vệ Lý Như Yên mà bị kiềm chế.

Cố Hàn Uyên ẩn mình trong bóng tối, ánh mắt dần dần sâu thẳm, khóe miệng cũng nở một nụ cười đầy ý vị.

Kẻ ẩn trong bóng tối kia không thể thoát khỏi cảm giác của hắn.

Kết hợp với kịch tình, Cố Hàn Uyên đã đại khái đoán được ngọn nguồn chân tướng.

Bất quá so với tất cả những gì trước mắt, Cố Hàn Uyên còn có người và việc để tâm hơn, ánh mắt cũng càng thêm sâu thẳm.

Đoạn Thiên Nhai khó khăn chống đỡ vòng vây của sát thủ Thanh Y Lâu.

Thực lực của những sát thủ này và hắn chênh lệch rất lớn, gần như không có ai địch nổi Huyễn Kiếm của hắn.

Chỉ là độc trên người làm hắn cảm thấy lực bất tòng tâm gấp bội.

Độc này không phải quá mãnh liệt, nhưng lại như giòi trong xương bám lấy trên người.

Khiến nội lực và thể lực của hắn không ngừng bị tiêu hao.

Nếu không phải Huyễn Kiếm là một loại kiếm pháp chủ yếu dựa vào ảo thuật, tiêu hao không lớn, hắn chỉ sợ sớm đã không chống đỡ nổi.

Nhưng điều chết người hơn là hắn không thể không che chở cho thê tử cũng đang trúng độc phía sau Trong lòng nhất thời có chút hối hận đã đồng ý yêu cầu muốn đến giúp đỡ của hai nàng.

Hắn cũng đã nhận ra điều không ổn.

Cái giá mà Thanh Y Lâu bỏ ra để truy sát Lý Như Yên thật sự quá lớn.

Lại còn chuyên môn mang theo hai loại độc dược khác nhau.

Một mặt điên cuồng tiêu hao hắn, một mặt lại làm cho Liễu Sinh Tuyết Cơ vốn có chiến lực không tồi trở thành trói buộc.

Thực ra lúc đầu rất thuận lợi.

Sát thủ được phái đi diệt khẩu Lý Như Yên cũng chỉ có một người.

Đoạn Thiên Nhai sau khi giết tên sát thủ kia đã nói rõ tình huống cho Lý Như Yên.

Lý Như Yên nghe vậy tuy lòng như tro nguội, nhưng vẫn chưa từ chối sự cứu giúp của Đoạn Thiên Nhai.

Chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua đầy hận ý của nàng làm người ta rùng mình.

Đoạn Thiên Nhai ngược lại rất có thể hiểu được tâm tình của Lý Như Yên.

Dù sao cũng là bị chính trượng phu của mình vứt bỏ, còn phái sát thủ tới giết nàng để diệt khẩu.

Có hận ý như vậy cũng là bình thường.

Đoạn Thiên Nhai cũng rất xem thường cách làm của Đồ Trác.

Từ khi mang theo Liễu Sinh Tuyết Cơ từ anh đào trở về trung nguyên, hai người thành hôn sau đó vẫn luôn sống một cuộc sống tân hôn hạnh phúc.

Tính tình vốn kiên nghị lạnh lùng cũng vì vậy mà mềm mại đi rất nhiều.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có chút đa sầu đa cảm.

Ví dụ như khi chấp hành nhiệm vụ gặp phải những cô nhi quả phụ đáng thương.

Vốn có thể hờ hững đối đãi, bây giờ lại không khỏi sinh lòng thương hại.

Cuộc sống hạnh phúc cùng Liễu Sinh Tuyết Cơ đã thay đổi Đoạn Thiên Nhai rất nhiều.

Nhưng hắn đối với điều này cũng không hối hận.

Tuy thỉnh thoảng vào sáng sớm ngày hôm sau sẽ bị thê tử bên cạnh dùng ánh mắt có chút kỳ quái nhìn chằm chằm.

Mặc dù hỏi nàng, nàng cũng không nói.

Điều này khiến Đoạn Thiên Nhai có chút không hiểu ra sao.

Nói chung, cuộc sống vô cùng hạnh phúc tuy làm tiêu mòn tâm trí của hắn, nhưng võ công lại ngược lại tiến triển cực nhanh.

Thậm chí còn đột phá Tông Sư nhanh hơn cả Quy Hải Nhất Đao có thiên phú hơn hắn một bậc.

Đáng tiếc đối mặt với loại vây giết có dự mưu này, cho dù là Tông Sư cũng khó mà ứng phó.

Đồng thời vì mất cảnh giác, mới có thể bị ám toán trúng độc.

Duy nhất có chút nghi hoặc chính là vì sao chỉ có mình và Liễu Sinh Tuyết Cơ trúng độc.

Đoạn Thiên Nhai thuận miệng đáp lại sự lo lắng của Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nhân cơ hội thở dốc.

Bị nghi hoặc quấy nhiễu, bị độc dược hành hạ, sự chú ý của Đoạn Thiên Nhai có chút phân tán, lúc thở dốc lại đem hơi thở nén lúc trước phun ra ngoài.

Chương 932

Đến nỗi nhất thời ngay cả ánh mắt cũng thêm mấy phần hoảng hốt thất thần.

Đúng lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng kinh hô của Liễu Sinh Phiêu Nhứ mới đánh thức hắn.

Tỷ tỷ cẩn thận.

Phía xa, hai nữ tử bạch y che mặt phong hoa tuyệt đại đang dẫn theo một cô gái áo lam tiến về phía trận kịch chiến.

Hai người có nét mặt tương đồng, rõ ràng là một đôi tỷ muội.

Chỉ có điều một người thân hình cao gầy kiêu sa, người còn lại thì nhỏ nhắn xinh xắn, tinh tế.

Trớ trêu thay, khí thế của cô gái nhỏ nhắn mảnh khảnh lại mạnh hơn rất nhiều.

Khí chất thanh lãnh xuất trần, ánh mắt lạnh lùng vô tình khiến người ta không dám nhìn gần.

Còn nữ tử kia tư thái kiêu sa, khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt nàng linh động, hoạt bát, dường như mang theo một sự ngây thơ tự nhiên.

Nữ tử bỗng nhiên tò mò hỏi: Tỷ tỷ, sao chiếc Hợp Hoan Linh này của tỷ lại kêu càng lúc càng lớn tiếng vậy.

Giọng nói thanh lãnh, xa cách đáp lại: Liên Tinh, chuyện này không liên quan đến ngươi.

Ta sẽ không đưa nó cho ngươi đâu.

Cặp tỷ muội xinh đẹp có khí chất như vậy tự nhiên là Yêu Nguyệt và Liên Tinh đã lâu không gặp.

Hai người đi suốt một đường, Hợp Hoan Linh cũng vang lên suốt một đường.

Nhất là càng đến gần kinh thành, tần suất vang lên lại càng lớn.

Liên Tinh vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú với Hợp Hoan Linh.

Nó dường như đang dẫn đường cho các nàng vậy.

Dù sao Hợp Hoan Linh cứ như có ý thức riêng, tiếng chuông lúc lớn lúc nhỏ.

Trớ trêu là Yêu Nguyệt cũng dường như đang thay đổi lộ trình theo sự biến đổi lớn nhỏ của tiếng chuông Hợp Hoan Linh.

Kết quả là hướng đi đến kinh thành lại chính xác một cách bất ngờ.

Đường sá thời đại này không được thuận tiện như vậy.

Ngoài một con đường cái ra, chỉ có những lối mòn do người ta đi nhiều mà thành.

Nhưng đường cái lại nối liền các thành trấn với nhau, thường xuyên phải đổi hướng, lãng phí rất nhiều lộ trình.

Kết quả là Yêu Nguyệt không có bản đồ chính thức lại có thể đi theo chỉ dẫn của Hợp Hoan Linh ra một đường thẳng.

Điều này khiến Liên Tinh cảm thấy đặc biệt kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, Yêu Nguyệt tuy không phải là kẻ mù đường, nhưng cũng không thể có cảm giác phương hướng chuẩn xác như vậy được.

Đương nhiên cũng không phải không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Các nàng vừa ra khỏi thành Túc Châu đã bị Hợp Hoan Linh chỉ dẫn rẽ ngang một cách khó hiểu, sau đó tiện tay cứu một cô gái.

Khiến các nàng lãng phí một ít thời gian.

Nếu không có lẽ đã đến kinh thành sớm hơn cả Cơ Dao Hoa cũng không chừng.

Thế nhưng nữ tử này lại vừa hay có quan hệ với Cố Hàn Uyên, mục tiêu của các nàng.

Liên Tinh nghĩ đến đây, bất giác nhìn về phía cô gái áo lam đang bị các nàng dẫn theo.

Nữ tử có vòng eo thon gọn, đôi chân dài, dung mạo không quá xinh đẹp nhưng lại quyến rũ lạ thường.

Chính là Lam Hạt Tử.

Lam Hạt Tử tuy rất cảm kích Yêu Nguyệt đã cứu mình, nhưng đi theo Yêu Nguyệt với khí thế mạnh mẽ như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Huống chi nàng ta còn thường xuyên không để ý đến sức chịu đựng của nàng, mang theo nàng dùng khinh công đi đường.

Dọc đường đi còn phải lo liệu sinh hoạt thường ngày cho hai người.

So với hai nàng tu vi tinh thâm, lại có Minh Ngọc Công hộ thể, Lam Hạt Tử trông đặc biệt tiều tụy và mệt mỏi.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh võ công tuy cao, nhưng kinh nghiệm giang hồ chưa chắc đã bằng Lam Hạt Tử.

Dù sao bình thường các nàng đều ở lì trong Di Hoa Cung, rất ít khi ra ngoài.

Lần này đột nhiên hành tẩu giang hồ ngược lại gây ra động tĩnh không nhỏ.

Nếu không phải các nàng cố ý tránh đường cái, có lẽ còn gây chấn động hơn nữa.

Dù sao hai nàng cũng là Đại cung chủ và Nhị cung chủ của Di Hoa Cung.

Dung nhan tuyệt mỹ đồng thời cũng đều là cao thủ Đại Tông Sư.

Chỉ riêng việc hai nàng xuất hiện trên giang hồ đã không phải là chuyện nhỏ.

Tiên Ma Yêu Nguyệt vẫn luôn có hy vọng trở thành cao thủ tuyệt đỉnh Lục Địa Thần Tiên.

Yêu Nguyệt liếc nhìn Liên Tinh với vẻ mặt hiếu kỳ, đưa tay đè lên Hợp Hoan Linh đang vang lên không ngớt.

Vốn dĩ luôn tự mình reo vang, lần này Hợp Hoan Linh dường như đã tiếp nhận được ý chí của Yêu Nguyệt.

Đột nhiên nó ngoan ngoãn không kêu nữa.

Yêu Nguyệt hơi sững sờ, bất giác dùng ý thức để giao tiếp với Hợp Hoan Linh.

Trong khoảng thời gian sở hữu Hợp Hoan Linh, nàng cũng đã mày mò ra không ít cách dùng của nó.

Yêu Nguyệt đã có thể dùng ý niệm để giao tiếp đơn giản với Hợp Hoan Linh.

Dù cho Hợp Hoan Linh đôi khi tỏ ra rất tùy hứng, bốc đồng giống như một đứa trẻ ngỗ nghịch hay hờn dỗi.

Nhưng chính sự tùy hứng này lại khiến nội tâm vốn phong bế của Yêu Nguyệt gợn lên một chút gợn sóng.

Yêu Nguyệt cảm thấy Hợp Hoan Linh rất đáng ghét, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc vứt bỏ nó.

Yêu Nguyệt bỗng nhiên lẩm bẩm: Cố Hàn Uyên đang ở gần đây sao.

Liên Tinh và Lam Hạt Tử nghe vậy đều sững sờ.

Liên Tinh kinh ngạc hỏi, Lam Hạt Tử cũng rất tò mò nhưng lại không dám mở miệng.

Tỷ tỷ, Cố Hàn Uyên ở gần đây ư.

Sao tỷ biết.

Phải biết rằng Yêu Nguyệt lòng dạ lạnh lùng không phải là người tốt bụng hay cứu giúp kẻ khác.

Vốn dĩ lúc hai bên tình cờ gặp nhau, Yêu Nguyệt cũng không định cứu nàng.

Kết quả là vì nhắc tới Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt mới đột nhiên ra tay cứu giúp một cách khó hiểu, mà mục đích là gì lại không nói cho nàng biết.

Vì vậy Lam Hạt Tử đoán rằng Yêu Nguyệt cứu mình là có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng không dám hỏi, cũng không biết Yêu Nguyệt rốt cuộc là có ý tốt hay ý xấu.

Cho nên khoảng thời gian này Lam Hạt Tử sống trong tâm trạng bất an.

Yêu Nguyệt thuận miệng đáp qua loa: Không có gì.

Nàng cũng rất bất ngờ khi Cố Hàn Uyên lại ở gần đây.

Thảo nào Hợp Hoan Linh lại đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như vậy, không còn ồn ào nữa.

Yêu Nguyệt đang định dùng ý niệm tiếp tục giao tiếp với Hợp Hoan Linh, bỗng nhiên sắc mặt khẽ động, nhìn về phía xa.

Rõ ràng nàng đã nhận ra động tĩnh giao tranh giữa đám người Đoạn Thiên Nhai và Thanh Y Lâu.

Liên Tinh cũng rất nhanh nhận ra động tĩnh.

Nàng có chút kỳ quái hỏi: Tỷ tỷ, chẳng lẽ phía trước là Cố Hàn Uyên đang giao đấu với người khác sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy đôi mày thanh tú chau lại, nói một cách lấp lửng: Hẳn là không phải.

Suy đoán của nàng dựa trên sự hiểu biết về thực lực của Cố Hàn Uyên.

Với võ công của Cố Hàn Uyên, động tĩnh gây ra hoặc là nghiền ép, hoặc là kinh thiên động địa.

Thế nhưng động tĩnh phía trước lại giống như một cuộc tranh đấu giang hồ thông thường.

Chương 933

Đôi mắt đẹp của Liên Tinh linh động lóe lên, đề nghị: Tỷ tỷ, hay là chúng ta qua đó xem tình hình một chút.

Yêu Nguyệt gật đầu đồng ý.

Tuy rằng trận đấu phía trước hẳn không phải do Cố Hàn Uyên gây ra, nhưng chắc chắn có liên quan đến hắn.

Hai nàng tăng tốc bước chân, chạy tới.

Còn ý kiến của Lam Hạt Tử. có quan trọng không.

Ba nữ nhân vừa đến liền thấy cảnh sát thủ Thanh Y Lâu thừa dịp Đoạn Thiên Nhai nhất thời hoảng hốt, lao thẳng về phía Liễu Sinh Tuyết Cơ đang được hắn bảo vệ.

Dưới tình huống này, cho dù là Yêu Nguyệt và Liên Tinh muốn ra tay cứu giúp cũng không kịp.

Huống chi hai người không rõ nội tình cũng sẽ không xía vào chuyện của người khác.

Lúc Đoạn Thiên Nhai bị tiếng kinh hô của Liễu Sinh Phiêu Nhứ làm cho tỉnh táo lại thì cũng không kịp cứu viện nữa.

Hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn đao kiếm sắp kề vào người Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một luồng cự lực đột nhiên xuất hiện kéo bổng Liễu Sinh Tuyết Cơ lên không trung, vừa vặn tránh được đòn tấn công của sát thủ Thanh Y Lâu.

Hiện tượng quỷ dị này làm cả hiện trường trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn về hướng Liễu Sinh Tuyết Cơ bị kéo đi.

Theo đúng nghĩa đen, là đi xuống.

Chỉ thấy một bóng người bạch y phiêu dật tựa như Trích Tiên hạ phàm bước xuống.

Cứ như thể trên bầu trời có một cầu thang vô hình mà người thường không thể thấy được.

Cảnh tượng thần kỳ như vậy, bất luận là ai nhìn thấy cũng không khỏi thất thần.

Chỉ có Yêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: Hừ.

Tên đăng đồ tử tham hoa háo sắc này.

Người đột nhiên xuất hiện tự nhiên là Cố Hàn Uyên đang cố ý tạo dáng.

Phản ứng thất thần của mọi người làm hắn rất hài lòng.

Ba nữ nhân của Yêu Nguyệt ở phía xa cũng nằm trong sự chú ý của hắn.

Bởi vì đã nhận được thông tin tình báo liên quan, việc Lam Hạt Tử đi cùng Yêu Nguyệt tuy có chút bất ngờ nhưng cũng không nhiều.

Cố Hàn Uyên có thể đoán được tâm tư của Yêu Nguyệt.

Cô gái bên cạnh Yêu Nguyệt hẳn là Liên Tinh.

So với dung mạo, thứ khiến Cố Hàn Uyên chú ý hơn là vóc người của Liên Tinh.

Sự chênh lệch giữa hai tỷ muội quả thực quá lớn.

Thoạt nhìn, e rằng người ta sẽ tưởng Liên Tinh mới là tỷ tỷ, còn Yêu Nguyệt là muội muội.

Đây thật đúng là một thế giới không công bằng.

Đã lâu không gặp, Yêu Nguyệt vẫn xinh đẹp như vậy, đáng tiếc dung nhan bị khăn che mặt che đi.

Trên đai lưng của chiếc váy dài trắng thuần còn treo Hợp Hoan Linh.

Hợp Hoan Linh với tạo hình nhỏ nhắn tinh xảo ngược lại làm tan đi một ít khí chất băng lãnh của Yêu Nguyệt.

Còn về lời mắng của Yêu Nguyệt, Cố Hàn Uyên lại không hề để ý.

Dù sao ấn tượng lần đầu gặp mặt quá tệ, Cố Hàn Uyên rất khó nghe được lời hay ý đẹp nào từ miệng Yêu Nguyệt.

Thế nhưng phản ứng của Yêu Nguyệt lại khiến ánh mắt của Liên Tinh và Lam Hạt Tử có chút cổ quái.

Sao trông giống như đang ghen vậy.

Hai nàng bất giác cùng nghĩ như vậy.

Rất khó nói Yêu Nguyệt có thật sự ghen hay không, nhưng trong lòng nàng cảm thấy khó chịu chắc chắn là thật.

Mà ngọn nguồn của sự khó chịu chính là Liễu Sinh Tuyết Cơ đang được Cố Hàn Uyên ôm trong lòng.

Cố Hàn Uyên xuất hiện một cách phiêu dật, còn Liễu Sinh Tuyết Cơ được hắn cứu thì được bế ngang trong lòng.

Nếu không xét đến nguyên nhân hậu quả, ngược lại có mấy phần lãng mạn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đáp xuống đất, hướng về Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lòng ôn tồn hỏi: Vị cô nương này, nàng không sao chứ.

Liễu Sinh Tuyết Cơ bị mê dược làm cho toàn thân vô lực, tinh thần mệt mỏi.

Thanh đao võ sĩ vốn đang miễn cưỡng cầm cũng đã bị rơi trong quá trình bị kéo đi.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười dịu dàng trước mắt, tinh thần vốn hoảng hốt của Liễu Sinh Tuyết Cơ lại bất giác phấn chấn lên một chút.

Gương mặt xinh đẹp tái nhợt thoáng ửng hồng.

Dung nhan đẹp như hoa lại thêm vài phần kiều diễm.

Mãi đến lúc này, nhịp tim đập dồn dập của nàng vẫn chưa bình ổn lại.

Cứ ngỡ cái c·hết đã cận kề lại được người cứu, rồi được ôm lấy từ trên không trung từ từ rơi xuống.

Cảnh tượng lãng mạn như vậy, cho dù nàng đã thành hôn với người mình yêu cũng khó tránh khỏi tim đập loạn nhịp.

Huống chi nam tử xa lạ trước mắt còn tuấn mỹ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đoạn Thiên Nhai vốn cũng được coi là tuấn tú, so với hắn lại trở nên bình thường không có gì lạ.

Trong lòng Liễu Sinh Tuyết Cơ dâng lên đủ loại tâm tư, nhất thời chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa ngượng.

Không hiểu sao lại có chút không biết nên đáp lại lời xưng hô cô nương của đối phương thế nào.

Chỉ có thể hơi thiếu tự nhiên đáp: Ta không sao, đa tạ công tử cứu giúp.

Cố Hàn Uyên không tỏ ý kiến mà gật đầu mỉm cười.

Hắn quay đầu lại hỏi Đoạn Thiên Nhai đang bị đám sát thủ Thanh Y Lâu ngăn cách: Ngươi là Đoạn Thiên Nhai, mật thám cao nhất của

Hộ Long Sơn Trang.

Cứu người vợ cả Lý Như Yên của Đồ Trác đang bị Thanh Y Lâu truy sát.

Đoạn Thiên Nhai nghe vậy sững sờ.

Trơ mắt nhìn thê tử của mình bị một nam nhân khác ôm thân mật như vậy, sắc mặt vốn đã xanh mét vì trúng độc nhất thời càng thêm khó coi.

Mặc dù hắn cũng biết là đối phương đã cứu thê tử của mình, nhưng khi nghĩ đến thân phận của đối phương, hắn luôn cảm thấy độc tố đang lan lên đỉnh đầu, có vẻ hơi xanh rồi.

Đoạn Thiên Nhai có chút không tự nhiên nói: Chính là tại hạ Đoạn Thiên Nhai.

Đa tạ Cố công tử cứu giúp.

Các thế lực lớn hầu như đều có thông tin về Cố Hàn Uyên, cơ bản không có chuyện không nhận ra.

Chỉ là phải nói lời cảm tạ với Cố Hàn Uyên, người đang ôm thê tử của mình và lại còn nổi tiếng phong lưu đa tình trong lời đồn, khó tránh khỏi làm hắn trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

Đoạn Thiên Nhai muốn qua phía Cố Hàn Uyên để ôm thê tử trở về, nhưng lúc này lại bị đám sát thủ Thanh Y Lâu ngăn cách, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt Yêu Nguyệt tối sầm lại.

Sự xấu hổ và rối rắm của Đoạn Thiên Nhai, ai cũng có thể nhìn ra được.

Nàng cực kỳ bất mãn với sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, cho nên mới luôn muốn bắt được bằng chứng hắn thay lòng đổi dạ.

Nhất là khi nghĩ đến lần trước ở Bách Hoa Lâu tại thành Túc Châu, hai người lần đầu gặp mặt, Cố Hàn Uyên đã đưa ra lời mời sinh nữ nhi, một bộ dạng vô lại lỗ mãng.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn có dung mạo tuấn mỹ hơn cả Giang Phong.

Yêu Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mắt, càng nhìn càng thấy không vừa mắt.

Không kìm được lại hừ lạnh một tiếng.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Liên Tinh tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Trong mắt nàng, phản ứng của Yêu Nguyệt quá mức kỳ quái.

Không giống như lúc trước khi thích Giang Phong, phản ứng chỉ muốn chiếm hữu đối phương.

Chương 934

Cũng không giống như lúc bình thường nghĩ đến Giang Phong với đầy hận ý.

Ngược lại giống như một thiếu nữ đang hờn dỗi khi chứng kiến tình lang của mình lăng nhăng.

Sự thay đổi của Yêu Nguyệt đều được nàng thu vào mắt.

Bất kể là chiếc Hợp Hoan Linh đột nhiên xuất hiện bên hông, bề ngoài thì ghét bỏ nhưng thực chất lại quý trọng.

Hay là quyết định nhất quyết phải đến kinh thành.

Cùng với việc cứu Lam Hạt Tử có liên quan đến Cố Hàn Uyên một cách khó hiểu.

Dọc đường đi còn không ít lần lẩm bẩm mắng Cố Hàn Uyên đủ điều.

Hoàn toàn không giống vị Đại cung chủ Di Hoa Cung lạnh lùng vô tình, bị tình yêu làm tổn thương như trước đây.

Tất cả những điều này đều bắt đầu từ ngày đó ở thành Túc Châu, khi Yêu Nguyệt tình cờ gặp Cố Hàn Uyên.

Liên Tinh vô cùng tò mò đêm đó rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì.

Càng tò mò hơn là tại sao Yêu Nguyệt lại để ý đến Cố Hàn Uyên như vậy.

Bây giờ nhìn thấy người thật, Liên Tinh đương nhiên ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị vẻ ngoài của Cố Hàn Uyên hấp dẫn.

Nhất là nụ cười của Cố Hàn Uyên khi cúi đầu dịu dàng mỉm cười với Liễu Sinh Tuyết Cơ càng làm nàng tim đập thình thịch.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh đều là những nữ tử trọng nhan sắc.

Nếu không trước đây cũng sẽ không vì Giang Phong mà suýt nữa trở mặt thành thù.

Chỉ có điều so với Yêu Nguyệt vì yêu sinh hận, Liên Tinh lại nhìn thoáng hơn một chút, trong lòng nhiều hơn chỉ là tiếc nuối.

Nếu không cũng sẽ không yêu ai yêu cả đường đi mà đối xử với Hoa Vô Khuyết thân mật dịu dàng như vậy.

Trong mắt Hoa Vô Khuyết, Yêu Nguyệt là đại sư phụ đáng kính sợ, còn Liên Tinh lại là một người mẹ dịu dàng.

Thái độ hoàn toàn khác biệt của hai người đối với Hoa Vô Khuyết đã phản ánh tâm tình của các nàng.

Yêu Nguyệt chìm đắm trong quá khứ, còn Liên Tinh thì hướng về tương lai.

Tiện thể nàng cũng nhìn Liễu Sinh Tuyết Cơ đang được Cố Hàn Uyên ôm trong lòng thêm vài lần.

Vì vậy khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên còn tuấn mỹ hơn cả Giang Phong, nàng không những không gợi lại ký ức đau khổ ngày xưa, ngược lại còn nảy sinh hảo cảm, trong lòng thầm cảm thán sự khác biệt to lớn giữa Cố Hàn Uyên và Giang Phong.

Thầm nghĩ nếu trước đây người lạc vào Di Hoa Cung không phải là Giang Phong mà là Cố Hàn Uyên, liệu mình có thẳng thắn với ý định muốn cả hai hay không.

Ý nghĩ kỳ quái này đến không có lý do, nhưng lại rất tự nhiên.

Sự tò mò và hứng thú của Liên Tinh đối với Cố Hàn Uyên ngày càng đậm.

Lam Hạt Tử không nói gì mà bĩu môi.

Trong lòng thầm nghĩ: Không hổ là Cố công tử, lại nữa rồi.

Nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên tám phần là lại để ý đến Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Hơn nữa Yêu Nguyệt rõ ràng là có chuyện gì đó với Cố Hàn Uyên.

Nói là yêu hận đan xen, nhưng lại có chút không giống.

Lam Hạt Tử đối với việc Cố Hàn Uyên dường như có tình mới, thậm chí có thể liên lụy đến mình cũng không hề oán trách.

Ngược lại không hiểu sao lại nhớ đến hình ảnh ngày đó ở tửu điếm của Tôn Đà Tử bị Cố Hàn Uyên thay đổi đủ kiểu đùa bỡn.

Một đôi mắt đẹp mị hoặc long lanh nước.

Đôi chân ngọc thon dài cũng bất giác run nhẹ hai cái.

Lam Hạt Tử thầm nghĩ lần này mình vì Cố Hàn Uyên mà chịu không ít khổ.

Yêu cầu một chút phần thưởng chắc không quá đáng chứ.

Lúc này, không khí trong sân vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên mà trở nên quỷ dị.

Lý Như Yên mặc dù là ngọn nguồn của sự việc, nhưng nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối bình thường, không có quyền lên tiếng, đang len lén đánh giá Cố Hàn Uyên với ánh mắt lấp lóe.

Ngoài việc thầm thán phục dung mạo của Cố Hàn Uyên tuấn tú hơn Đồ Trác rất nhiều, nàng còn để ý hơn đến thủ đoạn từ trên trời giáng xuống của hắn.

Lý Như Yên không có nhiều kiến thức, căn bản không thể hiểu được loại khinh công này đại biểu cho điều gì, chỉ cảm thấy nó dường như không phải cùng một loại võ công cao cường mà đám người Đoạn Thiên Nhai thể hiện.

Ánh mắt cổ quái và phức tạp nhất không phải là những người khác, mà là Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ vẫn luôn thầm mến Đoạn Thiên Nhai.

Tuy rằng chưa từng bộc lộ tình cảm của mình với hắn, nhưng trong lòng lại xem tỷ tỷ của mình, Liễu Sinh Tuyết Cơ, là tình địch.

Bây giờ tình địch của nàng, thê tử của Đoạn Thiên Nhai, lại đang được một nam tử xa lạ ôm trong lòng.

Mặc dù Liễu Sinh Phiêu Nhứ lòng có thành phủ, lúc này biểu cảm cũng có chút vỡ vụn.

Cũng không thể trách nàng.

Thật sự là diễn biến bất ngờ trước mắt quá mức ly kỳ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn sắc mặt khó coi của Đoạn Thiên Nhai, vốn dĩ nên vui mừng mới phải.

Dù sao cảnh tượng trước mắt rất có thể sẽ trở thành vết rạn nứt trong tình cảm giữa tỷ tỷ và tỷ phu.

Biết đâu chừng nàng có thể nhân cơ hội này mà chen chân vào.

Thế nhưng lúc này trong lòng Liễu Sinh Phiêu Nhứ chỉ toàn là những cảm xúc tiêu cực, duy chỉ có vui vẻ là không.

Ngay cả tâm trạng hả hê cũng rất ít.

Mà tiếp theo, cảm xúc tiêu cực của nàng càng nặng nề hơn.

Đoạn Thiên Nhai lúc này vẻ mặt rối rắm, rất muốn bảo Cố Hàn Uyên buông thê tử của mình xuống, nhưng nhất thời lại không biết nên mở miệng thế nào.

Thứ nhất là sẽ tỏ ra thất lễ, thứ hai là Liễu Sinh Tuyết Cơ đã trúng mê dược, hiện tại tinh thần tuy không tệ nhưng chưa chắc đã có sức để đứng vững.

Cố Hàn Uyên dường như nhận ra sự khó xử của Đoạn Thiên Nhai, nhẹ nhàng cười nói: Hay là trước tiên dọn dẹp phiền phức trước mắt đã nhỉ.

Cố Hàn Uyên buông tay đang ôm Liễu Sinh Tuyết Cơ ra, Trảm Long Kiếm tỏa ra thần quang màu xanh biếc xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn lạnh nhạt liếc nhìn gần trăm tên sát thủ Thanh Y Lâu đang đề phòng vì sự xuất hiện của mình.

Cố Hàn Uyên không phải là cao thủ giang hồ bình thường.

Dưới đòn tấn công vượt cấp, đề phòng đến đâu thì có ích gì.

Diệt đám sát thủ Thanh Y Lâu ở đây cũng tiện cho cuộc chiến của Thiên Võng với Thanh Y Lâu.

Cố Hàn Uyên thuận tay ném ra, Trảm Long Kiếm lơ lửng trên không.

Thần mang màu xanh biếc trên thân kiếm ngày càng mạnh mẽ.

Ánh sáng u u đột nhiên phân tán ra, bỗng chốc huyễn hóa thành trên trăm thanh Trảm Long Kiếm lơ lửng trên không trung.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Cố Hàn Uyên khẽ ngâm một tiếng: Vạn Kiếm Quyết.

Huyễn hóa ra Trảm Long Kiếm mang theo khí thế sấm sét vạn quân rơi xuống.

Chúng cẩn thận tránh được đám người Đoạn Thiên Nhai.

Mà gần trăm tên sát thủ Thanh Y Lâu thì dưới sự oanh kích quá mức của Vạn Kiếm Quyết, bị xé thành từng mảnh.

Tay chân cụt bay tứ tung, máu chảy thành sông.

Chỉ trong nháy mắt đã biến thành cảnh tượng núi thây biển máu.

Ba người Đoạn Thiên Nhai không bị chút thương tổn nào, sắc mặt đều ngây dại.

Ngay cả ba nữ nhân Yêu Nguyệt đang quan sát từ xa cũng không khỏi trừng lớn đôi mắt đẹp, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một cơn gió thổi qua, mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 935

Mãi cho đến khi một tiếng nôn mửa kịch liệt vang lên, mọi người mới miễn cưỡng hoàn hồn.

Cảnh tượng núi thây biển máu trước mắt tuy đáng sợ, nhưng ngoài Lý Như Yên ra, những người còn lại hoặc là người có tu vi cao thâm, hoặc là kinh nghiệm phong phú.

Vì vậy bọn họ mặc dù sắc mặt đều không tốt, nhưng cũng không quá thất thố.

Chỉ có Lý Như Yên ói đến mật xanh mật vàng, gương mặt thanh tú trông vô cùng thảm hại.

Ngay cả hận ý đối với Đồ Trác cũng bị sự kinh hoàng bao phủ.

Cố Hàn Uyên áy náy nói: Xin lỗi.

Thanh Y Lâu loại tổ chức sát thủ tai họa giang hồ này người người đều phải trừ diệt.

Tại hạ nhất thời hạ thủ quá nặng, quên mất nơi đây còn có nữ tử.

Im lặng.

Không ai đáp lại lời xin lỗi của Cố Hàn Uyên.

Liên Tinh bỗng nhiên dùng ngữ khí sâu xa nói với Yêu Nguyệt bên cạnh: Tỷ tỷ, hay là chúng ta bỏ qua đi.

Muội không muốn đến lúc đó nhặt xác cho tỷ cũng không gom đủ đâu.

Lời nói rõ ràng mang theo ý trêu chọc này khiến Yêu Nguyệt hô hấp cứng lại.

Đôi môi mỏng dưới lớp khăn che mặt khẽ cắn, ngữ khí không khỏi hừ nhẹ: Ta không tin hắn dám g·iết ta.

Yêu Nguyệt tuy vì đau lòng mà trở nên lạnh lùng, nhưng Yêu Nguyệt một bên mạnh miệng, một bên thầm nghĩ: Giết ta thì nữ nhân kia phải làm sao.

Phì.

Bị tên hỗn đản Cố Hàn Uyên này làm cho nghĩ lệch lạc rồi.

Hơn nữa để duy trì uy nghiêm tuyệt đối, nàng cũng không thể không tỏ ra lạnh lùng vô tình.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là Yêu Nguyệt không có hoạt động tâm lý.

Đương nhiên hiệu quả của Minh Ngọc Công cũng có tác dụng áp chế tâm tình, nhưng nhìn Liên Tinh bản tính nghịch ngợm hoạt bát thì biết hiệu quả này rất có hạn.

Yêu Nguyệt còn tốn công tốn sức muốn cho hai đứa con của Giang Phong là Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi quyết đấu sinh tử.

Bề ngoài là tiếp nhận đề nghị của Liên Tinh, nhưng trên thực tế, phương thức báo thù kéo dài hơn mười năm, giáng xuống đời sau này thật không đáng tin cậy.

Quan trọng hơn là Yêu Nguyệt lại không có kế hoạch chu đáo, cũng không luôn luôn quan tâm đến hai người.

Bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cũng có thể xảy ra.

Bất kể là phiên bản kết cục nào, Yêu Nguyệt đều không thể báo thù thành công.

Hoàn toàn không giống một kẻ trùm cuối đứng sau màn, ngược lại giống như một tiểu cô nương có võ công tuyệt thế đang cố chấp và tùy hứng nổi giận lung tung.

Theo Cố Hàn Uyên, nội tâm của Yêu Nguyệt sinh động hơn trong tưởng tượng nhiều.

Chỉ là vì chìm đắm trong quá khứ, mới bị kìm nén bản thân mình.

Hơn nữa, Yêu Nguyệt bình thường xuất hiện đều mang theo đệ tử Di Hoa Cung bên cạnh, nào là tung lụa, nào là rắc cánh hoa, phô trương hết mức.

Mà người như vậy, thường có một loại thuộc tính: bên ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại dậy sóng.

Chỉ là bị vẻ bề ngoài che giấu hoạt động nội tâm của nàng mà thôi.

Cố Hàn Uyên tự cho rằng lần gặp gỡ bất ngờ ở Bách Hoa Lâu thành Túc Châu ngày đó đã có thể mạnh mẽ phá vỡ một vết nứt trong nội tâm của Yêu Nguyệt.

Trên thực tế, hiệu quả còn tốt hơn hắn tưởng tượng.

Và điều này tự nhiên không thể thiếu công lao của Hợp Hoan Linh.

Chỉ là Cố Hàn Uyên lúc này vẫn chưa biết điều đó.

Ánh mắt cổ quái của Liên Tinh càng lúc càng nồng đậm.

Trong mắt nàng, Yêu Nguyệt quá kỳ lạ.

Theo tình huống bình thường, chẳng phải nên nói: Cố Hàn Uyên rất mạnh, nhưng ta không sợ hắn.

Cùng lắm thì đồng quy vu tận sao.

Những lời mạnh miệng lại kiêu ngạo như vậy.

Kết quả Yêu Nguyệt lại không nói lời cao ngạo, cũng không bị Vạn Kiếm Quyết dọa cho chịu thua, mà lại tự tin một cách vô cớ rằng Cố Hàn Uyên không dám g·iết nàng.

Di Hoa Cung đúng là có chút nội tình, nhưng Liên Tinh không cho rằng có thể chống đỡ được uy lực kinh khủng của Vạn Kiếm Quyết vừa rồi.

Càng chưa nói đến việc Cố Hàn Uyên vốn đã có chiến tích g·iết c·hết Lục Địa Thần Tiên.

Nếu thật sự trở mặt thành tử địch, Liên Tinh cảm thấy cho dù có Di Hoa Cung làm hậu thuẫn, Yêu Nguyệt cũng chắc chắn phải c·hết.

Lúc này, lòng hiếu kỳ của Liên Tinh quả thực giống như có một con mèo đang dùng móng vuốt cào trong lòng.

Nàng quá muốn biết giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn về phía bóng dáng nam tử tuyệt thế tiên tư kia, Liên Tinh phát hiện tim mình đập có chút nhanh.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên đạm mạc nói: Nếu đã đến rồi, không chào hỏi một tiếng đã đi, chẳng phải quá thất lễ sao.

Yêu Nguyệt cho rằng Cố Hàn Uyên đang nói ba người mình.

Đang phân vân có nên hiện thân hay không, và sau khi hiện thân nên nói gì với Cố Hàn Uyên.

Trước khi đến nàng đã nghĩ rất nhiều, nhưng khi thật sự nhìn thấy Cố Hàn Uyên lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cũng không thể nói mình cố ý đến tìm hắn chứ.

Hay là dứt khoát đổ lên người Hợp Hoan Linh.

Dù sao Hợp Hoan Linh cũng là từ chỗ Cố Hàn Uyên mà có, dùng để đổ vỏ cũng không phải là không được.

Thế nhưng một bóng đen xuất hiện đã cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

Chỉ thấy một người áo đen bịt mặt đột nhiên hiện thân, hoảng hốt bỏ chạy.

Tốc độ không tính là đặc biệt nhanh, nhưng thân pháp lại có mấy phần quỷ dị.

Rõ ràng là đang sử dụng một loại khinh công khác với võ học Trung Nguyên.

Mọi người đều kinh ngạc khi có một người áo đen ẩn nấp trong bóng tối mà không ai phát hiện.

Ngay cả Yêu Nguyệt cũng hơi kinh ngạc.

Với tu vi của nàng mà cũng không thể nhận ra sự tồn tại của hắc y nhân, có thể thấy công phu liễm tức của đối phương cao minh.

Chỉ có một người phản ứng khác thường.

Sắc mặt Liễu Sinh Phiêu Nhứ khó coi, thân thể mềm mại căng cứng, một bộ dạng có chút khẩn trương.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu xa liếc nhìn Liễu Sinh Phiêu Nhứ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, nhàn nhạt nói: Ở trước mặt Cố mỗ mà còn muốn chạy, không khỏi quá coi trọng võ công của mình rồi đi.

Cố Hàn Uyên buông Liễu Sinh Tuyết Cơ ra, một tay ôm eo nàng, tay kia đưa ra hư không nắm lấy, kình lực bùng nổ.

Trong hư không tựa như vang lên một tiếng rồng ngâm.

Toàn lực thi triển Cầm Long Công, cho dù là Đại Tông Sư cũng chưa chắc thoát được.

Võ công của hắc y nhân kia không thấp, tu vi Tông Sư đỉnh phong, cách Đại Tông Sư cũng chỉ một bước ngắn.

Thế nhưng vẫn không thể chống cự được Cầm Long Công của Cố

Hàn Uyên, bị kéo ngược trở về.

Thậm chí vì đang trong quá trình bỏ chạy bị kình lực ngược chiều kéo lại, dẫn đến khí tức xung đột mà bị nội thương.

Hắc y nhân vừa ngã xuống trước mặt Cố Hàn Uyên, khăn che mặt màu đen rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt trung niên chật vật.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vốn đang vì bàn tay nóng rực trên eo mà trong lòng e lệ.

Lúc này tình cờ nhìn thấy chính diện của hắc y nhân, hơi sững sờ, kinh hô: Phụ thân.

Hắc y nhân chính là cha của tỷ muội Liễu Sinh, Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Đoạn Thiên Nhai không thể tin được hỏi: Nhạc phụ đại nhân.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy lạnh lùng liếc nhìn Đoạn Thiên Nhai, nhưng không đáp lại.

Rõ ràng hắn không thừa nhận thân phận con rể của Đoạn Thiên Nhai.

Năm đó Đoạn Thiên Nhai được Chu Vô Thị phái đến Anh Đào học võ.

Chương 936

Trong các môn phái ninja của Anh Đào, Tân Âm Phái và Iga Phái có địa vị ngang nhau, thực lực tương đương, cạnh tranh lẫn nhau.

Đoạn Thiên Nhai gia nhập Iga Phái, còn nhà Liễu Sinh thì thuộc về Tân Âm Phái, hai bên thuộc phe đối địch.

Trong một lần luận võ giữa các môn phái, Đoạn Thiên Nhai và Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất kiến chung tình, tình cảm hai bên nồng thắm.

Sau đó Đoạn Thiên Nhai bái sư Ngủ Cuồng Tứ Lang học Huyễn Kiếm.

Mà con trai của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, anh trai của Liễu Sinh Tuyết Cơ là Liễu Sinh Thập Binh Vệ cũng muốn bái sư Ngủ Cuồng Tứ Lang.

Thế nhưng Ngủ Cuồng Tứ Lang nhận Đoạn Thiên Nhai làm đồ đệ, lại nhiều lần từ chối Liễu Sinh Thập Binh Vệ.

Liễu Sinh Thập Binh Vệ thẹn quá hóa giận, hạ độc ám toán Ngủ Cuồng Tứ Lang.

Tình cờ bị Đoạn Thiên Nhai luyện kiếm trở về nhìn thấy, liền nổi giận, vì Ngủ Cuồng Tứ Lang báo thù, g·iết c·hết Liễu Sinh Thập Binh Vệ.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ sau khi điều tra ra nguyên nhân cái c·hết của Liễu Sinh Thập Binh Vệ, liền muốn vì con trai báo thù.

Liễu Sinh Tuyết Cơ bị kẹt giữa cha và người yêu, lại có mối thù g·iết anh.

Cuối cùng nàng cho rằng cái c·hết của Liễu Sinh Thập Binh Vệ là gieo gió gặt bão, quyết định cùng Đoạn Thiên Nhai bỏ trốn.

Đoạn Thiên Nhai được sự giúp đỡ của Liễu Sinh Tuyết Cơ trở về Trung Nguyên, còn mang theo Liễu Sinh Phiêu Nhứ, người lấy cớ không muốn ở lại Anh Đào dính vào tranh chấp giữa Tân Âm Phái và Iga Phái.

Cố Hàn Uyên nhìn xuống Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, đạm mạc nói: Ngươi chính là Liễu Sinh Đãn Mã Thủ của Anh Đào.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cố gắng đứng dậy, cung kính nói: Gặp qua Cố công tử.

Tại hạ lén lút quan sát cũng không phải cố ý.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chế nhạo một tiếng nói: Vậy ngươi chạy nhanh như vậy làm gì.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy sắc mặt cứng lại.

Hắn lén lút theo dõi vốn không mang ý tốt.

Lại gặp Cố Hàn Uyên dùng Vạn Kiếm Quyết tàn sát đám sát thủ Thanh Y Lâu.

Cảnh tượng núi thây biển máu như vậy, ai thấy mà không sợ hãi.

Vì vậy sau khi bị Cố Hàn Uyên điểm ra hắn đang ẩn nấp trong bóng tối, liền bất giác muốn bỏ chạy.

Lúc này Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cũng không dám nói ra mục đích thật sự của mình, chỉ có thể viện cớ nói: Tại hạ là vì tiểu nữ mà đến, muốn dẫn các nàng trở về Anh Đào.

Đoạn Thiên Nhai nghe vậy vội la lên: Không được.

Tuyết Cơ đã là thê tử của ta, không thể cùng ngươi trở về Anh Đào.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy sắc mặt cổ quái trong nháy mắt.

Dù sao Đoạn Thiên Nhai tuy luôn miệng nói Liễu Sinh Tuyết Cơ là thê tử của hắn, nhưng lúc này Liễu Sinh Tuyết Cơ lại đang ở trong lòng Cố Hàn Uyên.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ muốn cười nhạo Đoạn Thiên Nhai vài câu, lại sợ vì liên lụy đến Cố Hàn Uyên mà chọc giận hắn.

Đúng lúc này, Đoạn Thiên Nhai bỗng nhiên ngã lăn ra đất.

Hắn trúng độc đã lâu, trước đó lại phải chém g·iết với sát thủ Thanh Y Lâu, căn bản không có cơ hội trấn áp độc tính trong cơ thể.

Mà sau khi đám sát thủ Thanh Y Lâu bị Cố Hàn Uyên toàn bộ tàn sát, hơi sức gắng gượng của hắn liền xìu xuống.

Lúc này lại nghe Liễu Sinh Đãn Mã Thủ muốn dẫn Liễu Sinh Tuyết Cơ đi, nhất thời khí huyết công tâm, liền không chịu nổi nữa.

Sắc mặt Đoạn Thiên Nhai xanh tím, hai mắt nhắm nghiền, một bộ dạng lúc nào cũng có thể mệnh vong.

Thiên Nhai.

Tỷ phu.

Tỷ muội Liễu Sinh đồng thời kinh hô.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vẫn đang ở trong lòng Cố Hàn Uyên không thể động đậy.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ vội vàng chạy tới đỡ lấy Đoạn Thiên Nhai, cắn chặt môi mỏng, vẻ mặt lo lắng.

Nàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên, do dự nói: Cố công tử, tỷ phu trúng độc rất sâu, cần kịp thời giải độc.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ một bộ dạng muốn nói lại thôi, rõ ràng còn có lời chưa nói hết, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhàn nhạt nói: Tại hạ và Đoạn Thiên Nhai không thân chẳng quen, cùng Hộ Long Sơn Trang cũng không có quan hệ gì.

Chuyến này cũng là vì Lý Như Yên mà đến.

Lời nói của Cố Hàn Uyên lộ ra một cỗ ý định khoanh tay đứng nhìn.

Trớ trêu là sau khi nói xong, hắn cố ý dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Liễu Sinh Tuyết Cơ một cái.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vốn đang lo lắng cho tình hình của Đoạn Thiên Nhai, lúc này nhìn thấy ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhất thời có chút sững sờ.

Nữ nhân đối với ánh mắt của nam nhân luôn đặc biệt nhạy cảm.

Huống chi ý nghĩa trong ánh mắt của Cố Hàn Uyên lại còn đặc biệt rõ ràng.

Chỉ có điều người có thể nhìn rõ chỉ có một mình Liễu Sinh Tuyết Cơ mà thôi.

Liễu Sinh Tuyết Cơ bỗng nhiên có một suy đoán đáng sợ: Cố Hàn Uyên đang muốn theo đuổi nàng.

Nếu suy đoán của nàng là chính xác, vậy hiển nhiên việc Đoạn Thiên Nhai bị độc c·hết mới là có lợi nhất cho Cố Hàn Uyên.

Dù sao thu nhận một quả phụ, dù sao cũng dễ dàng hơn nhiều so với việc thông đồng với vợ người khác.

Mà suy đoán của nàng cũng rất nhanh được chứng minh.

Bàn tay lớn trên eo nàng tựa như đang khẽ vuốt ve như có như không.

Ngăn cách qua lớp võ phục cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực khiến Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lòng căng thẳng.

Cố Hàn Uyên cũng vào lúc này hỏi một câu đầy ẩn ý: Tuyết Cơ cô nương có muốn tại hạ cứu Đoạn Thiên Nhai không.

Liễu Sinh Tuyết Cơ có hảo cảm với Cố Hàn Uyên không.

Ít nhiều cũng có một chút.

Dù sao cũng là Cố Hàn Uyên đã cứu nàng, lại còn dùng phương thức sấm sét vạn quân tàn sát những sát thủ Thanh Y Lâu muốn làm hại nàng.

So với Lý Như Yên bị dọa đến nôn mửa, năng lực tiếp nhận của Liễu Sinh Tuyết Cơ đối với loại phương thức tàn sát nhẫn tâm này tốt hơn nhiều.

Chỉ là nghĩ đến nụ cười dịu dàng trước đó của Cố Hàn Uyên, nàng lại có suy nghĩ chẳng lẽ hắn đang trút giận thay mình.

Ý nghĩ này có vẻ hơi tự luyến, nhưng cũng có lý có cứ.

Dù sao từ lúc nàng được cứu, Cố Hàn Uyên vẫn luôn ôm nàng không buông tay.

Điều này khiến trong lòng nàng vừa xấu hổ vừa khó xử.

Vốn dĩ Liễu Sinh Tuyết Cơ còn muốn tìm cơ hội giải thích thân phận mình là thê tử của Đoạn Thiên Nhai.

Kết quả lại bị Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đột nhiên xuất hiện làm dời đi sự chú ý.

Lúc này Đoạn Thiên Nhai độc tính phát tác ngã xuống.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đối mặt với lời nói ám thị của Cố Hàn Uyên, nhất thời chần chờ.

Nàng muốn cứu Đoạn Thiên Nhai, lại không muốn trả giá bằng chính mình.

Liễu Sinh Tuyết Cơ còn chưa kịp khó xử, bỗng nhiên nảy ra một ý.

Lời ám chỉ của Cố Hàn Uyên chỉ có người trong cuộc như nàng mới có thể nhận ra.

Ít nhất nhìn từ bề ngoài, cũng không hề rõ ràng trắng trợn.

Vậy nàng có thể giả vờ không hiểu ý của Cố Hàn Uyên được không.

Còn về việc Cố Hàn Uyên có vì vậy mà thẹn quá hóa giận hay không, Liễu Sinh Tuyết Cơ ngược lại không quá lo lắng.

Dù sao trong suy nghĩ của nàng, Cố Hàn Uyên không thể nào không cần danh tiếng.

Bằng không cũng sẽ không dùng loại ám chỉ mà chỉ có người trong cuộc như nàng mới có thể nhận ra.

Mang lòng may mắn, Liễu Sinh Tuyết Cơ nghĩ trước hết phải cứu Đoạn Thiên Nhai, vượt qua nguy cơ trước mắt.

Nàng giả vờ khẩn cầu nói: Cố công tử, cầu xin ngài hãy cứu giúp phu quân ta.

Thành phủ của Liễu Sinh Tuyết Cơ không sâu như Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nhưng không có nghĩa là nàng không có tâm cơ.

Nàng mượn cơ hội chỉ ra Đoạn Thiên Nhai là phu quân của mình, đồng thời mơ hồ thay đổi tình thế.

Từ việc mơ hồ bị Cố Hàn Uyên uy hiếp, biến thành nàng đang thỉnh cầu Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Sau đó nàng tự nhiên sẽ cảm tạ Cố Hàn Uyên.

Nhưng phương thức cảm tạ không chỉ có một loại.

Chương 937

Chỉ cần tình huống trước mắt có thể lừa gạt được, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cớ để tìm.

Tính toán trong lòng Liễu Sinh Tuyết Cơ kêu vang lách tách.

Nhưng Cố Hàn Uyên sao có thể để nàng dễ dàng lừa gạt như vậy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đang muốn nói thêm gì đó thì bỗng nhiên hô hấp cứng lại, gương mặt xinh đẹp hiện lên một vệt đỏ ửng nhàn nhạt.

Đôi mắt đẹp xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Tại góc độ mà mọi người không thể nhìn thấy, nàng đang bị Cố Hàn Uyên đùa bỡn.

Trớ trêu thay, trong người còn có mê dược, đến giãy dụa cũng không làm được.

Điều duy nhất có thể làm là cố nén không để mình phát ra âm thanh mất mặt.

Cố Hàn Uyên thần tình vui vẻ.

Nhân thê thục mị tự nhiên so với thiếu nữ ngây ngô thì đẫy đà trưởng thành hơn nhiều.

Hơn nữa võ công không kém, Liễu Sinh Tuyết Cơ càng là đẫy đà mà không mất đi sự đàn hồi.

Cố Hàn Uyên cảm nhận vẻ đẹp của Liễu Sinh Tuyết Cơ, cố ý hỏi lại lần nữa: Tuyết Cơ cô nương thật sự muốn ta cứu Đoạn Thiên Nhai.

Cách xưng hô cô nương không thay đổi.

Tựa như đang nói cho nàng biết, bất kể nàng có thân phận gì, trong mắt mình đều như nhau.

Liễu Sinh Tuyết Cơ biết ý nghĩ may mắn của mình đã tan vỡ.

Cố Hàn Uyên dùng phương thức này để thăm dò, hoặc là đồng ý, hoặc là cự tuyệt.

Không có khả năng lừa gạt được.

Thủ pháp thuần thục của Cố Hàn Uyên khiến người ta kinh hãi.

Cho dù nàng đang mặc bộ võ phục khá dày, cũng khó mà ngăn cản được xúc cảm.

Nàng cảm thấy nếu không nhanh chóng đưa ra quyết định, sẽ không nhịn được mà phát ra tiếng.

Gương mặt cũng có xu hướng ngày càng nóng lên.

Liễu Sinh Tuyết Cơ khống chế giọng nói không run rẩy, vội nói: Làm phiền Cố công tử cứu giúp Thiên Nhai.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười khẽ: Nếu Tuyết Cơ cô nương đã nhờ, tại hạ tự nhiên sẽ giúp.

Nói xong liền đỡ Liễu Sinh Tuyết Cơ đi tới bên cạnh Đoạn Thiên Nhai đang trúng độc hôn mê.

Lúc này, Liễu Sinh Phiêu Nhứ đang đỡ Đoạn Thiên Nhai có ánh mắt cổ quái.

Tại chỗ đó, Liễu Sinh Đãn Mã Thủ vì sợ hãi Cố Hàn Uyên, lúc này không chỉ không dám chạy trốn, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Lý Như Yên vẫn chưa hoàn hồn sau cảnh tượng thê thảm của các sát thủ Thanh Y Lâu.

Vì vậy chỉ có Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhận ra sự khác thường của

Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Vệt đỏ ửng trên má, thân thể mềm mại thỉnh thoảng run rẩy.

Dường như tất cả đều cho thấy trên người Liễu Sinh Tuyết Cơ đang xảy ra chuyện gì đó mà nàng không biết.

Nhưng dù nàng có suy đoán thế nào, e rằng cũng không nghĩ ra được Cố Hàn Uyên đang ở ngay trước mặt phu quân, phụ thân và muội muội của Liễu Sinh Tuyết Cơ mà âm thầm chiếm tiện nghi của nàng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cũng phát hiện mình đã thất sách, Cố Hàn Uyên căn bản không có ý định buông nàng ra.

Chỉ có thể cố nén cảm giác khác thường, cố gắng không để Liễu Sinh Phiêu Như phát hiện chân tướng.

May mà Cố Hàn Uyên đã bắt đầu giải độc cho Đoạn Thiên Nhai.

Độc mà Đoạn Thiên Nhai trúng thực ra không phải là quá mạnh.

Nếu không phải hắn cưỡng ép động võ, lại thêm khí huyết công tâm, e rằng cũng sẽ không bị hạ độc.

Sau khi xác nhận độc tính trên người Đoạn Thiên Nhai, Cố Hàn Uyên từ trong lòng lấy ra một viên Trấn độc đan cho hắn uống.

Mấy cây ngân châm đâm vào mấy đại huyệt của Đoạn Thiên Nhai.

Cố Hàn Uyên đặt tay lên sau lưng Đoạn Thiên Nhai vận công.

Không lâu sau, máu độc liền từ chỗ ngân châm chảy ra.

Sắc mặt xanh mét của Đoạn Thiên Nhai dần dần khôi phục bình thường, chỉ còn lại vẻ tái nhợt yếu ớt.

Liễu Sinh Tuyết Cơ thấy vậy thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Cố Hàn Uyên ngay cả lúc giải độc cho Đoạn Thiên Nhai cũng không buông nàng ra, khiến nàng phải chịu sự trêu chọc ngay trước mặt Đoạn Thiên Nhai.

Điều duy nhất đáng mừng là Đoạn Thiên Nhai lúc này vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt Liễu Sinh Phiêu Nhứ lóe lên nhìn Đoạn Thiên Nhai đã được giải độc, trong lòng khe khẽ thở dài.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng hoàn toàn khác biệt của hai tỷ muội.

Quay đầu lại nói với Liễu Sinh Đãn Mã Thủ: Tiếp theo phải xem ngươi thế nào rồi.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ trải qua một hồi trấn tĩnh, đã tỉnh táo hơn nhiều, cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Hắn cung kính nói: Xin Cố công tử yên tâm.

Chuyện của Tuyết Cơ và Phiêu Nhứ, sau này tại hạ sẽ không bao giờ nhúng tay vào nữa.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ tuy không biết giữa Cố Hàn Uyên và Liễu Sinh Tuyết Cơ đã xảy ra chuyện gì, nhưng việc Cố Hàn Uyên ôm Liễu Sinh Tuyết Cơ không buông tay thì hắn vẫn thấy được.

Liên tưởng đến danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên, hắn cảm thấy Cố Hàn Uyên có lẽ đã hứng thú với Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Còn về quan hệ vợ chồng của Liễu Sinh Tuyết Cơ và Đoạn Thiên Nhai, hắn căn bản không để tâm.

Nếu không phải Đoạn Thiên Nhai bây giờ còn chưa thể chết, hắn hận không thể giết Đoạn Thiên Nhai để báo thù giết con.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đã thấy được thần công cái thế của Cố Hàn Uyên.

Nếu Liễu Sinh Tuyết Cơ có thể tái giá với Cố Hàn Uyên thì không còn gì tốt hơn.

Mà Liễu Sinh Phiêu Nhứ có lẽ cũng có thể trở thành một sự lựa chọn.

Đối với kẻ dã tâm như Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, việc bán con gái là chuyện quá đỗi bình thường.

Tuy Liễu Sinh Đãn Mã Thủ tỏ ra thức thời, nhưng Cố Hàn Uyên sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy.

Hắn lạnh lùng nói: Cố mỗ không phải là những kẻ vô tri.

Anh Đào đã mơ ước Trung Nguyên từ lâu, vẫn luôn cấu kết với Mông Nguyên.

Ngươi nghĩ Cố mỗ sẽ thả đi một kẻ dã tâm như ngươi sao.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy kinh hãi.

Vội vàng giải thích: Tại hạ và những kẻ cấu kết với Mông Nguyên không phải cùng một phe.

Cũng xin Cố công tử minh giám.

Lời biện giải của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cũng không phải là giả.

Ở đâu có người, ở đó có giang hồ và lập trường.

Các quốc gia Trung Nguyên đang bận rộn nội đấu.

Người Anh Đào cũng không phải tất cả đều một lòng.

Có kẻ muốn làm chủ Trung Nguyên, cũng có kẻ chỉ muốn kinh doanh mảnh đất nhỏ Anh Đào.

Ngay cả những kẻ có dã tâm với Trung Nguyên cũng có phe cấp tiến và bảo thủ.

Nhìn chung, phe lựa chọn tạm thời ngủ đông cùng Mông Nguyên hùng mạnh, đợi đến khi Trung Nguyên đại loạn rồi thừa cơ đục nước béo cò là đông nhất.

Nhờ sức mạnh của Mông Nguyên, phe này đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối trong cuộc đấu tranh tại bản thổ Anh Đào.

Nhân vật đại biểu là Thủy Nguyệt Đại Tông.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ được xem là người chống lại.

Hắn không cho rằng dựa vào sức mạnh nhỏ bé của Anh Đào có thể chiếm được lợi ích ở Trung Nguyên.

Việc làm chủ Trung Nguyên càng là chuyện viển vông.

Chương 938

Hắn càng muốn bảo vệ tốt mảnh đất nhỏ của mình.

Dã tâm lớn nhất cũng chỉ là đoạt lấy vị trí Võ Lâm Minh Chủ của Anh Đào.

Vì vậy mới vạn dặm xa xôi chạy đến Trung Nguyên liên minh với Chu Vô Thị.

Giúp đỡ y leo lên ngôi hoàng đế, đồng thời cũng muốn mượn sức mạnh của Chu Vô Thị để đối kháng với phe của Thủy Nguyệt Đại Tông.

Vì vậy theo một nghĩa nào đó, lợi ích của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ và Cố Hàn Uyên là nhất trí.

Chỉ là cần phải đào hắn từ chỗ Chu Vô Thị qua mới được.

Có tỷ muội Liễu Sinh làm cầu nối, tự nhiên sẽ có cơ sở để liên hợp.

Nhưng trước đó, phải làm cho Liễu Sinh Đãn Mã Thủ khuất phục đã.

Vừa hay Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đã chứng kiến Vạn Kiếm Quyết nên đã bị kinh sợ.

Thêm chút thủ đoạn khống chế, coi như là bảo hiểm.

Tránh cho Liễu Sinh Đãn Mã Thủ toàn tâm toàn ý làm việc cho Chu Vô Thị, ảnh hưởng đến kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hờ hững nói: Cố mỗ không tin ngươi.

Dứt lời vung tay, mấy mảnh băng mỏng chui vào cơ thể Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ thấy Cố Hàn Uyên ra tay, còn tưởng mình sắp chết.

Nhưng lại phát hiện trên người không có một chút vết thương nào.

Đang lúc nghi hoặc, một cơn tê ngứa, đau đớn kịch liệt ập đến, tựa như hàng vạn con kiến đang gặm cắn.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ thảm thiết hét lên một tiếng, hai tay không ngừng gãi lên da thịt, trong chốc lát đã máu me đầm đìa.

Đây là thứ gì.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Sinh Tử Phù, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ vừa gãi vừa kinh hãi cầu xin tha thứ: Sinh Tử Phù.

Cố công tử tha mạng.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Không dễ chết như vậy đâu.

Dù sao Sinh Tử Phù là muốn sống không được.

Sinh Tử Phù này một khi phát tác, mỗi ngày một lợi hại hơn, cơn ngứa và đau đớn tăng dần trong chín chín tám mươi mốt ngày, sau đó từ từ giảm xuống, sau tám mươi mốt ngày lại tăng lên, cứ thế lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không ngừng.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy kinh hãi.

Sự dằn vặt đáng sợ như vậy còn không bằng chết đi cho xong.

Nhưng thật sự bảo hắn tại chỗ tự sát thì lại không có can đảm đó.

Chỉ có thể không ngừng kêu thảm cầu xin tha thứ.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đang bị Sinh Tử Phù hành hạ lúc này lại đột nhiên thông minh ra, vội vàng hét lên: Tuyết Cơ, mau giúp ta cầu xin Cố công tử.

Hiệu quả của Sinh Tử Phù thật kinh người, danh bất hư truyền.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn dáng vẻ sống không bằng chết của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, trong lòng không những không có chút đồng tình, ngược lại còn tràn đầy khoái ý.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên, trong mắt bỗng nhiên nhiều thêm những màu sắc không rõ.

Liễu Sinh Tuyết Cơ thì lộ vẻ không đành lòng.

Nàng tuy có chút lụy tình, nhưng bản tính chung quy là hiền lành ôn nhu.

Mặc dù trước đây đã vì Đoạn Thiên Nhai mà đoạn tuyệt với Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Lúc này nghe hắn muốn mình cầu xin tha thứ cho hắn, nhất thời cũng không còn bận tâm gì khác, vội vàng nói: Cố công tử, cầu xin ngài tha cho cha ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào nàng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhìn đôi đồng tử sâu thẳm của Cố Hàn Uyên đang đối diện với mình, trong lòng có chút không tự nhiên.

Tâm tư của Cố Hàn Uyên, nàng biết.

Huống chi lúc này hắn vẫn chưa buông tay.

Gương mặt xinh đẹp đã càng ngày càng đỏ, đến nỗi có bị Liễu Sinh Phiêu Nhứ phát hiện hay không cũng không còn để ý nữa.

Đã vì Đoạn Thiên Nhai cầu xin một lần, lại vì Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cầu xin tha thứ, nàng thật sự không còn đường lui nữa rồi.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cuối cùng vẫn không thể trơ mắt nhìn phụ thân mình sống không bằng chết.

Nàng cúi thấp đôi mắt đẹp, mềm mại mà thấp giọng khẩn cầu: Van ngài.

Dáng vẻ cúi mình xuống nước như vậy dường như cũng đã biểu đạt quyết tâm của nàng.

Cố Hàn Uyên thấy thế hài lòng cười khẽ một tiếng, từ trong lòng lấy ra một bình sứ, đổ ra một viên thuốc ném cho Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Ăn đi.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy vội vàng nuốt viên thuốc vào.

Cảm giác tê ngứa và đau đớn trên người nhất thời tiêu tan.

Mừng rỡ qua đi, hắn vội vàng hèn mọn nói: Đa tạ Cố công tử đại nhân đại lượng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đây chỉ là thuốc giải tạm thời trấn áp Sinh Tử Phù, không dùng định kỳ, Sinh Tử Phù vẫn sẽ tái phát.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Bởi vì hắn biết mình đã thực sự bị Cố Hàn Uyên khống chế.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ vội vàng hèn mọn nói: Tiểu nhân hiểu rồi.

Sau này tiểu nhân nhất định sẽ đàng hoàng làm việc cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng: Đừng tưởng rằng người đứng sau ngươi có thể giải Sinh Tử Phù.

Chỉ cần quá trình giải Sinh Tử Phù có một chút sai sót, hiệu quả sẽ phát tác gấp mười lần.

Đến lúc đó có lẽ không phải là sống không bằng chết, mà là sống sờ sờ đau chết.

Bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư, Liễu Sinh Đãn Mã Thủ trong lòng kinh hãi.

Hắn vốn dĩ thực sự định hướng Chu Vô Thị cầu cứu.

Nhưng lúc này bị Cố Hàn Uyên trực tiếp vạch trần, ngược lại không dám nữa.

Thậm chí không dám đi suy đoán Cố Hàn Uyên có thật sự biết người đứng sau mình là Chu Vô Thị hay không.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ càng thêm hèn mọn quỳ rạp trên mặt đất, đầu gí xuống đất nói: Tiểu nhân không dám.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tin rằng ngươi cũng không có lá gan đó.

Sau này thuốc giải của ngươi sẽ do Tuyết Cơ cô nương đưa qua cho ngươi.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ nghe vậy ngẩn ra.

Càng thêm khẳng định Cố Hàn Uyên có ý đồ với Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Hơi lộ vẻ nịnh nọt, hắn cười lấy lòng với Liễu Sinh Tuyết Cơ: Tuyết Cơ, vi phụ trước đây có nhiều chỗ không phải, xin hãy tha thứ.

Sau này phải chiếu cố vi phụ nhiều hơn nhé.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại muốn mình đưa thuốc giải cho Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Trong lúc nhất thời tâm tình có chút khó tả.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, Liễu Sinh Đãn Mã Thủ sau này còn phải xem sắc mặt của nàng.

Bằng không nếu không cho thuốc giải hoặc kéo dài thời gian đưa thuốc, Liễu Sinh Đãn Mã Thủ có lẽ sẽ rất thảm.

Người phụ thân mà nàng vốn rất sợ hãi nay lại phải cúi mình cầu xin mình.

Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lòng khó tránh khỏi có chút không tự nhiên.

Đành xấu hổ nói: Phụ thân xin yên tâm, ta sẽ đúng lúc thỉnh cầu thuốc giải từ Cố công tử.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ liên tục cảm tạ.

Hắn kín đáo liếc nhìn Liễu Sinh Phiêu Nhứ với ánh mắt có chút âm u.

Không dám nói thêm gì, cung kính xin cáo lui rời đi.

Sau khi Liễu Sinh Đãn Mã Thủ rời đi, Cố Hàn Uyên cười nhẹ với Liễu Sinh Tuyết Cơ: Tuyết Cơ cô nương nợ ta hai cái nhân tình.

Liễu Sinh Tuyết Cơ mím môi, tâm tình càng thêm phức tạp.

Sự phản cảm vốn có vì bị chiếm tiện nghi, còn bị uy hiếp không biết sao đã vơi đi rất nhiều.

Trong lòng không hiểu sao lại thêm mấy phần e thẹn.

Sau này có cơ hội sẽ báo đáp Cố công tử.

Lời của Liễu Sinh Tuyết Cơ miễn cưỡng được xem như đã đạt thành ước định, chỉ chờ Cố Hàn Uyên đến đòi nhân tình.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười khẽ: Vậy ta sẽ mong chờ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn về phía Liễu Sinh Tuyết Cơ, trong mắt tràn đầy vẻ đố kỵ.

Mặc dù với thành phủ của nàng, lúc này cũng khó mà khống chế được tâm tình ghen tỵ.

Trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên đối với Liễu Sinh Tuyết Cơ thật quá tốt.

Chương 939

Bất luận là Đoạn Thiên Nhai mà nàng thầm mến, hay là Cố Hàn Uyên thần công cái thế, trong mắt chỉ có Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Rõ ràng hai người dung mạo tương tự, vận mệnh lại hoàn toàn khác biệt.

Thậm chí bàn về thiên phú võ công, nàng còn cao hơn Liễu Sinh Tuyết Cơ rất nhiều, âm thầm đã đột phá đến tu vi Tông Sư.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ lại cảm thấy mình giống như đang sống trong bóng tối của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Bất luận tâm cơ của nàng sâu đến đâu, cũng không có cơ hội lật mình.

Tình tiết biến động khiến Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết, vận mệnh của Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng vì vậy mà có biến hóa cực lớn.

Nàng không thể sau khi Liễu Sinh Tuyết Cơ chết, trong âm mưu nhằm vào Đoạn Thiên Nhai mà gả cho hắn.

Khó khăn lắm mới có cơ hội thay đổi tình cảnh của mình, lại bị Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện phá hỏng không còn một mảnh.

Những gì Đoạn Thiên Nhai gặp phải cũng không phải là trùng hợp.

Bất luận là Thanh Y Lâu phái ra lượng lớn sát thủ vây công họ, hay là Đoạn Thiên Nhai và Liễu Sinh Tuyết Cơ lần lượt trúng phải những loại độc khác nhau.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng là một trong những người tham gia.

Không có sự trợ giúp của Liễu Sinh Phiêu Nhứ, hai người cũng sẽ không dễ dàng trúng độc như vậy.

Thực ra Liễu Sinh Phiêu Nhứ và Liễu Sinh Đãn Mã Thủ vẫn luôn có liên hệ.

Ngay cả việc năm đó theo Đoạn Thiên Nhai và Liễu Sinh Tuyết Cơ chạy về Trung Nguyên cũng là do Liễu Sinh Đãn Mã Thủ giật dây, ở lại bên cạnh hai người để giám thị.

So với Liễu Sinh Tuyết Cơ dũng cảm chống lại Liễu Sinh Đãn Mã Thủ vì tình yêu, Liễu Sinh Phiêu Nhứ lại trung thành với cha mình.

Nhất là lúc này nàng còn chưa có được tình yêu của Đoạn Thiên Nhai, càng sẽ không đi làm trái ý Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Nếu kế hoạch thuận lợi, sau khi Đoạn Thiên Nhai và Thanh Y Lâu chém giết đến sức cùng lực kiệt, mới là lúc Liễu Sinh Đãn Mã Thủ hiện thân.

Đồng thời Liễu Sinh Đãn Mã Thủ sẽ ở đó đánh lén giết chết Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Mà Liễu Sinh Phiêu Nhứ thì sẽ giả vờ liều mạng cứu đi Đoạn Thiên Nhai.

Lại dùng độc môn nội công Nguyên Quy khí công của nàng để giải độc cho Đoạn Thiên Nhai.

Nguyên Quy khí công rất đặc biệt, có thể giải bách độc, nhưng khi vận công trên người không thể có một mảnh vải.

Đến lúc đó Liễu Sinh Tuyết Cơ đã chết, Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng có thể nhân cơ hội đó mà xen vào, khiến Đoạn Thiên Nhai phải chịu trách nhiệm với mình.

Kết quả bây giờ Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết, độc của Đoạn Thiên Nhai cũng bị Cố Hàn Uyên giải.

Ngay cả Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cũng bị Cố Hàn Uyên dùng Sinh

Tử Phù khống chế.

Muốn có thuốc giải còn phải nhờ vả Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Tất cả mưu kế của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ và Liễu Sinh Phiêu Nhứ đều đổ sông đổ bể.

Nhất là khi Liễu Sinh Phiêu Nhứ chứng kiến Liễu Sinh Đãn Mã Thủ vì thuốc giải Sinh Tử Phù mà khúm núm trước Liễu Sinh Tuyết Cơ, sự đố kỵ trong lòng nàng gần như đạt đến đỉnh điểm.

Dựa vào cái gì Liễu Sinh Tuyết Cơ có thể dễ dàng có được tình yêu của Đoạn Thiên Nhai.

Rõ ràng thời gian nàng thích Đoạn Thiên Nhai cũng không muộn hơn Liễu Sinh Tuyết Cơ bao nhiêu.

Lại chỉ có thể đóng vai người đưa tin.

Dựa vào cái gì Liễu Sinh Tuyết Cơ có thể được Cố Hàn Uyên coi trọng.

Ngay cả thuốc giải Sinh Tử Phù khống chế Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cũng giao cho nàng quản lý.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ vẫn phải tuân theo mệnh lệnh của cha, trước mặt Cố Hàn Uyên và Liễu Sinh Tuyết Cơ lại giống như một con chó nhà.

Cảm giác tương phản mãnh liệt đó đã giáng một đòn mạnh vào Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Thậm chí không khỏi có thêm nhiều phần khinh miệt đối với Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Mà Vạn Kiếm Quyết của Cố Hàn Uyên cũng để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc.

Uy thế cái thế như tiên như ma đó, cho dù là nàng cũng không khỏi động lòng.

Nhưng nhân vật tuyệt thế như vậy, trong mắt vẫn chỉ có Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Từ lúc ôm lấy Liễu Sinh Tuyết Cơ, liền chưa từng buông tay.

Vốn dĩ Liễu Sinh Phiêu Nhứ trong lòng còn vì vậy mà chế giễu Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Cảm thấy mình mới là người nên ở bên cạnh Đoạn Thiên Nhai.

Bây giờ lại hóa thành lòng tràn đầy đố kỵ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ không cam lòng.

Lòng đố kỵ nồng đậm khiến tình yêu thầm kín của nàng đối với Đoạn Thiên Nhai gần như bị gặm nhấm không còn.

Ánh mắt lo lắng của Liễu Sinh Phiêu Nhứ gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Đúng lúc này, tầm mắt của nàng lệch đi, nhất thời liền thấy ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ trong lòng giật mình.

Ánh mắt như có thể nhìn thấu lòng người của Cố Hàn Uyên làm nàng cảm thấy chột dạ.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên như cố ý hỏi: Tuyết Cơ cô nương, nàng là muội muội của cô nương à.

Xinh đẹp giống như cô nương vậy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy trong lòng hơi ngại ngùng.

Tuy Cố Hàn Uyên đang khen ngợi Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nhưng nàng lại cảm thấy Cố Hàn Uyên đang vòng vo khen mình xinh đẹp.

Liễu Sinh Tuyết Cơ không nghĩ nhiều, nhẹ giọng giải thích: Nàng là muội muội của ta, Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Tuyết Cơ cô nương, cô nương trúng phải mê dược, đến lúc tự nhiên sẽ giải.

Dừng một chút, hắn ý vị sâu xa nói với Liễu Sinh Phiêu Nhứ: Phiêu Nhứ cô nương.

Tuyết Cơ cô nương và Đoạn Thiên Nhai xin nhờ cô nương đưa họ về.

Còn Lý Như Yên cứ giao cho ta.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy ngẩn ra.

Lý Như Yên vẫn chưa gặp mặt mục tiêu theo kế hoạch của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ hay nói đúng hơn là của Chu Vô Thị.

Nhưng nhiệm vụ của nàng tuy chưa hoàn thành, nhưng đối mặt với ánh mắt và lời nói đầy thâm ý của Cố Hàn Uyên, nàng căn bản không dám từ chối, chỉ đành cung kính đáp: Nếu đã vậy, Lý Như Yên xin làm phiền Cố công tử.

Ta sẽ lập tức đưa tỷ tỷ và tỷ phu trở về.

Cố Hàn Uyên giao Liễu Sinh Tuyết Cơ cho Liễu Sinh Phiêu Nhứ đỡ lấy, nói đầy ẩn ý: Trên đường trở về các ngươi sẽ không gặp phải chuyện ngoài ý muốn nữa đâu.

Phiêu Nhứ cô nương phải bảo vệ tốt Tuyết Cơ cô nương, đừng để nàng bị thương.

Liễu Sinh Tuyết Cơ sau khi được Cố Hàn Uyên giao cho Liễu Sinh Phiêu Nhứ, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng không cần bị Cố Hàn Uyên trêu chọc nữa.

Nhưng trong lòng nàng lại có một cảm giác mất mát không rõ.

Vòng tay của Cố Hàn Uyên thật ấm áp, rất có lực, cũng rất có cảm giác an toàn.

Cộng thêm chuyện của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ trước đó, nàng tuy trong lòng áy náy với Đoạn Thiên Nhai, nhưng lại không cách nào cảm thấy phản cảm với Cố Hàn Uyên.

Ngược lại càng nhiều hơn là sự ngượng ngùng và xấu hổ vì mình đã quen với điều đó.

Lúc này nghe được lời dặn dò của Cố Hàn Uyên với Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nàng không rõ chân tướng chỉ cho rằng đó là sự quan tâm của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Tâm ý của Cố Hàn Uyên làm tâm tình nàng càng thêm phức tạp.

Đối mặt với một Cố Hàn Uyên mạnh mẽ và nhiệt liệt, Liễu Sinh Tuyết Cơ sao có thể thực sự thờ ơ.

Nhưng nàng là thê tử của Đoạn Thiên Nhai, cũng yêu Đoạn Thiên Nhai.

Vì vậy mặc dù trong lòng có chút rung động, cũng không thể không mạnh mẽ trấn áp, không dám suy nghĩ nhiều.

Đáng tiếc nàng còn nợ Cố Hàn Uyên hai cái nhân tình, ngay cả chính nàng cũng không biết có thể vĩnh viễn không lay động được không.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đang rối rắm làm sao để mình không dao động.

Chương 940

Liễu Sinh Phiêu Nhứ lại trong lòng cuồng loạn.

Lời của Cố Hàn Uyên căn bản không chỉ là quan tâm Liễu Sinh Tuyết Cơ, mà còn đang cảnh cáo nàng, để nàng không nên tự ý hành động.

Chuyện Liễu Sinh Phiêu Nhứ lo lắng đã trở thành sự thật.

Cố Hàn Uyên quả nhiên đã đoán được những mưu kế của nàng.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ trong lòng hoảng loạn, nhưng bề ngoài lại cố gắng duy trì vẻ trấn định nói: Cố công tử yên tâm, ta sẽ đưa tỷ tỷ và tỷ phu an toàn trở về.

Sau đó Liễu Sinh Phiêu Nhứ mang theo Liễu Sinh Tuyết Cơ và Đoạn Thiên Nhai rời đi.

Cố Hàn Uyên đợi họ đi rồi, cười vang nói: Yêu Nguyệt cung chủ, nếu đã đến sao không hiện thân gặp mặt.

Sắc mặt Yêu Nguyệt lúc này không được tốt cho lắm.

Mặc dù không nhìn thấy những thao tác ngầm của Cố Hàn Uyên, nhưng việc hắn ôm Liễu Sinh Tuyết Cơ không buông tay cũng rơi vào mắt Yêu Nguyệt.

Nếu Cố Hàn Uyên không biết các nàng ở đây thì thôi đi.

Nhưng hắn rõ ràng đã sớm phát hiện ra các nàng.

Hành động này của Cố Hàn Uyên thật giống như đang trình diễn sự phong lưu đa tình của mình cho nàng xem.

Yêu Nguyệt vốn đã cực kỳ không ưa sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí vì vậy mà võ đoán cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ là kẻ thay lòng đổi dạ.

Chỉ là tâm tình bất mãn trong lòng Yêu Nguyệt dường như không hiểu sao lại có thêm vài thứ khác.

Nàng theo bản năng nắm chặt chiếc Hợp Hoan Linh đeo bên hông.

Liên Tinh chần chờ hỏi: Tỷ tỷ.

Có muốn qua đó không.

Đôi mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng khác lạ.

So với Yêu Nguyệt, Liên Tinh đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú, càng vui hơn khi được gặp mặt hắn.

Yêu Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng: Qua đó xem hắn muốn giở trò gì.

Liên Tinh đã sớm quen với lời nói lạnh nhạt của Yêu Nguyệt.

Cười một tiếng rồi tiện tay xách Lam Hạt Tử theo sau Yêu Nguyệt.

Khinh công của Di Hoa Cung vốn trọng về sự nhẹ nhàng.

Dáng người hai nàng bay tới trông phiêu phiêu dục tiên.

Khí chất thanh lãnh, xuất trần đi kèm càng giống như tiên tử hạ phàm.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười, ôn tồn nói: Yêu Nguyệt cung chủ, đã lâu không gặp.

Vị này chắc là Liên Tinh cung chủ nhỉ.

Yêu Nguyệt nghe lời nói thân quen của Cố Hàn Uyên, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Nàng không nhớ mình có quan hệ hữu hảo như vậy với Cố Hàn

Uyên từ lúc nào.

Vốn dĩ nàng còn muốn đứng xa một chút nói chuyện với Cố Hàn Uyên.

Nhưng xung quanh đầy thi thể của sát thủ Thanh Y Lâu, tay chân cụt và máu tươi đầy đất.

Yêu Nguyệt cũng không muốn làm bẩn quần áo.

Đành phải đáp xuống mảnh đất sạch sẽ xung quanh Cố Hàn Uyên.

So với Yêu Nguyệt lạnh lùng, Liên Tinh lại thân thiện hơn nhiều.

Nàng đôi mắt đẹp kiều diễm, ấm áp nói: Ta là Liên Tinh.

Gặp qua Cố công tử.

Thái độ của Liên Tinh tốt hơn Yêu Nguyệt nhiều.

Ngoài việc rất tò mò về Cố Hàn Uyên, còn có lý do bị Vạn Kiếm Quyết trước đó chấn nhiếp.

Trên giang hồ, thực lực vi tôn.

Người có thực lực, dù sao cũng sẽ được tôn kính hơn.

Không rõ mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt, Liên Tinh cũng không muốn chuốc lấy địch ý của hắn.

Liên Tinh nhìn dung mạo anh tuấn của Cố Hàn Uyên, trong lòng thầm than: Nhìn gần càng tuấn tú hơn.

Gương mặt xinh đẹp dưới khăn che mặt của Liên Tinh thậm chí không khỏi hiện lên một vệt đỏ ửng.

Nàng không cố chấp như Yêu Nguyệt.

Gặp được người còn tuấn tú hơn cả Giang Phong, nàng vốn là một người trọng nhan sắc khó tránh khỏi có chút hảo cảm.

Hơn nữa còn khác với khi gặp Giang Phong năm đó.

Năm đó Giang Phong võ công không kém, nhưng cũng không mạnh đến đâu.

Chẳng qua chỉ là một tuấn kiệt trẻ tuổi ở Tiên Thiên Cảnh Giới mà thôi.

Vì vậy khi đối mặt với Giang Phong, không chỉ Yêu Nguyệt, mà cả Liên Tinh cũng có sự kiêu ngạo và tự phụ của kẻ bề trên.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên có võ công cao hơn cả nàng và Yêu Nguyệt, ngược lại có thể đối thoại một cách bình đẳng hơn.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu, ôn hòa nói: Có thể trả Lam Hạt Tử lại cho tại hạ trước được không.

Liên Tinh nghe vậy vô thức nhìn về phía Yêu Nguyệt, thấy nàng không có phản ứng gì, liền thả Lam Hạt Tử ra.

Lam Hạt Tử cười duyên một tiếng, đi đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, đôi mắt quyến rũ mỉm cười nói: Cố công tử, có từng nhớ ta không.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt gương mặt xinh đẹp của Lam Hạt Tử, ôn hòa nói: Có chút nhớ.

Sao ngươi lại gặp được Yêu Nguyệt cung chủ các nàng.

Cố Hàn Uyên thực ra đã có được thông tin đại khái, nhưng cụ thể vẫn cần nghe Lam Hạt Tử giải thích một chút.

Lam Hạt Tử nghe vậy cố ý tỏ vẻ đáng thương nói: Là Yêu Nguyệt cung chủ đã cứu ta.

Nếu không phải là Yêu Nguyệt cung chủ, Cố công tử ngươi e rằng đã không gặp được ta rồi.

Lam Hạt Tử đã quan sát hồi lâu.

Cảm thấy giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt chắc chắn có bí mật gì đó.

Lam Hạt Tử quanh năm hành tẩu giang hồ, rất có bản lĩnh nhìn mặt đoán ý.

Nàng cảm thấy nói tốt về Yêu Nguyệt một chút sẽ tốt hơn.

Yêu Nguyệt nghe vậy vẻ mặt dường như không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lạnh lùng lại nhạt đi một chút.

Lam Hạt Tử không thừa nước đục thả câu, tiếp tục giải thích: Chuyện ở võ lâm Tây Bắc lúc đầu Cố công tử còn nhớ chứ.

Ta vì có chút giao tình với Chí Tôn Bảo, nên khi nàng tìm đến cửa đã không từ chối đồng hành.

Sau đó Chí Tôn Bảo bị Cố công tử giết chết, mà Chí Tôn Bảo lại là ái đồ của Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát.

Bất kể thế nào, trước đây cũng là ta dẫn Chí Tôn Bảo đi gặp Cố công tử, cái chết của Chí Tôn Bảo dù sao cũng có chút liên quan đến ta, sau chuyện đó Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát liền để mắt đến ta.

Ta lo lắng sẽ liên lụy đến Lâm Thi Âm các nàng, liền dẫn Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát đi.

Sau đó bị bà ta truy sát mấy ngày, cuối cùng vẫn bị đuổi kịp.

Vốn muốn mượn danh tiếng của Cố công tử ngươi để dọa lui bà ta, nhưng Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát liều mạng vẫn muốn giết ta.

May mắn được Yêu Nguyệt cung chủ các nàng đi ngang qua cứu giúp.

Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát biết ái đồ Chí Tôn Bảo của mình coi trọng Cố Hàn Uyên.

Vì vậy sau khi Chí Tôn Bảo chết, hung thủ đầu tiên bị nghi ngờ chính là Cố Hàn Uyên.

Để mắt đến Lam Hạt Tử cũng là muốn từ miệng nàng hỏi ra tung tích của Cố Hàn Uyên mà thôi.

Dù sao Cố Hàn Uyên vì có thể Ngự Kiếm Phi Hành nên hành tung phiêu hốt, rất khó xác định nơi ở.

Lam Hạt Tử bề ngoài lạnh lùng vô tình, thực ra có tình có nghĩa.

Từ khi thân thể bị Cố Hàn Uyên chinh phục, liền yêu hắn.

Vì vậy khi đoán rằng Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát có thể vì không tìm được Cố Hàn Uyên mà liên lụy đến Lâm Thi Âm, liền chủ động dẫn bà ta đi.

Chỉ là Lam Hạt Tử đã đánh giá thấp khinh công của Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát, nên cuối cùng mới bị đuổi kịp.

Thực ra nếu Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát thật sự muốn động thủ với Lâm Thi Âm, Cố Hàn Uyên đã sớm Ngự Kiếm Phi Hành qua đó lấy mạng bà ta rồi.

Chỉ là sau đó Lam Hạt Tử dẫn Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát đi, lại được Yêu Nguyệt cứu, Cố Hàn Uyên mới không cần đi một chuyến như vậy.

Chương 941

Còn về việc Yêu Nguyệt cứu Lam Hạt Tử đi, Cố Hàn Uyên cũng không lo lắng Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát sẽ quay lại làm hại Lâm Thi Âm.

Bởi vì Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát cũng đã đến kinh thành.

Hơn nữa nếu không có gì bất ngờ, Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát có thể đã gia nhập vào một thế lực nào đó.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ lơ là việc bảo vệ nữ nhân của mình.

Từ khi Thiên Võng lớn mạnh, hắn đã sắp xếp nhân thủ bên cạnh các nàng.

Lúc đó nếu Yêu Nguyệt không ra tay cứu người, cũng sẽ có người của Thiên Võng ra tay ngăn chặn Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát.

Lam Hạt Tử tự cho mình chỉ là tình nhân của Cố Hàn Uyên, nhưng vẫn đi vì người có thể nói là tình địch Lâm Thi Âm mà dẫn dụ Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát đi.

Ý nghĩa tuy không lớn, nhưng tấm lòng này, Cố Hàn Uyên vẫn nhận được.

Cố Hàn Uyên ôm Lam Hạt Tử vào lòng, ôn hòa nói: Cảm ơn ngươi.

Mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi.

Lam Hạt Tử nghe vậy trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp, tự nhiên tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Vui vẻ nói: Có câu nói này của chàng, ta không còn thấy vất vả nữa.

Lam Hạt Tử trước đây chưa bao giờ để đàn ông vào mắt.

Ngay cả Y Khốc lúc đầu, cũng chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi.

Nhưng cảm giác mà Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng hoàn toàn khác biệt.

Nhất là sau khi xa cách Cố Hàn Uyên, càng cảm thấy nhớ nhung.

Nàng biết mình đã yêu Cố Hàn Uyên.

Lúc này nghe được lời nói ôn tồn của Cố Hàn Uyên, liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Cố Hàn Uyên quay đầu lại, ôn tồn nói lời cảm tạ với Yêu Nguyệt: Cũng đa tạ Yêu Nguyệt cung chủ đã cứu Lam Hạt Tử.

Yêu Nguyệt nhìn dáng vẻ nồng nàn tình tứ của hai người, bỗng nhiên có chút hối hận vì đã cứu Lam Hạt Tử.

Võ công của Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát rất cao.

Tuy tu vi cảnh giới thấp hơn Yêu Nguyệt, nhưng ngay cả Yêu Nguyệt cũng không làm gì được nàng.

Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát ngày thường vừa mập vừa khỏe, lại cao lớn vạm vỡ.

Thân hình to lớn của nàng được lấp đầy bởi từng lớp mỡ, trông như một ngọn núi thịt, binh khí đúc bằng tinh cương cũng có thể bị nàng nhai nát trong miệng.

Sự hung hãn của nàng chẳng khác gì cự thú thời Thượng Cổ Hồng Hoang.

Chiêu thức và vũ khí thông thường căn bản không thể làm tổn thương Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát.

Minh Ngọc Công trọng về nội liễm, sinh sôi không ngừng, sức bật không phải sở trường.

Yêu Nguyệt tuy trong tay có thần binh Bích Huyết Chiếu Đan Thanh, nhưng vì Bích Huyết Chiếu Đan Thanh là đoản kiếm, nên chỉ có thể làm bị thương Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát chứ không cách nào giết được nàng.

Yêu Nguyệt vì cứu Lam Hạt Tử mà kết thù với Đại Hoan Hỉ Nữ Bồ Tát.

Mặc dù không sợ nàng ta, nhưng chọc phải loại kẻ địch này lại vô cùng phiền phức.

Nhất là lúc này nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Lam Hạt Tử đang nồng nàn tình ý trước mắt, nàng nhất thời cảm thấy mình đã chịu thiệt thòi lớn.

Trong lòng nàng thầm oán giận Hợp Hoan Linh đã xen vào việc của người khác, dẫn mình đi cứu Lam Hạt Tử.

Cố Hàn Uyên thấy Yêu Nguyệt không đáp lại lời cảm tạ của mình cũng không để tâm.

Yêu Nguyệt trước mặt người khác vẫn luôn là dáng vẻ lạnh lùng vô tình như vậy.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, Yêu Nguyệt cung chủ mời đi theo ta.

Yêu Nguyệt thấy Cố Hàn Uyên mang theo Lam Hạt Tử và Lý Như Yên đã hồi sức rời đi trước.

Do dự một chút, nàng vẫn quyết định đi theo.

Nơi đây đầy rẫy thi thể, quả thực không thích hợp để nói chuyện.

Nếu không phải vì Cố Hàn Uyên, với tính ưa sạch sẽ của Yêu

Nguyệt, nàng căn bản sẽ không dừng lại ở nơi này.

Dưới cái nhìn của nàng, phản ứng của Yêu Nguyệt quả thực nhu thuận đến quá đáng.

Yêu Nguyệt âm thầm tìm cớ thuyết phục bản thân.

Trong mắt Liên Tinh lại có chút kinh ngạc.

Coi như không muốn ở lại đây lâu, chẳng lẽ không nên lạnh nhạt vài câu với Cố Hàn Uyuyệt rồi không vui mà bỏ đi sao.

Liên Tinh đã nhận ra tâm trạng không vui của Yêu Nguyệt khi chứng kiến Lam Hạt Tử, người được mình cứu, đang cùng Cố Hàn Uyên ôn lại chuyện xưa.

Nếu là người khác chọc cho Yêu Nguyệt không vui, nàng căn bản sẽ không có ý định nói chuyện tiếp với đối phương.

Không nói một lời không hợp đã ra tay đánh đập tàn nhẫn đã xem như Yêu Nguyệt tỉnh táo rồi.

Cố Hàn Uyên trong lòng tỷ tỷ quả nhiên không giống người thường.

Liên Tinh nghĩ vậy, cũng đi sát theo sau Yêu Nguyệt.

Có lẽ Yêu Nguyệt vì muốn biểu đạt thái độ xa cách, nên dù đi theo Cố Hàn Uyên cũng giữ một khoảng cách rất xa, chỉ miễn cưỡng duy trì ở mức không bị mất dấu.

Khi Yêu Nguyệt một lần nữa nhìn rõ thân ảnh của Cố Hàn Uyên, bên tai nàng vang lên một trận cầm âm du dương mà thanh thoát.

Yêu Nguyệt thần sắc hơi sững sờ, nhìn từ xa.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ngồi dưới một đình nghỉ mát.

Trên bàn đá đặt một tấm đàn cổ tuyệt đẹp, tiếng đàn chính là từ đó mà ra.

Ánh mắt Lam Hạt Tử đầy sùng bái nhìn Cố Hàn Uyên.

Trước đây nàng chỉ biết Cố Hàn Uyên thần công cái thế, công phu trên giường rất cao, lại không biết hắn còn có tài đánh đàn cao tuyệt đến vậy.

Lam Hạt Tử tuy là nữ tử giang hồ, nhưng không có nghĩa là nàng không hướng tới cảnh tượng thế này.

Dù biết Cố Hàn Uyên không phải vì nàng mà đàn, nhưng nàng cũng đang chăm chú lắng nghe.

Ánh mắt Lý Như Yên có chút phức tạp.

Ấn tượng mà Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng thay đổi quá nhanh.

Màn xuất hiện tiêu sái như trích tiên hạ phàm.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới lại có nam tử sở hữu dung mạo tuấn mỹ như vậy, Đồ Trác căn bản không thể so sánh được.

Sau đó lại thấy được mặt tàn bạo của Cố Hàn Uyên.

Cảnh tượng thi sơn huyết hải kia vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Đối với một cô gái bình thường như nàng, đó là một sự kích động lớn đến mức nào, thậm chí vì thế mà nôn mửa không màng hình tượng.

Lý Như Yên không dám oán giận thủ đoạn tàn nhẫn của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng khó tránh khỏi sợ hãi.

Khi biết Cố Hàn Uyên muốn mang nàng đi, nàng còn có chút hoảng sợ.

Vậy mà lúc này, nàng lại thấy được một phương diện khác của Cố Hàn Uyên.

Trên đường người như ngọc, công tử thế vô song.

Rốt cuộc hình tượng nào mới là con người thật của hắn.

Hay tất cả đều là hắn.

Phiên phiên công tử phong thần tuấn lãng, tiêu sái bất phàm là hắn.

Thần công cái thế, thủ đoạn tàn nhẫn, diệt địch trong nháy mắt cũng là hắn.

Phong lưu đa tình, hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ vẫn là hắn.

Có suy nghĩ này không chỉ riêng Lý Như Yên.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh cũng vậy.

Chương 942

Lần gặp gỡ bất ngờ này, đã khiến các nàng thực sự biết đến Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Yêu Nguyệt cũng phải làm mới lại nhận thức về hắn.

Dù sao ở Bách Hoa Lâu tại Túc Châu Thành, thời gian hai người ở chung quá ngắn.

Yêu Nguyệt chỉ cảm nhận được võ công cao cường và sự vô lại của Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt thần sắc có chút hoảng hốt.

Mười ngón tay thon dài của Cố Hàn Uyên đang lướt trên dây đàn, khóe miệng ẩn chứa một nụ cười nhàn nhạt.

Dung mạo vốn đã phong thần anh tuấn giờ phút này càng trở nên phong thái tuyệt thế.

Ánh tà dương nơi chân trời dường như cũng vì thế mà thất sắc.

Đã từng có lời đồn rằng trên đời không một thiếu nữ nào có thể chống lại nụ cười của Giang Phong.

Yêu Nguyệt năm đó đã thấy, và cũng đã yêu Giang Phong.

Nhưng nụ cười của Cố Hàn Uyên hiện tại dường như còn có sức mê hoặc hơn xa Giang Phong.

Nụ cười đạm bạc, tự nhiên kia khiến người ta không khỏi tâm thần bị thu hút.

Gương mặt Yêu Nguyệt có chút nóng lên, nàng biết Cố Hàn Uyên đang đàn cho nàng nghe.

Giang Phong từng nói nàng là một ngọn lửa, một tảng băng, một thanh kiếm, thậm chí có thể nói là quỷ, là thần, nhưng không phải là người.

Vậy tại sao Cố Hàn Uyên lại không hề để tâm đến điều này.

Lần đầu gặp mặt, Cố Hàn Uyên đã muốn nàng sinh cho hắn một đứa con gái.

Những lời vô lại vô sỉ đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Lúc đó đối mặt với sự trêu chọc của Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt giận không kìm được.

Nàng cũng biết Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, vì vậy khi hắn biểu lộ hảo cảm với nàng cũng không quá bất ngờ.

Thanh tú bên ngoài Trương Tam Nương, thâm cung Yêu Nguyệt sắc.

Trương Tam Nương là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Yêu Nguyệt cũng là thế gian đệ nhất tuyệt sắc.

Lời đồn giang hồ như vậy, Yêu Nguyệt không biết đã nghe qua bao nhiêu lần.

Cố Hàn Uyên, kẻ phong lưu thành tính như vậy, sao lại không để mắt đến vẻ đẹp của nàng.

Thậm chí trước đây Yêu Nguyệt còn từng có kế hoạch dựa vào đó để lừa gạt Cố Hàn Uyên, củng cố cho hắn cái danh phụ bạc.

Đáng tiếc lần gặp lại bất ngờ ở Túc Châu Thành đã khiến kế hoạch của nàng chết từ trong trứng nước.

Nhưng nghĩ lại, Cố Hàn Uyên dù đã biết thân phận của nàng, vẫn biểu lộ hảo cảm với nàng.

Yêu Nguyệt còn vì thế mà không hiểu sao lại nhận được từ Cố Hàn Uyên cái Hợp Hoan Linh mang lại cho nàng không ít phiền não.

Tiếng đàn du dương, tựa như đang tỏ bày nỗi niềm tương tư.

Yêu Nguyệt bất giác cất bước đi về phía đình nghỉ mát.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên thấy nàng đến gần, liền dịu dàng cười nói: Yêu Nguyệt cung chủ có thích không.

Ngọc dung dưới tấm mạng che của Yêu Nguyệt hơi nóng lên, nàng giả vờ bình thản hỏi: Khúc này tên là gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Tướng Mạo Tưởng.

Yêu Nguyệt nghe vậy, đôi môi anh đào khẽ mím lại, đôi mắt đẹp rũ xuống không nhìn rõ vui giận.

Cái tên Tướng Mạo Tưởng khiến nàng không khỏi suy nghĩ miên man.

Yêu Nguyệt bất giác hạ thấp giọng, bớt đi vài phần phiêu diêu và thanh lãnh, thêm mấy phần đạm bạc và tự nhiên, hỏi: Còn có khúc khác không.

Cố Hàn Uyên dịu dàng cười nói: Chỉ cần Yêu Nguyệt cung chủ muốn nghe, vậy nhất định là có.

Dứt lời, mười ngón tay thon dài lại một lần nữa đặt lên Minh Phượng Cầm.

Một giai điệu hoàn toàn khác với âm thanh du dương của Tướng Mạo Tưởng vang lên.

Giai điệu nhẹ nhàng du dương, ngắt nghỉ trầm bổng, rung động đến tâm can.

Đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt hơi sáng lên, nàng bất giác ngồi xuống đối diện bàn đá, lặng lẽ ngắm nhìn Cố Hàn Uyên đang đàn Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Gió mát phất phơ, tà dương vừa đẹp.

Đình nghỉ mát này là nơi Cố Hàn Uyên đã cố ý chọn sau khi xác định sẽ gặp được Yêu Nguyệt.

Nơi đây được xem là một chỗ nghỉ ngơi dạo chơi nổi tiếng ở ngoại ô kinh thành.

Nếu không phải gần đây thế cục kinh thành căng thẳng, nơi này thường xuyên có các tiểu thư khuê các, công tử nhà giàu đến du ngoạn.

Ánh chiều tà lộng lẫy, cảnh trí ưu nhã, tiếng đàn êm tai.

Người đánh đàn lại là một vị phiên phiên công tử tuấn mỹ vô song.

Tất cả tạo thành một bức họa quyển tinh xảo tuyệt luân.

Bất kể là Yêu Nguyệt, Liên Tinh, hay Lam Hạt Tử và Lý Như Yên, lúc này đều đắm chìm trong đó, thậm chí không nỡ phát ra một tiếng động nào quấy rầy.

Đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt thất thần, ngây ngẩn nhìn nam tử đang tiêu sái độc tấu trước mắt.

So với Tướng Mạo Tưởng có tiếng đàn du dương bày tỏ tình ý, nàng lại thích khúc này hơn.

Những phẫn hận, không cam lòng và cố chấp tích tụ trong lòng nhiều năm qua phảng phất đều bị tiếng đàn xua tan, khiến nàng có cảm giác khoan khoái, rộng mở.

Đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt sâu thẳm, vô thức thầm nghĩ: Hắn hy vọng ta có thể nhìn về phía trước sao.

Nàng biết mình vẫn còn chìm đắm trong quá khứ, không thể thoát ra.

Tiếng đàn của Cố Hàn Uyên tựa như đang khuyên giải nàng.

Yêu Nguyệt vô thức dùng tay phải nắm lấy cổ tay trái.

Nơi đó là vết thương nàng cố ý để lại để trút bỏ hận ý đối với Giang Phong.

Ngày thường nếu vết thương có xu hướng tự lành, cảm giác đau đớn giảm bớt, nàng sẽ đâm thêm một kim, cắt thêm một nhát, để mình ở trong cảnh máu me đầm đìa, dùng nỗi đau trên da thịt để che giấu nỗi đau trong lòng.

Vậy mà lúc này, Yêu Nguyệt lại phát hiện không chỉ những vướng bận ngày xưa và nỗi đau trong lòng không còn, mà ngay cả vết thương trên cổ tay cũng không cảm thấy đau đớn nữa.

Phảng phất như đang vạch trần sự lừa mình dối người của nàng.

Nỗi đau của nàng chỉ là do chính mình tự áp đặt mà thôi.

Lại tựa như đang chế giễu nàng chỉ đang dùng cách tự làm hại mình, huyễn tưởng ra nỗi đau để không cho mình quên đi những ký ức đau khổ đó, ép buộc mình dừng lại ở quá khứ.

Trong lòng Yêu Nguyệt không hiểu sao có chút phiền não, nhưng lại không thể nổi giận.

Ngẩng đầu nhìn lên, Cố Hàn Uyên vẫn là bộ dáng khóe miệng cười tủm tỉm.

Chỉ là ánh mắt nhìn nàng có chút dịu dàng quá mức.

Yêu Nguyệt muốn lạnh lùng trừng lại, nhưng phát hiện lúc này mình căn bản không có dũng khí đối diện với Cố Hàn Uyên.

Đành phải như trốn tránh mà lặng lẽ khép đôi mắt đẹp, lắng nghe tiếng đàn.

Cảm giác phiền não trong lòng chẳng biết lúc nào đã bị xua tan, cảm giác không linh, thư thái trước đó lại quay trở về.

Đôi mắt đẹp của Liên Tinh lóe lên, tâm tình phức tạp.

Dù có chậm chạp đến đâu, cũng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên đang cố ý đàn cho Yêu Nguyệt nghe.

Năm đó nàng và Yêu Nguyệt đều thích Giang Phong, người có tài hoa và tướng mạo bậc nhất.

Nhưng xét cho cùng, đó cũng chỉ là tình đơn phương.

Bất kể là nàng hay Yêu Nguyệt, từ đầu đến cuối đều không nhận được tình yêu của Giang Phong, ngược lại còn bị Hoa Nguyệt Nô, người mà các nàng chưa bao giờ để vào mắt, nẫng tay trên.

Liên Tinh dù không cam lòng, nhưng cũng không có hận thù như Yêu Nguyệt, chỉ tiếc nuối mối tình đầu của mình kết thúc không trọn vẹn.

Nhưng hơn mười năm sau, lại một lần nữa nhìn thấy Cố Hàn Uyên, người còn hơn cả Giang Phong về tài hoa và tướng mạo, tại sao lại là một tình cảnh hoàn toàn khác.

Yêu Nguyệt, người bị Giang Phong e sợ, gọi là một ngọn lửa, một tảng băng, một thanh kiếm, thậm chí là quỷ, là thần, nhưng tuyệt không phải là người, trong mắt Cố Hàn Uyên lại tựa như một nữ tử bình thường không có gì khác biệt.

Hắn vì nàng mà đánh đàn, chủ động bày tỏ hảo cảm với nàng.

Chương 943

Liên Tinh ghen tỵ.

Giang Phong khi xưa không đáp lại tình cảm của bất kỳ ai trong hai người họ, Liên Tinh chỉ thấy tiếc hận và nuối tiếc.

Nhưng khi Cố Hàn Uyên minh xác biểu lộ hảo cảm với Yêu Nguyệt, Liên Tinh lại ghen tỵ.

Đúng là chưa trải qua hoạn nạn thì chưa biết sợ.

Bây giờ đối với Liên Tinh mà nói, chính là một tình huống không công bằng.

Liên Tinh dù không có tình cảm đơn thuần như nhất kiến chung tình với Giang Phong năm đó, nhưng cũng rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, người tuấn mỹ hơn Giang Phong và còn có một thân thần công kinh thiên động địa.

Nàng bất giác thu tay trái vào trong tay áo, chân trái cũng cố gắng giấu vào trong váy.

Khi còn bé cùng Yêu Nguyệt tranh hái đào bị Yêu Nguyệt đẩy từ trên cây xuống khiến tay trái và chân trái cả đời dị dạng.

Đó là khuyết điểm trên người nàng và cũng là bóng ma trong lòng nàng.

Bóng ma này vào lúc này khiến nàng cảm thấy đặc biệt tự ti, hệt như năm đó không dám ở trước mặt Yêu Nguyệt biểu lộ mình thích Giang Phong.

Liên Tinh trong lòng cười khổ, khe khẽ thở dài: Cố công tử thích tỷ tỷ hoàn mỹ thì có gì lạ đâu.

Ta lại có gì để mà mong cầu xa vời.

Người càng tự ti thì càng hay bất giác hạ thấp bản thân.

Cảm xúc của Liên Tinh càng lúc càng sa sút.

Nàng thấy Yêu Nguyệt nhắm mắt lại, tĩnh tâm lắng nghe tiếng đàn của Cố Hàn Uyên, vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ.

Vô thức ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Phương tâm Liên Tinh bỗng nhiên nhảy lên.

Chỉ thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên đã dời khỏi Yêu Nguyệt đang nhắm mắt lắng nghe, mà đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Khác với ánh mắt dịu dàng khi nhìn Yêu Nguyệt, ánh mắt này càng thêm nóng rực và đầy xâm lược.

Gương mặt Liên Tinh không khỏi đỏ bừng.

Nàng nhạy cảm phát hiện ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên tập trung nhiều hơn vào thân thể mềm mại ngạo nghễ của mình, nơi dù không phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của thời đại này nhưng lại áp đảo hoàn toàn Yêu Nguyệt.

Ánh mắt đầy xâm lược như vậy khiến Liên Tinh vô cùng khó chịu.

Nàng tuy không có uy thế như Yêu Nguyệt, nhưng dù sao cũng là nhị cung chủ của Di Hoa Cung, cao thủ cấp bậc Đại Tông Sư.

Tình huống bình thường, nào có nam tử dám nhìn nàng như vậy.

Ánh mắt kia quả thực như muốn xuyên thấu y phục của nàng.

Liên Tinh vừa thẹn vừa giận, vô thức muốn giơ tay che chắn đồng thời trừng mắt về phía Cố Hàn Uyên.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thần sắc Liên Tinh khẽ động, liếc nhìn Yêu Nguyệt vẫn đang nhắm mắt không hay biết gì.

Trong lòng nàng không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác kích thích.

Sự tự ti và đố kỵ đối với Yêu Nguyệt đều bị đè nén vào giờ khắc này.

Liên Tinh không những không né tránh, không che chắn, ngược lại còn như thị uy mà cố ý ưỡn người lên, khiến cho chỗ ngạo nhân của nàng càng thêm nổi bật.

Hành động không phù hợp với phong cách ngày xưa này khiến gương mặt nàng đỏ bừng đến mức mạng che mặt cũng không che nổi, trong lòng càng đập thình thịch.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, khóe miệng cong lên một nụ cười lớn hơn vài phần.

Gương mặt xinh đẹp của Yêu Nguyệt làm hắn động lòng, nhưng hắn cũng đồng dạng có hứng thú với Liên Tinh.

Có lẽ nếu chỉ xét về mị lực, Liên Tinh kém Yêu Nguyệt vài phần, chủ yếu là do chênh lệch về khí chất quá lớn.

Khí chất thanh lãnh xuất trần lại ngạo nghễ tuyệt thế của Yêu Nguyệt sẽ khiến người ta không nhịn được muốn chinh phục nàng.

Liên Tinh cũng có dung mạo tuyệt sắc, khí chất cao quý, nhưng nàng ôn nhu hơn, cũng yếu đuối hơn.

Trọng điểm là sự tồn tại của Liên Tinh sẽ càng có lợi cho việc công lược Yêu Nguyệt.

Điều duy nhất đáng lo ngại là liệu Liên Tinh, người sống dưới bóng của Yêu Nguyệt, có dũng khí phản kháng hay không.

Trong tình tiết nguyên tác, tuy không phải vì tình yêu, nhưng Liên Tinh cuối cùng vẫn phản kháng Yêu Nguyệt.

Mặc dù nàng vì thế mà bị Yêu Nguyệt đang điên cuồng giết chết, nhưng điều đó chứng minh rằng nếu bị ép đến mức nóng nảy, Liên Tinh vẫn sẽ phản kháng.

Mà Cố Hàn Uyên phải làm chính là gieo cho nàng một hạt giống phản nghịch.

Phản ứng của Liên Tinh lúc này khiến hắn rất hài lòng.

Cái kia ngạo nghễ to lớn, độ cong cũng rất mê người.

Nụ cười trong mắt Cố Hàn Uyên càng thêm vui vẻ và đầy ẩn ý.

Theo một tiếng vĩ âm kéo dài, Cố Hàn Uyên kết thúc khúc đàn.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt xuống, dây đàn Minh Phượng Cầm ngừng rung động.

Đôi mắt đẹp trong veo của Yêu Nguyệt cũng theo đó mở ra.

Nàng giống như lúc trước hỏi về Tướng Mạo Tưởng, lại một lần nữa nhẹ giọng hỏi: Khúc này tên là gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, hỏi: Hay không.

Yêu Nguyệt nghe vậy trầm mặc, dường như không muốn trả lời câu hỏi của Cố Hàn Uyên.

Nhưng đôi khi không trả lời cũng chính là ngầm thừa nhận.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để tâm, tự nhiên giải thích: Khúc này tên là Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ, là do một vị cao thủ chính phái và một vị trưởng lão ma giáo của Tống Quốc cùng nhau sáng tác.

Yêu Nguyệt nghe vậy hơi nhíu mày, hoài nghi nói: Chính tà bất lưỡng lập, sao lại cùng nhau sáng tác khúc phổ.

Cố Hàn Uyên khe khẽ thở dài: Hai vị cao nhân vì tâm đầu ý hợp trong âm nhạc mà kết làm tri kỷ.

Trong lòng họ không có phân biệt chính tà, chỉ có lấy âm thanh tương giao, lấy nhạc hiểu nhau.

Sau đó Cố Hàn Uyên đem câu chuyện của Lưu Chính Phong và Khúc Dương chậm rãi kể ra.

Đại hội rửa tay gác kiếm khi trước ở Tống Quốc gây ra động tĩnh không nhỏ, nhưng ảnh hưởng cũng không lớn.

Dù sao nói cho cùng cũng chỉ là tranh đấu giữa Ngũ Nhạc Kiếm Phái và Nhật Nguyệt Thần Giáo mà thôi.

Khi đó vẫn là thời kỳ Cố Hàn Uyên mới ra giang hồ, ảnh hưởng còn xa mới lớn bằng sự kiện ở Hạnh Tử Lâm sau này.

Huống chi sau đó Cố Hàn Uyên còn làm nhiều đại sự kinh thiên động địa hơn nữa, đại hội rửa tay gác kiếm liền trở nên không có bao nhiêu cảm giác tồn tại.

Ngay cả Yêu Nguyệt, người đã cố gắng thu thập thông tin về Cố Hàn Uyên, cũng biết không nhiều lắm.

Lúc này nghe chính người trong cuộc kể lại chuyện khi đó, ánh mắt Yêu Nguyệt thêm mấy phần biến hóa.

Có lẽ là Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ đã hòa tan oán hận trong lòng nàng, so với ngày xưa tâm tình đã bình ổn hơn nhiều.

Yêu Nguyệt không khỏi hỏi: Lúc đó ngươi còn chưa có võ công cao như vậy, vì sao lại vì Lưu Chính Phong mà ra mặt.

Chẳng lẽ không sợ đắc tội Tung Sơn Phái sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên cười nói: Chuyện thế gian, có việc nên làm, có việc không nên làm.

Chính và tà trong lòng ta tự có một cán cân.

Nếu cứ lo trước lo sau, ta cũng sẽ không có được thành tựu như hôm nay.

Đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt lóe lên, tâm tình bỗng nhiên nhẹ nhõm thêm mấy phần.

Nói một cách nghiêm túc, Di Hoa Cung thực ra cũng thuộc về tà phái, bằng không cũng sẽ không trở thành một trong những cấm địa của võ lâm.

Di Hoa Cung không chỉ có quy củ nam tử tự tiện xông vào sẽ phải chết, mà còn thường xuyên đánh lấy danh nghĩa giết hết kẻ phụ tình trong thiên hạ mà giết rất nhiều người.

Cách làm việc bá đạo như vậy tự nhiên sẽ đắc tội rất nhiều người và thế lực, nhất là những kẻ giang hồ chính đạo đạo mạo trang nghiêm kia.

Dù sao những kẻ đánh lấy danh nghĩa chính đạo, ngầm làm chuyện xấu xa còn nhiều hơn những kẻ tà phái, ma giáo ngoài mặt.

Di Hoa Cung đắc tội nhiều người, tự nhiên cũng bị những kẻ được gọi là chính đạo gán cho cái danh tà phái.

Yêu Nguyệt đối với điều này lười phản bác, cũng khinh thường đi phản bác.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến nàng có thêm nhận thức mới về hắn.

Tuy Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, tham hoa háo sắc, vừa vô sỉ lại vừa vô lại.

Yêu Nguyệt càng nghĩ càng thấy nghiến răng, đành phải tạm thời bỏ qua những khuyết điểm đó của Cố Hàn Uyên.

Chương 944

Nhưng dù cho với sự kiêu ngạo tự phụ của mình, nàng cũng không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyuen là một trong những nhân vật tuyệt đỉnh hiếm có trong thiên hạ.

Một người như vậy lại trắng trợn không kiêng dè mà biểu lộ hảo cảm với nàng, lại là vào lúc tâm tình nàng đang ôn hòa như thế này.

Phương tâm dâng lên một niềm vui sướng mà không biết đã bao lâu, hoặc có lẽ là chưa bao giờ có.

Đó là một tâm tình hoàn toàn khác với khi đột phá cảnh giới võ công hay là khi thích Giang Phong.

Tâm tình như vậy khiến nàng không hiểu sao có chút hoảng sợ.

Nàng vô thức nói sang chuyện khác: Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ này hóa ra là cầm tiêu hợp tấu, trách không được khi nghe ngươi đàn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Quả thực như vậy.

Không biết Yêu Nguyệt cung chủ có bằng lòng cùng ta hợp tấu không.

Ta có thể dạy nàng Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Kỳ thực với tạo nghệ ngày nay của Cố Hàn Uyên, hắn đã có thể độc tấu Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ một cách hoàn mỹ, chỉ là cố ý để lại khoảng trống cho cầm tiêu hợp tấu, rồi mượn cớ mời Yêu Nguyệt hợp tấu.

Yêu Nguyệt không ngoài dự đoán đã từ chối.

Nàng hừ nhẹ một tiếng nói: Không có hứng thú.

Yêu Nguyệt trước sau như một vẫn mạnh miệng.

Lòng nàng có chút rối loạn.

Vừa thích Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ có thể khiến mình không linh, thư thái, lại vừa sợ cứ tiếp tục như vậy sẽ thật sự quên đi mối thù mà Giang Phong mang lại cho mình.

Nếu dễ dàng quên đi như vậy, mối hận nhiều năm qua của nàng chẳng phải rất nực cười sao.

Tình yêu dành cho Giang Phong năm đó chẳng phải càng thêm nực cười sao.

Tựa hồ là vì nghĩ đến Giang Phong, ánh mắt Yêu Nguyệt lại lạnh đi vài phần.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, đem sự thay đổi cảm xúc của Yêu Nguyệt nhìn vào trong mắt.

Quả nhiên muốn làm cho Yêu Nguyệt quên đi Giang Phong không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao đó cũng là một mối tình đầu thất bại đau thấu tim gan.

Nhưng như vậy mới có thú, không phải sao.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự thay đổi vi diệu của không khí, nghiêm nghị nói: Nếu Yêu Nguyệt cung chủ không muốn học thì thôi vậy.

Yêu Nguyệt cung chủ có biết vì sao Đoạn Thiên Nhai bọn họ lại gặp phải sát thủ của Thanh Y Lâu ở đây không.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra.

Cố Hàn Uyên nhanh chóng từ bỏ việc dạy nàng Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ khiến nàng có chút bất ngờ, còn có mấy phần thất lạc mà chính mình không muốn thừa nhận.

Nàng nhíu đôi mi thanh tú hỏi: Vì sao.

Yêu Nguyệt đối với chuyện này quả thực có chút hiếu kỳ.

Nàng không hề biết Đoạn Thiên Nhai nhúng tay vào chuyện của Lý Như Yên, vốn dĩ là do Chu Vô Thị nhắm vào nàng.

Mà Cố Hàn Uyên cần làm chính là cố gắng dẫn dắt kế hoạch của Chu Vô Thị theo hướng có lợi cho mình.

Tiếp đó Cố Hàn Uyên nói rõ chuyện của Lý Như Yên và Đồ Trác.

Yêu Nguyệt sau khi nghe xong, giận không kìm được lạnh lùng nói: Phụ bạc đổi dạ, đáng chết.

Nói xong còn lạnh lùng liếc mắt nhìn Cố Hàn Uyên, tựa như đang nói: Đừng để ta bắt được nhược điểm phụ bạc đổi dạ của ngươi.

Cố Hàn Uyên đối với ánh mắt lạnh như băng của Yêu Nguyệt không hề để tâm, trịnh trọng nói: Việc làm của Đồ Trác thật đáng khinh, Yêu Nguyệt cung chủ không ngại cùng tại hạ đi đòi lại công đạo cho Lý Như Yên chứ.

Yêu Nguyệt nghe vậy không chút do dự từ chối nói: Di Hoa Cung giết hết kẻ phụ tình trong thiên hạ, chuyện của Lý Như Yên nên do Di Hoa Cung chúng ta lo, không phiền Cố công tử đại giá.

Chuyện của Lý Như Yên, Yêu Nguyệt không biết thì thôi, bây giờ đã từ miệng Cố Hàn Uyên biết được ngọn nguồn, tự nhiên không thể không can thiệp.

Hơn nữa sự kiêu ngạo của nàng càng khiến nàng không muốn chấp nhận đề nghị của Cố Hàn Uyên.

Chu Vô Thị chính là nhìn thấu điểm này, mới có thể sau khi tra rõ hành trình của Yêu Nguyệt, cố tình để Đoạn Thiên Nhai mang theo Lý Như Yên chạy trốn về hướng của Yêu Nguyệt.

Mục đích chính là mượn tay Yêu Nguyệt đối phó Lưu Hỉ, thuận tiện cài cắm Liễu Sinh Phiêu Nhứ, con cờ ẩn này, bên cạnh Đoạn Thiên Nhai quá mức chính trực.

Chu Vô Thị đang mưu đồ bí mật soán vị, ngay cả nghĩa tử của mình cũng không tin tưởng, cho nên mới có toàn bộ kế hoạch này, chỉ là bị Cố Hàn Uyên đột nhiên nhúng tay làm hỏng hơn phân nửa.

Cố Hàn Uyên cau mày nói: Yêu Nguyệt cung chủ, tên Đồ Trác kia sắp trở thành con rể của Binh Bộ Thượng Thư Phó Trung, huống chi Phó Ngọc Hoa còn là nghĩa nữ của đầu lĩnh thứ hai Đông Xưởng là Lưu Hỉ.

Tùy tiện động thủ, sợ rằng sẽ rước lấy sự trả thù của Đông Xưởng hoặc triều đình.

Chỉ dựa vào Di Hoa Cung thì e rằng sẽ sức không đủ.

Không bằng để tại hạ hỗ trợ, cũng có thể chia sẻ một ít áp lực.

Cố Hàn Uyên lời nói có lý có cứ, nhưng Yêu Nguyệt lại không hề cảm kích.

Hoặc có lẽ, chính vì là Cố Hàn Uyên, nàng mới không muốn cảm kích.

Yêu Nguyệt lạnh lùng nói: Hừ.

Cố công tử chẳng lẽ đang xem thường bản cung sao.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười khổ nói: Yêu Nguyệt cung chủ nói đùa rồi, tại hạ chỉ là lo lắng cho người.

Triều đình không dễ đối phó như vậy đâu.

Yêu Nguyệt nghe vậy mím môi.

Triều đình Minh quốc quản chế giang hồ rất nghiêm ngặt.

Rất ít môn phái giang hồ dám khiêu khích uy nghiêm của triều đình, bằng không tất sẽ bị đả kích.

Tỷ như Vương gia của Không Động phái của Liễu Nhược Hinh.

Khi nàng còn nhỏ, Vương gia vì phạm tội mà bị triều đình diệt môn, và phái Không Động cũng theo đó mà diệt môn.

Nếu không phải Không Động phái sợ hãi, lúc đó bị diệt môn sẽ không chỉ là Vương gia mà là toàn bộ Không Động phái.

Có thể thấy được thái độ của triều đình Minh quốc đối với các môn phái giang hồ.

Bây giờ Hộ Long Sơn Trang và Lục Phiến Môn đều có chức trách quản lý sự vụ giang hồ.

Tuy gần đây vì vài vụ án lớn khiến thế cục kinh thành hỗn loạn, nhưng nếu Yêu Nguyệt thật sự ra tay với Binh Bộ Thượng Thư, cũng rất có thể sẽ rước lấy sự chế tài của triều đình.

Huống chi Phó Ngọc Hoa còn là nghĩa nữ của Lưu Hỉ, đến lúc đó ra tay sợ rằng còn có thêm một cái Đông Xưởng.

Coi như thực lực Di Hoa Cung cường đại cũng chưa chắc có thể chống đỡ nổi.

Yêu Nguyệt cao ngạo tự phụ đương nhiên sẽ không thừa nhận điểm này.

Quy củ giết hết kẻ phụ tình trong thiên hạ của Di Hoa Cung là do chính nàng đặt ra.

Nếu không nhìn thấy thì thôi, bây giờ đã biết chuyện của Lý Như Yên, vậy tuyệt đối không thể bỏ mặc.

Bằng không nàng còn có lập trường gì để nói.

Người trong giang hồ phần lớn thời gian đều tranh một hơi thở, huống chi là một nữ tử kiêu ngạo như Yêu Nguyệt.

Vì vậy dù biết sẽ gặp không ít phiền phức, nàng cũng tuyệt đối sẽ nhúng tay.

Chu Vô Thị cũng chính là dựa vào điểm này mới có thể tính kế Yêu Nguyệt.

Sự quan tâm của Cố Hàn Uyên làm Yêu Nguyệt cảm thấy vô cùng không tự tại.

Chưa bao giờ có nam tử nào quan tâm nàng như vậy.

Cố ý nói lời lạnh lùng cũng là để che giấu sự dao động của mình.

Liên Tinh trầm mặc đã lâu cũng không khỏi khuyên nhủ: Tỷ tỷ, chuyện này quả thực có chút phiền phức, không bằng để Cố công tử hỗ trợ đi.

Liên Tinh cũng không biết tại sao mình lại nói giúp Cố Hàn Uyên vào lúc này.

Có lẽ là nàng thực sự lo lắng Yêu Nguyệt cố chấp.

Cũng có lẽ là nàng không nỡ nhìn hảo ý của Cố Hàn Uyên bị từ chối.

Cũng có thể là nàng muốn mượn cơ hội này để tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Đoạn thời gian Yêu Nguyệt nhắm mắt lắng nghe lúc nãy đối với nàng mà nói rất kích thích, đó là niềm vui sướng khi đột phá khỏi cái bóng của Yêu Nguyệt.

Mặc dù ánh mắt nóng rực vô cùng thất lễ của Cố Hàn Uyên khiến nàng đến bây giờ vẫn còn xấu hổ, nhưng chuyện phản nghịch chỉ có không lần và vô số lần.

Khi Liên Tinh cẩn thận bước ra bước đầu tiên, liền không thể dừng lại được.

Thậm chí lúc này còn nhân cơ hội khuyên bảo Yêu Nguyệt mà len lén liếc nhìn Cố Hàn Uyên, kết quả bị ánh mắt đầy ý vị kia dọa cho quay lại.

Phương tâm Liên Tinh nhảy lên càng nhanh hơn.

Yêu Nguyệt không nhận ra cuộc đối mặt ngắn ngủi giữa Cố Hàn Uyên và Liên Tinh.

Nhưng lời khuyên của Liên Tinh ngược lại càng khiến nàng kiên định hơn.

Chương 945

Hoặc có lẽ là nàng đang cố gắng duy trì uy nghiêm trước mặt Liên Tinh.

Yêu Nguyệt lạnh nhạt nói: Không cần khuyên nữa, chuyện này bản cung tự có chủ trương.

Nàng nói với Lý Như Yên: Ngươi chính là Lý Như Yên phải không.

Theo bản cung đi.

Lý Như Yên nghe vậy có chút chần chừ.

Cuộc tranh luận giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt, nàng không dám xen mồm, mặc dù họ đang tranh luận về chuyện của nàng.

Từ trong thâm tâm, nàng càng muốn tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Dù sao nàng đã thấy qua Vạn Kiếm Quyết chấn động lòng người của hắn.

Có Cố Hàn Uyên giúp đỡ, nhất định có thể giúp nàng báo thù việc Đồ Trác ruồng bỏ và ám sát.

Hơn nữa nàng còn có một chút tâm tư nhỏ không muốn người khác biết.

Tuy lúc trước Cố Hàn Uyên là đàn cho Yêu Nguyệt, nhưng đồng thời cũng hấp dẫn nàng.

Trong nháy mắt có thể hủy diệt gần trăm sát thủ Thanh Y Lâu khiến Đoạn Thiên Nhai bọn họ vô cùng chật vật.

Lại có thể như phiên phiên công tử mà đánh đàn, tấu lên những khúc nhạc động lòng người.

Gương mặt tuấn mỹ, tài hoa tuyệt thế.

Nam tử như vậy có mấy nữ nhân có thể chống lại mị lực của hắn.

Mặc dù Lý Như Yên vì Đồ Trác mà bị tình cảm tổn thương sâu sắc, cũng không khỏi cảm thấy dao động.

Nếu Cố Hàn Uyên bằng lòng tiếp nhận nàng, dường như quên đi mối thù với Đồ Trác cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Suy nghĩ này khiến Lý Như Yên cảm thấy vô cùng xấu hổ, thầm mắng mình không biết liêm sỉ, nhưng lại không kìm được mà huyễn tưởng.

Nhưng nàng cũng không dám từ chối Yêu Nguyệt.

Đối với một nữ tử không biết võ công như nàng, khí thế của Yêu Nguyệt quá mạnh mẽ.

Khi ánh mắt thanh lãnh kia rơi trên người, nàng ngay cả lời cũng không dám nói, đành phải có chút rụt rè gật đầu.

Yêu Nguyệt nhìn thấy Lý Như Yên ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng có chút đố kỵ.

Không chỉ đố kỵ vẻ đẹp, khí chất và võ công của nàng, giống như một nữ tử hoàn mỹ.

Càng là đố kỵ sự theo đuổi của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Cố Hàn Uyên có thể nhận ra tâm tư nhỏ của Lý Như Yên.

Lúc trước khi đàn Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ, hắn đã có thể cảm giác được ánh mắt mang theo sự ái mộ của nàng.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên là vui tai vui mắt.

Không chỉ vì Lý Như Yên tướng mạo thanh tú, có vài phần tư sắc, có thể nếm thử trước, mà còn vì có thể thuận tiện cắm một quân cờ bên cạnh Yêu Nguyệt.

Không có gì bất ngờ, đợi đến khi chuyện của Đồ Trác kết thúc, Yêu Nguyệt sẽ để Lý Như Yên gia nhập Di Hoa Cung.

Di Hoa Cung chính là một môn phái nữ tử không thua kém gì Linh Thứu Cung.

Hơn nữa tỳ nữ bên cạnh Yêu Nguyệt và Liên Tinh phần lớn đều là những nữ tử xinh đẹp lạnh lùng thanh nhã.

Cố Hàn Uyên đối với các nàng vẫn rất có hứng thú.

Cố Hàn Uyên trong lòng âm thầm tính toán kế hoạch một lưới bắt hết Di Hoa Cung, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, khe khẽ thở dài: Yêu Nguyệt cung chủ nếu đã quyết, nghĩ rằng sẽ không dễ dàng thay đổi, tại hạ cũng không tiện khuyên nhiều.

Nếu có gì cần giúp đỡ, cứ mở miệng.

Yêu Nguyệt nhìn bộ dáng thở dài bất đắc dĩ của Cố Hàn Uyên, suýt nữa đã mềm lòng.

Nàng cuối cùng vẫn bị Cố Hàn Uyên ảnh hưởng rất nhiều, không thể nào như trước kia mà đơn thuần căm ghét hắn.

Để làm cho mình vững tâm lại, Yêu Nguyệt cố ý hồi tưởng lại những tin đồn phong lưu của Cố Hàn Uyên, còn có hình ảnh hắn ôm Liễu Sinh Tuyết Cơ không buông tay lúc trước.

Hiệu quả tốt đến lạ thường, thậm chí có hơi quá đà.

Yêu Nguyệt tức giận đến mức có chút nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói: Chuyện của Lý Như Yên, bản cung sẽ giải quyết.

Cáo từ.

Dứt lời liền muốn mang theo Liên Tinh và Lý Như Yên rời đi.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên gọi Yêu Nguyệt lại.

Yêu Nguyệt cung chủ, đã lâu không gặp, vẫn chưa được nhìn thấy chân dung đã muốn đi rồi sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy dừng bước.

Trầm mặc một lát, nàng bỗng nhiên quay người lại, dĩ nhiên thật sự tháo xuống mạng che mặt, để lộ ra gương mặt thanh lãnh u diễm, đẹp như thiên tiên không tì vết.

Gió mát hiu hiu thổi, lay động tà váy trắng của nàng, càng trông có vẻ khí chất xuất trần, phong hoa tuyệt đại.

Yêu Nguyệt nhàn nhạt nói: Hài lòng chưa.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Thỏa mãn.

Dừng một chút, trong ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng của Yêu Nguyệt, hắn nói: Tại hạ còn muốn nhìn dung mạo của Liên Tinh cung chủ, không biết có phúc khí này không.

Liên Tinh nghe vậy trong lòng run lên, dường như không nhận thấy ánh mắt trở nên lạnh lùng của Yêu Nguyệt, cũng tháo xuống mạng che mặt, để lộ ra ngũ quan tương tự Yêu Nguyệt nhưng lại càng thêm sinh động, mang theo thần tình vui buồn lẫn lộn.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn mỉm cười nói: Hai vị cung chủ quả là tuyệt sắc nhân gian, tại hạ chuyến này không uổng công.

Liên Tinh nghe vậy, đôi mắt đẹp thêm mấy phần ý cười, đang muốn nói gì đó thì lại bị Yêu Nguyệt kéo cổ tay, chỉ để lại một câu: Đi.

Liền dẫn Liên Tinh và Lý Như Yên rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng nhỏ nhắn yêu kiều của Yêu Nguyệt, khóe miệng nhếch lên một độ cong đầy ý vị.

Hắn bỗng nhiên sắc mặt khẽ động, cúi đầu hỏi: Lam Hạt Tử, nàng đang làm gì vậy.

Lam Hạt Tử khẽ ngẩng đầu, mị nhãn như tơ, cười hì hì nói: Ai biết trong kinh thành chàng có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, bây giờ không ăn vụng một miếng, ai biết đến khi nào mới tới lượt ta chứ.

Xét về tư sắc, Lam Hạt Tử căn bản không được xếp vào hàng ngũ những nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng gan lớn, cởi mở.

Eo thon chân dài, vóc người đẹp đến kinh người.

Nhưng lại kèm theo một luồng mị ý trời sinh.

Nam nhân bình thường gặp phải nàng, chắc chắn sẽ bị bóc lột đến tận xương tuỷ.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên mới trấn áp và thu phục được nàng.

Sau một trận đại chiến, sắc trời đã hơi tối.

Cũng may Cố Hàn Uyên có thần công hộ thể, ngược lại cũng không lo bị muỗi đốt.

Hắn ôm Lam Hạt Tử, người vì cậy mạnh mà lúc này đến đứng cũng không vững, trở về kinh thành.

Vốn bướng bỉnh với thân phận tình nhân, cuối cùng Lam Hạt Tử cũng phải nhận thua.

Ngoan ngoãn tùy ý Cố Hàn Uyên sắp xếp vào Lâu Ôm Thiên Lãm Nguyệt.

Lam Hạt Tử không phải loại nữ tử có thể an tâm ở bên cạnh Cố Hàn Uyên làm một tiểu nữ nhân.

Cố Hàn Uyên cũng chuẩn bị đợi nàng tĩnh dưỡng xong sẽ để nàng gia nhập Thiên Võng.

Lam Hạt Tử là một cao thủ nữ hiếm có, kinh nghiệm giang hồ cũng rất phong phú.

Thiên Võng hiển nhiên càng thích hợp với nàng hơn.

Kinh thành Bách Hoa Lâu cũng giống như Bách Hoa Lâu ở Túc Châu thành, đều là sản nghiệp thuộc Di Hoa Cung.

Bách Hoa Lâu chỉ bán tài nghệ, không bán thân, thuộc loại tửu lâu tương đối cao nhã.

Từ khi Lâu Ôm Thiên Lãm Nguyệt nổi lên, Bách Hoa Lâu liền tỏ ra có chút vắng vẻ.

Bất quá chức năng chủ yếu của Bách Hoa Lâu vẫn là cứ điểm tình báo.

Di Hoa Cung đối với việc này ngược lại cũng không hề để ý.

Ngược lại vì Bách Hoa Lâu không nổi danh, lại càng không dễ gây chú ý.

Lúc này Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh đã vào ở Bách Hoa Lâu.

Yêu Nguyệt bảo đệ tử Di Hoa Cung dẫn Lý Như Yên xuống nghỉ ngơi trước, sau đó bỗng nhiên lạnh lùng nói: Liên Tinh, ngươi không cảm thấy nên cho ta một lời giải thích sao.

Lòng Liên Tinh chợt thót lại, nhìn Yêu Nguyệt đã đeo lại khăn che mặt, giả vờ kinh ngạc hỏi: Tỷ tỷ đang nói chuyện gì vậy.

Yêu Nguyệt nhíu đôi mày thanh tú, nhất thời có chút cạn lời.

Chỉ là nhìn chằm chằm Liên Tinh không nói tiếng nào.

Liên Tinh làm bộ dáng hoang mang suy tư một lát, cẩn thận hỏi: Tỷ tỷ không phải là đang nói chuyện Cố công tử bảo ta tháo khăn che mặt đấy chứ.

Tâm tư của Yêu Nguyệt quả thật đã bị Liên Tinh đoán trúng.

Vừa nghĩ đến Cố Hàn Uyên sau khi xem mặt mình xong lại còn muốn xem mặt Liên Tinh, nàng liền cảm thấy rất khó chịu.

Chương 946

Nhất là khi nghe Cố Hàn Uyên khen ngợi cả nàng và Liên Tinh cùng lúc, cảm giác khó chịu này càng sâu sắc hơn.

Yêu Nguyệt lạnh giọng nói: Ngươi tại sao lại muốn tháo khăn che mặt cho Cố Hàn Uyên xem.

Liên Tinh nghe vậy kinh ngạc nói: Chẳng phải là tỷ tỷ đã tháo trước đó sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy nhất thời cứng họng.

Chính nàng cũng không biết lúc đó là sợi gân nào bị chập, vậy mà lại thật sự tháo khăn che mặt theo yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là lúc đó nghe giọng điệu tiếc nuối của Cố Hàn Uyên, nghĩ đến hắn không chỉ vì mình mà đánh đàn, còn quan tâm đến mình trong chuyện của Lý Như Yên, nên nảy sinh một tâm tình khó lòng từ chối.

Yêu Nguyệt từ chối sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên chỉ là vì lòng kiêu ngạo cậy mạnh mà thôi.

Kỳ thực sự quan tâm của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn có chút hưởng thụ.

Dù sao nhiều năm như vậy, ngoài Liên Tinh và sư phụ của nàng là cung chủ tiền nhiệm của Di Hoa Cung, cũng chỉ có Cố Hàn Uyên quan tâm nàng như vậy.

Nếu thu hẹp phạm vi xuống chỉ còn nam tử, thì đây càng là lần đầu tiên có nam tử quan tâm nàng như thế.

Đó là sự quan tâm mà Giang Phong từ đầu đến cuối cũng chưa từng cho nàng.

Huống chi dù không muốn thừa nhận thế nào đi nữa, nàng đối với Cố Hàn Uyên cũng ngày càng để ý.

Bằng không cũng sẽ không vào lúc này chất vấn Liên Tinh.

Còn về lời theo đuổi giữa ban ngày ban mặt của Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt lựa chọn né tránh.

Nàng bây giờ vẫn chưa thể thoát ra khỏi vết thương lòng mà Giang Phong mang lại.

Câu hỏi ngược lại của Liên Tinh làm nàng không biết nên giải thích thế nào.

Đành dứt khoát chuyển chủ đề.

Vô Khuyết đâu.

Khi nào có thể đến kinh thành.

Nghĩ đến Hoa Vô Khuyết, đứa con trai này của Giang Phong.

Yêu Nguyệt mới miễn cưỡng đè nén được tâm tình phức tạp do Cố Hàn Uyên gây ra.

Liên Tinh thấy Yêu Nguyệt vậy mà lại né tránh chủ đề về Cố Hàn Uyên.

Khó có được chiếm thế thượng phong trong cuộc đối thoại với Yêu Nguyệt, trong lòng nàng nhất thời dâng lên mấy phần vui sướng vì thắng lợi.

Tâm tư phản nghịch lại có xu hướng gia tăng.

Bất quá để tránh Yêu Nguyệt thẹn quá hóa giận, Liên Tinh vẫn trả lời theo ý nàng: Vô Khuyết hình như trên đường đã quen biết một người bạn, cho nên có chút trì hoãn.

Nhưng mấy ngày nay hẳn là sẽ đến kinh thành.

Yêu Nguyệt nghe vậy lại nhíu mày, lạnh giọng nói: Vô Khuyết không cần bạn bè, nếu cần thiết thì trừ khử người đó đi.

Truyền tin bảo Vô Khuyết mau chóng đến kinh thành.

Liên Tinh sắc mặt hơi đổi.

Giả vờ bình thản nói: Tỷ tỷ yên tâm, Vô Khuyết bên này ta sẽ để mắt tới.

Không biết tỷ tỷ gấp gáp muốn Vô Khuyết vào kinh làm gì.

So với Yêu Nguyệt chỉ xem Hoa Vô Khuyết là công cụ báo thù, nàng đối với Hoa Vô Khuyết lại có vài phần tình thương của người mẹ.

Tự nhiên không nỡ để Hoa Vô Khuyết cả đời cô độc, ngay cả một người bạn cũng không có.

Huống chi tương lai còn có thể trong tình huống không hề hay biết mà huynh đệ tương tàn.

Vì vậy thực ra Liên Tinh còn giấu đi một phần tình báo.

Hoa Vô Khuyết quen biết không phải một người bạn, mà là hai.

Hơn nữa người bị giấu đi kia còn là một nữ tử.

Đây là chuyện tuyệt đối không thể cho Yêu Nguyệt biết.

Bằng không cô gái kia chắc chắn phải chết.

Yêu Nguyệt còn không biết lòng phản nghịch của Liên Tinh ngày càng lớn, ngay cả chuyện bên người Hoa Vô Khuyết cũng giấu diếm.

Nghe vậy thuận miệng giải thích: Ta định giao chuyện của Đồ Trác cho Vô Khuyết làm.

Liên Tinh nghe vậy sắc mặt lại biến đổi, vội nói: Vô Khuyết kinh nghiệm còn ít, vạn nhất xảy ra sai sót thì làm sao bây giờ.

Yêu Nguyệt lạnh lùng nói: Đây là khảo nghiệm dành cho nó.

Liên Tinh trong lòng lạnh buốt, bởi vì nàng có một suy đoán đáng sợ.

Yêu Nguyệt liếc mắt nhìn Liên Tinh đang im lặng không nói, không giải thích thêm.

Nàng vô thức đưa tay cầm lấy Hợp Hoan Linh đang thắt ở bên hông.

Trong Hộ Long Sơn Trang, Chu Vô Thị nghe xong báo cáo của Đoạn Thiên Nhai đã tỉnh táo lại, mày nhíu thật sâu.

Sau đó hắn bảo Đoạn Thiên Nhai lúc này còn rất yếu ớt, cần một thời gian không ngắn để tĩnh dưỡng, đi về nghỉ ngơi trước.

Đợi đến khi Đoạn Thiên Nhai rời đi, sắc mặt Chu Vô Thị trở nên rất khó coi.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nhúng tay khiến kế hoạch của hắn xuất hiện rất nhiều sai lệch.

Sát thủ của Thanh Y Lâu là do hắn thuê, kết quả một lần chết nhiều như vậy.

Lâu chủ Thanh Y Lâu nhất định sẽ đến chỗ hắn đòi một lời giải thích.

Dù sao nói cho đúng, vì Cố Hàn Uyên nhúng tay, cái giá mà Thanh Y Lâu phải trả và thu hoạch đã không còn tương xứng.

Chu Vô Thị đối với việc này thật ra cũng không quá để ý, cùng lắm thì trả thêm chút ngân lượng là được.

Có phú hào kinh thành Vạn Tam Thiên chống lưng, tiền tài chỉ là chuyện nhỏ.

Điều thật sự làm hắn cảm thấy lo lắng là Cố Hàn Uyên có ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn hay không.

Xét cho cùng, mục tiêu của hắn là Đông Xưởng.

Yêu Nguyệt ra tay và Cố Hàn Uyên ra tay hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Yêu Nguyệt ra tay, Đông Xưởng rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương.

Cố Hàn Uyên ra tay, Đông Xưởng chưa chắc đã đấu lại Đồ Trác.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên có nhìn thấu âm mưu của hắn hay không cũng là điều cần cảnh giác.

Tên tuổi của người, bóng của cây, hắn cũng không dám xem thường Cố Hàn Uyên.

Chu Vô Thị suy nghĩ một chút, quyết định chuẩn bị thêm vài phương án.

Hắn phân phó thuộc hạ: Phái người truyền tin cho Hải Đường, bảo nàng mau chóng quay về gặp ta.

Cố Hàn Uyên nhúng tay không chỉ làm rối loạn kế hoạch của Chu Vô Thị lợi dụng Yêu Nguyệt đối phó Đông Xưởng.

Ngay cả kế hoạch nhằm vào Đoạn Thiên Nhai cũng bị phá hoại hoàn toàn.

Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết, Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng không thể được cài vào bên cạnh Đoạn Thiên Nhai.

Chuyện này ngược lại cũng thôi, dù sao sau này vẫn còn cơ hội.

Nhưng thủ đoạn giải độc đơn giản thô bạo của Cố Hàn Uyên lại khiến Đoạn Thiên Nhai không thể không suy yếu một thời gian.

Kế hoạch của Chu Vô Thị không những không thành công.

Còn tổn thất Đoạn Thiên Nhai, chiến lực hữu dụng nhất này.

Thậm chí vì vậy còn có thể ảnh hưởng đến những mưu đồ sau này.

Chu Vô Thị cũng đã hỏi Liễu Sinh Đãn Mã Thủ về chuyện đã xảy ra.

Bất quá Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đã bị Sinh Tử Phù khống chế.

Càng sẽ không đi tiết lộ thông tin cụ thể.

Hắn dùng lý do phát hiện ra Cố Hàn Uyên nên không dám hiện thân để lấp liếm cho qua.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ xác thực không dám hiện thân, chỉ có điều là bị Cố Hàn Uyên phát hiện và lôi ra ngoài.

Chu Vô Thị không tận mắt thấy Cố Hàn Uyên ra tay.

Lại rất tin tưởng vào năng lực Liễm Tức của Nhẫn thuật Anh Đào mà Liễu Sinh Đãn Mã Thủ được truyền thừa.

Vì vậy vẫn chưa hoài nghi lý do của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Chương 947

Liễu Sinh Phiêu Nhứ lúc này đang ở trong phòng do dự bất an.

Lời cảnh cáo của Cố Hàn Uyên làm nàng cực kỳ chột dạ.

Cũng quả thực không còn tự ý hành động trên đường trở về nữa.

Nực cười là Liễu Sinh Đãn Mã Thủ còn cố ý lén lút gặp mặt, dặn dò nàng phải nghe theo sự phân phó của Cố Hàn Uyên.

Nguyên bản Liễu Sinh Phiêu Nhứ rất nghe lời.

Nàng vì kính nể mà trung thành với Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, người cha này.

Vậy mà hôm nay nhìn thấy bộ dạng của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ bị Sinh Tử Phù hành hạ như chó chết.

Điều này khiến sự kính nể trong lòng nàng tiêu tan hơn phân nửa.

Thậm chí còn khinh bỉ bộ dạng nịnh nọt Cố Hàn Uyên của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Lòng phản nghịch của Liễu Sinh Phiêu Nhứ rục rịch.

Người bị áp bức lâu ngày cũng sẽ như vậy.

Liên Tinh như thế, Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng thế.

Hơn nữa Liễu Sinh Phiêu Nhứ còn có lòng đố kỵ với Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Nàng thích Đoạn Thiên Nhai, nhưng Đoạn Thiên Nhai lại yêu Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Hai người càng đã kết thành phu thê.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng đối với Liễu Sinh Tuyết Cơ coi trọng hơn một chút.

Trong khi mơ ước Liễu Sinh Tuyết Cơ thì lại chẳng thèm ngó ngàng tới nàng.

Lòng không cam tâm và đố kỵ của Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng đang gặm nhấm nội tâm.

Nàng không chỉ một lần ảo tưởng rằng nếu năm đó Liễu Sinh Tuyết Cơ chết thẳng ở Anh Đào.

Có lẽ mọi chuyện đã khác.

Nhưng Liễu Sinh Tuyết Cơ vẫn sống rất tốt.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên bất ngờ xen vào, Liễu Sinh Tuyết Cơ và Đoạn Thiên Nhai vẫn là một đôi phu thê ân ái.

Mà nàng vẫn là người sống trong bóng tối của Liễu Sinh Tuyết Cơ, không có chính mình cũng không có tự do.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ muốn đi vạch trần với Chu Vô Thị chân tướng Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đã bị Cố Hàn Uyên khống chế.

Càng muốn đi mật báo cho Đoạn Thiên Nhai, về sự mờ ám giữa vợ hắn, Liễu Sinh Tuyết Cơ, và Cố Hàn Uyên.

Cứ như vậy, trước tiên Chu Vô Thị tuyệt đối sẽ không tha cho Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Thứ hai, tình cảm phu thê của Đoạn Thiên Nhai và Liễu Sinh Tuyết Cơ có lẽ cũng sẽ vì vậy mà rạn nứt.

Nàng có phải cũng có cơ hội thừa lúc vắng mà vào, có được tình yêu mà nàng mong muốn.

Thế nhưng làm như vậy, nhất định sẽ chọc giận Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó dù là Chu Vô Thị cũng không giữ được nàng.

Nhưng nếu không làm gì thay đổi, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi bóng ma của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Ánh mắt hơi điên cuồng của Liễu Sinh Phiêu Nhứ dần dần bình tĩnh lại.

Xung động không thể giải quyết vấn đề.

Sau khi bình tĩnh, tâm cơ và sự tính toán đã trở về với lý trí.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ khẽ cắn móng tay cái, chau mày trầm tư.

So với việc trực tiếp vạch trần chân tướng, hiển nhiên không bằng ám chỉ từng bước một.

Chỉ cần âm thầm để lại nhiều sơ hở, với tâm trí của Chu Vô Thị, sớm muộn cũng có thể nhận ra vấn đề của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Chu Vô Thị tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ phản bội mình.

Hơn nữa với sự tính toán của Chu Vô Thị, nhất định sẽ không tự tay giết Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Hắn sẽ mượn dao giết người, để tránh chọc Cố Hàn Uyên cảnh giác và trả thù.

Chỉ cần Liễu Sinh Đãn Mã Thủ chết, Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng sẽ được tự do.

Còn về Cố Hàn Uyên và Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ không tin Cố Hàn Uyên có thể nhịn được mà không ra tay với Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Chỉ cần hai người xảy ra quan hệ, tất sẽ có chút khác biệt.

Bất luận là phản ứng trên cơ thể cũng tốt, hay là phản ứng thái quá do chột dạ cũng sẽ để lại sơ hở.

Có lẽ Đoạn Thiên Nhai vì chậm chạp và tin tưởng vợ mình mà không nghi ngờ.

Điều nàng phải làm chỉ là không để lại dấu vết mà dẫn dắt, để lại chút thông tin mập mờ.

Đến lúc đó Đoạn Thiên Nhai tự nhiên sẽ nhận ra manh mối.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ tin rằng không có nam nhân nào sẽ thờ ơ với việc vợ mình ngoại tình.

Huống chi còn là một người chính trực như Đoạn Thiên Nhai.

Mà nàng cũng có thể nhân cơ hội thừa lúc vắng mà vào.

Điều duy nhất cần phải chú ý là thời cơ tham gia của mình.

Quá sớm, có thể sẽ bị Đoạn Thiên Nhai xem là kẻ ly gián.

Quá muộn, có thể Đoạn Thiên Nhai sẽ dưới cơn xung động mà đi tìm Cố Hàn Uyên báo thù đoạt vợ.

Đến lúc đó Đoạn Thiên Nhai tự nhiên là chắc chắn phải chết.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ, người đã từng chứng kiến Vạn Kiếm Quyết của Cố Hàn Uyên, không hề nghi ngờ về điều này.

Vì vậy nàng nhất định phải nắm bắt tốt thời cơ, dành cho Đoạn Thiên Nhai sự ấm áp của tình yêu vào lúc hắn gần như tuyệt vọng.

Khiến Đoạn Thiên Nhai có thể buông bỏ Liễu Sinh Tuyết Cơ, để ở bên nàng.

Cùng lúc đó, Cố Hàn Uyên không còn nỗi lo về sau cũng có thể thuận lý thành chương tiếp nhận Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Đến cuối cùng, nàng có thể ở bên Đoạn Thiên Nhai mà nàng yêu mến, Cố Hàn Uyên cũng có thể có được Liễu Sinh Tuyết Cơ, cả hai đều vui vẻ.

Có lẽ là nghĩ đến sau khi chuyện thành công, mình có thể cùng

Đoạn Thiên Nhai thành hôn, hạnh phúc bên nhau.

Môi anh đào của Liễu Sinh Phiêu Nhứ cong lên một nụ cười có phần ngọt ngào.

Nhưng nụ cười này đến cũng nhanh, biến mất cũng mau.

Không phải vì chính nàng tỉnh táo lại.

Mà là một tiếng cười đầy ý vị đã đánh thức nàng.

Phiêu Nhứ cô nương đây là nghĩ đến chuyện gì tốt đẹp vậy.

Cười ngọt ngào như thế.

Không bằng chia sẻ với tại hạ một chút thì sao.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ lông tóc dựng đứng, đồng tử co rút lại, hoảng sợ xoay người.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang mang biểu tình tựa tiếu phi tiếu, hơi lười biếng ngồi trên chiếc ghế dài bên bàn, trên tay đang mân mê một thanh wakizashi.

Chương 948

Cái gọi là wakizashi là đoản đao tùy thân của Nhật Bản, dùng để đâm vào khe hở của áo giáp và cận chiến.

Tương tự như dao găm, thường mang theo người.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn thanh wakizashi thập phần quen mắt kia, vô thức sờ về phía hông.

Quả nhiên không có gì.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ trong lòng vừa sợ vừa xấu hổ vừa giận.

Nàng căn bản không nhận ra Cố Hàn Uyên đã vào phòng từ lúc nào.

Càng không biết thanh wakizashi giấu ở bên hông mình đã bị Cố Hàn Uyên lấy đi lúc nào.

Thân pháp thần xuất quỷ một của Cố Hàn Uyên quả thực còn đáng sợ hơn cả cường giả Nhẫn thuật mạnh nhất mà nàng biết.

Mà wakizashi là dao găm tùy thân của Nhật Bản.

Khác với võ sĩ nam, đối với nữ võ sĩ mà nói nó là vật cực kỳ riêng tư.

Khi cần thiết có thể thay thế vật phòng thân bảo vệ trinh tiết.

Vật riêng tư quan trọng như vậy rơi vào tay Cố Hàn Uyên, Liễu Sinh Phiêu Nhứ sao có thể không tức giận.

Điều càng làm nàng kinh hoảng hơn là, lúc trước mình đang suy nghĩ chuyện bất lợi cho Cố Hàn Uyên.

Đột nhiên vào lúc này nhìn thấy Cố Hàn Uyên, tự nhiên sẽ chột dạ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ cố giả bộ trấn định nói: Cố công tử sao lại đến chỗ ta.

Tỷ tỷ nàng ở sân bên cạnh.

Nàng giả vờ đánh trống lảng.

Nhưng Cố Hàn Uyên căn bản không mắc bẫy, ngược lại ý vị thâm trường chế nhạo nói: Bên chỗ Tuyết Cơ cô nương không vội, ta càng tò mò hơn là Phiêu Nhứ cô nương định đối phó ta thế nào.

Có thể giải đáp thắc mắc cho ta được không.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ không biết Cố Hàn Uyên là thật sự nhìn thấu suy nghĩ của mình hay chỉ đơn thuần là đang lừa mình.

Nhưng đối mặt với đôi mắt sâu thẳm tựa như có thể nhìn thấu lòng người của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ cảm thấy trong lòng từng trận lạnh buốt.

Bị Vạn Kiếm Quyết xé nát gần trăm sát thủ Thanh Y Lâu, thảm trạng của bọn họ tựa như hiện lên trước mắt.

Tứ chi lạnh lẽo, sau lưng không biết từ lúc nào đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ giọng khô khốc nói: Cố công tử nói đùa rồi.

Giọng nói khô khốc khiến chính nàng cũng giật mình.

Hơn nữa dù không nhìn, nàng cũng có thể đoán được biểu cảm của mình lúc này gượng gạo đến mức nào.

Trước mặt Cố Hàn Uyên, những tâm cơ và tính toán đó phảng phất không có tác dụng gì.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ có chút tuyệt vọng, biểu hiện chột dạ như vậy làm sao có thể giấu được Cố Hàn Uyên.

Còn phản kháng.

Đừng đùa.

Nàng thậm chí ngay cả lớn tiếng kêu cứu cũng không dám.

Khoảng cách gần như vậy, nàng không cảm thấy mình có nửa điểm khả năng giãy giụa.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ đã đang suy nghĩ về kết cục có thể xảy ra với mình.

Chắc sẽ không bị Cố Hàn Uyên giết chết đơn giản như vậy.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng phải suy nghĩ đến tâm tình của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Ít nhất trong tình huống tâm tư của nàng chưa bị bại lộ, nàng vẫn là muội muội tốt của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Nếu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất định sẽ thương tâm khổ sở.

Nghĩ đến đây, Liễu Sinh Phiêu Nhứ không khỏi cười khổ.

Không ngờ cuối cùng mình lại vẫn cần Liễu Sinh Tuyết Cơ che chở.

Có lẽ sự đố kỵ của nàng vốn dĩ đã là không biết tự lượng sức mình.

Tiếng cười khẽ của Cố Hàn Uyên cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của nàng.

Phiêu Nhứ cô nương đang nghĩ ta sẽ dùng Sinh Tử Phù với ngươi sao.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy không tiếp tục biện giải.

Nàng cảm thấy tâm tư của mình đã hoàn toàn bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu.

Kết cục của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ khi trúng Sinh Tử Phù tuy có chút thê thảm, nhưng dù sao vẫn còn sống.

Thuốc giải có thể tạm thời trấn áp Sinh Tử Phù cũng do Liễu Sinh Tuyết Cơ trông coi.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ cảm thấy nếu mình bán thảm một chút.

Người tỷ tỷ ôn nhu mềm lòng kia nhất định sẽ không mặc kệ mình.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Liễu Sinh Phiêu Nhứ đang tự mình suy diễn lung tung.

Tâm tư của Liễu Sinh Phiêu Nhứ kỳ thực cũng không khó đoán.

Nhất là đối với Cố Hàn Uyên biết được tình tiết gốc mà nói càng là như vậy.

Phản ứng thái quá của Liễu Sinh Phiêu Nhứ bây giờ thuần túy là tự mình dọa mình mà thôi.

Vì quanh năm ngụy trang bản tính, nàng càng cảm thấy hoang mang khi tâm tư của mình bị đoán được.

Đương nhiên điều quan trọng hơn vẫn là uy thế của Cố Hàn Uyên khiến nàng vô thức nâng hình tượng Cố Hàn Uyên lên vô hạn.

Nữ tử Anh Đào phổ biến có tâm lý sùng bái kẻ mạnh cực đoan.

Bằng không trước hôm nay nàng cũng sẽ không trung thành với Liễu Sinh Đãn Mã Thủ như vậy.

Mà nàng ở trước mặt Đoạn Thiên Nhai và Liễu Sinh Tuyết Cơ luôn tỏ ra thành thạo khoe khoang tâm cơ và sự tính toán, cũng là vì thiên phú võ học của nàng đủ cao.

Không chỉ Liễu Sinh Tuyết Cơ còn kém xa nàng.

Ngay cả Đoạn Thiên Nhai cũng hơi kém nàng một bậc.

Tu vi của nàng ngầm đã đột phá đến Tông Sư.

Đây cũng là nguồn gốc sự tự phụ của nàng.

Chỉ có điều sự tự phụ của nàng trước mặt Cố Hàn Uyên lại trông có vẻ quá nhỏ bé.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm.

Lại một lần nữa cảm thấy hài lòng vì mình đã lãng phí linh khí để sử dụng Vạn Kiếm Quyết.

Dùng phương thức sấm sét vạn quân như vậy hủy diệt đám sát thủ Thanh Y Lâu mới có thể tạo ra hiệu quả chấn nhiếp như bây giờ.

Lúc đó những người có mặt đều bị chấn động mạnh.

Bằng không tiến triển của Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Phiêu Nhứ cô nương quá lo lắng rồi, Sinh Tử Phù khi phát tác rất dễ cào nát da thịt của mình.

Phiêu Nhứ cô nương xinh đẹp như vậy, ta sao nỡ lòng nào.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cầm thanh wakizashi đang mân mê trong tay đặt ở chóp mũi khẽ ngửi một cái.

Tán thán nói: Hương thơm thanh u, rất dễ chịu.

Phiêu Nhứ cô nương đem thanh wakizashi này tặng cho ta thì thế nào.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ mặt đỏ ửng.

Động tác và lời nói đầy ý trêu chọc của Cố Hàn Uyên khiến tâm tình nàng đột nhiên trở nên có chút quỷ dị.

Thần tình cổ quái nói: Cố công tử không phải thích tỷ tỷ của ta sao.

Chương 949

Hướng ta đòi hỏi wakizashi tùy thân không thích hợp lắm đâu.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tuyết Cơ cô nương rất tốt, nhưng Phiêu Nhứ cô nương cũng không kém bao nhiêu.

Huống chi lại không ai quy định chỉ có thể thích một người.

Lời nói vô sỉ mà hùng hồn của Cố Hàn Uyên lệnh Liễu Sinh Phiêu Nhứ có chút kinh ngạc.

Nhưng nàng lại bất ngờ không hề phản cảm như vậy.

Mặc dù Cố Hàn Uyên biểu đạt ý muốn tất cả.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên lại tìm nàng trước, càng làm nàng không hiểu sao có cảm giác thắng được Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Trên thực tế vì tình tiết biến động, Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết.

Lòng ghen tỵ của Liễu Sinh Phiêu Nhứ so với tình tiết gốc mạnh mẽ hơn rất nhiều, thậm chí gần như hóa thành tâm ma.

Thậm chí ở một mức độ nào đó đã lấn át tình cảm của nàng đối với Đoạn Thiên Nhai.

Sự tán thành đột ngột của Cố Hàn Uyên, ngược lại khiến nàng có cảm giác sảng khoái dễ chịu.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên vẫy tay với nàng, nàng gần như vô thức bước tới.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên ôm lấy eo nàng, bị bàn tay to lớn nóng rẫy kia làm cho bỏng rát mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Cố công tử.

Suỵt.

Cố Hàn Uyên đưa ngón tay đặt lên môi Liễu Sinh Phiêu Nhứ, chặn lại lời từ chối của nàng.

Ý vị nhẹ giọng nói: Phiêu Nhứ cô nương và tỷ tỷ ngươi vẫn có chút khác biệt.

Đôi mắt đẹp của Liễu Sinh Phiêu Nhứ bỗng trợn lớn.

Cảm nhận được động tĩnh du tẩu đang thăm dò vào vạt áo, suýt nữa kinh hô thành tiếng.

Nhưng ngón tay chặn trên môi tuy không dùng sức nhiều, lại toát ra một luồng khí thế không cho phép cự tuyệt.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ đành phải cố nén cảm giác dị dạng, không để mình phát ra tiếng.

Nhưng khuôn mặt đỏ thẫm, đôi mắt ngấn nước, hơi thở nhẹ nhàng, ngược lại càng thêm mê người.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ trong thoáng chốc, nghe được lời đánh giá của Cố Hàn Uyên.

Nhỏ hơn một chút, nhưng lại có sức sống hơn một điểm.

Không hổ là nữ tử tu vi Tông Sư.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ tỉnh táo lại.

Nàng cũng không ngạc nhiên khi tu vi Tông Sư ẩn giấu của mình bị bại lộ.

Thậm chí bây giờ ngay cả thời gian để suy nghĩ cũng không có.

Nàng nắm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên, cầu khẩn nói: Cố công tử, không được.

Lời cầu xin của nàng có tác dụng, khiến Cố Hàn Uyên không tiếp tục đi sâu vào.

Bất quá đó cũng không phải là không có giá.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên giọng điệu sâu kín hỏi: Bây giờ Phiêu Nhứ cô nương có thể đem chuyện lúc trước nghĩ cách đối phó ta nói cho ta biết không.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy không dám cự tuyệt, càng không dám giấu diếm.

Không chỉ đem những ý nghĩ của mình nói cho Cố Hàn Uyên.

Ngay cả những tính toán trước đây đối với Đoạn Thiên Nhai cũng nói thẳng ra.

Tựa hồ đang dùng cách này để nói cho Cố Hàn Uyên, người mình thích là Đoạn Thiên Nhai, không thể đem thân thể cho hắn.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói, cướp đoạt vốn là thú vui lớn nhất.

Hắn ý vị không khỏi khẽ cười nói: Ta đối với Nguyên Quy Khí Công có thể giải bách độc cảm thấy rất hứng thú.

Không biết Phiêu Nhứ cô nương có thể biểu diễn một phen không.

Cái gọi là Nguyên Quy Khí Công phải do đồng nữ tu luyện, có thể giải bách độc cho người khác.

Chỉ là khi phát công, toàn thân sẽ nóng lên, trên người không thể có vải vóc che đậy, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Đây là công pháp chỉ có thể sử dụng với trượng phu tương lai.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ khi quyết định tu luyện môn công pháp này cũng đã quyết định đối tượng thi triển.

Nhưng Cố Hàn Uyên hiển nhiên là muốn nàng thi triển Nguyên Quy Khí Công với hắn.

Huống chi Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không chỉ muốn xem một chút Nguyên Quy Khí Công.

Trong tình huống không một mảnh vải che thân này, nàng không cảm thấy mình có thể giữ được thân thể.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ tự nhiên không chấp nhận, vội nói: Không được.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, nghiền ngẫm nói: Nguyên Quy Khí Công của Phiêu Nhứ cô nương không phải là để dành cho Đoạn Thiên Nhai sao.

Chỉ là nếu Đoạn Thiên Nhai biết Phiêu Nhứ cô nương là người có tâm tư sâu trầm, độc ác muốn phá hoại tình cảm của hắn và tỷ tỷ ngươi.

Coi như ngươi dùng Nguyên Quy Khí Công với hắn, hắn cũng sẽ không chấp nhận đâu.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy sắc mặt trắng bệch.

Đúng như lời Cố Hàn Uyên nói.

Với phẩm tính chính trực của Đoạn Thiên Nhai, nếu biết được bộ mặt thật của nàng, bất kể thế nào cũng sẽ không chấp nhận nàng.

Coi như Liễu Sinh Phiêu Nhứ thi triển Nguyên Quy Khí Công với Đoạn Thiên Nhai.

Trong tình huống Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết, khả năng Đoạn Thiên Nhai tự vẫn tại chỗ để chứng minh trong sạch còn cực cao.

Dù sao không phải người đàn ông nào cũng tham lam như Cố Hàn Uyên, muốn có được tất cả.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ phát hiện mình bây giờ dường như đã đi vào ngõ cụt, tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng để nàng cứ như vậy chịu thua thì lại không làm được.

Bằng không mất đi sự trong trắng, mất đi khả năng ở bên Đoạn Thiên Nhai, nàng sẽ thua hoàn toàn.

Giữa lúc trong lòng nàng có chút quyết tuyệt.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên ghé sát vào tai nàng nhẹ giọng nói vài câu.

Mặt Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhất thời đỏ bừng lên, xấu hổ và tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế thản nhiên khẽ cười nói: Phiêu Nhứ cô nương chỉ là muốn đem sự trong trắng lưu lại cho Đoạn Thiên Nhai thôi sao.

Đã như vậy, đây cũng có thể xem là một biện pháp dung hòa.

Cố Hàn Uyên cho Liễu Sinh Phiêu Nhứ một cái bậc thang không tính là bậc thang.

Hơn nữa Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng biết phải làm thế nào.

Bầu không khí nam tôn nữ ti ở Anh Đào so với Trung Nguyên còn sâu sắc hơn, hầu hạ nam nhân gần như là môn bắt buộc.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ đã là nữ võ sĩ, cũng học qua Nhẫn thuật Anh Đào.

Mà cái nghề nữ nhẫn này. ai cũng hiểu mà.

Nhưng Liễu Sinh Phiêu Nhứ sau khi đến Trung Nguyên, quan niệm cũng bắt đầu nghiêng về phía Trung Nguyên.

Bằng không nàng cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp dùng Nguyên

Quy Khí Công để ép Đoạn Thiên Nhai khuất phục.

Vì vậy mặc dù Cố Hàn Uyên cho nàng không gian để giữ lại, vẫn làm nàng cực kỳ do dự.

Cố Hàn Uyên thấy thế lần nữa dùng phương thức hăm dọa quen thuộc.

Hắn nghiền ngẫm nói: Phiêu Nhứ cô nương cũng không muốn Đoạn Thiên Nhai biết bộ mặt thật của ngươi chứ.

Huống chi cũng không thể không trả giá mà muốn ta vì ngươi bảo mật được sao.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ ánh mắt xấu hổ dao động.

Tuy hi sinh vẫn rất lớn, nhưng tóm lại vẫn còn một tia hi vọng.

Dù sao theo nàng biết, nam tử Trung Nguyên quan tâm nhất là lạc hồng.

Chỉ cần nàng có thể giữ lại nó, những hi sinh khác cũng sẽ không bị Đoạn Thiên Nhai biết.

Điều duy nhất làm nàng băn khoăn là Cố Hàn Uyên có thể vì vậy mà được một tấc lại muốn tiến một thước.

Thậm chí sau này tiếp tục dùng nó để uy hiếp nàng.

Như vậy có thể sẽ không có hồi kết.

Chương 950

Liễu Sinh Phiêu Nhứ thông minh hơn nữ tử bình thường, cũng không dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Nhưng đối mặt với tuyệt sát của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn bị đánh tan.

Giọng nói tựa như ác ma mê hoặc vang lên bên tai nàng.

Phiêu Nhứ cô nương muốn ở bên Đoạn Thiên Nhai đúng không.

Ta có thể giúp ngươi, thậm chí có thể phối hợp với những kế hoạch đó của ngươi.

Ta có được tỷ tỷ của ngươi, Liễu Sinh Tuyết Cơ, ngươi cũng có thể yên tâm thoải mái thừa lúc vắng mà vào.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nụ cười có vẻ hơi tà mị.

Hắn biết Liễu Sinh Phiêu Nhứ sẽ không từ chối.

Bởi vì tình cảm của Liễu Sinh Tuyết Cơ đối với Đoạn Thiên Nhai sớm đã vì đố kỵ mà biến thành chấp niệm.

Khi chấp niệm này thật sự có khả năng đạt thành, sẽ trở nên mất lý trí.

Mà Cố Hàn Uyên còn nhân cơ hội này bổ thêm một nhát.

Hắn ý vị nhẹ giọng nói: Ngươi chẳng lẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng sa ngã của tỷ tỷ ngươi sao.

Ánh mắt Liễu Sinh Phiêu Nhứ bỗng nhiên sáng lên.

Chỉ là tia sáng này lại có vẻ hơi vẩn đục và u ám.

Sợi dây lý trí nhất thời đứt đoạn.

Có thể ở bên Đoạn Thiên Nhai.

Có thể chứng kiến bộ dạng sa ngã của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Hai chuyện này đối với Liễu Sinh Phiêu Nhứ mà nói mê hoặc biết bao.

Đến nỗi nụ cười trên khóe miệng nàng đều trở nên quỷ dị vài phần.

Mà muốn đạt thành tất cả những điều này, thì không thể không dựa vào sự phối hợp của Cố Hàn Uyên.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ không do dự nữa, thuận theo mà quỳ xuống trong lòng Cố Hàn Uyên.

Hơi ngước trán, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Bất quá sau khi kinh ngạc, nàng bắt đầu nhớ lại kiến thức về nữ nhẫn khi học Nhẫn thuật.

Thiên phú của Liễu Sinh Phiêu Nhứ không chỉ giới hạn ở việc học võ.

Rất nhanh liền đem kiến thức lý luận hóa thành thực tiễn.

Cố Hàn Uyên thần tình vui mừng nhẹ vuốt ve mái tóc của Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Nữ nhẫn Anh Đào này quả nhiên có chút tài năng.

Hồi lâu sau.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ chịu đựng cơn ho khan, im lặng một lát.

Đôi mắt đẹp tựa nước thu khóe mắt mang theo một chút lệ quang.

Dùng giọng nói có chút khàn khàn cười duyên nói: Cố công tử còn hài lòng không.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười nói: So với trong tưởng tượng còn hài lòng hơn, nên nói là niềm vui bất ngờ sao.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy không hiểu sao có chút đắc ý.

Mặc dù biết tâm tình đắc ý này đến quá mức cổ quái, cũng quá không nên.

Thế mà lại khó có thể ức chế.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ một mực sống dưới bóng tối của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Mặc dù nàng thông minh hơn, thiên phú cũng cao hơn.

Nhưng lại chưa bao giờ có người tán thành nàng.

Bất luận là Đoạn Thiên Nhai hay Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đều như vậy.

Trong mắt Đoạn Thiên Nhai chỉ có Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cũng chỉ xem nàng là công cụ.

Vì vậy sự tán thành của Cố Hàn Uyên mới trông có vẻ phá lệ khác biệt.

Huống chi Liễu Sinh Đãn Mã Thủ, người làm nàng sợ hãi mà không dám phản kháng, ở trước mặt Cố Hàn Uyên lại nịnh nọt như chó chết.

Đoạn Thiên Nhai cũng không bảo vệ được người vợ yêu dấu của mình là Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ trong tiềm thức không dám suy nghĩ sâu xa rằng Đoạn Thiên Nhai không bảo vệ được Liễu Sinh Tuyết Cơ, dù có ở bên nàng, liệu có thể bảo vệ nàng trong tay Cố Hàn Uyên hay không.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn về phía Cố Hàn Uyên trong ánh mắt thêm mấy phần ý tứ không rõ.

Bất kể nói thế nào, Cố Hàn Uyên cũng là nam tử đầu tiên có tiếp xúc thân mật với nàng.

Càng là nam tử đầu tiên nàng hầu hạ.

Mặc dù không phải đối tượng thầm mến của nàng, cũng không phải trượng phu của nàng.

Chỉ là người uy hiếp nàng.

Nhưng người đầu tiên tóm lại là có chút ý nghĩa khác biệt.

Nhất là khi nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên đem thanh wakizashi của nàng cất vào trong ngực, tâm tình không rõ này lại càng nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Thanh wakizashi này coi như tín vật, ta liền cầm đi.

Tín vật.

Tín vật định tình.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ có chút miên man suy nghĩ.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng nói: Đi thôi.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ giật mình, nghi ngờ hỏi: Đi đâu.

Cố Hàn Uyên ý vị cười nói: Nên đi gặp Liễu Sinh Tuyết Cơ rồi.

Ngươi không phải muốn nhìn thấy bộ dạng sa ngã của tỷ tỷ ngươi sao.

Phương thức giải độc đơn giản thô bạo trước đó của Cố Hàn Uyên đã gây tổn thương rất lớn cho Đoạn Thiên Nhai.

Không chỉ mất máu quá nhiều, thân thể còn trở nên cực kỳ suy nhược.

Nhưng với sự chuyên nghiệp của mình, sau khi tỉnh lại, Đoạn Thiên Nhai vẫn gượng dậy thân thể yếu ớt để đi báo cáo hành động cho Chu Vô Thị.

Sau khi trở về thì không thể gắng gượng được nữa.

Ngược lại, Liễu Sinh Tuyết Cơ trước đó chỉ trúng mê dược, sau khi dược hiệu qua đi, thân thể đã hồi phục hơn phân nửa năng lực hành động.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đứng bên giường, nhìn Đoạn Thiên Nhai đang ngủ say, khe khẽ thở dài.

Tuy Đoạn Thiên Nhai vô cùng yếu ớt, nhưng dù sao cũng đã bình an trở về.

Chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể hồi phục lại thân thể đã tiêu hao.

Không biết những âm mưu của Chu Vô Thị và Liễu Sinh Phiêu Nhứ, Liễu Sinh Tuyết Cơ cảm thấy đây đã là bất hạnh trong vạn hạnh.

Khi bị sát thủ Thanh Y Lâu vây công, nàng đã từng một lần tuyệt vọng.

Dù sao lúc đó nàng đã trúng mê dược, trở thành gánh nặng.

Mà Đoạn Thiên Nhai cũng thân trúng kịch độc, suýt nữa mệnh tang hoàng tuyền.

Bây giờ có thể toàn vẹn sống sót trở về, dường như đã là một chuyện vô cùng đáng mừng.

Thế nhưng người đã cứu hai vợ chồng họ lại trở thành nguồn cơn phiền não lúc này của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm, thần công cái thế kia.

Liễu Sinh Tuyết Cơ chỉ cảm thấy lời đồn về Cố Hàn Uyên quả nhiên danh bất hư truyền.

Vẻ ngoài phong thần tuấn lãng cùng khí chất xuất trần của Cố Hàn Uyên khiến nàng khi nhìn sang Đoạn Thiên Nhai đang sắc mặt trắng bệch ngủ mê man lúc này, cũng cảm thấy y trở nên bình thường không có gì lạ.

Năm đó ở Anh Đào, nàng đối với Đoạn Thiên Nhai nhất kiến chung tình, tự nhiên không thể thiếu khí độ và tướng mạo khác biệt với nam tử Anh Đào của y.

Chương 951

Dù sao con người là động vật thị giác, nếu dung mạo không ưa nhìn, ai sẽ có hứng thú tìm hiểu nội tâm đối phương, huống chi là nhất kiến chung tình.

Đương nhiên không phải nói Liễu Sinh Tuyết Cơ thấy Cố Hàn Uyên tuấn mỹ hơn liền đứng núi này trông núi nọ.

Mà là sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên đã khiến mọi thứ trở nên phức tạp.

Cố Hàn Uyên thần công cái thế cũng không phải giả.

Vừa nói vừa cười đã tiêu diệt đám sát thủ Thanh Y Lâu.

Uy thế kinh khủng của Vạn Kiếm Quyết đến nay vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nếu không phải từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục võ sĩ, thì cảnh tượng núi thây biển máu kia sẽ khiến người ta kinh hãi đến mức nào.

Chỉ là nghĩ đến Cố Hàn Uyên ra tay hung tàn như vậy có lẽ là đang trút giận thay nàng, tâm tình của nàng liền trở nên cổ quái không tả nổi.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cũng đã thấy được sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt nóng rực cùng bàn tay to lớn ngấm ngầm khinh bạc nàng đều đang nói cho nàng biết, Cố Hàn Uyên đang tham lam mơ ước nàng.

Rõ ràng nàng đã là thê tử của Đoạn Thiên Nhai.

Nếu có thể, nàng càng hy vọng có thể cùng Đoạn Thiên Nhai ẩn cư, tránh xa những thị phi kia.

Cuộc sống sau khi theo Đoạn Thiên Nhai trở về Trung Nguyên cũng không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Chu Vô Thị có ơn với Đoạn Thiên Nhai.

Đoạn Thiên Nhai nhân phẩm chính trực tự nhiên cũng muốn dốc sức báo ân, làm mật thám hàng đầu cho Chu Vô Thị.

Năng lực của Đoạn Thiên Nhai mạnh mẽ, thiên phú cao, cũng vì vậy mà được giao trọng trách, ngày thường vô cùng bận rộn.

Đến mức nguyện vọng sinh con dưỡng cái của Liễu Sinh Tuyết Cơ vẫn chưa thể thực hiện được.

Thậm chí việc đồng ý đề nghị của Liễu Sinh Phiêu Nhứ cùng nhau cứu Lý Như Yên cũng là vì muốn có nhiều thời gian ở bên nhau hơn.

Đáng tiếc nhất thời hứng khởi của nàng, lại gây ra tình thế tiến thoái lưỡng nan hiện tại.

Lại nghĩ đến việc mình vì phụ thân và trượng phu mà nợ Cố Hàn Uyên hai cái nhân tình.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất thời không biết mình nên làm thế nào cho phải.

Nhưng mà sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ từ phía sau vòng qua eo nàng, khiến nàng rơi vào một vòng tay ấm áp.

Luồng khí thổi qua bên tai mang theo một giọng nói quen thuộc lại khiến người ta hoảng hốt.

Tuyết Cơ cô nương đang nghĩ gì vậy.

Chẳng lẽ là đang nghĩ đến tại hạ sao.

Lời nói đùa cợt của Cố Hàn Uyên khiến thân thể mềm mại của Liễu Sinh Tuyết Cơ căng cứng.

Nàng vô thức nhìn về phía Đoạn Thiên Nhai đang ngủ mê man.

Dường như y vẫn chưa bị đánh thức, ngủ rất say.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thấp giọng nói: Cố công tử, ngài buông ta ra trước đã.

Nàng thử giãy giụa, lại không có chút tác dụng nào.

Đôi tay của Cố Hàn Uyên giống như vòng sắt, gắt gao giam nàng trong lòng.

Quả nhiên bất luận nàng có trúng mê dược hay không, trước mặt Cố Hàn Uyên đều không có chỗ để phản kháng.

Hơn nữa sự giãy giụa vô ích này ngược lại khiến nàng và Cố Hàn Uyên dán vào nhau chặt hơn vài phần.

Hơi nóng kia càng làm tim nàng hoảng ý loạn.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vô thức lại nhìn về phía Đoạn Thiên Nhai.

Cảm giác nóng rực sau lưng càng khiến nàng kinh hãi hơn, cũng đã nhận ra chênh lệch giữa Cố Hàn Uyên và Đoạn Thiên Nhai.

Dường như chỉ cần giãy giụa thêm vài cái nữa là sẽ lún sâu vào trong đó.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đành phải bất lực cứng đờ tại chỗ.

Chỉ là nhiệt độ trên mặt đẹp của nàng ngày càng cao, hiện đầy sắc đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên vừa mới dùng hết sức lực ở chỗ Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Vì vậy lúc này chính là thời điểm cực kỳ hứng thú.

Hắn cảm nhận một phen xúc cảm của mỹ nhân thê trong lòng, rồi cười nói: Tuyết Cơ cô nương trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy mím đôi môi mỏng, không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao trước đó đúng là nàng đang nghĩ đến chuyện của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là những lời như vậy, bảo nàng làm sao nói ra miệng.

Mặc dù nội dung nàng muốn nói với Cố Hàn Uyên không giống nhau.

Nhưng nàng cảm thấy nếu mình thừa nhận, nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Vì vậy đành phải giữ im lặng.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Tuyết Cơ cô nương nếu không chịu nói thì có chút không thú vị đâu.

Liễu Sinh Tuyết Cơ bỗng nhiên kinh hô một tiếng, bắt lấy bàn tay bắt đầu trở nên không đứng đắn của Cố Hàn Uyên.

Nàng mang theo ý cầu xin nói: Cố công tử, đừng như vậy.

Tình tiết giống như ác bá đang bức bách phụ nữ nhà lành thế này khiến khóe miệng Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười càng thêm vài phần khoái trá.

Cố Hàn Uyên cười chế nhạo: Trừ phi Tuyết Cơ cô nương chịu thành thật trả lời ta.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhận thấy bàn tay bị nàng đè lại của Cố Hàn Uyên dường như có ý muốn thoát ra, nhất thời gấp gáp.

Nàng kinh hoảng nói: Vừa rồi đúng là đang nghĩ đến chuyện của Cố công tử.

Dừng một chút.

Lại vội vàng bổ sung: Không phải loại mà Cố công tử nghĩ.

Trong góc tối của căn phòng, một đôi mắt nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Liễu Sinh Tuyết Cơ, trong lòng có một cảm giác khoái trá không nói nên lời.

Đó là một hình ảnh hoàn toàn khác với thường ngày.

Ôn nhu, thuần khiết, mỹ lệ, thiện lương, cử chỉ tao nhã, nói năng phóng khoáng, trí tuệ hơn người, cầm kỳ thư họa, tinh thông mọi thứ.

Đây là Liễu Sinh Tuyết Cơ hoàn mỹ trong mắt nàng ta trước đây.

Nhưng mà Liễu Sinh Tuyết Cơ trước mắt lại chỉ là một nữ tử yếu đuối bất lực dưới sự uy hiếp của Cố Hàn Uyên mà thôi.

Chủ nhân của đôi mắt trong bóng tối không khỏi liếm môi.

Hơi thở vốn khiến nàng ta cực kỳ khó chịu cũng trở nên dễ ngửi, phương tâm rung động từng hồi.

Cố Hàn Uyên dán vào bên tai Liễu Sinh Tuyết Cơ khẽ nói: Tuyết Cơ cô nương đang nghĩ cách từ chối ta sao.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy hơi sững sờ.

Sau một thoáng do dự vẫn thành thật đáp lí nhí: Vâng.

Nàng nhìn về phía Đoạn Thiên Nhai đang ngủ mê man, ngẩn ngơ khẽ thở dài: Ta là thê tử của Đoạn Thiên Nhai.

Nàng vẫn đang cố gắng giãy giụa, không muốn dễ dàng chịu thua như vậy.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Cho nên Tuyết Cơ cô nương là muốn ta gọi nàng là Đoạn phu nhân sao.

Trong kịch tình, chuyện về Liễu Sinh Tuyết Cơ không nhiều lắm, nhìn chung đa số thời điểm chỉ là đang yêu đương với Đoạn Thiên Nhai.

Liễu Sinh Tuyết Cơ không màng huynh trưởng bị giết, cùng phụ thân quyết liệt, cũng muốn cùng Đoạn Thiên Nhai chạy về Trung Nguyên.

Nhìn như thâm minh đại nghĩa, kỳ thực chỉ là vì tình yêu mà không màng thân tình, một kẻ lụy tình mà thôi.

Trí tuệ của nàng cũng chỉ thể hiện khi tìm cớ thuyết phục chính mình cho việc Đoạn Thiên Nhai giết chết Liễu Sinh Thập Binh Vệ.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cũng không hoàn mỹ như Liễu Sinh Phiêu Nhứ tưởng tượng.

Nhất là trong tuyến thế giới đã thành công trốn từ Anh Đào đến Trung Nguyên này.

Cuộc sống quá mức bình yên đã sớm bào mòn ý chí của nàng.

Những điều suy tính cũng từ việc chấn hưng Liễu Sinh Tân Âm Phái năm đó biến thành những chuyện nhỏ nhặt của gia đình hiện tại.

Hy vọng Đoạn Thiên Nhai khi ra ngoài làm nhiệm vụ có thể bình an vô sự, hy vọng y có thể ở bên mình nhiều hơn, hy vọng có thể tìm một nơi yên bình để ẩn cư, hy vọng có thể vì y sinh con dưỡng cái.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghĩ đến chỉ là những nguyện vọng bình thường như vậy.

Sự ôn nhu của nàng đã sớm bị cuộc sống như thế hòa thành sự nhu nhược.

Chương 952

Cũng chỉ có Liễu Sinh Phiêu Nhứ luôn mang theo một lớp kính lọc tốt đẹp mới có thể cảm thấy nàng vẫn hoàn mỹ như vậy.

Mà Cố Hàn Uyên khi tiếp xúc với Liễu Sinh Tuyết Cơ, liền thăm dò ra được sự yếu đuối của nàng.

Cho nên mới lựa chọn phương thức gây sự để uy hiếp nàng.

Mà phòng tuyến của Liễu Sinh Tuyết Cơ cũng đang từng bước tan rã.

Câu Đoạn phu nhân đầy ý trêu chọc của Cố Hàn Uyên làm gương mặt xinh đẹp của nàng trở nên đỏ bừng.

Dường như đang nói cho nàng biết, chính vì nàng là thê tử của Đoạn Thiên Nhai, nên mới càng có ý nghĩa đoạt lấy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lòng uất ức, nét mặt lại chỉ đành giả vờ trấn định nói: Cố công tử hà cớ gì phải làm khó ta.

Muội muội Phiêu Nhứ của ta cũng không kém ta bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ kinh ngạc, chế nhạo nói: Phu nhân chẳng lẽ muốn để muội muội của nàng thay thế nàng sao.

Đôi mắt trong bóng tối lúc này đang khẽ lấp lánh.

Dường như trở nên càng thêm u ám vài phần.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy cứng người.

Cố Hàn Uyên đem Đoạn phu nhân trực tiếp giản lược thành Phu nhân làm nàng có một cảm giác không rõ ràng khó chịu.

Dù sao ngữ khí của Cố Hàn Uyên quả thực giống như đang gọi thê tử của chính mình vậy.

So với ý trêu chọc trước đó càng thêm nồng đậm.

Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lòng có chút hối hận vì đã nói rõ thân phận mình là thê tử của Đoạn Thiên Nhai với Cố Hàn Uyên.

Bất quá lúc này nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi để lo lắng.

Cái gọi là dùng Liễu Sinh Phiêu Nhứ để thay thế nàng của Cố Hàn Uyên làm nàng có chút khó có thể tiếp nhận.

Vừa rồi nàng cũng chỉ là nhất thời cấp bách mới nhắc đến Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Lúc này ngược lại trở nên có chút tiến thoái lưỡng nan.

Cố Hàn Uyên thấy Liễu Sinh Tuyết Cơ rối rắm do dự.

Ánh mắt lóe lên, cố ý buông nàng ra, lùi về sau hai bước, khẽ than nói: Nếu phu nhân cảm thấy Phiêu Nhứ cô nương tốt hơn, vậy ta liền đi tìm nàng vậy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ chưa kịp mừng vì được Cố Hàn Uyên buông ra, nghe vậy nhất thời kinh hãi.

Vội vàng kéo lấy ống tay áo của Cố Hàn Uyên, nói: Không được.

Ngươi không thể đi tìm Phiêu Nhứ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vì sao.

Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lúc cấp bách không tìm được lý do, đành phải gấp gáp nói: Tóm lại Phiêu Nhứ không được.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ thở dài: Phu nhân như vậy là làm khó ta rồi.

Vừa rồi đề cử Phiêu Nhứ cô nương là nàng, bây giờ không cho ta đi cũng là nàng.

Phu nhân rốt cuộc muốn thế nào đây.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy có chút hỗn loạn.

Kỳ thực bản ý của nàng là hy vọng Cố Hàn Uyên có thể buông tha nàng, theo đuổi Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Dù sao Cố Hàn Uyên vô sỉ thì vô sỉ, nhưng vẫn là nhân vật tuyệt đỉnh trong thiên hạ.

Nếu Liễu Sinh Phiêu Nhứ có thể ở bên hắn cũng không hẳn là chuyện xấu.

Mà Liễu Sinh Tuyết Cơ nàng cũng có thể nhân cơ hội thoát khỏi sự uy hiếp của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là Liễu Sinh Tuyết Cơ vẫn quá coi thường lòng tham tất cả đều muốn của Cố Hàn Uyên.

Nói chính xác hơn là bị sự lạnh nhạt cố ý của Cố Hàn Uyên khi trêu chọc Liễu Sinh Phiêu Nhứ trước đó lừa gạt.

Vì vậy sau khi bị Cố Hàn Uyên cố tình dẫn dắt bóp méo bản ý của mình mới có thể tỏ ra bất lực như vậy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đang muốn gỡ rối mạch suy nghĩ.

Nhưng Cố Hàn Uyên sẽ không cho nàng cơ hội bình tĩnh lại.

Theo lực kéo ống tay áo của Liễu Sinh Tuyết Cơ, hắn kéo nàng vào lòng, cười chế nhạo: Phu nhân chẳng lẽ thật ra là đang ghen tị sao.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy sững sờ, xấu hổ gắt: Ai ghen với ngươi.

Nhưng lúc này bị Cố Hàn Uyên nói như vậy, nàng lại không khỏi suy nghĩ nhiều.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhớ lại chuyện ban ngày.

Nếu không tính đến việc Cố Hàn Uyên nhân cơ hội uy hiếp nàng.

Kỳ thực nàng đối với Cố Hàn Uyên vẫn rất có hảo cảm.

Không chỉ cứu nàng, còn cứu Đoạn Thiên Nhai.

Huống chi còn khiến nàng từ đây không cần lo lắng sẽ phải chịu sự uy hiếp của Liễu Sinh Đãn Mã Thủ.

Thậm chí Liễu Sinh Đãn Mã Thủ từ nay về sau còn phải nịnh nọt lấy lòng nàng.

Điều này khiến Liễu Sinh Tuyết Cơ trong lòng còn lưu lại vài phần kính sợ đối với Liễu Sinh Đãn Mã Thủ có chút vui mừng.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên làm tất cả những điều này chỉ là vì mơ ước thân thể của nàng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Liễu Sinh Tuyết Cơ không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Chỉ là đối với Cố Hàn Uyên mà nói không có nửa điểm lực sát thương nào.

Ngược lại dáng vẻ mỹ nhân hờn dỗi làm hắn càng thêm vài phần hứng thú.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Liễu Sinh Tuyết Cơ, ấm áp nói: Được rồi.

Nếu phu nhân không muốn ta đi, vậy ta không đi nữa.

Ai bảo ta thích phu nhân chứ.

Thái độ của Cố Hàn Uyên đột nhiên thay đổi khiến Liễu Sinh Tuyết Cơ có chút không phản ứng kịp.

Ngay cả việc hắn đang vuốt ve mặt mình cũng không có tâm tư để ý.

Cố Hàn Uyên thẳng thắn bày tỏ tình cảm với nàng, làm cho sự xấu hổ trong lòng nàng càng sâu.

Ngay cả cơn giận cũng vì vậy mà vơi đi vài phần.

Dù sao Cố Hàn Uyên uy hiếp nàng như vậy, cũng là vì thích nàng mới làm thế.

Mà nàng cũng đã là thê tử của Đoạn Thiên Nhai.

Cho nên Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ mới phải ra hạ sách này.

Lối suy nghĩ của kẻ lụy tình đôi khi chính là thanh kỳ như vậy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ không khỏi bắt đầu điên cuồng não bổ, đem hành vi của Cố Hàn Uyên hợp lý hóa.

Thậm chí bắt đầu tự hỏi, việc mình ngăn cản Cố Hàn Uyên đi tìm Liễu Sinh Phiêu Nhứ trước đó có phải thật sự là vì ghen tị không.

Cố Hàn Uyên nhận thấy được sự thay đổi trong tâm tính của Liễu Sinh Tuyết Cơ, ánh mắt lóe lên, lấy lui làm tiến nói: Chỉ là đáng tiếc phu nhân nợ ta hai cái nhân tình không có cơ hội yêu cầu đã trả lại rồi.

Dứt lời liền muốn rút lui rời đi.

Nhưng Liễu Sinh Tuyết Cơ lại vào lúc này lần nữa kéo lấy ống tay áo của Cố Hàn Uyên.

Nàng cúi thấp đôi mắt đẹp, không dám để Cố Hàn Uyên nhìn thấy ánh mắt của mình.

Dùng thanh âm nhỏ bé không thể nghe thấy nói: Chỉ lần này.

Sau này không được đến quấy rầy ta nữa.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, đưa tay nâng chiếc cằm bóng loáng của Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Trước khi nàng kịp phản ứng, hắn đã hôn xuống.

Đôi mắt đẹp của Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất thời trợn lớn, thân thể mềm mại lại càng ngày càng mềm nhũn.

Đợi đã.

Đến nơi khác đi.

Thiên Nhai còn đang ngủ ở đây.

Phu nhân yên tâm, Đoạn Thiên Nhai tạm thời vẫn chưa tỉnh lại đâu.

Phì.

Ta nói đâu phải ý đó.

Tê.

Sao lại thế này.

Phu nhân, ta và Đoạn Thiên Nhai ai hơn một chút.

Hỗn đản.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ có chút hoảng hốt mở đôi mắt mờ mịt.

Chương 953

Hồi lâu sau, đồng tử của nàng dần dần tập trung.

Nhất thời cảm nhận được thân thể mềm nhũn.

Gương mặt kiều diễm ướt át bỗng nhiên đỏ bừng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cảm thụ được sự mệt mỏi của thân thể, không khỏi nhớ lại niềm vui chưa từng có đêm qua.

Phảng phất như đang nói cho nàng biết, tất cả những điều này đều không phải là mộng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vô thức quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên không phải nam nhân khiến nàng vừa yêu vừa hận kia.

Mà là trượng phu Đoạn Thiên Nhai vẫn còn đang ngủ mê man.

Nam nhân đã hại nàng đến tình cảnh này sớm đã rời đi.

Liễu Sinh Tuyết Cơ khẽ cắn môi mỏng, mắt như thu thủy, vừa giận vừa buồn bã thấp giọng lẩm bẩm: Tên khốn kiếp này.

Nàng cũng không biết mình đang mắng người đó cứ thế rời đi.

Hay là đang mắng hắn cho mình quá nhiều khó chịu.

Chỉ cần nghĩ đến lúc mình kích động nhất hắn đã ép mình nói ra câu kia: Ngươi hơn Đoạn Thiên Nhai.

Trong lòng Liễu Sinh Tuyết Cơ liền tràn đầy xấu hổ và tức giận.

Hung hăng thầm mắng trong lòng hồi lâu, cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Rốt cuộc nàng vẫn không thể giữ được thân thể của mình.

Dưới lời nói nửa uy hiếp, nửa ôn tình của Cố Hàn Uyên mà thỏa hiệp.

Lúc này hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Phòng tuyến của mình lại yếu ớt đến vậy.

Có lẽ là vì lời tỏ tình dịu dàng của Cố Hàn Uyên.

Hay là vì nàng lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ ra tay với Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Hoặc là nàng chỉ muốn trả hết nhân tình, từ đây có thể không còn liên quan.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất thời cũng không phân rõ được rốt cuộc loại lý do nào nhiều hơn một chút.

Muốn nói nàng có bao nhiêu hối hận, ngoài ý muốn cũng không nhiều.

Dù sao tuy quá trình làm nàng rất khó chịu, nhưng từ phương diện trải nghiệm mà nói cũng xem như là một buổi tối tốt đẹp.

Liễu Sinh Tuyết Cơ mặt cười đỏ thẫm mắng: Tên khốn kiếp này quả nhiên phong lưu thành tính, thuần thục như vậy.

Chỉ xét cảm nhận của mình mà nói.

Nàng cảm thấy có lẽ không có cô gái nào có thể chống cự được Cố Hàn Uyên.

Thậm chí nàng không khỏi có chút nghi hoặc, mình và Đoạn Thiên Nhai thành hôn nhiều năm như vậy có thật sự hạnh phúc không.

Nghĩ đến Đoạn Thiên Nhai, Liễu Sinh Tuyết Cơ quay đầu nhìn về phía gò má của y.

Trong lòng nhất thời lại là một trận xấu hổ và tự trách.

Thấp giọng nói một câu xin lỗi muộn màng: Thiên Nhai, xin lỗi.

Nói xong lời xin lỗi, Liễu Sinh Tuyết Cơ liền có chút không dám đối mặt với Đoạn Thiên Nhai vẫn còn đang ngủ mê man.

Gượng ngồi dậy.

Sắc đỏ ửng trên mặt vất vả lắm mới vì xấu hổ và tự trách mà tan đi, nhất thời lại nhuộm trở về.

Cảm giác căng đầy kia làm trong lòng nàng có chút kinh hoảng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ phiền muộn lẩm bẩm: Ta sẽ không cứ như vậy có thai chứ.

Lúc ý loạn tình mê căn bản không có tâm tư lo lắng nhiều như vậy.

Lúc này bình tĩnh lại, lại lòng đầy lo lắng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vẻ mặt rối rắm, cắn móng tay cái.

Động tác thói quen này ngược lại không khác gì Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Nàng thấp giọng lẩm bẩm: Thành hôn lâu như vậy vẫn luôn không có, cũng sẽ không trùng hợp như vậy.

Nhưng lỡ như thì sao.

Chẳng lẽ muốn tên khốn kia phụ trách sao.

Nghĩ đến việc mình vạn nhất ngày nào đó bụng lớn, nàng liền càng thêm kinh hoảng.

Tuy có thể giả vờ là của Đoạn Thiên Nhai, nhưng giả cuối cùng vẫn là giả.

Liễu Sinh Tuyết Cơ bỗng nhiên sắc mặt căng thẳng, thầm nghĩ trong lòng: Không được, không thể cứ như vậy ngồi chờ chết.

Nàng gượng dậy mặc quần áo.

Từng học Nhẫn thuật của nữ nhẫn Anh Đào, nàng cũng có phương pháp tương tự dùng nội công bức ra.

Tuy lúc này có hơi muộn, nhưng cũng khó tránh khỏi mất bò mới lo làm chuồng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ suy nghĩ nhiều như vậy.

Lại duy chỉ có không nghĩ đến nếu thật sự có thai sẽ phá bỏ nó.

Mặc dù đó không phải là của trượng phu Đoạn Thiên Nhai.

Mặc quần áo chỉnh tề, Liễu Sinh Tuyết Cơ bước đi có chút không tự nhiên ra khỏi cửa phòng.

Lại bất ngờ thấy Liễu Sinh Phiêu Nhứ ở ngoài cửa.

Trong lòng nàng tuy hoảng hốt, ngoài mặt lại bất động thanh sắc hỏi: Phiêu Nhứ, sao muội đến sớm vậy.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ ôn nhu nói: Ta đến thăm tỷ phu một chút, không biết huynh ấy đã khá hơn chút nào chưa.

Liễu Sinh Tuyết Cơ thấy Liễu Sinh Phiêu Nhứ vẫn là dáng vẻ ôn nhu đó, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là nàng luôn cảm thấy dưới biểu tình ôn nhu kia của Liễu Sinh Phiêu Nhứ dường như mang theo một chút ý tứ tựa tiếu phi tiếu, làm nàng không hiểu sao có chút chột dạ.

Liễu Sinh Tuyết Cơ giả vờ trấn định nói: Tỷ phu của muội còn chưa tỉnh, nhưng hẳn là không sao, nghỉ ngơi một thời gian là được rồi.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy một bộ dáng an tâm nói: Vậy thì tốt rồi.

Dừng một chút.

Nàng đánh giá gương mặt của Liễu Sinh Tuyết Cơ, ngưỡng mộ nói: Tỷ tỷ, hôm nay khí sắc của tỷ thật tốt, còn đẹp hơn bình thường.

Chẳng trách tỷ phu yêu tỷ như vậy.

Liễu Sinh Tuyết Cơ vốn đã chột dạ, lúc này nghe vậy càng là trong lòng căng thẳng cuồng loạn.

Thầm hối hận không đợi sắc mặt bình thường hơn một chút mới ra ngoài.

Chỉ có thể cứng rắn nói: Nào có khoa trương như vậy, ta chỉ là tu vi có chút đột phá mà thôi.

Hơn nữa Phiêu Nhứ muội cũng rất đẹp, không biết sau này sẽ tiện nghi cho tên thối tha nào.

Để không cho Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn ra sơ hở, Liễu Sinh Tuyết Cơ chỉ có thể mạnh mẽ tâng bốc lẫn nhau.

Nhưng những lời này của nàng cũng không hoàn toàn là bịa đặt.

Sau đêm qua, nàng phát hiện bình cảnh tông sư dường như có chút lỏng lẻo.

Điều này khiến trong lòng nàng càng thêm phức tạp.

Luôn có một cảm giác cổ quái như là bị phá vỡ bình cảnh.

Nàng một bên khen ngợi Liễu Sinh Phiêu Nhứ có tướng mạo tương tự mình.

Một bên lại nhớ lại những cuộc đối thoại đêm qua.

Những lời của Cố Hàn Uyên làm nàng vô cùng lo lắng cho tình cảnh của muội muội mình.

Dù sao muốn hy sinh chỉ cần hy sinh một mình nàng là được rồi.

Hà tất lại thêm một Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Nhưng lời nói tiếp theo của Liễu Sinh Phiêu Nhứ lại làm nàng ngẩn ngơ thất thần.

Chỉ thấy Liễu Sinh Phiêu Nhứ một bộ dáng thiếu nữ e thẹn nói: Tỷ tỷ, muội phát hiện muội đã thích Cố công tử rồi.

Đồng tử của Liễu Sinh Tuyết Cơ hơi co lại, khó tin nói: Muội thích Cố Hàn Uyên rồi.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ e thẹn nói: Đúng vậy.

Tỷ tỷ, tỷ nói Cố công tử có thích muội không.

Không được.

Liễu Sinh Tuyết Cơ gần như là theo bản năng quát lên.

Thậm chí chính nàng cũng có chút bất ngờ tại sao lại kích động như vậy.

Rõ ràng chỉ là vì trả nhân tình, để Cố Hàn Uyên không còn dựa vào đó quấy rầy mình.

Chương 954

Đôi mắt đẹp của Liễu Sinh Phiêu Nhứ lóe lên, khóe miệng lướt qua một đường cong vui thích, rất nhanh biến mất.

Nàng giả vờ nghi hoặc hỏi: Vì sao.

Liễu Sinh Tuyết Cơ cũng nhận ra mình quá kích động, lúc này chỉ có thể cứng rắn nói: Cố công tử quá phong lưu đa tình, không phải là lương phối.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy lại vẻ mặt sùng bái nói: Nhưng Cố công tử dung mạo anh tuấn, là mỹ nam tử hiếm có trên đời.

Hơn nữa thần công cái thế, thiên hạ ít có địch thủ.

Huống chi Cố công tử hôm nay danh vọng đang như mặt trời ban trưa.

Tỷ tỷ không phải thường nói thà làm thiếp anh hùng, còn hơn làm vợ kẻ tầm thường sao.

Ta cũng muốn giống như tỷ tỷ đối với tỷ phu dũng cảm theo đuổi tình yêu.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy im lặng một hồi.

Những lời sùng bái này của Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nàng há lại không biết.

Thất thân với Cố Hàn Uyên mà không khó tiếp nhận đến vậy cũng không thiếu những lý do này.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nhất thời không biết nên nói thế nào để thuyết phục Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Đúng lúc này Liễu Sinh Phiêu Nhứ bỗng nhiên cổ quái nói: Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ cũng thích Cố công tử rồi.

Lời nói nghi ngờ của Liễu Sinh Phiêu Nhứ rơi vào tai Liễu Sinh Tuyết Cơ, làm hại phương tâm nàng một trận cuồng loạn.

Liễu Sinh Tuyết Cơ giả vờ cáu giận quát lên: Phiêu Nhứ, muội nói mê sảng gì vậy.

Bởi vì quá mức vội vàng, ngay cả chính nàng cũng không phát hiện ra mình có bao nhiêu ngoài mạnh trong yếu.

Hầu như đem chữ chột dạ viết lên mặt.

May là ở đây chỉ có Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Mặc dù phát hiện Liễu Sinh Tuyết Cơ chột dạ, cũng không vạch trần nàng.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ hung hăng thỏa mãn ác thú vị, trong lòng càng cảm thấy vui vẻ.

Ngoài mặt lại một bộ dáng thuần khiết, làm như thở phào nhẹ nhõm nói: Thật tốt quá.

Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, ta cũng không có dũng khí tranh Cố công tử với tỷ tỷ.

Hơn nữa như vậy, tỷ phu cũng quá đáng thương rồi.

Sắc mặt Liễu Sinh Tuyết Cơ cứng đờ.

Câu trước có thể miễn cưỡng không để ý.

Nhưng câu tiếp theo nhắc đến Đoạn Thiên Nhai, lại làm nàng càng thêm xấu hổ.

Nhất là nghĩ đến việc mình vừa rồi chột dạ phủ nhận, trong lòng nàng áy náy sâu hơn.

Liễu Sinh Tuyết Cơ mím chặt môi, vô thức tránh né ánh mắt của

Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nói: Đừng nói mê sảng.

Tóm lại Cố công tử không phải là lựa chọn tốt, muội phải suy nghĩ cho kỹ mới được.

Nàng không mạnh mẽ khuyên can.

Không phải vì lo lắng không khuyên được Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Mà là nàng không biết ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Dù sao trong cuộc đối thoại đêm qua, Cố Hàn Uyên chưa chắc đối với Liễu Sinh Phiêu Nhứ không có tâm tư.

Đúng lúc đó chủ đề vẫn là do nàng nói ra.

Chỉ là sau này lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ dùng phương thức đối đãi với nàng để đối đãi với Liễu Sinh Phiêu Nhứ, mới lựa chọn ngăn cản.

Cuối cùng ủy thân cho Cố Hàn Uyên cũng chưa hẳn không có nguyên nhân từ Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghĩ đến Cố Hàn Uyên có khả năng cũng có hứng thú với Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Lúc đó nàng càng nhiều là lo lắng, bây giờ nghĩ lại, trong lòng lại không hiểu sao có chút khó chịu.

Loại tâm tình không thoải mái này làm nàng không muốn đối mặt với Liễu Sinh Phiêu Nhứ đang hỏi nàng rất nhiều vấn đề khó chịu.

Nàng chuyển chủ đề nói: Đêm qua chăm sóc tỷ phu của muội ra rất nhiều mồ hôi, ta đi tắm rửa trước.

Tỷ phu của muội còn muốn tĩnh dưỡng, muội cũng đừng đi quấy rầy y.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ ngoan ngoãn nói: Vậy tỷ tỷ đi tắm trước đi.

Liễu Sinh Tuyết Cơ thấy Liễu Sinh Phiêu Nhứ không nói thêm những chủ đề làm nàng khó chịu nữa, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vừa muốn xoay người rời đi thì lại bị Liễu Sinh Phiêu Nhứ gọi lại.

Tỷ tỷ, đai lưng của tỷ hình như thắt sai rồi.

Liễu Sinh Tuyết Cơ nghe vậy trong lòng hoảng hốt.

Nói lời cảm tạ với Liễu Sinh Phiêu Nhứ xong, vội vã rời khỏi nơi này.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nhìn bóng lưng có chút chật vật và hoảng hốt của Liễu Sinh Tuyết Cơ lúc rời đi, từng hình ảnh đêm qua hiện lên trong đầu nàng.

Vị tỷ tỷ mà nàng ngưỡng mộ lại ghen tị kia ở trước mặt Cố Hàn Uyên lại bất kham đến thế nào.

Hầu như là bị Cố Hàn Uyên mặc sức làm càn.

Thậm chí bị ép nói rất nhiều lời xấu hổ lại khó chịu.

Nếu bị Đoạn Thiên Nhai nghe được, nhất định sẽ sụp đổ nhỉ.

Khuôn mặt cười của Liễu Sinh Phiêu Nhứ lộ ra một nụ cười có chút bệnh hoạn, lẩm bẩm: Đây chính là dáng vẻ sa ngã của tỷ tỷ sao.

Thật đẹp làm sao.

Lúc này nàng còn chưa phát hiện chấp niệm của mình đối với việc ở bên Đoạn Thiên Nhai đã nhạt đi rất nhiều.

Ngược lại, việc quan sát dáng vẻ từng bước sa ngã của Liễu Sinh Tuyết Cơ lại càng có thể thỏa mãn cảm giác khoái trá của nàng.

Sự chuyển biến như vậy tự nhiên là do Cố Hàn Uyên cố tình dẫn dắt mà đến.

Tình cảm của Liễu Sinh Phiêu Nhứ đối với Đoạn Thiên Nhai vốn không thuần túy.

Càng nhiều hơn là từ sự đố kị đối với Liễu Sinh Tuyết Cơ mà ra.

Bây giờ Liễu Sinh Tuyết Cơ không chết, Liễu Sinh Phiêu Nhứ cũng chưa trải qua kịch tình hậu kỳ để động chân tình với Đoạn Thiên Nhai.

Vì vậy mới bị Cố Hàn Uyên nhân cơ hội bóp méo ý nghĩ của nàng.

Mà ở một bên khác, Liễu Sinh Tuyết Cơ phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng.

Nàng đem thân thể mềm mại uyển chuyển ngâm vào trong thùng tắm.

Sau một phen thao tác không thể nói rõ, Liễu Sinh Tuyết Cơ rốt cuộc không còn cảm giác căng đầy nữa.

Gương mặt xinh đẹp của nàng mang theo sắc đỏ say lòng người, ánh mắt thất thần tự lẩm bẩm: Tên khốn kia.

Mới không phải là thích.

Chỉ là hắn có chút đặc biệt mà thôi.

Kẻ đầu sỏ gây ra sự thay đổi lớn lao cho hai nàng lúc này hiếm có đang cùng hai nam tử uống trà trò chuyện.

Hai người đều xem như là người quen, tuy ngầm bị hắn hại có hơi thảm.

Chính là Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói: Cố công tử quả không phải phàm nhân, ngay cả trà cũng là cực phẩm như vậy.

Hương thơm xộc vào mũi, dư vị vô cùng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Hoa công tử là người hiểu trà, bằng không tại hạ cũng không nỡ lấy ra loại sát hương thấm này để uống.

Đáng tiếc cho Lục Tiểu Phụng uống chính là trâu gặm mẫu đơn.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy cười trêu nói: Lục Tiểu Phụng quả thật không phải người phong nhã gì, uống trà với hắn không hợp chút nào.

Lục Tiểu Phụng vẻ mặt cạn lời nhìn hai người đang trêu chọc mình.

Bất đắc dĩ cười khổ nói: Ta vốn chỉ biết uống rượu, không biết uống trà.

Nhưng người ta đều nói mượn rượu giải sầu, ngươi Hoa Mãn Lâu uống trà ngược lại đem chuyện phiền lòng đều quên hết rồi sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi: Ồ.

Hoa công tử có chuyện phiền lòng gì sao.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc, thần tình có chút khó xử.

Lục Tiểu Phụng bĩu môi nói: Hoa Mãn Lâu ngươi vẫn không thẳng thắn như vậy, hay là ta giúp ngươi nói được rồi.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy cười khổ nói: Thôi vậy, vẫn là để ta tự mình nói đi.

Hắn nghiêm mặt, trịnh trọng nói: Cha ta muốn mời Cố công tử đến dự tiệc mừng thọ sáu mươi tuổi của ông, đây là thiệp mời.

Dứt lời từ trong tay áo lấy ra thiệp mời đưa tới.

Cố Hàn Uyên thuận tay nhận lấy, liếc qua một cái liền đặt lên bàn.

Nhàn nhạt nói: Tại hạ và Hoa công tử có chút giao tình, nếu chỉ đơn thuần là chúc thọ cho lệnh tôn ngược lại cũng có thời gian rảnh.

Nhưng tại hạ nghĩ thầm e rằng không đơn giản như vậy đâu nhỉ.

Hoa Mãn Lâu cười khổ nói: Ta liền biết không thể gạt được Cố công tử.

Sau đó Hoa Mãn Lâu giải thích chân tướng.

Vụ án Đại Thông tiền giấy đã mang đến tổn thất to lớn và rung chuyển cho Hoa gia.

Bây giờ tuy đã phá án, nhưng lại không thể đoạt lại được tổn thất.

Đại Thông tiền trang lại là tiền trang do triều đình và Hoa gia cùng nhau sáng lập, thuộc về cơ cấu nửa quan nửa dân.

Chương 955

Cực Lạc Lâu sụp đổ đã chết quá nhiều quan viên, trên triều đình trong một thời gian ngắn khắp nơi đều đang tranh quyền đoạt lợi, không có thời gian rảnh để quản Hoa gia.

Nhưng đợi đến khi triều cục ổn định, liền có khả năng sẽ ra tay với Hoa gia, đem tội trách của vụ án Đại Thông tiền giấy đổ lên đầu Hoa gia quản lý bất lợi.

Thậm chí còn có thể nhân cơ hội tịch thu gia sản của Hoa gia, bù đắp một phần tổn thất do vụ án Đại Thông tiền giấy gây ra.

Có thể nói là một vốn bốn lời.

Mà Hoa gia tự nhiên không chịu ngồi chờ chết.

Vì vậy liền mượn cơ hội mừng thọ sáu mươi của phụ thân Hoa Mãn Lâu là Hoa Như Lệnh để mời khắp nơi thân bằng hảo hữu đến trợ uy cho họ.

Như vậy, triều đình muốn ra tay với Hoa gia cũng không khỏi phải suy tính thêm về được mất.

Hoa Như Lệnh vì hấp dẫn khách khứa khắp nơi, thậm chí quyết định lấy ra quốc bảo của Hãn Hải quốc là Hãn Hải Ngọc Phật để tiến hành triển lãm.

Hơn nữa vừa vặn Hãn Hải quốc có sứ thần đi sứ Minh quốc.

Triều đình coi như là vì không gây ra vấn đề ngoại giao, cũng phải cẩn thận đối đãi với Hoa gia.

Mục đích mời Cố Hàn Uyên càng là rõ ràng.

Hiển nhiên là muốn mượn dùng uy danh Tam Tuyệt Kiếm Tiên đang như mặt trời ban trưa của ngài.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, cười đầy ẩn ý: Tại hạ nghe nói Hãn Hải quốc có một vị Khổng Tước Vương phi xinh đẹp như hoa, không biết có ở trong sứ đoàn của Hãn Hải quốc không.

Nhờ có Chân Tố Thiện và Hoắc Thanh Đồng tương trợ, mạng lưới tình báo Địa Võng ngày càng lan rộng.

Vì vậy, dù là một tiểu quốc như Hãn Hải quốc ở Tây Vực, Cố Hàn Uyên cũng nắm chắc tình báo trong tay.

Hãn Hải quốc cậy vào địa lợi, là số ít các quốc gia chưa bị Mông Nguyên chinh phục.

Tuy nhiên, đứng trước đại quân Mông Nguyên áp sát biên cảnh, bọn họ cũng đã tràn đầy nguy cơ.

May mắn có Hoắc Thanh Đồng triển khai chiến thuật du kích, kiềm chế phần lớn tinh lực của Mông Nguyên, giúp Hãn Hải quốc có chút thời gian thở dốc.

Lúc này, nội bộ Hãn Hải quốc xuất hiện hai luồng ý kiến: một bên muốn đầu hàng Mông Nguyên, bên kia quyết tâm chống cự đến cùng.

Hãn Hải quốc chủ do lao tâm khổ tứ, tuổi tác lại cao nên đã quyết định đầu hàng.

Nhưng nhi tử của lão là Khổng Tước vương tử không cam lòng đánh mất vương vị, bởi một khi hàng Mông Nguyên, bọn họ sẽ không còn là vương tộc.

Phụ tử bất đồng ý kiến dẫn đến nội loạn bộc phát.

Việc này ở Trung Nguyên rất ít người biết, triều đình Minh quốc lại càng mù tịt.

Dù sao không ai có thể kéo dài mạng lưới tình báo xa đến vậy như

Cố Hàn Uyên.

Ngoài tình báo từ Địa Võng, Cố Hàn Uyên còn có ưu thế về cốt truyện.

Dù tiền căn hậu quả đã biến hóa rất nhiều, nhưng vẫn có giá trị tham khảo.

Vì thế hắn mới khẳng định Khổng Tước vương phi đã có mặt trong sứ đoàn.

Hoa Mãn Lâu tự nhiên không biết chuyện này, có chút ái ngại nói: Cố công tử nói đùa rồi.

Khổng Tước vương phi thân là vương phi, sao có thể tùy tiện đi sứ nước khác.

Cố Hàn Uyên vờ như bất đắc dĩ: Vậy thì thật đáng tiếc.

Không có mỹ nhân, khó tránh khỏi có chút mất hứng a.

Lục Tiểu Phụng cạn lời: Cố công tử, ngươi so với ta còn phong lưu hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Thực sắc tính dã, ta cũng chỉ là thuận theo bản tâm mà thôi.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy lúng túng không thôi, cũng không mặt mũi nào khuyên nhủ thêm.

Dù sao việc này vốn dĩ đã là đang lợi dụng Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải do phụ thân Hoa Như Lệnh yêu cầu, với tính cách của hắn căn bản sẽ không làm loại sự tình này.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu tuy lúc đầu ở chung không mấy khoái trá, nhưng sau đó đã trở thành bằng hữu.

Thấy Hoa Mãn Lâu định bỏ cuộc, hắn bèn muốn giúp một tay, nhãn châu xoay động nảy ra ý hay: Cố công tử, tuy Khổng Tước vương phi không chắc có mặt, nhưng Hoa gia lần này phô trương lớn như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều hào kiệt đi tới, nhất là không thiếu những nữ hiệp phong thái khác nhau.

Ví như Nga Mi phái chẳng phải sắp đến kinh thành sao.

Chắc chắn sẽ tiện đường ghé qua Hoa gia.

Còn có Mộ Dung gia của Cửu Tú sơn trang, Vạn Phúc Vạn Thọ viên đều là thế giao với Hoa gia, nhất định sẽ phái người đến chúc thọ.

Cố công tử không muốn đi xem sao.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc.

Không hổ là Lục Tiểu Phụng, bịa chuyện cũng nhanh thật.

Đương nhiên hắn cũng nói sự thật, chỉ là người bình thường không ai da mặt dày và thẳng thắn như vậy.

Cố Hàn Uyên vốn đã có chút hứng thú với việc này, bèn thuận nước đẩy thuyền.

Nói về bản lĩnh da mặt dày và nói bậy, hắn cũng chẳng kém ai: Hoa công tử, tại hạ vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi.

Chút uy danh hư ảo kia, Hoa gia cứ mượn dùng là được.

Dù sao không nể tình giao tình của chúng ta, cũng phải nể mặt mũi của Hà nhi.

Hoa Mãn Lâu khựng lại, không ngờ Cố Hàn Uyên lại nhắc đến Hà nhi vào lúc này.

Nghe ngữ khí của hắn, e là hai người đã sớm gạo nấu thành cơm.

Trong lòng hắn hơi nhói đau, nhưng bản tính vốn khoáng đạt, sau vài ngày giảm xóc cũng dần bình thường trở lại, mỉm cười nói: Đa tạ Cố công tử.

Còn việc Cố Hàn Uyên có mục đích riêng hay không, Hoa Mãn Lâu căn bản không để tâm.

Ngược lại Lục Tiểu Phụng lại vô cùng cạn lời, bội phục da mặt của Cố Hàn Uyên, nhất là khi Hoa Mãn Lâu còn phải lên tiếng cảm ơn hắn.

Hai người nhìn nhau, đều thấy ý cười trong mắt đối phương rồi cùng bật cười.

Cố Hàn Uyên cười sang sảng, nhưng đáy mắt lại thâm trầm.

Kỳ thực, nếu có hai bằng hữu như vậy cũng là chuyện vui.

Đáng tiếc Chi Lan chắn đường, không thể không trừ.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu tương lai đều sẽ trở thành trở ngại.

Chỉ riêng thân phận nhân vật chính đã khiến Cố Hàn Uyên không thể không ra tay với bọn họ.

Trước lúc đó, cứ tạm thời cùng bọn họ chơi trò bằng hữu vậy.

Sau khi cười xong, ba người lên xe ngựa tiến về Dục Tú sơn trang, nơi tổ chức thọ yến của Hoa gia.

Nói đến Cố Hàn Uyên cũng đã lâu không ngồi xe ngựa.

Ngày thường tốc độ chậm chạp này nhất định sẽ khiến hắn mất kiên nhẫn, nhưng hiện tại hắn không có việc gì gấp, hơn nữa Dục Tú sơn trang cũng không xa nên cứ thong dong mà đi.

Tại Bách Hoa lâu, Yêu Nguyệt trong bộ cung trang hoa lệ bỗng mở mắt, nhìn Liên Tinh vừa vào cửa: Cố Hàn Uyên ra khỏi thành rồi sao.

Liên Tinh ngạc nhiên: Tỷ tỷ sao lại biết.

Yêu Nguyệt mấp máy môi, khuôn mặt lạnh lùng có chút không tự nhiên.

Nàng sao có thể nói cho Liên Tinh biết là Hợp Hoan Linh báo cho nàng.

Cố Hàn Uyên mới đi chưa đầy một ngày, vật kia đã rung động, cứ như thúc giục nàng mau đuổi theo hắn vậy.

Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cứ như bị ép đi xem mắt.

Nghĩ đến lời Cố Hàn Uyên nói vật này đại diện cho túc thế nhân duyên giữa hắn và nàng, tâm tình Yêu Nguyệt càng thêm phức tạp.

Nàng vẫn tỏ ra bất động thanh sắc hỏi: Hắn đi đâu.

Liên Tinh cảm giác Yêu Nguyệt đang giấu bí mật gì đó nhưng không dám hỏi kỹ: Cố công tử cùng Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đi xe ngựa rời đi.

Chắc là đến Dục Tú sơn trang tham gia đại thọ 60 tuổi của Hoa Như Lệnh.

Chúng ta cũng nhận được thiệp mời.

Việc hai vị Đại Tông Sư như Yêu Nguyệt và Liên Tinh đến kinh thành tất nhiên sẽ gây chú ý, nhất là khi các nàng không có ý định che giấu.

Yêu Nguyệt trầm ngâm: Vô Khuyết đến đâu rồi.

Sắp đến kinh thành rồi.

Tỷ tỷ muốn để Vô Khuyết đến Dục Tú sơn trang sao.

Hướng hắn đang đi cũng rất gần đó.

Yêu Nguyệt gật đầu: Vậy để Vô Khuyết đi trước đi.

Liên Tinh hơi thất vọng: Vậy chúng ta không đi sao.

Yêu Nguyệt lắc đầu, đôi mắt lấp lánh: Đi chứ, nhưng chúng ta sẽ âm thầm quan sát.

Nơi nào có Cố Hàn Uyên, nơi đó ắt có phong vân.

Ta muốn xem lần này hắn lại định làm gì.

Nói là vậy, nhưng trong lòng nàng lại mắng thầm: Chắc chắn lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt, cái tên hỗn đản vô sỉ này.

Trên xe ngựa, ba người trò chuyện rôm rả.

Cố Hàn Uyên chủ yếu dò hỏi tin tức từ Lục Tiểu Phụng.

Dù mạng lưới Địa Võng rất mạnh, nhưng vẫn có sơ hở, nhất là những lời đồn thổi chưa xác thực.

Chương 956

Lục Tiểu Phụng lăn lộn giang hồ nhiều năm, có kênh tin tức riêng biệt.

Nghe những câu chuyện của hắn, Cố Hàn Uyên cảm thấy chuyến đi không hề buồn chán, lại thu thập được không ít tin tức hữu dụng.

Đánh xe là Hoa Bình, quản gia của Hoa gia.

Cố Hàn Uyên bỗng thần tình khẽ động, nói đầy ẩn ý: Lục Tiểu Phụng, dường như có người đến tìm ngươi.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu chuyện gì thì một giọng thiếu nữ kiều man vang lên: Lục Tiểu Phụng.

Cuối cùng cũng đuổi kịp ngươi rồi.

Đứng lại cho ta.

Nghe giọng nói ấy, sắc mặt Lục Tiểu Phụng chợt biến, ánh mắt hoảng loạn.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Lục Tiểu Phụng, sao ngươi lại có vẻ sợ hãi như vậy.

Ai sợ chứ.

Lục Tiểu Phụng mạnh miệng, nhưng lại lầm bầm: Sao nàng lại tìm được đến đây nhanh vậy.

Cố Hàn Uyên cười: Nếu không sợ thì xuống xe xem sao.

Hoa Mãn Lâu cũng tò mò, bảo Hoa Bình dừng xe.

Một nữ tử mặc y phục trắng như tuyết, dung mạo xinh đẹp hiền hòa nhưng mang nét kiều man, hoạt bát cưỡi ngựa lao tới.

Vừa thấy Lục Tiểu Phụng, nàng đã nhăn mũi hừ nhẹ: Tên trộm phụ lòng.

Xem ngươi còn chạy đằng trời nào.

Dù miệng mắng nhưng trong mắt nàng lại tràn đầy vẻ dịu dàng.

Cố Hàn Uyên hơi nhướn mày.

Hiếm khi thấy nữ nhân nào hoàn toàn không để ý đến hắn mà chỉ chú tâm vào nam nhân khác.

Độc đáo như vậy quả là thú vị.

Lục Tiểu Phụng khổ sở: Băng Nhi, ta chạy hồi nào.

Chỉ là có việc gấp mà thôi.

Thiếu nữ chính là Tiết Băng của Thần Châm Tiết gia.

Nàng giận dỗi vì Lục Tiểu Phụng chỉ để lại một phong thư rồi biến mất, trốn tránh việc bà nội nàng muốn hắn cưới nàng.

Lục Tiểu Phụng ngượng ngùng giới thiệu nàng với Cố Hàn Uyên và Hoa Mãn Lâu.

Khi giới thiệu nàng là hồng nhan tri kỷ, Tiết Băng mới miễn cưỡng hài lòng.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng thoáng kinh ngạc: Đúng là tuấn tú thật, còn đẹp trai hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Trách không được đại tỷ lại để ý hắn như vậy.

Cố Hàn Uyên nhận ra cái nhìn của nàng mang theo ý vị thì ra là thế, chứng tỏ có người thân cận đã kể về hắn với nàng.

Người đó chỉ có thể là Công Tôn Lan.

Tiết Băng gia nhập tổ chức Hồng Hài Tử sớm hơn hắn tưởng, nhìn đôi giày thêu màu đỏ của nàng là rõ.

Cố Hàn Uyên trêu rằng Lục Tiểu Phụng nói nàng là một trong Tứ đại cọp cái.

Lục Tiểu Phụng hốt hoảng vì bị bán đứng.

Tiết Băng tức giận phóng ngân châm tấn công Lục Tiểu Phụng.

Những ngón tay thon dài của Cố Hàn Uyên đã chặn đứng số ngân châm đó.

Hắn cười nói tiếp: Tiết cô nương đừng nóng, ta chưa nói hết.

Lục Tiểu Phụng nói tuy mang danh đó nhưng các nàng ai cũng xinh đẹp kinh người, mà Tiết cô nương lại là người đứng đầu.

Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiết Băng lườm Lục Tiểu Phụng nhưng trong lòng vui sướng.

Lục Tiểu Phụng bắt đầu cảnh giác với Cố Hàn Uyên vì nhận ra hắn quá phong lưu.

Tiết Băng muốn cùng đi đến Dục Tú sơn trang, Cố Hàn Uyên không trả lại ngân châm mà thu vào lòng khiến nàng có chút không tự nhiên nhưng không tiện đòi lại.

Trên xe, Lục Tiểu Phụng bồn chồn vì thấy Tiết Băng cứ lén nhìn Cố Hàn Uyên.

Hắn quyết định không trốn tránh nữa mà hứa sẽ cùng nàng về Tiết gia gặp bà nội sau thọ yến của Hoa gia.

Tiết Băng mừng rỡ.

Tiết Băng tiết lộ nàng đến kinh thành để xem mặt vị hôn phu của hảo tỷ muội.

Cố Hàn Uyên đoán ngay đó là Trầm Bích Quân và Liên Thành Bích.

Tiết Băng ngạc nhiên vì hắn đoán đúng, khiến nàng có cái nhìn khác về hắn.

Bỗng nhiên, Hoa Bình thông báo có đồ vật Hoa Như Lệnh giao cho Hoa Mãn Lâu trong hộp.

Khi Hoa Mãn Lâu mở hộp, một làn khói xanh tỏa ra.

Lục Tiểu Phụng hô hoán nhưng không kịp, cả ba người trừ Cố Hàn Uyên đều hôn mê.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Tiết Băng để nàng không bị ngã đau.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng trong lòng mình, hắn nhếch môi: Để đề phòng vạn nhất, kiểm tra một chút cũng tốt.

Cố Hàn Uyên thu tay lại, mỉm cười thỏa mãn.

Tiết Băng vẫn giữ được sự nguyên vẹn, chứng tỏ Lục Tiểu Phụng đối xử với nàng rất đặc biệt.

Xe ngựa dừng lại, bên ngoài là Hoa Như Lệnh và Tống Vấn Thảo.

Bọn họ kinh hãi khi thấy Cố Hàn Uyên không hề bị mê dược tác động.

Hoa Như Lệnh vội vàng tạ lỗi.

Cố Hàn Uyên nhận ra Tống Vấn Thảo chính là Dược Hiệp nhưng dùng lời lẽ mỉa mai đôi chân của lão khiến lão kinh hãi.

Hoa Như Lệnh giải thích mục đích thọ yến là để trừ tâm ma cho Hoa Mãn Lâu.

Mười lăm năm trước, Thiết Hài đại đạo đã làm mù mắt Hoa Mãn Lâu.

Dù hắn đã bị diệt trừ nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn ám ảnh rằng hắn còn sống.

Hoa Như Lệnh muốn Lục Tiểu Phụng đóng giả Thiết Hài đại đạo để Hoa Mãn Lâu tự tay kết liễu, nhằm hóa giải tâm ma.

Cố Hàn Uyên nhận lời xem kịch hay này.

Hắn theo Hoa Như Lệnh vào sơn trang.

Một lúc sau, trong khách phòng vang lên tiếng hét chói tai của Tiết Băng: Cố Hàn Uyên.

Ta liều mạng với ngươi.

Tiết Băng mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong phút chốc còn có chút hốt hoảng.

Nàng lúc này dường như đang nằm trên một chiếc giường, trên người đắp một lớp chăn gấm.

Cảm thụ được sự bủn rủn vô lực của cơ thể, trong đầu nàng hiện lên ký ức cuối cùng.

Nàng dường như bị khói mê từ trong hộp của Hoa Mãn Lâu làm cho ngất đi.

Tuy nhiên trước khi ngã xuống, dường như nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Thậm chí trước khi hôn mê, nàng còn vô hình cảm thấy một sự an tâm kỳ lạ.

Tiết Băng còn chưa hoàn toàn hồi thần, bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói có phần quen thuộc: Tiết cô nương đã tỉnh.

Tiết Băng nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nhìn mình.

Nàng vô thức đáp lại: Cố công tử.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng dần lấy lại tinh thần, có chút nghi hoặc hỏi: Đây là nơi nào.

Trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Tiết Băng muốn ngồi dậy, nhưng thân thể mềm mại không chút sức lực khiến nàng căn bản không thể đề khí, chỉ đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Nàng bỗng nhíu đôi mi thanh tú nói: Cố công tử, sao ngươi lại nhìn ta như vậy.

Cố Hàn Uyên đang dùng một ánh mắt cổ quái đánh giá nàng, khiến nàng vô thức có cảm giác như bị lột sạch, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Tại hạ là đang dư vị vẻ đẹp của Tiết cô nương.

Bất quá cô nương có thể yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Còn về Lục Tiểu Phụng, nàng hãy quên hắn đi thôi.

Tiết Băng nghe vậy có chút ngẩn người, nhất thời không phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của hắn.

Chỉ là càng nhìn ánh mắt của Cố Hàn Uyên, lòng nàng càng thêm hoảng hốt, dần nảy sinh một suy đoán đáng sợ.

Nàng muốn xác nhận lại, nhưng vì dược lực chưa tan, không thể cử động, thậm chí tri giác cũng trong trạng thái tê liệt, căn bản không cách nào phân biệt được tình trạng cơ thể hiện tại.

Tiết Băng run rẩy nói: Ngươi.

Chương 957

ngươi đã làm gì ta.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sáng quắc nói: Đương nhiên là giống như điều cô nương đang nghĩ.

Ta cũng không phải Lục Tiểu Phụng, sẽ không thờ ơ trước mỹ nhân như Tiết cô nương.

Bất quá nếu gạo sống đã nấu thành cơm, cô nương cũng đừng quá kháng cự, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Tiết Băng nghe xong hoàn toàn ngây người.

Lời nói của Cố Hàn Uyên đã xác chứng suy đoán của nàng.

Hắn dĩ nhiên thừa dịp nàng hôn mê mà xâm phạm nàng.

Điều này làm sao nàng có thể chấp nhận được.

Trong lòng Tiết Băng dâng lên sự áy náy với Lục Tiểu Phụng và lòng căm hận với Cố Hàn Uyên.

Khóe mắt nàng lóe lệ quang, phẫn hận nói: Đồ vô sỉ.

Ta sẽ không để ngươi được như ý nguyện.

Tiết Băng tưởng rằng mình đã thất thân, lúc này chỉ muốn giết Cố Hàn Uyên rồi tự sát.

Không biết là do cảm xúc lấn át cơ thể hay dược hiệu vừa lúc tiêu tan, nàng bỗng bật dậy khỏi giường, vung tay bắn ra mấy viên ngân châm về phía Cố Hàn Uyên.

Trong cơn phẫn nộ, nàng xuất thủ rất nhanh, khoảng cách lại gần, người bình thường căn bản không thể tránh thoát.

Tuy nhiên mọi thứ lại như được tái hiện, ngân châm lần nữa bị Cố Hàn Uyên kẹp chặt giữa hai ngón tay.

Hắn liếc nhìn ngân châm, giả vờ đùa cợt: Tiết cô nương làm gì vậy.

Chẳng lẽ nàng muốn hài nhi không có cha sao.

Tiết Băng nghe vậy, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Nhưng chính sự phẫn nộ tột cùng lại khiến nàng bình tĩnh lại một cách kỳ lạ.

Nàng bàng hoàng lẩm bẩm: Không đúng.

Dứt lời, nàng cúi đầu kiểm tra, thấy quần áo vẫn chỉnh tề, cơ thể dường như cũng không có những phản ứng sau khi thất thân như cảm giác đau đớn hay lạc hồng.

Đang thở phào nhẹ nhõm, bên tai nàng lại vang lên giọng nói đáng ghét của Cố Hàn Uyên: Nhanh như vậy đã phát hiện ra sao, thực sự là đáng tiếc.

Tiết cô nương lúc giận dữ trông cũng thật xinh đẹp.

Tiết Băng nhìn biểu tình tiếc nuối cùng lời nói ác ý của hắn, sao còn không biết mình bị lừa.

Cố Hàn Uyên rõ ràng là đang trêu đùa nàng.

Dây thần kinh lý trí của nàng lập tức đứt đoạn, nổi giận quát: Cố Hàn Uyên.

Ta liều mạng với ngươi.

Nói xong, nàng từ trong lòng móc ra một nắm ngân châm lớn, ngọc thủ quơ múa liên tục bắn về phía hắn.

Võ công của Thần Châm Tiết gia đều nằm trên những viên ngân châm này.

Tiết Băng trong cơn giận dữ đã biến ngân châm thành một cơn mưa châm dày đặc không kẽ hở.

Mỗi cây châm đều chứa đựng kình lực thấu cốt, góc độ cực kỳ xảo quyệt.

Dù là Lục Tiểu Phụng đối mặt với công kích này cũng sẽ rất chật vật, chỉ có thể dùng khinh công Phượng Vũ Cửu Thiên để né tránh, chứ Linh Tê Nhất Chỉ lúc này căn bản không có tác dụng.

Thế nhưng đối thủ của nàng không phải Lục Tiểu Phụng mà là Cố Hàn Uyên.

Hắn vẫn với vẻ thong dong đó, đón đỡ toàn bộ ngân châm bay tới.

Một người bắn, một người bắt, giằng co một hồi lâu.

Tiết Băng thở hồng hộc, thọc tay vào lòng tìm kiếm thì phát hiện ngân châm mang theo đã bắn sạch.

Đối diện nàng, Cố Hàn Uyên vẫn mang vẻ mặt chưa thỏa mãn, kiểm đếm ngân châm trong tay, trêu chọc: Chậc chậc, phận nữ nhi mà trên người mang theo nhiều châm thế này thì thật chẳng thục nữ chút nào.

Chỗ ngân châm này ta sẽ tịch thu.

Dứt lời, hắn liền thu hồi ngân châm.

Đương nhiên hắn không giấu trong áo như Tiết Băng mà thu vào không gian trữ vật.

Nghĩ lại Tiết Băng thật biết cách giấu, nhiều ngân châm như vậy mà không sợ đâm trúng mình.

Lúc trước khi kiểm tra thân thể cho nàng, Cố Hàn Uyên suýt nữa đã bị những cây ngân châm giấu kín này làm cho lúng túng.

Tiết Băng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Mấy viên ngân châm trước đó còn chưa đòi lại được, giờ lại bị hắn tịch thu hết sạch.

Vũ khí mất sạch, nàng nhất thời hết cách, cũng bình tĩnh lại đôi chút.

Nàng thầm nghĩ: Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, trước tiên phải đòi lại ngân châm đã, còn món nợ với Cố Hàn Uyên thì tính sau.

Nàng đang định xuống nước yêu cầu hắn trả lại ngân châm thì thấy Lục Tiểu Phụng đi tới, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi: Cố công tử, huynh lại làm gì khiến Băng Nhi tức giận đến vậy.

Hắn cũng không ngờ mình chỉ đi nghe kế hoạch của Hoa Như Lệnh một lát mà hai người này đã đánh nhau rồi.

Nhìn dáng vẻ tức giận của Tiết Băng, rõ ràng là nàng đã chịu thiệt thòi.

Điều này khiến hắn cảm thấy khổ não và có chút ghen tuông, nghĩ thầm sau này phải canh chừng Tiết Băng kỹ hơn, kẻo lỡ bị Cố Hàn Uyên cướp mất thì hối không kịp.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười đáp: Tại hạ chỉ là đùa giỡn với Tiết cô nương một chút thôi.

Tiết Băng nghe vậy liền đảo mắt khinh bỉ.

Đùa kiểu gì mà ác thế.

Nhưng lúc này Lục Tiểu Phụng đã tới, nàng cũng không tiện đòi lại ngân châm.

Nàng quay sang mắng Lục Tiểu Phụng: Tên trộm phụ lòng kia.

Huynh đi đâu mất xác vậy.

Không lo lắng ta gặp chuyện sao.

Tiết Băng thấy uỷ khuất trong lòng.

Lúc tỉnh lại không thấy hắn đâu, lại còn bị Cố Hàn Uyên trêu ghẹo một trận.

Lục Tiểu Phụng lúng túng giải thích: Vừa rồi Hoa bá phụ tìm ta có việc.

Hắn không tiện nói ra việc Hoa Như Lệnh nhờ hắn đóng giả Thiết Hài đại tặc vì sợ Tiết Băng lo lắng.

Cố Hàn Uyên cười trêu: Nếu Lục Tiểu Phụng đã tới, ta xin phép không làm phiền hai người nữa.

Nói xong, hắn dứt khoát quay người rời đi, ra vẻ đã trêu đùa Tiết Băng đủ rồi.

Tiết Băng nhìn bóng lưng tiêu sái của hắn, hậm hực nghĩ: Hỗn đản vô sỉ.

Lần sau gặp đại tỷ, ta nhất định sẽ cáo trạng ngươi.

Trên một cỗ xe ngựa từ Dục Tú sơn trang hướng về phía Hoa Gia bảo, Tiết Băng đang bày ra vẻ mặt chán ghét trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên ngồi đối diện.

Cố Hàn Uyên thần thái lười biếng, trêu chọc: Lục Tiểu Phụng không thể cùng nàng đi Hoa Gia bảo, nàng bất mãn đến vậy sao.

Tiết Băng đảo mắt, hừ lạnh: Ta là không muốn đi cùng ngươi.

Cố Hàn Uyên không mấy để tâm, khẽ cười: Ai bảo Lục Tiểu Phụng bận việc, chỉ đành để ta hộ tống nàng.

Tiết Băng tức giận nói: Tên trộm phụ lòng đó.

Chuyện gì mà còn quan trọng hơn cả ta.

Ai mà biết được.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm.

Lục Tiểu Phụng vốn trọng nghĩa khí, dù có nguy hiểm vẫn nhận lời giúp Hoa Như Lệnh đóng giả Thiết Hài đại tặc để trừ bỏ tâm ma cho Hoa Mãn Lâu.

Chính vì nguy hiểm nên hắn mới không thể nói sự thật cho Tiết Băng, lại càng phải ở lại Dục Tú sơn trang để diễn kịch.

Tiệc thọ ở Dục Tú sơn trang chỉ là bình phong, địa điểm thật sự là ở Hoa Gia bảo.

Vì vậy Cố Hàn Uyên và Tiết Băng mới đi trước một bước.

Lục Tiểu Phụng tuy lo lắng khi để hai người đi chung, nhưng thấy Tiết Băng có vẻ ghét Cố Hàn Uyên nên hắn cũng yên tâm phần nào.

Hắn đâu biết rằng đây chính là toan tính của Cố Hàn Uyên.

Dù là thích hay ghét, miễn là có cảm xúc thì vẫn tốt hơn là hờ hững.

Cố Hàn Uyên muốn chuyển dời sự chú ý của Tiết Băng từ Lục Tiểu Phụng sang mình, ngăn nàng toàn tâm toàn ý nghĩ đến chuyện kết hôn với tên lãng tử kia.

Công lược Tiết Băng cần thời gian và cơ hội, trước mắt cứ kéo dài thời gian đã.

Tiết Băng thấy thái độ của hắn, càng thêm bất mãn: Chắc chắn ngươi biết chuyện gì đó, chỉ là cùng một giuộc với Lục Tiểu Phụng không chịu nói cho ta biết.

Cố Hàn Uyên cười đáp: Nếu đã biết ta không nói, nàng còn hỏi làm gì.

Tiết Băng tức đến mức lồng ngực phập phồng.

Nàng thấy tên này còn đáng ghét hơn Lục Tiểu Phụng, luôn biết cách chọc tức nàng mà nàng lại chẳng làm gì được hắn, chỉ đành thầm tính toán sẽ mách lẻo với Công Tôn Lan.

Nàng đưa tay ra, hung hăng nói: Không nói thì thôi, trả ngân châm cho ta.

Trước đó không có cơ hội đòi, giờ chỉ có hai người, nàng liền chớp lấy thời cơ.

Cố Hàn Uyên nhướng mày: Phận nữ nhi mang theo nhiều ngân châm không sợ đâm trúng mình sao.

Lại còn hở chút là bắn người.

Để đảm bảo an toàn cho nàng và người khác, cứ để ta giữ hộ cho.

Tiết Băng lại thêm một trận nghẹn lời.

Nàng luyện Thần Châm từ nhỏ, sao có thể bị châm đâm trúng.

Hắn rõ ràng là đang giễu cợt nàng.

Chương 958

Nàng cũng đâu có rảnh rỗi mà đi bắn người linh tinh, bắn Lục Tiểu Phụng là để liếc mắt đưa tình, còn bắn hắn là vì hắn quá đáng, dám lừa gạt nàng mất đi sự trong trắng khi nàng đang hôn mê.

Nghĩ đến nỗi đau khổ lúc đó, nàng vẫn còn giận run người.

Vì quá giận nên nàng không nhận thấy một số điểm bất thường, như cảm giác tê dại nhẹ ở một số vị trí trên cơ thể mà nàng tưởng là di chứng thuốc mê, hay cách thắt vạt áo có chút khác biệt so với thường ngày.

Tiết Băng hậm hực: Ngươi không trả, ta sẽ nói với mọi người là ngươi lấy đồ vật thiết thân của ta.

Ngân châm giấu trong người, nói là vật thiết thân cũng không sai, chỉ là dễ gây hiểu lầm.

Cố Hàn Uyên cười lớn: Tiết cô nương không màng danh dự sao.

Tiết Băng dỗi: Chỉ cần tên trộm phụ lòng kia tin ta là được.

Nói vậy nhưng nàng vẫn có chút chột dạ.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt si tình của nàng, càng muốn đoạt lấy nàng từ tay Lục Tiểu Phụng.

Hắn đưa ra một cây ngân châm, thong dong nói: Nếu nàng có thể đoạt được cây châm này từ tay ta, ta sẽ trả lại tất cả.

Giọng hắn bình thản nhưng đầy khiêu khích.

Tiết Băng biết là khích tướng, và võ công đôi bên chênh lệch quá lớn, nhưng nàng vẫn không muốn chịu thua, lập tức ra tay đánh lén.

Không gian xe ngựa nhỏ hẹp, đòn đánh lén này khá bất ngờ.

Khi sắp chạm được cây châm, Tiết Băng thầm mừng, nghĩ hắn quá chủ quan.

Nhưng ngay lúc đó, cây châm như một cánh bướm vờn quanh kẽ tay hắn, thoát khỏi tầm tay nàng.

Cố Hàn Uyên cười: Thử lại xem.

Tiết Băng không đáp, dốc hết sức mình nhưng hắn chỉ cần dùng cổ tay và ngón tay là hóa giải toàn bộ.

Nàng kinh ngạc vô cùng, võ công của hắn thực sự cao thâm khôn lường.

Ngay cả Linh Tê Nhất Chỉ mà nàng từng sùng bái giờ cũng cảm thấy bình thường.

Nàng ngừng lại, tò mò hỏi: Đây là võ công gì.

Cố Hàn Uyên đáp: Võ công ta tự sáng tạo, nàng muốn học không.

Đây là môn kỹ thuật khống châm phối hợp từ nhiều tuyệt học khác nhau.

Tiết Băng vui mừng: Ngươi bằng lòng dạy ta.

Cố Hàn Uyên ôn tồn: Đương nhiên, coi như là lời tạ lỗi vì đã đắc tội cô nương.

Sự lịch thiệp đột ngột của hắn khiến Tiết Băng lúng túng, nàng vân vê lọn tóc, lý nhí: Coi như ngươi biết điều, là ngươi tự muốn dạy ta đó nhé.

Nhìn dáng vẻ ngạo kiều của nàng, Cố Hàn Uyên mỉm cười.

Nụ cười ấy lọt vào mắt Tiết Băng, khiến nàng thầm nghĩ: Hỗn đản này cười lên trông cũng đẹp thật.

Nghĩ đoạn, mặt nàng lại ửng hồng.

Tiết Băng học khống châm rất nhanh vì vốn đã có căn cơ.

Cố Hàn Uyên lại dạy rất tốt, chẳng mấy chốc nàng đã nắm được đại khái, cảm thấy kỹ thuật Thần Châm của gia tộc cũng tinh tiến thêm nhiều.

Nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, nàng thấy hắn dường như cũng không quá đáng ghét.

Tiết Băng đảo mắt, bỗng nhiên ra tay định đoạt cây châm trong tay hắn.

Nàng tự tin với bước tiến mới sẽ thành công, nhưng đúng lúc đó xe ngựa bỗng xóc mạnh một cái.

Phu xe Hoa Bình vội nói: Cố công tử, Tiết cô nương, xin lỗi, tiểu nhân không chú ý nên bánh xe đè trúng đá.

Một lát sau, giọng Cố Hàn Uyên truyền ra: Không sao, tiếp tục đi.

Trong xe, Tiết Băng đã nắm được cây châm nhưng nàng chẳng để tâm đến nó nữa, nàng đang tức giận dùng ống tay áo lau môi liên tục.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt vô tội: Lần này không trách ta được, là nàng tự nhào tới.

Hóa ra lúc nàng định đoạt châm, người đổ về phía trước, xe xóc làm nàng mất thăng bằng ngã vào lòng hắn, môi hai người chạm nhau.

Thực ra chẳng có sự trùng hợp nào cả, đều là do Cố Hàn Uyên dùng xảo kình điều khiển, nếu không chạm môi trực tiếp như thế thì không chảy máu cũng là may mắn.

Tiết Băng thấy uỷ khuất vô cùng nhưng không có lý do để trách, vì đúng là nàng chủ động.

Điều làm nàng buồn nhất là nụ hôn đầu lại không trao cho người mình yêu.

Nàng tự trấn an: Chỉ là ngoài ý muốn, không tính.

Quay đầu lại thấy hắn vẫn ra vẻ vô tội, nàng vô thức nhìn vào bờ môi của hắn, đường nét rõ ràng, hơi nhếch lên một độ cong đầy mê hoặc.

Tim nàng đập loạn, mắng thầm: Hỗn đản này đúng là đáng ghét.

Nàng quay đi không thèm nhìn hắn, nhưng đôi tai đỏ ửng đã tố cáo sự bối rối trong lòng.

Cố Hàn Uyên im lặng thưởng thức vẻ đẹp của nàng, sự ngượng ngùng này chính là chất xúc tác tốt nhất.

Xe ngựa dừng lại, Hoa Bình thông báo đã đến Hoa Gia bảo.

Tiết Băng trừng mắt nhìn hắn rồi bước xuống trước.

Hoa Gia bảo đang rất nhộn nhịp chuẩn bị thọ yến cho Hoa Như Lệnh.

Hoa Bình dẫn họ vào phòng khách nghỉ ngơi.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng kỳ lạ một quản gia lão luyện như hắn sao có thể phạm sai lầm lái xe sơ đẳng như vậy.

Đó là do hắn đã trúng Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên.

Tiết Băng không muốn trách cứ hắn, nàng chỉ muốn nghỉ ngơi để bình ổn lại tâm tư đang bị Cố Hàn Uyên làm loạn.

Đêm xuống, Lục Tiểu Phụng ghé phòng Cố Hàn Uyên, tự nhiên ngồi xuống uống rượu: Vẫn là Cố công tử tiêu sái, ta diễn kịch đến mệt lả rồi.

Hắn uống một ngụm rượu, mắt sáng lên: Rượu ngon.

Có loại rượu này sao không lấy ra sớm.

Cố Hàn Uyên thản nhiên: Ngươi chắc là ngửi mùi rượu mà đến

hả.

Hắn chú ý đến chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay Lục Tiểu Phụng, thứ mà trước đó hắn không đeo.

Lục Tiểu Phụng cười nói: Đâu có rượu ngon là có ta.

Đây là Hoa Mãn Lâu tặng ta, vật gia truyền của mẫu thân hắn.

Thực chất Lục Tiểu Phụng vừa bị Tiết Băng từ chối gặp mặt nên mới đến đây thăm dò.

Cố Hàn Uyên cố ý dùng rượu Tinh Nguyệt để dẫn dụ hắn.

Cố Hàn Uyên trêu: Vật quan trọng vậy cũng tặng ngươi, không lẽ Hoa Mãn Lâu thích ngươi sao.

Lục Tiểu Phụng tối sầm mặt: Này.

Còn đùa thế là ta đi về đấy.

Lục Tiểu Phụng hài lòng mang bầu rượu về phòng, lúc này mới sực nhớ ra mình chưa hỏi được gì về Tiết Băng đã bị đuổi về.

Cố Hàn Uyên đã dùng chủ đề về Hoa Mãn Lâu để làm loạn nhịp điệu nói chuyện của hắn.

Cố Hàn Uyên đang suy tính cách lấy chiếc nhẫn từ tay Lục Tiểu Phụng vật liên quan đến cơ quan giấu Hãn Hải Ngọc Phật thì bỗng cảm nhận được điều gì đó, thân hình biến mất tại chỗ.

Trong mật đạo dưới đất, Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương đang loay hoay với cánh cửa huyền thiết.

Tiêu Thập Nhất Lang dù là tông sư nhưng cũng bó tay trước cơ quan của Chu Đình.

Phong Tứ Nương, một nữ tử phong tình vạn chủng, đang trêu chọc hắn.

Họ định rút lui thì một giọng nói âm trầm vang lên.

Một kẻ mặc hắc bào, đeo mặt nạ cương thi và mang đôi thiết hài giày sắt xuất hiện.

Phong Tứ Nương kinh hãi: Thiết Hài đạo tặc.

Ngươi chưa chết sao.

Hắn cười lạnh, ra vẻ quỷ quyệt.

Tiêu Thập Nhất Lang định dẫn Phong Tứ Nương chạy trốn thì nàng bỗng ngã quỵ, bản thân hắn cũng thấy chóng mặt vô lực.

Phong Tứ Nương căm phẫn: Vô sỉ.

Ngươi dám hạ độc.

Võ công của Giày Sắt đạo tặc vốn không tính là cao, Tiêu Thập Nhất Lang càng tự tin có thể đối phó được.

Chỗ lợi hại chân chính của Giày Sắt đạo tặc là ở chỗ hành tung quỷ dị, khó lòng nắm bắt, hơn nữa hắn thường xuyên đột nhiên biến mất không dấu vết ở những nơi có sông nước.

Nhưng võ công không đủ thì dùng độc để bù vào.

Giày Sắt đạo tặc chọn dùng độc để đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương cũng không có gì lạ, nhất là trong không gian kín như mật thất dưới lòng đất, hiệu quả của độc lại càng tốt hơn.

Loại mê dược giống như Nhuyễn Cân Tán này là khó phòng bị nhất.

Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương nhanh chóng mất đi khả năng phản kháng.

Giày Sắt đạo tặc cười ngạo mạn nói: Ta vốn là đại gian đại ác

Giày Sắt đạo tặc, vô sỉ chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao.

Tiêu Thập Nhất Lang tuy là đạo tặc, nhưng hành sự lại quang minh lỗi lạc, bằng không hắn cũng đã không có danh hiệu Hiệp Đạo.

Mà Giày Sắt đạo tặc lại khác với Tiêu Thập Nhất Lang, hắn là một kẻ ác chân chính.

Kẻ ác sở dĩ không kiêng nể gì, chính là vì không bị đạo đức trói buộc, vì vậy lời chỉ trích của Phong Tứ Nương hoàn toàn vô dụng.

Giày Sắt đạo tặc tàn bạo nói: Nói mau, Hãn Hải Ngọc Phật ở đâu.

Bằng không đừng trách ta không khách khí.

Khác với nguyên tác, lần này Giày Sắt đạo tặc không kịp bắt đi Chu Đình và Lão bản nương để ép hỏi cơ quan mật thất dưới Hoa Gia Bảo.

Dù sao trước đó Chu Đình đã bị giam vào Thiết Huyết đại lao vì vụ án đại thông tiền phiếu.

Đợi đến khi Chu Đình được Cố Hàn Uyên mang ra ngoài, vụ án đại thông tiền phiếu đã phá xong, Hoa Như Lệnh cũng vừa vặn quyết định triển lãm Hãn Hải Ngọc Phật.

Vì vậy Giày Sắt đạo tặc không có thời gian ép hỏi Chu Đình, lúc này đối mặt với mật thất do Chu Đình thiết kế cũng đành bó tay.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm giọng nói: Hẳn là ở trong cánh cửa đó, ngươi có thể thử mở ra.

Giày Sắt đạo tặc nghe vậy cũng giống như Tiêu Thập Nhất Lang lúc nãy, lục lọi tìm tòi trên cánh cửa cơ quan một hồi, kết quả tự nhiên là không thu hoạch được gì.

Chương 959

Giày Sắt đạo tặc nóng nảy nói: Cửa này mở thế nào.

Mau nói cho ta biết, nếu không ta giết các ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói: Nếu ta biết mở thế nào thì còn đứng đây chờ bị ngươi hạ độc sao.

Đã sớm cầm Hãn Hải Ngọc Phật chạy mất rồi.

Hắn dừng một chút, giả bộ bất đắc dĩ nói thêm: Ta ở đây vẫn còn rất nhiều phương pháp phá giải cơ quan chưa thử qua, nếu ngươi muốn thử, ta có thể nói cho ngươi biết.

Thực tế Tiêu Thập Nhất Lang đã thử qua phân nửa các phương pháp phá giải nhưng đều thất bại.

Lúc này hắn đưa ra những phương pháp đó chỉ là để kéo dài thời gian vận công ép độc.

Giày Sắt đạo tặc vì muốn giữ lại mạng của Tiêu Thập Nhất Lang nên không dùng kịch độc quá mạnh.

Vì vậy chỉ cần đủ thời gian, Tiêu Thập Nhất Lang có cơ hội bức độc tố ra ngoài.

Tuy nhiên Giày Sắt đạo tặc lại không trúng kế hoãn binh.

Nói chính xác hơn là hiện tại hắn căn bản không dám nán lại đây lâu.

Khác với sự kiêu ngạo không kiêng nể gì trong nguyên tác, bây giờ Hoa Gia Bảo có Cố Hàn Uyên tọa trấn, hắn không dám chắc hành động của mình có thu hút sự chú ý của Cố Hàn Uyên hay không.

Giày Sắt đạo tặc lạnh lùng nói: Có biện pháp gì thì cứ để lát nữa nói sau, nhưng trước đó phải để lại chút thứ gì mới được.

Nói xong hắn rút từ bên hông ra một thanh đoản đao tiến lại gần Phong Tứ Nương.

Tiêu Thập Nhất Lang khi nghe Giày Sắt đạo tặc không trúng kế đã cảm thấy không ổn, lúc này thấy vậy vội vàng quát: Ngươi muốn làm gì.

Giày Sắt đạo tặc khàn giọng nói: Tiêu Thập Nhất Lang ngươi có lẽ còn chút tác dụng, nhưng nữ nhân này thì hết giá trị rồi.

Hắn định giết chết Phong Tứ Nương ở đây, để lại dấu vết mình đã từng tới, dùng điều này để thăm dò xem Hãn Hải Ngọc Phật có thực sự ở sau cánh cửa cơ quan hay không, thuận tiện đạt được mục đích đe dọa Hoa Như Lệnh.

Con người khi không bình tĩnh mới dễ lộ ra sơ hở, khi đó hắn mới dễ dàng thừa cơ trộm lấy Hãn Hải Ngọc Phật.

Phong Tứ Nương khó tin nói: Một đại mỹ nhân như ta mà ngươi lại định giết sao.

Phong Tứ Nương rất tự tin vào nhan sắc của mình.

Nàng sau khi mắng Giày Sắt đạo tặc một trận thì không dám lên tiếng nữa vì sợ đối phương chú ý.

Hiện tại nàng đang trúng độc, vạn nhất Giày Sắt đạo tặc muốn làm gì, nàng cũng không thể phản kháng.

Kết quả không ngờ Giày Sắt đạo tặc thực sự không hứng thú với nàng, nhưng lại muốn giết nàng.

Giày Sắt đạo tặc giễu cợt: Chờ ta rạch nát khuôn mặt ngươi thì ngươi không còn là mỹ nhân nữa.

Đương nhiên mục đích thật sự của hắn là để tránh cho Phong Tứ

Nương bị người khác nhận ra thân phận, như vậy sẽ có lợi cho mưu đồ của hắn hơn.

Phong Tứ Nương nhìn đoản đao của Giày Sắt đạo tặc ngày càng gần, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tuyệt vọng.

So với cái chết, nàng sợ bị hủy dung hơn.

Đối với nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp, dù chết cũng hy vọng mình có thể chết một cách xinh đẹp chứ không phải bị hủy dung rồi mới chết.

Tiêu Thập Nhất Lang kinh hô: Dừng tay.

Đáng tiếc tiếng hét của hắn không thể ngăn cản Giày Sắt đạo tặc.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không ngăn cản được không có nghĩa là không có ai ngăn cản được.

Một giọng nói đạm mạc truyền đến: Mỹ nhân nhường này, nếu để hương tiêu ngọc vẫn thì chẳng phải đáng tiếc lắm sao.

Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương còn chưa kịp phản ứng, Giày Sắt đạo tặc đã kinh hãi đến mức dựng cả tóc gáy.

Hắn vội vàng đổi chiêu đâm đoản đao thành tư thế khống chế Phong Tứ Nương.

Giày Sắt đạo tặc toát mồ hôi lạnh, lớp mặt nạ cương thi bị mồ hôi thấm ướt dán chặt vào mặt, trông càng thêm xấu xí.

Hắn nhìn về phía người mới đến, run giọng nói: Cố công tử.

Chỉ thấy người đến toàn thân áo trắng phiêu dật, tay cầm quạt xếp mạ vàng, thong thả bước tới.

Chính là Cố Hàn Uyên.

Thực tế hắn đã đến căn mật thất này từ sớm và ẩn mình quan sát.

Sự xuất hiện của Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương khiến hắn bất ngờ, nhưng cũng giúp hắn hoàn thành mảnh ghép cuối cùng của kế hoạch.

Hơn nữa hắn cũng rất hứng thú với một giang hồ kỳ nữ như Phong Tứ Nương, người mà bên ngoài sắc bén như rượu, bên trong rực rỡ như hoa.

Cố Hàn Uyên cố ý chọn thời điểm này xuất hiện, hiệu quả cực tốt.

Phong Tứ Nương ngơ ngác nhìn Cố Hàn Uyên, vẻ mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Nàng vốn đã tuyệt vọng, không ngờ tình thế lại đột ngột xoay chuyển.

Tuy lúc này vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng nàng vô thức cảm thấy mình đã an toàn.

Nhất là khi thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười với mình, khiến nàng vừa thẹn thùng đỏ mặt lại vừa có cảm giác an tâm lạ thường.

Cố Hàn Uyên thu lại nụ cười với Phong Tứ Nương, nhàn nhạt nói: Thả vị cô nương này ra, Cố mỗ sẽ để ngươi đi.

Giày Sắt đạo tặc vốn tưởng mình chết chắc, không ngờ hành động vô thức khống chế Phong Tứ Nương lại mang lại cho hắn một đường sống.

Hắn vội hỏi: Cố công tử nói thật chứ.

Cố Hàn Uyên hờ hững nói: So với việc bắt ngươi, an nguy của cô nương này quan trọng hơn.

Huống hồ Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu chắc chắn sẽ có hứng thú với ngươi hơn một chút.

Cố Hàn Uyên vừa lấy lòng Phong Tứ Nương, vừa thuận tay kéo thêm thù hận cho Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu.

Ánh mắt Giày Sắt đạo tặc trầm xuống, hắn nói: Đa tạ Cố công tử, đây coi như là đáp lễ của ta dành cho ngài.

Nói xong hắn đột nhiên nhét một viên dược hoàn màu hồng vào miệng Phong Tứ Nương, rồi đẩy nàng về phía Cố Hàn Uyên.

Nhân lúc Cố Hàn Uyên ôm lấy Phong Tứ Nương, hắn liền chạy thoát ra ngoài.

Cố Hàn Uyên vốn không định ngăn cản hắn, hắn ôm lấy Phong Tứ Nương trong lòng, quan tâm hỏi: Cô nương, nàng không sao chứ.

Phong Tứ Nương lúc này vẻ mặt hốt hoảng, sắc mặt ửng hồng, trong miệng thở ra hơi nóng, nỉ non nói: Nóng quá.

Phản ứng của Phong Tứ Nương lúc này đã quá rõ ràng.

Hiển nhiên viên thuốc màu hồng mà nàng vừa bị ép uống chính là mị dược.

Vì trước đó đã trúng độc nên sức đề kháng của cơ thể nàng giảm sút, dược hiệu phát tác cực nhanh.

Lúc này nàng đã bắt đầu mất đi lý trí.

Nếu không phải nàng đang bị trúng độc Nhuyễn Cân Tán khiến toàn thân vô lực, e rằng lúc này nàng đã quấn lấy Cố Hàn Uyên rồi.

Giày Sắt đạo tặc tuy nhận được lời hứa của Cố Hàn Uyên nhưng vẫn cảm thấy không an toàn, nên trước khi bỏ chạy mới đưa ra món đáp lễ này nhằm kéo dài thời gian, tránh việc Cố Hàn Uyên lật lọng.

Trên thực tế, nếu Cố Hàn Uyên muốn bắt hắn thì không cần tốn quá nhiều sức, chỉ là muốn giữ hắn lại để đối phó với Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu mà thôi.

Bây giờ Giày Sắt đạo tặc đã dâng lên món quà này, Cố Hàn Uyên để hắn đi cũng càng thêm danh chính ngôn thuận.

Tuy nhiên trước khi giải quyết vấn đề của Phong Tứ Nương, hắn cần xử lý Tiêu Thập Nhất Lang trước.

Cố Hàn Uyên biết mà vẫn hỏi: Ngươi là Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang lo lắng nhìn Phong Tứ Nương trong lòng Cố Hàn Uyên, thản nhiên nói: Gặp qua Cố công tử, chính là tại hạ.

Có thể chỉ bằng vài câu nói đã khiến Giày Sắt đạo tặc sợ đến mức chạy trối chết, ngoài Cố Hàn Uyên ra còn có thể là ai.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn có kiến thức này.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy Cố Hàn Uyên, hắn mới phát hiện Cố Hàn Uyên còn trẻ và tuấn lãng hơn trong tưởng tượng, hơn nữa khí chất và uy thế đặc biệt đó khiến người ta vô thức bỏ qua tuổi tác của hắn.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Vụ án trộm khuôn đúc tiền đồng đang gây xôn xao dư luận, ngươi lại dám đến kinh thành.

Không sợ Cố mỗ tiện tay bắt ngươi sao.

Tiêu Thập Nhất Lang nghe vậy kiên quyết phủ nhận: Vụ trộm khuôn đúc tiền không liên quan đến ta.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Cố mỗ tin rằng vụ án đó không phải do ngươi làm.

Thực tế những Thần Thâu đạo tặc bị liệt vào danh sách hiềm nghi đều không có khả năng làm việc đó.

Bởi vì bản thân khuôn đúc tiền giá trị không cao nhưng ảnh hưởng lại cực kỳ ác liệt, phá hoại lợi ích của bình dân và kinh tế thị trường, hoàn toàn là việc tốn công vô ích.

Chỉ vì vụ án lâu ngày không phá được nên những đạo tặc này mới bị lôi ra làm kẻ gánh tội thay, một khi có người bị bắt chắc chắn sẽ bị gán ghép đủ mọi tội danh để xoa dịu lòng dân.

Đó là lý do tại sao gần đây các đạo tặc không dám bén mảng đến kinh thành.

Tiêu Thập Nhất Lang có chút kinh ngạc, cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử đã tin tưởng ta.

Hắn thực sự không ngờ Cố Hàn Uyên lại tin mình như vậy, nhất là với danh tiếng ghét ác như kẻ thù của Cố Hàn Uyên, sự tin tưởng này càng thêm đáng quý.

Tính cách Tiêu Thập Nhất Lang vốn hào hiệp không gò bó, làm theo ý mình nên thường gây ra hiểu lầm và ác ý.

Rất nhiều vụ án không tìm được thủ phạm đều bị đổ lên đầu hắn.

Người tán thành gọi hắn là Hiệp Đạo, kẻ không ưa lại coi hắn là bại hoại giang hồ khét tiếng.

Vì thế Tiêu Thập Nhất Lang thường rất cô độc, bằng hữu không nhiều.

Chính vì danh tiếng nửa chính nửa tà này mà hắn trở thành nghi phạm lớn nhất trong vụ trộm khuôn đúc tiền.

Sự tin tưởng của Cố Hàn Uyên khiến thiện cảm của hắn tăng vọt.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với phản ứng của Tiêu Thập Nhất Lang.

So với các nhân vật chính khác, giá trị lợi dụng của Tiêu Thập Nhất Lang cao hơn, lại dễ làm kẻ gánh tội thay, nên tạm thời cần giao hảo.

Còn sau này tự nhiên cũng không tránh khỏi vận mệnh làm rau hẹ cho hắn gặt hái.

Cố Hàn Uyên hỏi tiếp: Vậy ngươi đến Hoa Gia Bảo là để trộm

Hãn Hải Ngọc Phật.

Tiêu Thập Nhất Lang bất đắc dĩ nói: Đúng vậy, sư mệnh khó lòng từ bỏ.

Hắn dừng lại một chút rồi nghiêm túc nói: Cố công tử nếu định giao ta cho Hoa gia, ta tuyệt không lời oán thán.

Nhưng cũng xin Cố công tử đừng làm khó Phong Tứ Nương.

Vụ trộm khuôn đúc tiền không liên quan đến hắn, nhưng việc trộm Hãn Hải Ngọc Phật là thật, dù chưa trộm được nhưng hắn đã bị Cố Hàn Uyên bắt quả tang.

Cố Hàn Uyên muốn xử trí thế nào cũng hợp lý, hắn chỉ không muốn liên lụy đến Phong Tứ Nương.

Chương 960

Chính vì Tiêu Thập Nhất Lang có hảo cảm với Cố Hàn Uyên nên mới nói thẳng thắn như vậy, bằng không với tính cách của mình, hắn đã tự tìm cơ hội cứu nàng ra.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười khẽ: Hãn Hải Ngọc Phật hiện nay quan hệ trọng đại, lại có Giày Sắt đạo tặc dòm ngó.

Giao ngươi cho Hoa gia chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Còn về Phong Tứ Nương. chỉ cần ngươi giúp ta làm một việc, ta sẽ không làm khó nàng.

Tiêu Thập Nhất Lang thở phào nhẹ nhõm, bất kể thế nào thì lời hứa của Cố Hàn Uyên cũng cho hắn một sự lựa chọn.

Cố công tử cứ nói.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười như không cười: Ta hy vọng trước tối mai, ngươi có thể trộm được chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay Lục Tiểu Phụng.

Tiêu Thập Nhất Lang giật mình, không hiểu vì sao Cố Hàn Uyên lại muốn hắn làm vậy, nhưng hắn không hỏi lý do mà chỉ nghi ngờ: Chỉ đơn giản như vậy.

Cố Hàn Uyên cố ý khích tướng: Đừng quá tự tin, Lục Tiểu Phụng không dễ đối phó đâu.

Sư huynh của ngươi là Tư Không Trích Tinh vốn là bạn thân của hắn mà còn thường xuyên thất thủ dưới tay hắn, ngươi muốn trộm nhẫn của hắn không dễ dàng gì đâu.

Phép khích tướng đơn giản này lại cực kỳ hiệu quả với Tiêu Thập Nhất Lang.

Có thể so tài gián tiếp với sư huynh cũng là một thử thách thú vị.

Vì thế hắn có chút tự phụ nói: Cố công tử nói vậy làm ta càng thêm hứng thú.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười: Vậy ta chờ tin tốt.

Tiêu Thập Nhất Lang liếc nhìn Phong Tứ Nương đang thở dốc dồn dập, lo lắng hỏi: Cố công tử, Tứ Nương nàng ấy.

Cố Hàn Uyên bế ngang Phong Tứ Nương lên, cười nhạt nói: Ta mang nàng đi giải độc trước, còn độc trên người ngươi chắc không làm khó được ngươi chứ.

Tiêu Thập Nhất Lang cau mày, do dự: Tứ Nương dường như trúng loại độc đó, Cố công tử định giải cho nàng thế nào.

Giải pháp tốt nhất cho loại độc này tự nhiên là giao hợp, Tiêu Thập Nhất Lang rất sợ Cố Hàn Uyên sẽ thuận nước đẩy thuyền.

Cố Hàn Uyên không giải thích, chỉ nhạt giọng: Ngươi không cần lo lắng, ta tự có cách.

Nói đoạn hắn bế Phong Tứ Nương thong thả rời đi.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn theo bóng lưng hắn, vô cùng lo lắng cho tình hình của nàng.

Nếu không phải bản thân cũng đang trúng độc, hắn sẽ không để Cố Hàn Uyên mang nàng đi.

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô ích, chỉ có thể chọn tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Hắn phải nhanh chóng vận công ép độc rồi rời khỏi nơi này, bằng không khó lòng tránh khỏi việc bị người khác phát hiện.

Lúc này trong phòng, Cố Hàn Uyên nhìn thân thể mềm mại đang không ngừng vật vã trên giường, đầy ẩn ý nói: Để ta xem nên giải độc cho nàng thế nào thì tốt đây.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong phòng Cố Hàn Uyên lại một lần nữa vang lên tiếng thét chói tai của nữ tử.

Lần trước là ở Dục Tú sơn trang, lần này là ở Hoa Gia Bảo.

Phong Tứ Nương ngồi ở đầu giường, hai tay giữ chặt chăn bao bọc lấy mình, đôi mắt đẹp hoảng sợ nhìn nam tử tuấn lãng trước mặt.

Xấu hổ, giận dữ, thương tâm, bi thống, đủ loại cảm xúc ùa về.

Bờ vai trắng mịn trần trụi lộ ra trong không khí, chính vì nàng nhận ra tình trạng không mảnh vải che thân của mình nên mới thất thố như vậy.

Phong Tứ Nương rưng rưng lệ, uất ức quát: Ngươi đã làm gì ta.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn bờ vai mịn màng đến mức tấm chăn không thể bám trụ được của nàng, chỉ cần cử động nhẹ là tuột xuống, trong lòng thầm tán thưởng bờ vai ngọc ngà này.

Phong Tứ Nương tuổi tác không còn nhỏ, khoảng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, nên có thể nói là một mỹ phụ thành thục, làn da mịn màng chẳng kém gì thiếu nữ đôi mươi.

Về điểm này Cố Hàn Uyên là người có quyền phát biểu nhất, vì đêm qua lúc giải độc hắn đã kiểm tra kỹ lưỡng một lượt.

Trong lòng tuy nghĩ những ý niệm kỳ quái, nhưng bên ngoài hắn vẫn giả bộ vô tội: Ta cũng là vì muốn cứu Phong cô nương nên mới phải hạ sách này.

Phong Tứ Nương ngẩn ra, những chuyện xảy ra đêm qua bắt đầu hiện về trong trí nhớ.

Từ việc nàng và Tiêu Thập Nhất Lang đột nhập mật thất, bị cơ quan ngăn cản, rồi bị Giày Sắt đạo tặc hạ độc và định giết chết, cho đến khi Cố Hàn Uyên xuất hiện cứu mạng.

Giày Sắt đạo tặc trước khi đi đã nhét vào miệng nàng một viên dược hoàn màu hồng và đẩy nàng vào lòng Cố Hàn Uyên.

Viên thuốc đó vừa vào miệng nàng đã cảm thấy không ổn.

Nàng lăn lộn giang hồ nhiều năm, tiếp xúc đủ hạng người mà vẫn giữ được an toàn, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Nhất là với một nữ tử xinh đẹp, điều cần phòng bị nhất chính là mê dược và dâm độc.

Vì thế nàng biết ngay đó là thuốc gì.

Chỉ có điều phát hiện được không có nghĩa là ứng phó được.

Nếu là lúc bình thường nàng có thể có biện pháp trì hoãn, nhưng đằng này nàng đã trúng Nhuyễn Cân Tán từ trước, nên khi phản ứng lại thì đã muộn, thần trí nhanh chóng bị phá hủy.

Nàng chỉ còn sót lại một chút ý thức để biết chuyện gì đang xảy ra nhưng không thể điều khiển được cơ thể.

Nàng nhớ mang máng cảnh mình tuy yếu ớt nhưng cơ thể lại cực lực giãy giụa, cọ xát vào người Cố Hàn Uyên.

Sau đó dường như Cố Hàn Uyên có nói gì đó với Tiêu Thập Nhất Lang rồi mang nàng đi.

Nàng cảm nhận được mình được đưa vào một căn phòng và đặt lên giường, lúc đó trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn nhưng không thể cử động hay lên tiếng.

Nghĩ đến cảnh Cố Hàn Uyên cởi bỏ y phục của mình sau đó, Phong Tứ Nương không dám nhớ tiếp nữa.

Đôi mắt to tròn vốn linh động giờ như mất đi ánh sáng, nàng thẫn thờ lẩm bẩm: Ai mượn ngươi cứu.

Thà để ta chết đi còn hơn.

Phong Tứ Nương là một nữ tử hào sảng, làm việc phóng khoáng, quyết liệt, khi cần thiết có thể dùng sắc đẹp để lừa gạt nam nhân, nhưng duy chỉ có chuyện tình cảm là nàng cực kỳ cẩn trọng.

Nàng thầm yêu Tiêu Thập Nhất Lang bao năm không dám thổ lộ, khi cô đơn cũng chỉ một mình kìm nén.

Thân thể trong trắng là điều nàng tự hào nhất, ít nhất giúp nàng không cảm thấy tự ti khi đối diện với Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhưng giờ đây tất cả dường như đã bị Cố Hàn Uyên vấy bẩn.

Phong Tứ Nương ngẩng đầu, ánh mắt đầy thù hận nhìn Cố Hàn Uyên, phẫn nộ nói: Tiêu Thập Nhất Lang đâu.

Nếu muốn giải độc, tại sao không phải là hắn giải cho ta.

Cố Hàn Uyên như không thấy sự thù hận của nàng, ôn tồn nói: Tiêu Thập Nhất Lang lúc này chắc đã trốn đi rồi, hắn cũng không phản đối việc ta giải độc cho nàng.

Tiêu Thập Nhất Lang không phải không phản đối mà là vô lực phản đối, hắn cũng chẳng hề đồng ý.

Cố Hàn Uyên khéo léo chơi chữ, quả nhiên khiến Phong Tứ Nương tức giận.

Nàng kích động hét lên: Không thể nào.

Nàng không đời nào tin Tiêu Thập Nhất Lang lại giao mình cho Cố Hàn Uyên.

Dù hắn không yêu nàng thì cũng không đến mức không quan tâm đến nàng như vậy.

Nàng hoàn toàn tin tưởng vào điều đó nên vô thức phủ nhận lời Cố Hàn Uyên, đồng thời bắt đầu nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Ví dụ như Tiêu Thập Nhất Lang đã bị Cố Hàn Uyên giết rồi đổ tội cho Giày Sắt đạo tặc chẳng hạn.

Một kẻ ác như Giày Sắt dù có phân bua cũng chẳng ai tin.

Nàng lén đưa tay sờ về phía bộ y phục được gấp gọn gàng bên giường, đó là bộ đồ nàng mặc hôm qua, một thanh chủy thủ đang đè lên trên.

Đó là vũ khí nàng luôn mang theo bên mình.

Hành động này của nàng không chỉ đơn giản là muốn mặc quần áo, nàng đang tìm cơ hội báo thù Cố Hàn Uyên.

Dù biết võ công chênh lệch quá lớn nhưng nàng vẫn muốn khiến hắn phải trả giá.

Nhưng khi vừa cử động, Phong Tứ Nương bỗng nhận ra điều bất thường.

Không đúng.

Nàng lầm bầm một câu rồi thận trọng liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn vẫn giữ nụ cười ôn hòa, dáng vẻ như một chính nhân quân tử.

Nàng cảnh giác kéo chăn trùm kín đầu, một lát sau mới ló đầu ra, đôi mắt đã có lại thần sắc, tràn đầy kinh hỉ.

Nàng giận dữ quát: Lão nương suýt nữa bị ngươi lừa.

Cố Hàn Uyên giả vờ không hiểu: Phong cô nương, ta lừa nàng chuyện gì.

Phong Tứ Nương lúc này như từ cõi chết trở về, đến cả sự rụt rè cũng bỏ qua, nàng thẹn thùng nói: Ta cứ tưởng ngươi nhân lúc giải độc đã làm nhục thân thể ta.

Phong Tứ Nương vừa rồi đã tự kiểm tra kỹ, không thấy đau đớn cũng không có dấu vết của việc mất đi sự trong trắng, nên mới chuyển giận thành vui.

Cố Hàn Uyên cau mày, vẻ không vui: Chẳng lẽ trong mắt nàng, tại hạ là hạng người thừa nước đục thả câu sao.

Thực tế Cố Hàn Uyên đúng là hạng người đó, chỉ là hắn tính toán chu toàn hơn.

Tính tình Phong Tứ Nương rất quyết liệt, nếu nhân cơ hội này đoạt đi sự trong trắng của nàng thì khó mà có kết quả tốt.

Phong Tứ Nương áy náy: Xin lỗi, là ta hiểu lầm ngươi, ta cứ tưởng.

Nói được nửa câu nàng bỗng dừng lại, trừng lớn đôi mắt, hổ thẹn quát: Không đúng.

Vậy là ngươi cũng đã nhìn thấy hết thân thể của ta rồi.

Nàng cuối cùng cũng phản ứng kịp, tuy kết quả không phải xấu nhất nhưng chắc chắn đã bị hắn nhìn sạch.

Cố Hàn Uyên nhếch môi cười đầy ẩn ý: Nếu Phong cô nương muốn, ta có thể chịu trách nhiệm.

Cùng một câu nói đó, Cố Hàn Uyên đã đổi đối tượng từ Tiết Băng sang Phong Tứ Nương.

Tuy tình cảnh hiện tại rất giống lúc đối mặt với Tiết Băng hôm qua, nhưng do tính cách hai nàng khác nhau nên kết quả cũng khác biệt.

Tiết Băng kiêu ngạo, còn Phong Tứ Nương thì sắc sảo nhưng lại rộng rãi hơn nhiều.

Tuy bị thiệt thòi lớn nhưng so với kết quả xấu nhất thì vẫn tốt

hơn.

Vì vậy thay vì xấu hổ và phẫn nộ, lúc này nàng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm hơn.

Huống hồ Cố Hàn Uyên cũng đã cứu nàng, lại chưa thực sự hủy hoại sự trong trắng của nàng.

Bị nhìn thì cũng đã nhìn rồi, cũng chẳng mất miếng thịt nào, Phong Tứ Nương lăn lộn giang hồ lâu năm nên khá thoáng trong chuyện này, ngược lại nàng còn thấy hơi áy náy vì đã hiểu lầm hắn.

Chỉ là nghĩ đến việc mình chịu thiệt mà lại thấy đuối lý thì cứ thấy có gì đó sai sai.

Chương 961

Nhất là khi thấy nụ cười đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên, nàng vừa thấy phức tạp vừa nghiến răng căm ghét.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với phản ứng của nàng.

Muốn khiến Phong Tứ Nương lập tức đổi lòng là chuyện không thể, hắn cũng không định làm vậy ngay, chỉ là mượn cơ hội này để xích lại gần hơn.

Bằng không muốn mở cửa trái tim của nữ tử bề ngoài rực lửa nhưng bên trong lại cực kỳ lý trí này là rất khó.

Ít nhất hiện tại hắn đã trở thành một người mà nàng không thể không để tâm.

Cố Hàn Uyên bỗng cảm thấy thú vị, hắn mang theo nụ cười không rõ ý tứ, cố tình hỏi lại: Phong cô nương vẫn chưa nói cho ta biết, nàng có bằng lòng để ta chịu trách nhiệm không.

Phong Tứ Nương trợn mắt lườm hắn một cái, định mắng một câu Chịu trách nhiệm cái đầu ngươi.

Đúng lúc đó, Tiết Băng đùng đùng nổi giận đẩy cửa bước vào.

Cố Hàn Uyên, ngươi lại đang làm cái gì.

Sáng sớm mà đã ồn ào như vậy.

Sắc mặt Tiết Băng rất tệ, trông như mất ngủ cả đêm.

Phòng của nàng ở ngay gần đây, hoa gia dùng tiểu viện này để đãi khách quý, hiện chỉ có Cố Hàn Uyên và nàng ở, còn Lục Tiểu Phụng thì ở nhà Hoa Mãn Lâu.

Chuyện xảy ra hôm qua khiến Tiết Băng trằn trọc không yên, lần đầu tiên cả đêm nàng không nghĩ về Lục Tiểu Phụng mà lại nghĩ về một nam nhân khác, thậm chí còn từ chối cả sự quan tâm của Lục Tiểu Phụng.

Càng bảo mình đừng để tâm thì lại càng không quên được nụ cười đáng ghét của Cố Hàn Uyên.

Nàng thức trắng đêm, mãi đến khi trời gần sáng mới thợp mắt được một chút thì lại bị tiếng thét trong phòng Cố Hàn Uyên làm thức giấc.

Đang sẵn cơn bực bội vì mất ngủ, nàng chẳng kịp suy nghĩ gì đã xông sang hưng sư vấn tội.

Nhưng khi nhìn rõ tình cảnh trong phòng, Tiết Băng sững sờ.

Một nữ tử xinh đẹp không kém gì nàng, thậm chí còn mang vẻ thục mị hơn, đang quấn chăn để lộ bờ vai trắng ngần ngồi trên giường.

Dù không nhìn cũng đoán được tình trạng bên trong thế nào.

Khuôn mặt như hoa như ngọc của Phong Tứ Nương vẫn còn vương nét thẹn thùng chưa tan, khóe mắt vẫn còn dấu lệ từ lúc tuyệt vọng trước đó, trong mắt Tiết Băng thì chẳng khác nào một đóa hoa vừa trải qua một trận mưa gió bão bùng.

Tiết Băng lập tức hiểu lầm.

Cảm giác tức giận, oán trách và cả một chút chua xót khó tả khiến sợi dây lý trí của nàng đứt đoạn.

Nàng thấy mình đêm qua trằn trọc vì hắn thật là ngu ngốc.

Đôi mắt nàng lóe lên ngọn lửa giận dữ, nhưng lại nén lại, giả vờ mỉa mai: Cố công tử quả nhiên phong lưu đa tình, nhanh như vậy đã tìm được tình nhân mới.

Ta có phải đã quấy rầy hai người không.

Nếu không biết rõ đầu đuôi, cảnh tượng này chẳng khác nào chính thất bắt gian tiểu tam.

Có điều cả Tiết Băng lẫn Phong Tứ Nương đều chưa có quan hệ thân mật đến thế với Cố Hàn Uyên, cùng lắm chỉ là chút mập mờ.

Nếu tính cả việc Tiết Băng cũng từng bị Cố Hàn Uyên kiểm tra thân thể thì hai người đúng là có điểm chung.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc: Băng Nhi, sao nàng lại tới đây.

Nghe tiếng gọi Băng Nhi, tim Tiết Băng bỗng đập loạn, mặt đỏ bừng, nàng hổ thẹn mắng: Phi.

Ngươi gọi ai là Băng Nhi hả.

Cha mẹ nàng mất sớm, người gọi nàng như vậy chỉ có bà nội và người nàng thầm yêu là Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên đường đột dùng cách xưng hô thân mật này khiến nàng cực kỳ không tự nhiên, rõ ràng hai người chưa thân thiết đến mức đó, dù hắn đã chiếm đoạt nụ hôn đầu mà nàng không muốn thừa nhận.

Điều khiến nàng hoảng hốt hơn là nàng thấy mình không hề phản cảm khi hắn gọi như vậy.

Cố Hàn Uyên đương nhiên cố ý gọi thế, khi nhận ra Tiết Băng sắp vào, hắn đã nảy ra ý định dẫn dắt câu chuyện thành cục diện này.

Hắn giả bộ cười khổ, tỏ vẻ bất đắc dĩ: Được rồi, Tiết cô nương tìm ta có chuyện gì.

Tiết Băng thầm cảm thán da mặt hắn thật dày, nàng liếc nhìn Phong Tứ Nương, khinh khỉnh nói: Ngươi không thấy nên giải thích một chút về vị cô nương này sao.

Tiết Băng vô thức bị Cố Hàn Uyên dẫn dắt vào vai chính thất đi bắt gian.

Ngoài kẻ chủ mưu là Cố Hàn Uyên ra thì không ai nhận ra sơ hở.

Phong Tứ Nương là người bị dọa sợ nhất, nàng đã bối rối từ lúc Tiết Băng xông vào, giờ nghe cuộc đối thoại này lại càng tin theo ấn tượng mà Cố Hàn Uyên gieo rắc, rằng Tiết Băng là người yêu của hắn và đang nổi cơn ghen.

Thấy Tiết Băng dung mạo xinh đẹp, nàng thầm khen Cố Hàn Uyên thật có phúc nhưng trong lòng cũng thấy khó chịu.

Tuy không còn hận hắn như trước mà đã thêm phần cảm kích và áy náy, nhưng nàng vốn không phải hạng người chịu thiệt.

Món nợ bị nhìn thân thể còn chưa tính xong với hắn mà.

Phong Tứ Nương đảo mắt, nảy ra một ý hay.

Nàng hơi nghiêng người tới trước, đôi cánh tay ngọc ngà vươn ra khỏi chăn vòng lấy cổ Cố Hàn Uyên.

Nàng ghé sát tai hắn, hơi thở như lan, dịu dàng nói: Cố công tử, chàng định chịu trách nhiệm với thiếp thế nào đây.

Tiết Băng nghe vậy như sét đánh ngang tai, không vì gì khác, chỉ vì Cố Hàn Uyên cũng từng hỏi nàng có muốn hắn chịu trách nhiệm không.

Nàng bỗng thấy hụt hẫng như bị cướp mất thứ gì đó.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, khi Phong Tứ Nương nghiêng mình vòng lấy cổ hắn, tấm chăn quấn trên người nàng không chịu nổi bờ vai trơn mịn đã tuột xuống thêm một đoạn.

Tiết Băng nhìn thấy mà hoa cả mắt, đồng thời dâng lên một cảm giác thất bại.

Mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ mắng: Vô sỉ.

Đồ không biết xấu hổ.

Mắng xong nàng liền xoay người chạy ra ngoài, khi quay đi dường như có một vệt nước mắt thoáng hiện.

Lúc này nhận ra mình vừa làm một chuyện ngốc nghếch, Phong Tứ Nương kinh hô một tiếng, định kéo chăn lại thì bỗng thấy trời đất quay cuồng, khi định thần lại nàng đã bị Cố Hàn Uyên đè xuống dưới thân.

Phong cô nương, nàng đã chọc giận Băng Nhi bỏ chạy rồi, nàng định bồi thường cho ta thế nào đây.

Bởi vì bị Cố Hàn Uyên đột nhiên ngăn cản, Phong Tứ Nương không thể kịp thời bao bọc lại tấm thân.

Thế cho nên lúc này, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh của nàng chẳng chút cách trở mà tì sát vào lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Vòng eo thon mềm bị hắn gắt gao ôm chặt, nhiệt độ đặc hữu của nam tử theo đó truyền tới.

Gương mặt nàng gần như trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, đôi mắt đẹp thất thần.

Trong lòng nàng không khỏi thầm nghĩ: Đây chính là cảm giác bị nam nhân đè nén sao.

Nữ nhân ở phương diện này có khả năng chịu áp lực mạnh mẽ đến kỳ lạ, dường như thiên sinh đã có sự thích ứng như vậy.

Ở tuổi này, Phong Tứ Nương dù thích một người nhưng luôn xa tận chân trời, lặng lẽ chờ đợi, nỗi tịch mịch của nàng chỉ có chính nàng mới thấu hiểu.

Nàng là nữ yêu tinh khiến người trong giang hồ đau đầu, thích đủ loại kích thích: cưỡi con ngựa nhanh nhất, leo ngọn núi cao nhất, ăn món cay nhất, uống rượu mạnh nhất, chơi thanh đao sắc nhất, và g·iết kẻ tàn nhẫn nhất.

Nàng hiểu rõ trong hoàn cảnh nào nên mặc y phục gì, đối với hạng người nào nói lời gì, ăn món gì thì uống rượu gì, và dùng chiêu thức nào để g·iết kẻ đó.

Nàng hiểu sinh hoạt, cũng biết hưởng thụ.

Người như nàng trên đời không nhiều, có người hâm mộ, có người đố kỵ, chính nàng cũng gần như hoàn toàn hài lòng với bản thân.

Chỉ ngoại trừ một việc, đó chính là tịch mịch.

Vô luận loại kích thích nào cũng không lấp đầy được nỗi tịch mịch này.

Trước đó, khi nàng hiểu lầm Cố Hàn Uyên cướp đi sự trong trắng của mình, nàng chỉ có hận ý chứ không thấy kích thích.

Nhưng lúc này bị hắn áp chế, lại có một loại cảm giác kích thích như thể có thể lấp đầy nỗi tịch mịch trong lòng.

Còn có một loại cảm giác an tâm cực kỳ xa lạ.

Có lẽ là vì ý chí rộng lớn kia, có lẽ vì hơi thở nam tử dễ ngửi, hoặc có lẽ vì gương mặt tuấn mỹ đến mức không chân thực ngay trong gang tấc kia.

Trước đây Phong Tứ Nương không rảnh để chú ý, lúc này mới phát hiện Cố Hàn Uyên hóa ra lại đẹp mắt đến vậy.

Mày kiếm mắt sáng, mặt như ngọc, mắt như sao trời.

Càng nhìn, nàng càng bản năng thấy e lệ.

Đó là sự truy cầu cái đẹp bản năng của con người.

Khoảng cách gần như vậy, Phong Tứ Nương cũng khó lòng ngăn cản mị lực của hắn, thậm chí không tự chủ được mà có phản ứng thẹn thùng.

Trong lòng nàng chợt lóe lên một ý niệm khiến nàng ngượng ngùng: Nếu đêm qua Cố Hàn Uyên thực sự thuận theo tự nhiên mà cứu mình, dường như mình cũng không lỗ a.

Ý nghĩ này làm nàng giật mình.

Nếu là lúc mới tỉnh lại, nàng chỉ hận không thể g·iết c·hết hắn, đâu còn tâm trí nghĩ đến chuyện này.

Nàng thầm cảm thán chuyện đời biến hóa quá nhanh, tạo hóa trêu ngươi.

Phong Tứ Nương khẽ vắt đôi chân ngọc thon dài, hai tay chống lấy bả vai Cố Hàn Uyên, mím môi nói với giọng hơi yếu thế: Công tử buông ta ra trước đã.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên tia nghiền ngẫm, vẻ mặt lại giả vờ hung tợn: Phong cô nương không nên suy tính xem làm sao bồi thường cho ta sao.

Chương 962

Băng Nhi đã bị nàng chọc giận mà chạy mất, dường như còn khóc nữa.

Phong Tứ Nương nghe vậy thì nhìn sang hướng khác, chột dạ đáp: Ta nào biết sẽ như vậy.

Nàng đoán được bắt đầu, nhưng không đoán đúng quá trình, càng không đoán đúng kết thúc.

Theo kế hoạch của nàng, trong tình cảnh đó, Cố Hàn Uyên nhất định trăm miệng khó bào chữa.

Tiết Băng dưới sự khích bác của nàng sẽ ghen tuông cãi vã với hắn.

Nàng sẽ nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, biến thành một hồi Tu La tràng.

Đợi đến khi Tiết Băng bỏ chạy, Cố Hàn Uyên đáng lẽ phải đuổi theo giải thích mới đúng.

Kết quả là chiêu vô tình trượt vai áo của nàng lại trực tiếp đuổi Tiết Băng đi trong cơn giận dữ, còn Cố Hàn Uyên không những không đuổi theo, ngược lại còn đè nàng ra đòi bồi thường.

Tình huống ngoài ý muốn này khiến nàng không kịp chuẩn bị tâm lý, đối mặt với sự ép hỏi của hắn liền có chút luống cuống.

Thấy nàng chột dạ, Cố Hàn Uyên thừa thắng xông lên: Nàng làm hại ta mất đi người yêu như Băng Nhi, chi bằng lấy thân mình bồi thường cho ta đi.

Vả lại nàng vừa rồi chẳng phải còn đòi ta phụ trách sao, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường.

Hắn không chút đỏ mặt mà gọi Tiết Băng là người yêu, dù sao nàng cũng không có ở đây để đính chính, vả lại chuyện đó cũng là sớm muộn mà thôi.

Ranh giới cuối cùng của Cố Hàn Uyên vốn rất linh hoạt.

Phong Tứ Nương giật mình, vô thức hỏi: Ngươi muốn ta làm người yêu của ngươi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Không được sao.

Dù sao ta cũng đã nhìn thấy thân thể của nàng, không cam lòng để nàng rơi vào tay kẻ khác.

Gương mặt Phong Tứ Nương lại đỏ lên.

Với nhan sắc và phong thái của nàng, kẻ dòm ngó đương nhiên không ít, nhưng đa phần là lũ thảo khấu giang hồ, nàng nhìn qua còn chẳng buồn chứ đừng nói là hứng thú.

Nhưng một người phong thần tuấn lãng, thần công cái thế lại danh chấn thiên hạ như Cố Hàn Uyên, dù có trái lương tâm đến đâu nàng cũng không thể nói rằng Tiêu Thập Nhất Lang tốt hơn hắn được.

Hơn nữa, nàng thực sự nên tiếp tục chờ đợi trong vô vọng sao.

Nàng đã là một cô nương ba mươi lăm tuổi.

Dù hiện tại dung mạo và thân thể vẫn hoàn mỹ, nhưng còn duy trì được bao lâu.

Phong Tứ Nương nghĩ đến lần đầu gặp Tiêu Thập Nhất Lang, một người nói: Chờ nam nhân thiên hạ c·hết hết, ta cũng không gả cho ngươi, người kia đáp: Ta mới mười sáu, có thành thân cũng tìm tiểu cô nương mười lăm mười sáu, hạng lão thái bà như ngươi.

Chỉ là nhiều năm chung sống về sau, nàng đã dần si mê gã đại đạo giang hồ lôi thôi, lãng tử đó.

Bây giờ dường như đã đến ngã rẽ cuộc đời.

Tiếp tục đi trên con đường quanh co không biết điểm dừng, hay rẽ sang một con đường hoàn toàn mới để truy cầu sự kích thích không còn tịch mịch.

Phong Tứ Nương chần chừ.

Việc chưa bị mất đi sự trong trắng một cách mơ hồ lại cho nàng thêm lựa chọn.

Chuyện đã đến nước này, nàng không thể ngó lơ một Cố Hàn Uyên đã nhìn thấy thân thể mình.

Quan hệ giữa hai người đã trời xui đất khiến mà bước qua giai đoạn khởi đầu, tiến một bước dài.

Đã không trốn tránh được, chi bằng thử tiến tới.

Phong Tứ Nương vốn là người dám yêu dám hận, đã quyết định thì không hối hận.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên, cười tự nhiên: Được, vậy ta bồi thường chính mình cho ngươi vậy.

Cố Hàn Uyên không hề đắc ý quên hình, ngược lại khẽ cười hỏi: Có điều kiện chứ.

Phong Tứ Nương chu môi oán trách: Nam nhân quá thông minh sẽ không được nữ nhân yêu thích đâu.

Nói là vậy, nhưng ý cười trong mắt nàng không hề che giấu.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đáp: Dù sao cũng tốt hơn là không hiểu lòng nữ nhân chứ.

Phong Tứ Nương lặng đi một chút.

Không hiểu sao nàng cảm giác hắn đang ám chỉ Tiêu Thập Nhất

Lang.

Nếu Tiêu Thập Nhất Lang thông minh hơn một chút, có lẽ đã không để nàng uổng phí thanh xuân.

Nàng hồi thần lại, nghiêm túc nói: Ta muốn cùng ngươi ước pháp tam chương.

Tại Hoa gia bảo, tiếng chiêng trống vang trời, dòng người cuộn trào, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay trời thanh gió mát, vừa vặn để Hoa Như Lệnh tổ chức đại thọ sáu mươi.

Tuy nhiên, không ai chú ý tới trên bầu trời trong xanh có hai bóng người đang lơ lửng.

Oa.

Cố Hàn Uyên, đây là tiên thuật gì sao.

Ngươi dĩ nhiên có thể bay trên trời.

Một nữ tử mặc cung trang hoa lệ thán phục hỏi.

Đó chính là Phong Tứ Nương đã thay đổi hình tượng.

Theo lời Cố Hàn Uyên: Đã lấy thân phận người yêu đi cùng ta, thì bộ đồ trước kia quá đơn sơ rồi.

Phong Tứ Nương vẫn chưa quen với trang phục này.

Nàng tuy thiên sinh lệ chất, phong tình vạn chủng, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là thân phận thảo khấu giang hồ, cùng lắm là một nữ tặc có chút danh tiếng.

Nhưng điều đó không ngăn cản nàng yêu thích món quà này của hắn, vì chẳng nữ nhân nào không yêu cái đẹp.

Được mặc một bộ váy đẹp như thế, nàng đương nhiên cao hứng.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo thon của nàng, tùy ý giải thích: Đây là một môn khinh công trong thần công tên là Thái Huyền Kinh, có thể khiến người ta bước đi trong hư không.

Hai người lúc này vô cùng thân mật.

Đây là điều trước kia Phong Tứ Nương không dám tưởng tượng: có một ngày nàng lại tự nhiên để một nam tử ôm mình như vậy.

Vì nàng đã bị hắn lừa gạt nhận lời làm người yêu.

Ước pháp tam chương của nàng cũng không phức tạp: Thứ nhất, khi nàng chưa đồng ý, hắn không được chạm vào nàng tức là chưa thể chiếm hữu thân thể, vì nàng vẫn chưa hoàn toàn quyết định.

Đương nhiên, tiếp xúc bình thường thì được, nếu không nàng đã chẳng để hắn ôm eo thân thiết thế này.

Thứ hai, nàng muốn sự tự do tuyệt đối, không muốn bị trói buộc bên cạnh hắn.

Nàng vốn là nữ tử như ngọn gió, nếu mất đi tự do sẽ mất đi bản tính.

Cố Hàn Uyên không hề từ chối yêu cầu của nàng.

Chiếm được nàng chỉ là chuyện sớm muộn, hắn rất tự tin vào thủ đoạn của mình.

Cùng nàng chơi trò chơi người yêu thực tập này cũng rất thú vị.

Phong Tứ Nương thán phục: Chẳng trách giang hồ đồn đại ngươi là Trích Tiên hạ phàm, khinh công này cùng tiên thuật chẳng khác gì nhau.

Nghe danh không bằng gặp mặt, Cố Hàn Uyên so với lời đồn còn thần kỳ hơn.

Phong Tứ Nương thậm chí cảm thấy vui vẻ lạ thường vì hắn dường như rất yêu thích nàng.

Nghĩ đến ánh mắt rực cháy của hắn nhìn mình lúc nãy, mặt nàng nóng lên, thầm đắc ý: Lão nương vẫn rất có mị lực nha.

Ánh mắt hắn cứ như dính chặt vào mình không rời vậy.

Việc biết hắn đã nhìn thấy thân thể mình khi cứu chữa là một chuyện, nhưng tận mắt thấy hắn nhìn mình đắm đuối lại là chuyện khác.

Sự lạnh nhạt, chưa bao giờ đáp lại tâm ý của Tiêu Thập Nhất Lang từng khiến nàng hoài nghi mình đã già và mất đi sức hút.

Phản ứng của Cố Hàn Uyên khiến nàng vừa thẹn thùng vừa thêm phần tự tin.

Nghĩ vậy, nàng vô thức tìm một tư thế thoải mái hơn, tựa vào lòng hắn.

Cố Hàn Uyên tuy không biết tâm tư nàng lúc này, nhưng nhận thấy nàng đã buông lỏng cảnh giác hơn, đó là tín hiệu tốt.

Hắn ôm chặt nàng thêm vài phần, cười nói: Muốn học không.

Ta dạy cho nàng.

Phong Tứ Nương có chút dao động, nhưng vẫn lắc đầu từ chối: Thôi, để sau này hãy nói.

Cái sau này của nàng là ám chỉ tương lai nếu quan hệ tiến thêm bước nữa.

Lúc đó nàng có thể yên tâm học thần công hắn dạy, còn hiện tại thì quá sớm.

Nếu cuối cùng hữu duyên vô phận, cũng bớt đi vài phần vướng bận.

Cố Hàn Uyên hiểu lời này, cũng không cưỡng cầu: Vậy thì chờ sau này vậy.

Thực tế, thiên tư của Phong Tứ Nương cao đến bất ngờ.

Lúc giải độc, Cố Hàn Uyên đã thuận tiện kiểm tra và phát hiện nàng có sự thích ứng thần kỳ với linh khí.

Nói đi cũng phải nói lại, hắn đã gặp nhiều tình huống giải độc kiểu này, nhưng hiếm khi chọn cách chiếm hữu ngay lập tức.

Hắn thường dùng y thuật để trấn áp, khai thông, hoặc dùng công hiệu đặc biệt của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Với Phong Tứ Nương, vì nàng thích ứng cực tốt với linh khí nên hắn đã dùng linh khí tẩy rửa cơ thể nàng, tự nhiên hóa giải độc tố.

Hắn cũng để lại một điểm linh lực hạt giống trong người nàng, vừa đảm bảo nàng trẻ mãi không già, vừa để thử bồi dưỡng nàng thành lô đỉnh.

Chính vì sự đặc biệt này mà Cố Hàn Uyên mới kiên nhẫn với nàng hơn.

Chương 963

Phong Tứ Nương cảm nhận được sự tôn trọng của hắn, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Nàng tò mò hỏi: Tại sao chúng ta phải trốn trên trời.

Ngươi không phải là quý khách của Hoa Như Lệnh sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Đại thọ lần này có không ít người và việc thú vị, tự nhiên phải quan sát kỹ một chút.

Phong Tứ Nương ngạc nhiên: Người và việc thú vị.

Ngươi nói Giày Sắt đạo tặc sao.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý đáp: Giày Sắt đạo tặc chỉ là một trong số đó.

Mặc dù Giày Sắt đạo tặc là tình tiết chính, nhưng hắn không có hứng thú với bản thân kẻ đó vì đã biết rõ danh tính.

Hắn tò mò là Giày Sắt đạo tặc sẽ ứng đối ra sao khi tình thế đã thay đổi nhiều.

Hơn nữa đêm qua hắn đã chạm mặt kẻ đó, phản ứng của hắn ta đối với mình mới là điều đáng để ý.

Ngoài ra, liệu Tiêu Thập Nhất Lang có trộm được chiếc nhẫn hồng ngọc từ Lục Tiểu Phụng hay không.

Nếu trộm được, Lục Tiểu Phụng sẽ làm gì.

Liệu có bị Hoa Mãn Lâu ngộ s·át như nguyên tác.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, vô cùng chờ mong diễn biến tiếp theo.

Phong Tứ Nương không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn hỏi: Vậy ngươi có định đối phó Giày Sắt đạo tặc không.

Cố Hàn Uyên nhìn vào đôi mắt đẹp của nàng, dịu dàng nói: Coi như là báo thù cho nàng, ta cũng sẽ g·iết hắn.

Phong Tứ Nương ngẩn ra, nhớ lại sự chật vật khi đối mặt với kẻ đó đêm qua.

Hắn không chỉ suýt g·iết nàng mà còn ép nàng uống thuốc.

Dù kết quả hiện tại không quá tệ, nhưng cảm giác được che chở này khiến nàng thấy vừa lạ lẫm vừa mới mẻ, nhưng tuyệt nhiên không ghét bỏ.

Chỉ là nàng có chút không chịu nổi ánh mắt ôn nhu đó, vội chuyển chủ đề: Tiêu Thập Nhất Lang đâu.

Sao ta không thấy hắn.

Cố Hàn Uyên chỉ xuống dưới: Ở đằng kia.

Tiêu Thập Nhất Lang trong bộ đồ hạ nhân, len lỏi trong đám người mà không chút lạc lõng.

Làm đạo tặc thì phải biết biến hóa như vậy.

Đúng lúc này, mấy vị khách mới tới thu hút sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Cá Nhỏ ca, Hoa lão tiên sinh liệu có biết tung tích của cha muội không.

Ai mà biết được.

Chẳng phải chính muội nói cha muội và Hoa Như Lệnh có giao tình sao.

Mà lão Hoa lại chạy đi đâu rồi.

Cả ngày cứ thoắt ẩn thoắt hiện, muốn tìm hắn cũng chẳng thấy tăm hơi.

Câu hỏi của nữ tử vô cùng thu hút ánh nhìn.

Một thân váy xanh, dáng người yểu điệu, dung mạo tú lệ, rực rỡ cao quý như đóa mẫu đơn.

Khí chất vừa tư thế hiên ngang vừa mang nét ôn nhu, nhu nhược, dường như cho thấy tính cách hay do dự của nàng.

Đáp lời là một thiếu niên tuấn tú với vết sẹo đao cũ trên mặt, thần thái lười biếng nhưng ẩn chứa sự giảo hoạt và cơ linh, nhìn qua là biết kẻ cực kỳ thông minh.

Đi sau hai người là một nam một nữ: một đại hán đầu trọc vóc người cao lớn, giả vờ hung ác nhưng lại có nét chân chất, và một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên nhận ra họ: Tiểu Ngư Nhi và đồ đệ Ác Thông Thiên, cùng Thiết Tâm Lan và nha hoàn Nho Nhỏ.

Trong lòng hắn cảm thấy có chút cổ quái.

Từ khi biết Mộ Dung gia có tứ muội Mộ Dung Tiên và cửu muội Mộ Dung Cửu, hắn đã có dự cảm.

Cốt truyện của Tuyệt Đại Song Kiêu ở thế giới này loạn hơn tưởng tượng, dường như tích hợp từ nhiều phiên bản khác nhau.

Tiểu Ngư Nhi và Thiết Tâm Lan đã đồng hành, và qua đối thoại có thể thấy họ đã gặp Hoa Vô Khuyết, thậm chí còn coi nhau là bằng hữu.

Đã có sự hiện diện của Ác Thông Thiên và Nho Nhỏ, vậy thì nhất định phải tìm gặp Giang Ngọc Yến.

Hắn khá hứng thú với nữ tử từng g·iết sạch cả bộ phim chỉ còn lại cái tên chương đó.

Tuy nhiên lúc này Giang Ngọc Yến chưa có danh tiếng cũng chẳng có nơi ở cố định, tìm nàng không phải chuyện dễ dàng.

Đang suy tính xem nên bắt đầu tìm Giang Ngọc Yến từ đâu, bên tai Cố Hàn Uyên bỗng vang lên lời trêu chọc: Cô nương đó quả thực rất đẹp, nhưng công tử cũng không cần nhìn đến ngẩn người như vậy chứ.

Phong Tứ Nương đang cười mà như không cười nhìn hắn, hiển nhiên là hiểu lầm hắn đang nhìn Thiết Tâm Lan chằm chằm.

Nàng thầm mắng trong lòng: Người yêu cái gì chứ.

Vừa thấy cô nương xinh đẹp đã quên mất lão nương.

Cái gì mà phong lưu đa tình, ta thấy là tham hoa háo sắc thì có.

Phong Tứ Nương vốn hào sảng đại độ, trong nguyên tác nàng còn tác hợp cho Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân.

Thế nhưng sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên dường như đã làm nàng thay đổi, lúc này lại ngoài ý muốn thấy ghen tuông.

Có lẽ vì lời ngon tiếng ngọt của hắn lúc trước quá nhiều, nên sự thờ ơ đột ngột làm nàng không quen.

Cố Hàn Uyên buồn cười hỏi: Ghen sao.

Không có.

Mặt nàng đỏ lên, làm sao nàng chịu thừa nhận.

Cố Hàn Uyên không để ý việc nàng nói một đằng nghĩ một nẻo, biết ghen mới chứng minh nàng để tâm.

Tiến độ công lược rõ ràng tốt hơn dự kiến.

Hắn khẽ cười: Cô nương đó tên là Thiết Tâm Lan, con gái của

Thiết Như Vân.

Phong Tứ Nương giật mình: Cuồng Sư Thiết Như Vân từng là Minh chủ võ lâm Minh quốc sao.

Nghe nói ông ta đã mất tích mười năm, khiến liên minh võ lâm Minh quốc lừng lẫy một thời tan rã.

Hiện nay giang hồ Minh quốc bị triều đình chèn ép không ngóc đầu lên nổi, ngoài sức mạnh của triều đình thì quan trọng hơn là các thế lực giang hồ như cát rời, dù nhiều cao thủ nhưng lại đấu đá lẫn nhau, tạo cơ hội cho triều đình áp đảo.

Tuy nhiên hiện có không ít kẻ dã tâm đang nỗ lực tổ chức Võ Lâm Đại Hội để tranh đoạt vị trí Minh chủ.

Cố Hàn Uyên cũng quan tâm đến việc này, đến lúc đó nhất định sẽ nhúng tay vào.

Ánh mắt hắn lóe lên đầy ẩn ý: Có người nói năm đó Thiết Như Vân mất tích là vì đi tìm một kho báu, trên người Thiết Tâm Lan có lẽ còn giữ Tàng Bảo Đồ của ông ta.

Tứ Nương có hứng thú không.

Phong Tứ Nương mắt sáng lên: Đương nhiên là có.

Với một nữ tử tự do như ngọn gió, nàng đương nhiên thích thú với việc tìm bảo tàng.

Cố Hàn Uyên nói tiếp: Vậy nàng không ngại giao hảo với Thiết Tâm Lan một chút.

Phong Tứ Nương cười trêu: Ngươi muốn ta lừa lấy Tàng Bảo Đồ từ chỗ nàng ta.

Đó là nàng nói, ta không có nói nha.

Cố Hàn Uyên đương nhiên không thừa nhận.

Phong Tứ Nương liếc xéo hắn một cái đầy khinh bỉ, nhưng trong lòng lại thấy vui mừng.

Nàng từng lo lắng vì danh tiếng của hắn quá tốt, nếu hắn quá chính trực nàng sẽ thấy áp lực.

Sự vô sỉ này của hắn trái lại làm nàng thấy thoải mái hơn nhiều.

Cảm nhận được tâm tình nàng thay đổi, hắn ôm nàng chặt hơn.

Thực ra hắn cũng không chắc Thiết Tâm Lan có giữ Tàng Bảo Đồ hay không, chỉ muốn mượn chuyện này để thăm dò mức độ hỗn loạn của cốt truyện mà thôi.

Trong lúc hai người bồi dưỡng tình cảm, cuộc đối thoại bên dưới vẫn tiếp diễn.

Thiết Tâm Lan hơi ngập ngừng hỏi: Hoa công tử tại sao lại đột ngột ra đi không lời từ biệt.

Tiểu Ngư Nhi tùy miệng đáp: Hình như là sư môn có việc gấp nên hắn phải đi ngay.

Hắn đảo mắt, trêu chọc: Muội nói xem, lão Hoa cũng họ Hoa, liệu có khi nào hắn là con tư sinh của Hoa Như Lệnh không.

Sư môn gọi đi có khi là đi gặp lão cha đấy.

Thiết Tâm Lan ngẩn ra, rồi giận dỗi: Cá Nhỏ ca, huynh đừng nói xấu Hoa công tử như vậy.

Cẩn thận huynh ấy biết được sẽ đánh huynh đó.

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi: Võ công cao thì giỏi lắm sao.

Lão Hoa cái gì cũng tốt, chỉ là cả ngày quá nghiêm túc.

Thiết Tâm Lan im lặng, do dự nói: Nhưng muội cảm thấy Hoa công tử dường như có rất nhiều tâm sự.

Tiểu Ngư Nhi giật mình, thực ra hắn cũng nhận ra điều đó, nhưng biết có hỏi Hoa Vô Khuyết cũng chẳng ra kết quả.

Hiện tại hắn quan tâm hơn đến thái độ của Thiết Tâm Lan với Hoa Vô Khuyết.

Hắn dùng giọng đùa cợt hỏi dò: Muội để ý lão Hoa như vậy, không phải là thích hắn rồi chứ.

Thiết Tâm Lan đỏ mặt, vội thanh minh: Muội không có.

Chỉ là quan hệ bằng hữu thôi.

Thấy nàng vội vã giải thích một cách chột dạ, Tiểu Ngư Nhi thầm hiểu ra, giả vờ thản nhiên: Không có thì thôi, kích động vậy làm gì.

Trong lòng Tiểu Ngư Nhi thoáng hiện nét ảm đạm.

Hắn thích Thiết Tâm Lan, và trước đó cũng cảm nhận được nàng có hảo cảm với mình.

Nhưng giờ đây nàng dường như đã di tình biệt luyến sang Hoa Vô Khuyết, điều này khiến hắn khó chịu.

Nhưng vì hắn và Hoa Vô Khuyết nhất kiến như cố, hắn không muốn vì nữ nhân mà xích mích.

Thiết Tâm Lan thấy hắn không có phản ứng gì đặc biệt liền vô thức thở phào.

Thực ra chính nàng cũng không rõ mình thích Tiểu Ngư Nhi hay Hoa Vô Khuyết nhiều hơn.

Tiểu Ngư Nhi rất tốt với nàng, nhưng Hoa Vô Khuyết lại đúng là hình mẫu lý tưởng.

Nàng tuy có chút ảo não, thậm chí coi thường chính mình, nhưng lúc này thực sự không thể đưa ra quyết định.

Chưa đến mức thủy tính dương hoa, nhưng sự do dự không dứt khoát thì đã lộ rõ.

Chương 964

Tiểu Ngư Nhi đang lúc buồn bã, bỗng thấy một bóng hình mà hắn thương nhớ hơn cả Thiết Tâm Lan, vô thức gọi to: Tiểu Tiên Nữ.

Tiếng gọi của hắn thu hút mọi ánh nhìn về phía cửa chính.

Nhưng mọi người trong nhất thời khó mà biết hắn đang gọi ai, vì lúc này có ba vị mỹ nữ xinh đẹp như hoa cùng bước vào.

Người đầu tiên phản ứng là một thiếu nữ áo trắng thanh lệ thoát tục, khí chất thanh nhã nhưng có phần lãnh đạm cao ngạo.

Nàng cười đùa cợt: Chà, tiếng gọi này là dành cho Tiên Nhi tỷ tỷ hay Tinh Nhi muội muội đây.

Thiếu nữ áo xanh bên cạnh đỏ mặt, oán trách: Cửu muội.

Lại trêu chọc tỷ và Tinh Nhi muội muội rồi.

Dung nhan nàng xinh đẹp xuất trần, linh động, tuấn tú đáng yêu lại tươi mát tự nhiên.

Nàng lặng lẽ nhìn Tiểu Ngư Nhi, dường như nhận ra thiếu niên đã gặp một lần này.

Cảm thấy đối phương có lẽ đang gọi mình, nàng càng thêm thẹn thùng.

Còn Tinh Nhi muội muội trong miệng họ là một thiếu nữ áo đỏ rực rỡ như lửa.

Cả ba đều là tuyệt sắc, nhưng xét riêng về tướng mạo, nàng có lẽ là người đẹp nhất.

Mắt như sao sáng, da trắng hơn tuyết, đẹp đến mức ngạt thở.

Tuy nhiên tính tình nàng lại đanh đá nhất, như một con hỏa phượng hoàng kiêu ngạo.

Nàng trợn mắt, giơ roi da chỉ về phía Tiểu Ngư Nhi, mắng: Ở đâu ra hạng đăng đồ tử thế này.

Hồng y thiếu nữ tên là Trương Tinh, vì dung mạo như thiên tiên nên thường được gọi là Tiểu Tiên Nữ.

Nghe nói nàng là con gái của Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương.

Người đẹp có thể sánh danh cùng Yêu Nguyệt cung chủ đương nhiên là nhân gian tuyệt sắc, lại còn là một đại tài nữ khiến vô số anh hùng hào kiệt điên đảo.

Đáng tiếc mười mấy năm trước Trương Tam Nương đã biến mất khỏi giang hồ, chỉ đến khi Trương Tinh xuất hiện, người ta mới thấy nàng có vài phần giống mẹ, từ đó mới có lời đồn về thân phận nàng.

Nhưng chỉ cần giống vài phần đã được gọi là Tiểu Tiên Nữ, vậy thì bản thân Trương Tam Nương phải đẹp đến mức nào.

Cố Hàn Uyên cảm thấy vô cùng hứng thú, đây quả là một món ngon khác.

Tuy nhiên tung tích Trương Tam Nương chỉ mình Trương Tinh biết, nên phải bắt đầu từ nàng ta.

Hắn cũng có hứng thú không kém với hai nàng kia.

Thiếu nữ áo trắng là Mộ Dung Cửu của Mộ Dung gia, tính tình thanh lãnh cao ngạo, có dã tâm và tâm địa sắt đá.

Thiếu nữ áo xanh chính là Mộ Dung Tiên.

Trong thế giới hỗn loạn này, các nhân vật từ nhiều phiên bản đã được tách biệt rõ ràng, điều này đối với Cố Hàn Uyên là chuyện cực tốt.

Phong Tứ Nương thấy hắn lại dán mắt vào ba nàng kia, khẽ hừ một tiếng nhưng không nói gì.

Có lẽ nàng đã dần quen với thói tham hoa háo sắc của hắn, vả lại tính nàng hào sảng, ghen thì ghen nhưng không để bụng lâu, lúc này cũng tò mò xem diễn biến tiếp theo.

Tiểu Ngư Nhi lúng túng, không ngờ Trương Tinh cũng được gọi là Tiểu Tiên Nữ.

Xét về nhan sắc thì đúng, nhưng đanh đá quá, hắn vẫn thích Mộ Dung Tiên hơn.

Hắn thầm oán thầm, còn nỗi buồn vì Thiết Tâm Lan thích Hoa Vô Khuyết lúc trước đã sớm bị quẳng ra sau đầu.

Hắn tươi cười chào Mộ Dung Tiên: Tiểu Tiên Nữ, còn nhớ ta không.

Mộ Dung Cửu cười mỉa mai Mộ Dung Tiên: Tiên Nhi tỷ tỷ, hóa ra hắn gọi tỷ à.

Chẳng lẽ là tình lang của tỷ.

Cũng đúng thôi, đại tỷ vào cung, nhị tỷ tam tỷ đã xuất giá, tiếp theo phải đến lượt tứ tỷ rồi.

Mộ Dung Tiên thẹn thùng trừng mắt nhìn em gái, giải thích: Lần trước tỷ cùng người ta dạy dỗ một tên ác bá, thuận tay cứu hắn thôi, không quen biết gì cả.

Tiểu Ngư Nhi mặt dày sán lại: Một lần lạ hai lần quen, gặp lần thứ hai là quen rồi.

Hắn định tiến lại gần thì một bóng đen lướt qua, một chiếc roi da đỏ rực quất xuống trước mặt khiến hắn giật mình lùi lại.

Viên gạch dưới đất nứt toác.

Trương Tinh ghét bỏ nói: Roi của ta ghét nhất hạng nam nhân thối tha, nếu lại gần nó sẽ tự động quất người đó.

Tiểu Ngư Nhi chiêu thức đẹp mắt nhưng võ công chưa cao, thực sự không đánh lại một Trương Tinh xuất thân danh môn.

Hắn đành cười gượng lùi bước, thầm nghĩ: Con mụ này dữ quá, đẹp mấy cũng vứt, vẫn là Tiểu Tiên Nữ của ta ôn nhu nhất.

Thực ra Mộ Dung Tiên với người lạ cũng chẳng ôn nhu gì, lúc cần đanh đá vẫn đanh đá như thường, chỉ là Tiểu Ngư Nhi đang nhìn qua lăng kính màu hồng mà thôi.

Động tĩnh lớn khiến Hoa Mãn Lâu phải ra mặt: Đến đây đều là khách, xin hãy dĩ hòa vi quý.

Mộ Dung Cửu đáp lễ: Gặp qua Hoa công tử.

Ta là Mộ Dung Cửu, đây là tứ tỷ Mộ Dung Tiên và biểu muội Trương Tinh.

Tỷ muội chúng ta không thích gần gũi nam nhân lạ, mong công tử sắp xếp cho.

Mộ Dung gia và Hoa gia có chút giao tình nên nàng không làm khó Hoa Mãn Lâu.

Anh ta tao nhã cười đáp: Hóa ra là hai vị tiểu thư Mộ Dung gia và Trương cô nương.

Cửu cô nương yên tâm, Hoa gia sẽ thu xếp chu đáo.

Nói đoạn, anh ta sai hạ nhân dẫn ba nàng vào chỗ ngồi dành riêng cho nữ giới.

Mộ Dung Cửu khi đi ngang qua hoàn toàn phớt lờ Tiểu Ngư Nhi, Mộ Dung Tiên tò mò nhìn hắn một cái, còn Trương Tinh thì hầm hầm trừng mắt.

Ba nàng với ba tính cách khác nhau quả là thú vị.

Thiết Tâm Lan đứng quan sát từ đầu đến cuối.

Tuy có chút ngạc nhiên về biểu hiện của Tiểu Ngư Nhi, nhưng nàng lại thấy nhẹ nhõm vì rõ ràng hắn thích Mộ Dung Tiên, điều này làm nàng bớt cảm giác tội lỗi.

Tuy nhiên thấy hắn nhanh chóng đổi đối tượng như vậy, nàng lại thấy khó chịu một cách khó hiểu.

Nàng lắc đầu xua đi ý nghĩ phức tạp, nói với Hoa Mãn Lâu: Hoa công tử, tại hạ Thiết Tâm Lan, là con gái của Thiết Như Vân, muốn cầu kiến Hoa lão tiên sinh để hỏi vài việc.

Hoa Mãn Lâu hơi ngẩn ra, kinh ngạc nói: Hóa ra là thiên kim của Thiết bá phụ.

Thiết bá phụ đã mất tích nhiều năm, phụ thân ta nếu thấy nàng, nhất định sẽ rất vui mừng.

Hoa Mãn Lâu có thể đoán được mục đích của Thiết Tâm Lan, nhưng hắn cảm thấy nàng khó lòng có được thu hoạch.

Năm đó sau khi Thiết Như Vân mất tích, Hoa Như Lệnh đã từng tận lực tìm kiếm nhưng vẫn không thấy tăm hơi.

Thậm chí nhiều người cho rằng Thiết Như Vân đã bỏ mạng ở nơi nào đó.

Bất quá Hoa Mãn Lâu vốn là người tao nhã lịch sự, đương nhiên sẽ không nói thẳng ra vào lúc này.

Hắn gọi hạ nhân đưa Thiết Tâm Lan đi gặp Hoa Như Lệnh, cũng sắp xếp chỗ ngồi cho Tiểu Ngư Nhi.

Chỉ là để tránh phiền phức, vị trí đó cách đám người Mộ Dung Cửu rất xa.

Tiểu Ngư Nhi ngoài mặt thì đáp ứng, nhưng trong lòng lại thầm oán hận.

Hắn chỉ muốn cùng Tiểu Tiên Nữ của mình trò chuyện, sao lại khó khăn đến thế.

Bất quá nhìn ánh mắt chuyển động liên tục của hắn, hiển nhiên là kẻ chẳng chịu ngồi yên.

Một hồi xung đột được hóa giải, tân khách lục tục kéo đến.

Phái Võ Đang cử Thạch Thước đạo trưởng tới, ông là sư đệ của Thạch Hạc đạo trưởng.

Nhắc mới nhớ, khi Cố Hàn Uyên lần đầu tiếp xúc võ học tại Tàng Thư Các trên Võ Đang Sơn, thủ các trưởng lão chính là Thạch Hạc đạo trưởng.

Bắc Thiếu Lâm thì có Khổ Trí đại sư, một vị Tông Sư cao thủ.

Đây coi như là cấp cho Hoa gia một chút mặt mũi, nhưng không nhiều, dáng vẻ như có thể phủi sạch quan hệ bất cứ lúc nào.

Không Động phái cử Tử Thanh Song Kiếm tới, một nam một nữ vừa là thầy trò, vừa là phu thê trên thực tế.

Mục đích họ tới kinh thành là vì La Ma di thể, không ngờ cũng ghé qua Hoa gia.

Côn Lôn phái thì đích thân Chưởng môn Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn phu phụ cùng tới.

Họ vốn có việc ở kinh thành, nay chưa rời đi nên thuận tiện đến dự tiệc.

Các môn phái giang hồ được mời có người tới, có người không.

Những phái ở gần kinh thành đại đa số đều nể mặt Hoa Như Lệnh.

Tính một vòng, hóa ra phu phụ Hà Thái Xung lại có thân phận cao nhất.

Ngoài ra, còn có một số người khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy bất ngờ.

Đó là Thiếu trang chủ Vô Tranh Sơn Trang Nguyên Tùy Vân.

Vô Tranh Sơn Trang là một võ lâm thế gia có lịch sử ba trăm năm, địa vị cao quý trong giới giang hồ Minh quốc.

Ba trăm năm trước, Nguyên Thanh Cốc xây dựng sơn trang tại phía tây Thái Nguyên, hai chữ Vô Tranh không phải do ông tự đặt, mà là hào hiệu do hào kiệt thiên hạ tôn tặng, bởi lẽ khi đó không còn ai đủ sức tranh hùng cùng ông.

Trang chủ đương kim là Nguyên Đông Viên tính tình đạm bạc, cực ít lộ diện, chưa từng giao thủ với ai, nên võ công được đồn đại là thâm bất khả trắc.

Chương 965

Nguyên Đông Viên ngoài năm mươi tuổi mới sinh được quý tử Nguyên Tùy Vân.

Nguyên Tùy Vân vốn là thần đồng, văn võ song toàn, tài trí hơn người lại tao nhã lịch sự.

Tiền bối võ lâm nhắc đến hắn tuy khen ngợi hết lời nhưng trong lòng lại thầm tiếc hận, vì sau một trận bạo bệnh năm ba tuổi, đôi mắt hắn đã vĩnh viễn mù lòa.

Nguyên Tùy Vân và Hoa Mãn Lâu đều là người mù, khí độ và phẩm hạnh lại tương đồng nên là chí giao hảo hữu nhiều năm.

Nguyên Tùy Vân đến kinh thành ngay khi vụ án tiền giả nổ ra, dù vụ án đã phá xong nhưng hắn vẫn ở lại để chúc thọ Hoa Như Lệnh.

Với trí tuệ của mình, Nguyên Tùy Vân thừa biết Hoa gia đang gặp nguy cơ, nhưng hắn vẫn xuất hiện để giữ thể diện cho Hoa Mãn Lâu.

Nhìn qua thì thật trọng tình trọng nghĩa, nhưng Cố Hàn Uyên biết rõ Nguyên Tùy Vân không hề thanh cao như vẻ bề ngoài.

Hắn là Thiếu chủ nhân của Vô Tranh Sơn Trang đầy tôn quý, nhưng sau lưng lại hóa thân thành Biên Bức Công Tử tàn khốc, âm mưu xưng bá võ lâm, là kẻ có dã tâm cực lớn.

Đi cùng Nguyên Tùy Vân còn có túc lão phái Hoa Sơn Khô Mai đại sư.

Bà cầm trượng rồng bên tay phải, tay trái giấu trong tay áo, gương mặt khô gầy đầy vết sẹo, mất nửa cái tai và một con mắt.

Con mắt còn lại nửa đóng nửa mở, mỗi khi chớp động đều bắn ra tinh mang khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Khô Mai đại sư không thuộc về Kiếm tông hay Khí tông của Hoa Sơn, vì bà đã rời đi từ trước cuộc tranh đấu đó.

Nay bà đã gần sáu mươi tuổi, nhưng năm xưa từng là hiệp nữ lừng danh.

Năm mười ba tuổi, để bái Chưởng môn Ẩm Vũ đại sư làm thầy, bà đã quỳ giữa trời tuyết bốn ngày bốn đêm.

Năm hai mươi tuổi, bà một mình chiến đấu với Thái Âm Tứ Kiếm, chịu ba mươi chín vết thương nhưng giết sạch kẻ thù, từ đó có danh hiệu Thiết Tiên Cô.

Năm năm sau, bà vì bảo vệ Hoa Sơn mà thản nhiên đưa tay vào vạc dầu sôi để thi gan với kẻ thù, khiến đối thủ khiếp sợ bỏ đi, nhưng cánh tay trái của bà cũng bị thiêu cháy đến tận xương.

Cái tên Khô Mai cũng từ đó mà ra.

Khô Mai đại sư là một kỳ nữ, nhưng thời gian vô tình đã khiến bà trở nên già nua, xấu xí.

Tuy nhiên, bà lại dẫn theo hai nữ đệ tử tuyệt mỹ.

Một người tên Hoa Chân Chân, tính tình nhút nhát, thanh thuần xinh đẹp, đôi mắt như trăng non, dáng vẻ nhu nhược khiến người ta thương xót.

Người kia là Cao Á Nam, anh khí bừng bừng, dung mạo không phấn son vẫn cực kỳ diễm lệ, thân hình yểu điệu như cô nhạn tung cánh, tay cầm đoản kiếm.

Một nữ tử anh khí như vậy lại càng khiến người ta muốn chinh phục.

Cố Hàn Uyên nhìn sâu vào họ, hứng thú càng thêm nồng đậm.

Lục Tiểu Phụng nói không sai, thọ yến lần này quả thực có rất nhiều hiệp nữ xinh đẹp.

Sau khi Hoa Chân Chân và Cao Á Nam ngồi xuống, lại có thêm vài mỹ nhân xuất hiện, trong đó có hai tình nhân cũ của Cố Hàn Uyên là Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Đi cùng họ là các sư huynh sư tỷ trong nhóm Tam Anh Tứ Tú của phái Nga Mi.

Ngoài Trương Anh Phượng đã gặp, còn có Tô Thiếu Anh và Nghiêm Nhân Anh.

Tứ tú bao gồm Mã Tú Chân, Tôn Tú Thanh, Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Tôn Tú Thanh là người đẹp nhất, thanh thuần ngây thơ, chẳng trách có thể khiến Kiếm si Tây Môn Xuy Tuyết động lòng.

Mã Tú Chân là đại sư tỷ, thành thục ổn trọng, luôn chăm sóc các sư muội như người chị cả.

Đi cùng họ còn có Kim Linh Chi, tôn nữ nhỏ tuổi nhất của Kim thái phu nhân vùng Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Kim thái phu nhân là nhân vật truyền kỳ, con cháu đầy đàn đều là cao thủ chính đạo, nên danh vọng rất cao.

Kim Linh Chi là Tiểu Phượng Hoàng được sủng ái nhất, dáng vẻ như một thiên kim đại tiểu thư quyền quý.

Vì quan hệ thân thiết giữa Kim gia và Nga Mi, nàng đi cùng họ đến Hoa gia góp vui.

Thạch Tú Vân lo lắng nhìn quanh, lẩm bẩm: Cố công tử thực sự sẽ đến Hoa gia sao.

Nàng từng là người kháng cự hắn nhất, nhưng sau khi trao thân gửi phận lại là người quan tâm hắn nhất.

Câu nói vô tình bị Mã Tú Chân nghe thấy, tỷ ấy thở dài: Tú Vân sư muội, muội đã hỏi câu này bao nhiêu lần dọc đường rồi.

Chúng ta cũng không chắc hắn có tới hay không.

Thạch Tú Vân đỏ mặt ngượng ngùng.

Diệp Tú Châu cười trêu: Cố công tử nếu biết muội nhớ hắn như vậy, nhất định sẽ tâm hữu linh tê mà đến gặp muội.

Thực tế, Diệp Tú Châu cũng nôn nóng không kém, nhưng nàng hay lấy Thạch Tú Vân ra làm bình phong.

Mã Tú Chân tò mò: Từ khi hai muội ở Tam Giang trở về là cứ nhắc đến Cố công tử mãi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cả hai đều đỏ mặt, làm sao dám nói chuyện đêm đó ra.

Tôn Tú Thanh cũng góp lời: Trước đây là Chu sư muội Chu Chỉ Nhược, giờ đến lượt hai muội, chẳng lẽ bị đồng hóa rồi sao.

Hiện tại cái tên Cố Hàn Uyên ở phái Nga Mi cực kỳ vang dội, khiến ai cũng tò mò.

Kim Linh Chi nghe vậy liền bĩu môi: Cái vị Tam Tuyệt Kiếm Tiên đó thực sự giỏi như lời đồn sao.

Tuấn tú như trích tiên.

Diệp Tú Châu đáp với giọng điệu sâu xa: Lời đồn không bằng một phần vạn của công tử.

Trong lòng nàng lại thầm mắng: Chỉ là chiêu trò quá nhiều, khiến người ta ăn không tiêu.

Kim Linh Chi vẫn không tin: Theo ta thấy, Nguyên công tử văn võ song toàn mới là tốt nhất.

Cố Hàn Uyên kia chắc chỉ là hư danh.

Nàng vốn thầm mến Nguyên Tùy Vân nên luôn thiên vị hắn.

Diệp Tú Châu định phản bác thì bị Thạch Tú Vân ngăn lại vì không muốn làm lộ mối quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Ngay lúc đó, một giọng nói ôn hòa vang lên: Tú Châu muội muội, Tú Vân muội muội, đã lâu không gặp.

Thanh âm không lớn nhưng truyền khắp đại sảnh.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu.

Chỉ thấy một nam tử áo trắng thanh nhã, phong thần tuấn lãng từ trên trời hạ xuống, tay cầm quạt xếp mạ vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Bên cạnh hắn là Phong Tứ Nương quyến rũ trong bộ váy hoa lệ.

Cả hai như một đôi thần tiên quyến lữ.

Phản ứng của mọi người rất khác nhau: kính nể, hiếu kỳ, kinh ngạc và cả cảnh giác.

Hoa Mãn Lâu mừng rỡ: Cố công tử, cuối cùng huynh cũng tới.

Nguyên Tùy Vân đứng bên cạnh khẽ nhíu mày, cảm nhận của hắn về Cố Hàn Uyên như bị vô hiệu hóa, điều này khiến hắn cảm thấy bất an.

Khô Mai đại sư kinh ngạc nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Bà biết Cố Hàn Uyên có quan hệ mật thiết với Khí tông phái Hoa Sơn nhưng lại từng xung đột với Kiếm tông.

Hoa Chân Chân tò mò quan sát, còn Cao Á Nam thì hứng thú với khinh công của hắn.

Mộ Dung Cửu thì lo lắng, bởi áp lực từ gia tộc muốn nàng thông gia với Cố Hàn Uyên để cứu Mộ Dung Phục.

Nàng vốn cao ngạo, lại tu luyện Hóa Thạch Thần Công cần giữ nguyên âm nên rất bài xích việc này.

Mộ Dung Tiên thì ngây thơ muốn xin Cố Hàn Uyên cho mình bay thử một lần.

Trương Tinh kinh ngạc vì vẻ đẹp của hắn, thầm nghĩ chẳng lẽ ai họ Cố cũng đẹp như vậy sao.

Tiểu Ngư Nhi thì ghen ghét khi thấy Mộ Dung Tiên nhìn chăm chằm Cố Hàn Uyên.

Hắn cảm thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên rất dối trá, một trực giác lạ lùng mà hắn chưa từng có với ai, kể cả Hoa Vô Khuyết.

Tiêu Thập Nhất Lang thì thẫn thờ nhìn Phong Tứ Nương, lòng đầy hối hận vì đã để nàng đi cùng Cố Hàn Uyên.

Đám người trong sảnh đồng loạt đứng dậy hành lễ: Gặp qua Cố công tử.

Đây là sự tôn trọng đối với một vị có chiến lực Lục Địa Thần Tiên.

Cố Hàn Uyên gật đầu bình thản: Cố mỗ gặp qua chư vị.

Thái độ của hắn tuy có chút cao ngạo nhưng không ai dám trách móc.

Kim Linh Chi nhìn đến đỏ mặt, nhận ra Nguyên Tùy Vân thực sự không thể sánh bằng hắn.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân không giấu nổi sự kích động nhưng vẫn cố kìm nén.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại mỉm cười, dang rộng cánh tay nói: Đã lâu không gặp, hai vị muội muội sao lại sinh phân thế này.

Không định lại đây cho ta ôm một cái sao.

Hay là chỉ có mình ta nhớ các muội.

Hai nàng không kìm lòng được nữa, chạy đến nhào vào lòng hắn: Cố đại ca, Tú Châu Tú Vân rất nhớ huynh.

Cố Hàn Uyên ôm cả hai, dịu dàng nói: Xin lỗi, vì bận bịu quá nên chưa thể lên Nga Mi thăm hai muội.

Cả sảnh đường sững sờ.

Đây là công khai quan hệ sao.

Chương 966

Mã Tú Chân và Tôn Tú Thanh giờ mới hiểu lý do hai sư muội thay đổi.

Mã Tú Chân thầm thở dài: Nếu Chu sư muội biết chuyện này, chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân hai nàng ôn chuyện.

Phong Tứ Nương lúc này nụ cười trên mặt gần như không thể duy trì nổi.

Nàng thầm mắng Cố Hàn Uyên có mới nới cũ, nhưng lại cảm thấy dường như không đúng lắm.

Nàng mới là tân hoan, mà Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân mới là tình nhân cũ.

Hơn nữa, ngay cả tư cách để chỉ trích Cố Hàn Uyên nàng cũng không đủ, dù sao thân thể nàng vẫn chưa trao cho hắn.

Xem dáng vẻ thân mật của hai nàng, hiển nhiên quan hệ với hắn không giống nàng.

Tâm tình Phong Tứ Nương trong nhất thời có chút phức tạp.

Ngược lại là hai nàng sau khi bình phục nỗi nhớ nhung đã phản ứng kịp.

Diệp Tú Châu oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái rồi rời khỏi lòng hắn, tiến lên một trái một phải khoác lấy tay Phong Tứ Nương.

Diệp Tú Châu duyên dáng nói: Ta là Diệp Tú Châu, xin hỏi vị tỷ tỷ này phương danh là gì.

Thạch Tú Vân cũng ở một bên nói: Ta là Thạch Tú Vân, vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp.

Sự nhiệt tình của hai nàng khiến Phong Tứ Nương có chút không biết làm sao, hơi lộ vẻ lúng túng trả lời: Ta là Phong Tứ Nương, hai vị muội muội mới thật sự xinh đẹp.

Ba nàng thay nhau khen ngợi, rất nhanh đã trở nên quen thuộc.

Chủ yếu là vì Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân đã có kinh nghiệm xử lý tình huống tương tự.

Khi ở Tam Giang, các nàng không ít lần chung đụng với bọn người Ôn Thanh Thanh.

Trong mắt các nàng, Phong Tứ Nương là người mới, cảm thấy không thích ứng là chuyện bình thường.

Các nàng chủ động bắt chuyện không chỉ để hóa giải sự lúng túng của Phong Tứ Nương, mà còn để tránh cho Mã Tú Chân cùng Tôn Tú Thanh truy vấn.

Phong Tứ Nương cảm thấy tâm tình có chút kỳ quái.

Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân nhiệt tình quá mức, cứ như thật sự coi nàng là tỷ muội một nhà.

Trong lòng nàng thầm khen hai nàng đều là cô nương tốt, đồng thời cũng bội phục cách Cố Hàn Uyên xử lý các mối quan hệ hồng nhan tri kỷ.

Phong Tứ Nương vốn còn chút do dự, nay tâm tình lại thả lỏng đi nhiều.

Cố Hàn Uyên không quấy rầy ba nàng làm quen.

Trương Anh Phượng cười khổ nói: Cố công tử, ngươi thật sự làm khó ta rồi.

Khi ở Tam Giang hắn đã lờ mờ nhận ra, nhất là phản ứng của Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân sau khi trở về Nga Mi càng khiến hắn nảy sinh nhiều suy đoán.

Nay mọi chuyện đã được chứng thực.

Hắn không có ý phản đối, chỉ hơi lo lắng phản ứng của Độc Cô Nhất Hạc.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thản nhiên nói: Tại hạ sẽ lên Nga Mi gặp Độc Cô chưởng môn để giải thích rõ ràng.

Lời này của Cố Hàn Uyên khiến Trương Anh Phượng an tâm hơn.

Ngay cả Tô Thiểu Anh và Nghiêm Nhân Anh vốn đang thẩm thị Cố Hàn Uyên cũng thêm mấy phần nhận đồng.

Tam Anh đối với Tứ Tú không có tình cảm nam nữ, chỉ đơn thuần là tình huynh muội.

Vì vậy khi thấy Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân theo Cố Hàn Uyên, họ không có ý kiến gì khác, chỉ hy vọng hắn không phụ bạc các nàng.

Hiện tại Cố Hàn Uyên không chỉ công khai quan hệ mà còn định lên Nga Mi nói rõ với Độc Cô Nhất Hạc, Tam Anh tự nhiên cũng yên lòng.

Chỉ là Cố Hàn Uyên một hơi bắt đi hai nàng, với tính khí nóng nảy của Độc Cô Nhất Hạc, e là không dễ dàng chấp nhận.

Nghĩ đến đây, Tam Anh đều thầm cười khổ.

Lúc này, Mã Tú Chân bỗng nhiên nói: Ta là Mã Tú Chân, hai vị sư muội đành nhờ Cố công tử chiếu cố vậy.

Không biết là vì tâm lý gì, lời nói của Mã Tú Chân mang chút vị chua chát lạ lùng.

Cố Hàn Uyên không để tâm, khẽ cười nói: Thì ra là Tú Chân sư muội.

Phái Võ Đang cùng phái Nga Mi vốn có giao tình sâu đậm, các ngươi cũng cùng thế hệ với ta, cứ gọi một tiếng sư huynh là được, không cần khách sáo như vậy.

Mọi người nghe vậy đều có chút kỳ quái.

Hiện nay nhắc đến Cố Hàn Uyên, rất ít người còn liên tưởng hắn với phái Võ Đang, bởi danh vọng của hắn hiện giờ đã đuổi sát Trương Tam Phong.

Dùng thân phận đệ tử Võ Đang để đối chiếu thì quả thật hơi kỳ lạ.

Mã Tú Chân ngẩn ra, nhất thời không nói nên lời.

Nếu tính theo vai vế sư huynh muội, nàng đáng lẽ phải là sư tỷ mới đúng, vì nàng lớn tuổi hơn Cố Hàn Uyên một chút.

Thế nhưng với địa vị của Cố Hàn Uyên hiện nay, gọi nàng là sư tỷ thì nàng lại không gánh nổi.

Vì vậy quả thật chỉ có thể làm sư muội.

Tuy nhiên, khi dùng danh nghĩa sư huynh muội để kết giao, tâm tình nàng lại thả lỏng hơn hẳn.

Chỉ là nghĩ đến Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân, Cố Hàn Uyên dường như vẫn là muội phu của nàng.

Tâm tình Mã Tú Chân càng lúc càng phức tạp.

Cố Hàn Uyên không để ý đến vị đại tẩu tương lai này, bây giờ vẫn chưa đến lúc.

Hắn nhìn về phía Tôn Tú Thanh vốn đang yên lặng đứng nghe, ôn tồn nói: Vị này chắc hẳn là Tôn Tú Thanh sư muội.

Tôn Tú Thanh hơi giật mình, lễ độ nói: Gặp qua Cố sư huynh.

Nàng cũng thẳng thắn, trực tiếp gọi sư huynh luôn.

So với sự xoắn xuýt của Mã Tú Chân, nàng tự nhiên hơn nhiều.

Dù sao tuổi nàng cũng xấp xỉ Cố Hàn Uyên, gọi một tiếng sư huynh không có gì khó khăn.

Cố Hàn Uyên ôn nhu khen ngợi: Tú Thanh sư muội thanh lệ thoát tục, lan chất huệ tâm.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tứ Tú không thường hành tẩu giang hồ nên mỹ danh không quá vang xa.

Lời khen trực bạch của Cố Hàn Uyên khiến Tôn Tú Thanh đỏ mặt, e thẹn đáp: Cố sư huynh quá khen rồi.

Đôi mắt đẹp của nàng khẽ chớp, mơ hồ cảm thấy Cố Hàn Uyên không chỉ đơn thuần là khen ngợi nàng.

Nhất là khi thấy Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân đang thân mật trò chuyện cùng Phong Tứ Nương, nàng khó tránh khỏi suy nghĩ xa xăm.

Lúc này, một giọng nói thanh thúy mang chút kiêu ngạo vang lên: Này.

Ngươi chẳng lẽ chỉ lo nói chuyện với người của phái Nga Mi, mà không nhìn thấy ta sao.

Chỉ thấy Kim Linh Chi như một con chim công kiêu ngạo, chống nạnh, sắc mặt không vui.

Nàng vốn xinh đẹp, lại là tôn nữ được Kim thái phu nhân sủng ái nhất, nên luôn là tâm điểm chú ý của mọi người.

Ngay cả khi đi cùng phái Nga Mi, nàng cũng được chú ý nhiều hơn.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại chỉ lo nói chuyện với người phái Nga Mi mà ngó lơ nàng, nàng tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Cố Hàn Uyên nhạt giọng đáp: Trước hết, Cố mỗ không tên là Này.

Xin hỏi vị cô nương này phương danh là chi.

Kim Linh Chi nghẹn lời.

Thái độ lãnh đạm của Cố Hàn Uyên nằm ngoài dự tính của nàng, lại còn bị hắn điểm ra sự thất lễ, khiến nàng có chút quẫn bách.

Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại vẻ kiêu ngạo: Ta gọi Kim Linh Chi.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Kim cô nương, chào nàng.

Kim Linh Chi không thể tin nổi hỏi: Chỉ vậy thôi sao.

Cố Hàn Uyên hơi ngạc nhiên: Kim cô nương còn chuyện gì khác sao.

Kim Linh Chi cảm thấy nghẹn họng, không biết trả lời thế nào.

Tôn Tú Thanh vội giải vây giúp nàng: Kim sư muội là tôn nữ của Kim thái phu nhân ở Vạn Phúc Vạn Thọ viên.

Dựa vào quan hệ giữa Kim Linh Chi và phái Nga Mi, gọi một tiếng sư muội cũng là bình thường.

Trên mặt Kim Linh Chi lại hiện lên vẻ đắc ý, vì bất cứ nam nhân nào khi biết thân phận nàng đều sẽ nịnh nọt lấy lòng.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên vẫn lạnh nhạt nói: Thì ra là vậy, tại hạ nếu có cơ hội sẽ đến bái phỏng Kim thái phu nhân.

Thái độ của Cố Hàn Uyên cho thấy người hắn tôn trọng là Kim thái phu nhân, chẳng liên quan gì đến Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi tức đến đỏ mặt, thở phì phò nói: Ta ghét ngươi.

Nói xong nàng cũng chẳng màng đến người phái Nga Mi, quay người bỏ đi.

Sự bộc phát đột ngột của Kim Linh Chi khiến mọi người kinh ngạc, không khí đang hài hòa bỗng chốc trở nên lúng túng, rước lấy không ít lời bàn tán xôn xao.

Tôn Tú Thanh có chút khó xử giải thích: Cố công tử xin đừng trách, Kim sư muội muội ấy không có ác ý.

Việc Kim Linh Chi đột ngột nổi giận và tuyên bố ghét Cố Hàn Uyên là cực kỳ thất lễ.

Nếu Cố Hàn Uyên so đo, dù có đối đầu với Vạn Phúc Vạn Thọ viên cũng không ai lạ lẫm, thậm chí sẽ không ai giúp họ.

Bởi tuy thế lực Vạn Phúc Vạn Thọ viên lớn, nhưng không sánh được với uy thế của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Kim Linh Chi sai trước, không chiếm được lý.

Mọi người đều không hiểu nổi tại sao nàng lại vô lễ với Cố Hàn Uyên như vậy.

Đa số người trong giang hồ đối với Cố Hàn Uyên đều giữ thái độ không kết giao được thì cũng tuyệt đối không nên đắc tội.

Chương 967

Điều này càng làm nổi bật sự ngang ngược của Kim Linh Chi.

Nhưng một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ như nàng thì không thể dùng lẽ thường để suy xét.

Cố Hàn Uyên hiểu rõ điều đó, hay đúng hơn, chính hắn đã cố ý tạo ra cục diện này.

Phản ứng của Kim Linh Chi nằm trong dự tính của hắn.

Với hạng thiếu nữ như nàng, càng nhiệt tình thì càng không được nàng để mắt tới.

Giống như những nữ thần thường thấy, họ chỉ để tâm đến những nam thần lạnh lùng cao ngạo.

Kim Linh Chi mê luyến Nguyên Tùy Vân cũng chính vì vẻ ngoài tao nhã nhưng nội tâm lạnh nhạt xa cách của y.

Hiện tại cũng vậy, Kim Linh Chi ngồi bên cạnh Hoa Chân Chân và Cao Á Nam vẫn thỉnh thoảng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, vẻ giận dữ vẫn chưa tan.

Ít nhất sau ngày hôm nay, nàng muốn không để ý đến Cố Hàn Uyên cũng khó.

Còn chuyện sau này, cứ từ từ điều giáo là được.

Trong lòng Cố Hàn Uyên thầm đắc ý nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc nói: Tú Thanh sư muội chẳng lẽ nghĩ ta là người hẹp hòi như vậy sao.

Tôn Tú Thanh ngẩn ra, ngập ngừng nói: Ta không có ý đó, chỉ là không hiểu vì sao Cố sư huynh lại lãnh đạm với Kim sư muội như

vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, đầy ẩn ý nói: Luận gia thế, Vạn Phúc Vạn Thọ viên chẳng là gì đối với ta.

Luận sắc đẹp, Kim Linh Chi không bằng tiên tư ngọc sắc của Tú Thanh sư muội.

Luận tài tình phẩm hạnh, càng không bằng lan chất huệ tâm của nàng.

Tại sao ta phải nhiệt tình với nàng ta.

Câu hỏi ngược của Cố Hàn Uyên khiến Tôn Tú Thanh ngẩn ngơ.

Lời giải thích này chẳng khác nào một màn khen ngợi nồng nhiệt, chỉ thiếu nước nói thẳng Ta thích nàng.

Không chỉ Tôn Tú Thanh đỏ mặt không biết làm sao, mà cả Tam Anh cùng đám người Phong Tứ Nương, Diệp Tú Châu, Thạch Tú Vân, Mã Tú Chân đều nhìn nàng với ánh mắt cổ quái.

Tam Anh thầm phục sát đất.

Họ nghĩ nếu Độc Cô Nhất Hạc biết chuyện, chắc chắn sẽ vác thanh đao kiếm của mình tới chém Cố Hàn Uyên.

Đánh không lại là một chuyện, nhưng việc Cố Hàn Uyên đã có hai người còn muốn thêm người thứ ba, Độc Cô Nhất Hạc tuyệt đối không bỏ qua.

Tam Anh bắt đầu thấy đau đầu, không phải sợ Cố Hàn Uyên giết Độc Cô Nhất Hạc, mà sợ chuyện làm lớn lên thì mặt mũi phái Nga Mi sẽ rất khó coi.

Còn việc Cố Hàn Uyên có ở bên Tôn Tú Thanh hay không, chỉ cần hắn chịu trách nhiệm, họ sẽ thuận theo tự nhiên, dù sao cũng không ngăn cản nổi.

Phong Tứ Nương cảm thấy mình hẳn là điên rồi mới đồng ứng làm người tình của Cố Hàn Uyên.

Cảnh tượng đội ngũ tỷ muội sắp sửa mở rộng thế này khiến nàng không biết nói gì.

Hối hận thì không hẳn, nhưng nàng cảm thấy việc lập ra ước pháp tam chương là vô cùng cần thiết.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân không quá ngạc nhiên.

Theo hiểu biết của các nàng về Cố Hàn Uyên, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua người đẹp nhất trong Tứ Tú là Tôn Tú Thanh.

Hai nàng đưa mắt nhìn Mã Tú Chân đầy ẩn ý.

Mã Tú Chân dù kém sắc nhất trong bốn người nhưng cũng là một đại mỹ nhân hiếm có, nên các nàng nghĩ nàng ấy chắc cũng khó thoát.

Mã Tú Chân lúc này tâm tình vô cùng phức tạp.

Ngưỡng mộ chăng.

Có một chút.

Thất vọng chăng.

Cũng có một chút.

Không phải vì nàng thích Cố Hàn Uyên, mà vì nàng thấy hắn hứng thú với ba người kia nhưng lại bỏ quên nàng.

Nếu là ba người nam tử khác nhau thích ba sư muội của nàng thì không sao, nhưng cảm giác bị gạt ra ngoài lề thế này khiến nàng cực kỳ khó chịu.

Nàng biết mình không đẹp bằng ba vị sư muội, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng.

Ánh mắt nàng dừng trên người Cố Hàn Uyên, tự hỏi: Chẳng lẽ ta thật sự không được sao.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được ánh mắt phức tạp của Mã Tú Chân, trong lòng càng thêm đắc ý.

Phương thức công lược kiểu nhị đào sát tam sĩ này vẫn rất hiệu dụng.

Mượn chuyện của Kim Linh Chi để làm loạn tâm trí Tôn Tú Thanh, đồng thời cho Mã Tú Chân một lý do để chủ động.

Đây là khởi đầu hoàn hảo cho giấc mộng Tứ Tú cùng giường.

Vì Tôn Tú Thanh đang đỏ mặt tía tai không nói nên lời, không khí trở nên cực kỳ gượng gạo.

Diệp Tú Châu hờn dỗi nói: Cố đại ca, huynh đừng bắt nạt Nhị sư tỷ quá mức.

Thạch Tú Vân cũng phụ họa: Cố đại ca thích bắt nạt người khác nhất, chúng ta đừng để ý đến huynh ấy nữa.

Phong tỷ tỷ, Đại sư tỷ, Nhị sư tỷ, chúng ta đi thôi.

Hai nàng nói xong liền khoác tay ba người kia, vô cùng thân thiết kéo đi.

Tuy các nàng nói xấu Cố Hàn Uyên nhưng thực chất là đang giải vây giúp hắn.

Với lại, các nàng cũng không đành lòng thấy Tôn Tú Thanh khó xử.

Việc này vừa hóa giải lúng túng, vừa âm thầm trợ công cho Cố Hàn Uyên.

Tôn Tú Thanh bị kéo đi nhưng vẫn không kìm được quay đầu nhìn Cố Hàn Uyên một cái, đúng lúc thấy nụ cười ôn hòa của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau khiến nàng giật mình, vội vàng cúi đầu thẹn thùng.

Tim nàng đập thình thịch, không biết có nên đáp lại hắn không.

Hảo cảm chắc chắn là có, nhưng chưa tới mức là yêu, vả lại trong lòng nàng còn nhiều lo ngại, ví như hai vị sư muội đang đi bên cạnh.

Diệp Tú Châu nhận ra ánh mắt của Tôn Tú Thanh, cười nói: Nhị sư tỷ, tỷ đừng trách Cố đại ca.

Huynh ấy là người tham lam, thấy cái gì tốt đẹp là muốn chiếm làm của riêng.

Thạch Tú Vân cũng tiếp lời: Nhị sư tỷ xinh đẹp thế này, ngay cả muội nhìn còn thấy rung động nữa là.

Tôn Tú Thanh đỏ mặt tía tai, nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân không vì quan hệ với Cố Hàn Uyên mà nảy sinh mâu thuẫn với nàng.

Ngược lại nàng còn nghe ra ý tứ mong nàng gia nhập của hai nàng.

Điều này làm nàng vừa xấu hổ vừa kinh ngạc trước sự hào phóng kỳ lạ của họ.

Mã Tú Chân nghe vậy, ánh mắt xa xăm nhưng không nói lời nào.

Phong Tứ Nương thì thầm mắng: Chẳng lẽ ta còn phải cảm ơn hắn vì đã thấy ta xinh đẹp sao.

Cái đồ tham lam khốn khiếp.

Các nàng đi về phía Kim Linh Chi, nói chuyện gì đó khiến nàng ta bật cười, dường như đã quên mất chuyện không vui lúc nãy.

Hoa Chân Chân và Cao Á Nam tò mò quan sát họ, cuộc đối thoại và mối quan hệ phức tạp vừa rồi khiến hai nàng cũng nảy sinh hiếu kỳ với Cố Hàn Uyên.

Nhưng vì ngồi cạnh Khô Mai đại sư nghiêm nghị nên họ không dám lên tiếng.

Mộ Dung Tiên nhìn không khí náo nhiệt của các nàng với vẻ ngưỡng mộ.

Nàng không bận tâm đến quan hệ phức tạp của Cố Hàn Uyên mà chỉ thèm muốn sự thân mật đó.

Do hàn độc nên nàng hiếm khi được ra ngoài kết giao bạn bè.

Lần này trốn nhà đi cùng Mộ Dung Cửu, nàng không chỉ muốn chữa bệnh mà còn muốn kết thêm bằng hữu.

Trương Tinh vân vê chiếc roi da đỏ rực, vẻ mặt không mấy hứng thú nhưng ánh mắt lại luôn dừng trên người Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Cửu thầm cười lạnh, chứng kiến sự phong lưu của hắn, nàng càng không muốn gả.

Hiện giờ nàng chỉ hy vọng hắn không biết thân phận của các nàng, đợi tiệc thọ kết thúc sẽ lập tức rời đi.

Cố Hàn Uyên tạm thời không để ý đến suy nghĩ của họ vì bận tiếp đón những người đến chào hỏi.

Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn là người quen cũ nên thái độ khá nịnh nọt.

Thạch Thước thì hơi lúng túng, dù bối phận lớn hơn nhưng địa vị giang hồ của Cố Hàn Uyên nay đã khác xưa.

Chương 968

Nếu lấy thân phận trưởng bối ra nói chuyện thì chỉ tự làm nhục mình.

May mà Cố Hàn Uyên vẫn giữ thái độ tôn kính, gọi một tiếng Thạch Thước trưởng lão khiến ông rất hài lòng, không ngớt lời khen ngợi và dặn hắn phải về Võ Đang một chuyến theo lời Trương Tam Phong.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên hiếu kỳ, không lẽ Trương Tam Phong định truyền chức chưởng môn cho hắn.

Dù miệng hứa hẹn nhưng hắn biết còn lâu mới về được vì kinh thành còn bao chuyện phải xử lý.

Sau đó Nguyên Tùy Vân dưới sự dẫn dắt của Hoa Mãn Lâu cũng tới bắt chuyện.

Hai kẻ giả dối trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Nguyên Tùy Vân âm thầm cảnh giác, còn Cố Hàn Uyên thì đầy ý cười đầy ẩn ý, hắn rất muốn ghé thăm đảo Dơi một chuyến.

Hoa Mãn Lâu không nói nhiều vì chưa phải lúc.

Cố Hàn Uyên còn cảm nhận được địch ý từ Khổ Trí của Bắc Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm đã chịu không ít tổn thất dưới tay hắn, từ vụ Mai Hoa Đạo đến vụ mất trộm Quỳ Hoa Thần Công, ngay cả Vô Tưởng tăng cũng từng chịu thiệt.

Cố Hàn Uyên không bận tâm, nếu có cơ hội sẽ tiễn Khổ Trí xuống bầu bạn với Tâm Giám.

Sau khi tiếp khách xong, Hoa Như Lệnh cùng Thiết Tâm Lan và Nho Nhỏ bước ra.

Thiết Tâm Lan vẻ mặt u buồn vì vẫn chưa tìm được tin tức về cha mình là Thiết Như Vân.

Nho Nhỏ bỗng reo lên: Tiểu thư nhìn kìa, vị công tử kia thật khôi ngô.

Còn đẹp hơn cả Hoa công tử.

Thiết Tâm Lan bật cười: Làm sao có người đẹp hơn Hoa công tử được.

Nhưng khi nhìn theo, nàng quả nhiên thấy một nam tử còn tuấn mỹ hơn cả Hoa Vô Khuyết.

Nếu Hoa Vô Khuyết là trăng lạnh thì nam tử này là nắng gắt, vừa cao quý vừa ấm áp.

Nho Nhỏ trêu chọc hỏi ai đẹp hơn, Thiết Tâm Lan không trả lời được, chỉ nói mỗi người một vẻ, nhưng trong lòng đã công nhận Hoa Vô Khuyết thua một bậc.

Nho Nhỏ tò mò về thân phận của hắn.

Lúc này Hoa Như Lệnh tiến tới chào Cố Hàn Uyên với vẻ mừng rỡ vì sợ hắn đã rời đi.

Sự hiện diện của Cố Hàn Uyên tại tiệc thọ khiến triều đình phải kiêng dè khi muốn động vào Hoa gia.

Hoa Như Lệnh giới thiệu Thiết Tâm Lan là con gái Thiết Như Vân.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm: Thiết Như Vân mất tích sao.

Nói ra thì tại hạ quả thật có chút tin tức về tung tích của ông ấy.

Thiết Tâm Lan kinh hỉ thỉnh cầu hắn chỉ dẫn.

Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý đáp: Hiện tại không tiện, tối nay tại hạ sẽ tới tìm Thiết cô nương để bàn bạc kỹ hơn về chuyện này.

Thiết Tâm Lan đứng ngẩn ngơ sau khi Cố Hàn Uyên rời đi.

Lời hẹn gặp buổi tối của hắn mang theo một hương vị ái muội khó tả.

Nếu là cô nam quả nữ đêm hôm.

Nghĩ đến những lời đồn về Cố Hàn Uyên, nàng thẹn thùng đỏ mặt.

Nho Nhỏ lại rỉ tai trêu: Tiểu thư, hay là Cố công tử thật sự nhìn trúng người rồi.

Thiết Tâm Lan mắng yêu nàng nói nhảm, nhưng trong lòng lại không ngăn được suy nghĩ: Vạn nhất thì sao.

Nàng tự tin vào nhan sắc của mình, nhưng lại do dự giữa Tiểu Ngư Nhi, Hoa Vô Khuyết và giờ là Cố Hàn Uyên.

Nho Nhỏ thầm thở dài vì hiểu rõ sự dao động của tiểu thư nhà mình, nàng cảm thấy gánh nặng trên vai một con nha hoàn như mình quá lớn.

Cố Hàn Uyên không bận tâm lắm đến Thiết Tâm Lan, chỉ là tiện tay gieo một hạt giống mà thôi.

Hắn thấy tính cách của nàng quá thiếu quyết đoán, nhưng với dung mạo đó, làm một chiếc bình hoa xinh đẹp bên cạnh cũng không tệ, lại còn có thể dùng để đối phó với Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết.

Đang lúc đó, tiếng của Lục Tiểu Phụng từ bên ngoài Hoa Gia Bảo vọng vào cầu cứu.

Theo sau y là hai nữ tử tuyệt thế che mặt Yêu Nguyệt và Liên Tinh, cùng với Tiết Băng và Hoa Vô Khuyết.

Khinh công của Lục Tiểu Phụng dù giỏi nhưng cũng không thoát khỏi Yêu Nguyệt.

Khi nàng định tung sát chiêu Minh Ngọc Công để kết liễu y, một bóng trắng đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt nàng.

Một bàn tay thon dài, trắng trẻo nắm lấy cổ tay như ngọc của Yêu Nguyệt, hóa giải chưởng lực một cách nhẹ nhàng.

Yêu Nguyệt kinh ngạc nhận ra đó là Cố Hàn Uyên.

Hắn thở dài: Yêu Nguyệt cung chủ, có chuyện gì mà nóng nảy như vậy.

Chẳng lẽ Lục Tiểu Phụng đắc tội nàng.

Yêu Nguyệt lạnh lùng đáp: Sao nào.

Ngươi thấy bổn cung tính tình không tốt sao.

Hắn khẽ cười, ôn tồn nói: Thất tình lục dục là lẽ thường tình của con người.

Điều đó cho thấy Yêu Nguyệt cung chủ chỉ là có dáng vẻ tiên tử, chứ không phải là vị tiên tử trên Thiên cung vô tình vô dục.

Như vậy, rất tốt.

Yêu Nguyệt chấn động tâm can, nhớ lại lời nguyền rủa của Giang Phong trước khi chết nói nàng không phải là người.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến lòng nàng rối bời.

Nàng giả vờ lạnh lạt bảo hắn buông tay.

Cố Hàn Uyên tiếc nuối rời tay, cảm nhận hơi lạnh như ngọc từ làn da nàng.

Hắn hỏi rõ sự tình, Yêu Nguyệt liền bảo Hoa Vô Khuyết kể lại đầu đuôi.

Hoa Vô Khuyết lúc này trong lòng kinh hãi không gì sánh được.

Hắn chưa từng thấy qua một Yêu Nguyệt vốn như tiên lại tựa như ma kia khi nói chuyện với nam tử lại dùng thái độ bình đẳng như vậy.

Thậm chí nói là bình đẳng cũng chưa hẳn chính xác, chuẩn xác mà nói, Yêu Nguyệt dĩ nhiên có vẻ hơi yếu thế.

Huống chi nam tử kia vẫn còn đang nắm tay Yêu Nguyệt.

Mà Yêu Nguyệt không hề lạnh giọng quát mắng, cũng không giận dữ ra tay, chỉ vẻn vẹn mở miệng bảo đối phương buông tay.

Thái độ bình tĩnh đến mức khó tin.

Hoa Vô Khuyết rất tự tin rằng nếu mình dám nắm tay Yêu Nguyệt, dù có Liên Tinh cầu tình thì bị trọng thương vẫn còn là nhẹ.

Vì vậy Hoa Vô Khuyết vô cùng hiếu kỳ về thân phận của Cố Hàn Uyên, càng tò mò hơn về quan hệ giữa hắn và Yêu Nguyệt, chỉ là không dám mở miệng hỏi.

Thế nhưng hắn vô thức đã nảy sinh lòng cung kính với Cố Hàn Uyên, liền đem đầu đuôi sự việc giải thích một lần.

Lục Tiểu Phụng cũng còn vẻ mặt chưa hoàn hồn, ở bên cạnh bổ sung thêm những gì đã xảy ra.

Nguyên lai sáng nay Lục Tiểu Phụng không thấy Cố Hàn Uyên và Tiết Băng trong khách phòng, vì lo lắng nên đã đi khắp nơi tìm kiếm.

Kết quả là ở bên ngoài Hoa Gia Bảo, hắn bắt gặp Tiết Băng đang lang thang dạo bước sau khi bị Cố Hàn Uyên và Phong Tứ Nương chọc giận bỏ đi.

Tiết Băng thấy Lục Tiểu Phụng tìm đến, vốn dĩ phải nên vui mừng, nếu là trước đây chắc chắn nàng sẽ mừng rỡ như điên.

Song lần này người tìm thấy nàng lại là Lục Tiểu Phụng chứ không phải Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng trái lại càng thêm tức giận.

Cảm giác này khiến nàng cực kỳ chột dạ và hoảng loạn.

Để che giấu tâm tình, Tiết Băng cố ý gây sự, chỉ trích Lục Tiểu Phụng không quan tâm nàng.

Nghĩ đến việc nụ hôn đầu đời đã trao cho Cố Hàn Uyên mà chính mình không muốn thừa nhận, nàng càng thêm hư vinh, nhưng cũng càng thêm phẫn nộ.

Lục Tiểu Phụng bị một trận chỉ trích đột ngột làm cho bối rối.

Đang chuẩn bị giải thích thì Tiết Băng thốt ra một câu Tên trộm phụ lòng, kết quả là khiến Hoa Vô Khuyết đang trên đường tới Hoa Gia Bảo nghe thấy, lầm tưởng Lục Tiểu Phụng là kẻ phụ bạc Tiết Băng.

Hoa Vô Khuyết vốn chịu sự giáo dục cực đoan của Yêu Nguyệt, đối với nam nhân thay lòng đổi dạ là tuyệt đối không dung thứ, vì vậy lập tức cùng Lục Tiểu Phụng đánh nhau.

Lục Tiểu Phụng thấy thế thì không còn gì để nói, dù hắn giải thích thế nào Hoa Vô Khuyết cũng không tin.

Dù sao bộ dạng phẫn nộ chỉ trích của Tiết Băng lúc nãy quá dễ khiến người ta hiểu lầm.

Khổ nỗi Tiết Băng cũng không muốn giúp Lục Tiểu Phụng giải thích.

Chương 969

Không chỉ vì nàng đang chột dạ, mà còn vì nàng nghĩ nếu không phải Lục Tiểu Phụng vẫn luôn trốn tránh nàng thì làm sao có cục diện phức tạp như hiện tại.

Nếu hắn không trốn tránh, nàng đã không phải đuổi tới kinh thành, không gặp gỡ Cố Hàn Uyên, sẽ không mất đi nụ hôn đầu, tâm tư cũng không dao động, lại còn vì Phong Tứ Nương mà ghen tuông vô cớ.

Trong lúc tâm tình rối bời, Tiết Băng quyết định đổ hết tội lỗi lên đầu Lục Tiểu Phụng để hắn chịu chút giáo huấn.

Tuy nhiên Hoa Vô Khuyết lại không phải đối thủ của Lục Tiểu Phụng do chênh lệch về cảnh giới.

Hoa Vô Khuyết tư chất cực cao nhưng vì tuổi tác nên mới chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong.

Ở tuổi đó, tu vi như vậy đã là thiên chi kiêu tử, dù sao hắn cũng là công cụ báo thù được Yêu Nguyệt tỉ mỉ bồi dưỡng.

Thế nhưng đối mặt với Tông Sư như Lục Tiểu Phụng, Hoa Vô Khuyết căn bản không làm gì được, sau khi chọc giận Lục Tiểu Phụng phản kích, hắn liền rơi vào thế hạ phong.

Đúng lúc Lục Tiểu Phụng đang đắc ý thì Yêu Nguyệt và Liên Tinh tới nơi.

Yêu Nguyệt nghe Hoa Vô Khuyết giải thích xong liền lập tức ra tay với Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chỉ miễn cưỡng đỡ được nửa chiêu đã biết mình tuyệt đối không phải đối thủ, chỉ có thể ỷ vào khinh công tinh diệu mà chạy mất dạng.

Kết quả là bị Yêu Nguyệt đuổi sát tới tận Hoa Gia Bảo, cho đến khi được Cố Hàn Uyên cứu mới thôi.

Cố Hàn Uyên nghe xong, bất đắc dĩ nói: Tiết cô nương, nàng chẳng lẽ không sợ Lục Tiểu Phụng bị Yêu Nguyệt cung chủ đánh chết tại chỗ sao.

Vừa rồi thực sự là ngàn cân treo sợi tóc, nếu hắn cứu viện chậm một chút, Lục Tiểu Phụng chắc chắn sẽ bị Yêu Nguyệt một chưởng vỗ chết.

Chưởng lực đó dù là Cố Hàn Uyên tiếp nhận cũng có chút vất vả.

Lục Tiểu Phụng có thể chết, nhưng không thể chết dưới tay Yêu Nguyệt, nếu không sự việc sẽ vô cùng phiền phức.

Tiết Băng lúc này cũng nhận ra mình đã làm quá mức.

Nàng nhìn vết nứt toác dưới chân Cố Hàn Uyên, đó là do hắn đã dời đi chưởng lực của Yêu Nguyệt tạo thành.

Tiết Băng đối với Lục Tiểu Phụng tràn đầy áy náy, nhưng tất cả đều không bằng nỗi uất ức trong lòng nàng lúc này.

Nàng nghẹn ngào nói một câu: Xin lỗi.

Thế nhưng lời này nàng không phải nói với Lục Tiểu Phụng mà là hướng về phía Cố Hàn Uyên, khiến mọi người không khỏi ngơ ngác.

Nói xong nàng cũng không đợi ai phản ứng, quay người định rời đi, ngay cả đại thọ của Hoa Như Lệnh cũng không định tham gia nữa.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã gọi nàng lại: Tiết cô nương khoan đã, Tứ Nương có chuyện muốn nói với nàng.

Tiết Băng ngẩn ra, vô thức hỏi: Là cô gái trên giường ngươi sáng nay sao.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Lục Tiểu Phụng vừa bội phục Cố Hàn Uyên, vừa thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình có lẽ đã hiểu lầm quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Tiết Băng.

Đương nhiên hơi thở phào này có chút hơi sớm.

Hoa Vô Khuyết không rõ tình hình, chỉ chau mày.

Liên Tinh thì lộ vẻ mặt xem kịch vui, không biết từ bao giờ nàng đã có xu hướng trở thành kẻ thích xem náo nhiệt, có lẽ là từ khi nàng phát hiện Yêu Nguyệt có những biến hóa vi diệu vì Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt cũng không phụ sự kỳ vọng của nàng, lạnh lùng lườm Cố Hàn Uyên.

Nghe thấy lại có cô gái khác lên giường hắn, nàng cảm thấy cực kỳ không vui.

Từ khi nàng bắt đầu quan tâm Cố Hàn Uyên, nàng cảm giác mình đang tận mắt chứng kiến thói phong lưu của hắn ngày càng quá đà.

Nhìn qua thì có vẻ dễ dàng nắm thóp được chứng cứ thay lòng đổi dạ của hắn, nhưng thực tế nàng lại không biết phải ra tay từ đâu, trái lại còn bị động chạy theo hắn khắp nơi.

Trong chuyện này đương nhiên cũng có công lao của Hợp Hoan Linh, nhưng Cố Hàn Uyên đã dần trở thành một tâm kết trong lòng nàng, nếu không gỡ bỏ được thì nàng vĩnh viễn không cách nào buông xuống.

Tuy Yêu Nguyệt hiểu lầm nhưng Cố Hàn Uyên không hề giải thích, chỉ ôn tồn nói với Tiết Băng: Tứ Nương tính tình hào sảng, ta nghĩ Tiết cô nương sẽ thích nàng ấy thôi.

Tiết Băng nghe vậy hơi ngẩn ngơ, nàng không hiểu vì sao mình phải thích Phong Tứ Nương, nhưng nghe Cố Hàn Uyên nói vậy, nàng trực giác cảm thấy có lẽ có ẩn tình gì đó.

Nàng mang theo tâm tình không rõ ràng, bướng bỉnh nói: Cũng được, ta sẽ đi gặp nàng ấy.

Nàng quay đầu lại, ngượng ngùng nói với Yêu Nguyệt: Yêu Nguyệt cung chủ, xin lỗi vì đã gây phiền phức cho các vị.

Yêu Nguyệt im lặng quan sát Tiết Băng, cho đến khi Tiết Băng cảm thấy không chịu nổi ánh mắt đó, nàng mới nhạt giọng nói: Không có gì, bèo nước gặp nhau mà thôi.

Thái độ không định thâm giao của Yêu Nguyệt lại khiến Tiết Băng thở phào, vội vàng kéo Lục Tiểu Phụng đang lúng túng vào Hoa Gia Bảo.

Sau đó hai người tự nhiên mỗi người một ngả, Lục Tiểu Phụng đi tìm Hoa Mãn Lâu, còn Tiết Băng thì ngồi xuống bên cạnh Phong Tứ Nương trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của nàng ấy.

Yêu Nguyệt nhìn sâu vào Tiết Băng và Phong Tứ Nương, nhạt giọng nói: Vô Khuyết, thọ yến của Hoa gia cứ để ngươi tham dự.

Liên Tinh, chúng ta đi thôi.

Yêu Nguyệt vốn vì Cố Hàn Uyên mà đến, muốn xem hắn định làm gì, có phải lại đang tính kế thông đồng với cô nương nào không.

Thực tế đã chứng minh dự đoán của nàng là đúng.

Tình huống của Phong Tứ Nương dù là hiểu lầm nhưng trong mắt nàng coi như đã xác nhận.

Bằng trực giác của nữ nhân, nàng mơ hồ cảm thấy Tiết Băng có điểm không đúng.

Nhìn bề ngoài là Tiết Băng giận Lục Tiểu Phụng, nhưng thực tế lại là vì Cố Hàn Uyên mà ra.

Có Hợp Hoan Linh trợ công, Yêu Nguyệt muốn không để ý đến Cố

Hàn Uyên cũng khó, nhưng tính phong lưu đa tình của hắn lại luôn làm nàng chùn bước.

Để Hoa Vô Khuyết đến Hoa gia cũng chỉ là cái cớ của nàng, kế hoạch ban đầu của Yêu Nguyệt là để Hoa Vô Khuyết ở ngoài sáng, còn mình ở trong tối, nếu có chuyện gì xảy ra có thể lấy cớ lo cho hắn nên mới tới xem.

Nhưng giờ đã chạm mặt Cố Hàn Uyên, nếu còn ở lại hoặc trốn vào bóng tối mà bị hắn phát hiện thì mặt mũi nàng biết để đâu.

Vì vậy Yêu Nguyệt nảy sinh ý định rời đi, dù sao nàng cũng đã xác nhận Cố Hàn Uyên càng ngày càng phong lưu.

Còn về chuyện sinh con gái hắn nói trước đây. cứ nằm mơ đi.

Ngay khi Yêu Nguyệt định rời đi mà không thèm chào hỏi, Cố Hàn Uyên đã lên tiếng: Yêu Nguyệt cung chủ, đến cũng đã đến rồi, hay là cùng ta uống vài chén.

Không phải rượu trong thọ yến, mà là loại rượu ta đặc biệt chuẩn bị, thế gian chỉ có một.

Yêu Nguyệt nghe vậy có chút dao động, không phải vì loại rượu đặc biệt kia, mà là vì câu nói đến cũng đã đến rồi.

Một Yêu Nguyệt chưa hoàn toàn đạt được mục đích chắc chắn sẽ không cam tâm, bị Cố Hàn Uyên khuyên nhủ theo cách hiếm thấy này, nàng thực sự nảy ra ý định ở lại.

Tuy nhiên, dù trong lòng dao động nhưng vẻ ngoài nàng vẫn giữ vẻ cao lãnh, nhạt giọng nói: Ta không thích nơi quá ồn ào.

Cố Hàn Uyên cười khẽ: Không sao, Hoa Như Lệnh chắc chắn sẽ sắp xếp chu đáo.

Di Hoa Cung tuy danh tiếng không tốt nhưng thực lực lại vô cùng cường đại.

Hoa Như Lệnh tổ chức thọ yến lần này, ngoài kế hoạch giải trừ tâm ma cho Hoa Mãn Lâu, còn là để phô trương thế lực của Hoa gia.

Có Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt, Liên Tinh ở đây, dù có muốn đuổi hết những người khác đi cũng không vấn đề gì.

Đương nhiên Hoa Như Lệnh sẽ không đắc tội người khác như vậy, chỉ cần đổi cho họ một nơi yến tiệc khác là được.

Yêu Nguyệt đang định đồng ý thì Liên Tinh đột nhiên lên tiếng: Cố công tử, ta cũng không thích ồn ào, muốn cùng các vị chung vui có được không.

Yêu Nguyệt nghe vậy liền khựng lại, lạnh lùng lườm Liên Tinh một cái.

Nàng trực giác thấy Liên Tinh cố ý nói vậy để phá đám.

Ngươi có thể về kinh thành trước.

Liên Tinh nhìn Cố Hàn Uyên, dịu dàng nói: Tỷ tỷ, muội cũng rất hứng thú với loại rượu mà Cố công tử nói.

Liên Tinh đang âm thầm thử thách Yêu Nguyệt và hiệu quả rất rõ rệt.

Nếu là trước kia, Yêu Nguyệt hoặc sẽ cưỡng ép bắt nàng về, hoặc sẽ bỏ đi một mình.

Song lần này Yêu Nguyệt lại chọn thỏa hiệp, hờ hững nói: Muốn ở lại thì ở lại đi.

Dù Yêu Nguyệt rõ ràng là không cam lòng nhưng vẫn giữ vẻ cao cao tại thượng.

Cố Hàn Uyên đứng bên cạnh quan sát thấy vô cùng thú vị, hắn làm động tác mời: Hai vị cung chủ đi theo ta.

Yêu Nguyệt đi được vài bước, nhìn vết nứt trên mặt đất.

Nàng biết đó là kết quả khi Cố Hàn Uyên dời đi chưởng lực của nàng.

Không biết vì tâm tư gì, nàng bỗng nói: Vừa rồi ta dùng Toái Tâm Chưởng, cách tá lực đả lực thông thường sẽ không hiệu quả đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút kinh ngạc.

Toái Tâm Chưởng vốn là loại chưởng lực có tính thẩm thấu, dù chỉ là đối chưởng cũng có thể làm tổn thương tâm mạch.

Cố Hàn Uyên tuy có Đấu Chuyển Tinh Di từ Mộ Dung Phục nhưng không tốn nhiều tâm tư luyện tập, vì ở cấp độ của hắn nó không mang lại nhiều ý nghĩa.

Càn Khôn Đại Na Di hay Thái Cực Quyền đều mạnh hơn nhiều.

Huống chi Toái Tâm Chưởng vốn được sáng tạo dựa trên Di Hoa Tiếp Ngọc, cách mượn lực thông thường thực sự vô dụng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại tinh thông Thiên Kinh Địa Động Đại Luân Hồi Ấn.

Thực tế không phải hắn mượn chưởng lực của nàng chuyển xuống đất, mà là mượn đại địa chi lực để triệt tiêu chưởng lực của nàng.

Chính phương thức mượn lực hoàn toàn khác biệt này đã chứng minh võ công trong Thiên Địa Giao Chinh Âm Dương Đại Bi Phú kinh thiên động địa đến mức nào.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên vẫn chưa thu thập đủ bảy loại võ học đó.

Yêu Nguyệt đương nhiên không biết, nàng tưởng hắn dùng cách thông thường nên chắc chắn sẽ bị kình lực còn sót lại làm tổn thương tâm mạch.

Vì vậy nàng lấy từ trong tay áo ra một bình sứ đưa cho hắn, giải thích: Đây là thuốc chuyên trị thương thế của Toái Tâm Chưởng.

Đôi mắt đẹp của nàng dừng trên người hắn, muốn xem hắn phản ứng thế nào.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Yêu Nguyệt cung chủ đang quan tâm ta sao.

Yêu Nguyệt sững lại, thẹn quá hóa giận: Không muốn thì thôi.

Nói đoạn định thu hồi bình thuốc, nhưng Cố Hàn Uyên đã nhanh tay đoạt lấy.

Chương 970

Hắn dịu dàng nói: Đa tạ sự quan tâm của nàng.

Dứt lời hắn mở bình, không chút do dự lấy ra một viên dược hoàn uống ngay.

Sự tin tưởng không chút đề phòng đó khiến Yêu Nguyệt ngẩn ngơ, ngay cả việc hắn đổi cách xưng hô thân mật hơn nàng cũng vô thức bỏ qua.

Nàng quay mặt đi chỗ khác, giả vờ lạnh lùng: Ai quan tâm ngươi chứ.

Bổn cung chỉ là không muốn tùy ý đả thương người vô tội mà thôi.

Cái cớ này của nàng đừng nói là Cố Hàn Uyên, ngay cả Liên Tinh và Hoa Vô Khuyết nghe xong cũng thấy ánh mắt kỳ quái.

Với hung danh của Yêu Nguyệt trên giang hồ, nàng có bao giờ quan tâm đến việc đả thương người vô tội.

Liên Tinh chớp mắt, không rõ đang nghĩ gì.

Hoa Vô Khuyết thì càng thêm kính sợ Cố Hàn Uyên, vì đây là lần đầu trong đời hắn thấy Yêu Nguyệt biết quan tâm người khác.

Cố Hàn Uyên cười khẽ, cất bình thuốc vào lòng, trêu đùa: Vậy ta giữ lại phần còn lại, để nhỡ lần sau lại bị nàng đả thương người vô tội.

Thấy bộ dạng mặt dày của hắn, Yêu Nguyệt thoáng hối hận vì sự dư thừa vừa rồi.

Nhưng thấy hắn cẩn thận cất bình thuốc nàng tặng vào lòng, mặt nàng không khỏi đỏ lên trong thoáng chốc, đáng tiếc vẻ tuyệt sắc đó đã bị khăn che mặt che khuất.

Cố Hàn Uyên dẫn Yêu Nguyệt và Liên Tinh vào Hoa Gia Bảo, sự xuất hiện của Yêu Nguyệt gây chấn động không kém gì hắn.

Kể từ sau cái chết của Giang Phong, Di Hoa Cung trở thành cấm địa giang hồ, những kẻ phụ bạc thường bị họ giết chết.

Cách làm việc tùy hứng này khiến họ bị nhiều người căm ghét nhưng với hai vị Đại Tông Sư trấn giữ, không ai dám làm gì.

Chính vì thế, khi thấy Yêu Nguyệt có vẻ phục tùng trước mặt Cố Hàn Uyên, mọi người mới kinh ngạc đến vậy.

Hiện trường đang ồn ào bỗng trở nên im lặng.

Hoa Như Lệnh thấy Yêu Nguyệt chau mày, liền tinh ý cung kính hỏi: Đa tạ Yêu Nguyệt cung chủ hạ cố đến dự.

Hay là để lão hủ sắp xếp một nơi thanh tĩnh cho ngài.

Yêu Nguyệt vốn không hợp với cảnh náo nhiệt này nhưng lần này nàng lại đổi ý, liếc nhìn bàn của các cô nương rồi nhạt giọng nói: Không cần, đừng để ai đến quấy rầy bổn cung là được.

Dứt lời nàng tự nhiên tìm một bàn trống ngồi xuống.

Xung quanh nàng, những người ở các bàn lân cận đều cảm nhận được khí tràng lạnh lẽo nên vội vàng đứng dậy chuyển chỗ.

Trong chốc lát, khu vực quanh Yêu Nguyệt trống ra một khoảng lớn.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cáo lỗi: Hoa lão tiên sinh, tính tình nàng ấy vốn lãnh đạm, mong ngài đừng trách.

Hoa Như Lệnh thụ sủng nhược kinh: Cố công tử quá lời, lão hủ sao dám trách tội.

Tuy nhiên ông kinh ngạc nhiều hơn là sợ hãi, vì ngữ khí giải thích của Cố Hàn Uyên quá đỗi thân thuộc, mà cả Yêu Nguyệt lẫn Liên Tinh đều không hề phản đối.

Lúc này Yêu Nguyệt lạnh lùng nói: Ngươi không phải muốn mời ta uống rượu sao.

Rượu đâu.

Cố Hàn Uyên cười khẽ, cùng Liên Tinh ngồi xuống bên cạnh Yêu Nguyệt.

Hắn xoay cổ tay, một bầu rượu trắng tinh xảo hiện ra.

Yêu Nguyệt tò mò hỏi: Đây là rượu gì.

Cố Hàn Uyên vừa rót rượu vừa giải thích: Rượu này tên là Noãn Ngọc Xuân Miên, được nấu từ nụ hoa mùa xuân, có công hiệu mỹ dung dưỡng nhan, có thể coi là vật phẩm của tiên gia, thiên hạ chỉ mình ta có.

Yêu Nguyệt sáng mắt lên, nhìn làn rượu màu hồng trong suốt tỏa hương thơm dễ chịu, cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Minh Ngọc Công tuy có thể giữ gìn thanh xuân nhưng không có nghĩa nàng không hứng thú với việc làm đẹp.

Yêu Nguyệt khẽ nhấc một góc khăn che mặt, lộ ra làn môi đỏ mọng như ngọc, nhấp một ngụm rượu, đôi má ửng hồng khiến mọi người xung quanh ngẩn ngơ.

Nàng tán thưởng: Rượu ngon.

Trước đây nàng không thích rượu vì sợ ảnh hưởng tu luyện hoặc chỉ uống khi muốn gây tê nỗi đau lòng, nhưng Noãn Ngọc Xuân Miên là linh tửu, giúp tâm linh thông suốt, vết sẹo trên cổ tay trái của nàng cũng mờ đi đôi chút.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ, thấy họ trò chuyện vui vẻ, bầu không khí mới dần hòa hoãn trở lại.

Có người bàn luận về rượu, có người tò mò về nhan sắc của hai vị cung chủ.

Lục Tiểu Phụng đứng cạnh Hoa Mãn Lâu thèm thuồng nhìn bầu rượu của Cố Hàn Uyên, nhưng không dám lại gần vì sợ Yêu Nguyệt.

Hắn thở dài: Có lẽ chỉ Cố công tử mới trị được nữ ma đầu này.

Hoa Mãn Lâu lắc đầu: Nếu không có Cố công tử, không ai cứu được ngươi đâu.

Lục Tiểu Phụng cũng rùng mình, thầm trách Tiết Băng suýt chút nữa hại chết hắn, đồng thời lại nổi lên tâm tư trốn tránh tình cảm với nàng.

Hoa Vô Khuyết không có tư cách ngồi cùng bàn với họ nên tìm đến chỗ Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi mừng rỡ hỏi han, cả hai tuy tính cách khác biệt nhưng rất hợp ý nhau.

Khi Tiểu Ngư Nhi hỏi liệu Cố Hàn Uyên có trở thành sư công của hắn không, Hoa Vô Khuyết cảm thấy ý tưởng đó thật viển vông vì tính cách lãnh khốc của đại sư phụ mình.

Ở bàn của các nữ tử, Thiết Tâm Lan nhìn Cố Hàn Uyên và Hoa Vô Khuyết với tâm trạng phức tạp.

Các đồ đệ phái Nga Mi như Thạch Tú Vân, Diệp Tú Châu cũng không dám lại gần chào hỏi vì khí tràng của Yêu Nguyệt quá mạnh.

Phong Tứ Nương và Tiết Băng cũng liên tục để mắt tới Yêu Nguyệt, cảm thấy tự ti trước nhan sắc và khí chất của nàng.

Tiết Băng dù tự nhắc mình yêu Lục Tiểu Phụng nhưng vẫn không tự chủ được mà lưu tâm đến Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt dù đang uống rượu nhưng vẫn chú ý đến bàn của các cô nương, thầm đắc ý khi thấy họ thất lạc trước sự hiện diện của mình.

Nhưng sự đắc ý đó không kéo dài lâu khi Liên Tinh lên tiếng nũng nịu: Cố công tử, chẳng lẽ chỉ mời tỷ tỷ mà không mời muội sao.

Cố Hàn Uyên nhìn Liên Tinh đang cố tình gây sự, trong lòng có chút buồn cười.

Sự biến hóa của Liên Tinh quả thực không nhỏ.

Cho dù bị Yêu Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm, nàng vẫn bình tĩnh nhìn hắn không chớp mắt.

Đôi mắt đẹp sáng tựa tinh tú cứ thế nhìn hắn, dường như đang mong đợi hắn sẽ đáp lại thế nào.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không để Liên Tinh thất vọng, hắn khẽ cười nói: Đây quả là tại hạ thất lễ.

Hắn rót đầy chén rượu Noãn Ngọc Xuân Miên trước mặt Liên Tinh, ôn tồn nói: Liên Tinh cung chủ mời.

Liên Tinh cảm nhận được ánh mắt băng lãnh của Yêu Nguyệt, chỉ cảm thấy đặc biệt kích thích.

Hạt giống phản nghịch một khi đã gieo xuống, chỉ cần có ánh nắng chiếu rọi và nước mưa tưới nhuần, tất nhiên sẽ mầm mống nảy nở.

Mà ánh nắng và nước mưa chính là sự đáp lại của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên Liên Tinh cũng không phải đơn thuần tìm đường chết.

Việc cả gan làm loạn như vậy sớm muộn gì cũng khiến Yêu Nguyệt thẹn quá hóa giận, đến lúc đó ngay cả nàng cũng khó lòng yên ổn.

Thế nhưng Liên Tinh đã nhận ra, Yêu Nguyệt dường như đặc biệt không tự nhiên khi đối mặt với những chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Điều đó hoàn toàn khác biệt so với năm đó khi gặp Giang Phong.

Năm đó sau khi cứu Giang Phong, Yêu Nguyệt đã thể hiện sự bá đạo một cách trực tiếp, bộ dạng như thể Giang Phong nhất định phải thuộc về mình.

Nhưng khi đối mặt với Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt lại tiến hai bước lùi ba bước.

Nàng không chống cự những lúc Cố Hàn Uyên hơi quá giới hạn thân cận, nhưng ngay sau đó lại chùn bước.

Cách xa một chút, nàng lại không kìm lòng được mà đuổi theo.

Liên Tinh nhất thời vẫn chưa nhìn thấu tâm tư của Yêu Nguyệt, chỉ có thể suy đoán là do vết thương lòng mà Giang Phong để lại gây ra.

Bất quá điều này cũng không ngăn cản nàng tìm cách trêu chọc Yêu Nguyệt thông qua Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi nghĩ đến ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên nhìn nàng vào ngày hôm trước khi hắn đánh đàn, lúc Yêu Nguyệt đang nhắm mắt lắng nghe, tâm tư phản nghịch và trả thù của Liên Tinh càng thêm lớn mạnh.

Năm đó cũng vì Yêu Nguyệt mà nàng ngay cả dũng khí bày tỏ tình ý với Giang Phong cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Phong chết trước mặt.

Đôi mắt đẹp của Liên Tinh lấp lánh, nàng khẽ cười nói: Cố công tử đối với tỷ tỷ thì gọi thẳng tên húy, đối với ta lại gọi cung chủ, chẳng lẽ là đang xa lánh ta sao.

Nếu khách sáo như vậy, ta sẽ không uống chén rượu này đâu.

Cố Hàn Uyên áy náy nói: Là ta sai rồi.

Liên Tinh nếu không chê, ta mời nàng một chén.

Nói đoạn, hắn cũng rót cho mình một chén rượu, nâng lên hướng về phía Liên Tinh.

Ánh mắt Yêu Nguyệt càng thêm u uất.

Nhưng Liên Tinh lại như không hề hay biết, nâng chén nhẹ nhàng chạm vào chén của Cố Hàn Uyên.

Nàng học theo Yêu Nguyệt vén một góc mạng che mặt, lộ ra làn môi tinh tế mang theo nụ cười, uống cạn chén rượu.

Hương vị và công hiệu đặc biệt của Noãn Ngọc Xuân Miên khiến mắt nàng sáng lên.

Nàng mỉm cười nói: Ta có chút tin lời Cố công tử nói đây là tiên tửu rồi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa đáp: Nếu Liên Tinh thích, ta có thể tặng nàng vài bình.

Liên Tinh nghe vậy kinh ngạc nói: Tiên tửu này chắc hẳn cực kỳ trân quý, ta nhận lấy e là không tiện.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đáp: Rượu ngon tặng giai nhân, có gì phải thẹn.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh đều là những cực phẩm lô đỉnh thiên tư tuyệt đỉnh.

Nếu tạm thời chưa thể thu phục họ, thì dùng linh tửu với lượng linh khí nhỏ để đặt cơ sở, sau này cũng dễ dàng thích ứng với hiệu quả của linh khí hạt giống hơn.

Đôi mắt Liên Tinh thoáng chút ngượng ngùng.

Hiển nhiên nàng không ngờ Cố Hàn Uyên lại trực tiếp khen ngợi như vậy.

Luôn sống dưới cái bóng của Yêu Nguyệt, Liên Tinh trong lòng càng cảm thấy một cảm giác khác lạ.

Để che giấu sự bất thường trong lòng, nàng nói lời cảm ơn rồi giả vờ tò mò hỏi: Cố công tử có thể kể cho ta nghe về lai lịch của Noãn Ngọc Xuân Miên này không.

Cố Hàn Uyên giả vờ than thở: Chuyện này phải kể từ lúc ta vô tình lạc vào một di tích thượng cổ.

Hắn lại đem bộ chuyện cũ từng dùng để lừa Hoàng Dung ra nói.

Chương 971

Câu chuyện hắn bịa ra vô cùng sống động như thể chính thân mình từng trải qua.

Liên Tinh ban đầu chỉ muốn đánh trống lảng cũng không khỏi bị cuốn hút.

Ngay cả Yêu Nguyệt cũng tạm thời buông bỏ sự khó chịu và không tự nhiên trong lòng để chú tâm lắng nghe.

Nàng tuy đã điều tra nhiều về Cố Hàn Uyên, cũng từng nghe qua tin đồn về di tích thượng cổ truyền tới từ Tống Quốc, nhưng tin tức điều tra được sao có thể chi tiết bằng lời kể của chính Cố Hàn Uyên.

Hai nữ nhân trong lòng thầm thán phục tiên duyên của Cố Hàn Uyên, càng kinh hãi trước những hiểm nguy mà hắn kể lại.

Họ thầm nghĩ Cố Hàn Uyên tuy phong lưu đa tình, nhưng có được thành tựu hôm nay cũng không phải là ngẫu nhiên.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng bị câu chuyện bịa đặt của mình làm cho ngẩn ngơ, trong lòng thầm đắc ý.

Đáng tiếc duy nhất là tin tức về di tích thượng cổ mà hắn cố ý truyền ra đến nay vẫn chưa thu hoạch được gì, không tìm thấy Kinh Nhạn Cung hay Mười Tuyệt Quan, ngay cả Thủy Nguyệt Động Thiên cũng chẳng thấy tăm hơi.

E là vẫn phải tự mình nghĩ cách khác.

Liên Tinh nhìn khuôn mặt tuấn lãng trẻ tuổi đến quá mức của Cố Hàn Uyên, chợt nhận ra hắn cũng không lớn hơn Hoa Vô Khuyết bao nhiêu, chẳng qua vì thần công và uy danh hiển hách của hắn đã che lấp điều đó.

Trong lòng Liên Tinh bỗng nảy sinh vài phần ý vị thương tiếc của người làm mẹ.

Nghĩ đến ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn mình trước đó, lòng nàng tràn đầy sự kích thích vì làm điều sai trái.

Nàng thầm mắng chính mình: Ta đúng là điên rồi, lại muốn mượn tay hắn để trả thù tỷ tỷ.

Tuy rằng võ công của hắn cao cường, tài tình xuất chúng, dung mạo cũng tuấn mỹ vô song.

Những suy nghĩ lạ lùng này khiến Liên Tinh có chút tâm loạn.

Nàng lại một lần nữa chuyển chủ đề: Cố công tử đã từng nghe nói qua Thiên Tông chưa.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, trầm giọng nói: Hơi có nghe qua.

Liên Tinh nghiêm mặt nói: Tiêu Dao Hầu sáng tạo ra Thiên Tông có võ công vô cùng quỷ dị, không giống võ học Trung Nguyên, cũng không giống Tây Vực, ngay cả võ công của dị tộc thảo nguyên cũng khác hẳn.

Không biết có liên quan gì đến di tích mà công tử đã nói không.

Cố Hàn Uyên vốn hiểu biết về võ công của Tiêu Dao Hầu.

Môn võ đó có tên là Thập Bát Tầng Âm Địa Đại Pháp, cần phải chặt đứt hai tay rồi lắp tay giả vào, sau đó cả người có thể biến thành một dạng chất lỏng như bùn, vô khổng bất nhập, tựa như mị ảnh.

Đây là một môn huyễn sát thuật kết hợp giữa Tây Vực và Phù Tang.

Nếu không biết rõ căn nguyên, tự nhiên khó lòng phán đoán đường lối võ công.

Đúng lúc này, Yêu Nguyệt bỗng lạnh lùng lên tiếng: Thiên Tông, Tiêu Dao Hầu, tất phải giết.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc hỏi: Tại sao lại như vậy.

Yêu Nguyệt mặt lạnh không đáp.

Liên Tinh khẽ thở dài, giải thích: Thập Nhị Tinh Tướng có lẽ có liên quan đến Thiên Tông.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền bừng tỉnh.

Kẻ thực sự giết chết Giang Phong không phải Yêu Nguyệt mà là Thập Nhị Tinh Tướng.

Yêu Nguyệt chỉ vì đau thương quá mức mà bức tử Hoa Nguyệt Nô, thấy chết mà không cứu Giang Phong.

Vì vậy Thập Nhị Tinh Tướng và Yêu Nguyệt, Liên Tinh có đại thù.

Thập Nhị Tinh Tướng Hầu bị nhốt trong sơn động ở Nga Mi sơn, Cẩu chết trong tay Yến Nam Thiên, Kê và Trư đều chết dưới tay Liên Tinh.

Không ngờ ở thế giới này, Thập Nhị Tinh Tướng lại có liên hệ với Thiên Tông.

Thiên Tông vô cùng bí ẩn, ngay cả Thiên Võng cũng khó tìm ra tung tích.

Cố Hàn Uyên bỗng có một suy đoán, kẻ thần bí nhất trong Thập Nhị Tinh Tướng là Long, chẳng lẽ chính là Tiêu Dao Hầu.

Chuyện của Thập Nhị Tinh Tướng và Tiêu Dao Hầu không phải là một chủ đề vui vẻ.

Khí trường của Yêu Nguyệt rõ ràng càng thêm lạnh lẽo.

Liên Tinh tuy có ý định phản nghịch tìm sự kích thích, nhưng nàng cũng không định dùng cách này, dù sao Thập Nhị Tinh Tướng và Tiêu Dao Hầu cũng là kẻ thù của nàng.

Chủ đề nhanh chóng được chuyển đi, nhắc tới một vài giai thoại thú vị trên giang hồ.

Liên Tinh thỉnh thoảng lại bị Cố Hàn Uyên chọc cho cười khẽ.

Yêu Nguyệt lạnh lùng quan sát dáng vẻ trò chuyện vui vẻ của hai người, dường như ngay cả chén rượu Noãn Ngọc Xuân Miên trong tay cũng trở nên khó uống.

Yêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói: Rượu đã uống xong, chúng ta cũng nên đi thôi.

Tỷ tỷ.

Liên Tinh có chút kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng Yêu Nguyệt sẽ ở lại cho đến khi thọ yến kết thúc mới rời đi.

Đôi chân mày thanh tú của Yêu Nguyệt nhíu lại, đạm mạc nói: Sao vậy.

Ngươi muốn ở lại.

Liên Tinh lúc này đã phản ứng kịp tại sao Yêu Nguyệt đột nhiên muốn rời đi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên chỉ mải nói chuyện với nàng mà bỏ mặc Yêu Nguyệt.

Nàng trái lại cảm thấy Yêu Nguyệt có thể nhẫn nhịn đến bây giờ mới đòi đi quả là chuyện khiến người ta kinh ngạc.

Đôi mắt Liên Tinh u uẩn, thầm nghĩ: Tỷ tỷ quả nhiên rất để ý Cố công tử nha.

Nàng nhẹ giọng nói: Tỷ tỷ nói đùa rồi, ta đi cùng tỷ.

Thực tế Liên Tinh có chút không nỡ.

Lần trước gặp gỡ Cố Hàn Uyên, hai người không có nhiều cơ hội trò chuyện.

Thế nhưng lần này sau khi trực tiếp tán gẫu với hắn, nàng lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bất luận là nàng hay Yêu Nguyệt, vì thân phận và tu vi nên bấy lâu nay luôn cao cao tại thượng, chưa từng có cơ hội giao lưu bình đẳng với nam tử như thế này.

Năm đó Giang Phong vì ơn cứu mạng nên rất tôn trọng bọn họ, nhưng đồng thời cũng luôn giữ khoảng cách khách sáo.

Liên Tinh có chút hiểu ra tại sao Giang Phong lại chọn bỏ trốn cùng Hoa Nguyệt Nô mà lại chẳng thèm ngó ngàng tới bọn họ.

Đó là do địa vị không cân bằng gây ra.

Ngay cả sự bình đẳng còn không có, thì nói gì đến tình ái.

Liên Tinh thầm than thở, đáng tiếc bản thân hiểu ra quá muộn.

Ánh mắt nàng nhìn Cố Hàn Uyên bỗng thêm vài phần cảm xúc khó gọi tên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhẹ giọng hỏi: Yêu Nguyệt, sao nàng lại vội vàng rời đi như vậy.

Yêu Nguyệt liếc nhìn hiện trường thọ yến đang dần trở nên ồn ào, ngữ khí u uẩn đáp: Nơi này không hợp với ta.

Cố Hàn Uyên im lặng giây lát, áy náy nói: Là ta suy nghĩ không chu toàn.

Yêu Nguyệt nghe vậy không nói gì, đứng dậy định rời đi.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên lại gọi nàng lại, ôn hòa nói: Lần tới tìm một nơi thanh tĩnh lại mời nàng uống rượu thì sao.

Yêu Nguyệt dừng bước.

Nàng đưa lưng về phía Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, trước ánh mắt kinh ngạc của Liên Tinh, nàng nhàn nhạt nói: Noãn Ngọc Xuân Miên uống rất ngon.

Dứt lời nàng cũng không gọi Liên Tinh mà tự mình bước đi.

Liên Tinh nhìn bóng lưng Yêu Nguyệt rời đi, tâm tình có chút phức tạp.

Nàng nhận ra tâm trạng Yêu Nguyệt đột nhiên trở nên vui vẻ.

Yêu Nguyệt che giấu rất tốt nhưng không giấu nổi người sớm tối bên cạnh như nàng.

Hiển nhiên Yêu Nguyệt vì lời hẹn của Cố Hàn Uyên mà đổi ý.

Ánh mắt Liên Tinh lại có thêm vài phần biến hóa, nàng khẽ nháy mắt với Cố Hàn Uyên, có chút kiều mị nói: Cố công tử sẽ không chỉ mời tỷ tỷ mà không mời ta chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Ta còn nợ nàng vài bình Noãn Ngọc Xuân Miên, không biết khi nào nàng mới có rảnh để ta trả nợ đây.

Cố Hàn Uyên cố ý thay đổi từ biếu tặng sang mắc nợ, giống như là một lời hẹn gặp.

Mà khi nào Liên Tinh mới có rảnh.

Tự nhiên là lúc không đi cùng Yêu Nguyệt.

Liên Tinh nghe hiểu ý tứ của hắn, đôi mắt đẹp lóe lên, cười duyên nói: Có cơ hội sẽ báo cho công tử biết.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau lập ra ước định.

Liên Tinh mang theo nụ cười vui vẻ cáo từ Cố Hàn Uyên.

Sau khi rời đi, nàng nhanh chóng đuổi kịp Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt thấy Liên Tinh đuổi tới, bỗng đạm mạc hỏi: Liên Tinh, ngươi muốn làm gì.

Câu hỏi không đầu không đuôi của Yêu Nguyệt khiến Liên Tinh giật mình, nàng giả vờ không hiểu hỏi lại: Tỷ tỷ, tỷ đang ám chỉ điều gì.

Cả hai đều đang biết rõ còn hỏi.

Ngoại trừ chuyện của Cố Hàn Uyên ra thì còn có thể là chuyện gì.

Yêu Nguyệt hiển nhiên đã dần nhận ra tâm tư phản nghịch của Liên Tinh.

Tuy nàng còn chưa rõ nên đối xử với Cố Hàn Uyên thế nào, nhưng càng không muốn Liên Tinh xen vào giữa.

Yêu Nguyệt lạnh lùng nói: Đừng có làm những chuyện dư thừa.

Liên Tinh thuận theo đáp: Muội biết rồi, tỷ tỷ.

Liên Tinh đáp ứng rất ngoan ngoãn nhưng trong lòng lại càng thêm rục rịch.

Sau khi Yêu Nguyệt và Liên Tinh rời đi, không khí thọ yến lập tức trở nên náo nhiệt hơn hẳn, thậm chí có thể nói là huyên náo.

Có cảm giác như một áp lực đáng sợ đột nhiên biến mất, khiến mọi người đều thả lỏng hơn.

Chương 972

Nâng ly cạn chén, bàn tán xôn xao.

Sự ồn ào này không ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Tâm tư của Yêu Nguyệt đã bị hắn nắm bắt được phần nào, kết quả có tốt có xấu.

Mục đích để hai nàng kích thích lẫn nhau đã đạt được phân nửa, giờ là lúc cần gặp gỡ riêng từng người.

Cố Hàn Uyên tạm gác lại ý định với Yêu Nguyệt và Liên Tinh, ánh mắt thâm trầm nhìn theo Tống Vấn Thảo đang lặng lẽ rời đi.

Quả nhiên Yêu Nguyệt vừa đi, Tống Vấn Thảo liền ngồi không yên.

Lúc này Lục Tiểu Phụng đi tới ngồi xuống cạnh Cố Hàn Uyên, cảm kích nói: Lúc trước đa tạ ngươi đã cứu ta.

Lục Tiểu Phụng vốn muốn cảm ơn Cố Hàn Uyên từ sớm, chỉ vì lúc nãy Yêu Nguyệt ở đây nên hắn không dám qua.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Chỉ nói lời cảm ơn suông thôi sao.

Lục Tiểu Phụng bất đắc dĩ: Coi như ta nợ ngươi một ân tình vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không có ý kiến gì.

Nhân tình của Lục Tiểu Phụng chưa chắc đã có cơ hội trả, cứ đợi hắn vượt qua kiếp này rồi tính.

Kịch bản đã thay đổi quá nhiều, Lục Tiểu Phụng muốn vượt ải dễ dàng cũng không phải chuyện đơn giản.

Còn chưa biết nguy hiểm đang cận kề, Lục Tiểu Phụng nhướn mày hóng hớt: Cố công tử, ngươi và Yêu Nguyệt cung chủ rốt cuộc là quan hệ thế nào.

Trông có vẻ rất thân mật.

Cố Hàn Uyên liếc hắn một cái, thản nhiên đáp: Ta đang theo đuổi Yêu Nguyệt, có vấn đề gì sao.

Lục Tiểu Phụng tuy đã dự liệu trước nhưng chính tai nghe Cố Hàn Uyên thừa nhận vẫn cảm thấy chấn động.

Hắn tắc lưỡi than thở: Cố công tử thật là tấm gương cho chúng ta, ta hoàn toàn bái phục.

Trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tiểu Phụng đương nhiên không chỉ đơn thuần đến cảm ơn mà còn mang theo tâm tư dò xét.

Hắn nghĩ nếu Cố Hàn Uyên muốn theo đuổi Yêu Nguyệt thì chắc sẽ không động tâm với Tiết Băng.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng xét về mị lực nữ nhân, Tiết Băng kém xa Yêu Nguyệt.

Huống hồ với tính cách của Yêu Nguyệt, chắc chắn sẽ không cho phép Cố Hàn Uyên bắt cá hai tay.

Thế nhưng Lục Tiểu Phụng lại quên mất sự hiện diện của Vô Tình và Cơ Dao Hoa, càng không ngờ tới Cố Hàn Uyên là kẻ tham lam đến mức nào.

Yêu Nguyệt hắn muốn, mà Tiết Băng hắn cũng muốn.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư của Lục Tiểu Phụng, tia chế giễu trong mắt càng nồng đậm.

Lục Tiểu Phụng buông bỏ lo lắng cho Tiết Băng, hoàn toàn xem Cố Hàn Uyên là bằng hữu.

Vì thế hắn cũng trở nên không khách sáo, hứng thú hỏi: Cố công tử, lúc nãy ngươi uống rượu gì với Yêu Nguyệt cung chủ vậy.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười: Hóa ra ngươi đến đòi rượu sao.

Tiếc là rượu đã uống hết rồi, ngươi tới chậm.

Hắn không có hứng thú lãng phí Noãn Ngọc Xuân Miên để đãi Lục Tiểu Phụng.

Hơn nữa nếu để loại sâu rượu như Lục Tiểu Phụng nếm được linh tửu, e là ngày nào hắn cũng sẽ quấn lấy đòi uống.

Giống như Cố Hàn Uyên sẽ dùng Sát Hương Thấm Ẩm để đãi Hoa Mãn Lâu nhưng tuyệt đối không cho Lục Tiểu Phụng uống rượu của mình, đó chỉ đơn thuần là tự tìm rắc rối.

Lục Tiểu Phụng nghi ngờ: Ngươi không gạt ta chứ.

Thật sự hết rồi sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Muốn uống rượu có gì khó, ngươi xem người ta đang mang rượu ngon lên kìa.

Lục Tiểu Phụng nhìn theo ánh mắt hắn, thấy một đám nam đồng dưới sự dẫn dắt của một đại hán có trang phục kỳ lạ đang khiêng mấy thùng gỗ vào.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày: Đó là người của Hãn Hải Quốc sao.

Lục Tiểu Phụng kiến thức rộng rãi, nhận ra trang phục của Hãn Hải Quốc trên người đại hán kia.

Điểm quan tâm của Cố Hàn Uyên khác với Lục Tiểu Phụng.

Hắn nhận ra đám nam đồng khiêng thùng gỗ không phải trẻ con thật sự, mà đều là những chú lùn.

Hơn nữa mỗi người đều có võ công, sức lực không nhỏ.

Chỉ là đa số mọi người đều bị vóc dáng của họ đánh lừa nên không nhận ra manh mối.

Đại hán Hãn Hải Quốc tóc xoăn đầy đầu, râu ria xồm xoàm, nói tiếng Hán không mấy tự nhiên: Chư vị khách quý, tại hạ là Emile, phụng mệnh Quốc vương Hãn Hải Quốc đến chúc thọ Hoa trang chủ.

Tại hạ đặc biệt mang tới loại bồ đào mỹ tửu cao cấp nhất từ Hãn Hải Quốc để mời mọi người thưởng thức.

Thùng gỗ mở ra, bên trong đầy ắp rượu nho màu tím đỏ.

Hương rượu nho lập tức lan tỏa.

Đa số người ở đây là dân giang hồ, ngày thường ít khi uống rượu nho.

Nghe Emile nói vậy, ai nấy đều cảm thấy hứng thú với loại rượu nho nhã trí và hiếm gặp này.

Rất nhanh, rượu trên bàn của mọi người đều được đổi thành rượu nho.

Bàn của Cố Hàn Uyên vì trước đó có Yêu Nguyệt và Liên Tinh nên giờ chỉ có hắn và Lục Tiểu Phụng ngồi.

Bình rượu trên bàn cũng được đổi sang rượu nho.

Lục Tiểu Phụng cũng như những người khác, đang thưởng thức hương thơm của rượu.

Loại rượu nho này thơm đến mức kỳ lạ.

Ngay cả những nữ tử vốn ít uống rượu cũng không nhịn được mà nhấp vài ngụm.

Phong Tứ Nương lại càng hào sảng, như để lộ bản tính, uống cạn chén rượu nho trong một hơi.

Bộ trang phục lộng lẫy trên người nàng coi như uổng phí, trông nàng lúc này giống một hào khách giang hồ hơn là một thục nữ.

Sự xuất hiện của Yêu Nguyệt khiến nàng có chút mất bình tĩnh.

Phong Tứ Nương mặc kệ ánh mắt của người khác, thầm nghĩ: Lão nương chính là thế đấy, ai thích thì nhìn.

Lúc này Tống Vấn Thảo vốn lặng lẽ rời đi lúc nãy cũng vừa vặn trở lại.

Hắn đứng giữa đám đông chắp tay cười nói: Chư vị, Tử Vi Các này được xây dựng đặc biệt cho thọ thần sáu mươi tuổi của Hoa trang chủ.

Cảnh đẹp ngày lành lại có rượu ngon bạn hiền.

Chư vị có say cũng không sao, trên lầu chính là khách phòng.

Hôm nay đều là thân hữu của Hoa gia, mọi người cứ tụ tập cho thật náo nhiệt.

Sự xuất hiện của Yêu Nguyệt và Liên Tinh vốn là một ngoại lệ, thậm chí khiến bầu không khí yến tiệc trở nên gượng gạo.

Giờ họ đã đi rồi, yến tiệc mới thực sự bắt đầu.

Cố Hàn Uyên nhìn Tống Vấn Thảo đang sốt sắng làm người chủ trì, thầm mỉa mai: Đúng là nôn nóng thật.

Vì sự quấy rầy của Yêu Nguyệt và Liên Tinh, nhiều kế hoạch không thể tiến hành như thường lệ, lúc này tự nhiên sẽ lộ ra vẻ vội vàng.

Hoa Như Lệnh thực ra có chút tiếc nuối khi Yêu Nguyệt và Liên Tinh rời đi, nhưng họ đã tới là đủ rồi.

Địa vị của ông vì thế mà tăng lên rất nhiều, Hoa gia cơ bản không cần lo lắng về áp lực từ phía triều đình nữa.

Giờ không còn phải e dè Yêu Nguyệt và Liên Tinh, thọ yến có thể náo nhiệt cử hành.

Hoa Như Lệnh đứng dậy nói: Rất cảm ơn các vị đã nể mặt.

Mấy ngày nay vừa vặn là hội đèn lồng ở Mạnh Hà, sẽ thả đèn suốt bảy ngày.

Yến tiệc cũng sẽ tổ chức liên tục bảy ngày, mọi người cứ thoải mái chung vui, đêm ngắm đèn, không say không về.

Lời của Hoa Như Lệnh nhận được vô số lời khen ngợi.

Dù sao thì được ăn tiệc miễn phí bảy ngày ai mà không thích.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều có hứng thú ở lại Hoa gia suốt bảy ngày.

Sau hôm nay chắc hẳn gần một nửa sẽ rời đi.

Giống như Mộ Dung Cửu đã định nói rõ mục đích với Hoa Như Lệnh rồi rời đi sớm nhất có thể, nàng không muốn bị Cố Hàn Uyên bám theo.

Hoa Như Lệnh tiếp tục: Cũng xin cảm ơn những người bạn Hãn Hải Quốc đã lặn lội ngàn dặm tới chúc thọ lão hủ.

Emile đặt tay lên ngực hành lễ: Quốc vương và Hoa trang chủ là hảo hữu chí giao, trước khi đi còn dặn dò tại hạ phải chúc thọ Hoa trang chủ thật chu đáo.

Tại hạ có chút trò mọn, mời Hoa trang chủ thưởng thức.

Nói xong hắn liền hoa chân múa tay nhảy một đoạn vũ đạo sặc sỡ.

Tiếp đó là mấy vũ nữ ăn mặc theo phong cách dị vực lên sân khấu.

Theo nhịp nhạc khí từ tay đám chú lùn, họ uốn éo bắt đầu nhảy múa.

Trang phục của những vũ nữ này rất mỏng manh, để lộ rốn.

Những vòng eo thon gọn uốn lượn trông vô cùng bắt mắt.

Họ đều đeo mạng che mặt, càng tăng thêm vẻ đẹp mông lung khó cưỡng.

Chương 973

Vũ nữ dẫn đầu có dáng người đẹp nhất, yểu điệu thướt tha.

Đôi mắt long lanh đầy mị hoặc, khiến đám nam nhân tại chỗ liên tục nhìn sang.

Đương nhiên các nữ tử thì không khỏi đỏ mặt, thầm mắng đối phương không biết liêm sỉ.

Dù sao trang phục và điệu nhảy này cũng quá mức táo bạo.

Đặc biệt với những thiếu nữ chưa chồng, họ cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Như Mộ Dung Tiên ngây thơ, mặt đã đỏ bừng, hai tay che mắt nhưng thỉnh thoảng vẫn hé ngón tay nhìn lén.

Những người đã nếm trải hương vị nam nữ như Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân thì không thấy hổ thẹn, ngược lại còn hứng thú quan sát.

Họ thầm nghĩ nếu mình mặc như vậy cho Cố Hàn Uyên xem, chắc hắn sẽ vui lắm nhỉ.

Cố Hàn Uyên lúc này nhạy bén nhận ra vũ nữ dẫn đầu thỉnh thoảng lại nhìn mình.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Không ngoài dự đoán, vũ nữ đó chính là Khổng Tước Vương Phi.

Nguyên nhân nàng ta liên tục nhìn hắn có lẽ là do hắn vẫn chưa đụng vào bình rượu bình thường trên bàn.

Quả nhiên, Khổng Tước Vương Phi uốn éo vòng eo, bước đi uyển chuyển tiến về phía Cố Hàn Uyên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng ta đi tới trước mặt hắn rồi ngồi thẳng vào lòng hắn.

Khổng Tước Vương Phi đưa tay cầm bình rượu nho trên bàn rót đầy một chén không.

Nàng bưng chén rượu nho đầy ắp đến trước mặt Cố Hàn Uyên, nũng nịu nói: Vị công tử này, tiểu nữ xin kính công tử một chén.

Không biết liêm sỉ.

Tại bàn của các nữ tử, một tiếng mắng đột ngột vang lên.

Điều bất ngờ là người mắng lại chính là Thiết Tâm Lan.

Thiết Tâm Lan mắng xong mới phản ứng lại bản thân có chút quá khích.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, mặt nàng đỏ lên, giải thích: Ta chỉ là chướng mắt nhìn nàng ta giữa ban ngày ban mặt lại đi câu dẫn Cố công tử như vậy.

Người cảm thấy chướng mắt không chỉ có Thiết Tâm Lan.

Tiết Băng cũng lộ vẻ không vui.

Phong Tứ Nương thì đăm đăm nhìn Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải Thiết Tâm Lan lên tiếng trước thì nàng cũng đã mắng rồi.

Nàng tự thấy mình không bằng đối phương.

Yêu Nguyệt thì không nói làm gì, vả lại Yêu Nguyệt cũng không có hành động quá thân mật với Cố Hàn Uyên.

Nhưng vũ nữ này là cái thá gì.

Cố Hàn Uyên chẳng lẽ không nên đẩy nàng ta ra sao.

Trong lòng Phong Tứ Nương chua xót nghĩ: Thế này mà gọi là tình nhân sao.

Lúc trước còn nói hay đến vậy.

Mộ Dung Cửu lại thầm khinh miệt: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Mộ Dung Cửu mắng cũng chẳng sai, vì lúc này Cố Hàn Uyên đã tiện tay ôm lấy vòng eo mềm mại lộ rốn của Khổng Tước Vương Phi.

Vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên nói: Tại hạ và cô nương không quen biết, vì sao lại kính rượu.

Thân hình Khổng Tước Vương Phi khẽ run lên.

Cảm nhận được bàn tay nóng hổi đang vuốt ve trên eo mình, nàng thầm mắng: Tên khốn này miệng nói không quen biết mà sờ thì chẳng thấy khách sáo chút nào.

Nhưng nàng không thể né tránh vì bản thân đang mang nhiệm vụ.

Khổng Tước Vương Phi cố nén sự khó chịu, giả vờ e lệ nói: Công tử khí vũ bất phàm, tiểu nữ sinh lòng ngưỡng mộ nên mới mạo muội đến mời rượu.

Mong công tử đừng trách.

Emile lúc này cũng góp lời: Cô nương Hãn Hải Quốc chúng tôi trọng nhất là anh hùng Trung Nguyên.

Xung quanh vang lên những tiếng tán thưởng đầy ẩn ý.

Mọi người đều coi màn này là vũ nữ Hãn Hải Quốc nhìn trúng Cố Hàn Uyên nên mượn rượu tỏ tình.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên uống chén rượu này nghĩa là đã chấp nhận đối phương.

Lục Tiểu Phụng cũng ở bên cạnh cười nói: Cố công tử, ngươi đừng có không hiểu phong tình như vậy chứ.

Người đẹp bưng chén cũng mỏi tay rồi.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Lục Tiểu Phụng đang xem kịch vui.

Quả nhiên khi thiếu thông tin, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng chẳng thông minh nổi.

Trước ánh mắt mong chờ của Khổng Tước Vương Phi, Cố Hàn Uyên đưa tay nhận lấy chén rượu nhưng không uống ngay.

Hắn xoay xoay chén rượu, thứ chất lỏng màu tím đỏ sóng sánh bên trong, bộ dạng có vẻ đắn đo không biết có nên uống hay không.

Khổng Tước Vương Phi thấy thế có chút nôn nóng, cố ý dán sát thân thể mình vào hắn, kiều mị nói: Công tử chẳng lẽ không thích rượu nho đặc sản của Hãn Hải Quốc chúng tôi sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp: Đó thì không phải.

Hương rượu này xông vào mũi, chắc hẳn mùi vị cũng rất tuyệt.

Khổng Tước Vương Phi vội nói: Vậy sao công tử còn chưa uống.

Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý: Cô nương đã có lòng mời rượu nhưng lại đeo mạng che mặt, e là hơi thiếu thành ý chăng.

Ánh mắt Khổng Tước Vương Phi khẽ biến.

Lời này của Cố Hàn Uyên vừa vặn đánh vào chỗ hiểm của nàng.

Mạng che mặt này nàng không thể tháo xuống, nếu không nhất định sẽ bị nghi ngờ.

Đang định bịa ra một cái cớ hợp lý thì nàng bỗng rùng mình, thầm nghiến răng dưới lớp mạng che mặt.

Nàng cảm thấy bàn tay đang ôm eo mình của Cố Hàn Uyên đang âm thầm dời xuống dưới một tấc, được đằng chân lân đằng đầu.

Đặc biệt là cái bóp mạnh không chút nể tình khiến nàng suýt nữa thì thốt lên kinh hãi.

Khuôn mặt Khổng Tước Vương Phi đã đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng nhuộm hồng.

Một mặt nàng thầm hận mình chịu thiệt thòi lớn, mặt khác lại phải giả vờ trấn định: Mạng che mặt này của tiểu nữ không thể tùy tiện tháo xuống.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, giả vờ tò mò: Chẳng lẽ có quy định nam tử đầu tiên nhìn thấy dung mạo của cô nương nếu không giết hắn thì phải gả cho hắn sao.

Khổng Tước Vương Phi nghe vậy mắt sáng lên, vội đáp: Công tử nói không sai, đúng là như vậy.

Thế nên tiểu nữ không thể tháo mạng che mặt ra được.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý.

Hắn đương nhiên sẽ không lấy lời thề của Mộc Uyển Thanh để cho nàng ta một bậc thang đi xuống.

Hắn cười nói: Đã vậy thì tại hạ càng phải tháo mạng che mặt của cô nương ra mới đúng.

Chẳng phải chính cô nương nói vì ngưỡng mộ tại hạ nên mới đến mời rượu sao.

Khổng Tước Vương Phi ngẩn người, chợt cảm thấy mình gậy ông đập lưng ông.

May mà nàng cũng nhanh trí, giả vờ thẹn thùng: Ở đây đông người như vậy, sẽ bị người khác nhìn thấy mất.

Cố Hàn Uyên gật đầu cười: Cô nương nói có lý, vậy tại hạ sẽ đợi lúc chỉ có hai người rồi mới tháo mạng che mặt vậy.

Khổng Tước Vương Phi vừa định thở phào thì vành tai trái bỗng mát lạnh.

Chỉ thấy trong tay Cố Hàn Uyên đã có thêm một chiếc khuyên tai màu xanh quen thuộc.

Nàng vô thức đưa tay che tai, quả nhiên chiếc khuyên tai nàng đang đeo đã lọt vào tay hắn.

Cố Hàn Uyên khẽ cười: Chiếc khuyên tai này coi như là tín vật cho ước định của chúng ta.

Khổng Tước Vương Phi trong lòng vừa thẹn vừa giận nhưng không tiện phát tác, chỉ đành nén giận nói: Vậy giờ công tử đã sẵn lòng nhận chén rượu này chưa.

Đương nhiên.

Lần này Cố Hàn Uyên không để Khổng Tước Vương Phi thất vọng, hắn uống cạn chén rượu.

Quả nhiên hương vị ngọt đến quá mức.

Thấy chén đã cạn, Khổng Tước Vương Phi hoàn toàn yên tâm, vội vàng đứng dậy rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng sợ nếu ngồi thêm nữa mình sẽ rũ liệt trong lòng hắn mất.

Dù đã đứng dậy nhưng cảm giác tê dại sau lưng vẫn nhắc nhở nàng vừa phải chịu sự trêu ghẹo thế nào, khiến nàng suýt đứng không vững.

Nhìn nụ cười nhạt trên môi Cố Hàn Uyên, nàng càng thấy xấu hổ và giận dữ.

Dẫu sao nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, nàng cố nén giận, khẽ cúi người thi lễ: Đa tạ công tử, tiểu nữ xin cáo lui.

Dứt lời nàng định xoay người đi ngay.

Cố Hàn Uyên bỗng nhắc nhở: Cô nương đừng quên ước định với tại hạ là được.

Khổng Tước Vương Phi dừng bước, cúi đầu tỏ vẻ thẹn thùng nhưng thực chất là để che giấu ánh mắt đầy giận dữ: Tiểu nữ ghi nhớ.

Sau đó nàng trở lại đội ngũ vũ nữ Hãn Hải Quốc, theo Emile lui xuống.

Lục Tiểu Phụng trêu chọc: Cố công tử, ngươi làm khó người ta quá rồi đấy.

Trong mắt người khác, màn giao lưu vừa rồi quả thực Cố Hàn Uyên có phần quá đáng.

Người ta chỉ vì ngưỡng mộ đến mời rượu mà hắn hết đòi tháo mạng che mặt lại lấy khuyên tai làm tín vật.

Nhưng vì đối phương chủ động nên cũng không ai thấy có gì sai, cùng lắm là vài nữ tử thầm mắng một câu cẩu nam nữ.

Cố Hàn Uyên cười nhạt không phủ nhận, xoay xoay chén rượu không và chiếc khuyên tai trong tay.

Lục Tiểu Phụng thấy hắn không đáp cũng không để tâm, chỉ thầm cảm thán Cố Hàn Uyên thật có diễm phúc.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm thúy nhìn Lục Tiểu Phụng đang tự mình uống rượu, thầm giễu cợt: Ta là vì bách độc bất xâm mới uống, Lục Tiểu Phụng ngươi lúc này cũng không có Kim Cửu Linh trời xui đất khiến giúp ngươi giải độc đâu.

Thọ yến Hoa gia mời rất nhiều người, cũng có rất nhiều người đến.

Thế nhưng số người không tới cũng chẳng phải là ít.

Chương 974

Ví như Tiết Băng vốn muốn vì khuê mật Trầm Bích Quân mà tới quan sát Liên Thành Bích trước một chút, nhưng cuối cùng lại không trình diện.

Mà Kim y bộ đầu của Lục Phiến Môn là Kim Cửu Linh vốn nên có mặt ở đây cũng không tới.

Trong nguyên tác, Kim Cửu Linh là vì truy tra nội loạn của Hãn Hải Quốc mới đến tham gia thọ yến của Hoa Như Lệnh.

Nhưng hiện tại Lục Phiến Môn vô cùng bận rộn, nhân thủ không đủ.

Vụ án tiền giấy giả Đại Thông đã phá, nhưng vụ án khuôn đồng bị trộm vẫn chưa có manh mối.

Huống chi chuyện nội loạn Hãn Hải Quốc căn bản còn chưa truyền tới Minh Quốc.

Kim Cửu Linh không đến lại càng bình thường hơn.

Bất quá Cố Hàn Uyên còn có một tầng phỏng đoán khác.

Liệu Kim Cửu Linh có khả năng thừa dịp kinh thành hỗn loạn mà đang chuẩn bị bày ra trò diễn Thiết Hài Đạo Tặc hay không.

Cố Hàn Uyên đối với việc này cũng không sốt ruột, cứ để Thiên Võng nhìn chằm chằm là được.

Thọ yến Hoa gia kéo dài đến tận đêm khuya mới khó khăn lắm mới kết thúc.

Những người say khướt đều được đưa đến Tử Vi Các nghỉ ngơi.

Mộ Dung Cửu lúc này tìm tới Hoa Như Lệnh.

Ta muốn mang theo Tứ tỷ đi tìm Nam Hải Thần Ni, mong Hoa bá phụ giúp đỡ một tay.

Hoa Như Lệnh có chút kinh ngạc nói: Nam Hải Thần Ni ở Vô Định Sở, tìm kiếm không hề dễ dàng.

Mộ Dung Cửu cũng biết Nam Hải Thần Ni khó tìm, nếu không nàng đã chẳng phải nhờ Hoa Như Lệnh giúp đỡ.

Những năm trước đều là Nam Hải Thần Ni tự mình tìm đến cửa thăm hai đồ đệ Mộ Dung Thục và Mộ Dung Tiên.

Muốn ngược lại tìm kiếm tung tích của bà ta tự nhiên rất khó.

Hơn nữa Mộ Dung Cửu đang lúc bỏ nhà ra đi, không thể mượn thế lực Mộ Dung gia, nên mới phải thỉnh cầu Hoa Như Lệnh.

Hoa Như Lệnh trầm ngâm đáp: Nữ hiền chất đã có lời nhờ vả, lão phu tự nhiên sẽ hỗ trợ.

Bất quá e rằng nhất thời nửa khắc không thể tìm thấy ngay được.

Nữ hiền chất cứ ở lại Hoa gia trước, khi nào có tin tức lão phu sẽ báo cho nàng biết.

Đôi mày thanh tú của Mộ Dung Cửu khẽ nhíu lại.

Nàng đương nhiên muốn sớm tìm được Nam Hải Thần Ni để rời khỏi Hoa gia.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng ở đây, nàng không muốn tiếp xúc với hắn.

Bất quá nàng cũng biết việc này không thể gượng ép, chỉ đành lùi một bước nói: Vậy Hoa bá phụ có thể sắp xếp cho chúng ta đổi chỗ ở khác không.

Hoa Gia Bảo hiện giờ quá mức ồn ào.

Hoa Như Lệnh nghe vậy áy náy nói: Là lão phu suy nghĩ không chu toàn.

Hay là thế này, đợi ngày mai ta sẽ sai người đưa nữ hiền chất đến Dục Tú Sơn Trang ở.

Hôm nay sắc trời đã muộn, đành để nàng chịu uỷ khuất một đêm vậy.

Mộ Dung Cửu mừng rỡ: Đa tạ Hoa bá phụ.

Với nàng, có thể tạm thời tránh xa Cố Hàn Uyên là đủ rồi.

Tuy nàng không biết liệu Cố Hàn Uyên có hay biết chuyện nàng có thể bị Mộ Dung gia đem đi thông gia hay không, và dù cho đến nay hắn dường như chẳng hề chú ý đến nàng, nhưng cẩn tắc vô ưu, cứ tránh đi vẫn an toàn hơn.

Đúng lúc này, Tống Vấn Thảo đi tới trước mặt hai người nói: Hoa trang chủ, bên kia đang đợi ngài qua.

Hoa Như Lệnh sực nhớ thời gian đã gần kề, áy náy cáo từ: Nữ hiền chất, lão phu có việc phải đi trước.

Mộ Dung Cửu ôn hòa đáp: Không sao, Hoa bá phụ cứ đi làm việc của ngài đi.

Sau khi Hoa Như Lệnh và Tống Vấn Thảo rời đi, đôi mắt đẹp của Mộ Dung Cửu thoáng hiện vẻ tò mò về chuyện của hai người, nhưng nàng cũng không định xen vào việc của người khác.

Dù sao nếu vạn nhất gặp phải Cố Hàn Uyên thì biết làm thế nào.

Nàng u u thở dài, đi tìm Mộ Dung Tiên và Trương Tinh.

Hai nàng lúc này đang ngắm hội đèn lồng trên sông Mạnh Hà.

Ở một diễn biến khác, Hoa Như Lệnh và Tống Vấn Thảo đang gặp Lục Tiểu Phụng tại một đình nghỉ mát.

Hoa Như Lệnh đưa một bộ nhuyễn giáp bạc cho Lục Tiểu Phụng, giải thích: Bộ bảo giáp gia truyền này gọi là Tuyết Ti Quấn, được chế tạo tỉ mỉ từ tơ băng Thiên Sơn và thép tinh khiết Tây Vực, lại được ngâm tẩm qua dược liệu độc môn của Tống thần y, mặc vào có thể đao thương bất nhập.

Bảo giáp cũng trân quý như thần binh, Hoa Như Lệnh nguyện ý mang ra chứng tỏ rất có thành ý.

Lục Tiểu Phụng hồ nghi hỏi: Ngài nói là chỉ cần ta mặc bộ nhuyễn giáp này vào là có thể bình an vô sự sao.

Hắn vừa hỏi vừa đưa ngón cái tay trái vuốt ve ngón trỏ trống không.

Chiếc nhẫn hồng ngọc mà Hoa Mãn Lâu tặng đã không cánh mà bay.

Hắn thầm nhíu mày: Mình làm mất từ lúc nào nhỉ.

Chẳng lẽ là tên hạ nhân Hoa gia kia trộm mất.

Nhưng thủ đoạn thần không biết quỷ không hay thế này thì chỉ có Tư Không Trích Tinh mới làm được thôi chứ.

Nguyên lai trước đó Lục Tiểu Phụng vì muốn né tránh sự chú ý của Hoa Mãn Lâu nên đã giả vờ say.

Sau đó có một tên hạ nhân dìu hắn về Tử Vi Các nghỉ ngơi.

Đến khi rời khỏi đó để đến điểm hẹn với Hoa Như Lệnh, hắn mới đột nhiên phát hiện chiếc nhẫn đã mất tích.

Biến cố này khiến hắn vừa nghi hoặc vừa tăng thêm vài phần cảnh giác, cảm thấy sự việc e rằng không đơn giản như vậy.

Lục Tiểu Phụng khổ sở nghĩ: Hoa Mãn Lâu giao vật quý như vậy cho mình mà mình lại làm mất.

Chờ chuyện giả đóng giả Thiết Hài Đạo Tặc này kết thúc, phải sớm tìm tên hạ nhân kia lấy lại nhẫn mới được.

Hoa Như Lệnh dặn dò: Đương nhiên.

Bất quá lần này vì Lâu nhi, Lục Tiểu Phụng ngươi ngàn vạn lần đừng dùng tới Linh Tê Nhất Chỉ, kẻo bị hắn phát hiện ra thân phận.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc: Vậy chẳng lẽ ta cứ để mặc hắn đâm sao.

Tống Vấn Thảo vừa giúp Lục Tiểu Phụng buộc dây Tuyết Ti Quấn vừa nói: Không chỉ để hắn đâm, mà còn phải để hắn đâm thật mạnh vào ngực ngươi.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày: Vạn nhất hắn học Tây Môn Xuy Tuyết, một kiếm phong hầu thì sao.

Hoa Như Lệnh an ủi: Nếu cứ theo kế hoạch mà làm thì sẽ không có sai sót gì đâu.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy bỗng có dự cảm bất tường.

Hắn chột dạ nói: Dù thế nào đi nữa, cứ nghĩ đến cảm giác đó là sống lưng ta lại lạnh toát.

Có lẽ vì hôm nay suýt chết dưới tay Yêu Nguyệt nên lúc này hắn càng thêm kinh hồn bạt vía.

Hơn nữa chuyện chiếc nhẫn bị trộm càng làm tâm tính hắn thêm cảnh giác.

Tống Vấn Thảo cười trêu: Lục Tiểu Phụng, ngươi cũng biết sợ chết sao.

Lục Tiểu Phụng thản nhiên đáp: Tất nhiên là sợ, nhất là sợ chết một cách không minh bạch.

Khi đang nói, hắn chợt chú ý thấy cách thắt vạt áo của Tống Vấn

Thảo là kiểu thắt mà dân chài trên sông thường dùng.

Trong lòng hắn thoáng chút nghi hoặc nhưng chưa kịp liên tưởng gì thêm.

Tống Vấn Thảo lúc này gọi hắn lại: Đợi đã, còn hai thứ nữa.

Trên bàn còn đặt một chiếc hắc bào và một chiếc mặt nạ cương thi.

Lục Tiểu Phụng cầm mặt nạ lên hỏi: Còn cần mang cái này sao.

Hoa Mãn Lâu đâu có nhìn thấy.

Tống Vấn Thảo giải thích: Không, lỡ như hắn sờ vào mặt ngươi thì sao, cứ làm cho thiên y vô phùng là tốt nhất.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tống Vấn Thảo, lòng càng thêm nghi hoặc.

Bất quá hắn nghĩ lại, quyết định cứ diễn cho xong vở kịch này đã, còn những nghi ngờ trong lòng sẽ để sau hãy chứng thực.

Lúc này tại hậu hoa viên Hoa gia, Phong Tứ Nương không đi góp vui tại hội đèn lồng sông Mạnh Hà mà ngồi thẫn thờ bên bàn đá, đôi mắt đẹp nhìn vầng minh nguyệt treo cao, u sầu thở dài một tiếng: Rốt cuộc mình đang mong đợi điều gì cơ chứ.

Đột nhiên, một luồng hơi ấm truyền đến từ phía sau, vòng eo nàng bị một đôi tay ấm áp ôm lấy.

Bên tai vang lên giọng trêu chọc quen thuộc: Tứ Nương vì sao lại thở dài.

Chẳng lẽ là nhớ ta sao.

Phong Tứ Nương đỏ bừng mặt, xấu hổ mắng: Phi.

Ai thèm nhớ ngươi.

Phản ứng của nàng có chút kích động vì tâm tư trong lòng bị người phía sau vạch trần.

Tuy nhiên nàng vẫn không hề kháng cự cái ôm của đối phương, dường như đã dần quen với sự thân mật này.

Cố Hàn Uyên cười nói: Tứ Nương à, tâm tư của nàng đều viết hết lên mặt rồi kìa.

Phong Tứ Nương vô thức đưa tay sờ mặt, quả nhiên nóng hổi.

Nàng giả vờ mỉa mai để che giấu ngượng ngùng: Sứ đoàn Hãn Hải Quốc đâu có ở bên này.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Nguyên lai Tứ Nương là đang ăn giấm của nàng vũ nữ kia sao.

Phong Tứ Nương còn chưa kịp phản bác đã cảm thấy hẫng hụt.

Khi nàng định thần lại thì đã ngồi gọn trên đùi Cố Hàn Uyên giống như Khổng Tước Vương phi lúc ở thọ yến.

Sự thân mật này đã vượt quá dự tính của nàng, nàng kinh hô: Ngươi mau buông ta xuống.

Cố Hàn Uyên không những không buông mà còn ôm chặt hơn: Tứ Nương chẳng phải đang ghen với cô gái Hãn Hải Quốc đó sao.

Ta là đang muốn cho nàng thử cảm giác giống như nàng ta thôi mà.

Phong Tứ Nương đỏ mặt, thấy không thoát được đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Nàng u u nói: Ai thèm ăn giấm của con hồ ly tinh đó chứ.

Lại còn chủ động sà vào lòng ngươi như vậy, thật không biết xấu hổ.

Tuy nàng đang mắng Khổng Tước Vương phi nhưng chính nàng cũng không nhận ra giọng điệu của mình nồng nặc mùi chua xót.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Cho nên Tứ Nương nàng và nàng ta không giống nhau, ta sẽ chủ động tới ôm nàng.

Thực tế, lúc đó Cố Hàn Uyên đã sớm nhận ra ánh mắt chằm chằm của Phong Tứ Nương.

Nếu Yêu Nguyệt khiến nàng mất tự tin và thất lạc, thì Khổng Tước Vương phi lại khiến nàng cảm thấy không cam lòng.

Lời này của hắn tuy có chút đánh tráo khái niệm nhưng Phong Tứ Nương nghe xong lại rất hưởng thụ.

Điều nàng mong đợi chính là một lời giải thích của hắn, thật giả không quan trọng, quan trọng là thái độ của hắn đối với nàng.

Nếu không cái trò chơi tình nhân này thật quá vô vị.

May mà Cố Hàn Uyên đã đáp lại kỳ vọng đó.

Chương 975

Bất quá nàng vẫn mỉa mai: Ta thấy người ngươi muốn ôm thực sự là Yêu Nguyệt cung chủ thì có.

Dường như nàng quan tâm đến mối quan hệ này hơn chính mình tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên bật cười: Yêu Nguyệt ta muốn ôm, mà Tứ Nương ta cũng muốn ôm.

Hắn không hề che giấu tâm tư với Yêu Nguyệt, bởi hắn biết dù có phủ nhận thì nàng cũng chẳng tin, chi bằng cứ thẳng thắn cho xong.

Quả nhiên Phong Tứ Nương ngẩn ra một chút rồi đáy mắt hiện lên nụ cười thoải mái.

Sự tham lam của hắn khiến nàng bất ngờ nhưng không ghét bỏ, nếu không nàng đã chẳng thể chung sống hòa thuận với Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Nếu không phải dung mạo của Yêu Nguyệt quá mức thoát tục khiến nàng tự ti, nàng cũng chẳng thèm giận lây sang Khổng Tước Vương phi.

Xét cho cùng, vũ nữ đó sao so được với nàng.

Nghĩ vậy, nàng lấy lại tự tin, nhưng ngoài mặt vẫn dỗi: Ta đã hoa tàn ít bướm, sao dám so với Yêu Nguyệt cung chủ.

Nàng muốn đùa, nhưng Cố Hàn Uyên lại nghiêm túc.

Hắn dùng ngón trỏ đặt lên làn môi mềm mại của nàng, chân thành nói: Không cho phép nàng nói mình như vậy, nếu không chẳng phải bảo nhãn quang của ta rất kém sao.

Tứ Nương rất tốt, rất đẹp, ta rất thích nàng.

Đây có tính là tỏ tình không.

Phong Tứ Nương thẫn thờ nghĩ.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như tinh tú của hắn, gương mặt nàng lại nóng bừng, thân thể mềm nhũn tựa vào lòng hắn.

Nàng cảm thấy hắn có lẽ là thật lòng, trò chơi này không phải chỉ để đùa vui.

Nàng quỷ thần xui khiến dùng đầu lưỡi khẽ liếm ngón tay hắn đang đặt trên môi mình.

Khi nhận ra mình vừa làm gì, nàng lại đỏ mặt tía tai.

Đang định giải thích thì thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn càng lúc càng gần.

Phong Tứ Nương tròn mắt, hai tay siết chặt ống tay áo nhưng không hề đẩy hắn ra.

Cảm nhận được hơi ấm trên môi, nàng vô thức nhắm mắt, để mặc hắn dẫn dắt.

Gió đêm mơn man, nàng lại thấy vô cùng ấm áp, thần trí dần trở nên mê muội.

Một lúc lâu sau, Cố Hàn Uyên mới buông nàng ra, nhẹ vuốt ve làn môi vẫn còn vương hơi nước của nàng, trêu: Tứ Nương thấy thế nào.

Có thích không.

Phong Tứ Nương hồi thần, thẹn thùng đấm nhẹ vào ngực hắn, oán trách: Rõ ràng đã hứa khi chưa có sự đồng ý của ta thì không được chạm vào ta mà.

Cố Hàn Uyên cười khẽ: Tứ Nương cũng đâu có từ chối.

Nàng ngượng ngùng chống chế: Ta chỉ là nhất thời đầu óc mụ mị thôi.

Nói thì nói vậy, nhưng nàng vẫn tự nhiên tìm một tư thế thoải mái tựa đầu vào ngực hắn, đôi mắt đẹp thiểm thước như đang hồi tưởng lại cảm giác tuyệt vời vừa rồi.

Đúng lúc này, một tiếng xé gió nhỏ vang lên.

Tiêu Thập Nhất Lang trong bộ đồ hạ nhân Hoa gia xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn Phong Tứ Nương đang nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, hắn kinh ngạc hỏi: Tứ Nương, cô và Cố công tử đây là.

Từ lúc ở thọ yến hắn đã có suy đoán, giờ thì rõ rồi.

Với tính cách của Tứ Nương, nếu không phải thật sự chấp nhận thì nàng sẽ không để yên như vậy.

Thậm chí hắn còn thấy vẻ mặt thỏa mãn của nàng, trông chẳng khác gì một đôi tình nhân thắm thiết.

Phong Tứ Nương thấy Tiêu Thập Nhất Lang thì giật mình, vội nói: Tiêu Thập Nhất Lang, ngươi nghe ta giải thích.

Tiêu Thập Nhất Lang vốn định chờ trộm được nhẫn của Lục Tiểu Phụng sẽ hỏi cho ra lẽ chuyện đêm qua, nhưng giờ xem ra không cần thiết nữa.

Tâm trạng hắn có chút phức tạp.

Hắn coi trọng nàng, nàng đối với hắn rất đặc biệt, là tri kỷ có thể tâm sự thâu đêm, cùng say túy lúy, cùng hành tẩu giang hồ, nhưng hắn lại không cho nàng được tình cảm nam nữ.

Hắn vốn chỉ coi nàng là tỷ tỷ, nhưng khi thấy nàng thuộc về người khác, hắn lại thấy chút hối hận thoáng qua.

Phong Tứ Nương thấy hắn im lặng thì ý định giải thích cũng tan biến.

Đã hôn rồi thì giải thích gì nữa.

Lúc này nàng chẳng còn nhớ đến tình cảm bao năm qua dành cho hắn, mà chỉ muốn đắm chìm trong sự ôn nhu của Cố Hàn Uyên.

Có lẽ đã đến lúc nên triệt để quên đi Tiêu Thập Nhất Lang rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang ném một chiếc nhẫn hồng ngọc cho Cố Hàn Uyên, trầm giọng: Đồ đã lấy được.

Cố Hàn Uyên nhận lấy chiếc nhẫn, đúng là chiếc của Lục Tiểu Phụng.

Phong Tứ Nương tò mò hỏi: Đây là gì vậy.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đầy ẩn ý: Quà tặng cho Tứ Nương nàng đấy.

Cả Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang đều nghệt mặt ra.

Nàng hỏi: Tín vật định tình sao.

Không trách nàng nghĩ vậy, vừa hôn xong đã tặng nhẫn, lại còn là đồ do người cũ trộm về.

Nghĩ đến đây nàng thấy tâm tình thật cổ quái.

Tiêu Thập Nhất Lang càng cạn lời hơn, hắn không hiểu vì sao Cố Hàn Uyên bảo hắn đi trộm nhẫn của Lục Tiểu Phụng để tặng cho nàng.

Hóa ra hắn đi làm công không cho tên này sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười: Nếu là tín vật định tình, ta sẽ chuẩn bị dụng tâm hơn.

Đây là món quà khác.

Phong Tứ Nương nghe lời đường mật đó thì trong lòng ngọt lịm, cười rạng rỡ hỏi: Vậy ngươi tặng ta cái này làm gì.

Tuy chiếc nhẫn này có lai lịch hơi kỳ lạ nhưng nàng cũng khá thích vì vẻ đẹp và giá trị của viên hồng ngọc cực phẩm trên đó.

Cố Hàn Uyên hỏi ngược lại: Chẳng phải hai người muốn Hãn Hải Ngọc Phật sao.

Phong Tứ Nương sáng mắt lên: Chẳng lẽ.

Cố Hàn Uyên giải thích: Chiếc nhẫn này có thể mở mật thất chứa Ngọc Phật.

Tiêu Thập Nhất Lang kinh hô: Cửa cơ quan đêm qua sao.

Nhắc đến Ngọc Phật, hắn tạm thời gác lại chuyện của Tứ Nương.

Mục đích ban đầu của họ đến đây chính là để trộm bảo vật này.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng cười: Tứ Nương, món quà này nàng thích chứ.

Phong Tứ Nương nhất thời không biết nói gì, sau một lúc mới thầm thì: Cảm ơn chàng.

Nàng nghĩ rằng vì nàng mà một người có thân phận như hắn lại chấp nhận làm chuyện trái nguyên tắc này.

Nàng càng thêm cảm động.

Cố Hàn Uyên cười đáp: Giữa chúng ta cần gì nói lời cảm ơn.

Phong Tứ Nương bỗng do dự: Hay là thôi đi.

Chúng ta trộm Ngọc Phật sẽ gây rắc rối cho chàng.

Tiêu Thập Nhất Lang kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng chủ động từ bỏ bảo vật.

Hắn thầm hiểu nàng đã thật sự động tâm với Cố Hàn Uyên rồi.

Cố Hàn Uyên vuốt tóc nàng, dịu dàng nói: Nàng đừng nghĩ nhiều, ta cũng muốn mượn cơ hội này dụ Thiết Hài Đạo Tặc ra mặt.

Lần trước tha cho hắn không có nghĩa là sau này cũng vậy.

Phong Tứ Nương cảm thấy vô cùng an tâm, nàng nghĩ việc hắn tha cho tên đạo tặc lần trước cũng là vì nàng.

Nàng không màng Tiêu Thập Nhất Lang còn ở đó, tựa đầu vào ngực hắn nghe nhịp tim mạnh mẽ, thì thầm: Thiếp dường như thật sự thích chàng rồi.

Không khí bỗng chốc trở nên đầy màu hồng.

Tiêu Thập Nhất Lang chịu không nổi mùi vị chua loét này, ném lại một câu Ta ra ngoài đợi rồi biến mất.

Không còn kỳ đà cản mũi, Cố Hàn Uyên nâng cằm nàng lên, nàng cũng chủ động vòng tay qua cổ hắn.

Phong Tứ Nương thở hổn hển, e lệ nói: Chàng lại ép buộc thiếp.

Cố Hàn Uyên giả vờ ngơ ngác: Chẳng phải là Tứ Nương nàng chủ động sao.

Nàng lườm hắn: Thiếp không cần biết, chính là chàng ép thiếp hôn.

Mối quan hệ tiến triển khiến nàng biết làm nũng từ lúc nào không hay.

Cố Hàn Uyên đành cười khổ: Được rồi, là ta muốn hôn nàng, ai bảo Tứ Nương đẹp thế này làm gì.

Nàng đắc ý, cảm nhận trọn vẹn hương vị tình yêu, nhưng cũng không quên chính sự: Vậy giờ chúng ta đi lấy Ngọc Phật thôi.

Cố Hàn Uyên lắc đầu: Không phải chúng ta, mà là nàng và Tiêu Thập Nhất Lang.

Ta phải đi canh chừng sơ hở của Thiết Hài Đạo Tặc.

Hai người lấy được Ngọc Phật thì mau rời mật thất, nhớ gây ra chút động tĩnh.

Khi Hoa gia phát hiện mất trộm, hắn nhất định sẽ hành động.

Phong Tứ Nương hơi luyến tiếc vì mới thổ lộ đã phải xa nhau, nhưng vẫn gật đầu: Được, Ngọc Phật cứ giao cho chúng ta.

Hay là thiếp trộm xong rồi ngụy tạo thành dấu vết của Thiết Hài Đạo Tặc nhé.

Cố Hàn Uyên hơi bất ngờ: Liệu có vẽ rắn thêm chân không.

Nàng tự tin: Yên tâm đi, hắn từng danh chấn một thời, giả dấu vết của hắn không khó.

Cố Hàn Uyên dặn dò: Vậy giao cho nàng, nhớ chú ý an toàn.

Nàng cảm thấy ấm áp trước sự quan tâm của hắn, rồi rời đi hội hợp với Tiêu Thập Nhất Lang.

Cố Hàn Uyên nhìn theo bóng nàng, mắt lóe lên rồi cũng biến mất tại chỗ.

Trên sông Mạnh Hà đang tổ chức hội đèn lồng, đèn hoa treo khắp bờ, trên mặt nước cũng bập bềnh hàng ngàn ngọn hoa đăng.

Hắn định đi đến một cuộc hẹn khác.

Cảnh sắc lung linh rước lấy bao người đến xem.

Mộ Dung Tiên kéo tay Trương Tinh mặc váy đỏ rực rỡ, cười nói: Tinh nhi muội muội, muội xem có bao nhiêu ngọn đèn kìa.

Hay là chúng ta cùng đếm đi.

Trương Tinh thầm trợn mắt, đếm đến bao giờ mới xong.

Được rồi, ta đếm cùng muội.

Mộ Dung Tiên hào hứng đếm, nhưng đếm một hồi lại quên mất.

Trương Tinh thì đếm cho có lệ, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ không hứng thú.

Lúc này từ xa có ba đôi mắt đang nhìn chằm chằm hai nàng: Tiểu Ngư Nhi đang say mê, Ác Thông Thiên đầu trọc lóc, và Hoa Vô Khuyết áo trắng như tuyết.

Tiểu Ngư Nhi lẩm bẩm: Tiểu Tiên Nữ thật là đáng yêu quá đi.

Ác Thông Thiên hỏi: Sư phụ, sao ngài không lên đó ngắm cùng họ mà cứ phải theo dõi từ xa thế này.

Tiểu Ngư Nhi đập vào đầu đệ tử: Ngươi tưởng ta không muốn sao.

Tại con Ớt Nhỏ đó cứ ở bên cạnh Tiểu Tiên Nữ đấy chứ.

Ta mà lại gần chắc chắn bị nàng ta quất roi cho xem.

Tiểu Ngư Nhi bây giờ ghét nhất là Trương Tinh, vì trước đó đã bị nàng ta dùng roi đe dọa khi định mời Mộ Dung Tiên.

Chương 976

Ác Thông Thiên ấm ức: Vậy thì lại gần chút nữa đi, xa thế này chẳng nghe thấy gì cả.

Tiểu Ngư Nhi gắt: Hai đứa bây, một đứa đầu trọc như bóng đèn, một đứa áo trắng lù lù, lại gần không bị phát hiện mới lạ.

Hoa Vô Khuyết bất đắc dĩ: Là đệ kéo ta ra đây mà, không thì ta về trước vậy.

Tiểu Ngư Nhi giữ lại: Lão Hoa, huynh không muốn gặp Thiết Tâm Lan sao.

Nàng ấy cũng tới ngắm hoa đăng mà.

Hoa Vô Khuyết trầm mặc: Nàng ấy bảo muốn yên tĩnh một mình.

Trước đó, Tiểu Ngư Nhi đã nói rõ là mình chỉ coi Thiết Tâm Lan là muội muội và mong Hoa Vô Khuyết chăm sóc nàng.

Hoa Vô Khuyết tuy tình cảm còn mông lung nhưng cũng cảm thấy mình đã thích nàng ấy rồi.

Tiếc là khi đi mời nàng lại bị từ chối.

Tiểu Ngư Nhi bỗng nảy ra ý định: Ác Thông Thiên, đi hỏi hạ nhân xem có bao nhiêu ngọn hoa đăng trên sông đi.

Sau khi Ác Thông Thiên đi, hắn lại thấy Mộ Dung Cửu xuất hiện bên cạnh hai cô gái kia.

Cả ba người thì thầm hồi lâu rồi lén lút đi về một hướng, hắn tò mò đi theo ngay.

Sau khi Mộ Dung Cửu nói chuyện với Hoa Như Lệnh xong, nàng liền đi tới Mạnh Hà tìm kiếm Mộ Dung Tiên và Trương Tinh.

Đúng lúc thấy các nàng đang ghé vào bờ sông đếm hoa đăng, nàng liền bực bội nói: Tứ tỷ, tỷ lại đang làm mấy chuyện nhàm chán này rồi.

Mộ Dung Tiên nghe vậy, đôi má phồng lên như bánh bao, không cam lòng đáp: Nhàm chán chỗ nào chứ.

Rõ ràng là rất vui mà.

Mộ Dung Cửu vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tính tình ham chơi như tiểu cô nương của Mộ Dung Tiên thường khiến muội muội như nàng phải khổ não.

Thật chẳng biết ai mới là tỷ tỷ nữa.

Đồng thời, nàng lại vô cùng ngưỡng mộ Mộ Dung Tiên.

Đáng tiếc nàng là người có dã tâm, không thể nào vô ưu vô lự như tỷ ấy được.

Đúng lúc này, Mộ Dung Cửu vô tình nhìn thấy bóng dáng một nam tử áo trắng ngọc thụ lâm phong ở đằng xa.

Nàng không tự chủ được mà lẩm bẩm: Người nọ dường như là Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Tiên và Trương Tinh nghe vậy, không hẹn mà cùng nhìn theo ánh mắt của Mộ Dung Cửu.

Quả nhiên thấy Cố Hàn Uyên đang đi cùng một nữ tử.

Mộ Dung Tiên ngạc nhiên thốt lên: Hình như đúng là Cố công tử thật.

Huynh ấy đang hẹn hò với cô nương nào sao.

Gương mặt Mộ Dung Tiên lộ rõ vẻ hóng hớt.

Hôm nay tại thọ yến, nàng đã chứng kiến không ít gút mắc tình cảm của Cố Hàn Uyên.

Nào là Phong Tứ Nương, nào là Nga Mi Tứ Tú, thậm chí còn có cả nữ ma đầu Yêu Nguyệt danh chấn giang hồ.

Cuối cùng còn được xem màn tỏ tình của vũ nữ Hãn Hải quốc.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên lại đi cùng một nữ tử khác, nàng tự nhiên hứng thú bừng bừng, ngay cả thú vui đếm hoa đăng cũng bị quăng ra sau đầu.

Trương Tinh nhíu mày nói: Nữ tử kia dường như là nha hoàn bên cạnh Thiết cô nương.

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tiên láo liên: Có lẽ là nha hoàn của Thiết cô nương dẫn Cố công tử đi gặp chủ nhân chăng.

Thấy Mộ Dung Tiên có vẻ hứng thú với Cố Hàn Uyên, Mộ Dung Cửu chợt thấy cạn lời.

Phải biết rằng Mộ Dung Tiên cũng rất có khả năng sẽ bị gia tộc Mộ Dung đem tặng cho Cố Hàn Uyên, chỉ vì hàn độc trên người nàng nên việc này mới bị tạm gác lại.

Thực ra Mộ Dung Cửu còn một tâm tư nhỏ khác.

Nếu Mộ Dung Tiên chữa khỏi hàn độc, tỷ ấy sẽ có khả năng bị gả cho Cố Hàn Uyên cao hơn nàng.

Như vậy nàng có thể giải thoát rồi.

Dù sao Mộ Dung Tiên cũng lớn tuổi hơn một chút, lại là con gái của gia chủ Mộ Dung Vô Địch.

Thực tế, chín chị em Mộ Dung không hoàn toàn là chị em ruột.

Đại tỷ Mộ Dung Thục và Tứ tỷ Mộ Dung Tiên là con của Mộ Dung Vô Địch, bảy người còn lại là con của đệ đệ hắn Mộ Dung Chính Đức.

Vì vậy Mộ Dung Cửu và Mộ Dung Tiên thực chất là đường tỷ muội.

Việc gộp chín chị em lại gọi là Mộ Dung Cửu Tú chính là ý đồ của Mộ Dung Vô Địch để khuếch trương thanh thế cho Cửu Tú Sơn Trang.

Chín tỷ muội quốc sắc thiên hương nhờ vậy mà nổi danh giang hồ, thu hút vô số hào kiệt mộ danh tìm đến.

Nhà họ Mộ Dung cũng mượn cơ hội này lôi kéo các thế lực, chiêu mộ nhân tài để tích lũy lực lượng phục quốc.

Hiệu quả rất rõ rệt: Mộ Dung Thục trở thành sủng phi của Hoàng đế, Mộ Dung Song và Mộ Dung San San cũng gả vào hào môn.

Nếu không phải bên phía Mộ Dung Bác xảy ra sơ suất, tình cảnh nhà họ Mộ Dung đã không trở nên lúng túng như thế, thậm chí phải tiễn nữ nhi cho Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Cửu không muốn tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, nàng vờ như không để ý nói: Thì đã sao.

Tên Cố Hàn Uyên kia vốn tham hoa háo sắc, để mắt tới Thiết Tâm Lan cũng chẳng có gì lạ.

Chẳng liên quan gì tới chúng ta cả.

Mộ Dung Tiên cười hì hì: Hay là chúng ta lén đi theo xem thử đi.

Nàng vốn ham chơi, lại đang ở độ tuổi mơ mộng về chuyện nam nữ, nên rất tò mò về sự phát triển giữa Cố Hàn Uyên và Thiết Tâm Lan.

Mộ Dung Cửu nhíu mày: Có gì mà xem chứ.

Nàng mơ hồ có cảm giác bất an.

Trương Tinh lúc này bỗng nhiên lên tiếng: Ta cũng có chút hứng thú.

Thứ nàng quan tâm không phải Cố Hàn Uyên mà là Thiết Tâm Lan.

Bởi nàng từng nghe mẫu thân nhắc qua, cha của Thiết Tâm Lan là Thiết Như Vân có giao tình rất sâu với cha nàng.

Biết đâu có thể hỏi được tin tức về cha mình từ chỗ Thiết Tâm Lan.

Mộ Dung Tiên đắc ý cười: Hai chọi một, Cửu muội muội, muội thua rồi nhé.

Mộ Dung Cửu nghe vậy hơi bực mình, chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Dù sao nàng cũng không thể để Mộ Dung Tiên và Trương Tinh đi theo Cố Hàn Uyên một mình, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao.

Mộ Dung Cửu không ngần ngại dùng ác ý lớn nhất để phỏng đoán về Cố Hàn Uyên.

Thế là ba nàng từ xa đi theo Cố Hàn Uyên và thị nữ Nho Nhỏ.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đã phát hiện ra những cái đuôi nhỏ phía sau.

Không chỉ có ba nàng Mộ Dung, mà còn cả Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết đang bám theo bọn họ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười thú vị.

Hắn quyết định tạm thời thay đổi một phần kế hoạch để sự việc trở nên thú vị hơn.

Bên ngoài hắn vẫn bất động thanh sắc, tiếp tục trêu chọc Nho Nhỏ.

Cố Hàn Uyên cười ôn hòa: Nho Nhỏ cô nương thật là xinh đẹp động lòng người, đứng cạnh Thiết cô nương cứ như một đôi tỷ muội

Tịnh Đế Liên vậy.

Nho Nhỏ mặt đỏ bừng, lắp bắp đáp: Cố công tử quá khen, nô tỳ chỉ là nha hoàn của tiểu thư thôi ạ.

Nàng vốn chỉ được phái đến dẫn đường cho Cố Hàn Uyên, không ngờ hắn lại trò chuyện thân thiết với mình như vậy.

Ngày thường đi theo một Thiết Tâm Lan rạng rỡ chói mắt, rất ít người để mắt tới nàng.

Hoa Vô Khuyết chưa từng quan tâm nàng, Tiểu Ngư Nhi thì chỉ chê nàng vướng víu.

Chính vì vậy, sự đặc biệt của Cố Hàn Uyên mới khiến nàng hoa mắt thần mê.

Nụ cười ôn hòa kia khiến trái tim thiếu nữ bắt đầu loạn nhịp.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Hay là ta xin Thiết cô nương cho Nho Nhỏ về làm nha hoàn cho ta nhé.

Nho Nhỏ kinh ngạc quên cả xấu hổ: Cố công tử. ngài muốn ta làm nha hoàn cho ngài sao.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc đáp: Ta đương nhiên hy vọng có được một nha hoàn vừa ý như nàng ở bên cạnh hầu hạ.

Gương mặt Nho Nhỏ càng đỏ hơn.

Nàng cảm nhận được sự yêu thích trong giọng nói của hắn, nhất thời e thẹn không biết làm sao, khẽ lí nhí: Tiểu thư cần ta chăm sóc, ta không thể tùy tiện rời xa cô ấy.

Dù là đang lo cho Thiết Tâm Lan, nhưng rõ ràng Nho Nhỏ không hề từ chối.

Cố Hàn Uyên hiểu ý, cười nói: Vậy ta chỉ đành theo đuổi Thiết cô nương, để Nho Nhỏ làm của hồi môn theo sang thôi.

Hả.

Nho Nhỏ ngẩn ngơ.

Nàng không ngờ hắn lại đưa ra kết luận như thế.

Nghe qua cứ như thể hắn vì nàng mà mới phải theo đuổi Thiết Tâm Lan vậy.

Nàng thầm nghĩ: Hóa ra mình quan trọng đến thế sao.

Cố Hàn Uyên dùng giọng nói trầm ấm hỏi: Chẳng lẽ Nho Nhỏ không nguyện ý làm của hồi môn theo Thiết cô nương gả cho ta sao.

Nàng cúi đầu, giọng lí nhí như muỗi kêu: Cũng. cũng không phải không nguyện ý.

Đúng lúc hai người đi tới một góc rẽ, Cố Hàn Uyên mượn vật che chắn tầm mắt phía sau, kéo Nho Nhỏ vào lòng, dùng giọng điệu đầy mê hoặc: Nho Nhỏ sẽ giúp ta đúng không.

Nàng cũng không muốn không thể theo ta mà, đúng chứ.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng ngay sát gần, Nho Nhỏ như bị đôi mắt sâu thẳm kia hút hồn, thất thần đáp: Ưm.

Đêm lạnh gió buốt, nhưng từ trái tim đến gương mặt Nho Nhỏ đều nóng bừng.

Nàng không tự chủ được mà mím đôi môi ướt át, lặng lẽ dư vị.

Đáng tiếc thời gian quá ngắn ngủi.

Nhìn nghiêng khuôn mặt tuấn tú dưới ánh trăng mờ ảo của Cố Hàn Uyên, nàng cảm thấy như đang nằm mơ.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên đồng ý.

Chương 977

Lúc đó nàng như bị bầu không khí thôi thúc.

Làm của hồi môn sao.

Nàng có chút mong đợi.

Cố Hàn Uyên nhận thấy ánh mắt của nàng, bật cười: Sao lại nhìn ta chằm chằm thế.

Muốn thêm một lần nữa sao.

Nho Nhỏ xấu hổ cuống quýt: Không phải. không phải. không thể để tiểu thư chờ lâu.

À, không phải không muốn, mà là sợ Thiết Tâm Lan chờ lâu.

Cố Hàn Uyên ánh mắt tràn đầy ý cười: Vậy hẹn lần sau nhé.

Nghe thấy lời hẹn ước, tâm hồn Nho Nhỏ càng thêm thẹn thùng.

Lần sau không cần lo cho tiểu thư nữa, khi chỉ có hai người, liệu thời gian có thể lâu hơn một chút không.

Nàng càng nghĩ càng mong chờ, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Cố Hàn Uyên thầm hài lòng, nha hoàn đáng yêu thế này quả là không tệ.

Thu nhận nàng cũng coi như giúp nàng đổi mệnh, còn hơn là vì trò đùa của Tiểu Ngư Nhi mà phải ở cùng Ác Thông Thiên, chẳng khác nào hoa nhài cắm bãi cứt trâu, cuối cùng lại hương tiêu ngọc vẫn.

Hắn cảm thấy mình đang làm việc thiện.

Thiết Tâm Lan không hiểu sao lại chọn một nơi hẻo lánh để gặp

Cố Hàn Uyên.

Đó là một chòi nghỉ mát cách khá xa Mạnh Hà.

Ánh đèn lồng không chiếu tới đây, không gian vô cùng tối tăm.

Đứng ở trong đình, nàng thẩn thờ nhìn xa xăm.

Bộ váy xanh bị gió đêm thổi bám sát vào thân hình mềm mại, làm lộ ra vòng eo thon nhỏ và đường cong nảy nở.

So với tuổi của nàng, vẻ thục mị này có chút quá mức.

Mộ Dung Cửu giễu cợt: Đúng là Thiết Tâm Lan rồi.

Chọn nơi vắng vẻ thế này gặp mặt, e là có tư tình gì đây.

Nàng thầm mắng một câu cẩu nam nữ.

Trái ngược với sự khinh bỉ của muội muội, Mộ Dung Tiên lại hào hứng đề nghị: Chúng ta lại gần chút nghe lén xem họ nói gì đi.

Chỗ này tối thế này, chắc họ không phát hiện được đâu.

Mộ Dung Cửu hơi lo lắng sẽ bị Cố Hàn Uyên phát hiện, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi Mộ Dung Tiên nên đành lại gần.

Với kiến thức của các nàng, làm sao hiểu được linh giác của Cố Hàn Uyên nhạy cảm đến mức nào.

Đừng nói là lại gần, dù có đứng yên tại chỗ cũng chẳng giấu nổi hắn, chỉ là hắn cố ý không vạch trần mà thôi.

Phía sau ba nàng, Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết cũng đã thấy Thiết Tâm Lan.

Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Sắc mặt Hoa Vô Khuyết thoáng chút lo âu.

Hắn không ngờ nàng từ chối cùng hắn ngắm hoa đăng lại là để đi gặp nam tử khác.

Hắn muốn tiến lên chất vấn, nhưng lại chẳng biết dùng thân phận gì, vì hai người vẫn chưa là tình nhân.

Hắn chỉ mới cảm thấy mình có lẽ thích nàng, nhưng lúc này trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa, nam tử kia lại là Cố Hàn Uyên người có thể đàm đạo ngang hàng với đại sư phụ hắn, thậm chí còn có hành động thân mật quá mức với Yêu Nguyệt.

Cố Hàn Uyên dễ dàng ngăn cản Yêu Nguyệt giết Lục Tiểu Phụng, nắm tay bà ta mà không bị nổi giận, lại còn cùng nhau uống rượu tâm tình.

Với Hoa Vô Khuyết, đó là chuyện không tưởng, nên hắn vô cùng tôn kính Cố Hàn Uyên.

Vậy mà giờ đây, vị tiền bối ấy lại đang hẹn hò với người hắn thầm mến.

Tâm trạng Hoa Vô Khuyết trở nên vô cùng phức tạp và u ám.

Tiểu Ngư Nhi tức giận nói: Tâm Lan sao có thể hẹn hò với Cố Hàn Uyên chứ.

Ngay cả ta cũng nhìn ra hắn là kẻ hoa hoa công tử.

Vạn nhất Tâm Lan chịu thiệt thòi thì sao.

Hoa Vô Khuyết im lặng không biết đáp lời thế nào.

Tiểu Ngư Nhi càng giận: Ngươi không có ý kiến gì sao.

Uổng công ta tin tưởng giao Tâm Lan cho ngươi chăm sóc.

Hoa Vô Khuyết trầm giọng: Ngươi định đánh nhau với Cố Hàn Uyên à.

Tiểu Ngư Nhi nghẹn lời, hắn tự biết lượng sức mình, ngay cả Thiết Tâm Lan hắn còn đánh không lại, huống chi là Cố Hàn Uyên.

Nhưng hắn vẫn cứng miệng: Đâu phải chỉ có động thủ mới ngăn cản được họ.

Hoa Vô Khuyết lúc này đã bình tĩnh hơn, thở dài: Có lẽ là ngươi nghĩ nhiều rồi.

Tiểu Ngư Nhi bất lực: Cứ coi như lời ngươi nói đúng đi, tóm lại cứ im lặng quan sát đã.

Tạm không nhắc đến hai nhóm người đang rình mò, Cố Hàn Uyên tiến về phía Thiết Tâm Lan, ôn nhu gọi: Thiết cô nương, để nàng chờ lâu rồi.

Thiết Tâm Lan giật mình tỉnh táo lại, nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Nho Nhỏ, dịu dàng đáp: Cố công tử, ta cũng mới vừa đến thôi.

Hai người cùng ngồi xuống.

Cố Hàn Uyên xoay nhẹ cổ tay, một bình trà và hai chén trà liền xuất hiện trên bàn đá.

Trước ánh mắt kinh ngạc của hai nàng, hắn cười nhẹ: Trà này tên là Sát Hương Thấm, Thiết cô nương dùng thử xem.

Hắn lấy ra linh trà thay vì linh tửu, vì mời một cô nương uống rượu vào lúc này dễ khiến người ta nghĩ xấu.

Thiết Tâm Lan quả nhiên thở phào nhẹ nhõm, thán phục nói: Thủ đoạn hư không lấy vật của Cố công tử thật bất phàm.

Nho Nhỏ nhanh nhẹn rót trà cho hai người.

Điều khiến Thiết Tâm Lan ngạc nhiên là nước trà vẫn còn bốc hơi nóng hổi như vừa mới pha xong.

Nho Nhỏ vô thức nói khẽ: Công tử mời dùng trà.

Thiết Tâm Lan giật mình nhìn sang.

Thái độ của Nho Nhỏ có chút quá mức thân thiết, hơn nữa còn gọi là Công tử thay vì Cố công tử, cứ như thể coi hắn là chủ nhân của mình vậy.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, Cố Hàn Uyên đã cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng: Thiết cô nương không phải muốn hỏi tin tức về lệnh tôn Thiết Như Vân sao.

Hắn biết rõ nguyên nhân sự thay đổi của Nho Nhỏ, nhưng chưa muốn để Thiết Tâm Lan biết nên đã giúp nàng ta che giấu.

Nho Nhỏ cũng nhận ra mình lỡ lời, thầm thè lưỡi rồi khép nép đứng sau lưng tiểu thư.

Thiết Tâm Lan cuối cùng cũng nhớ ra chính sự, khẩn khoản: Xin Cố công tử hãy nói cho ta biết tung tích của cha ta.

Nếu không phải vì có đám người Mộ Dung Cửu và Tiểu Ngư Nhi đang nghe lén, Cố Hàn Uyên hẳn đã nói: Thiết cô nương muốn biết tung tích của cha nàng, vậy nàng định trả giá thế nào.

Hắn khẽ cười, trong lòng tuy hơi tiếc nuối nhưng không vội vàng: Tại hạ quả thật có hai khả năng về tung tích của lệnh tôn.

Thiết Tâm Lan sửng sốt: Khả năng.

Lại còn những hai cái.

Cố Hàn Uyên giải thích: Tại hạ từng nghe được hai tin tức, đều có thể liên quan đến tung tích lệnh tôn.

Nàng vội hỏi: Rốt cuộc là tin tức gì.

Cố Hàn Uyên không úp mở nữa, nghiêm trọng nói: Khi lệnh tôn mất tích, còn có bốn người khác cũng biến mất cùng lúc.

Đó là Thiết Toán Bàn Mạnh Trung Lưu, Cuồng Ngưu Lý Cao, Nguyên Dương chân nhân và Thần Hành Thái Bảo Triệu Thiên Hạc.

Vì Nguyên Dương chân nhân là trưởng lão Bạch Vân Quan thuộc Võ Đang, nên tại hạ đã điều tra và phát hiện ông ta từng tiếp xúc với người của Đông Xưởng trước khi mất tích.

Cụ thể là thuộc hạ của Lưu Hỷ.

Bốn người này đều là những nhân vật có danh tiếng trên giang hồ.

Thiết Tâm Lan nghi hoặc: Bốn người đó liên quan gì đến cha ta.

Sao Lưu Hỷ lại bắt họ.

Cố Hàn Uyên thở dài: Tại hạ cũng không rõ quan hệ giữa họ, chỉ là thời điểm mất tích quá trùng hợp nên mới có suy đoán như vậy, hiện tại vẫn chưa có chứng cứ xác thực.

Nếu cốt truyện không đổi, đó chính là sự thật.

Hắn cố ý nói mập mờ vì không muốn nàng đi điều tra Lưu Hỷ quá sớm khi hắn chưa sắp xếp xong kế hoạch khác.

Quả nhiên Thiết Tâm Lan chần chừ.

Không chỉ vì lời của hắn chỉ là phỏng đoán, mà còn vì Lưu Hỷ là kẻ quyền thế của Đông Xưởng, không dễ đối phó.

Nàng hỏi tiếp: Vậy còn khả năng thứ hai.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát rồi nói: Thực ra ngoài bốn người kia, còn một người khác liên quan đến lệnh tôn cũng mất tích vào thời điểm đó.

Ai vậy.

Đại hiệp Yến Nam Thiên.

Lời này vừa thốt ra, không chỉ Thiết Tâm Lan mà cả đám người nghe lén cũng sững sờ, vì trong đó có ba người liên quan mật thiết đến

Yến Nam Thiên.

Cố Hàn Uyên tiếp tục: Lệnh tôn và Yến đại hiệp là bằng hữu chí giao.

Nghe đồn Yến đại hiệp từng tặng lệnh tôn một tấm bản đồ kho báu, nhưng vì uy danh của ông ấy nên không ai dám dòm ngó.

Sau khi Yến đại hiệp mất tích, lệnh tôn cũng biến mất theo.

Tại hạ đoán lệnh tôn đã dùng bản đồ đó làm manh mối đi tìm Yến đại hiệp rồi bị kẹt ở đâu đó.

Dù sao năm xưa Yến đại hiệp mất tích rất kỳ quái, manh mối duy nhất có lẽ chính là tấm bản đồ trong tay lệnh tôn.

Thiết Tâm Lan bàng hoàng, vô thức sờ lên ngực mình nơi đang giấu tấm bản đồ đó.

Nàng vốn cũng từng có suy đoán tương tự, nhưng không logic như Cố Hàn Uyên nói.

Nghe hắn nhắc nhở, nàng càng tin cha mình đã đi tìm kho báu rồi mất tích.

Chỉ là nàng không ngờ bản đồ này lại liên quan đến Yến Nam Thiên.

Chương 978

So với việc điều tra Lưu Hỷ, việc tìm theo bản đồ có vẻ khả thi hơn, dù nơi có thể giam cầm cả Yến Nam Thiên lẫn cha nàng chắc chắn vô cùng nguy hiểm.

Nhìn khuôn mặt ôn hòa của Cố Hàn Uyên, nàng do dự một lát rồi lấy bản đồ ra đưa cho hắn: Đây chính là tấm bản đồ Yến đại hiệp để lại mà Cố công tử vừa nhắc tới.

Cố Hàn Uyên nhận lấy, ngạc nhiên: Thiết cô nương tin tưởng tại hạ đến vậy sao.

Thiết Tâm Lan đỏ mặt, khẽ nói: Chính Cố công tử đã cung cấp manh mối cho ta, ta tin ngài.

Bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên ám muội.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên đầy vẻ nghiền ngẫm.

Hắn không mở bản đồ ra ngay mà đưa lên mũi khẽ ngửi, mùi hương như lan tỏa nơi đầu mũi.

Thiết Tâm Lan tuy có nhiều khuyết điểm nhưng quả thực là một nữ nhân cực phẩm, dung mạo rạng rỡ, thân hình bốc lửa, mùi hương cơ thể lại mê người.

Thấy hành động của hắn, nàng càng thêm thẹn thùng: Cố công tử không xem qua bản đồ sao.

Hắn khẽ cười: Vậy ta sẽ nhìn cho kỹ.

Lúc này, phản ứng của đám người nghe lén mỗi người một vẻ.

Mộ Dung Cửu thầm mắng cẩu nam nữ.

Mộ Dung Tiên thì mặt đỏ bừng, phấn khích.

Trương Tinh nhíu mày nhìn chằm chằm tấm bản đồ.

Tiểu Ngư Nhi kéo Hoa Vô Khuyết đang thất thần rời đi.

Đi xa rồi, Tiểu Ngư Nhi mới khuyên: Lão Hoa à, Tâm Lan chỉ bị tên mặt trắng kia mê hoặc thôi, sớm muộn nàng cũng sẽ hồi tâm chuyển ý.

Bọn họ thấy tình hình khác xa dự kiến.

Cứ tưởng Cố Hàn Uyên sẽ làm chuyện xấu với nàng ở nơi thanh vắng này, không ngờ hắn lại rất đoan chính giúp nàng tìm cha.

Kết quả là nàng chủ động dâng bản đồ, còn lộ vẻ thiếu nữ hoài xuân.

Điều này khiến họ không còn lo lắng cho lập trường của nàng nữa.

Tiểu Ngư Nhi thấy Hoa Vô Khuyết đau lòng thì cũng buồn thay, dù bản thân hắn cũng từng thích nàng nhưng đã chọn rút lui vì bằng hữu.

Tiểu Ngư Nhi thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn là Tiểu Tiên Nữ của nhà mình tốt nhất.

Hoa Vô Khuyết gượng cười: Tâm Lan có quyền lựa chọn của nàng.

Tiểu Ngư Nhi vỗ vai bạn: Về Hoa Gia Bảo đi, tối nay chúng ta không say không về.

Với hắn lúc này, bạn bè mới là quan trọng nhất.

Sau khi hai người họ rời đi, Thiết Tâm Lan ngượng ngùng hỏi: Cố công tử có nguyện ý cùng ta đi tìm kho báu này không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cười như không cười: Thiết cô nương muốn tại hạ giúp đỡ.

Đáng tiếc là nàng chưa chắc đã trả nổi cái giá để ta ra tay đâu.

Cố Hàn Uyên đã nhận ra hai người kia rời đi, nên không cần diễn kịch nữa.

Sắc mặt Thiết Tâm Lan lập tức thay đổi, vẻ thẹn thùng biến mất, nàng thở dài: Cố công tử không muốn giúp ta sao.

Trong tình cảm, nàng vốn là kẻ hay dao động, nhưng cũng chưa đến mức lăng nhăng tới mức thay lòng đổi dạ nhanh như vậy.

Nàng chỉ đang dùng vũ khí của phụ nữ để mong xài chùa Cố Hàn Uyên mà thôi.

Dù sao tìm kho báu cũng rất nguy hiểm, nàng mong hắn sẽ bảo vệ mình.

Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết đã bị nàng lừa, nhưng nàng đã đánh giá thấp Cố Hàn Uyên.

Nàng tưởng hắn đã quá quen với việc phụ nữ vây quanh nên định giữ khoảng cách để treo lòng hắn.

Cố Hàn Uyên chỉ muốn nói: Đều là hồ ly ngàn năm cả, diễn kịch với ta làm gì.

Hắn đã thấu tâm tư của nàng, diễn nãy giờ chỉ là để nhắm vào hai tên kia thôi.

Bây giờ là lúc ngửa bài.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười: Thiết cô nương vẫn chưa hiểu ý nghĩa việc ta ra tay là gì.

Thấy nàng ngơ ngác, hắn tiếp tục: Ta đã xem bản đồ, cũng rõ vị trí rồi.

Với tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành của ta, một ngày là tới nơi.

Còn về sự nguy hiểm.

Hắn ngạo nghễ: Với tu vi thông thiên triệt địa hiện nay của ta, thiên hạ này nơi nào ta chẳng thể đi.

Thiết Tâm Lan nghẹt thở.

Sự tự tin mạnh mẽ của hắn khiến trái tim nàng đập loạn.

Bóng dáng hắn dưới ánh trăng tựa như chân tiên hạ phàm, khiến nàng chấn động không nói nên lời.

Ba nàng Mộ Dung nghe lén cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Trương Tinh vốn sùng bái anh hùng, trước đây chỉ coi Cố Hàn Uyên là kẻ háo sắc, giờ mới hiểu vì sao hắn lại có danh tiếng lẫy lừng như vậy.

Khí độ bất chấp tất cả đó không thể nào giả vờ được.

Mộ Dung Cửu cũng thay đổi cái nhìn về hắn.

Nàng có thể khinh thường một kẻ lăng nhăng, nhưng không thể ngó lơ một cường giả tuyệt đỉnh thiên hạ.

Với một người cao ngạo và dã tâm như nàng, chỉ có kẻ ngạo khí và thực lực mạnh hơn mới có thể chinh phục được nàng.

Tận mắt chứng kiến khác hẳn với nghe đồn, nàng bỗng thấy hắn cũng không ghét đến thế.

Đó chính là chiến lược của Cố Hàn Uyên.

Với Mộ Dung Cửu, cứ đóng vai chính nhân quân tử là vô ích, phải dùng cách khác thường mới công lược được nàng.

Hắn không rảnh để tốn nhiều thời gian như Hắc Tri Chu trong nguyên tác.

Chỉ có Mộ Dung Tiên là ít bị ảnh hưởng nhất, nàng chỉ thấy hắn rất thú vị.

Thiết Tâm Lan hồi thần, tim vẫn đập nhanh, nàng trầm tư rồi nói: Cố công tử, ta hiểu rồi.

Chỉ cần ngài đưa ta đi tìm cha, kho báu tìm được đều thuộc về ngài.

Bình thường thì phải chia phần, nhưng nàng biết giờ mình chẳng có tư cách gì để đòi hỏi.

Cố Hàn Uyên cười: Nàng sai rồi.

Kho báu đó có thể hấp dẫn thiên hạ, nhưng với ta thì vô dụng.

Thiết Tâm Lan ngẩn người rồi chợt hiểu.

Với địa vị của hắn, kho báu quả thực chẳng là gì.

Nàng bối rối không biết lấy gì để thuyết phục hắn giúp đỡ.

Đúng lúc này, chim mồi của Cố Hàn Uyên xuất hiện.

Nho Nhỏ bấy lâu im lặng bỗng lên tiếng: Tiểu thư, hay là người lấy thân báo đáp Cố công tử đi.

Thiết Tâm Lan đỏ bừng mặt, quát: Nho Nhỏ.

Em nói bậy bạ gì thế.

Nàng lén nhìn Cố Hàn Uyên, thấy hắn không phản ứng gì đặc biệt, lòng nàng bỗng dâng lên cảm giác khó tả.

Nho Nhỏ vẫn tiếp tục: Tiểu thư, không phải nói bậy đâu.

Nếu Cố công tử tìm được lão gia, người lấy thân báo đáp là lẽ thường mà.

Hơn nữa, nếu thành người một nhà rồi, ngài ấy chắc chắn sẽ giúp người tìm bằng được lão gia thôi.

Lão gia chắc cũng hài lòng với chàng rể thế này lắm.

Nho Nhỏ lén nháy mắt với Cố Hàn Uyên như đang tranh công, hắn cũng mỉm cười hài lòng với nàng.

Thiết Tâm Lan đâu biết nha hoàn của mình đã sớm bị mua chuộc, lòng đang mong được làm của hồi môn theo nàng.

Nghe Nho Nhỏ nói, nàng thấy cũng có lý, lén nhìn nam tử phong thần tuấn lãng trước mặt, lòng nàng đấu tranh dữ dội vì vẫn còn nhớ tới Hoa Vô Khuyết.

Sau một hồi im lặng, nàng hỏi với giọng phức tạp: Cố công tử. ngài có nguyện ý giúp ta tìm cha không.

Lời Thiết Tâm Lan vừa dứt, dường như cho thấy nàng đã hạ quyết tâm.

Mà Cố Hàn Uyên chỉ cần gật đầu ưng thuận, liền có thể có được một tuyệt sắc mỹ nhân.

Ba nữ tử lén nghe lén, hoặc tiếc nuối, hoặc chẳng thấy làm lạ.

Các nàng không cảm thấy Cố Hàn Uyên đáp ứng có gì không ổn.

Dù sao, Thiết Tâm Lan có muốn cầu Cố Hàn Uyên tương trợ hay không, đó là việc nàng tự quyết định.

Tựa như Cố Hàn Uyên đã nói, Thiết Tâm Lan không cách nào trả nổi đại giới để hắn tương trợ.

Lợi thế duy nhất chính là bản thân nàng.

Đây chỉ có thể xem như một cuộc giao dịch song phương tình nguyện.

Nhưng điều khiến các nàng cùng Thiết Tâm Lan đều bất ngờ là, Cố Hàn Uyên lại cự tuyệt.

Không cần.

Thiết Tâm Lan nghe vậy liền bối rối.

Nàng không ngờ rằng, khó khăn lắm mới thuyết phục bản thân cầu Cố Hàn Uyên giúp phụ thân, lại nhận được câu trả lời cự tuyệt.

Thiết Tâm Lan có chút lo lắng hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài, nhàn nhạt nói: Chờ Thiết cô nương nghĩ thông suốt rồi hãy tìm ta.

Dứt lời, hắn nâng chén trà lên, yên lặng uống.

Ừm, vẫn là ấm.

Chương 979

Dù sao cũng là linh trà.

Thiết Tâm Lan ngây người, không biết phải làm sao.

Không hiểu vì sao Cố Hàn Uyên cự tuyệt, lại càng không hiểu hắn muốn nàng nghĩ thông suốt điều gì.

Chỉ cảm thấy trong tiếng thở dài khẽ của Cố Hàn Uyên, dường như hàm chứa rất nhiều ý nghĩa.

Sắc mặt nàng có chút khó coi, cũng có chút khó chịu.

Dù sao nàng đã dùng thân báo đáp làm lợi thế, lại chỉ nhận được câu trả lời cự tuyệt.

Lòng tự tin và tự trọng của nàng đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Thiết Tâm Lan trầm mặc một lát, ngữ khí u buồn nói: Hôm nay đã quấy rầy Cố công tử.

Ta xin cáo từ trước.

Dứt lời, nàng liền xoay người rời đi.

Nếu còn ở lại, nàng sợ mình sẽ tủi thân mà rơi lệ.

Tiểu Tiểu thấy vậy, nhất thời sốt ruột.

Lo lắng hỏi: Công tử, vì sao ngươi.

Nàng cũng không hiểu cách làm của Cố Hàn Uyên.

Nàng khó khăn lắm mới mượn cơ hội đẩy một chút, Thiết Tâm Lan dường như cũng đã chấp nhận đề nghị của nàng.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại cứ thế cự tuyệt.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: Tiểu Tiểu, muội nên đuổi theo đi.

Còn về lý do. chờ tiểu thư nhà muội bình tĩnh lại, muội sẽ hiểu thôi.

Tiểu Tiểu nghe vậy ngẩn người.

Nàng tuy không thể hiểu rõ ý tưởng của Cố Hàn Uyên, nhưng có thể nhận ra hắn không hề có ý bỏ mặc Thiết Tâm Lan.

Điều này khiến nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vậy công tử, ta đi trước đây.

Đi đi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu xa nhìn bóng Tiểu Tiểu đuổi theo Thiết Tâm Lan.

Hắn nâng bình trà lên, tự rót tự uống.

Mà lúc này, ba nữ tử Mộ Dung Cửu cũng lặng lẽ rời đi xa.

Mộ Dung Tiên nghi hoặc hỏi: Cố công tử vì sao lại cự tuyệt Thiết Tâm Lan vậy.

Mộ Dung Cửu lắc đầu, ý nói nàng cũng không hiểu.

Thế nhưng tối nay nàng lại có cái nhìn khác về Cố Hàn Uyên.

Nhất là cách hắn cự tuyệt Thiết Tâm Lan, khiến nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên không phải là người không có ranh giới cuối cùng.

Mộ Dung gia không để ý nguyện vọng của nàng, muốn đưa nàng cho Cố Hàn Uyên, lấy lòng đối phương.

Cái cảm giác thân bất do kỷ đó mới là điều nàng thực sự chán ghét.

Giờ xem ra, có lẽ chỉ là Mộ Dung gia tự mình đơn phương tình nguyện mà thôi.

Dù sao nếu có thể lôi kéo được Cố Hàn Uyên, quả thực sẽ giúp ích rất lớn cho đại nghiệp phục quốc.

Mộ Dung Cửu cũng không biết Mộ Dung Bác là do chịu uy hiếp của Cố Hàn Uyên mới bàn bạc với Mộ Dung Vô Địch chuyện gả nữ.

Tin tức sai lệch khiến nàng tự động suy diễn ra lý do hợp lý.

Đương nhiên cũng liên quan đến việc Cố Hàn Uyên cố ý diễn trò.

Bất quá, Cố Hàn Uyên cũng không chỉ đơn thuần là diễn trò cho ba nữ tử kia xem.

Hiện tại quả thực không phải lúc thu nhận Thiết Tâm Lan.

Trong lòng nàng còn nhớ Hoa Vô Khuyết.

Hơn nữa, nàng vẫn còn đường lui để cầu cứu Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi.

Dù cho Cố Hàn Uyên bằng lòng yêu cầu của Thiết Tâm Lan, cuối cùng nàng cũng sẽ vì Hoa Vô Khuyết mà dao động không ngừng.

Lần này cự tuyệt Thiết Tâm Lan cũng là mượn cơ hội để nàng nhận rõ bản thân, rằng không phải không có nàng thì không được.

Tránh cho việc nàng bị Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết dắt mũi như thường lệ.

Cố Hàn Uyên không muốn nhìn thấy cảnh Thiết Tâm Lan dùng thân thể ôm lấy hắn, cầu xin hắn buông tha Hoa Vô Khuyết.

Quả nhiên, Thiết Tâm Lan sau khi được Tiểu Tiểu an ủi và bình tĩnh lại, không khỏi lẩm bẩm: Chẳng lẽ là vì Hoa công tử.

Tiểu Tiểu nghe vậy ngẩn người, rồi cũng hiểu ra dụng ý của Cố Hàn Uyên.

Thuận thế nói: Cố công tử có lẽ nhìn ra tiểu thư trong lòng còn có người khác, nên mới cự tuyệt phải không.

Ừm.

Thiết Tâm Lan thẫn thờ đáp.

Quả thực, khi nàng bình tĩnh lại vẫn còn chút hoảng sợ.

Lúc đó nếu Cố Hàn Uyên thật sự đáp ứng, nàng ngược lại sẽ khó xử.

Thiết Tâm Lan nghĩ rõ tiền căn hậu quả, tâm tình càng thêm phức tạp.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này đã trở về Hoa Gia Bảo.

Giờ đây nàng lại có chút cảm kích Cố Hàn Uyên đã không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Đêm nay hẹn ước với hắn không chỉ có riêng Thiết Tâm Lan.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn không vạch trần ba nữ Mộ Dung Cửu đang nghe lén, chỉ làm một trò đùa giỡn trước mặt các nàng.

Bằng không, thời gian sẽ không đủ.

Cố Hàn Uyên đợi một lát trong phòng, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ.

Hắn mang theo nụ cười trêu đùa, tiến lên mở cửa phòng ra.

Người tới chính là Khổng Tước Vương phi, người đã dâng hiến tình ý cho hắn trong tiệc thọ của Hoa gia.

Khổng Tước Vương phi vẫn mang khăn che mặt như trước, nhưng đã thay một bộ xiêm y khác.

Cũng là phục sức mang phong cách Tây Vực của Hãn Hải quốc.

Từng mảng da thịt trắng nõn bại lộ giữa không khí.

Chẳng qua vải vóc càng thêm thưa thớt, mát mẻ.

Khổng Tước Vương phi thần tình quyến rũ, dịu dàng nói: Công tử chẳng lẽ không mời tiểu nữ tử vào trong ngồi một lát sao.

Ngồi một lát.

Ta xem là làm chuyện gì đó mới đúng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt nghiền ngẫm, nghênh Khổng Tước Vương phi vào phòng.

Khổng Tước Vương phi nghe tiếng đóng cửa, trong lòng nhất thời nhảy loạn.

Ánh mắt nàng tràn đầy do dự cùng lưỡng lự.

Hiển nhiên nàng cũng không chắc chắn bước đi này của mình có chính xác hay không.

Bất quá, vì kế hoạch tiến hành thuận lợi, nàng không thể không giữ chân Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy, bây giờ là lúc khảo nghiệm khả năng nàng nắm giữ đàn ông.

Trong tiệc thọ đã chịu thiệt lớn, nàng cũng không muốn tổn thất thêm nữa.

Nhưng còn chưa kịp nàng suy nghĩ kỹ làm sao mở lời để Cố Hàn Uyên đặt sự chú ý lên nàng, mà không thực sự làm những chuyện khác người.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ đã siết chặt vòng eo nhỏ của nàng, phía sau dán sát hơi ấm nóng hừng hực.

Bị Cố Hàn Uyên đột nhiên ôm chặt vào lòng, Khổng Tước Vương phi kinh hoảng nói: Công tử, ngươi đang làm gì.

Mau buông thiếp ra.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ vén vạt áo mỏng manh trước ngực Khổng Tước Vương phi, tựa tiếu phi tiếu nói: Cô nương mặc như thế, lại còn hỏi tại hạ muốn làm gì sao.

Khổng Tước Vương phi mặt ngọc nhất thời đỏ bừng.

Chương 980

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến nàng tâm hoảng ý loạn.

Nàng vạn vạn không ngờ Cố Hàn Uyên lại gấp gáp đến thế.

Đến nỗi không chỉ lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn chưa kịp dùng, mà ngay cả bản thân nàng cũng đã rơi vào tay đối phương, bị hắn vuốt ve.

Hơi ấm từ lòng bàn tay đó khiến thân thể mềm mại của nàng run rẩy từng trận.

Nàng cố gắng giãy giụa, nhưng cánh tay vòng quanh eo nàng lại tựa như vòng sắt, căn bản nàng không thể thoát ra được khi không dùng võ công.

Còn như tại chỗ động võ.

Thôi đừng đùa, điểm này tự biết mình nàng vẫn phải có.

Phải ngu xuẩn đến mức nào mới động võ với Cố Hàn Uyên chứ.

Chi bằng tiếp tục giấu giếm võ công, có lẽ còn có thể đạt được tác dụng mê hoặc Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, thủ đoạn ẩn giấu này của Khổng Tước Vương phi đối với Cố Hàn Uyên căn bản vô dụng.

Bất quá, Cố Hàn Uyên cũng không vạch trần, mà là tiếp tục tinh tế vuốt ve.

Khổng Tước Vương phi nắm chặt tay Cố Hàn Uyên, yếu ớt kháng cự.

Trong miệng nàng khẽ thở dốc, mang theo hơi nóng, nói: Công tử, thiếp chỉ là tới để lấy lại chiếc hoa tai bị rơi.

Ồ.

Chẳng lẽ chiếc hoa tai này đối với cô nương mà nói rất quan trọng sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi.

Hắn nhìn thấu mục đích kéo dài thời gian của Khổng Tước Vương phi, nhưng lại tuyệt không sốt ruột.

Dù sao Lục Tiểu Phụng sống chết với hắn có liên quan gì đâu.

Hắn vốn không muốn nhúng tay vào đại hí tối nay, tránh cho đến lúc đó lại thành ra vẽ rắn thêm chân.

Còn như Lục Tiểu Phụng có thể sống sót hay không thì tùy duyên.

Hắn đã làm những gì có thể.

Nếu Lục Tiểu Phụng còn có thể tránh được một kiếp thì đó là mệnh hắn chưa đến đường cùng.

Đôi mắt quyến rũ của Khổng Tước Vương phi đã dâng lên chút thủy quang.

Nàng thầm buồn vì thủ đoạn của Cố Hàn Uyên quá mức thành thạo.

Lại không thể không cố nén cảm giác khác lạ, lo lắng nói: Chiếc hoa tai này là mẫu thân thiếp thân để lại, đối với thiếp rất quan trọng.

Khổng Tước Vương phi lúc này vẫn còn ôm hy vọng.

Tuy chịu thiệt còn lớn hơn so với lúc ở tiệc thọ, thế nhưng Cố Hàn Uyên không trực tiếp ôm nàng lên giường, ngược lại bắt đầu nói chuyện, chứng tỏ nàng cũng không phải không có cơ hội.

Chỉ cần có thể kéo dài thời gian cho đến khi Tử Vi Các bên kia gây ra động tĩnh, Cố Hàn Uyên tự nhiên sẽ đi kiểm tra.

Đến lúc đó, nàng cũng sẽ được cứu.

Khổng Tước Vương phi thầm cắn răng nói: Chỉ cần kế hoạch có thể thuận lợi, có tổn thất cũng đành chịu.

Nhưng nàng không biết, ngay khi nàng bước vào cánh cửa phòng này, vận mệnh đã được định đoạt.

Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói: Vậy ra cô nương là đem bản thân mình đưa tới, để đổi lấy chiếc hoa tai kia sao.

Lời lẽ vô sỉ của Cố Hàn Uyên khiến Khổng Tước Vương phi không nói nên lời.

Nàng khi nào từng nói muốn dùng bản thân mình để đổi hoa tai.

Rõ ràng là Cố Hàn Uyên không nói một lời liền ôm lấy nàng.

Khổng Tước Vương phi cảm thấy mình không thể tiếp tục kích thích Cố Hàn Uyên, nhất định phải thay đổi bầu không khí mập mờ trước mắt.

Nàng hít sâu, cố gắng duy trì giọng mình không run rẩy, lạnh lùng nói: Cố công tử, xin tự trọng.

Cố Hàn Uyên hừng hờ chế nhạo: Cô nương chẳng lẽ không cảm thấy bây giờ mới nói những lời này có chút quá muộn sao.

Hơn nữa, cô nương đã tới rồi, còn muốn rời đi cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy chợt tỉnh ngộ.

Nàng trước đó chỉ nghĩ làm sao giữ chân Cố Hàn Uyên.

Lại quên rằng điều này cũng giống như tự đưa mình vào hiểm địa.

Cuối cùng là nàng quá sơ suất, thông minh quá lại thành hại mình.

Đương nhiên, đây là do Cố Hàn Uyên đã sớm biết mục đích của

Khổng Tước Vương phi, nên mới khiến nàng rơi vào hoàn cảnh lúng túng như vậy.

Bằng không, người bình thường nào lại vừa gặp đã ôm lấy nàng mà thưởng thức.

Khổng Tước Vương phi chỉ cảm thấy thân thể mềm mại càng thêm vô lực, yếu ớt.

Nàng mất đi bình tĩnh, vội vàng kêu lên: Công tử chẳng lẽ không sợ thiếp lớn tiếng gọi người sao.

Đến lúc đó công tử e rằng sẽ thân bại danh liệt đó.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Khổng Tước Vương phi với xiêm y ngày càng xộc xệch, tựa tiếu phi tiếu nói: Thân bại danh liệt.

Xem ra cô nương đối với ta cũng không hiểu rõ.

Hơn nữa, cô nương mặc bộ y phục này khiến người khác nhìn thấy, rốt cuộc người khác sẽ tin cô nương sao.

Hay sẽ tin ta.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy cứng người, nói lắp: Đây.

đây chỉ là phục sức đặc sắc của Hãn Hải quốc.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Cô nương nghĩ người khác sẽ tin sao.

Khổng Tước Vương phi cũng phản ứng kịp, biết rằng ngụy biện như vậy vô dụng.

Nàng âm thầm hối hận trước đó không nên mặc bộ y phục này đến.

Vốn là lo lắng sức hấp dẫn đối với Cố Hàn Uyên không đủ, giờ đây lại thành bằng chứng nàng quyến rũ hắn.

Khổng Tước Vương phi bất đắc dĩ nói: Công tử rốt cuộc muốn thế nào mới nguyện ý buông tha thiếp.

Nàng đã từ bỏ ý định dùng lời nói để giành lại quyền chủ động.

Một bước sai, từng bước sai.

Mất đi tiên cơ, muốn lật ngược tình thế e rằng khó.

Cô nương không cần hoa tai nữa sao.

Cố Hàn Uyên ngữ khí không khỏi nhẹ nhàng nói.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy ngẩn người, giả vờ thản nhiên nói: Nếu công tử thích, thiếp sẽ tặng cho công tử.

Ngay cả việc nói hoa tai là do mẫu thân nàng để lại cũng là lừa gạt Cố Hàn Uyên.

Nàng thật sự không quá quan tâm chiếc hoa tai đó.

Mục đích là để lại một cái cớ nhịn đau từ bỏ hoa tai.

Cố Hàn Uyên không quan tâm Khổng Tước Vương phi có lừa hắn về chuyện hoa tai hay không.

Hắn ngữ khí ám muội trêu đùa: Thì ra cô nương không phải đem chiếc hoa tai này làm tín vật ước định, mà là làm tín vật đính ước.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy càng thêm vội vàng xao động, không lựa lời mà nói: Thiếp đã có chồng.

Cố Hàn Uyên không chút do dự nắm lấy chủ đề của Khổng Tước Vương phi, ý vị thâm trường nói: Thì tính sao.

Xem ra nàng trước đó đã lừa ta, chẳng lẽ không nên giải thích với ta một lời sao.

Ngươi.

Khổng Tước Vương phi tức giận, thầm mắng Cố Hàn Uyên vô sỉ đồng thời cũng tự trách mình không bình tĩnh.

Thế nhưng lúc này nàng đã không thể sửa lại.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Phu nhân muốn ta bỏ qua nàng cũng không phải là không được, mà còn có thể trả lại hoa tai cho nàng.

Khổng Tước Vương phi lúc này nghe vậy như vớ được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng hỏi: Công tử có yêu cầu gì.

Cố Hàn Uyên tựa tiếu phi tiếu nói: Phu nhân gỡ khăn che mặt xuống cho ta xem, ta sẽ bỏ qua nàng, cũng trả lại hoa tai cho nàng.

Đây chính là ước định chúng ta đã làm từ trước.

Bản này chính là ước định giữa hai người trong tiệc thọ.

Thế nhưng Khổng Tước Vương phi căn bản không hề nghĩ tới việc giữ lời.

Dù sao dung mạo của nàng xem như một sơ hở.

Nói là người Hãn Hải quốc, nhưng lại mang tướng mạo người Trung Nguyên.

Trong mắt kẻ hữu tâm liền thành điểm đáng ngờ.

Vì vậy nàng không chút do dự cự tuyệt: Không được.

Cố Hàn Uyên đối với câu trả lời này sớm đã liệu trước.

Giả vờ tiếc nuối nói: Nếu phu nhân cự tuyệt điều kiện trao đổi này, vậy cũng không có cách nào khác.

Khổng Tước Vương phi chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Khi nàng tỉnh lại đã bị Cố Hàn Uyên ôm ngang lên.

Nàng nhất thời càng hoảng loạn.

Vừa cố gắng giãy giụa, vừa kinh hoảng nói: Ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên nụ cười càng thêm nghiền ngẫm, nói: Chính là như phu nhân nghĩ vậy.

Bất quá phu nhân yên tâm, ta có thể bằng lòng nàng không tháo khăn che mặt của nàng, cũng sẽ không so đo chuyện phu nhân lừa gạt ta trước đó.

Khổng Tước Vương phi lúc này lại ngoài ý muốn trầm mặc.

Chương 981

Đôi mắt đẹp nàng lấp lánh, nhíu mày trầm tư.

Tình huống lúc này đã khác so với trước đó.

Việc bại lộ chuyện lừa gạt Cố Hàn Uyên trong tiệc thọ khiến nàng không còn lý lẽ.

Hơn nữa nàng cũng không muốn bại lộ dung mạo dưới khăn che mặt.

Huống hồ nàng dường như thật sự không có khả năng trốn thoát khỏi nơi này.

Bất quá bây giờ nàng vẫn có thể không bại lộ dung mạo, đồng thời giữ chân Cố Hàn Uyên.

Chỉ là cái giá phải trả chính là bản thân nàng mà thôi.

Dưới sự dẫn dắt chủ đề của Cố Hàn Uyên, Khổng Tước Vương phi bị lôi kéo đến triệt để mất đi quyền chủ động và mọi lựa chọn khác.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, Khổng Tước Vương phi xấu hổ lườm Cố Hàn Uyên một cái, sau đó lặng lẽ nhắm lại đôi mắt đẹp.

Tiếng nàng nhỏ như muỗi kêu: Cũng xin công tử giữ lời.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, ôm Khổng Tước Vương phi đi về phía giường.

Không lâu sau, lại truyền ra đối thoại của hai người.

Ngươi gạt thiếp.

Phu nhân kích động như vậy làm chi.

Ngươi đã đáp ứng thiếp không tháo khăn che mặt của thiếp.

Mặc dù có chút đáng tiếc không phải mỹ nhân Dị Vực, thế nhưng dung mạo phu nhân, ta vẫn rất hài lòng.

Phi.

Vô sỉ lừa đảo.

Nhẹ tay một chút.

Khổng Tước Vương phi vừa xinh đẹp lại yêu mị.

Giữa hai hàng lông mày lại mang chút cao ngạo tự cho là đúng.

Tính tình của Khổng Tước Vương phi tạm thời chưa bàn, nhưng nàng tuyệt đối là một mỹ nhân xinh đẹp như hoa.

Không hổ là nữ tử có thể trở thành Vương phi một quốc gia.

Hơn nữa lúc này mắt nàng như nước mùa xuân, sắc mặt kiều diễm, tựa như một đóa hoa tươi được tưới đẫm.

Hỗn đản.

Thê tử của người khác ngươi liền không đau lòng sao.

Trong lòng nàng tràn đầy khí tức, vừa tức giận lại không đứng dậy nổi, một tâm tình quái lạ.

Khổng Tước Vương phi không biết là xấu hổ hay là đã thụ hưởng mà oán trách.

Nàng tuyệt đối không ngờ Cố Hàn Uyên lại thờ ơ trước động tĩnh từ bên ngoài truyền đến.

Khiến sự may mắn nàng vốn tưởng có thể bớt chịu chút tội lại thành hư không.

Kỳ thực, khi mọi việc mới được một nửa, bên ngoài đã bắt đầu huyên náo.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng ồn ào, tiếng kinh hô cùng tiếng binh đao giao kích.

Một bộ dáng có khả năng xảy ra đại sự.

Toàn bộ Hoa Gia Bảo vì vậy trở nên đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo.

Hơn nữa, ngay từ đầu chỉ là âm thanh từ Tử Vi Các truyền tới, sau đó lại dần dần lan rộng ra.

Lúc đó Khổng Tước Vương phi mang theo tâm tình không biết là may mắn hay tiếc nuối, hỏi một câu: Ngươi không ra ngoài xem xét một chút sao.

Kết quả, câu trả lời từ Cố Hàn Uyên lại là: Chuyện thiên đại cũng không quan trọng bằng việc khiến phu nhân hài lòng.

Khổng Tước Vương phi lúc đó đều không biết mình nên có tâm tình gì cho phải.

Lúc này, động tĩnh bên ngoài dần dần lắng xuống.

Nàng chỉ vô thức quấn đôi chân ngọc thon dài lên.

Khổng Tước Vương phi coi như là miễn cưỡng đạt thành mục đích.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Rốt cuộc không biết có thể dùng mấy lần, chẳng phải nên trân trọng cơ hội sao.

Lời này tự nhiên khiến Khổng Tước Vương phi đưa mắt lườm yêu kiều.

Bất quá, dưới cái vỗ nhẹ của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn ngoan ngoãn quay lưng lại.

Khổng Tước Vương phi tâm tư chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi.

Nàng thật sự không nghĩ rằng một đêm hoan lạc có thể khiến Cố Hàn Uyên viễn phó Hãn Hải quốc để giúp nàng.

Mà trượng phu của nàng, Khổng Tước Vương tử, cũng không có vẻ tinh tráng như Cố Hàn Uyên, càng không thể mang lại niềm vui sướng chưa từng có này.

Khổng Tước Vương phi nghĩ đến, đợi nàng đoạt được Hãn Hải Ngọc Phật, trở về Hãn Hải quốc, e rằng sẽ không còn ngày gặp lại Cố Hàn Uyên.

Vẫn thật là giống như Cố Hàn Uyên đã nói, cần trân trọng cơ hội.

Bởi vậy nàng cũng càng ngày càng thuận theo.

Nhưng mà, ngoài ý muốn sở dĩ gọi là ngoài ý muốn, chính là ở chỗ nó không thể khống chế.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gọi lo lắng của một nữ tử.

Cố Hàn Uyên, ngươi có phải ở trong phòng không.

Dường như thật sự có người ở trong đó.

Ngay sau đó, chủ nhân của thanh âm đó liền đẩy cửa bước vào.

Lục Tiểu Phụng xảy ra chuyện rồi.

Ngươi.

Thanh âm bỗng nhiên im bặt.

Tiết Băng trợn tròn đôi mắt đẹp, không thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cùng lúc đó, Cố Hàn Uyên hít sâu một hơi.

Bởi vì Khổng Tước Vương phi nhìn thấy Tiết Băng đột nhiên xông vào, thân thể mềm mại nhất thời run rẩy.

Nàng vừa kinh hãi trợn to đôi mắt đẹp, trong lòng lại không khỏi nghi hoặc thầm nghĩ: Cố Hàn Uyên trước đó không phải đã đóng cửa rồi sao.

Chốt cửa đâu.

Khổng Tước Vương phi nghi hoặc, chiếc chốt cửa đang nằm lẻ loi trong một góc.

Kẻ đầu sỏ gây chuyện lúc này lại bất đắc dĩ nói: Tiết cô nương có thể ra ngoài chờ tại hạ một lát được không.

Tiết Băng nghe vậy rốt cuộc giật mình tỉnh táo lại, kinh hô một tiếng rồi đóng sập cửa xông ra.

Cố Hàn Uyên ngươi cái đồ hỗn đản vô sỉ.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng lại yên tĩnh.

Cố Hàn Uyên đợi một lát, sau khi Khổng Tước Vương phi mệt lả ngã xuống, hắn lặng lẽ đứng dậy.

Đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng thiếp.

Khổng Tước Vương phi lúc này đã không thể động đậy.

Nàng miễn cưỡng quay đầu, nhìn Cố Hàn Uyên đang mặc y phục, ngữ khí u buồn nói: Cố Hàn Uyên động tác mặc y phục khựng lại một chút, khẽ cười nói: Phu nhân yên tâm, ta sẽ không bại lộ dung mạo của nàng đâu.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lo lắng nhất chính là dung mạo của mình bị bại lộ, gây nên sự nghi ngờ của người khác.

Còn như Cố Hàn Uyên. cùng lắm thì ngả bài với hắn.

Dù sao cũng đã có da thịt thân cận.

Hơn nữa, nàng cũng cảm thấy Cố Hàn Uyên không hề giống lời đồn đại là chính phái như vậy.

Tuy tạm thời chỉ biểu hiện ở phương diện đối xử nữ nhân, thế nhưng nàng cảm thấy chưa chắc không thể thuyết phục Cố Hàn Uyên.

Cùng lắm thì cho hắn thêm một lần. hoặc là nhiều lần cũng được.

Hiển nhiên Khổng Tước Vương phi đã có chút ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon.

Cố Hàn Uyên chứng kiến phản ứng rõ ràng trầm tĩnh lại của Khổng Tước Vương phi, ánh mắt hơi chút nghiền ngẫm.

Hắn ôn hòa nói: Phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, ta đi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Ừm.

Khổng Tước Vương phi khẽ đáp một tiếng, có chút ôn thuận.

Ngoài cửa, Tiết Băng cắn chặt môi mỏng, trong lòng mắng Cố Hàn Uyên vô số lần.

Sau khi Hoa gia xảy ra chuyện, những người biết tin đều chạy về.

Bởi vì thế cục hỗn loạn, Hoa Như Lệnh đã có chút không thể khống chế cục diện.

Chương 982

Nghiêm chỉnh mà nói, những người ở đây có địa vị không thấp hơn Hoa Như Lệnh cũng không phải số ít.

Thậm chí còn có Chưởng môn phái Côn Lôn và Thiếu trang chủ Vô Tranh Sơn Trang với thân phận như vậy ở đây.

Hoa Như Lệnh tự nhiên không có tư cách hạn chế bọn họ.

Dù sao đây cũng không phải là lúc đến dự đại thọ của Hoa Như Lệnh.

Vì vậy lúc này liền cần một người có địa vị đủ cao đến khống chế cục diện.

Cố Hàn Uyên đương nhiên trở thành người được chọn.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại từ đầu đến cuối không hiện thân.

Không ít người liền tự động đi tìm kiếm hắn.

Ngay cả Thiết Tâm Lan có chút chột dạ cũng quay lại chòi nghỉ mát nơi nàng gặp Cố Hàn Uyên trước đó để tìm hắn.

Mà Tiết Băng quỷ thần xui khiến lại chọn một nơi khó tìm Cố Hàn Uyên nhất.

Kết quả hết lần này tới lần khác nàng lại tìm thấy hắn ở khách phòng của Cố Hàn Uyên.

Nếu như chỉ là như vậy, Tiết Băng có lẽ sẽ trong lòng cảm thán một tiếng rằng diễn biến tình hình quá mức kịch tính.

Thế nhưng điều khiến nàng vạn vạn không ngờ chính là trong phòng Cố Hàn Uyên vẫn còn có một cô gái khác.

Đồng thời còn khiến nàng nhìn thấy cảnh tượng làm tâm hồn thuần khiết của mình chịu tổn thương nghiêm trọng.

Tiết Băng trong lòng thầm mắng người kia một tiếng con hồ ly tinh đồng thời, lại không tự chủ nhớ lại dáng vẻ của Cố Hàn Uyên lúc đó.

Nàng tự lẩm bẩm: Cố Hàn Uyên nhìn thì có vẻ hơi gầy, không ngờ lại rất cường tráng.

Cái lưng rộng, cánh tay cường tráng kia, cứ quanh quẩn trong tâm trí nàng không sao xua đi được.

Tựa như nam nhân thích ngắm vóc dáng nữ nhân, nữ nhân cũng thích ngắm cơ bắp nam nhân.

Đây là một loại bản năng thẩm mỹ cả nam lẫn nữ đều có.

Bằng không cũng sẽ không có nhiều nam nữ vì muốn hấp dẫn khác phái mà tốn thời gian, tốn sức tập thể hình như vậy.

Tiết Băng mặt ngọc đột nhiên không tự chủ nổi lên sắc phi hồng.

Nàng chợt nghĩ đến thứ đáng sợ mà nàng vô tình nhìn thấy.

Chỉ cần hồi tưởng lại, nàng liền không hiểu sao có chút tâm thần hoảng hốt.

Hơn nữa càng nghĩ, tim đập liền càng nhanh.

Khi nàng thầm mắng mình đồ ngốc thì tiếng trêu chọc bên tai khiến nàng giật mình.

Ta dù sao cũng là người luyện võ, lại không phải công tử nhà giàu thật sự.

Cường tráng một chút cũng rất bình thường mà.

Ngược lại, Tiết cô nương nhìn kỹ như vậy chẳng phải có chút không hay lắm sao.

Cố Hàn Uyên dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ hết hồn theo đúng nghĩa đen của Tiết Băng.

Hắn tuy mượn lời lẩm bẩm của Tiết Băng để chế giễu một câu, nhưng phản ứng của nàng quả thực là quá lớn.

Những gì Tiết Băng nghĩ trong lòng e rằng còn khó coi hơn cả lời nàng lẩm bẩm.

Nhìn dáng vẻ mặt nàng đỏ bừng kia, dường như có thể chứng minh điều này.

Tiết Băng nhìn Cố Hàn Uyên tựa tiếu phi tiếu, dường như nhìn thấu tâm tư nàng, ấp úng nói: Ngươi. ngươi đừng hiểu lầm, ta. ta chỉ là không cẩn thận nhìn thấy.

Hơn nữa. hơn nữa nếu muốn trách thì nên trách ngươi cho ta thấy cái. cái vật kỳ quái đó.

Tiết Băng còn chưa kịp phản ứng thì trong lúc nàng khẩn trương giải bày đã không đánh mà khai.

Bộ mặt ngọc đỏ bừng, ánh mắt lướt loạn, tay chân luống cuống nhìn đặc biệt đáng yêu.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Không uổng công hắn khi phát hiện Tiết Băng tới gần đã âm thầm dùng Cầm Long Công đẩy chốt cửa ra.

Về sau, khi Tiết Băng đối mặt hắn sẽ càng có ý thức về tình yêu nam nữ.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Tiết cô nương đã nhìn thấy ta rồi, vậy lần này phải là nàng đến phụ trách ta mới đúng.

Tiết Băng nghe vậy ngẩn người, ngay sau đó là sự xấu hổ vô cùng mà trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Bởi vì ngay hôm qua Cố Hàn Uyên đã từng nói một lần sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Khi đó là đùa giỡn, hiện tại tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiết Băng thấy Cố Hàn Uyên lại một lần nữa dùng lời tương tự để trêu chọc mình, nhưng lại đổi ngược đối tượng, trong lòng vừa thẹn vừa xấu hổ.

Không biết gân nào bị dựng sai, đột nhiên buột miệng nói: Để cái con hồ ly tinh trên giường ngươi chịu trách nhiệm với ngươi đi.

Lời lẽ tràn đầy ghen tuông này vừa thốt ra, ngược lại khiến chính Tiết Băng ngẩn người.

Nàng không khỏi đặt tay lên ngực tự hỏi: Vì sao ta lại phải để ý đến cô gái kia như vậy.

Tiết Băng liếc nhìn Cố Hàn Uyên, người dường như cũng bị lời nàng nói làm cho kinh động mà có chút ngẩn người, trong lòng nàng không hiểu sao lại thêm vài phần phức tạp.

Nàng nghĩ mình đã hiểu vì sao.

Mà lúc này, Cố Hàn Uyên tựa như vừa tỉnh lại, nghiêm túc trầm ngâm nói: Nàng không có tư cách.

Quả thực không có tư cách.

Khổng Tước Vương phi, vô luận từ phương diện nào mà nói, cũng không có tư cách để hắn phụ trách.

Nhiều nhất bất quá chỉ là một món đồ chơi giải buồn và đối tượng lợi dụng mà thôi.

Tiết Băng kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng dâng lên một trận mừng rỡ không rõ nguyên do.

Đến nỗi khi nàng không hay biết, khóe miệng đã cong lên một đường cong xinh đẹp.

Dù sao Cố Hàn Uyên nói cô gái kia không có tư cách.

Rồi lại là muốn chịu trách nhiệm với nàng, lại là muốn nàng chịu trách nhiệm với hắn.

Mặc dù đây có thể là lời đùa giỡn, nhưng dường như cũng đại biểu cho ý nghĩa nào đó.

Tiết Băng trong lòng nghĩ không nên vui vẻ vì những chuyện không giải thích được này, nhưng lại không thể kìm nén được cảm xúc đang trỗi dậy trong lòng.

Mà đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cau mày hỏi: Tiết cô nương, nàng nói Lục Tiểu Phụng xảy ra chuyện gì.

Tiết Băng nghe vậy trong lòng căng thẳng, sắc mặt trắng nhợt.

Bản thân nàng lại quên mất chính sự.

Hơn nữa còn là quên mất chuyện chính sự Lục Tiểu Phụng xảy ra chuyện.

Điều này khiến nàng cảm thấy sự xấu hổ khó tả.

Rõ ràng Lục Tiểu Phụng bên kia còn đang chờ nàng dẫn Cố Hàn Uyên đến, vậy mà nàng lại ở đây cùng Cố Hàn Uyên liếc mắt đưa tình.

Chỉ vì một câu nói đùa giỡn về việc phụ trách hay không mà chăm chú.

Thậm chí còn vui vẻ thầm kín không đúng lúc.

Trước đó càng là toàn tâm suy nghĩ về cảnh tượng mình xông vào phòng Cố Hàn Uyên nhìn thấy.

Kết quả hoàn toàn quên mất Lục Tiểu Phụng.

Tiết Băng bỗng nhiên có chút hoài nghi tình cảm của mình đối với Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên thấy Tiết Băng ngây người, sắc mặt trắng bệch.

Trong lòng hắn nghiền ngẫm cười, trên mặt lại giả vờ quan tâm nói: Tiết cô nương, sắc mặt của nàng sao lại trắng bệch như vậy.

Chẳng lẽ là bị bệnh hay bị thương rồi sao.

Nói xong, hắn đưa tay cầm cổ tay phải của Tiết Băng để bắt mạch cho nàng.

Chương 983

Sau một lát, hắn thở phào nhẹ nhõm, ôn tồn nói: Thân thể Tiết cô nương không có gì đáng ngại, chỉ là có chút mệt mỏi, tâm thần cũng có chút lo lắng.

Tiết cô nương cần chú ý nghỉ ngơi mới phải.

Tiết Băng nhìn Cố Hàn Uyên đang bắt mạch cho mình, ôn tồn dặn dò, tim đập nhất thời lại nhanh thêm mấy phần.

Mặt ngọc tái nhợt cũng khôi phục huyết sắc.

Nàng tựa như bị điện giật, rụt tay phải khỏi tay Cố Hàn Uyên, giấu ra sau lưng.

Cúi thấp đôi mắt đẹp nói: Ta không sao.

Sau lưng nàng, tay trái nắm chặt vị trí cổ tay phải.

Dường như vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay Cố Hàn Uyên còn lưu lại.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, rất nhanh bình phục.

Hắn ôn tồn nói: Tiết cô nương vẫn chưa nói cho ta biết Lục Tiểu Phụng hắn bị làm sao vậy.

Tiết Băng lúc này đã bình tĩnh lại.

Tâm tình hổ thẹn với Lục Tiểu Phụng cũng không hiểu sao tiêu tan rất nhiều.

Ngữ khí nàng bình thản đến lạ thường nói: Lục Tiểu Phụng hắn trọng thương rồi.

Cố Hàn Uyên mắt sáng lên, cau mày hỏi: Bị thương thế nào.

Hắn đang ở đâu.

Lục Tiểu Phụng quả nhiên vẫn không chết, không hổ là một trong những nhân vật chính.

Trọng thương cũng là có thể chấp nhận.

Chỉ là kế hoạch có thể cần phải điều chỉnh một chút.

Tiết Băng giải thích: Lục Tiểu Phụng bởi vì Hoa Như Lệnh thỉnh cầu giả trang đạo tặc Giày Sắt, kết quả bị Hoa Mãn Lâu dùng kiếm đâm trọng thương.

Hơn nữa Hãn Hải Ngọc Phật cũng đột nhiên bị trộm.

Nói chung, hiện tại thế cục vô cùng hỗn loạn, mọi người đều ở Tử Vi Các chờ công tử qua đó chủ trì cục diện.

Quả nhiên Tiêu Thập Nhất Lang cùng Phong Tứ Nương bên kia cũng đã ra tay.

Sở dĩ động tĩnh trước đó mới lớn như vậy, thời gian kéo dài lâu như thế.

Cố Hàn Uyên cau mày, nghiêm nghị nói: Đã như vậy, vậy hãy mau tới đó đi.

Tiết Băng khẽ gật đầu, đang chuẩn bị cùng Cố Hàn Uyên đồng hành đi đến Tử Vi Các, lại đột nhiên một trận trời đất quay cuồng.

Khi nàng tỉnh táo lại thì đã bị Cố Hàn Uyên ôm ngang lên.

Tiết Băng hơi có chút kinh hoảng hỏi: Ngươi làm gì vậy.

Mau thả ta xuống.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Ôm nàng như thế này sẽ nhanh hơn một chút.

Dứt lời, hắn nhón mũi chân một cái, mang theo Tiết Băng xuyên qua các tiểu viện của Hoa Gia Bảo.

Tiết Băng cảm nhận được tiếng gió rít bên tai cùng hình ảnh vụt qua trước mắt, không thể không thừa nhận lời Cố Hàn Uyên nói có lý.

Cách này nhanh hơn rất nhiều so với việc nàng tự mình đi theo hắn.

Nhưng vấn đề là tư thế như vậy khiến nàng vô cùng xấu hổ.

Nhất là hơi ấm từ cánh tay mạnh mẽ luồn qua đầu gối khiến nàng cảm nhận được vài phần khác lạ.

Nhưng mà lúc này Tiết Băng lại an tĩnh đến quá đáng.

Không thấy nàng tiếp tục kiên quyết cự tuyệt, càng không có giãy giụa.

Chỉ là cúi thấp trán, an tĩnh tùy ý Cố Hàn Uyên ôm mình.

Ngẫu nhiên nàng cũng sẽ lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cố Hàn Uyên.

Bất quá, khi Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn nàng, nàng lại sẽ như con nai con bị hoảng sợ mà vội vàng cúi đầu xuống.

Có thể thấy đôi tai thanh tú của nàng đã ửng hồng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, vui mừng cười.

Làm chậm tốc độ khinh công vẫn có thu hoạch.

Bằng không với khinh công của hắn, chỉ trong chốc lát đã có thể đến Tử Vi Các.

Hiện tại ngược lại có thể cảm thụ thêm một lúc thân thể mềm mại của Tiết Băng trong lòng.

Nhưng dù sao đường đi cũng có hạn.

Cố Hàn Uyên mang theo Tiết Băng đi tới Tử Vi Các đang huyên náo.

Đồng thời rất nhanh liền bị người khác phát hiện hắn đến.

Cố đại ca, ngươi rốt cuộc đã tới.

Ngươi và Tiết cô nương đây là đang.

Những nữ tử có liên quan tới Cố Hàn Uyên đương nhiên là người đầu tiên nhận ra sự xuất hiện của chàng.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân, hai nàng đều tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết chương Âm Thiên.

Bởi vậy, mức độ mẫn cảm của các nàng đối với linh khí vượt xa người thường.

Trong tình huống Cố Hàn Uyên không cố tình thu liễm khí tức, các nàng có thể cảm nhận được ở một mức độ nhất định, đây là năng lực bẩm sinh sau khi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Hơn nữa, các nàng trong tiềm thức cảm thấy thân cận với người mang linh khí, tương tự như cảm giác thân cận đồng loại.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến mối quan hệ giữa các hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên vô cùng hòa thuận.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân nhìn Cố Hàn Uyên đang ôm Tiết Băng với vẻ mặt cổ quái.

Cả hai không hẹn mà cùng thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên Tiết cô nương cũng sẽ trở thành tỷ muội của chúng ta.

Các nàng sớm đã quen với lòng tham của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, việc chung đụng giữa các nàng với Tiết Băng cũng khá vui vẻ.

Nàng là một cô nương tốt có thể coi là tỷ muội.

Tiết Băng nghe tiếng Thạch Tú Vân thì giật mình tỉnh giấc.

Nàng kinh hô một tiếng, vội vàng nhảy khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Mặt nàng đỏ bừng, giải thích: Thiếp vừa lúc gặp được Cố công tử, chàng dùng khinh công đưa thiếp đến đây.

Trong lòng nàng thầm oán trách Cố Hàn Uyên sao không sớm thả nàng xuống một chút.

Kết quả giờ đây lại bị người khác trông thấy.

Thực ra nàng hiện tại không quá kháng cự việc Cố Hàn Uyên ôm nàng, càng ngại bị người khác nhìn thấy mà thôi.

Dáng vẻ e lệ, tươi cười của Tiết Băng khiến ngay cả Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân cũng không khỏi cảm thán nhan sắc của nàng, trách không được Cố Hàn Uyên lại thích nàng.

Hai nàng vô cùng thân thiện, không hề làm khó Tiết Băng.

Nhiệt tình tiến lên kéo tay nàng, khe khẽ trò chuyện.

Cố Hàn Uyên không quấy rầy cuộc trò chuyện của ba nữ, đi về phía đám đông.

Ngoại trừ những người đã rời Hoa gia từ ban ngày và những kẻ say rượu đang nghỉ ngơi trên lầu Tử Vi Các, tất cả những người còn lại đều có mặt tại đây.

Thiết Tâm Lan khẽ cau đôi mày thanh tú, ánh mắt có chút phức tạp.

Mộ Dung Cửu lộ vẻ ghét bỏ, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên giang sơn dễ đổi.

Còn các nữ nhân khác cũng không có quá nhiều phản ứng, về cơ bản là đã quen với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Chỉ những người hơi hiểu rõ Tiết Băng mới không khỏi thầm than trong lòng: Lục Tiểu Phụng thật đáng thương.

Bản thân không chỉ bị trọng thương, hồng nhan tri kỷ còn có thể bị Cố Hàn Uyên quyến rũ đi, sao có thể không thương cảm chứ.

Cố Hàn Uyên còn trông thấy Phong Tứ Nương đứng cạnh Tôn Tú Thanh đang lén lút nháy mắt với chàng.

Hiển nhiên, sau khi trộm Hãn Hải Ngọc Phật, nàng đã quay trở lại để tránh trở thành kẻ tình nghi.

Còn Tiêu Thập Nhất Lang thì không có ở đây, đã mang theo Hãn Hải Ngọc Phật biến mất.

Hắn vốn giả trang hạ nhân Hoa gia, lặng lẽ rời đi cũng sẽ không ai phát hiện.

Duy nhất Lục Tiểu Phụng có khả năng để ý đến hắn cũng đã bị trọng thương.

Điều đáng chú ý hơn cả là Hoa Mãn Lâu đang thất thần ngồi bệt dưới đất, hoàn toàn không có chút phản ứng nào trước sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể lý giải Hoa Mãn Lâu.

Dù sao hắn đã đâm trọng thương bằng hữu của mình.

Chương 984

Hoa Như Lệnh thấy Cố Hàn Uyên nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, liền mang vẻ mặt trầm thống bước tới.

Cố công tử, sự tình là như thế này.

Theo lời giải thích của Hoa Như Lệnh, Cố Hàn Uyên cũng biết toàn cảnh sự việc, cơ bản không sai khác so với suy đoán của chàng.

Giống như trong kịch bản, Lục Tiểu Phụng giả trang thành Đạo Tặc Giày Sắt bị Hoa Mãn Lâu phát hiện.

Sau đó, họ truy đuổi một đường, đồng thời dưới sự phối hợp của vài diễn viên khác, dồn Lục Tiểu Phụng vào đường cùng.

Lúc này, Hoa Mãn Lâu đúng như bọn họ đoán, một kiếm đâm về phía lưng Lục Tiểu Phụng đang giả trang Đạo Tặc Giày Sắt.

Chiếc nhẫn hồng bảo thạch mà Hoa Mãn Lâu tặng cho Lục Tiểu Phụng đã bị Tiêu Thập Nhất Lang trộm mất.

Sẽ không xuất hiện cảnh Lục Tiểu Phụng dùng nhẫn xẹt qua Tuyết Tơ Quấn vật liệu giống dây đàn của Hoa Mãn Lâu tạo ra âm thanh khiến Hoa Mãn Lâu ngừng tay vào thời khắc then chốt như trong nguyên tác.

Bởi vậy, lúc này Hoa Mãn Lâu đích thực đã đâm trúng Lục Tiểu Phụng đang mặc Tuyết Tơ Quấn không hề có tác dụng phòng hộ.

Chỉ là vì Hoa Mãn Lâu không muốn sát nhân, cho dù đối phương có thể là Đạo Tặc Giày Sắt cũng không muốn ra tay sát hại, khiến Lục Tiểu Phụng giả trang Đạo Tặc Giày Sắt thoát được một kiếp.

Kiếm phong của Hoa Mãn Lâu lệch đi, không đâm trúng tâm mạch Lục Tiểu Phụng, chỉ làm tổn hại phổi.

Đối với Lục Tiểu Phụng bị tính kế mà nói, đây đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

Nhưng Hoa Mãn Lâu không khỏi tự trách.

Cố Hàn Uyên biết thêm nhiều điều hơn một chút.

Cái Tuyết Tơ Quấn kia không phải giả, mà là đã bị phá hủy.

Chính là Tống Vấn Cảo đã dùng thảo dược bí truyền ngâm nấu Tuyết Tơ Quấn.

Mà hắn cũng chính là Đạo Tặc Giày Sắt thật sự.

Khổng Tước Vương Phi là con gái hắn, bởi vậy mới đi ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Chỉ là cuối cùng cũng là tiền mất tật mang.

Ừm, ai thiệt ai lợi dường như cũng không nói rõ được.

Nói chung, so với tình tiết Lục Tiểu Phụng tránh được trong nguyên tác, bây giờ ngược lại khiến Đạo Tặc Giày Sắt đạt được mục đích.

Dáng vẻ thất thần của Hoa Mãn Lâu chính là minh chứng.

Hơn nữa, Đạo Tặc Giày Sắt tiện tay giết chết Ô Kim Điêu, một trong những diễn viên hỗ trợ diễn trò.

Dùng việc này để đạt được mục đích gây nhầm lẫn và hỗn loạn.

Dù sao, Ô Kim Điêu chết quá mức kỳ lạ, hắn tử vong khi đang giả vờ truy sát Lục Tiểu Phụng giả trang Đạo Tặc Giày Sắt.

Bởi vậy, ai cũng có thể là hung thủ.

Oái oăm thay, quá nhiều người đến Hoa Gia Bảo chúc thọ Hoa Như Lệnh, nhất thời không thể tập trung mục tiêu nghi vấn.

Tuy nhiên, Đạo Tặc Giày Sắt cũng có chỗ tính toán sai lầm của

hắn.

Hãn Hải Ngọc Phật đã bị trộm.

Ngay khi hắn đắc ý vì kế hoạch thuận lợi, một bóng người ôm một pho tượng Ngọc Phật như trốn ra khỏi Hoa Gia Bảo.

Người đó chính là Tiêu Thập Nhất Lang, sau khi trộm Hãn Hải Ngọc Phật đã theo kế hoạch gây ra động tĩnh.

Đương nhiên không phải không có ai truy đuổi Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhưng ngoài Cố Hàn Uyên ra, Lục Tiểu Phụng có khinh công tốt nhất lại đang trọng thương hôn mê.

Nguyên Tùy Vân sẽ không tùy tiện bộc lộ võ công, tự nhiên cũng không có ai đuổi kịp Tiêu Thập Nhất Lang.

Đồng thời sau đó, Hoa Như Lệnh cũng phát hiện mật thất đã bị mở.

Vẫn còn phát hiện dấu vết Đạo Tặc Giày Sắt do Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương ngụy tạo trong mật thất.

Một vết giày sắt in.

Đạo Tặc Giày Sắt thật sự tức giận vô cùng.

Hắn cũng nghi ngờ Tiêu Thập Nhất Lang.

Dù sao trước đó đã gặp mặt, biết Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang mơ ước Hãn Hải Ngọc Phật.

Điều khiến hắn khổ sở là Phong Tứ Nương, người đồng hành cùng Tiêu Thập Nhất Lang lúc bấy giờ, giờ lại ở bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Không biết Cố Hàn Uyên có tham gia vào chuyện Tiêu Thập Nhất

Lang trộm Hãn Hải Ngọc Phật hay không.

Đạo Tặc Giày Sắt suy nghĩ một chút, chỉ có thể sai con gái mình là Khổng Tước Vương Phi chịu khó đi điều tra thêm một chuyến.

Hắn còn không biết con gái mình đã bị Cố Hàn Uyên chơi đùa thỏa thích, đương nhiên cho dù đã biết e rằng cũng sẽ không quá để tâm.

Dù sao, đối với một kẻ đầy dã tâm ích kỷ như Đạo Tặc Giày Sắt, việc con gái mất trinh chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Chỉ cần không để Khổng Tước Vương Tử phát hiện thì không thành vấn đề.

Hơn nữa, còn có khả năng mượn cơ hội này kiếm lời từ Cố Hàn Uyên.

Tống Vấn Cảo, Đạo Tặc Giày Sắt thật sự, ánh mắt lóe lên, nhíu mày trầm tư.

Hoa Như Lệnh giải thích xong ngọn nguồn sự việc, bất đắc dĩ thở dài: Cánh cửa mật thất cất giấu Hãn Hải Ngọc Phật chỉ có thể dùng vật kỷ niệm của mẫu thân Lâu nhi, một chiếc nhẫn hồng bảo thạch đặc chế, mới có thể mở ra mà không làm hư hại.

Lâu nhi không rõ nội tình đã đưa chiếc nhẫn cho Lục Tiểu Phụng, nhưng giờ chiếc nhẫn đó lại không còn trên tay Lục Tiểu Phụng.

E rằng chính Đạo Tặc Giày Sắt đã trộm chiếc nhẫn từ Lục Tiểu Phụng để mở mật thất, đánh cắp Hãn Hải Ngọc Phật.

Đám người nghe Hoa Như Lệnh suy đoán, đều thầm gật đầu, cảm thấy vô cùng hợp lý.

Cố Hàn Uyên cười cười bất khả trí phủ.

Dù sao, chàng mới là người biết toàn bộ chân tướng.

Bây giờ cần làm là diễn xong vở kịch này.

Sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên có hiệu quả tức thì.

Cục diện vốn hỗn loạn trở nên ngăn nắp có trật tự.

Đây là uy thế mà địa vị giang hồ mang lại.

Ngay cả Thạch Thước trưởng lão của phái Võ Đang cũng nghe theo sắp xếp của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên cũng có người bất mãn trong lòng, nhưng cũng chỉ dám thầm oán giận.

Sau đó, Hoa Như Lệnh dẫn Cố Hàn Uyên đi khám xét hiện trường Ô Kim Điêu tử vong, giống hệt như trong nguyên tác.

Cố Hàn Uyên giả vờ điều tra một hồi, rồi đề nghị phong tỏa hiện trường.

Chàng sắp xếp Khô Mai Đại Sư trông coi hiện trường.

Đám người đối với việc này cũng không có ý kiến.

Dù sao Khô Mai Đại Sư vừa có uy vọng lại khiến người ta tin phục, là một võ lâm danh túc tuyệt đối đáng tin cậy.

Khô Mai Đại Sư nghe vậy hơi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trịnh trọng đáp ứng.

Lúc này, trong đám người lại có một người thầm lo lắng.

Hoa Chân Chân và Cao Á Nam cùng với Khô Mai Đại Sư.

Các nàng đều không phải là những cô gái yếu đuối, không những không sợ hãi mà ngược lại còn tỏ vẻ hứng thú dồi dào.

Cao Á Nam nhìn Ô Kim Điêu chết thảm, hỏi Hoa Chân Chân: Sư muội, muội cảm thấy ai là hung thủ.

Cố công tử có thể điều tra ra không.

Hoa Chân Chân nghe vậy khẽ cau đôi mày thanh tú, do dự nói: Ta cũng không biết.

Chương 985

Bất quá nghĩ đến Cố công tử hẳn là có thể bắt được hung thủ.

Hoa Chân Chân bề ngoài nhã nhặn thanh tú, nhưng thực ra thông tuệ cơ trí.

Bởi vậy, nàng thực sự đã nhận ra một vài đầu mối.

Cách thức tử vong của Ô Kim Điêu rõ ràng cho thấy hắn bị người đánh lén trong tình huống không hề phòng bị.

Hơn nữa, trong phòng có dấu vết hiện trường tranh đấu được cố ý tạo ra.

Hiển nhiên đây là vụ án do người quen gây ra đã được dự mưu từ lâu.

Cực kỳ đáng ngờ chính là mấy người đã phối hợp diễn trò.

Thạch Thước, Mắt Ưng Lão Thất, Viên Phi và Quan Thái.

Cùng với Tống Vấn Cảo, dù không tham gia truy sát Lục Tiểu Phụng giả trang Đạo Tặc Giày Sắt, nhưng tương tự biết được nội tình và trở thành nhân chứng.

Suy đoán của Hoa Chân Chân chỉ có thể dừng lại ở đây, nàng còn thiếu bằng chứng có thể chỉ ra hung thủ.

Bất quá nàng lại nhạy cảm phát hiện sau khi Cố Hàn Uyên thăm dò hiện trường xong, chàng đã lộ ra thần thái trong lòng có dự tính.

Điều này khiến nàng càng thêm hiếu kỳ về Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ là nàng đã chú ý đến chàng kể từ khi Cố Hàn Uyên xuất hiện.

Thân phận của Hoa Chân Chân rất đặc biệt.

Đối với phái Hoa Sơn, nàng có ý nghĩa phi phàm.

Bởi vậy, những chuyện liên quan đến phái Hoa Sơn, nàng rõ ràng hơn người ngoài.

Kiếm Tông Hoa Sơn nội loạn, Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San trốn khỏi Kiếm Tông Hoa Sơn, tìm Cố Hàn Uyên tìm kiếm sự che chở.

Giờ đây, hai nàng ở Tương Dương thành cùng Hoàng Dung xử lý công việc thiết lập liên minh của Cố Hàn Uyên ở Tống Quốc.

Nhạc Linh San tạm thời không nói, đó là một trong những nữ tử sớm nhất có tin đồn với Cố Hàn Uyên.

Nhưng tình huống của Ninh Trung Tắc thì lại tương đối thâm thúy.

Hoa Chân Chân có ý muốn đi tìm Ninh Trung Tắc xác nhận chân tướng, chỉ là hiện giờ vẫn còn ở bên Khô Mai Đại Sư không thể rời đi.

Nói chung, Hoa Chân Chân so với người ngoài càng thêm quan tâm và hiếu kỳ về Cố Hàn Uyên.

Sau đó, Hoa Như Lệnh còn dẫn Cố Hàn Uyên cùng đám người đi tra xét mật thất vốn cất giấu Hãn Hải Ngọc Phật.

Chỉ thấy trong mật thất có một chiếc rương sắt đã bị mở.

Theo lời Hoa Như Lệnh, Hãn Hải Ngọc Phật được giấu trong rương sắt.

Cố Hàn Uyên kiểm tra một lượt cả mật thất và rương sắt.

Chàng nhướng mày, thầm nghĩ trong lòng một tiếng Quả nhiên.

Chàng kỳ thực cũng không quá mức bất ngờ.

Chỉ là khó tránh khỏi có chút thất vọng về Tiêu Thập Nhất Lang.

Hơn nữa, Chu Đình cũng lợi hại hơn một chút so với dự liệu của chàng.

Nhạc Thanh trên tay nghề không kém Chu Đình.

Nhưng về mặt sáng tạo thiết kế cơ quan thì kém xa.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nói với giọng điệu đầy thâm ý: Hoa trang chủ, Hãn Hải Ngọc Phật bị trộm đi là giả phải không.

Lời vừa nói ra, đám người kinh hãi.

Trong đó, kinh hãi nhất không ai bằng Hoa Như Lệnh, Tống Vấn Cảo và Phong Tứ Nương.

Hoa Như Lệnh không ngờ Cố Hàn Uyên lại phát hiện Hãn Hải Ngọc Phật bị trộm là giả.

Tống Vấn Cảo thì vừa mừng vừa sợ.

Nếu Hãn Hải Ngọc Phật thực sự bị Tiêu Thập Nhất Lang lấy đi, hắn ngược lại sẽ gặp khó khăn.

Dù sao, ngoài việc trêu chọc Hoa Mãn Lâu, người đã từng mò ra chân dung hắn, mục đích quan trọng hơn là bắt được Hãn Hải Ngọc Phật.

Dùng Hãn Hải Ngọc Phật để chấm dứt nội loạn ở Hãn Hải quốc, giúp Khổng Tước Vương tử kế thừa vương vị.

Đến lúc đó, con gái hắn liền có thể trở thành Vương Hậu của Hãn Hải quốc.

Mà hắn cũng có thể trở thành quốc trượng của Hãn Hải quốc, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nếu Hãn Hải Ngọc Phật thực sự bị trộm đi, hắn không khỏi phải liều mạng đi dò xét, đối phó Cố Hàn Uyên.

Hắn nghĩ đến Cố Hàn Uyên liền trong lòng chột dạ, không có chút nắm chắc nào.

Nhưng bây giờ biết được Hãn Hải Ngọc Phật bị trộm có thể là giả, nhất thời có cảm giác hy vọng.

Phong Tứ Nương lại giận dữ.

Tuy rằng còn chưa nhận được chứng minh từ Hoa Như Lệnh rằng Hãn Hải Ngọc Phật bị Tiêu Thập Nhất Lang lấy đi là giả, nhưng nàng càng tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Nếu Cố Hàn Uyên nói là giả, vậy nhất định là giả.

Phong Tứ Nương không ngờ cả ngày đánh nhạn lại bị nhạn mổ vào mắt, uổng phí thời gian.

Không khỏi thầm mắng Tiêu Thập Nhất Lang vô dụng, ngay cả Hãn Hải Ngọc Phật thật giả cũng không đoán ra được.

Hoa Như Lệnh cười gượng gạo nói: Cố công tử nói đùa, Hãn Hải Ngọc Phật bị trộm đi sao có thể là giả.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, ánh mắt u u nói: Tại hạ và Chu Đình có chút giao tình, cơ quan hắn thiết kế sẽ không đơn giản như thế.

Hơn nữa, những nơi trọng yếu càng là tầng tầng lớp lớp, ngoài dự đoán mọi người.

Một chiếc nhẫn đặc chế có thể mở được cửa lớn mật thất mà có thể phá giải cơ quan của Chu Đình sao.

Hơn nữa, việc bày Hãn Hải Ngọc Phật rõ ràng trong rương sắt như vậy cũng không phải phong cách của Chu Đình.

Những suy đoán này của Cố Hàn Uyên chỉ là kết luận suy ngược từ tình tiết kịch bản mà thôi.

Chàng làm gì có chút giao tình nào với Chu Đình.

Đoạt đi thê tử của Chu Đình có tính không.

Cố Hàn Uyên thấy ánh mắt Hoa Như Lệnh lấp lánh, dường như còn đang suy nghĩ lý do để bao biện.

Chàng tiếp tục nói: Hơn nữa theo tại hạ được biết, Hãn Hải Ngọc Phật là quốc bảo của Hãn Hải quốc, là tín vật để lên ngôi hoàng đế.

Hoa gia và vương tộc Hãn Hải quốc đời đời giao hảo, bởi vậy Hãn Hải Quốc Vương mới đem Hãn Hải Ngọc Phật giao cho Hoa trang chủ bảo quản.

Với nhân phẩm của Hoa trang chủ, tuyệt đối không phải người không giữ tín nghĩa, nhưng lại vì muốn hấp dẫn tân khách đến cổ vũ, mà đưa ra việc đem Hãn Hải Ngọc Phật ra triển lãm.

Hãn Hải Ngọc Phật tinh xảo hoa mỹ, giá trị liên thành, không biết bao nhiêu người thèm muốn giá trị của nó.

Bởi vậy chắc chắn Hoa trang chủ đã có sách lược vẹn toàn từ trước, đó chính là làm giả một kiện Hãn Hải Ngọc Phật có thể lấy giả làm thật để đem ra triển lãm.

Cách này vừa không cần lo lắng Hãn Hải Ngọc Phật thật sự bị trộm, vừa có thể hấp dẫn khách mời, làm lớn mạnh thanh thế Hoa gia.

Cho dù Hãn Hải Ngọc Phật giả bị trộm, cũng có thể gây nhầm lẫn, bảo vệ Hãn Hải Ngọc Phật thật.

Hoa trang chủ, tại hạ nói có đúng không.

Hoa Như Lệnh sắc mặt khó coi, trầm mặc một lúc lâu.

Cuối cùng hóa thành một tiếng cười khổ: Không hổ là Cố công tử.

Không chỉ biết nhiều bí văn như vậy, còn nhìn thấu mưu kế của lão hủ.

Lão hủ ở trước mặt Cố công tử mà đùa giỡn tâm cơ, cũng là múa rìu qua mắt thợ.

Cố công tử nói rất đúng, Hãn Hải Ngọc Phật bị trộm đi đó đúng là giả.

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Hoa Như Lệnh kỳ thực rất hối hận.

Nếu sớm biết Cố Hàn Uyên sẽ đến dự tiệc, hắn căn bản không cần thiết làm chuyện thừa thãi là đưa ra việc trưng bày Hãn Hải Ngọc Phật để thu hút tân khách, lớn mạnh thanh thế.

Hiển nhiên, chính vì hắn muốn trưng bày ngọc Hãn Hải nên mới bị Đạo Tặc Giày Sắt thèm muốn.

Chương 986

Mắt Ưng Lão Thất trước hết bày tỏ bất mãn: Lão Hoa Đầu, ngươi dám dùng một pho Hãn Hải Ngọc Phật giả để lừa gạt chúng ta, quá không nghĩ tới rồi chứ.

Khổ Trí vẻ mặt không vui nói: A Di Đà Phật, Hoa trang chủ, chuyện này không giống với những gì chúng ta đã nói trước đó.

Bắc Thiếu Lâm căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện của Hoa gia và triều đình.

Nếu không phải vì muốn thấy Hãn Hải Ngọc Phật, bảo vật Phật giáo Tây Vực này, hắn há lại đến tham gia thọ yến của Hoa Như Lệnh.

Đương nhiên, nếu Hoa Như Lệnh nguyện ý dâng Hãn Hải Ngọc Phật, Bắc Thiếu Lâm cũng đồng ý giúp đỡ chu toàn một hai, ví dụ như kéo dài thêm một chút thời gian triều đình ra tay với Hoa gia.

Bất quá có thể kéo dài bao lâu thì lại là chuyện khác.

Còn như Hoa gia diệt hay không diệt, thì có liên quan gì đến Bắc Thiếu Lâm.

Coi như chỉ kéo dài thời gian một ngày, cũng xem như đã hoàn thành ước định.

Thiếu Lâm vô sỉ luôn là như vậy.

Ăn sạch, chiếm sạch, còn muốn chiếm giữ đạo đức điểm cao nói mình đã tận lực.

Hoa Như Lệnh xấu hổ đến mức không biết giải thích thế nào.

Dù sao chuyện này của hắn cũng không hợp lý, và quả thực đã lừa gạt đám người.

Cố Hàn Uyên nhưng lúc này lại nói: Hoa trang chủ hành động này tuy không thỏa đáng, nhưng đã bảo toàn được Hãn Hải Ngọc Phật thật sự.

Bất quá, nếu Hãn Hải Ngọc Phật thật sự vẫn còn, e rằng Đạo Tặc Giày Sắt còn có thể hành động.

Các vị cần cẩn thận một chút mới phải.

Đám người không ngờ Cố Hàn Uyên vào thời điểm này lại nói một câu công đạo giúp Hoa Như Lệnh, nhất thời không tiện chỉ trích Hoa Như Lệnh nữa.

Có người lúc này đã nhìn thấu mục đích dẫn rắn ra khỏi hang của Cố Hàn Uyên.

Dù sao, nếu Đạo Tặc Giày Sắt hạ quyết tâm ẩn giấu đi thì rất khó để lôi hắn ra.

Nhưng bây giờ có Hãn Hải Ngọc Phật thật sự ở đây, Đạo Tặc Giày Sắt tất nhiên sẽ hành động lần nữa.

Đến lúc đó đương nhiên sẽ có cơ hội bắt được Đạo Tặc Giày Sắt.

Bất quá, tuyệt đại đa số người vẫn còn dốt nát vô tri.

Trong đó lại có một số người cảm thấy không thể nhịn được chuyện trước mắt.

Chỉ thấy một nam tử trung niên đạo mạo nghiêm trang bước tới, chắp tay nói: Việc này cùng Không Động phái của ta không liên quan.

Mặt mũi Hoa gia, chúng ta cũng đã cho, bởi vậy tại hạ muốn cáo từ Hoa trang chủ.

Người này chính là Tử Kiếm trong Tử Thanh Song Kiếm của phái Không Động.

Còn Thanh Kiếm Không Động bên cạnh hắn là một nữ tử lãnh diễm mặc đạo bào.

Dung mạo xinh đẹp, nhưng thần thái lãnh đạm, đôi mắt đẹp hàm sát, khiến người ta khó có thể nảy sinh cảm giác thân thiết.

Tử Thanh Song Kiếm nguyện ý đến thọ yến của Hoa Như Lệnh chỉ là vì nhận tiền giúp Hoa gia lớn mạnh thanh thế.

Bọn họ cũng không quan tâm có thể vì chuyện Hoa gia mà liên lụy đến Không Động phái hay không, cũng không để ý Hoa gia cuối cùng có kết cục như thế nào.

Vì Đạo Tặc Giày Sắt mà lãng phí thời gian cũng không làm được.

Đối với những người vì tư lợi như bọn họ mà nói, tiền đã nhận, việc đã ước định cũng đã làm xong, còn muốn bọn họ ở lại Hoa gia.

Bởi vì trong đám người nghe được lời nói của Không Động Tử Kiếm, không ít người cũng bắt đầu rục rịch.

Bọn họ cũng không muốn tiếp tục ở lại Hoa gia.

Dù sao bọn họ chỉ muốn ở Hoa gia chơi tiệc rượu miễn phí, nhưng không muốn vì vậy mà dính phải phiền phức.

Ngay lúc sắp sửa có một làn sóng người cáo từ do Không Động Tử Kiếm khơi mào, một giọng nói lạnh lùng, đạm mạc đã dội cho bọn họ một chậu nước lạnh.

Có phải ngươi đã quên Ô Kim Điêu chết không minh bạch rồi không.

Giờ phút này rời đi, e rằng ngươi chính là hung thủ.

Bởi vì giết người thành công, cho nên chuẩn bị rút lui.

Không Động Tử Kiếm nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời phát lạnh.

Hắn gắng gượng giải thích với nụ cười gượng gạo: Cố công tử nói đùa, tại hạ chỉ là không muốn tiếp tục ở lại Hoa gia mà thôi, sao lại là hung thủ.

Hơn nữa, hung thủ sát hại Ô Kim Điêu không phải Đạo Tặc Giày Sắt sao.

Cố Hàn Uyên đạm bạc nói: Điều này chưa chắc.

Đạo Tặc Giày Sắt vừa muốn giết hại Ô Kim Điêu, lại muốn trộm Hãn Hải Ngọc Phật.

So với lời đồn nói hắn là Địa Sát Tinh chuyển thế, có thể như quỷ mị gây án ở hai nơi cách xa nhau, Cố mỗ càng tin tưởng Đạo Tặc Giày Sắt có đồng bọn hỗ trợ.

Chỉ là không biết ngươi có phải đồng bọn đó hay không.

Dù sao vội vàng muốn rút lui khỏi Hoa gia như vậy, không khỏi khiến người ta hoài nghi dụng tâm của ngươi.

Không Động Tử Kiếm nghe vậy nhất thời ngây người, trong lúc nhất thời lại có chút không lời để chống đỡ.

Dù sao Cố Hàn Uyên nói hợp tình hợp lý, Đạo Tặc Giày Sắt quả thực có khả năng có đồng bọn.

Mà hắn lúc này mở miệng cáo từ ngược lại trở thành chim đầu đàn.

Không Động Tử Kiếm đang định biện giải, lại bị ánh mắt lạnh lẽo lóe lên u quang của Cố Hàn Uyên chấn nhiếp, nhất thời không nói nên lời.

Hắn chỉ cảm thấy dường như hàn ý lạnh lẽo trong đôi mắt kia muốn đóng băng hắn.

Không biết vì sao, đầu gối mềm nhũn, lại quỳ rạp xuống đất.

Đám người thấy vậy cảm thấy kinh ngạc.

Khí thế là một thứ hư vô phiêu miểu nhưng lại thực sự tồn tại.

Bọn họ không ngờ Không Động Tử Kiếm vốn có danh tiếng trên giang hồ lại bị Cố Hàn Uyên dọa thành ra thế này.

Một bên khinh bỉ Không Động Tử Kiếm mất mặt đồng thời cũng cảm khái uy thế của Cố Hàn Uyên.

Lúc này, các nữ nhân có mặt thấy vậy cũng không khỏi lộ ra tia sáng kỳ dị trong mắt.

Mộ Dung Cửu lúc này chỉ cảm thấy cảm xúc dâng trào.

Nàng là một nữ tử vô cùng nhiều dã tâm.

Nhìn thấy uy thế như vậy của Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi có chút động lòng.

Phong Tứ Nương thầm đắc ý nói: Nam nhân mà lão nương để mắt đến chính là uy phong như vậy.

Ngay cả Kim Linh Chi vốn xem Cố Hàn Uyên khó chịu cũng không khỏi thầm nghĩ trong lòng: Cố Hàn Uyên này quả thực có chút bất phàm.

Trong số này còn có một nữ tử phản ứng tỏ ra có chút quỷ dị.

Không Động Thanh Kiếm nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Không Động Tử Kiếm không những không tiến lên giúp đỡ.

Ngược lại, trong ánh mắt tĩnh lặng không gợn sóng, đôi mắt đẹp nàng lại lóe lên vẻ quang thải khác thường.

Phản ứng của các nữ tử tạm thời không nhắc tới.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Trước tiên hãy nhốt Không Động Tử Kiếm lại đi.

Trước khi hắn giải trừ hiềm nghi hoặc là bắt được Đạo Tặc Giày Sắt, cứ canh chừng bình thường.

Không ai dám nói lời phản đối.

Những người trước đó muốn rời đi sớm cũng đều câm như hến, không còn dám nói chuyện cáo từ nữa.

Sau đó, đám người rời mật thất trở lại Tử Vi Các.

Nguyên Tùy Vân, người ở lại chăm sóc Hoa Mãn Lâu trước đó, từ miệng mọi người biết được chuyện xảy ra trong mật thất, không khỏi thầm cau mày.

Hắn càng ngày càng cảm thấy Cố Hàn Uyên là một phiền phức.

Thần công cái thế, tâm trí cực cao, làm việc quyết đoán bá đạo.

Ngoại trừ ở phương diện nữ nhân khiến người ta lên án, hầu như không hề có kẽ hở.

Sự tồn tại của Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ ảnh hưởng đến mưu đồ của hắn.

Sau đó, đám người chỉ có thể tạm thời giải tán.

Dù sao, trước khi Đạo Tặc Giày Sắt ẩn mình hành động lần nữa cũng không thể bắt được hắn.

Khi Cố Hàn Uyên trở về phòng, Khổng Tước Vương Phi đã không còn ở đó.

Chàng đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, cũng không để ý.

Chương 987

Chàng vừa bước vào, Phong Tứ Nương liền nháy mắt trêu chọc: Tiết cô nương vừa rồi nhìn ta đi vào, ánh mắt như muốn phun lửa, ngươi đã xảy ra chuyện gì với nàng rồi sao.

Cố Hàn Uyên tiến lên ôm eo nhỏ nhắn của Phong Tứ Nương, trêu đùa: Tứ Nương nàng bận tâm Tiết cô nương làm gì, chi bằng bận tâm chính mình đi.

Tối nay nàng có muốn ở lại cùng ta không.

Phong Tứ Nương cảm nhận được hơi nóng từ Cố Hàn Uyên phả vào mặt, mặt nàng nhất thời đỏ bừng.

Nàng ngọc môi hé cười, mắng: Phi.

Ai muốn ở lại bầu bạn với ngươi chứ.

Trong lòng Phong Tứ Nương tuy càng ngày càng tán thành tình cảm đối với Cố Hàn Uyên, nhưng hiển nhiên vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để dâng hiến bản thân.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên dường như có xu thế tiến sát mình, vội vàng nói sang chuyện chính sự để đánh lạc hướng.

Tiêu Thập Nhất Lang trộm đi Hãn Hải Ngọc Phật thật sự là hàng giả sao.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không tiếp tục làm khó Phong Tứ Nương.

Vòng tay ôm lấy eo thon mềm của nàng, chàng lắc đầu nói: Ta cũng không dám chắc chắn lắm, nhưng tám chín phần mười đó là giả, nếu không thì không khỏi quá xem thường Hoa Như Lệnh và Chu Đình.

Phong Tứ Nương khẽ cau đôi mày thanh tú nói: Nhưng lúc đó ta cũng đã nhìn rồi, pho Hãn Hải Ngọc Phật đó ngọc chất cực phẩm, tạo hình chính xác, hoa mỹ, không giống như đồ giả tạo.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Các nàng lại chưa từng thấy qua Hãn Hải Ngọc Phật thật sự, làm sao biết chính phẩm ra sao.

Kỳ thực trong lòng chàng còn có một loại phỏng đoán.

Hãn Hải Ngọc Phật e rằng không chỉ là trân bảo hiếm có tượng trưng cho vương vị Hãn Hải quốc.

Cố Hàn Uyên trực giác Hãn Hải Ngọc Phật có thể còn có giá trị quý giá hơn.

Bằng không Khổ Trí sẽ không sốt sắng đến Hoa gia.

Đám hòa thượng Thiếu Lâm đó luôn là không có lợi lộc thì không dậy sớm.

Kết quả Khổ Trí tình nguyện mạo hiểm khiến triều đình có ý kiến mà vẫn đến Hoa gia.

Điều này không khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Bất quá rốt cuộc là nguyên nhân gì, Cố Hàn Uyên vẫn chưa biết được, chỉ có thể trước mắt yên lặng quan sát biến hóa.

Phong Tứ Nương tán thành gật đầu nói: Ngươi nói đúng, chúng ta quả thực chưa từng thấy qua chính phẩm.

Hơn nữa, với tài lực của Hoa gia, làm giả một vật không kém bao nhiêu Hãn Hải Ngọc Phật thật cũng không phải là việc khó.

Nàng do dự hỏi: Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Trước mắt cứ yên lặng quan sát biến hóa, chờ Đạo Tặc Giày Sắt ra chiêu.

E rằng hắn sẽ có biện pháp bức ra Hãn Hải Ngọc Phật thật sự.

Được rồi.

Phong Tứ Nương nàng cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Chỉ có thể thành thật nghe theo sắp xếp của Cố Hàn Uyên.

Lúc này, Phong Tứ Nương đột nhiên thấy Cố Hàn Uyên đang nhìn mình với ánh mắt sáng quắc.

Trong lòng vừa thẹn lại hoảng sợ, nàng khẽ hỏi: Ngươi nhìn ta làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên không khỏi khẽ cười nói: Tứ Nương thật đẹp, bởi vậy ta thích ngắm nhìn.

Hơn nữa, chuyện chính sự đã nói xong, nên bàn chuyện riêng tư rồi.

Phong Tứ Nương nghe được Cố Hàn Uyên khen mình xinh đẹp, trong lòng vẫn có chút ngọt ngào.

Dù sao trước đây khi nàng thích Tiêu Thập Nhất Lang, bất luận nàng làm gì, Tiêu Thập Nhất Lang cũng sẽ không có chút đáp lại.

Đương nhiên cũng liên quan đến việc nàng biểu đạt quá mức mịt mờ.

Hơn nữa Tiêu Thập Nhất Lang cũng xưa nay sẽ không tán thưởng nàng, chỉ biết nói nàng là Lão Thái Bà.

Tình cảm không được đáp lại là một chuyện vô cùng thống khổ.

Cảm giác Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng giống như đang từng chút một bù đắp những thiếu sót của nàng trong quá khứ.

Cũng khó trách nàng dần dần khó có thể tự kiềm chế.

Phong Tứ Nương lúc này dường như đã vứt sạch vẻ hào sảng đại khí ban ngày, ngượng ngùng hỏi: Ngươi muốn nói chuyện riêng tư gì.

Chuyện riêng tư như thế này.

Lời Cố Hàn Uyên vừa dứt, liền xích lại gần Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương thấy vậy trong lòng hoảng hốt, vội vàng kêu lên: Đã nói xong giao ước tạm thời mà.

Lời nàng còn chưa nói xong đã bị Cố Hàn Uyên chặn lại.

Đôi mắt đẹp mở to dần nổi lên vẻ ướt át.

Trong lòng thầm buồn bực nói: Đã nói không có ta đồng ý không được chạm vào ta.

Lại hôn ta.

Bất quá nàng dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Rất nhanh liền nhắm lại đôi mắt đẹp, hai tay vòng lên cổ Cố Hàn Uyên, không tự chủ đáp lại.

Khi Phong Tứ Nương tỉnh hồn lại thì đã bị Cố Hàn Uyên ôm lên giường.

Nàng vô thức cúi đầu liếc nhìn vạt áo xộc xệch, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Nhưng lúc này nàng căn bản không có lòng thanh thản để bận tâm chuyện này.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đã đưa tay cởi váy của nàng.

Nàng bỗng nhiên nhíu đôi mày thanh tú, tỉ mỉ ngửi một cái, nhất thời giật mình.

Ra ngoài.

Đừng chạm vào ta.

Phong Tứ Nương đang lòng hoảng ý loạn muốn tìm cớ cự tuyệt.

Ngay sau đó, mắt nàng như phun lửa, vẻ mặt giận dữ đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Dứt lời liền sửa sang lại vạt áo, ra vẻ muốn rời đi.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, kinh ngạc hỏi: Tứ Nương nàng làm sao vậy.

Phong Tứ Nương nghe vậy bước chân dừng lại.

Quay đầu lạnh lùng chế giễu nói: Trong phòng này đầy mùi cáo, ngươi còn hỏi ta làm sao vậy.

Nàng nói tự nhiên là mùi hương Khổng Tước Vương Phi để lại trên giường.

Nếu là Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân thì cũng thôi đi.

Dù sao nàng đã biết mối quan hệ của hai nàng ấy với Cố Hàn Uyên.

Bởi vì Phong Tứ Nương chung đụng rất thân mật với Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân, bởi vậy đã nhớ kỹ mùi hương trên người các nàng.

Nhưng lúc này nàng ngửi được rõ ràng là mùi hương của một cô gái xa lạ.

Hơn nữa nhìn thời gian rõ ràng cho thấy chuyện xảy ra vào lúc nàng và Tiêu Thập Nhất Lang đi trộm Hãn Hải Ngọc Phật.

Phong Tứ Nương nghĩ tới đây, trong lòng đã cảm thấy tức giận.

Nàng ở ngoài kia bận trước bận sau, còn phải chú ý giữ khoảng cách với Tiêu Thập Nhất Lang khi hành động.

Kết quả Cố Hàn Uyên ngược lại lại thông đồng với các cô gái khác.

Mà lại còn muốn làm chuyện xấu với nàng ngay trên chiếc giường còn lưu lại mùi hương của cô gái xa lạ kia.

Phong Tứ Nương chỉ cảm thấy càng nghĩ càng giận.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bừng tỉnh, buồn cười nói: Tứ Nương nàng nguyên lai là ghen tị sao.

Phong Tứ Nương sắc mặt đỏ lên, xấu hổ nói: Ai ghen tị.

Cố Hàn Uyên kéo tay Phong Tứ Nương lại, không cho nàng đi.

Chế nhạo nói: Tứ Nương nàng không muốn biết nàng kia là ai sao.

Phong Tứ Nương nghe vậy ngẩn ra hỏi: Là ai.

Chẳng lẽ là Tiết cô nương.

Cố Hàn Uyên không vội giải thích thân phận Khổng Tước Vương Phi.

Ngược lại từ trong lòng lấy ra một viên đan dược đưa cho Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương thấy vậy nghi ngờ hỏi: Đây là gì.

Cố Hàn Uyên giải thích: Giải độc dược.

Phong Tứ Nương nghe vậy ngẩn người, khó có thể tin hỏi: Ta trúng độc.

Lúc nào.

Cố Hàn Uyên nói đầy ẩn ý: Tứ Nương nàng không thấy rượu nho trên yến tiệc có hương vị ngọt ngào quá phận sao.

Phong Tứ Nương nghe vậy bừng tỉnh.

Nàng kỳ thực đã từng có hoài nghi.

Dù sao nàng là người thích rượu, rất có nghiên cứu về rượu.

Tuy rằng trước đây cũng chưa từng uống qua rượu nho tương tự, nhưng mơ hồ cảm thấy có điều bất thường.

Phong Tứ Nương nhíu mày nói: Ngươi là nói những người nước Hãn Hải đó có chuyện.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Hãn Hải Ngọc Phật liên lụy đến vương vị kế thừa của Hãn Hải quốc, Tứ Nương nàng chẳng lẽ cho rằng bọn họ chỉ đơn thuần đến chúc thọ sao.

Phong Tứ Nương nghe vậy lại ngẩn ra, ánh mắt cổ quái hỏi: Không đúng.

Vậy sao ngươi còn uống rượu mà vũ nữ kia mời ngươi.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là coi trọng sắc đẹp của vũ nữ kia sao.

Cố Hàn Uyên thản nhiên khẽ cười nói: Ta nếu không uống, bọn họ sẽ không yên lòng.

Hơn nữa, khi chuyện xảy ra ở Tử Vi Các, họ còn sai người đến chỗ ta để giữ ta lại.

Phong Tứ Nương nghe vậy trong đầu đột nhiên linh quang lóe lên, ngạc nhiên nói: Sứ đoàn Hãn Hải quốc có liên quan đến Đạo Tặc Giày Sắt.

Hơn nữa mùi hương trên giường chính là của vũ nữ kia để lại.

Phong Tứ Nương lúc này rốt cuộc đã giải khai được nghi ngờ trong lòng.

Chương 988

Nàng cùng Tiêu Thập Nhất Lang đánh cắp Hãn Hải Ngọc Phật giả sau đó, đồng thời dựa theo kế hoạch tạo ra động tĩnh.

Thế nhưng thẳng đến khi nàng trà trộn vào đám đông, Cố Hàn Uyên vẫn không hiện thân.

Cuối cùng vẫn là nhờ Tiết Băng mới tìm được Cố Hàn Uyên.

Nguyên lai lúc đó Cố Hàn Uyên là bị giữ lại.

Bất quá mặc dù đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, Phong Tứ Nương như cũ khinh thường nói: Vậy ra ngươi đây là trúng mỹ nhân kế.

Không hổ là Cố công tử đâu.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Dù sao người đã chủ động đưa tới cửa, tổng không tốt vô tình cự tuyệt chứ.

Ánh mắt Phong Tứ Nương càng thêm ghét bỏ nói: Cố công tử thật đúng là khéo hiểu lòng người.

Lời nàng nói như vậy, bất quá sự tức giận trong lòng lại tiêu tan không ít.

Cố Hàn Uyên bị người dùng mỹ nhân kế tính kế dù sao cũng tốt hơn việc hắn không kìm nén được tà tâm mà đi tư thông với nữ nhân khác thì vẫn tốt hơn một chút.

Phong Tứ Nương vốn là tính tình hào sảng đại độ.

Trước đây cũng là bởi vì cảm thấy Cố Hàn Uyên không để tâm đến cảm nhận của nàng nên mới tức giận.

Còn như chuyện Cố Hàn Uyên hoan hảo cùng nàng kia, nàng ngược lại không để ý lắm.

Dù sao nàng đã sớm biết Cố Hàn Uyên là một kẻ phong lưu đa tình.

Khi nàng quyết định thử tiếp nhận Cố Hàn Uyên đã có sự chuẩn bị tâm lý.

Bằng không, nàng cùng Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân hai nàng ở chung cũng sẽ không giống như đối đãi với hai muội muội vậy.

Đương nhiên nên giễu cợt thì vẫn phải giễu cợt, nàng chính là tính tình như vậy.

Hào sảng, chân thật, không làm bộ.

Cố Hàn Uyên bén nhạy nhận thấy được sự ghét bỏ của Phong Tứ Nương chỉ là nói ngoài môi mà thôi.

Hắn lần nữa kéo Phong Tứ Nương vào lòng, giả vờ bất đắc dĩ nói: Ai bảo Tứ Nương, vị người yêu này của nàng, lại không làm tròn trách nhiệm chứ.

Phong Tứ Nương vốn còn muốn làm bộ giãy giụa một chút, lúc này nghe vậy vẫn không khỏi ngây người.

Vừa định hỏi cái gì làm tròn trách nhiệm thì nhiệt độ kinh người đâm vào eo nàng nhất thời nhắc nhở.

Phong Tứ Nương đỏ mặt cười, muốn lùi lại, nhưng lại bị Cố Hàn Uyên siết chặt vòng eo.

Không làm sao được chỉ có thể xấu hổ trừng mắt Cố Hàn Uyên, nói: Chớ hòng mơ tưởng.

Trước đây đã nói rõ ước pháp tam chương.

Kết quả là chàng còn chưa qua sự đồng ý của ta đã động tay động chân với ta.

Cố Hàn Uyên cười mang ý vị nói: Vậy bây giờ ta muốn trưng cầu ý kiến của Tứ Nương, nàng có đồng ý không.

Không được.

Phong Tứ Nương không chút do dự cự tuyệt.

Vì sao.

Ta. thiếp còn chưa chuẩn bị xong.

Phong Tứ Nương thần sắc do dự nói.

Tính tình Phong Tứ Nương tuy hào sảng, thế nhưng trong vấn đề tình cảm lại vô cùng rụt rè.

Bằng không trong kịch tình cũng sẽ không mãi không dám biểu lộ tâm ý.

Bây giờ gặp mặt Cố Hàn Uyên chủ động tới làm nàng cảm thấy hoảng hốt, phương hướng rụt rè cũng theo đó thay đổi.

Không dám tùy tiện giao ra thân thể của mình.

Bằng không trước đây nàng cũng sẽ không lập ra ước định ước pháp tam chương.

Cố Hàn Uyên kỳ thực cũng là biết rõ còn cố hỏi.

Thế nhưng hắn cũng sẽ không bị Phong Tứ Nương nắm mũi dẫn đi.

Cho nên mới rõ ràng đáp ứng không làm càn, kết quả khi muốn hôn Phong Tứ Nương lại vẫn không hề lưỡng lự.

Hiệu quả rõ ràng, tâm tư Phong Tứ Nương đã bắt đầu chuyển biến.

Nàng đối với Tiêu Thập Nhất Lang không có bao nhiêu quyến luyến, cũng đang thử đáp lại Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá sự xâm lược của Cố Hàn Uyên quá mạnh mẽ, làm nàng có chút không chịu nổi.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối lại có vẻ hơi thất lạc nói: Nếu Tứ Nương không muốn, vậy thôi, ta cũng không muốn miễn cưỡng nàng.

Phong Tứ Nương nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn.

Hiển nhiên không nghĩ tới Cố Hàn Uyên sẽ nói như vậy.

Chẳng lẽ không nên là Nếu nàng bây giờ là người yêu của ta, thì nên ngoan ngoãn chịu trách nhiệm.

Không thể không nói, nội tâm Phong Tứ Nương đùa giỡn còn rất nhiều.

Hơn nữa theo lời Cố Hàn Uyên vừa dứt, bàn tay đang ôm vòng eo nàng cũng buông xuống.

Phong Tứ Nương trong lòng không hiểu sao hoảng hốt.

Nàng không chỉ không nhân cơ hội né tránh, ngược lại trở về ôm lấy hông Cố Hàn Uyên.

Hơi lộ vẻ lo âu hỏi: Hàn Uyên, chàng làm sao vậy.

Cố Hàn Uyên bình thản đáp: Không có gì, sắc trời đã khuya lắm rồi, Tứ Nương không bằng sớm đi về nghỉ.

Phong Tứ Nương nghe vậy càng luống cuống.

Hơi lộ vẻ lo lắng giải thích: Ta không phải ý đó.

Dừng một chút.

Nàng có chút do dự nói: Ta chỉ là còn chưa chuẩn bị xong.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười khó đoán.

Ấm áp nói: Ta biết, Tứ Nương không cần để tâm như vậy, sớm một chút đi về nghỉ ngơi đi.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên càng nói như vậy, Phong Tứ Nương càng cảm thấy hoảng hốt.

Nhất là khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên ngoài mặt ôn tồn lời nhỏ nhẹ, có chút bình thản dáng vẻ, thế nhưng trong ánh mắt lại khó nén thần sắc thất lạc.

Phong Tứ Nương không hiểu sao có chút rung động.

Nghĩ đến trước đây, Cố Hàn Uyên mới ở trước mặt mọi người chưởng khống cục diện, uy áp Không Động Tử Kiếm, khiến y sợ đến quỳ rạp xuống đất.

Thậm chí một lời quyết định nhốt Không Động Tử Kiếm lại.

Cái uy thế như vậy và lúc này vẻ ngoài cam chịu nhẫn nại của hắn vì không muốn miễn cưỡng nàng, tạo thành cảm giác vô cùng tương phản.

Phong Tứ Nương đột nhiên tự hỏi lòng mình có phải thật sự đã quá đáng một chút rồi không.

Dù sao rõ ràng đã đồng ý làm người yêu của Cố Hàn Uyên.

Kết quả lại cái này không cho phép, cái kia không muốn.

Ngay cả hôn nàng, Cố Hàn Uyên cũng là lựa chọn tiền trảm hậu tấu, bằng không với sự hiểu rõ của nàng về bản thân, hơn phân nửa cũng sẽ không đồng ý.

Tâm trạng Phong Tứ Nương không khỏi nhìn lấy khuôn mặt tuấn tú trẻ trung quá mức của Cố Hàn Uyên, trong nhất thời lại có chút áy náy.

Cố Hàn Uyên coi như bản tính không phải phong lưu, với dung mạo của hắn, võ công, địa vị giang hồ, danh tiếng.

đều sẽ có vô số nữ tử tự tiến cử.

Thiếu niên mộ tình lẽ nào lại là chuyện không quá bình thường

sao.

Phong Tứ Nương nghĩ như vậy, nhất thời đã cảm thấy Cố Hàn Uyên kỳ thực đối với nàng so với trong tưởng tượng càng thêm coi trọng.

Trong lòng tình nghĩa cùng mẫu tính nhất thời cũng có chút tràn lan.

Phong Tứ Nương cảm thụ được nhiệt độ hừng hực như cũ đang đâm vào eo mình, do dự mà đưa ra tiêm tiêm tố thủ.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi, nhíu mày mà hỏi: Tứ Nương, nàng làm cái gì vậy.

Phong Tứ Nương mắt như thu thủy, má lúm đồng tiền yểu điệu, thấp giọng hỏi: Chàng có phải rất khó chịu không.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên vẻ suy tư.

Muốn bắt trước phải buông vẫn rất hữu dụng.

Hắn nét mặt lại ngữ khí hơi trầm xuống nói: Tứ Nương nàng không cần miễn cưỡng chính mình.

Phong Tứ Nương nhẹ lắc trán, dịu dàng nói: Thiếp chỉ là đang làm tròn trách nhiệm của tình nhân.

Qua một lúc.

Phong Tứ Nương đột nhiên khó xử nói: Thiếp có phải làm không tốt không.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không bất ngờ.

Dù sao Phong Tứ Nương là một tân thủ.

Trừ việc khiến hắn khó chịu hơn, chẳng có tác dụng gì khác.

Vì vậy cũng đúng lúc nắm lấy thủ đoạn của Phong Tứ Nương ngăn cản nàng.

Chương 989

Cố Hàn Uyên khẽ cười ý vị sâu xa, nói: Để ta dạy nàng.

Hắn tiến đến bên tai Phong Tứ Nương thì thầm một hồi.

Phong Tứ Nương càng nghe mặt càng hồng, xấu hổ trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Bất quá nàng sau khi do dự một chút, vẫn là lặng lẽ cúi đầu.

Cố Hàn Uyên quấn một lọn tóc mai của Phong Tứ Nương trên đầu ngón tay vuốt ve, lộ ra một nụ cười vui thích.

Ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng ánh nắng có chút chói mắt.

Phong Tứ Nương mở đôi mắt còn có chút hoảng hốt, đôi mắt đẹp thất thần.

Ý thức dần dần trở về, cảnh tượng đêm qua bị đánh thức, mặt nàng cũng lặng yên dính vào sắc hồng.

Phong Tứ Nương giơ tay che khuôn mặt nóng bừng, phát ra âm thanh e lệ không thành tiếng.

Trời ạ.

Ta đã làm cái gì vậy.

Chiếc chăn trên người nàng vì động tác mà trượt xuống một chút, nhất thời để lộ bờ vai trắng nõn trơn bóng.

Xuống chút nữa là đường cong mỹ lệ vươn cao.

Có thể thấy được nàng lúc này ở dưới chăn là trạng thái như thế nào.

Phong Tứ Nương nhớ tới chính mình vì nhất thời mềm lòng, bị Cố

Hàn Uyên lừa gạt mà làm tròn trách nhiệm của tình nhân.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên sau đó càng lừa gạt nàng hết lần này đến lần khác.

Không biết sao liền thành cục diện này.

Tuy là cuối cùng giữ được ranh giới cuối cùng, thế nhưng ngoài cái đó ra nàng sẽ không còn lại gì.

Lúc này không bắt Cố Hàn Uyên chịu trách nhiệm, dường như cũng không được.

Tình huống hôm nay đã khác so với lúc tỉnh lại ngày hôm qua.

Không chỉ là bởi vì tình huống hiện tại của mình nghiêm trọng hơn nhiều so với lúc đó, mà là bởi vì tâm tình nàng đối với Cố Hàn Uyên quả thực đã hoàn toàn khác biệt.

Không còn là người xa lạ đã cứu mình, mà là người yêu nàng đã chịu trách nhiệm.

Phong Tứ Nương không biết mình ngoại trừ Cố Hàn Uyên còn có thể có lựa chọn nào khác.

Dù sao cũng đã coi như là cùng giường chung gối.

Cuối cùng việc giữ lại ranh giới cuối cùng dường như cũng vẻn vẹn chỉ là sự quật cường vô vị của nàng mà thôi.

Phong Tứ Nương lặng lẽ nghiêng đầu nhìn thoáng qua, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cái bóng người khiến nàng xấu hổ đến mức trong thời gian ngắn không muốn gặp cũng không ở bên cạnh.

Có lẽ chính là suy nghĩ đến tâm tình nàng lúc này nên mới không ở đây chăng.

Phong Tứ Nương tự động não bổ một màn Cố Hàn Uyên khéo hiểu lòng người.

Quan hệ tiến thêm một bước khiến nàng không tự chủ đeo lên một tầng kính lọc tươi đẹp, hợp lý hóa hành vi của Cố Hàn Uyên.

Khi nàng ngồi dậy, nhìn thấy thùng nước tắm vẫn còn đang bốc hơi nóng trưng bày trong phòng, càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình.

Nàng không khỏi tự nhủ một câu: Tên hỗn đản này xem như có chút lương tâm.

Dứt lời đứng dậy xuống giường.

Cũng không lấy quần áo đặt ở đầu giường, cứ như vậy cất bước đi về phía thùng nước tắm, nhấc chân bước vào.

Nước tắm ấm áp bao phủ thân thể mềm mại động lòng người của Phong Tứ Nương, khiến nàng thoải mái phát ra một tiếng thở dài khe khẽ.

Phong Tứ Nương cảm thụ được má bủn rủn cùng với khí tức làm người sợ hãi tản ra trên thân thể mềm mại trước khi bước vào thùng nước tắm, khuôn mặt vốn dĩ ửng hồng vì hơi nóng lại càng đậm sắc hồng.

Phong Tứ Nương nhẹ cắn môi dưới, tiêm tiêm tố thủ vuốt ve thân thể mềm mại của mình khi tắm rửa.

Đôi tay này mười ngón tay thon dài, mềm mại không xương, giống như hoa Lan.

Trước ngực nàng kiêu hãnh vươn cao, eo vẫn thon gọn, bụng dưới vẫn phẳng lì, đôi chân thon dài cũng vẫn kiên cố, toàn thân trên dưới làn da tuyệt không có chút nào nếp nhăn.

Hai chân này trông vẫn tinh xảo, thanh tú như vậy, ngay cả một vết sẹo cũng không tìm ra.

Cho dù là thiên kim tiểu thư chưa từng bước chân ra khỏi khuê phòng, cũng chưa chắc sẽ có một đôi chân hoàn mỹ đến thế.

Nàng si ngốc ngắm nhìn thân thể trơn tru, trong suốt, hầu như không tỳ vết chút nào của mình.

Lão nương quả nhiên vẫn còn rất đẹp, trách không được tên khốn kia lại si mê thiếp đến vậy.

Phong Tứ Nương nở nụ cười rạng rỡ, tâm trạng lo lắng vốn dĩ vì tuổi tác tăng lên nhất thời tiêu tan hơn phân nửa.

Nàng một bên thầm mắng Cố Hàn Uyên hoa dạng sao lại nhiều như vậy, một bên lại không khỏi trong lòng ngọt ngào.

Dù sao người đàn ông mình thích si mê mình, đối với phụ nữ mà nói là một chuyện rất hạnh phúc.

Phong Tứ Nương duy nhất cảm thấy băn khoăn chính là ranh giới cuối cùng của mình rốt cuộc có thể bảo vệ được bao lâu.

Thế nhưng muốn nói nàng lúc này có bao nhiêu kháng cự, lại cũng không có bao nhiêu.

Chỉ là cái lòng tự trọng quật cường hơi có vẻ buồn cười của nàng mà thôi.

Ánh mắt Phong Tứ Nương chợt lóe, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không thể nào gỡ rối tâm trạng của mình.

Cuối cùng chỉ có thể tự lừa dối mình mà lẩm bẩm: Vẫn không thể dễ dàng như vậy liền cho hắn, nhỡ đâu hắn không trân trọng thì sao.

Phong Tứ Nương suy nghĩ miên man, đồng thời chỉ sợ sẽ có một đoạn thời gian không dám gặp Cố Hàn Uyên.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này đang ở Tử Vi các cùng đám người bàn luận chính sự.

Tại chỗ đều là một số người có địa vị giang hồ tương đối cao.

Cố Hàn Uyên cau mày hỏi: Hoa trang chủ, người là nói sứ đoàn Hãn Hải quốc đêm qua đã lặng lẽ rời khỏi Hoa gia.

Hoa Như Lệnh xấu hổ nói: Đều do lão phu trông giữ bất lợi.

Xảy ra chuyện đêm qua, Hãn Hải Ngọc Phật bị giày sắt đạo tặc nhòm ngó.

Hãn Hải Ngọc Phật là quốc bảo liên quan đến việc kế thừa vương vị của Hãn Hải quốc.

Lập trường của sứ đoàn Hãn Hải quốc liền trở nên có chút ám muội.

Trông giữ sứ đoàn Hãn Hải quốc vừa là để giám thị cũng là để bảo hộ đối phương.

Hơn nữa lý do bọn họ đột nhiên rời khỏi Hoa gia cũng vô cùng khiến người ta hoang mang.

Kết quả bọn hắn ban đêm liền đánh ngất xỉu nhân viên trông coi, lặng lẽ rời khỏi Hoa gia.

Điều này liền không khỏi khiến người ta hoài nghi mục đích của bọn họ.

Cố Hàn Uyên ngược lại có chút suy đoán về hướng đi của sứ đoàn Hãn Hải quốc.

Bọn họ đêm qua khẳng định đã gặp mặt giày sắt đạo tặc.

Đồng thời đêm khuya rời đi cũng là chuẩn bị đi bắt cóc Chu Đình cùng lão bản nương, hỏi ra chỗ của Hãn Hải Ngọc Phật thật sự.

Ngược lại là vừa vặn trở về kịch tình ban đầu.

Chỉ bất quá Lục Tiểu Phụng đã trọng thương hôn mê, đến nay chưa tỉnh.

Cố Hàn Uyên vốn không quan tâm sự an nguy của lão bản nương.

Khi hắn nhận được lời mời của Hoa Mãn Lâu liền an bài Thiên Võng âm thầm bảo hộ lão bản nương.

Bất quá chỉ cần lão bản nương không có nguy hiểm, Thiên Võng liền sẽ không xuất thủ.

Dù sao đây cũng coi như là tiện cho hắn tạo ra một kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân.

Cố Hàn Uyên không tỏ rõ thái độ nói: Không ngại, coi như sứ đoàn Hãn Hải quốc có chuyện cũng không ảnh hưởng.

Chương 990

Chung quy phải đợi giày sắt đạo tặc thật sự ra tay, bắt ra chủ mưu mới là trọng điểm.

Hoa Như Lệnh không nói gì thở dài.

Hắn không biết Hãn Hải quốc rốt cuộc xảy ra biến cố gì, ngay cả sứ đoàn Hãn Hải quốc cũng xảy ra vấn đề.

Lúc này Hoa Bình đột nhiên tiến đến hô: Lão gia, vừa rồi có rất nhiều tân khách té xỉu.

Lời vừa dứt, trong số những người đang ở đây cũng có người ngã xuống đất ngất đi.

Tình trạng đột phát này khiến mọi người cũng bắt đầu hoảng loạn.

Loại thời điểm này Cố Hàn Uyên đương nhiên là thành trụ cột.

Cố Hàn Uyên trấn định nói: Trước hết đừng vội, người té xỉu an bài tốt trước, thử cứu chữa bọn họ.

Lại tra tìm nguyên nhân bọn họ té xỉu.

Đúng lúc này Tống Vấn Thảo đột nhiên hô: Nhìn.

Kia có phải là Thất Diệp Đoạn Trường Thảo trong truyền thuyết không.

Chỉ thấy trên bệ cửa sổ chẳng biết từ lúc nào nhiều thêm từng chậu.

Nở ra một đóa hoa hồng tươi đẹp, phía dưới là bảy mảnh lá rộng lớn.

Hoa Như Lệnh nhìn thoáng qua, khẳng định nói: Hoa gia chưa từng có loại hoa như vậy.

Tống Vấn Thảo giải thích: Truyền thuyết Thất Diệp Đoạn Trường Thảo là một loại lời nguyền đáng sợ, mỗi khi hoa này hiện thân giang hồ, liền tất nhiên sẽ gây ra một hồi họa sát thân.

Mỗi khi nó rụng một chiếc lá, liền sẽ có một người đột tử.

Khi lá cây rụng sạch, nhất định cả nhà diệt tuyệt chó gà không tha.

Cố Hàn Uyên nhìn Tống Vấn Thảo tự biên tự diễn đe dọa đám người, trong lòng giễu cợt.

Ngoài mặt lại hết sức phối hợp nghiêm nghị nói: Cái này chỉ sợ là thủ đoạn của giày sắt đạo tặc, nếu bây giờ phiến lá đã xuống dốc, nói rõ hắn còn chưa bắt đầu động thủ.

Nói chung tất cả mọi người phải cẩn thận mới là.

Đúng lúc này, Tiết Băng đột nhiên xông vào.

Khóe mắt rưng rưng, lo lắng hô: Cố công tử.

Cầu chàng mau đi cứu Lục Tiểu Phụng.

Tiếng cầu cứu của Tiết Băng khiến trong lòng mọi người cả kinh.

Vốn là cục diện hỗn loạn nhất thời loạn hơn.

Đám người đều cho rằng đây là chiêu của giày sắt đạo tặc xuất hiện.

Sợ hãi cho chính mình trở thành mục tiêu kế tiếp.

Chỉ khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên vẫn trấn định như cũ như thường, mới có thể cảm thấy an tâm.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Tiết cô nương, nàng trước đừng nóng vội, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tiết Băng nhìn về phía ánh mắt trong suốt của Cố Hàn Uyên, sự vội vàng xao động trong lòng nhất thời dịu đi rất nhiều, hít sâu để mình bình tĩnh lại, nói: Ta vừa rồi cho Lục Tiểu Phụng uống thuốc mới sắc xong, kết quả chỉ một lát Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu sùi bọt mép, vết thương dưới áo lót nứt toác, máu chảy không ngừng.

Nàng vội la lên: Cố công tử mau đi cứu Lục Tiểu Phụng đi.

Ta thấy khí tức của y càng ngày càng yếu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mắt sáng lên, cũng không nói nhiều.

Đi.

Hắn trước khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền cấp tốc mang theo Tiết Băng rời đi.

Cố Hàn Uyên đi rồi, Hoa Như Lệnh sầu mi khổ kiểm nói: Tống thần y, còn xin ngươi tận lực cứu chữa cho mọi người.

Tống Vấn Thảo trầm giọng bảo đảm nói: Hoa trang chủ yên tâm, ta nhất định sẽ làm hết sức.

Hắn khi cúi đầu trị liệu cho người hôn mê, đôi mắt có chút che lấp kia cũng liên tục lóe lên.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã mang theo Tiết Băng đi tới phòng Lục Tiểu Phụng.

Trong phòng mùi thuốc đông y, mùi máu tươi xông vào mũi.

Lục Tiểu Phụng nằm ở trên giường cực kỳ thê thảm.

Khóe miệng không ngừng sùi bọt mép, ga trải giường đã bị máu chảy ra từ lưng y nhuộm đỏ toàn bộ.

Cố Hàn Uyên mang theo Tiết Băng tiến lên, đưa tay bắt mạch cho Lục Tiểu Phụng.

Sau một chút cảm giác, trong lòng hắn hơi hơi kinh ngạc.

Thủ đoạn dùng độc của giày sắt đạo tặc này có chút trình độ a.

Về phương diện hung ác chưa chắc có thể so với những cao thủ dùng độc kia, thế nhưng về phương diện khó chơi lại càng sâu một bậc.

Tiết Băng lo âu hỏi: Cố công tử, Lục Tiểu Phụng y thế nào rồi.

Cố Hàn Uyên sắc mặt nặng nề nói: Lục Tiểu Phụng quả nhiên là trúng độc, e rằng chính là trong thuốc Tiết cô nương nàng cho Lục Tiểu Phụng uống đã bị người hạ độc.

Tiết Băng nghe vậy gấp bội cảm thấy tự trách, hơi khóc nức nở gấp giọng hỏi: Cố công tử chàng có thể cứu y không.

Nàng bây giờ tuy là tâm tư có chút dao động, thế nhưng đối với Lục Tiểu Phụng vẫn là hữu tình.

Thấy Lục Tiểu Phụng là bởi vì nguyên nhân của mình mới thành ra cái dạng này, trong lòng nàng vừa hổ thẹn lại vừa tự trách.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Lục Tiểu Phụng trúng phải một loại kỳ độc Tây Vực nào đó.

Sẽ không chết ngay lập tức, nhưng tựa như phụ cốt chi thư vậy dây dưa y, làm y thân thể càng ngày càng suy yếu.

Lại còn sẽ phá hoại vết thương khép lại.

Dừng một chút.

Hắn nhìn về phía đôi mắt đẹp của Tiết Băng, bên ngữ khí không hiểu nói: Ta có thể cứu được Lục Tiểu Phụng.

Thế nhưng.

Tiết cô nương nàng hy vọng ta cứu y sao.

Tiết Băng nghe vậy ngẩn ra.

Cố Hàn Uyên nói có thể cứu được Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên là một tin tức tốt.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên hỏi nàng có hy vọng cứu Lục Tiểu Phụng hay không lại khiến nàng trong nhất thời có chút không biết làm sao.

Bất quá khi Tiết Băng nhìn về phía đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, nàng lại cảm giác mình dường như đã hiểu.

Tiết Băng không ngốc, nàng biết Cố Hàn Uyên thích nàng.

Mà nàng thích Lục Tiểu Phụng, còn đuổi theo Lục Tiểu Phụng để y cưới mình.

Lại bị Cố Hàn Uyên trêu đùa cho là mình mất thuần khiết.

Lúc đó nàng tức giận đến hận không thể cùng Cố Hàn Uyên đồng quy vu tận.

Lại bị Cố Hàn Uyên dạy cho thủ pháp khống châm tuyệt kỹ.

Những ngày qua trải qua khiến cho phương tâm nàng dao động kịch liệt.

Nàng tổng hội thỉnh thoảng sờ về phía cây ngân châm từ tay Cố Hàn Uyên giành lại rồi giấu trong ống tay áo.

Lại là bởi vì ngoài ý muốn mất đi nụ hôn đầu tiên.

Tuy là nàng không muốn thừa nhận đó là nụ hôn đầu của mình.

Lại là bởi vì Cố Hàn Uyên liên tục ghen ghét.

Vừa nghĩ tới đêm qua chứng kiến bóng dáng cô gái trên giường Cố Hàn Uyên, nàng liền giận không chỗ phát tiết.

Nếu như bây giờ hỏi nàng, nàng thích ai.

Nàng có thể còn sẽ nói Lục Tiểu Phụng.

Nhưng nếu như bây giờ hỏi nàng, nàng quan tâm ai hơn.

Nàng chỉ sợ cũng không đáp được.

Tựa như đêm qua nàng rõ ràng muốn lo lắng Lục Tiểu Phụng, kết quả trong đầu lại không ngừng suy nghĩ chuyện của Cố Hàn Uyên.

Cả đêm trằn trọc khiến nàng để mình không suy nghĩ nữa về Cố Hàn Uyên, quyết định đi chăm sóc Lục Tiểu Phụng.

Kết quả lại gặp phải.

Lục Tiểu Phụng vì nàng sơ suất, bị người hạ độc trong thuốc.

Tiết Băng nhìn lấy ánh mắt có chút sâu thẳm của Cố Hàn Uyên, mấp máy môi mỏng.

Sau một khắc, nàng đột nhiên sáp gần Cố Hàn Uyên, nhẹ mổ một cái khóe miệng của hắn.

Động tác tựa như chuồn chuồn lướt nước, lại làm nàng mặt cười đỏ ửng.

Tiết Băng cúi thấp đôi mắt đẹp, tiếng như muỗi kêu nói: Cầu chàng cứu Lục Tiểu Phụng.

Nàng không biết mình làm như vậy rốt cuộc đúng hay không, thế nhưng nàng cảm thấy làm như vậy, Cố Hàn Uyên sẽ vui vẻ, sẽ nguyện ý cứu Lục Tiểu Phụng.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên dường như hồi vị một lát sau khi trầm mặc, khẽ cười một tiếng: Thù lao của Tiết cô nương, ta đã nhận được.

Ta sẽ cứu Lục Tiểu Phụng trở về.

Dứt lời liền xoay người thần tình trịnh trọng bắt đầu vì Lục Tiểu Phụng châm kim.

Tiết Băng thấy thế thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể nói thế nào, nàng cũng không nguyện ý chứng kiến Lục Tiểu Phụng chết.

Chương 991

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên nghiêm túc trị liệu cho Lục Tiểu Phụng, không tự chủ mấp máy môi.

Đây cũng không phải là loại bất ngờ trước đây.

Cái sự ôn nhu thoáng qua đó khiến tâm tình nàng có chút không hiểu.

Coi như là nàng không thừa nhận cũng không được, lúc này là nụ hôn đầu tiên thật sự của nàng.

Nhưng là khi sự việc xảy ra, nàng lại ngoài ý muốn phát hiện mình kỳ thực cũng không có kháng cự như vậy.

Chỉ là cảm giác có chút có lỗi với Lục Tiểu Phụng.

Tâm tình Tiết Băng càng ngày càng phức tạp khó hiểu.

Cố Hàn Uyên một bên châm kim cho Lục Tiểu Phụng, một bên trong ánh mắt hiện lên một vệt suy tư.

Hắn vốn sẽ không để mặc Lục Tiểu Phụng cứ chết như vậy.

Vẫn là câu nói kia, Lục Tiểu Phụng có thể chết, thế nhưng không thể chết như vậy.

Từ khi hắn sống sót trong vụ ngộ thương của Hoa Mãn Lâu, liền không thể tùy tiện chết đi nữa.

Bằng không khác tạm thời bất luận, nhất định sẽ đối với Tiết Băng còn chưa công lược hoàn toàn tạo thành ảnh hưởng.

Hơn nữa hiện tại mặc dù là đang trị liệu cho Lục Tiểu Phụng, nhưng không có nghĩa là không thể động chút tay chân.

Phải biết rằng, y độc vốn không tách rời.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu hun hút, trong lòng càng suy tư.

Theo thời gian trôi qua, dưới sự cứu chữa của Cố Hàn Uyên, tình trạng Lục Tiểu Phụng tốt hơn nhiều.

Trong miệng không còn sùi bọt mép, hô hấp dần dần bình ổn, vết thương sau lưng cũng không chảy máu nữa.

Đương nhiên Lục Tiểu Phụng bị giày vò như thế một trận, còn mất máu quá nhiều, sắc mặt khó tránh khỏi có chút hư nhược tái nhợt.

Lúc này Cố Hàn Uyên đang đưa tay vỗ cổ tay Lục Tiểu Phụng, dùng nội lực điều trị thân thể y.

Tiết Băng thấy Lục Tiểu Phụng chuyển biến tốt đẹp, tâm tình nhất thời buông lỏng xuống.

Đúng lúc này, nàng phát hiện trên mặt Cố Hàn Uyên đang rịn mồ hôi.

Chắc là do vận công vất vả cực nhọc mà ra.

Tiết Băng do dự trong nháy mắt, từ trong lòng lấy ra một khối Hương Mạt, giơ tay ôn nhu lau mồ hôi cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên quay đầu nhìn Tiết Băng một cái.

Tiết Băng thấy thế, động tác trên tay dừng một chút, tiếp đó lại tiếp tục vì Cố Hàn Uyên xoa mồ hôi.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi cong, đột nhiên xuất thủ bắt lấy bàn tay đang lau mồ hôi cho hắn của Tiết Băng.

Dùng sức kéo một cái, liền đem Tiết Băng ôm vào lòng.

Tiết Băng kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, nhìn lấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên ngày càng gần.

Nàng đoán được Cố Hàn Uyên muốn làm gì.

Không khỏi liếc mắt Lục Tiểu Phụng vẫn còn hôn mê, tình trạng cũng đã cải thiện rất nhiều.

Đồng thời nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên vẫn còn đang vận công liệu độc cho Lục Tiểu Phụng.

Ánh mắt Tiết Băng phức tạp dần dần bình phục, lặng lẽ nhắm lại đôi mắt đẹp.

Thẳng đến khi nàng cảm nhận được đôi môi anh đào đột nhiên ấm áp.

Trong lòng thầm nghĩ: Xem như là tạ lễ vì Cố công tử đã cứu Lục Tiểu Phụng vậy.

Cố Hàn Uyên mang theo Tiết Băng thần tình có chút hoảng hốt đi ra, ngoài cửa có không ít người đang lo lắng cùng đợi.

Hoa Như Lệnh vội vàng hỏi: Cố công tử, tình huống thế nào rồi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, nói: Lục Tiểu Phụng đã thoát ly hiểm cảnh, kế tiếp nghỉ ngơi cho khỏe là được.

Hoa Như Lệnh thở phào nhẹ nhõm, nói: Vậy là tốt rồi.

Lục Tiểu Phụng bị thương là bởi vì Hoa gia ta mà ra, nếu như lại bị giày sắt hại chết thì lão hủ về sau đều không thể an lòng.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy rõ ràng, Hoa Như Lệnh tuy là bởi vì Lục Tiểu Phụng bình an vô sự mà yên tâm rất nhiều, thế nhưng sắc mặt như cũ rất khó coi.

Đồng thời mọi người còn lại đều là như vậy.

Cố Hàn Uyên đối với điều này mơ hồ có chút suy đoán, nghiêm giọng hỏi: Hoa trang chủ, nhưng là xảy ra chuyện gì.

Hoa Như Lệnh nghe vậy thở dài nặng nề nói: Lâu nhi bị giày sắt bắt đi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trầm giọng hỏi: Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Sau đó Hoa Như Lệnh giải thích một chút những chuyện đã xảy ra sau khi Cố Hàn Uyên rời đi để cứu chữa Lục Tiểu Phụng.

Nguyên lai ở sau khi Cố Hàn Uyên rời khỏi, Hoa Như Lệnh đã sai Tống Vấn Thảo trị liệu cho những người té xỉu.

Những người té xỉu kia tuy là như cũ chưa tỉnh, nhưng lại không có dấu hiệu trở nên ác liệt hơn.

Sau đó Tống Vấn Thảo đi nấu thuốc cho mọi người.

Sau một khoảng thời gian, đột nhiên truyền đến tin tức Hoa Mãn Lâu bị giày sắt đạo tặc bắt đi.

Lúc này Nguyên Tùy Vân tự trách nói: Lúc đó giày sắt đạo tặc thả khói mê, Hoa Mãn Lâu cùng ta đều trúng chiêu.

Sau đó giày sắt đạo tặc liền bắt đi Hoa Mãn Lâu.

Nếu như là trạng thái bình thường của Hoa Mãn Lâu, với sự nhạy bén của y, sẽ không dễ dàng như vậy trúng chiêu.

Nhưng là bởi vì chuyện của Lục Tiểu Phụng, Hoa Mãn Lâu lâm vào tự trách sâu sắc, từ đêm qua bắt đầu liền vẫn là dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Vì vậy việc y không hề phòng bị mà trúng khói mê bị bắt đi là điều hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu hun hút, trong lòng giễu cợt.

Giày sắt đạo tặc kỳ thực suýt nữa đã bị tại chỗ bắt được.

Bởi vì người chăm sóc Hoa Mãn Lâu thất hồn lạc phách là Nguyên Tùy Vân.

Với sự nhanh nhạy của Nguyên Tùy Vân, lúc đó tuyệt đối không trúng mê dược.

Với võ công của Nguyên Tùy Vân, y hoàn toàn có thể bắt giữ giày sắt đạo tặc.

Mà Nguyên Tùy Vân không xuất thủ, chỉ có thể nói rõ y là giả vờ, đồng thời như cũ chuẩn bị ẩn giấu đi.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không bất ngờ.

Kỳ thực trong kịch tình nếu không phải Nguyên Tùy Vân ở trên đảo Biên Bức tự bạo, không ai có thể nghĩ đến hắn là kẻ có dã tâm lớn đến vậy, hung ác cùng cực.

Năm nay phản phái đều giỏi về ẩn giấu.

Nguyên Tùy Vân như thế, Cố Hàn Uyên cũng như thế.

Thì xem ai diễn tốt hơn.

Cố Hàn Uyên trấn an nói: Nguyên công tử không cần để tâm.

Giày sắt đạo tặc cố ý lợi dụng Lục Tiểu Phụng để điều động chúng ta đi, mục đích e rằng chính là Hoa Mãn Lâu.

Giày sắt đạo tặc trăm phương ngàn kế như vậy, nguyên công tử không phòng bị lại không quá bình thường.

Hơn nữa nguyên công tử không chịu tổn thương từ giày sắt đạo tặc, đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

Cố Hàn Uyên những lời này nói ra cực kỳ chính khí.

Đồng thời còn vì Nguyên Tùy Vân giải vây.

Kể từ đó, người ngoài liền không thể trách cứ y.

Nguyên Tùy Vân nguyên bản đối với chuyện này là không thèm để ý.

Hắn qua nhiều năm như vậy, gặp phải lời nói ác độc quả thực vô số kể.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên cố ý giải vây cho hắn ngược lại khiến trong lòng hắn không hiểu sao có chút cổ quái.

Cũng không phải là cảm kích, mà là không được tự nhiên.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm giác từ trong giọng nói của Cố Hàn Uyên nghe được mùi vị âm dương quái khí.

Thế nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy khả năng chỉ là ảo giác của chính mình.

Nguyên Tùy Vân cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử lý giải.

Lời cảm tạ của Nguyên Tùy Vân vừa vang lên, cái loại cảm giác cổ quái trong lòng không hiểu sao nặng hơn vài phần.

Chương 992

Mà lúc này trong đám người Kim Linh Chi lần nữa đối với Cố Hàn Uyên đổi mới.

Chỉ bất quá bởi vì Cố Hàn Uyên luôn là không nhìn nàng, mới khiến nàng cảm thấy cáu giận.

Theo lời nàng nói thì: Cố Hàn Uyên tuy là đáng ghét, nhưng cũng không đến mức ghét bỏ hoàn toàn.

Kim Linh Chi đối với Cố Hàn Uyên kỳ thực vẫn là có mấy phần thưởng thức.

Mà nàng đến nay cũng không thể hiểu rõ nguyên do Cố Hàn Uyên không nhìn nàng.

Chỉ phải âm thầm chú ý Cố Hàn Uyên.

Kết quả chính là không tự chủ đối với Cố Hàn Uyên thêm mấy phần hảo cảm.

Muốn ghét Cố Hàn Uyên, cũng ghét được không triệt để.

Hoa Như Lệnh sắc mặt nghiêm túc mà hỏi: Cố công tử, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ.

Hắn tuy là rất lo lắng Hoa Mãn Lâu, thế nhưng một thời gian cũng là vô kế khả thi.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, trầm ngâm nói: Mục đích giày sắt đạo tặc bắt đi Hoa Mãn Lâu hơn phân nửa vẫn là vì Hãn Hải Ngọc Phật, vì vậy hắn có thể sẽ lấy Hoa Mãn Lâu làm điều kiện để trao đổi Hãn Hải Ngọc Phật với Hoa trang chủ.

Lúc này còn chưa động thủ chỉ có thể nói rõ hắn vẫn còn đang làm chuẩn bị.

Ý tưởng của giày sắt đạo tặc rất dễ hiểu.

Hắn hiện tại có hai cái chỗ khó.

Một tự nhiên là Cố Hàn Uyên.

Không đem Cố Hàn Uyên dời đi hoặc là kìm chân, hắn căn bản không dám động thủ.

Từ đêm qua cho tới hôm nay hai lần hành động đều là như vậy.

Thứ hai lại là không cách nào xác định Hãn Hải Ngọc Phật thật giả.

Mà cái này liền cần dùng đến Chu Đình.

Vì vậy giày sắt đạo tặc trước khi đạt được tiến triển bên Chu Đình chắc chắn sẽ không khinh cử vọng động.

Cái này.

Hoa Như Lệnh vô cùng do dự.

Hoa Mãn Lâu là con trai của hắn, tự nhiên rất trọng yếu.

Thế nhưng Hãn Hải Ngọc Phật đồng dạng can hệ trọng đại.

Đó là Lão Quốc Vương Hãn Hải quốc tín nhiệm hắn mới giao phó cho hắn.

Nếu như giày sắt đạo tặc đưa ra trao đổi thì, Hoa Như Lệnh liền không thể không rơi vào tình cảnh lưỡng nan.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Nói chung chúng ta tạm thời vẫn là chỉ có thể chờ đợi giày sắt đạo tặc ra chiêu.

Hoa trang chủ không ngại suy nghĩ thật kỹ một cái đến lúc đó nên ứng đối ra sao.

Lão hủ đã biết.

Sắc mặt Hoa Như Lệnh hiện ra vẻ vô cùng khó xử.

Nguyên Tùy Vân không biết xuất phát từ tâm lý gì, đột nhiên hỏi: Cố công tử, chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể bị động tiếp chiêu sao.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn hắn một cái, nhẹ cười nói: Tự nhiên không phải, tại hạ đã tìm được đột phá khẩu.

Nguyên Tùy Vân nghe vậy trong lòng không hiểu sao máy động, cũng không dám tiếp tục hỏi lại.

Hắn luôn cảm giác khi Cố Hàn Uyên đối mặt hắn thì cùng người ngoài bất đồng, rồi lại tìm không ra lý do.

Cũng không thể là Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu ngụy trang của hắn chứ.

Lời nói tự tin của Cố Hàn Uyên khiến mọi người đều an tâm vài phần.

Trong đám người cũng không phải tất cả mọi người đều chỉ đang chú ý chuyện giày sắt đạo tặc.

Tôn Tú Thanh, người có lòng dạ tinh tế, liền chú ý tới Tiết Băng không thích hợp.

Vẻ mặt hoảng hốt, mặt mang ngất ngây, cánh môi thủy nhuận tươi tắn đến lạ thường.

Điều này khiến nàng hết sức tò mò khi Cố Hàn Uyên mang theo Tiết Băng chữa trị cho Lục Tiểu Phụng có phải hay không còn xảy ra chuyện gì khác.

Tiết Băng lúc này ngỡ ngàng thất thần nhìn Cố Hàn Uyên ở trước mặt mọi người thẳng thắn nói.

Nàng không tự chủ mấp máy môi, phương tâm hơi nóng lên.

Trước đây Cố Hàn Uyên khi ôm nàng vào lòng, thẳng đến khi Lục

Tiểu Phụng trị liệu hoàn tất mới thôi liền không còn buông ra.

Mà đương thời cũng sẽ không phải nàng chủ động chuồn chuồn lướt nước.

Cái sự xâm lược hơi lộ ra thô bạo, gần giống như muốn đem nàng ăn tươi.

Cho tới bây giờ, nàng như cũ cảm giác đầu lưỡi hơi tê dại.

Cái cảm thụ chưa từng có đó khiến nàng trong lòng tràn đầy do dự cùng bàng hoàng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ khiến tâm tình nàng càng thêm phức tạp.

Nếu tỷ tỷ biết chuyện giữa ta và Cố Hàn Uyên, liệu có tức giận không.

Cố Hàn Uyên tìm được đột phá khẩu không phải ở vụ án đạo tặc giày sắt, mà là ở Khổng Tước Vương phi.

Trên thực tế, vụ án đạo tặc giày sắt có phá được hay không, đối với hắn mà nói căn bản không sao cả.

Làm thế nào để mọi chuyện trở nên có lợi cho mình mới là điều Cố Hàn Uyên chân chính cần suy tính.

Cố Hàn Uyên tuy đã cứu chữa Lục Tiểu Phụng, nhưng không có ý định giải độc cho những người còn lại.

Đám người cũng không dám yêu cầu Cố Hàn Uyên giải độc cho họ.

Dù sao ai cũng có thể nhìn ra đạo tặc giày sắt kiêng kỵ Cố Hàn Uyên đến mức nào.

Đạo tặc giày sắt ra tay với Hoa Mãn Lâu cũng phải thông qua Lục Tiểu Phụng trước, cốt là để kiềm chế Cố Hàn Uyên.

Để Cố Hàn Uyên có thể tự do hành động mới là phương án ổn thỏa nhất.

Không thể không nói, đạo tặc giày sắt sau khi chạm mặt Cố Hàn Uyên một lần đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, không còn kiêu ngạo, không kiêng nể gì cả như trong kịch bản.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên coi trọng Tiết Băng cũng quá rõ ràng.

Những người khác muốn cầu hắn giúp giải độc, chưa chắc đã nhận được đáp lại.

Nghĩ lại, Không Động Tử Kiếm vẫn còn đang bị giam giữ.

Cố Hàn Uyên cũng không phải người dễ nói chuyện.

Sự thân mật của hắn chỉ nhằm vào một nhóm người, ví dụ như những cô gái dung mạo xinh đẹp đang ở đây.

Các nàng đột nhiên trở nên được hoan nghênh.

Thường thường sẽ có người tiến lên nịnh hót lấy lòng, nỗ lực kéo quan hệ.

Dù sao vạn nhất nếu có chuyện ngoài ý muốn, cũng tốt để các nàng hỗ trợ cầu xin Cố Hàn Uyên một phen.

Chúng nữ đối với điều này có chút không khỏe.

Được hoan nghênh nhất không ai bằng Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Dù sao ai cũng biết hai nàng có quan hệ thân mật với Cố Hàn Uyên.

Hai nàng cũng sẽ không gây phiền phức cho Cố Hàn Uyên, đối với mọi chuyện đều qua loa cho xong.

Mã Tú Chân liên tiếp liếc nhìn hai nàng.

Hai vị sư muội từng cần nàng chăm sóc, giờ lại thành hương bột bột trong mắt mọi người.

Mà người mang đến sự thay đổi này chính là Cố Hàn Uyên.

Tâm tình Mã Tú Chân càng lúc càng không hiểu.

Ngoại trừ ước ao, càng nhiều hơn là không cam lòng.

Tôn Tú Thanh lẳng lặng đánh giá Cố Hàn Uyên.

Hai ngày nay nàng thường xuyên nhớ lại những lời Cố Hàn Uyên đã nói với nàng khi lần đầu gặp mặt.

Lúc đó Tôn Tú Thanh cảm thấy Cố Hàn Uyên có lẽ là thích nàng.

Chương 993

Nhưng nàng đối với Cố Hàn Uyên lại không có quá nhiều cảm giác.

Hoặc có lẽ Cố Hàn Uyên không phải loại hình nam tử mà nàng ngưỡng mộ.

Nói chung, hai ngày nay tâm tình Tôn Tú Thanh có chút bất an, e sợ Cố Hàn Uyên đột nhiên đến nói với nàng rằng hắn thích nàng.

Thế nhưng từ đó về sau Cố Hàn Uyên lại rất ít nói chuyện với nàng.

Điều này khiến nàng không khỏi nghi ngờ mình có phải tự mình đa tình hay không.

Tâm tình thấp thỏm của Tôn Tú Thanh không những không vơi đi, ngược lại càng thêm nhiều.

Nho Nhỏ khẽ ghé vào tai Thiết Tâm Lan nói: Tiểu thư, Cố công tử thật uy phong a.

Chỉ là có thể cùng Cố công tử có quan hệ, liền có nhiều người như vậy đi lên lấy lòng.

Thiết Tâm Lan đối diện với sự nhiệt tình đột ngột của đám người mà cảm thấy kinh ngạc.

Trước đây căn bản không có ai để ý đến nàng, con gái của cựu Võ Lâm Minh Chủ.

Nhưng bây giờ, chỉ vì nàng xinh đẹp có thể sẽ được Cố Hàn Uyên coi trọng, lại được hoan nghênh như vậy.

Điều này khiến nàng trong lòng càng thêm khó hiểu và cổ quái.

Lúc này nghe Nho Nhỏ nói, nàng tức giận đáp: Ngươi nếu thích Cố công tử như vậy, thà rằng đi làm nha hoàn cho hắn luôn đi.

Từ đêm qua nàng và Cố Hàn Uyên gặp gỡ, Nho Nhỏ liền thỉnh thoảng nói bên tai nàng Cố Hàn Uyên tốt đẹp thế nào.

Một mực giật dây nàng tốt nhất nên nhanh chóng gả cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Nho Nhỏ còn nói rõ đạo lý: như vậy không chỉ có thể nhờ Cố Hàn Uyên cứu Thiết Như Vân ra, còn có thể tìm được một đại anh hùng tuyệt đỉnh thiên hạ làm trượng phu.

Thiết Tâm Lan nghe vậy đều không biết làm sao để phản bác, cũng không thể nói trong lòng nàng còn có Hoa Vô Khuyết a.

Nho Nhỏ nghe vậy sắc mặt hơi ngại ngùng, lẩm bẩm: Tiểu thư đã cho ta không muốn sao.

Còn không phải vì lo lắng tương lai của tiểu thư sao.

Thiết Tâm Lan nghe vậy đều tức mà bật cười.

Không ngờ Nho Nhỏ không trực tiếp chạy đi làm nha hoàn cho Cố Hàn Uyên là vì lo lắng nàng ư.

Bất quá nàng nghĩ đến cuộc đối thoại đêm qua cùng Cố Hàn Uyên, không khỏi u u thở dài.

Nàng xác thực vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ Hoa Vô Khuyết.

Nói đến hôm nay nàng vẫn chưa thấy Hoa Vô Khuyết.

Sở dĩ coi như hiện tại đi tìm Cố Hàn Uyên, cũng chỉ sẽ bị cự tuyệt.

Nàng đi hỏi Tiểu Ngư Nhi, cũng không có được đáp án.

Nguyên lai đêm qua Hoa Vô Khuyết bị đả kích lớn sau đó cùng Tiểu Ngư Nhi mượn rượu giải sầu đến tận khuya.

Tiểu Ngư Nhi đối với phương pháp trốn tránh này của Hoa Vô Khuyết chỉ cảm thấy tiếc rèn sắt không thành thép.

Thế nhưng Tiểu Tiên Nữ của hắn còn ở đây, sở dĩ không cùng Hoa Vô Khuyết rời đi.

Sáng nay sau khi tỉnh lại cũng không biết làm sao đối mặt Thiết Tâm Lan.

Vì vậy hắn lựa chọn lặng lẽ rời đi, sớm đi kinh thành hội hợp cùng Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Mà Tiểu Tiên Nữ Mộ Dung Tiên của hắn đang lúng túng ứng phó sự nịnh hót của mọi người.

Đối với Mộ Dung Tiên, người vì mắc Hàn Độc không thể không quanh năm ở nhà, trường hợp như vậy thật sự có chút không biết nên ứng đối thế nào.

May mà Trương Tinh bên người giúp nàng bận rộn.

Trương Tinh chỉ cần thấy có người tới gần liền hung hăng trừng mắt, thập phần hoạt bát quảng giao.

Nàng đối với mấy vị giang hồ hiệp khách mua danh trục lợi này không có nửa điểm hứng thú.

Dù sao thì coi như bọn họ cộng lại cũng không sánh bằng người cha ruột trong truyền thuyết của nàng.

Duy nhất có khả năng so sánh, thậm chí có thể tốt hơn chỉ có Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến nàng vừa cảm thấy không cam lòng, lại không thể không chú ý Cố Hàn Uyên.

So với Mộ Dung Tiên có chút hội chứng sợ xã hội và Trương Tinh có chút hoạt bát quảng giao, Mộ Dung Cửu cao ngạo cũng không phải là đối tượng dễ dàng thảo hảo.

Ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo của nàng cuối cùng sẽ dọa lui sự nhiệt tình của người khác.

Mộ Dung Cửu ngược lại không phải là không thích người khác khen tặng, mà là nàng càng hy vọng người khác khen tặng vì chính bản thân nàng.

Chứ không phải vì vẻ đẹp của nàng có thể sẽ được Cố Hàn Uyên coi trọng, sở dĩ cần lấy lòng loại lý do hoang đường này.

Đương nhiên nàng không thừa nhận cũng không được, cách nhìn của nàng trước đây đối với Cố Hàn Uyên quả thật có chút bất công.

Nếu như không xét đến việc nàng bị cưỡng bách có khả năng gả cho Cố Hàn Uyên, thì Cố Hàn Uyên xác thực xứng đôi nàng.

Kết quả, trong số các nữ nhân, người như cá gặp nước nhất lại là Kim Linh Chi.

Bởi vì gia thế, nàng đã sớm quen bị người khen tặng.

Duy chỉ có điều làm nàng cảm thấy không được tự nhiên là, tạo thành tình huống như vậy lại là Cố Hàn Uyên mà nàng chán ghét.

Nếu như đổi thành Nguyên Tùy Vân, nàng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Đáng tiếc Nguyên Tùy Vân trước mặt Cố Hàn Uyên không hề có cảm giác tồn tại.

Thậm chí mọi người đều quên mất thân phận thiếu trang chủ Vô Tranh Sơn Trang của hắn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phương pháp đường cong cứu quốc của mọi người.

Trong số những người này, người có thể khiến hắn để ý lác đác không có mấy.

Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt Nga Mi Tứ Tú, ôn hòa nói: Tú Châu muội muội, Tú Vân muội muội, ta có việc tìm các muội.

Hai nàng nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó mặt cười liền không hiểu đỏ lên, hơi lộ vẻ e lệ khẽ gật đầu.

Các nàng trực giác rằng việc trong miệng Cố Hàn Uyên không phải là chính sự thông thường, phương tâm nhất thời một trận xao động.

Thần tình thẹn thùng cùng Cố Hàn Uyên rời đi.

Tiết Băng đã sớm biết mối quan hệ thân cận của hai nàng cùng Cố Hàn Uyên.

Lúc này chứng kiến Cố Hàn Uyên mang đi hai nàng, chỉ cảm thấy trong lòng một trận phiền táo.

Không hiểu nghĩ tới cảnh tượng nhìn thấy khi đêm qua đến phòng Cố Hàn Uyên tìm hắn.

Tiết Băng đôi mắt đẹp hơi rũ, thấp giọng tự lẩm bẩm: Hỗn đản này khẳng định lại muốn làm việc xấu rồi.

Dưới làn váy, đôi chân thon dài không tự chủ khẽ kẹp chặt vào nhau.

Cố Hàn Uyên không có ý định chèn ép đạo tặc giày sắt quá chặt.

Chỉ khi đạo tặc giày sắt hành động trước, hắn mới dễ dàng thuận thế làm.

Vì vậy hắn cố ý vào lúc này không làm chính sự, cho đạo tặc giày sắt một chút khoảng trống để hành động.

Tạm thời bất luận đạo tặc giày sắt bên kia âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Cố Hàn Uyên mang theo Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân trở lại trong phòng.

Hai nàng khi trước mặt người khác vẫn là dáng vẻ thiếu nữ thẹn thùng.

Thế nhưng thực sự đến khi ở một mình cùng Cố Hàn Uyên lại rõ ràng buông lỏng rất nhiều.

Dù sao hai nàng cùng Cố Hàn Uyên đã sớm thân mật như cháo.

Giữa tình nhân cũ cũng không có gì phải xấu hổ.

Thạch Tú Vân lúc này đi tới đầu giường ngửi một cái, đột nhiên tự tiếu phi tiếu nói: Cố đại ca, đêm qua huynh ngủ chung với Phong tỷ tỷ sao.

Hai nàng hai ngày nay cũng không ít ở cùng với Phong Tứ Nương, đối với mùi hương trên người nàng không thể quen thuộc hơn nữa.

Vì vậy Thạch Tú Vân bén nhạy ngửi ra khí tức Phong Tứ Nương để lại đêm qua.

Cố Hàn Uyên nghe vậy buồn cười trêu nói: Tú Vân muội muội chẳng lẽ là ghen tị sao.

Thạch Tú Vân nghe vậy khuôn mặt đỏ lên, không tự nhiên lẩm bẩm: Ta mới không có ăn giấm chua đâu.

Cố đại ca muốn cùng ai qua đêm là quyền tự do của huynh.

Cố Hàn Uyên điều cười nói: Chua xót như vậy cũng không giống như là không ăn giấm chua chút nào.

Tú Vân muội muội nếu không bằng lòng nói thật, ta có lẽ liền chỉ bồi Tú Châu muội muội thôi.

Thạch Tú Vân nghe vậy nhất thời gấp rồi, bất chấp mạnh miệng, xấu hổ nói: Ta xác thực ghen tị còn không được sao.

Dừng một chút, nàng u oán nói: Ai kêu Cố đại ca đêm qua đều không tới tìm chúng ta.

Diệp Tú Châu nghe vậy phù một tiếng, bật cười.

Chương 994

Nàng trêu nói: Cố đại ca huynh không biết, đêm qua Tú Vân đợi huynh cả đêm.

Hai nàng cùng Cố Hàn Uyên đã tách ra một đoạn thời gian, đương nhiên vô cùng tưởng niệm.

Kết quả hai nàng đêm qua lại không chờ được Cố Hàn Uyên.

Cũng trách nào Thạch Tú Vân u oán như vậy.

Thạch Tú Vân nghe Diệp Tú Châu vén gốc gác mình, xấu hổ nhẫn nhịn nói: Nói thật giống như sư tỷ muội không đợi huynh ấy.

Chỉ thấy Diệp Tú Châu không chỉ không phản bác, ngược lại dán sát vào Cố Hàn Uyên.

Diệp Tú Châu nghe vậy cũng là khuôn mặt đỏ lên.

Bất quá nàng có thể không sợ Thạch Tú Vân, thậm chí sớm đã nghĩ xong đối sách.

Đồng thời chân thành cúi xuống trán.

Thạch Tú Vân nguyên bản vẫn chờ Diệp Tú Châu phản bác, kết quả lại gặp được cảnh tượng như vậy.

Nàng nhất thời liền gấp rồi, bực tức nói: Sư tỷ muội dĩ nhiên trộm đi.

Diệp Tú Châu nghe vậy thần tình đắc ý hàm hồ nói: Tới trước được trước.

Thạch Tú Vân xẹp cái miệng nhỏ nhắn, mắt ba ba nhìn chằm chằm Diệp Tú Châu.

Diệp Tú Châu thấy thế đành bất đắc dĩ nói: Sợ muội rồi, đến đây

đi.

Dứt lời, nhường ra một bên.

Không có biện pháp, ai bảo Thạch Tú Vân là tiểu sư muội thân ái của nàng đâu.

Nên khiêm nhượng thì vẫn phải khiêm nhượng.

Thạch Tú Vân nghe vậy mặt mang sắc vui mừng đi tới trước mặt hai người.

Cố Hàn Uyên vui mừng nhìn hai tấm mặt cười tinh xảo trước mặt, nhẹ vỗ về mái tóc của các nàng.

Tình nhân cũ quả là tiện lợi.

Không cần nói thêm gì, chỉ biết làm thế nào để lấy lòng hắn.

Cố Hàn Uyên đột nhiên giật mình, hơi kinh ngạc hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua.

Thoáng suy nghĩ liền thông suốt đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, thần tình nhất thời trở nên có chút nghiền ngẫm.

Lúc này ngoài cửa có hai bóng dáng yểu điệu đang lặng lẽ tới gần.

Chính là Mã Tú Chân và Tôn Tú Thanh.

Trên mặt Tôn Tú Thanh thấy vẻ khó xử.

Nàng có chút chống cự nhỏ giọng nói: Sư tỷ, hay là thôi đi.

Mã Tú Chân đôi mi thanh tú cau lại, trầm giọng nói: Sư muội chẳng lẽ không lo lắng hai vị sư muội Tú Châu và Tú Vân sao.

Nàng cũng biết mình làm như vậy không tốt lắm, nhưng lại tìm một cái cớ có vẻ đường hoàng.

Nàng chỉ biết là lúc đó chứng kiến Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt, sự chú ý lại tất cả ở trên người Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân, trong lòng nàng liền tràn đầy không cam lòng.

Mình có lẽ kém hai nàng vài phần, thế nhưng chẳng lẽ liền không thể hấp dẫn được nửa điểm ánh mắt của Cố Hàn Uyên sao.

Nàng vô ý thức bỏ quên lúc đó Cố Hàn Uyên cũng đồng dạng không để ý đến Tôn Tú Thanh, người đẹp nhất trong Tứ Tú.

Chỉ là bị tâm tình không cam lòng thúc đẩy, muốn biết Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân rốt cuộc có gì độc đáo.

Còn như kéo Tôn Tú Thanh theo, lại là muốn có đồng bạn có thể cùng nhau đánh bạo.

Tôn Tú Thanh nghe vậy nhất thời tức mà bật cười.

Không nói nên lời nói: Sư tỷ huynh đang nói đùa sao.

Cố Hàn Uyên tìm hai vị sư muội còn có thể có chuyện gì.

Có gì mà phải lo lắng.

Nàng lại không ngốc, đơn giản chính là chuyện nam nữ mà thôi.

Nghĩ tới đây, mặt nàng lại đỏ lên.

Vốn là xinh đẹp, nay lại càng thêm đẹp đến không thể tả.

Mã Tú Chân thấy thế nhất thời có chút ước ao Tôn Tú Thanh.

Đã từng khi nàng không suy nghĩ chuyện của nam nhân, chẳng qua là cảm thấy Tôn Tú Thanh đẹp đến khiến người ta ước ao.

Bây giờ trong lòng đã có một loại áp lực vô hình.

Mặc dù không còn tự ti như trước, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm thấy đố kỵ.

Dù sao nếu như nàng cũng có Tôn Tú Thanh xinh đẹp như vậy, Cố Hàn Uyên chỉ sợ cũng sẽ nguyện ý nhìn nàng vài lần a.

Nghĩ tới đây, Mã Tú Chân càng phát ra không hy vọng Tôn Tú

Thanh rời đi.

Nàng trong lòng có loại dục vọng muốn kéo Tôn Tú Thanh đọa lạc.

Càng ước ao đố kỵ Tôn Tú Thanh, ý nghĩ này liền càng mãnh liệt.

Còn như làm như vậy có thể hay không đối với Tôn Tú Thanh không tốt.

Nữ tử tóm lại là phải lập gia đình.

Sư phụ của các nàng Độc Cô Nhất Hạc cũng không có bất thông tình lý như Diệt Tuyệt Sư Thái.

Mã Tú Chân suy nghĩ một chút, giật giây nói: Coi như muội không lo lắng hai vị sư muội, chẳng lẽ liền sẽ không cảm thấy hiếu kỳ sao.

Tôn Tú Thanh nghe vậy rất muốn nói cho nàng biết, chính mình cũng không hiếu kỳ.

Thế nhưng mắt thấy Mã Tú Chân rõ ràng một bộ không muốn thả mình rời đi, cũng lười phản bác.

Hơn nữa thật sự nói tới, nàng cũng không phải là không có chút nào hiếu kỳ.

Dù sao sư phụ của các nàng Độc Cô Nhất Hạc là một nam tử, không có khả năng nói với các nàng những chuyện nữ nhi gia này.

Khi nữ nhân tụ tập, mức độ hiếu kỳ đối với loại chuyện nam nữ này không kém nam nhân bao nhiêu.

Lúc rảnh rỗi không ít người lén lút thảo luận.

Các nàng Tứ Tú còn tốt, Độc Cô Nhất Hạc cũng không phản đối các nàng lập gia đình.

Thế nhưng giống như Đinh Mẫn Quân, Bối Mẫn Nghi những đệ tử của Diệt Tuyệt Sư Thái thì lại tương đối thảm.

Ngẫu nhiên nói về những đề tài tương tự, giọng nói ẩn hàm u oán kia càng làm người ta buồn cười.

Ngược lại là tình cảnh của Chu Chỉ Nhược tốt hơn nhiều.

Thứ nhất tuổi tác còn nhỏ.

Thứ hai ai cũng biết Chu Chỉ Nhược thích Cố Hàn Uyên.

Diệt Tuyệt Sư Thái chưa chắc dám ngăn cản Cố Hàn Uyên đang như mặt trời ban trưa.

Tôn Tú Thanh dưới sự giật dây của Mã Tú Chân, bất đắc dĩ đành phải theo nàng tiến lên.

Hai nàng đi tới cửa, mơ hồ có thể nghe được một ít động tĩnh khiến người ta mặt đỏ tim đập dồn dập.

Hơn nữa, điều đầu tiên liền nghe được một câu khiến các nàng cảm thấy tâm hoảng ý loạn: Cố đại ca, huynh quả nhiên đang đánh chủ ý lên hai vị sư tỷ của chúng muội.

Đó là thanh âm của Diệp Tú Châu.

Hai nàng ngoài cửa nghe vậy mặt cười đỏ bừng nhìn nhau.

Mã Tú Chân âm thầm cắn răng, trong lòng đập bịch bịch.

Đưa tay ở giấy dán tường đâm một lỗ nhỏ.

Xuyên thấu qua lỗ giấy thấy cảnh tượng khiến nàng vô ý thức che cánh môi.

Tú Châu và Tú Vân không khỏi quá đỗi phóng túng rồi sao.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân không biết hai vị sư tỷ nhà mình âm thầm nhìn trộm.

Các nàng vẫn ở đó thực hiện nghĩa vụ của mình.

Ngay từ đầu cuộc đối thoại ngược lại cũng bình thường.

Cố Hàn Uyên đã nói cho các nàng biết chân tướng về loại độc mà các nàng đã uống trong rượu nho ở thọ yến, chỉ là còn chưa phát tác.

Hai nàng nghe vậy tự nhiên rất là kinh ngạc.

Chương 995

Thạch Tú Vân mập mờ không rõ mà hỏi: Nguyên lai Cố đại ca huynh không phải là vì coi trọng vị Vũ Nữ Hãn Hải Quốc kia mới cùng với nàng thông đồng ở chung với nhau sao.

Kết quả lời này lại ngoài ý muốn rước lấy sự pha trò của Diệp Tú Châu.

Nàng một bên cố gắng tránh cho mình sặc, một bên điều cười nói: Sư muội tốt của ta, muội chẳng lẽ sẽ không cân nhắc qua Cố đại ca đã là vì chính sự, cũng là vì coi trọng cô gái kia sao.

Thạch Tú Vân nghe vậy ngẩn ra, cũng phát hiện mình dường như đã có cố hữu ấn tượng.

Nàng không khỏi âm thầm liếc mắt.

Đối với nam nhân nhà mình luôn nghĩ muốn tất cả lại không biết nói gì.

Nhưng dù sao cũng là nam nhân mình thích, còn có thể làm sao.

Cứ theo thôi.

Cố Hàn Uyên đối với điều này vẫn chưa phản bác.

Khổng Tước Vương phi tạm thời vẫn đủ dùng tốt.

Hắn khẽ cười một tiếng, nói: Đây là giải dược.

Dứt lời đem giải dược lấy ra giao cho hai nàng.

Thạch Tú Vân bỗng nhiên ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Cố đại ca, sao có bốn viên giải dược.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Muội quên hai vị sư tỷ khác của muội rồi sao.

Thạch Tú Vân nghe vậy nhất thời phản ứng kịp mình dĩ nhiên đã quên Mã Tú Chân và Tôn Tú Thanh, ngượng ngùng lè lưỡi thơm một cái.

Hôm nay Thạch Tú Vân hơi lộ vẻ ngốc manh, phản ứng luôn chậm nửa nhịp.

Chỉ vì nàng đem lực chú ý đều đặt ở những nơi khác.

Thạch Tú Vân suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là thẳng thắn chuyên chú vào trước mắt, không mở miệng nữa.

Diệp Tú Châu lúc này trêu nói: Cố đại ca, huynh quả nhiên đang đánh chủ ý lên hai vị sư tỷ của chúng muội.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười nói: Ta xác thực thích các nàng.

Hắn cùng hai nàng đã sớm hiểu rõ, tự nhiên không cần giấu giếm.

Hơn nữa cũng là nói cho hai nàng ngoài cửa nghe.

Trên mặt Tôn Tú Thanh thần tình hơi có vẻ khó xử.

Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý cho Cố Hàn Uyên.

Nàng nguyên tưởng rằng Cố Hàn Uyên đối nàng đã không còn hứng thú.

Bây giờ xem ra, chỉ là nàng đơn phương suy nghĩ mà thôi.

Mà có người phát sầu, cũng sẽ có người cảm thấy vui mừng.

Đó chính là Mã Tú Chân, người vì các sư muội quá xinh đẹp mà cảm thấy không tự tin.

Đối với nàng mà nói, lời nói của Cố Hàn Uyên không khác gì một kinh hỉ.

Ánh mắt sâu kín ngưng mắt theo dõi.

Diệp Tú Châu đối với điều này không có nửa điểm ngoài ý muốn.

Ngược lại dặn dò: Nhị sư tỷ tương đối ngại ngùng, trong ngày thường chúng ta sư tỷ muội đàm luận trọng tâm câu chuyện này hầu như chưa từng trả lời.

Chúng ta thậm chí ngay cả Nhị sư tỷ thích loại hình nam tử nào đều không hiểu nhiều lắm.

Sở dĩ Cố đại ca cần phải chú ý chớ làm Nhị sư tỷ sợ chạy mất.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại cũng có hiểu biết, nhưng không nhiều lắm.

Bởi vì tình yêu của Tôn Tú Thanh trong kịch bản đến đột ngột, lui ra cũng rất đột ngột.

Tựa như mê gái vậy, quên lãng thù giết sư phụ, không giải thích được liền yêu Tây Môn Xuy Tuyết.

Cũng không biết Độc Cô Nhất Hạc dưới cửu tuyền nên cảm tưởng thế nào.

Tôn Tú Thanh gần như chỉ là để làm nổi bật hào quang nhân vật chính của Tây Môn Xuy Tuyết mà tồn tại vậy.

Trực tiếp đi lên liền cho không.

Tiếp đến lại khi Tây Môn Xuy Tuyết cần chặt đứt nhi nữ tình trường, vì kiếm mà si, đi cùng Diệp Cô Thành quyết đấu liền chủ động rời đi.

Loại tình huống này cơ hồ không có bao nhiêu giá trị tham khảo.

Cũng không thể đi trước giết Độc Cô Nhất Hạc, lại trông cậy vào Tôn Tú Thanh sẽ nhất kiến chung tình a.

Người xuất sắc chính là một nam nhân thích giết chết sư phụ của mình sao.

Tôn Tú Thanh có thể không để bụng sống chết của Độc Cô Nhất

Hạc mà muốn cho không, nhưng ba vị Tú khác lại không được.

Cố Hàn Uyên tóm lại vẫn phải quan tâm đến cảm thụ của các nàng.

Nga Mi Phái nhưng là vật trong bàn tay trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Độc Cô Nhất Hạc sống sẽ đối với hắn càng có lợi hơn.

Độc Cô Nhất Hạc chết rồi, Diệt Tuyệt Sư Thái sẽ không người chế ước.

Đến lúc đó nàng không chừng sẽ làm chút chuyện quấy rầy kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Cố Hàn Uyên không có khả năng dựa theo phương thức của Tây Môn Xuy Tuyết để công lược Tôn Tú Thanh, chỉ phải mở một con đường khác.

Việc đầu tiên phải làm liền đem Mã Tú Chân kéo vào đội ngũ hỗ trợ.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Tú Thanh sư muội tình huống ta đã hiểu, vậy Mã Tú Chân sư muội thì sao.

Ngoài cửa Mã Tú Chân không nghĩ tới Cố Hàn Uyên nhanh như vậy liền lướt qua vấn đề của Tôn Tú Thanh, ngược lại hỏi nàng.

Nhất thời tập trung nổi lên lực chú ý.

Tôn Tú Thanh nghe vậy tâm tình cũng có chút không hiểu.

Nàng phát hiện Cố Hàn Uyên luôn minh xác biểu thị hảo cảm đối với nàng, rồi lại tổng ở lúc mấu chốt dừng lại.

Khiến tâm tình của nàng luôn tùy theo bất ổn, tâm thần bất định bất an.

Muốn nàng hiện tại tiếp thu Cố Hàn Uyên, nàng không quá vượt qua được cửa ải trong lòng mình.

Muốn nàng hiện tại cự tuyệt Cố Hàn Uyên, rồi lại không có đủ lý do.

Dù sao Cố Hàn Uyên bây giờ gần như chỉ là đối với nàng biểu thị hảo cảm, vẫn chưa đối nàng triển khai truy cầu.

Cũng không thể để cho nàng đột nhiên chạy đến trước mặt Cố Hàn Uyên nói: Ngươi là người tốt, chúng ta không thích hợp a.

Bây giờ loại tình huống này, tâm tình của nàng ngược lại giống như bị treo ở không trung, không thể đi lên cũng xuống không đến.

Rồi lại không thể không thời khắc chú ý Cố Hàn Uyên.

Lúc này Thạch Tú Vân cũng giật mình.

Trong suy nghĩ của nàng, Cố Hàn Uyên chắc phải cảm thấy hứng thú hơn với Tôn Tú Thanh mới đúng.

Dù sao Tôn Tú Thanh mới là người đẹp nhất trong Tứ Tú của các nàng.

Nhưng mà bây giờ thấy Cố Hàn Uyên đơn giản bỏ quên Tôn Tú Thanh, ngược lại hỏi Mã Tú Chân.

Có lẽ trong lòng Cố Hàn Uyên, dung mạo chỉ là thứ yếu.

Hắn chỉ là đơn thuần thích các nàng Tứ Tú.

Thạch Tú Vân không biết mình phỏng đoán đúng hay không, thế nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy một trận mừng rỡ.

Hóa thành hành động, chính là biến đến ra sức hơn thêm vài phần.

Diệp Tú Châu cùng ý tưởng tương tự Thạch Tú Vân.

Mặt nàng nhất thời lộ ra một vệt tiếu ý vui mừng.

Nhu hòa nói: Đại sư tỷ trong ngày thường rất nghiêm túc, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ làm một ít chuyện ngoài dự đoán của mọi người.

Ta nghĩ Đại sư tỷ trong lòng nàng sợ rằng so với chúng ta tưởng tượng còn sinh động hơn.

Diệp Tú Châu đối với Mã Tú Chân vẫn rất có hiểu rõ.

Nói ví dụ Mã Tú Chân hiện tại liền lôi kéo Tôn Tú Thanh ở ngoài cửa theo dõi.

Hơn nữa bởi vì Cố Hàn Uyên, khiến hoạt động trong lòng nàng càng thêm kịch liệt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt nghiền ngẫm, nhẹ cười nói: Ồ.

Điều này cũng khiến ta có chút ngoài ý muốn.

Diệp Tú Châu ăn ăn yêu kiều cười nói: Không chừng Đại sư tỷ đang nghĩ làm sao gia nhập vào chúng ta đây.

Ngoài cửa Mã Tú Chân nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Chương 996

Bởi vì thực sự bị Diệp Tú Châu nói trúng rồi.

Ngô.

Thạch Tú Vân đột nhiên nghẹn một cái, hơi có chút u oán nói: Cố đại ca huynh đột nhiên kích động như vậy làm gì.

Chẳng lẽ rất yêu thích Đại sư tỷ của chúng muội sao.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ cười nói: Mã Tú Chân sư muội phong thái yên nhiên, ta đương nhiên rất yêu thích.

Thạch Tú Vân đang chuẩn bị pha trò Cố Hàn Uyên hai câu, chỉ thấy Diệp Tú Châu lúc này ngồi xuống lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng thấy thế giật mình, ngay sau đó nhất thời liền giận.

Sư tỷ muội lại tới cướp ta.

Diệp Tú Châu ánh mắt vui mừng, mặt cười phi hồng, đắc ý thở khẽ nói: Ta không phải đã nói rồi sao.

Tới trước được trước, sư muội vẫn còn không chịu giáo huấn đâu.

Mã Tú Chân không biết mình trở lại phòng lúc nào.

Mơ hồ nhớ kỹ là bị Tôn Tú Thanh kéo về.

Mã Tú Chân đôi mắt đẹp thất thần nằm trên giường, kinh ngạc nhìn ngẩng đầu nhìn trang trí giường đỉnh.

Bất quá nhìn thần thái của nàng, liền biết rõ tâm tư của nàng cũng không ở đây.

Trong đầu nàng vẫn là một màn kia, những hình ảnh làm nàng ký ức khắc sâu.

Từ khi Cố Hàn Uyên cùng Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân nói đến nàng, nàng trở nên tinh thần không thuộc về.

Câu nói kia của Cố Hàn Uyên: Mã Tú Chân sư muội phong thái yên nhiên, ta đương nhiên rất yêu thích.

Làm nàng đến bây giờ còn có chút khó có thể tin.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên nói có thật lòng hay không, thế nhưng nàng hy vọng đó là thật.

Nói vậy, e rằng nàng cũng sẽ trở thành một thành viên trong hai nàng Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Lúc đó nàng nghĩ tới đây, liền không phải trực giác địa tương mình đại nhập đến thân ảnh cực kỳ sống động của Diệp Tú Châu.

Nghĩ đến chính mình đang được Cố Hàn Uyên thỏa thích thương yêu, nàng liền cảm thấy hai chân trận trận như nhũn ra, khô miệng khô lưỡi.

Trong lòng tựa như dấy lên một đoàn liệt diễm chưa từng có.

Đúng lúc này, Mã Tú Chân tựa hồ có hơi phục hồi tinh thần lại.

Nàng bỗng nhiên kinh giác chính mình tựa hồ làm một chuyện ngu xuẩn.

Ngay lúc đó cảm giác nhập vai quá mức cường liệt, thế cho nên nàng không tự chủ bỏ quên Tôn Tú Thanh bên cạnh.

Bây giờ quay đầu nghĩ đến, quả thực có thể so với xã hội tính tử vong.

Vừa vặn lúc này Tôn Tú Thanh đẩy cửa đi vào, đồng thời đưa đến thùng nước tắm.

Mã Tú Chân nguyên bản còn có chút xấu hổ khi đối mặt Tôn Tú Thanh, chỉ thấy nàng mặt cười ửng đỏ nói: Đại sư tỷ, muội vẫn là nên đi tắm rửa trước đi.

Mã Tú Chân nghe vậy ngẩn ra, xấu hổ nói: Đa tạ sư muội quan tâm.

Tôn Tú Thanh mấp máy cánh môi, nói: Không có gì, một chút chuyện nhỏ mà thôi.

Hai người lúc này bầu không khí xấu hổ vô cùng.

Kết quả Mã Tú Chân chết tử tế không chết địa vào lúc này nói: Sư muội sẽ không đem chuyện lúc trước nói cho người khác biết a.

Tôn Tú Thanh nghe vậy không khỏi âm thầm liếc mắt.

Thầm nghĩ: Là không cần nói cho người khác chuyện nhìn trộm, hay là chuyện sư tỷ muội nhập vai trong đó không thể tự kiềm chế đây.

Nàng là thật không nghĩ tới Mã Tú Chân nguyên bản cực kỳ kính trọng lại có phương diện như thế.

Tuy là lúc đó nàng cũng có chút xao động, nhưng dù sao cũng giỏi hơn nhiều so với dáng vẻ không nỡ nhìn thẳng của Mã Tú Chân.

Thậm chí cuối cùng nàng cảm giác mình nhìn không được, muốn kéo Mã Tú Chân đi lúc đó vẫn là liên tục kéo mấy lần mới miễn cưỡng kéo đi.

Nàng không khỏi tự hỏi Cố Hàn Uyên thực sự thì có tốt như vậy sao.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân không chút nào xấu hổ lấy lòng hắn, Mã Tú Chân cũng tựa hồ có hơi không thể tự kiềm chế khuynh hướng.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút loại hình nam tử mình có khả năng sẽ thích.

Nàng cảm thấy có lẽ hắn là loại nam tử ngoài mặt càng thêm lãnh khốc một ít, nội tâm rồi lại lửa nóng cái loại đó a.

Nói chung nàng vẫn là không cách nào lý giải ý tưởng của Mã Tú Chân.

Tôn Tú Thanh giả vờ bình tĩnh nói: Đây là bí mật của hai chúng ta, đương nhiên sẽ không nói cho người khác.

Nàng không có cách nào không phải bình tĩnh như vậy nói lời này.

Nếu không bầu không khí chỉ biết biến đến càng phát ra xấu hổ.

Mã Tú Chân nghe vậy quả nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Có chút ngượng ngùng nói: Làm sư muội chê cười.

Dứt lời liền cáo từ rời đi.

Tôn Tú Thanh khẽ lắc đầu, làm bộ một bộ không thèm để ý nói: Không sao, vậy ta đi trước.

Mã Tú Chân nhìn bóng lưng yểu điệu rời đi của Tôn Tú Thanh, ánh mắt trở nên có chút không hiểu.

Chỉ vì ý tưởng của nàng thay đổi.

Nguyên bản nàng chỉ là ước ao đố kỵ Tôn Tú Thanh.

Nhưng là bây giờ nàng lại cảm thấy dụ dỗ Tôn Tú Thanh mới là lựa chọn tốt nhất.

Không chỉ là bởi vì lời nói của Cố Hàn Uyên làm nàng trở nên tự tin hơn rất nhiều, không còn không cam lòng như vậy.

Mà là bởi vì chỉ có kéo Tôn Tú Thanh xuống nước, nàng mới sẽ không lúng túng như vậy.

Hơn nữa nàng còn nghĩ tới lúc đó chính cô ta nhập vai là Diệp Tú Châu, vậy Thạch Tú Vân đâu.

Không phải là Tôn Tú Thanh đóng vai rồi sao.

Mã Tú Chân cảm thấy ý nghĩ của mình rất hợp lý.

Dù sao các nàng Tứ Tú tình như tỷ muội, lui về phía sau nếu như có thể mãi mãi ở cùng nhau cũng là một chuyện tốt không phải sao.

Tôn Tú Thanh lúc này còn không biết mình sắp sửa bị ba mặt vây quanh.

Mã Tú Chân càng là một bộ không phải muốn kéo nàng xuống nước ý tưởng.

Nàng lúc này trở lại trong phòng mình, đang có chút mệt mỏi nằm trên giường.

Có lẽ là lại nghĩ đến Cố Hàn Uyên, mặt nàng đột nhiên đỏ lên, âm thầm mắng: Hoa dạng thật nhiều.

Thân thể mặc dù không mệt nhọc, thế nhưng tâm mệt.

Vô luận là Cố Hàn Uyên vẫn là ba vị sư tỷ muội của nàng đều là nguồn gốc khiến nàng mệt mỏi trong lòng.

Đối với Tôn Tú Thanh thuần khiết mà nói, Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân thực sự khiến nàng tăng thêm rất nhiều kiến thức.

Đồng thời trong lòng nàng có một nghi hoặc cổ quái.

Cố Hàn Uyên chẳng lẽ là làm bằng sắt hay sao.

Nhưng lại ở mơ ước nàng và Mã Tú Chân.

Nếu quả thật đến lúc đó.

Nghĩ tới đây, mặt Tôn Tú Thanh càng đỏ hơn.

Nàng không tự chủ khẽ vuốt ve thân thể mềm mại của mình, nhất thời chính là run lên.

Tỉnh hồn lại Tôn Tú Thanh thầm mắng một tiếng: Chết tiệt, bị Đại sư tỷ làm hư rồi.

Vào đêm, Cố Hàn Uyên đắp chăn cho hai nàng đang xụi lơ, thần thanh khí sảng đi ra khỏi phòng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín nhìn về phía Tử Vi Các tĩnh mịch.

Yên tĩnh lâu như vậy, nên hành động thôi.

Sau đó hắn liền biến mất tại chỗ.

Lúc này trong Tử Vi Các, phía trước căn phòng Ô Kim đại hiệp t·ử v·ong.

Trên mặt Cao Á Nam minh diễm không khỏi nhíu mày, che miệng mũi nói: Chúng ta rốt cuộc còn muốn thủ bao lâu.

T·hi t·hể Ô đại hiệp đã bắt đầu bốc mùi.

Nếu như vẫn là không bắt được hung thủ, cũng không thể cứ như vậy mãi a.

Hoa Chân Chân đối với mùi xác thối trong phòng cũng tuyệt không thích.

Bất quá tâm tính nàng muốn bình tĩnh hơn nhiều so với Cao Á Nam hấp tấp.

Ôn thanh trấn an nói: Cố công tử nghĩ đến cũng đã có đối sách, có lẽ chúng ta không cần phải thủ bao lâu nữa.

Ngược lại là chúng ta hẳn nên gia tăng chú ý, đừng làm Cố công tử thất vọng mới phải.

Cao Á Nam nghe vậy giật mình, sắc mặt có chút cổ quái trêu nói: Chân Chân muội để ý Cố công tử nói như vậy, sẽ không phải là thích hắn a.

Hoa Chân Chân nghe vậy mặt cười ửng đỏ, xấu hổ sẵng giọng:

Sư tỷ muội nói bậy bạ gì đó.

Ta chẳng qua là cảm thấy chúng ta nếu được thăng chức lấy, nên chịu trách nhiệm mới phải.

Hơn nữa hiện tại sư phụ đã đi nghỉ ngơi, chúng ta càng thêm không thể ra sơ suất.

Khô Mai Đại Sư dù sao cũng đã có tuổi, công lực tuy thâm hậu, thế nhưng tinh lực lại không gánh được.

Chương 997

Trải qua sau khi thương lượng, quyết định chia làm hai ca luân phiên trông coi.

Khô Mai Đại Sư một ca, Hoa Chân Chân và Cao Á Nam một ca.

Khô Mai Đại Sư đã giữ một ngày, lúc này đi nghỉ trước.

Mà hai nàng thì cần phải thức đến sáng sớm ngày mai thay ca.

Bởi vì không có Khô Mai Đại Sư ở đây, hai nàng trò chuyện cũng to gan hơn chút.

Cao Á Nam bĩu môi nói: Cố Hàn Uyên đúng là Nhân Trung Long Phượng, sư muội muội coi như thích hắn cũng không phải chuyện may mắn gì.

Hơn nữa sư muội muội ngày thường lại xinh đẹp, nhu nhu nhược nhược ta thấy mà yêu.

Với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, không chừng đã sớm đang có ý đồ xấu với muội.

Hoa Chân Chân tâm tư đơn thuần, rất xứng với gương mặt thanh thuần của nàng.

Lúc này nghe Cao Á Nam trêu ghẹo, nhất thời mặt ngượng đỏ bừng.

Nàng hờn dỗi nói: Sư tỷ nếu đã coi trọng Cố Hàn Uyên như vậy, vì sao tự mình không tìm hắn.

Với dung nhan xinh đẹp của sư tỷ, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không cự tuyệt.

Nàng quan tâm Cố Hàn Uyên chỉ vì mối quan hệ giữa Ninh Trung

Tắc và Nhạc Linh San, chứ không hề có tình cảm nam nữ.

Kết quả lại chỉ vì một câu đề nghị nghiêm chỉnh mà bị Cao Á Nam trêu đùa.

Dù tính tình nàng nhu hòa đến mấy, cũng khó tránh khỏi có chút tức giận.

Cao Á Nam lúc này lại ngoài ý muốn trầm mặc một lát, sắc mặt cũng trở nên có chút âm trầm.

Nàng khẽ thở dài: Ta thì thôi, dù sao ta đã có người thương rồi.

Hoa Chân Chân nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền có chút hổ thẹn.

Nàng có hiểu biết về chuyện của Cao Á Nam, vì vậy rất nhanh liền phản ứng kịp lời nói của mình có chút không thích hợp.

Hoa Chân Chân là một thiếu nữ bản tính kiên cường song lại ôn nhu.

Phát hiện mình nói sai liền dứt khoát nhận lỗi: Sư tỷ xin lỗi, ta không nên nói như vậy.

Cao Á Nam thấy Hoa Chân Chân nghiêm túc nhận lỗi như vậy, ngược lại bật cười mà nói: Hay là muội nhà chúng ta xinh đẹp khuynh thành.

Ta nếu là nam nhân, cho dù là đoạt cũng phải đoạt lấy muội về.

Nói xong liền muốn đi tới ôm lấy vòng eo Hoa Chân Chân.

Hoa Chân Chân linh hoạt xoay người tránh thoát bàn tay Cao Á Nam.

Nàng tức giận hờn dỗi: Sư tỷ còn nói lời bậy bạ.

Cao Á Nam thấy Hoa Chân Chân tránh thoát cũng không để ý.

Nàng vốn dĩ chỉ thuận miệng trêu ghẹo Hoa Chân Chân một chút mà thôi.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, nói: Ta nói là lời thật.

Muốn ta nói, hai chúng ta thẳng thắn ghép đôi với nhau, cần gì nam nhân.

Không có nam nhân chẳng lẽ liền không sống nổi sao.

Hoa Chân Chân nghe vậy đảo một cái bạch nhãn xinh đẹp, bộ dáng không thèm để tâm Cao Á Nam.

Cao Á Nam cũng là một người không quá để tâm Cố Hàn Uyên.

Kỳ thực nếu là lúc nàng mới ra giang hồ, e rằng còn có thể trực tiếp thích Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần không phải ác danh hiển hách, nàng cũng không ghét kẻ phong lưu đa tình.

Dù sao càng nhiều nữ tử thích mới chứng minh đối phương càng ưu tú.

Với một nữ hiệp tư thái hiên ngang lại kiêu ngạo như Cao Á Nam mà nói, tự nhiên hy vọng nửa kia của mình là một người càng thêm ưu tú.

Nhưng mà bây giờ ý tưởng của nàng lại thay đổi vì một người đã tổn thương nàng sâu sắc.

Người kia và Cố Hàn Uyên giống nhau đều phong lưu.

Đương nhiên hai người vẫn có khác biệt rất lớn.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, còn người kia lại phong lưu phóng khoáng.

Cố Hàn Uyên ngoại trừ những cuộc vui chơi đơn thuần, đều sẽ tận lực đi phụ trách.

Còn người kia sau khi trêu ghẹo tình cảm thiếu nữ, lại âm thầm bỏ trốn.

Một bộ dáng tương lai bản thân là rừng cây rộng lớn, không thể vì một gốc cây mà dừng lại.

Kẻ như vậy, ngay cả Cố Hàn Uyên còn khinh thường hắn.

Vì vậy nếu có cơ hội, Cố Hàn Uyên sẽ không chút do dự mà đoạt Cao Á Nam về.

Tóm lại, hai nàng lúc này đều có những nỗi lòng riêng, cùng lúc đó trầm mặc lại.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Hoa Chân Chân vô thức nhíu mày.

Lúc này tới sẽ là ai đây.

Cao Á Nam không suy nghĩ nhiều như Hoa Chân Chân, chỉ tò mò tiến lên mở cửa phòng ra.

Hai nàng nhìn thấy người đến không khỏi ngẩn ra.

Người đến cũng không phải người xa lạ nào.

Chỉ thấy Quan Thái bưng một bàn rượu và thức ăn đứng ở ngoài cửa, cười sảng khoái nói: Hai vị cô nương vất vả rồi, đây là ta đi tìm đầu bếp nhà họ Hoa chuẩn bị cho hai vị bữa tiêu dạ.

Cao Á Nam tiện tay tiếp nhận khay, nghi ngờ hỏi: Quan đại hiệp sao đột nhiên có nhã hứng đến đưa tiêu dạ cho chúng ta vậy.

Quan Thái tự nhiên đi theo Cao Á Nam vào phòng.

Hắn giả vờ than thở nói: Nữ hiền chất nói lời gì vậy.

Ta và Khô Mai Đại Sư có không ít giao tình, tới quan tâm một vãn bối có vấn đề gì sao.

Lời này của Quan Thái ngược lại không có gì sai trái.

Khô Mai Đại Sư hành tẩu giang hồ mấy chục năm, tự nhiên giao du rộng rãi.

Vì vậy Quan Thái và Khô Mai Đại Sư quả thật có chút giao tình.

Cao Á Nam nghe vậy nhất thời có chút ngượng ngùng.

Chỉ có điều không thân thiết đến như hắn nói thôi.

Dù sao nàng đây là không giải thích được đã bị người nhận làm cháu gái nuôi.

Nếu không phải Quan Thái là tiền bối võ lâm, nàng lúc này đều muốn mắng chửi người.

Cao Á Nam chỉ đành gượng cười nói: Quan đại hiệp có lòng.

Kỳ thực cũng không trách được Cao Á Nam không để tâm Quan Thái.

Dù sao Quan Thái cũng thuộc loại kẻ hư danh, thực lực kém xa danh tiếng.

Nếu thực chiến mà nói, Quan Thái thậm chí còn không phải đối thủ của Cao Á Nam.

Quan Thái dường như không chú ý tới sự chán ghét của Cao Á Nam.

Hắn ngửi thấy mùi xú uế trong phòng, nhíu mày nói: Nơi đây lại hôi thối đến vậy ư.

Để hai cô nương các ngươi trông chừng thi thể Ô Kim Điêu, e rằng cũng quá không thích hợp.

Cao Á Nam nghe vậy có chút bất đắc dĩ nói: Dù sao đây là hiện trường vụ án quan trọng, không cho phép sơ suất.

Quan Thái bất bình nói: Theo ta thì vẫn là do Cố Hàn Uyên sắp xếp có vấn đề, chúng ta rõ ràng có kẻ trẻ tuổi tráng kiện, lại cứ sắp xếp Khô Mai Đại Sư và hai nữ hiền chất đến thủ thi thể Ô Kim Điêu.

Theo ta thấy, đây chẳng qua chỉ là đang uổng phí thời gian mà thôi.

Cao Á Nam nghe vậy nhưng chỉ thản nhiên nói: Chúng ta tuy là thân nữ nhi, thế nhưng chút việc nhỏ này vẫn có thể làm được.

Trong lòng nàng đang khinh thường, coi rẻ Quan Thái.

Dù sao có bản lĩnh thì đối diện Cố Hàn Uyên mà nói những lời này.

Chạy đến trước mặt hai nữ tử bọn họ diễn vẻ bị bất công như vậy có ý nghĩa gì.

Hơn nữa Cao Á Nam tuy không thích Cố Hàn Uyên, thế nhưng lại rất bội phục nhân phẩm và võ công của hắn.

Mắt thấy Quan Thái sau lưng nói xấu Cố Hàn Uyên, ngược lại càng thêm cảm thấy không vui.

Theo lý mà nói, việc Quan Thái than thở mà không được người liên quan đáp lại là chuyện rất khó xử.

Thế nhưng hắn lại không hề cảm thấy gì mà đề nghị: Các ngươi ở đây cũng không quen, hơn nữa cũng đã canh giữ một ngày rồi.

Không bằng đi nghỉ trước, tối nay ta giúp các ngươi trông chừng cho.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Hoa Chân Chân nhất thời cảnh giác.

Theo nàng thấy, lời Quan Thái nói quá mức khác thường.

Chương 998

Cao Á Nam tuy không cảnh giác như Hoa Chân Chân, thế nhưng nàng lại càng thêm khó chịu.

Lời Quan Thái nói thật giống như đang coi thường các nàng vậy.

Một bộ dáng các nàng là những nữ nhân yếu đuối cần được chăm sóc.

Vì vậy Cao Á Nam không chút do dự cự tuyệt nói: Đa tạ Quan đại hiệp phí tâm, chúng ta chỉ cần canh giữ đến sáng sớm ngày mai là đủ rồi.

Một đêm thời gian vẫn có thể kiên trì.

Nhưng mà điều khiến người ta ngoài ý muốn là Quan Thái bị cự tuyệt sau đó dường như vẫn như cũ không hề để tâm.

Hắn gật đầu nói: Nếu nữ hiền chất cảm thấy không có vấn đề thì thôi.

Những món tiêu dạ này hãy ăn lúc còn nóng, ta còn phải thu dọn khay đi.

Hoa Chân Chân nghe vậy càng phát ra cảm thấy không thích hợp, nàng trầm giọng nói: Quan đại hiệp không cần phiền phức như vậy, chúng ta tự mình có thể dọn dẹp.

Cao Á Nam thấy Hoa Chân Chân thường ngày vốn dĩ không nói chuyện với người lạ lại kiên quyết cự tuyệt như vậy.

Nếu còn không nhìn ra điều bất thường thì nàng chính là thật ngu xuẩn.

Nhất thời cảnh giác nhìn về phía Quan Thái.

Nhưng mà phản ứng của Quan Thái lại ngoài dự đoán mà bình tĩnh lạ thường.

Hắn đắc ý cười lớn nói: Các ngươi cho rằng đủ cảnh giác là sẽ không có vấn đề sao.

Quan Thái ngoài dự đoán lời nói khiến hai cô gái biến sắc.

Thậm chí nói là dù có chỗ dựa vững chắc cũng không quá đáng.

Cao Á Nam trầm giọng nói: Quan Thái ngươi làm cái gì.

Quan Thái đắc ý cười nói: Chớ vội vàng như thế, ngươi rất nhanh sẽ biết.

Quả nhiên, Quan Thái vừa dứt lời, Cao Á Nam cùng Hoa Chân Chân liền cảm thấy một trận choáng váng.

Hai nàng gần như cùng lúc ngã xuống đất, đồng thời thần trí nhanh chóng mơ hồ.

Cao Á Nam cố gắng giữ tỉnh táo, chất vấn: Chúng ta rõ ràng không ăn món tiêu dạ ngươi đưa, tại sao lại trúng độc.

Quan Thái lúc này chỉ cảm thấy nắm chắc thắng lợi.

Hắn tựa như những phản phái hạng ba kia đắc ý hướng hai nàng giải thích: Cũng không phải chỉ có đem đồ vật ăn vào mới có thể trúng độc, đôi khi ngửi thấy mùi là đủ rồi.

Mê dược tương tự có rất nhiều.

Tỷ như Bi Tô Thanh Phong đại danh lừng lẫy.

Thế nhưng loại mê dược cường lực vô sắc vô vị kia hiển nhiên không phải Quan Thái có thể có được.

Lúc này Hoa Chân Chân đột nhiên nói: Cái này cùng bệnh trạng của những người bị mê hoặc ban ngày là giống nhau.

Ngươi là giày sắt đạo tặc hay là đồng lõa của hắn.

Hoa Chân Chân tuy nội công có chút đặc thù, thế nhưng lúc này cũng có chút không thể chịu đựng được.

Bất quá dù sao cũng mạnh hơn Cao Á Nam sắp ngất đi một chút.

Nàng nhanh nhạy nhận ra vài manh mối.

Quan Thái nghe vậy có chút kinh ngạc.

Chỉ cảm thấy thiếu nữ ôn thuận như chim nhỏ thường ngày này có chút không hề đơn giản.

Bất quá hắn rốt cuộc cũng có chút đắc ý quên mình rồi.

Không che giấu chút nào nói: Giày sắt đạo tặc có thân phận khác, ta chẳng qua chỉ là một người hợp tác mà thôi.

Các ngươi cũng sớm đã trúng độc, chỉ thiếu một dược tề kích phát mà thôi.

Các ngươi chẳng lẽ không cảm thấy rượu này rất thơm sao.

À, đúng rồi, trong gian phòng này tràn đầy mùi hôi thối từ thi thể Ô Kim Điêu, nên các ngươi ngửi không thấy.

Nói xong đột nhiên nhảy lên, từ trên xà nhà tháo xuống một thanh đoản đao dính máu tươi.

Đó là hung khí hắn dùng khi sát hại Ô Kim Điêu.

Hắn múa múa đoản đao trong tay, giả vờ tiếc nuối nói: Kỳ thực nếu vừa rồi các ngươi tiếp nhận đề nghị của ta rời khỏi đây thì đã chẳng có chuyện gì.

Ta chẳng qua chỉ muốn thu hồi thứ thuộc về ta mà thôi.

Quan Thái tựa như cố ý chủ động giải thích.

Bởi vì hai ngày nay áp lực tâm lý của hắn quá lớn.

Luôn lo lắng có thể sẽ bị Cố Hàn Uyên bắt được.

Dù sao người có tên, cây có bóng.

Cố Hàn Uyên đã làm nên nhiều đại sự.

Thậm chí mấy ngày trước vừa mới phá giải vụ án tiền giấy lớn gây xôn xao Lục Phiến Môn bấy lâu nay.

Cũng trách gì Quan Thái không giống với tình tiết gốc, đợi đến một ngày sau mới ra tay.

Hơn nữa hắn vì để đề phòng vạn nhất, còn từ chỗ giày sắt đạo tặc đem thuốc độc trong rượu nho kích phát ra, đợi đến khi thi thể Ô Kim Điêu có mùi che lấp mới ra tay.

Lúc này việc hắn chủ động giải thích chính là đang giải tỏa áp lực trong lòng.

Rất nhiều phản phái hạng ba khi đắc chí thì nói nhiều, cũng chính bởi vì nguyên nhân này.

Quan Thái tựa như một hơi giải tỏa toàn bộ áp lực trước đó, thần sắc hiển nhiên thư thái hơn rất nhiều.

Đồng thời hắn cũng rốt cuộc bình tĩnh trở lại, chuẩn bị sát nhân diệt khẩu.

Quan Thái giả vờ áy náy nói: Nữ hiền chất, ta cũng là bất đắc dĩ.

Chớ trách ta nhé.

Hắn vừa nói những lời không hề thành ý, vừa đi về phía Hoa Chân Chân.

Hiển nhiên so với Cao Á Nam đã hôn mê, thì xử lý Hoa Chân Chân trước sẽ an toàn hơn.

Về phần cái gọi là bất đắc dĩ của hắn nghe một chút là được rồi.

Giống như Lâm Tiên Nhi đội Mai Hoa Đạo, cũng tìm Long Khiếu Vân, nhân vật có thể công khai làm yểm hộ chính diện để hợp tác.

Vì vậy Quan Thái và giày sắt đạo tặc chỉ là cùng hội cùng thuyền mà thôi.

Không có ai ép buộc ai, chỉ là vì lợi ích mà hợp tác.

Đồng tử Hoa Chân Chân hơi co lại mà nhìn Quan Thái giơ đao đến gần.

Mặc dù với tâm trí của nàng, lúc này cũng là bó tay vô sách.

Nếu có thể cho nàng thêm một chút thời gian, ngược lại có thể thử đẩy độc ra.

Thế nhưng lúc này nàng ngay cả nói chuyện cũng khó nhọc, ngay cả nói vài lời để kéo dài thời gian cũng không làm được.

Quan Thái giơ lên đoản đao nhuốm máu kia, liền muốn đâm về phía Hoa Chân Chân.

Mà Hoa Chân Chân lúc này trong lòng cũng có chút tuyệt vọng.

Nàng không khỏi như cưỡi ngựa xem hoa mà nhớ lại những năm gần đây trong đời mình.

Kỳ thực Hoa Chân Chân cũng có vài phần khuôn mẫu nhân vật chính.

Tiên tử thủ đoạn độc ác Hoa Quỳnh Phượng, Hoa Thái tông sư là Chưởng môn đời thứ tư phái Hoa Sơn, nhưng đã quy tiên từ lâu.

Hoa tiên tử tuy tự mình quy tiên, lại đem toàn bộ võ công tâm pháp cả đời ghi lại trên một quyển bí tịch, giao cho đường huynh nàng, Hoa Chân Chân chính là cháu gái đời sau của Hoa tiên tử.

Hoa Chân Chân sau khi có được công pháp của Hoa tiên tử, võ công đột nhiên tăng mạnh.

Đã lặng lẽ đột phá tới cảnh giới Tông Sư.

Nếu thực sự giao đấu, ngay cả Khô Mai Đại Sư cũng không phải đối thủ của nàng.

Đúng vậy, nàng cũng không phải đệ tử chân chính của Khô Mai Đại Sư.

Thậm chí nàng còn truyền cho Khô Mai Đại Sư một chiêu Trích Tâm Thủ tinh diệu lại hiểm độc.

Hoa Chân Chân sau khi đạt được quyển bí tịch này của Hoa tiên tử, liền gánh vác một nhiệm vụ đặc biệt khác, phụ trách giám thị phái Hoa Sơn.

Đây là điều Hoa tiên tử đã đặc biệt quy định trong quyển bí tịch của nàng.

Bởi vậy địa vị của Hoa Chân Chân trong phái Hoa Sơn trở nên rất đặc thù.

Trong phái Hoa Sơn vô luận xảy ra chuyện gì, nàng đều có quyền tham dự, môn hạ Hoa Sơn vô luận ai đã làm sai chuyện, nàng đều có quyền nghiêm phạt, ngay cả Chưởng môn cũng không ngoại lệ.

Nếu không nàng cũng sẽ không vì chuyện của Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San mà chú ý Cố Hàn Uyên.

Chương 999

Bất quá sau khi Kiếm Tông và Khí Tông phái Hoa Sơn phân chia, việc nàng muốn giám thị sẽ gặp nhiều khó khăn.

Lại thêm nàng phát hiện Khô Mai Đại Sư biển thủ, truyền ra ngoài tâm pháp Thanh Phong Thập Tam Thức.

Thanh Phong Thập Tam Thức mạn diệu vô cùng, phi nhân có thể đuổi kịp, là kiếm pháp tinh diệu nhất được truyền xuống từ khi lập phái.

Kiếm pháp tinh diệu như thế đương nhiên cần ngộ tính cực cao.

Vô luận là Nhạc Bất Quần hay Mục Nhân Thanh đều không thể lĩnh ngộ.

Đều đành phải mở một con đường khác để truy tìm công pháp kiếm pháp còn lại.

Bí mật bất truyền như vậy lại bị Khô Mai Đại Sư truyền cho ngoại nhân, Hoa Chân Chân há có thể ngồi yên không quản.

Đáng tiếc đến nay vẫn không tìm được chứng cứ chứng minh Khô Mai Đại Sư truyền ra ngoài Thanh Phong Thập Tam Thức.

Vì vậy Hoa Chân Chân ở ẩn mình bên cạnh Khô Mai Đại Sư để tùy thời điều tra đồng thời, cũng mượn địa vị siêu nhiên của Khô Mai Đại Sư ở phái Hoa Sơn để giám thị Kiếm Tông và Khí Tông phái Hoa Sơn.

Lúc này ở ranh giới sinh tử, Hoa Chân Chân bỗng nhiên giật mình nhận ra mình từ khi học xong công pháp của Hoa Quỳnh Phượng, liền vẫn bị sứ mệnh thôi thúc tiến về phía trước, nàng dường như chưa bao giờ sống theo ý nguyện của bản thân.

Nếu có thể, nàng càng muốn giống như những cô gái bình thường khác mà trải qua một mối tình.

Không nhất định phải oanh oanh liệt liệt, bình dị đơn giản cũng rất tốt.

Chỉ có điều nàng phát hiện mình dường như tỉnh ngộ quá muộn.

Hoa Chân Chân thần sắc buồn bã xen lẫn tuyệt vọng nhìn lấy đoản đao nhuốm máu càng ngày càng gần.

Ngay lúc lưỡi đao chỉ cách nàng một tấc, chỉ một ngón tay thon dài, bàn tay như bạch ngọc đặt lên vai Quan Thái.

Đồng thời một thanh âm băng lãnh lại bá đạo từ phía sau Quan Thái vang lên.

Muốn lạt thủ tồi hoa.

Có hay không trước hỏi qua ý kiến của Cố mỗ.

Đoản đao nhuốm máu trong tay Quan Thái cách Hoa Chân Chân chưa đầy một tấc.

Nhưng mà hắn lại không sao đâm xuống được.

Bàn tay đặt trên vai hắn rõ ràng nhẹ như không, không dùng mấy khí lực, nhưng lại như đang nắm giữ vận mệnh nơi yết hầu của hắn.

Chỉ vì chủ nhân của bàn tay kia là đối tượng hắn dù thế nào cũng không dám phản kháng.

Quan Thái đầu đầy mồ hôi lạnh, lưng áo cũng ướt đẫm, trong lòng nổi lên hai chữ lớn: Xong rồi.

Hắn trên mặt lộ ra một nụ cười lấy lòng khó coi hơn cả khóc mà nói: Cố công tử Hoa Chân Chân thần sắc có chút hoảng hốt nhìn Cố Hàn Uyên đứng sau Quan Thái, nở một nụ cười ý bảo an tâm với nàng.

Một trái tim lại không thể khống chế mà đập thình thịch.

Mặt ngượng ngùng nàng nổi lên một vệt ửng đỏ say lòng người, không khỏi âm thầm nghĩ: Ta đây là được anh hùng cứu mỹ nhân sao.

Nàng đột nhiên có chút để ý vì sao màn anh hùng cứu mỹ nhân trên giang hồ lại luôn kéo dài không dứt.

Vô số Nữ hiệp, tiểu thư khuê các, thiên kim hào môn đều si mê, tự nguyện rơi vào lưới tình.

Bởi vì cảm giác an tâm mà khoảnh khắc đó mang lại hóa ra lại khiến người ta động lòng đến vậy.

Người sống truy cầu chính là sự an tâm.

Thèm muốn tài phú, không để bản thân chịu cảnh đói rét là vì an tâm.

Tranh đoạt quyền thế, không để bản thân chịu sự chèn ép, ức hiếp của cường quyền cũng là vì an tâm.

Tu luyện võ công, không để bản thân phải chịu uy hiếp tính mạng cũng là vì an tâm.

Song khi bản thân không thể tự đem lại đủ sự an tâm, liền sẽ không tự chủ mà khát cầu người khác đem lại sự an tâm.

Mà lúc này Hoa Chân Chân được anh hùng cứu mỹ nhân liền thấm thía cảm nhận được sự an tâm mà Cố Hàn Uyên ban tặng, không khỏi tim đập thình thịch.

Phải biết rằng với tâm trí và võ công ẩn giấu của Hoa Chân Chân, rất ít khi nàng có cảm giác nguy hiểm.

Bởi vậy cảm nhận lúc này mới đặc biệt khắc sâu.

Hơn nữa điều trùng hợp là, Hoa Chân Chân một khắc trước mới khao khát được sống theo ý nguyện của mình, trải qua một mối tình.

Ngay khắc sau đó liền được Cố Hàn Uyên cứu thoát.

Trong lòng nàng thiện cảm đối với Cố Hàn Uyên nhất thời tăng lên rất nhiều.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc nhìn đôi mắt đẹp long lanh lấp lánh động lòng người kia của Hoa Chân Chân.

Phản ứng của Hoa Chân Chân dường như có chút quá mức, hiệu quả anh hùng cứu mỹ nhân lại tốt đến vậy sao.

Chắc là nàng ta tự mình nghĩ lung tung chuyện gì đó chăng.

Tóm lại hẳn là coi như là chuyện tốt.

Cố Hàn Uyên không vội bắt chuyện với Hoa Chân Chân, thản nhiên nói: Quan Thái, nhưng có điều gì muốn giải thích chăng.

Đã bị bắt quả tang tại trận, còn có gì có thể giải thích.

Vì vậy Quan Thái thập phần dứt khoát đem đoản đao quăng xuống, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: Cố công tử, cầu ngươi tha cho tiểu nhân.

Tiểu nhân cũng là do tên giày sắt đạo tặc kia uy hiếp mới bất đắc dĩ phải làm việc cho hắn.

Phía trước Quan Thái còn đắc ý nói với Hoa Chân Chân mình và giày sắt đạo tặc là quan hệ hợp tác, lúc này lại biến thành hắn bị ép buộc.

Hoa Chân Chân trong lòng cảm thấy kỳ lạ, lại một lần nữa cảm nhận được uy thế đáng sợ của Cố Hàn Uyên.

Hắn còn chưa ra tay, đã khiến người ta không có ý niệm phản kháng.

Đương nhiên cũng liên quan đến việc võ công của Quan Thái tầm thường, danh tiếng cũng là nhờ mua danh chuộc tiếng mà có.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, thản nhiên nói: Tha cho ngươi ư.

Vậy Hoa cô nương suýt nữa bị ngươi sát hại phải làm sao bây giờ.

Cố mỗ cả đời hận nhất việc lạt thủ tồi hoa.

Hoa Chân Chân nghe vậy nhất thời ngây người ra.

Đây là đang vì nàng trút giận ư.

Nàng vô thức mấp máy môi, tâm tình càng lúc càng khó hiểu.

Quan Thái không ngờ Cố Hàn Uyên lại có lý do như vậy, nhất thời có chút hối hận.

Sớm biết đã đợi lúc Khô Mai Đại Sư thay ca rồi hãy ra tay.

Cũng không thể hắn ra tay với Khô Mai Đại Sư cũng bị coi là lạt thủ tồi hoa chứ.

Những ý nghĩ kỳ quái này, Quan Thái cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Lúc này quan trọng hơn chính là bảo toàn cái mạng của mình.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là kẻ không có chứng cứ liền không giết người.

Hành vi bá đạo của hắn ở Tây Bắc võ lâm sớm đã được người biết đến.

Kết cục của Y Khốc, Khâu Độc, Du Long Sinh, Triệu Chính Nghĩa chính là chứng cứ rõ ràng.

Quan Thái không chút do dự nịnh nọt nói: Cố công tử, ta có thể giao ra thân phận thật của giày sắt đạo tặc.

Đây đã là lá bài tẩy cuối cùng của hắn.

Ngay cả giày sắt đạo tặc bản thân cũng không nghĩ đến Quan Thái lại kinh hãi đến mức dứt khoát như vậy.

Nếu như lúc này Quan Thái thực sự bại lộ thân phận của hắn, sự tình có thể sẽ không ổn.

Thế nhưng làm như vậy tương tự sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy hắn thần sắc lãnh đạm lắc đầu nói: Cố mỗ đã nói qua.

Cần cho Hoa cô nương suýt bị thương tổn một lời công đạo.

Nói đoạn, hắn liền trong ánh mắt kinh hãi muốn chết của Quan Thái mà điểm trúng ngực hắn.

Mà Quan Thái cũng tại lúc này vô lực ngã nhào xuống đất.

Hoa Chân Chân kinh ngạc nói: Cố công tử huynh đem Quan Thái giết rồi sao.

Cố Hàn Uyên tiến lên đỡ Hoa Chân Chân dậy, cười như không cười nói: Hoa cô nương hy vọng ta giết hắn ư.

Ngược lại cũng không phải là không thể.

Hoa Chân Chân nghe vậy mặt ngượng ngùng nhất thời đỏ bừng lên.

Nàng đã kịp phản ứng Quan Thái chỉ bị điểm ngất đi, vẫn chưa mất mạng.

Chương 1000

Lúc này nàng càng thêm để ý là Cố Hàn Uyên cách quá gần.

Bàn tay to lớn ấm áp đặt trên eo càng khiến lòng nàng rung động.

Đây là lần đầu nàng tiếp cận nam tử thân mật như vậy.

Khuôn mặt phong thần tuấn tú của Cố Hàn Uyên cùng khí tức dễ chịu trên người càng khiến nàng có chút mê muội.

Nàng ngược lại không yêu cầu Cố Hàn Uyên buông nàng ra.

Dù sao cũng không thể chật vật nằm trên mặt đất mà nói chuyện với Cố Hàn Uyên chứ.

Bất quá trạng thái như vậy làm nàng lòng hoảng ý loạn, vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện sang chính sự, nghi hoặc nói: Cố công tử vì sao không để Quan Thái nói ra thân phận của giày sắt đạo tặc.

Đây đúng là điều Hoa Chân Chân nghi hoặc trong lòng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Quan Thái cũng không nhất định sẽ nói sự thật, nếu tùy tiện chỉ ra một người là giày sắt đạo tặc, cho dù là ta cũng sẽ vô thức tập trung chú ý vào người đó để cố gắng chứng thực.

Như vậy ngược lại sẽ ảnh hưởng phán đoán của ta.

Hoa Chân Chân nghe vậy nhất thời bừng tỉnh.

Quả thực không ai có thể đảm bảo lời Quan Thái nói là sự thật.

Dù sao bây giờ trong Hoa Gia Bảo có nhiều người như vậy, ai cũng có hiềm nghi.

Bất quá đúng lúc này, nàng lại nghe thấy thanh âm trêu chọc của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa dù sao cũng nên trút giận thay Hoa cô nương.

Cho dù không thể trực tiếp giết hắn, cũng có thể dọa hắn một phen.

Hoa Chân Chân nghe vậy mặt ngượng ngùng càng phát ra đỏ bừng, vành tai tinh xảo cũng ửng hồng.

Nàng ngượng ngùng mang theo hờn dỗi mà oán trách một câu: Cố công tử Cái giọng nói yêu kiều mềm mại, ngữ khí ngượng ngùng hờn dỗi kia, nếu là người bình thường nghe thấy, e rằng tại chỗ liền muốn ngất đi.

Ngay cả Cố Hàn Uyên trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ trong nháy mắt.

Nội mị.

Hoa Chân Chân nhìn thấy nét mặt kỳ lạ kia của Cố Hàn Uyên, cũng phản ứng kịp tiếng hô của mình dường như có chút khác thường.

Sắc đỏ ửng trên gương mặt xinh đẹp càng thêm vài phần, gần như đỏ sẫm như máu.

Nàng vội vàng chuyển sang đề tài khác nói: Vậy Cố công tử định xử lý Quan Thái thế nào.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u sâu, thản nhiên nói: Câu cá.

Đôi mắt đẹp Hoa Chân Chân không ngừng lóe lên dị quang, hiển nhiên đoán được dụng ý của Cố Hàn Uyên.

Đang định hỏi xác nhận thì, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên ý vị thâm trường nói: Hiện tại trước hết giải độc cho Hoa cô nương đã.

Hoa Chân Chân vẫn còn đang suy nghĩ Cố Hàn Uyên sẽ giải độc cho mình thế nào, thì chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn càng lúc càng gần.

Môi nàng đột nhiên ấm áp, đôi mắt đẹp nhất thời mở lớn.

Cố công tử hắn đây là đang hôn ta ư.

Hoa Chân Chân ánh mắt kỳ lạ lại hờn dỗi mà trừng Cố Hàn Uyên.

Nàng mấp máy cánh môi tươi đẹp rạng rỡ, trong lòng vừa thẹn vừa ngượng.

Không ngờ bản thân lại vô cớ mất đi nụ hôn đầu tiên như vậy.

Còn việc Cố Hàn Uyên nói giải độc, nàng căn bản không tin.

Đâu có chuyện dùng thân thể để giải độc.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại lúc này buông lỏng tay đang đỡ eo nàng, khẽ cười nói: Hoa cô nương bây giờ thử xem, đã có thể đứng lên rồi sao.

Hoa Chân Chân vốn dĩ vẫn còn đang vô cùng kinh ngạc vì sao Cố Hàn Uyên đột nhiên buông tay.

Đang lo lắng bản thân có thể sẽ ngã xuống lần nữa thì, liền phát hiện cơ thể vốn suy yếu vô lực đã chuyển biến tốt, có thể đứng vững vàng.

Nàng kinh ngạc hỏi: Đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Công pháp ta tu luyện có chút đặc thù, bản thân Bách Độc Bất Xâm đồng thời cũng có thể truyền công giúp người khác giải độc.

Linh khí là một loại năng lượng cao cấp gần như vạn năng.

Dưới sự tẩm bổ của linh khí, ngoại trừ một vài kỳ độc đặc thù, hầu như không độc nào khó giải.

Đương nhiên như vậy khó tránh có chút lãng phí linh lực thôi.

Bất quá có thể lừa được nụ hôn đầu của Hoa Chân Chân, ngược lại cũng không thiệt.

Hoa Chân Chân hơi ngẩn ra, nửa phần tức giận trong lòng vốn dĩ bị cưỡng đoạt nụ hôn đầu tiên nhất thời tiêu tan.

Dù sao hành động này của Cố Hàn Uyên coi như là sự tình có nguyên do.

Hơn nữa nàng cũng nhớ lại lúc nãy, dường như thật sự có một luồng nhiệt lưu chảy qua cơ thể.

Lúc đó nàng chỉ cho rằng nụ hôn đã tạo thành cảm giác kỳ lạ đó cho nàng.

Không ngờ vẫn còn có nguyên do như vậy.

Hơn nữa nghĩ như vậy, ngược lại hiện ra nàng có tâm tư không trong sạch.

Hoa Chân Chân nhất thời vừa thẹn vừa đỏ mặt cười.

Nàng lắp bắp nói: Vậy cũng không nên trực tiếp hôn ta chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cố ý áy náy nói: Xin lỗi, khiến Hoa cô nương cảm thấy không vui.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói lời áy náy như vậy ngược lại khiến Hoa Chân Chân cảm thấy không tự nhiên.

Nàng thoáng nhớ lại cảm giác lúc đó, nhẹ nhàng thấp giọng nói: Kỳ thực cũng không ghét đến vậy Lời nói đến nửa chừng, Hoa Chân Chân bỗng nhiên giật mình nhận ra, nàng ngượng ngùng hờn dỗi nói: Ngươi người này.

Đều khiến ta nói những gì vậy.

Vẻ mỹ nhân khẽ hờn dỗi, chút tức giận mỏng manh rơi vào trên gương mặt thanh thuần xinh đẹp kia của Hoa Chân Chân, hiện lên vẻ đặc biệt xinh đẹp động lòng người.

Cố Hàn Uyên trong lòng không khỏi nóng lên, lần nữa đưa tay nắm lấy vòng eo thon mềm của Hoa Chân Chân, cười trêu chọc nói: Nếu không ghét, không ngại thử lại lần nữa xem sao.

Ngô.

Hoa Chân Chân đâu nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại vô sỉ đến vậy, đôi mắt đẹp nhất thời mở lớn.

Bất quá điều khiến người ta ngoài ý muốn là, nàng lại vẫn không dùng hai tay đã khôi phục khí lực để đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Hoa Chân Chân thầm nghĩ trong lòng: Coi như là báo đáp ơn cứu mạng của hắn.

So với lần trước còn chưa hiểu chuyện gì, lần này nàng rõ ràng thích ứng hơn rất nhiều.

Cũng dần dần cảm nhận được sự tuyệt vời khi môi răng giao hòa.

Không kìm lòng được nhắm lại đôi mắt đẹp, đem đôi tay ngọc vòng lên cổ Cố Hàn Uyên.

Nàng phát hiện luồng nhiệt lưu ấm áp trong cơ thể này dường như cũng không chỉ bởi vì Cố Hàn Uyên đang vận công giải độc cho nàng.

Lúc này liền cảm giác cơ thể lại trở nên nóng hơn rất nhiều.

Hoa Chân Chân rất thông minh, học hỏi cũng rất nhanh.

Trong chốc lát liền bắt đầu ôn nhu đáp lại.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên sắc thái vui mừng.

Mọi chuyện dường như còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng của hắn.

Có lẽ cũng bởi vì hắn chưa hiểu rõ đủ về thiếu nữ băng thanh ngọc khiết này chăng.

Dù sao Hoa Chân Chân trong tình tiết gốc xuất hiện không nhiều lắm.

Băng thanh ngọc khiết, linh khí tràn đầy, phiêu dật như tiên, võ nghệ siêu quần, tuy bề ngoài nhu nhược, nhưng nội tâm kiên cường.

Không biết qua bao lâu.

Nhưng mà dáng vẻ như vậy cũng để lại ấn tượng sâu sắc.

Vì vậy Cố Hàn Uyên quyết định sau này tự mình từ từ tìm hiểu thiếu nữ Hoa Chân Chân này.

Hoa Chân Chân từ trong hoảng hốt hoàn hồn lại, tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, oán trách nói: Lần này lại vì sao mà hôn ta.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Đương nhiên là vì thích Hoa cô nương.

Hoa Chân Chân đối với điều này cũng không ngoài ý muốn.

Hơn nữa nàng phía trước trước sống chết mới cho phép bản thân trải qua một mối tình đó thôi.

Bây giờ nghĩ lại, dường như ngoài Cố Hàn Uyên ra cũng không có lựa chọn nào khác.

Nàng không phải loại nữ tử bị Cố Hàn Uyên đánh dấu rồi mà còn có thể nghĩ tới nam nhân khác.

Huống hồ lúc này cách tình tiết gốc của nàng còn rất sớm, trước đó tự nhiên cũng không có người trong lòng.

Nàng hơi chút oán giận nói: Vẫn còn gọi ta là Hoa cô nương ư.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười, biết điều mà dịu dàng gọi: Chân Chân.

Hoa Chân Chân phương tâm nhỏ bé xao động.

Chương 1001

Nàng cảm giác Cố Hàn Uyên gọi nàng thân mật như vậy hoàn toàn khác biệt với cách Khô Mai Đại Sư và Cao Á Nam gọi nàng.

Nàng không biết đây có phải là cảm giác yêu đương mà nàng mong muốn hay không.

Thế nhưng nàng cảm thấy cũng không chán ghét, đáng để mong chờ một chút.

Nhưng mà điều khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên vào lúc này lại chủ động buông nàng ra, đồng thời đi thẳng tới chỗ Cao Á Nam đang hôn mê ngã xuống đất.

Hoa Chân Chân thấy động tác Cố Hàn Uyên có chút quen thuộc mà nâng eo Cao Á Nam lên, dường như giây phút tiếp theo liền muốn cúi đầu.

Nàng nhất thời kinh ngạc hỏi: Cố đại ca huynh đang làm gì vậy.

Hoa Chân Chân tuổi tác so với Cố Hàn Uyên còn nhỏ hơn một chút.

Tu vi ở tuổi này so với rất nhiều cái gọi là nhân vật chính còn mạnh hơn một chút.

Cho nên nói nàng thật là thiên chi kiêu nữ.

Chỉ là có chút sứ mệnh ràng buộc, cũng thiếu chút khí vận.

Cố Hàn Uyên quay đầu, giả vờ nghi hoặc nói: Đương nhiên là cứu tỉnh Cao cô nương.

Lúc này Hoa Chân Chân làm sao còn không nhìn ra Cố Hàn Uyên muốn làm gì.

Không phải là muốn dùng phương thức giống như giải độc cho nàng để giải độc cho Cao Á Nam sao.

Hoa Chân Chân lúc này nàng tức đến bật cười, không thể tin được nói: Nói cách khác Cố đại ca huynh cũng muốn hôn sư tỷ ư.

Cố Hàn Uyên lúc này lại đàng hoàng trịnh trọng nói: Ta đây là đang giải độc cho Cao cô nương, không phải là hôn.

Hoa Chân Chân chỉ cảm thấy một lần nữa thấy được sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Nhất thời lại có chút hối hận về quyết định trước đó của mình.

Nhất là nghĩ đến Cố Hàn Uyên còn có nhiều hồng nhan tri kỷ, phong lưu nợ nần như vậy.

Nàng nhất thời cảm thấy con đường tình cảm của mình trở nên ảm đạm.

Hơn nữa phía trước chính bản thân nàng tỉnh táo thì còn đỡ một chút.

Thế nhưng lúc này Cao Á Nam vẫn đang hôn mê.

Nàng thực sự không thể trừng mắt nhìn Cao Á Nam trong tình huống hoàn toàn không hay biết gì mà bị Cố Hàn Uyên hôn.

Chỉ có thể cố gắng ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Hoa Chân Chân có chút nghiêm túc nói: Sư tỷ khác với ta, nàng đã có người trong lòng rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt thêm vài phần nghiền ngẫm, cười như không cười nói: Chân Chân muội đang nói Hoa Hồ Điệp Hồ Thiết Hoa lang bạt chốn phong trần kia sao.

Hoa Chân Chân kinh ngạc hỏi: Cố đại ca huynh biết Hồ Thiết Hoa ư.

Vậy sao huynh còn Cố Hàn Uyên khinh miệt cười nhạo một tiếng nói: Ta không chỉ biết Hồ Thiết Hoa, còn biết Cao Á Nam theo đuổi hắn bảy năm, đổi lại vẫn như cũ là sự lẩn tránh dường như không bao giờ kết thúc.

Hoa Chân Chân hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Nàng nghe được sự khinh bỉ và tiếc hận của Cố Hàn Uyên.

Hắn khinh thường Hồ Thiết Hoa đồng thời cũng tiếc cho Cao Á Nam.

Kỳ thực sau khi nàng biết tình cảnh của Cao Á Nam, đã từng vì chuyện đó mà cảm thấy không đáng giá.

Chỉ có điều chuyện tình cảm, nàng cũng không tiện can thiệp nhiều.

Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên nói: Chân Chân muội chẳng lẽ không muốn cho sư tỷ của muội thoát ly bể khổ sao.

Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương là đôi hảo hữu chí giao, thích trượng nghĩa, thích rượu ngon, và nữ nhân.

Vấn đề là những nữ nhân hắn thích lại chẳng thích hắn.

Còn nếu nữ nhân thích hắn, hắn lại biết trốn tránh, không dám đối mặt.

Hồ Thiết Hoa là một lãng tử chân chính, vĩnh viễn sẽ không dừng chân ở bất cứ đâu.

Lang bạt thiên nhai mới là lẽ sống quen thuộc nhất của y.

Vì vậy y rất sợ bị bất kỳ nữ nhân nào trói buộc.

Mà Cao Á Nam chính là người nữ nhân muốn giữ y lại bên mình.

Bởi vậy y mới chạy trốn.

Một khi đã trốn là bảy năm, Cao Á Nam cũng vì thế mà đuổi theo suốt bảy năm.

Người ngoài sau khi hay biết chỉ biết tán dương Cao Á Nam si tình.

Nhưng nào ai thấu hiểu nỗi khổ tâm trong lòng nàng.

Hoa Chân Chân từng tận mắt chứng kiến Cao Á Nam một mình uống rượu giải sầu trong đêm.

Dáng vẻ u sầu chán nản kia làm lòng người đau xót.

Bởi vậy, nghe Cố Hàn Uyên giải thích, Hoa Chân Chân do dự.

Cố Hàn Uyên thấy Hoa Chân Chân do dự, liền muốn tiếp tục cúi đầu hôn nàng.

Chờ đã.

Hoa Chân Chân thấy thế vội vàng lần nữa ngăn cản.

Cố Hàn Uyên dừng lại, giả vờ bất đắc dĩ hỏi: Thì ra sao.

Hoa Chân Chân mặt cười ửng đỏ, có chút không tự nhiên nói: Ta có thể tán thành Cố đại ca ngươi truy cầu sư tỷ, thế nhưng thừa lúc sư tỷ hôn mê.

Thật sự không thích hợp.

Dù sao độc này cũng không trí mạng, không bằng trước hết để sư tỷ nghỉ ngơi đi.

Đợi khi tìm được phương pháp xử lý thích hợp hơn thì cứu sư tỷ vậy.

Nói đến đây, nàng đột nhiên có chút nghịch ngợm trêu chọc nói: Hiện tại có nhiều người trúng độc hôn mê như vậy, Cố đại ca ngươi sẽ không hôn từng người một để giải độc đấy chứ.

Lời này của Hoa Chân Chân tự nhiên chỉ là trêu đùa, cũng là để che giấu sự bất tự nhiên trong lòng nàng.

Dù sao nàng vừa mới chấp nhận việc Cố Hàn Uyên truy cầu Cao Á Nam.

Hơn nữa có thể suy ra, loại chuyện như vậy e rằng ngày càng nhiều.

Nữ tử bình thường nào có thể dễ dàng chấp nhận chuyện khác thường đến vậy.

Thế nhưng, ai bảo hiện tại nàng không chỉ có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, mà còn bị hắn đánh dấu trước rồi.

Nếu như không muốn cứ vậy buông bỏ, thì chỉ có thể cố gắng chấp nhận, cố gắng làm quen.

Bất quá, trong lòng khó chịu là điều hiển nhiên.

Cho nên nàng mới dùng lời trêu chọc rõ ràng như vậy để đáp trả Cố Hàn Uyên.

Mà khi nàng bình tĩnh lại, cũng hiểu ra Cố Hàn Uyên chắc chắn không chỉ có một loại phương thức giải độc như vậy.

Nếu không thì Lục Tiểu Phụng chẳng phải đã mất mạng rồi sao.

Điều này khiến trong lòng nàng vừa âm thầm buồn bã, lại vừa muốn trả thù nho nhỏ Cố Hàn Uyên, kẻ đã lừa dối lấy đi nụ hôn đầu của nàng.

Không thể không nói, sau khi tâm tính chuyển biến, tâm tư Hoa Chân Chân rõ ràng trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi ngạc nhiên.

Hiển nhiên cũng hơi bất ngờ khi Hoa Chân Chân lại nhanh chóng phát hiện vấn đề đến vậy.

Hoa Chân Chân thông minh hơn hắn dự liệu một chút.

Bất quá, chút ngoài ý muốn này há có thể làm khó hắn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên tự tiếu phi tiếu nói: Nhân tiện nói đến, vừa rồi khi ta vận công giải độc cho Chân Chân, phát hiện muội đã là tu vi Tông Sư, hơn nữa nội công thuộc tính có chút đặc biệt, không giống với các môn võ công thông thường trên giang hồ hiện nay.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên thật sự có vài phần hứng thú với Nội Công Tâm Pháp của Hoa Chân Chân.

Bởi vì hắn từ vận hành công pháp của Hoa Chân Chân phát hiện một vài dấu vết vận dụng linh khí.

Chỉ là công pháp này vận hành chỉ có thể vận dụng linh khí, nhưng lại không thể tự chủ sản sinh linh khí.

Vẻn vẹn chỉ có thể hấp thu một phần nhỏ vi lượng linh khí trong không khí.

Cũng chính là vì vậy, Hoa Chân Chân mới có thể ở độ tuổi này mà sở hữu tu vi như vậy.

Hiển nhiên, niên đại mà Hoa Quỳnh Phượng sinh sống có thể có nhiều bí mật không ai hay biết hơn.

So với bối cảnh cốt truyện trong nguyên tác, ở thế giới này e rằng còn đặc biệt hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên mặc dù hiếu kỳ về điều này, nhưng không nghĩ sẽ lập tức hỏi từ miệng Hoa Chân Chân.

Hoa Chân Chân mặc dù có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, thế nhưng giữa hai người vẫn còn thiếu sự tín nhiệm.

Còn như Hoa Chân Chân bất ngờ mất đi nụ hôn đầu, nàng không vì vậy mà nổi giận với Cố Hàn Uyên đã là không tệ rồi.

Chương 1002

Có thể nhanh chóng chấp nhận đến vậy, đều là bởi vì tâm tư Hoa Chân Chân đã nảy sinh chút biến hóa đặc biệt mới dẫn đến.

Quả nhiên, thần thái Hoa Chân Chân trở nên chần chừ.

Nàng cũng rất kinh ngạc Cố Hàn Uyên có thể nhận ra công pháp ẩn giấu tu vi cực kỳ thiện nghệ của nàng.

Bất quá, điều quan trọng hơn chính là, bí mật lớn nhất của nàng chính là lai lịch của bộ công pháp này.

Điều này hiển nhiên không thể dễ dàng giải thích rõ ràng cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hai người rõ ràng tương đương với vừa mới xác định quan hệ, nàng lại không thể không che giấu bí mật trên người mình, điều này nhất thời làm nàng trong lòng thêm mấy phần hổ thẹn.

Giữa lúc nàng không biết nên giải thích thế nào với Cố Hàn Uyên về việc mình không thể cho biết lai lịch công pháp, Cố Hàn Uyên lại ôn tồn nói với vẻ thấu hiểu lòng người: Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nàng có, ta cũng có.

Rồi cũng sẽ có một ngày, ta tin rằng chúng ta có thể bộc bạch tâm tư cho nhau, nhưng bây giờ thì không cần miễn cưỡng đối phương.

Bí mật của Cố Hàn Uyên có thể sánh với bí mật của Hoa Chân Chân thì còn nhiều hơn, cũng càng thêm rợn người.

Riêng việc hắn cùng Vô Thiên là cùng một người đã là một đại sự kinh thiên động địa.

Hoa Chân Chân không hề hay biết chân tướng nghe vậy giật mình.

Tiếp đó chính là một trận cảm động vô hình.

Nàng chỉ cho là Cố Hàn Uyên đang chiếu cố suy nghĩ của nàng nên mới nói như vậy.

Ngược lại cảm thấy Cố Hàn Uyên có thể ôn nhu hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Hoa Chân Chân trong lòng thầm nghĩ, thảo nào Cố Hàn Uyên lại có nhiều hồng nhan tri kỷ đến vậy, đồng thời, dung nhan xinh đẹp của nàng cũng trở nên cực kỳ ôn nhu.

Nàng sóng mắt ôn nhu nói: Cố đại ca, cám ơn huynh.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui mừng, nét mặt vẫn như cũ bất động thanh sắc, ôn tồn nói: Giữa nàng và ta, hà tất nói lời cảm ơn.

Hoa Chân Chân nghe vậy mặt cười đỏ rực, phương tâm tràn đầy e lệ.

Bất quá, sự cảm động và e lệ của nàng vẫn chưa kéo dài được bao lâu.

Ngay sau đó, chỉ thấy Cố Hàn Uyên lại một lần nữa đỡ lấy Cao Á Nam, chuẩn bị giải độc cho nàng.

Bất quá, lần này Hoa Chân Chân cũng không tiện nói lời phản đối nữa.

Dù sao Cố Hàn Uyên vừa mới thấu hiểu nàng, nàng chẳng lẽ lại không thể thấu hiểu Cố Hàn Uyên một chút sao.

Hoa Chân Chân thần tình bỗng nhiên ngẩn ra, không khỏi thầm nghĩ: Cố đại ca vừa rồi chẳng lẽ kỳ thực là cố ý sao.

Chính là để ta không thể phản đối việc hắn giải độc cho sư tỷ.

Nàng bị ý nghĩ kỳ lạ của chính mình dọa sợ, nhưng lại cảm thấy dường như cũng không phải là không có khả năng.

Cố Hàn Uyên đã sớm dự liệu được Hoa Chân Chân sẽ không nói lời phản đối nữa.

Hoặc có lẽ, đây vốn dĩ là cục diện do hắn cố ý tạo thành.

Dù Hoa Chân Chân có thông minh đến mấy, cũng vẫn không thể thắng được Cố Hàn Uyên.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bắt đầu giải độc cho Cao Á Nam.

Đương nhiên tình huống của Cao Á Nam khác với Hoa Chân Chân, không cần lãng phí linh khí để giải độc cho nàng.

Chỉ cần ngậm một viên Giải Độc Dược trong miệng rồi truyền sang miệng nàng là đủ rồi.

Thế nhưng người lúc hôn mê luôn dễ dàng ngậm chặt răng.

Cố Hàn Uyên vì thế chỉ có thể tốn một phen võ thuật mới truyền Giải Độc Dược cho Cao Á Nam.

Bất quá, tình hình như thế rơi vào mắt Hoa Chân Chân lại không giống nhau.

Nàng mặt cười đỏ bừng, trong lòng đập bịch bịch, vừa xấu hổ vừa thầm nghĩ: Cố đại ca nào phải đơn thuần giải độc, rõ ràng là đang chiếm tiện nghi của sư tỷ.

Cao Á Nam đã có một giấc mơ rất ngắn nhưng lại để lại ấn tượng sâu sắc.

Trong mộng, một nam nhân rất ôn nhu, rất triền miên hôn nàng.

Điều này khiến nàng trong lòng tràn đầy e lệ.

Nhưng tiếc nuối là nàng không nhận ra nam tử đã hôn nàng rốt cuộc là ai.

Chỉ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng không phải đặc biệt quen thuộc.

Nàng hy vọng người nọ sẽ là Hồ Thiết Hoa mà nàng vẫn luôn theo đuổi, thế nhưng từ sâu thẳm lại cảm thấy không giống y.

Cảm giác này làm nàng cực kỳ hoang mang.

Còn có những người khác sẽ hôn nàng sao.

Lại còn hôn ôn nhu đến vậy.

Cao cô nương, tỉnh lại đi.

Một tiếng hô hoán rốt cuộc đã đánh thức Cao Á Nam.

Cao Á Nam mở đôi mắt vẫn còn hơi mê mang, đập vào mắt chính là một khuôn mặt tuấn tú đẹp đến mức có chút không chân thật.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Xem ra Cao cô nương chắc là đã không sao.

Lúc này Cao Á Nam mới hồi tưởng lại chuyện gì đã xảy ra trước khi nàng hôn mê.

Tựa hồ là Quan Thái đã dùng thủ đoạn nào đó để hạ mê nàng.

Cao Á Nam vô ý thức nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Quan Thái đang bất tỉnh nhân sự ngã trên mặt đất.

Không biết là đã hôn mê, hay là đã chết rồi.

Thì ra mình là do Cố Hàn Uyên cấp cứu.

Cao Á Nam trong lòng nhất thời hiểu ra.

Đang muốn nói lời cảm tạ với Cố Hàn Uyên, lại phát hiện mình đang bị hắn ôm vào trong ngực.

Vòng ôm của nam nhân lại ấm áp đến vậy sao.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong lòng Cao Á Nam, nàng liền thẹn thùng đỏ bừng hai gò má.

Nàng bỗng nhiên kinh hãi nhận ra mình lại bị nam tử khác ôm lấy.

Nhiều năm kiên trì đối với Hồ Thiết Hoa làm nàng có chút không thể nào tiếp thu được việc thân cận với nam tử khác đến vậy.

Vì vậy khi nàng phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng muốn tránh thoát vòng tay Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cao Á Nam lúc này mới từ hôn mê tỉnh lại, trên người vẫn còn lưu lại di chứng.

Kết quả nàng lách sang một bên, lại suýt nữa ngã xuống đất.

Bất quá nàng không ngã sấp xuống cũng không phải vì nàng đã đứng vững vào thời khắc cuối cùng, mà là bị Cố Hàn Uyên kịp thời đỡ lấy.

Cao cô nương cẩn thận.

Cao Á Nam vì suýt nữa té ngã xuống đất, sợ đến mức lòng cuồng loạn.

Nếu chỉ là té ngã thông thường, nàng có lẽ còn sẽ không bị dọa.

Thế nhưng vừa rồi lại là bị Cố Hàn Uyên đỡ lấy vòng eo, ôm ngang.

Kết quả lúc xoay người né tránh liền thành mặt úp xuống đất.

Dưới tình huống này, nếu không cẩn thận liền dễ dàng té bị thương khuôn mặt.

Đối với nữ tử dung mạo xinh đẹp mà nói, khuôn mặt chính là quan trọng nhất.

Hơn nữa nàng đuổi Hồ Thiết Hoa lâu như vậy mà vẫn không thể đuổi kịp.

Nếu như lại hủy hoại dung mạo thì Hồ Thiết Hoa càng thêm sẽ không quay đầu lại.

Vì vậy nàng rất cảm kích Cố Hàn Uyên đã kịp lúc đỡ lấy mình.

Huống chi còn có ân cứu mạng.

Giữa lúc nàng muốn lên tiếng nói lời cảm tạ, cảm giác khác thường ở trước ngực làm nàng giật mình.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên tựa hồ trong lúc cấp bách đỡ lấy nàng đã chạm vào nơi kiêu hãnh trước ngực nàng.

Cao Á Nam mặt cười nhất thời đỏ bừng lên.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên cũng đã đỡ nàng dậy, để nàng đứng vững.

Bất quá trong quá trình này, khó tránh khỏi lại một lần nữa chạm vào.

Cao cô nương đứng vững.

Chương 1003

Độc tính trên người nàng mới giải khai, khó tránh khỏi không còn chút sức lực, không thích hợp hành động quá nhiều.

Cao Á Nam xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, người đang có vẻ mặt ôn hòa quan tâm.

Nếu như không có ngoài ý muốn vừa mới xảy ra, nàng sẽ rất cảm kích Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng lúc này nàng chỉ có tâm tình xấu hổ.

Nàng không thể nào tin rằng Cố Hàn Uyên là vô ý chạm vào.

Vì vậy Cao Á Nam sau khi đứng vững, rất đanh đá giơ tay tát tới.

Bàn tay vô lực của Cao Á Nam tự nhiên không thể đánh tới Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nắm lấy cổ tay Cao Á Nam vừa tát tới, cau mày nói: Cao cô nương, nàng đây là ý gì.

Cao Á Nam tức giận hừ một tiếng, nói: Hừ.

Ngươi trong lòng tự rõ.

Vừa dứt lời, nàng lại bị giọng nói khàn khàn của chính mình dọa sợ.

Lúc này nàng mới phát hiện trong miệng mình vô cùng khô khốc, tựa như cả ngày không uống nước, đầu lưỡi cũng có một loại cảm giác xốp tê tê.

Mà điều quỷ dị chính là bờ môi nàng lại ướt át, tiên diễm.

Trong nhất thời không thể nghĩ thông suốt đây là vì sao, Cao Á Nam chỉ có thể cho rằng đó là di chứng của việc trúng độc.

Cố Hàn Uyên cau mày, đáp trả: Cao cô nương chẳng lẽ không biết đây là sự tình có nguyên nhân sao.

Tại hạ cũng không thể nhìn Cao cô nương ngã sấp xuống chứ.

Nói như vậy chẳng phải quá thất lễ sao.

Cao Á Nam nghe vậy suýt nữa tức cười.

Nếu chỉ là vì tránh cho nàng ngã sấp xuống mà đỡ lấy nàng thì cũng thôi đi.

Thế nhưng hắn hiện tại rất muốn chất vấn một câu: Vậy ngươi bóp chỗ đó là có ý gì.

Nhưng còn không đợi nàng thốt ra lời này.

Chỉ thấy Hoa Chân Chân tiến lên đỡ nàng, lo âu hỏi: Sư tỷ ngươi sao rồi.

Cố công tử hắn đều chỉ là vì cứu tỷ, tỷ cũng đừng trách cứ hắn quá nhiều.

Trước mặt những người khác, Hoa Chân Chân như cũ chọn giữ khoảng cách với Cố Hàn Uyên.

Không dùng cách xưng hô quá mức thân mật.

Bởi vì góc nhìn, Hoa Chân Chân không thể nhìn thấy những chi tiết lúc Cố Hàn Uyên đỡ lấy Cao Á Nam.

Vẫn tưởng rằng Cao Á Nam là vì phát hiện Cố Hàn Uyên thừa lúc nàng hôn mê đã hôn nàng, cho nên mới nổi giận.

Hai nàng rõ ràng đang suy tính về chuyện bất đồng.

Hết lần này đến lần khác, bởi vì trùng hợp, lại ngoài ý muốn đều có thể nói xuôi được.

Cũng để cho cuộc đối thoại của các nàng có thể tiếp tục bình

thường.

Cao Á Nam đôi mi thanh tú khẽ nhíu, có chút ủy khuất nói: Nhưng nếu chuyện này để Hồ Thiết Hoa biết thì phải làm sao đây.

Nhưng lời này không chỉ không thể khiến Cao Á Nam đồng tình.

Ngược lại khiến nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên có lẽ thật sự đúng.

Cao Á Nam tiếp tục quyến luyến Hồ Thiết Hoa chưa chắc là một chuyện tốt.

Vì vậy nàng lúc này chủ động nói lời hữu ích cho Cố Hàn Uyên.

Ôn tồn khuyên nhủ: Sư tỷ yên tâm đi.

Việc này chỉ có tỷ, muội và Cố công tử biết.

Chỉ cần không nói ra thì sẽ không có ai biết chứ.

Hơn nữa, bất kể nói thế nào, Cố công tử cũng đã cứu tỷ muội chúng ta, sư tỷ tỷ không cảm kích hắn thì cũng thôi đi, như vậy ác ngôn tương hướng, quả thực có vẻ quá thiếu lễ.

Cao Á Nam không phải là một nữ tử không biết lẽ phải.

Thái độ của nàng quả thật có vấn đề.

Ân cứu mạng, ân tránh cho hủy dung, đều là ân tình lớn lao.

Thế nhưng sự tình không thể tính toán như vậy.

Dù sao nàng đã bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi.

Vì vậy, theo lẽ phải, nàng cần nói lời cảm tạ.

Thế nhưng bị chiếm tiện nghi lại làm nàng cực kỳ không cam lòng.

Thế cho nên dưới sự xung đột ý tưởng này, nàng trở nên cực kỳ ủy khuất.

Mà người bồi cho nàng một nhát dao như vậy lại chính là sư muội của nàng.

Cao Á Nam mím chặt cánh môi, chỉ cảm thấy vô cùng uất ức.

Nàng nghĩ lại Cố Hàn Uyên bất kể nói thế nào cũng là cứu nàng, bị chiếm chút tiện nghi coi như báo đáp.

Giữa lúc nàng nghĩ như vậy, Cố Hàn Uyên đột nhiên mở miệng nói: Thôi được, việc này tại hạ cũng có lỗi, Cao cô nương nếu không còn chuyện gì là tốt rồi.

Còn cái gì mà Hồ Thiết Hoa, tại hạ không có hứng thú.

Dứt lời, hắn khoát tay áo với hai nàng, nhắc tới Quan Thái đã hôn mê rồi bước ra khỏi phòng.

Hai nàng nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, trong nhất thời tâm tư khác biệt.

Mà Cố Hàn Uyên đã rời đi, nâng tay nắm chặt lại, vui mừng khẽ cười nói: Xúc cảm không tệ.

Sư muội, ta có phải có chút quá đáng không.

Cố công tử hắn dù sao cũng đã cứu ta.

Cố Hàn Uyên đột nhiên thấu hiểu lòng người khiến tâm tư Cao Á Nam nảy sinh biến hóa.

Từ ủy khuất và không cam lòng biến thành bây giờ mơ hồ có chút hổ thẹn.

Kỳ thực, là một nữ tử giang hồ, cũng không có quá nhiều chuyện phải câu nệ.

Cũng không phải loại tiểu thư khuê các không ra khỏi cửa, không bước qua cổng thứ hai.

Dáng vẻ nàng cứ canh cánh trong lòng trước đó ngược lại có vẻ hơi lập dị.

Bây giờ bình tĩnh lại, tâm tình của nàng lại càng thêm phức tạp.

Ánh mắt Hoa Chân Chân cổ quái, nàng luôn cảm thấy Cố Hàn Uyên là cố ý.

Nếu không thì không có lý do gì mà thời cơ được lựa chọn hoàn mỹ đến vậy.

Nhìn thần thái Cao Á Nam liền có thể thấy tâm tình nàng lúc này phức tạp đến mức nào.

Mà về sau e rằng sẽ không còn cách nào không để ý đến Cố Hàn Uyên.

Có lẽ Cố Hàn Uyên nói muốn mang Cao Á Nam thoát ly Khổ Hải là thật lòng.

Mà Hoa Chân Chân cũng đã quyết định sẽ ủng hộ Cố Hàn Uyên trong chuyện của Cao Á Nam.

Vì vậy nàng thập phần tự nhiên nói lời hữu ích cho Cố Hàn Uyên.

Cố công tử rất ôn nhu, nghĩ đến hẳn là sẽ không để ý chút chuyện nhỏ này.

Chỉ là sư tỷ về sau nếu có cơ hội, hay là nên hảo hảo nói lời cảm tạ với Cố công tử mới phải.

Cao Á Nam nghe vậy sắc mặt cổ quái trong nháy mắt, rất muốn hỏi Hoa Chân Chân là từ đâu nhìn ra Cố Hàn Uyên ôn nhu.

Trong mắt những người khác, trừ các hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên ra, Cố Hàn Uyên và ôn nhu chẳng thể liên hệ chút nào.

Cao Á Nam lúc này tự nhiên còn chưa cảm nhận được.

Hoa Chân Chân mặt cười ửng đỏ, thầm nghĩ trong lòng: Hôn ôn nhu, cũng coi như ôn nhu mà.

Ai, đều do Cố đại ca, ta dường như ngày càng không biết thẹn rồi.

Ta biết rồi.

Cao Á Nam có thể sẽ không nghĩ tới, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nàng hôn mê, sư muội nhu nhược thường ngày của mình lại có thể nảy sinh biến hóa lớn đến vậy.

Đương nhiên bản thân nàng cũng không tính sẽ tìm hiểu Hoa Chân Chân là được.

Hơn nữa lúc này nàng còn có một vấn đề làm nàng càng thêm phiền não.

Cao Á Nam có chút quẫn bách hỏi: Có nước không.

Không biết vì sao, lúc này ta khát nước quá.

Nước.

Hoa Chân Chân giật mình.

Không hiểu sao lại có một dự cảm xấu.

Chương 1004

Cao Á Nam xấu hổ nói: Không biết có phải là di chứng của trúng độc không, sau khi tỉnh lại đã cảm thấy đặc biệt khát.

Dừng một chút.

Nàng nghi ngờ hỏi: Sư muội chẳng lẽ không cảm thấy khô miệng khô lưỡi sao.

Đương nhiên là có, quả thực có thể là di chứng trúng độc.

Hoa Chân Chân lúng túng đáp.

Trong lòng nàng lại âm thầm mắng Cố Hàn Uyên một trận.

Bởi vì cảm thấy khô khan không thể nghi ngờ là chuyện tốt Cố Hàn Uyên đã làm.

Mà Cao Á Nam nếu hỏi như vậy, chứng tỏ nàng trước đó tức giận không phải vì phát hiện Cố Hàn Uyên thừa lúc giải độc đã chiếm tiện nghi của nàng.

Vậy vấn đề là, Cao Á Nam rốt cuộc là vì điều gì mà tức giận đến vậy.

Hoa Chân Chân cảm thấy hơn phân nửa không phải chuyện tốt lành gì, bằng không Cao Á Nam cũng sẽ không xấu hổ mở miệng.

Vậy vấn đề là, Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã làm gì mà khiến Cao Á Nam tức giận đến vậy.

Hoa Chân Chân thật sự tò mò.

Bất quá hiển nhiên sự tò mò của nàng không có cơ hội được giải đáp.

Hai nàng lẫn nhau che giấu bí mật, nhưng cũng miễn cưỡng tiếp tục cuộc đối thoại một cách lúng túng.

Bên kia, lúc này Cố Hàn Uyên đã mang theo Quan Thái đang hôn mê đến đại sảnh Tử Vi các.

Đám người nghe hỏi dồn dập đến.

Trải qua Cố Hàn Uyên giải thích, mọi người biết được Quan Thái chính là hung thủ sát hại Ô Kim Điêu.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, tự nhiên không ai đưa ra nghi vấn.

Hoa Như Lệnh tiếc hận nói: Không ngờ hóa ra là Quan Thái đã sát hại Ô đại hiệp.

Kỳ thực, loại đại hiệp cầu danh trục lợi như Quan Thái này lại có quan hệ tốt hơn với Hoa gia.

Dù sao hai bên đều cần danh tiếng.

Tự nhiên không thể thiếu việc buôn bán tâng bốc lẫn nhau.

Đây cũng là nguyên do vì sao Quan Thái rõ ràng võ công không cao, lại được Hoa Như Lệnh ủy thác hỗ trợ diễn trò cùng.

Nguyên Tùy Vân lúc này đột nhiên hỏi: Cố công tử, chẳng lẽ Quan Thái chính là Thiết Giáp Đạo Tặc.

Cố Hàn Uyên nhìn Nguyên Tùy Vân, tự tiếu phi tiếu nói: Dĩ nhiên không phải, Thiết Giáp Đạo Tặc là một người khác.

Đợi Quan Thái tỉnh lại, có thể thử ép hỏi y.

Quan Thái trước đó khi cầu xin tha thứ rõ ràng cũng định nói ra thân phận thật của Thiết Giáp Đạo Tặc, kết quả Cố Hàn Uyên không cho y nói, lúc này lại còn nói đợi Quan Thái tỉnh lại sẽ ép hỏi.

Nhìn qua thì như làm thừa.

Nhưng đây cũng là Cố Hàn Uyên cố ý phối hợp hành động của

Thiết Giáp Đạo Tặc.

Bằng không, nếu để thân phận Thiết Giáp Đạo Tặc bại lộ quá sớm, ngược lại sẽ có chút ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Vì thế Cố Hàn Uyên cố ý ra đòn mạnh, làm cho Quan Thái nhất thời vẫn chưa tỉnh lại.

Khi nào hắn nên tỉnh, hắn sẽ tỉnh.

Mà Nguyên Tùy Vân lại bị ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn khiến trong lòng có chút sợ hãi.

Cố Hàn Uyên sẽ không phải muốn vu hãm ta đấy chứ.

Y tuy là cố ý che giấu chân tướng Quan Thái là hung thủ, nhưng vẻn vẹn chỉ là để thăm dò năng lực của Cố Hàn Uyên mà thôi.

Thiết Giáp Đạo Tặc có thể không có quan hệ gì với y.

Nguyên Tùy Vân cùng Hoa Mãn Lâu đều là người mù, vì vậy thính giác và khứu giác của họ đều nhạy cảm hơn người thường mấy lần.

Quan Thái đã giấu đoản đao dính máu trên xà nhà.

Người bình thường không thể phát hiện được, thế nhưng Hoa Mãn Lâu cùng Nguyên Tùy Vân thì tuyệt đối có thể ngửi thấy mùi máu tươi.

Bất quá khi đó Hoa Mãn Lâu chính là vì ngộ thương Lục Tiểu Phụng mà thất hồn lạc phách, không có tâm tư đi kiểm tra hiện trường Ô Kim Điêu bỏ mạng.

Thế nhưng Nguyên Tùy Vân thì đã đi kiểm tra qua.

Nếu như Cố Hàn Uyên đem chuyện này bại lộ ra, thật sự sẽ mang đến không ít phiền phức cho Nguyên Tùy Vân.

Cố Hàn Uyên đối với điều này đã từng có suy nghĩ.

Nếu thật sự muốn vu hãm, ngược lại cũng không phải là không làm được.

Cố Hàn Uyên sớm đã dự liệu về khả năng phát triển của sự việc, việc giả tạo chứng cứ chỉ hướng Nguyên Tùy Vân cũng không khó.

Bất quá về sau suy nghĩ một chút, cảm thấy không có ý nghĩa lớn liền bỏ qua.

Thứ nhất, thân phận thật của Thiết Giáp Đạo Tặc sớm muộn cũng sẽ bại lộ, lúc này tùy tiện vu hãm Nguyên Tùy Vân, đợi đến khi chân tướng công bố ngược lại dễ dàng ảnh hưởng đến thanh danh của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên có thể không nhất định phải bắt được Thiết Giáp Đạo Tặc, thế nhưng tuyệt đối không thể để lại ấn tượng là bị Thiết Giáp Đạo Tặc lừa gạt.

Thứ hai, cũng dễ dàng khiến Kim Linh Chi chán ghét.

Điều này khác với việc trước đó hắn cố ý không nhìn Kim Linh Chi, khiến nàng vừa chán ghét hắn nhưng cũng không khỏi chú ý đến hắn.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn Kim Linh Chi vì chuyện của Nguyên Tùy Vân mà xem thường hắn.

Như vậy không chỉ mất mặt, cũng không có lợi cho hắn công lược Kim Linh Chi.

Tóm lại, Nguyên Tùy Vân chỉ do suy nghĩ nhiều.

Cố Hàn Uyên giả ý châm chọc y đều chỉ là để y duy trì sự hứng thú đối với mình.

Cố Hàn Uyên đối với Biên Bức đảo vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Hắn cũng không muốn Nguyên Tùy Vân đến lúc đó chỉ mời Sở

Lưu Hương mà không mời hắn.

Đúng lúc này, đã có một thanh âm không hợp thời vang lên.

Vậy nếu đã xác định hung thủ sát hại Ô Kim Điêu là Quan Thái, có phải nên thả Không Động Tử Kiếm không.

Đám người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Mắt Ưng Lão Thất đang lúng túng gãi gò má, dường như không quá lý giải vì sao mọi người lại nhìn mình như vậy.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lúc này lạnh nhạt nói: Sao vậy.

Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Tổng Tiêu Đầu và Không Động Tử Kiếm có giao tình sâu đậm lắm sao.

Mọi người thấy dáng vẻ lúng túng không biết làm sao của Mắt Ưng Lão Thất, không khỏi âm thầm cười.

Kỳ thực phần lớn mọi người đều có thể nhìn ra Không Động Tử Kiếm và Thiết Giáp Đạo Tặc không có quan hệ gì.

Thế nhưng vì sao lại không ai lên tiếng vì Không Động Tử Kiếm.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Dù Không Động Tử Kiếm có bị vu hãm thì sao.

Dù Cố Hàn Uyên đơn thuần là không ưa Không Động Tử Kiếm thì sao.

Không ai nguyện ý vì loại chuyện nhỏ này mà đắc tội Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Không Động Tử Kiếm vốn dĩ cũng không phải là người tốt gì.

Không có giao tình cực kỳ tốt, ai sẽ nguyện ý đi vì y mà đắc tội Cố Hàn Uyên.

Chẳng lẽ không thấy đệ tử chân truyền của Không Động Tử Kiếm, Không Động Thanh Kiếm, vẫn cúi đầu không nói lời nào sao.

Không Động Thanh Kiếm quả thật có vài phần tư sắc.

Khi nàng khoác đạo bào, cúi đầu không nói chuyện, thật giống như một đóa tiểu bạch hoa nhu nhược.

Bất quá nàng cúi đầu chỉ là vì không muốn để người khác thấy được vẻ vui mừng lấp lánh trong mắt nàng mà thôi.

Đồng thời, một ý tưởng vốn có trong lòng nàng nhất thời lại trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều.

Mắt Ưng Lão Thất lúng túng cười xòa nói: Cố công tử nói đùa.

Ta và Không Động Tử Kiếm cũng không có giao tình.

Hắc hắc, tuyệt đối không có giao tình.

Đám người nghe vậy đều không để ý tới Mắt Ưng Lão Thất, kẻ ngốc này.

Bọn họ đều có hiểu biết về Mắt Ưng Lão Thất.

Chương 1005

Thường ngày y không ít nói ra những lời ngu xuẩn không hợp thời.

Cũng đã quen với hình tượng của y, dù có chút ngu xuẩn nhưng không có tâm tư xấu.

Không thể không nói, hình tượng của Mắt Ưng Lão Thất được xây dựng rất thành công.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên mới biết được dưới vẻ ngoài có chút buồn cười kia, Mắt Ưng Lão Thất đang tham dự vào những âm mưu như thế nào.

Đương nhiên điều này không liên quan đến chuyện trước mắt, vì vậy Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Sau đó, đám người liền thương lượng để phu phụ Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn tạm thời canh chừng Quan Thái chờ y tỉnh lại.

Hai người đã là Tông Sư, uy vọng cũng không thấp.

Từ họ phụ trách trông coi, tự nhiên không ai có thành kiến.

Mà lúc này, Thiết Giáp Đạo Tặc chân chính là Tống Vấn Thảo cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Y còn chưa chuẩn bị kỹ kế hoạch.

Khi biết Quan Thái bị Cố Hàn Uyên bắt được, y liền cảm thấy không ổn.

E sợ Quan Thái không chịu nổi áp lực mà bại lộ thân phận của y.

Bây giờ Quan Thái hôn mê bất tỉnh, khiến y thở phào một hơi.

Chờ đến ngày mai, y tự có biện pháp khiến Quan Thái lại cũng không thể mở miệng được nữa.

Đáng tiếc y lại không biết tất cả điều này chẳng qua là cục diện do Cố Hàn Uyên cố ý phối hợp thúc đẩy.

Mà Cố Hàn Uyên sớm đã chuẩn bị xong toàn bộ, lúc này đang chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Cũng không biết Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân hai nàng đã tỉnh chưa.

Nếu như vẫn chưa tỉnh thì hắn trong nhất thời ngược lại cũng không tốt miễn cưỡng.

Giữa lúc hắn đang nghĩ có nên đi bắt Phong Tứ Nương vẫn còn xấu hổ không dám gặp hắn trở về hay không, thân ảnh lặng yên theo kịp phía sau khiến hắn hơi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Người đó chính là Không Động Thanh Kiếm.

Cố Hàn Uyên ngược lại cũng đã nghĩ qua nàng có thể sẽ tìm đến.

Bất quá, thời gian so với dự liệu thì sớm hơn một chút.

Xem ra nàng thật sự không kiềm chế được.

Cố Hàn Uyên dừng bước lại, nhàn nhạt nói: Ra đây đi.

Có chuyện gì tìm tại hạ.

Chẳng lẽ là muốn tại hạ thả Tử Kiếm.

Thanh Kiếm nghe vậy ngoan ngoãn đi ra.

Nàng giễu cợt một tiếng, nói: Ta vì sao phải yêu cầu Cố công tử buông tha y.

Cố Hàn Uyên đầy ý tứ hàm súc không khỏi khẽ cười nói: Tử Kiếm chẳng phải là sư phụ của ngươi sao.

Chẳng lẽ không nên xin tha cho y.

Thanh Kiếm ánh mắt lo lắng, tàn bạo nói: Y vẫn là trượng phu của ta, y đã chiếm đoạt ta.

Cố Hàn Uyên đã sớm từ cốt truyện biết được việc này, bất quá vẫn tùy ý Thanh Kiếm kể về việc Tử Kiếm làm ác, phát tiết hận ý trong lòng.

Những kẻ tự xưng là chính đạo giang hồ này, bề ngoài ra vẻ đạo mạo, nhưng sau lưng chuyện nam đạo nữ xướng đã quá quen mắt rồi.

Thanh Kiếm tuy không phải là người tốt gì, nhưng đối với chuyện này đúng là người bị hại.

Không Động phái xem như là một môn phái suy yếu nghiêm trọng.

Nội tình Không Động phái vẫn còn, thế nhưng tình cảnh lúc này lại càng nghiêm trọng hơn.

Thứ nhất, năm đó Tạ Tốn đã đoạt đi Thất Thương Quyền Phổ, dẫn đến toàn bộ môn phái bây giờ vẫn chỉ có năm vị Không Động Ngũ Lão luyện được từ ba đến ngũ lao Thất Thương.

Thứ hai, năm đó gia tộc Không Động Vương mà Liễu Nhược Hinh sinh sống bị Tây Hán diệt môn.

Thế cho nên Không Động phái hành sự trở nên cẩn thận từng li từng tí, e sợ lần nữa bị triều đình chèn ép.

Dưới loại tình huống này, môn phái còn muốn cầu phát triển tự nhiên là si tâm vọng tưởng.

Dưới tình huống không cách nào bành trướng ra bên ngoài, nội đấu liền trở thành chuyện khó tránh khỏi.

Mà nội đấu tạo thành tổn thương lớn nhất lại là các đệ tử trẻ tuổi.

Bởi vì họ không cách nào được bồi dưỡng qua con đường bình thường.

Muốn đường hoàng học tập võ công đều trở thành một loại hy vọng xa vời.

Tử Kiếm chính là dùng việc dạy võ công để lừa Thanh Kiếm.

Dạy thì có dạy, nhưng lại vẻn vẹn chỉ dạy chút da lông.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong cốt truyện, Thanh Kiếm bị gã sư phụ háo sắc dễ dàng sát hại.

Đừng nói là chống cự, gần như trong nháy mắt đã bị miểu sát.

Từ đó có thể thấy được Thanh Kiếm đối với Tử Kiếm có hận ý đến nhường nào.

Còn như việc Tử Kiếm cam kết đợi đến khi có được di thể La Ma, sẽ cùng nàng cùng chia sẻ nội công La Ma khắc trên di thể, nàng đến một dấu chấm câu cũng không tin tưởng.

Bởi vậy, trong cốt truyện, Thanh Kiếm mới có thể không chút do dự đánh lén giết chết Tử Kiếm, nỗ lực độc chiếm di thể La Ma.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn hương tiêu ngọc vẫn.

Lúc này Thanh Kiếm hận ý tràn đầy nói về những việc vô sỉ Tử Kiếm đã làm.

Cố Hàn Uyên sau khi nghe xong, ngữ khí lãnh đạm hỏi: Vậy nên nàng nói những điều này với ta là muốn làm gì.

Thanh Kiếm hiển nhiên cũng có chút bất ngờ trước sự bình thản của Cố Hàn Uyên.

Dựa theo ấn tượng của nàng về Cố Hàn Uyên, khi gặp phải kẻ vô sỉ đạo mạo nghiêm trang như Tử Kiếm, chẳng lẽ hắn không nên ghét ác như cừu sao.

Chỉ có thể nói nàng hiểu biết về Cố Hàn Uyên còn hữu hạn.

Cố Hàn Uyên thì lại là không lợi lộc không dậy sớm.

Bất quá Thanh Kiếm nếu đã tìm đến, đương nhiên sẽ không không chuẩn bị.

Nàng cũng đã có phương án dự bị.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Thanh Kiếm hiện ra một nụ cười quyến rũ.

Ta muốn ngươi giúp ta giết chết Tử Kiếm.

Đồng thời không đợi Cố Hàn Uyên đặt câu hỏi, nàng liền đưa tay vắt nhẹ trên đai lưng.

Chiếc đạo bào vốn có chút bảo thủ và dày dặn nhất thời tuột xuống.

Khiến người ta không khỏi cảm thán: Thật sự có thể trơn tru đến vậy sao.

Kỳ thực lý do cũng không thần kỳ.

Từ ngày hôm qua Cố Hàn Uyên uy hiếp Tử Kiếm, đồng thời giam y lại, Thanh Kiếm liền đã có ý tưởng.

Vì vậy lúc này Thanh Kiếm dưới ánh trăng chiếu rọi trắng nõn chói mắt.

Thanh Kiếm yêu mị cười nói: Chỉ cần Cố công tử chịu giúp ta, ta sẽ là của chàng.

Tư thái mị hoặc kia cùng dáng vẻ băng lãnh hung ác thường ngày của nàng hoàn toàn khác biệt, mang đến cảm giác tương phản mãnh liệt.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi bị khơi dậy hứng thú.

Hắn hơi lộ ra nụ cười trêu đùa nói: Nàng chẳng lẽ không sợ ở chỗ này bị người khác nhìn thấy sao.

Thanh Kiếm chủ động di chuyển tới trước, dán vào người Cố Hàn Uyên.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa phản đối, nhất thời được cổ vũ.

Nụ cười càng thêm yêu mị, nàng nói: Ta tin tưởng Cố công tử sẽ không cam lòng để ta bị người khác nhìn thấy.

Hơn nữa Cố công tử chẳng lẽ không cảm thấy lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu càng thêm kích thích sao.

Vừa nói liền thuận thế cúi thấp trán, mập mờ nói: Đây chính là lần đầu tiên ta làm vậy.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự ngây ngô, ngốc nghếch, nhưng lại cực kỳ nỗ lực của Thanh Kiếm, trong lòng chợt cảm thấy vui mừng.

Chương 1006

Đêm này, ánh trăng thật là trắng, thật tròn.

Cửa.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo rửa mặt.

Đêm qua các nàng bởi vì cửu biệt gặp lại, khó tránh khỏi hơi quá đà mà kích động, thế nên mệt mỏi mà ngủ vùi đến sáng sớm.

Ngay cả việc Cố Hàn Uyên trở về lúc nào cũng không hay biết.

Đương nhiên đây cũng là giấc ngủ ngon nhất của các nàng kể từ lần trước chia tay Cố Hàn Uyên.

Tỉnh lại, sắc mặt hai nàng hồng nhuận, trông vô cùng kiều diễm.

Thạch Tú Vân lúc này do dự nói: Cố đại ca, chi bằng chúng ta trước hầu hạ chàng tắm rửa.

Diệp Tú Châu cũng ở bên cạnh trêu ghẹo nói: Cố đại ca đêm qua còn lén lút ra ngoài ăn vụng sao.

Chỉ là chúng ta không ngửi thấy hương vị, là vị cô nương nào lưu lại.

Nói xong nàng còn nghiêm túc suy đoán: Phong tỷ tỷ cùng Tiết cô nương không thể nào, mấy ngày nay ta đối với các nàng rất quen thuộc.

Chẳng lẽ là Thiết cô nương hoặc Trương cô nương.

Các nàng đều là tuyệt sắc mỹ nhân, Cố đại ca đối với các nàng cảm thấy hứng thú cũng rất bình thường.

Chẳng lẽ là Mộ Dung tỷ muội.

Nói đến Mộ Dung Cửu kia hình như rất quan tâm Cố đại ca đâu, ta thường xuyên phát hiện nàng đang lén lút nhìn chằm chằm Cố đại ca.

Cũng không thể nào là Kim cô nương chứ.

Nàng còn giống như rất chán ghét Cố đại ca.

Chỉ là khiến người ta có chút ngoài ý muốn là miệng nàng nói chán ghét, nhưng lại chưa từng nói điều gì khó nghe về Cố đại ca.

Nói đến lần này tới Hoa gia mỹ nhân thật sự không ít, Cố đại ca thật có phúc rồi.

Dứt lời còn cố ý nháy mắt đầy duyên dáng.

Đáng tiếc Diệp Tú Châu đoán nửa ngày vẫn không thể nào đoán đúng.

Dù sao hình tượng lạnh nhạt của Không Động Thanh Kiếm rất khó khiến người ta liên tưởng đến nàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi bật cười.

Một tay ôm lấy eo nhỏ của Diệp Tú Châu, trêu ghẹo: Đừng đoán mò.

Nếu đã vậy, Tú Vân đi lấy nước, còn Tú Châu thì theo ta tắm rửa là được rồi.

Nghe được quyết định không biết nên coi là ban thưởng hay trừng phạt của Cố Hàn Uyên, hai nàng không hẹn mà cùng đỏ bừng hai gò má vì xấu hổ.

Sau đó hai nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên tắm rửa, còn quá trình ấy liền không tiện nói cho người ngoài biết.

Mà hai nàng cũng không khỏi không lưu lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên vốn cũng không định để hai nàng nhúng tay vào chuyện hôm nay, tránh cho đến lúc đó quá nhiều người, không tiện chăm sóc.

Hơn nữa tuy rằng lề mề cho đến tận giữa trưa, nhưng lại vừa đúng lúc chờ được người cần chờ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khóe miệng chứa đựng một nụ cười đầy ẩn ý.

Hắn đi trước Tử Vi Các, mọi người đã chờ đợi hồi lâu.

Khẽ cười lên tiếng: Khiến chư vị đợi lâu rồi.

Hoa Như Lệnh thấy Cố Hàn Uyên đến, thở phào nhẹ nhõm nói: Cố công tử tới là tốt rồi.

Quan Thái chẳng rõ vì sao vẫn chưa tỉnh lại, chúng ta đang suy tính có nên dùng nước hắt cho hắn tỉnh hay không.

Quan Thái vẫn chưa tỉnh lại là bởi bị Cố Hàn Uyên điểm huyệt.

Người bình thường đừng nói là giải khai, ngay cả phát hiện cũng không làm được.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Có thể thử xem, không thể cứ mãi chờ đợi như vậy.

Sau đó Hoa Như Lệnh liền phái người vào trong lấy nước.

Lúc này Mã Tú Chân đến gần Cố Hàn Uyên, tò mò khẽ hỏi: Cố công tử, Tú Châu cùng Tú Vân đâu.

Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân bị Cố Hàn Uyên đưa đi, nhưng lại cả đêm không trở về.

Theo lý mà nói, vấn đề hơi có vẻ ngượng ngùng này không nên hỏi.

Nhưng Mã Tú Chân vẫn lựa chọn hỏi.

Nàng muốn biết Cố Hàn Uyên rốt cuộc có trả lời nàng hay không, điều này cũng sẽ quyết định những ý tưởng sau này của nàng.

Ngày hôm qua sau khi nàng trở về thì trằn trọc thao thức nửa đêm, các loại ý tưởng cứ quanh quẩn trong đầu.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng đầy ẩn ý, khẽ cười nói: Tú Châu và Tú Vân quá mệt mỏi, lúc này vẫn còn nghỉ ngơi trong phòng.

Mã sư muội có chuyện gì gấp muốn tìm các nàng sao.

Mã Tú Chân nghe vậy giật mình.

Khi nàng nhận ra cái gọi là quá mệt mỏi của hai nàng là gì, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng.

Trong lòng thầm tắc lưỡi: Đến mức đó sao.

Đến giữa trưa rồi mà vẫn còn nghỉ ngơi.

Mã Tú Chân trong lòng vừa thẹn vừa sợ hãi, nhưng lại có một loại xao động khó tả.

Không khỏi thầm nghĩ nếu như có thêm nàng và Tôn Tú Thanh, liệu có thể dễ dàng hơn một chút không.

Mã Tú Chân bị ý tưởng thiếu đứng đắn của chính mình làm cho giật mình, khuôn mặt càng đỏ thêm vài phần.

Lắp bắp nói: Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là hơi lo lắng cho các nàng.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Các nàng rất tốt, Mã sư muội không cần lo lắng.

Mã Tú Chân ngượng nghịu không thôi, không biết nên đáp lại thế nào về việc Cố Hàn Uyên nói hai nàng rất tốt.

Lúc này người hạ nhân Hoa gia bưng một chậu nước vào cuối cùng cũng đã hóa giải tình cảnh xấu hổ của nàng.

Người hạ nhân kia dưới sự chỉ thị của Hoa Như Lệnh đã hắt nước về phía Quan Thái đang hôn mê.

Mà Cố Hàn Uyên cũng đúng lúc này phát ra một đạo kình khí vô hình giải khai huyệt ngủ của Quan Thái.

Quan Thái vừa tỉnh lại liền lộ vẻ hoảng sợ kêu lớn: Cố công tử tha mạng.

Mọi người thấy vậy trong lòng vừa buồn cười vừa khinh bỉ, đồng thời cũng có chút ngạc nhiên Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã làm gì, mà lại khiến Quan Thái sợ hãi đến vậy.

Mộ Dung Tiên ghé tai Mộ Dung Cửu trêu cười nói: Quan Thái này vẫn còn là đại hiệp gì chứ.

Sao lại bị dọa ra nông nỗi này.

Mộ Dung Cửu nhàn nhạt nói: Những cái gọi là đại hiệp này đa số đều vậy, danh khí lớn hơn xa thực lực và năng lực, bất quá cũng chỉ là được thổi phồng mà thôi.

Mộ Dung Tiên chớp đôi mắt to sáng ngời, tò mò hỏi: Vậy Cố công tử thì sao.

Mộ Dung Cửu nghe vậy sắc mặt nhất thời cứng đờ.

Nàng rất muốn nói Cố Hàn Uyên cũng chỉ thường thôi.

Thế nhưng gạt bỏ sự phong lưu đáng lên án của Cố Hàn Uyên, hắn đúng là một trong những nhân vật tuyệt đỉnh nhất thiên hạ đương thời.

Mộ Dung Cửu còn chưa đến mức tự lừa dối mình đến mức độ đó.

Thế nhưng bảo nàng tự miệng thừa nhận thì lại không làm được.

Dù sao việc nàng không thể không bỏ nhà mà đi vẫn là nhờ vào Cố Hàn Uyên ban tặng.

Nếu như thừa nhận, chẳng phải là nói việc khiến nàng gả cho Cố Hàn Uyên cũng sẽ không khó chấp nhận đến vậy sao.

Mộ Dung Cửu thẹn quá hóa giận nói: Ngươi hỏi nhiều đến thế làm gì.

Mộ Dung Tiên nghe vậy nhất thời có chút ủy khuất, nàng cảm thấy tỷ tỷ mình quá thất bại, ở trước mặt Mộ Dung Cửu chẳng có chút uy nghiêm nào đáng nói.

Thế nhưng nàng lại không muốn cứ thế mà sợ.

Bằng không, bao giờ nàng mới có thể lấy lại uy nghiêm của một người tỷ tỷ đây.

Vì vậy nàng chống nạnh đáp trả: Cũng đâu phải muốn ngươi gả cho Cố công tử, kích động đến thế làm gì.

Mộ Dung Tiên vốn là vô tâm nói vậy, kết quả hết lần này tới lần khác lại không cẩn thận nói trúng một phần sự thật.

Mộ Dung Cửu thật sự có khả năng bị ép gả cho Cố Hàn Uyên.

Bằng không nàng cũng sẽ không cần bỏ nhà mà đi.

Mộ Dung Cửu không ngờ Mộ Dung Tiên lại nói như vậy, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy càng nghĩ càng giận.

Mất đi lý trí nói: Cha ngươi định gả một trong hai chúng ta cho Cố Hàn Uyên, đây cũng là lý do ta không thể không lén chạy ra ngoài.

Ta dù sao cũng không muốn gả, nếu như muội bằng lòng thì không còn gì tốt hơn.

Ngược lại Tiên Nhi, muội cũng rất sùng bái Cố Hàn Uyên mà, phải không.

Mộ Dung Tiên nghe vậy nhất thời giật mình, kinh hô: Hở.

Ta muốn gả cho Cố công tử sao.

Mộ Dung Tiên vì quá đỗi kinh ngạc, thanh âm không thể kìm nén được.

Lời vừa thốt ra, không khí nhất thời yên lặng.

Chương 1007

Mọi người đều không khỏi đưa mắt nhìn lại.

Khuôn mặt Mộ Dung Tiên nhất thời đỏ bừng lên.

Mộ Dung Cửu vỗ trán một cái, lẩm bẩm: Xong đời rồi.

Lúc này tình cảnh quả thực không thể nào xấu hổ hơn.

Mọi người đang bận chính sự, chuẩn bị ép hỏi Quan Thái về chuyện tên đạo tặc giày sắt.

Kết quả Mộ Dung Tiên lại đột nhiên thốt ra một câu nàng muốn gả cho Cố Hàn Uyên.

Mọi người đều bị làm cho bất ngờ.

Cho dù muội Mộ Dung Tiên muốn gả cho Cố Hàn Uyên, có thể tìm cơ hội nói chuyện riêng không.

Vào thời khắc mấu chốt như thế này nói chuyện này có phải là không ổn lắm không.

Mộ Dung Cửu sắp phát điên với cô em gái thứ tư này của mình.

Nàng cũng biết xét đến cùng vẫn là lỗi do chính mình đã mất đi lý trí mà tiết lộ sự thật cho Mộ Dung Tiên.

Chỉ là càng không ngờ chuyện nàng giấu kín bấy lâu, cứ thế bị cái miệng rộng của Mộ Dung Tiên nói toẹt ra.

Thật sự là ngây thơ hay bụng dạ đen tối đây.

Tuy Mộ Dung Tiên chỉ nói về mình chứ không nói gì về nàng.

Thế nhưng điều này lại đi ngược lại với việc nàng vốn không muốn gây sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên, nàng liền thấy ánh mắt vô cùng kinh ngạc và dò xét của Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt Mộ Dung Cửu hơi khó coi, vội vàng quay đi, không dám đối mắt với hắn.

Còn có một người khác sắc mặt cũng khó coi, đó chính là Tiểu Ngư Nhi.

Mấy ngày nay hắn vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với Mộ Dung Tiên.

Cho dù khó khăn lắm mới tạo ra một lần vô tình gặp gỡ, cũng sẽ bị roi da 13 của Trương Tinh cùng ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Cửu đánh đuổi.

Điều này có thể không giống với trong cốt truyện.

Trương Tinh không nghĩ giành Tàng Bảo Đồ trước khi tiếp xúc với Tiểu Ngư Nhi và Thiết Tâm Lan.

Mộ Dung Cửu cũng không như trong cốt truyện mà mưu đồ Tàng Bảo Đồ rồi nhân nhượng Tiểu Ngư Nhi.

Hơn nữa cho dù hiện tại các nàng chuẩn bị cướp đi Tàng Bảo Đồ cũng sẽ trực tiếp đối đầu với Thiết Tâm Lan.

Dù sao các nàng đã nghe trộm được tin tức chân thực vào đêm hôm trước.

Còn về việc rốt cuộc có muốn đoạt Tàng Bảo Đồ từ Thiết Tâm Lan hay không, các nàng vẫn chưa nghĩ ra.

Thứ nhất là có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Thứ hai các nàng không dám khẳng định địa điểm cất giữ bảo vật giam cầm Yến Nam Thiên và Thiết Như Vân nguy hiểm đến mức nào.

Nếu như đến lúc đó ngay cả toàn thân trở ra cũng không làm được, giành được Tàng Bảo Đồ thì có ích lợi gì.

Tóm lại, tâm trạng Tiểu Ngư Nhi lúc này vô cùng rối bời.

Hắn vốn còn có chút may mắn vì mình đã bỏ qua Thiết Tâm Lan từ trước.

Tuy rằng nghĩ như vậy sẽ có chút có lỗi với Hoa Vô Khuyết.

Thế nhưng hắn không muốn nhìn thấy người phụ nữ mình thích vì mục đích nào đó mà bán đứng mình, đi cầu xin Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Hơn nữa người nói ra là Thiết Tâm Lan, người từ chối cũng là Cố Hàn Uyên.

Chuyện như vậy khiến hắn cảm thấy cực kỳ không vui.

Thế nên mấy ngày nay đều không tìm Thiết Tâm Lan nói chuyện.

Thế nhưng hắn lại càng không ngờ nhanh như vậy đã đến lượt hắn phải cảm thấy vô cùng rối rắm.

Hắn thậm chí không khỏi có chút nghi ngờ chính mình, chẳng lẽ Cố Hàn Uyên là khắc tinh của hắn sao.

Nhưng hắn vẫn chưa có ý định từ bỏ Tiểu Tiên Nữ mà mình thích.

Vì vậy một lần nữa nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt nhất thời tràn đầy địch ý.

Ánh mắt Thiết Tâm Lan tràn đầy vẻ cổ quái.

Dù sao nàng lại biết Tiểu Ngư Nhi thích Mộ Dung Tiên.

Giọng điệu đột nhiên muốn gả chồng của Mộ Dung Tiên cũng khiến nàng giật mình.

Nàng cũng giống như phần lớn mọi người mà nghĩ rằng Mộ Dung Tiên thích Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến tâm tình của nàng cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Bởi vì nàng phát hiện Cố Hàn Uyên thật sự không phải không có nàng thì không được.

Nói như vậy, sự rụt rè của nàng còn có ý nghĩa gì nữa sao.

Quả nhiên, cô bé bên cạnh nhân cơ hội khẽ nói: Tiểu thư, đừng để người khác giành trước nữa.

Thiết Tâm Lan nghe vậy liền cạn lời.

Nàng đã gần như quen với việc cả ngày nghe Tiểu Tiểu xúi giục các kiểu.

Nhưng lần này nàng không trực tiếp từ chối, chỉ là ánh mắt lóe lên.

Cố Hàn Uyên cũng đã nhận ra đủ loại ánh mắt.

Địch ý của Tiểu Ngư Nhi là rõ ràng nhất.

Nhưng hắn vẫn không để ý chút nào.

Dù sao Tiểu Ngư Nhi là một trong những nhân vật chính, sớm muộn gì cũng sẽ đi đến mối quan hệ thù địch.

Hơn nữa sự tồn tại của Yêu Nguyệt càng khiến hắn sớm đã xác định lập trường.

Chỉ là tạm thời vẫn chưa đến lúc đối phó Tiểu Ngư Nhi.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể đoán được Mộ Dung Cửu có thể đã nói gì đó với Mộ Dung Tiên, mới gây ra phản ứng như vậy.

Cố Hàn Uyên không đưa ra quá nhiều đáp lại, tránh cho Mộ Dung Tiên sợ mà bỏ chạy.

Chỉ là ôn hòa cười với nàng, kết quả lại khiến nàng đỏ mặt.

Nhưng Mộ Dung Tiên ngoài ý muốn lại tạo điều kiện cho một số người.

Ban đầu Quan Thái đều nghĩ rằng bất kể thế nào, trước hết nói ra thân phận thật sự của tên đạo tặc giày sắt, dùng điều này để bày tỏ thành ý của hắn, khiến Cố Hàn Uyên tha hắn một lần.

Kết quả cũng bởi vì tình trạng đột phát của Mộ Dung Tiên mà hắn sững sờ một cái.

Mà kết quả của việc Quan Thái sững sờ ấy chính là một cây độc châm từ ngoài cửa sổ bay vào, ghim trúng cổ họng hắn, khiến hắn không thể mở miệng được nữa.

Cố Hàn Uyên cũng đúng lúc làm ra vẻ như bị Mộ Dung Tiên thu hút sự chú ý, không thể kịp thời ngăn cản.

Chỉ có thể ra vẻ nỗ lực cứu giúp Quan Thái một cách muộn màng.

Thế nhưng loại độc châm đã được dự mưu từ lâu này tự nhiên là kịch độc kiến huyết phong hầu.

Vì vậy Cố Hàn Uyên rất nhanh liền giả vờ vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu bỏ cuộc.

Lúc này mọi người mới bị biến cố đột ngột này đánh thức, dồn dập sắc mặt khó coi nhìn về phía Quan Thái đã mất mạng.

Cố Hàn Uyên hơi lộ vẻ tự trách nói: Là Cố mỗ không thể kịp thời ngăn cản cây độc châm này.

Mọi người nghe vậy lại dồn dập mở lời an ủi, cho rằng Cố Hàn Uyên là bị Mộ Dung Tiên thu hút sự chú ý nên mới không thể kịp thời chặn lại độc châm.

Dưới tình huống bình thường, với thần công cái thế của Cố Hàn Uyên thì không thể không ngăn được loại độc châm cấp bậc này.

Thế nhưng tình huống trước mắt mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Chương 1008

Một thiếu nữ xinh đẹp khiến người hài lòng đột nhiên đề cập chuyện muốn gả cho hắn.

Người bình thường lại làm sao có thể không bị phân tâm, thế nên không thể cản lại cây độc châm đã mưu đồ từ lâu để giết chết Quan Thái.

Ngay cả Mộ Dung Tiên lúc này đã tỉnh táo lại cũng lộ vẻ hổ thẹn.

Nàng cảm thấy là do mình liều lĩnh mà liên lụy Cố Hàn Uyên, còn hại chết Quan Thái, dẫn đến không thể ép hỏi ra thân phận thật sự của tên đạo tặc giày sắt.

Mộ Dung Tiên xấu hổ nói: Đều là ta không tốt.

Thế nhưng lời nàng chưa dứt thì đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang một bước trước.

Chuyện này không liên quan gì đến Mộ Dung cô nương.

Nói xong, hắn mỉm cười ôn hòa trấn an Mộ Dung Tiên.

Mộ Dung Tiên thấy vậy không khỏi giật mình.

Trong lòng không hiểu sao có chút thẹn thùng thầm nghĩ: Cố công tử quả nhiên rất ôn nhu, rất có nguyên tắc, trách không được nhiều nữ tử thích chàng đến vậy, ngay cả Thiết Tâm Lan cũng nguyện ý chủ động hiến thân.

Ta thật sự có khả năng bị cha gả cho Cố công tử sao.

Mộ Dung Tiên trong lòng có chút rối rắm.

Nàng không hề giống Mộ Dung Cửu mà chán ghét Cố Hàn Uyên.

Thậm chí vì đêm hôm đó lén nghe Cố Hàn Uyên cùng Thiết Tâm

Lan nói chuyện, nàng còn có chút thưởng thức Cố Hàn Uyên.

Chỉ là nàng và rất nhiều thiếu nữ hoài xuân khác đều rất có ý kiến về sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Mộ Dung Tiên còn là một bình dấm nhỏ.

Hơn nữa còn có điểm quan trọng nhất chính là nàng lo lắng vạn nhất thật sự bị Mộ Dung Vô Địch gả cho Cố Hàn Uyên, liệu có từ đó mất đi tự do hay không.

Mộ Dung Tiên quanh năm bị Hàn Độc dày vò lại ham chơi, đối với cuộc sống tự do cực kỳ hướng tới.

Kỳ thực nàng lại không biết, cũng chính vì nguyên nhân Hàn Độc, Mộ Dung Vô Địch vẫn chưa đưa nàng vào danh sách đối tượng đính ước với Cố Hàn Uyên.

Người thực sự được chọn ngược lại là Mộ Dung Cửu bên cạnh nàng.

Chỉ là bởi vì ngoài ý muốn, bị Mộ Dung Cửu kéo vào hố.

Cố Hàn Uyên ngược lại không quá để ý suy nghĩ của Mộ Dung Tiên.

Mộ Dung Cửu và Mộ Dung Tiên hai nàng đều không phải là mục tiêu trong thời gian ngắn của hắn.

Ngược lại, tiếng kinh hô đột ngột của Mộ Dung Tiên lại trở thành niềm vui ngoài ý muốn, cho hắn một cái cớ hợp lý.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Kẻ hạ sát thủ kia trốn không xa, Cố mỗ đây liền đi bắt nàng ta trở lại.

Chư vị xin hãy đợi một chút.

Nói đoạn thân hình lóe lên, đuổi theo.

Lúc này, trong đám người, ánh mắt Tống Vấn Thảo nhất thời hiện lên một tia đắc ý.

Cố Hàn Uyên rời khỏi Tử Vi Các rồi một đường truy tìm, rất nhanh liền ra khỏi Hoa gia.

Trên thực tế hắn đuổi theo cũng không hề sốt ruột, thậm chí còn có vẻ thong dong nhàn nhã.

Ngược lại, hung thủ dùng độc châm sát hại Quan Thái lại dừng lại, ra vẻ rất sợ Cố Hàn Uyên không đuổi theo kịp.

Đồng thời khi nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy một bóng dáng yểu điệu trang điểm xinh đẹp, xiêm y hoa lệ, tựa như trang phục vương tộc nào đó.

Nàng tiếu yếm như hoa, dịu dàng nói: Cố công tử có từng tưởng niệm thiếp không.

Chính là Khổng Tước Vương phi, người đã có trải nghiệm không tệ đêm hôm trước.

Cố Hàn Uyên khóe miệng chứa đựng một nụ cười nhàn nhạt, nói: Đợi lâu rồi.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy giật mình, hiển nhiên có chút bất ngờ trước phản ứng của Cố Hàn Uyên.

Vẻ bình tĩnh quá mức ấy khiến nàng trong khoảnh khắc kinh nghi bất định.

Nàng khẽ cau đôi mày thanh tú mà hỏi: Cố công tử biết là thiếp sao.

Cố Hàn Uyên tựa cười mà không cười nói: Vào thời điểm mấu chốt này giúp tên đạo tặc giày sắt đưa ta đi, trừ nàng ra còn ai có thể làm được.

Kế hoạch vừa bắt đầu đã xuất hiện sai lầm khiến Khổng Tước Vương phi trong lòng khẽ hoảng sợ.

Nhưng dù sao cũng là nữ tử có dã tâm mưu toan nắm giữ một quốc gia, rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Nghi hoặc hỏi: Cố công tử vì sao lại khẳng định là thiếp như vậy.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên, chế nhạo nói: Loại thời điểm này cũng chỉ có nàng mới có thể lôi kéo ta ở lại, ta nói đúng không.

Con gái tên đạo tặc giày sắt, Khổng Tước Vương phi.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy kinh hãi.

Hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên lại có thể bóc trần lai lịch của nàng một cách trắng trợn như vậy.

Tình huống này quá đỗi nằm ngoài dự liệu của nàng.

Sự tự tin ban đầu trong chốc lát sụp đổ.

Khổng Tước Vương phi cũng không còn dám giữ vẻ kiêu ngạo, cẩn thận từng li từng tí hỏi: Cố công tử chàng đang nói gì vậy.

Thiếp không rõ đâu.

Cố Hàn Uyên thấy nàng còn muốn che giấu, hơi lộ vẻ đùa cợt cười nói: Đừng quá xem nhẹ năng lực tình báo của ta.

Những bí mật của các ngươi có thể lừa gạt người khác, nhưng không gạt được ta.

Nếu không phải Thanh Đồng và Tố Thiện nhà ta giúp đỡ, Hãn Hải quốc của các ngươi sớm đã bị Mông Nguyên tiêu diệt rồi.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy nhất thời sửng sốt.

Trong lời nói của Cố Hàn Uyên đã tiết lộ quá nhiều tin tức, hoàn toàn lật đổ ấn tượng và kế hoạch của nàng.

Khó có thể tin hỏi: Chân phu nhân và Thúy Vũ Hoàng Sam là người của Cố công tử chàng sao.

Bí mật kinh thiên này khiến nàng chấn động không nhẹ.

Phải biết rằng hiện tại Hoắc Thanh Đồng vì chiến thuật du kích quy mô lớn đã mang đến phiền phức rất lớn cho Mông Nguyên.

Thậm chí toàn bộ quá trình công chiếm Tây Vực đều không thể tránh khỏi bị chậm lại tiến độ, mang đến cơ hội thở dốc cực lớn cho các nước Tây Vực.

Vì vậy Hoắc Thanh Đồng bây giờ có thể nói là họa tâm phúc lớn của Mông Nguyên, bị người coi là nữ quân thần của Tây Vực và trên thảo nguyên.

Kết quả dĩ nhiên là người của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa càng thêm kinh người là Chân Tố Thiện dĩ nhiên cũng là người của Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng Chân Tố Thiện bây giờ ở Mông Nguyên địa vị không hề thấp.

Mấy lần dự đoán trước đã phá hủy chiến thuật du kích thần xuất quỷ nhập của Hoắc Thanh Đồng, lập được công lao cực lớn.

Cũng vì vậy địa vị ở Mông Nguyên tăng lên đáng kể, được người xưng là Mông Nguyên Nữ Gia Cát.

Gần đây ở thảo nguyên và Tây Vực, danh tiếng hai nàng Hoắc Thanh Đồng và Chân Tố Thiện nhất thời không ai sánh kịp, bị người coi là đối thủ cũ.

Khổng Tước Vương phi nhất thời bừng tỉnh.

Trách không được Chân Tố Thiện và Hoắc Thanh Đồng hai người dường như có một loại ăn ý cổ quái.

Luôn là Hoắc Thanh Đồng gây tổn thất cho Mông Nguyên, sau đó vừa đúng bị Chân Tố Thiện bức lui, rồi lại mỗi lần đều không thể bắt được nàng.

Không ngờ hai nàng căn bản là người một nhà đang diễn kịch song hoàng sao.

Tương đương với nói rằng người thực sự mang đến phiền toái cho Mông Nguyên chính là Cố Hàn Uyên, kẻ đang điều khiển mọi thứ từ xa.

Bỗng nhiên nghe được bí mật kinh thiên như vậy, Khổng Tước Vương phi chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, hoảng sợ không thôi.

Nàng lo lắng liệu mình có bị giết người diệt khẩu hay không, dù sao bí mật loại vật này chỉ có người chết mới là khả năng nhất giữ kín.

Mà ấn tượng về Cố Hàn Uyên trong lòng nàng cũng thay đổi thành một kiêu hùng thâm tàng bất lộ.

Đối với kiêu hùng mà nói, nữ nhân cũng không quan trọng bằng dã tâm.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên đã sớm biết mọi thứ còn có thể đưa nàng cùng tên đạo tặc giày sắt trở thành một phần công lao, tăng thêm danh vọng.

Khổng Tước Vương phi không có lòng tin rằng một lần duyên tình chớp nhoáng có thể khiến Cố Hàn Uyên buông tha nàng.

Như vậy không chỉ tương đương với bỏ qua danh vọng dễ như trở bàn tay, còn có nguy cơ bại lộ bí mật.

Kỳ thực quyết định dùng chính mình dẫn dụ Cố Hàn Uyên đi, đồng thời ngăn chặn hắn là do Khổng Tước Vương phi chủ động đề nghị.

Khổng Tước Vương phi ban đầu còn định dò xét Cố Hàn Uyên, nếu như có thể hợp tác, nàng thậm chí nguyện ý chủ động bày tỏ.

Nếu như không nghe được bí mật liên quan đến Hoắc Thanh Đồng và Chân Tố Thiện, nàng vẫn còn chút lòng tin.

Dù sao đêm hôm đó trôi qua, vị trí của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng sớm đã khác biệt.

Chương 1009

Đáng tiếc hiện tại người chủ động bày tỏ lại là Cố Hàn Uyên đã sớm biết mọi thứ, còn tiết lộ bí mật lớn đến vậy cho nàng.

Khổng Tước Vương phi trong khoảnh khắc có chút thất vọng mất mát.

Nàng nhớ lại đêm hôm đó triền miên sống chết.

Đột nhiên cảm thấy nếu thật sự phải chết dưới tay Cố Hàn Uyên, người đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho nàng từ khi chào đời đến nay, thì cũng không khó chấp nhận hận ý đến vậy.

Chỉ là chung quy có một loại đau lòng khó tả.

Cố Hàn Uyên có chút buồn cười khi nhìn Khổng Tước Vương phi đang tự mình dọa mình.

Chỉ cần nhìn ánh mắt bi thương của nàng liền có thể đoán được nàng đã tự suy diễn những gì.

Cố Hàn Uyên vẫy vẫy tay về phía Khổng Tước Vương phi, khẽ cười nói: Lại đây.

Cách nói chuyện giữa hai chúng ta không phải như vậy.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy giật mình.

Thái độ của Cố Hàn Uyên khiến nàng càng thêm bất ngờ.

Hơn nữa thủ thế quen thuộc của Cố Hàn Uyên khiến nàng đỏ mặt, đồng thời hai mắt cũng sáng lên.

Mọi việc dường như không tồi tệ như nàng nghĩ.

Vì vậy Khổng Tước Vương phi vô cùng khéo léo quỳ xuống, không hề để ý trang phục Vương phi Hãn Hải Quốc đang bị mài mòn, quỳ gối hướng về Cố Hàn Uyên.

Hơi ngước trán, mập mờ không rõ ràng cất tiếng quyến rũ kêu: Công tử Cố Hàn Uyên ánh mắt vui vẻ khẽ vuốt mái tóc của Khổng Tước Vương phi, mang theo ý tứ dụ dỗ nhẹ giọng nói: Ta biết kế hoạch của các ngươi, muốn cướp đoạt Hãn Hải Ngọc Phật về để đưa Khổng Tước Vương tử kế vị.

Nhưng so với Vương hậu, nàng chẳng lẽ không muốn làm Nữ vương sao.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy nhất thời hai mắt sáng bừng.

Nàng là một nữ tử rất có dã tâm, bằng không cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi đi theo tên đạo tặc giày sắt chạy tới Hoa gia mưu đoạt Hãn Hải Ngọc Phật.

Thế nhưng lời nói của Cố Hàn Uyên lại như đang nói với nàng rằng Dã tâm của nàng quá nhỏ vậy.

Tây Vực cũng không giống như Trung Nguyên có nhiều quy củ Nho giáo đến vậy.

Nữ tử lên làm nữ vương cũng không tính là hiếm thấy.

Chỉ có điều ấy cũng cần Thiên thời Địa lợi Nhân hòa mới có thể.

Khổng Tước Vương phi tuy thừa kế một phần di sản chính trị của mẫu thân nàng, thế nhưng căn cơ vẫn không đủ.

Sở dĩ chưa bao giờ nghĩ đến khả năng lên làm nữ vương.

Vì vậy nàng đôi mắt đẹp lóe lên hỏi: Công tử chàng nguyện ý giúp thiếp trở thành Nữ vương sao.

Cố Hàn Uyên dùng một giọng điệu đương nhiên khẽ cười nói: Nàng bây giờ là người của ta, đương nhiên phải giúp nàng.

Lời khẳng định bá đạo của Cố Hàn Uyên khiến phương tâm

Khổng Tước Vương phi một trận dâng trào.

Nàng vốn tưởng rằng một đoạn tình duyên sớm sớm mang theo mục đích chưa chắc có thể có địa vị bao nhiêu trong lòng Cố Hàn Uyên.

Bằng không trước đó cũng sẽ không tự mình dọa mình.

Bị sự bá đạo của Cố Hàn Uyên lúc này làm cho cảm động, Khổng Tước Vương phi kiều mị vô cùng nói: Công tử chàng có muốn hưởng dụng một vị Nữ vương Hãn Hải quốc tương lai không.

Cố Hàn Uyên vui vẻ khẽ cười nói: Đương nhiên.

Khổng Tước Vương phi sắc mặt kiều diễm ướt át, ánh mắt mê ly, khẽ thở dốc tựa vào vai Cố Hàn Uyên.

Trên người đang khoác trang phục Vương phi xộc xệch.

Làn da lộ ra trong không khí trắng hồng mềm mại.

Khổng Tước Vương phi mang theo ý vị thỏa mãn khẽ thở dài một tiếng, tỉnh lại thần trí.

Nàng có chút chần chừ nói: Cha thiếp hắn chỉ muốn vinh hoa phú quý.

Cho dù thiếp làm đến Nữ vương, e rằng cũng sẽ xúi giục thiếp đầu hàng Mông Nguyên.

Thể xác và tinh thần đều được thả lỏng, tâm tư Khổng Tước Vương phi trở nên thông suốt hơn nhiều.

Nàng bây giờ đã trao cả thể xác và tinh thần cho Cố Hàn Uyên, tự nhiên muốn đứng ở lập trường của Cố Hàn Uyên mà suy nghĩ.

Từ chuyện của Hoắc Thanh Đồng và Chân Tố Thiện có thể thấy Cố Hàn Uyên là đối địch với Mông Nguyên.

Hơn nữa trở thành Nữ vương mà đầu hàng cùng trở thành Vương hậu mà đầu hàng hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Mông Nguyên đối với quốc gia chủ động đầu hàng vẫn tương đối khoan dung, cơ bản sẽ không quá mức làm khó dễ ngoại tộc vương thất.

Không chỉ là muốn làm gương, khiến cho càng nhiều quốc gia dễ dàng đầu hàng, cũng là để duy trì ổn định.

Đây cũng là lý do vì sao Khổng Tước Vương tử biết ủng hộ việc đầu hàng.

Dù sao sau khi hắn đầu hàng vẫn có thể được coi là Quốc vương, chỉ có điều trên đầu nhiều thêm một mẫu quốc mà thôi.

Sở dĩ nếu như Khổng Tước Vương phi trở thành Vương hậu mà đầu hàng thì cũng sẽ không bị Mông Nguyên làm khó dễ.

Thế nhưng nếu trở thành Nữ vương mà đầu hàng, Mông Nguyên vì ổn định ngược lại sẽ ép buộc nàng gả cho một vị Hoàng tôn.

Thậm chí còn có thể nhân đó trực tiếp chiếm đoạt Hãn Hải quốc, ngược lại bớt đi rất nhiều chuyện.

Hai loại kết quả đối với tên đạo tặc giày sắt mà nói không có gì khác nhau, dù sao hắn chỉ muốn vinh hoa phú quý.

Thậm chí nói một cách nghiêm túc, ngược lại thì việc Khổng Tước Vương phi lên làm Nữ vương tái giá cho một vị Hoàng tôn Mông Nguyên đối với hắn càng có lợi.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ cười nói: Vậy chính nàng nghĩ thế nào.

Khổng Tước Vương phi kiên định nói: Thiếp muốn làm Nữ vương, đồng thời chỉ muốn làm Nữ vương của riêng một mình công tử chàng.

Nói đoạn, nàng đưa ánh mắt tình tứ kéo dài nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên chuyện lúc trước đã khiến nàng có rất nhiều chuyển biến.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, ôn hòa nói: Có ta giúp nàng, cứ an tâm làm Nữ vương của nàng là được.

Có Thanh Đồng và Tố Thiện hỗ trợ, Hãn Hải quốc không diệt được, tự nhiên không cần đầu hàng.

Hơn nữa khi cần thiết ta cũng sẽ tự mình ra tay.

Cứ yên tâm là được.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy an tâm hơn rất nhiều.

Nàng do dự hỏi: Vậy cha thiếp.

Công tử định xử lý thế nào.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Có thể thuyết phục thì thuyết phục, không thể thuyết phục thì tạm thời khống chế lại.

Nhưng ta tin hắn sẽ không đến mức không thức thời như vậy.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy liền không còn lo lắng về sau nữa, sự lo âu giữa hai hàng lông mày cũng tan biến theo.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, đôi mắt đẹp lóe lên, chế nhạo hỏi: Công tử, thê tử của Chu Đình có quan hệ thế nào với chàng.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ cười nói: Quả nhiên hai ngày nay nàng đã đi bắt cóc Chu Đình và thê tử hắn.

Chắc hẳn Chu Đình đã báo cho nàng bí mật cơ quan mật thất Hoa gia rồi.

Khổng Tước Vương phi cười duyên nói: Công tử quả nhiên liệu sự như thần.

Dừng một chút.

Nàng ánh mắt cổ quái giải thích: Thiếp mang theo Emile và bọn họ cùng đi kinh thành trói Chu Đình và thê tử hắn đến tra hỏi.

Bởi vì Chu Đình vẫn giữ miệng như bình, nên thiếp chuẩn bị dùng thê tử hắn để uy hiếp hắn.

Kết quả thê tử hắn lại nói rằng nếu chúng thiếp dám động đến nàng ta, công tử chàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng thiếp.

Lão bản nương cũng không biết Cố Hàn Uyên có sắp xếp người của Thiên Võng âm thầm bảo hộ.

Nàng hiểu rất rõ sự tận tâm tuân thủ lời hứa của Chu Đình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiết lộ bí mật cơ quan mà hắn thiết kế ra ngoài.

Hơn nữa vì lý do tâm hư, không dám chắc Chu Đình có vì nàng mà tuân theo hay không.

Sở dĩ khi thấy Khổng Tước Vương phi cố gắng khiến Emile bức bách nàng thì liền kinh hoảng nói ra tên Cố Hàn Uyên.

Tên Cố Hàn Uyên vừa được nhắc đến, hiệu quả lập tức rõ ràng.

Khổng Tước Vương phi vội vàng ngăn Emile lại.

Duyên phận một đêm hôm đó khiến nàng vô cùng lưu ý Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nghe được lão bản nương có khả năng có quan hệ với Cố Hàn Uyên, nhất thời không còn dám bức bách.

Sau đó, khi Khổng Tước Vương phi đang chuẩn bị hỏi về mối quan hệ cụ thể giữa lão bản nương và Cố Hàn Uyên, Chu Đình lại mặt âm trầm mở miệng nói ra bí mật mật thất.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nàng nên gọi lão bản nương là tỷ tỷ.

Khổng Tước Vương phi nghe vậy nhất thời hiểu ra.

Cố Hàn Uyên cùng lão bản nương quả nhiên có tư tình.

Nàng thầm may mắn mình đã không làm chuyện gì quá đáng, bằng không nhất định sẽ chọc giận Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên loại phương pháp cấu kết với thê tử người khác này cũng khiến nàng có chút tức giận.

Ghen thì không đến nỗi, chỉ là có chút không nói nên lời.

Chương 1010

Lấy lại tinh thần, Khổng Tước Vương phi khẽ hỏi: Chu Đình và thê tử hắn còn bị nhốt tại Hạnh Hoa Thôn, có cần thiếp bây giờ đi thả họ không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không vội, đợi chuyện Hoa gia kết thúc rồi hẵng nói.

Khổng Tước Vương phi hỏi: Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì.

Chờ cha thiếp mang Hãn Hải Ngọc Phật đến sao.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên nhướng mày, nhìn về phía Hoa gia, trầm giọng nói: E rằng mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Vừa dứt lời, một trận nổ ầm ầm truyền đến.

Tiếp đó, thính giác bén nhạy của Cố Hàn Uyên liền nghe thấy tiếng nước chảy sôi trào mãnh liệt.

Hắn vội vàng đứng dậy nói: Xem ra ta nên đi một chuyến.

Nói đoạn, hắn buông Khổng Tước Vương phi khỏi lòng, vận khinh công chạy về Hoa gia.

Lúc này trong mật đạo Hoa gia, mọi người đang cấp tốc chạy trốn.

Phía sau họ là cơn sóng thần đang đuổi kịp.

Mà Tống Vấn Thảo, tức tên đạo tặc giày sắt thì đã không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này mọi người đang mệt mỏi vì vội vã.

Trong hoàn cảnh phong bế bị nước nhấn chìm như thế này, trừ cực kì cá biệt những người bơi lội siêu phàm, thì đều chắc chắn phải chết.

Hơn nữa, ngoài Khổ Trí và Nguyên Tùy Vân còn đỡ hơn một chút, những người còn lại sắc mặt đều rất tái nhợt, suy yếu vô lực.

Mắt Ưng Lão Thất vội vàng xao động hô: Lão Hoa Đầu.

Cứ thế này chạy xuống thì không được đâu.

Mau nghĩ cách đi.

Hoa Như Lệnh sầm mặt lại, vội vàng nói: Không còn cách nào khác, lấy chết làm sống thôi.

Sang bên này.

Nói đoạn, hắn rẽ một hướng khác.

Mọi người vội vàng đuổi theo.

Nhưng rồi chạy mãi lại chạy vào một ngõ cụt.

Mọi người còn chưa kịp kinh hô Xong rồi thì đã thấy Hoa Như Lệnh dùng chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch trên tay mình gõ có quy luật vài cái lên vách tường.

Tiếp đó vách tường liền trở thành một cánh cửa ngầm mở ra.

Mọi người thấy vậy nhất thời hai mắt sáng lên, chen chúc mà vào.

Mọi người đều đi vào hết, cửa ngầm cũng theo đó đóng lại.

Làn sóng nước đuổi theo phía sau tự nhiên bị chặn lại bên ngoài.

Mắt Ưng Lão Thất lòng còn sợ hãi nói: Dọa chết lão tử rồi.

Nhưng khi hắn lấy lại tinh thần nhìn quanh hoàn cảnh, kinh ngạc hỏi: Tại sao lại là một gian mật thất.

Chẳng lẽ còn có lối thông ra bên ngoài sao.

Hoa Như Lệnh sắc mặt khó coi thở dài nói: Không có.

Mọi người nghe vậy sắc mặt kịch biến.

Mắt Ưng Lão Thất vội vàng nói: Tại sao lại không có chứ.

Hoa Như Lệnh nhìn về phía Hoa Mãn Lâu được cứu ra từ tay tên đạo tặc giày sắt, giải thích: Trước đây khi kiến tạo mật thất này là lúc mẹ của Lâu Nhi qua đời.

Vì vậy hai chiếc nhẫn do mẹ của Lâu Nhi để lại liền trở thành chìa khóa điều khiển cơ quan mật đạo.

Chiếc nhẫn Hồng Bảo Thạch của Lâu Nhi mở ra cánh cửa sống, có lối ra.

Chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch trên tay ta đây mở ra là tử môn, không có lối ra.

Cho nên mới nói là lấy chết làm sống.

Mắt Ưng Lão Thất mặt xám như tro tàn nói: Vậy chúng ta chẳng phải là xong đời rồi sao.

Lúc này mọi người, ngoài Nguyên Tùy Vân ánh mắt lóe lên, đều có chút tuyệt vọng.

Lúc này một giọng nói yêu kiều mềm mại khiến người ta không ngờ tới vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Tiểu đang trốn sau lưng Thiết Tâm Lan lớn tiếng nói: Công tử nhất định sẽ đến cứu chúng ta mà.

Đám người lúc này đều có chút cổ quái nhìn về phía nha hoàn.

Nha hoàn đang cúi thấp trán, trong lòng tự mình lẩm bẩm: Công tử sẽ không bỏ rơi nha hoàn của mình đâu.

Thiết Tâm Lan vẻ mặt nghi hoặc.

Nàng biết nha hoàn đối với Cố Hàn Uyên rất có hảo cảm.

Bằng không cũng sẽ không luôn giật dây nàng quên Hoa Vô

Khuyết để đi theo Cố Hàn Uyên.

Nhưng cho dù là vậy, phản ứng của nàng có phải chăng quá lớn.

Hơn nữa đối với Cố Hàn Uyên cũng quá mức tín nhiệm.

Đám người tuy thấy nha hoàn không nói thêm gì, nhưng đều biết nàng đang nhắc tới Cố Hàn Uyên.

Vì vậy sau khi phản ứng đều là hai mắt sáng rỡ.

Dù sao nếu là Cố Hàn Uyên, quả thật có khả năng cứu được bọn họ.

Thế nhưng Hoa Như Lệnh lại dội cho bọn họ một chậu nước lạnh.

Hắn lắc đầu nói: Vô dụng, mật đạo bên ngoài thông tới Mạnh Hà.

Trừ phi Cố công tử có thể bằng thực lực đỉnh cao mở ra một con đường, bằng không căn bản không cứu được chúng ta.

Thế nhưng mật đạo được xây ở độ sâu mười trượng dưới đất, căn bản không phải sức người có thể đào ra trong thời gian ngắn.

Mà cửa ngầm này cũng không thể ngăn được nước Mạnh Hà bao lâu, sở dĩ ta mới nói đây chẳng qua là c·hết lâm sàng mà thôi.

Đám người hướng về phía cửa ngầm kia nhìn lại, quả nhiên đang không ngừng run rẩy.

Hiển nhiên là đang bị nước Mạnh Hà không ngừng công kích, một bộ lung lay sắp đổ.

Đám người trong chốc lát lại trở nên tuyệt vọng.

Kim Linh Chi vô thức nhìn về phía Nguyên Tùy Vân.

Chỉ thấy Nguyên Tùy Vân vốn dĩ luôn đạm nhiên như thường, lúc này cũng cau chặt mày.

Hiển nhiên hắn đối mặt loại tình huống này cũng có chút bó tay không sách.

Hắn cảm giác mình dường như đã làm hỏng chuyện rồi.

Nguyên Tùy Vân vốn dự định mượn án kiện của Thiết Giáp Đạo Tặc để trắc thí Lục Tiểu Phụng.

Nếu như trắc thí thông qua sẽ mời Lục Tiểu Phụng đến Biệt Thử Đảo của hắn.

Kết quả Lục Tiểu Phụng lại bị thương bởi trò đùa tự biên tự diễn của Hoa Như Lệnh.

Điều này không khỏi khiến Nguyên Tùy Vân gấp bội thất vọng, cũng mất đi hứng thú đối với Lục Tiểu Phụng.

Bất quá hắn rất nhanh lại chuyển sự chú ý sang Cố Hàn Uyên.

Vì vậy mặc dù hắn đã điều tra ra một phần chân tướng, nhưng vẫn âm thầm không ra tay.

Kết quả bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh Cửu Tử Nhất Sinh như vậy.

Tình huống vượt ngoài tầm kiểm soát như vậy tự nhiên khiến sắc mặt Nguyên Tùy Vân khó coi.

Kim Linh Chi thấy vậy trong lòng có chút thất vọng.

Có loại cảm giác kính lọc thần tượng vỡ tan.

Dù sao trong suy nghĩ của nàng, Nguyên Tùy Vân hẳn là gặp bất cứ chuyện gì cũng đều có thể nắm trong lòng bàn tay, không gì không thể mới phải.

Kết quả dường như không giống lắm với những gì nàng tưởng tượng.

Nàng nhìn về phía tiểu nha hoàn kia vẫn đang mong Cố Hàn Uyên đến cứu.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Cố Hàn Uyên sẽ có gì khác biệt sao.

Thái độ của Kim Linh Chi đối với sinh tử còn hào hiệp hơn trong tưởng tượng.

Mộ Dung Tiên sợ hãi nói: Cửu Muội, làm sao bây giờ.

Cố công tử thực sự không có cách nào cứu chúng ta ra sao.

Mộ Dung Cửu nghe vậy phiền não nói: Ta cũng không biết.

Nàng lúc này trong lòng cực kỳ mâu thuẫn.

Vừa hy vọng Cố Hàn Uyên có thể xuất hiện đúng lúc, lại không muốn thiếu ân cứu mạng của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng còn có những nguyện vọng của bản thân chưa thực hiện được, càng không muốn cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn.

Trương Tinh ở một bên an ủi: Nhất định sẽ có biện pháp thoát ra.

Tuy nàng lúc này cũng rất lo lắng, nhưng so với Mộ Dung tỷ muội, nội tâm của nàng kiên cường hơn một chút.

Tôn Tú Thanh lo âu kêu: Sư tỷ.

Mã Tú Chân thần sắc kiên định trấn an nói: Sư muội yên tâm, Cố công tử nhất định sẽ đến cứu chúng ta.

Tuy bị Hoa Như Lệnh phủ nhận khả năng Cố Hàn Uyên cứu người.

Thế nhưng nàng vô thức cảm thấy Cố Hàn Uyên nhất định sẽ cứu các nàng ra.

Chương 1011

Dù sao Cố Hàn Uyên nhưng là một kẻ cực kỳ tham lam.

Mã Tú Chân đã ái mộ Cố Hàn Uyên, nguyện ý tin tưởng hắn.

Tôn Tú Thanh nghe vậy có chút ngoài ý muốn giật mình.

Nàng không khỏi trong lòng tự lẩm bẩm: Cố công tử thực sự sẽ đến cứu chúng ta sao.

Nàng không khỏi nhớ lại những hình ảnh đã thấy hôm qua.

Bỗng nhiên cũng có chút ước ao Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân.

Bởi vì nàng cảm thấy nếu lúc này bị vây ở đây là hai nàng Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân, Cố Hàn Uyên e rằng vô luận thế nào cũng sẽ kịp thời đến cứu các nàng.

Thế nhưng đổi lại là bản thân nàng, lại khó tránh khỏi cảm thấy không mấy tự tin.

Bất quá lúc này hai nàng Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân đều còn đang ngủ say như c·hết trong phòng Cố Hàn Uyên.

Hoa Chân Chân cùng Cao Á Nam là vì trúng độc mới bình phục, thân thể suy yếu, sở dĩ đồng dạng không xuống mật đạo.

Phong Tứ Nương hai ngày này vì ngại nhìn thấy Cố Hàn Uyên, phương tung mịt mù.

Tiết Băng thì đang chiếu cố Lục Tiểu Phụng vẫn còn hôn mê.

Đương nhiên đây có lẽ cũng là cớ nàng không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Còn có Không Động Thanh Kiếm, người cũng không thể dậy nổi trong chốc lát.

Chúng nữ đều xem như đã thoát được kiếp nạn trước mắt này.

Mắt Ưng Lão Thất oán hận nói: Không ngờ Tống Vấn Thảo lại chính là Thiết Giáp Đạo Tặc, còn dùng Hỏa Vân Phích Lịch Đạn nổ tung mật đạo, khiến nước Mạnh Hà rót vào.

Rõ ràng là muốn tiện tay dìm c·hết chúng ta.

Hòa Như Lệnh ai thán nói: Đều là do ta nhìn người không rõ.

Hòa Mãn Lâu tự trách nói: Muốn trách thì cũng trách ta lúc đó thất hồn lạc phách không phòng bị, bị Thiết Giáp Đạo Tặc bắt được, cha mới không thể không dùng Hãn Hải Ngọc Phật để trao đổi.

Hòa Như Lệnh khuyên nhủ: Chuyện này không liên quan tới con, dù sao Thiết Giáp Đạo Tặc đã trăm phương ngàn kế hơn mười năm, cho dù con không bị bắt, cũng chưa chắc có thể phòng được hắn.

Kỳ thực trong lòng Hoa Như Lệnh còn có một tầng nghi hoặc.

Đó chính là Thiết Giáp Đạo Tặc rốt cuộc làm sao phân biệt được Hãn Hải Ngọc Phật thật giả.

Phải biết rằng hắn vì dự phòng Hãn Hải Ngọc Phật bị mất trộm, trước đây từng làm giả không chỉ một tượng Hãn Hải Ngọc Phật.

Đồng thời còn cố ý đem Hãn Hải Ngọc Phật thật cùng Hãn Hải Ngọc Phật giả đều trộn lẫn với nhau rồi dán bùn lên.

Mà biết rõ cách nhận biết Hãn Hải Ngọc Phật thật giả chỉ có hắn cùng Chu Đình, người đã thiết kế cơ quan.

Chẳng lẽ là Chu Đình báo cho Thiết Giáp Đạo Tặc.

Thế nhưng lấy nhân phẩm của Chu Đình cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Hoa Như Lệnh đối với điều này trăm mối không lời giải.

Bằng không chưa chắc không thể dùng Hãn Hải Ngọc Phật giả để lừa Thiết Giáp Đạo Tặc thêm một lần nữa.

Mắt Ưng Lão Thất tàn bạo nói: Ta thấy Thiết Giáp Đạo Tặc cũng chưa chắc có thể sống sót đi ra ngoài.

Khổ Trí ở một bên phụ họa nói: A Di Đà Phật, lão nạp lúc đó mặc dù là tránh không bắn trúng Hãn Hải Ngọc Phật nên không toàn lực ném Phật Châu, nhưng cũng hẳn là đã tổn thương phế phủ của hắn.

Cho dù hắn có Độc Long Đảo Bế Khí Công, lại có đôi giày sắt có thể đi lại trong nước, cũng chưa chắc có thể kiên trì thoát ra khỏi Mạnh Hà.

Trên thực tế, toàn bộ quá trình này vẫn rất khác biệt so với cốt truyện nguyên bản.

Nguyên bản, đám người hẳn là bị hỏa tiễn cùng độc dược âm ba công tên Xích Hà Hồng kết hợp với rượu nho gây thương tích, bị ép buộc vào mật đạo.

Thế nhưng lúc này cũng là Thiết Giáp Đạo Tặc dùng Hoa Mãn Lâu làm mồi nhử để dẫn đám đông xuống.

Hơn nữa Thiết Giáp Đạo Tặc bởi vì đã từ chỗ Chu Đình có được cơ quan cùng bí mật mật thất, sở dĩ sau khi Hoa Như Lệnh mở ra mật thất tàng bảo, hắn cũng thuận lợi chiếm được Hãn Hải Ngọc Phật.

Sau đó Thiết Giáp Đạo Tặc một phen đắc ý giải thích theo kiểu phản phái, rồi dùng Hỏa Vân Phích Lịch Đạn trực tiếp nổ tung mật thất.

Phật Châu của Khổ Trí cũng vẻn vẹn khiến Thiết Giáp Đạo Tặc trọng thương, mà chưa g·iết c·hết.

Vì vậy có thể nói toàn bộ kịch tình đều đã thay đổi hoàn toàn.

Mắt Ưng Lão Thất ôm lồng ngực, sắc mặt trắng bệch nói: Ta thấy chúng ta cũng phải chôn theo Thiết Giáp Đạo Tặc rồi.

Hơn nữa rốt cuộc là bị c·hết đuối trước hay bị độc c·hết trước cũng không nhất định.

Kinh thành.

Chịu ảnh hưởng của giả đồng tệ, phố phường ngày càng tiêu điều.

Nhưng điều đó cũng vẻn vẹn chỉ giới hạn trong phố xá.

Cuộc sống của các đạt quan quý nhân, thương nhân cự phú vẫn chưa chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Theo sự hưng khởi của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, những địa điểm cao nhã trở nên được hoan nghênh hơn.

Bách Hoa Lâu cũng vì vậy mà ngoài ý muốn trở nên hồng phát.

Số người đến đây nghe hát, thưởng ca vũ trở nên nhiều hơn.

Phần lớn là những thương nhân, tiểu quan có thân phận địa vị không đủ, không thể vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Vì vậy chỉ có thể lui lại mà cầu việc khác, đến Bách Hoa Lâu để học đòi văn vẻ.

Điều này đối với người quản lý Bách Hoa Lâu mà nói thật là một chuyện có chút quấy nhiễu.

Dù sao Bách Hoa Lâu là một cứ điểm của Di Hoa Cung.

Bình thường cũng lấy việc thu thập tình báo làm chủ.

Việc được hoan nghênh như vậy ngược lại lại mang đến rất nhiều phiền phức.

Dù sao việc kinh doanh của Bách Hoa Lâu là thuần túy biểu diễn.

Không giống Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn có thể xây dựng sân khấu để cho các nữ tử dưới trướng lựa chọn một quy túc tốt.

Vì vậy cũng khó tránh khỏi sẽ đụng phải một số khách nhân cố tình gây sự.

May mắn Bách Hoa Lâu có lực lượng thủ vệ của Di Hoa Cung, ngược lại không gây ra vấn đề quá lớn.

Chỉ bất quá khó tránh khỏi bắt đầu gây sự chú ý.

Bất quá những phiền não này của Bách Hoa Lâu đối với chủ nhân chân chính của nó mà nói, căn bản cũng không để ở trong lòng.

Chỉ thấy trong căn phòng xa hoa nhất tầng cao nhất Bách Hoa Lâu, một thân ảnh ưu nhã cao quý, phong hoa tuyệt đại đang quỳ trước một cây đàn cổ.

Ngón tay ngọc thon dài tinh tế nhẹ nhàng lướt qua dây đàn.

Gương mặt cười thanh lãnh tuyệt diễm, làn da hoàn mỹ không tì vết, đôi mắt đẹp lộng lẫy như tinh thần.

Nữ tử chính là Yêu Nguyệt, người đã đi trước một bước trở về kinh thành.

Yêu Nguyệt đôi mắt đẹp có chút xuất thần, hiển nhiên sự chú ý của nàng cũng không đặt vào cây đàn trước mắt.

Bất quá điều khiến người ta ngoài ý muốn là, nàng ở trong trạng thái xuất thần này lại chậm rãi gảy lên dây đàn.

Giai điệu có chút quen thuộc.

Chính là Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc.

Chỉ bất quá khó tránh khỏi có vẻ hơi tì vết.

Yêu Nguyệt thân là cung chủ được Di Hoa Cung bồi dưỡng, cầm kỳ thư họa tự nhiên là không gì không giỏi.

Khi nàng còn bé, đã từng bị sư phụ buộc học rất nhiều tài nghệ mà dưới cái nhìn của nàng là vô ích.

Nhiều năm chưa từng vận dụng những kỹ nghệ này, khó tránh khỏi có chút ngượng tay.

Bất quá rốt cuộc là thiên chi kiêu nữ Yêu Nguyệt, chỉ một chút quen thuộc liền nhặt lại được Cầm Kỹ vốn đã quên gần hết.

Nhưng lại dựa theo giai điệu đã nghe trong trí nhớ, hết sức phục khắc Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc mà Cố Hàn Uyên từng tấu cho nàng.

Chỉ bất quá tài nghệ của nàng cùng Cố Hàn Uyên chênh lệch quá lớn.

Không cách nào dùng cầm để hoàn mỹ tấu lại Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc vốn là cầm tiêu hợp tấu.

Thế cho nên nàng càng nỗ lực sao chép Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc mà Cố Hàn Uyên đã từng tấu cho nàng, thì lại càng bại lộ tì vết.

Ngược lại, những bài hát như Tương Tư Khúc kia sớm đã bị nàng sao chép hoàn mỹ.

Chương 1012

Chỉ là Yêu Nguyệt vốn là người cố chấp.

Cho nên mới càng không thể nào tiếp nhận việc bản thân không thể sao chép được Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc.

Lại một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ Khúc đầy tì vết được tấu xong.

Thần tình trên gương mặt lãnh diễm xinh đẹp của Yêu Nguyệt hóa thành bất đắc dĩ cùng không cam lòng, nàng khẽ thở dài.

Trên thực tế, việc nhặt lại Cầm Kỹ, thậm chí là đi sao chép khúc nhạc mà Cố Hàn Uyên từng tấu cho nàng, dưới cái nhìn của nàng vốn dĩ chỉ là một chuyện lãng phí thời gian.

Thế nhưng từ ngày hôm đó sau khi trở về từ Hoa Gia thọ yến, nàng liền dưới sự điều khiển của một loại tâm tình không rõ mà làm.

Sự cố chấp của Yêu Nguyệt khiến nàng từ khi bắt đầu để ý Cố Hàn Uyên, liền lưu ý toàn bộ về Cố Hàn Uyên.

Huống chi màn độc tấu kia của Cố Hàn Uyên vốn đã khiến nàng ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Người có thể không thông qua thông báo mà đi vào phòng Yêu Nguyệt tự nhiên chỉ có một mình Liên Tinh.

Liên Tinh cũng không mang khăn che mặt, đồng dạng là một nữ tử phong hoa tuyệt đại.

Cho dù đứng chung với Yêu Nguyệt, cũng vẻn vẹn sẽ khiến người ta cảm thấy kém hơn một chút.

Chỉ thấy Liên Tinh tự tiếu phi tiếu nói: Tỷ tỷ nếu đã để ý Cố công tử như vậy, sao không đi thêm một chuyến Hoa Gia.

Yêu Nguyệt thần tình lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: Lắm miệng.

Không cần ngươi xen vào việc của người khác.

Liên Tinh đối mặt lời nói lạnh nhạt của Yêu Nguyệt cũng không để ý, nhiều năm như vậy sớm đã thành thói quen.

Lúc này Yêu Nguyệt quay đầu, đôi mi thanh tú cau lại mà hỏi: Bên Vô Khuyết rốt cuộc là tình huống gì.

Suốt ngày tự nhốt mình trong phòng thì thôi đi, cho dù gọi hắn ra cũng là bộ dạng thất hồn lạc phách.

Liên Tinh nghe vậy mặt buồn rười rượi nói: Ta cũng không biết.

Có lẽ là đã xảy ra chuyện gì đó ở Hoa Gia thọ yến.

Hoa Vô Khuyết rõ ràng có điều không ổn.

Cho dù là nàng tự mình đi hỏi, Hoa Vô Khuyết cũng im miệng không nói.

Yêu Nguyệt cũng không dễ nói chuyện như Liên Tinh, lạnh rên một tiếng nói: Hừ.

Vô Khuyết lại học được giấu giếm chúng ta.

Nếu lại không chịu thẳng thắn thì cứ để hắn chịu phạt.

Liên Tinh nghe vậy đang muốn khuyên bảo.

Đã thấy Yêu Nguyệt bỗng nhiên giật mình, đôi mắt đẹp thất thần, kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đó là vị trí của Hoa Gia Bảo.

Liên Tinh đang không rõ vì sao, liền theo ánh mắt Yêu Nguyệt nhìn ra.

Khi nàng nhìn thấy cảnh tượng mà Yêu Nguyệt đang nhìn, đồng tử nhất thời co rút.

Môi anh đào khẽ nhếch, khó có thể tin lẩm bẩm nói: Đó là cái gì.

Chỉ thấy nơi chân trời xa xôi, một đạo Kình Thiên Cự Kiếm Huyễn Ảnh tựa như được kiếm khí quấn quanh mà thành, từ hư hóa thực.

Chỉ bất quá vì quá xa xôi, nên hiện ra cực kỳ không chân thực.

Huống chi còn là cảnh tượng tựa như kỳ quan như vậy.

Thế nhưng người phát hiện cảnh tượng này lại không chỉ có Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh.

Chu Vô Thị, Gia Cát Chính Ngã, Liễu Kích Yên, Quách Cự Hiệp cùng các Đại Tông Sư khác hầu như cũng đồng thời cảm ứng được cổ kiếm khí vừa dày vừa nặng này.

Không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về hướng Hoa Gia Bảo.

Ngay cả sâu trong hoàng cung cũng có vô số ánh mắt nhìn tới.

Có ánh mắt kiêng kỵ, có hoang mang, có tò mò.

Duy có một người trong ánh mắt lại thêm mấy phần lo lắng.

Hơn nữa xét đến thân phận và khí chất của đối phương, càng hiện ra phá lệ bất khả tư nghị.

Chỉ thấy Yêu Nguyệt mắt lộ ra vẻ lo lắng, thì thầm nói: Cố Hàn Uyên.

Liên Tinh nghe vậy giật mình, kinh ngạc hỏi: Tỷ tỷ ngươi là nói, đây là do Cố công tử làm sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy gật đầu, lại lắc đầu.

Nàng kỳ thực cũng không thật sự khẳng định, chỉ là trực giác mà

thôi.

Nhưng lại không hiểu sao cảm thấy trực giác của mình e rằng là đúng.

Như vậy vấn đề đặt ra là: Cố Hàn Uyên rốt cuộc là vì điều gì mà lại thi triển đại chiêu kinh thiên động địa như vậy.

Giao chiến cùng cường địch.

Hay là đang đối mặt với khốn cảnh nào đó.

Liên Tinh không nhận được câu trả lời thỏa đáng từ Yêu Nguyệt, đã thấy nàng đột nhiên đứng lên.

Không khỏi nghi hoặc hỏi: Tỷ tỷ.

Ta muốn chạy tới Hoa Gia.

Yêu Nguyệt đột nhiên bỏ lại một câu như vậy, liền từ cửa sổ nhảy ra.

Để lại Liên Tinh với vẻ mặt kinh ngạc.

Qua một hồi lâu, Liên Tinh mới hồi phục tinh thần.

Ánh mắt có chút phức tạp lẩm bẩm: Tỷ tỷ ngươi vẫn là không thẳng thắn như vậy.

Là người hiểu rõ Yêu Nguyệt nhất trên đời này.

Liên Tinh đoán được ý tưởng của Yêu Nguyệt.

Thanh kiếm khí biến thành Kình Thiên Cự Kiếm kia đích xác là Cố Hàn Uyên làm ra.

Hơn nữa Yêu Nguyệt cũng chính bởi vì lo lắng Cố Hàn Uyên mới vội vàng chạy tới.

Thậm chí ngay cả khăn che mặt cũng quên mang.

Có thể thấy được tâm tình của nàng khẩn cấp đến mức nào.

Cũng có thể thấy hôm nay Yêu Nguyệt lưu ý Cố Hàn Uyên đến mức nào.

Cố Hàn Uyên rất ghét ngoài ý muốn.

Nếu có thể, hắn sẽ khiến tất cả ngoài ý muốn đều diễn ra theo cách thức do hắn làm chủ.

Việc Thiết Giáp Đạo Tặc lựa chọn nổ sập mật đạo để đào thoát là chuyện nằm trong dự liệu của hắn.

Có Ngũ Linh Tiên Thuật bên mình, cứu đám người bị nhốt không tính là việc khó.

Thế nhưng điều càng không ngờ tới chính là Bắc Thiếu Lâm lại một lần nữa tái diễn danh tác.

Chỉ thấy Thiết Giáp Đạo Tặc c·hết không nhắm mắt nằm úp sấp trong vũng máu.

Mà Hãn Hải Ngọc Phật hắn hao tổn tâm cơ có được lại rơi vào tay một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng này còn là người quen.

Chính là Vô Tưởng tăng, người từng bị Cố Hàn Uyên bức lui.

Chỉ thấy Vô Tưởng nét mặt tràn đầy vẻ bi thiên mẫn nhân, nói: A Di Đà Phật, Thiết Giáp Đạo Tặc ngươi làm nhiều việc ác, có kết cục này cũng là tội đáng phải chịu.

Nếu không phải người đã rõ chân tướng nhìn thấy, nhất định sẽ bị vẻ từ bi của Vô Tưởng tăng mê hoặc.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại nhìn thấy rõ ràng, giễu cợt một tiếng nói: Lão hòa thượng, lại gặp mặt rồi.

Bất quá đã là cố nhân, diễn kịch trước mặt Cố mỗ thì chẳng có ý nghĩa gì đâu.

Vẻ mặt từ bi của Vô Tưởng nghe vậy cứng đờ, không chớp mắt hỏi: Gặp qua Cố thí chủ.

Lão nạp chỉ là vì Thế Thiên Hành Đạo mà đến, không biết Cố thí chủ lời ấy ý gì.

Cố Hàn Uyên đùa cợt nói: Đã như vậy, vậy trước tiên hãy giao Hãn Hải Ngọc Phật trong tay ngươi cho Cố mỗ.

Cố mỗ cũng tiện trả lại cho Hoa Như Lệnh.

Vô Tưởng nghe vậy bất vi sở động, nhàn nhạt nói: Hãn Hải Ngọc Phật lão nạp sẽ tự mình trả lại cho Hoa trang chủ là được, cũng không nhọc đến đại giá của Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt càng thêm đùa cợt cùng xem thường.

Cái gì Thế Thiên Hành Đạo, cái gì tự mình trả đều là cớ mà thôi.

Nếu thật là khiến Vô Tưởng mang theo đại nghĩa g·iết c·hết Thiết Giáp Đạo Tặc tìm tới Hoa Như Lệnh, rất dễ dàng là có thể bức bách hắn giao ra Hãn Hải Ngọc Phật.

Hơn nữa Vô Tưởng cũng tuyệt đối không thể nào là vừa lúc gặp mặt.

Hắn tất nhiên là bị Khổ Trí thông báo sau đó, cố ý chạy tới.

Chương 1013

Dù sao nơi đây có Cố Hàn Uyên ở, Khổ Trí sớm đã không còn lý do để đòi Hãn Hải Ngọc Phật từ Hoa Như Lệnh.

Điều duy nhất khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy kinh ngạc là thời cơ Vô Tưởng chạy tới vô cùng tinh chuẩn, cũng vô cùng cấp tốc.

Mà Cố Hàn Uyên lại bị Khổng Tước Vương phi kéo như vậy một hồi.

Khi hắn phản ứng kịp Vô Tưởng dự định làm gì thì khó tránh khỏi chậm một nhịp, suýt nữa bị đoạt đồ.

Quả nhiên Lục Địa Thần Tiên không thể khinh thường.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên ở Tây Bắc võ lâm đã từng dùng thần niệm định vị tập trung Vô Tưởng.

Chỉ còn chờ ngày nào đó hắn lạc đàn rồi lấy đi đầu của hắn.

Nhưng mà phiền toái là Vô Tưởng cũng đã tới kinh thành, chỉ bất quá hắn không vào kinh thành, mà là ở tại Vân Cái Tự ở ngoại ô.

Chính là Vân Cái Tự có giấu một nửa La Ma di thể kia.

Đây cũng là vì sao Cố Hàn Uyên vẫn chậm chạp không phát động kế hoạch, âm thầm báo cho Hắc Thạch khiến Chuyển Luân Vương đi trước Vân Cái Tự c·ướp đi La Ma di thể, rồi hắn lại hoàng tước tại hậu nguyên nhân.

Có Lục Địa Thần Tiên tọa trấn ở Vân Cái Tự, Chuyển Luân Vương cầm đầu đi c·ướp La Ma di thể.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên vẫn luôn chờ đợi thời cơ tốt hơn.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng có một thắc mắc, Vô Tưởng rốt cuộc làm sao lại biết mà vào ở Vân Cái Tự.

Hoặc là La Ma di thể trên La Ma Nội Công thần kỳ hơn trong tưởng tượng.

Bởi vì tin tức đồn đãi gì đó, không thể không khiến Vô Tưởng đến đây thủ hộ.

Hoặc là chính là Bắc Thiếu Lâm có mưu đồ lớn hơn.

Vô luận khả năng nào cũng đều khiến Cố Hàn Uyên thập phần quan tâm.

Thế nhưng Vô Tưởng từ khi vào Vân Cái Tự liền không trở ra nữa.

Vì vậy căn bản là không cách nào phán đoán mục đích của hắn là gì.

Nhưng mà bây giờ Vô Tưởng lại bởi vì Hãn Hải Ngọc Phật mà hiện thân.

Chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là Hãn Hải Ngọc Phật đồng dạng quan trọng hơn trong tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên ngưng thần nhìn về phía Hãn Hải Ngọc Phật, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hãn Hải Ngọc Phật chân phẩm.

Kết quả không nhìn thì không biết, nhìn một cái thì giật mình.

Phật Tính.

Cố Hàn Uyên thật sự hơi kinh ngạc.

Trong một tôn Ngọc Phật lại có Phật Tính.

Cố Hàn Uyên bởi vì lập trường đối địch với Thiếu Lâm, nên đã làm rất nhiều công tác thu thập tình báo về Thiếu Lâm.

Những vật ẩn chứa Phật Tính có thể tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với người tu Phật.

Võ công Phật Môn phần lớn là Phật Học tu vi càng cao, võ công cảnh giới thì cũng càng cao.

Thế nhưng những cao tăng có Phật Học tu vi cao thâm thật sự, lại rất dễ dàng mất hứng thú đối với võ công.

Vì vậy những người có Phật Học tu vi cao thâm mà võ công cũng cao thì rất ít.

Nhìn những hòa thượng Thiếu Lâm đi lại bên ngoài kia với vẻ mặt tràn đầy dục niệm.

Tham Sân Si tam độc đầy đủ, không biết kiềm chế bản thân.

Vậy mà mặc dù như thế, cao thủ xuất thân từ Thiếu Lâm vẫn cứ cuồn cuộn không dứt.

Điều này rõ ràng là một chuyện không hợp với lẽ thường.

Cho đến khi Địa Võng hỏi thăm được một truyền văn giang hồ chỉ tốt ở bề ngoài.

Mặc dù Thiếu Lâm thủy chung phủ nhận, nhưng cũng là một lời đồn đặc biệt hợp lý.

Thiếu Lâm thu thập cất giữ đại lượng vật phẩm tràn ngập Phật Tính, có thể thông qua việc tìm hiểu những vật phẩm này để đề thăng cảnh giới Phật Học tu vi, dùng điều này phụng dưỡng ngược lại cảnh giới võ học.

Đây mới là căn cơ trường thịnh không suy của Thiếu Lâm.

Chỉ là những vật phẩm tràn ngập Phật Tính này tuyệt đại đa số đều là Xá Lợi Tử do các cao tăng Viên Tịch để lại.

Bên trong ẩn chứa lý giải của các tiền bối cao tăng đối với Phật Pháp, tràn đầy Phật Tính.

Việc dùng Xá Lợi Tử của những cao tăng Viên Tịch kia để đề thăng tu vi võ học.

Vô luận giải thích thế nào cũng đều có ý hàm xúc bất kính.

Vì vậy cho dù là thật, cũng sẽ bị Thiếu Lâm che giấu kín kẽ.

Chớ nói chi là đích thân thừa nhận.

Bất quá với sự hiểu rõ của Cố Hàn Uyên đối với Thiếu Lâm, loại chuyện như vậy không phải là không làm được.

Nếu như chỉ là như vậy thì thôi đi.

Cho dù khiến Địa Võng phát động dư luận, cũng nhiều lắm là ở cấp độ đạo đức mà khiển trách một chút.

Với Thiếu Lâm da mặt dày, căn bản sẽ không thương cân động cốt.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chẳng bao giờ cân nhắc qua phương thức này để đả kích Thiếu Lâm.

Dù sao lợi ích thu được và cái giá phải trả không tương xứng.

Hơn nữa Phật Tính của Xá Lợi Tử tồn tại một vấn đề.

Dấu vết cá nhân rất nặng.

Không cẩn thận cũng sẽ bị Phật Tính trên Xá Lợi Tử độ hóa, mất đi hứng thú tập võ tinh tiến.

Vì vậy cho dù muốn dùng Xá Lợi Tử để đề thăng tu vi, cũng cần phải tinh chọn kỹ lưỡng nhân tuyển mới được.

Bằng không chỉ biết được lợi nhỏ mà mất đi lợi lớn.

Thế nhưng Phật Tính trên Hãn Hải Ngọc Phật lại bất đồng, đó là hoàn toàn thuần thiên nhiên không ô nhiễm.

Cũng sẽ không cần lo lắng khả năng bị Phật Tính độ hóa.

Nếu như thật sự khiến Thiếu Lâm đạt được Hãn Hải Ngọc Phật, thậm chí có khả năng sản sinh ra đại lượng cao thủ.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên mà nói, cũng không phải là một tin tức tốt.

Vẻ mặt bình thản vốn có của Vô Tưởng biến đổi, vô cùng kinh ngạc nói: Cố công tử hảo nhãn lực.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên hơi trầm xuống.

Tình huống lúc này đối với hắn mà nói có chút bất lợi.

Vừa muốn lấy lại Hãn Hải Ngọc Phật từ Vô Tưởng, lại không thể bị Vô Tưởng cản trở thời gian.

Dù sao đám người bị vây trong mật đạo thật sự không thể kiên trì được bao lâu.

Những người khác tạm thời không nói, chúng nữ bị vây trong mật đạo là những người hắn không muốn dễ dàng buông tha.

Nếu như Vô Tưởng không ở đây, Cố Hàn Uyên ngược lại là có thể dùng Ngũ Linh Tiên Thuật giải cứu các nàng ra.

Nhưng Vô Tưởng ở đây, Cố Hàn Uyên lại không muốn bại lộ Ngũ Linh Tiên Thuật.

Dù sao so sánh với những thần công hắn nắm giữ, Ngũ Linh Tiên Thuật càng thêm thần kỳ, cũng càng không dễ bị phát hiện.

Vô Tưởng vốn cho rằng chỉ cần đàm phán với Cố Hàn Uyên, lại không ngờ trong mắt hắn lại thấy được vẻ sát ý.

Không khỏi kinh ngạc hỏi: Cố công tử muốn g·iết lão nạp.

Vô Tưởng thật sự chưa từng nghĩ sẽ Sinh Tử tỷ thí với Cố Hàn Uyên dưới tình huống như vậy.

Thứ nhất hắn không biết mức độ hiểu rõ Phật Tính của Cố Hàn Uyên.

Chương 1014

Dù sao không phải ai cũng có thể hiểu được võ công Thiếu Lâm có thể tinh tiến tu vi thông qua việc tìm hiểu vật phẩm chứa Phật Tính.

Thứ hai, mâu thuẫn giữa Thiếu Lâm và Cố Hàn Uyên tuy có, thế nhưng hắn thấy vẫn chưa đến mức kẻ thù sống còn.

Dù sao trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên cũng không phải là Vô Thiên.

Hơn nữa thật muốn mưu đồ g·iết c·hết Cố Hàn Uyên, cái giá phải trả quá lớn.

Muốn g·iết c·hết Cố Hàn Uyên ít nhất cũng phải xuất động ba gã Lục Địa Thần Tiên thì thôi đi.

Hơn nữa ảnh hưởng tiếp theo sau khi Cố Hàn Uyên bị g·iết lại càng khó có thể dự liệu.

Nhất là trong tình huống danh vọng của Cố Hàn Uyên càng ngày càng cao, thế lực bám vào bên cạnh Cố Hàn Uyên càng ngày càng nhiều.

Chớ đừng nói chi Cố Hàn Uyên phía sau còn có phái Võ Đang chống đỡ.

Riêng một Trương Tam Phong đã là một nan đề mà Thiếu Lâm trong khoảng thời gian ngắn không tìm được biện pháp giải quyết.

Với thành tựu, địa vị cùng tiềm lực của Cố Hàn Uyên ngày nay, nếu như thật sự bị Thiếu Lâm vây g·iết, Trương Tam Phong tuyệt đối sẽ liều mạng với bọn họ.

Vì vậy Thiếu Lâm vẫn luôn chỉ suy tính chèn ép Cố Hàn Uyên.

Ví dụ như hắn từng cân nhắc qua kế Khu Hổ Thôn Lang.

Mà Cố Hàn Uyên nếu như g·iết c·hết hắn, đồng dạng sẽ chấn động thiên hạ.

Lục Địa Thần Tiên cũng không phải có thể tùy tiện c·hết.

Nếu là hắn thật sự bị Cố Hàn Uyên g·iết c·hết, Thiếu Lâm cũng tuyệt đối sẽ liều mạng với Cố Hàn Uyên.

Điểm này có thể nhìn ra được từ việc Thiếu Lâm đến nay vẫn còn đang tìm kiếm tung tích của Vô Thiên.

Nếu không phải tung tích của Vô Thiên khó tìm hơn Cố Hàn Uyên, Thiếu Lâm sớm đã muốn ra tay vây g·iết rồi.

Dù vậy, Thiếu Lâm khi biết Vô Thiên hiện thân ở Thanh Quốc, đều phái không ít người đi điều tra.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Cố Hàn Uyên trước đây lại đột nhiên tạm thời rời khỏi Thanh Quốc.

Dù sao nếu như vẫn bị Thiếu Lâm nhìn chằm chằm, cho dù là thân phận Vô Thiên này cũng sẽ trở nên rất khó hành động.

Càng chưa nói trước đây vì nguyên nhân Cửu Thiên Huyền Nữ, phân thân Vô Thiên Vu Hành Vân đã hiển lộ lực lượng quá mạnh mẽ.

Nếu như thật sự muốn vây g·iết Vô Thiên, Thiếu Lâm xuất động Lục Địa Thần Tiên e rằng còn muốn nhiều hơn ba gã.

Cố Hàn Uyên trước khi chuẩn bị sẵn sàng, không thể nào nguyện ý mạo hiểm như vậy.

Nói chung, trong mắt Vô Tưởng, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không sống mái với hắn mới phải.

Vì vậy khi nhìn thấy sát ý trong mắt Cố Hàn Uyên, hắn mới kinh ngạc như vậy.

Bất quá giữa lúc Vô Tưởng dự định cảnh giác, rất nhanh lại thấy sát ý của Cố Hàn Uyên tiêu tán.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Trước đây chuyện Tâm Giám khả năng đánh cắp Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công của Cố mỗ, Bắc Thiếu Lâm còn chưa cho Cố mỗ một lời giải thích.

Hiện tại ngươi lại chuẩn bị cầm Hãn Hải Ngọc Phật đi gặp Hoa Như Lệnh, ai biết lão hòa thượng ngươi có hay không thi ân cầu báo.

Cố mỗ không tin được các ngươi Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không thể g·iết Vô Tưởng lúc này.

Dù sao hành tung của Vô Tưởng chưa chắc không có những người khác biết.

G·iết thì thống khoái, nhưng g·iết xong sau đó khó tránh khỏi sẽ có nhiều phiền phức hơn.

Thà rằng như vậy, còn không bằng chiếm cứ điểm cao đạo đức chỉ trích một phen, cường thế đè nặng Vô Tưởng, từ trong tay hắn c·ướp đi Hãn Hải Ngọc Phật.

Vô Tưởng nghe vậy cũng khó tránh khỏi lúng túng trong nháy mắt.

Trước đây liên quan tới án kiện Mai Hoa Đạo, cùng với việc Cố Hàn Uyên dành cho Long Khiếu Vân lại bị trộm đi Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công , Thiếu Lâm đến nay vẫn chưa thể thoát khỏi ảnh hưởng.

Trên giang hồ cũng truyền ra rất nhiều tin đồn.

Thậm chí giống như Cố Hàn Uyên đã nói, công tín lực của Thiếu Lâm đều vì vậy mà bị ảnh hưởng.

Hơn nữa ngay cả ý nghĩ của hắn đều bị Cố Hàn Uyên làm rõ.

Hắn thật sự là đang tính toán thi ân cầu báo với Hoa Như Lệnh.

Đương nhiên điều này đồng dạng là bởi vì Cố Hàn Uyên ở đây, mới không thể không làm như vậy.

Bằng không khi hắn đắc thủ Hãn Hải Ngọc Phật sau đó, đồng dạng nên chạy mất dạng.

Âm thầm phát đại tài chẳng phải tốt hơn so với việc thi ân cầu báo sau đó mới đạt được Hãn Hải Ngọc Phật sao.

Bất quá với Vô Tưởng da mặt dày, loại tâm tình lúng túng này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Sau một chút suy nghĩ, cau mày nói: A Di Đà Phật.

Chuyện Tâm Giám, Bắc Thiếu Lâm sẽ mau chóng cho Cố công tử một cái công đạo.

Thế nhưng Hãn Hải Ngọc Phật này dù sao cũng là lão nạp g·iết c·hết Thiết Giáp Đạo Tặc mà đoạt về, tự nhiên nên do lão nạp đem nó trả lại cho Hoa lão trang chủ.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý định tiếp tục cãi cọ của Vô Tưởng.

Dù sao ngoài việc trực tiếp c·ướp đi Hãn Hải Ngọc Phật cùng thi ân cầu báo Hoa Như Lệnh, còn có một loại phương pháp.

Đó chính là thẳng thắn để cho Hoa Như Lệnh c·hết trong mật đạo.

Cứ như vậy Hãn Hải Ngọc Phật chẳng phải không cần vật quy nguyên chủ sao.

Còn như có thể hay không vì vậy mà liên lụy c·hết nhiều người hơn, hắn có lẽ không quan tâm.

Thiếu Lâm nào có bao nhiêu người thật sự từ bi.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy đáng tiếc e rằng chỉ có Tông Sư Khổ Trí này.

Bất quá chỉ cần đem Hãn Hải Ngọc Phật mang về, tái tạo ra càng nhiều Tông Sư thì có khó khăn gì.

Xem thấu tâm tư Vô Tưởng, Cố Hàn Uyên không tính tiếp tục lãng phí thời gian với hắn.

Lạnh lùng nói: Lão hòa thượng muốn Hãn Hải Ngọc Phật này ngược lại cũng không khó, qua cửa ải của Cố mỗ là được.

Nói đến lần trước cũng chỉ đánh chưa đã, không ngại lần này bù vào thế nào.

Vô Tưởng nghe vậy ngẩn ra, không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại định làm mạnh.

Không cẩn thận hỏi lời trong lòng: Cố công tử không tính cứu người trước sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt đùa cợt, khinh miệt lại tự tin nói: Đánh thì muốn đánh, cứu người cũng muốn cứu.

Bất quá để tiết kiệm thời gian, Cố mỗ lúc này cần phải toàn lực ứng phó.

Lão hòa thượng nếu như không muốn c·hết, khuyên ngươi vẫn là nên thức thời một chút thì hơn.

Vô Tưởng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vừa rồi không cẩn thận nói ra lời trong lòng, nếu như bị Cố Hàn Uyên níu không buông, giải thích khó tránh khỏi có chút phiền phức.

Cũng may Cố Hàn Uyên dường như thật sự không có ý định lãng phí thời gian.

Còn như cái gọi là toàn lực ứng phó của Cố Hàn Uyên, Vô Tưởng ngược lại không quá để ở trong lòng.

Lần trước ở Tây Bắc võ lâm hai người giao thủ, hắn tuy là nuốt hận, nhưng chỉ bị coi là do quá mức sơ suất mà thành.

Lần này có cảnh giác, có khả năng sẽ không bị Cố Hàn Uyên ám toán nữa.

Vì vậy Vô Tưởng tuy mặt ngoài bất động thanh sắc, trong lòng lại tràn đầy tự tin nói: A Di Đà Phật, Cố công tử đã tự tin như vậy, vậy mời ra chiêu đi.

Cố Hàn Uyên nói phải toàn lực ứng phó tự nhiên là có chút nước.

Dù sao thật muốn toàn lực ứng phó, Vô Tưởng chắc chắn phải c·hết.

Thế nhưng bây giờ lại chưa phải là thời cơ để g·iết c·hết Vô Tưởng.

Vì vậy việc lựa chọn chiêu thức cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Không thể quá mạnh mẽ, nhưng lại phải mau chóng bức lui Vô Tưởng, đồng thời lưu lại một thế bị thương nhằm cho kế hoạch sau này.

Nếu như có thể thuận tiện mở ra một lối đi cứu người thì càng không thể tốt hơn.

Chiêu thức phù hợp những điều kiện này không nhiều lắm.

Chương 1015

Bất quá vừa lúc Cố Hàn Uyên ở lĩnh ngộ Tịch Diệt Kiếm Ý của Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm sau đó, Ngự Kiếm Thuật xuất từ Tiên Kiếm cũng lần nữa tinh tiến.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên hơi lơ lửng giữa không trung, quanh thân bắt đầu quấn quanh vô số kiếm khí, đồng thời cấp tốc thành hình hóa thành một thanh Kình Thiên Cự Kiếm tạo thành từ kiếm khí.

Vô Tưởng kinh hãi nhìn Cố Hàn Uyên bị kiếm khí bao bọc, tựa như đã hòa vào bên trong Kình Thiên Cự Kiếm.

Hắn kinh hô: Nhân kiếm hợp nhất.

Trong Kình Thiên Cự Kiếm truyền đến thanh âm đạm mạc của Cố Hàn Uyên: Đây là Thiên Kiếm, lão hòa thượng có thể đánh giá một phen.

Hoàn cảnh mật đạo dưới đất còn kém xa so với tưởng tượng.

Độc trên người mọi người chưa kịch liệt đến mức trí mạng, tạm thời vẫn an toàn.

Song, không ít người đã hôn mê.

Tuy nhiên, không khí càng lúc càng loãng mới là vấn đề chí mạng hơn.

Bởi ngoại giới đã bị Mạnh Hà phong tỏa bằng nước, mọi lỗ thông hơi đều vô hiệu.

Huống hồ, số người trong mật thất lại đông, lượng dưỡng khí tiêu hao cũng lớn.

Nếu không có ai kịp thời giải cứu bọn họ, e rằng không tới một canh giờ, tất cả sẽ vong mạng trong mật thất.

Hơn nữa, điều đáng sợ hơn chính là hoàn cảnh giam cầm này.

Nếu chỉ là giam cầm đơn thuần, nhiều lắm cũng chỉ khiến người ta sợ hãi.

Nhưng loại giam cầm tuyệt vọng này lại khiến người ta hóa điên.

Lúc này, trong mắt rất nhiều người đã thấp thoáng ánh điên cuồng.

Một người nếu biết mình sẽ lập tức tạ thế vào khắc tiếp theo, y sẽ sợ hãi, sẽ tuyệt vọng, và cũng có thể bộc phát dũng khí.

Nhưng nếu một người biết mình nhất định sẽ c·hết sau một canh giờ, vậy trong đa số tình huống, điều y nhận được sẽ là sự điên cuồng.

Đây là tình cảnh thường thấy khi khao khát cầu sinh không được thỏa mãn, khiến tâm linh sụp đổ.

Kỳ thực vẫn có cách để kéo dài chút thời gian sinh tồn.

Dưỡng khí không đủ, vậy giảm bớt số người dùng dưỡng khí chẳng phải tốt hơn sao.

Giết bớt vài người, chẳng phải có thể kéo dài thời gian đến khi Cố Hàn Uyên đến cứu sao.

Vì vậy, những kẻ có ánh mắt điên cuồng kia, khi nhìn về phía những người khác, càng trở nên hung ác.

Nhất là khi nhìn những người đã hôn mê vì trúng độc nằm dưới đất, ác ý này càng lên đến cực điểm.

Ác ý của con người còn đáng sợ hơn cả quỷ quái.

Huống chi, đại đa số những người này vốn là hạng người đạo mạo nghiêm trang.

Chỉ là lúc này vẫn chưa có ai nổ phát súng đầu tiên phá vỡ giới hạn cuối cùng.

Trương Tinh khẽ nhíu đôi mày thanh tú, thì thầm: Ta cảm thấy có vẻ không ổn rồi.

Xung quanh nàng ban đầu chỉ có Mộ Dung tỷ muội.

Nhưng lúc này lại vây kín rất nhiều người.

Trực giác của nữ nhân luôn tương đối nhạy bén.

Vì vậy, khi nhận thấy bầu không khí trong mật thất bất ổn, các nàng liền tự động tụ lại thành nhóm.

Ngay cả Kim Linh Chi vào lúc này cũng chọn tụ lại cùng các nữ nhân khác, chứ không phải đến bên cạnh Nguyên Tùy Vân mà nàng sùng bái.

Nàng thần tình hoảng hốt hỏi: Rốt cuộc chuyện này là sao vậy.

Kim Linh Chi từ nhỏ được nuông chiều, được chúng tinh phủng nguyệt.

Tuy là nàng theo trực giác chọn tụ lại cùng các nữ nhân, nhưng hiển nhiên vẫn chưa hiểu rõ nguồn gốc của bầu không khí trước mắt.

Thiết Tâm Lan ưu ưu khẽ thở dài: Tất cả chỉ là muốn sống lâu thêm chút mà thôi.

Thiết Tâm Lan cùng Tiểu Tiểu võ công kém cỏi nhất, vì vậy các nàng đứng ở vị trí trong cùng.

Nàng đoạn thời gian trước vì tìm kiếm Thiết Như Vân mà đi khắp giang hồ một vòng.

Cũng vì vậy mà thấy được rất nhiều mặt tối trong nhân tính.

Nếu không phải nàng may mắn gặp Tiểu Ngư Nhi vừa ra Ác Nhân

Cốc.

Với võ công thấp kém của nàng, e rằng phải chịu rất nhiều thiệt thòi lớn.

Cũng chính bởi vì thấy Tiểu Ngư Nhi dùng thủ đoạn lấy ác chế ác, đồng thời từ đó cảm nhận được mị lực của hắn.

Thiết Tâm Lan mới có thể ngay từ sớm yêu thích Tiểu Ngư Nhi.

Chỉ là rốt cuộc vẫn không thể ngăn cản dung nhan tuyệt mỹ của Hoa Vô Khuyết khiến nàng di tình biệt luyến.

Đương nhiên hiện tại nàng vẫn còn phân vân không biết rốt cuộc nên ngoan cố tiếp tục thích Hoa Vô Khuyết, hay chọn thuận theo Cố Hàn Uyên.

Tạm thời không đề cập đến chuyện tình cảm của Thiết Tâm Lan.

Lúc này, Mã Tú Chân ngưng trọng thấp giọng dặn dò: Nói chung, mọi người đều đề cao cảnh giác, nếu có bất trắc xảy ra, tận lực đừng tách rời.

Vào lúc mấu chốt, Mã Tú Chân, người lớn tuổi nhất và trầm ổn nhất trong số các nữ nhân, đã lên tiếng trấn an tâm tình của các nàng.

Trên mặt nổi, Mã Tú Chân và Tôn Tú Thanh, hai người có võ công cao nhất, đứng ở ngoài cùng.

Ban đầu nếu Nga Mi Tam Anh có mặt, cũng sẽ ở cùng hai nàng.

Chỉ là Tam Anh đã bị hạ độc từ ngày hôm qua, không xuống mật thất.

Bởi vậy, dù các nữ nhân tụ lại thành đoàn, nhưng vẫn có vẻ thế đơn lực cô, thu hút không ít ánh mắt ác ý.

Ánh mắt Mộ Dung Cửu đầy vẻ trêu cợt.

Chính bởi vì đám người lúc này biểu hiện như vậy, nàng mới luôn khinh thường những cái gọi là đại hiệp.

Vừa đến thời khắc mấu chốt liền làm trò hề.

Cho nên nói, sự cao ngạo và lãnh ngạo của nàng không phải không có lý do.

Chỉ là vào lúc này, Mộ Dung Cửu vẫn giữ thái độ đó cũng rất có vấn đề.

Nhất là những kẻ chú ý đến ánh mắt khinh miệt của nàng, càng có cảm giác như bị chọc giận.

Quả nhiên, khắc sau liền có kẻ mượn cơ hội gây khó dễ.

Ta nói cho mà nghe, kẻ đầu sỏ gây ra kết cục bi thảm này của chúng ta rõ ràng chính là Tứ tiểu thư Mộ Dung gia.

Không sai.

Nếu không phải nàng, Cố công tử đã không phân tâm, đã có thể ngăn Quan Thái bị hại, không đến nỗi phải đuổi đánh ra ngoài.

Nếu Cố công tử có mặt, Thiết Giáp Đạo Tặc đã sớm chôn thây, làm gì có cơ hội thả Hỏa Vân Phích Lịch Đạn tạc xuyên mật đạo.

Tất cả là do tiểu tiện nhân này làm hại.

Giết nàng.

Đúng vậy, giết nàng.

Cảnh tượng đột nhiên trở nên điên cuồng.

Hơn nữa, kẻ đầu tiên lên tiếng chọn lý do còn cực kỳ xảo quyệt.

Thoạt nhìn dường như rất có lý.

Thực tế, truy xét kỹ càng, căn bản là vô lý mà gây rối.

Hơn nữa, nếu đã nói tôn kính Cố Hàn Uyên đến thế, thì Mộ Dung

Tiên còn từng nói muốn gả cho Cố Hàn Uyên.

Bọn họ ra tay với Mộ Dung Tiên, chẳng phải coi như đang chọc giận Cố Hàn Uyên sao.

Ai mà chẳng biết Cố Hàn Uyên khoan dung nhất với giai nhân xinh đẹp, huống hồ còn là Mộ Dung Tiên, người có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của hắn.

Bởi vậy, những kẻ đang ồn ào này căn bản không phải thực sự cho rằng tội lỗi do Mộ Dung Tiên gây ra.

Chỉ là muốn tìm một cái cớ để phát tiết áp lực sắp sụp đổ trong lòng bọn họ mà thôi.

Ánh mắt cợt nhả của Mộ Dung Cửu đã trở thành cọng rơm cuối cùng đè bẹp tất cả.

Mộ Dung Tiên bên cạnh nàng cũng đã trở thành đối tượng bị công kích.

Mộ Dung Tiên lúc này đã hoàn toàn bối rối.

Nàng cũng không biết người thực sự khiêu khích mọi người là Mộ Dung Cửu.

Thậm chí suy nghĩ kỹ một chút, còn cảm thấy những lời chỉ trích của mọi người rất có lý.

Chương 1016

Nàng co ro thân thể, sợ hãi nói: Ta cũng không biết sự tình lại biến thành như vậy.

Những kẻ đang ồn ào thấy Mộ Dung Tiên sợ hãi, ngược lại càng được cổ vũ để ức hiếp kẻ yếu.

Đang muốn lần nữa đứng ở vị trí đạo đức cao để chỉ trích, thì đột nhiên vang lên một tiếng nói ủng hộ.

Tiểu Tiên Nữ, đừng nghe bọn họ.

Bọn họ chỉ là muốn tìm cớ để công kích ngươi mà thôi.

Chỉ thấy Tiểu Ngư Nhi lúc này đứng dậy, nói với lời lẽ chính nghĩa.

Hắn ban đầu đang quan sát bốn phía mật thất, cố gắng tìm ra biện pháp thoát thân an toàn.

Tiểu Ngư Nhi từng học qua bí tịch cơ quan học Gây Sự Bí Điển.

Vì vậy hắn rất có nghiên cứu về cơ quan học.

Y còn hỏi rõ từ Hoa Như Lệnh rằng mật thất này do Cơ Quan Đại Sư Chu Đình tạo ra.

Càng thêm khẳng định tuyệt đối có sinh lộ.

Phải biết rằng hầu như tất cả Cơ Quan Đại Sư khi kiến tạo cơ quan đều sẽ để lại cho mình một lối thoát hiểm an toàn.

Tiểu Ngư Nhi kỳ thực sau khoảng thời gian nghiên cứu này, đã sắp tìm ra vị trí lối thoát hiểm.

Thế nhưng thấy người trong lòng mình bị những kẻ đạo mạo nghiêm trang này mượn cớ công kích, nào còn tâm trí tìm lối thoát hiểm.

Liền vội vàng xông ra bênh vực Mộ Dung Tiên.

Hơn nữa hắn đã nghĩ xong sau đó phải làm thế nào để giải vây cho Mộ Dung Tiên.

Chỉ cần cho hắn cơ hội khoe khoang khẩu tài, việc dời đi sự chú ý của những kẻ sắp hóa điên này không thành vấn đề.

Cảm nhận được ánh mắt cảm kích của Mộ Dung Tiên, Tiểu Ngư Nhi trong lòng đang có chút đắc ý.

Hắn đang muốn mở miệng, phần bụng đột nhiên đau nhói, liền bị người đạp ngã xuống đất.

Kẻ đầu sỏ đạp ngã Tiểu Ngư Nhi là Mắt Ưng Lão Thất, y hung tợn mắng: Từ đâu ra tiểu lâu la.

Nơi đây có chỗ cho ngươi nói chuyện sao.

Tiểu Ngư Nhi bị đạp ngã, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Mắt Ưng Lão Thất có tướng mạo che lấp lại thô bỉ đang giẫm lên ngực mình.

Với sự cơ trí của Tiểu Ngư Nhi, nếu không phải đối mặt trực diện, y hoàn toàn có thể đùa giỡn Mắt Ưng Lão Thất.

Phải biết rằng trong số mọi người, trừ Cố Hàn Uyên và Nguyên Tùy Vân đang ẩn mình, hắn là người thứ ba nhìn ra Tống Vấn Cỏ có khả năng có vấn đề, chỉ là thiếu chứng cứ mà thôi.

Tiểu Ngư Nhi từng cân nhắc dùng phương thức câu cá để buộc Thiết Giáp Đạo Tặc chân chính lộ diện.

Chỉ là bởi vì lời tỏ tình của Mộ Dung Tiên đối với Cố Hàn Uyên, nhất thời y không có tâm tư làm việc đó.

Mà Thiết Giáp Đạo Tặc vì kiêng kỵ Cố Hàn Uyên, lại tạc mặt đạo thập phần quả đoán.

Cho đến khi Tiểu Ngư Nhi muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa.

Bằng không, có lẽ lúc này kịch tình đã theo một mô thức khác.

Hơn nữa, Tiểu Ngư Nhi cũng vì muốn bảo vệ Mộ Dung Tiên mà ra mặt.

Nếu y đối mặt những kẻ gọi là đại hiệp đạo mạo nghiêm trang kia, y hoàn toàn có cơ hội dựa vào tài ăn nói mà lừa dối một trận, chuyển nguy thành an.

Thế nhưng đối mặt Mắt Ưng Lão Thất hỗn bất lận, loại biện pháp giải quyết này liền không có cơ hội thi triển.

Lại thêm Tiểu Ngư Nhi tuy cơ trí, nhưng võ công thật sự bình thường.

Hắn ở Ác Nhân Cốc học đại thể đều là cách trở thành một ác nhân để hãm hại người.

Lại duy chỉ có võ công học được cực ít.

Vì vậy, Tiểu Ngư Nhi, vị nhân vật chính này, trước khi y đạt được cơ duyên chân chính, vũ lực là nhược điểm lớn nhất của y.

Cho dù lúc này đám người đều đang trong trạng thái trúng độc.

Tiểu Ngư Nhi cũng thuộc về cấp bậc yếu nhất.

Mắt Ưng Lão Thất khinh miệt cười khẩy nói: Cứ tưởng là nhân vật lợi hại gì, thì ra cũng chỉ là kẻ không chịu nổi một kích.

Nói rồi chân y vẫn dần dần phát lực, nghiền lên lồng ngực Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi chỉ cảm thấy trong miệng một cỗ tanh nồng, hiển nhiên đã bị nội thương.

Hắn phẫn hận trừng mắt Mắt Ưng Lão Thất, nhưng trong lòng lại đang tỉnh táo suy nghĩ.

Cục diện lúc này đối với y mà nói, cũng không phải không thể giải quyết.

Dáng vẻ điên cuồng của đám người lúc này xét đến cùng vẫn là bởi vì cảm thấy không có đường sống.

Chỉ cần y đưa ra lý do có khả năng tìm được lối ra mật thất, cũng không phải không thể bình ổn sự hỗn loạn lúc này.

Chỉ là y cũng không phải một kẻ cam chịu thiệt thòi.

Vì vậy hiện tại, y càng suy tính làm thế nào để cho Mắt Ưng Lão Thất một bài học khắc sâu.

Mộ Dung Tiên thấy Tiểu Ngư Nhi chịu nhục, trong mắt nhất thời hiện lên vẻ thất vọng.

Mới vừa rồi trong tình huống đó, khi Tiểu Ngư Nhi xuất hiện bảo vệ nàng, nàng thực sự cảm động.

Nàng trở thành tiêu điểm ác ý của đám người, khi bị đôi mắt hung ác kia nhìn chằm chằm, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Cho nên nàng cũng khó tránh khỏi nảy sinh hảo cảm với Tiểu Ngư Nhi.

Đáng tiếc, vẻ hảo cảm này đến nhanh, đi cũng nhanh hơn.

Tiểu Ngư Nhi bảo vệ là bảo vệ, nhưng chỉ là tự mình lâm vào hiểm cảnh mà thôi.

Bất quá, Mộ Dung Tiên rốt cuộc là một cô nương thiện lương dám yêu dám hận.

Nội tâm của nàng kiên cường hơn so với tưởng tượng.

Khi nỗi hoảng sợ này tan biến, nàng ngược lại lấy hết dũng khí.

Mộ Dung Tiên có chút đỏng đảnh lại ngang bướng quát lên: Ai làm nấy chịu.

Tuy ta không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, nhưng các ngươi càng không nên liên lụy kẻ vô tội.

Tuy Mộ Dung Tiên trợn to đôi mắt đẹp, giả vờ vẻ mặt hung ác.

Thế nhưng đôi tay nắm chặt thành nắm đấm trong ống tay áo lại chứng minh tâm tình khẩn trương của nàng lúc này.

Lúc này, Mộ Dung Cửu, kẻ đầu sỏ chân chính khiến Mộ Dung Tiên đối mặt với quẫn cảnh, ánh mắt càng thêm khinh miệt và giễu cợt nói: Tuy ta cũng tuyệt không thích hắn, thế nhưng chí ít hắn nói không sai.

Các ngươi bất quá là muốn tìm một cái cớ để trút giận mà thôi.

Còn đại hiệp gì chứ.

Thật chẳng biết xấu hổ.

Nàng không phải là không biết nói lời như vậy vào lúc này không thích hợp.

Chỉ là càng đến lúc này lại càng phải kiên cường, một khi yếu mềm, đổi lại sẽ chỉ là bị ức hiếp tệ hại hơn.

Không thể không nói, vào thời khắc mấu chốt, Mộ Dung Cửu nhìn nhận vẫn thấu đáo hơn một chút.

Mặc dù nàng không hiểu nhân tình thế sự, khiến cục diện biến thành bộ dáng trước mắt này.

Quả nhiên, Mắt Ưng Lão Thất ban đầu đang chuẩn bị nổi giận.

Thấy Mộ Dung Cửu cứng rắn như vậy, y ngược lại chùn bước.

Huống chi Mắt Ưng Lão Thất hỗn bất lận cũng chỉ là bề ngoài mà

thôi.

Bằng không cũng sẽ không âm thầm tham dự vào âm mưu không nên có sự tham gia của một người cấp bậc như y.

Thế nhưng Mộ Dung Cửu đối đáp như vậy cũng tạo thành một vấn đề.

Hắn không có bậc thang để xuống.

Khiến hắn chịu thua càng là điều không thể.

Trong tình huống này, một khi chịu thua, khi xung đột bùng phát sau đó rất dễ dàng trở thành đích ngắm của mọi người.

Chương 1017

May mắn lúc này có người cho bậc thang.

Lúc này Hà Thái Xung không nhịn được quát lên: Tất cả chớ ồn ào.

Bây giờ là lúc gây gổ sao.

Nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát ra ngoài mới là đúng lý.

Hà Thái Xung ngầm bên trong cá tính nhu nhược, làm người lại vong ân phụ nghĩa, vừa sợ sệt lại háo sắc, một thân vô số khuyết điểm.

Thế nhưng y đối với hình tượng của mình luôn kinh doanh rất tốt.

Lại thêm uy vọng chưởng môn Côn Lôn của y.

Lúc này lên tiếng vẫn thực sự làm dịu xung đột giữa hai bên.

Đương nhiên, lúc này Hà Thái Xung còn có thể khuyên bảo hai bên cũng chỉ là bởi vì vẫn chưa thực sự đến khắc tuyệt cảnh.

Hoặc có lẽ y vẫn còn tin tưởng Cố Hàn Uyên có thể kịp thời đến giải cứu.

Bằng không, với sự ích kỷ sợ c·hết, bạc bẽo keo kiệt của y, việc y là người đầu tiên động thủ với đám người đều là chuyện có xác suất lớn.

Bất quá, bất kể nói thế nào, Hà Thái Xung lên tiếng cũng cho Mắt Ưng Lão Thất một cái bậc thang hợp lý.

Y giả vờ không thích hứ một tiếng, thu chân đang đạp lên lồng ngực Tiểu Ngư Nhi lại.

Y tức giận hỏi: Lão Hoa Đầu, thực sự không có cách nào thoát ra

sao.

Chẳng lẽ chúng ta cứ thế chờ c·hết sao.

Đám người nghe vậy đều hướng ánh mắt về phía Hoa Như Lệnh.

Dù sao không phải mọi người đều tin tưởng lời Hoa Như Lệnh nói trước đó rằng mật thất này đã bị phong kín.

Còn Tiểu Ngư Nhi lúc này được Thiết Tâm Lan và Tiểu Tiểu nhân cơ hội đỡ dậy, đương nhiên bị bỏ qua.

Thiết Tâm Lan lo âu hỏi: Cá ca, ngươi không sao chứ.

Vừa rồi nàng cũng định giúp một tay, chỉ là Mộ Dung Cửu đáp trả nhanh hơn một chút mà thôi.

Ta không sao.

Tiểu Ngư Nhi thuận miệng trả lời một câu, sau đó ánh mắt lóe lên nhìn chằm chằm Mắt Ưng Lão Thất.

Lần kinh ngạc này khiến y nhận thức được tầm quan trọng của võ công.

Rất nhiều tình huống đột phát, y không kịp thi triển những thủ đoạn kia của mình.

Chỉ thấy Hoa Như Lệnh bước ra, thần tình xấu hổ than thở: Đều do lão phu làm phiền hà chư vị, lão phu thực sự không thể ra sức.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy thất vọng.

Lúc này lại có một người vì trúng độc và thiếu dưỡng khí, đột nhiên ngã xuống đất bất tỉnh.

Trong đám người không biết là ai đột nhiên nói một câu: Ta xem Hoa Như Lệnh căn bản là muốn vây khốn chúng ta ở đây cho đến c·hết.

Lời này có lực sát thương quá mạnh mẽ.

Thời cơ người kia hôn mê lại khéo.

Hầu như trong nháy mắt đã châm ngòi áp lực cao trong không khí lúc này.

Một đôi ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm về phía Hoa Như Lệnh.

Hoa Mãn Lâu cảm nhận được ác ý của mọi người, vội vàng bảo hộ Hoa Như Lệnh phía sau, trầm giọng quát lên: Các ngươi muốn làm gì.

Hoa Như Lệnh muốn vây khốn chúng ta, vậy y cũng đừng nghĩ sống yên.

Tình cảm quần chúng nhất thời cuộn trào mãnh liệt.

Đúng lúc này, Hưu một tiếng, một đạo ô quang lướt qua Hoa Mãn Lâu.

Ngực Hoa Như Lệnh nhất thời xuất hiện một lỗ máu, tiên huyết nhỏ giọt chảy ra.

Hoa Mãn Lâu kịp phản ứng, ôm lấy thi thể Hoa Như Lệnh, bi phẫn kêu khóc: Cha.

Ẩn trong đám người phía sau, Khổ Trí nắm chuỗi hạt Phật châu thiếu hai viên, hơi híp mắt, mặc niệm một tiếng: A Di Đà Phật.

Hỗn loạn.

Hoàn toàn hỗn loạn.

Tiếng binh khí va chạm.

Tiếng quát mắng kinh hoàng.

Tiếng huyết nhục chia lìa.

Mùi máu tươi trong nháy mắt bắt đầu tràn ngập.

Việc Hoa Như Lệnh đột nhiên bị người ám toán c·hết bất đắc kỳ tử đã châm ngòi thùng thuốc súng bị đè nén bấy lâu trong mật thất dưới đất.

Nhất là trong tình huống lần bạo phát đầu tiên do Mộ Dung Tiên mà ra đã bị đè xuống, lần bạo phát thứ hai này càng hung mãnh, kịch liệt hơn lần đầu.

Những kẻ đã ngã xỉu trên đất hầu như trong nháy mắt bị những người gần đó giết c·hết.

Đồng thời, sau khi giết c·hết người gần nhất trong phạm vi, chúng nhanh nhất lao về phía người bên cạnh.

Đám người đã hóa điên hiện tại chỉ muốn mau chóng khiến mình trở thành người cuối cùng đứng vững.

Dù sao ai cũng không thể đảm bảo mình sẽ ngã xỉu vì độc dược phát tác lúc nào.

Hơn nữa, vì tác dụng của độc dược, thực lực của mọi người ít nhiều đều chịu ảnh hưởng.

Thoạt nhìn, quả thực tựa như gà chọi mổ nhau.

Thế nhưng cũng chính vì vậy, sự chênh lệch thực lực giữa đám người ngược lại thu hẹp.

Ngay cả Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn, hai vị Tông Sư cấp bậc Thủ Hộ Thập Tam Môn này, cũng trở nên đỡ trái hở phải.

Nếu không phải hai người phối hợp đủ ăn ý, e rằng cũng phải c·hết oan ức dưới loạn đao.

Ngược lại, Mã Tú Chân, Tôn Tú Thanh cùng các nữ nhân khác vì đã liên hợp từ trước, ngược lại có chút sức mạnh hơn.

Dù sao trong tình huống như vậy, người bình thường rất khó tin tưởng lẫn nhau.

Thậm chí nếu có người tỉ mỉ quan sát, còn có thể phát hiện Hà Thái Xung khi phối hợp cùng Ban Thục Nhàn đối địch, luôn khiến Ban Thục Nhàn đỡ đòn phía trước.

Ánh mắt lấp lánh kia, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vì mạng sống mà hại thê tử kết tóc của mình.

Bất quá, cho dù trong tình huống ác liệt này, vẫn có hai người thành thạo ứng đối.

Một người là Nguyên Tùy Vân.

Khứu giác của y nhạy bén, lại là người nhanh nhạy.

Cho nên y vẫn chưa uống hết chén rượu nho trong tiệc thọ ban đầu.

Không chỉ không cần lo lắng có thể trúng độc mà ngã xỉu, mà ngay cả thực lực cũng bảo toàn được cực kỳ hoàn hảo.

Những kẻ xem y mù hai mắt là quả hồng mềm mà bóp đều không chiếm được lợi, bị c·hết không minh bạch.

Kỳ thực Nguyên Tùy Vân nếu nghiêm túc, là có thể trấn áp cục diện trước mắt.

Chỉ là y không làm vậy, còn âm thầm trợ giúp.

Kẻ trước đó ẩn trong bóng tối, thay đổi âm điệu để châm ngòi xung đột chính là y.

Biên Bức Công Tử có thể tạo ra nơi như Biên Bức đảo đương nhiên sẽ không phải là người tốt nào.

Cảnh tượng đám người trước mắt chém g·iết lẫn nhau để tranh giành cơ hội sống sót thậm chí khiến y cảm thấy vạn phần vui mừng.

Thiên tài sa đọa vì mù hai mắt này không biến thành người nhiệt tình yêu thương sinh mệnh như Hoa Mãn Lâu.

Y càng thích đùa giỡn sinh mệnh.

Còn như có thể sống sót thoát ra hay không, Nguyên Tùy Vân đều không quan tâm.

Bởi vì y đã chú ý đến động tĩnh Tiểu Ngư Nhi tìm kiếm lối ra trước đó.

Đồng thời trực giác mách bảo nếu cho Tiểu Ngư Nhi đủ thời gian, y nhất định có thể tìm được lối ra.

Điều này khiến y đối với Tiểu Ngư Nhi thêm vài phần hứng thú.

Hệt như trước đây y vô tình gặp Sở Lưu Hương sau đó, cũng cảm thấy hứng thú với Sở Lưu Hương vậy.

Chẳng biết tại sao, trực giác của y mách bảo Tiểu Ngư Nhi và Sở Lưu Hương có thể là cùng một loại người.

Chương 1018

Còn có một người nữa cũng từng cho y cảm giác như vậy.

Chính là mục tiêu ban đầu của y khi đến Hoa gia lần này, Lục Tiểu Phụng.

Rõ ràng ba người này dù là cách làm việc, võ công cao thấp đều không giống nhau nhưng lại không hiểu sao cho y cảm giác như vậy.

Thật giống như ba người này có một loại tính chất đặc biệt nào đó khác biệt với người bình thường.

Ngược lại, Cố Hàn Uyên cho y càng nhiều hơn là một loại cảm giác vi hòa.

Thật giống như bị màn sương mù bao phủ, không nhìn rõ, cũng không đoán ra được.

Bất quá, sự chú ý của Nguyên Tùy Vân lúc này càng nhiều hơn là đặt trên Khổ Trí, một kẻ khác không chịu ảnh hưởng của độc dược.

Người khác không phát hiện Khổ Trí giết Hoa Như Lệnh, không có nghĩa là y không phát hiện được.

Tuy kết quả sau cùng phù hợp với ý niệm của y.

Nhưng ngay cả y cũng vì thiếu đi sự vui mừng, mà có chút ngạc nhiên tại sao Khổ Trí lại muốn giết Hoa Như Lệnh.

Cảm giác tồn tại của Khổ Trí vẫn luôn không cao lắm.

Hay nói cách khác là y cố ý hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Thế cho nên lúc này đều không có mấy người động thủ với y.

Đương nhiên, cho dù động thủ với y cũng vô ích.

Dù sao ngày yến tiệc, Khổ Trí với thân phận người xuất gia đã không uống rượu.

Khổ Trí thường xuyên ra tay đập c·hết một hai kẻ tiến lên tìm c·hết.

Nhưng trong lòng y đang do dự có nên dứt khoát đại khai sát giới một phen hay không.

Y không biết Nguyên Tùy Vân cũng không trúng độc, vì vậy tự nhận là mạnh nhất trong số mọi người ở đây.

Cho dù đại khai sát giới, để mình trở thành người sống cuối cùng cũng không phải là không làm được.

Điều khiến y lo lắng là không biết Cố Hàn Uyên có thể trở về nhanh hơn Vô Tưởng, kẻ mà y đã cố ý thông báo trước hay không.

Nếu Cố Hàn Uyên trở về trước một bước, thấy y đã giết nhiều người như vậy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho y.

Khổ Trí suy nghĩ chốc lát, vẫn quyết định án binh bất động.

Đám người bị vây trong mật thất dưới đất này thực sự rất phiền phức.

Nhưng vô luận là Vô Tưởng, vị Lục Địa Thần Tiên này, hay Cố Hàn Uyên, kẻ khiến Thiếu Lâm đau đầu cực độ, đều khó có thể cứu bọn họ khỏi hiểm cảnh này.

Y ra tay giết c·hết Hoa Như Lệnh cũng là để Hãn Hải Ngọc Phật trở thành vật vô chủ.

Như vậy Thiếu Lâm mới có thể dễ dàng lừa gạt hơn.

Đương nhiên bây giờ còn có một cản trở, đó chính là Hoa Mãn Lâu đang thất hồn lạc phách ôm lấy thi thể Hoa Như Lệnh.

Bất quá, Hoa Mãn Lâu bây giờ đang được liên thủ các nữ nhân bảo vệ.

Dù sao trong số các nàng, Thiết Tâm Lan và Mộ Dung tỷ muội đều có giao tình với Hoa gia.

Lúc này xuất thủ tương trợ cũng là chuyện đương nhiên.

Khổ Trí hơi híp hai mắt, ánh mắt âm trầm lóe lên.

So với Nguyên Tùy Vân xem kịch vui, y càng hy vọng Hoa Mãn Lâu c·hết.

Chỉ là trong tình huống trước mắt, nếu muốn giết Hoa Mãn Lâu, nhất định phải đột phá liên minh của các nữ nhân trước.

Vì vậy y đột nhiên cao giọng hô: A Di Đà Phật.

Chư vị nghe lão nạp một lời.

Khổ Trí vận dụng công lực hùng hậu truyền âm đến tai mỗi người.

Đám người kinh hãi vội vàng dừng tay.

Dù sao chẳng ai nghĩ tới lúc này vẫn còn có người có thực lực như vậy.

Cục diện hỗn loạn ban đầu đột nhiên liền trở nên yên tĩnh như vậy.

Khổ Trí hài lòng gật đầu, ý vị thâm trường nói: Chư vị tự g·iết lẫn nhau như vậy, lão nạp tuy không đành lòng, nhưng cũng có thể lý giải tâm tình chư vị.

Bất quá, Hoa trang chủ, kẻ làm hại chư vị bị nhốt ở đây, cũng đã bỏ mạng, bây giờ không cần thiết đánh nữa.

Đám người nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau.

Phát hiện số người bất tri bất giác đã thiếu hơn một nửa.

Trong lúc nhất thời đều có chút kinh hãi với sự điên cuồng của chính mình.

Bất quá, có người có khả năng tỉnh táo lại, tự nhiên cũng có người không thể tỉnh táo.

Mà những người như vậy tự nhiên cũng sẽ theo ý Khổ Trí.

Không biết ai hô một câu: Còn có một kẻ đầu sỏ làm hại chúng ta bị nhốt.

Lời vừa dứt, ánh mắt của mọi người hầu như trong nháy mắt nhìn về phía Mộ Dung Tiên.

Đôi mắt ác ý tựa như ác quỷ Địa Ngục khiến nàng trong lòng sợ hãi.

Lần này so với lần trước tình huống còn ác liệt hơn.

Dù sao bây giờ mọi người đã là những ác quỷ được giải phóng ước thúc.

Căn bản không còn là tình huống phía trước ba câu vài lời có thể ngăn cản được.

Mộ Dung Tiên trong lòng khổ sở, cảm giác mình khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu đám người đột nhiên vang lên một tiếng nổ ầm ầm, ngay sau đó vách tường đỉnh mật thất liền như bị một thanh cự kiếm cắt ra, mở toang một cửa hang lớn.

Khi khói bụi tan hết, ánh nắng rọi xuống mật thất đầy rẫy tiên huyết và mùi máu tươi này, một giọng nói quen thuộc lại đạm bạc vang lên: Cố mỗ dường như đã tới chậm.

Vô Tưởng quả thực đã mang đến cho Cố Hàn Uyên một chút phiền phức, khiến hắn lãng phí không ít thời gian.

Mấu chốt là đặc tính võ công của Vô Tưởng rất phiền phức.

Tựa như chiêu thức Phật Vũ có lực phòng ngự kinh người.

Lại thêm Vô Tưởng trước đó ở Tây Bắc võ lâm đã từng bị Cố Hàn Uyên hố một lần.

Vì vậy y cũng trở nên càng thêm cảnh giác.

Muốn thừa dịp Vô Tưởng chưa chuẩn bị, đánh lén y một chiêu có độ khó hơi lớn.

Cố Hàn Uyên trừ phi dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba mới có thể giết được, bằng không rất khó nhanh chóng giải quyết Vô Tưởng.

Hơn nữa, nếu Vô Tưởng phát hiện sự tình thực sự không thể làm, nhất định sẽ chọn chạy trốn.

Một vị Lục Địa Thần Tiên một lòng muốn chạy trốn, quả thực rất khó giữ lại.

Cố Hàn Uyên tuy không có ý định giết c·hết Vô Tưởng, nhưng cũng không chỉ muốn bức lui y.

Ít nhất cũng phải cho y một vết thương đủ nặng mới được.

Khiến Vô Tưởng không cách nào hoàn hảo không chút tổn hại mà trấn thủ Vân Cái Tự.

Kiếm khí quấn thân, lấy thân hóa kiếm Thiên Kiếm là chiêu thức tiến giai của Vạn Kiếm Quyết.

Bởi vì Thiên Kiếm của Cố Hàn Uyên không phải do thưởng mà đến, mà là do lĩnh ngộ.

Bởi vậy Thiên Kiếm của hắn có sự lý giải đặc biệt của chính mình.

Cố Hàn Uyên đem Ngũ Linh Tiên Thuật cùng dùng linh khí thúc giục hòa tan vào Thiên Kiếm bên trong.

Vì vậy trên thực tế, Thiên Kiếm của Cố Hàn Uyên hiện tại, trừ Lôi Linh Tiên Thuật vẫn chưa học được ra, có thể chia thành Phong Linh Thiên Kiếm, Hỏa Linh Thiên Kiếm, Thủy Linh Thiên Kiếm cùng Thổ Linh Thiên Kiếm.

Phong Linh Thiên Kiếm mau lẹ, sắc bén, thẳng tiến không lùi.

Hỏa Linh Thiên Kiếm bạo liệt, hừng hực, Phần Thiên Chử Hải.

Chương 1019

Thủy Linh Thiên Kiếm âm hàn, liên miên, lấy nhu thắng cương.

Thổ Linh Thiên Kiếm nặng nề, cứng cỏi, lực quán thiên quân.

Cuối cùng Cố Hàn Uyên lựa chọn Thổ Linh Thiên Kiếm trọng thương Vô Tưởng.

Bởi vì Phật Vũ của Vô Tưởng là một loại chiêu thức thiên về phòng thủ hơn công kích, hơn nữa y lại đủ cảnh giác.

Cho dù không địch lại, phát hiện không ổn cũng có thể kịp thời chạy trốn, nhiều lắm bị chút vết thương nhẹ.

Ngược lại thì Thổ Linh Thiên Kiếm nhìn bề ngoài giản dị nhất, kỳ thực dùng lực áp người, lại tiện dụng nhất.

Dù sao ai có thể nghĩ tới kiếm khí lại có trọng lượng.

Chỉ cần Vô Tưởng tiếp chiêu, chính là Vạn Quân Chi Lực.

Khi y còn chưa kịp phản ứng đã trọng thương.

Nếu không phải vẫn chưa đến thời cơ giết c·hết Vô Tưởng, Vô Tưởng lần này đã phải c·hết ở đây.

Bất quá dù vậy, Vô Tưởng cũng chỉ có thể mang theo hai cánh tay bị chấn nát cùng tạng phủ trọng thương mà đào tẩu, để lại Hãn Hải Ngọc Phật.

Cố Hàn Uyên thu hồi Hãn Hải Ngọc Phật xong, liền thuận tiện dùng Thổ Linh Thiên Kiếm phá vỡ mật thất dưới đất, cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt tựa như tu la tràng.

Đầy đất tử thi, tay cụt chân rời, máu chảy thành sông.

Tuyệt đại đa số người trên người đều mang thương tích.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua một vòng, chân mày không khỏi nhíu lại, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cũng may các nữ nhân đều không sao.

Hắn đã từng cân nhắc qua tình huống có thể xảy ra trong môi trường này.

Bằng không hắn cũng sẽ không chọn mau chóng đẩy lùi Vô Tưởng.

Dù sao vạn nhất nếu các nữ nhân xảy ra chuyện, thì đối với hắn mà nói thật là đáng tiếc.

Hơn nữa, trong mật thất đám người ngoại trừ một số ít ra, phần nhiều là những hạng người ra vẻ đạo mạo, danh tiếng lớn hơn thực lực.

Gây hại những người như vậy ý nghĩa không lớn, giữ lại ngược lại có thể giúp tuyên dương thanh danh của hắn.

Vì vậy hắn không có mưu tính tình huống trước mắt này.

Vậy là ai làm đây.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn vết thương trên thi thể Hoa Như Lệnh.

Ánh mắt sâu thẳm lờ mờ liếc qua Nguyên Tùy Vân và Khổ Trí.

Chỉ có hai người thực lực được bảo toàn hoàn hảo mới có thể làm được.

Có lẽ hai người vẫn tồn tại sự phối hợp nào đó cũng khó nói.

Hơn nữa, hắn vừa rơi xuống mật thất trong nháy mắt cũng đã phát hiện ánh mắt ác ý của đám người vừa rồi nhìn về phía Mộ Dung Tiên.

Nếu như mình không thể kịp thời xuất hiện, Mộ Dung Tiên e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Còn như các nữ nhân khác e rằng cũng rất khó có kết quả tốt đẹp gì.

Cố Hàn Uyên đối với nhân tính hiểu rõ thâm hậu.

Chuyện giận chó đánh mèo lại là lẽ thường tình.

Huống chi với sự hiểu rõ của hắn đối với các nữ nhân, cũng sẽ không tùy ý Mộ Dung Tiên bị hại.

Đến lúc đó chính là cảnh đám người thảo phạt các nữ nhân.

Cố Hàn Uyên trong thoáng chốc đã suy đoán được tám chín phần mười những chuyện đã xảy ra trước đó.

Lúc này, mọi người thấy đỉnh mật thất bị phá một cái lỗ hổng để ánh nắng chiếu vào, rốt cuộc phản ứng kịp rằng mình đã được cứu.

Sau một khắc yên tĩnh như vậy, mọi người dồn dập hoan hô.

Từng khuôn mặt tươi cười nhuốm máu kia rõ ràng đại biểu cho sự vui sướng của bọn họ.

Nhưng lại có một loại cảm giác quỷ dị khủng bố.

Mộ Dung Tiên nghĩ đến cảnh tượng hỗn loạn máu tanh trong mật thất trước đó, lại cúi đầu nhìn những tử thi đầy đất dưới chân.

Cảnh tượng quỷ dị những người như thế hoan hô trong địa ngục khiến nàng không khỏi rùng mình.

Mộ Dung Tiên bởi vì quan hệ Hàn Độc, từ nhỏ được che chở trong nhà mà lớn lên.

Chẳng bao giờ nghĩ tới bên ngoài lại đáng sợ như vậy.

Dưới vẻ ngoài xinh đẹp khiến người ta hài lòng của nàng quả thực có một nội tâm kiên cường.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không sợ hãi.

Ánh mắt đỏ bừng của đám người trước đó, tựa như muốn ăn sống nuốt tươi nàng, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên kịp lúc xuất hiện, hậu quả khó mà lường được.

Mộ Dung Tiên nghĩ đến đây, không khỏi đưa đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đối diện nàng, ôn hòa mỉm cười nói: Mộ Dung cô nương, nàng không sao chứ.

Mộ Dung Tiên nghe vậy giật mình, khuôn mặt xinh đẹp lại không kìm được mà đỏ bừng.

Nàng e lệ nói: Ta không sao, đa tạ Cố công tử cứu giúp.

Mộ Dung Tiên khẽ rũ đôi mắt đẹp, nghe thấy tiếng trái tim mình đập kịch liệt.

Nàng không biết đây là bởi vì Cố Hàn Uyên như Thiên Thần hạ phàm giải cứu nàng, hay là bởi vì nụ cười ôn hòa tuyệt đẹp của Cố Hàn Uyên.

Hoặc là dứt khoát là cả hai.

Cuộc sống của nàng khiến nàng tuy sinh ra trong võ lâm thế gia, nhưng lại không khác gì một thiên kim tiểu thư bình thường.

Hay bởi vì trước đây không tiện ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là càng nhiều mơ mộng huyễn tưởng.

Mà những huyễn tưởng đó tự nhiên không thể thiếu cảnh anh hùng cứu mỹ nhân.

Bởi vậy khi Tiểu Ngư Nhi ra mặt vì nàng, nàng mới có thể cảm động.

Bởi vậy khi Tiểu Ngư Nhi ra mặt vì nàng thất bại, nàng mới càng cảm thấy thất vọng gấp bội.

Nhưng mà, sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã thỏa mãn huyễn tưởng đẹp đẽ của nàng.

Nhất là sau khi huyễn tưởng về Tiểu Ngư Nhi thất bại, sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên hầu như cho nàng cảm động gấp đôi.

Cũng vì vậy mà hảo cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên nhất thời tăng vọt.

Lại nhìn thấy nụ cười ôn hòa tuyệt đẹp của Cố Hàn Uyên, thật giống như được thêm vào một lớp lọc tô điểm vậy.

Huống chi Cố Hàn Uyên vốn đã phong thần tuấn lãng.

Cũng trách nào Mộ Dung Tiên lúc này càng cảm thấy động lòng gấp bội.

Nàng lặng lẽ ngước mắt nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên, âm thầm nghĩ: Trước đây đã cảm thấy Cố công tử rất đẹp mắt, không ngờ cười lên lại càng đẹp mắt hơn.

Nếu quả thực gả cho Cố công tử, dường như cũng không phải là không thể.

Mộ Dung Tiên càng nghĩ lung tung, khuôn mặt càng hồng.

Trong chốc lát liền trở nên vô cùng thẹn thùng.

Nàng lại không biết lúc này có hai ánh mắt với ý nghĩa đặc biệt khác biệt đang nhìn chăm chú vào nàng.

Sắc mặt khó coi, không cam lòng xen lẫn tức giận của Tiểu Ngư Nhi.

Ánh mắt u u, ẩn chứa chút đố kỵ của Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu ban đầu cho rằng mình sẽ không ghen tỵ với Mộ

Dung Tiên.

Chương 1020

Dù trưởng bối trong nhà có thương yêu Mộ Dung Tiên hơn, đó cũng là vì nàng thân mắc Hàn Độc, xác thực cần được che chở nhiều hơn.

Thế nhưng lần này, Mộ Dung Cửu lại thật sự có chút ghen tỵ.

Nhất là khi nghe Cố Hàn Uyên gọi một tiếng Mộ Dung cô nương, trong lúc giật mình, nàng thậm chí cho rằng Cố Hàn Uyên gọi mình.

Đáng tiếc, gương mặt ôn hòa đẹp mắt kia lại dành cho Mộ Dung Tiên.

Trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Cửu không khỏi ngẩn ngơ thất thần, sau đó liền có tâm tình ghen tỵ.

Khi Cố Hàn Uyên từ trên trời giáng xuống, dù nàng không thừa nhận mình có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, nhưng tim cũng không khỏi đập rộn lên.

Vô luận nàng có tự đề cao mình đến đâu, cao ngạo hiếu thắng đến mấy, nàng cũng biết khát vọng được một người mạnh hơn mình che chở.

Mộ Dung Cửu khẽ than một tiếng.

Nàng chung quy cũng bất quá chỉ là một nữ tử mà thôi.

Tâm tình tương tự không chỉ nảy sinh trong lòng Mộ Dung Cửu.

Tôn Tú Thanh nhìn Mã Tú Chân bên cạnh mừng rỡ như điên, bỗng nhiên có chút lý giải nàng.

Đôi mắt đẹp lóe lên, nhìn về phía Cố Hàn Uyên, người vẫn luôn mơ ước nàng, muốn điều khiển bốn tú các nàng ở bên nhau.

Không biết có phải nghĩ tới hình ảnh nào đó, mặt nàng dần dần đỏ bừng.

Kim Linh Chi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc vừa rồi, nàng cảm nhận được cảm giác an tâm.

Khác với cảm giác truy cầu kích thích ngày xưa, cảm giác an tâm này khiến nàng thấy thư thái, thậm chí có chút trầm mê.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn Nguyên Tùy Vân.

Khắc sâu nhận thức được Cố Hàn Uyên và Nguyên Tùy Vân không giống nhau.

Còn loại nào hợp ý nàng hơn, nhất thời nàng lại không rõ.

Dù sao lúc hỗn loạn trước đó, nàng vô ý thức không thể tin tưởng Nguyên Tùy Vân.

Lúc này rốt cuộc đã an toàn, khi hồi tưởng lại, tâm thần nàng nhất thời có chút hoảng hốt.

Đôi mắt đẹp lóe lên, trong lòng hạ quyết định gì đó.

Nàng không phải là một người biết dừng bước không tiến lên.

Trương Tinh từ sau khi Cố Hàn Uyên hiện thân vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn.

Không vì điều gì khác, chỉ vì trong khoảnh khắc đó, Cố Hàn Uyên trùng khớp với một hình tượng mơ hồ trong lòng nàng.

Nếu như người kia không mất tích, liệu có thể cũng đến cứu nguy vào thời khắc mấu chốt này không.

Đồng thời là vì nàng, chứ không phải Mộ Dung Tiên.

Con người càng thiếu thốn điều gì, càng khát vọng điều đó.

Nói ra thật buồn cười.

Trương Tinh đối với Cố Hàn Uyên không có cảm giác gì.

Phong lưu đa tình Cố Hàn Uyên cũng không phải loại hình nàng yêu thích.

Thế nhưng cảm giác an toàn mà Cố Hàn Uyên vừa mang lại lại khiến nàng khát vọng tình thương của cha.

Trải nghiệm ấu thơ khiến nàng so với tình yêu của mình, càng khát vọng có được tình thương của cha.

Những tin đồn trên giang hồ là thật.

Cha ruột nàng đúng là Yến Nam Thiên.

Nàng hành tẩu giang hồ cũng là vì tìm được tung tích Yến Nam Thiên.

Cho nên mới đối với Tàng Bảo Đồ trong tay Thiết Tâm Lan cảm thấy hứng thú như vậy.

Lúc tấm bé, Trương Tinh luôn hỏi mẹ nàng về cha.

Sau khi hiểu được chuyện tích của Yến Nam Thiên, nàng mới dưỡng thành tính tình ghét ác như cừu như bây giờ.

Cũng vì thế mà càng chán ghét vẻ điên cuồng sống c·hết trước mắt của đám người phía trước.

Thậm chí còn coi Mộ Dung Tiên như mục tiêu trút giận.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên ra tay cứu giúp càng thêm chói mắt.

Thế cho nên trong mắt nàng, hình tượng Cố Hàn Uyên và Yến Nam Thiên dĩ nhiên có chút trùng điệp.

Tuy có phần hoang đường, nhưng đó lại là cảm nhận chân thực của nàng.

Thiết Tâm Lan khẽ cắn môi mỏng, nhớ tới những lời tiểu thuyết đã từng trêu chọc, tâm tư càng thêm dao động.

Nàng liếc nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Tiểu Ngư Nhi.

Đúng là vẫn chưa thể quyết định.

Tâm tư của bé gái lại không phức tạp như thế.

Nàng vẫn tin tưởng Cố Hàn Uyên nhất định sẽ kịp thời chạy tới giải cứu các nàng.

Nhưng lại bị vẻ điên cuồng hung ác của đám người phía trước làm cho sợ hãi quá độ.

Vì vậy nàng sau khi mừng rỡ, liền lên tiếng cáo trạng: Công tử, chàng nếu như không kịp thời trở lại, Mộ Dung cô nương liền gặp nạn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng hơi ngạc nhiên.

Bé gái lúc này cáo trạng đúng là vừa lúc.

Vì vậy hắn cau mày, giả vờ nghi ngờ trầm giọng hỏi: Phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó bé gái liền kể hết mọi chuyện đã xảy ra cho Cố Hàn Uyên.

Nàng dù không cố ý thêm mắm thêm muối, nhưng đã tái hiện cảnh tượng lúc đó một cách sống động.

Một bộ dáng Cố Hàn Uyên nếu không kịp thời cứu giúp, các nàng đều sẽ bị ăn sống nuốt tươi.

Theo lời kể của bé gái, sắc mặt Cố Hàn Uyên càng ngày càng trầm.

Đám người phía trước vì được cứu mà mừng rỡ, cũng càng thêm chột dạ.

Dù sao ai mà không biết Cố Hàn Uyên rất bao che.

Nhất là đối với những hồng nhan tri kỷ của hắn.

Bằng không trên giang hồ cũng sẽ không có nhiều nữ tử giả mạo Cố Hàn Uyên đến vậy.

Mộ Dung Tiên tuy còn chưa phải hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, thế nhưng câu nói muốn gả cho Cố Hàn Uyên của nàng đã cho thấy nàng và Cố Hàn Uyên không phải không có chút quan hệ nào.

Huống chi Mộ Dung Tiên dung nhan xinh đẹp, đáng yêu.

Với tính phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, chẳng lẽ còn biết cự tuyệt sao.

Lúc đó bọn họ mất đi lý trí, coi Mộ Dung Tiên là mục tiêu trút giận.

Tuy Cố Hàn Uyên phá vỡ mật thất cứu bọn họ, nhưng bây giờ cũng phải đối mặt với món nợ Cố Hàn Uyên đòi lại muộn.

Quả nhiên, bọn họ rất nhanh liền cảm nhận được hàn ý trầm ngưng như vực sâu từ trên người Cố Hàn Uyên.

Sát ý mãnh liệt kia kích thích bọn họ lạnh sống lưng, trán đổ mồ hôi lạnh.

Ưng Nhãn Lão Thất may mắn sống sót trong trận đại loạn đấu vội vàng nói: Cố công tử, lúc đó chúng ta cũng là bị người gây xích mích mới nhất thời xung động nhắm vào Mộ Dung cô nương.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười giễu một tiếng, nhãn thần hờ hững lạnh lùng nói: Vậy các ngươi trước đem kẻ khích bác đó giao ra đây thì sao.

Cái này.

Đám người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Dù sao bọn họ thật sự không tìm được người khích bác đầu tiên.

Trong chốc lát liền bắt đầu đổ lỗi cho nhau.

Chương 1021

Người này nói người kia trước phụ họa quan điểm trút giận lên Mộ Dung Tiên.

Người kia lại nói người này ra tay trước.

Cảnh tượng lại loạn cả lên.

Bản chất ác liệt của nhân tính lại một lần nữa thể hiện một cách nhuần nhuyễn.

Cố Hàn Uyên nhãn thần sâu thẳm liếc nhìn Nguyên Tùy Vân ẩn trong đám người, tựa như một kẻ vô hình.

Hắn chính là biết bản tính Nguyên Tùy Vân.

Hơn nữa Nguyên Tùy Vân là chân chính Thần Đồng, tài ăn nói tự nhiên cũng là không nói chơi.

Nguyên Tùy Vân tuy hai mắt mù, thế nhưng lại cực kỳ mẫn cảm với ánh mắt của người khác.

Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của Cố Hàn Uyên, cũng vì vậy mà càng thêm hoang mang.

Không hiểu vì sao Cố Hàn Uyên lại đột nhiên hoài nghi hắn.

Nguyên Tùy Vân tuy trong lòng hoang mang, thế nhưng ngoài mặt vẫn như cũ bất động thanh sắc.

Dù sao không có chứng cứ nào có thể chứng minh kẻ khích bác không phải là hắn, phải không.

Vì vậy hắn không những không nửa điểm hoảng loạn, ngược lại khi nghe mọi người rối loạn, trong lòng càng bội phần cảm thấy vui mừng.

Cố Hàn Uyên tuy không nhìn thấy Nguyên Tùy Vân có bất kỳ phản ứng nào, nhưng lại không hiểu cảm nhận được bản tính vui vẻ khi thấy người gặp họa của đối phương.

Trong mắt hắn hiện lên một vệt u quang, thầm nói một tiếng: Nguyên Tùy Vân quả nhiên có chút ý tứ.

Bất quá hắn tạm thời không vội mà suy nghĩ chuyện Nguyên Tùy Vân.

Xoay cổ tay một cái, Trảm Long Kiếm trán phóng bích lục thần quang liền vào tay.

Đám người thấy thế kinh hãi, dồn dập vội vàng hô: Cố công tử, xin nghe chúng ta giải thích.

Bọn họ nhưng là biết phong cách bá đạo của Cố Hàn Uyên.

Đắc tội hồng nhan tri kỷ của hắn, hầu như sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất vi sở động, đang muốn nâng Trảm Long Kiếm, cánh tay bỗng nhiên cảm nhận được một trận mềm mại.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mộ Dung Tiên đang dùng hai cánh tay ôm lấy cánh tay cầm Trảm Long Kiếm của hắn.

Vẻ mềm mại có chút non nớt, như có như không dán vào.

Mộ Dung Tiên mặt cười ửng đỏ, yếu ớt nói: Cố công tử, hay là thôi đi.

Cố Hàn Uyên cảm thụ được vẻ mềm mại tuy còn ngây ngô nhưng tràn đầy sức sống thanh xuân trên cánh tay, trong lòng vui mừng, ngoài mặt lại bất động thanh sắc hỏi: Vì sao.

Bọn họ suýt nữa hại nàng, còn g·iết nhiều người như vậy.

Trên thực tế Cố Hàn Uyên cho dù ra tay đem những kẻ đã hóa điên loạn lúc trước g·iết hết cũng không thành vấn đề.

Những t·hi t·hể trên mặt đất liền chứng minh bọn họ không ai là vô tội.

Mà trong nhân vật thiết lập của Cố Hàn Uyên vốn có một mặt chính nghĩa lẫm nhiên, ghét ác như cừu.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên ra tay g·iết người là chút nào không có áp lực về danh tiếng.

Chính vì vậy, những người này mới sợ hãi đến vậy.

Phong cách bá đạo của Cố Hàn Uyên đối với kẻ địch mà nói là gió lạnh thấu xương tháng mười, đối với người hắn bảo vệ lại là nắng ấm ba tháng.

Mộ Dung Tiên vì sự bao che khuyết điểm mạnh mẽ của Cố Hàn Uyên mà phương tâm đập thình thịch.

Cho nên mới có dũng khí không chút rụt rè ôm lấy hắn, lên tiếng ngăn cản.

Mộ Dung Tiên là một cô nương rất hiền lành.

Từ nhỏ bị Hàn Độc h·ành h·ạ, nội tâm nàng kiên cường đồng thời lại dám yêu dám hận, tình cảm mãnh liệt.

Nàng có thể khi nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi vì nàng xuất đầu thất bại, bị đám người giận chó đánh mèo, nàng chủ động đứng ra gánh chịu.

Cũng có thể vào lúc này ngăn cản Cố Hàn Uyên dường như muốn đại khai sát giới.

Mộ Dung Tiên dường như cảm nhận được sát ý của Cố Hàn Uyên đang biến mất, cẩn thận từng li từng tí nói: Ta không muốn nhìn thấy chàng vì ta mà g·iết nhiều người như vậy.

Mộ Dung Tiên và Hoa Mãn Lâu có một điểm rất tương đồng.

Đó chính là nhiệt tình yêu thương sinh mệnh.

Trân quý sinh mệnh của mình, cũng không nguyện ý chứng kiến sinh mệnh bởi vì mình mà tiêu tán.

Dù sao chịu đủ nỗi khổ Hàn Độc, nàng cũng không biết mình có thể sống bao lâu.

Tự nhiên cũng liền so với người bình thường càng thêm quý trọng sinh mệnh.

Huống chi nàng lại có bản tính thiện lương, việc ra lời ngăn cản Cố Hàn Uyên cũng chẳng có gì lạ.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày.

Dưới tình huống tiếp xúc gần gũi, tự nhiên có thể nhận thấy Hàn Độc trong cơ thể Mộ Dung Tiên.

Hàn Độc của Mộ Dung Tiên là Hàn Độc do tiên thiên Âm Dương mất thăng bằng tạo thành.

Hơn nữa sự mất thăng bằng Âm Dương lại thập phần nghiêm trọng.

Sở dĩ khi Hàn Độc của Mộ Dung Tiên phát tác cũng phá lệ thống khổ.

Đồng thời vì Hàn Độc là tiên thiên mà thành duyên cớ, hầu như hoàn toàn vướng víu trên Tâm Mạch của Mộ Dung Tiên.

Trên đỉnh đầu, ngực, đan điền, toàn diện thất thủ.

Nghiêm trọng hơn nhiều so với Hàn Độc do Trương Vô Kỵ bị Huyền Minh Thần Chưởng xâm nhập từ bên ngoài trước đó.

Việc giải quyết cũng khó khăn cực đại.

Thậm chí cho dù để Mộ Dung Tiên tu luyện Cửu Dương Thần

Công cũng rất khó trị tận gốc.

Thế nhưng phúc hề họa sở phục, họa này phúc sở ỷ.

Biện pháp bình thường không giải quyết được Hàn Độc trong cơ thể Mộ Dung Tiên cũng không đại biểu Cố Hàn Uyên không giải quyết được.

Dù sao trong thiên hạ, Cố Hàn Uyên là người am hiểu nhất điều hòa Âm Dương Chi Khí.

Thậm chí Tiên Thiên Hàn Độc trong cơ thể Mộ Dung Tiên còn có khả năng trở thành cơ duyên.

Cố Hàn Uyên ánh mắt mịt mờ lóe lên.

Mộ Dung Tiên dường như có thể trưởng thành thành một lô đỉnh ưu chất.

Nếu có thể trở thành lô đỉnh chất lượng tốt, như vậy thì không khỏi không dành thêm chút tâm tư.

Mộ Dung Tiên nguyên bản đang thấp thỏm liệu Cố Hàn Uyên có bằng lòng hay không.

Tuy nói xét đến cùng nàng là nguyên nhân gây ra.

Thế nhưng nguyên nhân gây ra tạm thời bất luận, cái c·hết của Hoa Như Lệnh đã chứng minh những người này đều là c·hết chưa hết tội.

Lúc này chính mình mở miệng ngăn cản không chỉ khiến Cố Hàn Uyên mất mặt, còn tỏ ra cố tình gây sự.

Sở dĩ Mộ Dung Tiên khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Bất quá sau một khắc, đỉnh đầu nàng cảm thấy một trận ấm áp.

Ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang nhẹ xoa mái tóc trên đỉnh đầu nàng, dường như có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nói: Quá thiện lương không phải là một chuyện tốt.

Dừng một chút.

Hắn ôn hòa cười nói: Bất quá thiện lương như vậy lại cũng khó có được.

Dứt lời thu hồi Trảm Long Kiếm.

Mộ Dung Tiên giật mình, có chút ngốc manh hỏi: Cố công tử chàng nguyện ý buông tha bọn họ sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu chọc nói: Vị hôn thê của ta đều cầu tình, há có thể không cho chút thể diện.

Mộ Dung Tiên nghe vậy nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Nàng biết Cố Hàn Uyên đang ám chỉ lời nàng thốt ra trước đó muốn gả cho Cố Hàn Uyên.

Cũng biết Cố Hàn Uyên đang trêu đùa nàng.

Thế nhưng trong lòng nàng lại không hiểu có loại cảm giác đó không phải chỉ là đùa giỡn.

Mộ Dung Tiên thẹn thùng nhẹ giọng sẵng giọng: Đó là hiểu lầm.

Nàng muốn giải thích, nhưng lại có cảm giác lực bất tòng tâm.

Chương 1022

Hoặc có lẽ là trong lòng nàng chưa chắc có bao nhiêu kháng cự việc làm vị hôn thê của Cố Hàn Uyên.

Dù sao nàng biết mình thật sự có chút động lòng.

Chỉ là xuất phát từ sự rụt rè của nữ nhi gia, không dám thừa nhận mà thôi.

Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên bên này một bộ tình chàng ý thiếp dáng vẻ, trong mắt Tiểu Ngư Nhi lại tràn đầy đố kỵ, không cam lòng, phẫn hận.

Hắn vốn dĩ đối với Cố Hàn Uyên không có cảm tình gì.

Càng chưa nói vì mối quan hệ của Thiết Tâm Lan, bằng hữu của hắn Hoa Vô Khuyết vì vậy mà thâm thụ đả kích.

Bây giờ ma trảo của Cố Hàn Uyên lại càng vươn về phía Tiểu Tiên Nữ yêu dấu của hắn.

Hắn không hận mới lạ.

Tiểu Ngư Nhi không giống Hoa Vô Khuyết, bị đả kích liền lựa chọn tạm thời trốn tránh.

Hắn sẽ đi tranh, sẽ đi đoạt.

Đây là những sư phụ trong Ác Nhân Cốc đã dạy hắn.

Thế nhưng hắn cũng rất biết tình cảnh bất lợi của mình.

Võ công quá kém, địa vị giang hồ cũng thấp.

Tùy tiện tranh đấu với Cố Hàn Uyên, nhất định không có kết cục tốt.

Hắn còn cần ngủ đông, tìm kiếm thời cơ.

Cố Hàn Uyên nhận thấy ánh mắt của Tiểu Ngư Nhi, trong lòng cười nghiền ngẫm.

Dường như lại có một nhân vật chính sắp hắc hóa.

Quả nhiên nam nữ tình ái là độc dược tốt nhất đối với những cái gọi là nhân vật chính này.

Bất quá tạm thời còn thiếu chút hỏa hầu, chưa tới thời điểm thu hoạch.

Lúc này đám người thấy Cố Hàn Uyên thu hồi Trảm Long Kiếm, bỏ qua bọn họ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó các loại cảm kích khen tặng không ngừng bên tai.

Đa tạ Cố công tử khoan dung độ lượng.

Đa tạ Mộ Dung cô nương bất kể hiềm khích trước đó, vì bọn ta cầu tình.

Mộ Dung cô nương người đẹp thiện tâm, không hổ là Mộ Dung gia tiểu thư.

Mộ Dung cô nương và Cố công tử quả nhiên xứng đôi, ông trời tác hợp cho.

Không biết Cố công tử khi nào sẽ thành hôn với Mộ Dung cô nương.

Đến lúc đó bọn ta chắc chắn sẽ đưa lên đại lễ.

Đám người thoát c·hết trong gang tấc khen tặng quả thực không tiếc lời.

Thậm chí còn mượn chuyện hôn sự của Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên để nói.

Dường như ngày mai hai người nên thành hôn vậy.

Trong lúc nhất thời lại vô hình có loại không khí quỷ dị hỉ khí dương dương.

Nhất là trên mặt đất còn nằm rất nhiều t·hi t·hể, mùi máu tươi tràn ngập.

Vô cùng quỷ dị đồng thời lại cực kỳ nực cười.

Mộ Dung Tiên lúc này cũng không tâm tư lưu ý cảnh tượng trước mắt có bao nhiêu quỷ dị và nực cười.

Nàng bị những lời khen tặng của đám người làm cho nhất thời có chút chóng mặt.

Ta thực sự cùng Cố công tử xứng đôi như vậy sao.

Mộ Dung Tiên tâm tình không hiểu, mặt cười cũng xấu hổ đến đỏ bừng, không khỏi ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên thêm vài phần.

Con người khi đối mặt với sự ồn ào, rất dễ mất đi khả năng phán đoán của mình.

Nhất là đối với thiếu nữ kinh nghiệm còn thấp như Mộ Dung Tiên thì càng như vậy.

Thậm chí kìm lòng không đặng bắt đầu suy nghĩ miên man.

Mộ Dung Cửu khẽ cắn môi mỏng, nhãn thần có chút không hiểu.

Khi đám người ồn ào gọi Mộ Dung cô nương khiến nàng luôn cảm thấy là đang nói mình.

Thế nhưng nàng lại hết sức rõ ràng những lời ấy đều là dành cho Mộ Dung Tiên.

Thế cho nên tâm tình của nàng cũng càng phát ra phức tạp.

Nhất là khi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt bắt đầu thêm mấy phần hàm ý không rõ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên phát giác ra, lại giả vờ không biết.

Mộ Dung Cửu vậy còn có thể phơi thêm một chút.

Cố Hàn Uyên đưa tay đối với đám người ra hiệu yên lặng.

Đám người an tĩnh lại phía sau, hắn đối với Hoa Mãn Lâu tiếc nuối nói: Hoa công tử, cũng xin nén bi thương.

Hoa Mãn Lâu ôm lấy t·hi t·hể Hoa Như Lệnh tựa như mất hồn.

Với hắn mà nói, lần này thọ yến của Hoa Như Lệnh quả thực giống như ác mộng.

Năm đó tên đạo tặc giày sắt phá hủy đôi mắt của hắn đến, cướp đi Hãn Hải Ngọc Phật.

Hắn còn ngộ thương Lục Tiểu Phụng.

Hiện tại ngay cả phụ thân hắn Hoa Như Lệnh cũng đã c·hết.

Hoa Mãn Lâu bị đả kích còn sâu hơn cả Tiểu Ngư Nhi.

Thậm chí càng thêm tuyệt vọng.

Đôi mắt mù kia tựa như càng trở nên trống rỗng vô thần.

Mặc dù nghe được thanh âm Cố Hàn Uyên cũng không phản ứng chút nào.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ nhíu mày.

Cái c·hết của Hoa Như Lệnh là ngoài ý muốn của hắn.

Đối với những đả kích dành cho Hoa Mãn Lâu, ngoại trừ cái c·hết của Hoa Như Lệnh, đều có mưu tính của hắn ở bên trong.

Theo lý thuyết, việc có thể khiến Hoa Mãn Lâu tuyệt vọng như vậy hẳn là tính là một chuyện tốt mới đúng.

Dù sao Hoa Mãn Lâu có thể trở thành công cụ đối phó Lục Tiểu Phụng, nhân vật chính này.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng rất hiểu rõ Hoa Mãn Lâu.

Đả kích như vậy có lẽ sẽ khiến Hoa Mãn Lâu trầm luân một đoạn thời gian, thế nhưng sự khoáng đạt của hắn sớm muộn cũng sẽ giúp hắn vượt qua.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên còn cần đẩy Hoa Mãn Lâu một bận, làm cho hắn cách vực sâu gần hơn một chút.

Cố Hàn Uyên nhãn thần u u nói: Hoa công tử, đạo tặc giày sắt đã đền tội.

Cái tên đạo tặc giày sắt quả nhiên khiến Hoa Mãn Lâu lại có phản ứng.

Hắn ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt trống rỗng vô thần nhìn về phía Cố Hàn Uyên, khàn giọng hỏi: Đạo tặc giày sắt c·hết rồi sao.

Là Cố công tử g·iết sao.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Chính là.

Bất quá Hãn Hải Ngọc Phật đã được tại hạ lấy về rồi.

Nói xong liền từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra Hãn Hải Ngọc Phật tỏa ra ánh sáng lung linh giao cho Hoa Mãn Lâu trong tay.

Cố Hàn Uyên mạo hiểm nhận công lao không hề có ý định g·iết c·hết đạo tặc giày sắt.

Ngược lại, Vô Tưởng bị trọng thương cũng không có cơ hội đứng ra nói rõ.

Dưỡng thương còn không kịp, nào còn có dư sức giải thích Cố Hàn Uyên nhận công lao hắn g·iết c·hết đạo tặc giày sắt.

Còn như sau khi thương thế lành.

Cố Hàn Uyên có thể không có ý định cho Vô Tưởng cơ hội khỏi hẳn.

Nói chung, công lao g·iết c·hết đạo tặc giày sắt này cứ nhận.

Chương 1023

Cố Hàn Uyên đối với điều này không có áp lực chút nào đáng nói.

Còn như Khổng Tước Vương phi bên kia, sau đó lại đi giải thích một chút là được.

Cái c·hết của đạo tặc giày sắt lại dễ dàng hơn cho Cố Hàn Uyên mưu đồ tiếp theo đối với Hãn Hải quốc.

Đồng thời vì người thật sự g·iết c·hết đạo tặc giày sắt là Vô Tưởng, nên đã giảm bớt trở ngại, còn không cần lo lắng trở mặt thành thù với Khổng Tước Vương phi.

Vì vậy Vô Tưởng đột nhiên xuất hiện g·iết c·hết đạo tặc giày sắt ngược lại đã làm một chuyện tốt cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa kể từ đó, Khổng Tước Vương phi có thể dựa vào cũng chỉ có hắn.

Cố Hàn Uyên cũng có thể bớt đi nỗi lo lắng Khổng Tước Vương phi, nữ tử đầy dã tâm này thoát ly chưởng khống.

Dù sao hai người ở chung thời gian ngắn ngủi, nhiều hơn cũng là quan hệ xác thịt và quan hệ hợp tác.

Thật muốn nói tình cảm, kỳ thực cũng chẳng có bao nhiêu.

Lại tăng thêm đợi đến Khổng Tước Vương phi trở lại Hãn Hải quốc, mỗi người một nơi khó tránh khỏi sẽ sản sinh một ít ngoài ý muốn.

Đạo tặc giày sắt c·hết rồi, ngược lại giảm bớt khả năng xảy ra ngoài ý muốn.

Hoa Mãn Lâu tiếp nhận Hãn Hải Ngọc Phật, đưa tay run nhè nhẹ vuốt ve hai cái phía sau lại trả lại cho Cố Hàn Uyên.

Hắn khàn giọng nói: Đa tạ Cố công tử vì ta báo thù, nhưng Hãn Hải Ngọc Phật này vẫn là giao cho Cố công tử bảo quản đi.

Cố Hàn Uyên giả vờ nghi ngờ hỏi: Vì sao.

Hãn Hải Ngọc Phật này đã đưa tới đạo tặc giày sắt, phá hủy hai mắt của ta, cũng hại c·hết cha ta.

Sở dĩ ta không muốn giữ nó lại.

Hoa Mãn Lâu thần tình hờ hững.

Đây là ý tưởng chân thật của hắn.

Đem Hãn Hải Ngọc Phật trở thành đầu sỏ gây nên mọi việc trước mắt.

Hoa Mãn Lâu khoáng đạt ngày xưa lại đem tội nghiệt quy kết đến một vật phẩm, có thể thấy được hắn quả nhiên đã thay đổi rất nhiều.

Cố Hàn Uyên đối với sự thay đổi này của Hoa Mãn Lâu đã thỏa mãn, lại chưa đủ thỏa mãn.

Vì vậy hắn sau khi nhận lấy Hãn Hải Ngọc Phật, trầm giọng nói: Chuyện đạo tặc giày sắt tạm thời bất luận.

Thế nhưng k·ẻ s·át h·ại hoa lão trang chủ nhất định phải tìm ra.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy ngẩn ra.

Bởi vì nói đến k·ẻ s·át h·ại Hoa Như Lệnh, tinh thần hắn nhấc lên vài phần.

Hắn cau mày suy nghĩ một lát sau, khổ cười nói: Lúc đó cục diện quá mức hỗn loạn, căn bản cũng không biết là ai ra tay đánh lén cha ta.

Đám người nghe được đối thoại của hai người, không khỏi trong lòng căng thẳng.

E sợ cho Hoa Mãn Lâu sẽ xin Cố Hàn Uyên thà g·iết lầm, không bỏ sót.

Bất quá Hoa Mãn Lâu cũng không phải là người như vậy.

Mặc dù thâm thụ đả kích, tâm tính cũng có phần biến hóa, nhưng hắn chung quy vẫn là người không an phận minh.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm có dự liệu, nhàn nhạt nói: Điều này có thể chưa chắc.

Dứt lời hắn ngồi xổm xuống, kiểm tra lại v·ết t·hương trên người Hoa Như Lệnh.

Quả nhiên là do Phật Châu tạo thành.

Như vậy kế tiếp chính là tìm được viên Phật Châu đã g·iết c·hết Hoa Như Lệnh kia.

Cố Hàn Uyên đứng dậy, hướng ngược lại đám người kiểm tra vách tường mật thất.

Hắn bỗng nhiên hai mắt sáng lên, từ một chỗ góc nhà lấy ra một viên Phật Châu dính đầy máu tươi khảm nạm trên vách tường.

Cố Hàn Uyên nắm chặt Phật Châu, ý vị thâm trường nói: Khổ Trí Đại Sư, còn có lời gì để nói.

Đám người nghe vậy kinh hãi nhìn về phía Khổ Trí.

Hiển nhiên đều không nghĩ đến Khổ Trí từ mi thiện mục ngày thường lại sẽ là k·ẻ s·át h·ại Hoa Như Lệnh.

Hoa Mãn Lâu cau mày hỏi: Khổ Trí Đại Sư, thật là người g·iết c·hết cha ta sao.

Khổ Trí vẫn chưa trả lời vấn đề của Hoa Mãn Lâu, ngược lại trầm giọng hỏi: Vô Tưởng Sư Thúc Tổ đâu.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp: Trọng thương bỏ chạy.

A Di Đà Phật, thì ra là thế.

Khổ Trí chắp hai tay, thần tình hờ hững.

Kỳ thực từ lúc Cố Hàn Uyên hiện thân, hắn liền có điều dự liệu.

Chuyện sau đó diễn biến cũng không sai biệt mấy với phỏng đoán của hắn.

Ngoại trừ không nghĩ tới Mộ Dung Tiên lại ngăn cản Cố Hàn Uyên đại khai sát giới.

Khổ Trí xấu hổ nói: Hoa thí chủ, hoa lão trang chủ đúng là lão nạp g·iết c·hết.

Cố Hàn Uyên có thể tìm ra viên Phật Châu mà hắn dùng để g·iết hại Hoa Như Lệnh nằm trong dự liệu của hắn, cũng không nỗ lực đi giảo biện.

Cục diện bây giờ hoàn toàn là Cố Hàn Uyên định đoạt.

Đừng nói Hoa Như Lệnh đúng là hắn g·iết c·hết, cho dù không phải chính là hắn g·iết, Cố Hàn Uyên đều có thể gán tội lên đầu hắn.

Nói như vậy, lại đi giảo biện thì có ích lợi gì.

Không bằng dứt khoát thừa nhận xuống tới.

Hoa Mãn Lâu cắn răng nghiến lợi hỏi: Ngươi cùng cha ta rõ ràng là hảo hữu chí giao.

Tại sao muốn g·iết cha ta.

Khổ Trí thở dài một tiếng, nói: Vì Hãn Hải Ngọc Phật.

Hoa Mãn Lâu giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới lại là lý do như vậy.

Hắn khó có thể tin hỏi: Cho dù là vì Hãn Hải Ngọc Phật, thì tại sao muốn g·iết cha ta.

Bởi vì.

Khổ Trí làm ra một bộ dáng nên vì Hoa Mãn Lâu giải thích, thanh âm nhưng lại dừng lại giữa chừng, khiến mọi người tò mò.

Nhưng mà sau một khắc, hắn lại tựa như đại bàng giương cánh vậy nhảy lên một cái.

Đánh về phía Tôn Tú Thanh, người cách hắn gần nhất trong số các nữ tử.

Mộ Dung Tiên tự nhiên cũng ở gần, chỉ bất quá Tôn Tú Thanh gần hơn một chút.

Lúc này Cố Hàn Uyên bởi vì đến góc mật thất lấy Phật Châu duyên cớ mà cách đám người rất xa.

Vì vậy Khổ Trí có cơ hội động thủ.

Hơn nữa Khổ Trí cũng không có trúng độc của đạo tặc giày sắt, trong chớp nhoáng này toàn lực bạo phát căn bản cũng không cho người ta cơ hội phản ứng.

Tôn Tú Thanh đồng dạng không thể phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt Khổ Trí với hung quang lóe trong mắt ngày càng gần.

Nhưng mà sau một khắc, một bóng lưng áo trắng nhẹ nhàng rộng rãi đã chắn trước mặt nàng.

Thanh âm lạnh lùng vang lên theo.

Không biết tự lượng sức mình.

Khổ Trí rất rõ ràng, sinh cơ duy nhất của hắn chính là bắt giữ một nữ làm con tin, làm cho Cố Hàn Uyên thả hắn đi.

Với tính phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn những cô gái xinh đẹp này bị hắn g·iết c·hết.

Khổ Trí nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, còn lựa chọn Tôn Tú Thanh mà Cố Hàn Uyên dường như rất hứng thú vào ngày thọ yến.

Nhưng mà hắn đã đánh giá cao chính mình, cũng đánh giá thấp Cố Hàn Uyên.

Cũng không thể nói hắn là đánh giá thấp Cố Hàn Uyên.

Dù sao ngay cả Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng đều bị trọng thương bỏ chạy.

Hắn lại có tư cách gì đi đánh giá thấp.

Chỉ là không nghĩ tới phản ứng của Cố Hàn Uyên lại nhanh chóng như vậy.

Trong thời gian ngắn như vậy đều có thể phản ứng kịp, đồng thời dùng tuyệt thế khinh công đuổi kịp.

Vì vậy Khổ Trí khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên kịp thời vượt qua, kinh hãi hơn cũng biết mình đã xong.

Sở dĩ sau một khắc toàn thân đại huyệt bị kiếm khí xuyên thân mà qua cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ bất quá tại khoảnh khắc trước khi hắn ngã xuống đất, chứng kiến đôi mắt lạnh lùng vô tình kia, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

Cố Hàn Uyên là cố ý.

Năng lực phản ứng nhanh chóng như vậy cùng khinh công nhanh như sấm đánh này làm sao có khả năng để Quan Thái bị một cây độc châm đánh lén mà c·hết.

Lại làm sao có khả năng truy kích h·ung t·hủ mà dùng lâu như vậy thời gian.

Chỉ có thể nói rõ Cố Hàn Uyên sớm có dự mưu.

Thậm chí cho dù đạo tặc giày sắt và Cố Hàn Uyên là một phe cũng không phải là không thể được.

Chương 1024

Phỏng đoán của Khổ Trí trong lòng cũng không thể thay đổi điều gì.

Mặc dù hắn muốn lên tiếng vạch trần âm mưu của Cố Hàn Uyên cũng không làm được.

Bởi vì hắn bị thương rất nặng, tùy thời c·hết đi cũng không kì lạ.

Yết hầu bị tắc đầy khí quản sau khi vỡ vụn tràn đầy tiên huyết càng làm hắn không phát ra tiếng.

Hắn chỉ có thể dựa vào Tâm Mạch không hư hại cùng tu vi thâm hậu kéo dài hơi tàn.

Thậm chí ngay cả điểm sinh cơ ấy e rằng đều là Cố Hàn Uyên cố ý lưu cho hắn.

Khổ Trí càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ.

Bất quá vô luận hắn có bao nhiêu hoảng sợ, hiểu rõ bao nhiêu chân tướng, đều không thể thay đổi bất kỳ kết quả nào.

Chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn chính mình giá trị lợi dụng bị vắt kiệt sau đó chờ c·hết.

Khổ Trí ầm ầm ngã xuống đất cùng viên Phật Châu rơi xuống đất rốt cuộc khiến đám đông từ những động tác mau lẹ biến hóa mà thức dậy.

Tôn Tú Thanh nhìn Cố Hàn Uyên xoay người lại, quan tâm hỏi nàng: Tú Thanh sư muội, không có sao chứ.

Tim của nàng đập chợt gia tốc, mặt cười cũng theo đó đầy sắc hồng.

Thẹn thùng đáp: Ta không sao.

Đa tạ Cố công tử.

Nàng không dám học Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân hô Cố đại ca.

Cũng không dám thuận lý thành chương ứng với một câu Cố sư huynh.

Mặc dù Cố Hàn Uyên tựa như quen gọi nàng Sư muội.

Bởi vì nàng rất rõ ràng, mình nếu đáp lại, nhất định sẽ đi theo con đường giống như Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Đây là kết quả nàng đã từng thập phần kháng cự.

Thế nhưng nghĩ đến bóng lưng rộng rãi che chắn trước mặt mình vừa rồi, rồi lại khó tránh khỏi có chút dao động.

Tôn Tú Thanh đang tâm tình thấp thỏm, chỉ thấy sắc mặt Cố Hàn Uyên bỗng nhiên trở nên có chút tái nhợt.

Khái khái.

Không có việc gì là tốt rồi.

Tôn Tú Thanh trong lòng cả kinh, bất chấp căng thẳng và nam nữ chi phòng, tiến lên đỡ thân thể có chút lay động của Cố Hàn Uyên.

Nàng lo âu hỏi: Cố công tử, chàng bị thương rồi sao.

Cố Hàn Uyên cười khổ lắc đầu nói: Thụ thương ngược lại là không có, chính là tiêu hao có chút lớn.

Phía trước gặp phải một đối đầu, đại chiến một hồi.

Tôn Tú Thanh nghe vậy hiểu ra.

Đối đầu mà Cố Hàn Uyên nói chỉ sợ sẽ là Vô Tưởng Sư Thúc Tổ trong miệng Khổ Trí.

Hơn nữa nghĩ lại cũng có thể biết, phá vỡ mật thất dưới đất này nào có dễ dàng như vậy.

Người bình thường thậm chí chỉ có thể chậm rãi đào móc.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên tài năng mới có thể trong thời gian ngắn như vậy mở ra một con đường.

Tiêu hao quá lớn cũng là chuyện đương nhiên.

Lại tăng thêm còn muốn trong lúc ngàn cân treo sợi tóc cứu nàng, đồng thời trọng thương Vô Tưởng.

E rằng tình trạng cơ thể Cố Hàn Uyên còn kém hơn một chút so với trong tưởng tượng.

Việc này không chỉ Tôn Tú Thanh suy nghĩ minh bạch.

Đám người cũng đều phản ứng lại.

Những kẻ phía trước khen tặng lớn tiếng nhất, lúc này cũng là nhãn thần lóe lên lợi hại nhất.

Cố Hàn Uyên ở trạng thái toàn thịnh, bọn họ biết cực kỳ sợ hãi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên ở trạng thái khó coi, thì chưa chắc có bao nhiêu sợ hãi.

Hậu quả việc bọn họ tự g·iết lẫn nhau phía trước cơ hồ đã bị Cố Hàn Uyên nắm chặt làm nhược điểm.

Lúc nào cũng có thể bị Cố Hàn Uyên coi là lý do g·iết c·hết bọn hắn.

Vì vậy mặc dù là Mộ Dung Tiên vì bọn họ cầu tình, trong lòng cũng vẫn là tâm thần bất định bất an.

Nhưng bây giờ nhìn lấy Cố Hàn Uyên sắc mặt tái nhợt, thậm chí còn muốn tựa vào người Tôn Tú Thanh yếu ớt dáng vẻ.

Bọn họ nhất thời cũng không có nỗi lo lắng về an toàn tính mạng lúc nào cũng có thể sẽ chịu đến uy h·iếp từ Cố Hàn Uyên.

Thậm chí cảm thấy có lẽ Cố Hàn Uyên trước đó cũng bất quá chỉ là đang phô trương thanh thế mà thôi.

Nếu như không phải Khổ Trí nói ra, e rằng vẫn thật là bị Cố Hàn Uyên hù dọa.

Bọn họ ngoài miệng tuy là đều đang nói một ít lời quan tâm Cố Hàn Uyên, thần tình lại buông lỏng rất nhiều.

Thậm chí còn có một chút hàm ý nhìn chằm chằm.

Đây chính là Cố Hàn Uyên hư nhược a.

Nếu như có thể g·iết hắn đi.

Tuy là đến lúc đó danh tiếng sẽ trở nên tanh hôi.

Thế nhưng lợi ích lại lớn đến kinh người.

Cố Hàn Uyên đi tới địa vị bây giờ làm sao có khả năng không có địch nhân tồn tại.

Chợ đêm bên trong treo vô số lệnh á·m s·át Cố Hàn Uyên với tiền thưởng lớn.

Chỉ bất quá không ai có lá gan đó đối với Cố Hàn Uyên động thủ mà thôi.

Cho dù là Thanh Y Lâu không phải vì sợ hãi mà từ chối tiếp nhận tất cả danh sách á·m s·át Cố Hàn Uyên sao.

Nhưng là bây giờ lại bất đồng.

Mặc dù g·iết c·hết Cố Hàn Uyên sẽ mang đến vô tận ác danh.

Thế nhưng ác danh lúc đó chẳng phải danh.

Danh và lợi vốn là những kẻ đạo mạo giả tạo này theo đuổi.

Tuy là trong bọn họ có kẻ trúng độc của đạo tặc giày sắt, trạng thái cũng đều không tốt.

Thế nhưng bọn họ phía trước ở trận đại loạn đấu cũng không ít g·iết c·hết người có tu vi cao hơn chính mình.

Vì vậy trong tình huống đông người thế mạnh, chưa chắc không thể g·iết c·hết Cố Hàn Uyên cũng đang hư nhược.

Bất quá đúng lúc này, các nữ tử đã vây quanh Cố Hàn Uyên.

Thạch Xích, người bị thương không nhẹ trong trận đại loạn đấu, cũng vào lúc này đi tới bên cạnh Cố Hàn Uyên, cảnh giác nhìn lấy những người này.

Với kinh nghiệm giang hồ của Thạch Xích, tự nhiên có thể nhìn ra ác ý của những người này.

Tuy là hắn cũng bị thương rất nặng, thế nhưng với mức độ quan trọng của Cố Hàn Uyên ở Võ Đang phái bây giờ, hắn nhất định phải liều mạng đi bảo vệ Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Tiên bởi vì chuyện lúc trước, đối với Cố Hàn Uyên thân cận rất nhiều.

Vì vậy nàng khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên suy yếu sau đó, liền cũng vội vàng tiến lên đỡ Cố Hàn Uyên.

Bất quá làm nàng hơi có chút ngoài ý muốn là, Tôn Tú Thanh dường như không có ý định giao việc đỡ Cố Hàn Uyên cho nàng.

Cuối cùng hai nàng chỉ có thể là một tả một hữu, tựa như phúc phận tề nhân vậy đỡ lấy Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Tiên mặt lộ vẻ thẹn nói: Cố đại ca, đều là ta không tốt.

Nàng cũng nhìn thấu ác ý của những người đó.

Nghĩ đến phía trước chính mình còn ngăn cản Cố Hàn Uyên động thủ g·iết người, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Cố Hàn Uyên cảm thụ được xúc cảm mềm mại từ hai bên mang tới, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Chương 1025

Nét mặt lại bất động thanh sắc ôn thanh an ủi: Điều này cùng Tiên Nhi muội muội nàng không quan hệ.

Dừng một chút.

Nhìn về phía những ánh mắt mang theo hàm ý nhìn chằm chằm, đùa cợt nói: Làm sao.

Thấy Cố mỗ suy yếu đã muốn nhặt tiện nghi của Cố mỗ sao.

Các vị đại khả tiến lên thử xem.

Càng đứng trên cao, càng phải gánh vác hiểm nguy.

Luôn sẽ có những kẻ liều lĩnh vì lợi ích.

Chuyện đâm lén sau lưng này đối với những kẻ giang hồ truy cầu danh lợi mà nói cũng chẳng mấy khó chấp nhận.

Nhất là đối với những người trước đây vì mạng sống mà tự tương tàn, lại càng phải như vậy.

Phải biết rằng, bởi vì lúc trước tự tương tàn, bọn họ đã sớm cởi bỏ mọi trói buộc đạo đức trên người.

Huống hồ, sau khi chuyện này truyền ra, danh tiếng của bọn họ tất nhiên đều sẽ trở nên thối nát.

Chính là nợ nhiều không sợ bị đòi.

Dù sao danh tiếng đã thối nát rồi, chi bằng để nó thối nát thêm một chút, tranh thủ một cơ hội giết chết Cố Hàn Uyên, từ đó thu hoạch được lợi ích cực lớn.

Điều duy nhất cần băn khoăn chẳng qua là nguy hiểm này có lớn đến mức phải bồi thường bằng tính mạng của mình hay không.

Dù sao, mặc dù là Cố Hàn Uyên đang hư nhược, lực uy hiếp vẫn cực lớn.

Huống hồ, Cố Hàn Uyên chỉ là suy yếu, chứ không phải trọng thương.

Trong lúc nhất thời, những kẻ muốn đùa với lửa kia không khỏi chần chừ.

Lúc này, điều khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn là Hà Thái Xung cùng Ban Thục Nhàn đều đứng về phía Cố Hàn Uyên.

Hà Thái Xung nghĩa khí quát: Chư vị chớ có lầm lẫn.

Hà Thái Xung vốn là người nhu nhược nhát gan, sở dĩ ban đầu hắn không muốn xen vào.

Thế nhưng hắn không lay chuyển được Ban Thục Nhàn.

Ban Thục Nhàn làm người hung ác, nhưng lại thẳng thắn.

So với những kẻ suýt chút nữa hại chết nàng trong cuộc đại loạn đấu, nàng tự nhiên càng muốn giúp Cố Hàn Uyên.

Mà Hà Thái Xung vốn sợ vợ, lại bởi vì lúc trước hắn từng muốn âm thầm hãm hại Ban Thục Nhàn mà chột dạ.

Sở dĩ đành phải kiên trì, theo ý Ban Thục Nhàn đứng về phía Cố Hàn Uyên.

Hà Thái Xung cùng Ban Thục Nhàn đứng về phe Cố Hàn Uyên, phá vỡ sự cân bằng ban đầu.

Có nhiều người như vậy trợ giúp Cố Hàn Uyên, cho dù những kẻ muốn ra tay đánh cược kia cũng trở nên không còn cơ hội.

Hơn nữa, chuyện đã đến nước này, muốn thu tay lại cũng rất khó khăn.

Dù sao đều đã đắc tội Cố Hàn Uyên rồi.

Ai dám cam đoan Cố Hàn Uyên sẽ không tính sổ sau này.

May mắn lúc này có người cho bọn họ một cái bậc thang.

Chỉ thấy Nguyên Tùy Vân đi ra, nhàn nhạt cười nói: Cố công tử hiểu lầm rồi.

Các vị chỉ là lo lắng tình trạng cơ thể của Cố công tử mà thôi.

Lời vừa nói ra, đám người dồn dập phụ họa.

Nguyên thiếu trang chủ nói rất đúng, chúng ta chỉ là đang lo lắng cho Cố công tử.

Vô Tranh Sơn Trang thiếu trang chủ ở đây, chúng ta sao lại làm chút việc không hợp giang hồ đạo nghĩa chứ.

Cố công tử quá lo lắng rồi.

Cũng may có Nguyên thiếu trang chủ ở đây, nếu không chẳng phải muốn rước lấy thiên đại hiểu lầm sao.

Uy danh Vô Tranh Sơn Trang đối với bọn họ mà nói chính là cái cớ tốt nhất.

Nguyên Tùy Vân vì bọn họ nói đỡ, coi như là lấy uy danh Vô Tranh Sơn Trang làm bảo đảm cho bọn họ.

Kể từ đó, Cố Hàn Uyên dù muốn tính sổ sau này cũng không khỏi không lo lắng mặt mũi Vô Tranh Sơn Trang.

Cố Hàn Uyên nhìn mọi người đang nhìn Nguyên Tùy Vân với ánh mắt cảm kích, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ bé không thể nhận ra, thầm nghĩ trong lòng: Mua chuộc nhân tâm sao.

Thú vị.

Biên Bức Đảo ư.

Xem ra có lẽ cần phải đi một chuyến rồi.

Hắn không thèm để ý những kẻ vô sỉ đổi trắng thay đen kia.

Nguyên Tùy Vân mới càng đáng để hắn chú ý.

Nhân vật phản diện này trong nguyên kịch tình hiển nhiên thú vị hơn so với tên nhân vật chính kia một chút.

Nguyên Tùy Vân nhắm hai mắt, khí chất hiền hòa, tao nhã lịch sự.

Kim Linh Chi nhìn Nguyên Tùy Vân, lại nhìn Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp liên tục lóe lên vẻ kỳ lạ.

Nàng phát hiện Nguyên Tùy Vân lại vô hình có vài phần giống Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều Cố Hàn Uyên sẽ trở nên bá đạo vào lúc cần thiết.

Mà Nguyên Tùy Vân dường như vẫn luôn giữ hình tượng như vậy.

Lúc này Nguyên Tùy Vân từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ đưa về phía Cố Hàn Uyên.

Ấm áp nói: Đây là Dưỡng Khí Tán, có hiệu quả ôn dưỡng kinh mạch, khôi phục công lực.

Dưỡng Khí Tán.

Là Hóa Khí Tán a.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Không cần Nguyên công tử phí tâm, tại hạ tự có biện pháp.

Nguyên Tùy Vân nghe vậy cũng không miễn cưỡng, thu hồi bình sứ.

Khẽ cười nói: Đã như vậy, vậy tại hạ liền không can thiệp vào chuyện người khác.

Nhưng mà Nguyên Tùy Vân một bộ dáng vẻ không thèm để ý, Kim Linh Chi lại không bằng lòng.

Uy.

Nguyên công tử là xuất phát từ hảo ý mới giúp ngươi đó.

Cố Hàn Uyên liếc Kim Linh Chi một cái, không để ý đến sự bất mãn của nàng.

Kim Linh Chi cũng không biết Nguyên Tùy Vân là đang thăm dò hắn.

Cũng như Cố Hàn Uyên nghĩ vậy, Nguyên Tùy Vân trong lòng vẫn nghi ngờ về việc Cố Hàn Uyên có tiêu hao quá độ hay không.

Đáng tiếc không thể thăm dò ra kết quả gì.

Hơn nữa, sự cảnh giác khó hiểu của Cố Hàn Uyên cũng làm hắn cảm thấy hiếu kỳ.

Không hiểu sao có cảm giác rằng sự ngụy trang của mình trước mặt Cố Hàn Uyên lại không hề có tác dụng.

Nguyên Tùy Vân trong lòng càng lúc càng cảm thấy hứng thú với Cố Hàn Uyên, nét mặt vẫn nhàn nhạt cười nói: Kim cô nương không cần như vậy.

Nếu Cố công tử vô sự, vậy tại hạ xin cáo từ trước.

Dứt lời, tiện thể từ cái động khẩu Cố Hàn Uyên phá vỡ mà rời đi.

Mà những kẻ bị hắn mua chuộc nhân tâm kia cũng theo sát phía sau.

Bọn họ cũng không dám tiếp tục lưu lại đối mặt Cố Hàn Uyên.

Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn cùng Thạch Thước thấy không còn xung đột, đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ cũng hướng Cố Hàn Uyên cáo từ rời đi.

Lúc này, bởi vì mọi người rời đi, nơi đây trống trải hơn nhiều.

Chỉ còn lại chúng nữ vây quanh Cố Hàn Uyên, cùng với Hoa Mãn Lâu đang ôm thi thể Hoa Như Lệnh và Khổ Trí trọng thương ngã gục.

Đáng nhắc tới là Tiểu Ngư Nhi dường như không còn tâm tư quấn quýt Mộ Dung Tiên nữa.

Hoặc có lẽ là hắn không muốn ở lại đây xem dáng vẻ thân mật của Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên.

Cố Hàn Uyên thấy Tiểu Ngư Nhi âm thầm đi theo Ưng Nhãn Lão Thất.

Hắn đã từ Tiểu Tiểu nghe qua chuyện Ưng Nhãn Lão Thất phá hoại việc Tiểu Ngư Nhi ra mặt vì Mộ Dung Tiên.

Nếu không phải như thế, thái độ của Mộ Dung Tiên đối với hắn cũng sẽ không thay đổi nhiều đến vậy.

Cố Hàn Uyên đối với việc Tiểu Ngư Nhi sẽ âm thầm trả thù Ưng Nhãn Lão Thất như thế nào vẫn có chút hiếu kỳ.

Đang suy đoán, lúc này một đạo tiếng hừ nhẹ kiêu căng vang lên.

Hừ.

Không biết tốt xấu.

Kim Linh Chi trừng Cố Hàn Uyên một cái, nàng vẫn bất mãn việc Cố Hàn Uyên vừa rồi từ chối sự giúp đỡ của Nguyên Tùy Vân.

Càng bất mãn việc Cố Hàn Uyên vừa rồi không thèm để ý đến mình.

Sự thờ ơ như vậy đã không phải một hai lần, khiến nàng cảm thấy cực kỳ căm tức.

Hơn nữa, tâm tình căm tức này còn theo thiện cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên càng tốt mà càng trở nên mãnh liệt.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên vẫn không để ý đến nàng, chỉ là hờ hững đối đãi.

Lần nữa tao ngộ việc bị Cố Hàn Uyên phớt lờ, Kim Linh Chi cảm thấy ấm ức.

Nàng tức giận hừ một tiếng: Ta chán ghét ngươi.

Ngay sau đó cũng chạy ra khỏi cái động khẩu.

Mã Tú Chân do dự nói: Cố công tử, Kim cô nương nàngCố Hàn Uyên lắc đầu, thần sắc đạm nhiên.

Hắn biết Mã Tú Chân muốn nói gì.

Kim Linh Chi lúc chạy đi dường như đang dùng ống tay áo lau nước mắt.

Hiển nhiên là bởi vì hắn phớt lờ mà ấm ức rơi lệ.

Nghe được Kim Linh Chi lần thứ hai hô chán ghét hắn, hắn biết càng như vậy, Kim Linh Chi chỉ càng lưu ý hắn.

Hơn nữa, quan trọng hơn là tâm tình Kim Linh Chi bao hàm lúc nói chán ghét hắn lần này đã khác so với lần đầu tiên.

Vậy Kim Linh Chi chán ghét khi nào sẽ hóa thành thích đây.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất có hứng thú.

Bất quá bây giờ trước tiên phải xử lý chuyện của Hoa Mãn Lâu.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói: Hoa Mãn Lâu.

Chương 1026

Khổ Trí còn chưa chết, ngươi không định tự tay chấm dứt hắn, vì Hoa Như Lệnh báo thù sao.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy giật mình, thần tình do dự.

Phải biết rằng Hoa Mãn Lâu cho đến nay còn chưa từng giết người sống.

Trong mắt hắn sinh mệnh là cần quý trọng và tôn trọng.

Mặc dù bắt được đạo tặc Giày Sắt kẻ đã hại mắt hắn mù lòa, hắn e rằng cũng sẽ không ra tay sát hại.

Thế nhưng Khổ Trí bất đồng, Khổ Trí đã giết chết phụ thân của hắn.

Cố Hàn Uyên mang theo giọng điệu đầy mê hoặc, u u nói: Con báo thù cho cha, thiên kinh địa nghĩa.

Lúc này Cố Hàn Uyên mang theo chúng nữ rời khỏi mật thất dưới lòng đất.

Hoa Mãn Lâu rốt cuộc vẫn ra tay giết chết Khổ Trí đang thoi thóp.

Tuy là cho dù hắn không ra tay, Khổ Trí cũng sống không được bao lâu.

Thế nhưng tựa như Cố Hàn Uyên nói vậy.

Con báo thù cho cha, thiên kinh địa nghĩa.

Mặc dù hắn không muốn giết người, nhưng lại càng không thể từ chối việc báo thù cho cha.

Nhất là khi cảm nhận được thi thể Hoa Như Lệnh trong lòng càng lúc càng lạnh lẽo.

Hắn không giết Khổ Trí đồng dạng khó vượt qua cửa ải trong lòng.

Lại bị Cố Hàn Uyên mở miệng mê hoặc và bức bách.

Cuối cùng đành phải mang theo tâm tình thống khổ phá vỡ ranh giới cuối cùng của mình là không giết người, tự tay kết thúc sinh mệnh Khổ Trí.

Tôn Tú Thanh mặt cười ửng đỏ, do dự hỏi: Hoa công tử dường như rất thống khổ.

Hoa Mãn Lâu lúc giết Khổ Trí bộ dạng thống khổ như vậy, chúng nữ đều thấy rõ.

Hơn nữa, lúc Hoa Mãn Lâu ôm thi thể Hoa Như Lệnh rời đi, trên người cũng tản ra một cỗ không khí u ám khó tả.

Dùng một từ để hình dung, đó chính là Tuyệt vọng.

Liền Hoa Mãn Lâu gặp phải chuyện này, biết cảm thấy tuyệt vọng là chuyện rất bình thường.

Vô ý làm bạn thân bị thương, phụ thân mất mạng.

Dù có tuyệt vọng đến mấy cũng là lẽ thường.

Thế nhưng Hoa Mãn Lâu báo thù cho cha, nói thế nào cũng nên có chút tâm tình thư thái chứ.

Kết quả Hoa Mãn Lâu lại cho người ta cảm giác càng thêm tuyệt vọng.

Hơn nữa còn là loại tuyệt vọng trở nên cực kỳ thâm trầm, khiến người ta càng thêm khó hiểu.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng nói: Hoa Mãn Lâu e rằng đang lo lắng cho Hoa gia.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoa Như Lệnh lại chết rồi.

Hoa gia nguy cơ suy tàn cận kề.

Hoa gia vốn dĩ bởi vì vụ án tiền giấy Đại Thông mà gặp phải nguy cơ.

Thật vất vả nhờ có Cố Hàn Uyên đến mà hóa giải được, bây giờ lại xảy ra chuyện này.

Hơn nữa, thân là gia chủ Hoa Như Lệnh bỏ mình càng là giọt nước tràn ly.

Hoa gia e rằng rất khó gánh qua kiếp này.

Bất quá Cố Hàn Uyên trong lòng lại cảm thấy chưa đủ thỏa mãn.

Hoa Mãn Lâu vẫn chưa hoàn toàn bị đẩy vào vực sâu.

Nội tâm của hắn so với Cố Hàn Uyên nghĩ còn cứng rắn hơn một chút.

Thế nhưng dù vậy, Hoa Mãn Lâu cũng chỉ thiếu đòn cuối cùng.

Còn ai sẽ là người giáng đòn cuối cùng này cho Hoa Mãn Lâu, Cố Hàn Uyên đã có chủ ý.

Chúng nữ tự nhiên không biết ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Lúc này đều đang cảm thấy tiếc hận cho Hoa Mãn Lâu.

Bất quá các nàng cũng không phải đều đang lo lắng chuyện của Hoa Mãn Lâu.

Ví dụ như Mộ Dung Cửu lúc này liền âm dương quái khí nói: Cố công tử có phải nên buông Tiên Nhi tỷ tỷ ra không.

Mộ Dung Tiên nghe vậy đỏ bừng mặt.

Nàng xấu hổ trừng Mộ Dung Cửu một cái, giải thích: Cố công tử còn rất yếu ớt, cần người đỡ lấy.

Xoay đầu lại ân cần hỏi Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, thân thể huynh có thấy đỡ hơn chút nào không.

Mộ Dung Cửu ánh mắt hướng xuống, hừ khẽ một tiếng đầy ý tứ châm chọc.

Nàng thấy rõ mồn một.

Đâu phải Mộ Dung Tiên đỡ lấy Cố Hàn Uyên.

Rõ ràng là Cố Hàn Uyên đang ôm eo Mộ Dung Tiên.

Hơn nữa không chỉ Mộ Dung Tiên, ngay cả Tôn Tú Thanh cũng vậy.

Thảo nào gương mặt tú lệ kia luôn ửng hồng.

Mộ Dung Cửu khinh bỉ Cố Hàn Uyên đang tay trái ôm một nàng, tay phải ôm một nàng, sung sướng biết bao.

Hai nàng lại không phải không biết ý tứ của Mộ Dung Cửu.

Chỉ là bảo các nàng buông Cố Hàn Uyên ra thì không làm được.

Cho dù Cố Hàn Uyên không biết từ khi nào đã ôm eo các nàng, cũng bị các nàng ngầm chấp nhận.

Dù sao những chuyện xảy ra trong mật thất dưới lòng đất khiến các nàng đều rất cảm kích Cố Hàn Uyên.

Đối với Mộ Dung Tiên đã cảm kích đến mức tâm động thì tạm thời không nói.

Tôn Tú Thanh cũng có chút khó lòng chống cự sự thân mật đến mức này của Cố Hàn Uyên.

Dù sao Cố Hàn Uyên là vì muốn bảo vệ nàng dưới tay Khổ Trí, mới không thể không ra tay trong tình huống tiêu hao quá độ.

Thế cho nên khiến Cố Hàn Uyên trở nên càng thêm hư nhược.

Mà câu trả lời của Cố Hàn Uyên cũng phù hợp với suy đoán của nàng.

Tiêu hao có chút nghiêm trọng, nhất thời nửa khắc e rằng không cách nào chuyển biến tốt đẹp.

Bất quá nghỉ ngơi cho khỏe một đoạn thời gian thì tốt thôi.

Tiên Nhi muội muội đừng quá lo lắng.

Cố Hàn Uyên trên gương mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt ý bảo Mộ Dung Tiên an tâm.

Mộ Dung Tiên bị xưng hô thân mật của Cố Hàn Uyên khiến đôi gò má ửng hồng, trái tim đập thình thịch.

Nàng e lệ nói: Vậy ta cứ đỡ lấy Cố đại ca tốt hơn.

Trên người Cố Hàn Uyên có một loại hơi thở ấm áp khiến nàng, vốn chịu đủ nỗi khổ Hàn Độc, cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Vì vậy nàng thật ra thập phần nguyện ý cùng Cố Hàn Uyên thân cận một chút.

Mặc dù tiếp xúc gần gũi như vậy khiến nàng xấu hổ đến mức thân thể mềm mại hơi nhũn ra.

Bất quá sự tiếp xúc như vậy rốt cuộc cũng có lúc kết thúc.

Chỉ thấy Diệp Tú Châu, Thạch Tú Vân, Tiết Băng cùng Phong Tứ Nương bốn nữ tử nắm tay nhau mà đến.

Cố đại ca.

Cố công tử.

Hàn Uyên.

Bốn nàng mỗi người gọi một kiểu, ngược lại cũng thể hiện rõ sự thân sơ xa gần.

Bất quá sự xuất hiện của các nàng cũng khiến Tôn Tú Thanh và Mộ Dung Tiên giật mình.

Tiết Băng tạm thời không nói.

Ba nữ tử kia hầu như đều thực sự là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Tôn Tú Thanh cùng Mộ Dung Tiên gần như cùng lúc đó như thể bị điện giật mà đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Một bộ sợ bị ba nàng hiểu lầm.

Bất quá vị trí của Tôn Tú Thanh và Mộ Dung Tiên rất nhanh liền bị ba nàng thay thế.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân một người bên trái, một người bên phải đỡ Cố Hàn Uyên.

Phong Tứ Nương cũng nắm tay Cố Hàn Uyên, lo âu hỏi: Huynh sao lại biến thành như vậy.

Đã xảy ra chuyện gì sao.

Ngược lại là Tiết Băng chần chừ không dám tiến lên, chỉ đứng xa xa nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt lo lắng.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt ân cần của bốn nàng, khẽ cười một tiếng, giải thích: Chỉ là nội lực thu chi không cân bằng thôi.

Ngược lại là các muội sao lại đến đây.

Phong Tứ Nương trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Dường như đang oán giận hắn quá xằng bậy.

Phải biết rằng chuyện tiêu hao nội lực như vậy là không thể làm bừa.

Nhẹ thì kinh mạch bị tổn thương, nặng thì võ công hoàn toàn biến mất.

Cho dù tại chỗ đột tử cũng không phải là không thể.

Cũng chính vì vậy, trước đó trong mật thất dưới lòng đất những kẻ kia mới nảy sinh tâm tư phú quý hiểm trung cầu.

Phong Tứ Nương tức giận giải thích: Thanh Cự Kiếm chọc trời kia là kiệt tác của ngươi phải không.

Ta là thấy được sau đó mới chạy tới.

Vừa lúc gặp phải ba vị muội muội này.

Phong Tứ Nương vốn dĩ vì chuyện đêm đó vẫn còn xấu hổ khi gặp Cố Hàn Uyên.

Vì vậy gần đây đều chỉ quanh quẩn ở gần đó.

Kết quả hôm nay liền từ xa thấy Cố Hàn Uyên thi triển Thổ Linh Thiên Kiếm.

Vô thức cho rằng đó là do Cố Hàn Uyên làm.

Dù sao người bình thường cũng sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Liền vận khởi khinh công chạy tới.

Phong Tứ Nương với khinh công tốt hơn và ba nàng ở khoảng cách gần hơn cũng vừa lúc chạm mặt.

Diệp Tú Châu cùng Thạch Tú Vân đã nhận Phong Tứ Nương làm tỷ tỷ này.

Chương 1027

Dù sao Phong Tứ Nương lớn tuổi hơn các nàng nhiều lắm.

Còn về thứ tự nhập môn thì các nàng không để trong lòng.

Mà Tiết Băng cũng đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Có lòng phản bác, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ đành đứng một bên trầm mặc không nói.

Nàng cũng không hề thừa nhận mình là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Tuy là hai người đã từng hôn môi không chỉ một lần.

Cố Hàn Uyên đem cái cớ đã chuẩn bị sẵn giải thích cho chúng nữ một phen.

Phong Tứ Nương nghi ngờ hỏi: Vậy lão hòa thượng Vô Tưởng vì sao ngăn ngươi cứu người.

Cố Hàn Uyên lắc đầu nói: Thiếu Lâm đang ngấm ngầm mưu tính rất nhiều chuyện, ta cũng không rõ mục đích của ông ta.

Phong Tứ Nương đôi mi thanh tú cau lại, ngưng trọng nói: Chậc, xem ra sau này gặp phải những tên hòa thượng ngốc này phải cẩn thận một chút mới được.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, rất hài lòng với phản ứng cảnh giác của chúng nữ.

Chúng nữ đối với Thiếu Lâm có thể đề phòng nhiều hơn một chút, hắn cũng có thể yên tâm hơn.

Cũng không uổng hắn dựa vào việc Vô Tưởng không có cách nào đứng ra giải thích mà bịa đặt.

Cố Hàn Uyên diễn màn khổ nhục kế tiêu hao nội lực này không chỉ đơn thuần là vì mượn cơ hội thân cận với Tôn Tú Thanh và Mộ Dung Tiên.

Hắn dự định mượn miệng đám người, loan truyền tình trạng suy nhược của hắn ra ngoài.

Bây giờ trong kinh thành rất nhiều kẻ dã tâm đều bởi vì sự tồn tại uy hiếp của Cố Hàn Uyên mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sự yên bình đột ngột đến một đoạn thời gian trước chính là vì lẽ đó.

Mục đích của Cố Hàn Uyên chính là đánh vỡ nỗi lo lắng trong lòng bọn họ, để cho bọn họ chủ động hành động.

Hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi.

Điều khiến Cố Hàn Uyên hơi bất ngờ chính là Hoa Mãn Lâu dường như có ý định phấn chấn trở lại, chống đỡ Hoa gia đang lung lay sắp đổ.

Hắn vừa xử lý hậu sự của Hoa Như Lệnh, vừa dàn xếp mọi người.

Lúc này Hoa gia bảo bởi vì mật đạo dưới lòng đất bị sông Mạnh Hà rót đầy nước, lấy Tử Vi Các dẫn đầu rất nhiều nơi đã không thể ở được.

Vì vậy mọi người đều chuyển đến Dục Tú Sơn Trang.

Chủ yếu là những người trúng độc của đạo tặc Giày Sắt mà hôn mê vẫn cần lưu lại tĩnh dưỡng.

Mà đợi đến khi những người này khôi phục sau đó, e rằng đều muốn mắc nợ ân tình Hoa gia.

Vì vậy, Hoa gia chưa chắc không thể tập hợp lại, chống đỡ được nguy cơ trước mắt.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để tâm.

Hoa Mãn Lâu càng vùng vẫy, đến lúc triệt để tuyệt vọng mới càng lún sâu.

Còn những kẻ chạy ra khỏi mật thất dưới lòng đất thì rất nhanh liền cáo từ Hoa Mãn Lâu mà rời đi.

Thứ nhất, bọn họ không muốn dây dưa vào phiền phức của Hoa gia.

Thứ hai, bọn họ lại càng không nguyện ý đối mặt Cố Hàn Uyên.

Dù sao mặc kệ kết quả như thế nào, những gì bọn họ làm lúc đó đều đã đắc tội Cố Hàn Uyên.

Huống hồ, màn tự tương tàn trong mật thất dưới lòng đất cũng khiến danh tiếng mà họ bấy lâu gây dựng đều tan tành.

Bây giờ, kẻ duy nhất có thể cung cấp che chở cho bọn hắn cũng chỉ có Nguyên Tùy Vân, thiếu trang chủ Vô Tranh Sơn Trang.

Vì vậy bọn họ tự động tụ tập bên cạnh Nguyên Tùy Vân, ngược lại tạo nên một thế lực không nhỏ.

Nguyên Tùy Vân cũng thuận lý thành chương thu nhận bọn họ dưới trướng.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng chẳng chút nào để ý.

Một đám hề múa may quay cuồng, có cũng được không có cũng chẳng sao.

Nếu không phải muốn giữ lại bọn họ để loan truyền tình trạng suy nhược của mình ra ngoài, Cố Hàn Uyên sao lại lưu lại tính mạng của bọn họ.

Ngược lại là việc Khô Mai Đại Sư muốn đi theo Nguyên Tùy Vân rời đi làm hắn cảm thấy tiếc nuối hơn một chút.

Tiếc nuối đương nhiên sẽ không phải là Khô Mai Đại Sư lão ẩu này.

Mà là không thể không theo Khô Mai Đại Sư cùng đi là Cao Á Nam và Hoa Chân Chân hai nàng.

Hai nàng đều có vẻ muốn nói lại thôi.

Hoa Chân Chân hiển nhiên đang lo lắng tình trạng cơ thể của Cố Hàn Uyên.

Cao Á Nam lại là muốn xin lỗi về sự thất lễ trước đó của mình.

Đáng tiếc trước mặt mọi người, không tiện mở miệng nói ra.

Dù sao nguyên nhân của sự việc có chút khó nói.

Hoa Chân Chân không muốn bại lộ mối quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Bất quá nàng vẫn tìm một cái cớ quay lại gặp Cố Hàn Uyên một lần sau khi mọi người đã khởi hành.

Hoa Chân Chân nhìn gương mặt tái nhợt của Cố Hàn Uyên, lo âu hỏi: Cố đại ca, thân thể của huynh có khỏe không.

Không ngại, tĩnh dưỡng một đoạn thời gian là tốt thôi.

Cố Hàn Uyên vẫn là cái cớ đó.

Hoa Chân Chân nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, oán giận nói: Ta biết Cố đại ca thần công cái thế, thế nhưng về sau hành sự vẫn nên cẩn trọng hơn một chút mới là.

Nàng đã nghe được chuyện đã xảy ra.

Cũng biết Cố Hàn Uyên suýt chút nữa bị những người hắn cứu ra từ mật thất dưới lòng đất phản cắn một miếng.

So với việc lo lắng tình trạng cơ thể của Cố Hàn Uyên, nàng lo lắng hơn chuyện Cố Hàn Uyên quá tự tin vào võ công của mình, cuối cùng lại thua bởi tiểu nhân.

Chuyện như vậy trên giang hồ đã nhìn mãi quen mắt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, vẫn không báo cho Hoa Chân tướng.

Mức độ tín nhiệm giữa hai người còn có chút không đủ.

Tùy tiện báo cho biết chân tướng ngược lại dễ dàng gây nên sự nghi ngờ của Hoa Chân Chân.

Hắn có thể chưa từng coi nhẹ nữ tử cực kỳ thông tuệ lại mang trên mình sứ mệnh này.

Cố Hàn Uyên thả lỏng cánh tay, kéo Hoa Chân Chân vào lòng, ôm lấy eo nàng nhỏ nhắn mềm mại, ôn hòa cười nói: Chân Chân dặn dò, ta đều ghi tạc trong lòng.

Hoa Chân Chân cảm thụ được sự ấm áp trong vòng tay Cố Hàn Uyên, gương mặt thanh lệ nhất thời đỏ bừng.

Hơn nữa rất nhanh liền phát hiện bàn tay lớn đang đặt trên eo mình không thành thật.

Nàng xấu hổ trách mắng: Đã như vậy rồi, còn không thành thật.

Cố Hàn Uyên khẽ ngửi mùi hương trên cổ Hoa Chân Chân, tiếc nuối nói: Ai bảo trong lòng ta luyến tiếc Chân Chân đâu.

Hoa Chân Chân nghe vậy ngẩn ra.

Trong lòng không hiểu sao có chút hổ thẹn.

Dù sao hai người miễn cưỡng coi như là mới xác định quan hệ.

Thế nhưng nàng lại không thể không cùng Cố Hàn Uyên chia ly, ngày gặp lại chưa định.

Huống hồ trong lòng nàng còn ẩn giấu bí mật vẫn chưa thẳng thắn với Cố Hàn Uyên.

Cho nên nói, hai người mặc dù có cơ sở tình cảm, nhưng xác thực thiếu tín nhiệm.

Mỗi người đều giấu kín bí mật, không thẳng thắn với đối phương.

Chỉ có điều Cố Hàn Uyên càng thoải mái hơn một chút.

Mà băng thanh ngọc khiết Hoa Chân Chân liền khó tránh khỏi áy náy.

Hơn nữa, bởi vì áy náy, cho dù bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên càng lúc càng không thành thật, nàng cũng nhịn xuống.

Thậm chí như vậy trong lòng nàng ngược lại sẽ cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Bất quá sự nhẫn nại như vậy dù sao cũng có hạn độ.

Trong chốc lát, Hoa Chân Chân liền không khỏi mắt long lanh như nước mùa thu, hơi thở dồn dập.

Nàng vội vàng nắm lấy cổ tay Cố Hàn Uyên, khẽ trách móc nói: Đừng làm loạn.

Ta không thể để sư phụ cùng sư tỷ đợi lâu.

Dứt lời liền đẩy Cố Hàn Uyên ra, chỉnh lại vạt váy hơi xốc xếch.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối mà thở dài.

Bất đắc dĩ nói: Nếu Chân Chân tâm ý đã quyết, ta đây cũng không tiện miễn cưỡng.

Dừng một chút.

Nghiêm túc dặn dò: Ta biết Chân Chân có tâm sự.

Nếu Chân Chân không muốn nói, ta cũng không hỏi.

Nhưng nếu Chân Chân có chuyện gì khó xử, nhớ kỹ cho ta truyền tin.

Dù chân trời góc biển, ta cũng sẽ nhanh chóng chạy đến giúp nàng.

Hoa Chân Chân ngây người nhìn thần sắc nghiêm túc của Cố Hàn Uyên.

Trong lúc nhất thời trong lòng dâng trào từng đợt tình cảm ấm áp.

Đêm qua hai người kỳ thực cũng có nói chuyện tương tự.

Nhưng là bởi vì nàng nghi ngờ Cố Hàn Uyên dùng việc này để bịt miệng nàng, không để nàng có thể phản đối Cố Hàn Uyên giải độc cho Cao Á Nam, nên nàng không đi suy nghĩ sâu xa.

Bây giờ lại có thể cảm nhận được chân tâm thật ý trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Sự quan tâm như vậy đối với Hoa Chân Chân, người từ nhỏ lưng đeo sứ mệnh nặng nề, lại kiên cường tự lập, là cực kỳ khó được.

Vì vậy, nàng càng hổ thẹn, càng nhiều hơn là cảm động.

Mà nữ tử khi cảm động luôn có thói quen biến thành hành động.

Chỉ thấy Hoa Chân Chân đột nhiên nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, vòng tay ôm cổ hắn.

Trán nhỏ hơi ngẩng lên, có chút tùy ý lặp lại hành động Cố Hàn Uyên đã làm khi giải độc cho nàng trên môi hắn.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui mừng, hết sức phối hợp đáp lại nàng.

Một lúc lâu.

Hoa Chân Chân với đôi mắt đẹp mê ly rời khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên, cười duyên dáng, dịu dàng nói: Cố đại ca, không cho phép quên ta nha.

Dứt lời, nàng liền tựa như một con thiên nga tự do, để lại cho Cố Hàn Uyên một bóng lưng uyển chuyển như chim hồng kinh động.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm, khóe miệng cong lên một độ cong đầy ý vị.

Còn có thể gặp lại.

Lần tới e rằng đừng hòng trốn thoát.

Việc Hoa Chân Chân cùng Cao Á Nam rời đi vẫn chưa thay đổi kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Hắn đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Nguyên Tùy Vân.

Vì vậy, Nguyên Tùy Vân sớm muộn gì cũng sẽ mời hắn lên Biên Bức Đảo.

Cho nên đối với việc chinh phục hai nàng, hắn cũng không vội vàng.

Còn có Kim Linh Chi tuy là cũng theo Nguyên Tùy Vân cùng nhau rời đi.

Chương 1028

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại thấy rõ ràng.

Ánh mắt đầy vẻ không cam lòng kia của Kim Linh Chi trước lúc ly khai, thủy chung đều dõi theo hắn.

Hiển nhiên Kim Linh Chi đối với hắn vẫn cực kỳ lưu ý.

Cố Hàn Uyên lúc này ngược lại không hề phớt lờ nàng.

Ngược lại đối nàng khẽ gật đầu, nở một nụ cười.

Kết quả ngược lại khiến Kim Linh Chi giật mình.

Nhất thời lộ ra một bộ nghi thần nghi quỷ, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Vừa buồn cười, lại đặc biệt đáng yêu.

Cuối cùng đỏ bừng mặt trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Thẳng đến khi theo Nguyên Tùy Vân và đám người cùng nhau rời đi vẫn không dám quay đầu nhìn hắn.

Cố Hàn Uyên đối với phản ứng như thế của Kim Linh Chi rất hài lòng.

Thiếu nữ kiêu man này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành của hắn.

Cố Hàn Uyên đang suy tính chuyện của ba nàng, bỗng nhiên giật mình, khẽ cười nói: Xem đủ rồi sao.

Nguyện ý đi ra chưa.

Hừ.

Uổng công ta còn lo lắng cho ngươi, thì ra là đang gặp gỡ tân hoan.

Cố Hàn Uyên xoay người lại, buồn cười nói: Vậy ta hiện tại bồi

bồi ngươi, cố nhân của ta, thế nào.

Phong Tứ Nương mặt đỏ bừng, giận dỗi mắng: Phi.

Ai là cố nhân của ngươi chứ.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ miệng cứng rắn kia của Phong Tứ Nương, hờ hững khẽ cười một tiếng, tiến lên kéo nàng vào lòng.

Phong Tứ Nương mũi ngọc khẽ động, chán ghét nói: Trên người toàn mùi vị của Hoa cô nương kia, còn tới ôm ta.

Bất quá nàng nói là nói như vậy, lại ngoài ý muốn không hề đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Ngược lại hết sức quen thuộc tìm một tư thế thoải mái hơn, tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lông mày khẽ nhướn, trêu ghẹo cười nói: Tứ Nương lại mạnh miệng rồi sao.

Có muốn ta giúp ngươi một tay biến mềm một cái không.

Phong Tứ Nương sao có thể không biết Cố Hàn Uyên cái gọi là mạnh miệng biến mềm là chỉ cái gì.

Nàng càng thêm chán ghét nói: Thôi đi.

Cho ngươi ôm đã là không tệ rồi, đừng hòng dùng miệng vừa hôn nữ nhân khác để hôn ta.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Chân Chân hương vị vẫn rất tuyệt, Tứ Nương không có lộc ăn rồi.

Phong Tứ Nương nghe vậy đảo mắt lia lịa.

Hiển nhiên là đang kinh hãi trước sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hiện tại nàng có hối hận cũng đã muộn.

Tuy sự trong trắng vẫn chưa trao ra, nhưng thân thể của nàng đối với Cố Hàn Uyên cũng không có bí mật gì đáng nói.

Phong Tứ Nương u u thở dài, nói: Ta phải đi đây.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, hỏi: Tứ Nương ngươi sao cũng muốn đi.

Phong Tứ Nương biết vào lúc này rời đi quả thật có chút nằm ngoài dự liệu.

Phong Tứ Nương giải thích: Tiêu Thập Nhất Lang nói hắn nhận được tin tức rằng Thẩm Phi Vân của Kim Châm Thẩm gia định dùng Thần Binh Cát Lộc Đao làm đồ cưới để gả con gái Thẩm Bích Quân cho Liên Thành Bích của Vô Cấu Sơn Trang.

Sở dĩ định đi tìm hiểu về thanh Thần Đao vang danh thiên hạ này.

Vừa lúc ta đối với Cát Lộc Đao cũng có chút hứng thú, sở dĩ cũng định đi xem.

Nghe đồn Cát Lộc Đao được danh sư đúc kiếm Từ Phu Nhân, hậu duệ của Từ Lỗ Tử, dốc hết tinh lực cả đời đúc thành vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tên đao có ý nghĩa Tần mất ngoại lộc, thiên hạ cùng tranh, duy kẻ thắng được lộc mà cắt.

Thanh đao này sở hữu vỏ đao tao nhã mà cổ kính, bên trong là thanh Thần Đao vang danh thiên hạ, thanh đao này tính cả chuôi cũng chỉ khoảng hai thước.

Ánh đao trong suốt sáng ngời, tựa như một dòng nước thu, trên đao không vương vết máu, ánh đao như cầu vồng, lưỡi đao sáng lấp lánh, không dính một giọt máu.

Trên đời tuyệt không có bất kỳ một thanh đao sắc bén nào có thể sánh được với Cát Lộc Đao.

Nghe đồn mặc dù có chút khuếch đại, nhưng Cát Lộc Đao tuyệt đối là một thanh Thần Binh khó được.

Còn Phong Tứ Nương cái gọi là tìm hiểu e rằng cũng không chỉ là liếc mắt nhìn mà thôi.

Dù sao trên giang hồ Thần Binh hi hữu, nào phải ai cũng giống như Cố Hàn Uyên, Thần Binh nhiều đến mức có thể cất trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp mà bám bụi.

Cố Hàn Uyên nghi ngờ hỏi: Tin đồn giang hồ trước đây không phải nói Thẩm gia chỉ định cho Thẩm Bích Quân cùng Liên Thành Bích đính hôn sao.

Sao nhanh vậy đã chuẩn bị cả việc gả nàng rồi.

Chẳng lẽ là đã định ra hôn kỳ rồi sao.

Phong Tứ Nương giải thích: Có người nói Thẩm Phi Vân định liên hợp mấy nhà võ lâm thế gia, tổ chức một lần võ lâm đại hội.

Hơn nữa còn dường như định định một cái Võ Lâm Minh Chủ.

Đồng thời cho con rể Liên Thành Bích dùng Cát Lộc Đao đoạt được vị trí Võ Lâm Minh Chủ này.

Đúng rồi, vốn dĩ Liên Thành Bích cũng muốn tới Hoa gia tham gia thọ yến của Hoa Như Lệnh, chính là vì chuyện này mà nửa đường đổi hướng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hiểu rõ.

Khinh miệt cười nhạo nói: Võ Lâm Minh Chủ ư.

Thẩm Phi Vân này dã tâm thật lớn, tự tin thật lớn.

Võ lâm Minh quốc tuy bị triều đình chèn ép, nhưng không phải một Thẩm gia Kim Châm nhỏ bé có thể mơ ước vị trí Võ Lâm Minh Chủ.

Những võ lâm thế gia và giang hồ đại phái kia cũng sẽ không nguyện ý trên đầu mình có thêm một kẻ ra lệnh.

Cho dù là Võ Lâm Minh Chủ đời trước Thiết Như Vân đối với võ lâm Minh quốc khống chế lực đều rất thấp.

Các thế lực khắp nơi không nói bằng mặt không bằng lòng, nhưng cơ bản đều bị xem như gió thoảng bên tai.

Cũng khó trách sau khi Thiết Như Vân mất tích, động tĩnh tạo ra nhỏ đến không thể tin được.

Phong Tứ Nương đùa cười nói: Dã tâm Thẩm Phi Vân quả thực rất lớn, nhưng không phải không có khả năng thành công.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, hỏi: Ồ.

Nói thế nào.

Phong Tứ Nương giải thích: Không biết Thẩm Phi Vân làm sao làm được, đã có rất nhiều võ lâm thế gia cùng giang hồ đại phái đồng ý.

Trong đó tích cực nhất hưởng ứng chính là Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc, Bắc Cái Bang và Bắc Thiếu Lâm của Minh quốc.

Cái Bang, môn phái được hình thành từ những người ăn mày, trải rộng khắp thiên hạ.

Tống quốc có Bắc Cái Bang và Nam Cái Bang, Minh quốc cũng tương tự có Bắc Cái Bang và Nam Cái Bang.

Bang chủ Bắc Cái Bang của Minh quốc là Nhiệm Từ, bang chủ Nam Cái Bang là Sử Hỏa Long.

Sử Hỏa Long biệt hiệu Kim Ngân Chưởng.

Bởi vì khi khổ luyện Hàng Long Thập Bát Chưởng, căn cơ không đủ, nội lực không hùng hậu, dẫn đến bệnh bại liệt nửa thân, bèn giao bang vụ cho Nhị Trưởng Lão, Nhị Long, xử lý.

Hắn tự mình vào núi sâu tìm thuốc chữa bệnh, vẫn chưa xuất hiện trên giang hồ.

Từ đó về sau Nam Cái Bang của Minh quốc liền dần dần suy tàn.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú hơn vẫn là bang chủ Bắc Cái Bang Nhiệm Từ.

Chuẩn xác mà nói là phu nhân của Nhiệm Từ, Thu Linh Tố.

Thủy Linh Quang và Thu Linh Tố được ca ngợi là Thiên Địa Song Linh, cả hai đều là tuyệt thế mỹ nhân hàng đầu thiên hạ.

Chỉ là Thủy Linh Quang không mấy khi hành tẩu giang hồ, cho đến khi nàng gả cho Thiết Trung Đường, chưởng môn Thiết Huyết Đại Kỳ Môn, càng khó gặp nàng ra ngoài.

Còn Thu Linh Tố, bởi vì thường ở trong khuê phòng khuê các nên từng được ca ngợi là đệ nhất mỹ nhân võ lâm, hơn nữa là đệ nhất hồng nhan trong mộng giang hồ.

Sau đó, Thu Linh Tố đột nhiên gả cho bang chủ Cái Bang, kết thúc thời đại Thiên Địa Song Linh, diễm tuyệt giang hồ.

Tuy mỗi thời kỳ đều có vài nữ tử được xưng là đệ nhất mỹ nhân võ lâm.

Ví dụ như Diêu Nguyệt đến nay vẫn mang danh hiệu này.

Thế nhưng dù vậy cũng có thể nhìn ra vẻ đẹp của Thu Linh Tố.

Đáng tiếc duy nhất chính là, thời điểm này e rằng Thu Linh Tố đã bị Thạch Quan Âm, kẻ đố kỵ dung nhan nàng, hủy hoại khuôn mặt.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến mấy lần mình đã dùng Phục Nhan Đan, ánh mắt nhất thời thêm vài phần sâu xa.

Tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, Phong Tứ Nương đột nhiên nghi hoặc hỏi: Ngươi vừa rồi có phải đang nghĩ chuyện xấu không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy kinh ngạc.

Trực giác của Phong Tứ Nương lại bén nhạy đến vậy sao.

Cố Hàn Uyên tuy kinh ngạc nhưng không để tâm lắm, ngược lại ôm chặt Phong Tứ Nương thêm vài phần, trêu đùa: Đâu có gì lạ đâu.

Ôm lấy Tứ Nương, một tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, đương nhiên sẽ nhớ chuyện xấu.

Phong Tứ Nương bị hắn ghẹo đến giật mình hoảng sợ, muốn thoát ra nhưng lại bị Cố Hàn Uyên ghì chặt vòng eo.

Nàng thầm mắng: Rõ ràng thân thể đều hư nhược đến vậy rồi, nhưng vào lúc này vẫn có lực như thế.

Phong Tứ Nương chính là vì lo lắng thân thể Cố Hàn Uyên nên mới không ra sức giãy giụa.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được tâm ý Phong Tứ Nương, tự nhiên muốn tận lực đáp lại.

Phong Tứ Nương hô hấp cứng lại, vừa thẹn vừa hoảng sợ hô: Ngươi đừng xằng bậy a.

Nói rồi vội vàng đỏ bừng mặt đè lại làn váy đang có chút xốc xếch.

Bộ quần dài này vẫn là do Cố Hàn Uyên tặng nàng trước đây.

Ngày thường nàng hầu như sẽ không mặc, chỉ khi gặp Cố Hàn Uyên mới diện ra.

Bất quá lúc này, làn váy ban đầu thẳng thớm lại có rất nhiều nếp nhăn, đồng thời dường như còn có xu thế mở rộng.

Phong Tứ Nương nào ngờ được việc xuất phát từ trực giác đặt câu hỏi và nhất thời mềm lòng lại khiến mình rơi vào hiểm cảnh như vậy.

Nàng chết chặt đè lại bàn tay tác quái của Cố Hàn Uyên, xấu hổ sẵng giọng: Dừng ở đây, không cho phép làm gì nữa.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Được rồi.

Miễn cưỡng như vậy cũng đủ dùng.

Phong Tứ Nương tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái trắng mắt đẹp đẽ.

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn hắn, hậm hực nói: Ngươi rốt cuộc còn muốn nghe chuyện Thẩm Phi Vân tổ chức đại hội võ lâm hay không.

Hắn hiện tại chỉ có thể cố gắng dùng chính sự để dời đi sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười, ghé vào tai Phong Tứ Nương khẽ nói: Nàng cứ nói của nàng, ta cứ chơi của ta.

Phong Tứ Nương nghe vậy giận đến tột cùng, nhưng lại hết lần này tới lần khác không thể làm gì.

Chỉ đành run rẩy nói: Không cho phép được một tấc lại muốn tiến một thước Được.

Cố Hàn Uyên đồng ý rất kiên quyết, cũng không bận tâm Phong Tứ Nương có tin hay không.

Phong Tứ Nương điều chỉnh hơi thở, cố gắng không để ý những điều dị thường kia, giả vờ đứng đắn nói: Ngươi không phải đã nói Bắc Thiếu Lâm những con lừa ngốc kia âm mưu rất nhiều chuyện sao.

Lần này Trầm Vân Phi có sức mạnh để tổ chức đại hội võ lâm đề cử Võ Lâm Minh Chủ, chẳng phải là đã được Bắc Thiếu Lâm ủng hộ hay sao.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Tứ Nương nói rất có lý, quả thực rất có khả năng này.

Phong Tứ Nương khiến Cố Hàn Uyên tạm hoãn thế tiến công, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vội vàng tiếp tục nói: Hơn nữa ngươi không cảm thấy kỳ quái sao.

Chương 1029

Bắc Cái Bang tại sao lại muốn nhúng tay vào vũng nước đục lần này.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, ý vị thâm trường nói: Cái này cũng không có gì kỳ quái.

Bắc Cái Bang bây giờ chưa chắc vẫn do Nhiệm Từ làm chủ.

Phong Tứ Nương nghe vậy giật mình, nghi hoặc hỏi: Có ý tứ gì.

Cố Hàn Uyên nhãn thần sâu kín giải thích: Việc này chắc là do Nam Cung Linh, nghĩa tử của Nhiệm Từ làm.

Phong Tứ Nương kinh ngạc hỏi: Nam Cung Linh cho dù là nghĩa tử của Nhiệm Từ, làm sao có thể làm chủ được chuyện Cái Bang.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nhẹ giọng nói: Bên trong này hẳn còn có rất nhiều nội tình, tạm thời ta cũng không biết.

Cố Hàn Uyên không phải là không biết, mà là kịch tình biến hóa quá nhiều, rất nhiều chuyện chỉ có thể giới hạn trong phỏng đoán mà thôi.

Nhiệm Từ lúc này sợ rằng đã chết trong tay Nam Cung Linh.

Mà xui khiến Nam Cung Linh chính là Thất Tuyệt Diệu Tăng Không Hoa của Bắc Thiếu Lâm.

Vì vậy Bắc Cái Bang cùng Bắc Thiếu Lâm đồng thời hưởng ứng đại hội võ lâm của Thẩm Phi Vân, đã khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy ngoài ý muốn, lại cũng không quá ngoài ý muốn.

Dù sao Nam Cung Linh và Không Hoa lại là huynh đệ ruột.

Mà bọn họ cũng đều có dã tâm xưng bá võ lâm.

Kể từ đó, những gì bọn họ làm cũng trở nên hết sức hợp lý.

Bất quá cái này vẫn giới hạn ở phỏng đoán.

Cố Hàn Uyên nghĩ thầm Địa Võng có cần phải tăng cường cường độ điều tra đối với bọn hắn.

Hắn cũng không thích đánh những trận không có chuẩn bị.

Phong Tứ Nương tuy nghi hoặc nhưng cũng không đào sâu hỏi cặn kẽ.

Nàng tiếp tục hỏi: Vậy Giang Biệt Hạc đâu.

Giang Biệt Hạc mặc dù có mỹ danh Giang Nam đại hiệp, nhưng võ công bình thường.

Dính vào chuyện đại hội võ lâm dường như ý nghĩa không lớn a.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, cười khẽ nói: Ai nói võ công thấp thì không thể trở thành Võ Lâm Minh Chủ rồi.

Dã tâm của Giang Biệt Hạc lớn hơn ngươi tưởng nhiều lắm.

Phong Tứ Nương kinh hãi nói: Giang Biệt Hạc lại còn có ý tưởng làm Võ Lâm Minh Chủ sao.

Dừng một chút, nàng mắt lộ ra vẻ suy tư, trầm giọng nói: Võ công không đủ, âm mưu tới góp.

Như vậy xem ra Giang Biệt Hạc chỉ sợ cũng không vĩ quang chính đại như lời đồn trên giang hồ.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Tứ Nương quả nhiên thông tuệ.

Giang Biệt Hạc người này đúng là một ngụy quân tử, ẩn chứa rất nhiều âm mưu quỷ kế.

Cố Hàn Uyên đối với Giang Biệt Hạc hiểu rõ hơn nhiều.

Hắn là Giang Cầm, thư đồng đã hại chết Giang Phong, kẻ thù chân chính của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết.

Hơn nữa Giang Biệt Hạc còn có hai nữ nhi xinh đẹp là Giang Ngọc Phượng và Giang Ngọc Yến.

Nói đến, thê tử của Giang Biệt Hạc, Lưu Hỉ Thiên Trượng Nhi dường như cũng có vài phần tư sắc.

Tê.

Tứ Nương ngươi bóp ta làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên ngược lại hít một hơi khí lạnh, kỳ quái hỏi.

Phong Tứ Nương liếc xéo hắn, bất mãn nói: Ngươi ôm lấy ta, còn chiếm tiện nghi của ta, kết quả vẫn đang suy nghĩ nữ nhân khác.

Ta không bóp ngươi thì bóp ai.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút kinh dị.

Phong Tứ Nương đến cả điều này cũng có thể phát hiện, trực giác này không khỏi quá nhạy cảm a.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng sẽ không chính miệng thừa nhận.

Hắn giả vờ bất đắc dĩ nói: Tứ Nương ngươi muốn đi đâu.

Ta là đang suy nghĩ làm sao cho ngươi một điểm thủ đoạn phòng thân.

Dù sao đại hội võ lâm lần này sợ rằng không thể thiếu âm mưu, mà ngươi lại muốn cùng Tiêu Thập Nhất Lang đi kiến thức Cát Lộc Đao.

Không có điểm phòng thân trong người, ta lại không yên tâm.

Phong Tứ Nương hiển nhiên bị Cố Hàn Uyên hù dọa, nhưng lại vì lời quan tâm kia của hắn mà có chút cảm động.

Nàng có chút ngượng ngùng nói: Là ta đã trách oan ngươi.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh cười cười, trêu nói: Nếu không phải Tứ Nương lưu ý ta thì đâu lại bóp ta.

Phong Tứ Nương lườm Cố Hàn Uyên một cái trắng mắt, xấu hổ mang theo dỗi hờn nói: Đẹp cho ngươi.

Khoảnh khắc đó phong tình làm lòng người bất giác rung động.

Phong Tứ Nương đôi mắt đẹp lóe lên, mặt cười đỏ bừng, nhút nhát hỏi: Ngươi có phải lại khó chịu rồi không.

Cố Hàn Uyên nào còn có thể không biết ý tứ của Phong Tứ Nương.

Hắn ý vị thâm trường mà nhu hòa nói: Tứ Nương nguyện ý giúp ta sao.

Phong Tứ Nương nghe vậy cho Cố Hàn Uyên một cái trắng mắt kiều mị.

Một bộ tức giận nói: Ngại ngươi quá.

Nói rồi nàng cúi xuống, mập mờ nói: Thân thể ngươi còn rất yếu ớt, cứ để thiếp làm là được.

Phong Tứ Nương khó có được biết điều như vậy, Cố Hàn Uyên tự nhiên là vô cùng vui thích.

Đưa tay vén lên tóc mai và mái tóc trên trán nàng, để lộ ra khuôn mặt kiều diễm có chút biến dạng kia.

Quả nhiên phong tình vạn chủng, xinh đẹp lại quyến rũ.

Phong Tứ Nương khẽ ho khan một tiếng, oán trách lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Mặt cười ửng hồng, đôi mắt ngập nước, tức giận nói: Hài lòng chưa.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười, vui vẻ nói: Đương nhiên thỏa mãn, khổ cực Tứ Nương.

Phong Tứ Nương nghe vậy lại là một cái trắng mắt quyến rũ.

Bất quá ngoài mặt nàng tuy là một bộ ghét bỏ, nhưng mỗi khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên lộ ra biểu tình thư thái dưới sự cố gắng của nàng, trong lòng lại có một cảm giác thành tựu khó tả.

Thật giống như một đại tỷ tỷ dịu dàng đang thỏa mãn nguyện vọng tùy hứng của đệ đệ vậy.

Phong Tứ Nương rất yêu thích kiểu chăm sóc Cố Hàn Uyên như một đệ đệ này.

Vì vậy mặc dù nàng không thuần thục lắm, nhưng lại dốc hết khả năng làm tất cả.

Cũng khó trách Cố Hàn Uyên lại hài lòng đến vậy.

Tâm trạng Phong Tứ Nương lúc này tốt, hiếm khi chủ động tiến lên muốn hôn Cố Hàn Uyên.

Kết quả lại bị Cố Hàn Uyên dùng một ngón tay chặn ở bờ môi nàng.

Cố Hàn Uyên đầu đầy hắc tuyến nói: Hổ dữ không ăn thịt con.

Phong Tứ Nương nghe vậy giật mình, ngay sau đó chính là một trận cười lớn.

Ha.

Hổ Hổ dữ không ăn thịt con.

Ha ha.

Cố Hàn Uyên, ngươi muốn cười chết lão nương sao.

Phong Tứ Nương một tay khoác lên vai Cố Hàn Uyên, một tay ôm bụng dưới, cười đến gập cả người.

Cố Hàn Uyên không nói nhìn Phong Tứ Nương tốt đẹp lại tựa như nghe được chuyện cười thiên đại nào đó.

Hắn quả thực đối với loại tình huống này không thể nào chấp nhận được.

Hoặc có lẽ là tuyệt đại đa số nam nhân cũng không cách nào chấp nhận mùi vị của chính mình chăng.

Kết quả là bị Phong Tứ Nương hung hăng giễu cợt một phen.

Bất quá nhìn Phong Tứ Nương không chút nào cố kỵ hình tượng mà cười lớn, khóe miệng Cố Hàn Uyên nổi lên một nụ cười nhàn nhạt.

Có lẽ chính là bởi vì Phong Tứ Nương thẳng thắn như vậy, Cố Hàn Uyên mới đặc biệt thích nàng.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, bất đắc dĩ nói: Cười đủ chưa.

Phong Tứ Nương thật vất vả thở dốc, khóe mắt mang theo giọt nước mắt vì cười, buồn cười nói: Cái này có thể trách ta sao.

Ai bảo ngươi đột nhiên nói lời ngớ ngẩn như vậy.

Phong Tứ Nương tuy đã ngừng cười, nhưng đôi mắt đẹp lại tràn đầy ý cười.

Bất quá lúc này ý cười trong mắt nàng lại khác với kiểu bị Cố Hàn Uyên chọc cho vui vẻ trước đó.

Đó là một loại ý cười lộ ra tình ý kéo dài.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên có phải cố ý hay không.

Thế nhưng lúc này lại có một cảm giác kéo gần khoảng cách tâm linh.

Ung dung, tự tại, tùy ý.

Tựa như đây mới là hình thức ở chung phù hợp nhất giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, nói: Đừng làm rộn, trước đó nói sẽ dạy ngươi một điểm thủ đoạn phòng thân.

Phong Tứ Nương không để ý Cố Hàn Uyên đánh trống lảng, nàng cười tủm tỉm hỏi: Thủ đoạn gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Tứ Nương hẳn biết ta trên giang hồ có danh xưng Tam Tuyệt Kiếm Tiên, vậy có biết Tam Tuyệt này là những cái gì không.

Phong Tứ Nương hơi gật đầu, thuộc lòng nói: Cái này ta biết.

Quyền, Chưởng, Thối.

Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối.

Đều là thần công nhất đẳng thiên hạ.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy thán phục.

Tam Tuyệt của Cố Hàn Uyên trên giang hồ danh tiếng cực lớn.

Dễ dàng đánh bại không ít cao thủ thành danh.

Nhất là trận đại hội Bắc Thiếu Lâm, Tam Phân Thần Chỉ của Cố Hàn Uyên suýt nữa đánh gục tại chỗ Lục Địa Thần Tiên Tảo Địa Tăng.

Vô Sắc Thiền Sư hiện thân cứu trận, đồng dạng bị thương vì đó.

Thậm chí có không ít người cảm thấy, nếu không phải vì Cố Hàn Uyên làm Vô Sắc Thiền Sư bị thương, thì Vô Thiên cũng sẽ không đơn giản như vậy mà miểu sát.

Tam Phân Thần Chỉ tạm thời không đề cập tới.

Người có nhãn lực đều có thể nhìn ra đó là sản phẩm dựa trên sự dung hợp quán thông của Tam Tuyệt.

Chương 1030

Vì vậy Tam Tuyệt mới là căn cơ.

Mà cái này mới là điểm kinh khủng chân chính.

Người trong giang hồ có thể học được một môn tuyệt học như Tam Tuyệt thì đã có thể tung hoành giang hồ, khó gặp địch thủ.

Nhưng mà đến chỗ Cố Hàn Uyên, Tam Tuyệt lại trở thành căn cơ của một môn tuyệt học cao cấp hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến người trong giang hồ càng nghiên cứu Cố Hàn Uyên, thì càng kính úy hắn.

Huống hồ kiếm pháp của Cố Hàn Uyên còn mạnh hơn Tam Tuyệt.

Danh Kiếm Tiên, danh xứng với thực.

Phong Tứ Nương nghĩ đến nhân vật kinh thiên động địa như vậy trước đó lại được nàng hầu hạ đến dễ bảo, thần tình thư thái.

Cảm giác thành tựu của nàng nhất thời sâu hơn vài phần.

Phương tâm Phong Tứ Nương một trận xao động, nhất thời lại có chút muốn đem thân thể giao cho Cố Hàn Uyên xung động.

Nàng đã không còn chống cự việc trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên như trước đây.

Đáng tiếc lúc này cho dù Phong Tứ Nương chủ động hiến thân, Cố Hàn Uyên chỉ sợ cũng sẽ không đáp ứng.

Bởi vì Phong Tứ Nương là lô đỉnh hiếm có có thể kế thừa thuộc tính Phong.

Vân đã có Vu Hành Vân và Long Tiểu Vân kế thừa.

Thế nhưng Phong lại rất khó tìm.

Cho đến nay cũng chỉ có Phong Tứ Nương một người mà thôi.

Cố Hàn Uyên đối với Phong Vân Hợp Bích, Ma Kha Vô Lượng cảm thấy rất hứng thú.

Đây là một loại lực lượng đạt đến cực hạn thậm chí có thể xuyên toa thời không.

Thế nhưng hắn càng rõ ràng hơn, mình sợ rằng rất khó lĩnh ngộ phần lực lượng này.

Vì vậy liền muốn trông cậy vào trợ lực từ lô đỉnh.

Còn như việc để Vu Hành Vân hoặc Long Tiểu Vân cùng Phong Tứ Nương phối hợp với nhau tự mình lĩnh ngộ thì khả năng cũng không lớn.

Sở dĩ Phong Tứ Nương, lô đỉnh mấu chốt, là không thể quá mức tùy ý hái.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, ấm áp nói: Ta hiện tại muốn dạy ngươi là Phong Thần Thối.

Phong Thần Thối hàm chứa ý nghĩa Phong Vô Tướng, là một loại cước pháp tốc độ cực nhanh, cực kỳ bén nhọn.

Sau khi học thành, khinh công trong thiên hạ có thể đuổi kịp ngươi liền lác đác không có mấy.

Kể từ đó, an nguy của ngươi ta cũng có thể yên tâm rất nhiều.

Phong Tứ Nương nghe vậy rất là cảm động.

Phong Thần Thối đúng là võ công thích hợp nhất với nàng, cũng có khả năng nhất bảo đảm an toàn của nàng.

Đôi mắt đẹp lóe ra quang thải không rõ, nhìn Cố Hàn Uyên từng chiêu từng thức dạy nàng Phong Thần Thối.

Cố Hàn Uyên ở dạy xong Phong Tứ Nương Phong Thần Thối sau đó, cũng đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết dạy cho nàng.

Tuy Phong Tứ Nương không có bái sư, thế nhưng hắn dạy Vạn Tượng Âm Dương Quyết vẫn là toàn bộ thiên, mà không phải vẻn vẹn Âm thiên.

Dù sao vẻn vẹn Âm thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết chưa chắc có thể bồi dưỡng được lô đỉnh Phong Vô Tướng của Phong Tứ Nương.

Cố Hàn Uyên lấy ra một viên Âm Dương Linh Huyết Đan giao cho Phong Tứ Nương, dặn dò: Đây là Âm Dương Linh Huyết Đan.

Sau khi dùng có thể Bách Độc Bất Xâm, khai phá tư chất và tiềm lực thân thể con người, tăng trưởng công lực đề thăng cảnh giới.

Chờ ngươi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết đột phá Tông Sư sau đó mới dùng, dược hiệu có thể vẫn tác dụng đến ngươi đột phá tới Đại Tông Sư.

Cố Hàn Uyên đã suy tính rất chu toàn.

Gông cùm xiềng xích lớn nhất của Phong Tứ Nương chính là niên kỷ hơi lớn, tiềm lực bị lãng phí rất nhiều, tu vi cũng thấp chút.

Có Vạn Tượng Âm Dương Quyết cùng Âm Dương Linh Huyết Đan trợ lực, với tư chất có thể chịu tải lô đỉnh Phong Vô Tướng của nàng, rất nhanh liền có thể đuổi kịp.

Phong Tứ Nương thấy Cố Hàn Uyên không giữ lại chút nào thần công và linh dược khiến người trong giang hồ điên cuồng mà giao cho nàng, phương tâm tràn đầy cảm động.

Nàng khẽ nháy đôi mắt đẹp, kiều mị vô hạn ôn nhu hỏi: Ngươi đối với ta tốt như vậy, muốn ta báo đáp ngươi như thế nào.

Không đợi Cố Hàn Uyên trả lời, nàng liền chủ động cởi nút áo trên vạt.

Chậm rãi quỳ gối, ngước đầu, mị hoặc nói: Ngươi không phải vẫn cảm thấy rất hứng thú sao.

Lần này tiện nghi ngươi.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy một trận ôn nhuyễn bao bọc hắn, không khỏi khẽ hít một hơi khí lạnh, sâu thẳm trong con ngươi tràn đầy vui mừng.

Phong Tứ Nương rốt cuộc vẫn phải đi.

Mặc dù trong lòng nàng không nỡ, nhưng vẫn không chọn dừng lại.

Nàng chính là một nữ tử như gió vậy.

Chỉ biết thổi lất phất ngắn ngủi bên người Cố Hàn Uyên, chứ không biết đáng kể đình trệ.

Bằng không gió cũng liền không còn là gió.

Chính vì vậy, Cố Hàn Uyên cũng đồng dạng không mở miệng giữ lại.

Bất quá khi thân thể mềm mại của Phong Tứ Nương đi xa, trong lòng hắn nhưng cũng khó tránh khỏi có chút buồn vô cớ.

Cố Hàn Uyên bỏ đi những tâm tình không rõ ấy.

Gió sẽ không vì hắn dừng lại, hắn cũng đồng dạng sẽ không dừng bước không tiến lên.

Một tiểu viện ở Dục Tú Sơn Trang.

Nga Mi Tứ Tú đang ở tạm nơi này.

Bốn nữ tử ngồi quanh một cái bàn, bầu không khí có chút khó xử không rõ.

Các nàng trong chuyện Cố Hàn Uyên phân biệt đại diện cho những lập trường khác nhau.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân hai nàng là hồng nhan tri kỷ chân chính của Cố Hàn Uyên.

Mã Tú Chân đối với Cố Hàn Uyên đã động lòng, có ý muốn gia nhập vào trong đó.

Tôn Tú Thanh vốn dĩ đối với Cố Hàn Uyên hết sức chống cự.

Thế nhưng chuyện xảy ra trong mật thất phía dưới đã khiến nàng có chút dao động.

Bằng không lúc đó cũng sẽ không cùng Mộ Dung Tiên cùng nhau đỡ lấy Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến khi đó mình đỡ lấy Cố Hàn Uyên lúc thân thể tiếp xúc, nàng liền không khỏi có chút mặt đỏ.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân nhìn Tôn Tú Thanh mặt đẹp thường thường nổi lên đỏ ửng, tễ mi lộng nhãn thầm trao đổi.

Nhị Sư Tỷ có phải cũng thích Cố đại ca rồi không.

Khó mà nói, ta cảm thấy Nhị Sư Tỷ chắc còn đang do dự mà thôi.

Có cái gì tốt mà do dự.

Là Cố đại ca chỗ nào không tốt, hay là theo chúng ta cùng nhau làm tỷ muội không xong.

Da mặt Nhị Sư Tỷ mỏng, nhất thời nửa khắc không tiếp nhận được cũng rất bình thường.

Hơn nữa nàng nội liễm, ngày thường cũng không nguyện ý thổ lộ tiếng lòng, rất khó nhìn ra ý tưởng chân thật của nàng.

Bằng không chúng ta giúp Cố đại ca thăm dò một chút.

Cũng tốt.

Hai nàng cùng chung một chồng, độ ăn ý càng ngày càng tăng.

Một phen trao đổi ánh mắt không chướng ngại chút nào liền quyết định chủ ý.

Chỉ thấy Thạch Tú Vân đột nhiên mở miệng phá vỡ trầm mặc.

Nội lực Cố đại ca tiêu hao đến dường như rất nghiêm trọng, không biết lúc nào mới có thể tĩnh dưỡng tốt.

Mã Tú Chân và Tôn Tú Thanh hai nàng thấy Thạch Tú Vân đột nhiên nói đến Cố Hàn Uyên, nhất thời nâng cao tinh thần.

Mã Tú Chân chỉ là đang lo lắng Cố Hàn Uyên.

Mà tâm tình Tôn Tú Thanh lại phức tạp hơn nhiều lắm.

Chỉ thấy Diệp Tú Châu có ý riêng nói: Với cái thế thần công của Cố đại ca vốn dĩ sẽ không tiêu hao nội lực như thế.

Ta cảm thấy chắc là Cố đại ca đẩy lùi cường địch tiêu hao quá độ, lại không thể không cường ngạnh giao thủ với Khổ Trí, mới khiến hắn hiện tại hư nhược đến vậy.

Thạch Tú Vân chăm chú nói: Khổ Trí ra tay với Nhị Sư Tỷ, Cố đại ca cho dù chi nhiều hơn thu nội lực cũng sẽ xuất thủ cứu người.

Tôn Tú Thanh nghe vậy tâm tình càng phát ra phức tạp.

Nàng cũng hiểu được là bởi vì mình mới khiến Cố Hàn Uyên hư nhược đến vậy.

Bằng không lúc đó cũng sẽ không chủ động tiến lên đỡ lấy Cố Hàn Uyên.

Mã Tú Chân lại có chút ước ao.

Cảnh tượng lúc đó rơi vào mắt nàng thật giống như chuyện kể trong thoại bản.

Nam chính cho dù trải qua ngàn khó vạn khổ cũng sẽ đúng lúc hiện thân cứu nữ chính.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn toàn bộ huyễn tưởng mỹ hảo của nàng.

Đáng tiếc người được anh hùng cứu mỹ nhân là Tôn Tú Thanh chứ không phải nàng.

Nàng cảm thấy nếu lúc đó là mình, nhất định sẽ nhịn không được đầu nhập vào lòng Cố Hàn Uyên, hiến dâng nụ hôn.

Chương 1031

Lúc này Diệp Tú Châu đột nhiên giả vờ trêu đùa nói: Nói cũng phải, Cố đại ca vẫn luôn rất để ý Nhị Sư Tỷ mà.

Tôn Tú Thanh đôi mi thanh tú cau lại.

Nàng đã nhận ra chỗ cổ quái trong giọng nói của hai nàng.

Nàng ngưng tiếng hỏi: Tú Châu, Tú Vân, các ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì.

Hai nàng nghe vậy ngẩn ra, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hiển nhiên không nghĩ tới Tôn Tú Thanh nhanh như vậy đã nhận ra dị thường.

Bất quá nếu thăm dò thất bại, vậy thẳng thắn nói rõ ra thì tốt hơn.

Chỉ thấy Thạch Tú Vân khẽ cắn môi mỏng, ôn nhu hỏi: Nhị Sư Tỷ, người sáng suốt cũng nhìn ra được Cố đại ca thích ngươi.

Ngươi chẳng lẽ tuyệt không thích Cố đại ca sao.

Ta không biết.

Tâm tình Tôn Tú Thanh tựa như câu trả lời của nàng vậy.

Nàng đối với Cố Hàn Uyên cảm giác rất phức tạp.

Cố Hàn Uyên không phải loại hình nàng thích.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác Cố Hàn Uyên lại cuối cùng sẽ khiến nàng vào một số thời điểm không khỏi động lòng.

Diệp Tú Châu cười điều nói: Nhị Sư Tỷ không phải là không biết, phải không nguyện ý thừa nhận a.

Thạch Tú Vân thuộc lòng nói: Chính là, Cố đại ca vô luận tướng mạo, danh vọng, võ công, nhân phẩm đều là nam tử vạn người có một trên đời này.

Hơn nữa Cố đại ca còn để ý Nhị Sư Tỷ như vậy.

Bất quá nàng đang nói đến nhân phẩm thì lại nhỏ bé không thể nhận ra dừng lại một chút.

Dù sao nàng bây giờ đối với Cố Hàn Uyên đã hiểu rất rõ.

Mỗi khi nghĩ đến cái vẻ hoa dạng của Cố Hàn Uyên trên giường, nàng đã cảm thấy hai chữ nhân phẩm có chút nói không nên lời.

Cũng may một chút dừng lại không bị người phát hiện.

Chính là nàng chính mình không khỏi có chút mặt đỏ tim đập.

Diệp Tú Châu không phát hiện tiểu sư muội, hảo tỷ muội nhà mình vào lúc này còn suy nghĩ miên man.

Vẫn ở chỗ cũ cố gắng thuyết phục Tôn Tú Thanh.

Lúc đó Nhị Sư Tỷ đỡ lấy Cố đại ca thời điểm, cũng không thấy có bao nhiêu chống cự a.

Tôn Tú Thanh nghe vậy nhất thời có chút chột dạ.

Dù sao tựa như Diệp Tú Châu nói vậy, lúc đó nàng mềm mại thậm chí đều dính vào trên người Cố Hàn Uyên.

Tỉ mỉ hồi tưởng lời nói, lúc đó xác thực không có tâm tình kháng cự.

Tôn Tú Thanh mấp máy môi, sắc mặt cổ quái hỏi: Các ngươi chẳng lẽ liền không để ý Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình sao.

Nàng đối với ý tưởng của hai nàng thật tò mò.

Trong ý tưởng của nàng, thích một người chẳng lẽ không nên độc chiếm hắn sao.

Diệp Tú Châu thần tình chăm chú nói: Phong lưu đa tình dù sao cũng hơn không chịu trách nhiệm thì tốt hơn a.

Hơn nữa chúng ta đời này đã nhận định Cố đại ca, không phải hắn không thể.

Trước đây khi quen biết Cố Hàn Uyên chính là nàng chủ động.

Thậm chí vì thế lôi Thạch Tú Vân xuống nước.

Cho nên nàng kỳ thực so với Thạch Tú Vân càng yêu thích Cố Hàn Uyên.

Cũng đúng điều này càng có quyền lên tiếng.

Lúc này Thạch Tú Vân mặt cười ửng hồng, xấu hổ mang theo e sợ nhẹ giọng nói: Cố đại ca nếu thật độc sủng một người nói, chỉ sợ cũng phải không chịu nổi.

Tôn Tú Thanh và Mã Tú Chân nghe vậy đều là ngẩn ra.

Ngay sau đó liền nhớ lại cảnh tượng lúc đó ở ngoài cửa nhìn thấy.

Hai nàng không hẹn mà cùng đỏ bừng mặt, nhãn thần phiêu hốt, lắp bắp không nói gì.

Bởi vì là tận mắt nhìn thấy, sở dĩ thuyết pháp này của Thạch Tú Vân, các nàng vẫn là công nhận.

Diệp Tú Châu đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

Tuy là đề tài này quả thực rất khó xử, nhưng nàng vẫn cảm thấy phản ứng của hai nàng dường như có hơi lớn.

Đáng tiếc không biết chân tướng, nàng chỉ có thể coi phản ứng của hai nàng là xấu hổ.

Đôi mắt đẹp lóe lên, cười ha hả nói: Huống chi hồng nhan tri kỷ của Cố đại ca nhiều như vậy, cuối cùng vẫn phải duy trì một chút sức cạnh tranh nha.

Hơn nữa chúng ta cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ, tình như tỷ muội, tự nhiên không muốn về sau phải chia xa.

Dừng một chút, ý tứ hàm xúc không hiểu nói: Chính là tỷ muội đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim.

Tôn Tú Thanh và Mã Tú Chân nghe vậy đều có chút chấn động.

Cũng hiểu ý tưởng của Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Bất quá Tôn Tú Thanh tuy có thể lý giải, nhưng như trước vẫn có chút không thể nào chấp nhận được.

Hảo cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên còn chưa tới loại có thể tiếp nhận chuyện hoang đường này.

Vì vậy nàng chỉ đành mím chặt cánh môi, trầm mặc không nói gì.

Ngược lại là Mã Tú Chân trong lòng nhiều hơn rất nhiều ý tưởng.

Trước đây nghe lén được là một chuyện, bây giờ nghe trực tiếp trước mặt lại là một chuyện khác.

Trong lúc nhất thời có chút cảm xúc phập phồng.

Lúc này tiếng trêu đùa của Diệp Tú Châu lại làm phương tâm nàng một trận cuồng loạn.

Cố đại ca còn tự miệng nói với chúng ta rằng, hắn rất yêu thích Đại Sư Tỷ.

Mã Tú Chân cũng đã từng nghe lén Cố Hàn Uyên nói thích nàng trước mặt Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Hơn nữa từ phản ứng của Thạch Tú Vân lúc đó mà xem, sợ rằng còn không phải bình thường thích.

Điều này khiến nàng lúc ấy có chút kìm lòng không đậu.

Ban đêm càng là nghĩ đến chuyện Cố Hàn Uyên mà trằn trọc.

Bất quá để nàng tại chỗ thừa nhận nói, đồng dạng làm không được.

Không khỏi bỏ qua một bên khuôn mặt đỏ bừng, không được tự nhiên nhẹ giọng nói: Các ngươi nói nhị sư muội là được, lôi ta vào làm gì.

Tôn Tú Thanh nghe vậy sắc mặt có chút cổ quái.

Nàng nhưng là chính mắt thấy dáng vẻ Mã Tú Chân lúc đó.

Vì vậy nàng rất rõ ràng Mã Tú Chân cùng với nàng là không giống nhau.

Mã Tú Chân thích Cố Hàn Uyên.

Tôn Tú Thanh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Nếu như Mã Tú Chân cũng gia nhập vào đội ngũ của Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân, như vậy các nàng tứ tú liền thực sự chỉ còn lại một mình nàng.

Điều này khiến tâm tình của nàng càng phát ra cổ quái và phức tạp.

Thật giống như nàng mới là người không thích sống chung vậy.

Trong một đoàn thể bốn người, nếu như ba người đều làm lựa chọn giống vậy, như vậy người còn lại tự nhiên mà vậy sẽ có một cảm giác bị cô lập.

Loại cảm giác này thật không tốt.

Dù sao Tôn Tú Thanh nàng chỉ là nội liễm, chứ không phải là quái gở.

Bị các sư tỷ muội cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ bài trừ ra ngoài, tâm tình khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Đương nhiên đây chỉ là ý nghĩ của Tôn Tú Thanh.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân là rất vui vẻ nhìn thấy Tôn Tú Thanh gia nhập vào trong đó.

Ngay cả Mã Tú Chân miệng không theo lòng cũng chưa từng nghĩ tới việc bài trừ Tôn Tú Thanh.

Bằng không lúc đó nàng ở ảo tưởng đem mình hóa thân thành Diệp Tú Châu thì cũng sẽ không đem Tôn Tú Thanh hóa thân thành Thạch Tú Vân.

Thật là khiến người cảm động tình tỷ muội sâu sắc đâu.

Diệp Tú Châu ý vị thâm trường hỏi: Đại Sư Tỷ chẳng lẽ không thích Cố đại ca sao.

Thạch Tú Vân cũng ở một bên bổ sung một câu: Muốn nói lời nói thật nha.

Nếu như Đại Sư Tỷ thực sự không thích Cố đại ca lời nói, chúng ta sẽ đi khuyên Cố đại ca không nên miễn cưỡng Đại Sư Tỷ.

Hai nàng kỳ thực ít nhiều có chút nhận thấy được tâm tư Mã Tú Chân.

Các nàng ngày thường đều chung sống cùng một chỗ, mấy ngày nay Mã Tú Chân thường thường lén lút nhìn về phía Cố Hàn Uyên lúc đều bị các nàng nhìn ở trong mắt.

Cũng chính vì vậy, các nàng trước đây vẫn không có nỗ lực khuyên bảo Mã Tú Chân.

Chương 1032

Dù sao Mã Tú Chân và Cố Hàn Uyên cơ bản thuộc về song hướng lao tới.

Không cần thiết các nàng đi nói thêm cái gì.

Lúc này cũng là thấy Tôn Tú Thanh nhất thời nửa khắc quả thực không thuyết phục được, mới lùi lại mà cầu việc khác mà tương mục tiêu đổi thành Mã Tú Chân.

Hơn nữa Thạch Tú Vân còn cố ý chặt đứt đường lui của Mã Tú Chân.

Miễn cho Mã Tú Chân cũng giống Tôn Tú Thanh mà trình bày qua loa.

Quả nhiên Mã Tú Chân nghe vậy nhất thời lộ vẻ do dự.

Nàng không dám nói ra lời bản thân không thích Cố Hàn Uyên.

Thậm chí dưới cái nhìn của ba nữ tử khác, mặt cười càng ngày càng đỏ.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân thì cũng thôi đi.

Tôn Tú Thanh cũng đã gặp qua dáng vẻ nàng động tình với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Mã Tú Chân đang do dự sau một hồi, thẹn thùng tiếng như muỗi kêu nói: Ta xác thực thích Cố công tử.

Ba nữ tử đối với điều này đều không cảm thấy ngoài ý muốn.

Diệp Tú Châu tò mò hỏi: Đại Sư Tỷ là lúc nào thích Cố đại ca.

Mã Tú Chân mặt cười đỏ bừng, lắp bắp nói: Thời điểm yến tiệc ngày đó.

Thạch Tú Vân kinh hô: Nhất kiến chung tình.

Yến tiệc cùng ngày Mã Tú Chân vừa mới cùng Cố Hàn Uyên nhận thức, không phải nhất kiến chung tình là cái gì.

Đương nhiên trên thực tế Mã Tú Chân cũng không phải là nhất kiến chung tình.

Ngay từ đầu chỉ là bởi vì nàng thấy Cố Hàn Uyên đối với ba trong bốn nàng sư muội đều cảm thấy hứng thú, lại duy chỉ có bỏ sót nàng mà cảm thấy không cam lòng và thất lạc.

Loại không cam lòng và thất lạc này dần dần nâng cao sự lưu ý của nàng đối với Cố Hàn Uyên.

Khi nàng tỉnh hồn lại lúc sau đã bất tri bất giác thích Cố Hàn Uyên.

Bây giờ quay đầu lại, nàng ngược lại cảm giác mình lúc đó có lẽ đã thích Cố Hàn Uyên.

Chỉ là khi đó không muốn thừa nhận mà thôi.

Diệp Tú Châu cười điều nói: Vậy Đại Sư Tỷ còn chờ cái gì.

Đêm nay chúng ta dẫn ngươi đi gặp Cố đại ca thế nào.

Mã Tú Chân nghe vậy nhất thời sợ hết hồn.

Nàng đương nhiên biết ý tứ của Diệp Tú Châu.

Buổi tối cùng Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân cùng đi gặp Cố Hàn Uyên thì chẳng thể làm gì khác.

Mã Tú Chân nghĩ đến những hình ảnh mình lén lút thấy, mặt cười đỏ thẫm, phương tâm đập thình thịch.

Ngượng ngùng nói: Ta Ta còn chưa chuẩn bị xong.

Bất kể nói thế nào, đó cũng là nhân sinh đại sự.

Mã Tú Chân sẽ có do dự lại không quá bình thường.

Bất quá nàng chưa kịp từ tâm tình ngượng ngùng của mình phục hồi tinh thần lại, liền nghe được một đạo tiếng trêu chọc quen thuộc.

Tú Chân sư muội còn chưa chuẩn bị xong cái gì.

Mã Tú Chân nghe vậy cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang tự tiếu phi tiếu nhìn mình.

Vốn là mặt cười đỏ thẫm nhất thời đỏ sâu hơn.

Ngay cả vành tai cũng đều trong nháy mắt hồng thấu.

Nàng lắp bắp hỏi: Ngươi Ngươi lúc nào đến đây.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm chốc lát, dưới cái nhìn chăm chú khẩn trương của Mã Tú Chân, điều cười nói: Ở Tú Chân sư muội nói ngươi xác thực yêu thích ta thời điểm a.

Ô Mã Tú Chân phát ra một tiếng nức nở xấu hổ, không khỏi đem trán chôn ở trên bàn.

Đôi cánh tay trắng ngần che kín mít khuôn mặt đỏ bừng tựa như sắp rỉ máu của nàng.

Bất quá cặp vành tai đỏ bừng tinh xảo như trước bại lộ tâm tình xấu hổ tột độ của nàng lúc này.

Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân đứng dậy, mừng rỡ chạy đến bên cạnh Cố Hàn Uyên ôm lấy cánh tay hắn, hỏi: Cố đại ca, ngươi sao bây giờ lại đến đây.

Các nàng nguyên tưởng rằng Cố Hàn Uyên sẽ tới tối mới đến gặp các nàng.

Dù sao các nàng cũng biết Cố Hàn Uyên bề bộn nhiều việc.

Mặc dù Cố Hàn Uyên chiếu cố chu toàn rất nhiều nữ nhân bên cạnh.

Chỉ có thể nói hai nàng đối với loại tình huống này đã hiểu rõ sau đó, so với trong tưởng tượng còn muốn rộng rãi hơn nhiều lắm.

Cố Hàn Uyên nắm cả eo thon mềm mại của các nàng, nhẹ cười nói: Ta nhưng là vì chính sự mới tới.

Diệp Tú Châu ngạc nhiên hỏi: Chính sự gì.

Cố Hàn Uyên trêu nói: Ngươi đã quên ba vị sư huynh của các ngươi còn trúng độc hôn mê sao.

Ta tới để đưa giải dược cho các ngươi.

Thạch Tú Vân nghe vậy kinh hô một tiếng: Ai nha.

Không cẩn thận đã quên các sư huynh mất rồi.

Tam Anh là những người đầu tiên bị Thiết Tặc Đạo Giả hạ độc.

Coi như là anh hùng quét sạch.

Mà Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân lại là vội vàng hầu hạ Cố Hàn Uyên, lại là suy nghĩ làm sao thuyết phục Mã Tú Chân và Tôn Tú Thanh.

Trong lúc nhất thời liền đem các sư huynh của các nàng quên mất.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Sở dĩ không thể làm gì khác hơn là ta chủ động đưa giải dược tới cho các ngươi.

Thạch Tú Vân không có ý tứ nói: Cảm ơn Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên khẽ nhướn mày, điều cười nói: Chỉ cảm ơn bằng miệng sao.

Thạch Tú Vân kiều mị rên một tiếng, tiến lên hôn Cố Hàn Uyên một cái.

Đôi mắt ngập nước dịu dàng nói: Miệng nói lời cảm tạ như vậy, Cố đại ca chẳng lẽ không vui sao.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Thích.

Diệp Tú Châu cười ha hả nói: Ta cũng quên các sư huynh, cho nên phải tạ cũng nên thêm cả ta nữa mới phải.

Dứt lời cũng học Thạch Tú Vân cho Cố Hàn Uyên một cái miệng cảm tạ.

Hai nàng cùng Cố Hàn Uyên không coi ai ra gì mà vô cùng thân thiết.

Tôn Tú Thanh vừa thẹn vừa hoảng sợ, mím chặt cánh môi, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Mà Mã Tú Chân thì lặng lẽ nâng lên trán chôn trong khuỷu tay, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ hâm mộ và ý động.

Diệp Tú Châu liếm láp khóe môi, đắc ý cười duyên nói: Cố đại ca, tư vị thật tuyệt.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Diệp Tú Châu gần đây càng trở nên nghịch ngợm.

Mặc dù không biết liệu đây có phải là bản tính thật của Diệp Tú Châu hay không, nhưng so với kết cục bi thảm trong kịch bản cũ, nghĩ đến hôm nay nàng hẳn là hạnh phúc.

Nga Mi tứ tú trong nguyên tác đều có kết cục bi thảm.

Ngoại trừ Tôn Tú Thanh, ba nữ còn lại đều hương tiêu ngọc vẫn.

Ngay cả Tôn Tú Thanh có kết cục tốt nhất, cuối cùng cũng chỉ có thể một mình mang theo đứa bé Tử Viễn đến nơi khác.

Sự đối lập rõ ràng này đang nói rõ tính toán của Cố Hàn Uyên.

Hắn lập mưu thao túng tứ tú đến với nhau không phải vì tham hoa háo sắc, mà là hắn hy vọng có thể cho tứ tú một kết cục tốt đẹp.

Mặc kệ tứ tú có tin hay không, Cố Hàn Uyên thì tin.

Đáng tiếc lúc này Tôn Tú Thanh vẫn chưa hiểu rõ thiện ý của hắn.

Khi Cố Hàn Uyên lấy ra giải dược, nàng chủ động đề nghị: Ta đi đưa giải dược cho ba vị sư huynh.

Dừng một chút, khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt phiêu hốt nói: Đại sư tỷ cùng hai vị sư muội cứ ở lại bầu bạn Cố công tử đi.

Không cần nghĩ cũng biết, một khi nàng đi, ba nữ còn lại có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì đó với Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến nàng càng thêm ngượng ngùng, nhưng không thể làm gì.

Hơn nữa, nàng còn có một loại dự cảm xấu.

Nếu như mình không tìm cớ rời đi, rất có thể sẽ không đi được nữa.

Dù sao, các sư tỷ muội của nàng đối với nàng mà nói đều đã thuộc về kẻ phản bội.

Một mình nàng đối phó ba người vốn đã ở thế yếu, nay lại thêm Cố Hàn Uyên đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Nàng không dám tưởng tượng mình sẽ có kết cục như thế nào khi đến đó.

Chỉ hơi nghĩ một chút đã cảm thấy thân thể mềm mại như nhũn ra, hai chân run rẩy.

Cũng may Cố Hàn Uyên dường như không có ý miễn cưỡng nàng.

Hắn ấm áp cười nói: Vậy thì phiền Tú Thanh muội muội vậy.

Trái tim Tôn Tú Thanh thổn thức, thần tình có chút không hiểu.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên đang dùng cách xưng hô giống với Diệp Tú

Châu và Thạch Tú Vân để gọi nàng.

Nhưng điều làm nàng cũng có chút ngoài ý muốn là, nàng không hề chán ghét Cố Hàn Uyên gọi nàng như vậy như trong tưởng tượng.

Thậm chí trong lòng còn có một loại cảm giác đương nhiên.

Nàng không biết đây có phải vì Cố Hàn Uyên có ân cứu mạng với nàng hay không.

Ít nhất có thể chứng minh nàng quả thực không ghét Cố Hàn Uyên.

Chương 1033

Mặc dù trong lòng nàng rất rõ ràng, Cố Hàn Uyên đang mơ ước nàng.

Hiển nhiên lời khuyên của Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân vẫn còn chút hiệu quả.

Đương nhiên hiện tại Tôn Tú Thanh tạm thời vẫn là không thể nào tiếp nhận.

Còn về sau. vậy thì chờ sau này hãy nói.

Trốn tránh thật đáng thẹn, nhưng lại rất hữu dụng.

Tôn Tú Thanh đưa tay nhận lấy giải dược Cố Hàn Uyên đưa.

Khẽ cắn đôi môi mỏng, đôi mắt đẹp khẽ nâng lên nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Khi nàng tiếp nhận giải dược, lòng bàn tay dường như bị khẽ cào một cái.

Nàng không suy nghĩ liệu Cố Hàn Uyên có cố ý hay không, chỉ là không tự chủ siết chặt tay ngọc, lướt qua bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Đồng thời sau khi ra cửa, nàng tiện tay khép cánh cửa phòng lại.

Tôn Tú Thanh nghe thấy tiếng nói chuyện truyền ra từ trong phòng, bước chân không khỏi khựng lại, khuôn mặt ửng đỏ.

Sau một lát, nàng mới mang theo tâm tình phức tạp lặng lẽ rời đi.

Thạch Tú Vân nghi ngờ hỏi: Cố đại ca, vừa rồi chàng có phải đã làm gì với Tú Thanh sư tỷ không.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc nhìn về phía Thạch Tú Vân trực giác nhạy bén.

Chỉ cảm thấy trực giác của nữ nhân đôi khi quả thực vô lý.

Một bên Diệp Tú Châu đùa cợt nói: Cố đại ca vừa rồi nhất định là đang lén lút đưa tình cho Tú Thanh sư tỷ.

Cố Hàn Uyên kéo Diệp Tú Châu vào lòng, vỗ vào mông nàng một cái, giận dữ nói: Chỉ mình muội là hiểu biết nhiều nhất.

Theo tiếng vỗ tay giòn tan là tiếng kêu duyên dáng đầy mị hoặc của Diệp Tú Châu.

Nàng dùng một dáng vẻ đáng thương oán giận nói: Cố đại ca cứ luôn đánh vào nơi đó của ta, nếu nó trở nên lớn khó coi thì phải làm sao.

Thẩm mỹ thời này vẫn lấy sự trắng trẻo, non nớt, gầy gò làm chủ đạo.

Diệp Tú Châu có lời oán giận này ngược lại cũng không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Không sao, ta cũng như vậy thích.

Đôi mắt đẹp của Diệp Tú Châu lóe lên, cười khanh khách nói: Đại sư tỷ nghe chưa.

Cố đại ca hắn nói hắn thích lớn đó.

Mã Tú Chân trước đây vẫn đang âm thầm quan sát, nghe lén, sợ hết hồn.

Vội vàng rụt tay đang đưa ra phía sau lưng về như bị điện giật.

Khuôn mặt ửng đỏ, thần sắc không tự nhiên nói: Nói với ta cái này làm gì.

Diệp Tú Châu chế nhạo nói: Cố đại ca, trong bốn sư tỷ muội chúng ta, đẫy đà nhất chính là Đại sư tỷ.

Nàng trước đây vẫn còn oán giận trước mặt chúng ta là trên người mình thịt nhiều quá.

Hiện tại Đại sư tỷ hẳn là không cần lo lắng, dù sao Cố đại ca chàng là thích mà.

Mã Tú Chân ánh mắt phiêu hốt cố gắng giải thích: Ta lúc nào oán giận.

Bất quá Diệp Tú Châu căn bản cũng không cho nàng cơ hội giải thích.

Sư muội, giúp ta giữ tay nàng lại.

Thạch Tú Vân nhất thời tâm lĩnh thần hội, phối hợp Diệp Tú Châu tiến lên giữ chặt Mã Tú Chân.

Mã Tú Chân nào sẽ nghĩ tới hai vị sư muội của mình lại đột nhiên liên thủ đánh lén mình.

Chưa kịp phản ứng đã bị tóm chặt lấy.

Ngay sau đó liền bị hai nàng cưỡng ép xoay người, nằm úp sấp trên bàn.

Mã Tú Chân nhất thời luống cuống, vội la lên: Các muội muốn làm gì.

Diệp Tú Châu xinh đẹp nói: Đương nhiên là để Cố đại ca kiểm tra hàng đó.

Thạch Tú Vân cũng ở một bên bổ sung: Nga Mi tứ tú bọn ta há lại là kẻ lừa già dối trẻ.

Mã Tú Chân nghe vậy tức đến không nói nên lời.

Đây coi là cái gì kiểm hàng.

Còn không lừa già dối trẻ sao.

Đang định giãy dụa, thân thể mềm mại bỗng nhiên cứng đờ.

Run rẩy nói: Cố.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên một bộ dáng vẻ nghiêm túc nghiên cứu, gật đầu nói: Quả nhiên không lừa già dối trẻ.

Mềm mại đẫy đà, lại không mất đi sức sống.

Cố Hàn Uyên trong lòng vẫn có vài phần kinh ngạc.

Sự tươi mới mọng nước như vậy rất ít xuất hiện ở trên người của cô gái.

Mã Tú Chân mặc dù trong tứ tú là lớn tuổi nhất, nhưng so với Phong Tứ Nương lại kém xa.

Tuy nhiên so với Phong Tứ Nương, Mã Tú Chân lại tốt hơn.

Có thể thấy Diệp Tú Châu nói vẫn có vài phần đạo lý.

Mã Tú Chân nghe được Cố Hàn Uyên tán thưởng, không hiểu sao liền mất đi ý niệm phản kháng.

Khuôn mặt ửng đỏ, lặng lẽ chịu đựng cảm giác khác lạ truyền đến từ phía sau.

Nhưng điều này còn chưa dừng lại.

Mã Tú Chân chỉ cảm thấy bỗng nhiên mát lạnh.

Diệp Tú Châu xúi giục nói: Ta và sư muội quá gầy, cho nên vẫn không làm tốt.

Cố đại ca chi bằng thử xem Đại sư tỷ một chút.

Vừa dứt lời, Mã Tú Chân liền cảm nhận được một luồng hơi nóng bỏng.

Tâm hoảng ý loạn kêu: Cố.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Đừng sợ.

Lời nói của Cố Hàn Uyên tuy ngắn gọn, thế nhưng Mã Tú Chân nghe lời nói ôn hòa nhẹ nhàng thoải mái đó lại giống như có một ma lực bình phục tâm tình căng thẳng của nàng.

Nàng vùi khuôn mặt ửng đỏ vào mặt bàn, tiếng như muỗi kêu nỉ non nói: Nếu như Cố công tử thích.

Cố Hàn Uyên trêu đùa hỏi: Gọi ta là gì.

Cố đại ca.

Mã Tú Chân học rất nhanh.

Hơn nữa nàng gọi Cố Hàn Uyên như vậy thì cũng coi như là thừa nhận thân phận hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên giống như Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Không biết qua bao lâu.

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Một giọng nói căng thẳng lại lo lắng vang lên theo.

Cố Hàn Uyên có ở đây không.

Lời vừa dứt, Mã Tú Chân bị hơi nóng chiếu xuống lưng ngọc không khỏi một tiếng kiều khóc.

Mộ Dung Cửu trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, phương tâm không khỏi loạn nhịp.

Hoàn hồn lại, nàng cắn răng nghiến lợi trừng mắt Cố Hàn Uyên, nói: Tiên Nhi tỷ tỷ xảy ra chuyện rồi.

Ngươi mau theo ta đi.

Dứt lời liền như chạy trốn mà lao ra khỏi cửa phòng.

Cố Hàn Uyên nhíu mày.

Bị Mộ Dung Cửu quấy rầy, khó tránh khỏi có chút không vui.

Tôn Tú Thanh đi ra lúc đó quả thực đã khép cửa phòng lại.

Thế nhưng Tôn Tú Thanh là đóng cửa từ bên ngoài, đương nhiên sẽ không khóa cửa.

Hơn nữa Tôn Tú Thanh cũng không nghĩ đến lại có người đến đây quấy rầy chuyện tốt của hắn và Mã Tú Chân.

Bất quá Mộ Dung Tiên đã xảy ra chuyện sao.

Chắc là Hàn Độc phát tác đi.

Lấy sự chống đối của Mộ Dung Cửu đối với hắn, nếu không phải thật sự không có cách giải quyết, nàng tuyệt đối sẽ không đến tìm hắn.

Hơn nữa Mộ Dung Tiên trước đó ở Mạnh Hà, mật đạo dưới lòng đất âm u ẩm ướt lâu như vậy.

Trong hoàn cảnh đó, khó tránh khỏi sẽ có chút hàn khí xâm nhập cơ thể.

Lại thêm hơn phân nửa là do Hàn Độc trong cơ thể Mộ Dung Tiên hấp thu hàn khí từ mật đạo dưới lòng đất trước đó.

Ngay cả hắn trước đây cũng không thể phát hiện sớm.

Khi Cố Hàn Uyên cau mày suy nghĩ, Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân đã khéo léo sắp xếp sạch sẽ cho hắn.

Diệp Tú Châu nhẹ giọng nói: Cố đại ca, chàng cứ đi xem tình hình của Tiên Nhi muội muội trước đi.

Chương 1034

Chỗ Đại sư tỷ đây cứ giao cho chúng thiếp là được.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Vậy thì giao cho các muội vậy.

Dừng một chút, hắn đối với Mã Tú Chân vẫn còn đang thở khẽ, ấm áp nói: Mã Tú Chân muội muội, chờ ta tối nay quay về.

Cố Hàn Uyên không có thói quen vừa thấy sóng gió đã buông xuôi.

Hơn nữa cũng phải cho Mã Tú Chân, người đã chuẩn bị dâng hiến thân thể cho hắn, một lời cam kết an lòng.

Khuôn mặt ngọc ửng hồng vì xấu hổ khiến Mã Tú Chân không dám ngẩng đầu.

Nhút nhát nhỏ giọng nói: Cố đại ca không cần lo lắng cho thiếp.

Nữ tử hiểu chuyện khéo léo luôn được yêu thích hơn một chút.

Cố Hàn Uyên hài lòng khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Diệp Tú Châu nhẹ vỗ về lưng ngọc bóng loáng của Mã Tú Chân, tấm tắc thở dài nói: Cố đại ca quả nhiên thích Đại sư tỷ, hại thiếp cũng có chút ghen tị rồi.

Mã Tú Chân bị những ngón tay ngọc thon dài của Diệp Tú Châu lướt qua lưng mình khiến nàng không khỏi run lên.

Nàng xấu hổ sẵng giọng: Nếu thích, sao ngươi không tự mình làm đi.

Diệp Tú Châu bất đắc dĩ bĩu môi nói: Không có cách nào, điều kiện tiên thiên không cho phép, kẹp không được.

Mã Tú Chân nghe vậy trợn trắng mắt.

Tuy nàng cũng biết Diệp Tú Châu nói là sự thật, thế nhưng nghe vào tai lại đặc biệt không tự nhiên.

Bất quá sâu thẳm trong phương tâm nàng lại có chút tự hào.

Có thể khiến người trong lòng cảm thấy hài lòng tự nhiên là một chuyện mừng rỡ.

Đáng tiếc duy nhất chính là Mộ Dung Cửu đột nhiên quấy rầy khiến nàng không thể dâng hiến trọn vẹn bản thân.

Cũng may Cố Hàn Uyên đã cho nàng một lời hứa hẹn an tâm.

Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra vào tối nay, trong lòng nàng liền tràn đầy e lệ và chờ mong.

Bất quá quan trọng hơn là nàng muốn dâng cho Cố Hàn Uyên một bản thân hoàn mỹ.

Hai vị sư muội, giúp ta đi múc một thùng nước nóng về, ta muốn tắm rửa một chút.

Hai nàng nghe vậy tự nhiên hiểu rõ ý của Mã Tú Chân, không khỏi âm thầm cười trộm.

Diệp Tú Châu nhạo báng nói: Đại sư tỷ là muốn tắm rửa thơm tho sạch sẽ rồi dâng cho Cố đại ca sao.

Chẳng lẽ không được sao.

Mã Tú Chân nghiến răng, lúc này hơi có vài phần ý tứ vò đã mẻ lại sứt.

Chuyện đến nước này, giả vờ uy nghiêm của Đại sư tỷ trước mặt hai nàng còn có ý nghĩa gì.

Dù sao đợi qua đêm nay, các nàng chính là tỷ muội đúng nghĩa.

Không thể trêu ghẹo được Mã Tú Chân, người đã chăm sóc các nàng từ nhỏ như một người chị, khiến Diệp Tú Châu không khỏi có chút thất vọng.

Có lẽ chính vì lý do này, nàng mới đặc biệt say mê trêu ghẹo Mã Tú Chân.

Nghĩ đến dáng vẻ thân bất do kỷ của Mã Tú Chân vừa rồi trước mặt Cố Hàn Uyên, nàng liền càng thêm vui mừng.

Ngô, ta quả nhiên cũng bị Cố đại ca dạy hư rồi.

Diệp Tú Châu âm thầm đổ lỗi cho Cố Hàn Uyên về sở thích mới của mình.

Trên nét mặt nàng lại không hề từ bỏ ý định tiếp tục trêu ghẹo Mã Tú Chân.

Duyên dáng cười nói: Đương nhiên không có gì không thể, chỉ là quá lãng phí.

Mã Tú Chân đang không rõ vì sao, đột nhiên bị cảm giác ấm nóng truyền đến từ trên lưng làm nàng hít một hơi.

Nàng kinh ngạc hỏi: Sư muội, ngươi làm gì.

Diệp Tú Châu ăn ăn cười duyên nói: Để tránh lãng phí đó.

Dừng một chút, quay đầu đối với Thạch Tú Vân đang xem trò vui xúi giục nói: Sư muội, ta không quay về một mình sao.

Chẳng phải cũng vậy sao.

Thạch Tú Vân nghe vậy đôi mắt đẹp lóe lên một tia ý động.

Nóng lòng muốn thử tiến tới góp mặt.

Đại sư tỷ đừng trách muội, muốn trách thì trách Cố đại ca và Tam sư tỷ ấy.

Mã Tú Chân lúc này căn bản vô lực phản kháng, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Trong lòng không hiểu hiện lên một ý niệm: Dường như có chút chịu thiệt, lần sau phải đòi lại từ chỗ các nàng mới được.

Trong lúc nhất thời xuân sắc đầy nhà.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên sớm đã rời đi, không thể nhìn một lần cho thỏa.

Hắn ở trong sân gặp được Mộ Dung Cửu với thần sắc buồn bực.

Ánh mắt hơi lóe lên, ôn hòa gọi: Mộ Dung cô nương.

Mộ Dung Cửu nghe vậy cả kinh, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đáng ghét kia của Cố Hàn Uyên, không khỏi lại âm thầm nghiến răng.

Đối với nàng, một nữ tử luôn tự hào về bản thân, cảnh tượng đỏ mặt tim đập dồn dập vừa thấy lúc nãy đã khiến nàng chấn động, lại cực kỳ xấu hổ và phẫn nộ.

Thậm chí hận không thể tìm chút nước trong sạch để rửa sạch ánh mắt.

Hơn nữa nàng đối với ba nữ Mã Tú Chân phí hết tâm tư lấy lòng Cố Hàn Uyên cũng rất xem thường.

Nhất là hai người một tả một hữu tận tâm phụ tá là Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Thật sự không thể nào hiểu được Nga Mi tứ tú đã xông ra danh tiếng không nhỏ trên giang hồ lại có thể lấy lòng Cố Hàn Uyên đến như vậy.

Trong quan điểm của nàng, nam nhân không đáng tin.

Chỉ có tự mình nỗ lực tự lập mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Bất quá nàng ở đây không phải để chê bai ba nữ, cũng không phải cảm thán Cố Hàn Uyên biết cách trêu ghẹo, mà nhiều hơn là một dự cảm bất tường khiến nàng kinh hãi.

Mộ Dung Tiên bây giờ đối với Cố Hàn Uyên rất có hảo cảm.

Nếu Hàn Độc trên người Mộ Dung Tiên có thể giải được thì sớm muộn gì hai người cũng sẽ thành chuyện tốt.

Mà với sự hiểu biết ngày càng rõ về Cố Hàn Uyên mấy ngày nay, nàng vô thức cảm thấy Cố Hàn Uyên sẽ không bỏ qua bản thân nàng, một người thiên hương quốc sắc.

Nàng nghĩ nếu như mình không phản kháng, rất có thể dáng vẻ ba nữ hôm nay chính là tương lai của nàng.

Hơn nữa so với mối quan hệ sư phụ tỷ muội của ba nữ, nàng và Mộ Dung Tiên lại là tỷ muội ruột thịt càng thêm xấu hổ.

Nghĩ đến đây, nàng không hiểu sao cảm thấy tỷ tỷ ruột thịt đang đợi gả trong khuê phòng cũng không an toàn.

Đây là Mộ Dung Cửu đã đánh giá thấp giới hạn của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với hai vị nhị tỷ đã lập gia đình của nàng là Mộ Dung Song và Mộ Dung San San cũng cảm thấy hứng thú.

Ngay cả đại tỷ thanh tú của Mộ Dung Cửu, tỷ tỷ ruột của Mộ Dung Tiên, Mộ Dung Thục đã quý vi Hoàng Phi cũng là mục tiêu của hắn.

Chỉ là đáng tiếc hắn tạm thời còn chưa đến lúc vào hoàng cung, duyên gặp mặt khó khăn.

Bất quá mặc dù Mộ Dung Cửu đánh giá thấp sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên, lúc này cũng tràn đầy cảnh giác.

Nàng vô thức lui về phía sau nửa bước, thần sắc đề phòng nói:

Ngươi cứ đứng đó, đừng lại gần.

Cố Hàn Uyên nhíu mày lại.

Trong lòng không hiểu hiện lên một đoạn văn.

Ngươi lui nửa bước, đây là hành động nghiêm túc ư.

Một cử động nhỏ như vậy lại có sát thương lớn đến thế.

Đáng tiếc nếu quả thật đề nghị tiễn Mộ Dung Cửu về nhà, e rằng nàng sẽ kịch liệt phản kháng a.

Cố Hàn Uyên không khỏi bật cười vì những ký ức mà những người khác ở thế giới này không thể nào hiểu được.

Ngươi đang cười cái gì.

Mộ Dung Cửu nhìn thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên cười, cảnh giác nói.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, bỏ đi những ý nghĩ kỳ quái đó.

Hờ hững nói: Ta chỉ đang cười Mộ Dung cô nương phản ứng thái quá mà thôi.

Mộ Dung Cửu hừ nhẹ một tiếng, bất vi sở động nói: Hừ.

Ai mà biết ngươi đến gần rồi sẽ làm những gì chứ.

Dừng một chút, nàng đùa cợt nói: Tuy sớm đã biết Cố công tử phong lưu đa tình, nhưng lại không ngờ đến cả Nga Mi tứ tú cũng trở thành đồ chơi của Cố công tử ngươi.

Mộ Dung Cửu đã rất khó khăn để có chút cái nhìn mới về Cố Hàn Uyên trong mấy ngày nay.

Thế nhưng cảnh tượng vừa nhìn thấy lại khiến nàng lần nữa chán ghét Cố Hàn Uyên.

Thậm chí so với trước đó, mức độ chán ghét còn nghiêm trọng

hơn.

Trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt và ghét bỏ.

Trong lòng nàng càng vô cùng chống đối Cố Hàn Uyên.

Nhưng điều làm nàng có chút ngoài ý muốn là, thần tình ôn hòa ban đầu của Cố Hàn Uyên đột nhiên chuyển lạnh.

Câm miệng.

Các nàng không phải là đồ chơi gì cả, các nàng là hồng nhan tri kỷ của ta.

Giọng nói băng lãnh khiến Mộ Dung Cửu không khỏi ngẩn ra, tim đập lại không hiểu sao nhanh hơn mấy phần.

Nàng quay đầu sang chỗ khác, lẩm bẩm nói: Không nói thì không nói.

Tâm trạng Mộ Dung Cửu lúc này có chút khó hiểu.

Cố Hàn Uyên đột nhiên thay đổi thái độ ôn hòa những ngày qua, cái khí tràng lạnh như băng đó ngược lại làm nàng cảm thấy càng có mị lực hơn một chút.

Chương 1035

Không phải là nàng đột nhiên có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, mà là trong tiềm thức cảm thấy Cố Hàn Uyên dáng vẻ này càng thêm chân thực.

Ngược lại thì dáng vẻ ấm áp, hiền hòa thường ngày lại lộ ra một vẻ dối trá.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Mộ Dung Cửu không ưa Cố Hàn Uyên.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia kinh ngạc.

Phản ứng của Mộ Dung Cửu có chút bất ngờ.

Sự phát triển ngoài ý muốn này khiến hắn dường như đã minh bạch điều gì đó.

Dường như chó ngáp phải ruồi vậy.

Ý định ban đầu của Cố Hàn Uyên cũng không phải nhắm vào Mộ Dung Cửu.

Mà là một đôi mắt long lanh ẩn nấp sau bức tường.

Chính là Tôn Tú Thanh nghe động tĩnh đến đây kiểm tra.

Nàng ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên.

Vừa có vui mừng, lại thêm mấy phần dao động.

Trước đây nàng không thể nào tiếp nhận Cố Hàn Uyên, ngoài việc Cố Hàn Uyên không phải là mẫu người lý tưởng của nàng.

Quan trọng hơn là nàng không thể nào tiếp nhận việc chia sẻ người yêu với những nữ nhân khác.

Bây giờ thấy Cố Hàn Uyên vì Mã Tú Chân ba nữ mà lạnh lùng khiển trách Mộ Dung Cửu, người mỹ sắc rõ ràng hơn ba nữ một bậc, so với nàng cũng không kém bao nhiêu.

Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy nếu Cố Hàn Uyên có thể coi trọng người yêu của mình như vậy thì dường như cũng không khó đón nhận.

Cố Hàn Uyên chính là đã hiểu rõ ý tưởng của Tôn Tú Thanh, mới cố ý diễn một màn như thế.

Mã Tú Chân ba nữ tuy tạm thời còn chưa dùng đến, nhưng cũng không tính là đồ chơi, các nàng không thấp đến cấp bậc đó.

Ngược lại thì phản ứng của Mộ Dung Cửu mới là thu hoạch ngoài ý muốn.

Bất quá lúc này không phải lúc để bận tâm chuyện này.

Cố Hàn Uyên hờ hững nói: Tiên Nhi muội muội nàng làm sao vậy.

Mộ Dung Cửu nghe vậy cả kinh.

Cuối cùng phản ứng kịp mình vì quá mức bận tâm cảnh tượng vừa thấy mà nhất thời lại quên mất Mộ Dung Tiên đang ngàn cân treo sợi tóc.

Nàng lo lắng nói: Tiên Nhi tỷ tỷ nàng thân mắc Hàn Độc, đột nhiên phát tác.

Mộ Dung Cửu tuy thường xuyên bị Mộ Dung Tiên, vị tứ tỷ ngây thơ này chọc tức, nhưng điều đó không có nghĩa là tình cảm giữa nàng và Mộ Dung Tiên kém.

Thậm chí trong toàn bộ Mộ Dung gia, nàng có tình cảm tốt nhất chính là Mộ Dung Tiên.

Bằng không cũng sẽ không khi rời nhà lại muốn mang theo Mộ

Dung Tiên.

Tuy nàng có mục đích riêng, nhưng cũng là để tránh cho Mộ Dung Tiên bị coi thành công cụ đám hỏi với Cố Hàn Uyên.

Dù sao ai mà biết Cố Hàn Uyên thần thông quảng đại có thể diệu thủ hồi xuân trị Mộ Dung Tiên hay không.

Cũng chính vì vậy, nàng mới ở thời điểm Hàn Độc của Mộ Dung Tiên phát tác vội vàng khắp nơi tìm kiếm Cố Hàn Uyên để cầu giúp đỡ.

Ngay cả việc trước đó không cẩn thận quên mất tình hình Mộ Dung Tiên cũng là vì tin tưởng năng lực của Cố Hàn Uyên.

Dù sao mấy năm gần đây Cố Hàn Uyên chính là nhân vật danh tiếng thịnh nhất thiên hạ.

Thậm chí rất nhiều người từng gặp hắn đều muốn gọi hắn là Trích Tiên hạ thế.

Nếu không có chút khả năng nói, làm sao lại có danh tiếng vang dội như vậy.

Đây cũng là lý do vì sao Mộ Dung Cửu khi phát hiện mình có thể bị ép gả cho Cố Hàn Uyên lại chọn bỏ nhà ra đi, chứ không phải dùng thủ đoạn hãm hại Cố Hàn Uyên.

Trong nguyên tác, Mộ Dung Cửu đã gài bẫy Giang Ngọc Lang, người mơ ước nàng, một vố đau.

Mộ Dung Cửu đang lo lắng tình hình Mộ Dung Tiên, đột nhiên phát hiện cảnh tượng trước mắt đang nhanh chóng lùi lại.

Mà quanh thân nàng lại cảm nhận được một luồng ấm áp.

Vòng eo thon mềm cũng bị một bàn tay lớn nóng bỏng nắm lấy.

Lúc này nàng mới phản ứng được chính mình lại bị Cố Hàn Uyên ôm lấy mà thi triển khinh công.

Luồng khí tức nam tử ấm áp lại dễ chịu này khiến nàng không khỏi thân thể mềm mại run lên, liền muốn dùng sức giãy dụa.

Nhưng giọng nói lạnh lùng trên đỉnh đầu lại khiến nàng không khỏi ngừng lại.

Đừng nhúc nhích.

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Cửu cứng đờ, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang ôm mình.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên chau mày, một bộ dáng vẻ nghiêm nghị.

Hơn nữa đôi con ngươi sâu thẳm lóe lên vẻ lo lắng càng khiến nàng có chút thất thần.

Mộ Dung Cửu mấp máy cánh môi, do dự hỏi: Vì sao lại ôm ta.

Cố Hàn Uyên không cúi đầu nhìn nàng, chỉ hờ hững đáp một câu: Không muốn lãng phí thời gian.

Mộ Dung Cửu rất muốn nói kỳ thực trước tiên có thể giữ mình lại.

Nhưng lại cảm thấy lời như vậy nói ra chỉ là cố tình gây sự.

Nàng là người tự hào về bản thân, không phải kẻ ngu ngốc không tự biết mình.

Mộ Dung Cửu trong lúc nhất thời tâm tình có chút phức tạp.

Không biết sao, thân thể mềm mại vốn cứng nhắc liền mềm nhũn ra.

Thậm chí có vài phần an tâm quan sát khinh công của Cố Hàn Uyên.

Không khỏi thầm khen trong lòng: Trách không được Cố Hàn

Uyên có thể xông ra danh hào lớn như vậy, khinh công này quả thật tuyệt thế, e rằng ngay cả Sở Lưu Hương cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng đây vẫn là Cố Hàn Uyên ở trạng thái suy yếu.

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú vẫn còn hơi tái nhợt của Cố Hàn Uyên.

Trong lúc nhất thời lại thêm mấy phần lo lắng.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được cảm giác tuyệt vời từ vòng eo thon mềm của Mộ Dung Cửu.

Trong mắt lóe lên một tia vui mừng mờ mịt.

Quả nhiên tìm đúng phương pháp mới là quan trọng nhất.

Công lược Mộ Dung Cửu có lẽ có thể nhanh hơn so với dự đoán một chút.

Bất quá với tính tình không tự nhiên của Mộ Dung Cửu, cho dù nhanh hơn nữa cũng chẳng nhanh được bao nhiêu.

Cũng may Cố Hàn Uyên có tính kiên nhẫn khá tốt.

Dục Tú Sơn Trang, với tư cách là biệt viện lớn nhất của Hoa gia, diện tích cũng rộng lớn.

Các tiểu viện cách nhau khá xa.

Cũng chỉ có khinh công của Cố Hàn Uyên mới có thể trong thời gian ngắn chạy tới.

Mộ Dung Cửu, Mộ Dung Tiên và Trương Tinh ba nữ trước sau như một ở cùng một chỗ.

Cố Hàn Uyên ôm Mộ Dung Cửu đáp xuống trong sân của các nàng.

Chỉ thấy Mộ Dung Tiên sắc mặt trắng bệch, mơ hồ có băng sương bao phủ đang nằm trên mặt đất.

Xung quanh thân thể nàng bày đầy chậu than.

Vậy mà dù vậy, vẫn không thể loại trừ hàn khí trên người Mộ Dung Tiên.

Trương Tinh lúc này đang gấp gáp xoay quanh, chỉ có thể cố gắng duy trì cho chậu than cháy thật vượng.

Ngoài ra thì cũng bất lực.

Lúc này tiếng xé gió vang lên, nàng quay đầu nhìn lại, liền gặp được Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Cửu.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trương Tinh niềm vui mừng vừa lộ ra nhanh chóng biến thành vẻ quái dị.

Chương 1036

Cửu muội.

Ngươi và Cố công tử đây là.

Trương Tinh rất rõ ràng Mộ Dung Cửu ghét Cố Hàn Uyên đến mức nào.

Tuy rằng gần đây Mộ Dung Cửu có chút thay đổi cách nhìn về Cố Hàn Uyên, thế nhưng để có thể thân mật ôm nhau, hiển nhiên vẫn còn kém rất xa.

Cũng chính vì vậy mà ánh mắt nàng lúc này mới quái dị đến thế.

Mộ Dung Cửu chú ý tới ánh mắt của Trương Tinh, nhất thời sợ hãi như bị điện giật mà nhảy ra khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên.

Nàng vội vàng nói: Ngươi nghe ta giải thích.

Cố Hàn Uyên không để ý đến cuộc đối thoại giữa hai nàng, đến gần Mộ Dung Tiên, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng.

Chỉ một cái liếc mắt liền nhíu mày.

Tình hình của Mộ Dung Tiên còn nghiêm trọng hơn dự kiến một chút.

Trên người nàng tản ra hơi lạnh thấu xương, thân thể mềm mại đầy những lớp bạch sương từ trong ra ngoài.

Làn da vốn trắng nõn trong suốt hoàn toàn trắng bệch.

Cố Hàn Uyên đặt tay lên cổ tay Mộ Dung Tiên.

Luồng hơi lạnh thấu xương ngay lập tức truyền đến từ chỗ hai người tiếp xúc.

Trong chốc lát, ngay cả trên cánh tay Cố Hàn Uyên cũng ngưng kết bạch sương.

Mộ Dung Cửu rất khó khăn mới giải thích rõ với Trương Tinh rằng Cố Hàn Uyên là vì muốn đưa nàng đến nhanh hơn, mới không thể không ôm nàng.

Trên thực tế đây vốn không phải là chuyện đặc biệt cần giải thích.

Thuần túy là Trương Tinh đang trêu chọc Mộ Dung Cửu mà thôi.

Nàng và Mộ Dung Cửu có ý nghĩ giống nhau, nếu Cố Hàn Uyên đã đến, Mộ Dung Tiên cũng nên được cứu.

Vì vậy trong lòng thả lỏng dưới tình huống đó, tự nhiên có tâm trạng an nhàn mà trêu đùa Mộ Dung Cửu.

Nhưng điều khiến các nàng ứng phó không kịp là Cố Hàn Uyên đột nhiên trầm giọng hỏi: Các ngươi đã cho Mộ Dung Tiên uống loại dược vật gì trước đó.

Mộ Dung Cửu nghe vậy ngẩn ra, giải thích: Là thuốc chí dương được chế từ Hỏa Linh Chi và các thảo dược bạn sinh.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên nhíu mày sâu hơn, trong lòng không hiểu sao thêm mấy phần lo lắng.

Vội vàng lại bổ sung: Hàn Độc trên người Tiên Nhi tỷ tỷ là do tiên thiên mà đến, cứ đến mỗi đêm trăng tròn liền sẽ phát tác.

Qua nhiều năm như vậy vẫn không thể tìm được phương pháp trị tận gốc, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế.

Ngày thường Tiên Nhi tỷ tỷ nhất định phải dùng thuốc chí dương mới có thể áp chế hàn khí, khi nghiêm trọng còn cần nằm trên Hỏa Sơn Thạch nóng rực quanh năm trong mộ thất dưới lòng đất của Mộ Dung Phủ mới có thể khu trừ Hàn Độc.

Trước khi rời nhà ta đã mang đủ thuốc chí dương Tiên Nhi tỷ tỷ cần dùng trong một năm.

Nếu như Hàn Độc của Tiên Nhi tỷ tỷ phát tác tương đối nghiêm trọng, gia tăng lượng thuốc chí dương mặc dù không thể áp chế, nhưng cũng có thể hóa giải.

Nhưng chẳng biết vì sao rõ ràng không phải đêm trăng tròn, Hàn Độc trên người Tiên Nhi tỷ tỷ vẫn như cũ phát tác.

Hơn nữa cho dù cho nàng uống thuốc chí dương cũng không thể đạt được chút hiệu quả hóa giải nào, ngược lại có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Chính vì vậy, bất đắc dĩ chúng ta mới không thể không cầu ngươi giúp đỡ.

Tình hình của Mộ Dung Tiên khác với nguyên tác.

Trong nguyên tác nàng là vì hiếu thắng học trộm tuyệt học Vô Lượng Thập Tam Kiếm mà Nam Hải Thần Ni dạy cho tỷ tỷ Mộ Dung Thục, lại vì không đúng cách mà tẩu hỏa nhập ma, bị hàn khí xâm lấn Kỳ Kinh Bát Mạch.

Thêm vào nàng sinh ra vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, thuộc về chí hàn chi thể, mới hậu thiên tạo thành Hàn Độc.

Mà bây giờ Hàn Độc trên người nàng lại là do Tiên Thiên Âm Dương mất cân bằng mà thành.

Hai loại Hàn Độc căn bản không thể đánh đồng.

Dùng phương pháp nhằm vào Hàn Độc hậu thiên để áp chế Hàn Độc do Tiên Thiên Âm Dương mất cân bằng tạo thành, tự nhiên không thể có hiệu quả điều trị như ý.

Thậm chí theo nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Mộ Dung gia làm như vậy ngược lại khiến Hàn Độc trên người Mộ Dung Tiên ngày càng thâm căn cố đế.

Hàn khí âm hàn trong mật đạo dưới lòng đất giống như một cái mồi nhử, đã dụ phát Hàn Độc bị đè nén bấy lâu.

Vì vậy Mộ Dung Cửu coi như là hảo tâm làm việc xấu.

Cố Hàn Uyên chau mày, trầm giọng nói: Có chút khó giải quyết.

Mộ Dung Cửu nghe vậy nhất thời luống cuống.

Vội vàng hỏi: Ngay cả ngươi cũng không có cách nào sao.

Cố Hàn Uyên u u than nhẹ một tiếng, báo cho Mộ Dung Cửu phỏng đoán của hắn.

Mộ Dung Cửu có chút khó tin rằng hóa ra chính những viên thuốc chí dương mà mình đã cho Mộ Dung Tiên uống lại là nguyên nhân khiến tình hình của nàng trở nên nghiêm trọng hơn.

Phải biết rằng trước đây chính nàng đã mang Mộ Dung Tiên theo khi rời đi.

Nếu như Mộ Dung Tiên xảy ra bất trắc gì, nàng e rằng mãi mãi cũng không cách nào tha thứ chính mình.

Mà bây giờ người duy nhất có hy vọng cứu Mộ Dung Tiên chỉ có Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Cửu không thể không khẩn cầu: Cầu ngươi mau cứu Tiên Nhi tỷ tỷ.

Dừng một chút.

Nàng do dự, thần tình tựa như buông bỏ một sự kiên trì nào đó, nói: Chỉ cần ngươi có thể cứu sống Tiên Nhi tỷ tỷ, ta sẽ đồng ý bất cứ điều kiện gì của ngươi.

Lời vừa nói ra, hơi có chút thạch phá thiên kinh.

Trương Tinh kinh ngạc nhìn Mộ Dung Cửu dường như không đếm xỉa gì đến Mộ Dung Tiên, trong lúc nhất thời tâm tình cực kỳ phức tạp.

Đối với một nam tử mình chán ghét mà nói ra những lời như vậy cần dũng khí biết bao.

Mộ Dung Cửu chẳng lẽ không biết nàng nói với Cố Hàn Uyên những lời như vậy có ý nghĩa gì sao.

Không, nàng biết.

Chỉ là nàng lại càng không muốn vì lỗi lầm của mình mà hại chết Mộ Dung Tiên.

Ngay cả Cố Hàn Uyên lúc này cũng không khỏi cảm thấy một trận kinh ngạc.

Thiếu nữ cực kỳ ích kỷ, chỉ lo bản thân trong nguyên tác này dường như đã có sự thay đổi không giống.

Ít nhất khi nàng đối mặt với Mộ Dung Tiên, là có thêm một phần thiện lương tồn tại.

Bất quá Cố Hàn Uyên đồng dạng trong sâu thẳm ánh mắt của nàng thấy được một tia quật cường.

Lúc này Mộ Dung Cửu tâm tình đang vô cùng tâm thần bất định, tựa như đang đợi thẩm phán.

Cắn chặt cánh môi tựa như lúc nào cũng sẽ chảy máu.

Đã từng nàng chính là vì không cam lòng tiếp nhận số phận do gia tộc an bài, bị coi là công cụ đám hỏi gả cho Cố Hàn Uyên, mới chọn lựa rời nhà ra đi.

Nhưng bây giờ lại vì mang theo Mộ Dung Tiên bỏ nhà ra đi, khiến

Mộ Dung Tiên Hàn Độc phát tác.

Cuối cùng nàng lại không thể không chủ động tự dâng mình.

Thật trớ trêu biết bao.

Mộ Dung Cửu ánh mắt ảm đạm chờ đợi Cố Hàn Uyên nói ra những lời nàng đã dự liệu trong lòng.

Nhưng mà câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị.

Cửu cô nương không cần như vậy.

Tiên Nhi là vị hôn thê của ta, tự nhiên ta sẽ hết lòng cứu giúp.

Cố Hàn Uyên với ngữ khí đạm mạc, một bộ dáng hoàn toàn không để Mộ Dung Cửu trong lòng.

Đừng nói là Mộ Dung Cửu, người mà vận mệnh đã gắn liền với Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Trương Tinh lúc này cũng là đôi mắt đầy vẻ bất khả tư nghị.

Trên thực tế, cái gọi là vị hôn thê của Mộ Dung Tiên chẳng qua là do một hiểu lầm mà thành.

Thậm chí ngay cả bản thân Mộ Dung Tiên cũng chưa chắc có vài phần thật lòng.

Chỉ bất quá vì có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, cho nên vẫn không mở miệng biện giải mà thôi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lúc này lại coi đây là lý do, cự tuyệt đề nghị của Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu ánh mắt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên đã từ chối mình.

Nàng đột nhiên cảm thấy cái nhìn của mình về Cố Hàn Uyên dường như có chút bất công.

Chương 1037

Bất quá cái ngữ khí đạm mạc không thèm để ý nàng chút nào của Cố Hàn Uyên, lại làm nàng trong lòng có chút khó chịu.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhíu chặt chân mày giãn ra, u u khẽ thở dài: Tình hình của Tiên Nhi rất khó giải quyết, ta chỉ có thể thử hút Hàn Độc trong cơ thể nàng ra.

Dứt lời liền trong ánh mắt kinh ngạc của hai nàng, hắn cúi người xuống.

Cảm giác lạnh lẽo nhưng kỳ lạ không mất đi sự mềm mại từ đôi môi truyền đến.

Hương thơm lạnh thấu xương cũng theo đó mà ập tới.

Môi Mộ Dung Tiên vẫn mềm mại như trước.

Thế nhưng hàm răng nàng lại bị Hàn Độc trên người đông cứng đến mức cắn chặt.

Cố Hàn Uyên phí hết một phen võ công mới có thể tách ra.

Ngay sau đó, hàn khí trong cơ thể Mộ Dung Tiên liền bị hút ngược ra.

Nàng chợt cảm thấy lạnh thấu tim, tâm thần phiêu đãng.

Dưới cái nhìn soi mói của Mộ Dung Cửu cùng Trương Tinh, chỉ thấy sương trắng trên người Mộ Dung Tiên dần dần tiêu tan bằng mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, trên khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên lại dần dần ngưng kết sương trắng.

Thật giống như toàn bộ hàn khí trên người Mộ Dung Tiên đều bị chuyển sang người Cố Hàn Uyên vậy.

Ánh mắt hai nàng vô cùng phức tạp.

Vốn dĩ cảnh tượng như vậy các nàng hẳn là phải ngăn cản mới đúng.

Thế nhưng lúc này Cố Hàn Uyên lại không phải đang chiếm tiện nghi của Mộ Dung Tiên, mà là vì nàng trị liệu Hàn Độc.

Thậm chí đây là trong điều kiện tiên quyết đã cự tuyệt đề nghị của Mộ Dung Cửu.

Cứ như vậy, các nàng còn có lập trường gì để ngăn cản nữa đâu.

Huống hồ các nàng cũng nhìn ra phương pháp cứu chữa của Cố Hàn Uyên là hút hàn khí trong cơ thể Mộ Dung Tiên sang người mình.

Nếu là Cố Hàn Uyên ở thời kỳ toàn thịnh, điều đó đương nhiên không đáng là gì.

Thế nhưng lúc này trong mắt các nàng, Cố Hàn Uyên lại đang ở trạng thái suy yếu sau khi nội lực tiêu hao.

Không có nội lực hùng hậu hộ thể, Cố Hàn Uyên làm như vậy cũng đồng dạng phải gánh chịu nguy hiểm.

Trương Tinh vốn dĩ chỉ mơ hồ nhìn thấy trên người Cố Hàn Uyên một chút bóng dáng của Yến Nam Thiên mà nàng truy tìm đã lâu.

Mặc dù cũng không chán ghét, nhưng cũng không có quá nhiều hảo cảm.

Cùng lắm là trong lòng âm thầm so sánh Cố Hàn Uyên và Yến Nam Thiên.

Nhưng mà bây giờ nàng lại thực sự dâng lên một tia hảo cảm thuộc về tình yêu nam nữ đối với Cố Hàn Uyên.

Lúc này Cố Hàn Uyên không những không đối với Mộ Dung Cửu giậu đổ bìm leo, mà còn mạo hiểm nguy hiểm to lớn đi cứu Mộ Dung Tiên đang phát tác Hàn Độc.

Nếu không phải đồng dạng chú ý đến lời đồn Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, với tính tình dám yêu dám hận của nàng, chủ động truy cầu cũng chưa biết chừng.

Trương Tinh nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi có chút đáng tiếc.

Mà Mộ Dung Cửu lúc này lại có chút hoài nghi mình có phải hay không đã nghĩ lầm.

Khả năng Cố Hàn Uyên đối với nàng căn bản không có hứng thú.

Chỉ là chính nàng đang sợ chính mình mà thôi.

Thế nhưng với tính cách phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên cùng vẻ đẹp Thiên Tư Quốc Sắc của nàng, điều này cũng thập phần không hợp lý.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại duy chỉ có đối với nàng lạnh nhạt.

Giải thích duy nhất chính là câu nói nàng làm thấp đi ba nữ Mã Tú Chân trước đó khiến Cố Hàn Uyên tâm sinh chán ghét mà bỏ qua.

Các nàng đối với Cố Hàn Uyên thực sự trọng yếu như vậy sao.

Tâm trạng Mộ Dung Cửu trong lúc nhất thời có chút phức tạp.

Có lẽ Cố Hàn Uyên đa tình chưa chắc bạc tình.

Là nàng đã chủ quan nghĩ Cố Hàn Uyên quá mức ác liệt.

Mộ Dung Cửu nhìn khuôn mặt tuấn tú đầy băng sương, sắc mặt càng lúc càng xanh trắng của Cố Hàn Uyên, tâm trạng càng thêm phức tạp.

Nàng lại một lần nữa giống như khi ở trong mật thất dưới đất, đối với Mộ Dung Tiên cảm nhận được sự đố kỵ.

Mà điều này vẫn là sau khi Mộ Dung Cửu tận mắt thấy cảnh tượng hoang đường giữa Cố Hàn Uyên và ba nữ Mã Tú Chân.

Có thể thấy được tâm thái Mộ Dung Cửu đã biến hóa rất lớn.

Hơn nữa bởi vì đã tận mắt chứng kiến, trong tiềm thức của Mộ Dung Cửu đã bắt đầu tiếp nhận Cố Hàn Uyên chính là một người hoang đường như vậy trên giường chiếu.

Thậm chí dần dần quen với hình tượng phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Trong yên lặng, Mộ Dung Cửu bất tri bất giác đã thay đổi nhận thức.

Cố Hàn Uyên lúc này đang cố gắng đè nén sự hấp thu tự chủ của Vạn Tượng Âm Dương Quyết đối với hàn khí.

Thuần Âm Chi Khí trong cơ thể Mộ Dung Tiên có chất lượng cao thần kỳ.

Đồng thời đang theo hàn khí tiêu tán.

Quả nhiên Mộ Dung Tiên đúng như Cố Hàn Uyên đã suy đoán trước đó, là một cực phẩm lô đỉnh.

Linh khí theo đầu lưỡi của Cố Hàn Uyên độ vào trong cơ thể Mộ Dung Tiên, gieo một hạt giống linh khí trong cơ thể nàng.

Dưới sự tưới tắm của Thuần Âm Chi Khí hùng hậu như vậy, hạt giống linh khí có lẽ sẽ mọc rễ nảy mầm nhanh hơn trong tưởng tượng.

Toàn bộ Thuần Âm Chi Khí tạo thành Hàn Độc trên người nàng đều bị hạt giống linh khí hấp thu sạch sẽ.

Sau này trừ phi Cố Hàn Uyên chủ động kích phát, bằng không Hàn

Độc của Mộ Dung Tiên sẽ không phát tác nữa.

Cứ như vậy, ngược lại cũng coi như đã cho Mộ Dung Tiên thêm một tầng bảo hiểm.

Bằng không vạn nhất ngày nào đó Hàn Độc trên người Mộ Dung Tiên đột nhiên phát tác bị ai đó nhặt được thì nguy.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn Mộ Dung Tiên giống như trong kịch tình bị người ta cởi bỏ y phục hai bên ôm vào nhau, dùng nhiệt độ cơ thể đánh thức.

Tóm lại, lần Hàn Độc phát tác này của Mộ Dung Tiên đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng là một công đôi việc.

Cảm thụ hương thơm của Mộ Dung Tiên, trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên sắc màu vui mừng.

Qua hồi lâu.

Mặt trời đã ngả về tây, hoàng hôn buông xuống.

Sương trắng vốn bao phủ trên người Mộ Dung Tiên đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Thân thể mềm mại cứng ngắc một lần nữa trở nên ôn nhuận.

Chân ngọc thon dài không tự chủ giãy giụa.

Đôi tay nhỏ chẳng biết từ lúc nào bắt đầu siết chặt vạt áo Cố Hàn Uyên.

Trên khuôn mặt thanh thuần hiện lên một vệt đỏ ửng tươi đẹp.

Thường thường phát ra một hai tiếng nức nở hơi có chút kiều mị.

Mộ Dung Tiên tuy vẫn chưa mở mắt, thế nhưng thần trí cũng đã dần dần trở về.

Ký ức của nàng còn dừng lại ở thời điểm Hàn Độc đột nhiên phát tác trước đó.

Nhờ lần bạo phát Hàn Độc này mãnh liệt hơn ngày xưa rất nhiều, nàng hầu như trong nháy mắt đã bị đông cứng đến mất đi ý thức.

Lúc này nàng tỉnh lại không chỉ không còn cảm nhận được chút nào hàn ý, thậm chí quanh thân còn có cảm giác thư thái được hơi ấm bao phủ.

Chương 1038

Đây là cảm giác ung dung mà từ khi chịu sự quấy nhiễu của Hàn Độc, nàng chưa từng có.

Quả thực thật giống như những năm qua chịu khổ đều là giả vậy.

Nếu có thể, nàng rất hy vọng có thể vĩnh viễn ở trong hoàn cảnh thư thái này.

Bất quá lúc này nàng càng tò mò hơn chính mình tại sao lại cảm thấy ấm áp như vậy.

Hơn nữa cảm giác ấm áp này còn mơ hồ có chút quen thuộc.

Dường như nàng từng ở trên người ai đó cảm nhận được vậy.

Mộ Dung Tiên còn đang nghi hoặc, đột nhiên đã nhận ra dị dạng.

Nàng phát hiện mình đang bị quấn quanh, ôm lấy.

Hơn nữa trong không gian thu hẹp, muốn tránh cũng không được.

Chỉ có thể bị động hấp thu sự ngọt ngào.

Mộ Dung Tiên trong lòng kinh hãi.

Lúc này sao nàng có thể không biết chuyện gì đang xảy ra trên người mình.

Vô ý thức cho rằng có ai đó thừa dịp nàng Hàn Độc phát tác hôn mê đưa nàng đi chiếm tiện nghi.

Mộ Dung Tiên trong lòng oán giận Mộ Dung Cửu không trông coi nàng cẩn thận.

Khi mở mắt đẩy ra người đang ôm lấy mình, trong lòng nàng bỗng nhiên nghĩ đến một ý niệm.

Cố đại ca nếu như biết được, nhất định sẽ nổi giận.

Mộ Dung Tiên càng nghĩ càng thấy bi phẫn.

Vì vậy sau khi mở mắt liền hung hăng trừng mắt về phía người đang ngã ngồi trước mặt nàng.

Nhưng mà điều làm nàng ngoài ý muốn là người trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi vì dung mạo người kia chính là Cố Hàn Uyên mà nàng tâm tâm niệm niệm.

Nếu như người hôn nàng trước đó là Cố Hàn Uyên, dường như cũng không khó khăn như vậy để tiếp nhận.

Dù sao hắn hiện tại đang lấy thân phận vị hôn thê của Cố Hàn Uyên mà tự cho mình là.

Mức độ thân mật này có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Đương nhiên âm thầm xấu hổ cũng là không thể thiếu.

Nếu có thể, nàng vẫn hy vọng có thể trao nụ hôn đầu của mình trong tình huống ngươi tình ta nguyện.

Chứ không phải là bởi vì Hàn Độc hôn mê bất tỉnh mà bị đoạt đi nụ hôn đầu tiên.

Nhưng mà sự u oán của nàng vẫn chưa kéo dài bao lâu.

Nàng rốt cuộc đã hiểu vừa rồi tại sao lại có cảm giác xa lạ.

Trên mặt Cố Hàn Uyên lúc này đang hiện đầy băng sương, sắc mặt xanh trắng.

Mộ Dung Tiên vội vàng tiến lên đỡ lấy Cố Hàn Uyên, lo âu hỏi: Cố đại ca ngươi làm sao vậy.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nổi lên một vệt tiếu ý hơi khó coi, ôn nhu nói: Tiên Nhi muội muội không có việc gì là tốt rồi.

Được Mộ Dung Tiên đỡ lấy, Cố Hàn Uyên sau khi đáp một câu liền nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống.

Một bộ dáng đang vội vàng vận công.

Mộ Dung Tiên cảm thụ hàn ý tán phát từ trên người Cố Hàn Uyên trong lòng, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

Nàng nhìn về phía Mộ Dung Cửu và Trương Tinh với sắc mặt phức tạp, nghi ngờ hỏi: Cố đại ca đây là thế nào.

Sao lại giống như ta khi Hàn Độc phát tác vậy.

Mộ Dung Cửu mấp máy môi, nói: Tiên Nhi tỷ tỷ còn nhớ chuyện mình Hàn Độc phát tác trước đó sao.

Nhớ rõ.

Mộ Dung Tiên đáp.

Thần tình nàng đột nhiên động một cái, khó có thể tin hỏi: Chẳng lẽ Cố đại ca là vì cứu ta mới biến thành như vậy sao.

Mộ Dung Cửu sắc mặt phức tạp gật đầu, kể lại chuyện đã xảy ra trước đó cho Mộ Dung Tiên.

Cố công tử đã hút Hàn Độc trên người Tiên Nhi tỷ tỷ, chuyển sang người mình.

Mộ Dung Tiên cảm động đến đôi mắt đẹp rưng rưng, si ngốc nhìn Cố Hàn Uyên đang nhắm mắt vận công.

Nàng tự lẩm bẩm: Cố đại ca sao ngươi ngốc như vậy.

Nếu như hại cả chính mình thì phải làm sao bây giờ.

Mộ Dung Cửu và Trương Tinh hiểu đạo lý, nàng tự nhiên cũng minh bạch.

Cố Hàn Uyên trong trạng thái suy yếu dùng phương thức hút đi để giải Hàn Độc trên người nàng là một chuyện nguy hiểm đến mức nào.

Một chút sơ sẩy cũng có thể dẫn đến kết quả gây họa cho chính mình.

Nhìn sắc mặt xanh trắng trên mặt Cố Hàn Uyên lúc này, liền có thể tưởng tượng được Hàn Độc dời từ trong cơ thể Mộ Dung Tiên đã tạo thành bao nhiêu thương tổn cho hắn.

Cho dù thương tổn đến tạng phủ và kinh mạch cũng không phải là không thể.

Mộ Dung Tiên có chọn lọc mà quên đi hành vi tứ lược của Cố Hàn Uyên đối với nàng vừa rồi.

Nghĩ đến lúc mình tỉnh táo lại vẫn đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Trái tim nàng nhất thời bị tình hổ thẹn tràn đầy.

Không tự chủ vươn tay ra, muốn khẽ vuốt gò má Cố Hàn Uyên.

Tiên Nhi tỷ tỷ, Cố công tử đang vận công khu hàn, tốt nhất trước không nên đi quấy rầy hắn.

Mộ Dung Cửu đột nhiên lên tiếng ngăn cản Mộ Dung Tiên.

Chẳng biết tại sao, khi nàng nhìn thấy Mộ Dung Tiên đưa tay muốn đi sờ mặt Cố Hàn Uyên, không hiểu cảm thấy một trận khó chịu.

Vì vậy mới đột nhiên mở miệng ngăn trở hành động của Mộ Dung Tiên.

Mộ Dung Tiên quả nhiên thu tay lại.

Nàng không tự chủ nắm chặt bàn tay, lặng lẽ nhìn kỹ Cố Hàn Uyên đang chiến đấu với Hàn Độc.

Trương Tinh chú ý tới sự biến hóa của hai nàng, trong lòng thêm mấy phần cổ quái.

Nghĩ đến Mộ Dung Tiên bởi vì hiểu lầm mà trở thành vị hôn thê của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến Mộ Dung Cửu trước đây vô cùng chán ghét việc tiếp xúc với Cố Hàn Uyên.

Giờ đây tuy nhiên cũng đặt tâm tư lên người Cố Hàn Uyên.

Trương Tinh không khỏi trong lòng cảm thán các loại biến hóa này.

Nàng lại đột nhiên nghĩ đến chính mình.

Nghĩ đến nếu như người Cố Hàn Uyên liều mạng cứu là nàng, có lẽ nàng hiện tại cũng sẽ giống như Mộ Dung Tiên, đem ánh mắt hàm tình mạch mạch toàn bộ đặt lên người Cố Hàn Uyên chăng.

Màn đêm chẳng biết từ lúc nào đột nhiên buông xuống.

Sương trắng trên người Cố Hàn Uyên giảm bớt một chút, thế nhưng như trước có vẻ hơi khiến người khiếp sợ.

Nếu như Cố Hàn Uyên vẫn duy trì trạng thái bất động, chỉ sợ sẽ có người đem hắn trở thành một cụ thi thể bị đông cứng chết cũng khó nói.

Dưới ánh mắt lo lắng của Mộ Dung Tiên cùng ánh mắt phức tạp của Mộ Dung Cửu, Trương Tinh nhìn soi mói, Cố Hàn Uyên chậm rãi mở hai mắt ra.

Mộ Dung Tiên luôn chú ý đến trạng thái của Cố Hàn Uyên vội vàng hỏi: Cố đại ca ngươi khá hơn chút nào không.

Cố Hàn Uyên cho Mộ Dung Tiên một nụ cười ý bảo an tâm, ôn nhu nói: Nhất thời nửa khắc không có gì đáng ngại.

Thế nhưng ba nữ lại phảng phất thấy được sắc màu bất đắc dĩ trong đáy mắt Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên lời thoái thác của hắn chỉ là đang an ủi các nàng mà thôi.

Đôi mắt đẹp Mộ Dung Tiên đỏ bừng, xấu hổ nói: Cố đại ca, đều là ta không tốt, làm hại ngươi bây giờ bị Hàn Độc nỗi khổ.

Cố Hàn Uyên đưa tay xoa xoa mái tóc trên đỉnh đầu Mộ Dung Tiên, ôn nhu nói: Tiên Nhi muội muội nói gì ngốc vậy.

Tiên Nhi muội muội là vị hôn thê của ta, ta làm sao có thể thấy chết mà không cứu được.

Hơn nữa coi như là cảm động lây Tiên Nhi muội muội bị qua thống khổ.

Dừng một chút.

Ngữ khí ôn nhu nói: Tiên Nhi muội muội, nhiều năm như vậy khổ cực cho ngươi.

Lúc này nước mắt Mộ Dung Tiên đang xoay vòng trong hốc mắt.

Mộ Dung Tiên so với trong nguyên kịch tình phải cực khổ nhiều lắm.

Hàn Độc Tiên Thiên càng nan giải.

Cũng không có giống như trong nguyên kịch tình mà tập vạn ngàn sủng ái cùng lúc.

Chương 1039

Nhưng mà Mộ Dung Tiên bị vận mệnh trêu cợt như vậy vẫn như cũ từ đầu đến cuối duy trì sự lạc quan hướng về phía trước.

Thế nhưng đối với người đã chịu hết cực khổ mà nói, sợ nhất chính là người khác đột nhiên lý giải.

Vốn dĩ có thể giữ vững kiên cường, ở thời điểm này cũng sẽ hóa thành hư không.

Huống hồ Cố Hàn Uyên lại còn dùng loại phương thức cảm động lây như vậy để lý giải nàng.

Cảm xúc Mộ Dung Tiên nhất thời sụp đổ.

Cố đại ca.

Nàng mang theo nước mắt nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ lưng Mộ Dung Tiên thanh tú, ôn thanh an ủi: Thôi được rồi, đừng khóc.

Khóc đến mặt xấu xí thì có lẽ sẽ khó coi.

Mộ Dung Tiên trong lòng Cố Hàn Uyên nghẹn ngào buồn bực nói: Sẽ khóc.

Cho dù biến thành khó coi, ta cũng là vị hôn thê của Cố đại ca, không cho phép không quan tâm ta.

Mộ Dung Tiên không cố kỵ gì làm nũng.

Trong lòng nàng, Cố Hàn Uyên chính là vị hôn phu của nàng.

Hướng vị hôn phu làm nũng có gì không thể sao.

Lúc này nàng đã quên mất Mộ Dung Cửu từng nói trước đây, Mộ

Dung Vô Địch chỉ muốn tìm một trong nàng và Mộ Dung Cửu gả cho Cố Hàn Uyên.

Bất quá dưới cái nhìn của nàng, ngược lại Mộ Dung Cửu chán ghét Cố Hàn Uyên.

Như vậy nàng đương nhiên nên thuận lý thành chương gả cho Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Tiên một bên nức nở khóc thút thít, một bên trong lòng đánh tính toán nhỏ nhặt.

Cố Hàn Uyên lúc này không thể làm gì khác hơn là buông tha khuyên giải an ủi, ôm chặt Mộ Dung Tiên, nhẹ vỗ về tấm lưng thanh tú của nàng, để nàng khóc không khó chịu như vậy nữa.

Mộ Dung Cửu và Trương Tinh trong mắt đều lóe lên một tia đố kỵ.

Mộ Dung Cửu trong lòng có chút hối hận.

Trước đây có lẽ không nên đối với Cố Hàn Uyên có nhiều thành kiến như vậy.

Có lẽ là bởi vì Mộ Dung Tiên không đem tâm thần đều đặt vào sự cảm động, nàng thút thít đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Trong chốc lát liền hít mũi từ trong lòng Cố Hàn Uyên ngẩng đầu lên.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Mộ Dung Tiên khóc thành hoa miêu, lấy ra một phương khăn gấm vì nàng lau đi nước mắt còn đọng lại trên mặt.

Mộ Dung Tiên chưa kịp vì mình đã làm nước mắt dính vào vạt áo Cố Hàn Uyên mà cảm thấy không tiện.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên dường như vẫn chưa lưu ý, ngược lại đang ôn nhu vì nàng lau nước mắt.

Trong lòng ấm áp đồng thời, nàng khéo léo ngước mặt cười tùy ý Cố Hàn Uyên làm.

Mộ Dung Tiên dùng giọng nói còn mang theo chút nức nở lo âu hỏi: Cố đại ca, trên người ngươi vẫn còn lạnh lắm.

Hàn Độc thực sự không thành vấn đề sao.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, bất đắc dĩ nói: Trong khoảng thời gian ngắn xác thực không cách nào xua tan Hàn Độc, cần chờ ta công lực khôi phục sau đó mới được.

Hơn nữa Hàn Độc quấn thân, chỉ sợ cũng phải kéo dài thời gian ta khôi phục công lực.

Mộ Dung Tiên nghe vậy càng thêm lo âu hỏi: Vậy làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười một tiếng, nói: Không sao, cho dù Hàn Độc có trở ngại, cũng không phải người bình thường có thể khinh nhục.

Nét mặt Cố Hàn Uyên đang an ủi Mộ Dung Tiên đang lo lắng cho hắn.

Nhưng trong lòng sâu kín hiện lên một ý niệm: Ta diễn trạng thái của mình kém hơn một chút.

Những kẻ dã tâm kia có thể không cần lo lắng ra tay đi.

Mặc dù bóng lưng thân thể yếu ớt như ngọc của Cố Hàn Uyên đã rời đi, Mộ Dung Tiên vẫn rất lâu không thể thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt kia không chỉ là lo lắng, còn có chút ôn nhu mới biết yêu.

Trong vỏn vẹn một ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Bởi vì nghe lầm lời Mộ Dung Cửu, không cẩn thận thốt ra chuyện mình có thể phải gả cho Cố Hàn Uyên mà tạo thành hiểu lầm.

Trong mật thất dưới đất mấy bận đối mặt với ác ý và nguy hiểm cực độ của mọi người.

Cố Hàn Uyên vào thời điểm mấu chốt nhất từ trên trời giáng xuống, cứu nàng.

Vất vả lắm mới thoát khỏi hiểm cảnh, vừa mới nghỉ ngơi sơ qua, Hàn Độc mãnh liệt hơn ngày xưa rất nhiều lại đột nhiên phát tác, suýt nữa cướp đi tính mạng của nàng, lại là Cố Hàn Uyên không để ý tự thân an nguy đem Hàn Độc trong thân thể nàng hút đi.

Tuy tạm thời trị Hàn Độc trên người nàng, thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng phải trả giá bằng việc kỳ suy yếu trở nên dài hơn.

Như vậy đủ loại, mọi chuyện xảy ra trên người Mộ Dung Tiên đều có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Đồng thời nếu không có Cố Hàn Uyên, nàng chỉ sợ sớm đã chết rồi.

Hoặc là chết ở mật thất dưới đất, trong trận đại loạn đấu điên cuồng của mọi người.

Hoặc là chết dưới sự bạo phát mãnh liệt của Hàn Độc.

Bất kỳ một phân đoạn nào không may xảy ra, nàng sẽ không sống được đến giờ.

Mà Cố Hàn Uyên cũng giống như trong thoại bản, luôn có thể xuất hiện bên cạnh nàng bảo vệ nàng vào lúc nàng cần nhất.

Nàng sẽ vì thế ái mộ cũng là chuyện đương nhiên.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên cự tuyệt đề nghị nàng chủ động giúp đỡ chăm sóc.

Nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên có lẽ chỉ là không muốn để dáng vẻ yếu ớt của mình bại lộ trước mặt nàng khiến nàng lo lắng.

Đàn ông dường như tổng sẽ ở một vài nơi kỳ quái chết vì sĩ diện.

Mộ Dung Tiên đối với điều này có thể lý giải, nhưng trong lòng cũng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Tự cảm thấy đã nhìn thấu Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không lay chuyển được hắn, không thể làm gì khác hơn là yên lặng tiếp nhận.

Bất quá trong lòng nàng nhớ lại phảng phất theo Cố Hàn Uyên cùng đi xa.

Lúc này Mộ Dung Cửu đột nhiên lên tiếng cắt đứt trạng thái hòn vọng phu của Mộ Dung Tiên.

Tiên Nhi tỷ tỷ, ta dự định trở về Mộ Dung gia.

Mộ Dung Tiên nghe vậy không khỏi ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Sao đột nhiên quyết định phải trở về.

Mộ Dung Cửu với vẻ bất đắc dĩ giải thích: Đây cũng không phải là đột nhiên quyết định.

Mục đích chúng ta đi ra ngoài không phải là muốn vì Tiên Nhi tỷ tỷ muội tìm được sư phụ Nam Hải thần ni ở Vô Định chỗ để giải quyết Hàn Độc trên người muội sao.

Nán lại Hoa gia cũng là để mượn lực lượng Hoa gia tìm kiếm Nam Hải thần ni.

Bất quá muội xem Hoa gia bây giờ trong trạng thái tự lo không xong như vậy còn có thể có tâm tư, hoặc có lẽ là có thừa lực giúp chúng ta tìm Nam Hải thần ni sao.

Mộ Dung Cửu sâu kín nhìn vẻ mặt do dự của Mộ Dung Tiên.

Trước đây nàng mang theo Mộ Dung Tiên cùng nhau bỏ nhà ra đi chính là lấy cớ tìm kiếm Nam Hải thần ni.

Hôm nay Hoa gia vô lực hỗ trợ là sự thật.

Thế nhưng quan trọng hơn là nàng phát hiện mình không có cần thiết phải rời nhà ra đi nữa.

Dù sao hiện tại Mộ Dung Tiên đã ái mộ Cố Hàn Uyên, cần gì phải làm điều thừa.

Trong tình huống có lựa chọn tốt hơn, Mộ Dung Vô Địch tự nhiên không có cần thiết phải ép buộc nàng gả cho Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Cửu tiếp tục khuyên nhủ: Thay vì tiếp tục lung tung không có mục đích tìm kiếm Nam Hải thần ni, người không nhất định có thể giải quyết được vấn đề Hàn Độc trên người muội, chi bằng chờ Cố công tử khôi phục thực lực bình thường rồi tìm ra phương pháp trị liệu Hàn Độc cho muội, so với Nam Hải thần ni ta càng tin tưởng năng lực của Cố công tử.

Hơn nữa cho dù Cố công tử nhất thời không tìm được phương pháp giải quyết triệt để Hàn Độc, chỉ cần hắn khôi phục thực lực, như trước vẫn có thể như hôm nay giúp muội tạm thời chế ngự Hàn Độc.

Mộ Dung Tiên ủy khuất nói: Nhưng là ta không muốn ly khai Cố đại ca.

Nàng cũng biết Mộ Dung Cửu nói rất có lý.

Thế nhưng bây giờ chính là lúc nàng động tâm với Cố Hàn Uyên, nơi nào cam lòng nhanh như vậy phải chia biệt.

Mộ Dung Cửu ý vị thâm trường nói: Ngốc tỷ tỷ, muội bây giờ ở lại chỉ làm liên lụy Cố công tử.

Chi bằng chờ Cố công tử thân thể khôi phục sau đó đi trước Mộ Dung gia cầu hôn.

Mộ Dung Cửu khuyên bảo Mộ Dung Tiên trở về Mộ Dung gia đương nhiên sẽ không đơn thuần chỉ vì loại lý do hợp tình hợp lý này.

Kỳ thực nàng khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên nồng tình mật ý, trong lòng mơ hồ có chút không muốn thừa nhận sự không vui.

Thế nhưng nàng nhất thời lại không phân biệt được nguyên do của loại tâm tình này, vô ý thức lựa chọn khuyên bảo Mộ Dung Tiên chia biệt với Cố Hàn Uyên.

Như vậy ít nhất nàng cũng không cần chính mắt thấy được sự thân mật giữa hai người.

Chương 1040

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên thành hôn trở thành kết cục đã định, nàng cũng sẽ không cần phải lo lắng mình sẽ bị vội vã gả cho Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá điều này rõ ràng là điều nàng hằng mong đợi.

Lúc này còn muốn, trong lòng lại không hiểu có chút không khỏi nặng nề.

Mộ Dung Tiên không thể nhận thấy được ý tưởng chân thật của Mộ Dung Cửu, lúc này nghe vậy vừa thẹn lại hoảng sợ mà kinh ngạc thốt lên nói: Cầu hôn.

Nàng xác thực thừa nhận thân phận vị hôn thê của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng điều đó không đại biểu liền không có sự căng thẳng và thẹn thùng của thiếu nữ.

Dù sao yêu đương là một chuyện, thành hôn lại là một chuyện khác.

Mộ Dung Tiên càng nghĩ, trong lòng càng xấu hổ.

Mộ Dung Cửu lúc này đã vứt bỏ chút tâm tình không rõ trong lòng, giả vờ trêu đùa cười nói: Tiên Nhi tỷ tỷ chẳng lẽ không nguyện ý sao.

Mộ Dung Tiên nghe vậy không khỏi huyễn tưởng bắt đầu chuyện sau khi thành hôn cùng Cố Hàn Uyên.

Nàng muốn động phòng, nên vì Cố Hàn Uyên sinh ra tử tôn.

Đây là cảnh tượng mà nhiều năm qua chịu sự quấy nhiễu của Hàn Độc nàng chưa bao giờ tưởng tượng qua.

Nhưng mà bây giờ dường như thật sự có khả năng thực hiện.

Mộ Dung Tiên mặt cười đỏ bừng, tiếng như muỗi kêu mà thấp giọng nói: Ta không có không muốn.

Mộ Dung Cửu nhìn ánh mắt lấp lánh của Mộ Dung Tiên, mặc dù không nói rõ, nhưng cũng có thể đoán được một hai.

Trong lòng nàng hiện lên một vệt phiền muộn, đánh nhịp nói: Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta ngày mai sẽ tìm Cố công tử để cáo từ.

Được rồi.

Mộ Dung Tiên bất đắc dĩ đáp ứng.

Nàng là thực sự không muốn chia xa Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng lý do của Mộ Dung Cửu hợp tình hợp lý, nàng cũng không lay chuyển được.

Mộ Dung Cửu thỏa mãn cười cười, xoay đầu lại hỏi Trương Tinh: Tinh Nhi muội muội đâu.

Ngươi theo chúng ta cùng nhau trở về Mộ Dung gia sao.

Trương Tinh đôi mắt đẹp lóe lên, nhàn nhạt nói: Không được, ta dự định theo Thiết Tâm Lan, xem có cơ hội hay không bắt được Tàng Bảo Đồ trong tay nàng.

Nàng có thể từ trước đến nay chưa từng từ bỏ tìm kiếm tung tích Yến Nam Thiên.

Tàng Bảo Đồ trong tay Thiết Tâm Lan chính là manh mối duy nhất của nàng bây giờ.

Cho dù không giành được Tàng Bảo Đồ, cũng muốn vững vàng theo Thiết Tâm Lan.

Vì vậy cho dù Mộ Dung Cửu và Mộ Dung Tiên phải về Mộ Dung gia, nàng cũng không có dự định đi cùng.

Mộ Dung Cửu đôi mi thanh tú cau lại nói: Đêm hôm đó Cố công tử nói ngươi cũng nghe thấy chứ.

Địa điểm tàng bảo kia e rằng thập phần hung hiểm, ngươi một mình đi e là quá mức lỗ mãng.

Trương Tinh mấp máy môi, trịnh trọng nói: Ta có chủ ý rồi.

Nàng tự nhiên biết nguy hiểm.

Thế nhưng nàng đồng dạng không thể không đi xác nhận nơi đó có phải có tung tích Yến Nam Thiên hay không.

Thậm chí trong lòng nàng còn lóe lên một ý niệm.

Nếu như cần, nàng còn có thể đi cầu trợ mẫu thân nàng.

Năm đó diễm danh khắp thiên hạ Cùng nương tử đồng dạng là một vị nữ kiếm khách tuyệt thế.

Một chiêu Khuynh Thành Chi Luyến càng là danh chấn giang hồ.

Đáng tiếc Trương Tinh không thể kế thừa thiên phú kiếm pháp của Trương Tam Nương, không thể làm gì khác hơn là dùng roi da làm vũ khí.

Mộ Dung Cửu thấy Trương Tinh nói xong nghiêm túc, cũng không khuyên nữa.

Đang muốn căn dặn vài câu, bỗng nhiên giật mình, ánh mắt sâu kín tự lẩm bẩm: Ừ.

Tiếng đàn từ đâu ra.

Cố Hàn Uyên đang đi ra sân của Mộ Dung Cửu các nàng trong nháy mắt, sương trắng còn lại nhất thời biến mất.

Ngoại trừ như trước vẫn duy trì sắc mặt tái nhợt hơn, tựa như căn bản không bị Hàn Độc ảnh hưởng vậy.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng thoải mái thở một khẩu khí.

Chịu đựng không đem Âm Hàn Chi Khí bên ngoài thân hút vào trong cơ thể làm hắn bị quá sức.

Những Âm Hàn Chi Khí kia dưới sự vận chuyển điều động của Vạn Tượng Âm Dương Quyết cùng Âm Dương, chuyển hóa thành linh khí.

Linh khí trong cơ thể Cố Hàn Uyên nhất thời tăng vài phần.

Đừng xem vài phần linh khí này là ít.

Phải biết rằng với dự trữ linh khí của Cố Hàn Uyên hôm nay, có thể rõ ràng nhận thấy được linh khí tăng trưởng đã cực kỳ khó được.

Thậm chí cùng một vài nữ tử tư chất bình thường song tu cũng chưa chắc hấp thu linh khí chuyển hóa từ Âm Hàn Chi Khí của Mộ Dung Tiên nhiều bằng.

Nếu như Cố Hàn Uyên lòng dạ ác độc một chút.

Thậm chí có thể cố ý nuôi Hàn Độc của Mộ Dung Tiên.

Cứ cách một đoạn thời gian cố ý khích phát Hàn Độc, lại đem nó hấp thụ một lần.

Cứ như vậy thậm chí có thể duy trì liên tục cung cấp linh khí quý giá cho Cố Hàn Uyên.

Chỉ là như vậy sẽ khiến Mộ Dung Tiên chịu không ít tội.

Bất quá Cố Hàn Uyên đối với điều này không có bao nhiêu hứng thú.

Lương tâm của hắn mặc dù không nhiều, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có.

Chút linh khí này còn không đáng để hắn làm như vậy.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên giật mình, đi vào một tòa hoa viên.

Tìm chỗ đình ngồi xuống.

Vung tay lên, Minh Phượng Cầm liền xuất hiện trước mặt hắn trên bàn đá.

Mười ngón tay đàn dạt, một khúc đàn tự thuật nhớ nhung quanh quẩn trong không khí.

Không bao lâu, một đạo tiếng bước chân mềm mại vang lên.

Y quyết phiêu phiêu, giống như thừa phong, nàng bạch y thắng tuyết, tóc dài như mây, nàng phong thái yểu điệu, giống như tiên tử.

Chính là Yêu Nguyệt từ kinh thành chạy tới.

Bởi vì không có mang khăn che mặt, tấm mặt cười khuynh quốc khuynh thành cứ như vậy bại lộ trước mặt Cố Hàn Uyên.

Váy trắng bên trên nhuộm chút phong trần.

Với tính cách gần như sạch sẽ của Yêu Nguyệt, có thể thấy được nàng đoạn đường này chạy tới cấp bách đến nhường nào.

Bất quá Yêu Nguyệt dù sao không phải Cố Hàn Uyên, mặc dù có đuổi gấp đến mấy nào, cũng đến đêm mới miễn cưỡng đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nàng đi trước Hoa gia bảo.

Đáng tiếc nàng không chỉ không thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên, thậm chí ngay cả một người sống cũng không thấy.

Toàn bộ Hoa gia bảo bị nước từ trong mật đạo xông ra của Mạnh Hà, chi thủy làm ngập hơn nửa.

Cảnh tượng thê thảm đó khiến nàng không khỏi trong lòng căng thẳng.

May mà lúc này nàng nhớ lại Hợp Hoan Linh thắt ở bên hông.

Dưới sự chỉ dẫn của Hợp Hoan Linh, nàng đi vòng tới Dục Tú Sơn Trang.

Hơn nữa đầu tiên liền nghe được tiếng đàn truyền ra từ trong hoa viên.

Vô ý thức theo tiếng đàn đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt nhìn thấy Cố Hàn Uyên dường như bình an vô sự, trong lòng không hiểu thở phào nhẹ nhõm.

Tâm tình vốn dĩ cấp bách cũng ở trong tiếng đàn ung dung được vuốt ve.

Chương 1041

Lẳng lặng lắng nghe Cố Hàn Uyên đàn tấu.

Một khúc kết thúc.

Cố Hàn Uyên ngẩng đầu mỉm cười nói: Yêu Nguyệt, sao nàng lại tới đây.

Yêu Nguyệt thần tình lãnh đạm, nhẹ giọng nói: Ta ở kinh thành nhìn thấy thanh Kình Thiên cự kiếm kia, nghĩ đến là kiệt tác của ngươi, trong lòng hiếu kỳ liền đuổi tới xem một chút.

Lời viện cớ như vậy e rằng chỉ có Yêu Nguyệt mình mới sẽ tin tưởng.

Dù sao lúc này khoảng cách Cố Hàn Uyên dùng Thổ Linh thiên kiếm đã qua thời gian rất lâu.

Những thế lực khắp nơi khác nhận ra được cũng chỉ dự định sau đó lại thăm dò tình báo.

Nhưng không ai nghĩ có thể theo kịp chuyện xảy ra lúc đó.

Cũng chỉ có Yêu Nguyệt mới có thể đầu óc mê muội chạy tới.

Yêu Nguyệt nghĩ đến mình tựa hồ đã làm một chuyện ngu xuẩn, không khỏi áo não mấp máy môi.

Bất quá lúc này sự chú ý của nàng từ tiếng đàn rời đi, rốt cuộc phát hiện sắc mặt tái nhợt của Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt biến sắc, đi ra phía trước, đưa tay cầm cổ tay Cố Hàn Uyên.

Trong chốc lát liền cảm giác được mạch tượng hư nhược của Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt đôi mi thanh tú nhíu chặt mà hỏi: Ngươi bị thương rồi.

Bàn tay nhỏ của Yêu Nguyệt băng băng lành lạnh.

Đặt nơi cổ tay gần giống như dán một khối Hàn Ngọc tuyệt đẹp vậy thư thái.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, trong lòng có chút ngoài ý muốn.

Hắn rõ ràng Sở Ngạo Nguyệt lưu ý hắn.

Dù sao trước đó hắn mất không ít tâm tư để gần gũi hơn quan hệ của hai người.

Thế nhưng mức độ lưu ý của Yêu Nguyệt đối với hắn lại có chút xuất hồ ý liệu.

Bởi vì lo lắng tình huống của hắn vội vã từ kinh thành chạy tới thì cũng thôi đi.

Bây giờ lại còn bởi vì nhận thấy được hắn giả vờ suy yếu, chủ động tiến hành tiếp xúc thân thể.

Mặc dù chỉ là bắt mạch chuyện nhỏ như vậy.

Nhưng đối với Yêu Nguyệt mà nói cũng là tuyệt vô cận hữu.

Chí ít Hoa Vô Khuyết từ nhỏ đến lớn liền không có bị Yêu Nguyệt ôn nhu đối đãi như vậy.

Cố Hàn Uyên chân mày ám nhăn.

Cảm xúc của Yêu Nguyệt biểu đạt vô cùng nhạt nhòa.

Trong tình huống bình thường là rất khó nhận thấy được sự biến hóa tâm tình của nàng.

Vì vậy việc có dự đoán sai lầm là một chuyện rất bình thường.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng vẻn vẹn tính đến khả năng mức độ lưu ý của Yêu Nguyệt thấp hơn.

Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới tình huống Yêu Nguyệt lưu ý cao hơn.

Điều này cũng không phù hợp với nhân thiết của Yêu Nguyệt, cũng không phù hợp với phán đoán của hắn.

E rằng trên người Yêu Nguyệt còn có cái gì hắn không biết biến hóa.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không biết đây là Hợp Hoan Linh làm chuyện tốt.

Hợp Hoan Linh vẫn luôn âm thầm tác hợp túc thế nhân duyên của hai người.

Bằng không với sự bận rộn của Cố Hàn Uyên và sự lãnh đạm của Yêu Nguyệt, quan hệ giữa hai người không có khả năng tiến triển nhanh như vậy.

Cố Hàn Uyên trong lúc nhất thời không thể nghĩ thông suốt, liền tạm thời buông xuống.

Giả vờ bất đắc dĩ nhẹ giọng giải thích: Trước đó vì cứu người ta đã cùng Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng Tăng của Bắc Thiếu Lâm đánh một trận.

Hắn trọng thương bỏ chạy, ta cũng nội lực tiêu hao quá độ.

Sau đó lại không thể không xuất thủ lần nữa cứu người, dẫn tới tiêu hao.

Trước khi nàng tới ta mới vừa trị liệu cho Mộ Dung gia Tứ tiểu thư đang phát tác Hàn Độc, bất đắc dĩ chỉ có thể dời Hàn Độc của nàng sang người ta.

Yêu Nguyệt nghe vậy đôi mi thanh tú càng nhíu càng sâu.

Nàng âm thầm ghi lại cái tên Vô Tưởng này.

Lục Địa Thần Tiên thì như thế nào.

Di Hoa Cung lại không phải là không có nội tình để đối phó được Lục Địa Thần Tiên.

Đồng thời nàng cũng có chút thán phục Cố Hàn Uyên tuổi còn trẻ đã thần công cái thế.

Dĩ nhiên có thể trọng thương Lục Địa Thần Tiên của Bắc Thiếu Lâm.

Bất quá khi nghe đến Mộ Dung gia Tứ tiểu thư, trong lòng nàng nhất thời dâng lên tâm tình không thích.

Nàng ở tiệc thọ đã gặp qua Mộ Dung Tiên.

Cũng nhớ rõ Mộ Dung Tiên là một thiếu nữ thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng mà chính vì nhớ rõ, nàng mới đặc biệt khó chịu.

Lạnh lùng nói: Ngươi cứ như vậy thích cứu người.

Còn đem mình đặt vào hiểm cảnh.

Cố Hàn Uyên không để ý sự trào phúng của Yêu Nguyệt.

Thần sắc thản nhiên nhẹ cười nói: Luyện được một thân tuyệt thế thần công là vì cái gì.

Không phải là để vào lúc mấu chốt có sức mạnh thủ hộ những sự vật mình muốn bảo vệ, không để cho mình vì lực lượng không đủ mà tiếc nuối sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy giật mình, trong lúc nhất thời lại có chút thất thần.

Nàng cũng luyện thành một thân võ công khiến người giang hồ khiếp sợ.

Nhưng mà nàng lại bởi vì Giang Phong mà tiếc nuối cả đời.

Nàng dùng vũ lực bức bách Giang Phong, mà Cố Hàn Uyên lại mạo hiểm phiêu lưu cũng muốn thủ hộ những sự vật trọng yếu của mình.

Không phải nàng không có lực lượng, mà là đã dùng sai chỗ rồi.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng trong lúc nhất thời có chút dao động.

Trầm mặc khoảng khắc, Yêu Nguyệt đôi mắt đẹp sâu kín hỏi: Ngươi thích Mộ Dung gia Tứ tiểu thư kia.

Thích.

Cố Hàn Uyên đáp lời thản nhiên.

Đối diện Yêu Nguyệt, hắn không chút do dự mà nói bản thân ái mộ Mộ Dung Tiên.

Cách làm này, dù nhìn thế nào cũng có vẻ ngu xuẩn.

Ai mà chẳng biết tính cách Yêu Nguyệt cường thế.

Cố Hàn Uyên rõ ràng đang theo đuổi nàng, vẫn dám nói với chính mình rằng hắn còn ái mộ những cô nương khác.

Nếu người này không phải Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt e rằng đã sớm một chưởng Toái Tâm Chưởng tiễn hắn về Tây Thiên.

Bất quá, tuy Yêu Nguyệt không ban cho Cố Hàn Uyên một bữa tiệc Toái Tâm Chưởng thịnh soạn, nhưng nàng cũng tức giận thu hồi ngón tay ngọc thon dài đang khoác trên cổ tay hắn.

Đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng của nàng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, thản nhiên nói: Ta biết Yêu Nguyệt, nàng rất chán ghét ta phong lưu, nhưng ta tin nàng còn chán ghét ta lừa gạt nàng hơn.

Yêu Nguyệt nghe vậy giật mình, ánh mắt nhất thời có chút phức tạp.

Nàng biết Cố Hàn Uyên nói đúng.

Nàng chán ghét bị người lừa dối, dù cho đó là lời nói dối thiện ý.

Năm đó, nàng vì Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô bỏ trốn khỏi Di Hoa Cung mà giận tím mặt, rốt cuộc có mấy phần là vì thất tình, lại có mấy phần là vì sự phản bội mà nổi giận.

Yêu Nguyệt không phân rõ lúc đó tâm tình nào chiếm thượng phong hơn.

Thế nhưng, khi Giang Phong cận kề cái c·hết, nàng đã chọn thấy c·hết mà không cứu.

Chương 1042

Tâm tư Yêu Nguyệt đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Lúc này, thanh âm Cố Hàn Uyên có chút phiêu hốt, nhẹ giọng nói: Ta tuy phong lưu đa tình, nhưng chẳng bao giờ thay lòng đổi dạ.

Yêu thích ai sẽ tận lực bảo hộ nàng, không để nàng b·ị t·hương tổn.

Yêu Nguyệt nhìn Cố Hàn Uyên sắc mặt tái nhợt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Trước kia, nàng từng muốn tìm ra chứng cứ Cố Hàn Uyên thay lòng đổi dạ.

Thế nhưng, theo thời gian nàng và Cố Hàn Uyên ở chung, chẳng biết từ lúc nào đã bỏ đi ý nghĩ này.

Nàng biết Cố Hàn Uyên sẽ không vì ai mà buông bỏ ai, chỉ biết đem tất cả những gì bản thân có thể có đều muốn chiếm lấy.

Yêu Nguyệt tuy không phải tuyệt đỉnh thông minh, nhưng cũng không tính là trì độn.

Nàng há lại không nhìn ra chút tiểu tâm tư kia của Liên Tinh.

Chính vì nàng đã thấu hiểu Cố Hàn Uyên là người thế nào về mặt tình cảm, nên mới không nói thêm gì với Liên Tinh.

Đương nhiên, sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên cũng khiến nàng chú ý.

Bởi vậy, dù có Hợp Hoan Linh trợ giúp, tiến độ vẫn chậm chạp.

Giờ đây, nàng lại thấy được phần quyết ý của Cố Hàn Uyên khi bảo hộ người mình yêu thích.

Tim Yêu Nguyệt không hiểu sao có chút gia tốc.

Bởi vì nàng không biết liệu Cố Hàn Uyên có bất chấp tất cả để bảo hộ nàng hay không.

Ý nghĩ ấy khiến nàng có chút tâm hoảng ý loạn.

Vô ý thức, nàng chọn cách nói sang chuyện khác: Khúc từ ngươi vừa đàn tên là gì.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, không để ý việc Yêu Nguyệt đột nhiên đổi chủ đề.

Hắn dùng giọng ôn nhu mà Yêu Nguyệt không dám đối mặt, nói: Hữu Sở Tư.

Hữu Sở Tư.

Yêu Nguyệt vô ý thức hỏi lại.

Cố Hàn Uyên mỉm cười giải thích: Tựa như Tương Mạo Tứ, đây là một khúc từ diễn tả nỗi nhớ nhung.

Lòng Yêu Nguyệt đột nhiên động, ngữ khí không khỏi hỏi: Vậy vừa rồi chàng đang nhớ ai.

Không biết vì sao, trong lòng nàng lại đột nhiên không khỏi có chút khẩn trương.

Mà câu trả lời của Cố Hàn Uyên đã xác nhận phỏng đoán của nàng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ánh mắt ôn nhu, nhẹ giọng nói: Xa tận chân trời.

Thoại âm vừa dứt, phương tâm Yêu Nguyệt đập thình thịch.

Rõ ràng nàng đã sớm biết đây là câu trả lời khả dĩ nhất của Cố Hàn Uyên.

Nàng vẫn chọn hỏi.

Có lẽ trong lòng nàng đang kỳ vọng có thể nghe được Cố Hàn Uyên đáp lời về mình.

Không vì điều gì khác, chỉ để chứng minh bản thân cũng là người sẽ được Cố Hàn Uyên bảo vệ.

Dù nàng tự cho là bản thân không cần người khác bảo hộ.

Thế nhưng, nào có nữ nhân không khát vọng phần bảo hộ này.

Bằng không, trên đời cũng sẽ không có nhiều nam nữ si tình đến vậy.

Yêu Nguyệt đôi mắt đẹp khẽ rũ, quay đi ánh mắt.

Nàng không dám nhìn thẳng vào đôi con ngươi sâu thẳm của Cố Hàn Uyên nữa.

Nàng sợ nhìn thấy càng nhiều ánh mắt ôn nhu khiến mình dao động.

Giọng nói phiêu miểu, xuất trần của Yêu Nguyệt đột nhiên có chút mềm mại, mang theo chút ý làm nũng khiến người ta cảm thấy bất khả tư nghị, nhẹ giọng nói: Dạy thiếp.

Chỉ thấy trên gương mặt thanh lãnh tuyệt diễm của Yêu Nguyệt nổi lên một vệt đỏ ửng nhàn nhạt.

Dưới ánh trăng sáng chiếu rọi, nàng đẹp không sao tả xiết.

Tựa như tiên tử Thiên Cung bị ánh trăng dẫn vào phàm trần.

Dù là với kinh nghiệm của Cố Hàn Uyên, lúc này hắn cũng không khỏi có chút thất thần.

Trong lòng hắn hiện lên một ý niệm: Yêu Nguyệt nàng quả nhiên rất hợp làm mẫu thân của nữ nhi ta.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên lúc này còn giữ lý trí, e rằng sẽ không kìm lòng được mà hôn lên.

Yêu Nguyệt không phải nữ tử có thể dễ dàng công lược.

Lúc này mà hôn lên thì cũng không phải chuyện tốt.

Tỉnh hồn lại, Cố Hàn Uyên kìm chế xao động trong lòng, ôn hòa cười nói: Được.

Yêu Nguyệt nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt sáng quắc kia của Cố Hàn Uyên, nàng há lại không cảm nhận được.

Điều này khiến nàng tâm hoảng ý loạn, đồng thời lại không hiểu sao cảm nhận được thế nào là nữ vi duyệt kỷ giả dung.

Ánh mắt si mê kia của Cố Hàn Uyên khiến tim nàng đập rất nhanh.

Rồi lại khiếp đảm sợ hãi Cố Hàn Uyên đột nhiên sẽ làm gì nàng.

Cố Hàn Uyên thân thể hư nhược tự nhiên không thể ép buộc được nàng.

Thế nhưng nàng không muốn sự ăn ý mà hai người duy trì đến nay bị đột nhiên đánh vỡ.

Cũng may cuối cùng Cố Hàn Uyên vẫn không để nàng thất vọng.

Sâu thẳm trong phương tâm, nhất thời thêm mấy phần hân nhiên.

Khi nhìn về phía Cố Hàn Uyên lần nữa, ánh mắt nàng rõ ràng đã nhu hòa hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên chú ý thấy ánh mắt Yêu Nguyệt, trong lòng cũng vui mừng.

Hai người liền dưới ánh trăng sáng trong, một người dạy, một người học.

Bầu không khí hài hòa lại ăn ý.

Yêu Nguyệt cũng không còn lãnh đạm như thường ngày.

Thậm chí chủ động thỉnh giáo Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc mà trước kia không học được.

Bóng đêm dần khuya.

Dưới sự chỉ dẫn của Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt học được rất nhanh.

Nàng cũng minh bạch Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc nguyên lai là một khúc từ hợp tấu cầm tiêu.

Với tạo nghệ của nàng hôm nay, tự nhiên không cách nào đơn độc diễn tấu thành công.

Cố Hàn Uyên từ trong ngực lấy ra một cây Tử Ngọc Tiêu đưa cho Yêu Nguyệt.

Vật này tặng nàng.

Yêu Nguyệt vô ý thức đưa tay tiếp nhận.

Tử Ngọc Tiêu tạo hình giản lược mà tinh xảo.

Cây Tử Ngọc lóe ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt dưới ánh trăng, có chút tương xứng với Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt không cự tuyệt.

Nàng có chút không quen nói lời cảm tạ: Đa tạ.

Điều này trách không được nàng.

Dù sao, có thể khiến Yêu Nguyệt bình đẳng đối đãi, thản nhiên nói lời cảm tạ đích xác rất ít người.

Đến cả Liên Tinh cũng không khỏi không cẩn thận từng li từng tí dưới sự cường thế của nàng.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn mỉm cười, nhẹ giọng nói: Sắc trời đã tối, không bằng ở lại Dục Tú Sơn Trang nghỉ ngơi một đêm, thế nào.

Được.

Yêu Nguyệt đáp lời thẳng thắn đến bất ngờ.

Bất quá, lúc này nàng lại hỏi thêm một câu: Khi nào chàng hồi kinh thành.

Chỉ trong một hai ngày này.

Cố Hàn Uyên còn có chuyện chưa xử lý xong, không thể không tạm ngưng.

Đôi mắt đẹp xán lạn tựa tinh thần của Yêu Nguyệt khẽ lóe lên nói: Vậy khi đó ta sẽ đi cùng chàng.

Cố Hàn Uyên giật mình.

Trên gương mặt anh tuấn không khỏi lộ ra một nụ cười ôn nhu càng thêm tự nhiên.

Đa tạ.

Hắn nghe được ý tứ của Yêu Nguyệt.

Nàng lo lắng khi thân thể hắn hư nhược sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 1043

Phần quan tâm có chút không quá thẳng thắn này khiến lòng hắn hơi ấm.

Yêu Nguyệt cũng biết Cố Hàn Uyên đã nghe hiểu ý của nàng.

Nàng khẽ nghiêng đầu, trên gương mặt tươi đẹp hiện lên một vệt đỏ ửng nhàn nhạt.

Không tự chủ siết chặt thêm vài phần cây Tử Ngọc Tiêu đang cầm trong tay.

Đỉnh đầu là Minh Nguyệt sáng trong.

Bên người là tuyệt sắc mỹ nhân.

Bầu không khí thêm vài phần ám muội.

Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt chậm rãi bước đi trong Dục Tú Sơn Trang.

Khoảng cách giữa hai người khi đi dường như có thể chạm tay, nói là kề vai cũng không quá đáng.

Khoảng cách như vậy, đối với Yêu Nguyệt lạnh lùng vô tình mà nói, là một chuyện cực kỳ bất khả tư nghị.

Phải biết rằng khoảng cách giữa người với người khi ở chung chính là khoảng cách tâm linh.

Giữa người xa lạ, khoảng cách ở chung thông thường là từ năm bước trở lên.

Lại gần hơn sẽ tiềm thức sản sinh cảm giác bị người xâm nhập uy h·iếp.

Mà giữa người quen, khoảng cách này sẽ được rút ngắn đến khoảng hai bước.

Bằng hữu thì có thể ở chung bình thường trong khoảng cách một cánh tay.

Chỉ những người có quan hệ thân mật mới sẽ rút ngắn khoảng cách này đến mức có thể sóng vai.

Đây là khoảng cách ở chung thoải mái nhất, dựa theo quan hệ đôi bên.

Yêu Nguyệt bản thân có lẽ vẫn chưa ý thức được điểm này.

Nàng chỉ là trong tiềm thức đã không còn bài xích Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ nàng đã dần quen với việc Cố Hàn Uyên ở quá gần mình, cũng không còn khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Yêu Nguyệt về mặt tình cảm hơi có vẻ trì độn, cũng không hiểu lòng người.

Thế nhưng không sao, Cố Hàn Uyên hiểu.

Vì vậy, lúc này Cố Hàn Uyên thừa thắng xông lên, tiện tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt thần tình ngẩn ra, vô ý thức liền muốn hất Cố Hàn Uyên ra.

Bất quá, khi nàng đang định phát lực thì lại đột nhiên không khỏi thu hồi kình lực.

Cảm thụ xúc cảm ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, Yêu Nguyệt không khỏi liếc mắt nhìn bàn tay lớn đang nắm lấy tay mình.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng bị người khác nắm tay như vậy, nhìn qua lại hết sức hài hòa.

Dường như đôi bên vốn dĩ nên ở cạnh nhau như thế.

Yêu Nguyệt mấp máy môi, thu tầm mắt lại, đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng chớp động những màu sắc khó hiểu.

Hiển nhiên nàng đã từ bỏ ý định thoát khỏi.

Chỉ là thân thể mềm mại của nàng khi đi lại thêm vài phần cứng ngắc nhỏ bé không thể nhận ra.

Có thể thấy Yêu Nguyệt trong lòng thật ra rất khẩn trương.

Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một độ cong vui thích.

Xúc cảm mềm mại băng lãnh truyền đến từ lòng bàn tay, khiến người ta có chút thư thái.

Thậm chí có một loại cảm giác tâm thần sảng khoái.

Thật giống như đang nắm một khối Hàn Ngọc ôn nhuận.

So với lần tiếp xúc ngắn ngủi trước cửa Hoa Gia Bảo, lần này rốt cuộc có thể cảm thụ một phen thật kỹ.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được tâm tình khẩn trương của Yêu Nguyệt, ôn hòa nói: Yêu Nguyệt, chuyện Lý Như Yên nàng định khi nào giải quyết.

Yêu Nguyệt nghe vậy giật mình.

Nàng vừa rồi đã chuẩn bị tốt để nghe Cố Hàn Uyên nói những lời ngon tiếng ngọt.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại đột nhiên nhắc đến một chuyện chính sự.

Nàng vẫn luôn lấy việc g·iết hết kẻ phụ tình trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình.

Há lại không biết những chiêu trò mà các hoa hoa công tử thường dùng.

Dù sao, chưa ăn thịt heo, cũng đã thấy heo chạy rồi.

Lúc này, trước hoa dưới trăng, bầu không khí vừa lúc.

Nàng vừa không tỏ vẻ ý cự tuyệt.

Với tính tình tán tỉnh các cô nương của Cố Hàn Uyên, chẳng lẽ hắn không nên lúc này nói với nàng vài lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt nàng sao.

Tuy Cố Hàn Uyên không hành sự theo ý nghĩ của nàng, thế nhưng trong lòng nàng vẫn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả thân thể mềm mại vốn hơi cứng ngắc cũng thả lỏng, bước đi tự nhiên hơn nhiều.

Có chút dự liệu là có chút dự liệu, nhưng không có nghĩa là Yêu Nguyệt sẽ không ghét những lời ngon tiếng ngọt lừa dối nàng.

Nàng đã tiếp nhận thuyết pháp Cố Hàn Uyên tuy phong lưu đa tình, nhưng cũng không thay lòng đổi dạ.

Nhưng vẫn không muốn chứng kiến Cố Hàn Uyên dùng những thủ đoạn tán tỉnh các cô nương khác đối với nàng.

Nếu Cố Hàn Uyên lúc này nói với nàng vài lời ngon tiếng ngọt, không nói đến việc nàng sẽ tại chỗ phẩy tay áo bỏ đi, ít nhất trong lòng cũng sẽ phản cảm.

Có thể nói, Cố Hàn Uyên lại một lần nữa tránh được hiểm cảnh một cách tinh chuẩn.

Thanh âm Yêu Nguyệt như trước thanh lãnh, nhưng lại thêm một tia thả lỏng.

Vài ngày nữa là ngày Đồ Trác và Phó Ngọc Hoa thành hôn, khi đó ta sẽ để Vô Khuyết đi một chuyến.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, trầm giọng nói: Phó Ngọc Hoa là con rể của Lưu Hỉ, khi đó dù Lưu Hỉ bản thân không đích thân đến, cũng sẽ phái người của Đông Xưởng đi chúc mừng.

Chỉ dựa vào Hoa Vô Khuyết, e rằng lực bất tòng tâm.

Hoa Vô Khuyết khi còn trẻ quả là một cao thủ hiếm có.

Thế nhưng để hắn trực diện Đông Xưởng hiển nhiên vẫn có độ khó không nhỏ.

Thậm chí nếu Lưu Hỉ đích thân có mặt, Hoa Vô Khuyết có thể toàn thân trở ra hay không cũng là một vấn đề.

Yêu Nguyệt thần sắc hờ hững đáp: Đây là một sự khảo nghiệm đối với Vô Khuyết.

Nàng nói là nói như vậy, bất quá trong lòng cũng có vài phần sầu lo.

Hoa Vô Khuyết sau khi từ Hoa Gia Bảo trở về liền hồn vía lên mây, không đúng lúc có thể sẽ xảy ra bất trắc gì.

Vì vậy nàng đã hạ quyết tâm, khi đó sẽ âm thầm theo dõi để phòng vạn nhất.

Bất quá, ý nghĩ này chỉ giấu trong lòng nàng, cũng không biểu lộ ra.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trịnh trọng nói: Nàng muốn khảo nghiệm đồ đệ thế nào, ta không tiện xen vào.

Bất quá có một việc cần nhắc nhở nàng, Đồ Trác có thể c·hết, thậm chí bị g·iết ngay tại chỗ hôn lễ cũng không sao.

Thế nhưng Phó Trung tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, đây là ranh giới cuối cùng của triều đình.

Bây giờ vì Cực Lạc Lâu sụp đổ, quan viên triều đình giảm đi, chức vị Binh Bộ Thượng Thư của Phó Trung càng thêm quan trọng.

Chỉ cần Phó Trung không có chuyện, khi đó ta sẽ cùng triều đình dàn xếp một hai, tránh cho tình thế mở rộng.

Yêu Nguyệt nghe vậy hơi giật mình, rất nhanh liền thông suốt các nút thắt sự tình.

Di Hoa Cung nội tình có sâu đến đâu, cũng không cách nào sánh được với triều đình.

Nơi này cũng không phải là Di Hoa Cung có thể không nhìn uy nghiêm triều đình trong nguyên kịch tình.

Nếu thật chọc giận triều đình, đưa tới lôi đình đả kích cũng không phải là không thể.

Bởi vì lệnh g·iết hết kẻ phụ tình trong thiên hạ của Yêu Nguyệt, những năm gần đây Di Hoa Cung ác danh lẫy lừng.

Chương 1044

Chỉ bất quá vì vẫn chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của triều đình, triều đình cũng lười trả giá quá lớn để đối phó Di Hoa Cung.

Thế nhưng, việc ra tay bắt đi hoặc g·iết c·hết con rể của một vị Binh Bộ Thượng Thư ngay dưới chân thiên tử kinh thành thì ảnh hưởng cũng cực lớn.

Cũng may Đồ Trác chung quy chỉ là con rể của Binh Bộ Thượng Thư chứ không phải Binh Bộ Thượng Thư bản thân.

Hơn nữa trên người hắn lại không có quan chức.

Vì vậy, cho dù triều đình mất mặt, cũng sẽ không gây ra chuyện không thể cứu vãn.

Hơn nữa, nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý ra mặt, triều đình cũng không khỏi không nể chút thể diện.

Yêu Nguyệt cảm nhận được sự quan tâm của Cố Hàn Uyên, trong lòng hơi ấm.

Thanh âm nàng nhỏ nhẹ nhu hòa nói: Thiếp đã liệu tính trong lòng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy gật đầu mỉm cười.

Bất quá, trong mắt hắn lại hiện lên một vệt ý vị thâm trường.

Chu Vô Thị cũng sẽ không để sự tình thuận lợi như vậy.

Sau đó hai người không tiếp tục trò chuyện nhiều, chỉ an tĩnh bước đi.

Yêu Nguyệt trong lòng lại cực kỳ hưởng thụ sự an tĩnh như vậy.

Ngẫu nhiên nàng cũng sẽ bất động thanh sắc lẳng lặng liếc nhìn gò má tuấn lãng thêm vài phần mông lung của Cố Hàn Uyên dưới ánh trăng chiếu rọi.

Dù nàng đã xem qua nhiều lần, vẫn như cũ không khỏi trong lòng tán thán tướng mạo của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, khi quan sát ở khoảng cách gần như vậy, càng khiến tim nàng đập rộn lên.

Nếu không phải nàng đã chịu thua thiệt, bị tình tổn thương vì Giang Phong.

E rằng đã sớm bị Cố Hàn Uyên mê hoặc.

Bất quá, cho dù như vậy, nàng cũng hầu như không nhịn được muốn nhìn thêm vài lần.

Cố Hàn Uyên đối với ánh mắt Yêu Nguyệt tự nhiên phát giác ra.

Hắn chỉ coi như không phát hiện, càng sẽ không mở miệng vạch trần, miễn cho Yêu Nguyệt xấu hổ, không còn dám nhìn hắn nữa.

Ngược lại bị Yêu Nguyệt nhìn vài lần cũng không lỗ lã, còn có thể khiến nàng đối với mình thêm vài phần tâm động, cớ sao không làm.

Đây là đâu.

Phòng của ta.

Câu trả lời của Cố Hàn Uyên khiến Yêu Nguyệt không khỏi đôi mắt đẹp trợn to, trên gương mặt tươi đẹp nổi lên một vệt đỏ bừng say lòng người.

Thời gian tươi đẹp luôn trôi qua nhanh chóng.

Con đường dưới chân cũng tương tự có điểm cuối.

Cố Hàn Uyên một đường nắm tay ngọc băng lãnh của Yêu Nguyệt, đi tới một tiểu viện.

Nơi đây chính là chỗ Cố Hàn Uyên đặt chân tại Dục Tú Sơn

Trang.

Mãi đến khi Cố Hàn Uyên mở cửa một gian phòng cho Yêu Nguyệt, nàng mới hồi phục tinh thần mà đặt nghi vấn.

Kết quả là bị lời giải thích của Cố Hàn Uyên khiến nàng vừa kinh vừa thẹn lại hoảng sợ.

Dù sao, đột nhiên bị Cố Hàn Uyên đưa vào phòng của hắn, khó tránh khỏi khiến người ta hiểu lầm.

Yêu Nguyệt vội vàng rút tay mình khỏi tay Cố Hàn Uyên, lùi lại hai bước cảnh giác nói: Chàng muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười, trêu ghẹo nói: Nàng muốn đi đâu.

Bây giờ Hoa gia đột nhiên gặp đại biến, đã trễ thế này cũng không tiện lại đi quấy rầy chỗ ở mà Hoa Mãn Lâu đã chuẩn bị cho nàng.

Bởi vậy ta mới đưa nàng tới đây, để nàng ở phòng của ta.

Chẳng lẽ nàng nghĩ ta muốn cùng nàng ngủ chung sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy mới phát hiện mình đã hiểu lầm Cố Hàn Uyên.

Nàng có chút không tự nhiên quay đi ánh mắt, gương mặt ửng đỏ nói: Vậy vì sao chàng không nói rõ với thiếp trước.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm nói: Đó đương nhiên là vì sợ nàng cũng phản ứng như bây giờ, không cho ta nắm tay.

Dứt lời còn cố ý lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Tựa hồ đối với việc Yêu Nguyệt thoát ra có chút đáng tiếc.

Yêu Nguyệt xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Hiển nhiên nàng cũng nhìn ra Cố Hàn Uyên rõ ràng là cố ý trêu đùa nàng như vậy.

Bất quá, nhiệt độ còn lưu lại trên bàn tay vừa bị Cố Hàn Uyên nắm khiến tâm tình nàng có chút khó hiểu.

Nàng ngoài mặt lại lạnh lùng nói: Sớm biết như vậy, thiếp đã không nên cố kỵ thân thể chàng bây giờ suy yếu sẽ bị chấn thương.

Cái cớ Yêu Nguyệt dùng để che giấu không phải rất tốt.

Nhưng cũng miễn cưỡng hóa giải được sự xấu hổ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý, khẽ cười nói: Vậy ta đây đành phải đa tạ Yêu Nguyệt Cung chủ đã hạ thủ lưu tình.

Lời nói rõ ràng mang theo ý vị pha trò này nhất thời chọc cho Yêu Nguyệt lạnh lùng trừng mắt nhìn.

Hơn nữa, việc Cố Hàn Uyên cố ý gọi nàng Cung chủ càng khiến nàng không hiểu sao cảm thấy một trận khó chịu.

Mỹ nhân giận dữ luôn khiến người ta đẹp mắt.

Huống chi còn là tuyệt mỹ giai nhân như Yêu Nguyệt, người mà thường ngày tâm tình cực kỳ lãnh đạm.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không có cách nào tiếp tục trêu ghẹo nữa.

Bằng không, nếu chọc cho Yêu Nguyệt thẹn quá hóa giận sẽ không tốt.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt ôn hòa, ấm giọng nói: Một đường chạy tới cực khổ, nghỉ ngơi thật tốt.

Yêu Nguyệt mấp máy môi, do dự hỏi: Vậy còn chàng.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, ý tứ hàm súc khẽ cười nói: Ta tự nhiên có nơi ở khác.

Yêu Nguyệt nghe vậy giật mình.

Rất nhanh liền phản ứng kịp Cố Hàn Uyên đang nói tới nơi nào.

Đơn giản chính là chỗ những hồng nhan tri kỷ của hắn.

Sắc trời đã trễ thế này mà tới đó chẳng lẽ còn có thể ngồi uống trà sao.

Yêu Nguyệt nghĩ đến những chuyện Cố Hàn Uyên có thể sẽ làm sau đó, trong lòng nhất thời một trận khó chịu.

Nàng dùng ánh mắt lạnh buốt tựa tháng chạp trời đông mà nhìn Cố Hàn Uyên, mặt không đổi sắc lạnh lùng nói: Nếu đã như vậy, Cố công tử xin cứ tự nhiên.

Ánh mắt này khác với ánh mắt băng lãnh nàng cố ý giả vờ dùng để che giấu trước kia.

Nếu là người bình thường đối mặt với khí tràng cường đại của Yêu Nguyệt, lại bị nàng dùng ánh mắt băng lãnh tựa như không có nửa điểm nhiệt độ này nhìn chằm chằm, e rằng sẽ tại chỗ run chân cũng khó nói.

Nhưng mà điều này đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại không có bao nhiêu hiệu quả kinh sợ.

Ngược lại hắn chú ý tới dưới đôi mắt băng lãnh kia của Yêu Nguyệt ẩn núp một vệt u oán nhàn nhạt.

Điều này khiến lòng hắn bỗng nhiên khẽ động, bước lên phía trước.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Yêu Nguyệt, hắn đưa tay gỡ xuống vài sợi tóc rối bời bên thái dương nàng.

Đó là những sợi tóc vì nàng một đường gấp gáp đuổi đến, chưa kịp sửa sang lại nên có vẻ chật vật.

Lúc này lại bị Cố Hàn Uyên ôn nhu gỡ những sợi tóc rối đến sau tai.

Để lộ ra vành tai xinh đẹp tuyệt trần tinh xảo lại hiện lên sắc phấn hồng nhàn nhạt của nàng.

Ngủ ngon.

Cố Hàn Uyên sau khi sửa sang xong tóc cho Yêu Nguyệt, ôn hòa nói một tiếng rồi thản nhiên xoay người rời đi.

Yêu Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, trong lúc nhất thời có chút chưa tỉnh hồn lại.

Một lát sau, trong căn phòng này, nơi mà ngoại trừ nàng ra không còn một bóng người, trên gương mặt thanh lệ của Yêu Nguyệt nhất thời dâng lên một vệt đỏ ửng kinh người.

Nàng nắm chặt cây Tử Ngọc Tiêu mà Cố Hàn Uyên đã tặng, cắn chặt môi mỏng, đôi mắt đẹp tựa như lóe ra từng đạo lưu quang.

Ta vừa rồi là điên rồi sao.

Lại sẽ muốn nhắm mắt lại.

Theo một tiếng than nhẹ u nhiên tự lẩm bẩm, căn phòng triệt để yên tĩnh lại.

Lúc này, trên khóe môi Cố Hàn Uyên đã rời đi đang treo một vệt tiếu ý vui thích.

Sự dao động của Yêu Nguyệt bị hắn nhìn thấu trong mắt.

Tiến triển công lược phấn khởi, tự nhiên khiến tâm tình hắn vui mừng.

Đáng tiếc đối đãi Yêu Nguyệt chỉ có thể dùng lửa nhỏ đun cách thủy từ từ, nếu không thì dù lúc đó có chút tiến triển, sau này cũng sẽ khiến nàng sợ đến không dám đối mặt.

Người từng bị tình làm tổn thương luôn phá lệ mẫn cảm.

Đối đãi với nàng không thể không cẩn thận một chút.

Chương 1045

Cũng may dù ở bên Yêu Nguyệt không thể có được nhiều tiến triển hơn, hắn cũng không đến nỗi gối đầu một mình khó ngủ.

Hơn nữa, gương mặt tuyệt diễm của Yêu Nguyệt cùng vài phản ứng trong lúc lơ đãng đã giúp hắn xua đi không ít hỏa khí.

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền trở về tiểu viện nơi Nga Mi Tứ Tú ở.

Hắn cũng không phải kẻ nói không giữ lời.

Nói sẽ cho Mã Tú Chân một lời công đạo, liền nhất định sẽ cho.

Cố Hàn Uyên hơi cảm thấy ngoài ý muốn chính là khi hắn bước vào sân, liền trông thấy Tôn Tú Thanh đang ngồi trước bàn đá trong sân, chống tay lên má, có chút thất thần kinh ngạc nhìn vầng Minh Nguyệt trên đỉnh đầu.

Ngay cả Cố Hàn Uyên đi tới phía sau nàng cũng không phát hiện.

Tú Thanh muội muội.

Tôn Tú Thanh bị Cố Hàn Uyên ôn tồn khẽ gọi giật mình.

Nàng chợt quay đầu, kinh hô: Cố công tử.

Bởi vì động tác quá gấp, nàng không thể ngồi vững trên ghế đá.

Thân thể mềm mại nhoáng lên, suýt nữa ngã nhào.

Bất quá, sự đau đớn như dự đoán vẫn chưa xuất hiện.

Tú Thanh muội muội cẩn thận.

Cố Hàn Uyên tay mắt lanh lẹ đỡ lấy nàng, quan tâm nói.

Tôn Tú Thanh ngẩng đầu, nhìn Cố Hàn Uyên ngay trước mắt, hô hấp nhất thời có chút dồn dập.

Gương mặt ửng đỏ, nàng cúi đầu nói: Cố công tử chàng mau thả ta xuống.

Không trách nàng phản ứng quá lớn.

Thật sự là Cố Hàn Uyên khi đỡ lấy nàng đã nâng vào chỗ không nên chạm.

Khiến nàng nóng ran, suýt nữa hai chân mềm nhũn.

Bất quá nàng lại không đi tính toán Cố Hàn Uyên rốt cuộc có phải cố ý hay không.

Dù sao bất kể có cố ý hay không cũng không thể thay đổi sự thật bản thân lại không cẩn thận bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi.

Cố Hàn Uyên đỡ lấy Tôn Tú Thanh sau đó, vẫn chưa lưu luyến buông nàng ra, ôn tồn hỏi: Tú Thanh muội muội vì sao ở chỗ này.

Tôn Tú Thanh ánh mắt có chút phức tạp, thấp giọng đáp: Không ngủ được.

Kẻ gây ra việc nàng không ngủ được chính là nam tử trước mắt.

Cố Hàn Uyên đã nói với Mộ Dung Cửu những lời kia khiến nàng rất lưu tâm.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Tú Thanh muội muội nếu có tâm sự gì thì có thể nói với ta.

Tôn Tú Thanh mấp máy môi, ngữ khí có chút không tự nhiên nói: Không có gì, Cố công tử là muốn đi gặp sư tỷ và các sư muội sao.

Ta sẽ không quấy rầy.

Dứt lời cũng không chờ Cố Hàn Uyên đáp lại, liền hơi lộ ra thất lễ xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên không mở miệng giữ lại, ánh mắt hơi lộ ra vẻ nghiền ngẫm mà liếc nhìn Tôn Tú Thanh rời đi.

Hắn xoay người đẩy cửa gian phòng Mã Tú Chân ở.

Cố đại ca, huynh cuối cùng cũng tới rồi.

Chúng ta đã dạy Đại sư tỷ rất nhiều tri thức.

Ồ.

Tri thức gì.

Liên quan đến dòng họ của Đại sư tỷ đó, Cố đại ca mau tới thử xem đi.

Động tĩnh mơ hồ truyền ra từ trong phòng lọt vào tai Tôn Tú Thanh vẫn chưa đi xa.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia càng phát đỏ bừng, đôi mắt đẹp nổi lên từng cơn sóng gợn.

Trong lúc Cố Hàn Uyên đang bận tháo gỡ hỏa khí do Mộ Dung Tiên, Tôn Tú Thanh và Yêu Nguyệt tam nữ gây ra.

Ở một khu rừng cách xa mấy chục dặm.

Vì vụ án đạo tặc giày sắt đã được phá, hung thủ g·iết c·hết Ô Kim Điêu cũng đã bị tìm ra, Không Động Tử Kiếm tự nhiên cũng được thả ra.

Dù hắn may mắn không gặp phải trận đại loạn đấu trong mật thất dưới đất.

Nhưng lại bị Mạnh Hà từ mật thất dưới đất xông ra giày vò.

Nếu không phải vận khí tốt, Hoa Mãn Lâu và bọn họ kịp lúc đi ra cứu hắn khỏi căn phòng giam giữ, e rằng hắn đã tại chỗ bị c·hết chìm.

Bất quá, Không Động Tử Kiếm dù may mắn còn sống, nhưng cũng không nguyện tiếp tục lưu lại Hoa gia, càng không muốn đến

Dục Tú Sơn Trang nhìn thấy Cố Hàn Uyên, kẻ đã hại hắn thảm hại như vậy.

Vì vậy hắn không chút do dự rời đi theo Nguyên Tùy Vân.

Bất quá Nguyên Tùy Vân và mục đích của hắn không giống nhau.

Hắn còn có La Ma di thể cần tranh đoạt, không thể không phản hồi kinh thành.

Bởi vậy giữa đường liền cùng Nguyên Tùy Vân mỗi người đi một ngả.

Bởi vì sắc trời đã tối, chỉ đành nghỉ ngơi ngoài dã ngoại.

Cái tên Cố Hàn Uyên kia thật sự là xen vào việc của người khác, còn hại mình ra nông nỗi thảm hại như vậy.

Sao hắn không c·hết thẳng ở mật thất dưới đất đi.

Thật sự là vận đen.

Không Động Thanh Kiếm liếc mắt nhìn hắn, trong mắt lóe lên một vệt khinh bỉ.

Nếu Tử Kiếm dám trực tiếp oán giận Cố Hàn Uyên như vậy, nàng còn có thể coi trọng hắn một chút.

Còn như vậy sau lưng nói xấu Cố Hàn Uyên, quả nhiên là hành vi tiểu nhân.

Nếu không phải Tử Kiếm không c·hết, nàng thà rằng làm t·ình phụ của Cố Hàn Uyên, cũng không nguyện ý tiếp tục đi cùng hắn.

Đáng tiếc bây giờ Cố Hàn Uyên nội lực tiêu hao, thân thể suy yếu, dường như không có thời gian rảnh rỗi để phản ứng chuyện của nàng.

Chỉ đành tạm thời tiếp tục cùng Tử Kiếm hành động, xem có thể tìm cơ hội c·ướp đi La Ma di thể hay không.

Tử Kiếm thấy Thanh Kiếm không đáp lời, nhất thời có chút không vui.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh Kiếm đang dựa dưới một gốc cây nghỉ ngơi, tư thái dường như trở nên yểu điệu hơn nhiều.

Gương mặt vốn dĩ có chút lãnh đạm ngày xưa dường như cũng thêm vài phần kiều mị.

Lòng Tử Kiếm nóng lên, không khỏi bước tới.

Thanh Kiếm thấy hắn bước tới, sắc mặt trầm xuống, chán ghét nói: Ngươi muốn làm gì.

Tử Kiếm hèn mọn cười nói: Chúng ta chẳng phải phu thê sao.

Đương nhiên là muốn làm chút chuyện phu thê nên làm.

Thanh Kiếm nghe vậy trong mắt lóe lên một vệt lửa giận, quát: Ai cùng ngươi là phu thê.

Tử Kiếm một chút cũng không để ý lửa giận trong mắt Thanh Kiếm.

Hắn cợt nhả cười nói: Trước đây tuy là ta lừa ngươi, nhưng lúc đó chúng ta chẳng phải đều theo nhu cầu sao.

Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy rất khoái lạc.

Nghe được Tử Kiếm nhắc đến chuyện ban đầu, trong mắt Thanh Kiếm liền hiện lên một vệt hận sắc.

Nếu như trước kia, nàng sẽ chọn ủy khuất cầu toàn.

Thế nhưng bây giờ có Cố Hàn Uyên làm chỗ dựa vững chắc, nàng đã cứng rắn hơn rất nhiều.

Dù không dám trực tiếp bại lộ quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên, nhưng không ngăn cản nàng không kiêng nể gì mà cười nhạo.

Khoái lạc ư.

Ngay cả cái thứ thấp kém như ngươi sao.

Đừng làm ta cười được không.

Đồ chó còi.

Đối tượng mà nàng so sánh đương nhiên là Cố Hàn Uyên.

Đem Tử Kiếm cùng Cố Hàn Uyên đối lập căn bản là nâng hắn lên.

Lời nói đồ chó còi đều xem như là cho hắn mặt mũi.

Phải biết rằng đêm hôm ấy nàng suýt nữa cho rằng đó mới là đêm đầu tiên của mình.

Có thể thấy được hai người có chênh lệch lớn đến nhường nào.

Tử Kiếm nghe vậy sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Lời cười nhạo của Thanh Kiếm đối với nam nhân mà nói xác thực rất đau đớn tự tôn.

Hơn nữa, sự si mê lóe lên trong mắt Thanh Kiếm cũng khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Nhưng đây cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là hắn hiểu rất rõ Thanh Kiếm, nếu không có đủ sức mạnh nàng sẽ không dám cười nhạo hắn như vậy.

Chương 1046

Hắn nhất thời nghĩ tới một loại khả năng.

Sắc mặt không khỏi âm trầm chất vấn: Ngươi có phải ở bên ngoài có người khác không.

Là tên gian phu nào.

Nói cho ta biết.

Ta sẽ g·iết hắn.

Thanh Kiếm nhìn bộ dáng ngoài mạnh trong yếu kia của Tử Kiếm càng phát ra cảm thấy xem thường.

Thậm chí không khỏi có chút tự giễu mình ban đầu đã ngu xuẩn đến mức nào mà lại bị loại hàng này hù dọa không dám phản kháng.

Gông xiềng vốn gông cùm trên thân Thanh Kiếm tựa như vào giờ khắc này được giải khai.

Dũng khí trỗi dậy, nàng cợt nhả nói: Ta chính là ở bên ngoài có người thì sao.

Cho dù ta nói cho ngươi biết, ngươi có can đảm đi g·iết sao.

Ta thấy ngươi ngay cả đứng trước mặt hắn chất vấn cũng không dám.

Tử Kiếm sắc mặt càng phát âm trầm, hung tợn quát hỏi: Rốt cuộc là ai.

Thanh Kiếm đến bước này cũng không còn e dè gì.

Nàng lạnh lùng nói: Cố Hàn Uyên.

Nam nhân mới của ta chính là Cố Hàn Uyên, ngươi có bản lĩnh thì đi tìm hắn.

Cũng không cần ngươi khoác lác muốn g·iết hắn, chỉ cần ngươi dám đến trước mặt hắn tìm hắn nói rõ phải trái, ta liền coi trọng ngươi một chút.

Tử Kiếm nghe vậy ngẩn ra.

Câu trả lời của Thanh Kiếm không chỉ nằm ngoài dự liệu của hắn, mà còn khiến hắn cảm thấy không biết làm sao.

Nếu là của người khác thì còn nói làm gì.

Hắn thật sự không dám ở trước mặt Cố Hàn Uyên gây sự.

Tử Kiếm nghĩ đến mình bị Cố Hàn Uyên nói xấu nhốt lại, thậm chí suýt nữa bị c·hết đ·uối.

Bây giờ còn đoạt nữ nhân của hắn.

Cắn răng nghiến lợi nạt nhỏ: Cố Hàn Uyên ngươi khinh người quá đáng.

Hắn thấy Thanh Kiếm khinh bỉ ra mặt, trong lòng một trận vô danh giận dữ trỗi dậy.

Hắn tà cười nói: Ta tuy không dám đi tìm Cố Hàn Uyên, nhưng ta dám chơi nữ nhân của hắn.

Nói đoạn liền bước về phía Thanh Kiếm.

Thanh Kiếm thấy thế không chút do dự rút trường kiếm trong tay, cảnh giác quát: Ngươi muốn làm gì.

Tử Kiếm một bộ dáng dấp căn bản không thấy trường kiếm trong tay Thanh Kiếm, đắc ý cười nói: Hừ hừ.

Làm gì ư.

Ta khuyên ngươi đừng phí sức phản kháng.

Võ công của ngươi đều là ta dạy, ngươi không phải là đối thủ của ta.

Thanh Kiếm sắc mặt trầm xuống, cảnh cáo nói: Ngươi dám làm loạn, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi.

Tử Kiếm lơ đễnh nói: Ngươi dám nói cho Cố Hàn Uyên sao.

Thanh Kiếm lúc này rốt cuộc phản ứng kịp mình quá mức lỗ mãng.

Lẽ ra không nên ở nơi hẻo lánh không người này mà kích thích Tử Kiếm.

Nếu là có người khác ở đây, cho Tử Kiếm tám vạn tám nghìn cái lá gan cũng không dám động thủ với nàng.

Chuyện đã đến nước này, nàng chỉ đành quyết tuyệt nói: Cùng lắm thì Đồng Quy Vu Tận.

Từ khi trao thân cho Cố Hàn Uyên, nàng liền không còn cách nào tiếp thu bị nam nhân khác đụng chạm.

Nếu thật muốn nàng lựa chọn, nàng thà chọn bỏ mạng để bảo trụ sự thuần khiết.

Tử Kiếm cũng không biết quyết ý trong lòng Thanh Kiếm.

Hắn còn xem nàng như cô gái đơn thuần trước kia, người đã vì học võ công mà bán mình.

Càng không biết Thanh Kiếm đã không còn quá s·ợ c·hết, mà âm thầm chịu đựng.

Tử Kiếm như trước đắc ý cười nói: Ta nói ngươi không phải là đối thủ của ta, cho dù muốn Đồng Quy Vu Tận cũng không làm được.

Vẫn là ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ đi.

Dứt lời tiếp tục tới gần Thanh Kiếm.

Thanh Kiếm lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Kiếm, chờ hắn gần thêm một chút, liền toàn lực đâm về phía hắn.

Cơ hội chỉ có một lần.

Nếu bỏ lỡ, liền rốt cuộc không còn cơ hội.

Nếu thật bỏ qua cơ hội, nàng sẽ chọn để lại kiếm cuối cùng cho chính mình.

Ngay lúc bầu không khí trở nên khẩn trương nhất, một thanh âm có chút lười biếng truyền đến từ chỗ tối.

Kia.

Ta đến có phải không đúng lúc.

Chỉ thấy một thân ảnh quần áo lôi thôi, chải kiểu tóc ly kinh phản đạo, vừa gãi gò má vừa chậm rãi bước ra.

Trên vai của hắn vác một thanh Đại Ngự Lâm Quân đao dài đến 1m6 bọc trong vải.

Chính là Thêm Tiền Cư Sĩ Đinh Tu.

Đinh Tu hiện thân khiến hai người giật mình.

Dù sao trong lúc nhất thời còn chưa phân rõ địch ta.

Ngược lại, tướng mạo lôi thôi của Đinh Tu khiến Tử Kiếm Không Động không coi hắn là cao thủ gì.

Y trầm giọng chất vấn: Ngươi là ai.

Đinh Tu trong mắt lóe lên tia thiếu kiên nhẫn, nhàn nhạt đáp: Ta ư.

Chỉ là một vô danh tiểu tốt lấy tiền làm việc, giúp Cố công tử dọn dẹp chút chướng mắt rác rưởi mà thôi.

Cố Hàn Uyên mưu đồ đại nghiệp, người có năng lực đủ để tin cậy lại ít ỏi.

Hơn nữa, liên quan đến Thiên Võng cơ mật bậc nhất, người có thể giao phó đủ tín nhiệm lại càng ít ỏi.

Chỉ có những hồng nhan tri kỷ đã trao cả thân lẫn tâm cho hắn, đến thiện ác cũng không phân biệt, mới là đáng tin nhất.

Cũng chính vì vậy, Cố Hàn Uyên mới đối với những nữ tử tài năng xuất chúng kia càng kiên trì.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên cả ngày bận rộn công lược những cô gái kia không chỉ đơn thuần là vì ham muốn mỹ mạo cùng linh khí song tu của các nàng.

Trở lại chuyện chính.

Đinh Tu dù không đáng tín nhiệm đến mức ấy, nhưng lại có cơ sở hợp tác là tìm kiếm chân tướng vụ án Đinh gia năm xưa.

Một số chuyện không liên quan đến cơ mật Thiên Võng liền có thể giao phó hắn xử lý.

Mà Đinh Tu nếu đã lựa chọn đầu quân, Cố Hàn Uyên há chẳng phải sẽ ra sức bóc lột sức lao động của hắn sao.

Vốn đã nhận nhiệm vụ được sắp xếp, Đinh Tu lại nhận được tin truyền, bảo hắn tiện đường giải quyết Tử Kiếm Không Động đã may mắn thoát chết ở Hoa Gia Bảo.

Đinh Tu cảm thấy mình chịu thiệt lớn.

Tuy từ Cố Hàn Uyên mà lừa được Cận Nhất Xuyên tống tiền, mười năm cũng không kiếm nổi số tiền đó, nhưng chưa từng có cơ hội hưởng thụ.

Mấy ngày qua, không phải đang làm việc thì cũng đang trên đường làm việc.

Ngày hôm qua mới trở về kinh thành, hôm nay liền lại bị ép rời xa kinh thành.

Còn phải tiện đường vì tình nhân mới của Cố Hàn Uyên mà giải quyết phiền phức.

Đinh Tu tháo thanh Đại Ngự Lâm Quân đao bọc trong vải, sốt ruột nói: Ta còn rất nhiều chuyện muốn làm, sở dĩ ta hy vọng ngươi tốt nhất chớ lãng phí quá nhiều thời gian của ta.

Hắn chỉ muốn sớm giải quyết Tử Kiếm, rồi mau chóng hoàn thành việc Cố Hàn Uyên giao phó, trở về kinh thành thống khoái uống rượu.

Cố Hàn Uyên để hắn cam tâm tình nguyện bán mạng, ngoại trừ tiền tài đầy đủ ra, còn là không hạn lượng cung ứng Tinh Nguyệt Tửu.

Đây là thứ mà quan to quý nhân trong kinh thành cũng không có tư cách hưởng thụ.

Cũng chính vì vậy, Đinh Tu tuy có không ít oán giận, nhưng làm việc lại xưa nay không hàm hồ.

Đây chính là phẩm đức nghề nghiệp của kẻ có tiền tất đến.

Đương nhiên trên miệng hắn vẫn không thể thiếu vài câu oán giận.

Đáng tiếc ngươi không phải huynh đệ tay chân, thân bằng tri kỷ của ta, bằng không chắc chắn phải thêm tiền không thôi.

Đại Ngự Lâm Quân đao dài kinh người dưới ánh trăng lóe lên hàn quang lạnh lẽo, chiếu rọi gương mặt Tử Kiếm chợt biến sắc.

Mà Thanh Kiếm lại mặt lộ vẻ vui mừng, lòng hơi ngọt ngào, thầm nghĩ Cố Hàn Uyên quả nhiên không quên nàng.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên sớm có chuẩn bị, tối nay nàng đã vì sự lỗ mãng của mình mà lành ít dữ nhiều.

Chương 1047

Danh tiếng Tử Kiếm Không Động không nhỏ, nhưng võ công chỉ là một Tiên Thiên cảnh giới bình thường đã cạn kiệt tiềm lực.

Mà Đinh Tu lại là võ công đỉnh phong của thế giới Tú Xuân Đao.

Tuy trong thế giới hỗn loạn này không đáng là gì, nhưng hiển nhiên không phải Tử Kiếm Không Động có thể đối phó.

Chưa đầy hai chiêu, y đã bị Đại Ngự Lâm Quân đao dồn vào thế đỡ trái hở phải.

Hơn nữa đúng lúc này, một đạo hàn mang từ sau lưng Tử Kiếm lóe lên.

Đó là thanh kiếm nàng đã chuẩn bị mấy năm trời, hoàn mỹ đâm trúng kẽ hở chiêu thức của Tử Kiếm, một kiếm xuyên thủng nội giáp của hắn.

Yếu huyệt bị đâm xuyên, Tử Kiếm c·hết ngay tại chỗ.

Cái kết cục này của hắn gần như giống hệt việc bị Thanh Kiếm đánh lén mà c·hết trong nguyên kịch.

Đinh Tu nhìn Tử Kiếm c·hết không nhắm mắt, không khỏi tặc lưỡi nói: Tấm tắc, quả nhiên Tối Độc Phụ Nhân Tâm.

Thanh Kiếm nghe vậy không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Đinh Tu võ công có cao đến mấy cũng là thủ hạ của Cố Hàn Uyên, nàng tự nhiên không có gì phải sợ hãi.

Tính tình nàng như vậy quả thực rất dễ chịu thiệt lớn.

Cũng may bây giờ nương tựa Cố Hàn Uyên, vận mệnh của nàng cũng đã thay đổi.

Đinh Tu hờ hững nhún vai, ném một cái bao bố về phía Thanh Kiếm.

Thanh Kiếm nghi hoặc hỏi: Đây là cái gì.

Đinh Tu vuốt vành tai, thản nhiên giải thích: Yến lâu chủ nói đây là Cố công tử dặn dò giao cho nàng, còn bên trong là gì, ta cũng không rõ.

Đinh Tu rất rõ ràng, lòng hiếu kỳ không phải lúc nào cũng nên có.

Nhất là khi đối mặt với Cố Hàn Uyên, người khiến hắn cảm thấy sâu không lường được.

Hắn tiếp xúc tuy không nhiều, nhưng mơ hồ cảm nhận được khí tức kinh khủng ẩn sâu trong Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ dù làm những việc Cố Hàn Uyên giao phó, hắn cũng cố gắng ít nhìn ít hỏi, tránh cho ngày nào đó hồ đồ mà chuốc lấy tai họa.

Chính vì sự hiểu chuyện này của Đinh Tu, Cố Hàn Uyên mới cảm thấy khá tiện tay khi dùng, không chút do dự bóc lột sức lao động của hắn.

Cũng không biết liệu Đinh Tu sau khi biết chân tướng có hối hận vì mình đã quá tận lực hay không.

Thanh Kiếm không để ý Đinh Tu suy nghĩ gì, nàng lúc này không kịp chờ đợi mở bao bố, muốn xem Cố Hàn Uyên sẽ giao cho nàng thứ gì.

Vật trong bao vải rất ít, chỉ có một tờ giấy cùng một quyển sách.

Sách là bí tịch Cửu Âm Chân Kinh bản đơn giản hóa.

Thanh Kiếm vẫn luôn khát vọng võ công cao thâm.

Bằng không năm đó cũng sẽ không bị Tử Kiếm lừa gạt, càng không mạo hiểm cướp đoạt di thể La Ma.

Bây giờ có bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh, nàng tự nhiên không cần làm điều thừa đi tranh đoạt di thể La Ma đầy rủi ro.

Thanh Kiếm cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, lòng nàng ấm áp, gương mặt xinh đẹp hiện lên ý cười hớn hở.

Thanh Kiếm, người vốn hung ác lạnh lùng, nay lộ ra vẻ mặt như thế, trong phút chốc có phần kinh diễm.

Ngay cả Đinh Tu cũng không khỏi thầm than: Chẳng trách Cố Hàn Uyên lại coi trọng nàng, quả nhiên có vài phần tư sắc.

Thanh Kiếm ôm tâm tình hớn hở xem xét tin tức trên tờ giấy.

Đôi mi thanh tú không khỏi hơi nhíu lại, nàng lẩm bẩm: Vương Gia thảm án diệt môn.

Nàng cất tờ giấy, ngẩng đầu trịnh trọng nói: Lời Cố công tử dặn dò, ta đã rõ.

Ta lập tức khởi hành trở về Không Động phái.

A.

Đinh Tu thản nhiên đáp.

Nhìn Thanh Kiếm không chào hỏi lấy một tiếng đã quay người rời đi, sắc mặt hắn không khỏi cổ quái, gãi gãi gò má, lẩm bẩm: Nữ nhân quả nhiên thật phiền phức.

Sư phụ tuy là một nam nhân bà, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhân.

Chẳng trách lại phiền phức đến vậy.

Nghĩ đến Đinh Bạch Anh bây giờ không biết đang ẩn náu ở đâu, Đinh Tu không khỏi khẽ thở dài.

Mau chóng lên đường đi.

Mục đích lại có phần xa xôi.

Bắc Trai.

Cái tên kỳ lạ.

Hy vọng đừng lại là một nữ nhân phiền phức.

Theo một tiếng thở dài oán giận pha lẫn bất đắc dĩ của Đinh Tu, nơi đây lại trở nên tĩnh lặng.

Chỉ còn lại Tử Kiếm nằm trên mặt đất, c·hết không nhắm mắt.

E rằng chẳng bao lâu nữa thi thể của hắn cũng sẽ bị sói hoang, chó dại gặm nhấm không còn.

Đêm nay quả thật không hề tĩnh mịch.

Khi Cố Hàn Uyên đang bận rộn khai phá tư thế mới, vô số thám kỵ trạm gác phi ngựa cấp tốc qua lại giữa kinh thành và Hoa Gia Bảo.

Người may mắn thì nửa đường gặp phải người từ Hoa Gia Bảo trở về kinh thành mà nghe ngóng được tình báo.

Còn nhiều người khác vẫn đang phóng ngựa hết tốc lực.

Trong kinh thành, giữa tửu lâu, phường thị, những kẻ vốn ngày thường không có mấy cảm giác tồn tại bỗng nhiên lớn tiếng nói chuyện.

Theo tin tức Cố Hàn Uyên vì cứu người mà nội lực tiêu hao, trở nên cực kỳ yếu ớt lan truyền, toàn bộ kinh thành mơ hồ trở nên xao động, dường như có vô số mạch nước ngầm đang cuộn trào.

Trong một mật thất dưới lòng đất của một phủ đệ xa hoa trong kinh thành.

Tin tức là thật sao.

Toàn bộ kinh thành đều đang đồn đại.

Hơn nữa người của chúng ta cũng đã nghe được tin tức, hẳn là thật.

Vậy thì động thủ đi.

Đã chờ nhiều ngày như vậy, cho dù là giả cũng đã đến lúc động thủ.

Hừ.

Cố Hàn Uyên, Cơ Dao Hoa.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên đẩy cánh tay ngọc, chân ngọc đang quấn quanh mình ra, từ ôn hương nhuyễn ngọc mà đứng dậy.

Trong lúc lơ đãng liếc nhìn bên cạnh, một đạo đường cong tuyệt đẹp to lớn lún sâu trên giường, nở rộ đóa mai vàng tiên diễm, hài lòng khẽ cười một tiếng.

Mã Tú Chân so với dự liệu còn bền bỉ hơn, lại có Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân phụ trợ.

Toàn bộ hỏa khí tích tụ từ hôm qua đã tiêu tan hơn phân nửa.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng đứng dậy mặc quần áo, thong thả bước ra khỏi phòng.

Hôm nay hắn cũng có không ít việc phải bận rộn.

Nhanh chóng giải quyết, cũng tốt sớm trở về kinh thành.

Kinh thành dưới sự sắp đặt của hắn, tựa như nồi áp suất đã bị nén lâu ngày, có thể bùng nổ sự kiện bất cứ lúc nào, hắn há lại muốn bỏ lỡ.

Cố Hàn Uyên vừa đến tiểu viện của Thiết Tâm Lan liền nghe thấy cuộc đối thoại của hai chủ tớ bên trong.

Tiểu thư, người còn do dự điều gì.

Hoa công tử quả thực cũng rất tốt, thế nhưng sao có thể so với Cố công tử.

Huống chi không có Cố công tử tương trợ, làm sao tìm ra hạ lạc của lão gia.

Nho nhỏ đang hết lòng khuyên nhủ Thiết Tâm Lan còn chưa quyết định.

Thiết Tâm Lan nghe vậy sắc mặt khó coi, mơ hồ còn có chút thiếu kiên nhẫn.

Bất quá nàng vẫn cố gắng giải thích với Nho nhỏ: Nhưng là, Ngư ca ca huynh ấy nói.

Tuy có vẻ hơi thất lễ, không giữ đúng bổn phận nha hoàn, nhưng Nho nhỏ vẫn ngắt lời nói: Ngư công tử quả thực rất thông minh.

Lão Thất Ưng Nhãn từng khi dễ hắn trong mật thất dưới lòng đất cũng bị hắn chỉnh cho phải cầu xin tha thứ, còn để lộ ra nhược điểm.

Thế nhưng Ngư công tử võ công quá kém.

Nếu lão gia thật sự bị vây ở địa điểm trên Tàng Bảo Đồ, tất nhiên cực kỳ nguy hiểm.

Lấy võ công của Ngư công tử còn kém hơn tiểu thư, vạn nhất nếu có chuyện nguy hiểm xảy ra, e rằng ngay cả tự bảo vệ mình cũng khó khăn.

Trước đó Tiểu Ngư Nhi lén lút đuổi theo lão Thất Ưng Nhãn đã khiến hắn mất mặt.

Chương 1048

Thừa dịp lão ta lạc đàn bên ngoài, dùng thủ đoạn hại người học được từ mấy vị sư phụ ở Ác Nhân Cốc mà sửa trị lão Thất Ưng Nhãn một trận hung hăng.

Cuối cùng không chỉ trút được cơn giận, còn lừa được một bí mật từ lão Thất Ưng Nhãn.

Sau đó Tiểu Ngư Nhi đắc ý chạy đến trước mặt Thiết Tâm Lan mà khoe khoang một trận, làm lý do thuyết phục nàng đồng hành.

Tuy Tiểu Ngư Nhi không nói rõ cụ thể hắn có được bí mật gì từ lão Thất Ưng Nhãn, nhưng đã thể hiện được năng lực của hắn.

Đồng thời thuyết phục Thiết Tâm Lan rằng dù không có Cố Hàn Uyên giúp đỡ, cũng có thể giúp nàng tìm ra Thiết Như Vân mất tích.

Bất quá lời Nho nhỏ nói cũng là sự thật.

Tiểu Ngư Nhi quả thực rất thông minh, chỉ có điều võ công quá kém.

Cảnh tượng hắn ở mật thất dưới lòng đất vốn định ra mặt vì Mộ Dung Tiên, kết quả lại bị lão Thất Ưng Nhãn dạy dỗ một trận, đã phóng đại vô hạn khuyết điểm võ công quá kém của hắn.

Thiết Tâm Lan có chút khó xử nói: Ngư ca ca võ công quả thực kém chút, vì vậy huynh ấy định đưa ta đến kinh thành thuyết phục Hoa công tử cùng đồng hành.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Thiết Tâm Lan do dự không quyết.

Với trí tuệ cơ trí của Tiểu Ngư Nhi, cộng thêm võ công của Hoa Vô Khuyết, hai bên bổ trợ sẽ tạo ra hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Huống chi Thiết Tâm Lan cũng muốn gặp lại Hoa Vô Khuyết một lần.

Cho nên nàng bây giờ càng khuynh hướng phương án của Tiểu Ngư Nhi.

Cũng chính vì vậy, lời khuyên của Nho nhỏ mới khiến nàng cảm thấy sốt ruột khác thường.

Khuyên nhủ một người trong lòng đã có khuynh hướng, so với khuyên nhủ một người hoàn toàn còn đang do dự thì khó hơn nhiều.

Đáng tiếc Nho nhỏ lúc này toàn tâm toàn ý đều vì Cố Hàn Uyên mà suy nghĩ, căn bản không chú ý tới sự thay đổi trong lòng Thiết Tâm Lan.

Nàng có chút chẳng đáng nói: Hắn còn không biết xấu hổ mà nói sao.

Ta nghĩ, Hoa công tử căn bản không coi trọng tiểu thư, nếu không tại sao lại đột ngột bỏ đi không từ giã.

Trước đây Nho nhỏ cũng rất coi trọng Hoa Vô Khuyết.

Thế nhưng khi đó nàng chỉ vì Thiết Tâm Lan mà suy nghĩ, lại chưa từng nghĩ đến bản thân.

Dù sao với tính cách của Hoa Vô Khuyết, nếu thật sự ở bên Thiết Tâm Lan, liền tuyệt đối sẽ không còn bận tâm đến cô gái nào khác.

Thân phận nha hoàn hồi môn của Nho nhỏ tự nhiên miễn bàn.

Cùng lắm là sau khi Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Lan thành hôn, cho nàng một khoản tiền để nàng được tự do, đó đã là ân điển lớn nhất của chủ nhân.

Đại đa số nha hoàn không thể theo tiểu thư làm của hồi môn, phần lớn đều có số phận như vậy.

Số phận như vậy nào có tốt đẹp gì.

Trong loạn thế này, một nữ tử không nơi nương tựa nào có kết cục tốt đẹp.

Huống chi còn là thân phận nha hoàn hèn mọn.

Cho dù là có lý do chính đáng mới phải rời khỏi chủ nhân, thì ai lại quan tâm.

Chỉ bị cho là vì phạm lỗi gì đó mới bị đuổi đi, càng bị người coi thường.

Vận khí tốt có lẽ còn có thể tìm được một người thành thật mà gả.

Vận khí không tốt.

Khi Cố Hàn Uyên còn chưa học được Ngự Kiếm Phi Hành, trên đường đi bằng xe ngựa đã gặp phải mấy nhóm đạo phỉ.

Một nữ tử không có bao nhiêu võ công nếu gặp phải, kết cục thế nào không cần nói cũng biết.

Có thể nói Nho nhỏ chính là vì gặp được Cố Hàn Uyên, được khai thông tư tưởng, bắt đầu tính toán cho tương lai của mình.

Mà đối với nàng mà nói, tương lai tốt đẹp nhất không gì bằng theo Thiết Tâm Lan làm nha hoàn hồi môn cho Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó không chỉ từ nay về sau cơm áo vô ưu, còn có thể có một nam chủ nhân tuấn tú như trích tiên, lúc rảnh rỗi đổi khẩu vị mà sủng ái nàng một chút.

Điều này đối với Nho nhỏ mà nói, đã là một kết cục tốt đẹp nhất.

Dù sao cũng tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với kết cục trong nguyên kịch, không giải thích được lại theo Ác Thông Thiên, cuối cùng hương tiêu ngọc nát.

Thiết Tâm Lan sắc mặt có chút xấu hổ và khó chịu.

Việc Hoa Vô Khuyết bỏ đi không từ giã quả thực khiến lòng nàng rất khó chịu.

Hơn nữa lúc đó nàng lại vừa gặp qua Cố Hàn Uyên, tâm tình đang rối loạn.

Kết quả lại không thể từ Hoa Vô Khuyết mà đạt được nửa phần an ủi.

Ngược lại, việc Hoa Vô Khuyết bỏ đi không từ giã lại càng khiến nàng bị đả kích.

Vì thế hai ngày nay tâm tình nàng càng thêm rối loạn.

Chỉ là hiện nay sau khi được Tiểu Ngư Nhi khuyên bảo, nàng lại quyết định cho Hoa Vô Khuyết thêm chút cơ hội.

Vì vậy nàng không khỏi nói giúp Hoa Vô Khuyết mấy lời: Có lẽ Hoa công tử có việc quan trọng gì đó phải làm.

Trước đó hai vị cung chủ Di Hoa Cung đều đến, Hoa công tử là đệ tử của các nàng, nhất định phải vâng theo sư mệnh.

Lời này thoạt nhìn có lý, kỳ thực lại rất gượng ép.

Chỉ thấy Nho nhỏ cười nhạt nói: Vậy Hoa công tử vì sao không đi theo hai vị cung chủ Di Hoa Cung sớm hơn.

Lại phải chờ đến ngày thứ hai mới bỏ đi không từ giã.

Ta thấy rõ ràng là chính hắn không muốn ở lại, mới bất cáo nhi biệt không từ mà biệt.

Nguyên nhân thực sự tự nhiên là vì đêm đó Hoa Vô Khuyết đã nghe được cuộc đối thoại giữa Thiết Tâm Lan và Cố Hàn Uyên.

Vẻ Thiết Tâm Lan chuẩn bị hiến thân khiến hắn cảm thấy trái tim băng giá, chịu đả kích nặng nề.

Vì vậy hắn mới trong phút chốc không biết làm sao đối mặt Thiết Tâm Lan, lựa chọn bỏ đi không từ giã.

Cái này.

Sắc mặt Thiết Tâm Lan trầm xuống, nhất thời không biết giải thích thế nào.

Kỳ thực nói cho cùng, vẫn là nàng còn có chút quyến luyến Hoa Vô Khuyết, mới luôn tìm cớ cho đối phương.

Nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, muốn mạnh miệng biện hộ luôn là đuối lý.

Nho nhỏ thấy Thiết Tâm Lan trầm mặc, cho rằng Thiết Tâm Lan đã bị nàng thuyết phục, mặt lộ vẻ vui mừng, thừa thắng xông lên nói: Hơn nữa, so về trí tuệ, Cố công tử đã phá qua mấy đại án, còn vạch trần âm mưu của Mộ Dung Bác gây ra huyết án Nhạn Môn Quan năm xưa, chẳng lẽ không mạnh hơn Ngư công tử sao.

So về võ công, Cố công tử thần công cái thế, ngay cả hai vị sư phụ của Hoa công tử cũng kém hơn hắn.

Cùng với trông cậy vào Ngư công tử và Hoa công tử liên thủ, còn không bằng để Cố công tử một mình ra tay.

Đại đa số nữ tử sau khi có thể tiếp nhận sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, đều rất dễ dàng bị hắn hấp dẫn.

Tuổi trẻ tuấn lãng, võ công cao cường, danh chấn thiên hạ.

Nam tử như vậy tự nhiên là tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu cô gái giang hồ.

Nếu không trên giang hồ cũng sẽ không thường xuyên xuất hiện một hai cô gái giả mạo là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Đối mặt với Nho nhỏ bày sự thật, giảng đạo lý, Thiết Tâm Lan nhất thời không nói nên lời.

Nàng khẽ thở dài: Nhưng Cố công tử tình trạng hôm nay.

Cố Hàn Uyên giả vờ suy yếu cũng không phải là không có hại.

Ví như hiện tại đã bị Thiết Tâm Lan coi thành cái cớ.

Dù sao muốn tìm ra đồng thời cứu Thiết Như Vân, vũ lực là cần thiết.

Cố Hàn Uyên trong trạng thái suy yếu tự nhiên không phù hợp yêu cầu này.

Ít nhất cũng cần chờ đợi khi Cố Hàn Uyên khôi phục cơ thể sau đó mới có thể tính toán.

Nho nhỏ nghe vậy biến sắc, có chút kinh ngạc nói: Tiểu thư, người sẽ không ngay cả kiên nhẫn chờ đợi Cố công tử khôi phục toàn thịnh cũng không có sao.

Nếu nói vậy, cho dù là ta cũng phải khinh thường tiểu thư người.

Trong lòng nàng, địa vị của Cố Hàn Uyên đã vượt qua Thiết Tâm Lan.

Vì vậy cái cớ thoái thác như vậy của Thiết Tâm Lan khiến nàng gấp bội khó chịu.

Thiết Tâm Lan nghe vậy cả kinh, vội vàng nói: Nói bậy bạ gì đó.

Lời như vậy nếu truyền ra ngoài, thanh danh của nàng còn cần nữa không.

Nho nhỏ quan sát kỹ thần thái của Thiết Tâm Lan, cảm thấy không giống như lời nói dối.

Chương 1049

Vì vậy nàng càng thêm khó hiểu hỏi: Vậy tiểu thư rốt cuộc đang do dự điều gì.

Chẳng lẽ Cố công tử thần công cái thế, danh dương thiên hạ lại tuấn lãng như trích tiên hạ phàm, vẫn không xứng với tiểu thư xinh đẹp sao.

Lời này cũng có hiềm nghi đặt Thiết Tâm Lan lên giàn hỏa nướng.

Với danh tiếng như mặt trời ban trưa của Cố Hàn Uyên bây giờ, có thể không thích hắn, thậm chí chán ghét hoặc căm ghét hắn.

Lại duy chỉ không thể nói hắn không xứng với ai.

Bằng không những người khác tạm thời không bàn, bây giờ Tây Hạ Nhiếp Chính Ngân Xuyên Công Chúa liền muốn đến tìm nàng nói chuyện.

Thiết Tâm Lan vội vàng phủ nhận nói: Làm sao có thể.

Nếu thực sự nói, cũng là ta không xứng với hắn mới phải.

Dừng một chút, nàng có chút khó chịu nói: Nhưng đêm đó ngươi cũng thấy đấy, Cố công tử đã cự tuyệt ta.

Kỳ thực Thiết Tâm Lan vẫn canh cánh trong lòng về chuyện này.

Cố Hàn Uyên không thừa nước đục thả câu tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng sự ghét bỏ đó lại khiến nàng cảm thấy tự tôn bị tổn thương.

Nho nhỏ nghe vậy liếc mắt, tức giận nói: Đây chẳng phải là vì tiểu thư người do dự không quyết, trong lòng vẫn còn nhớ Hoa công tử sao.

Nếu ta là nam nhân, biết nữ nhân có ý định hiến thân cho mình trong lòng lại đang giấu giếm một nam nhân khác cũng sẽ cảm thấy không vui.

Huống chi còn là nam tử như Cố công tử, bên người không thiếu tuyệt mỹ hồng nhan làm bạn.

Hơn nữa trước đó ta còn chú ý tới một vài chi tiết, e rằng ngay cả hai vị sư phụ của Hoa công tử, hai vị cung chủ Di Hoa Cung đối với Cố công tử cũng lòng mang tình yêu mến.

Thiết Tâm Lan giật mình, có chút khó tin hỏi: Thật sao.

Nho nhỏ đắc ý cười nói: Đương nhiên là thật.

Ánh mắt Yêu Nguyệt cung chủ nhìn Cố công tử rõ ràng không giống với những người khác.

Cứ như những người khác trong mắt nàng đều là cỏ dại, không đáng bận tâm.

Còn Cố công tử lại là tuyệt thế kỳ hoa có thể thu hút toàn bộ ánh mắt của nàng.

Liên Tinh cung chủ thì càng không cần nói, ánh mắt kia không rời Cố công tử lấy nửa bước.

Ngay cả đệ tử của các nàng là Hoa công tử cũng chưa từng được chú ý như thế, ngày đó trên yến tiệc mừng thọ, hai vị cung chủ mang Hoa công tử đến sau đó liền không quan tâm nữa.

Đối với những người có thân phận nha hoàn thị nữ mà nói, sát ngôn quan sắc vĩnh viễn là môn học bắt buộc.

Lời nói cố gắng giấu diếm tâm tình của Thiết Tâm Lan, nàng có lẽ còn không thể nhận ra.

Thế nhưng những người không thèm để ai vào mắt như Yêu

Nguyệt và Liên Tinh há lại sẽ cố ý che giấu tâm tư đối với một nha hoàn.

Vì vậy lúc đó Nho nhỏ khi đang thán phục vẻ đẹp của Yêu Nguyệt, Liên Tinh cùng với sự xứng đôi của các nàng với Cố Hàn Uyên, cũng đã chú ý đến rất nhiều chi tiết.

Nho nhỏ bỗng nhiên giật mình, do dự nói: Ngay cả hai vị cung chủ Di Hoa Cung danh chấn thiên hạ đều ái mộ Cố công tử, ta thật không rõ tiểu thư có điều gì tốt mà phải rụt rè do dự.

Chẳng lẽ tiểu thư lo lắng sau khi gả cho Cố công tử thì địa vị quá thấp.

Muốn mưu cầu thân phận chính thê.

Tiểu thư người sẽ không tự lượng sức mình đến mức đó chứ.

Lão gia mất tích nhiều năm, thân phận tiểu thư người đã không còn là thiên kim Võ Lâm Minh Chủ năm xưa.

Ánh mắt hoài nghi kia gần như nói thẳng: Thiết Tâm Lan người đang nghĩ hão huyền sao.

Nhưng mà điều khiến người ta hơi kinh ngạc là, Thiết Tâm Lan lại như bị nói trúng vậy.

Cũng không dám đối diện với Nho nhỏ, lại càng có chút kích động nói: Chính thê cái gì mà chính thê.

Cái vẻ chột dạ đó cùng việc không đánh đã khai chẳng khác gì nhau.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc khó tin của Nho nhỏ, Thiết Tâm Lan chột dạ có chút vò đã mẻ lại sứt, lẩm bẩm nói: Được rồi, ta quả thật đã từng huyễn tưởng, nhưng ta biết điều đó không hiện thực.

Không thể không nói Thiết Tâm Lan có dã tâm không phải tầm

thường.

Lại vẫn nghĩ đến việc làm chính thê của Cố Hàn Uyên.

Lời này ngay cả Ngân Xuyên Công Chúa cũng không dám nói.

Dù sao trên đầu nàng còn đè nặng Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân đó.

Mà bây giờ, trong số những nữ nhân của Cố Hàn Uyên, Hoàng Dung có uy vọng cao nhất, thậm chí đã lôi kéo một đám đồng bọn cùng chung chí hướng.

Tuy nàng vì trong lòng có kiêng kỵ mà chưa từng cân nhắc chuyện như vậy, thế nhưng nếu không được nàng tán thành, cơ bản không thể trở thành chính thê của Cố Hàn Uyên.

Không chỉ vì nàng uy vọng cao, mà còn vì Cố Hàn Uyên cực kỳ coi trọng nàng.

Nữ tử càng hiểu rõ mức độ chung đụng giữa nàng và Cố Hàn Uyên, thì càng minh bạch điểm này.

Huống chi hài tử trong bụng Hoàng Dung không phải đích trưởng tử thì cũng là đích trưởng nữ của Cố Hàn Uyên.

Trong niên đại mẫu bằng tử quý này, cho dù Cố Hàn Uyên tương lai an bài thế nào, địa vị của Hoàng Dung cũng sẽ không thấp.

Thậm chí tương lai cho dù Cố Hàn Uyên thật sự chọn cô gái nào làm chính thê, cũng phải đàng hoàng hô một tiếng tỷ tỷ mới được.

Bằng không vì sao Ninh Trung Tắc rõ ràng tuổi tác lớn hơn lại vẫn phải gọi Hoàng Dung một tiếng Hoàng tỷ tỷ.

Bằng không vì sao Quách Phù điêu ngoa cùng Nhạc Linh San bốc đồng lại luôn hao tâm tốn sức lấy lòng nàng.

Hơn nữa bây giờ Hoàng Dung đang mang thai, hai nàng gần như muốn cung phụng nàng.

Những cô gái Cố Hàn Uyên coi trọng có lẽ có không ít não yêu đương, nhưng tuyệt đối không hề ngu ngốc.

Bây giờ tuy chưa đến mức khoa trương như cung đấu, nhưng cũng ngầm phân biệt đối xử.

Các nàng ít nhiều đều đang vì tương lai mà tính toán.

Cho nên nói, ý tưởng của Thiết Tâm Lan quả thực không phải tầm thường si tâm vọng vọng tưởng.

Vì thế Nho nhỏ cũng không nhịn được bật cười.

Bất quá với những thao tác trà xanh đầy tức giận của Thiết Tâm Lan trong nguyên kịch, có cái ý tưởng không tự lượng sức như vậy ngược lại cũng bình thường.

Thiết Tâm Lan có khuynh hướng Hoa Vô Khuyết cũng vì lý do này.

Nàng theo Cố Hàn Uyên, rất khó đảm bảo địa vị của mình.

Thế nhưng nàng nếu ở cùng với Hoa Vô Khuyết, lại có thể đảm bảo Hoa Vô Khuyết sẽ độc sủng một mình nàng.

Cho dù làm sai một điểm, cũng sẽ được tha thứ.

Mà Cố Hàn Uyên lại chưa chắc sẽ nuông chiều nàng.

Những tâm tư nhỏ nhặt đó của Thiết Tâm Lan ngay cả Nho nhỏ cũng không thể nhìn thấu.

Đành bất đắc dĩ hỏi: Vậy tiểu thư bây giờ có thể nói cho ta biết rốt cuộc là vì sao không.

Thiết Tâm Lan đôi mắt đẹp hơi rũ xuống, mang theo ý tứ hàm xúc tự giễu, nàng nói: Ta chỉ là cảm thấy, cứ như vậy thấy một người yêu một người, không khỏi quá thủy tính dương hoa vậy.

Thiết Tâm Lan nói một cái cớ không phải là cớ.

Nghiêm chỉnh mà nói, tâm thái của Thiết Tâm Lan không liên quan đến thủy tính dương hoa.

Bằng không với dung mạo xinh đẹp của nàng, hoàn toàn có thể trở thành Lâm Tiên Nhi trong nguyên kịch.

Vì ham muốn sắc đẹp của nàng, có khối người nguyện ý vì nàng bán mạng.

Nhưng mà bây giờ thân thể băng thanh ngọc khiết của nàng đã chứng minh nàng không phải người như vậy.

Xét đến cùng, Thiết Tâm Lan chỉ là tính cách do dự mà thôi.

Nếu như nàng trở thành nam chính, e rằng lại là một Trương Vô Kỵ như vậy, đối đãi tình cảm không quyết đoán.

Bất quá lời Thiết Tâm Lan nói cũng không phải không có lý.

Ít nhất trong mắt người ngoài, cách làm thấy một người yêu một người của nàng quả thực khiến người ta khinh thường.

Quả nhiên Nho nhỏ lúc này liền tức giận oán giận nói: Tiểu thư người còn biết mình thấy một người yêu một người sao.

Từ sớm nhất là Ngư công tử, rồi đến sau này là Hoa công tử, bây giờ lại là Cố công tử.

Tiểu thư người đừng có quá không quyết đoán như vậy.

Trước đây Nho nhỏ ủng hộ cách làm của Thiết Tâm Lan.

Dù sao khi đó nàng cũng cho rằng đại sự chung thân của nữ nhi phải thận trọng suy nghĩ, không thể khinh suất.

Nhưng mà bây giờ đã có Cố Hàn Uyên làm sự lựa chọn, Thiết

Tâm Lan lại vẫn như cũ do dự, mới khiến nàng cảm thấy không thể nào hiểu được.

Nhưng mà lời như vậy trong lòng nghĩ thì cũng thôi đi.

Thật nói ra, cũng quá làm tổn thương người khác.

Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Thiết Tâm Lan nhất thời đỏ bừng, tức giận quát: Nho nhỏ.

Nho nhỏ thấy Thiết Tâm Lan tức giận vẫn như cũ hờ hững.

Chương 1050

Thậm chí còn cảm thấy lúc này chính là thời điểm tốt nhất để thuyết phục nàng.

Nho nhỏ tiếp tục bày sự thật, giảng đạo lý khuyên nhủ: Tiểu thư chớ vội sinh khí.

Tuy rằng làm vậy không tốt lắm, thế nhưng người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ trũng vốn là lẽ phải của thế gian.

Nữ tử hy vọng có thể có một người yêu đáng giá phó thác hơn, theo đuổi hạnh phúc của mình thì có gì sai.

Bất quá trong thiên hạ chẳng lẽ còn có nam tử nào hoàn mỹ hơn Cố công tử sao.

Tiểu thư chẳng lẽ muốn làm Hoàng hậu một quốc gia sao.

Hơn nữa cho dù là Hoàng đế cũng chưa chắc bì kịp Cố công tử.

Ngày nay những quốc gia dị tộc trong thiên hạ tạm thời không bàn.

Các vị Hoàng đế của các quốc gia Trung Nguyên thật sự đang ở trong trạng thái tương đối tồi tệ.

Dương Quảng hoang dâm vô độ, Triệu Cấu oan g·iết Nhạc Phi, Chu Hậu Chiếu ham chơi.

Bất luận vị Hoàng đế nào cũng có thể bị đội lên đầu mũ hôn quân.

Thậm chí Chu Hậu Chiếu còn xem như là kẻ nổi bật trong đám người lùn.

Bây giờ hắn còn chưa phải là vị hôn quân vô đạo sa vào báo phòng kia.

Vẫn đang nỗ lực thu hồi quyền lợi từ tay các thế lực khắp nơi.

Ngay cả một số hành vi có vẻ gây rối của hắn cũng bị coi là giấu tài.

Bất quá dù vậy, danh tiếng của Chu Hậu Chiếu trong dân gian như cũ không mấy dễ nghe.

Bằng không An gia cũng sẽ không dùng phương thức tiền đồng giả như vậy khiến uy vọng của hắn đại giảm.

Danh tiếng hôn quân cũng càng truyền càng xa.

Thiết Tâm Lan đối với thân phận cao quý như Hoàng hậu khẳng định từng có niệm tưởng.

Chỉ có điều ngay cả nàng cũng chướng mắt ba vị Hoàng đế Hán nhân này.

Trong mắt nàng, trượng phu của mình chí ít cũng nên là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa hoặc là thiên kiêu tuấn kiệt.

Hơn nữa Thiết Tâm Lan cũng là một nhan khống người coi trọng ngoại hình cấp bậc không thấp.

Ngay cả Tiểu Ngư Nhi ban đầu làm nàng động lòng cũng là một mỹ thiếu niên tuấn lãng.

Lúc này Thiết Tâm Lan đã bình tĩnh trở lại.

Nhìn Nho nhỏ đang thao thao bất tuyệt trước mắt, đôi mi thanh tú của nàng càng nhíu sâu hơn, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Nàng đột nhiên cắt ngang lời khuyên của Nho nhỏ, trầm giọng nói: Nho nhỏ, ngươi thành thật nói cho ta biết, giữa ngươi và Cố công tử có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Vì sao ngươi vẫn hết sức giật dây ta dâng hiến mình cho Cố công tử.

Và tại sao luôn nói Cố công tử tốt đến mức tuyệt vô cận hữu như

vậy.

Ngay cả Hoàng đế cũng không sánh nổi.

Nho nhỏ nghe vậy trong lòng giật mình.

Không khỏi lảng tránh ánh mắt, nàng có chút chột dạ nói: Ta.

Ta nói là sự thật mà.

Hoàng đế có gì tốt.

Có tuấn mỹ bằng công tử không.

Có uy danh truyền khắp thiên hạ, mỗi người kính ngưỡng như công tử sao.

Nho nhỏ chột dạ tự nhiên là vì Thiết Tâm Lan đã nói trúng sự thật.

Ngày đó khi đưa Cố Hàn Uyên đi gặp Thiết Tâm Lan, nửa đường Cố Hàn Uyên đã hôn nàng, khiến ký ức ấy vẫn còn tươi mới.

Thậm chí mấy ngày nay nàng thường xuyên nhịn không được hồi tưởng lại.

Gần đây nàng luôn cố gắng khuyên nhủ Thiết Tâm Lan, ngoài việc suy nghĩ cho tương lai của mình, cũng đang mong đợi Cố Hàn Uyên có thể nhìn vào sự nỗ lực của nàng mà ban cho một ít thưởng.

Nguyện vọng của một nha hoàn thân phận như Nho nhỏ tự nhiên cũng vô cùng nhỏ bé.

Nhưng mà phản ứng của nàng lúc này tương đương với việc triệt để bộc lộ sơ hở trước mắt Thiết Tâm Lan.

Hai nàng từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau.

Nho nhỏ quen thuộc Thiết Tâm Lan, đồng thời Thiết Tâm Lan cũng rất quen thuộc Nho nhỏ.

Cái vẻ chột dạ đó hoàn toàn là không đánh đã khai.

Thiết Tâm Lan buồn bã nói: Nho nhỏ, ngươi biết không.

Mỗi lần ngươi nhắc đến Cố công tử, ánh mắt ngươi liền tỏa sáng.

Hơn nữa vừa kích động liền công tử kêu.

Ngươi rốt cuộc là nha hoàn của ta hay là nha hoàn của Cố công tử.

Lời nói này của Thiết Tâm Lan đã có phần nặng nề.

Thậm chí còn coi là đang chất vấn Nho nhỏ có phải đang phản bội nàng hay không.

Dù sao bổn phận của nha hoàn chính là phải đặt lợi ích của chủ nhân lên hàng đầu.

Thế nhưng bây giờ lời khuyên của Nho nhỏ đã mang quá nhiều màu sắc cá nhân.

Mà Nho nhỏ có thể có điều gì đó liên quan đến Cố Hàn Uyên sau lưng nàng, lại khiến nàng mơ hồ cảm thấy đố kỵ.

Nàng là đang do dự giữa Hoa Vô Khuyết và Cố Hàn Uyên mà.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng không có hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều chút hảo cảm ấy còn chưa đủ để nàng quyết định mà thôi.

Nho nhỏ lúc này bị Thiết Tâm Lan đâm thủng bí mật thầm kín trong lòng.

Vốn đã đuối lý, nàng yếu ớt cãi lại: Ta tuy là một nha hoàn, nhưng cũng là một nữ tử bình thường, ngưỡng mộ Cố công tử thì có gì không bình thường sao.

Thiết Tâm Lan thấy Nho nhỏ đến lúc này vẫn còn cố biện hộ, nỗ lực giấu giếm.

Lại thêm tâm tình đố kỵ mơ hồ trong lòng, khiến nàng trong phút chốc giận dữ.

Nàng tức giận nói: Vậy ngươi thẳng thắn đi làm nha hoàn cho Cố công tử là được rồi.

Nho nhỏ nghe vậy khó tin hỏi: Tiểu thư.

Người đang nói gì vậy.

Nàng thật không ngờ Thiết Tâm Lan lại nói ra lời vô tình đến vậy.

Phải biết rằng hai người các nàng từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, khi ở chung còn thân thiết như tỷ muội hơn cả chủ tớ.

Từ khi Thiết Như Vân mất tích, Thiết gia cũng liền suy tàn.

Thiết Tâm Lan cũng đã sớm không còn là thiên kim Võ Lâm Minh Chủ với gia thế hiển hách kia.

Nhưng Nho nhỏ vẫn như cũ đối với Thiết Tâm Lan bất ly bất khí, cùng nhau nâng đỡ.

Cho dù Thiết Tâm Lan thường xuyên vì tìm kiếm hạ lạc của Thiết Như Vân mà gặp hiểm, nàng cũng vẫn đi theo, hết sức hỗ trợ.

Nho nhỏ tuy có chút suy nghĩ cho tương lai của mình, nhưng nàng đồng dạng cũng đang vì Thiết Tâm Lan mà suy nghĩ.

Kết quả Thiết Tâm Lan chẳng những không cảm kích, còn nói lời tuyệt tình như vậy.

Hơn nữa Thiết Tâm Lan, người bị phẫn nộ và đố kỵ che mờ mắt, còn bồi thêm một câu: Ta không có loại nha hoàn giật dây chủ nhân hiến thân như vậy.

Nho nhỏ cúi đầu, cắn chặt môi mỏng, trong lòng tràn đầy đau thương và ủy khuất.

Nước mắt cũng đang xoay vòng trong hốc mắt.

Lúc này một giọng nói quen thuộc khiến nàng càng thêm giật mình vang lên, xua đi cảm xúc đang đè nén trong lòng nàng: Nha hoàn xinh đẹp, làm người hài lòng như vậy, nếu Thiết cô nương không cần, đại khái có thể tặng cho tại hạ.

Tại hạ sẽ hảo hảo che chở, yêu thương nàng.

Cố Hàn Uyên từ một nơi bí mật gần đó đã quan sát hồi lâu.

Nho nhỏ tận tình khuyên bảo Thiết Tâm Lan khiến hắn cảm thấy hài lòng.

Những lời khen ngợi chân thành kia cũng khiến hắn rất đỗi vừa lòng.

Chương 1051

Dù sao, những lời khen của Nho nhỏ dù có chút nịnh nọt thêm phần nể trọng, nhưng cũng phản ánh nhận thức của tuyệt đại đa số người trên giang hồ đối với hắn.

Bởi vậy, hình tượng mà hắn gây dựng vẫn rất thành công.

Mà những toan tính nhỏ nhặt của Thiết Tâm Lan cũng khiến người ta không khỏi bật cười.

Bất quá, chí ít điều đó chứng minh Thiết Tâm Lan đã nghiêm túc suy xét.

Còn về sự do dự của Thiết Tâm Lan, đó vốn dĩ là chuyện nằm trong dự liệu.

Cố Hàn Uyên cũng không quá vội vã công lược nàng.

Hiện tại, Thiết Tâm Lan có giá trị lợi dụng lớn nhất vẫn là để đả kích Hoa Vô Khuyết kẻ nhân vật chính này.

Bởi vậy, nếu Thiết Tâm Lan thực sự bằng lòng buông bỏ Nho nhỏ, hắn sẽ không ngại ngần sớm thu nhận tiểu nha hoàn này.

Cố Hàn Uyên cất tiếng, thu hút ánh mắt hai nàng.

Thiết Tâm Lan xấu hổ, có chút không biết làm sao.

Công tử.

Nho nhỏ duyên dáng gọi một tiếng rồi chạy về phía Cố Hàn Uyên.

Bất quá, khi sắp sửa nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, nàng lại thắng gấp bước chân.

Nho nhỏ bĩu môi nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp rưng rưng, một bộ dáng vẻ tủi thân.

Cố Hàn Uyên bật cười, đưa nàng kéo sát vào lòng.

Thôi được, đừng tủi thân nữa.

Tiểu thư nhà ngươi nếu thực sự không muốn ngươi, vậy theo ta làm nha hoàn thì tốt rồi.

Dường như để chứng minh lời mình vừa nói, hắn nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng thanh tú của Nho nhỏ, ôn tồn an ủi.

Nho nhỏ vốn dĩ tủi thân đến muốn rơi lệ.

Bất quá, nàng được Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, cảm nhận được sự ấm áp đó, ngược lại nén nước mắt trở lại.

Gương mặt xinh xắn nở một nụ cười ngọt ngào, nàng nũng nịu hỏi: Công tử sao lại tới đây.

Nàng đến bây giờ vẫn còn chút chưa hoàn hồn.

Hoặc có lẽ là không ngờ Cố Hàn Uyên lại đến vào lúc này.

Nếu không phải lời nói của Cố Hàn Uyên, nàng e rằng chỉ có thể nuốt xuống uất ức, ngoan ngoãn nhận lỗi với Thiết Tâm Lan.

Đừng nói là lúc này nín khóc mỉm cười như vậy.

Nếu Thiết Tâm Lan thực sự quyết tâm muốn đuổi nàng đi, nàng sẽ càng thêm không biết phải làm sao.

Cố Hàn Uyên thoáng nhìn Thiết Tâm Lan với vẻ mặt lúng túng, rồi thâm ý nhẹ giọng nói: Ta dự cảm rằng nha hoàn ta đã định trước bị người khi dễ, bởi vậy mới đến.

Thiết Tâm Lan nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Nho nhỏ vội vàng dùng ống tay áo lau đi những giọt lệ còn đọng lại trong hốc mắt, giải thích: Công tử hiểu lầm rồi.

Tiểu thư không có khi dễ ta, là ta chọc nàng tức giận.

Lúc này, Nho nhỏ sau khi được Cố Hàn Uyên an ủi, ngược lại lại là người đầu tiên tỉnh táo lại.

Nàng không những nhận ra Thiết Tâm Lan chỉ là nhất thời nói lời giận dỗi, lại càng không nỡ lòng nào cứ thế rời bỏ Thiết Tâm Lan.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là nàng còn nghe ra sự bất mãn của Cố Hàn Uyên đối với Thiết Tâm Lan trong lời nói.

Nàng cũng không hy vọng Cố Hàn Uyên thực sự chán ghét mà vứt bỏ Thiết Tâm Lan.

Bởi vậy, nàng chủ động mở lời giải vây cho Thiết Tâm Lan đang lúng túng.

Thiết Tâm Lan vừa nhìn thấy Cố Hàn Uyên đã hối hận.

Không chỉ bởi vì nàng đã thực sự nhất thời giận dữ và ghen tị mới nói những lời nặng nề với Nho nhỏ.

Mà còn bởi vì nàng đã để Cố Hàn Uyên thấy mặt xấu của mình, làm hỏng ấn tượng của hắn về nàng.

Dù Thiết Tâm Lan khi thấy Cố Hàn Uyên ôn nhu ôm Nho nhỏ an ủi thì càng thêm ghen tị.

Nhưng nàng vẫn không thể không vội vàng giải thích: Cố công tử.

Chúng ta chỉ là nảy sinh một chút tranh chấp mà thôi.

Thiếp và Nho nhỏ tình như tỷ muội, sao lại thực sự đuổi nàng đi.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Thiết Tâm Lan, nhàn nhạt nói: Thì ra là vậy ư.

Thế thì thật đáng tiếc.

Không có cơ hội sớm đem Nho nhỏ mang đi.

Nho nhỏ bĩu môi nói: Công tử nói gì vậy.

Ta là nha hoàn của tiểu thư, sao có thể bị ngươi mang đi.

Đang cố gắng giảng hòa, Nho nhỏ cảm nhận được sự coi trọng của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Đó là sự coi trọng khác hẳn với những nha hoàn bình thường.

Điều đó khiến nàng cảm thấy được sủng mà lo sợ, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy ngọt ngào.

Vô thức thêm vài phần nũng nịu trong lời nói.

Một bên là Cố Hàn Uyên và Nho nhỏ mơ hồ có chút tình chàng ý thiếp.

Bên kia, Thiết Tâm Lan lại cảm thấy như rơi vào hầm băng, lạnh thấu tim gan.

Lời đáp của Cố Hàn Uyên tuy nhìn như bình thản, thế nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng lại vô cùng đạm mạc.

Đó là ánh mắt còn lạnh nhạt hơn cả đêm hôm ấy khi hắn cự tuyệt nàng.

Khi đó, Cố Hàn Uyên cho nàng cảm giác rằng nàng là một nữ nhân có chút thú vị, nhưng lại đáng tiếc.

Nhưng giờ đây, trong mắt Cố Hàn Uyên, nàng lại thấy hắn coi nàng như một cô gái chẳng có gì thú vị.

Sự thay đổi như vậy khiến nàng có chút mờ mịt.

Thì ra Cố Hàn Uyên thực sự sẽ mất đi hứng thú với nàng.

Những toan tính nhỏ nhặt đã từng của nàng lúc này càng trở nên nực cười.

Điều khiến Thiết Tâm Lan trong lòng vẫn còn có thể kiêu ngạo về mặt tình cảm bấy lâu nay chính là vẻ đẹp tươi như mẫu đơn của

nàng.

Từ khi nàng bước chân vào giang hồ, đã có những nam tử không phân biệt già trẻ đều mê đắm nàng.

Thậm chí nàng còn phải giả trai để tránh phiền phức.

Bất quá, dù là vậy, khi nàng đổi lại nữ trang, nàng vẫn trở thành đối tượng bị nam nhân theo đuổi như vịt.

Biểu tình ngây ngô của Tiểu Ngư Nhi khi nhìn thấy nàng trong nữ trang.

Biểu hiện ôn nhu lạ thường của Hoa Vô Khuyết ngay từ lần đầu gặp gỡ.

Những điều này đều là khởi nguồn cho sự tự tin của nàng.

Ngay cả khi Cố Hàn Uyên trước đó cự tuyệt nàng cũng là vì trong lòng nàng còn có Hoa Vô Khuyết.

Hắn vốn vẫn duy trì tất cả hứng thú với nàng.

Nhưng giờ đây, Cố Hàn Uyên lại dường như đang nói cho nàng biết.

So với nàng, hắn càng yêu thích Nho nhỏ hơn.

Thiết Tâm Lan trong lòng mờ mịt, đôi mắt đẹp thất thần.

Ngay cả khi Cố Hàn Uyên nói Muốn mượn Nho nhỏ một lúc, nàng cũng chỉ theo bản năng gật đầu.

Đến khi nàng tỉnh táo lại, cả Cố Hàn Uyên và Nho nhỏ đều đã không còn thấy bóng dáng.

Thiết Tâm Lan cắn chặt môi mỏng, trong đầu đột nhiên lóe lên những hình ảnh có khả năng xảy ra giữa Cố Hàn Uyên và Nho nhỏ lúc này.

Nàng không khỏi lắc đầu, dường như muốn phủ nhận khả năng đó.

Thế nhưng, nghĩ đến hình ảnh Cố Hàn Uyên ôm eo Nho nhỏ rời đi, lại khiến nàng cảm thấy cụt hứng.

Hối hận, không cam lòng, đố kỵ, đủ loại tâm tình tiêu cực xông lên đầu, khiến ngọc nhan tươi như mẫu đơn của nàng thêm vài phần u uất.

Chương 1052

Cố Hàn Uyên dẫn Nho nhỏ vẫn chưa đi được quá xa.

Hoặc có lẽ Nho nhỏ thấy Cố Hàn Uyên thực sự có ý muốn mang nàng đi, vội vàng kêu dừng.

Công tử, chàng sẽ không thực sự muốn mang ta đi đấy chứ.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Ta thật ra rất muốn mang ngươi đi, thế nhưng bây giờ ngươi vẫn chưa nguyện ý rời xa tiểu thư nhà ngươi, phải không.

Nho nhỏ áy náy nói: Công tử, thiếp xin lỗi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không cần xin lỗi, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết.

Cho dù Thiết Tâm Lan không muốn đi theo ta, tương lai ta cũng sẽ từ trong tay nàng mà cầu ngươi về.

Lời hứa của Cố Hàn Uyên khiến Nho nhỏ rất đỗi cảm động, đôi mắt đẹp hơi động tình dâng lên thủy quang.

Nàng nỉ non: Công tử Cố Hàn Uyên thấy vậy, đương nhiên tiến lên, ban cho nàng một nụ hôn đã chờ đợi từ lâu.

Một lần nữa cảm nhận được sự mỹ hảo từng trải qua đêm hôm ấy, Nho nhỏ nhắm đôi mắt đẹp mê ly, cố gắng đáp lại.

Công tử, Nho nhỏ vẫn là nha hoàn của tiểu thư, không thể so với nàng mà giành trước một bước Tiểu nha hoàn Nho nhỏ bị Cố Hàn Uyên buông ra, nhìn thấy bốn bề vắng lặng.

Gương mặt xinh xắn đỏ bừng, nàng quỳ xuống, khẽ ngẩng trán e lệ nói: Hiện tại Nho nhỏ chỉ có thể hầu hạ công tử theo cách này Cố

Hàn Uyên không phản đối cách làm lùi một bước cầu việc khác của Nho nhỏ.

Món điểm tâm ngọt như vậy ngẫu nhiên nếm một ngụm hương vị đang đẹp.

Nếu như ăn tươi nuốt sống thì ngược lại không hay.

Bởi vậy, hắn thần tình vui vẻ khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu Nho nhỏ, tỏ ý khích lệ.

Thiết Tâm Lan cô độc đứng trong sân hồi lâu mới thấy Nho nhỏ trở về.

Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp ban đầu của Nho nhỏ tuy có chút non nớt, nhưng giờ lại ửng hồng thêm vài phần kiều diễm.

Thiết Tâm Lan trong lòng giật mình đồng thời lại có vài phần nghi hoặc.

Lúc này, Nho nhỏ cũng thấy Thiết Tâm Lan dường như đang đợi mình, kinh ngạc hỏi: Tiểu thư vẫn ở đây chờ sao.

Ừm.

Thiết Tâm Lan thuận miệng đáp lời, sau khi tỉ mỉ đánh giá Nho nhỏ một lát, nghi ngờ hỏi: Nho nhỏ, sao ngươi vẫn có thể hành động như thường.

Chẳng lẽ ngươi và Cố công tử không phải đã Nói rồi, gương mặt nàng cũng đỏ ửng.

Hiển nhiên, những từ ngữ kia khiến nàng xấu hổ không thể mở lời.

Nếu là trước kia, Nho nhỏ e rằng còn hoang mang, nhưng hiện giờ nàng đã hiểu ra ngay tức thì.

Nàng thẹn thùng bĩu môi: Tiểu thư nghĩ đi đâu vậy.

Dừng một chút, nàng nghiêm túc nói: Hơn nữa, ta cũng không nên đi trước tiểu thư một bước, phải không.

Thiết Tâm Lan nghe vậy không hiểu sao có chút cảm động, nhưng càng nhiều hơn vẫn là dở khóc dở cười.

Bất quá, khúc mắc trong lòng nàng lại tiêu tán rất nhiều, tâm tình cũng trở nên tốt đẹp.

Nụ cười trên mặt Thiết Tâm Lan không còn chỉ là vẻ ngoài, nàng tò mò hỏi: Vậy ngươi và Cố công tử đã đi làm gì.

Sao lâu như vậy mới trở về.

Nho nhỏ do dự một lát, mang theo gương mặt xinh xắn đỏ bừng vì xấu hổ đi đến bên cạnh Thiết Tâm Lan, ghé tai nàng nhỏ giọng giải thích.

Ngay từ khi Nho nhỏ vừa đến gần, Thiết Tâm Lan đã ngửi thấy một cỗ khí tức khiến người ta kinh hãi.

Đó là khí tức khiến tim nàng đập nhanh hơn và xao động một cách khó hiểu.

Theo lời giải thích của Nho nhỏ, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ khí tức kia rốt cuộc là gì.

Gương mặt xinh đẹp rạng rỡ của nàng hiện lên vẻ ửng hồng giống Nho nhỏ, đồng thời kinh ngạc hé mở đôi môi anh đào tươi tắn.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhận ra, nàng vội vàng đưa tay che lại.

Đôi mắt đẹp long lanh nghe Nho nhỏ giải thích hết toàn bộ quá trình.

Thiết Tâm Lan lúc này không hiểu sao cảm thấy hơi khô khát.

Nàng ho nhẹ một tiếng, kỳ quái hỏi: Nho nhỏ, chẳng lẽ ngươi không ngại những lời đó khó nghe sao.

Nho nhỏ nghe vậy giật mình.

Nàng cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, bản thân chỉ lo làm cho Cố Hàn Uyên càng vui vẻ một chút, căn bản không có tâm tư thừa thãi để lo lắng vấn đề này.

Lúc này nhớ lại, ngược lại có một loại cảm giác tràn đầy thành tựu.

Nho nhỏ suy nghĩ chốc lát, vẻ mặt thành thật nói: Hầu hạ người trong lòng lại có gì đáng chê.

Thiếp chỉ sợ mình làm không tốt, khiến công tử không hài lòng.

Thiết Tâm Lan nghe vậy nhất thời bị bộ dạng nghiêm túc đó của Nho nhỏ làm cho hoảng sợ.

Trong lòng nàng suy nghĩ một chút.

Nếu là Hoa Vô Khuyết, nàng tự nhận mình không làm được chuyện như vậy.

Nếu là Cố Hàn Uyên Có thể chấp nhận hay không tạm thời không nói, nhưng so với việc trao thân, lại càng có đường lui.

Ánh mắt lạnh nhạt trước đó của Cố Hàn Uyên quả thực đã thay đổi không ít tâm tính của nàng.

Dù sao, trước đây Cố Hàn Uyên vẫn là sự lựa chọn có thể giúp nàng lật ngược ván cờ.

Bất luận là để tìm được tung tích phụ thân Thiết Như Vân, hay vì tương lai của chính nàng, có Cố Hàn Uyên ở đây, nàng đều không cần lo lắng cuối cùng không đạt được kết quả.

Loại ý tưởng xem Cố Hàn Uyên như lốp xe dự phòng này quả thực nực cười.

Nhưng cũng lại là chuyện mà Thiết Tâm Lan với tính cách do dự như vậy sẽ đi suy tính.

Dù sao, so với Hoa Vô Khuyết, Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình dường như không có mấy phần sức chống cự khi đối mặt mỹ sắc.

Nhưng giờ đây nàng lại biết Cố Hàn Uyên không phải là không có nguyên tắc và giới hạn cuối cùng, mà là trước đây nàng không nhìn thấu mà thôi.

Coi phong lưu là thèm hoa, đem đa tình làm háo sắc.

Mà điều nàng hiện tại cần làm là khiến Cố Hàn Uyên không muốn thực sự triệt để mất đi hứng thú với nàng.

Bằng không nàng cũng chỉ có Hoa Vô Khuyết là một lựa chọn.

Nếu Hoa Vô Khuyết không thể giúp nàng tìm được Thiết Như Vân, hoặc Hoa Vô Khuyết không thể tiếp nhận nàng, vậy nàng chẳng lẽ còn phải lùi một bước để cầu việc khác sao.

Ví dụ như chấp nhận Tiểu Ngư Nhi ư.

Thiết Tâm Lan tự nhận không thể nào chấp nhận được thất bại như vậy.

Bởi vậy, khi nhìn thấy trên mép Nho nhỏ dường như còn lưu lại một chút trong suốt, nàng đột nhiên nói: Nho nhỏ, ngươi đừng nhúc nhích.

Dứt lời, nàng liền đưa tay lau đi chút trong suốt trên mép Nho nhỏ, đồng thời nếm thử một chút dưới ánh mắt kinh ngạc của Nho nhỏ.

Không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, Thiết Tâm Lan lại thực sự có một loại cảm giác không hề chán ghét như vậy.

Trên mặt Nho nhỏ vẫn còn biểu tình kinh ngạc, nàng chần chừ hỏi: Tiểu thư, người làm gì vậy.

Thiết Tâm Lan hoàn hồn, nhất thời mặt đỏ ửng, lắp bắp che giấu:

Ta chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.

Nho nhỏ vẻ mặt cổ quái, do dự trong chốc lát, vẫn quyết định chia sẻ chút tâm đắc của mình.

Tiểu thư, nếu thực sự tò mò thì nên tự mình đi tìm công tử.

Thiếp không biết cảm giác của mình có đúng hay không, nhưng khi thiếp thấy công tử lộ ra biểu tình thư thái, trong lòng thiếp như được lấp đầy, rất phong phú, rất thỏa mãn.

Thiết Tâm Lan nghe vậy, đôi mắt đẹp lóe lên, vô thức nghiêng ánh mắt đi.

Nàng có chút do dự hỏi: Nho nhỏ, Cố công tử có phải là chán ghét ta không.

Đây mới là điều Thiết Tâm Lan thực sự băn khoăn lúc này.

Nếu Cố Hàn Uyên thực sự đã bắt đầu chán ghét nàng từ tận đáy lòng, thì nàng làm gì nữa cũng vô ích.

Dù sao, đến lúc đó có vội vàng tiến tới cũng đã chậm, khó có thể bảo đảm địa vị.

Thiết Tâm Lan dù cho đến bây giờ, vẫn còn tâm tồn huyễn tưởng.

Nho nhỏ nghe vậy cũng giật mình.

Bỗng nhiên không biết nghĩ tới điều gì, nàng dùng ngữ khí có chút không xác định nói: Thiếp cảm thấy công tử chắc không ghét tiểu thư đâu, bằng không sẽ không có phản ứng khi thiếp nhắc đến tiểu thư.

Nho nhỏ không chắc chắn nguyên nhân là vì khi đó, lúc nàng nhắc đến Thiết Tâm Lan, nàng đã nói về tình tỷ muội thâm sâu giữa nàng và Thiết Tâm Lan.

Chính là một đôi tỷ muội tốt vừa bị tách ra.

Tự nhiên sẽ mang đến không ít phản ứng.

Nho nhỏ suy nghĩ, cảm thấy tạm thời vẫn nên gạt Thiết Tâm Lan thì tốt hơn.

Dù sao Thiết Tâm Lan luôn có một chút kiêu ngạo khó hiểu.

Nếu nói thật, e rằng nàng sẽ rất khó chấp nhận.

Thiết Tâm Lan lại không hề phát hiện những toan tính nhỏ nhặt đó của Nho nhỏ, nàng cúi thấp trán, đôi mắt đẹp lóe sáng.

Cố Hàn Uyên lúc này đang chuẩn bị đi gặp Yêu Nguyệt một chút.

So với những cô gái khác, Yêu Nguyệt càng cần được an ủi.

Để lâu e rằng sẽ có chuyện ngoài ý muốn.

Chương 1053

Còn về Thiết Tâm Lan, Cố Hàn Uyên vốn dĩ không chút nào để tâm.

Dù sao, với tính cách của Thiết Tâm Lan, khi nàng chỉ còn một lựa chọn, tự nhiên nàng sẽ ngoan ngoãn.

Bất quá, lần này sau khi nhận ra những toan tính nhỏ nhặt của Thiết Tâm Lan, hắn ngược lại cũng đã hiểu sự rụt rè của nàng đến từ đâu.

Dù nàng có vẻ hơi không biết tự lượng sức mình, nhưng đồng thời cũng có thêm không ít chỗ trống để thao tác.

Dường như cũng trở nên thú vị hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên giấu đi ý cười đầy thâm thúy trên môi, đi đến tiểu viện nơi Yêu Nguyệt đang ở tạm.

Điều khiến người ta bất ngờ là, Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu, Thạch Tú Vân ba nữ nhân đã tỉnh táo lại đều ở đây.

Lúc này Diệp Tú Châu đang có chút thán phục nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ, người làm sao có thể có được làn da tốt như vậy.

Lại còn xinh đẹp đến thế, đứng cạnh người, áp lực quả là quá lớn.

Yêu Nguyệt dường như cảm thấy cực kỳ không thích ứng với tình hình trước mắt.

Thái độ nàng lãnh đạm, đồng thời lại không thể không tận lực trả lời câu hỏi của Diệp Tú Châu.

Điều này có liên quan đến công pháp tu luyện của ta, không phải chuyện gì ghê gớm.

Cố Hàn Uyên bí mật quan sát, suýt nữa bật cười.

Yêu Nguyệt đối mặt ba nữ nhân hoàn toàn một bộ không biết phải làm sao.

Không biết là chủ ý của ai, ba nàng tiến đến trước mặt Yêu Nguyệt, tận lực lấy lòng thân cận.

Đối với Yêu Nguyệt mà nói, không sợ người khác lãnh đạm, chỉ sợ nhất người khác nhiệt tình.

Nếu là người bình thường, Yêu Nguyệt có thể rất dứt khoát làm ngơ, thậm chí động thủ đánh đuổi người đi.

Thế nhưng, mối quan hệ giữa Mã Tú Chân ba nữ nhân và Cố Hàn Uyên, nàng cũng không phải là không đoán được.

Để nàng lạnh nhạt đối đãi thì còn được, lẽ nào nàng còn có thể hoàn toàn không để ý ý tưởng của Cố Hàn Uyên mà động thủ với các nàng sao.

Nếu thực sự có vạn nhất các nàng cùng nàng trở thành tỷ muội theo một ý nghĩa nào đó.

Hiện tại ra tay đuổi người để được thanh tĩnh là thống khoái, nhưng đến lúc đó gặp lại chẳng phải xấu hổ sao.

Yêu Nguyệt là Lãnh Ngạo, không phải kẻ ngốc.

Mặc dù phần lớn thời gian nàng càng muốn động thủ giải quyết vấn đề, nhưng không có nghĩa là nàng không có đầu óc.

Huống hồ Yêu Nguyệt rất rõ ràng cảm thấy mình gần đây có sự biến hóa.

Đối mặt Cố Hàn Uyên cũng không còn chống cự như lúc mới gặp, ngược lại có chút để tâm.

Bằng không nàng cũng sẽ không vội vàng chạy tới khi nhận thấy

Cố Hàn Uyên có khả năng gặp nguy hiểm lúc đang giao chiến với cường địch.

Lại càng không biết tùy ý Cố Hàn Uyên nắm tay mình.

Yêu Nguyệt không biết như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu.

Thế nhưng, nàng đã nhiều ngày không còn cảm thấy những vết thương tự hủy trên cổ tay mang đến ảo giác đau đớn nữa.

Giống như ngay cả cơ thể của nàng cũng trong tiềm thức cho rằng mình nên quên đi quá khứ, chấp nhận một tương lai hoàn toàn mới.

Mấy ngày nay không còn mang đầy hận ý nhớ về Giang Phong, khiến nàng cảm thấy lòng mình cũng bình hòa hơn rất nhiều.

Bằng không cũng sẽ không làm như không thấy sau khi nhận ra những toan tính nhỏ nhặt của Liên Tinh.

Hơn nữa, nàng vốn nên vô cùng chú ý đến sự tồn tại của chúng nữ, nhưng bây giờ lại đang cố gắng tiếp nhận.

Không thể không nói, việc xây dựng hình tượng nhân vật từ sớm vẫn có lợi ích của nó.

Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên không biết hình tượng phong lưu đa tình của hắn sẽ làm tăng thêm không ít độ khó khi công lược nhiều cô gái sao.

Hắn đối với điều này rõ như ban ngày, nhưng vẫn làm như vậy.

Bởi vì như vậy mới có thể giảm bớt thêm nhiều phiền phức.

Những nữ tử bị hắn công lược mới có thể thuận lý thành chương tiếp nhận.

Tựa như bây giờ Yêu Nguyệt cũng đã sớm suy nghĩ làm thế nào để chung sống với ba nữ nhân kia.

Đây đều là kết quả của sự phòng ngừa chu đáo của Cố Hàn Uyên.

Còn về động cơ làm như thế của ba nữ nhân kia cũng không khó đoán.

Cố Hàn Uyên đêm qua dù chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng lại khiến các nàng ghi tạc trong lòng.

Hơn nữa, với khuôn mặt đẹp, võ công, địa vị giang hồ của Yêu Nguyệt, địa vị của nàng bên cạnh Cố Hàn Uyên sau này chắc chắn sẽ không thấp.

Mà nơi nào có người, nơi đó sẽ có tranh đấu, có tranh đấu sẽ có phe phái.

Nữ nhân càng nhiều, tự nhiên sẽ suy tính đến chuyện tranh giành tình cảm.

Với sự hiểu rõ của các nàng về Cố Hàn Uyên, hắn cho phép các nàng cạnh tranh, nhưng sẽ không để các nàng làm càn.

Dưới tình huống này, việc liên kết những bạn bè cùng chí hướng, đồng thời tìm một người có địa vị càng cao, có thể khiến các nàng tâm phục khẩu phục làm người lãnh đạo cũng liền thuận lý thành chương.

Tựa như ở Tương Dương nước Tống, Nhạc Linh San và các nàng thường lấy Hoàng Dung làm người dẫn đầu.

Lý Thanh Lộ, Chung Linh và những nữ tử Tây Hạ cùng Đại Lý kia thì lại lấy Vu Hành Vân làm người dẫn đầu.

Phía Minh quốc này có thể kiềm chế chúng nữ, đồng thời khiến các nàng tâm phục khẩu phục cũng chỉ có Yêu Nguyệt.

Bây giờ chỉ còn kém Yêu Nguyệt lúc nào chính thức trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ có không ít nữ tử tự động tụ tập đến bên cạnh nàng.

Tựa như Mã Tú Chân ba nữ nhân đã hết sức rõ ràng sự cần thiết của việc liên hiệp, bằng không các nàng ngày hôm nay thức dậy cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Cho nên mới sau khi thương thảo xong, chủ động đến cửa giao lưu tình cảm với Yêu Nguyệt.

Dù điều này khiến Yêu Nguyệt cảm thấy vô cùng quấy nhiễu.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ đến, lại âm thầm rời đi.

Hắn lại không biết rằng sau khi hắn đi rồi, Yêu Nguyệt nhìn về hướng hắn rời đi với ánh mắt hơi u oán.

Có Hợp Hoan Linh trong người, Yêu Nguyệt nếu thực sự muốn biết vị trí của Cố Hàn Uyên cũng không khó.

Nàng vốn thấy Cố Hàn Uyên đến đây, còn cảm giác mình có thể được giải thoát rồi.

Thậm chí còn tận lực dùng thái độ tốt hơn để trả lời câu hỏi của ba nữ nhân.

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên xuất hiện, nàng nhắc lại việc rời đi sẽ không còn lúng túng như vậy.

Kết quả Cố Hàn Uyên từ một nơi bí mật gần đó nhìn một lúc rồi bỏ đi sao.

Yêu Nguyệt chỉ cảm thấy tức giận không chỗ phát tiết.

Bất quá, đợi nàng tỉnh táo lại ngẫm nghĩ, không khỏi suy đoán dụng ý của Cố Hàn Uyên.

Hắn đang ủng hộ ba nữ nhân kia nộp tiền bảo hộ cho nàng sao.

Yêu Nguyệt chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Mục đích lấy lòng của ba nữ nhân đối với nàng đã rõ ràng.

Kết quả đoán được lại càng khiến tâm tình nàng phức tạp.

Ngay cả Thiết Tâm Lan còn có chút huyễn tưởng không biết tự lượng sức mình.

Yêu Nguyệt há lại sẽ thực sự không để tâm.

Việc Cố Hàn Uyên ủng hộ nàng có địa vị càng cao hơn trong số chúng nữ khó tránh khỏi khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Người khác nhau biểu đạt tình yêu bằng phương thức và kết quả khác nhau.

Chương 1054

Có người dùng tặng quà cùng dỗ ngon dỗ ngọt để lấy lòng nữ tử, Cố Hàn Uyên cũng đang ủng hộ địa vị của Yêu Nguyệt trong số chúng nữ.

Mà trong lòng Yêu Nguyệt lại thực sự có vài phần mừng rỡ kỳ lạ.

Ý nghĩ như vậy hiện ra hoang đường lại nực cười.

Nhưng trong thời đại này lại hợp tình hợp lý.

Giống như trong hậu cung của hoàng đế luôn có những bí ẩn quái lạ mà người thường khó hiểu.

Cố Hàn Uyên dù không phải Hoàng Đế, thế nhưng tình hình hậu cung của hắn cũng có vài phần hiệu quả tương tự.

Nói chung Yêu Nguyệt đang mệt mỏi ứng phó với Mã Tú Chân ba nữ nhân có ý định giao hảo.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này lại đang đi đến một thôn trang nhỏ tên là Hạnh Hoa Thôn.

Hạnh Hoa Thôn cách Dục Tú Sơn Trang và Hoa Gia Bảo không xa, xem như là một thôn trang phụ thuộc vào Hoa gia mà sinh tồn.

Thế mà lúc này trong Hạnh Hoa Thôn lại không có bao nhiêu thôn dân bản địa.

Nơi đây đã lặng lẽ bị một nhóm người ngoài chiếm cứ.

Số người nhiều nhất hóa ra là một đám tiểu hài tử.

Chỉ bất quá, nếu tỉ mỉ quan sát những đứa bé này sẽ phát hiện gương mặt của chúng khác thường, đồng thời nhìn qua lại rất quen mắt.

Chính là những Chu Nho mà Sứ Thần Hãn Hải quốc mang đến biểu diễn trong tiệc thọ của Hoa gia.

Những gương mặt đối lập với vẻ non nớt này của Chu Nho có hiệu quả ngụy trang cực tốt.

Người bình thường dù có đi ngang qua đây cũng khó mà phát giác được điểm bất thường.

Trong một gian nhà dân được dọn dẹp sạch sẽ nhất, một nữ tử trong trang phục thôn phụ mà khó nén được vẻ diễm lệ đang cau mày trầm tư với sắc mặt có chút khó coi.

Nàng đột nhiên u u thở dài, tự lẩm bẩm: Nếu Cố Hàn Uyên không cho thiếp một lời giải thích, thiếp liền Lời nói đến giữa chừng, nàng liền không nói được nữa.

Hiển nhiên nàng căn bản chưa nghĩ kỹ làm thế nào để biểu thị quyết tâm của mình.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy bên hông và phía sau ấm áp, bên tai truyền đến giọng nói của người mà nàng đã chờ đợi rất lâu.

Không cho lời giải thích, Vương Phi định làm gì.

Ép khô ta sao.

Nữ tử ăn mặc thôn phụ kia chính là Khổng Tước Vương Phi đang ẩn thân tại đây.

Đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy khiến nàng giật mình.

Cũng may nàng đối với người ôm lấy mình đã là hiểu rõ quen thuộc.

Bởi vậy, sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, ngửi được khí tức quen thuộc đó, thân thể mềm mại vốn có chút cứng nhắc lại lần nữa trầm tĩnh lại.

Gương mặt xinh đẹp của Khổng Tước Vương Phi hiện lên vẻ vui mừng, tiếp đó rất nhanh lại giận tái mặt, không trả lời lời trêu đùa của Cố Hàn Uyên, ngược lại chất vấn: Phụ thân ta vì sao lại c·hết.

Hơn nữa bây giờ bên ngoài đều đang đồn là Cố công tử người g·iết cha ta, người không nên cho thiếp một lời công đạo sao.

Khổng Tước Vương Phi tự nhiên là đang nhắc đến Thiết Quái Đạo Tặc.

Cố Hàn Uyên mạo hiểm nhận lấy công lao giết Thiết Quái Đạo Tặc một chút cũng không muốn.

Bởi vậy ngoại giới bây giờ đều đang đồn là Cố Hàn Uyên đã giải quyết Thiết Quái Đạo Tặc làm hại nhiều năm.

Khổng Tước Vương Phi biết được tin tức này, tự nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên tiện tay đặt lên đỉnh núi cao, khẽ cười hỏi: Ngươi tin là ta giết cha ngươi sao.

Khổng Tước Vương Phi khẽ thở đáp: Không tin.

Tuy bên ngoài đều đồn như vậy, thế nhưng nàng vẫn không muốn tin tưởng người nam nhân vừa mới có được thân thể nàng, thậm chí suýt nữa khiến nàng c·hết tại chỗ, lại có thể vô tình giết cha ruột của nàng.

Nếu không phải Thiết Quái Đạo Tặc quả thật có khả năng vì vinh hoa phú quý mà gây trở ngại đến kế hoạch của Cố Hàn Uyên, nàng e rằng ngay cả nghi ngờ cũng sẽ không có.

Hoặc có lẽ là nàng căn bản không nguyện ý đi hoài nghi.

Dù sao nàng thực sự không muốn cùng Cố Hàn Uyên người đã cho nàng niềm vui sướng chân chính của một nữ nhân mà nảy sinh ngăn cách.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Đây kỳ thực cũng là một thăm dò.

Xem địa vị của mình trong lòng nữ tử rất có dã tâm này như thế nào.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn sau này Khổng Tước Vương Phi thoát khỏi khống chế.

Hơn nữa khi đó nàng e rằng đã là Khổng Tước Nữ Vương.

Kết quả thử nghiệm khiến Cố Hàn Uyên rất hài lòng.

Ngược lại không phải là câu trả lời của nàng, mà là phản ứng chân thật của cơ thể nàng.

Ngôn ngữ có thể lừa người, nhưng cơ thể lại không lừa được người.

Khổng Tước Vương Phi đã không phản kháng giãy dụa, cũng không cự tuyệt hắn tìm kiếm cao nguyên liền chứng minh ý tưởng chân thật của nàng.

Sau đó Cố Hàn Uyên nói rõ chân tướng sự thật cho nàng.

Khổng Tước Vương Phi đối với lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên không hề có nửa điểm hoài nghi.

Nàng biểu tình có chút hung ác cả giận nói: Thì ra là con lừa ngốc của Bắc Thiếu Lâm đã hại c·hết phụ thân ta.

Nàng mặc dù đang cáu giận vì Vô Tưởng đã giết cha nàng.

Nhưng càng nhiều hơn là đang thở phào nhẹ nhõm vì Cố Hàn Uyên không phải kẻ thù giết cha của nàng.

Vì thế nàng thậm chí chủ động thay đổi tư thế tựa vào lòng Cố

Hàn Uyên, khiến hắn có thể càng thêm thuận tiện nắm giữ.

Cố Hàn Uyên tiện tay đùa nghịch, khẽ vuốt cằm nói: Thiếu Lâm dã tâm bừng bừng, vì c·ướp đoạt Hãn Hải Ngọc Phật mà phái cả Lục Địa Thần Tiên ra.

Nếu không phải ta xuất thủ, e rằng lần này người thắng lớn nhất chính là Thiếu Lâm.

Còn việc ta mạo hiểm nhận lấy công lao giết cha ngươi, coi như là lợi dụng một phế vật.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên nếu thực sự muốn cứu, chưa chắc không có cách cứu Thiết Quái Đạo Tặc khỏi tay Vô Tưởng.

Chỉ cần một chiêu Hữu Tình Thiên Địa Kiếm vượt không gian là có thể ngăn chặn Vô Tưởng.

Thậm chí nếu ra tay toàn lực, Vô Tưởng bản thân cũng chưa chắc có thể sống sót.

Chỉ bất quá sự tồn tại của Thiết Quái Đạo Tặc quá mức phiền phức và tương đối xấu hổ.

Khổng Tước Vương Phi vốn là một nữ tử giàu dã tâm.

Bây giờ tuy là từ thân đến tâm đã thần phục hắn, thế nhưng chờ Khổng Tước Vương Phi trở lại Hãn Hải quốc, xa cách hắn rồi sau đó, chưa chắc sẽ không ở dưới sự giật dây của Thiết Quái Đạo Tặc mà thay lòng đổi dạ.

Mặc dù có thể dùng thủ đoạn khống chế Thiết Quái Đạo Tặc.

Cũng khó tránh khỏi khả năng Thiết Quái Đạo Tặc âm thầm cầu viện Mông Nguyên.

Đến lúc đó nếu ảnh hưởng đến mưu đồ của Cố Hàn Uyên thì cũng đành thôi.

Thậm chí còn không thể không tự mình đi một chuyến Hãn Hải quốc để lấy đi tính mạng hai người.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Cố Hàn Uyên cũng không nguyện ý hạ sát thủ với nữ nhân của mình.

Nếu tự tay giết Thiết Quái Đạo Tặc, nhưng cũng đồng dạng khó bảo toàn Khổng Tước Vương Phi sẽ không nảy sinh khúc mắc trong lòng.

Đến lúc đó kết quả cuối cùng rất có thể là giống nhau.

Bởi vậy, Vô Tưởng giết Thiết Quái Đạo Tặc, lại do hắn mạo hiểm nhận lấy công lao, đây mới là cách làm phù hợp lợi ích nhất.

Cho dù Thiết Quái Đạo Tặc không vì ngoài ý muốn c·hết trong tay Vô Tưởng, Cố Hàn Uyên cũng sẽ tạo cơ hội cho Hoa Mãn Lâu giết Thiết Quái Đạo Tặc.

Nói chung Thiết Quái Đạo Tặc là không thể không c·hết, đồng thời vẫn không thể c·hết trong tay Cố Hàn Uyên.

Khổng Tước Vương Phi còn không biết Cố Hàn Uyên đã sớm trong lòng phán Thiết Quái Đạo Tặc án t·ử h·ình.

Việc an ủi trước đây chỉ là đang lừa dối nàng mà thôi.

Nàng mặc dù có chút bất mãn với cách nói của Cố Hàn Uyên rằng cha nàng là phế vật, nhưng vẫn hận ý tràn đầy nói: Công tử, cầu người giúp thiếp báo thù.

Lục Địa Thần Tiên không thể khinh nhờn.

Khổng Tước Vương Phi không có ngu ngốc đến mức cho rằng có thể tự tay báo thù.

Chương 1055

Bởi vậy, cầu viện Cố Hàn Uyên chính là biện pháp duy nhất.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói: Yên tâm, Thiếu Lâm cũng là địch nhân của ta.

Lần này để Vô Tưởng chạy thoát không có nghĩa là lần sau hắn còn có vận may như vậy.

Sau đó Cố Hàn Uyên giao Hãn Hải Ngọc Phật cho Khổng Tước Vương Phi, dặn dò: Hãn Hải Ngọc Phật này vốn có Phật tính cực cao, là thánh vật tu luyện của Phật Môn.

Chờ ngươi trở lại Hãn Hải quốc, có thể dùng nó để chiêu dụ những cao thủ Mật Tông không muốn thần phục Mông Nguyên.

Nhất là đối với một số Tà Ma Phật Môn đã rơi vào tà đạo, sức hấp dẫn của Hãn Hải Ngọc Phật càng lớn.

Có thể thử chiêu dụ, nhưng hành sự nhất định phải cẩn thận.

Công pháp Phật Môn có rất nhiều thiết định ngoại lệ.

Hoặc có lẽ bản thân Phật pháp kinh ý cũng bởi vì muốn lừa dối người, có nhiều giải thích khác nhau, không cẩn thận sẽ đi lệch.

Đây cũng là nguyên nhân mọi người thường nói Phật và Ma chỉ cách nhau trong một ý nghĩ.

Không ít cao thủ Phật Môn chính là như vậy mà rơi vào tà đạo.

Khổng Tước Vương Phi thuộc lòng gật gật đầu.

Trong lòng nàng kỳ thực đã có nhân tuyển.

Là hai vợ chồng Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy của Di Lặc giáo phương Bắc.

Trúc Pháp Khánh quanh năm bế quan tu luyện Thập Trụ Đại Thừa Công, nghe nói cảnh giới Lục Địa Thần Tiên chỉ còn kém một bước chân.

Khổng Tước Vương Phi thì có giao tình rất tốt với Ni Huệ Huy.

Ni Huệ Huy tuổi tác không nhỏ, nhưng có thuật trú nhan.

Bởi vậy hai người thường xưng hô tỷ muội.

Kỳ thực nếu như cướp đoạt Hãn Hải Ngọc Phật thất bại, nàng sẽ suy nghĩ toàn lực tranh thủ sự ủng hộ của Di Lặc giáo.

Việc đó khó tránh khỏi sẽ phải trả giá rất nhiều lợi ích.

Bây giờ có Hãn Hải Ngọc Phật trong tay, ngược lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Khổng Tước Vương Phi trong lòng đã có dự định, nàng hỏi: Công tử, vậy Chu Đình và thê tử của hắn đang bị giam ở Hạnh Hoa Thôn này, người định làm thế nào.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Chờ ngươi đi rồi, ta sẽ cứu bọn họ ra.

Khổng Tước Vương Phi sắc mặt hung ác, trầm giọng nói: Mời công tử đến lúc đó giúp thiếp giết Emile.

Hắn là tử địch của Khổng Tước Vương.

Không thành vấn đề.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp ứng.

Lập trường bất đồng, đều là địch nhân.

Một cái mạng người mà thôi, không đáng bận tâm.

Khổng Tước Vương Phi sắc mặt hân hoan, từ trong lòng Cố Hàn Uyên xoay người lại, mị nhãn như tơ nói: Công tử, thiếp phải trở về

Hãn Hải quốc ngay bây giờ.

Xa vạn dặm, lần sau gặp lại không biết phải đến khi nào, công tử chẳng lẽ không muốn trước khi thiếp đi để lại cho thiếp chút gì sao.

Cố Hàn Uyên nhất thời hiểu rõ.

Hắn khẽ cười một tiếng, chặn ngang ôm lấy Khổng Tước Vương Phi, người đang mặc quần áo tuy đơn giản nhưng vẫn kiều diễm quyến rũ.

Không bao lâu, tiếng phượng rên không ngừng bên tai.

Khổng Tước Vương phi mang theo thu hoạch đầy ắp lặng lẽ rời đi.

Cố Hàn Uyên có thể đoán được tâm tư của nàng.

Chẳng qua là muốn nhân cơ hội lưu lại một hậu duệ.

Đến lúc đó, Khổng Tước Vương phi đang mang thai sẽ càng hợp pháp hơn khi truất ngôi Khổng Tước Vương tử.

Đồng thời, nàng cũng hy vọng nhờ đó mà khiến Cố Hàn Uyên không quên nàng.

Xa vạn dặm, dù đối với thế giới có đủ loại võ công thần kỳ này mà nói, cũng là một khoảng cách cực kỳ xa xôi.

Không phải mỗi người đều có thể Ngự Kiếm Phi Hành, ngày đi vạn dặm như Cố Hàn Uyên.

Khổng Tước Vương phi có sự lo lắng này cũng là lẽ thường.

Đáng tiếc, tư chất nàng không đủ, dù Cố Hàn Uyên không cố tình Luyện Tinh Hóa Khí, cũng không thể lưu lại kết quả.

Phải biết rằng, số lượng nữ nhân của Cố Hàn Uyên đã rất nhiều, nhưng cũng chỉ có Hoàng Dung một người thành công thụ thai.

Có thể thấy được sau khi tầng thứ sinh mệnh của Cố Hàn Uyên được linh khí cải tạo, muốn để lại hậu duệ có độ khó cao đến mức nào.

Có lẽ đợi Vu Hành Vân thân thể và linh hồn ổn định, không còn bị ảnh hưởng bởi những kẽ hở linh hồn do từng tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công gây ra, nàng sẽ có cơ hội.

Còn như Yêu Nguyệt, khả năng thành công cũng có.

Nhưng rốt cuộc là bao nhiêu, thì phải xem kết quả thực tế.

Nói chung, sau khi Cố Hàn Uyên để lại đầy đủ lễ vật cho Khổng Tước Vương phi rời đi, hắn lặng yên bay lên trời.

Lúc này, trong căn phòng giam giữ Chu Đình và lão bản nương.

Chu Đình đẩy những món ăn khó nuốt trước mặt ra.

Lão bản nương thấy vậy không khỏi khuyên nhủ: Ngươi cứ ăn một chút đi.

Bọn họ không biết còn muốn giam chúng ta đến khi nào, ngươi cứ kiên trì như vậy cũng chẳng được bao lâu.

Chu Đình thần sắc uể oải hừ nhẹ một tiếng nói: Thức ăn cho heo như vậy, muốn ăn thì ngươi ăn.

Ta ăn không vô.

Nếu để Lục Tiểu Phụng nhìn thấy Chu Đình hiện tại, e rằng còn không dám nhận nhau.

Bởi vì hình tượng của Chu Đình và trước đây đã thay đổi quá lớn.

Chu Đình vốn béo núcních, giờ lại chỉ còn lùn tịt.

Hắn bị giam quá lâu trong Thiết Huyết đại lao, lại bị Lạc Mã cố ý giày vò.

Đến khi được thả ra, mỡ trên người đã tiêu tan hơn nửa.

Sau đó lại vì suy yếu, chỉ có thể thường xuyên hôn mê để tịnh dưỡng thân thể.

Thế nhưng chưa được vài ngày lại bị Khổng Tước Vương phi và Emile bắt lại.

Cảnh ngộ như thế đối với Chu Đình mà nói, quả thực là đã rét vì tuyết lại giá vì sương.

Kỳ thực, bữa cơm hiện tại chuẩn bị cho Chu Đình và lão bản nương cũng không tệ.

Đều là dùng nguyên liệu sẵn có trong thôn Hạnh Hoa mà làm.

Dù cho Emile không để tâm đến chất lượng cuộc sống của hai người, Khổng Tước Vương phi cũng không để ý Chu Đình sống ra sao.

Thế nhưng Khổng Tước Vương phi lẽ nào lại thực sự có thể khiến lão bản nương người mà từ chỗ Cố Hàn Uyên mà nói, nên gọi là tỷ tỷ phải chịu tội hay sao.

Nhưng mà Chu Đình đã quen sống những ngày tháng tham ăn hưởng thụ.

Hắn là loại người có thể sống trong hoàn cảnh tạp nhạp, nhưng lại không thể làm oan miệng mình.

Chỉ là cơm nước thông thường cũng đã thuộc về loại khó nuốt đối với hắn.

Vì vậy hai ngày nay hắn gần như không có hạt cơm nào vào bụng.

Chu Đình cũng không phải là không thỉnh cầu Emile bọn họ chuẩn bị bữa cơm ngon hơn.

Thậm chí nguyện ý trả tiền.

Nhưng mà bọn họ hầu như không rời thôn Hạnh Hoa, e sợ bị người hữu tâm chú ý đến sự bất thường nơi đây.

Tự nhiên cũng không có cách nào vì Chu Đình chạy đi kinh thành mua những món ngon trong tửu điếm.

Lão bản nương đôi mi thanh tú nhíu chặt nói: Ngươi có ý gì.

Nói đây là thức ăn cho heo, lại muốn ta ăn.

Là muốn mắng ta là heo sao.

Chu Đình chú ý tới ánh mắt chán ghét của lão bản nương, trong lòng nhất thời một trận không cam lòng.

Nếu Chu Đình gầy đi một cách bình thường, dù có lùn đi một chút, cũng sẽ đẹp lên rất nhiều.

Dù sao mỗi người mập đều có tiềm lực.

Nhưng mà Chu Đình là gầy đột ngột.

Chương 1056

Da thịt hắn nhất thời không cách nào thích ứng tình huống đột nhiên thiếu đi lượng lớn mỡ này, đến nỗi da nhăn nhúm rộng rãi, nổi lên rất nhiều nếp nhăn.

Cả người trở nên xấu vô cùng, thậm chí còn khó coi hơn cả lúc hắn béo núc ních.

Biến thành vừa lùn vừa xấu.

Nói là Võ Đại Lang còn là khen hắn.

Dưới tình huống này, Chu Đình tự nhiên sẽ cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn hắn đều khác thường.

Lão bản nương càng nhiều là đối với dáng vẻ tự làm mình suy sụp của hắn mà thất vọng, nhưng lại bị hắn hiểu lầm thành đang chê bai tướng mạo hiện tại của hắn.

Chu Đình rất muốn đứng lên nộ xích một câu: Ngươi là cảm thấy Cố Hàn Uyên nhất định sẽ tới cứu ngươi nên mới thoải mái như vậy sao.

Nếu như Cố Hàn Uyên bảo ngươi làm lợn nái, ngươi có phải cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Nhưng mà lời đến khóe miệng, lại biến thành lời nói hèn yếu: Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Chu Đình lại không ngốc.

Kẻ ngốc cũng không thể trở thành Diệu Thủ Lão Bản.

Khi Khổng Tước Vương phi và Emile đang ép hỏi hắn bí mật mật thất Hoa Gia Bảo, Emile vốn định dùng cách bức bách lão bản nương để hắn phải nghe theo, nhưng lão bản nương lại trong lúc hoảng sợ hô lên tên Cố Hàn Uyên.

Hiệu quả quả nhiên thấy bóng lập tức.

Khổng Tước Vương phi không chỉ kêu ngừng Emile, mà còn đột nhiên có chút thân mật với lão bản nương.

Ngoại trừ không cho phép rời thôn Hạnh Hoa, đều cố gắng thỏa mãn yêu cầu của lão bản nương.

Thức ăn cũng trong điều kiện hiện có mà cố gắng làm tốt hơn một chút.

Ban đêm càng là chủ động chuẩn bị nước nóng để nàng tắm rửa.

Nếu như không phải tự do bị giới hạn, quả thực khiến người ta nghi ngờ lão bản nương có phải là khách du lịch không.

Đừng nói là Chu Đình chính là bản thân lão bản nương cũng như trượng hai hòa thượng sờ không được đầu óc.

Chỉ có thể đổ cho uy danh Cố Hàn Uyên quá lớn, những người của Hãn Hải quốc này không dám đắc tội.

Còn khả năng Khổng Tước Vương phi là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, nàng cũng từng nghĩ qua.

Bất quá suy nghĩ đến Khổng Tước Vương phi dù sao cũng là phi tử của một vương tử một quốc gia, cũng không đến nỗi bị Cố Hàn Uyên câu dẫn.

Cuối cùng lão bản nương cũng chỉ đành mang theo nghi hoặc mà không hiểu được.

Thế nhưng trong mắt Chu Đình lại có hàm nghĩa khác nhau.

Những người của Hãn Hải quốc này, nhất là Khổng Tước Vương phi, đều là sau khi lão bản nương nói ra Cố Hàn Uyên mới thay đổi thái độ lớn.

Hiển nhiên đều cho rằng lão bản nương có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Dù cho không tin hoàn toàn, đó cũng là thà tin là có còn hơn không.

Dù sao với dung mạo xinh đẹp của lão bản nương, việc bị Cố Hàn Uyên coi trọng thật không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Dù cho bây giờ chưa có, vậy sau này thì sao.

Lỡ đâu đợi lão bản nương bám vào cành cao Cố Hàn Uyên, tìm bọn họ muộn thu nợ nần thì sao.

Sở dĩ, mọi hành động của bọn họ đều là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng Chu Đình lại biết mình là được Cố Hàn Uyên cứu ra từ Thiết Huyết đại lao.

Nếu như Cố Hàn Uyên muốn cầu cạnh hắn thì dễ nói.

Chu Đình vì báo ân, chỉ cần không phải chuyện trái với nguyên tắc, đều sẽ cố gắng bằng lòng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên sau khi cứu hắn xong liền không hề xuất hiện, một bộ dáng như không hề hứng thú với Diệu Thủ Lão Bản là hắn.

Điều này không khỏi không khiến người ta nghi ngờ có phải lão bản nương đã trả cái giá nào đó rất lớn mới khiến Cố Hàn Uyên ra tay cứu hắn.

Còn như lão bản nương nói là dùng khách sạn Tây Lĩnh để đổi lấy Cố Hàn Uyên ra tay, hắn một chữ cũng không tin tưởng.

Dù sao khách sạn Tây Lĩnh như trước thuộc về lão bản nương.

Cái gọi là người quản lý cũng hơn nửa là lấy cớ mà thôi.

Trong kịch tình nguyên bản, lão bản nương và Lục Tiểu Phụng ở chung một phòng uống rượu, Chu Đình lại không nửa điểm nghi ngờ.

Đó là bởi vì hắn tin tưởng lão bản nương đồng thời càng tin tưởng người bạn Lục Tiểu Phụng này.

Thế nhưng bây giờ với danh tiếng phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, làm sao hắn có thể tin tưởng lão bản nương không có chuyện gì với Cố Hàn Uyên.

Chu Đình cảm thấy đầu mình đội nón xanh đồng thời lại bị đói đến nỗi tinh thần càng phát ra uể oải suy sụp.

Lúc này Emile đẩy cửa bước vào, liếc nhìn đồ ăn không hề động đến và lão bản nương hừ lạnh một tiếng nghiêng người sang không muốn phản ứng Chu Đình.

Gương mặt Tây Vực khác hẳn người Trung Nguyên của hắn mang theo nụ cười ác ý nói: Chu Đình, ngươi muốn uống những mỹ vị món ngon trong tửu lâu kia cũng không phải là không thể được, thậm chí còn có thể chuẩn bị cho ngươi một ít rượu ngon.

Chỉ không biết ngươi có nguyện ý trả giá thật lớn hay không.

Chu Đình nghe Emile nói có thể vì hắn chuẩn bị mỹ vị món ngon trong tửu lâu, nhất thời mừng rỡ quá đỗi.

Việc không thể thỏa mãn ham muốn ăn uống đối với hắn mà nói quá mức đau khổ.

Vì vậy khi nhìn thấy hy vọng, vội vàng hỏi: Ngươi muốn ta làm gì cho các ngươi.

Bí mật mật thất dưới đất Hoa Gia Bảo ta đều đã nói với các ngươi rồi.

Lão bản nương nghe cuộc đối thoại của hai người, đôi mi thanh tú nhất thời nhíu lại.

Nàng cảm thấy sự tình có gì đó không đúng.

Những người của Hãn Hải quốc này sẽ không đột nhiên thay đổi thái độ, vì ham muốn ăn uống của Chu Đình mà ra ngoài.

Hơn nữa, tại sao lại là Emile, kẻ phó thủ này đến, mà không phải là Khổng Tước Vương phi, người chủ sự, cũng là một chuyện kỳ quái.

Emile thấy Chu Đình cái bộ dáng cấp bách kia, đắc ý vuốt vuốt chòm râu nhỏ trên môi.

Trêu tức nói: Chỉ cần ngươi bằng lòng giao thê tử của ngươi cho chúng ta, đừng nói là mỹ vị món ngon, ngay lập tức thả ngươi đi, mời ngươi đến tửu lâu lớn nhất kinh thành ăn uống thả cửa cũng không thành vấn đề.

Không được.

Chu Đình vừa sợ vừa giận quát lên.

Hắn tuy là hoài nghi lão bản nương và Cố Hàn Uyên có chuyện gì đó, nhưng hoài nghi dù sao cũng chỉ là hoài nghi.

Mặc dù khả năng rất cao, cũng vẫn có khả năng hiểu lầm.

Ví như Cố Hàn Uyên thực sự chỉ xuất phát từ chính nghĩa và thiện tâm mà cứu hắn.

Ví như lão bản nương đối với hắn trung trinh một lòng.

Nói chung, những cái cớ mà ngay cả chính hắn cũng không thể tin tưởng này, lại là hy vọng duy nhất của hắn.

Huống chi với tình yêu của hắn dành cho lão bản nương, dù cho hắn hoài nghi trở thành sự thật, e rằng cũng phải lựa chọn tha thứ đối phương chứ.

Ngay cả việc đội nón xanh hắn cũng có thể lựa chọn tha thứ, há lại có đạo lý hiến thê cầu thực sao.

Emile có chút ngoài ý muốn trước sự kiên quyết của Chu Đình.

Hắn chính là cảm thấy chuyện lão bản nương và Cố Hàn Uyên có thể là thật, mới thử đến đây thuyết phục Chu Đình.

Vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn hỏi lại: Chu Đình, ngươi thực sự không suy nghĩ thêm một chút nữa sao.

Chu Đình không chút do dự đáp: Không cần nói, tuyệt đối không thể.

Đồng thời để biểu quyết tâm của mình, hắn còn cầm lại bát cơm đã bị hắn đẩy ra trước đó, mạnh mẽ bới hai muỗng.

Đáng tiếc, những món ăn quá đỗi nhạt nhẽo đối với hắn lại khiến hắn một trận buồn nôn.

Oa một tiếng, hắn nôn ra hết.

Emile thấy vậy khuyên nhủ: Ngươi xem bộ dạng ngươi bây giờ, tiếp tục như vậy, e rằng sẽ tự làm mình chết đói.

Người đều chết hết rồi, thê tử còn có ích gì.

Chu Đình bị phen này giày vò càng phát ra suy yếu.

Vừa ho khan vừa thở hổn hển, nước mắt, nước mũi chảy ròng.

Hắn tuy là vô lực đáp lời, nhưng như trước hung hăng trừng mắt nhìn Emile tỏ vẻ cự tuyệt.

Kỳ thực trong mắt Chu Đình, lúc này còn xa mới đến lúc tuyệt vọng.

Lão bản nương đang chờ Cố Hàn Uyên đúng lúc tới cứu nàng.

Chu Đình cũng vậy, đang chờ Lục Tiểu Phụng đến cứu hắn.

Chương 1057

Tuy là Lục Tiểu Phụng ở vụ án tiền giấy lớn đã khiến hắn thất vọng.

Thế nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng Lục Tiểu Phụng một lần nữa.

Đáng tiếc hắn lại không biết Lục Tiểu Phụng đã bị Cố Hàn Uyên gây ra tai nạn khiến trọng thương hôn mê.

Bằng không hắn còn có thể có kiên quyết như vậy hay không thì không nhất định.

Lão bản nương thấy Chu Đình dứt khoát liên tục cự tuyệt, trong lòng nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng lạnh lùng nói với Emile: Ngươi đang tìm chết sao.

Lời nói mang ý vị đùa cợt này khiến trường diện trở nên yên tĩnh lại.

Đến tận bây giờ, hành động của Emile thực sự không khác gì muốn chết.

Bằng không tại sao lại ở trong tình huống biết rõ nàng có thể có quan hệ với Cố Hàn Uyên mà nói ra lời uy hiếp như vậy.

Thật coi Cố Hàn Uyên sẽ không giết người hay sao.

Hay là cảm thấy Cố Hàn Uyên chướng mắt nàng.

Lão bản nương nhíu mày càng sâu, luôn cảm thấy Emile có mục đích riêng.

Thêm nữa, Khổng Tước Vương phi là người chủ sự lại không có mặt, trong lòng nàng đột nhiên hiện lên một ý niệm.

E rằng Emile là tự chủ trương.

Chu Đình bị đói bụng và nôn mửa giày vò, tâm tư đã không còn linh động như những ngày qua.

Hắn không nghĩ tới khả năng sâu xa hơn.

Lời phản vấn của lão bản nương bị hắn cho là sự cam chịu của nàng về chuyện giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Chu Đình trong lòng nhất thời một trận oán giận, thần sắc càng thêm uể oải vài phần.

Emile nghe vậy quả nhiên biến sắc.

Đây đúng là ý kiến tự chủ trương của hắn.

Hắn và Khổng Tước Vương phi cũng không có quan hệ lệ thuộc trực tiếp.

Khổng Tước Vương phi đối với hắn chỉ có quyền chỉ huy, lại không có quyền ước thúc.

Vì vậy hắn âm thầm phái người đi ra tìm hiểu được chuyện xảy ra ở Hoa Gia Bảo ngày hôm qua.

Hãn Hải Ngọc Phật đã rơi vào tay Cố Hàn Uyên, hầu như không còn khả năng đắc thủ.

Cơ hội phú quý hiểm trung cầu duy nhất chính là dùng lão bản nương để trao đổi với Cố Hàn Uyên.

Với những biểu hiện của Cố Hàn Uyên mấy ngày qua, chỉ cần không quá phận làm tức giận hắn, loại trao đổi này rất có cơ hội thành công.

Hắn cố gắng nói với Chu Đình nhiều như vậy, cũng là để Chu Đình tự nguyện giao lão bản nương cho hắn.

Kể từ đó, dù Cố Hàn Uyên sau khi biết được cũng sẽ chuyển mối hận sang Chu Đình.

Không chỉ việc hắn dùng lão bản nương làm lợi thế giao dịch sẽ an toàn hơn, giao dịch cũng dễ dàng đạt thành hơn.

Còn hắn giả vờ nổi lên sắc tâm chẳng qua cũng chỉ là để tạo thêm áp lực cho hai người mà thôi.

Kết quả, một câu phản vấn của lão bản nương lại khiến hắn lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Emile thẹn quá hóa giận, cười lạnh nói: Ngươi đang trông cậy vào Cố Hàn Uyên có thể cứu ngươi sao.

Đáng tiếc hôm qua Cố Hàn Uyên vì cứu người mà nội lực thu về quá mức, rơi vào suy yếu.

Hiện tại lúc này e rằng đang bận tịnh dưỡng thân thể, nào có thời gian để suy nghĩ cho ngươi.

Lão bản nương nghe vậy ngẩn ra, vội vàng hỏi: Cố công tử nội lực của hắn thu về quá mức sao.

Tuy là Emile có thể dùng tình báo này để lừa nàng, thế nhưng chưa chắc không có một vạn nhất khả năng.

Trong lòng nhất thời hiện lên sự lo lắng cho Cố Hàn Uyên.

Phản ứng vội vàng của lão bản nương rơi vào mắt Chu Đình, khiến ánh mắt hắn càng thêm lo lắng thêm vài phần.

Emile thấy sự tình dường như có chuyển cơ, đắc ý cười nói: Thiên chân vạn xác.

Sở dĩ ngươi không cần trông cậy vào Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian ngắn có thể đến cứu ngươi.

Không bằng suy nghĩ thật kỹ xem làm thế nào để trượng phu ngươi có thể sống khá hơn một chút.

Miễn cho thực sự chết đói ở chỗ này.

Lão bản nương nghe vậy vô ý thức nhìn thoáng qua Chu Đình.

Chỉ thấy Chu Đình cúi đầu, trầm mặc không nói.

Biểu hiện như vậy làm nàng cảm thấy thất vọng.

Nàng cho rằng Chu Đình là thật cảm thấy có thể vì thức ăn mà bán đứng nàng.

Mà Chu Đình lại trong lòng đắn đo khả năng lão bản nương có quan hệ với Cố Hàn Uyên càng lúc càng lớn.

Sự nhận thức và ý tưởng của hai bên xuất hiện sai lệch.

Kết quả là cả hai đều cảm thấy thất vọng về đối phương.

Sự hiểu lầm như vậy không phải là không có đường sống để hòa hoãn.

Dù sao Chu Đình như trước vẫn rất yêu lão bản nương.

Mà lão bản nương vì nội tâm hổ thẹn, thì nguyện ý tiến hành thoái nhượng.

Bất quá có người lại không bằng lòng nhìn thấy quan hệ của hai người hòa hoãn.

Một đạo tiếng xé gió không biết từ đâu xuyên qua phòng ốc truyền tới, khiến ba người đồng thời biến sắc.

Ngoại trừ lão bản nương là mừng rỡ, hai người còn lại sắc mặt đều khó coi.

Lão bản nương đã đợi lâu rồi.

Sau một khắc, tiếng xé gió vang lên, mái nhà dân đơn sơ bị kiếm khí xé mở.

Ánh nắng cùng thân ảnh bạch y nhẹ nhàng của Cố Hàn Uyên đồng thời lọt vào mắt ba người.

Emile khẩn trương hô: Cố công tử xin nghe tại hạ giải thích.

Hắn lúc này cực kỳ hoảng sợ.

Dù sao mục đích thật sự của hắn còn chưa nói rõ.

Nếu như Cố Hàn Uyên nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, kết quả có thể tưởng tượng được.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không cho hắn cơ hội giải thích.

Một đạo kiếm khí bén nhọn xuyên thủng trán Emile.

Theo Cố Hàn Uyên chậm rãi rơi xuống từ trên không, một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên theo.

Lão bản nương nói đúng, ngươi đang tìm chết.

Kiếm khí của Cố Hàn Uyên không chỉ riêng là công kích Emile.

Những kẻ thuộc hạ của Chu Nho không được Khổng Tước Vương phi mang đi, mỗi người đều lĩnh một đạo Đoạt Mệnh kiếm khí không biết từ đâu mà đến.

Mùi máu tươi nhất thời tràn ngập khắp thôn Hạnh Hoa vốn ngoài mặt thập phần an tường này.

Tiện tay hoàn thành việc giết người diệt khẩu, Cố Hàn Uyên mỉm cười hướng về phía lão bản nương, ấm áp nói: Lão bản nương, xin lỗi, ta tới chậm.

Lão bản nương kinh ngạc nhìn sắc mặt tái nhợt, tựa hồ chứng thực tình báo trong miệng Emile, Cố Hàn Uyên nội lực tiêu hao, thân thể hư nhược.

Nàng vô ý thức đáp một câu: Tuyệt không muộn.

Dứt lời liền hướng về Cố Hàn Uyên đi tới, đôi mắt đẹp long lanh lấp lánh, một bộ muốn nhào vào lòng hắn.

Quan hệ giữa lão bản nương và Cố Hàn Uyên khởi đầu từ một giao dịch vì để cứu Chu Đình.

Tuy quá trình vô cùng kích thích, khiến nàng rất khó quên.

Thế nhưng cảm quan của nàng đối với Cố Hàn Uyên cũng hết sức phức tạp.

Một mặt Cố Hàn Uyên khiến nàng tâm động.

Một mặt nàng lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn vì phản bội Chu Đình.

Trước đây, các nhân thê bị chiếm đoạt thân thể hầu như rất dễ dàng sẽ rơi vào loại tâm tình này, lão bản nương tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng bây giờ Cố Hàn Uyên trong tình huống nội lực tiêu hao, cực kỳ suy yếu vẫn như cũ đến cứu nàng.

Chương 1058

Nàng cũng không còn cách nào lừa dối nội tâm mình.

Dù cho phải nhận được Chu Đình một tờ thư bỏ vợ, nàng cũng muốn lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà điều khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn là Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên hướng về phía Chu Đình nói: Vị này chính là Diệu Thủ Lão Bản Chu Đình sao.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đột nhiên lên tiếng chào hỏi Chu Đình, không chỉ lão bản nương cảm thấy ngoài ý muốn, ngay cả bản thân Chu Đình cũng có chút không kịp phản ứng.

Chu Đình vô ý thức liền muốn đứng dậy đáp lời, nhưng vì thân thể quá mức suy yếu lại ngã ngồi xuống.

Đừng nhúc nhích.

Cố Hàn Uyên từ bên cạnh lão bản nương đi qua, đi tới trước mặt Chu Đình, đặt tay lên cổ tay hắn.

Thân thể của ngươi quá yếu ớt, không thích hợp vọng động.

Chu Đình đang có chút không biết làm sao, đột nhiên liền cảm giác được một trận ấm áp từ cổ tay truyền đến.

Hiển nhiên là Cố Hàn Uyên đang truyền nội lực cho hắn.

Nội lực ấm áp và mạnh mẽ truyền từ Cố Hàn Uyên tới, khiến Chu Đình không khỏi tinh thần chấn động.

Phảng phất thân thể hư nhược đều được điều dưỡng rất tốt.

Chu Đình ánh mắt phức tạp nhìn lấy Cố Hàn Uyên sắc mặt dương như càng thêm tái nhợt mấy phần.

Hắn không nghĩ tới mình và Cố Hàn Uyên lần đầu gặp mặt lại là cảnh tượng như vậy.

Trong lúc nhất thời thậm chí cảm giác mình có thể nào thật sự đã hiểu lầm lão bản nương.

Mà thái độ trước đây của lão bản nương có thể nào thật chỉ là để hù dọa người Hãn Hải quốc.

Dù sao hắn hoài nghi chỉ là xuất phát từ phản ứng của lão bản nương và người Hãn Hải quốc để suy đoán.

Lại chưa bao giờ có căn cứ chân thực.

Hắn cũng không cảm thấy mình là người am hiểu suy luận như Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy suy đoán sai lầm cũng là điều rất bình thường.

Chân tướng của chuyện, Chu Đình không được biết.

Thế nhưng hắn lại đối với Cố Hàn Uyên có ấn tượng tốt.

Trong lúc nhất thời thậm chí cảm thấy được Cố Hàn Uyên có thể là người đáng tin cậy như Lục Tiểu Phụng.

Còn về danh tiếng phong lưu khắp thiên hạ của Cố Hàn Uyên.

Với võ công, danh vọng, tướng mạo, cùng với thái độ đối xử ấm áp với mọi người này của Cố Hàn Uyên, lại có cô gái nào có thể chống đỡ được.

Dù cho lão bản nương thực sự đối với Cố Hàn Uyên có chút động tâm, hắn đều cảm thấy mình có thể hiểu.

Chu Đình trong lòng có chút xấu hổ vì đã ác ý phỏng đoán Cố Hàn Uyên trước đó.

Vội vàng nói tạ: Đa tạ Cố công tử.

Lúc này lão bản nương cũng đã đi tới, lo lắng nói: Cố công tử nội lực của ngươi vốn đã tiêu hao, lại còn điều dưỡng thân thể cho Chu Đình hắn Đây là không tính đến đạo kiếm khí từ trên trời giáng xuống vừa rồi đã giết chết Emile và những kẻ thuộc hạ của Chu Nho trong thôn.

Hai người ngược lại không nghi ngờ Cố Hàn Uyên rõ ràng suy yếu như vậy vẫn có thể dùng ra chiêu thức kinh khủng đến vậy.

Dù sao uy danh Cố Hàn Uyên quá lớn, có dư lực như vậy cũng là lẽ thường.

Nhưng nếu lại dùng nội lực để điều dưỡng thân thể cho Chu Đình, làm sao chống lại sự tiêu hao.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, ấm áp nói: Cứu người cứu đến cùng, tiễn Phật đưa đến tây.

Chu Đình cảm nhận được thân thể dần dần khôi phục khí lực, nhất thời rất là cảm động.

Mà ánh mắt lão bản nương nhìn về phía Cố Hàn Uyên lại càng phát ra phức tạp.

Khi Cố Hàn Uyên đi ngang qua bên cạnh nàng, một đạo thanh âm rất nhỏ truyền đến tai nàng.

Ta không muốn để phu nhân ngươi làm khó.

Lão bản nương biết Cố Hàn Uyên nói là ý gì.

Chẳng qua là sẽ bị người đời lên án sao.

Nàng lại không phải là không có dũng khí đối mặt.

Thế nhưng nàng như trước cảm động với phần tâm ý này của Cố Hàn Uyên.

Tái giá không phải chuyện đơn giản như vậy.

Hơn nữa nàng còn không phải là một quả phụ, mà danh tiếng của Cố Hàn Uyên lại quá lớn.

Chính là tiếng người đáng sợ.

Lão bản nương lại vì muốn kinh doanh khách sạn Tây Lĩnh, thường xuyên xuất đầu lộ diện.

Dưới tình huống này tái giá, bị chỉ trỏ sẽ càng nhiều.

Thậm chí danh tiếng của Cố Hàn Uyên cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đây cũng là vì sao những nhân thê được Cố Hàn Uyên thu nhận chưa bao giờ động đến tâm tư muốn đi ra mặt.

Chỉ có mấy vị nữ tử quả phụ nhiều năm âm thầm suy nghĩ có hay không khả năng đi ra công khai.

Cố Hàn Uyên đối với điều này sớm đã có dự định.

Danh vọng của hắn hôm nay tuy cao, nhưng còn chưa đủ để khiến tất cả mọi người câm miệng.

Sở dĩ, hành sự vẫn có thu liễm.

Đợi đến khi hắn thực hiện dã tâm, đến lúc đó tự nhiên không ai dám xen vào.

Lúc này cố gắng đối xử tốt với Chu Đình, ngoại trừ có tính toán lợi dụng hắn tạm thời, cũng là để tránh danh tiếng bị hao tổn.

Một lát sau.

Cố Hàn Uyên thu tay về, nhẹ giọng nói: Chu Đình thân thể của ngươi hiện tại hẳn là đã khá hơn rồi.

Còn về sau vẫn là cần tịnh dưỡng nhiều hơn mới phải.

Chu Đình nghe vậy cảm kích gật gật đầu.

Hắn chỉ cảm thấy trong thân thể ấm áp dung dung, khí lực dường như cũng khôi phục hơn nửa.

Đứng dậy, lần nữa cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên khoát tay áo, khẽ cười nói: Không cần khách khí như vậy.

Lão bản nương rộng rãi ngay thẳng, ta cùng nàng nhất kiến như cố.

Đã là bằng hữu tự nhiên nên xuất thủ tương trợ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói ra những lời lẽ vốn cực kỳ đáng ngờ.

Nhưng mà Chu Đình lúc này lại cảm thấy Cố Hàn Uyên là không thẹn với lương tâm, mới có thể thản nhiên như vậy.

Càng phát ra cảm thấy xấu hổ vì hiểu lầm của mình trước đó.

Hắn ôm quyền nói: Cố công tử trước đây còn từ Thiết Huyết đại lao cứu ta ra, lần này lại một lần nữa cứu ta, đại ân đại đức không có gì báo đáp.

Ta dù không có năng lực gì, nhưng còn có một đôi xảo thủ.

Cố công tử về sau nếu có điều cần cứ mở miệng.

Lời hứa của Diệu Thủ Lão Bản Chu Đình thật sự rất đáng giá.

Hơn nữa một số kế hoạch sau này của Cố Hàn Uyên quả thực cũng cần dùng đến hắn.

Huống chi còn có thể thu thêm một phần thù lao từ lão bản nương.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Chu Đình ngươi còn cần nghỉ ngơi nhiều.

Cứ ở lại đây đừng di chuyển, ta đi trước giúp các ngươi tìm một chiếc xe ngựa tới.

Dứt lời thuận tiện rời đi trước.

Lão bản nương đôi mắt đẹp lóe lên, nói với Chu Đình: Ta hai ngày nay ngẫu nhiên cũng có thể hoạt động trong thôn, đối với nơi này quen thuộc hơn một chút.

Ta đi giúp Cố công tử cùng nhau tìm.

Đi thôi.

Chu Đình tâm tình lúc này tốt, cũng không còn hoài nghi lão bản nương bất trinh.

Thậm chí vì áy náy do hiểu lầm trước đó, ngược lại sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của lão bản nương.

Lão bản nương rất nhanh liền đuổi kịp Cố Hàn Uyên.

Đồng thời một phát nhào vào lòng hắn.

Tựa như muốn đem chính mình nhào nặn vào trong thân thể hắn vậy mà ôm thật chặt.

Lão bản nương hướng về phía khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên một trận loạn cắn.

Chương 1059

Thẳng đến khi nàng rốt cuộc có chút tỉnh táo lại, mới nhu tình như nước nỉ non nói: Oan gia, không muốn cho thiếp vì chàng mà sống đi chết lại mới cam tâm sao.

Vừa rồi lão bản nương cái trận loạn cắn kia quả thực thật giống như một si nữ.

Nữ nhân khi đạt tới cực điểm còn điên cuồng hơn nam nhân rất nhiều.

Đáng tiếc không có ai để ý nỗi khổ của nam nhân.

Chớ nói chi là Cố Hàn Uyên đã sớm quen với việc thỉnh thoảng sẽ bị nữ nhân ngược lại chiếm tiện nghi.

Cố Hàn Uyên đối với phản ứng như thế của nàng cũng không hề ngoài ý muốn.

Mặc dù vừa rồi một bộ dạng suýt nữa bị nàng ăn sống nuốt tươi.

Dù sao nữ nhân khi cảm động thì rất không lý trí, có cuồng nhiệt đến đâu cũng không có gì thần kỳ.

Ngược lại thì lão bản nương có thể nhịn đến bây giờ mới biểu lộ ra, càng đáng được khen ngợi.

Cuối cùng cũng không uổng phí một phen tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôm eo thon mềm của nàng, nhẹ giọng nói: Ta đây cũng là vì chính ta.

Thiếp không cần biết, chàng chính là vì thiếp.

Lão bản nương nhíu mũi quỳnh, làm nũng nói.

Nàng đương nhiên cũng biết Cố Hàn Uyên làm như vậy đồng dạng là vì danh tiếng của mình.

Thế nhưng nàng càng muốn tin tưởng điều mình muốn tin.

Huống chi câu nói nhẹ nhàng không muốn nàng làm khó của Cố Hàn Uyên phảng phất vẫn còn văng vẳng bên tai nàng.

Lúc này há lại sẽ tin tưởng lời giải thích của Cố Hàn Uyên.

Ngược lại cho rằng Cố Hàn Uyên là để nàng không nên quá hổ thẹn, mới nói như vậy cho nàng nghe.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy lão bản nương vừa ngoan ngoãn lại tựa như thiếu nữ làm nũng, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng.

Mỹ phụ thành thục mà làm ra động tác nũng nịu như vậy, lực sát thương còn lớn hơn thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không khỏi trong lòng rung động.

Hắn chỉ là thay đổi một chút phương thức hành động và lý do thoái thác, liền chiếm hết chỗ tốt.

Lão bản nương cái bộ dạng hận không thể móc tim ra cho hắn nhìn thì cũng thôi đi.

Chu Đình rõ ràng thê tử đã triệt để thay lòng, vẫn còn đối với hắn, kẻ đầu sỏ gây nên, mang ơn đội nghĩa.

Cũng khó trách Cố Hàn Uyên tâm tình không tệ.

Đôi mắt đẹp mê ly của lão bản nương hiện lên một làn sóng mị ý tràn đầy.

Nàng biết rõ còn hỏi: Bất quá công tử ngươi để thiếp lưu lại, chẳng lẽ sẽ không sợ thiếp đối với Chu Đình hồi tâm chuyển ý sao.

Tình huống hôm nay tương đương với lão bản nương bề ngoài vẫn là thê tử tốt của Chu Đình.

Mà ngầm lại cam tâm tình nguyện làm tình phụ của Cố Hàn Uyên.

Nhưng là tình huống như vậy cũng không phải tuyệt đối an toàn.

Sơ suất một chút là sẽ chơi quá đà.

Dù sao trong tình huống bình thường, vô luận thế nào Chu Đình và lão bản nương cũng là phu thê nhiều năm.

Sao lại thật sự không có nửa điểm tình cảm vợ chồng.

Nếu như ngày nào đó Chu Đình đột nhiên khai khiếu, vãn hồi được trái tim lão bản nương.

Như vậy chẳng phải là gà bay trứng vỡ sao.

Sở dĩ, phương pháp làm của Cố Hàn Uyên có vẻ hơi không hợp lẽ thường.

Cũng chính vì vậy, lão bản nương trước đó mới có thể cảm động đến thế.

Dù sao Cố Hàn Uyên nếu như không đủ tin tưởng nàng, chắc sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội vĩnh viễn giữ nàng ở bên mình.

Hơn nữa, nhìn từ bề ngoài, Cố Hàn Uyên chỉ là vì tránh cho nàng phải chịu tiếng xấu bị người đời lên án.

Cố Hàn Uyên nhíu mày lại, có ý riêng khẽ cười nói: Trên người nàng còn mang theo lễ vật ta tặng cho nàng, ta còn có gì mà phải lo lắng.

Cố Hàn Uyên nói lễ vật tự nhiên là ngày đó ở Thiết Huyết đại lao, để tránh lão bản nương lộ ra sơ hở, hắn đã dùng một vật phẩm lấy từ công xưởng của Chu Đình để phong ấn lão bản nương.

Mà món quà vốn chỉ là một món quà gợi cảm này cho đến bây giờ, lão bản nương vẫn còn mang.

Một bộ dạng trừ hắn ra ngoài, không cho phép người khác quang lâm.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn tiện thể nhìn thoáng qua phản phái điểm lão bản nương đóng góp cho hắn trên hệ thống.

Cũng chính là lão bản nương không có thân phận nữ nhân vật chính.

Bằng không lúc này hẳn sẽ nhận được phần thưởng đánh giá cấp SSS.

Vì vậy hắn nhìn như mạo hiểm, kỳ thực tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Chỉ bất quá chuyện như vậy, ngoại nhân không được biết mà thôi.

Lão bản nương lại càng đem điều đó trở thành sự tín nhiệm tuyệt đối của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Bằng không sự tín nhiệm của nàng há lại sẽ vô căn cứ mà đến.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng không phải không biết cuộc đối thoại và phản ứng giữa lão bản nương và Chu Đình trước đó.

Chu Đình bởi vì bề ngoài là hiểu lầm, trên thực tế không phải hiểu lầm, đã vô tình đối với lão bản nương thêm rất nhiều sự xa lánh.

Trong mấy ngày bọn họ bị bắt, sự xa lánh này hiển nhiên lần nữa xúc phạm đến tình cảm vốn đã đầy nguy cơ của hai người.

Dù cho Emile ngay từ đầu lấy việc nổi lên sắc tâm làm che giấu để bức bách Chu Đình, Chu Đình quả đoán cự tuyệt cũng không thể vãn hồi được tình cảm của lão bản nương.

Ngược lại thì sự do dự của Chu Đình về sau càng thêm làm tổn thương tình cảm của nàng.

Mà Cố Hàn Uyên đúng lúc xuất hiện, cắt đứt cơ hội hòa hoãn quan hệ của hai người, càng triệt để đoạn tuyệt khả năng tái hợp của hai người.

Bằng không lão bản nương cũng sẽ không ở tự nhận là nhận thấy được tâm ý Cố Hàn Uyên sau đó, mà cảm động đến tột đỉnh như vậy.

Lúc này lão bản nương không khỏi trong lòng rung động, khuôn mặt tươi tắn rạng rỡ càng phát ra kiều mị.

Nàng cười ha hả nói: Chàng chẳng lẽ không muốn kiểm nghiệm một chút hiệu quả lễ vật chàng tặng cho thiếp như thế nào sao.

Ý tứ trong lời nói của lão bản nương quả thực không muốn quá rõ ràng.

Kiểm nghiệm hiệu quả như thế nào tự nhiên là muốn gỡ bỏ nó ra.

Mà sau khi gỡ bỏ nên làm những gì thì càng không cần nói cũng biết.

Cố Hàn Uyên cho lão bản nương một cái tát nhẹ, trêu ghẹo nói: Ta xem nàng là bị phong ấn khó chịu rồi sao.

Lão bản nương thân thể mềm mại run lên, mềm nhũn nằm trong lòng Cố Hàn Uyên.

Hơi lộ vẻ u oán giận dỗi nói: Chàng nếu đã biết, sao không đến giúp thiếp một chút.

Đều đã mấy ngày rồi.

Tính toán thời gian, từ khi Chu Đình được cứu ra khỏi Thiết Huyết đại lao, quả thật đã mấy ngày.

Lão bản nương mang theo phong ấn lâu như vậy, cũng sẽ không dễ chịu.

Còn phải may mắn là mấy ngày nay bị bắt sau đó, Khổng Tước

Vương phi bằng lòng để nàng có cơ hội tắm rửa.

Bằng không nàng khó chịu đến mức còn phải tăng lên gấp bội.

Cũng khó cho nàng ở vào thời điểm này vẫn như trước tuân thủ ước định ban đầu.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn lão bản nương đã vén lên làn váy, chế nhạo cười nói: Nàng chẳng lẽ sẽ không sợ thời gian lâu dài, bị Chu Đình hoài nghi sao.

Lão bản nương xấu hổ xen lẫn giận dỗi cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt kiều mỵ.

Cố Hàn Uyên vào lúc này nhắc tới Chu Đình, rõ ràng chính là cố ý.

Lão bản nương u oán nỉ non nói: Thật là một oan gia Nàng lắng nghe tiếng tim đập càng nhảy càng nhanh, giọng mị hoặc nói: Không sao, thiếp có cớ để qua loa hắn.

Dứt lời chủ động cầm tay Cố Hàn Uyên, dẫn dắt chàng gỡ bỏ phong ấn trên người nàng.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy lão bản nương không thể kiềm chế, trong lòng cảm thán nữ nhân thay lòng quả nhiên đáng sợ, trong hành động cũng rất phối hợp.

Dù sao lão bản nương đã làm đến nước này, nếu còn cự tuyệt nữa liền hiện ra không hiểu phong tình.

Hơn nữa hắn tính toán thời gian một chút, ngược lại cũng không phải không thể đánh nhanh thắng nhanh.

Cố Hàn Uyên còn liếc nhìn vật phong ấn hắn đưa cho lão bản nương.

Chất liệu gỗ ngâm được tựa hồ cũng biến mềm nhũn vài phần.

Cố Hàn Uyên lần nữa cảm thán một chút lão bản nương quả thực cực khổ.

Chương 1060

Trong hành động tự nhiên càng thêm phối hợp.

Theo lão bản nương một tiếng thở nhẹ bao hàm tâm tình.

Chu Đình e rằng phải chờ thêm một đoạn thời gian Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ đánh thức Chu Đình đang ngủ say sưa.

Chu Đình đang ngủ ngon vô cùng e rằng sẽ không bao giờ nghĩ tới việc Cố Hàn Uyên đã cùng thê tử của hắn ân ái chốc lát trong lúc hắn say ngủ.

Phía sau lưng Cố Hàn Uyên, lão bản nương ghét bỏ liếc nhìn Chu Đình.

Nghĩ đến những lời bịa đặt mà thiếp thân từng dùng để lừa gạt Chu Đình trước đây giờ đều thành công cốc, trong lòng vừa bực vừa buồn cười.

Bao nhiêu lần tự vấn lòng mình, rốt cuộc vì sao trước đây thiếp thân lại nhìn trúng Chu Đình.

Chẳng lẽ chỉ vì Chu Đình có một đôi xảo thủ.

Nhưng cũng không thấy Chu Đình dùng đôi xảo thủ đó vào những nơi nên dùng.

Lão bản nương cảm thấy tay Cố Hàn Uyên mới thực sự là khéo léo, đoạt được tạo hóa.

Danh hiệu Diệu thủ lão bản hẳn nên đặt lên đầu Cố Hàn Uyên mới phải.

Chỉ cần nghĩ đến những thủ đoạn Cố Hàn Uyên chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy, nàng cũng không khỏi mặt cười đỏ bừng, thân thể mềm mại như nhũn ra.

Nếu không phải như vậy, bọn họ cũng sẽ không quay lại nhanh đến thế.

Cũng bởi lão bản nương trước khi quay lại đã cố ý rửa mặt một phen, làm cho vẻ ửng hồng và kiều diễm trên mặt phai nhạt đi rất nhiều.

Bằng không sợ rằng đều có thể nhìn ra nàng đã làm chuyện gì đó.

Bất quá cho dù như vậy, đôi mắt đẹp vốn đã quyến rũ đa tình của nàng vẫn thủy nhuận sáng trong, lại tựa như đang lấp lánh thứ ánh sáng dịu dàng đáng yêu.

Nhất là khi cảm nhận được như vậy bị phong ấn trở lại, đôi chân ngọc liền run rẩy từng trận, mềm nhũn.

Nếu là lúc trước, nàng còn có thể lo lắng làm như vậy có thể sẽ mang thai.

Bây giờ lại cảm thấy cho dù biết coi trời bằng vung, nàng cũng muốn vì Cố Hàn Uyên lưu lại một nhi bán nữ.

Nếu như đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên, nàng tình nguyện trốn đi lặng lẽ nuôi nấng.

Lão bản nương cũng đã ba mươi mấy tuổi.

Nữ tử ở cái tuổi này sao lại không muốn có con cái bầu bạn bên mình.

Chỉ có điều Chu Đình quá mức vô dụng, mặc dù nàng cố nén không kiên nhẫn, thành hôn nhiều năm vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Nhất là sau khi có sự so sánh với Cố Hàn Uyên, càng cảm thấy thời gian từng qua thực sự là sống uổng.

Hơn nữa trong mắt nàng, nàng nhìn bề ngoài vẫn thanh xuân mỹ lệ, nhưng đã sớm qua cái thì giờ đẹp nhất của thanh xuân.

Hồng nhan già yếu càng là chuyện sớm hay muộn.

Nếu như có thể vì Cố Hàn Uyên lưu lại một nhi bán nữ, cũng có thể lưu lại một niệm tưởng.

Có lẽ đợi đến khi nàng hoa tàn ít bướm về sau, Cố Hàn Uyên cũng có thể nể tình cốt nhục mà thường xuyên đến thăm nàng.

Nhưng mà nàng lại không biết rằng mình sợ rằng vĩnh viễn cũng sẽ không có cái ngày già yếu đó.

Chỉ biết càng sống càng trẻ, lâu dài bảo trì dung mạo đẹp nhất của mình.

Cố Hàn Uyên đã truyền cho lão bản nương Vạn Tượng Âm Dương Quyết Âm thiên.

Chỉ có điều vì đã nhận ra tâm tư của lão bản nương, cho nên không nói cho nàng biết hiệu quả vĩnh bảo thanh xuân của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Dù sao cứ như vậy, lão bản nương vì muốn có được nhiều hơn, hầu như dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Vô luận Cố Hàn Uyên có yêu cầu như thế nào, nàng đều hết sức thỏa mãn.

Nếu có thể chơi đùa gợi cảm hơn một chút, Cố Hàn Uyên há lại sẽ nói cho nàng biết hiệu quả vĩnh bảo thanh xuân của Vạn Tượng Âm Dương Quyết, thay đổi tâm tính tích cực hướng về phía hắn của nàng.

Đáng tiếc lão bản nương cùng Khổng Tước Vương phi giống nhau là làm công không công.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất đã lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Nói chung, Chu Đình, người càng ngày càng bị lão bản nương ghét bỏ, rốt cuộc cũng bị Cố Hàn Uyên đánh thức.

Hắn mơ mơ màng màng hỏi: Dọn cơm.

Dáng vẻ ngốc nghếch này, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy buồn cười.

Coi như hắn chọc cho trong lòng mình cười thầm, về sau sẽ hảo hảo giúp hắn chiếu cố thê tử của hắn.

Ánh mắt lão bản nương đương nhiên càng thêm chê bai vài phần.

Chu Đình không biết có phải bị ánh mắt ghét bỏ kia của lão bản nương đánh thức hay không, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, áy náy nói: Xin lỗi.

Cố công tử dùng nội lực điều dưỡng thân thể cho tại hạ xong quá mức thoải mái, không cẩn thận liền ngủ mất.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Không ngại.

Xe ngựa đã vì các ngươi tìm được, các ngươi nên khởi hành trở về kinh thành.

Hắn tuy là đã cùng lão bản nương ân ái chốc lát, nhưng vẫn hoàn thành chính sự, vì bọn họ tìm được chiếc xe ngựa của người nước Hãn Hải để lại.

Chu Đình có chút kinh ngạc hỏi: Cố công tử không cùng chúng ta đồng hành sao.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Tại hạ còn có việc cần tạm dừng lại, không thể cùng các ngươi cùng nhau hồi kinh.

Chu Đình tiếc nuối nói: Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Nghe tiếng đã lâu đại danh Cố công tử, thật vất vả mới nhìn thấy chân nhân, lại không thể hảo hảo giao lưu một phen, cảm thấy tiếc nuối.

Bây giờ Chu Đình đối với Cố Hàn Uyên đã có cái nhìn hoàn toàn mới, coi hắn là ân nhân cứu mạng đồng thời cũng xem là bằng hữu có thể thâm giao.

Lão bản nương lúc này mặt nở nụ cười nói: Cố công tử lúc rảnh rỗi có thể thường đến Tây Lĩnh khách sạn ngồi một chút.

Khi nói còn mờ mịt lặng lẽ hướng Cố Hàn Uyên nháy nháy mắt đầy mị lực.

Người vợ mỹ nhân này sau khi mở khóa thì càng phát ra táo bạo.

Chu Đình không chú ý tới ám hiệu của lão bản nương, ngược lại vô cùng tán thành nói: Thê tử của ta chưng cất rượu cũng là một tay hảo thủ.

Đến lúc đó cũng tốt cùng Cố công tử nâng cốc ngôn hoan.

Hắn hiện tại đã tin tưởng lý do thoái thác ban đầu của lão bản nương.

Cố Hàn Uyên cứu hắn từ Thiết Huyết Đại Lao ra tuy là nhận khế ước mua bán nhà của Tây Lĩnh khách sạn, nhưng Tây Lĩnh khách sạn vẫn giao cho lão bản nương kinh doanh.

Tây Lĩnh khách sạn mặc dù có vài phần giá trị, thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nhận lấy khế ước mua bán nhà của Tây Lĩnh khách sạn chỉ sợ cũng là để cho bọn họ an tâm mà thôi.

Điều này đủ nói rõ Cố Hàn Uyên đạo đức tốt.

Không thể không nói, khi một người xem người khác là người tốt, thì hắn vô luận làm cái gì đều là tốt.

Nếu không phải là tốt, thì hắn vô luận làm cái gì đều là không tốt.

Bây giờ Chu Đình chính là cái tâm tính như vậy.

Tự động não bổ rất nhiều chuyện làm của Cố Hàn Uyên.

Cho dù hắn chứng kiến lúc này sắc mặt lão bản nương tốt ngoài ý muốn, cũng không hoài nghi là Cố Hàn Uyên mang theo lão bản nương đi dùng bữa nhanh.

Chỉ coi là lão bản nương đạt được tự do lần nữa, tâm tình khoái trá gây nên.

Chu Đình hắn mình bây giờ không bởi vì đạt được tự do lần nữa mà rất vui mừng sao.

Cố Hàn Uyên nhận thấy được tâm tư của Chu Đình lúc này, trong lòng tràn đầy đùa cợt, ngoài mặt bất động thanh sắc khẽ cười nói: Ồ.

Lúc đó quay lại vội vã cũng không thể nếm thử tay nghề của lão bản nương.

Nếu có rảnh rỗi, ổn thỏa sẽ đi trước.

Chu Đình nghe vậy vui mừng quá đỗi.

Lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên hoàn mỹ phù hợp suy đoán của hắn.

Hắn đối với Cố Hàn Uyên cũng càng thêm nhiệt tình vài phần.

Trên thực tế Cố Hàn Uyên rượu cũng đã uống, khế ước mua bán nhà của Tây Lĩnh khách sạn cũng trả lại cho lão bản nương, ngay cả lão bản nương đều đã chơi đùa.

Trong miệng của hắn liền không có một câu lời nói thật.

Chẳng qua là đang cùng lão bản nương hợp lực lừa dối Chu Đình đang mơ màng không biết gì mà thôi.

Ngược lại là lão bản nương nghe được trong lời nói của Cố Hàn Uyên có thâm ý khác.

Chương 1061

Nếm tay nghề của nàng.

Loại tay nghề nào.

Có lẽ không chỉ là tay nghề đâu.

Nói chung nàng đối với lần này có chút chờ mong.

Sau đó Cố Hàn Uyên đưa mắt nhìn hai người ngồi lên xe ngựa rời đi, hắn cũng quay trở về Dục Tú Sơn Trang.

Dục Tú Sơn Trang, trong một gian phòng tràn đầy vị thuốc Đông y.

Tiết Băng với thần tình mệt mỏi vừa mới cho Lục Tiểu Phụng vẫn đang hôn mê uống thuốc.

Kỳ thực loại chuyện này lẽ ra phải do người dưới làm.

Nhưng mà Tiết Băng lại vì trong lòng có chút hổ thẹn không rõ, tự mình chiếu cố Lục Tiểu Phụng.

Nàng không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên ánh mắt phức tạp, u u khẽ thở dài một tiếng.

Sau một khắc, bên hông đột nhiên ấm áp, bên tai vang lên tiếng trêu đùa quen thuộc.

Băng Nhi, thường xuyên than thở như vậy, hạnh phúc sẽ chạy mất đó.

Đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy, khiến trong lòng Tiết Băng giật mình.

Cũng may âm thanh quen thuộc đó cùng cái khí tức dù không muốn thừa nhận nhưng đã dần dần quen thuộc, làm nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí không lập tức giãy giụa.

Điều này đối với Tiết Băng, người vài ngày trước trong lòng còn chỉ có một mình Lục Tiểu Phụng, mà nói là một chuyện rất bất khả tư nghị.

Bởi vậy có thể thấy được vị trí của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng ngày càng rõ ràng.

Tình cảm đối với Lục Tiểu Phụng cũng vì lần lượt bị Cố Hàn Uyên ôm hôn mà dao động.

Đến mức nàng muốn lừa mình dối người cũng khó khăn.

Còn muốn giống như đã từng kiêu ngạo nói mình chỉ si tình Lục Tiểu Phụng một người, đã không nói ra miệng được nữa.

Đây cũng là lý do vì sao nàng hai ngày nay luôn tránh Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà nàng muốn ẩn núp Cố Hàn Uyên, Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng có thể tìm thấy nàng.

Lúc này chính là một cục diện khiến nàng không cách nào trốn tránh.

Vì vậy Tiết Băng không chỉ không bình tĩnh lại, thân thể mềm mại ngược lại càng thêm cứng đờ vài phần.

Hơn nữa nhiệt độ hừng hực truyền tới từ phía sau Cố Hàn Uyên càng làm nàng có chút tâm hoảng ý loạn.

Cảm giác này cùng nhiệt độ đối với nàng mà nói cũng không xa lạ.

Ở ngày hôm trước khi nàng thỉnh cầu Cố Hàn Uyên ra tay cứu chữa Lục Tiểu Phụng thì nàng đã rõ ràng cảm nhận được cái loại nóng bỏng kia.

Nóng đến mức nàng không khỏi hai chân mềm nhũn, vô lực chạy khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Thực hư thế nào tạm thời không bàn, ít nhất Tiết Băng đã tự thuyết phục mình như vậy.

Nhưng mà bây giờ lần nữa bị Cố Hàn Uyên ôm lấy, lần nữa cảm nhận được loại cảm giác này cùng nhiệt độ.

Tiết Băng kinh ngạc nhận ra mình dường như càng phát ra không còn sức lực.

Ngươi sao ngươi lại tới đây.

Ngữ khí nhu nhược đến mức Tiết Băng mình cũng cảm thấy có chút khó tin.

Cố Hàn Uyên cách lớp quần áo nhẹ nhàng vỗ về bụng dưới bằng phẳng nhưng tràn đầy sức sống thanh xuân của Tiết Băng, nhẹ cười nói: Đương nhiên là tưởng niệm Băng Nhi của ta.

Tiết Băng nghe vậy mặt cười nhất thời đỏ bừng, xấu hổ sẵng giọng: Ai là của ngươi.

Còn nữa đừng có dùng cách thân mật như thế gọi ta.

Cha mẹ Tiết Băng mất sớm.

Người gọi nàng thân mật như vậy chỉ có hai người.

Một là bà nội nàng, Thần Châm Tiết phu nhân.

Một người khác chính là Lục Tiểu Phụng, người mà nếu không có Cố Hàn Uyên xuất hiện, nàng đã vẫn si tình theo đuổi.

Vậy mà lúc này nàng bị Cố Hàn Uyên ôm trong lòng.

Còn Lục Tiểu Phụng mà nàng đã từng tâm tâm niệm niệm rõ ràng đang ở trước mắt, hết lần này tới lần khác lại hôn mê bất tỉnh.

Chỉ có thể mặc cho thiếu nữ mến mộ mình bị tùy ý khi dễ.

Thật giống như trong kịch tình, Lục Tiểu Phụng bất lực trước cái c·hết của Tiết Băng vậy.

Trong tình huống như vậy, bị Cố Hàn Uyên gọi Băng Nhi khiến nàng luôn có cảm giác thể xác và tinh thần đều phản bội Lục Tiểu Phụng.

Mà nàng hiện tại vẫn không muốn cứ như vậy khuất phục.

Mặc dù trong lòng nàng mơ hồ có dự cảm, sự giãy giụa như vậy căn bản là vô ích.

Thậm chí sẽ trái lại lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Tiết Băng càng nghĩ càng giận, trong lòng hoảng loạn bị xấu hổ và tức giận thay thế.

Nàng cố ý âm dương quái khí giễu cợt nói: Nhớ tới ta.

Cố công tử bận rộn chu toàn giữa những oanh oanh yến yến mà vẫn còn rảnh rỗi nhớ tới ta.

Thật là khiến người ta thụ sủng nhược kinh đâu.

Cố Hàn Uyên hoàn toàn không bị sự trào phúng âm dương quái khí của Tiết Băng ảnh hưởng.

Thần tình có chút cổ quái trêu đùa: Băng Nhi chẳng lẽ là ghen tị.

Phi.

Ai ghen với ngươi.

Dáng vẻ Tiết Băng vội vã phản bác ngược lại có chút mùi vị giấu đầu hở đuôi.

Nhất là cái nhìn lảng tránh không dám nhìn thẳng vào mắt, dáng vẻ chột dạ kia không khỏi khiến người ta hoài nghi nàng có phải đã bị nói trúng rồi không.

Trên thực tế Tiết Băng đối với điều này thật sự có chút để tâm.

Cố Hàn Uyên lúc mới đến nghe được tiếng thở dài u u của nàng chính là nguyên do từ điều này.

Phải biết rằng Tiết Băng là một thiếu nữ có tính ghen tuông rất lớn.

Lục Tiểu Phụng trước đây trốn tránh không thiếu vì nguyên nhân này.

Tuy là Tiết Băng luôn có thể làm hắn cảm thấy khoái trá, thế nhưng khi ghen tuông mà bắt đầu làm nũng thì cũng khiến hắn đặc biệt đau đầu.

Nhưng là Cố Hàn Uyên thì không giống vậy.

Tiết Băng căn bản không có lập trường để ghen tuông hay phát cáu.

Cho dù trong lòng có dao động đến đâu, nàng cũng không thừa nhận mình thích Cố Hàn Uyên.

Thậm chí để tránh cho mình càng lún càng sâu, nàng vẫn không thể không làm như không thấy sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Kết quả chính là khi nàng đang trốn tránh, Cố Hàn Uyên phảng phất căn bản không bị ảnh hưởng chút nào, bên người như trước chẳng bao giờ thiếu nữ tử làm bạn.

Phụ nữ có đôi khi là tuyệt không giảng đạo lý.

Rõ ràng trong lòng rất để ý, lại cứ muốn giả bộ vẻ ghét bỏ này.

Có thể vì trong lòng quấn quýt mà lựa chọn trốn tránh, nhưng lại không thể nào chấp nhận đối phương thực sự không thèm để ý.

Tâm cao khí ngạo Tiết Băng càng nghĩ càng giận, rồi lại không cách nào thẳng thắn nói ra.

Chỉ có thể âm thầm rầu rĩ sinh hờn dỗi.

Nàng đã hy vọng Cố Hàn Uyên có thể nhìn ra ý tưởng chân thật của nàng, lại không hy vọng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra.

Tâm trạng mâu thuẫn như vậy mới khiến nàng khi bị Cố Hàn Uyên nói trúng ý tưởng chân thật thì trong lòng cảm thấy phức tạp gấp bội.

Không biết nên vì mình bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu mà xấu hổ, hay là nên vì Cố Hàn Uyên thiện giải nhân ý mà vui mừng.

Tâm tính ngượng ngùng như vậy của thiếu nữ đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không xa lạ.

Chương 1062

So với ngôn ngữ, hắn càng am hiểu dùng hành động để biểu đạt ý nghĩ của mình.

Vì vậy Cố Hàn Uyên liền trong ánh mắt kinh ngạc và xấu hổ giận dữ, lại mơ hồ mang theo chút mong đợi của Tiết Băng mà lướt tới.

Tiết Băng chỉ cảm thấy cánh môi ấm áp.

Hầu như vô ý thức khép lại đôi mắt đẹp, hai cánh tay vòng lên cổ Cố Hàn Uyên.

Thuần thục đáp lại sự dịu dàng không ngừng mà nàng đã từng cảm nhận qua.

Bởi vậy có thể thấy được, Tiết Băng đối mặt Cố Hàn Uyên thực sự chỉ còn lại mạnh miệng cùng với đạo lí còn chưa thể vượt qua trong lòng.

Chỉ thiếu một cơ hội cuối cùng, nàng liền có thể buông bỏ niệm tưởng đối với Lục Tiểu Phụng, ngoan ngoãn đầu nhập vào lòng Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu.

Mặt Tiết Băng phi hồng, đôi mắt đẹp thủy nhuận còn mang theo chút mê ly.

Nàng thẹn thùng oán giận nói: Lại hôn ta Nói là nói như vậy, thế nhưng thân thể mềm mại của nàng tựa vào ngực Cố Hàn Uyên đã triệt để mềm nhũn.

Càng không tự chủ tìm một tư thế thoải mái hơn để dựa vào.

Mặc dù bị nhiệt độ nóng bỏng kia đâm cho hoảng hốt run chân, cũng không lựa chọn né tránh.

Còn như Lục Tiểu Phụng vẫn đang hôn mê bên cạnh trong phòng, nàng đã có thể rất tốt vào thời điểm này mà lờ đi.

Nói vậy Lục Tiểu Phụng cũng sẽ không nguyện ý biết tình huống hiện tại.

Như vậy lờ hắn đi sợ rằng mới là lựa chọn tốt nhất.

Lục Tiểu Phụng cũng không thể vì không có cảm giác tham dự mà cảm thấy bất mãn chứ.

Lúc này Cố Hàn Uyên giả vờ đáng tiếc nói: Nếu không thừa dịp hiện tại thân nàng, chỉ sợ sẽ có một đoạn thời gian dài không có cơ hội này.

Hắn trong ánh mắt không rõ vì sao lại mang một chút căng thẳng và hoảng hốt của Tiết Băng mà giải thích: Ta sáng mai nên trở về kinh thành.

Nàng muốn lưu lại chiếu cố Lục Tiểu Phụng à.

Cho nên trước giờ đến cáo biệt nàng.

Tiết Băng đôi mắt đẹp rủ xuống, nhẹ giọng đáp: Đúng vậy.

Cố Hàn Uyên cố ý trêu chọc: Không biết có còn cơ hội lại hôn nàng không, có lẽ đến lúc đó nàng sẽ vì Lục Tiểu Phụng mà không cho ta hôn.

Nghĩ lại thật đúng là đáng tiếc đâu.

Tình huống gì mà Tiết Băng sẽ không vì Lục Tiểu Phụng mà không cho Cố Hàn Uyên hôn.

Cái đó tự nhiên là nàng đã cùng với Lục Tiểu Phụng.

Rõ ràng là lời nói đầy ý vị trêu đùa, lúc này lại không hiểu sao có chút không khí thương cảm.

Càng làm cho người ta thêm bất ngờ là Tiết Băng lúc này đột nhiên chủ động xích gần Cố Hàn Uyên.

Đang cảm nhận được sự ấm áp mềm mại quen thuộc đồng thời bên tai quanh quẩn một câu Tiết Băng tự lừa mình dối người: Bây giờ còn chưa phải là, cho nên có thể.

Tiết Băng đưa mắt nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Chuyện vừa xảy ra nếu có gan thì đừng hôn ý tứ.

Tiết Băng đôi mắt đẹp u u liếc nhìn Lục Tiểu Phụng đang hôn mê trên giường, hồn nhiên không biết gì.

Không khỏi tự lẩm bẩm: Chờ ngươi hết bệnh tỉnh lại, cũng phải đi kinh thành à.

Người như Lục Tiểu Phụng, cho dù phiền phức không tự tìm đến cửa, hắn chỉ sợ cũng phải chủ động tiếp cận phiền phức.

Mà bây giờ nơi tồn tại nhiều phiền toái nhất không ai bằng kinh thành đang cuồn cuộn sóng ngầm.

Đến lúc đó dĩ nhiên là có thể lần nữa gặp lại Cố Hàn Uyên.

Tiết Băng mím môi anh đào thủy nhuận, cảm thụ được xúc cảm còn lưu lại.

Khóe miệng nhếch lên một vệt độ cung nhàn nhạt.

Khiêu khích ta rồi còn muốn chạy.

Không khỏi quá coi thường ta Lãnh La Sát Tiết Băng đi.

Tiết Băng lúc này mặc dù còn chưa gỡ rõ ràng tình cảm của mình, thế nhưng trong lòng đã có một thanh âm đang nói cho nàng biết không muốn cùng Cố Hàn Uyên cứ như vậy kết thúc.

Nàng lựa chọn vâng theo tiếng lòng của mình.

Còn như kết quả như thế nào, sẽ để lại cho thời gian quyết định.

Bất quá nghĩ đến muốn đi kinh thành, Tiết Băng trong lòng lại thêm mấy phần cổ quái.

Bởi vì theo nàng biết, trong kinh thành còn có một người cực kỳ để ý Cố Hàn Uyên.

Đại tỷ nếu như biết ta theo Cố Hàn Uyên, nên sẽ không tức giận chứ.

Ngô, vẫn là cố gắng giấu đi.

Đại tỷ tức giận thật là đáng sợ.

Tiết Băng ngoài miệng tự nói hoảng sợ, trong lòng đã có một cảm giác chờ mong khó tả.

Như vậy nàng rốt cuộc đang chờ mong cái gì chứ.

Đang mong đợi nàng và Cố Hàn Uyên đổi vai.

Cố Hàn Uyên cõng Lục Tiểu Phụng câu dẫn nàng.

Vậy nàng có phải cũng có thể cõng đại tỷ của nàng câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Ý nghĩ như vậy kích thích nàng trong lòng tê dại.

Không khỏi lầm bầm một câu: Trách không được Cố Hàn Uyên luôn thích ở trước mặt Lục Tiểu Phụng đang hôn mê mà hôn ta.

Trong đầu Tiết Băng lóe lên các loại kỳ tư diệu tưởng, hòa tan vẻ u sầu ly biệt.

Mà ở sau lưng nàng trên giường.

Ngón tay Lục Tiểu Phụng đang hôn mê đột nhiên giật mình.

Nói vậy không được bao lâu nữa nên tỉnh lại.

Cố Hàn Uyên ngược lại là cố gắng chờ mong Lục Tiểu Phụng có thể thức tỉnh, khôi phục thương thế.

Tuy là lần này chỉ bẫy hắn trọng thương chưa chết.

Thế nhưng tiếp theo hắn nhưng chưa chắc có vận tốt như vậy.

Không có một cái thân thể khỏe mạnh thì làm sao chống lại giày vò đâu.

Hố kịch tình bên trong nhân vật chính loại chuyện này nhưng là rất khiến người ta ghiền.

Bất quá bây giờ Cố Hàn Uyên cũng không tâm tư lo lắng chuyện Lục Tiểu Phụng.

Hắn đang cổ quái nhìn trước mắt tràng cảnh.

Suy nghĩ một chút, vẫn là lựa chọn hiện thân.

Yêu Nguyệt, Tiên Nhi muội muội, các ngươi đây là đang làm cái gì.

Chỉ thấy Yêu Nguyệt đang vẻ mặt không được tự nhiên ngồi ngay thẳng.

Trước mặt nàng Mộ Dung Tiên khéo léo kính trà.

Bên cạnh là ba nữ Diệp Tú Châu xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Trương Tinh cũng ở trong đội ngũ ba nữ các nàng.

Mộ Dung Cửu vẻ mặt cổ quái, một bộ đầy bụng muốn thổ lộ nhưng không nhanh không chậm, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mà phù hợp nhất mô tả của nàng đối với cảnh tượng trước mắt chính là dâng trà cho đại phu nhân.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Các nàng vốn là muốn tìm Cố Hàn Uyên cáo biệt.

Kết quả Cố Hàn Uyên không ở, ngược lại thì Yêu Nguyệt ở tại viện của Cố Hàn Uyên.

Tình hình này vốn đã cực kỳ dễ dàng chọc người hiểu lầm.

Lại thêm Diệp Tú Châu các nàng không biết làm sao một trận lừa gạt, liền thành cái tình hình trước mắt Mộ Dung Tiên dâng trà cho Yêu Nguyệt, vị đại phu nhân này.

Trong tình huống này Yêu Nguyệt không nói là cảm thấy cái c·hết xã hội, đó cũng là cực kỳ bất đắc dĩ.

Hết lần này tới lần khác đây là Mộ Dung Tiên đang đối với nàng biểu thị tôn kính.

Chương 1063

Tâm tình xấu hổ của nàng so với lúc trước bị ba nữ Diệp Tú Châu cung phụng chỉ có hơn chứ không kém.

Nguyên bản Yêu Nguyệt là rất không muốn gặp Mộ Dung Tiên.

Dù sao Cố Hàn Uyên chính là vì để loại trừ Hàn Độc cho nàng mới biến thành càng thêm hư nhược.

Vô luận là xuất phát từ đố kỵ hay bất mãn, nàng đều không có lý do gì để cho Mộ Dung Tiên sắc mặt tốt.

Thế nhưng không chịu nổi có ba nữ Diệp Tú Châu ở một bên nói cười chêm chọc.

Kéo theo Mộ Dung Tiên với vẻ mặt u mê, tỷ tỷ trưởng, tỷ tỷ ngắn gọi.

Yêu Nguyệt tối không am hiểu chính là ứng phó sự nhiệt tình và thiện ý của người khác.

Dù sao ngay cả muội muội ruột của nàng Liên Tinh khi đối mặt nàng cũng là sợ hãi lớn hơn thân cận.

Mặc dù ngoài mặt vô cùng bình thường.

Thế nhưng cái tâm tình ẩn chứa sợ hãi của Liên Tinh, nàng há lại sẽ thực sự không nhìn ra chút nào.

Dù sao tay trái và chân trái của Liên Tinh tàn tật chính là do nàng tranh cường háo thắng gây ra.

Bóng ma trong lòng như vậy sẽ theo Liên Tinh suốt đời.

Cho nên năm đó Liên Tinh thích Giang Phong cũng không dám biểu đạt.

Mà Yêu Nguyệt cũng không phải giống như Giang Phong nói cái loại nhu nhược đó là lửa, là băng, là kiếm, là quỷ, là thần.

Nàng cũng là người, cũng có tâm tình bình thường.

Nàng chỉ là quá mức cao ngạo, không muốn đem cái mặt nhu hòa của mình biểu hiện ra ngoài.

Yêu Nguyệt đối với Liên Tinh cũng là tâm tồn áy náy.

Cũng sẽ ở một số phiên bản vì giết lầm Liên Tinh mà tan vỡ, buông bỏ báo thù, từ đó biến mất trong tầm mắt mọi người.

Cho nên Liên Tinh ngẫu nhiên có chút hành động nhỏ, chỉ cần không phải quá giới hạn, nàng đều sẽ lựa chọn làm như không thấy.

Nếu nàng còn có tâm tình mà người bình thường nên có, vậy thì đối mặt với sự nhiệt tình và thiện ý của Mộ Dung Tiên cùng ba nữ Diệp Tú Châu mà cảm thấy không biết theo ai cũng chẳng có gì lạ.

Yêu Nguyệt nhìn thấy Cố Hàn Uyên, kẻ đầu sỏ gây ra việc nàng và các nàng sản sinh liên hệ, rơi vào tình cảnh này.

Không những không có tâm tư tính sổ, ngược lại giống như gặp được cứu tinh vậy vội vàng nói: Ngươi đã trở về.

Các nàng là tới tìm ngươi, ta sẽ không quấy rầy các ngươi.

Dứt lời, thân hình nhanh nhẹn liền biến mất trước mắt mọi người.

Tuy là khinh công của Yêu Nguyệt lúc rời đi vẫn tiêu sái, ưu nhã.

Nhưng không hiểu sao lại lộ ra vẻ chạy trối chết.

Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười nói: Các ngươi thực sự là lợi hại, dĩ nhiên khiến Yêu Nguyệt cung chủ phải chạy trối chết.

Việc này nếu như truyền ra giang hồ, các ngươi có thể sẽ nổi danh đó.

Bốn nữ tử có liên lạc với Cố Hàn Uyên mừng rỡ hô: Cố đại ca.

Mộ Dung Tiên như trước vẻ mặt ngây thơ nói: Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, là Diệp tỷ tỷ bảo ta cho Yêu Nguyệt tỷ tỷ kính trà.

Nàng toàn bộ hành trình đều có chút không rõ ý tưởng.

Bất quá nếu Diệp Tú Châu nói nàng muốn gả cho Cố Hàn Uyên thì phải cho Yêu Nguyệt, người làm tỷ tỷ, kính trà, nàng cũng liền tin.

Hơn nữa Yêu Nguyệt cao quý, ưu nhã, võ công cao cường lại xinh đẹp vô song cũng khiến nàng rất ngưỡng mộ.

Vì vậy đối với Yêu Nguyệt kính trà, tôn xưng, nàng không có áp lực chút nào.

Còn tại sao lại làm cho Yêu Nguyệt chạy trốn, nàng cũng nghĩ không thông.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Nguyên lai là Tú Châu muội muội ngươi làm chuyện tốt.

Diệp Tú Châu đùa cười nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ cũng không có đáng sợ như giang hồ đồn đãi nha.

Thạch Tú Vân gật đầu đồng tình nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ kỳ thực trong nóng ngoài lạnh, cho dù đối mặt chúng ta rất bất đắc dĩ, cũng không ác ngôn tương hướng mà đuổi chúng ta đi.

Là giang hồ đồn đãi đã yêu ma hóa Yêu Nguyệt tỷ tỷ.

Mã Tú Chân lúc này đối mặt Cố Hàn Uyên nhất thời có chút đỏ mặt.

Dù sao đêm qua mới vừa đem thân thể trong sạch giao ra.

Lúc này đối mặt người đàn ông đã chiếm lấy thân thể mình, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Bất quá nàng cũng ở một bên chăm chú nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ chỉ là không biết nên làm sao cùng chúng ta ở chung đúng cách.

Tuy là giọng nói chuyện rất lãnh đạm, nhưng đó chỉ là nàng không hiểu được làm sao biểu đạt.

Kỳ thực có đang thử thân cận với chúng ta.

Cố Hàn Uyên nghe các nữ tử ngươi một lời, ta một lời nói về những điều tốt đẹp của Yêu Nguyệt, trong lòng nhất thời có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới một ngày ở chung, Yêu Nguyệt ngược lại có xu thế thuyết phục chúng nữ.

Ít nhất những tiếng tỷ tỷ kia đều là gọi tâm phục khẩu phục.

Bất quá mị lực của Yêu Nguyệt vốn đã lớn, lại thể hiện ra một mặt có thể thân cận, chúng nữ sẽ đối với nàng hảo cảm tăng nhiều thì cũng không kỳ quái.

Yêu Nguyệt kỳ thực vẫn chưa đi xa.

Nàng đang làm việc mà quá khứ tuyệt đối sẽ không làm.

Núp trong bóng tối lặng lẽ nghe trộm đối thoại của Cố Hàn Uyên và các nữ tử.

Đối mặt với sự nhiệt tình và thiện ý của các nữ tử trước đó, nàng không làm không được những việc mình không am hiểu.

Thậm chí khi nàng hồi tưởng lại biểu hiện của mình, cũng không khỏi cảm thấy khôi hài nực cười.

Điều này khiến nàng âm thầm có chút hối hận, tại sao mình vì những hồng nhan tri kỷ hoặc hồng nhan dự bị của Cố Hàn Uyên mà đi làm những việc mình không quen.

Tức giận với việc mình dựa vào cái gì mà phải thay đổi vì Cố Hàn

Uyên.

Nhất là khi nàng nghĩ đến dáng vẻ vụng về của mình khi ứng phó các nàng có lẽ sẽ bị các nàng cười nhạo sau khi nàng rời đi, trong lòng nàng cảm xúc hối hận và tức giận liền lớn hơn.

Nhưng mà làm nàng ngoài ý muốn là các nàng dường như căn bản không có ý cười nhạo nàng.

Ngược lại thì ở trước mặt Cố Hàn Uyên không ngừng nói lời tốt đẹp về nàng.

Mặc dù có chút cách nói làm nàng cảm giác có chút xấu hổ, thế nhưng trong giọng nói chân tâm thật ý, nàng vẫn có thể nghe được.

Về mối quan hệ với Cố Hàn Uyên, các nàng tán thành địa vị tỷ tỷ của nàng.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên và nàng giữa lúc này còn chưa đâu vào đâu cả.

Mãi cho tới bây giờ, cũng chẳng qua là quan hệ dắt tay.

Mặc dù đêm qua nàng bị Cố Hàn Uyên dắt tay bước chậm lúc, sự ấm áp trong lòng bàn tay làm nàng có chút trầm mê.

Yêu Nguyệt khẽ cắn môi mỏng, ánh mắt có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên và những hồng nhan tri kỷ của hắn đều quá kỳ quái.

Kỳ quái đến mức khiến nàng không biết nên làm sao mà tránh xa.

Rõ ràng người trong giang hồ đối với nàng sợ như hổ, coi như Quỷ Thần.

Nhưng mà các nàng lại vẻn vẹn chỉ coi nàng là một người tỷ tỷ có chung một người đàn ông.

Các nàng đều không xem nàng như một đám lửa, một khối băng, một thanh kiếm.

Có lẽ nàng trong mắt các nàng tựa như Cố Hàn Uyên nói vậy, là một người có thêm thất tình lục dục.

Vậy thì Giang Phong trước khi c·hết, vì sao lại nói với Liên Tinh những lời chỉ trích nàng.

Vẻn vẹn chỉ là vì không thích nàng sao.

Yêu Nguyệt nhất thời không nghĩ ra.

Thế nhưng ý tưởng cực đoan của nàng trong im lặng đã xảy ra chút biến hóa.

Yêu Nguyệt không khỏi lại một lần nữa trong lòng giả thiết nếu năm đó mình gặp không phải Giang Phong mà là Cố Hàn Uyên thì sẽ như thế nào.

E là cho dù Cố Hàn Uyên giống như Giang Phong coi trọng Hoa Nguyệt Nô, hắn cũng sẽ gan to bằng trời mà đòi đi tất cả.

Hơn nữa trong đó sợ rằng còn có phần của Liên Tinh.

Chương 1064

Cái tên hỗn đản lòng tham này.

Yêu Nguyệt không khỏi thầm mắng một tiếng.

Nàng vuốt chiếc Hợp Hoan Linh thắt ở bên hông bỗng nhiên giật mình, dường như nghĩ tới điều gì.

Đôi mi thanh tú cau lại tự lẩm bẩm: Vốn dĩ giữ lại để ngừa một phần vạn, dùng để bức bách Hoa Vô Khuyết món bảo hiểm đó có thể dùng trước để thăm dò Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều cần Cố Hàn Uyên tự mình đi một chuyến Di Hoa Cung mới được.

Thế nhưng tùy tiện mời hắn đi Di Hoa Cung thì nhất định sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước chứ.

Xem ra chỉ có thể chờ đợi khi có cơ hội hơn nữa.

Yêu Nguyệt sâu sắc liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang cùng các nữ tử trò chuyện vui vẻ, lặng yên rời đi.

Yêu Nguyệt âm thầm nhìn trộm tự nhiên không thoát khỏi cảm giác của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với điều này không quá để ý.

Mà sự đánh giá của các nữ tử đối với Yêu Nguyệt coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Điều này sẽ giảm bớt không ít độ khó công lược Yêu Nguyệt của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa tương lai Yêu Nguyệt lại xuất hiện tâm tư độc chiếm khả năng tính sẽ giảm bớt không ít.

Yêu Nguyệt bây giờ chỉ là đối với hắn càng ngày càng để ý, hảo cảm cũng không thiếu.

Nhưng muốn nói Yêu Nguyệt đã yêu hắn, vậy chỉ lại là vớ vẩn.

Ít nhất cũng phải đợi đến Yêu Nguyệt triệt để đi ra khúc mắc mới có thể.

Trước đây, Yêu Nguyệt đối mặt sự theo đuổi của hắn sẽ thử tiếp thu.

Cũng có thể tạm thời đối với những hồng nhan tri kỷ bên cạnh hắn làm như không thấy.

Thế nhưng thực sự đợi đến Yêu Nguyệt yêu hắn, với tính tình bá đạo của Yêu Nguyệt, không phải là không có khả năng muốn độc chiếm hắn.

Cũng chính là để tránh cho loại tình huống phiền toái này, hắn mới không càng thêm cấp bách đi công lược Yêu Nguyệt.

Tiến hành theo chất lượng, nước chảy thành sông mới là phương pháp làm thích hợp hơn.

Ngược lại, con gái thuộc về hắn và Yêu Nguyệt hẳn không có vội vàng như vậy đi ra.

Trước đây đàm luận một hồi chua chua ngọt ngọt tình yêu cũng thật thú vị.

Cố Hàn Uyên gạt bỏ suy nghĩ về Yêu Nguyệt, chuyên chú vào Mộ Dung Tiên và những người khác trước mắt.

Mộ Dung Tiên và Mộ Dung Cửu là tới hướng hắn từ biệt.

Cố Hàn Uyên chứng kiến Mộ Dung Cửu ở sự lưu luyến không rời đồng thời, lại mặt cười đỏ bừng, lắp bắp nói không muốn nói rõ lý do, không khỏi liếc mắt một cái Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu thấy hắn nhìn qua, hầu như theo bản năng trừng trở lại.

Bất quá cử động như vậy ngược lại càng thêm nói rõ sự chột dạ của nàng.

Sợ rằng Mộ Dung Tiên là bị Mộ Dung Cửu dùng lý do gì đó lừa dối.

Người thực sự muốn về Mộ Dung gia chính là Mộ Dung Cửu chứ không phải Mộ Dung Tiên.

Ngoại trừ việc như nàng bây giờ lại bỏ nhà ra đi đã ý nghĩa không lớn, Cố Hàn Uyên khi ôm nàng còn bén nhạy nhận ra nàng Biến hóa Thạch Thần công tu luyện đến bình cảnh.

Mà muốn tu luyện đột phá bình cảnh Biến hóa Thạch Thần công, cần ngoại tại hoàn cảnh đặc định phụ trợ.

Ở bên ngoài hiển nhiên là không cách nào thỏa mãn điều kiện tu luyện của nàng.

Vì vậy có cơ hội, nàng tự nhiên sẽ lựa chọn trở lại Mộ Dung gia.

Mộ Dung Tiên thấy Mộ Dung Cửu trừng mắt Cố Hàn Uyên, cho là quan hệ của bọn họ vẫn là giống như trước đây ác liệt.

Trong lòng nàng ngây thơ hiền lành không khỏi nghĩ muốn tìm cơ hội làm cho hai người họ hảo hảo ở chung mới phải.

Một người là đường muội cực kỳ thân cận của mình, một người là người trong lòng của mình.

Nếu như lúc gặp mặt luôn như vậy coi như thù địch, nàng kẹp ở giữa sẽ rất lúng túng.

Cố Hàn Uyên không mở miệng giữ lại hai nàng, chỉ là dặn dò các nàng trên đường trở về phải cẩn thận nhiều hơn.

Hạt giống linh khí đã gieo vào trong cơ thể Mộ Dung Tiên phải cần một khoảng thời gian để trưởng thành.

Bồi dưỡng lô đỉnh vẫn còn cần kèm theo một ít kiên nhẫn.

Tạm thời chia lìa ngược lại cũng không phải một chuyện xấu.

Dù sao có đôi khi nếu như bầu không khí đến rồi, Cố Hàn Uyên cũng không tiện không hiểu phong tình cự tuyệt.

Khó như vậy miễn sẽ có một ít lãng phí.

Ví dụ như ban đầu Vương Ngữ Yên cũng có tư chất lô đỉnh rất cao.

Đáng tiếc cho dù ngay từ đầu dùng thẻ BUG phương thức cố gắng kéo dài, cuối cùng nàng vẫn không thể nào nhịn xuống, cố gắng đưa mình đến.

Tình huống tương tự như vậy cũng không mất đi sự tiếc nuối.

Vì vậy Mộ Dung Tiên chủ động đưa ra tạm biệt, tự nhiên không có lý do để phản đối.

Mà Mộ Dung Tiên thấy Cố Hàn Uyên dĩ nhiên không mở miệng giữ lại, không khỏi trừng mắt to thủy uông uông, chu môi nhỏ biểu đạt bất mãn.

Mặc dù là nàng trước đưa ra cáo từ, thế nhưng với người phụ nữ bắt đầu làm nũng thì không cách nào giảng đạo lý.

Cố Hàn Uyên đối với điều này có biện pháp giải quyết là ngăn chặn đôi môi thủy nhuận đang chu ra kia của nàng.

Hàn khí trong cơ thể Mộ Dung Tiên đều bị hạt giống linh khí kiềm chế.

Vì vậy nàng cũng sẽ không băng băng lạnh lẽo.

Ngược lại tràn đầy sự ôn nhu và mùi thơm mà thiếu nữ sở hữu.

Mộ Dung Tiên lúc này đôi mắt đẹp trợn thật lớn.

Trước đây Cố Hàn Uyên vì nàng hút ra Hàn Độc thì nàng không có ý thức.

Vì vậy lần này mới là nụ hôn đầu tiên đúng nghĩa của nàng.

Sau một đoạn hoảng loạn không biết làm sao, Mộ Dung Tiên dần dần tìm được yếu lĩnh.

Tính tình hoạt bát thẳng thắn, dám yêu dám hận nàng không khỏi hai cánh tay vòng lên cổ Cố Hàn Uyên, nhiệt tình đáp lại.

Một lúc lâu.

Cố Hàn Uyên đối với Mộ Dung Tiên thân thể mềm mại mềm yếu, đôi mắt đẹp mê ly trong lòng trêu nói: Không giận nữa à.

Lễ vật chia tay như vậy, Tiên Nhi muội muội còn thỏa mãn.

Gương mặt tiên diễm của Mộ Dung Tiên ửng hồng, đôi môi anh đào ướt át tỏa sáng.

Đôi mắt đẹp mê ly lại si mê chăm chú nhìn vào gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên đang ở ngay trước mắt.

Nàng ngẩn ngơ khẽ gọi: Cố đại ca Trông nàng như thể nếu không bị quấy rầy, nàng còn muốn thêm một lần nữa vậy.

Trong cuộc đời hữu hạn bị Hàn Độc dày vò của nàng, đây có lẽ là khoảnh khắc nàng cảm nhận được ý nghĩa của hạnh phúc rõ rệt nhất.

Cũng bởi vì từ nhỏ phải chịu đựng Hàn Độc hành hạ, trước khi gặp Cố Hàn Uyên, nàng càng không thấy một chút hy vọng khỏi bệnh.

Cho dù có ngày Hàn Độc phát tác, nàng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng không thể cứu vãn được.

Người khác có lẽ đối mặt với số phận như nàng sẽ oán trời trách đất, bi phẫn khóc lóc kể lể sự bất công của vận mệnh.

Mộ Dung Tiên lại không như vậy.

Nàng chọn thái độ tích cực lạc quan để sống.

Cũng chính vì thế, so với sự e thẹn của thiếu nữ, nàng càng muốn nắm bắt cảm giác hạnh phúc trước mắt.

Cố Hàn Uyên có một phần phán đoán đúng.

Chương 1065

Nếu để Mộ Dung Tiên tiếp tục ở bên người, với thái độ sẵn lòng dưới sự lừa dối của Diệp Tú Châu mà dâng trà cho Yêu Nguyệt của nàng, việc nàng có ngày đột nhiên nghĩ không thông mà muốn hiến thân cũng là rất bình thường.

Mà chuyện này lại không phù hợp với kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, tạm thời chia xa chính là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ thấy Mộ Dung Tiên bĩu môi nhỏ nhắn, ra vẻ ta còn muốn, nếu không cho thì tự mình đến lấy.

May mắn thay, cuối cùng nàng đã bị Mộ Dung Cửu không chịu nổi nữa mà lôi đi.

Hở.

Cửu Muội muội làm gì thế.

Mộ Dung Cửu hừ nhẹ một tiếng, liếc ngang Cố Hàn Uyên.

Nàng tức giận nói: Ta sợ nếu ta còn đợi thêm một lát nữa, sang năm ta sẽ thành cô cô mất.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, chính mình lại còn có thể chứng kiến cảnh Mộ Dung Tiên và Cố Hàn Uyên hôn nhau.

Lần trước là Cố Hàn Uyên vì hút Hàn Độc cho Mộ Dung Tiên, thân bất do kỷ.

Vậy còn lần này thì sao.

Là uy hiếp đánh dấu chủ quyền, hay chỉ đơn thuần là nụ hôn từ biệt.

Mộ Dung Cửu không biết cái nào mới là ý tưởng thật sự của Cố

Hàn Uyên.

Nhưng khi nàng lần nữa tận mắt chứng kiến cảnh Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên ôm nhau, trong lòng nàng không hiểu sao lại hơi phiền muộn đến hoảng sợ.

Hơn nữa, lần này Mộ Dung Tiên đang trong trạng thái thanh tỉnh, dáng vẻ nhiệt liệt đáp lại kia khiến nàng không khỏi mặt đỏ tim đập.

Mộ Dung Cửu bị Cố Hàn Uyên làm cho tâm loạn.

Bất quá nàng có thể khẳng định một điều, đó chính là không muốn chứng kiến hai người bọn họ lại gần nhau thêm lần nữa.

Diệp Tú Châu tam nữ đã dâng cả thể xác và tinh thần cho Cố Hàn Uyên.

Biết rõ gốc gác của các nàng, khi nhìn thấy cảnh vừa rồi, các nàng không những không xấu hổ, ngược lại còn thấy có chút náo nhiệt không chê chuyện lớn, muốn hò reo ầm ĩ.

Các nàng thậm chí còn thì thầm bàn tán, thảo luận xem khi nào Cố Hàn Uyên mới có thể khiến Mộ Dung Tiên gia nhập vào đội ngũ của các nàng, trở thành viện quân.

Mã Tú Chân tuy cũng chỉ mới được tưới tắm mưa móc ban đầu, thế nhưng so với đêm qua nàng ấy trải qua như chết đi sống lại, chuyện của Mộ Dung Tiên đây cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Ngay từ đầu chơi quá liều, tâm tư nàng khó tránh khỏi trở nên phóng túng hơn.

Suy nghĩ cũng dần dần đồng điệu với Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân.

Bây giờ trong bầu không khí vui vẻ thế này, càng khiến nàng thêm quyết định mình đã đúng.

Tứ Tú Nga Mi các nàng tình như tỷ muội, nếu có thể vĩnh viễn vui vẻ, hạnh phúc cùng nhau, tự nhiên là kết quả tốt đẹp nhất.

Bây giờ chỉ còn thiếu Tôn Tú Thanh chưa gia nhập vào đó.

Mã Tú Chân trong lòng suy nghĩ làm sao mới có thể lôi kéo Tôn Tú Thanh vẫn còn kiên thủ vào đội ngũ.

Trương Tinh gương mặt ửng hồng, trong lòng, đáy mắt đều là ý xấu hổ.

So với Diệp Tú Châu tam nữ, nàng tựa như một đóa tiểu bạch hoa thuần khiết.

Cảnh tượng trước đó đối với nàng mà nói đã quá giới hạn.

Dù sao nàng là do Trương Tam Nương mồ côi cha nuôi lớn.

Thời thơ ấu trong cuộc sống không có sự tồn tại của nam nhân.

Cố Hàn Uyên hút Hàn Độc cho Mộ Dung Tiên đã đủ khiến nàng chấn động.

Không ngờ khi Mộ Dung Tiên thanh tỉnh, cái cảm giác chấn động ấy lập tức tăng gấp bội.

Nàng theo bản năng đưa tay khẽ vuốt nhẹ lên đôi môi mềm mại tươi đẹp của chính mình.

Trong lúc nhất thời, nàng lại có chút ngạc nhiên Mộ Dung Tiên rốt cuộc cảm thấy thế nào.

Đợi nàng phục hồi tinh thần lại, bị động tác vô thức của chính mình làm giật mình.

Vội vàng buông tay nhỏ đang vuốt môi xuống, cúi thấp trán, không dám nhìn Cố Hàn Uyên.

Dù sao đối tượng nàng vừa rồi huyễn tưởng Tâm tư chúng nữ khác biệt, mà Mộ Dung Tiên, nhân vật chính của sự kiện vừa rồi, cũng bị những lời nói bạo dạn của Mộ Dung Cửu làm giật mình.

Bất quá, nghĩ đến mình từng sợ hãi không cách nào sống sót qua Hàn Độc, vậy mà lại có thể trở thành một người mẹ, tim nàng liền có chút nóng rực xao động.

Ý tưởng đột nhiên này càng khiến nàng không nỡ rời xa Cố Hàn Uyên.

Chỉ là đối mặt với sự khuyên giải ôn hòa của Mộ Dung Cửu và Cố Hàn Uyên, nàng chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện mà từ biệt Cố Hàn Uyên.

Cố đại ca, chàng nhất định phải nghĩ đến ta.

Nhớ đến Mộ Dung gia thăm ta.

Mộ Dung Tiên trước khi rời đi hai tay chụm lại làm hình kèn hô lớn.

Cố Hàn Uyên ấm áp lại nghiêm túc mỉm cười nói: Đợi ta thân thể khôi phục, sẽ đi Mộ Dung gia một chuyến, cùng cha nàng nói chuyện.

Mộ Dung Tiên gương mặt đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên đi Mộ Dung gia tìm cha nàng có thể nói chuyện gì.

Chắc là muốn cầu hôn.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Tiên phương tâm thẹn thùng, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ.

Nàng lớn tiếng hô: Cố đại ca, ta chờ chàng.

Dứt lời liền cùng Mộ Dung Cửu xoay người rời đi.

Hai nàng đi ra Dục Tú Sơn Trang.

Mộ Dung Cửu bị Mộ Dung Tiên trầm mặc suốt quãng đường khiến có chút không được tự nhiên.

Đang định mở lời hỏi thì bên tai vang lên tiếng nức nở khe khẽ.

Hai giọt nước mắt trong suốt rơi trên mặt đất, vỡ tan thành bọt nước khiến nàng có chút kinh hãi.

Mộ Dung Cửu nhìn Tiên Nhi tỷ tỷ, người thường ngày luôn lạc quan tươi cười, đang cố gắng không để những giọt nước mắt đang chực trào trong hốc mắt rơi xuống.

Trong lòng nàng đột nhiên có chút cảm giác tội lỗi.

Dù sao cũng là nàng vì mục đích riêng của mình mà lừa dối Mộ Dung Tiên phải chia tay với người yêu vừa mới thích.

Nàng không khỏi nhẹ giọng hỏi: Tiên Nhi tỷ tỷ, rời xa Cố Hàn Uyên thật sự khiến tỷ không nỡ như vậy sao.

Mộ Dung Cửu bây giờ đối với Cố Hàn Uyên quả thực có chút lưu tâm.

Thế nhưng loại lưu tâm này, nàng tuyệt không tin tưởng là có liên quan đến tình yêu.

Có lẽ chỉ là vì Cố Hàn Uyên không giống người thường nên hắn có vẻ hơi đặc biệt.

Phản ứng của Mộ Dung Tiên khiến nàng cảm thấy thích một người dường như không nhàm chán như nàng tưởng tượng.

Cũng không phải là những kẻ đến Mộ Dung gia bái phỏng, sau khi nhìn thấy nàng liền điên cuồng theo đuổi, chỉ là thấy sắc nảy lòng tham.

Mộ Dung Tiên mang theo chút khóc nức nở thỏ thẻ nói: Cửu Muội, muội không hiểu đâu.

Mộ Dung Cửu không minh bạch ý nghĩa của Cố Hàn Uyên đối với

Mộ Dung Tiên.

Hơn nữa, khi nàng vì Hàn Độc phát tác mà rơi vào hôn mê, nhưng khi tỉnh lại chứng kiến Cố Hàn Uyên với gương mặt phủ đầy băng sương đang hút đi Hàn Độc nguyên nhân gây ra nỗi thống khổ nhiều năm của nàng.

Trái tim nàng như bị một đạo ánh sáng chói mắt hung hăng va vào.

Lòng tràn đầy đều là hình bóng Cố Hàn Uyên.

Vào thời khắc động tình nhất mà phải chia lìa, đó là một việc tàn nhẫn đến nhường nào đối với nàng.

Có thể chịu đựng đến khi rời khỏi Dục Tú Sơn Trang, hoàn toàn cách xa tầm mắt của Cố Hàn Uyên mới khóc, đã là nàng đủ kiên cường rồi.

Mộ Dung Cửu ánh mắt có chút phiêu hốt lẩm bẩm: Ta không hiểu ư.

Có lẽ vậy.

Nàng không chỉ không hiểu ý nghĩa của Cố Hàn Uyên đối với Mộ Dung Tiên.

Nàng tự cho là đúng, lại càng không hiểu thế nào là tình ái.

Nàng chỉ biết mình đột nhiên có chút ước ao cảm giác của Mộ Dung Tiên.

Chương 1066

Nghĩ đến nếu không phải Mộ Dung Tiên, thì Cố Hàn Uyên càng có thể trở thành vị hôn phu của nàng.

Ánh mắt Mộ Dung Cửu càng trở nên phức tạp vài phần.

Trăng lên giữa trời, đêm đã rất khuya.

Đêm đã khuya lắm rồi, ta đi trước đây.

Sáng sớm mai chúng ta liền phải khởi hành hồi kinh.

Yêu Nguyệt ngươi cũng nên đi nghỉ ngơi.

Yêu Nguyệt bị Cố Hàn Uyên thức tỉnh, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Mà nàng lại căn bản không cảm thấy thời gian trôi qua.

Dường như chỉ chớp mắt đã đến lúc này.

Buông Tử Ngọc tiêu xuống, Yêu Nguyệt trong lòng nhất thời có chút kinh ngạc.

Chính mình thật sự mê mẩn đến vậy sao.

Chỉ bất quá rốt cuộc là mê mẩn tài đánh đàn, kỹ thuật thổi tiêu tiến bộ, hay là chìm đắm trong lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa chỉ dạy của người bên cạnh.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên thường xuyên tự tay chỉ dẫn cho nàng từng chút một.

Mà nàng cũng dường như dần quen với việc được Cố Hàn Uyên nắm tay.

Cái hơi ấm trực tiếp thấu vào tim gan khiến nàng đặc biệt thoải mái.

Dường như hơi ấm ấy sưởi ấm cho nàng, người vốn có chút thể hàn vì tu luyện Minh Ngọc Công.

Dù vào đêm khuya thế này, cũng không có nửa điểm cảm giác lạnh lẽo.

Lúc này Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: So với đánh đàn, Tiêu Nghệ của Yêu Nguyệt ngươi lại kém hơn rất nhiều.

Yêu Nguyệt nghe vậy có chút quẫn bách giải thích nói: Trước đây chưa từng học qua.

Sự thật đúng là như vậy.

Yêu Nguyệt thân hình yểu điệu xinh đẹp tuyệt trần, ngón tay ngọc thon dài, khi đánh đàn ưu nhã lại duy mỹ.

Thế nhưng nàng trước đây không chỉ không luyện qua tiêu, lại càng là không biết cách lấy hơi.

Lúc mới học khó tránh khỏi gây ra không ít trò cười.

May mắn thay Cố Hàn Uyên vẫn chưa chê cười nàng, ngược lại nghiêm túc chỉ dạy.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên càng hy vọng dạy nàng thổi tiêu theo một ý nghĩa khác.

Học được sau đó nhất định có thể suy luận mà đem cách thổi tiêu nghiêm chỉnh học được.

Dù sao từ nhiều ý nghĩa mà nói, việc luyện tập như vậy đều càng rèn luyện khí tức.

Nhất là khi chứng kiến đôi môi anh đào ướt át tươi đẹp kia của Yêu Nguyệt, Cố Hàn Uyên trong lòng khó tránh khỏi có chút hừng hực.

Lấy lại bình tĩnh, hắn ôn tồn nói: Không sao, về sau có thời gian ta sẽ dạy nàng.

Yêu Nguyệt cũng không biết Cố Hàn Uyên lúc này đang nghĩ đến các loại chuyện không đứng đắn.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa chê cười nàng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhẹ giọng nói: Vậy ta về phòng trước.

Bất quá trước khi đi, bước chân nàng đột nhiên dừng lại, không biết xuất phát từ tâm tư nào, nàng đột nhiên nói một câu: Thân thể của ngươi vẫn chưa tĩnh dưỡng tốt, nên biết tiết chế mới phải.

Dứt lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của Cố Hàn Uyên, nàng hơi có chút ngụ ý như chạy trối chết mà nhanh chóng rời đi.

Yêu Nguyệt khi nói những lời này ngữ khí ngược lại cũng miễn cưỡng xem như là bình tĩnh.

Nhưng vô luận là nàng quay lưng không dám nhìn Cố Hàn Uyên, hay là vành tai hơi ửng hồng ẩn hiện giữa mái tóc lúc nàng rời đi, đều chứng tỏ nội tâm nàng không hề bình tĩnh.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ đến Yêu Nguyệt lại nói ra những lời như vậy.

Yêu Nguyệt khi đối mặt với hắn, ngày càng có dáng vẻ của một cô gái bình thường.

Sự thay đổi như vậy của Yêu Nguyệt khiến hắn cảm thấy vui mừng.

Sáng sớm hôm sau.

Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt ngồi lên xe ngựa khởi hành hồi kinh.

Tứ Tú còn muốn ở lại Dục Tú Sơn Trang chăm sóc Tam Anh đang hôn mê chưa tỉnh, không thể đồng hành.

Cố Hàn Uyên đối với Yêu Nguyệt đang nhắm mắt đoan ngồi trong xe ngựa ấm áp nói: Đi thôi.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngước mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, hơi gật đầu ý bảo phía sau, rồi lại nhắm mắt đẹp chợp mắt.

Đêm qua Cố Hàn Uyên dạy nàng luyện đàn luyện tiêu đến rất khuya, lúc này còn có chút uể oải, cần nghỉ ngơi.

Nàng ngược lại có chút bội phục Cố Hàn Uyên, người đêm qua dạy nàng đến rất khuya, sau đó còn muốn đi cùng Diệp Tú Châu tam nữ.

Tinh lực dồi dào này quả thực không gì sánh kịp.

Bất quá nghĩ đến câu nói nàng để lại cho Cố Hàn Uyên trước khi hắn rời đi, lại khiến nàng bội phần cảm thấy ngượng ngùng.

Thế cho nên ngày hôm nay khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng có cảm giác không biết nên đối mặt thế nào.

Nàng cũng không biết lúc đó vì sao đột nhiên lại nói như vậy.

Chỉ là nghĩ đến Cố Hàn Uyên sau khi rời đi sẽ cùng Diệp Tú Châu tam nữ làm rất nhiều chuyện hoang đường, trong lòng nàng liền không khỏi có chút phiền muộn, thế cho nên vô thức nói ra những lời ấy.

Cố Hàn Uyên lý giải tâm trạng lúng túng của Yêu Nguyệt, vẫn chưa mở miệng làm khó dễ nàng.

Hắn cũng không muốn Yêu Nguyệt về sau vì sự xấu hổ này mà không còn dám đối mặt với hắn.

Một đường không nói chuyện.

Cố Hàn Uyên lâu rồi chưa từng kéo xe ngựa, khó tránh khỏi có chút ngượng tay.

Vì vậy tốc độ không tính là nhanh, đến kinh thành đã gần chạng vạng.

Vừa đến kinh thành liền nghe được một tin tức quan trọng.

Đêm qua Bộ Thần Liễu Kích Yên gặp nạn qua đời.

Lục Phiến Môn hỗn loạn tưng bừng, tạm thời chỉ có thể do cố vấn Quách Cự Hiệp chủ trì đại cuộc.

Nghe được tin tức lớn như vậy, ngay cả Yêu Nguyệt cũng không ngồi yên.

Nàng trầm giọng nói: Bộ Thần vậy mà đã chết rồi.

Bộ Thần được xem là một trong những đối thủ cũ của Yêu Nguyệt.

Bởi vì phương thức làm việc của Di Hoa Cung thường xuyên khiêu khích đến uy nghiêm của triều đình.

Mà Lục Phiến Môn lại là cơ quan chính của triều đình phụ trách các chuyện giang hồ.

Vì vậy Di Hoa Cung đối với Lục Phiến Môn mà nói coi như là cái đinh trong mắt.

Nếu không phải Di Hoa Cung nội tình quá thâm hậu, lại có Yêu Nguyệt và Liên Tinh hai vị Đại Tông Sư tọa trấn, đã sớm chịu đến Lục Phiến Môn chèn ép.

Bất quá dù vậy, Yêu Nguyệt đã từng giao thủ với Bộ Thần.

Nàng biết Bộ Thần không dễ đối phó như vậy.

Thế nhưng bây giờ Bộ Thần vậy mà lại chết như thế.

Hơn nữa nghe những lời bàn tán trong phố phường, Bộ Thần còn chết có chút không minh bạch Đừng nói là bắt được hung thủ, ngay cả hung thủ là ai cũng dường như không cách nào xác định.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói ra: Xem ra chúng ta ở Hoa Gia trong mấy ngày này, kinh thành đã phát sinh không ít chuyện.

Cố Hàn Uyên ngược lại là so với những người khác càng rõ ràng hơn rốt cuộc ai mới là hung thủ giết chết Bộ Thần.

Đằng sau màn còn có độc thủ nào.

Hắc thủ phía sau màn còn có mục đích gì.

Cố Hàn Uyên biết được cốt truyện, so với bất luận kẻ nào đều có lợi thế thông tin hơn.

Mặc dù không thể rập khuôn cốt truyện, thế nhưng phương hướng đại thể của chân tướng vẫn có thể đưa ra phán đoán.

Lúc này Yêu Nguyệt hơi có vẻ không được tự nhiên nói ra: Ngươi cũng đừng ngày nào đó cũng giống như Bộ Thần mà chết không minh bạch.

Cố Hàn Uyên minh bạch ý của Yêu Nguyệt.

Ngay cả Bộ Thần còn chết không minh bạch.

Âm mưu nổi lên trong kinh thành e rằng còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

Chương 1067

Mà bởi vì các loại nguyên nhân mà căm thù Cố Hàn Uyên không phải là số ít.

Hết lần này tới lần khác Cố Hàn Uyên bây giờ lại ở vào thời điểm suy yếu nhất.

Vì vậy Yêu Nguyệt lo lắng không phải không có lý.

Tính cách không thẳng thắn của Yêu Nguyệt, rõ ràng là đang quan tâm hắn, nhưng lại nói ra những lời ngượng nghịu, nhìn qua có chút ngạo kiều đáng yêu.

Cố Hàn Uyên không khỏi bật cười nói: Đa tạ quan tâm, ta có tính toán trong lòng.

Tạm thời vẫn có năng lực tự vệ.

Yêu Nguyệt nghe vậy quay đầu sang chỗ khác, hừ nhẹ một tiếng nói: Ai quan tâm ngươi.

Chết rồi cũng tốt, miễn cho lưu ở trên giang hồ tai họa nữ tử.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường trêu đùa: Đáng tiếc nữ tử ta muốn họa hại nhất vẫn không cho ta cơ hội.

Yêu Nguyệt nghe vậy mặt cười hơi đỏ lên.

Nàng không hỏi lại cô gái kia là ai.

Bởi vì không có gì bất ngờ xảy ra, câu trả lời của Cố Hàn Uyên nhất định là xa tận chân trời.

Yêu Nguyệt có chút chịu không nổi ánh mắt sáng quắc của Cố Hàn Uyên cứ đinh chặt vào mình.

Thân hình khẽ động liền từ trong xe ngựa nhảy ra.

Ta đi trước.

Bất quá trước khi đi, nàng do dự trong nháy mắt, vẫn là lưu lại một câu: Nếu như tất yếu, có thể đến Bách Hoa Các tìm ta cầu giúp đỡ.

Dứt lời cũng không đợi Cố Hàn Uyên đáp lời, nàng vận khởi khinh công nhẹ tựa Kinh Hồng mà cấp tốc đi xa.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười mà nhìn Yêu Nguyệt rời đi.

Thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng nàng nữa, hắn mới thu lại nụ cười lẩm bẩm: Nên đi Thần Hầu phủ nhìn một chút.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ phải có chút thu hoạch.

Thân hình hắn lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Còn như xe ngựa ngược lại không cần quản nhiều, tự sẽ có người đến đây thu về.

Cố Hàn Uyên không ưu tiên đi Thiên Lãm Nguyệt Lâu hoặc cứ điểm của Địa Võng để kiểm tra tình báo, mà đi đích thân đến Thần Hầu phủ một chuyến.

Dù sao chuyện Bộ Thần bị ám sát trọng đại như vậy, Địa Võng rất khó trong thời gian ngắn thu được cụ thể tình báo.

Ngược lại thì Thần Hầu phủ, một trong các bộ phận của triều đình, càng có khả năng biết được tường tận tình báo.

Hơn nữa tuy là cốt truyện đã phát sinh biến hóa, thế nhưng Bộ Thần bị ám sát rất có thể vẫn cùng Gia Cát Chính Ngã có quan hệ.

Cố Hàn Uyên đi tới ngoài cửa Thần Hầu phủ gõ một cái.

Rất nhanh liền có người đến mở cửa.

Cố công tử.

Mở cửa là Linh Nhi đã nhiều ngày không gặp, nhìn thấy Cố Hàn Uyên nàng nhất thời một tiếng thét kinh hãi.

Gương mặt thanh tú của Linh Nhi khác với lúc mới gặp gỡ, mày ẩn hiện nét trưởng thành, mang theo chút ý vị thành thục.

Nếu như người không biết, e rằng sẽ coi nàng là tiểu kiều thê mới thành hôn.

Linh Nhi nhìn thấy ta chẳng lẽ không vui sao.

Cố Hàn Uyên nhìn Linh Nhi khẽ cắn môi mỏng, sắc mặt khó coi, hài hước cười khẽ một tiếng.

Lúc đi qua bên người nàng, hắn ẩn mình khẽ bẹo nhẹ lên vòng eo đã trở nên đầy đặn, kiều diễm thêm vài phần của nàng.

Có lẽ là sợ hãi bị người khác phát giác, Linh Nhi cố nén sự dị thường khi bị khinh bạc, xấu hổ và giận dữ mà thấp giọng nói: Ta tốt nhất sẽ không còn gặp lại ngươi.

Sự xấu hổ và giận dữ như vậy của Linh Nhi cũng không kỳ lạ.

Dù sao nàng đã bị Cố Hàn Uyên cướp đi thân thể một cách hồ đồ.

Sự thay đổi trên người nàng bây giờ đều là nhờ Cố Hàn Uyên ban tặng.

Cố Hàn Uyên hơi có chút ngạc nhiên cúi đầu liếc nhìn sự thay đổi trên người Linh Nhi.

Mới ngắn ngủi mấy ngày mà lại rõ ràng lớn thêm một cỡ.

Hiển nhiên Linh Nhi thuộc loại thiên phú dị bẩm, sau khi kết hôn và trước khi kết hôn biến hóa sẽ cực đại.

Linh Nhi mặc dù chưa thành hôn, nhưng đã trải qua chuyện gần như vậy, được khai phát cực đại.

Thế cho nên thoạt nhìn, tràn đầy ý vị của một thiếu phụ.

Cố Hàn Uyên trong lòng vừa cảm thấy hài lòng đồng thời cũng âm thầm nhíu mày một cái.

Sự thay đổi lớn như vậy của Linh Nhi e rằng đã bị người khác nhìn ra rồi.

Thôi vậy, đến đâu thì hay đến đó.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự chống cự của Linh Nhi, thản nhiên đi vào Thần Hầu phủ.

Lúc này mọi người tụ tập ở đại sảnh Thần Hầu phủ đã nghe được động tĩnh, dồn dập đưa mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang bước tới.

Thiếu nữ xinh đẹp sau khi nhìn Linh Nhi, trong ánh mắt mang theo ý dò xét và phẫn uất mà trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Ánh mắt u oán lại không cam lòng của Đinh Đương.

Hiển nhiên hai nàng đều đã nhận ra sự thay đổi trên người Linh Nhi.

Mà người có thể mang lại loại biến hóa này lại chỉ có một mình Cố Hàn Uyên.

Ừ.

Phản ứng của Vô Tình có chút kỳ lạ.

Thì ra nàng có vẻ hơi chột dạ mà né tránh ánh mắt.

Cố Hàn Uyên mắt lộ ra vẻ suy tư.

E rằng còn có chuyện gì xảy ra mà hắn không biết.

Ngoại trừ những nữ nhân này, còn có Gia Cát Chính Ngã đang mừng rỡ đồng thời rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Đại Lang không định gặp lại nhưng lại sợ hãi Cố Hàn Uyên.

Đại Dũng ngây thơ vô tri.

Thiết Thủ sắc mặt do dự bất định.

Cùng với một hán tử lôi thôi lếch thếch, trên mặt để lại hai chòm râu ngắn, trên người còn tỏa ra mùi rượu đang tò mò đánh giá hắn.

Cố Hàn Uyên mắt nhanh phát hiện hai chân hán tử kia cực kỳ thon dài, to lớn mạnh mẽ.

Hiển nhiên là một cao thủ tinh thông Thối Công.

Đặc điểm rõ ràng như vậy, ngoại trừ Truy Mệnh Thôi Lược Thương, còn có thể là ai.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Chư vị, mấy ngày không gặp.

Cố Hàn Uyên coi như là khách quen của Thần Hầu phủ.

Ngược lại cũng tiết kiệm rất nhiều lời khách sáo không cần thiết.

Gia Cát Chính Ngã mặt nở nụ cười tiến lên đón, hô: Cố công tử tới đúng lúc Hắn đột nhiên biến sắc, đặt tay lên cổ tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không tránh, tùy ý Gia Cát Chính Ngã dò xét.

Với Vạn Tượng Âm Dương Quyết biến hóa vô thường, Gia Cát Chính Ngã không có khả năng nhìn ra ngụy trang của hắn.

Quả nhiên, Gia Cát Chính Ngã sầu lo nói ra: Nguyên lai lời đồn bên ngoài là thật, nội lực Cố công tử tiêu hao, cực kỳ suy yếu.

Lời vừa nói ra, Vô Tình và thiếu nữ xinh đẹp các nàng cũng không kịp nghĩ đến những tâm tư nhỏ nhặt kia, đều lo âu nhìn lại.

Đinh Đương càng là trực tiếp tiến lên khoác lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, quan tâm hỏi: Cố đại ca, ngươi không sao chứ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chính là ba người thành hổ.

Nhất là khi có kẻ hữu tâm thêm dầu vào lửa, những lời đồn đại liên quan đến Cố Hàn Uyên tự nhiên là đủ mọi dạng.

Có nói Cố Hàn Uyên bị gian kế của băng đảng Thiết Giáp làm hại, trúng kỳ độc.

Cũng có nói Cố Hàn Uyên tao ngộ mấy vị cao thủ tà đạo vây công, bị thương rất nặng.

Lại có nói Cố Hàn Uyên nổi lên xung đột với Bắc Thiếu Lâm, cùng một vị Lục Địa Thần Tiên giao chiến dữ dội.

Mạch Hà, nước đều bị hai người chiến đấu lan đến mà vỡ đê, cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Tuy là các loại phiên bản đồn đại đều có, nhưng duy nhất có thể xác định một điều chính là Cố Hàn Uyên xác thực đã xảy ra vấn đề.

Chương 1068

Ngoại trừ Yến Phỉ Phỉ và những nữ nhân khác ở Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã sớm được truyền tin chào hỏi.

Còn lại những nữ nhân có liên quan đến Cố Hàn Uyên cũng không khỏi trở nên lo lắng.

Cũng ngay tại lúc này phạm vi truyền bá còn nhỏ, bằng không một số nữ nhân không ở kinh thành cũng có thể vì nghe được lời đồn đại mà chạy tới.

Cố Hàn Uyên hư ho khan một tiếng, khiến đám người chú ý đến sắc mặt hơi tái nhợt của hắn sau đó nhẹ giọng nói ra: Cứu người chung quy là sẽ có cái giá phải trả.

Sau đó hắn đem chuyện xảy ra ở Hoa Gia Bảo giải thích một lần cho đám người.

Đương nhiên chân tướng âm thầm cùng nội dung có liên quan đến hắn và nữ nhân tự nhiên là bị ẩn giấu rồi.

Gia Cát Chính Ngã thở dài một tiếng nói: Thì ra là thế.

Cố công tử quả nhiên đạo đức cao thượng, nếu không là Cố công tử xuất thủ, e rằng sẽ tử thương thảm trọng.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn nói ra: Mạng người quan trọng, nếu đủ khả năng, tự nhiên làm hết sức.

Cố Hàn Uyên tiện thể lại trước mặt mọi người tạo dựng một lớp hình tượng chính nghĩa lẫm liệt.

Thôi Lược Thương sau khi nghe qua Cố Hàn Uyên tự thuật, cũng không khỏi cảm thấy bội phục.

Hắn xem thường nói ra: Nếu không phải Bắc Thiếu Lâm vô cớ ngăn cản, Cố công tử cũng sẽ không tiêu hao lớn như thế.

Ta ở trên giang hồ giúp người đòi nợ nhiều năm, gặp gỡ không ít chuyện ác có liên quan đến Thiếu Lâm.

Những kẻ đó khi còn đang đòi nợ nào có nửa điểm lòng dạ từ bi, hại bao nhiêu người cửa nát nhà tan.

Cũng không biết ăn chay gì, đọc Phật gì.

Gia Cát Chính Ngã nhướng mày, nạt nhỏ: Nói cẩn thận.

Không trách Gia Cát Chính Ngã khẩn trương.

Thiếu Lâm thế lớn, ngôn luận của Truy Mệnh nếu như truyền đi, phiền phức cũng không nhỏ.

Thôi Lược Thương nhún vai, lơ đễnh nói ra: Ta nhưng là tin tưởng các vị mới dám ở chỗ này nói chút lời thật, ở bên ngoài cũng không có can đảm này mà đàm luận Thiếu Lâm.

Chậc chậc, nói đến Thiếu Lâm cũng là giàu có, đã cho ta không ít bạch ngân.

Mỗi lần nhận được đơn đòi nợ của Thiếu Lâm, đều có thể ung dung khoái hoạt tốt một hồi thời gian.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Thôi Lược Thương, giả vờ nghi ngờ hỏi: Vị Huynh Đài này là.

Thôi Lược Thương chắp tay nói: Tại hạ Thôi Lược Thương, một kẻ đòi nợ nhỏ bé, bây giờ tạm thời gia nhập Thần Hầu phủ làm người làm việc vặt.

Nghe tiếng đã lâu đại danh của Cố công tử, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói: Nguyên lai là Thôi huynh, hạnh ngộ.

Thôi Lược Thương thấy Cố Hàn Uyên thái độ hiền hòa, không có khinh thường thân phận đòi nợ của hắn, nụ cười trên mặt nhất thời càng tăng lên vài phần.

Bầu không khí đang rất hài hòa, thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên ngữ khí u u hỏi: Cố công tử sao không tỉ mỉ nói một chút là làm thế nào cho vị tiểu thư Mộ Dung gia kia trị liệu Hàn Độc.

Chắc hẳn vị tiểu thư Mộ Dung kia nhất định rất xinh đẹp phải không.

Thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên cất lời, khiến bầu không khí vốn hài hòa bỗng chốc biến đổi.

Thôi Lược Thương cảm thấy bầu không khí không ổn, vô thức lúng túng lùi ra.

Hắn ngờ vực hỏi Đại Dũng: Đây là chuyện gì.

Vì sao thiếu nữ xinh đẹp lại có ý kiến lớn với Cố công tử như vậy.

Đại Dũng trầm ngâm giây lát, đoán rằng: Có lẽ thiếu nữ xinh đẹp đang bất bình thay Vô Tình tỷ chăng.

Dù sao Cố công tử phong lưu đa tình, ai ai cũng rõ, e rằng Vô Tình tỷ cũng khó lòng chịu đựng nổi.

Thôi Lược Thương nghe vậy bất ngờ giật mình, khẽ kỳ quái hạ giọng nói: Nhưng Vô Tình cô nương nàng chẳng phải.

Lời hắn nói đến nửa chừng, liếc nhìn Cố Hàn Uyên, chợt dừng lại.

Hiển nhiên trong đó có ẩn tình khó lòng nói rõ trước mặt.

Song, Đại Dũng lại đã hiểu ý hắn.

Hắn ngượng nghịu nói: Ta cũng không rõ tình hình.

Chắc Vô Tình tỷ có quyết định của riêng nàng chăng.

Hắn lén lút liếc nhìn Cố Hàn Uyên, cẩn thận từng li từng tí nói nhỏ: Nhưng ta cũng thấy Cố công tử không mấy thích hợp với Vô Tình tỷ.

Đại Dũng thật thà chất phác, tự nhiên không ưa Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình.

Hơn nữa, tuy hắn chậm chạp, không rõ cụ thể chân tướng, nhưng lại nhìn ra Linh Nhi để ý Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy càng có lý do không thích Cố Hàn Uyên.

Cuộc đối thoại của Thôi Lược Thương và Đại Dũng tự nhiên không qua mắt được Cố Hàn Uyên.

Hắn nhìn Vô Tình im lặng không nói, càng lúc càng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Gia Cát Chính Ngã có chút đau đầu nói: Hàn Độc của Tứ tiểu thư Mộ Dung gia, ta cũng từng nghe qua, rất là phiền phức.

Chắc Cố công tử đã dùng thủ pháp độc môn nào đó.

Thiếu nữ xinh đẹp, nàng không nên truy căn vấn đế như vậy.

Gia Cát Chính Ngã đang hóa giải sự ngượng ngùng trước mắt.

Ý nghĩ của hắn cũng như Đại Dũng, cho rằng thiếu nữ xinh đẹp đang bất bình thay Vô Tình.

Nhưng đâu biết rằng, so với Vô Tình, thiếu nữ xinh đẹp mới là người trong lòng nàng để ý nhất.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy không khỏi liếc mắt, hiển nhiên có chút không nói nên lời trước sự chậm chạp của Gia Cát Chính Ngã.

Song, sự tình đã đến nước này, cũng chỉ đành bất đắc dĩ không nói thêm gì nữa.

Dù sao, nếu thật bị Gia Cát Chính Ngã nhìn thấu tâm tư của nàng, ngược lại càng thêm phiền phức.

Liên quan tới chuyện Hàn Độc của Mộ Dung Tiên tạm thời xem như là đã qua.

Gia Cát Chính Ngã chuyển trọng tâm câu chuyện, kể cho Cố Hàn Uyên nghe những chuyện xảy ra gần đây.

Nguyên lai, không lâu sau khi Cố Hàn Uyên đến Hoa Gia Bảo, tung tích của siêu trộm Cổ Ba liền bị phát hiện.

Cũng như trong cốt truyện, Thần Hầu Phủ và Lục Phiến Môn đều để mắt tới Cổ Ba.

Sau đó, hai bên ở Túy Nguyệt Lâu của thiếu nữ xinh đẹp đã kịch chiến ác liệt để truy bắt Cổ Ba.

Cuối cùng, Cổ Ba vẫn rơi vào tay Lục Phiến Môn.

Gia Cát Chính Ngã không những không bắt được Cổ Ba, mà còn khiến Túy Nguyệt Lâu của thiếu nữ xinh đẹp bị tổn thất không nhỏ do tranh đấu.

Có thể nói là một mớ hỗn độn.

Còn Thôi Lược Thương thì vì đòi nợ Cổ Ba mà vô tình bị cuốn vào sự kiện này.

Sau đó, hắn được Gia Cát Chính Ngã bảo lãnh từ tay Lục Phiến Môn, tạm thời được chiêu mộ vào Thần Hầu Phủ.

Đồng thời, ngày thứ hai, Lãnh Lăng Khí, thủ hạ của Bộ Thần, cũng bị Bộ Thần lấy lý do hành sự lỗ mãng, suýt nữa làm thất bại hành động truy bắt Cổ Ba mà đuổi ra khỏi Lục Phiến Môn.

Gia Cát Chính Ngã đã dung nạp Lãnh Lăng Khí.

Cho đến đây, sự kiện này cơ bản không khác gì nhiều so với cốt truyện gốc.

Thế nhưng, sau đó lại xuất hiện sai sót.

Gia Cát Chính Ngã nhận thấy Cổ Ba trộm đi khuôn đồng e rằng có ẩn tình khác, khuôn đồng bị đoạt về cũng chưa hẳn là thật.

Đêm qua, hắn hẹn Bộ Thần, định cùng Bộ Thần bàn bạc việc này.

Thế nhưng, Bộ Thần không xuất hiện, ngược lại lại nhận được tin tức Bộ Thần bị ám sát.

Hơn nữa, điều khiến hắn khó hiểu là Hoàng đế Chu Hậu Chiếu lại cự tuyệt đề nghị điều tra án của hắn.

Cố Hàn Uyên trong lòng hiểu rõ, biết vì sao Chu Hậu Chiếu không cho Gia Cát Chính Ngã đi điều tra án kiện.

Dù sao, Gia Cát Chính Ngã bây giờ chính là kẻ hiềm nghi lớn nhất.

Chỉ có điều Gia Cát Chính Ngã hiển nhiên còn chưa biết điều này.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng không bận tâm Gia Cát Chính Ngã rốt cuộc có vô tội hay không, hay sẽ bị hãm hại thế nào.

Hắn không khỏi hỏi: Chẳng hay vị Lãnh Lăng Khí kia hiện giờ đang ở nơi nào.

Lời Cố Hàn Uyên hỏi Gia Cát Chính Ngã, nhưng ánh mắt thăm thẳm lại chăm chú nhìn Vô Tình vẫn trầm mặc không nói.

Vô Tình nghe vậy trong lòng chợt căng thẳng, quay đầu đi chỗ khác, không dám đối diện với Cố Hàn Uyên.

Mọi người thấy phản ứng của Cố Hàn Uyên, sắc mặt đều trở nên có chút kỳ quái.

Hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên lại nhạy cảm đến thế, nhanh chóng phát hiện vấn đề của Vô Tình.

Tiểu Phi trong lòng Vô Tình lúc này thoát khỏi tay nàng, bay về phía Cố Hàn Uyên.

Nó đậu trên vai Cố Hàn Uyên, ríu rít như muốn tố cáo.

Thế nhưng, Vô Tình lúc này đột nhiên nghiêm mặt quát: Tiểu Phi.

Câm miệng.

Tiểu Phi giật mình kinh hãi, đôi mắt nhỏ linh động lập tức ỉu xìu.

Nó uất ức nằm trên vai Cố Hàn Uyên, không dám lên tiếng.

Chương 1069

Cố Hàn Uyên đưa tay cầm Tiểu Phi từ trên vai xuống, đặt vào lòng bàn tay âu yếm an ủi.

Hắn ngữ khí có chút lạnh nhạt nói: Vô Tình cô nương nếu không thích Tiểu Phi, có thể giao nó cho ta nuôi, không cần phải sợ nó như vậy.

Ngữ khí lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên khiến mọi người giật mình.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Cố Hàn Uyên nói chuyện với Vô Tình như vậy.

Hơn nữa, cách gọi Nhai thừa thường ngày cũng không còn.

Vô Tình nghe vậy trong lòng hoảng hốt, chợt có dự cảm chẳng lành.

Nàng có lòng muốn giải thích, nhưng không biết nên mở lời thế nào.

Dù sao, tam bất thiếu nữ luôn là người ít nói.

Lúc này, bầu không khí Thần Hầu Phủ trở nên trầm ngưng.

Gia Cát Chính Ngã càng thêm đau đầu, chỉ đành giải thích: Lãnh huynh đệ là đồ đệ của Bộ Thần, Bộ Thần bỏ mình, hắn tự nhiên muốn đi tưởng nhớ một phen.

Đáng tiếc, dù hắn giải thích được tung tích của Lãnh Lăng Khí, nhưng vẫn không thay đổi được không khí trong sân.

Thiếu nữ xinh đẹp lại vừa đau lòng Vô Tình, vừa lo lắng Cố Hàn Uyên, muốn tiến lên nói giúp đôi lời.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên chợt giật mình, nhìn về phía cổng lớn.

Chỉ một khắc sau, chỉ thấy cổng lớn Thần Hầu Phủ vỡ tan thành mấy mảnh.

Một nam nhân thần sắc dữ tợn, vung thanh trường đao màu xanh bích vọt vào.

Nói là nam tử kỳ thực không chính xác lắm.

Dù sao, bộ dạng người đó lúc này căn bản không giống người.

Mặt xanh nanh vàng, miệng mũi nhô ra, móng tay sắc nhọn, răng nanh lóe ra hàn quang khiếp người.

So với người, càng giống một con sói.

Gia Cát Chính Ngã kinh ngạc hỏi: Lãnh huynh đệ, ngươi làm sao vậy.

Người tới chính là Lãnh Lăng Khí trong hình thái Lang Nhân.

Đôi mắt đỏ bừng, bộ dạng đã mất đi lý trí.

Lãnh Lăng Khí thuở nhỏ lớn lên trong rừng rậm, được sói nuôi dưỡng.

Trong cơ thể hắn tồn tại một loại Huyết Độc.

Chỉ cần bị kích thích, nhất là khi tức giận, liền sẽ phát tác.

Hơn nữa, chẳng rõ vì sao khi phát tác lại khiến hắn biến thành hình thái Lang Nhân.

Lãnh Lăng Khí trong hình thái Lang Nhân lực lượng bạo tăng, khát máu hung tàn, nhưng không còn nửa điểm lý trí.

Lãnh Lăng Khí điên cuồng phát ra tiếng gầm rống không giống tiếng người: Gia Cát Chính Ngã.

Đền mạng Bộ Thần.

Nạp mạng đi.

Rống giận xong liền xông về phía Gia Cát Chính Ngã.

Gia Cát Chính Ngã vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu vì sao Lãnh Lăng Khí lại muốn giết hắn.

Lại càng không hiểu điều này có liên quan gì đến Bộ Thần.

Thiếu nữ xinh đẹp vì vừa rồi muốn tiến lên nói chuyện, vừa vặn chắn ngang đường đi của Lãnh Lăng Khí.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Lãnh Lăng Khí đang điên cuồng chỉ có Gia Cát Chính Ngã.

Thấy thiếu nữ xinh đẹp, hắn không chút do dự vung thanh trường đao màu xanh bích trong tay chém tới, bộ dạng như thể ai cản đường thì phải chết.

Gia Cát Chính Ngã thấy thế sắc mặt đại biến.

Đang định xuất thủ ngăn cản, chỉ thấy trước mắt bạch ảnh lóe lên.

Một đạo thân ảnh áo trắng nhẹ nhàng kèm theo một tiếng nói lạnh lùng, đạm mạc chắn trước mặt thiếu nữ xinh đẹp.

Muốn chết.

Cố công tử không hổ là Cố công tử, dù trạng thái trông khó coi, nhưng Thân Pháp như du long, cử trọng nhược khinh, tá lực đả lực, quả thật hiếm thấy trên đời, ta kém xa vậy.

Gia Cát Chính Ngã vừa xem trận chiến, vừa vuốt chòm râu như roi da, thở dài nói.

Sự do dự nhất thời khiến hắn bỏ lỡ thời cơ xuất thủ.

Khi hắn muốn xuất thủ, lại phát hiện đã không cần thiết.

Thiếu nữ xinh đẹp đang chăm chú nhìn tình hình chiến đấu trong sân, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng dịu dàng, lo âu nhìn Cố Hàn Uyên.

Nghe lời Gia Cát Chính Ngã, nàng chợt tức giận không chỗ phát tiết.

Nàng có chút tức giận mắng: Nếu không phải Cố công tử cứu ta, ta cũng đã chết trong tay Lãnh Lăng Khí.

Nếu đã biết Cố công tử trạng thái khó coi, sao không mau đi hỗ trợ.

Lại còn có lòng thảnh thơi ở đây mà xoi mói.

Cố Hàn Uyên bất chấp thân thể hư nhược, kịp thời cứu nàng trong thời gian nhanh nhất, khiến nàng trong lòng cực kỳ cảm động, tràn đầy nhu tình như nước.

Nếu không phải trường hợp không thích hợp, lúc này nàng đã muốn lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Song, trong lòng nàng vốn vì Linh Nhi cùng Cố Hàn Uyên đến Hoa gia lại câu dẫn thiếu nữ ngốc nghếch mà sinh ra tâm tình u oán cũng đã tiêu tán không còn.

Giờ đây nàng càng muốn ở bên Cố Hàn Uyên, cùng hắn ôn tồn một phen.

Dù là có phải dùng bộ ngực kiêu hãnh của mình để hầu hạ như trước kia, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Gia Cát Chính Ngã có chút lúng túng giải thích: Lãnh huynh đệ bây giờ đang phát cuồng, không còn lý trí.

Tùy tiện xuất thủ có thể sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho hắn, chi bằng đợi hắn tỉnh táo lại rồi nói.

Còn Cố công tử cũng không cần lo lắng cho hắn.

Lãnh huynh đệ tuy lực lượng cực lớn, nhưng lại không có bao nhiêu chiêu thức.

Cố công tử hóa giải thế công của hắn rất nhẹ nhàng, thậm chí có thể gọi là đùa giỡn.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn Cố Hàn Uyên ung dung như đi bộ trong sân, còn Lãnh Lăng Khí rõ ràng đang ở thế công nhưng lại có vẻ chật vật, không thể không thừa nhận lời Gia Cát Chính Ngã nói rất có lý.

Thế nhưng, nữ nhân làm sao có thể ở vào lúc này mà giảng đạo lý với ngươi.

Nàng chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng với Gia Cát Chính Ngã.

Gia Cát Chính Ngã xử sự luôn lo trước lo sau, lo lắng đại cục.

Cố Hàn Uyên lại không chút do dự xuất thủ trước để bảo hộ nàng.

Hai người đối lập như vậy, cũng khó trách thiếu nữ xinh đẹp di tình biệt luyến, buông bỏ sự chờ đợi hơn mười năm này.

Không chỉ thiếu nữ xinh đẹp và Gia Cát Chính Ngã đang chú ý căng thẳng trận chiến trong sân.

Thôi Lược Thương đang cảm thán sức mạnh của Cố Hàn Uyên.

Khinh công ngày xưa vẫn lấy làm kiêu ngạo, trước mặt Cố Hàn Uyên căn bản không đủ để xem.

Đại Lang và Đại Dũng trong lòng âm thầm cổ vũ Lãnh đại ca, người mới gia nhập Thần Hầu Phủ không lâu là Lãnh Lăng Khí.

Bọn họ và Lãnh Lăng Khí tính tình lạnh nhạt còn chưa có chút giao tình nào.

Song, vì Đinh Đương và Linh Nhi, họ càng không thích Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Đại Lang càng là âm thầm hy vọng Lãnh Lăng Khí có thể hung hăng giáo huấn Cố Hàn Uyên một trận.

Đáng tiếc xem tình hình, hy vọng này quá đỗi xa vời.

Đinh Đương đã sớm tâm thuộc Cố Hàn Uyên, vào lúc này tự nhiên là vẫy cờ hò reo cổ vũ Cố Hàn Uyên.

Nhìn bộ dạng nàng nhảy cẫng hoan hô kia, thậm chí khiến người ta không khỏi hoài nghi Lãnh Lăng Khí rốt cuộc có gia nhập Thần Hầu Phủ hay không.

Linh Nhi đối với Cố Hàn Uyên có oán, có hận.

Dù sao, Cố Hàn Uyên đã cướp đi sự trong trắng của nàng.

Chương 1070

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên thật sự bị thương trong tay Lãnh Lăng Khí, nàng e rằng sẽ càng thêm căm hận Lãnh Lăng Khí.

Dù sao, Cố Hàn Uyên là nam tử duy nhất từng có da thịt kề cận với nàng.

Tóm lại, tâm tình của nàng lúc này vô cùng phức tạp khó hiểu.

Ngược lại, thái độ của Vô Tình lại có chút thâm ý.

Dường như nàng vừa lo lắng Cố Hàn Uyên, lại vừa lo lắng Lãnh Lăng Khí.

Bất kể bên nào giành được ưu thế, nàng đều tỏ ra rất căng thẳng.

Khiến người ta căn bản không phân rõ lập trường của nàng.

Cố Hàn Uyên tiện tay vỗ một cái, lại một lần nữa hóa giải thế đao mạnh mẽ uy dũng của Lãnh Lăng Khí.

Chú ý đến phản ứng của mọi người, chân mày hắn không khỏi nhíu lại.

Đại đa số đều không có gì bất ngờ.

Duy chỉ có thái độ lung lay của Vô Tình khiến Cố Hàn Uyên trong lòng có chút không vui.

Loại tâm tình này đối với hắn mà nói rất hiếm thấy.

Đánh bại Lãnh Lăng Khí đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện khó.

Dù hắn vẫn muốn giả vờ yếu ớt không vận dụng bao nhiêu nội lực, thế nhưng khinh công và rất nhiều thủ đoạn tá lực đả lực của hắn đều đủ để ứng phó đại bộ phận tình huống.

Hơn nữa, võ học tá lực đả lực sau khi học xong Thiên Kinh Địa Động Đại Luân Hồi Ấn cùng Đấu Chuyển Tinh Di càng đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, dù so với Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong sáng tạo cũng không kém bao nhiêu.

Giả heo ăn hổ không thể là thật sự biến mình thành heo.

Nếu như bất kỳ tiểu nhân vật nào cũng không giải quyết được, chẳng phải là làm hỏng cái vỏ bọc sao.

Bảo lưu uy hiếp ở một mức độ nhất định vẫn rất cần thiết.

Thái độ lập trường không rõ của Vô Tình khiến hắn mất đi tâm tình tiếp tục đùa giỡn vị nhân vật chính Lãnh Lăng Khí này.

Một tay lần nữa dẫn dắt mở trường đao màu xanh bích của Lãnh Lăng Khí đang chém tới, tay kia hai ngón thon dài như ngọc thạch khẽ kẹp một tia kiếm khí.

So với kiếm khí kinh thiên động địa thường ngày, tia kiếm khí này nhỏ bé đến tựa như một lưỡi dao.

Một tia kiếm khí vẫn là kiếm khí, dù suy yếu đến cực hạn cũng sắc bén vô song.

Cố Hàn Uyên thừa lúc Lãnh Lăng Khí sơ hở, ngón tay kẹp kiếm khí lướt qua cổ họng hắn.

Lãnh Lăng Khí nếu trúng chiêu này, đừng nói là hình thái Lang Nhân, dù có thật sự biến thành một con sói, cũng chắc chắn phải chết.

Trong điện quang hỏa thạch, biến hóa thực sự quá nhanh, nhanh đến mức mọi người hầu như không kịp phản ứng.

Gia Cát Chính Ngã biến sắc, muốn xuất thủ ngăn cản cũng đã không kịp.

Dường như chỉ có thể trơ mắt nhìn Lãnh Lăng Khí bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên lướt qua cổ họng mà chết.

Hắn không khỏi có chút hối hận vì đã tự mình xem đùa giỡn quá lâu.

Càng hối hận vì không nghĩ rằng Cố Hàn Uyên lại thật sự muốn giết Lãnh Lăng Khí.

Thế nhưng Gia Cát Chính Ngã không kịp xuất thủ ngăn cản, không có nghĩa là không có người nào kịp lên tiếng ngăn cản.

Không muốn.

Tiếng thét kinh hãi của Vô Tình gắng gượng xông vào cục diện tất sát trước mắt.

Động tác kiếm khí trong tay Cố Hàn Uyên đang lướt về yết hầu Lãnh Lăng Khí vì thế mà ngừng lại.

Sự ngừng lại này chợt tạo cơ hội phản kích cho Lãnh Lăng Khí.

Sự khủng bố lớn ở lằn ranh sinh tử phía trước khiến xương sống hắn lạnh toát, bộ lông trên da trong hình thái Lang Nhân hầu như dựng đứng từng sợi.

Hình thái Lang Nhân mang đi lý trí của hắn, đồng thời cũng ban cho hắn bản năng chiến đấu gần như phản xạ có điều kiện.

Lãnh Lăng Khí trong nháy mắt bỏ qua trường đao bị dẫn dắt mở ra, tay không nắm chặt thành quyền, một quyền đánh về phía lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Quá trình chiến đấu nhìn như dài dòng, trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lãnh Lăng Khí bay ngược ra ngoài, bên cổ hằn lên một đường máu, va sập một bức tường vây, không rõ sống chết.

Khi mọi người đang muốn lo lắng cho Lãnh Lăng Khí, chợt đồng loạt biến sắc.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đứng tại chỗ khóe miệng bỗng nhiên tràn ra tiên huyết.

Tiên huyết theo làn da khiến nữ tử cũng phải ghen tị, từ cằm lăn xuống.

Tiên huyết rơi xuống đất vỡ tung, bắn tóe ra, khiến người ta kinh tâm động phách, khiếp sợ vô cùng.

Cố Hàn Uyên lại bị thương rồi.

Cố Hàn Uyên mặt không đổi sắc nhìn Vô Tình đang do dự không biết có nên tiến lên hay không, đạm mạc mở miệng nói: Vô Tình quả nhiên Vô Tình, Cố mỗ xem như đã được thấy.

Lời vừa dứt, nụ cười trên mặt Vô Tình trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

Lãnh Lăng Khí không chết, bản năng chiến đấu của hắn đã cứu hắn vào phút cuối.

Chỉ sai một ly mà thoát khỏi kiếm khí đoạt mạng.

Song, bên cổ hắn cũng bị rạch một vết máu, tiên huyết chảy như suối.

Hơn nữa, bụng còn bị đá một cước hung hãn, vừa va sập tường rào, vừa khiến nhiều chỗ tạng phủ bị tổn thương.

Không chết đã xem như mệnh cứng rắn.

Nhưng khi đám người Thần Hầu Phủ đưa hắn ra khỏi bức tường đổ nát, hắn đã hôn mê vì mất máu quá nhiều.

Cố Hàn Uyên để lại cho Vô Tình một câu nói lạnh thấu xương như vậy, rồi không chút lưu luyến thẳng bước rời đi.

Chỉ để lại trên đất đóa huyết hoa kia chứng minh chuyện gì vừa xảy ra trên người hắn.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn Vô Tình thất thần, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: Nhai thừa, muội điên rồi sao.

Cố Hàn Uyên có rất nhiều điểm khiến người ta bất mãn, nhưng hắn tuyệt đối đã tốn rất nhiều tâm trí để đối tốt với muội.

Chuyện khác tạm thời không nói, trước đây Cực Lạc Lâu bị hủy diệt, hắn đều mang theo muội đi cọ xát công lao.

Muội làm sao có thể vì Lãnh Lăng Khí mà hại Cố Hàn Uyên bị thương.

Muội thực sự di tình biệt luyến, thích Lãnh Lăng Khí sao.

Vô Tình đôi mắt đẹp thất thần lắc đầu nói: Không phải.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy ngẩn người, nghi ngờ hỏi: Muội không thích Lãnh Lăng Khí sao.

Vậy tại sao lại để ý hắn đến thế.

Vô Tình ánh mắt có chút thống khổ lẩm bẩm nói: Ta không biết.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy chợt bật cười vì tức giận.

Nàng tức giận nói: Thích là thích, không thích là không thích.

Không biết là ý gì.

Thiếu nữ xinh đẹp nhìn Vô Tình thất hồn lạc phách, sắc mặt tái nhợt thảm đạm, lại có chút không đành lòng.

Nàng nghiêm túc khuyên nhủ: Nhai thừa, dù muội có nỗi khổ tâm nào cũng nên cùng Cố Hàn Uyên giải thích rõ ràng một chút.

Vô Tình vẻ mặt hoảng hốt nói: Ta không biết nên giải thích thế nào, cũng không biết giải thích xong Cố Hàn Uyên có thể thông cảm hay không, càng không biết hắn sẽ định tội ta thế nào.

Hơn nữa.

Câu nói kế tiếp của Vô Tình không nói ra, thế nhưng thiếu nữ xinh đẹp đã nhìn thấu một vài điều.

Nàng thất vọng nói: Muội không thử làm sao biết Cố Hàn Uyên có thể thông cảm hay không.

Dù muội thật sự có lý do khó mở miệng cũng nên thử trao đổi với Cố Hàn Uyên một chút mới phải.

Cứ tiếp tục như vậy, hai người các muội sẽ thật sự triệt để kết thúc.

Thiếu nữ xinh đẹp nói rất nặng lời.

Nặng đến mức Vô Tình luống cuống.

Nàng hoảng loạn nói: Thiếu nữ xinh đẹp, nàng đi giúp ta xem Cố Hàn Uyên được không.

Chàng ấy vừa bị thương.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy vẻ mặt bất đắc dĩ, tức giận nói: Bây giờ mới biết gấp gáp.

Sớm đã làm gì.

Vô Tình khổ sở nói: Ta cũng không nghĩ sự tình sẽ biến thành thế này.

Thật là sợ muội rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp vẫn đau lòng Vô Tình như con gái ruột.

Nàng đành bất đắc dĩ đáp ứng.

Chương 1071

Vô Tình đột nhiên cắn nhẹ răng ngà, nói: Thiếu nữ xinh đẹp, nếu như thật sự cần, thì cứ giao cho chàng ấy đi.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy chợt đỏ bừng mặt.

Trước đây mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên cũng không giấu được Vô Tình.

Hai người về cơ bản ở trong trạng thái ngầm hiểu lẫn nhau.

Hàm ý lời nói này của Vô Tình lại không rõ ràng lắm.

Thiếu nữ xinh đẹp xấu hổ quở trách: Muội muốn đi thì tự mình đi.

Bảo ta dùng biện pháp đó để an ủi Cố Hàn Uyên, muội thật là biết nghĩ ra.

Vô Tình sắc mặt lo lắng, thất thần lẩm bẩm nói: Ta đã tổn thương trái tim chàng ấy, sợ chàng ấy bây giờ không muốn gặp ta.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy lại là một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Đã biết, ta liền đi tìm chàng ấy đây, hy vọng còn chưa đi xa.

Dứt lời liền mang theo tâm tình có chút rối rắm rời đi.

Sau khi thiếu nữ xinh đẹp rời đi, Vô Tình đôi mắt đẹp thất thần ngẩng đầu nhìn màn đêm chẳng biết từ khi nào đã buông xuống, lộ rõ tâm sự nặng nề.

Lúc này một giọng nói thiếu nữ khiến nàng giật mình.

Vô Tình tỷ, ta có điều muốn nói với tỷ.

Nói phân hai ngả.

Rời khỏi Thần Hầu Phủ, thiếu nữ xinh đẹp nhất thời không biết nên đi đâu tìm Cố Hàn Uyên mới phải.

Manh mối duy nhất e rằng chỉ có Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu và Thiên Hòa Y Quán.

Thế nhưng nàng còn chưa đi được bao xa, liền gặp Cố Hàn Uyên đang ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc hờ hững.

Cố công tử.

Thiếu nữ xinh đẹp hơi lộ vẻ do dự kêu một tiếng.

Nàng còn chưa nghĩ ra nên nói với Cố Hàn Uyên thế nào.

Cố Hàn Uyên đã bình phục nhưng lại toát ra khí tức xa cách như người sống chớ gần, càng khiến nàng có chút không biết làm sao.

Cũng may khi Cố Hàn Uyên thu lại ánh mắt nhìn trời, nhìn về phía nàng, cỗ khí tức xa cách này chợt tiêu tán.

Lại biến trở về khí tức ôn hòa thường ngày khiến nàng cảm thấy an tâm.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mở miệng nói: Nhai thừa vẫn chưa đuổi theo ra sao.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy ngẩn người.

Nàng nghe được một vài hàm ý trong giọng nói của Cố Hàn Uyên.

Không khỏi nghi ngờ hỏi: Chàng ở đây chờ Nhai thừa đuổi theo ra gặp chàng sao.

Chàng không trách cứ Nhai thừa ư.

Cố Hàn Uyên không thực sự trách cứ Vô Tình, điều đó có thể nhìn ra từ việc hắn vẫn dùng Nhai thừa để gọi Vô Tình.

Và điều này cũng khiến thiếu nữ xinh đẹp không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Dù sao, bất kể ai nhìn thấy tình hình vừa rồi đều sẽ cho rằng Vô Tình đã làm tổn thương trái tim Cố Hàn Uyên.

Thậm chí không chỉ là thương tâm, mà còn khiến Cố Hàn Uyên bị thương.

Dù không biết thương thế trên người Cố Hàn Uyên có nghiêm trọng hay không.

Nhưng người bị thương không phải người bình thường, mà là Cố Hàn Uyên cơ mà.

Phải biết rằng, Cố Hàn Uyên từ khi xuất đạo đến nay chưa từng bị thương mấy lần.

Huống chi lại là bởi vì tình huống của Vô Tình mà vô ý bị thương.

Do đó mới mang đến sự chấn động lớn và khó tin như vậy cho mọi người.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: Ta còn chưa dễ giận đến mức đó.

Nhai thừa làm vậy tự nhiên có nỗi khổ của nàng.

Ta không muốn đi hỏi nàng, hy vọng có một ngày nàng có thể đích thân nói cho ta biết lý do.

Thái độ của Vô Tình biến hóa quá mức rõ ràng.

Cố Hàn Uyên hầu như vừa liếc mắt đã nhận ra sự không thích hợp.

Đối với điều này, trong lòng hắn có rất nhiều suy đoán, đồng thời cũng đã thăm dò một hai.

Đáng tiếc vẫn không thể suy ra đáp án chuẩn xác.

Điều bất hợp lý nhất nhưng lại có khả năng nhất chính là ý chí của Thế Giới nhúng tay.

Cố Hàn Uyên cũng thử nghiệm chứng minh một chút, và đạt được kết quả xác định.

Một chiêu cuối cùng hắn giao thủ với Lãnh Lăng Khí là để lấy mạng hắn.

Mặc dù rau hẹ này còn chưa trưởng thành đến lúc thích hợp thu hoạch, hắn cũng đã làm như vậy.

Kiếm khí kẹp ở đầu ngón tay cuối cùng đã dài ra mấy tấc.

Dù chỉ là mấy tấc chiều dài đó cũng đủ để lấy mạng Lãnh Lăng Khí.

Thế nhưng Lãnh Lăng Khí lại ở khắc cuối cùng gần kề cái chết mà tránh thoát được.

Cố Hàn Uyên tin rằng trực giác như dã thú của Lãnh Lăng Khí trong trạng thái Lang Nhân có thể cho hắn cơ hội phản ứng.

Thế nhưng với thực lực của Lãnh Lăng Khí, tuyệt đối không có năng lực tránh thoát.

Kết quả cũng đã thấy rõ.

Lãnh Lăng Khí hiển nhiên đã tìm được khả năng trong sự không thể, quỷ dị nghiêng đi một khoảng cách mấy tấc.

Thậm chí vì thời gian quá ngắn ngủi, Cố Hàn Uyên còn không có cơ hội bổ đao.

Chỉ có thể cuối cùng cho hắn một cước, đạp hắn bay đi.

Lãnh Lăng Khí đột nhiên thực lực bạo tăng trong nháy mắt.

Tình huống quỷ dị này, ngoại trừ Thế Giới Ý Chí xuất thủ, Cố Hàn Uyên không nghĩ ra khả năng thứ hai.

Vậy thì Lãnh Lăng Khí ngoại trừ là một nhân vật chính trong cốt truyện ra, còn có điều gì đặc biệt nữa.

Thuở nhỏ được sói nuôi dưỡng.

Huyết Độc.

Thú vị.

Trong con ngươi thâm sâu của Cố Hàn Uyên hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Phục hồi tinh thần lại, Cố Hàn Uyên kéo eo thon mềm mại của thiếu nữ xinh đẹp, trêu ghẹo nói: Bất kể nói thế nào, Nhai thừa cũng đã khiến ta có chút thương tâm rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp có thể đến an ủi ta một chút không.

Xa cách nhiều ngày, thiếu nữ xinh đẹp lại một lần nữa ngửi thấy khí tức dễ chịu trên người Cố Hàn Uyên, tâm thần chợt có chút hoảng hốt trong nháy mắt, thân thể mềm mại không tự chủ mềm nhũn vài phần.

Nàng vô thức lẩm bẩm nói: Đừng ở chỗ này.

Nơi này cách Thần Hầu Phủ cũng không xa.

Tuy coi như hẻo lánh, nhưng khó bảo toàn sẽ không có người đi ngang qua.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có chút bất ngờ.

Dù sao, trước đây thiếu nữ xinh đẹp đối với sự thân mật của hắn vẫn hơi có chút kháng cự.

Bây giờ lại ngoan ngoãn kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên suy đoán e rằng còn xảy ra một vài tình huống hắn không biết.

Hắn trầm ngâm giây lát rồi khẽ cười nói: Thiếu nữ xinh đẹp yên tâm, ta cũng tiếc không nỡ qua loa như vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp lúc này cuối cùng cũng phục hồi tinh thần từ trạng thái hoảng hốt khi một lần nữa bị Cố Hàn Uyên ôm lấy.

Nàng nghĩ đến mình dường như đã nói một câu ngốc nghếch, chợt có chút ảo não.

Đặc biệt là nhiệt độ đang chạm vào bụng kia càng khiến nàng tâm hoảng ý loạn.

Thiếu nữ xinh đẹp môi ngọc khẽ hé, gấp giọng nói: Chờ đã.

Ta không phải ý đó.

Cố Hàn Uyên giả vờ trêu ghẹo nói: Vậy thiếu nữ xinh đẹp là có ý gì.

Sẽ không phải là không muốn đến an ủi trái tim ta đang thương tâm đó chứ.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy có chút dở khóc dở cười.

Trạng thái Cố Hàn Uyên bây giờ tuyệt không giống như đang thương tâm chút nào.

Chương 1072

Ánh mắt rực rỡ kia càng như muốn thiêu đốt nàng thành tro bụi.

Thiếu nữ xinh đẹp thẹn thùng né tránh ánh mắt, giận trách: Thiếp mới không tin chàng có bao nhiêu thương tâm, rõ ràng là muốn mượn cơ hội chiếm tiện nghi của thiếp.

Dù sao nàng cũng đã nghe Cố Hàn Uyên nói rằng không trách cứ Vô Tình.

Nào còn có lý do thương tâm.

Cùng lắm là tâm tình có chút không vui, muốn trút bầu tâm sự.

Mà ý của Cố Hàn Uyên hiển nhiên là muốn nàng đến giúp đỡ.

Không ngờ Vô Tình gây họa, mà lại phải nàng tới trả giá sao.

Cố Hàn Uyên ghé sát tai thiếu nữ xinh đẹp, vành tai tóc mai chạm vào nhau mà hỏi: Vậy thiếu nữ xinh đẹp có nguyện ý hay không đây.

Ta.

Bên tai thiếu nữ xinh đẹp đều là hơi nóng Cố Hàn Uyên phả ra, khiến nàng tâm loạn như chiến trường.

Còn chưa kịp nàng nghĩ kỹ đáp án, liền cảm thấy một trận không trọng lực.

Khi hoàn hồn lại, đã bị Cố Hàn Uyên bế ngang kiểu bế công chúa.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Thiếu nữ xinh đẹp nhất thời chưa nghĩ xong cách bằng lòng cũng không sao, đợi ta đưa nàng về rồi sẽ từ từ vấn an.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy không khỏi lườm một cái thật đẹp.

Nàng rất muốn nói cho Cố Hàn Uyên rằng, mình cũng không phải đang nghĩ cách bằng lòng, mà là đang nghĩ cách từ chối.

Thế nhưng việc từ chối vô lực như vậy, hơn phân nửa là không có tác dụng gì chăng.

Quả nhiên, khắc sau Cố Hàn Uyên để lại một câu: Không nói gì thì ta coi như thiếu nữ xinh đẹp nàng ngầm chấp nhận.

Tiếp đó liền vận khởi khinh công, mang theo thiếu nữ xinh đẹp xuyên qua màn đêm.

Cố Hàn Uyên mang theo thiếu nữ xinh đẹp trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, điều này nằm trong dự liệu của nàng.

Yến Phỉ Phỉ nhìn thấy Cố Hàn Uyên, mừng rỡ kêu lên: Công tử, người đã trở về.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu với Yến Phỉ Phỉ nói: Có chuyện gì cứ đợi ngày mai rồi nói, hiện tại ta cần làm một vài chuyện khác quan trọng hơn trước đã.

Dứt lời liền ôm thiếu nữ xinh đẹp đang vùi mặt vào lòng Cố Hàn Uyên không dám gặp người, bước vào Lãm Nguyệt Các.

Yến Phỉ Phỉ hơi có chút kinh ngạc giật mình.

Sau đó cũng rất nhanh hiểu rõ mọi chuyện.

Dù sao, tuy không nhìn thấy rõ mặt, nhưng nàng vẫn nhận ra thiếu nữ xinh đẹp trong lòng Cố Hàn Uyên.

Bởi vì lần trước thiếu nữ xinh đẹp trúng độc nàng đã gặp qua, nên cũng không xa lạ.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ để nàng nhận ra thân phận của thiếu nữ xinh đẹp.

Hoàn hồn lại, Yến Phỉ Phỉ hướng về phía Lãm Nguyệt Các đã đóng cửa, ám muội cười hô: Vị tỷ tỷ này nếu cần giúp đỡ cứ việc lớn tiếng thông báo một tiếng, bọn tỷ muội đây đều rất lấy việc giúp người làm niềm vui.

Yến Phỉ Phỉ rất có lòng tốt không vạch trần thân phận của thiếu nữ xinh đẹp, tránh cho nàng vì quá mức xấu hổ mà bỏ chạy.

Đương nhiên, thiếu nữ xinh đẹp tuyệt không hy vọng Yến Phỉ Phỉ lúc này lại có lòng tốt.

Như vậy ít nhất nàng còn có thể có cái cớ để trốn tránh.

Chờ đã.

Thiếu nữ xinh đẹp đẩy Cố Hàn Uyên đang ôm mình ra, thần thái kiều mị lườm hắn một cái, tức giận quở trách: Chàng làm sao vậy.

Vì sao đột nhiên lại gấp gáp như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp gợn sóng của thiếu nữ xinh đẹp, chăm chú nói: Bởi vì ta đã chờ lâu rồi.

Vào lúc này nếu còn bày ra bộ dạng khiêm tốn mới thật là ngu xuẩn vô cùng.

Phải khiến đối phương hiểu rõ nàng đang được yêu cầu, hơn nữa là đang rất cần.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không không hiểu phong tình như vậy.

Bộ dạng đương nhiên đó khiến thiếu nữ xinh đẹp lườm một cái vừa thẹn vừa giận.

Song, nghe được lời nói chân thật đó của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng lại có loại hân hoan khó tả.

Gia Cát Chính Ngã chỉ biết hết lần này đến lần khác khiến nàng thất vọng, khiến nàng chờ đợi vô thời hạn.

Cố Hàn Uyên lại không chút do dự biểu đạt tình yêu thích đối với nàng.

Chính là nữ vì người yêu mà làm đẹp.

Vô luận là tính tình của nàng, tướng mạo, hay tư thái.

Quả thực, dường như mỗi tấc da thịt trên người nàng đều có thể bất cứ lúc nào khiến hắn tràn đầy hứng thú.

Loại hứng thú hừng hực tưởng chừng có thể làm tổn thương người như vậy, đối với nữ tử mà nói không nghi ngờ gì là một sự khẳng định lớn lao.

Nhất là trong tình huống hai bên tình ý tương thông thì càng phải như vậy.

Nếu không phải trong lòng nàng vẫn còn chút lo lắng, lúc này hẳn mọi chuyện đã xong xuôi rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp đôi mắt đẹp long lanh, trong lòng khẽ động, mở miệng nói: Chàng không muốn biết gần đây Thần Hầu Phủ cùng Nhai thừa đã xảy ra chuyện gì sao.

Hiển nhiên trong lòng nàng còn chưa chuẩn bị xong, đang cố gắng chuyển đề tài để tranh thủ thêm chút thời gian suy tính.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười như không cười nói: Nói cũng phải, vậy trước tiên nghe một chút xem.

Bất quá. ta không mấy vui vẻ khi nghe người ta nói chuyện trong trạng thái này.

Thiếu nữ xinh đẹp vốn còn có chút không rõ vì sao, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên thì chợt hiểu ra.

Đương nhiên lại là mấy cái lườm vừa thẹn vừa giận ném tới.

Song, nàng sau khi do dự một chút, vẫn ngoan ngoãn dán sát vào.

Trước đó ở hậu viện Thần Hầu Phủ đã có một lần kinh nghiệm, lần này hiển nhiên đã quen thuộc đường đi hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự mềm mại ôn nhu và đầy đặn của thiếu nữ xinh đẹp, khóe miệng nhếch lên một độ cong vui thích.

Thiếu nữ xinh đẹp tức giận trừng Cố Hàn Uyên một cái, rồi kể lại tình huống xảy ra trong mấy ngày này.

Về cơ bản không có gì quá ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Lãnh Lăng Khí sau khi được Gia Cát Chính Ngã đưa vào Thần Hầu Phủ thì quá mức quan tâm Vô Tình.

Trong mắt người khác tự nhiên là Lãnh Lăng Khí để ý Vô Tình.

Thế nhưng mối quan hệ ám muội giữa Vô Tình và Cố Hàn Uyên chỉ cách một lớp cửa sổ thì mọi người trong Thần Hầu Phủ đều biết.

Ngay cả Gia Cát Chính Ngã cũng ngầm thử khuyên Lãnh Lăng Khí một lần.

Đáng tiếc hiệu quả không mấy tốt đẹp, Lãnh Lăng Khí vẫn làm theo ý mình.

Thậm chí hôm nay kết cục của Lãnh Lăng Khí trong mắt mọi người đều là đáng đời.

Không chết ngược lại bị cho rằng là Cố Hàn Uyên đã hạ thủ lưu tình.

Đương nhiên cũng không thiếu công lao của Vô Tình.

Thế nên sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, ngoại trừ thiếu nữ xinh đẹp nỗ lực khuyên bảo Vô Tình ra, những người khác nhìn về phía Vô Tình đều có chút ánh mắt kỳ quái.

Dường như đang nói: Dù là di tình biệt luyến, nhưng dứt khoát như vậy giúp đỡ Lãnh Lăng Khí làm tổn thương Cố Hàn Uyên không khỏi cũng quá đáng đi.

Nghĩ đến sau này một đoạn thời gian Vô Tình cũng sẽ không dễ chịu mấy.

Thiếu nữ xinh đẹp so với những người khác càng thêm quan tâm Vô Tình.

Cũng bởi vậy sớm hơn một chút phát hiện Vô Tình không thích hợp.

Nàng phát hiện Vô Tình sau khi Lãnh Lăng Khí vào Thần Hầu phủ vẫn luôn quan tâm hắn.

Hoặc là lặng lẽ quan sát, hoặc là âm thầm theo dõi.

Ngẫu nhiên còn có thể tạo ra một vài cơ hội ở riêng để trò chuyện vài câu.

Nhìn qua giống như là bị Lãnh Lăng Khí hấp dẫn vậy.

Thế nhưng đây mới là điều bất khả tư nghị nhất.

Lãnh Lăng Khí rốt cuộc có chỗ nào tốt như vậy.

Đáng để Vô Tình từ bỏ Cố Hàn Uyên mà chuyển lòng yêu người khác.

Bởi vậy thiếu nữ xinh đẹp nhìn thấy trong mắt, nóng lòng trong lòng.

Tuy là bởi vì quan hệ với Cố Hàn Uyên, vốn dĩ thân mật như mẹ con giữa hai nàng lại có chút ngăn cách.

Nhưng chính bởi vì chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên, thiếu nữ xinh đẹp mới càng thêm sốt ruột.

Nàng không hy vọng Cố Hàn Uyên sau khi biết sẽ thương tâm, càng không hy vọng Vô Tình tương lai hối hận.

Chương 1073

Nhưng đối mặt với Vô Tình, thiếu nữ không miệng, vô tâm, không biểu cảm này, dù là thiếu nữ xinh đẹp quen thuộc nàng nhất cũng rất khó đoán được ý nghĩ chân thật của nàng.

Thiếu nữ xinh đẹp vốn muốn tìm cơ hội cùng Vô Tình nói chuyện cho rõ ràng.

Chỉ là Cố Hàn Uyên trở về sớm hơn dự liệu một chút.

Bất đắc dĩ, thiếu nữ xinh đẹp vừa bởi vì Mộ Dung Tiên mà cảm thấy ghen ghét, đồng thời cũng muốn mượn chuyện Mộ Dung Tiên để nhắc nhở Cố Hàn Uyên và Vô Tình đôi chút.

Vừa là nhắc nhở Cố Hàn Uyên không nên có tân hoan mà quên đi cố nhân.

Cũng là nói cho Vô Tình, Cố Hàn Uyên đối nàng tuy tốt, nhưng cũng không phải không có nàng không được, nàng càng nên biết trân trọng mới phải.

Kết quả Cố Hàn Uyên lúc đó dường như đã hiểu ra điều gì.

Nhưng Vô Tình vẫn như cũ giấu tâm sự trong lòng không muốn bộc lộ.

Cho đến khi hai người suýt nữa cãi vã vì chuyện nhỏ nhặt.

Cuối cùng Cố Hàn Uyên vì cứu nàng, mang theo thân thể suy yếu khó coi mà ác đấu với Lãnh Lăng Khí.

Cố Hàn Uyên thật vất vả trong hoàn cảnh bất lợi như vậy còn chiếm được thượng phong.

Kết quả lại bởi vì Vô Tình mở miệng ngăn cản mà ngược lại bị

Lãnh Lăng Khí đả thương.

Còn việc Lãnh Lăng Khí suýt nữa bị kiếm khí của Cố Hàn Uyên xuyên thủng yết hầu mà chết, theo thiếu nữ xinh đẹp thấy, cũng không quan trọng bằng việc Cố Hàn Uyên bị Lãnh Lăng Khí làm bị thương.

Mặc dù Lãnh Lăng Khí bây giờ gia nhập Thần Hầu phủ, cũng coi như người một nhà.

Thế nhưng chưa nói thân sơ xa gần, riêng việc Lãnh Lăng Khí lúc đó không chút lưu tình giơ đao tấn công nàng, đã khiến nàng không thể nảy sinh nửa điểm đồng tình với Lãnh Lăng Khí.

Thậm chí nếu không phải Cố Hàn Uyên kịp thời cứu giúp, nàng có lẽ đã chết dưới đao của Lãnh Lăng Khí.

Dù sao Gia Cát Chính Ngã rõ ràng chần chừ, rất có thể không kịp cứu nàng.

Nghĩ đến tình hình lúc đó, thiếu nữ xinh đẹp càng thêm cảm động.

Không khỏi dán lên đôi môi ướt át của mình.

Cố Hàn Uyên đối với việc thiếu nữ xinh đẹp tự thông hiểu mọi chuyện hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Bất quá càng nhiều vẫn là thỏa mãn và vui mừng.

Thiếu nữ xinh đẹp học được nhanh như vậy, hiển nhiên bình thường đã suy nghĩ làm sao để lấy lòng hắn tốt hơn.

Phần tâm ý này đáng quý, càng đáng được tán thưởng.

Động tác Cố Hàn Uyên khẽ vuốt trán thiếu nữ xinh đẹp càng thêm nhu hòa vài phần.

Cảm nhận được tâm tình và sự khích lệ của Cố Hàn Uyên lúc này, thiếu nữ xinh đẹp càng thêm tích cực.

Coi như là trên tuyết trắng nổi lên dấu đỏ cũng chưa từng dừng lại nghỉ.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nhắm mắt lại suy nghĩ.

Thiếu nữ xinh đẹp ngoài việc nói rõ với hắn tình hình mấy ngày qua, còn thử giải thích vài câu cho Vô Tình.

Nàng cho rằng Vô Tình tuyệt đối không phải loại người đứng núi này trông núi nọ.

Vô Tình có thể là đã dùng Đọc tâm thuật với Lãnh Lăng Khí đồng thời phát hiện ra điều gì đó.

Tuy là Vô Tình theo lời khuyên của Cố Hàn Uyên đã giảm bớt tần suất sử dụng Đọc tâm thuật.

Nhưng bất luận kẻ nào muốn gia nhập Thần Hầu phủ mà nàng coi như nhà, cũng không thể thoát khỏi một lần này.

Tỷ như Thôi Lược Thương liền đối với chuyện này vẫn còn kinh hãi.

Nếu không phải mọi người khuyên bảo, sợ rằng tại chỗ đã quay người rời đi.

Dù sao cách làm của Vô Tình nói dễ nghe một chút là cẩn thận.

Nói khó nghe một chút là không tín nhiệm hắn.

Mới gia nhập Thần Hầu phủ đã bị người không tín nhiệm đến mức sử dụng Đọc tâm thuật loại bí thuật nhìn trộm nội tâm này, bất luận là ai cũng sẽ nghi ngờ liệu mình có nên ở lại hay không.

Thôi Lược Thương còn như vậy, huống chi là Lãnh Lăng Khí vốn là người có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Phải biết rằng Lãnh Lăng Khí rõ ràng là đồ đệ cưng của Bộ Thần, lại bị hắn dùng cách thức căn bản không hợp lý mà chạy thoát khỏi

Lục Phiến Môn.

Càng khiến người ta hoang mang khó hiểu là Gia Cát Chính Ngã dĩ nhiên lại thật sự dung túng Lãnh Lăng Khí.

Trong tình huống đáng nghi như vậy, nếu Vô Tình không sử dụng Đọc tâm thuật với Lãnh Lăng Khí, nàng đã không phải Vô Tình rồi.

Lời giải thích của thiếu nữ xinh đẹp khẳng định xen lẫn rất nhiều quan điểm chủ quan của nàng.

Nhưng lại không thể không thừa nhận lời nàng nói rất có vài phần đạo lý.

Chí ít theo Cố Hàn Uyên, đây rất có thể chính là chân tướng.

Như vậy vấn đề đặt ra.

Đọc tâm thuật của Vô Tình rốt cuộc đã thấy được gì.

Cố Hàn Uyên suy đoán nội dung Vô Tình thấy được e rằng càng thêm thú vị, cũng có nhiều bí mật hơn so với trong tưởng tượng.

Bằng không Vô Tình không thể nào vẫn chột dạ tránh né Cố Hàn Uyên.

Càng không thể nào vào thời khắc mấu chốt như lúc đó lại mở miệng ngăn cản Cố Hàn Uyên g·iết c·hết Lãnh Lăng Khí.

Dù sao Ý Chí Thế Giới rất có thể đã nhúng tay.

Cố Hàn Uyên trong minh ngoài ám đã giao thủ vài lần với Ý Chí Thế Giới từ xa.

Bởi vậy hắn biết rõ chỉ cần liên quan đến Ý Chí Thế Giới, sẽ không có chuyện nào đơn giản.

Mọi chuyện sáng tỏ sau đó, cũng đã biết vì sao Cố Hàn Uyên chưa từng trách tội Vô Tình.

Bất quá Cố Hàn Uyên vẫn có ý định dạy cho Vô Tình một bài học.

Bất luận Vô Tình có lý do thế nào, cách làm tùy tiện này của nàng đều sẽ mang đến không ít phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Tình huống tương tự cũng không thiếu.

Những hồng nhan tri kỷ này của Cố Hàn Uyên ngẫu nhiên vẫn luôn vì đủ loại lý do mà hành động mà không có sự đồng ý của hắn.

Mặc dù các nàng nghĩ là vì Cố Hàn Uyên tốt.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ.

Bởi vậy có cơ hội tự nhiên muốn răn đe Vô Tình một phen.

Để tránh cho thiếu nữ luôn giấu tâm sự trong lòng này lần sau lại vì nguyên nhân gì mà giấu giếm hắn.

Đây cũng là vì sao trước khi rời đi Cố Hàn Uyên lại lạnh nhạt với Vô Tình.

Hy vọng Vô Tình có thể tỉnh ngộ.

Cố Hàn Uyên trong lòng khẽ thở dài.

Lúc này, dưới sự cố gắng của thiếu nữ xinh đẹp, tình trạng của hắn đang tốt dần lên.

Hắn mở hai mắt, cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp đang bận rộn không nói.

Một ngày tốt đẹp, cảnh sắc tươi đẹp thế này, thật chẳng muốn nghĩ đến Ý Chí Thế Giới làm người ta phiền lòng cùng với nha đầu ngốc Vô Tình kia lại phạm sai lầm.

Cố Hàn Uyên gọi thiếu nữ xinh đẹp dừng lại.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của nàng, hắn ấm áp nói: Thiếu nữ xinh đẹp đã nghĩ thông suốt chưa.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy hơi giật mình, thần tình do dự.

Nàng bây giờ tuy đã triệt để không còn vương vấn Gia Cát Chính Ngã, cũng đã xác định thân phận mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, thế nhưng vẫn còn lo lắng trong lòng.

Nỗi lo lắng này chính là Vô Tình, người đã kéo nàng đến đây.

Chương 1074

Phải biết rằng Vô Tình sau khi biết mối quan hệ mập mờ giữa nàng và Cố Hàn Uyên đã từng giận dỗi nàng một thời gian dài.

Với sự coi trọng của thiếu nữ xinh đẹp dành cho Vô Tình, việc lén lút vào lúc này tự nhiên sẽ có chút do dự.

Lúc này, Cố Hàn Uyên trêu chọc thiếu nữ xinh đẹp nói: Ta hiện tại đang rất tức giận vì Vô Tình.

Thiếu nữ xinh đẹp nàng chẳng lẽ không nên làm gì đó vì Vô Tình sao.

Nói vậy cho dù Vô Tình có biết cũng sẽ không trách tội nàng.

Ta biết rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp cuối cùng vẫn đáp ứng.

Ngược lại không chỉ bởi vì Cố Hàn Uyên khuyên bảo.

Mà là bởi vì nàng cũng muốn giao mình cho Cố Hàn Uyên.

Bằng không nàng cũng sẽ không hầu hạ khéo léo như vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp thầm nghĩ trong lòng: Cùng lắm thì về sau giúp đỡ Vô Tình nhiều hơn một chút coi như bồi thường là được.

Áo lụa nhẹ nhàng cởi bỏ, nến đỏ rơi lệ.

Mưa rơi lá chuối, tí tách tí tách.

Sáng hôm sau.

Yến Phỉ Phỉ một bên hầu hạ Cố Hàn Uyên vệ sinh, một bên có chút hàm hồ bẩm báo những chuyện đã xảy ra trong kinh thành vài ngày Cố Hàn Uyên không có mặt.

Không thể tránh khỏi bỏ lỡ một vài việc.

Bất quá phần lớn là những tiểu kịch tình không quan trọng.

Tuy là tuyệt đại đa số cũng không đáng để lưu tâm, nhưng cũng có một hai chuyện đáng chú ý.

Hơn nữa không biết có phải liên quan đến hiệu ứng cánh bướm hay không, một phần kịch tình đã có chút biến đổi về trình tự xảy ra.

Yến Phỉ Phỉ sớm đã dùng phương thức bẩm báo thuần thục như vậy, tuy giọng nói hơi hàm hồ, thế nhưng lời giải thích vẫn thập phần rõ ràng.

Công tử, người mà ngài sai ta phái người theo dõi đã có động tĩnh.

Ồ.

Nhanh như vậy ư.

Cố Hàn Uyên hơi có chút ngoài ý muốn.

Yến Phỉ Phỉ hít một tiếng, cười khanh khách nói: Trong kinh thành hiện tại rất loạn, ai cũng muốn mượn cơ hội nhúng tay vào.

Nhất là sau khi công tử người truyền ra tin tức thân thể hư nhược, rất nhiều kẻ bắt đầu rục rịch.

Không biết sống c·hết.

Cố Hàn Uyên cười khẩy một tiếng, cũng không để trong lòng.

Vốn là chuyện trong dự liệu.

Dù sao vẫn luôn có những kẻ tâm tồn ảo tưởng lại không biết tự lượng sức mình.

Trong mắt Yến Phỉ Phỉ thêm vài phần si mê.

Nàng liền thích khí phách của Cố Hàn Uyên khi coi người trong thiên hạ như không khí.

Thân thể vốn dĩ uể oải vì đêm qua đến giúp đỡ lại khôi phục động lực.

Động tác thận trọng trở nên càng thêm khiêm tốn, thuận theo.

Yến Phỉ Phỉ hơi ngước trán, dùng đôi mắt đẹp lấp lánh như suối xuân chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đưa tay véo nhẹ má nàng, bật cười nói: Hôm nay còn có việc phải làm, lần sau sẽ bàn.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy hơi có chút thất vọng.

Dù sao lời nói này của Cố Hàn Uyên đã rõ ràng rằng tối nay hắn rất có thể cũng sẽ không trở về.

Nàng nhìn cảnh tượng xác phơi khắp nơi tựa như núi non trùng điệp phía sau Cố Hàn Uyên.

Không cam lòng nói: Không có các tỷ muội bầu bạn, công tử có thể chưa chắc tận hứng.

Vị thiếu nữ xinh đẹp tỷ tỷ đêm qua nhìn thì thục mị, nhưng sức chiến đấu lại kém lắm, may mà ta sớm có chuẩn bị.

Cái gọi là sớm có chuẩn bị của Yến Phỉ Phỉ dĩ nhiên là chỉ việc hô bằng gọi hữu, đồng tâm hiệp lực.

Nhất là Vô Diễm và Hà Nhi mới vừa gia nhập vào đội ngũ mấy ngày trước càng cần bồi dưỡng tình chiến hữu.

Yến Phỉ Phỉ làm việc luôn chu đáo, giảm bớt nhiều phiền toái, Cố Hàn Uyên rất hài lòng.

Còn như việc tận hưởng hoan lạc chẳng qua là vấn đề nhỏ.

Cố Hàn Uyên quay đầu liếc nhìn thiếu nữ xinh đẹp sắc mặt kiều diễm, tựa hoa lê đẫm mưa.

Khẽ cười nói: Thiếu nữ xinh đẹp nàng dù sao đã chịu khổ nhiều năm, bị đè nén đã lâu.

Đêm qua, thiếu nữ xinh đẹp tuy là xử nữ, nhưng dù sao cũng là một nữ tử đã thành thục.

Nước mắt trên mặt không phải vì đau đớn, mà là do lúc cầu xin tha thứ mà có.

Kỳ thực từ trước đây khi giải độc cho thiếu nữ xinh đẹp đã có thể nhìn ra nàng thuộc loại tương đối không chịu đựng được.

Cũng may thiếu nữ xinh đẹp có tư bản hùng hậu, ngược lại cũng không phải không có sức chiến đấu.

Yến Phỉ Phỉ đối với chuyện này liền có chút ước ao.

Thân hình nàng cũng rất yểu điệu, ưu mỹ, chỉ là hơi gầy một chút.

Sau đó Cố Hàn Uyên không cho Yến Phỉ Phỉ cơ hội nếm thức ăn tươi, bằng không lại phải lãng phí không ít thời gian.

Sau khi rửa mặt liền dưới ánh mắt oán trách của nàng mà rời khỏi Lãm Nguyệt các.

Vừa ra khỏi cửa liền nghe được một tiếng trêu chọc kiều mỵ.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa một thân quần đen, hai tay khoanh lại, tựa cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, tiến lên ôm lấy eo nàng, trêu ghẹo nói: Không có Dao Hoa ở, làm sao có thể đủ.

Cơ Dao Hoa oán trách lườm Cố Hàn Uyên một cái, mắng: Phi.

Ai muốn cho chàng sung sướng.

Bất quá nàng tuy lời nói chê bai, thân thể lại ngoan ngoãn tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên chỉ là đang mạnh miệng mà thôi.

Hoặc có lẽ nàng không phải không muốn, chỉ là còn có điều lo lắng.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này lòng biết rõ, cũng không làm khó nàng.

Hắn nhẹ giọng hỏi: Tình hình Lục Phiến Môn thế nào rồi.

Cơ Dao Hoa cau đôi mày thanh tú đáp: Không tốt lắm.

Bộ Thần bỏ mình, cho dù có Quách Cự Hiệp tạm thời chủ trì đại cục, một thời gian cũng là lòng người hoang mang.

Quách Cự Hiệp dù sao cũng chỉ là cố vấn, bất luận uy vọng hay quyền hạn đều kém xa Bộ Thần.

Lục Phiến Môn liên lụy đến lợi ích rất lớn, nội bộ phe phái rất nhiều.

Không có Bộ Thần trấn giữ, Quách Cự Hiệp xác thực khó có thể trong thời gian ngắn trùng tu trật tự Lục Phiến Môn.

Nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy khó tránh khỏi có chút sứt đầu mẻ trán.

Cố Hàn Uyên mặc dù đối với chân tướng có chút suy đoán, nhưng vẫn là cố ý hỏi: Có manh mối gì không.

Cơ Dao Hoa do dự một chút, vẫn đáp: Có.

Cố Hàn Uyên biết Cơ Dao Hoa đang do dự điều gì.

Chẳng qua là lo lắng mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Thần Hầu phủ mà thôi.

Nhất là mối quan hệ với Vô Tình cùng với thiếu nữ xinh đẹp đang say ngủ trong Lãm Nguyệt các lúc này.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười nói: Nói ta nghe xem.

Cơ Dao Hoa nghe vậy thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng trầm giọng nói: Vết thương trí mạng trên người Bộ Thần là do Gia Cát Chính Ngã khi còn trẻ sử dụng súng ống Thiên Cương Ngũ Lôi tạo thành.

Có người nói Gia Cát Chính Ngã vì cảm thấy Thiên Cương Ngũ Lôi uy lực quá lớn, tổn hại thiên hòa nên đã niêm phong chúng ở Long Đồ Các.

Chúng ta sau đó điều tra Long Đồ Các, trong hai món Thiên Cương Ngũ Lôi chỉ còn lại một.

Bộ Thần trước khi chết đã nhận lời mời gặp của Gia Cát Thần Hầu, nghe nói là vì vụ án khuôn đồng bị trộm có chút bất đồng cần trao đổi.

Đồng thời từng có người nhìn thấy Gia Cát Chính Ngã rời khỏi rừng bia nơi Bộ Thần bỏ mình.

Nàng dừng lại một chút.

Ánh mắt có chút không hiểu nói: Hiện tại các manh mối tựa hồ đều chỉ thẳng hung thủ thật sự g·iết c·hết Bộ Thần là Gia Cát Chính Ngã.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói: Nàng cũng cho rằng là Gia Cát Chính Ngã g·iết Bộ Thần sao.

Cơ Dao Hoa ngữ khí u u nhẹ giọng nói: Không phải.

Động cơ không đủ.

Vẻn vẹn vì sự bất đồng trong vụ án mà g·iết c·hết người cầm quyền Lục Phiến Môn, cho dù là Đông Xưởng Đốc chủ Tào Chính Thuần cũng sẽ không trắng trợn càn rỡ như thế.

Mặc dù có khả năng có nội tình gì, nhưng Gia Cát Chính Ngã nổi tiếng là người lấy đại cục làm trọng cũng sẽ không xúc động như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, thâm ý nói: Ta tin rằng nàng điều tra được không chỉ có điểm này.

Cơ Dao Hoa nhìn thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời trấn định.

Chương 1075

Nàng nghiêm túc nói: Ta cảm thấy kẻ đứng sau màn chắc chắn là An Thế Cảnh.

Cố Hàn Uyên mỉm cười thỏa mãn.

Ồ.

Vì sao nàng lại nói như vậy.

Cơ Dao Hoa hơi chút suy tư, chậm rãi giải thích: Ta có một vị sư tỷ tên là Như Yên, am hiểu Tinh Thần Đạo cao thâm nhất trong Bồng Lai Dịch Dung Thuật, đó là một loại ảo thuật dịch dung.

Người thường từ bề ngoài căn bản không thể phân biệt thật giả.

Như Yên cùng ta ngày trước đều là người của An Thế Cảnh, dã tâm của An gia quá lớn, ngay cả Thái Bộ Dạng cũng là do bọn hắn nâng đỡ.

Việc trộm một cây Thiên Cương Ngũ Lôi từ Long Đồ Các ra ngoài không phải là khó khăn.

Thái Bộ Dạng trong thế giới hỗn loạn này đã là một danh xưng vừa là tên người vừa là cách gọi tôn kính.

Hắn vừa là Nội Các Thứ Phụ lại là Đốc Sát Viện Tả Đô Ngự Sử.

Bởi vì quyền thế cực lớn, khi lấy lòng đối phương mà xưng Bộ Dạng cũng là hợp lý.

Bất quá vì còn có Thủ Phụ Nghiêm Tung nên Thái Bộ Dạng cũng không có quyền thế ngập trời như trong kịch bản.

Bây giờ điều hoang mang duy nhất chưa giải đáp là vì sao Bộ Thần lại đơn độc đi gặp.

Giao tình của Bộ Thần và Gia Cát Chính Ngã còn chưa sâu đậm đến mức đó.

Cơ Dao Hoa nghi hoặc lẩm bẩm.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm sâu, khẽ cười gợi ý một câu: Bộ Thần chưa chắc là đơn độc đi trước, chỉ là có người đã khiến hắn không thể không một mình đối mặt với một đối thủ càng bất ngờ mà thôi.

Cơ Dao Hoa nghe vậy tựa như nghĩ tới điều gì, kinh hô: Có nội gián.

Cố Hàn Uyên chưa từng buông lỏng sự quan tâm đối với An Thế Cảnh.

Nhất là sau khi có nhân lực trong Cẩm Y Vệ, việc giám sát càng trở nên dễ dàng.

Cũng chính vì vậy, hắn rất sớm đã nhận thấy An Thế Cảnh sau khi Cơ Dao Hoa thoát ly sự kiểm soát đã âm thầm liên lạc với không ít người trong Lục Phiến Môn.

Ngoại trừ vài vị đệ tử của Quách Cự Hiệp, các Kim Y Thần Bộ còn lại trên chức vị đại thể đều từng liên lạc qua.

Tỷ như Lạc Mã từng nhận được lời mời chào của An Thế Cảnh.

Nếu không phải Lạc Mã chết quá sớm, hắn e rằng sẽ đồng thời làm nội gián cho cả Ninh Vương và An Thế Cảnh.

Rõ ràng cự tuyệt chiêu mộ của An Thế Cảnh e rằng chỉ có Triển Hồng Lăng và Tương Long.

Những người còn lại hoặc là đồng ý, hoặc là thái độ lập lờ nước đôi.

Dù sao trong tuyệt đại đa số tình huống, cầu tài là bản năng.

Nhất là ở trong Lục Phiến Môn loại bộ môn công chức béo bở này, lại càng phải như vậy.

Dù sao tham nhũng sớm đã thành phong trào.

Cơ Dao Hoa nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên đang treo nụ cười nhàn nhạt, tò mò hỏi: Là ai.

Không trách nàng lại vội vàng và hiếu kỳ như vậy.

Dù sao nàng mới là người đầu tiên bị An Thế Cảnh sắp xếp làm nội gián.

Vốn tưởng rằng từ khi mình và các tiểu tỷ muội thoát khỏi sự kiểm soát, tay của An Thế Cảnh sẽ không thể với tới Lục Phiến Môn.

Không ngờ An Thế Cảnh nhanh như vậy đã tìm được người thay thế.

Bất luận kẻ nào cũng khó tránh khỏi cảm thấy hứng thú với người thay thế mình.

Mặc dù là chuyện không quang minh như làm nội gián.

Huống chi thứ nhất là làm cái việc đại sự hại chết Bộ Thần.

Cố Hàn Uyên giả vờ trêu đùa cười nói: Dao Hoa lại muốn chơi không rồi ư.

Đây cũng không phải thói quen tốt.

Lời trêu đùa như vậy tự nhiên là rước lấy cái lườm kiều mị lại giận dỗi của Cơ Dao Hoa.

Nàng nắm chặt tay, ngượng ngùng đánh nhẹ Cố Hàn Uyên vài cái.

Cử chỉ nũng nịu như thiếu nữ này đối với Cơ Dao Hoa, người thường ngày quyến rũ, lạnh lùng mà nói quả thực là khó có được.

Không trách Cơ Dao Hoa phản ứng thần kỳ.

Thật sự là lời trêu đùa của Cố Hàn Uyên khiến nàng không kìm được nhớ lại chuyện đã xảy ra ban đầu ở Hưng Vân Trang của Tây Bắc võ lâm.

Lúc đó nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết, bây giờ nhớ lại đã có một thứ ngọt ngào khó tả.

Dù sao đó cũng coi là sự khởi đầu duyên phận giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Cơ Dao Hoa sau khi thẹn thùng dỗi hờn, chủ động hiến lên nụ hôn thơm.

Mùi hương tựa hoa Violet này khiến người ta không khỏi mừng rỡ.

Một lúc lâu.

Cơ Dao Hoa thần tình quyến rũ khẽ liếm khóe miệng, tựa như đang hồi vị, cười duyên nói: Hài lòng chưa.

Hai người tuy vẫn còn chưa tính là lão phu lão thê, Cơ Dao Hoa cũng còn có lo lắng chưa giao thân thể ra.

Thế nhưng lòng nàng sớm đã gửi gắm trên người Cố Hàn Uyên, mức độ thân mật này tự nhiên là không có áp lực chút nào.

Nếu không phải vội vã muốn biết nội gián mới trong Lục Phiến Môn là ai, nàng còn có thể kéo dài hơn một chút.

Lòng có tương ứng, Cơ Dao Hoa đối mặt với người trong lòng, một nhăn mày một nụ cười đều tràn đầy mị hoặc.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi trong lòng nóng lên, ôm chặt Cơ Dao Hoa trong ngực thêm vài phần.

Ghé vào bên tai nàng, giọng hơi khàn khàn nói: Còn chưa đủ, sẽ chờ Dao Hoa khi nào giao nộp toàn bộ.

Khuôn mặt quyến rũ của Cơ Dao Hoa nhất thời đỏ bừng.

Cảm nhận được sự không thành thật của Cố Hàn Uyên, khiến nàng trong lòng hơi hoảng sợ.

Nàng vội vàng nói: Gần đây Lục Phiến Môn bận rộn, không thể làm hại thân thể.

Cớ Cơ Dao Hoa tìm ra sức thuyết phục gần như không có.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng không làm khó nàng.

Hơi lộ ra vẻ trêu chọc nói: Không làm hại thân thể thì không được sao.

Lần sau nhớ kỹ bù lại phần thiếu, đến lúc đó cùng ta tắm rửa là được.

À, nhớ kỹ gọi cả các tỷ muội Hồ Điệp nữa.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, đôi mắt đẹp nhất thời thêm vài phần sắc màu ướt át.

Việc cùng Cố Hàn Uyên tắm rửa sẽ xảy ra chuyện gì thì không cần nói cũng biết.

Còn như việc Cố Hàn Uyên nhắc đến các tỷ muội Hồ Điệp, Cơ Dao Hoa cũng chỉ là cho hắn một cái lườm trắng kiều mị vừa xấu hổ vừa dỗi.

Dù sao phát triển đến bước này, nàng đối với những tình huống có thể xảy ra sau này cũng đã có chút dự liệu.

Bất luận là nàng hay là mấy tiểu tỷ muội Hồ Điệp kia, Cố Hàn Uyên về sau đều là chỗ dựa của các nàng.

Việc giao phó bản thân các nàng cho Cố Hàn Uyên cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cơ Dao Hoa nghĩ đến khả năng nào đó, phương tâm liền xấu hổ không thôi.

Nàng lại oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, nói: Sợ ngươi rồi.

Ta biết rồi, còn không mau nói đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười thỏa mãn.

Sau đó hắn hơi lộ ra vẻ trêu chọc nói: Lục Phiến Môn đã mục nát đến tận nhà.

Bị An Thế Cảnh mua chuộc có khối người, còn như kẻ phản bội đâm một kích vào Bộ Thần, không ngoài dự liệu chắc là Sầm Trùng và Hàn Long.

Hai vị này trong kịch bản đều chết dưới tay Cơ Dao Hoa.

Bất quá vì bây giờ kịch bản đã bị đảo lộn, ngược lại lại may mắn sống đến nay, đồng thời bắt được dây với An Thế Cảnh.

Cơ Dao Hoa nghe vậy đầu tiên là kinh hãi, ngay sau đó một chút suy nghĩ lại cảm thấy đương nhiên.

Dù sao hai người này xem như là những kẻ có phẩm tính kém cỏi nhất trong Lục Phiến Môn.

Thu hối lộ thì cũng thôi đi, ép người làm kỹ nữ, mạo danh gánh tội thay, oan sai án kiện luôn xảy ra.

Chỉ là đều bị bọn họ mượn tiện chức vụ mà che đậy hết.

Tội ác chồng chất so với Lạc Mã cũng không kém bao nhiêu.

Chương 1076

Nhất là Sầm Trùng vẫn là Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, tạo thành nguy hại càng lớn.

Cố Hàn Uyên tiếp tục nói: Hàn Long đơn thuần chỉ là ham muốn thù lao kếch xù An Thế Cảnh cho, Sầm Trùng thì cũng đang thèm khát vị trí Bộ Thần.

Hắn cùng An Thế Cảnh cấu kết ngược lại là theo như nhu cầu.

Bởi vì sớm biết hai người này rất có thể liên quan đến An Thế Cảnh, Cố Hàn Uyên rất sớm đã phái người để mắt tới bọn họ, cũng càng rõ ràng thứ bọn họ muốn.

Kỳ thực nếu như không phải có Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng ở đây, Cố Hàn Uyên ở Lục Phiến Môn bên trong đối tượng hợp tác đầu tiên lựa chọn cũng là Sầm Trùng.

Sầm Trùng có dã tâm, lòng dạ hiểm độc, lại có nhược điểm háo sắc, kiểm soát trong tay thập phần thuận tiện.

Bất quá đã có Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng năng lực tương đồng xuất chúng lại có thể thu làm độc chiếm, Sầm Trùng dĩ nhiên là bị bỏ qua.

Để hắn lại cho hai nàng thêm vào một khoản công lao trên sổ sách.

Cơ Dao Hoa chợt nói: Thì ra là thế, không ngờ Sầm Trùng lại to gan như vậy.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên cám dỗ nói: Dao Hoa nàng có muốn trở thành nữ Bộ Thần của Lục Phiến Môn không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy hai mắt sáng lên, hỏi: Ta có thể làm được sao.

Cơ Dao Hoa có chút lòng tin không đủ.

Dù sao nếu dựa theo công lao, nàng hiện tại cũng có thể lên tới Hắc Y Thần Bộ.

Bởi vì Cố Hàn Uyên cố ý nhún nhường, triều đình cũng có ý thuận nước đẩy thuyền, vụ án tiền giấy đại thông trên mặt nổi là do ba nữ Cơ Dao Hoa, Triển Hồng Lăng và Vô Tình phá án.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu chỉ có thể coi là người hiệp trợ, hơn nữa hai người còn không phải nhân viên chính phủ.

Bởi vậy công lao chủ yếu đều được ghi lên người ba nữ.

Kinh phí của Thần Hầu phủ tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng lại không thể được thăng chức.

Lý do rất đơn giản, các nàng là nữ tử, tự nhiên chịu sự kỳ thị.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Chỉ cần nàng có thể tìm ra hung thủ thật sự hại chết Bộ Thần đồng thời tìm được chứng cứ của Sầm Trùng và Hàn Long phản bội, có sự ủng hộ của ta, nàng sẽ có cơ hội lên làm nữ Bộ Thần.

Cơ Dao Hoa tin tưởng năng lực của Cố Hàn Uyên, chỉ cần công lao đầy đủ, việc cố gắng đẩy nàng lên vị cũng không phải việc khó.

Nhưng nàng vẫn nghi ngờ hỏi: Nhưng Quách Cố Vấn thì sao.

Hắn làm người cứng nhắc, chỉ sợ sẽ không ủng hộ ta.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lấp lánh, khóe miệng nhếch lên một độ cong đầy thâm ý, ý vị sâu xa nói: Quách Cự Hiệp e rằng chẳng mấy chốc sẽ tự lo không xong.

Lúc này trong lòng hắn lại lóe lên thân thể mềm mại đẫy đà, mê người của Quách phu nhân.

Cơ Dao Hoa không hỏi Cố Hàn Uyên vì sao lại nói Quách Cự Hiệp sắp sửa tự lo không xong.

Gợi ý đến nước này đã khiến nàng hiểu được.

Nếu An Thế Cảnh ý đồ khiến tên nội gián Sầm Trùng của hắn chưởng khống Lục Phiến Môn, vậy Quách Cự Hiệp chính là chướng ngại không thể tránh khỏi.

Bộ Thần đều có thể bị g·iết, thêm một Quách Cự Hiệp thì có sao.

Cố Hàn Uyên dặn dò: Dao Hoa nàng trở về Lục Phiến Môn hãy đi tỉ mỉ khám nghiệm lại thi thể Bộ Thần một lần.

Bộ Thần dù sao cũng là một Đại Tông Sư, không phải dễ g·iết như vậy.

Chắc chắn có vết thương mấu chốt hơn bị vết thương trí mạng do Thiên Cương Ngũ Lôi che giấu, có lẽ trong đó có chứng cứ Sầm Trùng và Hàn Long phản bội.

Bộ Thần Liễu Kích Yên trong số Đại Tông Sư thì thực lực tính yếu.

Dù sao hắn hiện tại còn chưa được Gia Cát Chính Ngã điểm tỉnh như trong kịch bản, công lực tiến triển nhanh chóng.

Trong tình huống có dự mưu lại có nội gián tương trợ, không phải là không có khả năng bị An Thế Cảnh mưu hại.

Tốt.

Cơ Dao Hoa gật đầu đáp ứng.

Nàng lại tò mò hỏi: Thế nhưng Quách Cự Hiệp ngài định làm như thế nào.

Cứ nhìn hắn bị An Thế Cảnh hại chết như vậy sao.

Giọng nói của nàng trở nên trêu chọc, tiếp tục nói: Theo thiếp được biết, thiên kim của Quách Cự Hiệp là Quách Phù Dung dường như rất yêu thích chàng, mà chàng dường như cũng đối với Quách Phù Dung có vài phần hứng thú.

Chàng sẽ không trơ mắt nhìn cha ruột của Quách Phù Dung lại chết như vậy chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có chút ngoài ý muốn.

Sau đó tựa cười mà không phải cười nhìn về phía Cơ Dao Hoa.

Cơ Dao Hoa bị Cố Hàn Uyên nhìn có chút không được tự nhiên, thẹn quá hóa giận nói: Nhìn thiếp làm gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo nói: Nữ nhân của ta đẹp mắt như vậy, đương nhiên phải nhìn nhiều hai mắt để dưỡng mắt.

Cơ Dao Hoa nghe vậy khuôn mặt đỏ lên, mạnh miệng lẩm bẩm: Ai là nữ nhân của chàng.

Cố Hàn Uyên không để ý Cơ Dao Hoa mạnh miệng.

Hắn để ý hơn lời thăm dò trước đó của Cơ Dao Hoa.

Thăm dò tâm tính của hắn.

Có lẽ là An Thế Cảnh đã mang đến cho nàng bóng ma tâm lý quá lớn, nên nàng thập phần lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ là loại người lạnh lùng, không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Tuy là ý nghĩ của Cơ Dao Hoa không sai, Cố Hàn Uyên đúng là một người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Mặc dù chợt có lòng thiện, cũng là vì mục đích sâu xa hơn.

Thế nhưng Cơ Dao Hoa đã chọn sai đối tượng thăm dò.

Cố Hàn Uyên cũng không định để Quách Cự Hiệp chết vô giá trị

như vậy.

Thậm chí nếu nhìn theo cục diện mà nói, Quách Cự Hiệp sống còn tốt hơn là chết.

Dù sao có nhân tố Quách Phù Dung ở đó, Quách Cự Hiệp tự nhiên chính là minh hữu.

Hắn duy nhất cần chú ý chính là không thể quá sớm bại lộ dã tâm trước mặt Quách Cự Hiệp.

Cố Hàn Uyên thản nhiên giải thích: Quách Cự Hiệp xác thực có thể trở thành trở ngại cho nàng lên làm Bộ Thần.

Nhưng nếu hắn thật chết trong tay An Thế Cảnh, trước khi nàng lên làm Bộ Thần lại không có hạn chế, tình huống chỉ sẽ tệ hơn.

Bởi vậy ta sẽ không để Quách Cự Hiệp chết, chỉ cần khiến hắn tạm thời không thể gây trở ngại kế hoạch của ta là đủ rồi.

Cho dù nàng muốn lên làm Bộ Thần, cũng cần một người có thể gánh chịu tội lỗi và gánh trách nhiệm gần đây của Lục Phiến Môn, Quách Cự Hiệp chính là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa mặc dù nàng làm tới Bộ Thần, triều đình cũng sẽ không mặc cho một mình nàng chưởng khống Lục Phiến Môn, tất nhiên sẽ có thủ đoạn ngăn chặn.

Cùng với đến lúc đó lại có một người lập trường không rõ ràng xuống giữ chức, còn không bằng để Quách Cự Hiệp tiếp tục làm cố vấn.

Chí ít Quách Tam Hiệp có thể hợp tác ở một mức độ nhất định.

Bất luận là Đông Xưởng, Tây Hán, Cẩm Y Vệ, hay Lục Phiến Môn những bộ môn đặc vụ này, triều đình cũng sẽ không để bất kỳ một nhà nào độc quyền.

Những bộ môn đặc vụ này hầu như đều có nhị bả thủ thậm chí tam bả thủ gánh vác quyền lực.

Duy chỉ có Hộ Long Sơn Trang và Thần Hầu phủ là ngoại lệ.

Hộ Long Sơn Trang là bởi vì Chu Vô Thị là vương gia tôn sư, lại có quân công và bạn bè thân thiết năm xưa, không ai có thể hạn chế được hắn.

Thần Hầu phủ lại là bởi vì Gia Cát Chính Ngã uy vọng sâu nặng, vẫn là lão sư của Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu, được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm sâu sắc.

Bất quá dù vậy, Chu Hậu Chiếu cũng không phải không có thủ đoạn hạn chế.

Hộ Long Sơn Trang dưới sự hoạt động của hắn trở thành cái đinh trong mắt Đông Xưởng, liên tiếp bị nhắm vào.

Hai bên thường xuyên đấu đá lẫn nhau trên võ đài do hắn tạo ra.

Mà Thần Hầu phủ đặc quyền không ít, lại không có nhiều sự ủng hộ hơn.

Toàn bộ Thần Hầu phủ cũng chỉ có vài ba người, toàn bộ nhờ Gia Cát Chính Ngã tự mình chiêu mộ.

So sánh với các nha môn khác nhân thủ đông đảo, Thần Hầu phủ xem như là nhất không có uy thế.

Giống như trước đây Vô Tình được công lao phá vụ án tiền giấy đại thông do Cố Hàn Uyên nhường lại, cũng chỉ là tăng thêm chút kinh phí cho Thần Hầu phủ, lại không có dành cho nhiều lời khen và ban thưởng hơn.

Có thể thấy Chu Hậu Chiếu đối với Gia Cát Chính Ngã tín nhiệm cũng có hạn độ, đến lúc nên áp chế đồng dạng sẽ không mềm tay.

Dù sao nếu thật làm cho Thần Hầu phủ danh tiếng đại chấn, lấy uy vọng và lý lịch từng có của Gia Cát Chính Ngã, hoàn toàn có thể tiến nhập nội các trở thành Thủ Phụ.

Mà Chu Hậu Chiếu hiển nhiên còn không định thay Nghiêm Tung.

Nghiêm Tung tuy gian nịnh, thế nhưng đối với Hoàng Đế mà nói lại hết sức dễ dùng.

Nói chung Chu Hậu Chiếu vì cân bằng các thế lực, cũng là dùng mọi thủ đoạn.

Muốn dựa vào Cơ Dao Hoa mà trông cậy có thể triệt để chưởng khống Lục Phiến Môn cũng không hiện thực.

Cơ Dao Hoa tâm tình có chút phức tạp.

Lý do của Cố Hàn Uyên hợp tình hợp lý, khiến người ta căn bản không thể tìm ra lỗi.

Nói cách khác lời thăm dò của nàng hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Chương 1077

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên thở phào, hay là nên bận tâm.

Bất quá sự thản nhiên của Cố Hàn Uyên làm nàng trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Mà việc Cố Hàn Uyên nhìn thấu lời thăm dò của nàng nhưng chưa vạch trần cũng khiến trái tim nàng càng thêm mềm mại vài phần.

Cơ Dao Hoa ôn nhu đáp: Thiếp biết rồi.

Lúc này trong tay Cố Hàn Uyên xuất hiện một viên đan dược.

Đây là Âm Dương Linh Huyết Đan có công hiệu đề thăng tư chất, khai phá tiềm lực, tăng tiến tu vi.

Muốn lên làm nữ Thần Bộ Lục Phiến Môn, tu vi của nàng vẫn còn quá thấp một chút, e rằng khó có thể phục chúng.

Sau đó ta còn sẽ dạy nàng một môn công pháp, mấy ngày nay tra án xong nhớ kỹ mau chóng đề thăng tu vi lên.

Cố Hàn Uyên vốn không định sớm như vậy liền giao Âm Thiên của Vạn Tượng Âm Dương Quyết cùng Âm Dương Linh Huyết Đan cho Cơ Dao Hoa.

Thế nhưng lời thăm dò vừa rồi của Cơ Dao Hoa đã khiến hắn hạ quyết tâm.

Cơ Dao Hoa là một nữ tử rất không có cảm giác an toàn, kéo dài quá lâu ngược lại dễ xảy ra vấn đề.

Đồng thời nàng lại là một nữ tử si tình.

Cố Hàn Uyên rất rõ ràng cho dù vừa rồi Cơ Dao Hoa thăm dò có được là câu trả lời không hài lòng đi chăng nữa, nàng cũng sẽ cắn răng chấp nhận.

Đã như vậy, vậy đối với nàng tốt hơn một chút, khiến quyết tâm của nàng kiên định.

Quả nhiên, đôi mắt đẹp của Cơ Dao Hoa lóe ánh sáng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, si ngốc hỏi: Chàng tại sao lại đối với thiếp tốt như vậy.

Cố Hàn Uyên một bộ dáng đương nhiên khẽ cười nói: Nàng là nữ nhân ta đã xác định, không tốt với nàng thì tốt với ai.

Lúc này Cơ Dao Hoa không còn mạnh miệng phản bác.

Nàng vẫn ngắm nhìn xung quanh.

Nơi đây là hành lang ngoài cửa Lãm Nguyệt các, tầng cao nhất của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, bình thường không ai biết mà lên đến đây.

Những người có tư cách đến đây, đại bộ phận lúc này đều đang say ngủ trong Lãm Nguyệt các.

Bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn, nơi đây cảm thấy yên lặng không người.

Cơ Dao Hoa khuôn mặt ửng đỏ, thần tình kiều mị hỏi: Chàng bây giờ còn có thời gian không.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: Một chút thời gian vẫn có thể rút ra.

Xem ra là không cần đợi đến lần sau rồi.

Vậy thì tốt.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa với ngữ khí hớn hở từ trong lòng Cố Hàn Uyên trượt xuống, mập mờ nói: Chàng đã nói thiếp là nữ nhân chàng đã xác định, vậy thiếp tự nhiên nên gánh vác một ít nghĩa vụ mới phải.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về mái tóc của Cơ Dao Hoa, trong lòng lại có chút không nói nên lời.

Thật vất vả tránh thoát Yến Phỉ Phỉ, kết quả lại bị Cơ Dao Hoa chặn đường.

Nữ nhân nhiều chính là điểm này không tốt.

Tuy là thân thể chịu nổi, thế nhưng thời gian không đủ dùng a.

Thiên Hòa Y Quán ít khi đóng cửa ngừng kinh doanh.

Điều này đối với Trần An An, người luôn muốn Thiên Hòa Y Quán phát dương quang đại và lại tham tiền, là một chuyện cực kỳ khó tin.

Phải biết rằng, vì Cố Hàn Uyên mà việc kinh doanh của Thiên Hòa Y Quán tốt hơn nhiều so với trong kịch bản gốc.

Thậm chí còn phải mời Trương Yên đến hỗ trợ xem bệnh.

Có thể thấy, Thiên Hòa Y Quán hôm nay không nói là nhật tiến đấu kim, chí ít cũng là tài nguyên cuồn cuộn đổ vào.

Vậy mà giờ đây, giữa ban ngày lại đóng cửa, cực kỳ khác thường.

Lúc này, bên trong Thiên Hòa Y Quán, mọi người với vẻ mặt khác nhau nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Triệu Bố Chúc với vẻ mặt ngạo nghễ nói với hai nam tử trước mặt: Biểu ca cứ yên tâm, giờ ta là quán chủ y quán.

Huynh đến kinh thành muốn tạm thời đặt chân đương nhiên không thành vấn đề.

Hai nam tử kia, người lớn tuổi hơn là Triệu Bôn Tam, biểu ca trong lời Triệu Bố Chúc.

Người nhỏ tuổi hơn là đệ tử của Triệu Bôn Tam, Tiểu Đồng.

Cả hai nghe vậy đều mừng rỡ khôn xiết.

Không biết Triệu Bố Chúc đã thuyết phục mọi người thế nào mà có thể khiến mọi người coi như không thấy cảnh hắn tự biên tự diễn.

Ngay cả Trần An An cũng chỉ hung hăng nhìn hắn chằm chằm, lẩm bẩm điều gì đó.

Có lẽ ánh mắt của Trần An An đã nhắc nhở Triệu Bố Chúc, khiến hắn vội vàng hơi ngượng ngùng nói: Đúng rồi, biểu ca.

Ta rất nhanh phải đi xa nhà một chuyến, mấy ngày nữa sẽ mang về một vị khách nhân vô cùng quan trọng.

Bởi vậy, hy vọng biểu ca có thể dọn ra ngoài trước khi ta trở về, tránh làm phiền quý khách.

Cái này Triệu Bôn Tam có chút khó xử.

Dù sao trên người hắn không mang nhiều ngân lượng, muốn tìm một nơi ở khác tại kinh thành cũng không dễ dàng.

Chẳng qua hiện nay ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể đồng ý: Ta cũng không tiện làm khó biểu đệ, ta sẽ sớm tìm được chỗ ở.

Còn về đệ tử Tiểu Đồng, vẻ thất vọng lộ rõ trong lời nói.

Chu Nhất Phẩm lúc này nhỏ giọng nói bên cạnh Trần An An: Tấm tắc, Triệu Bố Chúc thật có gan, dám thừa dịp Cố công tử không có ở đây mà tự xưng quán chủ.

Hơn nữa An An muội muội lại còn đồng ý.

Trần An An hừ nhẹ một tiếng, nói: Nếu Triệu Bố Chúc không thể mang Cố đại ca về, hắn nhất định phải chết.

Hơn nữa, những tổn thất do chậm trễ kinh doanh y quán cũng sẽ bị trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng của hắn.

Thì ra Triệu Bố Chúc đã dùng lý do mang Cố Hàn Uyên về để thuyết phục Trần An An đồng ý cho hắn ra vẻ trước mặt Triệu Bôn Tam.

Tin tức Cố Hàn Uyên vì cứu người mà nội lực tiêu hao, thân thể hư nhược đã lan truyền rầm rộ trong kinh thành.

Thậm chí sau hai ngày còn xuất hiện thêm rất nhiều phiên bản.

Đến mức có người còn nói Cố Hàn Uyên trọng thương ngã gục.

Trần An An trong lòng lo lắng cho Cố Hàn Uyên, liền muốn tìm chàng về.

Thế nhưng Hoa Gia Bảo cách kinh thành nói xa không xa, nói gần cũng không gần.

Một mình nàng là cô gái yếu đuối đi đến đó khó tránh khỏi khiến người ta lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Cho dù tự nàng không sợ, Tô Nguyên Chỉ cũng sẽ không đồng ý.

Liễu Nhược Hinh và Dương Vũ Hiên thì vì chuyện của Bộ Thần mà bị hại, trong thời gian ngắn không thể thoát thân.

Còn Trương Yên cũng là một cô gái yếu đuối, hiển nhiên không thể giao phó nhiệm vụ này cho nàng.

Mà Chu Nhất Phẩm tự mình không muốn đi, Trần An An cũng không tiện miễn cưỡng.

Dù sao nói nghiêm chỉnh mà nói, Cố Hàn Uyên vẫn là tình địch của Chu Nhất Phẩm.

Mặc dù bây giờ trong lòng Trần An An chỉ còn lại vị trí của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng, bảo Chu Nhất Phẩm giúp tìm Cố Hàn Uyên về, Trần An An cũng sẽ cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cuối cùng, nhiệm vụ này liền tự nhiên rơi xuống đầu Triệu Bố Chúc.

Triệu Bố Chúc vốn cũng không muốn đồng ý.

Phải biết rằng, Hoa Gia Bảo bây giờ thu hút quá nhiều ánh mắt, không biết có bao nhiêu người đang âm thầm dòm ngó.

Tính an toàn trên đường còn là một vấn đề.

Vừa lúc, Triệu Bôn Tam đến đây nương nhờ hắn.

Mà Triệu Bố Chúc trước đây từng thổi phồng rất nhiều trong thư gửi Triệu Bôn Tam, tự nhận mình là quán chủ y quán.

Để không làm thủng lời nói dối của mình, Triệu Bố Chúc đành phải đồng ý đi Hoa Gia Bảo tìm Cố Hàn Uyên về.

Hơn nữa, để tránh ảnh hưởng, còn cố ý cho y quán đóng cửa nửa ngày.

Tổn thất do y quán đóng cửa đương nhiên sẽ bị khấu trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng của Triệu Bố Chúc.

Vì cái gọi là thể diện, Triệu Bố Chúc cũng đủ liều mạng.

Thậm chí để tránh Chu Nhất Phẩm phá đám, còn cố ý hứa hẹn sẽ giặt tất cho hắn.

Triệu Bôn Tam sau khi đồng ý sớm dọn đi, thấy Trần An An vẫn hung dữ trừng mắt Triệu Bố Chúc, nhịn không được nói: Biểu đệ, vị cô nương kia vì sao vẫn hung ác như thế trừng mắt đệ.

Nàng như vậy đúng là một con cọp cái, chi bằng bớt trêu chọc thì hơn.

Triệu Bố Chúc nghe vậy không khỏi giật mình, vội vàng nói: Lời này không thể nói bừa.

Hắn kéo Triệu Bôn Tam, dùng giọng có chút ám muội nhỏ giọng nói: Dù sao nữ nhân là người tề gia, đương nhiên sẽ xót tiền.

Triệu Bôn Tam nghe vậy chợt bừng tỉnh đại ngộ, cũng dùng giọng ám muội nói: Thì ra đây là đệ muội à.

Tuy tính khí không tốt lắm, thế nhưng dung mạo, tư thái đều là khó có được Hơn nữa có đệ muội, trong y quán còn có hai vị cô nương mỗi người một vẻ, xinh đẹp tuyệt trần, biểu đệ diễm phúc không cạn a.

Hắn nói đương nhiên là Liễu Nhược Hinh với vẻ mặt không nói, lười để ý chuyện trước mắt, cùng Trương Yên ngây thơ mê hoặc.

Còn Tô Nguyên Chỉ tuổi tác hơi lớn hơn, tuy cũng xinh đẹp, nhưng hắn không dám nói lung tung.

Dù sao giữa hai hàng lông mày của Tô Nguyên Chỉ và Trần An An khá giống nhau vài phần.

Nhất là khi sau khi được Cố Hàn Uyên làm dịu mà trở nên trẻ trung hơn, sự tương tự này càng nhiều.

Triệu Bôn Tam quả thực có vài phần bản lĩnh sát ngôn quan sắc, chỉ là không nhiều lắm mà thôi.

Triệu Bố Chúc nghe được Triệu Bôn Tam khen ngợi, đắc ý cười nói: Để biểu ca chê cười rồi.

Triệu Bố Chúc đáp ứng dứt khoát như vậy, có thể thấy trong lòng hắn cất giấu tâm tư tương đối lớn.

Giữa lúc Triệu Bố Chúc đang chìm đắm trong lời khen của Triệu Bôn Tam, có một loại ảo giác đạt đến đỉnh cao nhân sinh, thì đột nhiên một âm thanh từ ngoài cửa truyền vào khiến hắn sợ đến hồn phi phách tán.

Cố mỗ làm sao không biết y quán từ lúc nào đã trở thành vật trong túi của Triệu Bố Chúc ngươi.

Theo lời nói lãnh đạm, cánh cửa lớn của y quán không gió tự mở.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên với sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng vẫn anh tuấn tiêu sái, phong độ nhanh nhẹn như ngày xưa, đứng ở cửa.

Khóe miệng chàng mang một nụ cười trêu tức, nhìn Triệu Bố Chúc đang sợ choáng váng.

Cố đại ca.

Cố công tử.

Mọi người lúc này cũng đều nhìn thấy Cố Hàn Uyên.

Nhất là các cô gái, trong hai ngày qua không ít người đã lo lắng cho chàng.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên an toàn trở về, từng gương mặt xinh đẹp đều lộ rõ vẻ vui mừng.

Liễu Nhược Hinh kích động đứng lên, đôi mắt đẹp quyến rũ đa tình nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, một bộ dáng sợ rằng mình đang nhìn thấy ảo giác.

Trời mới biết vì chuyện Bộ Thần tạ thế, Uông Trực đã lệnh cấm nàng không được tùy tiện rời kinh, không thể đi Hoa Gia Bảo xác nhận an nguy của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng đã lo lắng biết bao.

Bây giờ nhìn thấy Cố Hàn Uyên bình an vô sự trở về, nàng mới chợt nhận ra Cố Hàn Uyên quan trọng đến nhường nào trong lòng nàng.

Trần An An thì thẳng thắn hơn Liễu Nhược Hinh nhiều, cũng càng dám yêu dám hận.

Bằng không cũng sẽ không vì muốn Triệu Bố Chúc đi tìm Cố Hàn

Uyên về mà đồng ý yêu cầu vô lý của hắn là giả làm quán chủ y quán trước mặt Triệu Bôn Tam.

Lúc này nhìn thấy Cố Hàn Uyên, khóe mắt nàng chợt ửng nước.

Chương 1078

Duyệt tai gọi một tiếng, tựa như én về tổ mà lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố đại ca, chàng không sao thật là quá tốt.

Vì sự trở về của Cố Hàn Uyên mà kích động đương nhiên không chỉ có Trần An An và Liễu Nhược Hinh.

Chỉ có điều Tô Nguyên Chỉ và Trương Yên rụt rè hơn một chút.

Hơn nữa Tô Nguyên Chỉ hiển nhiên càng không có dũng khí biểu lộ ý nghĩ của mình trước mặt mọi người.

Mặc dù nàng hận không thể cùng con gái Trần An An cùng nhau lao vào vòng tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của hai nàng cùng Liễu Nhược Hinh, giả vờ trêu đùa nói: Nhược Hinh sao lại dừng bước không tiến lên.

Ta có thể dành chỗ cho nàng, đừng nói ta thiên vị bên này bên kia a.

Trương Yên muội tử có nhớ ta không.

Tặng ta một cái ôm hoan nghênh trở về thế nào.

Phu nhân chẳng lẽ là tiện mộ An An muội muội rồi.

Đáng tiếc chỗ không đủ, hay là để An An muội muội nhường phu nhân một chút chỗ đi.

Cố Hàn Uyên liên tục buông lời trêu ghẹo, đồng thời gửi lời mời tới tam nữ.

Liễu Nhược Hinh xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Thế nhưng để nàng trơ mắt nhìn Trần An An độc hưởng vòng tay Cố Hàn Uyên, nàng lại cảm thấy có chút thiệt thòi.

Dù sao các nàng trước đây nhưng đã đạt thành công thủ đồng minh.

Chẳng lẽ không nên chia ngọt sẻ bùi hoạn nạn cùng là sao.

Nàng cũng không ít vì Cố Hàn Uyên lo lắng.

Vì vậy nàng sau khi trừng mắt, liền tiến lên, nặn ra một chỗ trống trong ánh mắt hơi không cam lòng của Trần An An.

Trương Yên, cô nương rất ngoan ngoãn này tuy thanh thuần ngây thơ, thế nhưng từ khi bị Trương phụ giao phó cho Cố Hàn Uyên, nàng cũng rất có giác ngộ làm thiếp, vì vậy mặc dù e lệ, cũng không dám cự tuyệt yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Nàng mại bước chân hơi do dự tiến lên, chiếm lấy một khối lãnh địa nhỏ bé trong lòng Cố Hàn Uyên.

Bất quá nhìn nàng đang cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay Cố Hàn Uyên mà nở nụ cười nhàn nhạt, hiển nhiên trong lòng nàng là thập phần cam nguyện.

Tô Nguyên Chỉ đôi mắt đẹp lóe lên một tia tiếc nuối cùng ao ước, giả vờ oán trách mắng: Phi.

Vừa về đến đã nói toàn lời mê sảng trêu ghẹo chúng ta.

An An các nàng hai ngày này không ít vì chàng lo lắng, cùng với trêu đùa ta lão bà bà này, chi bằng nghĩ cách an ủi các nàng mới là đúng lý.

Tô Nguyên Chỉ dùng cách tự giễu để hóa giải sự xấu hổ và sự nghi ngờ của người bên cạnh.

Tuy nói lão bà bà có chút quá đáng.

Nhìn nàng bộ dáng kiều mỵ tươi tắn được yêu chiều kia, không biết còn tưởng rằng là vị thiếu phụ mới cưới đâu.

Bất quá nàng còn mờ ám đưa cho Cố Hàn Uyên một ánh mắt.

Cố Hàn Uyên đối với Tô Nguyên Chỉ sớm đã hiểu rõ, trong nháy mắt đã đọc hiểu.

Ánh mắt đó rõ ràng là muốn chàng hiến lương.

Hơn nữa, vì tình mẫu nữ, còn ra vẻ muốn chàng mang theo Trần An An sớm thích nghi.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Xem ra trở lại kinh thành sau này, ý tưởng muốn cho mình nghỉ ngơi e rằng sẽ tan thành mây khói.

Cũng may có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thân, coi như là chăm chỉ tu luyện.

Ôm hương thơm và ngọc ấm đầy lòng, Cố Hàn Uyên lại không đặt hoàn toàn tâm tư vào ba nữ trong ngực.

Chàng đang lặng lẽ chú ý đến đôi thầy trò Triệu Bôn Tam.

Chính xác hơn, chàng từ sau khi rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu về Thiên Hòa Y Quán là vì đôi thầy trò này.

Triệu Bôn Tam với vẻ mặt ngây người nhìn cảnh tượng bại hoại thuần phong mỹ tục trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn trước đây tuy có dùng lời lẽ trêu ghẹo Triệu Bố Chúc.

Thế nhưng đó thật sự chỉ là đơn thuần trêu đùa và khen ngợi.

Đồng thời, việc sở hữu ba cô gái xinh đẹp như vậy chỉ nên nghĩ đến trong mơ là tốt rồi.

Nếu thật sự cho là thật, chính là bị người cười nhạo là nằm mơ giữa ban ngày.

Chỉ là điều khiến hắn không ngờ tới chính là, điều mình cho là giấc mơ hão huyền lại thật sự có người biến thành hiện thực.

Triệu Bôn Tam thậm chí không khỏi hoài nghi Cố Hàn Uyên chẳng lẽ là Hoàng Đế cải trang vi hành, hoặc là hoàng thân quốc thích nào đó.

Chỉ bất quá, nghĩ đến những lời thề thốt trước mặt mình của Triệu Bố Chúc, lại cảm thấy không quá có thể.

Hai luồng ý nghĩ xung đột khiến hắn trong chốc lát có chút hoài nghi nhân sinh.

Mà trong mắt đệ tử Tiểu Đồng của Triệu Bôn Tam lại tràn đầy hâm mộ và khát vọng.

Đương nhiên, khát vọng của hắn không phải ba nữ trong lòng Cố Hàn Uyên, mà là uy phong của Cố Hàn Uyên.

Dù sao mỹ nhân chỉ xứng cường giả sở hữu.

Mà Cố Hàn Uyên có ba nữ mỹ nhân như vậy hiển nhiên chính là cường giả.

Cường giả có rất nhiều loại.

Võ công, quyền thế, tài phú, bất kỳ hạng mục nào cũng có thể khiến một nam nhân trở thành cường giả.

Tiểu Đồng không biết Cố Hàn Uyên thuộc loại nào, thế nhưng chí ít có thể khẳng định Cố Hàn Uyên rất có tiền.

Đạo lý rất đơn giản.

Không có tiền thì làm sao nuôi được ba nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Cố Hàn Uyên vừa quan sát phản ứng của hai người, vừa âm thầm suy nghĩ.

Tính cách và ý tưởng của hai người cơ bản không nằm ngoài dự liệu.

Triệu Bôn Tam là người khá thành thật, quan niệm cũng hơi cứng nhắc, không biết biến báo.

Hơn nữa, từ trong kịch bản cũng có thể biết hắn là người nhát gan, càng hiểu rõ thỏa mãn, không muốn đi xa cầu thêm nhiều.

Mà đệ tử Tiểu Đồng của Triệu Bôn Tam thì dục vọng sâu nặng.

Nhãn giới không cao, lá gan không nhỏ.

Có can đảm phú quý hiểm trung cầu.

So với Triệu Bôn Tam, hắn càng thêm hiện thực, cũng càng không có nguyên tắc và giới hạn cuối cùng.

Người như vậy chính là lựa chọn hàng đầu cho công cụ nhân.

So với việc thuyết phục Triệu Bôn Tam cho mình sử dụng, còn không bằng trực tiếp lợi dụng Tiểu Đồng, sau đó xử lý cũng càng thêm thuận tiện.

Giống như trong kịch bản gốc, khi hắn vô dụng về sau đã bị một mũi phi tiêu lấy đi tính mạng.

Thân phận của hai người cũng không phức tạp.

Triệu Bôn Tam vốn là một thầy bói hành nghề ở nông thôn, bản lĩnh không lớn, kiếm sống không ít, miễn cưỡng qua ngày.

Tiểu Đồng vốn là một tên móc túi nhỏ, Triệu Bôn Tam thấy hắn đáng thương liền nhận nuôi.

Thế nhưng khi còn bé học cái xấu dễ dàng, còn muốn học giỏi cũng là muôn vàn khó khăn.

Hơn nữa, cuộc sống tồi tệ khi còn bé cũng khiến hắn trở nên cực kỳ tham lam tiền bạc.

Thường xuyên lén lút đi hết nhà này đến nhà kia, tìm xem có tài vật nào có thể trộm hay không.

Mãi đến một ngày, Tiểu Đồng trong lúc lén lút không cẩn thận nhìn thấy có người phạm án.

Hắn chợt nảy ra một diệu kế kiếm tiền.

Liền giật dây Triệu Bôn Tam giả làm lễ cúng vẽ tranh vẽ ra dáng dấp của hung phạm.

Triệu Bôn Tam bói toán bản lĩnh bình thường, thế nhưng tài vẽ tranh lại cực kỳ cao.

Tuy hắn vẽ tranh không có ý cảnh đáng nói nên bán không được, nhưng lại cực kỳ tả thực, bức tranh vẽ giống hệt người thật.

Nếu có thể gặp được người biết hàng, từ đây áo cơm vô ưu cũng không phải chuyện khó.

Có tài vẽ tranh như vậy, lại giả thần giả quỷ một phen, Triệu Bôn Tam liền có thể nổi danh.

Có danh, tự nhiên cũng sẽ có lợi.

Đến lúc đó cũng liền có thể phát tài.

Không thể không nói, Tiểu Đồng vẫn rất có cơ trí và những ý tưởng quái đản.

Chỉ bất quá, sau đó bị danh lợi che mắt, nghe được những bí mật không nên nghe.

Ngay cả bí mật huyện lệnh tham ô kho lúa cũng bị hắn biết.

Chính là họa diệt môn Tri Phủ, phá gia huyện lệnh.

Huyện lệnh không phải là hạng tiểu dân đấu đá có thể trêu chọc nổi.

Đôi thầy trò hai người chính là bị tên huyện lệnh kia truy sát, mới bất đắc dĩ chạy đến kinh thành nương nhờ Triệu Bố Chúc.

Sau đó hai người lại vì phương pháp làm bức họa phá án mà dẫn tới một đoạn kịch tình.

Mà Cố Hàn Uyên cũng chuẩn bị mượn đoạn kịch tình này để mưu tính một vài việc.

Vì vậy chàng mới đến Thiên Hòa Y Quán trước, mới có cảnh tượng trước mắt này.

Lúc này Triệu Bôn Tam cuối cùng cũng hồi phục tinh thần từ trong khiếp sợ.

Hắn không rõ chân tướng, đau lòng nhức óc nói với Triệu Bố Chúc: Biểu đệ, sao đệ lại nhìn đệ muội ném vào ngực người khác.

Lại còn thêm hai vị hồng nhan nữa.

Theo ta thấy, nữ tử thủy tính dương hoa như vậy dù có đẹp đến mấy cũng không nên muốn thì hơn.

Lời vừa nói ra, ánh mắt kỳ quái của mọi người đều đổ dồn lên Triệu Bố Chúc.

Nhất là đôi mắt đẹp của Trần An An và Liễu Nhược Hinh càng lóe lên hung quang.

Triệu Bố Chúc thấy thế không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Trong lòng hoảng hốt chợt lóe lên một ý niệm: Ta còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai không.

Triệu Bố Chúc, ngươi thật đúng là dám khoác lác a.

Đem Trần An An nói thành là lão bà của ngươi thì cũng thôi đi.

Lại còn dám đánh chủ ý lên ta và Trương Yên muội muội.

Liễu Nhược Hinh lên tiếng làm khó dễ trước, châm chọc nói.

Trần An An với bộ dáng giận không kiềm được quát lên: Triệu Bố Chúc.

Chương 1079

Ngươi tốt nhất cho ta một lời giải thích, nếu không ta sẽ khiến ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tuy Trần An An đang tùy tiện dùng từ, nhưng điều đó nói rõ nàng lúc này tức giận đến mức nào.

Trần An An đã dưới sự lừa dối của Cố Hàn Uyên mà nếm qua rất nhiều tư vị của chàng, trong lòng làm sao còn có thể dung thứ cho nam nhân khác.

Ngay cả Chu Nhất Phẩm, nàng đều vô tình hay cố ý kéo dài khoảng cách.

Sao có thể dung nhẫn Triệu Bố Chúc như vậy làm bại hoại thanh danh của nàng.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên vẫn còn ôm cánh tay nàng chưa buông, bằng không còn có thể tức giận hơn một chút.

Bất quá lúc này Trần An An đột nhiên ngẩn ra, tức giận trừng mắt Liễu Nhược Hinh nói: Cái gì gọi là đem ta nói thành lão bà của Triệu Bố Chúc thì cũng thôi đi.

Liễu Nhược Hinh, ngươi là muốn cãi nhau sao.

Ai nha, Triệu Bố Chúc đem ngươi thổi phồng thành lão bà của hắn, lại nói ta với Trương Yên muội muội chỉ là hồng nhan, hiển nhiên là hắn càng thích ngươi nha.

Ta nói điểm lời thật thì làm sao.

Muốn không ngươi có thể đổi sang trong ngực hắn đi nha.

Liễu Nhược Hinh nhún vai, cố ý trêu đùa nói.

Trần An An nghe vậy tức giận đến lông mày dựng thẳng, giận dữ nói: Liễu Nhược Hinh.

Mơ tưởng độc chiếm Cố đại ca.

Ta liều mạng với ngươi.

Trần An An coi như chưa hoàn toàn mất lý trí.

Nếu nói thêm một câu Muốn độc chiếm thì cũng là mẹ ta độc chiếm Cố đại ca, chuyện đó có thể lớn lắm.

Bất quá hai oan gia này thật đúng là vừa có cơ hội liền mở lời đối chọi, công thủ đồng minh cũng như giả vậy.

Trần An An và Liễu Nhược Hinh trong lòng Cố Hàn Uyên một trận đùa giỡn, cũng vô tình làm vạ lây Trương Yên, suýt nữa bị đẩy ra ngoài.

Nàng chỉ đành ủy khuất nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế không thể làm gì khác hơn là ngăn lại nói: Được rồi, trước đừng làm loạn.

Hai nàng thấy Cố Hàn Uyên lên tiếng, lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Hai nàng vốn không gây rối thì không thoải mái, rốt cuộc cũng đứng yên.

Triệu Bố Chúc lần nữa trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người.

Không đợi Cố Hàn Uyên chất vấn, hắn trước hết một bước vội vàng giải thích nguồn gốc sự việc.

Hơn nữa còn nhấn mạnh rằng Trần An An nói chỉ cần hắn đi Hoa Gia Bảo tìm Cố Hàn Uyên, liền đồng ý cho hắn làm quán chủ y quán một ngày.

Một bộ dáng mình không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao cũng có mệt mỏi.

Trên thực tế, hắn còn chưa xuất môn, dày vò nửa ngày cũng chỉ là cố tình khoác lác trước mặt Triệu Bôn Tam mà thôi.

Vì vậy lời giải thích như vậy căn bản không đứng vững.

Triệu Bôn Tam kinh ngạc nói: Thì ra biểu đệ ngươi không phải quán chủ y quán à.

Triệu Bố Chúc cười khổ nói: Ta là đệ tử của tiền nhiệm quán chủ y quán, bây giờ sư phụ ta đã giao y quán cho Cố công tử, ngày thường cũng là An An quản lý y quán.

Vị kia chính là sư nương của ta.

Hắn chỉ chỉ Tô Nguyên Chỉ, giải thích.

Chuyện đến nước này, cũng đừng nói gì đến việc giữ thể diện trước mặt Triệu Bôn Tam nữa.

Hắn bây giờ sợ nhất là Cố Hàn Uyên mượn việc này để đuổi hắn đi.

Nhưng mà sợ điều gì thì gặp điều đó.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Ban đầu là nể mặt phu nhân và An An muội muội mới để ngươi ở lại.

Nếu như chỉ là giả mạo quán chủ y quán thì ngược lại cũng không có gì lớn.

Thế nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên, không nên đánh chủ ý lên An An, Nhược Hinh và Trương Yên muội tử.

Trên thực tế, ai cũng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên xem tam nữ là của riêng mình.

Dương Vũ Hiên sau khi ăn phải giáo huấn của Cố Hàn Uyên đều cố gắng duy trì khoảng cách với tam nữ, tránh gây ra hiểu lầm gì đó.

Chu Nhất Phẩm cũng sau khi thất vọng, thất lạc, dần dần chấp nhận hiện thực.

Ngay cả Trần An An cũng bắt đầu giữ khoảng cách với hắn, thì còn có chỗ trống nào cho ảo tưởng nữa.

Hắn có đôi khi đều cảm thấy lời đề nghị trước đây của Cố Hàn Uyên là mở cho hắn một gian y quán khác cũng không phải chuyện xấu gì.

Dù sao hắn bây giờ đang dần dần bị đẩy ra rìa trong y quán, cảm giác tồn tại càng ngày càng thấp.

Trước đây còn cần hắn xem bệnh, hiện tại cũng có Trương Yên đại lao.

Nếu như không cần ra ngoài chữa bệnh, hắn có đôi khi thậm chí sẽ rỗi rảnh không có việc gì.

Thế nên cũng bắt đầu nhớ lại cuộc sống tìm kiếm manh mối các vụ án Hồ yêu trước đây.

Cũng chỉ có Triệu Bố Chúc còn tâm tồn ảo tưởng không tự lượng sức.

Lại còn bị Triệu Bôn Tam lắm lời chọc thủng những lời khoác lác này.

Lúc này đừng nói là Trần An An, ngay cả Tô Nguyên Chỉ cũng rất ghét bỏ hắn.

Triệu Bố Chúc sợ đến mồ hôi rơi như mưa, tại chỗ quỳ xuống cầu xin tha thứ: Cố công tử, muốn ta làm gì cũng được, cầu xin người đừng đuổi ta đi a.

Quả thật, sống ở kinh thành rất khó khăn.

Trần An An nhìn như hà khắc, trên thực tế đãi ngộ cho hắn cũng không thấp.

Chí ít so với Đồng Phúc Khách Sạn bên cạnh phải hào phóng hơn nhiều lắm.

Bằng không Triệu Bố Chúc cũng sẽ không có tiền đi uống rượu có kỹ nữ hầu.

Cũng chính vì tiền của hắn đều dùng để uống rượu có kỹ nữ hầu, nếu như bị đuổi ra y quán, thậm chí ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có.

Dù muốn về quê cũng không có lộ phí.

Lại thêm hắn vai không thể đưa tay không thể chọn, không có nửa điểm bản lĩnh.

Rời y quán ngay cả một thủ đoạn mưu sinh cũng không có.

Nếu như bị đuổi ra y quán, trực tiếp chết đói ở bên ngoài cũng không phải là không thể.

Có thể thấy Triệu Bố Chúc lúc này hoảng sợ đến mức nào.

Lúc này Triệu Bôn Tam nặng nề thở dài một tiếng, nói: Vị công tử này, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của đôi thầy trò chúng ta.

Nếu không phải chúng ta tới nương nhờ biểu đệ, biểu đệ cũng sẽ không vì thể diện mà làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Cũng xin công tử ngài mở một mặt lưới, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi y quán.

Dứt lời lại cúi đầu thật sâu với Cố Hàn Uyên, chuẩn bị rời đi trước, giảm bớt áp lực cho Triệu Bố Chúc.

Không thể không nói Triệu Bôn Tam vẫn có vài phần lương tâm.

Ngay cả việc dùng tranh để phá án cũng là suy nghĩ trên điều kiện có thể bắt được hung phạm mới đồng ý.

Chậm đã.

Cố Hàn Uyên đột nhiên gọi Triệu Bôn Tam lại.

Triệu Bôn Tam nghi ngờ hỏi: Công tử còn có chuyện gì phân phó.

Nếu như có thể giảm bớt tội cho biểu đệ một chút lời nói, tại hạ nghĩa bất dung từ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Xin hỏi các hạ tính danh.

Triệu Bôn Tam mặc dù không rõ vì sao, nhưng vẫn thành thật đáp: Triệu Bôn Tam.

Nhưng mà điều khiến hắn không ngờ tới là Cố Hàn Uyên bỗng nhiên gật đầu mỉm cười nói: Quả nhiên là Triệu Đại sư nhận lệnh vì dân.

Phương pháp vẽ tranh của Triệu Đại sư đã phá không ít oan án không đầu cho bách tính.

Cố mỗ đối với sự tích của Triệu Đại sư hơi có nghe thấy, có chút bội phục.

Nếu Triệu Đại sư thiếu khuyết một chỗ đặt chân, Cố mỗ há có thể đuổi Triệu Đại sư đi đâu.

Lời Cố Hàn Uyên vừa dứt, nhất thời thay đổi hướng gió.

Mọi người dồn dập hiếu kỳ đánh giá Triệu Bôn Tam, muốn nhìn xem Triệu Bôn Tam rốt cuộc ở điểm nào đáng để Cố Hàn Uyên bội phục.

Kết quả, ngoại trừ hình tượng coi như đoan chính ra, nào có nửa điểm giống như dáng vẻ đại sư.

Triệu Bôn Tam và Tiểu Đồng hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên lại biết chuyện của bọn họ.

Lương tâm của Triệu Bôn Tam khiến hắn không có ý tứ mạo hiểm nhận sự tôn sùng của Cố Hàn Uyên.

Hắn nhìn quanh mọi người, do dự một lát, liền chuẩn bị hướng Cố Hàn Uyên giải thích tình hình thực tế.

Triệu Bôn Tam trong ánh mắt sốt ruột của Tiểu Đồng nói: Kỳ thựcNhưng mà Cố Hàn Uyên lại ngắt lời nói: Triệu Đại sư không cần giải thích.

Thánh Nhân luận việc làm không luận tâm, Triệu Đại sư vô luận là xuất phát từ mục đích nào, làm chuyện tốt chính là làm chuyện tốt.

Còn về phương pháp hà tất phải miệt mài theo đuổi đâu.

Sự việc đột nhiên quanh co khiến Triệu Bôn Tam trong chốc lát có chút ngây người.

Mà lời nói hiểu thấu đáo của Cố Hàn Uyên càng khiến hắn cảm động bội phần.

Phải biết rằng tính tình Triệu Bôn Tam còn thành thật hơn trong tưởng tượng.

Gánh lấy công lao và danh lợi không thuộc về mình, trong lòng hắn áp lực thực sự rất lớn.

Lời lý giải của Cố Hàn Uyên gần giống như một ngọn đèn sáng chiếu rọi những lo lắng bấy lâu của hắn.

Nếu không phải vẫn còn bị mọi người nhìn thấy, coi như lã chã rơi lệ cũng rất bình thường.

Chờ hắn ngẩng đầu lên, đáy mắt dường như thêm mấy phần tự

tin.

Lại tự mô tự dạng chắp tay khiêm tốn nói: Công tử quá khen, chút bạc danh này đảm đương không nổi công tử như vậy thừa nhận.

Cố Hàn Uyên thấy thế mỉm cười thỏa mãn.

Vấn đề lớn nhất của Triệu Bôn Tam chính là không đủ tự tin.

Không đủ tự tin thì làm sao có thể lừa gạt nhiều người hơn đâu.

Triệu Bôn Tam chìm đắm trong lời thao túng mà không hề hay biết.

Ngược lại cho rằng mình rốt cuộc đã gặp được tri kỷ thưởng thức hắn.

Lúc nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt của hắn rõ ràng thêm rất nhiều tín nhiệm.

Ngay cả mối quan hệ có phần cảm mạo hóa của Cố Hàn Uyên với tam nữ mà ban đầu hắn nhìn không thuận mắt, so với lúc này cũng được cho là tam nữ là bị Cố Hàn Uyên hấp dẫn mới không kiềm hãm được.

Cố Hàn Uyên xác thực dự định lợi dụng Tiểu Đồng.

Thế nhưng, càng nhiều hơn lại muốn khiến hắn trở thành công cụ dẫn dắt Triệu Bôn Tam.

Trực tiếp ra mặt, quá lộ vết tích.

Đạt được tín nhiệm của Triệu Bôn Tam rồi do Tiểu Đồng ở một bên dẫn dắt mới là cách làm ổn thỏa nhất.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười nói: Triệu Đại sư ở kinh thành không có lối ra, cứ việc trước tiên cứ ở lại y quán.

Sau đó An An muội muội sẽ an bài phòng khách cho các ngươi.

Trần An An cũng rất ngoan ngoãn ở một bên phụ họa nói: Nếu Cố đại ca đều nói như vậy, Triệu Đại sư các ngươi cứ an tâm ở lại a.

Trần An An lúc này cũng không giống như trong kịch bản kia vậy cố tình gây sự, nào là an bài Triệu Bôn Tam hai người ở nhà xí, nào là thu lấy các loại phí dụng của bọn họ.

Dù sao y quán hôm nay là của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ là thay mặt quản lý.

Nếu Cố Hàn Uyên tán thành, nàng kia tự nhiên không cần thiết keo kiệt.

Quan trọng hơn chính là nàng muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt Cố Hàn Uyên.

Như vậy quay đầu lại cũng tốt để cùng Tô Nguyên Chỉ nếm thử lại cái tư vị làm nàng say mê kia.

Đương nhiên, nàng càng muốn thấy là Cố Hàn Uyên bởi vì nàng nỗ lực mà lộ ra biểu tình vui vẻ và thư thích.

Điều này sẽ khiến nàng cực kỳ có cảm giác thành công.

Trần An An động tiểu tâm tư, thầm nghĩ muốn bỏ lại Liễu Nhược Hinh mà trộm đi.

Mà lệnh bên kia Triệu Bôn Tam rốt cuộc quá có lương tâm một chút.

Mắt thấy tình thế quanh co, lưỡng lự khuyên nói: Vị công tử này.

Chương 1080

Biểu đệ hắn cũng là bởi vì duyên cớ của ta mới làm chuyện sai lầm, cũng xin công tử ngài mở một mặt lưới, bằng không ta cũng không có mặt mũi ở lại.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, mới trong ánh mắt khẩn trương nhìn kỹ của Triệu Bố Chúc lạnh lùng nói: Nếu Triệu Đại sư vì ngươi cầu tình, vậy sẽ cho ngươi một cơ hội.

Dừng một chút.

Chàng đối với Trần An An vẫn còn nương tựa trong lòng không muốn rời đi phân phó nói: Bất quá tội chết được miễn, tội sống khó thoát, liền do An An muội muội ngươi tới xử trí Triệu Bố Chúc tốt lắm.

Trần An An đôi mi thanh tú cau lại nói: Vậy trước tiên phạt nửa năm tiền tiêu vặt hàng tháng, dời đến nhà xí ở tốt lắm.

Trần An An hiện tại tuy cũng thập phần ghét bỏ Triệu Bố Chúc, nhưng nàng chung quy tâm địa thiện lương, giao tình nhiều năm vẫn khiến nàng mềm lòng.

Triệu Bố Chúc bị phạt nửa năm tiền tiêu vặt hàng tháng ngược lại khiến hắn có thể yên tâm thoải mái ở lại nửa năm.

Còn như về sau thế nào, đến lúc đó hãy tính.

Triệu Bố Chúc đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, lại nhịn không được oán trách một câu: Nửa năm tiền tiêu vặt hàng thángHắn dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Trần An An rốt cuộc không dám tiếp tục oán giận xuống dưới.

Bất quá nghĩ đến ước chừng nửa năm cũng không cách nào đi uống rượu có kỹ nữ hầu, hắn cũng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Âm thầm suy nghĩ muốn đi đâu làm ít tiền để cải thiện sinh hoạt.

Bằng không thời gian lâu dài, hắn cần phải nghẹn điên không thể.

Trần An An có đôi lời nói rất đúng, Triệu Bố Chúc đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nhưng đây chính là điều Cố Hàn Uyên cần.

Dù sao cõng nồi rốt cuộc cũng phải có một cái động cơ cõng nồi a.

Cố Hàn Uyên vẫn rất giảng đạo lý.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi: Xin hỏi Triệu Đại sư tại sao lại đột nhiên đi tới kinh thành.

Chẳng lẽ Triệu Đại sư ở nơi vốn dĩ đã mỗi người an cư lạc nghiệp, không cần Triệu Đại sư chủ trì chính nghĩa nữa rồi sao.

Triệu Bôn Tam nghe vậy cười khổ một tiếng.

Kể lại chuyện đôi thầy trò bọn họ bị huyện lệnh truy sát.

Bất quá hắn cũng không ngốc, không nói thẳng ra tình hình thực tế.

Chỉ nói là phương pháp khai thiên nhãn lúc không cẩn thận nhìn thấy chuyện huyện lệnh tham ô kho lúa.

Cố Hàn Uyên sắc mặt hơi trầm xuống nói: Việc này đơn giản.

Lục Phiến Môn và Cẩm Y Vệ chẳng mấy chốc sẽ bắt tay vào điều tra tên huyện lệnh kia.

Đến lúc đó các ngươi coi như muốn áo gấm về làng cũng không thành vấn đề.

Lục Phiến Môn.

Cẩm Y Vệ.

Triệu Bôn Tam có chút không rõ vì sao.

Hắn không hiểu vì sao hai bộ môn vốn trong mắt hắn vô cùng cao lớn lại đi điều tra tên huyện lệnh kia.

Chẳng lẽ không nên quan quan tương trợ sao.

Cố Hàn Uyên lại vì sao thề son sắt như vậy.

Tựa như Lục Phiến Môn và Cẩm Y Vệ đều phải nghe chàng vậy.

Lúc này Liễu Nhược Hinh bĩu môi, mơ hồ có chút tự hào nói: Đừng nói là Lục Phiến Môn và Cẩm Y Vệ.

Cố công tử nếu như lên tiếng, coi như là Đông Xưởng và Tây Hán cũng phải nể mặt này.

Ta nói đúng không.

Dương Vũ Hiên.

Dương Vũ Hiên nghe vậy chỉ cảm thấy tạng phủ vừa mới chuyển biến tốt lại mơ hồ đau đớn, vội vàng nói: Liễu cô nương nói rất đúng, Đông Xưởng rất vui lòng vì Cố công tử làm việc.

Dương Vũ Hiên cũng không giống như trong kịch bản gốc kia vậy tiêu dao tự tại.

Nào là uy hiếp Chu Nhất Phẩm, nào là cùng Liễu Nhược Hinh các loại đối chọi lẫn nhau.

Nếu không phải sau này Nhiếp Tử Y xuất hiện, thậm chí còn khiến người ta hoài nghi hắn và Liễu Nhược Hinh cuối cùng sẽ đến với nhau.

Dù sao hoan hỉ oan gia là một loại kịch bản quá thường gặp.

Hiện tại vì vừa tới Thiên Hòa Y Quán đã bị Cố Hàn Uyên một chiêu trọng thương, để lại cho hắn một bài học sâu sắc.

Thế nên cách xử sự đều trở nên dè dặt hơn rất nhiều.

Càng không dám công khai đối nghịch với Liễu Nhược Hinh.

Khiến Liễu Nhược Hinh kêu thẳng không thú vị.

Phản ứng của hai người khiến Triệu Bôn Tam và Tiểu Đồng hiểu ra, Cố Hàn Uyên e rằng thật là một nhân vật lớn.

Triệu Bôn Tam có chút cẩn thận hỏi: Cố công tử chẳng lẽ thật là hoàng thân quốc thích nào đó hay sao.

Liễu Nhược Hinh hơi lộ ra đắc ý nói: Coi như là hoàng thân quốc thích nhìn thấy Cố công tử cũng muốn trước tiên hướng chàng hành lễ.

Không trách nàng lại khoác lác như vậy.

Trước khi tin tức Cố Hàn Uyên bị hư nhược truyền về kinh thành, vì sự kiện Cực Lạc Lâu, Cố Hàn Uyên lại một lần nữa đại xuất danh tiếng.

Mặc dù đối ngoại là tuyên dương Cơ Dao Hoa và đám người phá án kiện.

Thế nhưng các đại thế lực đều biết Cố Hàn Uyên mới là người thực sự ra sức.

Thiên Hòa Y Quán là phần đất của Cố Hàn Uyên cũng dần dần được người ta biết đến.

Mà ở Thiên Hòa Y Quán, Liễu Nhược Hinh và Trần An An đều mang theo thân phận hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Trong mấy ngày đó, các quan viên các bộ triều đình tình cờ gặp Liễu Nhược Hinh, được gọi là một sự cung kính phối hợp.

Liễu Nhược Hinh cũng biết bọn họ đều là nể mặt Cố Hàn Uyên mới cung kính như vậy.

Tuy nàng muốn tự mình cố gắng tự lập, thế nhưng mượn thế nghĩa phụ Uông Trực và mượn thế Cố Hàn Uyên, ý nghĩa lại không giống nhau.

Mượn thế Uông Trực chỉ biết hiện ra sự vô năng của nàng.

Mượn thế Cố Hàn Uyên lại là thể hiện mị lực của nàng.

Chuyện khác tạm thời không bàn, Cố Hàn Uyên đã đưa nàng lên cao ngạo biết bao lần rồi, mượn chút uy thế thì sao chứ.

Tâm tư nữ nhân biến đổi thật mau.

Khi không thích, bị chiếm tiện nghi thì hận không thể hung hăng báo thù.

Nhưng khi động lòng, nàng lại cảm thấy mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nàng có thể, nhưng việc Cố Hàn Uyên trở thành hậu thuẫn vững chắc sau lưng nàng cũng là lẽ đương nhiên.

Trên thực tế, nếu không phải Liễu Nhược Hinh đủ tôn kính Uông Trực, với hào quang Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng, Uông Trực đã không thể chỉ huy nàng.

Giống như bây giờ là Cơ Dao Hoa.

Tuy vẫn là Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, nhưng ngay cả Tứ Đại Thần Bộ cũng không dám dùng chức quan để áp chế nàng.

Quách Cự Hiệp dù có bất mãn với Cơ Dao Hoa vì Quách Phù Dung, cũng sẽ không thể hiện ra mặt.

Triển Khai Hồng Lăng cũng đồng lý.

Mặc dù nàng phủ nhận mối quan hệ với Cố Hàn Uyên, nhưng việc nàng được Cố Hàn Uyên dẫn đi Cực Lạc Lâu tra án rồi chia sẻ công lao, đương nhiên bị người ta coi là một trong những hồng nhan tri kỷ

của Cố Hàn Uyên.

Nói chung, đây đều là những thay đổi Cố Hàn Uyên mang lại cho nữ tử bên cạnh hắn.

Đây cũng là lý do vì sao rất nhiều nữ tử cuồng nhiệt chạy theo Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần có Cố Hàn Uyên bảo bọc, nói là một bước lên mây cũng không quá lời.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên tuy phong lưu đa tình, nhưng nhãn quan lại chẳng hề thấp.

Số lượng nữ tử có thể được hắn coi trọng và số lượng nữ tử coi trọng hắn chênh lệch khá xa.

Lúc này, Trần An An cũng ở một bên nói vanh vách những câu chuyện truyền kỳ của Cố Hàn Uyên.

Trước đây còn cần người khác kể lại mới biết, bây giờ nàng lại có thể thuộc làu làu.

Có thể thấy Trần An An chuyên chú đến mức nào sau khi trao trái tim cho Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng trình độ văn hóa của nàng rất thấp, các loại thành ngữ từ trước đến nay đều dùng lung tung.

Vậy mà lại có thể rành mạch kể ra đủ loại sự tích từ ngày Cố Hàn Uyên xuất đạo.

Tuy nhìn có vẻ bình thường, nhưng đó lại là tấm lòng của Trần An An.

Tấm lòng ấy khiến lòng Cố Hàn Uyên hơi ấm, nụ cười càng thêm nhu hòa, ôm chặt hai nàng hơn chút.

Thương cảm Trương Yên, từ khi bị chen ra ngoài, nàng không tìm được vị trí cũ.

Chỉ có thể tội nghiệp đứng ở một bên nhìn.

Nàng vốn dĩ có cảm giác tồn tại không cao, giờ khắc này lại càng thiếu thốn sự quan tâm.

Cố Hàn Uyên trong khả năng cho phép đều sẽ cố gắng duy trì sự cân bằng giữa các nữ nhân.

Vì vậy, hắn tự tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Trương Yên, tỏ ý an ủi.

Trương Yên là một thiếu nữ rất dễ thỏa mãn, cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay, nhất thời nở một nụ cười ngọt ngào trên gương mặt.

Bên này, Cố Hàn Uyên đang cố gắng duy trì sự hòa thuận giữa ba nữ tử.

Bên kia, Triệu Bôn Tam và Tiểu Đồng cũng kinh ngạc tột độ.

Hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên còn là nhân vật lớn hơn trong tưởng tượng của bọn họ.

Được Cố Hàn Uyên công nhận, lòng tự tin của Triệu Bôn Tam có chút bừng bừng trỗi dậy.

Chương 1081

Mà Tiểu Đồng càng thêm kích động.

Hắn chăm chú nhìn Cố Hàn Uyên, phảng phất giây tiếp theo sẽ cúi đầu bái lạy.

Dù sao, nếu có Cố Hàn Uyên làm chỗ dựa, muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có được.

Cố Hàn Uyên ngăn lại Trần An An đang dần có chút quá đà thổi phồng, phân phó: An An muội muội, muội trước đi an bài chỗ ở cho Triệu Đại sư và đồ đệ của ông ấy đi.

Trần An An dứt khoát đáp: Cái này đơn giản, bảo Triệu bố chúc dọn sang nhà xí, Triệu Đại sư ở vào căn phòng ban đầu của Triệu bố chúc là được.

Trần An An vẫn giữ bản tính keo kiệt.

Thay vì chờ Triệu bố chúc dọn đi rồi phòng trống, không bằng để Triệu Bôn Tam thầy trò tận dụng.

Dù sao căn phòng của Triệu bố chúc cũng không tệ, làm khách phòng hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ là Triệu bố chúc và Triệu Bôn Tam khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Dù sao nhìn qua cứ như Triệu Bôn Tam đến chiếm đoạt chỗ ở.

Triệu bố chúc gặp vận rủi lớn, Triệu Bôn Tam lại trở thành thượng khách của Cố Hàn Uyên.

Tình huống này mà không xấu hổ mới là lạ.

Quả nhiên, ánh mắt của Triệu bố chúc ban đầu còn có chút cảm kích Triệu Bôn Tam dần dần trở nên u oán.

Thậm chí mơ hồ có chút oán hận.

Đối với kẻ tiểu nhân như Triệu bố chúc mà nói, người khác đối tốt với hắn hắn không nhớ, nhưng người khác khiến hắn gặp xui xẻo thì lại nhớ cả đời.

Đáng tiếc, Triệu Bôn Tam lúc này còn đắm chìm trong trạng thái tự tin tăng vọt, không nhận ra sự thay đổi của Triệu bố chúc.

Ngược lại, Tiểu Đồng lặng lẽ nhíu mày.

Đối với Tiểu Đồng, kẻ từ nhỏ đã lăn lộn ở tầng lớp thấp nhất xã hội, sự đấu đá nội bộ là bản năng, tự nhiên đã nhận ra sự thay đổi của Triệu bố chúc.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với phản ứng của cả hai bên.

Hắn giữ lại Triệu bố chúc thứ nhất là để dụ Triệu Bôn Tam, một nhân vật then chốt có khả năng ảnh hưởng cực lớn đến cục diện.

Thứ hai là để hắn gánh tội.

Bây giờ cả hai mục đích đều đang dần được thực hiện.

Đợi đến khi đạt được mục đích, Triệu bố chúc cũng sẽ vật tận kỳ dụng.

Sau đó, Trần An An dẫn Triệu Bôn Tam thầy trò cùng Triệu bố chúc đi đến hậu viện.

Trong khi an bài Triệu bố chúc dọn đến nhà xí, cũng an bài Triệu Bôn Tam thầy trò xách túi vào ở.

Cái gọi là nhà xí theo nghĩa đen chính là căn phòng dùng để chứa cỏ tranh.

Đương nhiên, căn phòng này ban đầu cũng gọi là nhà xí, nhưng là loại nhà xí dùng để đi vệ sinh.

Sau này, vì xây một nhà xí mới, nơi đây đã bị bỏ hoang để chứa cỏ tranh.

Tuy nhiên, vì công dụng trước đây, mùi vẫn còn, chưa kể một số chất bẩn phía trước chưa dọn dẹp sạch sẽ cũng bị giấu dưới cỏ tranh.

Sơ ý một chút là có thể nằm một thân.

Triệu bố chúc đối với Triệu Bôn Tam càng thêm oán hận.

Bên kia, sau khi Triệu Bôn Tam và mọi người rời khỏi đại sảnh, Cố Hàn Uyên lộ ra một nụ cười hơi yếu ớt, ấm áp nói với Liễu Nhược Hinh: Tốt lắm.

Chính sự xem như đã xử lý xong, giờ thì dìu ta về nghỉ ngơi đi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy biến sắc, đặt tay lên cổ tay Cố Hàn Uyên.

Trong chốc lát, sắc mặt nàng càng thêm khó coi vài phần.

Vừa trách cứ vừa đau lòng nói: Ngươi lại thật sự yếu ớt đến mức này rồi sao.

Những chuyện liên tiếp phía trước khiến nàng nhất thời quên mất việc dò xét tình trạng cơ thể của Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ trong tiềm thức nàng không hy vọng tình trạng yếu ớt của Cố Hàn Uyên là thật.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ khẽ cười nói: Kỳ thực chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt một chút là được.

Chẳng qua là hôm qua vừa vặn lại cùng người động thủ.

Lúc này, chuyện Cố Hàn Uyên hôm qua kịch chiến với Lãnh Lăng Khí vẫn chưa hoàn toàn truyền ra.

Nói chính xác hơn là bị Gia Cát Chính Ngã tạm thời đè xuống.

Nhưng dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, sớm muộn gì cũng sẽ được truyền đi.

Mà điều đó mới phù hợp hơn với kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Lúc này xem như mượn một con đường khác để tuyên truyền.

Dương Vũ Hiên ánh mắt lóe lên, hiển nhiên đã ghi nhớ chuyện Cố Hàn Uyên quả thực trở nên yếu ớt.

Hắn đến Thiên Hòa Y Quán tuy không phải cố tình an bài, nhưng cũng tiện thể thăm dò tin tức Cố Hàn Uyên cho Đông Xưởng.

Sau đó tất nhiên sẽ hồi báo tình hình của Cố Hàn Uyên cho Đông Xưởng.

Liễu Nhược Hinh dù không có ý định nằm vùng, nhưng với sự tôn kính nàng dành cho Uông Trực lúc này, nói vậy cũng sẽ không cố tình che giấu.

Hơn nữa, tin tức truyền ra từ Liễu Nhược Hinh, một nữ tử được coi là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, lại càng đáng tin cậy.

Liễu Nhược Hinh bực bội nói: Lại là vì cứu người sao.

Dừng một chút, nàng đột nhiên nảy ra một ý mà hỏi: Ngươi hẳn không phải là vì cứu vị nữ tử dung mạo xinh đẹp kia chứ.

Về chuyện này, nàng lại cùng với thiếu nữ xinh đẹp có cách nhìn hơi tương đồng.

Đương nhiên, thiếu nữ xinh đẹp hiện tại cũng trở thành đối tượng được cứu, đồng thời còn trả ra chín phần thù lao để báo đáp ân cứu mạng.

Liễu Nhược Hinh nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, giận đến muốn đẩy hắn ra.

Nhưng nếu thật sự bảo nàng làm vậy, lại cảm thấy vô cùng không nỡ.

Dù sao ghen tị thuộc về ghen tị, lo lắng cũng là thật lòng lo lắng.

Hơn nữa, sắc mặt Cố Hàn Uyên hơi tái nhợt suy yếu càng làm nàng cực kỳ đau lòng.

Phải biết, từ khi nàng quen biết Cố Hàn Uyên, thấy hắn luôn là hình tượng vô lại mà hăm hở kia.

Cùng với vẻ yếu ớt lúc này của Cố Hàn Uyên tạo thành cảm giác tương phản mạnh mẽ, khiến nàng thậm chí cảm thấy có chút không chân thực.

Liễu Nhược Hinh sau khi oán trách một câu đầy ghen tị, lại vội vàng đỡ lấy Cố Hàn Uyên.

Thậm chí để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, nàng còn gọi cả Trương Yên đến giúp một tay.

So với Liễu Nhược Hinh còn chút ghen tị, Trương Yên lại hoàn toàn lo lắng cho Cố Hàn Uyên.

Vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí đỡ lấy Cố Hàn Uyên, thậm chí không tiếc để phần mềm mại trước ngực mình dính sát vào cánh tay hắn, dáng vẻ ấy làm người ta có chút động lòng.

Ngay cả Liễu Nhược Hinh cũng không thể không thừa nhận, trách không được Cố Hàn Uyên thích Trương Yên, còn dẫn nàng về.

Không khỏi khiến người ta cảm thán nhãn quan của Cố Hàn Uyên quả thực cao.

Một nữ tử có thể quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh hắn phải có cả dung mạo lẫn phẩm hạnh đều không thể thiếu.

Liễu Nhược Hinh trong lòng suy nghĩ những chuyện có vẻ khoe khoang, ngoài mặt lại thành thật đỡ lấy Cố Hàn Uyên, dẫn hắn đến hậu viện nghỉ ngơi.

Phần mềm mại của nàng to lớn hơn Trương Yên rất nhiều, đỡ người lên lại càng vững vàng hơn.

Thật sự đến chuyện quan trọng liên quan đến Cố Hàn Uyên, Liễu Nhược Hinh cũng không khác gì Trương Yên.

Mà Tô Nguyên Chỉ sau khi nhìn Chu Nhất Phẩm và Dương Vũ Hiên, cũng lặng lẽ đi theo.

Sự lo lắng cho Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng tính cả phần của nàng.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên yếu ớt như vậy, trong lúc nhất thời suy nghĩ muốn dâng hiến lương tâm của nàng cũng không khỏi phai nhạt đi.

Đợi đến khi Cố Hàn Uyên và ba nữ tử rời đi, Chu Nhất Phẩm không nhịn được tấm tắc kinh ngạc, lập tức thảo luận với Dương Vũ Hiên: Không ngờ Cố công tử cũng có lúc yếu ớt như vậy.

Dương Vũ Hiên ngươi tin tức linh thông, có biết Cố công tử đã giao chiến với ai mà lại thành ra bộ dạng này không.

Dương Vũ Hiên hơi chần chừ nói: Tục truyền là kịch chiến với một vị Lục Địa Thần Tiên của Bắc Thiếu Lâm.

Động tĩnh giao thủ kinh thiên động địa, ngay cả kinh thành cũng có không ít người tận mắt chứng kiến.

Lục Địa Thần Tiên cấp bậc nhân vật này đối với Chu Nhất Phẩm mà nói không có khái niệm gì, cũng quá xa vời.

Tuy nhiên, hắn cũng rất cam tâm tình nguyện nhìn thấy Cố Hàn Uyên yếu ớt như bây giờ.

Chương 1082

Dù Cố Hàn Uyên đối xử với hắn khá lịch sự, nhưng ngày thường lại gây áp lực quá lớn cho hắn.

Nhất là sau khi thanh mai trúc mã Trần An An và người hắn vừa gặp đã yêu Liễu Nhược Hinh đều bị Cố Hàn Uyên cướp đi, hắn đối mặt với Cố Hàn Uyên cảm thấy rất không tự nhiên.

Bây giờ hắn lại càng cười trên nỗi đau của người khác, lưng cũng không tự chủ thẳng lên vài phần.

Thậm chí cảm thấy nếu Cố Hàn Uyên cứ mãi không thể khôi phục bình thường, vậy thì không thể tốt hơn nữa.

Đương nhiên, lời như vậy tự nhiên không thể nói ra miệng.

Vẫn phải nói một đằng nghĩ một nẻo: Ta quay đầu lại sẽ kê cho Cố công tử hai thang thuốc dưỡng sinh, biết đâu đối với cơ thể hắn có chút chỗ tốt.

Dương Vũ Hiên không nghe ra ý đồ thật sự của Chu Nhất Phẩm, bất trí khả phủ gật đầu rồi nói: Ta có việc cần ra ngoài một chuyến trước.

Nói xong liền vội vã đi.

Ngay cả Chu Nhất Phẩm hỏi hắn có muốn chừa cơm không cũng không trả lời.

Chu Nhất Phẩm thấy Dương Vũ Hiên đi thẳng thừng, không khỏi lẩm bẩm: Hay là ta cũng đi ra ngoài dạo một chút.

Dù sao nhìn xu thế hôm nay, Y Quán cũng không thể mở cửa được nữa.

Sau đó, Chu Nhất Phẩm cũng rời khỏi Y Quán.

Đại sảnh Y Quán vốn ồn ào náo nhiệt nhất thời trở nên vắng lặng.

Nhưng không phải ở đâu cũng vắng vẻ.

Chẳng hạn, trên đường đỡ Cố Hàn Uyên về hậu viện nghỉ ngơi, Liễu Nhược Hinh mặt cười đỏ bừng càu nhàu: Đã như vậy rồi, còn không thành thật.

Nàng liếc nhìn Trương Yên đang đỏ mặt và thẹn thùng cúi đầu giống mình, giận không chỗ trút nói: Khi dễ ta thì cũng thôi đi, còn cùng Trương Yên cô nương khi dễ ta nữa.

Tuy câu khi dễ ta thì cũng thôi đi của Liễu Nhược Hinh dường như đáng giá suy ngẫm, nhưng hiển nhiên cả ba người đều không để ý.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo nói: Ta chỉ là đang so sánh những điểm khác biệt giữa nàng và Trương Yên muội tử.

Cùng là nữ tử, vì sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.

Đây là một đề tài cần được nghiên cứu với thái độ vô cùng nghiêm cẩn.

Trương Yên nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Ánh mắt nhìn về phía Liễu Nhược Hinh rõ ràng thêm vài phần ao ước.

Nàng cũng muốn được kiêu ngạo và tự tin như Liễu Nhược Hinh, đáng tiếc y thuật nàng học được dường như không có tác dụng trong tình huống này.

Liễu Nhược Hinh rõ ràng nhận thấy sự thay đổi trong ánh mắt của Trương Yên, ngượng ngùng thầm cắn răng nói: Ngươi tên hỗn đản này thật hư, ta tin ngươi mới là quỷ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy tiện tay thêm vài phần khí lực.

Liễu Nhược Hinh nhất thời phá công, phát ra một tiếng yêu kiều.

Nàng khi nhìn thấy ánh mắt hơi lộ vẻ ác ý của Cố Hàn Uyên đã ngầm cảm thấy không ổn, đáng tiếc động tác né tránh và che miệng cuối cùng vẫn chậm một nhịp.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên làm hại mình mất mặt trước Trương Yên, nhất thời hận đến nghiến răng.

Hết lần này đến lần khác lại không có cách nào với Cố Hàn Uyên vô lại.

Chỉ có thể thầm cho Cố Hàn Uyên một ánh mắt cầu xin tha thứ, bảo hắn chừa cho mình chút thể diện, nhẹ tay một chút.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không làm khó dễ.

Hắn vốn chỉ định tiện tay gõ nhẹ một cái Liễu Nhược Hinh không thành thật.

Bây giờ thấy Liễu Nhược Hinh nhận thua, tự nhiên không tiếp tục nói lời khó nghe.

Cố Hàn Uyên một đường trêu ghẹo hai nàng về đến phòng.

Liễu Nhược Hinh thấy đã đến nơi này mà Cố Hàn Uyên vẫn không có ý buông mình ra, nhất thời có chút hoảng hốt.

Vội vàng nói: Ta bên Tây Hán còn có việc, xin đi trước một bước.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên dường như cũng không có ý thả nàng đi, kéo nàng nói: Dù có việc cũng không vội trong chốc lát này.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời có chút luống cuống.

Nàng xác định mình thích Cố Hàn Uyên.

Bằng không cũng sẽ không vì Cố Hàn Uyên làm nhiều chuyện xấu hổ như vậy.

Thế nhưng thật sự phải dâng hiến thân thể ra, nàng lại vô cùng sợ hãi.

Dù sao không thể trông cậy vào một thiếu nữ từ nhỏ trải qua thảm án diệt môn có thể có bao nhiêu cảm giác an toàn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này có thể lý giải, cũng không có ý định quá mức miễn cưỡng.

Dưa hái ép quả thực giải khát, nhưng lại thực sự không ngọt.

Đối với Liễu Nhược Hinh quả thực không cần thiết vội vã như vậy.

Giữ Liễu Nhược Hinh lại là để nói chuyện liên quan đến thảm án diệt môn nhà họ Vương năm đó.

Kết quả Liễu Nhược Hinh tự mình hù dọa mình, tại chỗ dưới ánh mắt kinh ngạc của Trương Yên quỳ xuống.

Chủ động làm việc Cố Hàn Uyên yêu thích không buông tay.

Ngươi bây giờ thân thể suy yếu, như ta vậy giúp ngươi cũng có thể giảm bớt một ít sự tiêu hao của ngươi.

Cố Hàn Uyên hơi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không từ chối.

Hắn đã dự liệu được mình trong thời gian ngắn sợ rằng không thể rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Dù sao ngoài cửa còn có một Tô Nguyên Chỉ đang chờ đây.

Sau một hồi lâu.

Liễu Nhược Hinh mệt mỏi không nhẹ, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, thần thái kiều mị lau chùi.

Nàng giận dữ nói: Thế này đủ rồi chứ.

Ta thật sự không thể ở lâu hơn.

Đúng lúc này, Tô Nguyên Chỉ đi đến, bị mùi hương quen thuộc trong phòng làm cho có chút hoảng hốt.

Phục hồi tinh thần lại, đôi môi ngọc khẽ mỉm cười nói: Liễu cô nương có việc cứ làm trước, nơi đây giao cho thiếp là được rồi.

Liễu Nhược Hinh có chút không nói nên lời nhìn Tô Nguyên Chỉ vừa vào cửa.

Hợp cùng với mình vất vả cực nhọc, nàng lại đến tiếp tay sao.

Hai nàng từ trước đó đã nhận ra một số manh mối của đối phương, cũng vẫn luôn duy trì trạng thái ngầm hiểu.

Bây giờ ngược lại cũng coi như là ngả bài.

Đương nhiên, vô luận là hành động Liễu Nhược Hinh đã làm trước đó, hay việc Tô Nguyên Chỉ lúc này bước vào, đối với Trương Yên vẫn còn ở trong phòng mà nói đều tạo thành chấn động và xung kích cực lớn cho tâm hồn yếu ớt của nàng.

Liễu Nhược Hinh thì cũng thôi đi.

Dù sao ai cũng có thể nhìn ra nàng và Cố Hàn Uyên miễn cưỡng cũng coi như là đôi bên tình nguyện.

Tuy cách lấy lòng Cố Hàn Uyên có vẻ hơi khác thường, khiến Trương Yên trong lòng gọi thẳng chưa từng thấy, thật mở mang tầm mắt.

Cuối cùng tự nhiên không thiếu một trận ao ước, dù sao tư chất nàng không thể so sánh được với Liễu Nhược Hinh.

Thế nhưng tất cả điều này cũng không bằng chấn động Tô Nguyên Chỉ vào cửa mang lại cho nàng.

Phải biết rằng Trần An An, một trong những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, lại chính là nữ nhi của Tô Nguyên Chỉ.

Tình huống này dù là trong các gia đình quyền quý hoa dạng chồng chất cũng là cực kỳ hiếm có.

Mà Trương Yên ngoài dung mạo xinh đẹp ra, chỉ là một thiếu nữ bình dân bình thường không hơn không kém.

Nàng nhờ đó mà cảm thấy hoài nghi nhân sinh cũng không phải là lạ.

Nếu không phải nàng được Cố Hàn Uyên cứu, được cha Trương giao phó cho Cố Hàn Uyên sau khi đã nhận rõ số mệnh của mình, lúc này sợ rằng đều muốn chùn bước.

Bất quá dù vậy, Trương Yên cũng không tự chủ hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Nếu như có thể được cho phép rời đi thì không còn gì tốt hơn.

Tô Nguyên Chỉ đối với sự tức giận của Liễu Nhược Hinh thờ ơ.

Nàng dám mời Liễu Nhược Hinh cùng chung sức, Liễu Nhược Hinh dám ở lại sao.

Những chiêu thức kia của Liễu Nhược Hinh chẳng qua là những gì nàng đã dùng rồi.

Làm như vậy, cuối cùng chỉ biết khơi dậy dục hỏa của Cố Hàn Uyên, kết quả còn không phải là dựa vào nàng để giúp dập tắt lửa.

Tô Nguyên Chỉ cười như không cười trêu ghẹo: Sao vậy.

Liễu cô nương lại không vội đi làm việc sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy mặt đỏ bừng, giận dữ trừng mắt Tô Nguyên Chỉ nói: Ta là đang lo lắng thân hình quyến rũ mê hoặc của ngươi, lại không biết thương cảm Cố đại ca thân thể yếu ớt mà vắt kiệt.

Đến lúc đó làm hại Cố đại ca khôi phục công lực cần thời gian lâu hơn thì sao.

Đây tự nhiên là Liễu Nhược Hinh mượn cớ.

Chương 1083

Thực tế chỉ là không cam lòng và ghen tị vì mình làm nền cho Tô Nguyên Chỉ.

Đương nhiên Liễu Nhược Hinh nói cũng không phải không có lý, đó cũng chính là điều Tô Nguyên Chỉ lo lắng.

Tô Nguyên Chỉ vốn còn đang suy nghĩ liệu có nên kiềm chế tâm tình của mình vài ngày, để Cố Hàn Uyên nghỉ ngơi thêm.

Lặng lẽ đi theo cũng là vì đang lo lắng tình hình của Cố Hàn Uyên.

Kết quả thấy động tĩnh lại nghe mùi hương, nhất thời liền khơi dậy tâm hỏa của nàng.

Mới có màn hái quả đào trước mắt.

Bất quá, sự lo lắng của nàng dành cho Cố Hàn Uyên vẫn chiến thắng ham muốn bản năng của cơ thể.

Khẽ cắn môi mỏng, lo âu hỏi: Hàn Uyên, thân thể chàng thế nào rồi.

Có trở ngại gì không.

Tô Nguyên Chỉ đã hỏi như vậy, Cố Hàn Uyên còn có thể trả lời thế nào.

Cho dù thực sự vì nội lực tiêu hao mà suy yếu, vào lúc này cũng không thể lùi bước.

Huống chi hắn chỉ là giả bộ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Công pháp của ta tương đối đặc thù, tu luyện kiểu này ngược lại có thể thúc đẩy tốc độ khôi phục công lực.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy có chút khó tin, nghi ngờ hỏi: Thật sự có công pháp như vậy sao.

Ngươi sẽ không phải là đang khoe khoang chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời có chút dở khóc dở cười, trêu ghẹo nói: Ta có cần thiết phải thể hiện về việc này sao.

Hay là nói Nhược Hinh không cảm thấy mệt mỏi sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy vô thức cúi đầu nhìn xuống.

Phần tê tê dại dại trước ngực còn lưu lại dấu đỏ, đó chính là chuyện tốt Cố Hàn Uyên đã làm.

Nàng nghĩ đến quá trình phía trước, đột nhiên phát hiện mình dường như đã hỏi một câu ngu ngốc.

Liễu Nhược Hinh phục hồi tinh thần lại, mặt cười nhất thời đỏ bừng, trong lúc nhất thời lắp bắp không nói nên lời.

Lúc này Cố Hàn Uyên lại đột nhiên nghiêm túc nói: Môn công pháp này cũng có phần dành cho nữ tử tu hành, ta đã truyền cho phu nhân.

Nhược Hinh nếu cảm thấy đã chuẩn bị xong, ta cũng có thể truyền cho nàng.

Liễu Nhược Hinh đôi mắt đẹp lóe lên, trong lòng không hiểu sao có chút xao động.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn là mạnh miệng.

Phi.

Ai muốn học cái công pháp hạ tiện của ngươi.

Nói xong liền muốn đứng dậy rời đi.

Vừa ra đến cửa, nàng còn giận dỗi bất bình hừ một tiếng: Hừ.

Kẻ hỗn đản ngay cả công pháp tu luyện cũng hỗn đản.

Sau đó Liễu Nhược Hinh cũng không đợi Cố Hàn Uyên đáp lại, liền tự nhiên đẩy cửa xông ra.

Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

Xem ra chuyện liên quan đến thảm án diệt môn nhà họ Vương chỉ có thể đợi lần sau hỏi.

Còn về vấn đề công pháp, Cố Hàn Uyên lại chẳng chút nào để ý.

Liễu Nhược Hinh sớm muộn rồi cũng sẽ nhận ra giá trị của nó.

Liễu Nhược Hinh đi rồi, Tô Nguyên Chỉ hơi có chút lo âu hỏi: Ngươi nói công pháp có hiệu quả là thật sao.

Tô Nguyên Chỉ ngược lại không phải không tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Mà là lo lắng Cố Hàn Uyên lại vì lo lắng tâm tình của nàng mà cố ý nói như vậy, không để nàng biết sẽ có áp lực.

Trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên chính là loại người ở một số thời điểm sẽ trở nên đặc biệt cẩn thận tỉ mỉ quan tâm người khác.

Đây cũng là lý do vì sao nàng và Cố Hàn Uyên ở chung càng lâu thì càng ái mộ hắn.

Thậm chí tình nguyện coi trời bằng vung cũng muốn kéo Trần An An để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Thật sự cho rằng nàng không biết xấu hổ sao.

Nàng không phải là không biết xấu hổ, mà là so với sự xấu hổ, nàng càng muốn làm Cố Hàn Uyên vui vẻ.

Những thục mị mỹ nhân thê này luôn có điểm tương đồng ở một khía cạnh khác.

Có lẽ là vì tuổi tác, các nàng sau khi ái mộ Cố Hàn Uyên tổng sẽ không tự chủ muốn chăm sóc hắn như một đại tỷ tỷ, mặc dù Cố Hàn Uyên có muốn hoang đường hồ đồ, các nàng cũng sẽ không tự chủ cố gắng thỏa mãn.

Tổng thể như vậy khiến Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi có chút dở khóc dở cười.

Đồng thời, tấm lòng này cũng khiến lòng hắn hơi ấm.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Cố Hàn Uyên đối với mấy mỹ nhân thê này càng thêm khoan dung và yêu thích.

Đại tỷ tỷ quả nhiên là tốt nhất mà Cố Hàn Uyên ôn hòa cười, hơi trêu ghẹo nói: Công pháp của ta có thần kỳ hay không, phu nhân hẳn là người thấu hiểu nhất.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy ngẩn ra, rất nhanh liền phản ứng kịp Cố Hàn Uyên nói đều là thật.

Dù sao từ khi tu hành công pháp Cố Hàn Uyên dạy cho nàng, nàng lại càng sống càng trẻ.

Không chỉ dung mạo càng phát kiều diễm, ngay cả da thịt cũng trở nên căng mịn có độ đàn hồi.

Thậm chí còn tốt hơn vài phần so với trạng thái lúc nàng còn trẻ.

Thế nên nàng ngày thường không dám tùy ý xuất môn.

Vừa lo lắng bị người quen nhìn thấy kinh ngạc hỏi han, lại lo lắng bị nam tử nào đó tán tỉnh mang đến phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Dù sao nàng tổng không thể quang minh chính đại tuyên bố mình cũng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên sao.

Yên lòng, Tô Nguyên Chỉ nhất thời cũng không kiềm chế được nữa, ngồi xuống lòng Cố Hàn Uyên.

Mắt như Thu Thủy, tiếng nói như yêu cơ vậy nhẹ giọng nói: Hàn

Uyên, thiếp nhớ chàng.

Có lẽ nàng còn có chút rụt rè nên cố ý rút gọn chữ nhớ.

Tô Nguyên Chỉ lại quay sang Trương Yên phân phó một câu: Trương Yên muội tử, giúp thiếp gọi An An.

Trương Yên nghe vậy đỏ bừng mặt cười như chạy trốn ra cửa.

Trước khoảnh khắc đóng cửa, nàng thoáng nhìn thấy cảnh tượng khiến thân thể mềm mại của nàng không khỏi một trận như nhũn ra.

Hàn Uyên, ngươi nghỉ ngơi thật tốt, để thiếp tới là được rồi.

Liễu Nhược Hinh có lời nói rất đúng.

Loại thục mị nữ tử như Tô Nguyên Chỉ khi ra tay tàn nhẫn thật là vắt kiệt xương tủy.

Ý tưởng Cố Hàn Uyên muốn cho mình nghỉ ngơi xem như là triệt để tan biến.

Nửa chặng sau mới chạy tới tham gia náo nhiệt Trần An An lúc này đã ăn uống no đủ, đang ngủ say ngọt.

Chính nàng tuy còn vì sợ hãi mà không dám thử.

Nhất là nhìn thấy dáng vẻ cuồng dã của Tô Nguyên Chỉ càng khiến nàng lòng còn sợ hãi.

Thế nhưng nàng lại luôn có thể tìm đúng thời cơ đón đầu.

Dùng lời của Trần An An để hình dung chính là không muốn đột nhiên có thêm đệ đệ muội muội.

Khiến Tô Nguyên Chỉ hơi có mấy phần u oán.

Còn như Trương Yên cuối cùng vẫn không chạy thoát.

Dù sao Trần An An không dám tiến thêm một bước, tóm lại phải có người giúp Tô Nguyên Chỉ san sẻ một chút.

Nếu không với sức nhiệt tình của nàng hôm nay, đến ngày mai cũng chưa chắc có thể tỉnh lại.

Mặt đẹp lệ rơi, hải đường ngủ xuân Trương Yên, những vết mai vàng điểm xuyết dưới thân nàng, đó chính là minh chứng cho sự chấp thuận số mệnh của nàng.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng lau đi vệt lệ còn vương trên mặt đẹp của nàng.

Trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng: Quả nhiên rất mịn.

Trần An An ngược lại đối với việc Trương Yên đi trước một bước không có quá nhiều ý tưởng.

Dường như tâm lý cạnh tranh của nàng hoàn toàn đặt trên người Liễu Nhược Hinh.

Chỉ cần Liễu Nhược Hinh còn chưa bị trộm đi, nàng là có thể ngồi vững như điếu ngư đài.

Cũng không biết hai nàng đời trước rốt cuộc đã kết bao nhiêu thù, mới khiến đời này thành một đôi oan gia.

Cố Hàn Uyên thầm cảm thấy thú vị, đồng thời cũng có chút chờ mong, liệu ngày nào đó khi hắn điều khiển các nàng hợp sức lại sẽ có bao nhiêu điều thú vị.

Liệu các nàng có vì tranh đoạt mà động thủ hay không.

Chương 1084

Sau đó, Cố Hàn Uyên không có ý định đánh thức ba nữ tử, tự mình mặc quần áo rời đi.

Hắn còn có chính sự cần làm.

Cửa phòng Triệu Bôn Tam bị mở ra, Tiểu Đồng bưng khay thức ăn đi ra.

Tiểu Đồng tiện tay đóng cửa phòng, không khỏi oán trách lẩm bẩm một câu: Sư phụ người này chính là nghĩ người ta quá tốt.

Với ánh mắt oán hận của Triệu bố chúc kia, khẳng định cất giấu ý đồ xấu.

Sư phụ còn nói cái gì biểu đệ không phải người như vậy, rõ ràng hắn và Triệu bố chúc căn bản không quen thuộc.

Tiểu Đồng vốn là một tên móc túi, đầu óc lanh lợi lại tâm địa hẹp hòi.

Hắn không chút kiêng kỵ dùng ý nghĩ xấu xa để suy đoán Triệu bố chúc.

Dù sao nếu hắn đặt mình vào vị trí của Triệu bố chúc cũng sẽ oán hận sâu sắc Triệu Bôn Tam.

Huống chi hắn loáng thoáng từ trên người Triệu bố chúc cảm thấy khí tức của đồng loại.

Đó là một loại khí tức gọi là tiểu nhân.

Mà giữa những kẻ tiểu nhân luôn có sự kiêng kỵ lẫn nhau.

Hiện tại Triệu bố chúc đặt hết ánh mắt lên người Triệu Bôn Tam, bỏ quên Tiểu Đồng.

Sở dĩ Tiểu Đồng là kẻ ra tay trước, có thể đề phòng và cảnh giác trước.

Đáng tiếc Triệu Bôn Tam căn bản không tin lời biện bạch của hắn, còn muốn hắn đi đưa bạc cho Triệu bố chúc.

Dù sao Triệu bố chúc bị phạt nửa năm tiền tiêu vặt hàng tháng, chính là lúc khó khăn nhất.

Triệu Bôn Tam trong lòng hổ thẹn, tự nhiên phải nghĩ cách bồi thường.

Tiểu Đồng sờ sờ túi tiền bên hông, bên trong chỉ còn lại một ít bạc lẻ.

Số tiền bọn họ mang theo đều đã dùng gần hết trên đường chạy nạn.

Nếu không phải trên đường hắn có cơ hội liền đi trộm vặt để kiếm sống, sợ rằng cũng chưa chắc có thể kiên trì đến kinh thành.

Tiểu Đồng rất đau đầu lẩm bẩm: Làm gì còn tiền mà cho cái gì đó Triệu bố chúc chứ.

Bản thân chúng ta còn lo chưa xong.

Hơn nữa giá cả ở kinh thành không khỏi cũng quá đắt sao.

Vì Trần An An vội vàng đáp lại lời triệu hoán của Tô Nguyên Chỉ, không có thời gian chuẩn bị cơm nước cho Triệu Bôn Tam thầy trò.

Vẫn là Tiểu Đồng tự mình đi ra ngoài mang cơm nước về cho Triệu Bôn Tam.

Tuy trên đường hắn lại chú ý tới một số chuyện thú vị nhờ sức quan sát kinh người, thế nhưng hắn càng phiền não vì cuộc sống ở kinh thành không dễ dàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên dung chứa bọn họ, cho bọn họ chỗ đặt chân.

Bằng không thật sự muốn đi ngủ miếu đổ nát, đồng thời ăn xin mà sống.

Tiểu Đồng trong lòng cảm kích Cố Hàn Uyên đồng thời cũng cảm thán uy phong của Cố Hàn Uyên.

Tài phú, quyền thế, mỹ nhân, mọi thứ nam nhân theo đuổi, Cố Hàn Uyên đều có đủ.

Mà đây còn chỉ là một góc băng sơn của Cố Hàn Uyên mà hắn biết.

Hắn rất khát vọng mình có thể đi lên đỉnh cao cuộc đời như Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hắn cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Nơi thích hợp duy nhất của hắn chẳng qua là sức quan sát nhạy bén và tốc độ tay luyện ra được khi làm kẻ móc túi.

Vì vậy, hắn rất tự biết mình đời này đều không đạt được độ cao như Cố Hàn Uyên.

Bất quá, nếu hắn có thể dựa vào Cố Hàn Uyên thì không nói nhiều, ít nhất kiếm nhiều tiền cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Mang theo cảm thán như vậy, Tiểu Đồng tự lẩm bẩm: Cũng không biết mình nên làm gì mới có thể gây sự chú ý của Cố công tử, lại có chuyện gì là ta có thể làm cho Cố công tử.

Cố mỗ quả thật có việc muốn ngươi đi làm.

Đột nhiên thanh âm dọa Tiểu Đồng nhảy dựng.

Đồng thời ngay sau đó là một khối vàng óng ánh bị ném qua.

Tiểu Đồng vội vàng tiếp lấy, tập trung nhìn vào, hóa ra là một thỏi

Kim Nguyên Bảo ít nhất năm mươi lượng.

Nhất thời hai mắt lóe sáng gắt gao nhìn chằm chằm Kim Nguyên Bảo trong tay.

Đây chính là khoản tiền khổng lồ mà hắn cả đời chưa từng tiếp xúc, lòng tham dâng lên suýt chút nữa bao phủ lý trí của hắn.

Nếu không phải vừa nghe được thanh âm quá mức quen tai, lúc này sợ rằng hắn đã không kìm được mà giấu Kim Nguyên Bảo vào trong tay áo.

Tiểu Đồng dùng nghị lực lớn lao dời mắt khỏi Kim Nguyên Bảo, nhìn về phía hướng phát ra thanh âm và nơi Kim Nguyên Bảo được ném tới.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên đang đứng ở đó, thần thái lạnh nhạt nhìn hắn.

Dường như ném cho hắn không phải một khối vàng năm mươi lượng, mà là một khối đá vô dụng.

Tiểu Đồng nuốt nước miếng một cái, khô khốc hỏi: Cố công tử, đây là.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Kinh thành sinh sống rất khó khăn.

Thầy trò các ngươi vừa tới kinh thành, nói vậy vô cùng túng quẫn.

Năm mươi lượng vàng này coi như là tặng cho ngươi.

Cố Hàn Uyên vừa nói thầy trò Triệu Bôn Tam vô cùng túng quẫn, một bên lại khi nói tặng vàng lại chỉ đơn độc nhắc tới Tiểu Đồng.

Hàm ý trong đó vô cùng sâu xa.

Cũng may Tiểu Đồng quả thực lanh lợi, nghe rõ ám chỉ.

Hắn vô cùng dứt khoát nịnh nọt nói: Cố công tử nhưng là có chuyện gì muốn tiểu nhân giúp ngài đi làm.

Nói đồng thời cũng vô cùng tự nhiên cất Kim Nguyên Bảo vào trong tay áo.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu mỉm cười, nhàn nhạt nói: Cũng không phải chuyện phiền toái gì, chính là hy vọng ngươi có thể thuyết phục sư phụ ngươi tái lập nghiệp cũ, đồng thời sớm ngày gây dựng danh tiếng.

Tiểu Đồng nghe vậy ngẩn ra, không hiểu mục đích Cố Hàn Uyên làm như vậy.

Thế nhưng hắn biết rõ tâm tư đại nhân vật vĩnh viễn không nên đi đoán mò, bằng không tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Hơn nữa yêu cầu của Cố Hàn Uyên cũng không tính là việc khó.

Hắn vừa lúc nghĩ đến cảnh tượng khi trở về, có lẽ rất nhanh thì có thể đạt thành yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Tiểu Đồng cười nịnh nói: Cố công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định mau chóng, hết sức làm tốt.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một vệt u quang, khẽ vuốt cằm nói: Rất tốt.

Làm việc tốt, chỗ tốt sẽ không thiếu ngươi.

Năm mươi lượng vàng loại tiền lẻ này Cố mỗ nhưng rất ít đeo trên người.

Nói xong cũng không đợi Tiểu Đồng đáp lại liền dứt khoát xoay người rời đi.

Hắn nên nói đã nói, không cần thiết ở trên người Tiểu Đồng phí nhiều tâm tư hơn.

Tiểu Đồng không khỏi vì giọng điệu tiêu tiền như nước của Cố

Hàn Uyên mà nghẹt thở.

Hắn ngây người lẩm bẩm: Lần này thật sự muốn phát tài rồi.

Hôm nay Thiên Hòa Y Quán yên tĩnh lạ thường.

Cửa lớn đóng chặt, đồng thời bên ngoài lại treo biển ngủ mê man mê man.

Trong tình huống như vậy, muốn không yên tĩnh cũng khó.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là Thiên Hòa Y Quán yên tĩnh như thế lại có khách nhân tới bái phỏng.

Trương cô nương.

Trương cô nương, ngươi có ở trong y quán không.

Lúc này, cửa lớn y quán đột nhiên bị người đẩy ra.

Ngoài cửa, Cận Nhất Xuyên với vẻ mặt vui mừng, nhưng sau đó nửa khuôn mặt đã bị thần tình nửa cười nửa không của Cố Hàn Uyên dọa cho tái nhợt.

Thì ra là Nhất Xuyên à.

Thấy Cố mỗ lại bất ngờ đến vậy sao.

Nếu đã tới, không ngại vào ngồi một lát, chớ vội đi a.

Cố Cố công tử Ta Cận Nhất Xuyên bị Cố Hàn Uyên dọa cho lắp bắp cả người, hơn nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Thế nhưng mệnh lệnh của Cố Hàn Uyên hắn lại không dám không nghe, chỉ có thể kiên trì theo vào y quán.

Trong chính sảnh y quán, Cố Hàn Uyên ngồi ở vị trí chủ tọa, lấy tay chống cằm, thần tình lười biếng nhàn nhạt nói: Thôi được rồi.

Chương 1085

Tới Thiên Hòa Y Quán có chuyện gì.

Cố mỗ nhớ rõ đã trị dứt bệnh thở khò khè cho ngươi rồi kia.

Vậy tới y quán hẳn không phải là để khám bệnh.

Trương cô nương.

Nhất Xuyên, ngươi vốn là đến thăm Trương Yên muội tử sao.

Bị Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn chằm chằm, Cận Nhất Xuyên thậm chí không dám ngẩng đầu.

Hắn chỉ cảm thấy cái cảm giác bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu hoàn toàn lại trỗi dậy trong lòng, khiến hắn vô cùng kinh sợ.

Lúc này mà còn giảo biện thì đúng là tự tìm cái chết.

Cận Nhất Xuyên chỉ có thể kiên trì nói: Ta đúng là tới gặp Trương Yên cô nương.

Nói rồi vội vàng giấu con búp bê đang cầm ra sau lưng.

Cận Nhất Xuyên từ ngày nhìn thấy Trương Yên trong con hẻm nhỏ cạnh y quán liền nhất kiến chung tình.

Từ đó về sau, ngày đêm hồn phách vương vấn, mộng tưởng triền miên.

Nhưng vì lời cảnh cáo của Cố Hàn Uyên, hắn không dám đến quấy rầy Trương Yên.

Sau đó, Cố Hàn Uyên xuất phát đi Hoa Gia Bảo.

Biết được Cố Hàn Uyên không ở Thiên Hòa Y Quán, Cận Nhất Xuyên quỷ thần xui khiến mà tới.

Đồng thời, hắn mỗi ngày đều tìm những cớ khác nhau để Trương Yên xem bệnh cho mình.

Cận Nhất Xuyên thường ngày vốn rất chất phác, nhưng khi đối mặt Trương Yên lại rất biết cách chọc nàng vui vẻ.

Ví dụ như con búp bê mà hắn đang giấu, chính là để chọc Trương Yên vui thôi.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên trở về đúng lúc, e rằng thêm một khoảng thời gian nữa, hai người thật sự có thể lưỡng tình tương duyệt như trong cốt truyện, ai mà biết được.

Cố Hàn Uyên gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn ghế.

Mỗi tiếng gõ như thể đánh vào đầu Cận Nhất Xuyên, khiến áp lực trong lòng hắn ngày càng lớn.

Sau một đoạn thời gian ngắn ngủi nhưng đối với Cận Nhất Xuyên lại dài đằng đẵng, Cố Hàn Uyên lãnh đạm mở miệng nói: Nhất Xuyên kia, ta đối với ba huynh đệ các ngươi có ân đúng không.

Cận Nhất Xuyên vội vàng đáp: Cố công tử đối với ba người chúng ta ân như tái tạo, chúng ta đều rất cảm kích Cố công tử.

Lô Kiếm Tinh, Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên ba người đều dưới sự ngầm sắp đặt của Cố Hàn Uyên mà thăng lên mấy cấp bậc.

Rất nhiều cấp trên của bọn họ trong Cẩm Y Vệ trước đây chèn ép bọn họ, giờ đều đã thành thuộc hạ của họ.

Những kẻ từng đắc tội ba người bọn họ, vì không muốn bị truy thu nợ cũ, đã vui lòng đứng ra, quả thực không từ thủ đoạn.

Mỹ nhân, rượu ngon, tiền tài, chỉ cần có thể dâng ra, liền không chút do dự mà nhét vào bên người ba người bọn họ.

Điều này sống động giải thích tầm quan trọng của quyền thế.

Vì vậy, Cận Nhất Xuyên nói ân như tái tạo là hoàn toàn không quá lời.

Cố Hàn Uyên u u thở dài, nói: Nếu ân như tái tạo, ngươi lại vì sao phải tơ tưởng đến vật của Cố mỗ.

Ta nhớ rõ ta đã cảnh cáo ngươi rồi kia.

Cận Nhất Xuyên nghe vậy toát mồ hôi lạnh, lắp bắp giải thích: Ta cho rằng Cố công tử chịu cho nhị ca một cơ hội, cũng sẽ cho ta một cơ hội Trước đây, Cố Hàn Uyên vì muốn treo Trầm Luyện, cố ý nói nước đôi về sở hữu Chu Diệu Đồng.

Nhưng Trầm Luyện đột nhiên không biết là đã nghĩ thông hay là di tình biệt luyến, lại bỏ mặc Chu Diệu Đồng, mê đắm một nữ Họa Sư tên là Bắc Trai.

Cố Hàn Uyên không nghĩ Trầm Luyện đã từ bỏ Chu Diệu Đồng, phần lớn là hắn tính toán muốn có được tất cả.

Nhưng Trầm Luyện bên kia bề ngoài là hành động lặng lẽ, Cận Nhất Xuyên lại ló đầu ra.

Những cái gọi là thành viên nhóm nhân vật chính này, ngoại trừ một số cực kỳ cá biệt vô dục vô cầu, tuyệt đại đa số đều có dục vọng sâu nặng hơn người bình thường, và muốn nhiều hơn.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên chưa bao giờ thật lòng muốn thu nhận bọn họ dưới trướng.

Bởi vì dục vọng của cả hai bên đều rất lớn, tổng sẽ xâm phạm đến lợi ích của đối phương.

Dù có hợp tác cũng chỉ là tạm thời, vĩnh viễn không thể chân tâm thật ý mà chung sống hòa thuận được.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, trêu chọc nói: Vậy cũng bất quá là Cố mỗ cho đại ca ngươi Lô Kiếm Tinh chút thể diện mà thôi.

Ngươi không ngại nhắc lại lời Lô Kiếm Tinh đã nói với các ngươi.

Cận Nhất Xuyên thần tình ngẩn ra, do dự nói: Đại ca dặn chúng ta không nên si tâm vọng tưởng.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu.

Trong ba người, chỉ có Lô Kiếm Tinh là đáng để hắn xem trọng.

Tuy hơi thiếu quyết đoán, thế nhưng vào thời khắc mấu chốt cũng không thiếu dũng khí quyết chiến đến cùng.

Quan trọng hơn là hắn biết lý lẽ, biết tiến biết thoái, là một thuộc hạ khiến người ta an tâm.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không cố ý dặn dò ba người bọn họ phải làm gì, thế nhưng Lô Kiếm Tinh vẫn luôn cố gắng thu thập tình báo của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng để truyền lại cho hắn.

Nếu có thể, Cố Hàn Uyên thật sự không muốn tự tay bẻ gãy lưỡi đao tốt này của Lô Kiếm Tinh.

Thế nhưng tình nghĩa huynh đệ giữa Lô Kiếm Tinh, Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên lại hết sức phiền toái.

Cố Hàn Uyên nhãn thần u u nói: Sở dĩ, ngươi vì sao phải dùng phương thức tiền trảm hậu tấu này.

Một trận hơi lạnh thấu xương xông lên lòng Cận Nhất Xuyên.

Một loại khí tức gọi là sợ hãi truyền khắp người hắn.

Hắn biết, nếu thật sự không thể đưa ra một lý do thuyết phục Cố Hàn Uyên, hắn nhất định sẽ chết ở đây.

Bản năng sinh vật đang điên cuồng phát ra cảnh báo cho hắn.

Cận Nhất Xuyên hai đầu gối mềm nhũn, nhất thời quỳ rạp xuống đất.

Hắn dập đầu, hèn mọn cầu xin tha thứ: Là ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cầu Cố công tử tha cho ta lần này, tuyệt đối không còn dám tái phạm.

Trầm mặc, một khoảng trầm mặc đáng kể.

Lâu đến mức Cận Nhất Xuyên không khỏi hoài nghi mình liệu có phải đã chết rồi chăng, chỉ còn chút ý thức sót lại mà thôi.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên lãnh đạm lên tiếng đánh thức hắn, hắn mới rốt cục như trút được gánh nặng.

Nhìn mặt mũi Lô Kiếm Tinh, chỉ lần này thôi, lần sau không được tái phạm.

Cận Nhất Xuyên nguyên bản tâm tình căng thẳng cuối cùng cũng lắng xuống.

Hắn không chỉ một lần thầm cảm thán Cố Hàn Uyên quả nhiên coi trọng Lô Kiếm Tinh.

Hắn cảm thấy nếu không phải vì Lô Kiếm Tinh, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội này.

Đứng lên đi.

Thấy nguy cơ rốt cục đã qua, Cận Nhất Xuyên rốt cục dám đứng lên sau khi Cố Hàn Uyên lên tiếng.

Nhưng còn chưa đợi hắn đứng vững, liền nghe Cố Hàn Uyên trêu tức nói: Ta biết ngươi thích Trương Yên, đáng tiếc ngươi tới chậm một bước.

Nàng lúc này vì quá mức mệt mỏi, đang ngủ mê man trong phòng ta, e rằng không tiện lắm để gặp ngươi.

Dừng một chút, hắn bắt chước vẻ mặt Đinh Tu trong cốt truyện, giống như đang dư vị một điều gì đó, nói: Đúng rồi, rất trơn.

Cận Nhất Xuyên sững sờ thất thần.

Chỉ cảm thấy ngực mình như bị một bàn tay lớn hung hăng bóp chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóp nát.

Mệt mỏi nên ngủ mê man trong phòng Cố Hàn Uyên sao.

Rất trơn.

Từng chữ từng chữ như lưỡi dao sắc bén đâm đau hắn.

Kỳ thực, nói thật ra, Cận Nhất Xuyên sau khi được Cố Hàn Uyên tha thứ vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng.

Hắn nhớ rất rõ, một nhân vật như Cố Hàn Uyên không thể vĩnh viễn ở lại kinh thành, luôn có những lúc hắn tạm thời xa cách, như lần đi Hoa Gia Bảo này.

Và hắn tự nhận rằng chỉ cần có đủ thời gian, Trương Yên chưa chắc sẽ không thích hắn.

Đến lúc đó, cùng lắm thì dẫn Trương Yên bỏ trốn là được.

Hắn kỳ thực đối với thân phận Cẩm Y Vệ này cũng không quá để tâm, bỏ đi cũng không sao.

Chỉ là vì sư môn bị diệt, không nơi nương tựa mới bất đắc dĩ mạo danh thế thân trở thành Cẩm Y Vệ.

Làm như vậy có lẽ sẽ liên lụy đến Lô Kiếm Tinh và Trầm Luyện.

Thế nhưng với sự coi trọng của Cố Hàn Uyên đối với Lô Kiếm Tinh, sẽ không phải lo lắng đến tính mạng.

Đương nhiên, Đinh Tu cũng rất có thể chịu liên lụy.

Bất quá, cứ coi đây là cái giá Đinh Tu phải trả vì đã quấy rầy hắn bấy lâu nay đi.

Chương 1086

Đinh Tu đã lừa bịp tống tiền của hắn nhiều đến vậy, chẳng lẽ lại không phải trả cái giá nào sao.

Huống chi Đinh Tu chẳng phải là sư huynh của hắn sao.

Làm sư huynh vì tình yêu của sư đệ mà gánh chịu chút rủi ro thì có gì không đúng.

Năm đó vì Đinh Tu, hắn và người sư phụ yêu quý nhất Đinh Bạch Anh đã không có kết cục viên mãn.

Bây giờ vì tình yêu của hắn, coi như là bắt Đinh Tu trả nợ.

Cùng lắm thì đợi hắn dẫn Trương Yên bỏ trốn trước, thông báo cho Đinh Tu một tiếng để hắn chạy trốn là được.

Hắn tự nhận rằng làm như vậy miễn cưỡng cũng coi như là hết tình hết nghĩa.

Tuy rằng chuyện làm cho Trương Yên thích hắn vẫn còn bát tự chưa viết xong, nhưng không ngăn cản hắn mơ mộng hão huyền.

Trương Yên xác thực chưa bao giờ biểu lộ hảo cảm đối với hắn, nhưng chẳng lẽ lại không bị những hành vi muốn thu thập bảo vật kia làm cho tức cười sao.

Có lẽ đây chỉ là Trương Yên quá mức rụt rè cũng nên.

Dù sao Trương Yên tướng mạo khí chất đều thanh thuần tự nhiên như vậy.

Càng thêm đơn thuần rụt rè một chút cũng rất bình thường mà, phải không.

Những ý nghĩ này chính là nguồn gốc sự tự tin của Cận Nhất

Xuyên.

Vậy mà lúc này, những lời nói của Cố Hàn Uyên gần như từng mũi tên sắc bén đâm thấu trái tim hắn.

Một câu rất trơn đã hủy diệt mọi ảo tưởng của hắn.

Thì ra Trương Yên không phải đơn thuần rụt rè, chỉ là không chịu đáp lại hắn mà thôi.

Cố Hàn Uyên vui vẻ nhìn khuôn mặt trắng bệch, như cha mẹ chết của Cận Nhất Xuyên.

Giết người há chẳng phải là phải giết tâm.

Cố Hàn Uyên từ trước đến nay không phải là một người đại lượng, hơn nữa không thể chấp nhận phản bội.

Huống chi đối mặt vẫn là Cận Nhất Xuyên, một thành viên của cái gọi là nhóm nhân vật chính này, hắn càng thêm sẽ không mềm tay.

Cỏ dại mọc bên cạnh rau hẹ, một khi ló đầu thì tự nhiên phải kịp thời nhổ bỏ.

Và điều này nhiều nhất cũng chỉ là một sự khởi đầu.

Đinh Bạch Anh mới là bữa tiệc lớn đó.

Đương nhiên, việc sao chép lại danh trường diện của Đinh Tu trong cốt truyện, cũng là tiện thể thỏa mãn ác thú vị của chính hắn.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên hơi kinh ngạc nhìn về phía cửa lớn.

Ngay sau đó, cửa lớn liền bị người đẩy ra.

Chỉ thấy Chu Nhất Phẩm cõng một người vội vàng xông vào.

Người mà Chu Nhất Phẩm cõng có thân hình thấp bé, tướng mạo bình thường không có gì lạ, sắc mặt xanh mét, tứ chi lộ ra ngoài đều đầy những vảy như vảy cá.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên hỏi: Chu Nhất Phẩm, chuyện gì xảy ra.

Tứ chi đầy vảy cá, bệnh trạng người này chắc hẳn là trúng độc thạch tín a.

Chu Nhất Phẩm vừa đặt người hôn mê xuống, dùng thủ đoạn y thuật khiến người nôn mửa, vừa đáp: Người này tên là Dương Lão Thật, là một người bán bánh nướng trên đường.

Ta trở về thì vừa lúc thấy hắn bị Cẩu Hoàn Nhân của Tế Thế Đường đối diện đuổi ra, đồng thời rất nhanh liền ngất đi.

Ta tiến lên xem xét, thấy bên ngoài bệnh trạng hóa ra là trúng độc thạch tín, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, nếu không cứu trị chắc chắn phải chết, liền vội vàng đưa hắn về.

Những phương diện đức hạnh khác của Chu Nhất Phẩm không dám nói, nhưng trong việc trị bệnh cứu người thì xứng đáng được khen một câu y đức nhân từ.

Trúng độc thạch tín không giống như bệnh tật hay bị thương thông thường, hoặc ngộ độc thực phẩm.

Khả năng ăn nhầm thạch tín rất nhỏ, tuyệt đại đa số đều là bị người hạ độc.

Cứu trị một bệnh nhân bị hạ độc rất dễ rước lấy phiền toái, hơn nữa nghề y này còn đặc biệt thường xuyên bị người giận chó đánh mèo, không cẩn thận liền lại trêu chọc tới phiền phức.

Nhưng Chu Nhất Phẩm vẫn mang Dương Lão Thật bị trúng độc về.

Đương nhiên, khẳng định còn có nguyên nhân Chu Nhất Phẩm thích xen vào việc của người khác.

Đây cũng coi như là bệnh chung của những cái gọi là nhân vật chính này.

Cố Hàn Uyên giả vờ kinh ngạc hỏi: Độc thạch tín khả năng ăn nhầm rất nhỏ, đa số là do bị người hạ độc.

Dương Lão Thật chỉ là một người bán bánh nướng bình thường, sao lại bị người hạ độc ám hại.

Chu Nhất Phẩm cũng có chút không nắm được manh mối nói: Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nói chung cứu người trước đã.

Động tĩnh ở đại đường y quán không biết từ lúc nào đã hấp dẫn Triệu Bôn Tam thầy trò hai người.

Tiểu Đồng nhìn thấy Dương Lão Thật, không khỏi thấp giọng tự nhủ một câu: Ơ.

Người này Hiển nhiên hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong.

Không ngờ Tiểu Đồng lại nhanh như vậy đã phát huy được tác dụng.

Trải qua cấp cứu của Chu Nhất Phẩm, Dương Lão Thật cuối cùng cũng giữ được tính mạng, tỉnh táo lại.

Kết quả, Dương Lão Thật vừa tỉnh lại, thấy Triệu Bôn Tam liền quỳ xuống cầu cứu.

Thì ra Dương Lão Thật đã từng thấy Triệu Bôn Tam thi pháp, xem hắn như một Đại Sư thần thông quảng đại thật sự.

Lúc này, Chu Nhất Phẩm ở bên cạnh không nhìn nổi, nói: Ngươi đây là trúng độc thạch tín mãn tính, thà cầu Đại Sư cứu ngươi, không bằng nghĩ xem gần đây có đắc tội người nào không.

Dương Lão Thật vẻ mặt ủ rũ nói: Ta chỉ là một người bán bánh nướng, có thể đắc tội ai chứ.

Hắn đột nhiên quay đầu lại cầu xin Triệu Bôn Tam: Hay là Đại Sư giúp ta làm chút pháp, tìm ra kẻ hại ta.

Triệu Bôn Tam nghe vậy nhất thời khó xử.

Phương pháp vẽ bắt tội phạm của hắn chỉ là giả thần giả quỷ, lừa bịp, nào có bản lĩnh thật sự gì.

Thậm chí nên vẽ cái gì còn phải dựa vào tình báo Tiểu Đồng cung cấp cho hắn.

Nhưng đúng lúc này Tiểu Đồng kéo hắn sang một bên thì thầm một trận.

Hai người nói khẽ với nhau không thể giấu giếm được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có chút kinh ngạc.

Tiểu Đồng có thể dùng khẩu thuật hoàn nguyên dung mạo người khác.

Mà Triệu Bôn Tam sau khi nghe xong lại ra vẻ trong lòng đã có dự tính.

Hiển nhiên việc chuyển khẩu thuật của Tiểu Đồng thành bức họa không làm khó được hắn.

Hai người này lại bất ngờ có vài phần quái tài.

Triệu Bôn Tam sau khi trở về, ra vẻ bị Dương Lão Thật cuốn lấy không còn cách nào khác, giả vờ bất đắc dĩ nói: Ngươi đã thành tâm thành ý cầu xin, vậy ta liền miễn cưỡng vì ngươi mở Thiên Nhãn xem một chút đi.

Sau đó chính là một trận biểu diễn pháp thuật lòe loẹt.

Nói thật, cũng có vài phần khí thế dọa người.

Triệu Bôn Tam tại chỗ gọi là mở thiên nhãn xong, bút đi rồng bay phượng múa, vẽ ra dung mạo một nữ tử.

Nữ tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, gò má dịu dàng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, giữa mi tâm có nốt ruồi Quan Âm, ôn uyển đa tình.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nói: Ồ.

Nếu hung thủ thật sự là giai nhân như vậy, quả thật đáng tiếc.

Ánh mắt của Triệu Bôn Tam thầy trò cùng Chu Nhất Phẩm đều có chút cổ quái.

Ba người đều ít nhiều hiểu rõ về Cố Hàn Uyên.

Những phương diện khác của Cố Hàn Uyên tạm thời chưa nói đến, nhưng sự phong lưu đa tình của hắn thì đều bị bọn họ nhìn thấy.

Lúc này, rõ ràng hắn ra vẻ rất hứng thú đối với nữ tử trong bức họa.

Đương nhiên, nữ tử trên bức họa dù không phải tuyệt mỹ, cũng có chênh lệch với Trần An An và những người khác, nhưng cũng coi là nhan sắc hiếm có.

Bị Cố Hàn Uyên để mắt tới cũng chẳng có gì lạ.

So với Chu Nhất Phẩm, ánh mắt của Triệu Bôn Tam thầy trò hai người càng thêm cổ quái.

Còn nguyên nhân thì Dương Lão Thật rất nhanh đã nói ra.

Chương 1087

Ơ.

Đây chẳng phải là tức phụ của ta sao.

Sao có thể là nàng hại ta.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Chu Nhất Phẩm nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng trở nên giống hệt Triệu Bôn Tam thầy trò.

Bất quá hắn còn thầm hô một tiếng: Cái này thật đúng là hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Dương Lão Thật thân hình thấp bé, tướng mạo xấu xí, lại không tiền không thế, lại có một người vợ xinh đẹp đến vậy.

Vì vậy, hầu như tất cả những người từng gặp qua hai người đều có chung đánh giá.

Cố Hàn Uyên cũng tắc tắc kêu kỳ lạ.

Tính cả nghề bán bánh nướng của Dương Lão Thật, thì đúng là phiên bản Võ Đại Lang.

Chẳng lẽ đây chính là số mệnh của kẻ bán bánh nướng sao.

Cố Hàn Uyên nhìn qua giống như coi trọng vợ của Dương Lão Thật, nhưng trên thực tế lại không có ý định hành động.

Hắn phân phó Cận Nhất Xuyên, người vẫn còn thất hồn lạc phách, dẫn Chu Nhất Phẩm cùng đi điều tra vụ án.

Triệu Bôn Tam thầy trò tự nhiên cũng muốn đi theo, dù sao đây là thời điểm tốt nhất để gây dựng danh tiếng cho bọn họ.

Bất quá, trước đó, Cố Hàn Uyên còn có chuyện cần dặn dò Cận Nhất Xuyên.

Ngươi sắp xếp vài nhân thủ đi bắt huyện lệnh lão gia của Triệu Đại Sư về, tên huyện lệnh đó bị nghi ngờ tham ô kho lúa, mua người g·iết người.

Lục Phiến Môn và Cẩm Y Vệ đều có người của Cố Hàn Uyên, đều có thể cung cấp cho hắn sai khiến.

Thế nhưng thứ nhất vụ án này không lớn, công lao cũng nhỏ, không cần thiết phiền phức Cơ Dao Hoa.

Thứ hai, Lục Phiến Môn bây giờ còn đang tự lo thân, cũng không có võ thuật để quản.

Hơn nữa, việc giám sát quan viên cũng coi như một phần chức trách của Cẩm Y Vệ.

Cận Nhất Xuyên như trong mộng mới tỉnh, vô cùng dứt khoát đồng ý.

Triệu Bôn Tam thầy trò lúc này mới phát hiện Cận Nhất Xuyên mặc phi ngư phục của Cẩm Y Vệ.

Thấy Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng như vậy liền giải quyết được tên huyện lệnh từng làm hại bọn họ phải xa xứ chạy nạn, vừa chấn động vừa cảm kích.

Lúc này, Cố Hàn Uyên lại lạnh lùng nói: Còn nữa, phong tỏa Tế Thế Đường đối diện.

Dương Lão Thật suýt nữa độc phát mà chết cùng bọn họ không thoát khỏi quan hệ, nói là mưu tài hại mệnh cũng không quá đáng.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy.

So với Thiên Hòa Y Quán trước đây cửa có thể giăng lưới bắt chim trong cốt truyện, giờ đây vì Cố Hàn Uyên mà việc làm ăn rất phát đạt.

Tương đối, Tế Thế Đường liền trở nên lạnh lẽo rất nhiều.

Cẩu Hoàn Nhân nhìn thấy trong mắt, nóng lòng trong lòng, kiếm tiền càng thêm không từ thủ đoạn.

Bởi vì Thiên Hòa Y Quán hôm nay đóng cửa không kinh doanh, Dương Lão Thật bị kéo vào Tế Thế Đường hành hạ một trận.

Cho đến khi các loại danh mục trị liệu ép khô tiền trên người hắn mới bị ném ra, đến nỗi tại chỗ đã hôn mê.

Bằng không hắn vẫn có thể chống đỡ thêm vài ngày mới độc phát.

Nếu không phải Chu Nhất Phẩm cứu giúp, Dương Lão Thật chắc chắn phải chết.

Sau đó, Cận Nhất Xuyên đưa tới một đội Cẩm Y Vệ phong tỏa Tế Thế Đường, Cẩu Hoàn Nhân cũng bị dẫn đi trong tiếng kêu oan.

Kẻ phản diện nhỏ bé gây ác cảm trong cốt truyện, không làm nên đại sự, cứ thế mà hạ màn.

Loại hàng hóa vô dụng lại gây ác cảm này, Cố Hàn Uyên dứt khoát mượn chuyện của Dương Lão Thật để xử lý.

Triệu Bôn Tam thầy trò lần nữa thấy được uy thế Cố Hàn Uyên, một lời quyết định vận mệnh người khác.

Thái độ của Triệu Bôn Tam đối với Cố Hàn Uyên rõ ràng trở nên khiêm tốn hơn vài phần.

Mà Tiểu Đồng càng là hai mắt lóe sáng, phấn chấn không thôi.

Hắn liếc nhìn Triệu Bôn Tam và Dương Lão Thật, quyết định phải biểu hiện thật tốt một phen, để Cố Hàn Uyên thấy được giá trị của hắn.

Sau đó, Cận Nhất Xuyên dẫn Triệu Bôn Tam thầy trò và Chu Nhất Phẩm đi điều tra án.

Hắn rời khỏi tầm mắt Cố Hàn Uyên, ném con búp bê cất giấu đi, thần sắc lo lắng thầm mắng một tiếng tiện nhân.

Hiển nhiên hắn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Trương Yên dâng thân thể cho Cố Hàn Uyên.

Thậm chí trong lòng còn quy tội Trương Yên về trách nhiệm bị Cố Hàn Uyên trách mắng.

Hắn đã rất rõ ràng cảm nhận được thái độ của Cố Hàn Uyên đối với hắn đã thay đổi.

Trừ phi hắn muốn rời khỏi kinh thành, bằng không đây chính là cơ hội cuối cùng của hắn.

Đã không cần phải dẫn Trương Yên bỏ trốn, Cận Nhất Xuyên tự nhiên không còn ý định rời kinh thành.

Hắn hiện tại cần chính là cứu vãn ấn tượng của mình trong mắt Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, vừa rồi hắn mới dứt khoát đáp ứng phân phó của Cố Hàn Uyên.

Hiện tại càng là muốn làm tốt chuyện Cố Hàn Uyên giao phó.

Có lẽ hắn còn nên báo cho Lô Kiếm Tinh một tiếng, nhờ hắn giúp mình cầu xin một chút Những tiểu tâm tư đó của Cận Nhất Xuyên, Cố Hàn Uyên trong lòng rõ như gương, thần sắc hờ hững.

Tạm thời cứ để hắn cố gắng lên trước khi giá trị lợi dụng cạn kiệt.

Sau khi Cẩm Y Vệ rời đi, đám đông tụ tập xem náo nhiệt vì việc Cẩm Y Vệ bắt người cuối cùng cũng tản đi.

Một tiếng gọi ôn nhu gọi lại Cố Hàn Uyên.

Cố công tử.

Chỉ thấy Đông Tương Ngọc phong tình độc đáo, lắc eo chầm chậm tới, đôi mắt đẹp rơi trên người Cố Hàn Uyên liền có chút không dời đi được.

Cố Hàn Uyên cười ấm áp nói: Mấy ngày không gặp, Đông cô nương càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Khuôn mặt Đông Tương Ngọc ửng hồng, phương tâm không hiểu sao lại có chút xao động.

Ngoài việc mấy ngày không tìm thấy làm nàng nhớ Cố Hàn Uyên rất nhiều, còn bởi vì sắc mặt hơi tái nhợt và khí thế của hắn những ngày qua, khiến hắn nhìn qua càng thêm bình dị gần gũi.

Cố Hàn Uyên vốn đã trẻ tuổi tuấn lãng, bỏ qua khí thế của hắn, thậm chí chỉ là một thiếu niên đẹp trai đến đáng sợ.

Đông Tương Ngọc thấy thế trong lòng nhất thời thêm mấy phần tình thương mẫu tính.

Có một thôi thúc muốn ôm Cố Hàn Uyên vào lòng.

Nàng mấp máy môi mỏng, dịu dàng nói: Cố công tử có rảnh rỗi, không bằng tiến đến Đồng Phúc Khách Sạn ngồi một chút.

Thiếp thân rót chén trà cho công tử nhé.

Cố Hàn Uyên để phản ứng của Đông Tương Ngọc vào mắt, trong lòng hơi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ việc giảm sức mạnh lại có thu hoạch bất ngờ đến vậy.

Có loại tình thương mẫu tính này không chỉ riêng Đông Tương Ngọc.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, khẽ cười một tiếng, khẽ vuốt cằm nói: Cũng tốt.

Đông Tương Ngọc nghe vậy nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, tiến lên kéo tay Cố Hàn Uyên đi về phía Đồng Phúc Khách Sạn.

Phần trước cơ thể mềm mại không chút e dè khẽ cọ xát, khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy vui mừng.

Đi tới Đồng Phúc Khách Sạn, việc làm ăn dường như tốt hơn trước.

Chắc là cũng giống như Thiên Hòa Y Quán, bị Cố Hàn Uyên ảnh hưởng.

Điều này cũng đã được coi là vòng kinh tế do Cố Hàn Uyên mang lại.

Đang bận trước bận sau, Quách Phù Dung bỗng nhiên nhìn thấy Cố Hàn Uyên, kinh ngạc kiều hãm một tiếng liền lao tới.

Cố Hàn Uyên đưa tay kéo qua, không cẩn thận lại trở thành trạng thái ôm trái ôm phải.

Hắn bất đắc dĩ khẽ cười nói: Phù muội vẫn cứ xúc động như vậy a.

Quách Phù Dung bĩu môi nhỏ, lẩm bẩm nói: Người ta nhớ Cố đại ca nha.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nhìn Quách Phù Dung trong ngực.

Quách Phù Dung nhớ là thật.

Nhưng cách làm nũng như vậy có lẽ tuyệt không phải của Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung bị ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn có chút không được tự nhiên.

Chương 1088

Nàng quay mặt đi nói: Mẫu thân hy vọng có thời gian muội có thể dẫn huynh về phủ ngồi một chút.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Bây giờ mối quan hệ của Quách Phù Dung với gia đình tốt hơn nhiều so với trong cốt truyện.

Không chỉ có Cố Hàn Uyên chống lưng, Quách Cự Hiệp cũng vì vấn đề an toàn mà đồng ý cho Quách Phù Dung ở lại Đồng Phúc Khách Sạn.

Vì vậy, Quách Phù Dung lúc rảnh rỗi cũng sẽ về nhà thường xuyên thăm nhà.

Quách phu nhân đối với Cố Hàn Uyên, vị con rể tương lai này, vẫn rất có thiện cảm.

Vì vậy, trong lúc ân cần dạy bảo Quách Phù Dung một số chuyện, cũng dặn dò nàng có cơ hội phải mời Cố Hàn Uyên đến Quách phủ ngồi một chút để bồi dưỡng tình cảm.

So với Quách Phù Dung, Cố Hàn Uyên càng muốn bồi dưỡng tình cảm với Quách phu nhân, yêu cầu như vậy tự nhiên không nên cự tuyệt.

Bất quá tạm thời vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên qua loa đáp lại: Gần đây lệnh tôn sự vụ bận rộn, e rằng không tiện đến quấy rầy.

Quách Phù Dung nghe vậy lơ đễnh nói: Ta cũng chỉ là giúp mẫu thân truyền lời mà thôi.

Với tính tình phóng khoáng của nàng, nếu ở Đồng Phúc Khách Sạn có thể thường xuyên nhìn thấy Cố Hàn Uyên, thì đúng là không cần thiết cố ý mời về nhà.

Quách phu nhân nếu biết Quách Phù Dung có ý nghĩ như vậy, e rằng sẽ cảm thấy tiếc vì rèn sắt không thành thép mất thôi.

Sau đó, Đông Tương Ngọc đi pha trà cho Cố Hàn Uyên, còn Quách Phù Dung thì cùng Cố Hàn Uyên nói chuyện phiếm.

Trà mà Đông Tương Ngọc pha là do Cố Hàn Uyên đưa.

Dù sao trà mà Đông Tương Ngọc tự mình có thể lấy ra dù có đắt thế nào, Cố Hàn Uyên cũng không tiếp nhận được.

Cố Hàn Uyên hỏi Quách Phù Dung: Bạch Triển Đường chạy việc của khách sạn các ngươi đâu.

Quách Phù Dung nghe vậy hơi giật mình, giải thích: Lão Bạch hắn đang ở bếp sau giúp việc.

Miệng Lớn gần đây có chút không yên lòng, không ai giúp đỡ thì đồ ăn đều nấu không ngon.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, cũng không để tâm đến sự bất thường của Lý Đại Chủy.

Chỉ là một đầu bếp vô dụng mà thôi.

Ngược lại, nụ cười của hắn trong lúc lơ đãng lại khiến Quách Phù Dung có chút mặt đỏ.

Nàng thầm than nhẹ: Cố đại ca thật là đẹp trai.

Nàng đột nhiên nhớ đến những kiến thức làm đàn ông vui lòng mà mẫu thân đã dạy nàng.

Phát hiện nếu đối tượng là Cố Hàn Uyên thì cũng không phải vậy đáng để chống cự.

Chỉ là những kiến thức kia khó tránh khỏi có chút quá đỗi xấu hổ.

Bất quá, điều kỳ lạ là Tiểu Thanh dường như còn quan tâm đến những kiến thức này hơn cả nàng.

Lại còn làm ghi chú cho nàng, muốn nàng thường xuyên ôn tập các điểm kiến thức.

Nàng ngược lại cũng không phải không muốn chăm chỉ ôn tập, chỉ là mỗi khi đêm xuống xem ghi chú, vừa đến những nội dung then chốt trong lòng liền tràn đầy xao động.

Khiến nàng luôn mất ngủ.

Hơn nữa, nếu như màn đêm buông xuống mơ thấy Cố Hàn Uyên, sáng ngày thứ hai vẫn không thể không cố nén ý xấu hổ, lén lút giặt giũ y phục.

Chuyện như vậy đối với một thiếu nữ chưa xuất giá như nàng, không xấu hổ mới là lạ.

Cũng chỉ vì Cố Hàn Uyên quá đỗi đẹp trai, nàng cũng thích, bằng không chỉ biết càng thêm chống cự.

Những bí mật nhỏ trong lòng Quách Phù Dung, Cố Hàn Uyên không hề hay biết.

Hắn ôn nhu nói: Ta tìm Bạch Triển Đường có chút việc, Phù muội giúp gọi hắn một tiếng nhé.

A.

Quách Phù Dung hơi có chút không cam lòng đáp.

Bất quá có lẽ là nhờ rèn luyện ở Đồng Phúc Khách Sạn khiến nàng lớn lên rất nhiều trong đối nhân xử thế.

Vì vậy không những đáp ứng thẳng thắn, đợi Bạch Triển Đường được gọi tới sau cũng nhẫn nhịn tính tình, không đến quấy rầy.

Bạch Triển Đường mặt tươi cười nói: Cố công tử ngài có chuyện quan trọng gì tìm ta sao.

Cố Hàn Uyên thần sắc hờ hững, có ý riêng nói: Bạch Ngọc Thang, ngươi có phải hay không cảm thấy Cố mỗ và Lục Phiến Môn không quen biết.

Chuyện giao cho ngươi cũng dám qua loa cho xong.

Bạch Triển Đường nghe vậy vô ý thức phủ nhận nói: Bạch Ngọc Thang là ai.

Ta không biết.

Hắn thấy dường như không ai chú ý tới cuộc đối thoại của bọn họ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cười khổ nói: Cố công tử, ta nào dám chứ.

Đây chẳng phải là mấy ngày nay Cố công tử không ở kinh thành sao.

Ta coi như tìm được tung tích Yến Tam Nương cũng không có cơ hội bẩm báo a.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng nói: Ngươi coi Cố mỗ tin rằng Đạo Thánh nổi tiếng khinh công lại không có năng lực chạy tới Hoa Gia Bảo bẩm báo sao.

Bạch Triển Đường nghe vậy sắc mặt có chút khó coi.

Hắn đúng là đang qua loa cho xong phân phó của Cố Hàn Uyên.

Đã từng hắn không ý thức được tình cảm của mình đối với Đông Tương Ngọc.

Cho đến khi nhìn thấy Đông Tương Ngọc ái mộ Cố Hàn Uyên, hắn mới dần dần hiểu ra hảo cảm của mình đối với nàng.

Thế nhưng lúc này nghĩ thông suốt hiển nhiên đã muộn.

Chẳng lẽ muốn hắn dẫn Đông Tương Ngọc bỏ trốn sao.

Tạm thời không nói Đông Tương Ngọc có đồng ý hay không.

Hắn thật vất vả mới có cuộc sống yên tĩnh, sao cam lòng tự tay phá vỡ.

Tính cách của Bạch Triển Đường và Cận Nhất Xuyên không giống nhau, ý tưởng tự nhiên cũng khác biệt.

Vì vậy hắn lựa chọn yên lặng chấp nhận hiện thực người phụ nữ mình yêu mến đã sa vào vòng tay Cố Hàn Uyên.

Chỉ là như vậy thì cũng thôi đi.

Hắn đường đường Đạo Thánh vậy mà còn bị Cố Hàn Uyên uy h·iếp làm việc.

Không dám công khai phản kháng, chẳng lẽ còn không dám qua loa cho xong phân phó của Cố Hàn Uyên sao.

Hắn cũng không phải là bùn đất nặn ra.

Hơn nữa, việc tìm người vốn dĩ không thể đảm bảo tiến độ, huống chi còn là cao thủ ẩn mình như Yến Tử Thần Thâu.

Đến lúc đó tìm một cái cớ đã từng nói qua thì chẳng phải có thể qua loa cho xong sao.

Đương nhiên, để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Bạch Triển Đường vẫn nghiêm túc tìm được tung tích Yến Tam Nương.

Chỉ là hắn đã hạ quyết tâm, chỉ cần Cố Hàn Uyên không hỏi, hắn liền không chủ động nói.

Đáng tiếc không ngờ Cố Hàn Uyên lại nhạy bén đến thế, đã nhận ra tâm tư của hắn.

Có lẽ còn không chỉ như vậy.

Cố Hàn Uyên e rằng còn nắm giữ một nhóm lực lượng tình báo vô cùng mạnh mẽ.

Bằng không cũng không thể nào biết hắn đã tìm được tung tích Yến Tam Nương.

Đáng tiếc hắn nhớ rất kỹ, kết quả lại rất tệ.

Bây giờ không thể không đối mặt với vấn trách của Cố Hàn Uyên.

Hắn kiên trì nói dối: Ta đây không lo lắng đột nhiên chạy đến Hoa Gia Bảo sẽ làm rối loạn kế hoạch của Cố công tử sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: Cái cớ giảo biện này tìm còn được đấy.

Bạch Triển Đường trong lòng căng thẳng, cười xòa nói: Cố công tử nói đùa, tiểu nhân thật sự là suy tính như vậy.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Bạch Triển Đường cười làm lành.

Tình huống như vậy kỳ thực hắn sớm đã có dự liệu.

Những cái gọi là nhân vật chính này luôn có quá nhiều ý tưởng không tự lượng sức, sai khiến họ cũng luôn sẽ gặp phải phiền toái tương tự.

Cho đến nay, những người duy nhất có thể coi là dễ dùng chỉ có A Phi và Giang A Sinh, những kẻ đã bị thiến tinh thần sau khi học Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Chẳng lẽ là chỉ có bị thiến tinh thần rồi, những nhân vật chính này mới có thể ngoan ngoãn sao.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Bạch Triển Đường, trong ánh mắt nhất thời thêm mấy phần ác ý.

Bạch Triển Đường lưng bỗng dưng phát lạnh, không hiểu có loại dự cảm chẳng lành.

Vô ý thức cảm thấy hẳn là phải nhanh một chút cứu vãn cách nhìn của Cố Hàn Uyên đối với hắn, bằng không phần lớn sẽ không có kết quả tốt.

Hắn vội vàng cười nịnh giải thích: Kỳ thực còn có một nguyên nhân.

Yến Tam Nương không hiểu sao lại cùng cựu Chỉ huy Đồng Tri Ly Ca của Cẩm Y Vệ cười nói thân mật, còn lập ra một tổ chức hiệp khách.

Bạch Triển Đường vì trốn tránh trách nhiệm, liền đem những gì mình biết nói ra hết.

Chương 1089

Cố công tử, người cũng biết tại hạ vừa thấy quan liền bắp chân run rẩy, huống hồ lại là đại quan như Cẩm Y Vệ Chỉ huy Đồng Tri.

Ly Ca Tiếu nay tuy đã bãi chức, nhưng y trong Cẩm Y Vệ có uy vọng cực cao, thường xuyên có cố hạ đến bái phỏng, khiến tại hạ căn bản không dám tới gần y.

Bởi vậy, gần đây tại hạ đã bám theo tung tích Yến Tam Nương, song vẫn chưa dám bẩm báo Cố công tử người.

Chỉ huy Đồng Tri là một chức quan gần với Chỉ huy Sứ, quan giai tòng tam phẩm.

Đây đã là cấp quản lý chân chính của Cẩm Y Vệ.

Ngay cả Cố Hàn Uyên nhất thời cũng không thể đưa Lô Kiếm Tinh lên được cấp bậc này.

Dù sao, Chỉ huy Đồng Tri cần được Chỉ huy Sứ đề cử, Hoàng Đế tự mình bổ nhiệm.

Thậm chí với quan giai như vậy còn có thể vào triều.

Chỉ là trong tình huống bình thường, bộ phận Đặc Vụ như Cẩm Y Vệ, trừ thủ lĩnh ra, sẽ không dễ dàng vào triều.

Có thể thấy, Ly Ca Tiếu đã từng quả thực được coi là nhân vật số một.

Danh tiếng Đạo Thánh của Bạch Triển Đường tuy vang dội, nhưng vừa gặp quan liền sợ đến không được.

Huống chi Ly Ca Tiếu đã từng là một cao quan như Cẩm Y Vệ Đồng Tri.

Dù đã bãi chức, Bạch Triển Đường cũng không nên tùy tiện xúc phạm.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Lý do giảo biện này tạm coi là được, lần này ta sẽ không chấp nhặt với ngươi.

Ngươi hãy nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Ly Ca Tiếu.

Cố Hàn Uyên kỳ thực vốn không có ý định làm gì Bạch Triển Đường.

Dù sao không nể mặt tăng cũng nể mặt phật.

Nếu thật muốn tùy tiện động đến Bạch Triển Đường, không nói Đông Tương Ngọc sẽ có ý kiến, triển Hồng Lăng cũng có thể xích mích với hắn.

Ít nhất là trước khi công lược triển Hồng Lăng, Bạch Triển Đường thực ra đều an toàn.

Chỉ bất quá y cũng không tự biết, chỉ đang dọa mình mà thôi.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên hiện tại quan tâm hơn là Ly Ca Tiếu.

Ly Ca Tiếu từ khi rời khỏi Cẩm Y Vệ đã luôn sống ẩn dật mai danh.

Ngay cả Địa võng cũng khó tìm được kẻ cố tình ẩn giấu thân phận như y.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên hiện tại chỉ hiểu rõ về Ly Ca Tiếu trong giới hạn của kịch bản.

Song, kịch bản và thực tế đã xuất hiện rất nhiều sai lệch.

Bởi vậy kịch bản chỉ có thể làm tham khảo, chứ không thể hoàn toàn tin tưởng.

Bằng không Cố Hàn Uyên trước kia cũng không cần phiền phức như vậy làm Bạch Triển Đường truy đuổi tung tích Yến Tam Nương.

Vì vậy, kết quả là, ngược lại là Đạo Thánh sợ quan này mới có thể cung cấp tình báo xác thực hơn.

Chí ít thân thủ và kinh nghiệm của y vẫn đáng tin cậy.

Bạch Triển Đường thấy Cố Hàn Uyên không còn so đo lỗi lầm của mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không dám giả ngây giả dại lừa dối, thành thật nói: Chuyện này phải kể từ khi Ly Ca Tiếu nhậm chức Cẩm Y Vệ Chỉ huy Đồng Tri.

Sau đó, Bạch Triển Đường kể rõ ngọn ngành mọi chuyện một lần.

Đường đường là Đạo Thánh quả thực có chút tài năng, trong mấy ngày ngắn ngủi đã tra ra không ít điều.

Đoạn thời gian trước, Tương Bắc xảy ra thủy tai, tình hình tai nạn thập phần nghiêm trọng.

Triều đình phân phối mười vạn lượng hoàng kim để cứu trợ tai nạn.

Nếu như là mấy tháng trước, triều đình mượn Đại Thông Ngân Trang vận chuyển khoản tiền cứu trợ tai nạn là hết sức an toàn và nhanh chóng.

Nhưng bởi vì vụ án tiền giấy Đại Thông, không chỉ chức năng của Đại Thông Ngân Trang rơi vào đình trệ, mà công tín lực của các ngân hàng tư nhân khác cũng bị ảnh hưởng.

Bởi vậy, triều đình không thể không phái người áp giải tiền mặt đến Tương Bắc cứu trợ tai nạn.

Tiền mặt tất nhiên sẽ đối mặt một vấn đề.

Đó chính là cướp đường.

Tuyệt đại bộ phận kẻ ngang ngược trong cảnh nội Minh quốc không dám động đến khoản tiền cứu trợ của triều đình, nhưng không có nghĩa là không ai dám cướp.

Kết quả cuối cùng là khoản tiền cứu trợ bị một đám hắc y nhân không rõ lai lịch cướp đi.

Mà nhóm này ứng với Vô Cầu.

Xảy ra sai lầm lớn như vậy, Vô Cầu vốn nên bị cách chức hỏi chém.

Nhưng không biết y đã vận hành thế nào, cuối cùng triều đình quy định yêu cầu y tìm lại khoản tiền cứu trợ bị cướp đi.

Kết quả Vô Cầu lại đi tìm Ly Ca Tiếu xin giúp đỡ.

Ly Ca Tiếu và Vô Cầu có thù cũ, vốn không muốn ra tay tương trợ.

Thế nhưng bị lão sư của y, cựu Cẩm Y Vệ Chỉ huy Sứ Trịnh Đông Lưu khuyên bảo.

Lại thêm y vốn còn tâm tồn đại nghĩa, không đành lòng dân chúng Tương Bắc gặp tai họa mất đi hy vọng, liền đáp ứng việc này.

Nhưng hôm nay Ly Ca Tiếu đã không còn là Cẩm Y Vệ Đồng Tri ban đầu.

Chỉ dựa vào sức một mình y căn bản không thể tìm về khoản tiền cứu trợ.

Bởi vậy y liền dự định chiêu mộ một số tài ba dị sĩ tương trợ.

Trong đó có đồ đệ bị bỏ rơi của Thiếu Lâm tinh thông mười tám ban võ nghệ, đã từng là Lật Giang Đại Trộm Sài Hồ.

Thiên Diện Diễn Viên Hạ Tiểu Mai am hiểu bắt chước, dịch dung cùng ám khí.

Cùng với Yến Tử Thần Thâu Yến Tam Nương mà Bạch Triển Đường ngầm truy lùng.

Ly Ca Tiếu khi còn là Cẩm Y Vệ Chỉ huy Đồng Tri có danh tiếng rất lớn.

Không chỉ ở trong quan trường, mà trên giang hồ cũng thanh danh xa gần.

Vì vậy y chiêu mộ Sài Hồ và Hạ Tiểu Mai thập phần thành công.

Duy chỉ có Yến Tam Nương bên này gặp vấn đề.

Dù sao khi đó bởi vì vụ án khuân đồng bị trộm, tất cả Thần Thâu đạo tặc đều có hiềm nghi rất lớn.

Yến Tam Nương tuy thân ở kinh thành, nhưng vẫn ẩn tung biệt tích.

Người bình thường căn bản không tìm được tung tích của nàng.

Nhưng mà ngày hôm trước Cổ Ba bị bắt, vụ án khuân đồng bị trộm đối ngoại tuyên bố kết án.

Các bộ môn triều đình nhìn chằm chằm những Thần Thâu đạo tặc kia cũng sẽ không dùng nhiều nhân lực và tinh lực trên người bọn họ nữa.

Sau đó, Ly Ca Tiếu dùng một bức tượng Bạch Ngọc Như Lai điêu khắc đưa tới để dẫn dụ Yến Tam Nương đang muốn ra tay thỏa mãn cơn nghiện.

Đồng thời dùng đại nghĩa nạn dân Tương Bắc thuyết phục Yến Tam Nương gia nhập.

Bốn người từ đây hợp thành một tổ chức tên là Hiệp Khách, bắt tay vào điều tra vụ án khoản tiền cứu trợ bị cướp.

Bốn người này quả thực có chút bản lĩnh, rất nhanh liền tra ra kẻ thật sự cướp đi khoản tiền cứu trợ là Đại Gian Thần Nghiêm Tung, Thủ phụ Nội các.

Chính bởi vì Nghiêm Tung là Thủ phụ Nội các, mới có đủ quyền thế che đậy tung tích mười vạn lượng hoàng kim.

Bằng không, ước chừng mười vạn lượng hoàng kim không phải dễ dàng vận chuyển đi như vậy.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên căn cứ kịch bản biết được nội tình còn nhiều hơn một chút.

Chương 1090

Ví như Vô Cầu vốn chính là người của Nghiêm Tung.

Đây vốn là một vở tuồng tự biên tự diễn, mục đích là để Ly Ca Tiếu điều tra, cuối cùng lại tính toán giá họa cho bọn họ.

Đến lúc đó, Ly Ca Tiếu bốn người bị bắt tự nhiên là không thể cầm ra mười vạn lượng hoàng kim.

Chờ bọn họ bị hỏi chém, vụ án khoản tiền cứu trợ bị cướp sẽ thành vụ án không đầu mối, mười vạn lượng hoàng kim cũng liền tự nhiên mà vậy rơi vào túi Nghiêm Tung.

Còn như Vô Cầu không thể tìm về khoản tiền cứu trợ, có Nghiêm Tung bảo đảm vẫn không có việc gì.

Thậm chí còn có thể đem công lao bắt Ly Ca Tiếu bốn người đặt lên đầu Vô Cầu.

Đến lúc đó, Vô Cầu không những không bị phạt, ngược lại có công.

Cố Hàn Uyên nghe Bạch Triển Đường kể ra, kết hợp với hiểu biết của hắn về kịch bản, dần dần khôi phục lại phần lớn nguyên trạng sự việc.

Bạch Triển Đường lúc này đột nhiên ám muội cười nói: Nói đến, ta còn phát hiện một chuyện.

Có một lần ta thừa dịp Ly Ca Tiếu xuất môn tra án, đến nơi ẩn cư rừng trúc của y xem có gì không đáng chú ý.

Kết quả ngoài ý muốn phát hiện Vô Cầu cũng ở xa xa lặng lẽ quan sát.

Người đoán xem, Vô Cầu hóa ra là đang xa xa nhìn lén thê tử của Ly Ca Tiếu giặt quần áo làm cơm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngẩn người, cau mày hỏi: Kinh Như Ức chưa chết ư.

Thế giới này, triều đình Minh quốc có quá nhiều thế lực.

Nghiêm Tung tuy là Nội các Thủ phụ cao quý, nhưng không giống như trong kịch bản hay lịch sử, một tay che trời.

Vẫn còn rất nhiều thế lực có thể đối kháng với y.

Vì vậy, y hành sự cũng không tùy tiện như trong kịch bản.

Đấu tranh trên triều đình cũng cố gắng kiểm soát để ảnh hưởng không bị mở rộng, thủ đoạn cũng ít khốc liệt hơn.

Cẩm Y Vệ tiền nhiệm Chỉ huy Sứ Trịnh Đông Lưu bãi chức tuy quả thực có phần liên quan đến Nghiêm Tung, thế nhưng nguyên nhân chủ yếu hơn vẫn là Trịnh Đông Lưu đã có tuổi, vết thương cũ tái phát, tu vi suy giảm, vô lực thống lĩnh Cẩm Y Vệ.

Nghiêm Tung chợt gây khó dễ, lại thêm Đông Xưởng phối hợp, mấy lần mượn thực lực suy yếu của Trịnh Đông Lưu mà hao tổn uy tín của y.

Trịnh Đông Lưu không muốn mất hết sau cùng bộ mặt, đành phải chủ động chào từ giã.

Không có Trịnh Đông Lưu là nhân tố chủ yếu này, xung đột giữa Ly Ca Tiếu và Nghiêm Tung cũng không tính là lớn.

Thậm chí sau khi Trịnh Đông Lưu chào từ giã chức Chỉ huy Sứ, Ly Ca Tiếu còn ở lại Cẩm Y Vệ tiếp tục nhậm chức một đoạn thời gian.

Bất quá từ khi Trịnh Đông Lưu bãi chức, Đông Xưởng đối với

Cẩm Y Vệ ngầm chiếm càng ngày càng mạnh.

Bầu không khí trong nội bộ Cẩm Y Vệ cũng càng ngày càng mục nát.

Bốn vị Chỉ huy Sứ mới nhậm chức mặt cùng lòng không đồng nhất.

Thanh Long có lòng bình định, Huyền Vũ lại âm thầm cản trở.

Cuối cùng, Ly Ca Tiếu triệt để thất vọng, nhắm mắt làm ngơ, cùng sư phó của y là Trịnh Đông Lưu, lựa chọn từ chức.

Toàn bộ quá trình so với kịch bản gốc thì bằng phẳng hơn nhiều.

Kinh Như Ức tự nhiên cũng không bị Nghiêm Tung hạ lệnh đánh chết.

Hơn nữa, theo lời Bạch Triển Đường, cái thai nhi mà Kinh Như Ức vốn sẽ bị Nghiêm Tung đá chết trong bụng cũng không còn tồn tại nữa.

Cố Hàn Uyên âm thầm suy nghĩ những biến hóa này sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho hắn.

Kinh Như Ức chưa chết tất là chuyện tốt.

Trước tiên, Ly Ca Tiếu có Kinh Như Ức làm ràng buộc và điểm yếu, liền không cách nào hành sự không cố kỵ gì như trong kịch bản.

Nhân vật chính không cố kỵ gì mới là phiền toái nhất, nhằm vào y càng tốn công vô ích.

Thứ nhì, Yến Tam Nương muốn ái mộ Ly Ca Tiếu như trong kịch bản cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Mặc dù Cố Hàn Uyên bây giờ mất đi tiên phát ưu thế, ảnh hưởng cũng không lớn, hoàn toàn có thể bắt kịp.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên đối với mỹ nhân thê tử Kinh Như Ức này tự nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú.

Kinh Như Ức trong kịch bản không phải còn có một hài tử sao.

Nếu đã như vậy, Cố Hàn Uyên tìm cơ hội ban tặng nàng một hài tử thật tốt.

Tuy nói Kinh Như Ức chưa chắc có thể đón nhận.

Cố Hàn Uyên sau khi hiểu rõ tình huống bên Ly Ca Tiếu nhất thời bình tĩnh rất nhiều.

Có bất ngờ, thế nhưng ảnh hưởng không lớn.

Hơn nữa, dù có ảnh hưởng, cũng phần lớn có lợi hơn cho Cố Hàn Uyên.

Kẻ thực sự khiến hắn cau mày là Nghiêm Tung.

Trong thế giới được tạo thành từ võ hiệp này, lại không nắm binh quyền, dưới trướng lại không có cao thủ, Nghiêm Tung trong mắt các thế lực khác tựa như một con dê béo càng nuôi càng mập chờ bị làm thịt mà thôi.

Cũng chỉ một số người không rõ chân tướng mới xem y là kẻ quyền khuynh triều đình, đầu sỏ họa quốc ương dân.

Ví như kẻ ngu ngốc Trịnh Đông Lưu này, thậm chí còn ảnh hưởng đến Ly Ca Tiếu.

Nghiêm Tung người này không có gì xảo quyệt khác, duy nhất giỏi nịnh hót, độc đoán mưu lợi.

Nhất là giống con sâu mọt gặm nhấm căn cơ triều đình, kiếm tiền bất chính, tựa như khoản tiền cứu trợ tai nạn lần này.

Bề ngoài Nghiêm Tung bây giờ quyền thế ngập trời, thậm chí có thể che lấp tung tích khoản tiền cứu trợ.

Trên thực tế đó bất quá là các thế lực ăn ý, cho y một cái biểu hiện giả dối quyền khuynh triều đình mà thôi.

Chỉ chờ ngày nào đó thế lực kia dẫn đầu ra tay với y, ăn thịt con dê béo này.

Dĩ nhiên muốn ăn Nghiêm Tung cũng không phải dễ dàng như vậy, dù sao có quá nhiều ánh mắt theo dõi y.

Hơn nữa, mấy vị Vương gia mưu đồ bí mật tạo phản càng nhìn chằm chằm bên ngoài đã lâu.

Vì vậy, bề ngoài Nghiêm Tung quyền khuynh triều đình, vững như Thái Sơn, kỳ thực sớm đã nguy như chồng trứng.

Cố Hàn Uyên từ khi vào kinh thành vẫn chờ Nghiêm Tung tới cửa mời.

Dù sao Nghiêm Tung thiếu nhất là võ lực uy hiếp, mà Cố Hàn Uyên lại vừa hay có thể thỏa mãn yêu cầu của y.

Thậm chí Cố Hàn Uyên chỉ cần biểu lộ một ý đồ hợp tác, các thế lực khác cũng không dám đối với Nghiêm Tung hành động thiếu suy nghĩ.

Mà Cố Hàn Uyên cũng có thể mượn tay Nghiêm Tung, âm thầm chôn một cái đinh vào triều đình.

Đây là một sự hợp tác cùng có lợi.

Chỉ là làm Cố Hàn Uyên ngoài ý muốn là hắn rõ ràng đã phóng xuất ám hiệu Tiêu bản này, kết quả Nghiêm Tung dĩ nhiên thẳng đến nay vẫn không có ý muốn tiếp xúc với hắn.

Y một bộ dáng vẻ trung lập, chỉ cần người không quấy nhiễu ta, ta sẽ không làm phiền người.

Hiển nhiên, Nghiêm Tung bị các thế lực ăn ý như nuôi heo vỗ béo đồng thời cũng dưỡng thành ngạo mạn.

Y ngạo mạn nhận thức rằng quyền thế của mình chính là Hộ Thân Phù tốt nhất.

Kể từ đó, tự nhiên cũng sẽ không cần hợp tác với ai.

Huống chi Cố Hàn Uyên xưa nay bá đạo, Nghiêm Tung cũng không hy vọng trên đầu mình lại có thêm một người đè nặng.

Bây giờ tình trạng bình an vô sự này ngược lại càng phù hợp lợi ích của y.

Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

Quả nhiên vẫn là đánh giá cao Nghiêm Tung, gian thần để tiếng xấu muôn đời này.

Y so với mấy kẻ đồng liêu ở Tống quốc, đạo hạnh kém xa.

Bạch Triển Đường thấy Cố Hàn Uyên nhíu mày trầm tư, không dám quấy nhiễu.

Chương 1091

Bất quá bởi vì trước đó nói tới là thê tử của Ly Ca Tiếu Kinh Như Ức, thế cho nên trong ánh mắt y nhìn về phía Cố Hàn Uyên ngập tràn vẻ cổ quái.

Y âm thầm suy đoán lẽ nào Cố Hàn Uyên lại có ý đồ gì với Kinh Như Ức.

Bạch Triển Đường nghĩ đến Kinh Như Ức mà mình đã từng thấy.

Nàng một thân áo tang vải thô, dáng người yểu điệu, dung mạo tuyệt trần, không điểm phấn son, đoan trang tự nhiên.

Vẻ đẹp như vậy được Cố Hàn Uyên coi trọng ngược lại cũng không thần kỳ.

Chỉ là nghĩ đến Kinh Như Ức sớm đã là thê tử của Ly Ca Tiếu, Cố Hàn Uyên phải nên ra tay thế nào.

Lẽ nào lại thẳng thắn khiến Kinh Như Ức thành quả phụ rồi thu nạp vào phòng ư.

Bạch Triển Đường trong lòng nhất thời có chút sợ hãi.

Cố Hàn Uyên không để ý Bạch Triển Đường miên man suy nghĩ.

Nghĩ đến quá nhiều, biết người quá nhiều thường thường không có kết quả gì tốt.

Cố Hàn Uyên phất tay ra hiệu Bạch Triển Đường lui xuống.

Lúc này Đông Tương Ngọc vừa hay bưng ấm trà đến, dịu dàng vì Cố Hàn Uyên châm trà, phong tình vạn chủng nói: Công tử hãy nếm thử tài pha trà của thiếp thân.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nhận chén trà, uống thử.

Ôn hòa khen: Trong trà phảng phất có thêm chút hương thơm, không hổ là do Đông cô nương tự tay pha chế.

Cố Hàn Uyên cho Đông Tương Ngọc chính là trà Sát hương thấm uống.

Dù sao cũng là linh trà.

Đông Tương Ngọc muốn pha được tốt hơn, hiển nhiên không có kỹ thuật đó.

Thế nhưng muốn pha ra vị khó uống cũng không phải chuyện dễ.

Chí ít Cố Hàn Uyên không nếm thấy vấn đề gì.

Lời khen ngợi trong miệng chỉ đơn thuần là muốn lừa dối Đông Tương Ngọc mà thôi.

Hết lần này tới lần khác, Đông Tương Ngọc lại rất tin lời hắn.

Gương mặt nàng ửng hồng, nụ cười càng thêm long lanh mấy phần.

Hai người trò chuyện một lát liền hàn huyên đến Mạc Tiểu Bối.

Mạc Tiểu Bối ham chơi, cả ngày đuổi gà đuổi chó, không hề có chút dáng vẻ cô nương khuê các nào.

Đông Tương Ngọc đã muốn đưa nàng đến Bạch Mã Thư Viện.

Đáng tiếc Bạch Mã Thư Viện trong thế giới này mở dưới chân kinh thành, chiêu sinh nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Huống chi còn là cô bé như Mạc Tiểu Bối.

Đông Tương Ngọc dù tốn bạc trắng tặng lễ cũng không thể đưa Mạc Tiểu Bối vào được.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chuyện này dễ thôi.

Quay đầu ta sẽ gửi một phong thư đến Bạch Mã Thư Viện, bọn họ tự nhiên sẽ tiếp nhận Tiểu Bối.

Đông Tương Ngọc nghe vậy đại hỉ.

Sau khi nói lời cảm tạ, nàng nhìn gương mặt hơi tái nhợt của Cố Hàn Uyên, khẽ do dự, rồi ửng hồng nói: Gần đây thiếp thân có học chút thủ pháp đấm bóp, vừa hay có thể giúp Cố công tử thư giãn mỏi mệt.

Coi như là tạ ơn người đã giúp Tiểu Bối vào Thư Viện.

Cố Hàn Uyên tựa cười phi cười nhìn Đông Tương Ngọc, rất muốn hỏi nàng một câu: Nàng xoa bóp có đứng đắn không.

Song nếu thật hỏi như vậy, Đông Tương Ngọc hẳn sẽ sợ mà chạy mất.

Mà Đông Tương Ngọc cũng bị ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút không tự nhiên.

Ngượng ngùng nói: Cố công tử chẳng lẽ ghét bỏ thiếp thân vụng về sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có chút tiếc nuối, xem ra là nghiêm chỉnh xoa bóp.

Gương mặt lại khẽ cười nói: Sao lại thế.

Ta chỉ là đột nhiên nghe nói có chuyện tốt như vậy, quá đỗi vui mừng.

Đông Tương Ngọc bị lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên chọc cười, phun một tiếng, càu nhàu: Phi.

Còn nói mê sảng để trêu ghẹo thiếp thân.

Bất quá nhìn đôi mắt đẹp hơi lấp lánh của nàng, hiển nhiên cũng không có ý giận dỗi.

Sau đó, Cố Hàn Uyên theo Đông Tương Ngọc lên lầu.

Vẫn là gian khách phòng mà Đông Tương Ngọc gần như vĩnh viễn dành cho Cố Hàn Uyên.

Căn phòng sạch sẽ gọn gàng, hiển nhiên thường xuyên được dọn dẹp quét tước.

Trên mặt bàn bày quý giá huân hương.

Đối với Đông Tương Ngọc ngày thường keo kiệt mà nói, rất là khó có được.

So với khách phòng, ngược lại càng giống như gian phòng của chủ nhân khách điếm.

Thậm chí gian phòng của Đông Tương Ngọc còn chưa chắc được xử lý cẩn thận như vậy.

Trên thực tế, nếu so sánh kỹ, gian phòng của Đông Tương Ngọc thật sự có chỗ không bằng.

Chí ít nếu Đông Tương Ngọc một mình ở, nàng tuyệt đối sẽ luyến tiếc không dùng loại huân hương quý báu này.

Cố Hàn Uyên ánh mắt ôn hòa, dịu dàng nói: Đông cô nương có lòng.

Đông Tương Ngọc thấy Cố Hàn Uyên đưa mắt rơi ở trên bàn huân hương, có chút ngượng ngùng nói: Đó là Tiểu Quách yêu cầu đặt vào.

Xem ra Đông Tương Ngọc vẫn là Đông Tương Ngọc, bản tính keo kiệt như trước chưa đổi.

Trên thực tế, nếu không phải Quách Phù Dung cường ngạnh yêu cầu, nàng cũng sẽ không đồng ý đặt loại huân hương quý giá như vậy vào gian khách phòng mà Cố Hàn Uyên rất ít khi đến ở, thậm chí tuyệt đại đa số thời gian đều bỏ trống.

Dù sao làm như vậy thật sự là quá mức lãng phí.

Quách Phù Dung nguyên bản nhất định không có tỉ mỉ như vậy.

Chỉ là sau khi nàng nói với mẫu thân về tình huống căn phòng khách này, đã được Quách phu nhân ân cần dặn dò.

Đàn ông đôi khi rất thích tấm lòng quan tâm tiểu tiết này.

Ngay cả Cố Hàn Uyên, tâm tình lúc này chẳng phải thêm mấy phần nhu hòa sao.

Cũng chính là Đông Tương Ngọc không có ý muốn nhận công, nếu không tấm lòng của Quách Phù Dung chẳng phải hóa công cốc sao.

Cố Hàn Uyên thoáng ngoài ý muốn một chút, sau đó cũng đoán được đằng sau Quách Phù Dung là thủ bút của Quách phu nhân.

Mẫu thân giúp nữ nhi tăng hảo cảm với con rể.

Hà tất phiền toái như vậy.

Quách phu nhân bản thân chính là lợi thế tốt nhất.

Chỉ cần nàng buộc Quách Phù Dung, lại cùng mình cùng nhau đưa đến trên giường Cố Hàn Uyên chẳng phải đủ rồi sao.

Cố Hàn Uyên âm thầm nảy ra ý đồ với hai mẹ con Quách Phù Dung, song gương mặt lại mỉm cười nói: Vậy gian phòng này tóm lại là Đông cô nương giúp dọn dẹp sạch sẽ đúng không.

Ân.

Đông Tương Ngọc khẽ ngượng ngùng gật đầu đáp.

Chuyện huân hương tạm thời không bàn.

Bởi vì Cố Hàn Uyên trước đó đã nói không muốn khiến người khác tùy tiện đi vào gian phòng mình đã ở.

Trong Đồng Phúc Khách Sạn, người có thể vào gian phòng này chỉ có Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung cẩu thả lại vụng về, Đông Tương Ngọc sao có thể yên tâm để nàng dọn dẹp phòng cho Cố Hàn Uyên.

Vì vậy đương nhiên là do nàng tự mình động thủ.

Còn như có hay không ở trên chiếc giường Cố Hàn Uyên đã ngủ mà ngửi ngửi hít hà, thì chỉ Đông Tương Ngọc mình biết mà thôi.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Bởi vậy, ta tạ tấm lòng của Đông cô nương cũng không sai.

Tấm lòng của nữ tử vì người trong lòng mà làm gì đó khi bị phát hiện, khiến bầu không khí lúc này thêm mấy phần ái muội.

Ánh mắt sáng quắc quen thuộc của Cố Hàn Uyên khiến Đông Tương Ngọc trong lòng có chút bối rối.

Nàng vội vàng nói: Cố công tử không phải còn muốn thiếp thân giúp người đấm bóp sao.

Mau mau nằm xuống đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không làm khó dễ ý của nàng, khẽ cười một tiếng liền nằm sấp trên giường hẹp, ý bảo nàng cứ tự nhiên.

Đông Tương Ngọc thấy thế một chút do dự, đỉnh lấy một gương mặt đẹp đã đỏ bừng vì thẹn thùng, tiến lên, tiêm tiêm tố thủ cách lớp quần áo đè lên lưng Cố Hàn Uyên.

Cùng lúc đó, Quách Phù Dung vừa làm xong việc trở lại đại sảnh thấy Cố Hàn Uyên đã không thấy bóng dáng, bèn hỏi Bạch Triển Đường: Lão Bạch, Cố công tử đâu rồi.

Lúc này, sắc mặt Bạch Triển Đường rất xấu xí, một bộ dáng ủ rũ không vui.

Chương 1092

Y vừa trơ mắt nhìn Đông Tương Ngọc dẫn Cố Hàn Uyên lên lầu.

Hơn nữa, đã lâu như vậy còn không có ý xuống lầu, khó tránh khỏi khiến người ta miên man bất định.

Nếu không phải vừa mới bị Cố Hàn Uyên đe dọa một phen, y lúc này nào có khả năng ngồi yên.

Không nói ngăn cản, chỉ là quấy rối thì có khó khăn gì.

Ví như tìm một cớ đưa một chén nước, hoặc là ở ngoài cửa lớn tiếng gọi vài câu.

Cắt ngang như vậy mấy lần, dù muốn làm gì cũng không còn hứng thú.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên vừa mới cảnh cáo y rồi, vạn nhất thật sự chọc giận Cố Hàn Uyên thì sao.

Y còn không muốn bại lộ thân phận, rời khỏi Đồng Phúc Khách Sạn, từ bỏ cuộc sống yên tĩnh hiện tại.

Vì vậy, dù trong lòng y bất mãn đến mấy, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ có thể nói Bạch Triển Đường từ khi bị Cố Hàn Uyên vạch trần thân phận đã bị nắm giữ gắt gao.

Dù y có chút tiểu tâm tư, cũng rất khó thật sự gây ra ảnh hưởng gì cho Cố Hàn Uyên.

Bạch Triển Đường vốn không định phản ứng thiếu nữ Quách Phù Dung này, kẻ cũng bị Cố Hàn Uyên mê hoặc.

Lúc này, y đột nhiên động linh cơ một cái, cố ý bĩu môi nói: Đông chưởng quỹ dẫn Cố công tử lên lầu, đã lâu rồi không xuống.

Ta thấy muội tốt nhất đừng nên lúc này đi quấy rối bọn họ thì hơn.

Bạch Triển Đường dùng cách nói này hiển nhiên là cố ý.

Quách Phù Dung vốn là tính tình phản nghịch, huống chi còn liên quan đến Cố Hàn Uyên và Đông Tương Ngọc.

Nàng nhất thời liền ngồi không yên.

Giấu đầu hở đuôi bỏ lại một câu: Ta lên lầu xem có chỗ nào cần quét dọn liền vội vã lên lầu.

Bạch Triển Đường thấy hơi có chút đắc ý, thấp giọng lẩm bẩm: Ta đã khuyên Tiểu Quách rồi, là Tiểu Quách tự mình nhất định muốn lên.

Không thể trách ta nha.

Y thập phần đang mong đợi một trận tu la tràng ồn ào có thể xảy ra.

Đáng tiếc đợi một lúc, trên lầu vẫn như cũ an an tĩnh tĩnh.

Khiến người ta hoài nghi Quách Phù Dung rốt cuộc có lên lầu hay không.

Lúc này Đông Tương Ngọc đang nhẹ nhàng vỗ về cơ bắp trên lưng Cố Hàn Uyên.

Nhiệt độ truyền tới từ đầu ngón tay khiến trái tim nàng đập thình thịch.

Nàng trong lòng ngượng ngùng thầm nghĩ: Cố công tử trông gầy yếu, hóa ra dưới lớp y phục lại vĩ đại đến thế.

Xúc cảm cơ bắp mềm vừa phải khiến nàng không khỏi âm thầm nuốt nước bọt, trong lòng một trận xao động.

Phụ nữ không phải là không háo sắc, mà là phải có tư bản khiến mình háo sắc.

Đông cô nương, nàng xoa bóp nhẹ như vậy sẽ khiến người ta nhột lắm.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên lên tiếng khiến Đông Tương Ngọc giật mình.

Nàng vội vàng điều chỉnh tâm tính, thành thật vì Cố Hàn Uyên xoa bóp.

Một lát sau, Cố Hàn Uyên trong lòng không khỏi cạn lời.

Cái gọi là xoa bóp của Đông Tương Ngọc vốn là không có nặng nhẹ.

Thật không biết nàng lấy tự tin ở đâu ra mà nói đã học được xoa bóp.

Nếu không phải còn có thể nghe thấy mùi thơm thoang thoảng trên người nàng cùng với thỉnh thoảng bởi vì động tác quá lớn mà cọ lên đôi chân ngọc mềm mại lại nở nang, chỉ sợ hắn đã sớm chịu không nổi Đông Tương Ngọc xoa bóp loạn xạ thế này.

Đông Tương Ngọc lúc này rốt cuộc có tự mình hiểu lấy.

Hai tay dừng lại, ngượng ngùng nói: Thứ lỗi, thiếp thân có phải đã khiến người khó chịu rồi không.

Đông Tương Ngọc không lừa dối Cố Hàn Uyên, nàng quả thực đã đi học cách xoa bóp.

Chỉ bất quá nơi nàng đi học lại là ở Quán Trọ Đồng Phúc.

Nàng là đi Tế Thế Đường đối diện chéo Quán Trọ Đồng Phúc để học xoa bóp.

Thủ pháp đấm bóp có thể hành hạ Dương lão đến mức độc thạch tín phát tác thì có thể đáng tin cậy đi đâu.

Khi ra tay không nặng không nhẹ cũng đã rất bình thường.

Loại thời điểm này, người thẳng tính sẽ dứt khoát ngừng lại, hoặc là mở miệng chỉ trích hoặc là phẩy tay áo bỏ đi.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không như vậy không hiểu phong tình.

Ngữ khí ôn hòa khẽ cười nói: Tuy thủ pháp còn nghèo nàn, thế nhưng tấm lòng của Đông cô nương mới là thuốc tốt thật sự có thể giúp ta giải lao.

Đông Tương Ngọc nghe vậy trong lòng có chút xấu hổ.

Lời an ủi của Cố Hàn Uyên khiến nàng dễ chịu hơn rất nhiều.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không tự trách.

Trong lòng thầm mắng Tế Thế Đường trách không được sẽ bị Cẩm Y Vệ dẫn người đóng cửa.

Thủ pháp đấm bóp học được này cũng quá không đáng tin cậy, uổng phí hết học phí nàng đã nộp.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên lao người tới, ngữ khí ám muội trêu đùa: Chỗ khó chịu thì quả có, chỉ là khác với điều Đông cô nương nghĩ một chút.

Chỉ là không biết Đông cô nương có nguyện ý giúp ta giải tỏa mỏi mệt không.

Đông Tương Ngọc nguyên bản còn có chút không rõ vì sao.

Đột nhiên nhìn thoáng qua, nội dung đập vào mắt lại khiến gương mặt nàng nhất thời đỏ bừng, vô ý thức quay đi ánh mắt.

Người. người làm gì vậy.

Bởi vì quá mức kinh ngạc và xấu hổ, lời nói của nàng đều trở nên không liên tiếp.

Ngay cả ngữ điệu cũng có chút muốn biến thành phương ngữ.

Phải biết rằng Đông Tương Ngọc để giữ hình tượng trước mặt Cố Hàn Uyên, đã cố gắng khống chế không nói phương ngữ.

Có thể thấy nàng lúc này dao động đến nhường nào.

Cố Hàn Uyên ác nhân cáo trạng trước, giả vờ bất đắc dĩ cười khổ nói: Có gì lạ đâu.

Cùng Đông cô nương ở chung một phòng, lại có tiếp xúc thân thể, nếu không có chút phản ứng chẳng phải đang chất vấn mị lực của Đông cô nương sao.

Đông Tương Ngọc nghe được Cố Hàn Uyên khen mị lực của nàng lớn, trong lòng thật cao hứng.

Thế nhưng ý tứ trong lời Cố Hàn Uyên muốn nàng chịu trách nhiệm lại khiến nàng rất ngượng ngùng và khó xử.

Cũng chính là nàng căn cứ vào sự tin nhiệm và hảo cảm đối với Cố Hàn Uyên, bằng không lúc này đã sớm chạy trối chết.

Có lẽ là bởi vì trước đó nàng xoa bóp không đạt hiệu quả mà xấu hổ, cũng có lẽ là ân tình Tiểu Bối nhập học chưa báo đáp.

Đông Tương Ngọc đôi môi anh đào khẽ mấp máy, nhỏ giọng hỏi: Người muốn thiếp thân làm gì.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui mừng cười, nói ra: Thủ pháp đấm bóp không thể học uổng công.

Nếu nghiêm chỉnh không dùng được, vậy đổi một loại tốt hơn.

Dứt lời, ta đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đông Tương Ngọc, kéo nàng lại khi nàng còn chưa kịp phản ứng.

Khi nàng hoàn hồn, đã chạm phải nhiệt độ kinh người kia, nóng đến mức suýt chút nữa rụt tay về.

Phải biết rằng Đông Tương Ngọc mặc dù là một quả phụ, nhưng còn chưa qua cửa, trượng phu đã chết rồi.

Cũng chính bởi vì vậy, nàng so với trong tưởng tượng càng thêm ngây thơ e lệ.

Bất quá đã đến nước này, Cố Hàn Uyên sao lại để nàng trốn tránh.

Ngữ khí chậm lại, nhẹ giọng nói ra: Giúp ta một tay.

Đông Tương Ngọc nghe vậy nhìn về phía gương mặt tuấn tú hơi tái nhợt của Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời run sợ một hồi.

Cái loại tâm tình thương tiếc trước đây lần nữa ập tới.

Chương 1093

Ngón tay ngọc thon dài không khỏi theo Cố Hàn Uyên dẫn dắt mà khẽ động.

Đông Tương Ngọc không hổ là đã từng xuất thân khuê phòng đại gia, ngón tay ngọc thon dài, lòng bàn tay đầy đặn.

So với việc xoa bóp không biết mùi vị lúc trước, hiển nhiên cách này càng thích hợp với nàng.

Hơn nữa không biết có phải là thiên phú hay không, Đông Tương Ngọc tuy không có kinh nghiệm gì, nhưng học được rất nhanh.

Trong chốc lát, Cố Hàn Uyên liền lộ ra thần tình thỏa mãn và vui thích.

Đông Tương Ngọc thấy thế nhất thời đại chịu cổ vũ.

Mặc dù hai tay bủn rủn, cũng chưa từng dừng lại nghỉ.

Không biết đã qua bao lâu.

Tựa như tâm hữu linh tê.

Đông Tương Ngọc ở khoảnh khắc Cố Hàn Uyên đưa tay đặt lên mái tóc trên đỉnh đầu nàng, không tự chủ cúi xuống trán.

Nàng cố nén cảm xúc e lệ, âm thầm thuyết phục chính mình: Dọn dẹp sẽ rất phiền phức.

Khi mọi vấn đề đã lắng xuống.

Đông Tương Ngọc xấu hổ xen lẫn giận dỗi trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Không nói được một lời, vội vã chạy ra ngoài.

Cố Hàn Uyên nhìn cánh cửa phòng mở lớn, bất đắc dĩ nói ra: Phù muội, nhìn lâu như vậy rồi, cũng nên vào đi chứ.

Nhớ khép cửa lại.

Thoại âm rơi xuống, một lát sau.

Quách Phù Dung gương mặt đỏ bừng rón rén từng bước chân do dự tiến vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Nàng cúi thấp xuống trán, lắp bắp nhỏ giọng giảo biện: Ta không cố ý nhìn trộm.

Ân, Quách Phù Dung quả thực không cố ý, chỉ là không cẩn thận nhấc không nổi chân mà thôi.

Thiếu nữ tuổi tác như nàng, đối với chuyện như vậy khó tránh khỏi sẽ có chút hiếu kỳ.

Nhất là nàng còn được Quách phu nhân ân cần dạy dỗ rất nhiều tri thức.

Thế nhưng nghe kể sao bằng tận mắt chứng kiến mà rung động.

Trước đó khoảng cách xa, nhìn không rõ.

Bây giờ cách rất gần, lại không có Đông Tương Ngọc che khuất ánh mắt.

Quách Phù Dung lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời bị cả kinh, tâm nàng một trận rung động.

Nàng không khỏi trong lòng điên cuồng hô: Sao lại khác với lời mẫu thân nói vậy chứ.

Hay đây là do Cố đại ca không bình thường.

Cũng không thể là cha.

Không thể nào, võ công của cha cao như vậy, cũng sẽ không.

Bất quá ta thấy vẫn bình thường thôi.

Quách Phù Dung suy nghĩ miên man.

Nàng đơn thuần không hiểu rằng thể chất mỗi người khác nhau và võ công cao thấp không có liên hệ tuyệt đối.

Chỉ là vô ý thức tìm kiếm một lý do hợp lý để thuyết phục mình chấp nhận.

Bằng không, nàng sợ mình sẽ bị sợ đến quay người bỏ chạy.

Cố Hàn Uyên nhìn Quách Phù Dung dao động trong mắt, trong lòng buồn cười đồng thời thuận miệng hỏi: Vậy Phù muội tìm ta có việc gì ư.

Quách Phù Dung nghe vậy nhất thời cứng lại.

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Cũng không thể để nàng thành thật khai báo mình là vì ăn giấm chua, bởi vậy lên lầu.

Hay bởi vì gặp phải cảnh tượng khiến tâm nàng rung động mà không nỡ rời đi.

Như vậy chẳng phải tỏ ra nàng vừa keo kiệt lại có phần phóng đãng sao.

Hình tượng của mình còn cần giữ ư.

Lúc này tự nhiên cũng sẽ không dám lên tiếng.

Cũng may Cố Hàn Uyên đúng lúc nhìn thấu sự quẫn bách của nàng, khẽ cười nói: Tốt lắm.

Nếu đã tới cũng đừng đứng đó nữa.

Tiếp đó, Quách Phù Dung không biết mình đã đi đến trước mặt Cố Hàn Uyên bằng cách nào, càng không biết mình ngồi xổm xuống từ khi nào.

Toàn bộ hành trình đều có vẻ hơi tinh thần hoảng hốt.

Nàng chỉ biết mình đột nhiên nói một câu: Đông chưởng quỹ trông phong tình thành thục, kỳ thực những điều mẹ ta dạy còn chưa lợi hại bằng nàng đâu.

Sau đó, nàng liền ở vào trạng thái này, không thể không ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chế nhạo trêu đùa: Nếu Phù muội nói mẫu thân dạy muội rất nhiều, sao không thành thật thử một lần.

Quách Phù Dung cũng không biết là nghĩ thế nào, dĩ nhiên cũng gật đầu đồng ý.

Có lẽ là tiến triển của Đông Tương Ngọc khiến nàng có chút cảm giác nguy cơ.

Cũng có lẽ là xuất phát từ lòng hiếu kỳ của thiếu nữ ở tuổi này.

Hoặc là dứt khoát cũng là vì không muốn cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Nói chung, Cố Hàn Uyên không tốn thời gian gì liền lừa dối được thiếu nữ quá đỗi đơn thuần trước mắt này.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang vùi đầu phía trước, khóe miệng Cố Hàn Uyên hiện lên nụ cười vi diệu.

Không biết tài nghệ Quách phu nhân đã dạy Quách Phù Dung rốt cuộc thế nào đây.

Kỳ thực, Quách phu nhân giáo dục Quách Phù Dung không hề có vấn đề gì.

Thậm chí đây là điều cần thiết.

Trên thực tế, dưới tình huống bình thường, nữ nhi trước khi xuất giá đều sẽ được mẫu thân hoặc ma ma giáo dục những kiến thức cần thiết, tránh cho khi thành thân mà bối rối.

Hơn nữa, nữ nhân biết cách chiều lòng nam nhân luôn được sủng ái hơn.

Nhất là đối với Cố Hàn Uyên người có vô số hồng nhan tri kỷ bên cạnh, thì càng cần một chút tài nghệ riêng.

Bằng không, vạn nhất có ngày đột nhiên bị bỏ rơi, e rằng còn không biết nguyên nhân là gì.

Lúc này, nói gì đến nữ nhân phải rụt rè, không thể tự hạ thân phận chiều lòng nam nhân, chính là không có tự biết mình.

Quách phu nhân đối với Quách Phù Dung nữ nhi cẩu thả, thường xuyên còn có thể phạm ngu xuẩn, rất là lo lắng.

Vì vậy, đã tốn không ít công sức mới có thể giáo dục nàng một phen cẩn thận.

Nam nhân chuyên tình không phải không có nguyên do.

Quách Cự Hiệp ngay cả một nhi tử cũng không có, lại không hề có chút nào ý định nạp thiếp, có thể thấy được thủ đoạn của Quách phu nhân.

Quách phu nhân đã chấp nhận Cố Hàn Uyên làm chuẩn con rể, tự nhiên sẽ sớm giáo dục Quách Phù Dung một số kiến thức cần thiết.

Chỉ là nàng vạn vạn không ngờ Cố Hàn Uyên lại vô sỉ như vậy.

Quách Phù Dung còn chưa qua cửa đã bị hắn lừa gạt, thực hành trước thời hạn mười ba lần.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Quách Phù Dung che miệng, hốt hoảng chạy đi, thầm mắng một câu: Thật đúng là rảnh rỗi không ngừng, sắp thành đồ uống tự phục vụ rồi.

Bất quá, đến bước này, hai nàng e rằng lại không thể có ý định từ bỏ.

Dù sao cũng là để đề phòng Bạch Triển Đường và Lữ Khinh Hầu.

Chương 1094

Tránh cho thái độ do dự của hai nàng lại khiến hai người kia nảy sinh vọng tưởng nhàm chán.

Lữ Khinh Hầu còn dễ nói, hiện tại vẫn chưa thích Quách Phù Dung.

Tiểu tâm tư của Bạch Triển Đường lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên xuống lầu, Bạch Triển Đường nhìn thấy thần sắc tự tiếu phi tiếu kia, căn bản không dám đối mắt.

Đồng thời, trong lòng Bạch Triển Đường tràn đầy ai thán.

Ngay cả như vậy cũng không thể gây phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Thậm chí, khi Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung hai nàng một trước một sau đi ra, ánh nước lấp lánh trong mắt và vẻ kiều mị của các nàng càng khiến người ta miên man bất định.

Tâm tình Bạch Triển Đường rất tệ, cả người đều ủ rũ không ít.

Nhưng mà, Cố Hàn Uyên phân phó hắn tiếp tục theo dõi Ly Ca Cười, hắn vẫn không thể không thành thật đáp ứng.

Hơn nữa, lúc này hắn cũng không dám làm gì thêm.

Tính ra lần trước hắn xúi giục Quách Phù Dung lên lầu, Cố Hàn Uyên đã tha cho hắn hai lần.

Ai biết liệu còn có lần thứ ba không.

Bạch Triển Đường không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ kiên nhẫn với hắn đến vậy.

Tình cảm của hắn đối với Đông Tương Ngọc dường như đã không còn hy vọng.

Nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ cuộc sống yên tĩnh hiện tại.

Cho dù bị Cố Hàn Uyên uy hiếp sai khiến, cũng đành phải cắn răng chấp nhận.

Kỳ thực, sự kiên nhẫn của Cố Hàn Uyên hoàn toàn phụ thuộc vào việc đối phương có giá trị lợi dụng hay không.

Đường đường là Đạo Thánh vẫn rất có chút chỗ dùng, nhất là trong giới trộm cắp có ảnh hưởng rất lớn.

Cố Hàn Uyên dự định sẽ sử dụng Bạch Triển Đường trong nhiều kế hoạch sau này của mình.

Bằng không, với tâm tư bất chính của hắn, đã sớm bị giải quyết rồi.

Sở dĩ Bạch Triển Đường, ngươi cần phải phát huy tốt tác dụng của mình, đừng làm cho ta cảm thấy ngươi vô dụng.

Bạch Triển Đường từ ánh mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên đọc ra hàm ý như vậy, nhất thời trong lòng rùng mình.

Chờ Cố Hàn Uyên rời đi sau đó, hắn kiên trì đi tìm Đông Tương Ngọc xin nghỉ ra ngoài.

Hắn cần mau chóng nắm bắt hướng đi, rồi hồi báo cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên rời khỏi Đồng Phúc Khách Sạn sau đó, sắc trời đã tối xuống.

Tuy ít nhiều có một số tình huống ngoài ý muốn xảy ra, thế nhưng đồng dạng thu được không ít tình báo và tin tức mà Địa võng không thể điều tra được.

Cố Hàn Uyên cũng cần phải điều chỉnh kế hoạch tương ứng.

Yến Phỉ Phỉ nhìn thấy Cố Hàn Uyên trở về Thiên Lãm Nguyệt Lâu, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Nàng nguyên tưởng rằng Cố Hàn Uyên lại muốn đến đâu vị tân hoan hoặc cựu ái để qua đêm.

Đương nhiên, so với ngoài ý muốn, vẫn là mừng rỡ nhiều hơn một chút.

Yến Phỉ Phỉ mềm mại đáng yêu nói ra: Công tử có cần tắm rửa một phen giải tỏa mệt mỏi không.

Diệu Đồng cùng Hương Quân các nàng đang chờ hầu hạ công tử đó.

Yến Phỉ Phỉ nói xong quá mức ám muội, khiến người ta không khỏi hiểu lầm thành mời gọi lên giường.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói ra: Không vội.

Thiếu nữ xinh đẹp đã đi trở về rồi ư.

Yến Phỉ Phỉ nũng nịu đáp: Ân, Thiếu nữ xinh đẹp tỷ tỷ đã trở về Thần Hầu phủ rồi.

Dừng một chút, ý tứ hàm súc không khỏi cười duyên nói: Đáng tiếc công tử chưa thấy Thiếu nữ xinh đẹp tỷ tỷ cái vẻ thẹn thùng không dám gặp người kia, bằng không e rằng công tử sẽ không nguyện ý thả Thiếu nữ xinh đẹp tỷ tỷ trở về Thần Hầu phủ a.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ nhíu mày, ý tứ sâu xa cười nhẹ nói: Không cần phải cẩn thận thăm dò như vậy.

Muốn phân biệt đối xử thế nào thì các ngươi tự thương lượng là được, không cần quá lo lắng ý kiến của ta.

Yến Phỉ Phỉ liên tục gọi Thiếu nữ xinh đẹp tỷ tỷ mấy lần, lại cố ý chỉ ra vẻ mất mặt mà Thiếu nữ xinh đẹp đã lộ ra khi đối mặt nàng.

Hiển nhiên là muốn nói cho Cố Hàn Uyên biết, biểu hiện như vậy của Thiếu nữ xinh đẹp e rằng khó có thể phục chúng.

Dù cho nàng không có ý kiến, cũng không có nghĩa là các tỷ muội khác không có ý kiến.

E rằng trước đó Yến Phỉ Phỉ và Thiếu nữ xinh đẹp đã có giao phong âm thầm.

Không thể không nói, đôi khi nữ nhân vì địa vị của mình mà tiểu tâm tư quả thật không ít.

Chủ yếu vẫn là vì Thiếu nữ xinh đẹp lớn tuổi hơn một chút, gọi tỷ tỷ thì hợp lý hơn.

Thế nhưng đồng thời, Thiếu nữ xinh đẹp cũng không phải hoàn toàn không thể lộ diện.

Chỉ cần nàng có thể vượt qua ranh giới trong lòng mình, không cần quan tâm cách nhìn của Gia Cát Chính Ngã, thì nàng hoàn toàn có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Dù sao nam chưa kết hôn nữ chưa gả.

Thiếu nữ xinh đẹp trước đây cũng chỉ là thầm mến Gia Cát Chính Ngã, vì hắn mà yên lặng chờ đợi mà thôi.

Trên thực tế hai người vẫn chưa từng có bất kỳ mối quan hệ thân mật nào hơn.

Ngay cả dư luận cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đến Cố Hàn Uyên.

Yến Phỉ Phỉ càng ngưỡng mộ Thiếu nữ xinh đẹp, cũng không hẳn là hoàn toàn tâm phục.

Khó tránh khỏi sẽ có nhiều suy nghĩ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến tiểu tâm tư này của Yến Phỉ Phỉ.

Thiếu nữ xinh đẹp và Yến Phỉ Phỉ vốn dĩ không thuộc cùng một phe.

Trong Thần Hầu phủ nữ tử số lượng lại nhiều, giữa hai bên càng thân thuộc, quan hệ cũng càng gần, hoàn toàn có thể tự thành một phái.

Đồng thời, nữ tử trong Thần Hầu phủ giá trị chính nghĩa cũng càng cao, rất khó hợp ý với Yến Phỉ Phỉ.

Tình huống đêm qua cũng chỉ là đơn thuần trùng hợp mà gặp mà thôi.

Yến Phỉ Phỉ thấy Cố Hàn Uyên không có ý trách cứ, thở phào nhẹ nhõm sau đó, vội vàng xin khoan dung nói: Công tử, ta sai rồi.

Không nên tự chủ trương.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh cười cười, nhẹ giọng nói ra: Chỉ lần này thôi, lần sau không được tái phạm nữa.

Nhi nữ tình trường sự tình nói xong sau đó, cũng nên nói chuyện chính sự.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Tình huống Yến Thập Tam thế nào.

Yến Phỉ Phỉ đôi mi thanh tú cau lại đáp: Yến Thập Tam tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công đã có thành tựu, tu vi tăng lên rất nhanh, thân pháp cùng tốc độ xuất kiếm cũng có đề cao rõ ràng.

Bất quá, Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm lĩnh ngộ lại lâm vào bình cảnh, như trước không cách nào khống chế.

Theo lời hắn mà nói, một khi dùng ra Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm sẽ giết hắn trước chính mình.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Hắn nhàn nhạt nói ra: Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm là Sát Lục Chi Kiếm, không phải bế môn tạo xa là có thể lĩnh ngộ.

Nên thả hắn đi ra ngoài thấy chút máu.

Cố Hàn Uyên đang giao phó Yến Phỉ Phỉ cấp cho Yến Thập Tam an bài nhiệm vụ.

Lúc này truyền đến thông báo, Lô Kiếm Tinh cầu kiến.

Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

Mục đích của Lô Kiếm Tinh rất dễ đoán.

Không phải vì Cận Nhất Xuyên đến đây thỉnh tội ư.

Lô Kiếm Tinh làm người đại ca này thật là mệt mỏi.

Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên cũng không để người bớt lo, nhưng lại phải hắn người làm đại ca tới dọn dẹp.

Cố Hàn Uyên đã đồng ý Lô Kiếm Tinh cầu kiến.

Vẫn là trong gian bao sương lần trước mời ba người Lô Kiếm Tinh gặp mặt.

Cố Hàn Uyên đại mã kim đao, thần tình lười biếng ngồi ở chủ vị.

Lần nữa gặp lại Lô Kiếm Tinh, hắn mặc phi ngư phục cấp Thiên Hộ của Cẩm Y Vệ, so với dáng vẻ âu sầu thất bại trước kia, tinh khí thần rõ ràng tốt hơn nhiều.

Dù sao hắn không chỉ đạt thành nguyện vọng từng tha thiết ước mơ là trở thành Bách Hộ Cẩm Y Vệ, thậm chí còn làm tới Thiên Hộ Cẩm Y Vệ mà trước nay cũng không dám vọng tưởng.

Chương 1095

Hoài bão trong lòng đã thực hiện, về tinh thần tự nhiên sẽ có chút khác biệt.

Bất quá, bởi vì gần đây cần suy nghĩ và cần bận rộn quá nhiều chuyện, thế nên khó tránh khỏi có chút uể oải.

Thế nhưng, cho dù để cho hắn chọn lại một lần, cũng sẽ chọn sự bận rộn hiện tại, mà không phải sự tầm thường vô vi trước kia khiến người ta nhìn không thấy nửa điểm hy vọng.

Cũng chính vì vậy, hắn đối với Cố Hàn Uyên người có ơn tri ngộ rất là cảm kích.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên sau đó liền không chút do dự quỳ mọp xuống đất, cung kính nói: Lô Kiếm Tinh bái kiến Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói ra: Đứng lên đi.

Sau đó nhìn về phía người bị Lô Kiếm Tinh mang tới, ngữ khí có chút vi diệu nói ra: Trước giải thích một chút người mà ngươi mang tới là ai vậy.

Chỉ thấy người nọ mang đấu lạp, khoác hắc bào, bọc mình nghiêm nghiêm thật thật.

Bất quá, từ thân hình nhìn lên lại mơ hồ có thể thấy có chút yểu điệu, hiển nhiên là một nữ tử.

Lô Kiếm Tinh đứng dậy, đối với nàng kia phân phó nói: Gỡ đấu lạp xuống đi.

Nữ tử theo lời tháo xuống đấu lạp.

Cố Hàn Uyên chứng kiến dung nhan cô gái, trong mắt nhất thời thêm mấy phần vi diệu.

Bởi vì dung mạo cô gái rất đỗi quen mắt.

Chính xác mà nói, Cố Hàn Uyên ban ngày mới vừa gặp qua dung nhan của nàng.

Chính là bức họa của Triệu Bôn Tam, hung phạm hạ độc ám hại Dương lão thật, cũng là thê tử của hắn.

Chỉ là không ngờ lại sẽ bị Lô Kiếm Tinh mang đến gặp Cố Hàn Uyên.

Sau đó Lô Kiếm Tinh giải thích ngọn nguồn sự tình.

Nguyên lai, dựa vào bức họa của Triệu Bôn Tam cùng phân tích của Chu Nhất Phẩm, vẫn là bắt được nữ tử mưu sát chồng trong cốt truyện này.

So với trong cốt truyện phải không trâu bắt chó đi cày, Triệu Bôn Tam lúc này càng thêm chủ động.

Trong tình huống đã có chuẩn bị từ sớm, lại có mấy phần phong thái cao nhân.

Thêm vào Tiểu Đồng phối hợp tạo thế từ trước.

Quả thật khi bản cáo trạng được công bố, mọi người đều kinh ngạc Triệu Bôn Tam như thiên nhân.

Dù sao trong mắt những người không biết chân tướng, Triệu Bôn Tam chính là nhờ phương pháp đặc biệt mà mở được thiên nhãn, sớm xác định hung thủ.

Toàn bộ hành trình càng là lời thề son sắt, một vẻ mọi người đều say ta độc tỉnh.

Đừng nói là những người đứng xem, ngay cả Chu Nhất Phẩm cũng có chút bị lung lay.

Triệu Bôn Tam từ đó danh tiếng đại chấn, khắp hang cùng ngõ hẻm đều đang lưu truyền kỳ danh.

Mà xem như hòn đá lót đường cho Triệu Bôn Tam thành danh, Dương phụ liền thảm.

Mưu sát chồng trong xã hội cổ đại chú trọng cương thường là trọng tội ác nghịch.

Nhẹ nhất cũng là lưu vong ba nghìn dặm.

Dương phụ mặc dù chỉ là mưu sát chưa thực hiện được, nhưng đó cũng chỉ là bởi vì Dương lão thật may mắn được Chu Nhất Phẩm cứu.

Hơn nữa, Dương phụ lại dùng thạch tín hạ độc giết Dương lão thật, tình tiết tương đương ác liệt.

Vì vậy rất nhanh liền định án xử nàng hình phạt treo cổ.

Còn như Dương phụ khai ra gian phu biểu ca, kiên quyết tuyên bố không có quan hệ với nàng.

Bởi vì không tìm được chứng cứ chứng minh hai người thông dâm, cuối cùng chỉ đành bỏ qua.

Lúc này Lô Kiếm Tinh cũng từ trong miệng Cận Nhất Xuyên biết được tình huống hắn xảy ra ở Y Quán.

Lô Kiếm Tinh sau khi nghe xong vừa cảm động trước sự coi trọng và tín nhiệm của Cố Hàn Uyên, rồi lại tiếc rèn sắt không thành thép đối với Cận Nhất Xuyên.

Có một Trầm Luyện tâm tồn huyễn tưởng đã đủ khiến hắn đau đầu.

Thật vất vả thấy Trầm Luyện dường như có dấu hiệu di tình biệt luyến, hắn đang định thở phào nhẹ nhõm thì Cận Nhất Xuyên tam đệ của hắn lại gây họa.

Với thân phận Thiên Hộ hoặc Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ của ba huynh đệ bọn họ bây giờ, muốn cưới một lão bà thì có gì khó khăn.

Thậm chí còn rất nhiều người nịnh bợ làm bọn hắn vui lòng.

Chỉ cần lộ ra chút khẩu phong, ngay trong đêm sẽ có người đưa thiếu nữ thanh xuân đến trên giường của bọn họ.

Thế nhưng Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên lại cứ phải có chút vọng tưởng không thiết thực.

Nữ nhân mà Cố Hàn Uyên coi trọng là hai người bọn họ có thể mơ ước sao.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn có ơn tri ngộ với bọn họ.

Không hết sức báo ân thì cũng thôi đi, lại còn ảo tưởng bắt cóc nữ nhân của Cố Hàn Uyên bỏ trốn.

Đây là loại thao tác gì khiến người ta hít thở không thông.

Nói bọn họ vong ân phụ nghĩa đều là nhẹ.

Những cái gọi là nhân vật chính này kỳ thực nếu bỏ qua hào quang nhân vật chính cùng các loại lý do nói nghe dễ tai, thì cũng không làm thiếu chuyện vong ân phụ nghĩa.

Ví như Ly Ca Cười vừa mới lọt vào tầm mắt của Cố Hàn Uyên.

Trong cốt truyện, Ly Ca Cười đại biểu cho chính nghĩa.

Tiêu Bổn vốn là người làm hại dân chúng, cướp đoạt dân nữ, không chuyện ác nào không làm.

Ly Ca Cười đóng vai Vân Thủy Phiêu trải qua một phen thiết kế, cùng Tiêu Bổn trở thành bằng hữu, huynh đệ.

Tiêu Bổn hư thì hư thật, thế nhưng đối với Ly Ca Cười đóng vai

Vân Thủy Phiêu cũng là thực sự giảng nghĩa khí.

Dân nữ bị cướp đoạt về, rõ ràng chính hắn cũng rất yêu thích.

Nhưng ở thời điểm Ly Ca Cười biểu lộ rõ ràng hắn càng ưa thích, Tiêu Bổn không chút do dự nhường ra.

Mặc dù ngày động phòng, lúc đại hôn bị người đoạt thân, mất hết thể diện.

Câu nói mà Tiêu Bổn nói ra sau khi Ly Ca Cười đưa người đi, giả vờ hào sảng Bởi vì công tử vui lúc, lại có ai thấy được hắn miễn cưỡng vui cười cùng khóe mắt nước mắt.

Rất khó tưởng tượng một Tiêu Bổn hư như vậy dĩ nhiên cũng có lúc giảng nghĩa khí như vậy.

Thế nhưng sau đó Ly Ca Cười lại một phen thiết kế, khiến Tiêu Bổn mang tội danh biển thủ quân lương, bị xét nhà.

Tuy là cuối cùng Ly Ca Cười thả Tiêu Bổn một mạng.

Thế nhưng bị xét nhà mất thế, mang trên lưng tội danh, ở chỗ Nghiêm Tung người đã mất đi giá trị thì Tiêu Bổn có thể có kết cục tốt đẹp gì.

Dường như việc không tự tay giết chết Tiêu Bổn là sự nhân từ lớn nhất của Ly Ca Cười.

Có thể nói Ly Ca Cười mang lòng đại nghĩa, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn đối với Tiêu Bổn vong ân phụ nghĩa.

Nói chung, những nhân vật chính này cũng không như trong tưởng tượng vĩ đại quang minh như vậy, trên người cũng không thiếu những điểm đáng lên án.

Chỉ là bởi vì góc nhìn cùng hào quang nhân vật chính che đậy, mới khiến người ta vô thức quên đi mà thôi.

Lô Kiếm Tinh đối với Cận Nhất Xuyên giận không chỗ phát tiết, nhưng lại không thể không nghĩ biện pháp tận lực cứu vãn.

Vừa lúc khi Dương phụ bị định tội, hắn nghe được Triệu Bôn Tam và Tiểu Đồng nói chuyện, nhắc tới Cố Hàn Uyên từng khen ngợi khuôn mặt đẹp của Dương phụ.

Lô Kiếm Tinh linh quang lóe lên liền nghĩ ra một ý hay.

Hắn đem Dương phụ treo đầu dê bán thịt chó từ trong tù mang ra ngoài, chuẩn bị đưa cho Cố Hàn Uyên.

Còn người ở lại trong tù chờ đợi hình phạt treo cổ chẳng qua chỉ là một tù nhân khác mà thôi.

Cách làm như thế kỳ thực cũng không hiếm thấy.

Thân phận Thiên Hộ Cẩm Y Vệ của Lô Kiếm Tinh hoàn toàn đủ để hắn thực hiện loại thao tác này.

Đương nhiên, chuyện như vậy đối với Lô Kiếm Tinh mà nói cũng là lần đầu tiên, khó tránh khỏi có chút chịu sự dày vò về đạo đức.

Có thể thấy được hắn đối với Cố Hàn Uyên cảm ơn đến nhường nào, lại đối với Cận Nhất Xuyên thất vọng đến nhường nào.

Chương 1096

Lô Kiếm Tinh hơi lộ ra khẩn trương hỏi: Cố công tử có cần nhận lấy nữ tử này không.

Nếu như không thích, bỉ nhân liền đưa nàng trở về thì tốt hơn.

Cố Hàn Uyên hảo hảo quan sát Dương phụ một phen.

Phẩm tính các loại tạm thời bất luận, tư sắc quả thật không tệ.

Chân mày lá liễu, mặt trứng ngỗng, khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp tuyệt trần còn hơn bức họa của Triệu Bôn Tam vài phần.

Tư thái thướt tha, vòng eo tinh tế thon thả, tựa như thiếu nữ vậy, làn da mềm mại.

Nếu như không nói, e rằng không mấy người sẽ tin tưởng nàng đã lập gia đình nhiều năm.

Nhìn như vậy, Dương phụ gả cho Dương lão thật càng là hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Trách không được nàng sau đó mưu sát Dương lão thật.

Thành quả phụ, nàng còn có cơ hội làm lại.

Thế nhưng mỗi ngày đối mặt với Dương lão thật kỳ mạo xấu xí, tướng ngũ đoản lại không tiền không thế, nàng chỉ càng ngày sẽ càng thất vọng, cho đến tuyệt vọng.

Cố Hàn Uyên trong quá trình quan sát mơ hồ đã nhận ra điều gì đó, độ cong khóe miệng nhất thời biến đến thêm vài phần ý vị thâm trường.

Lúc này không chỉ Lô Kiếm Tinh khẩn trương, mà Dương phụ bị Cố Hàn Uyên đánh giá càng khẩn trương hơn.

Dù sao đối với nàng mà nói đây là chuyện sống còn.

Nếu như Cố Hàn Uyên không muốn nàng, nàng kia liền lại phải quay về cái nhà tù tối tăm không ánh mặt trời kia.

Dương phụ mặc dù ở trong tù chưa lâu, thế nhưng đã cho nàng rất nhiều bóng ma trong lòng.

Âm u ẩm ướt, dơ bẩn hôi thối, không khí âm u kinh khủng.

Xung quanh đều là những phạm nhân quỷ khóc sói tru.

Cái cảnh tượng như địa ngục cuộn kia đối với nữ tử dám mưu sát chồng này mà nói đều là cực kỳ đáng sợ.

Đồng thời, nàng tuyệt đối không muốn trở lại đó một lần nào nữa.

Trên đường đến đây, Lô Kiếm Tinh cũng đã ân cần dặn dò nàng.

Muốn đem nàng dâng cho một đại nhân vật.

Ngay cả Lô Kiếm Tinh Cẩm Y Vệ Thiên Hộ mà trong mắt nàng đã là cao cao tại thượng đều phải lấy lòng đưa nàng dâng lên cho đại nhân vật kia.

Mà nàng có thể không trở lại trong tù hay không, có thể sống sót hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào vị đại nhân vật kia có nguyện ý nhận lấy nàng hay không.

Nàng đối với chuyện này là cực kỳ thấp thỏm.

Bởi vì trong ấn tượng của nàng, cái gọi là đại nhân vật hoặc là có quyền thế, hoặc là gia tài bạc triệu.

Đại đa số có thể có thành tựu như vậy, trừ nhị đại công tử ra, cũng chỉ có những người trung lão niên đã trải qua nhiều thăng trầm.

Đồng thời, nàng đã từng thấy qua đại quan hoặc là địa chủ viên ngoại, hoặc bụng phệ vẻ mặt dữ tợn, hoặc gầy yếu già yếu hình dung tiều tụy.

Lại bởi vì ghét bỏ Dương lão thật mà hạ độc mưu sát, nàng thực sự sẽ cam tâm bị đưa cho hạng người như vậy sao.

Đương nhiên không cam lòng.

Thế nhưng nàng lại có thể làm thế nào đây.

Trở lại trong tù chịu đựng một đoạn thời gian làm người tuyệt vọng sau đó mới bị đưa lên giá treo cổ ư.

Nàng còn trẻ mạo mỹ, làm sao lại cam nguyện.

Cho nên nàng không phản kháng theo sát Lô Kiếm Tinh tới.

Nàng nguyên bản đã làm xong chuẩn bị tâm lý bị một nam nhân đáng ghét chà đạp.

Kết quả, cái vị đại nhân vật có thể quyết định vận mệnh của nàng hóa ra là công tử tuấn tú đến kỳ lạ trước mắt này ư.

Kết quả cực kỳ không chân thật này làm nàng tâm thần cũng vì đó hoảng hốt.

Ngay cả dung mạo và khí độ tuấn như trích tiên của Cố Hàn Uyên, nếu như cho nàng cơ hội, nàng tự vấn không nhất định có thể nhịn được không tự tiến cử cái chiếu.

Càng không nói đến Cố Hàn Uyên vẫn là cái vị đại nhân vật trong miệng Lô Kiếm Tinh.

Dương phụ nghĩ đến chính mình có thể sẽ được đưa cho Cố Hàn Uyên đồng thời đi hầu hạ hắn, phương tâm nhất thời một trận nhộn nhạo.

Nàng xấu hổ phát hiện mình dĩ nhiên không cẩn thận liền nhuận.

Dùng một câu hình dung, chính là Cố Hàn Uyên tuấn đến để cho nàng sắp xếp Khái khái.

Nói chung, Dương phụ bây giờ không chỉ không có nửa điểm chống cự, ngược lại hết sức kích động cùng chờ mong.

Nhưng Cố Hàn Uyên nhưng chỉ là không nói một lời đánh giá nàng, một vẻ đang ở giám định tỉ lệ của nàng.

Cái này khiến nàng gấp bội cảm thấy tâm thần bất định, e sợ Cố Hàn Uyên sẽ nói ra lời cự tuyệt.

Nếu như đối mặt là những nam tử khác, nàng tự tin với vẻ thùy mị của mình không ai sẽ cự tuyệt.

Thế nhưng đối mặt Cố Hàn Uyên, nàng lại không tự tin.

Đã là đại nhân vật, lại tuấn mỹ hoàn hảo không một tì vết, Cố Hàn Uyên dựa vào cái gì mà coi trọng nàng một phu nhân đã có chồng mang trên lưng tội danh mưu sát chồng.

Nàng tuy là xác thực coi như trẻ trung, nhưng cũng đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

So với Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn thì lớn hơn nhiều lắm.

Cho dù là muốn nàng tới hầu hạ, nàng cũng là kiếm lời.

Nàng càng suy nghĩ, trong lòng thì càng không chắc.

Không khỏi nói thầm một tiếng: Không được, không thể cứ ngồi chờ chết như thế.

Nghĩ đến liền làm.

Một nữ tử có thể ngoan hạ tâm mưu sát chồng thì không đến mức không có dũng khí.

Sau một khắc, nàng liền tại Lô Kiếm Tinh kinh ngạc và Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa trong ánh mắt thành khẩn tiến lên.

Khoảng cách gần, Cố Hàn Uyên trong mắt nàng thì càng tuấn.

Lâu ngày bị Dương lão thật làm ô nhiễm con mắt của Dương phụ phảng phất như trong ngày nóng bức uống vào một ly nước đá.

Toàn thân đều có một loại cảm giác thông thấu khó có thể diễn tả bằng lời, vô cùng vui sướng.

Mà cái này cũng tăng thêm dũng khí trong lòng nàng.

Chỉ thấy Dương phụ không chút do dự quỳ trên đất.

Hơi ngước trán, mặt cười ửng đỏ, ngữ khí thẹn thùng nhu tiếng nói: Công tử, có thể cho ta một cơ hội sao.

Vẻ mị hoặc này từ một cô gái vừa mới mưu sát chồng chưa thực hiện được mà triển lộ ra, nhất thời có một loại cảm giác kích thích kiểu khác.

Cố Hàn Uyên đưa tay vén lên một luồng sợi tóc giữa tấn của Dương phụ vuốt vuốt, tự tiếu phi tiếu nhẹ giọng nói: Ồ.

Ngươi muốn một cơ hội như thế nào.

Dương phụ nghe vậy hạ quyết tâm, tay ngọc đưa về phía Cố Hàn Uyên đồng thời cúi xuống trán.

Thế này có thể chứ.

Đáng nhắc tới chính là Lô Kiếm Tinh khi nhìn thấy Dương phụ quỳ xuống thời điểm liền đoán được ý nghĩ của đối phương.

Vì vậy, thập phần dứt khoát cúi đầu xuống từ trước, nhìn không chớp mắt, mắt điếc tai ngơ.

Một vẻ cứ coi như hắn không tồn tại.

Có thể nói là phi thường hiểu chuyện và cảm kích thức thời.

Cố Hàn Uyên thấy thế hài lòng mỉm cười nói: Rất tốt.

Lô Kiếm Tinh, ta đối với lễ vật này của ngươi rất hài lòng, chuyện của Cận Nhất Xuyên tạm thời cứ tính như vậy.

Bất quá ta hy vọng ngươi về sau có thể quản giáo tốt hắn, miễn cho làm tổn thương tình nghĩa của ta.

Ngươi biết, ta rất xem trọng ngươi.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy sắc mặt vui vẻ, như trước không dám ngẩng đầu cung kính nói: Đa tạ Cố công tử.

Chương 1097

Chờ ta sau này trở về sẽ ổn thỏa quản giáo tốt Cận Nhất Xuyên, không cho hắn gây phiền toái cho Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, bỗng nhiên có ý riêng nói ra: Không chỉ riêng Cận Nhất Xuyên, Trầm Luyện càng cần ngươi chú ý hơn.

Lô Kiếm Tinh trong lòng giật mình, vội vàng giải thích: Cố công tử yên tâm, Trầm Luyện hắn hiện tại đã không còn dám vọng tưởng chuyện Chu cô nương.

Hắn gần đây si mê một Họa Sư tên là Bắc Trai.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, nhàn nhạt nói ra: Vậy ngươi có thể biết cái Bắc Trai kia là thân phận gì.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy vô ý thức trong lòng trầm xuống, cung kính hỏi: Xin hỏi Cố công tử, nàng là thân phận gì.

Mưu phản Loạn Đảng.

Bốn chữ hời hợt của Cố Hàn Uyên lại khiến đồng tử Lô Kiếm Tinh co rút nhanh.

Kinh hô: Làm sao có thể.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói ra: Cảm thấy ta đang lừa ngươi.

Không dám.

Lô Kiếm Tinh mặc dù là trong lúc kinh hãi kích động nhất cũng vẫn nhớ kỹ không muốn ngẩng đầu, miễn cho thấy cái không nên thấy đồ vật.

Thế nhưng sắc mặt hắn cúi thấp xuống cũng đã biến đến cực kỳ khó coi.

Chỉ cần cùng hai chữ mưu phản dính líu quan hệ liền không có việc nhỏ.

Mà triều đình cũng tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ Loạn Đảng nào.

Trầm Luyện tiếp xúc với Bắc Trai có liên quan đến mưu phản Loạn Đảng thì khác nào muốn chết.

Cố Hàn Uyên thần tình vui mừng, ý vị thâm trường nói ra: Sở dĩ ngươi có thể phải suy nghĩ kỹ, nên làm như thế nào.

Lô Kiếm Tinh chưa bao giờ có một khắc nào phiền muộn và đau đầu như vậy.

Mặc dù là trước đây vì cầu một chức Bách Hộ, nhịn ăn nhịn mặc hối lộ thượng quan, nhưng thủy chung không được đáp lại mà âu sầu thất bại thời điểm cũng không có hiện tại như thế khó xử.

Bây giờ bởi vì Cố Hàn Uyên, đúng là lúc hắn hùng tâm tráng chí muốn làm một phen sự nghiệp.

Chức Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ tạm thời còn không dám vọng tưởng.

Thế nhưng chức Thiên Hộ lại tuyệt đối không phải điểm cuối của hắn.

Cơ hội làm rạng rỡ tổ tông đã gần ngay trước mắt.

Hắn khi giữ chức Thiên Hộ liền tự mình về nhà một chuyến, đem tin tức tốt này báo cho mẫu thân đã tuổi cao của mình.

Mẹ của hắn vì thế mừng đến chảy nước mắt, lão lệ giàn giụa, không ngừng lẩm bẩm rằng con trai không cô phụ phụ thân hắn người đã sớm qua đời.

Phải biết rằng Lô Kiếm Tinh là một người phi thường hiếu thuận.

Ngay từ đầu hắn muốn lên làm Bách Hộ cũng là vì đáp lại sự mong đợi của mẫu thân, kế thừa chức Bách Hộ mà phụ thân hắn đã từng giữ.

Mẹ của hắn khi biết là có quý nhân Cố Hàn Uyên tương trợ, mới khiến Lô Kiếm Tinh vượt mức hoàn thành mong đợi của bà sau đó liền dặn đi dặn lại Lô Kiếm Tinh phải hảo hảo làm việc cho Cố Hàn Uyên, báo đáp ơn tri ngộ.

Cũng chính vì vậy, Lô Kiếm Tinh mới dần dần gạt bỏ đi những lo lắng trong lòng, chuyên tâm dựa theo yêu cầu của Cố Hàn Uyên ở trong Cẩm Y Vệ nỗ lực thăng tiến, tranh thủ địa vị cao.

Càng là không tiếc đánh vỡ ranh giới cuối cùng của mình đem Dương phụ treo đầu dê bán thịt chó cứu ra, lại để đến thỉnh tội với Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, hưởng thụ được quyền thế tuyệt vời, Lô Kiếm Tinh cũng theo đó dần dần mê muội.

Cũng càng phát ra từ đáy lòng kính trọng Cố Hàn Uyên.

Tựa như hiện tại hắn thủy chung nhớ kỹ không đi ngẩng đầu, chính là phản ứng tâm lý chân thật nhất của hắn.

Thật vất vả Cố Hàn Uyên xem ở phần lễ vật hắn đưa, không so đo nữa chuyện Cận Nhất Xuyên.

Thế nhưng Trầm Luyện cùng mưu phản Loạn Đảng có liên lụy lại một lần nữa cho hắn trọng kích.

Nên làm cái gì bây giờ.

Lô Kiếm Tinh trầm mặc một lúc lâu mới trầm giọng nói: Cố công tử yên tâm, ta sẽ xử lý tốt vấn đề của Trầm Luyện.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất trí khả phủ cười nhạt một tiếng.

Cái gọi là giải quyết của Lô Kiếm Tinh e rằng cũng chỉ là đi khuyên bảo Trầm Luyện mà thôi.

Muốn hắn buông tha tình nghĩa huynh đệ với Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên không phải chuyện đơn giản như vậy.

Trong cốt truyện, hắn vì Trầm Luyện, thậm chí đội tội mất đầu, uổng mạng ở pháp trường.

Xem như là điển hình nhân vật bi tình hy sinh vì nhân vật chính.

Thế nhưng quyền thế là độc dược, một khi dính vào liền lại khó từ bỏ.

Trong cốt truyện hắn liền từng vì một chức Bách Hộ nhỏ nhoi mà do dự.

Trước đêm đi gánh tội thay cho Trầm Luyện, hắn lưu luyến vuốt ve phi ngư phục Bách Hộ.

Có thể thấy được trong lòng hắn dao động.

Chỉ bất quá cuối cùng tình nghĩa huynh đệ vẫn là chiến thắng sự quyến luyến của hắn đối với sinh mạng cùng sự không nỡ với quyền thế.

Thế nhưng bây giờ quyền thế Thiên Hộ và Bách Hộ chênh lệch là cực đại.

Bách Hộ có khả năng còn có thể dựa vào việc tích lũy công lao cùng hối lộ kim tiền may mắn mà đạt được.

Thiên Hộ lại trừ phi có cơ duyên đặc biệt, bằng không người bình thường phấn đấu cả đời cũng khó mà chạm tới.

Đây là bầu không khí hủ bại trong nội bộ Cẩm Y Vệ hiện tại đã định trước.

Huống chi Thiên Hộ còn không phải là cực hạn của Lô Kiếm Tinh, hắn còn có không gian thăng tiến.

Sự mong đợi của mẫu thân, sự mê hoặc của quyền thế, lý tưởng thực hiện hoài bão.

Tất cả những điều này đều bày ở trước mặt Lô Kiếm Tinh.

Hắn còn có thể giống như trong cốt truyện kia mà tuyệt vọng với quan trường cùng vận mệnh của bản thân, vì tình nghĩa huynh đệ mà từ bỏ tính mạng của mình sao.

Cái gọi là trung thành, chỉ là lợi thế phản bội không đủ nhiều mà thôi.

Mà bây giờ chính là không ngừng gia tăng lợi thế đang thúc giục Lô Kiếm Tinh đi buông bỏ, đi phản bội.

Bằng không hắn cũng sẽ không ngẫu nhiên trong lòng thoáng qua hoặc là thẳng thắn buông bỏ hai người Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên thì tốt rồi ý nghĩ.

Cố Hàn Uyên cần phải làm là làm cho lợi thế phản bội biến thành càng nhiều hơn một chút.

Hắn đầu tiên là giả vờ tiếc rẻ than nhẹ một tiếng nói: Vậy liền giao cho ngươi, hy vọng ngươi tự giải quyết cho tốt a.

Dừng một chút, nhàn nhạt nói ra: Bây giờ ngươi muốn nhanh hơn ở Cẩm Y Vệ tiến thêm một bước liền cần đề thăng một cái tu vi, võ công của ngươi bây giờ vẫn là quá kém chút.

Quyển bí tịch này ngươi cầm đi hảo hảo tu luyện.

Dứt lời, một bản bí tịch liền tinh chuẩn nhét vào bên chân Lô Kiếm Tinh.

Lô Kiếm Tinh vội vàng khom lưng nhặt lên.

Chính là Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Đã có thể cấp tốc đề thăng tu vi võ công của Lô Kiếm Tinh, lại có thể khiến tình cảm của hắn từng bước đạm mạc.

Đến lúc đó có lẽ không cần Cố Hàn Uyên dẫn dắt, hắn sẽ chủ động phản bội Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên ư.

Còn như Lô Kiếm Tinh nếu như đem bí tịch mượn cho hai người kia xem, vậy càng là không thể tốt hơn.

Một bên tinh thần bị thiến đồng thời, còn có thể dùng bọn họ trở thành pháo hôi phế vật lợi dụng một chút.

Đương nhiên, những tâm tư u ám này của Cố Hàn Uyên, Lô Kiếm Tinh tự nhiên sẽ không biết.

Ngược lại mang ơn đội nghĩa bái nói: Đa tạ Cố công tử ban thưởng bí tịch.

Lô Kiếm Tinh thoáng bình phục một chút tâm tình cảm kích sau đó nói ra: Công tử, Thanh Long và Huyền Vũ đều hướng thuộc hạ bày tỏ ý định chiêu mộ, thuộc hạ phải nên làm như thế nào.

Lô Kiếm Tinh đột nhiên thay đổi tự xưng, chính thức bày tỏ ý định thần phục Cố Hàn Uyên.

Cái này cùng việc trước đó thông qua uy hiếp, lợi dụ cùng ban ơn mà hình thành quan hệ thuộc hạ là không giống nhau.

Cố Hàn Uyên đối với Lô Kiếm Tinh thức thời rất hài lòng.

Hơi gật đầu sau đó, nhẹ cười nói ra: Còn nhớ rõ ta để cho ngươi ở Cẩm Y Vệ mục đích gì không.

Lô Kiếm Tinh trầm giọng nói: Đông Xưởng.

Hắn còn không quên ước nguyện ban đầu của mình.

Lật đổ Đông Xưởng, trọng tố Cẩm Y Vệ cũng là lý tưởng và hoài bão của hắn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói ra: Ân, sở dĩ ngươi trên mặt nổi dựa vào Huyền Vũ, tranh thủ tín nhiệm của hắn.

Âm thầm sẽ cùng Thanh Long tiếp xúc, biểu thị quyết tâm đối phó Đông Xưởng.

Thanh Long Hội sẽ biết nên làm như thế nào.

Lô Kiếm Tinh cung kính đáp: Là.

Cố Hàn Uyên nhãn thần hơi lóe sáng, ý vị thâm trường nói ra: Còn có, ta muốn ngươi hướng Huyền Vũ tiết lộ một tin tức.

Di thể La Ma hai nửa phân biệt nằm trong tay Trương Đại Kình của Thông Bảo Tiền Trang cùng Vân Cái Tự ở ngoại ô.

Hắn cũng không quên cần phải đối phó tổ chức Hắc Thạch, chặt đứt một cánh tay của Đông Xưởng.

Thuận tiện lại gây thêm chút phiền phức cho Bắc Thiếu Lâm cùng Vô Tưởng đang trọng thương.

Hơn nữa, lần này Cố Hàn Uyên không có ý định lại buông tha Vô Tưởng.

Hắc Thạch cùng Chuyển Luân Vương chính là nhân tuyển tốt nhất để cõng nồi.

Di thể La Ma.

Lô Kiếm Tinh vô ý thức kinh hô.

Chương 1098

Hắn cũng từng nghe nói qua truyền thuyết thần kỳ về di thể La Ma.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa nói ra: La Ma nội công có thể chữa trị tứ chi sẽ có người cảm thấy hứng thú.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy nhất thời hiểu ra, cung kính đáp: Thuộc hạ minh bạch rồi.

Những gì cần dặn dò đã nói xong, Cố Hàn Uyên phất phất tay nói: Lui xuống đi.

Là.

Lô Kiếm Tinh lên tiếng.

Do dự một chút, hơi lộ ra vẻ nịnh nọt nói ra: Công tử mời hảo hảo hưởng dụng.

Dứt lời lui ngược lại rời khỏi phòng.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không hề ngẩng đầu lên.

Cố Hàn Uyên bật cười một tiếng.

Không nghĩ tới Lô Kiếm Tinh mắt to mày rậm cũng sẽ nói lời như vậy.

Chính sự nói xong, hứng thú cũng đã đủ.

Hắn cúi đầu nhìn về phía Dương phụ tóc mai có chút tán loạn, trêu cười nói ra: Lô Kiếm Tinh đều nhắc nhở ta hảo hảo hưởng dụng, phu nhân ngươi cảm thấy thế nào.

Dương phụ dừng lại một chút, mập mờ không rõ nhu nói: Ta tự nhiên hảo hảo hầu hạ công tử.

Rất tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãm Nguyệt Các lại là một cảnh tượng hỗn loạn.

Cố Hàn Uyên lười biếng liếc mắt nhìn tấm chăn gấm mỹ lệ, Dương phu nhân đang nằm trên giường.

Hắn tặc lưỡi, Dương lão gia thành hôn gần mười năm, vậy mà không thể trèo lên giường thê tử của mình.

Nghĩ lại cũng phải, cái dáng người thấp lùn cùng dung mạo xấu xí của Dương lão gia thực sự bị Dương phu nhân ghét bỏ vô cùng.

Huống hồ, tính cách an phận của Dương lão gia cũng không làm ra chuyện cưỡng ép.

Bị chính thê tử ghét bỏ, hắn chỉ biết cố gắng đối xử tốt với nàng hơn, để đổi lấy tấm lòng của nàng.

Đáng tiếc, Dương lão gia lại không biết lòng thê tử mình đã sớm bay xa.

Còn về cái gọi là biểu ca gian phu của Dương phu nhân, chỉ là hẹn ước chờ Dương lão gia chết đi sẽ cùng nhau cao chạy xa bay.

Chả trách nàng kiên quyết phủ nhận gian tình, cũng không thể tìm được chứng cứ thông dâm.

Hóa ra là căn bản vẫn chưa đắc thủ, ngược lại lại tiện nghi cho Cố Hàn Uyên.

Mà Dương phu nhân khai ra biểu ca của nàng, cũng chỉ là không cam lòng muốn kéo người xuống nước mà thôi.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cũng không quá để ý đến Dương phu nhân.

Nàng bất quá chỉ là món đồ chơi ngẫu nhiên mang ra dùng một chút mà thôi.

Hắn cúi đầu nói với Diệp Trán Thanh đang bận rộn dọn dẹp: Sau khi trở về, nhớ báo tin tức về di thể La Ma cho Chuyển Luân Vương.

Còn nguồn gốc tin tức, nàng biết nên nói thế nào chứ.

Chuyện di thể La Ma tự nhiên không thể chỉ dựa vào Lô Kiếm Tinh truyền bá trong Cẩm Y Vệ, rồi để Đông Xưởng và Hắc Thạch biết được.

Muốn khiến Chuyển Luân Vương tin tưởng, tự nhiên phải song quản tề hạ.

Vì vậy, đêm qua Cố Hàn Uyên đã gọi Diệp Trán Thanh, người đã có chút thành tựu trong tu luyện tới.

Diệp Trán Thanh đã tới, tự nhiên không thể không lưu lại gì rồi rời đi.

Nhìn khuôn mặt nàng ửng hồng, biểu cảm thỏa mãn và vui vẻ, hiển nhiên gần đây nàng đã kìm nén quá lâu, cần tìm một buổi sáng để giải tỏa.

Diệp Trán Thanh lưu luyến ngẩng đầu, kiều mị nói: Công tử cứ yên tâm, ta sẽ đưa ra lý do thiên y vô phùng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ gật đầu, không hề nghi ngờ.

Hắn đại khái có thể đoán được lý do thoái thác của Diệp Trán Thanh.

Chẳng qua là dùng mỹ nhân kế từ đâu đó dụ dỗ kẻ tự thú rồi khai ra tin tức.

Với phong tình quyến rũ của Diệp Trán Thanh, lý do như vậy hợp tình hợp lý.

Diệp Trán Thanh thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười hài lòng, không khỏi sà vào, giọng nũng nịu nói: Đã lâu rồi công tử không gọi nô tỳ tới đây, khiến ta thường cảm thấy tịch mịch.

Rõ ràng nô tỳ có thể hầu hạ công tử tốt hơn, hà tất phải tìm những món ăn hoang kia chứ.

Nàng nói xong còn cố ý liếc nhìn Dương phu nhân đang ngủ mê man.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, hờ hững nói: Sao vậy.

Chê ta cho không đủ, muốn tìm chút đồ ăn vặt sao.

Diệp Trán Thanh nghe vậy lưng phát lạnh, trong lòng kinh hãi.

Nàng không còn dám lả lơi đưa đẩy, vội vàng quỳ rạp trên đất giải thích: Công tử hiểu lầm, nô tỳ chỉ là hy vọng có thể được công tử sủng ái nhiều hơn một chút.

Nô tỳ đã hầu hạ công tử rồi, sao còn có thể để mắt đến nam nhân khác.

Xin công tử minh giám.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thần sắc không hề thay đổi, lạnh giọng nói: Tốt nhất là không, bằng không nàng sẽ biết hậu quả.

Diệp Trán Thanh, nữ nhân mê muội đa tình này, khẩu vị lại lớn.

Tuy khả năng phản bội không cao, nhưng khi cần cũng phải thỉnh thoảng răn đe một chút.

Dù sao Cố Hàn Uyên không thể ở lại một chỗ quá lâu.

Theo thời gian trôi qua, khó lòng đảm bảo Diệp Trán Thanh sẽ không nảy sinh tâm tư khác.

Đây cũng là lý do vì sao dù lượng Thuần Âm Chi Khí của Diệp

Trán Thanh cực lớn, Cố Hàn Uyên vẫn từ đầu đến cuối không truyền dạy nàng Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Cố Hàn Uyên thiếu lòng tin với Diệp Trán Thanh.

Trừ phi Diệp Trán Thanh một ngày nào đó có thể chứng minh mình đáng tin, bằng không Cố Hàn Uyên sẽ mãi mãi giữ lại chút đề phòng với nàng.

Còn về việc có phản bội hay không, Cố Hàn Uyên liếc mắt liền biết.

Dù sao một khi phản bội, khí tức sẽ dính vào những thứ không sạch sẽ.

Mà Ô Trọc Chi Khí trong mắt Cố Hàn Uyên tựa như ngọn đèn trong đêm tối, nhìn thấy rõ ràng.

Đây cũng là một trong những căn cứ để Cố Hàn Uyên phán đoán phu nhân nào đáng để chinh phục, phu nhân nào không.

Hơn nữa, hệ thống cũng sẽ có gợi ý.

Một khi xảy ra biến cố, phản phái điểm tất nhiên cũng sẽ theo đó mà thay đổi.

Diệp Trán Thanh trong lòng có chút tủi thân, nhưng không dám tranh luận, chỉ có thể càng thêm cố gắng lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không phản đối, tùy ý nàng làm.

Đáng tiếc, sự nỗ lực của Diệp Trán Thanh không được hồi báo.

Bởi vì lúc này Yến Phỉ Phỉ mang theo tin tức bước vào.

Công tử, Bạch Ngọc Thang truyền tin tức đến, đã chuẩn bị hành động.

Yến Phỉ Phỉ nói xong hơi cười cợt liếc nhìn Diệp Trán Thanh.

Diệp Trán Thanh cũng không cam lòng trừng mắt nhìn Yến Phỉ Phỉ một cái.

Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh hoàn toàn không hợp nhau.

Diệp Trán Thanh vẫn luôn muốn thay thế địa vị của Yến Phỉ Phỉ.

Nàng cảm thấy mình về dung mạo sẽ không thua Yến Phỉ Phỉ.

Về phong tình quyến rũ càng hơn vài phần.

Về thủ đoạn hầu hạ nam nhân lại càng táo bạo đến mức được gọi là không biết xấu hổ.

Duy chỉ có về năng lực thì còn khó nói.

Thế nhưng Diệp Trán Thanh tự nhận sẽ không thua Yến Phỉ Phỉ.

Vì vậy, nàng vô cùng thèm muốn địa vị của Yến Phỉ Phỉ bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Tuy nhiên, trên thực tế, năng lực hai người cách xa một trời một vực.

Yến Phỉ Phỉ thực sự là một nữ nhân kiểu quản gia tri kỷ.

Ngày thường nàng vô cùng bận rộn.

Rõ ràng đêm qua cũng thị tẩm, sáng nay lại phải bắt đầu công việc từ rất sớm.

Nàng vừa điều hành Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, lại vừa quản lý các cứ điểm Địa Võng ở kinh thành.

Hơn nữa, nàng không thể để tình báo quan trọng xuất hiện sơ hở.

Chính vì vậy, nàng mới có thể kịp thời hồi báo tin tức.

Chương 1099

Cũng chính vì coi trọng năng lực của Yến Phỉ Phỉ, Cố Hàn Uyên mới làm như không thấy những tâm tư nhỏ nhặt đôi khi của nàng.

Đối với nữ tử có năng lực, Cố Hàn Uyên luôn tương đối kiên nhẫn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Diệp Trán Thanh đang u oán, để Yến Phỉ Phỉ hầu hạ mình mặc quần áo, vừa nói: Tình huống cụ thể thế nào.

Địa điểm ở đâu.

Yến Phỉ Phỉ đắc ý liếc nhìn Diệp Trán Thanh, sau đó không để ý đến nàng nữa, liền báo cáo tình hình cho Cố Hàn Uyên: Thuộc hạ đã điều tra ra mười vạn lượng hoàng kim quỹ cứu trợ thiên tai đang được giấu tại Chấn Hằng Sơn Trang.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng nói: Điều tra ra.

Ta xem là cố ý để bị điều tra ra thì đúng hơn.

Yến Phỉ Phỉ cũng tán thành điều này, nàng tiếp tục nói: Chấn Hằng Sơn Trang là phủ Vương gia được ban tặng, do Khai Bình Vương, một công thần khai quốc dị họ hiếm hoi xây dựng để kỷ niệm.

Bên trong trang, thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ cũng không ít.

Trang chủ đương nhiệm cũng là một cao thủ kiếm thuật 4,9.

Chẳng lẽ người đứng sau là Ứng Vô Cầu, định mượn đao giết người, tiêu diệt Ly Ca Tiếu cùng đồng bọn.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ một tiếng không bày tỏ ý kiến, nói: Chấn Hằng Sơn Trang còn chưa đủ sức ngăn cản bọn họ, nhiều lắm chỉ gây ra chút phiền phức.

Ứng Vô Cầu muốn là đổ lên đầu Ly Ca Tiếu cùng đồng bọn tội danh trộm quỹ cứu trợ thiên tai, chứ không phải hiện tại trực tiếp giết hắn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút rồi quyết định nhúng tay vào.

Dù sao Yến Tam nương vẫn đang chờ hắn đi chinh phục.

Cố Hàn Uyên phân phó: Ta sẽ đi một chuyến.

Phỉ Phỉ, ngươi hãy sắp xếp vài vị Tông Sư Hiệp Khách Đảo âm thầm theo dõi Quách Cự Hiệp, nếu không có gì bất ngờ, gần đây hắn sẽ gặp phải tập kích.

Chỉ cần Quách Cự Hiệp không chết thì không cần can thiệp, nhưng chú ý không được bại lộ thân phận.

Dạ, công tử.

Yến Phỉ Phỉ cung kính đáp lời.

Sau đó Cố Hàn Uyên rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, đi thẳng tới Chấn Hằng Sơn Trang.

Chấn Hằng Sơn Trang.

Chấn Hằng Trang chủ đang lau chùi trường kiếm trong thư phòng.

Hầu hết cao thủ kiếm đạo đều là những người yêu kiếm, tự nhiên lúc nào cũng muốn bảo vệ và bảo dưỡng kiếm của mình.

Chấn Hằng Trang chủ lau trường kiếm trong tay đến khi hàn quang lấp lánh, đang định nở nụ cười hài lòng.

Đột nhiên, tiếng xé gió vang lên, một mũi tên dài hơn bình thường xuyên thủng mái nhà, cắm phập vào bàn trước mặt ông.

Chấn Hằng Trang chủ sắc mặt nghiêm túc tiến lên nhổ mũi tên khỏi bàn.

Chỉ thấy trên mũi tên buộc một tờ giấy.

Ông gỡ xuống mở ra xem.

Trên tờ giấy viết: Mười vạn lượng hoàng kim, tối nay tới lấy.

Chấn Hằng Trang chủ kinh hãi không khỏi nhíu mày.

Chuyện mười vạn lượng hoàng kim quỹ cứu trợ thiên tai được giấu ở Chấn Hằng Sơn Trang là một bí mật vô cùng kín đáo.

Rốt cuộc là ai đã điều tra ra, còn phát thư báo trước để trộm.

Chẳng lẽ là mấy tên thần trộm đạo tặc vừa mới thoát khỏi hiềm nghi vụ trộm khuôn đồng.

Là Sở Lưu Hương hay là Tư Không Trích Tinh.

Thế nhưng mười vạn lượng hoàng kim không phải những bảo vật có giá trị liên thành mà trọng lượng lại nhẹ kia.

Mười vạn lượng hoàng kim là một số lượng khổng lồ, trọng lượng rất nặng.

Chỉ dựa vào sức người căn bản không thể vận chuyển đi.

Chẳng lẽ là đội nào gan to bằng trời.

Chấn Hằng Trang chủ càng nghĩ càng không thể hiểu rốt cuộc ai lại có lá gan lớn đến vậy.

Hắn suy nghĩ, hạ lệnh thủ vệ trong trang đề cao cảnh giác, đồng thời quyết định đi kiểm tra xem mười vạn lượng hoàng kim đó hiện giờ có còn an toàn hay không.

Chấn Hằng Trang chủ đi tới một hòn giả sơn trong vườn hoa, mở mật đạo.

Ông không hề hay biết, trong số hạ nhân của Sơn Trang đã trà trộn gian tế.

Người này âm thầm theo sau lưng ông, nhìn thấy rõ ràng mồn một nơi cất giấu hoàng kim trong mật đạo.

Gian tế này chính là Thiên Diện Diễn Viên Hạ Tiểu Mai, người am hiểu thuật dịch dung.

Cái tên của hắn vô cùng nữ tính, nhưng hắn thực sự là một nam tử.

Tên thật là Hạ Vân Hổ, do chính hắn tự đổi thành Hạ Tiểu Mai.

Chấn Hằng Trang chủ xác nhận mười vạn lượng hoàng kim an toàn xong liền lén lút trở lại thư phòng chờ đợi.

Hắn dùng mấy nhà kho làm ngụy trang, chờ kẻ trộm hoàng kim tự chui đầu vào lưới.

Ngược lại, mật đạo thực sự giấu mười vạn lượng hoàng kim lại có rất ít thủ vệ, để chơi một màn hư hư thực thực.

Đáng tiếc, kết quả bất quá cũng chỉ là công cốc mà thôi.

Chấn Hằng Trang chủ đang đắc ý, đột nhiên thủ hạ xông vào cấp báo: Trang chủ.

Việc lớn không ổn.

Chấn Hằng Trang chủ đắc ý cười cười, nói: Đến sớm rồi sao, ở nhà kho nào vậy.

Hiển nhiên ông đang dương dương tự đắc vì kế sách của mình.

Tên thủ hạ kia vội la lên: Không phải.

Bọn họ không phải trộm hoàng kim, là giương đông kích tây.

Chấn Hằng Trang chủ nghe vậy ngẩn người, tự lẩm bẩm: Giương đông kích tây.

Chết tiệt.

Tiên Đế Bảo Kiếm.

Hóa ra Chấn Hằng Sơn Trang ngoại trừ mười vạn lượng hoàng kim quỹ cứu trợ thiên tai ra, còn có một bảo vật quý giá hơn, chính là Tiên Đế Bảo Kiếm được Tiên Đế ban tặng.

Tiên Đế Bảo Kiếm là một thanh chuẩn thần binh.

Ngoài giá trị quý báu của bản thân nó, nó còn được Chấn Hằng Sơn Trang coi là vinh quang tổ tiên và vật truyền thừa, tuyệt đối không được sơ suất.

Chấn Hằng Trang chủ vội vàng chạy về từ đường nơi thờ phụng Tiên Đế Bảo Kiếm.

Lúc này, trong từ đường thờ phụng Tiên Đế Bảo Kiếm, thanh kiếm đã nằm trong tay một thân ảnh hồng y yểu điệu, đang giao thủ với mấy tên thủ vệ Sơn Trang.

Hóa ra đó là một nữ tử có thân thủ mạnh mẽ.

Chỉ thấy nàng khoác một thân hồng y, mái tóc đen nhánh được buộc thành một đuôi ngựa cao gọn gàng.

Khi thân hình di chuyển, đuôi ngựa vung vẩy, khí khái vô cùng hiên ngang.

Đáng tiếc duy nhất là nữ tử hồng y kia lại đeo khăn che mặt màu đen, che kín dung mạo của nàng.

Chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đẹp linh động lại anh khí của nàng tựa như sao băng khẽ lóe lên trong đêm tối.

Một nữ tử có đôi mắt đẹp như vậy nếu không phải là mỹ nhân thì thật sự là không có thiên lý.

Nữ tử hồng y chính là Yến Tử Thần Trộm Yến Tam nương mà

Cố Hàn Uyên đã mơ ước từ lâu.

Yến Tam nương thân pháp linh động, khiến các thủ vệ Sơn Trang vây công nàng xoay vòng, dễ dàng đánh bại bọn họ.

Sau đó nàng liền xông ra khỏi từ đường.

Thế nhưng lúc này mới là thử thách thật sự của nàng.

Chỉ thấy một số lượng lớn thủ vệ Sơn Trang nhận được tin đã tập trung về phía này.

Mỗi người tay cầm trường kiếm, hung ác trừng mắt nhìn Yến Tam nương.

Nhiệm vụ của Yến Tam nương chính là lấy Tiên Đế Bảo Kiếm làm mồi nhử để thu hút sự chú ý, tạo thời gian cho Ly Ca Tiếu cùng đồng bọn mang hoàng kim đi.

Hơn nữa, nàng còn phải cố gắng kéo dài thời gian.

Dù sao mười vạn lượng hoàng kim trọng lượng không nhẹ, di chuyển khá tốn thời gian.

Ban đầu, thực ra còn có Lật Giang Đại Trộm Sài Hồ hỗ trợ chia sẻ áp lực.

Thế nhưng hắn vừa xông vào Sơn Trang, gáy chợt tê rần, liền hôn mê đi.

Chương 1100

Và người tập kích đánh ngất hắn tự nhiên chính là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đã tới, thì sẽ không đơn thuần chỉ xem nhân vật chính khoe khoang và đùa giỡn.

Đương nhiên hắn phải thêm chút kịch tính cho đoàn nhân vật chính và cả chính mình.

Cố Hàn Uyên ném Sài Hồ vào một chỗ khá dễ thấy để chờ bị thủ vệ Sơn Trang phát hiện, rồi chạy tới quảng trường trước từ đường.

Nơi đó Yến Tam nương đang chịu đựng sự vây công của rất nhiều thủ vệ.

Thiếu đi Sài Hồ hỗ trợ, áp lực của Yến Tam nương nhất thời tăng lớn.

Số lượng thủ vệ tụ tập càng lúc càng đông.

Hết lần này đến lần khác, nàng vẫn không thể dựa vào khinh công tốt của mình mà bay lượn trên mái hiên, đi trên tường để đào tẩu, chỉ có thể ở lại đây tiếp tục dây dưa với bọn thủ vệ.

Mặc dù thân pháp của Yến Tam nương linh động, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ có thể xem thường số đông, rất nhanh liền rơi vào thế đỡ chỗ này hở chỗ kia.

Cố Hàn Uyên ngồi trên một đỉnh mái nhà nhìn dáng vẻ chật vật của Yến Tam nương, khóe môi nhếch lên một đường cong.

Bởi vì luyện võ lâu ngày, Yến Tam nương thân thủ mạnh mẽ, dáng vẻ yểu điệu.

Đặc biệt là đôi chân dài thon gọn mềm mại, đường nét thẳng tắp.

Mỗi một lần nhấc chân đều là một sự hưởng thụ thị giác.

Khiến người ta không khỏi thầm khen một tiếng: Ngọc túc thon dài, quả là tuyệt phẩm.

Vòng mông tròn trịa, căng đầy cũng có đường cong tuyệt mỹ.

Vạt áo hồng y tung bay, thoáng nhìn qua đã thu hút ánh nhìn.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên càng lộ vẻ vui thích vài phần.

Chuyến đi này, bất kể có thu hoạch gì khác hay không, riêng giai nhân cực phẩm này cũng đã đáng giá tiền vé rồi.

Cố Hàn Uyên vừa thưởng thức dáng người yêu kiều của Yến Tam nương khi nàng chật vật né tránh, vừa suy nghĩ thời cơ ra tay.

Và thời cơ này rất nhanh đã đến.

Chỉ thấy Chấn Hằng Trang chủ vẻ mặt âm trầm chạy tới.

Ông trầm giọng quát: Buông Tiên Đế Bảo Kiếm, lão phu sẽ tha cho ngươi một mạng.

Sắc mặt Yến Tam nương nhất thời biến đổi.

Nàng đã từng giao thủ với Chấn Hằng Trang chủ, hoàn toàn không phải đối thủ, chỉ có thể dựa vào khinh công mà chạy trốn.

Bây giờ cho dù giao chiến lần nữa, kết quả cũng sẽ không có gì khác biệt.

Đồng thời, lần này Chấn Hằng Trang chủ còn có thủ vệ Sơn Trang giúp đỡ, mà nàng lại không có Sài Hồ hỗ trợ yểm hộ.

Đừng nói là kéo dài thời gian, việc nàng có thể thoát khỏi sự bao vây của các thủ vệ Sơn Trang hay không cũng là một vấn đề.

Yến Tam nương chỉ có thể kỳ vọng Sài Hồ hoặc Ly Ca Tiếu đã lấy được hoàng kim có thể kịp thời tới tương trợ.

Chấn Hằng Trang chủ thấy Yến Tam nương trầm mặc không nói, một bộ dáng ngoan cố chống cự đến cùng, nhất thời phẫn nộ quát: Ngoan cố bất linh.

Tiếp đó, ông liền nén giận ra tay.

Trường kiếm nhanh như gió, vội vàng đâm thẳng về phía Yến Tam nương.

Đồng tử Yến Tam nương nhất thời co rút.

Nàng phát hiện mình dường như đã phán đoán sai.

Lần giao thủ trước, Chấn Hằng Trang chủ rõ ràng không dùng hết sức.

Mà lần này ra tay toàn lực nhất thời đã làm lộ tu vi Tông Sư của ông.

Yến Tam nương nguy hiểm.

Trong kịch bản, Ly Ca Tiếu đã thuận lợi trộm đi mười vạn lượng hoàng kim và Yến Tam nương cũng ung dung chạy thoát, một điểm rất quan trọng là có Sài Hồ tiếp ứng.

Yến Tam nương và Sài Hồ đã dùng cách thay nhau truyền Tiên Đế Bảo Kiếm để dẫn dắt sự chú ý của Chấn Hằng Trang chủ, khiến ông không thể tập trung đánh bại một trong hai người trước.

Kết quả là Chấn Hằng Trang chủ cứ như bị dắt mũi, chạy theo đuổi hai người mà làm công cốc.

Cũng vì vậy, Ly Ca Tiếu đã tranh thủ đủ thời gian để trộm đi mười vạn lượng hoàng kim.

Trên thực tế, bất kỳ ai trong hai người họ cũng không phải đối thủ của Chấn Hằng Trang chủ.

Nếu thực sự cứng đối cứng đối đầu trực diện, hầu như đều là kết quả thất bại.

Phải biết rằng nhân lực vốn đã ít.

Thiếu Sài Hồ, chính là kết quả tai hại khó lường.

Lúc này, Yến Tam nương không chỉ còn là đỡ chỗ này hở chỗ kia một cách chật vật.

Mà nàng đang trong tình thế cực kỳ nguy hiểm dưới sự vây công của Chấn Hằng Trang chủ và các thủ vệ Sơn Trang.

Nếu không phải nàng có khinh công được xếp vào hàng Thần Trộm Đạo Tặc, e rằng lúc này đã sớm bị thương và bị bắt.

Đồng thời, dù vậy, nàng cũng dường như không thể kiên trì được bao lâu.

Yến Tam nương rốt cuộc tu vi vẫn còn kém một chút.

Võ công của nàng dù trong số Thần Trộm Đạo Tặc cũng chỉ ở hạng bét.

Ngay cả khinh công cũng bị tu vi liên lụy không ít, nếu không với thân pháp linh động này của nàng, chưa chắc đã không thể xếp hạng đầu.

Yến Tam nương lại cố gắng kiên trì thêm một lúc.

Chấn Hằng Trang chủ thi triển Khai Bình Kiếm Pháp phóng khoáng, kiếm nhanh mà lại gây ức chế.

Yến Tam nương toàn lực vận chuyển khinh công, thật vất vả tránh thoát vài thanh trường kiếm của thủ vệ Sơn Trang đâm tới, lại không thể không đối mặt với công kích của Chấn Hằng Trang chủ.

Nàng lần nữa kinh hiểm tránh thoát.

Thế nhưng tránh được nhất thời, lại không thể tránh thoát mãi

được.

Lúc này, các thủ vệ Sơn Trang xung quanh cũng đã mơ hồ hình thành một trận hình, vây nàng ở giữa, trường kiếm từ bốn phương tám hướng đồng thời đâm về phía nàng.

Để tránh bị đâm thành nhím, Yến Tam nương chỉ có thể mạnh mẽ xoay eo né tránh lần nữa.

Vòng eo tinh tế kia gần như hóa thành một cây đại cung, cho thấy độ dẻo dai kinh người.

Bất quá, đây đã là giới hạn của Yến Tam nương.

Đồng thời, nàng không thể không trực diện đối phó với kiếm thứ hai của Chấn Hằng Trang chủ đâm tới.

Ánh mắt Yến Tam nương dữ tợn, cắn chặt răng.

Kinh nghiệm giang hồ mấy năm nay khiến nàng hiểu rõ chiêu kiếm này của Chấn Hằng Trang chủ nhất định sẽ trúng, nàng đã không tránh thoát được.

Trong tình huống này, nàng chỉ có thể cố gắng giảm thiểu thương tổn xuống mức thấp nhất.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Yến Tam nương chủ động đón đỡ.

Nàng chuẩn bị tránh né yếu hại, dùng việc bị thương để đổi lấy cơ hội mượn lực bay ngược.

Chỉ cần có thể thoát khỏi vòng vây của thủ vệ Sơn Trang, và tạo ra khoảng cách nhất định với Chấn Hằng Trang chủ, nàng là có thể chạy thoát.

Yến Tam nương đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc bị Chấn Hằng Trang chủ đâm trúng.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, cảm giác đau đớn vẫn chưa ập đến, ngược lại, trường kiếm trong tay Chấn Hằng Trang chủ lại cách mình càng lúc càng xa.

Đồng thời, nàng chỉ cảm thấy khắp người đều là cảm giác ấm áp dễ chịu, dường như bị ai đó ôm lấy.

Cái ôm ấm áp đó giống hệt như lúc nàng còn nhỏ, trong cảnh đói khổ lạnh lẽo, được sư phụ ôm lấy cứu giúp.

Hơn nữa, nhiệt độ của vòng tay này dường như còn cao hơn rất nhiều so với sư phụ nàng, phảng phất một dòng nhiệt ấm nóng lan đến tận đầu quả tim.

Chương 1101

Yến Tam nương nhất thời có chút thất thần.

Trong lòng vô thức âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ Ly Ca Tiếu đã mang mười vạn lượng hoàng kim đi, và kịp thời tới cứu ta.

Yến Tam nương nghĩ đến đây, nhất thời tim đập thình thịch.

Vốn là người hiếu thắng, đã lâu rồi nàng chưa từng cảm nhận được cảm giác được người khác bảo vệ.

Bất quá, đúng lúc này, nàng chợt bác bỏ suy đoán người cứu mình là Ly Ca Tiếu.

Bởi vì nàng phát hiện mình đang được người ôm lấy, ung dung đi lại giữa đao quang kiếm ảnh.

Dường như nàng không phải đối mặt với những thanh trường kiếm sáng lấp lánh, mà là đang bước chậm rãi trong vườn hoa, như đang gạt từng cành cây nghịch ngợm.

Chấn Hằng Trang chủ càng tỏ vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi.

Bởi vì ông phát hiện mình và các thủ vệ Sơn Trang chẳng khác gì đang bị người dùng khinh công trêu đùa vậy.

Mà kiếm pháp mà ông lấy làm tự hào thì bị chèn ép như một trò hề đáng cười.

Ông và các thủ vệ Sơn Trang đều vì quá đỗi kinh sợ mà không tự chủ được dần dần ngừng tay, cảnh giác nhìn chằm chằm hai người trong sân.

Chấn Hằng Trang chủ lúc này đang nghi ngờ nhân sinh, Yến Tam nương cũng xác định người đang ôm mình tuyệt đối không phải là Ly

Ca Tiếu.

Ly Ca Tiếu tuyệt đối không thể có khinh công lợi hại đến vậy.

Vậy hắn là ai.

Yến Tam nương ngẩng đầu lên, chỉ thấy người đang ôm mình là một nam tử xa lạ cũng đeo khăn che mặt màu đen.

Tựa hồ vì nhận ra ánh mắt của nàng, nam tử khẽ cúi đầu nhìn nàng.

Chỉ thấy đôi mắt nam tử lộ ra ngoài khăn che mặt sâu thẳm lấp lánh như tinh tú, khiến người ta không khỏi bị nó hấp dẫn, say mê trong đó.

Trong mắt hắn hàm chứa ý cười, nhẹ giọng hỏi: Cô nương không sao chứ.

Một giọng nói rất êm tai.

Yến Tam nương xác định mình chưa từng nghe qua.

Nói cách khác, nàng thực sự không biết nam tử trước mắt.

Yến Tam nương nghĩ đến ý tưởng vừa rồi lóe lên trong lòng khi cho rằng người cứu mình là Ly Ca Tiếu, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

Mình đã nhầm người xa lạ thành Ly Ca Tiếu, mà lại còn động lòng.

Nếu như không có ai biết được suy nghĩ trong lòng nàng, e rằng lúc này nàng đã chết vì sự xấu hổ rồi.

Yến Tam nương hơi có chút chột dạ và yếu ớt đáp: Ta không sao.

Người cứu Yến Tam nương tự nhiên là Cố Hàn Uyên, kẻ đã ẩn mình bấy lâu, một mực chờ đợi thời cơ xuất hiện.

Cố Hàn Uyên thấy Yến Tam nương chuẩn bị dùng cái giá bị thương để đổi lấy cơ hội chạy trốn, liền cấp tốc vận khởi khinh công tuyệt đỉnh cứu nàng.

Dù sao, một mỹ nhân cực phẩm như vậy nếu có tỳ vết nào thì thật không đẹp.

Còn việc đeo khăn che mặt lại là một ý định nhất thời.

Hắn không lo lắng thân phận bại lộ, mà chỉ cảm thấy làm như vậy có lẽ sẽ đạt được hiệu quả bất ngờ.

Lúc này, Yến Tam nương đã hoàn hồn, đột nhiên ngẩn ra.

Tuy khuôn mặt nàng bị khăn che mặt che khuất, thế nhưng phần lộ ra ngoài vẫn có thể thấy rõ một vệt ửng hồng.

Yến Tam nương hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái, xấu hổ thấp giọng quát: Mau buông ra.

Cố Hàn Uyên vô cùng thản nhiên thả Yến Tam nương ra, giả vờ áy náy nói: Chuyện gấp phải tùy cơ ứng biến, cũng xin cô nương thứ lỗi.

Yến Tam nương lùi ra mấy bước, nghe vậy nghi ngờ nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc, nàng chẳng nhìn ra được điều gì.

Đồng thời, nàng cũng hiểu rằng trong tình huống nguy cấp lúc đó, việc có chút sai sót là chuyện rất bình thường.

Nàng dường như không nên soi mói ân nhân cứu mạng của mình.

Thế nhưng, nghĩ đến việc mình bị chiếm tiện nghi một cách khó hiểu, trong lòng nàng lại cảm thấy rất bất bình.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của Yến Tam nương, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Hắn thực ra chỉ muốn kiểm nghiệm hàng của giai nhân cực phẩm.

Kết quả khiến hắn rất hài lòng.

Đàn hồi, mềm mại, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Đường cong vòng eo quyến rũ kia khiến người ta lưu luyến.

Đáng tiếc, vẫn chưa kiểm nghiệm đôi chân dài tuyệt phẩm kia.

Yến Tam nương mặc dù không biết suy nghĩ trong lòng Cố Hàn Uyên, thế nhưng việc bị chiếm tiện nghi một cách khó hiểu cũng khiến nàng thêm vài phần cảnh giác.

Đôi mày thanh tú nhíu chặt hỏi: Các hạ là ai.

Vì sao lại cứu ta.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, cười khẽ đầy ẩn ý nói: Ta là sư tỷ phu của nàng hoặc có lẽ là sư muội phu, nói chung đương nhiên phải cứu nàng.

Yến Tam nương là đệ tử Vô Cấu Sư Thái của phái Nga Mi.

Vô Cấu Sư Thái là sư muội của Diệt Tuyệt Sư Thái và Độc Cô Nhất Hạc.

Vì vậy, Yến Tam nương cùng Nga Mi Tứ Tú và Chu Chỉ Nhược đều có thể coi là sư tỷ muội.

Đồng thời, Yến Tam nương cùng tuổi với Tôn Tú Thanh.

Xét theo Mã Tú Trân, Cố Hàn Uyên tự nhiên là sư tỷ phu của nàng.

Xét theo Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân, liền trở thành sư muội phu.

Còn Chu Chỉ Nhược, tạm thời còn chưa đâu vào đâu, không nói tới.

Đương nhiên, mối quan hệ phức tạp này, Yến Tam nương không hề hay biết.

Lúc này, nghe được lời nói của Cố Hàn Uyên, nàng khó tránh khỏi có chút mơ hồ và không hiểu tại sao.

Sư tỷ phu.

Sư muội phu.

Yến Tam nương nhíu chặt đôi mày thanh tú, khuôn mặt cổ quái.

Hiển nhiên nàng không thể liên tưởng đến Nga Mi Tứ Tú.

Lúc này, nàng đang hoang mang khó hiểu rốt cuộc là sư tỷ muội nào lại có lá gan lớn đến vậy.

Phải biết rằng Vô Cấu Sư Thái là sư muội thân cận của Diệt Tuyệt Sư Thái.

Cả hai người đối xử với đệ tử nghiêm khắc y hệt nhau, căn bản không thể để đệ tử đi lập gia đình.

Trên thực tế, phái Nga Mi cũng chỉ có Độc Cô Nhất Hạc tương đối cởi mở, không phản đối việc đệ tử kết hôn.

Đương nhiên, muốn cưới nữ đệ tử của Độc Cô Nhất Hạc, tự nhiên cần đạt được sự công nhận của ông ta mới được.

Giống như Cố Hàn Uyên mà muốn xâm phạm, ít nhất cũng phải chịu hai chiêu Đao Kiếm Song Sát rồi mới nói.

Tóm lại, Yến Tam nương hoàn toàn không liên tưởng đến Nga Mi Tứ Tú.

Ngược lại, chính vì khinh công tuyệt đỉnh của Cố Hàn Uyên và việc bị chiếm tiện nghi nhìn như vô tình ban nãy, nàng không khỏi suy đoán có phải Cố Hàn Uyên đơn phương hái hoa sư tỷ muội nào đó.

Thảo nào lại che mặt, không dám gặp người.

Yến Tam nương càng nghĩ càng thấy hợp lý, vô thức lại cảnh giác lùi lại mấy bước.

Nếu lùi nữa, nàng sẽ lùi vào giữa đám thủ vệ Sơn Trang.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, có chút dở khóc dở cười.

Hắn ngược lại có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Yến Tam nương.

Đối với điều này, hắn có chút không nói.

Cố Hàn Uyên đúng là vô sỉ lại vô lại.

Thế nhưng, hắn chỉ biết uy hiếp và bức bách, chứ không biết dùng sức mạnh để hái hoa.

Chương 1102

Ngay cả khi hắn hóa thân thành Vô Thiên, cũng sẽ không làm như vậy.

Dùng sức mạnh đã không còn thú vị, cũng không phù hợp với mỹ học của hắn.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, cũng không vội vàng làm cho Yến Tam nương thay đổi cách nhìn về hắn.

Hắn xoay đầu lại nhìn về phía Chấn Hằng Trang chủ, cười nhẹ nói: Trang chủ có thể nể mặt tại hạ một chút, thả vị cô nương này rời đi được không.

Chấn Hằng Trang chủ nghe vậy chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên, giận không có chỗ phát tiết.

Trước đó, hai người không thèm nhìn ông, nói chuyện với nhau như không có ai đã đủ khiến ông tức giận rồi.

Bây giờ lại còn muốn ông buông tha tiểu tặc đã trộm Tiên Đế Bảo Kiếm.

Khinh người cũng phải có giới hạn chứ.

Chấn Hằng Trang chủ phẫn nộ quát: Không thể nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ngữ khí trở nên nhạt nhẽo: Chấn Hằng Trang chủ trong lòng không hiểu sao phát lạnh.

Không có gì để thương lượng sao.

Chứng kiến ánh mắt lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên, ông như có cảm giác bị trấn nhiếp.

Điều này khiến ông không khỏi cảm thấy xấu hổ gấp bội.

Chính mình lại bị người ta dùng một câu nói và một ánh mắt liền dọa sợ.

Nếu truyền ra ngoài, ông làm sao còn mặt mũi nào.

Thế nhưng trực giác của người tập võ lại khiến ông vô thức cảm thấy nếu tùy tiện cự tuyệt, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Chấn Hằng Trang chủ nhất thời lại có chút đã phóng lao phải theo lao.

Tâm trạng của Yến Tam nương lúc này không hiểu sao có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên tình nguyện đắc tội Chấn Hằng Trang chủ cũng muốn bảo vệ nàng, mà nàng lại vì để kéo dài thời gian nên không thể trả lại Tiên Đế Bảo Kiếm, dùng cách đó để xóa bỏ địch ý của Chấn Hằng Trang chủ.

Tương đương với việc nàng đang lợi dụng sự bảo hộ của Cố Hàn Uyên dành cho mình.

Điều này khiến trong lòng nàng cảm động, đồng thời lại khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Ngay cả sự tức giận vì bị chiếm tiện nghi trước đó cũng không tự chủ được mà phai nhạt đi rất nhiều.

Chấn Hằng Trang chủ không muốn nhận thua, Yến Tam nương lại đang có ý định kéo dài thời gian.

Thậm chí nàng bắt đầu tự thuyết phục mình rằng đó có lẽ thực sự là một sự chạm vào vô tình trong tình thế cấp bách.

Tuy mơ hồ cảm thấy hình như còn bị nhéo một cái, khiến nàng có chút canh cánh trong lòng.

Lúc này, hai bên tạm thời giằng co.

Cố Hàn Uyên lại càng không chút vẻ vội vã, tùy ý thời gian trôi đi trong sự giằng co của đôi bên.

Thế nhưng nhân tố phá vỡ cục diện rất nhanh liền xuất hiện.

Yến Tam nương nhạy bén đột nhiên kinh hô một tiếng: Sài Hồ.

Hóa ra Sài Hồ bị Cố Hàn Uyên điểm huyệt làm bất tỉnh đã bị thủ vệ Sơn Trang phát hiện, đồng thời áp giải đến đây.

Cố Hàn Uyên đã ra tay hơi nặng, khiến Sài Hồ đến tận bây giờ vẫn không thể tỉnh lại từ hôn mê.

Dáng vẻ thê thảm đó nhất thời khiến Yến Tam nương lo lắng.

Mà nàng cũng đang như Cố Hàn Uyên kỳ vọng, mang theo tên bị điểm huyệt đó mà bị người ta bắt.

Trang chủ, chúng ta đã bắt được một tên đạo tặc lẻn vào.

Thủ vệ Sơn Trang áp giải Sài Hồ đến đây không cố ý nói rõ Sài Hồ là bị nhặt được khi đang hôn mê.

Dù sao, tính như vậy thì công lao cũng lớn hơn một chút.

Bởi vậy, họ đã chọn cách nói quanh co.

Chấn Hằng Trang chủ hai mắt sáng lên, đắc ý nói: Đây là đồng bọn của các ngươi sao.

Cố Hàn Uyên quay sang hỏi Yến Tam nương: Bằng hữu của nàng.

Hình như vậy.

Yến Tam nương có chút khó mà thừa nhận.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không cố ý vạch trần.

Vài người đều rất trọng nghĩa khí, không có đạo lý nào lại bỏ rơi đồng bạn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt hỏi: Phải cứu hắn sao.

Yến Tam nương mấp máy môi, có chút ngượng ngùng nói: Nếu có thể Cố Hàn Uyên hơi có chút ghét bỏ mà than vãn: Sách, cái chức sư tỷ phu này không dễ làm chút nào.

Hắn trước đó đã suy nghĩ một chút, vẫn là sư tỷ phu nghe êm tai hơn một chút.

Cùng lắm thì cứ coi như là nâng bối phận cho Diệp Tú Châu và Thạch Tú Vân vậy.

Yến Tam nương nghe vậy vô thức cãi lại: Ngươi có thể không làm, ta lại không buộc ngươi.

Nói rồi, giọng nàng liền nhỏ dần.

Sâu trong nội tâm nàng không hề muốn Cố Hàn Uyên cứ thế buông tay.

Dù sao, đến tận bây giờ, trên người nàng vẫn còn lưu lại hơi ấm từ cái ôm của Cố Hàn Uyên.

Cái cảm giác ấm áp đó, nàng đã hồi lâu chưa từng cảm nhận.

Mà nàng, từ khi rời khỏi Nga Mi, liền không còn thân cận với ai nữa.

Vì vậy, loại cảm giác này khó tránh khỏi khiến nàng có chút quyến luyến.

Cố Hàn Uyên trong mắt hàm chứa ý cười vi diệu liếc nhìn nàng một cái, giả vờ bất đắc dĩ nói: Khó mà làm được, các nàng sẽ oán trách đấy.

Yến Tam nương nghe vậy giật mình, nhạy bén nắm bắt được một chữ.

Vô thức hỏi: Các nàng.

Lúc này, Chấn Hằng Trang chủ tự cảm thấy đã chiếm hết ưu thế, sốt ruột nói: Các ngươi thương lượng xong chưa.

Mau thúc thủ chịu trói đi.

Bằng không ta không dám hứa chắc đồng bọn của các ngươi sẽ có kết cục gì đâu.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nhìn Chấn Hằng Trang chủ, thản nhiên nói: Xin lỗi, thỉnh cầu của cô em vợ, tại hạ không thể không đồng ý.

Yến Tam nương tức giận bất bình lẩm bẩm: Ai là cô em vợ của ngươi Thế nhưng lời còn chưa dứt, nàng liền dừng lại.

Đôi mắt đẹp trợn lớn, chiếc miệng nhỏ nhắn dưới khăn che mặt cũng không khỏi kinh ngạc há hốc.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt quá mức kinh người.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên thân hóa du long, xuyên qua trong đám đông, lại mang theo ý cảnh đi qua bụi hoa vạn đóa, chẳng dính một cánh lá.

Khi mọi chuyện đã lắng xuống, Chấn Hằng Trang chủ đã bị Cố Hàn Uyên bắt giữ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bây giờ có thể thả chúng ta rời đi sao.

Yến Tam Nương quả thực đã kinh sợ ngây người.

Phía trước nàng đã từng thấy khinh công của Cố Hàn Uyên, linh xảo lại ẩn chứa một tia thân pháp quỷ mị, xem mười mấy tên hộ vệ Sơn Trang như vô vật.

Vậy mà lúc này, khinh công của Cố Hàn Uyên không chỉ linh xảo, còn mau lẹ như gió.

Đừng nói Chấn Hằng trang chủ không am hiểu khinh công, ngay cả nàng vừa rồi cũng không kịp phản ứng.

Yến Tam Nương chỉ cảm thấy khinh công mà nàng từng kiêu ngạo, trước mặt Cố Hàn Uyên, ngay cả tư cách tương đề tịnh luận cũng không có.

Nếu hai người đồng thời xuất phát, nàng sợ rằng ngay cả cơ hội hít bụi phía sau cũng không có, liền sẽ mất đi tung tích đối phương.

Thật sự có người khinh công đáng sợ đến vậy tồn tại sao.

Ngay cả Sở Lưu Hương cũng không làm được a.

Mà lúc này, Chấn Hằng trang chủ bị Cố Hàn Uyên bắt trong tay, đang không ngừng lẩm bẩm: Không có khả năng Sao lại có khả năng.

Hắn không phải là vừa rồi không thử phản kháng, chỉ là tốc độ của Cố Hàn Uyên thực sự quá nhanh.

Sau khi đánh bật trường kiếm của hắn, Cố Hàn Uyên trong thời gian ngắn đã dịch chuyển ra phía sau để bắt lấy hắn.

Chấn Hằng trang chủ bị đả kích nặng nề, khó tin kinh hô: Sở Lưu Hương.

Ngươi nhất định là Sở Lưu Hương.

Nhưng lời này vừa thốt ra khỏi miệng, liền lại bị chính hắn phủ nhận.

Không đúng.

Ngay cả khinh công của Sở Lưu Hương cũng không thể nhanh đến vậy.

Lúc này, một suy đoán kinh hãi chợt lóe lên trong đầu hắn, thanh âm khẽ run cung kính nói: Xin hỏi có phải là Cố công tử đang ở trước mặt.

Thế nhân đều biết Tam Tuyệt của Cố Hàn Uyên kinh thế, kiếm pháp Thông Thiên.

Nhưng Cố Hàn Uyên còn có một môn khinh công tuyệt thế khó gặp địch thủ trong thiên hạ.

Nổi danh nhất chính là Cố Hàn Uyên đã mấy lần bước chậm hư không mà xuất hiện.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên mới có thể thi triển khinh công vượt qua cả Sở Lưu Hương như vậy.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Chấn Hằng trang chủ.

Y tuy không đặc biệt bận tâm thân phận có bại lộ hay không, bằng không trên người cũng sẽ không còn mặc bộ cẩm bào màu xanh nhạt kia.

Chương 1103

Thế nhưng sự nhạy bén của Chấn Hằng trang chủ cũng có chút làm y cảm thấy ngoài ý muốn.

Giống như thuyết pháp mang khăn che mặt là có thể triệt để che giấu thân phận chỉ là vô căn cứ.

Cố Hàn Uyên khi giả trang thành Vô Thiên cũng sẽ cố ý thay đổi toàn bộ trang phục và đạo cụ trên người.

Mặc cũng là Hắc Bào đối lập với bạch y.

Ngay cả khí tức cũng dựa vào hiệu quả độc hữu của mặt nạ Tu La mà thay đổi.

Càng là tận lực không sử dụng con đường võ công mà thân phận minh diện đã từng sử dụng.

Như vậy mới khiến y cho đến nay cũng chưa từng bị người vạch trần thân phận Vô Thiên trước khi chủ động thẳng thắn.

Bất quá, đã bị Chấn Hằng trang chủ nhận ra thân phận thì thôi.

Y cũng đã chơi đủ rồi.

Cố Hàn Uyên thuận tay tháo xuống khăn che mặt, nhàn nhạt cười nói: Chấn Hằng trang chủ hảo nhãn lực.

Nhìn thấy chân dung tuấn mỹ như trích tiên của Cố Hàn Uyên, trong mắt Chấn Hằng trang chủ lóe lên một tia kích động.

Cung kính hành lễ nói: Gặp qua Cố công tử.

Nguyên lai Chấn Hằng trang chủ thập phần tôn sùng kiếm pháp của Cố Hàn Uyên.

Chỉ là trong tin đồn miêu tả cũng đã cường đại đến bất khả tư nghị.

Nếu không phải ngại vì Nghiêm Tung cố ý căn dặn không cho phép tiếp xúc Cố Hàn Uyên, hắn chỉ sợ đã sớm đi bái phỏng rồi.

Bây giờ nhìn thấy chân nhân, khó tránh khỏi có cảm giác kích động như nhìn thấy thần tượng.

Lúc này, các hộ vệ Sơn Trang cũng đã phản ứng lại, đồng thời quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ nói: Bọn ta gặp qua Cố công tử.

Trong ngày thường Chấn Hằng trang chủ đối với Cố Hàn Uyên tôn sùng ai ai cũng biết.

Bây giờ Chấn Hằng trang chủ còn đối với Cố Hàn Uyên cung kính thăm hỏi, bọn họ tự nhiên cũng nên thức thời một chút.

Nhất thời quỳ rạp một mảng, tiếng thăm hỏi cung kính vang vọng chói tai.

Lúc này giữa sân còn đứng chỉ có Cố Hàn Uyên, Chấn Hằng trang chủ cùng Yến Tam Nương.

Trong lòng Yến Tam Nương khiếp sợ còn hơn cả Chấn Hằng trang chủ.

Kẻ ân nhân cứu mạng nàng, dĩ nhiên là Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Kẻ vô tình chiếm tiện nghi của nàng, dĩ nhiên là Cố công tử.

Kẻ xưng là sư tỷ phu của mình, dĩ nhiên là Cố Hàn Uyên.

Trách không được cặp mắt sâu thẳm kia lại hấp dẫn người đến vậy.

Yến Tam Nương nhìn khuôn mặt tuấn tú hơi tái nhợt của Cố Hàn Uyên, trong lòng tràn đầy cảm giác không chân thật.

Nhân vật trong truyền thuyết lại gần nàng đến vậy sao.

Là đã sờ soạng nàng sao.

Còn Yến Tam Nương đột nhiên cảm thấy phía sau lưng nơi đĩnh kiều mơ hồ nóng lên.

Thậm chí còn tựa hồ bị nhéo.

So với một người xa lạ thuần túy, việc bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi, trong lòng nàng cảm nhận hoàn toàn khác biệt.

Đồng thời, nàng cũng xác định một chuyện.

Đó chính là Cố Hàn Uyên tuyệt đối là cố ý.

Dù sao Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình cũng là chuyện mọi người đều biết.

Khuôn mặt xinh đẹp của Yến Tam Nương ẩn dưới khăn che mặt màu đen ửng hồng.

Hắn sẽ không phải là coi trọng ta a.

Ý niệm như vậy lóe lên trong đầu nàng.

Bất quá giây lát sau, sắc mặt nàng liền biến đổi.

Sư tỷ phu Chẳng lẽ vị sư tỷ kia của nàng cùng Cố Hàn Uyên Ý nghĩ như vậy khiến nàng không hiểu sao cảm thấy không ổn cho lắm.

Thế nhưng càng nhiều hơn vẫn là hoang mang Các vị sư tỷ muội dưới trướng Vô Cấu sư thái của nàng tuy cũng coi là dung mạo xinh đẹp, nhưng thực sự mà nói, ít nhiều có chút không xứng với Cố Hàn Uyên.

Nhất là nếu có thể khiến Cố Hàn Uyên tự xưng là sư tỷ phu của nàng, thì đó càng là phượng mao lân giác.

Nàng ngược lại có nghe nói qua Diệt Tuyệt Sư Bá trước đây có thu một tiểu đồ đệ tên là Chu Chỉ Nhược đối với Cố Hàn Uyên cực kỳ tôn sùng, thế nhưng niên kỷ lại không đúng.

Chu Chỉ Nhược nhập môn trễ nhất, nói thế nào cũng không liên quan đến thân phận sư tỷ.

Yến Tam Nương càng nghĩ càng đau đầu, thậm chí không khỏi hoài nghi Cố Hàn Uyên có phải hay không là đang lừa dối nàng.

Với hiểu biết sơ lược của nàng về mức độ vô sỉ của Cố Hàn Uyên, quả thực không phải không có khả năng.

Nghĩ tới đây, tâm tình Yến Tam Nương đột nhiên trở nên có chút phức tạp.

Không biết mình rốt cuộc nên vì Cố Hàn Uyên lừa dối nàng mà cảm thấy phẫn uất hay may mắn.

Hơn nữa, nhìn các hộ vệ Sơn Trang quỳ đầy đất cùng Chấn Hằng trang chủ cực kỳ sùng bái Cố Hàn Uyên, trong lòng Yến Tam Nương không hiểu sao thêm mấy phần cổ quái.

Có phải hay không nếu như Cố Hàn Uyên ra mặt, kỳ thực căn bản không cần phiền phức như vậy, Chấn Hằng trang chủ sẽ chủ động đem mười vạn lượng hoàng kim nộp lên đâu.

Mà nói đến mười vạn lượng hoàng kim.

Lúc này, bên ngoài Chấn Hằng Sơn Trang, Ly Ca Cười và Hạ Tiểu Mai vừa vận chuyển hoàng kim ra, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Sơn Trang.

Bởi vì Yến Tam Nương không thể thoát thân đúng lúc, không ai mở khóa cho bọn họ, dẫn đến việc bọn họ tốn nhiều thời gian hơn so với kế hoạch ban đầu.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên xuất hiện cứu Yến Tam Nương, trì hoãn thêm nhiều thời gian, có lẽ bọn họ thực sự sẽ bị Chấn Hằng trang chủ đã kịp phản ứng đuổi theo.

Đương nhiên, kẻ điểm ngất sài hồ, khiến Yến Tam Nương không thể thoát thân đúng lúc để hỗ trợ, cũng chính là Cố Hàn Uyên.

Động tĩnh gì.

Nghe thấy các hộ vệ Chấn Hằng Sơn Trang hô to Cố công tử, Ly Ca Cười cau mày trầm giọng nói.

Lúc này, Hạ Tiểu Mai đã trừ bỏ ngụy trang, cũng có chút hoang mang nói: Hình như các hộ vệ Sơn Trang đang kêu gì đó.

Sẽ không phải là Yến cô nương và sài hồ đã xảy ra chuyện gì sao.

Yến cô nương không dựa theo kế hoạch đi vào mật thất tiếp ứng, sài hồ cũng chưa ra hội hợp.

Chúng ta có nên quay lại xem không.

Ly Ca Cười nhìn thoáng qua mười vạn lượng hoàng kim được vận chuyển ra chất đầy trên xe ngựa, bất đắc dĩ khẽ thở dài: Cứu tế nạn dân và khoản tiền cứu trợ thiên tai quan trọng hơn.

Chờ khi chuyển mười vạn lượng hoàng kim đến nơi an toàn, bọn ta sẽ trở về tiếp ứng bọn họ.

Hơn nữa Yến Tam Nương và sài hồ hai người võ công không kém, phối hợp lẫn nhau không dễ dàng bị bắt đến vậy, chỉ sợ là bị chuyện khác ràng buộc thôi.

Cách làm việc của Ly Ca Cười, xét về đại cục và đại nghĩa mà nói, không hề có vấn đề.

Chỉ là từ góc độ nhân tình mà nói, khó tránh khỏi có chút vô tình.

Kỳ thực không phải Ly Ca Cười vô tình, mà là phong cách làm việc của hắn chính là như vậy.

Chỉ cần có thể đạt thành mục đích, là có thể chấp nhận một mức độ hy sinh nhất định.

Mặc dù cần hy sinh chính là bản thân hắn.

Đương nhiên mục đích của hắn cũng là vì chính nghĩa.

Cũng chính vì vậy, Ly Ca Cười mới hiển lộ rõ nét mị lực nhân cách.

Chỉ là đối với người bị hy sinh, tâm tình liền sẽ không mỹ lệ.

Kinh Như Ức từng chỉ trích Ly Ca Cười không để ý ý tưởng người khác, tùy ý làm bậy.

Trong kịch tình, sự thay đổi của Ly Ca Cười cũng là từ sau khi Kinh Như Ức chết, mới vì thường xuyên chìm sâu trong hồi ức, ghi nhớ lời Kinh Như Ức đã nói, đồng thời bắt đầu thử thay đổi bản thân.

Nhưng mà, ở thế giới này Kinh Như Ức không chết, vậy Ly Ca Cười dựa vào cái gì mà thay đổi phương thức làm việc trước sau như một của mình.

Nghe Ly Ca Cười nói, Hạ Tiểu Mai nhíu mày, trong lòng có chút không thoải mái.

Thế nhưng hắn lại không nói lời phản đối.

Chương 1104

Dù sao đây mới là cách làm chính xác.

Chỉ là về mặt tình cảm khó tránh khỏi có chút không dễ chịu.

Ly Ca Cười và Hạ Tiểu Mai bên kia không chọn quay lại, Yến Tam Nương bên này có Cố Hàn Uyên che chở, càng không liên quan đến hai chữ nguy hiểm.

Đồng thời lúc này, hai bên nguyên bản giằng co đã bước vào giai đoạn đàm phán.

Bất quá, hai bên trên điều kiện trao đổi tồn tại phân kỳ.

Chấn Hằng trang chủ nể mặt Cố Hàn Uyên, nguyện ý thả Yến Tam Nương cùng sài hồ toàn bộ rời đi.

Chỉ yêu cầu Yến Tam Nương trả lại Tiên Đế bảo kiếm.

Đây là một yêu cầu hợp tình hợp lý nhất.

Chỉ là Yến Tam Nương lo lắng Ly Ca Cười bọn họ còn chưa đem mười vạn lượng hoàng kim chuyển đi ra ngoài, muốn kéo dài thêm một lúc, liền tuyên bố tạm thời không muốn trả Tiên Đế bảo kiếm, muốn mượn dùng vài ngày.

Chấn Hằng trang chủ thấy mình đã nhượng bộ, thế nhưng Yến Tam Nương lại vô lễ như thế, nhất thời có chút tức giận.

Trầm giọng quát lên: Lão phu đã cho Cố công tử mặt mũi không so đo hành vi hành thiết của các ngươi, thả ngươi cùng đồng bạn của ngươi an toàn rời đi, ngươi lại vẫn cố tình gây sự.

Yến Tam Nương cũng biết mình đuối lý.

Âm thầm cắn răng, trầm mặc không nói.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, đi tới trước mặt Yến Tam Nương, thấp giọng hỏi: Ngươi thực sự rất muốn thanh bảo kiếm này.

Yến Tam Nương nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Chột dạ tránh ánh mắt của Cố Hàn Uyên, kiên trì nhẹ nhàng ân một tiếng.

Yến Tam Nương nguyên tưởng rằng Cố Hàn Uyên sẽ không để ý tới nàng nữa, thậm chí quở trách nàng được một tấc lại muốn tiến một thước cũng không quá đáng.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại vẻn vẹn chỉ là khẽ thở dài liền xoay người trở lại trước mặt Chấn Hằng trang chủ, nhàn nhạt nói: Chấn Hằng trang chủ, đổi một điều kiện đi.

Trên đời này Cố mỗ không làm được sự tình không có vài món.

Rõ ràng ngữ khí của Cố Hàn Uyên rất nhạt, lại lộ ra một cỗ bá đạo và khí phách ngạo nghễ khắp vũ trụ.

Mặc dù khuôn mặt tái nhợt của Cố Hàn Uyên nhìn qua thật giống như một thư sinh nhu nhược, thế nhưng đám người tuy nhiên cũng vì khí thế của y mà chấn nhiếp.

Các hộ vệ Sơn Trang đứng xem tu vi và tâm tình chưa đủ, lúc này chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên khó mà nhìn thẳng, trong lòng lại mơ hồ có chút nhớ nhung muốn thần phục.

Ngay cả Chấn Hằng trang chủ đều cảm thấy kinh hãi không gì sánh nổi, kiếm đạo tâm tình kiên định thường ngày đều mơ hồ có chút dao động.

Bất quá hắn vẫn nghe ra ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên là muốn hắn đưa ra một yêu cầu, từ Cố Hàn Uyên chính mình đi làm, dùng cái này để đổi lấy việc hắn đem Tiên Đế bảo kiếm mượn cho Yến Tam Nương.

Phải biết rằng lời hứa của Cố Hàn Uyên rất đáng giá.

Tỷ như vị Vương gia muốn mưu triều soán vị kia nếu như chiếm được sự ủng hộ của Cố Hàn Uyên, thì tỷ lệ thành công của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bằng không Ninh Vương vì sao phải đủ loại lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Cực Lạc Lâu bị hủy, tiền tài lao lực trắc trở tích cóp được mất đi đều nhịn xuống.

Nếu như lời này của Cố Hàn Uyên là nói với Ninh Vương, cho dù có muốn đem Lâu Tố Trân tại chỗ dâng lên cũng không phải là không thể.

Bởi vậy có thể thấy được khi lời nói của Cố Hàn Uyên thốt ra khỏi miệng là bao nhiêu khiến người ta rung động.

Chấn Hằng trang chủ hiển nhiên minh bạch giá trị cam kết của Cố Hàn Uyên, bất khả tư nghị hỏi: Cố công tử quả thật quan tâm vị cô nương này đến vậy.

Yến Tam Nương đem ánh mắt phức tạp rơi vào Cố Hàn Uyên trên người, rất muốn biết câu trả lời của y.

Trong lòng nàng lại có chút căng thẳng mà ngay cả bản thân nàng cũng chưa từng nhận ra.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười, hời hợt nói: Dù sao cũng là cô em vợ của Cố mỗ.

Lại là cô em vợ.

Yến Tam Nương nghe vậy chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, nhất thời trong lòng có chút nói không rõ tâm tình của mình.

Vui mừng và hân hoan.

Có một chút.

Dù sao Cố Hàn Uyên như nàng kỳ vọng mà nói rõ sự quan tâm đối với nàng trước mặt Chấn Hằng trang chủ.

Thế nhưng trong lòng nàng càng nhiều hơn là rầu rĩ không vui.

Dựa vào cái gì nàng Yến Tam Nương cần phải nhờ người khác mới được quan tâm.

Cùng lúc đó nàng lại hướng về vị sư tỷ may mắn kia mà có chút ước ao Cố Hàn Uyên đối với hồng nhan tri kỷ của mình rất tốt, điểm này Yến Tam Nương cũng từng nghe nói qua.

Chỉ là thân phận cô em vợ có thể được y bảo vệ đến vậy sao.

Có y che chở, mình có hay không có thể nghênh ngang trở về Nga Mi rồi hả.

Yến Tam Nương mơ màng vạn ngàn, vậy mà lúc này lại đến lúc Chấn Hằng trang chủ lựa chọn.

Tiên Đế bảo kiếm quan trọng hay lời hứa của Cố Hàn Uyên quan trọng.

Kỳ thực cũng không quan trọng.

Quan trọng là dính líu quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Chấn Hằng Sơn Trang nhìn có vẻ uy phong hiển hách, trên thực tế cũng sớm đã sa sút.

Phải biết rằng tổ tiên của Chấn Hằng trang chủ nhưng là một trong những khai quốc công thần của Minh quốc, hiếm có vương gia dị họ.

Nhưng mà bây giờ ngoại trừ một Chấn Hằng Sơn Trang mang ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa thực tế ra, còn có cái gì.

Vương tước tổ tiên không được kế thừa, con cháu hậu bối cũng không thể làm quan làm tước.

Rõ ràng là thế gia tướng môn, lại không chiếm được nửa điểm quân quyền.

Chỉ vì Chấn Hằng Sơn Trang ở trong triều đình ngày càng hủ bại này không có quan hệ, tự nhiên nửa bước khó đi.

Vinh quang tổ tiên chỉ thuộc về tổ tiên, không rơi được bao nhiêu lên con cháu bất tài phía sau.

Tiên Đế bảo kiếm càng là gánh nặng, giam cầm Chấn Hằng Sơn Trang không thể động đậy mảy may.

Chấn Hằng trang chủ không cam lòng như vậy, hắn muốn trọng chấn vinh quang Chấn Hằng Sơn Trang.

Chứ không phải cả ngày coi chừng Tiên Đế bảo kiếm, một lần lại một lần lau chùi trường kiếm trong tay.

Sở dĩ Chấn Hằng trang chủ mới làm tay sai của Nghiêm Tung, vì hắn giấu mười vạn lượng hoàng kim cứu trợ thiên tai.

Như vậy, Cố Hàn Uyên so với Nghiêm Tung thì đáng tin cậy hơn sao.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên không có quan không có tước.

Vẫn là câu nói kia, trong mắt người sáng suốt hai người địa vị bất đồng.

Ai cũng không thể nghi vấn phân lượng của Cố Hàn Uyên, phò mã Tây Hạ giám quốc công chúa, giống như Lục Địa Thần Tiên.

Trên triều đình không vẫn còn đang nghị sự về việc phong hầu cho Cố Hàn Uyên sao.

Chỉ là vì nhiều mặt cản trở mà lâm vào giai đoạn tranh cãi.

So sánh với Nghiêm Tung nhìn như mặt trời ban trưa, kỳ thực nguy như trứng chồng, đương nhiên là phụ thuộc vào Cố Hàn Uyên càng sáng suốt.

Bất quá lời này không thể nói thẳng.

Nói thẳng lời nói liền khó tránh khỏi có chút mất mặt.

Đồ vật quá dễ có khó tránh khỏi sẽ không quý trọng, lời này là thông dụng.

Vì vậy Chấn Hằng trang chủ ám chỉ cung kính hành lễ nói: Tại hạ ngưỡng mộ kiếm pháp thông thần của Cố công tử đã lâu, chỉ cần Cố công tử nguyện ý chỉ giáo tại hạ một hai chiêu, Tiên Đế bảo kiếm tự nhiên có thể tạm mượn cho vị cô nương này.

Chấn Hằng trang chủ thức thời chính là thành ý đầu hàng lớn nhất của hắn, có thể nói là phi thường sáng suốt.

Cố Hàn Uyên đối với sự quy phục của Chấn Hằng trang chủ cũng không ngoài ý muốn.

Y đối với khốn cảnh của Chấn Hằng Sơn Trang có hiểu biết.

Cũng biết Chấn Hằng trang chủ đầu nhập vào Nghiêm Tung là thân bất do kỷ.

Tổ tiên Chấn Hằng Sơn Trang vinh quang lớn như vậy, bây giờ lại phải đầu nhập vào một gian thần, Chấn Hằng trang chủ sao lại thực sự cam tâm.

Chương 1105

Chỉ là không có lựa chọn tốt hơn mà thôi.

Mà Cố Hàn Uyên không chỉ riêng vì Yến Tam Nương mà đến.

Bằng không y cũng sẽ không không để bụng thân phận bại lộ.

Đội khăn che mặt cũng vẻn vẹn chỉ là xuất phát từ ác thú vị mà thôi.

Cho dù Chấn Hằng trang chủ không vạch trần thân phận của y, y cũng sẽ vào thời điểm thích hợp chủ động tháo xuống khăn che mặt.

Phải biết rằng y nhúng tay rất có thể chiêu đến sự cừu thị của Nghiêm Tung.

Cố Hàn Uyên tạm thời còn không dự định sớm như vậy đối đầu Nghiêm Tung ra mặt.

Mà hết thảy vấn đề đều sẽ tiêu tán khi Chấn Hằng trang chủ quy phục.

Sau đó Cố Hàn Uyên dựa theo yêu cầu của Chấn Hằng trang chủ, dùng Mạc Danh Kiếm Pháp chỉ điểm hắn một phen.

Còn tặng cho hắn một bản kiếm pháp do Cố Hàn Uyên chính mình thuận tay viết ra.

Với kiếm pháp tạo nghệ hôm nay của Cố Hàn Uyên, cho dù là kiếm pháp thuận tay viết ra cũng khiến Chấn Hằng trang chủ như nhặt được chí bảo.

Cố Hàn Uyên cùng Yến Tam Nương và mười ba sài hồ còn đang hôn mê được Chấn Hằng trang chủ dùng xe ngựa cung tiễn rời khỏi Chấn Hằng Sơn Trang.

Trong mã xa, Yến Tam Nương nhãn thần phức tạp nhìn thanh Tiên Đế bảo kiếm trong tay, nhất thời còn có chút hoảng hốt.

Bảo kiếm Tiên Đế ban tặng Chấn Hằng Sơn Trang cứ thế mà bị Chấn Hằng trang chủ cho mượn nàng.

Không cần hỏi cũng biết, thời gian mượn này sẽ rất lâu.

Vừa đúng lúc nàng chán ghét thanh bảo kiếm này thì thôi.

Trên thực tế kiếm pháp của Yến Tam Nương vô cùng bình thường, phía trước khi đối địch thậm chí đều không cân nhắc qua việc sử dụng Tiên Đế bảo kiếm.

Nhưng chỉ có một thanh chuẩn Thần Binh cấp bậc bảo kiếm như vậy lại bị cho mượn cho nàng, người có kiếm pháp bình thường.

Khó tránh khỏi có vẻ hơi không chân thật.

Hơn nữa Chấn Hằng trang chủ thật sự quy phục ngươi đến vậy sao.

Yến Tam Nương ngữ khí phức tạp hỏi.

Chấn Hằng trang chủ khi được Cố Hàn Uyên chỉ điểm kiếm pháp, nhận lấy kiếm pháp bí tịch sau đó liền một bộ dáng bị Cố Hàn Uyên chiết phục, tuyên bố từ nay về sau duy hắn mệnh là từ.

Đồng thời Chấn Hằng trang chủ chủ động thẳng thắn về chuyện vì Nghiêm Tung mà giấu mười vạn lượng hoàng kim cứu trợ thiên tai.

Dự cảm phía trước của Yến Tam Nương trở thành sự thật, chỉ cần Cố Hàn Uyên bằng lòng đứng ra, Chấn Hằng trang chủ thực sự sẽ chủ động dâng nạp mười vạn lượng hoàng kim cứu trợ thiên tai, khiến công sức Ly Ca Cười bỏ ra trở thành vô ích.

Còn như việc mười vạn lượng hoàng kim cứu trợ thiên tai bị Ly Ca Cười chở đi, Cố Hàn Uyên biểu thị đã biết rồi, Chấn Hằng trang chủ cũng không so đo nữa.

Dù sao xét đến cùng Chấn Hằng trang chủ chỉ là muốn dâng lên một phần đầu danh trạng cho Cố Hàn Uyên mà thôi.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên nhận lấy phần thành ý này, mục đích của hắn cũng đã đạt tới.

Còn như quá trình như thế nào, cũng không quan trọng.

Cố Hàn Uyên đối với Chấn Hằng trang chủ vẫn tương đối hài lòng.

Cảm kích thức thời, thực lực cũng còn thượng khả.

Quan trọng hơn chính là Chấn Hằng Sơn Trang tuy cô đơn, thế nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Nếu như toàn bộ tụ họp lại, cũng có mấy trăm người nhân thủ.

Cố Hàn Uyên ở kinh thành vẫn tương đối khuyết thiếu thế lực có thể vận dụng ra mặt.

Bất quá Lục Phiến Môn đã sắp.

Lục Phiến Môn cùng Cẩm Y Vệ cũng chỉ là những quân cờ được chôn xuống, chưa đến lúc tranh quyền đoạt vị.

Bộ Thần tự mình chết, chỉ chờ An Thế Cảnh đối với Quách Cự Hiệp động thủ.

Cố Hàn Uyên đang thầm lặng sắp xếp lại suy nghĩ, thì Yến Tam Nương lại lén lút nhìn chằm chằm y.

Quả nhiên dung mạo đẹp thật.

Trong lòng nàng không chỉ một lần hiện lên ý niệm như vậy.

Yến Tam Nương vẫn cảm thấy mình sẽ không đối với nam tử kiểu tiểu bạch kiểm cảm thấy hứng thú.

Hình mẫu lý tưởng của nàng chắc hẳn là nam tử hào sảng, giàu có hiệp nghĩa tinh thần, anh hùng khí khái.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng lại không thể không thừa nhận mình dường như có chút dao động.

Nguyên lai thực sự có người có thể đẹp đến nỗi chỉ cần nhìn y sẽ khiến lòng người vui vẻ.

Hơn nữa khí chất xuất trần cùng đôi mắt sâu thẳm của Cố Hàn Uyên nhất là làm người ta trầm mê.

Yến Tam Nương không cẩn thận liền suýt nữa phạm lỗi mê sắc.

Xem có đẹp không.

Cố Hàn Uyên đột nhiên ngẩng đầu cười như không cười nhìn Yến Tam Nương nói.

Yến Tam Nương sợ hết hồn, chột dạ nói dối: Phi.

Ai nhìn ngươi.

Tự luyến.

Cố Hàn Uyên đối với lời ngụy biện không đánh mà tự khai này của Yến Tam Nương lơ đễnh khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: Yến cô nương không muốn xem ta, ta lại muốn nhìn một chút dung mạo của Yến cô nương.

Yến Tam Nương nghe vậy ngẩn ra, do dự khoảng khắc, đưa tay tháo xuống khăn che mặt.

Trong miệng còn giấu đầu hở đuôi giải thích: Đừng suy nghĩ nhiều, thiếp chẳng qua là cảm thấy kiểu này quá thất lễ.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy chân dung của Yến Tam Nương, trong mắt nhất thời hiện lên một tia kinh ngạc.

Yến Tam Nương xinh đẹp không ngoài sở liệu.

Chỉ thấy trước mặt giai nhân mắt ngọc mày ngài, đôi mi thanh tú môi anh đào, thanh thuần tú lệ, thoát tục phi phàm.

Giữa hai lông mày khí khái anh hùng hừng hực, tư thế hiên ngang.

Điều làm Cố Hàn Uyên cảm thấy kinh ngạc là Yến Tam Nương dĩ nhiên cùng Tôn Tú Thanh có năm sáu phần tương tự.

Chỉ là vì hai người khí chất bất đồng, mới không dễ bị phát hiện.

Bất quá dù vậy, hai nàng thực nếu như đứng chung một chỗ cũng giống như tỷ muội vậy.

Nói đến Yến Tam Nương cùng Tôn Tú Thanh dường như cùng tuổi a.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên trở nên có chút vi diệu.

Yến Tam Nương bị Cố Hàn Uyên nhìn có chút xấu hổ, trừng đôi mắt đẹp sẵng giọng: Làm gì nhìn ta như vậy.

Cố Hàn Uyên cười khẽ nói: Chỉ là có chút kinh ngạc khuôn mặt đẹp của Yến cô nương.

Thanh thuần tú lệ, thoát tục phi phàm.

Dừng một chút, trêu chọc cười nói: Nhìn nhiều một chút mỹ nhân luôn là hữu ích cho sức khỏe thể chất và tinh thần.

Đây chính là bí quyết trường thọ đấy.

Yến Tam Nương nghe vậy liếc mắt, tức giận mắng: Phi.

Ngươi tuổi còn nhỏ hơn ta, cần gì trường thọ.

Sự thực đúng là như vậy, niên kỷ của Cố Hàn Uyên thực ra là nhỏ hơn Yến Tam Nương và Tôn Tú Thanh.

Trên thực tế trong Nga Mi Tứ Tú chỉ có Thạch Tú Vân mới cùng tuổi với y.

Yến Tam Nương càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, kẻ cứu mình, làm nàng cũng không cẩn thận có chút mê mẩn kỳ mạo, khiến Chấn Hằng Sơn Trang quỳ rạp, khiến Chấn Hằng trang chủ cúi đầu bái lạy Cố Hàn Uyên dĩ nhiên so với nàng còn nhỏ hơn vài tuổi.

Còn sư tỷ phu đâu.

Yến Tam Nương đối với điều này càng phát ra cười nhạt.

Cảm thấy Cố Hàn Uyên căn bản là lừa dối mình.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy Yến Tam Nương hoài nghi, khẽ mỉm cười nói: Yến cô nương là muốn đi cùng Ly Ca Cười hội họp a.

Yến Tam Nương nghe vậy vô ý thức gật đầu.

Chỉ là trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng Cố Hàn Uyên cùng Ly Ca Cười gặp mặt rốt cuộc là tốt hay là xấu.

Vừa lúc lúc này sài hồ rên rỉ một tiếng, dường như sắp sửa tỉnh lại.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đứng dậy nói: Nếu đồng bạn của Yến cô nương tỉnh, ta đây liền cáo từ trước.

Hy vọng Ly Ca Cười có thể an toàn đem khoản tiền cứu trợ thiên tai đưa đến tay nạn dân.

Chương 1106

Hậu hội hữu kỳ.

Dứt lời cũng không đợi Yến Tam Nương đáp lại, liền vén rèm xe lên rời đi.

Yến Tam Nương vô ý thức vươn tay, hô: Chờ.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên đã không thấy bóng dáng.

Yến Tam Nương mấp máy môi, lầm bầm một tiếng: Rõ ràng còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Còn có chuyện chiếm tiện nghi của ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đã bỏ chạy.

Nghĩ vậy, một lần ở Chấn Hằng Sơn Trang lấy trộm mười vạn lượng hoàng kim cứu trợ thiên tai phát sinh ngoài ý muốn cùng Cố Hàn Uyên, nam tử kích động tâm tư của nàng, Yến Tam Nương không khỏi chợt ngẩn ngơ thất thần.

Cố Hàn Uyên không biết rằng sau khi y rời đi Yến Tam Nương đang oán thầm y.

Bất quá dù đã biết cũng sẽ không bận tâm.

Nên làm thực đã làm.

Tạm thời ở Yến Tam Nương để lại ấn tượng khắc sâu là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên vừa trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Yến Phỉ Phỉ liền tiến lên dâng cho y một tấm thiệp mời.

Công tử, đây là thiệp mời do An gia đưa tới.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhãn thần đông lại một cái.

Lúc này tống thiệp mời tới làm chi.

An Thế Cảnh chẳng lẽ không nên phiền muộn mà phát đại tài sao.

Hay là nói bên Cơ Dao Hoa điều tra đã có tiến triển.

Bất quá hết thảy suy đoán đều ở đây khi Cố Hàn Uyên nhìn thấy chữ ký kia, liền hiểu ra.

Nguyên lai mời y dự tiệc là An Vân Sơn chứ không phải là An Thế Cảnh.

An Vân Sơn dĩ nhiên âm thầm trở về kinh thành.

Chẳng lẽ kẻ chân chính giết chết Bộ Thần vẫn là giống như trong kịch tình nguyên tác, là An Vân Sơn.

An Vân Sơn cùng An Thế Cảnh cũng không đồng dạng, hắn đã đem Băng Hỏa Kỳ Thuật của Tây Vực luyện đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Thấp nhất cũng là cao thủ Đại Tông Sư cấp bậc.

Nếu như An Vân Sơn xuất thủ, như vậy mặc kệ có hay không Sầm Trùng và Hàn Long phản bội đánh lén, Bộ Thần đều là chắc chắn phải chết.

Ban đêm, Cố Hàn Uyên đi đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu dự tiệc.

Lần trước An Thế Cảnh mời Cố Hàn Uyên dự tiệc cũng chính là nơi này.

Hồng Nương phong vận mặn mà lần này đã ở cửa trước.

Nghĩ đến là vì để tránh cho Cố Hàn Uyên bị những kỹ nữ như lang như hổ cuốn lấy.

Lần trước vì thế mà đã gây ra động tĩnh không nhỏ.

Hồng Nương nhìn thấy Cố Hàn Uyên nhất thời hai mắt sáng rỡ.

Mừng rỡ tiến lên, cười dịu dàng nói: Cố công tử người cuối cùng cũng đã đến.

Thiếp đã lâu không được nhìn thấy Cố công tử.

Trong giọng nói của nàng ẩn hàm có chút u oán.

Cố Hàn Uyên lần trước từ Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu rời đi từng cho nàng một ánh mắt, khiến nàng mơ màng tốt một đoạn thời gian.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại không đi tìm nàng.

Lúc này gặp lại khó tránh khỏi liền thêm mấy phần tâm tư u oán.

Đây cũng không phải Cố Hàn Uyên cố ý thất hẹn với Hồng Nương, mà là y xác thực quá mức bận rộn.

Mới giải quyết xong chuyện Cực Lạc Lâu liền lại đi Hoa Gia Bảo.

Bên người lại có quá nhiều hồng nhan kêu gào đòi ăn, nào còn có thời gian đi ra tầm hoa vấn liễu.

Bất quá coi như không phát triển Hồng Nương thành nội ứng, ảnh hưởng cũng không lớn.

Dù sao những cơ mật chân chính, Hồng Nương cũng không tư cách từ An Thế Cảnh mà biết.

Cố Hàn Uyên giống như một phong lưu công tử phóng đãng, mang theo một nụ cười nhàn nhạt thản nhiên tiến lên.

Trong lời hờn dỗi của bà mai, y thành thạo bấm một cái vào nơi mềm mại đẫy đà trước người nàng sau đó lại tiện tay nắm lấy eo nàng một cách thuần thục.

Nếu như người không biết, sợ rằng sẽ coi y là một công tử nhà giàu khách quen nào đó.

Cố Hàn Uyên một bên thành thạo trêu ghẹo Hồng Nương, một bên để nàng dẫn mình lên lầu.

Trên đường Cố Hàn Uyên như tùy ý hỏi: Gần đây có chuyện gì đặc biệt xảy ra chăng.

Hồng Nương mặt hoa đào ửng đỏ, nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Đang định thờ ơ đáp lời, nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, yêu kiều cười nói: Nói đến thực sự có xảy ra một chuyện thú vị.

Một vị cô nương được đưa đến trong lầu chúng thiếp dĩ nhiên tự xưng là nữ nhi của Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc.

Rõ ràng Giang Đại Hiệp chỉ có một trai một gái, thiên kim duy nhất tên là Giang Ngọc Phượng, là vị thiếu nữ dung mạo xinh đẹp thập phần.

Tiểu Yến cô nương kia tuy rằng cũng dung mạo xinh đẹp, thế nhưng thiên kim đường đường Giang Nam đại hiệp há lại sẽ lưu lạc phong trần sao.

Theo thiếp thấy nàng chẳng qua là đang tìm cớ trốn tránh mà thôi.

Nói thật, Tiểu Yến cô nương kia tính tình lại khá ngang ngạnh, đã trốn thoát nhiều lần.

Ngày hôm qua còn lại trốn thoát một lần, nhưng lại gặp phải có người giúp nàng chạy trốn.

Bất quá cuối cùng vẫn là bị lừa về lại, cô nương này chung quy quá đỗi đơn thuần.

Hồng Nương nói xong vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài.

Tiểu Yến cô nương trong miệng nàng là bị người bán vào Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Bây giờ khi loạn thế mở ra, dân chúng bình thường muốn sinh tồn là rất chật vật.

Để sống sót, bán con cái là chuyện thường tình.

Chuyện lừa bán dân chúng càng là lúc nào cũng xảy ra.

Bị người lừa gạt bán vào thanh lâu càng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Trên thực tế nữ tử bình dân bị bán vào thanh lâu cũng không nhất định là chuyện xấu, ít nhất có thể đủ đảm bảo sinh tồn.

Mà huống chi nói một lời khó nghe.

Thanh lâu cũng không phải nữ tử nào cũng thu nhận, không có chút tư sắc, người ta còn chưa chắc để ý.

Phải biết rằng thanh lâu cùng kỹ viện vẫn là hơi không giống, nữ tử nơi này là giữ được quyền tự chủ nhất định.

Tuy là lợi nhuận chủ yếu đều dựa vào da thịt sinh ý.

Thế nhưng một số nữ tử có tư sắc đạt tiêu chuẩn là có thể đánh tiếng bán nghệ không bán thân, lựa chọn những tân khách ngưỡng mộ mình để tiếp kiến.

Đương nhiên cái gọi là bán nghệ không bán thân là để bán được giá tốt hơn, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng là chí ít vậy còn có quyền lựa chọn không phải sao.

Dù sao cũng tốt hơn bị bán vào kỹ viện, từ đây không phải tiếp khách thì cũng trên đường đi tiếp khách.

Cho đến một ngày kia bởi vì tuổi già sức yếu, sắc đẹp tàn phai bị kỹ viện đuổi ra.

Vận khí tốt còn có thể mang theo chút bạc trắng tích cóp được tiếp tục sống, hoặc là tìm một người thành thật mà gả.

Đồng lý, Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu cũng sẽ không để nàng tùy tiện đi tiếp khách.

Tiểu Yến cô nương trong miệng Hồng Nương cũng bởi vì dáng dấp quá mức xinh đẹp, người lừa nàng trước khi bán nàng vào Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu không dám động nàng.

Dù sao cũng khó khăn lắm mới lừa được một thiếu nữ có thể bán giá cao, ai lại cam lòng để món hàng giá trị ngàn vàng này dính chút tỳ vết nào.

Vội vã chạy trốn chỉ là nàng tự hù dọa bản thân mà thôi.

Nhất là sau khi cấp nàng trang điểm cẩn thận một phen, tư sắc kia thì càng đẹp.

Chương 1107

Nếu như hết thảy đều không có gì bất ngờ xảy ra, Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu sẽ đem nàng chế tạo thành hoa khôi.

Phải biết rằng các thanh lâu trong kinh thành đều vì Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mà sống rất chật vật.

Cách tốt nhất để xoay chuyển tình thế chính là đẩy ra một danh kỹ nổi bật, gây dựng danh tiếng.

Kể từ đó, có thể mượn danh kỹ này hấp dẫn khách nhân, việc làm ăn tự nhiên cũng sẽ theo đó mà chuyển tốt.

Nhưng mà bất ngờ cuối cùng sẽ xảy ra vào lúc nó nên phát sinh.

Nguồn gốc của bất ngờ này chính là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trong lòng có chút kinh ngạc.

Ý định ban đầu của y là muốn xem Hồng Nương có thể hay không nhận thấy được một số tin tức của An Thế Cảnh hoặc An Vân Sơn.

Kết quả tin tức của An Thế Cảnh và An Vân Sơn không hỏi thăm được, ngược lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Vị tiểu Yến cô nương tự xưng là nữ nhi của Giang Biệt Hạc này hẳn là Giang Ngọc Yến.

Cố Hàn Uyên đã từng nỗ lực tìm kiếm Giang Ngọc Yến.

Thế nhưng Giang Ngọc Yến trước khi kịch tình bắt đầu hoàn toàn không nổi danh.

Muốn tìm được nàng độ khó không khác gì mò kim đáy biển.

Kết quả bây giờ lại ở Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu nơi đây tự nhiên chui tới cửa.

Nghĩ đến đêm nay có thể sẽ là một bữa Hồng Môn Yến, Cố Hàn Uyên nhếch miệng lên một nụ cười đầy thâm ý.

Y khẽ cười nói: Muội Hồng Nương, đem vị Tiểu Yến cô nương kia mang tới bồi tửu đi.

Hồng Nương nghe vậy giật mình, nhất thời trong lòng có chút do dự.

Bởi vì Giang Ngọc Yến còn chưa được dạy dỗ tốt, càng là còn chưa đến lúc có thể phóng xuất bồi rượu.

Yêu cầu như vậy của Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi có chút không hợp quy củ, thế nhưng bảo nàng cự tuyệt Cố Hàn Uyên lại không dám, cũng không muốn đắc tội.

Vì vậy chỉ đành bất đắc dĩ cười khổ nói: Cố công tử người quả thực muốn làm khó thiếp.

Cố công tử xin đợi, thiếp sẽ đi mời Tiểu Yến cô nương đến ngay đây.

Trong căn phòng rõ ràng hoa lệ hơn rất nhiều so với những phòng khác, một thiếu nữ đang buồn bã ngồi bên giường.

Thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, mi thanh mục tú, da thịt trắng tuyết, thân hình thướt tha.

Nàng mặc bộ y phục đỏ pha lục, dung nhan được điểm tô tinh xảo, càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ vốn có của nàng.

Thiếu nữ này chính là Giang Ngọc Yến, nhân vật mà trong kịch tình nguyên bản đã giết người đến mức chỉ còn lại cái tên.

Đương nhiên, hôm nay nàng vẫn là một thiếu nữ yếu đuối, mong manh, đáng thương, với vận mệnh đầy thăng trầm.

Ngày hôm nay, nhờ có người giúp đỡ, nàng vốn dĩ có thể chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn quay trở lại.

Dù sao, không quay lại thì có thể làm gì.

Nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, căn bản không thể dựa vào sức lực của mình để tìm được cha nàng, Giang Biệt Hạc.

Ta thực sự có thể tin tưởng bọn họ sao.

Bọn họ nói còn có chuyện quan trọng cần làm, sau khi xong xuôi sẽ dẫn ta đi tìm cha ta.

Nhưng chuyện quan trọng này rốt cuộc cần bao lâu thời gian.

Sau khi xong việc, bọn họ có thực sự sẽ dẫn ta đi tìm cha ta không.

Vị Ngư công tử miệng lưỡi ngọt xớt ấy thật khiến người ta khó lòng tin tưởng.

Ta thực sự đã bị đàn ông lừa gạt đến sợ rồi.

Giang Ngọc Yến thất thần lẩm bẩm.

Lúc này, đôi mắt đẹp của nàng đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Nàng khẽ lẩm bẩm với giọng có chút kích động: Nhưng vị Hoa công tử ôn nhuận như ngọc, phong thần tuấn tú kia hẳn là sẽ không lừa gạt ta chứ.

Thì ra, những người giúp đỡ Giang Ngọc Yến hôm nay chính là Tiểu Ngư Nhi, Hoa Vô Khuyết cùng Thiết Tâm Lan và đoàn người của họ.

Hoa Vô Khuyết vì đêm hôm đó ở bờ Mạnh Hà đã nghe lén được lời nói của Thiết Tâm Lan mà chịu đả kích sâu sắc, cũng vì vậy mà chán nản hồi lâu, đến nỗi Liên Tinh cũng không khỏi lo lắng.

Vừa hay hôm nay, Tiểu Ngư Nhi dẫn theo Ác Thông Thiên, Thiết Tâm Lan, Nho Nhỏ cùng Trương Tinh, người đang cùng họ tìm Tàng

Bảo Đồ, đến kinh thành.

Mục đích của hắn là thuyết phục Hoa Vô Khuyết cùng hắn đi giúp Thiết Tâm Lan đến vị trí Tàng Bảo Đồ, xem liệu có thể tìm được tung tích Thiết Như Vân hay không.

Với thủ đoạn của Tiểu Ngư Nhi, việc trà trộn vào Bách Hoa Lâu để gặp Hoa Vô Khuyết cũng không phải chuyện khó khăn.

Nếu là chuyện khác, có lẽ lúc này Hoa Vô Khuyết đang sa sút tinh thần sẽ thờ ơ.

Thế nhưng chuyện liên quan đến Thiết Tâm Lan, hắn vẫn bị Tiểu Ngư Nhi thuyết phục.

Tuy nhiên, Hoa Vô Khuyết cũng nói rõ rằng Yêu Nguyệt còn giao cho hắn một nhiệm vụ cần hoàn thành trong vài ngày tới, vì vậy trong thời gian ngắn không thể rời kinh thành.

Tiểu Ngư Nhi bày tỏ nguyện ý chờ hắn xong việc sẽ cùng đi tìm bảo tàng.

Đồng thời, hắn dùng đủ lời lẽ để thuyết phục Hoa Vô Khuyết cùng đi dạo kinh thành.

Sau khi Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Lan gặp lại, không khí khó tránh khỏi có chút ngượng nghịu.

May mà có Tiểu Ngư Nhi là người khuấy động không khí, nên mọi chuyện vẫn bình an vô sự.

Sau đó, đoàn người dạo chơi trên đường phố kinh thành, vừa vặn bắt gặp Giang Ngọc Yến trốn ra từ Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, liền giúp nàng đuổi đám truy binh.

Giang Ngọc Yến vốn rất cảm kích Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết.

Nhưng khi nàng cầu xin hai người giúp nàng đi tìm Giang Biệt Hạc thì lại bị từ chối.

Cũng không hẳn là từ chối, chỉ là yêu cầu Giang Ngọc Yến chờ bọn họ tìm được bảo tàng và xác nhận tung tích Thiết Như Vân xong mới dẫn nàng đi tìm Giang Biệt Hạc.

Lời nói như vậy bị Giang Ngọc Yến xem là lý do thoái thác, khiến nàng không thể tin tưởng bọn họ.

Cuối cùng nàng lại tự mình quay về Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Giang Ngọc Yến tuy vẫn chưa thể tin tưởng bọn họ, nhưng cũng giống như trong kịch tình, nàng bị Hoa Vô Khuyết hấp dẫn.

Đáng tiếc, sự tồn tại của Thiết Tâm Lan làm nàng cảm thấy thất vọng gấp bội.

Giang Ngọc Yến, người cực kỳ tinh ý trong việc nhìn sắc mặt, rõ ràng nhận ra rằng dù Hoa Vô Khuyết đối với nàng khiêm tốn lễ độ, nhưng sự chú ý của hắn lại luôn đặt trên người Thiết Tâm Lan.

Việc Giang Ngọc Yến cuối cùng lại quay về Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu không phải là không có ý tức giận.

Nếu Hoa Vô Khuyết nguyện ý lần nữa đưa nàng rời khỏi đây, nàng sẽ quyết định không băn khoăn nhiều nữa, đi theo bọn họ.

Dù có bị lừa một lần nữa, nàng cũng chấp nhận.

Có lẽ vì con người sẽ không mãi xui xẻo, nàng đang chờ đợi sự thật.

Lúc này, cửa sổ đột nhiên có tiếng động.

Giang Ngọc Yến quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai bóng người nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Chính là Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết.

Giang Ngọc Yến mừng rỡ kêu lên: Hoa công tử, Ngư công tử.

Tiểu Ngư Nhi liếc nhìn Giang Ngọc Yến, châm chọc nói: Chậc chậc.

Ăn mặc xinh đẹp thế này, giấc mộng của ngươi chẳng lẽ là trở thành một hoa khôi danh tiếng lẫy lừng sao.

Nếu vậy, ta và lão Hoa đây ngược lại là lòng tốt làm chuyện xấu.

Giang Ngọc Yến có chút ngượng ngùng, đưa tay che lấy phần tuyết trắng nửa lộ trước ngực.

Bộ y phục này quả thực rất đẹp, xứng đáng với một hoa khôi, nhưng lại quá hở hang.

Lộ vai, nửa che bộ ngực sữa khiến nàng thêm vài phần phong tình quyến rũ.

Giang Ngọc Yến khẽ liếc nhìn Hoa Vô Khuyết, thấy hắn nhìn không chớp mắt, bộ dáng như chẳng hề có hứng thú với nàng, trong lòng nhất thời có chút thất vọng.

Nàng trấn tĩnh lại, hơi vội vàng giải thích: Ngư công tử hiểu lầm rồi.

Ta làm sao lại muốn làm hoa khôi gì.

Chương 1108

Mặc bộ y phục này cũng là bị các nàng ép mặc vào.

Đối tượng nàng muốn giải thích không phải Tiểu Ngư Nhi mà là Hoa Vô Khuyết.

Đáng tiếc Hoa Vô Khuyết vẫn giữ bộ dáng lạnh nhạt ấy, Giang Ngọc Yến lại một lần nữa thất vọng.

Tiểu Ngư Nhi nhận ra manh mối, hơi khó chịu Sách một tiếng, nói: Thôi được, ngươi cũng đừng giải thích.

Ta và lão Hoa đến đây chính là để hành hiệp trượng nghĩa.

Chỉ hỏi ngươi một câu, có muốn chúng ta dẫn ngươi rời đi không.

Tiểu Ngư Nhi rất khó chịu.

Hắn thật vất vả mới muốn hành hiệp trượng nghĩa một lần, kết quả Giang Ngọc Yến lại cứ nhìn chằm chằm Hoa Vô Khuyết.

Quả nhiên, Giang Ngọc Yến do dự hỏi: Hoa công tử, chàng có nguyện ý dẫn ta đi không.

Hoa Vô Khuyết lúc này tâm tư có chút bất an.

Trong lòng hắn vẫn luôn nghĩ về Thiết Tâm Lan, người vẫn luôn giữ khoảng cách với hắn.

Đương nhiên, sự giáo dục của Di Hoa Cung cũng không cho phép hắn trơ mắt nhìn một thiếu nữ yếu đuối như Giang Ngọc Yến rơi vào hố lửa.

Vì vậy, hắn trấn tĩnh lại, nghiêm túc nói: Nơi đây không phải là nơi một cô nương gia nên ở, hãy để chúng ta dẫn ngươi đi.

Giang Ngọc Yến nghe vậy sắc mặt vui vẻ, lập tức đáp: Tốt, ta sẽ theo Hoa công tử đi.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng của bà mai: Tiểu Yến, ngươi mở cửa xuống, ta có việc tìm ngươi.

Giang Ngọc Yến biến sắc, thấp giọng vội vàng nói: Gặp rồi.

Là Hồng Nương.

Tiểu Ngư Nhi tự tin cười nói: Không sao.

Có lão Hoa ở đây, bất kể nàng là Hồng Nương hay Lục Nương đều không cản được chúng ta.

Giang Ngọc Yến nghe vậy gánh nặng trong lòng liền được giải tỏa, hơi do dự nói: Nếu có thể thì xin đừng làm tổn thương Hồng Nương, nàng kỳ thực đối với ta rất tốt.

Bình thường, nếu kỹ viện gặp phải một nữ tử như Giang Ngọc Yến, không muốn ngoan ngoãn chấp nhận mà còn luôn tìm cách chạy trốn, thì thường sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn đối với nàng.

Đe dọa, bỏ đói, đánh đập đều là chuyện rất bình thường.

Nhưng Hồng Nương lại ngăn cản tất cả những thủ đoạn này, luôn kiên nhẫn cố gắng thuyết phục nàng.

Kỳ thực, trong chuyện này còn có ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt của Cố Hàn Uyên trước khi rời đi ngày đó đã khiến Hồng Nương suy nghĩ rất nhiều.

Vì vậy, nàng có ý thức chú ý tới hình tượng của mình.

Tiểu Ngư Nhi đối với lời nói của Giang Ngọc Yến không đưa ra ý kiến, Hoa Vô Khuyết cũng không nguyện ý tùy tiện làm tổn thương nữ tử, mặc dù Hồng Nương chỉ là một tú bà.

Giang Ngọc Yến nhẹ giọng nói: Ta đi xem Hồng Nương có chuyện gì tìm ta, có lẽ có thể qua loa cho nàng đi qua.

Đợi nàng rời khỏi ta sẽ đi với các ngươi.

Sau đó nàng liền đứng dậy đi mở cửa.

Cửa phòng mở ra, Hồng Nương nghi ngờ hỏi: Tiểu Yến, sao lâu như vậy mới mở cửa.

Hơn nữa ta sao dường như nghe thấy tiếng đàn ông.

Sự nghi ngờ của bà mai khiến Giang Ngọc Yến sợ hết hồn.

Nếu có thể, nàng cũng không muốn làm lớn chuyện.

Mặc dù Tiểu Ngư Nhi đã thề thốt rằng Hoa Vô Khuyết có thể an toàn đưa nàng đi.

Bởi vì nàng từng mơ hồ nghe người khác đàm luận, ông chủ đứng sau Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu có bối cảnh kinh người, thậm chí một số quan lớn trong triều cũng phải nể mặt ông ta.

Vị Thái bộ quyền thế cực thịnh cũng có mối giao hảo thân thiết với ông ta, thường xuyên đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu ủng hộ.

Giang Ngọc Yến không muốn gây thêm quá nhiều phiền phức cho Hoa Vô Khuyết, để khỏi làm hỏng ấn tượng của mình trong mắt hắn.

Việc cố ý căn dặn không làm tổn thương Hồng Nương cũng phần lớn là vì nguyên do này.

Có thể thấy Giang Ngọc Yến đã có manh mối về sự thâm trầm trong tâm cơ sau này của nàng.

Giang Ngọc Yến vội vàng che giấu nói: Hồng Nương, ta vừa nãy đang ngủ.

Không biết ngươi tìm ta có chuyện gì.

Hồng Nương nghe vậy cũng không tiếp tục nghi ngờ.

Nàng hơi do dự mở miệng nói ra: Có lẽ tâm tư của nàng bây giờ vốn cũng không đặt ở chuyện này.

Có vị công tử chỉ đích danh ngươi đi bồi rượu.

Giang Ngọc Yến nghe vậy quá sợ hãi nói: Cái gì.

Ta không đi.

Trước đây nàng còn có thể an vị là vì bị Hồng Nương thuyết phục, rằng trước khi nàng được bồi dưỡng thành hoa khôi, trong thời gian ngắn sẽ không để nàng tiếp khách.

Kết quả này còn chưa được nửa ngày, lời nói của bà mai đã thay đổi, muốn nàng đi tiếp khách ngay bây giờ.

Hồng Nương đối với phản ứng của Giang Ngọc Yến đã sớm có dự liệu.

Nàng ôn tồn khuyên nhủ: Tiểu Yến, ngươi đừng nghĩ sự việc tệ như vậy, chỉ là muốn ngươi đi cùng uống rượu thôi.

Hơn nữa, vị công tử chỉ đích danh ngươi lại là một đại nhân vật, được tiếp đón hắn không biết là bao nhiêu cô nương trong lầu tha thiết mơ ước.

Vạn nhất nếu được vị công tử kia coi trọng, không chỉ từ nay áo cơm vô ưu, vinh hoa phú quý, địa vị càng sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đó là chuyện tốt mà bao nhiêu nữ tử ao ước cũng không hết.

Nếu không phải ông chủ mời vị công tử kia dự tiệc, mà vị công tử kia lại không có bạn gái thì cũng chưa chắc để ý đến các cô nương trong viện của chúng ta.

Kỳ thực còn có một câu Hồng Nương chưa nói.

Đó chính là nàng cũng là một trong số những người cảm thấy hâm mộ Giang Ngọc Yến.

Đáng tiếc, nàng tự biết thân phận mình không đủ, lần trước khi nàng dẫn Cố Hàn Uyên lên lầu, cuối cùng đã bị An Thế Cảnh phất tay xua đuổi.

Mà dung mạo của nàng hiển nhiên cũng thiếu chút tư cách.

Vì vậy, nàng rất tự biết mình không cưỡng cầu Cố Hàn Uyên mang theo nàng.

Thế nhưng, điều đó cũng không cản trở nàng cảm thấy ao ước Giang Ngọc Yến.

Giang Ngọc Yến nghe vậy cau mày nói: Cơ thể của ta có chút không khỏe, không thể bồi vị đại nhân vật kia uống rượu.

Những lời lẽ thoái thác của bà mai vẫn không thuyết phục được nàng.

Ngược lại, càng củng cố ý định của nàng là qua loa cho Hồng Nương đi rồi, theo Hoa Vô Khuyết đi.

Dù sao, cái gọi là đại nhân vật công tử kia e rằng là một công tử nhà giàu ác bá nào đó chăng.

Hồng Nương sao lại không nghe ra đây là lý do qua loa của Giang Ngọc Yến, trong lòng rất bất mãn, đã hơi mất kiên nhẫn nói: Tiểu Yến, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Phải biết rằng vị công tử kia dung mạo phi phàm tuấn mỹ, đừng nói là bồi rượu, không biết bao nhiêu cô nương nguyện ý không lấy tiền mà bồi ngủ.

Ngươi như vậy chống cự đơn giản là không biết tốt xấu.

Giang Ngọc Yến trong lòng đối với lời nói của bà mai cười nhạt: Phi phàm tuấn mỹ.

Trên đời này chẳng lẽ còn có nam tử nào tuấn mỹ hơn Hoa công tử sao.

Rõ ràng là muốn lừa gạt ta.

Nàng cảm giác mình đã nhìn thấu ý đồ của bà mai, nét mặt lãnh đạm nói: Nếu còn nhiều cô nương nguyện ý đi bồi, vậy đi tìm cô nương khác là được.

Xin lỗi, Hồng Nương, ta muốn nghỉ ngơi.

Dứt lời liền muốn đóng cửa, đuổi Hồng Nương đi.

Nhưng lúc này một trận tiếng huyên náo truyền đến.

Thì ra là có người mạnh mẽ xông vào.

Xa xa đã có thể nghe thấy một giọng nói khá tức giận: Hồng Nương.

Ngươi không phải nói hoa khôi mới đến còn chưa được điều giáo tốt, không thể ra tiếp khách sao.

Vì sao bây giờ lại muốn cho nàng đi bồi người khác.

Chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng coi thường ta sao.

Nói cho ngươi biết, ta có chính là bạc trắng.

Hồng Nương nhìn thấy người đến, sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn cố gắng ôn hòa giải thích: Tiền đại nhân, Tiểu Yến quả thực vẫn chưa tiếp khách, chỉ là vì một vài nguyên nhân đặc biệt khác, tạm thời đi cùng uống vài chén rượu mà thôi.

Người đến là một thư sinh đã hơn năm mươi tuổi, thế nhưng hình tượng lại không có nửa điểm phong thái thư sinh, ngược lại say khướt nồng nặc mùi rượu.

Râu ria lôi thôi, cổ áo dính vết rượu.

Điều càng khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng là cả bộ quần áo của hắn dơ bẩn.

Dơ bẩn và cũ kỹ, giống như mười ngày nửa tháng chưa thay vậy.

Người này chính là Tiễn Khiêm Ích, kẻ đã từng gặp Cố Hàn Uyên một lần.

Bất quá, ngay cả Cố Hàn Uyên, e rằng cũng phải chần chừ một chút mới có thể nhận ra hắn.

Dù sao, Tiễn Khiêm Ích so với hình tượng lúc gặp lần đầu đã khác quá xa.

Nguyên bản Tiễn Khiêm Ích trước khi gặp Cố Hàn Uyên, không nói là tuấn tú lịch sự, nhưng cũng coi như hăng hái.

Thế nhưng bây giờ nhìn qua lại sống dở chết dở như một tửu quỷ say mộng.

Chương 1109

Hắn đã triệt để thả lỏng bản thân rồi ư.

Kỳ thực, Tiễn Khiêm Ích biến thành bộ dạng này quả thực có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Trước đây Tiễn Khiêm Ích muốn chuộc thân cho Liễu Như Thị, kết quả Cố Hàn Uyên ở nhà mình, ôm thiên Lãm Nguyệt, chẳng phân biệt tay trái hay tay phải dùng tiền bạc tát sưng mặt hắn Nếu chỉ là mất mặt hung hăng như vậy thì thôi đi.

Điều thực sự chí mạng là Yến Phỉ Phỉ tiết lộ số tiền trong tay hắn có nguồn gốc từ Đông Xưởng, giáng một đòn bổ sung chí mạng.

Tiễn Khiêm Ích từ đó danh tiếng tan nát.

Đừng nói là khôi phục chức quan, nội bộ Đông Lâm đảng đều đã gạch tên hắn.

Không chỉ vậy, Đông Xưởng cũng ghét bỏ hắn không còn giá trị lợi dụng, biến những lời lẽ lôi kéo hắn trước đây thành rắm.

Nói năm nghìn lượng bạc trắng kia là cho Tiễn Khiêm Ích.

Đông Xưởng cũng không phải là nơi làm từ thiện.

Vì vậy, mặc dù Tiễn Khiêm Ích đã trả lại năm nghìn lượng đã lấy trước đó, sự việc cũng không chấm dứt.

Dù sao nếu đã nói là mượn, vậy khẳng định phải trả lợi tức.

Tiễn Khiêm Ích chán nản làm sao có thể trả được món lợi tức khổng lồ mà năm nghìn lượng chưa đến mấy ngày đã sinh ra.

Tiễn Khiêm Ích không chịu nổi đả kích như vậy, dần dần cam chịu, say mộng chết vùi.

Cái gọi là tiền bạc trong tay hắn, kỳ thực là do chính thê của hắn, Trần thị, xoay sở để trả bạc trắng cho Đông Xưởng.

Kết quả lại bị hắn mang đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu để mua say.

Tiễn Khiêm Ích, kẻ từng là Thám Hoa Lang, Lễ Bộ Thị Lang, một trong những thành viên quan trọng của Đông Lâm đảng, giờ đã triệt để phế bỏ.

Chỉ chờ ngày nào đó Đông Xưởng mất đi kiên nhẫn rồi tìm hắn thanh toán.

Ngay cả Hồng Nương gọi hắn Đại nhân cũng thuần túy là khách khí mà thôi.

Cũng tương tự không có để hắn vào trong mắt.

Tuy Tiễn Khiêm Ích bây giờ quả thực không có gì đặc biệt.

Thế nhưng sự vô lễ quấy rầy của hắn lại làm Hồng Nương thật khó xử.

Dù sao xét cho cùng Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu là nơi làm ăn, Tiễn Khiêm Ích gây chuyện ảnh hưởng thập phần ác liệt.

Hơn nữa hết lần này tới lần khác còn nắm được điểm yếu của bà mai.

Dù sao mà nói, việc nàng cho Giang Ngọc Yến đi bồi rượu Cố Hàn Uyên là không hợp quy củ.

Vốn dĩ thực ra cũng chẳng có gì.

Người ngoài sẽ không biết Giang Ngọc Yến là hoa khôi mới nổi trong tương lai của Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Càng sẽ không biết Hồng Nương phải cho Giang Ngọc Yến đi bồi rượu Cố Hàn Uyên.

Sau đó chỉ cần coi như chưa từng xảy ra là được.

Kết quả Tiễn Khiêm Ích không chỉ biết sự tồn tại của Giang Ngọc Yến, mà còn biết Hồng Nương muốn sớm cho nàng đi bồi rượu.

Đáp án đã rất rõ ràng.

Là có người đã bán đứng Hồng Nương, báo tin cho Tiễn Khiêm Ích.

Vậy rốt cuộc là ai.

Hồng Nương trong lòng giận dữ thầm mắng một tiếng: Đám tiện tỳ này.

Các cô nương trong Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu thèm khát Cố Hàn Uyên cũng không phải một ngày hai ngày.

Từ lần trước Cố Hàn Uyên đến đây, rất nhiều người vẫn mãi nhớ nhung.

Những người trực tiếp mở miệng hỏi thăm Hồng Nương về hắn càng không ít.

Hồng Nương rất hiểu chuyện, sẽ không tiết lộ tin tức của hắn trước khi Cố Hàn Uyên đồng ý.

Thế nhưng, Hồng Nương càng giữ bí mật, cảm giác thần bí về Cố Hàn Uyên lại càng hấp dẫn những cô nương kia.

Hồng Nương tuy cố ý sớm ra ngoài cửa đón Cố Hàn Uyên, cũng cố gắng tránh sự chú ý của người khác khi đưa hắn lên lầu.

Nhưng nếu không đi mật đạo, sao lại thực sự không ai phát hiện.

Tin tức Cố Hàn Uyên lại đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu dần dần lan ra.

Vì thế, vô số cô nương cảm thấy kích động không thôi.

Có người đã tính toán làm thế nào để có thể hợp tình hợp lý tự tiến cử mình.

Nhưng rất nhanh lại có người phát hiện Hồng Nương đi đến phòng của Giang Ngọc Yến.

Tâm trạng ghen tỵ nhất thời lan tràn.

Phụ nữ vốn dĩ dễ ghen tỵ với những người phụ nữ xinh đẹp hơn mình.

Giang Ngọc Yến, một người mới, lại luôn được bà mai chiếu cố, còn muốn bồi dưỡng nàng thành hoa khôi, điều này càng làm người ta thêm ghen tỵ.

Kết quả hiện tại Cố Hàn Uyên khó khăn lắm mới lại đến, Giang Ngọc Yến rốt cuộc lại muốn nếm món ăn tươi ư.

Các nàng vì thế chua xót không thôi, đồng thời tà hỏa ghen tỵ trong lòng càng bùng lên.

Mới có thể bất chấp quy củ mật báo cho Tiễn Khiêm Ích, dùng cách này để phá hỏng chuyện tốt của Giang Ngọc Yến.

Hồng Nương chính là nhìn thấu điểm này, mới có thể thầm mắng trong lòng.

Cũng chính là các nàng cũng không biết thân phận Cố Hàn Uyên.

Bằng không nếu như nói cho Tiễn Khiêm Ích, người Giang Ngọc Yến bồi là Cố Hàn Uyên, đừng nói là đến gây sự, không run chân cũng đã là tốt lắm rồi.

Dù sao Cố Hàn Uyên mới là kẻ chủ mưu thực sự khiến hắn rơi vào nông nỗi này.

Hết lần này tới lần khác Tiễn Khiêm Ích trời sinh tính mềm yếu, không chỉ không hận Cố Hàn Uyên, ngược lại còn cực kỳ sợ hãi hắn.

Hồng Nương trong lòng mắng thì mắng, nhưng lại không thể không xử lý tình huống đau đầu trước mắt.

Thế nhưng, cùng một người đã cam chịu, say mộng chết vùi mà giảng đạo lý thì có thể có tác dụng gì.

Trong lúc nhất thời tranh cãi không ngừng.

Hôm nay Tiễn Khiêm Ích đã không cần thể diện.

Không nhịn được đẩy Hồng Nương ra, đắc ý cười nói: Hôm nay ta không phải là muốn nhìn xem là một mỹ nhân như thế nào.

Hồng Nương muốn ngăn lại nhưng không ngăn được, chỉ đành tức giận quát: Tiền đại nhân.

Ta khuyên ngươi suy nghĩ kỹ hậu quả của việc không tuân theo quy củ này.

Tiễn Khiêm Ích khinh miệt hừ một tiếng nói: Ta sẽ sợ hậu quả gì.

Bây giờ lại muốn nói quy củ với ta, muộn rồi.

Tiễn Khiêm Ích ngang ngược đến khó tin.

Bất quá nhìn hắn đôi mắt say lờ đờ mông lung, vẻ mặt hoảng hốt, bộ dáng say rượu chưa tỉnh.

E rằng lúc này hắn căn bản đang mơ mộng hão huyền gì đó, mới cho hắn dũng khí ngang ngược như vậy.

Đẩy Hồng Nương ra, Tiễn Khiêm Ích cuối cùng cũng nhìn thấy Giang Ngọc Yến.

Trong mắt hắn nhất thời lóe lên một tia kinh diễm, sắc trao hồn lẩm bẩm nói: Quả nhiên là giai nhân tuyệt sắc, so với nàng ta cũng không kém bao nhiêu.

Dung nhan của Giang Ngọc Yến tự nhiên là không cần nghi ngờ.

Mong manh, thanh thuần, lại mơ hồ mang theo chút quyến rũ tự nhiên.

Quả không hổ là nữ nhân trong kịch tình nguyên bản có thể trở thành Hoàng Hậu.

Mà Tiễn Khiêm Ích cho đến giờ phút này vẫn còn tâm tâm niệm niệm về Liễu Như Thị.

Vô ý thức so sánh Giang Ngọc Yến với Liễu Như Thị, Giang Ngọc Yến đối với hắn dường như lại được gán cho một tầng ý nghĩa khác.

Giống như có cơ hội để chứng minh rằng hắn dù mất đi Liễu Như Thị cũng có thể sống tốt hơn vậy.

Chương 1110

Trên thực tế, nếu để Tiễn Khiêm Ích được như ý thì vẫn thật sự chưa chắc không thể lần nữa lấy lại lòng tin.

Trong lịch sử, hắn coi như là người có thể co duỗi, đại diện cho những kẻ cơ hội.

Trong quan trường lên xuống vài lần.

Cuối cùng vẫn đầu hàng Mãn Thanh sau khi Minh triều diệt vong, tiếp tục làm đại quan của hắn.

Sau khi thất bại trong đấu tranh chính trị ở triều đình Mãn Thanh, lại tận lực với Phản Thanh Phục Minh, âm thầm giúp đỡ Trịnh Thành Công, mơ ước sau khi Phản Thanh thành công sẽ vào triều chấp chưởng quyền hành.

Cả cuộc đời Tiễn Khiêm Ích sống đến tám mươi ba tuổi, đổi trắng thay đen, lên voi xuống chó bao lần.

Thế nhưng, mỗi lần hắn phấn chấn trở lại đều không thể thiếu bóng dáng Liễu Như Thị.

Hiện tại Liễu Như Thị đã không còn, vậy hắn liền muốn tìm một lý do mới để mình phấn chái.

Mà mục tiêu của hắn chính là Giang Ngọc Yến trước mắt.

Giang Ngọc Yến bị ánh mắt tham lam, thậm chí hung ác của Tiễn Khiêm Ích dọa đến liên tục lùi về sau.

Tiễn Khiêm Ích thấy Giang Ngọc Yến sợ hãi lùi lại, càng thêm đắc ý.

Hắn vốn là kẻ đắc chí liền kiêu căng, vì vậy không chút do dự liền muốn nhào tới.

Đáng tiếc, Tiễn Khiêm Ích thân thể bị bòn rút, liên tục nhào hai lần đều vồ hụt.

Hắn thẹn quá hóa giận cười gằn nói: Tiểu mỹ nhân, ngươi không chạy thoát được đâu.

Ngoan ngoãn hầu hạ gia cho tốt, về sau sẽ mang ngươi hưởng hết vinh hoa phú quý.

Tiễn Khiêm Ích dung mạo không ra sao, nhưng lại mơ tưởng rất đẹp.

Mà sự nhẫn nại của Giang Ngọc Yến cũng đã đến cực hạn.

Nàng không kịp nghĩ đến hậu quả, lớn tiếng hô: Hoa công tử, cứu ta.

Lời vừa dứt, hai bóng người từ chỗ tối trong phòng nhảy ra.

Hoa Vô Khuyết thập phần dứt khoát hất Tiễn Khiêm Ích ngã chổng vó xuống đất.

Tiểu Ngư Nhi cũng cầm dao găm kề vào cổ họng bà mai, uy hiếp nói: Không được kêu, bằng không ta không dám chắc sẽ có hậu quả gì Hồng Nương quá sợ hãi mà hỏi: Các ngươi là ai.

Tiểu Ngư Nhi kiêu ngạo cười nói: Tại hạ là Ngư đại hiệp nhân nghĩa bay đầy trời.

Cách tự xưng bịa đặt như vậy khó nói có sức uy hiếp gì.

Tiễn Khiêm Ích càng không bị dọa.

Hắn xoa xoa chỗ đau trên người, hung ác quát lên: Tiểu tặc ở đâu ra.

Lão phu là Thám Hoa Lang, Lễ Bộ Thị Lang, các ngươi dám đối với lão phu vô lễ sao.

Từ giọng nói của Tiễn Khiêm Ích có thể thấy hắn thực sự đang mơ tưởng hão huyền.

Rõ ràng Thám Hoa Lang và Lễ Bộ Thị Lang đều đã là chuyện cũ rích, lại nói cứ như chuyện đương triều vậy.

Tiểu Ngư Nhi cũng không khỏi có chút mơ hồ hỏi một câu: Bây giờ khoa cử rộng rãi như vậy sao.

Lớn tuổi thế này còn có thể thi đậu Thám Hoa.

Vậy ta có phải cũng có thể đi thử khoa cử rồi không.

Hoa Vô Khuyết không để ý đến trò đùa của Tiểu Ngư Nhi, cũng không để ý đến những lời mơ mộng hão huyền của Tiễn Khiêm Ích, hắn nghiêm túc nói: Ta trước đó nhận thấy trong Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu này có không ít thủ vệ biết võ công.

Nên rời đi sớm một chút, kẻo đêm dài lắm mộng.

Tiểu Ngư Nhi nghe vậy cười đùa nói: Nếu đã như vậy, ta đây không thể làm gì khác hơn là mời vị Hồng Nương tỷ tỷ này làm con tin.

Hy vọng Hồng Nương tỷ tỷ có thể phối hợp ta một chút.

Hồng Nương ngay từ đầu tuy sợ hết hồn, nhưng bây giờ đã bình tĩnh lại.

Nàng nhìn Giang Ngọc Yến trầm giọng nói: Tiểu Yến, ngươi thật muốn theo chân bọn họ đi sao.

Giang Ngọc Yến thâm tình chân thành nhìn chằm chằm Hoa Vô Khuyết, nhẹ nhàng nói: Ta tin tưởng Hoa công tử.

Hồng Nương nghe vậy trong mắt tràn đầy sự thất vọng đối với Giang Ngọc Yến.

Nàng liếc nhìn Hoa Vô Khuyết nghiêm túc cùng Tiểu Ngư Nhi ngang tàng, nhàn nhạt nói: Bọn họ chưa chắc có thể đưa ngươi ra ngoài đâu.

Tiểu Ngư Nhi bộ dáng như bị bà mai nói làm cho bật cười, giễu cợt nói: Ta và lão Hoa kết hợp thiên y vô phùng, một kỹ viện nhỏ nhoi chẳng lẽ còn có thể ngăn cản chúng ta đưa Tiểu Yến cô nương đi sao.

Hắn đang đắc ý thì một giọng nói đạm mạc lại dội cho hắn một gáo nước lạnh: Ồ.

Ngư công tử nguyên lai lợi hại như vậy.

Không biết Cố mỗ có thể ngăn cản các ngươi được không.

Âm thanh quen thuộc đó cùng ngữ điệu khiến Tiểu Ngư Nhi nhất thời biến sắc, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Quả nhiên gặp được bóng dáng mà hắn không muốn gặp nhất.

Tiểu Ngư Nhi nghiến răng từng chữ: Cố Hàn Uyên Sức mạnh thực sự của Hồng Nương không phải là An Thế Cảnh, ông chủ đứng sau Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Mà là Cố Hàn Uyên, người hôm nay có mặt.

Với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, nếu chỉ có người gây chuyện trong Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu thì hắn phần lớn sẽ không quản.

Thế nhưng Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết muốn dẫn đi Giang Ngọc Yến, người mà Cố Hàn Uyên đã chỉ đích danh, thì hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Chính vì xác định Giang Ngọc Yến tuyệt đối không thể bị hai người đó đưa đi, Hồng Nương mới đặc biệt thất vọng về nàng.

Bởi vì bất kể kết quả thế nào, Giang Ngọc Yến cũng rất khó để lại ấn tượng tốt trong lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ánh mắt ẩn chứa hận ý của Tiểu Ngư Nhi.

Hắn nhìn về phía Hoa Vô Khuyết, giễu cợt nói: Đại sư phụ của ngươi nếu biết ngươi lén lút đến kỹ viện, ngươi đoán nàng sẽ làm như thế nào.

Trên mặt Hoa Vô Khuyết nhất thời lấm tấm mồ hôi.

Áo sau lưng hắn cũng trong nháy mắt ướt đẫm mồ hôi.

Không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được, nếu để Yêu Nguyệt biết hắn đến kỹ viện, bất kể lý do là gì, đều sẽ bị nghiêm trị.

Hoa Vô Khuyết dùng giọng nói lắp bắp không kém gì Tiểu Ngư Nhi vội vàng giải thích: Cố công tử xin nghe ta giải thích, ta vì cứu vị cô nương này thoát khỏi khổ hải mới đến nơi này.

Giang Ngọc Yến lúc này đầy kinh ngạc.

Thái độ khép nép của Hoa Vô Khuyết, dù vội vàng giải thích cũng không thiếu cung kính, là điều nàng chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng người khiến Hoa Vô Khuyết phải có thái độ đó lại là một vị công tử phiêu dật, tuấn mỹ hơn hắn vài phần, tuổi tác cũng xấp xỉ.

Giang Ngọc Yến trong lòng vô thức thầm nghĩ: Nguyên tưởng rằng Hoa công tử chính là nam tử có dung mạo tuấn mỹ nhất, khí chất cao nhã nhất trên đời, không ngờ Lúc này nàng đột nhiên nghĩ đến lời Hồng Nương từng nói trước đó, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Chẳng lẽ Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo Cố Hàn Uyên liền lạnh lùng nói: Sao.

Bồi Cố mỗ uống rượu chính là khổ hải rồi sao.

Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết trong lòng đều chùng xuống.

Không ngờ người chỉ đích danh Giang Ngọc Yến lại là Cố Hàn Uyên.

Tình huống có liên quan trực tiếp như thế này là phiền toái nhất.

Bởi vì cho dù chỉ vì thể diện, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không dễ dàng thả Giang Ngọc Yến đi.

Hòa Vô Khuyết kiên trì nói: Tiểu Yến cô nương nàng không tự nguyện, cho dù đại sư phụ đã biết cũng sẽ đồng ý ta cứu nàng ra.

Hoa Vô Khuyết cảm giác mình dựa vào lý lẽ hơn phân nửa là không thuyết phục được Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ chỉ có thể mang Yêu Nguyệt ra.

Hắn không biết suy đoán của mình có chính xác hay không, Cố Hàn Uyên có thể hay không giống như hắn tưởng tượng vậy quan tâm Yêu Nguyệt.

Thế nhưng hắn có thể làm cũng chỉ có như vậy.

Hoa Vô Khuyết đối mặt Cố Hàn Uyên lúc áp lực cực đại.

Hoặc có lẽ là hắn không nguyện ý nhất nhìn thấy chính là Cố Hàn Uyên.

Thứ nhất Yêu Nguyệt cái kia thái độ mập mờ làm hắn vô căn cứ tự ti.

Thứ hai còn có Thiết Tâm Lan nhân tố ở.

Hoa Vô Khuyết lần nữa gặp lại Thiết Tâm Lan, trong lòng hoang mang càng nhiều.

Không biết Thiết Tâm Lan trước đây đêm hôm đó ở bờ Mạnh Hà rốt cuộc thật chỉ là vì Thiết Như Vân, vẫn là nàng thích Cố Hàn Uyên.

Điều này đối với Hoa Vô Khuyết kinh nghiệm non nớt là thập phần khó có thể phán đoán.

Cố Hàn Uyên ngữ khí u u nói: Ngươi ngược lại có chút tiến bộ.

Nể mặt Yêu Nguyệt, Cố mỗ liền không so đo với chúng mày.

Chờ vị Tiểu Yến cô nương này đêm nay bồi Cố mỗ uống hết tiệc rượu, liền mang nàng rời khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Đến lúc đó an bài nàng thế nào tùy ngươi.

Đa tạ Cố công tử.

Hoa Vô Khuyết trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Cố Hàn Uyên dùng giọng điệu của bậc trưởng bối, hắn cũng không cảm thấy có tật xấu gì.

Hoa Vô Khuyết bởi vì Yêu Nguyệt mà không biết nên tôn kính hay nên cừu thị Cố Hàn Uyên.

Dù sao trên chuyện của Thiết Tâm Lan, Thiết Tâm Lan mới là người chủ động.

Chương 1111

Thế nhưng Tiểu Ngư Nhi đối với Cố Hàn Uyên, kẻ đã cướp đi Tiểu Tiên Nữ của hắn, thì thuần túy là cừu thị.

Hắn cho rằng Cố Hàn Uyên nói là nể mặt Yêu Nguyệt để bỏ qua cho hắn và Hoa Vô Khuyết là lời nói thuận miệng.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên thật sự cũng là vì Yêu Nguyệt mới buông tha hắn.

Dù sao Yêu Nguyệt vì muốn Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, hai huynh đệ ruột thịt này tàn sát lẫn nhau, để đạt được mục đích báo thù của nàng, đã chờ hơn mười năm.

Muốn hóa giải chấp niệm của Yêu Nguyệt, sự tồn tại của hai người bọn họ là cần thiết.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Buông Hồng Nương ra, các ngươi có thể đi.

Tiểu Ngư Nhi rất khó chịu, nhưng đành phải nghe theo Cố Hàn Uyên, thả Hồng Nương ra.

Dù sao nếu thật sự động thủ, hai người cộng lại cũng không đủ Cố Hàn Uyên đánh.

Cố Hàn Uyên toàn bộ hành trình đều là thái độ không mấy để ý Tiểu Ngư Nhi.

Đối phó Tiểu Ngư Nhi, biện pháp tốt nhất chính là lạnh nhạt thờ ơ hắn.

Càng để ý hắn, càng dễ dàng bị hắn tính kế, lợi dụng.

Tiểu Ngư Nhi ở trong Ác Nhân Cốc học hơn mười năm, việc tính kế lòng người vẫn rất có một bộ.

Hắn chỉ thiếu chút võ lực để tự bảo vệ mình.

Hoa Vô Khuyết khom mình hành lễ với Cố Hàn Uyên xong, cùng Tiểu Ngư Nhi rời đi.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn Tiễn Khiêm Ích chật vật không chịu nổi, cúi đầu không dám nhìn hắn, trong lòng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhàn nhạt nói: Cút đi.

Tiễn Khiêm Ích nghe vậy như được đại xá.

Liền lăn một vòng ra khỏi phòng.

Thậm chí không ngừng bước mà rời khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

So với Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi, hắn mới là người không muốn gặp Cố Hàn Uyên nhất.

Nỗi sợ hãi Cố Hàn Uyên từ tận đáy lòng khiến hắn ngay cả ngẩng đầu cũng không dám.

Cơ hội để Giang Ngọc Yến khiến hắn khôi phục tự tin, đông sơn tái khởi, càng bị hắn dứt khoát quên mất.

Cố Hàn Uyên thấy thế âm thầm lắc đầu.

Cũng không để ý Tiễn Khiêm Ích đã tàn phế này.

Hắn kỳ thực còn từ Yến Phỉ Phỉ đó đã nghe qua một ít chuyện liên quan tới Tiễn Khiêm Ích.

Kể từ khi Tiễn Khiêm Ích bị Cố Hàn Uyên liên thủ với Đông Xưởng phế bỏ, hai thê thiếp của hắn là Vương thị và Chu thị đều lần lượt từ bỏ hắn.

Chỉ có chính thê Trần thị, người vốn cực kỳ ghen tỵ, vẫn không rời không bỏ cùng hắn, vì hắn bôn ba ngược xuôi xoay tiền.

Kết quả số tiền xoay sở được lại bị Tiễn Khiêm Ích tiêu vào ăn chơi đàng điếm.

Bao nhiêu làm người ta vì nàng cảm thấy không đáng giá.

Đáng nhắc tới chính là Trần thị từng cầu đến Yến Phỉ Phỉ, hy vọng có thể được giúp đỡ.

Đương nhiên nói chính xác hơn, nàng cầu không phải Yến Phỉ Phỉ, mà là Cố Hàn Uyên phía sau Yến Phỉ Phỉ.

Vì thế thậm chí có thể thanh toán đại giới.

Còn như Cố Hàn Uyên có thu cái giá này hay không, thì thuần túy xem tâm tình.

Tiễn Khiêm Ích và Trần thị cũng là điển hình của cặp vợ chồng già trẻ.

Hoặc có lẽ Tiễn Khiêm Ích, lão già không biết xấu hổ này, chính là thích trâu già gặm cỏ non.

Vì vậy Trần thị cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi.

Dung mạo cũng còn được, bằng không cũng sẽ không được Tiễn Khiêm Ích coi trọng, lại càng không có tư cách tranh giành tình nhân.

Cố Hàn Uyên nếu như tâm tình tốt nói, ngược lại cũng không phải không thể nếm thử một chút.

Chuyện bên lề tạm dừng tại đây.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Giang Ngọc Yến đang thấp thỏm lo lắng, ngữ khí bình thản lại không được phép nghi ngờ nói: Đi theo ta đi.

Dứt lời thuận tiện đi trước ra khỏi phòng.

Hồng Nương đi ngang qua Giang Ngọc Yến không khỏi thở dài nói: Tiểu Yến, ngươi bỏ lỡ một đại cơ duyên rồi.

Giang Ngọc Yến nghe vậy thần sắc bàng hoàng, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Hồng Nương cho rằng Cố Hàn Uyên dù ngay từ đầu đối với Giang Ngọc Yến có chút hứng thú, trải qua một phen dằn vặt như vậy cũng muốn hứng thú giảm sút.

Huống chi Giang Ngọc Yến vẫn còn có liên quan đến nam nhân khác, điều này lại là một điểm trừ rất lớn trong đánh giá.

Ngữ khí lãnh đạm lúc trước của Cố Hàn Uyên dường như cũng ứng nghiệm điểm này.

Vốn dĩ nếu Cố Hàn Uyên coi trọng Giang Ngọc Yến, rất có thể sẽ vì nàng chuộc thân mang nàng rời đi, đến lúc đó vận mệnh của nàng tự nhiên cũng sẽ cải biến.

Hiện tại, Cố Hàn Uyên tuy vẫn có thể mang nàng đi, nhưng sẽ giao nàng cho hai nam tử ngu ngốc trước đó đã đến cứu nàng.

Nói là nhặt được hạt vừng lại vứt dưa hấu còn là nhẹ.

Đơn giản là đã tự mình biến quan lộ thênh thang thành con đường nhỏ hẹp gập ghềnh.

Cũng khó trách Hồng Nương vì Giang Ngọc Yến mà cảm thấy tiếc hận.

Giang Ngọc Yến vẻ mặt hoảng hốt nghe bên cạnh Hồng Nương vừa như giải thích, lại vừa như khoe khoang nói lên những sự tích cùng địa vị hiện tại của Cố Hàn Uyên.

Nàng đã biết rốt cuộc mình đã bỏ lỡ điều gì.

Chẳng trách Hồng Nương lại nói chỉ cần được coi trọng, địa vị sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hồng Nương trước đó đúng là đã nói muốn nàng bồi rượu cho một vị đại nhân vật.

Nhưng nàng không vạn vạn lần ngờ tới lại lớn đến mức độ này, vị đại nhân vật kia cư nhiên lại là Cố Hàn Uyên.

Từng việc một, từng chuyện một dưới lời giải thích mang tâm tư khoe khoang của Hồng Nương, Giang Ngọc Yến càng nghe, thần tình càng thêm hoảng hốt, kỳ thực không cần Hồng Nương nói chi tiết như vậy, nàng đối với Cố Hàn Uyên hiểu rõ không kém Hồng Nương là bao.

Không chỉ vì trên giang hồ không ít lời đồn đại về Cố Hàn Uyên.

Mà là vì nàng đã từng huyễn tưởng rằng một ngày nào đó mình sẽ dựa vào vẻ đẹp để hấp dẫn Cố Hàn Uyên, trở thành tri kỷ hồng nhan của hắn.

Dù sao, tính cách phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên vang danh thiên hạ như mặt trời ban trưa.

Trên thực tế, nàng dọc đường đi không thiếu lần bị Cố Hàn Uyên gián tiếp cứu giúp.

Giang Ngọc Yến chính là loại nữ tử trên giang hồ tự xưng là tri kỷ hồng nhan của Cố Hàn Uyên.

Mà vẻ đẹp của nàng chính là chứng cứ có sức thuyết phục lớn nhất.

Nhờ giả mạo mình là tri kỷ hồng nhan của Cố Hàn Uyên, nàng đã thoát khỏi không ít nguy cơ.

Nếu không phải vậy, nàng chưa chắc đến bây giờ còn có thể giữ được sự thuần khiết.

Cũng chính là việc Cố Hàn Uyên hiện thân ở kinh thành dần dần truyền ra, khiến nàng không dám lại giả mạo.

Bằng không cũng sẽ không đến mức bị lừa bán vào Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Trên thực tế, nàng không trực tiếp tiếp tục đi về phía Nam để tìm Giang Biệt Hạc, mà lại đi vòng qua kinh thành, khó tránh khỏi mang theo lòng mong chờ một tia may mắn có thể gặp gỡ Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó, bằng vào dung mạo xinh đẹp của mình mà kết thân với Cố Hàn Uyên, nàng thậm chí còn chưa chắc cần thiết phải đi tìm cái gọi là cha ruột Giang Biệt Hạc kia.

Giang Ngọc Yến không thể không thừa nhận sự hối hận của mình.

Có lẽ chân ái của nàng vẫn là Hoa Vô Khuyết tựa Bạch Nguyệt Quang, thế nhưng đối với nàng mà nói còn có thứ quan trọng hơn cả chân ái.

Giang Ngọc Yến thiên tân vạn khổ cũng phải tìm được Giang Biệt Hạc, có thật là vì tình thân.

Nếu thật là vì tình thân, nàng trong kịch tình cũng sẽ không hạ thủ dứt khoát như vậy.

Đến cả tỷ tỷ Giang Ngọc Phượng, người duy nhất đối xử tốt với mình, nàng cũng không chút lưu tình mà đánh lén tàn sát.

Chương 1112

Giang Ngọc Yến là một nữ tử phi thường thực tế.

Trời ạ, sự thiện lương bẩm sinh của nàng đã dần bị tiêu mòn trong những lần bị nam nhân lừa dối trên con đường này.

Những tai ương khốn khổ khi nàng trở lại Giang gia trong kịch tình chỉ khiến tình cảnh ấy càng thêm bi thảm.

Kỳ thực, Giang Ngọc Yến tìm kiếm Giang Biệt Hạc, hay quen biết bất kỳ ai, cũng chỉ là để tìm kiếm sự che chở mà thôi.

Nếu như Giang Biệt Hạc không thể ban cho sự che chở, hoặc chính bản thân nàng có sức tự vệ, nàng sẽ không chút do dự mà vứt bỏ.

Trong kịch tình, cái tính thù dai mà không biết ơn của nàng được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Mà Giang Ngọc Yến, người cho rằng mình bị Cố Hàn Uyên chán ghét mà vứt bỏ, tâm tình đã rơi xuống đáy cốc.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên ngay từ đầu đã không định ban ơn cho Giang Ngọc Yến, làm vậy không có nhiều ý nghĩa.

Rõ ràng nàng có cơ hội đạt được sự che chở tốt hơn Giang Biệt Hạc, nhiều cảm giác an toàn hơn, thậm chí thẳng thắn một sớm đổi đời, từ nay về sau sẽ không còn ai dám khi dễ nàng.

Lại vì phán đoán sai lầm của mình, khiến tất cả những điều này đều trôi theo dòng nước.

Không phải.

Không phải vì nàng phán đoán sai lầm, là vì Tiểu Ngư Nhi đã xen vào chuyện của người khác.

Nếu không phải vì Tiểu Ngư Nhi không ngừng khuyên bảo, nàng đã chuẩn bị cam chịu số phận.

Chấp nhận kết quả chính là tất cả đều sẽ thuận lý thành chương mà phát triển.

Nàng sẽ được Hồng Nương dẫn đi bồi rượu cho Cố Hàn Uyên, rồi dựa vào dung mạo xinh đẹp của mình để hấp dẫn sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Cuối cùng được Cố Hàn Uyên mang rời khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, trở thành một trong những tri kỷ hồng nhan của hắn.

Việc theo Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi đi căn bản chỉ là sự lựa chọn lui một bước mà cầu sự khác.

Nhưng lại phải chờ bọn họ xử lý xong việc mới có thể mang nàng đi tìm Giang Biệt Hạc.

Cho dù muốn theo đuổi chân ái, chắc cũng phải đợi đến khi nàng có thời gian rảnh rỗi mới tính đến chuyện đó.

Huống chi tâm tư Hoa Vô Khuyết hôm nay lại đều đặt trên người Thiết Tâm Lan, người có dung mạo không kém nàng nửa phần, thậm chí còn diễm lệ cao quý hơn.

Nàng dù có liều mạng truy tìm chân ái, cũng chưa chắc đã có kết quả.

Vì một tương lai không thể xác định, thậm chí phần lớn là tương lai không có kết quả.

Từ nay cơm áo vô ưu, an toàn không lo, cơ hội trở thành đối tượng mà vô số nữ tử ước ao ghen tỵ cứ thế tuột khỏi tay nàng sao.

Giang Ngọc Yến càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận.

Đều do Tiểu Ngư Nhi.

Đôi mắt đẹp của nàng lóe lên tia hận ý, trong lòng hung tợn thầm mắng một tiếng.

Giang Ngọc Yến không nỡ giận chó đánh mèo lên người Hoa Vô Khuyết, tia hận ý này liền hoàn toàn trút xuống đầu Tiểu Ngư Nhi.

Cố Hàn Uyên đi ở phía trước, nhãn thần chợt lóe lên.

Khóe miệng cong lên một độ cung ẩn chứa thâm ý.

Cố Hàn Uyên vẫn dành một phần chú ý cho Giang Ngọc Yến, tự nhiên phát hiện sự thù hận của nàng.

Tia hận ý này hiển nhiên không nhắm vào mình.

Vậy thì sau một chút suy nghĩ, mục tiêu nhắm vào ai cũng liền rất rõ ràng.

Sau này có lẽ sẽ có chuyện thú vị xảy ra cũng không chừng.

Tâm tình có chút vui thích, Cố Hàn Uyên vẫy tay với Giang Ngọc Yến, ý bảo nàng khoác tay hắn, nhàn nhạt nói: Đi, theo ta dự tiệc.

Giang Ngọc Yến nghe vậy, đôi mắt nhất thời sáng rực.

Mình dường như vẫn chưa hoàn toàn mất đi cơ hội.

Khuôn mặt nàng nở một nụ cười quyến rũ khác thường, kiều diễm vô cùng, tiến lên khoác lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại không chút e dè mà tựa sát vào.

Dáng vẻ thân mật ấy trông không giống bạn gái đơn thuần, mà ngược lại giống tình nhân hơn.

Cố Hàn Uyên trong ánh nhìn hơi có chút khẩn trương của Giang Ngọc Yến, nhàn nhạt liếc nhìn cánh tay mình bị mềm mại bao quanh, không nói thêm gì, chỉ tiếp tục dẫn nàng lên lầu.

Tâm tình căng thẳng ban đầu của Giang Ngọc Yến chợt lắng xuống.

Tâm tình cũng theo đó trở nên phấn chấn.

Nàng không phải không có cơ hội bù đắp cho sai lầm trước đó.

Chỉ cần cho nàng cơ hội, liền nhất định có thể xoay mình.

Giang Ngọc Yến kiên định tin tưởng vào chính mình như vậy.

Giang Ngọc Yến theo Cố Hàn Uyên lên lầu, Hồng Nương lại dừng bước chân.

Nàng biết mình không có tư cách tiếp tục đi lên.

Nàng cũng cảm thấy vừa khinh bỉ vừa tiếc nuối cho Giang Ngọc Yến.

Trước đó kiên cường là thế, nhưng bây giờ lại chủ động muốn dính chặt lấy Cố Hàn Uyên.

Cùng lúc đó, trong lòng nàng càng nhiều hơn là sự ước ao.

Thèm muốn Cố Hàn Uyên đâu chỉ có những cô nương trong lầu này sao.

Nếu không phải muốn chọn một nữ tử có cốt truyện nhân vật chính phế vật nghịch tập rập khuôn, vậy thì người này nhất định là Giang Ngọc Yến.

Chưa chào đời đã bị phụ thân vứt bỏ.

Cho dù tìm được cha ruột, cũng vì tay trói gà không chặt nên chịu đủ mọi khuất nhục.

Nhẫn nhịn chờ cơ hội, thẳng đến một bước lên trời.

Quá trình đó sao mà giống với cốt truyện nhân vật chính phế vật nghịch tập đến thế.

Chỉ thiếu một màn hủy hôn thôi.

Thế nhưng, kẻ nàng thích là Hoa Vô Khuyết từ đầu đến cuối sẽ không để mắt đến nàng, sự nhục nhã mang lại chưa chắc đã ít hơn so với bị hủy hôn.

Phế vật nghịch tập, có thù tất báo, thù dai không biết ơn.

Còn thiếu một cái gây dựng đại hậu cung.

Vì vậy, Giang Ngọc Yến rất có thể cũng có khí vận nhân vật chính, chỉ là trong kịch tình, nàng lấy một chọi hai nên mới thua một nước.

Mới chỉ dừng lại ở tên vở kịch, chứ không phải biến kịch bản thành Giang Ngọc Yến Truyền Kỳ.

Cố Hàn Uyên đối với nữ tử này vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú.

Sở dĩ trong màn kịch ồn ào đó, hắn vẫn không vội vã hiện thân.

Mãi đến khi Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết xuất hiện, vào lúc nàng có hy vọng nhất lại dành cho nàng sự thất vọng sâu sắc nhất.

Rõ ràng có thể có kết quả tốt hơn, nhưng vì một ý niệm sai lầm mà bỏ lỡ.

Cái cảm giác như vốn dĩ đã ở trước cửa thiên đường, chỉ vì bị vẻ bề ngoài mê hoặc mà do dự, lại bị người khác khuyên nhủ nên đọa lạc phàm trần, sự đả kích ấy lớn lao biết nhường nào.

Hồng Nương thao thao bất tuyệt nói Cố Hàn Uyên tốt đến mức nào, cơ duyên mà nàng bỏ lỡ đáng tiếc đến mức nào, đồng thời bắt đầu nảy sinh hận ý đối với Tiểu Ngư Nhi, chính là lúc tâm tình Giang Ngọc Yến chìm xuống tận đáy cốc.

Trong khoảnh khắc đó, hệ thống bất thường ban cho Cố Hàn Uyên một khoản phản phái điểm phong phú.

Mà lúc Cố Hàn Uyên bảo Giang Ngọc Yến đuổi theo, lại ban thêm một khoản phản phái điểm nữa.

Một loạt thao tác đánh vào tâm tính Giang Ngọc Yến lại nhận được hồi báo phong phú.

Điều này khác với tình huống bình thường khi công lược nữ tử trước đây.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, bút phản phái điểm đầu tiên không nên được ban.

Chương 1113

Nói như vậy, trong phán định của hệ thống, Giang Ngọc Yến có thể được coi là một trong các nhân vật chính.

Thế nhưng đồng thời cũng được coi là đối tượng có thể công lược.

Cái này há chẳng phải là rau hẹ tự nhiên sao.

Chỉ cần liên tục chuyển đổi giữa việc ban cho hy vọng và giáng đòn khiến nàng thất vọng, có thể thu hoạch hết lần này đến lần khác phản phái điểm.

Đương nhiên chừng mực này phải nắm giữ thật tốt, bằng không không khéo ngày nào đó Giang Ngọc Yến sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát.

Hoặc là từ nay về sau thật sâu sắc thích Cố Hàn Uyên, tình yêu kiên cố hơn cả kim loại.

Hoặc là từ nay về sau hận Cố Hàn Uyên sâu sắc, không đội trời chung.

Nhưng lại phải chú ý đừng để Giang Ngọc Yến gây tổn hại đến những tri kỷ hồng nhan bên cạnh mình.

Lòng ghen tỵ của nàng rất nặng.

Nói chung, điều giáo Giang Ngọc Yến là một việc đầy thử thách, lợi nhuận và nguy hiểm cùng tồn tại.

Đồng thời, Giang Ngọc Yến đã có khí vận nhân vật chính, nàng kia tất nhiên tư chất phi phàm.

Cố Hàn Uyên lúc Giang Ngọc Yến chủ động tựa sát vào, hắn liền cảm nhận được khí chất bên ngoài của nàng.

Kết quả trong lòng chợt kinh hãi.

Quả nhiên, Giang Ngọc Yến tư chất siêu phàm, thậm chí có phần ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Trời sinh Bách Mạch thông suốt, kinh mạch rộng rãi và kiên cố, đan điền tuy trống rỗng nhưng mênh mông tựa biển cả.

Đại đa số nội công đối với nàng mà nói đều không có bình cảnh, chỉ cần tích lũy đủ, là có thể nước chảy thành sông mà đột phá.

Đây là một chuyện đáng sợ.

Điều đó nói rõ rằng điều hợp với Giang Ngọc Yến chính là võ công có thể hấp thu nội lực của người khác.

Võ công hấp thu nội lực của người khác không chỉ có tính chất ác liệt, dễ bị coi là võ lâm công địch.

Quan trọng hơn chính là loại võ công này đều tồn tại rất nhiều tai họa ngầm.

Chủ yếu có hai điểm.

Một là sau khi hấp thu nhiều dị chủng nội lực, nội lực bản thân sẽ trở nên tạp loạn, khó khống chế, muốn hoàn toàn tiêu hóa cần tốn thời gian và công sức, rất mạo hiểm.

Hai là khả năng chịu đựng của đan điền và kinh mạch có hạn, hấp thu quá nhiều dị chủng nội lực chỉ sẽ tăng gánh nặng cho bản thân, không cẩn thận sẽ bị căng nổ.

Trong quá trình dung hợp của Vạn Tượng Âm Dương Quyết có thành phần của Bắc Minh Thần Công, nên cũng có thể hấp thu nội lực của người khác.

Thế nhưng lâu như vậy nay, Cố Hàn Uyên chỉ hấp thu nội lực của Vô Nhai Tử, người cũng tu luyện Bắc Minh Thần Công.

Chính là bởi vì tùy tiện hấp thu nội lực của người khác chỉ biết cái được không bù đắp đủ cái mất.

Dù sao Bắc Minh Thần Công mặc dù so với Hấp Tinh Đại Pháp tinh diệu hơn nhiều, tác dụng phụ cũng ít hơn nhiều, nhưng không có nghĩa là không ảnh hưởng chút nào.

Muốn đi xa trên võ đạo, tất nhiên không thể để căn cơ của mình có tỳ vết.

Chu Vô Thị vì sao nhiều năm như vậy võ công không tiến thêm.

Còn không cũng là bởi vì hắn năm đó một hơi hút quá nhiều nội lực, tuy rằng cưỡng ép đẩy tu vi của mình lên, thế nhưng cho đến nhiều năm như vậy vẫn chưa tiêu hóa sạch sẽ.

Nếu như Chu Vô Thị không tham lam những công lực này, với tư chất của hắn đã nhiều năm như vậy, chưa chắc không thể chạm đến ngưỡng Lục Địa Thần Tiên.

Nhưng mà Giang Ngọc Yến thì khác.

Những vấn đề người bình thường cần bận tâm, nàng đều không có.

Thể chất của nàng, dùng thuật ngữ chuyên ngành để hình dung, chính là Thể chất Thao Thiết.

Hiệu quả thế nào, từ cái tên là có thể thấy rõ một phần.

Tham lam, đói khát không bao giờ chấm dứt.

Chỉ cần khống chế tốt lượng hấp thu mỗi lần, tránh để thân thể không chịu nổi, tinh thần lại bị tham lam thôn phệ.

Nàng có thể tùy ý hấp thụ nội lực của người khác, hóa thành chất dinh dưỡng cho mình.

Chẳng trách trong kịch tình, sau khi Giang Ngọc Yến từ Lục Nhâm

Thần Đầu học được Di Hoa Tiếp Ngọc ngoài khả năng tá lực đả lực còn có thể hấp thu nội lực người khác, nàng gần như không có giai đoạn quá độ, mà hấp thu rất nhiều nội lực của các cao thủ, đồng thời vọt lên trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Tư chất luyện võ của Giang Ngọc Yến thật đáng sợ sao.

Thế nhưng thiên tư ở cấp độ linh khí lại thấp đến mức khiến người ta tức giận sôi máu, hầu như không thể trở thành lô đỉnh.

Chất lượng Thuần Âm Chi Khí rất cao, đồng thời số lượng lại ít đến đáng thương.

Điều này tự nhiên không thể nào là do đời sống cá nhân phóng túng của nàng gây ra.

Đồng dạng cũng là do thể chất của nàng.

Thao Thiết là loại hung thú đến cả mình cũng ăn, huống hồ là Thuần Âm Chi Khí do bản thân sinh ra.

Thuần Âm Chi Khí quá nhiều hoặc quá ít đều sẽ ảnh hưởng đến tính tình của nữ tử.

Sự độc ác và tàn nhẫn của nàng mặc dù không hoàn toàn là do Thuần Âm Chi Khí quá ít, nhưng cũng không thiếu sự ảnh hưởng từ đó.

Nói chung, tình huống của Giang Ngọc Yến rất phức tạp, nhưng lại cực kỳ thú vị.

Cố Hàn Uyên sẽ rất ít khi đối với nữ tử nào lại có hứng thú đến thế, Giang Ngọc Yến cũng xem như hiếm có khó gặp.

Đương nhiên, sự hứng thú của hắn đối với Giang Ngọc Yến vẫn không thể biểu lộ ra.

Mặc dù Giang Ngọc Yến luôn cố ý giả vờ lơ đãng mà dùng bộ ngực mềm mại cọ sát vào, Cố Hàn Uyên vẫn giữ thần sắc bình thản như trước, dáng vẻ bất động không hề lay chuyển.

Diễn biến ngoài ý muốn này khiến Giang Ngọc Yến có chút hoài nghi nhân sinh.

Chẳng lẽ tin đồn là sai.

Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên cũng không phải là kẻ phong lưu đa tình.

Chỉ là nghe lầm lời đồn bậy bạ.

Cố Hàn Uyên rất muốn nói cho nàng biết một câu, hắn xây dựng hình tượng là phong lưu đa tình, chứ không phải một kẻ sắc trung Ngạ Quỷ.

Xem ra Giang Biệt Hạc chưa dạy dỗ Giang Ngọc Yến nên nàng vẫn còn kém một chút.

Tuy nàng rất thực tế, nhưng vẫn còn quá mức ngây thơ.

Hai người cứ thế theo đuổi tâm tư của mình mà lên lầu.

Vẫn là gian phòng riêng đã đến lần trước.

Vẫn là số lượng không ít, các nữ tử ăn vận mát mẻ.

Thế nhưng chờ đợi Cố Hàn Uyên không chỉ có An Thế Cảnh, mà còn có một lão giả râu tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước.

Lão giả nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến, sảng khoái cười lớn nói: Lão phu An Vân Sơn, ngưỡng mộ đại danh Cố công tử đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng được thấy người thật.

Quả nhiên phong thái tuyệt thế, khí vũ bất phàm.

Lần trước An Thế Cảnh lấy Hồ Điệp Chúng Nữ ra để thăm dò Cố Hàn Uyên, kết quả suýt nữa tiền mất tật mang.

Cuối cùng, An Thế Cảnh thấy việc không thể làm liền lấy Hồ

Điệp Chúng Nữ, bao gồm cả Cơ Dao Hoa, làm lợi thế cùng Cố Hàn Uyên lập ra đổ ước.

Nội dung đổ ước tuy không nói ra, nhưng đôi bên đều ngầm hiểu.

An Thế Cảnh phải hoàn thành mưu đồ cuối cùng của mình, còn Cố Hàn Uyên thì phải ngăn cản hắn thành công.

Vụ án trộm khuôn đồng, giết Bộ Thần rồi hãm hại Gia Cát Chính Ngã chỉ là món khai vị mà thôi.

Đả kích uy vọng của Hoàng Đế trong dân gian, mưu đoạt Lục Phiến Môn, tiện tay trừ bỏ Gia Cát Chính Ngã.

Mục đích cuối cùng là mưu triều soán vị.

Chương 1114

Một kẻ thương nhân mà dám có tâm tư như thế, lá gan quả thật không nhỏ.

Kế hoạch của An Thế Cảnh cho đến nay hoàn toàn thuận lợi, nhưng là vì Cố Hàn Uyên, hắn lại không dám thả lỏng cảnh giác dù chỉ nửa điểm.

Mặc dù Cố Hàn Uyên trông có vẻ chẳng làm gì cả.

Thậm chí khiến người ta hoài nghi hắn có phải đã quên đổ ước hay không.

Nhưng vẫn là mãi đến khi xác nhận Cố Hàn Uyên bởi vì đại chiến một trận với Lục Địa Thần Tiên Bắc Thiếu Lâm, đồng thời sau đó còn vì cứu người mà khiến bản thân tiêu hao hư nhược, hắn mới dám phát động tập kích Bộ Thần, một kích đoạt mạng.

Có thể thấy được, An Thế Cảnh bề ngoài càng ngạo mạn, trong lòng thì càng cẩn thận.

Buổi Hồng Môn Yến ngày hôm nay nếu chỉ có An Thế Cảnh ở đây, vậy tất nhiên là một lần thăm dò lại đối với Cố Hàn Uyên.

Nhưng là bởi vì sự hiện diện của An Vân Sơn, mục đích của cha con nhà họ An khó tránh khỏi có chút khó phân biệt.

Hơn nữa, ngay cả trên thiệp mời cũng là An Vân Sơn mời Cố Hàn Uyên.

Trước đó An Vân Sơn có khuynh hướng lôi kéo Cố Hàn Uyên để đối phó với triều đình, vậy bây giờ thì sao.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt An Vân Sơn hơi lóe lên thăm dò hắn, trong lòng mình lại có chút suy đoán.

Hắn nhàn nhạt nói: Cố mỗ cũng vẫn muốn trước mặt tạ ơn An lão gia tử.

Dừng lại một chút.

Hắn cười nhạo nhẹ nói: Cơ Dao Hoa rất hữu dụng.

Cố Hàn Uyên ý chỉ việc An Vân Sơn trước đây phái Cơ Dao Hoa đến Tây Bắc võ lâm, mới khiến hắn cảm thấy hứng thú với Cơ Dao Hoa.

Hừ.

An Thế Cảnh lộ vẻ khó chịu.

Hắn thấy, An Vân Sơn căn bản là làm chuyện thừa thãi.

Kết quả mới phải mất Cơ Dao Hoa.

Mỗi khi nhớ tới Cơ Dao Hoa rất có thể đã sớm uyển chuyển hầu hạ Cố Hàn Uyên trong lòng hắn, trong lòng hắn sẽ mơ hồ đau đớn.

Bất quá hắn tự tin Cơ Dao Hoa cùng Hồ Điệp Chúng Nữ sớm muộn cũng sẽ trở lại bên cạnh hắn.

Nguồn gốc sự tự tin của hắn chính là kỳ độc Tây Vực trong người các nàng.

Sở dĩ trước đó hắn mới có thể dứt khoát lấy các nàng làm lợi thế mà đánh cược với Cố Hàn Uyên.

Nghĩ bụng chờ đến thời khắc mấu chốt lại để các nàng quay giáo đánh một đòn, đâm sau lưng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc nhìn An Thế Cảnh.

Tâm tư của An Thế Cảnh đã sớm bị hắn nhìn thấu, mới có thể dứt khoát yêu cầu Hồ Điệp Chúng Nữ.

Hơn nữa, An Thế Cảnh tính toán rất tốt, nhưng không ngờ Cố Hàn

Uyên đã giải độc cho các nàng.

Không có gông xiềng, An Thế Cảnh còn muốn sai khiến Cơ Dao Hoa cùng các nàng thì chỉ là kẻ si nói mộng.

Việc quay giáo một kích chắc chắn sẽ có, bất quá kẻ phải chịu chỉ sợ là chính An Thế Cảnh.

Ánh mắt ẩn chứa địch ý của An Thế Cảnh cuối cùng vẫn bị An Vân Sơn cắt ngang.

Ông trầm giọng quát khẽ: Thế nhi.

Không được vô lễ.

An Thế Cảnh nghe vậy bĩu môi, thu hồi ánh mắt, tự nhiên uống rượu mua vui.

An Vân Sơn quay đầu, giả vờ bất đắc dĩ và áy náy nói: Tiểu nhi vô trạng, khiến Cố công tử chê cười.

Cố Hàn Uyên thầm mắng một tiếng Lão hồ ly, trên mặt lại thản nhiên cười nói: Không ngại.

Cố mỗ và An công tử đều là thanh niên nhân, thiếu niên ngưỡng mộ thích mỹ sắc là lẽ thường tình, hơn nữa thanh niên nhân làm sao có thể thiếu tranh giành tình nhân được.

Nói xong, hắn cố ý ôm lấy eo Giang Ngọc Yến bên cạnh, ra vẻ dùng hành động chứng minh quan điểm của mình.

Giang Ngọc Yến ban đầu đang lặng lẽ chú ý diễn biến sự việc.

Mặc dù không hề biết tiền căn hậu quả, nàng cũng có thể cảm nhận được những lời nói sắc bén mà đôi bên ẩn giấu.

Cảm giác này đối với thiếu nữ ngây thơ trong quá khứ, người chỉ muốn sống tốt hơn, thì đặc biệt khác biệt.

Có cảm giác như một cánh cửa nào đó đã được mở ra.

Lúc này, xúc cảm truyền đến từ bên eo khiến nàng hoàn hồn.

Nhưng lại khiến nàng lần nữa hoài nghi tính chân thực của lời đồn.

Bởi vì bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên ôm vòng eo nàng chỉ là hư không thọ lực.

Một vẻ căn bản không hề có ý sàm sỡ nàng.

Giang Ngọc Yến trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Thì ra Cố công tử là một chính nhân quân tử như vậy sao.

Bao gồm cả Yến Tam Nương, rất nhiều nữ tử đều có lời muốn nói.

Giang Ngọc Yến bị Cố Hàn Uyên cố tình dùng phương thức thao túng tâm lý khác với trước đây, sau một thoáng do dự, nàng lặng lẽ đưa tay ấn nhẹ lên mu bàn tay Cố Hàn Uyên đang ôm eo mình, khiến nó dán chặt hơn.

Lúc Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc nhìn qua, Giang Ngọc Yến khuôn mặt ửng đỏ, cẩn thận từng li từng tí thì thầm nói: Thiếp hôm nay là bạn đồng hành của công tử, công tử không cần cố ý né tránh hiềm nghi như vậy.

Nếu bị bọn họ nhận ra, sợ rằng ngược lại sẽ nghi vấn công tử.

Theo suy nghĩ của nàng, nếu Cố Hàn Uyên là người khiêm tốn, vậy nàng càng nên chủ động hơn chút.

Nếu cứ giả vờ rụt rè thì làm sao khiến Cố Hàn Uyên thay đổi cái nhìn về nàng.

Phải biết rằng thời gian và cơ hội của nàng không còn nhiều.

Đợi buổi tiệc rượu này kết thúc, Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ đưa nàng giao cho Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, sau này có còn cơ hội gặp mặt hay không cũng không chắc.

Nàng đương nhiên muốn tận lực nắm chặt cơ hội này.

Cái loại tâm cơ này, lúc nào cũng cố gắng tạo cho mình ưu thế đáng sợ hơn trước mặt kẻ bề trên, dùng nó để có được hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn, đúng là không hổ danh Giang Ngọc Yến sao.

Trong kịch tình nguyên tác cũng là như vậy.

Ở trước mặt Giang Biệt Hạc, nàng diễn vai con gái hiếu thảo, cha hiền, hiểu chuyện thấu tình đạt lý.

ở trước mặt Giang Ngọc Phượng, nàng diễn vai chị em hòa thuận, thiện lương nhu nhược.

Cũng là để tranh thủ sự đồng tình và thương hại.

Để nàng khi đối mặt với vợ của Giang Biệt Hạc, người mẹ kế độc ác, vẫn có thể giành được không gian sinh tồn.

Chống chọi qua thời điểm gian nan nhất, cuối cùng thành công nghịch tập.

Giang Ngọc Yến lúc này thầm nghĩ có lẽ Cố Hàn Uyên không giống như lời đồn là tham hoa háo sắc đến vậy.

Thế nhưng số lượng tri kỷ hồng nhan rất nhiều thì đâu phải giả.

Nếu không phải vì tham hoa háo sắc mới có nhiều tri kỷ hồng nhan như vậy.

Vậy hiển nhiên là những cô gái kia chủ động.

Dù sao mị lực của Cố Hàn Uyên kinh người.

Võ công cao cường, tướng mạo tuấn lãng, nổi danh khắp thiên hạ.

Nữ tử đối mặt với nam tử phẩm chất tốt như vậy, chủ động một chút cũng rất bình thường.

Có lẽ Cố Hàn Uyên chỉ là không quen từ chối mà thôi.

Giang Ngọc Yến cảm thấy mình đã phát hiện ra điểm mù, và đây cũng là cơ hội để nàng thay đổi cảm quan của Cố Hàn Uyên về mình.

Thậm chí để tránh Cố Hàn Uyên coi nàng là nữ tử không biết liêm sỉ, nàng còn cố ý đề cập rằng đây là để diễn cho An Vân Sơn và An Thế Cảnh xem.

Một vẻ sẵn sàng hy sinh nhất định vì Cố Hàn Uyên.

Còn thể hiện hình tượng mình đã nhạy bén lại hiền lành.

Nếu không phải biết bản tính của Giang Ngọc Yến, lúc này sợ rằng đã bị nàng cảm động, mê hoặc.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch, tựa như đã chấp nhận đề nghị của Giang Ngọc Yến, thoải mái ôm chặt lấy nàng.

Đủ để cảm nhận được vòng eo mềm mại tràn đầy sức sống thanh xuân của nàng.

Giang Ngọc Yến trong lòng vui vẻ, khuôn mặt hiện lên một mảng hồng ửng e lệ, tựa mình vào hắn càng chặt hơn vài phần.

An Vân Sơn quả thật đã bị Cố Hàn Uyên và Giang Ngọc Yến mê hoặc.

Chương 1115

Thái độ thản nhiên chìm đắm trong mỹ sắc của Cố Hàn Uyên khiến hắn nhất thời khó đoán ra.

Mục đích buổi Hồng Môn Yến hôm nay của An Vân Sơn không ngoài là thăm dò Cố Hàn Uyên.

Thăm dò xem Cố Hàn Uyên còn có đáng để lôi kéo, đáng để hợp tác hay không.

Trong mấy ngày này, tin tức liên quan đến việc Cố Hàn Uyên trở nên hư nhược đã truyền đi có bài bản hẳn hoi, sôi nổi khắp nơi.

Hơn nữa, những người quan tâm Cố Hàn Uyên còn cố ý nghe ngóng tình huống xảy ra ở Thần Hầu Phủ ngày đó.

Cố Hàn Uyên đối phó một kẻ nổi điên Lãnh Lăng Khí lại vẫn phải dùng đến tuyệt đỉnh khinh công và võ thuật tá lực đả lực.

Hai loại phương thức ứng đối này đúng là tiêu hao ít nhất, và cũng ít chịu ảnh hưởng nhất bởi tình trạng cơ thể.

Nhưng đây há chẳng phải là điều Cố Hàn Uyên ở thời kỳ toàn thịnh không nên làm.

Chẳng lẽ không nên dứt khoát dùng bạo lực nghiền ép, kiếm khí đầy trời xé Lãnh Lăng Khí kẻ dám khiêu khích thành mảnh nhỏ sao.

Huống hồ Cố Hàn Uyên cuối cùng vậy mà còn bị thương.

Ngay cả trước đây Cố Hàn Uyên đại chiến ở Yến Kinh thành, không ai có thể xác định rốt cuộc hắn có bị thương hay không.

Kết quả lại bị thương bởi một tiểu nhân vật như Lãnh Lăng Khí.

Còn về việc trong đó có yếu tố vô tình hay không, căn bản không ai để ý.

Họ chỉ cần biết rằng Cố Hàn Uyên quả thực không ở trạng thái tốt nhất, đồng thời đã bị thương là đủ rồi.

Các thế lực khắp nơi rục rịch đồng thời, những thế lực ban đầu định lôi kéo Cố Hàn Uyên cũng trở nên chần chừ, tỷ như An Vân Sơn, người ban đầu có ý kiến bất đồng với con trai mình là An Thế Cảnh.

Thế nhưng, chính mắt thấy được Cố Hàn Uyên sắc mặt hơi tái nhợt, khí tức không mấy mạnh mẽ, An Vân Sơn cũng không khỏi chần chừ.

Nếu như phí hết tâm tư lôi kéo được Cố Hàn Uyên mà hắn lại không thể góp sức cho kế hoạch của bọn họ, chẳng phải là lãng phí lợi thế sao.

Huống hồ An Vân Sơn lần này ra ngoài vốn là để đạt được biện pháp có thể đối phó với triều đình.

Bây giờ trở về kinh sớm, hiển nhiên là đã có thu hoạch.

Vậy việc lôi kéo Cố Hàn Uyên liền trở thành một việc có cũng được không có cũng chẳng sao.

Thậm chí để phòng vạn nhất, việc tiêu trừ Cố Hàn Uyên yếu tố bất ngờ này sớm hơn cũng không phải không thể cân nhắc.

Vì vậy mới có buổi Hồng Môn Yến ngày hôm nay.

Nếu như Cố Hàn Uyên cuồng ngạo tự tin, thần thái như thường, vậy tin tức hắn trở nên hư nhược là giả, càng thêm có cần thiết lôi kéo.

Nếu như Cố Hàn Uyên thái độ khiêm hòa lễ độ, thậm chí hạ thấp tư thái, vậy cũng không có cần thiết lôi kéo, thậm chí có thể suy nghĩ có nên giữ hắn lại tại chỗ hay không.

Kết quả thái độ Cố Hàn Uyên không cuồng ngạo cũng không khiêm tốn, không thấy lên mặt nạt người, cũng không hề cẩn trọng, bình thản đến mức không thể tin được.

Thậm chí còn thản nhiên chế nhạo An Thế Cảnh một câu.

Nhưng lại để lại khoảng trống sau đó.

Lại thêm đề nghị dường như thần lai chi bút của Giang Ngọc Yến, càng tăng thêm tính mê hoặc.

An Vân Sơn không dám vội vàng kết luận, chuẩn bị tiếp tục thăm dò thêm.

Hắn sảng khoái cười lớn nói: Cố công tử thật đúng là khiến lão phu ước ao a.

Cơ Dao Hoa đúng là một cô nương tốt, hơn nữa Cố công tử nhanh như vậy lại có tân hoan.

Dừng lại một chút.

An Vân Sơn dò xét nhìn Giang Ngọc Yến, nói: Chỉ là vị cô nương này hình như là cô nương trong lầu, Cố công tử chẳng lẽ định chuộc thân cho nàng sao.

Giang Ngọc Yến nghe vậy, trên tay không tự chủ tăng thêm vài phần sức lực.

Hiển nhiên vẫn còn hơi căng thẳng chờ câu trả lời của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lại tựa như căn bản không hề nhận thấy lực đạo trên cánh tay tăng thêm, vẫn lạnh nhạt như cũ nói: Cố mỗ đã đoạt lấy Cơ Dao Hoa và Hồ Điệp Chúng Nữ của An công tử.

Lại muốn chuộc đi vị cô nương này sợ rằng sẽ bị An công tử thầm mắng là được một tấc lại muốn tiến một thước ư.

Giang Ngọc Yến thân thể mềm mại cứng đờ, đôi mắt đẹp hiện lên một tia lo lắng.

Cố Hàn Uyên đây là định cự tuyệt nàng sao.

Vậy tất cả những gì nàng đã làm từ nãy đến giờ tính là gì.

Chẳng lẽ vứt mặt mày cho kẻ mù nhìn.

Chẳng lẽ cũng bởi vì nàng có liên quan đến Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, Cố Hàn Uyên lại vô tình đến vậy.

Giang Ngọc Yến trong lòng phẫn uất lại không cam lòng.

Không đúng.

Cố Hàn Uyên cũng không hề buông nàng ra.

Nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay lớn kia không nên vô tình đến thế.

Không chỉ vậy, nàng còn cảm thấy ngón tay Cố Hàn Uyên rất khẽ vuốt ve.

Giang Ngọc Yến không biết suy đoán của mình có đúng hay không, thế nhưng nàng nguyện ý đánh cược một lần nữa.

Phảng phất như đang ý bảo nàng yên tâm.

Chỉ thấy An Vân Sơn khẽ nhíu mày.

Lại sảng khoái cười nói: Bất quá chỉ là một nữ tử thôi, đưa cho Cố công tử thì có sao đâu.

Con ta cũng không dễ giận đến vậy.

An Thế Cảnh bĩu môi.

Tuy Giang Ngọc Yến quả thực xinh đẹp, thế nhưng hắn cũng không có hứng thú.

Cho dù An Vân Sơn làm chủ đưa Giang Ngọc Yến cho Cố Hàn

Uyên, hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Chỉ là hắn khó chịu vì Cố Hàn Uyên mỗi lần tới đây dường như đều mang đi vài mỹ nhân.

Chỉ thấy hắn gật đầu mỉm cười nói: Lần này Cố Hàn Uyên không tiếp tục khiến Giang Ngọc Yến thất vọng.

Vậy cảm ơn ý tốt của An lão gia.

An Vân Sơn nghe vậy cười cười đầy thâm ý, mời Cố Hàn Uyên nhập tọa.

Đợi Cố Hàn Uyên dẫn Giang Ngọc Yến nhập tọa xong, An Vân Sơn vỗ tay một cái.

Một đám thị nữ quần áo mỏng manh, thân thể mềm mại như ẩn như hiện, bưng rượu ngon món ngon nối đuôi nhau mà vào.

Giang Ngọc Yến gần như theo bản năng ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên thêm vài phần.

Tâm tình vừa khó khăn lắm mới bình tĩnh lại giờ lại căng thẳng hơn.

Tựa hồ như đang xác minh sự cảnh giác của Giang Ngọc Yến là cần thiết, hầu như mỗi thị nữ bưng rượu và thức ăn đi qua trước mặt Cố Hàn Uyên đều sẽ cúi người, cố gắng phô bày phần tốt đẹp nhất của mình.

Trong đó, thị nữ bưng bầu rượu tựa hồ là người có tư sắc tốt nhất, tao nhã lả lơi mà rót rượu cho Cố Hàn Uyên.

Ngực đầy đặn của nàng quả thực muốn làm tung chiếc váy lụa mỏng manh kia.

Giang Ngọc Yến nhanh tay lẹ mắt vươn tay tiếp lấy bầu rượu, cười như không cười nói: Đa tạ vị tỷ tỷ này, để thiếp làm là được rồi.

Vẻ mặt bất mãn của thị nữ này chợt lóe lên.

Tư thái vẫn rõ ràng là ôn uyển lễ độ mà mỉm cười với Cố Hàn Uyên.

Lúc rời đi, lại ghé sát tai Giang Ngọc Yến thì thầm một câu: Vị muội muội này, ăn mảnh cũng không tốt đâu.

Giang Ngọc Yến bực tức trừng mắt nhìn bóng lưng thị nữ rời đi, lầm bầm một tiếng: Ai là muội muội của ngươi.

Không biết liêm sỉ.

Tiếp đó lại phảng phất như đột nhiên phản ứng kịp, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, ngượng ngùng nói: Công tử, xin lỗi.

Thiếp chỉ là nghe không quen cách nói của nàng.

Vừa nói, nàng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tinh thuần lại nhút nhát như nai con nhìn về phía Cố Hàn Uyên, một bộ dáng vẻ bất an, tâm thần bất định.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng đã diễn tả được sự ghen tuông, e lệ và xuân tâm manh động của thiếu nữ, vẫn không quên biểu thị sự quan tâm đến quan điểm của Cố Hàn Uyên.

Nếu là nam tử bình thường bị một bộ tổ hợp quyền như vậy đánh úp, sợ rằng đã sớm si mê thiếu nữ tâm cơ với diễn xuất tinh xảo này rồi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại chỉ lạnh nhạt như cũ nhẹ giọng nói: Không ngại.

Giang Ngọc Yến ngọc dung cứng đờ, thầm cắn răng ngà.

Nàng diễn nửa ngày, lại chỉ đổi lấy hai chữ đánh giá như vậy sao.

Chương 1116

Rốt cuộc là diễn xuất của nàng không đạt yêu cầu, hay là Cố Hàn Uyên thật sự không có hứng thú với nàng đến vậy.

Chính nhân quân tử cũng không đến mức này chứ.

Trong lòng Giang Ngọc Yến tức giận đến thổ huyết, nhưng vẫn phải dùng một vẻ mặt thẹn thùng cảm kích sự lý giải của Cố Hàn Uyên.

Khiến Cố Hàn Uyên trong lòng âm thầm cười.

Cố công tử có cảm thấy hứng thú không.

Những thị nữ này đều là do An gia chúng ta bồi dưỡng từ nhỏ, mỗi người đều xinh đẹp, trong sạch lại biết thời thế, nếu Cố công tử thích, lão phu sẽ tặng cho Cố công tử.

An Vân Sơn ánh mắt lóe lên, hào sảng cười nói với vẻ hùng hồn lại rộng lượng.

Vừa rồi, những thị nữ phục vụ rượu và thức ăn cho Cố Hàn Uyên tổng cộng mười hai người.

Ý tứ của An Vân Sơn hiển nhiên không chỉ là tặng Cố Hàn Uyên một thị nữ, mà là phàm là Cố Hàn Uyên muốn, hắn đều có thể dâng tặng.

Quả thực phóng khoáng đến mức quái lạ.

Những thị nữ này cũng chẳng phải là các cô nương chỉ mang thân phận món hàng trong Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Chính như An Vân Sơn đã nói, mỗi nàng đều mạo mỹ, thanh sạch lại thức thời.

Không dám nói cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, nhưng chí ít đều có một nghề phòng thân.

Huống hồ, ở phương diện lấy lòng nam nhân, các nàng khẳng định đều đặc biệt tinh thông.

Bằng không, Giang Ngọc Yến vừa rồi làm sao lại đề phòng đến vậy.

An Thế Cảnh nhàn nhạt liếc mắt một cái, vẫn chưa nói gì.

Từ khi Cơ Dao Hoa thoát ly khỏi sự khống chế, An Thế Cảnh liền không còn hứng thú mấy với mỹ sắc.

Nguyên bản ngẫu nhiên còn có thể tùy ý chơi đùa, bây giờ lại thẳng thắn thanh tâm quả dục.

Kỳ thực, hắn đối với việc Giang Ngọc Yến bị Cố Hàn Uyên mang đi cũng không chút nào để ý, chỉ là khó chịu vì mỗi lần Cố Hàn Uyên đến đều muốn mang đi thứ tốt hơn.

Đáng tiếc, hôm nay An Thế Cảnh vẫn không rõ tình cảm của mình đối với Cơ Dao Hoa, cùng với tầm quan trọng của Cơ Dao Hoa đối với mình.

Mà đợi đến khi hắn hiểu ra, chỉ sợ đã quá muộn.

Mười hai tên thị nữ ấy đều mang ánh mắt mong đợi nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên các nàng đều rất hy vọng có thể được Cố Hàn Uyên để mắt mà mang đi.

Chỉ có điều, hơi chút cổ quái là trong ánh mắt các nàng dường như còn nhiều hơn một chút ý cầu cứu.

Đồng thời, ngẫu nhiên khi nhìn về phía An Vân Sơn lại rõ ràng ẩn chứa một tia sợ hãi.

Điều này khó tránh khỏi khiến người ta không khỏi cảm thấy hoài nghi, liệu có ẩn tình nào không muốn người biết hay chăng.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên đã làm các nàng thất vọng.

Chỉ thấy hắn tự tay kéo Giang Ngọc Yến vào lòng, đạm nhiên khẽ cười nói: Cố mỗ đã nhận vị cô nương này, lại muốn nhiều hơn nữa chẳng phải là được voi đòi tiên sao.

An Thế Cảnh đối với lời này biểu thị có ý kiến.

Cố Hàn Uyên sau khi có được Cơ Dao Hoa, không phải đã uy hiếp hắn để cầu xin Hồ Điệp chúng nữ sao.

Khi đó làm sao không nghĩ là được một tấc lại muốn tiến một thước.

Lúc này Giang Ngọc Yến đang nằm trong lòng Cố Hàn Uyên đã bối rối.

Mức độ tiếp xúc này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của nàng.

Khí tức dễ ngửi và cái ôm ấm áp làm nàng nhất thời có chút thất thần.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên rất nhanh đã buông nàng ra, khiến nàng không thể tỉ mỉ cảm nhận được.

Đồng thời, khi được buông ra, bên tai còn văng vẳng thanh âm rất nhỏ của Cố Hàn Uyên: Ngộ biến tùng quyền, cô nương chớ trách.

Giang Ngọc Yến nghe vậy không khỏi cắn chặt môi mỏng, tâm tình phức tạp.

Cố Hàn Uyên càng khiêm tốn, trong lòng nàng lại càng không cam tâm.

Ôm giai nhân trong ngực, chẳng lẽ không nên ngắm nhìn kỹ càng giai nhân trong lòng sao.

Cái danh tiếng phong lưu đa tình của ngươi là truyền ra thế nào.

Vì sao lại không hiểu phong tình như vậy.

Chẳng lẽ chỉ đối với nàng là không có hứng thú sao.

Hiển nhiên Giang Ngọc Yến lại có chút hoài nghi cuộc đời.

Bên kia, An Vân Sơn cũng càng phát ra cảm thấy hồ nghi.

Nhãn thần hơi lóe lên, ý vị thâm trường nói: Nếu Cố công tử không có hứng thú, vậy lão phu cũng chỉ đành một mình hưởng dụng.

Lời này của An Vân Sơn khó tránh khỏi khiến người ta có chút suy nghĩ lung tung.

Chẳng lẽ hắn muốn tại chỗ biểu diễn một màn bảo đao chưa lão sao.

Chẳng lẽ An Vân Sơn đã cao tuổi rồi, còn muốn An Thế Cảnh sinh thêm đệ đệ sao.

Mười hai tên thị nữ gần như cùng lúc đó đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, thân thể mềm mại run lẩy bẩy.

Trong con ngươi Cố Hàn Uyên hiện lên một vệt u quang.

Hắn đương nhiên sẽ không có suy đoán nhàm chán như vậy.

Chỉ là đột nhiên nghĩ đến một màn trong kịch tình.

Quả nhiên, giây tiếp theo An Vân Sơn liền đưa tay phát lực Nội Kính, hút một thị nữ về phía mình.

An Vân Sơn dùng những ngón tay khô gầy tóm lấy đỉnh đầu thị nữ kia, trong ánh mắt tuyệt vọng của nàng, dường như đang hút đi sinh mệnh lực từ cơ thể nàng.

Giây tiếp theo, thị nữ kia liền vô lực ngã xuống đất.

Hai mắt vô thần, phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ánh mắt đông lại.

Quả nhiên là Tây Vực kỳ thuật.

Sinh mệnh lực trên người thị nữ kia bị rút đi hơn phân nửa, dù được cứu sống cũng khó tránh khỏi thọ mệnh đại giảm.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên nhạy cảm cảm nhận được tu vi cảnh giới của An Vân Sơn cao hơn tưởng tượng một bậc, gần như sắp chạm đến ngưỡng cửa Lục Địa Thần Tiên.

Khác với An Thế Cảnh vẫn còn dừng lại ở biểu tượng Băng Hỏa, Tây Vực kỳ thuật của An Vân Sơn đã chạm đến Sinh Tử và Âm Dương.

Thậm chí đã có ý cảnh sơ khai.

Điều này hiển nhiên là không bình thường.

Lấy thành tựu của Gia Cát Chính Ngã làm tham chiếu, An Vân Sơn nhiều lắm hẳn chỉ là Đại Tông Sư hậu kỳ mới đúng.

Vậy tu vi đột nhiên tăng vọt này lại đến từ đâu.

Liệu có liên quan đến chuyến đi lần này của An Vân Sơn không.

Hắn rốt cuộc đã gặp phải điều gì.

Sự tình đột nhiên trở nên khó bề phân biệt.

Riêng việc phát hiện An Vân Sơn không bình thường, trận Hồng Môn Yến hôm nay đã đáng giá tiền vé rồi.

Hơn nữa Ảo thuật và dịch dung thuật đối với hắn mà nói đều không có tác dụng.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong lên, ý vị sâu xa.

Lúc này, biểu tình vui thích trên mặt An Vân Sơn tan biến, hắn cười như không cười nhìn về phía Cố Hàn Uyên: Đáng tiếc Cố công tử không muốn, lão phu cũng chỉ đành phí của trời.

An Vân Sơn đang dùng danh tiếng bức bách Cố Hàn Uyên.

Hoặc là xuất thủ ngăn cản hắn.

Hoặc là trơ mắt nhìn những thị nữ này bị hắn rút đi sinh mệnh lực, một khi sơ sẩy sẽ mất mạng.

Chương 1117

Chỉ cần Cố Hàn Uyên xuất thủ, hắn liền có thể nhìn ra hư thực.

Nếu Cố Hàn Uyên chịu đựng không ra tay, thì hình tượng chính diện mà Tiền Doanh xây dựng sẽ bị nghi vấn.

Một khi lan truyền ra ngoài, tất nhiên danh tiếng bị tổn hại.

Đồng thời cũng sẽ phản ánh một cách gián tiếp sự suy yếu của Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó, chính là rượu không ra rượu, tiệc không ra tiệc.

An Vân Sơn vì thăm dò hư thực của Cố Hàn Uyên, cũng thật sự đã hao tổn tâm cơ.

Lúc này, Giang Ngọc Yến cũng dán mắt vào người Cố Hàn Uyên.

Một mặt nàng trong lòng cảm kích Cố Hàn Uyên nguyện ý mang nàng đi.

Bằng không, nàng chưa chắc không gặp phải kết cục như thị nữ ngã xuống đất kia.

Có những lão bản phía sau màn như An Vân Sơn và An Thế Cảnh, Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu trong mắt nàng đã không khác gì ma quật.

Mặt khác, ánh mắt nàng tràn đầy vẻ chờ mong.

Dường như đang kỳ vọng Cố Hàn Uyên có thể cứu những thị nữ còn lại.

Ngược lại không phải là Giang Ngọc Yến thực sự thương hại các nàng, mà là nàng cần thái độ như vậy, dùng cái này để biểu thị với Cố Hàn Uyên rằng mình là một nữ tử hiền lành.

Nữ tử hiền lành luôn dễ khiến người ta thương xót hơn, chẳng phải vậy sao.

Tiểu tâm tư của Giang Ngọc Yến tạm thời không nhắc tới.

Lúc này, để không cho Cố Hàn Uyên thêm thời gian suy tính, An Vân Sơn lập tức lại đưa độc thủ về phía một thị nữ khác.

Mà thị nữ này chính là người phía trước đã rót rượu cho Cố Hàn Uyên, khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng đẫy đà.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ hoảng sợ, muốn lùi lại nhưng không dám.

Lúc này, trên mặt nàng đột nhiên hiện lên vẻ hạ quyết tâm, hướng về phía Cố Hàn Uyên cầu khẩn nói: Công tử, cầu xin người mau cứu ta.

Có người cầu cứu và không có người cầu cứu là hai chuyện khác nhau.

Cố Hàn Uyên nếu lại thấy chết mà không cứu, cũng có chút khó nói.

Mà Cố Hàn Uyên quả nhiên như An Vân Sơn hy vọng mà lên tiếng, chỉ có điều lời hắn nói ra lại hơi khác so với dự đoán: An lão gia tử thịnh tình không thể chối từ, Cố mỗ xin nhận lấy những thị nữ này vậy.

An Vân Sơn thu tay lại.

Chỉ là trong lòng hắn lại có chút ngoài ý muốn.

Dù sao phía trước Cố Hàn Uyên từ chối vô cùng thẳng thắn.

An Vân Sơn cho rằng Cố Hàn Uyên là đang hoài nghi trong số các thị nữ này có nội gián, cho nên mới không muốn nhận.

Những thị nữ này khác với Cơ Dao Hoa, Hồ Điệp chúng nữ, độ tự do thấp hơn nhiều.

Ngoại trừ An gia, không ai biết nội tình của các nàng.

Có lẽ dưới vẻ ngoài nhu nhược kia, các nàng bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tử sĩ cũng không chừng.

Sở dĩ, Cố Hàn Uyên từ chối miễn cưỡng vẫn có thể nói xuôi được.

Nhưng giờ đây, Cố Hàn Uyên lại thay đổi quyết định nhận lấy các nàng, cũng khiến An Vân Sơn có chút khó đoán.

Là thật sự vì không muốn xuất thủ nên mới dùng hạ sách này, hay là vì hắn tự tin dù trong thị nữ có nội gián cũng không sợ.

An Vân Sơn liếc nhìn thị nữ kia, người đang mang vẻ sống sót sau tai nạn, ánh mắt hơi lóe lên.

Tiếp đó liền sảng khoái cười lớn nói: Nếu Cố công tử nguyện ý nhận lấy các ngươi, còn không mau đi hầu hạ Cố công tử.

Chúng nữ nghe vậy như được đại xá, ào ào tiến lên vây quanh Cố Hàn Uyên, có người dâng rượu, có người gắp thức ăn, có người nắn vai, có người đấm bóp chân.

Còn Giang Ngọc Yến thì bị chen ra ngoài.

Nàng sắc mặt khó coi nhìn cảnh tượng hủ bại trước mắt, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhìn các nàng đoạt lấy vị trí của mình, thân thể mềm mại so với nàng lúc trước còn không biết liêm sỉ hơn mà dán chặt lấy Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng không hiểu sao có chút hối hận.

Sớm biết vừa rồi đáng lẽ nên khuyên Cố Hàn Uyên không cần để ý đến những thị nữ này.

Không đúng, bên trong liền ẩn dấu nội gián của An gia, phía trước chỉ là dùng Khổ Nhục Kế sao.

Thế nhưng loại ý nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Giang Ngọc Yến chua xót nhìn Cố Hàn Uyên một bộ không hề cự tuyệt, hoàn toàn khác biệt so với lúc trước khi trêu đùa nàng.

Chẳng lẽ chỉ vì các nàng to gan hơn một chút sao.

Nhất là thị nữ được cứu kia, bộ ngực hùng vĩ trước người hầu như sắp chạm đến mặt Cố Hàn Uyên.

Sau đó, trận tiệc rượu này ngoại trừ Giang Ngọc Yến với lòng đầy chua xót, mấy lần muốn tiếp cận đều bị ngăn lại, thì đều có thể gọi là chủ khách đều vui vẻ.

An Thế Cảnh ngoại trừ ánh mắt có chút cổ quái, dường như không có ý đối đầu gay gắt với Cố Hàn Uyên.

Thậm chí thường xuyên treo nụ cười dối trá mời rượu Cố Hàn Uyên.

Còn như những chuyện như đánh cuộc, Lục Phiến Môn, Bộ Thần trước đó, càng là không hề nhắc tới.

Mà An Vân Sơn cũng rất giống đã bỏ qua việc thăm dò, nhắc tới một ít kiến thức về Tây Vực.

Bầu không khí quỷ dị trước đây dường như trong nháy mắt đã không còn tồn tại nữa.

Đương nhiên, An Vân Sơn cũng không phải là bỏ qua thăm dò, mà là hắn có lựa chọn tốt hơn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này lòng biết rõ.

Vì vậy, hắn vô cùng tự nhiên hưởng thụ sự phụng dưỡng của các thị nữ bên người.

Sau đó, tiệc rượu kết thúc không sóng không gió.

Cảnh tượng Cố Hàn Uyên rời đi có chút đồ sộ.

Đi theo phía sau là Giang Ngọc Yến và mười một thị nữ.

Khiến các khách nhân đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu tầm hoan liên tục ngoái nhìn.

Vẫn còn cả dịch vụ đóng gói mang đi này sao.

Thị nữ bị An Vân Sơn hút đi sinh mệnh lực kia cũng được Cố Hàn Uyên cùng mang đi.

Người khác không cứu được, không có nghĩa là Cố Hàn Uyên không cứu được.

Cố Hàn Uyên rời Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết đã đợi rất lâu liền tiến lên đón.

Cố công tử, chúng ta đến để đưa Tiểu Yến cô nương đi.

Bọn họ thấy Cố Hàn Uyên đi theo sau là chúng nữ, đương nhiên đều ngẩn người.

Cũng may Hoa Vô Khuyết còn nhớ rõ chính sự, chắp tay nói ra.

Cố Hàn Uyên quay đầu nhìn về phía Giang Ngọc Yến.

Chỉ thấy Giang Ngọc Yến khẽ cắn môi mỏng, sắc mặt do dự.

Không phải đang do dự có nên hay không đi cùng Hoa Vô Khuyết, mà là đang do dự làm thế nào để từ chối.

Nàng là thích Hoa Vô Khuyết, thế nhưng càng muốn dính vào Cố Hàn Uyên.

So với tình ái, nàng quan tâm hơn hoàn cảnh sinh tồn của mình.

Giang Ngọc Yến không khỏi đem ánh mắt cầu cứu hướng về Cố Hàn Uyên, nhu nhược kêu: Cố công tử Một bộ hy vọng Cố Hàn Uyên có thể cường thế mang nàng đi.

Nhưng mà toàn bộ dường như không có nửa điểm khác biệt so với trước, câu trả lời lãnh đạm của Cố Hàn Uyên lần nữa làm nàng thất vọng: Tiểu Yến cô nương, đi đâu tùy ý.

Giang Ngọc Yến nghe vậy lòng đầy thất lạc.

Chẳng lẽ mình làm đều không có nửa điểm ý nghĩa sao.

Lẽ nào hắn không thể mở miệng muốn nàng lưu lại sao.

Chương 1118

Hay là Cố Hàn Uyên vẫn còn chú ý chuyện lúc trước, đối với nàng vẫn không có nửa điểm hứng thú sao.

Trong tâm tình xuống dốc, Giang Ngọc Yến đang định đau khổ đồng ý, Cố Hàn Uyên lại lúc này nói: Hoa Vô Khuyết, các ngươi Di Hoa Cung sắp có chuyện quan trọng muốn làm, e rằng không rảnh lo cho Tiểu Yến cô nương phải không.

Hay là ngươi định giao nàng cho đại sư phụ của ngươi.

Hòa Vô Khuyết nghe vậy không khỏi cứng lại.

Hắn làm sao có khả năng dám đưa Giang Ngọc Yến đến trước mặt Yêu Nguyệt.

Ngứa da hay sao.

Hắn dù mang Giang Ngọc Yến đi, cũng chỉ giao cho Tiểu Ngư Nhi trông chừng.

Tiểu Ngư Nhi cũng đúng lúc nói: Không sao, ta sẽ tạm thời chăm sóc Tiểu Yến cô nương.

Nói xong, hắn hướng về Giang Ngọc Yến lộ ra một nụ cười tự nhận là rạng rỡ như mặt trời.

Nhưng mà Giang Ngọc Yến nghe lời này một cái, nhất thời không có ý tưởng khác.

Nàng khẩn cầu Cố Hàn Uyên: Cố công tử, cầu xin người thu lưu ta.

Uy.

Ngươi có ý gì.

Ghét bỏ ta đến vậy sao.

Tiểu Ngư Nhi rất là bất mãn.

Giang Ngọc Yến lại trong lòng giễu cợt.

Nếu không thể cùng Hoa Vô Khuyết sống chung một chỗ, vậy nàng cùng hai người bọn họ đi có ý nghĩa gì.

Chỉ vì bọn họ không biết phải đợi bao lâu mới có thể mang nàng đi tìm Giang Biệt Hạc sao.

Huống chi còn phải để Tiểu Ngư Nhi, kẻ nàng ghi hận, hỗ trợ chăm sóc, không ghét mới là lạ.

Cố Hàn Uyên trong tâm tình thấp thỏm của Giang Ngọc Yến mà trầm ngâm.

Đúng lúc Giang Ngọc Yến cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ tiếp tục từ chối, lòng nàng dần dần chìm vào đáy cốc, thì chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ thở dài nói: Chuyện lúc trước đã khiến Tiểu Yến cô nương chịu ủy khuất.

Cố mỗ liền tạm thời thu lưu Tiểu Yến cô nương coi như bồi thường vậy.

Nếu như ngày nào đó Tiểu Yến cô nương muốn rời khỏi, cứ việc nói ra, Cố mỗ tuyệt không ngăn trở.

Đôi mắt đẹp của Giang Ngọc Yến long lanh lấp lánh, tâm tình nhất thời có chút xao động.

Nàng biết Cố Hàn Uyên nói chịu ủy khuất là chỉ điều gì.

Chính là cái ôm trước đó đã làm nàng có chút khó quên.

Nàng rất muốn nói tiếng Không phải ủy khuất.

Thế nhưng hiển nhiên bây giờ không phải lúc.

Hoa Vô Khuyết thấy Giang Ngọc Yến đã có quyết định, không nói thêm gì.

Hắn vốn dĩ chỉ là có ý tốt mới chịu giải cứu Giang Ngọc Yến.

Ngược lại là Tiểu Ngư Nhi rất là khó chịu.

Thật vất vả muốn Hành Hiệp Trượng Nghĩa một lần lại gặp nhiều biến cố như vậy.

Cuối cùng lại phảng phất bị Cố Hàn Uyên hái quả đào, tương đương với hắn hoàn toàn là phí công một hồi.

Huống chi Giang Ngọc Yến vừa rồi còn đối với hắn ghét bỏ như vậy.

Tiểu Ngư Nhi hừ nhẹ một tiếng, cố ý chế nhạo nói: Lão Hoa, đi thôi.

Người ta đã trèo lên cành cao, đương nhiên không cần chúng ta.

Giang Ngọc Yến biến sắc.

Lời này của Tiểu Ngư Nhi nhìn như đùa giỡn kỳ thực vô cùng độc ác, nhất là lại nói ngay trước mặt Cố Hàn Uyên và nàng.

Nàng nhìn Tiểu Ngư Nhi hai tay ôm chắp sau gáy, chuẩn bị rời đi, đôi mắt đẹp lần nữa hiện lên hận ý.

Thậm chí còn nồng đậm hơn trước đó rất nhiều.

Nhưng diễn biến tiếp theo lại làm nàng cảm thấy gấp bội ngoài ý muốn và kinh hỉ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên phất tay phát ra một đạo Lăng Không chỉ kình điểm trúng Tiểu Ngư Nhi.

Thanh âm lạnh lùng nói: Nói việc phải có trách nhiệm.

Trừng phạt nhẹ ngươi một phen, ở đây hảo hảo tỉnh lại một đêm

đi.

Dừng một chút, hắn khẽ nói: Đi thôi.

Dứt lời, hắn mang theo Giang Ngọc Yến lòng đầy vui mừng cùng chúng thị nữ rời đi.

Chỉ để lại Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết hai người tại chỗ đối thoại: Lão Hoa, có thể giúp ta giải huyệt đạo không.

Thủ pháp của Cố công tử đặc biệt, ta không giải được.

Thật sự muốn đứng một đêm sao.

Lạnh lắm đó.

Hơn nữa, dù sao cũng để ta đổi một tư thế đi chứ.

Ngươi tự cầu phúc đi.

Chờ đã.

Lão Hoa ngươi đừng đi mà.

Giang Ngọc Yến yên lặng theo sau lưng Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt thu thủy rạng ngời rực rỡ.

Nàng phát hiện càng chung đụng với Cố Hàn Uyên lâu, càng có thể cảm nhận được mị lực của đối phương.

Tuyệt không vẻn vẹn chỉ là vẻ bề ngoài, võ công, danh tiếng những thứ này bên ngoài.

Giang Ngọc Yến cảm thấy Cố Hàn Uyên có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, thực sự không thể trách hắn.

Chỉ qua một đêm, nàng liền thấm thía cảm nhận được điểm này.

Nàng cảm giác tình cảm của mình đối với Hoa Vô Khuyết bất tri bất giác lại có dao động.

Không hiểu sao có cảm giác Hoa Vô Khuyết dường như cũng không còn quan trọng đến vậy.

Mọi lời nói cử động của Cố Hàn Uyên luôn khiến cảm xúc nàng phập phồng, thường xuyên có thể nghe thấy tiếng tim đập có chút kịch liệt của mình.

Tuy là ngẫu nhiên cũng sẽ có chút cảm giác vi hòa, nhưng cũng bị nàng xem là ảo giác lúc hoảng hốt.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên một độ cung nhàn nhạt.

Bây giờ Giang Ngọc Yến còn quá ngây ngô non nớt, bị đùa bỡn trong lòng bàn tay mà không tự biết.

Vẫn là phải đến chỗ Giang Biệt Hạc để bổ túc một phen mới có thể trở thành Hoàn Toàn Thể.

Sau đó, Cố Hàn Uyên mang theo đoàn người trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Yến Phỉ Phỉ kinh ngạc nhìn những thị nữ và Giang Ngọc Yến đi theo sau Cố Hàn Uyên, hỏi: Công tử, đây là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp: An gia phụ tử quá nhiệt tình, Phỉ Phỉ ngươi đưa các nàng an bài một chút đi.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu ra, đôi mắt đẹp lóe lên nói: Công tử yên tâm, giao cho thiếp thân là được.

Giang Ngọc Yến đầu tiên là khiếp sợ vì Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu danh dương kinh thành hóa ra là sản nghiệp của Cố Hàn Uyên.

Nàng đối với việc ở lại đây cũng không có ý kiến gì.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu danh tiếng rất tốt.

Nhất là đối với nữ tử lại càng hữu hảo.

Bất quá, điều càng làm Giang Ngọc Yến để ý là địa vị của Yến Phỉ Phỉ dường như là tay trái tay phải của Cố Hàn Uyên, không khỏi gấp bội cảm thấy ao ước.

Trong lòng không hiểu sao hiện lên một ý niệm: Kia có thể chiếm lấy.

Yến Phỉ Phỉ hiển nhiên cũng chú ý tới Giang Ngọc Yến, thiếu nữ này khác với những thị nữ kia, tư sắc đặc biệt xuất chúng.

Đôi mắt đẹp khẽ chuyển, liền châm chọc cười nói: Công tử, vị muội muội này dường như có chút không giống, có cần thiếp thân giúp nàng an bài thị tẩm cho công tử không.

Giang Ngọc Yến nghe vậy nhất thời đôi mắt đẹp trợn lớn, mặt cười đỏ bừng, lòng nàng cũng là một trận đập bịch bịch.

Chẳng lẽ mình sẽ phải hầu hạ Cố Hàn Uyên sao.

Cứ như vậy có lẽ lập tức có thể cải thiện tình cảnh của nàng ư.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhéo một cái mũi ngọc của Yến Phỉ Phỉ, nói: Đừng nghịch ngợm.

Vị Tiểu Yến cô nương này chỉ là tạm thời được ta thu lưu mà thôi, đừng quá khi dễ nàng.

Yến Phỉ Phỉ hơi ngẩn ra.

Nói như thế thật đúng là hiếm thấy.

E rằng vị Tiểu Yến cô nương này có chỗ độc đáo nào đó.

Yến Phỉ Phỉ tâm tư chuyển động, ngoài mặt cũng bất động thanh sắc.

Nàng giả vờ tiếc nuối nói: Vậy một cô nương làm người hài lòng như vậy lại không thể giúp đỡ hầu hạ công tử, thật đúng là đáng tiếc nha.

Giang Ngọc Yến trong lòng hơi có tiếc nuối, đồng thời cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1119

Thật nếu để nàng hiện tại đi thị tẩm cho Cố Hàn Uyên, kỳ thực cũng không có sự chuẩn bị tâm lý tốt.

Nhưng mà một màn kế tiếp lại làm nàng có chút khó có thể tiếp nhận.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên chỉ chỉ thị nữ đặc biệt nhất trong số những người được mang tới.

Đem nàng dẫn tới.

Ánh mắt Giang Ngọc Yến vô thức rơi xuống bộ ngực hùng vĩ trước người thị nữ kia.

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân này sao.

Rõ ràng mình cũng không kém mà.

Tim nàng lần nữa dâng lên tâm tình không cam lòng và ghen tị.

Yến Phỉ Phỉ hơi kinh ngạc.

Những thị nữ này tuy đều có thể gọi là khuôn mặt xinh đẹp.

Thế nhưng muốn hầu hạ Cố Hàn Uyên thì hiển nhiên có chút không đủ tư cách.

Nói cách khác, những tuyệt sắc như Liễu Như Thị, Chu Diệu Đồng khi hầu hạ Cố Hàn Uyên, bên cạnh lại thêm một hoặc vài nữ tử kém đẳng cấp rõ ràng, chẳng lẽ không xấu hổ sao.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên đối với phần lớn các nàng cũng không có hứng thú lớn.

Mang về nhiều hơn đều chỉ là để duy trì nhân thiết mà thôi.

Đương nhiên, những thị nữ này ở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu làm việc thì không có vấn đề.

Còn như cô gái được Cố Hàn Uyên điểm danh kia, mặc dù trong số chúng thị nữ cũng coi là xuất chúng, thế nhưng chung quy vẫn kém một chút.

Yến Phỉ Phỉ cũng giống như Giang Ngọc Yến, đem ánh mắt rơi xuống bộ ngực hùng vĩ trước người nàng.

Điều đáng chú ý nhất e rằng chính là chỗ này.

Loại quy mô này quả thật kinh người.

Đáy lòng Yến Phỉ Phỉ cũng không khỏi cảm thấy từng trận ao ước.

Vóc dáng của nàng thuộc loại gầy gò.

Đối mặt với tuyển thủ dị bẩm thiên phú như vậy tự nhiên vô cùng hâm mộ.

Phải biết rằng, chính vì vóc dáng gầy gò của nàng, khiến nàng khi hầu hạ Cố Hàn Uyên đã thiếu đi rất nhiều cách chơi, đôi khi chỉ có thể trơ mắt nhìn từ một bên.

Cô gái kia thấy ánh mắt mọi người đều rơi vào bộ ngực ngạo nghễ của mình, rất là đắc ý ưỡn ngực.

Trông qua nhất thời càng thêm chói mắt.

Giang Ngọc Yến rất khó chịu mím chặt môi.

Yến Phỉ Phỉ cũng sắc mặt tối sầm.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ý vị thâm trường khẽ cười một tiếng, trước một bước lên lầu.

Mà Yến Phỉ Phỉ sau đó, sau khi sắp xếp ổn thỏa Giang Ngọc Yến và các thị nữ còn lại, liền dẫn nữ tử được điểm danh kia lên Lãm Nguyệt Các.

Sau khi Yến Phỉ Phỉ đóng cửa, chỉ thấy Cố Hàn Uyên cười như không cười nói với cô gái bị hắn chỉ tên kia: Như Yên cô nương, Dao Hoa nhưng là rất tưởng niệm sư tỷ của ngươi đấy.

Lời vừa dứt, vẻ đắc ý và kiều mị trên mặt cô gái kia nhất thời cứng đờ.

Nàng ấp úng nói dối: Công tử người đang nói gì.

Ta không biết rõ đâu.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nhàn nhạt nói: Ảo thuật đối với Cố mỗ có thể không có tác dụng.

Dứt lời, hắn Lăng Không một chỉ điểm qua.

Cô gái kia biến sắc đã định né tránh chỉ kình của Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà chỉ kình của Cố Hàn Uyên há lại dễ tránh như vậy.

Một đạo thanh âm tựa như có vật gì bị đâm thủng vang lên, một trận yên vụ tùy theo bốc lên.

Đợi đến khi yên vụ tan đi, hình tượng cô gái kia đã đại biến.

Gương mặt trắng nõn hơi lộ vẻ tái nhợt, hai tròng mắt quyến rũ, dáng vẻ Linh Lung kinh diễm hơn trước đó, toàn thân tỏa ra một cỗ yêu mị khí tức.

Nữ tử chính là sư tỷ của Cơ Dao Hoa Như Yên.

Sắc mặt nàng vô cùng khó coi, vẫn bất động.

Hiển nhiên đã bị điểm trúng huyệt đạo.

Yến Phỉ Phỉ có chút ngạc nhiên nhìn về phía Như Yên.

Nếu như Như Yên dưới trạng thái dịch dung trước đó không đủ tư cách tiến vào Lãm Nguyệt Các, thì bây giờ tư cách đã hoàn toàn đủ rồi.

Hơn nữa, dáng vẻ càng trở nên mị hoặc càng khiến người ta khó rời mắt.

Yến Phỉ Phỉ đã theo Cố Hàn Uyên lâu như vậy, há lại không biết hắn cũng không phải loại người đơn thuần bị sắc đẹp mê hoặc.

Rõ ràng sự phân biệt đối xử như vậy, hiển nhiên có nguyên nhân bên ngoài.

Suy nghĩ lại một chút Như Yên là được Cố Hàn Uyên từ An gia mang về, thì càng là có vấn đề.

Đương nhiên nàng đối với vóc dáng của Như Yên ao ước cũng là thật.

Lúc này Như Yên sắc mặt rất khó nhìn mà hỏi: Ngươi phát hiện từ lúc nào.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, nói: Dịch dung thuật không thể gạt được Cố mỗ, ảo thuật càng đối với Cố mỗ không có tác dụng, tự nhiên là ngay từ đầu đã phát hiện.

Không có khả năng.

Như Yên vô thức phản bác một câu.

Nhưng mà rất nhanh liền ý thức được một vài điểm không ổn trước đó, nhất thời trầm mặc lại.

Trách không được Cố Hàn Uyên khi nàng cầu cứu đã quả đoán mở miệng ngăn trở An Vân Sơn, đồng thời dứt khoát thỉnh cầu bao gồm nàng ở bên trong mười hai tên thị nữ.

Mười một thị nữ còn lại căn bản là ngụy trang.

Như Yên trầm giọng hỏi: Mục đích của ngươi ngay từ đầu chính là ta.

Mục đích của Cố Hàn Uyên đương nhiên không thể tất cả đều vì Như Yên.

Bất quá, nếu An gia phụ tử đã cho cơ hội, không có lý do gì không mang nàng đi.

Trong kế hoạch của An gia, Như Yên là một mắt xích cực kỳ quan trọng.

Chỉ cần bóp nát điểm mấu chốt Như Yên này, An gia phụ tử dù có mưu tính thế nào đều giống như bại lộ dưới ánh đèn vậy.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên sẽ không đi đặc biệt giải thích cho Như Yên.

Cứ như vậy tiếp tục hiểu lầm vừa đúng.

Cố Hàn Uyên hài hước cười nói: Cố mỗ cũng không nghĩ đến An Vân Sơn lại dễ dàng như vậy liền đưa ngươi đến tận cửa.

Là tin tưởng dịch dung thuật và ảo thuật của ngươi sao.

Hay là coi thường bản lĩnh của Cố mỗ.

Sắc mặt Như Yên càng phát ra khó coi, trong lòng hô to Thất sách.

Thái độ của An Vân Sơn đối với Cố Hàn Uyên vẫn vô cùng do dự.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên ở thời kỳ toàn thịnh thực sự quá mạnh mẽ.

An Vân Sơn lần này ra ngoài còn tiện đường tỉ mỉ điều tra một ít tình báo về Cố Hàn Uyên.

Nhất là liên quan đến trận đại chiến kinh thiên động địa ở Yến Kinh thành.

Phải biết rằng, sức ảnh hưởng của trận đại chiến ở Yến Kinh thành trước đây cho đến bây giờ đều không thể biến mất.

Nửa gian hoàng cung hầu như được tân trang còn lưu lại dấu vết lúc đó.

Nhất là một số vết kiếm do kiếm khí tàn phá để lại, người thường căn bản không cách nào đến gần.

Không cẩn thận sẽ bị thương thổ huyết.

Chính là vì ẩn chứa kiếm đạo ý chí đáng sợ bên trong.

Thậm chí vì vậy còn thu hút một số cao thủ kiếm đạo đi trước tham quan học tập.

Nguyên bản Khang Hi còn có thể phái người ngăn cản.

Chương 1120

Kết quả, một lão giả áo xanh đến tham quan học tập vết kiếm đã giết một vòng Đại Nội Thị Vệ, hắn liền không dám nữa phái người ngăn trở.

Khang Hi ngược lại không phải là không có hướng Thiên Võng cầu cứu.

Chỉ là Cố Hàn Uyên bởi vì biết lão giả kia là ai, sở dĩ căn bản cũng không có phản ứng Khang Hi.

Dù sao bây giờ có thể đối phó được lão giả kia chỉ có Cố Hàn Uyên chính mình, Vu Hành Vân cũng còn kém.

Trên thực tế, sức ảnh hưởng của trận đại chiến Yến Kinh thành ở Minh quốc ngược lại không đáng kể.

Mà Cố Hàn Uyên tạm thời còn không có thì giờ nói lý với lão giả kia, cứ để hắn trước tiên ở Thanh quốc tàn phá một đoạn thời gian thì tốt.

Ở Kim, Liêu hai nước mới thật sự là đàm luận biến sắc.

Lấy trình độ kiên quyết căm thù dị tộc của Cố Hàn Uyên, ai dám cam đoan hắn sẽ không đột nhiên cũng chạy đến hoàng cung nhà mình đi lên một phát.

Bọn họ cũng không có Vô Thiên hỗ trợ chống đỡ Cố Hàn Uyên.

Còn như những nội tình trong tay bọn họ dù có thể ngăn cản Cố Hàn Uyên, cũng chưa chắc có thể sống sót trở về.

Chuyện này tạo cho Cố Hàn Uyên lực uy hiếp không gì sánh kịp, đồng thời theo thời gian trôi đi, ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Đây cũng là vì sao Cố Hàn Uyên không phải giả bộ suy yếu, hầu như tất cả những kẻ dã tâm gia cũng không dám khinh cử vọng động.

Dù sao ai dám cam đoan Cố Hàn Uyên sẽ không vì duy trì trật tự, thẳng thắn lật đổ tất cả.

Giải quyết sự việc không dễ dàng, thế nhưng giải quyết người tạo ra chuyện có gì khó.

Cũng chỉ có An Thế Cảnh từ nhỏ không trải qua thất bại mới có thể tuyên bố theo sát Cố Hàn Uyên lập xuống đổ ước.

An Vân Sơn xác thực đã từng đánh qua chủ ý nếu như tình huống suy yếu của Cố Hàn Uyên là thật, liền đem hắn giữ lại.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có thể xác định Cố Hàn Uyên có hay không suy yếu.

Một phần vạn Cố Hàn Uyên chỉ là diễn, mà hắn lại tùy tiện xuất thủ, cuối cùng dẫn tới song phương trở mặt thành thù thì chẳng phải rơi vào tình huống khó xử rồi sao.

Sở dĩ An Vân Sơn mới có thể thăm dò lặp đi lặp lại.

Kết quả rõ ràng, An Vân Sơn không thể kiểm tra xong điều đó.

Lúc này kế hoạch dự bị ban đầu thì có cần thiết thử một chút.

Đó chính là làm cho Như Yên am hiểu dịch dung thuật và ảo thuật ẩn nấp đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, tùy thời tìm hiểu hư thực của Cố Hàn Uyên.

Dù sao với nhân thiết phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, sự cảnh giác đối với cô gái cũng sẽ không cao như vậy.

Kết quả lại ngoài ý muốn bị Cố Hàn Uyên từ chối.

Không làm sao được, An Vân Sơn không thể làm gì khác hơn là cố ý diễn một vở kịch, lần nữa thăm dò Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế lúc đó Cố Hàn Uyên coi như không có lên tiếng ngăn cản, An Vân Sơn cũng sẽ kiếm cớ dừng tay.

Chỉ là thoáng làm hắn có chút ngoài ý muốn là Cố Hàn Uyên rốt cuộc lại dứt khoát như vậy nhận bao gồm Như Yên ở bên trong các nàng.

Tuy là không thể thăm dò ra hư thực của Cố Hàn Uyên, thế nhưng Như Yên ẩn nấp đến bên cạnh Cố Hàn Uyên đối với An Vân Sơn mà nói cũng đã đủ.

Sở dĩ sau đó An Vân Sơn cũng sẽ không lại tiếp tục làm điều thừa thăm dò Cố Hàn Uyên, bầu không khí tiệc rượu cũng biến thành hài hòa.

Nhưng mà vô luận là An Vân Sơn vẫn là Như Yên đều không nghĩ đến Cố Hàn Uyên sớm đã nhìn thấu Như Yên.

Lần đầu tiên từ chối nhận lấy Như Yên ngoại trừ tiếp tục mê hoặc An Vân Sơn, điều quan trọng hơn chính là giảm bớt cảnh giác của hai người.

Chính như phía trước đã nói, Như Yên đối với kế hoạch của An Vân Sơn kỳ thực vô cùng quan trọng.

Cố Hàn Uyên nếu thật thẳng thắn nhận lấy, e rằng An Vân Sơn lại phải tâm sinh cảnh giác.

Nhìn như chỉ là An Vân Sơn lần nữa nỗ lực lôi kéo Cố Hàn Uyên một lần tiệc rượu phổ thông, kỳ thực song phương nhưng ở âm thầm tiến hành mấy lần tâm lý bác dịch Cố Hàn Uyên ở tình báo và quyền chủ động đều chiếm ưu thế, tự nhiên là đại thắng.

Ngược lại An Vân Sơn tự cho là đắc kế, kỳ thực lại mất đi sự khống chế đối với Như Yên, người cực kỳ quan trọng trong kế hoạch của hắn.

Cố Hàn Uyên trong lòng nhanh chóng phục bàn lại toàn bộ quá trình tiệc rượu, sau khi xác định không có sơ hở liền tâm tình vui mừng đi hướng Như Yên.

Hắn hiện tại cần suy nghĩ là nên làm thế nào bào chế Như Yên.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt kinh ngạc của Như Yên trực tiếp ra tay, ôn hương nhuyễn ngọc nhất thời đầy đặn căng tràn.

Ừm.

Tắc tắc, xem ra không phải giả.

Có thể tự nhiên sinh thành quy mô hùng vĩ như vậy, quả thật khó có được.

Nói như vậy, chất béo tích tụ nhiều quá, cảm giác sẽ tương đối trì độn.

Phản ứng của Như Yên ngược lại là tương đối thú vị.

Gương mặt đỏ thẫm, thân thể mềm mại run rẩy, đôi mắt đẹp cũng đầy vẻ hoảng hốt mê ly.

Cố Hàn Uyên một bên đo đạc Như Yên rốt cuộc kinh người đến mức nào.

Một bên lại đường hoàng nói: Nói vậy trên người ngươi ẩn chứa không ít ám khí cùng độc dược, hay là trước tiên khám xét thân thể thì an toàn hơn một chút.

Như Yên gương mặt đỏ bừng, bực tức trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Nàng lúc này căn bản không dám mở miệng, e sợ vừa mở miệng chính là một tiếng yêu kiều.

Chỉ có thể dùng ánh mắt trừng trừng để diễn tả sự khinh thường đối với Cố Hàn Uyên.

Ngược lại là Yến Phỉ Phỉ đứng một bên tức giận liếc mắt.

Khám xét người nào lại chỉ chăm chăm vào một chỗ để khám.

Yến Phỉ Phỉ thấy Cố Hàn Uyên khám xét được đà, nhất thời cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Nàng xác thực rất hâm mộ Như Yên.

Nhưng càng là ao ước, không phải càng cảm thấy hiếu kỳ sao.

Hiếu kỳ là có phải vì cấu tạo khác biệt nào đó, mới có thể sản sinh sự khác biệt lớn như vậy.

Nếu là có thể hảo hảo nghiên cứu một phen, không chừng nàng cũng có khả năng lần nữa trưởng thành thì sao.

Như Yên lúc này trong lòng cảm thấy không ổn.

Ánh mắt của Yến Phỉ Phỉ quá mức đáng sợ.

Khiến nàng có loại cảm giác sẽ bị ăn sống nuốt tươi.

Hơn nữa, tuy là Cố Hàn Uyên lúc này tuyệt không đứng đắn, thế nhưng không thể để hắn tiếp tục khám xét xuống phía dưới.

Nhất định phải cẩn thận đối phó, mới có thể tìm được cơ hội lật ngược tình thế.

Như Yên cố gắng khắc chế cảm giác dị thường, giả vờ kiều mị nói: Kỳ thực ta ngưỡng mộ công tử đã lâu, còn phải cám ơn công tử đã cứu ta từ trong tay An gia phụ tử tàn nhẫn vô tình.

Công tử nếu như coi trọng thân thể ta, ta nguyện ý hầu hạ công tử để báo đáp ân công.

Kỹ năng diễn xuất của Như Yên cũng tạm.

Dù sao nàng thường xuyên muốn dùng dịch dung thuật đóng vai các loại nhân vật.

Lúc này, ngữ khí kiều mị cùng ánh mắt ngưỡng mộ kia còn rất giống thật.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, hứng thú nói: Ồ.

Lời này là thật ư.

Cố Hàn Uyên cũng chẳng ngại cùng Như Yên đùa giỡn một chút, xem nàng có thể nghĩ ra lý do thoái thác nào.

Huống chi dù có kéo dài thời gian thế nào, cũng không cản trở hắn yêu thích không rời không phải sao.

Sắc mặt Như Yên đột nhiên cứng đờ, suýt nữa thốt lên một tiếng kiều mị.

Trên thực tế nếu không phải Cố Hàn Uyên phong tỏa huyệt đạo của nàng gần như cứng đờ, chỉ sợ đã sớm vì run chân mà mềm nhũn ngã xuống đất.

Như Yên cố gắng bình ổn tâm tình, giả vờ đau khổ nói: Công tử hẳn là đã nghe ngóng đôi chút từ Dao Hoa sư muội của thiếp.

Chương 1121

Phụ tử nhà họ An tàn nhẫn vô tình, chưa bao giờ xem chúng thiếp là con người mà chỉ là công cụ.

Đến nay đã có không ít các tỷ muội cùng năm bị thu dưỡng bị bọn họ tàn hại.

Những việc An Vân Sơn làm tối nay, công tử cũng đã thấy.

Hắn vì tu luyện Tà Công mà thường xuyên chọn vài tỷ muội để rút ra sinh mệnh lực cung cấp cho việc tu luyện.

Thiếp và Dao Hoa sư muội xem như vận khí khá hơn, bởi vì tư chất hợp ý nên được phái đến Bồng Lai tu luyện bí thuật.

Bằng không e rằng cũng khó thoát khỏi độc thủ của hắn.

Thiếp vì mạng sống, mới phải hư tình giả ý với Tam Tài và phụ tử An gia.

Bởi vậy, thiếp thật lòng cảm tạ công tử.

Lúc này Như Yên chỉ hy vọng Cơ Dao Hoa chính là bởi vì vội vàng việc Lục Phiến Môn mà không có thời gian quay về, bằng không lý do thoái thác của nàng tất nhiên sẽ bị vạch trần.

Phụ tử An gia xác thực tàn nhẫn vô tình, thế nhưng so sánh với Cơ Dao Hoa, nàng không tính là bị bức bách.

Thậm chí có thể miễn cưỡng nói là cấu kết làm việc xấu.

Vì vậy Cơ Dao Hoa cùng Như Yên dù là sư tỷ muội, nhưng quan hệ lại cực kỳ tệ.

Nàng không hề sợ Cơ Dao Hoa trước đây đã nói gì với Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần không phải cùng Cơ Dao Hoa đối chất nhau, nàng thì có lý do thoái thác có thể che giấu được.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm sắc mặt nàng kịch biến.

Nói như vậy, nàng cũng bị độc dược khống chế.

Thanh âm Như Yên hơi có chút ấp úng nói: Là. tựa như vậy.

Như Yên chợt biến sắc nguyên nhân tự nhiên là bởi vì Cơ Dao Hoa dĩ nhiên đã báo cho Cố Hàn Uyên chuyện mình trúng độc dược.

Như vậy kế hoạch ban đầu của An Thế Cảnh là dùng giải dược để bức bách Cơ Dao Hoa phản bội chẳng phải sẽ thành công cốc sao.

Dù sao Cố Hàn Uyên đều đã biết Cơ Dao Hoa trúng độc, há lại sẽ không đề phòng thủ đoạn này của An Thế Cảnh.

Hơn nữa điều càng khiến Như Yên sợ hãi là Cố Hàn Uyên chẳng lẽ đã giải độc cho Cơ Dao Hoa rồi sao.

Cố Hàn Uyên rất ít khi thể hiện y thuật của hắn trước mặt người khác, vì vậy biết hắn y thuật cao siêu cũng không có nhiều người.

Như Yên đột nhiên nghĩ đến một kế hoạch đằng sau của phụ tử An gia.

Nếu Cố Hàn Uyên ngay cả kỳ độc Tây Vực trên người Cơ Dao Hoa đều có thể giải, thì kế hoạch của bọn họ căn bản không có khả năng đạt thành.

Thậm chí có khả năng vì chịu mê hoặc mà rơi vào cạm bẫy lúc nào không hay.

Trong lòng Như Yên lo lắng gấp bội, muốn mau sớm mang thông tin quan trọng này về.

Thế nhưng nếu không ứng phó được lời nói của Cố Hàn Uyên, nàng căn bản không có khả năng rời đi.

Còn như ý tưởng may mắn nghĩ có thể lật ngược tình thế thì liền bị nàng quên đi.

Mà biện pháp tốt nhất để ứng phó Cố Hàn Uyên chính là chủ động giao ra thân thể.

Dù sao Cố Hàn Uyên cho tới bây giờ vẫn yêu thích nàng không rời, hiển nhiên đối với nàng cảm thấy rất hứng thú.

Như Yên tuy là vì không mấy hứng thú với chuyện nam nữ, đến nay vẫn chưa từng trải qua.

Thế nhưng nàng cũng không mấy coi trọng trinh tiết.

Dưới cái nhìn của nàng, thân thể của mình chỉ là một túi da mục nát mà thôi.

Nếu thật có thể thử một lần cùng Cố Hàn Uyên nổi danh khắp thiên hạ, không chừng vẫn là nàng lời to rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Như Yên cũng có chút rạo rực.

Như Yên đang suy nghĩ làm sao để Cố Hàn Uyên cởi bỏ huyệt đạo của nàng, nếu không thì dù muốn chủ động cũng không làm được.

Nhưng mà lời kế tiếp của Cố Hàn Uyên lại làm nàng như rơi vào hầm băng.

Hay là để Cố mỗ gỡ bỏ độc chất trong cơ thể nàng đi.

Không muốn.

Như Yên vô thức vội vàng hô lên.

Ngay sau đó liền chứng kiến biểu tình nửa cười nửa không của Cố Hàn Uyên, tâm tình nhất thời chìm xuống đáy cốc.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là đơn thuần thưởng thức Như

Yên.

Hắn cũng tiện tay dò xét tình trạng cơ thể của Như Yên.

Quả nhiên như dự liệu là trúng độc.

Chỉ là độc tính mà Như Yên trúng phải có chút đặc biệt.

Khác với loại độc dược khống chế thông thường, độc của Như Yên trúng phải hẳn là độc tố gây nghiện lấy Anh Túc làm chủ thể, vừa tàn phá ngũ tạng lục phủ của nàng đến thiên sang bách khổng, đồng thời lại duy trì sinh cơ cho nàng.

Nếu như đột nhiên giải độc, Như Yên không chỉ nguy hiểm đến tính mạng, còn có thể trong nháy mắt biến thành già yếu.

Đối với nữ tử mà nói, tuổi trẻ và dung mạo xinh đẹp phần lớn thời gian đều quan trọng hơn tính mạng.

Nhất là đối với nữ tử vốn có dung mạo xinh đẹp mà nói càng phải như vậy.

Đồng thời loại độc dược có hiệu quả mê hoặc này sẽ khiến người ta phiêu phiêu dục tiên.

Về mặt chủ quan, Như Yên liền trầm mê trong trạng thái Túy Sinh Mộng Tử này.

Vì vậy nàng không giống Cơ Dao Hoa muốn thoát khỏi ràng buộc, mới có thể trung thành tận tâm với An gia.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Chuyện này xem như không phụ thuộc vào nàng nữa.

Dứt lời, trong ánh mắt hoảng sợ của Như Yên, linh khí theo tay Cố Hàn Uyên đang giữ mà tràn vào cơ thể nàng.

Nàng nhất thời phát ra một tràng tiếng kêu rên thống khổ.

Tình trạng cơ thể Như Yên rất tệ.

Độc tính đã ăn sâu vào ngũ tạng lục phủ, tàn phá nàng đến thiên sang bách khổng.

Tuy là bây giờ dựa vào phương thức dùng độc dưỡng độc để duy trì sinh cơ.

Thế nhưng dù có mặc kệ, e rằng nàng cũng chỉ sống được vài năm nữa.

Dưới loại tình huống này, Như Yên dù có giải độc cũng không sống được bao lâu.

Cố Hàn Uyên không hứng thú với một cỗ thi thể già yếu, cũng không muốn bị bộ dạng già yếu của Như Yên làm chướng mắt.

Vì vậy dứt khoát bỏ qua ý tưởng dùng thủ đoạn chữa bệnh để giải độc cho Như Yên, trực tiếp dùng linh khí tẩy rửa cơ thể nàng.

Chuẩn xác mà nói, cũng không phải tẩy rửa, mà là tái tạo.

Đây cũng là vì sao rõ ràng linh khí là một loại năng lượng cao cấp thập phần ôn hòa, lại khiến Như Yên thống khổ đến vậy.

Quá trình tái tạo hơi có chút phiền phức.

Cố Hàn Uyên thậm chí còn mượn một phần sức mạnh của Thần Thạch.

Thần Thạch ngay cả người chết còn có thể cứu sống, huống hồ chỉ là tái tạo cơ thể Như Yên.

Tiếng kêu rên của Như Yên dần dần ngừng lại.

Khi nàng mở đôi mắt đẹp ra lần nữa, rõ ràng có thần hơn rất nhiều.

Giọng nàng phức tạp hỏi: Ngươi đối với ta làm cái gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Cảm giác có được cuộc sống mới thế nào.

Như Yên nghe vậy trầm mặc chốc lát, khẽ nói: Thiếp không muốn.

Cố Hàn Uyên bàn tay từ nơi tay hắn đang vuốt ve rời đi, ngón tay nâng cằm thon của Như Yên lên.

Giọng trầm thấp, ngữ khí u u nói: Nàng đã không muốn, chi bằng bán cho ta thì sao.

Như Yên nhìn bóng hình khuôn mặt tươi cười của mình in sâu trong đôi mắt thâm thúy của Cố Hàn Uyên.

Tựa như cả linh hồn cũng bị hút đi, phương tâm không khỏi run rẩy một hồi.

Như Yên không khỏi hỏi với ngữ khí: Vì sao.

Cố Hàn Uyên khóe miệng cong lên một độ cong nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: Bởi vì ta muốn.

Dừng một chút.

Chương 1122

Ý vị thâm trường nói: Hơn nữa một vưu vật như vậy, nếu không thể nắm trong tay, thực sự quá đáng tiếc.

Một Như Yên đã trải qua việc bị đào tạo thành công cụ như vậy, tất nhiên không có bất kỳ ký ức tốt đẹp nào.

Bị phụ mẫu vứt bỏ, được An gia thu dưỡng, rồi lại bị đưa đến Bồng Lai tu hành bí thuật.

Trơ mắt nhìn các đồng bạn cùng lứa vì đủ loại nguyên nhân mà c·hết đi.

Vì vậy Cơ Dao Hoa dù tuyệt đối không hợp với nàng, thế nhưng nàng thực ra vẫn rất để tâm đến Cơ Dao Hoa.

Thậm chí có lúc còn có thể giúp Cơ Dao Hoa cầu tình với An Vân Sơn.

Thế nhưng đồng thời nàng cũng không may mắn như Cơ Dao Hoa được An Thế Cảnh coi trọng.

Bởi vậy An Vân Sơn vì muốn khống chế nàng, đã cho nàng dùng một loại độc dược vừa có hiệu quả mê hoặc vừa gây nghiện.

Lần đầu tiên vì bỏ lỡ thời gian uống thuốc, chứng kiến bộ dạng của mình lúc đó, Như Yên liền thề tuyệt đối không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

Bằng không thà cứ c·hết đi cho rồi.

Cũng là từ đó về sau, Như Yên bắt đầu trung thành tận tâm với An gia, trầm mê vào độc dược gây nghiện không thể tự kiềm chế.

Nàng cũng biết tình trạng cơ thể mình rất tệ, có c·hết bất đắc kỳ tử lúc nào cũng không có gì lạ.

Thế nhưng thì tính sao.

Nếu sớm muộn phải c·hết, sao không để mình c·hết đi một cách thật xinh đẹp trong sự vui sướng của tâm thần.

Như Yên chưa bao giờ nghĩ mình còn có một ngày thoát khỏi.

Càng không nghĩ đến lại dễ dàng như vậy đã được Cố Hàn Uyên giúp đạt thành.

Cảm thụ được cơ thể như có được cuộc sống mới, trong lòng Như Yên rất là phức tạp.

Hơn nữa câu nói bình thản lại bá đạo Bởi vì ta muốn của Cố Hàn Uyên càng làm tâm thần nàng rung động.

Đối với một cô gái như Như Yên mà nói, được người khác cần cũng là một chuyện có ý nghĩa quan trọng.

Chỉ bất quá câu nói phía sau của Cố Hàn Uyên liền khó tránh khỏi khiến nàng trợn trắng mắt liên tục.

Nhất là cúi đầu nhìn bàn tay lớn lại lần nữa quay lại nắm lấy.

Nàng rất muốn hỏi một câu: Thật sự thú vị đến vậy sao.

Chính nàng khi tắm cũng không thấy có gì thú vị.

Ngoại trừ lớn hơn một chút, mềm hơn một chút, còn có gì đặc biệt sao.

Thậm chí phần lớn thời gian còn bị nàng coi là vướng víu.

Vai thường xuyên nhức mỏi thì cũng đành.

Khi dịch dung còn đặc biệt vướng bận.

Bất quá cũng vì Cố Hàn Uyên đùa giỡn, khiến tâm tình căng thẳng ban đầu của nàng được thả lỏng.

Trên khuôn mặt đẹp của Như Yên nở nụ cười kiều mị tự nhiên hơn rất nhiều, quyến rũ nói: Công tử muốn thiếp phản bội phụ tử An gia để bán mạng cho người sao.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Độc chất trong cơ thể nàng đã được giải, phụ tử An gia không thể kiềm chế nàng nữa.

Phản bội bọn họ, bán mạng cho ta có gì không thể.

Như Yên nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm vài phần đậm đà.

Ngoài miệng lại không chịu thua mà cố ý nói: Công tử chẳng lẽ không sợ thiếp lại chủ động tìm phụ tử An gia cầu xin độc dược sao.

Thiếp rất trầm mê cái cảm giác phiêu phiêu dục tiên đó.

Cố Hàn Uyên đối với lời mạnh miệng của Như Yên cũng không để tâm.

Ý vị thâm trường khẽ cười nói: Vô dụng.

Ta đã để lại chút gì đó trong cơ thể nàng, nếu nàng lại dùng loại độc dược đó cũng sẽ không có tác dụng, ngược lại chỉ thấy buồn nôn.

Linh khí kỵ nhất là sự không trong sạch.

Như Yên có tạng phủ được Cố Hàn Uyên dùng linh khí tái tạo, căn bản không thể nào lại nghiện loại độc dược đó như trước đây.

Như Yên cười ha hả nói: Công tử thật đúng là tính toán chu toàn đâu.

Cố Hàn Uyên lạnh nhạt cười nói: Quá khen.

Vậy nàng trả lời thế nào.

Thiếp đều bị công tử nắm trong lòng bàn tay, còn có lựa chọn nào khác sao.

Như Yên giả vờ nhu nhược, ra vẻ bất lực.

Bởi vì huyệt đạo bị điểm đã được giải khai từ khi Cố Hàn Uyên giải độc cho nàng.

Khôi phục khả năng hành động, Như Yên khom lưng quỳ gối, cung kính nói: Thiếp ra mắt công tử, sau này còn xin được nhiều chỉ giáo.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn cười cười.

Tốn công tốn sức như vậy chẳng phải là để thu Như Yên vào dưới trướng sao.

Với tính tình của Như Yên cũng sẽ không sợ c·hết.

Vì vậy muốn chiêu mộ nàng, khó tránh khỏi cũng sẽ phiền phức nhiều.

Cũng may kết quả vẫn thuận lợi.

Mà sau khi thu phục Như Yên, bí mật của phụ tử An gia liền bại lộ hơn phân nửa.

Sau đó Cố Hàn Uyên nghe Như Yên kể lại, về cơ bản cũng đã hoàn toàn biết kế hoạch của phụ tử An gia.

Đại bộ phận đều không khác mấy so với dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Duy chỉ có cách nhằm vào Quách Cự Hiệp, có chút sai lệch.

An Vân Sơn không tính trực tiếp động thủ với Quách Cự Hiệp, mà là động thủ với Quách phu nhân.

Chắc là nghĩ đến võ công Quách Cự Hiệp cao hơn Bộ Thần, lại khó có thể cài cắm nội ứng bên cạnh Quách Cự Hiệp.

Chắc là nghĩ đến trải qua chuyện Bộ Thần bị ám sát, Quách Cự Hiệp tất nhiên sẽ sinh lòng cảnh giác, sẽ không dễ dàng tin tưởng người ngoài trừ vài đệ tử thân cận.

Không chỉ có không cách nào cài cắm nội ứng bên cạnh Quách Cự Hiệp, võ công Quách Cự Hiệp lại cao hơn Bộ Thần.

An Vân Sơn chính diện đối đầu Quách Cự Hiệp dù có thể thắng cũng khó tránh khỏi kéo dài thời gian.

Một khi động tĩnh lớn, hắn liền phải thất bại trong gang tấc.

Vì vậy lựa chọn ra tay với Quách phu nhân, khiến Quách Cự Hiệp trong khoảng thời gian ngắn không thể quán xuyến hết việc gì cũng đã rất hợp lý.

Chỉ là hướng về phía Quách phu nhân xuất thủ.

Trong mắt Cố Hàn Uyên nhất thời lộ ra một vẻ ý vị thâm trường.

Như Yên không hổ là người đã theo phụ tử An gia lâu như vậy.

Ngay cả vị trí kho báu của An gia cũng biết rõ mồn một.

Phải biết rằng An gia đã coi như là phú hào có thế lực trong kinh thành.

Trong kịch bản, càng là người giàu nhất.

Tài phú trong kho báu của bọn họ thậm chí không thua kém bảo tàng Cố Hàn Uyên từng có được.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này tự nhiên là phải có được.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là Như Yên cũng không biết An Vân Sơn lần này ra ngoài trở về rốt cuộc có được thứ gì.

Chỉ biết là công lực An Vân Sơn đột nhiên tiến bộ thần tốc.

Đồng thời có một tiểu viện ngay cả Như Yên cũng bị cấm không được đến gần.

Hiển nhiên An Vân Sơn còn tìm được trợ giúp.

Mà người có thể hữu dụng đối với kế hoạch của An Vân Sơn, thậm chí không cần thiết phải hợp tác với Cố Hàn Uyên nữa, thì kém nhất cũng là Lục Địa Thần Tiên.

Lục Địa Thần Tiên Tây Vực.

Sẽ là ai chứ.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú.

Chương 1123

Từ đại chiến thành Yến Kinh, khí tức cấp Phá Toái Hư Không của tàn hồn Cửu Thiên Huyền Nữ lóe lên rồi biến mất.

Các loại lão quái vật cũng bắt đầu xuất thế.

Dưới loại tình huống này, dù là Cố Hàn Uyên cũng cần cẩn thận một chút, miễn cho lật thuyền trong mương.

Cố Hàn Uyên xác thực rất mạnh, Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba cũng có hiệu quả sát thương đơn thể không gì sánh kịp khi mới gặp.

Thế nhưng đối phó với nhiều Lục Địa Thần Tiên liền khó tránh khỏi có chút phiền phức.

Huống chi Lục Địa Thần Tiên không thể khinh thường, ai cũng không dám đảm bảo đối phương không giấu thủ đoạn gì.

Dù sao không phải là mỗi Lục Địa Thần Tiên đều giống như Đa Nhĩ Cổn yếu kém như vậy, hoặc là Long Mộc đảo chủ loại vừa đột phá cảnh giới bất ổn lại trong trạng thái trọng thương.

Không sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba dưới tình huống, có thể đánh bại, có thể gây thương tích, nhưng không dễ dàng giữ lại đối phương.

Giống như khi Bàng Ban và Lý Xích Mị muốn đi trong trận chiến Tây Hạ, Cố Hàn Uyên cũng rất khó ngăn được.

Có lẽ là khi Cố Hàn Uyên nhíu mày trầm tư, bàn tay vô thức dùng sức hơn một chút, khiến Như Yên không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn.

Tiếng đau kêu này làm Cố Hàn Uyên hoàn hồn lại.

Chỉ thấy Như Yên khuôn mặt đỏ bừng, nũng nịu nói: Công tử suy nghĩ điều gì mà nhập thần đến vậy.

Chẳng lẽ là tò mò thiếp ban đầu định đối phó công tử thế nào sao.

Cố Hàn Uyên khẽ nhếch mày, cười nhẹ nói: Ồ.

Là Quy Tâm Tán ư.

Hay là Ma Quỷ Hoa.

Như Yên nghe vậy đôi mắt đẹp lóe lên vẻ kinh ngạc.

Trong lòng càng thêm phục tùng, yêu kiều nói: Công tử không phải đang lục soát thiếp sao.

Sao không tỉ mỉ lục soát một chút.

E rằng chẳng mấy chốc sẽ có thu hoạch đấy.

Quy Tâm Tán, một loại mê dược, sau khi dùng sẽ khiến tâm trí mê muội, ngoan ngoãn nghe lời người khác.

Ma Quỷ Hoa, còn gọi A Tu La Hoa, là một loài hoa mọc trên đỉnh núi Himalaya, hương khí tỏa ra từ loài hoa này có thể khiến người ta mềm nhũn xương cốt.

Người ngửi được hương hoa này liền sẽ mất đi sức chống cự, tâm thần hoảng hốt, như say như dại.

Ngũ quan Cố Hàn Uyên luôn nhạy cảm.

Khi các thị nữ, bao gồm Như Yên, tiến lên hầu hạ, hắn đã ngửi thấy mùi thơm lạ lùng.

Dù không cách nào nhận rõ nguồn gốc dị hương, thế nhưng không ngoài là một loại độc dược nào đó.

Mà An Vân Sơn cực kỳ quen thuộc với Tây Vực.

Có khả năng nhất dùng để đối phó Cố Hàn Uyên chính là Quy Tâm

Tán và Ma Quỷ Hoa, những độc dược mê hoặc tâm trí người ta từ Tây Vực như vậy, gần như không cần lo lắng về sự thật giả của Cố Hàn Uyên nữa, còn có thể lợi dụng Cố Hàn Uyên làm cho kế hoạch của bọn họ càng thêm thuận lợi.

Như Yên chính là vì điểm này cũng bị Cố Hàn Uyên đoán được, mới càng thêm bội phục tâm phục khẩu phục.

Nàng hiện tại đã cảm thấy phụ tử An gia e rằng căn bản không thể thắng được Cố Hàn Uyên.

Việc Cố Hàn Uyên đối với nàng cảm thấy hứng thú, đồng thời khiến nàng quy phục ngược lại trở thành một chuyện cực kỳ may mắn.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Như Yên nhất thời trở nên mềm mại đáng yêu hơn rất nhiều.

Nàng mỉm cười duyên dáng nhắc nhở: Kỳ thực giấu rất gần, chỉ là công tử chưa tỉ mỉ tìm mà thôi.

Như Yên thực ra vẫn còn chút lo lắng.

Lại cứ bị Cố Hàn Uyên đè xuống lục soát khắp nơi thế này, nàng thực sự không chịu nổi mất.

Yến Phỉ Phỉ ở một bên đã đứng ngoài quan sát hồi lâu.

Lúc này nghe vậy, đôi mắt đẹp khẽ chuyển, cười duyên tiến lên nói: Chi bằng thiếp đến giúp công tử một tay đi.

Yến Phỉ Phỉ thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa phản đối, lập tức động thủ.

Tê.

Nàng vô thức hít một hơi khí lạnh, thốt lên một tiếng thán phục: Hèn chi công tử lại yêu thích nàng đến vậy.

A.

Đừng.

Như Yên muốn tránh, thế nhưng làm sao né tránh được.

Trong chốc lát liền yêu kiều thở hổn hển, bị Yến Phỉ Phỉ tìm ra một bình sứ nhỏ.

Nữ tử có vóc người như Như Yên quả nhiên có nhiều chỗ giấu đồ hơn các cô gái khác.

Tỷ như Yến Phỉ Phỉ liền căn bản không làm được chuyện như vậy.

Cho tới khi nàng tìm kiếm ra cái bình sứ này, có chút đố kỵ, hung hăng nhào nặn bóp một cái mới coi như miễn cưỡng hả giận.

Mà Như Yên lại là vẻ mặt u oán nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Tựa hồ đang oán giận hắn sao lại để Yến Phỉ Phỉ đến lục soát nàng.

Cố Hàn Uyên không để ý Yến Phỉ Phỉ hung thần ác sát cùng Như Yên mềm mại vô lực với ánh mắt u oán.

Không chỉ có là bởi vì cảnh tượng lúc trước thật sự rất thú vị, mà là bởi vì hắn hiện tại sự chú ý đặt vào bình sứ được lục soát ra từ trên người Như Yên.

Mở ra bình sứ, nhẹ nhàng ngửi một cái.

Rất nhanh liền xác nhận là loại độc dược nào.

Quả nhiên là bột Ma Quỷ Hoa.

Quy Tâm Tán hiệu quả mạnh hơn, thế nhưng Ma Quỷ Hoa khả năng ứng dụng lại cao hơn.

Dù là đối với Cố Hàn Uyên mà nói, cũng là độc dược cực kỳ hữu dụng.

Cố Hàn Uyên hơi có chút tiếc nuối.

Hắn thực ra càng hy vọng là Quy Tâm Tán.

Tuy là Ma Quỷ Hoa khả năng ứng dụng cao hơn, thế nhưng Ma Quỷ Hoa không dễ hái, cơ bản không có khả năng sản xuất hàng loạt.

Ngược lại là Quy Tâm Tán nếu như bị phá giải và sao chép, Cố Hàn Uyên có thể có thêm một thủ đoạn khống chế người.

Yến Phỉ Phỉ lúc này thỏa sức thỏa mãn sự tò mò của mình, tiện thể xác nhận Như Yên và bản thân nàng có sự khác biệt về cấu tạo hay không.

Đáng tiếc ngoại trừ suýt nữa trầm mê trong đó, cũng không có thu hoạch gì thêm.

Yến Phỉ Phỉ mang theo tâm tình hâm mộ, u u nói: Đầu danh trạng.

Như Yên muội muội bây giờ chẳng phải nên nộp đầu danh trạng rồi sao.

Như Yên giật mình, có chút không hiểu vì sao.

Khuôn mặt tươi cười nhất thời đỏ bừng, khẽ nói: Yến Phỉ Phỉ nghe vậy có chút kinh ngạc.

Dù sao Như Yên bề ngoài nhìn qua quá mức yêu mị, không ngờ lại là thân xử nữ chưa trải nhân sự.

Bất quá nàng rất nhanh thì đã hiểu.

Thiếp không hiểu nên làm thế nào.

Loại thời điểm này tự nhiên cần Yến Phỉ Phỉ lão làng này đến chỉ dẫn.

Yến Phỉ Phỉ nhất thời đắc ý cười nói: Yên tâm, cứ để ta dạy nàng.

Phỉ Phỉ, nàng xác định mình có thể dạy được sao.

Nhưng mà lời nói trêu chọc của Cố Hàn Uyên lại làm nàng sụ mặt xuống.

Yến Phỉ Phỉ vô thức cúi đầu so sánh một chút.

Không dạy nổi, căn bản không dạy nổi.

Vốn liếng trên người hoàn toàn không phải một đẳng cấp.

Yến Phỉ Phỉ hậm hực nói: Hừ.

Ta đi tìm người có thể dạy.

Diệu Đồng và mẫu thân nàng chắc không thành vấn đề chứ.

Dứt lời liền lắc eo đi ra cửa.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi bật cười một tiếng, an ủi Như Yên nói: Đừng để ý nàng, Phỉ Phỉ chỉ là quá nghịch ngợm thôi.

Như Yên trầm mặc trong chốc lát, ngữ khí có chút phức tạp lẩm bẩm nói: Không phải, thực ra thế này rất tốt.

Nàng hiển nhiên đã nhớ lại một vài ký ức.

Có khi còn bé mới bị An gia thu dưỡng lúc.

Khi đó thời gian các tiểu tỷ muội cùng lứa giúp đỡ lẫn nhau.

Chương 1124

Đáng tiếc cuối cùng từng người tụt lại phía sau, c·hết đi.

Chỉ còn lại nàng và Cơ Dao Hoa hai người.

Các cô Hồ Điệp là những người bị An gia thu nuôi trễ hơn hai người họ một chút.

Những người có thể sống sót đều được Cơ Dao Hoa chăm sóc không ít.

Nàng thực ra rất hâm mộ Cơ Dao Hoa có các tiểu tỷ muội Hồ Điệp làm chỗ dựa tinh thần.

Chính là bởi vì có các cô Hồ Điệp tồn tại, Cơ Dao Hoa mới không có giống như nàng mê muội đọa lạc xuống.

Đây cũng là vì sao nàng tuy luôn thích gây phiền phức cho Cơ Dao Hoa, nhưng lại sẽ nói đỡ cho Cơ Dao Hoa trước mặt An Vân Sơn.

Như Yên là một nữ tử trong ngoài không đồng nhất.

Ngoài mặt yêu mị, tùy tính, nhưng thực ra nàng trọng tình cảm hơn trong tưởng tượng.

Chỉ là trong hoàn cảnh An gia như vậy không dám biểu lộ ra mà thôi.

Sự tồn tại của Yến Phỉ Phỉ dường như đang nói cho nàng biết rằng ngay cả khi lùi bước cũng có thể thản nhiên như vậy.

Quả nhiên, Như Yên ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp yêu kiều dịu dàng nói với Cố Hàn Uyên: Công tử đối xử với các nàng rất tốt.

Nếu như không phải Cố Hàn Uyên ngày thường đối xử với Yến Phỉ Phỉ và những người khác rất tốt, Yến Phỉ Phỉ sẽ không tự nhiên tùy tính đến vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, bế thân thể mềm mại của Như Yên lên, có ý riêng nói: Không sao, nàng cũng rất nhanh sẽ giống như các nàng thôi.

Như Yên nghe hiểu lời ngụ ý của Cố Hàn Uyên, khuôn mặt nàng nhất thời đỏ bừng.

Lúc này nàng bỗng nhiên tò mò hỏi: Vậy còn Dao Hoa thì sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu nói: Dao Hoa nàng vẫn chưa chuẩn bị xong.

Như Yên nghe vậy nhất thời hiểu ra.

Cơ Dao Hoa tuy vẫn muốn thoát khỏi ràng buộc của An gia, nhưng lại không hào hiệp bằng nàng.

Huống chi Cơ Dao Hoa trong lòng e rằng còn có bóng ma tâm lý đối với An Thế Cảnh.

Ít nhất trước khi An Thế Cảnh được giải quyết, nàng đều khó có thể cởi mở.

Đôi mắt đẹp Như Yên khẽ lay động, duyên dáng nói trong hơi thở như trà: Công tử, vậy nếu là bị thiếp giành trước, Dao Hoa nên sẽ không tức giận chứ.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Sao, nàng muốn nhường ư.

Như Yên bĩu môi, lẩm bẩm nói: Ai muốn nhường nàng.

Đã sớm muốn thắng Dao Hoa một lần rồi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt vui mừng, khẽ cười hỏi: Vậy cần đợi Phỉ Phỉ dẫn người trở về dạy nàng sao.

Như Yên vùi trán vào lòng Cố Hàn Uyên, nói với giọng nhỏ như muỗi kêu: Không cần, thiếp cảm thấy thiếp có thể tự mình.

Nàng đã chuẩn bị xong việc dâng lên đầu danh trạng.

Tốt.

Ta tin nàng chẳng mấy chốc sẽ quên cảm giác phiêu phiêu dục tiên khi uống thuốc trước đây.

Hả.

Nơi này còn có thể dùng như vậy sao.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng một mình thức dậy đi đến ôn tuyền hồ tắm của Lãm Nguyệt Các.

Như Yên quả là một vưu vật, đêm qua chơi đùa rất vui vẻ.

Đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Mị Công của Ma Môn mới thực sự thích hợp để Như Yên tu luyện.

Đi học cái bí thuật Bồng Lai gì đó, đúng là đã làm lỡ tư chất của nàng.

Bất quá đợi đến chuyện ở kinh thành xong, ngược lại có thể thử đưa nàng đến Ma Môn.

Vừa là đi tu luyện, cũng là đi nằm vùng.

Với tư chất cực kỳ thích hợp tu luyện Mị Công của Như Yên, Ma Môn sẽ không không thu nàng.

Bất quá nên chọn Ma Môn nào thì cần phải cân nhắc kỹ một chút.

Cố Hàn Uyên mang theo suy nghĩ đi vào bể tắm.

Vừa đến bể tắm liền nghe được một tiếng húng hắng đầy ngượng ngùng.

Phi.

Cứ thế nghênh ngang đi tới.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa đang tức giận nhìn hắn chằm chằm.

Chung quanh là các cô gái Hồ Điệp đang giúp Cơ Dao Hoa tắm rửa.

Lúc này mặt lộ vẻ vui mừng nhìn về phía Cố Hàn Uyên, đồng thời đáy mắt cũng có vài phần ngại ngùng.

Các nàng thực ra cũng không thiếu hầu hạ Cố Hàn Uyên, nhưng chính là cảm thấy cảnh tượng như thế này dường như càng khiến người ta thẹn thùng hơn một chút.

Cố Hàn Uyên đi vào trong ao, lơ đễnh khẽ cười một tiếng, nói: Tóm lại là muốn xuống nước, hà tất phiền phức như vậy.

Dừng một chút.

Hắn thản nhiên cười trêu nói: Dù sao bình thường cũng chỉ có các nàng mới có thể sốt sắng qua đây tắm.

Đều là vợ chồng, Dao Hoa nàng sẽ không phải là xấu hổ chứ.

Cơ Dao Hoa xấu hổ và giận dữ mắng: Phi.

Ai cùng ngươi là vợ chồng.

Rõ ràng còn chưa.

Nói đến phần sau, thanh âm của nàng liền vô thức nhỏ lại.

Trong lòng Cơ Dao Hoa thực ra có chút áy náy.

Rõ ràng một trái tim đều đã gửi gắm ở trên người Cố Hàn Uyên, chung quy lại vì đủ loại vấn đề tâm lý mà không có cách nào giao ra thân thể.

Cũng may Cố Hàn Uyên đối với nàng vẫn đủ kiên trì, đủ thông cảm.

Phương tâm Cơ Dao Hoa càng thêm cảm động, mới luôn tùy Cố Hàn Uyên đôi lúc hơi hoang đường đùa giỡn.

Cố Hàn Uyên ngược lại không để tâm đến điểm hổ thẹn này của Cơ Dao Hoa.

Đối với nữ tử có năng lực, hắn luôn tương đối có kiên nhẫn.

Huống chi bây giờ còn cần Cơ Dao Hoa mưu tính cho Lục Phiến Môn.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn cho nàng quá nhiều áp lực tâm lý, cho nên mới luôn giữ thái độ không thèm để ý, có thể kiên trì chờ đợi.

Hơn nữa nhìn Cơ Dao Hoa vì cảm động và hổ thẹn, hạ thấp mình mà hầu hạ mình, chẳng phải rất thú vị sao.

Cố Hàn Uyên vẫy vẫy tay về phía các cô Hồ Điệp.

Các cô Hồ Điệp thấy thế nhất thời hai mắt sáng lên, quả quyết bỏ xuống Cơ Dao Hoa.

Oanh oanh yến yến vây quanh Cố Hàn Uyên một vòng, nắn vai xoa lưng.

Cơ Dao Hoa thấy thế nhất thời tức cười.

Nàng tức giận bất bình nói: Tốt.

Đầu tiên là đã dụ dỗ các cô Hồ Điệp đi rồi.

Còn có các ngươi những kẻ phản bội nhỏ bé này, Cố đại ca vẫy tay một cái liền chiêu dụ các ngươi đi hết, uổng công ta trước đây đối xử với các ngươi tốt như vậy.

Hơn nữa các ngươi chẳng lẽ không biết cái gì gọi là rụt rè sao.

Hồ Điệp lơ đễnh bĩu môi, đáp: Có gì mà phải rụt rè.

Huống chi nếu tỷ phu có nhu cầu, chúng ta đương nhiên phải ngoan ngoãn hầu hạ.

Cơ Dao Hoa nghe vậy tức giận lườm một cái.

Các ngươi còn biết hắn là tỷ phu của các ngươi.

Ta thấy các ngươi hận không thể gả cho hắn luôn.

Quá khứ Cơ Dao Hoa còn có thể mạnh miệng phản bác vài lời.

Hiện tại đã dứt khoát thừa nhận.

Các cô Hồ Điệp nhìn nhau, không hẹn mà cùng lẩm bẩm nói: Cũng không phải là không thể được nha.

Chẳng phải là sợ đại tỷ tức giận sao.

Tốt.

Gan to lắm nha.

Cơ Dao Hoa cố ý chọc giận hừ hừ một tiếng, vươn tay chụp vào các cô Hồ Điệp.

Ai nha, đại tỷ tha mạng.

Các cô Hồ Điệp kinh hô một tiếng, vòng quanh Cố Hàn Uyên tránh né.

Chương 1125

Cố Hàn Uyên nhắm mắt lại, khóe miệng mỉm cười lắng nghe tiếng đùa giỡn, chơi đùa, cãi vã oanh oanh yến yến bên người.

Tiện thể cảm thụ ôn hương nhuyễn ngọc của các cô gái thường xuyên vì động tác đuổi trốn mà dựa sát vào.

Hoàn cảnh như vậy luôn càng khiến hắn tĩnh tâm lại.

Cũng có thể suy nghĩ kỹ hơn một vài kế hoạch phía sau.

Đột nhiên không biết là bàn tay nhỏ của ai đang âm thầm đẩy một cái, khiến Cơ Dao Hoa cả người rơi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên mở mắt ra, cúi đầu nhìn về phía Cơ Dao Hoa với đôi mắt đẹp xấu hổ, buồn cười nói: Cơ Dao Hoa làm nũng ra vẻ xấu hổ, mạnh miệng mắng: Sao còn bị các tiểu sư muội của mình khi dễ vậy.

Phi.

Đánh lén, không tính đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý, đây vốn là phương thức ở chung của các nàng.

Các cô Hồ Điệp ngày thường đối với Cơ Dao Hoa tôn kính thì vẫn tôn kính, nhưng khi vào bồn tắm thì liền không còn phân biệt trên dưới.

Đùa giỡn trêu chọc đều là thái độ bình thường.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm lấy vòng eo mềm mại nhẵn nhụi của Cơ Dao Hoa, hỏi đến chính sự: Cái c·hết của Bộ Thần điều tra thế nào rồi.

Cơ Dao Hoa thập phần tự nhiên tìm một tư thế thoải mái tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, thần tình thu liễm, nghiêm túc nói: Đã tìm được chứng cứ Sầm Trùng và Hàn Long đánh lén Bộ Thần, chỉ chờ thời cơ thích hợp liền bắt bọn họ quy án.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Tạm thời không vội, đợi An Vân Sơn phát động kế hoạch đẩy Sầm Trùng và Hàn Long lên chức thì hãy dùng thế Lôi Đình bắt giữ.

Đến lúc đó, Lục Phiến Môn quần long vô thủ chính là thời cơ để nàng lên chức.

Kỳ thực Như Yên đã báo tin về chân tướng cái c·hết của Bộ Thần, cơ bản không khác mấy so với dự đoán của Cố Hàn Uyên.

Sầm Trùng và Hàn Long dẫn Bộ Thần cùng Như Yên đã dịch dung thành Gia Cát Chính Ngã gặp mặt, thừa dịp bất ngờ dùng độc châm đánh lén Bộ Thần.

Như Yên lại dùng bộ dạng Thái lén lút lấy ra Thiên Cương Ngũ Lôi từ Long Đồ Các, đánh Bộ Thần với công lực chưa tiến xa thành trọng thương.

Đến đây thì Bộ Thần thực ra vẫn là có thể chạy thoát.

An Thế Cảnh vẫn còn chút coi thường năng lực của Đại Tông Sư.

Đại Tông Sư trước mặt Cố Hàn Uyên giống như chó lợn, tiện tay có thể khống chế.

Nhưng không có nghĩa là những người khác đối mặt Đại Tông Sư là dễ đối phó rồi.

Dù là Bộ Thần trọng thương cũng suýt nữa phản sát Như Yên và những người khác.

Cuối cùng vẫn là An Vân Sơn đột nhiên xuất hiện ám sát, một chưởng đánh vỡ nát tâm mạch của Bộ Thần, mới đánh gục được hắn.

Thương thế khủng khiếp do Thiên Cương Ngũ Lôi đã che giấu được, rất khó tra ra nguyên nhân c·hết thật sự của Bộ Thần.

Cơ Dao Hoa cũng là mất không ít công sức mới từ trong cơ thể Bộ Thần tìm được cây độc châm nhỏ như lông trâu.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên nhắc nhở, e rằng không ai sẽ cố ý tìm kiếm độc châm giấu trong thi thể Bộ Thần, chân tướng cái c·hết của Bộ Thần cũng liền bị che giấu.

Nhưng là bây giờ có chứng cứ Sầm Trùng và Hàn Long đánh lén Bộ Thần, vậy tùy thời có thể gây khó dễ cho bọn họ.

Hơn nữa bây giờ có Như Yên trong tay, mặc kệ An Vân Sơn lúc nào động thủ đều nằm dưới sự theo dõi của Cố Hàn Uyên.

Kế hoạch ban đầu là dùng việc bắt Sầm Trùng và Hàn Long để bức An Vân Sơn phải động thủ sớm hơn tự nhiên cần phải thay đổi một chút, để Cơ Dao Hoa có thể tốt hơn mà trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Ta biết rồi.

Cơ Dao Hoa gật đầu đáp lời.

Nàng đột nhiên có chút chần chừ hỏi: Cố đại ca, Triển Hồng Lăng phải làm sao đây.

Nàng dường như không mấy nguyện ý hợp tác với ta.

Cơ Dao Hoa đã thử dò xét Triển Hồng Lăng.

Kết quả Triển Hồng Lăng tính tình quá mức quang minh chính đại, cũng quá mức toàn cơ bắp.

Căn bản sẽ không phối hợp Cơ Dao Hoa để chưởng khống Lục Phiến Môn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên.

Hắn đối với loại tình huống này thực ra đã từng có dự liệu.

Vì vậy chỉ là lạnh nhạt nói: Triển Hồng Lăng cứ giao cho ta.

Cơ Dao Hoa mặt hiện vẻ do dự.

Nếu có thể, nàng càng muốn thuyết phục Triển Hồng Lăng hợp tác.

Nhưng giờ đây, tên đã lên dây không thể không bắn, không thể vì một mình Triển Hồng Lăng mà kéo dài kế hoạch.

Mà Cố Hàn Uyên một khi xuất thủ, e rằng sẽ không dùng bao nhiêu thủ đoạn ôn hòa.

Sự thực đúng là như vậy.

Triển Hồng Lăng là người chính trực, thông thường uy bức lợi dụ đối với nàng đều vô dụng.

Chỉ có một mối uy h·iếp sẽ bị nắm giữ, đó chính là mối tình đầu Bạch Triển Đường của nàng.

Nghĩ đến Triển Hồng Lăng dáng vẻ hiên ngang giỏi giang, Cố Hàn Uyên trong lòng khẽ nhúc nhích.

Ngươi tại sao lại Mặt Cơ Dao Hoa đột nhiên đỏ bừng.

Nàng tức giận sẵng giọng: Sư tỷ chẳng lẽ không khiến chàng tận hứng sao.

Kỳ thực Cơ Dao Hoa sớm hơn một chút đã trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nàng vốn muốn đi tìm Cố Hàn Uyên, kết quả lại nghe thấy âm thanh quen thuộc ngoài cửa Lãm Nguyệt Các.

Cơ Dao Hoa dù có chút ghen ghét, nhưng lại vui mừng cho Như Yên.

Cố Hàn Uyên nếu đã chấp nhận Như Yên, vậy khẳng định cũng sẽ giúp nàng thoát khỏi sự khống chế của An gia.

Cơ Dao Hoa kỳ thực vẫn rất lo lắng Như Yên u mê không tỉnh ngộ.

Bởi vì Như Yên chưa bao giờ bày tỏ sự khao khát thoát khỏi An gia, cả ngày chìm đắm trong thứ độc dược gây nghiện là Túy Sinh Mộng Tử, giúp đỡ phụ tử An gia làm việc ác.

Giống như Như Yên sẽ quan tâm Cơ Dao Hoa, Cơ Dao Hoa cũng không muốn Như Yên cuối cùng chôn cùng với An gia.

Giờ đây được Cố Hàn Uyên thu nhận, ngược lại là kết quả tốt nhất.

Đương nhiên bị Như Yên chiếm trước, cũng khiến Cơ Dao Hoa rất khó chịu.

Có thể đoán được là Như Yên đến lúc đó nhất định sẽ lấy chuyện này ra trêu chọc nàng.

Nhưng điều này trách ai được.

Chẳng lẽ có thể trách Cố Hàn Uyên đối với sự kiên nhẫn và tôn trọng nàng sao.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được Cơ Dao Hoa buồn bực không vui, không khỏi ôm nàng sát lại chút, cố ý trêu chọc nói: Điều này cùng sư tỷ của nàng có khiến ta tận hứng hay không không liên quan, là mị lực của Dao Hoa nàng quá lớn.

Cơ Dao Hoa nghe vậy lườm một cái quyến rũ, hừ nhẹ nói: Hanh.

Tin chàng mới là lạ, nhất định là vì nghĩ đến Triển Hồng Lăng phải không.

Lời là nói như vậy, nhưng tâm tình nàng lại tốt hơn rất nhiều.

Dù sao Cố Hàn Uyên là vì quan tâm nàng mới gián tiếp an ủi nàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt sáng quắc nhìn đôi mắt đẹp rạng rỡ của Cơ Dao Hoa, nói: Dao Hoa không tin sao.

Cơ Dao Hoa trong lòng hoảng hốt.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lúc này hừng hực như muốn đâm thủng nàng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ ăn sống nuốt tươi nàng.

Cơ Dao Hoa chưa chuẩn bị sẵn sàng, chột dạ nói sang chuyện khác: Hiện tại không ra tay với Sầm Trùng Hòa và Hàn Long, hiềm nghi của Gia Cát Chính Ngã liền không thể rửa sạch.

E rằng rất nhanh Thái phó sẽ phát lực trên triều đình, khiến Lục Phiến Môn bắt giữ Gia Cát Chính Ngã, nhốt hắn vào Thiết Huyết Đại Lao.

Chủ đề Cơ Dao Hoa chuyển đổi có chút cứng nhắc.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Vốn dĩ chỉ là trêu chọc Cơ Dao Hoa một chút mà thôi, tránh cho nàng tự mình chui vào ngõ cụt.

Còn như lời Cơ Dao Hoa nói, vốn là chuyện trong dự liệu.

Hoặc có lẽ hãm hại Gia Cát Chính Ngã chính là một phần trong kế hoạch soán vị của An gia.

Gia Cát Chính Ngã lý tính, trí khôn và mối quan hệ thân cận của hắn với Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu đều có thể gây trở ngại cho kế hoạch soán vị của An gia.

Sở dĩ, diệt trừ Gia Cát Chính Ngã là điều bắt buộc phải làm.

Bất quá, nhốt Gia Cát Chính Ngã vào Thiết Huyết Đại Lao cũng có lợi cho Cố Hàn Uyên, không có lý do ngăn cản.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không cần ngăn cản cũng không cần quản.

Cơ Dao Hoa nghe vậy ngẩn ra, hơi chút chần chờ hỏi: Vậy những người khác trong Thần Hầu Phủ thì sao.

Bọn họ cũng sẽ không trơ mắt nhìn Gia Cát Chính Ngã bị bắt.

Những người khác thì cũng thôi đi, Vô Tình cô nương thì sao.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên mang Vô Tình phá vụ án tiền giấy, đồng thời nhường công lao, phần lớn mọi người đều coi Vô Tình là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Chương 1126

Chuyện của Cố Hàn Uyên và Vô Tình ở kinh thành cũng không tính là bí mật gì.

Dù sao nếu không phải hồng nhan tri kỷ, chàng đối với nàng dễ dãi như vậy làm gì.

Tình huống tương tự kỳ thực xảy ra với Triển Hồng Lăng.

Chỉ bất quá Triển Hồng Lăng kiên quyết phủ nhận chuyện này.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Cơ Dao Hoa trước đó mới không thể không đi dò xét Triển Hồng Lăng.

Bằng không nếu Triển Hồng Lăng thực sự là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, ngược lại sẽ đơn giản hơn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nàng không cần tự mình tham dự vào chuyện bắt giữ Gia Cát Chính Ngã và niêm phong Thần Hầu Phủ là được.

Cơ Dao Hoa có chút kinh ngạc nói: Vậy nếu xảy ra xung đột thì sao.

Nàng nguyên bản ý tưởng chính là nếu muốn bắt Gia Cát Chính Ngã, niêm phong Thần Hầu Phủ thì tự mình dẫn đội.

Như vậy đến lúc đó coi như phát sinh xung đột cũng có thể khống chế, miễn cho thương tổn đến người phụ nữ nào đó của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, hơi đùa cợt nói: Gia Cát Chính Ngã thâm minh đại nghĩa, hắn sẽ tự nguyện bó tay chịu trói, sẽ không để cho tình huống như nàng nói xảy ra.

Cơ Dao Hoa nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Nàng cũng đã nghe nói qua tác phong của Gia Cát Chính Ngã.

Quả thực rất có thể sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Cơ Dao Hoa đột nhiên nghi hoặc hỏi: Nhưng chàng còn chưa nói cho ta biết, Vô Tình cô nương nên làm gì bây giờ.

Chờ Thần Hầu Phủ bị niêm phong sau đó đón nàng qua đây sao.

Hay là chàng vẫn còn đang giận Vô Tình cô nương.

Chuyện xảy ra ở Thần Hầu Phủ hai ngày trước đã nổi lên, truyền đi sôi nổi khắp kinh thành.

Dù sao chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên, hơn nữa Cố Hàn Uyên còn vì vậy bị thương.

Thế nhưng tin đồn truyền đi nhiều khó tránh khỏi sẽ có một vài sai lệch.

Theo đó là những lời lẽ không hay về Vô Tình.

Như là Vô Tình thay lòng đổi dạ, bỏ rơi Cố Hàn Uyên, đầu nhập vào vòng tay Lãnh Lăng Khí.

Cố Hàn Uyên và Lãnh Lăng Khí vì tranh giành tình nhân mà đánh nhau tàn nhẫn.

Kết quả Lãnh Lăng Khí dựa vào hình thái Người Sói đả thương Cố Hàn Uyên, trong lúc nhất thời danh tiếng vang xa.

Nguyên bản Lãnh Lăng Khí muốn trở về Lục Phiến Môn cũng không dễ dàng, lại bởi vì chuyện này mà không gặp trở ngại.

Lãnh Lăng Khí thì nổi tiếng, thế nhưng danh tiếng Vô Tình cũng theo đó trở nên cực kỳ tệ hại, thường xuyên sẽ gặp phải những lời ác ý.

Đến cả Cơ Dao Hoa cũng không khỏi vì nàng lo lắng.

Đối với kịch tình, tuy là tình địch và bạn bè đối địch không xuất hiện cùng lúc do quỹ tích vận mệnh thay đổi.

Nhưng có lẽ là một phẩm chất đặc biệt nào đó trên người Vô Tình đã hấp dẫn Cơ Dao Hoa, vì vậy Cơ Dao Hoa không khỏi vẫn như trước đối với nàng rất là quan tâm.

Cố Hàn Uyên buồn cười đưa tay khẽ gõ trán Cơ Dao Hoa sáng bóng, khiến nàng khẽ kêu đau.

Muốn đi đâu.

Nhai lại lời lẽ cố chấp của Lãnh Ngạo quen rồi, chỉ là trong lúc nhất thời chui vào ngõ cụt.

Đợi nàng nghĩ thông suốt là được rồi.

Cơ Dao Hoa ghen ghét nói: Chàng thật đúng là tín nhiệm Vô Tình cô nương đó.

Cố Hàn Uyên ôn hòa nói: Ta cũng giống vậy tín nhiệm nàng.

Cơ Dao Hoa nghe vậy mặt đỏ bừng, phương tâm không khỏi đập bịch bịch.

Những lời tình cảm đơn giản nhưng trực tiếp như vậy đối với nàng có sức sát thương mạnh nhất.

Thân thể mềm mại cũng không khỏi mềm nhũn thêm vài phần.

Ngữ khí nhu thuận lầm bầm: Coi như chàng có thể nói.

Lúc này Hồ Điệp không e dè dán trên lưng Cố Hàn Uyên xoa bóp vai cho chàng, đột nhiên cười ác ý nói: Nếu muốn niêm phong Thần Hầu Phủ, không bằng đến lúc đó để Lãnh Lăng Khí đã trở về Lục Phiến Môn đi làm thì tốt hơn.

Hình thái Người Sói của Lãnh Lăng Khí quả thật có chút bản lĩnh.

Ngày đó bị Cố Hàn Uyên đạp một cước thổ huyết bay ra ngoài, còn làm sập tường.

Phải biết rằng một cước kia của Cố Hàn Uyên là nhằm vào Thận Kinh của Lãnh Lăng Khí.

Tuy bị bản năng của hắn tránh được hơn nửa uy lực, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Kết quả chưa đến hai ngày cũng đã tĩnh dưỡng gần như khỏi.

Giờ đây Lãnh Lăng Khí đang tích cực điều tra nguyên nhân cái chết của Bộ Thần.

Lời đề nghị của Hồ Điệp có thể không có ý tốt.

Dù sao Lãnh Lăng Khí từng ngắn ngủi gia nhập Thần Hầu Phủ.

Hơn nữa cũng là kẻ chủ mưu khiến quan hệ Thần Hầu Phủ và Cố Hàn Uyên trở nên căng thẳng.

Nếu như lại do hắn tự mình đến cửa bắt giữ Gia Cát Chính Ngã đồng thời niêm phong Thần Hầu Phủ.

Thì đối với cả hai bên đều giống như xát muối vào vết thương.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Hồ Điệp nàng liền đáng ghét Lãnh Lăng Khí đến vậy sao.

Hồ Điệp không chút do dự đáp: Đương nhiên ghét.

Không tính là quá bất ngờ.

Bất quá Cố Hàn Uyên càng tò mò hơn về cách nhìn của Cơ Dao Hoa.

Ánh mắt lóe lên hỏi: Dao Hoa, nàng nghĩ thế nào về Lãnh Lăng Khí.

Cơ Dao Hoa lắc đầu, hơi lộ ra trào phúng nói: Một kẻ thô lỗ không thể khống chế tâm tình mình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhếch miệng lên một vệt độ cong nhàn nhạt.

Hiển nhiên Cơ Dao Hoa vẫn chưa giống như trong kịch tình có ấn tượng tốt với Lãnh Lăng Khí.

Đồng thời điều này cũng chứng thực một suy đoán của Cố Hàn Uyên.

Ảnh hưởng của Ý Chí Thế Giới là có, nhưng không thể hoàn toàn thay đổi kết quả ban đầu.

Đã như vậy, vậy không đáng lo.

Lúc này Cơ Dao Hoa tiếp tục nói: Hai ngày nay ta tìm hiểu được một chút về hình thái Người Sói của Lãnh Lăng Khí.

Một khi tâm tình kích động, Lãnh Lăng Khí liền dễ dàng hóa thành Người Sói.

Dưới trạng thái Người Sói, lực lượng Lãnh Lăng Khí bạo tăng, thế nhưng không hề có lý trí nào đáng nói.

Đến cả lực lượng của mình còn không khống chế được, lực lượng dù lớn thì có ích lợi gì.

Hồ Điệp cũng ở một bên phụ họa nói: Chính là.

Giống như đầu trâu ngu ngốc đấu đá lung tung.

Hai ngày nay hắn tổn thương không ít người của Lục Phiến Môn.

Nếu không phải có Quách cố vấn bảo đảm, e rằng hắn trước hết phải bị giam vào Thiết Huyết Đại Lao.

Điều này liền khiến Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn.

Hơi chút cổ quái hỏi: Các nàng làm gì.

Cơ Dao Hoa khẽ than giải thích: Chính là dùng cách vô tình nhắc đến Bộ Thần để kích thích Lãnh Lăng Khí.

Không ngờ hắn hầu như lập tức bùng nổ, ngược lại lãng phí không ít bố trí của chúng ta.

Lãnh Lăng Khí tuy đã về tới Lục Phiến Môn.

Thế nhưng không có Bộ Thần làm hậu thuẫn, hắn hầu như tứ cố vô thân.

Cơ Dao Hoa các nàng muốn tính kế hắn thực sự quá dễ dàng.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên trong lòng khẽ động, ngữ khí có chút không khỏi hỏi: Cũng không chỉ là vì trắc thí hình thái Người Sói của Lãnh Lăng Khí chứ.

Cơ Dao Hoa còn chưa kịp giải thích, Hồ Điệp liền nhanh hơn một bước cười đùa đáp: Đương nhiên là vì để trút giận cho tỷ phu.

Vì ta hết giận.

Cố Hàn Uyên trong lòng càng thêm cổ quái.

Hồ Điệp vẻ mặt giận dữ nói: Cơ Dao Hoa nghe vậy xấu hổ vội vàng à dừng Hồ Điệp lại.

Hồ Điệp có chút không cam lòng lầm bầm: Tỷ phu không biết, đại tỷ biết được chàng ở Thần Hầu Phủ vì Lãnh Lăng Khí mà chảy máu thì tức giận đến mức nào.

Lãnh Lăng Khí nếu dám trở về Lục Phiến Môn, vậy còn không được cho hắn biết thế nào là lễ độ sao.

Hồ Điệp, câm miệng.

Ta là nói thật nha.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên nghiêm túc nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp của Cơ Dao Hoa, khẽ thở dài: Dao Hoa nàng thật sự vì muốn trút giận cho ta sao.

Không biết có phải ánh mắt Cố Hàn Uyên lúc này đã xúc động nàng hay không, Cơ Dao Hoa vẫn chưa mạnh miệng cãi lại.

Nàng vẫn chưa lảng tránh ánh mắt Cố Hàn Uyên, lộ ra chân tình: Phải thì sao.

Dù biết chàng là diễn kịch, thế nhưng nghe được chàng chảy máu lúc đó trong lòng liền khó chịu không thôi Ưm Cố Hàn Uyên không cho nàng nói tiếp cơ hội, dứt khoát ngăn chặn cánh môi tươi đẹp của nàng.

Thời điểm này nói nhiều hơn nữa, cũng không bằng hành động mạnh mẽ.

Một lúc lâu.

Cơ Dao Hoa trong ánh mắt hâm mộ của Hồ Điệp cùng các nữ nhân khác được Cố Hàn Uyên buông ra.

Thần tình hơi chút hoảng hốt nghe Cố Hàn Uyên nói bên tai mình: Ta có chút muốn dứt khoát trực tiếp động thủ giết phụ tử An gia.

Cơ Dao Hoa lúc này còn chút chưa kịp hoàn hồn, chỉ là vô ý thức hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt ôn hòa, dịu dàng nói: Thế này nàng có thể an tâm làm nữ nhân của ta.

Để phụ tử An gia thực thi kế hoạch soán vị đối với Cố Hàn Uyên mà nói mới là lợi ích tối đa hóa.

Chương 1127

Như vậy không chỉ có thể đả kích uy vọng của Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu.

Càng sẽ làm gay gắt mâu thuẫn, dẫn dụ dục vọng.

Muốn soán vị làm hoàng đế, Vương gia không phải một hai người.

Thật nếu để cho bọn họ chứng kiến có thể thừa cơ lợi dụng, tuyệt đối không kiềm chế được dã tâm.

Dù sao ngay cả một thương nhân còn suýt nữa soán vị thành công, bọn họ đều là hoàng thất thì có gì không được, thậm chí trở lực còn có thể nhỏ hơn rất nhiều.

Đây chính là nguyên nhân Cố Hàn Uyên vẫn giữ lại phụ tử An gia, thậm chí còn giả lả với họ.

Thế nhưng đối mặt với người phụ nữ trước mắt này, người mà trong kịch tình yêu mà không được, cuối cùng hương tiêu ngọc nát, giờ đây lại đối với hắn thâm tình như vậy, Cố Hàn Uyên ngược lại cũng nguyện ý thay đổi kế hoạch.

Dù sao có thể lợi dụng cũng không phải chỉ có phụ tử An gia.

Chỉ là sẽ phiền phức một chút, cũng hơi chút lãng phí thời gian một ít.

Bất quá Cố Hàn Uyên nguyện ý, Cơ Dao Hoa lại không nguyện ý.

Lúc này đã tỉnh táo lại, Cơ Dao Hoa thần tình chăm chú nói: Ta biết chàng vì ta, thế nhưng ta không muốn chàng đặc biệt vì ta mà thay đổi kế hoạch.

Cố Hàn Uyên trong lòng than nhẹ.

Câu trả lời của Cơ Dao Hoa nằm trong dự liệu của hắn.

So sánh với làm một bình hoa bốc đồng, Cơ Dao Hoa càng hy vọng có thể giúp được hắn, chứ không phải trở thành gánh nặng của hắn.

Cơ Dao Hoa nhìn lấy ánh mắt Cố Hàn Uyên, hiển nhiên là hiểu lầm thành sự thất vọng.

Nàng mím mím môi, đột nhiên cúi người xuống bồn tắm.

Cơ Dao Hoa vùi trán vào khuỷu tay, buồn bực nói: Nơi đó kỳ thực trước tiên có thể thử một chút.

Ở lâu trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Cơ Dao Hoa học được không ít tri thức.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy vòng mông tròn trịa nhô cao kia, kinh ngạc hỏi: Dao Hoa nàng nghiêm túc sao.

Cơ Dao Hoa xấu hổ đến mức căn bản không dám ngẩng đầu.

Mang theo hai, ba phần ý tứ cầu xin, yếu ớt buồn bực nói: Ưm, bất quá chàng ôn nhu một chút, ta còn muốn trở về Lục Phiến Môn làm việc.

Cố Hàn Uyên nhếch lên khóe miệng, vui mừng đáp: Được.

Lúc này Hồ Điệp mới từ kinh ngạc hoàn hồn, đùa cười nói: Đại tỷ, chúng ta tới giúp nàng một chút.

Lạp.

Đừng.

Các nàng hiện tại đi ra ngoài chính là giúp ta tốt nhất rồi.

Cơ Dao Hoa quá sợ hãi, thậm chí đều có chút muốn đổi ý.

Hoặc là chờ Hồ Điệp các nàng không ở đó thì nói sau.

Nhưng mà không đợi Hồ Điệp ý bảo, Hân Huỳnh và Xuân Thiền đã đè xuống tay chân Cơ Dao Hoa.

Cười đểu nói: Như vậy sao được.

Tỷ phu như vậy hung ác không giúp đại tỷ một chút, coi như tỷ phu ôn nhu một chút cũng không có ích gì a.

Tắc tắc, cái này thật đúng là là làm người cảm động tỷ muội tình thâm đó.

Cố Hàn Uyên chứa đựng một vệt ý cười hài lòng rời Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Lời Cơ Dao Hoa nói kỳ thực không sai.

Hắn đêm qua xác thực không thể tận hứng.

Như Yên còn muốn trở lại An gia vì hắn làm gián điệp hai mang, tự nhiên không tiện quá mức miễn cưỡng.

Yến Phỉ Phỉ trong ngày thường đều tương đối bận rộn, đa số thời điểm chỉ có thể nếm thử qua loa, tránh cho ngày thứ hai làm lỡ việc.

Đây cũng là nguyên nhân Yến Phỉ Phỉ luôn trêu chọc có mục đích.

Mà Chu Diệu Đồng các nàng lúc này còn chưa kịp điều chỉnh lại.

Dùng lời Yến Phỉ Phỉ để hình dung chính là sắp xếp lớp học không tới lượt.

Sở dĩ Cơ Dao Hoa đến ngược lại cũng vừa đúng.

Hồ Điệp các nàng đương nhiên không phải chỉ đơn thuần muốn hỗ trợ, chia một chén canh mới thật sự là mục đích.

Các nàng dù không dám trộm đi trước Cơ Dao Hoa, thế nhưng thử xem Cơ Dao Hoa đã thử qua thì tổng không thành vấn đề chứ.

Cho nên khi bảy viên mật đào đặt ở trước mặt, Cố Hàn Uyên cũng không khỏi có chút chứng khó chọn lựa.

Không sao được, không thể làm gì khác hơn là lần lượt từng cái nếm thử.

Hy vọng sẽ không ảnh hưởng đến các nàng trở về Lục Phiến Môn làm việc.

Cố Hàn Uyên thoáng dư vị qua đi, thu liễm lại khóe miệng ý cười.

Nên làm chính sự.

Cẩm Y Vệ Chiếu Ngục, trong phòng giam trọng phạm.

Bốn người đều bị nhốt vào nơi đây.

Sài Hồ tính khí nóng nảy đập một cái vào vách tường, oán trách nói: Ứng Vô Cầu cái tên cẩu tặc này tính kế chúng ta.

Hạ Tiểu Mai thở dài một tiếng, nói: Ai có thể nghĩ tới hắn dĩ nhiên tại chúng ta đem mười vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai giao cho hắn thời điểm trực tiếp vu khống là chúng ta trộm đi.

Càng là vô liêm sỉ thề thốt chối cãi hắn ủy thác Bài Ca tiên sinh tìm về kim tiền cứu trợ thiên tai.

Dứt lời nhìn về phía Ly Ca Tiếu.

Chỉ thấy Ly Ca Tiếu vẻn vẹn chỉ là mặt không đổi sắc ngồi ở chỗ kia không nói một lời.

Mọi người gặp phải cùng trong kịch tình vẫn còn có chút khác biệt.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là quyền thế của Nghiêm Tung không hề giống trong kịch tình một tay che trời, Ứng Vô Cầu càng là không làm được hoàn toàn khống chế Cẩm Y Vệ, khiến hắn có thể không kiêng nể gì cả chỉ hươu thành ngựa.

Vì vậy toàn bộ quá trình vu khống không thể không đơn giản hóa, tránh cho lưu lại quá nhiều kẽ hở.

Kiểu trực tiếp vu khống này xem ra Ứng Vô Cầu có đủ vô liêm sỉ hay không.

Chỉ cần hắn mặt đủ dày thề thốt chối cãi đối với ủy thác của Ly Ca Tiếu, sẽ không ai có thể minh oan cho Ly Ca Tiếu.

Dù sao không có chứng cứ có thể chứng minh hành động của Ly Ca Tiếu là chịu sự ủy thác của hắn.

Còn như số bạc Ứng Vô Cầu dành cho Ly Ca Tiếu dùng để mời chào Hạ Tiểu Mai và bọn họ vừa không có chữ ký của hắn, dựa vào đâu mà nói là hắn cho.

Ứng Vô Cầu vì vu khống hãm hại Ly Ca Tiếu cũng là không đếm xỉa đến.

Thành bại đều ký thác trên người mình.

Điều này cũng có liên quan đến việc Kinh Như Ức không chết.

Mắt mở trừng trừng nhìn người phụ nữ mình yêu và tình địch sống cuộc sống hạnh phúc, đã mang đến đả kích cho Ứng Vô Cầu lớn hơn việc Kinh Như Ức chết.

Kinh Như Ức chết rồi, hắn có thể yên tâm thoải mái đổ lỗi cho Ly Ca Tiếu.

Kinh Như Ức không chết, đồng thời sống hạnh phúc ngược lại giống như đang giễu cợt sự bất lực của hắn.

Vì vậy Ứng Vô Cầu muốn hung ác hơn trong kịch tình.

Đồng dạng Ly Ca Tiếu so với trong kịch tình còn cần xác minh Ứng Vô Cầu có đầu phục Nghiêm Tung hay không, lúc này lòng tràn đầy tự trách cùng oán giận.

Cho rằng đều là mình dễ tin Ứng Vô Cầu sai.

Kinh Như Ức không chết, không có di ngôn muốn hắn giúp đỡ chăm sóc Ứng Vô Cầu, hắn tự nhiên cũng sẽ không cần nhường nhịn Ứng Vô Cầu.

Sở dĩ Ly Ca Tiếu ngoài tự trách ra, càng nhiều hơn là đối với việc mình bị Ứng Vô Cầu tính toán không cam lòng.

Đây là bệnh chung của đa số cái gọi là nhân vật chính, ngạo mạn.

Giống như trong kịch tình, Ly Ca Tiếu luôn có thói quen gánh vấn đề trên vai mình, lại không lựa chọn tin tưởng đồng bạn.

Kinh Như Ức không chết, quỹ tích nhân sinh thay đổi rất nhiều, Ly Ca Tiếu rõ ràng càng thêm ngạo mạn.

Trong hồi ức của Ly Ca Tiếu, trong kịch tình cũng có thể nhìn thấy tác phong của hắn.

Luôn nghĩ đến đối kháng với quyền quý và tham quan ô lại.

Chuyện trong quan trường là dựa vào đối kháng là có thể giải quyết sao.

Huống chi bây giờ không khí triều đình chính là như vậy, Chu Hậu Chiếu cũng không phải là vị Hoàng Đế thanh chính liêm minh gì.

Chương 1128

Tinh thần Ly Ca Tiếu xác thực có thể nâng cao, thế nhưng chỉ dựa vào một mình hắn làm sao thay đổi được đại thế.

Ba người kia hiển nhiên sẽ không biết Ly Ca Tiếu đang nghĩ gì.

Bọn họ còn đang nghĩ biện pháp trốn khỏi chiếu ngục.

Yến Tam Nương suy nghĩ cả nửa ngày khóa phòng giam cũng không mở ra, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ từ bỏ.

Nàng buồn bực không vui oán trách nói: Cái khóa quỷ quái gì vậy.

Khó mở như vậy.

Lúc này trước đây vẫn trầm mặc Ly Ca Tiếu cuối cùng mở miệng: Yến Tam Nương nghe vậy giật mình, nghi ngờ hỏi: Cái khóa phòng giam này, ngươi không mở ra sao.

Sao ngươi biết.

Bởi vì năm đó nơi này là ta kiến tạo.

Ly Ca Tiếu trả lời rất bình thản, thế nhưng Yến Tam Nương luôn cảm thấy là lạ.

Giống như là đang đắc ý và kiêu ngạo.

Yến Tam Nương khó chịu lầm bầm: Tự mình xây cái nhà tù rồi tự nhốt mình vào thì có gì đáng đắc ý.

Nếu không phải Cố công tử cho ta Tiên Đế bảo kiếm bị thu lấy, ta một kiếm liền bổ nát cái ổ khóa này rồi.

Hạ Tiểu Mai tò mò hỏi: Tam Nương ngươi lầm bầm gì đó.

Yến Thập Tam bĩu môi, thuận miệng đáp: Không có gì.

Ánh mắt của nàng trở nên có chút hoảng hốt.

Nghĩ đến Tiên Đế bảo kiếm, đương nhiên sẽ nghĩ tới Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên kia có biết bọn họ bị Ứng Vô Cầu vu khống hãm hại nhốt vào chiếu ngục không.

Lại sẽ có đến đây cứu nàng không.

Dù chỉ là vì cô em vợ.

Yến Tam Nương càng nghĩ càng thấy phiền táo.

Lúc này Sài Hồ rất khó chịu oán trách nói: Lão Ca ngươi đây không phải là lấy cái nhà giam khốn chính mình sao.

Kết quả bây giờ ba người chúng ta cũng bị lôi vào.

Ngầm nghe ra ý trách cứ, Ly Ca Tiếu xấu hổ nói: Đều là ta dễ tin Ứng Vô Cầu mới hại đại gia.

Hắn rất không cam tâm, cảm giác mình là không có phòng bị mới trúng kế.

Hoặc có lẽ là hắn không nghĩ tới kẻ trước kia đối mặt hắn luôn nhu nhược lại vô năng Ứng Vô Cầu lại tính kế hắn.

Thời gian cuối cùng sẽ khiến người ta phát sinh rất nhiều biến hóa không tưởng được.

Chúc mừng Tiểu Mai dàn xếp nói: Bây giờ nói những điều này đều vô dụng, mấu chốt là chúng ta muốn làm thế nào từ nơi này đi ra ngoài.

Ly Ca Tiếu mặt sắc âm trầm nói: Ta cũng không biết.

Hải đại nhân có lẽ nhận được tin tức sẽ đến giải cứu chúng ta.

Thế nhưng chỉ cần Ứng Vô Cầu không có ủy thác chúng ta tìm về kim tiền cứu trợ thiên tai, cho dù là Hải đại nhân cũng chưa chắc có thể bảo lãnh chúng ta ra ngoài.

Lúc này tình hình và trong kịch tình hoàn toàn bất đồng, Ly Ca Tiếu trong lúc nhất thời cũng có chút gấp gáp.

Sài Hồ nghi ngờ hỏi: Vì sao Hải đại nhân không có cách nào bảo lãnh chúng ta ra ngoài.

Hắn không phải cương trực công chính đại thanh quan sao.

Ly Ca Tiếu u u khẽ thở dài: Chính bởi vì Hải đại nhân là cương trực công chính đại thanh quan, sở dĩ đa số người cũng sẽ không nguyện ý bán mặt mũi hắn.

Hơn nữa bệ hạ cũng đối với Hải đại nhân tuyệt không vui.

Sài Hồ vội vàng lo lắng đi đi lại lại, hỏi: Ly Ca Tiếu sắc mặt đột nhiên trở nên có chút lo lắng, trầm giọng nói: Vậy chúng ta làm sao bây giờ.

Cứ như vậy chờ chết sao.

Cái gì cũng không làm nhất định sẽ bị gán cho tội danh c·ướp đi kim tiền cứu trợ thiên tai mà bị xử trảm.

Ta cũng không biết, trừ phi Lúc này một đạo thân ảnh yểu điệu không hợp với không khí chiếu ngục đã đi tới.

Còn chưa đến gần đã lo lắng hô: Ca Tiếu.

Ly Ca Tiếu sắc mặt đại biến, vội hỏi: Như Ức.

Sao nàng lại tới đây.

Chẳng lẽ Quả nhiên Kinh Như Ức đi theo phía sau một thân ảnh mặt mang nụ cười ác liệt.

Chính là Ứng Vô Cầu.

Ly Ca Tiếu và Sài Hồ trong miệng Hải đại nhân chính là danh thần Hải Thụy của triều Minh trung hậu kỳ trong lịch sử.

Hắn trong lịch sử chính thức đi vào triều đình là thời Gia Tĩnh Đế sau Chu Hậu Chiếu.

Đương nhiên điều này đối với dòng thời gian và thế giới hỗn loạn này không có ý nghĩa.

Thế nhưng Hải Thụy ở trong hoàn cảnh đầy hoạn quan, gian thần này tình cảnh càng thêm ác liệt.

Hơn nữa trong triều đình thế lực rất nhiều, các Vương gia đầy dã tâm muốn nắm quyền càng không phải số ít.

Hải Thụy cho dù muốn thi triển quyền cước cũng không có bao nhiêu chỗ trống.

Quan trọng nhất vẫn là Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu đối với hắn rất là chán ghét.

Chu Hậu Chiếu của thế giới này dốc sức bình hành các thế lực, thu nạp quyền lực.

Thế nhưng Hải Thụy lại quá cương trực công chính, chỉ biết làm gay gắt mâu thuẫn, bất lợi cho cân bằng các thế lực.

Nếu không phải Hải Thụy ở dân gian danh vọng quá cao, Chu Hậu Chiếu e rằng sớm đã bãi chức hắn.

Đồng thời thực đã có một vết xe đổ bị bãi chức vì nguyên nhân như vậy, chính là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Trịnh Đông Lưu trước đây.

Những vị quan thanh chính này luôn quá mức lý tưởng hóa, vì vậy cũng hầu như không thể nào hiểu được đối với Hoàng Đế mà nói, thanh trừ tham quan, gian thần kém xa đảm bảo quyền lực trong tay mình là điều quan trọng.

Hơn nữa Chu Hậu Chiếu của thế giới này còn không phải là bình thường kế vị.

Bất kỳ trở ngại nào ngăn cản hắn thu nạp quyền lực đều sẽ bị hắn chán ghét.

Vì vậy Ly Ca Tiếu nói đúng, Hải Thụy không cứu được bọn họ.

Nếu ngay cả Hải Thụy cũng không cứu được bọn họ, vậy thì còn ai có thể cứu bọn họ đâu.

Ly Ca Tiếu trong kịch tình bình tĩnh như vậy, một nguyên nhân rất quan trọng chính là hắn có tự tin có thể trốn khỏi nhà tù.

Cuối cùng cũng xác thực dựa vào vũ lực chạy thoát.

Ngươi bảo hắn ở Cẩm Y Vệ Chiếu Ngục của thế giới này thử xem.

Đại Tông Sư cũng chưa chắc có thể mạnh mẽ xông ra đi, huống hồ là bọn hắn.

Cho nên muốn cứu được thì có lẽ chỉ còn lại một biện pháp là khiến Ứng Vô Cầu phủ nhận lời chứng của mình trước đây.

Thế nhưng Ứng Vô Cầu hao tổn tâm cơ vu khống hãm hại bọn họ, dựa vào đâu mà muốn lật đổ lời chứng của mình.

Đừng nói, thật đúng là có một người có thể làm được.

Lúc này Yến Tam Nương tiến đến bên cạnh Hạ Tiểu Mai hỏi: Nàng là ai.

Hạ Tiểu Mai do dự một chút, nói: Nàng là thê tử Bài Ca tiên sinh, Kinh Như Ức.

Thân ảnh yểu điệu kia chính là Kinh Như Ức.

Chỉ thấy Kinh Như Ức tuy trâm cài áo vải, dung mạo lại tú lệ cực kỳ, như ngọc châu rực rỡ, ánh ngọc long lanh, giữa hai lông mày ẩn nhiên có một khí chất thanh nhã.

Nói vậy khi chưa lấy chồng, nàng tất nhiên là một tiểu thư khuê các.

Nhưng giờ đây, Kinh Như Ức có thêm vẻ đẹp đằm thắm của thiếu phụ lại càng có sức hấp dẫn lớn hơn đối với đàn ông.

Cùng với Ứng Vô Cầu đi theo sau nàng, khi ánh mắt rơi xuống người nàng luôn đặc biệt hừng hực.

Bất quá khi Kinh Như Ức đưa mắt nhìn tới, hắn lại sẽ cấp tốc thu liễm ánh mắt và nụ cười trên mặt.

Nếu như Kinh Như Ức bất chấp tất cả cầu xin Ứng Vô Cầu, không chừng thật đúng là sẽ khiến hắn phủ nhận lời chứng trước đây.

Lúc này Ứng Vô Cầu vẻ mặt bình thản trả lời vấn đề Ly Ca Tiếu trước đó.

Đương nhiên là ta mang Như Ức đến thăm đại ca.

Với giao tình của chúng ta, dàn xếp một chút để Như Ức tới gặp đại ca một mặt vẫn không có vấn đề gì.

Ly Ca Tiếu phẫn hận nói: Ứng Vô Cầu.

Ngươi cái đồ tiểu nhân vô sỉ.

Là ta nhìn lầm ngươi.

Kinh Như Ức không chết đối với tính tình Ly Ca Tiếu ảnh hưởng cực đại.

Hắn vẫn như cũ hận đời.

Chịu liên lụy của Trịnh Đông Lưu rời khỏi Cẩm Y Vệ cũng không khiến hắn có bao nhiêu thay đổi.

Ứng Vô Cầu giả vờ tiếc hận nói: Đại ca, ngươi tức giận như vậy làm gì.

Hơn nữa lời này hẳn là ta tới nói mới đúng, nếu không phải đại ca ngươi tự mình đi sai bước nhầm, cũng sẽ không rơi xuống hạ tràng như bây giờ.

Kinh Như Ức nhíu mày, nàng đã cảm thấy không thích hợp.

Nghi ngờ hỏi: Ca Tiếu, Mạnh Bạo Ca nói hắn sẽ cố gắng vì ngươi chu toàn.

Chương 1129

Chuyện này là sao nữa.

Ứng Vô Cầu nguyên danh là Bao Mạnh Bạo.

Đầu nhập Nghiêm Tung sau đó bị đổi tên thành Ứng Vô Cầu.

Kinh Như Ức và Ứng Vô Cầu là thanh mai trúc mã, Ứng Vô Cầu càng là nghĩa huynh trên danh nghĩa của nàng.

Vì vậy cũng sớm thành thói quen dùng Bao Mạnh Bạo để gọi hắn.

Yêu tha thiết Kinh Như Ức, Ứng Vô Cầu đối với điều này đương nhiên sẽ không có nửa điểm phản đối.

Thậm chí mỗi khi Kinh Như Ức gọi hắn như vậy, tâm tình đều có chút xao động, khiến hắn khẩn cấp muốn thắng Ly Ca Tiếu.

Ứng Vô Cầu thoáng bình phục lại tâm tình, một bộ tận tình dáng vẻ giải thích: Ta là đã đồng ý sẽ vì đại ca chu toàn, nhưng là muốn đại ca nguyện ý giao nộp ra là ai sai khiến c·ướp đi kim tiền cứu trợ thiên tai mới được.

Chỉ cần đại ca thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nhiều nhất lưu đày mười năm tám năm cũng trở về, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Ly Ca Tiếu nghe vậy giật mình, lạnh giọng nói: Ngươi là muốn giúp Nghiêm Tung mượn tay ta đối phó Hải đại nhân.

Ứng Vô Cầu làm sao ở trước mặt Kinh Như Ức thừa nhận, giả mù sa mưa cười khổ nói: Đại ca lời nói này thật là kỳ quái, chuyện của cấp trên không phải loại tiểu nhân như ta có thể xen vào.

Dừng một chút.

Hắn vẻ mặt khó xử nói: Ai, ta biết đại ca nghĩa khí ngút trời, không muốn bán đứng người khác, nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn đại ca chịu tội mà chết a.

Như vậy đi, ta lùi một bước cầu việc khác.

Chỉ cần đại ca ký cái này, ta cũng như thế sẽ cố gắng bảo trụ đại ca.

Dứt lời, đi tới cửa phòng giam, đưa một trang giấy vào.

Đây là Ly Ca Tiếu nghi ngờ đưa tay tiếp nhận, trong lòng mơ hồ có dự cảm bất tường.

Kết quả hắn mở trang giấy, chứng kiến nội dung bên trong, nhất thời giận không kềm được quát lên: Ngươi vọng tưởng.

Ly Ca Tiếu lúc này đã hiểu ra, trách không được Ứng Vô Cầu muốn cố ý vu khống hãm hại hắn.

Tờ giấy kia hóa ra là một phong hưu thư.

Nguyên lai mục đích của Ứng Vô Cầu hóa ra là thê tử hắn, Kinh Như Ức.

Ly Ca Tiếu không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sẽ khiến Ứng Vô Cầu trước đây từng chúc phúc hắn cùng Kinh Như Ức đồng thời hy vọng hắn có thể bảo vệ Kinh Như Ức thật tốt lại biến thành dáng vẻ hôm nay.

Thế nhưng vô luận là lý do như thế nào, hắn đều sẽ không đồng ý ký hưu thư trong tay.

Ứng Vô Cầu yêu tha thiết Kinh Như Ức, hắn cũng giống vậy.

Chỉ bất quá khi Kinh Như Ức dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn qua, hắn vô ý thức siết chặt hưu thư trong tay.

Ứng Vô Cầu rất hài lòng phản ứng của Ly Ca Tiếu.

Giả vờ bất đắc dĩ nói: Như Ức nàng cũng thấy đấy.

Không phải ta không muốn giúp đại ca, thật sự là đại ca u mê không tỉnh ngộ a.

Kinh Như Ức không rõ ý tưởng, chỉ phải nhíu mày nói: Ca Tiếu, Mạnh Bạo Ca muốn ngươi ký cái gì.

Nếu có thể mà nói, trước tiên đem mệnh bảo trụ rồi hãy nói.

Kỳ thực coi như Kinh Như Ức biết đó là hưu thư, nàng cũng sẽ đồng ý Ly Ca Tiếu ký.

Chính như nàng nói vậy, tính mệnh Ly Ca Tiếu quan trọng hơn.

Huống chi coi như Ly Ca Tiếu ký hưu thư, chẳng lẽ nàng sẽ đầu nhập vòng tay Ứng Vô Cầu sao.

Ly Ca Tiếu dù biết Kinh Như Ức là ý tốt, thế nhưng thời điểm này há lại sẽ để cho nàng dính vào.

Hắn thấy lúc này lựa chọn tốt nhất chính là không nên để cho Kinh Như Ức dính vào.

Hắn quát lớn: Như Ức.

Nàng bây giờ liền về nhà đi.

Chuyện của ta không cần nàng quan tâm.

Kinh Như Ức bị Ly Ca Tiếu quát lớn sợ hết hồn.

Ấm ức nói: Ca Tiếu.

Ngươi Nhưng mà lời còn chưa nói hết đã bị Ly Ca Tiếu cắt ngang lạnh lùng: Lời của ta, nàng không nghe thấy sao.

Bây giờ đi về.

Về sau cũng không cho phép trở lại.

Tính tình Ly Ca Tiếu trước khi thay đổi chính là như vậy, không để ý ý tưởng người khác, cảm thấy mình mới là người đúng.

Lúc này một đạo tiếng cười lạnh truyền đến: Thê tử tốt như vậy không muốn, không bằng đưa cho Cố mỗ thế nào.

Cố Hàn Uyên có chút hăng hái mà nhìn Ly Ca Cười, Kinh Như Ức cùng Ứng Vô Cầu, trong lòng cảm thán kịch bản biến hóa luôn là rút dây động rừng.

Kỳ thực nguyên nhân ban đầu tạo thành biến động lớn trong kịch bản hiện tại chính là Nghiêm Tung không quyền khuynh triều đình như trong nguyên tác.

Đồng thời, Chu Hậu Chiếu so với Gia Tĩnh Đế Chu Hậu Thông vẫn hơi khác so với sách sử.

Hai vị Hoàng đế này đều là người nhận được những lời khen chê không đồng nhất: có lúc anh minh, có lúc ngu ngốc.

Chu Hậu Chiếu tuy trọng dụng hoạn quan, thế nhưng hắn hiểu đạo lý phải nắm giữ quyền lực trong tay mình.

Không như Chu Hậu Thông vì tu tiên vấn đạo mà để Nghiêm Tung lũng đoạn triều chính trong thời gian dài.

Chính vì Nghiêm Tung không muốn làm người đứng đầu, mà càng muốn làm kẻ dưới một người trên vạn người.

Bằng không, Hoàng vị của Chu Hậu Thông cũng sẽ không yên ổn.

Chu Hậu Chiếu không tín nhiệm Nghiêm Tung như Chu Hậu Thông.

Quyền thế của Nghiêm Tung kém xa so với trong kịch bản, dẫn đến hắn không thể làm càn như trong nguyên tác.

Trịnh Đông Lưu sẽ thua là bởi vì sau khi ấu tử mất, hắn trở nên quá hấp tấp.

Hơn nữa, khi Trịnh Đông Lưu đã có tuổi, vết thương cũ tái phát, thực lực suy giảm nghiêm trọng, vô lực đảm nhiệm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Ly Ca Cười bị miễn chức, ngoài việc bị Trịnh Đông Lưu liên lụy, còn bởi vì hắn trước đây quá ngay thẳng, đắc tội quá nhiều quyền quý.

Ngày xưa còn có Trịnh Đông Lưu đứng ra gánh vác cho hắn.

Chờ khi Trịnh Đông Lưu thất thế, hắn tự nhiên sẽ bị phản phệ, bị thanh toán.

Ngược lại, Ứng Vô Cầu, người vốn dĩ thuộc phe Trịnh Đông Lưu và Ly Ca Cười, nhờ đầu phục Nghiêm Tung mà thoát được một kiếp.

Kinh Như Ức không chết, ngược lại đã phóng thích con thú mang tên quyền dục trong lòng Ứng Vô Cầu.

Trong kịch bản gốc, Ứng Vô Cầu vì cái chết của Kinh Như Ức mà bị chấp niệm trói buộc.

Bề ngoài hắn làm chuyện ác không từ thủ đoạn, nhưng thực tế, tất cả đều là để báo thù cho Kinh Như Ức.

Hắn muốn Như Ức chứng kiến rằng hắn không phải kẻ bất lực.

Hắn cũng không thật sự muốn giết Ly Ca Cười, mà chỉ muốn thắng hắn, muốn Ly Ca Cười thừa nhận rằng người thân, người yêu quan trọng hơn chính nghĩa, lựa chọn của Ứng Vô Cầu mới là đúng.

Cuối cùng, kịch bản gốc đã chứng minh Ứng Vô Cầu mới là người thực sự đúng.

Không chỉ báo thù cho Kinh Như Ức, mà còn thắng Ly Ca Cười.

Sau khi thực hiện chấp niệm, Ứng Vô Cầu đã chết với nụ cười mãn nguyện trong vòng tay Ly Ca Cười để gặp Kinh Như Ức.

Nhưng nay không có chấp niệm, mọi thứ đều thay đổi.

Trong mắt Ứng Vô Cầu chỉ còn nhìn thấy tầm quan trọng của quyền thế.

Thậm chí hắn dần cho rằng trước đây mình thua Ly Ca Cười, trơ mắt nhìn người phụ nữ mình yêu gả cho Ly Ca Cười, hoàn toàn là bởi vì khi đó hắn chỉ là một nông dân yếu đuối vô năng, còn Ly Ca Cười là Cẩm Y Vệ Đồng Tri cao cao tại thượng.

Nếu được làm lại, hắn tuyệt đối sẽ không thua Ly Ca Cười nữa.

Trịnh Đông Lưu đánh giá Ứng Vô Cầu rất chính xác: Ứng Vô Cầu chính là một thanh kiếm hai lưỡi, cuối cùng sẽ đâm về phía nào còn tùy thuộc vào vận mệnh và cảnh ngộ của hắn.

Hôm nay, Ứng Vô Cầu đang đi trên một con đường hoàn toàn ngược lại so với kịch bản gốc.

Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú với sự phát triển và kết quả cuối cùng của ba người trước mắt.

Dù sao, cảnh sắc bất biến nào có thú vị bằng cối xay gió luôn chuyển động.

Huống chi, hắn cũng vui vẻ làm ngọn gió lay động bánh xe gió ấy.

Còn việc có phải là mưa giông chớp giật hay không thì chưa nói được.

Lúc này, mọi người đều kinh ngạc vì Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện.

Hơn nữa, những lời hắn nói càng khiến không ít người biến sắc mặt quái dị.

Có người nhận ra Cố Hàn Uyên, có người thì không.

Chương 1130

Ví như Ứng Vô Cầu lúc này chợt biến sắc.

Thân là Cẩm Y Vệ Đồng Tri, hắn tự nhiên không thể không biết tướng mạo Cố Hàn Uyên.

Chính vì nhận ra Cố Hàn Uyên, Ứng Vô Cầu mới gấp bội kinh hãi.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên dường như còn rất hứng thú với Kinh Như Ức.

Tuy Cố Hàn Uyên quả thực chỉ là một kẻ giang hồ không có quan chức, thế nhưng địa vị của hắn sớm đã không chỉ giới hạn trong một quốc gia.

Ứng Vô Cầu, một Cẩm Y Vệ Chỉ huy Đồng Tri nhỏ bé, thật sự không đáng chú ý.

Nếu Cố Hàn Uyên thực sự để mắt tới Kinh Như Ức, điều đó sẽ khiến hắn tuyệt vọng hơn cả việc Kinh Như Ức gả cho Ly Ca Cười.

Ly Ca Cười sẽ không nhận ra Cố Hàn Uyên.

Hắn ẩn cư nhiều năm, đã có chút tách rời với xã hội.

Việc không nhận ra Cố Hàn Uyên, người đột nhiên quật khởi trong những năm gần đây, là điều bình thường.

Tuy nhiên, dù có nhận ra Cố Hàn Uyên hay không, kết quả vẫn như nhau.

Hắn sẽ không nhường đường cho kẻ đã để mắt tới thê tử của mình.

Nếu không phải tình thế lúc này còn chưa công khai, e rằng hắn đã mắng chửi rồi.

Kinh Như Ức cũng không thể nào nhận ra Cố Hàn Uyên.

Một công tử trẻ tuổi tuấn tú đột nhiên bày tỏ hảo cảm với nàng, trong lòng khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Đây là lẽ thường tình.

Giống như đàn ông đẹp trai tán tỉnh thì gọi là ghẹo gái, còn đàn ông xấu xí tán tỉnh thì là trêu ghẹo lưu manh.

Tuy nhiên, Kinh Như Ức không phải loại phụ nữ nông cạn, lúc này nàng càng nhiều hơn là kinh ngạc, phiền nhiễu cùng cảnh giác.

Còn như Yến Tam Nương lúc này thì trợn mắt nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ nàng đang mong đợi Cố Hàn Uyên đến đây chỉ dẫn cho nàng, giờ đây dường như cũng sắp thành hiện thực.

Thế nhưng tình hình thực tế lại có đôi chút không giống với những gì nàng tưởng tượng.

Yến Tam Nương thầm mắng trong lòng: Uổng cho ngươi trước đó còn không hề phản đối ta, lại nhiệt tình gọi ta là tiểu di tử.

Giờ lại nhìn chằm chằm thê tử của người khác mà dâng lời ân cần.

Tên hỗn đản này.

Lưu manh.

Sắc phôi.

Tên lường gạt.

Yến Tam Nương càng mắng càng khó chịu.

Ngay cả tia chua xót âm thầm dâng lên trong lòng nàng cũng bị lãng quên.

Bị Cố Hàn Uyên thu hút sự chú ý, đám người cũng không để ý đến lão giả theo sau hắn.

Lão giả mặc quan phục Đô Sát Viện Hữu Thiêm Đô Ngự Sử, khuôn mặt thanh tú nghiêm nghị.

Hắn thấy bầu không khí quái lạ, tiến tới bất đắc dĩ nói: Cố công tử, đùa giỡn cũng xin phải chừng mực.

Hải đại nhân.

Ly Ca Cười mừng rỡ như điên, kinh hô nói rõ thân phận lão ông.

Chính là Đô Sát Viện Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Hải Thụy.

Bất kể Cố Hàn Uyên nói gì, khi nhìn thấy Hải Thụy đến, Ly Ca Cười đều cảm thấy những người như mình đã được cứu.

Đồng thời, lời nói của Hải Thụy cũng khiến không ít người thở phào nhẹ nhõm.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở Ly Ca Cười và Ứng Vô Cầu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhưng chỉ mỉm cười nhàn nhạt nói: Cố mỗ chỉ là không quen nhìn một số người đang ở trong phúc mà không biết phúc mà thôi.

Hắn tự nhiên đang ám chỉ chuyện Ly Ca Cười đã quát mắng Kinh Như Ức trước đó.

Cố Hàn Uyên nhìn Kinh Như Ức nhu nhược tựa như một đóa tiểu bạch hoa lay động trong gió, trong mắt lóe lên một tia sâu thẳm.

Nàng mỹ nhân thê này hiển nhiên so với người đã mất sớm trong kịch bản còn có thêm mấy phần ý nhị, không khỏi khiến người ta trong lòng hừng hực.

Trách không được Ứng Vô Cầu đối với nàng vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Cố Hàn Uyên biết rằng Kinh Như Ức bề ngoài tuy nhu nhược, nhưng kỳ thực ngoài mềm trong cứng.

Bằng không, trong kịch bản nàng cũng không thể dùng chính mình để dẫn dụ truy binh rời đi.

Tuy kết quả cuối cùng rất đáng tiếc, nhưng cũng đã chứng minh tính cách của nàng.

Vì vậy, thủ đoạn thông thường đối với nàng căn bản vô dụng.

Mà mối uy hiếp duy nhất của Kinh Như Ức e rằng sẽ là Ly Ca Cười.

Đồng thời, Ứng Vô Cầu, người nghĩa huynh trên danh nghĩa này, cũng là một sự tồn tại khiến nàng cực kỳ áy náy.

Vì vậy, muốn có được nàng mỹ nhân thê này, cũng chỉ có thể ra tay từ hai người kia.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến mình e rằng lại phải nhặt lại nghề cũ, trong lòng thầm nhủ một tiếng: Đùa giỡn ư.

Vậy cũng chưa chắc.

Hải Thụy lúc này bất đắc dĩ lắc đầu.

Tính tình Ly Ca Cười hắn biết.

Tuy vừa rồi thái độ đối với Kinh Như Ức không tốt, nhưng tuyệt đối là vì ẩn tình mà làm vậy vì lợi ích của nàng.

Còn như thuyết pháp của Cố Hàn Uyên, hắn cũng có thể lý giải.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình là điều ai cũng biết.

Đồng thời, việc hắn thân mật hơn với phụ nữ, nhất là những nữ tử dung mạo xinh đẹp, cũng không phải là bí mật gì.

Vì vậy, việc Cố Hàn Uyên ra mặt vì Kinh Như Ức bị đối xử bất công là điều rất đỗi bình thường.

Hải Thụy đối với chuyện này không có quá nhiều ý kiến.

Thậm chí ông còn không cho rằng việc Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình là vấn đề to tát gì.

Dù sao, cho đến nay Cố Hàn Uyên cũng chưa từng gây ra tiếng xấu nào về việc cưỡng đoạt dân nữ.

Huống hồ, ngay cả Hải Thụy chính mình cũng có ba thê hai thiếp.

Khi đã 70 tuổi vẫn còn cưới vợ bé.

Đồng thời, ông cũng chưa từng bị chính địch công kích vì chuyện này.

Có thể thấy, theo quan điểm chủ lưu của thời đại này, phong lưu vốn không phải là vấn đề lớn lao gì.

Ngược lại, Hải Thụy lại có thiện cảm rất lớn với Cố Hàn Uyên.

Ông cho rằng hắn, dù là đại náo hoàng cung Thanh Quốc hay phá giải mấy vụ án lớn, đều là những việc tốt vì nước vì dân.

Còn như một vài tật xấu cá nhân, đó chẳng qua là tiểu tiết, không đáng nhắc tới.

Nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý giúp ông lật đổ Nghiêm Tung, ông thậm chí nguyện ý gả cả ba cô con gái của mình cho Cố Hàn Uyên.

Tuy ba cô con gái của ông đều đã lập gia đình, thế nhưng vẫn có thể ly hôn không phải sao.

Đương nhiên, trên thực tế, chuyện như vậy ông vẫn không thể ra tay làm được.

Chỉ thỉnh thoảng sẽ lướt qua ý niệm đó trong lòng, đồng thời cũng sẽ có chút tiếc nuối.

Cố Hàn Uyên ngược lại may mắn là trước đó khi đi bái phỏng Hải Thụy đã gặp được ba cô con gái của Hải Thụy về thăm cha.

Với lão soái ca như Hải Thụy, con gái sinh ra tự nhiên không thể nào xấu xí.

Đều là những thiếu phụ xinh đẹp.

Chương 1131

Nếu có thể có một trận giao lưu hữu nghị, ngược lại thì ai cũng không mất mát gì.

Đồng thời, điều này cũng chứng thực rằng thuyết pháp trong một số dã sử ghi lại rằng Hải Thụy vì một người hầu nam cho con gái mình một miếng bánh ăn mà cho rằng nam nữ thụ thụ bất thân, rồi để con gái chết đói, chỉ là lời nói vô căn cứ.

Dù sao, ba cô con gái duy nhất của Hải Thụy đều đã lập gia đình.

Đây chẳng qua là thủ đoạn văn nhân cán bút, sát nhân không nhuốm máu mà thôi.

Hải Thụy làm quan cương trực công chính, đắc tội nhiều người, bị bôi đen như vậy là điều hết sức bình thường.

Vì vậy, dù Cố Hàn Uyên có chút giao lưu với ba cô con gái của Hải Thụy, đó cũng là với thái độ nghiêm cẩn đang nghiên cứu lịch sử.

Ừm, tạm thời cứ cho là vậy đi.

Tóm lại, Cố Hàn Uyên đến tìm Hải Thụy bày tỏ ý muốn bảo vệ đám người, chủ yếu là Yến Tam Nương.

Hải Thụy cũng muốn cứu Ly Ca Cười.

Hai người xem như là ăn nhịp với nhau.

Có Cố Hàn Uyên làm người bảo đảm, Hải Thụy dù có đến trước mặt Hoàng đế Chu Hậu Chiếu nói thẳng chuyện này cũng không ai dám xen vào.

Cái mặt mũi này, ai dám không nể Cố Hàn Uyên.

Dù Nghiêm Tung có biết cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ai bảo ngươi dám bắt Yến Tam Nương.

Cũng giống như hiện tại, Ứng Vô Cầu đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh, dường như giây phút tiếp theo sẽ mệnh tang Hoàng Tuyền.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh giọng nói: Ứng Vô Cầu, ngươi ngược lại thật to gan.

Dám vu oan hãm hại bắt đi người của Cố mỗ.

Chịu đựng cảm giác áp bách của Cố Hàn Uyên, Ứng Vô Cầu hầu như vô thức quỳ xuống.

Hắn không dám biện bạch chuyện vu oan hãm hại, liền toát mồ hôi lạnh liên thanh cầu xin tha thứ: Tiểu nhân không biết Ly Ca Cười là người của Cố công tử, cũng xin ngài bỏ qua cho tiểu nhân lần này.

Nói đoạn, hắn còn nghiêng đầu nhìn về phía Ly Ca Cười, ghen tị vì hắn lại trèo lên cành cao.

Hơn nữa còn là một cành cao mà ngay cả Nghiêm Tung cũng không dám động tới.

Thậm chí hắn ác ý hoài nghi Ly Ca Cười có phải đã hiến Kinh Như Ức lên, nên mới được Cố Hàn Uyên xem trọng.

Ý nghĩ như vậy làm hắn càng nghĩ càng thấy phẫn hận và không cam lòng.

Nhưng mà hắn lại kinh ngạc phát hiện Ly Ca Cười cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Quả nhiên, giây phút tiếp theo chỉ thấy Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, nói: Ai nói với ngươi Ly Ca Cười là người của Cố mỗ.

Một kẻ đến người thê tử kết tóc tốt như vậy cũng cam lòng quát mắng, Cố mỗ chẳng đáng muốn chi.

Cố mỗ nói là Yến Tam Nương.

Ứng Vô Cầu, ngươi mắt kém như thế, làm sao lên làm Cẩm Y Vệ Chỉ huy Đồng Tri.

Chỉ dựa vào một lòng trung thành sao.

Lời vừa nói ra, đám người đều có chút mơ màng.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại đến vì Yến Tam Nương.

Yến Tam Nương cũng giật mình, ngay sau đó mặt cười ửng đỏ lầm bầm: Ai là người của ngươi chứ.

Miệng nói là vậy, nhưng những ghen ghét và khó chịu trước đó của nàng vì Kinh Như Ức nhất thời tan thành mây khói.

Yến Tam Nương thấy đám người đều nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, bèn hầm hừ trừng mắt lại: Nhìn cái gì mà nhìn.

Đó là hắn tự chủ trương.

Còn như lời biện bạch như vậy có tác dụng bao nhiêu. nhìn biểu tình chế nhạo của đám người là biết.

Yến Tam Nương bị ánh mắt mọi người nhìn đến rất xấu hổ, bèn hung hăng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Một bộ dáng vẻ đều tại ngươi.

Kinh Như Ức chẳng biết tại sao, trong lòng lại vô hình có chút ước ao.

Nàng đã từng có lúc thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ trong lòng như vậy.

Thế nhưng từ khi Ly Ca Cười bị ép rời khỏi Cẩm Y Vệ, nhìn thấy hắn trầm mặc, suy sụp, Kinh Như Ức liền không cách nào tùy hứng được nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kinh Như Ức không mang thai như trong kịch bản gốc.

Vẫn là câu nói đó, bất kỳ thay đổi nào cũng có thể rút dây động rừng.

Ứng Vô Cầu vô thức nhìn thoáng qua Yến Tam Nương, nhất thời phản ứng kịp.

Một nữ tử xinh đẹp như vậy có quan hệ với Cố Hàn Uyên thì chẳng phải là điều quá đỗi bình thường sao.

Trước đó hắn thực sự quá chú ý đến Ly Ca Cười, nên mới phạm phải sai lầm ngu xuẩn này.

Vì vậy lúc này hắn càng phải bù đắp lại.

Chỉ thấy Ứng Vô Cầu cười nịnh nọt nói: Là tiểu nhân hữu nhãn vô châu, mạo phạm Tôn Phu Nhân, cũng xin phu nhân niệm tình kẻ không biết không có tội mà tha cho tiểu nhân.

Yến Tam Nương nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Nếu chỉ nói nàng là người của Cố Hàn Uyên, thì có thể là thân hữu, có thể là thuộc hạ.

Thế nhưng lời này của Ứng Vô Cầu lại xem như gắn nàng với thân phận hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Yến Tam Nương vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Vì sao không giải thích.

Vì sao không nói cho bọn họ biết ta chỉ là vì một vị sư tỷ mà thành tiểu di tử của ngươi.

Hay là ngươi quả nhiên đang lừa ta.

Căn bản không có vị sư tỷ kia tồn tại.

Còn nữa, ý cười trên mép ngươi là sao.

Thật đáng đánh mà.

Yến Tam Nương lúc này trong đầu hỗn loạn bất kham, nhất thời không nói nên lời.

Nhìn Yến Tam Nương với khuôn mặt đỏ bừng lắp bắp không nói gì, một bộ dáng vẻ e lệ như bị nói trúng, mọi người nhất thời hiểu rõ.

Yến Tam Nương quả nhiên là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Hạ Tiểu Mai thấp giọng lầm bầm: Tam Nương có thân phận lợi hại như vậy mà cũng không nói cho chúng ta biết.

Nếu sớm biết trực tiếp cầu xin Cố công tử giúp đỡ chẳng phải không có phiền phức như vậy sao.

Được rồi, trước đó Tam Nương mang theo Sài Hồ từ Chấn Hằng Sơn Trang trở về an toàn, e rằng cũng là Cố công tử giúp một tay phải không.

Còn gạt chúng ta không nói.

Yến Tam Nương dường như nghe thấy Hạ Tiểu Mai lầm bầm.

Nàng hoàn hồn liền muốn giải thích: Không phải, ta chỉ là của hắn.

Đáng tiếc lời còn chưa nói hết đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Ứng Vô Cầu, bây giờ có thể thả người rồi chứ.

Yến Tam Nương chỉ cảm thấy một cục tức nghẹn trong ngực, vừa giận dữ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Bất quá, cái nhìn này dường như còn ẩn chứa thêm chút ý xấu hổ.

Quá trình rời khỏi ngục thất Cẩm Y Vệ rất thuận lợi.

Ứng Vô Cầu không dám gây thêm phiền phức gì, thành thật thả người.

Tuy nhiên, có một tiểu tiết nhỏ.

Khi Ứng Vô Cầu ôm Tiên Đế bảo kiếm trả lại Cố Hàn Uyên, Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ vai hắn, ý vị thâm trường nói: Cũng được, không tính là quá ngu.

Ứng Vô Cầu nhất thời linh cơ chợt lóe, thấp giọng hỏi: Xin hỏi Cố công tử định xử lý Ly Ca Cười ra sao.

Ly Ca Cười.

Một kẻ sớm muộn gì cũng sẽ kéo theo thân bằng hảo hữu của mình chìm sâu, thật nhàm chán.

Cố Hàn Uyên trả lời như vậy, Ứng Vô Cầu lại nhất thời kích động.

Điều này chứng tỏ Cố Hàn Uyên không coi trọng Ly Ca Cười, thậm chí không ủng hộ hắn.

Cứ như vậy, hắn chỉ cần tránh xa nghịch lân của Cố Hàn Uyên là Yến Tam Nương, chẳng phải có thể rập khuôn đối phó Ly Ca Cười sao.

Chương 1132

Hơn nữa, chỉ cần trong kế hoạch nhắm vào Ly Ca Cười loại bỏ Yến Tam Nương, Cố Hàn Uyên hơn phân nửa sẽ không nhúng tay cứu Ly Ca Cười nữa.

Nghĩ thông suốt, Ứng Vô Cầu cười nịnh nói: Cố công tử yên tâm, tiểu nhân sau này nhìn thấy Yến cô nương, tự nhiên sẽ nhượng bộ lui binh, không dám có chút mạo phạm.

Cố Hàn Uyên hài lòng mỉm cười nói: Rất tốt.

Xem ra không phải chỉ có lòng trung thành, đi theo Nghiêm Tung ngược lại có chút đáng tiếc.

Ứng Vô Cầu nghe vậy trong lòng khẽ động, một phỏng đoán nào đó khiến hắn có chút kích động.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, Cố Hàn Uyên đã rời đi.

Chỉ để lại Ứng Vô Cầu với sắc mặt âm tình bất định ở lại tại chỗ.

Đám người rời khỏi ngục thất Cẩm Y Vệ, Hải Thụy còn cần xử lý những ảnh hưởng tiếp theo của chuyện này, không thể không đi trước một bước.

Cố Hàn Uyên thuận tay ném Tiên Đế bảo kiếm cho Yến Tam Nương, đồng thời cười trêu nói: Chậc chậc, đường đường Yến Tử Thần Thâu mà còn để mất đồ.

Yến Tam Nương giơ tay tiếp nhận Tiên Đế bảo kiếm, nghe vậy lại vô cùng xấu hổ, nói cãi: Ta mới không phải làm mất, là bị cướp lại.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười một tiếng, ôn hòa dặn dò: Về sau cần phải giữ gìn cẩn thận.

Không phải lần nào ta cũng có thể giúp ngươi lấy lại đâu.

Yến Tam Nương có chút ngượng ngùng cùng xấu hổ.

Nếu không phải lời của Cố Hàn Uyên, nàng e rằng thật sự không thể lấy lại Tiên Đế bảo kiếm.

Dù kỹ thuật trộm cắp của nàng có cao siêu đến mấy, cũng không dám nói có thể lén lút lấy đồ từ tay Cẩm Y Vệ.

Huống chi còn là ngục thất Cẩm Y Vệ canh phòng nghiêm ngặt.

Hơn nữa, lần này có thể được cứu trợ cũng hoàn toàn nhờ Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Bằng không đừng nói là nghênh ngang rời khỏi ngục thất, lúc nào bị chém đầu cũng không chừng.

Vì vậy, trong lòng nàng kỳ thực rất cảm kích Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng, Yến Tam Nương cũng là một nữ tử tính cách không tự nhiên, kiêu ngạo, để nàng đàng hoàng nói lời cảm ơn cũng không dễ dàng.

Nàng không khỏi hầm hừ lầm bầm: Ta mới không tin ngươi sẽ mặc kệ ta.

Tuy nàng như trước không thẳng thắn, nhưng lại không hiểu sao có vài phần ý nũng nịu.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên bày ra bộ dạng bị Yến Tam Nương chơi xấu chọc cười, đưa tay bóp về phía mặt nàng.

Yến Tam Nương muốn tránh, đáng tiếc không tránh được.

Bị bóp mặt, Yến Tam Nương tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên nói: Ngươi làm gì thế.

Cố Hàn Uyên vừa cảm thụ xúc cảm hài lòng truyền đến từ đầu ngón tay, vừa giả vờ tức giận nói: Ngươi làm tiểu di tử của ta mà lại làm ra vẻ mặt này sao.

Tuy xem trên mặt sư tỷ của ngươi, ta sẽ cố gắng chiếu cố ngươi, nhưng cũng chưa nói có thể tùy ý ngươi hồ nháo.

Lời vừa nói ra, không chỉ Yến Tam Nương giật mình, mà những người còn lại cũng không rõ vì sao.

Yến Tam Nương không phải hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên sao.

Sao lại thành cô em vợ.

Mối quan hệ của hai người dường như phức tạp hơn họ tưởng tượng.

Yến Tam Nương lúc này không khỏi có chút thất thần.

Trong lòng nàng lại không hiểu sao có cảm giác nặng nề như bị một tảng đá lớn đè nén.

Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên vẻ tức giận, một tay đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Hầu như theo bản năng chất vấn: Ngươi luôn nói là vì sư tỷ của ta mới đối với ta khác biệt, nhưng rốt cuộc là vị sư tỷ nào.

Đố kỵ, ghen ghét, hoài nghi, các loại tâm tình lấp đầy phương tâm Yến Tam Nương.

Hầu như theo bản năng nàng nắm chặt Tiên Đế bảo kiếm trong tay.

Nàng không tin tồn tại vị sư tỷ mà Cố Hàn Uyên nói.

Hoặc có lẽ là nàng căn bản không nguyện ý tin tưởng.

Dùng cái gọi là sư tỷ không có bằng chứng để tiếp cận nàng.

Nàng thà tin Cố Hàn Uyên chỉ đang lừa nàng.

Hai ngày này trải qua đối với nàng mà nói rất đặc biệt.

Từ khi nàng rời khỏi Nga Mi đã phiêu bạt lâu rồi.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự ấm áp và quan tâm kể từ khi lưu lạc.

Trải nghiệm như vậy khiến bề ngoài nàng kiên cường lại đặc biệt khao khát được người khác bảo vệ.

Bất luận là ở Chấn Hằng Sơn Trang hay trong ngục thất Cẩm Y Vệ, sự bao che mạnh mẽ của Cố Hàn Uyên đều là điều nàng đã từng vô cùng khao khát.

Bị cha mẹ nuôi bỏ rơi, bị mẹ ruột từ chối nhận mặt.

Cố Hàn Uyên đáp lại nhu cầu của nàng, lại nói cho nàng biết không phải là vì nàng.

Điều này khiến Yến Tam Nương làm sao có thể chấp nhận nổi.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên nói chắc như đinh đóng cột nhưng lại lập lờ nước đôi, làm nàng bất mãn tới cực điểm.

Có bản lĩnh thì nói ra cái gọi là sư tỷ đó là ai, nếu không thì đừng mượn danh nghĩa người khác để quan tâm ta.

Ánh mắt phẫn uất của Yến Tam Nương lộ ra ý tứ như vậy.

Cố Hàn Uyên đối với điều này nhưng chỉ nhàn nhạt nói: Ai nói chỉ là một vị sư tỷ của ngươi.

Lần đầu gặp mặt ta không phải đã nói rồi sao.

Ta là sư tỷ phu của ngươi, cũng có thể là sư muội phu.

Chỉ là sư tỷ phu nghe thuận tai hơn một chút mà thôi.

Yến Tam Nương nghe vậy nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Dường như Cố Hàn Uyên quả thực đã nói như vậy.

Giọng nàng có chút tối nghĩa hỏi: Ý ngươi là không chỉ một vị sư tỷ, còn có cả vị sư muội kia.

Yến Tam Nương vốn dĩ không tin, thế nhưng nghĩ đến danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Số lượng càng nhiều ngược lại càng tăng thêm độ tin cậy trong lời nói của hắn.

Nhưng độ tin cậy như vậy đối với Yến Tam Nương thì lại không hề thân thiện chút nào.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Ta chưa từng muốn lừa ngươi, chỉ là chính ngươi không tin mà thôi.

Còn các nàng là ai, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ gặp mặt.

Yến Tam Nương cúi thấp trán, trầm mặc không nói gì.

Lúc này, sau khi nghe xong một màn kịch tình cảm, đám người cũng đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Có lẽ trước đó họ đều hiểu lầm.

Bây giờ hiểu lầm đã được hóa giải, người thực sự khó chịu ngược lại lại là Yến Tam Nương.

Hạ Tiểu Mai và Kinh Như Ức đều có chút không đành lòng, cảm thấy Cố Hàn Uyên đối với Yến Tam Nương có phải là quá tàn nhẫn không.

Thậm chí cho rằng Cố Hàn Uyên có thừa nhận là vì Yến Tam Nương thì sao chứ.

Dù sao, Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình cũng không phải là bí mật gì.

Ngược lại, nói thật lại là điều làm người ta đau đớn nhất.

Ít nhất, Kinh Như Ức cảm thấy Cố Hàn Uyên nói là sự thật.

Đồng thời cũng hiểu được Cố Hàn Uyên tuy phong lưu, nhưng không phải là không có nguyên tắc.

Bằng không, vì sao không thẳng thắn lừa gạt Yến Tam Nương một phen.

Điều này khiến Kinh Như Ức, sau khi nghe những tin đồn về Cố Hàn Uyên, trong lòng thêm vài phần đổi mới.

Lúc này, Yến Tam Nương rốt cuộc ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp mơ hồ mang theo chút lệ quang.

Nàng đem Tiên Đế bảo kiếm đang cầm trong tay ném vào lòng Cố Hàn Uyên.

Ta mới không cần kiếm của ngươi.

Tên lường gạt.

Lời vừa dứt, Yến Tam Nương liền tựa như một con cô yến, mấy lần lên xuống đã biến mất trước mắt mọi người.

Cố Hàn Uyên nhìn về hướng Yến Tam Nương rời đi, thầm nghĩ trong lòng một tiếng: Ta có thể từ chưa nói qua không muốn ngươi mà.

Vườn cửa lần nở hoa khắp cây, hồng mai ánh ngày đổi nùng trang.

Hàn lai hoa mai không phong được, tuyết giâm cành thủ kiều tranh cuồng.

Cố Hàn Uyên nhìn cảnh trí trước mắt, nhẹ giọng ngâm.

Hắn lúc này đang ở một vườn mai.

Hoa mai nở rất tiên diễm, hương thơm thanh khiết xông vào mũi.

Chương 1133

Nơi đây đã là cứ điểm, cũng là nơi Ly Ca Cười và Kinh Như Ức ẩn cư những năm gần đây.

Thậm chí cái tên này cũng bắt đầu từ nơi đây.

Hạ Tiểu Mai tán thán nói: Sớm đã nghe nói Cố công tử văn thái hoa mỹ.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn mỉm cười nói: Tiểu Mai quá khen.

Bất quá cũng chỉ là tùy hứng bộc phát ra chút chuyết tác mà thôi.

Cố Hàn Uyên đối với Hạ Tiểu Mai xem như tương đối hữu thiện.

Hạ Tiểu Mai tướng mạo rất thanh tú.

Nói là nam sinh nữ tướng thì hơi quá, nhưng nếu giả nữ trang tuyệt đối có thể bẻ cong không ít người.

Cố Hàn Uyên thân mật với Hạ Tiểu Mai tự nhiên không phải vì nguyên nhân này, hắn cũng không có hứng thú đấu kiếm.

Chỉ là bởi vì hắn biết Hạ Tiểu Mai có một người biểu tỷ dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Hơn nữa, người biểu tỷ này còn có chút đặc biệt.

Trên thực tế, các thành viên gia quyến đều khiến Cố Hàn Uyên thật sự cảm thấy hứng thú.

Thê tử của Ly Ca Cười, nàng mỹ nhân thê Kinh Như Ức thì khỏi phải nói.

Sài Hồ cũng có một người vợ cũ rất xinh đẹp cùng một cô con gái đáng yêu.

Việc Cố Hàn Uyên trà trộn vào đội ngũ của họ rất có ý nghĩa dẫn sói vào nhà.

Đương nhiên, lúc này họ đối với điều này còn chưa biết, thậm chí hiện tại chính là vì cảm kích ân cứu giúp của Cố Hàn Uyên mà mời hắn đến đây.

Chỉ thiếu một người là Yến Tam Nương không biết đã chạy đi đâu rồi.

Còn như Yến Tam Nương, Cố Hàn Uyên ngược lại hoàn toàn không lo lắng.

Dù sao nàng vốn là một nữ tử mạnh miệng nhẹ dạ, đồng thời lại đặc biệt trọng tình.

Đúng như thần niệm định vị hiện lên, nàng đang lẩn trốn ở đâu đó trong vườn mai, do dự trù trừ.

Yến Tam Nương chịu ảnh hưởng rất lớn từ sư phụ của nàng, đồng thời cũng là mẹ ruột nàng, Vô Cấu sư thái.

Rất khó để nàng thẳng thắn đối mặt với cảm xúc thật của mình.

Càng thúc ép nàng sẽ chỉ khiến nàng càng do dự, lẩn tránh.

Ngược lại, chủ động lùi một bước mới có thể khiến nàng muốn đuổi theo, đi gần hơn.

Cố Hàn Uyên đây cũng coi như bắt chước phương thức công lược được lựa chọn trong kịch bản gốc sau này.

Chỉ là hắn đã có một số thay đổi nhỏ.

Dù sao, với nhân vật thiết lập phong lưu đa tình của hắn, việc vô duyên vô cớ thờ ơ với một thiếu nữ xinh đẹp lại càng là chuyện kỳ quái hơn.

Buông bỏ suy nghĩ về Yến Tam Nương, Cố Hàn Uyên có ý riêng nói với Ly Ca Cười: Kinh Như Ức nghe vậy ngẩn ra, tiếp đó trong lòng một trận rung động.

Ly Ca Cười.

Nơi đây phong cảnh tuyệt đẹp, lại có kiều thê mỹ quyến bầu bạn, chẳng phải hơn nhiều so với việc quay về tranh đấu nơi trần thế sao.

Từ khi thành hôn, ánh mắt của nàng đã chuyển sang ngôi nhà nhỏ trước mắt.

Nếu có thể, nàng tuyệt đối không muốn Ly Ca Cười dính vào chuyện bên ngoài.

Sớm có một hài tử chẳng phải tốt hơn mọi thứ sao.

Huống chi, chuyện Ly Ca Cười muốn làm còn dính líu đến Ứng Vô Cầu.

Nàng đã từ cuộc đối thoại hôm nay mà nhìn thấu rất nhiều manh mối.

Ứng Vô Cầu e rằng thực sự đã đầu phục Nghiêm Tung, đồng thời vu oan hãm hại Ly Ca Cười.

Kinh Như Ức không biết Ứng Vô Cầu tại sao lại biến thành như vậy, thế nhưng tình nghĩa những ngày qua khiến nàng lâm vào lưỡng nan.

Mặc dù năng lực hữu hạn, nàng cũng đã làm hết sức mình.

Trước khi gặp Ly Ca Cười, vẫn là Ứng Vô Cầu ở bên cạnh bầu bạn, chăm sóc nàng.

Kinh Như Ức còn nhớ rõ khi nàng và Ly Ca Cười thành hôn, Ứng Vô Cầu trong lúc say rượu đã nói với Ly Ca Cười những lời say sưa đầy bi thống: Ngươi biết gì.

Nhiều năm như vậy ta theo nàng trải qua sinh tử, ngươi thực sự biết không.

Ta không thể không có nàng, nàng cũng không thể không có ta.

Xin lỗi, ngươi có lẽ thực sự không biết.

Là ta vô dụng, ta đã không trân trọng người phụ nữ ta yêu.

Là ta vô dụng, ngay cả một câu ta yêu nàng ta cũng không nói ra được.

Là ta vô dụng, hôm nay nàng liền muốn gả cho người đàn ông khác.

Ta cái gì cũng không làm được.

Ta thua rồi, ta còn có thể làm gì nữa đây.

Một người đã từng như huynh trưởng chăm sóc nàng đủ kiểu lại nói ra những lời như vậy, nàng há có thể không chút xúc động nào.

Chỉ là chuyện tình cảm không cách nào miễn cưỡng, nàng chỉ có thể xin lỗi Ứng Vô Cầu.

Chính vì biết mình đã có lỗi với Ứng Vô Cầu, Kinh Như Ức mới đối với hắn đặc biệt áy náy.

Mà bây giờ dường như thay đổi, Ứng Vô Cầu đã biến thành một người nàng có chút không nhận ra được.

Kinh Như Ức tiềm thức đã cảm thấy sự biến hóa của Ứng Vô Cầu có liên quan đến nàng.

Hơn nữa, tấm giấy kia bị Ứng Vô Cầu đưa cho Ly Ca Cười khiến nàng đặc biệt lưu ý.

Đáng tiếc, tờ giấy đó đã bị Ly Ca Cười cất kỹ bên mình, làm nàng không cách nào xác nhận nội dung bên trong.

Chỉ là trực giác cho nàng biết nội dung trong tờ giấy đó, bất luận là đối với nàng hay đối với Ly Ca Cười, e rằng đều không phải là chuyện tốt.

Điều duy nhất chính xác dường như là Ly Ca Cười lúc đó đã dừng tay, không quan tâm đến những chuyện thị phi bên ngoài.

Vì vậy, lúc này Kinh Như Ức nghe được Cố Hàn Uyên đang thuyết phục Ly Ca Cười, không khỏi lộ ra vẻ mong đợi.

Đáng tiếc, Ly Ca Cười đã khiến nàng thất vọng.

Ta còn có chuyện ắt phải làm, không thể tránh lui vào lúc này.

Ly Ca Cười không nhìn ánh mắt Kinh Như Ức, trầm giọng đáp.

Mấy năm ẩn cư cuộc đời cũng không thay đổi Ly Ca Cười.

Đáp án này cũng không làm Cố Hàn Uyên bất ngờ.

Hắn vẫn như trước đây, tràn đầy nhiệt huyết chính nghĩa, trẻ tuổi nóng tính.

Ly Ca Cười, chưa trải qua cú sốc cái chết của Kinh Như Ức, thật giống như đang dùng tâm thái của năm năm trước để trải qua kịch bản của năm năm sau.

Kinh Như Ức cũng không bất ngờ, chỉ là khó tránh khỏi lại là một trận thất vọng và lo lắng.

Ly Ca Cười lúc này đột nhiên nghi ngờ hỏi: Cố công tử, vì sao ngươi luôn muốn khuyên tại hạ buông tha.

Ly Ca Cười từ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hàn Uyên đã không có thiện cảm.

Bất luận là trước hay sau khi hắn hiểu rõ những chuyện Cố Hàn Uyên đã làm.

Không chỉ vì Cố Hàn Uyên vừa xuất hiện đã nói những lời đùa giỡn ám chỉ thê tử của hắn.

Mà là bởi vì hắn không hiểu sao có một trực giác mách bảo Cố Hàn Uyên không có ý tốt.

Trực giác như vậy đã từng cứu hắn rất nhiều lần.

Do đó, hắn đối với Cố Hàn Uyên vẫn có chút phòng bị.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, đạm mạc nói: Cố mỗ không phải đã nói qua sao.

Không quen nhìn ngươi cô phụ người thê tử ôn nhu hiền huệ.

Cuộc đối thoại giữa hai người khiến bầu không khí trở nên ngưng trọng.

Chương 1134

Ly Ca Cười sắc mặt có chút khó coi, lại là vì Kinh Như Ức.

Lặp đi lặp lại nhiều lần bị một nam tử khác nhắc đến thê tử của mình như vậy, không có người đàn ông nào trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu.

Hơn nữa, danh tiếng của Cố Hàn Uyên ở một phương diện khác lại thật không tốt.

Ngược lại, Kinh Như Ức không khỏi có chút mặt đỏ.

Cố Hàn Uyên mấy lần biến tướng khen ngợi cùng bênh vực nàng, khiến nàng trong lòng khó tránh khỏi có chút khó hiểu.

Ly Ca Cười cứng rắn đáp: Đa tạ Cố công tử phí tâm, tại hạ trong lòng đã nắm chắc.

Cố Hàn Uyên không để ý thái độ tốt xấu của Ly Ca Cười, vẫn lạnh nhạt như cũ nói: Đừng luôn cảm thấy mình có thể gánh vác được tất cả, lòng mang đại nghĩa cũng không chỉ có một mình ngươi.

Trong kịch bản gốc, Ly Ca Cười chính là như vậy, luôn cảm thấy chỉ có mình mới có thể giải quyết vấn đề.

Trên thực tế, không có sự giúp đỡ của người khác, hắn căn bản không làm được gì.

Ngay cả khi kết cục cuối cùng cũng là dựa vào sự cố ý nhượng bộ của Ứng Vô Cầu mới thắng được.

Nhưng mà, thân là nhân vật chính thì tuyệt đối sẽ không ý thức được điểm này.

Dưới cái nhìn của bọn họ, chính mình thắng đến cuối cùng mới là đúng.

Ly Ca Cười lạnh lùng nói: Tại hạ không tin được người khác.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, ý tứ hàm xúc hỏi: Bao gồm cả Cố mỗ ư.

Cũng vậy.

Ly Ca Cười trả lời như đinh đóng cột.

Ly Ca Cười và Cố Hàn Uyên dường như không hợp nhau chút nào.

Có thể trở thành cái gọi là nhân vật chính, hầu như sẽ không có tâm tình kính nể như vậy.

Ly Ca Cười biết đáp lại Cố Hàn Uyên một cách cứng rắn như vậy quả thực không bình thường.

Bất quá, điều đó lại khiến mọi người ở đây đều có chút xấu hổ.

Hơn nữa, trong cảm nhận của bọn họ, Ly Ca Cười khó tránh khỏi có chút vô cớ gây rối.

Lời nói của Cố Hàn Uyên mặc dù rất không nể mặt, cũng hầu như là lấy chuyện Kinh Như Ức ra nói.

Thế nhưng, nếu tỉ mỉ phân tích, cũng có thể nghe ra hảo ý của hắn.

Mặc dù mục đích chủ yếu là vì bất bình thay Kinh Như Ức.

Huống chi, Cố Hàn Uyên vẫn là ân nhân vừa cứu bọn họ ra khỏi ngục.

Thái độ của Ly Ca Cười như vậy cũng có chút khó nói.

Hạ Tiểu Mai lúc này đứng ra hòa giải nói: Ai nha, cảnh đẹp như vậy, chúng ta chẳng lẽ không nên uống chút rượu để chúc mừng lần này chuyển nguy thành an sao.

Nói những chuyện mất vui kia làm gì.

Không biết Như Ức chị dâu trong nhà có rượu ngon chiêu đãi chúng ta không.

Lời nói của Hạ Tiểu Mai miễn cưỡng khiến bầu không khí hơi hòa hoãn.

Kinh Như Ức thấy thế cũng vội vàng nói: Đều là ta chậm trễ mọi người.

Xin hãy đợi chút, ta đây sẽ đi lấy rượu ngay.

Dứt lời liền vội vã đi đến hậu viện mang rượu tới.

Kinh Như Ức tạm thời rời đi dường như cũng khiến tranh chấp giữa Cố Hàn Uyên và Ly Ca Cười tạm lắng.

Hai người đồng thời trầm mặc.

Cố Hàn Uyên vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, Ly Ca Cười lại có vẻ hơi ngưng trọng.

Người bình thường sẽ không đối xử với Cố Hàn Uyên với thái độ như hắn.

Mặc dù không cố ý lấy lòng, nhưng ít nhất cũng nên duy trì mối quan hệ hữu hảo trên mặt ngoài chứ.

Thế nhưng Ly Ca Cười không thèm để tâm chuyện đó.

Cũng không cảm thấy mình có cần thiết phải kết giao với Cố Hàn Uyên.

Hắn trước sau như một cương ngạnh, quật cường.

Chỉ một lúc sau, Kinh Như Ức mang đến vò rượu và chén rượu.

Đồng thời chủ động vì Cố Hàn Uyên và chính mình rót đầy rượu.

Nâng chén nói: Đa tạ Cố công tử hôm nay đã cứu Ca Tiếu nhà ta ra, ta mời công tử một ly.

Cố Hàn Uyên mịt mờ liếc nhìn đôi tay thon dài trắng nõn của Kinh Như Ức, còn trắng hơn cả chén sứ.

Khóe miệng hắn mỉm cười ấm áp nói: Phu nhân khách khí.

Cứu Ly Ca Cười ra chỉ là thuận tiện, nào dám nhận lòng biết ơn của phu nhân.

Lời vừa dứt, Cố Hàn Uyên rõ ràng cảm nhận được từ xa một luồng hơi thở tăng thêm vài phần.

Độ cong trên môi hắn lại lớn thêm vài phần.

Mọi người đều biết Cố Hàn Uyên đang nói tới ai.

Đáng tiếc, đúng lúc này người đó lại không ở tại chỗ.

Bằng không cũng sẽ không diễn biến thành bầu không khí như bây giờ.

Kinh Như Ức đang nâng ly rất đỗi xấu hổ.

Đang nghĩ xem làm thế nào để hóa giải sự lúng túng thì thấy Cố Hàn Uyên uống cạn rượu trong ly một hơi.

Sau đó ấm áp nói: Bất quá, nếu là phu nhân kính rượu, vậy tại hạ tự nhiên phải uống.

Lời này vừa nói ra liền mang một cảm giác cổ quái khó hiểu.

Trong lòng Kinh Như Ức cũng mơ hồ cảm thấy có chút không tự nhiên.

Bất quá lúc này nàng càng muốn hòa hoãn mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Ly Ca Cười.

Chỉ đành tạm thời đè xuống cái cảm giác không tự nhiên trong lòng, rót đầy rượu cho cả Ly Ca Cười và Cố Hàn Uyên, nói: Ca Tiếu, chàng cũng nên cảm tạ Cố công tử mới phải.

Ly Ca Cười nhìn Kinh Như Ức, trong lòng khẽ thở dài, liền muốn nâng ly rượu lên.

Nhưng mà lúc này Cố Hàn Uyên lại nửa cười nửa không nói: Cố mỗ nghe nói Ly Ca Cười một chén rượu, một người bạn, sở dĩ Cố mỗ sợ rằng không có tư cách uống chén rượu này.

Nói vậy, trong lòng ngươi cũng sẽ thống khoái hơn một chút.

Quả nhiên, Ly Ca Cười nghe vậy trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vô ý thức liền đặt ly rượu xuống.

Mọi người thấy thế cũng biết suy nghĩ trong lòng Ly Ca Cười.

Đồng loạt âm thầm thở dài.

Đương nhiên, sắc mặt Kinh Như Ức liền hơi khó coi chút.

Cố Hàn Uyên mặt mang ý cười nhìn quanh một vòng, đem phản ứng của mọi người thu vào đáy mắt.

Hắn nhẹ giọng nói: Không vừa ý nửa lời cũng là thừa, đã như vậy, Cố mỗ xin cáo từ trước.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Bất quá trước lúc rời đi, hắn còn để lại một câu: Ly Ca Cười.

Cố mỗ lần này vì Tam Nương mà xen vào việc của người khác, lần sau ngươi nhưng chưa chắc còn có vận may như vậy.

Tự mình liệu mà làm đi.

Mọi người nhìn theo hướng Cố Hàn Uyên rời đi, tâm tình đều có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên mặc dù là đang nhắc nhở bọn họ, nhưng đồng thời cũng nhắc nhở bọn họ, nếu như không phải lời của hắn, bọn họ bây giờ còn bị giam trong chiếu ngục Cẩm Y Vệ, lúc nào bị hỏi chém cũng không chừng.

Bọn họ lần nữa trong lòng cảm kích Cố Hàn Uyên, đồng thời cũng không khỏi có chút oán giận Ly Ca Cười.

Đúng lúc này, Ly Ca Cười còn có chút không cam lòng mà thấp giọng lẩm bẩm: Đây chẳng qua là ta đối với Ứng Vô Cầu không có phòng bị, lần sau ta sẽ không còn trúng kế nữa.

Hạ Tiểu Mai nghe xong lời này cũng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Người vẫn là người ấy, thế nhưng tính tình bất đồng khiến Ly Ca Cười còn lâu mới đạt được sự thành thục như hắn trong cốt truyện giai đoạn này.

Điều này có lẽ chính là cái giá phải trả để Kinh Như Ức sống sót.

Tựa như một đạo xiềng xích, vẫn còn vây hãm Ly Ca Cười trong quá khứ, không thể trưởng thành.

Lúc này Cố Hàn Uyên vẫn chưa đi xa.

Hắn đang đứng chắp tay ở lối ra mai viên.

Đợi một lát, trong mắt Cố Hàn Uyên đột nhiên hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Sau khắc đó, phía sau truyền đến một tiếng gọi.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên xoay người lại, giả vờ kinh ngạc hỏi: Phu nhân sao người lại tới đây.

Người tới chính là Kinh Như Ức.

Chương 1135

Nàng áy náy nói: Ta muốn thay Ca Tiếu biểu đạt một chút áy náy, cho nên liền đuổi ra xem Cố công tử có đi xa chưa.

Cố Hàn Uyên u u khẽ thở dài: Tại hạ chỉ là trong lúc nhất thời còn chút quyến luyến cảnh sắc mai viên.

Nếu như tương lai một ngày nào đó tại hạ thoái ẩn giang hồ mà có được một nơi ẩn cư cảnh sắc mỹ lệ như vậy, thì cũng đủ an ủi cả đời.

Kỳ thực hắn càng ưa thích hoa đào.

Đáng tiếc thời tiết này Đào Hoa Đảo hoa đào còn chưa nở.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên lúc này trả lời căn bản là lấy lệ Kinh Như Ức.

Dù sao cũng không thể nói với nàng rằng mình đang đợi một cô gái khác chứ.

Kinh Như Ức kinh ngạc hỏi: Cố công tử dĩ nhiên lại đang suy nghĩ chuyện ẩn cư.

Trên đường tới, Hạ Tiểu Mai đã đơn giản giới thiệu một chút về Cố Hàn Uyên cho mọi người.

Vì vậy Kinh Như Ức cũng đã biết Cố Hàn Uyên hôm nay đang ở thời điểm danh vọng tột đỉnh như thế nào.

Nhìn gương mặt tuấn lãng trẻ tuổi đến quá phận của Cố Hàn Uyên, thực sự không thể tưởng tượng nổi hắn lại có ý định ẩn cư.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Thế gian phân vân nhiễu nhương quá nhiều, khiến người ta khó có thể đạt được an bình.

Danh lợi nhiều hơn nữa cũng bất quá là mây khói lướt qua, kém xa một nơi u tĩnh tường hòa, cảnh sắc lại xinh đẹp như tiểu thiên địa này.

Kinh Như Ức nghe Cố Hàn Uyên dùng giọng nói từ tính nhẹ nhàng kể ra, trong lòng không hiểu dấy lên một gợn sóng.

Một người nếu như gặp gỡ một người khác có cùng ý tưởng, tự nhiên sẽ có cảm giác vô cùng đồng điệu.

Hơn nữa, với thân phận và địa vị của Cố Hàn Uyên mà nói như vậy, càng đặc biệt có sức thuyết phục.

Trong lòng Kinh Như Ức nhất thời hảo cảm tăng lên nhiều.

Lúc này Cố Hàn Uyên đột nhiên lại hơi mang ý trêu đùa nói: Đương nhiên quan trọng hơn vẫn là muốn có một người khéo léo, có thể chăm sóc mai viên xinh đẹp như vậy cho ta, bằng không nếu chỉ là cô độc ẩn cư thì có ý nghĩa gì.

Người mới là quan trọng nhất.

Đáng tiếc tại hạ dường như chậm một bước.

Lời vừa dứt, chỉ thấy gương mặt tươi tắn của Kinh Như Ức từ chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần dần ửng hồng.

Hầu như theo bản năng sẵng giọng: Công tử ngươi đang pha trò ta.

Kinh Như Ức vừa nói ra lời nói cứng rắn liền hối hận.

Dù sao, cuộc đối thoại như vậy nghe vào khó tránh khỏi có chút giống như những lời liếc mắt đưa tình giữa tình nhân.

Bất quá, bầu không khí mà Cố Hàn Uyên cố ý tạo ra há là Kinh Như Ức có thể phòng bị.

Lời đáp của nàng hoàn toàn là bị dẫn dắt mà bật thốt lên.

Chứng kiến mỹ nhân thê tử trừng mắt giận dỗi với mình, Cố Hàn Uyên vẫn chưa tiếp tục đùa giỡn.

Đùa giỡn phải có chừng mực mới vui.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên thần tình đột nhiên nghiêm túc, nhẹ giọng nói: Phu nhân có chuyện quan trọng gì muốn nói với tại hạ sao.

Chỉ vì Ly Ca Cười mà biểu đạt áy náy thì cũng không cần phu nhân đặc biệt đuổi theo ra tới.

Kinh Như Ức nghe vậy không khỏi hơi ngẩn ra.

Nhìn ánh mắt trong suốt kia của Cố Hàn Uyên, cảm giác mình vừa rồi có thể đã hiểu lầm điều gì.

Tỉnh hồn lại, trong lòng Kinh Như Ức không hiểu có chút ngượng ngùng.

Đó là một loại phản ứng bản năng khi tâm tình bị người khác nắm giữ.

Nàng khẽ hít một cái, bình phục lại tâm tình có chút phức tạp, hơi lộ vẻ do dự hỏi: Cố công tử có biết toàn bộ ngọn nguồn sự việc không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khóe miệng khẽ cong, nhàn nhạt nói: Phu nhân nói chuyện tiền cứu tế nạn dân hay là chuyện Ứng Vô Cầu.

Kinh Như Ức hai mắt sáng lên, cảm giác mình tìm đúng người rồi.

Nàng hơi có chút kích động hỏi: Đều có.

Cố công tử có thể nói cho ta biết không.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nói: Phu nhân hay là đang lo lắng cho Ly Ca Cười.

Kinh Như Ức tâm tình hơi hạ thấp nói: Hắn cái gì cũng không bằng lòng nói cho ta biết.

Cách làm của Ly Ca Cười có thể lý giải.

Không hy vọng Kinh Như Ức lo lắng cho hắn.

Nhưng càng là giấu diếm, chỉ càng khiến người ta lo lắng.

Huống chi Kinh Như Ức cũng không phải là nữ tử không có chủ kiến.

Nàng chỉ là càng hy vọng có thể nắm giữ hạnh phúc trong tay mà thôi.

Cố Hàn Uyên giả vờ than thở nói: Sở dĩ tại hạ mới luôn nói Ly Ca Cười là đang trong phúc không biết phúc.

Đồng thời cũng rất bội phục hắn có thể vì đại nghĩa quốc gia mà xem thường người vợ tốt như phu nhân.

Kinh Như Ức nghe vậy lại không khỏi hơi ửng hồng khuôn mặt.

Cố Hàn Uyên ba câu nói không rời sự tán dương đối với nàng, làm nàng có chút không chịu nổi.

Nàng xấu hổ sẵng giọng: Cố công tử lại trêu ghẹo ta như thế, ta thật sự phải tức giận.

Nói là muốn tức giận, nhưng thần thái giữa lông mày nàng lại chứng minh nàng kỳ thực rất thả lỏng.

Đây chính là dụng ý Cố Hàn Uyên cố ý đùa giỡn từ trước.

Vì chính là làm cho Kinh Như Ức buông bỏ sự phòng bị trong tiềm thức.

Bằng không, một mỹ nhân thê tử cùng Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn lén lút gặp gỡ nói chuyện không chỉ dễ khiến người khác suy nghĩ miên man và chỉ trích, mà chính nàng cũng sẽ cố gắng giữ một khoảng cách.

Lúc này Kinh Như Ức xấu hổ oán trách, hơn nữa ngay cả chính nàng cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, chính là khoảng cách tâm lý gần hơn là phản ứng chân thực.

Cố Hàn Uyên trong lòng thỏa mãn cười, nét mặt lại một bộ bất đắc dĩ nói: Xem ra phu nhân là không muốn biết không được rồi.

Kinh Như Ức nghe vậy nhất thời một bộ thần tình quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.

Nàng tự ý suy đoán Cố Hàn Uyên là đang cố ý để cho nàng biết khó mà lui.

Kinh Như Ức giả vờ hung dữ nói: Nói mau.

Bằng không ta sẽ tức giận.

Trong quá trình nói chuyện với Cố Hàn Uyên khiến nàng vô ý thức cảm giác mình tức giận chính là phương thức uy hiếp tốt nhất đối với Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên sau khắc đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Sợ phu nhân.

Tại hạ nói cho phu nhân nghe đây.

Kinh Như Ức nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp nhất thời hiện lên vẻ đắc ý.

Chỉ là sâu trong nội tâm lại mơ hồ cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng.

Bất quá nàng lại thủy chung không nghĩ ra manh mối.

Kinh nghiệm tình cảm của Kinh Như Ức cũng không phức tạp.

Vô luận là sự lặng lẽ bầu bạn của Ứng Vô Cầu hay chuyện anh hùng cứu mỹ nhân cùng tình cảm lâu ngày nảy sinh của Ly Ca Cười đều đơn giản rõ ràng.

Với kinh nghiệm đơn thuần của nàng, làm sao có thể là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Bất quá chỉ nói mấy lời ngắn ngủi, nàng liền tin tưởng Cố Hàn Uyên nhiều hơn.

Đồng thời vô ý thức tin vào thông tin mà Cố Hàn Uyên sau đó báo cho nàng.

Ngươi nói Bão Cường là vì từ trong tay Ca Tiếu cướp đi ta, mới đầu nhập Nghiêm Tung.

Hắn muốn chứng minh nếu như trước đây chính mình đã có quyền thế như bây giờ, tuyệt đối sẽ không bại bởi Ca Tiếu.

Sở dĩ hắn mới vu oan hãm hại Ca Tiếu.

Tiền cứu tế nạn dân bị cướp cũng là hắn giúp Nghiêm Tung tự biên tự diễn.

Gương mặt Kinh Như Ức mang vẻ khó tin.

Sự thay đổi của Ứng Vô Cầu khiến nàng bất ngờ.

Mà kẻ chủ mưu làm hại Ứng Vô Cầu biến thành bộ dáng này lại vẫn là nàng.

Kinh Như Ức chỉ cảm thấy trong lòng một trận khó chịu.

Nàng vốn đã cảm thấy hổ thẹn với Ứng Vô Cầu, bây giờ dường như lại hại hắn đi lầm đường.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc hận nói: Kỳ thực Bão Cường rất kiên cường, năng lực cũng không yếu.

Hắn chỉ thiếu một cơ hội để chứng minh chính mình.

Đồng thời hắn chấp niệm quá sâu, lại dễ dàng cố chấp.

Đầu nhập Nghiêm Tung càng là tự rước họa vào thân.

Vô luận kết quả như thế nào, hắn đều rất khó có kết cục tốt.

Cố Hàn Uyên là thật cảm thấy Ứng Vô Cầu rất tốt.

Trong cốt truyện hắn luôn ở cuối cùng cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, theo Cố Hàn Uyên chỉ là bại bởi hào quang nhân vật chính mà thôi.

Dù sao nào có người kế hoạch chu đáo chặt chẽ, hành động cẩn thận, nhưng ở cuối cùng một chân bước vào cửa lúc không phải phạm ngu xuẩn thì là mềm lòng.

Chương 1136

Nếu như quên ảnh hưởng của hào quang nhân vật chính, Ly Ca Cười chỉ sợ sớm đã thua rồi.

Lúc này Kinh Như Ức nghe vậy có chút kinh hoảng hỏi: Vậy làm sao bây giờ.

Hiển nhiên lời lẽ của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng lo lắng cho Ứng Vô Cầu.

Cố Hàn Uyên cau mày, vẻ mặt khó xử nói: Tại hạ tạm thời cũng không có biện pháp nào tốt, sợ rằng phải chờ hắn cùng Ly Ca Cười phân rõ cao thấp mới có thể bàn lại phần còn lại.

Dưới sự tô vẽ có ý định của Cố Hàn Uyên, Ứng Vô Cầu dường như đã nhất định phải thua.

Đồng thời tùy thời có thể nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc.

Kinh Như Ức không khỏi thỉnh cầu nói: Cố công tử người có thể giúp một chút Bão Cường huynh không.

Ta và Ca Tiếu vốn có lỗi với hắn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cố ý dùng ngữ khí cổ quái hỏi: Ngươi nhất định phải tại hạ giúp Bão Cường.

Không sợ Ly Ca Cười thua sao.

Trong lòng Kinh Như Ức có chút khó chịu.

Ý của Cố Hàn Uyên hiển nhiên là đang nói nàng tại sao không phải vì trượng phu của mình mà cầu xin giúp đỡ, ngược lại vì một nam nhân khác mà cầu tình.

Kinh Như Ức thở dài giải thích: Ta tin tưởng Ca Tiếu sẽ không thua.

Hơn nữa nếu như là nguyên nhân bắt nguồn từ ta thắng bại nói đã sớm có kết quả.

Ta yêu là Ca Tiếu, không phải Bão Cường huynh.

Bằng không ta cũng sẽ không gả cho Ca Tiếu.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với câu trả lời như vậy.

Ấn tượng cố hữu của Kinh Như Ức đối với Ứng Vô Cầu khiến nàng hầu như giống như Ly Ca Cười mà kiêu ngạo.

Đồng thời cũng cho Cố Hàn Uyên cái cớ để nhắm vào Ly Ca Cười mà không ảnh hưởng đến đại cục.

Kinh Như Ức bản ý nhất định là muốn Cố Hàn Uyên bảo toàn tính mệnh Ứng Vô Cầu là đủ rồi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên dùng phương thức thắng thua để lén lút đánh tráo khái niệm.

Kinh Như Ức không cẩn thận liền rơi vào bẫy rập lời lẽ của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên có ý riêng nói: Hy vọng phu nhân về sau không nên hối hận a.

Kinh Như Ức không rõ vì sao mà hỏi: Cố công tử lời này có ý tứ gì.

Cố Hàn Uyên không có ý giải thích, chỉ là nhàn nhạt nói: Phu nhân đối với tờ giấy Bão Cường giao cho Ly Ca Cười kia cảm thấy rất hứng thú ư.

Tại hạ kiến nghị phu nhân có cơ hội có thể lấy nó vào tay, tận mắt xem.

Kỳ thực Ly Ca Cười để lại tờ giấy kia mới là điều tại hạ không nghĩ tới.

Kinh Như Ức đi trở về.

Mang theo đầy ngập ưu sầu và lo lắng.

Cố Hàn Uyên nhìn theo bóng lưng yểu điệu xinh đẹp tuyệt trần của Kinh Như Ức khi rời đi, thần tình hơi có vài phần vi diệu.

Hắn biết rõ Kinh Như Ức không thiếu sự trung trinh và cương liệt.

Vì vậy chẳng bao giờ cân nhắc việc đơn giản công lược nàng hay uy hiếp có thể tạo được tác dụng gì.

Đồng thời Kinh Như Ức cũng không thiếu sự quyết đoán khi cần thiết.

Chính như nàng trong cốt truyện đã hy sinh chính mình vì Ly Ca Cười mà dẫn dụ quân truy đuổi đi, sau khi bị bắt tùy ý Nghiêm Tung đưa nàng cùng bào thai trong bụng đánh chết tươi cũng không thổ lộ nửa điểm tin tức của Ly Ca Cười.

Đây là điều không biết bao nhiêu người khó mà kiềm chế.

Một kỳ nữ như vậy, Cố Hàn Uyên sao lại không có hứng thú.

Sao lại không cẩn thận đối đãi.

Mà bây giờ hiển nhiên đã có một khởi đầu tốt, Cố Hàn Uyên biểu thị rất hài lòng.

Nếu không ra, ta khả năng liền đi thật đó.

Cố Hàn Uyên tựa như tự nói một dạng thong dong nói.

Sau khắc đó, dưới một cây mai phía trước liền chuyển ra một bóng người.

Chính là mặt lạnh Yến Tam Nương.

Cố Hàn Uyên nhếch mép lên, đi ra phía trước, ấm áp nói: Còn đang giận ta ư.

Yến Tam Nương nhìn Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt, nhất là nhìn thấy ánh mắt ôn nhu kia, trong lòng không hiểu nhảy lên, biểu tình lãnh đạm trên mặt suýt nữa phá công.

Không khỏi bỏ qua một bên ánh mắt, trong lòng khẽ hoảng sợ nói: Ai sẽ giận ngươi.

Ngươi và ta lại không có quan hệ gì.

Sau khắc đó nàng liền cảm thấy đỉnh đầu hơi ấm, bên tai truyền đến âm thanh ấm áp: Ai nói không có quan hệ.

Cô em vợ cũng là người rất quan trọng của ta.

Bị Cố Hàn Uyên vuốt ve dịu dàng, Yến Tam Nương nhất thời hơi ngẩn ngơ.

Lần trước bị người đối xử ôn nhu thân thiết như vậy còn giống như là lúc Vô Cấu sư thái cứu nàng, và nhận nàng làm đồ đệ vậy.

Khi đó nàng còn không biết Vô Cấu sư thái chính là mẹ ruột của nàng, thế nhưng tâm tình ngưỡng mộ nảy sinh trong lòng lại không khác gì khi gặp mặt mẹ ruột.

Cố Hàn Uyên đây là ý gì.

Hơn nữa người quan trọng gì đó Yến Tam Nương trong lòng ngượng ngùng, trong lúc nhất thời hoàn toàn không có đi né tránh bàn tay to của Cố Hàn Uyên, tùy ý hắn khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu mình.

Đang không biết làm sao thì nghe được Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Chính là Tam Nương cô em vợ này làm không hợp cách, nửa điểm cũng không có nửa gì đó thân cận.

Nửa gì đó.

Yến Tam Nương có chút mộng.

Hơn nửa ngày mới phản ứng được, gương mặt tươi tắn nhất thời đỏ bừng.

Nàng xấu hổ và giận dữ đẩy tay Cố Hàn Uyên đang vuốt ve ra, thở phì phì nói: Ai là cô em vợ của ngươi rồi hả.

Dựa vào cái gì muốn làm nửa cái gì đó.

Dứt lời, còn vừa thẹn vừa giận nghiêng người sang, một bộ không muốn phản ứng Cố Hàn Uyên.

Nhưng muốn thực sự không muốn phản ứng, nàng lúc này càng hẳn là trực tiếp chạy mất mới đúng.

Đối mặt với thiếu nữ không thẳng thắn này, cùng với nghe nàng nói, không bằng nhìn nàng làm.

Mà nàng cũng đúng như Cố Hàn Uyên dự đoán mà chủ động đuổi theo.

Tốt lắm, đừng nóng giận.

Tiên Đế bảo kiếm cũng cầm chắc rồi, đây chính là vì để cho ngươi hộ thân mới thỉnh cầu tới đó.

Yến Tam Nương lại bối rối.

Bên tai là giọng nói ôn nhu của Cố Hàn Uyên ngược lại vẫn tốt, chỉ là khiến nàng có chút tâm loạn.

Quan trọng hơn chính là Cố Hàn Uyên lúc này lại kề sát qua đây, nhẹ nhàng nắm lấy eo nàng.

Đồng thời một bàn tay to khác cầm bàn tay nàng dẫn dắt nàng cầm Tiên Đế bảo kiếm.

Cảm thụ được xúc cảm vuốt ve giữa mu bàn tay và lòng bàn tay, nàng không hiểu có loại cảm giác như bị người mười ngón tay đan xen.

Ngươi làm cái gì.

Yến Tam Nương hoảng sợ đến giọng nói cũng lạc điệu, làm người ta buồn cười.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, lại giả vờ khó hiểu nói: Ta đang để cho ngươi cầm xong Tiên Đế bảo kiếm.

Yến Tam Nương đối với sự vô lại của Cố Hàn Uyên không nói nên lời mà liếc mắt trắng dã xinh đẹp.

Giận dỗi nói: Ta nói chính là ngươi tại sao muốn ôm ta.

Yến Tam Nương lời là nói như vậy, thái độ cũng một bộ thập phần kháng cự, đúng là thân thể lại rất thành thật.

Tuy là thân thể mềm mại có chút cứng ngắc, nhưng nửa điểm không có ý giãy giụa.

Cố Hàn Uyên cố ý một bộ bừng tỉnh đại ngộ nói: À, ngươi nói cái này ư.

Nói xong ở trên eo mềm mại của Yến Tam Nương nhẹ nhàng xoa nhẹ một cái, chọc cho gương mặt nàng nhất thời đỏ hơn.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Nếu đều là nửa gì đó, mức độ tiếp xúc này hẳn không có vấn đề chứ.

Yến Tam Nương nghe vậy không còn gì để nói.

Âm thầm nhổ nước bọt: Cái kia danh dương thiên hạ Cố Hàn Uyên lại chính là cái bộ dáng vô sỉ như thế ư.

Không đúng, đây cũng là Cố Hàn Uyên lúc phong lưu đa tình.

Sở dĩ hắn đối với ta Trách không được khi đó Yến Tam Nương hiển nhiên là nhớ đến chuyện Cố Hàn Uyên cứu nàng ở Chấn Hằng Sơn Trang lúc ẩn nấp véo một cái.

Giờ đây không cần nghi ngờ nữa, Cố Hàn Uyên chính là đang sàm sỡ nàng.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng chính là không nảy sinh nửa điểm tức giận.

Đồng thời vẫn không có ý giãy giụa, tùy ý Cố Hàn Uyên cảm thụ được vòng eo mềm mại và co dãn của nàng.

Chỉ là lẩm bẩm nói: Ta có thể không đồng ý ngươi có thể ôm ta, vẫn là cái gì cô em vợ quan hệ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói: Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Dứt lời liền buông Yến Tam Nương ra, một bộ mặc dù có chút đáng tiếc, thế nhưng tôn trọng hình dạng của nàng.

Yến Tam Nương hư suy nghĩ, một bộ càng phát ra im lặng.

Bây giờ biết tôn trọng nàng ư.

Chương 1137

Sớm làm gì đi.

Vừa rồi lúc sờ sướng như vậy tại sao không biết tôn trọng nàng một chút.

Yến Tam Nương lúc này đối với sự vô sỉ và độ dày da mặt của Cố Hàn Uyên đã có một nhận thức sâu sắc, cho dù cứ giữ mãi không buông cũng chỉ bị trêu ghẹo thêm hai câu.

Cho nên nàng thẳng thắn lười không thèm tính toán chuyện Cố Hàn Uyên sàm sỡ nàng vừa rồi.

Hít một hơi thật sâu, nghi ngờ hỏi: Phía trước ngươi tại sao muốn nói cho Kinh Như Ức những chuyện kia.

Ngoại trừ tăng thêm lo lắng, cũng không có ý nghĩa gì khác ư.

Yến Tam Nương phía trước toàn bộ hành trình nghe lén cuộc đối thoại của hai người, đối với cách làm của Cố Hàn Uyên tuyệt không lý giải.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, khẽ thở dài: Kinh Như Ức thông minh mạo mỹ, ngoài mềm trong cứng, là một nữ tử rất có chủ kiến.

Càng là giấu diếm, càng dễ dàng đẩy sự việc theo hướng phát triển không thể đoán trước.

Thà rằng như vậy, không bằng nói cho nàng biết chân tướng, để cho nàng tự mình phán đoán.

Lời dối trá của Cố Hàn Uyên vẫn có mấy phần đạo lý.

Thường thì việc suy nghĩ miên man quá nhiều mới là yếu tố tiên quyết dẫn đến bi kịch.

Yến Tam Nương lúc này hiển nhiên cũng bị hù dọa, hơi gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Bất quá ngay sau đó nàng liền nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Hàn Uyên, nghi ngờ hỏi: Ngươi đối với Kinh Như Ức đánh giá cao như vậy, sẽ không phải là coi trọng người ta ư.

Nàng nhưng đã là thê tử của Ly Ca Cười.

Yến Tam Nương hoài nghi không phải không có nguyên do.

Chuyện Cố Hàn Uyên vì Kinh Như Ức mấy lần đối đầu Ly Ca Cười tạm thời không đề cập tới.

Vừa rồi khi khen ngợi Kinh Như Ức thông minh còn thêm hai chữ mạo mỹ.

Điều này không khỏi không khiến Yến Tam Nương nhạy cảm suy nghĩ nhiều.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, ý vị thâm trường hỏi: Nếu như ta nói là lời nói thật, ngươi là sẽ đi cùng Ly Ca Cười mật báo ư.

Vẫn sẽ giúp ta.

Yến Tam Nương không nghĩ tới Cố Hàn Uyên dĩ nhiên lại phản vấn nàng, hơn nữa còn là một vấn đề khó chịu như thế.

Đồng thời trong lòng lại không khỏi thêm mấy phần chua xót.

Tỉnh hồn lại, Yến Tam Nương cúi thấp đôi mắt đẹp, không tự nhiên mà khẽ nói: Ai sẽ giúp ngươi.

Nhưng ta cũng sẽ không đi mật báo là được.

Chỉ là Kinh Như Ức dù sao cũng là thê tử của người khác, ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.

Lời tuy nói như vậy, thế nhưng trong lòng nàng đúng là vẫn còn có chút thất lạc và thất vọng.

Yến Tam Nương không tự chủ nắm chặt Tiên Đế bảo kiếm trong tay, trong lòng khẽ cười khổ.

Chính mình trốn tránh suy nghĩ lâu như vậy chẳng lẽ còn chưa thông suốt sao.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình vốn cũng không phải là bí mật gì, bằng không cũng sẽ không nói ra không chỉ một vị sư tỷ cùng sư muội.

Yến Tam Nương trốn tránh đương nhiên sẽ không chỉ là đơn thuần để trốn tránh, đồng thời nàng cũng đang xác nhận ý nghĩ của chính mình.

Chính mình thực sự chắc chắn đã động cảm tình với Cố Hàn Uyên sao.

Kết quả chỉ có thể nói không tốt cũng không xấu.

Nàng không muốn tùy tiện từ bỏ, đồng thời cũng không muốn dễ dàng chấp nhận số phận.

Đây chính là tính cách của nàng, quật cường lại phản nghịch.

Cố Hàn Uyên đem phản ứng của Yến Tam Nương thu vào đáy mắt, bỗng nhiên nhàn nhạt mỉm cười nói: Tốt lắm, không trêu ngươi nữa.

Ta tuy là không quen nhìn Ly Ca Cười, cũng rất thưởng thức Kinh Như Ức, nhưng còn không có ý tưởng cướp đoạt thê tử của người khác.

Thật sự.

Yến Tam Nương nửa tin nửa ngờ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đương nhiên.

Chỉ cần không phải cướp đoạt liền không thành vấn đề ư.

Vừa mới dùng trò chơi chữ nghĩa lừa dối Kinh Như Ức, lúc này đến phiên Yến Tam Nương.

Yến Tam Nương tuy là vẫn vẻ mặt hồ nghi, nhưng hiển nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nghiêm túc nói: Ly Ca Cười cũng sẽ không buông tha việc tìm lại tiền cứu tế nạn dân, nói vậy ngươi cũng sẽ không cam lòng ư.

Ân.

Yến Tam Nương đương nhiên sẽ không cam lòng.

Thật vất vả tìm được tiền cứu tế nạn dân, lại bị người ta dùng làm lý do hãm hại mình.

Cho dù không phải vì nạn dân, cũng nên vì chính mình tranh lại lẽ phải.

Tuyệt đối không thể để cho tiền cứu tế nạn dân rơi xuống tay Nghiêm Tung.

Cố Hàn Uyên ôn tồn dặn dò: Mười vạn lượng Hoàng Kim không phải số lượng nhỏ, âm mưu nhắm vào các ngươi cũng sẽ càng ngày càng nhiều, còn phải cẩn thận một chút mới phải.

Nghe được Cố Hàn Uyên ôn tồn quan tâm, Yến Tam Nương không khỏi trong lòng hơi ấm.

Ngoan ngoãn đáp: Đã biết, ta sẽ chú ý.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn mỉm cười.

Bỗng nhiên hơi mang ý trêu đùa khẽ cười nói: Lúc cần thiết có thể nói tên của ta, người bình thường sẽ không lại làm khó dễ ngươi.

Yến Tam Nương nghe vậy mặt đỏ ửng, bĩu môi, lẩm bẩm: Ai muốn nói tên ngươi, tên lường gạt.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, không để ý Yến Tam Nương mắng tên lường gạt.

Yến Tam Nương cũng không giải thích tại sao muốn mắng hắn như thế.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau mà coi đó là một cách gọi khác.

Dù sao Yến Tam Nương cũng không muốn hô cái gì Sư tỷ phu.

Cách gọi khác như vậy ngược lại có chút ý vị nũng nịu.

Cố Hàn Uyên thong dong nói: Cái này chỉ là một cái bảo hiểm, có nguyện ý hay không hoàn toàn tùy ngươi.

Nên giao phó cũng đã thông báo, ta liền đi trước.

Dứt lời, xoay người rời đi.

Hắn chờ ở chỗ này vốn là vì Yến Tam Nương.

Dù sao nếu không phải thừa dịp hiện tại nói ra, với cái tính cách không tự nhiên lại không thẳng thắn của Yến Tam Nương, về sau nàng có thể sẽ cố ý ẩn náu hắn cũng không chừng.

Bây giờ xem như là miễn cưỡng đạt thành một nhận thức chung.

Cố Hàn Uyên mặc kệ Yến Tam Nương có thừa nhận hay không thân phận cô em vợ của nàng, đều sẽ trước sau như một quan tâm, lưu ý nàng.

Yến Tam Nương không thừa nhận cái gọi là cô em vợ, nhưng cũng không bài xích việc thân cận với Cố Hàn Uyên.

Mối quan hệ giữa hai người xem như là tạm thời duy trì một sự cân bằng.

Còn như sự cân bằng này lúc nào sẽ bị phá vỡ, thì nhìn ai chủ động hơn một chút.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không sốt ruột, trong lòng hắn sớm đã có dự án, chỉ chờ thời cơ đến là tốt rồi.

Yến Tam Nương nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, không có mở miệng giữ lại.

Dưới cái nhìn của nàng, sự cân bằng như bây giờ tốt vô cùng.

Nàng cũng sẽ không trở nên quá mức vội vàng, có thể từ từ cẩn trọng theo kịp.

Bất quá ở Cố Hàn Uyên thân ảnh rời khỏi tầm mắt sau đó, nàng vẫn không khỏi u u tự lẩm bẩm: Đến tột cùng là vị sư tỷ cùng sư muội nào vậy.

Khiến người ta có chút ước ao đâu.

Yến Tam Nương ở Cố Hàn Uyên rời đi sau đó cũng trở về sân nơi mọi người ở.

Mọi người nhìn thấy Yến Tam Nương trở về tự nhiên là vui mừng quá đỗi.

Bất quá Sài Hồ không có mắt nhìn độc đáo mà hỏi một câu: Tam Nương ngươi đi đâu.

Ngươi cùng Cố công tử có phải hay không có hiểu lầm gì đó.

Cái tên không biết điều này chọc cho Hạ Tiểu Mai suýt nữa giơ chân lên đạp hắn.

Yến Tam Nương tức giận liếc mắt, giơ tay cầm Tiên Đế bảo kiếm trong tay phô bày một cái.

Mọi người thấy thế nhất thời hiểu rõ.

Cố Hàn Uyên rời đi sau đó chắc là đã gặp Yến Tam Nương, đồng thời hòa hảo rồi.

Tuy là còn rất hiếu kỳ Cố Hàn Uyên trong miệng cái kia Yến Tam Nương sư tỷ cùng sư muội rốt cuộc là ai, nhưng cũng không có mở miệng hỏi.

Ngược lại là Kinh Như Ức không hiểu nghĩ đến phía trước vì sao có thể đuổi theo Cố Hàn Uyên.

Sợ rằng lúc đó Cố Hàn Uyên chính là đang chờ đợi Yến Tam Nương ư.

Phụ nữ có gia đình cuối cùng cũng thích hóng chuyện tình cảm thiếu nữ.

Chương 1138

Kinh Như Ức thật tò mò cảnh tượng Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương gặp mặt sau khi mình rời đi.

Sẽ có hay không có cái gì Ngươi nghe ta giải thích, Ta không nghe, ta không nghe các loại đối thoại.

Hoặc là Cố Hàn Uyên thẳng thắn khoái đao chém loạn ma ôm lấy Yến Tam Nương.

Có lẽ còn có thể bởi vì mai viên lãng mạn mỹ cảnh mà hôn.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên phong thần tuấn lãng ôm hôn tư thế hiên ngang, dung nhan xinh đẹp của Yến Tam Nương loại cảnh tượng đó, Kinh Như Ức trong lòng ngọt ngào đến mức, lặng yên ửng hồng gương mặt tươi tắn.

Đôi môi ngọc yên nhiên của Kinh Như Ức so với hoa đào trong vườn đào đẹp hơn đâu chỉ ba phần.

Đến nơi này về sau liền âm thầm quan tâm đánh giá Kinh Như Ức, Yến Tam Nương trong lòng không khỏi thầm khen: Quả nhiên là một vị tuyệt sắc mỹ nhân, trách không được Cố Hàn Uyên biết coi trọng nàng.

Yến Tam Nương đối với lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên vẫn luôn nửa tin nửa ngờ.

Dù sao Cố Hàn Uyên mặc dù tại những phương diện khác đều là thiên hạ vô song, thế nhưng duy chỉ có ở chuyện liên quan đến phụ nữ thì nhân phẩm còn đáng ngờ.

Vẫn luôn rất khó tưởng tượng hắn sẽ thờ ơ với một nữ tử dung mạo xinh đẹp.

Thậm chí điều này cũng coi như là nguồn gốc sự tự tin của Yến Tam Nương.

Nàng vậy mới không tin Cố Hàn Uyên đối với nàng không có cảm giác.

Nàng nói Cố Hàn Uyên là tên lường gạt khó không có nguyên nhân này.

Yến Tam Nương nghĩ đến khả năng nào đó, không khỏi tràn đầy sầu lo cho tiền cảnh của đội ngũ trước mắt.

Có lẽ một ngày nào đó cũng bởi vì ngoài ý muốn mà sụp đổ.

Nhất là Yến Tam Nương chứng kiến Ly Ca Cười hoàn toàn không cảm thấy gì về chuyện này, đang cùng Sài Hồ cụng rượu vui vẻ tột độ, càng là không có chỗ xả giận: Người khác đều để mắt tới thê tử của ngươi, hơn nữa còn không phải một người.

Kết quả ngươi lại còn có tâm tình ở chỗ này uống rượu ư.

Yến Tam Nương không khỏi trong lòng u u than nhẹ: Cố Hàn Uyên nói quả nhiên không sai, Ly Ca Cười ngươi là đang trong phúc không biết phúc a.

Đến cả Yến Tam Nương cũng không khỏi muốn khuyên Ly Ca Cười lúc đó ẩn cư là xong.

Chí ít cái này dạng hắn có thể bảo vệ tốt gia đình nhỏ cùng thê tử xinh đẹp trước mắt.

Đáng tiếc Yến Tam Nương không thể đem lời khuyên nhủ đó nói ra, hơn nữa cho dù nói Ly Ca Cười cũng sẽ không nghe.

Mấy ngày sau đó, Cố Hàn Uyên không còn tùy ý hiện thân.

Với người ngoài mà nói, Cố Hàn Uyên đang ở nhà tịnh dưỡng thương thế.

Thực tế thì Cố Hàn Uyên lại đang đêm đêm yến tiệc, hưởng lạc vô cùng.

Yến Phỉ Phỉ cứ đến tối lại khổ não.

Thật sự là thiếu người, không sắp xếp được lớp học.

Nàng liên tục ám chỉ Cố Hàn Uyên có nên cất Giang Ngọc Yến hay không.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên vẫn thờ ơ đối với chuyện này.

Giang Ngọc Yến ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mấy ngày nay trôi qua rất tốt.

Không chỉ áo cơm vô ưu, thái độ của các nữ tử trong lầu đối với nàng cũng rất thân mật.

Ngay cả những nữ tử thường xuyên ra vào Lãm Nguyệt Các, bao gồm cả Yến Phỉ Phỉ, cũng nhiệt tình đến mức khiến nàng có chút thụ sủng nhược kinh.

Cá biệt vài nữ tử lớn tuổi hơn còn đặc biệt chiếu cố nàng.

Đồng thời cũng không có ai sắp xếp công việc cho nàng.

Chỉ là bảo nàng nếu thực sự rảnh rỗi buồn chán thì có thể xuống lầu một ca hát, múa, nhận một ít lời khen, lễ vật cùng hoa tươi.

Cuộc sống như thế đối với nàng mà nói quá mức mộng huyễn và mỹ hảo.

Nếu có thể, nàng tuyệt không muốn rời khỏi nơi này.

Nguyện vọng hiện tại của Giang Ngọc Yến còn rất đơn giản.

Nàng không cần lo lắng về cảm giác an toàn của bản thân trong tương lai, và muốn đạt được địa vị cùng vinh hoa phú quý mà các nữ tử khác phải ngưỡng mộ.

Muốn đạt thành nguyện vọng này thoạt nhìn không dễ dàng, thế nhưng trước mắt lại có một đường tắt ngay trong tầm tay.

Chính là Cố Hàn Uyên, người mà mấy ngày nay hầu như đang đắm chìm trong son phấn.

Điều khiến nàng vô cùng bối rối là, tuy Cố Hàn Uyên vẫn đối với nàng ôn hòa lễ độ như trước, nhưng lại không quá mức.

Dù nàng mặc những bộ quần áo hoa lệ do Yến Phỉ Phỉ đưa tới, đẹp hơn và khiến nàng xấu hổ hơn cả khi ở Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu trước kia, Cố Hàn Uyên vẫn mắt không chớp.

Khiến nàng cố nén xấu hổ mà học được những kiến thức bắt buộc ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đều trở thành công cốc.

Nàng chỉ có thể đêm đêm u oán nhìn Cố Hàn Uyên ôm từng mỹ nữ vào Lãm Nguyệt Các, đồng thời rất nhanh sau đó lại nghe thấy những tiếng động khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, khiến nàng có chút hoài nghi mình có thật sự xinh đẹp hay không.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên không thể sớm như vậy mà nhận Giang Ngọc Yến, nàng còn cần trưởng thành.

Nàng bây giờ còn chưa phải là Giang Ngọc Yến trong cốt truyện, người mà về sau đã gây ra những trận t·àn s·át kinh thiên động địa.

Cố Hàn Uyên không có thói quen hái những quả còn xanh.

Giang Ngọc Yến bên kia nghi ngờ nhân sinh thế nào tạm thời không nhắc tới.

Tuy mấy ngày nay Cố Hàn Uyên đắm mình trong ôn nhu hương, nhưng cũng không giảm bớt sự quan tâm đối với thế giới bên ngoài.

Không biết có phải chịu ảnh hưởng từ sự giả vờ tịnh dưỡng thương thế mà Cố Hàn Uyên truyền ra bên ngoài hay không, mấy ngày nay động tĩnh khá nhiều.

Danh tiếng của Triệu Bôn Tam ngày càng lớn.

Cố Hàn Uyên dùng Địa Võng thu thập tình báo, cung cấp cho Tiểu Đồng rồi chuyển cáo cho Triệu Bôn Tam, khiến hắn lại dùng phương thức vẽ tranh để phá vài vụ án nhỏ.

Nhất thời trong kinh thành đều đồn đại về danh tiếng của vị đại sư Triệu Bôn Tam này.

Một bộ phận thế lực đã rục rịch.

Chỉ là vì cố kỵ đến quan hệ của Cố Hàn Uyên nên tạm thời chưa hành động.

Bất quá nghĩ đến chẳng mấy chốc sẽ có người tìm tới cửa muốn mời Triệu Bôn Tam đi.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này tự nhiên là vui tai vui mắt.

Mặc dù Triệu Bôn Tam chỉ là giả thần giả quỷ lừa người.

Thế nhưng có Cố Hàn Uyên làm hậu trường cho hắn, không ai dám đối với hắn quá phận.

Chỉ cần tâm tính của Triệu Bôn Tam không có vấn đề, sẽ không ai có thể nhìn thấu hắn.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên trước kia vẫn không ngừng củng cố lòng tin cho Triệu Bôn Tam.

Đến lúc đó, Cố Hàn Uyên có thể mượn tay Tiểu Đồng mà dẫn dắt hành vi của Triệu Bôn Tam theo hướng có lợi cho hắn.

Ngoài ra, tin tức liên quan tới La Ma di thể cũng đang truyền đi sôi nổi trong kinh thành.

Vốn chỉ là mơ hồ có lời đồn đại một nửa La Ma di thể nằm trong tay Trương Đại Kình của Thông Bảo Tiền Trang.

Những tin tức không có bao nhiêu căn cứ như thế này, những năm gần đây không có một trăm thì cũng bảy tám chục.

Thế nhưng trớ trêu thay, Trương Đại Kình lại vào lúc này bỏ ra một lượng lớn tiền tài mời chào cao thủ đến bảo vệ mình.

Mặc dù đối ngoại tuyên bố là có cừu gia để mắt tới hắn, thế nhưng kết hợp với tin tức La Ma di thể thì không khỏi không khiến người ta hoài nghi.

Huống chi Trương Đại Kình lại là một người t·ê l·iệt nửa thân, càng có động cơ mưu cầu La Ma di thể.

Giá trị của La Ma di thể thì không cần phải nói.

Nghe đồn La Ma Nội Công được khắc trên di thể có thể khiến người bị gãy chi sống lại.

Đừng nói là người tứ chi không toàn vẹn, ngay cả người tứ chi lành lặn cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Chương 1139

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là còn có một tin tức không biết từ đâu truyền tới, công bố ngoài nửa La Ma di thể trong tay Trương Đại Kình ra, nửa còn lại cũng tồn tại trong phạm vi kinh thành.

Đạt được nửa La Ma di thể và đạt được hoàn chỉnh La Ma di thể ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Ngoài hai chuyện gây ra động tĩnh không nhỏ trong kinh thành này ra, điều khiến người ta khiếp sợ nhất không ai bằng Quách Cự Hiệp cũng bị tập kích.

Tuy cuối cùng hữu kinh vô hiểm, nhưng cũng phủ lên một tầng bóng ma cho không khí kinh thành.

Hơn nữa, điều khiến Lục Phiến Môn gấp bội đau đầu là Quách Cự Hiệp tuy bị tập kích, nhưng lại không thể xác định thân phận của kẻ tập kích.

Chỉ vì kẻ tập kích dưới một chưởng của Quách Cự Hiệp lại bị đánh thành tro bụi.

Chẳng lẽ là Quách Cự Hiệp thần công cái thế, Kinh Đào Chưởng cũng luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể đem địch nhân đánh cho tan thành tro bụi sao.

Chân tướng tự nhiên không thể như vậy.

Kẻ bị Quách Cự Hiệp đánh thành tro bụi tự nhiên là Thi Binh do An Thế Cảnh luyện chế.

Quách Cự Hiệp đã sớm từ Cố Hàn Uyên biết được tình báo liên quan, tự nhiên rõ ràng nhược điểm của Thi Binh.

Một chưởng liền đánh bay Kim Châm trong óc Thi Binh.

Thi Binh tự nhiên cũng liền tan vỡ thành tro.

Quách Cự Hiệp vốn định dẫn xà xuất động, thế nhưng tìm nửa ngày cũng không thể tìm được kẻ độc thủ điều khiển từ xa phía sau màn.

Thậm chí ngay cả từ lúc nào đã trúng Đoạt Mệnh Ran hấp dẫn Thi Binh cũng không biết.

Việc này tự nhiên là do Thẩm Trùng Hòa Hàn Long, thân là nội gian, làm.

Kỳ thực nếu lúc này Lãnh Lăng Khí ở bên cạnh Quách Cự Hiệp thì có thể dựa vào khứu giác bén nhạy của hắn để tìm ra kẻ đứng sau màn.

Nhưng mà mấy ngày nay Lãnh Lăng Khí liên tiếp bị Cơ Dao Hoa ác chỉnh, lại không thể không dành chút thời gian điều tra cái c·hết của Bộ Thần, khiến hắn mệt mỏi, căn bản không có thời gian tiếp xúc Quách Cự Hiệp.

Hoặc có lẽ là vô luận Quách Cự Hiệp hay Lãnh Lăng Khí đều không liên hệ hai chuyện này với nhau.

Dù sao Thi Binh tuy vì không trúng nhược điểm sẽ không c·hết ngay lập tức, đối phó rất phiền phức.

Thế nhưng với thực lực của Thi Binh căn bản không thể g·iết được Bộ Thần.

Đồng thời, vì Lãnh Lăng Khí dẫn đội tra phong Thần Hầu Phủ, giam giữ Gia Cát Chính Ngã nên người Thần Hầu Phủ đều thù địch hắn, hắn cũng vì vậy không cách nào nhận được trợ giúp từ người Thần Hầu Phủ.

Chỉ dựa vào một mình hắn điều tra án, tự nhiên tiến độ chậm chạp.

Đến nay còn dừng lại ở việc kẻ sát hại Bộ Thần có khả năng không phải Gia Cát Chính Ngã.

Còn Vô Tình, cô nương quật cường đến mức làm người ta đau lòng này, lại khiến Cố Hàn Uyên gấp bội đau đầu.

Nàng không thể đàng hoàng dựa vào hắn sao.

Quả nhiên vẫn là phải giáo huấn nàng một trận mới được.

Nói đến Vô Tình t·ê l·iệt chỉ là chân, tri giác trên chân vẫn bình thường mà.

Có lẽ còn mẫn cảm hơn cũng không chừng.

Công tử.

Điền Thanh Đồng, từ cổ đến vành tai đều đã đỏ bừng, gương mặt cười xinh đẹp tựa như một khối Huyết Ngọc Điền Thanh trong suốt không tỳ vết, xấu hổ khẽ gọi một tiếng.

Cố Hàn Uyên mở hai mắt, khẽ ngẩng đầu, mờ mịt nhẹ giọng hỏi: Sao vậy.

Điền Thanh Đồng mím đôi môi, thân thể mềm mại khẽ run lên.

Tựa như giọng nói của Cố Hàn Uyên đã tạo ra ảnh hưởng gì đó đối với nàng.

Điền Thanh Đồng thật vất vả nuốt ngược lại câu nói làm nũng đã đến bên mép, thở phào, thẹn thùng ngập ngừng nói: Tiểu Hâm Nhi sắp tỉnh, lát nữa con bé còn muốn ăn cơm tối.

Đúng vậy, Tiểu Hâm Nhi nếu không có cơm tối ăn cũng thật đáng thương.

Cố Hàn Uyên trêu chọc một tiếng, từ trên đùi mềm mại đầy đặn của Điền Thanh Đồng đứng dậy.

Điền Thanh Đồng xấu hổ lườm Cố Hàn Uyên một cái, hoảng loạn nghiêng người qua sửa sang lại vạt áo đang rộng mở.

Cố Hàn Uyên thấy thế mỉm cười vui vẻ.

Tư thái thẹn thùng của mỹ nhân thê vô luận xem bao nhiêu lần, đều là cảnh đẹp ý vui vô cùng.

Mấy ngày nay Cố Hàn Uyên hiếm khi rảnh rỗi, liền đến thăm hai mẹ con Điền Thanh Đồng.

Tiện thể nếm thử một chút, bổ sung dinh dưỡng.

Hắn phát hiện cách này càng có thể khiến hắn bình tĩnh lại, suy nghĩ thấu đáo.

Hơn nữa, ở một mức độ nào đó, hiệu quả cũng không thua gì Linh Tửu, có thể uống lâu dài.

Nghĩ tới tương lai Điền Thanh Đồng có khả năng sẽ ngừng cung cấp, Cố Hàn Uyên đã cảm thấy có chút đáng tiếc.

Vì vậy mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ chuyên tâm sáng tạo một bộ công pháp để Điền Thanh Đồng tu luyện, giúp nàng có thể duy trì việc cung cấp liên tục.

Hơn nữa, công pháp như vậy còn không chỉ mình Điền Thanh Đồng có thể sử dụng.

Thích Phương và Hách Xá Lý thị đều phù hợp điều kiện tu luyện.

Còn có Hoàng Dung mấy tháng sau nữa.

Điền Thanh Đồng đã mặc chỉnh tề, thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên lúc này đặc biệt ôn hòa, nhất thời tò mò hỏi: Công tử, chàng đang nghĩ đến thê tử của mình sao.

Đây cũng không phải lần đầu Điền Thanh Đồng nhìn thấy Cố Hàn Uyên có sự thay đổi như vậy.

Vì vậy nàng đoán rất chính xác.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu diếm, thản nhiên cười nói: Đúng vậy.

Vài tháng nữa, nữ nhi của ta cũng sẽ ra đời.

Đến lúc đó ta sẽ trở về Tống Quốc một chuyến.

Điền Thanh Đồng nghe vậy, tâm trạng nhất thời trầm xuống vài phần, ngữ khí có chút không kiềm chế được hỏi: Vậy ngươi còn có thể trở về sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, tiến lên ôm lấy eo Điền Thanh Đồng, cái eo giờ đã làm mẹ nên càng thêm đẫy đà nhưng lại có vẻ tinh tế mềm mại lạ thường.

Hắn trêu đùa hỏi: Sao vậy.

Phu nhân luyến tiếc ta sao.

Điền Thanh Đồng không giãy dụa, nghe vậy còn đỏ bừng mặt.

Nàng oán trách lườm Cố Hàn Uyên một cái, nói dối một cách giấu đầu hở đuôi: Ta là lo lắng Tiểu Hâm Nhi không thấy ngươi sẽ thương tâm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi bật cười.

Hắn phát hiện mình dường như đặc biệt thích những cô nương ngây thơ, thuần khiết trong mấy ngày nay.

Ban đầu cũng là rau muống nhỏ như thế, bây giờ Tiểu Hâm Nhi cũng vậy.

Cố Hàn Uyên từng có kinh nghiệm chăm sóc rau muống nhỏ, hiện tại chăm sóc Tiểu Hâm Nhi cũng không hề kém cạnh.

Khi được Cố Hàn Uyên ôm, Tiểu Hâm Nhi luôn không ầm ĩ cũng không quấy phá, mở to đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Một bộ dáng từ nhỏ đã là nhan khống.

Vì vậy trong mấy ngày nay hai người chung đụng rất khoái trá.

Lôi Bân không có ở đây, Cố Hàn Uyên lại thường xuyên đến những ngày này.

Điền Thanh Đồng không còn ra ngoài bày sạp bán mì nữa.

Cố Hàn Uyên cho nàng rất nhiều ngân lượng, nhiều đến mức nàng và Tiểu Hâm Nhi có thể cả đời áo cơm vô ưu.

Điền Thanh Đồng vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng thái độ của Cố Hàn Uyên lại rất ương ngạnh.

Hắn nói: Chút tiền ấy nào trọng yếu bằng việc chăm sóc Tiểu Hâm Nhi.

Nếu phu nhân thực sự băn khoăn, vậy cứ coi số tiền này là ta cho Tiểu Hâm Nhi.

Ngươi cứ coi mình là được ta thuê để chăm sóc Tiểu Hâm Nhi.

Con gái phải được phú dưỡng, không thể để Tiểu Hâm Nhi từ nhỏ đã chịu ủy khuất.

Điền Thanh Đồng khi nghe nói như vậy, thật sự dở khóc dở cười.

Nào có chuyện dùng tiền thuê mẫu thân để chăm sóc nữ nhi.

Nhưng nhìn thấy Cố Hàn Uyên đối với Tiểu Hâm Nhi như con ruột của mình, nàng làm sao cũng không nói ra lời cự tuyệt.

Hơn nữa, Điền Thanh Đồng chứng kiến Cố Hàn Uyên ôn nhu chăm sóc Tiểu Hâm Nhi, luôn có cảm giác ảo giác rằng bọn họ mới thực sự là phụ tử.

Chứng kiến Cố Hàn Uyên ăn sạch tô mì nàng nấu, bất luận ngon dở, cũng có cảm giác ảo giác rằng bọn họ mới thực sự là phu thê.

Chương 1140

Nếu không phải Điền Thanh Đồng còn nhớ mình là thê tử của Lôi Bân, sợ rằng nàng đã coi mấy ngày nay là cuộc sống hằng ngày bình thường của một gia đình ba người.

Điều luôn nhắc nhở nàng điểm này thậm chí không phải ý chí của chính nàng, mà là Cố Hàn Uyên chưa bao giờ ở lại đây qua đêm.

Chưa từng qua đêm, thì làm sao có thể xem là cuộc sống vợ chồng đây.

Điền Thanh Đồng đối với chuyện này âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ vì nàng cảm thấy mình e rằng rất khó cự tuyệt được Cố Hàn Uyên.

Nàng ngay cả việc Cố Hàn Uyên nếm thức ăn của Tiểu Hâm Nhi cũng không cự tuyệt được, vậy làm sao nàng cự tuyệt được Cố Hàn Uyên muốn nàng.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng rất hổ thẹn với Lôi Bân đã nhiều ngày không về.

Nàng dường như đã trở thành loại người phụ nữ xấu mà mình từng ghét bỏ nhất.

Nhưng khi nghe Cố Hàn Uyên phải trở về Tống Quốc, lòng nàng liền dao động vô cùng.

Cố Hàn Uyên thu hết thần tình của Điền Thanh Đồng vào mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, ôn hòa nói: Ta luyến tiếc Tiểu Hâm Nhi, càng luyến tiếc phu nhân ngươi, sở dĩ nhất định sẽ trở lại.

Lời nói gần như minh bài này không khỏi khiến lòng Điền Thanh

Đồng cuồng loạn, vành môi ngọc Yên Nhiên thẹn thùng cúi đầu.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không để nàng cúi đầu, đưa tay nâng cằm nàng trắng nõn lên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn chậm rãi in lên một nụ hôn.

Điền Thanh Đồng nhìn gương mặt Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, ánh mắt rất phức tạp.

Vừa như do dự, lại vừa như nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc sau đó, tâm tình nàng hóa thành một tiếng thở dài khẽ trong lòng.

Ánh mắt nhất thời mê ly, không tự chủ vươn cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ Cố Hàn Uyên, rụt rè đáp lại.

Một lúc lâu.

Bị Cố Hàn Uyên buông ra, Điền Thanh Đồng đôi mắt như xuân thủy, yếu ớt nỉ non nói: Tối nay chàng sẽ ở lại sao.

Tiểu Hâm Nhi đôi khi ban đêm thức dậy không thấy chàng sẽ khóc.

Cớ này rất dở, nhưng lại bất ngờ thực dụng.

Được.

Cố Hàn Uyên rất dứt khoát đáp ứng.

Thẳng thắn đến mức Điền Thanh Đồng cũng hơi kinh ngạc.

Chỉ là nàng càng không ngờ Cố Hàn Uyên lại là người lôi lệ phong hành.

Chưa đợi đến tối, vạt áo nàng vừa sửa sang lại đã lại loạn.

Điền Thanh Đồng gương mặt đỏ bừng xấu hổ, hoảng loạn không thôi kêu lên: Đợi.

đợi chút.

Điền Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên tạm hoãn thế tiến công, miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm, quẫn bách nói: Ngươi sao lại vội vã như vậy.

Tiểu Hâm Nhi lát nữa sẽ tỉnh.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Không vội không được, Lôi Bân mấy ngày nay nên trở về rồi.

Điền Thanh Đồng nghe vậy quá đỗi kinh hãi.

Bất chấp còn bị Cố Hàn Uyên khống chế yếu hại, nàng kinh hoảng hỏi: Lôi Bân muốn trở về rồi sao.

Mấy ngày nay nàng có thể yên tâm thoải mái tự lừa dối mình là vì Lôi Bân đang ở bên ngoài bận rộn làm nhiệm vụ Hắc Thạch giao phó, không thể về nhà.

Lúc này vừa nghe tin Lôi Bân sắp trở về, cảm giác áy náy của một người vợ như nàng nhất thời lại dâng lên trong lòng.

Nàng vội vàng đưa tay chống lấy lồng ngực Cố Hàn Uyên, khẩn cầu: Không được.

Chúng ta không thể như thế này.

Điều kiện tiên quyết để tự lừa dối mình là sự tồn tại có thể đâm thủng bong bóng phải đủ xa xôi, xa đến mức có thể giả vờ như không thấy.

Nhưng khi sự tồn tại này sắp sửa xuất hiện trở lại, liền sẽ có loại kinh hoảng như giấc mộng đẹp bị đánh thức và bản năng không dám đối mặt.

Lúc này Điền Thanh Đồng đã là như thế.

Nàng không dám đối mặt với Lôi Bân sắp trở về, đồng thời trong chốc lát cũng không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Dù sao ngay một khắc trước, nàng đã chuẩn bị tâm lý làm điều có lỗi với Lôi Bân.

Sở dĩ lúc này nàng mới đặc biệt khủng hoảng.

Việc này đối với Cố Hàn Uyên mà nói là chuyện nằm trong dự liệu.

Vậy mà mặc dù như thế, Cố Hàn Uyên vẫn lựa chọn báo cho Điền Thanh Đồng chuyện Lôi Bân sắp trở về.

Bởi vì hắn biết rõ, nếu như chuyện đã xảy ra, mà lại do Lôi Bân tự mình đánh thức giấc mộng tự lừa dối mình của Điền Thanh Đồng, thì sự hổ thẹn tột độ của nàng đối với Lôi Bân có thể sẽ khiến nàng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đến lúc đó, e rằng Cố Hàn Uyên vô luận làm gì cũng không thể lại có được mỹ nhân thê trước mắt này.

Ngược lại thì Cố Hàn Uyên lúc này tự tay đánh thức Điền Thanh Đồng, lại khiến chuyện này có nhiều chỗ trống hơn.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ lưng ngọc của Điền Thanh Đồng, ôn tồn trấn an nói: Đừng hoảng hốt, ta sẽ không bắt buộc phu nhân.

Quả nhiên, dưới sự trấn an của Cố Hàn Uyên, sắc mặt vốn sắp tái nhợt của Điền Thanh Đồng lại dần dần hồng nhuận trở lại.

Ánh mắt kinh hoảng cũng dần tiêu tán, thân thể mềm mại cứng nhắc hồi phục lại trở nên mềm mại.

Bàn tay ngọc vốn chống lấy lồng ngực Cố Hàn Uyên cũng mất đi khí lực, cẩn thận từng li từng tí nằm trong lòng hắn, xấu hổ nói: Công tử, thiếp thân xin lỗi.

Không sao, có lỗi cũng là do ta sai.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói nhỏ, khiến áp lực trong lòng Điền Thanh Đồng chợt giảm xuống.

Đồng thời, cảm giác áy náy vốn có của nàng đối với Lôi Bân cũng bị pha loãng, một phần chuyển sang Cố Hàn Uyên.

Loại chuyện một chân bước vào cửa bị người cự tuyệt này, đàn ông bình thường sẽ trở nên thất vọng hoặc thẹn quá thành giận đều là lẽ thường.

Thế nhưng lúc này Cố Hàn Uyên đối với sự tôn trọng và thấu hiểu nàng, cùng với việc chủ động nhận lỗi, đều khiến nàng cảm nhận được chân tình.

Dường như Cố Hàn Uyên không hề chỉ vì mơ ước thân thể nàng mà đối xử tốt với nàng.

Đây là một bước ngoặt tâm lý rất quan trọng.

Sự giãy dụa và đọa lạc của một người vợ, điều quan trọng nhất là phải cho nàng một lý do để tự thuyết phục mình.

Gương mặt cười của Điền Thanh Đồng lại dần dần bị hơi ấm từ thân thể nóng bỏng của Cố Hàn Uyên sưởi ấm.

Rõ ràng động tác vỗ nhẹ lưng ngọc nàng của Cố Hàn Uyên giống như dỗ trẻ con, lại khiến nàng vô cùng thoải mái.

Điền Thanh Đồng ánh mắt phức tạp khó hiểu, thấp giọng nói: Không hoàn toàn là vì ngươi, thiếp thân cũng.

Lời này vừa nói ra, liền tương đương với nàng đang thừa nhận mình đối với Cố Hàn Uyên là có tình.

Nàng thừa nhận mình bất trung và bất trinh.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, ôn hòa nói: Sở dĩ ta có thể chờ phu nhân, cũng như ta mặc dù sau này sẽ trở lại Tống Quốc, cũng nhất định sẽ vì phu nhân mà trở về vậy.

Cố Hàn Uyên đem lý do hắn biết mình sẽ trở về từ Tống Quốc đều đặt lên người Điền Thanh Đồng.

Điều này hiển nhiên là lừa Điền Thanh Đồng.

Thế nhưng lừa hay không cũng không quan trọng.

Chỉ cần bản thân Điền Thanh Đồng nguyện ý tin tưởng là đủ rồi.

Điền Thanh Đồng bắt đầu do dự, do dự xem mình có nên thẳng thắn với Cố Hàn Uyên hay không.

Mặc dù Lôi Bân sắp trở về.

Điều này tương đương với việc nàng đang do dự có muốn làm tình nhân của Cố Hàn Uyên hay không.

Nhưng mà nàng chưa kịp nghĩ ra điều gì sau đó, bên ngoài sân viện liền vang lên giọng oang oang của Thái bà.

Thanh Đồng.

Thanh Đồng có ở nhà không.

Điền Thanh Đồng cả kinh, vội vàng từ trong lòng Cố Hàn Uyên đứng dậy, hoảng loạn mặc quần áo vào.

Thái bà đợi chút, thiếp thân liền ra ngay.

Nàng quay đầu lại, vội vàng nhỏ giọng nói với Cố Hàn Uyên: Công tử, thiếp thân ra xem Thái bà có chuyện gì.

E rằng chính Điền Thanh Đồng cũng không phát hiện, phản ứng của nàng và những nhân thê vụng trộm hầu như không có gì khác biệt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhẹ giọng nói: Đi đi.

Hắn đưa tay vì Điền Thanh Đồng chỉnh sửa một chút mái tóc mai hơi xốc xếch.

Điền Thanh Đồng cảm thụ được sự ôn nhu của Cố Hàn Uyên, trong lòng không khỏi hơi ấm.

Càng cảm động hơn, nàng sáp lại gần Cố Hàn Uyên, chủ động dâng lên một nụ hôn.

Bởi vì đây là lần đầu nàng chủ động, nên có vẻ đặc biệt e lệ, gương mặt cười hồng hào trông rất đẹp mắt.

Nhìn Điền Thanh Đồng chạy trốn như bay ra cửa, Cố Hàn Uyên thấy buồn cười.

Xa xa còn có thể nghe thấy tiếng Điền Thanh Đồng từ ngoài sân.

Chương 1141

Thái bà, để người chờ lâu.

Cố Hàn Uyên đi tới bên giường, ôm lấy Tiểu Hâm Nhi không biết đã tỉnh từ lúc nào, con bé mở to đôi mắt to tròn đáng yêu đầy vẻ tò mò.

Hắn đưa tay khẽ nhéo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, nhẹ cười nói: Đối với con mà nói còn quá sớm đấy.

Tiểu Hâm Nhi nghe không hiểu, thế nhưng không trở ngại con bé bật ra tiếng cười vui khanh khách như chuông bạc vì được Cố Hàn Uyên trêu đùa.

Mà lúc này bên ngoài sân viện, Thái bà chứng kiến Điền Thanh Đồng mở cửa, đầu tiên là vô thức cằn nhằn nói: Sao lâu như vậy mới mở cửa.

Ngay sau đó nàng liền ngây ngẩn cả người.

Chỉ vì hình tượng Điền Thanh Đồng lúc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, một thân quần dài ôm sát màu Thiên Thanh hoàn mỹ tôn lên dáng vẻ yểu điệu của Điền Thanh Đồng.

Kiểu dáng quần dài tuy đơn giản, thế nhưng chỉ nhìn vào chất liệu vải liền có thể nhận ra bộ quần dài này giá cả xa xỉ.

Thái bà mặc dù chỉ là một người thường có chút tham tiền, thế nhưng nhiều năm trà trộn phố phường cũng khiến nàng luyện thành một đôi mắt sắc bén.

Quần dài trên người Điền Thanh Đồng vải vóc mềm mại trơn tru, dưới ánh mặt trời chiếu rọi còn mơ hồ lấp lánh chút ánh sáng nhạt.

Chất liệu như vậy nhìn một cái chính là Tơ Tằm Tuyết phẩm của Phúc Thụy Tường.

Hơn nữa, quần dài Điền Thanh Đồng mặc vô cùng ôm sát, vừa vặn, nhìn một cái là biết được may đo riêng.

Phúc Thụy Tường là tiệm y phục có tiếng trong kinh thành.

Y phục thành phẩm cực kỳ sang quý.

Chỉ riêng chất liệu vải này cùng việc may đo riêng, ít nhất cũng phải giá mấy trăm lượng bạc trắng.

Có thể nói là Thái bà tham tiền cả đời cũng chưa từng mặc lên một lần phẩm xa xỉ như vậy.

Nhìn đến đồ trang sức Điền Thanh Đồng mang trên người, từ trâm cài tóc đến khuyên tai, không có món nào là không tinh xảo.

Không phải hoàng kim thì cũng là bảo thạch.

Cả người trang sức tính ra, e rằng còn hơn một ngàn lượng.

Đúng là người đẹp nhờ lụa, lúa tốt nhờ phân.

Điền Thanh Đồng vốn đã long lanh xinh đẹp, trước kia là do vải thô áo tang che giấu đi nhan sắc của nàng.

Lúc này thay đổi một thân trang phục càng thêm thích hợp với nàng, trông như một mỹ phụ hào môn từ đâu tới.

Thái bà vô thức ngưỡng mộ khen: Thanh Đồng, con ăn mặc bộ này thật đẹp mắt, con và Lôi Bân phát tài sao.

Nhưng lời khen ngợi vừa dứt, đã bị chính bà ta phủ nhận.

Không đúng.

Thái bà bỗng nhiên phản ứng kịp, tuyệt đối không phải Lôi Bân mua sắm quần áo và đồ trang sức này cho Điền Thanh Đồng.

Tình cảnh gia đình Lôi Bân và Điền Thanh Đồng bà biết rất rõ, rất túng quẫn.

Lôi Bân trông qua tuy kiên định, thế nhưng tuyệt không giống người biết kiếm nhiều tiền.

Bằng không cũng sẽ không làm cái nghề nấu mì rõ ràng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Lại càng không giống một người sẽ tặng cho thê tử những món quà đắt giá như vậy.

Vậy rốt cuộc là ai tặng.

Thái bà vô thức theo khe cửa nhìn vào bên trong.

Xuyên qua sân, bà mắt sắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên đang ôm Tiểu Hâm Nhi, chọc cho con bé cười không ngừng khanh khách.

Thái bà trong lòng nhất thời cả kinh, biết là ai đã mua những thứ này cho Điền Thanh Đồng.

Nàng phục hồi tinh thần lại nhìn về phía Điền Thanh Đồng, ngữ khí phức tạp nói: Thanh Đồng, con phải suy nghĩ kỹ.

Điền Thanh Đồng bị lời nói của Thái bà làm giật mình.

Nàng cũng nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Tiểu Hâm Nhi.

Đây là chuyện thường xảy ra mấy ngày nay.

Hiển nhiên là Cố Hàn Uyên đang ôm Tiểu Hâm Nhi đã bị Thái bà nhận ra.

Đồng thời Điền Thanh Đồng cũng phản ứng kịp trang phục mình đang mặc có vấn đề.

Đây đều là Cố Hàn Uyên tiện tay mua tặng nàng khi đến thăm hai mẹ con nàng.

Điền Thanh Đồng vốn không muốn mặc những bộ quần áo và đồ trang sức như vậy.

Dù sao nàng cũng dần quen với cuộc sống mộc mạc.

Nhưng không biết từ khi nào bắt đầu, nàng bỗng nhiên có tâm tư nữ vì duyệt kỷ giả dung.

Khi Cố Hàn Uyên đến thăm liền vô thức thay vào.

Vừa rồi vì quá vội vàng, trong chốc lát liền quên mất.

Điền Thanh Đồng vốn vẫn luôn rất lo lắng bị người khác phát hiện chuyện của nàng và Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi thực sự bị Thái bà phát hiện, nàng lại bất ngờ nhận ra mình cũng không khủng hoảng như tưởng tượng.

Thậm chí còn có lòng thanh thản mà xấu hổ giải thích: Thiếp thân và công tử còn chưa.

Thái bà nghe vậy có chút bất ngờ.

Trong mắt bà, Cố Hàn Uyên chính là loại công tử phong lưu.

Còn trẻ, nhiều tiền lại tuấn lãng.

Hắn dụ dỗ phụ nữ thì cứ như nhất câu nhất cái chuẩn.

Trông cậy vào người như vậy nhìn món ăn trên bàn mà không ăn là rất không thực tế.

Dù sao ngay cả bà cũng nhìn ra Điền Thanh Đồng e rằng đã động lòng với Cố Hàn Uyên.

Chẳng lẽ không nên rèn sắt khi còn nóng để tận hưởng một phen sao.

Còn như cuối cùng sẽ mang đến ảnh hưởng thế nào cho Điền Thanh Đồng, hắn sẽ để ý sao.

Cũng không thể nào là nghĩ đến chịu trách nhiệm với Điền Thanh Đồng chứ.

Thái bà suýt nữa bị ý tưởng đột ngột của chính mình chọc cười.

Nàng do dự một chút, thấp giọng khuyên nhủ: Thanh Đồng, nếu còn chưa đến tình huống tệ nhất, vậy còn có cơ hội.

Lôi Bân xác thực không có bản lãnh gì, nhưng hắn cũng rất thành thật.

Vị công tử kia đã qua lại với Tằng Tĩnh rồi, ta ngẫu nhiên còn thấy hắn đến nhà Tằng Tĩnh ngủ lại.

Loại đàn ông phong lưu như vậy không đáng tin đâu.

Thái bà xác thực tham tiền, nhưng lòng cũng rất tốt.

Lần trước nhìn thấy Cố Hàn Uyên đi vào nhà Điền Thanh Đồng, nàng chỉ lo lắng cho Tằng Tĩnh.

Sau đó còn cố ý báo cho Tằng Tĩnh chuyện này, hy vọng Tằng Tĩnh có thể suy nghĩ kỹ lại.

Tằng Tĩnh đối với chuyện này chỉ mặt không đổi sắc nói cho Thái bà nàng đã biết.

Hỏi đến phiền, nàng dứt khoát nói mình là ngoại thất do Cố Hàn Uyên nuôi bên ngoài, khiến Thái bà nghẹn họng không nhẹ.

Bây giờ lại lấy chuyện của Tằng Tĩnh ra để khuyên bảo Điền Thanh Đồng.

Dù sao tình huống của Điền Thanh Đồng và Tằng Tĩnh còn không giống nhau.

Tằng Tĩnh tốt xấu vẫn còn độc thân, Điền Thanh Đồng thì đã thành vợ người ta, làm mẹ.

Kết quả phản ứng của Điền Thanh Đồng lại bất ngờ bình thản.

Chuyện Tằng Tĩnh thiếp thân biết, công tử đã nói qua với thiếp thân rồi.

Kỳ thực không chỉ là Tằng Tĩnh, cũng không thiếu những nữ tử khác, nàng đều từ trong miệng Cố Hàn Uyên mà biết được đôi chút.

Dù sao Cố Hàn Uyên đến chỗ Điền Thanh Đồng cũng không thể chỉ vội vàng trêu Tiểu Hâm Nhi cùng trộm thức ăn của nàng ăn đi.

Sở dĩ khi tùy ý tán gẫu cũng không ít.

Bát quái là bản tính của phụ nữ.

Điền Thanh Đồng từ khi biết được thân phận của Cố Hàn Uyên, điều nàng cảm thấy hứng thú nhất chính là những chuyện tình phong lưu trong quá khứ của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ngoại trừ một số nữ tử có ảnh hưởng quá lớn, bất tiện nói cho Điền Thanh Đồng biết, vẫn chưa tận lực giấu diếm.

Chương 1142

Thậm chí còn cố ý chọn một vài câu chuyện của hắn cùng với một số nhân thê để kể cho Điền Thanh Đồng nghe.

Phảng phất đang nói cho nàng biết, các nàng làm được, vậy nàng cũng có thể làm được như vậy.

Mặc dù Điền Thanh Đồng biết dụng ý của Cố Hàn Uyên, xấu hổ đến mức phương tâm nhảy loạn, nhưng vẫn nhịn tính tình nghe xong những chuyện bát quái đó.

Kỳ thực Điền Thanh Đồng buông bỏ áp lực tâm lý, bắt đầu tiếp nhận Cố Hàn Uyên, cũng chưa hẳn không có nguyên nhân này ở trong đó.

Dù sao người ta đều có tâm lý theo số đông.

Nếu tất cả mọi người đều cảm thấy tốt, vậy khẳng định là tốt thật.

Điền Thanh Đồng nghe xong nhiều chuyện tình của Cố Hàn Uyên như vậy, lúc này nghe Thái bà nói về sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, đương nhiên sẽ không có nửa điểm xúc động.

Còn như Tằng Tĩnh, cùng là người ở phố khác, nàng sao lại không biết.

Dung mạo Tằng Tĩnh trong phố xá tự nhiên coi như là mỹ nhân, nhưng lại rõ ràng không thể sánh bằng nàng.

Nghe Thái bà nhắc tới Tằng Tĩnh, trong lòng nàng lại còn có vài phần cảm giác ưu việt.

Hơn nữa bởi vì trước đó Cố Hàn Uyên đã thể hiện sự tôn trọng đối với nàng, cảm giác ưu việt này còn có xu thế mở rộng.

Thế cho nên khóe miệng nàng đều treo lên một vệt nụ cười nhàn nhạt.

Điều này cũng không khó lý giải.

Dù sao từ góc nhìn của nàng, một bên là được Cố Hàn Uyên đối đãi chân thành, một bên lại dường như chỉ là bị đem ra dùng một chút.

Bất quá cũng là do Điền Thanh Đồng không biết thân phận thật sự và chân dung của Tằng Tĩnh.

Dung mạo của Tằng Tĩnh không hề thua kém Điền Thanh Đồng ngươi, dù sao cũng là nữ nhân vật chính.

Thế nhưng thân phận thật sự của Tằng Tĩnh Mưa Phùn thì hơi rắc rối rồi.

Bởi vì Mưa Phùn là kẻ thù g·iết cha của Tằng Tĩnh.

Cố Hàn Uyên vẫn đang suy nghĩ làm sao để hóa giải đoạn cừu hận này.

Làm cho hai nàng cùng hắn đấu một trận so tài hữu nghị.

Ý tưởng thì rất hay, nhưng độ khó áp dụng không nhỏ.

Tạm thời không nói đến Điền Thanh Đồng, Tằng Tĩnh nhưng đến nay vẫn chưa chân chính ái mộ Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng còn có những người và việc không thể buông bỏ.

Nói chung Thái bà bị Điền Thanh Đồng trả lời nghẹn họng không nhẹ.

Hơn nữa, nụ cười trên môi Điền Thanh Đồng càng khiến bà gấp bội cảm thấy không nói nên lời.

Thái bà còn muốn khuyên nữa, nàng tận tình khuyên bảo nói: Thanh Đồng, con không chỉ là thê tử của Lôi Bân, càng là mẫu thân của Tiểu Hâm Nhi.

Coi như không vì Lôi Bân, cũng nên vì Tiểu Hâm Nhi mà suy nghĩ chứ.

Điền Thanh Đồng nghe vậy có chút hoảng hốt, vô thức nỉ non nói: Lôi Bân.

Không biết từ khi nào bắt đầu, giữa nàng và Lôi Bân liền sinh ra vết rách.

Những bất đồng sau này càng khiến vết rách này khoét sâu.

Tình cảm phu thê khó tránh khỏi trở nên nhạt nhẽo.

Quan trọng hơn chính là Cố Hàn Uyên thừa lúc vắng mà vào, mạnh mẽ xông vào trong lòng nàng.

Nàng bắt đầu không hy vọng Lôi Bân trở về.

Trở nên hy vọng Cố Hàn Uyên có thể ở lại bên nàng và Tiểu Hâm Nhi.

Có lẽ tất cả bắt đầu chính là lần đầu tiên Cố Hàn Uyên đến gánh mì của bọn họ.

Điền Thanh Đồng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang ôm Tiểu Hâm Nhi, vẻ mặt ôn nhu mỉm cười.

Ngữ khí hơi ngọt nhẹ giọng nói: Thái bà, người có nghe thấy tiếng cười của Tiểu Hâm Nhi không.

Hắn rất yêu thích Tiểu Hâm Nhi, Tiểu Hâm Nhi cũng rất yêu thích hắn.

Tiểu Hâm Nhi và hắn tựa như phụ tử ruột thịt, cũng thân cận hơn rất nhiều so với khi ở bên Lôi Bân.

Điền Thanh Đồng nói những lời này chính là để nói cho Thái bà, nếu không màng Lôi Bân, cũng không cần lo lắng cho Tiểu Hâm Nhi.

Thậm chí nếu không phải vẫn còn chút tình cảm phu thê với Lôi Bân, nàng chỉ sợ đã sớm mang Tiểu Hâm Nhi cùng Cố Hàn Uyên bỏ đi rồi.

Lúc này nhìn lại lời nói của Điền Thanh Đồng, liền sẽ phát hiện vẻ mặt do dự của nàng ngược lại đã vơi đi.

Dù sao vô luận kết quả thế nào, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không bỏ mặc nàng và Tiểu Hâm Nhi.

Điều này đối với nàng mà nói chẳng lẽ không phải đã đủ rồi sao.

Sở dĩ kết quả là lời khuyên bảo của Thái bà ngược lại gây ra hiệu quả trái ngược.

Thái bà đối với nội tình dạng này tự nhiên là không rõ.

Nàng nhìn đôi mắt đẹp nhu tình như nước của Điền Thanh Đồng, nhất thời phát hiện mình e rằng là xen vào việc của người khác rồi.

Trong lúc tiếc hận thở dài, một vật lấp lánh màu vàng bay tới.

Thái bà vô thức tiếp được, hóa ra là một thỏi Kim Nguyên Bảo to lớn.

Đồng thời trong viện cũng truyền tới âm thanh trong trẻo của Cố Hàn Uyên.

Dừng ở đây nhé, Ngũ.

Thái bà nhìn kim nguyên bảo nặng trĩu trong tay, lòng tràn ngập kinh ngạc.

Nàng biết Cố Hàn Uyên có tiền, nhưng không ngờ lại hào phóng đến mức này.

Trước đây nàng cũng từng vì Tằng Tĩnh mà nhận tiền của Cố Hàn

Uyên một lần.

Nhưng lúc đó chỉ là năm mươi lượng bạc trắng, hoàn toàn không thể sánh với một trăm lượng hoàng kim trước mắt.

Khiến đôi mắt nàng sáng lên ánh vàng.

Thái bà hiểu ý Cố Hàn Uyên, đây là tiền bịt miệng, muốn nàng giữ bí mật đồng thời giúp đỡ Điền Thanh Đồng.

Thái bà thở dài trong lòng: Lôi Bân à, không phải lão bà tử không chịu giúp ngươi, mà là vị công tử này cho quá nhiều.

Bởi vậy, ngay sau khắc, thái độ của Thái bà đã chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Liền không ngớt lời khen ngợi: Thanh Đồng, muội và vị công tử này trai tài gái sắc, quả là trời sinh một đôi.

Lôi Bân thật sự có chút không xứng với muội, sớm thoát thân chưa chắc đã là chuyện không tốt.

Điền Thanh Đồng nghe vậy, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa chán ghét.

Từ khi nàng bị đưa đến đây, chưa từng thấy Thái bà có thái độ tốt như vậy.

Không phải tốt, mà là nịnh nọt.

Nàng chợt nhớ lại lời Thái bà từng nói khi chê Lôi Bân không có bản lĩnh kiếm tiền, và ủy thác nàng chăm sóc Tiểu Hâm Nhi với chi phí ít ỏi.

Nam nhân kiếm tiền ít, chính là khiến nữ nhân của mình phải chịu thiệt thòi.

Một hai ngày thì không sao, nhưng lâu dần không chừng sẽ theo nam nhân khác mà đi.

Lúc đó nàng đã đáp lại thế nào nhỉ.

Chỉ nhớ rõ dường như đã rất tức giận phản bác Thái bà.

Lôi Bân dường như đã ngượng ngùng bày tỏ sự tin tưởng nàng.

Nhìn lại hiện tại.

Dường như đã trải qua mấy kiếp, cảnh vật vẫn đó mà người đã khác.

Ngay cả nàng cũng vì sự thay đổi thái độ của Thái bà mà sinh ra không ít lòng hư vinh.

Nàng từng là thiên kim đại tiểu thư, cớ sao cứ phải sống cuộc đời khốn khó.

Nhất thông bách thông.

Khi nàng bắt đầu chấp nhận Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời cảm thấy an tâm và thoải mái hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên thích nàng, thích Tiểu Hâm Nhi.

Chương 1143

Vì sao không thể chấp nhận việc Cố Hàn Uyên đối xử tốt với mẫu tử các nàng.

Tâm tính bình hòa hơn một chút, Điền Thanh Đồng phát hiện mình có chút hoài niệm vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Đang nghĩ cách đuổi khéo Thái bà đi, chợt thấy Thái bà ghé sát tai nàng thì thầm: Vị công tử này quả thực thích Tiểu Hâm Nhi, nhưng thiếp thân ta nói, vẫn nên có một mụn con trai con gái thì mới chắc ăn.

Ta ở đây có một phương thuốc, muội ghi nhớ, quay đầu thử xem, không chừng có thể lại sinh cho Tiểu Hâm Nhi một đệ đệ muội muội thì sao.

Đương quy, xích thược, thục địa, hoa hồng.

Có thể đến Thiện Đường uy tín để mua, dược phẩm ở đó chất lượng tốt, miệng cũng kín đáo.

Trong mắt Thái bà, Điền Thanh Đồng rốt cuộc cũng đã gả cho người khác.

Muốn đảm bảo địa vị bên cạnh người như Cố Hàn Uyên, cách tốt nhất chính là sinh cho hắn một đứa con.

Cũng không cần lo lắng Cố Hàn Uyên có ngày chán chường.

Điền Thanh Đồng thật vất vả mới tìm được người có thể mang lại vinh hoa phú quý cho nàng, đồng thời cũng là người nàng tự nguyện tâm niệm, lẽ nào không nên nắm giữ thật chắc.

Lập trường thay đổi, Thái bà ngược lại lại động tâm muốn tác hợp Điền Thanh Đồng và Cố Hàn Uyên.

Đây cũng coi là biểu hiện của lòng tốt ư.

Chỉ là lập trường và góc độ đã có chút thay đổi mà thôi.

Mặt Điền Thanh Đồng dần ửng hồng.

Thái bà với tư cách người từng trải đã nói cho nàng rất nhiều điều.

Khiến nàng càng nghe càng thấy xấu hổ, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn phải cố nén sự ngượng ngùng để lắng nghe và ghi nhớ.

Công tử dường như rất yêu thích nữ nhi, nếu có thể sinh cho Tiểu Hâm Nhi một muội muội, Tiểu Hâm Nhi cũng sẽ vui vẻ có muội muội bầu bạn nhỉ.

Suy nghĩ như vậy, trái tim Điền Thanh Đồng không khỏi một trận xao động.

Đợi đến khi Thái bà lải nhải hết những cảm ngộ cuộc đời của mình rồi rời đi.

Công tử Điền Thanh Đồng cất tiếng gọi duyên dáng, ngay cả bản thân nàng cũng giật mình.

Vẻ mê hoặc đến kinh người.

Cố Hàn Uyên quái lạ nhìn Điền Thanh Đồng một cái, giơ Tiểu Hâm Nhi đang ôm trong ngực lên hướng nàng ra hiệu.

Trêu ghẹo nói: Phu nhân nhất định phải ở trước mặt Tiểu Hâm Nhi ư.

E rằng ảnh hưởng không tốt lắm chăng.

Nhìn Tiểu Hâm Nhi, đang tròn mắt tò mò vì lần đầu nghe thấy mẫu thân mình phát ra âm điệu kỳ lạ như vậy, mặt Điền Thanh Đồng nhất thời đỏ bừng.

Ta.

Ta không phải có ý đó.

Điền Thanh Đồng vẻ mặt hoảng loạn muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào, gấp đến độ sắp khóc.

Cũng may Cố Hàn Uyên chỉ thuận miệng trêu đùa, cũng không có ý làm khó nàng.

Cố Hàn Uyên tìm một cái cớ để giải vây cho nàng.

Tiểu Hâm Nhi đã tỉnh một lúc rồi, đói bụng rồi.

Điền Thanh Đồng nhất thời kịp phản ứng, từ tay Cố Hàn Uyên đón lấy Tiểu Hâm Nhi.

Chốc lát sau, liền vang lên tiếng Tiểu Hâm Nhi ăn uống.

Điền Thanh Đồng bị ánh mắt nóng bỏng của Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút e lệ, nhưng không cố ý né tránh.

Dù sao mà nói, trong mấy ngày nay, Cố Hàn Uyên và Tiểu Hâm Nhi ai được ăn nhiều hơn còn chưa biết chừng.

Bất quá, Điền Thanh Đồng, người phu nhân này vẫn còn da mặt quá mỏng, không chịu nổi ánh mắt của Cố Hàn Uyên, chỉ đành hơi nghiêng người, chuyển sang chuyện khác hỏi: Công tử hôm nay còn đi chăng.

Lời vừa thốt ra, Điền Thanh Đồng liền hối hận.

Hỏi như vậy chẳng phải như đang xác nhận Cố Hàn Uyên có còn ở lại qua đêm hay không sao.

Quả thật chưa đánh đã khai, bại lộ tâm tư của nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, tiến lên ôm Điền Thanh Đồng vào lòng, không đáp mà hỏi lại: Phu nhân bây giờ còn muốn ta ở lại chăng.

Hắn tự nhiên là hỏi Điền Thanh Đồng sau khi đã biết tin tức của Lôi Bân thì có còn nguyện ý để hắn ngủ lại không.

Trong mắt Điền Thanh Đồng lóe lên vẻ do dự rồi biến mất, trán hơi rũ xuống, nàng khẽ thì thầm như tiếng muỗi kêu: Hắn còn chưa về.

Lời này của Điền Thanh Đồng cũng hàm chứa ý vị sâu xa.

Dường như chỉ cần Lôi Bân không ở, Cố Hàn Uyên có thể tùy ý ở lại.

Có lẽ đối với việc rời bỏ Lôi Bân, theo Cố Hàn Uyên đi, nàng vẫn còn chút do dự.

Nhưng nếu chỉ là dâng hiến thân thể cho Cố Hàn Uyên, nàng cũng không hề kháng cự.

Hơn nữa, sau khi nghe Thái bà một phen khuyên nhủ đảo ngược, nàng còn thêm mấy phần nóng lòng muốn thử.

Trên thực tế, nếu không phải vì Tiểu Hâm Nhi đã tỉnh giấc cần ăn cơm, lúc này có lẽ chuyện tốt đã thành.

Mặc dù là hiện tại, đôi chân ngọc mềm mại đầy đặn của Điền Thanh Đồng cũng thường xuyên khẽ lay động dưới làn váy.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ nói: Phu nhân đã nói như vậy, ta lại muốn đi chẳng phải là không hiểu phong tình ư.

Kỳ thực, Cố Hàn Uyên thật sự không có thời gian tiếp tục ở lại, hắn còn có chuyện phải làm.

Nhưng vào lúc này sao lại nói thật.

Trước tiên cứ dỗ dành mỹ nhân phu nhân này đã rồi nói sau.

Điền Thanh Đồng không thể nhận ra tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Trái tim nàng nhất thời một trận mừng rỡ, cái tâm tình nóng lòng muốn thử kia càng nặng hơn.

Lúc này, Tiểu Hâm Nhi ợ một tiếng, vẫy đôi tay nhỏ xíu, vẻ như muốn Cố Hàn Uyên ôm.

Điền Thanh Đồng thấy vậy, ôn nhu cười, đưa Tiểu Hâm Nhi vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên dỗ Tiểu Hâm Nhi một cách dịu dàng, trái tim xao động cũng không kiềm chế được nữa.

Công tử, chàng hãy dỗ Tiểu Hâm Nhi ngủ đi.

Nói rồi, nàng xấu hổ xen lẫn sợ hãi đưa tay vén vài sợi tóc mai ra sau tai, từ từ quỳ xuống.

Điền Thanh Đồng khẽ ngẩng trán, mập mờ nói: Chàng trước kia đã cướp đi nhiều thức ăn của Tiểu Hâm Nhi như vậy, ta cũng muốn lấy lại một ít mới công bằng.

Tiểu Hâm Nhi không biết từ lúc nào đã được dỗ ngủ.

Tiểu Hâm Nhi đang ngủ say sẽ không biết mẫu thân nàng đã lấy nàng làm cớ để lấy lại thứ gì từ Cố Hàn Uyên.

Trong không khí tràn ngập bầu không khí ám muội.

Lau khóe miệng, Điền Thanh Đồng oán trách liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Khoảnh khắc đó, toát ra phong tình quyến rũ đến kinh người.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, tiến lên tháo trang sức của Điền Thanh Đồng xuống.

Sau đó, Điền Thanh Đồng chỉ cảm thấy thân thể mềm mại mát lạnh, trái tim nhất thời đập thình thịch.

Nàng đã có dự cảm điều gì đó sắp xảy ra.

Hiển nhiên là không thể chờ đến ban đêm.

Điền Thanh Đồng nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, nàng chỉ cảm thấy còn căng thẳng hơn cả đêm tân hôn.

Dù sao trước đó nàng mới đo đạc qua kích thước, hoàn toàn khác biệt so với phu quân mình khiến nàng áp lực trong lòng cực đại.

Thời khắc mấu chốt, nàng lại một lần nữa lấy Tiểu Hâm Nhi làm cớ, rụt rè nói: Công tử, chớ đánh thức Tiểu Hâm Nhi.

Ừm, ý nàng chính là muốn hắn hành động nhẹ nhàng một chút.

Điền Thanh Đồng nhất thời không dám nhìn mặt Cố Hàn Uyên, lặng lẽ nhắm lại đôi mắt đẹp.

Nhưng đúng vào lúc này, nàng nghe thấy Cố Hàn Uyên phát ra âm thanh có vẻ không vui.

Sách, thật không khéo.

Điền Thanh Đồng đang không rõ vì sao, mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng Thái bà cố ý nói to.

Ai nha.

Lôi Bân, lần này ngươi ra ngoài lâu thật đấy, đã mấy ngày không thấy ngươi rồi.

Sao trông gầy đi vậy.

Chắc là ở ngoài không được tốt nhỉ.

Đi, đến nhà lão bà tử, ta sẽ nấu bữa ăn ngon cho ngươi tẩm bổ.

Thì ra Thái bà nhận của Cố Hàn Uyên nhiều tiền như vậy, trong lòng luôn cảm thấy không chân thật.

Chương 1144

Bởi vậy liền chọn ở gần nhà Điền Thanh Đồng quanh quẩn, giúp trông chừng.

Dù sao, trai đơn gái chiếc củi khô lửa bốc thì cũng không quá bình thường.

Trước đây không có, không có nghĩa là lần này cũng không có.

Từ khi nhận tiền của Cố Hàn Uyên, lập trường và thái độ của Thái bà đã thay đổi rất nhanh.

Dưới cái nhìn của nàng, nếu mọi chuyện đã đến nước này, Điền Thanh Đồng nhìn qua cũng là thật lòng thích Cố Hàn Uyên.

Vậy thì không thể làm gì khác hơn là trước tiên lừa Lôi Bân.

Trong mắt nàng, Lôi Bân chỉ là một tiểu dân nghèo hèn không có bản lĩnh gì, căn bản không thể nào đấu thắng Cố Hàn Uyên, một công tử quý tộc lắm tiền nhiều của, khí chất hơn người.

Thà rằng lúc đó bùng phát xung đột gây tai họa cho Lôi Bân, không bằng cứ thế mà lừa dối.

Ít nhất, Cố Hàn Uyên phóng khoáng ra tay tuyệt đối sẽ không để Điền Thanh Đồng phải chịu thiệt thòi mãi, luôn có cách cải thiện tình trạng cuộc sống của cả nhà họ.

Nếu như bí mật này có thể lừa dối Lôi Bân cả đời, vậy cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Đương nhiên trong quá trình này, Thái bà cảm thấy mình nếu như ra sức, có lẽ có thể từ chỗ Cố Hàn Uyên đạt được nhiều lợi ích hơn.

Kỳ thực, rất nhiều người vốn xuất phát từ lòng tốt, nhưng cuối cùng lại trở thành kẻ trợ Trụ vi ngược, đều sẽ có tâm lý chuyển biến tương tự.

Ngay lúc Thái bà cho rằng mình chỉ là suy nghĩ nhiều, thì Lôi Bân, người đã đi vắng nhiều ngày, lại thực sự đã trở về.

Cho nên mới vội vã gọi Lôi Bân lại, còn cố ý gọi lớn tiếng một chút, hy vọng có thể nhắc nhở Cố Hàn Uyên và Điền Thanh Đồng trong phòng.

Lúc này đang vắt óc nghĩ cách kéo dài thời gian.

Lôi Bân bị sự nhiệt tình của Thái bà làm cho giật mình.

Bất quá, hắn, người đã quen với cuộc sống bình dân, rất tự nhiên ứng phó.

Hắn khẽ cười nói: Thái bà, giọng của ngài thật lớn.

Cũng chỉ mười mấy ngày thôi mà, đâu có lâu lắm.

Còn việc đến nhà ngài dùng bữa thì thôi.

Ta còn vội vàng muốn gặp Thanh Đồng và Tiểu Hâm Nhi.

Trước đó ta đã đến chỗ bán hàng xem rồi, Thanh Đồng không có ở đó, ta lo lắng liệu có chuyện gì không.

Lôi Bân ra ngoài nhiều ngày mới hoàn thành nhiệm vụ Hắc Thạch giao phó.

Dù sao lâu ngày không động thủ, khó tránh khỏi thêm mấy phần lạ lẫm.

Thậm chí suýt nữa bị thương.

Bởi vậy, sau khi trở về hắn chỉ muốn sớm được gặp vợ con mình, để thân thể mệt mỏi và tâm lý được an ủi.

Thái bà thấy Lôi Bân lại muốn đi, vội vàng kéo hắn lại nói: Thanh

Đồng không sao cả, chỉ là muốn tự mình chăm sóc Tiểu Hâm Nhi mấy ngày nên không ra ngoài bán hàng thôi.

Ngươi bây giờ dù có về, nàng cũng chưa kịp chuẩn bị cơm nước cho ngươi, không bằng cứ đến nhà lão bà tử ăn cơm rau dưa rồi hẵng về.

Lôi Bân bị Thái bà kéo lại, có chút không biết làm sao.

Cũng không thể để hắn dùng sức đẩy Thái bà ra chứ.

Trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể mệt mỏi ứng phó.

Mà lúc này, trong phòng, mặt Điền Thanh Đồng nhất thời trắng bệch.

Kinh hô: Làm sao bây giờ.

Lôi Bân đã về rồi.

Kỳ thực tình huống cũng không khẩn cấp như nàng nghĩ.

Dù sao Thái bà vẫn còn đang kéo Lôi Bân, hoàn toàn có đủ thời gian để phản ứng.

Nàng chỉ là tự hù dọa mình mà thôi.

Bất quá ngược lại cũng bình thường, Điền Thanh Đồng lúc này mới là lần đầu tiên vụng trộm, khó tránh khỏi chột dạ hoảng loạn.

Cố Hàn Uyên mặc dù có chút khó chịu vì Lôi Bân đã phá hỏng chuyện tốt, nhưng hắn cần phải trấn tĩnh hơn nhiều.

Dù sao, trước lạ sau quen, những chuyện tương tự hắn làm cũng không ít.

Bởi vậy hắn rất bình tĩnh khẽ vuốt ve làn da trơn láng mềm mại của Điền Thanh Đồng, ôn tồn an ủi: Đừng nóng vội, Thái bà ở ngoài ngăn cản, Lôi Bân nhất thời nửa khắc chưa vào được.

Nàng hãy chỉnh trang lại một chút, không cần lo lắng bị hắn nhìn ra manh mối.

Lời trấn an của Cố Hàn Uyên rất có hiệu quả.

Điền Thanh Đồng rất nhanh cũng bình tĩnh lại.

Nàng quả thực còn có đủ thời gian để xóa bỏ mọi dấu vết.

Chỉ là hiện tại hai người vẫn đang trong trạng thái trần trụi đối diện nhau, dán sát vào lồng ngực nóng bỏng của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng có chút buồn bực không vui.

Cái xao động trong lòng trước đó càng không cách nào bình ổn, ngược lại có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt bất đắc dĩ.

Sau đó nhanh nhẹn thu dọn mọi dấu vết có thể tồn tại.

Bộ quần dài màu thiên thanh kia tự nhiên không thể mặc nữa, cùng với những món trang sức tuyệt đẹp đều bị nàng giấu đi.

Một lần nữa mặc vào bộ quần áo tang bằng vải thô ráp, Điền Thanh Đồng hơi có chút không quen, nàng vô thức quay đầu nhìn thoáng qua gương đồng trên bàn.

Trong gương đồng, nàng vẫn đẹp như vậy, chỉ là gương mặt thiếu trang điểm và bộ y phục khiến nàng trông bình thường hơn nhiều.

Thật giống như tất cả mọi chuyện trước đó chỉ là một giấc mộng đẹp không chân thực, lúc này cũng chẳng qua là tỉnh mộng mà thôi.

Điền Thanh Đồng nhất thời cảm thấy có chút thất vọng và mất mát.

Lúc này, Cố Hàn Uyên tiến lên ôm nàng, khẽ hôn lên trán bóng bẩy của nàng.

Ấm áp nói: Những gì thuộc về nàng vẫn sẽ là của nàng, chỉ chờ nàng ngày nào đó suy nghĩ thông suốt, dựa dẫm vào ta mà đi về.

Lời này của Cố Hàn Uyên có chút một lời hai ý nghĩa.

Điền Thanh Đồng vô thức cúi đầu liếc mắt một cái vào chỗ khiến nàng mặt đỏ tim đập dồn dập.

Trong lòng nàng đập thình thịch, mặt ửng hồng.

Nàng vô cùng ôn thuận lên tiếng: Ân, thiếp biết rồi.

Nàng nhu tình như nước nhìn chăm chú vào đôi mắt Cố Hàn Uyên, không nỡ nói: Công tử, chàng phải đi thôi.

Lúc này, ngoài viện, Thái bà đã có chút không ngăn được Lôi Bân.

Có thể tìm đủ mọi cớ, nhưng Lôi Bân lại cố ý đòi về thăm nhà một chút.

Thậm chí đã dần dần nổi lên lòng nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, để lại một câu: Nhớ kỹ hãy nghĩ đến ta.

Liền lặng yên không một tiếng động rời đi.

Điền Thanh Đồng khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi ra mở cửa sân.

Lôi Bân, chàng đã về rồi.

Lời chào hỏi của nàng nhạt nhẽo đến kỳ lạ.

Tuyệt không giống với thái độ mà một người vợ nên có khi phu quân đi xa nhà nhiều ngày trở về.

Lôi Bân cho rằng Điền Thanh Đồng còn đang giận vì hắn trở lại Hắc Thạch, chỉ đành áy náy cười trừ.

Thái bà nhìn hai người trở vào trong viện, mơ hồ còn có thể nghe thấy giọng Điền Thanh Đồng.

Lôi Bân, thiếp có chuyện muốn nói với chàng.

Ngươi muốn hành chết ta sao.

Nửa ngày sau, Tằng Tĩnh mới bớt đau, nằm trong lòng Cố Hàn Uyên khẽ giận dỗi nói.

Cố Hàn Uyên nhìn Tằng Tĩnh trong lòng mình, người không đeo mặt nạ dịch dung, trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp giờ tràn đầy vẻ ửng hồng kiều mị không gì sánh được, trong lòng càng thêm vui mừng.

Dù sao, sát thủ Mưa Phùn lãnh khốc vô tình ngày nào giờ đã hóa thành dáng vẻ đầy nữ tính này, tất cả đều là công lao của hắn.

Tằng Tĩnh, người thật vất vả mới lấy lại sức để ngồi dậy, lúc này vẫn còn oán trách nói: Đã bảo ngươi đừng rồi, ngươi còn.

Hiển nhiên là nàng quá xấu hổ đến nỗi không thể nói hết lời.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt ve tấm lưng ngọc trơn láng mềm mại của Tằng Tĩnh, trêu ghẹo nói: Dù sao ngươi cũng không định quay về làm sát thủ nữa, để ngươi có cơ hội thực hiện nguyện vọng mà một nữ tử bình thường nên có thì có gì không tốt sao.

Tằng Tĩnh giận dữ liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Nguyện vọng mà một nữ tử bình thường nên có là gì còn cần phải nói ư.

Chẳng phải là giúp chồng dạy con sao.

Chương 1145

Giúp chồng thì không nói làm gì.

Mối quan hệ của hai người chỉ có thể xem là theo nhu cầu.

Cố Hàn Uyên ham muốn thân thể nàng, nàng tìm kiếm sự che chở của Cố Hàn Uyên.

Kỳ thực, câu nói nàng ứng phó với Thái bà trước đó cũng không hoàn toàn là qua loa.

Trong lòng nàng, mình chính là ngoại thất được Cố Hàn Uyên nuôi bên ngoài.

Chẳng bao giờ nghĩ Cố Hàn Uyên sẽ chịu trách nhiệm với mình.

Dạy con.

Khoan hãy nói, Tằng Tĩnh thật sự có chút động lòng.

Theo nàng nghĩ, mình sớm muộn gì cũng già đi, nhan sắc tàn phai, đến lúc Cố Hàn Uyên không còn hứng thú với nàng nữa.

Đến lúc đó lẽ nào nàng muốn sống cô độc nửa đời sau ư.

Nếu thật có con cái bên cạnh, cũng không phải là chuyện gì xấu.

Cố Hàn Uyên thấy thần tình của Tằng Tĩnh, liền biết nàng đang nghĩ gì.

Cố ý trêu chọc nói: Sao.

Động lòng rồi ư.

Phi.

Ai muốn sinh hài tử cho ngươi chứ Đáng tiếc, Tằng Tĩnh giấu đầu hở đuôi biện bạch cũng chẳng có ích gì, bị ánh mắt như cười như không của Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút không chịu nổi trên mặt.

Chỉ đành xấu hổ vò đã mẻ lại sứt nói: Coi như bị ngươi nói trúng thì sao.

Ai biết ngày nào đó ngươi sẽ không còn hứng thú với ta.

Chẳng lẽ ta không nên vì tương lai của mình mà làm chút dự định sao.

Dứt lời còn quay đầu sang chỗ khác, vẻ như không muốn đáp lại Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, buồn cười nói: Ngươi có thể chọn đi theo ta.

Tằng Tĩnh nghe vậy không khỏi một trận trầm mặc.

Nàng biết ý Cố Hàn Uyên, là muốn nàng đường đường chính chính làm nữ nhân của hắn.

Chứ không phải là một người trốn ở căn nhà vắng vẻ này, giả dạng làm một cô gái bình thường không hơn không kém.

Thế nhưng đối với Tằng Tĩnh mà nói, nàng đến đây, thậm chí bằng lòng giao dịch với Cố Hàn Uyên, nguyện vọng ban đầu chẳng phải là muốn làm một người bình thường sao.

Đi theo Cố Hàn Uyên bên cạnh còn có gì đáng gọi là bình thường nữa.

Mặc dù không cần làm sát thủ nữa, thế nhưng bên cạnh Cố Hàn Uyên tập trung quá nhiều ánh mắt.

Cho dù nàng muốn bình thường cũng không làm được.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến nàng thủy chung kháng cự.

Thà rằng mỗi lần Cố Hàn Uyên động chạm nàng, nàng liền muốn sống muốn c·hết.

Cũng không nguyện ý theo Cố Hàn Uyên đến một nơi có người giúp đỡ, che chở.

Cố Hàn Uyên thấy Tằng Tĩnh trầm mặc, không làm khó nàng, nhưng cũng không có ý định bỏ qua cho nàng.

Trêu tức nói: Đã như vậy, ta tôn trọng sự lựa chọn của ngươi, và cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.

Tằng Tĩnh khi nghe nửa câu đầu còn tự an ủi.

Cảm thấy Cố Hàn Uyên cũng không phải là người vô lương tâm đến thế.

Nhưng nửa câu sau lại khiến nàng có dự cảm chẳng lành.

Khoảnh khắc sau, cảm nhận được cảm giác áp bách, nàng hoảng loạn nói: Ngươi sao lại.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Ta đây chẳng phải là đang thỏa mãn nguyện vọng của ngươi sao.

Cố Hàn Uyên có lương tâm, nhưng luôn luôn không nhiều lắm.

Đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Cố Hàn Uyên, Tằng Tĩnh quả nhiên lại bị đè xuống.

Không muốn bị hành chết tại chỗ, Tằng Tĩnh vội vã muốn dời đi sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Trong lúc nhất thời lại hoảng sợ không biết chọn lời nào mà hỏi: Hôm nay ngươi làm sao vậy.

Sao lại tham hoan đến thế.

Suýt nữa bị sự ngu xuẩn của mình làm cho bật khóc, Tằng Tĩnh đang muốn giải thích, lại ngoài ý muốn phát hiện Cố Hàn Uyên thực sự chậm lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên ý vị thâm trường nói: Ngươi có biết trước khi đến chỗ ngươi, ta đã đi đâu không.

Mặt Tằng Tĩnh đỏ thẫm, nàng buồn bực nói: Ai biết ngươi lại vừa từ giường nữ nhân nào bò ra chứ.

Kỳ thực, Tằng Tĩnh trước đó cũng đã ngửi thấy mùi hương thuộc về Điền Thanh Đồng trên người Cố Hàn Uyên.

Nàng không hiểu sao lại có trực giác rằng Cố Hàn Uyên ở chỗ nữ nhân khác chưa được thỏa mãn nên mới đến tìm nàng.

Suy đoán như vậy khiến nàng rất khó chịu.

Tuy Tằng Tĩnh tự nhận là cũng không thích Cố Hàn Uyên, thế nhưng bị người coi như dự bị, chung quy cũng cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa lúc này còn nghe Cố Hàn Uyên cố ý nhắc đến, trong lòng nàng nhất thời cũng có chút bực bội.

Không thể không nói, trực giác của Tằng Tĩnh vẫn có chút chính xác.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại không hề bất ngờ.

Tằng Tĩnh đã từng thân là sát thủ, trực giác nhạy cảm một chút cũng rất bình thường.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta là từ chỗ Điền Thanh Đồng tới.

Tằng Tĩnh nghe vậy cả kinh, vô thức hỏi: Điền Thanh Đồng.

Phu nhân của Lôi Bân ư.

Cùng tồn tại trên một con phố, làm sao có khả năng thực sự hoàn toàn không biết gì cả.

Huống chi Lôi Bân vẫn là thành viên của Hắc Thạch.

Tằng Tĩnh đối với hắn có chút quan tâm lại không quá bình thường.

Chính bởi vì là Điền Thanh Đồng, nàng mới vô cùng kinh ngạc.

Trong mắt Tằng Tĩnh, Lôi Bân và Điền Thanh Đồng tuy sống gian khổ, nhưng thoạt nhìn cũng rất ân ái.

Tuy hai người chỉ là nhìn qua có vẻ ân ái, tình huống thật nàng cũng không biết.

Thế nhưng Tằng Tĩnh cũng không ngờ Điền Thanh Đồng vậy mà lại cùng Cố Hàn Uyên vụng trộm.

Vô luận có lý do gì, vụng trộm đều là bất luân.

Tằng Tĩnh vẻ mặt ghét bỏ cùng khinh bỉ, giễu cợt nói: Ngươi thật đúng là một tên hỗn đản vô sỉ.

Suy bụng ta ra bụng người, Tằng Tĩnh cảm thấy Cố Hàn Uyên lại dùng thủ đoạn hèn hạ nào đó để hiếp bức Điền Thanh Đồng.

Nhưng Cố Hàn Uyên trả lời lại khiến nàng rất bất ngờ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: Thanh Đồng và ngươi không giống nhau.

Tằng Tĩnh nghe vậy chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng bực bội đến hoảng sợ.

Chỉ vì ngữ khí của Cố Hàn Uyên hơi có chút thay đổi.

Thật giống như đang nói cho nàng biết, hắn và Điền Thanh Đồng là chân tình thật ý.

Mà nàng thì chỉ là một công cụ mà thôi.

Tằng Tĩnh sao không buồn mới lạ.

Nàng một bên cố gắng đẩy Cố Hàn Uyên ra, một bên lạnh lùng nói: Đã như vậy, vậy ngươi hãy rời khỏi ta đi, tìm Điền Thanh Đồng của ngươi đi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, trêu tức nói: Sao.

Ghen tị ư.

Hừ, ta lại chẳng phải người thế nào của ngươi, dựa vào đâu mà ghen tuông.

Tằng Tĩnh đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Nhưng mà miệng nàng cứng rắn suýt nữa hóa thành một tiếng yêu kiều.

Mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ hờn dỗi nói: Có bản lĩnh đừng dùng mãi chiêu này để trêu ghẹo ta.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Nam nhân trước mặt nữ nhân cần nhiều bản lĩnh như vậy làm gì.

Dùng được là được.

Còn không chịu thừa nhận sao.

Phục chưa.

Tằng Tĩnh không thể kiên trì ý kiến của mình được bao lâu.

Chính là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt vậy.

Nàng chỉ có thể mang theo chút ý cầu xin tha thứ, hàm súc nói: Ta thừa nhận ta ghen tị còn không được sao.

Lời nói có chút u oán này lại mang vài phần nũng nịu.

Chương 1146

Hiển nhiên, Cố Hàn Uyên đối với Tằng Tĩnh lâu ngày sinh tình cũng không phải không có tác dụng.

Tằng Tĩnh thấy khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên liền giận không chỗ phát tiết.

Dù sao nàng cũng từng là đệ nhất sát thủ của Hắc Thạch, Kiếm Chủ Mưa Phùn của Tích Thủy Kiếm.

Giết người vô số, trên tay không biết nhuộm bao nhiêu máu tanh.

Kết quả bây giờ lại luân lạc đến cảnh bị Cố Hàn Uyên tùy ý khống chế.

Nàng không cần mặt mũi sao.

Bởi vậy thực sự không nhịn được, lại giễu cợt một câu: Vậy ra ngươi chính là muốn khoe khoang với ta rằng ngươi lại vừa câu dẫn được một mỹ nhân phu nhân sao.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Trong mắt ngươi, ta chính là người nhàm chán đến vậy sao.

Tằng Tĩnh biểu thị bằng ánh mắt, muốn hắn tự lĩnh hội.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ khẽ thở dài: Quả nhiên thành kiến trong lòng người là một ngọn núi lớn, mặc cho ngươi cố gắng thế nào cũng không cách nào dời đi.

Tằng Tĩnh nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Trong đôi mắt đẹp bỗng nhiên thêm vài phần do dự.

Có lẽ là bởi vì ngay từ đầu không phải quen biết vui vẻ, khiến nàng sau này khi đối diện Cố Hàn Uyên luôn vô thức dùng tư duy ác ý để phỏng đoán ý tưởng của hắn.

Nhưng mà nghĩ kỹ một chút, Cố Hàn Uyên ngoại trừ đôi khi ham muốn thân thể nàng, đối với nàng kỳ thực vẫn rất tốt.

Coi như chỉ vì thân thể nàng, chẳng phải cũng đã hóa giải sự cô tịch của nàng sao.

Tằng Tĩnh không khỏi bắt đầu suy nghĩ lại, liệu mình có thực sự mang quá nhiều thành kiến đối với Cố Hàn Uyên hay không.

Trong lúc nàng nhíu mày trầm tư, chỉ thấy Cố Hàn Uyên thở dài thườn thượt: Ngươi còn nhớ rõ cựu Thái Thú Thường Châu không.

Tằng Tĩnh nghe vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, tâm tình có chút trùng xuống: Nhớ, là ta đã g·iết hắn.

Hắn quả thực là một quan tốt hiếm có, đáng tiếc lúc đó ta thân bất do kỷ.

Tằng Tĩnh lẽ nào không biết rời khỏi Hắc Thạch sẽ mang đến cho mình rất nhiều phiền phức và nguy hiểm ư.

Nàng biết.

Thế nhưng nàng vẫn như cũ nghĩa vô phản cố mà rút lui.

Không chỉ vì Lục Trúc khuyên bảo, mà còn vì nàng trên đường đi đã g·iết quá nhiều người tốt và người vô tội.

Cũng vì vậy mà chịu đựng quá nhiều sự khiển trách từ nội tâm.

Cựu Thái Thú Thường Châu chính là một trong số đó.

Đó đã là chuyện nhiều năm trước rồi.

Còn nhớ rõ nàng vì hổ thẹn đã bỏ qua nữ nhi của cựu Thái Thú Thường Châu, không g·iết người diệt khẩu.

Nếu như nữ nhi của cựu Thái Thú Thường Châu còn sống tốt, vậy hẳn là cũng giống như Điền Thanh Đồng đã lập gia đình rồi nhỉ.

Sắc mặt Tằng Tĩnh đột nhiên biến đổi.

Kinh ngạc hỏi: Chẳng lẽ nói.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Chính là như ngươi nghĩ, Điền Thanh Đồng chính là nữ nhi của cựu Thái Thú Thường Châu.

Đôi mắt đẹp của Tằng Tĩnh thất thần, nàng tự lẩm bẩm: Chẳng trách luôn cảm thấy Điền Thanh Đồng có chút quen mắt, thì ra đã trải qua nhiều năm như vậy rồi ư.

Năm đó Điền Thanh Đồng vẫn còn là thiếu nữ chưa cập kê.

Mặt mày tuy còn mang dáng dấp năm đó, thế nhưng đã thành vợ người ta, làm mẹ, hình tượng nàng sớm đã không còn giống lắm.

Tằng Tĩnh cùng Điền Thanh Đồng tiếp xúc cũng ít, đã nhiều năm như vậy, làm sao còn có thể nhận ra.

Lúc này chợt nghe nói, quả thật có loại cảm giác như đã trải qua mấy kiếp.

Hơn nữa Điền Thanh Đồng lại còn gả cho cựu sát thủ Hắc Thạch Lôi Bân.

Không khỏi khiến người ta cảm thán sự kỳ diệu của Vận Mệnh Chi Thần.

Khoảnh khắc sau, sắc mặt Tằng Tĩnh chợt biến, tức giận nói: Lôi Bân và Điền Thanh Đồng thật vất vả mới có được hướng đi, có được cuộc sống yên bình hiện tại, ngươi lại muốn đi phá hoại họ ư.

Tằng Tĩnh rất tức giận.

Suy bụng ta ra bụng người, nàng là vì Lôi Bân và Điền Thanh Đồng có được cuộc sống mới mà cảm thấy vui mừng.

Nhưng bây giờ lại phải bị Cố Hàn Uyên một tay hủy diệt.

Tằng Tĩnh ngoài tức giận ra, càng nhiều hơn là thất vọng.

Thất vọng đối với Cố Hàn Uyên.

Dù sao vô luận Tằng Tĩnh có bao nhiêu kháng cự, Cố Hàn Uyên đều là người duy nhất cùng nàng có quan hệ da thịt gần gũi, sao lại thực sự không hề để tâm.

Bằng không trước kia nàng cũng không đáng phải ghen tị.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc vẫn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Lôi Bân trở lại Hắc Thạch, gần đây mới ra ngoài chấp hành nhiệm vụ trở về.

Tằng Tĩnh kinh ngạc kinh hô: Lôi Bân hắn điên rồi ư.

Nàng quả thực không thể nào hiểu được vì sao Lôi Bân đã thật vất vả mới có được cuộc sống yên tĩnh, lại còn phải trở về Hắc Thạch.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, cười nhạo nói: Ngươi sẽ không cho rằng Hắc Thạch dễ thoát ly như vậy chứ.

Bằng không năm đó ngươi cũng đâu cần phải cố ý đi tìm Lý Quỷ Thủ phẫu thuật dịch dung.

Tằng Tĩnh nghe vậy bỗng nhiên kinh hãi nhận ra ý nghĩ vừa rồi của mình quả thực là đương nhiên.

Sắc mặt nàng vẫn có chút khó coi nói: Vậy ngươi cũng không cần.

Cố Hàn Uyên trực tiếp ngắt lời: Ngươi cảm thấy nên đợi đến ngày đó Điền Thanh Đồng bị Lôi Bân liên lụy mà diệt khẩu.

Tin tức về La Ma di thể gần đây lan truyền sôi nổi, người chú ý cũng không ít, Chuyển Luân Vương cũng tất nhiên sẽ đi tranh đoạt, đến lúc đó Lôi Bân tham dự hành động thì liệu có thực sự sống sót được không.

Sát thủ chuyến này không phải dễ dàng như vậy.

Nhất là đối với thân nhân sát thủ mà nói, tuyệt không hữu hảo.

Không chỉ dễ dàng trở thành điểm yếu bị uy h·iếp, mà khi sát thủ lỡ tay thất thủ, tổ chức sát thủ vì để tránh bại lộ thêm nhiều bí mật, thông thường đều sẽ tiến hành thanh trừng diệt khẩu đối với thân nhân của sát thủ thất thủ.

Lôi Bân trước đây cũng chỉ có thể dùng cách qua loa, từ chối chấp hành nhiệm vụ để đối phó, kéo dài với Hắc Thạch.

Thật sự muốn hắn nói rõ lập trường muốn rời khỏi Hắc Thạch chẳng khác nào là tìm c·hết.

Với sự hiểu rõ của Tằng Tĩnh đối với Cố Hàn Uyên, hắn có chút lương tâm, nhưng tuyệt đối không nhiều lắm.

Bảo vệ Điền Thanh Đồng đối với Cố Hàn Uyên mà nói không khó, nhưng lại chưa chắc nguyện ý xen vào việc của người khác.

Vậy dưới tình huống nào Cố Hàn Uyên sẽ nguyện ý xen vào việc của người khác.

Đương nhiên là lúc có lợi lộc.

Tỷ như thân thể mê người của Điền Thanh Đồng.

Tằng Tĩnh đối với cách làm của Cố Hàn Uyên có lý giải, ngược lại không còn tức giận như trước nữa.

Dù sao, Cố Hàn Uyên trong ấn tượng của nàng vốn dĩ cũng không phải là người tốt nào.

Người tốt cũng sẽ không muốn nàng lấy bản thân mình làm lợi thế đổi lấy sự che chở.

Có lý do hợp lý, Tằng Tĩnh ngược lại không còn quá bận tâm nữa.

Đương nhiên, đây là bởi vì Tằng Tĩnh không biết cụ thể tiền căn hậu quả.

Lôi Bân lựa chọn trở lại Hắc Thạch hoàn toàn là bởi vì nhận thấy Cố Hàn Uyên mơ ước Điền Thanh Đồng, cho nên mới muốn mượn lực lượng của Hắc Thạch để đối phó Cố Hàn Uyên.

Đảo lộn quan hệ nhân quả, cảm nhận mang lại cho người ta tự nhiên cũng khác biệt.

Tằng Tĩnh cảm thấy Cố Hàn Uyên không phải người tốt, thực sự tuyệt không oan uổng.

Tằng Tĩnh trầm giọng hỏi: Ngươi cảm thấy Lôi Bân sẽ c·hết sao.

Dù sao cũng là đồng sự cũ, nàng đối với sinh tử của Lôi Bân vẫn còn chút bận tâm.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tám chín phần mười.

Trương Đại Kình kia tạm thời không nói, Vân Khái Tự không phải dễ xông phá như vậy.

Tằng Tĩnh nghe vậy cau mày chặt, nghi ngờ hỏi: Bắc Thiếu Lâm rốt cuộc muốn làm gì.

Sao lại để tin tức La Ma di thể ở Vân Khái Tự bị lộ ra ngoài.

Chẳng lẽ bọn họ không biết điều này sẽ lại gây nên một trận tinh phong huyết vũ sao.

Vì mối quan hệ với Lục Trúc, Tằng Tĩnh vẫn có thiện cảm với Thiếu Lâm.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Thiếu Lâm dã tâm bừng bừng, có mục đích như thế nào cũng không kỳ quái.

Dừng một chút.

Ý vị thâm trường nói: Vậy ngươi không nghĩ qua chấm dứt ân oán trên người mình sao.

Chuyển Luân Vương, và cả.

Lục Trúc nữa.

Cố Hàn Uyên nhắc tới hai cái tên đều rất quan trọng đối với Tằng Tĩnh trong cuộc đời này, đồng thời cũng là những người nàng không thể tránh khỏi.

Chuyển Luân Vương đã thu dưỡng nàng, dạy nàng võ công, có ân tình to lớn với nàng.

Đồng thời, cũng chính Chuyển Luân Vương đã khiến nàng trở thành sát thủ, từ đó đôi tay vấy máu tanh.

Chương 1147

Khi nàng cảm thấy áy náy với những người tốt và vô tội đã bị nàng g·iết c·hết, chẳng lẽ lại không sinh chút oán niệm nào với Chuyển Luân Vương ư.

Có ân, cũng có oán.

Vì vậy, tình cảm của Tằng Tĩnh đối với Chuyển Luân Vương rất phức tạp.

Còn Lục Trúc thì càng không cần phải nói.

Chính bởi sự xuất hiện của Lục Trúc mà nàng mới phản bội Chuyển Luân Vương.

Nếu không có Lục Trúc, nàng có lẽ sẽ vẫn mang theo tâm trạng áy náy mà g·iết c·hết hết người này đến người khác, cho đến một ngày nào đó, vì nhất thời thất thủ, c·hết trong một đêm mưa yên tĩnh.

Lần nữa nghe được tên Lục Trúc, Tằng Tĩnh tựa như mở ra chiếc hộp ký ức trong đầu, nhớ lại khoảng thời gian nàng và Lục Trúc dây dưa vì La Ma di thể.

Thế nhưng còn chưa đợi nàng nghĩ sâu hơn, nàng đã kìm lòng không đặng mà khẽ rên lên một tiếng yêu kiều.

Tằng Tĩnh thẹn thùng quay đầu trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, nói: Ngươi làm gì vậy.

Cố Hàn Uyên bất mãn nói: Sách, vào lúc này lại thất thần nghĩ về nam nhân khác, e rằng không quá thích hợp đâu.

Tằng Tĩnh nghe vậy liếc trắng Cố Hàn Uyên một cái đầy oán trách, lẩm bẩm: Rõ ràng là chính ngươi nhắc tới trước, bây giờ còn ngược lại trách ta.

Lời thì nói vậy, nhưng thân thể nàng lại đàng hoàng mà phục xuống.

Nàng chậm rãi thích nghi một chút, cảm thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa tính là quá đáng, cũng liền không nói gì thêm nữa.

Trái lại, nàng hơi nghi hoặc hỏi: Ngươi đột nhiên nhắc tới bọn họ làm gì.

Trong suy nghĩ của nàng, hắn hiện tại chỉ là một Tằng Tĩnh bán vải bình thường.

Ân oán từng có đều thuộc về Mưa phùn, còn liên quan gì đến nàng Tằng Tĩnh.

Nếu không phải như vậy, trước đây nàng cũng sẽ không đồng ý giao dịch của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cười đầy thâm ý nói: Ngươi chẳng lẽ lại không muốn biết vì sao Chuyển Luân Vương lại cố chấp với ngươi và La Ma di thể đến vậy sao.

Lục Trúc có thực sự còn sống hay không.

Nếu Lục Trúc thực sự còn sống, năm đó vì sao lại phải giả c·hết trước mặt ngươi.

Ngươi chẳng lẽ không muốn chính miệng hỏi hắn sao.

Lần này chuyện liên quan đến La Ma di thể ở kinh thành huyên náo rất lớn.

Nếu Lục Trúc còn sống, tuyệt đối sẽ đến.

Tằng Tĩnh nghe vậy không khỏi giật mình.

Cố Hàn Uyên nói rất đúng, nàng quả thật rất muốn xác nhận sinh tử của Lục Trúc cùng với chân tướng năm đó.

Chấp niệm của Chuyển Luân Vương đối với nàng, trong mắt nàng là vì không thể tha thứ sự phản bội của nàng.

Nhưng theo cách nói của Cố Hàn Uyên, hiển nhiên không chỉ có vậy.

Điều này cũng khiến nàng cảm thấy tò mò về nam nhân vừa là thầy vừa là cha, lại vướng mắc ân oán yêu hận kia.

Đương nhiên, suy nghĩ của Tằng Tĩnh có sai lệch.

Chuyển Luân Vương không phải là nam nhân, hắn là thái giám.

Chấp niệm của hắn đối với La Ma di thể cũng là vì chữa trị nam tính chi căn đã mất đi, một lần nữa trở lại làm một nam nhân chân chính.

Cố Hàn Uyên thấy Tằng Tĩnh còn chút do dự, khẽ cười nói: Một lần cuối cùng hóa thân thành Mưa phùn, cùng quá khứ triệt để đoạn tuyệt, thế nào.

Thần tình Tằng Tĩnh hoảng hốt trong chốc lát, sau đó trở nên kiên định, khẽ vuốt cằm nói: Được.

Nàng trong giọng nói của Cố Hàn Uyên còn nghe được một vài hàm ý khác.

Đây có lẽ là lần cuối cùng nàng có cơ hội cùng quá khứ cáo biệt.

Bởi vì sau này, Hắc Thạch có lẽ sẽ không còn tồn tại nữa.

Tằng Tĩnh hôm nay khác với trong kịch tình, đối với hiện trạng không có nhiều bận tâm như vậy.

Trong kịch tình, nàng và Giang A Sinh sống cùng nhau tuy bình thường, nhưng lại yên bình và hạnh phúc, là khoảng thời gian nàng tha thiết ước mơ.

Cho nên nàng cực lực kháng cự việc cùng quá khứ có thêm nửa điểm dây dưa.

Thế nhưng tình huống hôm nay lại khác.

Tuy vẫn bình thường như trước, cũng không cần lo lắng uy h·iếp của Hắc Thạch, nhưng lại thiếu đi chút hạnh phúc nhỏ bé trong cuộc sống bình thường.

Tất cả những gì nàng có hiện tại chỉ là Cố Hàn Uyên ban cho, chứ không phải tự nàng trải nghiệm mà có.

Ngay cả khuôn mặt kỳ lạ bên ngoài cũng là mặt nạ da người Cố Hàn Uyên ban cho.

Dung nhan thật của nàng sớm đã được chữa trị ngay lần đầu tiên nàng ở bên Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ trước đó, nàng và quá khứ đã cáo biệt, nhưng lại không hoàn toàn cáo biệt.

Cũng chính vì vậy, nàng mới thủy chung không cách nào để bản thân thật sự thích Cố Hàn Uyên.

Bây giờ, Cố Hàn Uyên chính là muốn nàng không còn dùng cách trốn tránh để cáo biệt quá khứ, mà là dùng cách trực diện.

Đến lúc đó, nàng có lẽ có thể tâm không vướng bận gì mà tiếp nhận Cố Hàn Uyên.

Trong lòng đã có quyết định, tâm tính Tằng Tĩnh rõ ràng buông lỏng rất nhiều.

Và kết quả của việc tâm tính buông lỏng chính là cảm giác về sự tồn tại của Cố Hàn Uyên lại trở nên rõ ràng hơn bội phần.

Tằng Tĩnh mặt đỏ bừng thẹn thùng lườm nguýt nói: Ngươi nói nhiều như vậy, cùng việc ngươi hiện tại trêu cợt ta thì có liên quan gì.

Có lẽ vì thẹn thùng, nàng lại lẩm bẩm nói: Nhưng lại so với ngày xưa tàn bạo hơn rất nhiều, một bộ muốn coi ta như chiến trường mà đày đọa đến c·hết vậy.

Nếu có thể, nàng càng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể ôn nhu một chút.

Chứ không phải giống như sử dụng công cụ mà không hề thương tiếc.

Đương nhiên nói như vậy, nàng là tuyệt đối không thể nói ra.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Ta không phải đã nói rồi sao.

Ngươi là cừu nhân g·iết cha của Điền Thanh Đồng.

Bảo Thanh Đồng tìm ngươi báo thù, ta lại không nỡ.

Thế nhưng cừu nhân g·iết cha ngay gần đây mà lại bị lừa gạt, cũng khiến ta có chút hổ thẹn với Thanh Đồng.

Suy đi nghĩ lại, quyết định chọn một cách dung hòa.

Để ta giúp Thanh Đồng báo thù này, coi như là giúp nàng thu chút lời lãi.

Tằng Tĩnh nghe vậy vẻ mặt không nói nên lời nói: Ngươi quả nhiên là một kẻ nhàm chán.

Họa chăng trước đó nàng vẫn còn tự vấn lòng mình rằng liệu định kiến của mình đối với Cố Hàn Uyên có quá sâu hay không.

Kết quả thực tế chứng minh, nàng không phải định kiến quá sâu, mà là đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Tằng Tĩnh càng nghĩ càng khó chịu.

Nàng đối với Điền Thanh Đồng quả thật hổ thẹn trong lòng, thế nhưng liên quan gì đến Cố Hàn Uyên.

Tằng Tĩnh dùng giọng điệu âm dương quái khí nói: Ngươi đối với thê tử của người khác thật là tốt đó.

Cố Hàn Uyên không cho là sỉ nhục, trái lại lấy làm vinh quang mà khẽ cười nói: Cũng không hẳn.

Hơn nữa Thanh Đồng ôn thuận hơn ngươi nhiều.

Thời gian dài như vậy trôi qua, cũng chẳng thấy ngươi chủ động hầu hạ ta bao giờ.

Tằng Tĩnh nghe vậy mặt cười nhất thời đỏ bừng, thẹn thùng tức giận nói: Cái loại chuyện hạ mình làm thiếp đó ta không làm được.

Bảo một nữ sát thủ lãnh diễm vô tình, g·iết người vô số như Tằng Tĩnh chủ động làm như vậy quả thật có chút làm khó nàng.

Thế nhưng, lần lượt nghe Cố Hàn Uyên nói Điền Thanh Đồng tốt, chê nàng không đủ ôn thuận nhu mì, nàng liền hận không thể một cước đạp Cố Hàn Uyên từ trên giường xuống.

Cố Hàn Uyên dùng ngữ khí u u nói: Đây chính là bằng chứng ngươi chìm đắm trong quá khứ.

Ngươi bây giờ đã không phải nữ sát thủ Mưa phùn kia, ngươi là Tằng Tĩnh đang cùng ta chung chăn gối.

Tằng Tĩnh giật mình.

Trong lúc nhất thời lại có chút không biết nên phản bác thế nào.

Nếu nàng thực sự coi mình là Tằng Tĩnh của một người bình thường, quả thật không có lý do gì để cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Đối với nam nhân của chính mình ôn thuận chủ động một chút chẳng lẽ không phải nên thế sao.

Hơn nữa với địa vị quan hệ song phương, nàng dường như cũng không có tư cách gì giả vờ rụt rè.

Hơn nữa, nghĩ đến Cố Hàn Uyên luôn khen Điền Thanh Đồng tốt, nàng liền một trận không phục.

Ta Mưa phùn cả đời không kém ai.

Tằng Tĩnh liếc Cố Hàn Uyên một cái kiều mỵ, vừa thẹn thùng vừa hờn dỗi nói: Sợ ngươi rồi.

Dứt lời liền lùi lại, cúi đầu.

Nhìn bộ dạng đôi mày thanh tú hơi nhíu, hiển nhiên cực kỳ khó chịu.

Chương 1148

Cố Hàn Uyên lại nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu Tằng Tĩnh, lộ ra một nụ cười thích thú.

Cố Hàn Uyên tinh thần sảng khoái rời khỏi nhà Tằng Tĩnh, còn Tằng Tĩnh thì đang ngủ say.

Cố Hàn Uyên là người nói lời đáng tin.

Trước đó đã nói giúp Điền Thanh Đồng thu hồi lợi tức, tự nhiên phải làm không thiếu sót.

Không có gì bất ngờ, Tằng Tĩnh e rằng phải ngủ thẳng đến sáng mai.

Đương nhiên điều này khó tránh khỏi khiến Tằng Tĩnh hờn dỗi oán trách hắn là một tên lừa gạt.

Uổng công nàng đã chủ động hầu hạ một lần.

Kết quả lại nổi lên phản tác dụng, ngược lại càng khiến Cố Hàn Uyên thêm phần hưng phấn.

Đang đi, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên thản nhiên nói một tiếng vào khoảng không vắng người trong rừng: Ra đi.

Chỉ thấy một bóng đen lóe lên, người đến liền quỳ một gối trước mặt Cố Hàn Uyên cung kính nói: Công tử.

Người này chính là Giang A Sinh.

Bất quá bây giờ hắn có lẽ không thể nói là người giữ ngựa trạm dịch nghèo khó, tiểu dân thị tỉnh Giang A Sinh nữa, mà là Trương Nhân Phượng, người báo thù.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u u mà nhìn Giang A Sinh trước mặt, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc.

Giang A Sinh so với trước đây thay đổi quá lớn.

Một thân hắc y đen như mực, sắc mặt tái xanh, ánh mắt lại sắc bén.

Quan trọng hơn là hắn lại âm thầm đột phá đến tu vi Tông Sư, hơn nữa còn là Tông Sư trung kỳ.

Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công đến tay hắn cũng chưa bao lâu mà.

Chuyện này có phải ép khô quá đáng rồi không.

Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công ở một mức độ nhất định có thể dùng tiềm lực và sinh mệnh lực để đổi lấy tu vi.

Sinh mệnh lực tạm thời không bàn tới, người hành tẩu giang hồ, muốn được c·hết già đâu phải chuyện dễ dàng.

Thế nhưng tiềm lực thì lại khác.

Có người tu vi rất cao, thế nhưng tiềm lực sớm đã hao hết.

Có người tu vi bình thường, trên thực tế tiềm lực hoàn toàn chưa được khai phá.

Cố Hàn Uyên quan sát qua, những người có thể trở thành nhân vật chính đều là tiềm lực cực cao.

Chỉ cần đạt được khai phá, Đại Tông Sư dễ dàng.

Cá biệt người tư chất kinh người thậm chí có thể chạm đến cánh cửa Lục Địa Thần Tiên, cũng chính là Đại Tông Sư đỉnh phong.

Vận khí nếu tốt hơn một chút, đột phá đến Lục Địa Thần Tiên cũng có chút ít khả năng.

Giang A Sinh ban đầu trong số các nhân vật chính, tiềm lực chỉ có thể coi là không tốt cũng không xấu.

Đạt Đại Tông Sư không khó, Đại Tông Sư đỉnh phong thì quá sức.

Nhưng bây giờ hắn vì muốn có được thực lực trong thời gian ngắn, đã ép khô bản thân quá đáng.

Muốn đột phá đến Đại Tông Sư, độ khó thành gấp mấy lần tăng trưởng.

Hoặc có lẽ nếu không có ngoài ý muốn, đời này hắn đều không thể đột phá đến Đại Tông Sư.

Cố Hàn Uyên đối với hiệu quả ép khô tiềm lực của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công có chút dự liệu.

Vì vậy, giống như hắn chú trọng A Phi hơn, liền cố gắng khống chế cường độ ép khô tiềm lực của A Phi, tránh cho tiềm lực hao hết quá sớm, về sau không tốt đối mặt Bạch Phi Phi.

Nhưng khi thấy Giang A Sinh liều lĩnh ép khô tiềm lực, Cố Hàn Uyên cũng vì hiệu quả của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mà kinh ngạc.

Quá nhanh.

Lúc này mới trôi qua bao lâu.

Chưa đến một tháng mà thôi.

Hơn nữa, tuy Giang A Sinh muốn đột phá đến Đại Tông Sư vô cùng gian nan, thế nhưng tiềm lực đã bị ép khô vẫn chưa hao hết.

Không có gì bất ngờ, hắn còn có thể trong thời gian ngắn đột phá đến Tông Sư hậu kỳ.

Còn Tông Sư đỉnh phong thì phải xem mệnh.

Nếu như lại lấy thọ mệnh làm cái giá, cũng không phải là không thể đ·ánh b·ạc một chút.

Cố Hàn Uyên đột nhiên cảm giác được mình có khả năng trong vô ý đã tạo ra một môn công pháp tương đối đáng sợ.

Cũng không hổ danh thần công.

Vì sao nói Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công đáng sợ.

Bởi vì người bình thường không cách nào phán đoán chính xác tiềm lực của mình cùng tuổi thọ.

Sau khi nếm được ngọt ngào, hoàn toàn không biết gì cả mà tiếp tục liều mạng ép khô bản thân là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa, chỉ cần nhìn ánh mắt tuy sắc bén, nhưng lại mơ hồ lộ ra một vẻ trống rỗng của Giang A Sinh cũng biết hắn đã mất đi dục vọng thế tục.

Còn lại cũng chỉ có chấp niệm.

Chấp niệm báo thù.

Là Cố Hàn Uyên đã c·ướp đi người trong lòng hắn, khiến hắn mất đi hy vọng cam tâm tình nguyện làm một người phàm.

Người mất đi hy vọng sẽ đáng sợ đến mức nào.

Giang A Sinh trước mắt chính là như vậy.

Khi Cố Hàn Uyên lại nhìn về phía Giang A Sinh, trong mắt nhất thời thêm mấy phần ánh mắt tìm tòi nghiên cứu như đối đãi vật thí nghiệm.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên lấy ra một viên đan dược ném cho Giang A Sinh.

Ăn đi, nó có thể bổ sung khí huyết hao tổn của ngươi do gần đây tu luyện quá mức liều mạng.

Viên đan dược này rất quen thuộc, chính là Báo Thai Dịch Cân

Hoàn.

Tiềm lực của Giang A Sinh đã không thể bổ trở lại.

Thế nhưng khí huyết và sinh mệnh lực đã mất đi vẫn có thể cứu, ít nhất có thể khiến hắn kiên trì thêm một đoạn thời gian.

Trong tay Cố Hàn Uyên không thiếu những thứ có thể phát huy hiệu quả.

Âm Dương Linh Huyết Đan, Huyết Bồ Đề, Kéo dài tính mạng tám hoàn, Cháo mồng 8 tháng chạp của Hiệp Khách đảo cùng với Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Âm Dương Linh Huyết Đan thì khỏi phải nói, đừng nói sinh mệnh lực, ngay cả tiềm lực cũng có thể cứu vãn được.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên làm sao có khả năng đem Âm Dương Linh Huyết Đan cho Giang A Sinh.

Những nữ nhân một lòng một dạ với hắn còn chưa đủ dùng đâu Huyết Bồ Đề cũng không thể, đó là một trong những tài liệu chính của Âm Dương Linh Huyết Đan, không thể lãng phí như vậy.

Trong ba loại còn lại, Báo Thai Dịch Cân Hoàn tuy thô bạo một chút, còn có di chứng, nhưng lại là hiệu quả tốt nhất.

Báo Thai Dịch Cân Hoàn trên bản chất thật ra là một loại Đại Bổ Dược.

Nguyên lý khi phát tác cũng là do thuốc bổ không khống chế được trong cơ thể người, cho nên mới lột da tróc thịt, tạo thành ảnh hưởng lớn đến thân hình như vậy.

Cách bổ cứu như vậy rất là hoang đường, ngược lại có vài phần ý tứ lấy độc trị độc.

Hiệu quả còn rất tốt.

Sau khi Giang A Sinh không chút do dự dùng Báo Thai Dịch Cân Hoàn, sắc mặt xanh xao lập tức biến mất, khí sắc cũng thêm mấy phần hồng hào.

Cảm nhận được tình trạng cơ thể chuyển biến tốt, Giang A Sinh cảm kích nói: Đa tạ công tử ban thuốc.

Người bình thường là kẻ chủ mưu hại Giang A Sinh đến nông nỗi này chắc hẳn sẽ cảm thấy ngại khi nhận lời cảm ơn.

Nhưng Cố Hàn Uyên không phải người bình thường, hắn thản nhiên chấp nhận lời cảm tạ của Giang A Sinh.

Dù sao bây giờ đối với Giang A Sinh, điều quan trọng nhất là báo thù.

Chương 1149

Mà hắn cũng đã ban cho Giang A Sinh sức mạnh báo thù.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: La Ma di thể hiện thế, Hắc Thạch rất nhanh sẽ toàn bộ nhân viên xuất động ra tay cướp đoạt, cơ hội báo thù của ngươi đến rồi.

Giang A Sinh trong mắt lóe lên một tia tinh quang, cung kính nói: Đa tạ công tử, thuộc hạ đã rõ nên làm thế nào.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Đi đi, nhớ kỹ điều chỉnh trạng thái của mình cho tốt, ngươi luyện hơi quá đáng rồi.

Vâng.

Giang A Sinh cung kính đáp lời, cáo lui rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Giang A Sinh rời đi, nhíu mày trầm tư.

Hiệu quả của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mạnh mẽ đến mức thần kỳ, hắn có lẽ cần phải điều chỉnh lại kế hoạch một chút.

Hơn nữa, bên A Phi cũng cần phải duy trì sự quan tâm.

Tránh cho ngày nào đó Bạch Phi Phi tìm đến tận cửa lại phát hiện hắn đã khiến nhi tử của nàng bị biến thành thảm hại.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình, thân hình lóe lên bay ngược về phía sau.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số ám khí, nỏ tiễn rơi xuống vị trí hắn vừa đứng.

Đồng thời, mười mấy tên hắc y nhân từ khắp nơi trong bóng tối xuất hiện vây khốn hắn.

Cố Hàn Uyên hờ hững nhìn quanh một vòng, khinh miệt nhàn nhạt nói: Đông đảo kẻ hèn kém như vậy, có phải là quá coi thường Cố mỗ rồi chăng.

Cố Hàn Uyên đối với việc có người muốn phục k·iếm mình cũng không quá bất ngờ.

Bây giờ kinh thành càng ngày càng loạn, không biết có bao nhiêu kẻ dã tâm gia đang rục rịch.

Mà Cố Hàn Uyên chính là một sự tồn tại mà bất cứ ai cũng không thể xem nhẹ.

Trong mấy ngày Cố Hàn Uyên giả vờ dưỡng thương này, có người nhân cơ hội bắt đầu hành động, có người lại càng thêm cẩn thận.

Thực lực của đám hắc y nhân trước mắt cũng không mạnh mẽ, muốn dựa vào bọn họ mà g·iết c·hết Cố Hàn Uyên thì chẳng khác nào người si nói mộng.

Như vậy mục đích của bọn họ liền rất rõ ràng.

Dùng để thăm dò hư thực của Cố Hàn Uyên, pháo hôi mà thôi.

Ngược lại, những chiếc nỏ tiễn trong tay đám hắc y nhân này lại khiến người ta có chút lưu ý.

Đó rõ ràng là vật dùng trong quân đội.

Mặc dù chỉ là nỏ tiễn chế thức trong quân đội, không phải hàng cao cấp gì, nhưng cũng không phải người bình thường có thể có được.

Ví dụ như phụ tử An Gia muốn có được nỏ tiễn quân dụng cũng rất khó khăn.

Quyền thế của Thái úy trên triều đình quả thật không thấp, thậm chí có thể từ Long Đồ Các lén ra Thiên Cương Ngũ Lôi.

Thế nhưng hắn lại không cách nào nhúng tay vào binh quyền.

Phải biết rằng Minh quốc trong thế giới này được xây dựng lại sau khi suýt chút nữa bị diệt vong.

Mức độ coi trọng quân đội của Hoàng Đế vượt xa so với Minh triều trong lịch sử.

Quan văn muốn nhúng tay quân quyền chỉ là nằm mơ.

Chỉ có thể thông qua việc thâm nhập Cẩm Y Vệ hoặc hợp tác với Đông Xưởng mới có được một ít lực lượng vũ trang.

Cố Hàn Uyên vẫn cho rằng Chu Vô Thị là người có hy vọng soán vị thành công nhất, chính là bởi vì hắn có uy vọng cực cao trong quân đội.

Rất nhiều nguyên soái, tướng quân đều từng nhậm chức dưới trướng hắn, đồng thời dưới sự dẫn dắt của hắn đã ngăn chặn sự xâm lược của Thanh Quốc.

Nếu không phải năm đó một phần trong triều đình xảy ra vấn đề dẫn đến việc Chu Vô Thị thất bại trong gang tấc, thì đợi đến khi hắn phản công Thanh Quốc thành công trở về rất có thể chính là kết quả khoác hoàng bào.

Không gì hơn cái này, phạm vi suy đoán những hắc y nhân này do ai phái tới cũng nhỏ đi một nửa.

Không ngoài là một vị Quyền Vương gia nào đó đầy dã tâm.

Vậy rốt cuộc là ai.

Cố Hàn Uyên khóe miệng chứa đựng một nụ cười thản nhiên, xoay cổ tay một cái, Anh Hùng Kiếm rơi vào bàn tay.

Đối phó những hắc y nhân này không đáng sử dụng Trảm Long

Kiếm.

Hơn nữa diễn kịch cũng phải diễn cho trọn vẹn, không có gì bất ngờ, lúc này tất nhiên còn có người đang âm thầm quan sát.

Những hắc y nhân này ngoại trừ nỏ tiễn trong tay có chút uy h·iếp ra, thực lực cá nhân rất yếu.

Thân hình Cố Hàn Uyên như du long xông vào vòng vây của hắc y nhân, giữa những bước đi nhàn nhã mà tàn sát như chẻ tre.

Trong lúc các hắc y nhân bị Cố Hàn Uyên tàn sát, cách đó vài dặm xa đang có người nói chuyện với nhau.

Chiếc ống nhòm từ Tây Dương này quả thật dùng tốt, xa như vậy đều có thể nhìn rõ ràng rành mạch từng li từng tí.

Năm đó chúng ta nếu có được thần khí như vậy, há lại sẽ bị người mai phục tổn thất nặng nề.

Đó đều là chuyện đã qua rồi.

Tình hình thế nào.

Đó là hai gã hắc y nhân cũng mặc áo đen, bịt khăn che mặt.

Từ thân hình nhìn lên, hai gã hắc y nhân này là một nam một nữ.

Nam tử trong tay đang cầm một chiếc ống nhòm đơn mắt quan sát Cố Hàn Uyên đang tàn sát đám hắc y nhân ở xa xa, tấm tắc thở dài nói: Sách, không hổ là Tam Tuyệt Kiếm Tiên, thân pháp này, kiếm pháp này.

Cho dù chúng ta tự mình xuất thủ, kết quả cũng sẽ không thay đổi là bao.

Cùng lắm thì chống đỡ được lâu hơn một chút.

Nữ tử kinh ngạc hỏi: Hắn thật sự mạnh đến vậy sao.

Thanh âm của nàng không hề trong trẻo, dịu dàng, trái lại lộ ra một cỗ anh khí.

Đôi mắt sáng kia dù là lúc kinh ngạc cũng có vẻ hơi sắc bén.

Nam tử ánh mắt ngưng trọng nói: Mạnh đến mức không chân thực.

Nữ tử cũng ngưng trọng hỏi: Vậy ngươi có nhìn ra hắn có thật sự bị thương hay không.

Nam tử trầm ngâm chốc lát, ngữ khí khẳng định nói: Chỉ nhìn thì thật đúng là không nhìn ra.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên có thương tích chắc là thật.

Từ những tin tức chúng ta thu thập được, Cố Hàn Uyên càng thích sử dụng kiếm khí để giải quyết vấn đề, số lượng người này e rằng không chống đỡ nổi một lớp kiếm khí.

Quả nhiên số người đối với Cố Hàn Uyên cơ bản không có ý nghĩa.

Theo danh tiếng và sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên ngày càng lớn, người muốn nghiên cứu hắn cũng càng ngày càng nhiều.

Bất luận là địch hay là bạn, việc đầu tiên cần làm đều là tìm hiểu đối phương.

Từ thói quen hành vi đến đường lối võ công đều là những đề tài nghiên cứu.

Sở dĩ nam tử mới có được phán đoán khẳng định như vậy.

Nữ tử nghe vậy trong lòng thậm chí có vài phần sùng kính khao khát cường giả.

Thán phục hỏi: Thật là đáng sợ, vậy Cố Hàn Uyên thời kỳ toàn thịnh có thể mạnh đến mức nào.

Nam tử ngữ khí u u nói: Hẳn là có thể mạnh mẽ xông thẳng vào hoàng cung lấy đi tính mạng hoàng đế đó chứ.

Trong thanh âm của hắn lộ ra một cỗ hận ý thâm trầm.

Hiển nhiên hắn cùng Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu có thâm cừu đại hận.

Trong mắt nữ tử cũng lóe lên hận ý đối với Chu Hậu Chiếu.

Bất quá lúc này điều quan trọng hơn vẫn là chuyện trước mắt.

Nàng trầm giọng hỏi: Vậy kế hoạch còn muốn tiếp tục không.

Nam tử lắc đầu, bất đắc dĩ nói: Tiếp tục.

Chẳng lẽ có nhiều sinh mạng đến vậy để đem hiến tế sao.

Theo ta thấy vẫn là mau sớm diệt khẩu đi.

Nhưng là Nữ tử có chút do dự.

Hiển nhiên cũng không muốn giống như nam tử nói mà đi diệt khẩu.

Nam tử như đinh chém sắt ngắt lời nói: Không có nhưng nhị gì cả, Vương gia sẽ hiểu.

Người thành đại sự há có thể bị tình cảm nhi nữ ràng buộc.

Hay là nói thật ra là ngươi đối với hắn không nỡ xuống tay.

Lời nói của nam tử đã tiết lộ một thông tin.

Quả nhiên là một vị Vương gia muốn động thủ với Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, lời hắn nói hiển nhiên không phải chỉ là một người.

Một nam một nữ.

Nữ tử có quan hệ với Vương gia trong miệng hắn, mà nam tử e rằng cũng có quan hệ với nữ tử bên cạnh.

Nữ tử trầm mặc một lát, khẽ thở dài: Chuyện năm đó, ta dù sao cũng hổ thẹn trong lòng với hắn.

Nam tử bực bội nói: Sách, nói cứ như ta không hổ thẹn trong lòng vậy.

Chương 1150

Ta cũng không muốn như vậy, ai bảo hắn bắt đi người không nên bắt.

Xem ra, người đàn ông trong miệng bọn họ hóa ra là có quan hệ với cả hai người.

Hiển nhiên là có điều gì ân oán tình cừu trong quá khứ.

Nữ tử do dự nói: Chẳng lẽ Vương gia không thể giống như Ninh Vương đi lôi kéo Cố Hàn Uyên sao.

Nam tử hơi trầm mặc, ngữ khí có chút khó hiểu nói: Gửi ai đi.

Gửi ngươi đi hay gửi nữ nhân của Vương gia đi.

Một nữ tử bình thường ngươi cảm thấy có tư cách sao.

Cái này Nữ tử do dự.

Nàng tuy đã không còn để tâm đến tình ái và trinh tiết gì nữa.

Thế nhưng bảo nàng lấy thân phận nữ nhân mà đi lấy lòng Cố Hàn Uyên lại càng không làm được.

Còn như đem nữ nhân của Vương gia đưa qua, ai dám mở miệng nói ra lời này.

Tuy nói người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, nhưng đề nghị như vậy khác gì sỉ nhục.

Cho dù ngay từ đầu nhịn, sau đó cũng sẽ muộn thu nợ nần.

Không phải mỗi người đều có sự quyết đoán như Khang Hi.

Lúc này nam tử đột nhiên kinh nghi bất định kinh hô: Không đúng.

Cố Hàn Uyên có phải là đã phát hiện chúng ta không.

Không thể nào đâu.

Khoảng cách xa như vậy.

Nữ tử có chút khó tin.

Thế nhưng nam tử lại gấp gáp nói: Đi.

Không đi nữa, ta cuối cùng có một loại dự cảm bất tường.

Sau đó hắn kéo nữ tử bên cạnh, không quay đầu lại nhanh chóng rời xa.

Hắn thật sự là, hắn vừa rồi xuyên thấu qua ống nhòm nhìn thấy Cố Hàn Uyên dĩ nhiên hướng về phía hắn bên này nhìn thoáng qua.

Chỉ là một ánh mắt bình thản như vậy, khiến hắn khắp cả người phát lạnh, lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Trực giác từng sống sót trên chiến trường khiến hắn quyết đoán lựa chọn đào tẩu.

Lúc này Cố Hàn Uyên đem tên hắc y nhân cuối cùng một kiếm đóng đinh trên thân cây, tay kia thu hồi chụm ngón tay thành kiếm chỉ.

Thoát được ngược lại rất nhanh.

Năng lực cảm nhận của Cố Hàn Uyên rất mạnh.

Ngũ giác cũng có thể làm được những điều không thuộc về cảnh giới của mình.

Thế nhưng chính bởi vì quá nhạy bén, hắn trong tình huống bình thường đều che giấu hơn nửa cảm giác.

Bằng không, thời gian dài rất dễ dàng bị đủ loại tin tức ập đến ảnh hưởng thần trí.

Nhưng là khi hắn tập trung cảm giác, cho dù là người cách xa mấy dặm cũng không chạy thoát.

Áp lực mà những người áo đen kia tạo ra cho hắn hầu như không cần tính đến.

Nếu không phải để diễn kịch, trong khoảnh khắc có thể miểu sát.

Vì vậy, việc hắn nhất tâm nhị dụng truy tung cảm giác người quan sát ở xa xa tự nhiên không thành vấn đề.

Khi cảm giác được đối phương có hai người, hắn liền chuẩn bị thẳng thắn lưu lại một người, để người kia trở về báo tin.

Chỉ là không ngờ đối phương cảnh giác đến vậy, phát hiện không đúng liền lập tức trốn xa.

Không muốn bại lộ quá nhiều, Cố Hàn Uyên cũng tắt tâm tư đuổi theo.

Hơn nữa, chỉ từ những tin tức hắn cảm giác được, cũng đã có thể đoán được rất nhiều thứ.

Ví dụ như thân phận của bọn họ cùng người đứng sau lưng bọn họ.

Nhanh như vậy đã có hành động rồi sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm tự nói một tiếng.

Suy nghĩ một chút, cảm thấy mục đích của đối phương cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Sau đó liền lục soát khắp thi thể, đồng thời rất nhanh thì có thu hoạch.

Cố Hàn Uyên nhìn lệnh bài Ninh Vương phủ trong tay, ánh mắt có chút thâm ý.

Đây là tiện thể khích bác ly gián sao.

Việc Ninh Vương giao hảo với Cố Hàn Uyên cũng không coi là bí mật gì.

Tuy hắn còn chưa có được bất kỳ cam kết nào từ Cố Hàn Uyên, thế nhưng mượn việc hắn chủ động tuyên truyền mình và Cố Hàn Uyên giao hảo, gần đây thanh thế cũng tăng nhiều.

Mặc dù vì nguyên nhân của Cố Hàn Uyên, vụ án Hồ yêu cùng vụ án tiền giấy đại thông đều khiến hắn tổn thất nặng nề, nhưng vẫn không kịp những lợi ích Cố Hàn Uyên mang lại cho hắn.

Vì vậy, Ninh Vương vẫn muốn gia tăng cường độ lôi kéo đối với Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá tạm thời lâm vào khốn cảnh.

Dù sao trong tay hắn đã không còn nữ nhân cấp bậc như Bất Diễm có thể tặng.

Chẳng lẽ lại bảo hắn đem Vương Phi của mình dâng lên sao.

Còn như Công Tôn Lan, đây chẳng qua là quan hệ hợp tác, Ninh Vương không thể ra lệnh cho nàng.

Đương nhiên, việc Cố Hàn Uyên giao hảo với Ninh Vương cũng không phải không có ảnh hưởng.

Ninh Vương hoành hành ngang ngược, danh tiếng cũng không tốt.

Có không ít người đối với hành động này của Cố Hàn Uyên rất có phê bình kín đáo.

Việc Chu Hậu Chiếu thủy chung đè nén phong hầu cho Cố Hàn Uyên cũng có chút ít liên quan đến việc này.

Giống như nam tử áo đen bí mật quan sát phía trước đã nói.

Ai dám cam đoan Cố Hàn Uyên sẽ không được ăn cả ngã về không mà xông thẳng vào hoàng cung lấy đi tính mạng của hắn.

Chỉ cần sau đó Ninh Vương có thể thượng vị, đại khái có thể lại đem Cố Hàn Uyên tẩy trắng.

Dù sao lịch sử luôn là do người thắng viết.

Cũng may Cố Hàn Uyên đến nay không có tỏ thái độ rõ ràng, dường như còn có đường lùi.

Đương nhiên, phương thức lôi kéo Cố Hàn Uyên của Ninh Vương cũng dần dần được nhiều người biết đến.

Một bên cảm thán Cố Hàn Uyên quả nhiên phong lưu đa tình, một bên cũng đối với mưu tính sâu xa của Ninh Vương cảm thấy thán phục.

Đồng thời cũng mở ra mạch suy nghĩ cho không ít người.

Có lẽ không lâu sau còn sẽ có lễ vật đưa tới cửa chứ.

Chỉ là không ngờ lễ vật nhanh như vậy đã đến rồi.

Hơn nữa còn đều là người quen.

Trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Cố Hàn Uyên nở nụ cười nhìn hai nàng trước mắt, trong lòng cũng là không còn gì để nói.

Cố huynh, hồi lâu không gặp.

Người có tư cách xưng hô Cố Hàn Uyên như vậy càng ngày càng ít.

Cũng chỉ có Thượng Quan Hải Đường trước mắt, người quen biết từ thuở nhỏ, lại lấy nam trang kỳ nhân.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ vui mừng khi bạn cũ gặp lại.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Từ biệt Tây Hạ, cũng đã vài tháng rồi.

Phong thái Thượng Quan huynh đệ vẫn như xưa.

Thượng Quan Hải Đường nghe được lời Cố Hàn Uyên nói, thần tình ngày thường luôn cố gắng nghiêm túc tránh để bại lộ thân phận cũng không khỏi nhu hòa vài phần.

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, hơi có chút kinh ngạc khen: Cố huynh ngược lại dường như trở nên tuấn tú hơn vài phần, dường như mỗi lần gặp lại Cố huynh, dung mạo lại thêm phần xuất chúng.

Thượng Quan Hải Đường xem như là người quen biết Cố Hàn Uyên lâu nhất.

Từ lúc trên Võ Đang Sơn cũng đã quen biết.

Đây là lần thứ hai hai người gặp lại.

Chương 1151

Mỗi lần gặp lại Cố Hàn Uyên, nàng đều có thể cảm nhận được sự thay đổi.

Cố Hàn Uyên dưới ảnh hưởng của Vạn Tượng Âm Dương Quyết và linh khí, dung mạo và khí chất luôn ngày càng gần như hoàn mỹ.

Chỉ là người bình thường rất khó nhận thấy loại biến hóa này.

Cũng chỉ có Thượng Quan Hải Đường từng biết bộ dáng ban đầu của Cố Hàn Uyên mới có thể đặc biệt chú ý.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Cho dù Thượng Quan huynh đệ khen ta như vậy, ta cũng tuyệt đối sẽ không miễn cho ngươi món nợ rượu của ta đâu.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy hơi giật mình.

Cũng nhớ tới ở Tây Hạ lúc từng đã hứa mời Cố Hàn Uyên chuyện uống rượu.

Khoảng thời gian ở Tây Hạ cùng Cố Hàn Uyên là một đoạn thời gian vô cùng dễ dàng và khoái trá.

Cũng chính vào lúc đó, nàng đối với Cố Hàn Uyên mơ hồ nảy sinh vài phần tình cảm.

Lúc này nghe Cố Hàn Uyên nhắc tới, ánh mắt nàng nhất thời càng thêm nhu hòa vài phần.

Không khỏi nhếch môi cười, cùng Cố Hàn Uyên nhìn nhau cười.

Dưới thần thái này, Thượng Quan Hải Đường e rằng sẽ khiến người khác nghi ngờ thân phận nam trang của nàng.

Tỷ như lúc này nữ tử bên cạnh nàng liền đang nghi ngờ nhìn khuôn mặt cười của nàng, như có điều suy nghĩ.

Thượng Quan Hải Đường chú ý tới ánh mắt của cô gái bên cạnh, khẽ ho một tiếng, thu lại thần tình hơi nhu hòa phía trước, giả vờ cởi mở cười trêu chọc nói: Cố huynh nếu còn nhớ chuyện ta từng hứa mời rượu, vậy hẳn là sẽ không quên một chuyện khác chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ mỉm cười đầy thâm ý nói: Sở dĩ đây là mỹ nhân ngươi muốn giới thiệu cho ta sao.

Dừng một chút.

Nhìn về phía cô gái kia, ôn tồn nói: Phiêu Nhứ cô nương, chúng ta lại gặp mặt.

Nếu đưa tới là những cô gái khác, thì Chu Vô Thị e rằng còn có mấy phần thành ý.

Thế nhưng thân là nữ nhẫn gián điệp chuyên nghiệp Liễu Sinh Phiêu Nhứ, ha hả Quả nhiên không có việc gì liền thao túng một Tố Tâm đang hôn mê bất tỉnh, tuyệt đối không oan uổng.

Coi như là cho Chu Vô Thị trả nợ.

Từ việc Chu Vô Thị bảo Thượng Quan Hải Đường mang theo Liễu Sinh Phiêu Nhứ đến gặp hắn, cơ bản có thể xác định Chu Vô Thị đối với hắn là ác ý.

Mặc dù phần ác ý này còn ở vào thái độ quan sát, nhưng tổng thể khuynh hướng thì nhất định là ác ý không thể nghi ngờ.

Chu Vô Thị đã quá nhanh liền xem hắn là uy h·iếp.

Đáng tiếc Chu Vô Thị không biết hắn đối với Liễu Sinh Phiêu Nhứ hiểu rất rõ, hơn nữa nhược điểm của Liễu Sinh Phiêu Nhứ đã bị hắn nắm giữ, việc đưa Liễu Sinh Phiêu Nhứ qua đây chỉ là bánh bao thịt ném chó.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ tránh ánh mắt Thượng Quan Hải Đường, ẩn ý hướng về Cố Hàn Uyên chớp chớp đôi mắt mị hoặc.

Sau đó giả vờ hết lòng yêu mến cùng thẹn thùng giải thích: Cố công tử lần trước đã cứu ta cùng tỷ tỷ và tỷ phu, ta lại vẫn chưa có cơ hội hướng Cố công tử nói lời cảm tạ.

Sở dĩ khi nghe trang chủ Thượng Quan muốn tới gặp Cố công tử liền năn nỉ xin được đi cùng.

Tấm tắc, quả nhiên là một trong những nữ nhân biết diễn xuất bậc nhất.

Bộ dạng thiếu nữ tình đầu, vừa ngượng ngùng vừa sợ hãi kia cơ hồ không có nửa điểm sơ hở.

Cố Hàn Uyên biết được nội tình thì tạm thời không bàn, Thượng Quan Hải Đường lại bị hoàn toàn hù dọa.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên và Liễu Sinh Phiêu Nhứ, trai tài gái sắc, trông vô cùng xứng đôi, ánh mắt trở nên phức tạp đôi phần.

Che giấu nỗi lòng khó hiểu này, giả vờ cởi mở cười trêu chọc nói: Cố huynh vẫn còn hài lòng sao.

Thượng Quan Hải Đường trong lòng có chút chua xót.

Nàng quả thật đã nghĩ qua việc Chu Vô Thị có thể sẽ cho nàng khôi phục nữ trang, sau đó đến bên cạnh Cố Hàn Uyên để lôi kéo hắn.

Với sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên ngày nay, việc Chu Vô Thị chọn lôi kéo hắn là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng như đã nói từ trước, những nữ tử có tư cách đến bên cạnh Cố Hàn Uyên cũng không nhiều.

Hộ Long Sơn Trang chỉ có ba nữ tử có tư cách này: Liễu Sinh Tuyết Cơ, Liễu Sinh Phiêu Nhứ, và nàng.

Liễu Sinh Tuyết Cơ đã là thê tử của Đoạn Thiên Nhai, nên không thể.

Vậy thì ứng cử viên tự nhiên chỉ còn lại giữa nàng và Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Mà với tình giao đã có giữa nàng và Cố Hàn Uyên, hiển nhiên nàng có khả năng hơn một chút.

Thượng Quan Hải Đường không hề kháng cự khả năng này.

Vẫn chưa biết chân diện mục của Chu Vô Thị, Thượng Quan Hải Đường cho rằng việc lôi kéo Cố Hàn Uyên có thể giúp Chu Vô Thị tốt hơn trong việc bình định triều đình mục nát hiện tại, diệt trừ Yêm Đảng.

Vì đại nghĩa, nàng cam nguyện hy sinh.

Huống chi nàng vốn đã có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, một sự sắp đặt như vậy sẽ không khiến nàng cảm thấy ủy khuất.

Đồng thời, nàng từ đây còn có thể làm trở lại chính mình, mặc lại nữ trang.

Có nữ tử dung mạo xinh đẹp nào lại cam lòng cả đời giả dạng làm nam nhân.

Có thể nói, Chu Vô Thị sắp đặt nàng đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, toàn bộ đều là kết quả tốt nhất.

Nhưng Chu Vô Thị lại ngoài ý muốn chọn Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể lý giải ý tưởng của Chu Vô Thị.

Nói đơn giản là Chu Vô Thị đã diễn quá sâu trước mặt Thượng Quan Hải Đường cùng các nghĩa tử, nghĩa nữ khác.

Thật sự đã bồi dưỡng bọn họ trở thành những người vô cùng chính trực, một lòng muốn bảo vệ xã tắc.

Điều này hiển nhiên đi ngược lại với con người thật của hắn.

Vì vậy, đến kịch tình hậu kỳ, hắn liền bắt đầu âm mưu trừ bỏ Thượng Quan Hải Đường cùng những người khác.

Bởi vậy, Chu Vô Thị đương nhiên sẽ không tín nhiệm Thượng Quan Hải Đường.

Hơn nữa, nếu thật sự để Thượng Quan Hải Đường dính dáng đến Cố Hàn Uyên, đối với hắn mà nói chỉ biết càng thêm phiền phức.

Thượng Quan Hải Đường không hay biết gì về điều này, đương nhiên là không biết.

Nàng chỉ có chút tiếc nuối mình và Cố Hàn Uyên hữu duyên vô phận.

Cố Hàn Uyên nhìn Thượng Quan Hải Đường đang tâm trạng hạ, ngược lại cũng không khó đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Hắn đương nhiên sẽ không để Thượng Quan Hải Đường hoàn toàn mất đi hy vọng, càng sẽ không theo kế hoạch của Chu Vô Thị.

Khẽ cười một tiếng, giả vờ trêu đùa nói: Thượng Quan huynh đệ, ngươi chẳng lẽ thật sự chỉ là dùng việc ta đã quen biết Phiêu Nhứ cô nương để lừa gạt ta sao.

Chuyện này đâu có công lao của ngươi, không tính.

À.

Không tính.

Thượng Quan Hải Đường vẻ mặt mộng.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên muốn bắt đầu làm càn, nhất thời nàng không biết làm sao.

Giữa lúc nàng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ thấy Cố

Hàn Uyên có ý riêng nói: Khoảng thời gian này ta ở kinh thành có nghe được một chuyện.

Có người từng thấy một nữ tử thanh nhã vô song, tươi như hoa đào.

Mà cô gái kia lại giống Thượng Quan huynh đệ vài phần.

Chắc là tỷ tỷ hoặc muội muội của Thượng Quan huynh đệ nhỉ.

Có một muội muội khuynh quốc giai nhân như vậy mà Thượng Quan huynh đệ lại giấu không chịu nói cho ta biết, thật sự khiến người ta thất vọng a.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy giật mình.

Nàng lúc nào có cái muội muội.

Việc này chính nàng tại sao không biết.

Đang hoang mang, bỗng nhiên nàng động linh cơ một cái.

Nghĩ thầm sẽ không phải là chính mình ngẫu nhiên thay nữ trang lúc bị người thấy được chứ.

Thật tốt một cô nương gia, thời gian dài nữ giả nam trang áp lực tâm lý là rất lớn.

Ngẫu nhiên lén lút đổi lại nữ trang để giải tỏa bản thân, lại quá đỗi bình thường.

Chỉ là số lần như vậy rất ít, nàng cũng sẽ tận lực chú ý không để người khác nhìn thấy.

Kết quả không biết lần nào đó lại bị người nhìn thấy.

Chương 1152

Mà với thần thông quảng đại của Cố Hàn Uyên, chỉ cần lưu lại sợi tơ nhện, dấu chân ngựa, việc hắn điều tra ra cũng chẳng có gì lạ.

Thượng Quan Hải Đường trong lòng yên lặng tìm lý do, lại vô ý thức quên mất khả năng Cố Hàn Uyên nhìn thấu chân tướng nàng nữ giả nam trang.

Hoặc có lẽ là nàng trong tiềm thức không hy vọng cứ như vậy bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu chân tướng.

Hơn nữa, sự tình đã có chuyển cơ, nàng cần gì phải để ý những việc nhỏ nhặt kia đâu.

Nếu Cố Hàn Uyên nói biết nàng có cái muội muội, vậy thì nàng hoàn toàn có thể tự mình thay nữ trang đóng vai cô muội muội này để gặp Cố Hàn Uyên.

Đây chính là Cố Hàn Uyên nói ra yêu cầu, Chu Vô Thị cũng không thể từ chối nữa a.

Thượng Quan Hải Đường xin lỗi một tiếng, giả vờ áy náy nói: Khiến Cố huynh chê cười rồi.

Chỉ là gia muội tính cách quá mức hướng nội, ngày thường cũng không dám gặp người lạ, bởi vậy ta mới không dám vô sỉ nói cho Cố huynh.

Diễn còn rất giống thật.

Cố Hàn Uyên chế giễu nói: Ta xem là Thượng Quan huynh đệ không muốn để cho ta làm muội phu của ngươi thì có.

Thượng Quan Hải Đường khuôn mặt đỏ lên, nhãn thần có chút oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Trong khoảnh khắc đó phong tình, ai dám nói nàng không phải nữ tử.

Thượng Quan Hải Đường chính mình không nhận ra điều này có gì không đúng.

Dù sao, làm một nữ tử bình thường, nàng thực sự không quen.

Mà Liễu Sinh Phiêu Nhứ bên cạnh chú ý tới tất cả điều này, trong lòng nhất thời hiểu ra.

Thượng Quan Hải Đường quả nhiên là thân nữ tử.

Mà Chu Vô Thị lại chưa từng nói với nàng điều đó.

Nàng nhìn Thượng Quan Hải Đường đang liên tục cười khổ xin tha Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên Chu Vô Thị cũng không phải không phòng bị đối với những người như các nàng từ anh đào đến.

Đương nhiên hắn hiện tại đối với điểm này cũng không chút nào để ý.

Dù sao ngay cả cha nàng Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cũng bị Cố Hàn Uyên khống chế sinh tử.

Nàng còn cần gì phải mù quáng tận trung nữa.

Trong lòng nàng nhạt đi tình cảm với Đoạn Thiên Nhai, đồng thời dần dần hiểu rõ Cố Hàn Uyên là người thế nào, nàng có chút hóa thân thành người thích xem trò vui.

Xem trò vui của Liễu Sinh Tuyết Cơ, xem trò vui của Thượng Quan Hải Đường, xem trò vui của Chu Vô Thị.

Điều này chẳng phải thú vị hơn nhiều so với việc nghĩ cách tận trung vì anh đào và Liễu Sinh Đãn Mã Thủ sao.

Lúc này Thượng Quan Hải Đường cũng đã cùng Cố Hàn Uyên ước định xong, có cơ hội sẽ để Cố Hàn Uyên nhìn thấy cái gọi là muội muội của nàng.

Bất quá bởi vì cái gọi là muội muội của nàng tương đối xấu hổ, cần đợi nàng sắp xếp.

Cố Hàn Uyên đối với điều này lơ đễnh.

Hắn đại khái đều có thể đoán được dự định của Thượng Quan Hải Đường.

Chẳng qua là hẹn hắn đến chỗ nào đó, Thượng Quan Hải Đường tự mình lại lẳng lặng đổi lại nữ trang giả dạng làm vô tình gặp được gì đó.

Thượng Quan Hải Đường vốn đuối lý, lại chột dạ, đối mặt Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi có chút liên tục bại lui.

Cố Hàn Uyên thẳng đến khi nàng đồng ý rất nhiều ước định mới hài lòng bỏ qua nàng.

Ví dụ như không say không về, ngủ chung, có cơ hội cùng nhau ngâm suối nước nóng gì đó.

Thoạt nhìn chỉ là để xúc tiến tình hữu nghị đôi bên.

Nhưng đó là xây dựng trên điều kiện tiên quyết Cố Hàn Uyên không biết thân phận nữ nhi của Thượng Quan Hải Đường.

Nếu như đã biết thân phận Thượng Quan Hải Đường, thì ước định như vậy của Cố Hàn Uyên liền hiện ra quỷ dị lại vô sỉ.

Thượng Quan Hải Đường đối với điều này không làm sao được, dù sao đuối lý chột dạ.

Đương nhiên nàng có thể chưa từng nghĩ thực sự đi thực hiện những ước định Cố Hàn Uyên nói kia.

Ngâm ôn tuyền, ngủ chung.

Nàng sợ nàng chính mình tỉnh dậy liền không còn là thiếu nữ.

Vì vậy nàng tuy là đáp ứng thật tốt, nhưng trong lòng lại tất cả đều là có lệ.

Không muốn tiếp tục dây dưa ở phương diện này, Thượng Quan Hải Đường vội vàng dùng chính sự nói sang chuyện khác: Cố huynh, ta nghe nói ngươi bị thương, hơn nữa bây giờ nhìn ngươi sắc mặt quả thật có chút không đủ.

Thiên Hạ Đệ Nhất Trang có hai vị thần y, Tái Thần Nông và Tái Biển Thước.

Cố huynh không ngại theo ta đi một chuyến, để hai vị thần y xem cho ngươi một chút, có lẽ có thể trị khỏi thương thế của ngươi.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt ân cần của Thượng Quan Hải Đường, thầm nghĩ trong lòng một tiếng: Quả nhiên đã đến lúc.

Thượng Quan Hải Đường.

Thiên Hạ Đệ Nhất Trang được xưng chiêu mộ thế gian các loại Thiên Hạ Đệ Nhất kỳ nhân dị sĩ.

Loại thuyết pháp này ở cái thế giới này rõ ràng có không ít sự thổi phồng.

Trong trang kỳ nhân dị sĩ đừng nói là đệ nhất thiên hạ, ngay cả đệ nhất Minh quốc cũng có chút quá.

Chỉ có những cái gọi là đệ nhất nghe giống như trò hề thì miễn cưỡng còn có thể nói được, ví dụ như Thiên Hạ Đệ Nhất người lười biếng.

Còn như những người thân hoài chân tài thật học thì đại thể đều tràn đầy sự thổi phồng.

Tái Thần Nông, Tái Biển Thước hai người khẩu khí lớn đến thái quá, cũng có vài phần chân tài thật học.

Thế nhưng theo Cố Hàn Uyên, nhiều nhất cũng chỉ là thần y đẳng cấp Hồ Thanh Ngưu.

Bàn về y thuật so với Cố Hàn Uyên còn kém không ít.

Còn như trong nguyên kịch tình, hai người phân biệt ra thật giả Thiên Hương Đậu Khấu thì điều đó rất khó sao.

Chỉ cần bác học một chút là được rồi.

Thượng Quan Hải Đường nhắc tới hai người này tự nhiên là xuất phát từ sự quan tâm đối với Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng kẻ thực sự điều khiển bọn họ tất nhiên là Chu Vô Thị, để dò xét thương thế thật giả của Cố Hàn Uyên.

Suy nghĩ một chút cũng phải, Chu Vô Thị sao lại thực sự đem hy vọng hoàn toàn ký thác vào Liễu Sinh Phiêu Nhứ trên người.

Huống chi Chu Vô Thị gần đây lại có một mưu đồ, hơn nữa còn có chút liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Và không có gì bất ngờ xảy ra, hắn còn có thể cùng Cố Hàn Uyên đánh nhau tàn nhẫn.

Không phải xác nhận một chút tình hình của Cố Hàn Uyên, hắn há có thể an tâm.

Hay là nói hắn nhớ ăn một phát Tam Phân Thần Chỉ hay Thiên Kiếm.

Ngày đó Cố Hàn Uyên đại chiến với Vô Tưởng, hắn có thể là từ xa đã nhìn thấy uy thế của Thiên Kiếm.

Nói khó nghe, hắn thật sự không có nắm chắc có thể tiếp được một chiêu.

Có lẽ Kim Cương Bất Hoại Thần Công của Cổ Tam Thông có thể cứng rắn chống đỡ, nhưng hắn tu luyện lại là Hấp Công Đại Pháp.

Bảo hắn đi hấp kiếm khí của Cố Hàn Uyên thì khác nào muốn chết.

Nếu không phải sau đó có tin tức Cố Hàn Uyên bị thương truyền đến, hắn đã chuẩn bị từ bỏ kế hoạch.

Vì vậy, xác nhận hư thực thương thế của Cố Hàn Uyên liền cực kỳ trọng yếu.

Đáng tiếc hắn đánh giá cao bản lĩnh của Tái Thần Nông và Tái Biển Thước, cũng đánh giá thấp Cố Hàn Uyên.

Chạy không khỏi bị Cố Hàn Uyên diễn một lần.

Lúc này Cố Hàn Uyên dùng nhãn thần trong suốt ôn hòa nhìn Thượng Quan Hải Đường, vui mừng cười nói: Đa tạ Thượng Quan huynh đệ quan tâm.

Thượng Quan Hải Đường trong lòng hơi ngượng ngùng bỏ qua một bên ánh mắt, giả vờ bình thản nói: Chúng ta là bằng hữu mà.

Quan tâm lẫn nhau chẳng lẽ không phải sao.

Mặt ngoài càng bình thản, tim của nàng đập lại càng nhanh.

Không khỏi ở trong lòng tự hô: Ánh mắt Cố huynh sao lại ôn nhu đẹp đẽ đến vậy.

Đòi mạng rồi.

Chương 1153

Trách không được hồng nhan tri kỷ vô số mà.

Thượng Quan Hải Đường cũng là loại người tương đối có thể tiếp thu nhân thiết phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Dù sao quen biết được sớm, chú ý cũng nhiều.

Sớm đã thành thói quen.

Có lẽ là nghĩ đến vấn đề phong lưu của Cố Hàn Uyên, nàng bỗng nhiên nhãn thần nghiêm nghị một chút, chăm chú nói: Cố huynh, ta biết ngươi nhất quán phong lưu, cũng dễ dàng được nữ tử ái mộ, thế nhưng gần đây còn xin ngươi đừng đến Dịch Quán.

Cố Hàn Uyên mắt sáng lên, giả vờ tò mò hỏi Ồ.

Dịch Quán lẽ nào có giai nhân tuyệt sắc nào sao.

Thượng Quan Hải Đường do dự một chút, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật.

Dù sao càng là giấu diếm càng dễ dàng xảy ra vấn đề, còn không bằng nói rõ chuyện nghiêm trọng trước.

Chỉ thấy Thượng Quan Hải Đường nghiêm túc nói: Giai nhân tuyệt sắc có lẽ thiếu một chút, nhưng cũng coi là mỹ nhân hiếm có.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, trầm ngâm nói: Nói như vậy, chắc là thân phận có vấn đề.

Thượng Quan Hải Đường khẽ hít một cái.

Đã nhắc đến rồi, che giấu thêm cũng không có ý nghĩa gì.

Nàng lời thật nói ra: Đúng vậy, đối phương là Lợi Tú Công Chúa do Vân quốc phái đến hòa thân.

Đó là người sắp trở thành phi tử của bệ hạ, ngươi không thể làm loạn.

Dừng một chút.

Ngữ khí có chút phức tạp nói: Hơn nữa Cố huynh tốt nhất đừng đến gần Dịch Quán.

Ta rất rõ ràng mị lực của Cố huynh, không có mấy nữ tử có thể kháng cự.

Cho dù Cố huynh không chủ động ra tay, cũng không có nghĩa Lợi Tú Công Chúa sẽ không thích ngươi.

Đến lúc đó rất có thể chọc cho bệ hạ nổi trận lôi đình.

Với võ công và địa vị của Cố huynh ngày nay có lẽ chưa chắc sẽ để ý bệ hạ, thế nhưng vì một nữ nhân mà chọc giận Hoàng Đế một quốc gia chung quy không đáng.

Đây là điều Thượng Quan Hải Đường lo lắng nhất.

Dù sao ngay cả nàng, người vốn đã dự định hiến dâng cả đời mình cho giang sơn xã tắc, đại nghĩa dân tộc, cũng bị đảo loạn tâm.

Nàng không cảm thấy Lợi Tú Công Chúa xuất thân từ phiên bang tiểu quốc có thể ngăn cản được mị lực của Cố Hàn Uyên.

Vạn nhất đến lúc Hoàng Đế giận tím mặt hạ lệnh bắt Cố Hàn Uyên thì nàng biết làm sao bây giờ.

Dù sao chuyện liên quan đến tôn nghiêm nam nhân, cho dù là Hoàng Đế cũng chưa chắc có thể lý trí.

Bất quá từ trong giọng nói của Thượng Quan Hải Đường có thể nhìn ra nàng đang đứng ở lập trường và góc độ của Cố Hàn Uyên mà nói chuyện.

Thiếu nữ luôn kiềm chế bản tính này, bất tri bất giác đã trao đi rất nhiều trái tim mình.

Chỉ là chính nàng vẫn chưa thể phát hiện mà thôi.

Cố Hàn Uyên lúc này nhãn thần có chút cổ quái.

Không phải cảm động với tâm ý của Thượng Quan Hải Đường.

Mà là hắn biết cái gọi là Lợi Tú Công Chúa kia căn bản là nam nhân giả trang.

Tuy là so với Hạ Tiểu Mai tướng mạo quả thật có thể bẻ cong không ít người, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới thanh âm hùng hậu của Lợi Tú Công Chúa trong kịch tình là đã khiến người ta sởn tóc gáy.

Cố Hàn Uyên xưa nay không có hứng thú gì chơi đấu kiếm.

Cái kia Lợi Tú Công Chúa đưa cho hắn cũng không muốn, bởi vậy Thượng Quan Hải Đường chỉ là lo bò trắng răng.

Bất quá lại nói tiếp Chu Hậu Chiếu hình như là nam nữ thông cật, cực kỳ thích nam phong a.

Trong lịch sử hắn hào phóng phong nam sủng là Nghĩa tử ban thưởng họ Chu, vì bọn họ xây dựng phủ đệ xa hoa, cho phép bọn họ tham dự hoạt động chính trị thậm chí nắm giữ quân quyền.

Có thể nói tương đương hoang đường.

Bởi vậy Lợi Tú Công Chúa e rằng vừa ý hắn cũng nói không chừng đấy chứ.

Đây cũng là vì sao Chu Hậu Chiếu không có nhi tử, cuối cùng từ đệ đệ Chu Hậu Thông kế nhiệm ngôi vị hoàng đế.

Nói như vậy, những hậu cung phi tử của Chu Hậu Chiếu chẳng phải rất đáng thương sao.

Ví như Mộ Dung Thục mà Cố Hàn Uyên vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú.

Có cơ hội vẫn là muốn đến hoàng cung đi dạo một chút mới phải.

Chỉ là nghĩ đến Chu Hậu Chiếu thích nam phong, hắn lại cảm thấy rất là khó chịu.

Có lẽ hắn hẳn là sớm một chút trợ giúp Chu Vô Thị, Ninh Vương cùng những Vương gia này đem Chu Hậu Chiếu đuổi khỏi Hoàng vị.

Thôi vậy, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn.

Huống chi nếu Lợi Tú Công Chúa đã tới, vậy kịch tình cũng sắp đến.

Cố Hàn Uyên cảm thấy muốn tăng cường độ quan tâm phố phường.

Tên côn đồ vặt Thành Thị Phi này ngược lại rất giỏi lẩn tránh.

Cho tới bây giờ đều không bị bắt ra.

Có lẽ là hắn nghe được phong thanh gì đó nên cố ý trốn đi.

Thế nhưng làm nhân vật chính là tuyệt đối sẽ không bỏ qua nội dung chính tuyến.

Bởi vậy đây là cơ hội tốt nhất để bắt Thành Thị Phi Phi.

Thượng Quan Hải Đường thấy Cố Hàn Uyên một bộ ngưng mi trầm tư dáng vẻ, còn tưởng rằng hắn là đang suy nghĩ có muốn hay không đi tiếp xúc Lợi Tú Công Chúa.

Trong lòng nhất thời liền có chút nóng nảy.

Bất chấp xấu hổ cùng chột dạ, vội la lên: Cố huynh, hay là ta sớm một chút sắp xếp ngươi gặp muội muội ta thì thế nào.

Muội muội ta đối với ngươi cũng rất là ngưỡng mộ.

Cố Hàn Uyên không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy, nhãn thần hơi có chút vi diệu cười nói: Ồ.

Đã như vậy, vậy ta liền đồng ý Thượng Quan huynh đệ vậy.

Cái kia Lợi Tú Công Chúa làm sao có thể sánh bằng muội muội của Thượng Quan huynh đệ được chứ.

Thượng Quan Hải Đường vốn đã chột dạ, lúc này bị nhãn thần tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên nhìn rất là không được tự nhiên.

Cười khan một tiếng, nói: Cố huynh khen lầm rồi, xá muội bất quá liễu yếu đào tơ, không dám đảm đương lời khen của Cố huynh như vậy.

Xét đến cùng, đến lúc đó người sẽ đóng vai cô muội muội không tồn tại kia chính là Thượng Quan Hải Đường chính mình.

Chưa bao giờ trước mặt người khác trình diễn nữ trang, nàng khó tránh khỏi sẽ có chút không tự tin.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu nói: Thượng Quan huynh đệ anh tuấn tiêu sái, độ lượng rộng rãi cao thượng, lệnh muội há lại kém.

Thượng Quan huynh đệ đừng có tự coi nhẹ mình.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy mặt cười ửng đỏ.

Trong lòng chung quy lại cảm thấy dường như có chỗ nào đó quái lạ.

Nhưng có lẽ là bởi vì đã bắt đầu lừa mình dối người, nàng trong tiềm thức không muốn đi suy nghĩ sâu xa.

Người ta luôn nói phụ nữ đang yêu chỉ số thông minh không đủ dùng, không phải là các nàng thực sự biến đần.

Mà là các nàng thà lừa mình dối người còn hơn là quá thông minh.

Thượng Quan Hải Đường bị Cố Hàn Uyên khen trong lòng thẹn thùng, rồi lại không thể không quản lý tốt biểu tình, tận lực bình tĩnh nói: Nếu đã như vậy, vậy đợi Cố huynh tới Thiên Hạ Đệ Nhất Trang cho Tái Thần Nông, Tái Biển Thước hai vị thần y chẩn bệnh, ta sẽ gọi xá muội ra gặp Cố huynh, thế nào.

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp ứng.

Sau đó hai người lại nhàn rỗi hàn huyên một trận.

Chủ yếu trò chuyện một ít trải nghiệm của đôi bên sau khi chia tay ở Tây Hạ.

Thượng Quan Hải Đường tò mò nhất không ai bằng chuyện Cố Hàn Uyên đại náo Thanh Quốc hoàng cung.

Cố Hàn Uyên nói một ít nội dung tương đối bí ẩn, thế nhưng có thể nói ra.

Ví dụ như là làm thế nào giết chết Đa Nhĩ Cổn.

Cảnh giới của Đa Nhĩ Cổn thật ra là thấp hơn một cấp bậc so với Lục Địa Thần Tiên bình thường.

Ngược lại là những chuyện liên quan đến Vô Thiên thì cơ bản lược qua, không nói nhiều.

Dù sao Thượng Quan Hải Đường bây giờ còn chưa có chút hoài nghi và phòng bị đối với Chu Vô Thị.

Những nội dung này nói ra rất có thể sẽ bị Chu Vô Thị từ miệng nàng hỏi ra.

Chương 1154

Nói rõ cảnh giới của Đa Nhĩ Cổn phù phiếm là để làm cho Chu Vô Thị khinh thị.

Không nói chuyện Vô Thiên là để duy trì một cảm giác thần bí nhất định.

Còn như Thượng Quan Hải Đường trong khoảng thời gian này thì đang thay mặt Chu Vô Thị dò xét Biên Phòng.

Đây coi như là làm theo phép.

Tuy là Hoàng Đế rất trọng thị quân đội, Biên Phòng càng là trọng yếu nhất.

Thế nhưng triều đình hủ bại cực thịnh.

Không phải nhìn chằm chằm một chút, không đúng sẽ xuất hiện một ít chuyện lừa trên gạt dưới.

Dù sao tướng lĩnh Biên Quân vô cớ không được rời khỏi doanh trại, cho dù có ý kiến gì cũng rất khó báo lên tới Hoàng Đế.

Điều này liền cho những tham quan kia chỗ trống thao tác.

Thượng Quan Hải Đường lần này đi ra ngoài vẫn thật là bắt mấy cái tham quan cắt xén quân lương.

Tuyệt đại đa số đều là người của Đông Lâm Đảng.

Khiến Thượng Quan Hải Đường cảm thấy thất vọng.

Những người của Đông Lâm Đảng này lá gan thật không phải lớn bình thường.

Phải biết rằng Minh quốc đã suýt nữa diệt quốc.

Tầm quan trọng của Biên Phòng Quân đội không cần nói cũng biết.

Để đảm bảo sức chiến đấu của quân đội, quá khứ những chuyện ăn chặn, uống máu binh lính hầu như bị tướng lĩnh Biên Phòng hoàn toàn ngăn chặn.

Kết quả Đông Lâm Đảng vẫn dám thò tay vào Biên Phòng Quân.

Đông Lâm Đảng là tập thể quan văn, đoàn thể kẻ sĩ, từ trước đến nay đều nắm giữ dư luận.

Dưới sự thao túng có ý định của bọn họ, danh tiếng là cực tốt.

Ngay cả Thượng Quan Hải Đường đã từng cho rằng Đông Lâm Đảng đấu tranh với Yêm Hoạn đều là người tốt, quan tốt.

Chuyến này đi ra ngoài cũng là để cho nàng hung hăng tăng thêm kiến thức một phen.

Thượng Quan Hải Đường tâm tình hạ mà hỏi: Cố huynh, ngươi nói vì sao bọn họ lại tham lam như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ là nhàn nhạt nói: Chính là mười năm gian khổ học tập chỉ vì thăng quan phát tài.

Lương bổng triều đình quá thấp, không tham một điểm thì sao sống được.

Đây coi như là vấn đề lưu lại từ lúc khai quốc.

Tuyệt đại đa số quan viên bổng lộc đều vẻn vẹn chỉ đủ nuôi gia đình sống qua ngày, còn như muốn cho sinh hoạt tốt một chút thì cơ bản không có khả năng.

Cưỡng cầu người sống với dục vọng thấp vốn cũng không thực tế.

Dưới loại tình huống này, tham quan tần xuất cũng đã rất bình

thường.

Cái này.

Thượng Quan Hải Đường ngược lại là chưa từng từ góc độ này lo lắng qua.

Bất quá coi như đã biết, nàng cũng làm không được cái gì.

Nghiêm chỉnh mà nói đây chính là tổ chế, coi như là đương triều Hoàng Đế muốn thay đổi đều trắc trở trùng điệp.

Cố Hàn Uyên không có trong vấn đề này quá nhiều vướng víu, cái đó không có ý nghĩa gì.

Chỉ cần Thượng Quan Hải Đường có thể nhận thức đến sắc mặt của Đông Lâm Đảng là đủ rồi.

Hai người lại nhàn rỗi hàn huyên một trận, Thượng Quan Hải Đường liền định cáo từ.

Không biết Cố huynh lúc nào có rảnh rỗi đi trước Thiên Hạ Đệ Nhất Trang.

Ta cũng tiện sớm chuẩn bị một cái.

Nàng phải chuẩn bị tự nhiên là chuyện giả dạng làm muội muội mình.

Nếu như không nói trước sắp xếp xong, vạn nhất lộ ra sơ hở gì làm sao bây giờ.

Nghĩ đến lần đầu tiên dùng nữ trang cùng Cố Hàn Uyên ước hội, trong lòng nàng liền tràn ngập cảm giác khẩn trương.

Cố Hàn Uyên hơi trầm ngâm, nhẹ cười nói: Hôm nay ta còn có chuyện phải làm, không bằng ngày mai tới cửa quấy rầy, thế nào.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, sau đó sảng lãng cười nói: Ta đây liền cung kính chờ đợi Cố huynh đại giá.

Nàng nhìn về phía Liễu Sinh Phiêu Nhứ vẫn rất an tĩnh, yên lặng lắng nghe hai người nói chuyện với nhau, hỏi: Phiêu Nhứ cô nương đi chung với ta không.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ ngữ khí ôn nhu nói: Ta còn muốn ở lại một chút.

Nói xong dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Hải Đường thấy thế nhất thời hiểu ra.

Nàng đối với Cố Hàn Uyên nhạo báng nói: Cố huynh cần phải đối với Phiêu Nhứ cô nương ôn nhu một điểm đó nha.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ thì vẻ mặt e lệ.

Chờ Thượng Quan Hải Đường cáo từ rời đi, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhàn nhạt nói: Diễn đủ rồi chứ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ mặt đẹp bên trên e lệ đổi thành kiều mị, lắc eo chân thành đi tới.

Nàng đem chính mình mềm mại dán tại trên lưng cường tráng rộng rãi của Cố Hàn Uyên, mị nói: Công tử làm sao biết thiếp thân không phải thật lòng chứ.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái trong nháy mắt.

Đều là ngàn năm hồ ly tinh, đặt ở đây diễn cái gì Liêu Trai đâu.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng không có sợ rồi đạo lý, có ý riêng nói: Nếu ngươi nói là thật lòng, thì biết mình nên làm gì rồi chứ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ nghe vậy trong lòng run lên, kiều diễm trắng Cố Hàn Uyên liếc mắt.

Bất quá nàng vẫn là đàng hoàng đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên chậm rãi quỳ xuống.

Ngược lại cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy.

Rất quen thuộc thi hành nghĩa vụ của nàng.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng chơi sợi tóc bên tấn Liễu Sinh Phiêu Nhứ, nhàn nhạt hỏi: Nói đi.

Chu Vô Thị để cho ngươi làm như thế nào.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ mập mờ không rõ đáp: Tiếp cận công tử, xác nhận thương thế của công tử.

Đồng thời tìm hiểu quan hệ giữa công tử và Yêu Nguyệt cung chủ.

Liễu Sinh Phiêu Nhứ trả lời cơ bản không ra ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Chu Vô Thị quả nhiên muốn nhằm vào Yêu Nguyệt, đồng thời cũng đang kiêng kỵ hắn.

Hắn đối với điều này sớm có phương án ứng đối, cũng không có quá mức để ý.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ngữ khí hài hước hỏi: Khi Chu Vô Thị muốn ngươi tiếp cận, lôi kéo ta, tỷ tỷ ngươi có phản ứng gì.

Đây là mục đích trên mặt nổi của Chu Vô Thị, đương nhiên sẽ không gạt Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Nghe được Cố Hàn Uyên nhắc tới Liễu Sinh Tuyết Cơ, Liễu Sinh Phiêu Nhứ mặt đẹp nhất thời hiện ra một vệt đỏ ửng bệnh trạng.

Hung hăng hít vào một hơi, chọc cho khóe miệng Cố Hàn Uyên nhỏ bé co rút, nàng mới một lần nữa biến đến ôn nhu.

Trong nụ cười tràn đầy vui mừng nói: Tỷ tỷ một bộ muốn nói lại thôi, muốn thay thế thiếp thân qua đây, nhưng lại không dám nói ra miệng, dáng vẻ đó thật đáng yêu a.

Trạng thái của Liễu Sinh Phiêu Nhứ không tính là trạng thái hắc hóa, nhưng là tuyệt đối không bình thường.

Chỉ có thể nói quá khứ nàng thật sự đã bị đè nén rất nhiều.

Bây giờ nàng ở trước mặt Cố Hàn Uyên lại hoàn toàn không cần kiềm nén bản tính.

Người ngoài xem ra liền hiện ra rất bệnh hoạn.

Bất quá Cố Hàn Uyên ngược lại là cảm thấy Liễu Sinh Phiêu Nhứ như vậy càng có mị lực một chút.

Nhất là khi nàng nói lên Liễu Sinh Tuyết Cơ, còn tận lực dùng phương thức càng thêm trêu đùa để kích thích Cố Hàn Uyên.

Một bộ muốn Cố Hàn Uyên bình luận nàng và Liễu Sinh Tuyết Cơ ai hơn tốt.

Tuy là sử dụng phương thức có bất đồng riêng, Liễu Sinh Phiêu Nhứ đến nay vẫn là xử nữ thân.

Thế nhưng đối với nghề nghiệp nữ Ninja này, Liễu Sinh Phiêu Nhứ có ngộ tính thật tốt, ở phương diện lấy lòng nam nhân coi như là không kém bao nhiêu.

Chí ít Cố Hàn Uyên hiện tại liền tương đương hưởng thụ.

Đồng thời cũng đối với nghề nghiệp nữ nhẫn này thêm mấy phần hiếu kỳ.

Có cơ hội có lẽ hẳn là đánh lên anh đào, đi bình giám một cái nữ Ninja chính tông nhất.

Chương 1155

Liễu Sinh Phiêu Nhứ không ở lâu, mang theo lời dặn dò của Cố Hàn Uyên cùng cảm giác chắc bụng tràn đầy mà đi.

Cố Hàn Uyên suy đoán nàng chắc là vội vã đi gặp Liễu Sinh Tuyết Cơ.

Có lẽ còn có thể làm chút chuyện dư thừa.

Bất quá bởi vì ảnh hưởng không lớn, Cố Hàn Uyên cũng cứ buông trôi bỏ mặc.

Ngược lại là thân thể Đoạn Thiên Nhai dĩ nhiên đã chuyển biến tốt đẹp, có thể bình thường hành động.

Xem ra Tái Thần Nông cùng Tái Biển Thước vẫn có chút bản lĩnh.

Lúc này Yến Phỉ Phỉ đi đến, yêu kiều cười nói: Công tử sao không có gọi Phiêu Nhứ cô nương kia lưu lại.

Cố Hàn Uyên một tay lấy Yến Phỉ Phỉ nắm vào trong lòng, thuận tay cho nàng một cái tát.

Trêu nói: Làm sao.

Đêm nay lại muốn lười biếng.

Yến Phỉ Phỉ duyên dáng gọi to một tiếng, ủy khuất ba ba nói: Người ta ban ngày rất bận rộn đó nha.

Bọn tỷ muội cũng muốn nghỉ ngơi.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Được rồi, tối nay ta không trở lại.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy tò mò hỏi: Công tử là lại đi nhà tiểu tức phụ nào trộm hương trộm ngọc sao.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái trong nháy mắt.

Không hổ là theo hắn lâu như vậy Yến Phỉ Phỉ, đoán được thật chuẩn.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm ý tứ, nhàn nhạt nói: Ta lát nữa muốn tới Ninh Vương phủ.

Yến Phỉ Phỉ nhất thời hiểu ra, đùa cười nói: Nguyên lai công tử là muốn đi cho Ninh vương phi tiễn ấm áp a.

Liền ngươi biết nhiều.

Cố Hàn Uyên tức giận lại cho nàng đĩnh kiều một cái tát, nhất thời tạo nên một trận cuộn sóng.

Chọc cho nàng đau kêu liên tục, vội vàng xin khoan dung.

Đừng đùa nữa.

Ngươi sắp xếp Yến Thập Tam, bảo hắn đi tiếp ứng Đinh Tu.

Cố Hàn Uyên trầm giọng phân phó.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời thu liễm thần tình.

Đôi mi thanh tú cau lại mà hỏi: Công tử, lẽ nào có người để mắt tới Đinh Tu.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đúng vậy, hắn cũng đã thành công đem người cướp đi, bị để mắt tới không thể bình thường hơn được.

Một mình hắn e rằng không ứng phó được sự truy sát của đối phương, bởi vậy Yến Thập Tam cần đi một chuyến.

Cố Hàn Uyên suy đoán phía trước đối với tự mình động thủ chính là người của Tín Vương.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn an bài Đinh Tu đi cướp Bắc Trai.

Bắc Trai biết quá nhiều bí mật của Tín Vương.

Một khi rơi xuống trong tay hắn, Tín Vương liền bị động.

Còn như bí mật quan sát một nam một nữ, không có gì bất ngờ xảy ra chính là Lục Văn Chiêu cùng Đinh Bạch Anh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Cố Hàn Uyên lúc đó thu tay.

Đinh Bạch Anh tạm thời bất luận, lấy hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với nàng liền sẽ không để cho nàng chết.

Lục Văn Chiêu lại là còn chưa tới lúc hắn muốn hắn chết.

Vâng, công tử.

Yến Phỉ Phỉ cung kính đáp ứng phía sau, bỗng nhiên có chút do dự hỏi: Công tử, nếu để Yến Thập Tam đi, đó chính là nói không cần để lại người sống đúng không.

Yến Thập Tam là một thanh đao Cố Hàn Uyên đang tôi luyện.

Không ra vỏ thì bình thường, vừa ra khỏi vỏ tất nhiên muốn gặp huyết.

Vì vậy ở một mức độ nào đó là có bảo mật cần thiết.

Hơn nữa Yến Thập Tam không chỉ có sát tính nặng, cũng cần đầy đủ giết chóc để cho hắn đột phá.

Không lưu người sống thích hợp hắn hơn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Gặp gỡ nên để lại người sống, Đinh Tu biết chủ động kêu.

Cần để lại người sống chỉ có người của Đinh gia.

Bất quá lấy ân oán giữa Đinh Tu và bọn họ, chắc là sẽ không phái ra người của Đinh gia đến tự tay giết hắn.

Bù vào một câu phân phó như vậy cũng bất quá là phòng bị với điều chưa xảy ra mà thôi.

Dù sao nếu như Đinh Bạch Anh không cẩn thận bị Yến Thập Tam giết đi, đây chẳng phải là tổn thất lớn sao.

Ngươi đi sắp xếp đi.

Ta đi trước.

Yến Phỉ Phỉ đem lời phân phó của Cố Hàn Uyên ghi lại, bỗng nhiên cười đùa hỏi: Công tử không phải tắm một chút không.

Đều là mùi son phấn.

Cố Hàn Uyên hơi thâm ý đáp: Không cần.

Nhân thiết cần lập tốt, nhất là ở trước mặt Ninh Vương.

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền tới đến Ninh Vương phủ.

Hạ nhân Ninh Vương phủ thấy là Cố Hàn Uyên, vội vàng cung kính nói: Ninh Vương điện hạ đã phân phó, Cố công tử tới không cần thông báo.

Ninh Vương điện hạ đang ở đại sảnh nghị sự, tiểu nhân cái này liền mang Cố công tử đi vào.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày vi thiêu.

Ninh Vương lại vẫn chơi trò lễ hiền hạ sĩ kia.

Không cần thông báo có thể đi vào, chẳng lẽ sẽ không sợ bị hắn nghe được cái gì bí mật sao.

E là cho dù nghe được cái gì bí mật cũng là Ninh Vương cố ý a.

Lý do làm như thế không phải là Ninh Vương gần đây cảm nhận được việc giao hảo Cố Hàn Uyên mang đến cho hắn chỗ tốt, bởi vì so với vội vã muốn đem Cố Hàn Uyên cột lên chiến xa của chính mình.

Khi đó hắn có thể nhanh hơn bước tiến soán vị.

Cố Hàn Uyên sao lại để cho Ninh Vương chút tính kế ấy được như nguyện.

Hắn giả vờ khiêm tốn lễ độ nói: Tại hạ không vội, cũng xin thông báo một chút Ninh Vương.

Cái kia hạ nhân không làm sao được, chỉ phải xoay người lại thông báo.

Không phải chỉ một lát sau, xa xa liền nghe được tiếng cười hào sảng của Ninh Vương: Đều là hạ nhân không hiểu chuyện, chậm trễ Cố công tử.

Bản Vương Phi phải đánh chết hắn không thể.

Thái độ của Ninh Vương nhiệt tình quá phận.

Hoặc có lẽ là hắn không có cách nào không nhiệt tình.

Cực Lạc Lâu sụp đổ, rất nhiều quan viên cùng cao thủ giang hồ đầu nhập vào hắn bị chôn sống.

Hắn nguyên tưởng rằng biết từ đây thanh thế giảm nhiều.

Không nghĩ tới lại bởi vì hắn cùng Cố Hàn Uyên giao hảo, thanh thế không giảm ngược lại tăng.

Nhất là những người nhận thấy được dã tâm của Ninh Vương càng là chủ động đến đây đầu nhập vào.

Kỳ vọng có thể hỗn đến Tòng Long Chi Công.

Liền giống như Lục Văn Chiêu phía trước nói với Đinh Bạch Anh như vậy.

Thời kỳ toàn thịnh Cố Hàn Uyên rất có thể một người một kiếm giết xuyên hoàng cung, lấy đi tính mạng Hoàng Đế.

Thật đến lúc được ăn cả ngã về không, ai dám cam đoan Ninh

Vương sẽ không nói phục Cố Hàn Uyên làm như thế.

Nhất là đối với những người không biết nội tình triều đình mà nói càng phải như vậy.

Bị Thiên Kiếm Cố Hàn Uyên sử ra ở Hoa Gia Bảo dọa sợ không chỉ riêng Chu Vô Thị.

Tuy là lấy tác phong trước sau như một cùng danh tiếng của Cố Hàn Uyên, khả năng này không lớn.

Thế nhưng nhỏ đi nữa khả năng cũng là khả năng a.

Dù sao triều đình trên mặt nổi cao thủ cũng liền Chu Vô Thị, Gia Cát Chính Ngã, Tào Chính Thuần những Đại Tông Sư này.

Bọn họ và Lục Địa Thần Tiên vẫn có chênh lệch không thể vượt qua.

Vì vậy mặc dù Ninh Vương chỉ là cùng Cố Hàn Uyên giao hảo, cũng đúng tình thế tạo thành ảnh hưởng không nhỏ.

Bằng không Tín Vương cũng sẽ không đột nhiên não quất một dạng phái người thăm dò Cố Hàn Uyên.

Đó là cảm giác nguy cơ buộc hắn làm như thế.

Cố Hàn Uyên ngoài sáng giết chết một cái hoàng đế ảnh hưởng quá lớn.

Thế nhưng ám sát một cái Vương gia có cái gì khó.

Ai dám cam đoan Ninh Vương sẽ không nói phục Cố Hàn Uyên giúp hắn thanh trừ một ít đối thủ cạnh tranh.

Chương 1156

Dưới loại tình huống này, Ninh Vương sao lại không đối với Cố Hàn Uyên nhiệt tình.

Sao lại không nghĩ mau sớm đem Cố Hàn Uyên cột lên chiến xa của chính mình.

Nhưng mà nhiệt tình của Ninh Vương lại đụng phải mặt lạnh của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên từ trong lòng lấy ra lệnh bài lục soát được trên người hắc y nhân, đạm mạc nói: Xin hỏi tấm lệnh bài này nhưng là vật trong Vương Gia Phủ sao.

Ninh Vương nghe Cố Hàn Uyên ngữ khí lãnh đạm, nhất thời có dự cảm chẳng lành.

Lần trước phát sinh tình huống này là khi Cố Hàn Uyên vì chuyện phong nguyệt mà hưng sư vấn tội.

Lúc đó nếu không có Ninh Vương phi Lâu Tố Trân đứng ra giải vây, hậu quả khó lường.

Mà khi hắn nhìn rõ lệnh bài trong tay Cố Hàn Uyên, dự cảm bất ổn càng thêm rõ ràng.

Ninh Vương kiên trì đáp: Đây quả thực là lệnh bài vương phủ của bản vương, không biết Cố công tử từ đâu mà có.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Tại hạ hôm nay bị một đám hắc y nhân phục kích, lệnh bài kia tìm thấy trên thi thể của bọn họ.

Ninh Vương nghe vậy trong lòng giật mình, hiển nhiên không ngờ vẫn có kẻ dám phục kích Cố Hàn Uyên.

Ngay sau đó hắn vội vã giải thích: Việc này tuyệt đối không liên quan đến bản vương.

Tất nhiên là có kẻ vu oan hãm hại, khích bác ly gián giao tình giữa ngươi và ta.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay một cái, một thanh quân dụng nỏ xuất hiện trong tay.

Vật này đồng dạng có được từ trên thi thể những kẻ áo đen kia.

Người bình thường không thể có được loại vật này, Vương gia nên giải thích thế nào đây.

Cái này.

Ninh Vương kinh nghi bất định nhìn quân dụng nỏ trong tay Cố Hàn Uyên.

Vật này so với khối lệnh bài Ninh Vương phủ trước đó càng khiến hắn kinh ngạc hơn.

Quả như lời Cố Hàn Uyên nói, người bình thường căn bản không thể có được quân dụng nỏ.

Nói cách khác, thân phận kẻ chủ mưu tuyệt đối không đơn giản.

Điều này đối với hắn mà nói, đã không chỉ là chuyện bị vu oan đơn giản như vậy.

Ninh Vương sắc mặt âm trầm nói: Cũng xin Cố công tử cho bản vương một ít thời gian, bản vương tuyệt đối sẽ điều tra ra manh mối, cấp Cố công tử một công đạo.

Cố Hàn Uyên khẽ trầm mặc, ngữ khí u u nói: Đã như vậy, Cố mỗ sẽ chờ tin tốt.

Cáo từ.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Ninh Vương thấy thế liền khẩn trương.

Cố Hàn Uyên nguyện ý tạm thời tin tưởng hắn, tự nhiên khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lại không thể cứ vậy để Cố Hàn Uyên rời đi.

Bằng không mối quan hệ giữa hai người rất có thể sẽ xuất hiện hiềm khích.

Hắn quả thực dự định nghiêm tra chân tướng, thế nhưng muốn tra ra chân tướng, ai biết phải mất bao lâu thời gian.

Kẻ có thể có được lệnh bài trong phủ hắn cùng quân dụng nỏ, sao lại là nhân vật đơn giản.

Việc điều tra kéo dài lâu ngày là lẽ thường tình.

Đến lúc đó khó tránh đêm dài lắm mộng, dễ dàng phát sinh biến cố.

Hơn nữa, hắn ngay từ đầu cho rằng Cố Hàn Uyên chỉ là đến bái phỏng, không những không lui hạ nhân, còn cố ý dẫn theo thuộc hạ đang nghị sự trước đó.

Làm như vậy là để biểu thị giao tình giữa hắn và Cố Hàn Uyên thân cận đến nhường nào.

Kết quả sự sắp xếp như bây giờ lại gây ra hiệu quả ngược.

Không cần quay đầu lại, hắn liền có thể cảm nhận được vài ánh mắt chất vấn.

Càng không cần phải nói, những chuyện này sau khi truyền ra ngoài sẽ mang đến ảnh hưởng tồi tệ ra sao cho hắn.

Có thể nói, hôm nay hắn dù thế nào cũng phải giữ Cố Hàn Uyên lại.

Ninh Vương vội vàng gọi Cố Hàn Uyên lại.

Cố công tử xin chờ một chút.

Cố Hàn Uyên quay đầu, nhàn nhạt hỏi: Ninh Vương còn có chuyện gì sao.

Ngữ khí lãnh đạm của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến Ninh Vương càng thêm kiên định ý nghĩ.

Tuyệt đối không thể cứ vậy để Cố Hàn Uyên rời đi.

Ninh Vương lúc này đột nhiên nảy ra một linh cơ, hoặc giả nói là lúc tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, liền nói: Vương phi nàng có chút việc thi thư tranh chữ vẫn muốn thỉnh giáo Cố công tử, lúc này đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn, mong Cố công tử nể mặt.

Ninh Vương hiển nhiên là nhớ tới chuyện Ninh Vương phi trước đây đã hòa giải mối quan hệ giữa hai người.

Chính là nhờ yến tiệc gia đình lần đó, hắn mới có thể mặt dày nói mình và Cố Hàn Uyên giao tình tốt.

Bằng không lời nói khoa trương chỉ khiến người ta cười chê.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên không phải từng nói hắn rất hứng thú với thi thư tranh chữ của vương phi sao.

Nghĩ đến sẽ không cự tuyệt ở lại tham thảo một hai chứ.

Quả nhiên, chỉ thấy Cố Hàn Uyên mặt hiện vẻ lưỡng lự.

Hiển nhiên hắn đối với đề nghị của Ninh Vương cũng không kháng cự, chỉ là còn có chút do dự.

Ninh Vương thấy thế, thừa thắng xông lên mắng hạ nhân: Còn không mau đi mời Vương phi tới.

Từng đứa vô mắt như vậy, hôm nào ta sẽ đuổi hết các ngươi đi.

Ninh Vương lôi Lâu Tố Trân ra dường như quả thật có tác dụng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười khổ nói: Vương gia biết tại hạ yêu thích thi thư tranh chữ của vương phi, nhưng lại luôn lấy vương phi ra mà trói buộc tại hạ, có phải không quá thỏa đáng chăng.

Lời này của Cố Hàn Uyên có hai tầng hàm nghĩa.

Một là đang nói cách làm của Ninh Vương quá mức vô lại.

Hai là đang nói hắn luôn gặp gỡ Ninh Vương phi, không hợp quy củ, cũng dễ bị người khác dị nghị.

Dù sao danh tiếng của hắn trong chuyện nữ nhân quả thực không tốt lắm, sẽ làm tổn hại danh dự của Lâu Tố Trân.

Thế nhưng Ninh Vương lại cười nói lơ đễnh: Cố công tử cùng ái phi của bản vương quang minh chính đại, tham thảo chút thi thư tranh chữ thì có gì không được.

Danh tiếng của Cố Hàn Uyên trong chuyện nữ nhân quả thực không tốt lắm, thế nhưng hắn tin tưởng Lâu Tố Trân.

Ninh Vương phi hiền thục, tiết liệt kia.

Hơn nữa hắn cũng không cảm thấy Cố Hàn Uyên sẽ to gan lớn mật đi thông đồng Ninh Vương phi.

Tổn thất danh tiếng vẫn là thứ yếu, hơn nữa dễ dàng vì vậy mà trở mặt thành thù với hắn, hoàn toàn được không bù đắp đủ mất.

Với tư duy của kiêu hùng như Ninh Vương, chuyện không có lợi ích hà tất phải làm.

Chỉ vì nữ nhân.

Quá mức không hợp lẽ thường.

Ngược lại có thể thông qua cách làm như vậy chứng minh mối quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên thân cận hơn so với tưởng tượng của người khác, ngay cả gia quyến cũng không cần kiêng kỵ.

Đáng tiếc Ninh Vương lại không biết Cố Hàn Uyên sắc đảm ngập trời và Lâu Tố Trân đã có không ít ám muội.

Hắn làm như vậy chỉ là bánh bao thịt chó đi không trở lại.

Cố Hàn Uyên trong lòng không khỏi phải tán thán một tiếng về sự hùng hồn phóng khoáng của Ninh Vương.

Nghĩ đến lại sắp gặp nàng Vương phi đoan trang, hiền thục, khi bị trêu chọc thì cắn răng nhẫn nhịn, khi bị hôn thì hoảng hốt thất thần, trong lòng Cố Hàn Uyên liền có chút hừng hực.

Đáy mắt vẫn cứ thêm vài phần sâu thẳm.

Giả vờ bất đắc dĩ nói: Đa tạ Vương gia thịnh tình, tại hạ bằng lòng là được.

Thái độ hiện tại của hắn đại khái chính là ngay cả Ninh Vương cũng đã nói vậy, nếu còn che che giấu giếm chẳng phải càng khiến người ta hoài nghi.

Thái độ thản nhiên ngược lại hiện ra không thẹn với lương tâm.

Quả nhiên, dù là hạ nhân Ninh Vương phủ hay thuộc hạ được Ninh Vương chiêu mộ đều không hề nghi ngờ về điều này.

Hơn nữa những người được Ninh Vương chiêu mộ càng thêm xác định mối quan hệ giữa Ninh Vương và Cố Hàn Uyên rất gần.

Có lẽ không chỉ đơn thuần là có chút giao tình đâu.

Nghĩ như vậy, trong lòng bọn họ liền có chút kích động.

Chương 1157

Cảm thấy thời điểm Ninh Vương leo lên Hoàng vị, bọn họ trở thành tòng long chi thần cũng không còn xa.

Bất quá Ninh Vương vẫn đuổi bọn họ đi.

Cố Hàn Uyên có thể gặp Ninh Vương phi, nhưng không có nghĩa là bọn họ cũng có thể.

Có lẽ là do có kinh nghiệm lần trước, Ninh Vương cảm thấy Cố Hàn Uyên e rằng cũng không thích kiểu tiệc rượu linh đình đó.

Vì vậy vẫn lựa chọn hình thức gia yến.

Một cái bàn tròn, một bầu rượu ngon, vài món ăn quý lạ.

Y hệt lần trước không sai biệt.

Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương ngồi xuống không lâu.

Một giọng nói ôn uyển liền truyền đến.

Vương gia, chàng có chuyện gì vội vã gọi thiếp thân đến vậy.

Chỉ thấy Lâu Tố Trân vận y phục váy trắng tao nhã, tôn lên tư thái yểu điệu của nàng càng thêm xinh đẹp tuyệt trần.

Đồng thời còn toát lên vẻ đoan trang của vương phi và ý nhị của thê tử.

Gương mặt không son phấn lại cực kỳ thanh thuần, khiến người ta không khỏi hoài nghi nàng có lẽ chỉ là thiếu nữ.

Các loại khí chất bất đồng đồng thời xuất hiện trên người nàng, không những không mâu thuẫn, ngược lại càng tôn lên nhau, hoàn mỹ dung hợp lại cùng nhau.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch lên, khẽ cười nói: Vương phi, hồi lâu không gặp.

Lâu Tố Trân đôi mắt đẹp trừng lớn, kinh ngạc nhìn gương mặt tươi cười đáng ghét thường xuyên quấy nhiễu nàng trong những giấc mộng thanh.

Gương mặt tươi cười kia rất tuấn tú, rất đẹp mắt.

Nhưng nàng là đường đường Ninh Vương phi, sao có thể trong mơ lại mơ thấy nam tử khác.

Huống chi trong mơ còn luôn thích dịu dàng hôn nàng.

Dịu dàng đến mức nàng không khỏi có chút không phân biệt được mộng cảnh và hiện thực.

Hơn nữa trong mơ ngẫu nhiên còn có thể đối nàng làm một vài chuyện không dám nghĩ, cũng không dám làm.

Thế cho nên mỗi lần tỉnh lại, nàng đều kinh hãi một thân mồ hôi lạnh.

Đồng thời không dám gọi nha hoàn thị nữ, chỉ có thể mắc cỡ đỏ bừng mặt lén lút tẩy rửa xiêm y đêm qua.

Lúc này chợt nhìn thấy kẻ chủ mưu đã hại mình thành ra như vậy, nàng không khỏi có chút hoảng hốt.

Thậm chí hoài nghi mình có phải vẫn còn đang nằm mơ không.

Trước đó, nàng vẫn cảm thấy mình e rằng sẽ không tái kiến Cố Hàn Uyên.

Dù sao Ninh Vương nào có đạo lý cứ mãi để ngoại nhân nhìn thấy nữ quyến của mình.

Bởi vì trước đó Ninh Vương thề son sắt rằng Lâu Tố Trân vì tham thảo thi thư tranh chữ muốn gặp Cố Hàn Uyên, cho nên hạ nhân khi truyền lời có chút sơ suất, cho rằng Lâu Tố Trân muốn gặp Cố Hàn Uyên, nên không cố ý nói rõ.

Cho nên Lâu Tố Trân lúc này mới hiện ra sự kinh ngạc như vậy.

Ninh Vương lúc này cũng xụ mặt xuống, trách cứ: Thấy quý khách, ăn mặc sao có thể tùy tiện như vậy.

Còn không mau trở về sửa soạn cho tốt rồi lại tới.

Hắn xoay đầu lại hướng Cố Hàn Uyên áy náy nói: Ái phi của bản vương thất lễ, làm Cố công tử chê cười rồi.

Lâu Tố Trân một thân váy trắng tao nhã tuy cũng rất đẹp, nhưng kiểu dáng rõ ràng là đồ mặc ở nhà, không đủ trang trọng.

Gương mặt không son phấn tuy cũng rất đẹp, nhưng khó tránh khỏi có vẻ hơi thất lễ.

Dù sao Lâu Tố Trân là Ninh Vương phi, không phải thường dân.

Khi gặp quý khách, trang điểm cũng là một loại lễ nghi.

Lúc này, Lâu Tố Trân đã tỉnh hồn lại, trong lòng có chút ủy khuất.

Nàng cũng không biết muốn gặp Cố Hàn Uyên cái quý khách này.

Ăn mặc tùy ý là vì nàng bây giờ đã không còn tâm tư tranh sủng.

Từ lần trước Cố Hàn Uyên đến, nàng vẫn luôn như vậy.

Dù sao nàng đối với Ninh Vương hổ thẹn trong lòng.

Tuy chưa đến mức không thể vãn hồi, nhưng nàng đã bị Cố Hàn Uyên hôn, còn thường xuyên nhớ lại, và trong mộng thường thấy Cố Hàn Uyên cũng là sự thật.

Đừng nói là cùng mấy vị Trắc phi khác của Ninh Vương tranh sủng.

Gần đây nàng cũng không dám nhìn thấy Ninh Vương.

E sợ bản thân sẽ lộ ra vẻ xấu hổ trước mặt, bị Ninh Vương nhìn ra manh mối.

Ngay cả hôm nay cũng vì hạ nhân giục giã gấp gáp, khiến nàng cho rằng có chuyện gì khẩn cấp mới không tiện từ chối.

Lâu Tố Trân trong lòng ủy khuất, đang chuẩn bị về phòng thay y phục thì nghe Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Ninh Vương, chàng không phải nói Ninh Vương phi muốn tìm tại hạ tham thảo thi thư tranh chữ sao.

Cái này.

Ninh Vương nghe vậy lúng túng vô cùng.

Hắn lúc đó chỉ nghĩ trước tiên giữ Cố Hàn Uyên lại.

Căn bản là còn chưa thông khí với Lâu Tố Trân.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên vạch trần trước mặt, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Cố Hàn Uyên khẽ than nói: Tại hạ quả thực rất ngưỡng mộ thi thư tranh chữ của vương phi, nhưng nếu sẽ mang đến quấy nhiễu cho Vương phi, vậy thì không đến cũng được.

Dứt lời đứng dậy, chuẩn bị cáo từ Ninh Vương.

Ninh Vương thấy thế liền khẩn trương.

May mà lúc này Lâu Tố Trân thay hắn giải vây.

Cố công tử không hề mang đến quấy nhiễu cho thiếp, thiếp cũng rất nguyện ý cùng Cố công tử tham thảo thi thư tranh chữ.

Thiếp chỉ là vì đột nhiên nghe được tin Cố công tử đến thăm quá mức vui mừng, nên mới thất lễ trong trang phục.

Lâu Tố Trân nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Hàn Uyên, chậm rãi nói.

Nàng biết Cố Hàn Uyên là vì nàng mà nói như vậy.

Tình huống tương tự đã không phải lần đầu.

Cố Hàn Uyên dường như không chịu nổi nàng chịu ủy khuất vậy.

Điều này khiến tâm tình của nàng đặc biệt phức tạp.

Nếu Cố Hàn Uyên chỉ là mơ ước thân thể của nàng, thì nàng còn có lý do để hận hắn.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên như thế này, khiến nàng làm sao mà hận cho nổi.

Luôn mơ thấy Cố Hàn Uyên quả thực không thể trách nàng.

Ai bảo Cố Hàn Uyên quá mức cường thế xông vào trong lòng nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Tâm tình Vương phi, tại hạ lý giải.

Tại hạ cũng không cảm thấy bộ y phục này của Vương phi có chỗ nào thất lễ.

Dứt lời, lại ngồi trở xuống.

Ninh Vương thấy thế nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn hiện tại có chút tâm thái khẩn cầu như vậy.

Cố Hàn Uyên quá tốt, quá khó để cầu cạnh, hắn cũng đã phải bỏ ra rất nhiều.

Đồng thời vạn nhất vận may cầu được, vậy hắn liền kiếm lợi lớn.

Nói đơn giản, chính là bị Cố Hàn Uyên chi phối tâm lý đã có chút chiều theo.

Mức độ coi trọng đối với Cố Hàn Uyên cũng càng ngày càng cao.

Đương nhiên điểm này, hắn hoàn toàn không tự biết.

Thậm chí cảm thấy rất có hy vọng lôi kéo được Cố Hàn Uyên, để hắn trợ giúp mình leo lên Hoàng vị.

Vì vậy nếu Cố Hàn Uyên nói Lâu Tố Trân ăn mặc không thành vấn đề, vậy nhất định là không có vấn đề.

Chương 1158

Ninh Vương biến sắc mặt cực nhanh, ôn hòa cười nói: Cố công tử nói phải, ái phi mời ngồi đi.

Lâu Tố Trân nhìn sắc mặt Ninh Vương, trong lòng không hiểu sao có chút ghét bỏ.

Lại nhìn về phía ánh mắt rực lửa của Cố Hàn Uyên, tim đập lại không ngừng nhanh thêm vài phần.

Lâu Tố Trân thầm than một tiếng: Ta quả nhiên là một nữ nhân không biết liêm sỉ.

Lâu Tố Trân ôm tâm tình phức tạp ngồi xuống.

Vẫn là cách sắp xếp chỗ ngồi như lần trước.

Đồng thời cũng y hệt lần trước, tay nàng lại bị Cố Hàn Uyên nắm dưới bàn.

Lâu Tố Trân đối với chuyện này thậm chí không hề có tâm tình ngoài ý muốn.

Nếu Cố Hàn Uyên không làm gì nàng mới là chuyện kỳ quái.

Chỉ là lần này hơi không giống lần trước.

Cố Hàn Uyên nắm lấy tay nhỏ của nàng không còn là thưởng thức những ngón tay ngọc thon dài, mà là hoàn toàn bao trùm, ôm trọn bàn tay nàng.

Chẳng biết tại sao, Lâu Tố Trân dường như cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên.

Hắn nhận thấy tâm tình nàng đang sa sút, nên dùng cách này để an ủi nàng.

Lâu Tố Trân lúc này phảng phất tâm hồ bị khuấy động từng cơn sóng gợn, các loại tâm tình đều đang cuộn trào trong lòng.

Thế cho nên mặc dù có khả năng bị Ninh Vương nhìn ra chút gì, nàng cũng không khỏi ngẩng đầu lên lén lút nhìn về phía gò má tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên.

E rằng ngay cả chính nàng cũng chưa từng phát hiện trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của mình ôn nhu đến nhường nào.

Vẫn còn chịu ảnh hưởng của Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên, Ninh Vương vẫn không thể nhận ra những điều tinh tế.

Ngay cả thê tử mình đang liếc mắt đưa tình với Cố Hàn Uyên hắn cũng hoàn toàn không hay biết gì.

Hắn lúc này đang nghĩ cách làm sao để vãn hồi ấn tượng vừa rồi khi mượn danh Lâu Tố Trân để giữ Cố Hàn Uyên lại.

Dù sao so với ban đầu, điều này cũng xem như là lừa gạt.

Hắn đột nhiên nảy ra một linh cơ, đắc ý cười nói: Nhân tiện nói đến, mấy ngày trước bản vương lại từ chỗ Đường Dần có được một bức tranh.

Vừa hay đem ra cho Cố công tử cùng ái phi bình giám một phen.

Cái gọi là đạt được của Ninh Vương e rằng chỉ là lừa gạt.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý, chỉ nhàn nhạt cười nói: Ồ.

Vậy cũng nên thưởng thức một phen.

Ninh Vương mừng rỡ nói: Cố công tử xin đợi, bản vương lập tức đi lấy.

Dứt lời liền vội vã rời chỗ.

Lâu Tố Trân kinh ngạc nhìn Ninh Vương đột nhiên rời đi, bỗng nhiên không hiểu sao có chút tâm hoảng ý loạn.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, một thân thể nóng bỏng bao trùm lấy nàng, trên cánh môi truyền đến hơi ấm quen thuộc.

Một lúc lâu.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Lâu Tố Trân, ôn nhu nói: Vương phi nhớ ta không.

Lâu Tố Trân bị dòng nhiệt truyền tới bên tai làm cho tỉnh táo.

Đôi mắt đẹp mê ly dần dần hoàn hồn, gương mặt lại đỏ thẫm như máu.

Nhất là vành tai trong suốt gần như trong suốt kia càng tựa như huyết ngọc xa hoa.

Vì không có đeo trang sức, càng thấy vẻ đẹp thuần khiết tự nhiên.

Lâu Tố Trân rụt cái cổ trắng nõn, xấu hổ mà nén giận thấp giọng trách: Ngươi đừng nói như vậy bên tai ta, thiếp có chút chịu không nổi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Nàng Vương phi xinh đẹp này tựa như một bảo tàng, luôn có thể mang đến cho hắn kinh hỉ.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho nàng.

Khẽ cắn vành tai oánh nhuận của nàng, trêu đùa: Trừ phi Vương phi nàng thừa nhận mình nhớ ta.

Lâu Tố Trân dưới sự cắn gặm của Cố Hàn Uyên suýt nữa phát ra một tiếng rên rỉ yêu kiều.

Nàng làm thế nào cũng không chịu buông lời nói nhớ hắn.

Chỉ vì nàng sợ mình một khi buông lỏng miệng, liền không thể quay đầu lại được nữa.

Nghĩ đến vừa rồi mình cơ hồ là theo bản năng vòng lấy cổ Cố Hàn Uyên đáp lại, nàng liền vô cùng xấu hổ.

Nàng cảm giác mình là một nữ nhân xấu không biết xấu hổ.

Ý niệm trinh liệt dĩ vãng trong đầu hoàn toàn không có tác dụng trước mặt Cố Hàn Uyên.

Lâu Tố Trân mang theo chút khóc nức nở nói: Rõ ràng trên người ngươi còn nồng nặc mùi son phấn của những nữ nhân khác, vì sao nhất định phải tới trêu chọc thiếp.

Mùi son phấn Cố Hàn Uyên cố ý lưu lại trên người còn rất nồng nặc.

Chủ yếu thuộc về Liễu Sinh Phiêu Nhứ.

Những nữ nhân bước ra từ nơi hoan lạc kia, đều quyến rũ đến mức khiến người ta muốn nuốt chửng.

Trên thực tế, đừng nói là Lâu Tố Trân ở gần như vậy, e rằng ngay cả Ninh Vương ít nhiều cũng ngửi thấy một chút.

Cố Hàn Uyên hạ thấp giọng, từng chữ từng câu dịu dàng nói: Bởi vì Vương phi, chỉ có nàng là duy nhất.

Lời đáp như lẽ đương nhiên kia toát ra đầy vẻ thương tiếc.

Phương tâm Lâu Tố Trân chợt run lên.

Nữ tử thời đại này nào đã từng nghe qua lời tình tự như vậy.

Lâu Tố Trân nhất thời liền không chống đỡ được, hầu như theo bản năng ngẩng đôi mắt đẹp nhìn về phía ánh mắt ôn nhu của Cố Hàn

Uyên.

Cánh môi trước đó rõ ràng đã được tưới nhuận đầy đủ nay bỗng nhiên lại trở nên có chút khô khan.

Nàng muốn thuận theo bản tâm mà dư vị một chút.

Nhưng mà vận mệnh dường như đang trêu đùa nàng vậy.

Cố Hàn Uyên đột nhiên buông nàng ra.

Đang lúc không rõ vì sao, liền nghe Cố Hàn Uyên thấp giọng nói: Ninh Vương đã trở về.

Lâu Tố Trân nhất thời sợ hết hồn.

Vô thức sờ lên gương mặt, quả nhiên nóng kinh người.

Nàng không chút do dự liền bưng chén rượu trên bàn lên, uống cạn một hơi.

Sau đó sửa sang lại tóc, vạt áo và biểu tình.

Trong chốc lát, nàng liền lại biến trở về Ninh Vương phi đoan trang kia.

Chỉ là vì uống rượu mà có chút say nhẹ.

Một loạt thao tác này cơ hồ hoàn thành trong chốc lát.

Có thể thấy được khi người ta biết mình đang yêu đương vụng trộm, đồng thời có thể sẽ bị bắt gian, trí tuệ là vô cùng.

Đương nhiên, Lâu Tố Trân kịp phản ứng mình đang làm gì, sự xấu hổ trong lòng cũng khó tránh khỏi.

Thế nhưng vừa rồi trong nháy mắt đó, nàng không thừa nhận cũng không được rằng trái tim mình đã lạc lối.

Bị Cố Hàn Uyên vô lý lừa chạy mất.

Nhưng là cho dù đã biết, nàng cũng không thể tránh được.

Chẳng lẽ còn có thể lấy lại dũng khí để cự tuyệt sao.

Lâu Tố Trân trong lòng u u khẽ thở dài: Mà thôi, nữ nhân xấu thì là nữ nhân xấu vậy.

Nhưng mà ngoài ý muốn luôn đến nhanh hơn tưởng tượng.

Chỉ thấy Ninh Vương mang theo tiếng cười hào sảng đi tới nói: Ái phi, Cố công tử, mau tới bình giám bức họa bản vương mới từ chỗ Đường Dần có được.

Bản thân điều này cũng không có gì thần kỳ.

Điều khiến người ta kinh ngạc là phía sau hắn còn có bốn bóng người.

Một tím, một lục, một trắng, một vàng.

Bốn nữ tử mặc bốn loại y phục màu sắc bất đồng chậm rãi tới.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhíu mày hỏi: Ninh Vương, đây là.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên đưa mắt dừng lại trên bốn nữ tử phía sau hắn, nhất thời sắc mặt cũng thêm vài phần không tự nhiên.

Bất quá loại không tự nhiên này càng giống như là do xấu hổ mà ra.

Chương 1159

Ninh Vương đầu tiên giới thiệu: Các nàng là các Trắc phi của bản vương: Tử phi, Thúy phi, Tố phi, Thú phi.

Mức độ nhận biết tên lại rất cao.

Ngoại trừ Thú phi mặc y phục màu vàng, ba người còn lại là phi nào thì sẽ mặc xiêm y màu đó.

Có thể trở thành Trắc phi của Ninh Vương đương nhiên đều là những mỹ nhân hiếm có.

Hoặc đoan trang, hoặc yêu mị, hoặc thanh thuần, hoặc hoạt bát.

Tựa như bốn đóa kiều hoa mỗi người một vẻ tranh nhau khoe sắc.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên bất vi sở động, liền tiếp tục giải thích: Bản vương đi Bảo Khố lấy tranh thì vừa lúc gặp bốn vị Trắc phi, các nàng liền quấn lấy bản vương muốn tới diện kiến phong thái của Cố công tử.

Ninh Vương và Đường Bá Hổ tuyệt không hợp nhau, nhưng lại đặc biệt thích họa tác của hắn.

Vì vậy những họa tác có được luôn được trân trọng cất giữ.

Bởi vậy Ninh Vương mới chịu đi Bảo Khố lấy tranh.

Đồng thời cũng cho Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân thêm nhiều thời gian hơn.

Bằng không thời gian cho một nụ hôn cũng chưa chắc đã đủ.

Lúc này Tử phi đoan trang ưu nhã đi tới trước, cố ý oán trách nói: Cố công tử danh dương thiên hạ tới quý phủ nhiều lần, Vương gia lại chỉ mang theo tỷ tỷ và Cố công tử nhận thức, quá đỗi thiên vị.

Trong miệng nàng oán trách, nhưng lại lén lút dùng ánh mắt tương đối thất lễ đánh giá Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa còn dừng lại lâu nhất trên gương mặt tuấn tú kia của Cố Hàn Uyên.

Điều này căn bản chẳng đoan trang ưu nhã chút nào.

Thúy phi lại đi thẳng tới bên cạnh Lâu Tố Trân, nũng nịu oán giận nói: Vương gia bất công thì cũng thôi đi, sao tỷ tỷ cũng lại xa lánh mấy vị muội muội chúng ta vậy.

Nàng mặc dù không trắng trợn không kiêng nể như Tử phi, thế nhưng đôi mắt đẹp lại không hề rời khỏi người Cố Hàn Uyên.

Thú phi cũng đặt sự chú ý vào Lâu Tố Trân, vẻ mặt tò mò hỏi: Tỷ tỷ đây là uống rượu sao.

Gương mặt đỏ như vậy.

Lại còn nồng nặc mùi rượu.

Tỷ tỷ nếu uống không được rượu thì đừng nên cố mạnh, bằng không làm tổn thương thân thể thì sao đây.

Nửa câu đầu còn tốt, giống như đang quan tâm Lâu Tố Trân vậy.

Nhưng đến nửa câu sau lại trở nên âm dương quái khí.

Tố phi đồng dạng vận quần dài trắng thuần, thế nhưng bất luận kiểu dáng hay công phu chế tác và vật liệu đều hoa lệ hơn Lâu Tố Trân rất nhiều.

Cảm giác như muốn hạ thấp Lâu Tố Trân vậy.

Nàng cũng phụ họa nói: Tỷ tỷ nếu tửu lực không tốt, không ngại sớm đi về nghỉ ngơi.

Nơi đây có bọn muội muội giúp Vương gia tiếp đãi Cố công tử.

Cố Hàn Uyên lúc này đã hiểu ra.

Thì ra bốn nữ nhân này là tới tranh sủng.

Trách không được Ninh Vương vẻ mặt lúng túng.

Nghĩ lại cũng là điều bình thường.

Dù sao Lâu Tố Trân mới là đầu nguồn của cái gọi là có giao tình giữa Ninh Vương và Cố Hàn Uyên.

Theo tầm quan trọng của Cố Hàn Uyên trong lòng Ninh Vương ngày càng tăng, Lâu Tố Trân nhận được sự quan tâm tự nhiên cũng không ít.

Nhất là khi Lâu Tố Trân lấy cớ ốm không gặp Ninh Vương, Ninh Vương hết lần này đến lần khác lại càng thêm quan tâm nàng.

Cứ như vậy, những vị Trắc phi mưu toan thăng chức này tự nhiên sẽ không cam lòng.

Hơn nữa, nếu Lâu Tố Trân là vì Cố Hàn Uyên mà được coi trọng, vậy thì vì sao các nàng lại không thể.

Nói chung, các nàng chính là với tâm lý này mà quấn lấy Ninh Vương đòi đi lấy tranh, cũng không phải là muốn thấy Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương bị cuốn lấy không có cách nào, đành phải đưa các nàng đến.

Lâu Tố Trân sắc mặt khó coi.

Điều này đương nhiên không phải vì Ninh Vương, nàng đã sớm dập tắt tâm tư tranh sủng.

Mà là ánh mắt bốn nữ nhân kia đánh giá Cố Hàn Uyên khiến nàng rất không vui.

Đây coi như là bản năng hộ thực.

Nàng chưa từng vì Ninh Vương mà muốn hộ thực, nhưng lại vì Cố Hàn Uyên mà muốn hộ thực.

Dù sao khoảnh khắc trước còn nhu tình mật ý, cảm giác trái tim mình đã bị đánh cắp.

Thậm chí nàng suýt chút nữa đã muốn chủ động dâng nụ hôn.

Lúc này thấy bốn nữ nhân õng ẹo làm duyên, tự nhiên đặc biệt khó chịu.

Tâm tư vốn muốn nhân cơ hội rời đi cũng không khỏi phai nhạt.

Lâu Tố Trân ôn uyển đoan trang khẽ cười nói: Đa tạ các muội muội quan tâm, chẳng qua thiếp đã cùng Cố công tử hẹn xong cùng nhau bình giám họa tác của Đường sư, không tiện thất hẹn.

Cố Hàn Uyên lúc này trong lòng hơi có mấy phần cổ quái.

Đây coi như là thấy được cảnh cung đấu tranh sủng chân chính sao.

Nữ nhân của Cố Hàn Uyên nhiều hơn Ninh Vương rất nhiều, nhưng lại rất ít khi xảy ra tình huống tương tự.

Dù sao tình huống tranh sủng có xảy ra thì cũng phần lớn giới hạn trong phòng riêng, trên giường.

Ninh Vương không có thiên phú dị bẩm cùng thần công hộ thể như Cố Hàn Uyên, chỉ có thể hữu tâm vô lực.

Nếu không phải muốn chơi như Cố Hàn Uyên, e rằng sớm muộn sẽ chết trên giường hẹp.

Lâu Tố Trân cùng bốn vị Trắc phi còn lại của Ninh Vương lại đấu khẩu vài câu cả sáng lẫn tối.

Ninh Vương thấy thế chỉ cảm thấy rất xấu hổ.

Giống như đang tự trách hắn không quản lý tốt hậu trạch, mới biến thành cục diện như bây giờ.

Cố công tử, chuyện này.

Cố Hàn Uyên cau mày nói: Ninh Vương khó xử, tại hạ lý giải, chỉ là về tình về lý, tại hạ cũng không thích hợp tiếp tục lưu lại.

Điều này không chỉ là Cố Hàn Uyên lại một lần nữa bênh vực Lâu Tố Trân, khiến ánh mắt nàng càng thêm ôn nhu.

Càng là sự thật hiển nhiên.

Gia quyến gặp nam tử ngoại tộc vốn dĩ không hợp quy củ.

Lâu Tố Trân có thể miễn cưỡng ngoại lệ là bởi vì nàng có tài nghệ thi thư tranh chữ lừng danh, người ngưỡng mộ vốn không thiếu.

Cố Hàn Uyên lấy đó làm cớ thì có thể nói xuôi được.

Người ngoài cũng sẽ không suy nghĩ miên man quá nhiều.

Thế nhưng bốn vị Trắc phi khác của Ninh Vương lại bất đồng.

Trắc phi tuy danh nghĩa được xem như bình thê, thế nhưng xét đến cùng vẫn là thiếp thất dùng sắc thị người, chỉ là cách gọi dễ nghe hơn một chút mà thôi.

Mà các nàng vừa không có danh tiếng bảo hộ như Lâu Tố Trân.

Lại thêm cái tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Trong tình huống này Ninh Vương để các nàng cùng Cố Hàn Uyên gặp mặt liền khó tránh khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Một khi lan truyền ra ngoài, bất luận đối với Cố Hàn Uyên hay Ninh Vương cũng đều không tốt.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên mới nói lời cáo từ.

Ninh Vương thấy thế liền khẩn trương.

Hắn thật vất vả mới giữ Cố Hàn Uyên lại được.

Cố Hàn Uyên nể mặt Lâu Tố Trân cũng không tính toán chuyện hắn lừa gạt để giữ lại.

Bởi vì chuyện này, Ninh Vương thậm chí cảm thấy có Lâu Tố Trân giúp đỡ, chưa chắc không thể thuyết phục Cố Hàn Uyên vì hắn hiệu lực.

Đến lúc đó, con đường mưu triều soán vị chính là một mảnh đường bằng phẳng.

Chương 1160

Điều này còn hữu dụng hơn hắn âm thầm nuôi Đồng Chu Hội nhiều lắm.

Trong lúc nóng ruột, Ninh Vương bật thốt lên: Đây là gia yến, bản vương cũng cố ý dặn dò hạ nhân không được đến quấy rầy, cho dù bốn vị Trắc phi của bản vương ở đây cũng sẽ không có kẻ nào truyền ra ngoài.

Lời vừa dứt.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên, Lâu Tố Trân cùng với bốn vị Trắc phi của Ninh Vương đều trở nên có chút cổ quái.

Bởi vì lời này của Ninh Vương rất có vấn đề.

Nếu giải thích quá mức, nghe như muốn bốn vị Trắc phi của hắn phụng dưỡng Cố Hàn Uyên vậy.

Ngược lại cũng sẽ không có ngoại nhân nào biết được, đúng không.

Thế cho nên bốn vị Trắc phi của Ninh Vương đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Đồng thời cũng đều lặng lẽ đỏ bừng mặt.

Các nàng tuy cảm thấy khả năng này không lớn, thế nhưng không ngại trong lòng lặng lẽ huyễn tưởng một chút.

Nếu không phải cố kỵ sau này sẽ ảnh hưởng hình tượng của mình trong lòng Ninh Vương, thậm chí không còn cơ hội lên làm Vương phi, các nàng thực sự không ngại cùng Cố Hàn Uyên phát sinh chút gì đó.

Các nàng nhìn Cố Hàn Uyên trẻ tuổi lực tráng, phong thần tuấn lãng, lại danh dương thiên hạ, chỉ là hơi chút huyễn tưởng cũng không khỏi khép nhẹ đôi chân ngọc, vô thức khẽ cọ xát.

Bốn vị Trắc phi của Ninh Vương đều không phải nữ tử tiết liệt như Lâu Tố Trân.

Trong lịch sử, các nàng sau khi Ninh Vương tạo phản thất bại, đều không giống Lâu Tố Trân mà nhảy sông tự vẫn.

Tử phi cùng Tố phi không rõ tung tích, Thúy phi bị một tri huyện nạp làm thiếp, Thú phi được Phúc Kiến Thị Bạc Ty đề cử thư phân nạp.

Từ đây cũng có thể nhìn ra tính tình các nàng khác biệt với Lâu Tố Trân, việc các nàng cảm thấy hứng thú với Cố Hàn Uyên thì cũng không kỳ quái.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được bốn đôi mắt như ẩn chứa xuân thủy, không khỏi khẽ nhíu mày.

Thân thể Ninh Vương này không ổn a.

Mỗi người đều như vậy, dục vọng chưa được thỏa mãn.

Trách không được thê thiếp thành đàn, mà con cái cũng chẳng mấy ai thành khí.

Thê thiếp của Ninh Vương không chỉ có Lâu Tố Trân cùng bốn vị Trắc phi trước mắt.

Còn có không ít cơ thiếp không có địa vị gì.

Trong tình huống này, Ninh Vương còn muốn ân ái tự nhiên là không thể nào.

Cũng khó trách bốn vị Trắc phi này dục vọng chưa được thỏa mãn như vậy.

Cố Hàn Uyên thậm chí cảm thấy nếu không phải Ninh Vương còn bị Di Hồn Đại Pháp ảnh hưởng, e rằng đã muốn phát hiện chút manh mối.

Khác với Ninh Vương vì vấn đề thị giác mà không nhìn thấy tình huống cụ thể, lại còn chịu ảnh hưởng của Di Hồn Đại Pháp.

Lâu Tố Trân cơ hồ là đem ánh mắt và phản ứng của bốn vị Trắc phi hoàn toàn thu vào mắt.

Mặc dù chỉ là ánh mắt cũng không thể đại biểu điều gì, thế nhưng trực giác của nữ nhân khiến nàng hầu như trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư của các nàng.

Lâu Tố Trân bỗng nhiên kinh ngạc nhận ra không phải mỗi nữ tử đều sẽ chống cự Cố Hàn Uyên như nàng trước đây.

Hầu như theo bản năng nàng nắm lấy tay Cố Hàn Uyên dưới bàn.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động làm như vậy.

Khi nàng phản ứng lại, thậm chí dọa mình hết hồn.

Cũng may động tác của nàng bị khăn trải bàn che khuất, không bị người khác phát hiện.

Ngay lúc nàng thở phào nhẹ nhõm, định rút tay về, thì đã bị Cố Hàn Uyên nắm ngược lại.

Lâu Tố Trân thấp thỏm lén lút nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Chỉ là cái nhìn này, nàng liền an tâm.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không nói gì, nàng vẫn từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra ý tứ của hắn.

Có ta đây.

Đã là đang nói cho nàng biết không cần sợ hãi bị người khác nhìn ra điều gì.

Cũng là đang nói cho nàng biết, so với bốn vị Trắc phi kia, hắn quan tâm nàng hơn.

Điều này khiến Lâu Tố Trân làm sao còn đi cự tuyệt.

Lâu Tố Trân trong lòng u u thở dài: Chết thì chết vậy.

Nàng không tự chủ dưới bàn cùng Cố Hàn Uyên mười ngón tay đan xen, đầu ngón tay cùng lòng bàn tay nhẹ nhàng quấn quýt.

Cảm giác an tâm khó tả xông lên đầu.

Bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, vào giờ khắc này, nàng không hối hận.

Cố Hàn Uyên lúc này rất vui mừng.

Chinh phục trái tim một cô gái bình thường, sao sánh kịp cảm giác thành công khi chinh phục trái tim một cô gái tiết liệt như Lâu Tố Trân.

Còn như bốn vị Trắc phi của Ninh Vương, tuy mỗi người đều xinh đẹp, tư thái, khí chất đều tốt.

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ là vài tuyển thủ thi đấu giao hữu, kém xa Lâu Tố Trân.

Sự khác biệt về nội hàm không thể tính toán theo lẽ thường.

Lúc này Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên trầm mặc, cho là hắn đang do dự.

Nhưng chính vì do dự, Ninh Vương mới không khỏi hai mắt sáng lên.

Dù sao điều này nói rõ Cố Hàn Uyên đang chăm chú suy nghĩ.

Nếu như Cố Hàn Uyên ngay cả Trắc phi của hắn cũng có thể chấp nhận ngồi cùng, chẳng phải chứng tỏ giao tình của hai người rất tốt sao.

Cái gọi là thông gia tốt không phải chính là như vậy sao.

Đã là thông gia tốt, còn không mau giúp ta leo lên Hoàng vị.

Bị Cố Hàn Uyên chi phối tâm lý đến mức tư duy cũng chịu ảnh hưởng, Ninh Vương giả vờ phóng khoáng cười nói: Bản vương cùng Cố công tử nhất kiến như cố, hà tất phải xa lạ như vậy.

Nếu như mọi chuyện đều kiêng kỵ chẳng phải mới hiển lộ rõ lòng có hổ thẹn.

Ninh Vương vì muốn làm ra vẻ lễ hiền hạ sĩ cũng phí hết tâm tư.

Lòng có hổ thẹn không phải là không có, ví như Lâu Tố Trân lúc này đang cùng Cố Hàn Uyên mười ngón tay đan xen dưới bàn.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên nhất định không có loại tâm tình xấu hổ này.

Hắn một bên nắn bóp ngọc thủ của Lâu Tố Trân, một bên giả vờ bất đắc dĩ than thở: Nếu Ninh Vương đã nói như vậy, tại hạ nếu còn cự tuyệt chẳng phải tỏ ra hẹp hòi sao.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên ưng thuận để bốn vị Trắc phi của hắn ở lại, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Hắn cảm giác quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên lại tiến thêm một bước.

Kỳ thực, quan hệ của hắn cùng Cố Hàn Uyên vẫn luôn không hề xa cách.

Dẫu sao, Vương phi của hắn đang cùng Cố Hàn Uyên mười ngón tay giao hòa thân mật đó thôi.

Đối với chuyện này hoàn toàn không hay biết gì, Ninh Vương lại đang lúc hứng thú dâng cao.

Hắn hào sảng cười nói: Ha ha, vậy rất tốt.

Cố công tử mau tới cùng bản vương cùng nhau thưởng giám họa tác này của Đường Dần.

Người thường bản vương tuyệt sẽ không nỡ lấy ra cho xem xét.

Nói đoạn, hắn mở ra họa quyển vừa lấy từ bảo khố ra.

Chỉ thấy hiện ra trước mặt mọi người là một bức Hùng Ưng Giương Cánh.

Tranh thủy mặc vẽ núi sông tráng lệ, một con hùng ưng sải cánh bay cao, khí thế bàng bạc, dũng mãnh.

Trên bức họa còn đề tám chữ lớn: Hùng ưng giương cánh, khí thôn thiên hạ.

Người vẽ không chỉ có tài nghệ tinh xảo, mà điều hiếm có hơn là loại ý chí và khí thế sục sôi thể hiện trên giấy.

Chỉ có thể nói, quả không hổ là tác phẩm của Đường Bá Hổ.

Bất quá, trong bức họa dường như có một tỳ vết nhỏ.

Chương 1161

Con hùng ưng sải cánh bay cao ấy, trong miệng lại ngậm một sợi lông sâu nhỏ nhắn, ngắn ngủn.

Chỉ trong khoảnh khắc đã kéo thấp ý cảnh cả bức họa xuống một đoạn.

Nếu không như vậy, bức họa này đã hoàn mỹ.

Ninh Vương lúc này cũng có chút tiếc nuối than thở: Đường Dần tuy không biết thời vụ, thế nhưng tranh chữ đều rất hợp ý bản vương.

Chỉ là không biết hắn nghĩ thế nào, lại dám trong bức họa khí thế hùng hồn như vậy mà vẽ rắn thêm chân, thêm vào một sợi lông sâu vừa mịn vừa ngắn ngủn như thế, thật khiến người ta khó chịu.

Trong số những người đang ngồi, hiểu rõ Đường Bá Hổ nhất không ai bằng Lâu Tố Trân.

Nàng từng theo Đường Bá Hổ học thi họa một đoạn thời gian.

Lúc này thấy bức Hùng Ưng Giương Cánh này, nàng vẫn không khỏi nhíu đôi mi thanh tú, thấp giọng lẩm bẩm: Sao lại cảm thấy như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Thanh âm của nàng tuy thấp, nhưng không phải không có người phát hiện.

Chỉ thấy Thúy phi đột nhiên mang chút ý tứ châm biếm nói: Muội muội tài văn chương, thi họa cũng không kém các tài tử chút nào.

Thế nhưng họa của đại gia thi họa như Đường Bá Hổ nhất định ý cảnh cao xa, tỷ tỷ làm sao có thể hoàn toàn giải thích được.

Thúy phi được xem là người có tài văn chương nhất trong bốn vị

Trắc phi, có thể ngâm thơ vẽ họa.

Trong lịch sử thậm chí còn có ba bài thơ từ của nàng lưu lại: Vịnh Hoa Mai , Đêm Nghĩ và Ngày Xuân Gửi Hận.

Xét theo thời gian hiện tại, hẳn là nàng mới chỉ sáng tác bài Vịnh Hoa Mai.

Thúy phi lúc này có chút đắc ý nói: Theo thiếp thân thấy, Đường Bá Hổ là đang ẩn dụ rằng sơn hà trong mắt hắn cũng chẳng qua là một con tiểu trùng, cúi đầu là có thể nuốt.

Chẳng phải rất hợp với ý cảnh khí thôn thiên hạ ư.

Lâu Tố Trân khẽ nhăn đôi mi thanh tú, không tranh biện với nàng.

Bởi Thúy phi có tài, lại có dáng vẻ yêu mị quyến rũ, nên rất được Ninh Vương sủng hạnh.

Cũng là người tích cực tranh thủ tình cảm nhất.

Dẫu sao, nàng cảm thấy mình rất có hy vọng thay thế Lâu Tố Trân để trở thành Chính phi của Ninh Vương.

Trước kia Lâu Tố Trân còn có thể đáp trả vài lời, để tránh Thúy phi kiêu ngạo quá đà.

Mà giờ đây nàng lại chẳng có chút hứng thú nào với chuyện này.

Thúy phi muốn nổi danh, cứ để nàng ra mặt là tốt rồi.

Lâu Tố Trân hiện tại chỉ bận tâm đến người đang mười ngón tay giao hòa với nàng lúc này.

Dưới sự vuốt ve dịu dàng của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ cảm thấy phương tâm muốn hóa thành xuân thủy.

Nào còn hứng thú đáp lại Thúy phi.

Thúy phi thấy Lâu Tố Trân không đáp lời, cho là nàng đã nhận thua.

Nụ cười trên mặt nàng nhất thời cũng có chút đắc ý.

Chuyện trước đó Cố Hàn Uyên thấy các nàng đang lục soát liền chuẩn bị cáo từ, kỳ thực khiến nàng rất canh cánh trong lòng.

Nàng cũng biết chuyện này không hợp quy củ, Cố Hàn Uyên muốn tránh hiềm nghi cũng rất bình thường.

Thế nhưng điều khiến nàng không vui chính là Lâu Tố Trân lại vì tài danh của mình mà không bị hạn chế như vậy.

Sự phân biệt đối đãi như vậy khiến nàng cảm thấy rất đố kỵ.

Thúy phi cảm thấy tài hoa của mình không hề kém Lâu Tố Trân, chỉ là thiếu chút danh khí mà thôi.

Lúc này chẳng phải là lúc nàng phô diễn tài hoa hay sao.

Nói vậy, Cố Hàn Uyên cũng sẽ dành cho nàng vài phần kính trọng chứ.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nhìn về phía Cố Hàn Uyên, muốn thấy ánh mắt tán thưởng của hắn.

Nhưng điều khiến nàng ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên cũng nhíu mày.

Sau đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bức họa này quả thực có chút vấn đề.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn người, nghi hoặc hỏi: Bức tranh này có vấn đề gì sao.

Cố Hàn Uyên đầu tiên hỏi ngược lại: Xin hỏi Ninh Vương, bức tranh này không phải trực tiếp có được từ tay Đường Bá Hổ sao.

Với tác phong của Ninh Vương, Đường Bá Hổ lại không muốn gặp hắn, bức tranh này hiển nhiên không thể nào có được bằng thủ đoạn đứng đắn.

Ninh Vương thành thật đáp: Đây là bản vương có được từ Chúc Chi Sơn, bạn thân của Đường Bá Hổ.

Hắn nợ bản vương ba mươi vạn lượng, liền xin Đường Bá Hổ vì hắn vẽ tranh gán nợ.

Bản vương phái người coi chừng hắn, vừa ra khỏi Đường phủ liền lấy đi bức họa từ tay hắn.

Bởi vậy, bức tranh này nhất định là bút tích thật.

Hắn vẫn còn giấu giếm một vài chi tiết, ví như Chúc Chi Sơn tại sao lại nợ hắn ba mươi vạn lượng.

Bên trong hẳn không thiếu chút âm mưu hãm hại.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn, cũng chẳng bận tâm.

Hắn hơi ghét bỏ nói: Tại hạ không phải nói bức tranh này không phải bút tích thật, mà là quá trình vẽ bức tranh này có vấn đề.

Ninh Vương không hiểu vì sao, hỏi: Cố công tử lời ấy là có ý gì.

Cố Hàn Uyên không khỏi giải thích: Đây là dùng thân thể để vẽ.

Lấy đôi điểm trước ngực làm hoa, hai tay làm cây, mông biến thành đá, chân trước thành mây, chân sau thành núi.

Quả thực xứng đáng bốn chữ thần hồ kỳ kỹ.

Chứng kiến bức họa này, Cố Hàn Uyên ngược lại xác nhận một chuyện.

Đường Bá Hổ của thế giới này không phải là Đường Bá Hổ trong lịch sử, mà là Đường Bá Hổ trong Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương.

Đây cũng là một nhân vật chính.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên nhất thời thêm vài phần vi diệu.

Đường Bá Hổ này thú vị, mà mỹ nhân liên quan đến hắn cũng không ít đâu.

Ninh Vương thở dài nói: Nguyên lai còn có huyền bí như vậy, nếu không phải Cố công tử chỉ điểm, bản vương vẫn còn chẳng hay biết gì.

Lâu Tố Trân cũng khẽ gật đầu.

Nàng vốn đã cảm thấy có vấn đề ở đâu đó, nguyên lai Đường Bá Hổ vẽ tranh không dùng bút.

Ngược lại Thúy phi sắc mặt có chút khó coi.

Dẫu sao hiện tại đã không ai để ý văn tài của nàng thế nào nữa, tất cả đều chú ý tới bức tranh thần hồ kỳ kỹ này.

Nhưng lúc này Cố Hàn Uyên lại tạt một chậu nước lạnh vào Ninh Vương, hài hước khẽ cười nói: Chớ vội vui mừng, bức tranh này Đường Bá Hổ lấy người làm cọ để vẽ.

Nếu là lấy mấy vị Trắc phi mỹ nhân của Ninh Vương làm bút, coi như là tại hạ e rằng cũng phải tranh đoạt bức họa này.

Đáng tiếc.

Ninh Vương không ngại nghĩ xem, cây bút của bức họa này là ai.

Bốn vị Trắc phi của Ninh Vương nghe vậy đang có chút xấu hổ.

Dẫu sao lấy người làm cọ thì không tiện mặc quần áo cho lắm, phải không.

Nếu như là Cố Hàn Uyên chấp bút, ngược lại cũng không đến nỗi khó chấp nhận như vậy.

Lúc này lại thấy Ninh Vương cau mày nói: Bản vương nghe thuộc hạ bẩm báo Chúc Chi Sơn một thân dơ bẩn từ Đường phủ đi ra, vốn tưởng rằng hắn quá đáng ghét nên bị Đường Bá Hổ đuổi ra ngoài, không ngờ lại bị coi thành bút.

Thật là phung phí của trời.

Buồn cười.

Thật sự là chán ngán.

Ninh Vương giận tím mặt.

Các nàng cũng cảm thấy buồn nôn.

Chúc Chi Sơn vừa béo vừa xấu, coi hắn làm bút vẽ ra bức họa tự nhiên khiến người ta chán ghét.

Hơn nữa vừa rồi vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, giờ đây ảo tưởng tan vỡ lại cảm thấy ô uế tầm mắt, quả thực khiến các nàng khó chịu vô cùng.

Thúy phi lúc này còn chút không phục, chu môi nhỏ hỏi: Cố công tử nếu nói tranh này là dùng Chúc Chi Sơn làm bút vẽ, thế nhưng sợi lông sâu kia lại là dùng chỗ nào vẽ.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái, ý vị thâm trường nói: Có thể thử nghĩ, trên thân nam nhân chỗ nào tương tự nhất với nơi này.

Thúy phi nhất thời còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được Thú phi bên cạnh kinh ngạc kêu lên: A.

Ngắn như vậy ư.

Lại còn cong.

Thú phi vừa dứt lời liền đỏ bừng mặt.

Nàng vừa rồi chỉ vì quá mức kinh ngạc nên không khỏi buột miệng.

Các nàng còn lại mặt mày cũng đỏ bừng.

Bất quá, ánh mắt nhìn sợi lông sâu trên bức họa đều tràn đầy vẻ ghét bỏ.

Ngược lại Ninh Vương đắc ý ha ha cười nói: Ngắn nhỏ như vậy, thì có ích lợi gì.

Chương 1162

Hôm nào tiễn cái tên Chúc Chi Sơn kia đi Tịnh sự phòng là được rồi.

Coi như vừa giải mối hận trong lòng vì đã làm bản vương dơ mắt.

Hắn không cách nào không đắc ý.

Cảm giác ưu việt chính là do đối lập mà có.

Hơn nữa, chuyện liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, cảm giác ưu việt này chỉ càng thêm sâu sắc.

Bất quá hắn lại không phát hiện mấy vị Trắc phi của mình gần như đồng loạt bĩu môi.

Các nàng không hẹn mà cùng oán thầm trong lòng: Ngươi cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, có gì đáng để đắc ý chứ.

Lâu Tố Trân tuy không còn oán thầm như vậy, nhưng sắc mặt cũng thêm vài phần cổ quái.

Nhưng sau một khắc, nàng liền thẹn thùng đỏ bừng mặt.

Ban đầu ngọc thủ mười ngón tay giao hòa bị Cố Hàn Uyên dẫn dắt cầm đến nơi khác.

Nhiệt độ nóng rực truyền từ lòng bàn tay khiến nàng giật mình.

Đồng thời, bên tai vang lên tiếng trêu đùa thấp giọng của Cố Hàn Uyên: Vương phi còn thỏa mãn chứ.

Lâu Tố Trân xấu hổ mang theo vẻ oán giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Tuy rằng lúc này sự chú ý của mọi người đều đặt ở Ninh Vương đang đắc ý cười lớn và bức họa Hùng Ưng Giương Cánh, nhưng nàng vẫn không dám đáp lời, e sợ bị người khác nhìn ra manh mối gì.

Bất quá không đáp lời không có nghĩa là nàng chẳng làm gì.

Nàng vốn muốn mau chóng rút tay về, nhưng vì xúc cảm kia quá mức kinh người, thế nên nhất thời ngược lại có chút do dự.

Cuối cùng vẫn là lòng hiếu kỳ chiến thắng sự xấu hổ trong lòng nàng.

Cẩn thận từng li từng tí vươn ngón tay ngọc nhỏ dài lẳng lặng đo đạc.

Theo thời gian trôi qua, mặt nàng càng lúc càng đỏ thẫm, đôi mắt đẹp đang kinh hãi lại tràn đầy ngạc nhiên và hoảng loạn.

Cái này.

Thiếp không được đâu.

Lâu Tố Trân rụt rè thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

Nàng đã có chút sợ hãi rồi.

Thế nhưng trái tim nàng lại không hiểu sao thêm vài phần xao động, dưới làn váy hai chân theo đó khép chặt lại.

Đồng thời nàng cũng có chút khô miệng khát lưỡi, chỉ đành bưng chén rượu trên bàn khẽ nhấp một ngụm, để hóa giải phần nào.

Đương nhiên hiệu quả chỉ có thể nói là có còn hơn không.

Thậm chí bởi vốn đã hơi ngà ngà, lúc này lại thêm vài phần men say.

Đôi mắt đẹp càng lúc càng long lanh, mông lung.

Tỷ tỷ nếu thật không thắng nổi tửu lực, không ngại về nghỉ trước thì sao.

Bằng không vạn nhất thất thố thì không hay đâu.

Tử phi nhận thấy sắc mặt và thần tình của Lâu Tố Trân thay đổi, nhìn như quan tâm, kỳ thực âm dương quái khí nói.

Ninh Vương lúc này cũng quan tâm nói: Ái phi không ngại về nghỉ trước đi.

Chủ yếu là bởi vì hắn cảm thấy lấy bức Hùng Ưng Giương Cánh vẽ bằng Chúc Chi Sơn làm bút có chút mất mặt.

Lâu Tố Trân hiện tại đi nghỉ ngơi ngược lại có thể danh chính ngôn thuận chuyển sang chuyện khác, không phải bình phẩm họa của Đường Bá Hổ.

Lâu Tố Trân lúc này đã bị Cố Hàn Uyên nung nóng đến mức tâm hoảng ý loạn.

Có thể rời đi ngược lại là một sự giải thoát.

Vội vàng buông tay ra, đứng dậy nói: Thiếp thân quả thực có chút không thắng nổi tửu lực.

Nàng quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, mặt nàng nhất thời lại đỏ hồng.

Miễn cưỡng bình phục lại tâm tình, mới mấp máy môi, nhu nhược nói: Cố công tử, thiếp thân xin thất bồi trước.

Đây là bị dọa chạy sao.

Cố Hàn Uyên trong lòng buồn cười, nét mặt lại bất động thanh sắc ấm áp nói: Là tại hạ không phải, đã để Vương phi cùng tại hạ uống rượu.

Vương phi cứ đi nghỉ ngơi là được.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Vương phi xinh đẹp Lâu Tố Trân rời đi, trong lòng rất là vui mừng.

Trái tim nàng đã bị hắn trộm đi hơn nửa, chỉ chờ lúc nào lại lấy đi thân thể của nàng.

Chẳng hay Vương phi của mình đang bị Cố Hàn Uyên tơ tưởng, Ninh Vương lúc này ngược lại càng thêm nhẹ nhõm như thường.

Ninh Vương vung tay lên, ngữ khí hào sảng nói: Thúy phi, Tố phi, hai người các ngươi đi phụng dưỡng Cố công tử, rót rượu cho hắn.

Hai nàng nghe vậy, đôi mi thanh tú khẽ nhăn, liền tuân theo mệnh lệnh của Ninh Vương đi đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, rót rượu và dâng thức ăn cho hắn.

Lúc này, bên cạnh Cố Hàn Uyên là Thúy phi và Tố phi, bên cạnh Ninh Vương là Tử phi và Thú phi.

Không hiểu sao có cảm giác như hai người cùng lên thanh lâu, gọi nữ tử bồi rượu Déjà vu.

Người không biết nếu chứng kiến, chỉ sẽ cảm thấy quỷ dị.

Dẫu sao Ninh Vương đang để Trắc phi của mình rót rượu, phụng dưỡng Cố Hàn Uyên.

Chuyện này có thể không giống với Lâu Tố Trân trước đó cùng uống rượu với nhau.

Cảnh tượng hơi có vẻ khác người.

Nhưng Thúy phi và Tố phi lại dường như cũng không mấy ngoài ý muốn.

Trên thực tế, Ninh Vương những chuyện tương tự cũng không ít làm.

Chẳng qua trước kia đều là những cơ thiếp không có địa vị gì mới được an bài bồi rượu.

Đến Cố Hàn Uyên đây, liền trực tiếp là Trắc phi.

Với mức độ coi trọng của Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên, cách làm như thế đúng là bình thường.

Trên thực tế, ngoại trừ Ninh Vương phi Lâu Tố Trân ra, những Trắc phi khác dù được sủng ái đến mấy cũng không được Ninh Vương thật sự quan tâm.

Nói ví dụ, trong lịch sử từng có một đoạn cố sự như vậy: Khi Ninh Vương chuẩn bị nổi loạn, bị một Ngự sử phát hiện, đồng thời chuẩn bị tố giác hắn.

Ninh Vương thiết yến chuốc say tên Ngự sử kia, sau đó mệnh lệnh Thúy phi đến phòng Ngự sử thị tẩm.

Tên Ngự sử kia sau khi tỉnh lại nhất thời cũng không dám tố cáo Ninh Vương, bằng không chính hắn cũng sẽ thân bại danh liệt.

Thúy phi cũng là trong tình huống như vậy mà làm ra bài thơ Đêm Nghĩ này, biểu đạt tâm tình ưu buồn của nàng.

Thơ rằng: Liễu rủ thướt tha phất tường viện,Hán cung oán nghĩ lệ chẳng ngừng.

Tiếng Quản Huyền nuốt trăng cổng trời,Sương lạnh mành cửa sinh vạn ngói.

Rèm xanh lồng tối song phỉ thúy,Chăn gấm trống không đôi uyên ương.

Loan xanh nhìn hết tầm mắt không tin tức,Cô phụ khay vàng đêm Dạ Hương.

Đến cả Trắc phi được sủng ái nhất là Thúy phi còn có kết cục như thế.

Có thể tưởng tượng được, Ninh Vương đối với các nàng có biết bao không coi trọng.

Thật sự coi như là thiếp thất thông thường dùng, chỉ là địa vị và giá trị cao hơn một chút mà thôi.

Cũng chính vì vậy, các nàng mới vô cùng tích cực tranh thủ tình cảm, muốn thay thế Lâu Tố Trân.

Chỉ có trở thành Vương phi, mới sẽ không bị Ninh Vương bạc bẽo tùy ý vứt bỏ.

Sau khi Lâu Tố Trân rời đi, nói đúng nghĩa thì nơi Cố Hàn Uyên ở đã không còn là gia yến, mà là yến tiệc với sự phô trương nhỏ hơn.

Bốn vị Trắc phi của Ninh Vương đảm nhiệm thị nữ, vì hai người rót rượu, dâng thức ăn.

Mặc dù có sự chủ động phối hợp của Cố Hàn Uyên và yếu tố của Lâu Tố Trân, thế nhưng Ninh Vương có thể biến cục diện Cố Hàn Uyên đến hưng sư vấn tội thành tình cảnh hiện tại, quả thực có chút bản lĩnh.

Trách không được Ninh Vương có thể chiêu mộ được nhiều quan viên cùng tài ba dị sĩ như vậy.

Theo cái gọi là gia yến, kỳ thực là yến tiệc, Ninh Vương hứng thú càng lúc càng tăng vọt, liên tiếp mời rượu Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ngược lại cũng không cự tuyệt, chỉ là rượu đến môi vẫn theo lệ cũ ném vào Trữ Vật Không Gian.

Hắn ngược lại cũng vận công khiến khuôn mặt mình thoáng thêm vài phần say sắc, nhìn qua dường như mình vẫn còn ngà ngà.

Lúc này Ninh Vương đang say túy, thừa dịp tửu hứng, bắt đầu cùng Cố Hàn Uyên xưng huynh gọi đệ.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không đáp lời, hắn vẫn tự nhiên gọi Cố huynh đệ.

Chỉ thấy Ninh Vương đột nhiên ôm Tử phi và Thú phi bên cạnh, ra vẻ bất mãn nói: Cố huynh đệ hà tất câu nệ như vậy.

Nữ nhân của vi huynh chính là nữ nhân của huynh đệ, học theo vi huynh đây, không cần khách khí lên lầu tới liền được rồi.

Lời Ninh Vương nói có mấy phần chân tâm thật ý.

Khó mà nói.

Chương 1163

Dẫu sao hắn quả thực không mấy quan tâm đến những Trắc phi này.

Hắn thật sự rộng lượng như vậy ư.

Đến cả nữ nhân của mình cũng có thể tùy ý chia sẻ.

Cũng là nói bậy.

Dẫu sao cho đến nay, cũng không thấy hắn gả nữ nhân của mình cho người khác.

Đến cả thiếp thất địa vị không cao cũng không có.

Mục đích Ninh Vương nói như vậy chẳng phải vẫn là để kéo gần quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên sao.

Đến cả nữ nhân của mình đều có thể để ngươi tùy ý ôm, đối với ngươi còn chưa đủ móc tim móc phổi sao.

Gọi ngươi một tiếng huynh đệ, đủ tư cách chứ.

Thường nói huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục.

Y phục này của ta tuy còn chưa cho ngươi mượn mặc, thế nhưng đều đã cho ngươi tùy tiện sờ soạng, lại nói không phải huynh đệ thì có chút không đúng rồi chứ.

Nếu là người bình thường, vào lúc này hoặc là cảm động đến rơi nước mắt cúi đầu vái lạy, hoặc là kinh sợ vô cùng không dám vượt quá giới hạn.

Nhưng Cố Hàn Uyên là người bình thường sao.

Chỉ thấy hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, vô cùng thản nhiên ôm lấy Thúy phi và Tố phi bên cạnh.

Khẽ cười nói: Đa tạ Vương gia ưu ái.

Sau đó không nói gì thêm nữa.

Ninh Vương thấy thế cũng không khỏi hơi ngớ người.

Không phải chứ, ta đã đối với ngươi móc tim móc phổi như vậy rồi, ngươi nói tiếng tạ ơn xong lại không nói gì nữa.

Chẳng lẽ thật phải để ngươi mặc y phục của ta mới được sao.

Đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Cố Hàn Uyên, cũng đánh giá cao tiết tháo của hắn, Ninh Vương lúc này có chút khó xử.

Dẫu sao là lần đầu tiên nghĩ đến việc để nam nhân khác mặc y phục của mình, dù lại không quan tâm đến những Trắc phi kia, khó tránh khỏi ít nhiều có chút áp lực tâm lý.

Ninh Vương kỳ thực vẫn muốn triệt để lôi kéo được Cố Hàn Uyên.

Mà lôi kéo Cố Hàn Uyên tốt nhất là dùng mỹ nhân.

Chỉ là nữ tử đủ tư cách lại càng ít.

Kế mỹ nhân đã dùng qua, thậm chí suýt nữa vì hắn làm điều thừa mà cùng Cố Hàn Uyên trở mặt thành thù.

Điều này khiến hắn khi xem xét những nữ tử còn lại có thể dùng để lôi kéo Cố Hàn Uyên thì thêm vài phần cẩn thận.

Đã muốn đủ xinh đẹp, lại muốn đủ khiến hắn tín nhiệm.

Dung mạo xinh đẹp không khó tìm, như các thành viên Công Tôn Lan Hồng Hài Tử, mỗi người đều như hoa như ngọc, tất cả đều phù hợp tiêu chuẩn mỹ sắc.

Thế nhưng Ninh Vương đã không thể điều khiển được, cũng không cách nào tín nhiệm các nàng.

Ninh Vương tìm tới tìm lui cũng không tìm được người phù hợp yêu cầu của hắn.

Dưới tình huống này, hắn cũng không khỏi dán mắt vào những người bên cạnh mình.

Bốn vị Trắc phi của hắn đủ xinh đẹp, tương đối mà nói cũng đáng tín nhiệm.

Thật sự cho rằng Ninh Vương chỉ vì không quản lý tốt việc tranh giành tình cảm hậu trạch, bị sủng phi làm ồn ào, làm nũng liền hoàn toàn bất đắc dĩ mà mang các nàng đến sao.

Ninh Vương chỉ là bị Cố Hàn Uyên thao túng tâm lý ảnh hưởng, vô thức lựa chọn dùng nữ nhân để giải quyết vấn đề với Cố Hàn Uyên, chứ không phải hắn thật sự đã trở nên hồ đồ.

Thậm chí hắn còn hơi phát hiện khả năng tồn tại chút ám muội giữa Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân.

Bất quá, thứ nhất hắn tin tưởng Lâu Tố Trân trung trinh.

Thứ hai, hắn không cảm thấy Cố Hàn Uyên thật sự sẽ làm những chuyện không phù hợp lợi ích, còn để lại hậu họa vô cùng.

Hơn nữa, trong lòng Ninh Vương còn cất giấu chút lo lắng.

Thật sự đến lúc muốn quyết chiến đến cùng, Lâu Tố Trân liền có thể trở thành một lợi khí có thể thuyết phục Cố Hàn Uyên.

Thê tử và Hoàng vị, cái nào quan trọng hơn.

Thê tử có thể tái giá, mà Hoàng vị lại chỉ có một.

Hơn nữa, thường thường chỉ có một lần cơ hội, một khi bỏ lỡ sẽ không có lần thứ hai.

Bởi vì không ai ngu ngốc đến mức cho kẻ tạo phản thất bại cơ hội lần thứ hai.

Tóm lại, cùng một kiêu hùng đang mưu đồ tạo phản soán vị mà nói nhân tính cùng đạo đức, chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Khi Ninh Vương đang do dự, Thúy phi và Tố phi đang bị Cố Hàn Uyên ôm vòng eo nhỏ nhắn đều có chút ngớ người.

Các nàng cũng không biết sẽ có tình huống như vậy.

Những tâm tư ẩn giấu kia của Ninh Vương đương nhiên sẽ không nói kỹ càng với các Trắc phi của hắn.

Các nàng tới đây thật sự đơn thuần chỉ là vì tranh thủ tình cảm.

Muốn giống như Lâu Tố Trân trước kia giao hảo Cố Hàn Uyên để có được sự coi trọng của Ninh Vương.

Ví như Thúy phi đi trước một bước, muốn phô diễn tài hoa của mình không kém Lâu Tố Trân.

Tuy rằng kết quả nhỏ nhoi là bị vấp ngã trên bức Hùng Ưng Giương Cánh , nhưng cũng xem như là đã phó chư vào hành động.

Ba phi còn lại thậm chí còn có chút hết đường xoay sở, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Dẫu sao ba phi thật sự đơn thuần chỉ là dùng sắc đẹp để lấy lòng người mới có được thân phận Trắc phi.

Bốn vị Trắc phi quả thực vì Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn mà từng có nhiều ảo tưởng.

Nhưng ảo tưởng chỉ là ảo tưởng, cùng việc hóa thành hành động thực tế hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Trong suy nghĩ của các nàng, nhiều nhất cũng chỉ là như vừa rồi rót rượu, dâng thức ăn phụng dưỡng Cố Hàn Uyên là cực hạn rồi, nào ngờ Ninh Vương lại sẽ để Cố Hàn Uyên ôm Thúy phi và Tố phi.

Từ ý nghĩa đã hoàn toàn bất đồng, dẫu sao cũng có tiếp xúc thân thể thật sự.

Ninh Vương thật sự không bận tâm các nàng như vậy sao.

Trong lòng các nàng không khỏi có chút đau khổ.

Nhất là Thúy phi và Tố phi lúc này đã bị Cố Hàn Uyên ôm ở vòng eo.

Xem ra các nàng đã bị chọn làm vật hi sinh.

Thế nhưng loại tâm tình đau khổ này vẫn chưa duy trì được lâu.

Chỉ vì chưa qua bao lâu, các nàng cũng đã thân thể mềm nhũn ra, không tự chủ muốn dựa vào người Cố Hàn Uyên.

Các nàng chỉ cảm thấy bàn tay lớn kia của Cố Hàn Uyên dường như có ma lực.

Nhẹ nhàng vừa chạm vào, phương tâm nóng bỏng dường như cũng muốn tan chảy.

Hơi vuốt ve, liền khiến thân thể mềm mại của các nàng trở nên run rẩy.

Có thể nhịn không phát ra tiếng yêu kiều thẹn thùng, nương tựa vào người Cố Hàn Uyên, đã là cực hạn của các nàng rồi.

Còn có chút phản ứng thân thể, thật sự chỉ có thể mặc kệ nó.

Tử phi và Thú phi đứng nhìn tâm tình cũng rất phức tạp.

Các nàng vừa may mắn mình không phải là người bị Ninh Vương vứt bỏ, lại vừa vì Thúy phi và Tố phi cảm thấy tiếc hận.

Dẫu sao, Thúy, Tố nhị phi cơ bản tương đương với việc tuyệt đường trở thành Chính phi.

Chương 1164

Tuy là xem như giảm bớt đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút tâm tình như thỏ chết cáo buồn.

Chỉ là không bao lâu, các nàng cũng bối rối.

Không phải chứ, hai người các ngươi sao lại phóng đãng như vậy.

Mới qua bao lâu, các ngươi liền hận không thể dựa hẳn vào người Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa phản ứng của các ngươi cũng không khỏi quá mức rồi.

Cũng không phải là đã đến trên giường chiếu.

Tử, Thú nhị phi đều là nữ nhân, làm sao lại nhìn không ra Thúy, Tố nhị phi lúc này đang ở trạng thái nào.

Đôi mắt đẹp mị hoặc như xuân thủy, cánh môi thổ tức ấm áp, còn có thân thể mềm mại thường xuyên xấu hổ.

Không phải chứ, các ngươi thật sự không bận tâm Ninh Vương sẽ nghĩ thế nào sao.

Hay là thẳng thắn tự mình gây chuyện.

Kỳ thực, Cố Hàn Uyên khi kéo vòng eo hai nàng bên cạnh mình, liền lẳng lặng gia tăng cường độ Di Hồn Đại Pháp.

Phối hợp với men say của Ninh Vương, tăng cường hiệu quả ảo giác.

Cố Hàn Uyên bây giờ càng thêm chú trọng tu vi tinh thần, đối với Di Hồn Đại Pháp nghiên cứu càng lúc càng thâm nhập.

Di Hồn Đại Pháp tùy theo đó mà ứng dụng càng lúc càng cao.

Vì vậy lúc này trong mắt Ninh Vương, hai nàng đang trong tư thái đoan trang kháng cự tiếp xúc thân thể với Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Ninh Vương vừa cảm thấy vui mừng, lại có vài phần bất mãn.

Hắn làm nhiều như vậy chẳng phải là để chiêu dụ lấy lòng Cố Hàn Uyên sao.

Thúy, Tố nhị phi chống cự như vậy chẳng phải làm hỏng chuyện tốt của hắn sao.

Ninh Vương ngược lại vì phản ứng của Thúy, Tố nhị phi trong mắt hắn mà hạ quyết tâm.

Hắn nhìn Thúy, Tố nhị phi một ánh mắt đầy ý vị thâm trường.

Thúy, Tố nhị phi thấy thế như bị sét đánh, trong lòng đau khổ đồng thời cũng thêm vài phần giải thoát.

Thân thể mềm mại xụi lơ dính chặt vào người Cố Hàn Uyên.

Công tử, xin mời cạn chén này.

Bị thân thể mềm mại của Thúy, Tố nhị phi kẹp ở giữa, Cố Hàn Uyên nhìn chén rượu Thúy phi dâng tới trước mặt.

Mỉm cười, đem rượu trong chén uống cạn.

Thúy phi thấy thế nhất thời hai mắt sáng bừng.

Trong lòng không hiểu sao thêm vài phần thoải mái.

Bị Ninh Vương coi là con cờ đã đủ thảm.

Nếu như lại bị Cố Hàn Uyên cự tuyệt, nàng đều không biết mình nên làm thế nào.

Tuy Cố Hàn Uyên chỉ là uống chén rượu nàng kính, nhưng dưới tình huống như vậy lại dường như được trao cho một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Tố phi một bên phảng phất cũng nhận được gợi ý tương tự.

Công tử, còn có thiếp.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Tố phi, người có tướng mạo thanh thuần, da dẻ trắng nõn, so với Trắc phi của Ninh Vương thì càng giống thiên kim tiểu thư hơn.

Hắn chợt gia tăng mức độ ảnh hưởng của Di Hồn Đại Pháp đối với Ninh Vương, che đậy thị giác của hắn.

Đồng tử Ninh Vương không thể tránh khỏi mang theo vài phần sắc màu đục ngầu.

Cường độ lớn hơn nữa là thuộc về phạm vi thôi miên.

Thôi miên dễ dàng ảnh hưởng thần trí, cũng dễ dàng lưu lại dấu vết.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên sau khi khai thác sâu hơn Di Hồn Đại Pháp càng ưa thích sử dụng cách ám chỉ cùng che đậy ngũ giác không để lại dấu vết này.

Ninh Vương thân là Vương gia hoàng thất Minh quốc, dưới trướng cũng không phải không có cao thủ.

Vì vậy thôi miên đối với Ninh Vương hậu họa quá lớn, dễ dàng bị người phát hiện.

Cố Hàn Uyên sau khi xác nhận thị giác của Ninh Vương đã bị huyễn tưởng che đậy, khóe miệng khẽ cong, tiếp nhận ly rượu Tố phi dâng đến trước mặt.

Giữa lúc Tố phi vô thức thở phào nhẹ nhõm, Cố Hàn Uyên đột nhiên nâng chén rượu chạm vào môi nàng, cưỡng ép nàng uống hết rượu.

Tố phi ngậm rượu, đang không biết làm sao, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú kia của Cố Hàn Uyên đã gần trong gang tấc.

Nàng chỉ cảm thấy cánh môi bỗng nhiên ấm áp, rượu vốn ngậm trong miệng đã bị cướp đi.

Đồng thời dường như vì không muốn lãng phí, còn đối với nàng cướp bóc một phen.

Lúc này, ba phi còn lại thấy cảnh này lại một lần nữa bối rối.

Thật sự coi Ninh Vương như không tồn tại sao.

Ninh Vương thật sự cứ thế trừng mắt nhìn ư.

Cảm thấy bất khả tư nghị, các nàng vô thức nhìn về phía Ninh Vương, kết quả những gì lọt vào tầm mắt lại càng khiến các nàng hoài nghi nhân sinh hơn.

Chỉ thấy Ninh Vương khóe miệng mỉm cười, bộ dáng hết sức hài lòng.

Dẫu sao trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên đối mặt với sự mời rượu của Thúy, Tố nhị phi, có vẻ hơi thụ sủng nhược kinh, không còn tư thái lạnh nhạt như trước.

Điều này khiến Ninh Vương cảm giác mình đây là đã tìm đúng phương pháp chính xác.

Đối đãi Cố Hàn Uyên chính là phải chủ động một chút mới được, khiến hắn cảm nhận được thành ý của mình.

Tố phi chút bất tri bất giác cũng có chút trầm mê trong đó tạm thời không nói.

Ba phi còn lại chỉ cảm thấy lòng lạnh hơn phân nửa.

Loại tâm tình bi thương như thỏ chết cáo buồn càng rõ ràng hơn.

Mặc dù là Tử, Thú nhị phi lúc này ở bên cạnh Ninh Vương đều không cảm thấy nửa điểm tình cảm ấm áp.

Cảm thấy nhiều năm người bên gối có lẽ căn bản không phải là một con người, mà là một khối băng vô tình.

Có lẽ thật sự chỉ coi các nàng là món đồ chơi để mua vui bằng sắc đẹp.

Đến cả việc tranh thủ tình cảm với Lâu Tố Trân ngày xưa cũng trở nên nực cười.

Coi như các nàng có thể trở thành Chính phi của Ninh Vương, liệu có bị hắn vì mục đích gì mà vứt bỏ đi sao.

Lần này là Cố Hàn Uyên, tiếp theo sẽ là ai.

Có thể nào giống như Chúc Chi Sơn vậy, một nam nhân béo ục ịch còn thô bỉ ghê tởm.

Chỉ cần vừa nghĩ tới đã khiến các nàng sợ run người.

Lúc này Tử, Thú nhị phi thậm chí đều có chút bắt đầu ước ao Thúy, Tố nhị phi.

Nếu có lựa chọn, các nàng nhất định sẽ muốn cùng Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn.

Thúy phi nhìn thấy ánh mắt hâm mộ kia của Tử, Thú nhị phi, trong lòng lại bỗng nhiên thêm vài phần cảnh giác.

Các nàng chẳng phải cũng muốn thay thế đó sao.

Ý nghĩ như vậy khiến Thúy phi đột nhiên khẩn trương.

Các nàng không muốn đối mặt nam nhân như Chúc Chi Sơn, chẳng lẽ nàng đã nghĩ rồi sao.

Đột nhiên có giác ngộ, Thúy phi không chút do dự đem thân thể mềm mại tựa sát vào Cố Hàn Uyên chặt hơn.

Mặc dù ép đến mức mặt nàng đỏ bừng, cũng không có ý buông tay.

Chương 1165

Đồng thời, khoảnh khắc sau đó, nàng êm ái gọi Cố Hàn Uyên một tiếng: Công tử.

Thúy phi thấy sự chú ý của Cố Hàn Uyên quay lại.

Hạ quyết tâm, nhu nhược nói: Thiếp thân vừa rồi mời rượu không đúng cách, xin công tử lại cho thiếp thân một cơ hội.

Dứt lời liền chủ động ngậm một chén rượu vào trong miệng, đôi mắt đẹp long lanh nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Người ta đã chủ động như vậy, Cố Hàn Uyên sao lại không hiểu phong tình mà cự tuyệt.

Hắn buông Tố phi ra, chuyển sang phía Thúy phi, đem chén rượu đã chuẩn bị lại cướp lấy.

Không bao lâu, Thúy phi cũng trở nên giống Tố phi lúc trước.

Thần trí hoảng hốt, đôi mắt đẹp mê ly.

Còn như Tố phi được buông ra lúc này đã hoàn toàn không còn sức lực để ngồi dậy, xụi lơ trong lòng Cố Hàn Uyên.

Ngẩng đầu nhìn Thúy phi mời rượu Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng nhất thời tràn đầy xao động.

Không tự chủ dẫn dắt bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên vuốt ve chân ngọc của nàng.

Bên Cố Hàn Uyên xuân sắc vô biên.

Ninh Vương lại hơi nhíu mày.

Chỉ vì hắn không hiểu sao cảm thấy có chút cảm giác vi hòa.

Dẫu sao Di Hồn Đại Pháp chỉ che đậy thị giác của hắn, thính giác vẫn còn nguyên vẹn.

Những cuộc đối thoại và động tĩnh hơi lộ ra vẻ kỳ lạ khiến hắn cảm thấy không rõ vì sao.

Suy nghĩ hồi lâu không thể nghĩ thông, Ninh Vương chỉ có thể tạm thời buông.

Hào sảng cười nói: Trắc phi của bản vương kính rượu còn thỏa mãn chứ.

Cố huynh đệ chính là quá khách khí, bản vương coi Cố huynh đệ như huynh đệ tay chân, còn có gì là không thể chia sẻ.

Lời này của Ninh Vương vẫn là dối trá.

Hoàng vị hắn liền sẽ không chia sẻ.

Thế nhưng ngoài Hoàng vị ra, thật không có gì đáng giá để hắn keo kiệt.

Ngầm không coi Lâu Tố Trân là lợi thế có thể sử dụng vào thời khắc mấu chốt sao.

Cố Hàn Uyên dừng một chút, giả vờ cười khổ nói: Vương gia đây chẳng phải là muốn hãm tại hạ vào bất nghĩa ư.

Nói là nói như vậy, nhưng hành vi thì lại hoàn toàn tương phản.

Tử, Thú nhị phi thì tràn đầy kinh sợ.

Cố Hàn Uyên lớn mật, Ninh Vương lạnh nhạt, Thúy, Tố nhị phi kiều mị chủ động.

Tất cả những điều này đều đang mang đến chấn động cho các nàng.

Bị che giấu thông tin then chốt, Ninh Vương hồn nhiên không biết chân tướng, đang giả vờ bất mãn nói: Vậy làm sao nói là bất nghĩa đâu.

Bản vương chỉ là vui vẻ chia sẻ thứ tốt cho huynh đệ.

Cố huynh đệ chỉ cần an tâm tiếp nhận là được, về sau chỗ tốt chỉ biết càng nhiều hơn.

Ninh Vương đây đã là công khai chiêu mộ.

Hắn đang nói cho Cố Hàn Uyên, nếu thích mỹ sắc, vậy cho mỹ sắc.

Hắn đến Trắc phi cũng có thể cho, còn loại mỹ sắc nào không thể cấp cho Cố Hàn Uyên nữa.

Nói thật, người bình thường thật sự khó đỡ được bộ chiêu dụ lấy lòng hùng hồn hào phóng này của Ninh Vương.

Thuần phục một lão bản tốt, hùng hồn hào phóng như vậy thì có gì không tốt.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không phải người bình thường.

Dã tâm của hắn càng lớn, mong muốn càng nhiều.

Ninh Vương trong mắt hắn cũng chẳng qua là một công cụ có thể lợi dụng mà thôi.

Đối mặt viên đạn bọc đường, hắn chỉ biết nuốt kẹo, còn trả lại đạn pháo.

Đương nhiên cũng không thể hoàn toàn không có chút hồi đáp nào.

Bằng không làm sao còn treo được Ninh Vương.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng nói: Sự hùng hồn của Chu huynh, tại hạ bội phục sát đất.

Ninh Vương ngẩn người, ngay sau đó là vẻ mặt mừng rỡ.

Cố Hàn Uyên chỉ thay đổi xưng hô với hắn một chút, hắn liền có cảm giác kích động như mây tan thấy trăng sáng.

Hắn kích động như vậy cũng không lạ, thực sự là trước đây thái độ của Cố Hàn Uyên quá mức mơ hồ.

Dường như có thể thân cận, nhưng lại khiến người ta cảm thấy kỳ thực khoảng cách còn rất xa xôi.

Nửa vời, làm cho Ninh Vương vô cùng khó chịu.

Hơn nữa thất bại của vụ không diễm càng khiến hắn như mất đi một lối đột phá.

Cũng may Cố Hàn Uyên tôn sùng tài hoa của Lâu Tố Trân, mới khiến hai bên không mất đi liên hệ.

Ngày hôm nay hắn hao tâm tổn trí, thậm chí ngay cả Trắc Phi cũng đem ra, là vì điều gì.

Chẳng phải là muốn khiến quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và hắn có bước tiến đột phá sao.

Ý tưởng thu Cố Hàn Uyên về dưới trướng mình, Ninh Vương dần dần không dám nghĩ tới.

Uy danh Thiên kiếm ở Hoa Gia Bảo ngày đó cũng mang đến cho hắn chấn động không nhỏ.

Mối quan hệ hợp tác như Công Tôn Lan lại không an toàn.

Thậm chí không thể không lập mưu bức Công Tôn Lan vào khuôn khổ, xác định lập trường.

Hai loại quan hệ này đều không thích hợp dùng cho Cố Hàn Uyên, vậy tốt nhất chỉ còn lại là kết làm huynh đệ.

Nếu Cố Hàn Uyên xem hắn như huynh đệ, thì còn lý do gì không giúp hắn leo lên Hoàng vị.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên trợ hắn leo lên Hoàng vị, ít nhiều cũng phải phong chức Nhất Tự Tịnh Kiên Vương để tỏ lòng tôn sủng.

Còn nữ nhân ư.

Đã làm Hoàng đế rồi còn sợ không có nữ nhân sao.

Ninh Vương rất là xem thường đứa cháu Chu Hậu Chiếu này.

Cũng chỉ có tiểu tử ngốc Chu Hậu Chiếu kia mới còn nghĩ đến nam sủng.

Ninh Vương suy nghĩ thật hay, cũng rất thấu đáo.

Tuy cảm thấy hiện giờ muốn kết làm huynh đệ với Cố Hàn Uyên có lẽ còn thiếu một chút, nhưng việc Cố Hàn Uyên nguyện ý thay đổi xưng hô với hắn chính là một khởi đầu tốt.

Ninh Vương mừng rỡ quá độ, cười ha hả nói: Phải rồi.

Về sau không có người ngoài, huynh đệ ta ngươi cứ xưng hô như vậy.

Cố huynh đệ cũng đừng khách khí với ngu huynh, muốn gì cứ việc nói, bản vương nhất định sẽ đoạt về cho Cố huynh đệ.

Thật sự đã có hy vọng quan hệ với Cố Hàn Uyên sẽ thân cận hơn, nhận được sự trợ giúp từ bên ngoài, Ninh Vương ngược lại cẩn thận, không tính tiết lộ cho người ngoài.

Dù sao lúc này không giống ngày xưa.

Trước đây Ninh Vương là giả mượn danh Cố Hàn Uyên để đạt được thanh thế, rất xấu xa.

Bây giờ lại thật sự có khả năng được Cố Hàn Uyên tương trợ để leo lên Hoàng vị.

Làm sao không giữ mối quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên làm đòn sát thủ, đợi đến thời khắc mấu chốt lại nhất kích tất sát.

Như vậy trước khi hắn khởi sự, Chu Hậu Chiếu cũng có thể ít cảnh giác hơn một chút.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, mỉm cười không nói.

Tâm tư của Ninh Vương, hắn nhất thanh nhị sở.

Chương 1166

Vẫn cao ngạo lạnh lùng, dè dặt.

Như vậy Ninh Vương mới có thể vì hắn mà trả giá nhiều hơn.

Dù sao liếm cẩu chẳng phải là như vậy sao.

Ninh Vương đối với điều này không để ý, thậm chí còn cảm thấy đây mới là đúng đắn.

Nếu dễ dàng như vậy đã khiến Cố Hàn Uyên thay đổi thái độ, vậy công sức hắn bỏ ra lại vì cái gì.

Chỉ cần có chút tiến triển, chứng tỏ cách làm của hắn là đúng, như vậy là đủ rồi.

Liếm cẩu tự mình thuyết phục mình cũng coi như là một đặc sắc lớn.

Ninh Vương liên tiếp nâng chén, thoải mái ăn uống no say, dường như càng say hơn.

Hắn đẩy hai nàng Tử phi, Thú phi bên cạnh mình, cười lớn nói: Tử phi, Thú phi, hãy múa một khúc cho bản vương và Cố huynh đệ thêm hứng thú.

Hai nàng nhìn nhau, cũng không mấy bất ngờ.

Các nàng đứng dậy, biểu diễn ca vũ.

Tử phi tư thái yểu điệu, vũ kỹ uyển chuyển.

Thú phi tiếng nói thanh thúy trong trẻo, ngẩng cổ hát vang.

Đây chính là sở trường của hai nàng.

Một đoạn ca vũ trước đây chỉ biểu diễn trước mặt Ninh Vương, giờ đây vừa yêu kiều vừa quyến rũ, vô cùng mê hoặc.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Có Tử phi và Thú phi ca vũ trợ hứng, bầu không khí càng thêm náo nhiệt vài phần.

Lời nói của Ninh Vương cũng không cẩn thận như thường ngày.

Thường xuyên đàm luận về triều cục, xem thường những ý tưởng ngây thơ của đứa cháu làm Hoàng đế kia.

Việc dò xét như vậy đối với Cố Hàn Uyên tự nhiên không có tác dụng gì.

Hoặc là mỉm cười không nói, hoặc là thuận miệng qua loa.

Vẫn khiến Ninh Vương không cách nào dò xét được thái độ thật sự của hắn.

Ninh Vương đối với điều này cũng không gấp, không có sự phản cảm rõ ràng đã nói lên còn có hy vọng.

Dù sao người bình thường nếu nghe được những lời có vẻ đại nghịch bất đạo kia, hoặc là sẽ kinh sợ tột độ, hoặc là sẽ giận tím mặt.

Cố Hàn Uyên bình thản ngược lại cho thấy hắn cũng chẳng thèm để ý đến Chu Hậu Chiếu cái tên Hoàng đế này.

Kèm theo ca vũ của Tử phi và Thú phi, những lời nói và tiếng cười lớn của Ninh Vương, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Sự thờ ơ của Ninh Vương khiến Thúy phi và Tố phi dần dần trở nên lớn mật.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh Cố Hàn Uyên đã không thấy bóng dáng Thúy phi.

Ngược lại là Tố phi dâng rượu bằng môi, liên tiếp đưa mắt nhìn xuống dưới bàn.

Gương mặt ửng đỏ, ánh mắt phiêu hốt, thường thường còn không tự chủ nuốt nước bọt.

Để hóa giải khô khốc, nàng không còn cách nào khác là một lần lại một lần tựa miệng dâng rượu cho Cố Hàn Uyên, coi như tự an ủi.

Ninh Vương với đôi mắt gần như mù mịt còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên đang hưng trí dạt dào thưởng thức ca vũ của Tử phi và Thú phi.

Lúc này hắn giọng căm hận nói: Cái tên Đường Dần kia thật là không biết điều.

Bản vương mấy lần mời hắn làm việc, hắn đều lấy cớ ốm không đến.

Kết quả hắn còn có thể lấy Chúc Chi Sơn làm bút vẽ tranh, nào giống như người bệnh nặng.

Rõ ràng là lừa gạt bản vương.

Hắn lại nghi hoặc nói: Nhưng là bản vương phái ngự y đến chẩn đoán cho hắn, lại hồi báo nói mạch tượng hỗn loạn, đã mắc bệnh nan y.

Quả thật cổ quái.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Điều này có gì kỳ quái, Đường Bá Hổ là một cao thủ võ công, thay đổi mạch tượng của mình dễ như trở bàn tay thôi.

Cái gì.

Đường Dần biết võ công sao.

Ninh Vương vẻ mặt kinh ngạc, hắn vẫn cho rằng Đường Bá Hổ chỉ là một thư sinh văn nhược, không ngờ hóa ra lại là văn võ song toàn.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, ý vị thâm trường khẽ cười nói: Võ công còn không thấp, nếu không hắn làm sao có thể lấy tên mập mạp Chúc Chi Sơn kia làm bút mà vẽ ra bức Hùng Ưng Giương Cánh Đồ.

Võ công của Đường Bá Hổ quả thực không thấp, ít nhất cũng là tu vi Tông Sư.

Quả thực là văn võ song toàn.

Trong lịch sử thời kỳ này, Đường Bá Hổ đã qua tuổi bốn mươi, chứ không phải là tiểu sinh thư sinh yếu ớt trong phim ảnh.

Đương nhiên thời gian tuyến của thế giới này hỗn loạn, Đường Bá Hổ còn chưa già đến vậy, nhưng ngoài ba mươi chắc chắn là có.

Sở dĩ Đường Bá Hổ điểm Thu Hương chỉ là trâu già gặm cỏ non.

Lời giải thích của Cố Hàn Uyên rất hợp lý, hợp lý đến mức Ninh Vương cũng không biết phải phủ nhận thế nào.

Đương nhiên hắn cũng không muốn phủ nhận, giận tím mặt nói: Đường Dần sao dám lấn lướt bản vương.

Vốn dĩ đã rất khó chịu với Đường Bá Hổ, Ninh Vương lần này triệt để hận hắn.

Che giấu võ công, thay đổi mạch tượng, đây là muốn coi hắn là kẻ ngốc sao.

Trong mắt Ninh Vương hung quang lóe lên, đã suy nghĩ làm sao chỉnh đốn Đường Bá Hổ một phen.

Sự thân mật và nhiệt tình của Ninh Vương chỉ là dành cho Cố Hàn Uyên.

Đối mặt với những người khác, hắn vẫn là cái tên Ninh Vương hoành hành ngang ngược, bá đạo và hung ác kia.

Trong nguyên kịch, vì không biết đối phương, Ninh Vương bị Đường Bá Hổ chỉnh cho một trận thảm hại, mất hết thể diện.

Lần này Ninh Vương đã có phòng bị trước, Đường Bá Hổ e rằng sẽ gặp xui xẻo.

Có lẽ là bởi vì đã mở ra trọng tâm câu chuyện.

Ninh Vương nhấn mạnh nhắc đến những kẻ khiến hắn khó chịu.

Hắn trầm mặt nói: Còn có lão gia hỏa Hoa Thái Sư kia, trên triều đình ý kiến không hợp, nhiều lần đối nghịch thì cũng thôi đi, nhưng đề nghị phong hầu cho Cố huynh đệ cũng mấy lần chịu sự cản trở của hắn, thật đáng trách cực kỳ.

Ninh Vương quả thật ba câu không rời việc vì Cố Hàn Uyên mà tốt.

Giờ nào khắc nào cũng đang gây thiện cảm.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lóe lên.

Hắn mặc dù không để ý đến việc phong hầu hay không, thế nhưng ta không muốn và ngươi không cho ta, là hai chuyện khác nhau.

Vừa lúc hắn cũng đang rất hứng thú với bốn vị tỳ nữ Xuân, Hạ, Thu, Đông như hoa như ngọc kia.

Trên triều đình, đối nghịch với Ninh Vương tự nhiên không chỉ có Hoa Thái Sư.

Trên thực tế, chỉ cần là quan viên trung thành với Hoàng đế mà nhận thấy dã tâm của hắn đều sẽ đối nghịch với hắn.

Ninh Vương mở máy nói, liên tiếp oán trách nhiều người.

Trong đó đặc biệt là Hoa Thái Sư và Hình Bộ Thị Lang Vương Thủ Nhân.

Trong lịch sử chính là Vương Thủ Nhân đã bình định loạn Ninh Vương.

Vương Thủ Nhân bình định loạn Ninh Vương, vì công được phong chức Tân Kiến bá, trở thành một trong ba vị văn thần đời Minh được phong tước vì quân công.

So với Hoa Thái Sư, Vương Thủ Nhân mới là khắc tinh của Ninh Vương.

Hơn nữa, Ninh Vương từ lúc khởi binh tạo phản đến khi binh bại bị bắt cuối cùng chỉ mất gần bốn mươi ba ngày, tương đối mất mặt.

Tài năng quân sự của Ninh Vương chẳng khác gì Tôn Thập Vạn, tương đối kém cỏi.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chưa bao giờ quá lo lắng về thế lực của Ninh Vương mạnh đến mức khó chế ngự.

Hoặc có lẽ Ninh Vương làm rất tốt trong việc lôi kéo lòng người, nhưng cuối cùng cũng chỉ là chí lớn tài mọn.

Hải Thụy cũng có tên trong danh sách.

Bất quá Hải Thụy chủ yếu nhằm vào Nghiêm Tung, xung đột với Ninh Vương ngược lại không kịch liệt lắm.

Chương 1167

Đơn thuần chỉ là không quen nhìn Ninh Vương hoành hành ngang ngược mà thôi.

Cố Hàn Uyên nghe các loại oán giận của Ninh Vương, khóe miệng cong lên một độ cung thích thú.

Chỉ một lát sau, một gương mặt ửng đỏ, tóc mai hơi có chút tán loạn từ dưới bàn nhô lên.

Chính là Thúy phi đã lâu không thấy.

Chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp đỏ bừng của nàng tràn đầy vẻ làm khó.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khẽ chạm nhẹ vào yết hầu trắng nõn của nàng.

Được rồi, không cần làm khó.

Thúy phi kiều mị trắng liếc Cố Hàn Uyên một cái, bưng một chén rượu lên uống cạn, cuối cùng mới dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn một màn này, ba phi đều có chút tâm hồn rung động.

Tố phi ngồi tựa trong ngực Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại càng lúc càng mềm yếu, không khỏi lại ngửa đầu dâng thêm một lần rượu ngọt ngào.

Vũ đạo của Tử phi bước chân lảo đảo.

Giọng hát của Thú phi lạc điệu.

Khiến Ninh Vương cũng không khỏi thầm nhíu mày.

Có lẽ là vì mang theo tức giận mà uống rượu dễ say hơn, Ninh Vương lúc này dường như càng say.

Ninh Vương miệng lớn, mắt say lờ đờ mông lung nói: Vẫn là Cố huynh đệ rộng lượng hơn, bản vương có chút không thắng tửu lực.

Cố huynh đệ tối nay không ngại cứ ở lại vương phủ của bản vương đi.

Cũng không đợi Cố Hàn Uyên đáp lời, hắn lảo đảo đứng dậy, nói: Hai vị Trắc Phi, đỡ bản vương về nghỉ.

Tử phi và Thú phi trước tiên vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên, rồi mới mấp máy môi đỡ Ninh Vương, đưa hắn rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Ninh Vương rời đi, ánh mắt lại thêm vài phần khó hiểu.

Ninh Vương đây là cảm thấy lớp đường bọc trước đây của hắn chưa đủ ngọt sao.

Cho nên bây giờ là định trực tiếp nhét đường vào miệng hắn.

Vẫn là hai viên kẹo mềm ngọt ngào, ấm nóng.

Tắc tắc, đúng là dụng tâm lương khổ a.

Thúy phi và Tố phi lúc này gần như treo trên người Cố Hàn Uyên.

Tố phi với đôi mắt đẹp ướt át lộ ra khát vọng, mềm mại nói: Công tử, chúng thiếp dẫn chàng đi nghỉ ngơi.

Thúy phi cũng ở một bên ôn nhu phụ họa nói: Chúng thiếp có thể hầu hạ công tử tắm rửa trước.

Nhìn đôi mắt đẹp tràn đầy xuân tình của nàng lúc này, càng thêm yêu diễm dịu dàng đáng yêu.

Chắc là không làm ra được Đêm Nghĩ đi.

Cố Hàn Uyên tùy ý các nàng dùng phương thức gần như muốn nhào nặn vào thân thể hắn mà đưa hắn rời đi.

Khóe môi cong lên lại mang theo vài phần vi diệu.

Một gian khách phòng xa hoa nhất trong phủ Ninh Vương.

Đây là nơi chỉ khi chiêu đãi quý khách mới dùng.

Tỷ như một vị Vương gia hoặc một đại quan nhất phẩm.

Một tràng tiếng gõ cửa do dự vang lên.

Sau một lúc lâu, cửa phòng cuối cùng cũng được mở ra.

Bên trong là Thúy phi và Tố phi với vẻ mặt u oán.

Ngoài cửa là Tử phi và Thú phi với thần tình bi thương, nhưng đôi mắt đẹp lại mơ hồ có vẻ mong chờ.

Bốn nữ nhân nhìn nhau, đều vô cùng kinh ngạc trước tình huống của đối phương.

Các ngươi sao lại ở đây.

Cố công tử đâu rồi.

Sự im lặng lan tràn, sắc mặt bốn nữ nhân đều không tốt.

Cuối cùng vẫn là Tử phi ngoài cửa mở lời trước: Là Vương gia bảo hai thiếp đến.

Sắc mặt Tử phi khi nói ra lời này rất tối tăm.

Thúy phi và Tố phi ngược lại không cảm thấy bao nhiêu bất ngờ.

Đây là thủ đoạn của Ninh Vương.

Chỉ là khó tránh khỏi có chút khổ sở.

Ninh Vương đối với bốn vị Trắc Phi của hắn thật sự không để bụng.

Tưởng tượng năm đó.

Khi các nàng gả cho Ninh Vương trở thành Trắc Phi, đều cảm thấy quãng đời còn lại nhất định sẽ vinh hoa phú quý, cả đời hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng mà hiện thực lại tát cho các nàng một cái tát đau điếng.

Ninh Vương từ trước đến nay chưa từng để ý đến các nàng.

Tử phi và Thú phi hồi tưởng lại tình hình lúc đó.

Các nàng đỡ Ninh Vương về phòng, đang định chăm sóc Ninh Vương say rượu đi ngủ.

Mới vừa vào gian phòng, chỉ thấy Ninh Vương vốn dường như say đến đứng cũng không vững bỗng nhiên thẳng người lên, đẩy hai nàng đang đỡ hắn ra.

Trên mặt Ninh Vương tuy còn mang vẻ say rượu, thế nhưng ánh mắt vẫn còn tính toán rõ ràng.

Hiển nhiên hắn căn bản không say như những gì đã biểu hiện trước đó.

Ninh Vương tuy không có thần công hộ thể gì, nhưng việc uống rượu cùng Cố Hàn Uyên chỉ do tự mình chuốc lấy khổ sở.

Thế nhưng hắn vốn là thường xuyên ăn uống tiệc rượu, ngược lại cũng luyện thành một thân tửu lượng tốt.

Hơn nữa để đề phòng vạn nhất, hắn còn dùng chén cơ quan.

Nhìn như chén đầy, kỳ thực không đến phân nửa.

Chính là như vậy, hắn đều suýt nữa ngã nhào.

Nhận thấy mình căn bản không thể chuốc say Cố Hàn Uyên, Ninh Vương quả quyết thấy tốt thì dừng.

Giả bộ đã không thắng tửu lực, sắp say ngã dáng vẻ mà rời đi.

Không nên coi thường chỉ số IQ của người thời đại này, cũng không nên coi thường một kiêu hùng như Ninh Vương.

Đương nhiên những tiểu tâm tư và trò vặt này của Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên đều không có tác dụng gì.

Cố Hàn Uyên không chỉ đã sớm nhận ra sự mờ ám của chén cơ quan, càng là đoán được tâm tư của Ninh Vương.

Chẳng phải là muốn chuốc say hắn rồi mới cho Trắc Phi thị tẩm.

Vu oan hãm hại thì chưa đến mức, thế nhưng ý tưởng nắm được một vài nhược điểm thì luôn có.

Cuối cùng Ninh Vương phát hiện chuyện không thể làm, liền thẳng thắn lùi lại mà cầu việc khác, theo hướng bề ngoài.

Tuy là hiệu quả tốt ngoài ý liệu.

Thế nhưng tình huống này cũng không cần trông cậy vào việc dùng nó làm nhược điểm của Cố Hàn Uyên.

Dù sao cũng là hắn chủ động đề xuất dâng Trắc Phi cho Cố Hàn Uyên.

Nếu hắn dám đem ra làm nhược điểm, đó chính là đang kết thù.

Thật sự cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không giết người sao.

Ninh Vương lại đã hiểu qua cơn giận thất phu của Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải Lâu Tố Trân cứu vãn, hắn có lẽ đã mệnh tang Hoàng Tuyền.

Những tiểu tâm tư này của Ninh Vương tự nhiên không thể gạt được Cố Hàn Uyên.

Còn chén cơ quan thì càng không đáng để mỉm cười một cái.

Chương 1168

Luận về việc uống rượu gian lận, còn có ai am hiểu hơn hắn sao.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên ngược lại không phải là muốn gian lận, chỉ là không muốn uống những thứ rượu đục kia mà thôi.

Sau đó Ninh Vương trầm giọng phân phó với Tử phi và Thú phi đang kinh ngạc: Các ngươi cũng sang hầu hạ Cố huynh đệ đi.

Hai nàng đều vô cùng kinh ngạc, không biết làm sao.

Ninh Vương thấy hai nàng do dự, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nói: Sao vậy.

Hầu hạ huynh đệ của bản vương còn ủy khuất các ngươi sao.

Nghe Ninh Vương nói vậy, hai nàng không dám tiếp tục cự tuyệt.

Mang theo tâm tình nặng nề lại mơ hồ có chút mong đợi đi đến khách phòng đã chuẩn bị cho Cố Hàn Uyên.

Thấy sự bạc bẽo của Ninh Vương, các nàng đã dần dần không để bụng hình tượng của mình trước mặt hắn.

Ngược lại, không chừng một ngày nào đó cũng sẽ bị vứt bỏ, vậy tại sao không chọn Cố Hàn Uyên chứ.

Các nàng trước đó nhưng là thầm ước ao Thúy phi và Tố phi.

Kết quả Thúy phi và Tố phi gặp được, lại không thấy Cố Hàn Uyên.

Thúy phi nghe Tử phi giải thích xong, u u than nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó rầu rĩ không vui nói: Chúng thiếp hầu hạ Cố công tử tắm rửa xong, hắn liền rời đi.

Ninh Vương vì lôi kéo Cố Hàn Uyên, bắt đầu bỏ ra vốn liếng tương đối lớn.

Đây là điểm ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không thể không bội phục.

Đương nhiên, vô luận dùng phương pháp nào, xét đến cùng vẫn là vì cột Cố Hàn Uyên lên cỗ chiến xa của hắn, trợ hắn leo lên Hoàng vị.

Ninh Vương đem Tử phi và Thú phi cùng nhau đưa qua, ngoài việc biểu đạt thành ý của mình, cũng là bởi vì thấy Cố Hàn Uyên dường như rất hứng thú, rất thưởng thức ca vũ của hai nàng.

Ninh Vương mắt mờ mịt lo lắng Cố Hàn Uyên đối với Thúy phi và Tố phi hứng thú ít ỏi, sở dĩ liền thêm một tầng bảo hiểm.

Hai vị Trắc Phi không đủ, bốn vị Trắc Phi, thành ý luôn là đủ chứ.

Thật sự chỉ cần ngươi muốn, chỉ cần ta có, tất cả đều cho ngươi.

Tương đối làm người ta cảm động a.

Bất quá Cố Hàn Uyên là người có sắc đảm ngập trời, không phải bị sắc dục làm cho hôn mê đầu óc.

Sao lại dễ dàng như vậy mà mắc lừa Ninh Vương.

Nếu là hắn thoải mái như vậy nhận bốn phi, e rằng thật không dễ dàng xuống khỏi cỗ chiến xa của Ninh Vương.

Huống chi trong quý phủ Ninh Vương còn có điều khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú hơn.

Vậy Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã đi đâu để thâu hương thiết ngọc chứ.

So với việc xin xỏ, Cố Hàn Uyên am hiểu hơn việc trộm cắp.

Huống chi hắn chính là tới đưa ấm áp.

Sở dĩ tự nhiên là đến chỗ Lâu Tố Trân.

Trong phòng, Lâu Tố Trân đang trằn trọc, tâm loạn vô cùng.

Kẻ làm loạn lòng nàng tự nhiên là Cố Hàn Uyên, kẻ đã khiến nàng suýt chút nữa chủ động dâng nụ hôn, cùng với lặng lẽ mười ngón tay tương khấu dưới bàn.

Nàng rất xấu hổ.

Xấu hổ với tâm tư của chính mình muốn phản bội Ninh Vương.

Xấu hổ với việc mặc dù biết là sai, nhưng vẫn không ngừng được mà nghĩ đến Cố Hàn Uyên.

Xấu hổ với việc càng tưởng niệm, phương tâm liền càng xao động không ngừng.

Cho dù đã tắm rửa xong, cũng không cách nào hóa giải được bao nhiêu.

Dưới làn váy, đôi chân ngọc lặng yên quấn quýt vào nhau.

Đáng tiếc, điều này sẽ chỉ khiến trái tim nàng càng thêm xao động khó an.

Không kìm lòng được khẽ gọi một tiếng: Cố công tử.

Vương Phi quả nhiên là nhớ ta.

Tiếng trêu đùa vang lên bên tai Lâu Tố Trân.

Chiếc eo nhỏ mềm mại bị một đôi cánh tay cường tráng hữu lực từ phía sau ôm lấy.

Lâu Tố Trân trước tiên vô thức cả kinh.

Đột nhiên bị người ôm lấy trên giường của mình, kinh hoảng luôn là khó tránh khỏi.

Nhưng điều khiến nàng e lệ khó chống đỡ là nghe được thanh âm vang lên từ phía sau, ngửi được khí tức quen thuộc dễ chịu kia, lại không tự chủ mà mềm nhũn thân thể.

Thân thể của chính mình là đã tiếp thu hắn rồi sao.

Lâu Tố Trân vì ý niệm đột nhiên xuất hiện này mà e lệ không ngớt.

Thế nhưng để nàng giãy giụa chống cự lại không làm được.

Chỉ đành dùng giọng nói mềm mại vô cùng, e thẹn kinh ngạc hỏi: Ngươi. sao ngươi lại đến đây.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới bằng phẳng của nàng.

Thán phục nàng tinh tế ôn nhuận, xúc cảm vừa vặn, tuyệt không giống như đã từng mang thai một đứa con trai.

Trong lòng Cố Hàn Uyên cũng không khỏi thêm vài phần hừng hực, tiến đến bên tai Lâu Tố Trân khẽ cười nói: Ta có thể nào nỡ để Vương Phi một mình gối chiếc khó ngủ.

Lâu Tố Trân thân thể mềm mại run rẩy, phát ra một tiếng yêu kiều nhàn nhạt.

Dáng vẻ kiều diễm mềm mại kia rất cảm động.

Thế cho nên Cố Hàn Uyên càng lúc càng không yên.

Lâu Tố Trân vội vàng đè xuống bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên, ngượng ngùng kêu: Đừng.

Vương Phi chẳng lẽ không muốn biết sau khi ta đi đã xảy ra chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên chuyển dời sự chú ý của Lâu Tố Trân.

Lâu Tố Trân đối với chuyện này quả thật có chút hiếu kỳ, chỉ vì điều này có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa nếu Cố Hàn Uyên đã nhắc tới, tất nhiên có chuyện gì nàng không tưởng tượng được đã xảy ra.

Nhưng mà mặc kệ nàng nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra sẽ là tình huống như vậy.

Theo Cố Hàn Uyên chậm rãi kể ra, Lâu Tố Trân từ kinh ngạc khó tin, đến ưu sầu trong lòng mà than tiếc.

Mà lúc này bốn phi bị bọn họ đàm luận vẫn ở trong khách phòng vốn dành cho Cố Hàn Uyên nghỉ lại.

Thúy phi và Tố phi vô cùng u oán.

Khi các nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên tắm rửa, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không quá thành thật.

Hơn nữa nếu là hầu hạ tắm rửa, thật sự sạch sẽ tự nhiên phải vệ sinh một chút.

Coi như là bổ sung nội dung Tố phi từng ước ao Thúy phi trước đó.

Và điều này dưỡng nhan, khiến da thêm trắng đẹp.

Kết quả Cố Hàn Uyên chiếm hết tiện nghi của các nàng, nhưng lại rời đi vào lúc các nàng nóng nảy nhất.

Phải biết rằng lúc đó các nàng lại cho rằng sẽ hoàn thành chuyện tốt ngay trong lúc tắm rửa.

Lúc này sự u oán trong lòng các nàng cũng có thể tưởng tượng được.

Tử phi và Thú phi nhìn dáng vẻ giận không chỗ phát tiết của Thúy phi và Tố phi cũng có chút đồng tình.

Bất quá nghĩ đến hai người mình cũng bị Ninh Vương sai đến, các nàng cũng chẳng có gì có thể may mắn.

Có lẽ là vì đồng bệnh tương liên, quan hệ của bốn nữ nhân đột nhiên trở nên tốt hơn nhiều.

Đồng thời phát ra một tiếng u u than nhẹ xong, liền hữu hảo trò chuyện với nhau.

Chủ yếu vẫn là Tử phi và Thú phi cảm thấy hiếu kỳ về Cố Hàn Uyên, liền hỏi Thúy phi và Tố phi.

Thú phi gương mặt ửng hồng, lấy tay khoa tay múa chân, tò mò hỏi: Cố công tử thật sự như vậy.

Thúy phi và Tố phi đồng thời đỏ mặt.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ dư vị và mê ly.

Chương 1169

Dù sao ngày xưa đều là cơm rau dưa, đột nhiên nếm được sơn trân hải vị khó tránh khỏi dư vị vô cùng.

Thúy phi chỉ cảm thấy bây giờ nghĩ lại, vẫn có loại cảm giác tim đập thình thịch.

Không khỏi thần tình hơi hoảng hốt nói: Ân, còn hơn những gì ngươi tưởng tượng.

Thiếp hiện tại quai hàm còn có chút tê dại.

Nói xong che che mặt cười, lại tựa như đang muốn chứng minh sự chân thực cho hai nàng.

Tử phi và Thú phi nghe vậy, phương tâm đập thình thịch, không hiểu sao thấy khô khát một hồi.

Lúc các nàng ở tiệc rượu, khi thấy Thúy phi từ dưới bàn ngẩng đầu lên, có thể là do không cẩn thận mà thất thố.

Một người vũ bộ rối loạn, một người hát lạc điệu.

Thú phi hơi ước mơ mà hỏi: Các ngươi thật sự chủ động như vậy sao.

Tố phi thẹn thùng đảo mắt, cười ha hả nói: Bàn tay của Cố công tử. căn bản không cách nào chống cự hắn.

Hiển nhiên đoạn thời gian tắm rửa kia đối với nàng mà nói cũng là hồi ức mỹ hảo.

Tử phi nghe hiểu, không khỏi lẩm bẩm nói: Đây thật là.

Lời đến nửa chừng liền không nói được nữa.

Dù sao quá mức cảm thấy thẹn.

Không chỉ Tử phi nghe hiểu.

Đối với Thú phi cũng không có độ khó gì.

Dù sao các nàng đều là lấy sắc thị nhân mới được lên làm Trắc Phi của Ninh Vương.

Hoặc ít hoặc nhiều đều đã nghe nói qua loại kiến thức này.

Chỉ là trước đây không có cơ hội tận mắt chứng kiến mà thôi.

Tử phi lúc này bỗng nhiên sắc mặt có chút cổ quái hỏi: Các ngươi nói Cố công tử bỏ mặc chúng ta, là đi đâu rồi.

Nàng thật sự không hiểu lý do Cố Hàn Uyên cự tuyệt.

Ba nữ nhân nghe vậy đều ngẩn người.

Thúy phi và Tố phi trước đây lòng tràn đầy u oán, thật sự chưa từng cân nhắc qua vấn đề này.

Thú phi hoang mang nói: Chẳng lẽ Cố công tử thật sự là chính nhân quân tử.

Thúy phi nhẹ vuốt đôi môi ướt át, khẽ nói đầy hư ảo: Ngươi đang nói đùa đủ rồi sao.

Thú phi cười khan một tiếng, không nói nữa.

Sự suy đoán của Tử phi là điều các nàng chưa bao giờ ngờ tới.

Nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Lâu Tố Trân quá mức đáng tin.

Không chỉ người ngoài, các nàng cũng vậy.

Các từ như ngoại tình, yêu đương vụng trộm dường như rất khó liên quan đến một Lâu Tố Trân đoan trang, tiết liệt.

Nhưng mà trực giác của nữ nhân đôi khi lại chuẩn đến bất ngờ.

Bất quá Thúy phi là người đầu tiên phủ định nói: Không thể nào, bọn họ dường như không có gì đặc biệt.

Hơn nữa, Vương Phi tỷ tỷ đâu có cần làm vậy.

Nàng lại đâu phải như chúng ta.

Nàng từng là người tranh đấu gay gắt nhất với Lâu Tố Trân.

Lúc này người nguyện ý tin tưởng Lâu Tố Trân nhất cũng là nàng.

Hơi có chút ý tứ vừa là địch vừa là bạn.

Vậy Cố công tử nếu như đối với ngươi cảm thấy hứng thú, ngươi có thể cự tuyệt được không.

Tử phi lúc này tung một đòn trọng quyền, trực tiếp đánh Thúy phi á khẩu không trả lời được.

Đừng nói là Cố Hàn Uyên biểu thị đối với nàng có hứng thú.

Ngay cả nhìn nhiều hai mắt, nàng đều cảm thấy mình sẽ run chân.

Thúy phi đàng hoàng nhận thua nói: Không thể.

Tử phi lúc này mắt lộ ra vẻ trầm tư nói: Hơn nữa cũng không phải hoàn toàn không có dấu vết, ta ngẫu nhiên có thấy bọn họ nhìn đối phương.

Lúc đó không nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại lại cho người ta một loại cảm giác đang liếc mắt đưa tình.

Đây đều là những chi tiết nhỏ rất dễ bị sơ sót lúc đó.

Thế nhưng sau đó mang theo quan điểm chủ quan hồi tưởng, tổng sẽ nhận thấy được một chút đầu mối.

Dù sao Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên nhắm vào Ninh Vương, chứ không phải các nàng.

Thúy phi kinh ngạc hỏi: Chẳng lẽ nói Cố công tử thật sự đi chỗ Vương Phi tỷ tỷ sao.

Nàng đang kinh ngạc hơn, càng nhiều hơn là không cam lòng.

Lại thua rồi.

Lại một lần nữa bại bởi Lâu Tố Trân.

Hơn nữa lần này thua thảm hại hơn.

Phía Ninh Vương nếu đã vứt bỏ các nàng một lần, vậy các nàng liền vĩnh viễn không còn cơ hội.

Ngược lại Cố Hàn Uyên lại trở thành hy vọng cuối cùng của các nàng.

Không thể không nói, thật là châm chọc.

Dù sao xét đến cùng, Cố Hàn Uyên mới là kẻ đầu sỏ gây hại khiến các nàng rơi vào cục diện này.

Tử phi u u nói: Coi như là thật sự thì sao.

Chúng ta lẽ nào còn có thể đuổi theo sao.

Bốn nữ nhân đồng thời trầm mặc, sau đó không hẹn mà cùng phát ra một tiếng than nhẹ thất lạc.

Đúng vậy, coi như là thật sự, các nàng lại có thể làm gì chứ.

Đi cáo trạng sao.

Đừng đùa, các nàng còn chưa ngốc đến mức đoạn tuyệt đường sống.

Nếu có thể, các nàng càng hy vọng Lâu Tố Trân có thể niệm tình giao hảo nhiều năm mà kéo các nàng một phen.

Như vậy các nàng từ nay về sau nhất định sẽ xem Lâu Tố Trân như tỷ tỷ thật sự mà đối đãi.

Lúc này, Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân mà các nàng hằng tâm niệm niệm cũng đang bàn luận về các nàng.

Lâu Tố Trân sắc mặt phức tạp nói: Vương gia bảo Thúy phi và Tố phi rót rượu cho chàng, dâng rượu sao.

Còn bảo Tử phi và Thú phi ca vũ trợ hứng.

Lại còn bảo các nàng thị tẩm cho chàng.

Tuy là bốn nữ nhân từng tranh thủ tình cảm với nàng, muốn thay thế vị trí của nàng.

Nhưng lúc này nàng lại đặc biệt đồng tình các nàng.

Tâm tư Ninh Vương dự định vứt bỏ bốn phi để lấy lòng Cố Hàn Uyên rõ ràng rành rành.

Lâu Tố Trân biết Ninh Vương rất xem trọng Cố Hàn Uyên, nhưng không ngờ lại coi trọng đến trình độ này.

Ngay cả nữ nhân của mình cũng có thể thuận tay dâng tặng.

Đồng thời cũng thâm thúy cảm nhận được sự bạc bẽo của Ninh Vương.

Ngày hôm nay có thể đưa bốn phi đi, ngày mai chưa chắc không thể đưa nàng đi.

Hơn nữa nếu đã mở cái đầu này, không chừng lần sau lôi kéo những người khác cũng dùng biện pháp như thế sao.

Nghĩ đến có lẽ sẽ bị Ninh Vương buộc phải gần gũi với nam tử không phải Cố Hàn Uyên, nàng cũng có chút run sợ.

Lâu Tố Trân nép trong lòng Cố Hàn Uyên, nhu nhược thấp giọng nói: Công tử, thiếp thật là sợ.

Kỳ thực Lâu Tố Trân chỉ là suy nghĩ quá nhiều.

Nàng đối với Ninh Vương mà nói lại là đòn sát thủ, làm sao có khả năng đem nàng giao cho nam tử nào khác ngoài Cố Hàn Uyên.

Mặc dù Ninh Vương hiện giờ còn chưa thực sự xác định thái độ của Cố Hàn Uyên đối với Lâu Tố Trân.

Thế nhưng vạn nhất thì sao.

Đem Lâu Tố Trân giao cho những nam tử khác, sau đó chọc cho Cố Hàn Uyên nổi giận lôi đình sao.

Hơn nữa coi như hiện tại Cố Hàn Uyên chỉ là vì tôn sùng thơ họa của Lâu Tố Trân mới đối với nàng vài phần kính trọng, cũng đủ để Ninh Vương không dám làm loạn.

Chương 1170

Ninh Vương trăm phương ngàn kế muốn cột Cố Hàn Uyên lên cỗ chiến xa của mình cũng sẽ không làm cái loại chuyện ngu xuẩn đó.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng sẽ không đem những điều mấu chốt này báo cho Lâu Tố Trân.

Hắn ở môi anh đào của Lâu Tố Trân nhẹ nhàng điểm một cái, ấm áp nói: Đừng sợ, có ta đây.

Thanh âm Cố Hàn Uyên ôn nhu lại từ tính.

Mang theo ma lực cổ quái phảng phất có thể tác động tâm thần người khác.

Tâm tư Lâu Tố Trân trong nháy mắt được trấn an.

Cảm giác khủng hoảng lặng yên tiêu thất.

Sâu trong phương tâm chỉ cảm thấy tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ.

Vậy mà lúc này, trái ngược hoàn toàn với cảm nhận trong phương tâm nàng, nàng chỉ cảm thấy thân thể mềm mại bỗng nhiên mát lạnh.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy nguyên lai nàng sớm đã toàn diện thất thủ.

Chỉ là bởi vì bị lời nói của Cố Hàn Uyên dời đi sự chú ý, nàng mới không kịp thời phát hiện.

Hiện tại mới phát hiện, hiển nhiên đã chậm rất nhiều.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Làn da mịn màng như dương chi bạch ngọc phản xạ ánh sáng yếu ớt.

Đồng thời còn hiện lên một vệt vầng sáng màu hồng.

Chính là khắc họa chân thực tâm tình của nàng lúc này.

Lâu Tố Trân vô thức hoảng hốt rụt người lại.

Thế nhưng vô dụng.

Điều này sẽ chỉ khiến nàng và Cố Hàn Uyên dán chặt hơn.

Tựa hồ là bị động tác né tránh của Lâu Tố Trân nhắc nhở, Cố Hàn Uyên dừng lại một chút, rất nghiêm túc hỏi: Vương Phi không muốn sao.

Ta không muốn miễn cưỡng nàng.

Lâu Tố Trân nghe vậy thầm liếc mắt.

Ngươi miễn cưỡng thiếp còn chưa đủ nhiều sao.

Lâu Tố Trân ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm sáng như tinh thần của Cố Hàn Uyên, hồi ức như suối trào ùa về.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hàn Uyên là ở một góc không người trong phủ sao.

Bị Cố Hàn Uyên từ phía sau bịt miệng, ôm chặt đến mức nào.

Thậm chí khiến nàng không thể không cảm nhận sự nóng bỏng của Cố Hàn Uyên.

Lúc đó nàng thực sự rất kinh sợ, rất tức giận.

Lại có người dám khinh bạc Vương Phi.

Nhớ kỹ khi đó Cố Hàn Uyên là vì cứu một thiếu nữ xinh đẹp tên là Xảo Nhi bị bắt đến.

Nàng tận mắt chứng kiến Cố Hàn Uyên đã giải độc cho thiếu nữ xinh đẹp thế nào.

Trong lòng xấu hổ suýt nữa sôi trào, đồng thời cũng thán phục thủ đoạn của Cố Hàn Uyên.

Còn như tấm chăn đệm ướt đẫm kia, nàng cũng không khỏi không chịu đựng ý xấu hổ mà lén lút xử lý.

Sau đó lại gặp lại chính là Cố Hàn Uyên tới cửa hưng sư vấn tội, suýt chút nữa muốn giết Ninh Vương đã bị nàng ngăn cản.

Có lẽ Cố Hàn Uyên lúc đó căn bản không hề muốn giết Ninh Vương.

Chỉ là đang tính toán mọi cách vì nàng.

Để nàng không cách nào trốn tránh việc thấy hắn, và đồng thời xuất hiện cùng hắn sao.

Sau đó những chuyện xảy ra dường như cũng ấn chứng điểm này.

Vì nàng nói, đủ tôn sùng thư họa của nàng, khiến Ninh Vương coi trọng nàng.

Lại trong bữa gia yến kia trêu đùa nàng, ức hiếp nàng.

Càng là thừa dịp Ninh Vương tạm thời rời đi, hôn nàng.

Hết lần này tới lần khác còn ôn nhu đến vậy.

Ôn nhu khiến nàng không kìm lòng được.

Nếu như đây đều không phải là trăm phương ngàn kế, vậy cái gì mới phải.

Rồi đến lần này, bất ngờ hung hăng chiếm đoạt lòng nàng.

Để nàng muốn đáp lại, muốn chủ động.

Sự ấm áp của mười ngón tay tương khấu vẫn còn trong tim.

Nàng thực sự cự tuyệt không được.

Lâu Tố Trân đôi mắt đẹp nhu tình như nước ngắm nhìn Cố Hàn Uyên, e thẹn kinh ngạc mềm mại nói: Chàng ôn nhu một chút.

Thiếp có chút sợ hãi.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, cầm lấy tay ngọc của Lâu Tố Trân, lần nữa cùng nàng mười ngón tay tương khấu, ấm áp nói: Không sợ, có ta đây.

Mái tóc mây, nhan sắc như hoa, trâm vàng cài tóc, trong trướng phù dung ấm áp độ đêm xuân.

Đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời đã lên cao, từ đây Quân Vương chẳng phải tảo triều.

Vương Phi xứng với Quân Vương, không hề sai.

Ngày thứ hai.

Ninh Vương mặt trầm xuống nhìn bốn vị Trắc Phi đang quỳ thỉnh tội trước mặt.

Sở dĩ các ngươi căn bản không thể lưu Cố công tử lại phủ qua đêm thật sao.

Sáng sớm đã nghe được tin xấu, công sức kéo bè kết phái với Cố Hàn Uyên đêm qua hoàn toàn đổ sông đổ bể.

Điều này khiến tâm trạng hắn vô cùng tệ.

Bốn vị phi tần run rẩy quỳ trên mặt đất.

Ninh Vương giận dữ mắng: Vậy bản vương giữ các ngươi lại để làm gì.

Bốn vị phi sợ đến mức suýt chút nữa đã nói ra suy đoán của các nàng về việc Cố Hàn Uyên có khả năng đã ở lại chỗ Lâu Tố Trân qua đêm.

Đúng lúc này, một tiếng cười trong trẻo truyền đến.

Chu huynh vì sao lại nổi giận như vậy.

Ninh Vương và bốn vị phi đều sững sờ.

Chỉ vì giọng nói này quá đỗi quen thuộc.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên tuấn mỹ vô cùng, phong thái nhanh nhẹn, thần thái sảng khoái thong dong bước đến.

Nhìn thấy là Cố Hàn Uyên, nhất là nghe được cách xưng hô của hắn, Ninh Vương lập tức nặn ra vẻ tươi cười, ha hả cười nói: Bản vương đây không phải là thấy các nàng không thể hầu hạ tốt Cố huynh đệ, cho nên mới tức giận nha.

Nguyên lai Cố huynh đệ không đi, thật tốt quá.

Cố huynh đệ về sau cứ việc đem Vương phủ này coi như nhà mình mà ở là được, hà tất phải bôn ba đi đi lại lại làm gì.

Ninh Vương quả thực vừa có cơ hội liền tận dụng triệt để, nương cột leo lên.

Hắn lập tức muốn lừa gạt Cố Hàn Uyên ở lại trong Vương phủ của mình.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu cười nói: Chu huynh lời này cũng có chút bất công.

Bốn vị Trắc Phi hầu hạ tại hạ rất tốt.

Nói xong mặt mang ý cười nhìn về phía các nàng.

Thúy phi và Tố phi trong lòng nảy sinh xấu hổ.

Các nàng cho rằng Cố Hàn Uyên nói là chuyện tối qua dưới bàn và lúc hầu hạ tắm rửa.

Tử phi và Thú phi thì trong lòng thầm gọi: Chịu không nổi, thực sự chịu không nổi.

Cố Hàn Uyên chỉ là mang theo nụ cười ôn hòa nhìn về phía các nàng, các nàng đã muốn luân hãm.

Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì có Ninh Vương ở phía trước làm đối lập, sự ôn nhu của Cố Hàn Uyên mới trở nên vô cùng quý giá.

Chương 1171

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn cười đến dễ nhìn như vậy.

Ánh nắng sơ thần chiếu rọi lên người hắn, tựa như khoác lên mình một thân áo choàng kim tuyến, nhìn qua oai hùng bất phàm.

Hết lần này tới lần khác lại còn ôn hòa như vậy, ấm lòng người.

Hai nàng khép chặt hai chân, ngăn ngừa cảm xúc tràn lan bại lộ.

Nói đơn giản, chính là ánh mắt kia của Cố Hàn Uyên đã khiến các nàng khụ khụ.

Bốn vị phi đều cho rằng Cố Hàn Uyên là vì các nàng mà đến, chỉ cảm thấy phương tâm đều muốn hóa tan.

Bằng không vì sao sớm không đến, muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại đúng lúc này tới.

Ôm lấy Lâu Tố Trân thơm ngát mà ngủ nướng không phải là thơm hơn sao.

Hoặc là dứt khoát sự liễu phất y khứ, dù sao tiện nghi đã chiếm được rồi không phải sao.

Chân tướng của sự thật là Lâu Tố Trân, người cảm thấy mình có thể sẽ chết trên giường, dồn hết sức lực cả buổi, cuối cùng cũng một cước đạp Cố Hàn Uyên xuống giường.

Có thể chọc cho Lâu Tố Trân hiền thục đoan trang trở nên nóng nảy như vậy, cũng chỉ có Cố Hàn Uyên.

Không có cách nào, trời sắp sáng rồi.

Lâu Tố Trân cảm giác mình không nghỉ ngơi vài ngày thì không thể nào lên giường nổi.

Bất quá, khi Cố Hàn Uyên rời đi sau đó, nàng nhìn thấy trong gương đồng trên bàn trang điểm một mình mình kiều mị vô song, xinh đẹp tự nhiên, mới lộ ra một vẻ mỉm cười hài lòng rồi ngủ thật say.

Lâu Tố Trân thân kiều nhục quý lại ngoài ý muốn chiến đấu dẻo dai.

Bằng không Cố Hàn Uyên cũng sẽ không dây dưa với nàng đến tận bây giờ.

Sở dĩ thần thanh khí sảng cũng là thực sự.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lúc này bốn vị phi tần đang tràn đầy ý nghĩ muốn sinh hài tử cho hắn.

Nhàn nhạt cười nói: Bất quá tại hạ đúng là mới từ bên ngoài trở về, dù sao có một số việc cần làm, trách không được các nàng.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, không rõ vì sao mà hỏi: Chuyện gì cần làm.

Nếu Cố Hàn Uyên không cố ý xa lánh hắn, vậy thì tự nhiên không cần thiết cứ bám víu bốn vị phi không tha.

Đêm qua không thành, về sau còn có thể thử lại lần nữa.

Dù sao Cố Hàn Uyên nhìn qua vẫn rất có hứng thú với bốn vị phi.

Bằng không cũng sẽ không vì các nàng mà nói chuyện.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, hơi lộ vẻ cổ quái nói: Chu huynh sẽ không phải là quên chuyện hôm qua có người phục kích tại hạ chứ.

Ninh Vương nghe được lời này của Cố Hàn Uyên, trên mặt nhất thời lúng túng.

Quên thì không đến nỗi, thế nhưng tạm thời quên mất thì cũng là sự thật.

Dù sao trước đó hắn chỉ toàn suy tính làm sao cùng Cố Hàn Uyên giữ gìn mối quan hệ, còn chuyện bị người vu oan hãm hại thì từ từ điều tra là được.

Dù sao cũng sẽ có chút manh mối.

Càng chưa nói đối phương còn dùng đến lệnh bài của Ninh Vương phủ, vết tích chỉ càng rõ ràng hơn.

Quan trọng là chỉ cần chính hắn và Cố Hàn Uyên có mối quan hệ tốt, sẽ không sợ người khác vu oan hãm hại.

Lúc này chợt bị hỏi đến, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Chu huynh dù sao cũng nên quan tâm xem là kẻ phương nào muốn đối phó huynh chứ.

Ninh Vương nghe vậy trên mặt tuy xấu hổ, thế nhưng trong lòng lại đại hỉ.

Cảm giác mình trả giá quả nhiên không phải là không có thu hoạch.

Xem, Cố Hàn Uyên đây không phải là đang quan tâm hắn rồi sao.

Tâm tình thật tốt, Ninh Vương đối với bốn vị phi vẫn còn ở đó vẻ mặt ôn hòa nói: Các ngươi đi xuống trước đi.

Bản vương cùng Cố huynh đệ có việc cần bàn.

Bốn vị phi nghe vậy hành lễ xin cáo lui.

Bất quá, khi đi ngang qua Cố Hàn Uyên, đều ẩn ý dùng ánh mắt đưa tình trao cho hắn một cái liếc nhìn mê hoặc lòng người.

Nếu là người bình thường nhận được ánh mắt như thế của bốn vị phi, hẳn phải trong lòng rung động không thôi.

Bốn vị phi rời đi sau đó, Ninh Vương trầm giọng hỏi: Cố huynh đệ nhưng là đã tra ra cái gì.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là Tín Vương động thủ.

Cố Hàn Uyên vốn muốn đảo loạn thế cục.

Ninh Vương và Tín Vương đối đầu nhau thì không thể tốt hơn.

Quả nhiên, Ninh Vương nghe vậy trong mắt hung quang bùng lên, tàn bạo nói: Xem ra trong số những đứa cháu này của bản vương cũng chẳng có mấy kẻ tốt lành.

Bị Cố Hàn Uyên khống chế tâm lý đến mức tin răm rắp, Ninh Vương thậm chí không hề có ý nghĩ hoài nghi lời hắn nói.

Ninh Vương không phải không biết mình có không ít đối thủ cạnh tranh đều muốn tạo phản soán vị.

Thế nhưng trước đó hắn chú ý nhiều hơn hay là những vị Vương gia cùng thế hệ với mình.

Tín Vương thì nhỏ tuổi hơn Ninh Vương, trong ngày thường độ chú ý cũng thấp.

Lúc này đột nhiên ló đầu ra, nhất thời làm Ninh Vương tâm sinh cảnh giác.

Trong thế giới này, Chu Hậu Chiếu vốn dĩ không phải là người kế vị theo phương thức bình thường.

Mà là sản vật sau khi các thế lực thỏa hiệp.

Kể từ đó, những kẻ mơ ước ngôi vị Hoàng đế bên ngoài cũng đặc biệt nhiều.

Đồng thời Chu Hậu Chiếu bản thân cũng không phải là gì minh quân anh minh thần vũ, sẽ có kẻ muốn thay thế hắn cũng chẳng có gì lạ.

Cố Hàn Uyên nhãn thần lóe lên, đổ thêm dầu vào lửa nói: Tín Vương thủ hạ cao thủ không ít, hơn nữa hắn đã nhúng tay vào Cẩm Y Vệ.

Chu huynh phải cẩn trọng chứ không được khinh suất.

Ninh Vương hân nhiên cười nói: Cố huynh đệ yên tâm, bản vương sẽ không khinh thường.

Còn vị cháu này của bản vương, bản vương sẽ để hắn học được tôn ti.

Hiển nhiên Ninh Vương cũng định ra tay giáo huấn Tín Vương một phen.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất hài lòng.

Cứ thỏa sức mà chó cắn chó đi.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương chuyện phiếm vài câu, liền cáo từ rời đi.

Đã hưởng đủ sự ấm áp bên Lâu Tố Trân, tự nhiên không cần thiết ở lâu.

Ngược lại là trước khi rời khỏi Ninh Vương phủ, lại gặp được bốn vị phi rõ ràng đã chờ đợi rất lâu.

Bốn nàng đều là một bộ thần tình kiều mỵ.

Thúy phi chân thành tiến lên, dâng lên một nụ hôn thơm ngát, yêu kiều nói: Đa tạ công tử vừa rồi đã vì tỷ muội chúng thiếp nói giúp.

Thúy phi vừa dứt lời, ba vị phi còn lại cũng tiến lên dâng nụ hôn.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt lòng cảm kích của các nàng.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư của các nàng lòng biết rõ.

Không phải là muốn cho thấy thái độ, sau này đều muốn trở thành người của hắn.

Cái này có thể xem như là lén lút đạt thành ước định với Ninh Vương.

Hiển nhiên trải qua đêm qua cùng chuyện sáng nay, bốn vị phi đều muốn vì mình mưu một đường lui.

Nếu là đường lui, chẳng lẽ còn có lựa chọn nào tốt hơn Cố Hàn Uyên sao.

Huống chi cho tới bây giờ, triều đình của các nàng vẫn còn chưa yên bình.

Chỉ là hiến một nụ hôn, liền khiến mình mặt ửng hồng, mắt như xuân thủy.

Bốn vị phi tuy đẹp, nhưng cũng chỉ có thể coi là tuyển thủ giao hữu.

Thu hay không thu cũng ở mức tùy ý.

Quan trọng hơn chính là tránh cho việc bốn vị phi trở thành điểm yếu để Ninh Vương nắm thóp hắn.

Bất quá nếu là tách ra Ninh Vương lén lút tới đàm luận, cũng có thể giảm bớt rất nhiều lo lắng.

Cố Hàn Uyên cũng không khách khí, có ý riêng nói: Nếu như vì cảm tạ, thành ý hơi có vẻ không đủ.

Bốn vị phi nghe vậy đều là ngẩn ra, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Chương 1172

Vẫn là Thúy phi thông tuệ nhất trước hết nghĩ thông suốt.

Đôi mắt đẹp nhất thời sáng lên, quỳ gối xuống.

Trán nhỏ bé ngẩng lên mị hoặc nói: Công tử nói đúng.

Là tỷ muội chúng thiếp không hiểu chuyện.

Nàng mập mờ không rõ nói với Tử phi và Thú phi: Hai người các ngươi không phải vẫn rất hâm mộ sao.

Làm sao lúc này lại do dự không tiến thêm.

Hai nàng thấy thế đôi mắt đẹp trừng lớn, không khỏi nuốt nước miếng.

Sau đó hân nhiên tiến lên hỗ trợ Thúy phi.

Tố phi tất nhiên là không cam lòng lạc hậu.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong lên, mắt nhìn xuống bốn khuôn mặt tươi cười kiều diễm với phong tư khác nhau, rất là vui mừng.

Hôm qua tuy vất vả, lúc này vừa lúc hồi phục tinh thần.

Cố Hàn Uyên cùng bốn vị phi đạt thành hiệp nghị miệng sau đó liền thong dong rời khỏi Ninh Vương phủ.

Đêm qua, khi Cố Hàn Uyên đang cùng Lâu Tố Trân mây mưa điên đảo, kinh thành lại xảy ra một vụ đại án.

Thông Bảo Tiền Trang bị người một đêm diệt môn, Trương Đại Kình bỏ mình, Thông Bảo Tiền Trang bị cướp sạch không còn.

Quan trọng hơn chính là nửa bộ La Ma di thể không biết tung tích.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hung thủ chính là vì nửa bộ La Ma di thể mà đến, còn việc cướp sạch Tiền Trang sợ rằng chỉ là để che giấu tai mắt người.

Ngoại ô kinh thành, Vân Cái Tự nhất thời liền trở thành tiêu điểm chú ý.

Bởi vì hiện tại bên ngoài đều đang đồn, nửa bộ La Ma di thể còn lại sẽ ở đó.

Hung thủ đã diệt môn Thông Bảo Tiền Trang tất nhiên muốn đi chuyến này.

Dù sao nửa bộ La Ma di thể kỳ thực không có tác dụng quá lớn.

Chỉ có hai bộ hợp nhất, mới có thể chắp vá ra bản hoàn chỉnh, tương truyền có thể gãy chi sống lại La Ma nội công.

Ngược lại thì Vân Cái Tự đã trở thành tiêu điểm chú ý vẫn là một bộ dáng gió êm sóng lặng.

Còn như ngầm có hay không tăng cường phòng bị thì không ai có thể biết được.

Thông Bảo Tiền Trang bị diệt môn ảnh hưởng hoàn toàn không chỉ như thế.

Bởi vì án trộm khuôn đồng và án tiền giấy đại thông, hệ thống kinh tế kinh thành đã bị phá hoại nghiêm trọng.

Các quan quý nhân bị ảnh hưởng vẫn không tính là lớn, thế nhưng đối với bình dân bách tính và giai cấp trung sản thậm chí là tiểu thương nhân đều tạo thành áp lực cực lớn và tổn hại.

Thông Bảo Tiền Trang lại sụp đổ, hệ thống kinh tế càng phát ra tan vỡ.

Lại thêm việc một bộ phận nạn dân chịu thủy tai cửa nát nhà tan tràn vào kinh thành mang đến tin tức vẫn chưa nhận được cứu tế từ triều đình.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu ca sôi sục.

Đầu đường cuối ngõ đều có thể nghe được tiếng mắng chửi liên quan đến hôn quân.

Với Nghiêm Tung dẫn đầu, Đông Lâm đảng làm phụ trợ, những gian thần tham quan nịnh hót lấn dưới dần dần có xu thế không thể đè nén được tin tức.

Nghiêm Tung thậm chí đều cảm giác mười vạn lượng hoàng kim quỹ cứu trợ thiên tai kia cầm có chút nóng tay.

Một ngày bạo lộ, khả năng chính là vạn kiếp bất phục.

Khác với kịch tình gốc, Ứng Vô Cầu lần này cẩn thận hơn rất nhiều.

Trừ sự thay đổi của bản thân hắn ra, một điểm rất quan trọng là hắn khi đối phó Ly Ca Cười nhất định phải tách ra khỏi Yến Tam Nương.

Vạn nhất Yến Tam Nương bị thương, bị đả kích, hắn khả năng sẽ phải đối mặt với cơn giận của Cố Hàn Uyên.

Không cẩn thận một chút sao được.

Hắn cũng không dám thử xem trong chuyện của Yến Tam Nương, Cố Hàn Uyên có giảng hòa hay không.

Điều này mang tới kết quả chính là Ứng Vô Cầu cẩn thận hơn trong hành động cũng không có nhiều sơ hở như trong kịch tình gốc.

Cũng không dễ dàng như vậy bởi vì thành công nhỏ nhoi mà đắc ý.

Mà phương thức phá án của Ly Ca Cười rất có vấn đề.

Sau khi xác định đối thủ, hắn rất thích lấy thân làm gương, dẫn rắn ra khỏi hang.

Người không đủ can đảm và cẩn trọng thì không thể chơi được bộ này.

Thế nhưng bộ này đồng dạng có một vấn đề.

Đó chính là vạn nhất người khác không tiếp chiêu, vậy Ly Ca Cười đã bắt đầu mù quáng.

Rõ ràng Ứng Vô Cầu có rất nhiều lần có thể mượn cơ hội bắt lấy hắn, nhưng thủy chung thờ ơ, tùy ý hắn nhảy nhót.

Bởi vì Ứng Vô Cầu biết dù có bắt được Ly Ca Cười cũng không dùng.

Yến Tam Nương đứng trước mặt hắn muốn hắn thả người, hắn còn có thể vặn không thả sao.

Nếu bắt Ly Ca Cười không có ý nghĩa, tự nhiên cũng sẽ không trúng chiêu.

Sở dĩ kịch tình gốc tổng cộng chưa được mấy ngày lại bị kéo dài ra.

Kim tiền cứu trợ thiên tai cũng chậm chậm không cách nào rơi vào tay nạn dân Thật vất vả mới được Ly Ca Cười thuyết phục giúp một tay, Bang chủ Bạch Hổ Bang cũng vì vậy mà cùng hắn mỗi người một ngả, mắng to Ly Ca Cười là phế vật.

Vẫn là tại tòa Mai Viên kia, lúc này bầu không khí rất trầm thấp.

Sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Yến Tam Nương cúi thấp trán, lau chùi Tiên Đế bảo kiếm trong tay.

Hạ Tiểu Mai than thở.

Sài Hồ vẻ mặt nôn nóng.

Mà trên khuôn mặt tươi cười và trên người Ly Ca Cười còn có không ít vết thương, Kinh Như Ức chưa kịp bôi thuốc cho hắn.

Những vết thương này là do Bang chủ Bạch Hổ Bang cùng hắn mỗi người một ngả lúc đánh đập tàn nhẫn tạo thành.

Ly Ca Cười thẹn trong lòng, không thể làm gì khác hơn là đánh không phản kháng, mắng không đáp lại.

Cũng may Bang chủ Bạch Hổ Bang không thật sự muốn lấy mạng hắn.

Nhìn những vết thương nghiêm trọng, kỳ thực đại đa số đều là chút vết thương ngoài da.

Thế nhưng so với vết thương trên cơ thể, Ly Ca Cười trong lòng bị đả kích càng lớn.

Mấy ngày nay mấy lần giao phong, hắn vậy mà đều bại bởi Ứng Vô Cầu.

Kế hoạch của hắn đều thành công cốc.

Ngay cả ba người khác nhìn về phía hắn ánh mắt đều mang theo nghi vấn.

Điều này làm hắn rất đau đớn, rất không cam tâm.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Hạ Tiểu Mai đột nhiên do dự nói: Muốn không chúng ta đi xin giúp đỡ Cố công tử đi.

Với năng lực của Cố công tử nhất định có thể thu hồi kim tiền cứu trợ thiên tai.

Không được.

Ly Ca Cười ý thức từ chối nói.

Không có trải qua đoạn kịch tình Kinh Như Ức bỏ mình bị đả kích tàn nhẫn kia, tính cách hắn so với trong kịch tình càng thêm bướng bỉnh.

Hắn không muốn hướng Ứng Vô Cầu chịu thua, càng không nguyện ý hướng Cố Hàn Uyên chịu thua.

Hơn nữa mấy ngày hôm trước hắn vô tình nghe lén được một lần đối thoại giữa Yến Tam Nương và Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức vậy mà đang nói tốt về Cố Hàn Uyên.

Chương 1173

Hắn cũng vì vậy mà cùng Kinh Như Ức nổi lên một ít tranh chấp.

Ly Ca Cười cho rằng Cố Hàn Uyên không an phận, Kinh Như Ức lại cho là hắn đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đây là trước kia Kinh Như Ức tuyệt đối sẽ không nói với hắn.

Bây giờ vậy mà bởi vì Cố Hàn Uyên mà cho là hắn lòng tiểu nhân.

Điều này tự nhiên làm hắn rất tức tối.

Lúc này lại nghe được Hạ Tiểu Mai muốn đi cầu trợ Cố Hàn Uyên, càng là không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Hắn mới không muốn hướng Cố Hàn Uyên chịu thua.

Nhưng mà hắn lạnh giọng cự tuyệt lại làm cho Hạ Tiểu Mai đã nhẫn nhịn lâu ngày bùng phát.

Nàng quát to: Lúc này là lúc nào rồi.

Ngươi còn ở đó cùng Cố công tử trí khí sao.

Chẳng lẽ trăm vạn nạn dân còn không quan trọng bằng sự kiêu ngạo của ngươi sao.

Hay là ngươi cho rằng chỉ có ngươi mới có thể cứu quốc cứu dân.

Ly Ca Cười sắc mặt rất khó coi.

Hạ Tiểu Mai xác thực đã nói trúng tim đen của hắn.

Ngược lại không phải là hắn nhận định rằng sự kiêu ngạo của mình so với trăm vạn nạn dân còn trọng yếu hơn, hắn còn chưa đến mức bất kham như vậy.

Mà là hắn thực sự cho rằng chỉ có hắn có thể chân chính cứu tế dân.

Nếu như đem sự tình giao cho Cố Hàn Uyên, rất có thể sẽ dụng tâm kín đáo.

Một người nếu như ban đầu đã cho rằng người khác là kẻ xấu, vậy ấn tượng này sẽ rất khó thay đổi.

Không chỉ là vì chủ quan rất khó thay đổi, mà là bởi vì không ai dễ dàng thừa nhận mình đã nhìn lầm người.

Nhất là người ban đầu cho là phần tử xấu.

Ngay cả Chu Đình trước đó cũng là bởi vì được Cố Hàn Uyên ban ân huệ mới thay đổi.

Ly Ca Cười càng có chủ kiến, cũng càng không dễ dàng tin tưởng người khác.

Vậy làm sao lại dễ dàng thay đổi cách nhìn đối với Cố Hàn Uyên.

Huống chi Kinh Như Ức còn đổ thêm dầu vào lửa.

Thái độ của Kinh Như Ức thay đổi là bởi vì nàng đã lén lút tìm cơ hội nhìn thấy phong hưu thư kia.

Thân là thê tử, nàng muốn tìm được cơ hội quá dễ dàng.

Kết quả chính là nàng đối với Ứng Vô Cầu và Ly Ca Cười đều cảm thấy thất vọng.

Ứng Vô Cầu thì không có gì đáng nói, nàng biết thất vọng rất bình thường.

Vậy Ly Ca Cười thì sao.

Bởi vì Ly Ca Cười đã lén lút giấu giếm nàng.

Kinh Như Ức vốn là một nữ tử rất có chủ kiến.

Phu thê vốn là nhất thể, huống chi còn là chuyện quan trọng như vậy, Ly Ca Cười lại lựa chọn giấu giếm.

Vẫn là giống như trước đây muốn một mình giải quyết.

Nếu như chuyện liên quan đến đại nghĩa, nàng có thể nhịn xuống không thèm nghĩ nữa không thèm quan tâm.

Thế nhưng cái này rõ ràng chính là chuyện liên quan mật thiết đến bản thân nàng, Ly Ca Cười lại như cũ lựa chọn giấu giếm.

Cái loại cảm giác không tín nhiệm đó sẽ làm tổn thương lòng người.

Hơn nữa Ly Ca Cười tại sao muốn đem phong hưu thư kia vẫn giữ lại.

Lại có mục đích gì.

Điều này đồng dạng không thể không khiến Kinh Như Ức suy nghĩ nhiều.

Nói chung, lời nhắc nhở của Cố Hàn Uyên và sự giấu giếm của Ly Ca Cười chính là nguyên nhân khiến thái độ của nàng phát sinh biến hóa.

Ly Ca Cười đón lấy ánh mắt của mọi người, sắc mặt càng phát ra xấu xí.

Bất quá cuối cùng vẫn là ý niệm ưu quốc ưu dân chiếm thượng phong.

Hắn bất đắc dĩ thở dài nói: Ta biết rồi, đi về phía Cố công tử xin giúp đỡ đi.

Ai đi xin hắn.

Đám người nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Ly Ca Cười nếu như vẫn cố chấp mới là chuyện phiền phức nhất.

Cũng may hắn không hề giống Hạ Tiểu Mai nói như vậy, sự kiêu ngạo so với trăm vạn nạn dân còn trọng yếu hơn.

Mọi người thả lỏng nhất thời đều muốn ánh mắt ám muội rơi xuống Yến Tam Nương.

Yến Tam Nương thấy thế nhất thời đỏ bừng mặt, nghiêng người sang, hừ nhẹ nói: Ta mới không cần đi tìm hắn.

Khẩu thị tâm phi coi như là thao tác thường xuyên của Yến Tam Nương.

Bất quá quan trọng hơn chính là Cố Hàn Uyên mấy ngày nay đều không có tới tìm nàng.

Mắc công nàng còn lặng lẽ mua một cái quần dài từ trước tới giờ chưa từng mặc.

Nghĩ xem có nên chờ Cố Hàn Uyên lúc tới mặc cho hắn xem hay không.

Kết quả mấy ngày nay nàng ngay cả bóng dáng Cố Hàn Uyên cũng không thấy.

Lòng tràn đầy chờ mong rơi vào khoảng không, khó tránh khỏi sẽ có chút không vui.

Yến Tam Nương xác thực cũng nghe nói Cố Hàn Uyên đang dưỡng thương.

Thế nhưng nàng đã thấy qua tư thế oai hùng vô địch của Cố Hàn Uyên ở Chấn Hằng Sơn Trang, thực sự rất khó đối với chuyện Cố Hàn Uyên bị thương mà thật sự tin tưởng, cho dù Cố Hàn Uyên bị thương trên người, chẳng lẽ liền gặp nàng một mặt cũng không làm được sao.

Vậy phía trước ôm lấy nàng ở trong kiếm trận Chấn Hằng sơn trang tung hoành qua lại lại giải thích thế nào.

Nói chung, bởi vì thực lực vô cùng cường đại của Cố Hàn Uyên khiến nàng rất khó cho rằng Cố Hàn Uyên là đang dưỡng thương.

Ngược lại thì thầm nghi ngờ Cố Hàn Uyên là trầm mê vào nơi ôn nhu hương kia không thể tự kiềm chế mới quên lãng nàng.

Nghĩ như vậy, Yến Tam Nương khó chịu thì cũng không kỳ quái.

Không thể không nói, trực giác của nữ nhân có đôi khi ngoài ý muốn chuẩn xác.

Mấy ngày nay Cố Hàn Uyên đúng là vùi đầu ở trong ôn nhu hương.

Đám người cũng biết Yến Tam Nương vì sao cự tuyệt.

Thế nhưng loại chuyện này lại không dễ khuyên.

Chuyện giữa nam nữ càng khuyên ngược lại càng dễ dàng giận dỗi.

Hơn nữa tuy là Ly Ca Cười mới là lãnh tụ.

Nhưng là bởi vì quan hệ với Cố Hàn Uyên, địa vị của Yến Tam Nương là có chút bao trùm lên mọi người.

Cho dù là Ly Ca Cười muốn chỉ huy Yến Tam Nương, ít nhiều cũng phải có chút kiêng dè.

Đương nhiên hắn đối với điều này là tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Chỉ biết nói đây là vì hợp tác tốt hơn cho đoàn đội.

Sự cự tuyệt của Yến Tam Nương trong lúc nhất thời làm cho đám người có chút không biết làm sao.

Chỉ có thể gửi hy vọng vào nàng xem ở mặt nạn dân mà tạm thời buông những tâm tư không được tự nhiên kia.

Chương 1174

Nhưng mà lúc này đã thấy Ly Ca Cười đã đem ý nghĩ của mọi người nói ra: Tam Nương, xem ở mặt nạn dân, mời ngươi lấy đại cục làm trọng.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Từ lấy đại cục làm trọng này không dễ dùng như vậy.

Ly Ca Cười nói như thế với Yến Tam Nương quá không giữ thể diện.

Kinh Như Ức cũng không khỏi u u khẽ thở dài một tiếng.

Không đồng thời kỳ tính tình của Ly Ca Cười xác thực chênh lệch rất lớn.

Hoặc có lẽ là Kinh Như Ức có chết hay không đối với Ly Ca Cười ảnh hưởng rất lớn.

Kịch tình trước khi bắt đầu Ly Ca Cười biết nói như vậy rất bình thường.

Sở dĩ Ứng Vô Cầu sau khi Kinh Như Ức chết mới có thể căm hận Ly Ca Cười như vậy.

Nếu như là kịch tình sau khi bắt đầu Ly Ca Cười chỉ sợ cũng sẽ là một bộ dạng khác.

Mặc dù chống cự đi tìm Cố Hàn Uyên, hắn cũng sẽ kiên trì nói: Ta đi.

Yến Tam Nương vốn là quật cường.

Huống chi đoạn thời gian này tới nay, bởi vì nguyên nhân Cố Hàn Uyên, ai cũng kính trọng nàng, ít nhiều cũng giúp tăng thêm sự quật cường của nàng.

Nhưng đồng thời nàng lại là một cô nương thấu hiểu đại nghĩa.

Kỳ thực trước khi Ly Ca Cười mở miệng, nàng cũng đã chuẩn bị đáp ứng rồi.

Giận dỗi chỉ là nhất thời.

Kết quả một câu lấy đại cục làm trọng của Ly Ca Cười lại làm cho nàng có chút đã trót thì phải theo.

Trong lòng tràn đầy bực bội.

Là nên quật cường phẩy tay áo bỏ đi, hay là nên dứt khoát đáp ứng.

Đúng lúc này, một đạo âm thanh trong trẻo truyền đến.

Ly Ca Cười, không nên dùng đạo đức bắt cóc Tam Nương nhà ta.

Đám người theo tiếng kêu nhìn lại.

Chính là Cố Hàn Uyên.

Yến Tam Nương nhìn thấy thân ảnh ngọc thụ lâm phong kia, phương tâm nhất thời ấm áp.

Không hiểu có loại cảm giác Cố Hàn Uyên chính là vĩnh viễn cũng sẽ không để nàng chịu ủy khuất.

Bất cứ lúc nào, vô luận ở nơi nào.

Điều này đối với Yến Tam Nương bị cha mẹ nuôi vứt bỏ, bị mẹ ruột cự tuyệt nhận quen biết là vô cùng quý giá.

Thật lòng mà nói, vào giờ khắc này nàng có loại xung động muốn nhào vào ngực Cố Hàn Uyên.

Bất quá vẫn là mạnh miệng lẩm bẩm một câu: Ai là nhà ngươi.

Chỉ là trên mặt đẹp kia cái đỏ ửng xấu hổ vui mừng thực sự làm cho lời nói của nàng không hề sức thuyết phục.

Tâm tình Kinh Như Ức hơi có chút phức tạp.

Nàng đang vì Yến Tam Nương cảm thấy cao hứng đồng thời cũng có vài phần sầu lo.

Sầu lo ở chỗ Cố Hàn Uyên dường như có ý muốn cùng Ly Ca Cười tranh giành đối đầu.

Nàng là lo lắng nhất hai người nổi lên va chạm.

Lần trước tan rã không vui.

Bị Cố Hàn Uyên chỉ trích đạo đức bắt cóc, Ly Ca Cười hơi biến sắc mặt.

Lại cũng chỉ có thể trả lễ cung kính nói: Cố công tử.

Dù sao hiện tại hắn còn có việc cầu người, muốn cứng rắn cũng không cứng nổi.

Cố Hàn Uyên đến gần, đối với Yến Tam Nương mỉm cười, chọc cho nàng tiếu mặt càng đỏ hơn vài phần, xấu hổ trừng trở lại.

Bất quá tầm mắt của nàng nhưng thủy chung không rời Cố Hàn Uyên mảy may.

Cái dáng vẻ không được tự nhiên kia ngược lại là đặc biệt xinh đẹp động lòng người.

Bất quá Cố Hàn Uyên đối với Ly Ca Cười thái độ sẽ không tốt như vậy.

Hắn có chút lãnh đạm nói: Ly Ca Cười, Hải Thụy và Cố mỗ đều đối với ngươi rất thất vọng đó.

Ly Ca Cười thần tình rất là xấu hổ.

Không thể thắng quá Ứng Vô Cầu, từ Nghiêm Tung kia thu hồi mười vạn lượng hoàng kim quỹ cứu trợ thiên tai đúng là trách nhiệm của hắn.

Ứng Vô Cầu hiểu rất rõ hắn.

Chỉ cần không bị kế sách lấy thân làm mồi của hắn mê hoặc, bình thường quyết đấu xác thực khó có thể thắng lợi.

Về mặt năng lực mà nói, Ứng Vô Cầu cũng không kém Ly Ca Cười.

Hắn chỉ là quá mức lưu ý Ly Ca Cười, mới có thể bị dắt mũi.

Cố Hàn Uyên thứ nhất là đã khiến Ly Ca Cười á khẩu không trả lời được.

Đám người trong lúc nhất thời tâm tư dị biệt.

Hạ Tiểu Mai và Sài Hồ rất muốn vì Ly Ca Cười giải vây, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Trực tiếp thừa nhận Ly Ca Cười không bằng Ứng Vô Cầu sao.

Ly Ca Cười tuy rất không cam tâm, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc hắn bốc đồng, xấu hổ nói: Là ta cô phụ kỳ vọng của Hải đại nhân.

Ly Ca Cười nếu vẫn cho rằng Cố Hàn Uyên không có hảo ý, đương nhiên sẽ không vì Cố Hàn Uyên mà cảm thấy hổ thẹn.

Hắn không còn mặt mũi đúng là Hải Thụy.

Trước đó Cố Hàn Uyên cùng Hải Thụy đám người cứu ra.

Vì Yến Tam Nương mà đến Cố Hàn Uyên tạm thời bất luận.

Hải Thụy vẫn là thừa nhận không ít áp lực.

Cũng kỳ vọng Ly Ca Cười có thể tìm về 10 vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai.

Có thể bắt được chứng cứ Nghiêm Tung trộm đi kim tiền cứu trợ thiên tai, vậy càng là không thể tốt hơn.

Trước đây cũng đã nói, bây giờ thế cục kinh thành rất kém cỏi.

Mười vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai này mất đi càng là đổ thêm dầu vào lửa.

Vì vậy nếu như có thể bắt được chứng cứ Nghiêm Tung trộm đi kim tiền cứu trợ thiên tai, thậm chí có cơ hội một lần liền lật đổ Nghiêm Tung.

Đây là tố cầu chính trị bấy lâu nay của Hải Thụy.

Đồng thời, lật đổ cũng là nguyện vọng của Ly Ca Cười.

Đáng tiếc bởi vì sự bất lực của hắn, chỉ là lãng phí một cách vô ích thời gian.

Nguyên nhân chính là như vậy, Ly Ca Cười mới đặc biệt tự trách.

Cố Hàn Uyên nhãn thần lóe lên.

Về sau khi Ly Ca Cười bất lực thì chỉ càng ngày sẽ càng nhiều.

Đợi đến khi lòng tự tin của hắn bị phá hủy, lại sẽ như thế nào đây.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất là chờ mong.

Bất quá lần này chỉ có thể đến đây chấm dứt.

Cố Hàn Uyên khoát tay áo, nhàn nhạt nói: Chuyện 10 vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai không cần các ngươi xen vào.

Ly Ca Cười nghe vậy rất là thất vọng.

Yến Tam Nương, Hạ Tiểu Mai và Sài Hồ cũng rất không cam tâm.

Chỉ có Kinh Như Ức âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1175

Nếu chuyện kim tiền cứu trợ thiên tai không cần xen vào nữa, như vậy Ly Ca Cười cũng có thể trở về cùng nàng cùng nhau sống cuộc sống yên tĩnh đi.

Như vậy Ứng Vô Cầu cũng sẽ dừng xung đột với Ly Ca Cười ở đây.

Phong hưu thư kia cũng không cần lo lắng nữa.

Đáng tiếc ý tưởng của Kinh Như Ức chung quy chỉ là hy vọng xa vời.

Ly Ca Cười nếu xuất sơn, liền sẽ không dễ dàng thu tay lại.

Ánh mắt không cam lòng của một chi, mai đám người cũng biểu thị bọn họ sẽ không lúc đó tan rã.

Bọn họ đều có các khả năng và sự kiêu ngạo của mình, bây giờ tụ họp lại lại chẳng làm nên trò trống gì, ai sẽ cam tâm.

Cố Hàn Uyên đối với điều này lòng biết rõ, sở dĩ cũng không nghĩ tới một hơi liền đánh chết Ly Ca Cười.

Lòng tự tin của Ly Ca Cười gặp khó khăn vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Lúc này Hạ Tiểu Mai tò mò hỏi: Cố công tử ngươi muốn ra tay sao.

Nghiêm Tung lần này sẽ vạn kiếp bất phục sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, giả vờ tiếc nuối nói: Quá muộn.

Nghiêm Tung cũng đã định bỏ qua 10 vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai này để giao cho thủ sơn dụ.

Cái này Đám người nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ hao tổn tâm cơ muốn từ Nghiêm Tung kia đoạt lại 10 vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai, kết quả Nghiêm Tung vậy mà dự định bỏ qua.

Ly Ca Cười vội hỏi: Đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc hắn một cái, giải thích: Ứng Vô Cầu tuyên bố đã tra ra là ai cướp đi kim tiền cứu trợ thiên tai.

Chính là Quan Ngân đạo tặc Đoạn Anh Hùng từng mắc phải không ít vụ án.

Ly Ca Cười cau mày, trầm giọng nói: Đoạn Anh Hùng được xưng Quan Ngân đạo tặc, dường như bởi vì cùng triều đình có thù hận gì, sở dĩ nhắm vào quan ngân cướp bóc.

Vì vậy hắn coi như là cái đinh trong mắt triều đình.

Chỉ là Nghiêm Tung tại sao muốn đem tội danh này giao cho Đoạn Anh Hùng.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, châm biếm nói: Không phải là muốn tìm một người chịu tội thay sao.

Mục tiêu ban đầu chắc là các ngươi, bất quá không dám động thủ.

Nói đến đây, đám người đều dùng ánh mắt ám muội quét một vòng giữa Yến Tam Nương và Cố Hàn Uyên.

Yến Tam Nương mặt cười ửng đỏ, sân si nói: Nhìn ta làm gì.

Không trách mọi người nhìn nàng.

Dù sao Nghiêm Tung không dám coi bọn họ là người chịu tội thay cũng là bởi vì sự tồn tại của Tam Nương.

Thậm chí Nghiêm Tung còn muốn may mắn Cố Hàn Uyên quan tâm chỉ là Yến Tam Nương, bằng không hắn chỉ biết càng thêm khó làm.

Bị Yến Tam Nương lại trừng mắt một cái, Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ cười, tiếp tục giải thích: Không có gì bất ngờ xảy ra Đoạn Anh Hùng đã rơi xuống trong tay bọn họ, chỉ chờ tìm một cơ hội kết án.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên biết được tin tức này thời điểm cũng là hơi có chút ngoài ý muốn.

Dù sao Đoạn Anh Hùng vốn nên ở trong tay Uông Trực.

Điều này cũng nói Nghiêm Tung đã cùng Uông Trực hợp tác rồi.

Nghiêm Tung vì vùng thoát khỏi mười vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai nóng bỏng tay kia, Uông Trực lại là vì đối phó Đông Xưởng.

Sợ rằng không lâu sau Uông Trực nên tìm tới cửa.

Thế giới này Nghiêm Tung luận về quyền thế so với trong kịch tình kém xa.

Vì vậy cũng ít vài phần cả gan làm loạn.

Kế hoạch ban đầu của Nghiêm Tung là muốn cho đám người gánh vác cái nồi đen trộm đi 10 vạn lượng kim tiền cứu trợ thiên tai.

Hắn xuống lệnh phát lệnh truy nã.

Đến lúc đó đám người hiển nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Một khi chạy trốn, án tử cũng rất dễ dàng bị thao túng thành vụ án không đầu mối.

Ngược lại đã truy nã.

Bắt không được người cũng chỉ là bởi vì Ly Ca Cười đám người quá mức hung ác, giảo hoạt, không có liên quan gì với hắn.

Chờ ngày nào sẽ diệt khẩu, án tử kim tiền cứu trợ thiên tai liền triệt để trở thành vụ án không đầu mối.

Hắn cũng liền có thể yên tâm thoải mái thu nhận 10 vạn lượng

Hoàng Kim.

Kết quả bởi vì Cố Hàn Uyên chặn ngang một tay, ban cho Yến Tam Nương một đạo Kim Thân.

Nghiêm Tung không dám làm mọi chuyện quá mức, liên lụy đến Yến Tam Nương.

Không có người chịu tội thay thích hợp, mười vạn lượng Hoàng Kim này tự nhiên cũng liền nóng bỏng tay.

Nghiêm Tung cũng vì vậy không thể không buông bỏ, ngược lại hợp tác với Uông Trực.

Vừa lúc Uông Trực nguyên bản cũng lo lắng lấy danh tiếng của Đoạn Anh Hùng không đủ vang dội, không cách nào đạt được mục đích của hắn.

Bây giờ ngược lại là cùng Nghiêm Tung theo như nhu cầu, ăn ý với nhau.

Đám người nghe vậy thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ không biết chi tiết trong đó, ngược lại cho là mình tránh thoát một kiếp, mặc dù không cam tâm Nghiêm Tung là chủ động buông tha mà không phải là bị bọn họ bắt lại, thế nhưng chí ít nạn dân được cứu rồi.

Mà Cố Hàn Uyên tuy là không hề làm gì cả, thế nhưng bọn họ vẫn như cũ muốn cảm kích hắn.

Dù sao nếu như không phải Cố Hàn Uyên, Yến Tam Nương cũng sẽ không đạt được địa vị mà Nghiêm Tung cũng không dám động tới.

Nghĩ đến trước đó Nghiêm Tung tính toán mọi cách muốn bọn họ gánh vác cái nồi đen, hồi tưởng lại khó tránh khỏi có chút trong lòng phát lạnh và nghĩ mà sợ.

Kinh Như Ức cũng là nhãn thần nhu hòa nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nghĩ thầm nếu là không có Cố Hàn Uyên mang tới ảnh hưởng, Ly Ca Cười khả năng lại phải gặp tai ương lao ngục.

Hơn nữa nếu như Ứng Vô Cầu lại buộc Ly Ca Cười ký thư bỏ vợ làm sao bây giờ.

Dưới cái nhìn của nàng, Cố Hàn Uyên mang tới từ trước tới nay đều là ảnh hưởng tốt, thực sự không thể nào hiểu được Ly Ca Cười thế nào lại có nhiều như vậy phiến diện.

Cũng không thể là ghen tị a.

Kinh Như Ức dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Yến Tam Nương như trước hết sức không được tự nhiên đang theo sát Cố Hàn Uyên trò chuyện.

Ly Ca Cười vừa lúc lúc này chứng kiến Kinh Như Ức đang nhìn chằm chằm hướng Cố Hàn Uyên, nhất thời nhíu mày.

Kinh Như Ức chỉ đoán đúng một nửa.

Ly Ca Cười xác thực ghen tị.

Chỉ bất quá không phải là bởi vì Yến Tam Nương, mà là bởi vì nàng.

Lý Ca Cười cùng Kinh Như Ức bởi vì góc nhìn khác biệt mà ý tưởng nảy sinh chút sai lệch, cũng vì vậy mà tạo nên một vài hiểu lầm.

Còn về việc những hiểu lầm ấy cuối cùng sẽ được họ hóa giải hay dần dần lan rộng thành vết rạn nứt thì chẳng thể biết được.

Mặc dù đang trò chuyện cùng Yến Tam Nương, Cố Hàn Uyên vẫn dành một phần chú ý cho Kinh Như Ức, thấy thế không khỏi khẽ nhếch khóe môi.

Trước mặt hắn, Yến Tam Nương đột nhiên nghi hoặc hỏi: Ngươi đang cười gì vậy.

Sao có cảm giác bất hảo thế.

Cứ như muốn tính kế ai đó vậy.

Trực giác của Yến Tam Nương quả nhiên chuẩn xác.

Bất quá, Cố Hàn Uyên sao có thể thừa nhận mình đã bị nói trúng.

Hắn giơ tay, gõ nhẹ vào vầng trán bóng loáng của Yến Tam Nương, tức giận nói: Lại nói bậy nói bạ.

Phí công ta còn quan tâm nàng nữa.

Yến Tam Nương che cái trán bị gõ, hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm: Quan tâm ta mà nhiều ngày như vậy chẳng thèm đến thăm.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Mấy ngày nay ta bận chữa thương.

Yến Tam Nương nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên từ trên xuống dưới.

Nàng vẫn rất khó tin Cố Hàn Uyên lại bị thương.

Đúng lúc này, nàng chợt nảy ra một ý, ghé sát Cố Hàn Uyên, chóp mũi tinh xảo khẽ động.

Giây lát sau, nàng lùi lại mấy bước, ghét bỏ nói: Một thân mùi son phấn, còn nói là bận rộn liệu thương sao.

Hiển nhiên Yến Tam Nương đã ngửi thấy khí tức dính vào bốn nữ nhân kia.

Cố Hàn Uyên chẳng chút xấu hổ, ngược lại cười khẽ đầy thâm ý: Có gì lạ đâu, chỉ là công pháp của ta khá đặc thù, cần người khác hỗ trợ liệu thương.

Yến Tam Nương nghe vậy, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: Nào có loại công pháp kỳ quái như vậy, hơn nữa sao ngươi không tìm ta giúp ngươi chữa thương.

Bất quá, lời nàng nói là vậy, trong lòng đã có phần tin lời Cố Hàn Uyên.

Chương 1176

Dù sao Cố Hàn Uyên thần công cái thế, công pháp tu luyện có chút đặc thù cũng không có gì kỳ lạ.

Nàng lại cảm thấy thất lạc vì Cố Hàn Uyên không tìm nàng hỗ trợ chữa thương, giống như không tin tưởng nàng vậy.

Yến Tam Nương càng nghĩ càng thấy khó chịu, lộ ra vẻ giận dỗi.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ thở dài: Ta sợ nàng không chịu giúp ta.

Yến Tam Nương vừa nghe liền sốt ruột.

Cái gì mà nàng không chịu giúp hắn.

Hắn thật sự không tin tưởng nàng đến thế sao.

Yến Tam Nương trừng lớn đôi mắt đẹp, giận dỗi nói: Dựa vào đâu mà nói ta không chịu giúp ngươi.

Giây lát sau, Cố Hàn Uyên đột nhiên từ từ ghé sát Yến Tam Nương.

Bất quá, hành động này trong mắt những người khác lại giống như Cố Hàn Uyên muốn hôn Yến Tam Nương vậy.

Đám người vốn đang xem trò vui chỉ cảm thấy bị một ngụm thức ăn cho chó lạnh băng vỗ vào mặt, vội vã tháo lui, tìm cớ rời đi.

Kinh Như Ức thấy Cố Hàn Uyên áp sát Yến Tam Nương, lại tựa như nhìn thấy một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trong lòng không hiểu sao cũng có chút hâm mộ.

Đám người đi xa, ngược lại khiến Yến Tam Nương lá gan lớn hơn.

Nàng cũng cho rằng Cố Hàn Uyên muốn hôn mình.

Nhất thời lại bắt đầu rối rắm không biết nên nhắm mắt hay mím môi.

Nhưng nàng chưa kịp nghĩ ra, đã không tự chủ được nhắm lại đôi mắt đẹp.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng buồn cười, đối với thiếu nữ ngạo kiều tính cách không được tự nhiên mà nói, thân thể luôn thành thật hơn miệng.

Hắn lúc này quả thực có thể dứt khoát hôn lên, thế nhưng thời cơ không thích hợp.

Với tính cách không được tự nhiên của Yến Tam Nương, nếu hắn thực sự hôn, sau đó rất có thể nàng sẽ trốn tránh không dám gặp hắn, ngược lại có chút bất lợi cho việc công lược sau này.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên chỉ điều trêu chọc nói: Phương thức chữa thương của ta là song tu, Tam Nương nhất định phải giúp ta chứ.

Yến Tam Nương kinh ngạc mở đôi mắt đẹp, mặt nàng tức thì đỏ bừng.

Nga Mi Phái vốn có phật giáo sâu xa, lại chịu ảnh hưởng của đạo giáo.

Từ song tu này, nàng tự nhiên không phải không biết.

Chính vì biết, nàng mới xấu hổ mà nghẹn lời.

Thậm chí còn suy đoán Cố Hàn Uyên đang mời nàng song tu.

Điều này làm sao nàng có thể đồng ý được.

Quá không tôn trọng nàng rồi.

Yến Tam Nương xấu hổ và giận dữ mắng: Phì.

Đừng hòng.

Dứt lời liền muốn hậm hực rời đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại gọi nàng lại, bất đắc dĩ nói: Là nàng tự mình hỏi, ta cũng đâu có nói muốn tìm nàng làm đối tượng song tu.

Kết quả lời này lại chọc cho Yến Tam Nương một trận không cam lòng.

Gì.

Ghét bỏ ta không xứng song tu với ngươi sao.

Tâm tư của thiếu nữ luôn đặc biệt kỳ quái.

Không chỉ khẩu thị tâm phi, còn đặc biệt phản nghịch.

Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn môi Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên việc Cố Hàn Uyên không hôn lên trước đó lại khiến nàng lưu luyến trong lòng.

Cố Hàn Uyên trong lòng buồn cười, nét mặt lại đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói: Ta đến để khảo nghiệm kiếm pháp của nàng, tổng không thể để Tiên Đế bảo kiếm cứ bị luân lạc mãi.

Yến Tam Nương đối với sự nghiêm nghị đột ngột của Cố Hàn Uyên không biết nói gì.

Nhưng lúc này nàng vẫn xấu hổ hơn.

Kiếm pháp của Yến Tam Nương thực ra cũng không tệ, chỉ là sau khi rời Nga Mi thì bỏ mặc rèn luyện.

Dù sao rời Nga Mi nàng đã trở thành Thần Trộm.

Thân pháp của nàng nhẹ nhàng, mang theo trường kiếm ngược lại dễ dàng ảnh hưởng đến khinh công.

Hơn nữa Yến Tam Nương cũng không thích sát nhân.

Lâu ngày, cũng dần dần không còn sử dụng kiếm pháp nữa.

Muốn trong thời gian ngắn lấy lại kiếm pháp, nào có dễ dàng như vậy.

Dưới sự chỉ bảo của Cố Hàn Uyên, Yến Tam Nương múa một bộ Tơ Liễu Kiếm Pháp của Nga Mi Phái.

Xấu xí thì không đến nỗi.

Chỉ là có vài chiêu thức đã quên mất.

Cái vẻ thẹn quá hóa giận mà tùy tiện vung vẩy khiến người ta buồn cười.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt đau đầu nói: Nếu Vô Cấu sư thái mà nhìn thấy nàng bây giờ, e là sẽ tức chết.

Có lẽ vì nhắc đến nỗi đau của Yến Tam Nương, sắc mặt nàng tức thì chùng xuống.

Giọng nói trầm thấp u uẩn: Có lẽ nàng ấy đã sớm bị ta tức chết rồi thì sao.

Nghĩ cũng biết, sau khi nàng rời Nga Mi Phái lại đi làm Thần Trộm, thậm chí danh tiếng còn rất vang dội.

Đây đối với danh môn đại phái Nga Mi mà nói có thể gọi là vết nhơ.

Cũng chẳng trách khi vụ án trộm đồng khuôn ồn ào nhất thời, Nga Mi Phái đã phái Tam Anh tứ Tú đến đây thanh lý môn hộ.

Bắt được hay không là một chuyện, thái độ ít nhất cũng phải có.

Đương nhiên, Yến Tam Nương hiện tại còn chưa biết chuyện này.

Tam Anh vì trúng độc, vẫn đang tĩnh dưỡng ở Hoa gia.

Yến Tam Nương càng không biết Tam Anh ngoại trừ Tôn Tú Thanh ra, đều đã trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Tính ra, đó là sư tỷ phu và sư muội phu.

Cố Hàn Uyên thấy Yến Tam Nương u sầu không vui vứt Tiên Đế bảo kiếm xuống đất, ngồi một bên giận dỗi.

Hắn bật cười một tiếng, tiến lên nhặt Tiên Đế bảo kiếm, ôn hòa nói: Nga Mi kiếm pháp ta biết không nhiều lắm, cũng không tiện trực tiếp dạy nàng, sở dĩ ta muốn dạy nàng một bộ kiếm pháp khác.

Hãy nhìn kỹ.

Cố Hàn Uyên thấy Yến Tam Nương đưa mắt nhìn tới, liền biểu diễn kiếm pháp.

Yến Tam Nương rất nhanh đã xem đến mê mẩn.

Chiêu thức kiếm pháp dồn dập, dày đặc không kẽ hở, tàn nhẫn, kỳ ảo, biến hóa khôn lường, thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, bất chợt lại phát ra những chiêu thức ảo diệu.

Bất quá, điều thu hút Yến Tam Nương hơn cả vẫn là dáng người của Cố Hàn Uyên khi múa kiếm.

Cố Hàn Uyên có kiếm trong tay và vô kiếm trong tay là hoàn toàn khác biệt.

Có kiếm trong tay thì sắc bén lộ rõ phong mang.

Vô kiếm trong tay lại bình thản như phản phác quy chân.

Yến Tam Nương chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ ở Cố Hàn Uyên đều đang hấp dẫn nàng.

Khi Cố Hàn Uyên biểu diễn xong, nàng không kìm lòng được hỏi: Đây là kiếm pháp gì.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Yến Tam Nương hiển nhiên chưa từng nghe nói qua tên Ngọc Nữ

Kiếm Pháp.

Cổ Mộ Phái vốn không nổi danh, huống chi đây lại là Minh quốc, người biết đến càng ít.

Yến Tam Nương do dự hỏi: Tại sao ta cảm thấy giống như là kiếm pháp dành cho nữ tử sử dụng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Bộ Ngọc Nữ Kiếm Pháp này là kiếm pháp của Cổ Mộ Phái.

Cổ Mộ Phái vốn là một môn phái toàn bộ do nữ tử tạo thành, dùng kiếm pháp của nữ tử thì có gì kỳ lạ.

Nàng học được rồi thì không được truyền ra ngoài.

Yến Tam Nương nghe vậy không khỏi ngụ ý hỏi: Ngươi dạy cho ta chẳng lẽ không phải là truyền ra ngoài sao.

Nàng không hỏi Cố Hàn Uyên vì sao lại có Ngọc Nữ Kiếm Pháp của Cổ Mộ Phái.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên nói Cổ Mộ Phái toàn bộ do nữ tử tạo thành, nàng thậm chí còn hoài nghi Cố Hàn Uyên có thể đã thẳng thừng diệt Cổ Mộ Phái.

Chương 1177

Suy đoán của Yến Tam Nương tuy không trúng hoàn toàn, nhưng cũng gần đúng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười nói: Nàng không tính là ngoại nhân.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, nhất thời khiến phương tâm Yến Tam Nương cuồng loạn.

Che giấu ánh mắt né tránh, nàng nói: Vậy ta bây giờ sẽ bắt đầu học.

Dứt lời, nàng từ tay Cố Hàn Uyên tiếp nhận Tiên Đế bảo kiếm, thử luyện hữu mô hữu dạng.

Yến Tam Nương tuy không học nội công Cổ Mộ Phái, thế nhưng thân pháp của nàng nhẹ nhàng, ngược lại rất phù hợp với Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Bất quá dù sao là lần đầu tiên tiếp xúc Ngọc Nữ Kiếm Pháp vẫn tồn tại không ít sai lầm.

Cố Hàn Uyên thấy thế, xoay cổ tay một cái, Anh Hùng Kiếm rơi vào lòng bàn tay.

Nhẹ cười nói: Đến đây, ta dẫn dắt nàng.

Dứt lời liền thi triển Toàn Chân Kiếm Pháp đồng thời khẽ ngâm: Lưu lạc Thiên Nhai.

Nâng án kiện Tề Mi.

Lãnh Nguyệt dòm ngó người.

Theo tiếng ngâm khẽ dẫn dắt của Cố Hàn Uyên, Yến Tam Nương mười phần tự nhiên thi triển xong một bộ Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Lúc này đã dừng lại, Yến Tam Nương vẻ mặt do dự nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên buồn cười hỏi: Làm sao vậy.

Yến Tam Nương nhíu mày, tò mò hỏi: Ngươi vừa rồi sử dụng kiếm pháp gì vậy.

Vì sao có thể phối hợp ăn ý như vậy.

Luôn cảm thấy.

Lời còn chưa nói hết, nàng đã đỏ bừng hai gò má vì xấu hổ.

Còn về lời chưa nói ra miệng là nàng cảm thấy bộ kiếm pháp này giống như là tình lữ cùng luyện vậy.

Nhất là kèm theo từng tiếng ngâm khẽ của Cố Hàn Uyên, nói là kiếm pháp đưa tình cũng không quá đáng.

Nàng bây giờ còn có chút chịu ảnh hưởng của việc hợp luyện vừa rồi, nhìn về phía ánh mắt Cố Hàn Uyên luôn không tự chủ được trở nên dịu dàng, mang theo chút tình ý.

Điều đó làm nàng có chút hoảng sợ đồng thời lại có vài phần ước mơ.

Nàng vừa rồi thực sự huyễn tưởng đến cảnh dưới hoa dưới trăng.

Trở nên động lòng, trầm mê.

Cố Hàn Uyên hơi trầm mặc, u uẩn thở dài: Ta vừa rồi sử dụng chính là Toàn Chân Kiếm Pháp.

Toàn Chân Kiếm Pháp.

Yến Tam Nương kinh hãi.

So với Cổ Mộ Phái không nổi danh, Toàn Chân Giáo hầu như không ai không biết.

Đây là một trong những đại phái nắm giữ thiên hạ.

Tuy rằng phẩm chất của Toàn Chân Thất Tử còn đáng ngờ, đệ tử cũng cao thấp không đều.

Thế nhưng số lượng đệ tử thì rất đông đảo, hầu như trải rộng thiên hạ.

Hơn nữa quan trọng nhất là mấy tháng trước Toàn Chân Giáo bị diệt, kẻ động thủ chính là Thiên Võng.

Chỉ còn lại Hác Đại Thông mang theo một bộ phận môn nhân đào tẩu, bây giờ đang nỗ lực trùng kiến sơn môn.

Thế nhưng đối với môn phái mà nói, võ công bí tịch quan trọng nhất đều bị cướp đoạt không còn, muốn trùng kiến sơn môn thì trắc trở trùng điệp.

Sau đó Cố Hàn Uyên kể lại ân oán của Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh cho Yến Tam Nương.

Yến Tam Nương nghe xong nhất thời nghiến răng nghiến lợi giận mắng: Cái tên Vương Trùng Dương đó thật không phải là nam nhân.

Yến Tam Nương có phản ứng như vậy cũng không lạ.

Dù sao những gì Vương Trùng Dương đã làm, vô luận cô gái nào sau khi nghe nói đều sẽ giận không kềm được.

Hơn nữa, nghe qua câu chuyện của Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh xong, Yến Tam Nương lại đột nhiên cảm thấy Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình cũng không có vấn đề đến thế.

Chí ít Cố Hàn Uyên không phụ bất cứ ai.

Hắn có lẽ chỉ đang làm những điều mình cho là đúng.

Đồng thời, Yến Tam Nương cũng đối với một chuyện bình thường trở lại rất nhiều.

Có lẽ Vô Cấu sư thái không muốn nhận đứa con gái này cũng là vì cha ruột của nàng đối với Vô Cấu sư thái đã làm điều xằng bậy rồi cuối cùng bỏ mặc.

Sở dĩ Vô Cấu sư thái mới giận cá chém thớt.

Yến Tam Nương không biết Cố Hàn Uyên có phải đã biết chuyện của nàng và Vô Cấu sư thái hay không, nhưng cách an ủi như vậy không nghi ngờ gì là rất hữu ích.

Nàng đột nhiên có chút nhớ muốn gặp Vô Cấu sư thái ở Nga Mi Phái.

Có lẽ vì tư duy vô cùng phân tán, Yến Tam Nương bỗng nhiên sắc mặt có chút cổ quái nói: Ngươi nói Vô Thiên có phải vì Lâm Triều Anh mà diệt Toàn Chân Giáo không.

Dù sao tuổi tác, tướng mạo của Vô Thiên đều là một ẩn số.

Không lẽ hắn cùng thời với Lâm Triều Anh.

Như vậy mê luyến Lâm Triều Anh thì cũng không kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không khỏi ngẩn người.

Còn có cách giải thích như vậy sao.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến Hồng Y Thiến Ảnh phong hoa tuyệt đại kia, bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Có lẽ trong tiềm thức hắn thực sự có ý nghĩ như vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này bỗng nhiên nhíu mày.

Trên người Lâm Triều Anh có thần niệm định vị của hắn.

Thế nhưng trong tình huống bình thường, Cố Hàn Uyên sẽ không cố ý đi quan tâm thần niệm định vị của tất cả mọi người.

Dù sao hồng nhan tri kỷ của hắn ngày càng nhiều, không cách nào phân ra nhiều tâm thần như vậy để quan tâm.

Lúc này hắn chợt phát hiện thần niệm định vị của Lâm Triều Anh có vấn đề, dường như đang chạy về phía kinh thành Minh quốc.

Chín phần mười, Lâm Triều Anh là vì đến tìm hắn.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì đáng giá Lâm Triều Anh không quản vạn dặm từ Tống quốc chạy đến tìm hắn.

Phải biết rằng trước khi hai người chia tay, Lâm Triều Anh đã trốn tránh vì nhận ra tâm ý của hắn.

Nếu không có nguyên nhân đặc biệt khác, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động tìm hắn, chứ đừng nói chi là từ Tống quốc một đường chạy đến.

Là có chuyện gì muốn hắn giúp đỡ hay có chuyện gì muốn báo cho hắn biết.

Cố đại ca.

Ngươi đang nghĩ gì mà nhập thần thế.

Giọng Yến Tam Nương đánh thức Cố Hàn Uyên đang trầm tư.

Cố Hàn Uyên phục hồi tinh thần lại, nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của Yến Tam Nương, trêu chọc nói: Không có gì, nàng vừa rồi gọi ta là gì.

Yến Tam Nương mặt đỏ bừng, lẩm bẩm nói: Cố đại ca a.

Không được sao.

Nàng không muốn gọi Cố Hàn Uyên là sư tỷ phu, cũng không chịu gọi hắn là Cố công tử.

Dù sao như vậy có vẻ xa cách.

Vì vậy liền thẳng thắn gọi là Cố đại ca.

Tuy trên thực tế tuổi tác Yến Tam Nương vẫn còn lớn hơn Cố Hàn Uyên một chút xíu.

Bất quá Yến Tam Nương trước mặt Cố Hàn Uyên thật sự giống như một muội muội được dỗ dành, sủng nịnh.

Chương 1178

Sở dĩ Yến Tam Nương gọi Cố đại ca ngược lại là tuyệt không cảm thấy khó chịu.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười nói: Đương nhiên có thể.

Đạt được câu trả lời khẳng định của Cố Hàn Uyên, Yến Tam Nương nhất thời vui vẻ ra mặt.

Cười tươi hỏi: Cố đại ca có thể lại dẫn ta luyện một lần Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm không.

Hai người hợp luyện, mới là Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm.

Tâm tư của Yến Tam Nương rõ rành rành.

Cố Hàn Uyên cũng không chọc thủng, khẽ cười đáp: Tốt.

Sau đó hai người liền lại một lần nữa bắt đầu hợp luyện Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm.

Bất quá có lẽ là vì Yến Tam Nương đã hiểu rõ ý nghĩa đằng sau kiếm pháp, sở dĩ tâm tư cũng trở nên đặc biệt nhiều, tương đối không chuyên tâm.

Cố Hàn Uyên có thể không nuông chiều nàng.

Bốp.

Một tiếng giòn tan, tạo nên một tầng sóng gợn đầy đàn hồi.

Tam Nương, vểnh cao như vậy làm công phu gì.

Yến Tam Nương ôm chỗ đau, mặt nàng xấu hổ đến đỏ bừng.

Cãi cố lẩm bẩm: Cố đại ca rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của ta.

Nàng cũng không biết làm sao vậy.

Hợp luyện Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm tự nhiên sẽ nghĩ đến những cảnh dưới hoa dưới trăng kia.

Trong tình huống mất tập trung, động tác kiếm pháp đương nhiên biến dạng.

Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp để hình dung chính là Yến Tam Nương đã động xuân tâm, thân thể ít nhiều sẽ có chút biểu đạt không tự chủ được.

Dù sao thân thể của nàng thành thật hơn miệng rất nhiều.

Chỉ bất quá bị Cố Hàn Uyên không chút lưu tình vạch trần mà thôi.

Cố Hàn Uyên là người chính trực, sao lại không chịu nổi một chút mê hoặc như vậy.

Sở dĩ không chút do dự cho nàng một cái tát.

Cố Hàn Uyên tiện tay nắn vuốt ngón tay.

Tặc lưỡi, lực đàn hồi này thật tốt.

Động tác không mấy che giấu của Cố Hàn Uyên lọt vào mắt Yến Tam Nương, mặt nàng tức thì đỏ bừng thêm vài phần.

Thế nhưng muốn nàng từ bỏ việc hợp luyện Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm với Cố Hàn Uyên lại càng không thể.

Yến Tam Nương mạnh miệng nói: Lại tới, hôm nay ta nhất định phải học được Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Cũng may Yến Tam Nương tuy có chút mất tập trung, nhưng dù sao tư chất thượng đẳng.

Cũng không lâu lắm liền luyện Ngọc Nữ Kiếm Pháp đến hữu mô hữu dạng.

Khi hợp luyện Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm với Cố Hàn Uyên cũng rất ăn ý.

Chỉ là thường thường lại vì một vài chiêu kiếm vô cùng ám muội mà thất thần, rước lấy Cố Hàn Uyên một chút giáo huấn nhỏ.

Lúc này Yến Tam Nương đã tựa vào lòng Cố Hàn Uyên khẽ thở nghỉ ngơi, nàng khẽ nâng đôi mắt đẹp, oán trách nói: Cố đại ca quá không hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Ai bảo nàng cứ không nghiêm túc.

Yến Tam Nương nghe vậy không cam lòng nhỏ giọng lẩm bẩm: Vậy ngươi còn làm không biết mệt.

Cố Hàn Uyên cố ý giả vờ không nghe thấy, hỏi: Nàng nói cái gì.

Yến Tam Nương nào có ý nói thật.

Đáng thương nói: Ta đang nói ta đau quá, Cố đại ca quá nhẫn tâm.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ thở dài: Vậy ta giúp nàng hóa giải một chút là được.

Yến Tam Nương nghe vậy đang không rõ vì sao.

Giây lát sau, đôi mắt đẹp của nàng tức thì trợn thật lớn.

Không phải, trước đó còn ngầm hiểu có cớ, hiện tại đây là không thèm giả vờ nữa sao.

Sự ngượng ngùng của nữ nhi gia gần như trong nháy mắt lấp đầy trái tim nàng, đôi mắt đẹp long lanh như xuân thủy.

Yến Tam Nương khẽ ngẩng trán, nhìn Cố Hàn Uyên, nhẹ giọng hỏi: Cố đại ca sẽ không giống như Vương Trùng Dương chứ.

Cố Hàn Uyên bật cười nói: Nàng cảm thấy có khả năng sao.

Yến Tam Nương suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cảm thấy không cần thiết hỏi nữa.

Cố Hàn Uyên chỉ muốn nghĩ đến tất cả đều muốn.

Tuy rằng cũng rất khiến người ta xấu hổ.

Thế nhưng nghe qua câu chuyện của Lâm Triều Anh và Vương Trùng Dương, Yến Tam Nương lúc này lại cảm thấy an tâm rất nhiều.

Nàng thà rằng ăn nhiều chút dấm chua, cũng không muốn bị phụ lòng.

Đối với nữ tử thời đại này mà nói, bị bỏ rơi mới là điều thống khổ nhất, còn việc chung chồng thật không phải là điều gì đặc biệt khó chấp nhận.

Danh môn khuê tú có lẽ sẽ có chút lo lắng.

Thế nhưng nữ tử giang hồ đại thể cũng sẽ không để ý như vậy.

Đương nhiên người bình thường nhất định là không thể khiến nữ tử cam tâm tình nguyện tiếp nhận.

Chỉ có thể nói là Cố Hàn Uyên quá mức đặc biệt.

Yến Tam Nương yên tâm thoải mái phục vào lòng Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ còn chút xấu hổ, trong lúc Cố Hàn Uyên khẽ vuốt ve, lại dần dần thêm vài phần cảm giác an tâm.

Loại an tâm này khiến nàng rất có dục vọng muốn khuynh thuật.

Mang theo vẻ u sầu nhàn nhạt kể ra quá khứ của nàng.

Khi còn bé ta không biết cha mẹ nuôi không phải cha mẹ ruột của ta.

Cho đến năm tám tuổi ấy xảy ra nạn đói.

Cha mẹ nuôi cho là ta là âm mệt liền mang theo đệ đệ bỏ rơi ta.

Tính cách quật cường của Yến Tam Nương chính là từ lúc đó mà

thành.

Nếu vì nàng là âm mệt, vậy thì nàng sẽ tự lực cánh sinh.

Nhưng đối với một bé gái tám tuổi mà nói, muốn sống sót trong nạn đói quá khó khăn.

Yến Tam Nương ngữ khí có chút phức tạp nói: Sau này khi ta trộm một khối màn thầu, lúc chạy trốn không cẩn thận rơi xuống vách núi thì được sư phụ ta cứu.

Nàng mang ta về Nga Mi Phái, đó là lần đầu tiên ta cảm thấy được người khác coi trọng, cảm giác có người quan tâm ta.

Vì vậy ta tự nhủ, tuyệt đối không thể để sư phụ thất vọng, cho đến một ngày.

Trong mắt nàng hiện lên một vệt đau xót.

Sư phụ ta phát hiện ta từ nhỏ đến lớn luôn đeo một khối ngọc bội.

Từ ngày đó trở đi, nàng không còn nhìn ta lấy một cái mắt nữa.

Mặc dù ta nỗ lực luyện công, rất nhanh vượt qua sư tỷ muội, nàng vẫn như cũ đối với ta lời nói lạnh nhạt.

Sau này một lần vô tình, ta phát hiện sư phụ cũng có nửa khối ngọc bội, có thể ghép vừa vặn với nửa khối ngọc bội của ta.

Khoảnh khắc ấy ta liền biết, sư phụ chính là mẹ ruột ta.

Nhưng sư phụ nàng không dám nhận ta, thậm chí vì thế mà phát thề.

Khóe mắt Yến Tam Nương trượt xuống một giọt lệ.

Cố Hàn Uyên ôn nhu lau đi vệt lệ cho nàng.

Yến Tam Nương trong lòng ấm áp, ngước mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Nàng ở trong lòng Cố Hàn Uyên uốn éo người, để mình tựa thoải mái hơn một chút.

Thực ra tất cả đều có dấu vết mà lần theo.

Tư chất của Yến Tam Nương rất tốt, thiên phú kiếm pháp cũng rất cao.

Bằng không cũng không thể nhanh như vậy học được Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Kết quả nàng lại luân lạc đến tình trạng ngay cả Tơ Liễu Kiếm Pháp cũng quên chiêu thức.

Chính là bởi vì nàng kháng cự sử dụng kiếm pháp Nga Mi.

Tuổi thơ bất hạnh làm nàng tính cách quật cường, thiếu thốn cảm giác an toàn, cũng khát vọng cảm giác an toàn và sự coi trọng của người khác.

Sự cường thế xông vào của Cố Hàn Uyên vừa lúc thỏa mãn khát cầu của nàng.

Chương 1179

Quan tâm nàng, bảo vệ nàng, coi trọng nàng.

Nàng sẽ thích Cố Hàn Uyên thì cũng không kỳ lạ.

Đồng thời cũng bởi vì thích, mới đặc biệt không được tự nhiên.

Cùng lúc tùy ý Cố Hàn Uyên khinh bạc, chiếm tiện nghi của mình.

Cùng lúc lại luôn nói những lời khẩu thị tâm phi.

Yến Tam Nương nhìn đôi mắt sáng như tinh thần của Cố Hàn Uyên, chăm chú nói: Ngươi biết, cái gì gọi là tuyệt vọng không.

Chính là khi ngươi đối với tất cả đều thất vọng, có người cho ngươi hy vọng.

Rồi khi ngươi có hy vọng lại khiến ngươi triệt để tuyệt vọng.

Nàng vừa là đang tự kể về mình, cũng là đang nói cho Cố Hàn Uyên, đừng nên khiến nàng thất vọng.

Bằng không nàng có lẽ thực sự sẽ tuyệt vọng.

Cố Hàn Uyên không nói thêm gì, chỉ là ôm chặt Yến Tam Nương thêm vài phần.

Nhưng mà ngôn ngữ tay chân như vậy đối với Yến Tam Nương mới là hữu hiệu nhất.

Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên một vệt mê ly, trán hơi ngẩng, chậm rãi tới gần Cố Hàn Uyên.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng cành cây gãy giòn tan.

Yến Tam Nương sợ hết hồn, nhanh như thỏ chạy vậy từ trong lòng Cố Hàn Uyên nhảy ra.

Nhìn theo tiếng động, chỉ thấy Kinh Như Ức đang vẻ mặt xấu hổ, không biết làm sao đứng ở đó.

Mặt nàng ửng hồng, ấp a ấp úng nói: Ta chỉ là có chút chuyện muốn tìm Cố công tử, không biết các ngươi đang ở.

Yến Tam Nương lúc này đã xấu hổ đến cực độ.

Cả gương mặt nàng đều đã đỏ bừng.

Nàng vừa rồi lại muốn chủ động đi hôn Cố Hàn Uyên sao.

Yến Tam Nương quả thực không thể tin được đây là chuyện mình sẽ làm.

Hơn nữa lại còn bị Kinh Như Ức nhìn thấy.

Yến Tam Nương mang theo vẻ thẹn thùng hoảng loạn cùng mơ hồ chút oán hận vì bị phá hỏng chuyện tốt bỏ lại một câu: Vậy các ngươi trò chuyện.

Liền cấp tốc vận khinh công rời khỏi nơi này.

Kinh Như Ức thấy Yến Tam Nương chạy trốn, càng thêm lúng túng.

Nhưng nàng rất nhanh thì không còn tâm tư suy nghĩ chuyện của Yến Tam Nương.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên đã tới gần, sợ đến nàng lùi lại.

Thẳng đến khi dựa vào một cây mai mới không thể không dừng lại.

Cánh tay Cố Hàn Uyên xuyên qua bên tai nàng, chống trên thân cây khô.

Giọng trầm thấp nói: Phu nhân đã phá hỏng chuyện tốt của ta, tính bồi thường thế nào đây.

Kinh Như Ức thấy Cố Hàn Uyên gần như sắp muốn áp vào người mình, gương mặt tuấn mỹ vô cùng cũng chỉ cách nàng một chút, phương tâm nhất thời loạn nhịp, hoảng loạn không thôi.

Tạm thời không nói chuyện khác.

Khoảng cách gần như vậy quan sát gương mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên tương đương có hại cho thể chất và tinh thần.

Làn da khiến nữ tử cũng phải ghen tị, ngũ quan tuấn mỹ vô cùng, đã là bữa tiệc thị giác, cũng khiến người ta tâm hoảng ý loạn.

Huống chi hành động dồn người vào góc tường như thế này vốn dĩ sẽ tạo ra xung kích đối với cảm quan của cô gái.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là dung mạo phải đạt chuẩn.

Bằng không ở khoảng cách gần như vậy chỉ khiến khuyết điểm phóng đại mà thôi, không bị đạp một cước đã là may mắn.

Kinh Như Ức lắp bắp cố gắng giải thích: Ta.

Ta thật không biết các ngươi.

Kinh Như Ức quả thật có chính sự muốn tìm Cố Hàn Uyên.

Lý Ca Cười, Hạ Tiểu Mai cùng Sài Hồ ba người sau khi rời khỏi trước mặt Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương liền tụ tập lại thảo luận xem còn cần thiết tồn tại nữa hay không.

Dù sao căn cứ theo lời Cố Hàn Uyên, Nghiêm Tung rất nhanh sẽ tìm cơ hội trả lại mười vạn lượng ngân lượng cứu trợ thiên tai.

Tuy rằng không thể mượn cơ hội lật đổ Nghiêm Tung rất đáng tiếc, thế nhưng có thể cứu được nạn dân cũng đã đủ rồi.

Kể từ đó, dường như cũng không cần thiết tiếp tục tồn tại.

Thế nhưng tựa như đã nói ở trên, bọn họ đều đối với kết quả như vậy rất không cam tâm.

Triều đình mục nát, bây giờ tồn tại quá nhiều chuyện bất bình.

Tham quan ô lại cũng không chỉ có một mình Nghiêm Tung.

Ba người lại đều là người có lòng hiệp nghĩa.

Vì vậy ăn nhịp với nhau quyết định tiếp tục lấy danh nghĩa hành hiệp trượng nghĩa.

Kinh Như Ức đối với việc này tự nhiên là phản đối.

Nàng càng hy vọng Lý Ca Cười có thể cùng nàng trở về cuộc sống bình yên.

Chuyện bất bình trên đời quá nhiều, không phải mấy người bọn họ có thể giải quyết được sao.

Quản càng nhiều chỉ càng nguy hiểm.

Huống chi thực lực của bọn họ cũng không đủ làm người ta an tâm.

Kẻ mạnh nhất là Sài Hồ cũng chỉ đạt tu vi gần Tông Sư, còn kém một bước vẫn chưa thể vượt qua.

Đây là di chứng của võ học Thiếu Lâm.

Sài Hồ đã từng bái nhập Bắc Thiếu Lâm học nghệ một đoạn thời gian, đó cũng là căn nguyên võ công của hắn bây giờ.

Bất quá Thiếu Lâm vốn dĩ tồn tại rất nhiều chuyện che giấu.

Không chịu nổi việc Sài Hồ vô lực thay đổi, liền phản bội trốn đi.

Nói chung, cảm thấy bất an, Kinh Như Ức đối với việc này rất phản đối.

Nhưng mà gặp phải đại sự, Lý Ca Cười chắc chắn sẽ không nghe theo đề nghị của Kinh Như Ức.

Những kiểu cố chấp như vậy không phải thiếu.

Bực bội vừa bất đắc dĩ, Kinh Như Ức liền định tìm Cố Hàn Uyên thương lượng xem làm thế nào mới có thể khiến Lý Ca Cười từ bỏ ý tưởng.

Đồng thời nàng còn muốn biết một chút tình huống của Ưng Vô Cầu.

Phong hưu thư mà Ưng Vô Cầu giao cho Lý Ca Cười vẫn khiến nàng lưu luyến trong lòng.

Thật sự không thể nào chấp nhận được Ưng Vô Cầu lại thay đổi nhiều đến như vậy so với trước kia.

Bởi vì phong hưu thư kia, có vài lời nàng liền không tiện đối với Lý Ca Cười đi hỏi, đi nói.

Sở dĩ lại tìm đến Cố Hàn Uyên, người đã lặng lẽ có được tín nhiệm của nàng.

Nàng cũng cân nhắc qua có thể hay không không cẩn thận đụng phải Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương đang tình tứ, sở dĩ cố ý đợi lâu một đoạn thời gian.

Chỉ là không nghĩ tới Yến Tam Nương lại cùng Cố Hàn Uyên học kiếm pháp, lại còn khuynh thuật một phen quá khứ của mình, thời gian này liền bị trì hoãn.

Thế cho nên nàng trùng hợp ở khoảnh khắc Yến Tam Nương động tình muốn dâng nụ hôn thì đụng thẳng vào.

Đụng phải tình huống lúng túng như vậy, cũng khó trách nàng không biết làm sao.

Kinh Như Ức nghĩ đến lời Cố Hàn Uyên nói về việc bồi thường, nhất thời tim đập thót một cái.

Chẳng lẽ hắn muốn nàng thay thế Yến Tam Nương sao.

Nhưng nàng là thê tử của Lý Ca Cười a.

Chương 1180

Làm sao có thể cùng Cố Hàn Uyên phát sinh chuyện gì.

Nhưng mà chính vì nghĩ đến Lý Ca Cười, Kinh Như Ức trong lòng nhất thời dấy lên một ý nghĩ khác.

Cố Hàn Uyên và Lý Ca Cười đâu có phải là bạn bè.

Giận cá chém thớt mà nghĩ sẽ đối với nàng làm những gì cũng rất có thể.

Nghĩ như vậy Kinh Như Ức trong lúc nhất thời có chút hối hận.

Cảm thấy mình trước đó có phải đã quá tin tưởng Cố Hàn Uyên rồi không.

Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên thực sự giống như Lý Ca Cười nghĩ, không có ý tốt.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên tìm được cơ hội, nàng chẳng phải là dê vào miệng cọp sao.

Nghĩ đến Lý Ca Cười và đám người cách nơi này khá xa.

Cho dù nàng cao giọng hô to cũng chưa chắc có thể bị nghe thấy.

Trong lòng nàng cảm giác hoảng sợ sâu hơn.

Đồng thời cũng mơ hồ thêm vài phần quyết tuyệt.

Nếu như Cố Hàn Uyên ép buộc nàng lời nói, thà làm ngọc vỡ.

Kinh Như Ức bề ngoài nhu nhược, nội tâm cũng rất cương liệt.

Là điển hình nữ tử ngoài mềm trong cứng.

Cố Hàn Uyên nhìn biến hóa trong ánh mắt Kinh Như Ức, cũng biết nàng đang suy nghĩ gì.

Lúc này khoảng cách hai người đã rất gần.

Cố Hàn Uyên càng có thể ngửi được hương mai u nhã thấm vào ruột gan trên người Kinh Như Ức.

Chỉ cần tiến thêm một bước, có thể hảo hảo cảm thụ một chút thân thể mềm mại tươi đẹp của Kinh Như Ức cùng với nhiệt độ đôi môi anh đào của nàng.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, đột nhiên lui ra một bước.

Bây giờ còn chưa phải lúc.

Hắn đón lấy ánh mắt kinh ngạc của đối phương, trêu chọc cười nói: Phu nhân chẳng lẽ thật sự cho rằng ta sẽ làm những gì sao.

Lời này khiến Kinh Như Ức đỏ bừng mặt, nàng kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đã lui ra.

Đôi mắt trong veo ấy lại khiến nàng thêm phần xấu hổ.

Giọng nàng hơi ngập ngừng nói: Nhưng mà.

Kinh Như Ức nhưng mà nửa ngày cũng không nhưng mà ra một như thế sau đó.

Dù sao thật sự mà nói, Cố Hàn Uyên ngoại trừ cách gần đó chút, lời nói dễ gây hiểu lầm, ngoài ra dường như cũng chẳng làm điều gì quá đáng.

Thậm chí ngay cả tiếp xúc thân thể cũng không có.

Chủ yếu là vì hành động dồn người vào góc tường như thế này tuy ám muội, nhưng lại có loại vừa đúng một vừa hai phải.

Nếu như nhà gái động lòng, có thể thuận theo tự nhiên.

Nếu như nhà gái chống cự, vậy cũng có thể rút lui êm đẹp.

Là tồn tại đường sống tiến thoái.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết vẫn là tướng mạo phải đủ cứng.

Bằng không không bị đạp một cước đã là may mắn.

Kinh Như Ức nhìn Cố Hàn Uyên trên mép treo ý cười, cho người cảm giác giống như đang trả thù nàng đã phá hỏng chuyện tốt của hắn mới cố ý trêu đùa vậy.

Kinh Như Ức hờn dỗi oán trách nói: Cố công tử, ngươi vừa rồi làm thiếp sợ muốn chết.

Nàng lại không phát hiện giọng của mình lại thêm vài phần nũng nịu.

Giữa người với người, khoảng cách thân thể tiếp cận rất dễ dàng mang đến tâm linh gần gũi.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó hai người đều nhanh đích thân lên, có thể không gần sao.

Ngữ khí thân thiết như vậy tuyệt không phải vấn đề lớn lao gì phải không.

Hơn nữa vừa rồi trong tình huống đó Cố Hàn Uyên đều không có đối với nàng làm gì, chẳng phải chứng minh Cố Hàn Uyên không có tà niệm sao.

Nếu Cố Hàn Uyên không có tà niệm, vậy nàng còn ôm thái độ xa cách chẳng phải là đang tổn thương lòng người sao.

Kinh Như Ức vẫn là quá mức ôn nhu thiện lương.

Cố Hàn Uyên chính là lợi dụng sự ôn nhu thiện lương của nàng, từng chút một tiếp cận nàng.

Nàng lại đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

Cố Hàn Uyên giả vờ đau đầu nói: Phu nhân thật đúng là cho ta ra một câu đố khó, với tính tình của Tam Nương, e rằng lại có một đoạn thời gian không dám gặp ta.

Kinh Như Ức xấu hổ vội vàng nói: Nếu có cơ hội, thiếp sẽ giúp tác hợp chàng và Tam Nương.

Cố Hàn Uyên khóe môi khẽ nhếch, nhẹ cười nói: Vậy làm ơn phu nhân.

Tác hợp chuyện tình của người khác lại là cách dễ nhất để bản thân vướng vào.

Kinh Như Ức cũng có tiểu tâm tư của riêng mình.

Nàng hoài nghi Ly Ca Cười có thể là lén lút ái mộ Yến Tam Nương, nên mới nhắm vào Cố Hàn Uyên như vậy.

Cứ như thế, nàng tự nhiên là người mong muốn nhất nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Yến Tam Nương sớm ngày đến với nhau.

Kỳ thực, theo lý mà nói, với dung nhan xinh đẹp của Kinh Như Ức căn bản không nên có nỗi lo này.

Chỉ là nhiều năm không con cái, thành một nỗi đau không thể nói trong lòng nàng.

Ở thời đại này, nếu chính thất nhiều năm không thể sinh được tử tôn, vậy thì không có lý do ngăn cản trượng phu mình cưới thiếp.

Đương nhiên, nếu trượng phu là người sợ vợ thì lại là chuyện khác.

Thế nhưng Ly Ca Cười có phải người sợ vợ không.

Hiển nhiên không phải.

Hắn tuy rất yêu thê tử của mình, nhưng xưa nay sẽ không để Kinh Như Ức ảnh hưởng quyết định của bản thân.

Dưới hình thức chung sống như vậy, bảo sao Kinh Như Ức lại sinh lòng lo lắng, muốn phòng ngừa trước.

Bầu không khí lúng túng do Kinh Như Ức gây ra khi nhắc đến Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương lúc này đã không còn.

Kinh Như Ức liền vội vã bày tỏ nỗi lo lắng của nàng với Cố Hàn Uyên, hy vọng Cố Hàn Uyên có thể cho nàng một lời khuyên.

Cố Hàn Uyên nhìn Kinh Như Ức đang bày tỏ nỗi lo của mình, trong lòng có chút kỳ quái.

Đây là cái gì.

Chẳng lẽ ta đã trở thành tri kỷ nam giới rồi sao.

Cũng chỉ với thân phận tri kỷ nam giới như vậy, Kinh Như Ức mới có thể cố ý tránh mặt Ly Ca Cười mà đến tìm hắn bàn luận.

Tâm tình kỳ quái thì kỳ quái, bất quá Cố Hàn Uyên vẫn chăm chú lắng nghe Kinh Như Ức bày tỏ.

Việc đó sẽ tiếp tục tồn tại cũng không ngoài ý muốn.

Không nói gì khác, Ly Ca Cười thật vất vả mới có cơ hội dùng phương thức của mình làm chút chuyện tốt vì nước vì dân, sao có thể dễ dàng buông bỏ.

Trên người Ly Ca Cười có lẽ có ít chỗ đáng bị lên án, thế nhưng tấm lòng vì nước vì dân này là không thể nghi ngờ.

Chỉ là người như vậy thường khó có kết cục viên mãn.

Nếu Ly Ca Cười không phải nhân vật chính, thì cốt truyện bình thường của hắn phải là giai đoạn đầu cốt truyện liên lụy người nhà Kinh Như Ức bỏ mạng, bị bãi chức, bị truy nã.

Người bình thường căn bản sẽ không có cơ hội làm lại từ đầu.

Càng chưa nói cuối cùng còn lật đổ Nghiêm Tung, thực hiện nguyện vọng của hắn, lại ôm mỹ nhân về nhà.

Chỉ có nhân vật chính mới có đãi ngộ như vậy.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Kinh Như Ức nhẹ giọng nói: Phu nhân, đây không phải dùng lời khuyên là có thể ngăn cản được.

Ly Ca Cười đối với chuyện năm đó không cam tâm lắm, giờ thì lại càng muốn chứng minh bản thân.

Kinh Như Ức buồn bã gật đầu.

Nàng chính là hiểu rõ đạo lý này nên mới bất lực, muốn nhờ Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Bây giờ xem ra ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không có biện pháp gì tốt.

Bất quá đúng lúc này nàng lại nghe Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nghiêm túc nói: Nếu phu nhân đồng ý, ta có thể đánh Ly Ca Cười trọng thương, như vậy hắn dù có muốn làm gì cũng không làm được.

Ngữ khí nghiêm túc kia giống như là nói thật.

Nhất thời khiến Kinh Như Ức lườm nguýt trách giận.

Nàng tức giận nói: Chẳng lẽ không thể đưa ra một chủ ý đáng tin cậy sao.

Kinh Như Ức vô cùng tự nhiên coi lời nói của Cố Hàn Uyên là lời đùa giỡn.

Chương 1181

Mà Cố Hàn Uyên lại bất đắc dĩ cười, ra vẻ ta đã tận lực, chỉ là nàng không muốn chấp nhận mà thôi.

Cố Hàn Uyên có tận lực hay không tạm thời không nói tới.

Thế nhưng việc dẫn dắt cuộc đối thoại đến bầu không khí như vậy cũng là hắn cố ý tạo ra.

Sống chung tự nhiên thoải mái như bạn bè.

Từ lần đầu tiên Kinh Như Ức nói chuyện lý lẽ với hắn, hắn đã không ngừng dẫn dắt theo hướng này.

Bằng không trước đó khi Cố Hàn Uyên nói mình chỉ là nói đùa, Kinh Như Ức cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên trăm phương ngàn kế, Kinh Như Ức thực sự như một tờ giấy trắng đơn thuần.

Bị đối phương âm thầm tô điểm màu sắc mà không hề hay biết.

Nếu không phải vậy, nếu Kinh Như Ức lần đầu tiên nghe Cố Hàn Uyên nói muốn đánh trọng thương Ly Ca Cười, ắt hẳn phải đột nhiên biến sắc.

Cố Hàn Uyên hơi chứng thực suy nghĩ của mình sau đó, khẽ thở dài nói: Kỳ thực ta ngược lại không lo lắng lắm Ly Ca Cười, dù sao đây là con đường hắn tự chọn.

Điều ta lo lắng là phu nhân.

Kinh Như Ức giật mình, không hiểu vì sao mà hỏi: Lo lắng thiếp làm gì.

Thiếp lại không tham gia.

Kinh Như Ức chỉ là một nữ tử yếu đuối không biết võ công mà thôi.

Tham gia chỉ sẽ trở thành gánh nặng.

Mặc dù nàng có lo lắng Ly Ca Cười đến mức nào cũng chỉ là ngẫu nhiên giúp làm chút công việc hậu cần, nhưng lại chưa bao giờ cố gắng tham gia hành động.

Vì vậy Kinh Như Ức có chút không thể nào hiểu được lời Cố Hàn Uyên nói lo lắng.

Cố Hàn Uyên lại khẽ thở dài một tiếng, nói: Với phương thức làm việc có lúc vì đạt được mục đích không màng hậu quả của Ly Ca Cười, sớm muộn sẽ vì đụng chạm lợi ích của người khác mà bị báo thù.

Mà thủ đoạn báo thù tốt nhất không gì bằng nhắm vào người thân.

Nơi đây tuy ẩn nấp, nhưng không thể gọi là ngăn cách.

Thực sự có tâm tìm kiếm vẫn có thể tìm được tung tích phu nhân.

Một ngày nếu kẻ địch của Ly Ca Cười biết được phu nhân ở đây, hậu quả khó lường.

Trịnh Đông Lưu đã bị kẻ thù giết chết con trai độc nhất ngay trên đường.

Hắn về sau không thể bình tĩnh cũng có chút liên quan đến chuyện này.

Trên thực tế ngay cả Cố Hàn Uyên bản thân cũng không phải là chưa từng gặp qua kiểu báo thù châm chọc như vậy.

Phải biết rằng, người kiêng kỵ, thù hằn Cố Hàn Uyên không ít hơn người sùng kính, sợ hãi hắn.

Mà hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên rất nhiều, tùy tiện trói một người có lẽ có thể khiến Cố Hàn Uyên sợ ném chuột vỡ đồ.

Nhưng mà, vì sao chuyện như vậy vẫn chưa từng hiện ra đâu.

Trước hết là lực uy hiếp của Cố Hàn Uyên quá lớn, hành sự lại vô cùng bá đạo, trừ phi đã chuẩn bị sẵn sàng cá chết lưới rách, bằng không sẽ không dễ dàng dùng hạ sách này.

Đương nhiên cũng không phải là không có loại người ngu ngốc.

Bất quá loại người này đại đa số còn chưa động thủ đã bị Thiên Võng diệt môn.

Cố Hàn Uyên phát triển mạnh năng lực tình báo của Địa Võng, có thể bố trí rộng khắp tai mắt ngầm và lực lượng bảo vệ bên cạnh hồng nhan tri kỷ của hắn.

Vừa nhú đầu đã bị đả kích sấm sét.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Cố Hàn Uyên có thể an tâm xông pha khắp nơi.

Lúc này sắc mặt Kinh Như Ức thay đổi, hiển nhiên cũng đã ý thức được khả năng đó.

Nàng không sợ chết, giống như trong cốt truyện nàng không chút do dự vì Ly Ca Cười mà dẫn dụ truy binh vậy.

Thế nhưng sợ mình trở thành gánh nặng của Ly Ca Cười.

Trong cốt truyện, Ly Ca Cười vì chính nghĩa trong lòng mà lựa chọn trước tiên mang Trịnh Đông Lưu thoát khỏi nguy hiểm, khiến Kinh Như Ức chết oan chết uổng, trở thành nỗi khó nguôi ngoai của không biết bao nhiêu người.

Đây cũng là một điểm cực kỳ đáng bị lên án của Ly Ca Cười.

Kinh Như Ức cúi thấp đôi mắt đẹp, khẽ thở dài: Nếu quả thực như vậy, cũng là số mệnh của thiếp.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: Phu nhân tin số mệnh, ta lại không tin.

Cái này nàng cầm lấy.

Nói đoạn, hắn xoay cổ tay một cái, một khối ngọc bội tuyệt đẹp đưa tới trước mặt Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức giật mình, nghi ngờ hỏi: Đây là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói: Cái này gọi là Đồng Tâm Bội.

Nói đến đây, hắn cố ý dừng lời.

Quả nhiên, gương mặt Kinh Như Ức tức thì đỏ bừng, hoảng hốt kêu lên: Không được.

Thiếp không thể nhận.

Một nam nhân tặng một nữ tử ngọc bội vốn đã dễ khiến người ta suy nghĩ miên man.

Huống hồ lại là cái tên ám muội như Đồng Tâm Bội.

Nếu không phải vừa rồi đã có hiểu lầm với Cố Hàn Uyên, lúc này nàng sợ rằng đã hoảng loạn bỏ chạy rồi.

Lúc này Kinh Như Ức rốt cuộc chú ý tới nụ cười trêu chọc trên mặt Cố Hàn Uyên, nhất thời hiểu được mình lại bị Cố Hàn Uyên trêu ghẹo.

Nàng u oán lẩm bẩm: Công tử đừng luôn trêu ghẹo thiếp để tìm niềm vui chứ.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười nói: Là chính nàng suy nghĩ lung tung, trách ta làm gì.

Nhìn thấy vẻ mặt giận hờn nhẹ nhàng của Kinh Như Ức, Cố Hàn

Uyên thấy tốt thì dừng.

Hắn nhẹ giọng giải thích: Tên của Đồng Tâm Bội tuy vậy, nhưng không có hàm ý đặc biệt.

Tác dụng của nó là nếu phu nhân gặp nguy hiểm làm vỡ nó, ta có thể cảm nhận được, đồng thời mau chóng chạy tới.

Cái này thực ra là phiên bản thấp cấp của Đồng Tâm Bội, không giống với cái trong tay Hoàng Dung và những người khác.

Khoảng cách cảm ứng rất ngắn, miễn cưỡng có thể bao trùm kinh thành.

Bất quá cũng đã tính đến Kinh Như Ức không biết võ công, chỉ cần làm vỡ là được.

Bằng không nàng lấy đâu ra nội lực truyền vào đó.

Như vậy nó cũng đã trở thành vật dụng một lần.

Vậy nên nếu không cần thiết, Cố Hàn Uyên cũng không muốn sử dụng.

Bất quá, với sự hiểu biết của Cố Hàn Uyên về nhân phẩm của Ly Ca Cười, việc báo thù Kinh Như Ức xem như là một sự kiện có khả năng lớn.

Dù sao Ly Ca Cười vừa không có lực uy hiếp như Cố Hàn Uyên để làm chỗ dựa cho Kinh Như Ức.

Cũng không thể để Cố Hàn Uyên lúc này nhảy ra nói Kinh Như Ức là hồng nhan tri kỷ của hắn chứ.

Kinh Như Ức đưa tay tiếp nhận Đồng Tâm Bội cầm trong tay ngắm nghía.

Xúc cảm mềm mại ấm áp, chất liệu cực tốt, đồng thời tạo hình cũng tuyệt đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Bất quá cũng chính vì vô cùng tuyệt đẹp, khiến nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Quả thực giống như là tín vật đính ước vậy.

Kinh Như Ức miễn cưỡng xua đi những ý nghĩ kỳ quái trong lòng, tò mò hỏi: Trên đời còn có vật thần kỳ như vậy ư.

Nàng ngược lại không phải nghi vấn, chẳng qua là cảm thấy không thể tin nổi.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đây là ta có được ở một tiên gia di tích nào đó.

Quý giá như vậy.

Kinh Như Ức giật mình.

Vì đã biết Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi nàng sẽ đi tìm hiểu tin tức về hắn.

Vì vậy, nàng cũng biết rất nhiều chuyện xưa liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Tuy từng âm thầm oán trách sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Điều khiến người ta say sưa nói chuyện nhất về Cố Hàn Uyên, ngoài sự phong lưu của hắn, chính là tốc độ phát triển kinh người.

Phải biết rằng, khi Cố Hàn Uyên còn ở Võ Đang Sơn, hắn vẫn chỉ là đệ tử đời thứ ba của Tiên Thiên Sơ Kỳ.

Chẳng bao lâu đã truyền ra tin tức Cố Hàn Uyên đột phá Tông Sư.

Điều này đã đủ khiến người ta thán phục thiên tư tuyệt thế của hắn.

Nhưng mà đây vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Sau đó, vào thời điểm đại hội Nam Thiếu Lâm, Cố Hàn Uyên đã trở thành Đại Tông Sư, uy áp quần hùng, lực chiến Tảo Địa Tăng, Lục Địa Thần Tiên.

Đến lúc này đã không có ai dám coi Cố Hàn Uyên là nhân tài mới nổi nữa.

Trận chiến hoàng cung Thanh Quốc xem như là đã triệt để xác lập địa vị tuyệt đỉnh thiên hạ của hắn.

Mặc dù tu vi thực sự của hắn còn chưa tới Lục Địa Thần Tiên, nhưng cũng không có bất kỳ ai nghi vấn địa vị có thể sánh ngang Lục Địa Thần Tiên của hắn.

Không biết từ khi nào bắt đầu lưu truyền rằng Cố Hàn Uyên có được thành tựu hiện nay toàn bộ là nhờ năm đó lầm vào một tiên gia di tích mà có được Tiên Duyên.

Mà Cố Hàn Uyên chưa bao giờ bác bỏ tin đồn đó, phảng phất ngầm thừa nhận.

Trên giang hồ không vì vậy mà dấy lên một trận sóng gió tìm kiếm tiên gia di tích.

Đáng tiếc cho đến nay vẫn chưa có ai thực sự tìm được cái gọi là tiên gia di tích.

Bất quá điều này không ngăn cản Kinh Như Ức hiểu được sự trân quý của Đồng Tâm Bội.

Sợ đến mức nàng muốn trả Đồng Tâm Bội lại cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên đã tặng đi, nào có đạo lý đòi lại.

Hắn khoát tay không nhận.

Nhẹ cười nói: Phu nhân cứ cất giữ đi.

Kinh Như Ức thấy Cố Hàn Uyên không muốn nhận, không còn cách nào khác đành tự mình cầm chắc, sợ không cẩn thận làm rơi.

Nàng chần chờ nói: Nhưng mà cái này quá trân quý.

Thiếp nhận lấy không thích hợp.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng nói: Tác dụng của Đồng Tâm Bội vốn là để tránh cho việc cứu viện không kịp, khiến người mà ta để ý bị tổn thương.

Phu nhân an tâm cất giữ đi.

Kinh Như Ức kinh ngạc nhìn ánh mắt ấm áp không chút tạp chất của Cố Hàn Uyên, trái tim nàng đột nhiên đập nhanh thêm vài phần.

Bên tai nàng cũng lặng lẽ nổi lên rặng đỏ, trông vô cùng xinh đẹp tuyệt trần, tinh xảo.

Người mà ta để ý.

Là đang nói thiếp sao.

Kinh Như Ức không hiểu sao có chút lòng loạn.

Đối với một người hiền lành ôn nhu như nàng mà nói, điều sợ nhất chính là sự quan tâm của người khác.

Sẽ khiến nàng trở nên không biết phải làm sao.

Chương 1182

Bằng không nàng cũng sẽ không đối với những điều không mong cầu mà cảm thấy hổ thẹn đến nay.

Nhân lúc Kinh Như Ức không biết phải làm sao, Cố Hàn Uyên ôn hòa cười, ung dung nói: Nếu phu nhân đã nhận lấy Đồng Tâm Bội, vậy ta cáo từ trước.

Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Kinh Như Ức trong lòng bỗng hoảng loạn, cũng không biết phải làm sao để giữ lại.

Hoặc có lẽ là không biết nên hay không nên giữ lại.

Tâm lý do dự vướng mắc như vậy khiến nàng hỏi một câu mà ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Cái Đồng Tâm Bội này Tam Nương có không.

Cố Hàn Uyên quay lưng về phía Kinh Như Ức, bước chân hơi ngừng, khóe miệng cong lên một độ cong vi diệu.

Hắn nhẹ giọng nói: Tam Nương nàng không có.

Nói xong cũng không đợi Kinh Như Ức nói thêm gì nữa, liền ung dung rời đi.

Kinh Như Ức hơi thất thần nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới chợt kinh hãi nhận ra.

Ta vừa rồi hỏi đều là lời nói ngu xuẩn gì vậy.

Gương mặt đỏ bừng Kinh Như Ức vô cùng ảo não.

Kỳ thực chính là dưới tình thế cấp bách, lỡ để tâm tư ganh đua chiếm thế thượng phong.

Cố Hàn Uyên coi trọng Yến Tam Nương, dù ai nhìn thấy cũng sẽ trong lòng cảm thán vài tiếng.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi vậy.

Trớ trêu thay, vừa rồi Cố Hàn Uyên cũng đối với nàng bày tỏ sự coi trọng không biết có còn tính là tình bạn hay không, nàng liền vô thức muốn so sánh với Yến Tam Nương một chút.

Kết quả Cố Hàn Uyên trả lời đã khiến nàng cảm thấy lòng hoảng ý loạn, lại không kìm được âm thầm có chút cảm giác đắc ý kỳ lạ.

Đồng thời còn có một cảm giác xấu hổ.

Chính mình vậy mà lại vì được nam nhân khác coi trọng mà cảm thấy đắc ý.

Cố công tử chẳng lẽ thực sự đối với thiếp.

Kinh Như Ức nhìn Đồng Tâm Bội trong tay chỉ cảm thấy lòng loạn vô cùng.

Cái này cùng tính chất trước đó còn không giống nhau.

Nếu Cố Hàn Uyên là mang theo ý muốn chiếm giữ nàng hoặc khinh bạc nàng, nàng có thể kiên quyết thà ngọc nát.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên chỉ là đối với nàng bày tỏ sự coi trọng, không hy vọng nàng bị tổn thương.

Cũng không thể để nàng chạy tới nói với Cố Hàn Uyên: Đừng yêu thích thiếp, chúng ta là không có khả năng.

Như vậy tuyệt đối là sẽ bị đùa cợt.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng Ly Ca Cười, nhất thời khiến nàng sợ giật mình.

Như Ức, nàng ở đây làm gì.

Kinh Như Ức gần như theo bản năng giấu Đồng Tâm Bội vào trong ống tay áo.

Nàng nở nụ cười tươi hỏi: Ca Cười, chàng sao cũng tới.

Tài diễn xuất của nữ nhân là trời sinh.

Ly Ca Cười căn bản không thể từ nụ cười của Kinh Như Ức nhìn ra nửa điểm sơ hở.

Hắn tiện miệng đáp: Ta thấy nàng vẫn chưa về, nên có chút lo lắng liền ra ngoài tìm nàng.

Không có việc gì, thiếp chỉ là cảm thấy có chút buồn bực, đi ra ngoài hít thở không khí một chút mà thôi.

Kinh Như Ức tươi cười đáp.

Bàn tay thon dài của nàng lại vô thức siết chặt Đồng Tâm Bội đang giấu trong ống tay áo.

Lúc này, tại một mật thất u ám.

Nơi đây là một cứ điểm của Hắc Thạch.

Lôi Bân, ngươi lần này chia được nhiều vàng bạc như vậy, sao còn rầu rĩ không vui.

Màu Đùa Giỡn Sư thần thái thích ý tung đồng vàng trong tay, tò mò hỏi.

Đồng vàng này chính là có được từ Thông Bảo Tiền Trang bị diệt môn.

Việc diệt môn Thông Bảo Tiền Trang cũng chính là thủ bút của Hắc Thạch.

Nói đến người bị Cố Hàn Uyên mua chuộc trong Hắc Thạch, người trung thành nhất với hắn lại chưa chắc là Diệp Trán Thanh.

Ngày nay, Màu Đùa Giỡn Sư mới là người trung thành tận tâm với Cố Hàn Uyên.

Hắn toàn tâm toàn ý bán đứng tình báo của Hắc Thạch, chỉ chờ ngày nào đó Hắc Thạch bị Cố Hàn Uyên hủy diệt, hắn liền theo Cố Hàn Uyên làm việc.

Chỉ vì sau khi Cố Hàn Uyên chữa lành thân thể đầy thương tích cho hắn, hắn mới hiểu được cái gì gọi là như được sống lại.

Lần đầu tiên cảm nhận được sự tươi đẹp của sinh mệnh.

Thân thể không đau không bệnh thực sự quá quý giá.

Thậm chí hắn đều bắt đầu suy nghĩ có phải hay không nên lấy vợ sinh con.

Dù chỉ là tìm một bạn già cùng nhau sống cũng thật tốt.

Ngày hôm qua hắn đi tìm Lôi Bân thì vừa lúc gặp một người vô cùng ưng ý.

Mặc dù đối phương lớn tuổi một chút, nhưng bản thân hắn chẳng phải cũng già rồi sao.

Thật sự bảo hắn tìm một nữ nhân nhỏ hơn cả cháu gái mình, cái mặt già này cũng không chịu nổi.

Hơn nữa đối phương cũng là thủ tiết từ khi còn rất trẻ, bây giờ không có con cái, dựa vào thu tiền thuê nhà cùng giúp đỡ hàng xóm láng giềng làm chút việc vặt để an hưởng tuổi già.

Phối với hắn cái lão cô đơn này cũng vừa tầm.

Màu Đùa Giỡn Sư càng nghĩ càng thấy rung động.

Thậm chí có chút nôn nóng muốn biết khi nào Cố Hàn Uyên mới có thể hủy diệt Hắc Thạch.

So sánh với Màu Đùa Giỡn Sư xuân phong đắc ý, Lôi Bân trông giống như mặt đối lập.

Mặt ủ mày ê, rầu rĩ không vui.

Mặc dù trước mặt để số lượng vàng bạc xa xỉ, cũng không nhìn thấy hắn có chút hứng thú nào.

Điều này hiển nhiên là một chuyện vô cùng dị thường.

Dù sao nguyên bản, một điểm rất quan trọng khiến Lôi Bân trở lại Hắc Thạch chính là muốn kiếm lấy một ít tiền thưởng nhiệm vụ để trợ cấp gia dụng.

Kết quả bây giờ lại như đối với vàng bạc trước mắt không có chút hứng thú nào, hiển nhiên có nguyên nhân đặc biệt.

Lôi Bân liếc nhìn Màu Đùa Giỡn Sư, không có nửa điểm ý muốn giãi bày.

Dù sao đây không phải là chuyện gì thích hợp để chia sẻ với người khác.

Nguyên nhân khiến hắn trở nên lo lắng như vậy chỉ có thể là thê tử Điền Thanh Đồng của hắn.

Ngày đó hắn ra ngoài nhiều ngày hoàn thành nhiệm vụ trở về, thật vất vả thoát khỏi sự vướng víu của Thái Bà về đến nhà.

Điền Thanh Đồng lại kinh thiên động địa đòi ly hôn với hắn.

Lý do là hắn một lần nữa trở lại Hắc Thạch.

Năm đó Điền Thanh Đồng đồng ý lời cầu hôn của hắn vốn là một phần rất lớn nguyên nhân ở chỗ hắn nguyện ý rời khỏi Hắc Thạch.

Không chỉ vì nghề sát thủ này ăn bữa nay lo bữa mai, còn dễ dàng liên lụy người nhà.

Mà là bởi vì cha của nàng chính là chết bởi tay Hắc Thạch.

Không có lời hứa rời khỏi Hắc Thạch, Điền Thanh Đồng thật chưa chắc sẽ gả cho Lôi Bân.

Dù sao cũng là gả cho thành viên của tổ chức sát hại cha mình, không có lý do xác đáng, ai sẽ làm.

Bây giờ Điền Thanh Đồng vì Lôi Bân trở về Hắc Thạch mà muốn ly hôn, lý do này quả thực không gì hợp lý hơn.

Lôi Bân thậm chí nhất thời không biết nên biện giải thế nào cho mình.

Chẳng lẽ muốn hắn nói cho Điền Thanh Đồng, mình là vì đối phó Cố Hàn Uyên mới trở về Hắc Thạch sao.

Đừng đùa nữa có được không.

Vì tranh giành tình nhân mà trở lại Hắc Thạch làm sát thủ, lý do này chỉ càng khiến người ta thêm khinh thường.

Tuy là bên trong này còn rất nhiều những yếu tố khác, thế nhưng quy về tranh giành tình nhân thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn chính là Lôi Bân hiện tại muốn thoát thân nói khó hơn trước kia rất nhiều.

Thậm chí nói theo ý nghĩa nghiêm ngặt, hắn chưa từng thực sự thoát ly Hắc Thạch.

Quá khứ cũng chỉ là cự tuyệt chấp hành nhiệm vụ mà thôi.

Hiện tại lại nói với Chuyển Luân Vương hắn không muốn chấp hành nhiệm vụ, thật sự coi Chuyển Luân Vương kiên nhẫn là vô hạn sao.

Bây giờ không chỉ không có khả năng rời khỏi Hắc Thạch, ngay cả việc giống như trước đây lấy phương thức không chấp hành nhiệm vụ của Hắc Thạch để lừa dối Điền Thanh Đồng cũng không làm được.

Mặc dù Lôi Bân sau đó dùng tiền thưởng có được từ việc diệt môn Thông Bảo Tiền Trang để cố gắng cứu vãn Điền Thanh Đồng nhưng thất bại.

Muốn nói điều tốt duy nhất khi hắn trở lại Hắc Thạch chính là cuộc sống không cần phải nghèo khó như trước nữa.

Dù sao tùy tiện ra một lần nhiệm vụ sẽ có không ít tiền thưởng.

Nhưng mà Điền Thanh Đồng nhìn ra đó là vàng bạc có được từ Thông Bảo Tiền Trang, nhất thời biết hắn tham dự chuyện diệt môn Thông Bảo Tiền Trang.

Điền Thanh Đồng đối với lần này vô cùng lạnh nhạt biểu thị nàng không muốn dùng loại tiền tài dính đầy máu tươi của người khác.

Hơn nữa lý do càng khiến Lôi Bân không lời chống đỡ.

Không muốn để tiền tài dính đầy máu tươi của người khác làm tổn hại âm đức của Tiểu Hâm Nhi.

Đối mặt với Điền Thanh Đồng quyết tâm muốn ly hôn với hắn, Lôi Bân nhất thời có chút hối hận.

Hắn muốn mượn tay Hắc Thạch để đối phó Cố Hàn Uyên, xét đến cùng chẳng phải cũng là vì cuộc sống nghèo khó nhưng bình yên hạnh phúc không bị phá hoại sao.

Nhưng mà bây giờ đối mặt với Điền Thanh Đồng muốn ly hôn với hắn, chẳng phải là lẫn lộn đầu đuôi sao.

Tình huống này khiến hắn rất thống khổ, cũng không biết phải làm

sao.

Tâm tình trở nên vô cùng tệ hại thì cũng không kỳ quái.

Tại chỗ còn có một người, chính là tư thái yêu mị, toàn thân tản ra khí tức như yêu vật Diệp Trán Thanh.

Ánh mắt nàng thỉnh thoảng liếc nhìn Lôi Bân một cách mịt mờ, quỷ dị và cổ quái khó tả.

Diệp Trán Thanh tuy tư chất không tồi, lại có được thêm từ việc song tu với Cố Hàn Uyên, nhưng dù sao thời gian tập võ ngắn ngủi, muốn một lúc trở thành cao thủ cũng không hiện thực.

Vừa vặn Phì Du Trần, người vốn chưởng quản hệ thống tình báo của Hắc Thạch bị giết, Diệp Trán Thanh đối với công tác tình báo cũng có vài phần thiên phú.

Vậy nên bây giờ hệ thống tình báo của Hắc Thạch là do Diệp Trán Thanh quản lý.

Hậu quả kéo theo tự nhiên là Hắc Thạch đối với Cố Hàn Uyên hầu như không có bí mật gì để nói.

Đồng thời Hắc Thạch đối mặt Cố Hàn Uyên cũng cứ như người mù.

Có thể thu được tình báo gì đều tùy vào Diệp Trán Thanh muốn lừa dối thế nào.

Đương nhiên không thể tránh khỏi là Diệp Trán Thanh cũng sẽ mượn hệ thống tình báo của Hắc Thạch để điều tra một số chuyện mình cảm thấy hứng thú.

Ví dụ như Lôi Bân có một thê tử dung mạo xinh đẹp, hơn nữa dường như còn có quan hệ không tầm thường với Cố Hàn Uyên.

Bất kể nói thế nào, Diệp Trán Thanh cũng là một thành viên sống trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, đối với Cố Hàn Uyên nàng hiểu rõ hơn một ít.

Cố Hàn Uyên đối với mỹ nhân thê tử xinh đẹp cũng không nhỏ hứng thú.

Chương 1183

Vậy nên Lôi Bân hơn nửa là đã tiêu đời rồi.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Trán Thanh nhìn về phía Lôi Bân ánh mắt có thâm ý khác.

Nàng suy nghĩ miên man không biết Lôi Bân có phải là bị Điền Thanh Đồng chê nên mới u buồn như vậy.

Dù sao đã nếm qua tư vị Cố Hàn Uyên ban cho một lần, đâu còn có thể có hứng thú với nam nhân khác.

Diệp Trán Thanh không tự chủ khẽ liếm khóe miệng, lẩm bẩm một tiếng: Đột nhiên triệu tập chúng ta đến đây, chắc là có đại sự gì.

Tốt nhất có thể có được chút tin tức quan trọng, thiếp cũng tốt để báo công với Công tử.

Trước đó vì thiếp nhất thời lỡ lời, khiến Cố Hàn Uyên không vui, đã mấy ngày không được an ủi rồi.

Cho nên tâm tư muốn lập công càng thêm vội vàng.

Ba người mang theo tâm tư riêng của mình, mãi cho đến khi Chuyển Luân Vương toàn thân mặc hắc bào che kín bước đến, khàn giọng nói: Ngày mai ban đêm giờ Tý, đột nhập Vân Cái Tự, cướp đi nửa còn lại của La Ma di thể phàm.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Lãm Nguyệt Các.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ nhếch, khẽ cười nói: Nhanh như vậy liền không nhịn được sao.

Nghĩ đến là có được một nửa La Ma di thể đã kích thích Chuyển

Luân Vương, nên mới không kịp chờ đợi muốn đoạt lấy nửa La Ma di thể còn lại ở Vân Cái Tự.

Chuyển Luân Vương chưởng quản tổ chức sát thủ Hắc Thạch như vậy, tất nhiên cẩn trọng như một con chuột ẩn mình trong bóng tối.

Dưới tình huống bình thường căn bản không thể dụ được lão già này ra.

Cũng chỉ có La Ma di thể, thứ đồ vật liên quan đến đại sự cả đời hắn, mới có thể khiến hắn không còn giữ được cảnh giác.

Cố Hàn Uyên hơi cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Diệp Trán Thanh.

Nhẹ giọng nói: Làm tốt lắm.

Diệp Trán Thanh nghe vậy tức thì mừng rỡ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tối nay là có thể đạt được ước nguyện.

Sau khi lấy được tình báo liền vội vã từ cứ điểm Hắc Thạch chạy về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chẳng phải vì điều này sao.

Lòng tham của Diệp Trán Thanh rất lớn.

Bất quá Yến Phỉ Phỉ không hợp với nàng, đã sớm nhìn thấu ý đồ của nàng.

Vậy nên mỗi lần sắp xếp lớp học đều có tính chất nhằm vào.

Ví dụ như nhìn Lý Hương Quân nhỏ nhắn xinh xắn, khẩu vị lại không nhỏ kia.

Nỗi u oán trong lòng Diệp Trán Thanh thì khỏi phải nói.

Bây giờ tìm được cơ hội, chẳng phải có thể ra sức thể hiện sao.

Diệp Trán Thanh hơi ngước trán, mập mờ hỏi: Công tử, cái Chuyển Luân Vương kia vì sao lại chú ý đến La Ma di thể như vậy.

Thiếp cũng không thấy trên người hắn có gì khiếm khuyết mà.

Đây là điều Diệp Trán Thanh hết sức tò mò và vô cùng không hiểu.

Theo nàng thấy, Chuyển Luân Vương chưởng quản Hắc Thạch ít ra cũng gọi là kiêu hùng.

Trong ngày thường cũng rất có mị lực cá nhân.

Bằng không cũng không thể lừa dối đám Màu Đùa Giỡn Sư vì hắn bán mạng vài thập niên.

Diệp Trán Thanh cảm thấy nếu không phải mình bị Cố Hàn Uyên chinh phục, nàng có lẽ sẽ coi trọng Chuyển Luân Vương cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nhìn Diệp Trán Thanh một cái.

Khiến nàng tưởng mình đã làm sai điều gì, vội vàng như đang nịnh nọt, nhanh chóng thêm vài phần.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười, việc gõ đầu trước đó vẫn có hiệu.

Chẳng phải nàng đã nhu thuận hơn nhiều rồi sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Sao nàng biết Chuyển Luân Vương không có khiếm khuyết.

Khiếm khuyết của hắn ở chỗ nàng không nhìn thấy.

Diệp Trán Thanh nghe vậy không khỏi khựng lại, có chút không rõ vì sao.

Chỗ không nhìn thấy.

Bất quá nàng rất nhanh thì phản ứng lại.

Dù sao gợi ý của Cố Hàn Uyên quá rõ ràng, thậm chí không chỉ ở trước mắt.

Cũng là điều nàng không thể quen thuộc hơn được.

Kinh hãi khiến Diệp Trán Thanh suýt nữa bị nghẹn, nàng ho khan mấy tiếng mới lấy lại sức, không thể tin nổi hỏi: Chuyển Luân Vương chẳng lẽ là thái giám.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Chuyển Luân Vương làm thái giám lâu rồi, vậy nên muốn trở thành nam nhân chân chính trở lại.

Dừng một chút.

Hắn ẩn ý cười nhẹ nói: Ta nghĩ hắn chắc hẳn sẽ rất hâm mộ ta đi.

Diệp Trán Thanh nghe vậy đôi mắt đẹp không khỏi thêm vài phần kiều mị.

Dù sao việc này nàng coi như là có quyền lên tiếng.

Hơn nữa càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy nóng rực.

Diệp Trán Thanh đột nhiên cảm thấy vô cùng may mắn vì bị Cố Hàn Uyên giành mất.

Bằng không dựa theo diễn biến bình thường, nàng thực sự có khả năng thích Chuyển Luân Vương.

Kết quả đến thời khắc mấu chốt lại phát hiện đối phương là thái giám.

Điều này thật sự đáng sợ.

Nghĩ đến đã cảm thấy sợ run người.

Sự thay đổi tâm lý này khiến nàng càng thêm biết điều vài phần.

Hầu hạ càng thêm cẩn thận.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc nhìn Diệp Trán Thanh, đối với ý tưởng của nàng biết rõ mồn một.

Đối với cô gái như Diệp Trán Thanh mà nói, ân tình, ái tình tất cả đều là lời nói suông.

Cho nên chỉ cần chinh phục nàng là đủ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chuyển Luân Vương hẳn là còn cầu viện Đông Xưởng chứ.

Diệp Trán Thanh khựng lại, mập mờ đáp: Theo lời của chính Chuyển Luân Vương, đến lúc đó Tào Thiếu Khanh, tổng quản cấp ba Đông Xưởng sẽ dẫn theo một đội cung thủ áo đen cùng chúng ta hành động.

Nếu không thể trực tiếp lẻn vào trộm được La Ma di thể thì liền cường công, cố gắng không để ai sống sót.

Vân Cái Tự dù sao cũng trực thuộc Bắc Thiếu Lâm Tự.

Động thủ với nơi đó sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Hắc Thạch trong mắt người bình thường rất thần bí, thế nhưng đối với các thế lực lớn mà nói cũng không phải chuyện gì to tát.

Như rận trên đầu người hói, rõ ràng.

Nếu Bắc Thiếu Lâm biết được Hắc Thạch động thủ với Vân Cái Tự về sau tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đã như vậy, vậy chỉ cần không để chân tướng truyền ra ngoài thì không được sao.

Giết sạch những người nhìn thấy chính là cách ám sát không cần lo lắng tiết lộ bí mật nhất.

Cho nên đối với Vân Cái Tự triệt để diệt khẩu cũng đã trở thành một chuyện cần thiết.

Trên thực tế đây cũng tính là thủ pháp nhất quán của Hắc Thạch.

Người duy nhất sẽ giương một mặt lưới đối với người sống sót cũng chỉ có Tăng Tĩnh, người ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm hiền lành.

Đáng tiếc lần này, vô luận là Đông Xưởng hay Hắc Thạch đều sẽ thất bại thảm hại.

Trong chùa Vân Cái có Vô Tưởng Tăng đang dưỡng thương.

Cho dù trọng thương đến mức nào, đó cũng là Lục Địa Thần Tiên, không phải là ai cũng có thể giả vờ bị thương được.

Nhưng tương tự vì ảnh hưởng quá lớn, vô luận là Đông Xưởng hay Hắc Thạch đều sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nếu không thì chờ Bắc Thiếu Lâm hưng sư vấn tội vậy.

Nếu Vô Tưởng Tăng lành lặn, bọn họ không dám vuốt râu hùm.

Có thể Vô Tưởng Tăng trọng thương, sao lại không cho bọn họ nhiều hơn chút ảo tưởng.

Huống chi Cố Hàn Uyên làm Vô Tưởng Tăng trọng thương còn không phải là loại nội thương bên ngoài không nhìn ra.

Mà là thương thế sẽ ảnh hưởng đến hành động của tứ chi.

Với phương thức làm việc khoa trương của Đông Xưởng, sẽ không liều một phen sao.

Cố Hàn Uyên ngược lại càng tò mò hơn Chuyển Luân Vương đã thuyết phục Đông Xưởng giúp hắn mưu đoạt La Ma di thể như thế nào.

Cũng không thể là Tào Chính Thuần và đám thái giám kia cũng muốn khôi phục thân nam nhi chứ.

Vậy coi như không chỉ là lời đồn xấu đơn giản như vậy.

Mà là một nhược điểm có thể bóp chết Đông Xưởng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt khẽ lóe lên, thêm vài phần ý vị sâu xa.

Công tử Tiếng gọi nhẹ nhàng đầy mị hoặc của Diệp Trán Thanh cắt đứt suy tư của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn về phía Diệp Trán Thanh, người có thần thái càng thêm mềm mại quyến rũ.

Đôi mắt đẹp ướt át của nàng nhìn thẳng vào hắn, một vẻ khó nhịn.

Cố Hàn Uyên cố ý trêu ghẹo nói: Sao vậy.

Chẳng lẽ là mệt mỏi.

Vậy đi gọi Phỉ Phỉ qua đây thay nàng là được.

Diệp Trán Thanh đôi mắt đẹp trợn tròn, vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng vất vả cực nhọc nửa ngày, kết quả bây giờ lại muốn để Yến Phỉ Phỉ không hợp với nàng đến giành công sao.

Nếu không phải khóe môi Cố Hàn Uyên nhếch lên ý cười khiến nàng biết là đang cố ý đùa nàng, nàng đã tức giận đến mức muốn mắng chửi rồi.

Diệp Trán Thanh u oán nói: Hầu hạ Công tử, thiếp không mệt.

Dừng một chút.

Nàng giả vờ đáng yêu, mềm mại nói: Thiếp kịp thời truyền tin tức về như vậy, không có công lao cũng có khổ lao.

Đây chính là đang tranh công đòi thưởng.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ nâng cằm Diệp Trán Thanh sáng bóng, nhẹ giọng nói: Nói đi, muốn cái gì.

Diệp Trán Thanh với tâm tình vừa thẹn thùng vừa nóng bỏng nói: Thiếp muốn Công tử thưởng.

Khác tạm thời không nói tới, thái độ này vẫn đáng khen.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý định một mực áp chế Diệp Trán Thanh.

Chương 1184

Hắn lười biếng nói: Tự mình lại đây lấy, có thể lấy được bao nhiêu thì tùy vào bản lĩnh của nàng.

Diệp Trán Thanh nghe vậy hai mắt sáng lên, thật lòng tiến lên.

Chiếc quần dài bó sát màu xanh trời rơi xuống đất.

Chẳng bao lâu, trong Lãm Nguyệt Các liền vang lên một tiếng thở nhẹ nũng nịu thỏa mãn.

Ngày thứ hai.

Hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo rửa mặt Yến Phỉ Phỉ khinh bỉ liếc mắt nhìn Diệp Trán Thanh đang xụi lơ như bùn nhão, châm chọc nói: Không biết tự lượng sức mình.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, khẽ cười nói: Ít nhất dũng khí có thể tăng lên.

Lúc này Diệp Trán Thanh vẫn còn mê man ngủ say, vô ý thức lẩm bẩm: Không được.

Nàng đã đánh giá quá cao bản thân, cũng đánh giá thấp Cố Hàn Uyên.

Trong ngày thường, Cố Hàn Uyên vì không làm các nàng bị thương, cũng tránh để ngày thứ hai chuyện gì cũng làm không được, đại đa số thời điểm đều thu tay đúng lúc.

Đêm qua đã là thỏa mãn nguyện vọng của Diệp Trán Thanh, cũng là để răn đe nàng, khó có được hắn không hề lưu tình.

Cũng may hoạt động Hắc Thạch tối nay không dùng đến Diệp Trán Thanh với võ công còn tương đối thấp kém, ngược lại cũng sẽ không ảnh hưởng kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy không nói nhiều, nàng cũng chỉ là thuận miệng cười nhạo một chút mà thôi.

Lập tức nói đến chính sự.

Công tử, Yến Thập Tam cùng Đinh Tu đã trở về.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, nhàn nhạt nói: Một lát nữa bảo bọn họ đến gặp ta.

Yến Phỉ Phỉ gật đầu đáp vâng.

Nàng bỗng nhiên ánh mắt đảo tròn, cười đùa nói: Vị họa sư tên Bắc Trai kia tư sắc không tầm thường, công tử người xem.

Nửa câu sau nàng chưa nói hết là đang hỏi Cố Hàn Uyên có muốn an bài Bắc Trai thị tẩm hay không.

Với một nhân vật quản gia như vậy, Yến Phỉ Phỉ ngược lại càng ngày càng thấu đáo.

Động tác mặc quần áo của Cố Hàn Uyên khựng lại, nhẹ giọng nói: Tạm thời không cần, cứ hầu hạ bình thường là được.

Chú ý đừng cho nàng ấy cơ hội liên lạc với bên ngoài.

Tín niệm của Bắc Trai rất mạnh mẽ, cũng rất trung thành.

Không phải có thể dễ dàng thu phục lòng nàng.

Chờ đến khi cột trụ nội tâm của Bắc Trai đổ nát, lại thuận thế thu nhận thì có thể.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy liền hiểu rõ.

Sau đó Cố Hàn Uyên ở phòng khách gặp được Yến Thập Tam và Đinh Tu, cả hai vẫn còn phong trần mệt mỏi.

Yến Thập Tam vẫn là bộ dạng lạnh như băng.

Bất quá từ hơi thở của hắn nhìn lên, dường như có chút tâm đắc.

Xem ra lần này đi tiếp ứng Đinh Tu đã g·iết không ít người.

Quả nhiên Yến Thập Tam muốn đột phá, vẫn cần nhiều hơn sự g·iết chóc.

Đinh Tu nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nhất thời oán trách: Vị họa sư kia rốt cuộc có lai lịch gì.

Sao lại dẫn tới nhiều người truy s·át như vậy.

Nếu không phải Yến huynh đệ đến tiếp ứng nhanh, ta e rằng đã c·hết trên đường rồi.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn hắn, nhàn nhạt nói: Thêm tiền.

Hắc hắc.

Đinh Tu cười bĩ khí, không cần nói nhiều lời.

Đinh Tu dù sao cũng là trần nhà võ lực trong cốt truyện Tú Xuân Đao.

Tuy rằng đến thế giới này thực lực đã hạ thấp rất nhiều, nhưng cũng không phải dễ dàng c·hết như vậy.

Cố Hàn Uyên bảo Yến Thập Tam đi tiếp ứng, ngoại trừ để đề phòng vạn nhất, càng nhiều hơn là để tạo cơ hội sát lục cho Yến Thập Tam.

Hơn nữa thực lực của Đinh Tu đột nhiên tăng mạnh là sau khi rời khỏi môn hạ Đinh Bạch Anh.

Lục Văn Chiêu và Đinh Bạch Anh ít nhiều có chút để mắt đến hắn.

Cố Hàn Uyên chỉ hơi trầm ngâm, ngữ khí lạnh nhạt giải thích: Bắc Trai kia có liên quan đến một Phiên Vương tạo phản.

So với việc để Đinh Tu tự mình suy đoán, chi bằng cho hắn một đáp án chỉ tốt ở bề ngoài.

Quả nhiên Đinh Tu nghe vậy kinh hãi, sau đó lộ ra vẻ hiểu rõ.

Trách không được có thể xuất động nhiều người như vậy đuổi g·iết nàng, các quan lại địa phương ở châu quận ven đường cũng đều như người mù.

Có được câu trả lời, Đinh Tu càng thêm lười biếng.

Hắn bỗng nhiên sắc mặt cổ quái nói: Thế cái tên Thẩm Luyện kia là sao.

Lúc ta đến vừa vặn đụng phải hắn đang cứu vị họa sư kia, còn g·iết một tên Cẩm Y Vệ đồng hành.

Chẳng lẽ Thẩm Luyện cũng tham dự mưu phản.

Khi đó, Bắc Trai nhảy cửa sổ bỏ trốn vừa vặn bị Đinh Tu chặn lại, sau đó hắn liền mang nàng về.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi lộ vẻ ngoài ý muốn.

Đây là vừa vặn chạm trán với cốt truyện sao.

Cố Hàn Uyên không khỏi nhíu mày.

Thẩm Luyện cũng không hề hội báo với hắn về việc này.

Thẩm Luyện càng ngày càng có ý tưởng riêng, đây là đang ép mình g·iết hắn đây.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Đinh Tu với ánh mắt tìm tòi, cười cợt nói: Ngươi không chú ý tư sắc của Bắc Trai kia sao.

Thẩm Luyện động sắc tâm có gì là kỳ quái đâu.

Đinh Tu nghe vậy bị nghẹn đến không biết nói gì.

Thẩm Luyện lại vì nữ nhân mà g·iết Cẩm Y Vệ đồng hành, còn dính líu đến mưu phản.

Hắn đây là tự cho mình là Cố Hàn Uyên rồi sao.

Lại tùy ý làm bậy không màng hậu quả như vậy.

Đinh Tu biểu thị không tài nào hiểu được, nhưng chịu chấn động lớn.

Hắn do dự nói: Cái này hẳn chỉ là hành vi cá nhân của Thẩm Luyện.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn Đinh Tu một cái.

Đây là đang lo lắng Thẩm Luyện sẽ liên lụy đến Cận Nhất Xuyên sao.

Đáng tiếc nam nhân dù có kiêu ngạo cũng sẽ không làm người ta cảm thấy đáng yêu.

Đinh Tu bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhìn đến cực kỳ không tự nhiên, gãi gãi gò má nói: Ta chính là thuận miệng nói một chút thôi.

Cố Hàn Uyên không có ý định tiếp tục trêu đùa Đinh Tu, nhàn nhạt nói: Ta biết, việc này không liên quan gì đến Cận Nhất Xuyên.

Nếu không phải vì Đinh Tu, Cận Nhất Xuyên đã sớm nằm trong danh sách bị thanh trừ rồi.

Bị Cố Hàn Uyên vạch trần tâm tư, Đinh Tu rất là xấu hổ, nói chữa: Ta cũng không nói Cận Nhất Xuyên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời ngụy biện của Đinh Tu, nhàn nhạt nói: Hãy nghỉ ngơi thật tốt, tối nay có nhiệm vụ giao cho các ngươi.

Vâng.

Yến Thập Tam trả lời rất dứt khoát.

Đinh Tu theo thói quen oán giận một tiếng: Lại tăng ca à.

Nhớ kỹ thêm tiền nha.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Đinh Tu phàn nàn thì phàn nàn, làm việc vẫn đáng tin.

Thiên Hòa Y Quán.

Trần An An không thể nhịn được nữa nói: Liễu Nhược Hinh.

Đừng có đi vòng vo nữa.

Cố đại ca không biết lúc nào sẽ trở về, ngươi có vội cũng vô ích thôi.

Bước chân Liễu Nhược Hinh dừng lại.

Thở dài một tiếng rồi ngồi xuống.

Trần An An nói rất đúng, dù nàng có vội đến đâu cũng vô ích.

Bất quá điều đó không ngăn cản nàng đỗi Trần An An.

Liễu Nhược Hinh cười cợt nói: Chẳng phải là ngươi quá vô dụng, không có cách nào dụ dỗ Cố đại ca, khiến chàng ấy mỗi ngày đều trở về sao.

Trần An An nghe vậy đỏ bừng mặt, chột dạ nói chữa: Sao lại trách ta.

Ta chỉ là.

Trần An An không thể không chột dạ, dù sao nàng luôn sợ hãi vào thời khắc mấu chốt khi chỉ còn một bước chân nữa là qua cửa.

Nhưng nàng nghĩ đến kích thước nhỏ bé của mình, cùng với vài lần lâm vào cảnh binh lâm thành hạ, cái cảm giác áp lực như muốn nghiền nát mình.

Lại cảm thấy sợ hãi mới là bình thường.

Mà Liễu Nhược Hinh thấy Trần An An lén lút mà không thành công, sao có thể không hết sức cười nhạo nàng.

Trần An An hừ nhẹ một tiếng nói: Nói như vậy không công bằng, sao cũng chẳng thấy chính ngươi chạy trước một bước.

Khuôn mặt Liễu Nhược Hinh đỏ ửng, nói sang chuyện khác: Ta lại không giống ngươi, có một mẫu thân tốt giúp đỡ.

Thực ra nàng cũng không có tư cách gì cười nhạo Trần An An.

Dù sao chính nàng cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 1185

Tô Nguyên Chỉ rất xấu hổ.

Dù sao mỗi lần đến cuối cùng người được lợi đều là nàng, hơn nữa còn bị người ta nói trắng ra mặt, thì càng thêm lúng túng.

Một bên Trương Yên không có cảm giác tồn tại gì, sắc mặt cổ quái.

Không ngờ Trần An An và Liễu Nhược Hinh tranh đấu đầu rơi máu chảy, kết quả cuối cùng lại chỉ có nàng mới là người thật sự có phu thê chi thực với Cố Hàn Uyên.

Lúc này trong Thiên Hòa Y Quán chỉ có bốn nữ tử có quan hệ với Cố Hàn Uyên ở đây.

Cuộc trò chuyện tự nhiên không cần nhiều cố kỵ như vậy.

Trần An An và Liễu Nhược Hinh hai nàng lại một trận đỗi qua đỗi lại, miễn cưỡng bất phân thắng bại.

Lúc này một tiếng cười khẽ truyền vào tai các nàng.

An An, Nhược Hinh, quan hệ của hai muội vẫn rất tốt nha.

Trò chuyện vui vẻ như vậy.

Nghe tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên với ánh mắt chứa ý cười nhìn về phía các nàng.

Cố đại ca.

Hai nàng vốn đang làm ầm ĩ không rời, đều vui mừng kêu lên một tiếng.

Tiếp đó lại gần như đồng thời hừ nhẹ nói: Ai mà cùng với nàng ấy quan hệ tốt.

Tô Nguyên Chỉ cùng Trương Yên cười trộm.

Quan hệ không tốt, sao lại ăn ý như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng như đôi oan gia vui vẻ, bật cười một tiếng.

Tiến lên ôm lấy hai nàng, khiến các nàng một tả một hữu ngồi trên chân mình.

Ôm hai nàng trong lòng, Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nếu quan hệ không tốt, vậy hãy để quan hệ tốt đẹp lên.

Cố Hàn Uyên ôm eo hai nàng, lặng lẽ so sánh sự khác biệt giữa các nàng.

Liễu Nhược Hinh quanh năm luyện võ, eo thon chắc chắn có độ co dãn.

Trần An An di truyền Tô Nguyên Chỉ, vòng eo mềm mại.

Đồng thời bởi vì tương đối gầy gò, vừa mịn vừa mềm.

Hai nàng lần đầu tiên đồng thời bị Cố Hàn Uyên ôm lấy, rất là không tự nhiên.

Thế nhưng cái ôm quen thuộc của Cố Hàn Uyên lại làm thân thể các nàng mềm nhũn, không còn tâm tình tiếp tục tranh chấp.

Cuối cùng vẫn là Liễu Nhược Hinh lấy lại tinh thần trước, nàng nghiêm túc nói: Cố đại ca, nghĩa phụ ta có chuyện tìm huynh.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Uông Trực là vì Triệu Bôn Tam sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy giật mình, vô ý thức hỏi: Cố đại ca sao huynh biết.

Dừng một chút.

Nàng có chút xấu hổ và cẩn thận từng li từng tí hỏi: Vậy Cố đại ca huynh có đi gặp nghĩa phụ ta không.

Nếu có thể, nàng không muốn giúp Uông Trực nói chuyện.

Như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy mục đích của mình bên cạnh Cố Hàn Uyên không được trong sạch.

Liễu Nhược Hinh nhìn vẻ quyến rũ, nhưng trên thực tế lại đặc biệt ngây thơ.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt thấp thỏm của Liễu Nhược Hinh, ôn hòa nói: Ta dù không quá muốn dính vào chuyện của Tây Hán, thế nhưng Uông Trực đã nhờ Nhược Hinh muội đến mời ta, há lại có đạo lý cự tuyệt.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn người, trong lòng vừa hổ thẹn vừa cảm động.

Thực ra nàng càng ở chung với Cố Hàn Uyên, thì càng xấu hổ.

Chủ yếu vẫn là vì thân phận của nàng.

Danh tiếng của Tây Hán mặc dù so với Đông Xưởng tốt hơn một chút, nhưng xét đến cùng vẫn là Yêm Đảng.

Với danh vọng như mặt trời ban trưa của Cố Hàn Uyên bây giờ, ở cùng với nàng ngược lại là một gánh nặng.

Liễu Nhược Hinh khi chấp hành nhiệm vụ ít nhiều đều sẽ nghe được một vài lời đàm tiếu.

Hơn nữa ngẫu nhiên còn có thể gặp phải một số người vì cố kỵ mối quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên mà không dám động thủ với nàng.

Những lời châm chọc Uông Trực khéo tay, phái nàng đi câu dẫn Cố Hàn Uyên cứ văng vẳng bên tai.

Nàng luôn nói mình chưa chuẩn bị xong, cũng có một phần nhân tố

này.

Đây cũng là lý do vì sao sau này Liễu Nhược Hinh rất ít chủ động tìm Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng không phải là thật không biết Cố Hàn Uyên đang ở Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Chỉ là vì trong lòng có kiêng kỵ, mới không tiện chủ động đến tận cửa mà thôi.

Cho nên nàng mới phải lo lắng chờ đợi ở Thiên Hòa Y Quán.

Thậm chí khi nàng đỗi Trần An An cũng chưa chắc đã không phải là đang phát tiết tâm trạng nóng nảy của mình.

Cố Hàn Uyên nhìn rõ phản ứng của Liễu Nhược Hinh, ôn hòa nói: Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ta vừa lúc cũng có chuyện tìm Uông Trực.

Ân.

Liễu Nhược Hinh khéo léo đáp lời.

Bất quá nàng lại không hề tin lời Cố Hàn Uyên.

Chỉ coi đó là lý do thoái thác để Cố Hàn Uyên an ủi nàng, phương tâm nhất thời càng thêm mềm mại vài phần.

Thể hiện trong hành động chính là thân thể mềm mại dựa sát vào lòng Cố Hàn Uyên càng lúc càng không cố kỵ gì.

Chuyện này nhất thời chọc cho Trần An An rất là ghen ghét.

Để dời đi sự chú ý của Cố Hàn Uyên, Trần An An vội la lên: Cố đại ca, Triệu Bôn Tam hiện tại danh tiếng càng lúc càng lớn.

Không bằng chúng ta ở cửa cho hắn làm một quầy đoán mệnh, còn có thể kiếm tiền cho Y quán chúng ta.

Tuy rằng Thiên Hòa Y Quán hôm nay doanh thu tình trạng hài lòng.

Thế nhưng thuộc tính Tiểu Tài Mê của Trần An An vẫn phát tác.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, nhàn nhạt nói: Tạm thời còn chưa phải lúc.

Nếu chỉ là thỏa mãn ý tưởng phát tài của Trần An An thì cũng chẳng có gì.

Mấu chốt là Triệu Bôn Tam chẳng mấy chốc sẽ đứng ở đầu sóng ngọn gió.

Lúc này Trần An An và Triệu Bôn Tam dây dưa quá sâu không có chỗ tốt.

À.

Trần An An có chút mất mát đáp lời.

Tiếp đó oán trách: Vậy sau này Chu Nhất Phẩm và Triệu bố chúc cũng đừng cả ngày theo Triệu Bôn Tam, quên cả công việc bản chức của Y quán.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, hỏi: Chu Nhất Phẩm và Triệu bố chúc là chuyện gì xảy ra.

Trần An An rất là khó chịu giải thích: Triệu bố chúc sau này cũng muốn kiếm nhiều tiền, sở dĩ liền nói muốn làm đệ tử của Triệu Bôn Tam học bản lĩnh.

Sau đó Chu Nhất Phẩm cũng không biết chuyện gì xảy ra, dường như đối với việc phá án đặc biệt cảm thấy hứng thú vậy.

Hắn rốt cuộc có biết mình chỉ là một đại phu không.

Phá án có liên quan gì đến hắn.

Tâm tư của Triệu bố chúc rất dễ hiểu.

Dù sao từ khi Cố Hàn Uyên đến, hắn ở Thiên Hòa Y Quán càng ngày càng bị đẩy ra rìa.

Muốn tìm lối thoát khác không khó lý giải.

Bất quá Triệu bố chúc đối với Triệu Bôn Tam lại lòng mang oán hận.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lóe sáng.

Xem ra đã đến lúc Triệu bố chúc phải gánh trách nhiệm.

Không uổng công hắn đã giữ Triệu bố chúc lại cho đến bây giờ.

Còn tình huống của Chu Nhất Phẩm cũng không tính kỳ quái.

Trong cốt truyện hắn chẳng phải trầm mê phá án không thể tự kiềm chế sao.

Còn như Dương Vũ Hiên vẫn cứ theo lẽ thường theo Chu Nhất Phẩm.

Kỳ vọng có thể từ chỗ Chu Nhất Phẩm đạt được manh mối về Đồng Chu Hội.

Bất quá Đồng Chu Hội phía sau màn là Ninh Vương.

Mà Ninh Vương gần đây vì Cố Hàn Uyên mà không mấy để tâm đến Đồng Chu Hội.

Đồng Chu Hội hoạt động tần suất nhỏ, đương nhiên sẽ không để lại manh mối gì.

Nói đến Tào Thiếu Khanh cũng là thành viên của Đồng Chu Hội dưới trướng Ninh Vương sao.

Mà tối nay Đông Xưởng dẫn đội cũng vừa vặn là Tào Thiếu Khanh.

Chương 1186

Lúc này Liễu Nhược Hinh đột nhiên hỏi: Vậy Cố đại ca lúc nào đi với thiếp đến Tây Hán gặp nghĩa phụ thiếp.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trả lời, Trần An An lại giận dữ: Liễu Nhược Hinh.

Ngươi có thành tâm không đó.

Liễu Nhược Hinh vô tội nói: Ta không biết ngươi đang nói gì.

Ta chỉ là đang cùng Cố đại ca nói chuyện chính sự mà thôi.

Nói thì nói như vậy, thế nhưng ánh mắt trêu chọc kia lại bại lộ tâm tư của nàng.

Nàng vẫn thật là cố ý.

Ai bảo Trần An An lại mở miệng quấy rầy khi bầu không khí giữa nàng và Cố Hàn Uyên đang tốt đẹp.

Trần An An nhìn thấy ánh mắt của Liễu Nhược Hinh, nhất thời giận không chỗ phát tiết.

Giữa lúc nàng định tiếp tục cãi vã với Liễu Nhược Hinh, liền nghe được Cố Hàn Uyên nói: Uông Trực bên kia không vội.

Nếu dám lợi dụng Nhược Hinh, vậy phơi hắn một chút cũng là điều nên làm.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy trong lòng hơi ngọt ngào.

Tuy Uông Trực là nghĩa phụ của nàng, nhưng Cố Hàn Uyên càng là tình lang của nàng.

So với việc để Uông Trực đợi thêm một chút, hiển nhiên vẫn là Cố Hàn Uyên coi trọng nàng hơn càng khiến nàng vui sướng.

Mà Trần An An lại cảm thấy Cố Hàn Uyên là đang giúp Liễu Nhược Hinh nói.

Nàng nhìn vòng một hùng vĩ trước người Liễu Nhược Hinh, tự giễu thầm nghĩ: Quả nhiên Cố đại ca vẫn ưa thích Liễu Nhược Hinh nhiều hơn chút.

Trần An An trong lòng đang thất lạc, bỗng nhiên cảm thấy một trận không trọng lực.

Hóa ra mình đã bị Cố Hàn Uyên bế lên.

Đồng thời bị ôm lên còn có Liễu Nhược Hinh.

Trần An An kinh hoảng hỏi: Cố đại ca, sao vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nếu không vội đi gặp Uông Trực, tự nhiên phải tìm chút chuyện g·iết thời gian.

Hai muội quan hệ chẳng phải không tốt sao.

Ta giúp các muội tạo ra cơ hội có thể hữu hảo chung đụng.

Hai nàng nghe vậy đồng thời mắc cỡ đỏ bừng khuôn mặt.

Hiển nhiên không cần nói rõ, các nàng chợt nghe đã hiểu ý Cố Hàn Uyên.

Trần An An nhất thời vừa thẹn lại hoảng sợ nói: Chúng ta quan hệ rất tốt.

Không cần Cố đại ca phí tâm.

Nàng đang cố gắng đạt được sự đồng tình của Liễu Nhược Hinh, đã thấy Liễu Nhược Hinh thần tình lười biếng nói: Đừng giãy dụa.

Ý đồ của Cố đại ca, ngươi còn không hiểu thấu đáo sao.

So với sự hoảng loạn của Trần An An, nàng bình tĩnh hơn một chút.

Dù sao nàng vốn đã muốn cùng Cố Hàn Uyên thân mật một phen để báo đáp.

Cùng lắm thì từ đơn sắp xếp biến thành song sắp xếp khiến nàng cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Trần An An tứ cố vô thân nhất thời chỉ đành buông bỏ giãy dụa, tùy ý Cố Hàn Uyên mang theo các nàng cùng nhau trở về hậu viện.

Nhìn ba người rời đi, Trương Yên chần chờ hỏi: Tô phu nhân.

Tô Nguyên Chỉ mặt cười ửng đỏ, giả vờ đạm nhiên nói: Đem đại môn Y quán đóng lại, tối nay chúng ta cũng phải đi qua.

Dù sao tổng lại cũng cần có người hoàn thành công việc chứ.

Nỗi nhớ Cố Hàn Uyên đâu chỉ Trần An An cùng Liễu Nhược Hinh.

Lý luận làm sao để hai người có quan hệ không tốt trở nên hữu hảo.

Hãy dẫn họ vào cảnh song sắp xếp tuyệt địa cầu sinh.

Dù sao chỉ có phối hợp ăn ý mới có thể cùng nhau trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Đáng tiếc vẫn là vì điều kiện không cho phép, bị Tô Nguyên Chỉ và Trương Yên đến thu dọn bãi chiến mà ngư ông đắc lợi.

Trần An An lòng đầy oán giận tạm thời không đề cập tới.

Lúc này Liễu Nhược Hinh đang thân mật kéo cánh tay Cố Hàn Uyên, dẫn chàng đến cứ điểm Tây Hán.

Trong lịch sử Tây Xưởng là do Minh Hiến Tông vì muốn tăng cường thống trị đặc vụ, ngoài Đông Xưởng còn trang bị thêm Tây Xưởng.

Ở thế giới này Tây Hán cũng được thiết lập sau khi Chu Hậu Chiếu tự mình chấp chính.

Mục đích vẫn là cân bằng các thế lực.

Đông Xưởng dù đáng tin cậy đến đâu Chu Hậu Chiếu cũng không có đạo lý đặt trứng gà vào cùng một giỏ.

Huống chi quyền mưu của đế vương vốn dĩ nằm ở sự cân bằng.

Quyền lực của Đông Xưởng quá lớn đối với hắn cũng không phải là chuyện tốt.

Có Tây Hán kiềm chế, mới có thể tốt hơn bị hắn chưởng khống.

Đồng thời vì Tây Hán là do Chu Hậu Chiếu đích thân thành lập, để giúp đỡ Tây Hán, trên kinh phí đã được cấp rất nhiều.

E rằng không ai sẽ nghĩ tới trang viên có chút xa hoa trước mắt này lại là một cứ điểm của Tây Hán.

Thực lực của Tây Hán kém hơn Đông Xưởng rất nhiều, nhưng cũng thực sự rất có tiền.

Cố Hàn Uyên nhìn những đình đài lầu các, hiên tạ hành lang thuyền trước mắt, trêu đùa hỏi: Tây Hán có nhiều tiền như vậy, Uông Trực liệu có chuẩn bị đồ cưới cho Nhược Hinh muội không.

Liễu Nhược Hinh khuôn mặt đỏ ửng, thẹn thùng nói: Tây Hán có tiền là Tây Hán, cũng không phải là nghĩa phụ cùng thiếp.

Liễu Nhược Hinh mắt lộ ra vẻ ước mơ.

Hiển nhiên chuyện đồ cưới Cố Hàn Uyên nhắc đến khiến nàng nghĩ đến rất nhiều điều.

Lúc này một giọng nói trung tính truyền đến.

Khi Nhược Hinh thành hôn, Tây Hán sẽ đưa lên một phần đồ cưới khiến Cố công tử hài lòng.

Âm thanh này nghe trung tính, nhưng mơ hồ mang theo chút không tự nhiên.

Hiển nhiên đó không phải là giọng nói nguyên bản của đối phương.

Nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy người đến đội khăn, toàn thân áo trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, một bộ dáng thư sinh.

Bất quá quan sát kỹ sẽ phát hiện đối phương mặt trắng không râu, khí chất âm nhu.

Rõ ràng chính là một thái giám.

Liễu Nhược Hinh kinh ngạc kêu: Vũ thúc.

Ngươi sao lại ở đây.

Người đến chính là Vũ Hóa Điền, Đốc chủ thứ hai của Tây Hán.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Không hổ là Đốc chủ Tây Hán Vũ Hóa Điền, thảo nào tuấn mỹ như vậy.

Đáng tiếc cũng là một tên thái giám, thật khiến người ta tiếc nuối.

Đồng thời võ công của hắn cũng không thấp, kém nhất cũng có tu vi Tông Sư.

Giọng nói trung tính phía trước chính là do hắn dùng võ công biến hóa mà thành.

Bất quá Cố Hàn Uyên càng tò mò hơn là Vũ Hóa Điền rốt cuộc là ai.

Tuy rằng trong hoàng cung không truyền ra tin tức như vậy, thế nhưng Cố Hàn Uyên biết mối quan hệ cá nhân của Vũ Hóa Điền và Vạn Quý Phi quá mức bí mật.

Bản thân điều này cũng không có vấn đề gì.

Thái giám và một phi tần giao hảo là thao tác bình thường.

Tào Chính Thuần, Uông Trực đều như vậy.

Thậm chí mấy tên đương đầu trong Đông Xưởng còn phân biệt đặt cược vào các phi tần khác nhau.

Phải biết rằng Chu Hậu Chiếu bây giờ còn chưa có con nối dõi.

Một ngày nào đó nếu phi tần nào sinh hạ hoàng tử, có khả năng ngay lập tức sẽ được lập làm Thái Tử.

Đến lúc đó không chỉ mẫu thân được quý trọng nhờ con, mà những người đặt cược cũng sẽ gà chó lên trời.

Loại chuyện gần như quy tắc ngầm này bản thân cũng không đáng để ý.

Thế nhưng mấu chốt ở chỗ Vạn Quý Phi ở thế giới này tên là Vạn Trinh Nhi, là thành viên của Đồng Chu Hội.

Điều này liền làm cho nhân tố Vũ Hóa Điền trở nên đầy thâm ý.

Chương 1187

Cố Hàn Uyên duy nhất có thể xác định chính là Vũ Hóa Điền không phải thành viên của Đồng Chu Hội.

Dù sao hắn từng xem qua danh sách Đồng Chu Hội, bên trong cũng không có Vũ Hóa Điền.

Điều này cũng khiến tình huống của Vũ Hóa Điền càng thêm quỷ dị.

Không phải thành viên của Đồng Chu Hội, lại có mối quan hệ rất thân với thành viên của Đồng Chu Hội.

Đồng thời Cố Hàn Uyên cũng biết Vũ Hóa Điền là một người có chí trong thiên hạ.

E rằng hắn cũng không hài lòng với chế độ triều chính ngu xuẩn rõ ràng lúc bấy giờ, hắn hy vọng có thể thông qua việc nắm giữ quyền lợi Dưới một người, trên vạn người, để tạo ra một số thay đổi cho triều đình.

Sở dĩ có thể khẳng định nhân tố Vũ Hóa Điền tuyệt đối phi thường phức tạp.

Lúc này Vũ Hóa Điền còn không biết mình trước mặt Cố Hàn Uyên đã bị tiết lộ non nửa nội tình.

Đang tao nhã lịch sự cung kính nói: Tây Hán Vũ Hóa Điền bái kiến Cố công tử.

Bộ dạng văn tú như thư sinh đó thực sự rất khó khiến người ta tưởng tượng hắn lại là một thái giám.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, nhẹ cười nói: Không hổ là Đốc chủ Tây Hán, danh bất hư truyền.

Vũ Hóa Điền nghe vậy khiêm tốn nói: Cố công tử quá khen.

Hắn lúc này mới quay đầu, đối với Liễu Nhược Hinh giải thích: Nghĩa phụ của ngươi vừa rồi có chuyện tìm ta thương lượng.

Bây giờ còn đang chờ các ngươi trong vườn hoa.

Liễu Nhược Hinh xấu hổ nói: Để nghĩa phụ đợi lâu.

Nói xong lặng lẽ cấu Cố Hàn Uyên một cái.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên bảo nàng cùng Trần An An cùng nhau song sắp xếp, cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Tuy rằng chính nàng khi đó cũng tràn đầy phấn khởi.

Vũ Hóa Điền thân là thái giám, bản lĩnh sát ngôn quan sắc không cần nói nhiều.

Nhất thời hiểu được Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh trước khi đến e rằng vẫn còn đang ân ái thân mật.

Hắn ôn hòa trong tiếng cười trêu đùa nói: Không sao.

Nếu là đang bầu bạn Cố công tử, coi như nghĩa phụ của ngươi đã biết cũng sẽ không trách cứ ngươi.

Vũ thúc.

Liễu Nhược Hinh ngượng ngùng hờn dỗi.

Vũ Hóa Điền không để ý mỉm cười.

Sau đó hắn chắp tay hành lễ nói: Cố công tử.

Tại hạ còn có việc bận, xin cáo từ trước.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Không ngại, có Nhược Hinh đi cùng ta là được rồi.

Vũ Hóa Điền nghe vậy vui mừng cười cười, hướng hai người cáo từ rời đi.

Đưa mắt nhìn Vũ Hóa Điền rời đi, Cố Hàn Uyên đột nhiên hỏi: Nhược Hinh, muội và Vũ Hóa Điền quan hệ rất tốt sao.

Liễu Nhược Hinh gật đầu, hơi lộ vẻ hồi ức nói: Ngoài nghĩa phụ, chính là Vũ thúc hiểu thiếp nhất.

Khi còn bé nghịch ngợm gặp rắc rối đều là Vũ thúc giúp thiếp xin nghĩa phụ tha thứ.

Liễu Nhược Hinh kể một vài chuyện có liên quan đến Vũ Hóa Điền.

Cố Hàn Uyên nghe xong, ít nhất có thể xác định một điểm.

Vũ Hóa Điền đối với Liễu Nhược Hinh quan tâm là chân tình thật ý, dường như thực sự coi nàng là cháu gái của mình.

Trong cốt truyện Vũ Hóa Điền tuy rằng phi thường hung ác độc địa, thế nhưng hắn thực ra cũng có một mặt mềm yếu.

Cố Hàn Uyên ngưng mi trầm tư.

Có lẽ hắn không chỉ có một loại lựa chọn.

Bất quá điều kiện tiên quyết là trước tiên phải xác định nhân tố Vũ Hóa Điền.

Liễu Nhược Hinh nhìn Cố Hàn Uyên đang trầm tư, bỗng nhiên trêu chọc nói: Cố đại ca, huynh sẽ không phải là đang ghen với Vũ thúc đó chứ.

Cố Hàn Uyên không chút do dự vỗ vào mông nàng một cái.

Giận dữ nói: Bớt nói hươu nói vượn.

Một lão thái giám hơn bốn mươi tuổi, ta ghen cái gì.

Vũ Hóa Điền nhìn trẻ trung, trên thực tế cũng đã hơn bốn mươi tuổi.

Chỉ bất quá vì tu vi không thấp, lại có trú nhan thuật, hơn nữa còn là một thái giám, sở dĩ nhìn trẻ mà thôi.

Liễu Nhược Hinh kêu lên đau đớn, hai tay ôm chỗ đau, thần tình lại đặc biệt kiều mị nói: Cố đại ca là trên người Tô phu nhân chưa thỏa mãn sao.

Nếu không đợi tối về thiếp lại cùng huynh thế nào.

Cố Hàn Uyên rất là giận dữ nói: Nói nhẹ nhàng.

Đến lúc đó ai sẽ đến dập lửa.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời cười khan hai tiếng, không dám nói nữa.

Nàng quả thật rất muốn bầu bạn Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nghĩ đến Tô Nguyên Chỉ và Trương Yên đều đang vội vã dưỡng sức.

Không có người đến kết thúc công việc, nàng thật sự không dám làm bậy.

Hai người vừa cười vừa nói đi đến hoa viên sâu trong trang viên.

Uông Trực đã chờ ở đây từ lâu.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh, nhất thời cười rạng rỡ nói: Lão phu xem như đã đợi được Cố công tử rồi.

Thái độ của Uông Trực rõ ràng so với lần đầu tiên gặp mặt có chút biến hóa.

Thiếu đi vài phần cung kính, thêm mấy phần thân cận.

Dù sao nghĩa nữ Liễu Nhược Hinh của hắn đã thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, nếu vẫn giữ thái độ cung kính ngược lại hiện ra không thích hợp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý.

Chút mặt mũi này vẫn có thể cho.

Liễu Nhược Hinh kéo cánh tay Cố Hàn Uyên ngồi xuống.

Nàng thần tình có chút thẹn thùng.

Dù sao từ khung cảnh nhìn lên rất có cảm giác như mang theo người yêu đi gặp gia trưởng.

Uông Trực lại một bộ dáng vẻ lão hoài đại úy cười nói: Nhược Hinh đã trưởng thành rồi.

Nghĩa phụ.

Liễu Nhược Hinh hờn dỗi một tiếng, thần tình càng thêm e lệ.

Uông Trực cười cười, nói với Cố Hàn Uyên: Nhược Hinh được lão phu nuông chiều từ bé, không ít gây phiền phức cho Cố công tử sao.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Liễu Nhược Hinh, ôn hòa nói: Nhược Hinh rất tốt, ta rất yêu thích nàng.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy phương tâm xấu hổ vui sướng khôn cùng, kéo cánh tay Cố Hàn Uyên chặt hơn vài phần.

Nàng đột nhiên cảm thấy nếu gia trưởng đều đã gặp, vậy dù có trao thân thể cho Cố Hàn Uyên cũng chẳng có gì đáng ngại sao.

Uông Trực nhìn hai người ân ân ái ái, rất là thỏa mãn với khoản đầu tư lần này của mình.

Ba người lại hàn huyên một lát chuyện bình thường.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Cố mỗ nếu đã tới, Uông Đốc chủ không bằng đi thẳng vào vấn đề như thế nào.

Uông Trực gật đầu cười nói: Cố công tử sảng khoái.

Dừng một chút.

Hắn nhìn về phía Liễu Nhược Hinh, nói: Nhược Hinh, con đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn đến đây đi.

Mục đích của hắn hiển nhiên là định tách Liễu Nhược Hinh ra.

Dù sao cuộc nói chuyện tiếp theo không thích hợp Liễu Nhược Hinh nghe.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy mặc dù không quá tình nguyện, nhưng vẫn hiểu chuyện chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Thế nhưng lúc này Cố Hàn Uyên lại nắm lấy eo Liễu Nhược Hinh, không để nàng đứng dậy.

Cố Hàn Uyên dưới cái nhíu mày khẽ của Uông Trực, nói: Nhược Hinh không phải hài tử, có một số việc tổng lại cũng cần phải tiếp xúc.

Uông Trực nghe vậy trầm mặc, ánh mắt lóe lên.

Sau một lát, hắn mới cười khổ nói: Cố công tử nói đúng.

Lão phu ngày xưa là đã bảo vệ Nhược Hinh quá mức một chút.

Nhìn như đối thoại bình thường, trên thực tế lại đầy ắp thâm ý.

Ý của Cố Hàn Uyên rất đơn giản.

Ngươi dùng Liễu Nhược Hinh lôi kéo ta, cho ta mượn thế thì được.

Thế nhưng về sau không thể loại Liễu Nhược Hinh ra khỏi trung tâm quyền lực của Tây Hán.

Uông Trực sau khi thỏa hiệp, không khỏi cảm thán: Nhược Hinh con tìm được một nam nhân tốt, nghĩa phụ ta cũng yên lòng.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy mặc dù không rõ vì sao, thế nhưng nghe được Uông Trực khích lệ, trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

Thần tình kiêu ngạo mà cười nói: Đây chính là nam nhân thiếp chọn trúng, đương nhiên phải tốt.

Uông Trực lắc đầu bật cười một tiếng.

Theo sau sắc mặt nghiêm nghị nói: Cố công tử đối với Đông Xưởng là có cái nhìn như thế nào.

Cố Hàn Uyên khinh phiêu phiêu phun ra bốn chữ: Họa quốc ương dân.

Vô luận Đông Xưởng đối với việc cân bằng triều cục của Hoàng Đế trọng yếu đến mức nào.

Thế nhưng những việc Đông Xưởng đã làm bị gán cho bốn chữ như vậy là tuyệt không oan uổng.

Hãm hại trung lương, diệt trừ dị kỷ loại chuyện này, Đông Xưởng cũng làm không ít.

Hơn nữa nguồn gốc của phong khí tham ô mục nát trong triều đình bây giờ cũng chính là Đông Xưởng.

Chương 1188

Dù sao thái giám nắm quyền, người vô hậu dục vọng hữu hạn.

Ngoài quyền lực và tài phú ra cũng không còn gì khác để theo đuổi.

Đương nhiên người thực sự khuếch đại ảnh hưởng của tham nhũng vẫn là các quan viên triều đình lấy Nghiêm Tung cầm đầu, đảng Đông Lâm là phụ trợ.

Ngay cả trong lịch sử, tham nhũng của quan viên triều Minh cũng là nghiêm trọng nhất trong các triều đại.

Thậm chí luân lạc đến mức quốc khố không có tiền, Hoàng Đế phải vay tiền từ quan viên.

Cũng chính là thế giới này tồn tại võ công.

Nền tảng của hoàng thất mang lại sức mạnh để Hoàng Đế lật bàn.

Cho nên mới không xuất hiện hiện tượng quan viên quyền khuynh triều đình ức hiếp hoàng đế.

Uông Trực lời lẽ chính nghĩa trầm giọng nói: Chính là vậy.

Triều đình bây giờ mục nát, loạn tượng tần sinh, nguồn gốc chính là Đông Xưởng.

Thế nhưng bệ hạ đối với Đông Xưởng tín nhiệm có thừa, lão phu muốn bình định, cũng là lực bất tòng tâm.

Vì vậy lão phu không thể không cầu trợ Cố công tử.

Hắn nói tuy là chính nghĩa lẫm liệt, nhưng xét đến cùng vẫn là đấu tranh quyền lực.

Cố Hàn Uyên đối với điều này lòng biết rõ, nhưng cũng không có ý định vạch trần.

Dù sao ở một mức độ nào đó, lợi ích của song phương là nhất trí.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời lộ ra vẻ mặt đồng điệu với Uông Trực.

Hết sức nghiêm túc hỏi: Uông Đốc chủ đã tìm đến Cố mỗ, vậy hẳn là đã có bản thảo kế hoạch rồi chứ.

Hai người với thái độ như cùng chung chí hướng khiến Liễu Nhược Hinh sửng sốt một chút.

Uông Trực rất hài lòng thái độ của Cố Hàn Uyên.

Nghiêm nghị nói: Lão phu muốn mượn Triệu Bôn Tam dùng một lát.

Cố Hàn Uyên ý tứ hàm xúc không hiểu nói: Vu oan hãm hại.

Uông Trực muốn mượn Triệu Bôn Tam vu oan hãm hại Đông Xưởng là chuyện trong dự liệu.

Phương pháp vẽ tranh đoán mệnh tồn tại rất nhiều kẽ hở để thao túng.

Chỉ cần người khác chịu tin, chính là một vũ khí sắc bén để vu oan hãm hại.

Huống chi Chu Hậu Chiếu vốn là một người có chút mê tín.

Đối với những sự vật thần thần bí bí đặc biệt tin tưởng.

Uông Trực chính nghĩa lẫm liệt nói: Đây là chính nghĩa cần thiết.

Thật khó cho một thái giám có thể nói hai chữ chính nghĩa mà tự nhiên đến vậy.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi cong lên, sau đó nhanh chóng biến mất.

Trầm giọng nói: Một cái chính nghĩa cần thiết tốt đẹp, vậy xin

Uông Đốc chủ nói tường tận kế hoạch đi.

Sau đó Uông Trực với vẻ mặt vui mừng thuật lại kế hoạch của hắn.

Cùng trong cốt truyện không sai biệt.

Khiến Triệu Bôn Tam trước mặt Chu Hậu Chiếu thi triển pháp thuật vẽ tranh, tính ra kẻ chủ mưu phía sau màn của Đồng Chu Hội, rồi vu oan cho Đông Xưởng.

Khác biệt duy nhất là nhân vật trên bức họa từ Tào Thiếu Khanh đổi thành Tào Chính Thuần.

Dù sao Tào Thiếu Khanh ở thế giới này chỉ là Đốc chủ thứ ba của Đông Xưởng, không đáng để ghim hắn.

Bất quá Liễu Nhược Hinh lúc này ánh mắt hơi có chút cổ quái.

Kế hoạch vu oan hãm hại này của Uông Trực đã phá vỡ ấn tượng trước đây của Liễu Nhược Hinh về hắn.

Nàng có một loại tâm tình phức tạp như thần tượng tan vỡ.

Dù sao cho dù có tô son trát phấn nói hay đến mấy, cũng không thay đổi được việc Uông Trực dùng thủ đoạn âm hiểm như vu oan hãm hại.

Cũng may lúc này Liễu Nhược Hinh và Dương Vũ Hiên không có mối quan hệ vừa địch vừa bạn như trong cốt truyện, bằng không nàng sẽ càng thêm cảm thấy xấu hổ.

Trên thực tế giá trị chính nghĩa của Liễu Nhược Hinh cao hơn một chút so với tưởng tượng.

Cố Hàn Uyên cố ý giữ nàng lại, ngoài việc phá vỡ bộ lọc của Uông Trực trong mắt nàng, quan trọng hơn là để nàng nhận thức được sự cần thiết của bóng tối.

Một sự chính nghĩa quá mức vĩ đại sẽ không giúp được Cố Hàn Uyên.

Uông Trực nói xong kế hoạch, ẩn chứa đắc ý hỏi: Cố công tử, thế nào.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, dưới ánh mắt khó hiểu của Uông Trực nói: Kẽ hở nhiều lắm.

Uông Trực nghe vậy vẫn còn đang suy nghĩ rốt cuộc là kẽ hở nào, thì câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm sắc mặt hắn kịch biến.

Uông Đốc chủ chẳng lẽ sẽ không cân nhắc qua khả năng bị người ta treo đầu dê bán thịt chó sao.

Đến lúc đó e rằng chỉ có tự chui đầu vào rọ.

Uông Trực lúc này chỉ cần vừa nghĩ đến việc mình dựa theo kế hoạch sai khiến Triệu Bôn Tam đến trước mặt Chu Hậu Chiếu thi triển pháp thuật vẽ tranh, lời thề son sắt nói rằng người trong bức họa là chủ mưu phía sau màn của Đồng Chu Hội, hắn cũng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Tỉnh hồn lại Uông Trực tại chỗ cúc cung thi lễ nói: Đa tạ Cố công tử nhắc nhở, bằng không lão phu suýt nữa gây ra sai lầm lớn.

Cố Hàn Uyên lúc này lại ý vị thâm trường nói: Uông Đốc chủ vì sao không thử một chút phương pháp ngược lại.

Hắn cũng không phải là đơn thuần đến giúp Uông Trực bù đắp sơ hở.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười, dẫn Liễu Nhược Hinh rời khỏi cứ điểm trang viên Tây Hán.

Toàn bộ quá trình nói chuyện xem như thỏa mãn.

Mặc dù là lợi dụng lẫn nhau, nhưng là theo nhu cầu.

Lúc này Cố Hàn Uyên khẽ ngừng bước, nhìn về phía Liễu Nhược Hinh có chút trầm mặc dọc đường đi, nhẹ giọng hỏi: Nhược Hinh, không tiếp nhận được sao.

Liễu Nhược Hinh mím môi, thần sắc phức tạp nhìn về phía Cố Hàn Uyên, lẩm bẩm nói: Lòng ta có chút hỗn loạn.

Cuộc trò chuyện của Cố Hàn Uyên với Uông Trực không chỉ làm Uông Trực mất đi lớp màn kính trong mắt nàng.

Thực ra, đối với hình tượng Cố Hàn Uyên cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

Dù sao nội dung nói chuyện luôn là âm mưu quỷ kế đời trước cùng giao dịch lợi ích.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài, nói: Uông Đốc chủ có một câu nói rất đúng, đây là chính nghĩa cần thiết.

Chính là nhất tướng công thành vạn cốt khô, muốn đạt thành mục đích mà không cần trả giá đắt là điều không thực tế.

Liễu Nhược Hinh do dự một chút rồi nói: Đạo lý ta đều hiểu, nhưng mà.

Cố Hàn Uyên trực tiếp cắt lời: Không nỡ sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời sốt ruột.

Sao có thể chứ.

Cái gã Triệu Bố Chúc sắc mị mị đó có gì đáng để không nỡ chứ.

Dưới ánh mắt nửa cười nửa không của Cố Hàn Uyên, giọng nàng dần yếu đi.

Nản lòng nói: Được rồi, ta quả thật có chút không nỡ.

Hắn dù sao cũng là vô tội.

Triệu Bố Chúc trở thành kẻ thế tội trong kế hoạch này, cơ bản có thể xác định không có kết cục tốt.

Liễu Nhược Hinh và Triệu Bố Chúc tuy không có giao tình gì, thậm chí nghiêm túc mà nói còn rất ghét hắn.

Thế nhưng liên lụy người vô tội vẫn đi ngược lại quan niệm của nàng.

Không thể không nói Uông Trực đã bảo vệ Liễu Nhược Hinh quá tốt.

Trong bộ môn Đặc Vụ như Tây Hán mà vẫn duy trì được một trái tim chính trực hiền lành.

Nếu không xét đến thảm án diệt môn vương gia của Liễu Nhược Hinh chính là do một tay Uông Trực tạo thành.

Uông Trực đối với Liễu Nhược Hinh quả thực coi như ruột thịt.

Cũng khó trách trong kịch tình, Liễu Nhược Hinh tuy nghi ngờ Uông Trực, nhưng cũng không muốn tin tưởng.

Cố Hàn Uyên trước tiên loại bỏ lớp màn kính của Uông Trực trong mắt Liễu Nhược Hinh cũng là để chuẩn bị cho việc sau này thông báo chân tướng cho nàng.

Còn việc Uông Trực lợi dụng Liễu Nhược Hinh để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Đạo lý thà làm thiếp của anh hùng, không làm vợ người tầm thường có hiểu hay không chứ.

Huống hồ Liễu Nhược Hinh tâm cao khí ngạo, nam tử bình thường thật sự khó mà hàng phục được nàng.

Trong kịch tình, Chu Nhất Phẩm cuối cùng có thể ôm mỹ nhân về thuần túy là nhờ hào quang nhân vật chính.

Nghiêm túc mà nói, Dương Vũ Hiên còn xứng đáng hơn Chu Nhất Phẩm một chút.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Đây cũng không phải chúng ta ép hắn làm, chỉ cần hắn không bị mê hoặc, tự nhiên vô sự.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ánh mắt trở nên cổ quái.

Triệu Bố Chúc nhát gan, hèn mọn, tham tài lại háo sắc.

Ngạch, e rằng cứ chờ c·hết đi.

Sắc mặt Liễu Nhược Hinh hơi giãn ra, dường như cũng không quá khó chấp nhận.

Chương 1189

Bất quá, trong lòng vẫn khó tránh khỏi nặng nề.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên buông tay nàng đang nắm.

Liễu Nhược Hinh không hiểu hỏi: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài một tiếng: Nhược Hinh, có lẽ ta không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy trong lòng không hiểu sao hoảng hốt, vội vàng nói: Cố đại ca.

Ta không phải ý đó.

Thiếp chỉ là nhất thời khó tiếp nhận.

Ngươi cho ta chút thời gian.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười, nhẹ giọng nói: Ta minh bạch, vậy thì về suy nghĩ thật kỹ một chút đi.

Ý thức và tâm tính của Liễu Nhược Hinh cuối cùng cũng phải thay đổi.

Dù sao lúc này mới chỉ đến đâu thôi.

Thân phận Vô Thiên còn chưa để nàng biết.

Mà với tư chất, năng lực của Liễu Nhược Hinh, Cố Hàn Uyên lại không thể không dùng.

Để nàng từng chút một thích ứng tiếp nhận, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc tương lai một ngày nào đó niềm tin sụp đổ.

Liễu Nhược Hinh giật mình.

Phảng phất đã nhận ra điều gì đó.

Không khỏi hỏi: Cố đại ca, chàng thật ra vẫn có thể tiếp tục giấu ta đúng không.

Trực giác này.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên, lộ vẻ vi diệu.

Sẽ luôn biết được một ngày nào đó thôi, không phải lần này thì là lần sau, ta không muốn cứ mãi giấu nàng.

Cố Hàn Uyên để lại một nụ cười ý vị thâm trường, sau đó xoay người rời đi.

Liễu Nhược Hinh nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, đôi mắt đẹp thất thần, vẻ mặt sững sờ.

Không biết qua bao lâu, Liễu Nhược Hinh bỗng nhiên mỉm cười.

Tựa như đang tự nhủ, khẽ lẩm bẩm: Ta đã hầu hạ ngươi nhiều lần như vậy rồi.

Bây giờ muốn vứt bỏ ta ư.

Muộn rồi.

Lời vừa dứt, ánh mắt nàng kiên định hơn rất nhiều.

Không phải là trực diện bóng tối sao.

Ta cũng sẽ không chịu thua.

Bằng không cần phải bị Trần An An cười nhạo đến c·hết mất.

Lúc này Cố Hàn Uyên còn không biết sự thay đổi và trưởng thành nhanh như vậy của Liễu Nhược Hinh.

Bằng không chắc chắn sẽ cảm thấy hết sức vui mừng.

Tại tiểu viện nhà Điền Thanh Đồng.

Cửa phòng đóng chặt, Lôi Bân đang lo lắng kêu lên: Thanh Đồng.

Nàng mau mở cửa một chút, ta có lời muốn nói với nàng.

Bên trong cửa truyền đến tiếng đáp lại mơ hồ không rõ: Có chuyện gì ngươi nói thẳng đi.

Ta nghe thấy rồi.

Lôi Bân cũng thật thảm, rõ ràng căn nhà này là của hắn, vậy mà giờ lại bị Điền Thanh Đồng khóa trái ngoài cửa.

Hắn rất muốn phá cửa mà vào, nhưng lại nghĩ đến cuộc cãi vã vừa rồi của hai người.

Nếu thật sự phá cửa mà vào chỉ biết chọc cho Điền Thanh Đồng càng thêm tức giận, đến lúc đó chuyện ly hôn càng không có cách cứu vãn.

Lôi Bân chỉ đành ôn tồn nói: Thanh Đồng, nàng bị bệnh sao.

Sao giọng nói lại kỳ quái như vậy.

Bên trong phòng Điền Thanh Đồng rõ ràng trầm mặc một chút, mới hàm hồ đáp: Hôm qua trông nom Tiểu Hâm Nhi, bị cảm lạnh một chút.

Lôi Bân nghe vậy có chút tự trách nói: Đều do ta tối qua không trở về hỗ trợ cùng chăm sóc Tiểu Hâm Nhi.

Bên trong phòng lại cách một lúc lâu mới truyền tới tiếng đáp lại mơ hồ của Điền Thanh Đồng: Ngươi đi làm chuyện ngươi cho là đúng đi.

Tự nhiên không cần quản mẹ con chúng ta.

Lôi Bân sau nhiều ngày xa nhà trở về lại đúng lúc gặp phải chuyện Hắc Thạch mưu đoạt di thể La Ma.

Vì vậy liền hai ngày không thể trở về nhà.

Ngay cả việc Điền Thanh Đồng đề xuất ly hôn cũng không có thời gian để nói chuyện tử tế.

Lôi Bân vội vàng nói: Không phải.

Thanh Đồng nàng lại cho ta một cơ hội.

Việc ly hôn, ta không thể đồng ý.

Thế nhưng sau lần này, ta nhất định sẽ rời khỏi Hắc Thạch, trở về cùng nàng sống cuộc đời tốt đẹp.

Đây là điều kiện Lôi Bân đã nói với Chuyển Luân Vương.

Hắn dốc hết toàn lực giúp Chuyển Luân Vương bắt được di thể La Ma, nhưng Chuyển Luân Vương phải thả hắn thoát ly Hắc Thạch.

Còn chuyện vốn dĩ nói phải đối phó Cố Hàn Uyên đã bị hắn quên mất.

Hắn đã nghĩ thông suốt.

Nếu như Điền Thanh Đồng vì việc hắn trở lại Hắc Thạch mà quyết tâm muốn ly hôn với hắn, vậy thì hắn làm tất cả những điều đó còn có ý nghĩa gì.

Nhưng mà Điền Thanh Đồng dường như không tin lý do thoái thác của hắn, vẫn dùng giọng nói mơ hồ đó trả lời: Năm đó ngươi cầu hôn ta cũng nói như vậy.

Lôi Bân nghe vậy càng thêm lo lắng, lớn tiếng hô: Lần này không giống nhau, nàng tin ta đi.

Lần này trong phòng trầm mặc lâu hơn một chút.

Bỗng nhiên một trận tiếng ho khan tựa như bị cảm lạnh vang lên.

Lại một lát sau, giọng Điền Thanh Đồng mới truyền ra: Không có chuyện gì ngươi cứ đi trước đi.

Ta không muốn nghe ngươi nói, chỉ muốn nhìn thấy ngươi làm.

Lôi Bân không nhận ra vì sao giọng Điền Thanh Đồng đột nhiên trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Cho rằng Điền Thanh Đồng nguyện ý cho hắn thêm một cơ hội, nhất thời vui mừng quá đỗi nói: Tốt.

Thanh Đồng nàng buổi tối chờ ta trở lại.

Sau khi Lôi Bân đi xa.

Trong phòng loáng thoáng truyền đến cuộc đối thoại giữa nam nữ.

Phu nhân tại sao không để Lôi Bân vào trong.

Hắn đang nghiêm túc muốn cáo biệt với nàng mà.

Chúng ta bây giờ bộ dáng này có thể để Lôi Bân nhìn thấy sao.

Nói cũng phải.

Điền Thanh Đồng oán trách khinh bỉ nhìn Cố Hàn Uyên.

Tiện tay đẩy ra bàn tay lớn hắn đang muốn chạm vào mình.

Sau đó lấy ra một chiếc khăn gấm cẩn thận từng li từng tí dịu dàng lau chùi cho mình.

Động tác của nàng không thể không cẩn thận, dịu dàng.

Dù sao đây không chỉ là kho lương thực quan trọng của Tiểu Hâm Nhi, càng là căn nguyên Cố Hàn Uyên yêu thích nàng không rời.

Cố Hàn Uyên thần sắc vui mừng nhìn kiều mị tư thái của mỹ nhân thê trước mắt.

Chặc chặc, tâm thái nữ nhân chuyển biến sau đó thay đổi lớn ngoài ý liệu.

Điền Thanh Đồng có lẽ là vì trong lòng đã có quyết ý, càng muốn làm hắn vui lòng.

Ngay cả những phương thức cảm thấy thẹn, độ khó không nhỏ này Điền Thanh Đồng cũng chủ động vì hắn mà hầu hạ.

Đương nhiên hiệu quả cũng là đặc biệt tốt.

Chủ yếu là Điền Thanh Đồng có tư bản rất hùng hậu.

Cảm giác trải nghiệm tự nhiên cũng không kém đi đâu được.

Điền Thanh Đồng súc miệng, xấu hổ mang theo hờn dỗi đưa cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt đưa tình.

Oán giận nói: Vừa rồi nếu như bị Lôi Bân phát hiện thì làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, kéo Điền Thanh Đồng vào lòng.

Biểu cảm biến ảo, tựa như ác bá hoàn khố giả vờ tàn bạo nói: Nếu như bị phát hiện.

Ta đây sẽ g·iết chồng mà chiếm kỳ thê, mưu kỳ tài mà đoạt con gái của hắn.

Cố Hàn Uyên sửa đổi một chút lời thoại, càng thêm phù hợp ngữ cảnh.

Vừa hay Lôi Bân tham gia diệt môn Thông Bảo Tiền Trang đã chia được không ít tiền tài.

Đợi Lôi Bân c·hết rồi, chẳng phải là có thể thu nhận hắn sao.

Điền Thanh Đồng nghe vậy trong lòng hơi ngọt.

Chương 1190

Thực ra đây cũng tính là một thăm dò nhỏ của nàng.

Thăm dò tâm ý Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Nàng thực ra vẫn có một nỗi lo.

Đó chính là sau này nếu như theo lời Cố Hàn Uyên mà sống trong bóng tối.

Mặc dù trong lòng nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng.

Nhưng mà lời nói của Cố Hàn Uyên lại làm nàng an tâm không ít.

Dù sao đoạt cũng phải đem nàng c·ướp đi, chẳng phải nói rõ Cố Hàn Uyên quan tâm nàng sao.

Cùng lúc đó, trong lòng Điền Thanh Đồng cũng trở nên cổ quái trong nháy mắt.

Chủ yếu là Cố Hàn Uyên còn nhắc tới muốn c·ướp đi Tiểu Hâm Nhi.

Mặc dù bây giờ Cố Hàn Uyên đối xử Tiểu Hâm Nhi là một bộ coi như ruột thịt.

Thế nhưng đợi vài chục năm nữa.

Nhất là nghĩ đến sự hiểu biết của nàng đối với Cố Hàn Uyên bây giờ.

Nghĩ đến một khả năng nào đó, mặt nàng cười nhất thời đỏ bừng đến tận mang tai.

Thậm chí có chút không dám nhìn về phía Tiểu Hâm Nhi đang chớp chớp mắt to, tò mò nhìn hai người bọn họ.

Chứng kiến phản ứng kỳ quái của Điền Thanh Đồng, ngay cả Cố Hàn Uyên nhất thời cũng không mò ra được lòng phụ nữ như kim đáy biển.

Tò mò hỏi: Phu nhân đang nghĩ gì vậy.

Mặt đỏ thành ra như thế này.

Điền Thanh Đồng trong lòng giật mình, vô ý thức đưa tay vuốt ve mặt cười.

Quả nhiên nóng kinh người.

Nàng ánh mắt phiêu hốt, thập phần chột dạ che giấu nói: Không có gì.

Điền Thanh Đồng lo lắng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra ý tưởng của nàng, vội vàng nói sang chuyện khác: Lôi Bân hắn rốt cuộc là muốn đi làm gì.

Vừa rồi nói nghe rất nghiêm túc.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, trêu đùa nói: Muốn c·hết đi.

Điền Thanh Đồng bị thuyết pháp của Cố Hàn Uyên dọa hết hồn, vội hỏi: Nguy hiểm như vậy sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp: Cửu Tử Nhất Sinh.

Hắc Thạch Đêm nay e rằng phải động thủ với Lục Địa Thần Tiên.

Đúng là cửu tử nhất sinh.

Coi như Cố Hàn Uyên không nhúng tay vào, Lôi Bân cũng chưa chắc có thể sống sót trở về từ Vân Cái Tự.

Thật coi Lục Địa Thần Tiên là dễ chọc sao.

Điền Thanh Đồng kinh ngạc nói: Lục Địa Thần Tiên.

Vậy hắn vì sao còn.

Lời đến phân nửa, nàng đột nhiên nhớ đến những lời Lôi Bân nói trước khi rời đi.

Nếu không phải nhiệm vụ đủ hung hiểm, Lôi Bân cũng sẽ không nói ra sau khi hoàn thành có thể thoát ly Hắc Thạch.

Đương nhiên theo Cố Hàn Uyên, đó chỉ là Chuyển Luân Vương lừa dối Lôi Bân.

Muốn Chuyển Luân Vương đạt được di thể La Ma, chuyện đầu tiên cần phải làm là g·iết người diệt khẩu những người biết chuyện trong Hắc Thạch.

Sở dĩ vô luận kết quả thế nào Lôi Bân đều chắc chắn phải c·hết.

Nếu như là người bình thường nghe được tên Lục Địa Thần Tiên, e rằng đã thành thật chờ đợi tin t·ử v·ong của Lôi Bân.

Bất quá Điền Thanh Đồng đột nhiên nghĩ đến bên cạnh mình thì có một người không sợ Lục Địa Thần Tiên.

Nàng do dự một lúc lâu, khẽ cắn môi mỏng nói: Công tử có thể cứu Lôi Bân một mạng không.

Nàng nghĩ đến vừa rồi Lôi Bân đến gặp nàng, có lẽ thật là một lần cuối cùng cáo biệt.

Kết quả nàng lại một bên cự tuyệt gặp mặt Lôi Bân, một bên dốc hết toàn lực lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nhất thời có loại cảm giác áy náy khó tả.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Hối hận sao.

Điền Thanh Đồng thấy ngữ khí Cố Hàn Uyên dường như có dấu hiệu trở nên lãnh đạm, cuống quýt hô: Không phải.

Nói xong mặt cười ửng đỏ nắm lấy bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên đặt lên lương tâm của mình.

Dùng cách đó để trấn an cảm xúc của Cố Hàn Uyên.

Điền Thanh Đồng thấy Cố Hàn Uyên không chống cự, thậm chí trước sau như một vẫn cảm thấy hứng thú, nàng trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng mặc dù rất hổ thẹn với Lôi Bân, thế nhưng càng không muốn chọc Cố Hàn Uyên sinh khí.

Dù sao Cố Hàn Uyên mới là chỗ dựa lùi lại của nàng và Tiểu Hâm Nhi.

Điền Thanh Đồng lo lắng Cố Hàn Uyên tiếp tục hiểu lầm, vội vàng nói: Lôi Bân bất kể nói thế nào cũng là phụ thân của Tiểu Hâm Nhi.

Công tử có thể xem xét vì Tiểu Hâm Nhi không.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: Phu nhân thật đúng là biết bóp uy h·iếp của ta, ta cũng không muốn Tiểu Hâm Nhi sau khi lớn lên hận ta, sở dĩ ta có thể không cho Lục Địa Thần Tiên g·iết Lôi Bân.

Điền Thanh Đồng nghe vậy vui mừng quá đỗi, đồng thời cũng có chút cảm động.

Nàng mới không tin Cố Hàn Uyên chỉ là vì Tiểu Hâm Nhi đâu.

Khẳng định cũng có lưu ý yếu tố nàng sẽ cảm thấy áy náy với Lôi Bân ở trong đó.

Nếu như Cố Hàn Uyên giúp nàng cứu Lôi Bân, coi như là trả phần ân tình này, sau này không ai nợ ai.

Điền Thanh Đồng đôi mắt đẹp ướt át nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, nhu tình như nước nhẹ giọng nói cảm ơn: Tạ ơn Công tử.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười, ý tứ hàm súc không hiểu nói:

Chớ vội tạ.

Ta tuy bằng lòng cứu Lôi Bân, nhưng sẽ không lại cho phu nhân nhìn thấy Lôi Bân.

Bằng không nếu như chứng kiến phu nhân tình xưa phục nhiên, ta cũng sẽ ghen ghét.

Trong đáy mắt Cố Hàn Uyên hiện lên một vệt sâu thẳm mà Điền Thanh Đồng không thể phát giác.

Hắn đáp ứng chỉ là không cho Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng Tăng g·iết c·hết Lôi Bân.

Thế nhưng đến lúc đó có thể mượn đao không chỉ riêng có Vô Tưởng Tăng.

Cố Hàn Uyên có thể chưa từng cân nhắc buông tha Lôi Bân.

G·iết chồng mà chiếm kỳ thê, mưu kỳ tài mà đoạt con gái của hắn có thể không phải chỉ là nói suông mà thôi.

Không cho Điền Thanh Đồng cùng Lôi Bân sau này gặp lại tự nhiên là bởi vì Lôi Bân c·hết rồi sở dĩ không có cách nào thấy.

Điền Thanh Đồng không thể phát giác chân ý lời nói của Cố Hàn Uyên, tâm thần hoàn toàn bị Cố Hàn Uyên nói sẽ ghen ghét hấp dẫn.

Điều này khiến nàng phương tâm vừa thẹn vừa mừng, oán trách cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt đưa tình kiều mị, giả vờ không cam lòng nói: Ta bao giờ tình xưa phục nhiên rồi hả.

Nàng nhu thuận phục ở trong lòng Cố Hàn Uyên, thủy mâu ẳng ẳng nỉ non nói: Công tử, thiếp đều là người của chàng, còn có cái gì đáng để ghen tị.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, có ý riêng nói: Còn không phải là.

Điền Thanh Đồng tuy đã hầu hạ Cố Hàn Uyên mấy lần, nhưng đến nay vẫn chưa từng có phu thê chi thực.

Cho nên nói không phải cũng không có vấn đề.

Điền Thanh Đồng nghe vậy chỉ cảm thấy sự xao động ngày đó từng xuất hiện trong lòng lại một lần nữa tro tàn lại cháy.

Dưới làn váy hai chân vô ý thức bó lại, đôi mắt đẹp mê ly nhu nói: Công tử, vậy thì đem không phải biến thành giống như được không.

Tiểu Hâm Nhi còn tỉnh đó.

Không có việc gì, nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Sở dĩ đây chính là ngươi mang theo một thân nữ nhân hương vị để ta chờ đợi đến bây giờ sao.

Ngươi cứ vậy thích Điền Thanh Đồng, thê tử của Lôi Bân sao.

Tằng Tĩnh vẻ mặt ghét bỏ trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Lúc này đêm đã khuya.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng tương đương thảnh thơi cùng Tằng Tĩnh đi ở vùng ngoại ô kinh thành.

Nghe vậy, khóe miệng mỉm cười nói: Ta xác thực rất yêu thích nàng.

Nhu thuận, biết điều, ngày thường lại xinh đẹp, nữ nhân như vậy nhất là làm hài lòng nam nhân.

Nói xong một bộ rất là thỏa mãn thần tình.

Điền Thanh Đồng xác thực rất tốt, mặc dù có cảm thấy thẹn đến đâu, đối với yêu cầu của Cố Hàn Uyên cũng cơ hồ là hữu cầu tất ứng, một lòng một dạ làm hắn vui lòng.

Hơn nữa cái vẻ cắn răng chịu khổ kiều kh·iếp kia càng chọc cho Cố Hàn Uyên càng muốn yêu thương nàng.

Nếu không phải như vậy, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không chơi đến suýt nữa đến trễ mới qua đây cùng Tằng Tĩnh hội hợp.

Ngược lại cũng không uổng Cố Hàn Uyên đã hao tâm tổn trí trên người Điền Thanh Đồng nhiều như vậy.

Tằng Tĩnh nghe vậy một trận bực mình.

Đây là đang chê nàng không đủ nhu thuận, biết điều, sẽ không làm hài lòng nam nhân sao.

Nhưng nàng dù sao cũng từng là sát thủ mưa phùn lãnh khốc vô tình, hai tay nhuốm đầy máu tanh của Hắc Thạch.

Để nàng giống như Điền Thanh Đồng mà lấy lòng Cố Hàn Uyên quả thật có chút làm khó dễ nàng.

Chương 1191

Vả lại nói nàng không đủ nhu thuận, lần trước chẳng phải mình cũng chủ động hầu hạ sao.

Chỉ là bởi vì quá mức sơ sài, khó tránh khỏi không được như ý người mà thôi.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên chơi đùa thoải mái bên Điền Thanh Đồng rồi mới chậm rãi đến tìm nàng, lại làm cho nàng đặc biệt khó chịu và thất vọng.

Dù sao bất kể nói thế nào, Cố Hàn Uyên cũng là nam nhân duy nhất của nàng.

Há lại sẽ thật sự không thèm để ý.

Giữa lúc nàng đang nghĩ có nên thay đổi chút ít hay không, liền nghe được Cố Hàn Uyên điều cười nói: Ghen tị ư.

Quả thật có chút lãnh lạc nàng, sau này có thời gian sẽ cố gắng bồi nàng nhiều hơn.

Tằng Tĩnh nghe vậy đỏ bừng mặt.

Dù sao Cố Hàn Uyên nói bồi khẳng định không phải bồi thường thường.

Với sự ngây thơ của Tằng Tĩnh, hiển nhiên không chịu nổi loại ẩn ý lộ liễu này.

Mạnh miệng mắng: Phi.

Ai sẽ ghen tị.

Bên cạnh ngươi nhiều như vậy hồng nhan tri kỷ, ai thèm lo lắng ta, một nữ nhân sẽ không làm ngươi hài lòng.

Tằng Tĩnh đúng là vẫn còn có chút thay đổi.

Mặc dù là lúc mạnh miệng cũng bộc lộ một chút tâm tư thật.

Cái ngữ khí tiểu nữ nhân u oán kia thậm chí khiến chính nàng giật mình.

Chứng kiến ánh mắt nửa cười nửa không của Cố Hàn Uyên, mặt nàng cười càng đỏ hơn vài phần.

Điều này cũng không phải nàng.

Dù sao lời nói lâu ngày sinh tình cũng có lý.

Tằng Tĩnh nhất thời có chút lúng túng không nói nên lời.

Cúi thấp trán, lặng lẽ đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nàng không khỏi nghĩ đến trước đây nếu như không tình cờ gặp Cố Hàn Uyên, chính mình dưới sự sắp đặt của Thái Bà cùng một nam tử bình thường đi xem mắt sau đó thành hôn, bây giờ lại sẽ là như thế nào.

Có thể so với hiện tại hạnh phúc hơn một chút sao.

Có lẽ sẽ chứ.

Dù sao nàng từ trước đến nay chẳng phải đang mong chờ có thể có một cuộc sống bình thường sao.

Củi gạo dầu muối, giúp chồng dạy con, không thể bình thường hơn.

Đương nhiên khả năng lớn hơn là chính mình ngày nào đó bị Hắc Thạch phát hiện, cuối cùng liên lụy đến trượng phu bình thường của mình.

Phải biết rằng những năm gần đây, Hắc Thạch chưa bao giờ buông tha cho việc truy tìm nàng.

Vì vậy khả năng đó ngược lại là chuyện có xác suất lớn.

Nếu không phải như vậy, trước đây nàng làm sao lại đơn giản bằng lòng điều kiện của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Tằng Tĩnh bỗng nhiên nghĩ đến trong đời của chính mình nếu như thật không có Cố Hàn Uyên, nàng lúc này lại càng cảm thấy không nỡ.

Coi như là nàng, ngẫu nhiên cũng sẽ có chút tham luyến cái ôm ấm áp của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù Cố Hàn Uyên chỉ là ham muốn thân thể của nàng, thậm chí còn vì thế chữa trị dung mạo của nàng.

Thế nhưng nàng cũng từ Cố Hàn Uyên thật sự cảm nhận được chính mình đang được cần.

Bằng không làm sao lại luôn muốn lừa dối, thao túng chính mình.

Tằng Tĩnh lặng lẽ nghiêng đầu, nhìn về phía gò má anh tuấn của Cố Hàn Uyên đang cười chúm chím, tim đập dồn dập hơi nhanh.

Chỉ là một câu có thời gian sẽ bồi nàng nhiều hơn, loại lời nói không tính là cam kết này, lại khiến nàng không khỏi trở nên lưu tâm.

Có lẽ nàng thực sự đã thích Cố Hàn Uyên rồi chăng.

Tằng Tĩnh chưa kịp cảm thấy ngượng ngùng gấp bội với ý tưởng đột nhiên này của mình, liền nghe được giọng nói hơi nhạo báng của Cố Hàn Uyên.

Trước đừng chỉ chăm chăm nhìn ta.

Nhìn bên kia, đã bắt đầu rồi.

Chính mình nhìn lén bị bắt quả tang, Tằng Tĩnh đang có chút hờn dỗi muốn trừng Cố Hàn Uyên một cái, thần sắc đột nhiên động một cái.

Theo hướng Cố Hàn Uyên chỉ, chỉ thấy xa xa hỏa quang trùng thiên, mơ hồ còn có thể nghe được một chút tiếng hô.

Nơi đó chính là hướng Vân Cái Tự.

Hiển nhiên Hắc Thạch đã động thủ.

Chỉ là làm cho Tằng Tĩnh hơi có chút không hiểu là Hắc Thạch tại sao lại động can qua lớn như vậy mà cường công.

Bất kể nói thế nào, Vân Cái Tự cũng là thế lực của Bắc Thiếu Lâm.

Động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ sau đó bị Bắc Thiếu Lâm tính sổ sao.

Rõ ràng chỉ cần lặng lẽ lẻn vào đem di thể La Ma trộm ra là được rồi.

Cố Hàn Uyên chỉ nói cho nàng Chuyển Luân Vương sẽ mang thành viên Hắc Thạch đến đây c·ướp đi di thể La Ma, để cho nàng qua đây mượn cơ hội đoạn tuyệt ân oán quá khứ, lại không nói cho nàng biết nhiều nội tình hơn.

Lúc này, Tằng Tĩnh đột nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt nhất thời biến đổi, vội vàng nói: Thấy Si Sư phụ.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ cười nói: Sao.

Lo lắng cái vị hòa thượng gàn dở, đã giáo dục nàng đó sao.

Ân.

Tằng Tĩnh không giấu diếm, nàng quả thật có chút lo lắng.

Thấy Si chính là cao tăng của Vân Cái Tự, cũng là số lượng không nhiều lắm người biết thân phận chân thật của Tằng Tĩnh.

Năm đó Lục Trúc điểm hóa Mưa Phùn, để nàng buông xuống đồ đao.

Mà một nửa di thể La Ma gây ra mưa gió tanh máu năm đó thì được Lục Trúc giao nàng giao cho Đại Sư Thấy Si của Vân Cái Tự.

Ở gặp mặt Cố Hàn Uyên phía trước, Tằng Tĩnh đối với việc Lục Trúc không tiếc tính mạng cũng muốn điểm hóa nàng canh cánh trong lòng.

Câu nói kia Lục Trúc lưu lại: Ta nguyện hóa thành một tòa cầu đá, chịu đựng 500 năm gió thổi, 500 năm phơi nắng, 500 năm mưa rơi, chỉ cầu nàng từ trên cầu đi qua.

Càng khiến Tằng Tĩnh hoang mang khó hiểu.

Mê man lúc Tằng Tĩnh liền hướng Thấy Si bái sư thỉnh giáo.

Sở dĩ Tằng Tĩnh cùng Thấy Si có vài phần duyên thầy trò.

Đồng thời nàng cũng từ lời giải thích của Thấy Si minh bạch nguyên lai Lục Trúc thích nàng.

Nhưng mà điều này lại khiến Tằng Tĩnh càng thêm mê mang.

Lục Trúc vì sao thích nàng.

Nàng g·iết người vô số, hai tay tràn đầy huyết tinh.

Hơn nữa Lục Trúc cuối cùng còn bị nàng một kiếm xuyên tim.

Tuy là Cố Hàn Uyên nói Lục Trúc không c·hết, nhưng Tằng Tĩnh thủy chung nửa tin nửa ngờ.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên nhắc tới tối nay Lục Trúc có thể sẽ hiện thân ở Vân Cái Tự, nàng thật chưa chắc sẽ đến dính vào chuyện tối nay.

Chỉ là một Chuyển Luân Vương, không đáng để nàng làm như vậy.

Ban đầu trong suy nghĩ của nàng, Hắc Thạch có thể tránh khỏi xung đột chính diện với Vân Cái Tự.

Chỉ cần lẻn vào Vân Cái Tự đem một nửa di thể La Ma trộm đi là được.

Như vậy đương nhiên sẽ không uy h·iếp được an nguy của Thấy Si, nhưng là bây giờ Hắc Thạch nếu lựa chọn cường công, thì cuối cùng tuyệt đối sẽ g·iết người diệt khẩu.

Sở dĩ Tằng Tĩnh lúc này mới lo lắng.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Nàng muốn cứu Thấy Si.

Ân.

Tằng Tĩnh do dự một chút, hay là đưa ra câu trả lời khẳng định.

Thấy Si Sư phụ không biết võ công, coi như muốn chạy trốn cũng không thoát khỏi sự truy s·át của Hắc Thạch.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong mắt lóe lên một vệt sâu thẳm.

Chương 1192

Không biết võ công.

Chưa chắc a.

Lúc này Vân Cái Tự đã bị hỏa hoạn hoàn toàn bao trùm.

Xem thế lửa, đã không có khả năng dập tắt.

Đồng thời một đám Võ Tăng đang từ trong chùa Vân Cái lao tới, thẳng hướng các sát thủ Hắc Thạch ở phía trước.

Phật Môn có rất nhiều đặc quyền kỳ lạ.

Ví dụ như có thể không tự mình sản xuất.

Theo logic là cày ruộng sát sinh, làm tổn thương sinh mệnh côn trùng nhỏ sẽ phạm sát giới.

Sở dĩ từ tín đồ cung phụng tự miếu.

Bởi vì cung phụng là tính chất quyên tặng, mà không phải hành vi giao dịch, sở dĩ không cần nộp thuế.

Ngay cả đất đai chiếm dụng cũng là lấy danh nghĩa cung phụng mà không cần nộp thuế.

Sở dĩ chuyện tự miếu diễn ra trên diện rộng đất đai mới trở nên quen mắt.

Đồng thời Võ Tăng, Tăng Binh cũng được ngầm cho phép tồn tại.

Phật Môn có người, đời đời kiếp kiếp sẽ xuất hiện một ít tự miếu phản loạn cũng chẳng có gì lạ.

Các Võ Tăng cùng Tăng Binh lao ra trước mắt tuy võ công cũng không tính là cao, thế nhưng số lượng cũng không ít.

Trong lúc nhất thời và mấy trăm sát thủ Hắc Thạch đánh khó phân thắng bại.

Lúc này đạt được ước muốn bắt được một nửa di thể La Ma, Chuyển Luân Vương sắc mặt cũng rất là xấu xí.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, ngoại trừ bao gồm Diệp Trán Thanh ở bên trong, những nhân viên tình báo có võ công tương đối thấp kém ở ngoài, Hắc Thạch dốc hết toàn lực lẻn vào thất bại, không thể trực tiếp từ trong chùa Vân Cái lén ra di thể La Ma cũng nằm trong kế hoạch của Chuyển Luân Vương.

Đến lúc đó tự nhiên là tiên hạ thủ vi cường công.

Chỉ cần xuất kỳ bất ý, Vân Cái Tự tất nhiên không đỡ nổi thế tiến công của Hắc Thạch.

Cũng có thể trong thời gian ngắn nhất hủy diệt Vân Cái Tự, tránh cho sự việc làm lớn chuyện, mọi việc sẽ phức tạp.

Nhưng mà sự việc hết lần này tới lần khác liền xảy ra ngoài ý muốn.

Sắc Hý Sư xác thực đã thành công tiềm nhập Vân Cái Tự, đồng thời trộm được di thể La Ma.

Nhưng mà Sắc Hý Sư lại không trực tiếp đem di thể La Ma giao cho Chuyển Luân Vương.

Mà là đi qua một sợi dây thừng quăng trước mặt hắn.

Xác nhận di thể La Ma thật giả, Chuyển Luân Vương ban đầu cũng không để ý Sắc Hý Sư vì sao không có từ trong chùa Vân Cái đi ra.

Thế nhưng sau một khắc trong chùa Vân Cái liền dấy lên hỏa hoạn.

Sau đó liền có Võ Tăng cùng Tăng Binh lao tới muốn đoạt lại di thể La Ma trong tay hắn.

Mắt thấy đã bị phát hiện, Chuyển Luân Vương không thể không hạ lệnh để cho thủ hạ sát thủ Hắc Thạch giao chiến với Võ Tăng, Tăng Binh của Vân Cái Tự.

Thế nhưng xuất kỳ bất ý cường công và loại hình chính diện giao chiến lúc này sao lại giống nhau.

Coi như có thể hủy diệt Vân Cái Tự, Hắc Thạch cũng sẽ tổn thất nặng nề.

Lôi Bân bên cạnh Chuyển Luân Vương lúc này sắc mặt cũng rất khó nhìn.

Nhiệm vụ ban đầu không tính là nhiều trắc trở lại tăng thêm biến số, làm hắn không khỏi có loại dự cảm bất tường.

Không hiểu sao thập phần tưởng niệm Điền Thanh Đồng cùng Tiểu Hâm Nhi.

Có lẽ phía trước coi như sẽ chọc cho Điền Thanh Đồng sinh khí, cũng nên cùng nàng gặp một lần.

Lôi Bân trầm giọng hỏi: Sắc Hý Sư rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lúc này đã làm xấu nhất tính toán Chuyển Luân Vương vẻ mặt âm trầm than thở: E rằng Sắc Hý Sư đã phản bội chúng ta.

Lôi Bân thập phần không hiểu hỏi: Sắc Hý Sư phản bội chúng ta có chỗ tốt gì.

Nếu như Sắc Hý Sư là vì tiền, hoặc là vì di thể La Ma, hoặc là dứt khoát là vì thoát ly Hắc Thạch đều không cần phải.

Làm loại chuyện tổn người bất lợi mình.

Phản bội Hắc Thạch so với muốn thoát ly Hắc Thạch tính chất càng thêm ác liệt.

Qua tối hôm nay, tất nhiên sẽ đối với Sắc Hý Sư hạ Truy Sát Lệnh.

Coi như Sắc Hý Sư là Tông Sư, cũng không đỡ nổi sự truy s·át liên tục không ngừng của Hắc Thạch.

Trừ phi Hắc Thạch thẳng thắn đêm nay bị hủy diệt ở chỗ này.

Thế nhưng có khả năng sao.

Chuyển Luân Vương nhàn nhạt nói: Không biết, nói chung cẩn thận là hơn.

Tuy là Sắc Hý Sư phản bội làm hắn rất căm tức.

Nhưng còn không có quá nhiều cảm giác nguy cơ.

Võ Tăng cùng Tăng Binh của Vân Cái Tự xác thực phiền phức, cũng sẽ cho Hắc Thạch mang đến không ít tổn thất.

Thế nhưng Sắc Hý Sư muốn nhờ đó đem Hắc Thạch hủy diệt ở chỗ này liền suy nghĩ nhiều quá.

Huống chi nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hắn còn mời tới Tam Đốc Chủ Tào Thiếu Khanh người Tông Sư đỉnh phong cao thủ cùng một đội Hắc Y Tiễn đội.

Coi như trong chùa Vân Cái có vài cao thủ lại có thể thế nào.

Trùng hợp lúc này phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân đều nhịp.

Đồng thời một đạo giọng nói giả vờ hồn hậu, nhưng chỉ là lệch trung tính truyền đến.

Tào Phong, ngươi đang làm gì vậy.

Sao còn liều mạng thế.

Chuyển Luân Vương nhướng mày, xoay người lại.

Chỉ thấy một gã đầu đội mũ tròn, đi giày da, mặc áo lót hạt, mặt trắng không râu trung niên nhân, chính là Tam Đốc Chủ Đông Xưởng Tào Thiếu Khanh.

Phía sau hắn theo 50 danh Hắc Y Tiễn đội đeo nỏ.

Chuyển Luân Vương cung kính hành lễ nói: Tam Đốc Chủ vì sao nhanh như vậy đã tới.

Hắn mời tới Tào Thiếu Khanh hỗ trợ là có giá cao.

Có thể không sử dụng, tự nhiên tốt nhất là không nên dùng.

Nếu quả như thật gặp gỡ vấn đề không cách nào giải quyết, hắn mới có thể dùng tên lệnh thông báo Tào Thiếu Khanh.

Kết quả Tào Thiếu Khanh lại không mời mà đến.

Tào Thiếu Khanh ánh mắt híp lại, nhàn nhạt nói: Ai bảo các ngươi động tĩnh lớn như vậy.

Chúng ta sợ ngươi trì hoãn quá nhiều thời gian, đến lúc đó đêm dài nhiều mộng sẽ không tốt.

Cho nên mới đến trước để giúp một tay.

Chuyển Luân Vương chau mày, trầm giọng nói: Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bất quá không ngại đại cục.

Một bên Lôi Bân ánh mắt hơi có chút cổ quái nhìn về phía Chuyển Luân Vương.

Hắn còn là lần đầu biết tên thật của Chuyển Luân Vương gọi Tào Phong.

Họ Tào cũng có chút ý vị sâu xa.

Dù sao Đông Xưởng có hai cái cao tầng họ Tào.

Một cái Tào Chính Thuần, một cái trước mắt Tào Thiếu Khanh.

Thế nhưng trên thực tế hai người cũng không có quan hệ đặc biệt gì, chỉ là vừa lúc cùng họ mà thôi.

Ngược lại thì Tào Phong và Tào Chính Thuần là đồng tộc.

Kết quả tìm đến hợp tác hết lần này tới lần khác lại là Tào Thiếu Khanh.

Hiển nhiên hắn cũng có ý tưởng của chính mình.

Tào Thiếu Khanh cười cười, không để ý đến Chuyển Luân Vương từ chối một cách mờ ám.

Chương 1193

Vung tay lên, sau lưng Hắc Y Tiễn đội dồn dập giương cung cài tên, những mũi tên đặc biệt có hiệu quả phá khí, phá giáp nhất thời rơi về phía các Võ Tăng của Vân Cái Tự.

Loại mũi tên đặc biệt này uy lực vốn đã lớn.

Người có tu vi dưới Tiên Thiên cơ bản không đỡ nổi.

Hơn nữa một khi tụ lại bắn đồng loạt, uy lực càng tăng lên gấp bội.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục xuất hiện.

Tốc độ t·ử v·ong của Võ Tăng Vân Cái Tự tăng vọt.

Tuy là chợt có người của Hắc Thạch bị ngộ thương, ngộ sát.

Thế nhưng vô luận Chuyển Luân Vương vẫn là Tào Thiếu Khanh cũng không để ý.

Tào Thiếu Khanh liếc nhìn di thể La Ma bị Chuyển Luân Vương ôm vào trong tay, hơi lộ ra tò mò hỏi: Đây chính là di thể La Ma.

Chúng ta cũng không nhìn ra có cái gì đặc biệt.

Chuyển Luân Vương nghe vậy trong lòng âm thầm khẩn trương, ngoài mặt lại bất động thanh sắc nói: Di thể hoàn chỉnh trên đó có khắc La Ma Nội Công uy lực không tầm thường, hơn nữa vừa lúc thích hợp ta tu luyện.

La Ma Nội Công quả thật có đồn đại về việc gãy chi tái sinh.

Thế nhưng cho đến nay cũng chưa từng có ai tu luyện qua, càng không ai thấy qua người tu luyện La Ma Nội Công gãy chi tái sinh.

Vì vậy tuyệt đại đa số người đều mang theo thái độ nửa tin nửa ngờ.

Chỉ có Chuyển Luân Vương bởi vì đã từng tiếp xúc qua di thể La Ma, đồng thời biết mật văn của La Ma, mới có thể xác định gãy chi tái sinh là có hiệu quả.

Năm đó La Ma đông độ trung nguyên, vì thường trú hoàng cung để tuyên dương Phật pháp cho Hoàng Đế đã tự tịnh thân.

Kết quả di thể vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Hiển nhiên chính là hiệu quả gãy chi tái sinh của La Ma Nội Công.

Cho nên muốn trở lại thành nam nhân bình thường, Chuyển Luân Vương mới có thể đối với di thể La Ma cố chấp đến thế.

Tào Thiếu Khanh đối với điều này cũng không hiểu rõ, trước kia cũng chỉ là đơn thuần rất hiếu kỳ mà thôi.

Liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt.

Hắn nhàn nhạt nói: Xem ra chỉ nửa canh giờ nữa là có thể tiêu diệt hết những Võ Tăng này.

Nhớ kỹ làm tốt công việc thu dọn, đừng làm cho người nhìn ra dấu vết.

Chuyển Luân Vương gật đầu, đang muốn nói gì thì liền thấy Tào Thiếu Khanh bỗng nhiên sắc mặt kịch biến.

Vẻ mặt bình tĩnh ban đầu biến mất.

Trong mắt thậm chí còn lóe lên vẻ kinh hoảng.

Lúc này một đạo thanh âm điếc tai nhức óc ở bên tai nổ lên.

A Di Đà Phật.

Hắc Thạch, Đông Xưởng.

Động thủ với Bắc Thiếu Lâm chúng ta, rất tốt.

Thiếu Lâm phân chia nam bắc.

Bắc Thiếu Lâm ở Minh quốc được xem là hùng mạnh hơn nhiều so với Nam Thiếu Lâm tại Tống quốc.

Lý do rất đơn giản: Chu Hậu Chiếu sùng bái Phật giáo.

Trước đây cũng đã nói, Chu Hậu Chiếu rất mê tín.

Mà bàn về bản lĩnh lừa dối người khác, tự nhiên không có giáo phái nào là đối thủ của Phật môn.

Trong lịch sử, Chu Hậu Chiếu si mê Tàng truyền Mật Tông, bất quá ở thế giới này Minh quốc cũng không phải là quốc gia đại nhất thống, lực ảnh hưởng không thể vươn xa như vậy.

Sở dĩ Chu Hậu Chiếu sùng bái vẫn là Thiền Tông bản địa.

Lực ảnh hưởng lớn nhất của Thiền Tông Trung Nguyên tự nhiên là Thiếu Lâm.

Bắc Thiếu Lâm ở Minh quốc, dưới sự tôn sùng của Chu Hậu Chiếu, sống rất sung túc trên giang hồ.

Thậm chí trước đây, vào ngày sinh của Trương Tam Phong, Không Văn của Bắc Thiếu Lâm dám làm khó dễ Võ Đang phái, nơi có Lục Địa Thần Tiên Trương Tam Phong trấn giữ, cũng không thiếu sức mạnh do triều đình ban cho.

Các đại phái ít khi muốn tranh đến mức phân định sống chết.

Đại đa số thời điểm, sự tình cuối cùng đều diễn biến thành cãi vã.

Với sự ủng hộ của triều đình, Bắc Thiếu Lâm trên mặt dư luận chiếm ưu thế tuyệt đối.

Khi đi vào giai đoạn cãi vã, Võ Đang phái làm sao lại là đối thủ.

Trở lại hiện tại.

Chớ nhìn Đông Xưởng quyền thế ngập trời, thậm chí cần mấy bộ môn liên hợp mới có thể đối kháng.

Thế nhưng quyền thế của Đông Xưởng xét đến cùng vẫn là nằm ở sự tín nhiệm của Hoàng đế.

Bởi vì quyền hạn của Đông Xưởng hoàn toàn do Hoàng đế ban cho.

Một câu Hoàng quyền đặc biệt cho phép có thể khái quát rõ ràng.

Không có chính Hoàng đế làm hậu thuẫn, Đông Xưởng cũng không thể cường thế như vậy.

Đương nhiên điểm này Tây Hán cũng tương tự.

Sở dĩ, sự tranh giành giữa Tây Hán và Đông Xưởng kỳ thực vẫn luôn chỉ là sự tín nhiệm của Hoàng đế mà thôi.

Phương nào được Hoàng đế tín nhiệm, phương đó quyền thế sẽ lớn hơn một chút.

Đây cũng là lý do chân chính khiến Đông Xưởng thủy chung sừng sững không ngã.

Vậy nên, lật đổ Đông Xưởng từ một ý nghĩa nào đó căn bản là không thể.

Bởi vì trên thực tế, người chân chính muốn lật đổ e rằng chính là Hoàng đế.

Chính vì lẽ đó, Đông Xưởng một khi mất đi sự tín nhiệm của Hoàng đế, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Như vậy, việc Đông Xưởng động thủ với Bắc Thiếu Lâm, giáo phái được Chu Hậu Chiếu sùng bái, lại có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ đã đủ lông đủ cánh, không nghe lời chủ nhân nữa.

Sở dĩ trước đây Chuyển Luân Vương vẫn muốn tránh cho ảnh hưởng mở rộng.

Khi thật sự vạn bất đắc dĩ sẽ thẳng thắn giết sạch để diệt khẩu.

Đồng thời đây cũng là vì sao Chuyển Luân Vương tìm là Tào Thiếu Khanh, mà không phải là Tào Chính Thuần.

Bởi vì Tào Chính Thuần là tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Việc Tào Thiếu Khanh đột ngột xuất hiện quả thực ngoài dự liệu của Chuyển Luân Vương.

Thế nhưng có Hắc Y Tiễn đội trợ giúp kịp thời, cũng có thể tốt hơn trong việc hủy diệt Vân Cái Tự.

Sở dĩ Chuyển Luân Vương đối với việc này cũng không nói gì nhiều.

Bất quá, tất cả đều thay đổi sau khi một người đột nhiên xuất hiện.

Lục Địa Thần Tiên, Vô Tưởng Tăng.

Thanh âm của Tào Thiếu Khanh vô cùng tối nghĩa.

Hắn nhận ra Vô Tưởng.

Vô Tưởng trong số các Lục Địa Thần Tiên vẫn thuộc loại khá năng động.

Với năng lực tình báo của Đông Xưởng tự nhiên có chân dung của y.

Lúc này trong lòng Tào Thiếu Khanh chỉ nghĩ đến hai chữ: Xong rồi.

Điểm trọng yếu nhất của hành động tối nay chính là nhất định phải toàn bộ diệt khẩu.

Chỉ cần để sót một người sống đem sự tình truyền ra ngoài, Đông Xưởng sẽ rất khó xử.

Chí ít, là nhân viên hành động chủ yếu, Tào Thiếu Khanh cùng Chuyển Luân Vương là tuyệt đối không thoát khỏi trách nhiệm.

Chuyển Luân Vương lúc này cũng toát mồ hôi lạnh.

Chương 1194

Tào Thiếu Khanh có thể nghĩ tới, hắn tự nhiên cũng có thể nghĩ tới.

Hơn nữa vấn đề của hắn còn nghiêm trọng hơn.

So với Tào Thiếu Khanh chỉ là người được mời đến giúp đỡ, hắn mới là chủ mưu chân chính.

Việc động thủ với Vân Cái Tự, cướp đoạt nửa di thể La Ma cũng là do hắn tự chủ trương.

Coi như Chu Hậu Chiếu buông tha hắn, Tào Chính Thuần cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Dù sao, tự chủ trương tương đương với thoát khỏi sự chưởng khống.

Ngay cả chuyện diệt môn Thông Bảo Ngân Hàng Tư Nhân cũng đều là lén lút với Tào Chính Thuần.

Một khi bại lộ việc hắn động thủ với Vân Cái Tự, cướp đoạt nửa di thể La Ma, thì việc hắn diệt môn Thông Bảo Ngân Hàng Tư Nhân cũng đồng dạng không gạt được, dù sao động cơ đã đủ rồi.

Chỉ có Tào Thiếu Khanh, thân là kẻ hợp tác và đồng phạm, mới không khiến hắn phải lo lắng.

Chỉ là hiện tại, tất cả điều này đều không có ý nghĩa.

Chuyển Luân Vương lúc này rất muốn mang di thể La Ma quay người bỏ chạy.

Chạy khỏi kinh thành, chạy khỏi Minh quốc.

Có di thể La Ma, hắn có thể biến trở về nam nhân chân chính.

Hắn tính toán trăm phương ngàn kế mưu tính lâu như vậy, nếu như ngay cả một ngày nam nhân chân chính đều không thể làm thì làm sao cam tâm.

Chỉ là có chút đáng tiếc quyền thế của mình.

Hắc Thạch tuy là không thấy được ánh sáng, thế nhưng một đạo mệnh lệnh có thể quyết định sinh tử của rất nhiều người.

Cái loại cảm giác chưởng khống đó là thập phần khiến người ta mê luyến.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai sẽ nguyện ý buông tha.

Tư duy phát tán, Chuyển Luân Vương ngược lại bình tĩnh lại, nhìn về phía Vô Tưởng Tăng.

Sau một lát, hắn đột nhiên nhíu mày, thấp giọng quát nói: Không đúng.

Vô Tưởng trên người bị thương.

Hơn nữa bị thương còn không nhẹ.

Hắn tinh mắt phát hiện Vô Tưởng Tăng diện mạo như giấy vàng, đứng không vững, cánh tay rủ xuống.

Nơi ống tay áo còn mơ hồ có vết máu.

Nhìn thế nào cũng là dáng vẻ trọng thương chưa lành.

Bị tiếng quát của Chuyển Luân Vương đánh thức, Tào Thiếu Khanh cũng vội vàng nhìn về phía Vô Tưởng Tăng.

Hắn nhất thời có cùng Chuyển Luân Vương phát hiện giống nhau.

Phát hiện như vậy làm trong mắt hắn nhất thời hiện lên một vệt sắc thái thâm độc.

Nếu là Vô Tưởng Tăng thời kỳ toàn thịnh, hắn tuyệt đối không dám có nửa điểm ý tưởng.

Đừng nói toàn thịnh, coi như chỉ là Vô Tưởng Tăng bị thương nhẹ, hắn đều không dám đánh chủ ý.

Thế nhưng Vô Tưởng Tăng trọng thương, thậm chí tứ chi đều nghiêm trọng bị thương, vậy thì không nhất định.

Tào Thiếu Khanh lúc này đột nhiên nghĩ tới một cái tình báo, sắc mặt không khỏi treo lên nụ cười nhẹ nhõm, nói ra: Cố công tử ở mấy ngày phía trước từng cùng một gã Lục Địa Thần Tiên ở bờ sông Mạnh Hà đại chiến.

E rằng Cố công tử nội lực tiêu hao, kinh mạch bị tổn hại.

Với thần công cái thế của Cố công tử, phải trả cái giá lớn như thế để đánh bại đối thủ tuyệt đối cũng không thể tốt hơn đi đâu.

Không ít người thậm chí suy đoán cái kia thần bí Lục Địa Thần Tiên có thể hay không thẳng thắn đã chết.

Bây giờ xem ra, tuy là không chết, nhưng là thương thế rất nặng.

Tạng phủ bị tổn hại, tứ chi gãy.

Ta nói đúng không.

Vô Tưởng Đại Sư.

Vô Tưởng Tăng sắc mặt rất khó nhìn.

Thương thế trên người của y quả thực như Tào Thiếu Khanh nói.

Hơn nữa, đón đỡ Thiên kiếm của Cố Hàn Uyên, hai cánh tay y thương thế còn nghiêm trọng hơn so với Tào Thiếu Khanh nói.

Đứt gân gãy xương tự nhiên là không cần nói nhiều.

Trong lúc giãy chết còn có một cổ kiếm khí vừa dày vừa nặng không ngừng chèn ép hai cánh tay y.

Không chỉ ngăn cản thương thế của y khôi phục, còn khiến nội lực của y vận chuyển đều giống như bị trấn áp mà trì trệ.

Thiên kiếm đáng sợ như vậy quả là đã làm mới nhận thức của y.

Đồng thời, sự kiêng kỵ đối với Cố Hàn Uyên cũng lên tới cao nhất.

Đáng tiếc, thương thế của y quá nặng, ngay cả việc phản hồi Bắc Thiếu Lâm cũng không làm được.

Chỉ có thể chờ đợi Bắc Thiếu Lâm phái người đến tiếp ứng.

Bằng không, đường đường Lục Địa Thần Tiên nếu như nửa đường chết ở trong tay tiểu đạo tặc nào đó, chẳng phải chết oan sao.

Kết quả tiểu đạo tặc là không đụng phải, lại gặp có người mạnh mẽ xông tới Vân Cái Tự.

Vô Tưởng đồng dạng nhận ra Tào Thiếu Khanh, đầu lĩnh thứ ba của Đông Xưởng này.

Thấy trong mắt hắn hung quang chớp động, nhất thời trong lòng y trầm xuống.

Nét mặt lại bất động thanh sắc lạnh lùng nói: Đông Xưởng quả thật muốn cùng ta Bắc Thiếu Lâm là địch phải không.

Tào Thiếu Khanh cười rạng rỡ nói: Sao có thể chứ.

Chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ.

Không bằng chúng ta trả lại di thể La Ma, biến chiến tranh thành tơ lụa.

Còn như các cao tăng đã chết, chúng ta cũng sẽ dâng một khoản phí mai táng khiến ngài hài lòng, thế nào.

Thái độ hữu hảo của Tào Thiếu Khanh khiến Vô Tưởng vô thức buông lỏng vài phần.

Cho rằng đối phương sau khi cân nhắc hơn thiệt đã quyết định dừng tay.

Ngay tại lúc y hơi chút buông lỏng, trong nháy mắt, hung quang trong mắt Tào Thiếu Khanh bùng lên, quát to: Thay Huyết Đen Tiễn.

Thần Cơ Nỏ.

Bắn chụm Vô Tưởng Tăng mười.

Vô Tưởng lúc này sắc mặt cực kỳ xấu xí.

Y hiện thân tự nhiên là có yếu tố đánh cược.

Cược Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương sẽ bị thân phận Lục Địa Thần Tiên của y hù dọa.

Cho dù phát hiện y bị thương nặng cũng không nên dễ dàng lưỡng bại câu thương.

Ngay từ đầu, Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương cũng quả thật bị hù dọa.

Thậm chí nếu Vô Tưởng chỉ là trọng thương, Tào Thiếu Khanh cũng chưa chắc có can đảm động thủ.

Mấu chốt vẫn là ở chỗ kẻ đả thương Vô Tưởng chính là Cố Hàn Uyên.

Uy danh của Cố Hàn Uyên cùng cái oai của Thiên kiếm ngày đó đã cho Tào Thiếu Khanh một chút dũng khí để đánh cược.

Sự thực cũng chứng minh hắn đánh cược đúng.

Vô Tưởng đừng nói là phản kích, ngay cả phòng ngự cũng chỉ có thể dựa vào tu vi thâm hậu, dùng phương thức lãng phí nội lực nhất để dùng Hộ Thể Cương Khí ngạnh kháng.

Tào Thiếu Khanh mỉm cười nhìn cảnh tượng chật vật của Vô Tưởng, rất hài lòng với lựa chọn liều một phen của mình.

Hắn còn thập phần xảo quyệt khi lệnh cho đội Hắc Y Tiễn phân nửa bắn Huyết Đen Tiễn, phân nửa bắn mũi tên thông thường.

Chương 1195

Vừa tiết kiệm Huyết Đen Tiễn, vừa khiến Vô Tưởng không dám tùy tiện rút hết Hộ Thể Cương Khí, gia tăng tiêu hao của y.

Theo tính toán đại khái của Tào Thiếu Khanh, Vô Tưởng nhiều lắm cũng chỉ có thể chống đỡ nửa canh giờ sẽ nội lực hao hết.

Chuyển Luân Vương lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng Vô Tưởng nếu chết ở chỗ này, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng chỉ cần không ai có thể tra ra là bọn họ làm, thì sao.

Nghĩ tới đây, hắn trầm giọng hạ lệnh cho các sát thủ Hắc Thạch tiếp tục bao vây tiêu trừ các Võ Tăng của Vân Cái Tự.

Lôi Bân, ngươi mang hai đội người vào trong Vân Cái Tự lục soát, cần phải truy cùng diệt tận, bảo đảm không thể lưu lại một người sống.

Dù sao không phải tất cả tăng nhân đều có tư cách tập võ, trở thành Võ Tăng hoặc Tăng Binh.

Còn có một số lượng lớn hơn, trong ngày thường chỉ ăn chay niệm Phật, không biết võ công.

Bọn họ hoặc là bận cứu hỏa, hoặc là sau khi nghe tiếng kêu cùng tiếng kêu thảm thiết bên ngoài liền trốn vào.

Nhiệm vụ của Lôi Bân chính là thanh trừ những tăng nhân này, tránh cho có cá lọt lưới từ Vân Cái Tự chạy đi.

Lôi Bân sắc mặt lạnh lẽo gật đầu đồng ý.

Phía trước hắn khi nhìn thấy Vô Tưởng hiện thân thực sự cho là mình cũng xong đời.

Mồ hôi lạnh toát ra đến bây giờ trên lưng vẫn còn ướt đẫm.

Lôi Bân mang theo một đội sát thủ Hắc Thạch xông vào Vân Cái Tự.

Không bao lâu, tiếng kêu thảm thiết bên trong chùa và bên ngoài chùa liền vang thành một mảnh.

Vô Tưởng trong lòng lo lắng, ngoài mặt lại chỉ có thể giả vờ trấn định quát lên: Tào Thiếu Khanh.

Lão nạp khuyên ngươi dừng tay, lão nạp còn có thể đại biểu Bắc Thiếu Lâm bỏ qua chuyện cũ.

Bằng không ngươi không chịu nổi lửa giận của Bắc Thiếu Lâm.

Nhưng mà Tào Thiếu Khanh lại không hề nhúc nhích, ngược lại cười ha hả nói: Chúng ta cũng là bởi vì biết không chịu nổi lửa giận của Bắc Thiếu Lâm mới không thể không diệt khẩu Đại Sư cùng Vân Cái Tự a.

Còn lời hứa của Đại Sư Tín dụng của Thiếu Lâm thế nào, Đại Sư hẳn là rõ ràng hơn chúng ta mới phải.

Vô Tưởng nghe vậy sắc mặt nhất thời càng đen hơn.

Thiếu Lâm trong mắt những người không minh bạch chân tướng tự nhiên là chính đạo đứng đầu, vĩ quang chính đại.

Thế nhưng những ai thực sự hiểu rõ Thiếu Lâm lại biết Thiếu Lâm vừa bá đạo lại không muốn mặt mũi, còn đặc biệt lòng dạ hẹp hòi.

Đắc tội Thiếu Lâm, tuyệt đối sẽ bị ghi thù rất lâu.

Tựa như xung đột thực chất giữa Cố Hàn Uyên và Thiếu Lâm cũng là từ đại hội Nam Thiếu Lâm bắt đầu.

Còn như trước đó, trên núi Võ Đang vào ngày sinh của Trương Tam Phong, Cố Hàn Uyên vẫn chỉ là tiểu bối, căn bản không được Thiếu Lâm để mắt tới.

Bằng không cũng sẽ không lật lọng không cho mượn Thiếu Lâm Cửu Dương Công.

Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, Cố Hàn Uyên đầu tiên là cường thế cứu ra Nhậm Doanh Doanh, vả mặt Nam Thiếu Lâm.

Còn phá hủy kế hoạch độ hóa Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác của Nam Thiếu Lâm.

Tuy là kẻ chân chính phá hủy kế hoạch của Nam Thiếu Lâm là Vô Thiên thế nhưng nếu như không có Cố Hàn Uyên bắt trước hai người, làm cho Tảo Địa Tăng hiện thân sớm, Nam Thiếu Lâm hoàn toàn có thể càng thêm ung dung độ hóa hai người.

Hơn nữa, đợi đến khi hai người cưỡng luyện Bảy Mươi Hai Tuyệt Kỹ để lại ám thương tật khó sửa, thậm chí sẽ chủ động tìm kiếm Thiếu Lâm trợ giúp.

Đến lúc đó lại đi độ hóa chẳng phải dùng ít sức nhiều lắm sao.

Còn có việc Vô Sắc Thiền Sư chết cũng bị cho rằng là bởi vì Cố Hàn Uyên đả thương Vô Sắc Thiền Sư, khiến y không còn sức chống cự mà chết dưới tay Vô Thiên.

Mặc dù bây giờ võ công và địa vị giang hồ của Cố Hàn Uyên sớm đã không giống ngày xưa, Thiếu Lâm cũng không có suy nghĩ hòa hoãn quan hệ.

Mà là đang âm thầm kế hoạch Khu Hổ Thôn Lang các loại âm mưu để đối phó Cố Hàn Uyên.

Có thể thấy được Thiếu Lâm bá đạo đến mức nào, lại thù tất báo đến mức nào.

Sở dĩ Tào Thiếu Khanh căn bản cũng không tin tưởng lời thoái thác của Vô Tưởng.

Một khi để Vô Tưởng cùng Vân Cái Tự trốn thoát kiếp này, tuyệt đối sẽ thu nợ về sau.

Đây cũng là vì sao Tào Thiếu Khanh vừa thấy có cơ hội, liền không chút do dự đánh cược một phen.

Vô Tưởng thấy Tào Thiếu Khanh như một tấm giấy dầu không thấm muối, nhất thời xụ mặt xuống, không nói một lời ngăn cản một sóng lại một sóng mũi tên.

Tào Thiếu Khanh thấy thế không khỏi nhíu nhíu mày, không hiểu có loại dự cảm xấu.

Trầm giọng ra lệnh: Đổi song tiễn.

Cái gọi là song tiễn của Tào Thiếu Khanh là một loại hình thức liên phát của Thần Cơ Nỏ.

Một lần kéo dây có thể liên xạ hai mũi tên.

Chỉ là loại hình thức liên phát này đối với cơ quan và dây cung của Thần Cơ Nỏ tổn hại cực lớn.

Việc này sẽ giảm mạnh tuổi thọ sử dụng của Thần Cơ Nỏ.

Bất quá loại thời điểm này, Tào Thiếu Khanh cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy.

Cùng lắm thì sau này bỏ ra nhiều tiền hơn để duy tu những khẩu Thần Cơ Nỏ đã dùng qua hôm nay.

Là một thành viên của Đồng Chu Hội, Tào Thiếu Khanh có lý tưởng có hoài bão, không giống những thái giám thông thường tham lam keo kiệt.

Ngay cả việc hắn hợp tác với Chuyển Luân Vương, đòi lấy cũng không phải tiền tài, mà là những điều hắc ám mà Hắc Thạch nắm giữ về một số quan viên, chưởng môn môn phái.

Dự cảm của Tào Thiếu Khanh là chính xác.

Đội Hắc Y Tiễn vừa mới đổi Thần Cơ Nỏ sang chế độ song tiễn chưa được bao lâu, Vô Tưởng đột nhiên trầm giọng quát lên: Đây là các ngươi bức lão nạp.

Dứt lời, chỉ thấy kim quang nổi lên quanh thân Vô Tưởng.

Kim quang dần dần ngưng thực, hóa thành một tôn Nộ Mục Kim Cương chỉ có nửa người.

Kim Cương hiện thân sau đó liền có cổ khí thế kinh khủng tịch quyển ra.

Sắc mặt Tào Thiếu Khanh bỗng đại biến.

Kim quang hóa thành Nộ Mục Kim Cương vững vàng bao phủ Vô Tưởng, không hề có ý niệm phòng ngự nào, tựa như một pháp thân hộ thể.

Chỉ là một đầu nhỏ hơn, vừa vặn bao bọc lấy Vô Tưởng.

Tuy là có vẻ nhỏ bé một chút, nhưng lực phòng ngự kinh người.

Các mũi tên của đội Hắc Y Tiễn bắn về phía Vô Tưởng, vô luận là mũi tên thông thường hay Huyết Đen Tiễn, cũng chỉ tạo thành một trận tiếng va chạm sắt thép rồi vô lực tuột xuống.

Hiển nhiên lực sát thương như vậy đối với Nộ Mục Kim Cương mà nói ước bằng không.

Kim quang rất chói mắt, lấp lóe khiến người nhìn không rõ ràng.

Vì vậy Tào Thiếu Khanh cùng đám người không phát hiện lúc này sắc mặt Vô Tưởng đã tái nhợt đến gần như trong suốt.

Hơn nữa, trong sự tái nhợt còn mơ hồ mang theo vài phần xanh đen.

Làn da vốn mềm mại như trẻ con lại sinh ra càng ngày càng nhiều nếp nhăn.

Khuôn mặt Vô Tưởng ngược lại trở nên phù hợp hơn với tuổi của y.

Nộ Mục Kim Cương này trên thực tế là một loại Phật Môn pháp thân.

Đó không phải là chiêu thức có thể tùy tiện thi triển.

Ngoại trừ phải có chân khí có thể hóa thành như thực chất, quan trọng hơn chính là cần rót vào Tinh Thần lực.

Khiến pháp thân trở thành sự kéo dài của thân thể, có thể thao túng nó.

Bằng không thì cũng chỉ là một mục tiêu sống trông có vẻ tốt mà vô dụng mà thôi.

Đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, tự nhiên phải bắt đầu tiếp xúc với ý cảnh, quy tắc, tinh thần những khái niệm cao cấp này.

Đương nhiên loại Lục Địa Thần Tiên được nuông chiều hư hỏng như Đa Nhĩ Cổn không tính vào.

Về bản chất đó chỉ bất quá là Lục Địa Thần Tiên giả mạo mượn dùng Long Mạch Chi Lực của Thanh quốc mà thôi.

Chương 1196

Trước đây, việc Long Mộc Nhị Đảo Chủ hóa giải chấp niệm đột phá Lục Địa Thần Tiên cũng là bởi vì ý niệm trong đầu thông suốt, Tinh Thần lực đạt tiêu chuẩn.

Bất quá bọn họ vì mới vừa đột phá, sở dĩ chưa có cường độ, cũng vô pháp vận dụng.

Vô Tưởng thì không giống vậy.

Y là Lục Địa Thần Tiên lão làng.

Việc rót Tinh Thần lực vào Chân Khí để ngưng thực pháp thân cũng không phải là chuyện không làm được.

Chỉ là làm như vậy thì tổn thương đối với y liền lớn.

Đó chính là tinh khí thần tam bảo.

Tổn thương thần, tinh và khí liền mất cân bằng.

Vô Tưởng vốn đã bị Cố Hàn Uyên trọng thương, lúc này lại tổn hại Tinh Thần lực, có thể nói là tổn thương đến bản nguyên.

Một cái không tốt, liền phải đối mặt nguy cơ cảnh giới rơi xuống.

Điều này cũng chứng minh Vô Tưởng là quyết định liều mạng.

Lục Địa Thần Tiên liều mạng đáng sợ đến mức nào.

Đội Hắc Y Tiễn và các sát thủ Hắc Thạch tại chỗ gần như trong khoảnh khắc toàn diệt.

Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương thổ huyết bay ngược.

Trước đây Vô Tưởng chỉ có thể bị động chịu đòn là bởi vì tứ chi trọng thương, di chuyển khó khăn, không cách nào ra chiêu.

Bây giờ mượn pháp thân Nộ Mục Kim Cương, Vô Tưởng lần nữa sử xuất Phật Vũ.

Hai cánh tay cường tráng của pháp thân Nộ Mục Kim Cương hoặc niết ấn, hoặc huy chưởng, hoặc ra quyền.

Mỗi nhất kích đều mang kình khí bàng bạc.

Trong chốc lát, tinh phong huyết vũ.

Đội Hắc Y Tiễn và các sát thủ Hắc Thạch tại chỗ hoặc là đứt gân gãy xương, hoặc là lồng ngực sụp đổ, hoặc là thẳng thắn bị đánh thành một đoàn thịt vụn.

Thần Cơ Nỏ dù có Thần Uy đến đâu, kiểu bắn song tiễn Huyết Đen Tiễn nhanh như tên bắn trên pháp thân Nộ Mục Kim Cương ngoại trừ phát ra tiếng Đinh Đinh Đương Đương nhẹ nhàng ra, không hơn một vết muỗi đốt là bao.

Đội Hắc Y Tiễn và các sát thủ Hắc Thạch không bao lâu đã bị diệt thất thất bát bát.

Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương thấy thủ hạ mình tử thương hơn phân nửa, đau lòng hơn cũng có chút lửa giận công tâm.

Cắn răng tiến lên thử đối một chiêu.

Kết quả không ngoài dự liệu thổ huyết bay ngược mà quay về.

Bọn họ và Vô Tưởng, kẻ có thể ra chiêu, chênh lệch quá xa.

Lục Địa Thần Tiên không thể bị sỉ nhục.

Vô Tưởng, kẻ trước mặt Cố Hàn Uyên liên tiếp rơi vào hạ phong, thậm chí không thể không trọng thương chạy trốn, lúc này lại tựa như sát thần vậy.

Sự bạo phát đột ngột của Vô Tưởng cũng không phải không có cái giá cao.

Kim quang phát ra từ pháp thân Nộ Mục Kim Cương đã ảm đạm đi rất nhiều.

Thường thường chớp động một cái, tựa như lúc nào cũng có thể nghiền nát vậy.

Đồng thời, Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương cũng nhìn thấy sắc mặt ẩn hiện bên trong pháp thân Nộ Mục Kim Cương kia kém đến cực điểm, tựa như lúc nào cũng có thể chết bất đắc kỳ tử.

Hai người nhất thời rất là hối hận.

Vừa rồi bọn họ nếu không đi đón chiêu, trốn lên mấy hiệp, kéo dài thời gian, hoặc hứa Vô Tưởng đang ở thế cường nỏ chi mạt liền sẽ không thể ra sức.

Ánh mắt Tào Thiếu Khanh lóe lên.

Vô Tưởng hiện tại tuy là trạng thái rất kém cỏi, nhưng muốn giết bọn họ cũng đã đủ.

Hắn cảm thấy hẳn là trước phục cái mềm.

Chờ một lần nữa tập kết nhân thủ, lại đánh một đòn hồi mã thương.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, một tiếng hét lớn truyền đến.

Dừng tay.

Bằng không ta giết hắn.

Chỉ thấy Lôi Bân mang theo hai đội sát thủ Hắc Thạch kia từ trong Vân Cái Tự đi ra.

Bọn họ vì đi vào trong Vân Cái Tự trảm thảo trừ căn, ngược lại tránh thoát kiếp nạn bạo phát của Vô Tưởng.

Lúc này các Võ Tăng của Vân Cái Tự cũng đã không còn bao nhiêu, hai đội sát thủ Hắc Thạch này hoàn toàn có thể dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng vấn đề chân chính vẫn là ở chỗ Vô Tưởng.

Chỉ cần Vô Tưởng còn có sức đánh trả, bọn họ sẽ tùy lúc ở vào nguy hiểm toàn diệt.

Bất quá, Lôi Bân trong tay lúc này đang bắt giữ một gã lão tăng nhắm chặt hai mắt.

Lão tăng một thân tăng y đơn giản đến cực điểm, thoạt nhìn bình thường không có gì lạ.

Nhưng mà y cũng là Kiến Si Đại Sư, trụ trì của Vân Cái Tự.

Theo việc Lôi Bân bắt giữ Kiến Si hiện thân, chỉ thấy pháp thân Nộ Mục Kim Cương của Vô Tưởng lóe lóe, sau khắc ầm ầm nghiền nát.

Mà Vô Tưởng hiện thân sắc mặt tái nhợt hiện lên một vệt xanh đen.

Y loạng choạng, suýt nữa ngã xuống đất.

Vốn đã là thân trọng thương, lại dùng ra chiêu thức liều mạng như pháp thân Nộ Mục Kim Cương.

Không chỉ tu vi có nguy cơ rơi xuống, thọ nguyên cũng sẽ hao tổn rất nhiều.

Nếu như lần này y vẫn có thể trở lại Bắc Thiếu Lâm, e rằng cũng phải dùng thủ đoạn đặc biệt để tự phong.

Bất quá Vô Tưởng dường như vẫn chưa lo lắng an nguy của mình, ngược lại thì sau khi nhìn thoáng qua Kiến Si, y ưu ưu thở dài một tiếng, nói: Sư điệt, ta đã tận lực.

Không khí an tĩnh khoảng khắc.

Bị Lôi Bân kèm hai bên, Kiến Si lúc này cuối cùng mở miệng.

Bất quá, y vừa mở miệng, mọi người lại chỉ thấy sởn gai ốc.

Sư Thúc Tổ, vẫn là gọi ta sư tôn điệt thích hợp hơn một ít.

Không có quan hệ gì với Sư Thúc Tổ, là ta không có ý chí tiến thủ.

Cái cách xưng hô bối phận cổ quái khiến người ta không hiểu tạm thời không đề cập tới.

Mấu chốt là thanh âm Kiến Si phát ra lại không có nửa điểm già nua, nghe rõ ràng chính là người trẻ tuổi.

Lôi Bân trong kinh ngạc vô thức nắm chặt Kiến Si, hơi lộ ra hoảng hốt chất vấn: Ngươi rốt cuộc là ai.

Kiến Si nghe vậy mỉm cười, mở ra đôi tròng mắt trong suốt hoàn toàn khác với đôi mắt đục ngầu của người lớn tuổi, nhàn nhạt nói: Bần tăng hiện tại đã tên Kiến Si.

Lời vừa dứt, Lôi Bân kêu thảm một tiếng, bay ngược mà ra.

Hai cánh tay bị chấn đoạn quăng lên trời.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng nữ tử mang theo vô tận tâm tình phức tạp truyền đến, lại khiến sắc mặt Kiến Si đang mỉm cười chợt biến.

Ngươi bây giờ tên Kiến Si, trước đây tên Lục Trúc đúng không.

Tại sao muốn gạt ta.

Cầm trong tay Tích Thủy Kiếm, Tằng Tĩnh chậm rãi đi hướng giữa sân.

Trong mắt nàng có kích động, có cảm giác tổn thương, không lời giải thích, còn có một chút thất vọng mất mát không thể xua tan.

Tích Thủy Kiếm trong tay Tằng Tĩnh ra khỏi vỏ, mang theo một vũng kiếm quang xanh hồng, xa xa chỉ thẳng vào Kiến Si.

Vẫn là ngữ khí phức tạp như thế, rồi lại thêm mấy phần tức giận chất vấn: Nói.

Vì sao gạt ta.

Ngươi rốt cuộc là Lục Trúc hay là Kiến Si.

Chương 1197

Hay là cả hai đều là ngươi.

Lúc này đã không có người quan tâm Lôi Bân bị Kiến Si dùng Nội Kình cận chiến đánh bay ngã xuống đất không dậy nổi, hai cánh tay đứt lìa, máu chảy không ngừng, thoi thóp sắp chết.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào Tằng Tĩnh và Kiến Si mới xuất hiện.

Không hiểu có loại dự cảm sắp nhìn thấy đại vụ kinh thiên.

Kiến Si nhìn lại Tằng Tĩnh, nhãn thần đồng dạng vô cùng phức tạp.

Sau một hồi lâu trầm mặc, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: Tằng Tĩnh không phải, Mưa Phùn, đã lâu không gặp.

Xác thực đã lâu không gặp.

Từ cái ngày Tằng Tĩnh gặp gỡ Cố Hàn Uyên, nàng liền không còn tới Vân Cái Tự nữa.

Xuất phát từ trực giác của nữ nhân, nàng cảm thấy nếu nhiều lần đi đến Vân Cái Tự, có thể sẽ khiến Cố Hàn Uyên không vui.

Kiến Si lúc này nhìn Tằng Tĩnh, như có loại cảm giác xa lạ đặc biệt.

Về khí chất thay đổi quá lớn.

Sự mê man và bàng hoàng dĩ vãng chẳng biết từ lúc nào đã biến mất.

Nhãn thần sắc bén nhưng lại ẩn sâu lấy một chút ôn nhu.

Cái loại ôn nhu đó chính là biểu hiện của nữ nhân vị.

Tằng Tĩnh bây giờ không phải là sát thủ, mà là một nữ nhân.

Một màn ôn nhu mang nữ nhân vị đó khiến Kiến Si cảm thấy phá lệ không khỏe.

Có loại cảm giác bị vật gì nặng nề đè nặng đầu và ngực.

Mưa Phùn.

Ngươi là Mưa Phùn.

Còn có một người đối với việc Tằng Tĩnh là Mưa Phùn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Chính là Chuyển Luân Vương đã thở phào, có thể đứng dậy.

Hắn nhìn Tằng Tĩnh với gương mặt xa lạ đó, trong lúc nhất thời lại không biết phải nói gì mới tốt.

Chỉ có thể kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng xuất thần.

Nếu ở thời điểm khác, địa điểm khác nhìn thấy Chuyển Luân Vương, Tằng Tĩnh nhất định sẽ đặt hết lực chú ý lên người hắn.

Mà bây giờ nàng lại không để ý đến tâm tư của Chuyển Luân Vương, như cũ nhìn chằm chằm Kiến Si.

Y thở dài một tiếng, sau đó thản nhiên khẽ cười nói: Ta đã là Lục Trúc, cũng là Kiến Si.

Tằng Tĩnh nghe vậy đồng tử hơi co lại, răng ngà thầm cắm.

Bực tức quát lên: Sở dĩ những lời Kiến Si Đại Sư đã nói với ta, cũng đều là ngươi nói với ta đúng không.

Kiến Si, cũng chính là Lục Trúc lại là khẽ than thở một tiếng, không trực tiếp trả lời vấn đề của Tằng Tĩnh, mà là giải thích tại sao hắn lại là Kiến Si: Kiến Si Đại Sư chân chính từ ba năm trước đây cũng đã viên tịch.

Hai năm bảy tháng trước, ta tới Vân Cái Tự, trở thành Kiến Si Đại Sư.

Tằng Tĩnh lúc này chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, là cái loại phẫn nộ bị người đùa bỡn.

Nàng lạnh lùng nói: Hai năm bảy tháng, ngươi cùng ta đồng thời đi tới kinh thành.

Giống vậy.

Lục Trúc chắp hai tay, hơi gật đầu.

Kỳ thực Lục Trúc chẳng bao giờ chân chính rời xa Tằng Tĩnh quá.

Dù sao tình kiếp chưa qua, há có thể trốn tránh.

Tằng Tĩnh ngỡ ngàng nhìn người gật đầu lẽ ra là Lục Trúc.

Có lẽ là bởi vì lúc phẫn nộ nhất đã trôi qua, lúc này ngược lại không còn giận dữ như vậy nữa.

Nàng nhìn khuôn mặt Lục Trúc đã xa lạ lại quen thuộc, vô thức hỏi: Vậy mặt ngươi Nhãn thần và thanh âm đều có thể thông qua nội công cải biến.

Với võ công của Lục Trúc, việc biến ảo đến mức Tằng Tĩnh không thể nhận ra là rất bình thường.

Thế nhưng cái gương mặt thuộc về Kiến Si này lại khiến nàng cảm thấy không phải chân thực.

Lục Trúc sắc mặt hơi ngừng, thản nhiên phun ra một cái tên người.

Lý Quỷ Thủ.

Tằng Tĩnh nghe vậy nhất thời ngây người tại chỗ.

Kẻ chỉnh dung cho nàng cũng là Lý Quỷ Thủ.

Nếu như đây chỉ là trùng hợp nói, nàng sợ rằng sẽ cảm thán một tiếng Duyên phận như vậy.

Nhưng mà cái này cũng không phải vừa khớp.

Chỉ thấy Lục Trúc nhàn nhạt giải thích: Năm đó ta bị ngươi một kiếm xuyên tim, sau khi giả chết liền bị người của Bắc Thiếu Lâm tới trước cứu tỉnh.

Bọn họ mang theo thi thể Kiến Si Đại Sư vừa mới viên tịch cùng ta cùng nhau đi đến chỗ Lý Quỷ Thủ.

Trong tình huống bình thường Lý Quỷ Thủ chỉ có thể biến dung mạo người thành một kẻ ai cũng không quen biết.

Thế nhưng nếu có da mặt của người thật Tằng Tĩnh nghe vậy cắn răng, chán ghét trầm giọng nói: Mặt của ngươi là dùng da mặt của Kiến Si Đại Sư cấy ghép lên.

Lục Trúc nghe vậy chỉ có trầm mặc.

Mặc kệ mục đích vì sao, loại hành vi này đều là ở giẫm đạp tôn nghiêm của người chết.

Huống chi Kiến Si Đại Sư vẫn là trụ trì Vân Cái Tự thuộc Thiếu Lâm.

Việc bóc ra da mặt từ thi thể của y, quá mức thiếu đạo đức và không hề có nguyên tắc.

Nhưng mà chỉ cần lợi ích đầy đủ, Thiếu Lâm sẽ không tử thủ giữ lấy ranh giới cuối cùng cùng đạo đức.

Đường biên đạo đức của bọn họ rất linh hoạt, luôn luôn có lý do thoái thác có thể che giấu.

Tỷ như lúc này Vô Tưởng liền thuận miệng giải thích một câu.

Kiến Si Đại Sư đã đi đến Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Y là cao tăng đắc đạo chân chính, nếu như biết da thịt mình để lại có thể tuệ cùng người khác, cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

Một lý do thoái thác làm người ta buồn nôn.

Trên thực tế Kiến Si Đại Sư đúng là một cao tăng đắc đạo hiếm có.

Chính bởi vì là cao tăng đắc đạo, mới cực kỳ bài xích việc thông đồng làm bậy với Thiếu Lâm.

Những gì Thiếu Lâm làm đã càng ngày càng không giống người xuất gia nên làm.

Vì vậy Kiến Si Đại Sư vẫn muốn làm cho Vân Cái Tự thoát ly khống chế của Thiếu Lâm.

Đáng tiếc, Kiến Si Đại Sư chưa bao giờ tập võ, mặc dù là trụ trì Vân Cái Tự nhưng cũng người nhỏ, lời nhẹ.

Thế nhưng những ngôn luận ngẫu nhiên y truyền ra lại khiến Thiếu Lâm thập phần khó chịu.

Ví dụ như muốn bỏ Võ Tăng cùng Tăng Binh.

Tín đồ treo ở dưới ruộng đồng của tự miếu cũng có thể hướng triều đình nộp thuế.

Không nên xa xỉ dùng vàng ròng chế tạo tượng Phật.

Lại càng không nên xây dựng tự miếu kim bích huy hoàng.

Khiến vàng bạc tiền tài ô nhiễm Phật Môn Thanh Tĩnh Chi Địa.

Sở dĩ việc Kiến Si Đại Sư viên tịch là có chút ý vị sâu xa.

Trong đầu Tằng Tĩnh hiện lên cảm khái của Cố Hàn Uyên, nàng thấp giọng tự nói: Kiến Si Đại Sư là cao tăng đắc đạo chân chính, đáng tiếc.

Đồng thời cũng nhớ lại những ngôn luận Cố Hàn Uyên đã ngẫu nhiên nhắc tới.

Cao tăng đắc đạo chân chính vĩnh viễn chỉ sẽ xuất hiện ở những người chưa từng tập võ.

Một khi tập võ cũng sẽ bị lệ khí, dục vọng ăn mòn thể xác và tinh thần.

Cho đến ma căn đâm sâu vào, khó có thể tự kềm chế.

Sắc mặt Tằng Tĩnh lạnh xuống, lãnh đạm mở miệng nói: Vô sỉ.

Lục Trúc nghe vậy cúi đầu, vẫn như cũ không nói được một lời.

Hắn biết mình vô sỉ, thế nhưng đồng dạng cho rằng làm như vậy mới là đúng.

Vô luận là chuyện của Kiến Si, vẫn là chuyện lừa dối Tằng Tĩnh.

Tằng Tĩnh trên mặt mang lên một vệt nụ cười trào phúng, chán ghét giễu cợt nói: Trách không được ngươi có thể ngay trước mặt ta nói ra nhiều lời tự tâng bốc mình như vậy.

Ta nguyện hóa thành một tòa cầu đá, chịu đựng 500 năm gió thổi, 500 năm phơi nắng, 500 năm mưa rơi, chỉ cầu nàng từ trên cầu đi qua.

Sở dĩ ngươi dùng thân phận Kiến Si nói cho ta biết Lục Trúc đối với ta rất tốt, yêu thích ta, tình nguyện dùng cái chết đổi ta quay đầu lại là bờ.

Chương 1198

Cũng là ngươi dặn dò ta muốn đem di thể La Ma giao cho Kiến Si Đại Sư của Vân Cái Tự.

Sở dĩ kỳ thực di thể La Ma đối với ngươi rất trọng yếu phải không.

Lục Trúc nghe vậy lại là một trận trầm mặc.

Qua hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: Là rất trọng yếu.

Trong lòng Tằng Tĩnh, việc Thấy Si chính là Lục Trúc đã giáng một đòn chí mạng.

Bởi lẽ, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ, nàng sẽ nhận ra mình dường như đã bị sắp đặt một kịch bản.

Từ khi gặp Lục Trúc, suốt ba tháng dây dưa, cho đến khi Lục Trúc dạy nàng bốn chiêu khắc chế Tích Thủy Kiếm Pháp, đồng thời để nàng một kiếm xuyên tim, dùng cái chết cảm hóa nàng.

Khi đó, nàng đỡ lấy thân thể Lục Trúc dần lạnh lẽo sau khi bị một kiếm xuyên tim, trong sự hoang mang không hiểu, nhiều hơn nữa là cảm động.

Đối mặt với chân tình như vậy, dù lúc đó vẫn là sát thủ Mưa Phùn của Hắc Thạch, Tằng Tĩnh cũng không thể thờ ơ.

Khoảnh khắc ấy, nàng đương nhiên đã động lòng.

Chỉ có điều, cho rằng Lục Trúc đã chết, nàng chỉ có thể mang theo vô hạn tiếc nuối mà làm theo lời Lục Trúc dặn dò.

Tìm Lý Quỷ Thủ thay hình đổi dạng, trở lại kinh thành.

Lại mang thi thể La Ma giao cho Thấy Si ở Vân Hà Tự.

Vì trong lòng mê man, nàng tìm kiếm Thấy Si để giải đáp nghi hoặc.

Thấy Si giải độc lời Cầu đá cho nàng, khiến đáy lòng nàng càng cảm thấy hổ thẹn và cảm động.

Thậm chí nàng từng nghĩ, nếu cho nàng thêm một cơ hội, nàng nhất định sẽ thử tiếp nhận phần tình cảm này.

Kết quả là tất cả đều là do Lục Trúc tự biên tự diễn.

Điều này có khác gì lừa gạt nàng đâu.

Thế nên trước đó nàng mới phẫn nộ đến vậy.

Lúc này, Tằng Tĩnh bỗng nhiên cười.

Nụ cười mang theo sự thanh thản, cảm khái, cùng một tia nhu tình.

Chỉ vì nàng đã gặp Cố Hàn Uyên, trời xui đất khiến đã lệch khỏi kịch bản Lục Trúc viết ra.

Nàng từng phẫn hận Cố Hàn Uyên đã dùng cách bá đạo cường thế để giao dịch với nàng, lấy đi sự trong trắng của nàng.

Nhưng giữa lúc bất tri bất giác, nàng dần dần thích thú và quyến luyến Cố Hàn Uyên cùng với thân thể của mình.

Có lẽ đây là sự sắp đặt tốt nhất của vận mệnh.

Khóe miệng nàng cong lên, nụ cười càng lúc càng ôn nhu.

Sau một lát, nụ cười trên mặt Tằng Tĩnh biến mất, nàng một lần nữa nhìn về phía Lục Trúc, nhàn nhạt nói: Lục Trúc, ngươi vẫn là tính sai.

Lục Trúc kinh ngạc nhìn Tằng Tĩnh.

Nụ cười trên mặt Tằng Tĩnh vừa rồi không hề tránh được ánh mắt hắn.

Sát thủ Mưa Phùn Hắc Thạch lạnh lùng vô tình ngày nào lại có nụ cười ôn nhu đến vậy.

Hơn nữa, dù nàng không nói rõ, hắn cũng biết Tằng Tĩnh không phải nói đến việc nàng phát hiện hắn chính là Thấy Si.

Trong lúc nhất thời, Lục Trúc có chút khó hiểu, đồng thời cũng có một dự cảm chẳng lành.

Hắn nhíu mày hỏi: Vì sao thời gian gần đây ngươi không đến Vân Hà Tự tìm ta nữa.

Hắn trực giác sự thay đổi của Tằng Tĩnh có liên quan đến hiện tượng kỳ lạ này.

Trực giác của Lục Trúc rất chính xác.

Tằng Tĩnh thoáng trầm mặc giây lát, thanh thản cười nói: Bởi vì ta đã không còn mê man.

Lời vừa dứt, nàng giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, giơ tay lên, kéo một cái ở nơi tiếp giáp giữa mặt và cổ.

Một tấm mặt nạ da người sống động như thật liền bị bóc xuống.

Lộ ra khuôn mặt lãnh diễm thuộc về Mưa Phùn, đồng thời trong vẻ lãnh diễm ấy còn thêm vài phần nhu hòa của thiếu nữ.

Chỉ nhìn tướng mạo thôi, e rằng không ai có thể đoán được đây từng là khuôn mặt của một nữ sát thủ.

Làm sao có thể.

Lục Trúc kinh ngạc thốt lên.

Giờ khắc này, hắn cũng không thể bình tĩnh.

Tằng Tĩnh nửa cười nửa không cợt nhả nói: Rất kinh ngạc sao.

Chân mày trên khuôn mặt già nua của Thấy Si đã nhíu chặt thành hình chữ Xuyên, trên mặt hắn đều là vẻ mặt khó tin.

Hắn lẩm bẩm: Chẳng lẽ Lý Quỷ Thủ lừa ta.

Nhưng rõ ràng ta đã tận mắt nhìn thấyTằng Tĩnh nghe vậy, ánh mắt càng thêm chán ghét.

Lời Lục Trúc lại một lần nữa chứng minh hắn vẫn luôn âm thầm giám thị bên cạnh nàng.

Tằng Tĩnh không định giải thích nhiều hơn cho Lục Trúc.

Lộ ra chân dung chỉ là muốn nói cho Lục Trúc biết, kế hoạch của hắn đổ bể.

Lục Trúc nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Tằng Tĩnh, tâm thần trở nên hoảng hốt.

Dường như tất cả vẫn không thay đổi, lại dường như tất cả đều đã thay đổi.

Hắn vô thức khẽ kêu một tiếng: Mưa PhùnNhưng lời còn chưa dứt, đã bị Tằng Tĩnh ngắt lời.

Ta bây giờ là Tằng Tĩnh, không phải Mưa Phùn.

Lục Trúc nghe vậy phát ra một tiếng cười khổ.

Giọng nói không khỏi thấp giọng lẩm bẩm: Ta đây là tự mua dây buộc mình rồi sao.

Ngay lúc lòng hắn bàng hoàng, một tiếng Phật hiệu trung khí hơi thiếu đã khiến hắn tỉnh lại.

A Di Đà Phật.

Đừng để tâm ma mê hoặc.

Hóa ra là Vô Tưởng thấy Lục Trúc dao động, vội vàng đánh thức hắn.

Sau tiếng Phật hiệu này, sắc mặt Vô Tưởng rõ ràng càng khó coi thêm vài phần, càng thêm xanh xám.

Lục Trúc tỉnh hồn lại, xấu hổ nói: Đa tạ Sư thúc tổ.

Vô Tưởng khẽ gật đầu, sau đó hơi tiếc nuối thở dài: Lục Trúc, thiên phú của ngươi rất cao, trong chùa cũng đặt nhiều kỳ vọng vào ngươi, hy vọng ngươi có thể trở thành Lục Địa Thần Tiên trẻ tuổi nhất của Thiếu Lâm từ trước đến nay.

Thế nhưng tu vi thăng tiến quá nhanh cũng chôn giấu tai họa ngầm cho ngươi, tâm tính có khuyết điểm.

Vốn dĩ muốn mượn Mưa Phùn để độ tình kiếp cho ngươi.

Hiện tại xem ra là thất bại triệt để.

Đã như vậy, Lục Trúc, ngươi hãy đưa Mưa Phùn về chùa độ hóa đi.

Còn Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương cũng phải mang về chùa.

Chuyện Đông Xưởng và Hắc Thạch tập kích Vân Hà Tự, triều đình nhất định phải cho chúng ta một lời công bằng.

Lúc này, lời Vô Tưởng nói coi như là nghệ thuật tranh luận truyền thống của Thiếu Lâm.

Dùng ngữ khí đương nhiên mà nói ra những lời ngạo mạn và bá đạo nhất.

Cứ thế là muốn mạnh mẽ đem người về Thiếu Lâm.

Thậm chí nói đến việc mượn Mưa Phùn để cấp Lục Trúc độ tình kiếp cũng mang vẻ ta đây bề trên.

Cứ như là Thiếu Lâm lợi dụng nàng là coi trọng nàng vậy.

Nếu lợi dụng thất bại, vậy dứt khoát đem độ hóa thành của riêng mình.

Lúc này, Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương đã hồi phục phần nào, sắc mặt đại biến.

Chuyện tập kích Vân Hà Tự bại lộ, sau đó dù là Hoàng đế hay Tào Chính Thuần cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Bị mang về Bắc Thiếu Lâm Tự càng là không thể chấp nhận.

Người thường chỉ coi đó là Thánh địa Phật môn, bình dị gần gũi.

Thế nhưng bọn họ lại biết người bị mang về Thiếu Lâm đều có kết cục thế nào.

Dù sau đó có từ Thiếu Lâm đi ra, người cũng phảng phất bị tẩy não đến mức lục thân bất nhận, một lòng một dạ muốn quy y Phật môn.

Hiện tượng quỷ dị này, làm sao dám để bọn họ bị đưa tới Thiếu Lâm.

Hiện tại đặt ở trước mặt bọn họ chỉ có hai con đường.

Một con đường là chạy trốn.

Vô Tướng đã không thể nhúc nhích, chỉ dựa vào Lục Trúc chưa chắc có thể bắt được bọn họ.

Khinh công là một trong những điểm yếu nhất của Thiếu Lâm Võ công.

Tách ra chạy trốn, có rất lớn cơ hội đào tẩu.

Con đường khác chính là liên thủ với Tằng Tĩnh cùng nhau giết chết Lục Trúc.

Lục Trúc có mạnh đến đâu chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Vô

Tưởng đang liều mạng trước đó sao.

Còn như kết cục của Lôi Bân, bọn họ không để ở trong lòng.

Nếu như bọn họ đổi chỗ với Lục Trúc, trong tình huống Lôi Bân không chút phòng bị, bọn họ cũng có thể làm được chuyện tương tự.

Nếu như chạy trốn, Tào Thiếu Khanh chỉ có thể trở lại Đồng Chu Hội.

Chương 1199

Ẩn núp Đông Xưởng nhiều năm mà lại thất bại trong gang tấc.

Điều này làm hắn sao cam tâm.

Chuyển Luân Vương cũng không cam lòng từ bỏ Hắc Thạch do một tay mình gầy dựng.

Mưa Phùn, chúng ta liên thủ giết bọn chúng thế nào.

Chuyện trước đây ngươi phản bội Hắc Thạch, ta cũng có thể bỏ qua.

Ta bây giờ là Tằng Tĩnh, không phải Mưa Phùn.

Tằng Tĩnh liếc nhìn Chuyển Luân Vương, thuận miệng trả lời một câu.

Nàng không có hứng thú với chuyện có liên thủ hay không.

Nàng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lục Trúc, trầm giọng hỏi: Thế nên ta chỉ là công cụ ngươi dùng để độ tình kiếp đúng không.

Lục Trúc ái ngại khẽ thở dài: Chờ ngươi cùng ta trở về Bắc Thiếu Lâm, ta sẽ từ từ giải thích cho ngươi.

Tằng Tĩnh nhìn chằm chằm Lục Trúc một lúc, mới cụp mắt xuống, trong lòng thấp giọng lẩm bẩm: Thôi vậy, ta mệt mỏi.

Há lại nàng có thể thực sự hoàn toàn không quan tâm.

Lời Tằng Tĩnh nói không đầu không đuôi.

Trong lúc mọi người đang không hiểu vì sao.

Hay là ở nơi Tằng Tĩnh vừa hiện thân, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Dám lợi dụng nữ nhân của Cố mỗ để độ tình kiếp, Thiếu Lâm gan cũng lớn thật.

Mọi người nhìn theo tiếng kêu.

Đồng tử Vô Tưởng co rút nhanh, âm thanh tối nghĩa vô cùng, gằn từng chữ: Cố, Hàn, Uyên.

Người đến chính là Cố Hàn Uyên, kẻ ẩn mình trong bóng tối xem kịch vui nửa ngày.

Cố Hàn Uyên biết Tằng Tĩnh có nút thắt trong lòng.

Nút thắt này khiến Tằng Tĩnh dù ý thức được mình thích Cố Hàn Uyên cũng không thể toàn tâm toàn ý.

Nếu Tằng Tĩnh không thể toàn tâm toàn ý, thì chuỗi đánh giá trên người nàng tự nhiên cũng vẫn mãi không thể hoàn thành.

Mà nút thắt trong lòng Tằng Tĩnh chính là Lục Trúc.

Thế nên Cố Hàn Uyên lựa chọn để nàng tự mình tìm đến chân tướng và câu trả lời.

Tằng Tĩnh lại không biết lúc cần thiết, Vô Tưởng và Lục Trúc sẽ dùng phương pháp gì.

Việc họ định mang nàng về Bắc Thiếu Lâm, cũng không phải chuyện nằm ngoài dự liệu.

Nàng thậm chí còn cân nhắc qua liệu có thể bị giết người diệt khẩu ngay tại chỗ hay không.

Thế nhưng nàng vẫn chất vấn Lục Trúc, chính là bởi vì phía sau có Cố Hàn Uyên trao cho nàng sức mạnh.

Vì vậy, sau khi có được chân tướng và câu trả lời mong muốn, Tằng Tĩnh cũng lười tiếp tục giả bộ.

Còn việc cùng Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương đối phó Lục Trúc, nàng càng không có chút hứng thú nào.

Nàng thẳng thắn dùng chiêu lớn, khiến Cố Hàn Uyên hiện thân.

Tằng Tĩnh nhìn thấy Cố Hàn Uyên đi tới, thân thể và tinh thần mỏi mệt ban đầu trong nháy mắt hóa thành tình ý triền miên.

Nàng nhận thức sâu sắc mình đang được Cố Hàn Uyên bảo vệ.

Thế nên khi Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt, ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, nàng vô cùng tự nhiên mà nép vào lòng Cố Hàn Uyên.

Mưa Phùn ngươi các ngươi.

Lục Trúc hai mắt mở to, khó có thể tin.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Lục Trúc, nhàn nhạt nói: Tằng Tĩnh đã nói rất nhiều lần rồi.

Nàng bây giờ không phải là Mưa Phùn bị ngươi lừa dối, mà là Tằng Tĩnh, nữ nhân của Cố mỗ.

Hắn dừng một chút, lạnh lùng nói: Đương nhiên sổ sách vẫn phải tính rõ.

Nữ nhân của Cố mỗ không phải ai cũng có thể lừa dối, lợi dụng.

Sắc mặt Lục Trúc rất khó coi.

Hắn đã kịp phản ứng rằng sự thay đổi của Tằng Tĩnh là vì ai mà ra.

Khí chất nhu mị kia, sự dịu dàng nơi đáy mắt, tất cả đều là vì Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, khoảnh khắc tiếp theo, hắn còn chứng kiến Tằng Tĩnh ngẩng đầu, đặt một nụ hôn lên má Cố Hàn Uyên.

Mối quan hệ thân mật như vậy, hiển nhiên sớm đã có tình nghĩa phu thê.

Nghĩ tới đây, Lục Trúc liền cảm thấy hoa mắt, đau lòng không gì sánh được.

Tình kiếp không dễ độ như vậy.

Không thực sự động tình, há có thể xem là tình kiếp.

Huống chi để đạt được hiệu quả mài giũa tâm tính khi độ tình kiếp, dùng tình vẫn là càng nhiều càng tốt.

Thế nên Lục Trúc là thật tâm yêu Tằng Tĩnh.

Lời hắn nói với Tằng Tĩnh cũng không hoàn toàn là lừa dối, lời thật lòng cũng không ít.

Ví như đoạn lời Cầu đá kia.

Nhìn thấy nữ nhân mình yêu thích đổ vào lòng người khác, không đau lòng mới là lạ.

Vốn dĩ tâm tính có khuyết điểm, độ tình kiếp lại thất bại.

Bây giờ lại bị kích thích như thế, tâm cảnh Lục Trúc nhất thời nứt ra một vết thương không thể khép lại, đồng thời đang dần dần lan rộng.

Cố Hàn Uyên thấy thế hơi có chút tiếc nuối, không thể nhận thêm phần thưởng hệ thống khi chém giết Lục Địa Thần Tiên.

Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương đã phán đoán sai hoàn toàn.

Bọn họ dù có liên thủ với Tằng Tĩnh cũng không thể đánh thắng được Lục Trúc đang ở Đại Tông Sư hậu kỳ.

Suy nghĩ đến tuổi tác của Lục Trúc, quả thực thiên tư hơn người.

Cũng quả thực rất có hy vọng trở thành người trẻ tuổi nhất Thiếu

Lâm từ trước đến nay đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Đáng tiếc bây giờ tâm tình bị tổn hại nghiêm trọng, e rằng sẽ không có khả năng tiến thêm một bước.

Còn như trước tiên cấp Tằng Tĩnh cho Lục Trúc vượt qua tình kiếp, đột phá Lục Địa Thần Tiên rồi lại đòi về.

Đừng đùa nữa có được không.

Không nói đó không phải là phong cách của Cố Hàn Uyên.

Dù Lục Trúc thực sự vượt qua tình kiếp, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Sự tích lũy của hắn vẫn chưa đủ, ít nhất cũng phải chờ vài năm mới có thể thuận lý thành chương đột phá.

Cố Hàn Uyên cũng không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi.

Hắn liếc nhìn nửa bộ thi thể La Ma bên chân Chuyển Luân Vương, cợt nhả nói: Lục Trúc, ngươi muốn thi thể La Ma này là vì Phật tính trong đó sao.

Dừng một chút.

Hắn nhìn về phía Vô Tưởng, nói: Còn có Vô Tưởng ngươi canh giữ ở Vân Hà Tự, lại đến cướp Hãn Hải Ngọc Phật của Hoa gia cũng là vì Lục Trúc sao.

Cũng là để rút ngắn quá trình tích lũy của Lục Trúc, khiến hắn có thể sớm hơn đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Hơn nữa, nếu Cố mỗ đoán không sai, e rằng từ rất sớm trước đây Bắc Thiếu Lâm đã cho Lục Trúc dùng vật có Phật tính để tu hành.

Chẳng trách tâm tính có thiếu sót, không thể không cần cách độ tình kiếp để mài giũa tâm tính.

Cố Hàn Uyên cười nhạo một tiếng, làm một tổng kết: Kế hoạch lớn lao, nhưng tiền mất tật mang.

Lúc này sắc mặt Vô Tưởng và Lục Trúc càng thêm khó coi.

Kế hoạch và ý đồ của Bắc Thiếu Lâm đều bị nhìn thấu.

Đối với bọn họ mà nói, tiền mất tật mang quả thực là hình dung thích đáng nhất.

Lục Trúc vì vết nứt trong tâm tình, vẫn còn chút hoảng hốt thất thần.

Vô Tưởng lại trước tiên nhận lỗi, vô cùng cung kính cúi người vái chào nói: A Di Đà Phật.

Cố công tử, kẻ không biết thì không có tội, Lục Trúc hắn cũng không biết Tằng Tĩnh sẽ có một ngày trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố công tử ngài.

Bằng không nhất nhiên sẽ không dám lấy nàng làm mục tiêu độ tình kiếp.

Lão nạp ngày trước có nhiều đắc tội, mong Cố công tử giơ cao đánh khẽ, tha cho lão nạp và những kẻ khác rời đi.

Sau đó Bắc Thiếu Lâm sẽ dâng lên một phần hậu lễ để tạ tội, đảm bảo Cố công tử sẽ hài lòng.

Cảnh tượng trước mắt quả thực khiến người ta chấn động.

Dù sao thì bao giờ mới thấy một Lục Địa Thần Tiên hạ mình đến vậy.

Dù là trận đánh trước đó khi đội tiễn áo đen bắn Thần Cơ nỏ, trong lúc nguy cấp nhất, Vô Tưởng đều chưa từng cúi đầu cầu xin tha thứ.

Nhưng bây giờ lại là kéo lê thân thể trọng thương lung lay sắp đổ hướng Cố Hàn Uyên cúi người vái chào, lại là đưa ra lý do thoái thác như Tào Thiếu Khanh trước đó cầu xin tha thứ.

Tất cả điều này đều nói rõ sự sợ hãi của hắn đối với Cố Hàn Uyên.

Không e ngại không được vậy.

Với tư cách là kẻ ngày đó giao thủ với Cố Hàn Uyên, đã lãnh giáo Thiên Kiếm, Vô Tưởng lại quá rõ tình hình của Cố Hàn Uyên.

Bị thương.

Tiêu hao.

Chỉ là nói bậy.

Chương 1200

Ngày đó ở bên bờ Mạnh Hà, ngay từ đầu hắn còn có thể giằng co Cố Hàn Uyên một hai chiêu.

Nhưng khi Thiên Kiếm của Cố Hàn Uyên vừa ra, hắn trong nháy mắt đã bại trận, trọng thương bỏ chạy.

Vốn dĩ thương thế ở chân của Vô Tưởng còn chưa nặng đến vậy.

Chính là vì lúc đó thi triển bí thuật bùng nổ chạy trốn mới rơi vào cảnh ngộ thảm hại đến mức đi vài bước cũng không nổi như bây giờ.

Vô Tưởng cũng chân chính thấy được sự đáng sợ của Cố Hàn Uyên.

Hắn dù không biết Cố Hàn Uyên vì sao lại truyền bá tin tức tiêu hao, bị thương ra ngoài.

Nhưng lại tuyệt không dám tiết lộ chân tướng.

Ai dám đảm bảo Cố Hàn Uyên sẽ không biết hắn ẩn thân ở Vân Hà Tự.

Lúc đó giết đến tận cửa thì sao.

Chính vì lo lắng như vậy, nên Vô Tưởng mới không thể không ăn nói cẩn trọng, ngay cả Lục Trúc cũng không báo cho biết tình hình cụ thể.

Sự kinh sợ của Vô Tưởng nhanh đến ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc này bầu không khí trở nên vô cùng trầm ngưng.

Sinh tử của Vô Tưởng và Lục Trúc đều phụ thuộc vào quyết định của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, vẻ mặt như đang suy tính nghiêm túc.

Vô Tưởng khẩn trương chờ đợi câu trả lời của Cố Hàn Uyên.

Trong suy nghĩ của hắn, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nhất định phải giết hắn và Lục Trúc.

Tuy Lục Trúc lợi dụng Tằng Tĩnh.

Nhưng cũng không gây ra tổn hại thực chất nào phải không.

Thậm chí Tằng Tĩnh có thể đến được với Cố Hàn Uyên cũng có một phần công lao của bọn họ.

Dù sao nếu không phải vì kế hoạch của Lục Trúc, Tằng Tĩnh cũng chưa chắc đã đến kinh thành.

Ngay lúc Vô Tưởng cảm thấy Cố Hàn Uyên quả thực sẽ không giết bọn họ mà khẽ thở phào nhẹ nhõm, Cố Hàn Uyên lên tiếng.

Những lời nói khiến Vô Tưởng rất quen thuộc.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên, trêu tức nói: Tín dụng của Thiếu Lâm, khiến người ta không tin được vậy.

Âm thanh Cố Hàn Uyên tuy bình thản, thế nhưng đối với Vô Tưởng mà nói cũng chẳng khác nào tiếng sấm giáng xuống từ trời xanh.

Hắn trong nháy mắt hiểu ra.

Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối sẽ không muốn bỏ qua cho bọn họ.

Sự hiểu ra như vậy làm hắn không chút do dự quát lớn: Lục Trúc.

Đi mau.

Vừa kêu đồng thời.

Vô Tưởng mắt trợn trừng, gân xanh nổi đầy trên khuôn mặt già nua.

Sắc mặt tái nhợt xen lẫn xanh đen ban đầu trong nháy mắt biến thành đen như mực.

Sau đó một Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục màu vàng sẫm xen lẫn huyết sắc bao trùm lấy hắn.

Cánh tay pháp thân đẩy một cái, liền đẩy Lục Trúc bay ra ngoài.

Ý tưởng của Vô Tưởng rất đơn giản.

Cố Hàn Uyên muốn giết bọn họ, bọn họ căn bản vô lực phản kháng.

Hơn nữa bản thân Vô Tưởng lại chịu thương thế chồng chất, muốn chạy trốn cũng không cách nào trốn.

Nếu hắn trốn không thoát, vậy ít nhất phải để Lục Trúc hoặc là chạy thoát, mang tin tức về Bắc Thiếu Lâm.

Mà hắn có thể làm chỉ là liều mạng ngăn cản Cố Hàn Uyên, tranh thủ thời gian cho Lục Trúc chạy trốn.

Lần này Vô Tưởng càng thêm liều mạng.

Huyết sắc trên Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục tất cả đều là máu tươi thấm từ những vết nứt trên da thịt của hắn.

Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục xuất hiện trước đó còn mang vẻ trang trọng uy nghiêm.

Vậy mà lúc này lại tựa như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Mang theo sát khí, lệ khí, huyết tinh khí, cùng ma khí mê hoặc lòng người.

Cố Hàn Uyên dường như không bận tâm Lục Trúc có thoát được hay không.

Lúc này hắn có chút hứng thú đánh giá Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục của Vô Tưởng.

Hắn hơi có chút ngoài ý muốn tặc lưỡi nói: Sách, đây là mê muội sao.

Phật và ma vốn chỉ là một niệm.

Tinh thần Vô Tưởng trước đó cũng đã tổn hại nghiêm trọng.

Bây giờ lại quyết tử thi triển Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục, linh đài của hắn cũng không thể giữ được thanh minh.

Tinh thần suy yếu khiến ma niệm trong nháy mắt xâm chiếm.

Vô Tưởng đọa lạc thành ma.

Chỉ thấy Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục như ác quỷ chấp hai tay.

Từ đó truyền ra giọng nói âm trầm của Vô Tưởng: Điệu Phật vũ cuối cùng này của lão nạp, cũng xin Cố công tử giám định và thưởng thức.

Lời vừa dứt, màu vàng sẫm trên Kim Cương Pháp Thân Nộ Mục càng trở nên ảm đạm.

Trong chốc lát liền chỉ còn lại màu đen nhánh như mực và huyết sắc chói mắt.

Lúc này đã không thể gọi là Nộ Mục Kim Cương nữa.

Mà là Tu La ác quỷ.

Vô Tưởng lúc này đã mất đi ý thức của mình.

Chỉ còn lại chấp niệm ngăn cản Cố Hàn Uyên đang điều khiển lấy hắn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt bình luận: Múa không tệ, chỉ là có chút không tự lượng sức.

Tựa hồ bị lời đánh giá hời hợt kia của Cố Hàn Uyên kích thích, Tu La ác quỷ pháp thân kéo theo thân thể tàn phá không chịu nổi của Vô Tưởng, Phật vũ lại đến.

Hai tay Tu La ác quỷ pháp thân vươn về phía trước, không khí bốn phía bị bàn tay của hắn hút cạn.

Tựa như vạn bàn tay Phật tùy tâm sở dục đánh ra.

Mang tới chính là kình khí đáng sợ không dứt.

Mắt thấy thế công của Vô Tưởng cận kề, Cố Hàn Uyên mang theo Tằng Tĩnh người nhẹ nhàng bay ngược ra sau.

Cố Hàn Uyên lúc này lui lại tự nhiên không phải vì hắn sợ hãi.

Mà là hắn cần một chút thời gian và khoảng cách để tích lực.

Trong kịch bản, Vô Tưởng ở tầng thứ hai đã thất bại dưới tay Ma Sư Bàng Ban.

Vì truy cầu trên con đường Thiền Võ, hắn lần thứ hai khiêu chiến Bàng Ban ở thành Kim Lăng, bị một cước hai quyền, ba trận ba bại mà ngược lại ngộ đạo.

Ở thế giới này, Vô Tưởng cũng đã khiêu chiến Bàng Ban hai lần.

Bất quá lần thứ ba thì sẽ không còn nữa.

Dù lúc này Vô Tưởng trong trạng thái nhập ma, thực lực chân thật thậm chí còn muốn vượt lên trước Bàng Ban.

Nếu như là Bàng Ban ở đây, e rằng cũng chỉ có thể tránh mũi nhọn của hắn.

Trạng thái nhập ma này đối với bất kỳ ai mà nói đều là khó có thể đối phó.

Duy chỉ có Cố Hàn Uyên là một ngoại lệ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên xoay cổ tay một cái, Trảm Long Kiếm rực rỡ thần quang xanh biếc rơi vào tay hắn.

Bầu trời đêm vốn còn có ánh trăng và ánh sao chiếu sáng.

Thế nhưng lúc này lại chẳng còn nhìn thấy một điểm sáng nào.

Chỉ vì mây đen nuốt trăng, ngăn cách hoàn toàn bầu trời và mặt đất.

Tầng mây thấp tè khiến không khí trở nên cực kỳ kìm nén.

Ánh sáng duy nhất trong trời đất lại phát ra từ thân Cố Hàn Uyên.

Quanh thân hắn lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Đôi mắt Cố Hàn Uyên sáng như sao, tinh quang lóe lên, trong miệng hắn ung dung khẽ ngâm: Cửu thiên huyền sát, hóa thành thần lôi.

Uy danh lẫm liệt, lấy kiếm dẫn lối.

Âm thanh thanh trong truyền khắp mọi nơi.

Chú ngữ cổ xưa, vang vọng chân trời.

Sắc trời vốn đã đen tối biến thành tối tăm như ngày tận thế.

Ngay cả vạn nhà đèn trong kinh thành xa xôi dường như cũng bị ảnh hưởng.

Tiếng huyên náo mơ hồ theo cơn gió truyền đến.

Bầu trời tối tăm đã gió cuốn mây tan, hóa thành một vòng xoáy, rung chuyển kịch liệt.

Vòng xoáy khổng lồ và sâu thẳm màu đen trên chân trời xoay tròn cấp tốc.

Chương 1201

Trong vòng xoáy đen tối một điểm ánh sáng bừng lên, đồng thời cấp tốc mở rộng.

Không đến trong chốc lát liền sáng như ban ngày.

Ngược lại chiếu sáng cả trời đất.

Tiếng huyên náo nơi kinh thành xa xôi dường như biến thành kịch liệt hơn.

Lúc này điện mang lôi động, tiếng gió gào thét, sâu trong tầng mây, vô số điện mang cấp tốc tụ tập.

Tiếng sấm ầm ầm không ngừng vang lên trên chân trời.

Vô Tưởng, kẻ hứng chịu mũi dùi đầu tiên, trong Tu La pháp thân vô thức ngẩng đầu.

Ánh Lôi đã khóa chặt hắn.

Gần như bản năng, Tu La ác quỷ pháp thân biến công thành thủ, vô số Phật chưởng vung vẩy trước người, tạo thành một phòng tuyến kiên cố.

Cố Hàn Uyên khẽ xì một tiếng nói: Giãy giụa vô vị.

Trảm Long Kiếm trong tay hắn chỉ về phía Vô Tưởng, khẽ quát: Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Trong nháy mắt, điện mang khổng lồ hội tụ mà thành sâu trong vòng xoáy đen tối, từ trời cao giáng xuống.

Khác biệt với Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết xuất thế lần trước, lần này ánh Lôi rơi vào mũi Trảm Long Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên.

Ánh sáng vô cùng chói mắt kia, phảng phất như bị Cố Hàn Uyên nắm giữ trong tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, bạch quang mang theo điện mang từ tay Cố Hàn Uyên vung ra, thẳng tắp rơi xuống Tu La ác quỷ pháp thân.

Tu La ác quỷ pháp thân trong ánh Lôi từng tấc từng tấc biến mất, như thể đang bị ánh sáng nuốt chửng.

Vô Tưởng, kẻ trước đây đã không còn ý thức của mình, nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng này đã khôi phục ý thức.

Hắn không tự chủ nâng lên khuôn mặt già nua đen như mực, thẫn thờ nhìn ánh sáng trắng lấp lánh trước mắt.

Cánh tay đã phế dường như lại có tri giác.

Chậm rãi nâng lên, chấp tay trước ngực.

Cố công tử thủ đoạn tiên gia, lão nạp chết không oan.

Thiếu Lâm lâm nguy.

Lời vừa dứt, hắn nhắm mắt viên tịch.

Ánh Lôi tan đi, chỉ còn lại một bộ thi thể cháy đen.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vung tay, hất đi ánh Lôi còn lưu lại trên Trảm Long Kiếm.

Trong lòng không khỏi khẽ than thở lẩm bẩm: Lão hòa thượng trước khi chết ngược lại đã nhìn thấu.

Quả thực thấu đáo.

Hắn biết không chỉ mình muốn chết, Lục Trúc cũng muốn chết.

Mà Thiếu Lâm luôn đối nghịch với Cố Hàn Uyên càng khó có kết cục tốt.

Kết quả tốt nhất cũng là nhận thua, đầu hàng Cố Hàn Uyên.

Nếu như nhận thua hữu dụng.

Trong lòng một đạo thán phục trộn lẫn ánh mắt ngưỡng mộ.

Tằng Tĩnh vẻ mặt không thể tin nổi nói: Thao túng thiên lôi.

Lục Địa Thần Tiên lại chết như vậy.

Một chiêu cũng không đỡ nổi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, ý vị thâm trường nói: Nam nhân của nàng có rất nhiều bản lĩnh.

Sau này sẽ có nhiều cơ hội để lĩnh giáo.

Tằng Tĩnh nghe vậy giật mình.

Khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên đỏ bừng vì thẹn thùng.

Nàng âm thầm chửi thầm một câu: Là rất nhiều bản lĩnh, ở trên giườngNhư vậy cũng nên xử lý hai người các ngươi.

Tào Thiếu Khanh và Chuyển Luân Vương biến sắc.

Tình huống trước mắt rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến giết người diệt khẩu.

Bất kể nói thế nào, Vô Tưởng cũng chết trong tay Cố Hàn Uyên.

Bọn họ cũng không biết tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Lo lắng Cố Hàn Uyên vì để tránh Bắc Thiếu Lâm truy cứu trách nhiệm, giết bọn chúng diệt khẩu.

Tiểu nhân không thấy gì cả.

Hai người hèn mọn đồng thanh.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, ý vị thâm trường nói: Không thấy gì cả.

Vô Tưởng nhập ma, tàn sát rất nhiều người của Đông Xưởng và Hắc Thạch phát hiện dị thường, kết quả hai ngươi, những kẻ đứng đầu, lại không biết gì cả.

Hắn dừng một chút, lạnh lùng nói: Vậy Cố mỗ giữ lại các ngươi còn có ích lợi gì.

Nếu như hai người vẫn không hiểu được ý của Cố Hàn Uyên, thì quả thực cũng không có gì cần phải giữ lại.

Hắn cũng không có hứng thú giải thích quá nhiều cho kẻ ngu xuẩn.

Bất quá hai người trước mắt đều là thái giám, nhưng cũng không đến mức kém linh hoạt mà không ngồi được vị trí này.

Hầu như trong nháy mắt, bọn họ đã hiểu rõ ý tứ của Cố Hàn Uyên, không chút do dự mở miệng nịnh nọt cười nói: Cố công tử thâm minh đại nghĩa, vì thiên hạ trừ bỏ một mối họa.

Thuộc hạ xin cảm tạ Cố công tử đã báo thù cho bọn họ.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười, khẽ gật đầu, vẻ mặt như rất hài lòng với lời lẽ thoái thác của bọn chúng.

Hai người thấy thế nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Bộ dạng nịnh bợ vô liêm sỉ của bọn họ khiến Tằng Tĩnh khinh thường.

Nhất là nhìn thấy Chuyển Luân Vương trước mặt Cố Hàn Uyên cũng hèn mọn đến vậy.

Nàng liền cảm thấy sự kính nể trước đây của mình thật nực cười.

Bất quá nghĩ đến Cố Hàn Uyên là nam nhân của nàng, trong lòng nàng nhất thời lại thêm vài phần cảm giác tự hào.

Cảm giác tự hào như vậy đến vừa đột ngột mà lại vừa hợp lý.

Chứng tỏ trong sâu thẳm đáy lòng nàng cũng đã chấp nhận mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Gió đêm có chút mát mẻ.

Nàng vô thức rụt vào lòng Cố Hàn Uyên một chút.

Cảm thụ được sự ấm áp đồng thời, cũng đang suy nghĩ liệu có nên nghe lời hơn, thỏa mãn một số yêu cầu của Cố Hàn Uyên không.

Ví như Cố Hàn Uyên từng nói hy vọng nàng trước mặt Điền Thanh Đồng tạ lỗi.

Dù sao bất kể nói thế nào, sau này bọn họ ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, là tỷ muội.

Thật sự muốn giữ trong lòng thù hận chưa giải quyết, cũng quả thực không thích hợp.

Tuy theo Tằng Tĩnh, đây chẳng qua là Cố Hàn Uyên muốn thao túng các nàng mà thôi.

Có lẽ là nghĩ đến điều gì đó cảm thấy khó xử, khuôn mặt xinh đẹp của Tằng Tĩnh đỏ hồng.

Một nữ sát thủ lạnh lùng xinh đẹp lộ ra thần thái thẹn thùng như vậy, tự nhiên càng khiến người ta chú ý.

Ví dụ như Chuyển Luân Vương, kẻ từng vô cùng quen thuộc Tằng Tĩnh, lúc này cũng có chút nhìn đến ngây người.

Hắn có chút khó tin thần thái thẹn thùng kia lại là của Tằng Tĩnh.

Hầu như theo bản năng đưa mắt nhìn về phía thi thể La Ma.

Nghĩ đến mình rất nhanh cũng sẽ biến trở lại thành nam nhân chân chính, trong lòng hắn liền một trận hừng hực.

Nhưng sự hừng hực trong lòng hắn chỉ xuất hiện trong nháy mắt, gần như bị tạt một thùng nước lạnh thấu xương.

Chuyển Luân Vương, ánh mắt ngươi nhìn Tĩnh Nhi nhà ta khiến Cố mỗ rất không thoải mái.

Chuyển Luân Vương nghe vậy hoảng hốt.

Vội vàng cụp mắt, cố gắng giải thích: Tiểu nhân chỉ là có chút cảm khái về sự thay đổi của Mưa Phùn Tằng Tĩnh mà thôi.

Cũng là đang tán thán Tằng Tĩnh và Cố công tử trai tài gái sắc.

Mời Cố công tử minh giám.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không hỏi: Ngươi muốn Cố mỗ minh giám.

Cố Hàn Uyên lại nói không đầu không đuôi.

Chuyển Luân Vương dù không hiểu vì sao, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì cung kính nói: Mời Cố công tử minh giám.

Đúng lúc này, một tràng tiếng xé gió truyền đến.

Sau đó chính là một thân ảnh rơi xuống giữa sân.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Chuyển Luân Vương, hắn quỳ một chân trên đất, cung kính hô: Công tử, may mắn không làm nhục mệnh.

Nói rồi hắn mở chiếc túi vải đeo trên người ra.

Bên trong là một cụm thi thể khô chỉ có nửa thân dưới.

Chính là nửa bộ thi thể La Ma bị Hắc Thạch cướp đi từ Trương Đại Kình của Thông Bảo Tiền Trang bị diệt môn.

Mà người đến cũng chính là tên đùa giỡn màu sắc, kẻ đã trộm nửa bộ thi thể La Ma từ Vân Hà Tự rồi biến mất một thời gian.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Làm rất tốt.

Tên đùa giỡn màu sắc nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Vội vàng cung kính nói: Là điều thuộc hạ nên làm.

Chuyển Luân Vương kinh hãi kêu lên: Ngươi các ngươiVì quá sợ hãi, giọng nói hắn cố gắng dùng nội công thay đổi nhất thời không áp chế được.

Phát ra âm thanh chói tai.

Khiến tên đùa giỡn màu sắc và Tằng Tĩnh, những sát thủ Hắc Thạch trước đây, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Âm thanh này mới là giọng thật của Chuyển Luân Vương sao.

Sao lại giống như là thái giám vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này cười khẽ đầy hài hước nói: Cuối cùng đã hiểu rõ chưa.

Thái giám Cửu Phẩm Tào Phong năm mươi năm.

Thái giám thường chỉ nhìn trẻ tuổi mà thôi.

Chương 1202

Tuổi thật thường lớn hơn vẻ ngoài.

Hơn nữa Chuyển Luân Vương còn mắc kẹt ở cảnh giới Tông Sư nhiều năm, thế nên vẻ mặt già nua của hắn rõ ràng chứng minh tuổi tác đã sớm qua thất tuần.

Ngươi là thái giám.

Tằng Tĩnh và Màu Đùa Giỡn Sư đều lộ vẻ mặt bất khả tư nghị.

Màu Đùa Giỡn Sư càng cười khổ tự giễu: Chẳng lẽ chúng ta lại làm việc dưới trướng một thái giám lâu năm đến vậy.

Hắc Thạch tuy thuộc về Đông Xưởng, thế nhưng bao gồm cả Màu Đùa Giỡn Sư, đều chỉ cho rằng Chuyển Luân Vương đầu phục Đông Xưởng.

Nhưng không ngờ hắn vốn dĩ là một thái giám.

Chuyển Luân Vương với gương mặt xấu xí.

Bị vạch trần thân phận thái giám trước mặt Màu Đùa Giỡn Sư, đặc biệt là Tằng Tĩnh, khiến hắn rất khó chịu.

Bất quá rốt cuộc là một lão thái giám có thể lăn lộn trong hoàng cung hơn năm mươi năm, hắn thập phần tự nhiên mà nịnh nọt nói: Cố công tử quả nhiên mắt sáng như đuốc, tiểu nhân đúng là một thái giám, nên vừa rồi Cố công tử thực sự đã hiểu lầm tiểu nhân rồi.

Chuyện cho tới bây giờ, sao hắn có thể không biết Màu Đùa Giỡn Sư đã sớm phản bội hắn, quy thuận Cố Hàn Uyên.

Toàn bộ chuyện xảy ra đêm nay có lẽ đều nằm trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Sau khi Màu Đùa Giỡn Sư trộm được La Ma di thể, đã cố ý dùng dây thừng ném di thể cho hắn, rồi lại phóng hỏa đốt tự.

Việc này khiến Vân Cái Tự và Hắc Thạch xung đột chính diện.

Hắn tuy vẫn không hiểu mục đích của Cố Hàn Uyên khi làm như vậy, nhưng lại có thể khẳng định một điều, Cố Hàn Uyên đối với Hắc Thạch và hắn là không có hảo ý.

Trớ trêu thay, sống c·hết của hắn giờ đây vẫn nằm trong tay Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy dù trong lòng phẫn nộ, hắn cũng không dám biểu lộ chút nào, sợ bị Cố Hàn Uyên tìm cớ g·iết chết hắn.

Hiện tại đối với hắn mà nói, điều quan trọng nhất là sống sót qua đêm nay.

Những thứ khác đều có thể chờ sau này lo lắng.

Chuyển Luân Vương không chút do dự quỳ rạp xuống đất, đầu cúi sát mặt đất, vô cùng cung kính nói: Tiểu nhân nguyện ý dẫn Hắc Thạch quy thuận Cố công tử, kính xin Cố công tử ban cho tiểu nhân một cơ hội.

Trên thực tế, Hắc Thạch bây giờ đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Các sát thủ cấp thấp đều đã c·hết trong cuộc chiến với Vân Cái Tự.

Hai đội sát thủ Hắc Thạch còn lại do Lôi Bân dẫn dắt cũng đã bị vỗ c·hết khi Vô Tưởng nhập ma.

Lôi Bân cũng là không rõ sống c·hết.

Màu Đùa Giỡn Sư đã quy thuận Cố Hàn Uyên.

Tương đương với việc Hắc Thạch chỉ còn lại hắn và Diệp Trán Thanh cùng với hệ thống tình báo do Diệp Trán Thanh nắm giữ.

Theo Chuyển Luân Vương, bây giờ giá trị nhất của Hắc Thạch chính là hệ thống tình báo.

Bên trong có rất nhiều nhược điểm, hắc liêu và bí văn của các nhân vật.

Chẳng phải Tào Thiếu Khanh cũng vì điều này mà hợp tác với hắn sao.

Đáng tiếc, hắn lại không biết Diệp Trán Thanh cũng là người của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên có thể tùy thời tiếp quản hệ thống tình báo của Hắc Thạch, sáp nhập vào Địa Võng.

Tương đương với việc Hắc Thạch kỳ thực đã sớm không còn giá trị đối với Cố Hàn Uyên.

Bất quá, Cố Hàn Uyên lúc này lại nhàn nhạt cười nói: Ngươi ngược lại là thức thời.

Chuyển Luân Vương nghe vậy vui mừng khôn xiết nói: Đa tạ Cố công tử.

Cái tàn mệnh này và Hắc Thạch sau này sẽ thuộc về Cố công tử.

Một bên Tào Thiếu Khanh sốt ruột không thôi.

Hắn cho rằng, Cố Hàn Uyên chưa chắc cần giữ lại hai nhân chứng.

Chỉ cần Chuyển Luân Vương đứng ra làm chứng là đủ rồi.

Cùng lắm thì cứ làm theo bề ngoài.

Hơn nữa hiện tại Hắc Thạch chỉ còn trên danh nghĩa.

Nếu như Tào Thiếu Khanh lại chết ở đây, Chuyển Luân Vương vừa lúc có thể thay thế vị trí của Tào Thiếu Khanh.

Trớ trêu thay, Tào Thiếu Khanh cũng không dám nói lời kiểu như Đông Xưởng trung thành với Cố Hàn Uyên.

Hắn còn không có quyền nói ra lời đó.

Bởi vì Chuyển Luân Vương nói ra lời thần phục, hai người bị Cố Hàn Uyên nắm giữ sinh tử không tự chủ mà cuốn lấy nhau.

Tào Thiếu Khanh cắn răng, quyết định đánh cược một lần.

Hắn cung kính nói: Cố công tử, tiểu nhân là người của Ninh Vương.

Tào Thiếu Khanh tự mình bộc lộ, mức độ chấn động không kém gì việc Chuyển Luân Vương là thái giám bị vạch trần.

Dù sao, Ninh Vương cài cắm nhân sự vào tầng lớp cao nhất của Đông Xưởng mà Hoàng Đế tín nhiệm nhất, rất dễ dàng khiến người ta hoài nghi hắn có mưu đồ.

Cũng chính là vì phần lớn người ở đây đều là người của Cố Hàn Uyên, cho nên mới không gây ra hiệu ứng chấn động lớn như vậy.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, dưới cái nhìn chăm chú đầy khẩn trương của Tào Thiếu Khanh, giả vờ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Ninh Vương đối với Cố mỗ quả thật không tồi.

Nể mặt Ninh Vương, Cố mỗ sẽ không làm khó ngươi.

Tào Thiếu Khanh nghe vậy đại hỉ.

Hắn vội vàng không ngừng bái tạ nói: Đa tạ Cố công tử.

Trong lòng hắn càng vui sướng thầm nghĩ: Xem ra việc Ninh Vương lôi kéo Cố công tử có hiệu quả rõ ràng.

Có Cố công tử tương trợ, Ninh Vương nhất định có thể đăng lâm Cửu Ngũ Chi Vị.

Cố Hàn Uyên đối với ý tưởng của Tào Thiếu Khanh lòng biết rõ.

Đây vốn là do hắn cố ý gây nên.

Việc PUA Ninh Vương cũng không thể dừng lại.

Bị Tào Thiếu Khanh cuốn vào, Chuyển Luân Vương cũng kinh giác rằng Cố Hàn Uyên chưa chắc muốn giữ lại cả hai người.

Hơn nữa, giữ lại Tào Thiếu Khanh so với giữ lại hắn, dường như thích hợp hơn một chút ít nhất sẽ bớt việc hơn rất nhiều.

Chuyển Luân Vương trong lòng khẩn trương, cũng không biết nên dùng biện pháp gì để đả động Cố Hàn Uyên.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên giả vờ làm khó dễ nói: Vậy bộ La Ma di thể đã hoàn chỉnh này nên xử trí thế nào mới phải đây.

E rằng rắc rối, chi bằng tiêu hủy đi thôi.

Chuyển Luân Vương nghe vậy cả người chấn động, thậm chí đều bất chấp sự sợ hãi đối với Cố Hàn Uyên, vội vàng hô lớn: Không thể tiêu hủy.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhẹ giọng hỏi: Ồ.

Vì sao.

Chuyển Luân Vương bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên dường như có thể nhìn thấu tâm tư của mình, khiến da đầu tê dại.

Thế nhưng La Ma di thể đối với hắn quá quan trọng.

Dù thế nào cũng không thể để Cố Hàn Uyên tiêu hủy.

Hắn lúc trước kinh sợ mà nhanh chóng quy phục, cũng chưa hẳn không ôm hy vọng sau này lập công chuộc tội, cầu xin Cố Hàn Uyên ban tặng La Ma toái thể cho hắn.

Lúc này không còn cách nào khác, hắn chỉ đành kiên trì cung kính nói: Bộ La Ma di thể này chứa đựng La Ma nội công, là thần công có thể khiến người gãy chi sống lại.

Cố công tử không ngại cứ giao La Ma di thể cho tiểu nhân trước, chờ tiểu nhân phá giải xong sẽ hiến cho Cố công tử.

Hắn hiện tại chỉ hy vọng Cố Hàn Uyên còn chưa biết tầm quan trọng của La Ma di thể đối với hắn.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm hắn khắp cả người lạnh toát.

Không phải là ngươi muốn dùng nó để chữa trị mệnh căn của mình, biến lại thành nam nhân chân chính sao.

Đám người nghe vậy đều kinh ngạc nhìn về phía Chuyển Luân Vương.

Lại có ý tưởng như vậy ư.

Thái giám muốn biến trở lại thành nam nhân bình thường ư.

Màu Đùa Giỡn Sư ngược lại có thể lý giải tâm tình của Chuyển Luân Vương.

Dù sao thân thể mới là thứ quan trọng nhất đối với mình.

Nếu như không phải Cố Hàn Uyên đã chữa khỏi thân thể hắn, mức độ cố chấp của hắn đối với La Ma di thể chưa chắc đã kém hơn Chuyển Luân Vương.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Chuyển Luân Vương đang cúi đầu trầm mặc không nói, khóe miệng khẽ cong, trêu chọc đến tận cùng: Tĩnh Nhi, ngươi không phải vẫn luôn tò mò vì sao Chuyển Luân Vương lại cố chấp với ngươi như vậy sao.

Bởi vì hắn thích ngươi.

Nhưng lại vì mình là thái giám, nên không dám nói cho ngươi biết.

Hắn hao tổn tâm cơ muốn có được La Ma di thể có lẽ cũng là vì ngươi.

Chương 1203

Chậc chậc, quả là gừng càng già càng cay, thân tàn nhưng chí không tàn vậy.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến mọi người chấn động không nhỏ.

Hơn nữa Tằng Tĩnh càng là trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trên thực tế, trước đó Tằng Tĩnh có chút muốn nhớ tình xưa, vì Chuyển Luân Vương cầu xin tha thứ.

Dù sao, bất kể nói thế nào, năm đó cũng là Chuyển Luân Vương thu dưỡng nàng, dạy nàng võ công, có ân với nàng.

Ân oán giữa nàng và Chuyển Luân Vương cũng là do nàng mang theo La Ma di thể phản bội Hắc Thạch mà ra.

Bởi vậy so với kẻ lừa gạt nàng là Lục Trúc, ân oán giữa nàng và Chuyển Luân Vương ngược lại không sâu đến vậy.

Nhưng bây giờ trong lòng Tằng Tĩnh cũng chỉ còn lại đầy sự ghê tởm.

Hoặc có lẽ là, chỉ cần vẫn là một nữ tử bình thường, gặp phải tình huống như vậy ắt sẽ vô cùng ghét bỏ.

Bị một lão thái giám thích gì đó, nghĩ thôi cũng đủ khiến người sởn tóc gáy.

Còn cái gọi là dùng La Ma nội công chữa trị nam căn để biến trở lại thành nam nhân chân chính, thuyết pháp này chẳng qua là tự lừa dối mình mà thôi.

Đừng nói là Tằng Tĩnh sẽ không tin.

Ngay cả Diệp Trán Thanh người bệnh nghiện sex, si nữ trong nguyên tác cũng sẽ không đồng tình.

Cuối cùng ngược lại vì phát hiện bí mật của Chuyển Luân Vương mà bị diệt khẩu.

Tằng Tĩnh khẽ thở dài một tiếng, nói: Lục Trúc từng nói với ta, La Ma nội công có thể sinh tàn bổ khuyết là bởi tu vi Phật học của La Ma.

Mà trong lòng ngươi lại tràn đầy tàn nhẫn, chấp niệm sâu nặng, dù có giải mã La Ma nội công thì có ích lợi gì.

Cả đời này ngươi đều nhất định là một tên thái giám.

Những lời Tằng Tĩnh lúc này nói gần như không khác gì những lời nàng nói trước khi quyết chiến với Chuyển Luân Vương trong nguyên tác.

Có thể thấy đây chính là ý nghĩ chân thật của nàng đối với ý tưởng kỳ lạ của Chuyển Luân Vương về việc muốn biến trở lại thành nam nhân chân chính.

Trong sự coi thường ẩn chứa vô tận trào phúng.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường liếc nhìn Tằng Tĩnh trong lòng.

Tằng Tĩnh cho rằng Lục Trúc sẽ không lừa nàng về chuyện này thì cũng không có gì lớn lao.

Cố Hàn Uyên còn chưa đến mức dễ giận như vậy.

Điều thực sự khiến Cố Hàn Uyên để ý là cao tăng La Ma này.

Có thể sáng tạo ra thần kỳ võ công như La Ma nội công, võ công của La Ma ắt hẳn phải kinh thiên động địa.

La Ma thật sự sẽ chết một cách đơn giản như vậy sao.

Quan trọng hơn là Thiếu Lâm thật sự sẽ bỏ mặc La Ma chết như vậy sao.

Với sự gian xảo của Thiếu Lâm, bọn họ rất hay dùng mấy trò giả c·hết lừa người.

E rằng cái gọi là La Ma di thể kia cũng chưa chắc đã là La Ma thật.

Khắc lại một bộ La Ma nội công lên một cỗ thây khô cũng chẳng phải việc khó gì.

Chuyển Luân Vương có lẽ cũng bị lừa.

Cố Hàn Uyên cảm thấy rất có cần phải sau đó nghiên cứu kỹ càng bộ La Ma di thể này.

Hắn nhìn về phía Chuyển Luân Vương đang nản lòng thoái chí, sắc mặt khó coi vì lời nói ghét bỏ, khinh bỉ của Tằng Tĩnh.

Tằng Tĩnh lúc này đối với việc chấm dứt ân oán giữa mình và Chuyển Luân Vương dường như không mấy hứng thú.

Vậy hãy để người khác chấm dứt ân oán với Chuyân Luân Vương đi.

Cố Hàn Uyên vỗ tay một cái, Giang A Sinh với thần tình băng lãnh, tay cầm song kiếm so le lập tức hiện thân, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Chuyển Luân Vương.

Tằng Tĩnh đôi mi thanh tú nhíu lại, nghi hoặc hỏi: Hắn hình như gọi Giang A Sinh.

Đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường khẽ cười một tiếng, nói: Hắn nguyên danh là Trương Nhân Phượng.

Tĩnh Nhi hẳn vẫn còn nhớ chứ.

Tằng Tĩnh nghe vậy kinh hãi kêu lên: Trương Nhân Phượng.

Con trai của Trương Hải.

Nhưng hắn không phải đã bị ta g·iết rồi sao.

Hơn nữa gương mặt đó.

Lời nàng đột nhiên dừng lại.

Hiển nhiên là nàng đã nghĩ ra điều gì.

Trong chốc lát, nàng khẽ cảm thán sự kỳ diệu của duyên phận.

Không ngờ Trương Nhân Phượng, kẻ có thâm cừu đại hận với mình, lại ở gần đến vậy.

Hóa ra hắn chính là người chăn ngựa ở trạm dịch mà nàng thường thấy trên cùng một con đường.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Nội tạng của Trương Nhân Phượng khác hẳn người thường, tim ở bên phải.

Còn gương mặt đó, ngươi đã nghĩ ra rồi không phải sao.

Quả nhiên Lý Quỷ Thủ này nhận không ít việc.

Thì ra là thế.

Tằng Tĩnh khẽ gật đầu, tâm tình có chút phức tạp.

Không chỉ là cảm khái sự kỳ diệu của duyên phận này, càng là có một loại cảm giác quái dị khó tả.

Không ngờ nàng, Mưa Phùn cuối cùng lại g·iết hai người, Lục Trúc và Trương Nhân Phượng đều không chết.

Mà cũng đều đổi mặt với cùng một người giống nàng.

Cố Hàn Uyên nhìn Tằng Tĩnh và Giang A Sinh, ánh mắt hơi lộ vẻ vi diệu.

Trong lòng hắn tràn đầy cảm giác hoang đường.

Dù sao nếu không có hắn nhúng tay, hai người họ lại sẽ trở thành phu thê.

Duyên phận trời đất xui khiến như vậy quả là càng thêm kỳ diệu.

Đương nhiên, tính cả Lục Trúc vẫn còn sống trong thế giới này, gút mắc ân oán giữa ba người họ cũng không kém là bao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt phân phó: Trương Nhân Phượng, đến lúc ngươi báo thù rồi.

Giang A Sinh nghe vậy nắm chặt song kiếm so le, thần tình lạnh như băng xông về Chuyển Luân Vương.

Chuyển Luân Vương tuy cố kỵ Cố Hàn Uyên, nhưng cũng sẽ không ngồi chờ c·hết.

Chuyển Luân Vương vốn đã bị thương, dù có phần nào khôi phục cũng vẫn còn chênh lệch so với thời kỳ toàn thịnh.

Rất nhanh hắn liền giao thủ với Giang A Sinh.

Kết quả lại nằm ngoài dự đoán mọi người, rơi vào thế hạ phong.

Giang A Sinh vốn đã có tu vi đột nhiên tăng mạnh nhờ Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Sau khi Cố Hàn Uyên cho hắn Báo Thai Dịch Cân Hoàn để bổ sung khí huyết, tu vi lại tiến thêm một bước, đột phá đến Hậu kỳ Tông Sư.

Chỉ còn kém Chuyển Luân Vương ở đỉnh phong Tông Sư một cảnh giới nhỏ nữa mà thôi.

Song kiếm so le gồm một kiếm dài một kiếm ngắn, lại thêm kiếm lộ So Le Kiếm Pháp vốn đã quỷ dị.

Lại được Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công gia tăng tốc độ di chuyển và tốc độ ra chiêu, nhất thời càng trở nên quỷ dị, phiêu dật và âm hiểm.

Chuyển Luân Vương trong chốc lát lại có chút khó chống đỡ, càng thêm đỡ trái hở phải.

Tằng Tĩnh đầu tiên là kinh ngạc trước sự tiến bộ nhanh chóng trong võ công của Giang A Sinh.

Nàng từng giao thủ với Giang A Sinh khi hắn còn tên là Trương Nhân Phượng, khi đó đối phương hoàn toàn không phải đối thủ của nàng.

Mà bây giờ võ công lại cao hơn nàng một mảng lớn.

Không cần nghĩ cũng biết, điều này tất nhiên là do Cố Hàn Uyên mang tới thay đổi.

Chương 1204

Đồng thời nàng cũng nhận ra màn tính tình của Giang A Sinh cũng đã thay đổi rất lớn.

Ánh mắt kia so với nàng năm đó khi còn là sát thủ Mưa Phùn của Hắc Thạch còn băng lãnh vô tình hơn.

Hiển nhiên võ công của Giang A Sinh đột nhiên tăng mạnh không phải là không có cái giá đắt.

Tằng Tĩnh trong lòng có chút hổ thẹn, nàng dùng ngữ khí phức tạp nói: Rõ ràng ta mới là kẻ thù g·iết cha của Trương Nhân Phượng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lắc đầu, nhẹ giọng nói: Oan có đầu nợ có chủ.

Khi đó ngươi chỉ là một thanh đao mà thôi, đương nhiên nên tìm kẻ cầm đao để báo thù mới phải.

Hơn nữa.

Tằng Tĩnh thấy Cố Hàn Uyên đang nói đột nhiên dừng lại, có chút ngạc nhiên hỏi: Thêm gì nữa.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, dùng ngữ khí đương nhiên nói: Hơn nữa nếu Trương Nhân Phượng thật sự muốn tìm Tĩnh Nhi ngươi báo thù, vậy ta sẽ g·iết hắn trước.

Vừa nói sát khí lẫm nhiên, một bên rồi lại ấm áp mỉm cười với Tằng Tĩnh.

Tằng Tĩnh nghe vậy ngẩn ra.

Nhìn lấy nụ cười ấm áp của Cố Hàn Uyên, phương tâm nhất thời đập bịch bịch.

Lời nói của Cố Hàn Uyên rất bá đạo, nhưng lại là sự bá đạo khiến nữ tử động lòng.

Trong chốc lát chỉ cảm thấy tâm động không ngớt.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến Cố Hàn Uyên đã từng hỏi nàng có muốn có con không.

Không biết đơn thuốc của Thái bà rốt cuộc có tác dụng hay không.

Tằng Tĩnh mặt cười ửng đỏ lẩm bẩm một tiếng.

Những ngày qua kháng cự, sớm đã hóa thành hư ảo.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Tằng Tĩnh lúc này đã quên mất sự hổ thẹn đối với Giang A Sinh.

So với việc bù đắp sự hổ thẹn với Giang A Sinh, nàng giờ đây càng muốn báo đáp tấm lòng tốt của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Mà bên Giang A Sinh và Chuyển Luân Vương tuy cũng giao đấu kịch liệt, Chuyển Luân Vương cũng rơi vào thế hạ phong, thế nhưng nhất thời nửa khắc hiển nhiên cũng khó mà phân thắng bại.

Dù sao Chuyển Luân Vương là một lão bài Tông Sư, về kinh nghiệm có thể sánh với Giang A Sinh phong phú hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt phân phó: Màu Đùa Giỡn Sư, ngươi hãy giúp ta lược trận.

Chuyển Luân Vương cứ giao cho các ngươi.

Là.

Màu Đùa Giỡn Sư cung kính đáp.

Cố Hàn Uyên thoả mãn gật đầu, sau đó đối với Tằng Tĩnh trong lòng nói: Tĩnh Nhi, chúng ta đi truy đuổi Lục Trúc đi.

Tằng Tĩnh nguyên bản còn đang suy nghĩ miên man, lúc này nghe vậy nhất thời ngẩn ra, vô ý thức hỏi: Ngươi không định bỏ qua cho Lục Trúc sao.

Hơn nữa bây giờ mới truy đuổi có phải quá muộn rồi không.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhẹ giọng nói: Ta khi nào nói qua muốn thả Lục Trúc rồi.

Hắn đi không xa được đâu.

Ta xưa nay sẽ không buông tha bất kỳ ai dám mơ ước nữ nhân của ta.

Huống hồ hắn còn lừa gạt nàng.

Tỉnh hồn lại Tằng Tĩnh tức giận sẵng giọng: Ta có phải nên cảm ơn ngươi không đây.

Nàng đã thành thói quen với cách nói chuyện và tác phong của Cố Hàn Uyên.

Lúc nói đùa càng ngày càng tự nhiên.

Cố Hàn Uyên trêu đùa: Dùng hành động để tạ ơn sẽ tốt hơn.

Lời này nhất thời rước lấy Tằng Tĩnh tức giận liếc mắt.

Hành động gì cảm tạ có khả năng nhất làm cho Cố Hàn Uyên cảm thấy vui vẻ còn cần phải nói sao.

Mặc dù Tằng Tĩnh trong lòng thật sự có ý nghĩ như vậy, cũng không thể nói ra miệng.

Cố Hàn Uyên ngược lại rất hài lòng với phản ứng của Tằng Tĩnh.

Điều giáo nữ sát thủ lãnh diễm từng rất kháng cự hắn trở thành dáng vẻ hiện tại, mỗi cái nhăn mày cười nói đều tràn đầy vẻ nữ tính, quả là một chuyện rất có cảm giác thành công.

Cố Hàn Uyên vui mừng cười, mang theo Tằng Tĩnh hướng về phía

Lục Trúc chạy trốn đuổi theo.

Không bao lâu hai người liền nghe được tiếng đánh nhau.

Tằng Tĩnh kinh ngạc hỏi: Ngươi an bài ư.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Đương nhiên.

Chỉ thấy tại chỗ truyền đến tiếng đánh nhau, Lục Trúc đang lấy một chọi hai.

Một người tay cầm Cốt Kiếm màu đen tuyền, thần tình lạnh lùng, kiếm pháp ngoan lệ, từng đường kiếm khí màu đen từng chiêu không rời yếu hại.

Người còn lại tay cầm đại Ngự Lâm Quân đao, đao pháp khi thì phóng khoáng rộng rãi, khi thì nhẹ nhàng linh động.

Hai người chính là Yến Thập Tam và Đinh Tu mà Cố Hàn Uyên đã sắp xếp chặn lại từ trước.

Cố Hàn Uyên ngược lại cũng không gấp xuất thủ, thoáng quan sát một chút.

Lục Trúc ngoại trừ vài môn công pháp cần thời gian tôi luyện hơn là ngộ tính, tỷ như Kim Cương Bất Hoại Hộ Thể Thần Công, ra thì hắn nắm giữ phần lớn Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ.

Lại thêm tu vi Hậu kỳ Đại Tông Sư, nếu như ở trạng thái toàn thịnh thì căn bản không phải lúc này Yến Thập Tam và Đinh Tu có thể đối phó.

Tuy nhiên Lục Trúc độ tình kiếp thất bại, tâm thần vì thế bị đả kích khổng lồ.

Vết nứt trên tâm cảnh càng lúc càng lớn, biểu hiện ra ngoài chính là khả năng khống chế công lực càng ngày càng kém.

Thường thì chiêu thức hắn sử dụng luôn sai một ly đi một dặm.

Yến Thập Tam và Đinh Tu ứng phó được càng ngày càng nhẹ nhàng.

Đại Tông Sư thiên phú cao nhất của Thiếu Lâm từ trước đến nay chỉ có vậy sao.

Uổng công ta ban đầu còn tưởng là Cố công tử đang ép buộc đấy.

Đinh Tu tránh thoát một chiêu vốn hẳn nên vô thanh vô tức, nhưng giờ đây lại tiếng xé gió đại tác Vô Tương Kiếp Chỉ rồi nhạo báng nói.

Vô Tương Kiếp Chỉ ở nhiều tình huống, uy lực không cao lắm, tốc độ cũng không tính nhanh.

Điều duy nhất đáng nói là nó vô hình vô tướng, rất khó phòng bị.

Nhưng mà bây giờ lại bị Lục Trúc sử dụng một cách rất rõ ràng, hiệu quả bằng không.

Một trận thao tác mãnh như hổ, nhìn một cái kết quả không năm.

Sắc mặt khó coi của Lục Trúc nhíu mày, trong lòng rất là phiền táo.

Vô Tưởng phần lớn đã dữ nhiều lành ít.

Cố Hàn Uyên có thể đuổi tới bất cứ lúc nào.

Điều này làm cho hắn càng thêm sốt ruột.

Hắn cũng không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ buông tha mình.

Tia thiên lôi xuất hiện ở Vân Cái Tự trước đó hắn cũng đã thấy.

Lục Trúc cũng biết rằng vì vấn đề tâm tình, thực lực chân thật của hắn hiện tại giảm mạnh.

Cho dù đang giao đấu mà cảnh giới đột nhiên tụt xuống cũng không lạ.

Bởi vậy, dù xét từ phương diện nào, hắn cũng nên đánh nhanh thắng nhanh mới phải.

Tuy là công lực của hắn hiện tại thập phần khó khống chế.

Thế nhưng dù sao tu vi còn đặt ở đó, nếu thật là bị chiêu thức của hắn đánh trúng thì Yến Thập Tam và Đinh Tu cũng không đỡ nổi.

Nhưng là Đinh Tu nhìn qua lôi thôi lếch thếch, tùy tiện cẩu thả, nhưng kỳ thực lại can đảm cẩn trọng.

Cho dù Lục Trúc cố ý lộ ra sơ hở, cũng sẽ bị phát hiện từ trước.

Kiếm khí màu xám của Yến Thập Tam lại gây uy h·iếp cực lớn cho Lục Trúc.

Hắn căn bản không dám tùy tiện lộ ra sơ hở trước mặt Yến Thập Tam.

Thế nên trong chốc lát lại rơi vào thế giằng co.

Điều càng làm Lục Trúc cảm thấy không ổn chính là, Yến Thập Tam theo giao thủ, kiếm pháp lại càng ngày càng có loại cảm giác thông hiểu đạo lý.

Nói khó nghe, Yến Thập Tam căn bản đang lấy hắn làm đá mài đao để ma luyện kiếm pháp của mình.

Hắn không biết chờ Yến Thập Tam ma luyện xong kiếm pháp sẽ là một kết quả như thế nào, thế nhưng trong lòng hắn tiềm thức thì có loại dự cảm xấu.

Chương 1205

Quả nhiên, chỉ thấy đôi mắt lạnh như băng của Yến Thập Tam càng ngày càng sáng.

Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm cũng được sử dụng càng ngày càng liền mạch, sắc bén.

Xương Độc Kiếm trong tay Yến Thập Tam kiếm phong nhất chuyển, không hề nửa điểm tách rời mà thi triển Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm.

Cứ như thể mười ba kiếm trước đó đều chỉ để súc lực vậy.

Sắc mặt Lục Trúc hơi đổi, Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm tinh diệu biến hóa cực đoan kia có uy lực cực lớn.

Nếu như ở thời kỳ toàn thịnh, hắn tự nhiên không sợ, nhưng giờ đây với tâm tình bị tổn thương thì khó tránh khỏi cục diện trứng chọi đá.

Cũng may Lục Trúc rốt cuộc là Đại Tông Sư trẻ tuổi nhất Thiếu Lâm từ trước đến nay, thiên phú trác tuyệt.

Trước tiên, Lục Trúc vận Chân Khí làm phồng tay áo, thi triển Ca Sa Phục Ma Công để cản lại phong mang ban sơ của Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm.

Đợi đến khi tay áo bị Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm nghiền nát, nhuệ khí đã mất hơn phân nửa.

Rồi lại dùng Bát Nhã Chưởng hư thực tương hợp liên tục công kích, hóa giải thế tấn công tàn dư của Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm.

Cuối cùng khi Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm đã không còn lực tiến lên phía trước, Lục Trúc song chưởng súc lực, chuẩn bị thi triển chưởng lực hùng hồn nhất là Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng.

Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng cái gọi là Hai tán là chỉ khi vỗ vào đá thì đá vụn bốn phương Tán, khi vỗ vào người thì hồn phi phách Tán.

Đường chưởng pháp này cũng chỉ có một chiêu như vậy, chỉ vì chưởng lực quá mức hùng hồn, khi lâm địch không cần dùng đến chiêu thứ hai, địch nhân liền lập tức bỏ mạng.

Lại nói một chưởng này lấy nội lực bài sơn hải đảo làm căn cơ, nếu muốn biến chiêu đổi thức, cũng không phải sức người có thể làm được.

Chính là Lục Trúc thấy kiếm thế của Yến Thập Tam đã hết, chuẩn bị dùng Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng nhất chiêu phân thắng thua.

Lấy uy lực của Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng, cho dù Yến Thập Tam lúc này thu kiếm phòng ngự, cũng chỉ sẽ rơi vào cảnh kiếm toái người vong.

Tằng Tĩnh đang âm thầm quan chiến từ xa cũng không khỏi kinh hô: Người kia là thuộc hạ của huynh ư.

Hắn sắp gặp nguy hiểm rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, ánh mắt lóe lên khẽ cười nói: Cứ tiếp tục xem đi, đừng nên coi thường Yến Thập Tam.

Cố Hàn Uyên thoại âm rơi xuống, tựa như một tín hiệu nào đó, không khí trong nháy mắt trở nên ngưng trệ.

Tinh khí thần đạt đến tột cùng, hai mắt Yến Thập Tam đen như mực, dường như lại một lần nữa tiến nhập cảnh giới hoàn toàn vong ngã.

Bất quá nếu như tỉ mỉ quan sát liền sẽ phát hiện trong ánh mắt đen như mực kia còn ẩn hàm một luồng ánh sáng tuy yếu ớt, nhưng ngưng thực.

Yến Thập Tam khẽ quát một tiếng lạnh như băng: Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Xương Độc Kiếm trong tay Yến Thập Tam hóa thành một con Độc Long Thôn Thiên Phệ Địa.

Khí tức tĩnh mịch lan tràn ra.

Lá cây, cỏ dại đang dần héo rũ.

Đồng tử Lục Trúc rung mạnh, sắc mặt kịch biến.

Khoảng cách gần nhất, hắn cảm thụ cũng rõ ràng nhất.

Luồng tĩnh mịch khí tức này theo kiếm khí khuếch tán đang không ngừng cướp đoạt sinh cơ của hắn.

Ngay cả lông tơ trên người cũng đang khô héo, rơi rụng.

Lục Trúc nghĩ lui, thế nhưng không lui được.

Không chỉ là bởi vì Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm làm ngưng trệ không khí xung quanh, khiến hắn không thể động đậy.

Mà là bởi vì Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng căn bản không tồn tại chỗ trống để biến chiêu.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ đành hung ác dồn toàn bộ công lực vào hai chưởng, ý đồ dùng sức mạnh vượt vạn pháp.

Đây cũng là phương thức ứng phó cao nhất của Lục Trúc.

ít nhất.

Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng không cần lực khống chế mạnh như vậy, dồn toàn thân công lực ra là được, dù sao cũng là tu vi nội lực Hậu kỳ Đại Tông Sư.

Ở trong tình huống không đắn đo khống chế mà thi triển Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng, quả thực hung mãnh không gì sánh được.

Nếu là cao thủ bình thường gặp phải chiêu này, tất sẽ tứ phân ngũ liệt, hồn phi phách tán, là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mà Yến Thập Tam khi đã thi triển Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm thì đã không thể dùng tu vi của hắn để định nghĩa.

Là một kiếm pháp đặc biệt cấp có thể khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm há dễ dàng ngăn cản như vậy.

Huống chi chưởng pháp vốn đã khó ứng phó với kiếm khí công phá diện.

Kiếm khí của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm tồi khô lạp hủ phá hủy Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng.

Lục Trúc thổ huyết bay ngược, hai cánh tay bị chặt đứt từ khuỷu.

Nửa cánh tay bị chém đứt gần như nát bươm.

Trọng thương Lục Trúc tuy không chết, nhưng chỉ còn kém một kiếm nữa là c·hết.

Nhưng mà Yến Thập Tam mới vừa còn hung tàn vô cùng, lúc này lại nhắm chặt hai mắt bất động.

Đinh Tu nguyên bản vẫn còn đang thán phục sự đáng sợ của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, nhận thấy dị thường, lo âu hỏi: Yến huynh, ngươi làm sao.

Nói liền muốn tiến lên vỗ vỗ bả vai Yến Thập Tam để đánh thức hắn.

Tạm thời đừng động vào hắn.

Từ xa truyền tới thanh âm ngăn cản hắn.

Đinh Tu theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên mang theo Tằng Tĩnh đã đi tới.

Hắn tò mò hỏi: Công tử, Yến huynh đây là.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, thuận miệng giải thích: Hắn đây là đang hóa giải di chứng của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Tu vi kiếm đạo của Yến Thập Tam kém Cố Hàn Uyên rất nhiều, vẫn chưa thể thu phóng như ý.

Để không bị Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm khống chế đến mức mất đi lý trí, trở thành kẻ chỉ biết g·iết chóc, sẽ có rất nhiều hạn chế.

Đầu tiên, Yến Thập Tam nhất định phải thi triển Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm bao gồm cả Đoạt Mệnh Thập Tứ Kiếm từ đầu đến cuối một lần, dùng điều này để tăng cường khả năng khống chế Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Nếu không, ngay cả việc tập trung mục tiêu chính xác cũng rất khó khăn.

Trong tình huống không có đồng đội thì ngược lại cũng dễ nói.

Nhưng trong tình huống như vừa rồi, nếu hắn trực tiếp thi triển Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, chưa chắc sẽ không đột nhiên đổi hướng tấn công Đinh Tu.

Thứ hai, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Yến Thập Tam chỉ có thể đâm ra một kiếm.

Kiếm thứ hai liền không nhất định sẽ đâm về phía địch nhân hay đồng đội, thậm chí là chính mình.

Tuy là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Yến Thập Tam hạn chế trùng điệp, thế nhưng có thể làm được sơ bộ khống chế hắn đã có tư cách cùng Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết còn có tung tích không rõ Tạ Hiểu Phong tranh phong.

Yến Thập Tam lúc này cuối cùng cũng đã bình phục lại Sát Lục Chi Tâm vô tự do việc thi triển Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm mang lại.

Hắn mở đôi mắt đã khôi phục sự thanh minh, nhìn thấy Cố Hàn Uyên, cung kính hô: Ra mắt công tử.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, hài lòng cười nói: Làm rất tốt.

Cố Hàn Uyên ý chỉ việc Yến Thập Tam đã có thể sơ bộ khống chế Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Yến Thập Tam nghe vậy xấu hổ nói: Công tử khen nhầm.

Thuộc hạ vẫn chưa thể thuần thục khống chế Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười nói: Là do tu vi của ngươi đang kéo chân sau.

Sau này trở về tĩnh tâm bế quan một thời gian, nghĩ rằng tu vi sẽ còn có chút đột phá.

Yến Thập Tam mặc dù không nghiền ép tiềm lực của mình một cách ác liệt như Giang A Sinh, nhưng dựa vào Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, cũng đã đột phá từ Sơ kỳ Tông Sư khi mới gặp mặt đến Trung kỳ Tông Sư.

Việc vượt qua một đại cảnh giới cộng thêm một tiểu cảnh giới, trọng thương Lục Trúc, ngoại trừ bản thân Lục Trúc trạng thái cực kém ra, có thể thấy thực lực của Yến Thập Tam đã mạnh đến mức có thể sơ bộ khống chế Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với lưỡi đao Yến Thập Tam càng mài càng sắc bén này.

Khi Cố Hàn Uyên đang nói chuyện với Yến Thập Tam, Tằng Tĩnh cũng đi đến trước mặt Lục Trúc.

Nàng cúi đầu nhìn về phía Lục Trúc trọng thương, ngữ khí phức tạp nói: Ngươi sắp c·hết.

Lục Trúc cười khổ một tiếng, khẽ nói: Đúng vậy.

Ta sắp c·hết.

Tuy là kiếm khí của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm gây ra thương tổn rất lớn cho Lục Trúc. thế nhưng Lục Trúc dù sao cũng có Chân Khí Hậu kỳ Đại Tông Sư hộ thể, Nhất Phách Lưỡng Tán Chưởng cũng triệt tiêu không ít thương tổn của kiếm khí, nếu như được cứu trị kịp thời thì không có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên nếu đã tới, thì Lục Trúc cho dù không chết vì trọng thương, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Trừ phi Tằng Tĩnh xin tha cho hắn.

Chương 1206

Tằng Tĩnh cũng quả thực đã cân nhắc việc cầu xin.

Dù sao, nói thế nào thì Lục Trúc cũng là người đã mang đến bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời nàng.

Bất quá nàng sau khi suy nghĩ tỉ mỉ, vẫn quyết định từ bỏ việc cầu xin cho Lục Trúc.

Nàng không muốn để Cố Hàn Uyên không vui.

Lục Trúc chính là nhìn thấu điểm này, cho nên mới chấp nhận quan điểm mình sắp chết.

Lục Trúc với gương mặt già nua đã tiều tụy, lúc này lại bất ngờ bình tĩnh.

Có lẽ là do sắp lâm chung, tâm tư Lục Trúc đột nhiên trở nên thông suốt hơn nhiều.

Hắn nhìn lấy Tằng Tĩnh trước Cố Hàn Uyên chi buồn mà buồn, trong lòng không hiểu thêm mấy phần thoải mái.

Có lẽ mục đích của Lục Trúc không tốt, nhưng hắn vẫn thật lòng yêu thích Tằng Tĩnh.

Bởi vậy hắn vẫn có dũng khí chúc phúc cho người mình yêu được hạnh phúc.

Lục Trúc khẽ cười nói: Nếu ngươi cảm thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, thì hãy đáp ứng ta một chuyện, được không.

Tằng Tĩnh giật mình.

Hài lòng không.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, câu hỏi này thật khó trả lời.

Nếu như có thể mà nói, nàng càng hy vọng có thể có một trượng phu toàn tâm toàn ý yêu thương mình.

Mặc dù người kia có bình thường một chút, nghèo một chút cũng không sao.

Vậy có hối hận không.

Có lẽ Cố Hàn Uyên có rất nhiều điểm đáng lên án, nhưng nàng không cảm thấy mình hối hận.

Bây giờ quay đầu nhìn, có lẽ đây là vận mệnh tốt nhất an bài.

Nghĩ thông suốt rồi, Tằng Tĩnh bình thản hỏi: Ngươi muốn ta đồng ý chuyện gì.

Lục Trúc nụ cười vui mừng, nhàn nhạt nói: Hãy tự tay g·iết ta.

Ngươi từng hứa để ta làm người cuối cùng ngươi g·iết, nhưng khi đó ta đã lỡ hẹn.

Lần này ta muốn thực hiện lời hẹn ước.

Tằng Tĩnh nghe vậy thần tình có chút hoảng hốt.

Cứ như thể nàng lại trở về thời gian năm đó.

Nhưng lần này lại khác.

Nàng chỉ hoảng hốt trong chốc lát.

Bởi vì nàng chợt nhớ đến Cố Hàn Uyên từng nói muốn nàng cùng đi cáo biệt.

Cho nên nàng rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, nghiêm túc đáp: Tốt.

Lục Trúc đã chết.

Chết dưới Tích Thủy Kiếm của Tằng Tĩnh.

Vẫn là cách chết bị một kiếm xuyên tim.

Chỉ là lần này, y lại không có cơ hội giả chết.

Cố Hàn Uyên lệnh Yến Thập Tam và Đinh Tu mang thi thể Lục Trúc đi.

Thi thể Lục Trúc, hắn vẫn còn dùng được.

Cố Hàn Uyên nhìn Tằng Tĩnh sắc mặt do dự, trêu chọc nói: Sao vậy.

Giờ nàng hối hận rồi à.

Thi thể Lục Trúc đã nguội lạnh rồi mới hối hận, chẳng phải đã quá muộn sao.

Tằng Tĩnh tức giận trừng mắt: Ai thèm hối hận điều này.

Nàng đã tự tay giết Lục Trúc, tức là trong lòng đã có quyết ý.

Sao đến giờ lại hối hận được.

Bất quá nàng cũng biết Cố Hàn Uyên chỉ là trêu đùa, nên cũng không để ý.

Tằng Tĩnh ánh mắt chớp động nói: Lục Trúc nói hy vọng y là người cuối cùng ta giết.

Chàng thấy ta nên làm thế nào.

Tằng Tĩnh không ngốc, nàng theo Cố Hàn Uyên cũng đã một thời gian.

Lại thêm chuyện tối nay.

Nếu còn không nhìn ra Cố Hàn Uyên có dã tâm mà có lẽ không ai biết được, thì đúng là đang giả bộ mù.

Nàng do dự chính là mình có nên một lần nữa cầm kiếm lên hay không.

Coi Cố Hàn Uyên thật sự là nam nhân của mình, Tằng Tĩnh tự nhiên suy tính đến việc có nên giúp Cố Hàn Uyên làm việc hay không.

Nàng có chút bất mãn với việc chỉ làm một bình hoa, dùng thân thể để Cố Hàn Uyên tìm vui.

Tằng Tĩnh hiểu không nhiều, việc nàng có thể làm chỉ là một lần nữa nhấc kiếm giúp Cố Hàn Uyên sát nhân.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói: Ta sẽ truyền cho nàng một bộ công pháp.

Được.

Tằng Tĩnh đồng ý rất dứt khoát.

Nàng chỉ muốn Cố Hàn Uyên nhận thấy cần đến nàng.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên rất hài lòng.

Hắn tốn nhiều tâm tư như vậy trên người Tằng Tĩnh, sao lại chỉ vì chuyện giường chiếu.

Năm đó Tằng Tĩnh dù sao cũng là Mưa Phùn sát thủ của Hắc Thạch khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Hơn nữa Tằng Tĩnh thân là nữ nhân vật chính trong kịch bản, thiên tư vốn rất cao.

Cuộc sống yên tĩnh hai năm qua ngược lại giống như đang tàng đao mài kiếm.

Chỉ cần nàng bằng lòng một lần nữa cầm kiếm, hậu tích bạc phát là chuyện không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên sao có thể bỏ qua một trợ lực như vậy.

Nhân thủ có tư cách hỗ trợ quản lý Thiên Võng vẫn tương đối khan hiếm.

Khi Cố Hàn Uyên mang Tằng Tĩnh trở lại Vân gì đó tự, vừa lúc nhìn thấy Giang A Sinh dùng so le kiếm trong tay vạch qua yết hầu Chuyển Luân Vương.

Chuyển Luân Vương mang theo oán hận và không cam lòng mất mạng.

Cố Hàn Uyên nhìn Giang A Sinh sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không khỏi nhíu mày.

Giang A Sinh vì giết Chuyển Luân Vương, lại tự ép bản thân thêm một tầng.

Làm như vậy, dù có Báo Thai Dịch Cân Hoàn cũng không bù đắp lại được.

Thọ mệnh của y e rằng chỉ còn lại vài năm.

Đại thù được báo, Giang A Sinh nhìn Chuyển Luân Vương chết không nhắm mắt, trầm mặc một lúc lâu.

Phảng phất đang yên lặng tưởng nhớ phụ thân Trương Hải Đoan đã chết dưới tay Hắc Thạch.

Một lúc lâu sau, Giang A Sinh tỉnh thần lại, rủ mi cụp mắt trầm giọng nói: Công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: Làm rất tốt, về trước nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Nếu tiềm lực và thọ mệnh của Giang A Sinh đã tiêu hao không thể đảo ngược, vậy liền tận dụng hết giá trị thặng dư của y.

Chuyển Luân Vương đã chết, Giang A Sinh cũng không còn chấp niệm phải báo thù, là lúc để y đi về phía Thiên Võng.

Thực lực của Giang A Sinh đã đủ để đảm nhiệm không ít nhiệm vụ.

Vâng, thuộc hạ xin cáo lui.

Giang A Sinh cung kính đáp lời, cáo lui rời đi.

Cùng rời đi còn có Thái Hí Sư.

Thái Hí Sư vẫn không thể rảnh rỗi, y phải giúp Diệp Trán Thanh tiếp quản di sản còn lại của Hắc Thạch.

Bất quá Diệp Trán Thanh lúc này còn chưa rời giường, đành phải trước tiên khổ cực lão nhân gia y.

Tào Thiếu Khanh sau khi đạt thành hiệp nghị với Cố Hàn Uyên, cũng hân nhiên rời đi.

Chương 1207

Tối nay mọi tội lỗi đều để Chuyển Luân Vương và Vô Tưởng gánh, tự nhiên sẽ không gây ảnh hưởng gì đến y.

Y lúc này càng mừng rỡ vì sự lôi kéo của Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên đã có hiệu quả rõ ràng.

Nhất là khi thấy Cố Hàn Uyên thao túng thiên lôi bằng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, ngoài việc cảm thán sự cường đại của Cố Hàn Uyên, y còn bội phục tầm nhìn xa của Ninh Vương.

Thảo nào cho dù Cố Hàn Uyên giết Sử Lưu Hương, Ninh Vương cũng không hề tính toán.

Nếu Cố Hàn Uyên bằng lòng tương trợ Ninh Vương lên ngôi hoàng đế, đừng nói là một Sử Lưu Hương.

Chính là hy sinh cả Đồng Chu Hội cũng đáng.

Cố Hàn Uyên nhìn Tào Thiếu Khanh rời đi, ánh mắt hơi lộ vẻ vi diệu.

Đông Xưởng ngoại trừ Tào Chính Thuần nhìn như ương ngạnh, kỳ thực trung thành tận tâm với Chu Hậu Chiếu, còn lại mấy vị đương đầu đều theo đuổi tâm tư riêng của mình.

Cũng không hài lòng việc Đông Xưởng cúi đầu nghe theo hoàng đế.

Tào Thiếu Khanh là cao tầng Đồng Chu Hội, thuần phục Ninh Vương.

Lưu Hỉ dã tâm cực lớn, căn bản không thỏa mãn với quyền thế hiện tại.

Nếu có cơ hội, y nhất định sẽ khống chế Hoàng Đế như khống chế khôi lỗi.

Nói chung Đông Xưởng cũng không phải bền chắc như thép, cũng cho Cố Hàn Uyên càng nhiều chỗ trống để lợi dụng thay đổi.

Rất nhanh, nơi Vân gì đó tự đây, ngoại trừ Cố Hàn Uyên và Tằng Tĩnh, cũng chỉ còn lại thi thể đầy đất.

Tằng Tĩnh ngữ khí có chút không kìm được hỏi: Giờ chúng ta trở về sao.

Đôi con ngươi mát lạnh của nàng thêm mấy phần mị ý.

Hiển nhiên nàng nói trở về không chỉ đơn thuần là trở về mà thôi.

Phải biết rằng trước đây, nàng cũng không ít lần miên man suy nghĩ.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái, chọc cho nàng một trận xấu hổ.

Trầm ngâm chốc lát, hắn khẽ cười nói: Nàng trước về nhà Điền Thanh Đồng chờ ta.

Lời này nhất thời khiến Tằng Tĩnh liếc hắn một cái đầy xấu hổ.

Tâm tư Cố Hàn Uyên, nàng sao lại không biết.

Bất quá nàng trước đây đã cân nhắc qua khả năng này, nên cũng không có bao nhiêu bất ngờ.

Nàng càng tò mò hơn là vì sao Cố Hàn Uyên không cùng nàng trở về.

Chàng còn có chuyện gì muốn làm sao.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, ngữ khí có chút khó hiểu nói: Còn cần thu dọn tàn cuộc.

Hơn nữa nàng cũng phải có vài lời cần nói chuyện riêng với Điền Thanh Đồng, chẳng phải sao.

Tằng Tĩnh nghe vậy không hỏi nhiều nữa, tâm tình hơi có chút phức tạp gật đầu.

Bất kể nói thế nào, nàng cũng là cừu nhân giết cha của Điền Thanh Đồng.

Mà về sau cũng sẽ trở thành tỷ muội, cúi đầu không thấy, ngẩng đầu liền gặp.

Có vài lời, có vài việc vẫn là nên nói ra sớm một chút.

Cố Hàn Uyên ngược lại không lo lắng hai nàng sẽ phát sinh xung đột gì.

Các nàng đều đã có quyết tâm nhìn về phía trước.

Cùng lắm thì hắn chịu chút mệt, sẽ giúp Điền Thanh Đồng báo thù từ trên người Tằng Tĩnh.

Tằng Tĩnh bỗng nhiên rùng mình một cái, không hiểu sao có loại dự cảm bất tường.

Thế nhưng suy nghĩ kỹ lại không nghĩ ra cái gì sau đó, chỉ có thể coi đó là ảo giác.

Sau khi Tằng Tĩnh rời khỏi, Cố Hàn Uyên đầu tiên là thu hai cái rưỡi di thể La Ma vào Trữ Vật Không Gian.

Chuyện nghiên cứu di thể La Ma và La Ma nội công tạm thời không vội.

Ngay sau đó Cố Hàn Uyên chuẩn bị lấy Ma Kiếm và Phệ Hồn ra để ngụy trang thi thể Chuyển Luân Vương và Vô Tưởng.

Ma khí trên Ma Kiếm sẽ khiến mọi thứ trông chân thực hơn một chút.

Cố Hàn Uyên từ trong trữ vật không gian lấy ra Hàn Nguyệt Kiếm Hạp.

Ma Kiếm bị phong ấn trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp ôn dưỡng đã được một thời gian.

Hung Lệ Chi Khí trên đó cũng đã bị tiêu ma phần lớn, không đến mức lại gây ảnh hưởng cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà khoảnh khắc mở ra Hàn Nguyệt Kiếm Hạp, Cố Hàn Uyên không khỏi ánh mắt biến đổi.

Mang theo ngữ khí có chút không xác định hỏi: Long Quỳ.

Thứ nhất, ma khí, lệ khí cùng oán khí của Ma Kiếm ít nhiều sẽ gây ảnh hưởng đến tâm tính.

Vì vậy mặc dù Ma Kiếm có thể chuyển hóa sinh mệnh lực của người bị giết thành linh khí để hấp thu, Cố Hàn Uyên cũng cố gắng tránh sử dụng Ma Kiếm quá nhiều.

Thứ hai, tạo hình Ma Kiếm quá mức rõ ràng, mọi người đều biết đó là bội kiếm của Vô Thiên.

Vì vậy Cố Hàn Uyên ở mặt ngoài cũng không tiện sử dụng Ma Kiếm.

Bởi vậy, tuyệt đại đa số thời điểm Cố Hàn Uyên đều đặt Ma Kiếm trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp để ôn dưỡng, nơi có thể cắt đứt và tinh lọc ma khí cùng lệ khí.

Hiệu quả của Hàn Nguyệt Kiếm Hạp tốt ngoài ý muốn.

Ôn dưỡng thời gian dài khiến ma khí và lệ khí của Ma Kiếm đều nội liễm.

Mặc dù không hoàn toàn tinh lọc, nhưng cũng không còn ma khí lộ ra ngoài như bình thường nữa.

Nhưng ngược lại, hiệu quả tinh lọc của Phệ Hồn và bảy Hung Kiếm Long Uyên lại kém hơn rất nhiều.

Phảng phất Hàn Nguyệt Kiếm Hạp chính là vì Ma Kiếm mà chế tạo riêng.

Bất quá nghĩ đến mối duyên sâu xa giữa Hàn Nguyệt Kiếm Hạp và Ma Kiếm, thì cũng không tính quá mức thần kỳ.

Ma Kiếm tồn tại ba tầng phong ấn.

Cố Hàn Uyên vẻn vẹn giải trừ tầng thứ nhất.

Khiến nó sau khi nhận chủ có thể tự động hộ chủ.

Là một trong những bảo đảm an toàn khi Cố Hàn Uyên sử dụng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba trước khi có Thần Thạch phòng ngự tuyệt đối.

Bởi vì lo lắng Kiếm Linh của Ma Kiếm sẽ là Long Quỳ, mà Cố Hàn Uyên lại không phải Cảnh Thiên hay Long Dương chuyển thế, khiến Kiếm Linh thức tỉnh có thể sẽ phát sinh biến cố ngoài ý muốn, nên hắn chậm chạp không giải trừ phong ấn tầng thứ hai của Ma Kiếm.

Nhưng mà Ma Kiếm dưới sự ôn dưỡng của Hàn Nguyệt Kiếm Hạp, ma khí nội liễm, Kiếm Linh của Ma Kiếm lại có xu thế thức tỉnh.

Khoảnh khắc vừa rồi, Cố Hàn Uyên liền thấy được một đạo hư huyễn thân ảnh.

Tuy xuất hiện nhanh, biến mất càng nhanh, cũng nhạt nhòa gần như ảo giác.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại có thể xác nhận đó là một đạo thân ảnh nữ tử yêu kiều, tiểu linh lung.

Kiếm Linh của Ma Kiếm là Long Quỳ, cơ bản xem như đã xác định.

Cố Hàn Uyên cau mày suy nghĩ.

Đối mặt với Ma Kiếm loại Thần Binh có thể gọi là thần khí này, tu vi nội lực chưa đạt Lục Địa Thần Tiên hầu như không có chút ý nghĩa nào.

Cũng may tu vi tiên đạo của hắn cũng đã không thấp, chỉ kém một ít cơ hội liền có thể ngưng Kết Kim Đan.

Suy nghĩ một chút, Cố Hàn Uyên quyết định cởi bỏ phong ấn tầng thứ hai của Ma Kiếm.

Hắn vẫn rất hiếu kỳ về tình huống của Long Quỳ.

Theo lý mà nói, hệ thống dù cho hắn Ma Kiếm, cũng không nên mang theo cả Kiếm Linh Long Quỳ này đến.

Có lẽ Long Quỳ có thể phá giải rất nhiều hoang mang của hắn từ trước tới nay.

Sau đó mười vạn phản phái điểm bị tiêu hao.

Trên thân Ma Kiếm xuất hiện một đạo hư ảnh như gông xiềng, sau đó ầm ầm nghiền nát.

Chương 1208

Khoảnh khắc tiếp theo, tử quang Ma Kiếm đại thịnh, linh tính nhiều lên có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Cố Hàn Uyên ánh mắt bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Ma Kiếm sau khi rung động kịch liệt một lúc lại muốn giãy giụa bay ra khỏi tay hắn.

Cũng may Cố Hàn Uyên sớm có chuẩn bị, nắm chặt chuôi kiếm.

Sau khi Kiếm Linh thức tỉnh, Ma Kiếm sẽ muốn chạy trốn cũng là chuyện trong dự liệu.

Dù sao Cố Hàn Uyên không phải Cảnh Thiên cũng không phải Long Dương.

Nếu Kiếm Linh của Ma Kiếm thật là Long Quỳ, việc nàng chống cự hắn là chuyện hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên nắm chặt chuôi kiếm, trong mắt u quang chớp động, trầm giọng quát: Đàng hoàng một chút.

Ma Kiếm phảng phất bị Cố Hàn Uyên dọa sợ, thân kiếm rung mạnh một cái, sau đó không còn giãy giụa muốn bay đi nữa.

Cố Hàn Uyên thấy thế đang định cảm thấy hài lòng, sắc mặt vẫn không khỏi lại biến đổi.

Ngọa tào.

Cố Hàn Uyên hiếm khi thất thố mắng to một tiếng.

Chỉ vì Ma Kiếm trong tay đột nhiên trở nên nặng ngàn cân.

Dù là Cố Hàn Uyên, nhất thời cũng không cầm nổi.

Chỉ có thể đảo ngược chuôi kiếm, tùy ý Ma Kiếm đâm xuống đất tạo thành một hố sâu.

Cố Hàn Uyên nhìn Ma Kiếm ánh mắt có chút khó hiểu.

Nói chuyện lý lẽ một chút được không.

Đều đã nhỏ máu nhận chủ rồi mà.

Sau khi Kiếm Linh thức tỉnh lại còn có thể chống cự như vậy.

Lúc này Ma Kiếm nặng đến quả thực không cách nào thao túng.

Ước chừng sơ lược, không có vạn cân chi lực chớ hòng mơ tưởng dùng Ma Kiếm.

Đã có trọng lượng bản thân của Ma Kiếm, lại có cả Kiếm Linh cố ý khống chế.

Nhưng mà điều này không làm khó được Cố Hàn Uyên.

Man lực và nội lực không làm được, cũng không đại biểu linh khí không làm được.

Linh khí chất của Cố Hàn Uyên tuy còn kém một chút, thế nhưng số lượng lại có thể nói là rộng lượng.

Thật coi hắn song tu nhiều nữ tử như vậy đều là vô ích sao.

Đơn thuần chỉ luận lượng linh khí, dù là Từ Trường Khanh sắp thành tiên cũng chưa chắc có nhiều bằng hắn.

Linh khí rộng lượng cuồn cuộn trào ra rửa sạch Ma Kiếm, phá tan sự chống cự của Ma Kiếm.

Cố Hàn Uyên đây là triệt để tước đoạt năng lực phản kháng của Kiếm Linh.

Nguyên bản linh khí chứa đựng trong Ma Kiếm, khiến Kiếm Linh có thể khống chế Ma Kiếm chống cự Cố Hàn Uyên, cũng bị rửa sạch hầu như không còn, tuy rằng những linh khí đó cứ thế lãng phí hết có chút đáng tiếc.

Thế nhưng nếu không thể làm việc cho ta, giữ lại cũng không có ý nghĩa gì.

Cố Hàn Uyên giơ lên Ma Kiếm không còn nặng vạn cân, lạnh lùng cười nói: Xem ngươi còn có chiêu số gì.

Ma Kiếm đàng hoàng.

Không giãy giụa, cũng không biến nặng.

Đây là hiểu được đạo lý hảo hán không ăn thiệt trước mắt sao.

Có lẽ chỉ là đơn thuần vì không có linh khí nên không cách nào phản kháng.

Cố Hàn Uyên hài lòng khẽ cười nói: Ra đây đi.

Ta biết ngươi có thể hóa hình.

Đợi đã lâu, vẫn không có động tĩnh gì.

Cố Hàn Uyên kiên nhẫn dần hao hết.

Hắn cười lạnh một tiếng, hờ hững nói: Đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta.

Nếu không ra, ta sẽ ném ngươi vào trong hố phân.

Uy hiếp của Cố Hàn Uyên vẫn rất có hiệu.

Thân là Kiếm Linh, làm sao có khả năng dễ dàng tha thứ chính mình nương nhờ Ma Kiếm lại bị ném vào hố phân.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt Cố Hàn Uyên xuất hiện một đạo hư ảnh yêu kiều, tiểu linh lung.

Hư ảnh dần dần ngưng thực, lại càng ngày càng rõ ràng.

Kế đó chính là tiếng mắng chửi yêu kiều mềm mại mà cay nghiệt.

Hỗn đản vô sỉ.

Cầm thú.

Dĩ nhiên dùng tạng huyết của ngươi vấy bẩn ta.

Cố Hàn Uyên bị mắng đến đầu đầy hắc tuyến.

Cái gọi là bị vết máu vấy bẩn chắc là chỉ việc nhỏ máu nhận chủ.

Khi Kiếm Linh chưa thức tỉnh, hắn chính là dựa vào nhỏ máu nhận chủ mới khiến Ma Kiếm không có ý thức tự chủ có thể tự động hộ chủ.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng không phải chủ nhân Ma Kiếm mà Long Quỳ mong muốn, việc nàng ghét bỏ như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Xem ra, Kiếm Linh của Ma Kiếm chính là Long Quỳ.

Bất quá lúc này xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên lại không phải là Lam Quỳ ôn nhu như nước, e lệ dịu dàng ít nói, mà là Hồng Quỳ tính cách cương liệt, đanh đá khoa trương.

Tóc đỏ tiên diễm như lửa, đôi mắt đẹp đen nhánh trong suốt, mũi quỳnh xinh đẹp linh lung, môi đỏ mọng mềm mại sung mãn, da thịt vô cùng mịn màng.

Không hổ là Công Chúa cổ Khương quốc, quả thật là vị thiếu nữ tuyệt mỹ quốc sắc thiên hương.

Nàng đang nổi giận đùng đùng trừng mắt Cố Hàn Uyên, trên mặt đẹp tràn đầy vẻ phẫn uất.

Mặc dù lúc nổi giận, cũng xinh đẹp không gì sánh được.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này lại khuôn mặt cổ quái.

Có lẽ là bởi vì linh khí chứa đựng bên trong Ma Kiếm đều đã bị hao hết.

Hồng Quỳ không hề giống trong kịch bản kia mà còn có vải che đậy thân thể như băng vải.

Thân thể mềm mại trần trụi chói mắt có thể thấy rõ ràng.

Một màn đó cùng màu tóc của Hồng Quỳ giống nhau đỏ rực đặc biệt chói mắt.

Không phải, nàng là Quỷ Hồn hóa thành Kiếm Linh ký túc trong Ma Kiếm sao.

Có cần thiết phải tỉ mỉ khiến nó chân thực đến thế không.

Chẳng lẽ sẽ không tăng thêm sự tiêu hao khi hóa hình sao.

Cố Hàn Uyên càng xem càng cảm thấy cổ quái, do dự không biết mình có nên nhắc nhở Hồng Quỳ một chút không.

Không đợi Cố Hàn Uyên đưa ra lựa chọn giữa việc ngắm nhìn thỏa thích và làm chính nhân quân tử, Hồng Quỳ ghét bỏ nói: Ánh mắt của ngươi quá thất lễ, thật khiến người ta chán ghét.

Dứt lời, ánh mắt lóe lên liền một cước đạp về phía Cố Hàn Uyên.

Được rồi, xem bộ dáng là không cần nhắc nhở.

Long Quỳ không phải là Quỷ Hồn đơn thuần, cũng không phải Kiếm Linh đơn thuần.

Tình huống của nàng rất đặc biệt.

Thân thể nàng xen vào giữa biến hóa Linh Thể của Anh Linh và thực thể hóa.

Chỉ cần Long Quỳ từ trong Ma Kiếm đi ra, Cố Hàn Uyên thân là túc chủ của Ma Kiếm có thể quan sát.

Khi hành động và công kích, Long Quỳ vừa có thể mượn dùng linh khí bên trong Ma Kiếm, cũng có thể sử dụng quỷ lực ngàn năm tu luyện từ bản thân nàng.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại phát hiện trên người Hồng Quỳ không có nửa điểm dấu vết quỷ lực.

Không có gì bất ngờ, là do bị phong tỏa trong Ma Kiếm.

Chương 1209

Đây hoặc giả cũng là một trong những ý nghĩa của tầng phong ấn thứ ba của Ma Kiếm.

Bằng không nếu đối mặt là Hồng Quỳ có thêm ngàn năm quỷ lực, Cố Hàn Uyên thật là có chút vướng tay vướng chân.

Hàng phục nàng.

Dù sao lại không thể dùng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba hoặc Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết loại chiêu số thật sự có thể tổn thương Linh Thể, mà những thủ đoạn nặng tay thông thường lại không thể dạy dỗ Hồng Quỳ.

Tương đối thích hợp cũng chỉ có Ngũ Linh Tiên Thuật.

Bất quá nếu ngàn năm quỷ lực của Long Quỳ bị tầng phong ấn thứ ba khóa trong Ma Kiếm, vậy không có gì phải băn khoăn.

Hồng Quỳ không có quỷ lực, linh khí trong Ma Kiếm lại bị Cố Hàn Uyên rửa sạch hao hết.

Vì vậy cước đạp tới này của nàng ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa thực tế.

Ngoại trừ biểu đạt chút phẫn uất và khó chịu trong lòng, cơ bản không có tác dụng gì.

Không có băn khoăn, Cố Hàn Uyên vô thức liền đưa tay tiếp lấy chân ngọc trắng nõn Hồng Quỳ đạp tới, dù sao hắn cũng không có kỳ quái đam mê thích bị mỹ nữ đạp.

Bất quá không tiếp thì thôi, vừa tiếp xúc, vấn đề có thể lớn lắm.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc phát hiện mình dĩ nhiên có thể tiếp xúc đến Quỷ Hồn Linh Thể của Hồng Quỳ.

Theo lý mà nói, Cố Hàn Uyên hẳn là không chạm được mới phải.

Không biết là bởi vì Cố Hàn Uyên là túc chủ của Ma Kiếm, hay là bởi vì hệ thống lại lặng lẽ giở trò gì.

Suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy khả năng hệ thống giở trò càng lớn.

Dù sao với phong cách háo sắc trước sau như một của hệ thống, cũng sẽ không tạo ra một Long Quỳ chỉ có thể nhìn mà không thể chạm.

Hồng Quỳ lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Nàng kinh hô: Ngươi làm sao có thể chạm vào ta.

Còn ngàn năm quỷ lực của ta đâu.

Nàng trước đó thật là có ý tưởng thừa dịp Cố Hàn Uyên chưa chuẩn bị, dùng ngàn năm quỷ lực của nàng làm cho Cố Hàn Uyên ngã nhào một cái.

Đáng tiếc quỷ lực đột nhiên không tìm thấy, khiến tính toán nhỏ nhặt của nàng rơi vào khoảng không.

Hơn nữa vấn đề càng lớn hơn còn đang chờ nàng.

Bởi vì Hồng Quỳ so với Cố Hàn Uyên lùn hơn rất nhiều, miễn cưỡng chỉ cao đến ngực hắn.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên đang bắt lấy mắt cá chân Hồng Quỳ đồng thời tiện tay nâng lên, lại khiến một màn đỏ rực kia trở nên càng thêm chói mắt.

Cố Hàn Uyên thấy thế không biết nói gì.

Dưới tình huống này vung chân đá người thực sự thích hợp sao.

Hồng Quỳ nàng không biết ư.

Cái đó không sao.

Dù sao cũng không thể trông cậy vào Quỷ Hồn có thể cảm nhận được nóng lạnh sao.

Hơn nữa rốt cuộc là mới vừa tỉnh lại, ít nhiều cũng sẽ có chút mơ hồ.

Bất quá tóm lại cũng có lúc phản ứng lại.

Hồng Quỳ khó có thể tin liếc nhìn chân ngọc trơn bóng bị Cố Hàn Uyên bắt lấy.

Sau đó có chút khó khăn cúi đầu nhìn thoáng qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt nàng đỏ bừng lên.

Cố Hàn Uyên đang tò mò Quỷ Hồn là làm thế nào để mình đỏ mặt.

Hồng Quỳ kinh hô một tiếng, xấu hổ và giận dữ vô cùng phẫn nộ quát: Ngươi mau buông tay ra.

Phát hiện mình bị Cố Hàn Uyên bắt lại không tránh thoát, trong lòng Hồng Quỳ đã có chút luống cuống.

Cố Hàn Uyên hơi lộ vẻ vô cùng kinh ngạc mà liếc nhìn Hồng Quỳ.

Nàng là Quỷ Hồn được không.

Cho dù có thể chạm vào, đó cũng là Linh Thể, chứ không phải thật nhục thân.

Xấu hổ như thế làm gì.

Cố Hàn Uyên phát hiện lòng xấu hổ của Hồng Quỳ dường như đặc biệt cao.

Có lẽ điều này cũng có liên quan đến ý nghĩa nàng đản sinh.

Long Quỳ không phải là cá thể đơn độc, có hai ý thức là Lam Quỳ và Hồng Quỳ.

Lam Quỳ là dáng vẻ vốn có của Long Quỳ, còn Hồng Quỳ là một loại nhân cách khác mà Long Quỳ tạo ra để bảo vệ chính nàng vào lúc bất lực nhất.

Nói là Nhất Thể Song Hồn cũng không chuẩn xác.

Phải nói là một hồn hai mặt mới đúng.

Cố Hàn Uyên từng cảm ứng được hai Kiếm Linh chính là hai ý thức độc lập của Long Quỳ.

Lam Quỳ e lệ là bởi vì bản tính nàng nhu nhược, nhát gan, nên trông qua luôn là một bộ dạng sợ sệt.

Đây cũng là vì sao trong kịch bản, Long Quỳ trước mặt Cảnh Thiên y phục không chỉnh tề, lại không thèm để ý chút nào.

Trên thực tế bởi vì khi còn sống được bảo hộ quá tốt, Long Quỳ không có quá nhiều khái niệm về sự xấu hổ.

Trái lại Hồng Quỳ.

Bởi vì là nhân cách ra đời để bảo vệ Long Quỳ nhu nhược, tính cách đanh đá đường hoàng.

Tính cách như vậy cũng có lòng tự trọng rất cao.

Người có lòng tự trọng cao, lòng xấu hổ tự nhiên cũng sẽ không thấp đi đâu.

Hơn nữa lòng xấu hổ bản thân cũng là một dạng tự bảo vệ mình.

Là một loại cơ chế nhắc nhở đối với bản thân trước khi biết bị tổn thương.

Long Quỳ đem tất cả sự tự bảo vệ mình đều ký thác vào Hồng Quỳ.

Kết quả tạo thành chính là lòng xấu hổ của Hồng Quỳ bùng nổ mạnh mẽ.

Bởi vậy khi phát giác bị Cố Hàn Uyên huyết nhận chủ, ô nhiễm, mới tức giận không kìm được như vậy.

Khi nhìn thấy ánh mắt thất lễ của Cố Hàn Uyên thì phản ứng mới có thể lớn đến vậy.

Bất quá phát giác Hồng Quỳ thú vị, Cố Hàn Uyên cũng càng thêm sẽ không bỏ qua.

Khóe miệng khẽ cong, có chút hứng thú trêu chọc nói: Nàng đây cũng không phải thái độ cầu người a.

Hồng Quỳ xấu hổ đến đỏ cả hai mắt, nhưng vẫn mạnh miệng giận dữ nói: Ai thèm đi cầu ngươi.

Vô sỉ.

Cầm thú.

Đăng đồ tử.

Dâm tặc.

Sắc phôi.

Hồng Quỳ mắng một tràng dài không thể truyền bá, hơn phân nửa cần làm mờ từ.

Cố Hàn Uyên nghe mà đầu đầy hắc tuyến.

Ngược lại không phải Hồng Quỳ mắng sai, nàng lại mắng ra tiếng lòng của không ít nữ tử khi lần đầu nhìn thấy Cố Hàn Uyên.

Khi các nàng còn chưa ái mộ Cố Hàn Uyên, sẽ không ít lần bị chiếm tiện nghi.

Đương nhiên đợi đến sau này hồi tưởng lại, ngược lại cũng coi là từng đoạn hồi ức thú vị đáng khắc ghi.

Cố Hàn Uyên cũng không tức giận, ngược lại thật tò mò Hồng Quỳ là từ đâu học được nhiều từ ngữ như vậy.

Chương 1210

Càng tò mò hơn là Long Quỳ theo Ma Kiếm cùng đến tay hắn trước đây đang ở vào khoảng thời gian nào.

Từ ma khí và lệ khí ẩn chứa trên Ma Kiếm mà xem.

Điều duy nhất có thể xác định là Ma Kiếm còn chưa bị Mộ Dung Tử Anh tinh lọc.

Còn như là thời kỳ lưu lạc giang hồ, hay là thời kỳ lần đầu tiên bị trấn ở đỉnh Tỏa Yêu Tháp, hoặc là thời kỳ để không ở Bất Chu Sơn, cũng không biết được.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên và Hồng Quỳ lần đầu gặp mặt cũng không mấy hữu hảo, cho dù đi hỏi cũng hơn nửa không hỏi ra được gì.

Cố Hàn Uyên cười dài nhìn Hồng Quỳ đang thở phì phò, bộ dáng vân đạm phong khinh kia dường như một chút cũng không bị lời mắng chửi giận dữ của nàng ảnh hưởng.

Như trước có chút hứng thú đánh giá nàng.

Một bộ dạng đang tìm tòi nghiên cứu rốt cuộc Quỷ Hồn và nhân thể khác nhau ở chỗ nào.

Hồng Quỳ lúc này đã có chút không gánh nổi.

Dưới tư thái xấu hổ như thế, thật sự trong mắt Cố Hàn Uyên không có nửa điểm bí mật nào có thể nói.

Huống chi Linh Thể này lại rất chân thực.

Ngoại trừ màu sắc khác biệt, nàng còn khiến Lam Quỳ cảm thấy phiền não theo.

Hai tay nhỏ bé che đầu không để ý thân thể, xấu hổ và giận dữ không ngớt hô: Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng buông.

Tuy quen biết Cố Hàn Uyên thời gian còn rất ngắn, thế nhưng Hồng Quỳ lại trưởng thành cực nhanh.

Biết trông cậy vào Cố Hàn Uyên vô sỉ có lòng thiện quá mức là không thực tế.

Bởi vậy dứt khoát cùng Cố Hàn Uyên nói đến điều kiện.

Theo Hồng Quỳ, Cố Hàn Uyên sẽ yêu cầu nàng không cản trở việc sử dụng Ma Kiếm nữa.

Quá đáng hơn một chút chính là muốn nàng phối hợp một chút khi đối địch.

Nàng tuy ít nhiều có chút không cam lòng, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc giằng co như thế này.

Đáng tiếc nàng còn đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khóe miệng độ cong cấp tốc mở rộng, trêu cười nói: Trước gọi một tiếng hảo ca ca cho ta nghe xem.

Bởi vì Cố Hàn Uyên không phải là kí chủ Ma Kiếm mà Long Quỳ mong muốn, lại thừa dịp nàng ngủ say nhỏ máu nhận chủ, nên độ hảo cảm ban đầu của Hồng Quỳ đối với Cố Hàn Uyên rất thấp.

Đồng thời tính cách Hồng Quỳ lại đanh đá, kiêu ngạo.

Nếu dùng phương thức thông thường đi lấy lòng nàng, chỉ biết đổi lấy sự khinh bỉ và giẫm đạp lên mặt mũi.

Cuối cùng, sẽ chỉ rơi vào kết quả đầy đất lông gà.

Cố Hàn Uyên chính là bởi vì nhìn thấu điểm này, nên dứt khoát lựa chọn trêu ghẹo.

Ngược lại độ hảo cảm đã quá thấp, không ngại thấp hơn một điểm.

Huống chi bị chán ghét dù sao cũng hơn việc không bị coi là chuyện gì to tát.

Dù sao bị chán ghét cũng có khả năng xoay chuyển mà.

Đương nhiên thưởng thức biểu tình xấu hổ kia của Hồng Quỳ cũng là chuyện khiến người ta thể xác và tinh thần vui thích.

Còn như thân thể Hồng Quỳ, ngoại trừ nhan sắc khác biệt với người khác có chút thú vị, kỳ thực không có bao nhiêu đáng xem.

Vốn là Hồng Quỳ yêu kiều tiểu linh lung, hình thể xen vào giữa thiếu nữ và la lỵ.

Thuộc về loại có chút điểm nhấn, nhưng không quá đầy đặn.

Cũng may trắng nõn chói mắt, ngược lại cũng không mất đi vẻ đẹp.

Cố Hàn Uyên ở bên kia đánh giá vóc người Hồng Quỳ, Hồng Quỳ lúc này lại sắp tức nổ tung.

Phải biết rằng từ Ca ca đối với Long Quỳ có ý nghĩa đặc biệt.

Nàng không nguyện chuyển thế, ký túc trong Ma Kiếm trở thành Kiếm Linh của Ma Kiếm chính là vì tìm được ca ca Long Dương chuyển thế của nàng.

Vượt qua ngàn năm chấp niệm và truy tìm.

Nhưng bây giờ lại muốn nàng gọi người khác là Ca ca.

Hơn nữa còn là loại hảo ca ca rõ ràng mang theo ý trêu ghẹo này.

Càng chưa nói người đó lại là Cố Hàn Uyên mà nàng chán ghét.

Hồng Quỳ không tức điên mới lạ.

Nàng không chút do dự bực tức nói: Si tâm vọng tưởng.

Hơn nữa trực giác của Hồng Quỷ lại rất bén nhạy.

Một chút biến hóa trong ánh mắt Cố Hàn Uyên rất nhanh liền bị nàng nắm bắt.

Hồng Quỷ khóe miệng khẽ giật, thở phì phò nói: Ngươi lại còn ghét bỏ.

Nàng chịu thiệt lớn như thế, kết quả Cố Hàn Uyên lại còn ghét bỏ nàng.

Đổi ai cũng phải giận điên người.

Nếu không phải quỷ lực đột nhiên không còn, nàng cần phải xuất ra lưỡi hái quỷ của nàng cho Cố Hàn Uyên một phen không thể.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng buồn cười.

Cũng đã là Quỷ Hồn, thế mà lại còn lưu ý chuyện như vậy.

Hồng Quỷ quá chân thực.

Chân thực đến mức không ai có thể coi nàng là Quỷ Hồn mà đối đãi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta đây cũng không phải ghét bỏ, chẳng qua là cảm thấy nàng tương lai khả kỳ.

Cùng Quỷ Hồn đàm luận tương lai.

Hồng Quỷ càng thêm tức giận.

Thế nhưng tiếp tục giằng co như thế cũng không phải là biện pháp.

Không thể làm gì khác, Hồng Quỷ chỉ phải cố nén tức giận nói: Đổi một điều kiện.

Tốt. cái gì đó, ta không gọi ra miệng được.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ, việc bắt Hồng Quỷ gọi ca ca quả thật có chút quá mức làm khó nàng.

Bởi vì chạm đến ranh giới cuối cùng của Hồng Quỳ, lúc này ngay cả lòng xấu hổ cũng bị cảm xúc phẫn nộ đè ép.

Cố Hàn Uyên rất rõ ràng ý nghĩa của từ Ca ca đối với Hồng Quỳ.

Thậm chí cảm thấy bắt Hồng Quỳ gọi tốt ba ba còn dễ hơn hảo ca ca một chút.

Có lẽ chờ đến khi Hồng Quỳ hô lên Hảo ca ca thì liền chứng minh nàng khuất phục.

Bất quá điều đó hiển nhiên không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Cố Hàn Uyên cũng không sốt ruột, vì vậy trầm ngâm chốc lát sau đó, giả vờ tiếc nuối khẽ thở dài: Được rồi, xem ra ta là không có cơ hội có thêm một cô muội muội.

Hồng Quỳ nghe vậy tức giận lật một cái bạch nhãn kiều tiếu.

Ca ca nhà ai lại đối đãi muội muội như thế.

Đều nhìn thấy nàng hết rồi.

Bất quá nàng thấy Cố Hàn Uyên có ý nhả ra, cũng không nhịn được trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Cố Hàn Uyên nhìn qua là không có ý định tiếp tục làm khó nàng.

Điều này khiến hảo cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên trong lòng tăng lên một chút xíu.

Dù sao vốn dĩ hảo cảm đã thấp, tăng lên tự nhiên cũng nhanh.

Đương nhiên cũng chỉ một chút xíu như vậy, không nhiều hơn.

Nàng vẫn còn đang cáu giận Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy thẹn như vậy, còn mưu toan làm hảo ca ca của nàng.

Cố Hàn Uyên không để ý tiểu tâm tư sống động kia của Hồng Quỳ, thi thi nhiên nói: Nàng đã không muốn làm muội muội của ta, vậy ta cũng chỉ đành coi nàng là Kiếm Linh mà dùng.

Hồng Quỳ nghe vậy ngạo kiều hừ nói: Như vậy không thể tốt hơn nữa.

Nếu như ngay từ đầu Cố Hàn Uyên liền nói muốn bắt Hồng Quỳ làm Kiếm Linh, nàng chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện, không thiếu được ngoài mặt đồng ý mà trong lòng không phục.

Chương 1211

Vậy mà lúc này nghe được Cố Hàn Uyên muốn đem nàng làm Kiếm Linh, ngược lại chỉ còn lại tâm tình may mắn.

Có thể thấy được hiệu ứng mở cửa sổ vẫn rất có đạo lý.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dáng tiểu ngạo kiều kia của Hồng Quỳ, không khỏi mỉm cười, trong con ngươi thêm mấy phần màu sắc hồi ức.

Đã từng Vân Nhi cũng là ngạo kiều như vậy đây này.

Có lẽ chính là bởi vì quan hệ với Vu Hành Vân, Cố Hàn Uyên đối với những thiếu nữ ngạo kiều rõ ràng đã lùi vào hoàn cảnh lại luôn đặc biệt khoan dung.

Hơi có chút ý tứ yêu ai yêu cả đường đi.

Hồng Quỳ đối với điều này tự nhiên không biết chuyện, chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên nhìn về phía ánh mắt nàng dường như trở nên nhu hòa vài phần.

Hết lần này tới lần khác lại hình như không phải đang nhìn nàng.

Mặc dù không biết vì sao, thế nhưng nàng lại không hiểu cảm thấy có chút khó chịu.

Cố Hàn Uyên không để ý sự biến hóa vi diệu trong tâm tình Hồng Quỳ, hơi có vẻ nghiêm nghị nói: Nàng đã bằng lòng làm Kiếm Linh của ta, vậy mệnh lệnh đầu tiên của ta chính là không có sự đồng ý của ta, không được tự ý trốn về trong Ma Kiếm.

Không cần nghĩ cũng biết Hồng Quỳ vừa đạt được tự do, tất nhiên sẽ nghĩ đến việc trốn vào trong Ma Kiếm không ra.

Nàng xác thực coi như chán ghét cũng không có biện pháp gì với Cố Hàn Uyên.

Đã như vậy, thẳng thắn đến mức nhắm mắt làm ngơ.

Cùng lắm thì không cản trở Cố Hàn Uyên sử dụng Ma Kiếm, làm tốt chức trách thân là Kiếm Linh là được.

Sống như vậy, nàng cũng không phải là chưa từng làm qua.

Trước đó cũng không thiếu người từng nắm giữ Ma Kiếm.

Chỉ bất quá đại đa số rất nhanh sẽ bị ma khí và lệ khí của Ma Kiếm ăn mòn, sống không được bao lâu.

Hồng Quỳ cũng muốn âm thầm nguyền rủa Cố Hàn Uyên vì bị Ma Kiếm ăn mòn mà sớm một chút kết thúc.

Như vậy nàng có thể sớm một chút thoát ly sự khống chế của Cố Hàn Uyên, đi tìm ca ca Long Dương chuyển thế của nàng.

Đáng tiếc Hồng Quỳ không biết đây không phải là thế giới Tiên Kiếm nguyên bản của nàng, Long Dương chuyển thế tự nhiên cũng liền không thể nào nói tới.

Hơn nữa chỉ nhìn hiệu quả tinh lọc của Hàn Nguyệt Kiếm Hạp đối với Ma Kiếm, nàng cũng biết gửi hy vọng vào Cố Hàn Uyên bị Ma Kiếm ăn mòn là không hiện thực.

Đã biết.

Hồng Quỳ rầu rĩ không vui đáp ứng.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thỏa mãn mỉm cười, thả ra mắt cá chân Long Quỳ vẫn bị hắn nắm.

Cũng may Hồng Quỳ không phải thật nhục thân, bằng không đứng thẳng lâu như vậy, đã sớm đứng không vững.

Bị Cố Hàn Uyên buông ra, Hồng Quỳ cấp tốc lùi ra phía sau, kéo dài khoảng cách.

Trước đó cách gần như vậy, nàng đều nhanh khó chịu chết rồi.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên chỉ nói không cho phép nàng trở lại trong Ma Kiếm, chứ không nói không cho phép nàng tránh xa một chút.

Di.

Hồng Quỳ bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh nghi.

Ngay sau đó thân hình của nàng liền dần dần nhạt đi, cho đến biến mất.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, hơi có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Hắn có thể cảm ứng được Hồng Quỳ vẫn còn ở tại chỗ, chỉ là thân hình tiêu thất, trở nên mắt thường không thể nhận ra.

Ẩn hình vốn là năng lực thiên phú của quỷ hồn, khi Hồng Quỳ bị Cố Hàn Uyên nắm, quả thực không dùng được năng lực gì.

Nhưng là khi nàng bị Cố Hàn Uyên buông ra, bởi vì không muốn vẫn bị nhìn chằm chằm, liền vô ý thức ẩn hình.

Không nghĩ tới dĩ nhiên mười phần thuận lợi.

Quả thực thật giống như nàng trước đó không có chút năng lực phản kháng nào là giả vậy.

Hồng Quỳ thấy ẩn hình hữu hiệu, nhất thời đắc ý cười nói: Ngươi chỉ nói không cho ta trở về Ma Kiếm, chứ không nói không cho phép ta ẩn hình a.

Trước mặt Cố Hàn Uyên kinh ngạc lâu như vậy, rốt cuộc nàng đã thành công lừa Cố Hàn Uyên một lần, tự nhiên đắc ý phi thường.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lúc này lại vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, cổ quái nói: Người khác nhìn không thấy không phải là trần trụi sao.

Tấm tắc, không nghĩ tới nàng lại còn thích như vậy lâu.

Hồng Quỳ tuy hiểu biết không ít, thế nhưng những lời Cố Hàn Uyên nói hiển nhiên không nằm trong kho kiến thức của nàng.

Vì vậy, nàng ngẩn ngơ một lúc lâu mới kịp phản ứng Cố Hàn Uyên nói mê là chỉ cái gì.

Tuy không nhìn thấy thân hình Hồng Quỳ, thế nhưng lúc này gương mặt diễm lệ của nàng đỏ bừng.

Hồng Quỳ ngượng ngùng và tức giận không ngừng kêu lên: Ai lại có loại mê hoặc này nữa sao.

Quỷ lực của ta biến mất, Ma Kiếm cũng không có linh khí có thể mượn dùng, không thể biến ra xiêm y.

Ngươi còn không cho phép ta trở về Ma Kiếm.

Chẳng lẽ ngươi muốn ta cứ như vậy mà đi theo bên cạnh ngươi sao.

Hồng Quỳ càng nghĩ càng thấy uất ức.

Trong ngàn năm từ khi ra đời, nàng chưa từng chịu ủy khuất lớn đến vậy.

Hồng Quỳ không kìm được mà hít mũi một cái, trong giọng nói thêm vài phần sắp khóc.

Nàng vốn tưởng rằng sự yếu đuối của mình sẽ bị Cố Hàn Uyên nhân cơ hội trêu ghẹo, cười nhạo.

Dù sao ở chung đến bây giờ, nàng đã đủ nhận thức được sự xấu xa của Cố Hàn Uyên.

Tuyệt không giống như dáng vẻ biết thông cảm, thấu hiểu lòng người.

Nhưng điều khiến nàng ngoài dự liệu là, Cố Hàn Uyên lúc này lại áy náy và ấm áp nói: Đây cũng là ta sơ sót, xin lỗi.

Hồng Quỳ vẫn đang ẩn thân, kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đang áy náy nói chuyện với nàng, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Nụ cười ôn hòa, thái độ hữu thiện đang áy náy nói chuyện với nàng kia, thật sự là cùng một người với kẻ trước đó đã khi dễ nàng đến c·hết sao.

Sự tương phản quá lớn khiến nàng lúc này không khỏi thất thần.

Đồng thời càng nhiều hơn là không biết phải làm sao.

Mãi mới lấy lại tinh thần, Hồng Quỳ có chút không tự nhiên nói: Chúng ta dù sao còn chưa quen, có chút sơ sẩy cũng là bình thường.

Hồng Quỳ, người đã bị Cố Hàn Uyên PUA mà không hay biết, lại còn biện hộ giúp hắn một câu.

Cố Hàn Uyên cười thầm, nhưng sắc mặt vẫn không đổi nói: Đây là ta bồi tội, ngươi xem thử có thích không.

Nói rồi, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một bộ cung trang Lưu tiên quần màu lam thủy tuyệt đẹp, lộng lẫy.

Hồng Quỳ vốn cũng không để ý, chỉ là vì hiếu kỳ cái gọi là bồi tội của Cố Hàn Uyên là chỉ cái gì mới tỉ mỉ quan sát một chút.

Kết quả khi nàng thấy rõ sau đó thì không kìm được thốt lên tiếng kinh hãi: Lưu tiên quần.

Lưu tiên quần là bộ y phục Long Quỳ khi còn sống thường mặc nhất, cũng là bộ yêu thích nhất.

Ý nghĩa của nó đối với nàng tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Cố Hàn Uyên giả vờ không biết, vô cùng kinh ngạc hỏi: Ồ.

Ngươi biết Lưu tiên quần ư.

Thích không.

Ừm.

Trong giọng nói của Hồng Quỳ cảm xúc có vẻ hơi phức tạp.

Nàng vốn tưởng rằng dù có lần nữa gặp lại Lưu tiên quần thì cũng là do ca ca Long Dương chuyển thế tìm cho nàng.

Không ngờ lại bị Cố Hàn Uyên thuận tay lấy ra để bồi tội cho nàng.

Duyên phận trùng hợp như vậy khiến nàng đột nhiên cảm giác được Cố Hàn Uyên sẽ trở thành Ma Kiếm ký chủ có lẽ cũng là một vòng luân hồi của vận mệnh.

Thế nên, dù Cố Hàn Uyên hỏi nàng có thích không, nàng cũng khó có thể thẳng thắn đồng ý.

Cố Hàn Uyên không truy hỏi Hồng Quỳ tại sao lại nhận ra Lưu tiên quần, mà ôn hòa mỉm cười hỏi: Thích là tốt rồi, tặng cho ngươi.

Hồng Quỳ vẫn đang ẩn thân, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Chỉ vì Lưu tiên quần còn có một tầng ý nghĩa.

Trong trí nhớ của nàng, Lưu tiên quần có hai bộ.

Một bộ màu xanh lam nhạt, trong veo như mộng ảo.

Chương 1212

Một bộ màu xanh da trời, thâm lam như bảo thạch.

Năm đó khi Khương quốc chưa diệt vong, bộ màu đậm là Long Dương chuẩn bị cho Thái Tử Phi tương lai của mình, bộ màu nhạt thì dành cho Long Quỳ Công Chúa.

Sau này Khương quốc diệt vong, Long Dương t·ử t·rận, Long Quỳ nhảy vào lò luyện kiếm t·ự s·át, Lưu tiên quần màu xanh lam nhạt cũng bị thiêu hủy cùng nhục thân của nàng.

Nếu như lúc này bộ Lưu tiên quần màu xanh da trời mà Cố Hàn Uyên tặng cho nàng chính là Long Dương chuyển thế tìm được, đó chính là kết quả tốt hơn không thể tả.

Vốn dĩ, bộ Lưu tiên quần màu xanh da trời này phải là cho Thái Tử Phi mặc, giờ lại mặc lên người nàng, chẳng phải vừa hay thỏa mãn ảo tưởng về ca ca Long Dương mà nàng hằng yêu tha thiết sao.

Kết quả khi bộ Lưu tiên quần màu xanh da trời này lại là do Cố Hàn Uyên đưa cho nàng, toàn bộ ý nghĩa liền thay đổi.

Nàng không hiểu có loại ảo giác cổ quái như thể nàng đang bị Cố Hàn Uyên cướp đoạt tình yêu từ tay Long Dương.

Vì vậy, nàng vô cùng do dự không biết có nên nhận Lưu tiên quần từ tay Cố Hàn Uyên hay không.

Thế nhưng lúc này Cố Hàn Uyên lại bỗng nhiên nói: Chờ chút, còn thiếu một chút.

Dứt lời, trong ánh mắt tò mò của Hồng Quỳ, hắn rót linh lực vào Lưu tiên quần trong tay.

Chỉ thấy bộ Lưu tiên quần màu xanh da trời vốn có bị nhuộm thành màu hồng tươi đẹp.

Trong cốt truyện, khi Hồng Quỳ hiện thân, Lưu tiên quần sẽ biến thành màu đỏ do nàng dùng quỷ lực bản thân biến hóa.

Tuy bộ Lưu tiên quần đó là chí bảo cung đình bất hủ, nhưng xét đến cùng vẫn là vật phàm, nếu không cũng sẽ không bị thiêu hủy cùng lò đúc kiếm.

Mà bộ Lưu tiên quần trong tay Cố Hàn Uyên đây lại là sản phẩm của hệ thống.

Bất hủ chỉ là cơ sở.

Bất xâm thủy hỏa, bất nhập đao thương, bất nhiễm trần ai.

Thậm chí có thể căn cứ tâm ý dùng linh khí thay đổi nhan sắc, kiểu dáng và độ dài, đã có thể được xem là vật phẩm tiên gia.

Nếu là sản phẩm của hệ thống, thì Lưu tiên quần có thể sản xuất hàng loạt.

Vì vậy, kỳ thực Hoàng Dung và Vu Hành Vân cũng đều có một bộ.

Điều khiến Vu Hành Vân yêu thích nhất về nó là.

Dù sao có thể biến đổi độ dài, sẽ khiến nàng tiết kiệm rất nhiều phiền phức.

Ừm, chuyện Hoàng Dung và Vu Hành Vân cũng đều có một bộ Lưu tiên quần thì không thể báo cho Hồng Quỳ.

Nếu không thì tám chín phần mười là nàng sẽ tức giận.

Lúc này, Hồng Quỳ sực tỉnh, vô thức lẩm bẩm nói: Hóa ra không phải cùng một món Không hiểu sao, trong lòng nàng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như không phải cùng một món, mặc vào cũng không có nhiều áp lực tâm lý đến vậy.

Cố Hàn Uyên giả vờ không hiểu hỏi: Cái gì không phải cùng một món.

Không có Không có gì.

Hồng Quỳ dù biết Cố Hàn Uyên không nhìn thấy nàng, cũng theo bản năng tránh ánh mắt.

Những tâm tư nhỏ bé ấy của nàng đều không tiện nói cho người ngoài biết.

Đáy mắt Cố Hàn Uyên lướt qua một tia thâm ý.

Sau đó bất động thanh sắc, ôn hòa nói: Ta cảm thấy vẫn là màu hồng càng thêm thích hợp ngươi một chút.

Nghe nói như thế, Hồng Quỳ chỉ cảm thấy dường như tim đập nhanh thêm vài phần.

Rõ ràng thân là quỷ hồn, nàng căn bản không có nhục thân thật sự.

Thế nhưng linh hồn cũng không vì nàng không có nhục thân mà không phản ứng.

Ý nghĩa tồn tại của nàng là để bảo vệ Long Quỳ bản thể yếu đuối, tức Lam Quỳ.

Tuy thỉnh thoảng cũng có nhiều tâm tư nhỏ, ví dụ như tìm được Long Dương chuyển thế và ở bên hắn.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người không phải vì Long Quỳ bản thể mà quan tâm đến nàng, một ý thức được sinh ra chỉ để bảo vệ bản thể Long Quỳ.

Ngay cả Long Dương chuyển thế e rằng cũng chỉ coi nàng là vật phẩm kèm theo của Long Quỳ mà thôi.

Vì vậy, dù Cố Hàn Uyên chỉ là chủ động cải biến nhan sắc Lưu tiên quần, chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng khiến nàng vô cùng xúc động.

Hồng Quỳ giọng nói nhỏ đến không nghe thấy, có chút không tự nhiên nói một tiếng Cảm ơn từ tay Cố Hàn Uyên nhận lấy Lưu tiên quần đã biến thành đỏ tươi.

Cố Hàn Uyên mang theo ý cười, có chút hứng thú nhìn bộ Lưu tiên quần sau khi Hồng Quỳ nhận lấy cũng biến thành ẩn hình.

Hiệu quả ẩn hình này còn thực dụng hơn so với dự liệu của hắn.

Có lẽ có thể mượn Hồng Quỳ đang ẩn hình để làm không ít chuyện.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, lời lầm bầm tự nói khẽ của Hồng Quỳ lại khiến hắn hơi nhíu mày.

Hắn tuy rất đáng ghét, nhưng lại không phải ghét bỏ đến mức đó.

Tiểu Quỳ tại sao lại sợ hãi hắn như vậy.

Ý thức đều co lại sâu trong linh hồn không chịu xuất hiện.

Thông tin mà Hồng Quỳ vô tình tiết lộ lại khiến Cố Hàn Uyên hơi nhíu mày, có chút hoang mang không hiểu.

Tiểu Quỳ chắc chắn là Long Quỳ bản thể, tức Lam Quỳ.

Nếu chỉ ghét bỏ, chống cự hắn như Hồng Quỳ thì cũng là chuyện thường tình.

Thế nhưng Long Quỳ tại sao lại sợ hắn.

Ghét bỏ và sợ hãi không phải cùng một ý nghĩa.

Hắn đã làm gì mà khiến Long Quỳ sợ hãi sao.

Cũng không thể chỉ vì nơi đây t·hi t·hể khắp nơi mà thôi.

Long Quỳ dù có yếu đuối, thiện lương đến mấy, ký túc trong Ma Kiếm cũng đã thường thấy sinh tử.

Có lẽ sẽ càng thêm ghét bỏ hắn, nhưng không nên sợ hãi mới đúng.

Cố Hàn Uyên cảm thấy trên người Long Quỳ có lẽ còn có bí mật mà hắn không hề hay biết.

Chỉ là bí mật này cụ thể là gì, hắn nhất thời cũng không đoán ra.

Trực giác của Cố Hàn Uyên mách bảo có thể liên quan đến phong ấn tầng thứ ba của Ma Kiếm.

Hắn liếc nhìn số phản phái điểm cần thiết để giải phong ấn tầng thứ ba, trong lòng không khỏi cạn lời.

Năm trăm ngàn.

Số phản phái điểm mà Cố Hàn Uyên tích lũy rất lâu sau lần tiêu hao trước cũng chỉ vừa vặn đạt được con số này.

Giải trừ phong ấn tầng thứ hai của Ma Kiếm còn tiêu hao mười vạn.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên để tiến thêm một bước dung hợp và thăng cấp Vạn Tượng Âm Dương Quyết vẫn không thể không trao đổi một bản công pháp quý giá không thuộc về thế giới này.

Phản phái điểm nhìn thì có vẻ không ít, trên thực tế bây giờ mỗi khoản chi tiêu thật sự có tác dụng đối với hắn đều không thể thiếu.

Trước đó lại là sát nhân tru tâm Chuyển Luân Vương và Lục Trúc, lại là đánh c·hết Vô Tưởng, lại là cải biến vận mệnh của Giang A Sinh.

Một trận gây chuyện, không tính đến sự đóng góp của Tằng Tĩnh, hệ thống cũng mới kết toán cho hắn không đến năm vạn phản phái điểm.

Trong đó, việc cải biến vận mệnh của Giang A Sinh còn chiếm phần lớn.

Trong phán định của hệ thống loại sắc hiệp này, gây chuyện xa xa không hiệu quả bằng việc cày phản phái điểm từ các cô gái.

Mới vừa hắn chỉ một phen trêu ghẹo, PUA, và đảo ngược cảm nhận đối với Hồng Quỳ, khiến độ hảo cảm tăng cao đã mang lại cho hắn khoảng hơn sáu ngàn phản phái điểm.

Đồng thời chứng minh Long Quỳ có dung nhan và thiên tư cao, lại là một trong những nhân vật nữ chính.

Mặt khác cũng chứng minh rằng việc cày phản phái điểm từ các cô gái hiệu quả hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Hồng Quỳ và Lam Quỳ có lẽ còn được tính toán riêng.

Chương 1213

Vì vậy, trong mắt Cố Hàn Uyên, nàng chính là một kho báu.

Đáng tiếc Lam Quỳ tạm thời ẩn mình không chịu xuất hiện.

Hơn nữa, theo lời Hồng Quỳ, e rằng trong thời gian ngắn Lam Quỳ đều không thể xuất hiện và gặp mặt hắn.

Cố Hàn Uyên khó chịu thầm than một tiếng.

Tạm thời cũng chỉ có thể gác lại chuyện giải phong ấn tầng thứ ba của Ma Kiếm.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình, chỉ thấy nơi vốn không một bóng người bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều, đỏ tươi.

Một thân cung trang váy dài màu hỏa hồng tinh xảo, hoa lệ, tôn lên thân hình Hồng Quỳ, khiến gương mặt vốn thiên về thanh thuần tuyệt mỹ của nàng dường như trong nháy mắt trở nên kiều diễm hơn rất nhiều.

Có lẽ như vậy nàng mới là càng hoàn chỉnh, trong lúc nhất thời xinh đẹp không thể tả đến mức khiến người ta bỏ qua tư thái quá mức nhỏ nhắn, gầy gò của nàng.

Gương mặt tuyệt mỹ hơi ửng hồng mang theo ý cười duyên dáng.

Mà mặc vào Lưu tiên quần, Hồng Quỳ lúc này cũng đang có tâm trạng rất tốt.

Nàng không kìm được mà xoay một vòng trước mặt Cố Hàn Uyên, dường như muốn để hắn chiêm ngưỡng rõ hơn một chút.

Nhìn ánh mắt hơi thất thần của Cố Hàn Uyên, nàng đắc ý cười nói: Trông có đẹp không.

Khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên hơi gật đầu sau đó, nàng hừ nhẹ một tiếng, cười nói: Hanh, ta nào phải cố ý mặc cho ngươi xem.

Chẳng qua là cảm thấy dù sao đây cũng là Lưu tiên quần mà ngươi tặng ta, ít ra cũng nên để ngươi biết thế nào là đáng giá chứ.

Giọng điệu kiêu ngạo đúng chuẩn của Hồng Quỳ khiến Cố Hàn Uyên lấy lại tinh thần.

Cố Hàn Uyên trong lòng buồn cười đồng thời cũng không khỏi cảm thán Long Quỳ không hổ là minh châu sáng chói nhất của Cổ Khương Quốc.

Dù còn có chút ngây thơ, nhưng dung mạo như vậy, quả là hiếm thấy trên đời.

Cố Hàn Uyên càng nghĩ càng thấy lòng mình hừng hực, muốn đem Long Quỳ Vô luận là Hồng Quỳ hay Lam Quỳ đều cải biến thành hình dạng chỉ thuộc về hắn.

Lúc này Hồng Quỳ đột nhiên giơ tay xoa xoa hai cánh tay, vẻ mặt ghét bỏ nói: Ngươi mới vừa suy nghĩ cái gì.

Sao ánh mắt ngươi lại trở nên đáng ghét vậy.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ khẽ cười.

Điểm này của nữ tử có trực giác nhạy bén thật không tốt.

Tùy tiện có ý đồ xấu gì, nàng đều có thể trực giác được.

Hắn giả vờ nghiêm túc nói: Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không nói cho Hồng Quỳ rằng mình đang nghĩ đến việc cởi bỏ Lưu tiên quần mà hắn vừa tặng nàng.

Hồng Quỳ nghe vậy giật mình, nghi hoặc không hiểu hỏi: Ta vừa rồi đang nghĩ, sau này khi có người ngoài ở đây, ngươi vẫn nên ẩn thân đi.

Vì sao.

Trong suy nghĩ của nàng, nếu như cứ luôn muốn ẩn thân, vậy chi bằng dứt khoát để nàng trở lại Ma Kiếm luôn cho rồi.

Cùng lắm thì tùy ngươi triệu hoán.

Cố Hàn Uyên phảng phất nhìn thấu tâm tư của nàng, thâm trầm nói: Bởi vì ta muốn có thể nhìn thấy ngươi, dù không nhìn thấy được lúc nào cũng có thể cảm giác được ngươi ở bên cạnh.

Ta lại không muốn để người khác nhìn thấy ngươi, Kiếm Linh xinh đẹp như vậy bị người ta liếc mắt nhìn, ta đều cảm thấy thiệt thòi.

Lời nói gần như thổ lộ tâm tình này khiến Hồng Quỳ, một người chưa từng có kinh nghiệm, trong nháy mắt đỏ bừng mặt.

Ấp úng Ngươi ngươi nửa ngày cũng không nói ra được câu nào hoàn chỉnh.

Nàng rất muốn hỏi một câu Ngươi có phải thích ta không.

Thế nhưng lời đến khóe miệng lại biến thành câu ghét bỏ: Ngươi thậm chí ngay cả giấm của Kiếm Linh cũng ăn ư.

Không chỉ là Kiếm Linh, nàng vẫn là Quỷ Hồn.

Cho nên mới hiện ra Cố Hàn Uyên đặc biệt đến lạ.

Là người đặc biệt nhất nàng từng gặp trong ngàn năm qua.

Rất đáng ghét, nhưng lại không phải ghét bỏ đến mức đó.

Càng chưa nói mặc dù nàng chỉ là Quỷ Hồn Linh Thể không có nhục thân, nhưng Cố Hàn Uyên cũng là người duy nhất nhìn thấy thân thể nàng.

Đó là bảo vật quý giá ngay cả ca ca Long Dương của nàng cũng chưa từng có cơ hội nhìn thấy.

Đây cũng là lý do tại sao miệng nàng thì chống cự, nhưng thân thể lại đặc biệt ngoan ngoãn.

Mối liên hệ đặc biệt này, từ ngàn năm nay, chỉ có duy nhất một phần.

Cố Hàn Uyên khẽ cười, giả vờ bất đắc dĩ nói: Không có biện pháp, ai bảo Kiếm Linh nhà ta đáng yêu như vậy, lại còn là một tiểu mỹ nhân nữa chứ.

Hồng Quỳ hiển nhiên đối với loại lời khen trực tiếp này có chút khó có thể đối phó.

Ngượng ngùng quay mặt đi, lẩm bẩm nói: Nếu biết ta tốt, sau này hãy đối tốt với ta hơn một chút.

Nàng vẫn còn để bụng chuyện mình bị Cố Hàn Uyên khi dễ trước đó.

Vừa nghĩ đến lại vừa xấu hổ.

Nhưng trớ trêu thay, bầu không khí hữu hảo, hài hòa hiện tại lại khiến nàng không tức giận nổi, thế nên chỉ còn lại sự ngượng ngùng.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú đánh giá gò má tinh xảo đỏ đến tận mang tai của Hồng Quỳ, cảm thán sự thần kỳ của Quỷ Hồn Linh Thể.

Ngay cả phản ứng tinh tế như đỏ mặt cũng có, vậy những phản ứng sinh lý khác cũng có chứ.

Tấm tắc, không biết cùng Quỷ Hồn song tu sẽ là trải nghiệm như thế nào.

Cố Hàn Uyên trong lòng càng suy tính, ngoài mặt lại vô cùng nghiêm túc nói: Chính thức làm quen một chút.

Ta tên Cố Hàn Uyên, Ma Kiếm ký chủ.

Sau này quãng đời còn lại xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Hồng Quỳ kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên với thần tình đặc biệt nghiêm túc lúc này, vô thức đáp lại: Ta là Hồng Quỳ, Ma Kiếm Kiếm Linh.

Xin xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Chẳng hiểu vì sao, nàng không muốn dùng Long Quỳ để giới thiệu bản thân.

Ít nhất trước mặt Cố Hàn Uyên, nàng chỉ muốn làm Hồng Quỳ.

Hồng Quỳ trong lòng nhất thời thêm vài phần buồn vu vơ, lầm bầm một tiếng: Hồng Quỳ nhìn như là hiểu biết nhiều hơn so với Lam Quỳ, cũng thành thục hơn.

Dù sao, Hồng Quỳ với tư cách là nhân cách được sinh ra để bảo vệ Long Quỳ bản thể, tần suất xuất hiện càng nhiều.

Nhưng trên thực tế vẫn thuộc phạm trù chưa rành thế sự.

Chỉ là trong tình huống bình thường đều bị tính cách đanh đá, khoe khoang của nàng che giấu.

Phán đoán trước đó của Cố Hàn Uyên là đúng.

Dòng thời gian mà Long Quỳ đang ở chính là thời kỳ Bất Chu Sơn chưa bị Mộ Dung Tử Anh tinh luyện.

Trước khi gặp mặt Mộ Dung Tử Anh, Long Quỳ chưa từng hiện thân trước mặt người khác.

Thế nên, vài vị Ma Kiếm ký chủ trước đây thậm chí còn không biết Ma Kiếm có tồn tại Kiếm Linh.

Những kiến thức liên quan đến con người mà Hồng Quỳ có được, đại thể đều là thông qua việc bí mật quan sát các Ma Kiếm ký chủ.

Còn như tuyệt đại đa số thời gian trong ngàn năm qua, chẳng qua là trải qua trong tu luyện mà thôi.

Trông cậy vào nàng đa mưu túc trí như chính mình với thời gian tồn tại lâu dài như vậy là một việc không thực tế.

Hơn nữa, Lam Quỳ vì sợ Cố Hàn Uyên, ý thức chật vật ẩn sâu trong linh hồn không chịu xuất hiện.

Hồng Quỳ lại chẳng hề để ý mà vui cười tức giận mắng với Cố Hàn Uyên.

Từ điều này cũng có thể nhìn ra ký ức mà Hồng Quỳ kế thừa từ Long Quỳ hiển nhiên là không hoàn chỉnh.

Thế nên, Hồng Quỳ nhất thời không cẩn thận đã bị Cố Hàn Uyên PUA đến mức không biết phương hướng.

Hồng Quỳ vừa coi Cố Hàn Uyên là ký chủ khá đặc biệt, đồng thời cũng có thêm rất nhiều tâm tư phức tạp mà trước đây chưa từng có.

Ví dụ như không tự chủ được mà bắt đầu mong chờ quãng thời gian sau này mình đi theo Cố Hàn Uyên, Ma Kiếm ký chủ.

Nàng có dự cảm lúc đó sẽ thú vị hơn rất nhiều so với ngàn năm tu hành cô độc trước đây của mình.

Mặc dù hiện trạng không có lực lượng khiến nàng rất phiền lòng.

Hồng Quỳ thậm chí không tự chủ được mà lo lắng vấn đề người và quỷ khác đường.

Nói một cách đơn giản nhất.

Thọ mệnh của con người có giới hạn.

Mà xem như Quỷ Hồn, nàng chỉ cần không bị tiêu diệt thì có thể tiếp tục tu luyện, tồn tại.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên có thể thành tiên hay không.

Còn như trở thành Quỷ Tu thì càng cần cơ duyên xảo hợp.

Chương 1214

Nếu như là lúc mới nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng ước gì Cố Hàn Uyên sớm cạn thọ mệnh.

Như vậy nàng có thể có lại tự do, đi chờ đợi một Ma Kiếm ký chủ có thể là Long Dương chuyển thế.

Thế nhưng lúc này, Hồng Quỳ nghĩ đến cuối cùng cũng sẽ có một ngày vì vấn đề thọ mệnh mà chia lìa, nàng liền không hiểu có một cảm giác luyến tiếc nhàn nhạt.

Có lẽ sẽ không còn ai khác nhìn thấu nàng, lại còn quan tâm nàng đến mức vì không có chứng cứ mà ăn giấm chua.

Muội muội của Long Dương là Long Quỳ.

Hồng Quỳ là Long Quỳ, nhưng Long Quỳ cũng không phải Hồng Quỳ.

Dưới sự dẫn đường có chủ ý của Cố Hàn Uyên, Hồng Quỳ đang nảy mầm ý thức của chính mình.

Còn như cuối cùng sẽ phát triển theo hướng nào, thì phải đợi thời gian chứng kiến.

Đương nhiên, đối với Cố Hàn Uyên tham lam mà nói, hắn chỉ sẽ lựa chọn tất cả đều muốn.

Vô luận là Hồng Quỳ hay Lam Quỳ, hắn một cái cũng không muốn buông tha.

Việc đào sâu, suy đoán tin tức và tình báo từ những chi tiết nhỏ là điều Cố Hàn Uyên vô cùng am hiểu.

Nếu không thì khi phát hiện Hồng Quỳ kỳ thực đơn thuần ngoài ý muốn, hắn sẽ không chút do dự mà xác định phương thức công lược.

Rõ ràng trêu ghẹo Hồng Quỳ, chiếm rất nhiều tiện nghi, nhưng cuối cùng lại đảo ngược cảm nhận của nàng.

Cố Hàn Uyên trong lòng có một suy đoán, hắn e rằng cùng Long Quỳ tồn tại một liên hệ nào đó.

Nếu không thì Lam Quỳ sẽ không sợ hãi hắn đến vậy.

Hơn nữa, trước đó khi hắn nhìn thấy Hồng Quỳ thay Lưu tiên quần mà thất thần không chỉ riêng vì vẻ đẹp tuyệt mỹ của Hồng Quỳ.

Hồng Quỳ tuy đẹp, chẳng lẽ còn có thể đẹp hơn Hoàng Dung, Vu Hành Vân và Yêu Nguyệt sao.

Huống hồ Hồng Quỳ nhìn qua còn hơi ngây ngô.

Điều thật sự khiến Cố Hàn Uyên thất thần là trong lòng không rõ một loại cảm giác quen thuộc cùng khao khát đột nhiên muốn chiếm làm của riêng.

Đáng tiếc điều này vẫn chỉ có thể tạm gác lại, giống như phong ấn tầng thứ ba của Ma Kiếm.

Cố Hàn Uyên lấy lại tinh thần, khẽ nói: Đến lúc làm chính sự rồi.

Hồng Quỳ nghe vậy tò mò hỏi: Chính sự gì.

Có liên quan đến những t·hi t·hể khắp nơi này sao.

Nếu như lúc này ở đây là Lam Quỳ thiện lương thì có lẽ còn có chút không đành lòng.

Thế nhưng đối với Hồng Quỳ, người vốn là quỷ hồn ngay từ khi sinh ra mà nói, sinh tử của người bình thường căn bản không thể gây cho nàng nửa điểm xúc động, lại càng không có lòng đồng cảm.

Nhiều lắm thì chỉ cảm thấy trạng thái c·hết của những t·hi t·hể trước mắt có chút ghê tởm.

Nhất là t·hi t·hể của các sát thủ Hắc Thạch bị Pháp Thân Nộ Mục Kim Cương của Vô Tưởng đập c·hết.

Hầu như chúng đều nát bấy như một đống bùn nhão.

Thịt vụn cùng vết máu đầy đất đối với một thiếu nữ ưa sạch sẽ mà nói, tự nhiên là vô cùng ghét bỏ.

Hồng Quỳ lẵng lặng theo sau lưng Cố Hàn Uyên, cẩn thận từng li từng tí đặt chân, bộ dạng sợ rằng Lưu tiên quần sẽ bị vấy bẩn.

Cố Hàn Uyên thấy buồn cười, liền thẳng thắn đi tới một tay ôm ngang nàng lên.

Ai da.

Ngươi muốn làm gì.

Hồng Quỳ kinh hô một tiếng, gương mặt diễm lệ nổi lên một đóa mây hồng sắc hoa hồng.

Nàng bị cái ôm ấm áp của Cố Hàn Uyên lại một lần nữa khiến nàng có ảo giác tim đập thình thịch.

Không khỏi thầm nghĩ trong lòng một tiếng: Đây chính là hơi ấm của con người sao.

Làm.

Hả.

Hồng Quỳ có chút mơ hồ.

Hiển nhiên không hiểu trò đùa của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nét mặt Cố Hàn Uyên vẫn tươi cười, nhưng trong lòng lại âm thầm cau mày.

Cái cảm giác không rõ muốn chiếm làm của riêng này lại đang âm thầm quấy nhiễu.

May mắn là ảnh hưởng không lớn, rất dễ dàng có thể trấn áp xuống.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Hồng Quỳ còn có chút mơ hồ đi tới trước t·hi t·hể Vô Tưởng, lấy ra Phệ Hồn.

Nếu nói Ma Kiếm là hiếm khi được dùng, thì Phệ Hồn chính là hoàn toàn bị lạnh nhạt.

Bất quá hôm nay ngược lại là có đất dụng võ.

Cố Hàn Uyên dẫn dắt Hung Lệ Chi Khí bên trong Phệ Hồn bổ sung cho t·hi t·hể Vô Tưởng.

Hồng Quỳ tò mò hỏi: Đây là người hàng xóm kỳ lạ của ta à.

Phệ Hồn và Ma Kiếm ở cùng nhau trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp, chẳng phải chính là hàng xóm rồi sao.

Cố Hàn Uyên một tay điều khiển Phệ Hồn, một bên khẽ cười hỏi: Chỗ nào kỳ quái.

Phệ Hồn được tạo thành do Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn dung hợp.

Nhiếp Hồn có công năng tụ Quỷ Lệ khí.

Nói nghiêm chỉnh thì thậm chí có thể khắc chế Hồng Quỳ.

Vì vậy, nàng cảm thấy kỳ lạ cũng rất bình thường.

Nhưng Hồng Quỳ nói kỳ lạ cũng không phải chỉ Phệ Hồn bản thân.

Nàng đôi lông mày thanh tú cau lại nói: Có đôi khi nó lại đột nhiên gây ra động tĩnh rất lớn, khiến người ta ngủ không yên.

Long Quỳ trong giấc ngủ mê cũng không phải là không có cảm giác với thế giới bên ngoài.

Bằng không nàng làm sao xác định mình có tìm được Long Dương chuyển thế hay không.

Đương nhiên, cảm giác đó vô cùng mơ hồ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi kinh ngạc liếc nhìn Phệ Hồn trong tay.

Giờ khắc này, nó khéo léo thật sự không giống một kiện Tà Tính Pháp Bảo.

Đừng nói chi là lại như lời Hồng Quỳ nói mà khiến nàng ngủ không yên ổn.

Cố Hàn Uyên nhíu mày hỏi: Vậy ngươi biết là vào lúc nào nó gây ra động tĩnh sao.

Hồng Quỳ nghe vậy tức giận liếc mắt, nói: Làm ơn, ta bị giam trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp, làm sao biết được chuyện gì xảy ra bên ngoài chứ.

Kỳ thực nàng không chỉ bị giam trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp, còn bị ném vào Không Gian Trữ Vật.

Đây cũng là lý do tại sao ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không nhận thấy được dị động của Phệ Hồn.

Bất quá nếu là có thể xuyên qua Không Gian Trữ Vật mà gây ra dị động, hiển nhiên không phải chuyện nhỏ gì.

Cố Hàn Uyên cũng không ngờ tối nay lại đột nhiên khiến hắn có thêm rất nhiều hoang mang.

Liên quan đến Ma Kiếm, liên quan đến Long Quỳ, và cả liên quan đến Phệ Hồn.

Nhưng những hoang mang này trong nhất thời lại khó có thể tìm được đáp án.

Cố Hàn Uyên đành phải một lần nữa gác lại vấn đề của Phệ Hồn.

Sau khi xử lý xong t·hi t·hể Vô Tưởng, hắn liền ngụy trang t·hi t·hể Chuyển Luân Vương một phen.

Đặc biệt là vết thương chí mạng ở cổ họng cần phải ngụy trang.

Hồng Quỳ nhìn Cố Hàn Uyên một loạt thao tác, chợt linh cơ khẽ động mà hỏi: Ngươi đây là muốn hãm hại ai sao.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc khẽ cười nói: Ồ.

Cũng thật thông minh đấy chứ.

Phải đó.

Hồng Quỳ hai tay ôm ngực, một bộ dạng dương dương đắc ý.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười khẽ.

Chi bằng nói nàng có trực giác nhạy bén hơn là nói nàng thông minh.

Hồng Quỳ lúc này đã dần quen với cảm giác được Cố Hàn Uyên ôm.

Tốn ít sức, lại không cần lo lắng Lưu tiên quần bị dính bẩn bởi vết máu trên đất.

Mấu chốt nhất là cái ôm ấm áp của Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy rất thoải mái.

So với nội bộ Ma Kiếm băng lãnh cô tịch, nàng cảm thấy ngủ thêm một ngàn năm cũng không thành vấn đề.

Chương 1215

Chính là bàn tay Cố Hàn Uyên nâng đỡ vị trí khiến nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Luôn cảm thấy như đang cố ý đụng chạm nàng.

Hồng Quỳ vặn vẹo eo, cố gắng tránh xa một chút, kết quả bàn tay Cố Hàn Uyên dường như dính chặt lấy nàng, dù nàng có dịch chuyển thế nào cũng không thoát được.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sức sống thanh xuân trong lòng bàn tay, trêu ghẹo cười nói: Sao vậy.

Là chỗ nào ngứa ngáy à.

Hồng Quỳ sắc mặt tối sầm, ngượng ngùng quát: Ngứa ngươi cái đồ Đại Đầu Quỷ.

Bất quá dáng vẻ vô lại của Cố Hàn Uyên cũng khiến nàng hiểu ra một chuyện.

Tránh là vô dụng.

Hiểu ra điểm này, nàng dứt khoát bỏ qua giãy dụa, ngoan ngoãn rúc vào lòng Cố Hàn Uyên, còn tự nhiên đổi một tư thế thoải mái hơn.

Đã không phản kháng được, vậy chi bằng thử tận hưởng thì hơn.

Nhiều lắm thì chỉ là gương mặt nóng bừng khiến nàng rất không quen.

Nghĩ cách dời đi sự chú ý, Hồng Quỳ bỗng nhiên giật mình, ở trong lòng Cố Hàn Uyên vươn tay, chỉ về một hướng, vừa cười vừa nói đùa: Chỗ kia hình như còn có một người chưa c·hết đó.

Có muốn cho hắn thêm một đao không.

Không hổ là phong cách của Hồng Quỳ ư.

Lựa chọn cứu người sẽ không bao giờ xuất hiện trong đầu nàng.

Điều đầu tiên nghĩ đến cũng là bổ thêm đao cho người chưa c·hết.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhíu, hơi kinh ngạc thấp giọng nói: Mạng dai như vậy.

Hắn cất bước đi về phía hướng Hồng Quỳ chỉ.

Nơi đó một người mất đi hai cánh tay đang nằm trong vũng máu.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn lại, nhẹ giọng nói: Lôi Bân, đã lâu không gặp.

Mạng ngươi vẫn còn lớn thật.

Nằm trong vũng máu còn chưa c·hết chính là Lôi Bân, người trước đó bị Lục Trúc đánh gãy hai cánh tay.

Thương thế của hắn rất nặng, không chỉ mất máu quá nhiều, tạng phủ còn có nhiều chỗ vỡ nát.

Chỉ có thể nói là đang hấp hối.

Cũng chính bởi vì Sinh Mệnh Khí Tức của Lôi Bân quá thấp, thế nên trước đó ngay cả Cố Hàn Uyên cũng tưởng hắn đã c·hết.

Không ngờ lại vẫn giữ lại một hơi thở.

Loại tình huống này e rằng chỉ có Hồng Quỳ, người cực kỳ nhạy cảm với Sinh Mệnh Khí Tức, mới có thể cảm ứng chính xác được.

Nghe được tiếng Cố Hàn Uyên, Lôi Bân vô lực mở hai mắt, khóe miệng khẽ động, dường như muốn cười tự giễu một tiếng.

Đáng tiếc hắn lúc này ngay cả sức lực để phát ra tiếng cười tự giễu cũng không có.

Lôi Bân hấp hối như đèn kéo quân, suy nghĩ rất nhiều.

Hắn rất hối hận.

Hối hận không thể gặp lại vợ con của mình.

Hối hận tại sao khi thấy Vô Tưởng còn có sức đánh trả lại muốn đi cùng Lục Trúc, người biến hóa khiến người ta si mê.

Càng hối hận tại sao lại vì lời đe dọa của Cố Hàn Uyên rằng hắn có thể coi trọng Điền Thanh Đồng mà trở lại Hắc Thạch.

Điền Thanh Đồng thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi đôi khi hắn thậm chí có chút tự ti.

Thế nhưng ngẫm lại Điền Thanh Đồng có hắn, một người trượng phu này, có Tiểu Hâm Nhi, một nữ nhi này, Cố Hàn Uyên thật sự sẽ không kiêng nể gì mà cưỡng đoạt nàng sao.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình không có nghĩa là hắn không biết yêu quý thanh danh.

Phì Du Trần và những kẻ đùa giỡn sắc dục khi nói những lời này rằng Cố Hàn Uyên có thể coi trọng thê tử Điền Thanh Đồng của hắn, e rằng đa phần là phỏng đoán ác ý.

Trên thực tế tỉnh táo lại ngẫm nghĩ, chỉ cần hắn và Điền Thanh Đồng không lung lay, Cố Hàn Uyên chưa chắc sẽ làm gì họ.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên hồng nhan tri kỷ vô số, hà tất phải vì một phu nhân đã sinh con, có chồng mà hao phí nhiều tâm tư như vậy chứ.

Lôi Bân, người không biết ý tưởng thật sự của Cố Hàn Uyên, sau khi phân tích từ lợi hại thì lại cảm thấy mình trước đây là vì quá đố kỵ mà lo lắng thái quá cho người khác.

Thế nên bây giờ mới rơi vào kết quả như thế này.

Thậm chí khi dự cảm thấy hơi thở cuối cùng sắp không giữ được, hắn ngược lại còn lo lắng Cố Hàn Uyên chướng mắt Điền Thanh

Đồng.

Chỉ thấy môi Lôi Bân mấp máy, phát ra âm thanh nhỏ bé không thể nghe thấy.

Nếu không phải thính giác của Cố Hàn Uyên nhạy bén, e rằng căn bản là không nghe được.

Giúp ta chiếu cố tốt Thanh Đồng và Tiểu Hâm Nhi.

Cố Hàn Uyên lặng lẽ nhìn ánh mắt cầu xin của Lôi Bân, nghe ngữ điệu ủy thác của hắn, hơi trầm mặc.

Lôi Bân bị Lục Trúc chấn trọng thương gần c·hết hoàn toàn là tự chuốc lấy.

Trong kế hoạch ban đầu của Cố Hàn Uyên, g·iết c·hết Lôi Bân là mượn đao của Chuyển Luân Vương.

Đương nhiên Lôi Bân c·hết ở tay Lục Trúc cũng không có gì khác biệt thực tế.

Cố Hàn Uyên chỉ là không muốn tự tay dính vào máu tươi của cha ruột Tiểu Hâm Nhi mà thôi.

Về phần hắn có phải thật sự là kẻ chủ mưu hãm h·ại Lôi Bân hay không, Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý.

Tựa như Long Khiếu Vân trước đây c·hết bởi Tiểu Lý Phi Đao vậy.

Dường như đang suy nghĩ có nên tiếp nhận gánh nặng phiền phức như vậy hay không.

Ít nhất trong mắt Lôi Bân là như vậy.

Kỳ thực cũng không tính là quá khó hiểu.

Nếu như chỉ là Điền Thanh Đồng thôi, đừng nói là Cố Hàn Uyên, bất luận kẻ nào sau khi nghe được đều sẽ dứt khoát đáp ứng.

Giúp đỡ chăm sóc một góa phụ xinh đẹp có gì mà phải do dự chứ.

Thế nhưng có thêm Tiểu Hâm Nhi thì lại khác.

Tiểu Hâm Nhi tuổi còn quá nhỏ, đợi nàng lớn lên ít nhất cũng phải mười năm.

Vì vậy, trong mắt tuyệt đại đa số người, đây cũng thuộc về con ghẻ.

Thậm chí quyết định của Điền Thanh Đồng khi đi theo Cố Hàn Uyên cũng chưa chắc không phải vì Tiểu Hâm Nhi, nếu không chẳng lẽ nàng bỏ lại Tiểu Hâm Nhi mà đi cùng tình nhân sao.

Điền Thanh Đồng không làm được điều đó.

Chính là vì Cố Hàn Uyên yêu thích Tiểu Hâm Nhi, nên nàng cuối cùng mới hạ quyết tâm.

Lôi Bân không biết gì về điều này, trong lòng nhất thời sốt ruột, một ngụm máu tươi trào ra từ miệng.

Máu tươi này phun ra, ngược lại khiến hắn có chút dấu hiệu hồi quang phản chiếu.

Lần nữa cầu xin: Nhờ ngươi.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, nói: Ngươi không hối hận ư.

Lôi Bân không chút do dự đáp: Không hối hận.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm thúy nói: Thê nữ của ngươi ta sẽ nuôi dưỡng, ngươi đừng lo lắng.

Lôi Bân nghe vậy nhất thời an tâm cười.

Sau đó rốt cuộc nuốt xuống hơi thở cuối cùng, nhắm mắt c·hết.

Hồng Quỳ nhìn Cố Hàn Uyên dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu t·hi t·hể Lôi Bân thành tro tàn, ngữ khí có chút không kìm được hỏi: Sau đó phải làm gì.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, thâm ý nói: Đương nhiên là đi chiếu cố thê nữ của Lôi Bân.

Hồng Quỳ nghe vậy ngẩn người, nhất thời có chút không hiểu vì sao.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, đã bị Cố Hàn Uyên mang đi.

Thẳng đến khi hai người tới một tiểu viện, mới dừng lại.

Tự mình tìm một nơi nghỉ ngơi đi.

Cố Hàn Uyên bỏ lại một câu nói như vậy liền buông Hồng Quỳ ra, không thèm để ý đến nàng nữa, thong thả đi vào một căn phòng mơ hồ có tiếng người.

Hồng Quỳ bị Cố Hàn Uyên làm cho có chút mơ hồ.

Khi nàng muốn đi vào căn phòng mà Cố Hàn Uyên đã vào để hỏi ý tứ của hắn, động tĩnh truyền ra từ trong phòng lại khiến nàng trong nháy mắt đỏ bừng mặt.

Hồng Quỳ chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên sự hoảng loạn, nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, nghiến răng nghiến lợi lầm bầm: Hóa ra ngươi chính là chiếu cố thê nữ của người khác như vậy sao.

Ngày thứ hai, Cố Hàn Uyên đang nghiên cứu La Ma di thể tại phủ đệ Điền Thanh Đồng.

Chương 1216

Với võ học tạo nghệ của hắn, việc phá giải La Ma nội công cũng chẳng mấy khó khăn.

Đồng thời, hắn rất nhanh xác định La Ma nội công quả thật có công hiệu sinh tàn bổ khuyết.

Bất quá, hắn cũng đồng dạng xác định La Ma nội công không thể đoạn chi trọng sinh.

Điều này là bởi vì La Ma nội công chỉ tác dụng lên huyết nhục, lại không thể tân sinh xương cốt.

Do đó, nếu là thương thế cụt tay thì không cách nào chữa trị được.

Còn như Chuyển Luân Vương kỳ vọng chữa trị nam căn thì ngược lại có thể làm được.

Vì vậy, sự truy cầu và chấp niệm nhiều năm của Chuyển Luân Vương cũng không tính là phí công, chỉ bất quá cuối cùng lại bởi Cố Hàn Uyên nhúng tay mà thất bại trong gang tấc.

Đương nhiên, cho dù Chuyển Luân Vương cuối cùng thành công, cũng chưa chắc có được kết cục tốt đẹp.

Hắn sẽ không thực sự cho rằng La Ma di thể không có bị động tay chân gì chứ.

Liên quan đến bí mật của La Ma di thể, Lục Trúc ngược lại không hề lừa dối Tăng Tĩnh.

Thực sự cần tu vi Phật học cao thâm mới có thể tu luyện La Ma nội công.

Ngược lại, không phải vì phát huy công hiệu của La Ma nội công mà cần tu vi Phật học cao thâm, mà là nếu Phật học tu vi không đủ, rất dễ bị Phật tính chứa trong La Ma di thể độ hóa, khiến bản thân không còn là chính mình.

Nếu Tăng Tĩnh không còn là chính mình, Lục Trúc làm sao còn lợi dụng nàng độ tình kiếp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Trúc dùng phương thức mờ ám nhắc nhở Tăng Tĩnh không nên tu luyện La Ma nội công.

Phật tính đối với cao thủ Phật Môn mà nói là một loại Đại Bổ Chi Vật giúp bù đắp tâm tính.

Thế nhưng đối với người không phải Phật Môn, đó lại là độc dược đáng sợ.

Không cẩn thận sẽ bị độ hóa thành tay sai Phật Môn.

Thủ đoạn âm hiểm như vậy ngược lại cũng được coi là một nghệ thuật truyền thống của Phật Môn.

Mà điều Cố Hàn Uyên cần làm hiện tại là muốn loại bỏ tạp chất, giữ lại tinh hoa của La Ma nội công, đồng thời bảo lưu công hiệu sinh tàn bổ khuyết và cải tạo thành một công pháp sẽ không ảnh hưởng đến tâm tính.

Với tu vi và võ công tạo nghệ của Cố Hàn Uyên hiện nay, việc cải tạo ngược lại cũng không khó, chỉ là cần tốn chút thời gian.

Hắn thậm chí còn có lòng thanh thản đi trêu chọc Hồng Quỳ.

Nàng cứ trừng mắt nhìn ta làm gì chứ.

Không mệt mỏi sao.

Hồng Quỳ nghe vậy, tức giận lườm một cái, u oán nói: Thiếp thân là quỷ, đâu có khái niệm mệt mỏi này.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nhìn nàng.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tươi tắn xinh đẹp của Hồng Quỳ có vành mắt đen rõ ràng.

Hiển nhiên, sự thật không hề giống lời nàng nói cứng.

Hồng Quỳ bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhìn đến, trên mặt có chút không chịu nổi.

Nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: Linh thể này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, từ ngày hôm qua sau khi từ Ma Kiếm đi ra thì trở nên khác lạ, có thêm rất nhiều phản ứng mà chỉ người sống mới có.

Nàng bỗng nhiên lộ vẻ nghi hoặc hỏi: Chẳng lẽ là chàng lén lút động tay động chân gì sao.

Hồng Quỳ càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Trước đó nàng thậm chí còn có những phản ứng như mặt cười nóng lên, mặt đỏ tim đập.

Khi đó nàng chỉ coi là ảo giác, bây giờ xem ra càng có thể là linh thể của nàng đã xảy ra biến hóa nào đó không thể biết được.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Ta hôm qua cũng là lần đầu tiên gặp nàng, nào có cơ hội động tay động chân.

Ngoài mặt nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại thầm nghĩ, hơn phân nửa là do cái hệ thống sắc nhóm gây ra.

Còn mục đích thì tạm thời chưa biết.

Chỉ có thể suy đoán là để tư duy của Hồng Quỳ càng gần với người hơn.

Phải biết rằng giữa thân thể và linh hồn sẽ ảnh hưởng lẫn nhau.

Mặc dù thân thể Hồng Quỳ là Linh Thể, thế nhưng hơn phân nửa cũng không thoát khỏi quy luật này.

Còn như có hay không hàm nghĩa sâu xa hơn.

Cố Hàn Uyên thâm ý trêu chọc: Nếu ta có thể động tay chân, nhất định phải khiến trong mắt nàng, trong lòng nàng từ đây chỉ có một mình ta.

Hồng Quỳ nghe vậy còn chưa kịp xấu hổ, trước hết đã giật mình.

Trong lòng nàng không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ hắn biết thiếp đang tìm ca ca chuyển thế.

Nhưng việc này thiếp chưa từng nói qua, cũng không thể là hắn đoán mò ra chứ.

Có nên nói thật không.

Trong lòng Hồng Quỳ có sự lo lắng.

Nói cho Cố Hàn Uyên, hậu quả của việc nàng đang tìm Long Dương chuyển thế thì không thể biết trước.

Có thể hắn sẽ giúp nàng tìm, cũng có thể sẽ cố ý gây trở ngại nàng.

Dù sao, nếu tìm được Long Dương chuyển thế, nàng sẽ phải rời đi.

Nếu hắn ép nàng ở lại không buông, vậy cũng chỉ có kết quả quyết liệt.

Hơn nữa, cho dù bản thân nàng nguyện ý ở lại, Long Quỳ bản quỳ cũng sẽ không đồng ý.

Thế nên, kết quả tốt nhất không ai bằng nàng bầu bạn đến khi Cố Hàn Uyên sống thọ và c·hết tại nhà, nàng lại tiếp tục chờ đợi một Ma Kiếm kí chủ có khả năng là Long Dương chuyển thế.

Trong lòng Hồng Quỳ rất mâu thuẫn, vừa hy vọng Cố Hàn Uyên có thể trường thọ một chút, thậm chí tu tiên thành công.

Như vậy nàng có thể bầu bạn lâu hơn với Cố Hàn Uyên, Ma Kiếm kí chủ đặc biệt nhất này.

Đồng thời nàng lại không hy vọng ngày nào đó nếu thực sự gặp Long Dương chuyển thế, Cố Hàn Uyên lại giữ nàng lại không buông.

Cố Hàn Uyên để ý đến nàng như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng buông tay chứ.

Nghĩ đến đây, Hồng Quỳ chỉ cảm thấy trong lòng vừa mừng thầm lại phiền muộn.

Thậm chí ngẫu nhiên nàng còn cảm thấy nếu Cố Hàn Uyên chính là Long Dương chuyển thế thì thật tốt.

Đáng tiếc, nàng rất xác định Cố Hàn Uyên không phải.

Việc này có lẽ có khả năng nhận sai.

Thế nhưng linh hồn khí tức của Long Dương chuyển thế thì tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Cố Hàn Uyên thấy Hồng Quỳ do dự, cũng biết việc khiến nàng thẳng thắn với hắn ngay lúc này là không thực tế.

Đương nhiên, nếu hắn biết ý tưởng của Hồng Quỳ, e rằng cũng phải cười thầm một trận.

Trông cậy vào hắn sống thọ và c·hết tại nhà còn không bằng mong đợi một Long Dương từ thế giới Tiên Kiếm chuyển thế đến thế giới này.

Cố Hàn Uyên bây giờ mặc dù còn rất sớm mới đạt tới thọ cùng trời đất, nhưng Long Quỳ thật đúng là chưa chắc có thể nấu quá hắn.

Không chỉ bởi vì thọ mệnh của hắn hiện tại đã vượt xa người thường.

Mà là bởi vì hắn sẽ không dừng bước lại.

Nếu Hồng Quỳ hiện tại sẽ không thẳng thắn với hắn, vậy cũng không cần thiết để bầu không khí tiếp tục cứng nhắc.

Cố Hàn Uyên một tay ôm Hồng Quỳ vào lòng, cố ý nói với vẻ hung ác: Tốt lắm.

Thì ra nàng thật sự có ý nghĩ về người khác, nói mau, người đó là ai.

Bị Cố Hàn Uyên kéo vào trong ngực, Hồng Quỳ kinh hô một tiếng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Cố Hàn Uyên dù cố ý làm ra dáng vẻ hung ác độc địa nhưng vẫn tuấn tú phi phàm, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Mặc dù nàng biết Cố Hàn Uyên, Ma Kiếm kí chủ thập phần đặc biệt này, ngày thường tuấn mỹ vô song, trước đó nàng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên rất lâu, cũng chưa hẳn không có mục đích quan sát, thưởng thức.

Nàng tuyệt đối sẽ không nói trước đó mình thật ra đã không cẩn thận nhìn đến ngây người.

Thậm chí nàng còn lén lút đem Long Dương trong trí nhớ ra so sánh với Cố Hàn Uyên.

Kết quả rõ ràng, mặc dù Long Dương cũng rất tuấn lãng, thế nhưng rõ ràng là kém Cố Hàn Uyên không chỉ một cấp bậc.

Điều này cũng khiến nàng càng thêm khẳng định Cố Hàn Uyên không thể nào là Long Dương chuyển thế.

Chương 1217

Người chuyển thế không nhất định sẽ có tướng mạo giống kiếp trước, nhưng ít nhiều cũng sẽ có một chỗ tương tự.

Mà Cố Hàn Uyên nếu là Long Dương chuyển thế, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta liên tưởng đến: Số này phế rồi, thế nên muốn trọng luyện.

Cố Hàn Uyên nhìn Hồng Quỳ đang ngẩn người, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi đỏ tươi của nàng, tiếp tục giả vờ hung tợn nói: Vẫn còn muốn giấu diếm sao.

Để ta xem xem cái miệng nhỏ nhắn này cứng rắn đến mức nào.

Hồng Quỳ lúc này càng thêm bối rối.

Nhiệt độ ngón tay truyền đến trên cánh môi khiến nàng trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Yết hầu trên cổ trắng nõn của nàng không tự chủ mà khẽ nuốt một cái.

Nàng không hiểu có cảm giác Cố Hàn Uyên giây phút sau sẽ cúi đầu hôn nàng.

Hồng Quỳ có ý nghĩ như vậy là bởi những gì nàng chứng kiến ở sân sau đêm qua.

Nàng càng nghĩ càng thấy tâm hoảng ý loạn, vội vàng giải thích.

Trong lòng nàng lại có chút chột dạ nghĩ: Không có.

Tuyệt đối không có nghĩ đến người khác.

Ca ca không thuộc về người khác.

A.

Cố Hàn Uyên trong lòng cười thầm, ngoài mặt lại cố ý cúi thấp đầu, nghiêm túc hỏi: Thật sự không có người khác chứ.

Chứng kiến khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, trong lòng Hồng Quỳ càng thêm luống cuống.

Nàng vội vàng gật đầu không ngừng nói: Không có.

Tuyệt đối không có.

Nàng hiện tại cũng không kịp nghĩ xem có phải mình đang lừa dối Cố Hàn Uyên hay không.

Chỉ muốn mau chóng ứng phó qua tình huống trước mắt.

Lúc này Cố Hàn Uyên càng thêm hết sức nghiêm túc hỏi: Nàng sẽ ngoan ngoãn làm kiếm linh của ta, đúng không.

Hồng Quỳ nghe vậy giật mình.

Tâm tình trong lúc nhất thời có chút phức tạp khó hiểu.

Chỉ vì là một Kiếm Linh sao.

Ân.

Nàng đáp lời tuy thẳng thắn, nhưng trong lòng lại có chút không yên.

Ý tưởng của Hồng Quỳ khi ý thức của mình nảy mầm muốn nhiều hơn rất nhiều so với trước đây.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa tính là rõ ràng, nhưng đã không giống một tờ giấy trắng như trước kia.

Cũng chỉ sẽ yêu ta, đúng không.

Ân.

Hồng Quỳ đang không yên lòng còn chưa nghe rõ Cố Hàn Uyên nói gì, liền vô ý thức đáp lời.

Đợi nàng phản ứng kịp, ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình nửa cười nửa không của Cố Hàn Uyên, khuôn mặt tươi tắn của nàng hầu như trong giây lát đỏ bừng, xấu hổ sẵng giọng: Ai sẽ chỉ thích chàng chứ.

Hồng Quỳ nóng nảy trong khoảnh khắc liền thay đổi giọng điệu nói chuyện.

Bất quá nàng hiện tại đã không chấp cái này.

Nàng chỉ cảm thấy trái tim mình đang cuồng loạn.

Rõ ràng nàng chỉ là một Quỷ Hồn, nhưng phảng phất nghe được tiếng tim đập không ngừng nhảy động.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Cố Hàn Uyên còn ghé lại gần thêm vài phần, thanh âm từ tính, ôn nhu mà mang theo mạnh mẽ nói: Nàng đã đáp ứng rồi.

Không cho phép đổi ý.

Hồng Quỳ rất muốn biện bạch rằng mình cũng không đồng ý, vừa rồi chỉ là nhất thời không nghe rõ mà thôi.

Nhưng mà, nhìn Cố Hàn Uyên dường như càng ngày càng gần, nàng lại nói không nên lời.

Hồng Quỳ cánh môi đỏ tươi, kiều diễm khẽ ngập ngừng.

Nàng không tự chủ được nghĩ: Hắn là muốn hôn thiếp sao.

Người và quỷ có thể hôn nhau sao.

Những gì nàng biết được đêm qua khiến nàng ý thức được Cố Hàn Uyên cũng không phải chính nhân quân tử có thể không động lòng trước mỹ sắc.

Nàng vốn xinh đẹp như vậy, Cố Hàn Uyên lại rất để ý, thích nàng, lúc đó muốn hôn nàng thì có gì kỳ lạ đâu.

Tuy rằng người đi hôn quỷ đúng là một chuyện rất kỳ lạ.

Nhưng vậy cũng chỉ có thể nói rõ Cố Hàn Uyên thật là một người kỳ quái.

Bất quá, một Cố Hàn Uyên vốn đã đặc biệt thì làm chút chuyện kỳ quái cũng rất bình thường, phải không.

Hồng Quỳ với tâm tư đột nhiên trở nên cực kỳ sống động, phảng phất như đang tự mình xây dựng tâm lý để tiếp nhận điều đó.

Đương nhiên, mặc dù tìm rất nhiều cớ, nàng vẫn rất do dự.

Ví dụ như có nên suy tính ý kiến của Lam Quỳ một chút hay không.

Các nàng là một hồn hai mặt.

Nàng bị hôn cùng Lam Quỳ bị hôn là giống nhau.

Nếu Lam Quỳ đã biết, nhất định sẽ không đồng ý.

Dù sao Lam Quỳ lại là người toàn tâm toàn ý chỉ thích ca ca Long Dương.

Thế nhưng nàng có thể có biện pháp gì.

Nàng lại không thể phản kháng, đúng không.

Chỉ có thể xin lỗi Lam Quỳ một chút.

Ngược lại ý thức của Lam Quỳ trốn sâu trong linh hồn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nếu không biết, vậy đối với Lam Quỳ mà nói chẳng phải tương đương với không xảy ra sao.

Hồng Quỳ đang xây dựng tâm lý, trong lòng nàng nói bậy một trận, lại dần dần thuyết phục chính mình.

Theo đó là vô ý thức muốn nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà, còn chưa chờ nàng khép đôi mắt đẹp lại, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi.

Nàng vẻ mặt giận dữ giơ chân đạp về phía Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên, trước đó nàng không phải là không thể phản kháng, mà là nàng có nghĩ là phản kháng.

Cố Hàn Uyên nghiêng đầu, tránh thoát cú đạp của Hồng Quỳ.

Nhìn dáng vẻ nàng đang khó chịu, hắn khẽ nhíu mày, kỳ quái hỏi: Làm sao vậy.

Vì sao đột nhiên lại nổi giận.

Hồng Quỳ thở phì phò nghiêng người sang, lẩm bẩm nói nhỏ: Một thân mùi hôi của nữ nhân.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thì ngạc nhiên.

Khá lắm, ngay cả khứu giác cũng giống như người thật rồi, phải không.

Ngược lại, không phải là trước đây Hồng Quỳ không ngửi thấy mùi.

Mà là sẽ có một loại tri giác mang tính khái niệm hơn.

Ví dụ như linh hồn khí tức, mùi vị không sạch sẽ hoặc trong suốt.

Chứ không phải là mùi trực quan hơn.

Còn như nàng nói khó nghe như vậy, đơn thuần chỉ là vì đang nổi nóng mà thôi.

Hơn nữa nhìn phản ứng lúc này của Hồng Quỳ, hiển nhiên chính nàng cũng không nhận ra có gì không đúng.

Dường như ngay cả quan niệm cũng đang bị cải biến một cách vô tri vô giác.

Tấm tắc, cái hệ thống sắc nhóm này cũng có chút gì đó hay ho.

Bởi vì thực lực của Cố Hàn Uyên càng ngày càng mạnh, ngày thường cảm giác tồn tại của hệ thống cũng không cao, không ngờ hai ngày nay lại tặng cho hắn một món quà lớn.

Hắn tựa hồ đã hơi hiểu ra dụng ý của hệ thống.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Hồng Quỳ đã thừa dịp hắn đang ngưng thần suy nghĩ mà thoát khỏi vòng tay hắn, tiếp tục bắt đầu nghiên cứu La Ma nội công.

Chỉ bất quá lần này so với trước càng thêm chăm chú vài phần.

Hồng Quỳ đang giận dỗi, quay lưng lại, vốn đang chờ Cố Hàn Uyên dỗ dành nàng.

Nàng bực tức phần lớn là bởi vì ghen ghét mà không thoải mái.

Chương 1218

Còn có một chút tự ti mà chính nàng cũng không nhận ra được.

Nàng rốt cuộc cũng chỉ là quỷ chứ không phải người.

Nàng có thể cảm nhận được vòng tay ấm áp của Cố Hàn Uyên, nhưng Cố Hàn Uyên sợ rằng chỉ cảm thấy nàng lạnh băng băng mà thôi.

Hết lần này tới lần khác, Cố Hàn Uyên còn luôn là một bộ dạng rất thích ôm nàng.

Điều này khiến nàng trong thoáng chốc ngẫu nhiên cũng sẽ cho là mình là người chứ không phải quỷ.

Nhưng là khi nàng thực sự từ trên người Cố Hàn Uyên ngửi được mùi thuộc về những cô gái khác, nàng lại bỗng nhiên giật mình.

Dù sao người và quỷ khác biệt.

Trong nháy mắt đó, sự thất lạc đã phóng đại sự ghen ghét và khó chịu trong lòng nàng.

Cho nên mới phải ở cuối cùng chống cự.

Bất quá, thực sự đợi nàng tránh thoát khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên rồi lại phá lệ không muốn rời.

Thế nên, sau khi cơn giận tiêu đi một chút, nàng lại chờ Cố Hàn Uyên dỗ dành nàng trở về.

Kết quả chờ mãi không thấy tiếng Cố Hàn Uyên.

Hồng Quỳ không cam lòng lặng lẽ quay đầu nhìn về phía sau.

Kết quả cái nhìn này suýt nữa khiến nàng tức c·hết.

Không ngờ Kiếm Linh xinh đẹp như nàng đây lại không bằng một thi thể khô thật đẹp sao.

Mới vừa rồi còn suýt hôn nàng.

Kết quả lúc này lại không thèm để ý đến nàng, ở đó nghiên cứu một thi thể khô vô cùng xấu xí.

Hồng Quỳ giận không chỗ phát tiết, cười lạnh giễu cợt nói: Sáng sớm, không ôm thê nữ người ta ôn hương nhuyễn ngọc mà ngủ ngon, lại ở đó nghiên cứu thi thể khô.

Chẳng lẽ thi thể khô kia trong mắt chàng là đại mỹ nhân sao.

Khẩu vị còn rất đặc biệt đấy chứ.

Tính cách kiêu ngạo, lắm lời và độc miệng.

Cố Hàn Uyên coi như đã lĩnh giáo.

Khóe miệng hắn khẽ giật một cái, không ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: Tuy rằng thi thể khô này không phải đại mỹ nhân, nhưng lại có liên quan đến một đại mỹ nhân.

Hồng Quỳ không rõ vì sao lại nhíu mày.

Lúc này Cố Hàn Uyên tiếp tục giải thích: Trên thi thể khô này có khắc ghi một môn thần công có thể sinh tàn bổ khuyết.

Ta đang thử xem có thể cải tạo nó một phen hay không.

Có lẽ có thể vì nàng sáng tạo ra nhục thân.

Hồng Quỳ nghe vậy nhất thời ngơ ngẩn, nâng tay ngọc chỉ vào mình, bất khả tư nghị hỏi: Chàng là vì thiếp.

Muốn vì thiếp sáng tạo nhục thân.

Cố Hàn Uyên lúc này rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn về phía Hồng Quỳ, mỉm cười ôn nhu mà mê hoặc nói: Đương nhiên.

Ta muốn ôm một nàng chân thật hơn.

Hồng Quỳ đôi mắt đẹp thất thần, kinh ngạc nhìn nụ cười đặc biệt đẹp mắt của Cố Hàn Uyên.

Loại thuyết pháp hoang đường như lời người si nói mộng về việc vì nàng sáng tạo nhục thân lại khiến nàng lúc này chỉ cảm thấy vị trí ngực đang nóng lên.

Sự rung động khó có thể dùng lời diễn tả được từng đợt từng đợt xông tới.

Kỳ thực, việc nàng muốn sở hữu nhục thân không phải là chuyện không thể nào.

Thậm chí rất sớm trước đó nàng đã đang chuẩn bị.

Quỷ Hồn có năng lực tu luyện ra nhục thân.

Chỉ là thời gian này dài đến mức không phải phàm nhân có thể tưởng tượng.

Ngàn năm đã trôi qua, mà nàng còn cần tu luyện thêm mấy trăm năm nữa mới có thể ngưng tụ ra nhục thân.

Thậm chí nghiêm chỉnh mà nói, tu luyện ra nhục thân là ý tưởng của Lam Quỳ bản thể của Long Quỳ.

Long Quỳ từ đầu đến cuối đều tin tưởng mình nhất định có thể gặp được Long Dương chuyển thế.

Như vậy, việc không cách nào đụng chạm Long Dương liền trở thành một vấn đề lớn.

Dù sao không phải mỗi người đều đặc biệt như Cố Hàn Uyên.

Nếu như tìm được Long Dương lại không cách nào đụng vào, đó không nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng tiếc nuối.

Vì vậy Long Quỳ rất sớm trước đó đã chuẩn bị kỹ càng.

Mặc dù việc phân tâm này sẽ khiến tu vi nàng tiến triển chậm chạp, nàng cũng nghĩa vô phản cố.

Phải biết rằng với tư chất của Long Quỳ tu luyện ngàn năm, không nói nhân gian vô địch, cũng nên hiếm gặp địch thủ mới phải.

Nhưng mà thực lực nàng biểu hiện ra trong tình tiết 13 dặm rõ ràng có sự chênh lệch.

Chính là bởi vì nàng phải phân tâm tu luyện nhục thân nên mới bị kéo chân sau.

Còn như nhục thân nàng tu luyện ra được cũng đã bị ném xuống vách núi mà biến mất một lần vì cứu Long Dương chuyển thế Cảnh Thiên.

Ngàn năm nỗ lực, cuối cùng vẫn là không thể ôm được Long Dương chuyển thế một lần.

Mà bây giờ Cố Hàn Uyên lại nói với Hồng Quỳ rằng nên vì nàng sáng tạo ra một nhục thân.

Mặc kệ chuyện nghịch thiên như vậy có làm được hay không.

Thế nhưng phần tâm ý này lại làm nàng vô cùng cảm động.

Không biết xuất phát từ tâm tình gì, Hồng Quỳ nhịn không được khuyên: Đừng phí thời gian, chuyện như vậy không thể nào làm được.

Chính vì trắc trở nên mới nhất định phải làm.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, trong giọng nói lộ ra vẻ ngạo nghễ cùng tự tin, chậm rãi nói.

Cố Hàn Uyên cũng không phải thuận miệng nói ra để lừa dối Hồng Quỳ.

Hắn là thực sự đã tìm được đầu mối.

Dụng ý của hệ thống có lẽ ngay từ đầu là muốn hắn sáng tạo ra nhục thân cho Hồng Quỳ.

Việc khiến Hồng Quỳ có cảm quan giống như người cũng là để nàng thích ứng trước với cảm giác sở hữu thân thể.

Như vậy, sau khi nàng sở hữu nhục thân, vô luận về mặt tâm lý hay sinh lý đều sẽ càng gần gũi với người, chứ không phải một ngoại tộc nào đó khoác da người.

Cố Hàn Uyên thậm chí còn cho rằng đây là cơ hội để tách Hồng Quỳ và Lam Quỳ.

Chỉ cần tìm được biện pháp, nhục thân cũng không phải chỉ có thể tạo ra một cái.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên còn nhớ rõ trong Không Động Ấn còn nằm tàn hồn của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Biện pháp xử lý tốt nhất đối với nàng ta chính là nhốt nàng ta vào một nhục thân.

Cảm thấy hứng thú còn có thể bắt nàng ta dùng một chút.

Thuận tiện trút một ngụm khí tức của Vu Hành Vân mà nàng ta lợi dụng.

Tài liệu, công pháp, cơ hội, thiếu một thứ cũng không được.

Đương nhiên, muốn đạt thành việc sáng tạo ra nhục thân trống không cũng không dễ dàng.

Tài liệu cũng còn cần sưu tập.

Còn về công pháp.

Cơ hội thì tạm thời không nói.

Ngoại trừ La Ma nội công trước mắt ra, Cố Hàn Uyên cũng đã có manh mối.

Ngốc nghếch, nào có khả năng dễ dàng như chàng nói.

Hồng Quỳ thấp giọng lẩm bẩm.

Tuy rằng nghe có vẻ không đáng tin.

Thế nhưng trực giác của nàng lại có thể tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Chương 1219

Ngoài miệng nói vậy, trong lòng nàng cũng đã lặng lẽ bắt đầu mong đợi.

Đồng thời nàng cũng xác định một điều, Cố Hàn Uyên thật sự rất để ý, rất yêu thích nàng.

Hồng Quỳ càng nghĩ, càng thấy trong lòng ấm áp.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Cố Hàn Uyên lại bắt đầu trêu đùa nàng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên hài hước trêu chọc: Dù sao cũng không thể mỗi lần đều chỉ có thể cho nàng ở ngoài cửa nghe lén chứ.

Hồng Quỳ nghe vậy bối rối một hồi mới phản ứng được Cố Hàn Uyên nói là ý gì.

Khuôn mặt tươi tắn trắng nõn của nàng nhất thời đỏ bừng đến tận vành tai.

Thật là.

Hồng Quỳ.

Hồng Quỳ xấu hổ và giận dữ trừng mắt Cố Hàn Uyên, nói dối: Thiếp là không ngủ được, lo lắng chàng, thế nên mới canh chừng cho chàng.

Nào có nghe lén.

Thân là Quỷ Hồn không cần nghỉ ngơi, nàng lại nói ra cái cớ không ngủ được này.

Có thể thấy được Hồng Quỳ lúc này hỗn loạn đến mức nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy suýt nữa bật cười.

Hắn giả vờ tò mò hỏi: Lo lắng ta.

Lo lắng ta điều gì.

Lo lắng ta bị vắt kiệt sao.

Hồng Quỳ nghe vậy trợn mắt trắng dã.

Nàng đã nhìn ra, Cố Hàn Uyên chính là muốn trêu đùa nàng.

Hồng Quỳ u oán nói: Quả nhiên chàng vẫn rất đáng ghét.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng, nói: Không sao, ta thích nàng là đủ rồi.

Với lời lẽ thẳng thắn như vậy, Hồng Quỳ càng không chống đỡ nổi.

Nàng thẹn thùng cúi đầu không dám đáp lời.

Sợ mình nói ra những lời ngu xuẩn như Ta cũng thích chàng.

Hồng Quỳ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên đang nghiêm túc nghiên cứu La Ma di thể.

Phảng phất như đang chứng minh những gì hắn nói ra thì nhất định phải làm được vậy.

Nàng không khỏi trong lòng điên cuồng gào thét: Chàng có biết cái gì gọi là người quỷ khác biệt không.

Vì quỷ sáng tạo nhục thân, uổng cho chàng nghĩ ra.

Còn một bộ dạng không đạt mục đích thề không bỏ qua, có biết thiếp sẽ động lòng không.

Còn có chàng lại là từ đâu tới sắc phôi không kiêng kỵ vậy.

Ngay cả Kiếm Linh của mình cũng đánh chủ ý.

Đừng cho là thiếp không biết chàng vì thiếp sáng tạo nhục thân là có ý đồ gì, có thể nào để thiếp cảm động hết một lượt trước đã không.

Hồng Quỳ không ngu ngốc.

Đêm qua nàng lại thấy được rất nhiều kiến thức mới.

Đối với Cố Hàn Uyên cũng càng biết nhiều hơn.

Vì vậy nàng rất nhanh thì phản ứng kịp Cố Hàn Uyên muốn sáng tạo ra nhục thân cho nàng không phải vì lý do đơn thuần.

Nghĩ đến mình cũng sẽ phát ra loại âm thanh không chịu nổi như người trong phòng đêm qua, khuôn mặt tươi tắn của nàng liền đỏ bừng.

Nên làm gì bây giờ.

Nàng tự hỏi lòng mình.

Nếu như Cố Hàn Uyên thực sự sáng tạo ra nhục thân cho nàng, nhất định sẽ làm những chuyện mà nàng đã nghĩ tới với nàng.

Hay là để Lam Quỳ ra thay mình.

Không được.

Vậy còn tệ hơn.

Thậm chí tuyệt đối không thể để Lam Quỳ biết chuyện này.

Bằng không, ai biết Lam Quỳ không chịu nổi nhục sẽ làm ra những chuyện gì.

Quả nhiên, vẫn chỉ có nàng mới có thể bảo hộ Lam Quỳ.

Đó vốn dĩ là chức trách của nàng.

Hồng Quỳ suy nghĩ đến tình huống của Lam Quỳ, trong lúc nhất thời vậy mà thêm mấy phần cảm giác sứ mệnh.

Sự chống cự trong lòng nàng trong yên lặng lại giảm bớt vài phần.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên phảng phất đang lầm bầm lầu bầu nói: Hôm nay trời nóng thật là không nhỏ.

Nếu như có cái gì lạnh băng để ôm thì tốt rồi.

Hồng Quỳ nghe vậy giật mình.

Nàng vô ý thức sờ sờ tay ngọc của mình.

Quả nhiên, lạnh lẽo đến tựa như một khối hàn băng.

Quỷ Hồn vốn dĩ nên như vậy phải không.

Thế nên, mặc dù không có nhiệt độ, Cố Hàn Uyên cũng muốn sao.

Hồng Quỳ lúc này bên ngoài Linh Thể lạnh như băng, nội tâm lại ấm áp.

Nàng thành thật đi đến bên Cố Hàn Uyên, ngồi xuống trên bắp đùi hắn.

Hồng Quỳ cố ý bỏ qua khuôn mặt tươi cười, lẩm bẩm nói: Không sợ bị cóng đến sinh phong hàn thì thiếp tạm thời cho chàng mượn dùng.

Cố Hàn Uyên nghe giọng điệu kiêu ngạo của Hồng Quỳ, khẽ cười một tiếng, ôm lấy vòng eo tinh tế của nàng.

Lạnh thấu tim, tâm hồn bay bổng.

Đây đồng dạng là một loại hình thức thư thái khác.

Hồng Quỳ tự nhiên tìm một tư thế thoải mái tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nhìn hắn tiếp tục ngưng thần nghiên cứu La Ma di thể, tâm tư nàng lại không ngừng phát tán: Lam Quỳ, bộ thân thể tu luyện mà đến kia ta không tranh giành với ngươi.

Thế nhưng xin ngươi ở trước khi Cố Hàn Uyên sống thọ và c·hết tại nhà, nhất định không muốn tỉnh lại, được không.

Trong khi Cố Hàn Uyên vừa nghiên cứu La Ma nội công vừa thường xuyên trêu chọc Hồng Quỳ trong lòng, ngoại giới lại đã ồn ào náo động.

Uy thế thiên lôi do Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết tạo thành tự nhiên không nhỏ.

Mặc dù lúc đó là đêm khuya, khoảng cách lại xa, cũng đã thức tỉnh không ít người trong kinh thành.

Nhất là đối với cao thủ tu vi cao thâm mà nói, càng trực quan và kinh dị.

Không chỉ là những cao thủ Đại Tông Sư trên mặt nổi như Chu Vô Thị, Tào Chính Thuần, mà ngay cả một số Lục Địa Thần Tiên bế quan tiềm tu sâu trong hoàng cung cũng không thể không thức dậy.

Kéo theo đó là sự hoảng sợ.

Bởi vì cho dù là Lục Địa Thần Tiên cũng chưa chắc có thể ứng phó được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Không đỡ được, khó tránh khỏi mất mạng.

Khi sinh mệnh có thể bị uy h·iếp, cho dù là Lục Địa Thần Tiên cũng không có gì khác biệt so với người thường.

Kiêng kỵ, sợ hãi, hoảng loạn.

Càng chưa nói khi xác nhận Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng thực sự c·hết dưới thiên lôi, loại cảm giác kinh sợ đó nhất thời càng sâu sắc.

Các thế lực khắp nơi dồn dập đi đến chỗ Vân Khải Tự dò xét.

Mọi người kinh hãi trước cảnh tượng xác chết la liệt khắp nơi, Vân Khải Tự bị đốt hủy, Hắc Thạch bị tiêu diệt, Đông Xưởng tổn thất nặng nề, dấu vết Vô Tưởng nhập ma, và cái c·hết của Lục Địa Thần Tiên Bắc Thiếu Lâm.

Bởi vì Vân Khải Tự bị diệt môn, phần lớn người suy đoán nguyên nhân sự việc hơn phân nửa là do La Ma di thể đã gây xôn xao trước đó.

Có lý do suy đoán chính là Đông Xưởng và Hắc Thạch đã để mắt đến La Ma di thể ẩn trong Vân Khải Tự.

Hắc Thạch trực thuộc Đông Xưởng, đối với đa số thế lực mà nói đều thuộc về một bí mật không bí mật.

Vì vậy, Hắc Thạch bị hủy diệt cùng Đông Xưởng tổn thất nặng nề càng khiến không ít người vỗ tay khen ngợi.

Nhưng mà điều này xa xa không sánh được với ảnh hưởng lớn mà cái c·hết của Vô Tưởng mang lại.

Chương 1220

Một Lục Địa Thần Tiên đường đường của Bắc Thiếu Lâm c·hết ở phụ cận kinh thành, lại còn có liên quan đến Đông Xưởng.

Triều đình vô luận thế nào cũng không thoát khỏi liên quan.

Đông Xưởng càng muốn gánh lấy trách nhiệm.

Lại thêm chính địch công kích, Đông Xưởng không nói chịu không nổi, ít nhất cũng phải sứt đầu mẻ trán một phen.

Nhưng mà, dấu vết nhập ma lưu lại trên thi thể Vô Tưởng lại khiến sự tình có chút biến hóa.

Mọi người đều biết, người nhập ma căn bản không có lý trí.

Sau khi nhập ma, họ hoặc là hành động dựa theo chấp niệm lúc còn sống, hoặc là đắm chìm trong g·iết chóc.

Lục Địa Thần Tiên nhập ma ở ngoại ô kinh thành, tính nguy hại không cần nói cũng biết.

Chu Hậu Chiếu sau khi biết được cũng khó tránh khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Triều đình không phải là không có nội tình để đối phó Lục Địa Thần Tiên.

Thế nhưng mấu chốt của vấn đề là có đáng giá hay không.

Vì một Vô Tưởng đã mất lý trí, nhập ma mà xuất động nội tình có đáng giá không.

Càng chưa nói trong tình huống bình thường, lực lượng sau khi nhập ma sẽ mạnh hơn.

Nếu như bị Vô Tưởng nhập ma liều mạng kéo theo một hai người, triều đình đến lúc đó có khóc cũng không có chỗ nào mà khóc.

Vì vậy bọn họ còn phải may mắn Vô Tưởng đã bị thiên lôi chấn động toàn bộ kinh thành đêm qua đánh gục.

Như vậy vấn đề đặt ra.

Rốt cuộc là ai đã triệu thiên lôi đánh gục Vô Tưởng.

Những thế lực có hệ thống tình báo tương đối hoàn chỉnh lúc này đã có suy đoán.

Người nào đó từng ở Tây Hạ dùng chiêu thức tương tự đánh bại Lục Địa Thần Tiên của Mông Nguyên.

Quả nhiên, Tào Thiếu Khanh may mắn sống sót đêm qua rất nhanh ra mặt xác nhận suy đoán của bọn họ.

Hắn ở trên triều đình vì mọi người giải thích chân tướng thực sự.

Chuyển Luân Vương mơ ước La Ma di thể, Hắc Thạch dốc toàn bộ lực lượng muốn c·ướp đoạt La Ma di thể giấu ở Vân Khải Tự.

Mà Tào Thiếu Khanh do ngoài ý muốn biết được việc này, sau đó vì lo lắng sự tình sẽ đến mức không thể vãn hồi, liền quyết định âm thầm đi theo, tìm cơ hội ngăn cản xung đột.

Kết quả là bắt gặp Vô Tưởng nhập ma mất lý trí đại khai sát giới.

Đối mặt Vô Tưởng nhập ma, vô luận là Đông Xưởng hay Hắc Thạch đều không có năng lực phản kháng.

Rất nhanh liền bị tàn sát gần hết.

Ngay cả Chuyển Luân Vương cũng bỏ mạng trong tay Vô Tưởng.

Tào Thiếu Khanh vốn đã tuyệt vọng chờ c·hết, thì Cố Hàn Uyên hiện thân khi nhận thấy động tĩnh Vô Tưởng nhập ma, bất kể hiềm khích lúc trước đã cứu hắn.

Cố Hàn Uyên cùng Đông Xưởng trên mặt nổi tạm thời không có xung đột lớn, thế nhưng xung đột nhỏ thì cũng không ít.

Bôi nhọ Tiễn Khiêm Ích, khiến Đông Xưởng lôi kéo công cốc.

Chẳng hề nể mặt mũi mà đả thương Dương Vũ Hiên.

Điều này còn chưa tính Cố Hàn Uyên âm thầm nhúng tay chuyện của Cẩm Y Vệ.

Vì vậy nói là không tính toán hiềm khích lúc trước thì ngược lại cũng miễn cưỡng nói được.

Đương nhiên Tào Thiếu Khanh không dám thổi phồng quá mức.

Bởi vì có sự liên hệ với Ninh Vương, Tào Thiếu Khanh đương nhiên che giấu giao tình giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Cái người nằm vùng này làm việc tương đối tận chức tận trách.

Không thể không nói, những thái giám này đều là nhân tài.

Tào Thiếu Khanh không chỉ là một đầu bếp giỏi có thể làm ra món ăn ngon, còn hơi có vài phần thiên phú kể chuyện.

Hắn kể lại tình tiết rất sống động, khiến người ta phảng phất thân lâm kỳ cảnh.

Những điều khác tạm thời không nói, nhưng khi Tào Thiếu Khanh nói đến Cố Hàn Uyên vì bị thương trên người, ứng phó Vô Tưởng có chút chật vật, không ít người đều theo đó mà khẩn trương.

Cố Hàn Uyên trước đó đồng dạng vì cứu người mà bị thương không nhẹ cũng không phải là một bí mật.

Ban đầu không ít người còn nửa tin nửa ngờ, lúc này nghe Tào Thiếu Khanh nói đến, ngược lại dần dần không còn nghi ngờ.

Dù sao Tào Thiếu Khanh cũng không có lý do gì để nói dối thay Cố

Hàn Uyên phải không.

Không ít văn võ trong triều đình dồn dập cảm thán về đạo đức tốt của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù bị thương trên người, cũng lập tức ngăn chặn Vô Tưởng nhập ma có khả năng gây hại kinh thành.

Theo lời kể của Tào Thiếu Khanh, sau đó Cố Hàn Uyên mạo hiểm thương thế tăng thêm rủi ro, dùng một chiêu tiên pháp tên là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết gọi đến thiên lôi đánh c·hết Vô Tưởng nhập ma.

Vô luận mọi người còn có nghi ngờ hay không, đây chính là chân tướng mà Tào Thiếu Khanh mang đến.

Ngoại trừ động cơ của Tào Thiếu Khanh khi đi trước Vân Khải Tự đáng giá hoài nghi ra, trên nguyên tắc lời nói của hắn là được tiếp nhận.

Kể từ đó, sự tình ngược lại trở nên đơn giản.

Đối với triều đình mà nói, Vô Tưởng là do Cố Hàn Uyên g·iết, Bắc Thiếu Lâm dù có muốn truy cứu trách nhiệm cũng không tìm được đến họ.

Thậm chí bởi vì nguyên nhân Vô Tưởng mê muội, triều đình còn muốn chỉ trích Bắc Thiếu Lâm quản lý không nghiêm, suýt nữa gây thành đại họa.

Đương nhiên, Bắc Thiếu Lâm nhất định sẽ không thừa nhận loại tội danh này.

Đến lúc đó, khả năng lớn nhất chính là tiến vào giai đoạn cãi cọ mà cả hai bên đều am hiểu nhất.

Người này cũng không thể làm gì được người kia, cuối cùng chẳng đi đến đâu.

Bởi vì Vô Tưởng bị g·iết vào lúc nhập ma, Bắc Thiếu Lâm vì danh tiếng mà suy nghĩ, thậm chí không thể đi chỉ trích Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên g·iết c·hết Vô Tưởng là để vì thiên hạ thương sinh diệt trừ một Sát Nhân Cuồng Ma đã mất lý trí.

Bắc Thiếu Lâm đi vì Vô Tưởng mà biện bạch, chẳng phải là thừa nhận mình tán thành phương thức nhập ma này sao.

Hơn nữa, trước đó Vô Tưởng vì để tránh bị Cố Hàn Uyên tìm tới cửa, đều không dám truyền lại tin tức cho Bắc Thiếu Lâm.

Lại thêm Tào Thiếu Khanh che giấu.

Thế cho nên đến nay không ai biết được Vô Tưởng đã bị Cố Hàn Uyên trọng thương trước khi nhập ma.

Bắc Thiếu Lâm duy nhất có thể làm chính là tìm được Lục Trúc, người có khả năng biết chân tướng nhưng đã m·ất t·ích.

Bất quá Cố Hàn Uyên đã để Yến Thập Tam cùng Đinh Tu mang thi thể Lục Trúc đi rồi.

Điều này đối với Bắc Thiếu Lâm mà nói, đã định trước sẽ chỉ là một vụ án oan không đầu.

Bắc Thiếu Lâm cái thiệt thòi ngầm này là ăn chắc, thế nhưng trong lòng vẫn có không ít người có ý tưởng khác.

Chu Vô Thị ngưng mắt nhìn Tào Thiếu Khanh, nghiêm nghị hỏi: Cố công tử thương thế quả thật lại tăng thêm sao.

Chu Vô Thị là người chú ý nhất thương thế của Cố Hàn Uyên.

Bởi vì không ít kế hoạch của hắn đều có thể nảy sinh xung đột với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ở thời kỳ toàn thịnh, dù cho mượn hắn mười lá gan cũng không dám tùy ý trêu chọc.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên một lần lại một lần vì cứu người mà tự mình bị thương, hắn lại chưa chắc không có suy nghĩ gì.

Hơn nữa nói một cách nghiêm túc, Cố Hàn Uyên là một chướng ngại trên con đường soán vị của hắn.

Nếu có thể, so với việc lôi kéo, hắn càng có khuynh hướng diệt trừ Cố Hàn Uyên.

Chương 1221

Với mưu kế của hắn, khả năng soán vị thành công vốn đã rất cao, cũng không cần Cố Hàn Uyên trợ lực.

Một điểm quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên quá mạnh, hắn căn bản không có cách nắm chắc chưởng khống.

Trong nhận biết của Chu Vô Thị, những thứ không thể chưởng khống đều có thể quy về uy hiếp.

Bởi vậy, hắn chính là người quan tâm nhất chân giả thương thế của Cố Hàn Uyên, ngoại trừ phụ tử An gia.

Đáng tiếc tin tức Liễu Sinh Phiêu Nhứ mang về vẫn lập lờ nước đôi.

Theo lời nàng, Cố Hàn Uyên có hứng thú với nàng.

Thế nhưng điểm hứng thú ấy không đủ để khiến nàng nhanh chóng có được sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả khi muốn tự tiến cử bản thân thì phần lớn cũng sẽ bị cự tuyệt.

Nếu Chu Vô Thị không gấp gáp, với thủ đoạn và diễn xuất của nàng, hoàn toàn có thể từ từ tranh thủ sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Nhưng vấn đề là Chu Vô Thị hắn gấp gáp.

Ví như kế hoạch nhắm vào Yêu Nguyệt đã đến mức mũi tên đặt trên dây cung, không thể không bắn.

Cố Hàn Uyên ra mặt vì Yêu Nguyệt lại là một sự kiện có xác suất rất cao.

Không thể xác định thương thế của Cố Hàn Uyên, mưu tính của hắn liền phải giảm bớt rất nhiều.

Nhất là đêm qua nhìn thấy Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết kinh thiên động địa kia, Chu Vô Thị khó tránh khỏi thêm vài phần chột dạ.

Tự nhiên cũng càng thêm khẩn cấp muốn xác nhận tình huống thương thế của Cố Hàn Uyên.

Tào Thiếu Khanh cười như không cười nói: Thần Hầu quan tâm thương thế của Cố công tử như vậy, sao không tự mình bái phỏng Cố công tử đang dưỡng thương tại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Sắc mặt Chu Vô Thị tối sầm.

Nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn trực diện Cố Hàn Uyên.

Thứ nhất, việc hắn gặp Cố Hàn Uyên dễ dàng khiến người khác mơ màng, cảnh giác, không hợp với sách lược thao quang dưỡng hối ẩn mình phía sau màn của hắn.

Thứ hai, Cố Hàn Uyên quá mạnh, mạnh đến mức khiến hắn tâm hư.

Khiến hắn không hiểu sao lại có cảm giác như năm đó đối mặt Cổ Tam Thông.

Phải biết rằng Chu Vô Thị sau khi hút hết công lực của tổng cộng 107 người từ Bát Đại Môn Phái và Tứ Đại Bộ Đầu Hình Bộ, mới miễn cưỡng có thể đối đầu với Cổ Tam Thông. tuy rằng cuối cùng điều đó đã chôn xuống tai họa ngầm cho đột phá về sau của hắn, nhưng cũng giúp hắn có sức mạnh trực diện Cổ Tam Thông.

Hơn nữa, trong trận quyết đấu, hắn còn phải dùng lời lẽ quấy nhiễu Cổ Tam Thông mới thắng nửa chiêu.

Bởi vậy có thể thấy Chu Vô Thị khi đối mặt với đối thủ mạnh mẽ của mình là người rất thận trọng.

Đồng thời lợi dụng mọi thứ có thể lợi dụng.

Bởi vậy, trước khi chưa có nắm chắc, hắn đều sẽ cố gắng lẩn tránh gặp mặt Cố Hàn Uyên.

Tránh bị Cố Hàn Uyên nhìn ra manh mối gì.

Người có tên cây có bóng.

Cố Hàn Uyên không chỉ là một kẻ mãng phu võ công cao cường, hắn phá không ít đại án.

Không ai sẽ hoài nghi sự thông minh tài trí của hắn.

Tóm lại, Chu Vô Thị rất cẩn thận khi đối mặt với vấn đề Cố Hàn Uyên.

Chu Vô Thị trầm giọng nói: Bản Hầu lo lắng quấy rầy Cố công tử dưỡng thương, mới bất tiện đích thân đến bái phỏng.

Tào Thiếu Khanh cố ý giễu cợt nói: Cũng phải, Cố công tử cũng không thích nam nhân bái phỏng.

Nghe nói Hộ Long Sơn Trang chẳng phải hôm trước có một nữ tử anh đào theo Thượng Quan mật thám đến bái phỏng Cố công tử sao.

Thế nào.

Không đạt được mong muốn của Thần Hầu ư.

Cái gọi là mong muốn không chỉ là lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Đến mức phái nữ tử tới cửa, mục đích còn chưa đủ rõ ràng sao.

Không ít người nhìn Chu Vô Thị, ánh mắt nhất thời thêm vài phần dò xét và cảnh giác.

Chu Vô Thị thấy thế trong lòng rùng mình, thầm nói một tiếng Quả nhiên.

Giả vờ lạnh nhạt giải thích: Liễu Sinh cô nương là thê muội của Thiên Nhai, bởi vì đoạn thời gian trước được Cố công tử cứu, nên hôm trước mới cố ý tới cửa cảm tạ.

Lời giải thích như vậy độ tin cậy hữu hạn, ánh mắt hoài nghi vẫn không giảm bớt bao nhiêu.

Triều đình lại một lần nữa huyên náo ầm ĩ vì Cố Hàn Uyên.

Đám người đối với việc này vô cùng mẫn cảm, một nguyên nhân rất quan trọng chính là Ninh Vương gần đây mượn uy thế và danh tiếng của Cố Hàn Uyên mà cực thịnh.

Nhất là sau khi hiểu được chân tướng trận chiến ở Shishoin đêm qua, không ít quan lại văn võ nhìn về phía Ninh Vương ánh mắt đều thêm vài phần biến hóa.

Ninh Vương đối với việc này đương nhiên là vô cùng đắc ý.

Tào Thiếu Khanh trước đây đã thông đồng với hắn.

Điều này khiến hắn càng thêm khẳng định Cố Hàn Uyên ít nhất là có khuynh hướng về phía hắn.

Bởi vậy, một kế hoạch cũng rất cần phải sớm thi hành.

Ninh Vương đứng dậy, cao giọng nói: Bệ hạ, nghị bàn phong hầu cho Cố công tử có nên đăng lên nhật báo rồi chăng.

Cố công tử vốn có đại công, lần này lại trừ khử họa hoạn, tránh cho kinh thành rơi vào cảnh đồ thán do ma vật gây ra.

Nếu triều đình từ đầu đến cuối không có biểu thị gì, khó tránh khỏi có chút không thể nào nói nổi.

Thần nghe nói Hàn Thác Trụ bên Tống Quốc đang cực lực thúc đẩy việc đám hỏi với Cố công tử.

Nếu Cố công tử thật sự bị Tống Quốc lôi kéo đi, đối với nước ta mà nói chẳng phải là một tổn thất khổng lồ sao.

Cố Hàn Uyên xuất thân từ phái Võ Đang, nói là người Minh Quốc cũng có thể.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên rốt cuộc là người giang hồ, cũng không ra làm quan cho triều đình Minh Quốc.

Phái Võ Đang cũng chỉ là Tử Tiêu Cung trên núi Võ Đang thuộc cảnh nội Minh Quốc.

Triều đình Minh Quốc kỳ thực không có sức ràng buộc đáng kể đối với phái Võ Đang.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên cho dù chạy sang Tống Quốc hiệu lực cũng không ai có thể can thiệp.

Huống chi Cố Hàn Uyên bên Tống Quốc còn có cơ nghiệp Minh chủ của liên minh võ lâm do các trung tiểu môn phái tạo thành.

Dù xét từ phương diện nào, việc Cố Hàn Uyên đến Tống Quốc đều là hợp lý.

Còn như nghị bàn thông gia của Hàn Thác Trụ thì đã có từ sau đại hội Nam Thiếu Lâm.

Nhất là khi danh tiếng Cố Hàn Uyên càng lúc càng lớn, những nghị luận như vậy cũng càng nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu từ đầu đến cuối không có định luận là vì không biết nên chọn cô nương nhà nào.

Dương gia, Tần gia, Giả gia, Vương gia, Sử gia, Chân gia, đều có ý tưởng về việc này.

Còn như các gia tộc nhỏ hơn thì càng vô số kể.

Mặc dù phần lớn đều là bồi chạy, nhưng lại tràn đầy tự tin một cách khó hiểu.

Ví như Lục gia và Trình gia.

Ngược lại, thanh thế của Dương gia được Hàn Thác Trụ ủng hộ lại dần yếu đi.

Chủ yếu là ở chỗ đối tượng thông gia mà Dương gia đưa ra là Dương Duyên Kỳ đã rõ ràng biểu đạt ý cự tuyệt.

Giả gia có thanh thế lớn nhất lại khó xử nhất.

Bởi vì Giả gia không có đích nữ vừa độ tuổi có thể xuất giá.

Đích nữ duy nhất lại đã vào cung.

Gả thứ nữ đi, chẳng phải là kết thù sao.

Cũng không thể chỉ vì gả đi làm thiếp thất được chứ.

Chương 1222

Những đại gia tộc này gả con gái đều vì vị trí chính thê.

Tóm lại, sau khi Cố Hàn Uyên rời khỏi Tống Quốc, triều đình Tống Quốc vì nghị bàn thông gia mà coi như là Quần Ma Loạn Vũ.

Lúc này, trong triều đình vẫn nghị luận ầm ĩ về việc phong hầu cho Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu lại âm thầm lẩm bẩm hai chữ Thông gia.

Nói về việc phong hầu cho Cố Hàn Uyên, hắn không cam lòng.

Dù sao Cố Hàn Uyên mặc dù có công với quốc gia xã tắc, nhưng lại không thuần phục hắn, dựa vào đâu mà phong hầu.

Ngược lại, thông gia lại khiến Chu Hậu Chiếu có vài phần ý tưởng.

Hắn tuy không có con ruột, không có nữ nhi để gả, nhưng lại có muội muội có thể gả.

Hơn nữa cũng chưa chắc cần là thân muội muội, chỉ cần có thân phận Công Chúa hoặc Quận Chúa đều được.

Chỉ là nhân tuyển thì phải suy tính thật kỹ một phen.

Trước tiên cần loại bỏ tự nhiên là những người có quan hệ thân duyên không sâu, cũng không thân cận với hắn.

Nghĩ đến người đường muội gần đây có chút năng động ở cảnh nội Thanh Quốc, Chu Hậu Chiếu trong lòng một mảnh u lãnh.

Cố Hàn Uyên bản thân lại không hề để ý.

Chỉ cần Tào Thiếu Khanh không ngu ngốc, cũng đủ để đạt thành mục đích của hắn.

Kẻ ngu dốt không đảm đương nổi vai trò nằm vùng, huống chi còn là nơi như Đông Xưởng.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Hồng Quỳ lạnh buốt băng giá, phảng phất có công hiệu đề thần tỉnh não, khiến suy nghĩ của hắn rõ ràng hơn rất nhiều, đẩy nhanh tiến độ cải tạo La Ma nội công.

Có lẽ không cần mấy ngày là có thể có được La Ma nội công như hắn mong muốn.

Hồng Quỳ tựa trong ngực Cố Hàn Uyên, vốn còn lo lắng hắn chỉ vì muốn an ủi nàng mà cố sức ôm lấy.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, khóe miệng Cố Hàn Uyên vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, chứng minh nàng hoàn toàn là lo lắng thái quá.

Cố Hàn Uyên ôm lấy nàng, rõ ràng là ôm rất vui vẻ.

Hồng Quỳ mừng thầm trong lòng, ánh mắt cũng rốt cuộc không thể rời khỏi khuôn mặt tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên.

Dưới sự quan sát tỉ mỉ của nàng, từng đường nét đều phảng phất hoàn mỹ.

Khiến nàng có loại xung động muốn đưa tay ra vuốt ve.

Bất quá Hồng Quỳ ngày thường tuy đanh đá đường hoàng, thế nhưng lúc mấu chốt lại đặc biệt hiểu chuyện.

Nàng thủy chung nhẫn nại ý tưởng xúc động của mình, không đi quấy rầy Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tự nhiên phát giác ra điều này, khi việc cải tạo La Ma nội công tạm thời có một kết thúc, hắn cúi đầu cầm tay ngọc của Hồng Quỳ.

Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc và e lệ của nàng, hắn đưa tay nàng lên khóe môi, khẽ hôn một cái lên mu bàn tay nàng.

Cảm ơn nàng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên ôn nhu, nụ cười ấm áp, thanh âm lộ ra một sự chân thành.

Hồng Quỳ chỉ cảm thấy đầu quả tim run lên, mặt cười xinh đẹp nhất thời liền đỏ bừng.

Nàng lắp bắp nói: Ngươi đột nhiên cảm tạ ta làm gì.

Ta lại không làm gì cả.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, ôm lấy vòng eo tinh tế của nàng giải thích: Bởi vì khi ôm lấy nàng, ý niệm trong đầu ta đặc biệt thông suốt, việc cải tạo công pháp rất thuận lợi, còn lại chỉ là vấn đề thời gian.

Hồng Quỳ nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó kiêu ngạo cười nói: Vậy là ngươi nên hảo hảo cảm tạ ta một phen.

Trong lòng Hồng Quỳ cũng không có khái niệm khách khí.

Tuy rằng luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, thế nhưng nếu mình đã ra sức, vậy được cảm tạ cũng là lẽ đương nhiên.

Hồng Quỳ đang suy nghĩ có nên nhân cơ hội này đàm phán điều kiện hay đòi chút lợi ích gì không, thì thấy Cố Hàn Uyên cúi đầu xuống, chậm rãi kề sát nàng nhẹ giọng hỏi: Nàng muốn được cảm tạ như thế nào.

Hồng Quỳ ngước môi ngọc Yên Nhiên nhìn Cố Hàn Uyên dường như đang ngày càng gần.

Ánh mắt nàng lại không ngừng dừng lại trên đôi môi mang theo độ cong nhàn nhạt của Cố Hàn Uyên.

Ưu mỹ, đường nét rõ ràng, môi hồng răng trắng, phong thần tuấn lãng.

Hồng Quỳ càng nhìn càng cảm thấy trong lòng ấm áp, nóng lên, không hiểu sao có loại xung động muốn nuốt nước miếng.

Rõ ràng thân là Quỷ Hồn, không có thứ gọi là nước bọt này.

Nhưng nàng chính là cảm thấy môi khô khốc, muốn lấy thứ gì đó để làm trơn môi.

Hồng Quỳ đang suy nghĩ là nên trực tiếp mở miệng nói hay thẳng thắn ngoan ngoãn nhắm mắt lại chờ đợi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, cửa phòng vốn đóng chặt mở ra.

Tằng Tĩnh thay một thân quần xanh, cùng Điền Thanh Đồng mặc váy xanh ôm Tiểu Hâm Nhi, một trước một sau hơi lộ vẻ thẹn thùng bước ra.

Đáng nhắc tới là Tằng Tĩnh không còn dùng tấm mặt nạ da người kia nữa.

Chuyển Luân Vương đã c·hết, Hắc Thạch đã diệt, nàng đã không còn cần thiết phải mai danh ẩn tích.

Bất quá nàng vẫn quyết định dùng cái tên Tằng Tĩnh này, dù sao cái tên này đại biểu cho sự tân sinh của nàng.

Điền Thanh Đồng nhu nhược gọi một tiếng Công tử, Tằng Tĩnh thì kinh ngạc nhìn Hồng Quỳ trong ngực Cố Hàn Uyên, nghi hoặc hỏi: Vị muội muội này đến đây từ lúc nào.

Đêm qua sao lại.

Lời nói đến nửa chừng, mặt cười nàng liền ửng đỏ.

Chỉ vì nàng vừa rồi muốn hỏi là Đêm qua sao lại không cùng nhau.

Mà Hồng Quỳ lúc này càng ngơ ngác.

Ngoại trừ có chút căm tức vì bị hỏng chuyện tốt, tầm mắt nàng liền không tự chủ rơi vào Điền Thanh Đồng và Tiểu Hâm Nhi.

Điền Thanh Đồng thấy thế không rõ vì sao mà hỏi: Sao vậy.

Hồng Quỳ lắc đầu, nhưng trong lòng có chút mất trật tự.

Bởi vì nàng phát hiện mình dường như đã hiểu lầm một chuyện.

Nàng trước đây vẫn cho là cái gọi là thê nữ Lôi Bân chính là hai nữ tử truyền ra tiếng động trong phòng.

Không ngờ lại có một thân phận khác.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Cố Hàn Uyên còn cười trêu chọc hỏi: Trước đây nàng sẽ không phải là đã hiểu lầm điều gì đó chứ.

Bị hỏi lời này, Hồng Quỳ rất là xấu hổ.

Nàng xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái, từ trong ngực hắn nhảy ra ngoài.

Tiếp đó liền dứt khoát ẩn giấu thân hình.

Liên tục động tác này có vài phần hàm ý chạy trối c·hết.

Tằng Tĩnh và Điền Thanh Đồng thấy Hồng Quỳ đột nhiên biến mất, đều trong lòng kinh hãi.

Tằng Tĩnh càng trực tiếp hỏi: Vị muội muội này là chuyện gì xảy ra.

Sao lại đột nhiên biến mất.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Nàng là kiếm linh của ta, không cần phải để ý đến nàng.

Hai nàng nghe vậy không khỏi nhìn nhau.

Các nàng từ trước tới nay chưa từng nghe qua chuyện Kiếm Linh này.

Cố Hàn Uyên ngược lại rất hài lòng bầu không khí hòa thuận hiện tại của hai nàng.

Phải biết rằng đêm qua khi mới trở lại, hai nàng đang giằng co.

Tằng Tĩnh đã thẳng thắn thân phận của mình với Điền Thanh Đồng.

Nhìn thấy kẻ thù g·iết cha, Điền Thanh Đồng nhất thời rất khó bình tĩnh trở lại.

Huống chi trước đó Tằng Tĩnh còn ngay dưới mí mắt nàng.

Khó tránh khỏi sẽ có cảm giác bị lừa dối.

Nhưng muốn nói Điền Thanh Đồng hận Tằng Tĩnh đến mức nào thì cũng không đến nỗi.

Năm đó nàng đã mấy lần muốn tìm Tằng Tĩnh khi còn là Mưa Phùn báo thù.

Chương 1223

Kết quả đương nhiên là không đánh lại Tằng Tĩnh, hết lần này đến lần khác còn mỗi lần đều được buông tha.

Đối với nàng mà nói, Tằng Tĩnh vừa có cừu oán, lại có ân.

Lại thêm bởi vì Cố Hàn Uyên mà sinh ra liên hệ, khiến nàng không cách nào dấy lên tâm tư muốn báo thù.

Thế nhưng để nàng cứ vậy buông bỏ thì sẽ không cam lòng.

Sở dĩ trước khi Cố Hàn Uyên đến, hai nàng đã giằng co một trận.

Bất quá chính là đầu giường đánh lộn cuối giường hợp, không chỉ thích hợp với phu thê.

Dưới sự cố ý tác hợp của Cố Hàn Uyên, hai nàng không thể không trở thành tỷ muội tốt hỗ trợ lẫn nhau.

Đối mặt một người tỷ muội tốt ở lúc ngươi sức cùng lực kiệt cầu xin tha thứ, chủ động hi sinh bản thân tiến lên giúp một tay, rất khó lại hận nàng.

Hơn nữa sau khi nhận ân tình, lại càng không cách nào không nhìn đối phương một thân một mình đối mặt tất cả.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên ngược lại đã hảo hảo hưởng thụ một buổi tối mỹ hảo.

Đồng thời cũng làm hại Hồng Quỳ bị làm cho sinh ra quầng thâm mắt.

Còn như là thật sự ầm ĩ, hay là bởi vì hiếu kỳ, cũng chỉ có nàng tự mình biết.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đi thôi.

Hai nàng, một người thành quả phụ, một người tiêu trừ chấp niệm trong lòng cùng sự bàng hoàng, tự nhiên đã không còn ý nghĩa gì để tiếp tục lưu lại đây.

Cố Hàn Uyên chính là chờ đợi dẫn các nàng cùng nhau rời đi.

Đương nhiên, việc Lôi Bân c·hết dưới tay Lục Trúc cũng đã được báo cho Điền Thanh Đồng.

Dù sao phu thê một hồi, Điền Thanh Đồng đối với việc này ít nhiều vẫn có chút khổ sở.

Cũng may trải qua cả đêm Cố Hàn Uyên ra sức an ủi, cuối cùng cũng khiến nàng thoát khỏi tâm trạng khổ sở.

Hồng Quỳ ẩn mình nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên mang theo hai nàng rời đi, trong lòng không hiểu sao có chút buồn vô cớ.

Mỗi khi nàng sắp quên đi việc người quỷ khác đường, luôn có chuyện như vậy nhắc nhở nàng.

Những cô gái như Tằng Tĩnh và Điền Thanh Đồng mới có thể cùng Cố Hàn Uyên bước đi dưới ánh mặt trời.

Nàng chỉ là một Kiếm Linh, Quỷ Hồn lỡ lầm mà nảy sinh rất nhiều huyễn tưởng.

Chỉ khi nghĩ đến Cố Hàn Uyên đang kế hoạch sáng tạo nhục thân cho nàng, nàng mới cảm thấy tâm sinh tình cảm ấm áp.

Hồng Quỳ không tự chủ giơ tay lên, đưa nơi Cố Hàn Uyên đã hôn lên mu bàn tay nàng đến bên môi mình, u u lẩm bẩm: Mau đến chịu trách nhiệm với ta đi.

Tên hỗn đản đó.

Kinh thành Bách Hoa Lâu.

Tỷ tỷ, chẳng lẽ người không hiếu kỳ rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì sao.

Trong kinh thành không biết có bao nhiêu thế lực đều phái người đi dò xét, chúng ta cứ vậy thờ ơ thật sự ổn thỏa sao.

Liên Tinh dung nhan tuyệt mỹ, tư thái kiêu ngạo, đối diện với Yêu Nguyệt đang bình tĩnh đánh đàn mà không biết nói gì.

Phải biết rằng động tĩnh khổng lồ từ Dạ Vân Tự tối qua đã đánh thức cả hai nàng.

Lo lắng có phải xảy ra đại sự gì không, Liên Tinh liền hướng Yêu Nguyệt xin chỉ thị muốn đi điều tra một phen.

Nhưng mà Yêu Nguyệt lại vô cùng bình tĩnh ngăn nàng lại, còn muốn nàng thành thật ở yên.

Liên Tinh không dám ngỗ nghịch ý tứ của Yêu Nguyệt, nhưng quả thực hiếu kỳ lý do Yêu Nguyệt bình tĩnh như vậy.

Nhất là khi nhìn thấy Yêu Nguyệt còn có tâm tình đánh đàn, lòng hiếu kỳ của nàng đều nhanh muốn nổ tung.

Trước mặt Liên Tinh, Yêu Nguyệt tự nhiên không cần đeo khăn che mặt.

Dung nhan thanh lệ tuyệt luân cứ vậy lộ ra trong không khí.

Quần áo cung trang hoa lệ, thanh lãnh lại ưu nhã.

Thân hình tuy gầy, nhỏ nhắn xinh xắn, thế nhưng khí chất độc lập thoát tục ấy lại càng hấp dẫn ánh mắt hơn cả Liên Tinh.

Hơn nữa gần đây, khí tràng vốn lạnh như băng kia rõ ràng đã nhạt đi rất nhiều.

Ngón tay ngọc thon dài của Yêu Nguyệt đang gảy đàn dừng lại.

Đúng lúc Liên Tinh tưởng rằng Yêu Nguyệt bị mình thuyết phục, thì thấy nàng lại nhẹ nhàng thổi vài tiếng Tử Ngọc tiêu vốn được đặt trên đùi đầy đặn trước đó.

Phảng phất đang đối chiếu với khúc điệu đã đàn trước đó.

Tử Ngọc tiêu có ánh sáng màu óng ánh nhuận, thân tiêu sạch sẽ phản xạ ánh sáng nhạt.

Hiển nhiên chủ nhân rất là bảo vệ nó, lúc nào cũng bảo dưỡng.

Hơn nữa trên tiêu còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt, là do cất giấu trong người mà có.

Liên Tinh thấy thế đều bắt đầu cười, không khỏi lớn tiếng hơn một chút hô: Tỷ tỷ.

Yêu Nguyệt liếc Liên Tinh một cái, buông Tử Ngọc tiêu, nhàn nhạt nói: Ta nghe thấy rồi, không cần gọi lớn tiếng như vậy.

Đối mặt với Yêu Nguyệt bình tĩnh đến lạ thường, Liên Tinh nhất thời lại không biết nên nói gì.

Nàng chỉ đành hơi oán giận nói: Tỷ tỷ nghe được thì đáp lại một tiếng đi chứ.

Yêu Nguyệt tay ngọc nhẹ vuốt ve Tử Ngọc tiêu, ánh mắt hơi trầm xuống, thấp giọng nói: Đáp lại cái gì.

Chỉ là buồn lo vô cớ mà thôi.

Câu trả lời ngoài dự đoán này khiến Liên Tinh không khỏi ngẩn ra, hồ nghi nói: Buồn lo vô cớ.

Tỷ tỷ người quả nhiên biết chút gì đó.

Dừng một chút, nàng tự nhiên nhíu mày suy đoán: Chẳng lẽ kỳ thực đó là chiêu thức thần kỳ nào đó của một vị cao thủ ư.

Yêu Nguyệt hơi lộ vẻ cổ quái liếc Liên Tinh một cái, khóe môi hơi cong, nhẹ giọng nói: Ngươi cũng nói là chiêu thức thần kỳ, vậy trong mắt ngươi ai là người thần kỳ nhất.

Cố công tử.

Liên Tinh nghe vậy vô thức đáp lời.

Ngay sau đó liền chú ý đến ánh mắt thâm ý khác của Yêu Nguyệt, không tự chủ hơi cúi đầu.

Liên Tinh chỉ cảm thấy không hiểu sao có chút chột dạ, giấu đầu hở đuôi thấp giọng hỏi: Chẳng lẽ thật sự là Cố công tử làm ra ư.

Yêu Nguyệt thấy Liên Tinh cúi đầu, thu hồi ánh mắt, đạm nhiên nói: Ta cũng chỉ là suy đoán.

Đây là lời nói dối.

Yêu Nguyệt vô thức cầm Hợp Hoan Linh thắt ở bên hông, nhẹ nhàng đùa nghịch.

Hôm qua khi bắt đầu nhận thấy động tĩnh ở Shishoin, nàng cũng vô cùng kiêng kỵ.

Uy lực Cuồn Cuộn Thiên Lôi ấy, dù khoảng cách rất xa cũng khiến người ta sợ hãi trong lòng.

Dùng một cách nói khác để hình dung, chính là cảm ứng đột nhiên trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Khiến nàng trong nháy mắt hiểu ra, thiên lôi trước đó chính là do Cố Hàn Uyên tạo ra.

Nếu là Cố Hàn Uyên làm ra, vậy không có gì phải kiêng kỵ.

Nàng và Cố Hàn Uyên quen biết đến nay, điểm tự tin này vẫn không thiếu.

Liên Tinh nghe vậy đôi mắt đẹp khẽ chuyển, thăm dò nói: Vậy không bằng mời Cố công tử tới hỏi thử xem sao.

Chỉ cần tỷ tỷ mở miệng, Cố công tử nhất định sẽ nói thật phải không.

Yêu Nguyệt nghe vậy hơi trầm ngâm, vuốt cằm nói: Cũng được.

Nàng ngược lại không phải muốn hỏi chuyện đêm qua, mà là cảm thấy đã đến lúc cần thỉnh giáo âm luật.

Mấy ngày nay, nàng say mê âm luật, hiếm có cảm giác tâm linh thanh tĩnh như vậy.

Sa vào trong cừu hận liền phảng phất là đưa mình vào một vũng nước đục.

Khi tâm linh thanh tĩnh lại, thật giống như cuối cùng đã nổi lên khỏi mặt nước.

Cái cảm giác ung dung tự nhiên ấy khó tránh khỏi khiến người ta có chút trầm mê.

Bất quá thiên phú của Yêu Nguyệt quả thực cao.

Những khúc từ Cố Hàn Uyên dạy nàng trước đó đều đã học được.

Ngay cả Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc cũng tự mình thông hiểu đạo lý.

Thậm chí cầm tiêu cũng có thể diễn tấu.

Sở dĩ cũng muốn nhân cơ hội này tìm Cố Hàn Uyên học thêm vài khúc từ mới.

Còn như có hay không muốn gặp Cố Hàn Uyên, cũng chỉ có chính nàng mới biết.

Liên Tinh trong lòng vui vẻ, nét mặt lại bất động thanh sắc nói: Không bằng muội tự mình đi mời nhé.

Cũng thể hiện sự tôn trọng một chút.

Đúng lúc nàng muốn xoay người ra ngoài, Yêu Nguyệt lại trầm giọng ngăn nàng lại.

Ngươi ngồi xuống đi.

Liên Tinh quay lưng về phía Yêu Nguyệt, âm thầm cắn răng.

Chương 1224

Tình huống tương tự đã không phải lần đầu tiên xảy ra.

Nàng trước đây vẫn muốn tìm một cơ hội để nói chuyện riêng với Cố Hàn Uyên.

Nhưng Yêu Nguyệt lại canh chừng nàng rất kỹ.

Ngày thường thậm chí cũng không để nàng rời khỏi tầm mắt của mình.

Nàng không biết Yêu Nguyệt có phải đã nhận ra điều gì không, chỉ có thể quay người lại, giả vờ nghi ngờ nhìn Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt đôi mắt đẹp lóe lên, nhìn chằm chằm Liên Tinh một hồi, mới với ngữ khí khó hiểu nói: Cứ để Tinh Nô tới là đủ rồi.

Liên Tinh nghe vậy trong lòng giật mình, vô thức hỏi: Có thể hay không không quá thích hợp.

Yêu Nguyệt ngữ khí u u nói: Không có gì không thích hợp.

Liên Tinh đôi mày thanh tú chau lại mà hỏi: Nhưng Tinh Nô thân phận chỉ là nô tỳ, Cố công tử nếu như có ý kiến gì thì.

Nói như vậy hơi có vẻ gượng ép.

Chỉ có thể nói Liên Tinh quả thực có chút nóng nảy.

Nhất là khi nàng phát hiện Yêu Nguyệt có lẽ đã nhận ra điều gì đó.

Yêu Nguyệt đầu tiên nhàn nhạt nói: Hắn sẽ không có ý kiến.

Dừng một chút, nàng hơi lộ vẻ do dự nói: Nếu quả thật có ý kiến, Tinh Nô dáng dấp không tệ.

Liên Tinh lúc này vẻ mặt như thấy quỷ.

Lời Yêu Nguyệt nói không khó hiểu.

Đơn giản chính là đem Hoa Tinh Nô đưa cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng năm đó Hoa Nguyệt Nô và Giang Phong yêu nhau, lại bị nàng gậy đánh uyên ương.

Kỳ thực ý nghĩa của hai việc này là hoàn toàn khác biệt.

Trước tiên, Cố Hàn Uyên và Giang Phong không giống nhau.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình khiến mong muốn trong lòng nàng thấp hơn rất nhiều.

Thứ nhì, Hoa Nguyệt Nô và Giang Phong yêu nhau là hành vi phản bội.

Nhưng nếu là đem Hoa Tinh Nô đưa cho Cố Hàn Uyên, vậy chỉ đơn thuần là tặng một nô tỳ.

Quyền chủ động nằm trong tay Yêu Nguyệt, càng sẽ không gây ra uy hiếp gì cho nàng.

Liên Tinh lúc này ánh mắt phức tạp nói: Tỷ tỷ, người. người thay đổi thật nhiều.

Yêu Nguyệt nhàn nhạt liếc nàng một cái, nhẹ giọng nói: Thật sao.

Ngươi cũng vậy.

Liên Tinh làm bộ cười nói: Đâu có.

Tỷ tỷ nói đùa.

Yêu Nguyệt bất trí khả phủ đáp lại một câu: Ngươi nói không có thì không có vậy.

Tỷ tỷ.

Tâm tình Liên Tinh càng thêm phức tạp.

Yêu Nguyệt phân phó nói: Đi gọi Tinh Nô đến đây đi.

Vâng.

Liên Tinh lại không chú ý tới, trước khi nàng xoay người rời đi, Yêu Nguyệt đã nhìn chằm chằm vào sự phẫn uất và ánh mắt ghen tị nơi bộ ngực kiêu ngạo của nàng.

Dựa vào đâu đều là tỷ muội ruột thịt cùng mẹ sinh ra, mà chênh lệch lại lớn đến vậy.

Hừ, chỉ biết dùng thứ đó để mị hoặc nam nhân mà trói buộc.

Từ trước đến nay Yêu Nguyệt xưa nay sẽ không để ý đến chuyện vô vị như vóc dáng đẹp xấu.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên quả thực đã gây cho nàng ảnh hưởng tương đối lớn.

Càng thêm vài phần tâm tư con gái.

Yêu Nguyệt vốn đã chú ý đến Cố Hàn Uyên, nên sớm đã phát hiện hắn dừng lại ở nơi nào trên người Liên Tinh nhiều nhất.

Đôi gò bồng đảo đầy đặn kia dù là nữ tử cũng sẽ bị hấp dẫn ánh mắt, đừng nói chi là Cố Hàn Uyên nổi tiếng phong lưu.

Dung mạo Liên Tinh vốn dĩ không phân biệt cao thấp với Yêu Nguyệt.

Chỉ là khí chất Yêu Nguyệt từ khi sinh ra đã mang theo khiến nàng trông càng mê hoặc lòng người hơn một chút.

Bất luận là ai cũng biết khi nhìn thấy hai người bọn họ đều sẽ đặt ánh mắt lên người Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt không thể chấp nhận nhất chính là đồ vật mình coi trọng bị người khác c·ướp đi.

Giống như khi còn bé vì một trái đào mà đẩy Liên Tinh từ trên cây xuống vậy.

Người khác không biết về Liên Tinh, nàng lẽ nào lại không biết sao.

Dung mạo không phân biệt cao thấp với nàng, vóc dáng lại càng có thể nói là áp đảo.

Bởi vậy, trong tình huống Liên Tinh không hề hay biết, lại mang đến uy hiếp tương đối lớn cho Yêu Nguyệt.

Đây cũng là nguyên nhân thái độ của Yêu Nguyệt đối với Liên Tinh đặc biệt khác thường.

Hận ý thì chưa nói tới, thế nhưng đố kỵ thì tuyệt đối không thể thiếu.

Liên Tinh cho rằng Yêu Nguyệt đơn thuần chỉ vì xem thấu tâm tư của nàng mà tức giận.

Trên thực tế cũng là đang ghen tỵ vóc dáng ngạo nhân kia của nàng.

Như chuyện vì vai đau nhức, không thể không đặt lên bàn nghỉ ngơi, đó đều là trò trẻ con.

Tuy Yêu Nguyệt đã thật lâu không cùng Liên Tinh cùng nhau tắm.

Thế nhưng nàng lại rõ ràng nhớ kỹ thân hình Liên Tinh lồi lõm có khúc chiết.

Trước đây nàng chỉ cảm thấy ghét bỏ đó là trói buộc, gây trở ngại việc tập võ luyện công.

Bây giờ nàng lại cảm giác được cái gì gọi là sự chênh lệch và bất công trên thế giới.

Rõ ràng các nàng là tỷ muội ruột thịt cùng mẹ sinh ra.

Không nên nhất có chênh lệch chẳng phải là vóc dáng và tướng mạo sao.

Bởi vậy, kỳ thực Yêu Nguyệt khó mà không mang theo tâm tư và dụng ý tư nhân trả thù.

Liên Tinh không hề hay biết điều này, lúc này chỉ đành ngoan ngoãn gọi Hoa Tinh Nô đến.

Hoa Tinh Nô xem như là người lão làng của Di Hoa Cung.

Khi còn bé bị Liên Tinh, Yêu Nguyệt cứu, trở thành cung nữ Di Hoa Cung.

Nàng và Hoa Nguyệt Nô tuổi tác xấp xỉ, bây giờ cũng đã là tuổi ngoài ba mươi.

Bất quá, đệ tử Di Hoa Cung có thuật trú nhan là truyền thống.

Nhìn qua chỉ như một mỹ nhân tuổi đôi mươi.

Hoa Tinh Nô mang theo hoang mang đi gặp Yêu Nguyệt.

Chỉ vì Liên Tinh nhìn nàng với ánh mắt đặc biệt cổ quái.

Cuối cùng nàng mang theo phân phó của Yêu Nguyệt cùng khuôn mặt cười đỏ bừng bước ra, thần tình hơi lộ vẻ hoảng hốt.

Hoa Tinh Nô mơ mơ màng màng đi tới Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Sau khi thông báo, Yến Phỉ Phỉ rất nhanh liền xuống lầu đón nàng.

Những chuyện khác chưa chắc sẽ khiến Yến Phỉ Phỉ chú ý.

Thế nhưng chuyện có liên quan đến Cố Hàn Uyên thì tuyệt đối sẽ không bị nàng quên.

Huống chi người đến lại là một nữ tử rất có sắc đẹp.

Yến Phỉ Phỉ vô thức coi Hoa Tinh Nô là tiểu tình nhân nào đó được Cố Hàn Uyên nuôi bên ngoài.

Dù sao sáng nay vừa mới mang về hai người, lại có một người tự mình tới cửa cũng rất bình thường.

Bởi vì từng có vết xe đổ của Diệp Trán Thanh, Yến Phỉ Phỉ cảm thấy vẫn nên khảo sát phẩm hạnh của người đến trước đã.

Yến Phỉ Phỉ tươi cười, có chút nhiệt tình kêu: Để vị muội muội này đợi lâu rồi.

Sự nhiệt tình của Yến Phỉ Phỉ khiến Hoa Tinh Nô nhất thời có chút ngơ ngác.

Chương 1225

Cho đến khi nàng phản ứng kịp vì sao Yến Phỉ Phỉ muốn gọi nàng là muội muội, nàng mới hoàn hồn vô thức nói: Ta lớn tuổi hơn ngươi.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy kinh ngạc một chút, sau đó hơi thâm ý hỏi: Vậy ta gọi ngươi tỷ tỷ thì sao.

Đây chính là cách Yến Phỉ Phỉ dò xét.

Nàng mặc dù không biết Hoa Tinh Nô có thật sự lớn tuổi hơn nàng không.

Ít nhất vẻ bề ngoài thì không nhìn ra.

Thế nhưng thông qua phản ứng của Hoa Tinh Nô, ít nhiều cũng có thể nhìn ra một chút tâm tư của đối phương có bất lương hay không.

Ấy vậy mà lúc này Hoa Tinh Nô đã tỉnh táo lại, e rằng câu trả lời của mình không cùng ý với câu hỏi của Yến Phỉ Phỉ.

Nàng hơi có chút chột dạ giải thích: Ngươi hiểu lầm rồi.

Nô tỳ là thay Đại Cung Chủ nhà ta đến đây mời Cố công tử.

Nàng đương nhiên hiểu ý đồ sâu xa.

Dù sao, theo lời Yêu Nguyệt, có lẽ bây giờ không phải là cái gọi là tỷ muội, nhưng về sau có thể sẽ là.

Đương nhiên, bởi vì duyên cớ thân phận, nàng là tự đặt mình ở vị trí thấp hơn.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy giật mình, vô thức hỏi: Đại Cung Chủ.

Chẳng lẽ là Di Hoa Cung.

Nàng vẫn biết Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt giao tình không cạn, việc phái người tới mời cũng không thần kỳ.

Mà Hoa Tinh Nô trước mắt lại chính là cung nữ Di Hoa Cung.

Mày ngài môi anh đào, dung mạo tú lệ, khí chất ôn nhã.

Yến Phỉ Phỉ thấy Hoa Tinh Nô gật đầu thừa nhận, lại quan sát nàng thêm vài lần.

Còn mang theo chút ý vị khác.

Yến Phỉ Phỉ có chút tin tưởng Hoa Tinh Nô thực tế lớn tuổi hơn nàng.

Nhưng trong lòng không khỏi cảm thán: Chậc chậc, không hổ là Di Hoa Cung, một cung nữ mà cũng sinh ra tư sắc như vậy.

Công tử phần lớn là sẽ cảm thấy hứng thú.

Nụ cười trên mặt Yến Phỉ Phỉ càng sâu hơn.

Nàng càng thêm nhiệt tình hô: Không biết vị tỷ tỷ này xưng hô thế nào.

Công tử vẫn còn đang tắm rửa, không ngại trước theo ta lên lầu tạm thời chờ đợi được không.

Thân phận Hoa Tinh Nô nói dễ nghe là cung nữ, nói khó nghe chính là nô tỳ.

Bao gồm chính nàng cũng cho là như vậy.

Một cô gái như vậy đối với Yến Phỉ Phỉ mà nói không phải uy hiếp, tự nhiên muốn lôi kéo thêm.

Nàng lại biết mức độ Cố Hàn Uyên lưu ý đến Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Cùng với cung nữ bên cạnh các nàng làm quan hệ tốt, hiển nhiên lợi nhiều hơn hại.

Hoa Tinh Nô chỉ kịp trả lời tên của mình, đã bị Yến Phỉ Phỉ nhiệt tình kéo lên lầu.

Yến Phỉ Phỉ không có lừa dối Hoa Tinh Nô.

Cố Hàn Uyên đúng là đang tắm rửa.

Hắn cũng không muốn lát nữa khi ôm Hồng Quỳ lại bị đạp.

Vốn dĩ Hồng Quỳ đáng lẽ phải ở dưới sự làm nũng đòi hỏi của Cố Hàn Uyên mà hầu tắm, bất quá vì một vị khách không mời mà đến xông vào, khiến nàng chỉ có thể ẩn mình trốn ở một bên u oán mà phun bọt khí về phía mặt ao suối nước nóng.

Một tiếng nói réo rắt mang theo ý xấu hổ, nghi ngờ hỏi.

Cố Hàn Uyên ghé vào bên cạnh ao, không trả lời vấn đề của đối phương, ngược lại cười như không cười nói: Xấu hổ sao.

Ta đã nói với nàng không cần miễn cưỡng bản thân.

Sự chuyển hướng chú ý và nói sang chuyện khác rõ ràng như vậy chỉ vì xấu hổ, Cố Hàn Uyên sao lại không nhìn ra được.

Một thân thể mềm mại yểu điệu sáng bóng đang dốc toàn lực vì Cố Hàn Uyên chà lưng.

Công tử thu lưu tiểu yến, khiến tiểu yến sống cuộc sống áo cơm không sầu.

Tiểu yến có thể làm không nhiều lắm, hầu hạ công tử cũng là lẽ nên.

Chính là Giang Ngọc Yến.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ khẽ cười một tiếng, vẫn chưa nói thêm gì.

Tùy ý Giang Ngọc Yến mặt cười đỏ bừng trượt trên lưng hắn.

Những chuyện khác tạm thời không bàn.

Năng lực học tập của Giang Ngọc Yến vẫn rất ưu tú.

Những môn bắt buộc được dạy trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đều đã được nàng học xong.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu danh tiếng vang dội như vậy, nữ tử gả ra ngoài lại càng được sủng ái vô cùng, một điểm rất quan trọng chính là ở chỗ mang đến rất nhiều hoa dạng hiện đại.

Người xưa tuy cũng chơi hoa, thế nhưng ở chi tiết vẫn còn kém xa.

Giang Ngọc Yến động tác bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt đẹp lấp lánh, ngữ khí e lệ nhưng lại mang chút tâm tình muốn thử, mềm mại nói: Công tử, cái kia. mặt chính.

Một người khi ở một hoàn cảnh nhất định rất dễ bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ và hành vi của những người xung quanh.

Ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu một thời gian, Giang Ngọc Yến không thể tránh khỏi bị đồng hóa.

Đương nhiên, mấu chốt hơn là bản thân Giang Ngọc Yến cũng không cam lòng chỉ ở bên Cố Hàn Uyên mà ăn uống miễn phí.

Ăn sơn hào hải vị, mặc tơ lụa đều khiến nàng vô cùng chột dạ.

Với sự giáo dục từ mẫu thân thuở nhỏ và kinh nghiệm bản thân, không làm mà hưởng không phải là chuyện tốt.

Nàng không chỉ cảm thấy trong lòng không thực tế, mà còn có cảm giác bất an rằng đối phương có ý đồ lớn hơn đối với nàng.

Thế nhưng hiện tại nàng thực sự không thể nghĩ ra Cố Hàn Uyên có thể có ý đồ gì lớn hơn với nàng.

Muốn nói là vì cha ruột nàng Giang Biệt Hạc ư.

Chớ đùa.

Chưa kể Giang Biệt Hạc còn không biết có nàng là nữ nhi tư sinh.

Huống hồ, sự chênh lệch giữa Giang Biệt Hạc và Cố Hàn Uyên càng là một trời một vực.

Thông tin bề ngoài của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có thể cung cấp cho Giang Ngọc Yến tìm đọc.

Với lòng cầu tiến của Giang Ngọc Yến, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tăng trưởng kiến thức này.

Vì vậy, kiến thức của nàng đã hoàn toàn khác với một tiểu bạch giang hồ chỉ biết chút sơ lược như trước kia.

Vậy vấn đề là đây: Giang Biệt Hạc ngoài tiếng tăm nhân nghĩa đại hiệp tạm được ra thì còn có gì.

Võ công tầm thường, thanh thế cũng là dựa vào việc hắn thân là phu quân của nữ nhi thiên trượng Lưu Hỉ của Đông Xưởng mà có.

Thành thật mà nói, trước kia Giang Biệt Hạc muốn cùng Thẩm Phi Vân của Trầm Gia Trang tổ chức võ lâm đại hội là có chút không đủ tư cách.

Nếu không có Mộ Dung Sơn Trang nhúng tay vào, e rằng chẳng ai xem ra gì.

Vì vậy, Giang Ngọc Yến không chỉ dẹp bỏ tâm tư tìm Giang Biệt Hạc, mà còn không cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ có bất kỳ mưu đồ gì với Giang Biệt Hạc.

Mà muốn nói là ham muốn bản thân nàng, Giang Ngọc Yến ước gì được như vậy.

Đối với Giang Ngọc Yến lúc này không nơi nương tựa, trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên chính là sự bảo đảm cho tương lai của

nàng.

Có thể mấu chốt là Cố Hàn Uyên dường như hứng thú với nàng rất thưa thớt.

Trong ngày thường, không thấy chàng tán tỉnh nàng, cũng không bày tỏ sự quan tâm đặc biệt nào đối với nàng.

Phảng phất tâm tư của chàng đều đặt trên những hồng nhan tri kỷ ngày càng nhiều kia.

Giang Ngọc Yến không phải là không có cơ hội trà trộn vào đó.

Trước kia Yến Phỉ Phỉ đang thiếu nhân lực cũng không ít lần tạo cơ hội cho nàng.

Nhưng Giang Ngọc Yến dù sao vẫn là một thiếu nữ thuần khiết, để nàng trực tiếp dính líu vào đó, thật sự là mất hết thể diện.

Huống hồ, Giang Ngọc Yến tâm tư còn nhiều hơn, lấy phương thức như vậy đi đến bên Cố Hàn Uyên luôn có cảm giác mình bị hạ thấp.

Vậy về sau còn nói gì đến địa vị ngang bằng, Giang Ngọc Yến đã suy nghĩ rất xa đến vấn đề địa vị sau này.

Giang Ngọc Yến cũng không phải là người biết an phận thủ thường.

Tuy rằng vì phương thức suy nghĩ chịu ảnh hưởng mà ý tưởng của nàng có sai lệch, nhưng đó cũng là biểu hiện cho dã tâm của nàng.

Chương 1226

Yến Phỉ Phỉ cùng Diệp Trán Thanh đấu đá gay gắt, nàng sao lại không biết.

Kể cả việc Yến Phỉ Phỉ luôn giúp đỡ nàng, chẳng phải cũng là vì lôi kéo nàng sao.

Bất quá, so với việc gia nhập trận doanh của Yến Phỉ Phỉ, nàng càng muốn lập một thế lực khác.

Hiển nhiên Yến Phỉ Phỉ cũng bị vẻ ngoài thuần khiết vô hại của Giang Ngọc Yến lừa gạt rồi.

Dù là để không bị xem nhẹ, hay để không bị đối thủ cạnh tranh cảnh giác, Giang Ngọc Yến đều hy vọng có thể rút ngắn quan hệ khi ở cùng một chỗ với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, khi nàng nhìn thấy Cố Hàn Uyên muốn một mình đi vào tắm rửa, liền cảm thấy cơ hội của mình đã tới.

Cần biết rằng ngày thường Cố Hàn Uyên gần như không thể nào tắm rửa một mình.

Cơ Dao Hoa và đám tiểu tỷ muội Hồ Điệp không nói, chỉ cần một người trở về là liền thích xông vào bồn tắm trong Lãm Nguyệt Các ngâm mình.

Trong tình huống đó, không ai có thể tranh giành lại các nàng.

Giang Ngọc Yến từng tình cờ nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Cảnh tượng tuy dường như không có súng thật đạn thật, nhưng lại có thể nói là hoang đường.

Nếu đem nước trong ao đổi thành rượu, đó chính là hiện thực bản tửu trì nhục lâm.

May mà gần đây Cơ Dao Hoa và đám người dường như vô cùng bận rộn, rất ít khi trở về.

Nhưng dù vậy cũng cơ bản không thấy Cố Hàn Uyên tắm rửa một mình.

Vì vậy, Giang Ngọc Yến, khi tình cờ phát hiện Cố Hàn Uyên một mình đi đến bồn tắm, liền không thể chờ đợi mà đuổi theo.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên thật sự không phải một người.

Chỉ là Giang Ngọc Yến không thể nhìn thấy Quỷ Hồn Hồng Quỳ mà thôi.

Cố Hàn Uyên vất vả lắm mới vừa lừa vừa dụ dỗ Hồng Quỳ cùng chàng, kết quả lại bị Giang Ngọc Yến chặn đường.

Chứng kiến Giang Ngọc Yến da thịt trắng nõn trơn bóng đi tới, chẳng lẽ còn có thể đuổi nàng ra ngoài sao.

Đó không phải là không hiểu phong tình, mà là có bệnh.

Cố Hàn Uyên tuy muốn tạm thời treo Giang Ngọc Yến lại đó, nhưng cũng không đến mức làm quá mức.

Huống hồ, Giang Ngọc Yến dường như đã có xu hướng tự mình công lược.

Lúc này, tự nhiên phải để nàng thấy được hy vọng.

Bằng không, nếu nàng hoàn toàn thất vọng thì sao lại không thật sự từ bỏ chứ.

Giang Ngọc Yến, sau khi trải qua nhiều kinh nghiệm và giáo huấn như vậy, đã trở nên rất thực tế và lý trí.

Nếu sự trả giá luôn không thu được thành quả, nàng dựa vào đâu để tiếp tục kiên trì.

Nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không lựa chọn từ bỏ Hoa Vô Khuyết mà đi theo Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên để nàng tới.

Đồng thời nàng cũng làm rất tốt.

Thân thể mềm mại nhỏ bé, trơn tru, nhẵn nhụi của nàng giúp Cố Hàn Uyên rửa đi phong trần và sự mệt mỏi do việc cải tạo La Ma bên trong, công mang lại.

Đương nhiên, cũng khôi phục tinh lực mà Cố Hàn Uyên đã tiêu hao đêm qua.

Giang Ngọc Yến chính là đã nhận ra điểm này, mới nóng lòng muốn thử lên tiếng hỏi thăm.

Đương nhiên, sự xấu hổ vẫn sẽ khiến nàng thẹn thùng.

Nhất là sau khi vừa nhìn thoáng qua, càng khiến nàng áp lực như núi, vô cùng hoài nghi có phải mình đã đánh giá quá cao bản thân không.

Đồng thời, trong lòng nàng gần như bản năng dấy lên mấy phần xao động và hừng hực.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Không miễn cưỡng chứ.

Giang Ngọc Yến nghe vậy trong lòng vui vẻ, ngữ tốc cực nhanh đáp: Không miễn cưỡng.

Đồng thời, nơi bồn tắm phía trước đang nổi bọt khí hiểm lén, nay lại nổi bọt càng mãnh liệt hơn.

Thoạt nhìn cứ tưởng là nước ấm quá mạnh, biến thành ao nham tương.

Cố Hàn Uyên bị oán niệm gần như hóa thành thực chất đâm chọc, nhưng vẫn bất động, ôn hòa cười nói: Vậy làm phiền tiểu yến ngươi.

Giang Ngọc Yến nghe vậy, khuôn mặt cười xinh đẹp tuyệt trần nổi lên một vệt hồng triều.

Vừa là e lệ, vừa là kích động.

Nàng cảm thấy mình rất nhanh sẽ có thể tự nhận là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Giữa lúc nàng vượt qua sự chấn động trong lòng, chậm rãi cúi xuống trán, thì gian ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng của Yến Phỉ Phỉ.

Công tử, cung nữ Di Hoa Cung phái tới, nói Yêu Nguyệt Cung chủ muốn mời công tử ghé qua một chuyến.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ than một tiếng.

Sau đó, chàng cao giọng đáp: Để nàng chờ một lát, ta đến ngay đây.

Tiếp đó, chàng tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối nói: Sự việc của Yêu Nguyệt Cung chủ không tiện chậm trễ, xem ra ta không có cơ hội được tiểu yến ôn nhu hầu hạ rồi.

Giang Ngọc Yến ôn nhu trấn an nói: Không sao, vẫn là việc của Yêu Nguyệt Cung chủ quan trọng hơn một chút.

Nàng nói thì nói vậy, trong lòng lại vô cùng tức giận.

Sớm không tới, muộn không tới, lại hết lần này tới lần khác đến vào lúc này.

Tốt xấu cũng phải cho nàng một dấu mốc thời gian chứ.

Giang Ngọc Yến không cam lòng, hạ quyết tâm, gỡ sợi tóc rũ xuống bên thái dương cài ra sau tai, cúi trán nhẹ nhàng hôn một cái.

Ngẩng đầu lên, nàng thẹn thùng nói với đôi môi ngọc xinh đẹp: Tiểu yến lúc nào cũng nguyện ý phục vụ.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Khá lắm, vẫn là đắp dấu đúng không.

Còn có cái cá biệt ẩn thân bên kia lại dùng oán niệm đâm chọc, lạnh lẽo thấu xương.

Với khả năng cảm nhận của Cố Hàn Uyên, đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện có người tới mà chàng lại không hay biết gì.

Rất rõ ràng, việc Yến Phỉ Phỉ cắt ngang chuyện tốt của Giang Ngọc Yến là nằm trong kế hoạch của chàng.

Nếu không phải vậy, e rằng Cố Hàn Uyên căn bản sẽ không nói ra những lời như Làm phiền ngươi đâu.

Quá sớm để Giang Ngọc Yến, một người đầy dã tâm và không cam lòng với hiện trạng, đạt được ước muốn cũng không phải là chuyện tốt.

Đến lúc đó, Giang Ngọc Yến đã có thế lực tất nhiên sẽ không chút do dự mà bắt đầu tranh sủng.

Diễn kỹ của Giang Ngọc Yến ngay cả Yến Phỉ Phỉ cũng có thể lừa gạt, Cố Hàn Uyên lại không tiện vạch trần nàng trước mặt.

Cuối cùng, tranh sủng rất dễ dàng diễn biến thành cạnh tranh ác tính, bất lợi cho sự hòa thuận của hậu cung.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn để hậu cung của mình biến thành một trường cung đấu.

Đương nhiên, hoàn toàn không đáp lại Giang Ngọc Yến cũng không được.

Bằng không, Giang Ngọc Yến hoặc sẽ từ bỏ, hoặc sẽ oán hận chàng.

Vì vậy, đối đãi Giang Ngọc Yến nhất định phải nắm giữ tốt một mức độ.

Không thể làm nàng hoàn toàn thất vọng, cũng không thể cho nàng quá nhiều tự tin.

Cho nên mới có cảnh tượng vừa rồi.

Cho Giang Ngọc Yến cơ hội, chỉ là vì ngoài ý muốn mà bị cắt ngang.

Ít nhất bề ngoài là như vậy.

Lúc này, trong lòng Giang Ngọc Yến không tránh khỏi có chút thất vọng nhưng lại thêm mấy phần tự tin.

Nàng đang vô cùng khéo léo hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo.

Ánh mắt nàng nhìn Cố Hàn Uyên đều là ánh nước dịu dàng đáng yêu.

Xúc cảm còn lưu lại trên cánh môi khiến lòng nàng ngứa ngáy, xao động không ngừng.

Nàng có chút tin tưởng những lời dạy bắt buộc của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đã nói: nếu quả thật ôm một tấm lòng phụng dưỡng, chắc chắn sẽ không cảm thấy phản cảm hay chán ghét.

Sẽ muốn được nhìn thấy phản ứng của đối phương nhiều hơn, sẽ muốn hiểu rõ thông tin về đối phương nhiều hơn, sẽ muốn được đối phương làm phong phú.

Trách không được trước kia nàng luôn ngoài ý muốn chứng kiến rất nhiều cảnh tượng tương tự.

Nguyên tưởng rằng đó chỉ là Yến Phỉ Phỉ các nàng đang lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ bản thân các nàng cũng vui vẻ với điều đó.

Đáng tiếc, nàng chỉ kịp lợi dụng lúc Cố Hàn Uyên không chuẩn bị mà đắp một dấu, không thể hiểu được nhiều hơn.

Càng tưởng tượng, nàng càng thấy đầu lưỡi tê dại, hai chân như nhũn ra.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của Giang Ngọc Yến vào trong mắt, trong lòng thầm cười một tiếng.

Nguyện vọng ban đầu khi để Yến Phỉ Phỉ kinh doanh Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, ngoài việc thành lập một cứ điểm quan trọng, quan trọng hơn tự nhiên là để phục vụ Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, những khóa học đó ít nhiều đều có chút tẩy não và đánh tráo khái niệm.

Bây giờ xem ra, cũng đã tạo thành ảnh hưởng đối với Giang Ngọc Yến.

Điều này có thể giúp Cố Hàn Uyên tiết kiệm không ít chuyện.

Cố Hàn Uyên mang theo Hồng Quỳ vẫn còn ẩn thân, tràn đầy oán niệm, thản nhiên rời khỏi bể tắm.

Còn về Giang Ngọc Yến, đương nhiên lúc này nàng sẽ không đi cùng.

Nàng cũng không dám để Yến Phỉ Phỉ biết mình có ý định lén lút tiếp cận.

Trước khi trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, nàng còn rất nhiều việc cần mượn tay Yến Phỉ Phỉ.

Ngoài ra, trước đó cũng không được để Yến Phỉ Phỉ cảnh giác với nàng.

Yến Phỉ Phỉ thấy Cố Hàn Uyên đi ra, có chút ngạc nhiên hỏi: Công tử một mình tắm rửa chẳng lẽ sẽ không tịch mịch sao.

Gọi thêm một hai vị tỷ muội chẳng lẽ không được sao.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được oán niệm ngày càng nồng đậm phía sau, khẽ cười nói: Thỉnh thoảng cũng muốn một mình thư giãn một chút.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Bởi vì nàng chợt nhận ra rằng nam nhân quả thực cần nghỉ ngơi.

Chẳng qua, trước đây thiên phú dị bẩm của Cố Hàn Uyên khiến nàng vô thức bỏ qua điểm này.

Nàng thầm nghĩ trong lòng có lẽ nên giảm bớt tần suất sắp xếp các khóa học.

Chương 1227

Bằng không, nếu Cố Hàn Uyên thật sự chơi mệt, chơi chán, thì phần thiệt vẫn là các nàng.

Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là muốn Cố Hàn Uyên giữ được cảm giác mới mẻ.

Yến Phỉ Phỉ suy nghĩ có lẽ nên đi tìm thêm một vài trà mới về.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Yến Phỉ Phỉ đang suy nghĩ lung tung kia.

Cái gọi là nghỉ ngơi vốn chỉ là một cái cớ.

Điều duy nhất tương đối đau đầu là Hồng Quỳ hơn phân nửa sẽ không muốn để ý đến chàng một thời gian.

Sau đó, Cố Hàn Uyên rất nhanh gặp được Hoa Tinh Nô đến mời chàng.

Quả nhiên, đúng như Yến Phỉ Phỉ nói, tư sắc nàng không tầm thường.

Điều này khiến chàng trong lòng càng thêm quyết tâm biến Di Hoa Cung thành Linh Thứu Cung thứ hai.

Nếu có thể ở Tú Ngọc Cốc mở một khóa huấn luyện, nghĩ vậy cũng là một chuyện vui thú vô cùng.

Đáng tiếc, không có cơ hội tái kiến Hoa Nguyệt Nô, người có quốc sắc thiên hương, không kém Yêu Nguyệt, Liên Tinh là bao.

Hoa Tinh Nô cũng không biết những tâm tư u ám của Cố Hàn Uyên.

Càng không biết khi Cố Hàn Uyên nhìn thấy nàng liền nảy ra ý định mở một khóa huấn luyện tại Di Hoa Cung ở Tú Ngọc Cốc.

Lúc này, nàng đang hơi thất thần nhìn Cố Hàn Uyên phong thần anh tuấn.

Chỉ cảm thấy giang hồ truyền ngôn Cố Hàn Uyên tuấn mỹ hơn cả đệ nhất mỹ nam tử giang hồ Giang Phong năm đó, quả nhiên không phải nói xạo.

Vậy tại sao Cố Hàn Uyên lại không có mỹ danh giang hồ đệ nhất mỹ nam tử đâu.

Đạo lý rất đơn giản.

Uy thế của Cố Hàn Uyên danh chấn thiên hạ quá lớn.

Thậm chí phần lớn thời gian không thể đơn thuần xem chàng là người giang hồ.

Dùng giang hồ đệ nhất mỹ nam tử để hình dung Cố Hàn Uyên quá mức phù phiếm.

Giống như đi khen ngợi một vị lãnh đạo quốc gia, đâu có ai lại đi nói người đó đẹp trai chứ.

Mặc dù vì địa vị, khí tràng, v. v.

đều tràn đầy mị lực nam tính, nhưng cũng sẽ không có ai đi khen ngợi bề ngoài đối phương.

Dù sao, đến một địa vị nhất định, lại đi khen ngợi bề ngoài đối phương rất khó nói rõ là lời khen thật lòng hay là âm dương quái khí.

Vì vậy, trên mặt nổi không có ai sẽ nói Cố Hàn Uyên là giang hồ đệ nhất mỹ nam tử.

Đương nhiên, trong thầm lưu truyền thì lại rất rộng rãi.

Hơn nữa, giữa các nữ tử càng phải như vậy.

Nữ tử Di Hoa Cung dưới sự kiềm chế của Yêu Nguyệt, đại thể đều tương đối thiếu thốn tình yêu.

Và cũng gần như là những người nhan khống yêu thích vẻ đẹp nhất mạch tương thừa.

Vì vậy, năm đó thích Giang Phong không chỉ riêng Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Hoa Nguyệt Nô.

Hoa Tinh Nô cũng đồng dạng ái mộ Giang Phong tướng mạo tuấn mỹ, ôn nhuận như ngọc.

Trên thực tế, năm đó người đầu tiên chăm sóc Giang Phong bị trọng thương và bắt đầu cuộc sống hàng ngày không phải là Hoa Nguyệt Nô, mà là Hoa Tinh Nô.

Chẳng qua, Hoa Tinh Nô đối với Yêu Nguyệt càng thêm sợ hãi, cũng không có dũng khí như Hoa Nguyệt Nô, sở dĩ nàng thủy chung chỉ đứng xa mà nhìn.

Đồng thời, sau đó Hoa Tinh Nô và Hoa Nguyệt Nô đều bị Yêu Nguyệt gieo thủ cung sa của Di Hoa Cung.

Điều này khiến Hoa Tinh Nô càng thêm không dám vượt quá giới hạn.

Ngay trước khi nàng tới Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Yêu Nguyệt đã giải thủ cung sa cho nàng.

Ý tứ không cần nói cũng biết.

Dù nàng có mất trinh hay không, Yêu Nguyệt cũng sẽ không trách cứ nàng.

Yêu Nguyệt thông tình đạt lý đến mức khiến Hoa Tinh Nô trở nên hoảng sợ.

Nàng sợ rằng Yêu Nguyệt chỉ nói ngoài miệng, nếu nàng thực sự làm gì đó, lại không có kết cục tốt.

Trong cung quy của Di Hoa Cung có điều khoản cung nữ không được mất trinh.

Vì vậy, trên đường tới đây, Hoa Tinh Nô ngoài sự ngượng ngùng ra, càng nhiều hơn vẫn là tâm thần bất định.

Vậy mà lúc này Hoa Tinh Nô đột nhiên hiểu Yêu Nguyệt tại sao lại đột nhiên trở nên thông tình đạt lý như vậy.

Yêu Nguyệt không phải thông tình đạt lý, mà là biết cho dù cảnh cáo cũng vô ích.

Nữ tử bình thường đều rất khó ngăn cản được mị lực của Cố Hàn Uyên, huống chi còn là nữ tử Di Hoa Cung thiếu thốn tình yêu.

Cho dù Hoa Tinh Nô tự mình cẩn thận giữ bổn phận, không động những tâm tư không nên có.

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên để mắt đến nàng, nàng chẳng lẽ còn có thể từ chối được sao.

Chỉ một cái liếc mắt, Hoa Tinh Nô cũng đã có chút mê muội.

Nhưng không biết có phải ảo giác hay không, nàng chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên dường như lại gần hơn.

Gần đến không phải là khoảng cách mà người xa lạ nên có.

Khi nàng hoàn hồn lại, Cố Hàn Uyên đã nâng cằm thanh tú trơn bóng của nàng lên, ý tứ hàm súc không rõ nói: Nữ tử Di Hoa Cung quả nhiên ai nấy cũng xinh đẹp.

Nhưng Yêu Nguyệt chẳng lẽ không sợ ngươi không thể quay về sao.

Nếu Di Hoa Cung có bảng xếp hạng mỹ nhân, hai vị trí đầu tiên tự nhiên là Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Kế đến là Hoa Nguyệt Nô.

Sau nữa chính là Hoa Tinh Nô hiện tại.

Vì vậy, việc Yêu Nguyệt sai Hoa Tinh Nô đến mời chàng hơi nằm ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên biết Yêu Nguyệt sớm muộn cũng sẽ không kiềm chế được mà muốn gặp chàng.

Hoặc là tự thân đến cửa, hoặc là phái người đến mời.

Với tính cách của Yêu Nguyệt, việc tự thân đến cửa là không thực tế.

Như vậy, khả năng lớn nhất chính là phái người đến mời.

Trong suy đoán của Cố Hàn Uyên, người được lựa chọn thích hợp nhất không ai bằng Liên Tinh.

Và chàng đã định từ rất sớm sẽ tìm Liên Tinh ở riêng, chẳng qua vẫn chưa có cơ hội mà thôi.

Cố Hàn Uyên cố ý nén tính tình không đi tìm Yêu Nguyệt chính là để chờ nàng đem Liên Tinh đưa tới cửa.

Không ngờ người đến không phải Liên Tinh, mà là Hoa Tinh Nô.

Lần này ngược lại cũng coi như Yêu Nguyệt đã đoán trước được dự đoán của Cố Hàn Uyên, thắng một bậc nhỏ.

Bất quá, điều kiện tiên quyết để làm được như vậy là Yêu Nguyệt phải hy sinh Hoa Tinh Nô.

Vì vậy, ai thua thiệt ai kiếm lời, trong chốc lát thật là có chút không nói rõ được.

Cố Hàn Uyên có chút suy đoán về dụng ý của Yêu Nguyệt, vì vậy liền dứt khoát ra tay thăm dò.

Kết quả rõ ràng.

Sự phản kháng của Hoa Tinh Nô không thể nói là không có, chỉ có thể nói là có chút ít còn hơn không.

Nàng mặt cười đỏ bừng khẽ kêu: Công tử xin tự trọng.

Miệng nói như vậy, nhưng thân thể lại vô cùng thành thật.

Không đẩy bàn tay khinh bạc của Cố Hàn Uyên ra, cũng không tránh né về phía sau.

Cứ như vậy, nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi nhìn chằm chằm vào mắt Cố Hàn Uyên.

Dùng từ dục cự hoàn nghênh muốn từ chối nhưng lại muốn đón nhận để hình dung lại rất đúng.

Năm đó đối mặt Giang Phong, nàng cũng không dám chủ động bày tỏ hảo cảm.

Bây giờ đối mặt Cố Hàn Uyên, cũng tương tự như vậy.

Mặc dù đã được Yêu Nguyệt cho phép.

Nhưng vì vẫn chưa nắm được đầu mối, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất quá, không dám chủ động không có nghĩa là không thể cố ý không phản kháng.

Chuyện của Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô đã trôi qua hơn mười năm.

Cộng thêm hơn mười năm ở Di Hoa Cung trong sự cô tịch lạnh lẽo khiến Hoa Tinh Nô càng khao khát tình ái.

Nàng rất thích vẻ đẹp của Cố Hàn Uyên, tuấn mỹ hơn cả Giang Phong.

Mà Cố Hàn Uyên vừa tiến tới liền trực tiếp động thủ trêu ghẹo cũng chứng minh chàng có hứng thú với nàng.

Viên phương tâm đã im lặng bấy lâu nhất thời đập dữ dội.

Nàng bắt đầu thầm thuyết phục mình rằng có lẽ Yêu Nguyệt chỉ muốn mượn nàng để giao hảo với Cố Hàn Uyên thôi.

Chương 1228

Tuy bị Yêu Nguyệt xem như vật hy sinh, ít nhiều có chút khổ sở.

Thế nhưng nếu đây là thật, chỉ sẽ khiến nàng càng thêm mừng thầm trong lòng.

Cố Hàn Uyên trong lòng hơi có chút kỳ lạ.

Sự thay đổi của Yêu Nguyệt vẫn khiến chàng rất kinh ngạc.

Thật sự có thể rộng lượng đến vậy, cũng cam lòng đến vậy sao.

Cần biết rằng Hoa Tinh Nô lại không giống cung nữ Di Hoa Cung bình thường.

Nàng và Hoa Nguyệt Nô ngày xưa đều là thị nữ thân cận tương tự Yêu Nguyệt, Liên Tinh.

Nước cờ này không thể nói là không lớn.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng không ngờ rằng phần lớn nguyên nhân Yêu Nguyệt làm vậy hóa ra là đang ghen tị Liên Tinh.

So với việc để Liên Tinh tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, nàng thà hy sinh Hoa Tinh Nô.

Dù sao cũng đã chấp nhận Cố Hàn Uyên đa tình, vậy dâng một cung nữ thì có quan hệ gì.

Chỉ có thể nói đôi khi mạch não của phụ nữ thật sự kỳ lạ đến không thể tưởng tượng nổi.

Đã sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của mình, cũng không thể gọi là phản bội.

Cố Hàn Uyên phớt lờ lời Hoa Tinh Nô muốn chàng tự trọng, ngón tay nhẹ vuốt ve đôi môi anh đào mỏng manh của Hoa Tinh Nô, nhẹ giọng nói: Nói ta nghe xem, Yêu Nguyệt bảo ngươi tìm ta gặp nàng có chuyện gì.

Hoa Tinh Nô bởi vì động tác khinh bạc của Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại không khỏi run lên.

Ngón tay nam nhân hóa ra lại nóng như vậy sao.

Đôi mắt đẹp thất thần của Hoa Tinh Nô chỉ cảm thấy phương tâm đều nhanh chóng bị nóng chảy.

Nàng vô thức thành thật đáp: Đại Cung Chủ nói là muốn mời Cố công tử đến chỉ điểm âm luật.

Nói đến đây, nàng đột nhiên nhớ tới gần đây Yêu Nguyệt dường như rất đắm chìm trong âm luật.

Không phải đánh đàn thì cũng là thổi tiêu.

Khí tràng vốn lạnh như băng cũng bất tri bất giác nhạt đi rất nhiều.

Vì quá kinh ngạc trước sự thay đổi của Yêu Nguyệt, thỉnh thoảng sẽ có cung nữ vì phân tâm mà không cẩn thận phạm lỗi.

Nếu là ngày trước, không tránh khỏi bị Yêu Nguyệt trách phạt.

Chỉ có thể hy vọng Liên Tinh giúp đỡ cầu tình.

Nhưng mà hôm nay Yêu Nguyệt lại hết sức dứt khoát xử lý nhẹ nhàng.

Phảng phất cung nữ phạm một ít lỗi cũng không đáng để nàng quá nhiều lưu tâm.

Yêu Nguyệt bình hòa như vậy là điều các nàng chưa từng thấy qua.

Có lẽ đã từng có.

Trước khi gặp Giang Phong, Yêu Nguyệt kỳ thực cũng không phải lạnh lùng vô tình như vậy.

Phần lớn thời gian chỉ là để bảo vệ uy nghiêm của mình khi là Đại Cung Chủ Di Hoa Cung.

Hoa Tinh Nô cảm thấy mình đã phát hiện ra bí mật của Yêu Nguyệt.

Nhất định là Cố Hàn Uyên đã mang đến những thay đổi này cho Yêu Nguyệt.

Bằng không, tại sao hết lần này tới lần khác lại muốn mời Cố Hàn Uyên đến chỉ điểm âm luật cho nàng.

Nghĩ như vậy, Hoa Tinh Nô đột nhiên lại có chút sợ hãi.

Yêu Nguyệt giao hảo Cố Hàn Uyên và xem trọng Cố Hàn Uyên hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Nàng cũng không muốn rơi vào kết cục như Hoa Nguyệt Nô.

Thế nhưng, phương pháp giải trừ thủ cung sa mà Yêu Nguyệt đưa ra lại khiến nàng vô cùng hoang mang.

Bởi vì những thao tác kỳ lạ của Yêu Nguyệt, Hoa Tinh Nô càng lúc càng lo được lo mất, không khỏi nảy sinh ý nghĩ trốn tránh.

Giữa lúc nàng chuẩn bị cự tuyệt, đồng thời lùi lại kéo dài khoảng cách, nàng đột nhiên cảm thấy bên hông nóng lên, một đôi bàn tay lớn đã đặt lên, phá tan ý định trốn tránh của nàng.

Nhưng mà điều này vẫn chưa hết.

Hoa Tinh Nô chỉ cảm thấy một trận mất trọng lực.

Đợi nàng hoàn hồn lại, đã bị Cố Hàn Uyên ôm vào trong ngực.

Phần lưng đầy đặn mềm mại vừa vặn rơi vào đùi Cố Hàn Uyên đang ngồi dưới thân.

Eo thon mềm mại đang bị một đôi bàn tay nóng bỏng nhẹ nhàng vuốt ve.

Hoa Tinh Nô nào từng có sự tiếp xúc thân mật như vậy với nam tử.

Thân thể mềm mại vốn còn hơi cứng ngắc liền mềm nhũn ra trong nháy mắt.

Nàng vô thức tựa vào lồng ngực rắn chắc của Cố Hàn Uyên.

Sau một khắc, đôi mắt đẹp của nàng chợt trừng lớn, nắm chặt tay Cố Hàn Uyên.

Công Công tử.

Khuôn mặt cười đỏ bừng của Hoa Tinh Nô giọng nói lạc điệu, lắp bắp kêu một tiếng, cố gắng ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà, xuyên qua vạt áo hơi xốc xếch thấy được vết tích, hiển nhiên cũng không có ích lợi gì.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được Hoa Tinh Nô tuy tuổi tác không nhỏ, nhưng vẫn mềm mại như thiếu nữ trong lòng, hài lòng khẽ cười một tiếng.

Phần lễ vật này của Yêu Nguyệt, chàng vẫn rất hài lòng.

Cố Hàn Uyên ghé sát tai Hoa Tinh Nô khẽ hỏi: Liên Tinh dạo này có gì khác thường không.

Chàng mơ hồ trực giác rằng những thay đổi ngoài dự liệu của Yêu Nguyệt có thể có liên quan đến Liên Tinh.

Dù sao, những người có thể ảnh hưởng đến Yêu Nguyệt không nhiều.

Liên Tinh chính là người đáng nghi nhất.

Hoa Tinh Nô vẻ mặt hoảng hốt, phảng phất như linh hồn đều muốn bay đi.

Nàng vô thức dùng giọng điệu nhu mì đáp: Nhị Cung Chủ gần đây có chút u sầu không vui.

Hình như là vì Đại Cung Chủ không cho phép Nhị Cung Chủ tùy ý rời khỏi Bách Hoa Lâu.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy Yêu Nguyệt rất có dự kiến trước, bản thân mình quả thực không thể chống cự Cố Hàn Uyên dù chỉ nửa điểm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, quả nhiên sự thay đổi của Yêu Nguyệt có chút liên quan đến Liên Tinh.

Chẳng qua, vấn đề cụ thể nằm ở đâu vẫn chưa biết được.

Lúc này, chàng liền nghe thấy Hoa Tinh Nô gần như ngã sấp vào lòng chàng, mang theo tiếng nức nở, ngượng ngùng nói: Công tử tha cho thiếp đi.

Đại Cung Chủ còn đang chờ chàng, không thể để nàng đợi lâu.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trêu tức nói: Có thể sớm một chút đi gặp Yêu Nguyệt, liền muốn xem chính ngươi.

Hoa Tinh Nô không rõ vì sao.

Bất quá rất nhanh liền ở dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên mà hiểu được.

Nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi nhìn Cố Hàn Uyên bằng ánh mắt có chút kiều mị.

Sau đó liền lặng lẽ cúi đầu.

Trong lòng nàng suy nghĩ là nhanh chóng hoàn thành, cũng có thể sớm một chút đưa Cố Hàn Uyên đi gặp Yêu Nguyệt.

Điều này chỉ có thể tự lừa dối bản thân bằng một cái cớ lại khiến nàng có dũng khí.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng chơi đùa chiếc trâm cài tóc của Hoa Tinh Nô.

Trang sức xuất phẩm từ Di Hoa Cung, tự nhiên không kém nơi nào.

Xúc cảm ôn nhuận, hình dáng hoa mỹ tinh xảo.

Về phần chàng lừa dối Hoa Tinh Nô, đương nhiên là vì Giang Ngọc Yến đã khơi mào lửa, dù sao cũng phải có người đến dập tắt, không phải sao.

Bách Hoa Lâu.

Yêu Nguyệt vẻ mặt nghi ngờ nhìn hai người trước mắt.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, còn Hoa Tinh Nô thì cúi đầu không nói.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên áy náy nói: Có chút việc trì hoãn, để Yêu Nguyệt ngươi đợi lâu.

Cố Hàn Uyên không giải thích cụ thể là chuyện gì dây dưa, Yêu Nguyệt cũng không tiện hỏi nhiều.

Trên khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của Yêu Nguyệt, khóe miệng cong lên một độ cong vô cùng hời hợt.

Vệt cười không quá rõ ràng này lại khiến cả căn phòng như bừng sáng, tràn ngập sức xuân.

Yêu Nguyệt ngữ khí nhu hòa nhẹ giọng nói: Cũng không đợi lâu lắm, hơn nữa là thiếp làm phiền công tử mới phải.

Yêu Nguyệt thông tình đạt lý như vậy ít nhiều có chút hiếm thấy.

Chỉ vì nhìn thấy Hoa Tinh Nô khi đi vào và khi rời đi dường như không có gì khác biệt, khiến nàng nhất thời tâm tình rất tốt.

Hoa Tinh Nô hành động như thường, đi lại không ngại, một bộ dáng không hề có bất kỳ thương tích nào.

Sắc mặt tuy đặc biệt nghiêm túc, cũng vô cùng trầm mặc, nhưng lại không giống như vừa làm chuyện gì kịch liệt.

Tất cả những điều này dường như đều chứng minh Hoa Tinh Nô dường như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra với Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên, mặc dù nàng đã giải trừ thủ cung sa cho Hoa Tinh Nô, và cũng đã cho phép, nhưng Hoa Tinh Nô vẫn cẩn thận giữ bổn phận, không đắc ý vong hình.

Không uổng công nàng tin tưởng Hoa Tinh Nô như vậy, quả nhiên khác biệt về bản chất so với Hoa Nguyệt Nô đồ tiện nhân yêu diễm kia.

Trên thực tế, Yêu Nguyệt sau khi để Hoa Tinh Nô rời đi liền có chút hối hận.

Nghĩ đến Hoa Tinh Nô có lẽ đang uyển chuyển hầu hạ dưới thân Cố Hàn Uyên, nàng liền đặc biệt khó chịu.

Hơn nữa, chờ đợi càng lâu, tâm tình khó chịu đó càng mãnh liệt.

Nàng dường như cũng không vô tâm như mình tưởng tượng.

Trước đó, chẳng qua là vì ghen tị Liên Tinh, khiến nàng có chút đầu óc mê muội.

Chương 1229

Cũng may Hoa Tinh Nô đủ trung thành với nàng, cũng không có nhiều si tâm vọng tưởng đến vậy.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên đàng hoàng không ra tay với cung nữ bên cạnh nàng cũng khiến nàng trở nên hoan hỷ.

Điều này chứng tỏ Cố Hàn Uyên vẫn để tâm đến cảm nhận của nàng.

Yêu Nguyệt tâm tình tốt, vô cùng hiền lành nói: Tinh Nô, ngươi lui xuống trước đi.

Hoa Tinh Nô nghe vậy cung kính cúi mình vái chào, liền lùi bước rời đi.

Biểu hiện như vậy thực ra ít nhiều có chút không hợp lý.

Suốt quá trình không nói một lời rất khó nói là có bao nhiêu cung kính.

Chẳng qua, lúc này Yêu Nguyệt đang tâm tình tốt nên vô thức bỏ qua.

Khi Hoa Tinh Nô đi ra khỏi phòng, xoay người lại đóng cửa, đôi mắt đẹp không khỏi xuyên qua khe cửa nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang quay lưng lại với mình, khuôn mặt cười cuối cùng vẫn không nhịn được nổi lên một tia ửng hồng.

Ánh mắt nàng có chút xấu hổ và giận dữ, nhìn qua đặc biệt dao động.

Trái tim nàng đập loạn xạ, hai chân càng không khỏi run rẩy như nhũn ra.

Cố Hàn Uyên làm càn vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Điều khiến nàng càng không nói nên lời là mình dĩ nhiên thật sự đã làm theo yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Khó có thể tưởng tượng có một ngày mình lại dám to gan như vậy.

Một khi bị Yêu Nguyệt phát hiện, mình nhất định sẽ chết.

Cái cảm giác kích thích khi đi trên dây thép ấy khiến tâm tình nàng trong chốc lát khó có thể bình phục.

Hoa Tinh Nô cuối cùng liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang nghiêm chỉnh bắt đầu dạy Yêu Nguyệt âm luật, vội vàng xoay người rời đi.

Nàng hiện tại phải làm là nhanh chóng tiêu trừ chứng cứ phạm tội Cố Hàn Uyên để lại.

Nhưng mà còn chưa đi được hai bước, nàng liền hoảng sợ nhìn thấy bóng dáng đang chặn trước mặt, chỉ thấy Liên Tinh xinh đẹp tuyệt mỹ, tư thái kiêu ngạo, yêu kiều đã chặn nàng lại, thấp giọng nói: Tinh Nô, ngươi nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra sau khi ngươi gặp Cố công tử.

So với Yêu Nguyệt bình thường rất ít động não, tỏ ra tương đối sơ ý và coi thường người khác, Liên Tinh thì khác.

Liên Tinh ngoài thông tuệ ra, sức quan sát càng nhạy bén.

Vì vậy, Hoa Tinh Nô trong mắt Yêu Nguyệt không có vấn đề, nhưng trong mắt nàng lại có vẻ cực kỳ không bình thường.

Những điều khác thì thôi, nhưng sao lại quá mức trầm mặc như vậy chứ.

Chẳng lẽ là đang dỗi sao.

Huống hồ, với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, tuyệt đối sẽ không thờ ơ với Hoa Tinh Nô có sắc đẹp như vậy.

Cố Hàn Uyên trước đây còn dám ở trước mặt Yêu Nguyệt công khai trêu ghẹo mình, lẽ nào lại không dám động thủ với Hoa Tinh Nô.

Chỉ sợ là Yêu Nguyệt đã bị Cố Hàn Uyên liên thủ với Hoa Tinh Nô lừa gạt rồi chăng.

Nghĩ vậy, Liên Tinh không chút do dự chặn Hoa Tinh Nô lại sau khi nàng đi ra, chuẩn bị xác minh ý tưởng trong lòng mình.

Nhưng điều khiến Liên Tinh càng bất ngờ là Hoa Tinh Nô dù đến lúc này, vẫn giữ dáng vẻ trầm mặc không nói.

Cái đầu đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt hoảng hốt kia, đều chứng minh nàng sợ rằng thực sự đang giấu giếm bí mật gì.

Điều khiến Liên Tinh cảm thấy khó hiểu là đã đến lúc này rồi, tại sao Hoa Tinh Nô còn muốn ra sức giấu diếm, mà không mở miệng giải thích với nàng.

Thậm chí trong lòng nàng trong chốc lát đều có chút khổ sở.

Cần biết rằng ngày xưa đối với các cung nữ Di Hoa Cung, bao gồm cả Hoa Tinh Nô, người tốt nhất chính là nàng.

Bao nhiêu lần có người phạm lỗi đều là nàng đến chỗ Yêu Nguyệt để cầu tình cho các nàng.

Kết quả bây giờ lại đang cố tình lén lút giấu giếm nàng.

Trong chốc lát chỉ cảm thấy gấp bội thất vọng.

Hoa Tinh Nô dường như nhìn thấu sự thất vọng của Liên Tinh, không khỏi Minh minh hai tiếng, bày tỏ sự lo lắng và xấu hổ của mình.

Liên Tinh thấy thế không khỏi ngẩn ra.

Sau đó, nàng như được thần linh mách bảo, linh cơ chợt động, hơi tò mò khẽ nói: Ngươi há miệng cho ta xem.

Hoa Tinh Nô nghe vậy vẫn còn chút do dự.

Bất quá, sau khi nhìn Liên Tinh, nàng vẫn yên tâm phần nào nỗi lo lắng trong lòng.

Sự ôn nhu và thiện lương của Liên Tinh từ trước đến nay khiến nàng lựa chọn tin tưởng.

Sau đó, Hoa Tinh Nô dưới cái nhìn tò mò của Liên Tinh, khẽ mở đôi môi anh đào.

Thấy cái gì thì tạm thời không bàn, một luồng khí tức đáng sợ tiện đà xông vào mũi trước.

Mặc dù Liên Tinh cũng không nhận ra đó là gì, khuôn mặt cười cũng không hiểu sao trong nháy mắt đỏ bừng.

Nàng chỉ cảm thấy tim đập dường như hơi nhanh, nhanh đến mức khiến nàng hoảng sợ.

Thậm chí không hiểu sao lại có cảm giác khô miệng khô lưỡi.

Hầu như theo bản năng đưa ngón tay ra khơi một ít chất lỏng tràn ra từ môi Hoa Tinh Nô, đưa đến trước mặt cẩn thận xem xét.

Tò mò hỏi: Đây là cái gì.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh tuy tuổi tác không nhỏ, thế nhưng đối với chuyện nam nữ vẫn chỉ có thể coi là một tờ giấy trắng.

Yêu Nguyệt không hiểu, Liên Tinh tự nhiên cũng không khá hơn là bao.

Cơ bản chỉ dừng lại ở những kiến thức thường thức bên ngoài.

Đối với chi tiết, sự nhận thức cơ bản cũng gần như bằng 0.

Hoa Tinh Nô kinh sợ chứng kiến Liên Tinh mang theo tâm tình tò mò đầu tiên là đưa ngón tay lên chóp mũi nhẹ ngửi.

Người trong giang hồ phân biệt vật lạ đại thể đều như vậy.

Trước tiên quan sát, sau đó ngửi mùi vị, xác định không độc dưới tình huống sẽ thử nếm một chút để phân biệt các yếu tố bên trong.

Liên Tinh tuy thiếu hụt một số kiến thức, thế nhưng những học thức như y thuật, độc dược lại vô cùng uyên bác.

Hơn nữa, nhìn từ tình hình của Hoa Tinh Nô, ít nhất có thể xác định là không độc.

Vì vậy, Liên Tinh liền dựa theo trình tự thông thường mà làm.

Mùi vị rất kỳ lạ, lại khiến cảm giác sợ hãi của nàng sâu sắc hơn.

Liên Tinh đang nghi ngờ lẽ nào thực ra có độc tính không biết nào đó, thì Hoa Tinh Nô vì quá kinh sợ mà không kịp ngăn cản, cuối cùng cũng hoàn hồn lại.

Bất chấp sự rối rắm trong lòng, nàng vội vàng nuốt chất lỏng đó xuống, khàn giọng khẽ kêu: Nhị Cung Chủ, không thể nếm.

Cái đó làThanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, khuôn mặt cười càng ngày càng đỏ.

Mà Liên Tinh thì sau khi kinh ngạc và kinh sợ đã đỏ bừng mặt cười.

Vẻ mặt như hoài nghi nhân sinh, nghiến răng nghiến lợi bực tức nói: Cố Hàn Uyên tên hỗn đản này, dĩ nhiên lại để ngươi.

Nhưng lại ở trước mặt tỷ tỷ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng hại ta Lúc này trong lòng thẹn đến nổ tung, khuôn mặt cười một mảnh diễm lệ của Liên Tinh trong chốc lát lại minh diễm không thể tả.

Mặc dù Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nghĩ tới Liên Tinh lại vô tình rơi vào bẫy của hắn.

Hoặc có lẽ không nghĩ tới Liên Tinh lại để ý hắn đến mức ấy.

Đương nhiên, điều này cũng không thoát khỏi việc Yêu Nguyệt và Liên Tinh hai nàng đều chưa từng có kinh nghiệm nam nữ.

Dù sao các nàng đều là cô nhi.

Còn như sư phụ của các nàng cũng sẽ không nghĩ tới hai nàng có thể sẽ có một ngày lập gia đình, càng thêm sẽ không đi giáo dục những tri thức liên quan.

Niên đại này không thể so với thời hiện đại bùng nổ thông tin, rất nhiều chuyện đều nhất định phải trải qua lời nói và việc làm mẫu mực.

Nếu không ai dạy dỗ, đối với một số sự tình hoàn toàn không biết gì cả là chuyện lại không quá bình thường.

Nếu không phải Liên Tinh còn có chút thường thức, thì cho dù Hoa Tinh Nô có giải thích nàng cũng không thể hiểu được.

Dưới sự nhắc nhở của Hoa Tinh Nô, Liên Tinh rốt cuộc nhớ tới trước tiên phải đi súc miệng.

Hai nàng cùng nhau rời đi để rửa mặt.

Trong quá trình này, Liên Tinh không biết đã thầm mắng Cố Hàn Uyên bao nhiêu lần.

Ngay cả Hoa Tinh Nô nhìn thấy Liên Tinh dáng vẻ như vậy cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Liên Tinh tức giận lườm Hoa Tinh Nô, ngượng ngùng nói: Còn không ngại cười.

Nếu không phải muội, ta cũng sẽ không chịu tội như vậy.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Hoa Tinh Nô lại làm nàng nhất thời không nhịn được.

Chỉ thấy Hoa Tinh Nô quái lạ nói: Nhưng mà Nhị cung chủ dường như cũng không phải chán ghét bộ dạng ấy a.

Nàng không dám nói hết lời.

Bởi vì nàng nhìn rõ ràng, Liên Tinh ngoài miệng mắng rất hung ác, nhưng trong hành động lại căn bản không thấy nửa điểm cấp bách.

Chương 1230

Nếu không phải có nàng nhắc nhở, nói không chừng Liên Tinh đã ở lại tại chỗ để dư vị cũng khó nói.

Liên Tinh giật mình trong lòng, nghiêm mặt nói: Nói bậy bạ gì đó.

Thứ này sao có thể không ghét.

Hoa Tinh Nô thấy vậy không dám nói nhiều, e sợ Liên Tinh thẹn quá hóa giận.

Liên Tinh thấy Hoa Tinh Nô im lặng không nói, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay từ đầu nàng quả thực giận không chỗ phát tiết, thậm chí có ý muốn liều mạng với Cố Hàn Uyên.

Dù sao, sự cố ngoài ý muốn như vậy đối với nàng mà nói đúng là một sự nhục nhã quá lớn.

Nàng đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú, nhưng không có nghĩa là nàng có thể tiếp nhận chuyện như vậy.

Song, khi nàng tỉnh táo lại, lại không hiểu sao có loại cảm giác đắc ý vì đã thắng Yêu Nguyệt.

Vô luận là sau này thế nào, nàng đều sớm hơn Yêu Nguyệt một bước.

Ý nghĩ phản nghịch từng bị Cố Hàn Uyên khơi dậy, lần nữa đâm chồi nảy lộc.

Có lẽ là bởi vì mối quan hệ với Cố Hàn Uyên khiến hai nàng có điểm giống nhau, Liên Tinh vô thức liền thân cận với Hoa Tinh Nô vài phần.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hoa Tinh Nô, nàng tò mò hỏi: Muội nói kỹ càng một chút xem, Cố Hàn Uyên rốt cuộc đã làm gì muội.

Tại sao lại phải.

Hiển nhiên nửa câu sau chính nàng cũng không có ý tứ nói ra khỏi miệng, chỉ đành dùng hai tay khoa tay múa chân một phen.

Hoa Tinh Nô hiểu được, khuôn mặt cũng đỏ ửng.

Bất quá nàng cũng nhất thời hiểu ra.

Ngoại trừ Yêu Nguyệt ra, e rằng Liên Tinh cũng đối với Cố Hàn Uyên rất có ý tứ.

Chẳng trách gần đây Yêu Nguyệt luôn vô tình hay cố ý chèn ép Liên Tinh.

Liên Tinh cũng hầu như luôn rầu rĩ không vui.

Nếu bí mật đều đã bị Liên Tinh phát hiện, thì tiếp tục lừa gạt cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Huống chi có chút bí mật giấu trong lòng khiến nàng áp lực cực đại.

Có thể không cần lo lắng hậu quả mà khuynh thuật cho Liên Tinh, cũng có thể giúp nàng hóa giải áp lực trong lòng.

Hoa Tinh Nô mang theo tâm tình khó tả, chậm rãi giải thích những gì mình đã trải qua.

Từ khi nghe Hoa Tinh Nô giải thích, biểu tình của Liên Tinh biến đổi không ngừng.

Liên Tinh đầu tiên là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: Hắn lại là người đầu tiên động thủ động cước với muội.

Muội liền không nghĩ tới phản kháng sao.

Bất quá khi nhìn thấy Hoa Tinh Nô lắp bắp không nói, liền biết mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tức giận nói: Cũng đúng, muội cũng xác thực không phản kháng được hắn.

Nàng vừa tò mò hỏi: Sau đó muội đã bị ép hầu hạ hắn sao.

Hoa Tinh Nô vô thức mấp máy môi, đôi mắt đẹp thêm vài phần nhu tình như nước, mềm mại đáng yêu.

Thấp giọng nỉ non nói: Cũng không tính bị ép.

Liên Tinh nghe vậy đều tức đến bật cười.

Cũng không tính bị ép.

Nguyên lai là tinh nô chính muội đã động xuân tâm, chẳng trách đối với hắn nói gì nghe nấy, còn cố ý mang theo.

Mang tới trước mặt Yêu Nguyệt tỷ tỷ làm loại chuyện này cũng có gan làm.

Giờ mới nghĩ mà sợ, sớm đã làm gì.

Liên Tinh nhìn Hoa Tinh Nô vì nhắc tới Yêu Nguyệt mà không khỏi nghĩ mà sợ, nhất thời không biết nói gì.

Nếu đã biết sợ hãi, thì đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa.

Nàng chỉ là nghe thôi, cũng đã cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Nếu như bị Yêu Nguyệt phát giác, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là thoáng tưởng tượng thôi, nàng đã cảm thấy tê cả da đầu.

Nếu như đem Hoa Tinh Nô đổi thành nàng.

Bất quá trong lòng lại có một loại cảm giác kích thích khó tả.

Khuôn mặt tươi cười của Liên Tinh nổi lên một vệt ửng hồng không tự nhiên, nàng không tự chủ khép chặt đôi chân ngọc dưới làn váy.

Nàng hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, lại không khỏi tò mò hỏi: Cảm giác thế nào.

Sẽ không khó chịu hoặc là ác tâm sao.

Hoa Tinh Nô xấu hổ đến mức tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải Liên Tinh công lực thâm hậu, e rằng đều không thể nghe rõ.

Bất quá nghe rõ cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Tuy là thỏa mãn lòng hiếu kỳ, nhưng lại làm nàng tâm thần trở nên hoảng hốt.

Cái gì mà muốn nhìn thấy biểu tình thư thích của Cố Hàn Uyên các loại, nghĩ lại liền khiến nàng vô cùng dao động.

Liên Tinh sau khi đã tăng cường kiến thức và dặn dò Hoa Tinh Nô một phen, liền đuổi nàng đi.

Liên Tinh thấy Hoa Tinh Nô rời đi, âm thầm cắn răng gọi đệ tử Di Hoa Cung trong Bách Hoa lâu chuẩn bị nước nóng để tắm rửa cho nàng.

Nàng lúc này đã bỏ đi ý định ban đầu là xen vào giữa Yêu Nguyệt và Cố Hàn Uyên, ngấm ngầm quấy rối.

Không lâu sau, trong Bách Hoa lâu, một gian phòng có độ xa hoa gần ngang với phòng của Yêu Nguyệt.

So sánh với căn phòng của Yêu Nguyệt biểu lộ ra vẻ khá là trong trẻo lạnh lùng, căn phòng này ngoài việc trang hoàng xa hoa, còn có thêm rất nhiều loại đồ trang sức nhỏ hình hoa.

Hiển nhiên, chủ nhân căn phòng này có tâm tính hướng ngoại và hoạt bát hơn.

Nơi đây chính là căn phòng của Liên Tinh.

Chỉ thấy trong phòng lúc này hơi nước lượn lờ.

Trong không khí phiêu đãng một mùi hương hoa hồng, hiển nhiên đang có người dùng cánh hoa hồng thêm vào nước tắm để tắm rửa.

Thường thường còn có thể vang lên một vài thanh âm như khóc như kể.

Qua hồi lâu, một tiếng than nhẹ u u.

Tiếng nước văng lên, một đôi chân ngọc thon dài, trơn bóng mềm mại, tựa như ngọc bích, từ trong thùng tắm giữa phòng nâng lên, mang theo từng đạo bọt nước bắn tung tóe.

Trong thùng nước tắm, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Liên Tinh tràn đầy sắc ửng hồng không thể nào xua đi, đôi mắt đẹp vốn minh tuệ giảo hoạt nay hoảng hốt thất thần.

Thị giác nhìn xuống dưới, hai bầu ngọc trắng nõn trong suốt hơn cả Hán Bạch Ngọc phiêu phù trên mặt nước.

Theo chìm nổi, thường thường nổi lên ánh sáng phấn diễm lộng lẫy.

Giờ phút này Liên Tinh cùng từ thanh lãnh hoàn toàn không thể liên hệ, chỉ còn lại vẻ mềm mại đáng yêu vô hạn.

Nàng buông ngón tay ngọc thon dài vốn đang cắn nhẹ giữa môi mỏng và răng ngà, dấu răng trên đầu ngón tay có thể thấy rõ ràng.

Nếu như Hoa Tinh Nô ở đây, e rằng sẽ đặc biệt quen thuộc với ngón tay này.

Mãi hồi lâu mới hồi phục tinh thần, Liên Tinh nhìn dấu răng trên đầu ngón tay, ảo não u u lẩm bẩm: Ta đã làm gì vậy.

Cảm xúc khó tả khiến nàng vô thức nâng lên bàn tay trái ẩn sâu dưới nước.

Bàn tay ngọc vốn nên mỹ lệ tuyệt luân như tay phải lại dị dạng.

Liên Tinh nhất thời phảng phất như bị thức tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, càng nhìn càng cảm thấy tự ti, tịch mịch tự giễu nói: Có lẽ ta cũng chỉ có thể làm chút chuyện ngu xuẩn như vậy.

Cố Hàn Uyên e rằng cũng sẽ không nghĩ tới mình rốt cuộc lại bị người xem thành đồ ăn kèm.

Bất quá dù đã biết, e rằng cũng sẽ không để ý.

Dù sao chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên.

Nếu nói thật có gì tiếc nuối, thì chính là không thể thưởng thức được cảnh đẹp như vậy.

Đương nhiên, lúc này có thể thưởng thức khuôn mặt hoàn mỹ của Yêu Nguyệt cũng là một chuyện đẹp đẽ thú vị.

Yêu Nguyệt dừng lại bàn tay ngọc đang gảy đàn, xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái, nói: Nhìn đủ chưa.

Cả đời cũng xem không đủ.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười, đương nhiên nói ra.

Yêu Nguyệt, ngoại trừ vóc người gầy gò không hơn Vu Hành Vân bao nhiêu, hầu như đều là hoàn mỹ.

Chương 1231

Dung mạo tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành, khí chất cao quý lạnh lùng.

Nói là nhân gian tuyệt sắc cũng không quá lời.

Nếu không phải khí tràng quá mức người lạ chớ tới gần, tính cách quá mức bá đạo lạnh nhạt, võ công cũng quá mức cao cường, thì nam tử theo đuổi nàng e rằng có thể xếp hàng từ Minh quốc ra đến thảo nguyên.

Lời nói thẳng thắn của Cố Hàn Uyên khiến trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Yêu Nguyệt nổi lên một vệt ửng hồng hời hợt.

Ánh mắt xấu hổ đồng thời, đôi mắt đẹp lại lóe lên tia sáng e thẹn.

Nếu như phía trước còn có thể nói là lời nói ngầm hiểu lẫn nhau, thì lúc này đã là minh bài.

Dù sao chỉ có người yêu nhau mới có thể nhìn đối phương cả đời.

Hắn chính là thích nàng.

Đương nhiên, muốn có được câu trả lời khẳng định của Yêu Nguyệt cũng không dễ dàng.

Chỉ thấy Yêu Nguyệt hơi e thẹn hừ nhẹ một tiếng nói: Người muốn xem cả đời e rằng có rất nhiều a.

Dù có quen với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên đến mấy, thì nàng quả thực vẫn để ý.

Trừ phi nàng thực sự đối với Cố Hàn Uyên không có cảm giác.

Nếu thật không có cảm giác, nàng sẽ không mời Cố Hàn Uyên đến đây giáo dục nàng âm luật.

Khí tức ghen tuông của Yêu Nguyệt khiến khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên một vệt độ cung vui thích.

Cố Hàn Uyên không trả lời thẳng vấn đề này.

Bởi vì vô luận trả lời thế nào đều không phải là cách giải quyết tối ưu.

Thừa nhận còn rất nhiều người muốn xem cả đời, sẽ chọc cho Yêu Nguyệt không vui.

Không thừa nhận lại là đang lừa gạt nàng.

Hơn nữa nếu như nói ra lời như Ta có thể về sau chỉ nhìn một mình nàng, thì càng là tự tìm đường chết.

Bởi vì Yêu Nguyệt hận nhất chính là phản bội.

Nếu như Cố Hàn Uyên hôm nay có thể vì nàng mà phản bội những người khác.

Ngày mai có lẽ cũng sẽ vì người nào đó mà lại phản bội nàng.

Chuyện phản bội này, vĩnh viễn chỉ có một lần và vô số lần.

Trải qua chuyện Giang Phong sau đó, nàng càng không cách nào tiếp nhận việc bị người phản bội và vứt bỏ.

Còn như sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, cùng lắm thì mở một con mắt nhắm một con mắt.

Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu sự chuyển biến tâm thái của Yêu Nguyệt, vì vậy trêu chọc nói: Nếu đã để ý, vì sao còn phải đem Hoa Tinh Nô đưa tới.

Không sợ ta giữ nàng lại sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy có chút thẹn thùng.

Cũng không thể nói cho Cố Hàn Uyên, chính mình là bởi vì đố kỵ

Liên Tinh, không muốn để Liên Tinh đơn độc gặp mặt hắn mới làm như thế a.

Yêu Nguyệt mạnh miệng nói: Bất quá chỉ là một tỳ nữ, tặng người thì đã sao.

Cố Hàn Uyên hơi nhíu mày, cười nhạo nói: Ồ.

Hào phóng như vậy.

Chẳng lẽ cung nữ Di Hoa Cung đều có thể mặc ta chọn sao.

Trên giang hồ nổi danh nhất ba môn phái do nữ tử lập nên: Từ Hàng Tĩnh Trai, Linh Thứu Cung, Di Hoa Cung.

Ba môn phái có hình thức mỗi người không giống nhau.

Đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai đại thể là thầy trò truyền thừa, cùng các môn phái bình thường cũng không có gì khác biệt.

Đệ tử Linh Thứu Cung cùng Vu Hành Vân tuy có thực tế thầy trò, nhưng thân phận của các nàng lại thuộc về bộ hạ, chứ không phải đệ tử.

Di Hoa Cung nhìn như nhân số không ít, trên thực tế cũng là nhất mạch đơn truyền.

Đệ tử chân chính cho đến nay lại chỉ có một mình Hoa Vô Khuyết.

Còn lại cung nữ đều vẻn vẹn chỉ là thân phận tỳ nữ.

Công pháp tu luyện của các nàng cũng không phải Minh Ngọc Công đích truyền.

Nếu cũng chỉ là tỳ nữ, trông cậy gì Yêu Nguyệt có thể coi trọng các nàng đến mức nào.

Cũng chính vì vậy trước đây Hoa Nguyệt Nô đoạt đi Giang Phong, nàng mới đặc biệt oán giận.

Dù sao nói một cách nghiêm chỉnh, bị tỳ nữ cướp đi nam nhân mình coi trọng đã xem như là một loại làm nhục.

Trái lại, tình huống của Cố Hàn Uyên thì lại khác.

Hoa Tinh Nô được đưa qua với tư cách là tỳ nữ.

Về ý nghĩa liền không giống với Hoa Nguyệt Nô cướp đi Giang Phong.

Nói khó nghe một chút.

Yêu Nguyệt nếu như cùng Cố Hàn Uyên thành chuyện tốt, Hoa Tinh Nô là muốn hỗ trợ thúc đẩy.

Lời nói là như vậy, nhưng nghe được Cố Hàn Uyên được một tấc lại muốn tiến một thước mà cất tiếng, Yêu Nguyệt vẫn không khỏi một trận tức giận.

Làm sao.

Chẳng lẽ còn muốn diệt sạch cung nữ Di Hoa Cung hay sao.

Yêu Nguyệt lạnh lùng trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên da mặt dày như thành tường mà nói, ánh nhìn chằm chằm ấy ngay cả một sợi lông tơ cũng không làm tổn thương được.

Yêu Nguyệt chứng kiến Cố Hàn Uyên trên môi mang theo nụ cười lãnh đạm vô lại liền giận không chỗ phát tiết.

Hết lần này tới lần khác nàng vừa mới mạnh miệng quá, khiến nàng hiện tại lại chịu thua, hiển nhiên là không làm được.

Chỉ đành kiên trì lạnh giọng giễu cợt nói: Nguyên lai là chướng mắt tinh nô, muốn đổi một người khác sao.

Cố Hàn Uyên nụ cười hòa hoãn, ôn nhu nói: Chỉ đùa với nàng một chút thôi.

Tỳ nữ có tốt đến mấy cũng sao sánh được với nàng dù chỉ một phần.

Yêu Nguyệt đối với loại lời tâm tình trực bạch này nhất là không có sức chống cự.

Khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ nhiễm sắc hồng rực rỡ đến không thể tả.

Nàng oán trách lườm Cố Hàn Uyên một cái, nói: Miệng lưỡi trơn tru.

Cố Hàn Uyên trong lòng cười thầm, giả vờ kinh ngạc hỏi: Làm sao nàng biết.

Yêu Nguyệt nghe vậy đôi mày thanh tú cau lại.

Nghĩ thầm: Chàng nói chuyện với ta như vậy, còn không phải là miệng lưỡi trơn tru ư.

Thế nhưng ý cười chế nhạo trong mắt Cố Hàn Uyên lại phảng phất đang nói cho nàng biết sự tình không hề đơn giản như vậy.

Bất quá ve vãn giữa tình nhân đối với Yêu Nguyệt mà nói thuộc về điểm mù tri thức, thủy chung không rõ vì sao.

Cố Hàn Uyên cũng không quá mức làm khó Yêu Nguyệt, mang theo chút ý nhắc nhở trêu ghẹo nói: Chẳng lẽ là nàng đã từng thừa dịp ta không chuẩn bị mà lén lút nếm thử rồi sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy bối rối một cái, sau đó cuối cùng cũng phản ứng lại.

Chính mình lại có một ngày sẽ bị người đùa giỡn ư.

Chán ghét sao.

Tuy trong lòng có chút xấu hổ, nhưng dường như cũng không phải chán ghét đến vậy.

Có lẽ chỉ là bởi vì người nói những lời này là Cố Hàn Uyên mà thôi.

Nếu như đổi người khác, nàng đại khái chỉ sẽ nghĩ đến việc động thủ giết người a.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên là thật lòng coi nàng là một cô gái bình thường đối đãi, đã không phải Quỷ Thần, cũng không phải Băng Hỏa, cũng không phải đao kiếm.

Bóng ma trong lòng mà Giang Phong đã từng mang lại cho nàng đang chậm rãi tiêu tán.

Nếu còn nói hươu nói vượn như vậy, ta sẽ tức giận đó.

Yêu Nguyệt ngoài miệng nói như vậy, nhưng vô luận là đôi mắt đẹp nàng mang theo ý cười, hay là cái nhìn trắng trợn có chút kiều mỵ kia, đều chứng minh nàng vẫn chưa có nửa điểm ý muốn tức giận.

Lúc này thần thái của Yêu Nguyệt hầu như cùng một tiểu nữ nhân bị trêu ghẹo sau đó oán giận tình lang không có gì khác biệt.

Nhất là vẻ đẹp thanh lãnh tuyệt diễm của nàng lại triển lộ ra một chút quyến rũ, làm người ta trong lòng không khỏi trở nên rung động.

Chương 1232

Cố Hàn Uyên ánh mắt sáng quắc tới gần Yêu Nguyệt, ý tứ hàm súc không khỏi nhẹ giọng nói: Nhưng ta rất muốn biết Yêu Nguyệt nàng có phải hay không cũng sẽ miệng lưỡi trơn tru.

Yêu Nguyệt chứng kiến khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, hơn nữa ánh mắt kia càng phảng phất muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi, trong lòng nàng nhất thời liền luống cuống.

Hắn là muốn hôn ta sao.

Ta nên làm gì bây giờ.

Có nên tiếp nhận không.

Yêu Nguyệt với những suy nghĩ rối rắm như vậy lại không tự chủ được khép lại đôi mắt đẹp.

Thân thể nàng, trái tim nàng càng thành thật.

Muốn nói trên người Yêu Nguyệt có khả năng nhất khiến người khác áp lực không ai bằng đôi mắt đẹp lạnh nhạt thanh lãnh của nàng.

Bị nàng lạnh lùng quét mắt một cái, liền sẽ khắp cả người phát lạnh.

Vì vậy mặc dù đôi mắt đẹp kia sáng như tinh thần, cũng rất ít người có thể may mắn thưởng thức được.

Mà Yêu Nguyệt khi nhắm lại đôi mắt đẹp, khí chất lại nhất thời biến đổi.

Biến thành tĩnh mịch lại tường hòa.

Da thịt trắng nõn trong suốt, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ.

Lông mi thon dài hơi rung động.

Hình môi xinh đẹp tuyệt trần, môi anh đào trong trắng lộ hồng.

Giờ khắc này Yêu Nguyệt phảng phất như là mỹ nhân ngủ say đang chờ được đánh thức.

Không thể không nói, mỹ nhân chân chính mọi cử động đều xinh đẹp.

Biến hóa chỉ là phong cách, vẻ xinh đẹp lại không mảy may giảm.

Lúc này dáng vẻ của Yêu Nguyệt đặc biệt đáng yêu, làm người ta không khỏi muốn ôm nàng vào trong ngực.

Cố Hàn Uyên cũng chính là làm như thế.

Đi tới bên cạnh Yêu Nguyệt, êm ái ôm lấy eo nàng.

Vòng eo thon gọn đến kinh người, phảng phất chỉ cần hơi dùng sức sẽ không cẩn thận bẻ gãy.

Khó có thể tưởng tượng Tiên Ma Yêu Nguyệt hung danh hiển hách trong chốn giang hồ hóa ra lại dùng thân thể mềm mại nhỏ yếu này để xông ra danh hào.

Chỉ nhìn bề ngoài, nàng càng giống như là Công Chúa nên được nuôi dưỡng trong thâm cung, chứ không phải là Nữ Ma Đầu danh chấn giang hồ.

Bị Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo, Yêu Nguyệt không khỏi thân thể mềm mại run rẩy.

Nhiệt độ từ bàn tay to lớn nóng rực kia truyền tới phảng phất có thể thấu thẳng vào sâu trong phương tâm của nàng.

Khiến phương tâm nàng nóng bừng phảng phất có xu thế muốn hòa tan.

Chưa bao giờ có nam tử nào gần gũi nàng đến vậy.

Người đầu tiên nắm tay nàng chính là Cố Hàn Uyên, người đầu tiên chạm vào thân thể mềm mại gầy nhỏ của nàng là Cố Hàn Uyên.

Có lẽ sau một khắc Cố Hàn Uyên cũng sẽ trở thành người đầu tiên hôn nàng.

Sự thân mật gắn bó như môi với răng, là điều nàng ngay cả huyễn tưởng cũng chưa từng có.

Chỉ vì nàng không dám tưởng tượng có nam tử nào có can đảm hôn nàng.

Vô luận là nam tử như thế nào, chỉ cần biết thân phận của nàng, khi nhìn nàng đều là kính nể quá nhiều, kinh diễm quá nhiều, dù sao khi sinh mệnh sẽ phải chịu uy hiếp, cũng không mấy nam tử còn có thể nảy sinh sắc tâm.

Đã từng ngược lại có một người tên Ngụy Vô Nha dám, kết quả bị nàng cắt đứt hai chân ném ra Tú Ngọc Cốc.

Đáng tiếc chính mình không đánh lại Cố Hàn Uyên, sở dĩ không thể làm gì khác hơn là mặc hắn khi dễ.

Yêu Nguyệt trong lòng vì mình không phản kháng mà tìm cớ.

Cái cớ tự lừa dối mình như vậy lại khiến trong lòng nàng buông lỏng rất nhiều.

Tư duy cũng không khỏi dần dần phát tán.

Nếu như năm đó Giang Phong không bị Hoa Nguyệt Nô mê hoặc, liệu có nguyện ý hôn nàng không.

Luôn ôn nhuận như ngọc, nho nhã lễ độ, kỳ thực lại thủy chung cùng nàng vẫn duy trì một khoảng cách, ánh mắt xa cách Giang Phong làm sao lại nguyện ý hôn nàng.

Tâm thương của Yêu Nguyệt quả thực vẫn còn quá sâu.

Nơi đau đớn trong lòng cùng trên cổ tay đồng thời tê rần.

Đôi mắt nhắm chặt chợt mở.

Nhìn như Yêu Nguyệt suy nghĩ rất nhiều, trên thực tế thời gian vẫn chưa trôi qua bao lâu.

Mở ra đôi mắt đẹp, nàng chỉ thấy khuôn mặt tuấn mỹ đến làm người ta thất thần của Cố Hàn Uyên đã gần trong gang tấc.

Môi của hai người cũng phảng phất chỉ kém chút xíu là muốn chạm vào nhau.

Thậm chí Yêu Nguyệt đều có thể cảm nhận được chút nhiệt độ môi của Cố Hàn Uyên truyền qua không khí.

Bàn tay ngọc thon dài mạnh mẽ phát lực, đẩy Cố Hàn Uyên ra khi hắn gần như muốn hôn nàng.

Không được.

Yêu Nguyệt cấp hô một tiếng rồi rủ trán xuống, không dám nhìn biểu tình của Cố Hàn Uyên lúc này.

Là sẽ hoang mang khó hiểu hay sẽ thẹn quá hóa giận.

Vô luận là loại nào đều khiến nàng không nguyện đối mặt.

Hợp Hoan Linh thắt ở bên hông rung động nhè nhẹ, tựa hồ đang biểu đạt ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thế nhưng cảnh tượng trong tưởng tượng của Yêu Nguyệt cũng không xảy ra.

Cánh tay ôm lấy vòng eo nàng dường như siết chặt hơn vài phần, giống như muốn truyền lại sự ấm áp cho nàng.

Yêu Nguyệt không khỏi khẽ lay động trong lòng.

Quả nhiên, sau một khắc bên tai liền vang lên tiếng nói ôn nhu thiện giải nhân ý của Cố Hàn Uyên.

Nhớ tới hắn sao.

Ân.

Yêu Nguyệt cảm xúc rất thấp, đồng thời trong lòng vừa có chút tình cảm ấm áp.

Đó là tình cảm ấm áp mà Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Không để nàng còn như thể xác và tinh thần đều rơi vào hầm băng.

Tứ chi vốn có chút mất đi nhiệt độ cũng dần dần khôi phục nhiệt độ.

Tình cảm ấm áp như vậy khiến nàng thêm vài phần dũng khí để đối mặt.

Yêu Nguyệt âm thầm cắn răng, đột nhiên đưa tay vén lên ống tay áo bên trái, lộ ra vết thương dữ tợn kia.

Tự giễu thấp giọng nói: Có thể hay không rất khó coi.

Yêu Nguyệt vào thời điểm này làm chuyện như vậy phảng phất như đang tìm một lý do để Cố Hàn Uyên ghét bỏ nàng.

Cũng chỉ có Yêu Nguyệt ngây thơ như tiểu bạch mới có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Trên cổ tay vốn trắng muốt như ngọc, từng vết thương bị dao nhỏ rạch ra, mọi chỗ bị kim đâm qua đều đang nói với Cố Hàn Uyên rằng nàng bị Giang Phong làm tổn thương sâu đậm. nếu là nam tử bình thường, dù không bị vết thương khó coi trên cổ tay Yêu Nguyệt làm ghê tởm, cũng sẽ vì trong lòng Yêu Nguyệt còn có Giang Phong mà cực kỳ không vui.

Trong thiên hạ, có thể không chút nào chú ý e rằng lại chỉ có một mình Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi đau đớn trên cổ tay Yêu Nguyệt.

Đầu ngón tay mỗi một lần chạm vào đều vô cùng ôn nhu.

Yêu Nguyệt không khỏi một trận run rẩy.

Muốn rút cổ tay về, lại bị Cố Hàn Uyên cầm chặt.

Về sau đừng như vậy làm tổn thương mình nữa.

Giọng nói ôn nhu của Cố Hàn Uyên lộ ra sự đau lòng.

Phảng phất như tổn thương ở trên người Yêu Nguyệt, lại đau nhức trong lòng hắn vậy.

Chương 1233

Yêu Nguyệt nghe vậy trong lòng một trận cuồng loạn, khuôn mặt tươi cười cũng nổi lên sắc đỏ ửng diễm lệ.

Ngẩng đầu nhìn lại, đúng như nàng dự liệu, trong con ngươi trong suốt lại thâm thúy của Cố Hàn Uyên đều là ôn nhu và đau lòng.

Nhưng là khi ta nghĩ đến hắn, trong lòng sẽ đau nhức.

Làm như vậy ít nhất có thể hóa giải được một ít.

Giọng nói trầm thấp của Yêu Nguyệt lại lộ ra một tia ủy khuất.

Tâm tình ủy khuất như vậy là không thể tùy ý tiết lộ cho người khác.

Nếu quan hệ không đủ thân cận, ai sẽ để ý sự ủy khuất của nàng.

Không tại chỗ cười nhạo đã là tốt rồi.

Huống chi một cô gái như Yêu Nguyệt lại cũng có lúc biểu đạt tâm tình ủy khuất với người khác.

Nếu là bị Liên Tinh quen thuộc nàng nhìn thấy, e rằng sẽ gọi thẳng bất khả tư nghị.

Có thể thấy được thế công ôn nhu của Cố Hàn Uyên vẫn tạo nên tác dụng.

Khiến Yêu Nguyệt dần dần có ý tưởng muốn dựa dẫm.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Không uổng công hắn vừa rồi cố ý thả chậm một chút tốc độ, cho Yêu Nguyệt thời gian phản ứng.

So sánh với việc thân cận trên thân thể, chuyển biến tư tưởng và tâm tính của Yêu Nguyệt mới là quan trọng nhất.

Nếu không, Yêu Nguyệt không cách nào nhận rõ tâm tư dao động của chính mình, rất dễ dàng sẽ chuyển biến thành chống cự.

Công lược Yêu Nguyệt vốn cũng không dễ dàng.

Hay là bởi vì đủ loại trùng hợp mới tiến triển đến trình độ bây giờ.

Nếu như lại tiềm thức kháng cự, vậy thì càng thêm phiền toái.

Đương nhiên, mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng không biết cái gọi là trùng hợp đều là công lao của Hợp Hoan Linh.

Nếu không có Hợp Hoan Linh trợ công, e rằng Yêu Nguyệt bây giờ còn đang suy nghĩ làm thế nào để vạch trần bộ mặt thật đa tình bạc bẽo của Cố Hàn Uyên.

Sao có thể dễ dàng như vậy bị hắn ôm vào trong ngực mà không phản kháng.

Còn như việc bỏ qua nụ hôn thì ngược lại không gấp, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên u u khẽ thở dài: Vậy nàng có phải hiện tại cũng đang đau lòng không.

Ân.

Yêu Nguyệt hơi lộ ra vẻ chột dạ liếc mắt đi chỗ khác.

Kỳ thực dưới sự quan tâm ôn nhu của Cố Hàn Uyên, nàng đã khá hơn nhiều.

Nhưng chẳng biết tại sao, chính là muốn làm cho Cố Hàn Uyên biết mình lúc này không dễ chịu.

Nói chính xác thì chính là Yêu Nguyệt tiềm thức muốn nũng nịu.

Cố Hàn Uyên đối với điều này đương nhiên sẽ không ngu ngốc đi vạch trần.

Hắn nâng lên bàn tay trái của mình, ôn nhu nói: Ta không muốn nhìn thấy nàng tự làm tổn thương mình, nhưng lại không đành lòng để nàng đau lòng, vậy không thể làm gì khác hơn là đem tay ta cho nàng mượn, có lẽ cũng hữu hiệu đấy.

Yêu Nguyệt khiếp sợ nhìn cánh tay đặt ngang trước mặt mình.

Tứ chi thon dài, cơ bắp ưu mỹ.

Da thịt càng trắng nõn đến mức sẽ khiến nữ tử trở nên đố kỵ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên hiện tại lại muốn nàng đi tổn thương hắn để dời đi cảm giác đau lòng.

Trên thực tế, Yêu Nguyệt tự làm tổn thương mình đã là để chuyển dời sự chú ý khi đau lòng, cũng là để ghi khắc nỗi đau mà Giang Phong đã gây ra cho nàng.

Cố Hàn Uyên là đang muốn thay thế sự để ý của nàng đối với Giang Phong.

Tổn thương hiện tại đều giao cho Cố Hàn Uyên, vậy nàng còn có gì để đau nữa.

Yêu Nguyệt ánh mắt phức tạp trầm giọng nói: Chàng điên rồi sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: Nhìn thấy nàng tự làm tổn thương mình, ta sẽ điên.

Yêu Nguyệt phương tâm đang cuồng loạn, ngoài miệng lại tâm khẩu bất nhất tự giễu nói: Làm như vậy đáng giá không.

Ta là một đám lửa, một khối băng.

Không phải, nàng là người.

Nàng là nữ nhân ta thích.

Nàng là mẫu thân của nữ nhi tương lai của ta.

Cố Hàn Uyên cắt đứt lời tự giễu của Yêu Nguyệt, thâm tình ngưng giọng nói.

Yêu Nguyệt phương tâm đập thình thịch, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nổi lên một vệt đỏ bừng kinh diễm.

Nếu như Yêu Nguyệt trước đây, còn có thể nói nàng đẹp thì đẹp thật, chỉ là thiếu khuyết nhân khí.

Thế nhưng lúc này nàng thiếu nữ thẹn thùng này lại phảng phất đang cười nhạo Giang Phong hữu nhãn vô châu.

Một nữ tử sinh động như vậy lại nói nàng là một đám lửa, một đoàn băng, một thanh kiếm, là thần là ma, duy chỉ có không phải người sao.

Đây còn không phải hữu nhãn vô châu là gì.

Lời Cố Hàn Uyên nói khiến Yêu Nguyệt cảm thấy không chịu nổi.

Thế nhưng đồng thời nàng cũng biết mình kỳ thực rất thích nghe.

Trong lòng xấu hổ và vui sướng hầu như muốn tràn đầy mà ra.

Bất quá cách nói của Cố Hàn Uyên lại làm nàng nhếch môi anh đào, cười ha hả, đây là lần đầu tiên Yêu Nguyệt cười không để ý hình tượng như vậy.

Nàng còn nhớ rõ sao.

Chuyện nữ nhi gì đó.

Hết lần này tới lần khác nụ cười kia lại đẹp đến kinh tâm động phách.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng không khỏi trở nên thất thần.

Cố Hàn Uyên phục hồi tinh thần lại, trong giọng nói mang theo một chút đắc ý khẽ cười nói: Đương nhiên nhớ kỹ, đây chính là dã vọng của ta mà.

Yêu Nguyệt tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, nói: Lại hồ ngôn loạn ngữ.

Trong con ngươi xinh đẹp của nàng lại có thần sắc dường như đã trải qua mấy đời vậy.

Cô nương, nàng có nguyện ý vì ta sinh hài tử không.

Lời nói vô sỉ như tên đăng đồ tử này chính là lời Cố Hàn Uyên nói ra lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Khi đó nàng tức giận đến hận không thể giết chết Cố Hàn Uyên.

Bây giờ hồi tưởng lại từ khi hai người tình cờ gặp gỡ lại cảm thấy rất có thú vị.

Đồng thời nàng cũng hồi tưởng lại hình ảnh tưởng tượng xẹt qua đầu lúc đó.

Bé gái có năm sáu phần tương tự với nàng ngọt ngào hô Mẫu thân trong lòng nàng khiến người ta lòng đều muốn trở nên ấm áp.

Yêu Nguyệt không khỏi ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên đang cười chúm chím ở khóe miệng.

Hắn hiện tại dường như cũng không phải không muốn như vậy.

Tâm tình nổi lên biến hóa vi diệu, Yêu Nguyệt nắm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Môi anh đào khẽ nhếch, răng ngọc hung hăng cắn lấy cổ tay trái của Cố Hàn Uyên.

Mùi máu tươi tanh nồng trong nháy mắt tràn ngập trong miệng nàng.

Tê.

Cố Hàn Uyên không khỏi hít vào một hơi.

Yêu Nguyệt lại vẫn dùng tới nội lực.

Trong kịch tình, răng ngọc của Liên Tinh liền có thể đoạn thép toái thiết.

Yêu Nguyệt chẳng lẽ còn có thể kém hơn Liên Tinh sao.

Đương nhiên, đây là bởi vì Cố Hàn Uyên đúng lúc thu hồi hộ thể chân khí, bằng không cho dù là Yêu Nguyệt phỏng chừng cũng không cắn xuyên được.

Sau một lát, Yêu Nguyệt buông cổ tay Cố Hàn Uyên ra, nâng khuôn mặt tươi cười với đôi môi huyết hồng.

Nàng đắc ý hừ nhẹ một tiếng.

Sau đó ngữ khí u u nói: Đây ta cũng không phải vì đau lòng mới cắn chàng, ta là muốn chàng khắc ta vào tâm khảm.

Nếu như dám phản bội, vứt bỏ ta, sẽ có hậu quả như thế nào.

Đây thật đúng là là tác phong của Yêu Nguyệt.

Chương 1234

Bá đạo lại quyết tuyệt.

Nếu như Cố Hàn Uyên có một ngày từ bỏ nàng.

Mặc dù không đánh lại, cũng sẽ cùng Cố Hàn Uyên liều mạng.

Bất quá điều này cũng chứng minh Cố Hàn Uyên đối với Yêu Nguyệt công lược đã thu được thành công bước đầu.

Yêu Nguyệt đang thử giao phó trái tim mình cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương sâu tới xương trên cổ tay, máu tươi chảy như dòng nước.

Sau đó ngẩng đầu lên, dùng bàn tay vừa bị Yêu Nguyệt cắn nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tươi cười của nàng, ấm áp nói: Chuyện bỏ vợ khí nữ, ta không làm được.

Yêu Nguyệt trong lòng thẹn thùng, lại hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nữ nhi còn chưa đâu vào đâu.

Cố Hàn Uyên chung quy lại cứ treo trên môi, một bộ dáng vẻ không kịp chờ đợi.

Điều này làm cho nàng làm sao không xấu hổ.

Bất quá rất nhanh nỗi xấu hổ trong lòng nàng liền bị tâm tình đau lòng bao trùm.

Tuy là cổ tay Cố Hàn Uyên là nàng cắn, thế nhưng thật nhìn thấy Cố Hàn Uyên bị thương thành ra như vậy, lại đau lòng không ngớt.

Không khỏi oán giận nói: Đừng nói lời hay nữa, nhanh chóng xử lý vết thương đi.

Máu chảy nhiều như vậy.

Nói rồi nàng liền từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn gấm để lau vết máu tươi trên cổ tay Cố Hàn Uyên.

Khi vết máu tươi được lau sạch sẽ, dấu răng sâu đủ thấy xương kia liền có thể thấy rõ ràng.

Yêu Nguyệt thấy vậy bỗng nhiên trong lòng có chút hối hận không biết có phải mình đã cắn quá độc ác hay không.

Ngữ khí có chút không khỏi hỏi: Có đau không.

Vẫn ổn.

Cố Hàn Uyên giả vờ thoải mái mà cười nói.

Không đúng lúc thỉnh thoảng hơi nhíu mày lại phảng phất đang nói cho Yêu Nguyệt biết, hắn cũng không hề ung dung như vậy.

Yêu Nguyệt thấy vậy quả nhiên cho rằng Cố Hàn Uyên là đang cậy mạnh.

Một chút do dự, liền đem cổ tay Cố Hàn Uyên đặt tới bên môi nàng.

Khuôn mặt tươi cười phiếm hồng, khẽ thở ra hơi ấm, dùng lưỡi thơm an ủi vết thương cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Không uổng công hắn tận lực khắc chế Vạn Tượng Âm Dương Quyết không cho chữa trị vết thương.

Vết cắn trên cổ tay nhìn có vẻ nghiêm trọng, trên thực tế chỉ là bị thương da thịt mà thôi.

Với công hiệu toàn năng của Vạn Tượng Âm Dương Quyết đối với thân thể, vết thương như vậy thuộc loại sắp lành nếu không nhanh lên một chút.

Ngay cả máu chảy ra đều là Cố Hàn Uyên cố sức ép ra.

Không phải là vì trình diễn khổ nhục kế, làm cho Yêu Nguyệt càng thêm để ý một chút sao.

Bây giờ xem ra, hiển nhiên có hiệu quả rõ ràng.

Lưỡi thơm của Yêu Nguyệt rất ôn nhuận, động tác cũng mềm nhẹ cẩn thận.

Hơi ngứa một chút, cũng rất thư thái.

Yêu Nguyệt bộ dáng này nào giống như lửa, giống như băng, giống như đao kiếm chứ.

Ôn nhu như vậy còn có thể kém hơn Hoa Nguyệt Nô sao.

Chỉ có thể nói là Giang Phong không có tìm được phương thức mở ra Yêu Nguyệt chính xác.

Trước mặt người lãnh khốc vô tình tựa như Nữ Vương.

Sau lưng người lại ôn nhu săn sóc, che chở đầy đủ.

Nam nhân nào có thể đối với loại tương phản cực hạn như vậy mà thờ ơ.

Chỉ là cần phải có người kích thích ra mặt ôn nhu của Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt thấy vết thương không chảy máu nữa, lại lấy ra một khối khăn gấm sạch sẽ kề thân.

Bàn tay ngọc thon dài linh xảo dùng tấm khăn gấm mang theo mùi thơm nhàn nhạt này băng bó kỹ vết thương cho Cố Hàn Uyên.

Không thể nói là không có chút cảm giác không hòa hợp nào.

Chỉ có thể nói trong mắt Yêu Nguyệt là đặc biệt thích hợp.

Vì vậy nàng không khỏi lộ ra một vệt mỉm cười hài lòng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy khẽ cười thở dài nói: Yêu Nguyệt, nàng cười lên thật là đẹp mắt.

Yêu Nguyệt nghe vậy lại âm thầm liếc mắt.

Dù có dễ nhìn đến mấy còn có thể dễ nhìn hơn chàng sao.

Cả ngày dùng khuôn mặt tuấn mỹ đến không có thiên lý kia đi thông đồng nữ tử.

Nếu không phải nàng hiện tại quả thực đã không buông bỏ được Cố Hàn Uyên, mới sẽ không nguyện ý oan ức chính mình đi cùng người khác chia sẻ.

Yêu Nguyệt lắc đầu, không muốn còn nghĩ đến những chuyện phiền lòng vô giải đó.

Nhẹ giọng nói: Tiếp tục dạy ta luyện đàn đi.

Tốt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp.

Sau đó ngồi xuống phía sau Yêu Nguyệt, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, nắm lấy bàn tay ngọc thon dài của nàng gảy lên dây đàn.

Khuôn mặt tươi cười của Yêu Nguyệt đỏ bừng, khóe miệng thêm một tia ý cười ngọt ngào.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Yêu Nguyệt, cùng nàng gảy đàn Cầm Huyền.

Hai người lúc này phảng phất như cầm sắt hòa minh.

Thấm thía cảm nhận được điều này, khóe miệng Yêu Nguyệt càng hiện rõ nụ cười yếu ớt, long lanh.

Nữ tử Di Hoa Cung đều rất thiếu thốn tình yêu.

Kẻ chủ mưu gây ra hiện tượng này, Yêu Nguyệt, cũng không ngoại lệ.

Hoặc có lẽ, người thiếu thốn tình yêu nhất lại chính là bản thân Yêu Nguyệt.

Cảnh tượng trước mắt là điều nàng chỉ có cơ hội mơ hồ tưởng tượng trong mộng.

Còn năm đó Giang Phong thì thủy chung đối với nàng e sợ mà tránh không kịp.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên mới làm như vậy.

Hôm nay nàng rốt cuộc hiểu ra, khi đó bản thân chỉ là một phía tình nguyện vô nghĩa mà thôi.

Lòng Yêu Nguyệt khẽ động.

Không biết có phải vì cái ôm phía sau quá đỗi ấm áp hay không, lúc này nàng nghĩ đến Giang Phong lại hoàn toàn không có cảm giác đau lòng như trước kia.

Nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý lại gần nàng một lần nữa, nàng cảm thấy lần này mình sẽ không từ chối.

Ý nghĩ như vậy hiển nhiên không thể thốt ra thành lời, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí âm thầm mong đợi.

Cố Hàn Uyên đáp lại tâm tình của nàng, chỉ là có chút bất đồng so với những gì nàng tưởng tượng.

Thần tình Yêu Nguyệt hoảng loạn, mặt ngọc đỏ bừng thấp giọng nói: Ngươi đâm trúng ta.

Yêu Nguyệt tuy ở các phương diện khác tri thức gần như là một tờ giấy trắng.

Thế nhưng cảm giác hừng hực rõ ràng như vậy từ phía sau vẫn có thể cảm nhận được.

Bàn tay lớn bên hông cũng đang nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhất thời chỉ cảm thấy thân thể mềm mại từng trận nhũn ra, tâm thần phập phồng không yên.

Chương 1235

Vóc người Yêu Nguyệt so với Liên Tinh đương nhiên gầy gò, vòng hông cũng mảnh mai hơn nhiều.

Thế nhưng vòng eo thon mềm mại lại tràn đầy co dãn, xúc cảm cực tốt.

Nắm lấy eo Yêu Nguyệt phảng phất như vuốt ve một khối Noãn Ngọc phẩm chất cực phẩm.

Kình khí Băng Hàn tu luyện từ Minh Ngọc Công vẫn chưa ảnh hưởng xúc cảm nàng mang lại.

Phảng phất như đang thuyết minh sự thật Yêu Nguyệt trong nóng ngoài lạnh.

Hơn nữa, điều càng khiến Cố Hàn Uyên động tâm là đường cong hoàn mỹ dưới eo nàng.

Không lớn, thế nhưng độ cong ưu mỹ, lại mang theo co dãn mềm mại phảng phất có một loại lực hút vô hình, khiến người ta không khỏi chìm đắm vào đó.

Cố Hàn Uyên kề sát nàng đã lâu, tự nhiên nhất thời khó tránh khỏi có chút khó kiểm soát bản thân.

Nếu biết Yêu Nguyệt lại vì vóc người mà đố kỵ Liên Tinh, e rằng sẽ cười nàng tự coi nhẹ mình.

Ngón tay Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve eo Yêu Nguyệt, khiến thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, đồng thời ghé sát bên tai nàng, ngữ khí có chút bất giác nhẹ giọng hỏi: Ghét bỏ ư.

Yêu Nguyệt nghe vậy một trận ngượng ngùng.

Điều này muốn nàng trả lời thế nào đây.

Hơn nữa nàng đặt tay lên ngực tự hỏi, dường như cũng không đến mức ghét bỏ như vậy.

Mặc dù có chút cảm giác khó chịu, nhưng là do ngượng ngùng mà ra, chứ không phải thật sự ghét bỏ.

Thậm chí trong lòng còn có chút đắc ý và tự hào không tiện nói ra.

Dù sao chỉ có người thật sự thích nàng, mới có phản ứng lớn như vậy ư.

Nàng bỗng nhiên có chút lý giải vì sao Mã Tú Chân chúng nữ luôn mặc cho Cố Hàn Uyên làm càn.

Chỉ vì nữ nhân vì người yêu mà trang điểm.

Thật sự nếu để Yêu Nguyệt lựa chọn, so với tương kính như tân, nàng càng muốn Cố Hàn Uyên đối với nàng tràn ngập dục vọng.

Nàng đã chịu đủ cái vẻ xa cách nho nhã lễ độ của Giang Phong năm đó.

Cố Hàn Uyên nhìn Yêu Nguyệt mặt ngọc đỏ bừng không nói một lời, phảng phất ngầm thừa nhận, khóe miệng cong lên một độ cung vui thích.

Cánh tay hơi dùng sức, khiến Yêu Nguyệt kề sát hơn một chút.

Yêu Nguyệt nhất thời chỉ cảm thấy cảm xúc càng thêm rõ ràng, nhiệt độ cũng càng thêm nóng.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, thân thể mềm mại càng trở nên yếu ớt.

Càng không hiểu sao lại có loại xung động muốn phát tiết ra ngoài.

Yêu Nguyệt khẽ ngẩng trán, phun ra một ngụm khí nóng, hơi lộ vẻ khó xử mà thấp giọng nói: Chờ đã.

Cố Hàn Uyên đối với trạng thái nàng lúc này lòng biết rõ, hơi trêu đùa khẽ cười hỏi: Sao vậy.

Yêu Nguyệt hơi lộ vẻ do dự nói: Ta còn có chút.

Nàng không biết nên nói thế nào cho phải.

Cảnh tượng trước mắt nếu cứ tiếp tục phát triển, có lẽ sang năm lúc này nàng nên ôm con gái mình rồi.

Trong lòng nàng vừa có chờ mong lại có sợ hãi.

Hơn nữa trong lòng nàng còn có hận ý đối với Giang Phong chưa được giải tỏa.

Lúc này đem bản thân giao ra, vừa là hèn hạ với mình, cũng là không tôn trọng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu ý tưởng của Yêu Nguyệt, nhẹ giọng hỏi: Chưa chuẩn bị xong ư.

Ân.

Yêu Nguyệt hơi lộ vẻ áy náy đáp.

Dù sao người mong đợi là nàng, nước đã đến chân mà hô ngừng cũng là nàng.

Như vậy thay đổi thất thường, trong lòng khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Cố Hàn Uyên ngược lại rất thấu hiểu Yêu Nguyệt, dịu dàng nói: Ta có thể chờ nàng.

Cảm ơn.

Cố Hàn Uyên thiện giải nhân ý khiến Yêu Nguyệt rất cảm động.

Tuy nàng rất không quen nói lời cảm ơn với người khác, nhưng nếu đối phương là Cố Hàn Uyên, nàng lại không cảm thấy khó xử.

Cố Hàn Uyên buông Yêu Nguyệt khỏi lòng, giả vờ tiếc nuối cười khổ nói: Bất quá nếu đã như vậy, ta cũng không thể lại ôm nàng nữa.

Yêu Nguyệt nghe hiểu ý Cố Hàn Uyên, trong lòng vừa ngượng ngùng vừa vui vẻ.

Nàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt không khỏi hạ xuống vài phần, phương tâm chấn động không ngừng đập thình thịch.

Cái đó chống đỡ cao ngất kia đúng là kẻ chủ mưu khiến phương tâm nàng tràn đầy ý xấu hổ.

Chấn động mà thị giác mang lại hiển nhiên rõ ràng hơn nhiều so với xúc giác.

Trong lòng xấu hổ và cảm động khiến nàng không khỏi hỏi: Tinh Nô không hợp ý ngươi sao.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, nhẹ cười nói: Ngược lại cũng không phải không hợp ý, chỉ là Hoa Tinh Nô dù sao cũng là thiếp thân thị nữ của nàng.

Yêu Nguyệt nghe vậy liền hiểu rõ.

Coi ý Cố Hàn Uyên là vì tôn trọng nàng nên mới không động đến Hoa Tinh Nô.

Lại bị tiện tay gia tăng hảo cảm, Yêu Nguyệt hơi trầm ngâm chốc lát, giơ tay vỗ vỗ.

Rất nhanh liền có hai cung nữ Di Hoa Cung dung mạo xinh đẹp đi đến.

Các nàng nhìn qua hơi khác so với những cung nữ Di Hoa Cung khác, chủ yếu thể hiện ở trang phục.

Cầm bội kiếm trong tay, một thân trang phục trắng thuần.

Nhìn qua so với tỳ nữ, càng giống hộ vệ.

Hai nàng tướng mạo thanh tú, một thân trang phục càng khiến các nàng thêm vài phần tư thế hiên ngang.

Một nữ nhân vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan dài, hàng lông mày lá liễu rậm, trong vẻ lạnh lùng lại mang một nét đẹp không nói nên lời.

Thiếu nữ bên phải vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to tròn, trên chóp mũi lấm tấm vài hạt nốt ruồi trắng, lại khiến nàng trong vẻ lạnh lùng bình thêm vài phần quyến rũ ngây thơ.

Cố Hàn Uyên bén nhạy phát hiện khi hai nàng bước vào còn cố ý lén lút nhìn hắn một cái, đồng thời ánh mắt có chút phức tạp.

Hắn có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp qua hai nàng.

Ánh mắt phức tạp đó của các nàng có chút thú vị.

Hai nàng quỳ một chân trên đất, cung kính gọi: Đại Cung Chủ.

Yêu Nguyệt khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: Hà Sương, Hà Lộ, sau này các ngươi hãy theo Cố công tử đi.

Người mặt trái xoan chính là Hà Sương, người mặt trứng ngỗng chính là Hà Lộ.

Yêu Nguyệt quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Cố Hàn Uyên: Món bồi thường này thế nào.

Còn thỏa mãn ư.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng có chút ngoài ý muốn.

Hiển nhiên không ngờ Yêu Nguyệt lại còn nghĩ đến việc bồi thường hắn.

Cố Hàn Uyên còn chưa lên tiếng, Hà Sương và Hà Lộ đã vội vàng.

Chỉ thấy Hà Sương gấp giọng nói: Đại Cung Chủ, hai chúng ta là thiếp thân thị nữ hầu hạ Hoa công tử, làm sao có thể theo người khác.

Vị công tử các nàng nói chính là Hoa Vô Khuyết.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này cũng bừng tỉnh vì sao hai nàng nhìn hắn với ánh mắt phức tạp như vậy.

Chỉ sợ là Hoa Vô Khuyết vô tình tiết lộ một vài tin tức cho hai thiếp thân thị nữ này.

Yêu Nguyệt nghe vậy sắc mặt nhất thời lạnh xuống, quát lên: Làm càn.

Lúc này Yêu Nguyệt rất tức giận.

Sự phản kháng của Hà Sương và Hà Lộ khiến nàng rất tức giận.

Phải biết rằng ở Di Hoa Cung, mệnh lệnh của nàng là tuyệt đối.

Kết quả hai nàng lại dám có thành kiến với mệnh lệnh của nàng.

Không chỉ có vậy.

Hơn nữa lúc này lại đang trước mặt Cố Hàn Uyên.

Chân trước vừa nói muốn đưa hai nàng cho Cố Hàn Uyên làm bồi thường, chân sau hai nàng liền biểu đạt ý không muốn.

Chương 1236

Điều này khiến Yêu Nguyệt chợt cảm thấy mất mặt.

Ngược lại Cố Hàn Uyên tương đối lý giải tâm tình hai nàng.

Nếu Hoa Vô Khuyết từng tiết lộ tin tức cho hai nàng, thì việc các nàng chống cự Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn bén nhạy phát hiện khi hai nàng nhắc đến Hoa Vô Khuyết, ngữ khí và ánh mắt đều lộ ra chút tình nghĩa.

Hiển nhiên với thân phận thiếp thân thị nữ, cả hai nàng đều thích Hoa Vô Khuyết.

Lúc này lại cũng bị Yêu Nguyệt phái đi theo Cố Hàn Uyên, cũng khó trách các nàng phản ứng lớn đến vậy.

Yêu Nguyệt đối với điều này tự nhiên là không hề hay biết.

Hơn nữa cho dù có biết, cũng chỉ càng thêm kiên định ý tưởng đưa Hà Sương và Hà Lộ cho Cố Hàn Uyên.

Hoa Vô Khuyết mặc dù là đệ tử của nàng, nhưng càng là công cụ để nàng báo thù Giang Phong.

Trong mắt nàng, tư tình nhi nữ không phải là điều Hoa Vô Khuyết nên có.

Hà Sương và Hà Lộ thấy Yêu Nguyệt nổi giận, vội vàng cúi đầu hèn mọn nói: Đại Cung Chủ bớt giận.

Yêu Nguyệt lạnh rên một tiếng nói: Hừ.

Lần trước Vô Khuyết xuất cốc đã cố ý bỏ rơi các ngươi, nói rõ Vô Khuyết đã không cần các ngươi làm thiếp thân thị nữ.

Đối với Hoa Vô Khuyết mà nói, sự tồn tại của hai nàng chỉ là một loại ước thúc, đương nhiên sẽ không hy vọng các nàng luôn đi theo hắn.

Huống chi sau khi hắn quen biết Tiểu Ngư Nhi, không thể tránh khỏi nảy mầm suy nghĩ hướng tới bản thân mình.

Cho nên mới phải lần trước xuất cốc tận lực bỏ rơi các nàng.

Hai nàng nghe vậy sắc mặt rất khó coi.

Vừa tự trách bản thân thất trách, cũng vừa cảm thấy bàng hoàng trước vận mệnh tương lai của mình.

Bất quá việc đã đến nước này, các nàng cũng không dám lại cất lời chống cự.

Dù sao Yêu Nguyệt đều đã nổi giận, nói thêm lời nào nữa chính là tự tìm cái chết.

Đại Cung Chủ, chúng ta sau này sẽ cùng theo Cố công tử.

Trong lòng hai cô gái bi thương, lại cũng chỉ đành ngoan ngoãn đáp ứng.

Yêu Nguyệt nghe vậy sắc mặt rốt cuộc hòa hoãn, thỏa mãn gật gật đầu.

Nàng quay lại nhẹ giọng nói với Cố Hàn Uyên: Hà Sương và Hà Lộ sau này liền giao cho chàng.

Hai nàng đồng dạng là do Yêu Nguyệt và Liên Tinh thu nuôi.

So với cung nữ thông thường, các nàng võ công càng cao, địa vị cũng càng cao.

Bằng không trước đây cũng không thể được an bài đi làm thiếp thân thị nữ cho Hoa Vô Khuyết.

Quan trọng hơn chính là dung mạo hai nàng ở Di Hoa Cung cũng chỉ kém Hoa Tinh Nô.

Nếu không cũng sẽ không có tư cách được Yêu Nguyệt coi là bồi thường mà đưa cho Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên Yêu Nguyệt cũng có chút tiểu tâm tư của riêng mình.

Vô luận là Hoa Tinh Nô, hay Hà Sương và Hà Lộ cũng vậy.

Yêu Nguyệt đều có ý tưởng cài người của mình bên cạnh Cố Hàn Uyên làm nằm vùng.

Mục đích chủ yếu chính là tìm hiểu những hồng nhan tri kỷ bên cạnh Cố Hàn Uyên đều là ai, lại có hay không uy hiếp được nàng.

Theo Yêu Nguyệt đối với Cố Hàn Uyên càng ngày càng lưu tâm, lại không thể không tiếp nhận Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, không thể tránh khỏi sẽ bắt đầu chú ý đến loại chuyện này.

Giống như Nga Mi tứ tú thì thuộc về loại không có uy hiếp.

Dù sao Nga Mi tứ tú vô luận là xinh đẹp hay địa vị đều cách xa Yêu Nguyệt.

Còn như nhiều nữ tử khác nữa, Yêu Nguyệt bây giờ còn không biết.

Sở dĩ liền cần có người đi vì nàng tìm hiểu tin tức.

Những tiểu tâm tư này của Yêu Nguyệt thậm chí ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không thể kịp thời phát hiện.

Dù sao với khí chất trong trẻo lạnh lùng, tính cách bá đạo của Yêu Nguyệt, thật sự rất khó tưởng tượng nàng cũng sẽ có ý tưởng tìm hiểu đối thủ cạnh tranh.

Chỉ có thể nói Yêu Nguyệt biến hóa nhanh đến ngoài dự đoán của mọi người.

Cố Hàn Uyên tiến lên cầm lấy tiêm tiêm tố thủ của Yêu Nguyệt, giả vờ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Yêu Nguyệt nàng đối với ta không khỏi quá đỗi ưu ái.

Yêu Nguyệt nghe vậy yêu kiều rên một tiếng nói: Ngươi biết là tốt rồi.

Nói đoạn, ánh mắt nàng lại không tự chủ được nhìn xuống, nhất thời lại là một trận mặt đỏ tim đập.

Không biết Yêu Nguyệt là gân nào đột nhiên nổi sai, lại đột nhiên vươn bàn tay trống không kia ra, khẽ chạm ngón tay ngọc của Cố Hàn Uyên.

Khóe môi ngọc tuyệt mỹ Yên Nhiên, ngượng ngùng mang theo chút giận dỗi nói: Còn không phải là nhìn ngươi khó chịu, mới muốn bồi thường ngươi một phen.

Mượn cớ như vậy ngược lại hoàn hảo che giấu mục đích Yêu Nguyệt muốn cài nằm vùng bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Tê, đừng làm loạn.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi, vội vàng nắm lấy ngọc thủ đang tác quái của Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt có chút kiều mị lườm hắn một cái, u u nói: Liền cho phép chàng làm loạn, không cho phép thiếp làm loạn sao.

Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt ở một bên liếc mắt đưa tình, lại khiến Hà Sương và Hà Lộ xem đến ngây người.

Hoặc có lẽ là từ khi Cố Hàn Uyên nắm tay Yêu Nguyệt, các nàng đã bối rối.

Yêu Nguyệt chẳng lẽ không phải căm thù thâm tận xương tủy đối với lũ nam nhân thối nát sao.

Làm sao rõ ràng bị Cố Hàn Uyên nắm tay lại không hề phản kháng.

Chẳng lẽ không nên cho Cố Hàn Uyên một chưởng Toái Tâm Chưởng sao.

Hơn nữa sau đó cuộc đối thoại liếc mắt đưa tình của hai người càng khiến hai nàng sợ ngây người.

Mấu chốt là các nàng mắt tinh còn nhìn thấy Yêu Nguyệt dĩ nhiên ra tay với Cố Hàn Uyên.

Hành vi như vậy tuyệt không giống như Yêu Nguyệt bản thân sẽ làm, càng khiến các nàng không khỏi bối rối trong gió.

Thì ra các nàng hóa ra là vì Cố Hàn Uyên cảm thấy khó chịu, mới bị Yêu Nguyệt đưa cho hắn.

Vậy chẳng lẽ phải để các nàng làm gì để Cố Hàn Uyên không còn khó chịu nữa mới được ư.

Hai nàng hai mặt nhìn nhau, càng cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Bất quá lúc này vô luận là Cố Hàn Uyên hay Yêu Nguyệt cũng không để ý tâm tình hai nàng.

Yêu Nguyệt mãi đến lúc này mới nhớ tới chính sự, tò mò hỏi: Đêm qua thiên lôi là do ngươi gây ra ư.

Cố Hàn Uyên gật đầu nhẹ cười nói: Đúng là ta.

Chuyện đêm qua không có quá nhiều nội dung đáng giá để giấu Yêu Nguyệt.

Vì vậy thập phần thẳng thắn thành khẩn giải thích với Yêu Nguyệt tiền căn hậu quả chuyện đêm qua.

Yêu Nguyệt nghe xong không khỏi thở dài nói: Không ngờ hóa ra là Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng tăng nhập ma.

Hơn nữa ngươi dĩ nhiên dùng kiếm pháp thao túng thiên lôi công kích giết chết hắn, trách không được đêm qua động tĩnh lớn như vậy.

Nàng tuy đã sớm hiểu qua thần khí của Cố Hàn Uyên, nhưng thao túng thiên lôi vẫn vượt ra ngoài nhận thức của nàng.

Hơn nữa Yêu Nguyệt vẫn có chút thuộc tính Vũ Si.

Chính vì thuộc tính Vũ Si như vậy mới khiến nàng tuổi còn trẻ đã đột phá tầng thứ chín Minh Ngọc Công, đạt đến tu vi Đại Tông Sư.

Thế nhưng đây còn là kết quả sau khi nàng vì chuyện Giang Phong mà tâm tình khiếm khuyết, tu vi không thể tránh khỏi có chút đình trệ.

Nếu không có chuyện Giang Phong, nàng e rằng đã không còn xa đỉnh phong Đại Tông Sư.

Phải biết rằng Vu Hành Vân trước khi quen biết Cố Hàn Uyên, tu vi thời kỳ toàn thịnh cũng bất quá Đại Tông Sư hậu kỳ.

Có thể thấy được thiên tư của Yêu Nguyệt kinh tài tuyệt diễm đến mức nào.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Chiêu đó tên là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, muốn học không.

Yêu Nguyệt nghe vậy hơi ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Ta có thể học sao.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Học thì có thể, bất quá như vậy nàng còn cần học công pháp của ta, bằng không sẽ không khu động được.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Không có linh khí tự nhiên không thể sử dụng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Cho nên muốn học Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết nhất định phải học trước Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Thế nhưng học chiêu thức cùng học công pháp là hai chuyện khác nhau.

Nhất là đối với các môn phái có sư môn truyền thừa mà nói càng phải như vậy.

Yêu Nguyệt nghe vậy quả nhiên do dự.

Ta cần trở về Di Hoa Cung một chuyến mới có thể quyết định.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Chương 1237

Quả nhiên trong Di Hoa Cung cũng có nội tình tồn tại.

Chỉ là không biết có phải hay không là vị sư phụ thần bí của Yêu Nguyệt.

Cố Hàn Uyên có thể không chỉ đơn thuần vì yêu đương mới đến tìm Yêu Nguyệt.

Thu thập được một ít tin tức từ miệng Yêu Nguyệt cũng là mục đích của hắn.

Hơn nữa tâm tư Yêu Nguyệt mẫn cảm.

Nếu trực tiếp hỏi nàng về bí ẩn môn phái khó tránh khỏi lộ ra dụng tâm kín đáo.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên mới lựa chọn mượn cớ cần đổi học công pháp để nói bóng nói gió.

Sư phụ của Yêu Nguyệt trong kịch tình vẫn chưa được đề cập.

Nhưng ít nhiều vẫn tồn tại một vài manh mối.

Hơn nữa ở thế giới này lại có thể xác thực tồn tại.

Cố Hàn Uyên từ việc thăm dò trong tình báo đã suy đoán ra không ít bí ẩn.

Di Hoa Cung trong thế giới này là một môn phái ẩn dật đã truyền thừa từ rất lâu.

Thời gian tồn tại cụ thể không được biết.

Chỉ là trong một số văn hiến ít nhiều đều có đề cập đến một môn phái do nữ tử tạo thành như vậy.

Là một môn phái ẩn dật, đương nhiên trước kia không nổi danh.

Mặc dù sư phụ thần bí của Yêu Nguyệt từng hiện thân giang hồ, cũng không gây ra động tĩnh quá lớn.

Mãi đến khi Yêu Nguyệt tiếp chưởng vị cung chủ, Di Hoa Cung mới dần dần được người đời biết đến.

Mà sư phụ thần bí của Yêu Nguyệt cũng từ đó mai danh ẩn tích, không còn hiện thân giang hồ nữa.

Hơn phân nửa là ẩn thân sâu trong Di Hoa Cung bế quan tiềm tu.

Cố Hàn Uyên trước đây vẫn có một chuyện khó hiểu.

Chu Vô Thị tính kế Yêu Nguyệt ý nghĩa ở đâu.

Theo Cố Hàn Uyên, mục đích của Chu Vô Thị không chỉ là muốn mượn tay Yêu Nguyệt đối phó Đông Xưởng mà thôi.

Dù sao Phó Ngọc Hoa là nghĩa nữ của Lưu Hỉ.

Di Hoa Cung tham gia vào chuyện đồ sát, Phó Ngọc Hoa cùng Lý Như Yên trong sự tình, tự nhiên rất dễ dàng vì vậy mà đối đầu với Đông Xưởng.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là Di Hoa Cung thật sự có thể gây ra phiền toái gì cho Đông Xưởng sao.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh xác thực đều là cao thủ cấp bậc Đại Tông Sư, nhưng so với lực lượng của Đông Xưởng thì cũng chỉ vậy mà thôi.

Lực lượng cá nhân trừ phi là Lục Địa Thần Tiên, bằng không rất khó đối kháng cơ quan quốc gia.

Nhất là Đông Xưởng lại là một cơ cấu bạo lực như vậy.

Đông Xưởng ở phương diện thực lực cá nhân có thể đối chọi với

Yêu Nguyệt và Liên Tinh cũng quả thật rất ít.

Thế nhưng Đông Xưởng không chỉ có người đông thế mạnh, còn có Hắc Y Tiễn Đội như vậy đại sát khí.

Ngay cả Lục Địa Thần Tiên Vô Tưởng cũng vì tứ chi trọng thương mà bị ép tới gắt gao.

Nếu không phải liều mạng thi triển Nộ Mục Kim Cương pháp thân, đêm qua Vô Tưởng thật sự có thể bị Hắc Y Tiễn Đội sống sờ sờ dây dưa đến chết.

Yêu Nguyệt có cường thịnh đến mấy, cũng chung quy chỉ là Đại Tông Sư.

Nếu như cứng đầu đối kháng Hắc Y Tiễn Đội, đồng dạng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Hơn nữa một đội năm mươi người Hắc Y Tiễn Đội là có thể ép cho Vô Tưởng vì bị trọng thương mà không cách nào tránh né, đến mức không ngẩng đầu lên được.

Nếu như mười đội, hai mươi đội thì sao.

Không có tuyệt thế khinh công, đối mặt đại quy mô cung nỏ bắn chụm, Lục Địa Thần Tiên trở xuống đều là kiến hôi không phải là nói đùa.

Khinh công của Yêu Nguyệt mặc dù không tệ, thế nhưng hiển nhiên cách cấp bậc tuyệt thế còn kém xa lắm.

Cố Hàn Uyên cho đến nay trong số những người đã gặp, ngoại trừ Vu Hành Vân đi theo hắn học Phong Thần Thối ra, chỉ có hai người khinh công có thể coi là tuyệt thế.

Một là Lý Xích Mị, một là Đông Phương Bất Bại.

Khinh công của Vi Nhất Tiếu và Lục Tiểu Phụng cũng chỉ là chạm đến ngưỡng tuyệt thế mà thôi.

Nhưng kém cái một điểm đó chính là vực sâu.

Còn như những người khác thì kém xa hơn nhiều.

Ngược lại Phong Tứ Nương đồng dạng học Phong Thần Thối có hi vọng luyện khinh công đến cấp bậc tuyệt thế này.

Vì vậy Chu Vô Thị tính kế Yêu Nguyệt đi đối phó Đông Xưởng, mưu đồ này cũng có chút ý vị sâu xa.

Vậy nếu như Chu Vô Thị tính toán không chỉ là Yêu Nguyệt mà là toàn bộ Di Hoa Cung thì sao.

Nếu Yêu Nguyệt thật bị Đông Xưởng giết chết, Di Hoa Cung có nội tình tồn tại sẽ không báo phục ư.

Đến lúc đó, kết thành tử thù với Đông Xưởng, Đông Xưởng thật sự có thể là đã chọc phải tổ ong vò vẽ.

Vậy chẳng lẽ Đông Xưởng sẽ không biết hậu quả nghiêm trọng khi giết chết Yêu Nguyệt sao.

Còn thật sự không biết.

Thứ nhất Di Hoa Cung là môn phái ẩn dật, trừ phi cố ý điều tra, bằng không rất khó có được tình báo cụ thể.

Càng chưa nói loại bí ẩn như nội tình môn phái.

Thứ hai, hệ thống tình báo của Đông Xưởng rất có vấn đề.

Chuẩn xác mà nói là Đông Xưởng bởi vì tệ nạn tham nhũng thịnh hành mà trở nên tốt xấu lẫn lộn.

Trông cậy vào bọn họ đem kinh phí tiêu tốn vào tình báo môn phái giang hồ, nhất là tình báo trong môn phái ẩn dật căn bản không hiện thực.

Ngược lại Hộ Long Sơn Trang ở phương diện tình báo lại đầu tư rất nhiều nhân lực, vật lực.

Có thể nói so với các bộ môn Đặc Vụ khác, ưu thế lớn nhất của Hộ Long Sơn Trang chính là tình báo.

Chu Vô Thị thậm chí có một gian mật thất chuyên dùng để tập hợp tình báo.

Chỉ cần ở chính giữa mật thất hô lên tình báo mong muốn, liền sẽ có quyển trục tình báo liên quan từ trong đường ống hạ xuống đến trong tay hắn.

Sự đầu tư và tác phong như vậy tự nhiên không phải Đông Xưởng tản mạn có thể so sánh.

Chu Vô Thị chính là căn cứ vào sự chênh lệch tình báo như vậy mới quyết định tính kế Đông Xưởng và Di Hoa Cung.

Bất quá bây giờ Chu Vô Thị đối với việc có còn tiếp tục tính kế Đông Xưởng và Di Hoa Cung nữa hay không mà vô cùng lo lắng.

Đồng dạng là bởi vì ưu thế năng lực tình báo khiến hắn sớm phát hiện khả năng tồn tại quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt.

Nếu như tiếp tục dựa theo kế hoạch khiến Yêu Nguyệt chết trong tay Đông Xưởng, Đông Xưởng tất bị Cố Hàn Uyên nổi giận tiêu diệt.

Điều này liền không phù hợp lợi ích của Chu Vô Thị.

Đông Xưởng xác thực muốn tiêu diệt, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Mục đích của hắn vốn dĩ cũng chỉ là mượn cơ hội chèn ép một phen Đông Xưởng, đồng thời dây dưa ánh mắt của Đông Xưởng, khiến hắn có thể an tâm đi hoàn thành những mưu đồ khác.

Quan trọng hơn chính là trước đây khi mang theo Lý Như Yên bị sát thủ Thanh Y Lâu truy sát đến Đoạn Thiên Nhai đi Vô tình gặp được Yêu Nguyệt và Liên Tinh thì vừa lúc gặp được Cố Hàn Uyên.

Khó bảo toàn Cố Hàn Uyên không nhìn ra manh mối gì từ đó.

Nếu Cố Hàn Uyên biết được hết thảy đều là mưu đồ của hắn, hậu quả khó mà lường được.

Chương 1238

Vì vậy Chu Vô Thị mới quan tâm tình huống thương thế của Cố Hàn Uyên như vậy.

Mà Thượng Quan Hải Đường trước đây còn mời Cố Hàn Uyên đi Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, đến lúc đó Chu Vô Thị thăm dò tất nhiên không thể thiếu.

Nếu đã hạ quyết tâm muốn mê hoặc Chu Vô Thị, vậy tự nhiên muốn trước tiên biết rõ ràng mục đích thật sự của đối phương.

Trong lòng suy đoán được nghiệm chứng, Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Đã như vậy, vậy thì chờ nàng có quyết định rồi sẽ tìm ta học Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, thế nào.

Yêu Nguyệt nghe vậy hơi ngẩn ra, nghe được ý trong lời nói của Cố Hàn Uyên, có chút bất giác hỏi: Ngươi muốn đi rồi ư.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, trêu chọc nói: Sao vậy.

Chẳng lẽ muốn giữ ta ở lại qua đêm sao.

Thì ra bất tri bất giác sắc trời đã dần dần tối xuống.

Yêu Nguyệt có chút kinh ngạc vì thời gian ở chung với Cố Hàn Uyên lại trôi qua nhanh như vậy.

Tựa như chỉ là luyện một chút cầm, giai điệu tình yêu, nửa ngày thời gian liền qua.

Tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, nói: Có Hà Sương và Hà Lộ hầu hạ ngươi, ở lại thì cứ ở lại đi.

Hà Sương và Hà Lộ nghe vậy trong lòng chấn động, hoảng loạn không thôi.

Nghĩ cũng biết hầu hạ Cố Hàn Uyên và cuộc sống hàng ngày đơn thuần hầu hạ Hoa Vô Khuyết trong quá khứ hẳn là không giống.

Thế nhưng khiến các nàng lần nữa mở miệng chống cự lại không dám.

Yêu Nguyệt cũng không phải đối với cái gì cũng dễ nói chuyện như đối với Cố Hàn Uyên.

Khiến hai nàng đưa ra khỏi cửa, tức giận là Cố Hàn Uyên cuối cùng vẫn từ chối đề nghị của Yêu Nguyệt.

Nàng ở đây, ta còn làm sao có hứng thú với những cô gái khác được.

Miệng lưỡi trơn tru như vậy.

Yêu Nguyệt giận dỗi lườm Cố Hàn Uyên một cái, mặt ngọc tuyệt mỹ mang theo vẻ ửng hồng say lòng người.

Hiển nhiên nàng là nghĩ đến chuyện lúc trước.

Quả nhiên, sau một khắc liền nghe được Cố Hàn Uyên điều cười nói: Hôm nay tạm thời bỏ qua, lần sau lại để nàng nếm thử.

Cố Hàn Uyên không từ chối thiện ý của Yêu Nguyệt, lúc rời đi mang theo Hà Sương và Hà Lộ.

Cũng không để ý dáng vẻ thấp thỏm của hai nàng, mang các nàng về đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Công tử, hai vị này là.

Yến Phỉ Phỉ nhìn thấy Cố Hàn Uyên lại mang về hai nữ tử dung mạo xinh đẹp hiển nhiên cũng có chút mơ hồ.

Đội ngũ này lớn mạnh quá nhanh, khiến nàng không kịp phản ứng.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Hà Sương, Hà Lộ, là thị nữ do Yêu Nguyệt cung chủ tặng.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy liền hiểu rõ.

Trong lòng cũng không khỏi u u thở dài.

Yêu Nguyệt cung chủ ư.

Yến Phỉ Phỉ chỉ cần nghĩ một chút đã cảm thấy áp lực rất lớn.

Dung mạo xinh đẹp cùng địa vị giang hồ của Yêu Nguyệt có tư cách cạnh tranh vị chính thê.

Yến Phỉ Phỉ được sủng ái, còn phải giúp quản lý sản nghiệp lớn như Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Trên thực tế nàng ở bên cạnh Cố Hàn Uyên như trước chỉ là thân phận tương tự quản gia.

Sở dĩ khó tránh khỏi sẽ để ý tương lai chủ mẫu có dễ ở chung hay không.

Hiển nhiên danh tiếng của Yêu Nguyệt dưới cái nhìn của nàng là thuộc loại không dễ chung đụng.

Lúc này Yêu Nguyệt liền thị nữ đều tặng cho Cố Hàn Uyên, hiển nhiên chính là tiến triển thập phần thuận lợi.

Điều này khiến Yến Phỉ Phỉ trong lòng khó tránh khỏi có chút sầu lo.

Trong lòng nàng sầu lo, nét mặt lại bất động thanh sắc hỏi: Vậy làm sao an trí các nàng.

Nói xong cẩn thận quan sát một chút Hà Sương và Hà Lộ đang trầm mặc không nói đứng sau lưng Cố Hàn Uyên.

Yến Phỉ Phỉ trong lòng cảm thán hai nàng không hổ là thị nữ xuất thân từ Di Hoa Cung.

Tuy thái độ có chút lạnh nhạt xa cách, nhưng dung mạo thì không có chỗ nào để chê.

Hai nàng bị ánh mắt của Yến Phỉ Phỉ phảng phất như đang quan sát hàng hóa nhìn đến một trận không tự nhiên.

Trong lòng đều đang cảm thấy bàng hoàng luống cuống với vận mệnh của mình.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Giống như Giang Ngọc Yến.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy ngẩn ra.

Sau đó rất nhanh liền tỉnh táo lại, cười nói: Ta sẽ an bài ổn thỏa cho các nàng.

Nụ cười trên mặt Yến Phỉ Phỉ rõ ràng buông lỏng rất nhiều.

Bởi vì Giang Ngọc Yến ở trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu là một trường hợp thập phần đặc thù.

Có thể tùy ý xuất nhập Lãm Nguyệt Các ở tầng cao nhất đồng thời lại không bị an bài thị tẩm.

Điều này ít nhất nói rõ hai nàng cũng không được Cố Hàn Uyên coi trọng.

Như vậy, việc Yêu Nguyệt có vào cửa hay không vẫn còn là một chuyện khác.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Yến Phỉ Phỉ đang tươi cười, sớm đã nhìn thấu tâm tư của nàng.

Kỳ thực Yến Phỉ Phỉ hoàn toàn suy nghĩ quá nhiều.

Danh tiếng của Yêu Nguyệt xác thực không dễ nghe.

Lãnh khốc vô tình lại bá đạo.

Thế nhưng hôm nay Yêu Nguyệt lại có cải thiện cực lớn, không còn khó khăn như vậy khi ở chung.

Bằng không ban đầu ở Dục Tú Sơn Trang, Diệp Tú Châu chúng nữ cũng sẽ không thân cận với nàng.

Việc tống xuất Hà Sương và Hà Lộ coi như là một cách Yêu Nguyệt tỏ thái độ.

Biểu thị có thể không thèm để ý Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình.

Đương nhiên, Liên Tinh thì không được.

Theo Yêu Nguyệt, Liên Tinh là người có thể uy hiếp được địa vị của mình.

Sau đó, Yến Phỉ Phỉ mang theo Hà Sương và Hà Lộ đang tâm thần bất định bất an rời đi, còn Cố Hàn Uyên thì đi xuống cứ điểm Thiên Võng ở dưới đất hai tầng.

Trong gian mật thất lớn nhất ở dưới đất hai tầng.

Trên mặt đất bày đầy các rương sắt chứa vàng bạc châu báu, tiền giấy ngân phiếu.

Trừ cái đó ra chính là từng bó, từng bó quyển trục, trải đầy mặt đất.

Những thứ này đều là thu thập được từ Hắc Thạch.

Cố Hàn Uyên lúc này đang ngưng thần nhìn quyển trục trong tay.

Điều hắn cảm thấy hứng thú nhất đối với Hắc Thạch chính là tình báo mà nó nắm giữ.

Trong đó có bí mật và nhược điểm của các đạt quan quý nhân cùng chưởng môn giang hồ, cùng với không ít bí văn hoàng thất.

Nội dung bí ẩn nhất phần lớn là do Chuyển Luân Vương tự mình viết.

Chuyển Luân Vương Tào Phong đã làm thái giám hơn mười mấy năm.

Thậm chí khi triều Sùng Trinh chưa diệt, triều đình chưa dời về phương Nam, hắn cũng đã ở trong hoàng cung Yến Kinh thành làm thái giám.

Vì vậy những bí văn hoàng thất mà Chuyển Luân Vương nắm giữ có giá trị cực lớn.

Hủy diệt Hắc Thạch có một bộ phận rất lớn mục đích chính là vì những bí văn này.

Cố Hàn Uyên vừa lật xem quyển trục trong tay, một bên thuận miệng hỏi: Màu đùa giỡn sư đâu rồi.

Giọng nói kiều mị mập mờ của Diệp Trán Thanh từ phía dưới truyền đến: Hắn đem những tài bảo và quyển trục này đưa đến rồi thì đi ngay.

Nói là muốn đi coi mắt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười nói: Màu đùa giỡn sư tuổi đã cao rồi còn đi coi mắt.

Tìm liên hệ thế nào với ai.

Cố Hàn Uyên cũng không định đem Màu đùa giỡn sư đưa về hệ thống Thiên Võng.

Thứ nhất Màu đùa giỡn sư tuổi đã lớn, tiềm lực sớm đã hao hết.

Cho dù học Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công cũng bất quá là để hắn chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Thứ hai Màu đùa giỡn sư đủ trung tâm, không cần những thủ đoạn khống chế của Thiên Võng.

Còn như việc khiến Màu đùa giỡn sư trở thành nhân viên quản lý tiến vào Thiên Võng thì càng là vô nghĩa.

Chương 1239

Phải biết rằng cao tầng của Thiên Võng hầu như đều là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Bỏ vào một lão già đi vào thì tính là chuyện gì xảy ra.

Vì vậy liền dứt khoát khiến Màu đùa giỡn sư hoạt động ở mặt sáng.

Mà Màu đùa giỡn sư khi làm sát thủ nhiều năm như vậy cũng thập phần khát vọng một chút cuộc sống bình thường.

Bất quá Màu đùa giỡn sư nhanh như vậy đã bắt đầu coi mắt, vẫn là ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên, cũng khiến hắn hiếu kỳ.

Đến nỗi động tác lật xem quyển trục cũng ngừng lại.

Cố Hàn Uyên dời quyển trục đi một chút, cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Diệp Trán Thanh thần tình mê luyến lại kiều mị khẽ ngẩng trán, âm thanh càng phát ra mập mờ không rõ mà thấp giọng giải thích: Hình như là một lão bà họ Thái, sống bằng cách thu tiền thuê nhà và giúp hàng xóm làm chút tạp vụ.

Còn hình như là hàng xóm của Lôi Bân nữa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy sắc mặt nhất thời cổ quái.

Đó chẳng phải Thái bà sao.

Làm sao còn cùng Màu đùa giỡn sư hợp được.

Nói đến, trong kịch tình Thái bà lại chết bởi tay Lôi Bân.

Vì thăm dò Tăng Tĩnh có phải Mưa Phùn hay không, hắn liền không chút lưu tình sát hại Thái bà, người đối xử rất tốt với cả nhà bọn họ.

Phải biết rằng ngay cả cái tiểu viện nhà Lôi Bân kia đều là Thái bà thuê cho bọn hắn.

Tính như vậy, trước đây Thái bà hỗ trợ Cố Hàn Uyên và Điền Thanh Đồng trông chừng, còn trì hoãn thời gian Lôi Bân về nhà coi như là một thù trả một thù.

Bây giờ Lôi Bân đã chết, Điền Thanh Đồng cũng được Cố Hàn Uyên độc chiếm, ngay cả Tiểu Hân Nhi cũng được nuôi dưỡng bên người đợi nàng lớn lên.

Thái bà lại vẫn sống tốt, hơn nữa nhìn dáng vẻ rất nhanh liền muốn cùng Màu đùa giỡn sư tỏa sáng mối tình thứ hai.

Không thể không khiến người ta cảm thán sự kỳ diệu của Vận Mệnh Chi Thần.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, nói: Nếu Màu đùa giỡn sư cùng Thái bà thật sự thành chuyện tốt, nhớ kỹ gửi một phần lễ đi qua.

Thái bà tuy có chút tham tiền, nhưng làm người không tệ, cùng Màu đùa giỡn sư cũng coi như xứng đôi.

Màu đùa giỡn sư làm sát thủ Hắc Thạch hơn nửa đời người, tiền bạc kiếm được không ít.

Ngược lại có thể khiến Thái bà tham tiền cả đời được sống cuộc sống tốt.

Ân.

Diệp Trán Thanh phát ra một tiếng giọng mũi hơi qua loa lấy lệ coi như đáp lại.

Hiển nhiên nàng hơi không kiên nhẫn khi trả lời vấn đề.

Có lựa chọn, nàng càng vui với chuyên chú vào công việc trước mắt.

Cố Hàn Uyên thấy thế buồn cười lắc đầu, nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu Diệp Trán Thanh tỏ vẻ cổ vũ.

Sau đó không quấy rầy Diệp Trán Thanh đang bận rộn nữa, tiếp tục lật xem quyển trục.

Từng quyển, từng quyển quyển trục được Cố Hàn Uyên lần lượt đọc xong, cũng từ đó biết được không ít bí mật.

Ngay cả hắn cũng không khỏi cảm thán những cao quan quý tộc, chưởng môn giang hồ các loại nhân vật kia ngoài mặt thanh danh hiển hách ra vẻ đạo mạo, sau lưng lại không sạch sẽ đến mức người khác khó có thể tưởng tượng.

Lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên ánh mắt đông lại một cái, kinh ngạc thấp giọng lẩm bẩm: Năm đó thi thể Chu Hoàng Hậu của Sùng Trinh Đế không thấy.

Năm đó, thành Yến Kinh bị đại quân Sấm Vương Lý Tự Thành công phá.

Sùng Trinh Đế ra lệnh cho Chu Hoàng hậu cùng Viên Quý phi tự vẫn, sau đó mình cũng đến dưới đình Thọ Hoàng trên Vạn Tuế Sơn còn gọi là Môi Sơn, Cảnh Sơn mà tự ải.

Lý Tự Thành chiếm lĩnh thành Yến Kinh chưa tới nửa năm đã bị Thanh quân công phá.

Từ đó, thành Yến Kinh liền rơi vào tay Thanh quốc.

Sau đó, đại quân Thanh quốc xuôi nam, chuẩn bị hủy diệt tàn dư chính quyền Minh quốc.

Kết quả cuối cùng là bị Chu Vô Thị khiến đại quân thất bại thảm hại, không thể không lui về phía bắc Tam Giang.

Chu Vô Thị phản công thành Yến Kinh cũng vì nội bộ tác loạn mà thất bại trong gang tấc.

Rõ ràng, hai nước từ đó đình chiến, lấy Tam Giang làm ranh giới.

Sau khi hai nước đình chiến, triều đình Minh quốc liền đưa ra yêu cầu đòi lại thi thể Sùng Trinh đế với Thanh quốc.

Coi như là điều kiện để giao quyền quản lý Tam Giang cho Thanh quốc.

Cho nên mới có Lý Khả Tú trở thành Thủy bộ Đề đốc Tam Giang.

Thanh quốc trả lại thi thể Sùng Trinh đế, đồng thời còn đưa về thi thể Viên Quý phi.

Nhưng chỉ duy độc không có Chu Hoàng hậu.

Thanh quốc giải thích là không tìm thấy thi thể Chu Hoàng hậu.

Trên điểm này, Thanh quốc không có lý do gì phải lừa dối Minh quốc.

Vậy thi thể Chu Hoàng hậu đã đi đâu.

Yên lặng suy nghĩ, Cố Hàn Uyên nhíu mày.

Bỗng nhiên, trong đầu linh quang lóe lên.

Trong số những người hắn quen biết, quả nhiên có một người có liên quan đến Chu Hoàng hậu Đào Hồng Anh.

Chu Hoàng hậu chính là mẫu thân ruột của A Cửu, đồng thời cũng có đại ân với Đào Hồng Anh.

Cũng chính Chu Hoàng hậu đã an bài Đào Hồng Anh bên cạnh A Cửu để chiếu cố nàng.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghĩ tới trước đây khi ở Thanh quốc, Đào Hồng Anh thường xuyên có biểu hiện muốn nói rồi lại thôi.

Chẳng lẽ là có liên quan đến Chu Hoàng hậu.

Nếu như Đào Hồng Anh đã lén giấu thi thể Chu Hoàng hậu thì sao.

Đợi đến thời cơ thích hợp sẽ mang thi thể Chu Hoàng hậu ra khỏi thành Yến Kinh.

Điều này cũng không hợp lý cho lắm.

Dù sao, hai nước đều đã đình chiến.

Thi thể Sùng Trinh đế đều đã được triều đình Minh quốc đòi về.

Đào Hồng Anh lại cất giấu thi thể Chu Hoàng hậu thì có ý nghĩa gì.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên bỗng nhiên lóe lên.

Trừ phi Chu Hoàng hậu chưa mất.

Tự ải, nói đơn giản chính là treo cổ tự vẫn.

Phương thức tự vẫn này rất dễ xuất hiện một loại tình trạng giả chết: hô hấp ngừng, nhưng tim vẫn còn đập.

Nếu như Chu Hoàng hậu chưa mất, toàn bộ liền trở nên hợp lý.

Sùng Trinh đế muốn Chu Hoàng hậu cùng Viên Quý phi tự vẫn chính là để không cho họ bị loạn quân Lý Tự Thành làm nhục.

Vậy nếu như Chu Hoàng hậu không chết, lại được Đào Hồng Anh phát hiện.

Đào Hồng Anh tự nhiên sẽ lén lút giấu nàng đi.

Mà nếu như Chu Hoàng hậu không chết, cũng xác thực không thích hợp quay lại kinh thành Minh quốc.

Thứ nhất, mấy vị hoàng tử của Sùng Trinh đế còn đang hoạt động bên ngoài.

Bọn họ không thừa nhận Hoàng vị chính thống của Chu Hậu Chiếu, lại không dám trở lại kinh thành để tranh đoạt Hoàng vị với

Chu Hậu Chiếu.

Vì vậy, bọn họ liền dự định hoạt động ở Thanh quốc, mưu cầu phục quốc.

Ý nghĩ như vậy tuy ngây thơ, nhưng cũng có vài phần khả thi.

Chương 1240

Trước tiên, bọn họ có thể thu được không ít di sản chính trị của triều Sùng Trinh.

Ví như các tổ chức phản Minh trong cảnh nội Thanh quốc ủng hộ.

Thiên Địa Hội, Mộc Vương phủ đều là những đại diện như vậy.

Mà nếu mấy vị hoàng tử của Sùng Trinh đế thật sự có thể phục quốc ở Thanh quốc, vậy bọn họ liền có thể trở thành chính quyền độc lập, cùng Chu Hậu Chiếu nam bắc phân trị.

Dưới tình huống như vậy, nếu như Chu Hoàng hậu hiện thân, ngược lại khiến sự tình trở nên phức tạp.

Thậm chí ngay cả Chu Hậu Chiếu cũng không khỏi không phái người đi sát hại Chu Hoàng hậu.

Bằng không địa vị chính thống của hắn sẽ phải chịu khiêu chiến nghiêm khắc.

Như vậy, Đào Hồng Anh rất có thể chính là hy vọng Cố Hàn Uyên có thể ra tay bảo vệ Chu Hoàng hậu.

Cuối cùng lại vì lo lắng tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên mà do dự.

Phải biết rằng Chu Hoàng hậu chính là một vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Sùng Trinh cung từ ghi chép nàng: Hoàng hậu nhan như ngọc, không cần son phấn.

Chu Hoàng hậu mỹ lệ, da thịt như ngọc, quốc sắc.

Muốn Cố Hàn Uyên giúp đỡ bảo hộ Chu Hoàng hậu không khó.

Khó khăn là muốn Cố Hàn Uyên không mơ ước Chu Hoàng hậu.

Dựa theo dòng thời gian của thế giới này, nếu như Chu Hoàng hậu chưa mất thì lúc này cũng bất quá hơn bốn mươi tuổi.

Chỉ cần dung mạo được bảo dưỡng tốt, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ có hứng thú.

Bởi vậy Đào Hồng Anh mới không dám tùy tiện báo cho Cố Hàn Uyên biết hạ lạc của Chu Hoàng hậu.

Đương nhiên, cụ thể thế nào vẫn phải đợi gặp lại Đào Hồng Anh mới hỏi rõ.

Bây giờ những điều này bất quá chỉ là Cố Hàn Uyên căn cứ vào tình báo đã biết mà suy đoán mà thôi.

Cố Hàn Uyên khép lại quyển trục trong tay, khóe miệng cong lên một độ cung đầy ý vị thâm trường.

Nếu Chu Hoàng hậu chưa mất thì sự tình có lẽ sẽ thú vị hơn nhiều.

Chỉ riêng phần tình báo này, đã có giá trị đủ để hủy diệt Hắc Thạch rồi.

Ô ô.

Diệp Trán Thanh bỗng nhiên phát ra tiếng nức nở.

Hiển nhiên là vì tâm thái biến đổi của Cố Hàn Uyên khiến nàng nhất thời khó thích ứng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, vuốt ve khuôn mặt nàng, nói: Ngoan, tiếp tục đi.

Dứt lời, lại cầm lấy một phần quyển trục khác.

Phần quyển trục này đại thể ghi lại những việc của triều Đại

Minh.

Cố Hàn Uyên rất nhanh lại có phát hiện mới.

Chỉ thấy trên quyển trục ghi lại Tín Vương đã tặng Chu Hậu Chiếu một chiếc Long Chu cực kỳ xa hoa, làm nơi du hồ vui đùa.

Điều khiến Cố Hàn Uyên chú ý là trên bản vẽ Long Chu có vấn đề về kết cấu.

Thân thuyền ở vài chỗ kết nối không hợp lý.

Trong thời gian ngắn không có ảnh hưởng, thế nhưng sử dụng lâu dài lại tùy thời có nguy cơ lật úp.

Chu Hậu Chiếu lại là một Hoàng đế cực kỳ ham chơi.

Việc cải trang vi hành cũng sẽ không ít làm.

Lái thuyền rồng du hồ tự nhiên cũng là một trong những hứng thú của hắn.

Sự tình đã rất rõ ràng.

Tín Vương định dùng chiếc Long Chu này ám hại Chu Hậu Chiếu.

Điều này cũng đáp ứng với cốt truyện.

Trong cốt truyện Tú Xuân Đao, chính là Tín Vương đã ra tay trên thuyền rồng, khiến Thiên Khải Hoàng đế Chu Do Giáo bị chết chìm và lâm bệnh nặng.

Sau đó không lâu Chu Do Giáo truyền Hoàng vị cho đệ đệ là Tín Vương rồi băng hà.

Trầm Luyện chính là vì không cẩn thận dính líu vào bí mật này, mới có cốt truyện sau đó.

Càng trùng hợp hơn là, lúc này có một nhân sĩ liên quan đang ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu suy nghĩ.

Cửa mật thất bị mở ra.

Ngay sau đó chính là một tiếng kinh hô mềm mại, mang chút hàm súc vang lên: Ngươi.

Các ngươi.

Chỉ thấy người đến dung nhan cực kỳ tú lệ, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa một cỗ thanh khí sách vở.

Thân váy xanh tao nhã làm nổi bật nàng tựa như một dòng suối xanh trong trẻo tuyệt trần.

Chính là Bắc Trai, người bị Đinh Tu mang về.

Cố Hàn Uyên trước khi Yến Phỉ Phỉ rời đi đã dặn dò nàng tiện thể mang Bắc Trai tới.

Phơi phơi hai ngày, cũng đã đến lúc gặp mặt.

Lúc này không ngờ tới lại đến đúng thời cơ như vậy.

Cũng có lẽ là vì Cố Hàn Uyên chuyên chú kiểm tra tình báo trong quyển trục nên sức chú ý vô cùng phân tán.

Thế cho nên Diệp Trán Thanh bận rộn nửa ngày cũng không có thành quả gì.

Đương nhiên cũng không loại trừ nguyên nhân Diệp Trán Thanh vô cùng tham luyến.

Còn có Yến Phỉ Phỉ đang cười trộm phía sau Bắc Trai hiển nhiên cũng không thoát khỏi liên quan.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, bất đắc dĩ khẽ thở dài: Trước tiên vào đây đi.

Có lẽ là vô cùng kinh hãi trước cảnh tượng trước mắt, đến nỗi Bắc Trai trực tiếp tại chỗ liền kinh hô: Không.

Ta không thể vào.

Ta là nữ nhân của Tín Vương.

Ngươi không thể đối xử với ta như vậy.

Đều không ngồi yên viết được bao lâu chữ.

Bắc Trai đứng ở cửa mật thất, vẻ mặt khủng hoảng cùng vẻ chống cự, một bộ dạng nói gì cũng không muốn tiến vào bên trong.

Cố Hàn Uyên ánh mắt cổ quái nhìn Bắc Trai vừa kinh hô.

Có thể nói là ý chí cầu sinh tràn đầy.

Bất quá lời Bắc Trai nói mình là nữ nhân của Tín Vương là thuộc về lời nói không căn cứ.

Vô luận là thiết định cốt truyện hay tình báo Địa Võng điều tra được đều cho thấy Bắc Trai tuy hết lòng yêu mến Tín Vương, thế nhưng Tín Vương lại chỉ coi nàng là công cụ.

Hơn nữa, nhãn lực bén nhạy của Cố Hàn Uyên càng nhìn thấu Bắc Trai đến nay vẫn là xử nữ.

Hai người vẫn chưa có quan hệ thực chất.

Bất quá cũng chính vì Bắc Trai hết lòng yêu mến Tín Vương nhưng lại chưa có tiến triển thực chất, cho nên mới đặc biệt khủng hoảng khả năng mất đi trinh tiết.

Còn Yến Phỉ Phỉ gây chuyện thì bị hắn trừng mắt một cái, ý bảo lát nữa sẽ tìm nàng tính sổ.

Yến Phỉ Phỉ thấy thế xinh đẹp le lưỡi.

Nàng không thể tranh hơn Yêu Nguyệt, cũng không dám tranh.

Chương 1241

Thế nhưng đối mặt Diệp Trán Thanh cũng không có đạo lý gì phải chịu thua.

Yến Phỉ Phỉ lướt qua Bắc Trai đang do dự không tiến lên ở cửa, thành tâm tiến lên, chậm rãi quỳ xuống.

Nàng đắc ý liếc nhìn Diệp Trán Thanh phía trên, khinh miệt nói: Nhường một chỗ, luộm thuộm quá.

Diệp Trán Thanh nghe vậy nhất thời giận.

Ngẩng đầu lên giận dữ nói: Thôi đi.

Đây là ban thưởng ta giúp công tử hủy diệt Hắc Thạch, ngươi đừng hòng hớt tay trên.

Có bản lĩnh thì tự mình lập công đi.

Hơn nữa, ta đây là để hầu hạ công tử tốt hơn, ngươi biết gì chứ.

Dứt lời còn khiêu khích hớp một ngụm.

Yến Phỉ Phỉ khinh bỉ giễu cợt nói: Phàm ăn chính là phàm ăn, còn tìm nhiều lý do như vậy.

Dứt lời liền muốn trực tiếp ra tay đoạt lấy.

Điều này coi như chọc trúng tử huyệt của Diệp Trán Thanh.

Nàng tập võ thời gian ngắn ngủi, làm sao sẽ là đối thủ của Yến Phỉ Phỉ.

Trong chốc lát liền mất đi hơn phân nửa trận địa.

Diệp Trán Thanh không cam lòng chịu thua lúc đó, dốc sức chống cự.

Hai nàng cứ như vậy ở trong một tấc vuông ngươi tranh ta đoạt, nhất thời càng đấu túi bụi.

Cố Hàn Uyên thấy thế không nói nên lời, đè đầu các nàng xuống nói: Được rồi, đừng hồ nháo nữa.

Hai nàng nghe vậy đành phải dừng lại.

Nhìn nhau, lòng không cam tình không nguyện phối hợp.

Người không cam lòng nhất tự nhiên vẫn là Diệp Trán Thanh.

Yến Phỉ Phỉ ngược lại là rất biết điều.

Chủ yếu là lo lắng quay đầu Cố Hàn Uyên sẽ xử lý nàng quá mức, lúc này lấy lòng một chút, cũng có thể khiến hắn thủ hạ lưu tình đôi chút.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, không thèm để ý đến hai nàng lúc nào cũng tranh giành công trạng.

Hắn vẫy tay, thần tình có chút lười biếng nhìn về phía Bắc Trai vẫn càng lúc càng kinh hãi và thấp thỏm.

Khóe miệng hơi cong, hài hước cười nhẹ nói: Đừng đứng ngoài cửa nữa.

Ngươi sẽ không muốn ta tự mình đi qua mang ngươi vào chứ.

Bắc Trai nghe vậy không khỏi liếc nhìn Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh khiến nàng mặt đỏ tim đập dồn dập, do dự nói: Trừ phi ngươi đồng ý không làm gì ta.

Vế sau rốt cuộc không dám nói ra, mặt đỏ bừng đứng đó ngậm miệng không nói.

Cố Hàn Uyên hai tay mở ra, giả vờ bất đắc dĩ tự giễu nói: Ngươi xem ta có vẻ rảnh rỗi để làm gì ngươi sao.

Bắc Trai thấy vậy giật mình, Cố Hàn Uyên quả thật không giống như có thể rảnh rỗi làm gì nàng.

Khuôn mặt thanh thuần đỏ bừng, có chút khó khăn dịch bước đi vào.

Cố Hàn Uyên thấy thế hài lòng mỉm cười, ý vị thâm trường nói: Ngươi nói ngươi là nữ nhân của Tín Vương, có bằng chứng nào để chứng minh không.

Tuy là bị Yến Phỉ Phỉ tự ý làm rối loạn một phần kế hoạch, khiến Bắc Trai đối với hắn cực kỳ sợ hãi.

Nhưng Bắc Trai vốn cũng không phải là đối tượng có thể đơn giản công lược.

Hắn cũng không chuẩn bị lãng phí quá nhiều tâm tư trên người Bắc Trai để từ từ công lược.

Vô luận là có hay không sợ hãi, đều không làm thay đổi ý định cưỡng bức Bắc Trai của hắn.

Yến Phỉ Phỉ ngược lại là làm sai lại ra kết quả ngoài ý muốn.

Bằng không hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy.

Bắc Trai nghe vậy có chút không biết phải làm sao.

Chuyện này còn phải chứng minh như thế nào.

Làm gì có bằng chứng nào để nói.

Huống chi nàng cũng chỉ là ngưỡng mộ Tín Vương.

Tự xưng là nữ nhân của Tín Vương cũng bất quá là để tự vệ, tùy cơ ứng biến mà thôi.

Bất quá nàng rất nhanh liền phản ứng kịp, vội la lên: Chỉ cần công tử vì ta truyền một phong thư cho Tín Vương điện hạ, tự nhiên sẽ biết được thật giả.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nhìn nàng một cái, nói: Truyền tin cho Tín Vương.

Thông báo hắn đến từ tay ta mang ngươi đi sao.

Bắc Trai đôi mi thanh tú chau lại nói: Công tử có ý gì.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng không hiểu sao có dự cảm chẳng lành.

Trước đây Đinh Tu đã cứu nàng ra khỏi cuộc truy bắt của Cẩm Y Vệ, sau lại vẫn còn bảo vệ nàng dưới sự truy sát của sát thủ.

Điều này khiến nàng lầm tưởng Đinh Tu đưa nàng tới Cố Hàn Uyên là người tốt.

Bây giờ xem ra, cũng là nàng trước đây quá tự tin rồi.

Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ của Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh lúc này, nàng càng vô cùng lo lắng cho tình cảnh của mình.

Nàng cố ý nói mình là nữ nhân của Tín Vương cũng là để tránh Cố Hàn Uyên mượn cơ hội thi ân cầu báo.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp ra tay với nàng quả thật khiến nàng an tâm phần nào.

Thế nhưng thái độ Cố Hàn Uyên một bộ sẽ không dễ dàng thả nàng rời đi lại khiến nàng rất đỗi sầu lo.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Xin hỏi cô nương có phải là Họa sư nổi tiếng xa gần, Bắc Trai cô nương chăng.

Bắc Trai nghe vậy có chút không rõ vì sao, nhưng vẫn là khiêm tốn nói: Nổi tiếng xa gần không dám nhận.

Chỉ là lúc rảnh rỗi họa vài bức chuyết tác mà thôi.

Cố Hàn Uyên không để ý lời khiêm tốn của Bắc Trai, ẩn ý nói: Cô nương thừa nhận là tốt rồi.

Nói cách khác những họa tác ám chỉ tình hình chính trị đương thời kia đều là từ tay cô nương sao.

Ám chỉ tình hình chính trị đương thời.

Đó bất quá là chút người vô vị giải thích quá mức mà thôi.

Đôi mày thanh tú của Bắc Trai lại một lần nữa cau chặt lại.

Dự cảm chẳng lành trong lòng càng lúc càng nồng nặc.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, nhàn nhạt nói: Không có bằng chứng xác thực cũng sẽ không rước lấy Cẩm Y Vệ đuổi bắt.

Tín Vương quả thật có kế hoạch mưu phản, Bắc Trai cũng quả thật dính líu trong đó.

Nhưng đây đều là chuyện cực kỳ bí mật.

Với năng lực tình báo yếu kém của Đông Xưởng thì căn bản không thể điều tra ra.

Kích động Cẩm Y Vệ đi bắt Bắc Trai cũng chỉ là căn cứ vào những thi họa ám chỉ kia mà gán cho nàng tội danh Loạn Đảng, dùng để tranh công mà thôi.

Bắc Trai lúc này trong lòng càng ngày càng lo lắng, không tự chủ liền nghĩ đến điều tồi tệ nhất.

Đột nhiên kinh hô: Ngươi là người Yêm Đảng.

Lời này lại khiến Yến Phỉ Phỉ cùng Diệp Trán Thanh bật cười.

Chỉ thấy Yến Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên, thần tình kiều mị liếm khóe miệng một cái, trêu đùa nói: Nếu công tử là người Yêm Đảng, trên đời này sẽ không còn Chân Nam Nhân nữa.

Sự chú ý của Bắc Trai bị Yến Phỉ Phỉ hấp dẫn, nhất thời lại là một trận mặt đỏ tim đập.

Trong lòng hầu như theo bản năng chấp nhận lời của Yến Phỉ Phỉ.

Bất quá sự lo âu trong lòng nàng lại không hề giảm bớt.

Dù sao lại không phải là không có người đầu nhập vào Yêm Đảng.

Vậy công tử vì sao lại chỉ trích ta ám chỉ tình hình chính trị đương thời.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong, thản nhiên nói: Cô nương lầm một chuyện, ta không phải đang chỉ trích ngươi ám chỉ tình hình chính trị đương thời, mà là đang nói cho cô nương biết, ngươi muốn Tín Vương mang ngươi đi, nhưng hắn chưa chắc đã dám thừa nhận quan hệ của ngươi với hắn, dù sao bây giờ đang ở vào thời khắc mấu chốt của Tín Vương mưu nghịch.

Ta nói có đúng không.

Tuần Diệu Huyền cô nương.

Thanh âm Cố Hàn Uyên rất bình thản, thế nhưng đối với Bắc Trai mà nói cũng không khác gì sấm sét giữa trời quang.

Bắc Trai nguyên danh là Tuần Diệu Huyền.

Nàng và Chu Diệu Đồng tên tương tự, nhưng không phải chị em ruột.

Bất quá cũng có trải nghiệm tương tự.

Phụ thân của Tuần Diệu Huyền là cố Giám Sát Ngự Sử Chu Tông Kiến, cùng phụ thân của Chu Diệu Đồng là cố Lại Bộ Lang trung Chu Thuận Xương đều là người của Đông Lâm đảng.

Đồng dạng bởi vì bị Yêm Đảng hãm hại mà xét nhà tru di.

Bất quá cùng vận mệnh Chu Diệu Đồng bất đồng là, Tuần Diệu Huyền sau khi bị xét nhà vẫn chưa trực tiếp bị bán vào Giáo Phường ty.

Bằng không Yến Phỉ Phỉ từ Giáo Phường ty chuộc ra thì không phải là một người mà là hai người.

Chương 1242

Tuần Diệu Huyền không có trực tiếp bị bán vào Giáo Phường ty, mà là bị người bán riêng về thanh lâu phương nam.

Kiểu buôn bán riêng quan gia quyến này đối với Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ đang thịnh hành nạn tham nhũng mà nói cũng không hiếm thấy.

Bất quá trên đường Tuần Diệu Huyền bị đưa về phương nam, vì không cam lòng lưu lạc thanh lâu làm kỹ nữ, liền thừa dịp kẻ trông coi chưa chuẩn bị mà nhảy sông tự vẫn.

May mắn là nàng vẫn chưa vì nhảy sông tự vẫn mà bỏ mình, ngược lại là ở hạ du sông được Tín Vương cứu.

Vì vậy Tín Vương đối với nàng mà nói không chỉ là người yêu hết lòng yêu mến, lại càng là ân nhân của nàng.

Nhất là khi biết Tín Vương dự định diệt trừ Yêm Hoạn, bình định triều đình, càng là không chút do dự liền gia nhập đội ngũ.

Mặc dù cái gọi là bình định của Tín Vương lại là mưu phản.

Bất quá Tín Vương có mưu phản hay không cũng xác thực không phải chuyện Tuần Diệu Huyền cần suy tính.

Nàng căm hận Yêm Hoạn, chẳng lẽ lại không căm hận Chu Hậu Chiếu trọng dụng Đông Xưởng sao.

Tín Vương cho nàng vẽ ra viễn cảnh lớn, làm nàng tin tưởng vững chắc Tín Vương trở thành Tân Hoàng đế chính là câu trả lời tốt nhất cho giang sơn xã tắc.

Bởi vậy so với tên thật của chính mình bị vạch trần, nàng càng khủng hoảng ý đồ mưu phản của Tín Vương bị bại lộ.

Tuần Diệu Huyền trong lòng vô cùng hoảng loạn, nét mặt vẫn như cũ không thể không giả vờ trấn định trầm giọng hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Không có Cố Hàn Uyên cho phép, tự nhiên không ai sẽ tiết lộ thân phận của hắn cho Tuần Diệu Huyền.

Thế cho nên Tuần Diệu Huyền cho tới bây giờ đều không biết thân phận Cố Hàn Uyên.

Toàn bộ phán đoán của nàng đều chỉ có thể căn cứ vào những gì mắt thấy.

Dung mạo vô cùng tuấn mỹ, hành vi vô cùng hoang đường, mục đích thần bí không rõ, khiến người ta trực giác hắn không có ý tốt.

Cố Hàn Uyên không thừa nước đục thả câu, nhàn nhạt nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Đôi mắt đẹp Tuần Diệu Huyền nhất thời trợn lớn, kinh hô: Ngươi là Cố Hàn Uyên.

Không sai.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói.

Nhưng mà khuôn mặt tươi cười của Cố Hàn Uyên lại khiến lòng nàng hoảng hốt, ánh mắt phiêu hốt bất định.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nói: Diệu Huyền cô nương sợ hãi ta đến vậy ư.

Dừng một chút.

Trêu đùa cười nói: Thử đoán xem Tín Vương đánh giá Cố mỗ thế nào.

Cần thanh trừ hết trở ngại ư.

Lời vừa nói ra, Tuần Diệu Huyền chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Nôn nóng nói: Cố công tử hiểu lầm rồi.

Tín Vương điện hạ sao lại có ý tưởng như vậy.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, lạnh nhạt nói: Hiểu lầm ư.

Vậy phái người dò xét và mưu sát Cố mỗ cũng là hiểu lầm sao.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy sắc mặt rất khó coi, lại không thử giảo biện thêm nữa.

Nàng là một trong những người Tín Vương tin tưởng, biết không ít kế hoạch và bí mật.

Ví như hành động của Lục Văn Chiêu và Đinh Bạch Anh nhắm vào Cố Hàn Uyên lần đó.

Nếu Cố Hàn Uyên liền vu oan hãm hại Ninh Vương đều đã nhìn thấu, vậy có giảo biện cũng không có ý nghĩa gì.

Tuần Diệu Huyền nghiêm túc giải thích: Ninh Vương hoành hành ngang ngược, người sáng suốt đều có thể nhìn ra hắn có ý mưu phản.

Tín Vương điện hạ cũng chỉ là lo lắng Cố công tử lại trợ giúp Ninh Vương mưu triều soán vị.

Bởi vì Cố Hàn Uyên tham gia, trên thực tế bây giờ Ninh Vương ngược lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Rất nhiều Phiên Vương mưu đồ làm phản đều coi hắn là đối thủ cạnh tranh và uy hiếp lớn nhất.

Cố Hàn Uyên giễu cợt nói: Vậy Tín Vương thì không phải là đang muốn mưu đồ làm phản sao.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy cũng là lời lẽ chính nghĩa nói: Tín

Vương điện hạ công chính nghiêm minh, sở tác sở vi cũng là vì giang sơn xã tắc.

Triều đình bây giờ mục nát, hỗn loạn bất kham, đang cần Tín Vương điện hạ anh minh thần vũ bình định.

Lúc này khuôn mặt Tuần Diệu Huyền phảng phất lộ ra một cỗ quang huy thần thánh.

Hiển nhiên nàng là xuất phát từ nội tâm tán thành sự chính đáng và chính nghĩa của Tín Vương.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Diệu Huyền cô nương, ngươi cứ như vậy tin tưởng Tín Vương.

Tuần Diệu Huyền không chút do dự gật đầu nói: Giống như, ta tin tưởng Tín Vương điện hạ sẽ là hy vọng tương lai của Minh quốc.

Cố Hàn Uyên bất khả trí phủ cười nhẹ một tiếng, ý vị thâm trường nói: Mặc dù Tín Vương phái sát thủ truy sát ngươi, ngươi cũng tin tưởng hắn sao.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy cúi thấp đôi mắt đẹp trầm mặc một hồi.

Sau đó chợt ngẩng đầu, kiên định nói: Ta hiểu hắn, bởi vậy ta tin tưởng hắn.

Kỳ thực Tuần Diệu Huyền biết những kẻ truy sát nàng và Đinh Tu trước đây chính là do Tín Vương phái tới.

Đơn giản là để diệt khẩu nàng.

Bởi vì nàng biết quá nhiều bí mật liên quan đến Tín Vương.

Vô luận thế nào đều là không thể rơi vào tay Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ.

Cũng chính vì vậy, nàng mới nói chính mình lý giải Tín Vương.

Thậm chí nếu như mang đi nàng không phải Đinh Tu, mà là Trầm Luyện khoác da Cẩm Y Vệ, nàng đều tuyệt đối sẽ không đi theo.

Đương nhiên, bây giờ rơi vào tay Cố Hàn Uyên, kết quả cũng chẳng tốt hơn là bao.

Chỉ thấy Tuần Diệu Huyền lúc này thành khẩn nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, những lời đồn đại kia, tiểu nữ tử cũng có nghe qua.

Tiểu nữ tử biết Cố công tử là một vị đại anh hùng lòng mang quốc gia đại nghĩa.

Trước đây có lẽ là bị biểu hiện lễ hiền hạ sĩ của Ninh Vương lừa gạt.

Thế nhưng Ninh Vương hoành hành ngang ngược mà đăng Cửu Ngũ Chí Tôn thì đối với xã tắc và bách tính đều không phải chuyện tốt.

Cố công tử sao không theo ta cùng đi gặp Tín Vương điện hạ.

Tin rằng Cố công tử chỉ cần gặp qua Tín Vương điện hạ chắc chắn sẽ bị hắn chiết phục, mà phụ tá hắn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có vẻ ngoài ý muốn.

So sánh với Tuần Diệu Huyền trong cốt truyện hầu như chỉ là nước chảy bèo trôi, lúc này lại có đôi phần cơ trí và sinh động hơn.

Lại nỗ lực cải biến cục diện trước mắt.

Đương nhiên nàng cũng rất không biết lượng sức.

Hoặc có lẽ là quá đề cao Tín Vương.

Ngay cả Ninh Vương cũng chỉ dám nói là hợp tác với Cố Hàn Uyên.

Tuần Diệu Huyền khen ngược, vừa mở miệng liền muốn Cố Hàn

Uyên phụ tá Tín Vương.

Thật coi Tín Vương sau khi lên Hoàng vị có thể trở thành Thiên Cổ Nhất Đế sao.

Nhân thiết của Tín Vương trong cốt truyện chính là Sùng Trinh đế.

Sùng Trinh đế lý tưởng rất rộng lớn, cũng rất gương mẫu.

Thế nhưng hắn quá mức ngây thơ, khí lượng cũng vô cùng nhỏ hẹp.

Cuối cùng không phải đã khiến Đại Minh Triều tan tành rồi sao.

Đương nhiên chính vì Tín Vương chí hướng rộng lớn, lời nói và hành động đều tràn đầy lý tưởng hóa, khó tránh khỏi sẽ hấp dẫn một số người thất vọng về triều đình như Tuần Diệu Huyền, Đinh Bạch Anh và Lục Văn Chiêu.

Nói đơn giản chính là dùng những lời nói lý tưởng rỗng tuếch đang lừa dối người khác.

Nếu như là trong cốt truyện, xác thực Tín Vương là nhân tuyển tốt nhất để thượng vị.

Thế nhưng trong thế giới hỗn loạn này, đẳng cấp của hắn thực sự quá thấp.

Thậm chí cũng không bằng Ninh Vương đáng giá Cố Hàn Uyên đi lợi dụng.

Bất quá lời này Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không trước mặt nói cho Tuần Diệu Huyền nghe, ngược lại giả vờ vô cùng kinh ngạc nói: Ngươi đang thay Tín Vương lôi kéo Cố mỗ ư.

Tuần Diệu Huyền thấy thái độ Cố Hàn Uyên tựa hồ hơi buông lỏng, mừng rỡ trong lòng đồng thời, không chút do dự nói: Chính là vậy.

Vậy mà lúc này Cố Hàn Uyên lại đột nhiên nhìn nàng từ trên xuống dưới, nửa cười nửa không nói: Nếu Diệu Huyền cô nương đã hiểu rõ về Cố mỗ, vậy cũng nên biết cái giá để lôi kéo Cố mỗ có lẽ không hề thấp đâu.

Diệu Huyền cô nương định trả giá điều gì.

Trải qua Cố Hàn Uyên dày công kinh doanh, cố gắng tạo dựng nhân thiết trong thời gian dài, khiến hình tượng phong lưu đa tình của hắn thâm nhập lòng người.

Các đại thế lực đều biết làm thế nào mới có thể lôi kéo Cố Hàn Uyên một cách tốt nhất.

Ví như Ninh Vương đã làm rất tốt làm gương.

Không phải là không có người muốn bắt chước án lệ thành công của Ninh Vương, mà là số lượng nữ tử đủ tiêu chuẩn để coi là lợi thế thì hữu hạn.

Nếu như đưa đi nữ tử quá kém, chẳng phải đang sỉ nhục, kết thành thù hận sao.

Chính là xuất phát từ băn khoăn như vậy nên mới có rất ít người noi theo Ninh Vương.

Còn Tín Vương.

Chương 1243

Nhân thiết của hắn chính là Sùng Trinh đế, tự nhiên cũng kế thừa tác phong và tính cách của Sùng Trinh đế.

Đủ cần cù, chí hướng cũng rộng lớn.

Nhưng xét đến cùng vẫn là chí lớn nhưng tài mọn, lại bảo thủ, vội vàng, đa nghi.

Bởi vậy đối mặt Cố Hàn Uyên không cách nào kiểm soát, Tín Vương trước tiên suy tính chính là muốn diệt trừ hắn.

Cho dù Cố Hàn Uyên thật vì hắn hiệu lực, e rằng cũng không thoát khỏi kết cục chim khôn chết chó săn bị nấu.

Viên Sùng Hoán chính là vết xe đổ.

Đương nhiên thật đến lúc đó chết cũng sẽ không phải là Cố Hàn Uyên.

Chỉ là kể từ đó, khó tránh khỏi có chút ảnh hưởng đến kế hoạch sau này.

Vì vậy Cố Hàn Uyên căn bản không để lời khuyên nhủ lúc này của Tuần Diệu Huyền vào trong lòng, ngược lại mượn cơ hội trêu đùa nàng.

Bất quá Cố Hàn Uyên chỉ là trêu đùa, Tuần Diệu Huyền ngược lại cho là thật.

Ánh mắt nàng có chút hoảng hốt thất thần.

Chỉ vì nàng nghe hiểu Cố Hàn Uyên mong muốn cái đại giá gì.

Lý tưởng và ái tình bị đặt lên bàn cân, khiến nàng nhất thời khó có thể lựa chọn.

Nếu như có thể, nàng nhất định sẽ mắng Cố Hàn Uyên vô sỉ.

Thế nhưng không được.

Lời vừa ra khỏi miệng, chỉ sợ sẽ không còn đường sống vẹn toàn nữa.

Nàng không gánh nổi hậu quả như vậy.

Bởi vậy mặc dù trong lòng giận không kiềm được, cũng không khỏi không tỉnh táo lại suy nghĩ.

Suy nghĩ cái gì.

Suy nghĩ có đáng giá hay không.

Lý trí nói cho nàng biết, vì đại nghĩa của Tín Vương, làm như vậy là đáng giá.

Chỉ cần Tín Vương có Cố Hàn Uyên tương trợ, lên Hoàng vị thì không nói là ván đã đóng thuyền, cũng là tám chín phần mười.

Cố Hàn Uyên liền là có giá trị như vậy.

Mà chỉ cần Tín Vương lên Hoàng vị, là có thể thực hiện lý tưởng của nàng.

Thanh trừ Yêm Đảng, bình định Triều Cương hỗn loạn, thay đổi thế đạo tồi tệ này, trả lại thiên hạ một Thái Bình.

Đây chẳng phải là điều nàng từ trước đến nay theo đuổi sao.

Huống chi Yêm Đảng làm hại nàng cửa nát nhà tan, mối thù lớn như vậy há có thể không báo.

Mà trước mắt thì có một đường tắt.

Chỉ cần nàng gật đầu, trả giá một chút sức lực và tôn nghiêm, hoặc là dứt khoát nằm yên, là có thể đi lên đường tắt thực hiện lý tưởng.

Đây chẳng phải là chuyện tốt nhất sao.

Vì sao nàng lại do dự như vậy.

Chỉ vì cảm tính lại đang nói cho nàng biết lý tưởng có thể thông qua nỗ lực của bản thân để thực hiện, thế nhưng ái tình đã bỏ lỡ thì không còn thuốc hối hận nào có thể ăn.

Mất trinh còn muốn có thể ở lại bên cạnh Tín Vương tương lai muốn leo lên ngôi vị Hoàng đế sao.

Mặc dù Tín Vương bởi vì nàng trả giá, như thế nào đi nữa cũng sẽ cảm kích nàng.

Cảm nhận được ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của Cố Hàn Uyên, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy.

Quan tâm nhiều chuyện, ngược lại đã không còn dũng khí không cam lòng vận mệnh mà nhảy sông tự vẫn trước đây nữa.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không thúc giục, ngược lại hắn hiện tại rất thảnh thơi.

Thường thường cúi đầu thưởng thức hai nàng Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh tranh đấu gay gắt, hoặc là khuôn mặt tức giận khi thất bại trong tranh đấu.

Hai nàng một cái cẩn thận tỉ mỉ, một cái vô cùng tham lam.

Rõ ràng quan hệ không hòa hợp, lại phối hợp tương đối ăn ý.

Thời gian chờ đợi không tính là dài dằng dặc.

Chí ít lấy cảm quan của Cố Hàn Uyên mà nói là như vậy.

Tuần Diệu Huyền lúc này rốt cuộc cũng đã có quyết định.

Ta muốn trước tiên gặp một mặt Tín Vương điện hạ.

Thỉnh cầu như vậy cũng không có gì lạ.

Vô luận là có hay không muốn dùng bản thân làm cái giá, đều sẽ muốn trước tiên gặp lại người trong lòng của mình.

Đã là sự điều hòa giữa lý trí và cảm tính, cũng là đang cố gắng kéo dài thời gian cho mình.

Quả nhiên đối với nữ nhân mà nói, vẫn là cảm tính hơi chiếm thượng phong một chút.

Cố Hàn Uyên ánh mắt híp lại, hờ hững nói: Ngươi đang mặc cả với Cố mỗ sao.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy cố giữ trấn định nói: Cố công tử chẳng lẽ không nghĩ trước tiên gặp gỡ Tín Vương điện hạ sao.

Có lẽ các ngươi có thể cùng chung chí hướng thì sao.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, trực tiếp đâm thủng tiểu tâm tư của đối phương.

Diệu Huyền cô nương ngược lại là tính toán kỹ lưỡng.

Nếu Tín Vương có thể thuyết phục được Cố mỗ, vậy tự nhiên không cần phải trả giá gì cao.

Nếu Tín Vương không thuyết phục được Cố mỗ, cũng có thể nhân cơ hội này đem thân thể trước giao cho người trong lòng của mình, cũng chính là Tín Vương điện hạ trong miệng ngươi, Cố mỗ nói có đúng không.

Thân thể mềm mại Tuần Diệu Huyền run lên, không lời chống đỡ.

Nàng xác thực đã tính toán như vậy để phòng ngừa vạn nhất.

Ái tình nàng không muốn từ bỏ, lý tưởng cũng không cam tâm vừa thấy sóng cả liền buông tay chèo.

Nói là ngây thơ cũng tốt, kiêu ngạo cũng được, đây chính là ý tưởng chân thật của nàng.

Chỉ bất quá không ngờ lại bị Cố Hàn Uyên trực tiếp vạch trần.

Cũng khó trách trong cốt truyện rõ ràng bị Tín Vương coi là con cờ bị bỏ rơi, nhưng thủy chung vẫn tin tưởng hắn.

Cố Hàn Uyên thanh âm lạnh lùng nói: Đừng muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn của Cố mỗ.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên đã đối với sự ngây thơ của Tuần Diệu Huyền hơi cảm thấy không kiên nhẫn.

Lúc này Yến Phỉ Phỉ hơi rơi vào thế hạ phong ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía Tuần Diệu Huyền, lạnh lùng cười nói: Công tử chính là quá có kiên nhẫn.

Chi bằng trước giao nàng cho ta điều giáo một phen.

Nàng vỗ một cái vào Diệp Trán Thanh, giận dữ nói: Đừng phàm ăn nữa.

Lại đây giúp ta một tay.

Diệp Trán Thanh nghe vậy còn có vẻ hơi lưu luyến.

Bất quá nàng cũng thấy Tuần Diệu Huyền do dự bồi hồi còn muốn mặc cả, tiêu hao sự kiên nhẫn của Cố Hàn Uyên thì rất khó chịu.

Vì vậy vô cùng dứt khoát đáp ứng.

Tuần Diệu Huyền thấy hai nàng không có ý tốt tới gần mình, nhất thời luống cuống.

Ngươi.

Các ngươi muốn làm gì.

Nói xong muốn lùi lại, lại bị hai nàng mỗi người bắt lấy một cánh tay.

Chớ vội đi chứ.

Làm lỡ thời gian của công tử lâu như vậy, Diệu Huyền không lưu lại chút gì sao được.

Lời nói kiều mị như lan hơi thở của Yến Phỉ Phỉ khiến lòng Tuần Diệu Huyền kinh sợ.

Hai chân không hiểu sao từng trận nhũn ra, không còn sức lực.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 1244

Ngược lại rất tò mò Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh có thể bày ra trò gì.

Chỉ thấy Tuần Diệu Huyền vô lực phản kháng bị hai nàng áp giải đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Không nói lời nào liền đè nàng quỳ xuống.

Cố Hàn Uyên ánh mắt cổ quái nhìn Tuần Diệu Huyền đang ngước trán, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hay lắm, đợt này đúng là trợ Trụ vi ngược rồi.

Mà Tuần Diệu Huyền lúc này đã hoàn toàn há hốc mồm.

Nhìn từ xa cũng đã đủ khiến nàng rung động, kết quả khi đến gần mới chính thức cảm nhận được cái gọi là cảm giác áp bách.

Lúc này Yến Phỉ Phỉ cười mỉa nói: Chẳng phải muốn nghĩ rằng nếu có một phần vạn, trước hết cứ đem thân thể giao cho người trong lòng sao.

Ta ngược lại muốn xem đến lúc đó ngươi còn có mặt mũi nào mà làm như vậy.

Một bên Diệp Trán Thanh cũng nói thêm vào: Chúng ta không thể trơ mắt nhìn ngươi làm khó công tử được.

Hai nàng hiếm khi có được ý kiến nhất trí.

Phối hợp ăn ý, một người kiềm chế Tuần Diệu Huyền không cho nàng nhúc nhích, một người bấm má nàng.

Trong chốc lát liền vang lên tiếng nức nở của Tuần Diệu Huyền.

Nhìn Tuần Diệu Huyền đang trợn to đôi mắt đẹp, muốn giãy giụa cả lại không tránh thoát, Diệp Trán Thanh khó chịu lẩm bẩm: Vẫn là tiện nghi cho ngươi rồi.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Tuần Diệu Huyền bỗng nhiên ho khan kịch liệt.

Nhưng dù nàng làm gì, đều không thể tiêu trừ khí tức khiến tim đập nhanh kia.

Sau hơn nửa ngày, Tuần Diệu Huyền mới ngừng ho khan.

Song, đối với luồng khí tức mà nàng dường như đã dần quen với nó, lòng nàng không khỏi trỗi dậy bi thương.

Khóe mắt nàng vẫn đong đầy nước mắt, một vẻ thướt tha tựa lê hoa đái vũ.

Ánh mắt lộ rõ vẻ bi phẫn, tựa như không muốn sống nữa, đối diện với kẻ gây sự vô tội kia.

Lúc này, Yến Phỉ Phỉ đứng một bên đang mỉm cười mãn nguyện.

Nàng thấy phản ứng của Tuần Diệu Huyền, liền buông lời châm chọc: Chớ bày ra bộ dạng đau khổ đến chết như vậy.

Đây là chuyện tốt mà biết bao thiếu nữ cầu còn không được.

Diệp Trán Thanh nói không sai, quả thực là tiện nghi cho nàng.

Hơn nữa, dù trong nhất thời nàng chưa thích ứng được, nhưng cũng không để nàng phải chịu tội quá lâu, đúng không.

Lẽ ra nên cảm tạ chúng ta mới phải.

Tuần Diệu Huyền tức giận trừng mắt nhìn Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh, cặp đôi đã gây họa khiến nàng lâm vào cảnh này.

Tuy Tuần Diệu Huyền rất khó chấp nhận cách nói của Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh, nhưng thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng.

Trước đó các nàng cũng đã vất vả không ít.

Vì vậy, theo một nghĩa nào đó, Tuần Diệu Huyền quả thực đã nhặt được tiện nghi.

Chỉ là cái tiện nghi dễ dàng như vậy, nàng thà không cần.

Tuần Diệu Huyền u u nhìn Cố Hàn Uyên, lạnh giọng hỏi: Hiện tại công tử đã hài lòng rồi sao.

Trong lòng nàng rất đau đớn.

Dù bề ngoài nàng vẫn chưa mất đi điều gì, ngay cả thân thể cũng thuần khiết không hao tổn.

Nàng vẫn có thể lớn tiếng nói rằng mình còn có tư cách trở thành Tín Vương Phi.

Thế nhưng, cái rào cản trong lòng kia nàng phải vượt qua làm sao.

Bị cưỡng ép có thể xem là lý do để tự thuyết phục mình sao.

Nàng thực sự còn có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra mà đứng trước mặt Tín Vương, giữ vẻ rụt rè kia sao.

Liệu từ nay về sau nàng có chột dạ đến mức không dám đối diện với Tín Vương nữa, sợ y phát giác ra manh mối gì chăng.

Hoang mang, hoảng sợ, bi thương, hối hận.

Các loại tâm tình tiêu cực tràn ngập nội tâm nàng.

Ngay tại lúc nàng khổ sở như vậy, ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt chán ghét của Cố Hàn Uyên.

Trong khoảnh khắc này, nàng hoàn toàn bối rối.

Không phải sao, ta đã hy sinh lớn đến thế, kết quả ngươi lại ghét bỏ.

Tuần Diệu Huyền rất muốn chất vấn Cố Hàn Uyên dựa vào đâu mà bày ra vẻ mặt ghét bỏ như vậy.

Đáng tiếc, nàng vẫn không đủ mặt dày để mở miệng.

Bất quá, Cố Hàn Uyên lại tự nhiên đáp lời sự phẫn nộ bất bình của nàng.

Quả nhiên dưa ép không ngọt.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài bất đắc dĩ.

Việc hầu hạ sống mà bị cưỡng bức làm, tự nhiên rất khó mang lại thể nghiệm hài lòng.

Nếu không phải Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh trước đó một phen vất vả đã đạt đến điểm tới hạn, e rằng cuối cùng hoặc là vô ích mà kết thúc, hoặc là còn phải khiến các nàng thu dọn tàn cục.

Nếu thể nghiệm không tốt, cũng đừng trách Cố Hàn Uyên chê bai.

Lúc này, Yến Phỉ Phỉ ở một bên lại cười duyên nhận lời: Thế nhưng giải khát nha.

Trong ánh mắt nàng lộ ra một tia đắc ý mờ mịt.

Việc cưỡng bức Tuần Diệu Huyền trước đó, ngoài việc không thoải mái với thái độ của nàng đối với Cố Hàn Uyên, còn có một nguyên nhân chính là nàng đang thua trong cuộc tranh giành với Diệp Trán Thanh.

Không thể không nói, si nữ tham lam Diệp Trán Thanh ở phương diện này quả thực lợi hại.

Dù kinh nghiệm không phong phú bằng Yến Phỉ Phỉ, nhưng lại dám nghĩ dám làm, không có gánh nặng hổ thẹn.

Thế nên ban đầu Yến Phỉ Phỉ, người có võ công cao hơn, giành được ưu thế, lại dần rơi vào thế càng tranh càng thua.

Vừa đúng lúc này, Tuần Diệu Huyền lại đụng phải họng súng.

Yến Phỉ Phỉ tuân theo tôn chỉ nếu ta không có được, Diệp Trán Thanh cũng đừng hòng có được, mượn cơ hội kéo Tuần Diệu Huyền xuống nước, khiến công sức trước đó của Diệp Trán Thanh đổ sông đổ biển.

Chỉ có thể nói, kinh nghiệm giang hồ của Diệp Trán Thanh kém xa Yến Phỉ Phỉ.

Một chút mưu kế nhỏ đã lừa gạt nàng xoay như chong chóng.

Bất quá, từ đây cũng có thể thấy Diệp Trán Thanh quả thực để ý Cố Hàn Uyên.

Nàng si nữ thì si nữ, tham lam thì tham lam, nhưng quả thực vẫn đặt Cố Hàn Uyên ở vị trí ưu tiên hàng đầu.

Biểu hiện như vậy thực ra khiến Cố Hàn Uyên an ủi rất nhiều.

Nguyên bản những ý tưởng và hành vi không vui của hắn đối với Diệp Trán Thanh cũng hóa thành vô hình.

Trong cái một uống một ăn này, thật đúng là khó nói rốt cuộc ai mới là người thực sự kiếm lợi.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên cũng có chút tán đồng với cách nói giải khát của Yến Phỉ Phỉ.

Tuy thể nghiệm không quá tốt, thế nhưng ít nhất thỏa mãn lòng chinh phục.

Tuần Diệu Huyền không biết Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian ngắn lại suy tính nhiều như vậy, bằng không e rằng nàng đã tức đến mức không nhịn được mà nói ra: Vậy công tử bây giờ đã bằng lòng vì Tín Vương điện hạ hiệu lực rồi sao.

Thuyết phục Cố Hàn Uyên trợ lực Tín Vương đã trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng lúc này.

Bằng không thực sự là tiền mất tật mang.

Tuy nhiên, định luật Murphy lại một lần nữa có hiệu lực.

Nếu một chuyện có khả năng trở nên tồi tệ, bất kể khả năng đó nhỏ đến đâu, nó vẫn sẽ xảy ra.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên giả vờ vô cùng kinh ngạc nói: Cố mỗ khi nào bằng lòng vì Tín Vương hiệu lực.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy nhất thời sốt ruột.

Ngươi không phải nói Lời đến giữa chừng, nàng lại đột nhiên không thể nói tiếp.

Bởi vì nàng bỗng nhiên nhớ ra Cố Hàn Uyên dường như chưa bao giờ đáp ứng việc nàng làm những gì đó sẽ đổi lấy điều gì.

Chương 1245

Đây chẳng qua là Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh bức bách mà thôi.

Trừ khi nàng thực sự phải trả cái giá như Cố Hàn Uyên nói, mới có thể chất vấn đối phương không giữ lời hứa.

Bây giờ lại thành nàng bị Cố Hàn Uyên chiếm tiện nghi vô ích.

Càng ngửi, càng cảm nhận luồng khí tức đáng sợ kia, nàng lại càng đau khổ.

Cuối cùng, nàng cứ như vậy đứng đó lặng lẽ rơi lệ, với vẻ thảm thương tựa thiếu nữ phiêu linh.

Trong miệng phát ra tiếng nghẹn ngào, thấp giọng tự nói: Vì sao lại lừa gạt ta.

Tất cả kiên cường của nàng đều đã tan vỡ trong khoảnh khắc này.

Nếu cứ để mặc nàng như vậy, cho dù nhất thời quẫn bách trong lòng cũng không có gì lạ.

Giữa lúc nàng càng nghĩ theo chiều hướng xấu, bên tai vang lên tiếng thở dài bất đắc dĩ của Cố Hàn Uyên.

Khi dễ một cô gái yếu đuối như nàng cũng không hay.

Cầm lấy xem đi.

Hai mắt đẫm lệ mông lung, Tuần Diệu Huyền chợt ngẩng đầu, chỉ thấy một cuộn trục được Cố Hàn Uyên ném qua.

Nàng có chút luống cuống tay chân tiếp lấy cuộn trục.

Đây là gì.

Nàng xem sẽ hiểu.

Cố Hàn Uyên ngữ khí có chút khó hiểu.

Tuần Diệu Huyền dù không rõ nguyên cớ, nhưng cũng lười suy nghĩ sâu xa.

Với tâm lý hơi có phần vò đã mẻ lại sứt, nàng nâng ống tay áo lau đi những giọt nước mắt cản trở tầm nhìn.

Sau đó mở cuộn trục trong tay.

Nhưng chỉ một cái nhìn này lại khiến nàng quá đỗi kinh hãi, không còn kịp đau khổ nữa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy mỉm cười như không, nói: Thế nào.

Trông quen mắt chứ.

Tuần Diệu Huyền mím chặt môi, nhưng trong lòng càng thêm hoảng loạn.

Làm sao có thể không quen mắt.

Bản vẽ Long Chu trong cuộn trục trước mắt chính là do nàng tự tay chấp bút vẽ.

Nàng biết Long Chu có vấn đề gì.

Nếu bây giờ bị bại lộ, đối với Tín Vương mà nói chính là đại họa ngút trời.

Mà Cố Hàn Uyên nếu đã đưa bản đồ giấy cho nàng xem, hiển nhiên là đã phát hiện ra điều gì.

Tuần Diệu Huyền đôi mi thanh tú khẽ nhíu chặt, không biết nên giải thích thế nào, hay nói đúng hơn là ngụy biện ra sao.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, hài hước cười nhẹ: Chậc chậc, Tín Vương quả là vội vàng.

Y chắc chắn Chu Hậu Chiếu tạ thế, y liền nhất định có thể leo lên Hoàng Vị sao.

Trong diễn biến kịch tình, rất nhiều biểu hiện của Tuần Diệu Huyền ở Bắc Trai đều mâu thuẫn.

Vừa có sự yếu mềm nước chảy bèo trôi, vừa có sự kiên cường không sợ sinh tử.

Bất quá, sự kiên cường của nàng đều dựa trên cơ sở tin tưởng ân nhân của mình, cũng là Tín Vương trong lòng nàng.

Vì vậy, khi cuối cùng biết mình bị Tín Vương coi là con cờ bỏ đi, sự sụp đổ của nàng cũng đặc biệt nhanh chóng.

Cố Hàn Uyên ngược lại còn chưa kịp khiến Tuần Diệu Huyền thất vọng triệt để với Tín Vương.

Bất quá, việc Yến Phỉ Phỉ gây ra tuy đã tạo không ít ngoài ý muốn, nhưng cũng đã đập tan gần hết sự kiên cường trong lòng Tuần Diệu Huyền.

Cũng có vài phần diệu dụng khác biệt nhưng đồng công.

Hai tín niệm chống đỡ Tuần Diệu Huyền, một là tình yêu, hai là lý tưởng.

Tình yêu, bởi vì sự bức bách của Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh vừa rồi, cũng không còn cách nào trở thành niềm tin chống đỡ nàng.

Cho nên đối với nàng hiện tại mà nói, chỉ còn lại lý tưởng.

Dù lui về sau không còn cách nào cùng Tín Vương tiến tới với nhau, nàng cũng hy vọng Tín Vương có thể leo lên Hoàng Vị, cải biến thế đạo này.

Thế nhưng, tất cả điều này đều có một điều kiện tiên quyết.

Đó chính là Tín Vương còn có cơ hội leo lên Hoàng Vị.

Trên thực tế, so với mấy vị Phiên Vương cực kỳ có khả năng soán vị thành công, lực lượng của Tín Vương là yếu nhất.

Trước tiên, Tín Vương không thể nhúng tay vào quân quyền.

Mười Đại Nguyên Soái của Minh Quốc không một ai phản ứng đến y.

Lực lượng vũ trang dưới trướng Tín Vương phần lớn là sát thủ và tử sĩ do chính y bồi dưỡng.

Thứ hai là tài lực không đủ, không thể lôi kéo được bao nhiêu quan viên ủng hộ y.

Phần lớn những người ủng hộ Tín Vương đều bị y vẽ bánh mì lớn bằng chí hướng lừa dối.

Người như vậy có một điểm tốt, tư tưởng thuần túy.

Năng lực chưa chắc cao, nhưng đủ trung thành, dễ kiểm soát.

Người có năng lực cao hơn một chút cũng tương đối dễ lừa dối, ví dụ như Đinh Môn những người đó.

Tín Vương tính cách âm nhu đa nghi thích dùng những thuộc hạ trung thành lại dễ kiểm soát.

Thế nhưng cứ như vậy liền tồn tại một vấn đề.

Y dù muốn binh biến hay chính biến đều không có cơ hội lớn.

Bất quá Tín Vương cũng không phải là không có ưu thế.

Việc Chu Hậu Chiếu tin tưởng y chính là ưu thế lớn nhất.

Phải biết rằng Chu Hậu Chiếu không có con trai có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Y một khi băng hà, khả năng lớn nhất là sẽ chọn một người trong số mấy huynh đệ để kế thừa Hoàng Vị.

Mà trong số mấy huynh đệ của Chu Hậu Chiếu, Tín Vương có tình cảm tốt nhất với y.

Dưới sự cố gắng kinh doanh của Tín Vương, hai người cùng giường cùng phòng ngủ là chuyện thường xuyên.

Ngoại nhân xem ra, đây chính là biểu hiện tình cảm thâm hậu.

Tuy nói vì muốn tốt cho nam phong của Chu Hậu Chiếu, khiến người ta vô cùng hoài nghi Tín Vương có hay không đã hy sinh nam sắc của mình.

Nhưng bất kể nói thế nào, Tín Vương đều là người có khả năng nhất sẽ kế vị bởi di chiếu của Chu Hậu Chiếu.

Sở dĩ rất châm chọc là, Tín Vương cùng Chu Hậu Chiếu tình cảm càng tốt, lại càng hy vọng y chết.

Chỉ có Chu Hậu Chiếu chết rồi, Tín Vương mới có thể kế thừa Hoàng Vị.

Điều này cũng khiến không kỳ lạ khi Tín Vương lại đưa một chiếc Long Chu có vấn đề cho Chu Hậu Chiếu.

Thế nhưng, nếu như âm mưu ám hại bằng Long Chu của Tín Vương bị Chu Hậu Chiếu biết được, mọi chuyện liền thay đổi.

Dù tình cảm hai người có tốt đến đâu, Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không tha thứ Tín Vương muốn hãm hại tính mạng mình.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, phần Long Chu bản vẽ trong tay Cố Hàn Uyên là tuyệt đối không thể bại lộ.

Trên thực tế, Tín Vương đã sớm mưu tính kế hoạch hủy diệt bản vẽ Long Chu, chỉ là tạm thời còn thiếu một người chịu tội thay để chấp hành kế hoạch này.

Đến lúc đó, chỉ cần thiêu hủy kho công văn Cẩm Y Vệ nơi đặt nguyên bản Long Chu bản vẽ, rồi diệt khẩu người chịu tội thay chấp hành kế hoạch này, toàn bộ sẽ thần không biết quỷ không hay.

Chỉ là vạn vạn không ngờ Chuyển Luân Vương lại sao chép cả công văn trong kho Cẩm Y Vệ.

Hơn nữa, phần bản vẽ Long Chu sao chép này cũng vì sự hủy diệt của Hắc Thạch mà rơi vào tay Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần nghĩ đến bản vẽ Long Chu rơi vào tay Chu Hậu Chiếu, Tuần Diệu Huyền, người biết rõ sự trọng yếu trong đó, liền đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chương 1246

Tuyệt đối không thể để Cố Hàn Uyên tiết lộ bí mật này.

Vậy nàng có thể làm gì đây.

Tuần Diệu Huyền liếc nhìn Cố Hàn Uyên vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, khuôn mặt cười vốn tái nhợt vì tâm trạng thay đổi nhất thời lại ửng đỏ.

Chỉ thấy nàng thoáng chút do dự, liền lần nữa quỳ xuống, quỳ gối tiến về phía trước.

Tuần Diệu Huyền như chạm phải vật gì bỏng tay, cẩn thận từng li từng tí dò xét sau đó, nắm chặt tương lai.

Cố công tử, cầu ngươi hãy đưa phần bản vẽ này cho ta.

Cố Hàn Uyên nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Tuần Diệu Huyền, mỉm cười như không, nói: Nàng biết mình đang làm gì không.

Thiếp biết.

Đôi mắt đẹp của Tuần Diệu Huyền hiện lên một tia lệ quang, rồi lại bị nàng nhanh chóng thu lại.

Nếu không phải vì đã có ý niệm vò đã mẻ lại sứt, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy.

Ngược lại, đã không còn xa cầu tình yêu, nàng còn có gì tốt mà băn khoăn.

Chỉ thấy Tuần Diệu Huyền lần này chủ động cúi thấp trán, nói ẩn ý: Chẳng phải công tử chê thiếp làm không tốt sao.

Lần này thiếp sẽ cố gắng.

Chống cự và chủ động, hai thái độ mang lại cảm nhận hoàn toàn khác biệt.

Ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi khẽ hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía Tuần Diệu Huyền.

Học được khá nhanh nha.

Hay là thực ra trước đây nàng đã tỉ mỉ quan sát Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh từ lâu.

Có lẽ là khối băng ăn nhiều.

Ngày hôm nay gió mát hơi nhiều, Yến Phỉ Phỉ trêu chọc nói: Sớm như vậy chẳng phải tốt hơn sao.

Nàng không nhịn được thầm tán thán: Quả nhiên vẫn là công tử có cách hơn.

Thảo nào người ta nói dưa hái xanh không ngọt, hóa ra đã sớm suy nghĩ xong làm thế nào để dưa tự mình rơi xuống.

Lúc này Diệp Trán Thanh hậu tri hậu giác không khỏi lầm bầm: Vì sao ta cảm giác ta dường như bị thiệt thòi đâu.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy thầm cười trộm, trong lòng nở hoa.

Bây giờ mới phát hiện bị thiệt thòi sao.

Muộn rồi.

Chỉ chút đạo hạnh này mà cũng muốn đấu với ta sao.

Tạm thời không nói đến tâm tư theo đuổi riêng của hai nàng.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang hài lòng hưởng thụ sự hầu hạ của Tuần Diệu Huyền, ý vị thâm trường nói: Diệu Huyền cô nương làm rất tốt.

Ta có thể bằng lòng giao phần Long Chu bản vẽ này cho nàng, thậm chí còn có thể cho phép nàng đi gặp Tín Vương điện hạ anh minh thần võ mà nàng nhắc đến.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy trong lòng vui mừng.

Thậm chí có cảm giác khổ tận cam lai.

Trời mới biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi này nàng đã chịu bao nhiêu đả kích.

Mà Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối lãnh đạm lại chưa bao giờ đáp lại nàng.

Phảng phất nỗi đau khổ và oan ức của nàng đều là do tự làm tự chịu.

Bây giờ cuối cùng từ Cố Hàn Uyên đạt được đáp lại tích cực, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên còn cho phép nàng đi gặp Tín Vương.

Tuy Cố Hàn Uyên không trực tiếp bằng lòng vì Tín Vương hiệu lực làm nàng có chút tiếc nuối.

Thế nhưng nàng tin tưởng Tín Vương nhất định có thể thuyết phục được Cố Hàn Uyên.

Sự chuyển biến này làm nàng mừng rỡ đồng thời cũng càng thêm chăm chú nỗ lực.

Tâm tình vốn cực kỳ chán ghét đối với việc này cũng dần trở nên quen thuộc.

Thậm chí dần dần có thể lý giải tâm tình của Yến Phỉ Phỉ và Diệp Trán Thanh.

Nhất là khi chứng kiến Cố Hàn Uyên vì sự nỗ lực của nàng, trên gương mặt anh tuấn của hắn phát sinh biến hóa vi diệu, nàng càng có một cảm giác thành tựu khó tả.

Trong lòng nàng bỗng nhiên hiểu ra.

Cố Hàn Uyên quả nhiên phong lưu.

Không hầu hạ hắn thoải mái, đó là tuyệt đối không thấy thỏ không thả chim ưng.

Lúc này, ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lóe lên lại nói: Bất quá nàng phải đáp ứng ta, không thể giao phần Long Chu bản vẽ này cho Tín Vương.

Chỉ có thể giữ lại trong tay nàng bảo quản.

Tuần Diệu Huyền chần chờ khoảng khắc, vẫn là đáp ứng.

Dù sao chỉ cần Long Chu bản vẽ không bị bại lộ, đối với Tín Vương mà nói là đủ rồi.

Còn ở trong tay Tín Vương hay trong tay nàng cũng không trọng yếu sao.

Nàng cũng sẽ không đi bán đứng Tín Vương.

Nghĩ như vậy, Tuần Diệu Huyền gật đầu càng thêm chăm chỉ.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia sâu thẳm.

Tuần Diệu Huyền sẽ không bán đứng Tín Vương, nhưng cũng không đại biểu Tín Vương sẽ không vì đa nghi mà làm những gì thất sách.

Cố Hàn Uyên vặn eo bẻ cổ từ trong mật thất đi ra.

Tuần Diệu Huyền học rất nhanh, làm hắn cũng rất hài lòng.

Vì vậy cuối cùng vẫn chưa làm khó Tuần Diệu Huyền nhiều hơn, để Yến Phỉ Phỉ đưa nàng xuống nghỉ ngơi.

Chỉ chờ khi hắn đi gặp Tín Vương, lại mang nàng theo.

Gia đình Chu Diệu Đồng và gia đình Tuần Diệu Huyền xem như thế giao.

Ngay cả tên hai nàng cũng tương tự như vậy.

Hai nhà cuối cùng cũng đều vì Yêm Đảng hãm hại mà bị xét nhà diệt môn.

Vì vậy Cố Hàn Uyên quyết định tối nay đi thăm Tuần Diệu Huyền, thuận tiện hỏi xem chi tiết việc hai nhà bị diệt môn năm đó.

Ngày thứ hai.

Khuôn mặt kiều diễm của Chu Diệu Đồng chăm chú nhìn Cố Hàn Uyên mặc quần áo rửa mặt.

Nàng bỗng nhiên có chút chần chờ nói: Công tử, có đôi khi ý tưởng của Diệu Huyền tỷ tỷ quả thật ngây thơ, mong công tử khoan dung độ lượng, chớ chấp nhặt cùng nàng.

Nếu không phải đêm qua Cố Hàn Uyên báo cho biết, nàng còn thật không biết Bắc Trai lại chính là hảo tỷ muội Tuần Diệu Huyền khi còn bé của nàng.

Dù Cố Hàn Uyên không nói rõ cụ thể đã chung đụng với Tuần Diệu Huyền như thế nào, nhưng với sự hiểu biết của nàng về hai người, cũng có thể đại thể suy đoán ra cảnh tượng lúc đó.

Cố Hàn Uyên hơn phân nửa là một phen uy bức lợi dụ.

Mà Tuần Diệu Huyền ngây thơ ban đầu nhất định là không nhìn rõ thực tế.

Cuối cùng mới có thể dưới sự bức bách của Cố Hàn Uyên mà dần dần vào khuôn khổ.

Chu Diệu Đồng quả thực đã đoán đúng tình huống đêm qua đến tám chín phần mười.

Đương nhiên, những chi tiết mấu chốt vẫn còn có chút sai lệch.

Mẫu thân của Chu Diệu Đồng, Trương Bội Lan, cũng ở một bên nói: Đứa bé Diệu Huyền đó từ nhỏ đã có chút cố chấp, chuyện đã nhận định thì rất khó thay đổi.

Trương Bội Lan lúc này trông đã khác xa lúc mới gặp.

Tư thái càng thêm nở nang đồng thời cũng càng trẻ trung xinh đẹp.

Khuôn mặt kiều diễm ướt át dường như đang biểu thị rằng nàng hiện tại sống rất hạnh phúc mỹ mãn.

Bây giờ nàng và Chu Diệu Đồng đứng chung một chỗ, giống như tỷ muội hơn là mẫu nữ.

Thế cho nên đêm qua Cố Hàn Uyên ngẫu nhiên thậm chí còn chút nhận nhầm người.

Cũng chính là hai nàng một người đẫy đà, một người thon thả, mới có thể trong đêm nhận rõ ràng.

Không đến mức trong lúc phóng khoáng rộng rãi lại nhầm Chu Diệu Đồng thành Trương Bội Lan.

Hai mẹ con này khiến Cố Hàn Uyên rất hài lòng, sở dĩ hắn cũng có lòng thanh thản mà phiếm vài câu với các nàng.

Cố Hàn Uyên mặt mang vui vẻ nhẹ giọng nói: Lo lắng ta khi dễ nàng quá thảm sao.

Vâng.

Chu Diệu Đồng nhẹ giọng đáp.

Chương 1247

Sau đó có chút mong đợi hỏi: Công tử, thiếp có thể gặp Diệu Huyền tỷ tỷ không.

Cố Hàn Uyên chế nhạo trêu đùa: Gặp nàng làm gì.

Thuyết phục nàng về sau cùng ngươi làm tỷ muội sao.

Lời tỷ muội của Cố Hàn Uyên lúc này tự nhiên không còn mang ý nghĩa tỷ muội thế giao giữa hai nhà như trước kia.

Chu Diệu Đồng nghe vậy cũng không chút do dự nói: Cùng nhau làm tỷ muội hầu hạ công tử thì có gì không tốt đâu.

Chu Diệu Đồng cảm thấy cuộc sống hiện tại của mình rất hạnh phúc.

Tuy tiếc nuối không thể cùng lang quân như ý của mình trọn đời một đôi người.

Thậm chí thường thường còn phải xấu hổ cùng chính mình mẫu thân làm tỷ muội vào ban đêm.

Thế nhưng trải qua họa diệt môn xét nhà trước đây, nàng lại cảm thấy cuộc sống như thế đã đủ hạnh phúc.

Chỉ cần mẫu thân vẫn còn ở bên cạnh bầu bạn, có chút thẹn thùng thì đã sao.

Huống chi bởi vì có mẫu thân Trương Bội Lan cùng bầu bạn, nàng ở bên cạnh Cố Hàn Uyên tương đối mà nói vẫn khá được cưng chiều.

Đêm qua Cố Hàn Uyên hiếm khi không theo sắp xếp của Yến Phỉ Phỉ, mà đơn độc tìm đến các nàng.

Cố Hàn Uyên thoáng suy nghĩ, vẫn đồng ý với thỉnh cầu của Chu

Diệu Đồng.

Hắn tạm thời thả Tuần Diệu Huyền trở về cũng chỉ là dự định hố Tín Vương một vố.

Còn bản thân Tuần Diệu Huyền, sớm muộn vẫn sẽ bỏ vào túi.

Để Chu Diệu Đồng đi trước dọn đường ngược lại cũng không phải chuyện xấu.

Đạt được sự cho phép của Cố Hàn Uyên, Chu Diệu Đồng vui mừng dâng lên môi thơm.

Tạ ơn công tử, thiếp nhất định sẽ hảo hảo thuyết phục Diệu Huyền tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ cười cười, cũng không mấy để tâm.

Dù Chu Diệu Đồng có thuyết phục được Tuần Diệu Huyền hay không, cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Đã như vậy thì cứ để Chu Diệu Đồng làm theo ý nàng đi.

Biết đâu lại có niềm vui bất ngờ nào đó.

Sau đó, Cố Hàn Uyên tranh thủ lúc rảnh rỗi đi đến Đồng Phúc Khách Sạn.

Vừa đến ngoài cửa liền nghe thấy bên trong trước sau như một ồn ào náo nhiệt.

Miệng rộng, muốn không hay là ta giúp ngươi cùng nhau đánh nha.

Đây là thanh âm của Bạch Triển Đường.

Từ khi Cố Hàn Uyên cùng Yến Tam Nương đã gặp mặt, tự nhiên cũng không cần Bạch Triển Đường tiếp tục truy tung tung tích của Yến Tam Nương.

Ta ta có thể làm được.

Lão Bạch ngươi chớ xen vào việc của người khác.

Thanh âm Lý Đại Chủy nghe rất là chật vật.

Muốn không hay là thôi đi.

Chớ để gãy lưng đó.

Một cô gái xa lạ nói.

Nghe giọng còn rất trẻ.

Dương cô nương ta sức lực còn nhiều lắm.

Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chuyển xuống cho nàng.

Cố Hàn Uyên nghe đối thoại trong khách điếm, thần tình cổ quái trong nháy mắt, sau đó thản nhiên bước vào.

Chỉ thấy trên cầu thang dẫn lên lầu hai, Lý Đại Chủy đang trợn tròn mắt, khuôn mặt béo đỏ ửng, dùng sức xách một cái rương lớn.

Bất quá nhìn dáng vẻ chiến chiến nguy nguy của hắn, cho dù đột nhiên không chịu nổi mà ngã xuống cũng không có gì lạ.

Vậy mà dù thế, hắn vẫn đang liều mạng cậy mạnh.

Chỉ vì trên cầu thang có một nữ tử đứng đó.

Mỗi khi ánh mắt Lý Đại Chủy liếc nhìn cô gái kia, luôn mang theo chút màu sắc si mê.

Mà cái rương lớn kia cũng chính là vật của nàng.

Nữ tử ước chừng tuổi tròn đôi mươi, quần áo mộc mạc.

Bất quá khuôn mặt thanh tú, trông có vài phần tư sắc.

Chỉ là giữa hai lông mày mơ hồ hiện ra sát khí.

Khiến người ta không khỏi nghi ngờ nữ tử có phải thường xuyên thấy máu hay không.

Lúc này ngay cả Đồng Tương Ngọc cũng không khỏi khuyên: Miệng rộng, muốn không thì thôi đi.

Cái rương này nhìn một cái cũng biết rất nặng.

Mà tên cô gái xa lạ kia đã hơi không kiên nhẫn.

Dù sao Lý Đại Chủy một trận thao tác Mạnh Như Hổ, nhìn thành quả thì tại chỗ đâm.

Nàng mất đi kiên nhẫn cũng là điều bình thường.

Ngay cả lão trượng đứng bên cạnh cũng không nhìn nổi.

Mang theo chút ý khuyên nhủ nói: Đây là vật dùng trong Bỉ Võ Chiêu Thân đáp thái tử, đương nhiên nặng.

Bỉ Võ Chiêu Thân.

Thanh âm Lý Đại Chủy kinh ngạc đến mức hô lớn thành tiếng.

Lão trượng giải thích: Huệ Lan nhà ta muốn Bỉ Võ Chiêu Thân, tìm một hôn phu tốt.

Nữ tử chính là Dương Huệ Lan khiến Lý Đại Chủy nhất kiến chung tình.

Sắc đẹp này cũng khó trách có thể mê hoặc tâm thần Lý Đại Chủy, không phải nàng không cần.

Mà tên lão trượng kia lại là người Dương Huệ Lan dùng tiền mời tới đóng vai cha nàng.

Lý Đại Chủy lúc này hồn nhiên quên mất mình không biết võ công, kích động hỏi: Cái Bỉ Võ Chiêu Thân này có gì chú trọng ư.

Lão trượng thở dài nói: Không có gì chú trọng, chính là nhớ mang theo Kim Sang Dược.

Nếu là có cái thiếu cánh tay thiếu chân, trước tiên hãy ngừng học, không đến mức mất mạng.

Mất mạng.

Khuôn mặt béo của Lý Đại Chủy nhất thời hơi tái nhợt.

Dương Huệ Lan thấy thế hơi lộ vẻ ghét bỏ mà cúi đầu liếc nhìn hắn, sau đó tự nhiên một tay nắm lấy dây thừng quấn quanh cái rương lớn, ung dung xách chiếc rương lớn mà Lý Đại Chủy đã phí biết bao sức lực cũng không thể nhấc nổi.

Hiển nhiên võ công của nàng quả thật không tệ.

Sau đó Dương Huệ Lan liền muốn lướt qua Lý Đại Chủy xuống lầu.

Nhưng mà nàng vừa ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa, nhất thời ngẩn người.

Tay đang kéo dây thừng phảng phất đột nhiên mất đi khí lực, không cầm nổi nữa.

Cái rương lớn ầm ầm rơi xuống đất, suýt nữa đập trúng chân Lý Đại Chủy.

Mà Cố Hàn Uyên, người đã đứng ở cửa nhìn trò đùa này một lúc lâu, lúc này nhẹ nhàng phe phẩy Sơn Hà Phiến trong tay, khẽ cười hỏi: Các ngươi đây là đang diễn tuồng gì vậy.

Cố Hàn Uyên một thân cẩm phục với hoa văn ngân mảnh màu nguyệt sắc, một sợi dây tơ trắng buộc nửa mái tóc đen như mực cao sau gáy.

Mày kiếm dưới đôi mắt đen sâu thẳm như mực đặc không tan.

Cầm trong tay Sơn Hà Phiến thêu văn lộ tơ vàng, nhẹ nhàng phe phẩy, bên hông treo ngọc Thúy Ngọc tuyệt đẹp, hoàn bội leng keng.

Phong thái tuấn lãng, nho nhã phong lưu, tựa như một quý công tử thanh nhã bước ra từ trong tranh vẽ.

Đừng nói là Dương Huệ Lan chưa từng thấy qua Cố Hàn Uyên, ngay cả Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung, những người đã từng có tiếp xúc thân mật với Cố Hàn Uyên, cũng không khỏi sững sờ một lúc lâu.

Thậm chí khi Cố Hàn Uyên vừa ra đến cửa, Chu Diệu Đồng mẫu nữ vẫn còn đang lưu luyến, môi thơm không ngừng.

Nhìn nhiều vài lần đều sẽ khiến người ta cố định sắp xếp Khụ khụ.

Nói chung, lúc này Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung đều có chút si mê đến mức không thể lấy lại tinh thần, không rõ khô cạn.

Trong lúc các nàng còn chưa kịp phản ứng, bên người bỗng nhiên thổi qua một luồng kình phong.

Dương Huệ Lan đã lướt qua các nàng, nhanh chóng đi đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nàng mềm mại vuốt vuốt sợi tóc mai, khiến khuôn mặt mình càng thêm rõ ràng lộ ra.

Đôi mắt đẹp lóe sáng, thanh âm lại vô cùng dịu dàng nhẹ giọng hỏi: Tiểu nữ Dương Huệ Lan kính chào.

Xin hỏi vị công tử đây tôn tính đại danh là gì.

Cố Hàn Uyên ấm áp khẽ cười nói: Tại hạ họ Cố, gặp qua Dương cô nương.

Nhìn thấy nụ cười của Cố Hàn Uyên, hơi thở Dương Huệ Lan chợt dồn dập.

Trong lòng không khỏi hô to: Trời ạ.

Chương 1248

Trên đời này làm sao có thể có mỹ nam tử cười đẹp đến nhường này.

Dương Huệ Lan không chút ngoài dự đoán mà đã để ý Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn là người mê nhan sắc, tướng mạo tuấn mỹ vô cùng của Cố Hàn Uyên khiến nàng không khỏi có cảm giác như gặp được chân mệnh thiên tử.

Huống chi chỉ từ bộ trang phục xa xỉ mà Cố Hàn Uyên mặc đã có thể thấy xuất thân hào phú, không phải hào môn thì cũng là cự phú.

Đối với Dương Huệ Lan tham tiền mà nói, nếu như nhất định phải nàng chọn giữa tướng mạo và tài phú, nàng sẽ chọn tài phú.

Đương nhiên tướng mạo cũng không thể quá kém, bằng không cũng không vượt qua được ngưỡng cửa trong lòng nàng.

Dương Huệ Lan vì tìm kiếm một hôn phu hợp ý, một đường đi khắp Đại Giang Nam Bắc.

Kết quả hoặc là tướng mạo hợp ý, nhưng lại là một thư sinh nghèo.

Hoặc là có chút của cải, nhưng lại là một lão già tệ hại.

Nói chung, dường như cái loại nam tử vừa có tiền lại vừa có nhan sắc chỉ tồn tại trong ảo tưởng.

Bây giờ rốt cuộc gặp được một nhân tuyển hoàn mỹ như vậy, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nếu không phải lo lắng làm người ta sợ hãi, cũng quá không thẹn thùng, nàng hận không thể bây giờ liền kéo đối phương đi động phòng.

Dương Huệ Lan đôi mắt đẹp một trận lấp lánh, vừa xấu hổ vừa sợ hãi hỏi: Xin hỏi Cố công tử đã có hôn phối hay chưa.

Nàng quả thực vẫn không kiềm chế được.

Lúc này, mọi người rốt cuộc đã hoàn hồn.

Lý Đại Chủy như cha mẹ chết tạm thời không nói đến.

Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung đều biến sắc.

Khoan đã.

Nàng muốn làm gì.

Đồng Tương Ngọc vội vàng tiến lên, tuyên thệ chủ quyền mà ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, tức giận quát.

Dương Huệ Lan thấy thế sắc mặt nhất thời liền có chút khó coi.

Đồng Tương Ngọc là có kiểu tóc búi cuộn Phu nhân kế.

Đây là kiểu tóc mà thông thường chỉ có phụ nữ đã có chồng mới búi.

Dương Huệ Lan không biết Đồng Tương Ngọc thực ra là một quả phụ.

Nàng nguyên tưởng rằng cái tên chạy đường tuy khí chất có chút thô tục, nhưng coi như tương đối anh tuấn kia là trượng phu của Đồng Tương Ngọc.

Mà bây giờ nhìn qua, Đồng Tương Ngọc rất có thể là thê tử của Cố Hàn Uyên.

Điều này thực sự khiến Dương Huệ Lan khó chịu hỏng rồi.

Thật vất vả mới gặp được một món hàng chất lượng tốt, kết quả lại là danh thảo có chủ.

Dương Huệ Lan trong lòng đang than thở mình sao lại xui xẻo như vậy, thì đột nhiên sững sờ.

Chỉ thấy cánh tay còn lại của Cố Hàn Uyên cũng bị người ôm lấy.

Chính là Quách Phù Dung, người chậm hơn Đồng Tương Ngọc một bước.

Quách Phù Dung tức giận trừng mắt nhìn Dương Huệ Lan, nói: Nàng không biết cái gì gọi là tới trước tới sau sao.

Đồng Tương Ngọc đứng cách Cố Hàn Uyên, không nói gì nhìn về phía Quách Phù Dung đang thở phì phò.

Quách Phù Dung thấy thế nhìn lại Đồng Tương Ngọc, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ hoang mang khó hiểu.

Sao rồi.

Đồng Tương Ngọc mặt không nói.

Ngươi sao cũng tới rồi.

Ánh mắt Quách Phù Dung đột nhiên trở nên cảnh giác.

Cái gì mà ta sao cũng tới rồi.

Cố đại ca cũng có một phần của ta, ngươi chẳng lẽ muốn ăn một mình.

Thôi đi Đồng Tương Ngọc đột nhiên cảm thấy muốn Quách Phù Dung lĩnh hội ý của mình là một chuyện rất ngu ngốc.

Vì vậy thẳng thắn bỏ qua.

Phải biết rằng nàng đi lên tuyên thệ chủ quyền sau đó, là có biện pháp làm cho Dương Huệ Lan biết khó mà lui.

Thế nhưng Quách Phù Dung chen vào một chân, kết quả lại không giống nhau.

Càng dễ dàng xuất hiện biến số.

Dương Huệ Lan vốn dĩ ánh mắt đã có chút ảm đạm, nhất thời lại sáng lên.

Khoan đã, tình huống của các ngươi là gì.

Hai vị cô nương và vị Cố công tử đây rốt cuộc có quan hệ gì.

Lúc này nàng đã có chút đau đầu, cũng có cảm giác liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Bất quá bất kể nói thế nào, chí ít có thể xác định một điểm.

Đó chính là Đồng Tương Ngọc tuyệt đối không phải thê tử của Cố Hàn Uyên.

Nào có thê tử sẽ cùng một nữ tử khác ôm chồng mình mà trừng mắt nhìn nhau rồi lại hết lần này tới lần khác không đi ngăn cản.

Nhắc tới cũng phải.

Đồng Tương Ngọc tuy là mạo mỹ, nhưng nhìn lên tuổi tác không đúng, rõ ràng lớn hơn Cố Hàn Uyên nhiều.

Với tướng mạo của Cố Hàn Uyên, nào có chuyện tìm một nữ tử lớn hơn mình nhiều lắm làm vợ.

Dương Huệ Lan cảm thấy dù tuổi tác mình có thể cũng lớn hơn vài tuổi, nhưng nhìn qua dù sao cũng xứng đôi hơn Đồng Tương Ngọc một chút.

Còn Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung rất có thể là ngoại thất hoặc tiểu thiếp mà Cố Hàn Uyên nuôi bên ngoài.

Với tài lực Cố Hàn Uyên đã thể hiện ra, có vài thiếp thất là chuyện không thể bình thường hơn.

Dương Huệ Lan thậm chí cho rằng mình đối với điều này cũng có thể chấp nhận.

Gả vào hào môn, không rộng lượng một chút làm sao quản lý hậu viện.

Không thể không nói, Dương Huệ Lan nghĩ đến khá đẹp.

Lúc này đã đang suy nghĩ sau khi mình trở thành chính thê của Cố Hàn Uyên thì sẽ lãnh đạo thiếp thất, quản lý hậu viện như thế nào.

Nàng thậm chí đã huyễn tưởng đến cảnh tượng Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung sẽ bưng trà dâng nước cho nàng.

Vì vậy nàng không tự chủ được liền đứng thẳng trước hai nàng, bày ra tư thái.

Hai nàng thấy thế chỉ cảm thấy khó hiểu.

Sao đột nhiên lại kiêu ngạo như vậy.

Cố Hàn Uyên thấy buồn cười.

Ý tưởng của Dương Huệ Lan, hắn cũng có thể nhìn ra một hai.

Chỉ có thể nói là không có cái mệnh đó, nhưng lại có cái lòng đó.

Thực sự mà nói, tư sắc của Dương Huệ Lan vẫn được.

Nhưng so với Đồng Tương Ngọc và Quách Phù Dung lại rõ ràng kém một đoạn, chớ nói chi là so với Yêu Nguyệt tuyệt sắc như vậy.

Còn tuổi tác, đối với Cố Hàn Uyên đã Trường Sinh mà nói ngược lại là chuyện vô nghĩa nhất.

Đợi đến khi cho Đồng Tương Ngọc tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết chỉ sẽ trông qua trẻ trung hơn Dương Huệ Lan.

Cố Hàn Uyên nắm cả hai vòng eo mềm mại, khẽ cười nói: Các nàng là hồng nhan tri kỷ của ta.

Dương cô nương có điều gì muốn hỏi nữa không.

Cách nói thẳng thắn như vậy của Cố Hàn Uyên đối với Quách Phù Dung ngược lại không có gì.

Nàng thậm chí còn kiêu ngạo mà ưỡn ngực nhỏ.

Mà Đồng Tương Ngọc cũng có chút không tự nhiên.

Nàng dù sao cũng là một quả phụ.

Những hành động táo bạo trước đó, chủ yếu vẫn là vì thấy Dương Huệ Lan nảy sinh ý tưởng đối với Cố Hàn Uyên, trong lòng ghen ghét nên nhất thời bất chấp quá nhiều.

Chương 1249

Giờ đây hoàn hồn lại nghĩ đến mình đang ở trước mặt mọi người, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Đang định rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, phía sau truyền tới sự vuốt ve lại khiến nàng không khỏi mềm nhũn thân thể.

Hơn nữa, khi nàng phát hiện Quách Phù Dung cũng có phản ứng tương tự, không khỏi xấu hổ xen lẫn giận dỗi trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Một bên đẫy đà mềm mại, một bên thanh xuân tràn đầy sức sống.

Tuy hai loại cảm xúc không đồng nhất, nhưng xúc cảm tốt đẹp ấy nhất thời khiến Cố Hàn Uyên vui mừng thêm mấy phần.

Đương nhiên, nét mặt hắn vẫn bất động thanh sắc, mỉm cười ôn hòa.

Nhìn thấy Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung hầu như muốn dính chặt lấy Cố Hàn Uyên, Bạch Triển Đường rất khó chịu, nhưng lại không dám nói thêm lời nào.

Hắn sợ lại bị Cố Hàn Uyên hiếp bức làm việc.

Chuyện bị ép phải truy đuổi tung tích Yến Tam Nương trước đó, mệt đến ngất ngư đã là thứ yếu.

Quan trọng hơn, chuyện như vậy trong giới đạo tặc thần trộm lại rất không hợp đạo nghĩa, khiến hắn không khỏi xấu hổ.

Thứ hai, tiền công lại bị Đông Tương Ngọc phạt, nghĩ đến đã thấy thiệt thòi lớn.

Hắn cũng không tiện giải thích mình là đi làm việc cho Cố Hàn

Uyên.

Bằng không, một kẻ không có bản lĩnh gì như hắn dựa vào đâu mà đi giúp Cố Hàn Uyên làm việc.

Bạch Triển Đường hiện giờ chỉ muốn xem có thể đòi lại số tiền công bị phạt từ Cố Hàn Uyên hay không.

Đường đường là Đạo Thánh, giờ lại trở nên tính toán từng chút tiền công như vậy.

Khiến người ta không khỏi cảm thán tạo hóa trêu ngươi.

Ngược lại, sắc mặt Lý Đại Chủy đã dễ nhìn hơn rất nhiều.

Vốn dĩ, khi nhận ra Dương Huệ Lan có khả năng thích Cố Hàn Uyên, lòng hắn đã lạnh như băng.

So với bất cứ ai, hắn cũng không dám so với Cố Hàn Uyên.

Nay nhìn thấy Cố Hàn Uyên dồn tâm tư vào Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung, hắn nhất thời an tâm rất nhiều.

Hơn nữa, Dương Huệ Lan nhìn thấy tình huống này, cũng nên biết khó mà lui mới phải.

Điều này khiến hắn cảm thấy mình lại có hy vọng.

Tạm thời không đề cập đến tâm tư của mọi người.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía chiếc rương lớn mà Lý Đại Chủy tốn sức lắm cũng không thể di chuyển được, vờ tò mò hỏi: Kia là gì.

Trước đó nghe các ngươi hình như đang nói chuyện chiêu thân.

Vị lão trượng giả làm phụ thân Dương Huệ Lan tiện miệng đáp: À, đó là của hồi môn khuê nữ ta dùng để chiêu thân bằng võ.

Người đừng nói.

Dương Huệ Lan đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn lão trượng.

Nàng bây giờ còn đâu ý tưởng chiêu thân bằng võ nữa.

Dù sao nàng chiêu thân chẳng phải vì muốn tìm một lang quân như ý sao.

Giờ trước mắt đã có một nhân tuyển hoàn mỹ, hà tất lại làm điều thừa mà chiêu thân làm gì.

Nàng cố ý tổ chức chiêu thân là vì cách chọn người như vậy, dù so với trên thì không đủ, chí ít so với dưới thì có thừa.

Dưới tình huống giới hạn tuổi tác, người có võ công giỏi hẳn cũng không tệ đến mức nào đi.

Ít nhất. tương lai đáng mong chờ.

Mà Dương Huệ Lan vẫn chưa biết thân phận Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên nhìn qua giống như một quý công tử hào môn, chứ không giống một Võ Lâm Cao Thủ chút nào.

Đương nhiên nàng không muốn lại chiêu thân làm gì.

Bất quá, thái độ của nàng lúc này đối với lão trượng lại khiến Lữ Tú Tài bất mãn.

Tử viết: Trăm cái thiện, chữ hiếu đứng đầu.

Ngươi nói chuyện với cha ngươi như vậy, có phải là không tốt lắm không.

Lúc này Dương Huệ Lan cuối cùng cũng phản ứng kịp, mình dường như đã nói sai làm hỏng hình tượng, vội vàng quay sang Cố Hàn Uyên giải thích: Công tử, chàng đừng hiểu lầm.

Ta là lo lắng cha ta đã có tuổi, lỡ nói gì đó mê sảng.

Lời giải thích như vậy hơi có vẻ gượng ép.

Bất quá cũng không thể trông cậy vào Dương Huệ Lan, người vốn có trình độ văn hóa không cao, có thể nghĩ ra lời giải thích tốt hơn.

Dương Huệ Lan bây giờ rất hối hận.

Sớm biết đã không tìm người đến đóng vai cha mình.

Nàng cũng là nghe nói năm đó một cặp phụ thân, nữ nhi đã dùng phương thức chiêu thân bằng võ để bám víu được một vị vương tử.

Cho nên mới nghĩ không biết nếu có thêm một người cha thì có hiệu ứng huyền học nào gia tăng không.

Kết quả trong chuyện chiêu thân này, người cha giả kia chẳng có ích gì.

Ngược lại, vào lúc này lại không có mắt mà phá hỏng chuyện tốt của nàng.

Càng nghĩ càng khó chịu, Dương Huệ Lan đã định thẳng thừng quỵt luôn tiền thuê mướn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất trí khả phủ khẽ cười một tiếng.

Hắn không để ý lời giải thích của Dương Huệ Lan, ngược lại hướng về phía Đông Tương Ngọc đang được ôm trong lòng nói: Ta đến ngồi một lát, uống chén trà.

Mặt cười đỏ bừng vì thẹn, Đông Tương Ngọc vốn muốn mượn cơ hội thoát ly khuỷu tay Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên hiển nhiên không có ý để nàng rời đi.

Bất đắc dĩ, Đông Tương Ngọc chỉ đành giọng khẽ run rẩy phân phó: Lão Bạch, đi lên lầu lấy lá trà Cố công tử đã để lại trước đó.

Trà bình thường không thể lọt vào miệng Cố Hàn Uyên.

Vì vậy hắn đã sớm để lại một ít linh trà ở Đồng Phúc Khách Sạn.

Bạch Triển Đường hơi kinh ngạc liếc nhìn Đông Tương Ngọc, luôn cảm thấy tình trạng của nàng hết sức cổ quái.

Bất quá hắn nghĩ một hồi vẫn không hiểu, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lên lầu lấy lá trà.

Đừng nói là Bạch Triển Đường.

Mấy nam tử ít ỏi trong Đồng Phúc Khách Sạn đều là những hán tử thô kệch độc thân từ trong bụng mẹ đến giờ, làm sao có thể nhìn ra manh mối gì.

Cũng chỉ có thân là nữ tử Dương Huệ Lan mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng.

Còn cụ thể là lạ ở chỗ nào, nàng cũng không nói rõ được.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên ôm Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung đi ngang qua nàng, nhìn từ phía sau nàng cuối cùng mới hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Trong mắt Dương Huệ Lan tràn đầy kinh ngạc và cổ quái.

Chẳng lẽ hắn là một công tử ăn chơi trác táng.

Trong lòng nàng không khỏi thêm mấy phần thất vọng.

Bất quá nghĩ đến, không có một gia tài bạc triệu, nào có tư cách ăn chơi trác táng.

Tâm tình nàng nhất thời dễ chịu hơn vài phần.

Có tiền có nhan là đủ rồi, lại xa cầu những cái khác quả thực lòng quá tham lam.

Sau đó Bạch Triển Đường mang lá trà tới, Đông Tương Ngọc cẩn thận từng li từng tí pha trà châm trà cho Cố Hàn Uyên.

Dù sao phía sau có một bàn tay lớn quấy phá, không cẩn thận một chút e rằng sẽ đổ hết cả bàn.

Quách Phù Dung xấu hổ ôm cánh tay Cố Hàn Uyên im lặng.

Nàng cũng chỉ có ở trước mặt Cố Hàn Uyên mới có thể hiện ra vẻ đặc biệt văn tĩnh.

Bởi vì chỉ có ở bên cạnh Cố Hàn Uyên mới có thể khiến nàng cảm nhận được mình là một thiếu nữ chân chính.

Chương 1250

Vô luận là được bảo hộ hay bị trêu đùa, nàng đều vui vẻ chịu đựng.

Còn như những người khác thì ai cũng bận rộn đi.

Lý Đại Chủy ngược lại rất không cam tâm muốn ở lại.

Bất quá trước đó khiêng cái rương đã làm hắn đau lưng.

Lúc này đang nhờ Bạch Triển Đường giúp hắn xoa bóp rượu thuốc.

Cố Hàn Uyên thưởng thức trà thơm, khẽ cười hỏi: Tương Ngọc, nàng biết Tế Thế Đường đối diện bị Cẩm Y Vệ tra phong chứ.

Đông Tương Ngọc nghe vậy giật mình.

Đầu tiên là vô ý thức khép chặt hai chân lại, tránh để Cố Hàn Uyên được voi đòi tiên.

Sau đó nàng mới nghi hoặc nói: Chuyện này ta biết, sao rồi.

Có dự định mở một chi nhánh sao.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói ra lời khiến Đông Tương Ngọc kinh ngạc.

Chi nhánh.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Cẩm Y Vệ đã giao khế ước mua bán nhà của Tế Thế Đường cho ta.

Hỏi xem nàng có hứng thú không.

Đông Tương Ngọc còn chưa nói gì.

Dương Huệ Lan ngồi đối diện lại trợn tròn mắt.

Cẩm Y Vệ.

Vì sao Cẩm Y Vệ lại giao khế ước mua bán nhà của Tế Thế Đường cho công tử huynh.

Quách Phù Dung lúc này đắc ý nói: Lão bản Cẩu Hoàn Nhân của Tế Thế Đường đã đắc tội Cố đại ca, Cẩm Y Vệ bắt hắn xong thì đương nhiên phải đưa khế ước mua bán nhà cho Cố đại ca.

Quách Phù Dung dù sao cũng là thiên kim của Quách Cự Hiệp.

Giờ lại không có xích mích với Quách Cự Hiệp, tin tức đương nhiên đối lập nhau linh thông hơn một chút.

Cố Hàn Uyên cười khẽ lắc đầu nói: Cẩu Hoàn Nhân ngược lại không phải đắc tội ta, hắn thường hay nhảy nhót chọc An An muội muội rất không thích, sở dĩ liền mượn cơ hội bắt hắn.

Quách Phù Dung bĩu môi, lầm bầm: Chẳng phải vẫn là y như vậy.

An An muội muội lúc đó chẳng phải là cục cưng trong lòng chàng.

Nàng vẫn còn hơi ghen tỵ.

Dù sao Cố Hàn Uyên đến Thiên Hòa Y Quán gần đây còn thường xuyên hơn đến Đồng Phúc Khách Sạn.

Lời đối thoại như những lời lẩm bẩm như vậy lại khiến khuôn mặt Dương Huệ Lan chấn động.

Nàng kinh ngạc hỏi gần: Cẩm Y Vệ cũng muốn lấy lòng công tử huynh sao.

Quách Phù Dung lúc này ngữ khí tỏ vẻ lơ đễnh, kỳ thực cũng là đang khoe khoang nói: Đó là đương nhiên.

Cố đại ca nhưng là Tam Tuyệt Kiếm Tiên danh dương thiên hạ, Cẩm Y Vệ lấy lòng thì có gì kỳ quái.

Ngươi là Cố Hàn Uyên.

Trong tiếng kinh hô, Dương Huệ Lan suýt nữa vì vội vã đứng dậy mà vấp ngã.

Dương Huệ Lan vừa kinh ngạc đến vẻ mặt không thể tin được, đồng thời còn có thể từ trong ánh mắt của nàng nhìn thấy một chút ngượng ngùng ẩn giấu.

Tại sao lại ngượng ngùng ư.

Chỉ vì Dương Huệ Lan cũng giống như Giang Ngọc Yến từng giả mạo mình là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Tính cách Dương Huệ Lan vốn lỗ mãng, vừa học được một tay Quả Phụ Đao Pháp ra chiêu không lưu tình.

Độc ác đến nỗi ngay cả chồng mình cũng chém, nhưng lại thu chiêu không kịp.

Tình huống này rất khó mà không đắc tội người.

Đắc tội với người xong thì làm sao bây giờ.

Dương Huệ Lan lại không có bối cảnh thâm hậu gì.

Nàng liền đương nhiên lựa chọn giả mạo hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Bất quá hơi có chút lúng túng là tư sắc của Dương Huệ Lan hiển nhiên kém xa Giang Ngọc Yến có vẻ đẹp trời ban.

Không giống Giang Ngọc Yến vừa nói mình là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, phần lớn mọi người cũng sẽ không nghi vấn.

Dương Huệ Lan thuộc về vừa đủ tư cách, nhưng lại kém một chút, sẽ khiến người khác nhịn không được đi chất vấn.

Thế nhưng Dương Huệ Lan cũng không phải là Giang Ngọc Yến trói gà không chặt.

Đối phương nghi vấn đã đủ để nàng tranh thủ được cơ hội chạy trốn.

Chuyện này khiến Dương Huệ Lan tự cho mình siêu phàm cảm thấy may mắn đồng thời lại thập phần không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà vì tư sắc nàng không đủ tư cách làm hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Thật ra nói tới, Dương Huệ Lan xác thực kém một chút.

Trong mắt Cố Hàn Uyên cũng thuộc về loại có thể thu nhận cũng có thể không.

Thu nhận hay không tạm thời không bàn.

Cố Hàn Uyên lại vì một chuyện khác quyết định đối với Dương Huệ Lan hoa một ít tâm tư.

Cho nên mới có cuộc đối thoại mang tính dẫn dắt Quách Phù Dung vừa rồi.

Quách Phù Dung ngốc đến đáng yêu lại không có tâm cơ, hết sức phối hợp giúp Cố Hàn Uyên ra vẻ ta đây một trận.

Đối với Dương Huệ Lan, một người giang hồ tầm thường, kỳ thực đối với sự cường thế của Cố Hàn Uyên vẫn chưa có một khái niệm rõ ràng.

Thế nhưng không sao.

Cẩm Y Vệ nàng cuối cùng cũng biết chứ.

Cẩm Y Vệ là ưng khuyển của triều đình, đối với người trong giang hồ uy hiếp vẫn rất lớn.

Hơn nữa, Dương Huệ Lan ít nhiều có chút hành vi lừa gạt.

Vì vậy khi gặp Cẩm Y Vệ, phản ứng của nàng và Bạch Triển Đường không có gì khác biệt, đều giống như chuột gặp mèo.

Thế nhưng dù là Cẩm Y Vệ đáng sợ như vậy dĩ nhiên cũng muốn vội vàng lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Dương Huệ Lan nhìn về phía Cố Hàn Uyên nhất thời trở nên vô cùng hừng hực.

Nhanh nhạy nhận thấy điểm này, Đông Tương Ngọc không biết nói gì lại trừng mắt một cái Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung thấy thế không rõ vì sao.

Hôm nay chưởng quỹ sao cứ luôn trừng ta.

Ta nói sai điều gì rồi sao.

Đông Tương Ngọc nhìn thấy Quách Phù Dung ngây thơ lại ánh mắt vô tội, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi trong lòng.

Gặp phải một tỷ muội vừa ngốc lại không có tâm cơ như vậy, nàng có thể có biện pháp nào.

Đương nhiên, Đông Tương Ngọc cũng không thể cứ như vậy trơ mắt nhìn Dương Huệ Lan thông đồng Cố Hàn Uyên.

Giống như Quách Phù Dung nói vậy.

Dù sao cũng nên có cái trước cái sau chứ.

Với kinh nghiệm nhân sinh của Đông Tương Ngọc, nhìn ra ý tưởng của Dương Huệ Lan không khó.

Tỷ như Dương Huệ Lan vừa rồi khi nhìn về phía các nàng, ánh mắt bỗng trở nên cao ngạo không giải thích được.

Tính cách như Dương Huệ Lan, muốn hòa hợp ở chung cũng không dễ dàng.

Thậm chí không chạy đến trước mặt nàng và Quách Phù Dung mà vênh váo đã được coi là thân thiện lắm rồi.

Vì vậy khi nhận thấy Dương Huệ Lan coi trọng Cố Hàn Uyên, cảnh giác trong lòng Đông Tương Ngọc liền căng thẳng.

Vô luận thế nào, chí ít không thể để Dương Huệ Lan được sủng ái.

Đáng tiếc Quách Phù Dung, quân đồng đội này quá không theo sách, chỉ có thể tự nàng cố gắng một chút.

Chỉ thấy Đông Tương Ngọc thoáng dịch chỗ ngồi ra phía sau vài phần, để mình trở nên nổi bật hơn một chút.

Kể từ đó, Cố Hàn Uyên nắm giữ cũng dễ dàng hơn.

Còn như bị chiếm tiện nghi thì cũng đành chịu.

Dù sao cũng đã thành thói quen.

Huống chi chiếm tiện nghi lại là người trong lòng của mình.

Chương 1251

Cố Hàn Uyên thấy thế hơi có vẻ ngoài ý muốn, không nghĩ tới còn có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Đông Tương Ngọc thành thục đẫy đà, đồng thời da thịt lại có loại căng mịn độc hữu chưa từng trải qua nhân sự.

Tựa như một quả đào mật vừa mềm vừa đúng độ.

Khiến người ta không khỏi cảm thán, Đông Tương Ngọc quả này thật tốt.

Kết quả Cố Hàn Uyên được rất nhiều tiện nghi.

Kỳ thực Đông Tương Ngọc đã suy nghĩ nhiều rồi.

Không nói Cố Hàn Uyên đối với việc thu nhận Dương Huệ Lan thuộc về loại có cũng được không có cũng được.

Cho dù nhận lấy Dương Huệ Lan, địa vị cũng sẽ không cao hơn Đông Tương Ngọc.

Đông Tương Ngọc là vì thân phận quả phụ của mình mà tự ti.

Dương Huệ Lan thì thuần túy là không biết tự lượng sức mình, tâm cao hơn trời.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng sẽ không đi ngay bây giờ giải thích với Đông Tương Ngọc.

Đông Tương Ngọc trong ngày thường vẫn quá rụt rè, không quá cởi mở.

Tại hạ khó khăn lắm mới có thể hảo hảo thưởng thức một phen, há lại có đạo lý bỏ qua.

Cố Hàn Uyên ôm Đông Tương Ngọc mặt cười đỏ bừng, hầu như ngã phịch vào lòng hắn, đối với Dương Huệ Lan khẽ cười nói: Chính là tại hạ, không thể giả được.

Lúc này Dương Huệ Lan liền không cảm thấy tình huống Cố Hàn Uyên cùng Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung có gì kỳ quái.

Với sự phong lưu đa tình trong lời đồn về Cố Hàn Uyên, chẳng phải nên là như vậy sao.

Dương Huệ Lan lòng dạ vẫn còn rất cao, căn bản không cân nhắc qua vấn đề Cố Hàn Uyên có coi trọng nàng hay không.

Ngược lại vì ảo tưởng bản thân có thể gả cho Cố Hàn Uyên nổi danh khắp thiên hạ mà kích động đến không thể tự chủ.

Dương Huệ Lan khẽ vuốt vài sợi tóc mai, giọng giả vờ mềm mại nói khẽ: Tiểu nữ tử hành tẩu giang hồ, nghe được rất nhiều lời đồn liên quan đến công tử.

Tiểu nữ tử đặc biệt ngưỡng mộ những anh hùng sự tích của công tử.

Hôm nay có thể nhìn thấy công tử một mặt, thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Nói xong liền tự nhiên bỏ chén trà xuống, cầm lấy ấm trà trước mặt Cố Hàn Uyên tự mình rót đầy một ly.

Bất động thanh sắc đưa mắt liếc tình, mềm mại đáng yêu nói: Tiểu nữ tử lấy trà thay rượu, kính công tử một ly.

Cố Hàn Uyên thấy thế khiêm tốn cười, nói: Đó là do bằng hữu giang hồ khen nhầm mà thôi.

Dứt lời, trong ánh mắt mong chờ của Dương Huệ Lan, hắn nhấc ly uống một mình.

Dương Huệ Lan thấy thế hai mắt sáng lên, nhu mì nói: Công tử

khiêm tốn.

Sau đó cũng nâng chung trà lên uống một hớp.

Chỉ là một ngụm trà này liền khiến nàng ngẩn ra.

Trà đặc biệt Cố Hàn Uyên để lại ở Đồng Phúc Khách Sạn để uống khi hắn đến đương nhiên sẽ không phải là trà thông thường.

Sát Hương Thấm Uống không chỉ thơm ngát nồng nàn, dư vị vô cùng.

Quan trọng hơn là nó chứa vi lượng linh khí có công hiệu tẩy rửa thân tâm.

Cái cảm giác thông thấu từ đầu truyền đến chân khiến Dương Huệ Lan không khỏi sảng khoái toàn thân run lên.

Đợi nàng phục hồi tinh thần lại, mặt cười nhất thời đỏ bừng, ngượng ngùng nói: Khiến công tử chê cười.

Không ngại.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cái Sát Hương Thấm Uống này cũng không phải phàm phẩm.

Tuy là lần đầu tiên uống sẽ có chút không khỏe, nhưng đối với thân thể rất có chỗ tốt.

Dương cô nương nếu như thích có thể uống thêm mấy chén.

Dương Huệ Lan nghe vậy thẹn thùng gật đầu.

Rồi lại nhịn không được tự mình rót thêm một chén.

Bởi vì nàng phát hiện những ám thương lưu lại khi hành tẩu giang hồ của mình đều đã chuyển biến tốt rất nhiều sau khi uống xong Sát Hương Thấm Uống.

Dương Huệ Lan vừa uống trà, một bên đôi mắt đẹp yêu kiều nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên không rời.

Cố công tử hẳn không phải là cố ý vì ta mới cho phép để loại trà ngon này lại chứ.

Trong lòng Dương Huệ Lan ngọt ngào nghĩ.

Nàng cảm giác mình cùng Cố Hàn Uyên là song hướng lao tới, chỉ còn thiếu một lý do thích hợp.

Dù sao cũng là chuyện cưới gả, không tiện quá mức trực tiếp.

Chỉ thấy Dương Huệ Lan đôi mắt lóe lên, yêu kiều nói: Cố công tử trước đó không phải còn hiếu kỳ chuyện chiêu thân của cha ta sao.

Kỳ thực đó là ta muốn mượn đó để tìm một lang quân như ý.

Không biết Cố công tử nhưng có hứng thú lên đài thử một lần.

Dương Huệ Lan lúc này hỏi Cố Hàn Uyên có muốn lên đài chiêu thân hay không.

Đây không phải là ám chỉ, mà là công khai.

Trước đó Dương Huệ Lan không biết thân phận Cố Hàn Uyên, cho rằng hắn chỉ là một phú gia công tử tuấn tú quá phận lại không biết võ công.

Cho nên mới vội vã ngăn cản lão trượng do nàng mời đến giả làm cha nàng nói ra chuyện chiêu thân.

Nhưng bây giờ lại khác.

Dù sao nếu Cố Hàn Uyên lên đài tỷ võ, ai có thể tranh đấu lại hắn.

Chẳng lẽ lại toát ra một Lão Quái Vật Lục Địa Thần Tiên tới tranh giành với hắn sao.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên chịu lên đài, kết quả đương nhiên cũng đã định.

Mà Dương Huệ Lan cũng có thể hoan hoan hỉ hỉ danh chính ngôn thuận gả cho Cố Hàn Uyên.

Nàng nghĩ thầm chờ mình làm chính thê của Cố Hàn Uyên, nhất định phải hảo hảo trừng trị những thiếp thất kia.

Nhất là loại như Quách Phù Dung còn dám vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm nàng, càng phải cho đối phương biết thế nào là tôn ti.

Sự tự ảo tưởng vô hình quả nhiên là chí mạng nhất.

Rơi vào điên cuồng ảo tưởng, Dương Huệ Lan không chú ý tới Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung đều sợ ngây người.

Các nàng vốn cho rằng mình liều lĩnh thích Cố Hàn Uyên, còn lén lút đạt thành một tiểu hiệp nghị không can thiệp chuyện của nhau đã là quá không biết liêm sỉ.

Không ngờ một núi còn có một núi cao.

Dương Huệ Lan còn kém không trực tiếp nói ra Mau tới cưới ta ra khỏi miệng.

Đông Tương Ngọc có chút nóng nảy.

Chỉ vì nàng vừa rồi lại một lần nữa nhanh nhạy chú ý tới ánh mắt Dương Huệ Lan cùng với ánh mắt của những phu nhân trong gia đình quyền quý nhìn về phía những thiếp thất lấy sắc thị nhân, không có gì khác biệt.

Một người tâm cao hơn trời, không biết tự lượng sức mình.

Một người lại vì thân phận quả phụ của mình mà tự ti.

Dẫn đến kết quả là Đông Tương Ngọc có chút mất đi bình tĩnh muốn đứng dậy mắng nhiếc Dương Huệ Lan vài câu.

Thế nhưng nàng vừa đứng thẳng người dậy rời khỏi chỗ ngồi, liền mềm nhũn ngã vào lòng Cố Hàn Uyên.

Mặt cười đỏ thẫm như máu, mắt như xuân thủy ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, thấp giọng xấu hổ sẵng giọng: Công tử Cố Hàn Uyên giả vờ lo âu hỏi: Tương Ngọc, làm sao vậy.

Nàng có chỗ nào khó chịu sao.

Hắn cúi đầu, ở bên tai Đông Tương Ngọc có ẩn ý mà thấp giọng trêu đùa: Nơi đây có ổn không.

Trước đây đã đề cập tới.

Đông Tương Ngọc rất tự ti về thân phận quả phụ của mình.

Tình yêu giữa Cố Hàn Uyên và một số thê tử người khác đại thể chỉ dừng lại ở mức tin đồn nghe thấy bên ngoài.

Thân là quả phụ, Đông Tương Ngọc lại không cam lòng bị coi thành tình nhân nuôi dưỡng bên ngoài không thấy được ánh sáng.

Vì vậy nàng lo lắng cũng nhiều hơn một chút.

Mặc dù lần trước nàng và Quách Phù Dung trước sau đã hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Lại như cũ không cách nào hạ quyết tâm giao ra thân thể mình.

Lúc này Cố Hàn Uyên liền cho nàng một lựa chọn khác, vừa có thể kết thúc nghĩa vụ tình nhân, lại không mất sự trong sạch.

Đương nhiên, rốt cuộc còn tính hay không thuần khiết thì nhân giả thấy nhân, trí giả kiến trí.

Chương 1252

Chí ít Đông Tương Ngọc tự lừa mình dối người cho rằng tính.

Vì vậy dưới sự uy hiếp của Dương Huệ Lan, nàng thẹn thùng nhắm mắt mà thấp giọng đáp: Ân.

Nhìn bề ngoài thì thành Đông Tương Ngọc đang trả lời Cố Hàn Uyên rằng thân thể nàng quả thực khó chịu.

Cố Hàn Uyên trong mắt lóe lên một vệt ý cười thích thú, ôm ngang Đông Tương Ngọc dựng lên.

Hắn áy náy nói với Dương Huệ Lan: Dương cô nương xin lỗi.

Tại hạ trước phải tiễn Tương Ngọc lên lầu nghỉ ngơi.

Trong tình huống này, Dương Huệ Lan có thể làm sao.

Chỉ có thể sắc mặt không mấy đẹp đẽ gật đầu đáp: Không sao, Cố công tử chăm sóc Đông chưởng quỹ quan trọng hơn.

Sắc mặt Dương Huệ Lan khó chịu nhìn Cố Hàn Uyên ôm Đông Tương Ngọc lên lầu.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên vẫn chưa trả lời nàng rốt cuộc có tham gia chiêu thân hay không càng khiến nàng bực bội.

Đây đương nhiên là Cố Hàn Uyên cố ý.

Bằng không vì sao Đông Tương Ngọc ngã mềm xuống đúng lúc như vậy.

Dương Huệ Lan tâm cao hơn trời, không phơi một chút sao được.

Hơn nữa chuyện chiêu thân của Dương Huệ Lan đối với Cố Hàn Uyên còn có công dụng không nhỏ, càng cần nàng chủ động phối hợp.

Sở dĩ trước đó muốn cho nàng càng thêm nóng lòng khao khát.

Càng có sở cầu, tự nhiên sẽ càng nghe lời một chút.

Dương Huệ Lan đột nhiên đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại, đối với Quách Phù Dung cũng muốn theo lên lầu chất vấn: Ngươi theo lên làm gì.

Ngữ khí Dương Huệ Lan không tốt, đương nhiên cũng đừng trông cậy vào Quách Phù Dung có thể khách khí mấy.

Nàng giễu cợt một tiếng, nói: Ta cũng không phải ngoại nhân.

Chưởng quỹ thân thể khó chịu, ta đương nhiên muốn lên giúp Cố đại ca cùng nhau chăm sóc.

Kỳ thực Quách Phù Dung không phải ngu ngốc hay khờ dại.

Nàng chỉ là có chút ngây thơ một chút khờ khạo.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra Đông Tương Ngọc không phải là thân thể khó chịu gì.

Mà là Cố Hàn Uyên lại lén lút làm chuyện tốt gì đó hại Đông Tương Ngọc không thể không tạm lánh một hai.

Hơn nữa chính cô ta vừa rồi cũng bị Cố Hàn Uyên thưởng thức một trận.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên muốn dẫn Đông Tương Ngọc lên lầu, tự nhiên có chút không kềm chế được.

Không nói nhiều, chia cho một chén súp cũng được chứ.

Nghĩ đến tình hình xảy ra lần trước khi Cố Hàn Uyên đến, Quách Phù Dung không tự chủ khẽ liếm khóe môi dưới, nuốt một ngụm nước bọt.

Mới nếm thử tư vị người trong lòng nàng, cũng lúc đêm khuya vắng người khó tránh khỏi có chút dư vị vô cùng.

Dương Huệ Lan nhìn thấy Quách Phù Dung như thế chẳng lễ phép tự mình lên lầu, nhất thời giận không chỗ phát tiết.

Tức giận bất bình hừ nhẹ lầm bầm: Hừ.

Chờ ta gả cho Cố công tử, không phải đem các ngươi toàn bộ đuổi đi không được sao.

Quách Phù Dung sau khi lên lầu, nhẹ nhàng quen thuộc đi tới căn phòng thượng hạng vĩnh viễn bảo lưu cho Cố Hàn Uyên.

Cửa phòng quả nhiên không khóa, nàng nhẹ nhàng đẩy liền mở ra.

Cảnh tượng lọt vào tầm mắt cũng không có gì ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên thần tình lười biếng, đại mã kim đao ngồi ở bên giường, nhẹ vuốt ve búi tóc phu nhân trên đầu Đông Tương Ngọc.

Đông Tương Ngọc thấy Quách Phù Dung vào nhà, kinh ngạc thốt lên với vẻ mập mờ không rõ: Ngươi sao lại vào được.

Quách Phù Dung nghe vậy yêu kiều rên một tiếng, nhãn thần cảnh giác hỏi: Ngươi muốn ăn một mình.

Đông Tương Ngọc nghe vậy suýt nữa tức đến bật cười.

Tức giận sẵng giọng: Ăn cái đầu quỷ của ngươi à.

Quách Phù Dung mặt cười ửng đỏ liếc mắt một cái, lầm bầm: Quỷ không ra quỷ không biết, đầu ngược lại thật lớn.

Đông Tương Ngọc hiển nhiên nghe được tiếng lầm bầm của Quách Phù Dung, liếc mắt, không thèm để ý đến cô bé khờ này.

Lúc này Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Phù muội, giúp ta mang một chậu nước nóng tới.

Quách Phù Dung mặc dù không hiểu ý hắn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi múc nước.

Vừa ra đến cửa, còn cảnh giác cảnh cáo Đông Tương Ngọc một tiếng: Nhớ kỹ chừa chút cho ta.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt cổ quái nhìn Quách Phù Dung ra cửa.

Đây là coi hắn là gì.

Có phải đã làm cho Quách Phù Dung đi sai hướng quá rồi không.

Cũng may nơi như khách sạn vẫn luôn có chuẩn bị nước nóng.

Vì vậy Quách Phù Dung rất nhanh liền bưng chậu nước trở về.

Sau khi trở về, vội vã nhận ca trực, Quách Phù Dung kinh ngạc nhìn về phía Đông Tương Ngọc da thịt trắng nõn sáng bóng quệt vào mình để tẩy rửa.

Nàng mập mờ không rõ mà hỏi: Chưởng quỹ đây là đang làm gì.

Đông Tương Ngọc nghe vậy quay khuôn mặt đỏ ửng lại, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Quách Phù Dung và Cố Hàn Uyên đang xem trò vui.

Cố Hàn Uyên nhãn thần vui mừng khẽ cười nói: Một lát nữa muội sẽ biết.

Chỉ một lúc sau, Quách Phù Dung xác thực đã biết.

Trên mặt đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc trăm năm.

Nàng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, một bộ phát hiện Tân Đại Lục vậy lẩm bẩm: Cái này cũng có thể sao.

Vậy mẫu thân nói chưa thành thân thì không thể mất trinh có phải cũng có thể không tính không.

Quả nhiên bị khóa.

Đã đóng 3 lần, không thể làm gì khác hơn là sửa đổi lớn.

Nói đến những nữ tử bên cạnh Cố Hàn Uyên đại thể đều có tình huống tương tự.

Quan hệ càng thân cận, lại càng khao khát nhiều tiếp xúc cơ thể hơn.

Bởi vì Cố Hàn Uyên từ khi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết sau đó dung mạo và khí chất đều vô tri vô giác mà trở nên càng phát hoàn mỹ.

Trừ phi có tu vi tinh thần thâm hậu hoặc có tín niệm kiên định.

Bằng không, mị lực của Cố Hàn Uyên thì tương đương với một loại thuốc nhân hình.

Tuy là còn chưa đến mức nhìn một cái đã nghĩ xong tên cho năm sáu đứa bé, nhưng sẽ tiềm thức khát vọng nhiều tiếp xúc thân mật hơn.

Lại thêm một ít thủ đoạn PUA của Cố Hàn Uyên.

Tổng sẽ khiến những cô gái này vào những thời điểm nhất định dần dần không kìm lòng được.

Tỷ như trước mắt Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung.

Quách Phù Dung không giống nhiều nữ tử Cố Hàn Uyên gặp phải như vậy vì mẫu thân không còn, hoàn toàn không biết gì về chuyện tình nam nữ.

Thậm chí Quách phu nhân vì lo lắng Quách Phù Dung ngu ngốc vô tri gây ra trò cười, còn đặc biệt dạy nàng không ít kiến thức.

Lần trước liền ở Cố Hàn Uyên lúc đến đã thí nghiệm một phen.

Kết quả phấn khởi.

Tính tình ham chơi của Quách Phù Dung đối với bàng môn tà đạo luôn có ngộ tính đặc biệt cao.

Đồng thời sau đó luôn dư vị vô cùng, háo hức muốn thử.

Bất quá hiển nhiên lúc này Cố Hàn Uyên cùng Đông Tương Ngọc phát triển cũng nằm ngoài phạm vi hiểu biết của nàng.

Vì vậy dù có chấn động đến mấy cũng không quá đáng.

Trên thực tế Quách Phù Dung không phải không nghĩ tới cùng Cố Hàn Uyên tiến thêm một bước.

Dù sao tính cách của nàng vốn là dám yêu dám hận.

Nếu đã nhận định, tự nhiên sẽ khát vọng nhiều sự thân mật hơn.

Bất quá phụ mẫu khỏe mạnh, nàng cần phải cân nhắc vấn đề cũng nhiều hơn.

Tỷ như Quách phu nhân cũng vì lo lắng nàng quá ngây ngô mà bị lừa dối, liền cùng nàng làm ước định.

Ở trước khi thành hôn không cho phép mất trinh.

Như vậy thì dù tương lai có một phần vạn, cũng có chỗ trống để hối hận.

Làm mẹ cuối cùng sẽ vì nữ nhi mà suy tính nhiều hơn.

Chương 1253

Mà Quách Cự Hiệp đứng đắn nghiêm túc càng là sẽ không đồng ý Quách Phù Dung không môi giới tư thông.

Theo Quách Phù Dung, Quách Cự Hiệp và Quách phu nhân nguyện ý đồng ý nàng cùng Cố Hàn Uyên phát triển tình cảm đã là đủ thông tình đạt lý.

Cái này cũng làm cho nàng cùng trong nhà quan hệ hòa hoãn rất nhiều.

So sánh với kịch tình trong kia vậy thời gian dài không muốn trở về nhà khác biệt.

Bây giờ nếu có thời gian nhàn hạ, Quách Phù Dung vẫn sẽ về thăm phụ mẫu một chút, ăn cơm rau dưa.

Thời gian dài ở Đồng Phúc Khách Sạn làm người làm việc vặt tiểu nhị đã là vì có thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên nhiều hơn, cũng là nàng dần dần cảm nhận được lạc thú so với đợi ở nhà làm nữ hiệp mộng, nàng tình nguyện ở lại Đồng Phúc Khách Sạn.

Chính là bởi vì Quách Phù Dung cùng phụ mẫu quan hệ chuyển tốt, cũng giảm bớt rất nhiều tâm tư phản nghịch.

Cho nên nàng cũng nguyện ý đi thủ vững ranh giới cuối cùng như vậy.

Bất quá bây giờ cũng không giống nhau.

Giống như Đông Tương Ngọc kiểu đó mở một con đường khác chưa chắc không thể được.

Quách Phù Dung trong lòng không khỏi có chút rục rịch.

Bất quá đúng là lý trí cùng cha mẹ căn dặn vẫn chiếm thượng phong.

Nàng quyết định đêm nay về nhà một chuyến, hỏi xem mẫu thân kiểu này có được hay không.

Trong lúc giật mình không biết qua bao lâu.

Bị Quách Phù Dung hầu hạ mặc quần áo rửa mặt xong xuôi, Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng ấm áp nói: Phù muội chăm sóc tốt Tương Ngọc, nàng hôm nay chắc là cần nghỉ ngơi cả ngày.

Ta Ta biết rồi.

Quách Phù Dung mặt cười đỏ bừng đáp.

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, oán giận nói: Cố đại ca cũng quá hư rồi.

Hắn đúng là một tên xấu xa, ta cũng tin hắn là tà.

Đông Tương Ngọc xấu hổ u u nói.

Quách Phù Dung nàng cẩn thận từng li từng tí tiến lên ngồi ở mép giường, do dự mà hỏi: Chưởng quỹ, người có khỏe không.

Đông Tương Ngọc tức giận nói: Ngươi cảm thấy ta bây giờ giống như là còn tốt sao.

Quách Phù Dung nghe vậy nghiêng đầu một chút, cẩn thận quan sát Đông Tương Ngọc lúc này.

Phảng phất trẻ thêm mười tuổi vậy kiều diễm ướt át sắc mặt.

Đôi mắt xuân thủy liên liên quyến rũ.

Làn da trắng nõn tuyệt đẹp ánh lên sắc hồng.

Chỗ nào không tốt.

Hóa ra thê thảm chỉ là đại thể dáng vẻ.

Chi tiết lại tất cả đều là quá tốt rồi.

Quách Phù Dung nhất thời lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, rất không nói nên lời: Ta cảm thấy chưởng quỹ người vẫn là xem trước xem dáng vẻ của mình rồi hãy nói lời như vậy thì hơn.

Đông Tương Ngọc nghe vậy ngẩn ra.

Vô ý thức nghiêng đầu nhìn về phía tấm gương đồng đặt đầu giường.

Sau đó nàng liền chinh nhiên thất thần nhìn tấm mặt cười trong gương, quả thực không thể tin được đó là chính mình.

Xinh đẹp đến kinh người.

Đông Tương Ngọc vốn rất có nét nữ nhân.

Chỉ là áp lực trong lòng làm cho khí chất nàng chợt giảm xuống.

Dường như khắc phu, mới lập gia đình còn chưa qua cửa liền trượng phu đã chết.

Nàng tuổi vốn cũng không nhỏ, lại thủ tiết nuôi quả phụ.

Vẫn không thể không phải nuôi một đứa em chồng tuổi còn nhỏ.

Tự mình cố gắng tự lập kinh doanh Đồng Phúc Khách Sạn hoàn toàn là bị bất đắc dĩ ép buộc.

Một cô tẩu mang theo đứa em chồng còn bé, nếu không muốn bị người khác khi dễ phải khiến mình cường ngạnh đanh đá lên.

Bằng không ở nơi thị phi lẫn lộn như kinh thành căn bản là không thể sinh tồn nổi.

Lại thêm một vài vấn đề trong tính cách cùng thói quen động một chút là bão phương ngôn.

Dẫn tới nàng vốn phải là mỹ nhân rất có vận vị, kết quả lại biến từ nữ thần thành nữ thần kinh.

Cố Hàn Uyên chính là người đã phát hiện bản chất kia của nàng, mở mang mặt chân thực của nàng.

Phương tâm Đông Tương Ngọc cùng với thân thể mềm mại vẫn còn đang nóng lên của nàng giống nhau ấm áp.

Khóe miệng không khỏi treo lên một tia mỉm cười ngọt ngào.

Nàng trước đó giả vờ thê thảm vẫn thật sự là đang lừa dối Quách Phù Dung.

Dù sao nàng trước đó bị Cố Hàn Uyên thao túng đến mức bây giờ không còn bao nhiêu thể diện đáng nói.

Để không bị Quách Phù Dung pha trò, mới cố ý giả vờ thảm hại.

Kỳ thực ngoại trừ ngay từ đầu tương đối không khỏe cùng với hiện tại đặc biệt mệt mỏi ra, Cố Hàn Uyên đối với nàng vẫn rất ôn nhu.

Đông Tương Ngọc nhìn mình trong gương, giơ tay lên khẽ vuốt khuôn mặt cười nóng bỏng xinh đẹp, bỗng nhiên có chút lòng tin muốn hoàn toàn giao phó mình cho Cố Hàn Uyên.

Chưởng quỹ, người cái vẻ mặt này Quách Phù Dung nhìn Đông Tương Ngọc ngây ngốc ngắm nhìn dáng vẻ của mình trong gương, nhất thời không biết phải hình dung như thế nào.

Không phải tự luyến, mà là cảm giác xuyên thấu qua gương nhìn về phía một người khác.

Đông Tương Ngọc nghe vậy phục hồi tinh thần lại, trong lòng có chút ngượng ngùng.

Ngượng ngùng nói: Tiểu Quách muội trước dìu ta đứng lên, ta muốn đi tắm một cái mới được.

À.

Quách Phù Dung nghe vậy sảng khoái tiến lên đỡ lấy Đông Tương Ngọc.

Nhưng Quách Phù Dung tay chân vụng về, làm hại Đông Tương Ngọc không cẩn thận đè lên chỗ đau, liên tục kêu đau: Đau Đông Tương Ngọc cảm nhận được sau lưng đau đớn, làm nàng lại thêm mấy phần oán niệm đối với Cố Hàn Uyên.

Oán giận nói: Cái tên không lương tâm này, chính mình chơi thỏa thích, cũng chẳng biết ở lại bầu bạn với ta thêm.

Bất quá cái này không thể trách Cố Hàn Uyên.

Hắn lúc này đang chặn một thân ảnh vội vã muốn trốn xuống lầu.

Ở khúc quanh lầu hai thông xuống lầu dưới.

Cố Hàn Uyên một tay chống tường, chặn kín lối đi.

Mặc dù chỉ còn một bước nữa là tới thang lầu, nhưng cũng tựa như lạch trời vậy không cách nào đi qua.

Dương cô nương, nhìn lén cũng không phải là thói quen tốt.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nhìn Dương Huệ Lan nhãn thần kinh hoảng, mặt cười ửng đỏ trước mắt, trêu tức nói.

Dương Huệ Lan nhìn Cố Hàn Uyên đang chắn trước mặt mình, nhất thời có chút bất giác luống cuống.

Nhất là ánh mắt hàm chứa thâm ý của Cố Hàn Uyên, khiến nàng vô cùng chột dạ.

Dương Huệ Lan từ trước đến nay nào phải là nữ tử nhu thuận đoan trang gì.

Việc Cố Hàn Uyên cố ý không nhìn nàng lại càng khiến nàng thêm khó chịu và không cam lòng.

Điều quan trọng hơn là nàng đã ít nhiều nhận ra chút manh mối từ phản ứng và giọng nói của Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung.

Đông Tương Ngọc tuyệt đối không đơn thuần là thân thể không khỏe.

Ôm theo tâm tình khó hiểu, Dương Huệ Lan quyết định lên lầu xem xét.

Nàng lén lút tránh Quách Phù Dung ra ngoài múc nước.

Cho đến khi Quách Phù Dung trở lại phòng, nàng mới lặng lẽ theo đến trước cửa.

Nhất thời nàng nghe thấy rất nhiều tiếng động khiến nàng khó hiểu.

Không hề kinh nghiệm lại nghe không rõ ràng, nàng căn bản không thể nào phân biệt được nguồn gốc tiếng động.

Chẳng lẽ Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung cố ý tách nàng ra chỉ để lén lút ăn vụng thứ gì ngon sao.

Vậy thì quá đỗi buồn cười.

Cuối cùng, dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, nàng quyết định mạo hiểm tìm hiểu sự thật.

Chương 1254

Nàng đi đến bên cạnh gian phòng, chọc thủng cửa sổ giấy.

Qua lỗ thủng, nàng nhìn vào cảnh tượng bên trong.

Nhưng chỉ một cái nhìn này đã khiến nàng giật mình, hai gò má đỏ bừng.

Hai nàng lại còn thật sự lén lút ăn vụng thứ ngon lành sau lưng nàng.

Hơn nữa, thứ bị ăn vụng ấy, theo nàng nghĩ, rất có thể là thứ vốn thuộc về nàng.

Điều này khiến Dương Huệ Lan cảm thấy không cam lòng.

Thậm chí nàng còn cho rằng Đông Tương Ngọc thấy chuyện tốt của nàng sắp thành, nên mới cố ý dùng sắc đẹp quyến rũ Cố Hàn Uyên đi.

Bằng không, Cố Hàn Uyên sao lại bỏ mặc nàng.

Lòng không cam chịu khiến nàng trừng mắt nhìn chằm chằm bóng lưng trắng nõn của Đông Tương Ngọc.

Nàng thầm nghĩ sau này quả nhiên vẫn phải chấn chỉnh lại không khí hậu viện của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, hiện tại đối với nàng mà nói, điều quan trọng hơn vẫn là hiểu rõ tình hình địch.

Có như vậy mới có thể biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Còn về việc trong lòng có phải có ý nghĩ tò mò hay không, nàng sẽ không thừa nhận.

Nhưng mà, theo tình thế phát triển, Dương Huệ Lan không rời chân đi được, đôi mắt đẹp càng trợn to, vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng nàng dấy lên câu hỏi tận sâu trong linh hồn giống hệt Quách Phù Dung: Chuyện này cũng được sao.

Bởi vì quá đỗi kinh ngạc, nên nàng vẫn đứng tại chỗ ngay cả khi mọi chuyện đã lắng xuống.

Chờ đến khi Cố Hàn Uyên chuẩn bị ra khỏi phòng, nàng mới miễn cưỡng hoàn hồn, vội vàng nghĩ cách né tránh.

Chỉ là lúc này vừa muốn tránh né thì đã chậm một bước, nhất thời nàng đã bị Cố Hàn Uyên vây lại.

Nhìn Cố Hàn Uyên mặt vẫn mang nụ cười trước mặt, Dương Huệ Lan lại không còn thấy hắn cười đẹp đẽ nữa.

Ngược lại, nàng cảm thấy nụ cười thản nhiên ấy lại tràn đầy tính xâm lược.

Phảng phất giây lát sau liền muốn cưỡng bách nàng làm những chuyện tương tự như Đông Tương Ngọc.

Trong lúc kinh hoảng, Dương Huệ Lan nói năng lộn xộn: Ta không phải cố ý, chỉ là lo lắng các nàng đối với ngươi làm gì đó Cố Hàn Uyên cười hài hước nói: Ồ.

Vậy nàng đã thấy các nàng làm gì với ta.

Ta Dương Huệ Lan cắn chặt môi dưới, căn bản không thể mở miệng được.

Dù sao đây không phải là chuyện có thể trực tiếp tả trước mặt Cố Hàn Uyên.

Vô cùng rối rắm, nàng lựa chọn một điều tự cho là đúng đắn.

Nàng kiên quyết nói: Những chuyện các nàng làm được, ta cũng có thể làm.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ nhếch, nhìn Dương Huệ Lan từ từ khuất phục.

Đây là không màng tất cả sao.

Hay là lòng hiếu thắng muốn gây chuyện.

Hoặc đơn thuần chỉ là tâm tư bị dẫn dụ.

Tựa như nàng đã nói trước đó.

Nếu Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung có thể, nàng vì sao không được.

Xét cho cùng, không phải là đang dùng sắc đẹp quyến rũ Cố Hàn Uyên sao.

Nàng cũng không nghĩ rằng mình kém hơn hai nàng ở điểm nào.

Dương Huệ Lan xuất thân giang hồ, cũng không có nhiều quy củ của gia đình quyền quý như vậy.

Cũng không giống Quách Phù Dung có cha mẹ ước thúc.

Chỉ cần có thể có được Cố Hàn Uyên, vô luận làm gì đều đáng giá.

Dương Huệ Lan mang theo tâm tư như thế, cố gắng vận dụng những kiến thức đã học lén lút được.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Dương cô nương không hối hận chứ.

Không hối hận.

Giọng Dương Huệ Lan tuy hàm hồ, nhưng lại lộ ra kiên quyết.

Đã gặp được mối tốt như vậy là Cố Hàn Uyên, há có đạo lý nào lại buông tha.

Coi như đây là việc phục thị vị hôn phu tương lai của mình.

Bất quá, để phòng ngừa vạn nhất, nàng vẫn bổ sung thêm một câu: Chỉ cần Cố công tử nguyện ý tham gia Bỉ Võ Chiêu Thân.

Mục đích của nàng vẫn là hy vọng Cố Hàn Uyên có thể tham gia Bỉ Võ Chiêu Thân, sau đó danh chính ngôn thuận cưới nàng về.

Nếu không phải vậy, nàng há lại sẽ hèn mọn khúm núm như vậy.

Nhưng mà, câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng trong lòng chợt lạnh giá.

Nếu như ta không nói gì.

Cố công tử, chàng không muốn cưới thiếp sao.

Dương Huệ Lan trong giọng nói hàm hồ lại lộ ra vô cùng kinh ngạc.

Vừa lúc nãy nàng còn nói mình sẽ không hối hận.

Thế nhưng sau khi nghe Cố Hàn Uyên trả lời như vậy, trong lòng nàng lại thật sự có chút hối hận.

Dù sao, nếu Cố Hàn Uyên không muốn cưới nàng, nàng đã trả giá nhiều như vậy thì vì cái gì.

Bây giờ nàng nên làm gì.

Rút lại ư.

Nhưng bàn tay lớn khẽ vuốt đỉnh đầu nàng lại mang theo ý chí không cho cự tuyệt.

Sắc mặt Dương Huệ Lan trắng bệch.

Tình huống hôm nay so với trước đó càng khiến nàng luống cuống.

Lúc này thật là cưỡi hổ khó xuống.

Nàng mang theo hy vọng cuối cùng, cẩn thận hỏi dò: Cố công tử nếu nguyện ý cưới thiếp, không cần Bỉ Võ Chiêu Thân cũng được.

Nhưng mà, Cố Hàn Uyên lại chỉ cho nàng một tiếng hơi lộ vẻ khinh miệt trào phúng, tiện tay lấy Yêu Nguyệt ra làm bia đỡ đạn.

Nếu như Di Hoa Cung Yêu Nguyệt cung chủ đồng ý.

Dương Huệ Lan nghe vậy, mồ hôi lạnh lập tức toát ra.

Nàng điên rồi mới dám tranh với Yêu Nguyệt.

Danh tiếng của Yêu Nguyệt trên giang hồ đâu có tốt đẹp gì.

Lãnh khốc bá đạo, sát nhân như ma.

Nếu biết Dương Huệ Lan định tranh giành nam nhân với nàng ta, không bị giết mới là lạ.

Lá chắn Yêu Nguyệt có hiệu quả hù dọa cực kỳ tốt đối với Dương Huệ Lan.

Sắc mặt vốn đã trắng bệch nay càng trắng hơn.

Trong ánh mắt nàng lộ ra vô số thất lạc và tuyệt vọng.

Đáng thương ngẩng đầu nhìn lại, nàng chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhìn nàng với ánh mắt lạnh nhạt, bất mãn vì nàng dừng động tác.

Dương Huệ Lan trong lòng run lên, cũng không dám lơ là nữa.

Hiện tại nàng cũng không dám nghĩ đến chuyện gả cho Cố Hàn Uyên nữa.

Hơn nữa, ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn nàng rõ ràng khác hẳn với ánh mắt yêu thích khi nhìn Đông Tương Ngọc và Quách Phù Dung, càng khiến nàng khổ sở không thôi.

Trớ trêu thay, nàng vẫn không thể không chịu cái thiệt thòi trước mắt này.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch, nụ cười hài lòng, trong ánh mắt lại có vài phần sâu thẳm.

Hắn chẳng hề để tâm chút nào đến bản thân Dương Huệ Lan.

Cùng lắm thì nàng cũng chỉ là đồ chơi đưa tới cửa mà thôi.

Chương 1255

Cũng chỉ có chính nàng mới có thể ảo tưởng nhiều tương lai tốt đẹp đến vậy.

Đã tự đưa tới cửa thì chẳng có lý do gì lại cố ý đẩy ra.

Huống hồ những dấu vết Đông Tương Ngọc để lại cũng cần có người dọn dẹp một chút chứ.

Lý Đại Chủy nếu biết người yêu mà hắn tâm tâm niệm niệm mong mà không được lại hèn mọn đến thế, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Chuyện đời phần lớn là vậy.

Kẻ khô hạn thì chết khô, kẻ úng ngập thì chết chìm.

Một lát sau.

Dương Huệ Lan bị Cố Hàn Uyên điểm huyệt yết hầu, lòng như tro nguội, âm thầm nuốt xuống quả đắng.

Nhưng mà, câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng phục hồi sinh khí.

Nếu như ngươi giúp ta làm tốt một chuyện, ngược lại ta cũng không phải không thể thu nhận ngươi.

Không muốn cuối cùng tiền mất tật mang, Dương Huệ Lan miễn cưỡng nặn ra một nụ cười hơi gượng gạo.

Nàng khúm núm hỏi: Công tử có gì phân phó.

Nàng bây giờ đã không còn dám vọng tưởng Cố Hàn Uyên cưới nàng làm vợ nữa.

Cố Hàn Uyên chỉ một lời không hợp đã lấy Yêu Nguyệt ra đe dọa nàng, quả thực không phải người nàng có thể mơ ước.

Bây giờ đã chịu thiệt thòi trước mắt, nàng chỉ cầu sự trả giá của mình có thể có thu hoạch.

Dù cho chỉ là giống như Đông Tương Ngọc trở thành ngoại thất bị nuôi ở bên ngoài cũng tốt hơn không thu hoạch được gì.

Nếu là những cô gái khác, với thái độ thờ ơ của Cố Hàn Uyên như vậy, chỉ sợ sớm đã trở mặt.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại nhìn thấu triệt tính cách của Dương Huệ Lan.

Nàng trong tình huống không thể làm gì nhất định sẽ chọn cách dừng tổn thất, chứ không phải lưỡng bại câu thương.

Rất lý trí và sáng suốt.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ta muốn ngươi tiếp tục tổ chức Bỉ Võ Chiêu Thân, đồng thời duy trì nó càng lâu, tuyên truyền càng rộng khắp Đại Khang càng tốt.

Dương Huệ Lan nghe vậy giật mình, chần chờ nói: Nhưng mà công tử chàng không phải không muốn tham gia sao.

Hơn nữa võ công của ta Hành tẩu giang hồ đến nay, Dương Huệ Lan đối với trình độ võ công của mình vẫn còn chút tự mình hiểu rõ.

Tu vi Hậu Thiên Đỉnh Phong ở tuổi nàng kỳ thực tương đối xuất sắc.

Dù sao không phải ai cũng có thể đột phá đến Tiên Thiên trước hai mươi tuổi.

Ở đây, xin tiện tay lấy Tống Thanh Thư, người có tu vi tương tự Dương Huệ Lan ra làm ví dụ.

Hơn nữa, Dương Huệ Lan còn có một bộ Quả phụ đao pháp tàn nhẫn đến nỗi ngay cả chồng mình cũng chém.

Trên đài lôi đài Bỉ Võ Chiêu Thân như vậy, nào có ai lại ra tay tàn độc với vị hôn phu hoặc vị hôn thê tương lai của mình.

Hơn nữa, so với kịch tình không giới hạn tuổi tác.

Ở đây, Dương Huệ Lan vẫn chưa khát khao đến mức ăn bừa, nàng quy định rằng chỉ thanh niên tuấn kiệt dưới ba mươi tuổi mới có thể tham gia Bỉ Võ Chiêu Thân.

Dựa vào sự tàn nhẫn vô tình của Quả phụ đao pháp và việc người khác theo bản năng nương tay, Dương Huệ Lan đến nay vẫn chưa thể gả được mình đi.

Thế nhưng kinh thành không phải là những nơi nhỏ bé mà Dương Huệ Lan đã từng đi qua.

Cao thủ trẻ tuổi tuy không nhiều, nhưng cũng không ít.

Trên thực tế, Dương Huệ Lan chạy đến kinh thành chính là vì muốn gả mình đi càng sớm càng tốt.

Chỉ là không ngờ sẽ gặp phải Cố Hàn Uyên, càng không ngờ sẽ dễ dàng mất trắng mình như vậy.

Cố Hàn Uyên từ trong lòng lấy ra một bản sách mỏng ném cho Dương Huệ Lan.

Ngữ khí u u nói: Cái này cho ngươi, tin tưởng ngươi sẽ không khiến ta thất vọng.

Dứt lời cũng không đợi Dương Huệ Lan đáp lời, liền tự nhiên xoay người rời đi.

Dương Huệ Lan nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, vô thức vuốt cánh môi, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Nàng cúi đầu nhìn về phía sách mỏng trong tay, bốn chữ lớn đập vào mắt khiến nàng giật mình kinh hãi.

Cửu Âm Chân Kinh.

Đại danh lừng lẫy của Cửu Âm Chân Kinh, nàng sao lại không biết.

Nếu là ở bất cứ lúc nào trong quá khứ, nàng đạt được thần công bí tịch như vậy đều sẽ mừng rỡ như điên.

Vậy mà lúc này nàng chỉ cảm nhận được áp lực đập vào mặt.

Nàng xác thực không dám để Cố Hàn Uyên thất vọng.

Dù sao điều đó sẽ liên quan đến tương lai của nàng.

Lòng dạ cao hơn trời, nàng không cam lòng trở lại bình thường.

Càng không cam lòng phải đi tìm kiếm phu quân hợp ý ở nơi xa vời khó kiếm.

Huống hồ, đã chịu thiệt thòi trước mắt trên người Cố Hàn Uyên, nàng đã không còn đường lui.

Nắm chặt bí tịch trong tay, ánh mắt Dương Huệ Lan lóe lên vẻ ngoan lệ.

Nàng cần phải nắm chắc cơ hội này.

Khiến Cố Hàn Uyên từ đây phải nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

Cho dù không thể được Cố Hàn Uyên cưới hỏi đàng hoàng, nàng cũng muốn tranh thủ được mọi địa vị xứng đáng.

Khiến Cố Hàn Uyên sẽ không bao giờ dùng thái độ thờ ơ như vậy đối đãi nàng.

Tâm tính thay đổi khiến Dương Huệ Lan ra tay sẽ càng thêm tàn nhẫn, càng sẽ không qua loa bị người đánh bại.

Mà đây cũng chính là điều Cố Hàn Uyên mong muốn.

Hơn nữa, Cửu Âm Chân Kinh trong tay Dương Huệ Lan cũng không phải là bản Cửu Âm Chân Kinh phổ thông.

Mà là bản cấp tốc mà Chu Chỉ Nhược đã học trong kịch tình.

Bản cấp tốc và phiên bản đơn giản hóa mà Cố Hàn Uyên thỉnh thoảng giao cho nữ nhân của mình tu luyện không phải là một chuyện.

Phiên bản đơn giản hóa đã bỏ đi những nội dung phức tạp, khó học, khó tinh thông trong Cửu Âm Chân Kinh bao la vạn tượng, chỉ chọn lọc giữ lại tinh hoa để học tập.

Còn bản cấp tốc mà Chu Chỉ Nhược đã học trong kịch tình thì đúng như tên gọi.

Sau khi tu luyện thấy hiệu quả nhanh chóng, tức là chiến lực tăng lên rõ rệt.

Trong đó bao hàm rất nhiều chiêu thức thâm độc tàn nhẫn.

Chẳng hạn như Cửu Âm Thần Trảo luyện ra lại biến thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Mặc dù không phải chính tông, và so với cao thủ chân chính vẫn tồn tại chênh lệch cơ bản.

Nhưng trong thời gian ngắn có thể nâng cao đủ để đối phó cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cũng không khó.

Trên thực tế, khi dành cho Dương Huệ Lan bản cấp tốc Cửu Âm Chân Kinh, Cố Hàn Uyên vẫn còn nương tay.

Bằng không, hắn sẽ cho nàng bản Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công nghiền ép tiềm lực và tuổi thọ.

Dù sao, bất kể nói thế nào, Dương Huệ Lan phục thị hắn rất thoải mái.

Còn về việc vì sao Cố Hàn Uyên phải đối đãi Dương Huệ Lan như vậy, tự nhiên không phải vì những nguyên nhân chán ghét nhàm chán.

Mục đích của hắn chỉ là muốn Dương Huệ Lan làm lớn chuyện Bỉ Võ Chiêu Thân.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên cũng sẽ dùng lực lượng trong tay giúp nàng tuyên truyền.

Cho đến khi khắp thành đều biết.

Đồng thời kích thích ý chí chiến đấu của Dương Huệ Lan, không để nàng quá sớm bị người đánh bại.

Cuối cùng dùng điều này để thu hút một người.

Chương 1256

Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu được xem là một trong số ít Hoàng Đế vừa ham chơi vừa thích tham gia náo nhiệt.

Chuyện cải trang vi hành như vậy hắn không làm ít.

Một khi biết được Bỉ Võ Chiêu Thân là một chuyện thú vị như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn đợi trong hoàng cung.

An gia phụ tử chậm chạp không ra tay, ngoại trừ vẫn chưa giải quyết xong phiền toái Quách Cự Hiệp, còn có một nguyên nhân chính là bọn họ vẫn chưa tìm được cớ thích hợp để lừa Chu Hậu Chiếu ra khỏi cung.

Về phần sự kiêng kỵ của bọn họ đối với Cố Hàn Uyên đã sớm vì tình báo mê hoặc của Như Yên mà buông bỏ cảnh giác.

Bọn họ khẳng định Cố Hàn Uyên quả thực bị thương rất nặng, không tạo thành uy hiếp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy ngày nay an gia phụ tử không còn mời Cố Hàn Uyên dự tiệc để thăm dò nữa.

Cố Hàn Uyên từ Như Yên biết được an gia phụ tử sắp sửa ra tay với Quách Cự Hiệp, hơn nữa không còn là loại tấn công thăm dò như lần trước.

Để tránh kéo dài lâu ngày, Cố Hàn Uyên quyết định giúp bọn họ một chút, đưa Chu Hậu Chiếu ra khỏi hoàng cung.

Bây giờ còn có một vấn đề là Chu Hậu Chiếu trong ngày thường dù có cải trang vi hành cũng sẽ mang theo Bảo Long nhất tộc làm hộ vệ.

Cái gọi là Bảo Long nhất tộc là lực lượng hộ vệ hoàng đế, lấy tên Cung, Hỷ, Phát, Tài cùng Thập Nhị Cầm Tinh.

Bởi vì mỗi người am hiểu lĩnh vực khác nhau, có người từ Tiên Thiên đến Đại Tông Sư đều có.

Có Bảo Long nhất tộc thủ hộ, an gia phụ tử muốn bắt Chu Hậu Chiếu cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cố Hàn Uyên đi trên đường phố lặng lẽ suy nghĩ hoàn thiện kế hoạch.

Hiệu quả ám chỉ của Di Hồn Đại Pháp khiến mọi người tự động tránh né hắn.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, từ một y quán bên đường đột nhiên truyền đến tiếng leng keng hỗn loạn.

Dường như có người đang đập nồi niêu xoong chảo bên trong.

Kèm theo là giọng một nam tử cầu xin tha thứ lại hơi lanh lảnh.

Nương tử nàng tin ta, ta thật sự chỉ đi khám bệnh cho bệnh nhân.

Phấn son này ta cũng không biết sao lại dính vào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bảng hiệu y quán viết bốn chữ lớn Phụ khoa thánh thủ.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, khóe miệng hắn nở một nụ cười vi diệu.

Thật đúng là muốn gì được nấy.

Cố Hàn Uyên ung dung bước vào y quán.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến ánh mắt hắn càng thêm cổ quái vài phần.

Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài nghe tiếng động, nhất định sẽ cho rằng đó là người vợ đanh đá đang tức giận vì chồng ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nhưng mà tình hình thực tế lại khác xa so với dự đoán.

Chỉ thấy một mỹ phụ dung mạo xinh đẹp, phong vận mười phần đang trói một người đàn ông lên ghế dài.

Mặt nàng tràn đầy nụ cười kiều mị hơi lộ vẻ kích động, đồng thời hùng hồn nói: Ta đâu có tin chàng biện bạch, trừ phi để thiếp kiểm tra một chút.

Còn về việc kiểm tra cái gì, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của người đàn ông và y phục bị cởi một nửa trên người hắn sẽ biết.

So với cãi vã, thì đây càng giống như vợ chồng ve vãn nhau.

Hiển nhiên người phụ nữ chỉ đang tìm một lý do để thêm gia vị cho cuộc sống vợ chồng.

Ngay cả việc son phấn dính vào y phục cũng là một trò tự biên tự diễn của nàng.

Tình cảm hai vợ chồng ngược lại khá ân ái.

Người đàn ông nhìn thấu tâm tư của vợ nên hết sức phối hợp cầu xin tha thứ.

Bất quá, trong mắt hắn lại có chút uể oải và chống cự mơ hồ, không yên lòng.

Điều này cũng có thể hiểu được.

Người phụ nữ trông chừng ba mươi tuổi, mày mắt quyến rũ, đang tuổi ham vui.

Mà người đàn ông thì lại có vẻ hơi gầy yếu.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể nhận ra người đàn ông không phải vì thân thể uể oải mà chống cự.

Ngược lại, càng giống như là trong lòng có chuyện nên không thiết tha đáp lại.

Hơn nữa ban ngày mà cũng không đóng cửa.

Không biết là do làm ăn quá kém, hay là sơ ý sơ suất.

Nói chung, khi Cố Hàn Uyên ho nhẹ một tiếng để gây sự chú ý.

Người phụ nữ đã không kiềm chế được mà lộ ra bờ vai trắng nõn trơn nhẵn.

Ngược lại, Cố Hàn Uyên đã được một bữa no mắt.

Hai người bị tiếng ho nhẹ đánh thức, nhìn về phía Cố Hàn Uyên với nụ cười trêu tức.

Ai nha.

Người phụ nữ kinh hô một tiếng, mặt nàng nhất thời đỏ bừng.

Nàng vội vàng kéo y phục che lại, vội vàng chạy trốn.

Cố Hàn Uyên không để ý đến người phụ nữ bạo dạn kia, hắn đi tới bên cạnh người đàn ông, buồn cười nói: Đại phu ngược lại rất biết cách vui đùa.

Chỉ là ban ngày thì vẫn nên đóng cửa lại sẽ tốt hơn.

Người đàn ông lúng túng cười khan một tiếng, ngượng ngùng nói: Khiến công tử chê cười.

Cũng xin công tử giúp ta cởi trói.

Người phụ nữ chạy đi phía trước đã quên giúp hắn cởi trói.

Sở dĩ lúc này người đàn ông vẫn còn bị trói trên ghế dài.

Hắn chỉ có thể thỉnh cầu Cố Hàn Uyên giúp một tay.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười.

Theo tay vung lên, một đạo kiếm khí bắn ra, cắt đứt sợi dây trói người đàn ông.

Kiếm khí.

Người đàn ông giật mình.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên với ánh mắt dò xét.

Chờ hắn thấy rõ dung mạo Cố Hàn Uyên, ánh mắt càng thêm kinh ngạc.

Hắn không quá chắc chắn hỏi: Xin hỏi, có phải Cố công tử.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Chính là Cố mỗ.

Đại phu quả nhiên có hảo nhãn lực.

Danh tiếng của Cố Hàn Uyên tuy rất cao.

Thế nhưng, người thật sự có thể thoáng nhìn đã nhận ra hắn thì không nhiều lắm.

Hoặc là đệ tử môn phái giang hồ, hoặc là người của một thế lực nào đó.

Người đàn ông nhìn qua không biết võ công, hiển nhiên là người sau.

Cố Hàn Uyên cười như không cười bổ sung một câu: Không hổ là Đại Nội Mật Thám của Bảo Long nhất tộc.

Người đàn ông chính là Phát trong Cung, Hỷ, Phát, Tài của Bảo Long nhất tộc, hiệu là Linh Linh Phát.

Cố Hàn Uyên vốn là người thu hút vô số ánh mắt.

Chu Hậu Chiếu gần đây cũng không thiếu quan tâm Cố Hàn Uyên.

Thân là Đại Nội Mật Thám, Linh Linh Phát thoáng nhìn đã nhận ra hắn thì cũng không có gì lạ.

Linh Linh Phát đầu tiên hơi khẩn trương nhìn về phía hậu viện.

Thấy vợ mình quả thực đã vì kinh hãi mà trốn vào hậu viện, hắn nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1257

Linh Linh Phát khẩn trương như vậy là vì hắn chưa bao giờ nói với vợ mình về thân phận Bảo Long nhất tộc và Đại Nội Mật Thám.

Vô luận là Bảo Long nhất tộc hay Đại Nội Mật Thám, đều không phải người bình thường có thể tìm hiểu.

Linh Linh Phát cố gắng giữ bí mật cũng là vì nghĩ cho sự an toàn của vợ.

Đương nhiên, đó là đối với người thường.

Với địa vị của Cố Hàn Uyên, việc biết thân phận của hắn lại không quá bất thường.

Linh Linh Phát thấy Cố Hàn Uyên trực tiếp vạch trần thân phận của hắn, cũng không biện bạch, chỉ là sau khi mặc quần áo xong, thấp giọng thỉnh cầu: Phu nhân còn không biết thân phận của ta, cũng xin Cố công tử giữ bí mật cho ta.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên gật đầu đồng ý, trong lòng nhẹ nhõm.

Hắn cười nói: Cố công tử cứ gọi ta A Phát là được.

Không biết Cố công tử tìm ta có chuyện gì.

Đúng là không có việc gì không lên điện Tam Bảo.

Cố Hàn Uyên đột nhiên tìm tới cửa, chắc không phải là để thăm quan học hỏi cuộc sống vợ chồng của hắn và vợ chứ.

Còn về việc tìm hắn khám bệnh thì càng không thể.

Dù sao hắn là một phụ khoa Đại phu.

Có lẽ Cố Hàn Uyên là vì hồng nhan tri kỷ của mình mà tìm đại phu khám bệnh.

Phụ khoa Đại phu như hắn ở kinh thành cũng có chút danh tiếng.

Linh Linh Phát trong lòng suy nghĩ miên man.

Cố Hàn Uyên không để Linh Linh Phát tiếp tục đoán mò, nhẹ cười nói: Cố mỗ nghe nói A Phát ngươi là một Đại Phát Minh Gia, nên muốn tìm hiểu một chút.

Lời này của Cố Hàn Uyên mặc dù là mượn cớ, nhưng quả thực có vài phần hiếu kỳ.

Trong kịch tình, Linh Linh Phát không biết võ công nhưng lại dựa vào những phát minh của hắn mà nổi danh lẫy lừng.

Đương nhiên, bây giờ còn chưa đến thời gian tuyến trong kịch tình.

Các phát minh của Linh Linh Phát vẫn bị Hoàng Đế và mọi người ghét bỏ.

Vì vậy, hắn ngượng ngùng nói: Cố công tử quá khen.

Ta đây nào phải là nhà phát minh gì, không gây phiền phức đã là may rồi.

Ánh mắt hắn rất cô đơn.

Dù sao, những phát minh mình khổ cực nghiên cứu ra không ngừng bị phủ định, ghét bỏ vì các loại sai lầm.

Gần đây ngay cả kinh phí nghiên cứu cũng vì tài chính triều đình ngày càng eo hẹp mà bị cắt đứt.

Chỉ dựa vào tiền kiếm được từ nghề y thì không thể gánh nổi các nghiên cứu của hắn.

Vì vậy khó tránh khỏi tâm tình u uất.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không có tâm tình đáp lại vợ.

Đương nhiên, nếu cứ mặc kệ thì Linh Linh Phát cũng sẽ vì được người vợ hiền lành ôn nhu động viên mà một lần nữa vực dậy.

Bất quá, Cố Hàn Uyên cũng không phải đến xem Linh Linh Phát và vợ ân ái như thế nào.

Hắn nhẹ cười nói: Theo Cố mỗ biết, A Phát ngươi có nghiên cứu sâu về hỏa khí, không biết có thật không.

Súng ống.

Linh Linh Phát nghe vậy ngẩn người.

Hắn hơi chần chờ, đáp: Quả thật có chút nghiên cứu.

Hắn chần chờ là vì triều đình quản chế hỏa khí rất nghiêm ngặt.

Nghe Cố Hàn Uyên đột nhiên nhắc đến hỏa khí, hắn khó tránh khỏi có chút nghi ngờ dụng ý của đối phương.

Cố Hàn Uyên nhìn ra Linh Linh Phát hoài nghi, trầm giọng giải thích: Vụ án Bộ Thần vẫn còn tồn tại điểm đáng ngờ.

Uy lực của Thiên Cương ngũ lôi quả thực rất lớn, nhưng chưa chắc đã giết chết được Bộ Thần.

Sở dĩ Cố mỗ muốn mời A Phát ngươi hỗ trợ phục chế một khẩu Thiên Cương ngũ lôi, làm vài thí nghiệm.

Linh Linh Phát nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn hơi bội phục nói: Nguyên lai Cố công tử là vì Gia Cát Thần Hầu rửa sạch hiềm nghi.

Đúng vậy.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu.

Bất quá, đây chỉ là lý do bề ngoài mà thôi.

Hắn ước gì Gia Cát Chính Ngã bị giam đến già chết.

Linh Linh Phát cau mày trầm ngâm nói: Thiên Cương ngũ lôi phục chế ngược lại không phải không làm được, chỉ là Kỳ thực, Linh Linh Phát trước đó hoàn toàn là khiêm tốn.

Nghiên cứu của hắn về hỏa khí hoàn toàn vượt xa Công Bộ của triều đình.

Chỉ là vì vấn đề chất liệu nên cuối cùng mới xuất hiện các loại sự cố bất ngờ.

Do đó bị Chu Hậu Chiếu ghét bỏ.

Trên thực tế, tài nghệ của hắn rất cao, ngay cả vũ khí thành danh của Gia Cát Chính Ngã là Thiên Cương ngũ lôi cũng có thể phục chế.

Linh Linh Phát ngượng ngùng nói: Nhưng là bây giờ không có đủ tài chính.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Tiền không phải là vấn đề.

Sau đó Linh Linh Phát đã bị kim quang chói mắt trước mắt.

Cố Hàn Uyên mượn cơ hội kinh phí nghiên cứu của Linh Linh Phát bị cắt, trở thành kim chủ của hắn.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở việc phục chế Thiên Cương ngũ lôi.

Linh Linh Phát, người từng bị nghi ngờ, lần đầu tiên gặp được người coi trọng phát minh của hắn như vậy, thậm chí nguyện ý bỏ tiền cung cấp cho việc nghiên cứu.

Nhất thời, hắn coi Cố Hàn Uyên là tri kỷ.

Hắn rất đỗi kiêu ngạo dẫn Cố Hàn Uyên đi thăm xưởng và kho phát minh của mình.

Cố Hàn Uyên nghe Linh Linh Phát đắc ý giới thiệu về phát minh của mình, ánh mắt có chút cổ quái.

Phát minh của Linh Linh Phát rất sáng tạo, cũng rất thú vị.

Nhưng đại đa số đều có thể phân loại là những thứ nhìn qua có thể dùng, thực chất lại là những thứ vô dụng.

Chẳng trách Chu Hậu Chiếu ghét bỏ Linh Linh Phát như vậy.

Chỉ có thể nói suy nghĩ của hắn quá mức bay bổng, người bình thường quả thực rất khó theo kịp.

Cố Hàn Uyên lúc này thuận tay cầm lấy một hộp gỗ, mở ra.

Chỉ thấy bên trong đặt một khối sắt hình tròn có khắc chữ Âm.

Lật lại, mặt còn lại có khắc chữ Dương.

Đó là một cặp nam châm sắt cực mạnh ta chế luyện, nửa còn lại ở đằng kia.

Linh Linh Phát tiện miệng giải thích.

Quả nhiên, trên bàn gần cửa ra vào xa xa có một khối sắt hình tròn kích thước tương tự đang rung lên chực bay tới.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên lúc này nhắm đúng góc độ, là có thể hút nó lại đây.

Cặp nam châm sắt cực mạnh này trong kịch tình đã tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Nó được coi là một trong số ít phát minh tương đối hữu dụng của Linh Linh Phát.

Đương nhiên, loại vật này đối với Cố Hàn Uyên ý nghĩa cũng không lớn.

Cầm Long Công không mạnh bằng cặp nam châm sắt này thì còn dùng được gì.

Nhưng mà, Cố Hàn Uyên hết lần này tới lần khác lại có vẻ rất hứng thú.

Linh Linh Phát thấy thế cười đề nghị: Cố công tử có thể thử hút khối kia ở đằng xa lại đây.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, ngữ khí hơi vi diệu, khẽ cười nói: Ồ.

Ta đây thử xem.

Dứt lời liền thử điều chỉnh góc độ cặp nam châm sắt cực mạnh trong tay.

Đúng lúc này, một thân ảnh yểu điệu thướt tha đi vào cửa.

Tướng công, thời gian không còn sớm, chàng có muốn thiếp nấu một tô mì cho chàng ăn không.

Giọng nói mềm mại uyển chuyển ấy chính là của Lưu thị, vợ của Linh Linh Phát, người trước đó vì bị phá hỏng chuyện tốt, xấu hổ mà chạy trốn vào hậu viện.

Lưu thị mất một lúc lâu mới bình phục được tâm tình xấu hổ.

Bình tĩnh lại, nàng nhất thời cảm thấy ngạc nhiên về Cố Hàn Uyên.

Nàng vừa hiếu kỳ mục đích Cố Hàn Uyên tìm đến phụ khoa Đại phu Linh Linh Phát, lại vừa hiếu kỳ Cố Hàn Uyên có thân phận gì.

Dù chỉ là nhìn thoáng qua, nàng cũng đã khắc sâu ấn tượng với vẻ phong thần tuấn tú của Cố Hàn Uyên.

Kết quả nàng đi đến đại sảnh y quán lại không thấy hai người.

Chương 1258

Nhất thời liền cho rằng Cố Hàn Uyên đã rời đi.

Lưu thị vừa cảm thấy tiếc nuối, đồng thời không thể làm gì khác hơn là đi tìm Linh Linh Phát.

Theo thói quen của Linh Linh Phát, nếu không ở đại sảnh y quán thì chính là ở xưởng và kho phát minh của hắn.

Lưu thị trực tiếp một mạch tìm tới.

Nghe trộm được tiếng động trong kho phát minh sau đó càng khẳng định Linh Linh Phát quả nhiên ở bên trong.

Lưu thị chứng kiến Cố Hàn Uyên cũng ở đó, hơi kinh ngạc nói: Công tử chàng cũng ở đây.

Nàng không thể không cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Linh Linh Phát sẽ không tùy tiện cho phép người khác vào kho.

Ngay cả nàng muốn vào quét tước cũng phải có Linh Linh Phát đồng ý và đi cùng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại được Linh Linh Phát mời vào.

Đang lúc Lưu thị càng lúc càng tò mò về thân phận Cố Hàn Uyên, phía sau bỗng nhiên truyền đến một lực đẩy cực lớn.

Khiến nàng mặt mày hoảng sợ, bổ nhào về phía Cố Hàn Uyên.

Nguyên lai, ngay sau khi nàng vào cửa, Cố Hàn Uyên đã điều chỉnh xong góc độ cặp nam châm sắt cực mạnh trong tay.

Nhất thời, hắn hút khối nam châm sắt còn lại ở trước cửa lại.

Đồng thời, do Lưu thị vừa lúc che mất đường đi, lực hút của hai khối nam châm sắt cực mạnh xuyên qua nàng truyền lại cho nhau, khiến nàng bị nam châm sắt đẩy mà bổ nhào về phía Cố Hàn Uyên.

Phu nhân cẩn thận.

Cố Hàn Uyên bỏ khối nam châm sắt trong tay xuống, một tay ôm lấy Lưu thị đang kêu sợ hãi vào lòng, tránh cho nàng trực tiếp bị cặp nam châm sắt cực mạnh kéo ngã xuống đất.

Lưu thị vẫn chưa hết sợ hãi, kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đang ôm lấy mình, nhất thời lại có vài phần thất thần.

Ở khoảng cách gần như vậy chứng kiến dung mạo tuấn mỹ có hại cho sức khỏe thể chất và tinh thần của Cố Hàn Uyên, không mấy nữ tử nào có thể không thất thần hoảng hốt.

Ngay cả Lưu thị, dù đã kết hôn với Linh Linh Phát nhiều năm và tình cảm vợ chồng ân ái, cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Thế cho nên trong lòng nàng không khỏi phát sinh một tiếng cảm khái: Vị công tử này thật là tài tình biết bao.

Chẳng biết đã mê đảo bao nhiêu tiểu cô nương, tiểu tức phụ rồi.

Nàng cũng đã quên mất mình cũng thuộc phạm trù tiểu tức phụ.

Lúc này Linh Linh Phát lo lắng kêu gọi mới chậm rãi tới nơi.

Nương tử nàng không sao chứ.

Lúc này Linh Linh Phát vẫn còn ở bên cạnh, Cố Hàn Uyên cũng không tiện ôm lâu.

Khi Lưu thị còn chưa phản ứng lại, hắn đã giả vờ lạnh nhạt đặt nàng xuống.

Nghe thấy Linh Linh Phát kêu gọi, Lưu thị rốt cuộc tỉnh hồn lại, lúng túng giơ tay gỡ mấy sợi tóc rối bên thái dương.

Nàng ôn nhu đáp: Ta không sao, may mà vị công tử này kịp thời đỡ lấy thiếp.

Cố Hàn Uyên lúc này khom lưng nhặt lên hai khối nam châm sắt cực mạnh đã dính vào nhau.

Vẻ mặt bất đắc dĩ khẽ thở dài: Thứ này vẫn còn có chút tính nguy hiểm, phải cất giữ cẩn thận mới phải.

Linh Linh Phát rất lúng túng nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử đã cứu nương tử nhà ta.

Sau này ta sẽ chú ý.

Dứt lời liền luống cuống tay chân thu dọn những phát minh đang tán loạn trên mặt đất.

Vừa rồi quả thực rất nguy hiểm.

Nếu Cố Hàn Uyên không kịp thời ôm lấy Lưu thị, nàng hoặc sẽ bị cặp nam châm sắt cực mạnh kéo té ngã nặng nề.

Hoặc sẽ bị hai khối nam châm sắt đánh vào bụng và lưng.

Với thân thể gầy yếu, không biết võ công của Lưu thị, bị đánh như vậy chắc chắn sẽ trọng thương.

Nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy, cho dù Cố Hàn Uyên vừa rồi có ôm lấy Lưu thị, thân là chồng, Linh Linh Phát cũng không hề có chút nghi ngờ ý đồ của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng, là người trực tiếp trải qua sự việc, Lưu thị lại hơi nhíu mày.

Nàng mím chặt môi mỏng, nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nhàn nhạt.

Nàng không biết mình có phải ảo giác không.

Luôn cảm thấy đang bị Cố Hàn Uyên ôm lấy thì dường như bị thừa dịp loạn mà bóp một cái.

Bất quá, khi đó vì quá mức kinh hoảng, thời gian lại ngắn ngủi, nên nàng không thể nào xác định được.

Thế nhưng cảm giác mơ hồ còn lưu lại ở nơi mẫn cảm lại khiến nàng trong lòng nghi ngờ.

Bất quá, sự hồ nghi của nàng ngay lập tức được giải thích.

Đồng thời, mặt nàng cũng trong nháy mắt đỏ bừng.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên giơ tay lên, đặt một cách ngả ngớn lên chóp mũi khẽ ngửi một cái.

Khóe miệng hắn treo lên một nụ cười hài hước, tựa như đang thưởng thức lại xúc cảm mềm mại và mùi thơm ấy.

Hắn đang đùa giỡn thiếp ư.

Ý niệm đó chợt hiện lên trong lòng Lưu thị, nàng nhất thời cảm thấy một trận xấu hổ và giận dữ.

Trớ trêu thay, nàng còn khó mà nói ra thành lời.

Dù sao Cố Hàn Uyên vừa rồi là đang cứu nàng, cho dù nàng mở miệng chỉ trích, cũng có thể nói là dưới tình thế cấp bách vô ý đụng chạm.

Kể từ đó, Linh Linh Phát cũng không tiện đứng ra đòi công đạo cho nàng.

Ngược lại dễ dàng vì vậy mà kết thành thù hận.

Chỉ cần thấy được khí độ của Cố Hàn Uyên, liền biết hắn không phải nhân vật đơn giản.

Lưu thị nào dám gây phiền phức cho Linh Linh Phát.

Cố Hàn Uyên thấy Lưu thị nén giận, khóe miệng hắn càng lộ vẻ vui thích vài phần.

Lúc này Linh Linh Phát đã miễn cưỡng thu thập xong kho phát minh, xoa mồ hôi trán đi trở về.

Hắn nhiệt tình nói: Cố công tử, bằng không cứ ở lại ăn cơm rau dưa đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhìn về phía Lưu thị, ý tứ hàm xúc không hiểu nói: Phu nhân có thể tự mình xuống bếp nấu cho ta ăn không.

Lưu thị tuy không nghe ra Cố Hàn Uyên đang dùng lời lẽ thô tục trêu ghẹo nàng, nhưng trực giác cảm nhận được ác ý ẩn chứa bên trong.

Nàng muốn cự tuyệt, thế nhưng không thể chịu nổi sự nhiệt tình của Linh Linh Phát.

Dù sao Cố Hàn Uyên hôm nay chính là kim chủ chống lưng cho hắn nghiên cứu phát minh.

Lưu thị đành bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi nấu mì cho hai người.

Nhìn thấy phản ứng yếu đuối của Lưu thị, trong mắt Cố Hàn Uyên lại mơ hồ hiện lên một tia vui mừng.

Sau đó, Cố Hàn Uyên thưởng thức món mì của Lưu thị, hương vị xác thực không tồi.

Nghiêm chỉnh mà nói, thậm chí không thua gì món Điền Thanh Đồng làm sau khi Khai Khiếu.

Hơn nữa, món mì có một mùi vị gia đình nồng đậm.

Thảo nào nàng luôn dùng phương thức này để Linh Linh Phát có thể bình tĩnh lại khi hắn đang vội vàng.

Cố Hàn Uyên không khỏi thở dài nói: Tay nghề của phu nhân quả nhiên rất tốt, A Phát huynh cưới được một vị hiền huệ thê tử rồi.

Linh Linh Phát nghe vậy rất đắc ý, cười nói: Có thể lấy được nương tử đúng là phúc khí của ta.

Dừng một chút, hắn nheo mắt cười đùa nói: Ngược lại là Cố công tử hồng nhan tri kỷ vô số, làm người ta tiện diễm.

Linh Linh Phát hoàn toàn không có khí tràng của Bảo Long nhất tộc hay Đại Nội Mật Thám.

Khí chất của hắn toát ra sự gần gũi, dân dã.

Hơn nữa, tuy hắn rất yêu Lưu thị và rất trung trinh, nhưng lại cực kỳ thích khoe khoang.

Các loại lời lẽ khêu gợi há miệng là nói ra.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng phải bật cười vì không nói nên lời.

Nếu không phải Linh Linh Phát can hệ trọng đại, hắn ngược lại là tương đối cam tâm tình nguyện kết giao với một người bạn như vậy.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Đáng tiếc trong quá khứ không ai có thể chân chính chứng kiến tài hoa phát minh của A Phát huynh, đến nay có tài nhưng không gặp thời.

Bằng không cũng sớm nên công thành danh toại rồi.

Linh Linh Phát nghe vậy cũng có chút ưu sầu trong lòng.

Dù sao cảm giác bị người xem thường và khinh bỉ cũng không dễ chịu gì.

Chương 1259

Hơn nữa, rõ ràng thân là Bảo Long nhất tộc, lại bị Hoàng Đế ghét bỏ, càng dễ khiến tâm trạng tích tụ.

Nếu là người bình thường gặp phải tình cảnh như vậy, chỉ sợ sớm đã mục nát.

Cũng chính là Lưu thị đã dành cho hắn rất nhiều sự ủng hộ, mới giúp hắn đến nay không bị sa đọa.

Trong đầu Linh Linh Phát hiện lên những hình ảnh Lưu thị ngày xưa động viên hắn, trong lòng hơi ấm áp.

Hắn hoan hỷ cười nói: Bây giờ có Cố công tử ủng hộ, rất nhiều nghiên cứu ngày xưa không thể thực hiện, cũng có thể được tiến hành.

Thiên phú và tài hoa phát minh của Linh Linh Phát là không thể nghi ngờ.

Chỉ là tư tưởng của hắn quá siêu việt, bị hạn chế bởi vật liệu và tài chính, mới luôn khiến các sản phẩm phát minh ra chỉ ở mức tạm được.

Chính vì vậy, hắn lại càng thêm cảm kích Cố Hàn Uyên, người đã bỏ vốn lớn ủng hộ hắn.

Lưu thị nhìn lấy hai người kẻ tung người hứng, rốt cuộc hiểu rõ vì sao Linh Linh Phát lại coi trọng Cố Hàn Uyên đến vậy.

Thế nhưng trong lòng nàng lại càng sầu lo hơn nhiều.

Dù sao cứ như vậy, nàng càng không thể đem chuyện Cố Hàn Uyên âm thầm trêu ghẹo nàng báo cho Linh Linh Phát.

Trong sự trầm mặc của Lưu thị, Cố Hàn Uyên và Linh Linh Phát vẫn tiếp tục khen ngợi lẫn nhau, bữa cơm đạm bạc này ăn rất hài hòa và vui vẻ.

Cố Hàn Uyên đang chuẩn bị đứng dậy cáo từ, thì bên ngoài Y Quán bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu.

Linh Linh Phát có chút khó xử hỏi: Y Quán có bệnh nhân, có nên để ta đi đuổi họ đi không.

Linh Linh Phát là Đại Phu phụ khoa, hơn nữa lại là nam tử.

Ở thời đại thủ cựu này là cực kỳ không được ưa thích.

Mặc dù y thuật phụ khoa không tồi, danh tiếng cũng tốt, nhưng trong ngày thường việc làm ăn cũng không nhiều.

Tuy rằng bây giờ có Cố Hàn Uyên chống lưng, không thiếu tài chính, thế nhưng vô cớ đuổi bệnh nhân đi thì dù sao cũng có chút không tốt.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, ôn hòa mỉm cười nói: Không ngại, A Phát cứ đi đi.

Linh Linh Phát nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lo lắng nhất chính là Cố Hàn Uyên sẽ cảm thấy mình chậm trễ.

Trong lòng cảm kích Cố Hàn Uyên thiện giải nhân ý, áy náy nói: Cố công tử ngồi một chút.

Ta đi một lát sẽ trở lại.

Dứt lời liền đứng dậy rời chỗ ngồi, đi trước tiền viện Y Quán.

Đôi mắt đẹp của Lưu thị trợn lớn, kinh ngạc nhìn lấy bóng lưng Linh Linh Phát rời đi, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

Có lòng muốn mở miệng giữ lại, nhưng Linh Linh Phát lại vì lo lắng kéo dài lâu quá mà bước nhanh rời đi, trong nháy mắt đã mất dạng.

Lưu thị nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang cười chúm chím nơi khóe miệng, càng thêm tâm hoảng ý loạn.

Làm sao lại biến thành nàng và Cố Hàn Uyên ở chung một mình thế này.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên làm gì nàng thì biết làm sao bây giờ.

Hết lần này đến lần khác, đúng là muốn gì được nấy.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên trong ánh mắt kinh ngạc của nàng chậm rãi tiến lên, ngả ngớn dùng Sơn Hà Phiến trong tay nâng lên cằm bóng loáng của nàng, để lộ ra chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Phu nhân vừa rồi vì sao không nói được một lời.

Động tác trêu ghẹo trực tiếp như vậy khiến sắc mặt Lưu thị đỏ bừng, trong lòng lại càng thêm hoảng loạn.

Nàng vừa rồi có thể nói cái gì chứ.

Nói nàng trước đây ở nhà kho phát minh bị Cố Hàn Uyên trêu ghẹo.

Như vậy không chỉ sẽ làm hại Linh Linh Phát mất đi sự ủng hộ tài chính cho nghiên cứu của hắn, mà còn có thể đắc tội Cố Hàn Uyên.

Luôn luôn lấy phu là trời, nàng thực sự không làm được loại chuyện tổn hại lợi ích của Linh Linh Phát này.

Mặc dù là nàng chịu chút thiệt thòi, bị điều vai diễn, nhưng mà cục diện như bây giờ cũng làm nàng càng thêm khó xử.

Chỉ có thể giả vờ hung ác trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, lạnh giọng nói: Cố công tử xin tự trọng.

Tự trọng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, dứt khoát lấn vào Lưu thị, tiện tay ôm lấy vòng eo mềm mại tinh tế của nàng.

Lưu thị nào nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại càng gan lớn như thế.

Trong tình huống Linh Linh Phát không biết lúc nào sẽ trở về lại trực tiếp ôm eo nàng.

Chẳng lẽ hắn không sợ Linh Linh Phát vừa lúc bắt gặp sao.

Cố Hàn Uyên thật đúng là không sợ.

Dưới tình huống này đương nhiên là cảm giác lực toàn bộ khai hỏa.

Đối với động tĩnh của Linh Linh Phát ở Y Quán hắn nhất thanh nhị sở.

Tựa như đã có một bệnh nhân tương đối khó dây dưa.

Vì vậy Linh Linh Phát trong thời gian ngắn chắc là không về được.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên mới thoải mái đùa giỡn với Lưu thị.

Không hổ là thiếu phụ thành thục, vòng eo mềm mại tinh tế kia xúc cảm cực tốt.

Lưu thị muốn giãy giụa, thế nhưng cánh tay Cố Hàn Uyên lại tựa như vòng sắt ôm chặt lấy vòng eo nàng.

Thấy giãy giụa không được, nàng chỉ có thể nỗ lực dùng lời lẽ thuyết phục Cố Hàn Uyên đừng quá phận.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, nói: Cố công tử, A Phát huynh xem ngươi là bằng hữu, ngươi lại đối xử với thê tử của hắn như thế, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao.

A Phát huynh quả thật không tệ, nhưng không đủ để tại hạ đối với phu nhân xinh đẹp thờ ơ a.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Một bộ dáng như đổ lỗi lên người Lưu thị, đều do mị lực của nàng quá lớn.

Lưu thị nghe lời khen ngợi trực tiếp như vậy không khỏi ngẩn ra.

Trong lòng lại vô hình có chút tim đập rộn lên.

Nhưng cái này thật không thể trách nàng.

Dù sao một công tử trẻ tuổi anh tuấn như vậy mà minh xác biểu đạt hảo cảm, chỉ cần là nữ nhân đều sẽ nảy sinh chút hư vinh tâm.

Nhưng là nàng hiện tại đã là thê tử của Linh Linh Phát, không thể có lỗi với trượng phu của mình.

Vì vậy nàng hít một hơi thật sâu, dự định hô lớn tiếng để Linh Linh Phát quay về.

Nàng không tính nói thẳng mình bị Cố Hàn Uyên trêu ghẹo, như vậy sẽ không vạch mặt.

Mà Linh Linh Phát sau khi trở về, Cố Hàn Uyên cũng không cách nào đùa giỡn nàng như vậy.

Nhưng mà tiếng hét lớn của Lưu thị còn chưa kịp phát ra, liền không tự chủ trợn to đôi mắt đẹp.

Hơi thở nóng bỏng đầy tính xâm lược kia khiến thân thể mềm mại của nàng nhũn ra, lộ ra một tia yêu kiều.

Hết lần này đến lần khác lúc này Cố Hàn Uyên còn cố ý tiến đến bên tai nàng trêu tức nói: Phu nhân, ngươi cũng không muốn A Phát mất đi tiền bạc ủng hộ nghiên cứu của hắn chứ.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy bóng lưng Lưu thị chạy trối chết, khóe môi nhếch lên độ cong vui thích.

Khó có được trọng thao cựu nghiệp một lần, ngược lại là không chút nào mới lạ.

Gặp mặt mỹ nhân thê yếu đuối có thể bắt nạt, luôn khiến người ta không nhịn được muốn cưỡng bức, hiếp bức một phen.

Di.

Nương tử của ta đâu.

Rốt cuộc thoát khỏi bệnh nhân khó chơi, Linh Linh Phát trở về không thấy Lưu thị đâu, kinh ngạc hỏi.

Hắn trong lúc nhất thời trong lòng rất là không có ý tứ.

Dù sao đã để Cố Hàn Uyên đợi lâu như vậy, khó tránh khỏi quá thiếu lễ.

Nhưng đây quả thật là không thể trách hắn.

Chỉ vì nam tử làm Đại Phu phụ khoa loại nghề nghiệp này xác thực rất dễ dàng khiến người hiểu lầm.

Lại thêm hắn tuy gầy yếu đi chút, nhưng cũng coi như đoan chính tướng mạo, khó tránh khỏi sẽ không cẩn thận rước lấy một ít ong bướm.

Nếu không phải hắn trong xương đối với thê tử cực kỳ chuyên nhất, chỉ sợ sớm đã ong bướm.

Mà hắn nguyên bản cũng là nghĩ có thân là nữ chủ nhân Lưu thị tạm bồi, không đến mức quá thiếu lễ.

Chương 1260

Kết quả trở về lại không thấy thê tử, tự nhiên sẽ có chút xấu hổ.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng giải thích: Tôn Phu Nhân trước đây chịu quá nhiều kinh hách, thân thể có chút không khỏe, đang cần nhiều tĩnh dưỡng mới phải.

A Phát quay đầu nhớ kỹ cho Tôn Phu Nhân kê chút thuốc an thần đi.

Trước đây hung hăng chiếm tiện nghi của thê tử người ta, lúc này lại là một bộ tao nhã lễ độ nhân mô cẩu dạng.

Khi Cố Hàn Uyên đoan chính thái độ, cho dù ai cũng sẽ cho rằng hắn là chính nhân quân tử.

Thế cho nên Linh Linh Phát nửa điểm hoài nghi ý tưởng đều không có.

Ngược lại áy náy cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử thông cảm.

Cố Hàn Uyên xác thực hẳn là thông cảm một ít, cho Lưu thị một cái cớ tạm thời đối phó Linh Linh Phát.

Sau đó Cố Hàn Uyên vẫn chưa ở lâu, rất nhanh cáo từ rời đi.

Mà Linh Linh Phát trở lại phòng ngủ, chỉ thấy màn che giường đã hạ xuống, che kín bóng người bên trong.

Linh Linh Phát lo âu hỏi: Nương tử ngươi không sao chứ.

Không có việc gì, ta thân thể khó chịu, muốn nghỉ ngơi thật khỏe một chút.

Thanh âm Lưu thị xuyên thấu qua màn che truyền ra.

Linh Linh Phát nghe vậy quan tâm nói: Vậy nương tử ngươi nghỉ ngơi thật tốt, ta đi cấp ngươi sắc thuốc an thần.

Dứt lời liền muốn rời đi bốc thuốc.

Bỗng nhiên bước chân dừng lại, kỳ quái hỏi: Nương tử thanh âm của ngươi làm sao vậy.

Thanh âm Lưu thị quả thật có chút kỳ quái.

Giống như là bị đè nén tiếng nức nở.

Có thể là đêm qua nhiễm chút phong hàn.

Lưu thị lần này tiếng đáp lại ngược lại là bình thường hơn nhiều, chỉ là có thêm chút khàn khàn.

Linh Linh Phát nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều, nói: Ta đây lại lấy chút thuốc trị gió rét tốt rồi, nương tử nghỉ ngơi thật tốt.

Ân.

Nghe được Lưu thị tiếng đáp lại nhu nhược, Linh Linh Phát lúc này mới xoay người rời đi.

Lúc này bên trong màn che giường, Lưu thị đang yên lặng rơi lệ.

Trong lòng nàng vừa thẹn vừa mắc cỡ vừa thống khổ.

Tràn đầy áy náy đối với chồng mình.

Tuy là bởi vì thời gian ngắn ngủi duyên cớ vẫn chưa sản sinh hậu quả không thể vãn hồi, nhưng là lại cũng bị Cố Hàn Uyên thưởng thức toàn bộ.

Vạt áo xốc xếch cùng làn váy đầy nếp nhăn đều là chứng cứ phạm tội.

Nếu như ngay từ đầu nàng còn có thể do dự có nên hay không tố cáo với Linh Linh Phát, hiện tại nhưng cũng không dám.

Nàng sợ Linh Linh Phát sẽ ghét bỏ nàng không sạch sẽ.

Càng là phu thê ân ái thì càng quan tâm quan điểm của đối phương.

Cũng chính vì vậy mới càng thêm không dám thẳng thắn chân tướng với đối phương.

Đương nhiên thời gian như vậy sẽ có một hạn độ.

Chờ Lưu thị bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ càng sau đó, không chừng lại bởi vì tin tưởng tình cảm của Linh Linh Phát dành cho nàng mà đi thẳng thắn.

Bất quá bây giờ Lưu thị so với lo lắng có nên hay không thẳng thắn với Linh Linh Phát, trong lòng nàng càng nhiều hơn là đầy ngập hận ý đối với Cố Hàn Uyên kẻ đầu sỏ gây chuyện này.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên, nàng cũng sẽ không phải không đi giấu giếm Linh Linh Phát.

Bất quá Lưu thị nghĩ đến Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi lại nhớ lại những đầu ngón tay đầy tính xâm lược, hết lần này đến lần khác lại tổng ở lúc mấu chốt mang theo vài phần ôn nhu.

Thế cho nên nàng ở trong tay Cố Hàn Uyên gần như ta cần ta cứ lấy, không có chút lực phản kháng nào.

Lưu thị càng nghĩ, mặt cười càng nóng.

Thế cho nên đôi mắt đẹp mang theo hận ý cũng không khỏi dần dần dính vào một tầng màu sắc thủy nhuận.

Thao túng quen tay như vậy, thảo nào tướng công nói hắn có rất nhiều hồng nhan tri kỷ.

Lưu thị khẽ cắn môi mỏng, u u lẩm bẩm.

Chỉ là trong giọng nói lại mang theo vài phần u oán cùng tình dục mùi vị.

Phải biết rằng tại trước đây, Linh Linh Phát chính là bởi vì sự nghiệp không thuận còn đối với chuyện phu thê có chút sốt ruột cùng qua loa cho xong.

Bằng không Lưu thị cũng sẽ không cố ý chơi sở thích cũng muốn khơi mào hứng thú của Linh Linh Phát.

Đáng tiếc bởi vì bị Cố Hàn Uyên làm vỡ kế hoạch nên vô tật mà chấm dứt.

Kết quả sau lại lại bị Cố Hàn Uyên một phen thưởng thức, thân thể khó tránh khỏi sẽ có chút phản ứng bản năng.

Lưu thị không tự chủ ma sát một cái chân ngọc, thẹn thùng thấp giọng duyên dáng gọi to nói: Phải gió à.

Quả nhiên vẫn là muốn đi tắm rửa một cái mới được.

Dù sao cảm giác dính dấp lạnh lẽo và nhầy nhụa sẽ rất khiến người ta khó chịu.

Tạm thời không đề cập tới Lưu thị sau lại làm sao lừa Linh Linh Phát lén lút đi tắm.

Cố Hàn Uyên lúc này đang ở Thiên Hòa Y Quán.

Hắn nhìn trước mắt ba người, nhẹ cười nói: Triệu Đại sư, Uông đốc chủ cũng đã đem sự tình đều nói cho cho ngươi, suy tính như thế nào.

Trước mắt ba người chính là Triệu Bôn Tam, Tiểu Đồng cùng Triệu bố chúc mới vừa bái sư Triệu Bôn Tam.

Triệu Bôn Tam như trước có chút do dự, chần chờ hỏi: Thực sự nhất định phải thế ư.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Đông Xưởng chi họa, Triệu Đại sư hẳn có nghe thấy.

Đây là chuyện tốt ích nước lợi dân.

Trong kịch tình Triệu Bôn Tam là bị Tây Hán mạnh mẽ bắt đi bức bách công tác, bây giờ lại lớn vì bất đồng.

Triệu Bôn Tam miễn cưỡng xem như là người của Cố Hàn Uyên, Uông Trực cũng coi như là đang hướng Cố Hàn Uyên cho người mượn.

Mà mưu hoạch của Cố Hàn Uyên cần Triệu Bôn Tam toàn lực phối hợp.

Vì vậy càng nhiều hơn chính là lấy tình động, hiểu chi lấy lý.

Triệu Bôn Tam mặc dù là một kẻ bịp bợm giang hồ, nhưng bản tính lại thuần lương.

Trước đây cũng là bởi vì có Tiểu Đồng cho tình báo, xác định án kiện hung phạm mới có thể vẽ tranh phá án.

Như nay Cố Hàn Uyên cùng Uông Trực nhưng muốn hắn chủ động vu hãm, khó tránh khỏi tâm sinh do dự.

Bất quá giống như Cố Hàn Uyên nói như vậy, Đông Xưởng chi họa mọi người đều biết.

Sự tồn tại của Đông Xưởng chỉ có lợi cho Hoàng Đế, đối với những người khác nhưng đều là tai hại.

Tàn hại trung lương, làm hại bách tính.

Có ở đây không đắn đo lập trường của hoàng đế, đối phó Đông Xưởng hoàn toàn có thể nói là vì nước vì dân.

Triệu Bôn Tam thở dài một tiếng, nói: Được rồi.

Nếu Cố công tử cũng nói như vậy, ta đây làm theo chính là.

Triệu Bôn Tam chung quy vẫn là đáp ứng.

Không chỉ có là từ đối với Cố Hàn Uyên tín nhiệm, mà là bởi vì trong lòng hắn quả thật có muốn vì dân trừ hại đại nghĩa.

Đương nhiên cái này cũng với tâm tính hắn gần đây bị danh lợi vờn quanh có chút nhẹ nhàng có chút ít quan hệ.

Bây giờ cũng không phải là giống như kịch tình trong kia vậy thời gian eo hẹp góp.

Ở Cố Hàn Uyên thầm tuyên dương phía dưới, Triệu Bôn Tam ở trong kinh thành có thể nói danh tiếng tăng lên.

Mỗi ngày đến đây tìm hắn coi bói người vô số kể, có thể nói công thành danh toại.

Vô luận là hạng người gì, ở trong môi trường này tâm tính đều sẽ biến đến phiêu phiêu nhiên.

Thế cho nên Triệu Bôn Tam dần dần có điểm năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nhiều tâm tư.

Cũng vượt trên trong lòng hắn không nguyện chọc phiền toái nhu nhược ý tưởng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng gật đầu mỉm cười.

Lúc này hình dáng tướng mạo thô bỉ Triệu bố chúc nịnh hót hỏi: Cố công tử, biểu ca giúp Tây Hán làm chuyện lớn như vậy, tóm lại sẽ cho điểm chỗ tốt a.

Triệu Bôn Tam gần đây công thành danh toại.

Tiểu nhân tâm tính Triệu bố chúc thấy thế tự nhiên khó tránh khỏi đỏ mắt.

Liền vội vàng buông trước đây ân oán lấy lòng Triệu Bôn Tam, muốn hắn thu chính mình làm đồ đệ.

Triệu Bôn Tam trước đây liền là tên móc túi Tiểu Đồng đều nhất thời nhẹ dạ chứa chấp.

Huống chi Triệu bố chúc vẫn là biểu đệ của hắn.

Chương 1261

Vì vậy bị dây dưa vài ngày về sau liền bất đắc dĩ thu Triệu bố chúc làm đồ đệ.

Bất quá Triệu bố chúc cũng không giống như Tiểu Đồng cái dạng nào sẽ đi chuồn vào trong xuyến đường hầm tìm hiểu tin tức.

Hắn nhớ muốn là giống như Triệu Bôn Tam như vậy có thể vẽ tranh phá án, công thành danh toại.

Nhưng mà hắn rất nhanh thì phát hiện Triệu Bôn Tam nguyên lai căn bản là cái bọn bịp bợm giang hồ.

Toàn bộ nhờ Tiểu Đồng dò xét tin tức mới có thể chơi cái gì vẽ tranh phá án.

Điều này làm cho Triệu bố chúc nhất thời hứng thú giảm đi, liên xưng hô cũng từ sư phó biến trở về biểu ca.

Dù sao hắn lại không có cách nào giật dây Tiểu Đồng giúp hắn đi tìm hiểu tin tức.

Còn như làm cho Triệu bố chúc chính mình đi tìm hiểu tin tức, lại dùng vẽ tranh hình thức phá án cao hơn không có khả năng.

Triệu bố chúc vốn cũng không có Tiểu Đồng cái loại kia có thể nói thiên phú một dạng tìm hiểu tin tức năng lực.

Huống chi hắn cũng không chuyên cần như vậy.

Muốn thật có chuyên cần như vậy, cái gì còn như theo Trần Mạc Thiện học mấy năm y thuật, lại ngay cả da lông cũng không học được.

Triệu bố chúc thấy công thành danh toại mộng đẹp nghiền nát, nguyên bản đều dự định thoát ly sư môn.

Lại trùng hợp gặp gỡ Tây Hán tìm Triệu Bôn Tam hỗ trợ làm việc.

Suy nghĩ khả năng có thể có lợi liền không gấp giống như Triệu Bôn Tam ngả bài tan vỡ.

Tiểu Đồng khinh bỉ liếc mắt Triệu bố chúc.

Càng là hiểu rõ Triệu bố chúc, thì càng khinh thường hắn.

Hết ăn lại nằm còn háo sắc, luôn nghĩ không làm mà hưởng.

Hơn nữa Tiểu Đồng còn bén nhạy phát hiện Triệu bố chúc trong lòng còn cất giấu đối với Triệu Bôn Tam oán hận.

Vì vậy trong ngày thường luôn là mang theo lòng cảnh giác đối đãi Triệu bố chúc.

Triệu Bôn Tam nghe vậy cũng không khỏi nhíu mày.

Đoán mệnh sinh ý thật tốt hắn, bây giờ đã không thiếu tiền.

Nếu như vì muốn chỗ tốt, hắn cũng không trở thành do dự lâu như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhẹ cười nói: Chỗ tốt tự nhiên có, vạn lượng Bạch Ngân.

Vạn lượng Bạch Ngân.

Triệu bố chúc kinh hô một tiếng, trong mắt tỏa ánh sáng, tràn đầy tham lam màu sắc.

Hắn một bộ thấy tiền sáng mắt dáng dấp vội vàng đối với Triệu Bôn Tam khuyên nhủ: Vậy còn chờ gì.

Đừng làm cho Uông công công đợi lâu.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy trong lòng buồn cười.

Chính là vạn lượng Bạch Ngân để Triệu bố chúc biến thành cái bộ dáng này.

Nếu như cái này kim ngạch lại lớn điểm, còn có cái gì là hắn không thể bán rẻ.

Nhưng mà cái này kim ngạch ngược lại làm cho Triệu Bôn Tam thở phào nhẹ nhõm.

Vạn lượng Bạch Ngân tự nhiên không coi là nhỏ chữ số.

Nhưng so với Uông Trực muốn hắn làm sự tình cao thấp để tính, thậm chí còn có một ít tức giận.

Bất quá cái này dạng phản ngược lại không cần lo lắng sau đó khả năng tồn tại g·iết người diệt khẩu.

Lại tăng thêm có Cố Hàn Uyên làm hậu trường, hắn càng thêm an tâm.

Ngược lại là Tiểu Đồng có vẻ hơi hoang mang khó hiểu.

Dù sao Cố Hàn Uyên cho hắn dùng để tìm hiểu tin tức tài chính đều không chỉ số này.

Bất quá hắn rất nhanh thì gặp được Cố Hàn Uyên cho hắn nhãn thần ý bảo, nhất thời yên lòng.

Cái này kim ngạch đương nhiên là Cố Hàn Uyên cố ý.

Trên thực tế Tây Hán cũng không thiếu tiền.

Nếu thật là từ Uông Trực tự mình thuyết phục lời nói, chỉ cần có thể lật đổ Đông Xưởng, ít nhất cũng nên xuất ra vạn lạng Hoàng Kim mới đúng.

Bất quá Cố Hàn Uyên cố ý đánh cái chiết khấu cực lớn.

Không chỉ có là vì để cho Triệu Bôn Tam yên tâm, càng là vì lưu lại chỗ trống.

Bằng không có thể không phải thuận tiện đấu giá.

Sau đó Triệu Bôn Tam dẫn theo Triệu bố chúc đi đầu một bước.

Tiểu Đồng thì mượn cớ phải chuẩn bị phương pháp cùng vẽ tranh trang bị tạm làm dừng lại.

Hắn nghi ngờ hỏi: Công tử nhưng là có gì phân phó.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Chờ các ngươi gặp qua Uông Trực sau đó, ngươi kiếm cớ mang theo Triệu bố chúc đi đến một nhà tên là Đông Lai Vượng Tửu Lâu, nói nhạt gian làm bộ không cẩn thận đem Uông Trực bàn giao cho các ngươi làm sự tình tiết lộ ra ngoài.

Tiểu Đồng giật mình, nghi ngờ hỏi: Cái này Đông Lai Vượng Tửu Lâu là địa phương nào.

Vì sao nhất định phải đi nơi đó tiết lộ tin tức.

Cố Hàn Uyên cười khẽ một tiếng, hơi lộ ra cổ quái nói: Nơi đó là một cứ điểm của Đông Xưởng.

Đông Xưởng.

Tiểu Đồng nghe vậy vô ý thức kinh hô một tiếng.

Dù sao Uông Trực là dự định mượn tay Triệu Bôn Tam đối phó Đông Xưởng, kết quả Cố Hàn Uyên nhưng muốn hắn đem Uông Trực bàn giao tiết lộ cho Đông Xưởng biết.

Quỷ dị như vậy tình huống khó tránh khỏi làm hắn suy nghĩ nhiều.

Cố Hàn Uyên xem thấu ý tưởng của Tiểu Đồng, lơ đễnh nhẹ giọng nói: Đến lúc đó ngươi lại mượn cớ trước giờ rời đi.

Nghe đến đó, Tiểu Đồng bỗng nhiên có chút hiểu rõ.

Là Triệu bố chúc.

Hắn nhãn thần lóe lên một cái, cung kính đáp: Công tử, ta biết nên làm như thế nào.

Tiểu Đồng đã sớm xem Triệu bố chúc không vừa mắt.

Vì vậy đại thể nhìn ra mục đích của Cố Hàn Uyên hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thậm chí lúc này đã suy tính tới như thế nào mới có thể diễn càng thêm không lộ ra dấu vết cùng kẽ hở.

Cố Hàn Uyên thoả mãn gật đầu.

Đi thôi.

Là.

Tiểu Đồng rời đi sau đó, Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng nói: Nhược Hinh đi ra đi.

Giữa chúng ta không cần như thế che che giấu giấu.

Thoại âm rơi xuống, Liễu Nhược Hinh cái kia yểu điệu thích thú thân ảnh từ khúc quanh đi ra.

Giọng nói của nàng có chút phức tạp hỏi: Nghĩa phụ hắn chuẩn bị hành động.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ân, kéo dài nữa không chỉ dễ đêm dài lắm mộng.

Huống chi 10 vạn lượng kim tiền cứu nạn thiên tai cũng nên mau sớm giải quyết, nạn dân không chờ nổi.

Nghe được Cố Hàn Uyên nhắc tới nạn dân chịu thủy tai, Liễu Nhược Hinh nhất thời không tốt nói thêm gì nữa.

Chỉ là trong lòng khó tránh khỏi vẫn còn có chút thương hại lúc này bị tiền tài mê hoặc, đối với vận mạng của mình không biết gì cả Triệu bố chúc.

Cố Hàn Uyên tiến lên nắm ở vòng eo mềm mại tinh tế của Liễu

Nhược Hinh, nhẹ giọng hỏi: Nhược Hinh còn không có nghĩ thông suốt sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy kiều tiếu cho Cố Hàn Uyên một cái liếc mắt, sẵng giọng: Nếu như còn không có nghĩ thông suốt, ta liền sẽ không tới tìm ngươi.

Nàng khẽ thở dài một cái nói: Ngươi và nghĩa phụ đúng.

Nàng mấy ngày nay cũng không phải cái gì cũng không làm.

Bởi vì thái độ Cố Hàn Uyên ngày đó khi gặp mặt Uông Trực đối với Liễu Nhược Hinh, Uông Trực quyết định mở ra một bộ phận tài liệu bí mật của Tây Hán cho Liễu Nhược Hinh.

Cũng vì vậy Liễu Nhược Hinh gặp được càng nhiều hơn mặt tối.

Đương nhiên Uông Trực cởi mở tài liệu bí mật vẫn có lựa chọn.

Phần lớn là thủ đoạn hắc ám bên ngoài, nhưng kết quả cuối cùng là tốt loại đó.

Phương pháp làm của Uông Trực thật ra khiến Cố Hàn Uyên tiết kiệm không ít lực.

Chỉ thấy Liễu Nhược Hinh hơi lộ ra đau lòng vậy nhu nói: Cố đại ca, ngươi cũng rất khổ cực a.

Cố Hàn Uyên trong lòng hơi ngạc nhiên, nét mặt lại hết sức tự nhiên toát ra vẻ cười khổ, nói: Cuối cùng vẫn phải có người đi làm, không phải sao.

Liễu Nhược Hinh mặc dù gọi là Cố đại ca, nhưng trên thực tế Cố Hàn Uyên niên kỉ còn muốn nhỏ hơn nàng một ít.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên mới vừa ở giang hồ xuất đạo thời điểm cũng là lấy ghét ác như cừu nổi tiếng.

Nhưng mà bây giờ lại không thể không tự mình thao tác đen tối sự tình như vậy.

Sở dĩ cũng càng phát ra hiểu Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh cảm thấy Cố Hàn Uyên rõ ràng còn là cái lòng mang chính nghĩa thiếu niên lang đẹp trai, lại lưng đeo nhiều lắm.

Cố Hàn Uyên trong lòng buồn cười đồng thời cũng thêm mấy phần tình cảm ấm áp.

Dù sao Liễu Nhược Hinh là chân tâm thật ý đang quan tâm hắn.

Chương 1262

Vì vậy cánh tay hắn hơi dùng sức, đem Liễu Nhược Hinh ôm chặt hơn nữa vài phần, ấm nói: Các ngươi chính là sự ủng hộ tốt nhất của ta.

Liễu Nhược Hinh cảm thụ được Cố Hàn Uyên bởi vì đùa giỡn Lưu thị mà không ít hơi thở nóng bỏng, không khỏi mặt cười đỏ bừng, thân thể mềm nhũn ra.

Nàng e lệ nói ra: Nếu như mỏi mệt, liền nói với ta.

Nói liền thành thật thân thể khom xuống, cúi xuống trán.

Nàng còn chưa chuẩn bị xong đem thân thể giao cho Cố Hàn Uyên, nhưng nếu chỉ là hầu hạ nói, nhưng cũng cam tâm tình nguyện.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười nhẹ vỗ về mái tóc dài đỏ ngầu của Liễu Nhược Hinh.

Nhưng ở lúc này, vang lên thanh âm tức giận bất bình của Trần An An.

Liễu Nhược Hinh.

Ngươi lại trộm đi.

Liễu Nhược Hinh vẻ mặt khó chịu nhìn bên người vẻ mặt đắc ý Trần An An.

Trần An An sắc mặt kiều mị khẽ liếm hạ khóe môi, đắc ý nói: Lần này ngươi có thể thua rồi.

Liễu Nhược Hinh không cam lòng lầm bầm: Có bản lĩnh đừng khiến nương ngươi dạy ngươi.

Trần An An kiêu ngạo mà hừ nhẹ nói: Ta thông minh hiếu học không thể được sao.

Hai nàng đối thoại không ai nhường ai không khỏi khiến người mỉm cười.

Hai nàng đều vẫn là thiếu nữ, tự nhiên không bằng Tô Nguyên Chỉ thục mị, có kinh nghiệm.

Nguyên bản ngược lại cũng thế lực ngang nhau.

Thậm chí Liễu Nhược Hinh chiếm vóc người tốt hơn ưu thế, ngày xưa đơn đả độc đấu thời điểm còn càng chiếm thượng phong.

Kết quả Trần An An lại tìm Tô Nguyên Chỉ khai tiêu chuẩn cao nhất, điểm kinh nghiệm tăng vọt.

Thế cho nên lạc hậu Liễu Nhược Hinh hôm nay thảm bại.

Rõ ràng là nàng khởi đầu, chỗ tốt lại toàn bộ làm cho Trần An An cho.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui mừng.

Có thể như vậy lưu ý những được mất này, chính là các nàng quan tâm hắn chứng minh.

Thoáng suy nghĩ khoảng khắc, mở miệng cắt đứt tranh chấp của hai nàng.

Chu Nhất Phẩm trở về chưa.

Trần An An nghe vậy ngẩn ra, đáp: Vừa trở về không bao lâu, lúc này hẳn là ở Y Quán đại sảnh.

Cố đại ca tìm hắn có chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, khẽ cười nói: Là thời điểm làm cho Chu Nhất Phẩm độc lập rồi.

Trần An An nghe vậy có chút không rõ vì sao.

Liễu Nhược Hinh cũng là một bộ như có điều suy nghĩ dáng dấp.

Sau đó chính là oán trách trắng Cố Hàn Uyên liếc mắt.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không giải thích, mang theo hai nàng đi tới Y Quán đại sảnh.

Lúc này Y Quán cũng không có bệnh nhân.

Chỉ có đang ở chỉnh lý dược liệu Trương Yên cùng nhìn lấy sách thuốc Chu Nhất Phẩm ở đây.

Trương Yên nhìn thấy Cố Hàn Uyên, mừng rỡ kêu: Công tử.

Chu Nhất Phẩm lại nhãn thần phức tạp mà liếc nhìn Cố Hàn Uyên bên người Trần An An cùng Liễu Nhược Hinh.

Hai nàng một cái hắn thanh mai trúc mã, một cái hắn nhất kiến chung tình nữ tử.

Kết quả bây giờ tuy nhiên cũng thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Chu Nhất Phẩm tâm tình khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Cố Hàn Uyên đối với Trương Yên gật đầu mỉm cười, chào hỏi.

Xoay đầu lại nói với Chu Nhất Phẩm: Chu Nhất Phẩm, ngươi còn nhớ rõ ta đã từng nói có thể cho ngươi lại mở một nhà y quán sự tình a.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy ngẩn ra.

Thần tình có chút bối rối mà hỏi thăm: Cố công tử ngươi muốn đuổi ta đi.

Chu Nhất Phẩm tuy là bởi vì thường thường sẽ thấy Cố Hàn Uyên cùng hai nàng khanh khanh ta ta mà cảm thấy khó chịu.

Nhưng chẳng bao giờ nghĩ tới muốn từ Thiên Hòa Y Quán rời đi.

Dù sao hắn từ lúc còn rất nhỏ chính là từ Thiên Hòa Y Quán lớn lên, đem nơi đây xem thành nhà của mình.

Ai sẽ nguyện ý bị người từ trong nhà đánh đuổi.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: Ngươi hiểu lầm.

Nói từ trong lòng tay lấy ra khế ước mua bán nhà, giải thích: Đây là khế ước mua bán nhà của Tế Thế Đường đối diện, Cẩm Y Vệ giao cho trên tay ta.

Tế Thế Đường với ta không có ích lợi gì, cho nên liền nghĩ để ngươi đến đối diện mở một nhà phân quán.

Như vậy coi như là hoàn thành Trần Mạc Thiện hy vọng Thiên Hòa Y Quán phát huy nguyện vọng.

Khế ước mua bán nhà của Tế Thế Đường vốn là định cho Đông Tương Ngọc.

Thế nhưng Đông Tương Ngọc đối với lại mở một cái khách sạn hứng thú lác đác, liền không có nhận lấy.

Vì vậy Cố Hàn Uyên liền thuận tiện mượn cơ hội này đem Chu Nhất Phẩm chạy tới đối diện đi.

Chu Nhất Phẩm đi, Dương Vũ Hiên tự nhiên cũng muốn đi theo.

Cái kia Thiên Hòa Y Quán có thể danh chánh ngôn thuận bị Cố Hàn Uyên cho rằng hậu cung sử dụng.

Liễu Nhược Hinh chính là xem thấu điểm ấy, mới ném bạch nhãn cho Cố Hàn Uyên.

Tế Thế Đường.

Chu Nhất Phẩm có chút do dự.

Nếu như chỉ là tại đối diện lại mở một nhà phân quán lời nói, hắn thật không có như vậy kháng cự.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cái câu kia hoàn thành nguyện vọng của Trần Mạc Thiện cũng để cho hắn nói không nên lời cự tuyệt.

Chỉ có thể cau mày nói: Để ta suy nghĩ suy nghĩ có thể chứ.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đương nhiên có thể.

Hắn tin tưởng Chu Nhất Phẩm biết đáp ứng.

Sau đó Cố Hàn Uyên liền ngồi vào trước mặt Trương Yên cùng nàng nói chuyện phiếm đứng lên.

Đối với người thiếu nữ này, hắn xác thực thiếu quan tâm một ít.

Sở dĩ có cơ hội vẫn là nguyện ý cùng nàng thật nhiều trao đổi.

Trương Yên e lệ nghe Cố Hàn Uyên ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ, trong chốc lát liền mặt cười hồng đồng hình đứng lên.

Mà nhìn thấy đây hết thảy Chu Nhất Phẩm, lại thêm mấy phần đi Tế Thế Đường mở phân quán ý tưởng.

Dù sao không có ai sẽ thích cả ngày ăn thức ăn cho chó, không phải sao.

Nhưng lại được ăn ba phần.

Cố Hàn Uyên cùng tam nữ đó cùng hài bầu không khí, thấy hắn phá lệ chói mắt.

Thời gian rất nhanh tới ban đêm.

Quách Cự Hiệp phủ.

Quách Phù Dung lại một lần nữa hướng Đông Tương Ngọc xin nghỉ về đến nhà.

Còn như Đông Tương Ngọc lúc này đang khò khò ngủ say lấy, cũng không cần phải Quách Phù Dung tiếp tục chiếu cố.

Bất quá Quách Cự Hiệp bởi vì sự vụ ở Lục Phiến Môn bận rộn vẫn chưa ở nhà.

Cũng may Quách Phù Dung vốn là cũng không phải là vì thấy Quách Cự Hiệp mới về nhà.

Sau bữa cơm chiều.

Quách Phù Dung lôi kéo nàng mẫu thân trong phòng trò chuyện tư mật thoại.

Quách phu nhân ngay từ đầu còn vẻ mặt từ ái lắng nghe những yêu đương phiền não của Quách Phù Dung.

Bất quá rất nhanh sắc mặt của nàng thì có biến hóa.

Nương, người trước dạy con cái đó, con thử qua rồi.

Chỉ là nói với người không quá giống nhau.

Cố đại ca chính là cái kia.

Quách Phù Dung đỉnh lấy một tấm đỏ bừng mặt cười hai tay múa máy.

Quách phu nhân có chút khiếp sợ trợn to đôi mắt đẹp, mặt cười ửng đỏ, môi anh đào khẽ nhếch, yết hầu không tự chủ nhẹ nhàng cổn động.

Thanh âm hơi lộ ra khô khốc mà kinh ngạc nói: Thật sự có như vậy.

Quách Phù Dung thẹn thùng gật gật đầu, xem như là thừa nhận.

Chương 1263

Ở Quách phu nhân rất lâu không từ trong khiếp sợ tỉnh hồn lại thời điểm, vừa nghi hoặc mà hỏi thăm: Nương người không phải nói rất nhanh sao.

Làm sao Cố đại ca hắn.

Quách phu nhân nghe Quách Phù Dung các loại miêu tả, trong lòng đập bịch bịch.

Tuy là nữ nhi hỏi mẫu thân là rất bình thường.

Thế nhưng chuyện liên quan đến chuẩn con rể, khó tránh khỏi làm người ta trong lòng cổ quái.

Hơn nữa ngây thơ lại xuẩn manh Quách Phù Dung còn luôn là nói xong phá lệ trắng ra, một bộ e sợ cho không có giải thích rõ dáng dấp.

Quách phu nhân còn từ miệng Quách Phù Dung biết được Cố Hàn Uyên thiên phú dị bẩm.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên rõ ràng là vị phong thần anh tuấn phiên phiên giai công tử, lại người mang mãnh thú.

Cảm giác tương phản mãnh liệt làm nàng trong lòng rung động càng sâu hơn.

Phải biết rằng võ công cùng thân thể khỏe mạnh tình trạng là không có tuyệt đối liên lạc.

Quách Cự Hiệp nhiều năm như vậy chỉ có Quách Phù Dung một đứa con gái, ngoại trừ không có cưới vợ bé bên ngoài, trạng huống thân thể của hắn có thể tưởng tượng được, không đề cập tới cũng được.

Huống chi từ Quách Cự Hiệp lên làm Cố vấn Lục Phiến Môn, càng phát ra bận rộn.

Mà Quách phu nhân lại là như lang như hổ niên kỷ.

Lúc này nghe Quách Phù Dung cẩn thận hình dung, khó tránh khỏi hơi khác thường.

Không tự chủ đem hai chân chụm lại thêm vài phần.

Nhưng mà cái này cũng chưa hết.

Rất nhanh Quách Phù Dung lại đem Đông Tương Ngọc tao ngộ nói thẳng ra, vẻ mặt tò mò hỏi: Mẫu thân, cái này dạng cũng không tính là mất trinh a.

Mặt cười chẳng biết lúc nào đã đỏ bừng lên Quách phu nhân nào biết nên trả lời thế nào.

Đây cũng là ở ngoài phạm vi hiểu biết của nàng.

Quách phu nhân mắng thầm Cố Hàn Uyên hoang đường hơn, nhưng cũng cảm giác phía sau truyền đến trận trận tê dại.

Phảng phất bởi vì Quách Phù Dung cái kia cặn kẽ miêu tả mà thân lâm kỳ cảnh một dạng.

Hơn nữa khi nàng nghe được Quách Phù Dung cụ thể nói rõ rất nhiều phản ứng của Đông Tương Ngọc phía sau, càng là trong lòng cuồng loạn.

Quách phu nhân chính là vì ánh mắt hiếu học tò mò của Quách Phù Dung làm khó lúc, đột nhiên được giải vây.

Bất quá giải vây nguyên nhân lại không phải là chuyện tốt.

Địch tập.

Hơi lộ ra hoảng sợ còi báo động vang dội toàn bộ Quách phủ.

Thiên Hòa Y Quán.

Cố Hàn Uyên đang cùng tam nữ trò chuyện.

Liễu Nhược Hinh cùng Trần An An thường xuyên lườm nguýt lẫn nhau vài câu.

Trương Yên mặt ửng hồng tùy ý Cố Hàn Uyên nắm tay nhỏ của mình, nói bậy một ít cái gọi là tướng tay.

Một cảnh tượng hậu cung hài hòa.

Còn như Chu Nhất Phẩm đã trở lại phòng mình suy nghĩ tỉ mỉ về khả năng Tế Thế Đường sẽ mở thêm một chi nhánh.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhướng mày, buông tay ngọc của Trương Yên, nhìn về phía cửa chính.

Trần An An thấy thế hoài nghi hỏi: Cố đại ca, làm sao vậy.

Cố Hàn Uyên còn chưa kịp giải thích, chỉ thấy một bóng người lảo đảo đẩy cửa bước vào.

Người đến nhìn thấy Cố Hàn Uyên quả nhiên ở đây, trong niềm vui mừng lại lộ ra vẻ sốt ruột hô lớn: Cố công tử.

Tiểu Thanh.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc.

Người tới chính là thị nữ Tiểu Thanh của Quách Phù Dung.

Tiểu Thanh lúc này đang thở dốc, dáng vẻ mệt đến ngất ngư.

Nhưng không hề dám chần chừ, vội vàng nói: Cố công tử, trong phủ đã xảy ra chuyện.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang lóe lên, đứng dậy từ bên cạnh tam nữ, nói: Vừa đi vừa nói chuyện.

Dứt lời liền tiến lên vòng tay ôm eo Tiểu Thanh, vận dụng khinh công cấp tốc rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Để lại tam nữ nhìn nhau không rõ vì sao.

Dùng khinh công đi đường, Cố Hàn Uyên lắng nghe Tiểu Thanh thuật lại sự thật.

Lông mày hắn càng nhíu càng sâu.

Quả nhiên vẫn còn xảy ra một số biến cố.

Quách phủ gặp tập kích là chuyện hắn đã dự liệu.

Quách Cự Hiệp cản đường mưu đồ soán ngôi của phụ tử An gia.

Vì vậy, phụ tử An gia dù không thể trực tiếp diệt trừ Quách Cự Hiệp, cũng sẽ khiến hắn không thể quản hết mọi việc.

Hoặc là ra tay với Quách Phù Dung, hoặc là ra tay với Quách phu nhân.

Diệt trừ Quách Cự Hiệp cũng không dễ dàng.

Chủ yếu là Thi Binh gây phiền phức cho Quách Cự Hiệp.

Kinh Đào Chưởng chưởng lực hùng hậu, chưởng phong hung mãnh.

Chỉ cần đại thể ra chiêu vào nửa thân trên của Thi Binh, rất dễ dàng sẽ đánh bay Kim Châm trong đầu Thi Binh ra.

Giống như cảnh tượng mấy tên Thi Binh do phụ tử An gia phái ra thăm dò Quách Cự Hiệp trước đó vậy.

Nếu diệt trừ Quách Cự Hiệp không dễ dàng, vậy ra tay với Quách Phù Dung và Quách phu nhân liền thuận lý thành chương.

Cố Hàn Uyên đối với việc này ngược lại là đã sớm có chuẩn bị.

Như Yên và Tiểu Thanh đều là điệp viên hai mang do hắn xúi giục.

Chỉ cần phụ tử An gia định động thủ, hai nàng đều sẽ kịp thời thông báo cho hắn mới đúng.

Nhưng mà vô luận là Như Yên hay Tiểu Thanh đều không kịp thời mật báo.

Thậm chí cho đến khi tập kích xảy ra, Tiểu Thanh mới tìm được cơ hội tìm đến Thiên Hòa Y Quán cầu viện.

Như Yên tạm thời không nói đến, phần lớn là không có cơ hội thoát thân.

Tiểu Thanh lại có khả năng đã bị phụ tử An gia xem thành quân cờ bị bỏ rơi.

Bằng không không đến nỗi ngay cả việc Quách phủ bị rải Đoạt Mệnh lan từ lúc nào cũng hoàn toàn không hay biết gì.

Tiểu Thanh bất quá chỉ là một thị nữ, bị dứt khoát bỏ rơi ngược lại cũng bình thường.

Trọng điểm là Như Yên không có cơ hội thoát thân.

Với sự nhạy bén cùng một thân bí thuật quỷ dị của Như Yên, chỉ cần cho nàng thời gian là nhất định có thể thoát thân được.

Cố Hàn Uyên không cho là chuyện Như Yên bị hắn xúi giục đã bị phụ tử An gia vạch trần giam cầm.

Vậy chỉ còn lại một khả năng, thời gian dành cho Như Yên quá ngắn, căn bản không kịp.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Quách Cự Hiệp có mấy ngày chưa về phủ.

Tiểu Thanh giật mình, cấp tốc đáp: Có năm ngày.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt u u.

Quách Cự Hiệp năm ngày chưa về phủ, ngoài bận rộn ra càng có thể là đã phát hiện ra điều gì.

Kế hoạch mưu hại Bộ Thần của phụ tử An gia thực ra không tính là chu đáo cẩn mật bao nhiêu.

Hơn nữa, vì có thêm Sầm Trùng Hòa và Hàn Long, dẫn đến để lại càng nhiều kẽ hở.

Chỉ cần Quách Cự Hiệp điều tra từ góc độ cái chết của Bộ Thần không phải do Gia Cát Chính Ngã, sớm muộn sẽ tìm ra chỗ không ăn khớp.

Như vậy Quách Cự Hiệp rất có thể đã để mắt tới Sầm Trùng Hòa và Hàn Long.

Dẫn đến phụ tử An gia không thể không tạm thời thay đổi kế hoạch, vội vàng động thủ.

Vì sao nói là tạm thời thay đổi kế hoạch.

Chỉ vì bọn họ còn chưa tìm được lý do đưa Chu Hậu Chiếu vào hoàng cung.

Gần đây trong kinh thành xảy ra rất nhiều chuyện.

Không chỉ các loại án kiện liên tục xảy ra, còn có liên quan đến nghị luận phong hầu và kết thân của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, việc Cực Lạc Lâu sụp đổ khiến tổn thất một lượng lớn quan viên, dẫn đến Chu Hậu Chiếu gần đây chính sự cực kỳ bận rộn, căn bản không có lòng thanh thản chơi cái gì cải trang vi hành.

Trừ phi có chuyện thú vị gì hấp dẫn Chu Hậu Chiếu, khiến hắn quyết định tạm thời bỏ qua chính sự để thư giãn một chút.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên muốn mở rộng ảnh hưởng của Dương Huệ Lan tỉ võ chiêu thân.

Xét đến cùng vẫn là để thu hút Chu Hậu Chiếu, khiến phụ tử An gia nhanh chóng động thủ.

Nếu phụ tử An gia thay đổi kế hoạch, vậy e rằng bên Quách Cự Hiệp cũng tồn tại biến cố.

Cố Hàn Uyên bước chân bỗng nhiên dừng lại, tiện đà ngưng thần tĩnh khí.

Quả nhiên xa xa hướng Lục Phiến Môn mơ hồ truyền đến tiếng giao đấu.

Cố Hàn Uyên thoáng suy nghĩ, quyết định tạm thời không quan tâm Quách Cự Hiệp, tiếp tục chạy tới Quách phủ.

Quách Cự Hiệp không dễ dàng chết như vậy.

Có lẽ còn có thể giúp hắn thăm dò ra một ít thủ đoạn ẩn giấu của phụ tử An gia.

Nghĩ thông suốt sự tình ngọn nguồn, Cố Hàn Uyên toàn lực vận dụng khinh công, mang theo Tiểu Thanh chạy về phía Quách phủ.

Lúc này tiền viện Quách phủ khắp nơi đều là Thi Binh đang tàn sát hộ vệ và người làm.

Khi chưa tìm được phương pháp chính xác để đối phó Thi Binh, Thi Binh đối với người thường quả thực rất vô phương hóa giải.

Lúc này trong Quách phủ lại không có cao thủ trấn giữ, tự nhiên khó tránh khỏi hạ màn máu chảy thành sông.

Mà ở hậu viện, Quách phu nhân cùng Quách Phù Dung hai nàng đang bị mười tên hắc y nhân bảo vệ ngăn chặn thế tiến công của Thi Binh.

Những hắc y nhân này khí tức âm lãnh, từ khi xuất hiện liền không nói một lời.

Quách phu nhân nhìn những hắc y nhân bảo vệ các nàng, trong cực kỳ kinh ngạc xen lẫn cảnh giác hỏi: Các ngươi là ai.

Vì sao bảo hộ chúng ta.

Hắc y nhân vẫn không trả lời câu hỏi của Quách phu nhân, khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Ngược lại là Quách Phù Dung nảy ra linh cơ hỏi: Các ngươi là người của Cố đại ca sao.

Lời vừa nói ra, hắc y nhân cũng không còn cách nào giữ im lặng.

Chương 1264

Trong đó, người cầm đầu cung kính đáp: Ra mắt Quách Tiểu Phu Nhân.

Chúng ta là Tịch Tà Vệ do công tử sắp xếp âm thầm bảo vệ ngài.

Cố Hàn Uyên không quá lo lắng cho an nguy của mẫu nữ Quách Phù Dung là bởi vì đã sớm sắp xếp Tịch Tà Vệ âm thầm bảo hộ.

Đây là chế độ đãi ngộ mà mỗi một hồng nhan tri kỷ của hắn đều có.

Còn như xưng hô Tiểu Phu Nhân lại là bởi vì chủ mẫu chưa định.

Trước đó Tịch Tà Vệ đối với hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên đại thể đều là xưng hô như vậy.

Có chỗ khác biệt là những nữ tử đã tham gia vào việc của Thiên Võng.

Đại thể gọi thẳng chức vị, tỷ như Lý Mạc Sầu và A Tử là Địa cấp Thống Lĩnh.

Quách Phù Dung má hồng thẹn thùng lẩm bẩm: Cái gì mà Tiểu Phu Nhân chứNói là nói như vậy, nhưng sự quan tâm của Cố Hàn Uyên lại khiến lòng nàng ngọt như mật.

Cũng không uổng nàng đã tốn nhiều lời như vậy vì Cố Hàn Uyên.

Mà Quách phu nhân sau khi cực kỳ kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp lại tràn đầy vui mừng.

Mặc kệ Cố Hàn Uyên phong lưu ra sao, hoang đường đến mức nào, hắn quả thực thập phần đối xử tử tế với hồng nhan tri kỷ của mình.

Hơn nữa Quách Phù Dung còn chưa dâng hiến thân thể cho Cố Hàn Uyên, mà Cố Hàn Uyên đã âm thầm sắp xếp người bảo vệ nàng.

Quách phu nhân đột nhiên cảm thấy, coi như Quách Phù Dung sớm trao thân cũng không phải là không được.

Chỉ là loại hành vi trước khi cưới này trái với giáo dưỡng, trong lòng nàng ít nhiều còn chút do dự.

Nếu để Phù nhi giống như Đông chưởng quỹ vậy mà hiến thân cho Cố công tử thì hẳn không có vấn đề gì chứ.

Ý niệm đó hiện lên trong đầu Quách phu nhân, gương mặt diễm lệ nhất thời không khỏi đỏ bừng thêm vài phần.

Trong lúc Quách phu nhân và Quách Phù Dung đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, tạm thời không nhắc đến nữa.

Lúc này Tịch Tà Vệ ngăn chặn Thi Binh hơi lộ vẻ chật vật.

Tịch Tà Vệ tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp chú trọng chiêu thức âm độc, tốc độ xuất kiếm cực nhanh, hiệu suất sát nhân cực cao.

Chỉ cần đối thủ là người, một tiểu đội năm người phối hợp ăn ý có thể khiến Tông Sư phải nuốt hận.

Hết lần này đến lần khác Thi Binh không phải người, không có nhiều yếu điểm như vậy, chiêu thức cũng đều là man lực bạo liệt.

Tịch Tà Vệ theo trường phái kỹ xảo khó tránh khỏi liền chịu sự khắc chế.

Hơn nữa Tịch Tà Vệ còn phải bảo vệ hai nàng không bị thương tổn, số lượng lại ở thế hạ phong.

Cứ như vậy, mặc dù Tịch Tà Vệ biết yếu điểm của Thi Binh cũng chỉ có thể ngăn chặn, không cách nào phản công.

Lúc này Quách phu nhân nhịn không được hỏi: Chỉ có các ngươi mười người sao.

Có thể có thêm viện trợ không.

Đội trưởng Tịch Tà Vệ, người trước đó đã trả lời Quách Phù Dung, hơi khó xử giải thích: Chúng ta Tịch Tà Vệ đều là năm người một đội, mỗi vị Tiểu Phu Nhân bên người đều có một đội bảo hộ.

Nơi đây chỉ có hai đội người, không có thêm viện trợ.

Quách phu nhân nghe vậy đôi mắt đẹp lóe lên, tò mò hỏi: Năm người một đội.

Nơi này có hai đội người, còn một đội là bảo vệ ai.

Đây cũng coi như người mẹ dò la tình hình cho con gái.

Muốn dò xét xem Cố Hàn Uyên lúc nào lại ở gần đây câu dẫn một hồng nhan tri kỷ khác.

Lúc này, đội trưởng đội Tịch Tà Vệ khác cũng không quay đầu lại đáp một câu: Đội chúng ta là phụ trách bảo hộ phu nhân ngài.

Bảo hộ ta.

Quách phu nhân đầu tiên là vô thức kinh ngạc hỏi một tiếng.

Ngay sau đó má nàng liền không khỏi đỏ từ cổ đến tận tai.

Má hồng rực rỡ, Quách phu nhân quyến rũ phong vận nhìn qua còn xinh đẹp hơn cả Quách Phù Dung non nớt bên cạnh.

Có một Quách phu nhân xinh đẹp như vậy thực ra căn bản không cần phải nghi vấn.

Đương nhiên Quách phu nhân lúc này còn chưa biết sự thật, chỉ là không hiểu cảm thấy tim đập loạn nhịp.

Cố Hàn Uyên khiến người ta bảo hộ ta.

Vì sao.

Chỉ là vì Phù nhi sao.

Hay là nói Cái này không thể trách Quách phu nhân suy nghĩ nhiều.

Nàng từ Quách Phù Dung nghe được quá nhiều nội dung liên quan đến việc Cố Hàn Uyên phong lưu ra sao, hoang đường thế nào.

Hơn nữa đáng nhắc tới chính là Quách Phù Dung có quen biết Tô Nguyên Chỉ.

Dù sao Đồng Phúc Khách Sạn ngay sát vách Thiên Hòa Y Quán.

Về sau cũng đều là chị em gần gũi như ngẩng đầu gặp mặt.

Sở dĩ tóm lại là có quen biết nhau.

Quách Phù Dung lại không có tâm cơ gì, càng sẽ không đi giấu giếm mẫu thân mình.

Quách phu nhân từ Quách Phù Dung biết được tin tức về sau rất kinh ngạc, cũng khó tránh khỏi có thêm chút cổ quái tâm tư.

Nếu không phải là Trần Mạc Thiện chết khiến Tô Nguyên Chỉ cũng thành quả phụ, nàng sợ rằng sẽ nghĩ đến càng nhiều.

Thế nhưng một Đông Tương Ngọc, một Tô Nguyên Chỉ, cả hai nàng đều là quả phụ.

Điều này khiến Quách phu nhân không khỏi suy đoán Cố Hàn Uyên có phải đặc biệt chung tình với quả phụ đồng thời, cũng xác nhận Cố Hàn Uyên đối với nữ tử lớn tuổi hơn mình cũng cảm thấy hứng thú.

Nàng mặc dù không phải quả phụ, thế nhưng ngày thường nhan sắc mạo mỹ.

Cố Hàn Uyên mà lại cảm thấy hứng thú với nữ tử lớn tuổi chưa chắc không có gì đặc biệt ý tưởng.

Dù sao Mẫu Nữ Hoa gì gì đóQuách phu nhân đi theo cố vấn Lục

Phiến Môn Quách Cự Hiệp bên người, ít nhiều đều sẽ nghe được một ít tin tức mà người thường không nghe được.

Tỷ như một ít quan to quý nhân đằng sau lại vô sỉ, quái gở đến mức nào.

Bây giờ bị đội trưởng Tịch Tà Vệ chỉ ra Cố Hàn Uyên có chuyên môn phái người bảo hộ nàng, hơn nữa người bảo hộ nàng vẫn là theo tiêu chuẩn của hồng nhan tri kỷ như Quách Phù Dung.

Quách phu nhân trong lúc nhất thời khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, sắc hồng trên mặt đẹp cũng có xu thế lan rộng.

Nương, mặt người thật là đỏ.

Sẽ không phải là bệnh sao.

Quách Phù Dung lo âu hỏi.

Nàng ngây thơ đơn thuần cũng sẽ không liên tưởng đến xa như vậy.

Chỉ cho là Cố Hàn Uyên là nể mặt nàng mới sắp xếp người bảo hộ mẫu thân nàng.

Quách phu nhân nghe vậy giả vờ trấn định nói: Có thể là nhiễm chút phong hàn thôi.

Không có gì đáng ngại.

Hai nàng ở thời điểm này nói chuyện phiếm hơi có vẻ không hợp thời.

Bất quá có Tịch Tà Vệ bảo vệ các nàng quả thật có thời gian rảnh rỗi này.

Mặc dù Tịch Tà Vệ ngăn chặn Thi Binh hơi lộ vẻ chật vật, cũng vô lực phản công, nhưng bảo vệ các nàng vẹn toàn cũng không có chút vấn đề.

À, vậy là tốt rồi.

Quách Phù Dung nghe vậy yên tâm đôi chút.

Sau đó hơi có vẻ ngượng ngùng nói: Bất quá mẫu thân mặt đỏ lúc trông thật đẹp mắt.

Bình thường Quách Phù Dung nói như vậy còn không có vấn đề gì.

Lúc này nói nàng thật đẹp, lại khiến Quách phu nhân đặc biệt không tự nhiên.

Chỉ có thể giả vờ oán trách nói: Ăn nói lung tung.

Mẹ ngươi ta đã già rồi.

Quách Phù Dung nghe vậy bĩu môi kháng nghị nói: Già ở đâu chứ.

Cố đại ca còn nói qua mẫu thân cùng ta đứng chung một chỗ giống như tỷ muội mà.

Cố Hàn Uyên từng khen ngợi nàng như vậy sao.

Quách phu nhân trong lòng nhất thời càng luống cuống.

Có loại cảm giác suy đoán bừa bãi của mình có thể sẽ trở thành sự thật.

Nghĩ thầm về sau có nên cùng Cố Hàn Uyên giữ một chút khoảng cách không.

Không hiểu sao có chút hối hận trước đó còn muốn Quách Phù Dung mời Cố Hàn Uyên lúc rảnh rỗi ghé chơi.

Thế nhưng vừa nghĩ tới Cố Hàn Uyên tốt xấu cũng phái người bảo vệ nàng, lại cảm thấy rất cần thiết phải cảm tạ một phen.

Trong lúc Quách phu nhân đang rối bời suy nghĩ, ánh mắt cũng phiêu đãng bất định.

Nhưng mà chính bởi vì ánh mắt phiêu đãng bất định này mà nàng vô tình nhìn thấy trên tường viện một tia hàn mang.

Đồng thời tia hàn mang này nhắm thẳng vào Quách Phù Dung bên cạnh nàng.

Quách phu nhân không hề nghĩ ngợi liền lao về phía Quách Phù Dung.

Phù nhi cẩn thận.

Tịch Tà Vệ cũng phát hiện biến cố, sắc mặt dồn dập kịch biến.

Mấy tên Tịch Tà Vệ gần hai nàng nhất dồn dập vung trường kiếm trong tay nỗ lực chặn tia hàn mang bắn về phía Quách Phù Dung.

Nhưng mà cuối cùng hoàn toàn không có một thanh kiếm nào ngăn được.

Chỉ vì tia hàn mang đó vậy mà lại ở giữa đường quẹo vào, lệch đi một chút, tránh khỏi sự ngăn cản của bọn họ.

Không có tài nghệ cao siêu là tuyệt đối không làm được.

Lúc này Quách Phù Dung đang kinh ngạc đã bị Quách phu nhân đẩy ngã.

Tia hàn quang kia mặc dù không bắn trúng Quách Phù Dung, lại bắn vào Quách phu nhân.

Đồng thời cũng để người ta thấy được chân diện mục của nó.

Là một chiếc độc châm nhỏ dài.

Đang cắm vào trên đầu vai Quách phu nhân.

Sắc mặt Quách phu nhân tái xanh rõ rệt.

Nàng thấy Quách Phù Dung không có việc gì, thong dong, nhẹ nhõm cười cười.

Tiếp đó liền ngất xỉu trong lòng Quách Phù Dung.

Ở một khắc trước khi hôn mê, trong óc nàng hiện lên một ý niệm: Phù nhi không có việc gì là tốt rồi, Cố Hàn Uyên có thể yên tâm.

Tịch Tà Vệ thấy Quách phu nhân trúng độc hôn mê, sắc mặt của bọn họ nhất thời tái nhợt đi.

Tội bảo hộ bất lợi là tuyệt đối không thể trốn tránh.

Nhất định phải bắt giữ người đó, bằng không công tử giáng tội, chúng ta không gánh nổi.

Tịch Tà Vệ dồn dập hung dữ trừng mắt về phía hướng độc châm bắn tới.

Nhưng mà điều khiến bọn hắn cảm thấy ngoài ý muốn là kẻ chủ mưu lại ngang nhiên không bỏ chạy.

Đó là một nam tử sắc mặt tái nhợt, hào hoa phong nhã.

Một thân y phục trắng tinh tươm, ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Trên mặt còn mang theo nụ cười ôn hòa.

Hình tượng như vậy khiến người ta khó có thể tưởng tượng hắn lại dùng ám tiễn làm bị thương người khác.

Chỉ thấy hắn đang phiền não nói: Ai nha, bắn nhầm người.

Chương 1265

Cái này cũng khó xử.

Hay là vị cô nương kia theo tại hạ đi một chuyến, tại hạ liền giao ra giải dược thế nào.

Khí chất tao nhã lịch sự, lời nói ác ý cùng với việc dùng ám tiễn làm bị thương người sau đó còn dám không trốn, gan to tày trời, thật sự rất ra vẻ oai phong.

Nhưng mà sự ra vẻ oai phong như vậy lại vẻn vẹn duy trì chốc lát.

Chỉ vì một thanh âm lạnh lẽo từ xa đến gần vang vọng bên tai hắn.

Cố mỗ ngươi cũng dám đánh chủ ý, muốn chết.

Chỉ thấy hai bóng người đạp nguyệt mà đến, từ trên trời giáng xuống rơi vào giữa sân, đi tới bên cạnh Quách Phù Dung và Quách phu nhân đang trúng độc hôn mê.

Cố đại ca.

Quách Phù Dung vui mừng quá đỗi kêu lên.

Ra mắt công tử.

Tịch Tà Vệ cung kính hô.

Người tới chính là Cố Hàn Uyên mang theo Tiểu Thanh chạy tới.

Cố Hàn Uyên mặt trầm xuống đối với Quách Phù Dung hơi gật đầu, không để ý đến Tịch Tà Vệ mang theo tâm tình bất an cung kính vấn an, trực tiếp đi tới bên cạnh Quách phu nhân ngồi xổm xuống, nắm lấy cổ tay trắng hơi lạnh của nàng.

Sau một lát, sắc mặt ngưng trọng Cố Hàn Uyên lấy ra một viên Trấn Độc Đan cho Quách phu nhân dùng.

Quách Phù Dung thấy thế lo âu hỏi: Cố đại ca, mẹ ta thế nào rồi.

Tạm thời vô sự.

Cố Hàn Uyên trả lời Quách Phù Dung một câu.

Quay đầu nhìn về phía tên nam tử sau khi thấy hắn vẫn không bỏ chạy, trong mắt u quang lấp lánh, lạnh lùng nói: Vì sao không trốn.

Cố công tử ở đây, trốn thì có ích lợi gì.

Nam tử kia ngữ khí tuy là cung kính, thần thái lại lộ vẻ không sợ hãi.

Tuy phía trước độc châm bắn trúng mục tiêu có sai sót, nhưng hắn tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không đối với Quách phu nhân thấy chết mà không cứu.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên còn muốn giải dược cứu người, vậy hắn tự nhiên an toàn không lo.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: Có chút đảm phách, chẳng trách dám dùng Thất Trùng Thất Hoa Cao.

Thất Trùng Thất Hoa Cao lấy bảy loại độc trùng, bảy loại độc hoa, nghiền nát giằng co mà thành.

Bảy trùng bảy hoa được sử dụng trong Thất Trùng Thất Hoa Cao, tùy theo người mà khác, nam bắc bất đồng, tất cả những loại có hiệu nghiệm thần kỳ nhất, tổng cộng có 49 loại phương pháp phối chế, 63 loại biến hóa dị phương, độc tính cũng mỗi người không giống nhau.

Nếu muốn giải loại độc này, phương pháp giải bình thường cần lấy độc trị độc, nhưng nếu phương thuốc phối chế có chút sai sót, người trúng độc lập tức mất mạng.

Cũng may trước khi phát tác độc tính cũng không mãnh liệt, thuộc về độc dược mãn tính.

Vì vậy Quách phu nhân tạm không cần lo lắng tính mạng.

Nhưng cũng chính vì vậy, Thất Trùng Thất Hoa Cao dùng để nắm giữ và uy hiếp cũng cực kỳ hữu dụng.

Chẳng trách tên nam tử kia lại không sợ hãi như vậy.

Hắn hơi kinh ngạc nói: Cố công tử nhãn lực tốt, ngay cả Thất Trùng Thất Hoa Cao cũng nhận ra.

Dừng một chút.

Mỉm cười cung kính nói: Tại hạ Luật Hương Xuyên, ra mắt Cố công tử.

Chỉ cần Cố công tử bằng lòng theo tại hạ đi gặp một người, giải dược sẽ được dâng tận tay.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong mắt tinh quang lóe lên, trong lòng đã hiểu rõ.

Cười nhạo một tiếng, nói: Tôn Ngọc Bá muốn gặp Cố mỗ.

Quả nhiên chủ nào tớ nấy, có đảm lược.

Không chỉ dám nhúng tay vào chuyện của An gia, còn muốn có ý đồ với Cố mỗ.

Phụ tử An gia một lòng âm mưu soán ngôi.

Bất quá thế giới này lực lượng hoàng thất Đại Minh muốn mạnh hơn nhiều so với trong kịch bản.

Dù mưu tính sâu xa đến đâu, cũng vẫn còn chút lực bất tòng tâm.

Vì vậy tìm kiếm người hợp tác cũng đã thành chuyện đương nhiên.

Sớm nhất lúc đó An Vân Sơn lựa chọn người hợp tác chính là Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc là An Thế Cảnh cùng Cố Hàn Uyên nói chuyện không hề vui vẻ.

An Vân Sơn cũng vì vậy không thể không thay đổi phương châm đối đãi Cố Hàn Uyên.

Từ lôi kéo biến thành âm thầm tính kế.

Như Yên ban đầu tiếp cận Cố Hàn Uyên là vì việc này.

Chỉ bất quá cuối cùng ngược lại bị Cố Hàn Uyên chiêu hàng.

Phụ tử An gia mặc dù đối với việc này tạm thời không biết, nhưng không ngăn cản họ tìm kiếm thêm nhiều đối tác mới.

Tôn Ngọc Bá hiển nhiên chính là một trong số đó.

Mà Luật Hương Xuyên chính là trợ thủ đắc lực nhất của Tôn Ngọc Bá, quản gia Tôn phủ.

Hắn có một tay ám khí công phu cao minh.

Chẳng trách mấy tên Tịch Tà Vệ đều không thể ngăn được độc châm hắn bắn ra.

Giang hồ truyền rằng không ai biết lai lịch cụ thể của Tôn Ngọc Bá, chỉ biết hắn là từ Quan Ngoại tới.

Mấy chục năm qua hắn dùng trí tuệ và võ công của mình dốc sức gây dựng nên một cơ nghiệp, trong tay vô số đất đai, là một đời kiêu hùng trên giang hồ.

Bởi vì hắn thích kết giao bằng hữu và giúp đỡ người khác, sở dĩ được người giang hồ kính trọng, người đời gọi là Lão bá.

Hắn tuy là thích kết giao bằng hữu, nhưng nếu không phải là bằng hữu của hắn, thì chính là kẻ thù không đội trời chung, không có lựa chọn nào khác.

Vì vậy trong lòng người giang hồ, Tôn Ngọc Bá chẳng những là Phật Như Lai, cũng là Hoạt Diêm La.

Bất quá Cố Hàn Uyên biết được nhiều hơn một chút.

Tôn Ngọc Bá là người nhà họ Tôn.

Chính là nhà họ Tôn của Thiên Cơ Lão Nhân Tôn Bạch Phát và Tôn Tiểu Hồng đó.

Đồng thời Cố Hàn Uyên từng nghe Tôn Tiểu Hồng nhắc qua.

Từ lúc mấy chục năm trước, Tôn Ngọc Bá cũng bởi vì phạm vào một sai lầm lớn bị trục xuất khỏi Tôn gia, trốn chạy xa đến Quan Ngoại.

Thẳng đến một ngày Tôn Ngọc Bá từ Quan Ngoại trở về, trở thành Lão bá như ngày nay.

Cố Hàn Uyên ngược lại là có phỏng đoán về những gì Tôn Ngọc Bá đã trải qua ở Quan Ngoại.

Chỉ vì trong kịch bản, Triệu Mẫn từng dùng Thất Trùng Thất Hoa Cao hãm hại Trương Vô Kỵ và Du Đại Nham.

Điều này cũng có ý vị sâu xa.

Sở dĩ tám chín phần mười Tôn Ngọc Bá đã sớm âm thầm đầu phục Mông Nguyên.

Dựa vào lực lượng Mông Nguyên, mới gây dựng được cơ nghiệp như ngày nay.

Thảo nào Tôn Ngọc Bá thích kết giao bằng hữu.

Đã là đang vì Mông Nguyên thăm dò tình báo, cũng là đang vì Mông Nguyên lôi kéo cao thủ giang hồ của Đại Minh.

Đây cũng tính là thủ đoạn truyền thống của Mông Nguyên.

Mà những kẻ thù không phải bạn bè rất có thể chính là kẻ từ chối sự lôi kéo của Mông Nguyên.

Tỷ như Thập Nhị Phi Bằng Bang đấu tranh không ngừng nghỉ với Tôn Ngọc Bá.

Tôn Ngọc Bá giấu rất kỹ.

Cố Hàn Uyên nếu không biết được lai lịch Thất Trùng Thất Hoa Cao, sợ rằng cũng sẽ không hay biết gì.

Hắn cũng không lo lắng bởi vì nhận ra Thất Trùng Thất Hoa Cao sẽ bị nghi ngờ đã nhìn thấu nội tình của Tôn Ngọc Bá.

Dù sao Thất Trùng Thất Hoa Cao cũng không phải là chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

Chỉ là không ai biết Thất Trùng Thất Hoa Cao đến từ đâu mà thôi.

Bất quá Cố Hàn Uyên tạm thời cũng không nghĩ thông Tôn Ngọc Bá vì sao phải thấy hắn.

Thay Mông Nguyên lôi kéo hắn.

Đừng đùa được không.

Húc Liệt Ngột ở Tây Hạ bị Cố Hàn Uyên đánh suýt nữa mất ngôi vương.

Ngoại trừ Triệu Mẫn ra, Mông Nguyên trên dưới đối với hắn đều là muốn xử tử hắn cho hả dạ.

Nhất là mấy vị Hoàng tôn Mông Nguyên có hi vọng cạnh tranh ngôi vị hoàng đế càng xem việc diệt trừ Cố Hàn Uyên trở thành công trạng lớn.

Đến nay chưa hành động cũng chỉ là bởi vì cách Tây Hạ chọn rể cũng mới trôi qua mấy tháng, thời gian ngắn ngủi.

Chờ Mông Nguyên chuẩn bị kỹ càng, tất nhiên sẽ ra tay với hắn.

Trừ phiCố Hàn Uyên ngưng thần cảm giác thần niệm định vị của Triệu Mẫn.

Bởi vì số người bị định vị thần niệm càng ngày càng nhiều, Cố Hàn Uyên cũng không thể lúc nào cũng chú ý tình hình định vị thần niệm của mỗi người.

Sau một khắc, khóe miệng hắn liền cong lên một nụ cười nhạt.

Chẳng trách Tôn Ngọc Bá và Luật Hương Xuyên lại có Thất Trùng Thất Hoa Cao.

Thì ra Triệu Mẫn đã âm thầm đến địa phận Đại Minh.

Nói như thế thì người muốn gặp hắn không phải là Tôn Ngọc Bá, mà là Triệu Mẫn.

Nghĩ sáng tỏ sự tình ngọn nguồn, Cố Hàn Uyên từ bên cạnh Quách phu nhân đứng dậy, nhàn nhạt nói: Nếu là Lão bá danh tiếng vang dội giang hồ mời, Cố mỗ tự nhiên sẽ đi gặp.

Luật Hương Xuyên nghe vậy hân hoan nói: Chủ nhân nhà ta đang cung kính chờ đợi Cố công tử giá lâm.

Giải dược cũng đều đã chuẩn bị xong cho Cố công tửLời hắn còn chưa dứt đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Việc giải dược, Cố mỗ sẽ đích thân yêu cầu.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh nhạt.

Rõ ràng là từ dưới hướng tường viện nhìn lên, lại cho Luật Hương Xuyên một cảm giác như bị bao quát, nhìn xuống.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bất quá nếu dám động đến người của Cố mỗ, tóm lại là phải có cái giá phải trả.

Luật Hương Xuyên nghe vậy nhất thời sắc mặt đại biến.

Trong ánh mắt sợ hãi của Luật Hương Xuyên, Cố Hàn Uyên chậm rãi giơ tay lên.

Không khí mang theo khí tức huyết tinh bỗng nhiên ngưng trệ.

Mây đen trên bầu trời không hiểu sao đột nhiên tựa như biến thành trọng mây đen, áp bức đến mức người ta không thở nổi.

Càng là áp bức khiến Luật Hương Xuyên không thể mở miệng nói lời cầu xin tha thứ.

Ánh mắt hoảng sợ không còn dáng vẻ tao nhã, điềm nhiên như trước.

Ương Vân Thiên Hàng.

Theo Cố Hàn Uyên một tiếng khẽ ngâm, bàn tay nhẹ nhàng vung xuống.

Mây đen trên bầu trời tựa như đột nhiên hóa thành bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời.

Mang theo khí thế trấn áp tất thảy chậm rãi hạ xuống.

Những Thi Binh vẫn còn đang bị Tịch Tà Vệ ngăn chặn là những kẻ đầu tiên không chịu nổi áp lực khổng lồ này.

Trong tình huống Kim Châm vẫn chưa bị đánh bay ra khỏi đầu, tất cả đều bị nghiền thành bột phấn, tản mát khắp đất.

Mà Luật Hương Xuyên thì miệng phun máu tươi bị đánh từ tường viện xuống đất.

Luật Hương Xuyên khó khăn đứng dậy.

Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy ngũ tạng đều đau nhức, liên tiếp lại phun ra mấy ngụm máu tươi nữa.

Nhưng mà dù vậy, hắn vẫn không thể không cố nén thống khổ trên thân thể, ngữ khí cung kính nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử ra tay lưu tình.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói: Nể mặt người đứng sau ngươi, tha cho ngươi một cái mạng chó.

Cút đi.

Luật Hương Xuyên nghe vậy giật mình, bất quá rất nhanh lại không ngừng bận rộn luôn miệng nói lời cảm ơn.

Đa tạ Cố công tử tha mạng, tiểu nhân xin cáo lui.

Luật Hương Xuyên còn không có tư cách tiếp xúc đến chuyện liên quan đến Mông Nguyên.

Vì vậy còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên nói là Tôn Ngọc Bá.

Nhưng bất kể nói thế nào, có thể bảo trụ một mạng là đủ rồi.

Chương 1266

Hắn tự mình cảm nhận được Cố Hàn Uyên trong tin đồn rốt cuộc bá đạo đến mức nào.

Xoay người rời đi, quay lưng về phía Cố Hàn Uyên trong nháy mắt, trong ánh mắt không khỏi hiện lên một tia oán hận.

Mối thù một chưởng này, hắn sẽ nhớ kỹ.

Cố Hàn Uyên không để ý Luật Hương Xuyên kẻ phản diện trong kịch bản này.

Bài Vân Chưởng của hắn cũng không phải dễ dàng như vậy chịu đựng.

Tịch Tà Vệ không còn Thi Binh cần ngăn chặn, dồn dập quỳ một gối thỉnh tội nói: Chúng ta bảo hộ phu nhân bất lợi, mời công tử trách phạt.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn về phía hai đội Tịch Tà Vệ cực kỳ kinh sợ, lạnh lùng vô tình nhẹ giọng nói: Phu nhân đã được bảo vệ nhưng vẫn xảy ra chuyện, lưu các ngươi có ích lợi gì.

Tự sát đi.

Trong Thiên Võng Tịch Tà Vệ phát triển rất nhanh.

Bởi vì bây giờ thế đạo này có rất nhiều người gánh vác thâm cừu đại hận.

Mặc dù cần phải tự thiến, đồng thời từ đây mất đi tự do, nhưng vẫn có rất nhiều người muốn gia nhập vào đó.

Sở dĩ tốc độ tăng trưởng số lượng Tịch Tà Vệ cực kỳ khả quan.

Bằng không Cố Hàn Uyên cũng không thể sắp xếp mỗi hồng nhan tri kỷ bên người đều có một đội Tịch Tà Vệ âm thầm bảo hộ.

Sự trung thành của Tịch Tà Vệ không thể nghi ngờ.

Không chỉ là bởi vì Cố Hàn Uyên cho bọn hắn cơ hội báo thù và năng lực cùng với giáo dục tẩy não không thể thiếu.

Càng là bởi vì bọn hắn đều trúng Sinh Tử Phù và Tam Thi Não Thần Đan.

So với việc chết trong thống khổ vì không có giải dược, Cố Hàn Uyên để cho bọn họ tự sát ngược lại thành một sự ôn nhu.

Vì vậy nhóm Tịch Tà Vệ nhìn nhau, sau đó đặt trường kiếm trong tay ngang cổ.

Đồng thanh hô: Chúng ta đã phụ lòng công tử phó thác, không bảo vệ tốt phu nhân, cam nguyện chịu chết.

Đại ân đại đức của công tử chúng ta chỉ có thể kiếp sau báo đáp.

Dứt lời liền muốn vung kiếm tự vận.

Chờ đã.

Tiếng hô lớn của Quách Phù Dung khiến hành động tự vận của Tịch Tà Vệ dừng lại.

Thấy Cố Hàn Uyên ánh mắt dò xét nhìn qua, Quách Phù Dung hơi có vẻ không tự nhiên khuyên nhủ: Cố đại ca, không cần thiết chứ.

Bọn họ coi như không có công lao thì cũng có khổ lao.

Mẫu thân tuy là trúng độc châm, thế nhưng trước đó nếu không phải bọn họ bảo vệ thì muội và mẫu thân đã sớm chết rồi.

Sở dĩ, Cố đại ca có thể mở một con đường sống cho bọn họ không.

Bản tính hiền lành của Quách Phù Dung không thể trơ mắt nhìn

Tịch Tà Vệ từng bảo hộ mình và mẫu thân tự sát trước mặt nàng.

Hơn nữa nghĩ đến bọn họ còn từng hô gọi nàng là Tiểu Phu Nhân khiến lòng nàng phát ngọt càng thêm không thể thờ ơ.

Cố Hàn Uyên nhìn Quách Phù Dung hiện ra vẻ rất ngượng ngùng, bất đắc dĩ khẽ thở dài: Bọn họ là bảo hộ mẹ con muội, Phù muội tự nhiên có tư cách quyết định vận mệnh của bọn họ.

Hắn quay đầu nói với Tịch Tà Vệ: Nếu Phù muội cầu tình cho các ngươi, lần này bỏ qua.

Lần sau không được lấy lẽ này mà biện hộ nữa.

Nhóm Tịch Tà Vệ nghe vậy vui mừng quá đỗi, dồn dập cung kính nói lời cảm tạ: Đa tạ Quách Tiểu Phu Nhân thay chúng ta cầu tình.

Có thể còn sống, ai lại cam lòng chết chứ.

Lại một lần nữa nghe được xưng hô Tiểu Phu Nhân, nhất là ngay trước mặt Cố Hàn Uyên, Quách Phù Dung có chút xấu hổ, má hồng hơi ửng đỏ.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng buồn cười, nét mặt lại ôn hòa nói: Phù muội vẫn thiện lương như vậy.

Hắc hắc, nào có.

Quách Phù Dung nghe được Cố Hàn Uyên khen ngợi, ngây thơ cười.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, phất phất tay về phía nhóm Tịch Tà Vệ, nói: Nơi đây không có chuyện của các ngươi, lui xuống đi.

Vâng.

Tịch Tà Vệ rời đi sau đó, Quách Phù Dung lo âu hỏi: Cố đại ca, huynh đi vì mẫu thân cầu xin giải dược không có nguy hiểm sao.

Hành vi của Luật Hương Xuyên vừa nhìn đã biết là có mưu đồ từ trước.

Ngay từ đầu là lấy nàng làm mục tiêu, phát hiện bắn nhầm người sau đó, còn định mang nàng đi.

Nếu như không phải Cố Hàn Uyên đúng lúc chạy tới, hậu quả khó lường.

Nhưng cũng có thể nhìn ra mục tiêu của đối phương chính là Cố Hàn Uyên.

Bây giờ Cố Hàn Uyên còn muốn đi vì mẫu thân nàng mà cầu xin giải dược, tự nhiên không tránh khỏi cảm thấy lo lắng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, thong dong nói: Ai nói ta muốn đi cầu xin giải dược.

Quách Phù Dung nghe vậy ngẩn ra, hoài nghi hỏi: Vậy mẫu thân phải làm sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười khẽ đầy ẩn ý nói: Không có giải dược không có nghĩa là ta không giải được độc trên người mẫu thân nàng, đừng quá xem nhẹ Cố đại ca của muội.

Cố Hàn Uyên có linh khí trong người giải không được độc lác đác không có mấy.

Chỉ có những kỳ độc dưới thiên hạ mới có thể khiến Cố Hàn Uyên bó tay không sách.

Thất Trùng Thất Hoa Cao tuy khó giải, nhưng không làm khó được hắn.

Vấn đề duy nhất chính là phương thức giải độc còn cần bàn bạc, Quách phu nhân sợ rằng không quá có thể tiếp thu.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm nghĩ.

Nói chung nghe được Cố Hàn Uyên có thể giải được độc trên người Quách phu nhân, Quách Phù Dung nhất thời vui mừng quá đỗi.

Cười đùa nói: Ta mới không có xem nhẹ Cố đại ca đâu.

Dứt lời còn nhón chân lên hôn một cái lên má Cố Hàn Uyên để bày tỏ thành ý.

Cảm thụ được cảm giác mềm mại ấm áp truyền tới trên mặt, Cố Hàn Uyên không khỏi mỉm cười.

Quách Phù Dung bỗng nhiên mừng rỡ nói: Cố đại ca tốt nhất.

Không chỉ an bài người bảo hộ ta, ngay cả mẫu thân cũng có phần.

Cố Hàn Uyên cười khẽ đầy ẩn ý nói: Ồ.

Cảm thấy ta phái người bảo hộ Quách phu nhân cũng là vì Phù muội sao.

Quách Phù Dung nghe vậy có chút không rõ vì sao, kỳ lạ hỏi: Chẳng lẽ không đúng sao.

Mẫu thân cũng không phải là nữ nhân của Cố đại ca.

Quách Phù Dung tùy tiện cẩu thả trong lúc lơ đãng liền nói ra lời tương đối ngoại hạng.

Nếu như Quách phu nhân còn tỉnh táo thì e rằng sẽ giận quá chừng.

Cố Hàn Uyên đáy mắt u quang lấp lánh.

Bây giờ không phải là, không có nghĩa là về sau không phải.

Hắn thuận miệng qua loa lấy lệ nói: Không có gì, Phù muội nói đúng.

Dừng một chút.

Đem Quách phu nhân đang nằm trong ngực Quách Phù Dung nhận lấy, bế ngang lên, nhẹ giọng nói: Ta trước mang phu nhân về phòng giải độc cho nàng.

Quách phu nhân nằm một giấc mộng.

Nằm mơ thấy mình lúc còn trẻ.

Khi đó nàng vẫn là một thiếu nữ ôm ấp chính nghĩa, nghĩa vô phản cố dấn thân vào Lục Phiến Môn.

Dường như, Quách phu nhân chính là Nữ Bộ Đầu đầu tiên của Lục Phiến Môn tại Nam Thiên sau này.

Đồng thời, trải qua nỗ lực của mình, nàng trở thành chuyên gia bắt trộm danh chấn một thời.

Nếu không phải nàng đã khai sáng lối đi này, Cơ Dao Hoa và Hồng Lăng muốn có được sự tán thành của mọi người chỉ càng thêm khó khăn.

Thành tựu người mở đường, đương nhiên sẽ gặp phải nhiều vấn đề.

Bị xem nhẹ, bị nghi vấn.

Điều này cũng không đáng kể, dù sao nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Thế nhưng sự bất lực đối với hiện trạng mục nát của triều đình lại làm cho nàng nhận thức được giới hạn của bản thân.

Ý thức được chính mình không thể thay đổi thế đạo này.

Bắt một hai tiểu tặc cũng chẳng thể trị tận gốc được.

Sau đó nàng lập gia đình.

Gả cho Quách Cự Hiệp, vị hiệp sĩ danh tiếng lừng lẫy lúc bấy giờ.

Quách Cự Hiệp không phụ sự kỳ vọng của nàng, rất nhanh liền dựa vào võ công, năng lực và trí tuệ hơn người mà trở thành cố vấn của Lục Phiến Môn.

Nhìn thấy tình huống như vậy, nàng thỉnh thoảng cũng sẽ tự giễu.

Nam nhân và nữ nhân quả nhiên vẫn là không giống nhau.

Cho nên nàng an tâm giúp chồng dạy con.

Võ công từng khắc khổ tu luyện cũng bị triệt để buông bỏ, bây giờ đã thối lui đi không còn dư lại bao nhiêu.

Nàng bắt đầu học cách giữ chặt trái tim nam nhân.

Dù sao Quách Cự Hiệp ngồi ở vị trí cao, cuối cùng sẽ có những cám dỗ như vậy.

Không nhiều tâm nhãn sao được.

Kết quả rất khả quan.

Tuy rằng Quách Cự Hiệp thỉnh thoảng cùng một vài nữ tử có chút mập mờ, nhưng cũng chưa từng phản bội nàng.

Mặc dù nàng không sinh được con trai, chỉ có một đứa con gái là Quách Phù Dung.

Thế nhưng vậy làm sao có thể trách nàng đâu.

Nàng cũng không thể khi Quách Cự Hiệp bận rộn mệt mỏi lại còn cưỡng bách cùng phòng chứ.

Cho nên nàng thỉnh thoảng cũng sẽ hoài niệm đêm tân hôn của bọn họ.

Ừm, kỳ thực cũng không phải đặc biệt hoài niệm.

Dù sao nam nhân có một số việc còn cần thiên phú.

Hơn nữa từ một vài miêu tả của nữ nhi Quách Phù Dung càng biết được một chuyện.

Đôi khi sự chênh lệch giữa người với người còn lớn hơn cả sự chênh lệch giữa người với chó.

Cho nên vẫn là không nên quá làm khó dễ trượng phu của mình.

Bất quá nhưng cũng sẽ huyễn tưởng, nếu như là mình, sẽ có cảm thụ như thế nào.

Bị lấp đầy.

Bị phong phú.

Bị hung hăng chiếm giữ.

Ảo tưởng như vậy làm lòng người thần chập chờn.

Đồng thời cũng làm nàng lòng tràn đầy xấu hổ.

Chương 1267

Dù sao đó là chuẩn con rể của nàng, là người trong lòng của nữ nhi nàng.

Quả nhiên vẫn là nên nghĩ thêm đến thời gian hạnh phúc ở chung với chồng mình để bao trùm sẽ thích hợp hơn.

Tỷ như đêm tân hôn của bọn họ.

Trong mộng hình ảnh chợt chuyển, nàng phát hiện mình đã thân ở trong phòng cưới vui mừng.

Trên tường dán chữ Hỷ, nến đỏ rơi lệ.

Nàng nằm trên chiếc giường hẹp trải màn lụa tiên đỏ thắm, đắp chăn Uyên Ương Cẩm.

Chiếc áo cưới đỏ sẫm không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất bên cạnh giường.

Trong thoáng chốc cảm thụ được bàn tay nóng như lửa kia, ngón tay ôn nhu kia, khiến toàn thân nàng đều không khỏi trở nên chìm nổi, xao động.

Di.

Không đúng.

Quách phu nhân trong mộng chỉ cảm thấy vô cùng bất an.

Thế nhưng để cho nàng lúc đó hô dừng lại lại rất không cam lòng.

Dù sao cái che chở ôn nhu kia đã khiến trong lòng nàng tràn đầy bản năng của một cô gái.

Không thể nói lý lẽ một cách tự nhiên đến mức khó chịu.

Nàng không khỏi nhìn về phía trượng phu của mình.

Trong mông lung lại nhìn không thấy đối phương đang lưng đối với mình.

Chỉ đành ôn nhu kêu: Phu quânTrượng phu trong mộng tựa hồ nghe được tiếng nàng gọi, xoay đầu lại, khóe miệng mang theo một vệt độ cung khó hiểu, cười nói: Phu nhân nhận lầm người.

Quách phu nhân giật mình, nhìn kỹ lại.

Lúc này rốt cuộc thấy rõ.

Đó là gương mặt tuấn tú khiến nàng đặc biệt quen thuộc.

Đó là người trong lòng của nữ nhi nàng, là nam tử được nàng xem như con rể.

Quách phu nhân không khỏi kinh hô: Cố công tử.

Kèm theo tiếng kinh hô chính là thần trí nàng dần dần thanh tỉnh từ trong mộng.

Quách phu nhân chậm rãi mở đôi mắt đẹp còn có chút hoảng hốt.

Trước mắt là chiếc giường quen thuộc.

Hình như là phòng của Phù nhi ư.

Thần trí Quách phu nhân trở về đồng thời cũng kịp phản ứng mình nguyên lai là nằm mơ.

Một giấc mộng có chút ngượng ngùng.

Nếu như mộng cảnh tiếp tục phát triển tiếp, sẽ xảy ra chút gì không cần nói cũng biết.

Dù sao đó là giấc mộng liên quan tới đêm tân hôn.

Đêm tân hôn ngoại trừ hoan ái, còn có thể làm những gì.

Mà nàng có lẽ cũng liền có thể cảm nhận được thiên phú dị bẩm mà Quách Phù Dung từng miêu tả qua.

Biết mình chỉ là làm một giấc mộng có mở đầu không có phần cuối, Quách phu nhân vô ý thức thở phào nhẹ nhõm.

Nàng suýt nữa đã muốn có lỗi với trượng phu và nữ nhi của mình.

Điều này làm cho nàng càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Đồng thời còn có một chút tiếc nuối nhàn nhạt.

Dù sao chỉ là nằm mơ, ai có thể chỉ trích nàng đâu.

Coi như trong mộng nội dung có chút khác người, đó cũng là nàng không cách nào khống chế phải không.

Nói như vậy tự thuyết phục rồi mình, Quách phu nhân dần dần an tâm.

Sau đó mới có lòng thanh thản suy tính tới hiện trạng của bản thân.

Nàng nhớ tới chính mình hình như là vì bảo hộ nữ nhi Quách Phù Dung mà bị độc châm bắn trúng, đã hôn mê.

Trách không được chính mình toàn thân vô lực, không thể động đậy.

Hiển nhiên đây là phản ứng của việc trúng độc.

Quách phu nhân bây giờ tỉnh táo lại, nhất thời cũng có chút lo lắng cho sự an nguy của Quách Phù Dung.

Hy vọng Quách Cự Hiệp có thể kịp thời gấp trở về.

Còn có Cố Hàn Uyên, không biết có nhận được tin tức không.

Nếu như Cố Hàn Uyên nhận được tin tức, nhất định sẽ mau sớm chạy tới cứu Quách Phù Dung.

Dù sao Quách Phù Dung đều đã buông lòng xấu hổ vì hắn làm nhiều như vậy.

Phàm là có chút lương tâm liền sẽ không ngồi xem mặc kệ.

Quách phu nhân nghĩ đến Cố Hàn Uyên, lại không khỏi hồi tưởng lại toàn bộ mộng cảnh.

Trong lòng nhất thời lại là một trận xấu hổ không chịu nổi.

Đây chẳng qua là giấc mộng mà thôi Quách phu nhân tự thuyết phục mình như vậy.

Còn như có hiệu quả hay không, cũng chỉ có nàng tự mình biết rồi.

Thế nhưng đúng vào lúc này, bên tai vang lên một đạo tiếng cười khẽ hơi nhạo báng: Phu nhân tỉnh rồi ư.

Phu nhân ngủ có ngon không.

Dường như làm một giấc mộng đẹp, hẳn là không tệ.

Chính là không biết phu nhân rốt cuộc mộng thấy gì, mà lại kêu tên tại hạ.

Quách phu nhân nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức nghiêng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang tự tiếu phi tiếu nhìn nàng.

Thần tình kia cùng trong mộng cực kỳ tương tự.

Thế cho nên mặt cười Quách phu nhân hầu như trong nháy mắt liền đỏ bừng.

Kinh ngạc hỏi: Cố công tử, sao ngươi lại ở đây.

Nàng kỳ thực càng muốn hỏi chính là Cố Hàn Uyên tại sao lại ngồi ở bên giường nàng, chỉ là không có không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười nói: Xem ra phu nhân là ngủ váng đầu.

Tại hạ đang giải độc cho nàng cứu nàng.

Quách phu nhân nằm ngang thị giác không tốt lắm.

Nhưng là miễn cưỡng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên đang châm kim cho nàng.

Phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, Quách phu nhân ngượng ngùng nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử.

Nàng lại hỏi: Phù nhi nàng không sao chứ.

Kỳ thực câu hỏi này có vẻ hơi dư thừa.

Nếu Cố Hàn Uyên đã chạy tới, cái kia Quách Phù Dung đương nhiên sẽ không có việc.

Cố Hàn Uyên quét mắt thân thể mềm mại của Quách phu nhân liếc mắt, khóe miệng mang theo tiếu ý vi diệu, nói ra: Phù muội không có việc gì, bất quá tình huống của phu nhân liền không tốt lắm.

Độc của phu nhân trúng rất phiền phức, sở dĩ tại hạ không thể làm gì khác hơn là dùng chút thủ đoạn đặc biệt cho phu nhân giải độc.

Thủ đoạn đặc biệt.

Quách phu nhân nghe vậy có chút không rõ vì sao.

Bất quá nàng rất nhanh liền phát hiện một việc làm nàng vô cùng kinh hoảng.

Trên người thật lạnh, dường như bại lộ trong không khí Đồng thời sau một khắc nàng liền cảm nhận được sự ôn nhu từng cảm thụ qua trong giấc mộng.

Đồng thời thanh âm ý tứ hàm súc không rõ của Cố Hàn Uyên cũng ở vang lên bên tai.

Chuyện gấp phải tòng quyền, cũng xin phu nhân tạm thời nhẫn nại một cái.

Có lẽ là do tần suất sử dụng khá cao, Tam Phân Thần Chỉ của Cố Hàn Uyên tinh tiến cực nhanh.

Thậm chí mơ hồ có loại dự cảm sắp sửa đạt đến hóa cảnh, đảm nhiệm một chức vụ trọng yếu.

Nếu như có thể tĩnh tâm lại nghiên cứu một phen, có lẽ là có thể tinh tiến đến một tầng thứ khác.

Tạm thời lướt qua những lời ngoài lề liên quan tới Tam Phân Thần Chỉ.

Cố Hàn Uyên lúc này đang đối đáp từng tiếng âm thanh từ bên môi lộ ra, vì Quách phu nhân thân bất do kỷ mà giải thích.

Phu nhân cũng xin chớ trách.

Chương 1268

Phu nhân trúng Thất Trùng Thất Hoa Cao, giải pháp thông thường chỉ có thể từ người hạ độc trong tay đạt được giải dược, khả năng tự mình phối chế giải dược hầu như là số không.

Bất quá Cố mỗ y thuật thượng khả, cũng đúng độc dược rất có nghiên cứu, thay cái phương pháp cho phu nhân giải độc.

Dừng một chút.

Hai ngón tay niết động đối với vật phẩm khi còn bé Quách Phù Dung hết sức quen thuộc.

Tiếp tục giải thích: Lấy ngân châm cắt đứt độc tính lan tràn, lại lấy thủ pháp đặc biệt là phu nhân vận công đem độc tố bài trừ ra ngoài cơ thể.

Để tránh cho trong quá trình trừ độc tổn thương đến thân thể phu nhân, sở dĩ dùng phương thức lấy máu.

Nếu có chỗ thất lễ, cũng xin phu nhân thứ lỗi.

Quách phu nhân nghe vậy không khỏi đem đôi mắt đẹp vì cảm thấy thẹn mà nhắm lại mở ra, cắn chặt môi mỏng, nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên không buông.

Lòng nàng lúc này rất loạn.

Cảm thấy thẹn, xấu hổ, bực tức, còn vài phần tâm tình không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Trong lúc nhất thời ngũ vị tạp trần.

Khác tạm thời bất luận.

Điều này làm cho nàng về sau làm sao đối mặt với con gái mình là

Quách Phù Dung.

Phải biết rằng nàng hiện tại ở trước mặt Cố Hàn Uyên đã không có bí mật.

Hơn nữa nếu như dựa theo lời Cố Hàn Uyên nói, sự xấu hổ của nàng vẫn chỉ là mới vừa bắt đầu mà thôi.

Sau đó chỉ biết càng thêm thân bất do kỷ, cho đến khi bị Cố Hàn Uyên tùy ý chưởng khống.

Muốn nàng sống thì sống, muốn nàng chết thì chết.

Chỉ cần suy nghĩ một chút cảnh tượng như vậy, nàng liền xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Hết lần này tới lần khác nàng còn biết rất rõ chính mình không thể chống cự.

Chỉ là hiện tại sự ôn nhu mà Cố Hàn Uyên thể hiện đã khiến nàng thần trí hoảng hốt, lâng lâng không biết người ở nơi nào.

Nàng có thể làm chỉ có cố nén sự run rẩy trong lòng, miễn cưỡng để cho mình giữ giọng bình tĩnh mà tức tối nói: Ngươi làm như vậy chẳng lẽ không làm Phù nhi thất vọng sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhàn nhạt liếc nàng một cái, nhẹ giọng nói: Đây là vì cứu phu nhân, Phù muội nàng sẽ hiểu.

Quách phu nhân nghe vậy cứng lại.

Xác thực, vì cứu người, chuyện gấp phải tòng quyền cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng chẳng biết tại sao, nàng chính là cảm thấy Cố Hàn Uyên là cố ý.

Tạm thời không đề cập tới Cố Hàn Uyên có phải thật vậy hay không không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng phương thức có thể nói là nhục nhã này để cứu nàng.

Thế nhưng nàng lại rõ ràng có thể cảm giác được Cố Hàn Uyên hứng thú thập phần tăng vọt.

Mặc dù có ôn nhu thế nào cũng không che giấu được sự tham lam.

Thân thể của mình liền tươi đẹp như vậy ư.

Nghĩ như vậy Quách phu nhân trong lòng phẫn uất đồng thời lại mơ hồ có chút vui mừng.

Cũng không biết có phải hay không bởi vì bị vừa rồi trận mộng ảnh hưởng.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên quả thực thuần thục đến quá phận, những hồng nhan tri kỷ của hắn sợ rằng không thể tiếp đãi lâu được sự hồ náo của hắn.

Quách phu nhân trong lúc nhất thời lại có chút lo lắng cho tương lai của Quách Phù Dung.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên đuôi lông mày hơi nhăn, ngữ khí cổ quái trêu đùa: Mà lại phu nhân có chắc rằng dám báo cho Phù muội cùng Quách Cự Hiệp biết không.

Việc tại hạ giải độc cho phu nhân chỉ có thể trở thành một bí mật.

Phu nhân nghĩ sao.

Quách phu nhân nhất thời không lời chống đỡ.

Nhược điểm là lẫn nhau.

Thậm chí so với Cố Hàn Uyên, Quách phu nhân lại càng không nguyện ý bị người ta biết chuyện trước mắt.

Việc giúp nàng giải độc cho Cố Hàn Uyên một cái cớ rất tốt.

Sau đó cũng rất khó chỉ trích hắn.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng không thể tùy ý Quách phu nhân bị độc chết chứ.

Còn không biết Cố Hàn Uyên có thể đi thỉnh cầu giải dược không, Quách phu nhân hoàn toàn không biết nên làm sao phản bác Cố Hàn Uyên.

Bày ở trước mặt nàng tự hồ chỉ còn lại một con đường.

Đó chính là đàng hoàng ngoan ngoãn phối hợp sự thao túng của Cố Hàn Uyên, làm cho quá trình giải độc có thể sớm kết thúc một chút.

Cái này dạng nàng cũng có thể bớt bị chút tội.

Đương nhiên, rốt cuộc là có phải hay không chịu tội chỉ sợ cũng chỉ có chính cô ta mới biết được.

Nghĩ thông suốt điểm này, Quách phu nhân không nói nữa, quay đầu đi, một bộ không muốn nhìn thấy cái vẻ mặt vui vẻ đáng ghét của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên bén nhạy nhận thấy được Quách phu nhân cái tâm tư đã trầm tĩnh lại, không còn kháng cự.

Kể từ đó, thật ra khiến hắn giải độc thuận lợi rất nhiều.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch, nhẹ kêu một tiếng: Phu nhân.

Quách phu nhân vốn không muốn đáp lại.

Nhưng nhìn thấu tâm tư nàng, Cố Hàn Uyên sao lại dễ dàng như vậy buông tha nàng.

Thế cho nên đột nhiên biến hóa chọc cho thân thể mềm mại Quách phu nhân cứng đờ, phát ra một tiếng mềm mại uyển chuyển êm tai.

Cái này nàng cũng không còn cách nào không nhìn Cố Hàn Uyên.

Xoay đầu lại, căm tức nhìn Cố Hàn Uyên, bực tức nói: Ngươi rốt cuộc còn muốn thế nào.

Cố Hàn Uyên u u thở dài, giả vờ làm khó dễ nói ra: Không phải tại hạ muốn như thế nào, thật sự là có việc muốn nhờ.

Quách phu nhân nghe vậy ngẩn ra.

Trong lúc nhất thời thực sự không nghĩ ra Cố Hàn Uyên có thể có chuyện gì cầu nàng.

Nhưng mà sau một khắc nàng liền đã hiểu Bóng đen xuất hiện trước mắt im lặng gầm thét.

Sợ đến mặt cười nàng đỏ lên, trợn to đôi mắt đẹp, tâm hoảng ý loạn.

Cố Hàn Uyên đem một ngụm bát tô lắc tại trên người Quách phu nhân.

Đều do phu nhân ngày thường quá đẹp, quá trình giải độc đối với tại hạ cũng là một loại dày vò Dứt lời còn xề gần vài phần.

Quách phu nhân nghe hiểu.

Không ngờ lại chính là chơi hăng say thôi.

Thuyết pháp đổ lỗi của Cố Hàn Uyên khiến nàng hận đến nghiến răng.

Đồng thời trong lòng lại một lần nữa nổi lên vẻ mơ hồ vui vẻ.

Đó là đối với mị lực của mình vẻ đắc ý.

Bất quá chỉ là nhìn kỹ liếc mắt, liền khiến nàng không tự chủ được nuốt nước miếng.

Trong mộng không có thực hiện huyễn tưởng dường như sắp sửa ở trong hiện thực thực hiện.

Cùng với bất đồng chính là, trong mộng nàng không khống chế được tư tưởng của mình Trong hiện thực lại có quá nhiều tạp nhạp tâm tư ở ngăn cản nàng.

Đối với chồng trung trinh.

Đối với nữ nhi xấu hổ.

Đều khiến nàng không cách nào giống như trong mộng giống nhau thờ ơ.

Thế nhưng nàng lại có thể làm gì chứ.

Độc tố tuy là đã tống ra đi một bộ phận, để cho nàng có thể miễn cưỡng nhúc nhích trong phạm vi nhỏ.

Thế nhưng hoạt động một chút đầu đã là cực hạn của nàng.

Vì vậy hắn hiện tại liền phản kháng cũng không phản kháng được.

Hơn nữa dựa theo lý luận của Cố Hàn Uyên, nếu không làm như vậy sẽ càng có giúp cho giải độc.

Đã không phản kháng được, lại có động cơ hợp lý.

Chương 1269

Vậy liền tính Cố Hàn Uyên sau một khắc liền áp đến trên người nàng cũng không thần kỳ.

Lúc này Cố Hàn Uyên trưng cầu ý kiến của nàng ngược lại thì cho nàng để lại tia thể diện cuối cùng.

Thế nhưng thật muốn thỏa hiệp sao.

Quách phu nhân trong lòng vô cùng quấn quýt.

Ngẫm lại chính mình rõ ràng không sanh được con trai, còn kéo Quách Cự Hiệp không cách nào cưới vợ bé.

Mà bây giờ nhưng phải trở thành loại người như vậy mà mình ghét nhất.

Càng là muốn có lỗi với chính mình nữ nhi Quách Phù Dung.

Đúng lúc này.

Có lẽ là bởi vì nghĩ đến Quách Phù Dung, trong đầu Quách phu nhân linh quang lóe lên, nghĩ tới biện pháp điều hòa.

Có ít nhất lý do để ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Nàng xấu hổ mang sợ hãi phát ra một tiếng nhỏ bé không thể nhận ra thanh âm: Ngươi qua đây một điểm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, lộ ra một vẻ tiếu ý vi diệu đến gần.

Quả nhiên, sau một khắc chỉ thấy Quách phu nhân lắc nhẹ trán, mập mờ không rõ nói ra: Cái này dạng ngươi có phải hay không liền hài lòng.

Cố Hàn Uyên không có trả lời, chỉ là nhãn thần vui mừng nhẹ vỗ về mái tóc xốc xếch của nàng tỏ vẻ cổ vũ.

Đương nhiên, quá trình giải độc vẫn không thể dừng.

Không biết đã đi qua bao lâu.

Tiếng Phượng đề cao vút rõ ràng cùng với cầu vòm Bạch Ngọc vô lực chậm rãi hạ xuống.

Những động tĩnh li ti rơi rớt làm cho cảnh tượng trong phòng càng thêm hỗn độn thêm vài phần.

Dưới tình huống Quách phu nhân tận lực phối hợp, giải độc thập phần thuận lợi.

Tuy nói nàng sợ rằng phải suy yếu một hồi.

Nhưng điều này càng nhiều là bởi vì quá độ mất nước mà tạo thành.

Còn như độc tố trong cơ thể Quách phu nhân đã dưới sự tẩy rửa của linh khí gần như vạn năng mà bị bài trừ không còn chút nào.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy đang vùi đầu ngoan ngoãn làm công việc vệ sinh cho hắn, Quách phu nhân, thoả mãn cười cười.

Đa tạ phu nhân.

Nghe được tiếng Cố Hàn Uyên được tiện nghi còn khoe mẽ nói lời cảm tạ, Quách phu nhân tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Chỉ là tại cái khóe môi ngọc Yên Nhiên dư vị chưa tan kia lại hiện ra không có chút lực sát thương nào đáng nói.

Ngược lại có loại đang im lặng mị hoặc lấy cảm giác của hắn.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Phu nhân chớ buồn.

Chuyện gấp phải tòng quyền chỉ có lần này, sau này tuyệt không quấy rầy.

Quách phu nhân nghe vậy giật mình.

Tâm tình trong lúc nhất thời có chút phức tạp.

Theo lý thuyết đây cũng là kết quả tốt nhất mới phải.

Cố Hàn Uyên cứu nàng, nàng cũng đền đáp Cố Hàn Uyên.

Không để cho Cố Hàn Uyên vì quá trình giải độc mà khó chịu.

Nàng cũng có thể miễn cưỡng tự lừa dối mình rằng không hề có lỗi với trượng phu cùng nữ nhi.

Vậy đáy lòng tia thất vọng mất mát này lại là vì sao mà đến.

Cũng không thể là bởi vì mộng cảnh không thể được kéo dài mà cảm thấy thất lạc chứ.

Sở dĩ nhất định là bởi vì khí tức khiến nàng tim đập nhanh tràn đầy khứu giác cùng vị giác tạo thành chứ.

Nàng có chút lý giải Quách Phù Dung vì sao mỗi lần nói đến chuyện riêng tư của mình và Cố Hàn Uyên luôn là tràn đầy phấn khởi.

Là kiêu ngạo mà khoe khoang.

Vẫn là ý do vị tẫn dư vị.

Hoặc là dứt khoát cùng có đủ cả.

Nàng không thể nào biết được Quách Phù Dung là ôm tâm tư như thế nào.

Lại sâu sắc minh bạch sự khác biệt trời vực giữa nam nhân với nam nhân.

Nếu để cho nàng hầu hạ trượng phu của mình, có lẽ chỉ biết vì đối phương vô năng mà cảm thấy ghét bỏ.

Nhưng nếu là Cố Hàn Uyên lời nói Quen về sau, cũng không phải như vậy phản cảm.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không phải là trượng phu của nàng, mà là chuẩn con rể của nàng.

Hơn nữa còn nghe được Cố Hàn Uyên nói chỉ lần này một lần.

Mang theo tâm tình khó hiểu, động tác lau dọn của nàng không khỏi càng thêm cẩn thận thêm vài phần.

Mập mờ không rõ nói ra: Dường như, chỉ lần này một lần.

Cố Hàn Uyên nhãn thần u u.

Có công tắc một ngày mở ra, còn muốn đóng cửa khả năng liền không phải dễ dàng như vậy.

Cố Hàn Uyên không để ý đến tia lưu luyến mịt mờ lóe lên trong mắt Quách phu nhân, thi thi nhiên từ trước mặt nàng bứt ra rời đi.

Nhặt lên quần áo tán loạn trên mặt đất của Quách phu nhân, ở trong ánh mắt xấu hổ của nàng xoa xoa tay, ấm giọng nói: Phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, Phù muội bên kia ta sẽ bảo nàng đừng tới quấy rối nàng nghỉ ngơi.

Quách phu nhân nghe vậy quả nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng hỗn độn trong phòng xác thực không thể để cho Quách Phù Dung nhìn thấy.

Bằng không nàng đều không biết nên giải thích như thế nào.

Cái kia Quách phu nhân hơi lộ ra thanh âm khàn khàn gọi lại Cố Hàn Uyên đang chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà lời đến khóe miệng lại không biết nên nói gì cho phải.

Cố Hàn Uyên bước chân dừng lại, vẫn chưa quay đầu, mang theo chút ý vị thâm trường ngữ khí nhẹ giọng nói ra: Ta sẽ trở lại vấn an phu nhân.

Dứt lời liền cất bước rời đi.

Mà lúc này một thân một mình lưu lại Quách phu nhân lại đỏ lên mặt cười.

Tấm gương mặt đẹp kia cùng Quách Phù Dung tương tự lại thành thục rất nhiều, trên đó đều là phong vận diễm sắc.

Đôi mắt đẹp hoảng hốt thất thần.

Nếu là thật muốn dùng một từ để hình dung thần thái nàng lúc này nói.

Sợ rằng không có từ nào sánh bằng phụ hoài xuân càng thích hợp.

Lời Cố Hàn Uyên trước khi rời đi lưu lại làm nàng khó có thể ức chế lâm vào mơ màng.

Lại tới vấn an nàng.

Là cái nào chủng vấn an.

Chính đáng hay không trải qua.

Sẽ hay không hoàn thành nàng huyễn tưởng, nàng có thể không thể lần nữa cự tuyệt.

Vẫn là thẳng thắn chỉ là muốn mượn nàng dùng một lát, để cho mình nhẹ nhàng một điểm.

Nói chung, các loại không thể nói ra miệng mơ màng ở trong đầu của nàng cùng trong phương tâm cuồn cuộn, sôi trào.

Thế cho nên thật vất vả có chút lạnh lại thân thể lại không tự chủ được nóng lên.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, dọa nàng nhảy.

Cũng may rất nhanh thì nhận ra người tiến vào là Tiểu Thanh, mà không phải là Quách Phù Dung cái tình huống tệ nhất.

Đương nhiên, coi như là Tiểu Thanh, kết quả cũng không tốt gì.

Dù sao mình bây giờ bộ dáng này thật sự là không cách nào giải thích.

Chương 1270

Chỉ có thể gửi hy vọng vào Tiểu Thanh sẽ không đi hướng Quách Cự Hiệp hoặc là Quách Phù Dung mật báo.

Quách phu nhân đang suy nghĩ nên nói như thế nào thuyết phục Tiểu Thanh, chỉ thấy Tiểu Thanh trước một bước lên tiếng.

Phu nhân không cần lo lắng, nô tỳ là người của công tử.

Nói liền đi tới trước, lặng lẽ tỉ mỉ quan sát một chút trạng thái Quách phu nhân.

Chậc chậc, công tử này thật đúng là chơi thống khoái a.

Quách phu nhân nghe vậy triệt để yên lòng.

Nếu Tiểu Thanh là người của Cố Hàn Uyên, vậy cũng không cần lo lắng vấn đề bại lộ.

Cũng tiết kiệm nàng lại đi thuyết phục Tiểu Thanh.

Bất quá nàng vẫn là kinh ngạc hỏi: Ngươi khi nào thì thành người của Cố công tử.

Nghiêm chỉnh mà nói, Tiểu Thanh thân là thị nữ Quách phủ lại thành người của Cố Hàn Uyên là một loại nghiêm trọng phản bội Thế nhưng lúc này Quách phu nhân lại đối với việc này không thèm để ý chút nào.

Trong lòng ngược lại tràn đầy may mắn.

Đương nhiên được kỳ vẫn sẽ tò mò.

Quách phu nhân mở miệng nói chuyện, cái khí tức quen thuộc xông Tiểu Thanh trong lòng kinh sợ, mặt cười nhất thời đỏ bừng.

Nàng rót chén trà bưng tới, nhẹ giọng nói ra: Phu nhân trước thấm giọng nói a.

Thanh âm hơi khàn khàn của Quách phu nhân xác thực dễ dàng làm người ta cảm thấy lo lắng.

Quách phu nhân nghe vậy mặt cười lại là đỏ lên.

Gắng gượng ngồi dậy tiếp nhận chén trà, uống một hớp, nhất thời cảm giác khá hơn.

Không chỉ có tiếng nói khàn khàn được hòa hoãn.

Quan trọng hơn chính là cái loại cảm giác dính dính đặc sệt rốt cuộc tiêu tán.

Mà Tiểu Thanh cũng ở Quách phu nhân uống trà thời điểm giải thích nổi lên mình lúc nào thành người của Cố Hàn Uyên.

Bất quá nàng vẫn là che giấu chuyện mình đã từng bị An Thế Cảnh khống chế suýt nữa hại Quách Phù Dung.

Chỉ nói là thành tựu thị nữ thiếp thân của Quách Phù Dung, về sau khả năng cũng sẽ trở thành nha hoàn hồi môn, sở dĩ trước giờ thay Quách Phù Dung hầu hạ Cố Hàn Uyên loại thuyết pháp này ngược lại cũng miễn cưỡng hợp lý.

Đương nhiên, Quách phu nhân nghe vậy không thiếu được ở trong lòng oán giận hai câu Cố Hàn Uyên quá mức tham lam.

Ngay cả thị nữ thiếp thân của Quách Phù Dung cũng không tha.

Tiểu Thanh dọn dẹp trong phòng hỗn độn, trong lòng cảm thán cái giường này riêng là không có cách nào dùng.

Càng cảm thán Quách phu nhân là thủy tố cốt nhục.

Trách không được Cố Hàn Uyên biết chơi vui vẻ như vậy.

Tiểu Thanh trong lòng suy nghĩ miên man, nét mặt bất động thanh sắc nói ra: Phu nhân, một hồi nô tỳ chuẩn bị cho ngài nước nóng tắm rửa một phen chứ.

Ân.

Quách phu nhân lên tiếng.

Nàng hiện tại xác thực nhu cầu cấp bách tắm rửa.

Cảm giác dính dính lạnh lẽo làm nàng tuyệt không thoải mái.

Có lẽ là bởi vì có Cố Hàn Uyên thành tựu liên hệ, nàng hiện tại đối với Tiểu Thanh thân cận rất nhiều.

Cũng không cấm kỵ mà hỏi thăm: Phù nhi cùng Cố công tử đâu.

Tiểu Thanh nghe vậy sắc mặt cổ quái một cái.

Tạm thời không đề cập tới Quách phu nhân nhanh như vậy mà bắt đầu tưởng niệm Cố Hàn Uyên đã hung hăng đùa bỡn nàng một phen.

Vào lúc này hỏi tình huống Cố Hàn Uyên thực sự thích hợp sao.

Chỉ thấy Tiểu Thanh ngữ khí có chút không hiểu nói ra: Lão gia đã trở về.

Công tử cùng tiểu thư đi tiền viện gặp lão gia.

Quách phu nhân nghe được Quách Cự Hiệp trở về, sắc mặt nhất thời hơi đổi.

Cúi thấp xuống tầm mắt biểu tình nhìn qua lệnh Tiểu Thanh trong lúc nhất thời có chút không đoán ra.

Quách phủ tiền viện chính sảnh.

Cố Hàn Uyên cùng Quách Phù Dung dắt tay nhau mà đến.

Quách Phù Dung nhìn thấy Quách Cự Hiệp, nhất thời mừng rỡ kêu: Cha.

Phù nhi.

Quách Cự Hiệp thấy Quách Phù Dung bình an vô sự, nhất thời đem trái tim đang treo xuống.

Hắn mới trở lại trong phủ thời điểm nhìn thấy thi thể đầy đất cùng Thi Binh biến thành tro tàn lúc, trong lòng vô cùng lo lắng vợ con của mình.

Cũng may sự tình không có phát triển đến kết quả xấu nhất.

Quách Cự Hiệp nhìn về phía Cố Hàn Uyên, vui mừng nói ra: Đa tạ Cố công tử hộ tống gia quyến của ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng.

Tiến lên ôm eo Quách Phù Dung, có ý riêng nói ra: Đây là việc ta phải làm, huống hồ thù lao cũng đã nhận được rồi.

Người không rõ chân tướng chỉ biết cho rằng Cố Hàn Uyên nói là Quách Phù Dung.

Kỳ thực nội hàm chân chính cũng là Quách phu nhân.

Không chỉ có hảo hảo đùa bỡn một phen, còn được hầu hạ thần thanh khí sảng.

Nói chung, Quách Cự Hiệp tạ ơn sớm rồi.

Không biết thù lao đã trả lại là thê tử của chính mình, Quách Cự Hiệp vui mừng cười nói: Cố công tử cùng Phù nhi đúng là lương phối.

Đã từng hắn đối với phong lưu đa tình Cố Hàn Uyên rất có ý kiến.

Bằng lòng Cố Hàn Uyên cùng Quách Phù Dung gặp gỡ ngoại trừ thấy Quách Phù Dung đối với Cố Hàn Uyên tình căn thâm chủng, có chút thuận theo tự nhiên ý tưởng ở ngoài, quan trọng hơn chính là tình thế bức bách, cần Cố Hàn Uyên đi bảo hộ Quách Phù Dung.

Bây giờ Cố Hàn Uyên không chỉ có bảo vệ Quách Phù Dung, còn bảo vệ hắn thê tử.

Tự nhiên cũng không có lý do để phản đối.

Vì vậy bây giờ hắn là thực sự lấy ánh mắt xem con rể để đối đãi Cố Hàn Uyên.

Ngược lại là Quách Phù Dung khó tránh khỏi mặt cười đỏ bừng, e lệ trung còn mang theo một điểm kiêu ngạo cùng đắc ý.

Cái này cùng kịch tình bên trong cãi nhau ầm ĩ trời xui đất khiến cùng Lữ Tú Tài tiến tới với nhau thì không giống.

Chính mình vừa ý, người nhà thoả mãn.

Trong lòng nàng, đây hết thảy đều là hoàn mỹ nhất.

Vì vậy nàng tự nhiên cũng không cần giống như trong kịch tình kia mà làm bộ.

Sở dĩ ngoài mặt nàng xem ra mới hiển lộ ra đặc biệt nhu thuận.

Dù vậy, Quách Phù Dung cũng không nhiều an phận, chỉ là bởi vì bị mang oai nguyên nhân, đem ý nghĩ đều đặt ở cùng Cố Hàn Uyên hồ nháo bên trên, tạm thời không đề cập tới Quách Phù Dung so với trong kịch tình có thay đổi như thế nào.

Cố Hàn Uyên cẩn thận quan sát Quách Cự Hiệp liếc mắt.

Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng vẫn là có thể nhìn ra sắc mặt của hắn có một chút điểm xanh trắng.

Cố Hàn Uyên nhíu mày trầm giọng hỏi: Quách cố vấn bị thương rồi.

Cha, ngươi bị thương rồi.

Quách Phù Dung nghe vậy khẩn trương mà hỏi thăm.

Quách Cự Hiệp nhàn nhạt đáp lại nói: Không ngại, một chút thương nhỏ mà thôi.

Vậy là tốt rồi, cha cũng phải chú ý an toàn mới phải.

Quách Phù Dung nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên không có đối với lời nói của Quách Cự Hiệp nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên trầm mặc khoảng khắc, bỗng nhiên nhẹ giọng nói ra: Sắc trời khuya lắm rồi, Phù muội đi nghỉ trước đi.

Nhưng là Quách Phù Dung có chút không cam lòng cứ như vậy đi về nghỉ.

Không chỉ là còn có chút bận tâm Quách Cự Hiệp bị thương, mà là bởi vì không nỡ cùng Cố Hàn Uyên khó khăn lắm mới tới nhà mình mà phải tách ra.

Bất quá nàng cuối cùng vẫn là ở trong ánh mắt không thể nghi ngờ của Cố Hàn Uyên thua trận.

Ủ rũ cúi thấp đầu nói: Vậy được rồi.

Cha và Cố đại ca cũng sớm đi nghỉ ngơi.

Quách Phù Dung rời đi sau đó, Quách Cự Hiệp cảm thán nói ra: Phù nhi quả nhiên vẫn là càng nghe Cố công tử nói một ít.

Rõ ràng trong ngày thường cái dạng nào tùy hứng.

Quách Cự Hiệp thấy Quách Phù Dung đối với người trong lòng khéo léo như thế nghe lời, ít nhiều vẫn là có chút cảm thấy ghen ghét.

Đương nhiên, hắn càng nhiều hơn vẫn là cảm thấy vui mừng.

Dù sao Quách Phù Dung có thể khéo léo như thế nghe lời, chẳng phải chứng minh rồi nàng và Cố Hàn Uyên tình cảm không tệ hay sao.

Nói chung Quách Cự Hiệp càng xem Cố Hàn Uyên càng thoả mãn.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này chợt u u nói ra: Thương tổn của Quách cố vấn chỉ sợ không phải vết thương nhẹ đơn giản như vậy chứ.

Quách Cự Hiệp nghe vậy biến sắc.

Sau đó nghiêm túc nhìn Cố Hàn Uyên liếc mắt, thấy hắn bất vi sở động phía sau, bất đắc dĩ khẽ thở dài: Quả nhiên vẫn là không thể gạt được Cố công tử.

Ta bị thương xác thực không nhẹ, trong khoảng thời gian ngắn sợ rằng không cách nào động võ.

Dứt lời, cũng sẽ không giấu giếm.

Chương 1271

Sắc mặt nhất thời tái nhợt xuống tới, liên tục ho khan.

Trên môi cũng tràn ra một tia vết máu không quá rõ ràng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu.

Chính như hắn dự đoán.

Tu vi của Quách Cự Hiệp cao thâm, là một trong những cao thủ trên mặt nổi của triều đình.

Tại hắn không nhúng tay vào hại dưới tình huống, phụ tử An gia muốn một lần giết chết Quách Cự Hiệp khả năng tính hầu như là số không.

Nhưng gây một thương thế trong thời gian ngắn khó có thể chữa khỏi cũng là không khó.

Kể từ đó cũng đủ phụ tử An gia thừa dịp Quách Cự Hiệp dưỡng thương thời điểm đem Sầm Trùng và Hàn Long đẩy lên vị trí.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên trầm giọng hỏi: Quách cố vấn có thể biết là ai đã thương ngươi không.

Khả năng phụ tử An gia tự mình xuất thủ không cao.

Càng có khả năng là bọn hắn phái ra mời tới viện thủ đã thương Quách Cự Hiệp.

Đối với Cố Hàn Uyên muốn tìm hiểu lá bài tẩy của phụ tử An gia mà nói, biết được là ai động thủ càng thêm quan trọng.

Quách Cự Hiệp nhíu nhíu mày, lại tựa như đang nhớ lại, cũng như đang ngẫm nghĩ.

Một lát sau, dùng ngôn ngữ đã được sắp xếp tốt mà nói ra: Cao thủ có ba người, đều là Đại Tông Sư.

Quách Cự Hiệp vừa mở miệng chính là nội dung làm người ta khiếp sợ.

Cố Hàn Uyên cảm giác mình khả năng ít nhiều vẫn là có chút đánh giá thấp Quách Cự Hiệp.

Ba gã Đại Tông Sư vây công, mặc dù đều là Đại Tông Sư sơ kỳ cũng không phải dễ dàng như vậy sống sót phá vòng vây.

Huống chi xem ra Quách Cự Hiệp vẫn là đem đối phương cho đánh lui.

Cái này cũng có chút nguy.

Cố Hàn Uyên đột nhiên đối với Kinh Đào Chưởng của Quách Cự Hiệp thêm vài phần hứng thú.

Quách Cự Hiệp đến không có nửa điểm đắc ý tâm tình, sắc mặt trầm xuống tiếp tục giải thích: Từ chiêu số và khí chất của ba người nhìn lên, cũng đều là tà đạo cao thủ.

Hơn nữa mặt mũi rất xa lạ, không giống như là người Trung Nguyên.

Một người vũ khí là một cái giản thép vàng chói lọi, dài chỉ ba thước.

Là một hán tử cao lớn tướng mạo như lang, một thân hoa phục, vì diện mạo bên ngoài đặc biệt, phi thường thu hút sự chú ý của người khác, ánh mắt hung quang thiểm thiểm.

Một người khác vũ khí là Nhuyễn Kiếm.

Trường sam phất phơ, khí độ bất phàm, dáng dấp xem ra mặc dù phong thần linh dật, nhưng luôn mang theo tà khí lộ ra từ trong xương.

Người cuối cùng vũ khí là một đôi Đoản Kích.

Ăn mặc rất nhã nhặn, nhưng là sắc mặt tái nhợt giống như người chết, khiến người ta thấy tuyệt không thoải mái.

Cố Hàn Uyên nhãn thần sâu kín mặc đọc một lần Quách Cự Hiệp đối với ba người hình dung, trong đầu bỗng nhiên linh quang lóe lên.

Cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói ra: Ta biết bọn họ là người như thế nào.

Bọn họ là ai.

Quách Cự Hiệp vội vàng truy vấn.

Cố Hàn Uyên không thừa nước đục thả câu, ý vị thâm trường chậm rãi mở miệng nói: Ngọc kiêu đoạt hồn Thiên Mệnh Giáo.

Thiên Mệnh Giáo có tứ đại cao thủ, cùng xưng là Ngọc kiêu đoạt hồn.

Ngọc là Thúy tụ hoàn Đan Ngọc Như.

Kiêu chính là Dạ Kiêu Dê Cạnh.

Đoạt chính là Đoạt Hồn Thái Tuế Đô Mục.

Quách Cự Hiệp trong miệng hình dung ba người chính là Dạ Kiêu Dê Cạnh hai người và Tầm hồn Thái Tuế Đô Mục.

Đan Ngọc Như không có xuất hiện ngược lại cũng không thần kỳ.

Dù sao cũng là một nữ tử xinh đẹp đa tình, quá mức dễ thấy.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch, nhãn thần có chút sâu thẳm.

Không biết thời gian tuyến của Đan Ngọc Như lại là thời gian nào, sư phụ của nàng Phù Dao Hồng lại có hay không đã Quy Ẩn.

Hai nàng này cũng đều là tuyệt sắc mỹ nhân am hiểu thuật hoan hợp nam nữ.

Cố Hàn Uyên đối với các nàng cảm thấy rất hứng thú.

Thiên Mệnh Giáo.

Sắc mặt Quách Cự Hiệp trầm xuống.

Một tà giáo lại ngang nhiên tác oai tác quái ngay tại kinh thành.

Thân là cố vấn của Lục Phiến Môn, hắn tự nhiên cảm thấy phẫn nộ khôn kìm.

Nhất là vào thời buổi loạn lạc này, càng khiến người ta có cảm giác bất tường như mưa gió sắp tới.

Bởi vì mối quan hệ giữa Chân Tố Thiện và Hoắc Thanh Đồng, thế lực của Cố Hàn Uyên dần dần lan rộng trên thảo nguyên.

Địa Võng có thể thu thập được tình báo cũng nhiều hơn xưa.

Ngoài Mông Nguyên với quốc lực ngày càng cường thịnh ra, Ma Môn chính là một cửa ải không thể vòng qua.

Trong thế giới hỗn loạn này, tương truyền vào thời Bách Gia Tranh Minh trước Tần, các gia các phái, đến thời Hán, Hán Vũ Đế đã Độc Tôn Nho Thuật, liệt các phái còn lại, tức Cửu Lưu Thập Gia ngoài Nho Gia, vào hàng học thuyết dị đoan Tà Ma Ngoại Đạo.

Những kẻ thất bại này đã trốn chui trốn lủi ra Tái Ngoại, trở thành những thành viên nòng cốt đầu tiên của Ma Môn.

Vì vậy, thảo nguyên Tái Ngoại có thể được xưng là nơi phát nguyên và căn cứ địa của Ma Môn.

Là những kẻ thất bại, đương nhiên bọn họ muốn đoạt lại những gì đã mất.

Do đó, các đời Ma Môn đều nỗ lực nhập chủ Trung Nguyên.

Kết quả rất rõ ràng, Ma Môn đến nay vẫn chưa thể đạt được tâm nguyện.

Người trong Ma Môn đại thể vì tư lợi, vốn dĩ không đoàn kết, nên dần dần xuất hiện phân kỳ.

Một bộ phận cho rằng nên như trước kia, giúp đỡ một thế lực ủng hộ Ma Môn đoạt được thiên hạ.

Ít nhất cũng phải đoạt được một quốc gia Trung Nguyên.

Bởi vì do tự tay giúp đỡ mà có được, cũng dễ bề chưởng khống hơn.

Trong đó lấy Âm Quỳ Phái dẫn đầu.

Một bộ phận khác thì cho rằng nên thuận theo thiên mệnh, đầu nhập Mông Nguyên.

Chờ Mông Nguyên đoạt được thiên hạ xong, lại theo Mật Tông các giáo phái mà tranh đấu.

Nhóm người này do Ma Sư Cung thống suất.

Còn lại là những kẻ dao động không ngừng, tạm thời trung lập.

Ma Sư Cung tạm thời không đề cập tới.

Âm Quỳ Phái, sau khi tiền nhiệm tông chủ Huyết Thủ Lệ Công bế quan quy ẩn.

Sư muội của Lệ Công là Phù Dao Hồng đã tranh giành vị trí tông chủ với Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên ngày nay, sau khi thất bại đã đi xa, kiến lập Thiên Mệnh Giáo.

Vì vậy, Thiên Mệnh Giáo không phát triển ở Tùy quốc cùng Âm Quỳ Phái, mà chạy đến Minh quốc hô phong hoán vũ cũng hợp lý.

Việc ủng hộ phụ tử nhà họ An mưu toan soán vị cũng coi như là một kiểu đầu tư của bọn họ.

Đương nhiên, nếu nói Thiên Mệnh Giáo đặt toàn bộ lợi thế vào phụ tử nhà họ An, Cố Hàn Uyên tuyệt đối không tin.

E rằng Thiên Mệnh Giáo còn móc nối với một thế lực khác muốn làm Hoàng Tước.

Cố Hàn Uyên cảm thấy rất cần thiết phải tìm cơ hội điều tra rõ ràng.

Nếu có thể mượn cơ hội thể nghiệm nam nữ hoan hợp thuật của cặp thầy trò Phù Dao Hồng và Đan Ngọc Như thì không gì tuyệt vời hơn.

Dù sao trước mặt Vạn Tượng Âm Dương Quyết, hầu như tất cả Mị Công, Thải Bổ Chi Thuật đều không thoát khỏi kết cục làm lô đỉnh.

Bất quá, tâm tư như thế thì không thể để cho Quách Cự Hiệp, một người chính trực, biết được.

Quách Cự Hiệp cau mày hỏi: Cố công tử cảm thấy Thiên Mệnh Giáo có phải là chủ mưu vụ án Thi Binh của Bộ Thần và việc Bộ Thần bị g·iết hay không.

Hắn thật sự có lý do để hoài nghi như vậy.

Chương 1272

Dù sao Bộ Thần yếu hơn hắn một bậc.

Hắn có thể trọng thương chạy thoát dưới sự vây công của ba Đại Tông Sư, nhưng Bộ Thần lại chắc chắn phải c·hết.

Hơn nữa, còn dùng Thiên Cương Ngũ Lôi che giấu vết thương trí mạng để tránh bại lộ.

Cứ như vậy, mọi chuyện đều không theo quy tắc.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, nhàn nhạt nói: Chưa chắc.

Ồ.

Quách Cự Hiệp giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại thẳng thừng phủ nhận phán đoán của hắn.

Cố Hàn Uyên lúc này bỗng nhiên đầy thâm ý nói: Thiên Mệnh Giáo hẳn chỉ là thân phận hợp tác.

Xin hỏi Quách cố vấn có phát hiện gì không.

Mới khiến đối phương chó cùng rứt giậu, không thể không ra tay với ngươi sớm hơn.

Kỳ thực hai người đã từng bàn bạc trước đây, định dẫn xà xuất động.

Chỉ là đối phương quả quyết ngoài ý muốn, khiến Quách Cự Hiệp không kịp sắp xếp trước.

Hơn nữa vừa ra tay đã là thủ đoạn lớn, ba Đại Tông Sư vây công.

Nếu không phải Quách Cự Hiệp thực lực đích xác đủ mạnh, e rằng đã c·hết oan c·hết uổng.

Quả nhiên vẫn không gạt được Cố công tử.

Quách Cự Hiệp cười khổ một tiếng đầy tán thưởng.

Ngừng lại đôi chút, ánh mắt lạnh lẽo nói: Trong Lục Phiến Môn có nội gián.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, hỏi: Có thể tra ra là ai.

Sầm Trùng Hòa và Hàn Long.

Quả nhiên Quách Cự Hiệp cũng đã tra ra được một phần chân tướng.

Cho nên nói Sầm Trùng Hòa và Hàn Long làm điều thừa thãi chỉ để lại kẽ hở cho chính mình.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Vậy Quách cố vấn sao không tương kế tựu kế, xem mục đích của hai kẻ đó là gì.

Như vậy cũng dễ dàng lôi kẻ đứng sau màn ra ánh sáng.

Vừa lúc Quách cố vấn cũng có thể mượn cơ hội tịnh dưỡng thật tốt, còn chuyện phu nhân trúng độc cũng có thể trở thành cớ để Quách cố vấn không tiện bận tâm việc bên ngoài.

Nhưng là Quách Cự Hiệp rất do dự.

Ngược lại không phải cảm thấy chủ ý của Cố Hàn Uyên không tốt.

Có thể mượn cơ hội từ tiền tuyến chuyển ra phía sau màn, quả thật có lợi cho hắn điều tra kẻ chủ mưu thực sự.

Nhưng đồng thời cũng sẽ khiến hắn mất đi sự chưởng khống đối với Lục Phiến Môn.

Quách Cự Hiệp khi đối mặt một mình với Cố Hàn Uyên vẫn cố nén không để thương thế của mình bại lộ.

Hiển nhiên cũng là đang đánh chủ ý mê hoặc kẻ đứng sau màn.

Bằng không nếu để người ta biết hắn trọng thương khó lành, không có hắn trấn giữ Lục Phiến Môn chỉ biết triệt để hỗn loạn.

Hắn thẳng thắn nói: Ba vị đệ tử của ta, giỏi tập trộm truy hung, duy chỉ không am hiểu đấu đá nội bộ, bọn họ e rằng không phải đối thủ của Sầm Trùng Hòa và Hàn Long.

Cố Hàn Uyên đang chờ câu này.

Ánh mắt hắn u u, ý vị thâm trường nói: Nếu Quách cố vấn không tin được đệ tử của mình, không bằng thử tin tưởng Cơ Dao Hoa.

Quách Cự Hiệp nhướng mày, trầm giọng hỏi: Cơ Dao Hoa.

Nàng và Cố công tử có quan hệ như thế nào.

Sau vụ án ở Cực Lạc Lâu, đã sớm thịnh truyền Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng đều là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ có điều tạm thời còn chưa có bằng chứng xác thực mà thôi.

Quách Cự Hiệp không tin Triển Hồng Lăng lại dễ dàng thích Cố Hàn Uyên như vậy.

Thế nhưng Cơ Dao Hoa thì không thể nói trước.

Vì vậy mới có câu hỏi này.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm, thản nhiên nói: Sau này Dao Hoa sẽ là tỷ muội của Phù Nhi.

Cố Hàn Uyên cố ý lấy Quách Phù Dung làm chủ ngữ, chính là để tỏ rõ Cơ Dao Hoa đáng để Quách Cự Hiệp tín nhiệm.

Quách Cự Hiệp nhất định phải suy nghĩ lập trường của Quách Phù Dung.

Có Cơ Dao Hoa hỗ trợ, Quách Phù Dung tính tình ngây thơ sẽ sống tốt hơn một chút bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hắn còn có một chuyện khác cần suy nghĩ.

Chỉ thấy Quách Cự Hiệp sắc mặt nghiêm túc hỏi: Vậy mục đích của Cố công tử là gì.

Hắn tuyệt nhiên không tin Cố Hàn Uyên chỉ đơn thuần vì muốn làm Cơ Dao Hoa vui lòng.

Cố Hàn Uyên sắc mặt trầm ngưng, trịnh trọng nói: Ta muốn Lục Phiến Môn.

Quách Cự Hiệp trong lòng giật mình.

Sau đó trầm mặc đánh giá Cố Hàn Uyên rất lâu.

Cuối cùng mới bất đắc dĩ thở dài nói: Ta biết rồi.

Sau này ta sẽ đề cử Cơ Dao Hoa lên làm Hắc Y Thần Bộ.

Còn có thể lên làm Bộ Thần hay không, thì xem năng lực của nàng.

Quách Cự Hiệp thà nói là tin tưởng Cố Hàn Uyên, hơn là tin tưởng Cơ Dao Hoa.

Bởi vì mối quan hệ của Quách Phù Dung, hắn và Cố Hàn Uyên là đồng minh trời sinh.

Quách Cự Hiệp lại là một người không có dã tâm quá lớn về quyền lực, cũng không có ý nghĩ nhất định phải tự mình làm Thần Bộ.

Nếu như người lên làm Thần Bộ có thể là Cơ Dao Hoa, thân là đồng minh gián tiếp, đối với hắn ngược lại là chuyện tốt.

Cố Hàn Uyên mỉm cười thỏa mãn nói: Đa tạ Quách cố vấn.

Nếu không phải xem ở mặt mũi Phù Nhi Quách Cự Hiệp trong lòng u u thở dài.

Trời đã tối, Cố công tử không ngại ở lại một đêm.

Cũng tốt.

Sau đó Cố Hàn Uyên được sắp xếp vào khách phòng Quách phủ.

Chẳng bao lâu, cửa phòng liền bị nhẹ nhàng gõ.

Mở cửa ra, lộ ra một khuôn mặt tươi cười kiều diễm đỏ bừng.

Tiểu Thanh rụt rè, dịu dàng nói: Công tử, nô tỳ đến hầu hạ người.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, vẫy vẫy tay với nàng.

Nếu không phải biết có người bầu bạn, hắn cũng sẽ không lựa chọn ở lại.

Ngọn lửa do Quách phu nhân khơi dậy, cũng phải có người đến dập tắt, phải không.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt u oán của Quách Phù Dung cáo từ rời đi.

Quách phu nhân không đến đưa tiễn.

Thân thể nàng tuy đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không biết nên đối mặt Cố Hàn Uyên ra sao.

Nói chung, chắc chắn không còn cách nào đơn thuần coi Cố Hàn Uyên là con rể tương lai như trước nữa.

Quách phu nhân lúc này đang ngồi trên đầu giường, chống tay ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Khuôn mặt phong vận quyến rũ lúc đỏ lúc trắng, trong đôi mắt ngẫu nhiên cũng hiện lên một tia ngượng ngùng.

Một đôi chân ngọc mềm mại đầy đặn lúc co lúc duỗi, nhẹ nhàng vuốt ve.

Với bộ dạng này, Quách phu nhân hiển nhiên không phải đang suy nghĩ chuyện gì nghiêm chỉnh.

Phu nhân.

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi khẽ đưa nàng tỉnh giấc.

Quách phu nhân hoàn hồn, giả vờ trấn định khẽ gọi: Vào đi.

Cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy Tiểu Thanh, người đêm qua phụ trách chiêu đãi Cố Hàn Uyên, bước vào với dáng đi có chút lảo đảo.

Khuôn mặt tươi tắn rạng rỡ như đóa hoa yêu kiều vừa nở, vẻ kiều diễm ướt át, hồng nhuận khiến Quách phu nhân không khỏi ngẩn ngơ.

Ngay sau đó phương tâm liền một trận cuồng loạn.

Giọng nói hơi có chút khàn khàn hỏi: Hắn muốn ngươi.

Kỳ thực Quách phu nhân hoàn toàn là hỏi thêm một câu này.

Bộ dạng Tiểu Thanh lúc này chỉ có thể là đã có nam nhân, đã thành cô dâu.

Thân là người từng trải, làm sao nàng lại không biết.

Chỉ là trong lòng vang lên thanh âm khó hiểu khiến nàng không khỏi muốn hỏi, xác nhận.

Vâng.

Tiểu Thanh xấu hổ lên tiếng.

Tuy thân thể còn có chút khó chịu, nhưng chính cảm giác khó chịu ấy lại khiến nàng không khỏi nở một nụ cười ngọt ngào.

Mang theo chút dư vị, nhẹ giọng nói: Công tử người rất ôn nhu.

Chương 1273

Có được đêm qua, Tiểu Thanh không hối hận.

Tiểu Thanh lúc này thậm chí cảm thấy nếu bây giờ lại bị phụ tử nhà họ An dùng độc dược khống chế, nàng cũng sẽ không còn sợ hãi sống c·hết nữa.

Dù sao tất cả những điều đó đối với một thị nữ như nàng mà nói, quá mức mỹ hảo.

Cố Hàn Uyên khi nên ôn nhu vẫn sẽ ôn nhu.

Bằng không Tiểu Thanh lúc này cũng sẽ không ở đây hướng Quách phu nhân báo cáo trải nghiệm của mình, mà phải nằm trên giường cả ngày mới đúng.

Cố Hàn Uyên khi biết là Quách phu nhân cho Tiểu Thanh đi hầu hạ hắn, liền quyết định ra tay lưu tình.

Giống như.

Đêm qua Tiểu Thanh vốn nên chăm sóc Quách phu nhân lại bị Quách phu nhân phái đi hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Một nhạc mẫu tốt như vậy quả thực thắp đèn lồng cũng khó tìm.

Không chỉ hy sinh hơi thở mùi đàn hương từ miệng lưỡi thơm tho của mình, còn đặc biệt phái thị nữ đến hầu hạ, tránh cho Cố Hàn Uyên gối đầu một mình khó ngủ.

Quách phu nhân đêm qua phái Tiểu Thanh đi không chỉ vì đây vốn là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra.

Mà còn là để đề phòng Cố Hàn Uyên hứng thú quá cao, ban đêm lật vào phòng Quách Phù Dung thành tựu chuyện tốt.

Dù sao lúc đó nếu không phải nàng cái khó ló cái khôn, e rằng đã cùng Cố Hàn Uyên làm ra chuyện có lỗi với Quách Cự Hiệp và Quách Phù Dung.

Đồng thời nàng rành mạch hiểu rõ, thủ đoạn khẩn cấp lúc đó của nàng chỉ là trị ngọn không trị gốc, thậm chí còn có phần đổ dầu vào lửa.

Ánh mắt hàm chứa sự nóng bỏng như lửa của Cố Hàn Uyên trước khi rời đi khiến nàng hoảng hốt.

Hơn nữa trải qua quá trình giải độc ngày hôm qua, nàng càng thêm do dự kháng cự chuyện Quách Phù Dung trao thân thể trước khi cưới cho Cố Hàn Uyên.

Không chỉ vì lúc đó khiến nàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Mà còn vì trong lòng mơ hồ có một thanh âm khiến nàng cảm thấy chua xót ghen ghét.

Lại còn có chút đố kỵ và bất bình.

Dựa vào đâu mà nữ nhi có thể hưởng thụ sự yêu thương che chở của Cố Hàn Uyên, mà nàng lại chỉ có thể nếm thử một chút.

Quách phu nhân biết ý nghĩ như vậy tuyệt không nên có.

Nhưng có đôi khi tư tưởng con người cũng sẽ không theo ý chí của bản thân mà thay đổi.

Càng không muốn suy nghĩ, thì càng dễ dàng vướng bận trong lòng không dứt ra được.

Huống chi nàng bây giờ đã cùng Cố Hàn Uyên có tiến độ thân mật tương tự với Quách Phù Dung.

Biết theo bản năng tính toán cho tương lai cũng là chuyện đương nhiên.

Quách phu nhân lúc này nghe Tiểu Thanh nói, chứng kiến vẻ mặt dù c·hết không hối hận, nụ cười ngọt ngào mãn nguyện của Tiểu Thanh, lại là một trận lòng cuồng loạn.

Nàng ngược lại có thể hiểu được tâm trạng của Tiểu Thanh.

Dù sao bóng ma khiến nàng cảm thấy rung động đó đích xác sẽ mang lại niềm vui lớn nhất cho nữ tử.

Nghĩ đến đây, nàng chỉ cảm thấy miệng và cổ họng khô khốc một hồi, muốn uống chút gì đó thấm giọng.

Đáng tiếc hiện tại nàng không có được điều mình mong muốn.

Chỉ có thể nâng chung trà lên uống cạn một hơi, coi như hóa giải.

Quách phu nhân đặt chén trà xuống, không tự chủ được nói: Ngươi kể ta nghe kỹ càng xem đêm qua là như thế nào.

Đối mặt với ánh mắt cổ quái của Tiểu Thanh, khuôn mặt nàng ửng hồng, lấp liếm giải thích: Ta là đang lo lắng cho tương lai của Phù Nhi Lời này đến chính nàng cũng không gạt được.

Bất quá Tiểu Thanh lại lúc này nghiêm túc nói: Phu nhân không cần giải thích, Tiểu Thanh hiểu.

Vốn dĩ thân là một thị nữ, không nên hiểu quá nhiều chuyện.

Điều đó sẽ chỉ mang đến họa cho nàng.

Thế nhưng bây giờ thì khác.

Không chỉ vì nàng từ Cố Hàn Uyên cảm nhận được hạnh phúc lớn nhất của một nữ tử.

Mà còn vì tình huống của Quách phu nhân cần nàng vì Cố Hàn Uyên mà hiểu.

Quách phu nhân ngừng thở, thần sắc lộ ra ngượng ngùng và xấu hổ.

Cũng may Tiểu Thanh không để Quách phu nhân xấu hổ duy trì quá lâu, rất nhanh liền báo cáo với nàng toàn bộ những gì đã xảy ra đêm qua.

Quách phu nhân càng nghe càng nhập thần, cũng càng đỏ mặt tim đập, phảng phất như đang cảm động lây.

Nhất là khi nghe Tiểu Thanh nhắc tới một chi tiết, càng không khỏi thân thể mềm mại run lên.

Khuôn mặt Quách phu nhân đỏ bừng như máu, khàn khàn hỏi: Hắn thực sự đang gọi tên ta Tiểu Thanh hơi lộ vẻ u oán nói: Công tử rõ ràng chính là đang niệm lấy phu nhân, bây giờ nghĩ lại, công tử phá lệ ôn nhu cũng là vì duyên cớ này a.

Tiểu Thanh đúng là có chút oán niệm.

Bất quá nàng đối với thân phận thị nữ của mình tương đối tự biết mình.

Có thể ngẫu nhiên đạt được một chút yêu thương cũng đã rất thỏa mãn.

Cho nên lúc này còn cố ý giúp Cố Hàn Uyên nói lời hay.

Tiểu Thanh khi biết Cố Hàn Uyên có hứng thú với Quách phu nhân, việc thỏa mãn tâm nguyện của Cố Hàn Uyên chính là chuyện khẩn yếu nhất của nàng.

Vì vậy cho dù muốn thêm mắm thêm muối, cũng phải để Quách phu nhân hiểu rõ vị trí của nàng trong lòng Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên, đôi mắt đẹp của Quách phu nhân dần dần gợn lên sóng nước.

Cắn chặt môi mỏng, dùng giọng chỉ mình mới có thể nghe thấp giọng lẩm bẩm: Tên hỗn đản này chẳng lẽ còn muốn ta sinh thêm đệ đệ muội muội cho Phù Nhi sao.

Không được, tuyệt đối không được.

Cho dù cũng không được.

Quách phu nhân miệng nói không được, nhưng tần suất vuốt ve đôi chân ngọc lại rõ ràng nhanh thêm vài phần.

Đồng thời rất nhanh liền vội vàng nói: Tiểu Thanh, ta muốn tắm rửa, giúp ta chuẩn bị nước nóng.

Tiểu Thanh nghe vậy ngầm cười trộm.

Nghĩ thầm phu nhân quả nhiên cũng đang niệm lấy công tử.

Nếu như lui về sau tiểu thư Nghĩ như vậy, Tiểu Thanh cũng là một trận đỏ mặt tim đập.

Sau đó Tiểu Thanh thành thật đi chuẩn bị nước nóng.

Chờ khi nước nóng cho Quách phu nhân tắm rửa đã chuẩn bị xong, Tiểu Thanh dùng ánh mắt ám muội ẩn ý nhìn Quách phu nhân một cái, thức thời xin cáo lui rời đi.

Không biết đã qua bao lâu, trong phòng dần dần vang lên tiếng nước tắm rửa cùng với Quách phu nhân tự nói lẩm bẩm.

Phu quân, Phù Nhi, xin lỗi.

Là tên khốn kia đã làm loạn lòng thiếp.

Công tử, Thượng Quan Hải Đường đưa thiệp mời tới.

Trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Cố Hàn Uyên từ tay Yến Phỉ Phỉ nhận lấy thiệp mời, lướt mắt nhìn qua.

Ánh mắt hơi lóe lên, sau đó nhẹ giọng phân phó: Đem Hà Sương, Hà Lộ mang tới.

Yến Phỉ Phỉ chớp đôi mắt to, hí hì cười nói: Công tử là muốn ăn tươi các nàng sao.

Cố Hàn Uyên đưa tay gõ nhẹ lên trán Yến Phỉ Phỉ, giận dỗi nói: Ta đâu có cái lý lẽ đói thì ăn không ngừng kia.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy trong nháy mắt nắm bắt được một vài thông tin then chốt.

Tò mò hỏi: Vậy xem ra đêm qua công tử đã ăn no rồi.

Là Quách cô nương hay là Quách phu nhân.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Yến Phỉ Phỉ ngày càng da mặt dày, không phản ứng vấn đề của nàng, nhẹ nhàng phất tay áo.

Yến Phỉ Phỉ thấy vậy cũng không tiện tiếp tục truy vấn, ngoan ngoãn đi gọi người.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Yến Phỉ Phỉ rời đi, suy nghĩ nàng vẫn còn quá nhàn rỗi.

Yến Phỉ Phỉ thân là quản gia của hắn, thả lỏng như vậy thì không được.

Vừa lúc mục tiêu tiếp theo của hắn có thể khiến Yến Phỉ Phỉ chịu chút áp lực.

Chẳng bao lâu, Yến Phỉ Phỉ liền mang theo Hà Sương, Hà Lộ trở về.

Sắc mặt hai nàng khó coi, trông cũng thập phần tâm thần bất định khẩn trương.

Không có gì bất ngờ, chắc là Yến Phỉ Phỉ đã nói gì đó với các nàng.

Hai nàng tuy tâm thần bất định, nhưng vẫn quỳ xuống đất cung kính hô: Ra mắt công tử.

Yến Phỉ Phỉ ý vị thâm trường nhìn hai nàng, thức thời xin cáo lui rời đi.

Cố Hàn Uyên đang định gọi hai nàng đứng dậy, chỉ thấy hai nàng nhìn nhau, ngầm cắn răng sau đó quỳ về phía trước.

Chương 1274

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc nhìn bộ dáng hai nàng tuy chống cự, nhưng vẫn cẩn thận hầu hạ bên cạnh mình.

Cổ quái hỏi: Các ngươi làm gì vậy.

Hà Lộ mơ hồ không rõ đáp: Yến lâu chủ nói làm như vậy sẽ khiến công tử cao hứng, công tử cao hứng mới có thể lắng nghe thỉnh cầu của chúng ta.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, ý tứ hàm súc không khỏi khẽ cười nói: Ồ.

Thỉnh cầu gì.

Xem ra Yến Phỉ Phỉ đã không ít lần làm công tác tư tưởng kỳ quái cho hai nàng.

Chu đáo đến mức khiến người ta đau đầu.

Lúc này Hà Lộ đang bận việc đến mức không nói nên lời, vì vậy Hà Sương thay lời đáp: Chúng ta muốn gặp lại Hoa công tử một mặt.

Nàng tựa hồ sợ Cố Hàn Uyên hiểu lầm, vội vàng bổ sung giải thích: Chúng ta đều biết sau này mình sẽ là người của công tử, không thể quay về, nhưng vẫn hy vọng có thể cùng Hoa công tử làm một lời cáo biệt.

Thái độ lạnh nhạt thờ ơ của hắn hai ngày qua vẫn có chút hiệu quả.

Hơn nữa Yến Phỉ Phỉ cũng không ngừng làm công tác tư tưởng cho hai nàng.

Vì vậy các nàng dù có thương cảm và không cam lòng đến mấy, cũng cuối cùng đã nhận rõ hiện thực.

Hai nàng lúc này hầu hạ cũng coi như là một kiểu đầu danh trạng.

Mà bất kể nói thế nào, các nàng đều có tình cảm thanh mai trúc mã với Hoa Vô Khuyết.

Càng không nói đến các nàng còn từng thích Hoa Vô Khuyết.

Không muốn lúc đó bất cáo nhi biệt.

Cố Hàn Uyên còn không đến mức dễ giận như vậy, nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu hai nàng, khẽ cười nói: Được, ta sẽ sắp xếp các ngươi cùng Hoa Vô Khuyết gặp lại một mặt.

Hai nàng nghe vậy nhìn nhau, mừng rỡ hơn cũng càng thêm cảm thấy thương cảm.

Nhìn đôi mắt đẹp hai nàng lấp lánh nước mắt, Cố Hàn Uyên trong lòng suy nghĩ, nếu để Hoa Vô Khuyết biết được bộ dạng nhận mệnh của hai nàng bây giờ, chỉ sợ cũng sẽ bị đả kích lớn đi.

Phải biết rằng Hoa Vô Khuyết lớn lên ở Di Hoa Cung cũng không vui vẻ gì.

Yêu Nguyệt đối với hắn rất lạnh nhạt, hỉ nộ vô thường.

Lại còn lập ra cung quy không cho phép cười.

Càng không cho phép Hoa Vô Khuyết vui đùa.

Trong Di Hoa Cung, Hoa Vô Khuyết duy nhất có thể có được chút thư thái chỉ ở trước mặt hai thị nữ thiếp thân của hắn.

Kết quả bây giờ lại bị Yêu Nguyệt đưa cho Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt làm như vậy, ngoài mặt là để bồi thường cho Cố Hàn Uyên, e rằng còn có ý nghĩa là gõ cảnh cáo Hoa Vô Khuyết.

Dù sao trước đây, Hoa Vô Khuyết đần độn, thất hồn lạc phách một thời gian dài.

Biểu hiện như thế tự nhiên sẽ khiến Yêu Nguyệt rất bất mãn.

Mượn cơ hội cảnh cáo Hoa Vô Khuyết ngược lại cũng bình thường.

Qua hồi lâu.

Cố Hàn Uyên tâm tình vui vẻ đưa tay điểm nhẹ lên cổ họng hai nàng đang mím chặt môi, không biết phải làm sao.

Sắc mặt hai nàng nhất thời dễ nhìn hơn rất nhiều.

Bộ dáng kiều kiều nhược nhược, rụt rè sợ hãi đó khiến Cố Hàn Uyên trong lòng càng cảm thấy vui mừng, không khỏi khẽ cười trêu: Ta vẫn tương đối yêu thích bộ dáng kiêu căng khó thuần của hai ngươi.

Hắn nói là biểu hiện của hai nàng trong cốt truyện.

Vừa xuất hiện đã vênh váo hống hách.

Hai nàng lại cho rằng Cố Hàn Uyên nói là chuyện các nàng đã tranh luận với Yêu Nguyệt trước đó.

Hà Sương nhất thời có chút kinh hoảng giải thích: Lúc đó là nô tỳ quá mức kinh hoảng, mới nhất thời nói lỡ.

Kỳ thực sau đó các nàng nghĩ lại chuyện này đều không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Phải biết rằng Yêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không tha thứ cung nữ cãi lời mệnh lệnh của mình, tranh luận.

Với tính cách bá đạo lạnh lùng của Yêu Nguyệt, nếu lúc đó Cố Hàn Uyên không chấp nhận lời của các nàng, các nàng chắc chắn phải c·hết.

Vì vậy hai nàng có thể nhanh như vậy nhận rõ hiện thực, khó mà không có yếu tố niệm lấy ân tình này.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên tiến lên nhẹ nhàng ôm hai nàng.

Ấm áp nhẹ giọng nói: Các ngươi đã quyết định trở thành người của ta, vậy sau này cũng không cần phải thận trọng như thế nữa.

Cứ làm chính mình là được.

Hai nàng vốn dĩ vì cái ôm đột ngột của Cố Hàn Uyên mà không biết phải làm sao.

Thế nhưng lời nói nhỏ nhẹ ấm áp vang bên tai cùng cái ôm đó lại khiến các nàng trong nháy mắt cảm nhận được sự an tâm.

Cung nữ Di Hoa Cung đối ngoại có thể kiêu ngạo tự tin, nhưng trong nội bộ Di Hoa Cung thì địa vị thực ra rất thấp.

Nếu chọc Yêu Nguyệt không vui, động một tí liền phải chịu phạt.

Không cẩn thận chọc giận Yêu Nguyệt, thậm chí còn sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ là Yêu Nguyệt có chút ngạo kiều, nhưng trong mắt người khác thì chỉ có lạnh lùng vô tình.

Hai nàng sẽ thích Hoa Vô Khuyết, ngoài việc Hoa Vô Khuyết ngày thường đích thực tuấn lãng ra, quan trọng hơn là trong Di Hoa Cung chỉ có duy nhất một nam tử như Hoa Vô Khuyết.

Đối tượng hoài xuân của thiếu nữ cũng chỉ có một mình Hoa Vô Khuyết.

Bất quá Hoa Vô Khuyết nhớ kỹ giáo huấn của Yêu Nguyệt, sẽ không cùng cung nữ có mối quan hệ quá mức thân cận.

Vì vậy bề ngoài nhìn như tao nhã lịch sự, kỳ thực lại thủy chung mang theo một sự xa cách.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại khác biệt, cái ôm ấm áp thấu tận tâm can này khiến hai cô gái cảm thấy mình không chỉ là thị nữ tùy tiện đùa bỡn, có cũng được không có cũng được.

Trong lòng các nàng nhất thời cảm động không thôi.

Cẩn thận từng li từng tí muốn ôm lại Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy vậy mỉm cười, cánh tay siết chặt thêm vài phần.

Hai nàng cảm nhận được ý chí của Cố Hàn Uyên, triệt để buông lỏng tinh thần.

Công tử Hai nàng một tiếng hô hoán mang theo tâm tình khác biệt, ôm lại vòng eo tưởng như gầy yếu nhưng thực ra vững chãi của Cố Hàn Uyên.

Các nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Cố Hàn Uyên còn tuấn mỹ hơn cả Hoa Vô Khuyết, phương tâm tràn đầy xấu hổ, vui vẻ và may mắn.

Cố Hàn Uyên trong lòng vui mừng cười.

Hai cô thiếu nữ không có kiến thức gì mà thôi.

Thu hoạch trái tim của các nàng quả thực không muốn quá dễ dàng.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Tắm rửa sạch sẽ, theo ta ra ngoài một chuyến.

Vâng.

Đôi mắt đẹp hai nàng lóe sáng đáp.

Hà Sương, Hà Lộ thấy Cố Hàn Uyên nguyện ý mang theo các nàng ra ngoài, lại một lần nữa cảm nhận được Cố Hàn Uyên đối với các nàng tán thành.

Hết sức ôn nhu tỉ mỉ vì Cố Hàn Uyên làm xong vệ sinh, mới tự rời đi tắm rửa.

Trông quả thực còn chuyên chú hơn cả lúc các nàng tu luyện võ công và bảo dưỡng trường kiếm trong tay.

Đương nhiên, nghiêm ngặt mà nói, các nàng làm cũng là bảo dưỡng binh khí.

Mặc dù không s·át n·hân, nhưng cũng có thể c·hết người.

Nói chung, Cố Hàn Uyên đối với sự chăm chỉ khắc khổ của hai nàng vẫn rất hài lòng.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, hai nàng vẫn là bộ trang phục trắng thuần trông giống thị vệ hơn là thị nữ, làm nổi bật thân thể thanh xuân đầy sức sống của hai nàng càng thêm yểu điệu cuốn hút.

Cố Hàn Uyên thấy vậy mỉm cười thỏa mãn, ngẩng đầu tán thưởng nói: Rất tốt.

Đi theo ta đi.

Trong lòng hai cô gái vui vẻ.

Cảm thấy bộ trang phục này quả nhiên mặc đúng rồi.

Các nàng trước đó sau khi đánh răng rửa mặt xong, vốn định thay trang phục thị nữ hầu hạ.

Thế nhưng nghĩ đến Cố Hàn Uyên trước đó nói hy vọng các nàng có thể làm chính mình, cùng với Yến Phỉ Phỉ từng dạy các nàng, Cố Hàn Uyên càng ưa thích nữ tử có đặc sắc.

Cho nên bọn họ mới lại đổi lại bộ trang phục trắng thuần thường xuyên mặc ở Di Hoa Cung.

Đồng thời khi các nàng theo Cố Hàn Uyên rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, vẻ mặt tươi cười trên mặt trong nháy mắt thu liễm, một bộ dáng lạnh ngạo.

Chương 1275

Cố Hàn Uyên đối với biểu hiện của hai nàng rất hài lòng.

Hắn đã có rất nhiều thị nữ.

Xa không nói, Tiểu Thanh thân là nha hoàn của hồi môn, cũng thuộc về thị nữ của hắn.

Ngược lại thì hình tượng cung nữ lạnh ngạo đặc sản Di Hoa Cung như hai nàng càng có thể khơi gợi hứng thú của hắn.

Dù sao một thị nữ trước mặt kiêu ngạo, sau lưng nhu thuận nghe lời, ai mà không muốn có chứ.

Bất quá Cố Hàn Uyên rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trước đó đã có một màn nhỏ.

Giang Ngọc Yến vẻ mặt u oán nhìn Cố Hàn Uyên cùng hai nàng phía sau hắn.

Nàng vốn muốn tìm cơ hội bồi dưỡng thêm tình cảm với Cố Hàn Uyên, tốt nhất là có thể thuận lý thành chương trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng liền thấy Cố Hàn Uyên có tân hoan.

Điều này khiến nàng cảm thấy không ổn.

Dù sao nàng hiện tại cũng vẻn vẹn chỉ là thân phận như một thị nữ.

Muốn khiêu chiến địa vị của Yến Phỉ Phỉ còn rất sớm.

Thế nhưng cho dù là làm thị nữ, nàng cũng phải trở thành người được sủng ái nhất.

Nhưng mà đối mặt với Hà Lộ, Hà Sương hai nàng, một chọi hai nàng không có chút ưu thế nào.

Càng là lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ quên lãng nàng lúc đó.

Trong lòng nàng nhất thời liền có cảm giác nguy cơ.

Theo cảm giác nguy cơ mà đến là một vài suy nghĩ miên man khó hiểu.

Một chọi hai thân ở thế yếu, tìm một người giúp đỡ không phải tốt hơn sao.

Thế nhưng tìm ai giúp đỡ thì phải suy tính thật kỹ.

Cũng không thể vô dụng, lại không thể ảnh hưởng đến địa vị của nàng.

Giang Ngọc Yến bỗng nhiên linh cơ chợt động mà nghĩ đến một chuyện.

Khi nàng phiêu bạt giang hồ, tìm kiếm người cha ruột Giang Biệt Hạc không biết ở đâu đó.

Nàng đã từng thổ lộ với người khác rằng mình là nữ nhi của Giang Biệt Hạc.

Thế nhưng người mới nghe như vậy đại thể đều cười nhạo nàng giả mạo cũng không lựa chọn một đối tượng tốt.

Mọi người đều biết, Giang Biệt Hạc chỉ có một nữ nhi tên là Giang Ngọc Phượng.

Giang Ngọc Yến cảm thấy có lẽ vẫn là có tất yếu phải đi một chuyến Giang gia.

Không phải vì Giang Biệt Hạc, người cha ruột chưa từng quan tâm đến nàng, mà là Giang Ngọc Phượng, người tỷ tỷ có thể mang lại lợi ích cho nàng.

Dù sao mị lực của hoa tỷ muội ai có thể đỡ nổi.

Có Giang Ngọc Phượng trợ công, nàng muốn trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên sẽ không còn có trở ngại.

Hơn nữa nàng tự tin bằng vào mị lực của hoa tỷ muội, có thể trở thành người được sủng ái nhất.

Còn Giang Ngọc Phượng đến có thể hay không lấn át chủ nhà, nàng ngược lại tuyệt không lo lắng.

Tuy mị lực của hoa tỷ muội là tác dụng lẫn nhau.

Thế nhưng nàng cũng không cảm thấy Giang Ngọc Phượng sẽ gây uy h·iếp cho nàng.

Chỉ vì nàng sớm đã hiểu biết về Giang Ngọc Phượng.

Trước đây đề cập tới, Cố Hàn Uyên đã mở ra một bộ phận quyền hạn tình báo cho Giang Ngọc Yến.

Tình huống của gia đình Giang Biệt Hạc tự nhiên là điều quan trọng nhất nàng phải đi tìm hiểu.

Đối với Giang Biệt Hạc đã không còn bao nhiêu tác dụng thì tạm thời không đề cập.

Giang Ngọc Phượng bái Nam Hải Thần Ni làm sư phụ, cùng Mộ Dung Thục, Mộ Dung Tiên là quan hệ sư tỷ muội.

Nàng là người thiện lương, chính nghĩa, chất phác.

Thẳng thắn chân thật, nhìn một cái liền không có bao nhiêu tâm cơ.

Giang Ngọc Phượng như vậy không phải là công cụ tốt nhất sao.

Giang Ngọc Yến càng nghĩ càng thấy hợp lý.

Hận không thể sớm một chút đem Giang Ngọc Phượng mang đến, dâng cho Cố Hàn Uyên.

Mở ra con đường riêng, tư duy của Giang Ngọc Yến càng ngày càng phát tán.

Nàng không hiểu sao có chút tiếc nuối mẫu thân nàng mất quá sớm.

Nếu như có thể kiên trì đến khi nàng gặp được Cố Hàn Uyên thì tốt rồi.

Với thủ đoạn của Cố Hàn Uyên nhất định có thể bảo trụ tính mạng của mẹ nàng.

Hơn nữa mẫu thân nàng cũng có thể trở thành trợ lực cho nàng.

Phải biết rằng Chu Diệu Đồng, mẫu nữ trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu rất được sủng ái.

Không chỉ có thời gian thị tẩm cố định, khi Cố Hàn Uyên hứng thú tới còn có thể được sủng hạnh thêm.

Lại còn có Lý Hương Quân cùng Lý Trinh Lệ, cặp nghĩa mẫu nữ này.

Mức độ được sủng ái gần bằng mẫu nữ Chu Diệu Đồng.

Mà Liễu Như Thị cùng thời kỳ được Cố Hàn Uyên thu nhận lại tương đối kém hơn một chút.

Cố Hàn Uyên tựa hồ hứng thú hơn với thi từ ca vũ của Liễu Như Thị.

Tần suất hầu hạ ngược lại không cao như vậy.

Sự chênh lệch như vậy khiến Giang Ngọc Yến cảm giác mình đã nhận ra sự hoang đường mê hoặc của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời cũng càng thêm tiếc nuối mẫu thân mình mất sớm, không có cách nào đến giúp nàng.

Phải biết rằng mẫu thân nàng cũng rất đẹp, so với Trương Bội Lan còn đẹp hơn.

Bằng không cũng sẽ không sinh ra một tuyệt sắc thiên bẩm như nàng.

Trong lòng đang tiếc nuối, Giang Ngọc Yến bỗng nhiên nghĩ đến, kế mẫu cũng là mẹ a.

Theo như tình báo, thê tử Lưu thị của Giang Biệt Hạc cũng rất có vài phần tư sắc.

Bất quá Lưu thị kia dường như là người rất đanh đá, bưu hãn.

Hơn nữa còn là cháu gái của Lưu Hỉ, đầu sỏ Đông Xưởng.

Giang Biệt Hạc trước mặt Lưu thị căn bản không ngẩng đầu lên được.

Giang Ngọc Yến trong lòng khinh bỉ Giang Biệt Hạc, người cha ruột phế vật này, đồng thời cũng âm thầm khổ não liệu Lưu thị có thể lợi dụng được hay không.

Bất quá bất kể nói thế nào, trở về Giang gia một chuyến là việc bắt buộc phải làm.

Giang Ngọc Yến không khỏi tự lẩm bẩm: Tìm cơ hội nói với công tử một chút a.

Còn phải chú ý không thể để công tử cho rằng ta muốn rời khỏi công tử.

Cố Hàn Uyên ngược lại không nghĩ tới Giang Ngọc Yến, người sử dụng tâm cơ ngày càng thuần thục, đã mơ hồ có vài phần bộ dáng trong cốt truyện.

Tuy tư duy lệch lạc cách xa vạn dặm.

Từ s·át n·hân biến thành dâng nữ nhân cho Cố Hàn Uyên, lợi dụng mẫu nữ Giang Ngọc Phượng làm bàn đạp để đảm bảo địa vị.

Chương 1276

Đương nhiên, nếu Cố Hàn Uyên đã biết cũng chỉ sẽ vui tai vui mắt.

Giang Ngọc Phượng, người để lại không ít tiếc nuối trong cốt truyện, tạm thời không nói.

Cố Hàn Uyên đích xác đối với Lưu thị có vài phần hứng thú.

Ngược lại không phải là đối với bản thân người đàn bà đanh đá này có bao nhiêu hứng thú, mà là muốn mượn cơ hội âm thầm bắt liên lạc với Lưu Hỉ.

So sánh với Tào Chính Thuần bề ngoài hoành hành ngang ngược, nhưng ngầm lại trung thành và tận tâm với Hoàng Đế, chỉ muốn làm đệ nhất trọng thần, cùng với Tào Thiếu Khanh đồng dạng trung thành cảnh cảnh với Tín Vương, Lưu Hỉ đầy dã tâm mới là đối tượng hợp tác có lợi nhất cho Cố Hàn Uyên.

Nói chung, Giang gia sớm muộn gì cũng phải đi, nhưng không phải hiện tại.

Lúc này Cố Hàn Uyên đã mang theo Hà Sương, Hà Lộ đi tới Thiên Hạ Đệ Nhất Trang.

Nhìn thấy tao nhã lịch sự, vẻ mặt hân hoan tươi cười của Thượng Quan Hải Đường, Cố Hàn Uyên cười nói: Thượng Quan huynh sao không cho lệnh muội cùng đi nghênh đón ta.

Sắc mặt Thượng Quan Hải Đường bất giác đỏ ửng, ánh mắt cũng chợt thoáng qua một khắc phiêu hốt, sau đó mới bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: Tiểu muội vẫn còn đang tắm rửa vấn an, Cố huynh không ngại trước cùng ta dạo quanh Thiên Hạ Đệ Nhất Trang một chút.

Cũng tốt.

Thiên Hạ Đệ Nhất trang hôm nay vô cùng náo nhiệt, bởi vì vừa đúng vào thời điểm bình chọn thường niên.

Hoặc có lẽ chính vì vậy mà Thượng Quan Hải Đường mới mời Cố Hàn Uyên.

Các loại danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất được Thiên Hạ Đệ Nhất trang bình chọn ra đa số hoặc là vô dụng, hoặc là khoa trương quá mức.

Ấy vậy mà, dù như thế, cũng hấp dẫn đại lượng giang hồ nhân sĩ lũ lượt kéo đến.

Người đời này, đại thể vì danh vì lợi.

Trong đó, danh là khó nhất, cũng hấp dẫn người ta nhất.

Hơn nữa, có danh rồi, lợi còn có thể xa sao.

Huống hồ người trong giang hồ vốn dĩ hứng thú với việc truy danh trục lợi.

Thiên Hạ Đệ Nhất trang hơi có chút tương tự với các công ty tuyển tú và đóng gói thần tượng mạng thời nay.

Coi như là ban cho người trong giang hồ một nền tảng danh lợi song toàn.

Hơn nữa, dù là một số danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất vô dụng, không thể ăn uống miễn phí sao.

Dù sao cũng không thua thiệt.

Vì vậy, mỗi khi Thiên Hạ Đệ Nhất trang tiến hành bình chọn đều phá lệ náo nhiệt.

Mà đối với Thiên Hạ Đệ Nhất trang mà nói, dù cho đại đa số người đến đều vô dụng, nhưng luôn có một số nhân tài sẽ được phát hiện.

Huống chi bọn họ đâu phải chỉ thật sự nhắm vào Thiên Hạ Đệ Nhất.

Có những Thiên Hạ Đệ Nhị không thơm sao.

Hơn nữa, chỉ cần có tác dụng, dù là Thiên Hạ Đệ Nhất trăm thì có làm sao.

Có thể nói, Chu Vô Thị quả thật dựa vào Thiên Hạ Đệ Nhất trang để chiêu mộ rất nhiều hào kiệt các nơi.

Bất quá, khi Cố Hàn Uyên nhìn thấy đang bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất người lười, hắn cũng lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Chỉ thấy mấy tên giang hồ nhân sĩ đang tham gia bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất người lười nằm dài trên mặt đất, bật chế độ ngủ, một bộ dáng mặc kệ trời sập cũng đừng đánh thức bọn họ.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đang ở vị trí chủ tọa, cười như không cười hỏi Thượng Quan Hải Đường bên cạnh: Sở dĩ, cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất người lười này phải kéo dài bao lâu.

Thượng Quan Hải Đường khuôn mặt đỏ bừng, thầm mắng mình quá mức để tâm đến chuyện Cố Hàn Uyên muốn gặp muội muội nàng, dẫn đến sơ suất khinh suất.

Bởi vì những năm trước cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất người lười đặc biệt tốn thời gian, nên phần lớn đều được sắp xếp đầu tiên.

Như vậy, chờ các cuộc bình chọn còn lại kết thúc, cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất người lười cũng cơ bản có kết quả.

Thượng Quan Hải Đường lúng túng giải thích: Phần lớn thời gian cũng phải mất khoảng ba đến năm ngày, khi người tham gia không chịu nổi đói khát mới có thể có kết quả.

Dừng một chút, vội vàng nói: Chúng ta không ngại xem cuộc bình chọn tiếp theo thế nào.

Cố Hàn Uyên không làm khó Thượng Quan Hải Đường đang lúng túng, cười khẽ nói: Cũng tốt.

Thượng Quan Hải Đường thầm thở phào nhẹ nhõm, sai người khiêng mấy tên người lười đang ngủ say đi sang một bên.

Các cuộc bình chọn tiếp theo liền tương đối bình thường.

Tuy vẫn đa phần là vô dụng, nhưng cũng xem như thú vị.

Hơn nữa, có lẽ vì có Cố Hàn Uyên danh dương thiên hạ đang quan sát, bọn họ đều biểu hiện phá lệ hết sức.

Thượng Quan Hải Đường thấy khóe miệng Cố Hàn Uyên mỉm cười, một bộ dáng có chút hứng thú, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời thầm nghĩ Thiên Hạ Đệ Nhất trang vẫn cần có chút tiêu chuẩn.

Có đôi khi quá mức tốt xấu lẫn lộn chỉ khiến mất mặt.

Hôm nay liền suýt nữa ở trước mặt Cố Hàn Uyên mất hết thể diện.

Lại tiếp nối bình chọn ra mấy vị Thiên Hạ Đệ Nhất tuy vẫn vô dụng, nhưng rất thú vị.

Lúc này, trên sân đang là cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ.

Thượng Quan Hải Đường mặt mang nụ cười khó hiểu, khẽ hỏi: Cố công tử cảm thấy vị nữ tử này có xứng danh Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ không.

Chỉ thấy giữa sân, một nữ tử vóc dáng có chút cường tráng đang giơ cao chiếc ghế mây có người ngồi xoay vòng.

Mọi người thấy thế dồn dập kinh thán không thôi.

Tạm thời không đề cập tới cái gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ này có bao nhiêu nước.

Thượng Quan Hải Đường lúc này đặt câu hỏi rõ ràng là muốn khảo nghiệm nhãn lực của Cố Hàn Uyên.

Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ.

Ta xem không nhất thiết a.

Cố Hàn Uyên phát ra một tiếng cười khẽ có nhịp điệu hơi cổ quái.

Một luồng ba động mờ ảo tùy theo truyền ra.

Giây lát sau, Thượng Quan Hải Đường kinh ngạc nhìn những thay đổi trong sân.

Chỉ thấy nữ tử đang nổi danh kia cùng chiếc ghế mây nàng mang theo dồn dập biến mất.

Mà bản thân nàng thì đang cười trộm bên sân, dường như đang chế nhạo sự ngu xuẩn của mọi người.

Bất quá nàng rất nhanh liền phát hiện mọi người đều đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vị trí nàng vừa đứng.

Cùng lúc đó, tiếng tán thưởng của Cố Hàn Uyên cũng truyền đến.

Ảo thuật có thể dùng không tệ.

Nàng kia chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Ảo Thuật Sư của Thiên Hạ Đệ Nhất trang.

Có lẽ vì muốn nổi tiếng trước mặt Cố Hàn Uyên, cố ý chạy đến cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ để qu·ấy r·ối.

Nàng lúc này cũng phản ứng kịp, ảo thuật của mình đã bị tiếng cười khẽ kia của Cố Hàn Uyên phá giải.

Ngượng ngùng nói: Ở trước mặt Cố công tử múa rìu qua mắt thợ.

Cố Hàn Uyên hờ hững cười cười.

Kỳ thực Thiên Hạ Đệ Nhất Ảo Thuật Sư này quả thật có chút tài năng.

Mặc dù so với Như Yên còn kém xa đến không thể nói lý, nhưng ít ra lừa gạt một người bình thường có tinh thần tu vi không cao thì vẫn không thành vấn đề.

Mọi người ở đây ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, cũng chỉ có Thượng Quan Hải Đường đã sớm biết nội tình là không bị nàng lừa gạt.

Bất quá, càng khiến người ta không nói nên lời là nàng kia thấy mình bị vạch trần, không những không xấu hổ rời sân, ngược lại còn hướng về phía Cố Hàn Uyên lẳng lơ tạo dáng.

Hiển nhiên cũng là đánh chủ ý một bước lên mây.

Dù sao bất kể danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Ảo Thuật Sư có là gì, nào có quan trọng bằng việc được Cố Hàn Uyên để mắt tới.

Trách không được lại chạy tới cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ để qu·ấy r·ối.

Thượng Quan Hải Đường thấy thế vô cùng khó chịu, không cho phản bác mà quát: Đi xuống đi.

Cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất lực sĩ tiếp tục.

Trong lòng nàng thì thầm khinh thường: Cũng không nhìn một chút tư sắc của mình ra sao, đã muốn được Cố Hàn Uyên coi trọng.

Nàng kia thấy Cố Hàn Uyên một bộ dáng không hề hứng thú, đành gấp gáp thất vọng rời sân.

Có lẽ là thấy có người trực tiếp đánh chủ ý lên Cố Hàn Uyên, trong lòng Thượng Quan Hải Đường nhất thời thêm vài phần khó chịu.

Không khỏi đề nghị: Những cuộc bình chọn này đối với Cố huynh quả thực không thú vị chút nào.

Trước đây chẳng phải còn thiếu Cố huynh một bữa rượu sao.

Vừa hay Thiên Hạ Đệ Nhất Nhưỡng Tửu Sư gần đây đã ủ vài hũ hảo tửu, Cố huynh có bằng lòng nể mặt thưởng thức không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười như không cười nói: Thượng Quan huynh đệ đã mời, tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Bất quá nếu có lệnh muội bầu bạn thì không còn gì tốt hơn.

Thượng Quan Hải Đường trong lòng xấu hổ, nét mặt lại không thể không giả vờ trấn định nói: Tiểu muội cũng sắp xong rồi.

Chương 1277

Cố huynh cứ tạm đi theo ta.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia thâm ý, trêu chọc nói: Có thể nhìn thấy vị muội muội xinh đẹp vô cùng của Thượng Quan huynh đệ, dù chờ thêm một chút cũng đáng giá.

Thượng Quan Hải Đường mặt ngọc ửng đỏ, trong lòng hiện lên ý xấu hổ đồng thời lại khẽ thở dài: Xem ra Cố công tử không thể không gặp cái gọi là muội muội của ta.

Trên thực tế, Thượng Quan Hải Đường vừa mang Cố Hàn Uyên đi xem các cuộc bình chọn Thiên Hạ Đệ Nhất, vừa nói đông nói tây, cũng là để thử xem có thể lừa được hắn về chuyện muội muội hay không.

Bất quá, Cố Hàn Uyên ba câu không rời muội muội của nàng, hiển nhiên thái độ vô cùng kiên quyết.

Lần này nàng không mặc nữ trang thì không được.

Thiên Hạ Đệ Nhất trang, trong một vườn hoa u tĩnh.

Cố Hàn Uyên đang cùng Thượng Quan Hải Đường đối ẩm chuyện phiếm.

Nói thật, rượu mới của Thiên Hạ Đệ Nhất Nhưỡng Tửu Sư này quả thật không tệ, so với rượu Tinh Nguyệt của Ẩm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không kém bao nhiêu.

Nếu để Lục Tiểu Phụng, kẻ hảo tửu như vậy nhìn thấy, chỉ sợ đã sớm liếm mặt đến đòi một ly.

Đương nhiên, đối với Cố Hàn Uyên quen uống linh tửu mà nói, kỳ thực cũng chỉ vậy mà thôi.

Dưới tình huống như thế, khó tránh khỏi sẽ trò chuyện một số chủ đề thường ngày không tiện bàn luận trước mặt mọi người.

Cố huynh, ngươi nói bệ hạ rốt cuộc nghĩ thế nào.

Rõ ràng khắp thiên hạ đều biết Đông Xưởng gây họa cho quốc gia, tai ương cho dân chúng, bệ hạ lại vẫn cứ tín nhiệm Đông Xưởng quá mức.

Ngày hôm trước còn cố ý ban lệnh cho Đông Xưởng mở rộng chiêu mộ hắc y tiễn đội.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, khẽ nói: Bệ hạ chắc là đã nghe Tào Thiếu Khanh bẩm báo chi tiết trận chiến giữa hắc y tiễn đội và Vô Tưởng đêm hôm đó.

Đội hắc y tiễn đó tuy toàn diệt, nhưng quả thật đã trong thời gian ngắn chế trụ được Vô Tưởng.

Vì vậy muốn mở rộng chiêu mộ hắc y tiễn đội ngược lại cũng là bình thường.

Chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Chu Vô Thị, trong tiềm thức Thượng Quan Hải Đường vẫn đối địch với Đông Xưởng, căn bản không cách nào đứng trên góc độ của Chu Hậu Chiếu để suy nghĩ lý tính.

Một lòng muốn chèn ép, suy yếu Đông Xưởng.

Trên thực tế, nếu không có Đông Xưởng uy h·iếp, những Phiên Vương đầy dã tâm kia đã sớm muốn tạo phản.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Cố Hàn Uyên cũng xem Đông Xưởng là cái đinh trong mắt.

Cục diện suy yếu của Minh quốc không hề phù hợp với lợi ích của hắn.

Bởi vì nhắc tới Vô Tưởng, Thượng Quan Hải Đường không khỏi tò mò hỏi: Vậy Vô Tưởng sau khi nhập ma thực lực thế nào.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài một tiếng, giải thích: Tựa như một Lục Địa Thần Tiên liều mạng vậy.

Nếu không phải Vô Tưởng vốn đã bị thương trên người, dù là ta cũng không khỏi không tạm thời tránh phong mang.

Vô Tưởng nhập ma quả thật rất phiền phức.

Thậm chí đa số chiêu thức của Cố Hàn Uyên đối với y đều không có tác dụng.

Nếu không phải Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết quả thật có hiệu quả khắc chế, cách ứng phó hợp lý nhất của Cố Hàn Uyên cũng là tránh né phong mang của y, chờ Vô Tưởng xả hết hơi tàn rồi mới giết một đao hồi mã thương, chứ không phải liều mạng tại chỗ.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy có chút kinh dị, không khỏi dùng ngữ khí lòng vẫn còn sợ hãi nói: Đáng sợ như vậy sao.

Trách không được Cố huynh phải dùng chiêu thức động tĩnh lớn như vậy.

Chuyện Cố Hàn Uyên có thể thao túng thiên lôi giết c·hết Vô Tưởng dần dần truyền ra.

Điều này khiến Cố Hàn Uyên vốn đã là truyền kỳ lại càng thêm vài phần sắc thái thần thoại.

Thế cho nên mấy ngày nay Yến Phỉ Phỉ nhận được thư mời Cố Hàn Uyên không ít.

Chỉ bất quá đa số đều bị từ chối.

Lời mời của Thượng Quan Hải Đường đại diện cho Hộ Long Sơn Trang và Chu Vô Thị.

Vì vậy, dù Thượng Quan Hải Đường biết một khi Cố Hàn Uyên đến, nàng liền phải đóng vai cái người muội muội không tồn tại kia, cũng không thể không mời Cố Hàn Uyên đến.

Nàng có chút ngạc nhiên hỏi: Chiêu thức thao túng thiên lôi của Cố huynh quả thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, chỉ là không biết có gì hạn chế không.

Lời này của Thượng Quan Hải Đường ngoại trừ sự tò mò của mình ra, cũng là đang giúp Chu Vô Thị hỏi.

Chu Vô Thị đối với Cố Hàn Uyên càng ngày càng kiêng kỵ, tự nhiên muốn tìm hiểu thêm một chút.

Đương nhiên Chu Vô Thị sẽ không trực tiếp nói muốn Thượng Quan Hải Đường đi dò xét Cố Hàn Uyên.

Cách nói của hắn là tìm hiểu một chút chiêu thức thao túng thiên lôi của Cố Hàn Uyên có thể làm như thủ đoạn thường quy không.

Nếu có thể, về sau có gì Tà Ma Ngoại Đạo, cũng dễ nhờ Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên đối với tâm tư của Chu Vô Thị lòng biết rõ.

Vì vậy vô cùng phối hợp khẽ than giải thích: Hạn chế tự nhiên có, Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa thiếu một thứ cũng không được.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất vẫn là tiêu hao.

Dù là ta cũng cần nghỉ ngơi dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục lại.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy gật đầu tán thành.

Dù sao như vậy mới càng hợp lý.

Đồng thời nàng cũng không nghĩ tới Cố Hàn Uyên sẽ lừa nàng về chuyện như thế này.

Ngay cả Chu Vô Thị cũng không cân nhắc qua khả năng Cố Hàn Uyên sẽ lừa dối Thượng Quan Hải Đường.

Dù sao bởi vì giao tình của Thượng Quan Hải Đường và Cố Hàn Uyên, Hộ Long Sơn Trang bề ngoài chắc hẳn thuộc về thế lực hữu hảo.

Dưới tình huống bình thường, Cố Hàn Uyên sao lại nghĩ đến Chu Vô Thị đã đang lập mưu đối phó hắn.

Lúc này Thượng Quan Hải Đường lại lo âu hỏi: Vậy thương thế trên người Cố huynh không sao chứ.

Trước đây cũng là vì nội lực tiêu hao dẫn đến thương thế, bây giờ lại tiêu hao lớn như thế.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Đa tạ Thượng Quan huynh đệ quan tâm.

Tuy quả thực có chút gây trở ngại, nhưng cũng bất quá chỉ là cần nhiều thời gian điều dưỡng mà thôi.

Vậy thì tốt rồi.

Thượng Quan Hải Đường là thật lo lắng Cố Hàn Uyên, vì vậy nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đúng rồi.

Vừa hay thi đấu Biển Thước và thi đấu Thần Nông hai vị thần y đang ở Thiên Hạ Đệ Nhất trang.

Cố huynh không ngại để bọn họ xem thử cho ngươi, có lẽ có thể sớm khôi phục thương thế.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cười nhẹ nói: Cũng tốt.

Gần đây trong kinh thành sự kiện tần phát, vẫn bị thương thế cũng quả thực có nhiều bất tiện.

Nếu có thể sớm khôi phục tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy hân hoan đi mời thi đấu Biển Thước và thi đấu Thần Nông tới.

Hình ảnh hai lão đầu ngược lại rất lừa người, một bộ dáng thần y tiên phong đạo cốt.

Thi đấu Thần Nông mặt mũi hiền lành cười nói: Lão hủ gặp qua Cố công tử.

Đề phòng chẩn đoán sai, hai chúng ta sẽ chia ra bắt mạch cho Cố công tử.

Từ không có gì không thể.

Cố Hàn Uyên tùy ý đáp.

Hai lão đầu này tất nhiên là phụng mệnh Chu Vô Thị mà đến.

Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ biết được có lẽ còn nhiều hơn Thượng Quan Hải Đường một chút.

Thượng Quan Hải Đường và Chu Vô Thị nhìn như thân cận, kỳ thực chưa bao giờ thật sự được Chu Vô Thị tín nhiệm, bị gạt quá nhiều chuyện.

Cố Hàn Uyên sắc mặt lạnh nhạt tùy ý hai lão đầu bắt mạch cho hắn.

Qua không lâu.

Thi đấu Thần Nông thu tay về, vuốt râu bạc trắng nói: Thương thế trên người Cố công tử đúng là do tiêu hao quá độ gây nên, cũng không đáng ngại.

Nhưng cần được nghỉ ngơi thật tốt, tận lực tránh giao đấu với người khác mới phải.

Nếu có thể, tốt nhất dùng một ít thuốc bổ có tính ôn hòa như câu kỷ, đẳng sâm Như vậy sẽ có thể nhanh hơn tốc độ khôi phục thương thế.

Thi đấu Biển Thước thì hơi lộ ra do dự, ở một bên đề nghị: Cố công tử tuy tuổi trẻ lực tráng, nhưng chuyện phòng the vẫn cần phải tiết chế chút mới phải.

Đừng để nữ nhân làm rỗng thân thể.

Đa tạ kiến nghị của hai vị thần y, Cố mỗ có chừng mực.

Cố Hàn Uyên nói lời cảm ơn qua loa, nhưng trong lòng đang chế giễu trách không được danh tiếng của hai người không vang ra khỏi Minh quốc.

Tài nghệ y thuật quả thực kém Hồ Thanh Ngưu, Tiết Mộ Hoa như vậy thần y một bậc.

Cố Hàn Uyên trong lòng khinh bỉ hai người chân tài thật học không đủ, Thượng Quan Hải Đường lại khó tránh khỏi thêm vài phần xấu hổ và ghen ghét.

Dù sao cái thuyết chuyện phòng the quá nhiều này quá gợi người mơ màng.

Chờ hai lão đầu đi rồi, Thượng Quan Hải Đường không khỏi khuyên nhủ: Cố huynh đừng có qua loa, cần phải nghe theo kiến nghị của hai vị thần y cho thật tốt mới phải.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, trêu chọc một cách hài hước: Thượng Quan huynh đệ chẳng lẽ đang lo lắng vấn đề hạnh phúc của lệnh muội sao.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy nhất thời mặt đỏ bừng.

Ngay cả kỹ năng diễn xuất khi nữ giả nam trang cũng không giữ

được.

Xấu hổ sẵng giọng: Phi.

Ta là sợ ngươi thương thế tăng thêm.

Chương 1278

Mới không lo lắng gì đến vấn đề hạnh phúc của muội muội ta đâu.

Trong lúc xấu hổ oán trách, Thượng Quan Hải Đường dù một thân nam trang, vẫn phong tình vạn chủng.

Trách không được trong kịch bản có biết bao nam tử vì nàng mà điên đảo tâm thần.

Thậm chí có điểm phong cách kịch bản kiểu Mary Sue.

Một khi tan vỡ liền có Quy Hải Nhất Đao, Vạn Tam Thiên cùng Hoàng Đế trong kịch bản.

Cuối cùng Thượng Quan Hải Đường hương tiêu ngọc vẫn cũng khiến nàng tăng thêm vài phần màu sắc hồng nhan bạc mệnh.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên không thể thưởng thức bao lâu thần thái tràn đầy vẻ thiếu nữ của Thượng Quan Hải Đường, liền bị nàng nhanh chóng phản ứng lại mà thu liễm.

Nếu không phải người rõ ràng chân tướng, e rằng chỉ sẽ cho rằng cảnh vừa rồi là ảo giác.

Đương nhiên, đối với đương sự mà nói, đây là nàng đã một lần nữa lộ ra sơ hở.

Vì vậy nàng nhìn thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười khó hiểu, phương tâm không khỏi một trận cuồng loạn.

Cố công tử chẳng lẽ đã nhìn ra rồi sao.

Từ ngày đó ở Ẩm Thiên Lãm Nguyệt Lâu gặp lại, ý nghĩ như vậy liền thường xuyên quanh quẩn trong tim nàng.

Chỉ là nàng ít nhiều còn chút may mắn, cho rằng nhiều năm ngụy trang và kỹ năng diễn xuất sẽ không dễ dàng bị vạch trần như vậy.

Dù vậy, chột dạ cũng là khó tránh khỏi.

Vì vậy Thượng Quan Hải Đường cố ý giả dạng làm một bộ dáng pha trò nhạo báng nói: Cố huynh có mỹ nhân kiều diễm bên cạnh, hà tất còn phải để tâm đến tiểu muội của ta như vậy.

Nói xong cố ý liếc nhìn Hà Sương, Hà Lộ hai nàng đang hầu hạ bên cạnh, nghiêm nghị ít nói.

Nàng đối với tình báo của hai nàng có chút ấn tượng.

Bất quá trong ký ức, dường như hai nàng là thị nữ của Hoa Vô Khuyết của Di Hoa Cung a.

Sao đột nhiên lại theo Cố Hàn Uyên rồi.

Thượng Quan Hải Đường đối với việc này vốn đã hoài nghi, bây giờ vừa lúc mượn cơ hội hỏi.

Tâm tình Cố Hàn Uyên hơi có chút vi diệu nhìn về phía Thượng Quan Hải Đường.

Đây là bản năng của mật thám hay là ghen tuông.

Hay là cả hai.

Cố Hàn Uyên cố ý cười trêu nói: Sao vậy.

Thượng Quan huynh đệ chẳng lẽ đã để mắt đến hai vị thị nữ của ta rồi sao.

Hai nàng phía sau hắn nghe vậy trong lòng căng thẳng.

Hai nàng tuy trước đó từ Cố Hàn Uyên chỗ đó đạt được rất nhiều khoái cảm, cũng tận tâm tận lực hầu hạ làm đầu danh trạng.

Thế nhưng chung quy ở chung thời gian ngắn ngủi, đối với Cố Hàn Uyên hiểu rõ cũng không đủ.

Nào dám đảm bảo Cố Hàn Uyên có thể hay không thực sự để tâm đến các nàng.

Trong lúc nhất thời khó tránh khỏi có chút tâm thần bất an.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là thị nữ ở thời đại này thật sự là không có người nào quyền.

Ở thời đại này, việc bạn bè tặng thị nữ vốn không phải là chuyện hiếm thấy.

Bị Yêu Nguyệt từ chỗ Hoa Vô Khuyết tặng đến tay Cố Hàn Uyên đã khiến các nàng rất thương cảm.

Thật vất vả thuyết phục chính mình chấp nhận hiện thực, lại còn dâng hiến đầu danh trạng cho Cố Hàn Uyên.

Nếu như lại bị Cố Hàn Uyên chuyển tặng cho Thượng Quan Hải Đường, kẻ mà các nàng cho là đàn ông, e rằng sẽ thương tâm đến c·hết mà cho rằng mình c·hết rồi tốt hơn.

Thượng Quan Hải Đường khẽ cười trêu nói: Cố huynh cam lòng từ bỏ những thứ yêu thích sao.

Cố Hàn Uyên xoay đầu lại, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía hai nàng đang tâm thần bất an, nhàn nhạt trả lời vấn đề của Thượng Quan Hải Đường: Thượng Quan huynh đệ đều biết các nàng là sở ái trong lòng ta, đương nhiên sẽ không cam lòng.

Hai nàng nghe vậy rất là cảm động, không khỏi cùng kêu lên: Công tử Cố Hàn Uyên mỉm cười với các nàng, ý bảo không cần suy nghĩ nhiều.

Thượng Quan Hải Đường giả vờ tiếc nuối nói: Xem ra ta là không có cái phúc khí này.

Dừng một chút, dò hỏi: Không biết hai vị thị nữ của Cố huynh xuất thân ra sao.

Nếu có cơ hội, cũng tốt đi thỉnh cầu một hai thị nữ về.

Tâm tư của Thượng Quan Hải Đường rõ rành rành.

Bất quá Cố Hàn Uyên vốn cũng không có ý giấu giếm, thản nhiên cười khẽ nói: Vậy e rằng Thượng Quan huynh đệ khó mà như nguyện.

Hà Sương, Hà Lộ các nàng là đệ tử Di Hoa Cung.

Đệ tử Di Hoa Cung.

Thượng Quan Hải Đường có chút mắt tròn xoe.

Nàng nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, duy chỉ không nghĩ tới hai nàng vậy mà lại là đệ tử Di Hoa Cung.

Điều này khiến nàng không khỏi vừa cẩn thận đánh giá hai nàng.

Cái khí chất đó đúng là thanh lãnh, kiêu ngạo thường thấy trên người đệ tử Di Hoa Cung.

Hơn nữa khi nàng quan sát hai nàng, các nàng còn có thể hung hăng trừng lại, một bộ dáng ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, ai cũng không nể mặt mũi.

Thượng Quan Hải Đường kinh nghi bất định hỏi: Đệ tử Di Hoa Cung làm sao lại trở thành thị nữ của Cố huynh ngươi.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ giải thích: Yêu Nguyệt cung chủ nợ ta một khoản, không thể làm gì khác hơn là đem các nàng thưởng cho ta coi như bồi thường.

Dù sao nợ tình cũng là khoản nợ.

Yêu Nguyệt nợ chính là khoản nợ tình tạm thời không cách nào đáp lại Cố Hàn Uyên.

Bồi thường.

Lời giải thích của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến Thượng Quan Hải Đường càng thêm khó hiểu.

Nàng thực sự khó có thể tưởng tượng cái kia lãnh khốc, bá đạo Tiên Ma Yêu Nguyệt sẽ đem đệ tử Di Hoa Cung đưa cho Cố Hàn Uyên làm bồi thường.

Tuy mọi người đều biết cái gọi là đệ tử Di Hoa Cung đại thể chỉ là chút cung nữ không có địa vị gì.

Đích truyền chân chính chỉ có Yêu Nguyệt, Liên Tinh và Hoa Vô Khuyết.

Thế nhưng có thể khiến Yêu Nguyệt đem cung nữ Di Hoa Cung đưa người, Cố Hàn Uyên là độc nhất vô nhị khắp thiên hạ.

Khiến người ta càng thêm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đồng thời cũng thêm vài phần mơ màng và suy đoán.

Thượng Quan Hải Đường khẽ thở dài: Trách không được trên giang hồ ẩn có nghe đồn Cố công tử cùng Yêu Nguyệt cung chủ giao tình không cạn.

Bây giờ xem ra lời đồn không uổng a.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, không đáp lời này.

Ngược lại kéo trọng tâm câu chuyện đã bị Thượng Quan Hải Đường cố ý lái đi trở về điểm ban đầu.

Giả vờ cấp bách hỏi: Chẳng biết khi nào mới có thể nhìn thấy lệnh muội.

Hai cái đại nam nhân ở nơi này đối ẩm khó tránh khỏi không thú vị chút nào, cũng cảm thấy như là thiếu chút gì.

Thượng Quan Hải Đường nhìn Cố Hàn Uyên một bộ dáng vì muốn thấy mỹ nhân mà nôn nóng không dằn nổi, không biết nói gì.

Trong lúc giật mình nhớ tới ban đầu ở Tây Hạ khi cùng Cố Hàn Uyên cùng nhau uống rượu, bên cạnh hắn cũng là ôm ấp giai nhân tuyệt sắc.

Chẳng lẽ hắn nhất định phải có mỹ nhân bầu bạn khi uống rượu sao.

Thượng Quan Hải Đường cảm thấy việc lặp đi lặp lại nói sang chuyện khác hơn phân nửa đã không thể thực hiện được.

Không chừng còn có thể chọc cho Cố Hàn Uyên càng thêm hoài nghi.

Đành bất đắc dĩ nói: Cố huynh lại xin ngồi, ta đi giục giã tiểu muội.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Ta đây liền chờ tin tốt lành.

Thượng Quan Hải Đường tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên đang cười ha hả, tự nhiên xoay người rời đi.

Nếu là người không biết, chỉ sẽ cho rằng Thượng Quan Hải Đường đang không vui vì Cố Hàn Uyên trắng trợn không kiêng nể để ý đến muội muội nàng.

Trên thực tế Thượng Quan Hải Đường thuần túy chỉ là vì mình không thể không đi đóng vai cái người muội muội không tồn tại kia để gặp Cố Hàn Uyên mà cảm thấy xấu hổ.

Đồng thời trong lòng hoảng loạn, cũng không kịp chú ý thần thái của mình lộ ra sơ hở.

Vì vậy ở Thượng Quan Hải Đường rời đi sau đó, Hà Lộ lông mày thanh tú khẽ cau nói: Công tử, nô tỳ sao lại cảm thấy vị Thượng Quan công tử này có điểm không đúng.

Giống như là Nàng mấp máy môi, lời tiếp theo lại chần chừ không biết có nên nói ra hay không.

Giống như là nữ giả nam trang.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm lóe lên, nói hết lời Hà Lộ chưa nói xong.

Hà Lộ giật mình, gật đầu đáp: Quả thực rất giống.

Các nàng chính mình cái bộ trang phục đó vốn dĩ rất gần với nữ giả nam trang, có hoài nghi ngược lại cũng bình thường.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín khẽ cười nói: Để trong lòng là được.

Sau khi các nàng gật đầu đáp ứng, hắn đưa tay ôm các nàng vào lòng, trêu chọc: Mới vừa rồi có sợ hãi không.

Hai nàng không giữ được tư thái lạnh ngạo nhất thời.

Hà Sương e thẹn sợ hãi nhỏ giọng nói: Nô tỳ còn tưởng rằng công tử không muốn chúng ta.

Cố Hàn Uyên đưa tay nâng cằm bóng loáng của nàng, trêu chọc: Các ngươi hầu hạ ta thoải mái như vậy, ta làm sao cam lòng không muốn các ngươi.

Công tử Hai nàng nghe vậy không khỏi một trận nũng nịu không ngớt.

Hộ Long Sơn Trang.

Chu Vô Thị sắc mặt trầm ngưng nghe thi đấu Biển Thước và thi đấu Thần Nông báo cáo.

Thần Hầu, thương thế của Cố công tử sẽ không ảnh hưởng đến việc phát huy thực lực của hắn, tương đối chịu ảnh hưởng hẳn là chỉ có sức bền của hắn.

Chương 1279

Thời gian dài ra tay toàn lực e rằng sẽ lực bất tòng tâm.

Thi đấu Thần Nông vuốt râu nói.

Đáp án như vậy khiến Chu Vô Thị chau mày thật chặt.

Sức bền không đủ.

Vậy thì có tác dụng gì.

Dưới Lục Địa Thần Tiên ai có thể đỡ được Cố Hàn Uyên thời kỳ toàn thịnh một chiêu nửa thức.

Cố Hàn Uyên hai lần xuất thủ kinh động kinh thành, một lần Thiên kiếm một lần thiên lôi.

Đều là những chiêu thức quá đáng khiến người ta hoài nghi cuộc sống.

Chu Vô Thị hắn một chiêu cũng không nắm chắc phần thắng.

Thật muốn đối phó Cố Hàn Uyên có thể trong thời gian ngắn sử xuất toàn lực, ít nhất cũng phải phóng thích Cổ Tam Thông có năng lực chống đỡ chiêu thức của Cố Hàn Uyên ra làm kiềm chế mới được.

Thế nhưng muốn hắn phóng thích Cổ Tam Thông vừa mới khó khăn lắm mới nhốt lại, dùng lời hứa hẹn hạn chế lại, lại vô cùng không cam lòng.

Chu Vô Thị đang do dự thì nghe thi đấu Biển Thước cười nhạo nói: Thi đấu Thần Nông ngươi thưởng thức thuốc, chữa bệnh quả thực không kém lão phu, thế nhưng trình độ bắt mạch này so với lão phu còn kém xa.

Thi đấu Thần Nông tức giận nói: Ngươi có ý gì.

Ngươi là nói ta phán đoán sai sao.

Đương nhiên.

Thi đấu Biển Thước đắc ý vô cùng cười nói: Cố công tử thần công cái thế, sao lại dễ dàng như vậy bị chúng ta nhìn ra nội tình.

Vì vậy lão phu khi bắt mạch cho Cố công tử cố ý để ý.

Quả nhiên, mạch tượng Cố công tử có vấn đề.

Dưới mạch tượng hơi suy yếu, kỳ thực công chính bình hòa, còn ẩn chứa cảm giác trống rỗng rất nghiêm trọng, hiển nhiên mạch tượng mà hắn cho ngươi dò xét được căn bản là biểu hiện giả dối.

Thương thế của Cố công tử e rằng không nhẹ, đừng nói là trong thời gian ngắn sử xuất toàn thịnh thực lực, có thể giữ lại một tầng dư lực đã coi như Cố công tử thần công cái thế rồi.

Lúc này thi đấu Biển Thước được gọi là vô cùng đắc ý.

Phải biết rằng hắn và thi đấu Thần Nông đã là bạn thân, cũng là đối thủ cũ đối chọi gay gắt nhiều năm.

Lần này không hề nghi ngờ là hắn đại thắng đối phương một bậc.

Nhưng mà, tình huống thật của Cố Hàn Uyên thực sự là như vậy sao.

Bề ngoài vô sự, chỉ là tiêu hao quá độ, kỳ thực lại trọng thương khó phục hồi.

Có thể hoàn mỹ chưởng khống thân thể, thậm chí có thể làm được tùy ý biến ảo thân hình Vạn Tượng Âm Dương Quyết sẽ dễ dàng như vậy bị người nhìn ra lai lịch sao.

Muốn lừa gạt Chu Vô Thị đa nghi, vẻn vẹn một tầng che giấu làm sao đủ.

Cố Hàn Uyên cho rằng hai lão đầu này không xứng với danh thần y quả thật không phải nói tùy tiện.

Trình độ của bọn họ khoảng cách thần y chân chính quả thật có chênh lệch.

Hơn nữa, điều khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy không nói nên lời là thi đấu Thần Nông dĩ nhiên không thể xem thấu tầng che giấu đầu tiên mà hắn cố ý lưu lại.

Cũng may thi đấu Biển Thước đã nhìn ra.

Bằng không hắn ngược lại uổng công vô ích.

Không thể không nói, cái tên Thiên Hạ Đệ Nhất này quả thực dễ dàng lừa người.

Ngay cả Cố Hàn Uyên đều vô thức coi trọng bọn họ.

Cũng khó trách nhiều người không có bản lĩnh lại xu chi nhược vụ với cuộc bình chọn của Thiên Hạ Đệ Nhất trang.

Cũng may kết quả cuối cùng vẫn khiến Cố Hàn Uyên hài lòng.

Lúc này Chu Vô Thị trong mắt tinh quang bùng lên.

Việc Cố Hàn Uyên cố gắng che giấu nhất thời khiến hắn đối với thuyết pháp của thi đấu Biển Thước tin tưởng không nghi ngờ.

Hắn trước đây chần chừ không phải là vì Cố Hàn Uyên thực lực quá mạnh, không dám yên tâm ra tay với Yêu Nguyệt sao.

Nói cũng đúng, trước đó mới thu nhiều nội lực, lại sử xuất chiêu thức động tĩnh lớn như vậy giết c·hết Vô Tưởng, sao lại thực sự một chút thương thế cũng không có.

Chu Vô Thị không biết tiên pháp thần kỳ khó tránh khỏi bị tư duy cố định ảnh hưởng.

Chu Vô Thị yên tâm cung kính cảm tạ: Đa tạ hai vị thần y.

Hai người nghe vậy liên tục nói không dám, khom người xin cáo lui.

Bước ra khỏi Hộ Long Sơn Trang, thi đấu Thần Nông vẫn còn chút không cam lòng mình dĩ nhiên thua thi đấu Biển Thước.

Đang muốn phản bác thêm vài câu, đã thấy thi đấu Biển Thước vẻ mặt trầm mặc, không còn vẻ đắc ý như trước.

Thi đấu Thần Nông không khỏi kỳ lạ hỏi: Ngươi làm sao vậy.

Rõ ràng thắng ta, còn như vậy không có vẻ gì là vui mừng.

Thi đấu Biển Thước trầm mặc một lát, thở dài hỏi: Ngươi nói Thần Hầu muốn chúng ta dò xét rõ ràng thương thế của Cố công tử, rốt cuộc mục đích là gì.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình quả thực khiến người ta lên án, thế nhưng những người kính nể công tích của Cố Hàn Uyên cũng không ít.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên trong một trận đánh ở hoàng cung Thanh quốc không chỉ hủy diệt hơn nửa hoàng cung, còn giết c·hết danh tướng Đa Nhĩ Cổn năm đó khi quân Thanh nhập quan đã gây ra vô số s·át h·ại.

Thực sự nói tới, thực lực tu vi Lục Địa Thần Tiên của Đa Nhĩ Cổn căn bản cũng không quan trọng.

Ít nhất so với tài năng cầm binh của y còn kém xa.

Năm đó khi Minh quốc phản công Thanh quốc, nếu không có Đa Nhĩ Cổn ngăn cản, cho dù có một bộ phận trong triều đình ngăn trở, cũng chưa chắc có thể ngăn nổi Chu Vô Thị với tài hoa quân sự cực cao.

Vì vậy từ các loại ý nghĩa mà nói, Cố Hàn Uyên đều cũng coi là Anh hùng dân tộc.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao rõ ràng Cố Hàn Uyên trên phương diện phong lưu đa tình càng phát ra không hề thu liễm, danh tiếng bên ngoài vẫn như cũ rất tốt.

Có thể nói, trận đánh ở hoàng cung Thanh quốc, chính là Cố Hàn Uyên đã lập cho danh tiếng của mình một cái kim thân bất hoại.

Nhất là ở cảnh nội Minh quốc chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi Thanh quốc càng phải như vậy.

Còn như cảm thụ của Tống quốc ngược lại không sâu sắc như vậy.

Dù sao kẻ thù truyền kiếp của Tống quốc là Kim quốc, chứ không phải Thanh quốc.

Thi đấu Thần Nông lúc này ánh mắt kinh dị, vội vàng nhìn quanh, thấy không có ai ở gần, mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vội vàng nói: Lời này không thể nói lung tung.

Chúng ta chỉ là những nhân vật nhỏ, giấu bí mật trong lòng mới có thể sống lâu hơn chút.

Ngươi nói đúng.

Phản ứng lại, thi đấu Biển Thước gật đầu, không còn đàm luận mục đích của Chu Vô Thị.

Chỉ có thể trong lòng thở dài nói: Hy vọng Cố công tử người hiền ắt gặp may.

Mà lúc này, trước mặt Chu Vô Thị là Thiên Hạ Đệ Nhất thính lực.

Kẻ này từ lúc Cố Hàn Uyên đi tới Thiên Hạ Đệ Nhất trang, liền bị Chu Vô Thị an bài nghe lén Cố Hàn Uyên và Thượng Quan Hải Đường nói chuyện.

Sau khi Thượng Quan Hải Đường rời đi mới vội vàng trở về báo cáo cho Chu Vô Thị.

Chu Vô Thị bảo hắn lui xuống sau đó, mới chế nhạo cười nói: Quả nhiên đủ phong lưu, lúc nào cũng nghĩ đến nữ nhân.

Chu Vô Thị mình là một người chuyên tình với Tố Tâm, sở dĩ phá lệ phản cảm Cố Hàn Uyên đa tình.

Đây cũng tính là một trong những lý do ngay từ đầu Chu Vô Thị đã quyết định đối phó Cố Hàn Uyên.

Đồng thời hắn cũng từ sự tồn tại của Hà Lộ, Hà Sương suy đoán mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt quả nhiên rất gần gũi.

Tính toán Yêu Nguyệt, tất nhiên phải chống lại Cố Hàn Uyên.

Cũng may hắn đã xác nhận thương thế của Cố Hàn Uyên, nhất thời lộ ra nụ cười lạnh băng.

Bất quá bẩm sinh cẩn thận, Chu Vô Thị vẫn nhàn nhạt phân phó trong phòng không một bóng người: Đi dò xét một chút.

Trong phòng vốn nên không một bóng người dĩ nhiên từ chỗ tối truyền đến tiếng đáp lời.

Vậy Hải Đường làm sao bây giờ.

Ánh mắt Chu Vô Thị sâu thẳm, lạnh giọng nói: Lúc cần thiết có thể hy sinh Hải Đường.

Thanh âm thầm cười nhạo nói: Ngươi thật là lạnh lùng vô tình đâu.

Chu Vô Thị không để ý đến tiếng cười nhạo của đối phương, ngược lại trêu chọc nói: Ngươi sẽ không phải là không nỡ xuống tay với đồ đệ của mình sao.

Vô Ngân công tử.

Đương nhiên sẽ không.

Tiếng nói lạnh lùng hạ xuống, từ chỗ tối chuyển ra một đạo thân ảnh áo trắng toàn thân đeo đấu lạp.

Người này chính là sư phụ của Thượng Quan Hải Đường, Vô Ngân công tử Đinh.

Thượng Quan Hải Đường nhìn bóng hình xinh đẹp trong gương, một thân váy dài trắng nhạt, điểm phấn tô son, nhất thời tâm thần có chút hoảng hốt.

Nàng thật sự muốn dùng bộ dáng này đi gặp Cố Hàn Uyên.

Với thân phận là muội muội không có chứng cứ kia.

Không cần giả vờ đoan chính, không cần tao nhã lịch sự, không cần kiềm nén ngữ khí cùng ngữ điệu của mình.

Chương 1280

Lần đầu tiên muốn làm lại chính mình thật sự trước mặt người khác.

Nàng vừa thấp thỏm âu lo, vừa có một loại chờ mong khó tả.

Cố công tử nhất định sẽ cảm thấy kinh diễm sao.

Hắn sẽ trực tiếp bày tỏ ngay tại chỗ ư.

Hay sẽ giả vờ đoan chính để tranh thủ hảo cảm của nàng.

Hoặc là dứt khoát trêu ghẹo nàng.

Rõ ràng bị trêu ghẹo là một chuyện rất sỉ nhục, nhưng trong lòng nàng lại có một cảm giác chờ mong khó tả.

Có lẽ là bởi vì đó là tình huống mà khi nàng giả nam trang tuyệt đối sẽ không gặp phải chăng.

Đương nhiên, trong lòng nàng hiểu rõ từng câu.

Nếu người đó không phải Cố Hàn Uyên, nàng căn bản sẽ không nảy sinh nửa điểm chờ mong nào.

Tình nghĩa quen biết từ thuở bé.

Từng bước một nhìn Cố Hàn Uyên từ đệ tử đời thứ ba trên Võ Đang Sơn trưởng thành cho đến nay danh tiếng lẫy lừng khắp thiên hạ.

Trong lòng nàng kỳ thực sớm đã thầm ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên.

Chỉ là vì quá nhiều ràng buộc thân bất do kỷ khiến nàng thủy chung không cách nào trực diện nội tâm chân thật của mình.

Lúc này cởi bỏ bộ nam trang giống như gỡ bỏ xiềng xích, khiến nàng từ tận đáy lòng cảm thấy tự do, đồng thời tình cảm khuê nữ trong lòng càng thêm mấy phần.

Tâm tình kháng cự ban đầu dần chuyển thành chờ mong, suy đoán phản ứng của Cố Hàn Uyên.

Thiếu nữ hoài xuân, cũng chỉ như thế mà thôi.

Nhưng giấc mộng của nàng nhanh chóng bị vô tình phá vỡ.

Một tiếng xé gió vang lên.

Thượng Quan Hải Đường chỉ kịp xoay nửa người, kinh hô một tiếng Ai. , liền bị một ngón tay điểm vào gáy.

Ngay sau đó là một trận cảm giác vô lực tràn khắp toàn thân.

Trước khi hôn mê, trong lúc mơ mơ màng màng nàng chỉ có thể mơ hồ thấy một bóng người thuần trắng.

Không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng nàng lại không hiểu sao có cảm giác quen thuộc.

Chỉ cảm thấy đối phương phảng phất là một người thân cận sâu sắc trong ký ức của nàng.

Nàng không cách nào phán đoán đối phương là ai, chỉ vì khi nàng muốn nhìn rõ hơn một chút thì đã mất đi ý thức.

Ngày thường Thượng Quan Hải Đường đương nhiên sẽ không vô cảnh giác như vậy, đơn giản bị người đánh lén.

Thế nhưng trùng hợp trước đó là lúc nàng thiếu nữ hoài xuân, tâm thần hoảng hốt nhất, lực chú ý kém nhất, cho nên khi nàng kinh giác thì đã muộn.

Đương nhiên quan trọng hơn là thực lực của nàng và người tới chênh lệch quá lớn.

Cho dù có thể phản ứng kịp, cũng không thoát khỏi kết cục bị điểm huyệt.

Bất quá như vậy ít nhất nàng có lẽ có cơ hội đoán ra thân phận của đối phương.

Dù sao người kia và nàng quả thật có quan hệ cực kỳ quen thuộc.

Mặc dù bao năm không gặp, cũng nhất định có thể nhận ra.

Chỉ vì đối phương chính là Vô Ngân công tử, người đã dạy võ công, học thức cho nàng.

Thành tựu của Thượng Quan Hải Đường ngày nay, ít nhất một nửa phải quy công cho Vô Ngân công tử.

Dưới vành nón đấu lạp, môi Vô Ngân công tử khẽ nhúc nhích, u u khẽ thở dài: Hải Đường, đừng trách ta.

Ngươi và ta đều chẳng qua là quân cờ mà thôi.

Muốn nói giữa bọn họ có tình thầy trò hay không.

Tự nhiên là có.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn làm tổn thương Thượng Quan Hải Đường.

Chứng kiến Thượng Quan Hải Đường năm đó bái sư học nghệ với hắn, rõ ràng chỉ là một thiếu nữ còn nhỏ yếu ớt, nhưng luôn quật cường yêu cầu hắn đối đãi nàng như một nam hài, nay nàng cởi bỏ ràng buộc, mặc nữ trang đi gặp người trong lòng, trong lòng hắn tràn ngập vui mừng.

Nhưng mà đời người, luôn có rất nhiều thân bất do kỷ.

Hắn là Vô Ngân công tử đại danh đỉnh đỉnh Xuân Mộng Vô Ngân.

Thế nhưng trước mặt Chu Vô Thị, hắn cũng chẳng qua là một quân cờ có thể lợi dụng mà thôi.

Hắn không cách nào phản kháng mệnh lệnh của Chu Vô Thị.

Đang trêu đùa hai tiểu tỳ trong lòng, Cố Hàn Uyên bỗng nhướng mày, thì thầm một tiếng: Tới rồi.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy một bóng trắng mang theo Thượng Quan Hải Đường thi triển khinh công lướt qua từ đằng xa.

Không chỉ Cố Hàn Uyên nhìn thấy, ngay cả hai nàng đang đỏ bừng mặt cười trong lòng hắn cũng nhìn thấy.

Với khinh công tinh diệu của đối phương, hiển nhiên là cố ý.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn.

Trong kịch tình, Chu Vô Thị vô cùng ẩn nhẫn và cẩn thận, cho đến khi Tào Chính Thuần mất mạng hắn mới lộ ra nanh vuốt.

Hiện giờ lặp đi lặp lại nhiều lần thăm dò chẳng qua là chuyện trong dự liệu mà thôi.

Bị Cố Hàn Uyên buông ra khỏi lòng, Hà Sương và Hà Lộ có chút lo âu khẽ gọi: Công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói: Không sao.

Các ngươi cứ ở đây đợi ta là được.

Dứt lời, thân hình hắn chợt lóe rồi đuổi theo, chỉ để lại cho hai nàng đang lo âu một bóng lưng mang theo tàn ảnh.

Với khinh công của Cố Hàn Uyên, việc đuổi theo Vô Ngân công tử tự nhiên không là gì khó khăn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không buông lỏng.

Dưới sự thao túng gần như buông lỏng của Cố Hàn Uyên, hắn cứ lẳng lặng bám theo sau Vô Ngân công tử, ra vẻ bám sát không buông nhưng lại khó có thể vượt qua trong thời gian ngắn.

Nếu là thăm dò, vậy phải thăm dò toàn diện.

Khinh công được đồn là thiên hạ vô song của Cố Hàn Uyên tự nhiên thuộc về phạm vi thử dò xét.

Âm thầm cau mày, Vô Ngân công tử nhanh chóng đi đến kết luận.

Rất vướng tay vướng chân.

Phải biết rằng, Vô Ngân công tử nổi tiếng nhờ khinh công và ám khí.

Vậy mà lúc này, Cố Hàn Uyên phía sau hắn tuy nhìn qua trong thời gian ngắn còn đuổi không kịp, nhưng lại mơ hồ cho hắn một loại cảm giác đối phương đang không nhanh không chậm bức tới.

Khinh công của Cố Hàn Uyên rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, hắn còn không cách nào khẳng định.

Thế nhưng ít nhất lúc này nhất định là còn lưu lại dư lực.

Bất quá chính vì đoán được Cố Hàn Uyên còn lưu lại dư lực, hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong tình huống bình thường, Cố Hàn Uyên sẽ đối với kẻ bắt đi người phụ nữ hắn xem trọng mà lưu lại dư lực ư.

Đừng đùa được không.

Có thể lưu lại toàn thây đều là kết quả khi Cố Hàn Uyên tâm tình tốt.

Đến nay trong giới hái hoa tặc vẫn còn lưu truyền đủ loại đồn đãi kỳ quái liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Hoặc là đừng mong sống sót nếu động đến hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Chương 1281

Hoặc là hãy để lại di ngôn trước khi động thủ.

Đồng thời, một khi bị bắt được, tốt nhất hãy nhanh chóng tự sát, miễn cho phải chịu hết mọi giày vò.

Nói chung, dưới sự ra sức thổi phồng của Huyết Đao lão tổ, Cố Hàn Uyên trong giới hái hoa tặc hơi có danh tiếng bị yêu ma hóa.

Cố Hàn Uyên sau khi biết chuyện này đều khó tránh khỏi vẻ mặt cổ quái.

Đây tính là gì.

Từ trước đã chuẩn bị tốt cho việc mua mạng sao.

Không thể không nói, Huyết Đao lão tổ lần này thật không phải bình thường cơ trí.

Bởi vì như vậy, Cố Hàn Uyên thật sự không dễ dàng giết hắn.

Cho đến nay, những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên rất ít gặp phiền phức, cũng không ít là công lao của Huyết Đao lão tổ.

Hơn nữa trước đó, sau khi giao Địch Vân và Hư Trúc cho Huyết Đao lão tổ điều giáo, thường thường sẽ tặng lại một ít phản phái điểm.

Nhất là Hư Trúc, sản lượng tương đối khả quan.

Cũng không biết rốt cuộc là đã làm chuyện gì ngoại hạng.

Nói chung, lúc này Vô Ngân công tử ít nhất xác định được một điểm, Cố Hàn Uyên thật sự đã bị thương.

Bằng không căn bản sẽ không chơi trò ngươi đuổi ta chạy với hắn.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên cố ý hơi bức gần, hắn quả quyết quay người lại, phất tay tung ra một mảng hàn mang.

Vô Ngân công tử không chút do dự thi triển độc môn tuyệt kỹ Mạn Thiên Hoa Vũ Đính Kim Tiền của mình.

Đường Môn cũng có ám khí thủ pháp tương tự, tên là Mạn Thiên Hoa Vũ.

Đừng nhìn tên chiêu thức chỉ kém ba chữ, thoạt nhìn giống như Vô Ngân công tử đạo nhái của Đường Môn.

Kỳ thực uy lực hai chiêu khác nhau một trời một vực.

Mạn Thiên Hoa Vũ của Đường Môn chỉ là có diện tích bao phủ rộng, phạm vi đả kích lớn.

Chân chính thể hiện uy lực vẫn là những ám khí độc môn đặc chế của Đường Môn.

Thế nhưng Mạn Thiên Hoa Vũ Đính Kim Tiền của Vô Ngân công tử lại bất đồng.

Đó là ám khí thủ pháp có thể nói là chân chính tuyệt kỹ.

Rõ ràng chỉ là từng cây ngân châm thông thường, lại khiến người ta có cảm giác kinh dị như đối mặt Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Ngân châm bắn ra cực nhanh, lại vô cùng tinh chuẩn.

Đồng thời thường xuyên có ngân châm va chạm vào nhau, thay đổi quỹ tích, nhưng mục tiêu cuối cùng vẫn không thay đổi.

Chỉ bất quá những ngân châm thay đổi quỹ tích trên đường càng khó tránh né, phòng bị.

Vô Ngân công tử không chút do dự thi triển độc môn tuyệt kỹ này chính là vì những người từng thấy chiêu này của hắn đều đã chết hết.

Thậm chí ngay cả đệ tử thân truyền duy nhất của hắn là Thượng Quan Hải Đường cũng chưa từng được truyền thụ.

Vì vậy hắn hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề bại lộ thân phận.

Đương nhiên, sự ẩn giấu như vậy đối với Cố Hàn Uyên một chút tác dụng cũng không có.

Cố Hàn Uyên khi nhìn thấy hình tượng của đối phương đã có chút suy đoán.

Bây giờ tái kiến độc môn tuyệt kỹ của đối phương, càng thêm khẳng định thân phận của Vô Ngân công tử.

Không ngờ lại gặp phải nhân vật này trong kịch tình dưới tình huống như vậy.

Cố Hàn Uyên tuy có chút thấy cái mình thích là thèm, nhưng vẫn ưu tiên lựa chọn diễn xong màn này.

Hai cánh tay đặt hai bên thân thể, hai tay hư cầm.

Mơ hồ truyền đến một trận âm thanh như dòng sông cuồn cuộn.

Đồng thời lòng bàn tay xuất hiện hai luồng khối không khí cấp tốc lưu chuyển.

Cố Hàn Uyên khẽ ngâm một tiếng: Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Theo tiếng ngâm khẽ vừa dứt, hai tay Cố Hàn Uyên hợp lại cầm thành khối không khí khổng lồ, đồng thời bị hắn đẩy về phía Vô Ngân công tử.

Dọc đường gặp ngân châm ám khí đều bị đánh bay, thế không thể cản phá đánh về phía Vô Ngân công tử.

Trong mắt Vô Ngân công tử lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ độc môn tuyệt kỹ của mình lại dễ dàng bị phá giải như vậy.

Trên thực tế, quả thật không có công kích phạm vi lớn Dĩ Lực Phá Xảo nào thích hợp hơn để phá giải độc môn tuyệt kỹ của hắn.

Chỉ bất quá phần lớn người không làm được đến mức này mà thôi.

Phải biết rằng tất cả ám khí muốn có tác dụng đối với cao thủ, điểm cơ bản nhất chính là phải có hiệu quả phá khí.

Bằng không nếu ngay cả hộ thể chân khí cũng không đánh tan được, thì thi triển ra có ích lợi gì.

Với tạo nghệ ám khí công phu của Vô Ngân công tử, sao lại phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Chỉ có thể nói rõ khối không khí tưởng chừng yếu ớt của Cố Hàn Uyên, kỳ thực đã cô đọng đến cực hạn.

Thế cho nên ngân châm có hiệu quả phá khí của Vô Ngân công tử hoàn toàn trở thành vô công.

Vô Ngân công tử nhướng mày.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy hắn không chút do dự ném Thượng Quan Hải Đường đang cầm trong tay về phía Tam Phân Quy Nguyên Khí đang va chạm đến.

Không thể không nói, chiêu này quả thật đủ ngoan độc, cũng đủ hiệu quả.

Trừ phi Cố Hàn Uyên không thèm để ý sống chết của Thượng Quan Hải Đường, nếu không chắc chắn sẽ thu hồi Tam Phân Quy Nguyên Khí uy lực không nhỏ kia.

Quả nhiên, chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhướng mày, Tam Phân Quy Nguyên Khí nhất thời tán loạn thành từng viên bọt nước nhỏ, lướt qua bên cạnh Thượng Quan Hải Đường.

Vô Ngân công tử thấy thế khóe miệng cong lên vẻ đắc ý, đang muốn lần nữa bắt lấy Thượng Quan Hải Đường thì một viên bọt nước nhỏ tầm thường rơi vào đầu vai hắn.

Nhưng mà một viên bọt nước nhỏ tầm thường như vậy, lại khiến sắc mặt Vô Ngân công tử kịch biến, nghĩ buông người ra bay ngược thì đã không kịp.

Bọt nước nổ tung trên đầu vai hắn, kình khí mãnh liệt khiến hắn bị thổi bay ngược ra ngoài.

Vô Ngân công tử phun máu tươi, ôm lấy đầu vai máu thịt be bét, hoảng sợ nhìn về phía Cố Hàn Uyên đã tiếp lấy Thượng Quan Hải Đường.

Hắn cố gắng thay đổi giọng nói, khàn giọng nói: Cố công tử, quả nhiên thủ đoạn cao cường.

Cố Hàn Uyên thoáng kiểm tra Thượng Quan Hải Đường, ngoại trừ hôn mê bất tỉnh, vẫn chưa bị lưu lại ám thủ gì.

Xem ra Vô Ngân công tử đối với Thượng Quan Hải Đường vẫn còn mềm lòng.

Mặc dù ném Thượng Quan Hải Đường về phía Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng là vì chắc chắn Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ thu chiêu.

Trong tình huống bình thường, chiêu thức uy lực càng lớn nếu mạnh mẽ thu chiêu thì càng dễ bị phản phệ.

Vô Ngân công tử chính là căn cứ vào quyết định này mới cố ý ném Thượng Quan Hải Đường ra ngoài.

Chỉ bất quá hắn không ngờ Cố Hàn Uyên đối với Tam Phân Quy Nguyên Khí thao túng đã đạt đến cảnh giới nhập vi.

Dễ dàng thay đổi hình thái kình khí khiến Vô Ngân công tử không phòng bị mà chịu thiệt lớn.

Vô Ngân công tử bị thương ở vai không nói là trọng thương, nhưng ít nhất trong thời gian ngắn không cách nào động võ.

Cố Hàn Uyên lúc này xác nhận Thượng Quan Hải Đường vô sự, ngẩng đầu lạnh giọng quát lên: Hái hoa tặc.

Một tiếng quát này ngược lại làm Vô Ngân công tử ngẩn người.

Bất quá hắn rất nhanh liền phản ứng kịp, đây quả thật là một cái cớ cực tốt.

Lại thêm hình tượng của hắn, quả thật có chút ý vị hái hoa tặc.

Ra vẻ người nhưng lại dùng đấu lạp che mặt.

Những tên hái hoa tặc cá tính đại đa số đều có hình tượng như vậy.

Chương 1282

Có thể dùng mị lực chinh phục nữ tử lại cứ không dùng, chính là muốn dùng mê dược, muốn dùng mạnh mẽ.

Vô Ngân công tử có chút mặt đen, nhưng lại không thể không thừa nhận.

Hắn cung kính nói: Cố công tử thần công cái thế, tại hạ bội phục.

Chẳng trách các đồng đạo giang hồ đối với Cố công tử sợ như quỷ thần.

Lần này có nhiều đắc tội, cũng xin Cố công tử xem như tại hạ chưa làm chuyện gì quá đáng, mà bỏ qua cho.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú Vô Ngân công tử hồi lâu.

Mãi đến khi Vô Ngân công tử thầm thở phào một hơi, hắn mới lạnh giọng nói: Ngươi tốt nhất cầu nguyện vị cô nương này sau khi tỉnh lại không có vấn đề gì, nếu không thì cho dù là chân trời góc biển, Cố mỗ cũng tất lấy mạng ngươi.

Trong lòng Vô Ngân công tử có chút tiếc nuối.

Nếu không phải mình thân bất do kỷ, Cố Hàn Uyên trong mắt hắn đúng là một con rể hoàn mỹ.

Hắn trịnh trọng nói: Cố công tử xin yên tâm, đạo lý làm người lưu lại một đường, tại hạ vẫn hiểu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ra vẻ lười đáp lời, phất phất tay, ý bảo hắn mau cút.

Vô Ngân công tử thấy thế cũng không do dự, cố nén đau đớn vết thương trên vai, vận khinh công nhanh chóng rời đi.

Mãi cho đến khi đã cách xa, hắn mới cau mày lại phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt uể oải cảm thán nói: Không hổ là Cố công tử, cho dù bị thương cũng không phải có thể khinh nhờn.

Hắn bây giờ đã xác định thương thế của Cố Hàn Uyên là thật, bằng không hắn tuyệt đối chắc chắn phải chết.

Cũng không cần phải mất nhiều thời gian như vậy mới đuổi kịp hắn, càng không cần dùng chiêu thức phiền phức như vậy để đánh bại hắn.

Trước đây hắn vẫn luôn đề phòng kiếm khí vô địch nổi danh thiên hạ của Cố Hàn Uyên.

Kết quả cuối cùng cũng là dùng phương thức đầu cơ trục lợi để thắng hắn.

Mặc dù giống nhau khiến người ta kinh diễm, nhưng so với sự bá đạo nghiền ép của Cố Hàn Uyên ngày xưa thì phong cách đã khác xa.

Vô Ngân công tử quay đầu nhìn về phía vị trí của Cố Hàn Uyên từ xa, u u khẽ thở dài: Hy vọng ngươi có thể thoát khỏi kiếp nạn này, ta thật sự không muốn thấy Hải Đường vì thế mà đau lòng gần chết.

Nói là nói như vậy, thế nhưng hắn lại không thể làm gì được.

Lại thở dài một tiếng, sau đó hướng về phương hướng Hộ Long Sơn Trang chạy đi.

Hắn còn phải đi báo cáo kết quả cho Chu Vô Thị.

Mà lúc này, Cố Hàn Uyên, người đang bị Vô Ngân công tử bận tâm, nhìn Thượng Quan Hải Đường đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, trên mặt lộ vẻ một nụ cười thâm ý khác.

Nhẹ giọng lẩm bẩm: Quả nhiên vẫn là phải cẩn thận kiểm tra một chút mới có thể yên tâm.

Được rồi, hy vọng đừng vì ngày xưa thường xuyên bó ngực mà ảnh hưởng đến sự phát triển.

Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm chỗ cao vút đứng thẳng kia, trong mắt lại đều là ánh mắt nghi vấn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Thượng Quan Hải Đường phảng phất có cảm giác mình đang bị tình nhân vuốt ve.

Thần trí không rõ ràng, nàng vô thức tự giễu trong lòng: Ta nào có người hữu tình nữa chứ.

Ý nghĩ như vậy rất đột ngột, cũng khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà, giống như để đáp lại ý nghĩ của nàng.

Cảm giác mềm nhẹ ban đầu mang theo chút ám muội lại biến thành sự đo lường, suy nghĩ vô cùng nghiêm túc.

Khiến thần trí vốn không rõ ràng của nàng càng thêm hoảng hốt.

Đồng thời trong lòng càng có loại xấu hổ và giận dữ khó tả.

Lại cũng không khỏi hít thở gấp gáp vài tiếng.

Cũng may tất cả những điều này có lẽ đều là ảo giác.

Đã sẽ không có người dùng phương thức xấu hổ như vậy khi dễ nàng.

Mà nàng cũng không có cái gọi là tình nhân, không phải sao.

Nàng quả thật không có cái gọi là tình nhân, nhưng người để tâm thì có.

Tên đạo tặc trộm tâm kia, chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ đánh cắp trái tim nàng.

Nếu là hắn nói, sẽ làm như thế nào đây.

Ý nghĩ đột nhiên này giống như kéo nàng trở về thực tại.

Thần trí vốn mơ hồ dần dần thêm vài phần rõ ràng.

Điều này làm nàng nhớ lại toàn bộ những gì đã xảy ra trước khi hôn mê.

Nàng dưới sự truy đuổi không bỏ của người kia không thể không mặc nữ trang, chuẩn bị đóng vai muội muội không có chứng cứ của mình.

Điều này khiến trong lòng nàng ngoại trừ thẹn thùng, càng là không tự chủ được chờ mong.

Đang mong đợi sau khi thấy nàng mặc nữ trang, người kia sẽ có phản ứng như thế nào.

Nhưng mà loại ý nghĩ đầy tâm tư khuê nữ này đến nhanh, đi cũng nhanh hơn.

Chỉ vì nàng nhớ tới chuyện mình bị người đánh lén điểm huyệt.

Là một bóng người nàng mơ hồ cảm thấy quen thuộc trước khi hôn mê.

Nàng lại không kịp có các loại huyễn tưởng thẹn thùng.

Bị người điểm ngất mang đi, vận mệnh chưa biết, khiến nàng không khỏi tâm hoảng ý loạn.

Dù sao ai cũng không biết người đánh lén nàng kia sẽ làm những gì.

Bất quá sự lo lắng như vậy lại được nàng gạt bỏ sau khi lý trí dần dần trở về.

Không có quá nhiều nguyên nhân, chỉ là bởi vì người khiến nàng tâm loạn, phong lưu đa tình Cố Hàn Uyên hôm nay đã được nàng mời tới Thiên Hạ Đệ Nhất Trang.

Mà với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, hắn tuyệt đối sẽ kịp thời cứu nàng.

Cố Hàn Uyên sẽ không trơ mắt nhìn người con gái hắn coi trọng bị kẻ không rõ lai lịch mang đi.

Cảm giác an tâm khiến lý trí nàng trở về càng thêm nhanh chóng.

Sau một lát, nàng thử mở đôi mắt đẹp còn chút mông lung.

Khi hai mắt dần dần tập trung, đập vào mi mắt là một khuôn mặt tuấn tú hơi mỉm cười.

Chính là Cố Hàn Uyên mà nàng tin tưởng nhất định sẽ kịp thời cứu mình.

Cố Hàn Uyên ấm áp nhẹ giọng hỏi: Cô nương tỉnh rồi ư.

Có chỗ nào không thoải mái không.

Ngoại trừ có chút không có sức lực, dường như không có vấn đề gì.

Thượng Quan Hải Đường vô thức trả lời vấn đề của Cố Hàn Uyên.

Cũng không phải hoàn toàn không có.

Ví như bộ ngực trước nay luôn bị nàng bó chặt quanh năm, hôm nay thật vất vả được giải phóng, ở chỗ kiêu ngạo kia có chút dị dạng khó tả.

Cảm giác tê dại từ bên tai khiến thân thể mềm mại của nàng không khỏi mềm nhũn ra.

Cũng chính vì vậy, nàng mới cảm thấy không có sức lực.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái đầy ẩn ý, khóe miệng cong lên một độ cong vi diệu thoáng hiện rồi biến mất.

Hôm nay hắn đã học được một đạo lý.

Đó chính là có áp bức sẽ có phản kháng.

Trong phản kháng liền sẽ bất tri bất giác mà lớn mạnh chính mình.

Có lẽ là bản năng thân thể cho rằng, chỉ cần mình có thể trưởng thành đến mức không còn cách nào bị áp bức, là có thể đạt được tự do.

Cái tinh thần bất khuất chống lại như vậy khiến người ta không khỏi động dung.

Một khi được giải phóng, liền nhảy nhót biểu thị công khai cảm giác tồn tại của mình.

Cố Hàn Uyên cũng vì vậy mà đem những lo lắng trước đây bỏ lại trong lòng.

Đương nhiên trước đó hắn đối với Thượng Quan Hải Đường quan tâm khó tránh khỏi có chút hỏi thêm.

Dù sao không ai rõ ràng hơn trạng thái khỏe mạnh của Thượng Quan Hải Đường bằng hắn.

Chương 1283

Đề phòng bị lưu lại ám thủ gì, hắn đã cẩn thận kiểm tra qua.

Rất khỏe mạnh, đúng như sắc hồng phiếm trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Hải Đường lúc này.

Trong lúc Cố Hàn Uyên tâm tư bay bổng, Thượng Quan Hải Đường dần dần phục hồi tinh thần.

Bỗng nhiên kinh giác mình bây giờ là đang đóng vai muội muội không có chứng cứ kia.

Vì vậy nàng vội vàng chỉnh lại tư thái, từ trên giường nửa ngồi dậy, ôn nhu cảm tạ: Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp.

Xin hỏi công tử chính là Cố công tử mà gia huynh thường nhắc tới sao.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một vệt ý cười cổ quái, giả vờ kinh ngạc hỏi: Thượng Quan huynh đệ nhắc tới ta lúc nói gì.

Thượng Quan Hải Đường kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên, chậm rãi nói ra lời đã chôn giấu trong lòng mình bấy lâu.

Hắn nói Cố công tử thiên tư hơn người, anh minh cơ trí, là Kỳ Nam Tử hạng nhất thiên hạ.

Bị người trước mặt khen ngợi như vậy, cho dù là với độ dày da mặt của Cố Hàn Uyên cũng không khỏi giật mình.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên còn chưa kịp khiêm tốn hai câu, chỉ thấy khóe miệng Thượng Quan Hải Đường nở một vệt ý cười dí dỏm, xảo tiếu thiến hề nói: Nhưng Cố công tử phong lưu đa tình cũng là hạng nhất thiên hạ đây này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Trước khi đối mặt, Thượng Quan Hải Đường do dự mãi.

Nhưng khi thật sự dùng tư thái con gái của mình đối mặt Cố Hàn Uyên, nàng lại ngoài ý muốn ung dung tự tại.

Khiến người ta cảm thấy giống như người trước đó đã trăn trở lâu không phải nàng vậy.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Thì ra Thượng Quan huynh đệ lại đánh giá ta như vậy ư.

Dừng một chút.

Ý tứ hàm xúc khó hiểu nói: Vậy cô nương có vì thế mà sợ hãi tại hạ không biết tránh không kịp sao.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy ngẩn ra, đôi mắt đẹp long lanh hơi lóe lên nói: Hiện tại lại muốn tránh sợ rằng đã không kịp rồi ư.

Dù sao Cố công tử đối với thiếp có ân cứu mạng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo: Cô nương chớ không phải là định lấy thân báo đáp.

Nghĩ hay thật.

Thượng Quan Hải Đường oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Từ chối tuy thẳng thắn, thế nhưng sắc hồng rực rỡ đầy nét thiếu nữ trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại chứng minh nội tâm nàng cũng không hề bình tĩnh.

Trong lòng nàng đang cuồng loạn.

Khoảnh khắc vừa rồi kỳ thực nàng suýt chút nữa đã không nhịn được mà đồng ý.

Bất quá sự rụt rè của thiếu nữ đã khiến nàng không thể thốt ra ý nghĩ chân thật.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười, giả vờ thở dài nói: Vậy thật đúng là khiến người ta tiếc nuối.

Dừng một chút.

Ôn hòa hỏi: Xin hỏi phương danh cô nương.

Thượng Quan Hải Đường hơi ngẩn ra, đến khi nghĩ tới giả danh hơi lộ vẻ do dự nói.

Thượng Quan.

Tường.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, ôn hòa khen: Cái tên hay lắm, như thiếu nữ Sắc Vi.

Sắc Vi sao.

Là Sắc Vi màu hồng nhiệt tình bôn phóng.

Hay là Sắc Vi màu vàng thuần khiết hữu nghị.

Hay là Sắc Vi màu tím tượng trưng cho tình yêu bị giam cầm.

Cái tên Thượng Quan Hải Đường lâm thời nghĩ ra lại ngoài ý muốn phù hợp với tâm cảnh của nàng.

Sau đó hai người vô cùng tự nhiên thân thiện trò chuyện.

Thượng Quan Hải Đường cũng phảng phất bỏ lại tất cả những gì đã che giấu trước đây.

Thường xuyên bị Cố Hàn Uyên chọc cho cười không ngừng.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên càng ngày càng nhu hòa.

Đáng tiếc thời gian vui vẻ ngắn ngủi.

Cố Hàn Uyên vẫn là đưa ra cáo từ.

Nếu Thượng Quan huynh đệ có việc tạm thời ra ngoài, vậy ta cũng không tiện ở lại lâu.

Hẹn Thượng Quan cô nương ngày khác gặp lại.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy có chút tiếc nuối, nhưng vẫn không mở miệng giữ lại.

Bởi vì nàng trực giác rằng nếu mở miệng giữ lại, sợ rằng rất nhanh sẽ bị Cố Hàn Uyên dụ lên giường.

Trên khuôn mặt thanh lệ còn vương vấn sắc hồng, nàng nhu hòa nói: Vậy ngày khác gặp lại.

Ngày khác gặp lại.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, xoay người rời đi.

Thượng Quan Hải Đường nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, ngẩn ngơ thất thần một lúc lâu.

Phục hồi tinh thần lại, nàng cúi đầu nhìn bộ nữ trang trên người mình, đột nhiên tự giễu cười nói: Quả nhiên Thượng Quan Tường chỉ là nhất thời, vẫn là phải trở lại làm Thượng Quan Hải Đường sao.

Thượng Quan Hải Đường đang thất vọng mất mát bỗng nhiên ngẩn người.

Chỉ vì nàng chợt phát hiện cách buộc đai lưng hoàn toàn khác biệt với cách nàng thường dùng.

Còn đang nghi hoặc, dường như nghĩ đến điều gì.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Hải Đường nhất thời đỏ bừng lên, cắn chặt hàm răng trắng ngà lẩm bẩm: Tên hỗn đản này,

quả nhiên.

Không biết nghĩ đến điều gì, đôi mắt đẹp của nàng đều là vẻ e lệ mềm mại uyển chuyển.

Cách kinh thành không xa, có một thị trấn phồn vinh.

Những thị trấn như vậy quanh kinh thành không hiếm.

Đại thể là do sự tồn tại của một số thế lực mà sinh sống.

Giống như Hoa Gia Bảo quanh đó cũng có thị trấn tương tự.

Chỉ bất quá xa xa không phồn vinh bằng nơi đây.

Nếu là người không biết, sợ rằng sẽ xem nơi đây như một đại thành.

Nhưng mà trên thực tế nơi đây đúng là một thị trấn mà triều đình quản chế độ mạnh yếu không lớn.

Vì sao nói nơi đây triều đình quản chế độ mạnh yếu không lớn.

Bởi vì nơi này tràn đầy quá nhiều giang hồ nhân sĩ.

Mà người giang hồ càng nhiều, trật tự hỗn loạn chính là tất nhiên.

Triều đình tuy thực lực cường đại, đã đủ uy áp giang hồ.

Thế nhưng uy áp giang hồ và quản lý giang hồ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Giang hồ tự có quy tắc làm việc của giang hồ.

Kiểu quản lý cứng nhắc thông thường của triều đình hiển nhiên là không thích hợp.

Vì vậy chế độ hiệp đồng quản lý cũng liền ứng vận mà sinh.

Cái gọi là chế độ hiệp đồng quản lý là chỉ dưới sự trao quyền của triều đình, thế lực giang hồ hỗ trợ quản lý khu vực đó.

Xem như là lấy người giang hồ thống trị người giang hồ.

Nếu như mở rộng mà xem, cũng không khác gì việc triều đình bổ nhiệm Võ Lâm Minh Chủ phạm vi nhỏ.

Trên thực tế, giống như khu vực quanh Võ Đang Sơn đã được quy về danh nghĩa phái Võ Đang.

Phái Võ Đang có nghĩa vụ hỗ trợ quản lý.

Các thế lực giang hồ đạt được triều đình trao quyền không dám nói là Thổ Hoàng Đế, nhưng tự xưng một tiếng thành chủ thì cũng không ai cảm thấy có chuyện gì.

Trong này đương nhiên ẩn chứa đại lượng lợi ích.

Cũng vì vậy vô số thế lực giang hồ đối với hắn chạy theo như vịt.

Mà muốn có được triều đình trao quyền, tự nhiên phải giữ gìn mối quan hệ với triều đình.

Khi cần thiết còn phải chịu sự sai khiến của triều đình.

Cùng lúc đó, để tranh giành cái gọi là vị trí Thành chủ này, không biết bao nhiêu thế lực giang hồ vốn có quan hệ hữu hảo từ đây tranh đấu không ngừng.

Đối với triều đình mà nói, vừa tiết kiệm được nhân lực vật lực cần thiết để quản lý những thành trấn giang hồ tập trung, tình hình phức tạp và phiền phức.

Còn giải quyết được mối đe dọa mà các thế lực giang hồ có thể tạo ra đối với triều đình sau khi liên hợp lại, khiến bọn họ không thể không rơi vào sự tiêu hao không ngừng.

Sở dĩ chế độ hiệp đồng quản lý này đối với triều đình là một chính sách một công đôi việc.

Chương 1284

Đồng thời bởi vì đây là dương mưu, còn không cách nào phá giải hữu hiệu.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn các thế lực giang hồ trong cảnh nội Minh quốc mỗi ngày suy yếu dần, bị triều đình ép tới không ngóc đầu lên được.

Sách lược lợi hại như vậy rốt cuộc là ai nghĩ ra được.

Tự nhiên là Chu Vô Thị, kẻ ngoài mặt trung can nghĩa đảm, ngầm thì dã tâm bừng bừng.

Chu Vô Thị mượn quyền lợi của Hộ Long Sơn Trang có thể trực tiếp nhúng tay vào chuyện giang hồ, ngầm mượn cơ hội lôi kéo, chiêu mộ rất nhiều thế lực giang hồ cùng cao thủ.

Một cái khác có quyền trực tiếp nhúng tay vào chuyện giang hồ chính là Lục Phiến Môn.

Thế nhưng Bộ Thần cùng Quách Cự Hiệp sao lại đi làm chuyện lôi kéo thế lực giang hồ.

Còn những bộ môn Đặc Vụ khác đại thể chỉ có thể gián tiếp nhúng tay vào chuyện giang hồ, tỷ như truy bắt một tội phạm quan trọng, hoặc là thế lực giang hồ nào đó thông đồng với địch quốc.

Chuyện như vậy là có thể lướt qua Hộ Long Sơn Trang cùng Lục Phiến Môn mà tiền trảm hậu tấu.

Trong đó, Đông Xưởng hoành hành ngang ngược am hiểu nhất chính là thêu dệt tội danh.

Vì vậy quy củ như vậy đối với bọn họ mà nói cũng không có ý nghĩa thực tế gì.

Bất quá Đông Xưởng trong tình huống bình thường đều là cầu tài hoặc là đối phó kẻ thù chính trị, cùng với mục đích thật sự của Chu Vô Thị cũng không xung đột mấy.

Ngược lại còn có thể mượn uy hiếp của Đông Xưởng để lôi kéo thế lực giang hồ tốt hơn.

Có thể nói lực lượng mà Chu Vô Thị ngầm phát triển ra, có một nửa phải quy công cho Đông Xưởng.

Nếu không phải Tào Chính Thuần tuy có dã tâm, nhưng là một Bảo Hoàng Phái chân chân thực thực, thì hắn thật sự không muốn đối phó Đông Xưởng.

Những thế lực giang hồ này cùng Thiên Hạ Đệ Nhất Trang một sáng một tối, khiến cho việc đối phó Chu Vô Thị trở nên cực kỳ trắc trở.

Trên thực tế võ công của Chu Vô Thị bản thân ngược lại là dễ giải quyết nhất.

Những lực lượng hắn nắm giữ này mới là nguyên nhân thực sự khiến Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy khó giải quyết.

Nói trở lại thị trấn này, nó đặc biệt phồn hoa, ít nhất so với các thị trấn khác quanh kinh thành đều muốn phồn hoa hơn nhiều.

Điều này một phần phải quy công cho năng lực quản lý xuất sắc của người nơi đây, càng phải quy công cho một nơi tiêu tiền như nước.

Khoái Hoạt Lâm.

Trước khi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đột nhiên xuất hiện, vô số quan quý nhân từ kinh thành chạy tới nơi đây tiêu phí, hưởng lạc.

Hơn nữa cho dù các thanh lâu, sở quán đều bị trùng kích mà đóng cửa, việc làm ăn nơi đây lại nghịch thế đi lên.

Chỉ vì lão bản Khoái Hoạt Lâm, Cao lão bản có một câu danh ngôn: Đàn ông chỉ cần ăn thịt vào bụng mới có thể no.

Những món ngon ngọt ngào nhìn thấy mà không nếm được vào miệng, chỉ biết càng thêm đói bụng.

Học đòi văn vẻ chỉ là nhất thời, tửu sắc tài vận, thực sắc tính dã mới là vĩnh cửu.

Chính là ý nghĩ như vậy của nàng, khi các thanh lâu, sở quán ở kinh thành dồn dập đóng cửa, không kịp tránh né Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng trắng trợn mua chuộc những phong trần nữ tử không chỗ nào có thể đi.

Ngay từ đầu mọi người đều cảm thấy nàng sớm muộn gì cũng không nuôi nổi những phong trần nữ tử kia.

Cũng quả thật từng có lúc tương đối chật vật.

Nhưng cuối cùng nàng đã đặt cược đúng.

Khi nhiệt độ của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu dần dần hạ nhiệt, những người đàn ông không có cách nào mang mỹ vị về nhà chậm rãi thưởng thức không thể không trở lại thời điểm ngày xưa, khi mà lấp đầy bụng là quan trọng nhất.

Lượng khách của những thanh lâu, sở quán đã đóng cửa đều đến nơi này rất nhiều.

Hơn nữa Cao lão bản cũng ít nhiều hấp thụ một ít kinh nghiệm của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, khiến cho Khoái Hoạt Lâm đa dạng hơn.

Sở dĩ gần đây việc làm ăn của Khoái Hoạt Lâm cũng càng ngày càng tốt.

Mỗi ngày đều có vô số nam tử ra ra vào vào nơi đây.

Lúc này Cao lão bản đã kiếm được bồn đầy bát mãn đang ở trong phòng tính sổ sách.

Cao lão bản nguyên danh là Cao Ký Bèo.

Nàng là một nữ tử xinh đẹp.

Mặc dù là tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, thế nhưng tuế nguyệt lại không để lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Chỉ có sự thành thục phong vận và phong tình quyến rũ.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo, cung trang đỏ tươi hoa lệ.

Khiến nàng trông như một đóa mẫu đơn đang nở rộ, tiên diễm, thu hút ánh nhìn.

Nàng hơi cau đôi mày lá liễu thanh tú, thần tình chuyên chú và chăm chú.

Tay nàng đang đảo sổ sách.

Không thể phủ nhận, đó là một đôi tay cực kỳ mỹ lệ, da thịt trắng nõn mịn màng.

Chỉ là đôi tay này không giống nữ tử bình thường mà tinh tế nhỏ nhắn, hơi lộ ra lớn hơn một chút.

Đang cho thấy cái tính tình quật cường của chủ nhân đôi tay này.

Bây giờ thấy đôi tay này, tuyệt sẽ không tin tưởng đôi tay này từng dưới đất sương giá đào khoai lang, ở dưới hầm mỏ sâu mấy chục thước đào than đá.

Đây là một đôi tay viết đầy chuyện xưa.

Đương nhiên, đó cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm là chủ nhân đôi tay này theo việc lật xem, hạch toán sổ sách trong tay, đôi mày thanh tú vốn nhíu chặt dần dần giãn ra.

Sau đó bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, trăm vẻ quyến rũ hiện ra.

Cao Ký Bèo yêu kiều rên một tiếng, đắc ý cười nói: Hừ.

Xem hắn còn có lý do gì không giao Khoái Hoạt Lâm cho ta.

Nếu không phải ta, cái Khoái Hoạt Lâm này đã sớm đóng cửa rồi.

Giống như vậy.

Nàng tuy được gọi là Cao lão bản, thế nhưng cái Khoái Hoạt Lâm này cũng không thuộc về nàng.

Mà là thuộc về người quản lý thị trấn này, chủ nhân Tôn Phủ, thế lực lớn nhất nơi đây, Tôn Ngọc Bá.

Khoái Hoạt Lâm là tâm huyết nhiều năm của Cao Lão Bản.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng là giành được văn khế đất của Khoái Hoạt Lâm từ tay Tôn Ngọc Bá, trở thành chủ nhân chân chính của Khoái Hoạt Lâm.

Vì vậy, vào thời điểm Khoái Hoạt Lâm gian nan nhất, Tôn Ngọc Bá, người sở hữu thực tế, có thể buông bỏ, thế nhưng Cao Lão Bản lại gạt bỏ mọi lời bàn tán mà chọn kiên trì.

Bây giờ rốt cuộc khổ tận cam lai, tâm tư Cao Lão Bản tự nhiên vui vẻ.

Với tư cách là công thần cứu vớt Khoái Hoạt Lâm, nàng quả thực cũng có đủ lý do và sức mạnh để thỉnh cầu văn khế đất của Khoái Hoạt Lâm từ Tôn Ngọc Bá.

Nghĩ đến nguyện vọng của mình sắp thành hiện thực, Cao Lão Bản nở nụ cười hân hoan.

Nàng lười biếng vươn vai thư thái, phô diễn dáng vẻ yêu kiều tuyệt mỹ của mình một cách triệt để.

Đáng tiếc lúc này không ai có thể thưởng thức, kết quả bất quá chỉ là nàng tự mình thưởng thức mà thôi.

Cao Lão Bản đang suy nghĩ nên nói thế nào để thuyết phục Tôn Ngọc Bá giao Khoái Hoạt Lâm cho nàng.

Lúc này, bên ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi nhỏ cung kính: Cao tỷ.

Cao Lão Bản thu liễm thần tình, nhẹ giọng nói: Vào đi.

Chỉ thấy một nha hoàn tiến vào cung kính nói: Lão bá Tôn phủ xin ngài ghé qua phủ một chuyến.

Cao Lão Bản nghe vậy hơi ngẩn người, sau đó liền vui vẻ.

Nàng thầm nghĩ có phải Tôn Ngọc Bá đã biết tình hình Khoái Hoạt Lâm hiện tại, nên chuẩn bị chủ động giao Khoái Hoạt Lâm vào tay nàng hay không.

Mang theo nguyện cảnh tốt đẹp như vậy, Cao Lão Bản đi trước đến Tôn phủ.

Nhưng sau một canh giờ, Cao Lão Bản lại với vẻ mặt âm trầm trở về Khoái Hoạt Lâm.

Lông mày nàng nhíu chặt, đầy vẻ tức giận.

Chương 1285

Sau khi Cao Lão Bản trở về Như Ý Cư, chỗ ở của mình, rất nhanh liền vang lên tiếng đập phá cùng tiếng mắng chửi.

Cái gì mà vì Luật Hương Xuyên bị trọng thương, công lao càng lớn, nên muốn giao Khoái Hoạt Lâm cho hắn làm bồi thường.

Ta vực dậy Khoái Hoạt Lâm từ cõi c·hết mà lại bị một câu nói coi nhẹ.

Không có ta, Khoái Hoạt Lâm sớm đã không còn.

Tôn Kiếm lại còn muốn g·iết ta diệt khẩu.

Cao Lão Bản oán hận như thế là chuyện đương nhiên.

Tạm thời không đề cập tới việc Tôn Ngọc Bá qua cầu rút ván, muốn nàng đợi Luật Hương Xuyên khỏi thương thế rồi giao Khoái Hoạt Lâm ra.

Huống hồ, con trai của Tôn Ngọc Bá là Tôn Kiếm còn cho rằng Cao Lão Bản biết quá nhiều, muốn g·iết người diệt khẩu.

Nếu không phải nàng cố gắng nhịn xuống ấm ức này, e rằng hiện tại đã là người c·hết rồi.

Cao Lão Bản thở hổn hển, ánh mắt hung ác lẩm bẩm: Ngươi đã Vô Tình, thì cũng đừng trách ta vô nghĩa.

Tôn Ngọc Bá cho rằng đây là lời cảnh cáo hợp lý, để Cao Lão Bản không sinh ra những ảo tưởng không nên có.

Nhưng sự nhục nhã ấy lại triệt để khơi dậy tâm lý phản kháng của Cao Lão Bản.

Hơn nữa, Tôn Ngọc Bá ít nhiều có chút coi thường Cao Lão Bản.

Cao Lão Bản không phải là không có cách nào làm gì được hắn.

Nàng đi tới một cứ điểm bí mật.

Nơi đó ẩn chứa sức mạnh của nàng.

Chỉ thấy trong cứ điểm, ba nam tử trẻ tuổi mặc áo đen đang tranh cãi điều gì đó.

Cao Lão Bản thấy thế khẽ nhíu mày hỏi: Diệp Tường, Tiểu Mạnh, Phương Nào, các ngươi đang ồn ào cái gì vậy.

Ba người đều là những cô nhi nàng thu nhận nuôi dưỡng trong thời loạn lạc.

Trong thế giới này.

Năm đó quân Thanh nhập quan, trật tự xã hội Minh triều đổ nát.

Mặc dù sau đó Minh triều trùng kiến triều đình, nhưng vẫn hỗn loạn một thời gian rất dài.

Chiến loạn cùng nạn đói càn quét khắp Minh cảnh.

Đó là một thời đại mà bất cứ lúc nào cũng có thể chứng kiến người c·hết đói bên đường.

Cao Lão Bản từ rất nhỏ đã thành cô nhi.

Năm nàng mười ba tuổi, nàng thu dưỡng bốn cô nhi nhỏ hơn mình rất nhiều.

Để nuôi sống bốn người, nàng đã chịu nhiều đau khổ.

Bốn người cũng đều thiếu nàng một mạng.

Đối với bốn người mà nói, Cao Lão Bản vừa như mẹ vừa như chị.

Sau khi lớn lên, bốn người được Cao Lão Bản bồi dưỡng thành sát thủ.

Khoái Hoạt Lâm có thể chống chọi qua thời điểm gian nan nhất, không ít là nhờ công lao từ việc làm sát thủ của bốn người họ.

Ba người ở đây chính là ba trong số bốn người, ngoại trừ Thạch Quần đã đi xa nhà không về.

Đó là Diệp Tường, Mạnh Tinh Hồn và Phương Nào.

Trước khi Cao Lão Bản tới, ba người đã xảy ra một chút cãi vã.

Nói chính xác hơn, Mạnh Tinh Hồn đã mịt mờ bày tỏ ý muốn rời khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Phương Nào, người ngưỡng mộ Cao Lão Bản nhất, đang cãi cọ với Mạnh Tinh Hồn.

Mạnh Tinh Hồn chán ghét những tháng ngày đao kiếm s·át l·ục, dần khát khao tự do.

Phương Nào cho rằng Mạnh Tinh Hồn thiếu Cao Lão Bản một mạng, nên phải tận tâm phục vụ để báo đáp, không được phép phản bội.

Mạnh Tinh Hồn thì châm chọc Phương Nào từ nhỏ đến lớn cứ mãi báo cáo với Cao Lão Bản.

Ai đúng ai sai tạm thời bất luận.

Thế nhưng hai người lại cực kỳ không hợp nhau.

Nếu không có Diệp Tường ở một bên hòa giải, e rằng đã đánh nhau tàn nhẫn ngay tại chỗ.

Phương Nào thấy Cao Lão Bản đến, đầu tiên mừng rỡ kêu một tiếng Cao tỷ.

Sau đó liếc nhìn Mạnh Tinh Hồn, giấu giếm nói: Không có gì.

Dừng một chút, hắn nghi ngờ hỏi: Cao tỷ, vì sao lúc này nàng lại đến tìm chúng ta.

Hắn hoài nghi Cao Lão Bản có lẽ đã gặp phải vấn đề gì.

Bởi vì trong tình huống bình thường, Cao Lão Bản để tránh cho mối quan hệ giữa nàng và bọn họ bị phát hiện, đều sẽ chọn gặp mặt vào đêm khuya.

Hiện tại lại tìm đến vào ban ngày, hiển nhiên có chút bất thường.

Cao Lão Bản mặt âm trầm nói rõ với bọn họ sự thật rằng Khoái Hoạt Lâm không thuộc về nàng.

Đồng thời tuyên bố nếu bọn họ muốn rời đi thì nàng sẽ không ngăn cản.

Phương Nào tự nhiên là người đầu tiên bày tỏ nhất định sẽ ở lại.

Mạnh Tinh Hồn cũng hiểu ân tình chưa trả hết, vẫn chưa đưa ra ý định rời đi.

Khi Phương Nào và Mạnh Tinh Hồn bị tách ra, Cao Lão Bản giữ Diệp Tường lại.

Diệp Tường nghi ngờ hỏi: Ngươi cố ý tách Phương Nào và Tiểu Mạnh đi, là có lời gì muốn nói với ta sao.

Cao Lão Bản trầm giọng nói: Ta muốn ngươi g·iết Tôn Ngọc Bá, không hạn thời gian, không tiếc bất cứ giá nào.

Nàng không chỉ muốn trả thù Tôn Ngọc Bá vì những nhục nhã cùng vô tình vô nghĩa mà hắn dành cho nàng.

Mà là bởi vì nàng bây giờ đã hiểu ra, Tôn Ngọc Bá không c·hết, nàng vĩnh viễn cũng không thể trở thành chủ nhân Khoái Hoạt Lâm.

Nếu có thể, nàng đương nhiên hy vọng Diệp Tường có thể g·iết c·hết Tôn Ngọc Bá trước khi Luật Hương Xuyên khỏi hẳn vết thương.

Như vậy nàng cũng không cần rời khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Đợi sau khi Tôn Ngọc Bá c·hết, nàng cũng có thể càng thêm đường hoàng làm chủ Khoái Hoạt Lâm.

Thế nhưng nàng rất rõ ràng Tôn Ngọc Bá không dễ g·iết như vậy.

Thậm chí nói một cách nghiêm túc, không có bao nhiêu người biết thực lực chân thật của Tôn Ngọc Bá.

Bởi vì những người từng thấy Tôn Ngọc Bá ra tay đều đã c·hết hết.

Diệp Tường và bọn họ nói cho cùng cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên đỉnh phong, còn cách cảnh giới Tông Sư một bước chân.

Tuy rằng thiên phú của họ rất cao, thậm chí đã nổi danh không nhỏ trong giới sát thủ.

Nhưng chung quy vẫn còn quá trẻ, Diệp Tường lớn tuổi nhất cũng chưa tới ba mươi tuổi.

Lại không có thần công bí tịch nghịch thiên cải mệnh.

Vì vậy tu vi kém một chút cũng là bình thường.

Nên trên thực tế, để họ đi ám s·át Tôn Ngọc Bá có nguy hiểm rất lớn.

Chính vì vậy, Cao Lão Bản mới chọn Diệp Tường.

Bởi vì Diệp Tường đủ cẩn thận, không có nắm chắc vạn phần, tuyệt đối sẽ không ra tay.

Nếu là Phương Nào, dù biết tỷ lệ thành công không lớn, cũng rất dễ dàng hành sự lỗ mãng.

Một khi Tôn Ngọc Bá có phòng bị, liền không bao giờ còn có thể ám s·át thành công.

Nên Cao Lão Bản mới chọn Diệp Tường đáng tin cậy nhất.

Đồng thời nói rõ không có thời hạn, hy vọng Diệp Tường có thể hành sự cẩn thận.

Nói chung, Diệp Tường đã đáp ứng.

Cao Lão Bản mang theo tâm tình hài lòng trở lại Khoái Hoạt Lâm.

Chương 1286

Nhưng vừa trở về liền nghe thấy một trận huyên náo.

Tuy rằng ngày thường Khoái Hoạt Lâm cũng rất ồn ào, nhưng không đến mức tiếng hô vang trời như bây giờ.

Bất quá nàng rất nhanh liền thấy kẻ chủ mưu tạo nên sự huyên náo này.

Một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ khiến ngay cả nàng cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Những tiếng la hét xung quanh làm nàng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Không ngờ Cố công tử lại là một cao thủ sòng bạc, lần này đã nhanh chóng thắng 50 vạn lượng rồi sao.

Lời này nhất thời khiến Cao Lão Bản biến sắc.

Khoái Hoạt Lâm, với danh tiếng là động tiêu kim nổi tiếng xa gần, tự nhiên không thể thiếu tửu sắc và tiền tài.

Phạm vi kinh doanh ngoại trừ việc kinh doanh thân xác ra, sòng bạc tự nhiên cũng là điều tất yếu.

Tuy rằng các hình thức và cách chơi không đa dạng bằng Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nhưng không khí lại càng náo nhiệt hơn.

Dù sao nơi đây tràn đầy đủ mọi hạng người.

Không giống trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu ở kinh thành, phần lớn là người có thân phận, chủ yếu giữ thái độ, duy trì phong thái.

Còn ở đây, bầu không khí hầu hết thời gian sẽ khiến người ta hưng phấn.

Lúc này đám đông cũng có chút tâm trạng hưng phấn.

Chỉ vì có người đang trên chiếu bạc thắng lớn khắp nơi.

Hơn nữa số tiền còn càng lúc càng lớn.

Mặc dù thân phận của người kia có vẻ hơi không hợp với nơi như vậy.

Thế nhưng dưới sự kích thích của tiền tài, đám người lúc này đều có chút điên cuồng.

Tỉnh hồn lại, sắc mặt Cao Lão Bản có chút khó coi.

Không vì điều gì khác, chính là số tiền này quá lớn.

Nếu là nửa năm trước, 50 vạn lượng đối với Khoái Hoạt Lâm tiền muôn bạc biển mà nói chẳng đáng kể gì.

Coi như là kết giao bằng hữu.

Nhưng bây giờ thì khác.

Đối với Khoái Hoạt Lâm vừa mới khởi sắc mà nói, 50 vạn lượng quả thực là một gánh nặng không nhỏ.

Hơn nữa xem tình huống, người trên chiếu bạc cũng không có ý định dừng tay.

Thế nhưng Khoái Hoạt Lâm lại không dám cự tuyệt hắn, cũng không dám dùng mánh khóe ăn cướp.

Cao Lão Bản lúc này đã nhận ra thân phận của người đến.

Ánh mắt nàng dao động một lát, sau đó mang theo nụ cười tiến lên nói: Ôi, cơn gió nào lại đem Cố công tử từ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thổi tới Khoái Hoạt Lâm của thiếp vậy.

Chẳng lẽ các cô nương ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không chăm sóc tốt Cố công tử sao.

Người tới chính là Cố Hàn Uyên, sau khi rời Thiên Hạ Đệ Nhất Trang đã đến Khoái Hoạt Lâm.

Hắn đánh giá Cao Lão Bản phong vận mị hoặc, ánh mắt không khỏi khẽ cười nói: Trong lúc rảnh rỗi, nghe nói đến danh tiếng Khoái Hoạt Lâm, Cố mỗ tới đây đánh bạc tiêu khiển mà thôi.

Còn Hà Lộ, Hà Sương đã được hắn cho về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trước.

Mang theo hai nàng trước mắt Chu Vô Thị đã hiện ra bộ dạng mục đích đạt thành, tự nhiên không cần tiếp tục mang theo các nàng.

Việc Cố Hàn Uyên lưu luyến dài ngày ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không phải bí mật gì.

Rất phù hợp với hình tượng phong lưu đa tình của hắn.

Bất quá trước đây chưa từng có ai thấy Cố Hàn Uyên xuất hiện ở sòng bạc lầu ba Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Nên những người từng nhận ra thân phận Cố Hàn Uyên khi thấy hắn lại chạy tới Khoái Hoạt Lâm đánh bạc cho vui, đều càng thêm kinh ngạc.

Kết quả không ngờ Cố Hàn Uyên, người tưởng chừng không hợp với chữ sòng bạc, vậy mà lại là một cao thủ cờ bạc.

Cố Hàn Uyên chơi cũng rất đơn giản.

Chính là lắc xí ngầu.

Thế nhưng từ khi Cố Hàn Uyên lên bàn, hắn liền chưa từng bại.

Đương nhiên, trong thế giới võ công này, muốn gian lận lại dễ dàng vô cùng.

Để đề phòng cao thủ gian lận, các sòng bạc lớn đều sẽ sử dụng lồng xí ngầu chế tạo từ huyền thiết.

Tuy nặng một chút, nhưng có thể hữu hiệu ngăn ngừa cao thủ gian lận.

Đương nhiên, điều này đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Chưa nói huyền thiết không ngăn được linh khí xuyên thấu, chỉ riêng bằng cảm giác siêu cường nghe âm thanh biết vị trí cũng đủ để khiến Cố Hàn Uyên trên chiếu bạc vô địch mọi nơi.

Lúc này, người chia bài của Khoái Hoạt Lâm trên chiếu bạc cũng sắp khóc.

Thế nhưng hắn không chỉ không dám cự tuyệt Cố Hàn Uyên lên bàn, càng không dám giở trò.

Ở trước mặt Cố Hàn Uyên mà giở trò, chẳng phải là ngại mình sống quá lâu sao.

Lúc này chứng kiến Cao Lão Bản, hắn càng như thấy được cứu tinh.

Cao Lão Bản khoát tay áo, ý bảo đây không phải lỗi của người chia bài.

Quay đầu, đối mặt với ánh mắt hơi lộ ra vẻ nóng bỏng của Cố Hàn Uyên, nàng mỉm cười duyên dáng nói: Không hổ là Cố công tử.

Đánh bạc tiêu khiển mà cũng sắp thắng sạch Khoái Hoạt Lâm của thiếp rồi.

Cố Hàn Uyên cầm lấy ngân phiếu trên chiếu bạc lắc lắc trong tay, lắc đầu khẽ cười nói: Khoái Hoạt Lâm tiện nghi vậy sao.

Theo Cố mỗ, Cao Lão Bản đâu chỉ có giá này.

Cao Lão Bản nghe vậy hơi giật mình.

Trong lòng hiện lên một tia khó chịu.

Nét mặt nàng lại bất động thanh sắc, vẫn mang theo nụ cười nói: Cố công tử còn muốn thắng luôn cả người thiếp không thành.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười khẽ đầy hàm ý: Không được sao.

Theo Cố mỗ, Cao Lão Bản đáng giá hơn cả cái Khoái Hoạt Lâm này nhiều.

Đây cũng là lời thật lòng của Cố Hàn Uyên.

Khoái Hoạt Lâm quả thật có thể mang lại không ít lợi ích, nhưng không đáng giá bằng một phần vạn của Cao Lão Bản.

Không chỉ là khuôn mặt xinh đẹp của Cao Lão Bản làm hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn càng coi trọng năng lực và dã tâm của Cao Lão Bản.

Nàng có thể kinh doanh Khoái Hoạt Lâm đến quy mô như vậy, còn có thể bồi dưỡng được bốn sát thủ như Diệp Tường, năng lực không thể nghi ngờ.

Nàng thất bại trong kịch tình phần nhiều là do tầm nhìn đại cục không đủ và thời vận không may.

Hơn nữa Diệp Tường và Mạnh Tinh Hồn sa vào những ràng buộc, một lòng một dạ muốn tự do, cũng là những yếu tố quan trọng dẫn đến thất bại của nàng.

Trong đó, Mạnh Tinh Hồn càng là nhân vật chính trong kịch tình.

Vì vậy, việc Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú với Cao Lão Bản tự nhiên cũng là điều không quá bình thường.

Cao Lão Bản trong lòng khẽ giật mình.

Lời nói và ánh mắt của Cố Hàn Uyên dường như đều lộ ra một hàm ý không rõ ràng.

Kết hợp với danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên, mục đích hầu như lộ rõ mồn một.

Cao Lão Bản quả thật do dự một chút.

Dưới cái nhìn của nàng, dựa vào Cố Hàn Uyên cũng không phải chuyện xấu.

Cùng lắm thì bán đứng thân thể mà thôi.

Đối với nàng, người từng vật lộn ở tầng lớp thấp nhất xã hội, nhịn đói chịu khát chỉ để sống sót và nuôi sống bốn người Diệp Tường, thì điều đó cũng chẳng tính là gì ghê gớm.

Chẳng phải nàng hiện tại cũng là nhân tình của Tôn Ngọc Bá sao.

Chương 1287

Bằng không cũng không thể làm chủ Khoái Hoạt Lâm.

Chỉ là sự vô tình vô nghĩa của Tôn Ngọc Bá nằm ngoài dự đoán của nàng.

Ý nghĩ từng ảo tưởng có thể làm chủ Tôn phủ, trở thành nữ chủ nhân Tôn phủ, càng là vô cùng nực cười.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên mịt mờ bày tỏ ý định nào đó, nàng thực sự động lòng.

Thậm chí nếu như sớm hơn một canh giờ, nàng có lẽ sẽ không chút do dự đáp ứng.

Còn trung thành, thứ đồ chơi đó có thể ăn được sao.

Thế nhưng Tôn Ngọc Bá vô tình vô nghĩa khiến nàng căm hận tận xương việc không thể dựa vào đàn ông.

Bây giờ nàng mới có ý tưởng thoát khỏi cái nhà tù Tôn Ngọc Bá này, lại để nàng lập tức tiến vào một gông cùm khác, nàng càng không cam lòng.

Cao Lão Bản lắc đầu, xua tan sự dao động và bồi hồi trong lòng.

Nàng vẫn tươi cười nói: Cố công tử quá khen.

Nhưng 50 vạn lượng quả thực không mua được Khoái Hoạt Lâm.

Cố công tử không ngại theo thiếp lên lầu một phen nữa, biết đâu lại có thể mua được Khoái Hoạt Lâm thì sao. 50 vạn lượng đối với Khoái Hoạt Lâm mà nói, ít nhiều có chút tổn thất lớn.

Còn có thể trở thành cái cớ để Tôn Ngọc Bá càng nhanh chóng đuổi nàng ra khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Hơn nữa Luật Hương Xuyên nói là trọng thương, thế nhưng nặng đến mức nào, phải dưỡng bao lâu.

Nàng hoàn toàn không biết.

Có lẽ Luật Hương Xuyên chỉ đang đợi nàng phạm sai lầm, rồi thuận lý thành chương tiếp quản Khoái Hoạt Lâm cũng không chừng.

Dù sao cách làm qua cầu rút ván khó tránh khỏi có chút khó nghe.

Nếu như có thể tốt hơn để giao Khoái Hoạt Lâm vào tay Luật Hương Xuyên, Tôn Ngọc Bá sẽ không bỏ qua.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Vậy thì không còn gì tốt hơn.

Nơi đây quả thực có chút ồn ào, Cố mỗ chưa quen lắm.

Dừng một chút, hắn quay đầu lại nói với một thanh niên đầy vẻ bất cần như côn đồ: Ngươi cứ ở đây từ từ chơi, khi đi thì gọi ngươi.

Thanh niên đầy vẻ bất cần cười nịnh nọt nói: Đại ca huynh thật lợi hại.

Ta sẽ đợi ở đây huynh trở về.

Cố Hàn Uyên đưa một chồng ngân phiếu không biết cụ thể bao nhiêu cho thanh niên ánh mắt lóe sáng đầy vẻ bất cần, cười cười đầy hàm ý.

Quả nhiên là tự động chui đầu vào lưới.

Thành Thị Phi.

Cố Hàn Uyên đã tìm Thành Thị Phi một thời gian rất dài.

Thế nhưng tên côn đồ vặt này giống như con chuột trong cống ngầm, khó có thể bắt được.

Hơn nữa, khi phát hiện dường như có người đang tìm hiểu tung tích hắn, liền vô thức tránh xa kinh thành.

Ngay khi Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ có nên từ bỏ việc lợi dụng nhân vật chính này hay không, thì lại bất ngờ bắt gặp hắn ở Khoái Hoạt Lâm.

Thành Thị Phi thích cờ bạc, thế nhưng kỹ thuật cờ bạc và vận may đều tệ.

Ở Khoái Hoạt Lâm lâu, tự nhiên không tránh khỏi kết quả là thua sạch.

Những thủ đoạn trộm cắp vặt của Thành Thị Phi đương nhiên sẽ không dùng được ở Khoái Hoạt Lâm.

Kết quả chính là nợ một đống tiền không trả nổi.

Dưới loại tình huống này, để ngừng tổn thất, sòng bạc bình thường sẽ bắt những người như hắn đem bán đến một số nơi đặc biệt.

Ví dụ như trong kịch tình, Thành Thị Phi đã bị bán vào hoàng cung làm thái giám.

Chỉ là cuối cùng hào quang nhân vật chính khiến hắn phúc lớn mạng lớn, mới có thể tránh được một kiếp, thậm chí trong họa có phúc.

Cố Hàn Uyên vừa tới Khoái Hoạt Lâm liền gặp được Thành Thị Phi cũng đang bị áp giải đi.

Nếu như Cố Hàn Uyên khoanh tay đứng nhìn, có lẽ hắn lại sẽ giống như trong kịch tình, bất ngờ rơi vào thiên lao Hộ Long Sơn Trang.

Rồi được Cổ Tam Thông coi trọng, truyền toàn bộ công lực, luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thần Công.

Từ đây đi lên con đường phản công của một tên côn đồ.

Cố Hàn Uyên ra tay cứu giúp ngược lại cắt đứt cơ duyên của Thành Thị Phi.

Đối với chuyện này không biết gì cả, Thành Thị Phi ngược lại coi Cố Hàn Uyên là Đại Ân Nhân.

Hơn nữa, hình tượng và khí độ của Cố Hàn Uyên càng khiến hắn cảm giác mình đã gặp được quý nhân.

Vì vậy hắn thuận thế trở thành đệ tử của Cố Hàn Uyên.

Lúc này Thành Thị Phi nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, trong mắt lóe lên vẻ ước ao.

Với hắn mà nói, tất cả mọi thứ của Cố Hàn Uyên đều khiến hắn cảm thấy mộng ảo.

Phong thần tuấn lãng, phong thái nhẹ nhàng, ra tay hào phóng, gia tài vô số.

Trên chiếu bạc tùy tiện vui đùa một chút là có thể thắng lớn khắp nơi.

Bây giờ lại có mỹ nhân làm bạn.

Hắn liếc nhìn chồng ngân phiếu Cố Hàn Uyên đưa trong tay.

Nếu ngày xưa hắn đột nhiên có được một khoản tiền lớn như vậy, nhất định sẽ nghĩ cách bỏ trốn mất dạng.

Nhưng bây giờ hắn chỉ muốn theo Cố Hàn Uyên làm, lập nên danh tiếng.

Lúc này, Cao Lão Bản với vòng eo thon lắc lư quyến rũ dẫn Cố Hàn Uyên lên lầu hai, mặt nàng ửng đỏ, trong lòng một trận xấu hổ.

Không vì điều gì khác, chỉ vì ánh mắt Cố Hàn Uyên quá mức nóng rực, lại quá mức trắng trợn không kiêng nể.

Từ khi nàng làm chủ Khoái Hoạt Lâm, liền không còn ai dám đánh giá nàng như vậy từ phía sau.

Mặc dù những nam nhân lòng tham lam hận không thể nuốt chửng nàng vào bụng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ người đàng hoàng dành cho nàng sự tôn trọng tối thiểu.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khác.

Hắn từ đầu đến cuối đều trắng trợn không kiêng nể như vậy.

Ánh mắt nóng rực kia càng như thực chất.

Thật sự bị người khinh bạc mà còn khiến người ta khó chịu.

Cứ như Cố Hàn Uyên đang không chút thương tiếc giày vò nàng từ phía sau vậy.

Nếu là người khác, nàng nhất định sẽ không chút do dự vạch mặt, sai người bắt hắn.

Thế nhưng là Cố Hàn Uyên, thì đành chịu.

Cao Lão Bản chịu đựng ánh mắt khinh bạc của Cố Hàn Uyên, giả vờ lạnh nhạt nói sang chuyện khác: Vị tiểu huynh đệ kia là người nào của Cố công tử.

Thứ cho thiếp nói thẳng, hắn nhìn chẳng qua là một tên côn đồ, dường như không có gì đặc biệt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười thuận miệng nói: Quả thực không có gì đặc biệt, chỉ là có chút duyên mắt mà thôi.

Cao Lão Bản nghe vậy có chút cảm thán nói: Vậy hắn thật đúng là vận may, lại được Cố công tử coi trọng.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, lát nữa vẫn phải phân phó người chiêu đãi tử tế Thành Thị Phi mới được.

Vô luận Thành Thị Phi có chỗ đặc biệt gì.

Nếu đã được Cố Hàn Uyên coi trọng, thì thân phận địa vị của hắn lại khác.

Ý nghĩ như vậy nhất thời khiến nàng lại thêm mấy phần dao động.

Ngay cả một tên côn đồ vận tốt như Thành Thị Phi còn được Cố Hàn Uyên coi trọng, nàng cũng không thể không coi trọng thêm mấy phần.

Vậy nàng dựa dẫm vào Cố Hàn Uyên, quả thực không phải chuyện xấu.

Đáng tiếc, nàng hiện đang ở thời điểm không tin tưởng đàn ông nhất.

Mặc dù trong lòng có chút dao động, nhưng cũng không thể quyết định.

Chương 1288

Bất quá thái độ của nàng vô thức liền thêm mấy phần vẻ lấy lòng.

Chỉ thấy Cao Lão Bản yêu kiều mỉm cười nói: Cố công tử nếu đã tới Khoái Hoạt Lâm của thiếp chơi, sao lại không gọi hai cô nương tiếp khách.

Cố Hàn Uyên cười khẽ đầy hàm ý: Son phấn tầm thường, sao bì kịp một phần vạn phong tình vạn chủng của Cao Lão Bản được chứ.

Lời khen thẳng thắn như vậy, không tránh khỏi khiến Cao Lão Bản lòng khẽ rung động.

Dù sao nào có nữ nhân không thích người khác khen ngợi mình xinh đẹp.

Huống chi còn là một nhân vật lớn như Cố Hàn Uyên.

Mặc dù đã sớm không còn là tiểu cô nương, nhưng nàng vẫn không khỏi trong lòng một trận xấu hổ xen lẫn vui sướng và đắc ý.

Trái tim vốn bị Tôn Ngọc Bá tổn thương thấu tim cũng thêm vài phần thoải mái.

Theo bản năng, khi đi vòng eo nàng vặn vẹo càng thêm quyến rũ vài phần.

Cứ như đang cố ý trình diễn vẻ đẹp của mình cho Cố Hàn Uyên thưởng thức vậy.

Nàng che miệng yêu kiều mỉm cười nói: Thiếp thấy Cố công tử là bị các cô nương Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nuôi dưỡng khẩu vị khó tính mới đúng.

Nói đến đây cũng là lỗi của thiếp, quên không mời cô nương tốt nhất của Khoái Hoạt Lâm đến tiếp Cố công tử.

Cố Hàn Uyên bén nhạy nhận ra tâm tư của Cao Lão Bản đã thay đổi.

Trong ánh mắt hơi có chút kinh ngạc của nàng, hắn tiến lên một bước, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng, trêu đùa: Nếu có thể tìm được cô nương xinh đẹp bằng một nửa Cao Lão Bản, Cố mỗ coi như chuyến đi này không tệ.

Cố công tử nói đùa.

Sắc mặt Cao Lão Bản có chút không tự nhiên.

Tuy nàng không phải là người có tính cách giữ thân như ngọc.

Thế nhưng từ khi theo Tôn Ngọc Bá đến nay, nàng chưa từng tiếp xúc với nam tử khác thân mật như vậy.

Nếu là trước khi tâm tư nàng dao động, có lẽ sẽ nói một câu Cố công tử xin tự trọng rồi xoay người né tránh.

Mà bây giờ, nàng chỉ không khỏi mấp máy môi, giả vờ trấn tĩnh mặc cho Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo nàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên không được voi đòi tiên, khiến nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá nàng cũng vô thức bước nhanh hơn, miễn cho bị chiếm thêm nhiều tiện nghi.

Hai người tới một nhã gian ở lầu hai.

Đèn làm bằng bạc, khảm trên vách.

Ánh đèn nhu hòa chiếu sáng trên bàn đồ sứ tinh xảo, trên chiếc bàn đá cẩm thạch đặt cạnh giường gỗ tử đàn, trên đó bày đầy các loại bài.

Những lá bài này chế tác càng tinh xảo.

Hơn nữa nhìn những tài liệu được sử dụng, hiển nhiên là để đề phòng cao thủ gian lận càng thêm kỹ lưỡng.

Cố Hàn Uyên ngược lại không hề bất ngờ.

Cao Lão Bản muốn thắng lại 50 vạn lượng từ tay Cố Hàn Uyên, nhất định phải tránh cho Cố Hàn Uyên dùng võ công gian lận.

Tuy nàng không biết Cố Hàn Uyên đã làm thế nào, thế nhưng ít nhất có thể khẳng định một điểm. 50 vạn lượng Cố Hàn Uyên thắng được ở sòng bạc lầu một, tuyệt đối là dựa vào võ công gian lận.

Cao Lão Bản đoán không lầm, thủ đoạn phòng bị cũng đúng.

Chỉ là vẫn còn xem thường Cố Hàn Uyên.

Những thủ đoạn phòng bị này đối với hắn hoàn toàn không có tác dụng.

Cao Lão Bản thấy Cố Hàn Uyên một bộ không có ý buông nàng ra, trong lòng hơi hoảng sợ.

Nàng vội vàng nói: Cố công tử xin chờ một chút, thiếp đi mời song song cô nương đến tiếp người.

Cố Hàn Uyên biết Cao Lão Bản có ý dùng vị song song cô nương kia để đổi lấy tự do của nàng.

Trong lòng hắn buồn cười đồng thời cũng không tiếp tục làm khó nàng.

Tiện tay buông Cao Lão Bản ra, hắn khẽ cười nói: Đừng để Cố mỗ đợi lâu.

Các thanh lâu đại thể đều sẽ bồi dưỡng hoa khôi.

Những hoa khôi này phần lớn đều giỏi ca múa, tài mạo song toàn, là chiêu bài của lầu.

Hoa khôi sẽ không dễ dàng ra tiếp khách.

Bởi vì đó là thời điểm các nàng đáng giá nhất.

Khi xuất giá hoặc ở thời điểm giá trị cao nhất, hoặc khi giá trị đã xuống thấp.

Trước đây, khi các thanh lâu trong kinh thành chịu sự công kích của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, liền bất đắc dĩ đẩy rất nhiều hoa khôi ra tiếp khách.

Dùng cách này để hấp dẫn khách, giữ vững tiếng tăm.

Bất quá cuối cùng những hoa khôi này đại thể đều bị Yến Phỉ Phỉ tiền muôn bạc biển mang về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Ngẫu nhiên được đưa ra cho Cố Hàn Uyên thay đổi khẩu vị thử một chút.

Vì vậy Cố Hàn Uyên đối với cái gọi là hoa khôi là tuyệt không xa lạ.

Khoái Hoạt Lâm tự nhiên cũng có hoa khôi mình bồi dưỡng.

Chính là song song cô nương trong lời của Cao Lão Bản.

Khuôn mặt xinh đẹp, trẻ tuổi mỹ lệ, cầm kỳ thi họa tinh thông.

Song song chưa xuất giá rất được săn đón.

Coi như chỉ là cùng nàng uống một chén rượu, cũng có rất nhiều người nguyện ý vung tiền như rác vì nàng.

Mặc dù là vào thời điểm Khoái Hoạt Lâm khó khăn nhất, Cao Lão Bản đều không cam lòng đẩy song song ra tiếp khách.

Dù sao, trong ý định ban đầu của nàng, song song là lễ vật dùng để lấy lòng Tôn Ngọc Bá.

Đáng tiếc Tôn Ngọc Bá qua cầu rút ván khiến nàng dập tắt tâm tư muốn lấy lòng Tôn Ngọc Bá.

Vậy món lễ vật giá trị cực cao này muốn tặng cho ai, cũng rất đáng để cân nhắc.

Sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên khiến Cao Lão Bản có quyết định.

Muốn nàng hiện tại bán đứng chính mình để dựa dẫm vào Cố Hàn Uyên, tạm thời nàng vẫn còn đang do dự và bồi hồi.

Thế nhưng mượn cơ hội dùng song song để lấy lòng Cố Hàn Uyên, thì lại là vấn đề không cần cân nhắc.

Có mối ân tình tặng lễ này, nàng khi đối mặt Tôn Ngọc Bá đều có thể có thêm vài phần sức mạnh.

Lúc cần thiết, hoàn toàn có thể mượn uy Cố Hàn Uyên.

Cao Lão Bản không tin Tôn Ngọc Bá dám đắc tội Cố Hàn Uyên.

Cho nên nàng mượn cơ hội ve sầu thoát xác khỏi Cố Hàn Uyên, gọi song song đến.

Để song song bưng trà rót rượu hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Điều này đối với Cao Lão Bản mà nói, còn có một chỗ tốt nữa.

Chính là trên chiếu bạc có thể cho song song truyền ám hiệu cho nàng, từ đó thắng được Cố Hàn Uyên, thắng lại khoản tổn thất 50 vạn lượng kia.

Nhưng chưa đầy một giờ sau, Cao Lão Bản không thể không thừa nhận mình đã tính sai.

Lúc này trong nhã gian không thấy bóng dáng song song đâu.

Cố Hàn Uyên và Cao Lão Bản ngăn cách bởi chiếu bạc, ngồi đối diện nhau.

Thần tình lười biếng thích ý của Cố Hàn Uyên cùng sắc mặt khó coi của Cao Lão Bản đối diện tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Trên chiếu bạc, sự đối lập càng thêm rõ ràng dứt khoát.

Trước mặt Cao Lão Bản trống rỗng.

Mà trước mặt Cố Hàn Uyên lại chất đầy ngân phiếu.

Đó cũng là số tiền thắng được từ tay Cao Lão Bản.

Cố Hàn Uyên khẽ động tay, cười nói đầy trêu chọc: Cao Lão Bản đã thua gần năm trăm vạn lượng, nhưng còn có tiền bạc để cùng Cố mỗ chơi tiếp chứ.

Có vẻ như Cao Lão Bản thua thảm rồi.

Chương 1289

Khoái Hoạt Lâm đang trên đà khởi sắc, nói là mỗi ngày kiếm vàng như nước cũng không quá đáng.

Thế nhưng một hơi thua năm trăm vạn lượng rõ ràng đã vượt quá khả năng chịu đựng của Khoái Hoạt Lâm.

Đây còn là bởi vì Cao Lão Bản chưa nộp thu nhập tháng này của Khoái Hoạt Lâm cho Tôn Ngọc Bá, nên mới có đủ dự trữ để chơi với Cố Hàn Uyên đến bây giờ.

Trong đó thậm chí còn bao gồm không ít tiền riêng Cao Lão Bản đã tích trữ qua mười mấy năm.

Tiền riêng của nàng phần lớn là do bốn người Diệp Tường nộp lên cho nàng.

Phải biết rằng bốn người Diệp Tường làm nghề sát thủ kiếm tiền.

Tuy rất nguy hiểm, thế nhưng lợi nhuận cũng rất cao.

Kết quả lại chỉ trong một buổi sáng mất sạch.

Cao Lão Bản sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng loạn.

Thậm chí căn bản cũng không nghe rõ Cố Hàn Uyên đang nói gì.

Trong vỏn vẹn chưa đầy một giờ, bất kể là cách chơi nào nàng cũng đều bại bởi Cố Hàn Uyên.

Kinh nghiệm nhiều năm cùng kỹ thuật không thể phát huy nửa điểm tác dụng.

Nàng không phải không nghĩ tới việc đúng lúc dừng tay để ngừng thua lỗ.

Thế nhưng câu nói của Cố Hàn Uyên: Cao Lão Bản chẳng lẽ là không nể mặt Cố mỗ. liền chặn nàng lại.

Lúc đó Cao Lão Bản thầm nghĩ cùng lắm thì chơi với Cố Hàn Uyên một canh giờ rồi chịu thua.

Dù sao chơi thời gian quá ngắn, kêu ngừng cũng không mấy thích hợp.

Mà theo số tiền thua càng lúc càng lớn, Cao Lão Bản càng không cách nào dừng tay.

Bởi vì một khi Tôn Ngọc Bá biết được nàng thua một lượng lớn tiền bạc, tất nhiên nàng sẽ lập tức bị đuổi ra khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Nên nàng mang theo tâm lý may mắn tiếp tục đánh cuộc với Cố Hàn Uyên.

Kết quả vỏn vẹn chưa đến một giờ, nàng đã thua trắng tay.

Hiện tại trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh Tôn Ngọc Bá giận dữ đuổi nàng ra khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Đến lúc đó, g·iết c·hết Tôn Ngọc Bá còn có ý nghĩa gì sao.

Dù sao đã gây ra tổn thất lớn như vậy cho Khoái Hoạt Lâm, uy tín của nàng hoàn toàn không còn.

Đến lúc đó cho dù Tôn Ngọc Bá c·hết rồi, nàng cũng chưa chắc có thể tiếp nhận Khoái Hoạt Lâm.

Hơn nữa, tiền kiếm được hơn mười năm nỗ lực cũng đã mất hết.

Vậy cuộc sống sau này của nàng phải làm sao.

Lại phải trở về cuộc sống cầu sinh gian nan như trước kia sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn Cao Lão Bản đang thất hồn lạc phách.

Cao Lão Bản có năng lực, có dã tâm, duy chỉ có tầm nhìn quá hẹp.

Nàng quá coi trọng cơ nghiệp Khoái Hoạt Lâm này do một tay nàng tạo dựng.

Cố Hàn Uyên muốn thu phục nàng cho mình dùng, liền phải trước tiên thay đổi quan niệm của nàng.

Cao Lão Bản nếu như còn muốn chơi tiếp, Cố mỗ ngược lại có một ý tưởng.

Để tránh Cao Lão Bản tiếp tục thất thần đi, Cố Hàn Uyên cố ý xen lẫn nội lực vào trong giọng nói, nói lớn.

Cao Lão Bản bị giọng nói của Cố Hàn Uyên làm bừng tỉnh.

Không cam lòng mất đi tất cả, sau khi phản ứng lại, nàng vội vàng nói: Cố công tử có ý kiến gì, xin mời nói.

Khóe môi Cố Hàn Uyên khẽ cong, đưa tay dưới bàn khẽ vuốt lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, ý vị thâm trường nói: Cao Lão Bản đã quên chính mình mới là người đáng giá nhất của Khoái Hoạt Lâm này sao.

Cao Lão Bản nghe vậy ngẩn ra, vô thức hỏi: Cố công tử ý gì.

Tầm mắt nàng theo động tác trên tay Cố Hàn Uyên nhìn lại.

Nơi đó cất giấu song song mà nàng đã đưa cho Cố Hàn Uyên.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên đã bỏ bùa mê gì cho song song, mà đơn giản như vậy đã thu phục được trái tim song song.

Không những không truyền bất kỳ ám hiệu nào cho nàng.

Thậm chí còn dưới vài câu nói của Cố Hàn Uyên, liền không hề cảm thấy thẹn mà đỏ mặt cười đi hầu hạ hắn.

Cao Lão Bản vì Tôn Ngọc Bá qua cầu rút ván, trong tiềm thức bắt đầu bài xích đàn ông.

Cho rằng đàn ông toàn bộ đều không đáng tin cậy.

Bao gồm cả việc trong kịch tình, đối với bốn người Diệp Tường dần dần chỉ còn lại tâm tư lợi dụng cũng không thiếu nguyên nhân này.

Thế nhưng đối với song song thân hãm phong trần mà nói, Cố Hàn Uyên nhất định chính là lý tưởng trong mơ.

Trời mới biết khi biết mình cũng bị đưa cho Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng có bao nhiêu vui mừng.

Đừng nói chỉ là hầu hạ một hai lần.

Coi như càng khác người, nàng cũng nguyện ý làm.

Kết quả Cao Lão Bản ngược lại vì cảnh tượng như vậy làm hại nàng phân tâm.

Chính vì vậy, nàng mới ngay từ lúc bắt đầu đã thua không ít.

Đợi nàng phản ứng lại thì đã không còn kịp nữa.

Lúc đó tổn thất đã lớn đến mức nàng không thể chịu nổi.

Chỉ có thể kiên trì tiếp tục chơi với Cố Hàn Uyên.

Cho đến khi thua sạch.

Khóe môi Cố Hàn Uyên cong lên vài phần, khẽ cười nói: Một bộ y phục một trăm vạn lượng, Cao Lão Bản dám chơi không.

Thành quả của cuộc đánh bạc này, mỗi món y phục trên người Cao Ký Bèo đều giá trị một trăm vạn lượng.

E rằng trên đời sẽ không còn thứ định giá nào kiêu ngạo hơn thế.

Thế nhưng Cao Ký Bèo lại không hề vui vẻ chút nào.

Nhục nhã.

Những lời Cố Hàn Uyên nói lúc này đối với Cao Ký Bèo không nghi ngờ gì là một sự nhục nhã quá đỗi.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú mang nụ cười kia, Cao Ký Bèo cảm nhận được là sự ác thú vị tràn ngập.

Nàng không biết đây có phải chăng là Cố Hàn Uyên đang trả thù việc nàng trước đó không chịu dễ dàng khuất phục.

Thế nhưng không nghi ngờ chút nào, lòng tự ái và tự tin của nàng đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Trong vòng một ngày, nàng chịu hai lần nhục nhã từ nam nhân.

Một lần là Tôn Ngọc Bá qua sông đoạn cầu, một lần là bây giờ bị Cố Hàn Uyên dồn vào đường cùng.

Dường như hắn đang cười nhạo nàng, thân là nữ tử, những dã tâm thuở nào của nàng quả thật đáng nực cười biết bao.

Bất quá, đối với Cao Ký Bèo lúc này đã đâm lao phải theo lao mà nói, dù biết Cố Hàn Uyên đang nhục nhã nàng, nhưng vẫn đành phải kiên trì đáp ứng.

Cho dù nàng đã biết mình e rằng không có phần thắng nào, cũng muốn đánh cược một chút hy vọng sống mong manh.

Thế nhưng, tâm lý của những kẻ cờ bạc đại đa số thời điểm chỉ khiến bản thân càng lún càng sâu.

Ván cược này kéo dài hơi lâu một chút, nhưng không phải vì Cao Ký Bèo chợt có thắng thua nên mới kiên trì được lâu hơn, mà là vì mỗi khi thua một lần, thời gian nàng giao ra lợi thế càng lúc càng lâu.

Ánh mắt quan sát đầy hứng thú của Cố Hàn Uyên càng khiến nàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Theo thời gian trôi qua, Cao Ký Bèo, dù là thể xác hay tinh thần, đều trở nên càng lúc càng lạnh lẽo.

Dù Cố Hàn Uyên vô cùng thân thiện khi để nàng tính mỗi lớp áo lót trên người là một món đồ, Cao Ký Bèo vẫn không chỉ một lần hối hận vì mình đã ăn mặc quá mức mỏng manh.

Sự khó chịu tột cùng này, đã bao lâu rồi nàng chưa từng trải qua.

Chương 1290

Năm năm, hay mười năm.

Trong lúc giật mình, dường như nàng lại trở về quãng thời gian gian nan cầu sinh trước đây.

Mà sự kiêu ngạo mà những năm gần đây thành công mang lại cho nàng cũng dần dần bị xé nát thành từng mảnh.

Cùng với sự kiêu ngạo và tự tôn bị bóc trần là xiêm y trên người nàng.

Quá trình nhẹ nhàng cởi bỏ áo là, dù chậm đến mấy, cũng có lúc kết thúc.

Làn da trắng nõn mịn màng ngày càng nhiều bị lộ ra trong không khí.

Ánh mắt đánh giá của Cố Hàn Uyên dường như càng lúc càng nóng rực, như thể hữu hình mà xâm lấn từng tấc da thịt của nàng.

Ánh mắt nóng bỏng ấy khiến nàng, dù trong lòng lạnh lẽo băng giá, trên gương mặt vẫn không khỏi nhuốm một màu ửng đỏ.

Cao Ký Bèo quả thực đã đến lúc thua không thể thua.

Chiếc yếm màu đỏ tía mỏng manh cũng không thể mang lại cho nàng nửa phần cảm giác an toàn.

Thân thể mềm mại cao ráo đứng thẳng, theo tâm tình bàng hoàng của nàng mà khẽ run rẩy, mang theo từng đợt gợn sóng khiến người ta hoa mắt.

Độ cong nơi khóe môi đầy hứng thú của Cố Hàn Uyên càng lúc càng lớn.

Lúc này, Cao Ký Bèo thu tay vắt chéo sau lưng, đầu ngón tay nắm giữ sợi dây, chỉ cần dùng sức kéo, nàng sẽ mất đi sự che chở cuối cùng.

Vì vậy, thời gian nàng do dự còn lâu hơn trước đó.

Lâu đến mức thời gian dường như đông lại.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên cất tiếng.

Cao lão bản đang khảo nghiệm sự kiên trì của Cố mỗ ư.

Cố Hàn Uyên buông quân bài bằng ngọc đang vuốt ve trong tay, nhẹ giọng nói.

Nghe Cố Hàn Uyên thúc giục, mặt Cao Ký Bèo ảm đạm cắn chặt môi mỏng.

Nàng cũng biết trì hoãn như vậy không phải là cách, nhưng con người cuối cùng sẽ không tự chủ được mà ôm hy vọng may mắn.

Có lẽ đợi thêm một lát nữa sẽ có kỳ tích xảy ra thì sao.

Thế nhưng, lời thúc giục của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng biết rằng, không có kỳ tích nào cả.

Tất cả sự kiêu ngạo và tự tôn trên người nàng, đều sẽ cùng với bộ xiêm y cuối cùng mà trôi tuột đi.

Đồng thời, e rằng sẽ không còn cơ hội nhặt lại.

Khoái Hoạt Lâm sẽ chịu tổn thất nặng nề.

Tôn Ngọc Bá giận không kềm được không dám làm gì Cố Hàn Uyên, nhưng tuyệt đối sẽ không buông tha nàng.

Nếu đã phải có người chịu trách nhiệm, vậy nàng, người vốn dĩ sắp bị tước đoạt quyền quản lý Khoái Hoạt Lâm, chẳng phải là nơi trút giận tốt nhất sao.

Đã nhìn thấu bản chất vô tình vô nghĩa của Tôn Ngọc Bá, Cao Ký Bèo không tin rằng nàng sẽ được nể mặt công lao khổ cực ngày xưa mà mở một con đường sống.

Có lẽ chỉ có Diệp Tường kịp thời ám sát Tôn Ngọc Bá mới có thể cứu được nàng.

Nghĩ đến đây, Cao Ký Bèo không khỏi cười khổ một tiếng trong lòng.

Việc sắp xếp trước đó để trả thù Tôn Ngọc Bá đồng thời chính thức có được Khoái Hoạt Lâm, ngược lại lại trở thành cọng rơm cứu mạng của nàng lúc này.

Đường sống không chỉ có một.

Cao Ký Bèo bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang khẽ mỉm cười.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ phủ nhận sự hứng thú của mình đối với nàng.

Nàng từng bày tỏ thái độ từ chối.

Việc đem Song Song dâng cho Cố Hàn Uyên cũng chưa hẳn không có ý trấn an, tránh cho triệt để đắc tội đối phương.

Kết quả thì nàng đã thấy.

Nàng bị Cố Hàn Uyên truy cùng giết tận, không chừa lại cho nàng một tia tôn nghiêm nào, rơi vào tuyệt cảnh hôm nay.

Nàng không thể không thừa nhận, sự sơ suất ban đầu có chút liên quan đến sự kiêu ngạo của nàng.

Mấy năm nay quả thực vẫn quá mức thuận buồm xuôi gió, khiến nàng đánh mất quá nhiều lòng cảnh giác.

Giờ đây, gạt bỏ Diệp Tường với tỷ lệ thành công vốn dĩ không lớn, giải pháp tối ưu ngay trước mắt chẳng phải là thuận theo ý Cố Hàn Uyên sao.

Đồng thời, giả định rằng cục diện hôm nay vốn dĩ là do Cố Hàn Uyên cố ý tạo thành thì sao.

Dù là thắng được số tiền đáng kể từ tay nàng, hay cho nàng một chút cơ hội ôm hy vọng may mắn, hay là hoàn cảnh khó chịu bây giờ, khi nàng sắp bại lộ hoàn toàn trước mắt Cố Hàn Uyên.

Nếu Cố Hàn Uyên từ ban đầu đã cố ý hủy hoại lòng tự ái và sự tự ngạo của nàng, từ đó chiếm lấy nàng thì sao.

Tất cả dường như trở nên hợp tình hợp lý.

Lòng Cao Ký Bèo hơi phát lạnh.

Nàng triệt để cảm nhận được một mặt bá đạo trong phong cách hành sự của Cố Hàn Uyên như giang hồ đồn đại.

Chỉ vì mình từ chối hắn, mà hắn lại hủy hoại nàng như thế.

Khiến nàng không thể không đi con đường lui mà Cố Hàn Uyên cố ý để lại cho nàng.

Nàng đương nhiên cũng có thể không đi con đường lui này.

Trực diện ngọn lửa giận dữ của Tôn Ngọc Bá thì xong.

Thế nhưng Diệp Tường thật sự có thể giết chết Tôn Ngọc Bá sao.

Về mặt thời gian liệu có kịp không.

Những yếu tố không biết này khiến lòng nàng ngày càng nghiêng về việc thẳng thắn thuận theo ý Cố Hàn Uyên.

Nếu vậy, không chỉ Khoái Hoạt Lâm vô sự, mà Tôn Ngọc Bá thậm chí chưa chắc dám đuổi nàng, người đã được Cố Hàn Uyên che chở, ra khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Đây là uy thế của Cố Hàn Uyên mà giờ đây không ai có thể phủ nhận.

Cố Hàn Uyên để lại cho nàng có lẽ không phải đường lui, mà là đường tắt.

Chỉ xem nàng có nguyện ý đi hay không.

Nếu nguyện ý, dứt khoát kéo sợi dây sau lưng xuống, sau đó giống như Song Song mà phủ phục dưới chân Cố Hàn Uyên.

Nếu không muốn, mang theo tôn nghiêm duy nhất của nàng mà kiêu ngạo cự tuyệt.

Sau đó đi theo Tôn Ngọc Bá liều mạng.

Điều kiện tiên quyết là Cố Hàn Uyên không chấp nhặt việc nàng nguyện đổ không chịu thua.

Sự lựa chọn dường như đã rất rõ ràng.

Trong lòng nàng có một âm thanh đang điên cuồng reo hò: Hãy vứt bỏ tôn nghiêm đi.

Dù sao ngay từ ban đầu chẳng phải đã sống lay lắt đến nay mà không có tôn nghiêm sao.

Cùng lắm thì vứt bỏ tôn nghiêm một lần nữa là được.

Nhưng tựa như nàng từng cân nhắc trước đó.

Một khi đã vứt bỏ tôn nghiêm, muốn nhặt lại e rằng không dễ dàng.

Thời gian chậm rãi trôi.

Điều khiến người ta bất ngờ là Cố Hàn Uyên lần này vẫn chưa thúc giục thêm.

Đồng thời, Cao Ký Bèo cũng không làm Cố Hàn Uyên chờ lâu lắm.

Tay ngọc khẽ dùng sức.

Chương 1291

Trong lòng nàng đã đưa ra lựa chọn.

Khóe mắt đẹp đang nhắm chặt chậm rãi nhỏ xuống một giọt lệ trong.

Đó không chỉ là nước mắt, mà còn là tôn nghiêm mà nàng đã phấn đấu nhiều năm mới đạt được.

Ngay lúc sợi dây phía sau chỉ còn một chút nữa là đứt ra, cùng với lớp che đậy cuối cùng trên thân thể mềm mại của nàng sắp trôi tuột xuống, Cố Hàn Uyên hô Dừng đã.

Cố Hàn Uyên đứng dậy.

Cùng hắn đứng dậy còn có Song Song vừa từ dưới bàn chui ra, khẽ liếm khóe môi, vẻ mặt đầy biểu cảm chưa thỏa mãn.

Song Song nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên chậm rãi đi về phía Cao Ký Bèo, trong lòng nàng dấy lên sự xao động khó nhịn.

Nàng sinh ra trong thư hương môn đệ, vốn dĩ phải có một cuộc đời tươi đẹp.

Thế nhưng, thế đạo tồi tệ này vẫn khiến nàng trở thành một trong số những người cửa nát nhà tan.

Lưu lạc phong trần không phải là điều nàng mong muốn.

Nhưng nếu không có Cao Ký Bèo thu lưu, nàng e rằng đã sớm chết thảm ở xó xỉnh nào đó.

Vì vậy, dù biết rõ Cao Ký Bèo đang lợi dụng nàng, coi nàng như một hoa khôi mà nuôi dưỡng, nàng vẫn ôm một phần lòng cảm ơn.

Nàng đối với hiện trạng không có quá nhiều bất mãn.

Ít nhất cho đến ngày nàng xuất giá, không cần đi tiếp đãi những nam nhân xấu xí kia chẳng phải sao.

Vì vậy, cho dù thỉnh thoảng có người ra giá cao muốn nàng bồi rượu, nàng cũng có thể mang theo khuôn mặt tươi cười đi ứng phó những bộ mặt đáng ghét ấy.

Thế nhưng, điều này không có nghĩa là nàng không có ảo tưởng.

Ảo tưởng một ngày nào đó đại anh hùng của nàng sẽ đạp Ngũ Sắc Tường Vân tới giải cứu nàng.

Nàng tự nhiên cũng đã nghe nói đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Đã là đại anh hùng danh dương thiên hạ, lại phong lưu đa tình đến mức mọi người đều biết.

Người như vậy chẳng phải chính là người có khả năng nhất cứu nàng sao.

Người phong lưu chẳng lẽ không nên thường xuyên đến thanh lâu sao.

Khoái Hoạt Lâm nổi tiếng gần xa sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mục đích của Cố Hàn Uyên chứ.

Thế nhưng, nàng tả chờ hữu chờ, đợi được lại là Cao Ký Bèo báo cho nàng biết, chuẩn bị gả nàng cho một lão già gần năm mươi tuổi.

Khoảnh khắc ấy, nàng thất vọng rồi.

Nhưng lại vẫn chưa từ chối.

Dù sao, mạng của nàng cũng là Cao Ký Bèo cho, ân tình không thể không báo.

Chỉ là vận mệnh cuối cùng sẽ trong lúc vô tình đùa giỡn con người một vố lớn.

Nàng dĩ nhiên thực sự đợi được Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, không cần phải bị gả cho Tôn Ngọc Bá tuy danh tiếng rất vang dội nhưng đã lão hủ kia nữa.

Ngược lại, nàng được gả cho Cố Hàn Uyên.

Nhìn dáng vẻ phong thần tuấn lãng, phong độ nhanh nhẹn của Cố Hàn Uyên, nàng thừa nhận nàng đã luân hãm ngay lập tức.

Thế giới của nàng vào giờ khắc này bừng sáng.

Đừng nói là sau này làm thị thiếp, cho dù là tỳ nữ, nàng cũng nguyện ý.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu, dù có ngượng ngùng đến mấy cũng cố lấy dũng khí cố gắng hầu hạ.

Ngay cả lời Cao Ký Bèo muốn nàng giúp đỡ trên chiếu bạc cũng bị nàng ném ra sau đầu.

Không biết có phải tâm tình ảnh hưởng cảm quan hay không.

Nàng chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên vô cùng mỹ vị, khiến nàng si mê không thôi.

Nhưng điều này không có nghĩa là nàng không chú ý đến cuộc đối thoại của hai người trên chiếu bạc.

Nàng rất đồng cảm với hoàn cảnh của Cao Ký Bèo.

Đồng thời, sự phản bội trước đây cũng khiến nàng rất hổ thẹn với Cao Ký Bèo.

Vì vậy, nàng từ tận đáy lòng hy vọng Cao Ký Bèo có thể thuận theo ý Cố Hàn Uyên.

Như vậy, sau này đều ở bên cạnh Cố Hàn Uyên, nàng sẽ có cơ hội để hoàn trả ân tình và bù đắp sự áy náy.

Thế nên, dù trong lòng nàng giờ đây tràn đầy tiếc nuối, nàng vẫn tập trung chú ý đến diễn biến tình thế.

Có lẽ không lâu nữa, nàng có thể cùng Cao Ký Bèo cùng nhau hợp tác đôi bên cùng có lợi chăng.

Trong lòng nàng vừa e lệ lại vừa chờ mong.

Song Song nghĩ thế nào tạm thời không nhắc tới.

Cao Ký Bèo sắc mặt phức tạp khẽ gọi một tiếng: Cố công tử.

Nàng không biết mình nên nói gì.

Càng không biết Cố Hàn Uyên muốn làm gì.

Có lẽ Cố Hàn Uyên đến là để nhục nhã nàng thêm.

Để cho tôn nghiêm đã rơi xuống bùn của nàng trở nên khó chịu hơn một chút.

Không trách nàng có ý nghĩ bi quan.

Thật sự là những lần đả kích và gặp khó khăn liên tiếp đã khiến nàng đánh mất ý chí.

Thậm chí đã nghĩ đến việc sau khi nàng thuận theo ý Cố Hàn Uyên liền hô dừng hành động ám sát của Diệp Tường.

Được rồi, Tiểu Mạnh chẳng phải vẫn có ý muốn tự do sao.

Thẳng thắn thả hắn đi là được.

Chỉ là Tiểu Hà có hơi phiền toái, quá bám nàng.

Để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hãy tìm lý do để đuổi Tiểu Hà đi.

Sự tồn tại của bốn người Diệp Tường có thể giấu được Tôn Ngọc Bá, nhưng chưa chắc giấu được Cố Hàn Uyên thần thông quảng đại.

Về tình về lý, nàng đều cần sớm tính toán.

Còn về việc Cố Hàn Uyên có phải đến để nhục nhã nàng thêm hay không, hắn hiện tại đã không cần thiết làm vậy.

Dù sao từ khi nàng đưa ra lựa chọn, nàng liền đã không còn tôn nghiêm để nói.

Nhiều hơn một chút nhục nhã thì có thể thế nào.

Cho nên nàng mở đôi mắt đẹp vốn đang nhắm, bình tĩnh nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên đang chậm rãi đi tới.

Nàng thậm chí suy tính tới Cố Hàn Uyên sẽ dùng phương thức nào để nhục nhã nàng.

Là sẽ tự mình ra tay, xé nát lớp ràng buộc cuối cùng trên người nàng, nói cho nàng biết vô luận nàng lựa chọn thế nào cũng sẽ không thay đổi kết quả.

Hay là buộc nàng phải khúm núm, hạ thấp mình.

Hoặc là dứt khoát giống như nàng trước đây từng nhục nhã những kẻ cờ bạc thua táng gia bại sản, bắt nàng học chó sủa.

Bất quá, vô luận là loại nào, đối với nàng hiện tại mà nói đều không quan trọng.

Ánh mắt vẫn còn vương lệ, trống rỗng như mất đi linh khí kia dường như đang biểu lộ ý tứ đó.

Chỉ là ý nghĩ như vậy rất nhanh thì bị sự kinh ngạc và tâm tình phức tạp thay thế.

Đôi mắt đẹp cũng dần dần tụ lại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn dật phi phàm của Cố Hàn Uyên.

Chương 1292

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, vì nàng lau đi những vệt lệ còn vương trên má.

Ánh mắt rất ôn nhu.

Lại không thấy trêu tức, cũng không có khinh bỉ và đùa cợt.

Chỉ đùa với nàng thôi, sao lại khóc rồi.

Giọng nói ôn hòa của Cố Hàn Uyên truyền vào tai Cao Ký Bèo.

Đùa giỡn ư.

Cao Ký Bèo chỉ cảm thấy giận không chỗ phát tiết.

Chuyện này có thể dùng hai chữ đùa giỡn để lấp liếm sao.

Nếu như cái này cũng có thể tính là đùa giỡn, vậy người buồn cười nhất chẳng phải là nàng, người đã cởi chỉ còn lại một chiếc yếm màu đỏ tía sao.

Xấu hổ và giận dữ tràn ngập lòng nàng.

Nắm chặt tay ngọc, nàng hận không thể tát vào gương mặt tươi cười đáng ghét của Cố Hàn Uyên một bạt tai.

Mặc dù trên thực tế, nụ cười kia thoạt nhìn không đáng ghét, ngược lại thật đẹp khiến người khác không khỏi tim đập rộn lên.

Hơn nữa, ngay cả nàng cũng không thể phủ nhận, bàn tay lớn vuốt ve gương mặt nàng của Cố Hàn Uyên đã ôn nhu lại ấm áp.

Suy nghĩ kỹ một chút, dường như từ xưa tới nay chưa từng có ai ôn nhu như vậy đối đãi nàng.

Tôn Ngọc Bá.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ lợi dụng, sao có thể thực sự quan tâm nàng.

Diệp Tường.

Luôn luôn như gần như xa.

Mạnh Tinh Hồn.

Nếu phải dùng một từ để hình dung, chính là xa cách.

Phương Nào.

Ngưỡng mộ nàng, nhưng không biết nàng muốn là gì.

Thạch Quần.

Tuy sùng kính nàng, nhưng bản tính vẫn còn chất phác đôi chút.

Vì vậy, kỳ thực ai cũng không biết bí mật trong lòng nàng.

Nàng cũng muốn làm một người đàn bà bình thường.

Bị người thương yêu, bị người che chở.

Chứ không phải vô luận lúc nào cũng phải tự mình cố gắng tự lập.

Hết lần này tới lần khác, vào lúc nàng yếu ớt nhất, kẻ đầu sỏ gây hại nàng ra nông nỗi này lại cho nàng chút ôn nhu khó thể thực hiện kia.

Bị kéo giật tê dại, Cao Ký Bèo không khỏi với ngữ khí phức tạp hỏi: Ngươi là cố ý sao.

Cố Hàn Uyên quả là cố ý, nhưng hắn sẽ không thừa nhận.

Hắn muốn chưa bao giờ là một Cao Ký Bèo sau này chỉ có thể làm bình hoa.

Sở dĩ, hắn muốn chinh phục Cao Ký Bèo từ tâm hồn.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, nhẹ giọng nói: Ta chỉ là luyến tiếc thấy mỹ nhân thút thít mà thôi.

Nếu thực sự muốn khóc, tốt nhất là do đích thân hắn làm cho khóc.

Cao Ký Bèo đôi mắt đẹp phức tạp nhìn ngân phiếu còn lại trên chiếu bạc.

Mà Cố Hàn Uyên lại dĩ nhiên không thấy thân ảnh.

Chỉ để lại Cao Ký Bèo với tâm tình dao động đang miên man suy nghĩ.

Năm trăm vạn lượng là số tiền kếch xù mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói, nó chỉ là một công cụ để đạt được mục đích.

Khi mục đích đã đạt được, hắn có thể vứt bỏ không chút do dự như giày rách.

Dùng lời của Cố Hàn Uyên mà nói, nếu là đùa giỡn, vậy thứ có được từ cuộc đùa giỡn đương nhiên nên vật quy nguyên chủ.

Lời này nói nghiêm chỉnh cũng không có gì sai.

Dù sao, đại bộ phận trong số đó đều là tiền riêng mà Cao Ký Bèo đã kiếm được trong mười mấy năm qua.

Phần thực sự thuộc về Khoái Hoạt Lâm, kỳ thực vẫn chưa tới hai trăm vạn lượng.

Kỳ thực, nếu như nàng có thể kịp thời thu tay, là có thể tránh được những tình cảnh sau đó.

Cùng lắm thì bỏ tiền riêng ra để bù đắp thiệt hại của Khoái Hoạt Lâm.

Như vậy, nàng vẫn còn thời gian để chờ đợi Diệp Tường thành công ám sát Tôn Ngọc Bá.

Thế nhưng, việc tráng sĩ chặt tay như đúng lúc dừng lỗ vốn dĩ không phải ai cũng có thể làm được.

Đại đa số người đều sẽ lựa chọn buông tay đánh một trận, gửi hy vọng vào vận mệnh đứng về phía mình.

Chớ nói chi là Cao Ký Bèo, người đã vô cùng thành công trong mười mấy năm qua.

Sở dĩ, khi nàng phản ứng lại thì đã muộn.

Lát nữa liền đi thông báo Diệp Tường, bảo hắn thu tay lại.

Cao Ký Bèo trong lòng khẽ thở dài.

Cố Hàn Uyên khiến nàng nhận thức được rằng mình có lẽ thực sự vô cùng kiêu ngạo.

Tôn Ngọc Bá, người có thể gây dựng nên cơ nghiệp to lớn như bây giờ, sao lại dễ dàng bị giết như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, việc đầu nóng lên đã muốn dựa vào thủ đoạn ám sát để lật ngược tình thế quả thật nực cười biết bao.

Nếu như nàng đủ hiểu Tôn Ngọc Bá thì thôi đi.

Nhưng mà trên thực tế, nàng lại ngay cả tu vi của Tôn Ngọc Bá cũng không biết.

Có lẽ kết quả chỉ là vô ích chôn vùi tính mạng của Diệp Tường và đồng bọn mà thôi.

Nghĩ đến đây, nàng đối với Cố Hàn Uyên, người cuối cùng đã thả nàng một con ngựa, càng thêm cảm kích.

Không chỉ khiến cái đầu bị sự kiêu ngạo làm cho mê muội của nàng tỉnh táo lại, mà còn để lại cho nàng tôn nghiêm quý báu.

Đối với nàng, người đã từng giãy giụa cầu sinh, tôn nghiêm có lẽ còn quan trọng hơn cả trong tưởng tượng của nàng.

Bằng không, trước kia cũng sẽ không có vẻ thất hồn lạc phách khi nàng quyết định từ bỏ tôn nghiêm.

Cố Hàn Uyên.

Cao Ký Bèo thất thần lặng lẽ thì thầm một tiếng.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên cặp mắt Cố Hàn Uyên sáng như tinh thần.

Thiếu đi vài phần nóng rực giàu có tính xâm lược, lại thêm rất nhiều ôn nhu.

Gương mặt nàng không hiểu sao một trận nóng lên.

Dường như nhiệt độ từ bàn tay lớn nóng bỏng của Cố Hàn Uyên vẫn còn lưu lại.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ giấu giếm sự hứng thú của mình đối với nàng.

Bất quá, giờ đây sự chống cự trong lòng nàng đã có chút ít hơn không.

Ngay cả việc giống như Song Song mà khúm núm hầu hạ Cố Hàn Uyên, chỉ sợ cũng đã không còn là chuyện đau khổ bao nhiêu.

Cao Ký Bèo không khỏi nhìn về phía Song Song với vẻ mặt thất vọng.

Ý tưởng đã xoay ngược lại, Cao Ký Bèo vẫn chưa trách cứ hành vi phản bội của Song Song.

Chương 1293

Ngược lại, nàng ôn nhu trấn an nói: Không cần lo lắng như vậy, hắn sẽ còn trở lại.

Song Song nghe vậy nhất thời phục hồi tinh thần lại.

Nàng áy náy nói: Cao tỷ, chuyện lúc trước muội xin lỗi.

Cao Ký Bèo nghe vậy bất trí khả phủ cười cười.

Giờ đây tỉnh táo lại, nàng đã có thể lý giải ý nghĩ của Song Song.

Dù sao, nàng hiện tại chẳng phải cũng vì Cố Hàn Uyên mà mê muội, dao động sao.

Thậm chí trong lòng còn không khỏi cảm thán trách không được Cố Hàn Uyên lại có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy.

Cái bản lĩnh nắm giữ tâm tư nữ tử này quả thực không ai sánh bằng.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn có thân phận, địa vị và dung mạo tuấn mỹ vô song mà người ngoài còn lâu mới có thể sánh được.

Nếu như nàng gặp Cố Hàn Uyên khi còn trẻ, chỉ sợ cũng phải yêu cuồng nhiệt a.

Vì vậy, việc Song Song không làm theo lời nàng phân phó, đơn giản là một chuyện không quá bất thường.

Ánh mắt Cao Ký Bèo không tự chủ được rơi vào đôi môi mỏng manh đỏ thắm của Song Song, tâm nàng không khỏi một trận kịch liệt nhảy lên, gương mặt cũng ửng đỏ vài phần.

Trong lòng những ý nghĩ không rõ khiến nàng cảm thấy xấu hổ đồng thời, lại mơ hồ có vài phần ước ao.

Trên chiếu bạc lúc đó, vẻ mặt lười biếng thư thái của Cố Hàn Uyên rõ mồn một trước mắt.

Khi Song Song từ dưới bàn chui ra, vẻ mặt si mê ấy cũng phảng phất vẫn còn trước mắt.

Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng cũng đủ để khiến nàng chấn động theo.

Sự to lớn của Cố Hàn Uyên là điều mà nam tử bình thường xa xa không thể sánh được.

Tôn Ngọc Bá già yếu lại càng có một sự chênh lệch không thể nói lý với hắn.

Không biết sao, trong lòng Cao Ký Bèo trong phút chốc lại có chút tò mò về mùi vị mà Song Song đã nếm trải.

Việc mà nàng ngay cả trong lúc hèn mọn nhất cũng chưa từng cân nhắc, giờ đây lại khiến nàng nóng lòng muốn thử.

Vẻn vẹn chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, Cố Hàn Uyên đã mang đến sự thay đổi toàn diện cho nàng.

Song Song thấy Cao Ký Bèo không có ý trách cứ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng có chút tò mò hỏi: Cao tỷ muội nói Cố công tử còn có thể trở về là có ý gì.

Cố Hàn Uyên rời đi lúc đó không mang nàng theo, điều này khiến nàng ít nhiều có chút sợ hãi và hoảng hốt.

Mặc dù Cố Hàn Uyên nói rằng chỉ là để nàng tạm thời ở Khoái Hoạt Lâm chờ đợi.

Thế nhưng, đối với Song Song, người kỳ vọng Cố Hàn Uyên có thể mang nàng thoát ly khổ hải, một ngày không được mang đi, nàng liền không cách nào an tâm.

Cao Ký Bèo nghe vậy không trả lời ngay vấn đề của Song Song.

Tiến lên đi tới trước mặt Song Song, ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của nàng, trêu chọc cười nói: Cái miệng nhỏ xinh đẹp như vậy, trách không được Cố công tử lại thích đến thế.

Song Song nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, không khỏi dỗi: Cao tỷ.

Cao Ký Bèo khẽ trêu chọc kẻ phản bội nhỏ bé này, coi như là trả thù hành vi phản bội trước đó của nàng.

Nàng giải thích: Tiểu đệ côn đồ kia của Cố công tử chẳng phải vẫn còn ở Khoái Hoạt Lâm sao.

Nếu Cố công tử không mang đi hiện tại, hiển nhiên cũng là dự định sau đó sẽ trở về một chuyến.

Dừng một chút, nàng lại một lần nữa pha trò với Song Song, nói: Hơn nữa, cho dù chỉ vì cái miệng nhỏ tuyệt vời này, hắn e rằng cũng không nỡ rời đi đâu.

Song Song hà phi hai gò má, ngượng không ngớt.

Thế nhưng trong lòng nhưng cũng nhất thời an định xuống, đôi mắt đẹp lóe lên sắc màu chờ mong.

Vô ý thức nũng nịu hỏi: Vậy Cố công tử bây giờ đi đâu cơ chứ.

Cao Ký Bèo không trả lời câu hỏi của Song Song, thế nhưng trong lòng nàng lại lóe lên hai chữ lớn: Tôn phủ.

Không có gì căn cứ, chỉ là trực giác mách bảo nàng như vậy.

Nàng trong tiềm thức đã cảm thấy Cố Hàn Uyên không đơn thuần vì nàng mới đến Khoái Hoạt Lâm.

Sự thật cũng đúng như Cao Ký Bèo đoán.

Đến Tôn phủ, Cố Hàn Uyên nhìn khuôn mặt gầy guộc, tiêu sái bất phàm của lão suất ca trước mắt, khóe miệng cong lên một vệt độ cong nhàn nhạt đầy ý vị thâm trường.

Cố công tử đại giá quang lâm, Tôn phủ vẻ vang cho kẻ hèn này a.

Tôn Ngọc Bá cười rạng rỡ, nhiệt tình nói.

Cố Hàn Uyên đi đến Khoái Hoạt Lâm xác thực chỉ là tiện đường mà thôi.

Chỉ là thu hoạch so với hắn trong tưởng tượng nhiều hơn một chút mà thôi.

Chuyến này mục đích thực sự vẫn là Tôn phủ, vì chủ nhân Tôn phủ Tôn Ngọc Bá cùng với Triệu Mẫn phía sau hắn.

Cố Hàn Uyên khiêm tốn cười nói: Lão bá thịnh tình tương yêu, Cố mỗ tự nhiên phải đến đây một chuyến.

Cố Hàn Uyên hiếm khi nào đối mặt với một nam tử lần đầu gặp mặt lại có thái độ tốt như vậy.

Dù sao, mặc kệ Tôn Ngọc Bá có đầu phục Mông Nguyên và Triệu Mẫn hay không, danh tiếng của hắn trên giang hồ quả thực rất tốt.

Không biết bao nhiêu người coi hắn như Phật Như Lai.

Số người chịu ơn của hắn còn nhiều hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Giang Biệt Hạc, vị đại hiệp nhân nghĩa kia, so với hắn quả thực như trời với đất.

Nếu Tôn Ngọc Bá hô to một tiếng muốn tổ chức đại hội võ lâm, e rằng cũng không cần lôi kéo Trầm Gia Trang và Mộ Dung Gia, uy vọng của bản thân hắn đã có đủ sức hiệu triệu.

Tôn Ngọc Bá nhiệt thiện hiếu thi, hành sự rất có nguyên tắc, trên giang hồ danh tiếng rất vang dội.

Lão bá chính là tôn xưng mà người giang hồ dành cho hắn.

Nếu là người không biết, e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ tới hắn sẽ dính líu quan hệ với Mông Nguyên chứ.

Nói chung, đây là một người mà ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không tiện có thái độ quá mức ngạo mạn trước mặt mọi người.

Đương nhiên, quan trọng hơn là Tôn Ngọc Bá có một cô con gái Tôn Điệp vô cùng xinh đẹp.

Cũng là nhân vật nữ chính trong tình tiết truyện.

Đó là một thiếu nữ ôn nhu hiền lành.

Cố Hàn Uyên cũng không hy vọng lần đầu gặp mặt liền để lại cho Tôn Điệp một ấn tượng xấu.

Tôn Ngọc Bá khẽ thở dài nói: Xấu hổ.

Hương Xuyên nếu có chỗ thất lễ, cũng xin Cố công tử nhiều thông cảm.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói: Lão bá chớ nên trách Cố mỗ ra tay quá nặng là được rồi.

Tôn Ngọc Bá lắc đầu, lơ đễnh nói: Đây là giáo huấn hắn đáng phải nhận.

Tôn Ngọc Bá quả thực dự định mời Cố Hàn Uyên đến đây gặp mặt.

Nhưng không làm cho Luật Hương Xuyên dùng phương thức như vậy mời tới.

Luật Hương Xuyên đang thử thăm dò hư thực Cố Hàn Uyên mà bị giáo huấn cũng là đáng.

Bất quá, trong mắt Tôn Ngọc Bá vẫn lóe lên một vệt ngưng trọng.

Luật Hương Xuyên quả thực bị thương không nhẹ, thậm chí vừa trở về liền ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Cũng may sau đó vẫn được cứu tỉnh lại.

Chỉ bất quá, Luật Hương Xuyên tỉnh lại trông đặc biệt suy yếu.

Nhưng nếu chỉ nhìn mức độ nội thương của hắn thì không nên nghiêm trọng đến vậy.

Dường như bị rút sạch một thứ gì đó vô cùng quan trọng trong người.

Thế nhưng, vô luận là mời danh y chẩn đoán, hay Tôn Ngọc Bá tự mình ra tay dò xét, thậm chí lặng lẽ cầu cứu Mông Nguyên, đều không thể điều tra rõ nguyên nhân vết thương của Luật Hương Xuyên.

Khoảnh khắc ấy, Tôn Ngọc Bá hiểu được, đây là Cố Hàn Uyên đang ra oai phủ đầu với hắn.

Đến cả thủ đoạn của ta ngươi còn không thể phá giải, khuyên ngươi đừng tùy tiện xen vào chuyện của ta cùng phụ tử An Gia.

Đây là suy đoán của Tôn Ngọc Bá, nhưng cũng không xa sự thật.

Tôn Ngọc Bá trong lòng cảm thán Cố Hàn Uyên quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu không phải mục đích thật sự của hắn không chỉ đơn thuần là muốn hợp tác với phụ tử An Gia, e rằng lúc này cũng đã định thu tay lại không làm.

Cố Hàn Uyên chú ý tới sắc màu kiêng kỵ lóe lên rồi biến mất trong mắt Tôn Ngọc Bá, trong lòng rất là thỏa mãn.

Một chưởng của hắn quả thực không dễ chịu đựng như vậy.

Luật Hương Xuyên trúng chiêu mà suy yếu là bởi vì âm dương chi khí trong cơ thể hắn đã bị rối loạn hoàn toàn.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, dương khí sẽ ngày càng ít, cho đến khi biến mất.

Đến lúc đó, hắn không phải thái giám thì cũng như thái giám.

Chương 1294

Cố Hàn Uyên làm như thế, ngoài việc dạy cho Luật Hương Xuyên một bài học, cũng là để phòng ngừa cảnh tượng xảy ra trong tình tiết truyện.

Tình tiết của Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm đậm chất Quỳnh Dao.

Tôn Điệp gặp Diệp Tường đến ám sát Tôn Ngọc Bá.

Dựa vào khứu giác hơn người của nàng, Tôn Điệp phát hiện Diệp Tường đang ẩn nấp gần đó.

Mặc dù hai người chưa từng gặp mặt, nhưng lại kỳ lạ trở thành tri kỷ.

Diệp Tường cũng âm thầm mến mộ thiếu nữ ngây thơ hiền lành này.

Trong tình tiết truyện, Luật Hương Xuyên đã hạ thuốc và vũ nhục Tôn Điệp mà hắn mong mà không được.

Sau khi hắn rời đi, Diệp Tường tìm thấy Tôn Điệp vẫn còn dược tính, mơ mơ màng màng.

Dưới cơ duyên xảo hợp, để cứu chữa Tôn Điệp, Diệp Tường không thể không cố nén bi thống mà giải độc cho nàng.

Sau đó, Tôn Điệp không biết Diệp Tường đã đến, nàng tố cáo với cha mình là Tôn Ngọc Bá và huynh trưởng Tôn Kiếm.

Nhưng Tôn Ngọc Bá và Tôn Kiếm lại không tin lời thanh minh của nàng.

Chỉ vì trước đây Luật Hương Xuyên trong một lần luận võ với Tôn Kiếm đã bị trọng thương, dẫn đến không thể sinh con.

Vốn dĩ không thể sinh con không có nghĩa là không thể dùng, Luật Hương Xuyên quả thật có hiềm nghi.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Tôn Điệp lại mang thai.

Không biết đó là con của Diệp Tường, Tôn Điệp vẫn còn đổ lỗi cho Luật Hương Xuyên.

Thế nhưng, lúc này vô luận là Tôn Ngọc Bá hay Tôn Kiếm đều không tin tưởng Tôn Điệp nữa, dẫn đến nàng chán nản thất vọng mà buông thả bản thân.

Nếu không phải nhân vật chính Mạnh Tinh Hồn vào lúc này tình cờ gặp gỡ, để cho nàng lần nữa nhặt lại hy vọng sống.

Bằng không, kết quả của nàng tuyệt đối chẳng tốt đẹp gì.

Tôn Điệp, người được ba nam nhân mến mộ, lại gặp phải những hiểu lầm tình cờ, cuối cùng Mạnh Tinh Hồn tiếp quản.

Nói riêng về tuyến tình tiết của Tôn Điệp, quả thực còn đậm chất Quỳnh Dao hơn cả phim Quỳnh Dao.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn chỉnh sửa lại tình tiết second hand rồi lại mất hứng thú, nên sự bảo hiểm cần thiết vẫn phải có.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên rất nhanh thì gặp được thiếu nữ xinh đẹp đã khiến ba nam nhân mê điên đảo tâm thần kia.

Một thân quần dài trắng thuần, một chiếc mũ che mặt màu đỏ thắm.

Khóe miệng đỏ hồng hé mở dưới chiếc mũi cao thẳng, dường như là đóa hồng diễm lệ.

Khuôn mặt nàng mềm mại thanh nhã, giống như hoa sen trong chén, phong thái tuyệt sắc linh khí bức người.

Thanh thuần khả ái, nhỏ bé và yếu ớt ôn nhu, dung mạo như thiên tiên, tựa như một tinh linh xông vào nhân gian.

Một tuyệt sắc như vậy, lại liên tưởng đến hoàn cảnh nàng gặp phải trong tình tiết truyện, không khỏi khiến người ta cảm thán hồng nhan bạc phận.

Thế nhưng, điều khiến người ta bất ngờ là Cố Hàn Uyên lúc này vẫn chưa đặt sự chú ý vào Tôn Điệp đang trừng mắt sáng ngời tò mò quan sát hắn.

Rõ ràng Tôn Điệp đã là một tuyệt sắc hiếm có trên đời này, thế nhưng lúc này ánh mắt Cố Hàn Uyên lại dừng ở cô gái bên cạnh nàng.

Cô gái trước mắt thân hình thướt tha, bước chân ưu nhã, toàn thân áo trắng vừa vặn làm nổi bật lên khí chất ngây thơ trong sạch không tì vết của nàng, một đôi nga mi rơi xuống khóe mắt liền hơi hơi vểnh lên, trong ôn nhu lại có thêm một phần chấp nhất.

Hàng lông mi thon dài như cánh ve nằm trên đôi mắt hạnh, khẽ rung động, đôi mắt đẹp đen nhánh tỏa ra ánh sáng lung linh.

Đẹp mà không yêu, diễm mà không tục, thiên kiều bách mị, không gì sánh kịp.

Đồng thời, điều càng khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy để ý là dưới vẻ ngoài tuyệt mỹ, trong khí chất trong trẻo lạnh lùng của nàng lại toát ra một cỗ mị hoặc dường như có thể lay động tâm thần người khác.

Cảm giác tương phản mạnh mẽ khiến người ta không tự chủ được mà dán mắt vào thân nàng.

Hai giai nhân tuyệt sắc đứng chung một chỗ, quả thực khiến người ta trong phút chốc bị hoa mắt.

Mặc dù là Cố Hàn Uyên, cũng không khỏi trong khoảnh khắc đó hơi thất thần.

Tôn Ngọc Bá cũng vào lúc này đúng lúc giới thiệu: Đây là tiểu nữ Tôn Điệp.

Mà vị này thân phận là.

Hắn cố ý dừng một chút, đầy ý vị thâm trường nói: Cận Băng Vân cô nương của Từ Hàng Tịnh Trai.

Tạm thời đang làm khách tại Tôn phủ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đáy mắt nhất thời hiện lên một vệt sâu thẳm.

Không ngờ rằng lại chờ ta ở nơi đây.

Mông Nguyên khi ở Tây Hạ tổn thất nặng nề.

Tạm thời chưa nói đến Tông Sư, Đại Tông Sư vẫn lạc, ngay cả Lục Địa Thần Tiên Lý Xích Mị cũng suýt nữa bỏ mạng dưới tay Cố Hàn Uyên.

Húc Liệt Ngột, kẻ đã làm mất hết thể diện Mông Nguyên, càng suýt nữa vì chuyện này mà đánh mất vương vị.

Chịu thiệt thòi lớn như vậy, Mông Nguyên đối với Cố Hàn Uyên tự nhiên phải thận trọng.

Trước đây, Bàng Ban tuy không trực tiếp thua dưới tay Cố Hàn Uyên, nhưng đã nhận ra hắn khó đối phó.

Đồng thời, hắn cũng để mắt tới Cố Hàn Uyên, một lô đỉnh tuyệt thế có thể giúp Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp của hắn tiến thêm một bước.

Mượn đạo tâm của lô đỉnh cần có ma môi giới trung chuyển.

Mà ma môi giới này, được chọn chính là Cận Băng Vân, đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai nhưng lại yêu Bàng Ban.

Bàng Ban là một trong số những người mạnh nhất trong các Lục Địa Thần Tiên, uy hiếp giang hồ hàng chục năm, là một trong những lãnh tụ chân chính của Ma Môn.

Cũng trở thành nan đề không lời giải của Từ Hàng Tĩnh Trai, môn phái đối đầu gay gắt với Ma Môn.

Trong tình cảnh ấy, Từ Hàng Tĩnh Trai biến thành nơi giao dịch hôn nhân, đưa Cận Băng Vân đến bên cạnh Bàng Ban.

Ý đồ như năm xưa Bích Tú Tâm đối với Tà Vương Thạch Chi Hiên, dùng tình ái nam nữ để phế bỏ hùng tâm tráng chí của Bàng Ban.

Nhưng không may, trong ngày đêm đối diện, Cận Băng Vân tình khó tự chủ, tự động mê luyến Bàng Ban, vô tình giúp Bàng Ban tu luyện ma công, đạt đến cảnh giới Hữu Tình, có thể Tuyệt Tình.

Cận Băng Vân không những không thể kiềm chế Bàng Ban, ngược lại còn bị hắn xúi giục lừa dối cả sư phụ nàng là Ngôn Tĩnh Am.

Nữ nhân luôn rất dễ bị tình ái làm cho hồ đồ.

Mặc dù lần này Bàng Ban muốn nàng đến câu dẫn Cố Hàn Uyên, nàng cũng nghĩa vô phản cố mà đến.

Cận Băng Vân dùng đôi mắt đẹp thanh lãnh nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, người nàng sắp sửa đi câu dẫn.

Hắn tuấn mỹ hơn nàng đã đoán trước.

Khí chất độc lập thoát tục, như một giai công tử giữa trần thế, hoặc như một Trích Tiên hạ phàm.

Khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ kia nhìn lâu sẽ khiến người ta không kìm được mà mặt nóng lên.

Ví như Tôn Điệp đang đứng bên cạnh nàng lúc này, gương mặt đỏ bừng, dáng vẻ như một thiếu nữ hoài xuân.

Cận Băng Vân không hiểu sao lại cảm thấy nhiệm vụ Bàng Ban giao cho nàng dường như dễ chấp nhận hơn trong tưởng tượng một chút.

Dù sao, để nàng đi câu dẫn một công tử tuấn mỹ, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với một hán tử giang hồ thô kệch.

Nếu không có Cố Hàn Uyên đột nhiên xuất hiện, nàng có lẽ giờ này đã phải đến bên cạnh một cao thủ trẻ tuổi khác là Phong Hành Liệt.

Nàng không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu, thế nhưng nàng đối với việc này đã sớm có giác ngộ.

Ma sư Bàng Ban cũng không phải là một nam nhân dễ dàng để yêu.

Cận Băng Vân ôn nhu nói: Thiếp thân đã gặp Cố công tử.

Thanh âm nàng nhẹ nhàng, thanh lãnh phiêu diêu, e rằng không ai ngờ nàng đang chuẩn bị câu dẫn nam tử trước mắt.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, ôn hòa cười nói: Cận cô nương không cần đa lễ.

Tại hạ nghe danh Từ Hàng Tĩnh Trai từ lâu, nói rằng đệ tử đều là tuyệt đại giai nhân, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Lời nói của Cố Hàn Uyên rất phù hợp với nhân thiết phong lưu của hắn.

Điều này khiến Cận Băng Vân vốn có chút căng thẳng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1295

Có lẽ nàng rất nhanh có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Khóe miệng Cận Băng Vân cong lên một độ cong nhàn nhạt, khiêm tốn nói: Cố công tử quá khen.

Cố Hàn Uyên không quá dây dưa với Cận Băng Vân.

Nữ nhân kia sớm muộn gì cũng sẽ tự mình đưa tới cửa.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt mong chờ của Tôn Điệp, ôn hòa cười nói: Đều nói lão bá có một nữ nhi đẹp như thiên tiên, hẳn là đang nói Tôn Điệp cô nương đây.

Dưới đa số tình huống, khen nữ nhân xinh đẹp luôn không sai.

Tôn Điệp, người chưa có nhiều kinh nghiệm sống, hiển nhiên có chút không chịu nổi lời khen thẳng thừng như vậy của Cố Hàn Uyên, gương mặt nhất thời đỏ bừng.

Một lúc lâu sau mới bình phục lại tâm tình e lệ, nàng cười tủm tỉm nói: Ta cũng không xinh đẹp bằng Cận tỷ tỷ đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất trí khả phủ mỉm cười.

Tôn Điệp và Cận Băng Vân ai đẹp hơn một chút thì không có gì đáng tranh cãi.

Cả hai đều là tuyệt sắc hiếm có.

Sự khác biệt chủ yếu thể hiện ở khí chất.

Cận Băng Vân thanh lãnh ưu nhã, Tôn Điệp hồn nhiên ngây thơ.

Tôn Ngọc Bá ngược lại ánh mắt hơi lóe lên vẻ thâm sâu, không biết đang nghĩ gì.

Sau đó Tôn Ngọc Bá thiết yến khoản đãi Cố Hàn Uyên.

Yến tiệc không có quá nhiều bày biện, bình thường không có gì lạ, cơ bản là những lời khoa trương tâng bốc lẫn nhau, trong chén rượu cạn tràn mà qua.

Đối với Tôn Ngọc Bá, kẻ quan tâm danh tiếng, tự nhiên không thể nào dùng mỹ nhân chiêu đãi như khi Ninh Vương mở tiệc khoản đãi Cố Hàn Uyên.

Bất quá Cố Hàn Uyên ngược lại cũng mượn cơ hội nhận biết toàn bộ người trong Tôn Phủ.

Tôn Phủ có thể hùng bá một phương quả thật có chút thực lực.

Dưới trướng Tôn Ngọc Bá cũng được coi là nhân tài đông đúc.

Trước tiên chính là con trai Tôn Ngọc Bá, đồng thời cũng là cánh tay trái cánh tay phải của hắn, Tôn Kiếm.

Tôn Kiếm tướng mạo đường đường, mắt to mày rậm, tính cách cương liệt, nóng nảy, hơn nữa còn là một Vũ Si.

Hắn đối với Cố Hàn Uyên thần công cái thế vô cùng tôn sùng.

Trong bữa tiệc, không chỉ một lần hắn đưa ra yêu cầu muốn lãnh giáo võ công với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với việc này từ chối cho ý kiến, không đồng ý cũng không cự tuyệt.

Tạm thời cứ vậy treo tính tình hấp tấp của Tôn Kiếm, biết đâu chừng lại có thu hoạch bất ngờ.

Lục Mãn Thiên, cậu của Luật Hương Xuyên, cũng đối với Cố Hàn Uyên rất nhiệt tình, dường như tuyệt không quan tâm cháu ngoại mình bị đánh trọng thương.

Người này bề ngoài trung thành và tận tâm với Tôn Ngọc Bá, nhưng thực tế lại ngấm ngầm muốn thay thế địa vị đối phương.

Cố Hàn Uyên đại thể có thể đoán ra dụng ý và ý tưởng của Lục Mãn Thiên khi nhiệt tình như vậy với hắn.

Chẳng qua là muốn tìm cơ hội thiết lập quan hệ với Cố Hàn Uyên, giúp hắn đối phó Tôn Ngọc Bá.

Cố Hàn Uyên đối với Lục Mãn Thiên không hề tự biết mình, chỉ cảm thấy nực cười.

Tạm thời chưa nói Lục Mãn Thiên cũng không có nữ nhi xinh đẹp tuyệt luân, dựa vào cái gì mà hắn nghĩ Cố Hàn Uyên sẽ bị hắn lôi kéo.

Năng lực, võ công, uy vọng đều không bằng Tôn Ngọc Bá, Lục Mãn Thiên lấy gì để thay thế Tôn Ngọc Bá.

Chỉ bằng một ít âm mưu quỷ kế sao.

Hèn chi trong kịch bản, Lục Mãn Thiên cuối cùng sẽ chết không minh bạch.

Chí lớn nhưng tài mọn như vậy, ngoại trừ trở thành quân cờ của người khác thì có ích lợi gì.

Một nhân vật quan trọng khác của Tôn Phủ là Dịch Tiềm Long thì khiến Cố Hàn Uyên coi trọng một chút.

Không chỉ cách đối nhân xử thế vô cùng khôn khéo khiến người ta hảo cảm tăng lên, mà võ công của hắn cũng không hề thấp.

Nếu thật sự phải trừ khử Tôn Ngọc Bá, Dịch Tiềm Long mới là đối tượng chân chính cần chú ý.

Âm thầm còn ẩn chứa một luồng khí tức.

Bản lĩnh ẩn mình của đối phương rất cao minh, người bình thường rất khó phát hiện.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên với cảm giác bén nhạy mới có thể dễ dàng nhận thấy hắn.

Người đó e rằng chính là thanh lợi kiếm Hàn Đường do Tôn Ngọc Bá tự tay bồi dưỡng.

Hàn Đường là một sát thủ rất lợi hại, tư chất cũng rất cao.

Đó là một nhân vật tương tự với Yến Thập Tam.

Đáng tiếc hắn giống như Yến Thập Tam, không có mệnh nhân vật chính.

Trong kịch bản, cuối cùng hắn vì Mạnh Tinh Hồn mà bị mười hai Phi Bằng Bang vây công đến chết.

Đây là một niệm kiếm có thể mài càng thêm sắc bén.

Vì vậy ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi nổi lên ý nghĩ thu hắn về sử dụng.

Đáng tiếc điều đó cũng không dễ dàng.

Dù sao, Hàn Đường được Tôn Ngọc Bá ban cho sinh mệnh, hắn cũng vì vậy mà trung thành và tận tâm với Tôn Ngọc Bá.

Muốn thu phục dưới trướng, e rằng phải dùng một ít thủ đoạn đặc biệt.

Một bữa tiệc rượu đối với Cố Hàn Uyên mà nói có chút vô vị đã kết thúc.

Tôn Ngọc Bá dẫn Cố Hàn Uyên đến một nơi hoa viên mỹ lệ lộng lẫy.

Hai người cuối cùng cũng đến lúc muốn nói chuyện riêng.

Nhưng còn chưa chờ Tôn Ngọc Bá mở lời, Cố Hàn Uyên đã đi trước một bước, u u nói ra đầy thâm ý: Lão bá dẫn Cố mỗ đến một nơi như bãi tha ma là có ý gì.

Khu vườn này cùng bãi tha ma dường như là hai nơi không chút liên hệ nào.

Nhưng những đóa hoa tiên diễm đang nở rộ trước mắt kia, dưới đất có thể chôn không ít thi cốt.

Tựa như hoa Mạn Đà La nở ở Mạn Đà Sơn Trang, có lẽ hoa nơi chôn cất người chết đại thể đều nở rộ đặc biệt tiên diễm.

Cố Hàn Uyên ra oai phủ đầu có hiệu quả rất tốt.

Tôn Ngọc Bá lúc này nghe vậy trong lòng giật mình, nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt càng thêm kiêng kỵ vài phần.

Hắn giả vờ cười khổ nói: Cố công tử chiếu sáng vạn dặm, lão phu bội phục.

Nơi đây quả thực có chôn không ít thi cốt.

Thanh âm hơi ngừng, thở dài giải thích: Nơi đây chôn đều là bằng hữu của lão phu.

Sở dĩ ở nơi này, lão phu mới có thể cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Ồ.

Lão bá cảm thấy nói chuyện với Cố Hàn Uyên rất không có cảm giác an toàn sao.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu hỏi.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy lại u u khẽ than một tiếng, cười khổ nói: Cố công tử hành sự bá đạo, Hương Xuyên lại vô ý đắc tội Cố công tử, lão phu tự nhiên sẽ lo lắng Cố công tử đột nhiên trở mặt.

Trong điện quang hỏa thạch, Tôn Ngọc Bá đã tìm xong cớ hợp lý.

Lời này tuy là giả, thế nhưng hắn lo lắng Cố Hàn Uyên đột nhiên trở mặt là thật.

Dù sao việc cấu kết Mông Nguyên khó tránh khỏi khiến hắn có chút chột dạ khi đối mặt Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng thái độ của Cố Hàn Uyên đối với Mông Nguyên luôn là đối nghịch.

Ngoại lệ duy nhất e rằng chỉ có Triệu Mẫn.

Nếu không có Triệu Mẫn là tấm bảo hiểm cuối cùng này, Tôn Ngọc Bá thật đúng là không dám tùy tiện chọc Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, trừ phi chuyện không thể làm, bằng không hắn tuyệt không dám tùy ý tiết lộ sự tồn tại của Triệu Mẫn.

Tôn Ngọc Bá cố ý chọn nơi hoa viên này để nói chuyện cũng bởi vì nơi đây ẩn giấu rất nhiều cơ quan, khi cần thiết có thể mượn cơ hội bỏ chạy.

Cẩn thận, là một trong những nguyên nhân quan trọng giúp Tôn Ngọc Bá đạt được thành tựu bây giờ.

Chương 1296

Cố Hàn Uyên đối với ý tưởng của Tôn Ngọc Bá lòng biết rõ, trong lòng giễu cợt đồng thời, ngoài mặt lại bất động thanh sắc nhàn nhạt nói: Luật Hương Xuyên bất quá là một tiểu nhân vật mà thôi, Cố mỗ còn chưa để hắn vào trong lòng.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy nhất thời có chút do dự.

Hắn kỳ thực vốn còn muốn thử thuyết phục Cố Hàn Uyên chữa khỏi thương thế cho Luật Hương Xuyên.

Dù sao Luật Hương Xuyên thân là tổng quản Tôn Phủ, đối với hắn vẫn rất quan trọng.

Chính là kẻ gây chuyện thì phải chịu trách nhiệm.

Người khác đối với thương thế của Luật Hương Xuyên thúc thủ vô sách, nhưng không có nghĩa Cố Hàn Uyên không có biện pháp.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên khinh thị Luật Hương Xuyên lại khiến hắn không cách nào mở miệng nhờ giúp đỡ.

Bằng không khó tránh khỏi lại muốn Cố Hàn Uyên cố ý đi cứu trị một tiểu nhân vật bị chính mình đả thương.

Tôn Ngọc Bá còn chưa đến mức vô tình vô nghĩa như vậy.

Chỉ đành bất đắc dĩ nói: Cố công tử nói đúng, là lão phu quá lo lắng.

Nếu để Tôn Ngọc Bá mở miệng trước nhờ giúp đỡ, Cố Hàn Uyên ngược lại không tiện cự tuyệt.

Một người dễ dàng cự tuyệt tất cả, khó tránh khỏi hiện ra hắn quá mức keo kiệt.

Vì vậy mới ngăn chặn lời Tôn Ngọc Bá trước.

Cố Hàn Uyên kỳ thực cũng không phải là không thể cứu trị Luật Hương Xuyên.

Dù sao, cứu trị đến mức nào chẳng phải do hắn định đoạt sao.

Nhưng Tôn Ngọc Bá muốn tay không bắt sói thì chỉ là vọng tưởng.

Cố Hàn Uyên đi thẳng vào vấn đề nói: Lão bá chẳng lẽ không nên trước giải thích với Cố mỗ lý do ngươi dính vào chuyện của phụ tử An gia sao.

Tôn Ngọc Bá đối với việc này sớm có chuẩn bị, mở miệng giải thích: Lão phu đã từng thiếu An Vân Sơn một ân tình, sở dĩ mới không thể không ra tay tương trợ.

Tôn Ngọc Bá nổi tiếng nhất trên giang hồ chính là ở chỗ hắn lời nói đáng tin, hành sự có nguyên tắc.

Thiếu ân tình tất nhiên sẽ gấp bội hoàn trả.

Nếu hắn thực sự thiếu ân tình của An Vân Sơn, lúc đó ra tay giúp một tay liền không có gì lạ.

Nhưng Cố Hàn Uyên không có ý định giả ngớ ngẩn để hắn lừa bịp, lạnh nhạt nói: Mặc dù phụ tử An gia đang âm mưu soán vị.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy trong lòng nhất thời kinh hãi.

Mâu thuẫn giữa phụ tử An gia và Cố Hàn Uyên đối ngoại vẻn vẹn chỉ là vì Cố Hàn Uyên cưỡng đoạt mấy tỳ nữ của An Thế Cảnh, tức là đám Hồ Điệp các nàng.

Còn như quan hệ giữa Cơ Dao Hoa và An gia đến nay vẫn là một bí mật.

Thậm chí ngay cả phụ tử An gia cũng không biết Cố Hàn Uyên đã sớm biết chuyện bọn họ muốn âm mưu soán vị.

Còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên chỉ vì cá cược mà đối chọi gay gắt với An Thế Cảnh.

Mà Lục Phiến Môn chính là sòng bạc của bọn họ.

Nhìn bề ngoài, An Thế Cảnh đã ám sát Bộ Thần thành công, giờ đang thắng nhỏ một bậc.

Cố Hàn Uyên muốn thắng trở lại, tự nhiên phải tìm được chứng cứ để phá án.

Nhưng trên thực tế, phụ tử An gia đã đang trù tính đưa Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu đến hoàng cung, rồi bắt đi, nhằm tùy thời cướp ngôi hoàng vị.

Mà Cố Hàn Uyên, người đã sớm biết kế hoạch của phụ tử An gia, càng không để vụ án Bộ Thần bị ám sát vào trong lòng.

Chỉ đơn thuần coi đó là lợi thế để đẩy Cơ Dao Hoa lên chức mà thôi.

Điều Cố Hàn Uyên thực sự làm là kêu gọi đầu hàng Như Yên, đồng thời chuẩn bị giúp phụ tử An gia đưa Chu Hậu Chiếu đến hoàng cung.

Phụ tử An gia còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên bị bọn họ lừa bịp.

Trên thực tế bọn họ đã sớm trở thành công cụ bị Cố Hàn Uyên lợi dụng.

Tôn Ngọc Bá, người từng thông đồng với phụ tử An gia, thấy Cố Hàn Uyên ngay cả chuyện bọn họ muốn âm mưu soán vị cũng biết, sự kinh hãi trong lòng không thể coi thường.

Hắn không khỏi âm thầm nhíu mày, đây cũng là một tình huống ngoài ý liệu, đồng thời cũng hiểu những lời Triệu Mẫn từng dặn dò

hắn.

Cố Hàn Uyên không chỉ riêng thần công cái thế.

Khi cần thiết hãy tìm một lý do hợp lý để từ bỏ hợp tác với phụ tử An gia.

Tôn Ngọc Bá lúc này chính là làm như vậy.

Hắn trầm giọng nói: Không ngờ Cố công tử đã biết.

Phụ tử An gia quả thực định âm mưu soán vị.

Lão phu tuy không coi trọng bọn họ có thể thành công, nhưng vì ân tình đã thiếu lại không thể không hoàn trả.

Vì vậy lão phu bằng lòng ra tay vì An Vân Sơn một lần.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, u u nói: Lão bá là chỉ việc đêm qua sai Luật Hương Xuyên ngăn chặn Cố mỗ, phụ tử An gia đã sắp xếp người tập kích Quách Cự Hiệp.

Tôn Ngọc Bá áy náy nói: Mời Cố công tử thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, trêu tức nói: Hèn chi lão bá phải ở nơi này nói chuyện với Cố mỗ.

Xấu hổ.

Tôn Ngọc Bá vẻ mặt áy náy và xấu hổ.

Bất quá trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hàn Uyên mấy lần nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tuy là lúc này thái độ khép nép ít nhiều có chút tổn thất thể diện, nhưng ít ra cũng miễn cưỡng khiến toàn bộ logic được vẹn toàn.

Nghĩ đến đây, Tôn Ngọc Bá vội vàng nói: Lão phu trước đây có nhiều đắc tội, tự nhiên sẽ dâng lên bồi thường có thể khiến Cố công tử hài lòng.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong, thản nhiên nói: Bồi thường khiến Cố mỗ hài lòng ư.

Lão bá định đem ái nữ dâng cho Cố mỗ sao.

Tôn Ngọc Bá biến sắc, do dự nói: Cái này.

Tiểu Điệp tuổi còn nhỏ.

Hắn kỳ thực thật sự có ý nghĩ này, thế nhưng lúc này trong lòng lại lo lắng rất nhiều.

Hơn nữa, chỉ vì bồi thường mà đem nữ nhi mình yêu thương nhất đưa đi, hiển nhiên là không vui.

Nghe được lý do thoái thác của Tôn Ngọc Bá không hề mang ý từ chối mạnh mẽ, Cố Hàn Uyên trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Hắn ý vị thâm trường khẽ cười một tiếng, nói: Cố mỗ chỉ nói đùa mà thôi, lão bá không cần bận tâm.

Nếu chuyện đã đến đây, vậy Cố mỗ xin cáo từ trước.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm, không khỏi giữ lại nói: Cố công tử nếu có rảnh rỗi không ngại ở lại Tôn Phủ mấy ngày, cũng để lão phu chuẩn bị một chút bồi thường dâng cho Cố công tử.

Tôn Ngọc Bá làm người cẩn thận, tin tưởng dù lúc nào cũng phải giữ lại cho mình một con đường lui.

Vì vậy Tôn Phủ bị hắn xây dựng vô số cơ quan cửa ngầm.

Mà xuyên qua một cơ quan cửa giả sơn trong hoa viên Tôn Phủ, bên trong hóa ra lại có một động thiên khác.

Mật thất âm u ẩm ướt trong tưởng tượng không tồn tại, ngược lại ngoài ý muốn tráng lệ.

Trên tường khảm vô số Dạ Minh Châu và đèn, chiếu sáng nơi đây như ban ngày.

Người không biết đi tới đây, e rằng chỉ coi đây là một khu nhà cao cấp nào đó.

Nơi như vậy tự nhiên không có liên quan gì đến đường hầm đào thoát.

Nơi này là do Tôn Ngọc Bá cố ý kiến tạo để cung cấp nơi ẩn thân, vì muốn lấy lòng người nào đó.

Thủ bút lớn như vậy, không thể không nói Tôn Ngọc Bá quả thực lắm tiền nhiều của.

Mà thân ảnh thiếu nữ yểu điệu xuất hiện nơi này lúc này, càng không khỏi khiến người ta liên tưởng đến kim ốc tàng kiều.

Thiếu nữ một thân nam trang phục, gương mặt xinh đẹp vô hạn, minh diễm chiếu người, tươi như đào lý, rực rỡ như hoa hồng.

Nhưng đối mặt tuyệt sắc như vậy, Tôn Ngọc Bá ở đối diện vẫn luôn giữ thái độ cung kính, không dám nhìn thẳng.

Quận chúa, Cố công tử đã cáo từ rời đi.

Thiếu nữ chính là Triệu Mẫn, người Cố Hàn Uyên đã từ biệt từ thành Giang Lăng, đã lâu không gặp.

Lúc này Triệu Mẫn đôi mi thanh tú cau chặt, rất là khốn hoặc hỏi: Ngươi là nói Cố Hàn Uyên cứ thế rời đi.

Cũng khó trách Triệu Mẫn không hiểu, dù sao Cố Hàn Uyên dứt khoát rời đi như vậy ít nhiều cũng không phù hợp tác phong trước sau như một của hắn.

Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên lại không có hứng thú với Cận Băng Vân và Tôn Điệp sao.

Tôn Ngọc Bá do dự hỏi: Có phải là vì thuộc hạ không đồng ý gả Tiểu Điệp cho Cố công tử không.

Triệu Mẫn nghe vậy liếc mắt nhìn Tôn Ngọc Bá, nhàn nhạt nói: Có khả năng này.

Triệu Mẫn trong lòng bật cười một tiếng.

Nàng có thể đoán được ý tưởng của Tôn Ngọc Bá.

Đơn giản chính là một bộ lưu lại đường lui cho chính mình mà thôi.

Còn có đường lui nào có tỷ lệ hiệu suất giá cao hơn việc dựa vào Cố Hàn Uyên.

Mà Tôn Điệp chính là lợi thế lớn nhất của Tôn Ngọc Bá.

Đây cũng là lý do vì sao Tôn Ngọc Bá không muốn lấy hình thức bồi thường mà đưa Tôn Điệp cho Cố Hàn Uyên.

Như vậy Tôn Điệp cũng quá mức thấp kém.

Chương 1297

Cố Hàn Uyên cũng chưa chắc sẽ coi trọng.

Kết quả tốt nhất đương nhiên không gì bằng Cố Hàn Uyên có thể thật lòng yêu thích Tôn Điệp, đồng thời hai bên tình nguyện.

Như vậy hắn cũng có thể yên tâm thoải mái tự nhận là nhạc phụ của Cố Hàn Uyên.

Tuy là Tôn Ngọc Bá quả thực đã đầu phục Mông Nguyên, nhưng hắn chưa bao giờ định từ đây liền một lòng thần phục Mông Nguyên.

Tôn Ngọc Bá vốn dĩ là một kiêu hùng không cam lòng ở dưới người.

Năm đó hắn quyết định đầu nhập vào Mông Nguyên cũng là lựa chọn bất đắc dĩ khi đã đường cùng.

Bây giờ thế lực dưới trướng Tôn Ngọc Bá càng lúc càng lớn, nhờ đó có dã tâm càng lớn cũng là chuyện quá đỗi bình thường.

Hơn nữa Mông Nguyên liên tiếp gặp khó khăn dưới tay Cố Hàn Uyên.

Hồi bộ dưới sự hướng dẫn của Hoắc Thanh Đồng, du kích chiến phía sau Mông Nguyên đánh đến phong sinh thủy khởi.

Các nước Tây Vực thần phục Mông Nguyên cũng dưới sự xâu chuỗi của Chân Tố Thiện mà phản loạn.

Mông Nguyên cũng vì vậy mà bị Tây Vực liên lụy đại lượng tinh lực, tư thế Hoành Tảo Thiên Hạ dần dần thành nghi.

Không chỉ Tôn Ngọc Bá bắt đầu suy nghĩ vấn đề đường lui để thoát ly Mông Nguyên.

Trên thực tế, rất nhiều người và thế lực ban đầu đầu nhập vào Mông Nguyên thái độ cũng dần dần trở nên ám muội.

Triệu Mẫn chính là trong tình thế này được phái đến Trung Nguyên chuẩn bị làm ra đại động tác.

Húc Liệt Ngột ngược lại rất muốn cướp lấy nhiệm vụ này, đồng thời định tìm Cố Hàn Uyên rửa nhục trước.

Nhưng chính bởi vì nguyên nhân Cố Hàn Uyên, cuối cùng thỉnh cầu của Húc Liệt Ngột bị phủ quyết.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng sẽ không lưu tình với thủ hạ của Húc Liệt Ngột.

Mông Nguyên còn không muốn vô cớ tổn thất một thành viên hoàng tộc.

Ngược lại thì Triệu Mẫn, vị quận chúa Nhữ Dương Vương phủ có chút ám muội với Cố Hàn Uyên, thích hợp hơn nhiệm vụ này.

Nói chung, Triệu Mẫn lòng biết rõ tâm tư của Tôn Ngọc Bá, vẫn chưa quá dây dưa vào vấn đề về Tôn Điệp.

Triệu Mẫn đôi mắt đẹp lóe lên, trầm giọng nói: Phụ tử An gia bên kia ngừng hợp tác đi.

Không có gì bất ngờ, Cố Hàn Uyên e rằng đã tính kế phụ tử An gia đến chết rồi.

Tôn Ngọc Bá nhíu mày, hỏi dò: Có cần âm thầm báo cho phụ tử An gia chuyện Cố công tử tính kế bọn họ không.

Triệu Mẫn nghe vậy tự tiếu phi tiếu nói: Nếu không sợ Cố Hàn Uyên quay đầu tìm ngươi tính sổ, ngươi cứ đi đi.

Tôn Ngọc Bá ngượng nghịu cười xòa một tiếng, không cần nói nhiều nữa.

Triệu Mẫn không để những tiểu tâm tư thăm dò nàng của Tôn Ngọc Bá vào trong lòng, tiếp tục nói: Không chỉ không thể âm thầm báo cho phụ tử An gia, còn phải giúp đỡ Cố Hàn Uyên mê hoặc bọn họ.

Tôn Ngọc Bá nhướng mày, nghi ngờ hỏi: Đây là vì sao.

Triệu Mẫn liếc Tôn Ngọc Bá một cái, nhàn nhạt nói: Đây không phải là chuyện ngươi nên quản.

Mười hai Phi Bằng Bang bên kia nên động thủ.

Vâng, thuộc hạ xin cáo lui.

Triệu Mẫn nhìn Tôn Ngọc Bá cung kính xin cáo lui rời đi, không khỏi thấp giọng tự nhủ một tiếng: Tâm nhãn cũng không ít, đáng tiếc.

Triệu Mẫn cảm thấy có chút đau đầu.

Ngược lại không phải đau đầu vì những tiểu tâm tư của Tôn Ngọc Bá.

Mà là đau đầu vì Cố Hàn Uyên.

Đôi mi thanh tú cau lại lẩm bẩm: Hắn sẽ không phải đã phát hiện điều gì chứ.

Triệu Mẫn dám xem thường bất kỳ ai, duy chỉ có không dám xem nhẹ Cố Hàn Uyên.

Hành động Cố Hàn Uyên không gặp Cận Băng Vân cùng Tôn Điệp khiến nàng có chút cảnh giác.

Triệu Mẫn u u thở dài nói: Nhiệm vụ sư huynh giao cho ta cũng không dễ làm chút nào.

Nàng tuy không biết vì sao Bàng Ban lại muốn nàng đưa Cận Băng Vân đến bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nhưng Bàng Ban không có ý tốt là điều khẳng định.

Kết hợp với phản ứng khác thường của Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Đáng tiếc nàng thiếu thốn tình báo cần thiết, tạm thời chỉ có thể suy đoán lung tung.

Triệu Mẫn bỗng nhiên có chút mệt mỏi tựa lưng vào ghế, đôi mắt đẹp có chút thất thần.

Đều do Cố Hàn Uyên ở chỗ sáu Hoàng Tôn hồ ngôn loạn ngữ, hại ta bây giờ khó xử như vậy.

Khi ở Tây Hạ, Cố Hàn Uyên đã nói không ít lời đầy thâm ý trước mặt Húc Liệt Ngột.

Khiến lập trường của Triệu Mẫn ít nhiều có chút xấu hổ.

Hơn nữa dưới cái nhìn của nàng, so với việc cùng Cố Hàn Uyên liều chết, lôi kéo đối phương mới là lựa chọn chính xác nhất.

Nếu có thể, nàng tuyệt không muốn đối địch với Cố Hàn Uyên.

Không chỉ là vì thần công cái thế vô địch của Cố Hàn Uyên, mà là vì những tâm tư không rõ trong lòng nàng.

Tuy là đã qua mấy tháng thời gian.

Nhưng những bức họa ở phế tích Thiên Ninh Tự đổ nát tại thành Giang Lăng năm xưa lại phảng phất vẫn còn trước mắt.

Cố Hàn Uyên đã cứu nàng trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

Rồi lại trong không gian thu hẹp được chống đỡ bởi màn ánh sáng như thật như ảo kia, tùy ý khinh bạc, đùa giỡn nàng.

Trải nghiệm đặc biệt như vậy làm sao nàng có thể dễ dàng quên được.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên thậm chí ngay cả Hoàng Dung cũng dám thông đồng, càng khiến nàng không khỏi thầm mắng một tiếng Sắc đảm ngập trời.

Bất quá nàng lại chưa bao giờ cân nhắc việc tuyên dương chuyện này ra ngoài.

Nàng còn không muốn Cố Hàn Uyên cùng nàng trở mặt.

Triệu Mẫn bỗng nhiên nghĩ đến lời Cố Hàn Uyên nói lợi tức khi chia tay trước đây, gương mặt nhất thời đỏ bừng.

Không khỏi hơi xấu hổ, yêu kiều rên một tiếng nói: Hừ, nghĩ đẹp đấy.

Trong đầu, gương mặt tuấn mỹ không gì sánh được, nhưng nụ cười lại đặc biệt đáng ghét kia dần dần rõ ràng.

Bóng đêm hơi lạnh.

Rời khỏi Tôn Phủ, Cố Hàn Uyên đang yên lặng suy nghĩ được mất của chuyến này.

Khi nhìn thấy Cận Băng Vân nhưng lại không thể nhìn thấy Triệu Mẫn, hắn biết Triệu Mẫn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gặp hắn.

Nếu Triệu Mẫn trong khoảng thời gian ngắn không muốn gặp hắn, vậy hơn phân nửa là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới thẳng thắn rời đi.

Còn như Cận Băng Vân và Tôn Điệp, hắn cũng không sốt ruột.

Cận Băng Vân sớm muộn gì cũng sẽ tự mình đưa tới cửa.

Tôn Điệp thì còn chưa đến thời điểm.

Hơn nữa tâm tư của Tôn Ngọc Bá đã không thể gạt được Triệu

Mẫn, càng không thể gạt được hắn.

Đơn giản chính là hy vọng hắn có thể cưới hỏi đàng hoàng Tôn Điệp.

Cố Hàn Uyên đối với điều này từ chối cho ý kiến, Tôn Điệp ít nhiều có chút không đủ tư cách.

Đồng thời lần này cũng chặt đứt một bộ phận trợ lực của phụ tử An gia.

Chỉ còn Thiên Mệnh Giáo mà thôi, ngược lại dễ đối phó hơn rất nhiều.

Sau đó Cố Hàn Uyên như Cao Ký Bưu đã đoán, trở về Khoái Hoạt Lâm.

Cao Ký Bưu mặt mang ý cười thản nhiên, lập tức tiến lên đón.

Cố công tử hẳn là đã đi gặp lão bá.

Cao Ký Bưu cười tủm tỉm hỏi.

Mặc dù là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại có chút khẳng định.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm lấy eo nàng, khẽ cười nói: Nàng biết sao.

Cao Ký Bưu không để ý eo mình nóng rực.

Dù sao, điểm tiếp xúc này so với chuyện trên chiếu bạc trước đó ngược lại là trò trẻ con.

Thậm chí còn cố ý đem thân thể mình dựa gần vào người Cố Hàn Uyên vài phần.

Nàng đôi mắt đẹp lóe lên, yêu kiều cười nói: Nơi đây của chúng ta, ngoài Khoái Hoạt Lâm ra, có thể khiến công tử chú ý chỉ có Tôn Phủ và Mười Hai Phi Bằng Bang.

Mười Hai Phi Bằng Bang tụ tập toàn đại nam nhân, rất vô vị.

Chương 1298

Công tử sao lại đến đó.

Sở dĩ thiếp thân biết công tử hẳn là đến Tôn Phủ xem tiểu mỹ nhân, thiếp thân nói có đúng không.

Cố Hàn Uyên ngón tay nhéo nhéo, cảm thụ vòng eo mềm mại của Cao Ký Bưu, trêu chọc cười nói: Mọi người đều nói nữ nhân quá thông minh không tốt lắm.

Ta ngược lại rất yêu thích dáng vẻ thông minh này của nàng.

Cao Ký Bưu nghe vậy không khỏi trong lòng vui vẻ.

Nụ cười càng thêm kiều mị vài phần, cười nói: Công tử đối với Tôn Điệp kia còn vừa ý.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười nói: Cũng không tệ lắm.

Cao Ký Bưu giả vờ nghi ngờ hỏi: Công tử vậy sao không đem cô nương đó đi đâu.

Chẳng lẽ là lão bá không muốn sao.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, thuận miệng nói: Tôn Điệp dù sao cũng là ái nữ của lão bá, tự nhiên sẽ luyến tiếc.

Công tử có muốn thiếp thân giúp chàng ôm mỹ nhân về không.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường liếc nhìn Cao Ký Bưu đang đồ cùng chủy hiện.

Nữ nhân kia quả nhiên đối với Tôn Ngọc Bá oán niệm rất nặng.

Hắn tuy không biết chuyện Tôn Ngọc Bá định thu hồi Khoái Hoạt Lâm từ tay Cao Ký Bưu.

Nhưng lại biết được kịch bản.

Có thể khiến Cao Ký Bưu lưu ý như vậy, đồng thời oán niệm sâu nặng với Tôn Ngọc Bá, ngoài mâu thuẫn do khế đất Khoái Hoạt Lâm ra, còn có thể là gì.

Cố Hàn Uyên trong lòng âm thầm lắc đầu.

Nhãn giới của Cao Ký Bưu vẫn chỉ giới hạn ở mảnh đất nhỏ Khoái Hoạt Lâm này.

Cũng may hắn đối với việc này sớm có mưu tính, chậm rãi cải tạo là được.

Cố Hàn Uyên trêu chọc cười nói: Giờ ta chẳng phải đang ôm lấy mỹ nhân sao.

Cao Ký Bưu nghe vậy gương mặt ửng đỏ, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ vui mừng.

Trong miệng lại giả vờ u oán nói: Thiếp thân đã hoa tàn ít bướm rồi.

Làm sao bằng Tôn Điệp cô nương trẻ tuổi xinh đẹp được.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười.

Đây là đang oán giận chuyện trước đó hắn đã bỏ nàng lại sao.

Dù sao lúc đó nàng rõ ràng đã gần như không còn mảnh vải che thân, Cố Hàn Uyên lại bỏ qua nàng.

Ban đầu có lẽ chỉ cảm thấy may mắn.

Thế nhưng sau đó khó tránh khỏi vì mị lực nữ nhân của mình bị nghi vấn mà tức giận bất bình.

Cao Ký Bưu ban đầu vẫn chỉ là cố ý nói như vậy.

Bất quá khi tiếng nói vang lên sau, trong lòng lại khó tránh khỏi có chút tự thương xót cho thân mình.

Nàng đã dâng hiến thanh xuân của mình ở Khoái Hoạt Lâm.

Cũng chính vì vậy, nàng mới lưu ý quyền sở hữu Khoái Hoạt Lâm đến vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy sự thất lạc lóe lên rồi biến mất trong ánh mắt Cao Ký Bưu, nhất thời minh bạch suy nghĩ trong lòng nàng.

Hắn đã gặp không ít tình huống tương tự, đối với việc này đã sớm kinh nghiệm phong phú.

Muốn trấn an tâm tình không tự nhiên của Cao Ký Bưu lúc này ngược lại cũng không khó.

Bàn tay Cố Hàn Uyên từ hông Cao Ký Bưu trượt xuống.

Lần trước hắn không thích hợp được một tấc lại muốn tiến một thước, thế nhưng lần này lại khác.

Hắn tự tiếu phi tiếu nói: Ta ngược lại cảm thấy vừa vặn.

Trên các loại ý nghĩa mà nói, đều vừa vặn.

Cao Ký Bưu tuy đã qua tuổi ba mươi, nhưng dung nhan còn ở thời đỉnh cao.

Hơn nữa sự lắng đọng của tuế nguyệt càng khiến nàng ý nhị mười phần.

Vô luận dung nhan hay tư thái đều tràn đầy sức dụ dỗ.

Quả nhiên, Cao Ký Bưu tuy gương mặt đỏ bừng, thân thể mềm mại cũng không khỏi cứng đờ, nhưng không có ý định giãy giụa phản kháng.

Hiển nhiên đối với nàng mà nói, đây đã thuộc về phạm vi có thể tiếp nhận.

Bước chân Cao Ký Bưu hơi có chút lảo đảo, vô thức nép chặt vào Cố Hàn Uyên thêm vài phần.

Cảm thụ được đầu ngón tay ôn nhu mà có lực kia, trái tim nàng không khỏi run sợ một hồi.

Cao Ký Bưu đôi mắt đẹp nổi lên thủy quang dịu dàng đáng yêu, hơi lộ ra hoảng hốt nói sang chuyện khác: Công tử quả thật không cần thiếp thân giúp chàng đạt được Tôn Điệp cô nương sao.

Cố Hàn Uyên lần này không cự tuyệt nữa, khẽ cười nói: Vậy ta liền mỏi mắt chờ mong.

Như Ý đây rồi.

Nơi đây là tư thất riêng của Cao Ký Bưu.

Ngày thường ngay cả Diệp Tường bọn họ, nếu không có được cho phép, cũng không được đi vào.

Nhưng Cao Ký Bưu lúc này lại dẫn Cố Hàn Uyên qua đây.

Cố Hàn Uyên đánh giá hoàn cảnh có chút lịch sự tao nhã trước mắt, ngược lại có chút thỏa mãn.

Cao Ký Bưu xụi lơ trong ngực Cố Hàn Uyên, thanh âm khẽ run nói: Sắc trời đã tối, Cố công tử không ngại ở lại đây ngủ một đêm chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cố ý trêu đùa: Nếu không có mỹ nhân trong ngực, ta e rằng không ngủ được.

Cao Ký Bưu trong lòng lại run lên.

Nàng biết Cố Hàn Uyên nói mỹ nhân là chỉ nàng.

Cũng đã là nói hy vọng nàng có thể lưu lại thị tẩm.

Trải qua chuyện chiếu bạc.

Nàng lúc này trong lòng không nói chờ mong, nhưng cũng không có bao nhiêu chống cự.

Bất quá nàng do dự một chút sau, vẫn cắn chặt răng ngà, tránh thoát khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Sửa sang lại làn váy bị Cố Hàn Uyên bóp đến vô cùng xốc xếch, oán trách nói: Đã có mỹ nhân đang chờ công tử rồi.

Dứt lời, Cao Ký Bưu tiến lên đẩy cửa phòng ngủ.

Chỉ thấy một thân sa mỏng, tuyệt mỹ nơi như ẩn như hiện, Song Song đang ở bên giường.

Song Song thấy Cố Hàn Uyên đến, bất chấp tâm tình e lệ, mừng rỡ kêu: Cố công tử.

Cao Ký Bưu ở một bên khẽ cười hỏi: Công tử còn thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên ngoài thỏa mãn ra còn có thể nói gì.

Bất quá hắn vẫn tiến lên một bước, đến bên tai Cao Ký Bưu thấp giọng nói đầy thâm ý: Lần này ta bỏ qua nàng.

Xem nàng còn có thể trốn được bao lâu.

Dứt lời đi tới trước mặt Song Song, tùy ý nàng cởi áo cho mình.

Mà vành tai Cao Ký Bưu lúc này sớm đã đỏ ửng.

Hơi lộ ra hoảng hốt, nàng đi nhanh ra khỏi cửa phòng.

Cao Ký Bưu dựa lưng vào cánh cửa phòng đã được nàng tiện tay khép lại, khẽ cắn môi mỏng.

Thấp giọng lẩm bẩm: Ai né chứ.

Thiếp thân chỉ là.

Nàng chỉ là lo lắng có được quá dễ dàng, sẽ không biết quý trọng.

Nàng lo lắng rất nhiều, lợi thế cũng không nhiều.

Vì vậy mỗi một bước đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Cao Ký Bưu đôi mắt đẹp rũ xuống, u u than nhẹ một tiếng, đang muốn rời đi.

Nhưng động tĩnh truyền ra từ trong phòng lại khiến nàng không khỏi dừng bước chân.

Thủy quang trong mắt cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Cố Hàn Uyên đã có một đêm không tồi tại Khoái Hoạt Lâm.

Điều khiến người ta bất ngờ là ngày hôm sau khi Cố Hàn Uyên rời đi, Cao Gửi Bèo vẫn chưa đến tiễn.

Cách hành xử thất lễ như vậy đối với Cao Gửi Bèo là cực kỳ hiếm thấy.

Cố Hàn Uyên đối với việc này ngược lại chẳng mảy may không vui.

Dù sao cũng không thể quá khắt khe với người vừa mới đi nghỉ ngơi khi trời đã sáng, phải không.

Bất quá, so với việc cần nghỉ ngơi, Cố Hàn Uyên ngược lại cảm thấy Cao Gửi Bèo không đến tiễn nhiều hơn là vì nàng không có ý tứ đối mặt với hắn.

Chỉ mong đêm qua nàng không cảm lạnh.

Cố Hàn Uyên lúc này đang trêu ghẹo nhìn Thành Thị Phi với vẻ mặt có chút lúng túng, nói: Xem ra, đêm qua ngươi nghỉ ngơi không tệ lắm.

Thành Thị Phi nghe vậy sắc mặt hơi đỏ lên, lúng túng gãi gãi gò má, đáp: Đều là phúc khí của đại ca.

Lời này quả thực không giả.

Chương 1299

Nếu không phải Cố Hàn Uyên nói, hắn cũng sẽ không được chiêu đãi tốt nhất tại Khoái Hoạt Lâm.

Đến nỗi giờ này bước đi vẫn còn run rẩy.

Khoái Hoạt Lâm có thể tồn tại dưới ảnh hưởng của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, há có thể không có chút bản lĩnh.

Có lẽ Thành Thị Phi tự mình cũng cảm thấy thiếu Cố Hàn Uyên một nhân tình quá lớn, lúc này vội vàng vỗ ngực nói: Đại ca có gì cần ta làm xin cứ việc phân phó, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ tận lực hoàn thành.

Thành Thị Phi không ngốc.

Thân là người ở tầng lớp dưới đáy xã hội, Thành Thị Phi càng minh bạch rằng thiên hạ không có bữa trưa miễn phí.

Cố Hàn Uyên coi trọng hắn, một tên côn đồ ngoại trừ được coi là cơ linh ra không còn sở trường gì khác, tất nhiên có lý do đặc biệt.

Hắn đối với việc này tuy ít nhiều có chút bất an, thế nhưng ý nghĩ muốn đi theo Cố Hàn Uyên, từ đó vượt hẳn mọi người vẫn chiếm thượng phong.

Dù có thể có nguy hiểm gì, hắn cũng chấp nhận.

Cố Hàn Uyên đối với suy nghĩ của Thành Thị Phi tường tận.

Mỉm cười ôn hòa nói: Với năng lực của ngươi bây giờ tự nhiên là không giúp được gì cho ta.

Thành Thị Phi nghi hoặc hỏi: Vậy vì sao đại ca đối với ta tốt như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Hiện tại không giúp được ta, không có nghĩa là về sau không giúp được ta.

Ngươi có tư chất tập võ rất cao, trước đây chỉ là thiếu khuyết cơ duyên mà thôi.

Thành Thị Phi nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó mặt lộ vẻ mừng rỡ, kích động hỏi: Ý đại ca là nói tư chất tập võ của ta rất cao ư.

Không sai.

Thành Thị Phi là nhân vật chính trong cốt truyện, tư chất cao là chuyện đương nhiên.

Huống hồ hắn trong cốt truyện còn từng tiếp nhận truyền công của Cổ Tam Thông.

Đừng cho rằng việc tiếp nhận truyền công của người khác là đơn giản.

Không có thiên phú hơn người, bạo thể mà chết mới là chuyện bình thường nhất.

Vì vậy Thành Thị Phi coi như là trong số rất nhiều nhân vật chính, cũng thuộc về loại siêu quần bạt tụy.

So với việc để Thành Thị Phi tự mình đạt được cơ duyên thuộc về hắn, chi bằng đặt hắn dưới tầm mắt sẽ ổn thỏa hơn một chút.

Càng chưa nói hắn còn là một thanh đao rất tiện dụng để đối phó Chu Vô Thị.

Cố Hàn Uyên như thường lệ đem Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công giao cho Thành Thị Phi.

Nhìn Thành Thị Phi đang cầm bí tịch mừng rỡ như điên, khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên một độ cung vi diệu.

Trước khi ngươi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mà để ngươi ở Khoái Hoạt Lâm vui vẻ một đêm, coi như là tận tình tận nghĩa rồi phải không.

Dù sao tốt xấu cũng đã gọi hắn nhiều tiếng đại ca rồi cơ mà.

Quà tặng của vận mệnh sớm đã ngấm ngầm định giá.

Sau đó Cố Hàn Uyên mang theo Thành Thị Phi về tới kinh thành.

Bất quá lại không đưa hắn về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, mà là đưa đến chỗ Tiêu bản.

Tiêu bản tuy không phải người tốt, thế nhưng đối nhân xử thế cũng rất có một bộ.

Nhất là đối với tên côn đồ xuất thân như Thành Thị Phi mà nói, Tiêu bản càng khiến hắn có cảm giác thân thiết.

Nói là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã cũng không quá đáng.

Đồng thời rất nhanh thì dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Tiêu bản, Thành Thị Phi bắt đầu chơi đá dế.

Tiêu bản liếc nhìn Thành Thị Phi đang chơi đùa đến quên cả trời đất, cẩn thận từng li từng tí hỏi Cố Hàn Uyên: Công tử có dặn dò gì không.

Hắn chỉ tự nhiên là Thành Thị Phi.

Cố Hàn Uyên đột nhiên đem một tên côn đồ như vậy giao cho hắn, ít nhiều có chút hoang mang.

Cố Hàn Uyên liếc Tiêu bản một cái, nhàn nhạt nói: Đừng để hắn thoát khỏi tầm mắt của ngươi là được.

Tiêu bản nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Cười nịnh nọt nói: Công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ cho người hảo hảo chiêu đãi hắn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu.

Hắn bỗng nhiên cau mày nói: Xà Vương bên kia vẫn chưa giải quyết xong sao.

Những bang phái trên đường phố trong kinh thành tuy lớn nhưng đa số không ra gì.

Thế nhưng việc giải quyết những bang phái này có lợi cho việc xây dựng hệ thống tình báo Địa võng.

Vì thế hắn còn cố ý mượn chút cao thủ cho Tiêu bản.

Kết quả Tiêu bản lại kéo dài lâu như vậy, tự nhiên sẽ có chút bất mãn.

Cảm nhận được tâm tình bất mãn của Cố Hàn Uyên, Tiêu bản nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Vội vàng giải thích: Xà Vương không biết có phải thu được phong thanh gì mà ẩn mình, nhất thời không tìm được hắn, cho nên mới không thể bắt giặc bắt vua trước.

Hơn nữa Xà Vương còn liên hiệp Bạch Hổ Bang, phản kháng rất kịch liệt.

Bạch Hổ Bang là một bang phái do một đám liều mạng tạo thành.

Bang chủ Bạch Hổ Bang càng là một Tông Sư cao thủ.

Trong cốt truyện còn từng suýt nữa ba quyền đánh chết Ly Ca Cười.

Nếu không phải quyền cuối cùng không giáng xuống thì Ly Ca Cười chắc chắn phải chết.

Nếu Xà Vương và Bạch Hổ Bang liên hợp lại cùng nhau, vậy Tiêu bản nhất thời gặp khó khăn ngược lại là tình hữu khả nguyên.

Đồng thời lúc này Tiêu bản lại bổ sung nói: Xà Vương không biết từ lúc nào đã liên hệ với Lục Phiến Môn.

Một Kim Y Bộ Đầu đã mấy lần phá hủy hành động của tiểu nhân.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhàn nhạt hỏi: Kim Y Bộ Đầu kia có phải Kim Cửu Linh không.

Tiêu bản nghe vậy ngẩn ra, gật đầu nói: Công tử sáng suốt nhìn thấu, chính là Kim Cửu Linh.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời nịnh hót của Tiêu bản.

Âm thầm suy nghĩ, xem ra lúc này Xà Vương đã liên kết với Kim Cửu Linh.

Nếu như vậy nói, vậy Tiêu bản công cốc ngược lại là tình hữu khả nguyên.

Quả nhiên, chỉ thấy Tiêu bản khó xử nói: Tiểu nhân lo lắng tùy tiện cùng Kim Cửu Linh nổi lên va chạm, dễ dàng khiến công tử rước lấy phiền phức, sở dĩ liền đối với hắn né tránh.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, nhàn nhạt nói: Việc này ngươi làm đúng.

Nếu Kim Cửu Linh nhúng tay, Xà Vương bên kia có thể chậm một chút.

Kim Cửu Linh người này cũng không đơn giản.

Bề ngoài tuy chỉ là Kim Y Bộ Đầu, thế nhưng trên thực tế công tích cùng võ công của hắn đều đủ để đảm nhiệm vị trí Hắc Y Thần Bộ.

Chỉ là không ai biết vì sao hắn từ chối bổ nhiệm.

Nói chung, Kim Cửu Linh là một người có thực lực lớn hơn danh tiếng.

Một Kim Cửu Linh tự nhiên không khiến Cố Hàn Uyên sợ hãi lùi bước.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại tra được Kim Cửu Linh có khả năng có liên quan đến Ninh Vương.

Nếu Kim Cửu Linh có liên quan đến Ninh Vương, vậy hắn vào lúc này che chở Xà Vương cũng có chút ý vị sâu xa.

Có lẽ đây đối với Cố Hàn Uyên mà nói chưa chắc là chuyện xấu.

Vì vậy mới thẳng thắn kêu ngừng hành động của Tiêu bản.

Tiêu bản không biết ý nghĩ của Cố Hàn Uyên, cho rằng Cố Hàn Uyên trầm mặc vẫn là đang đối với hắn biểu đạt bất mãn.

Hắn mặt lộ vẻ do dự.

Sau một lát, âm thầm cắn răng, nịnh nọt nói: Công tử, tiểu nhân gần đây phát hiện một tiểu nương tử rất tốt.

Xin công tử chờ chút thời gian, đến lúc đó tiểu nhân sẽ dâng lên.

Cố Hàn Uyên liếc mắt Tiêu bản, mẫn cảm nhận thấy trong mắt hắn có phần luyến tiếc.

Nhất thời đại khái đoán được cái gọi là tiểu nương tử tốt kia là chỉ ai.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch, nhàn nhạt nói: Vậy ta đây khả năng liền đang mong đợi.

Tiêu bản nghe vậy mừng rỡ quá đỗi.

Dù hắn có thích cô gái kia đến đâu, lại nào có thể so với tiền đồ của mình quan trọng.

Huống hồ tiểu nương tử kia vốn dĩ cũng không phải của hắn, nhiều nhất bất quá là mượn hoa hiến Phật mà thôi.

Trong lúc Tiêu bản tính toán dâng quà cho Cố Hàn Uyên thì trên triều đình đang phát sinh đại sự.

Văn võ bá quan đều nhìn chăm chú vào vị lão thái giám bước ra khỏi hàng, có người cau mày, có người vô cùng kinh ngạc.

Chu Hậu Chiếu từ Hoàng vị đứng lên, ánh mắt sáng quắc hỏi: Uông Trực ngươi nói thật.

Nếu như lừa dối lời của trẫm thì chỉ có tội khi quân.

Chu Hậu Chiếu thân là Hoàng đế nhưng ở buổi triều hội lại đứng dậy khỏi Hoàng vị, có thể nói là có thất uy nghi.

Bất quá dù là thần tử cứng nhắc nhất thấy thế cũng chỉ nhíu mày, lại không mở miệng khuyên bảo.

Chương 1300

Dù sao chuyện hoang đường hơn Chu Hậu Chiếu cũng đâu phải chưa từng làm qua, sớm đã thấy không lạ gì.

Nhiều kẻ dã tâm mưu đồ soán vị không phải không có lý do.

Ngoại trừ vấn đề lịch sử di lưu, Chu Hậu Chiếu bản thân cũng có rất nhiều điểm đáng lên án.

Mê tín, ham chơi, hành sự hoang đường, không có con nối dõi mà vẫn còn nuôi nam sủng.

Mặc dù hắn coi như siêng năng chính sự, nhưng cũng khó có thể khiến người ta tín phục.

Uông Trực cung kính nói: Cựu thần không dám.

Triệu Bôn Tam kia xác thực đã dùng phương thức coi bói tìm được rồi kẻ đã cướp đi mười vạn lượng kim tiền cứu trợ nạn tai của Đoạn Anh Hùng.

Lời vừa nói ra, trên triều đình nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Châm chọc, nghi vấn, coi thường.

Các loại thái độ không phải trường hợp cá biệt, chính là không ai tin tưởng.

Tuy là không ai tin tưởng, thế nhưng đối với việc này cảm thấy rất hứng thú lại không phải là không có.

Chính là Chu Hậu Chiếu ham chơi lại mê tín.

Chỉ thấy Chu Hậu Chiếu hứng thú dạt dào nói: Vậy thì đem Triệu Đại sư kia mời lên, trẫm có việc muốn hỏi.

Là.

Uông Trực cung kính đáp ứng.

Đám người dồn dập suy đoán bắt đầu Chu Hậu Chiếu rốt cuộc có vấn đề gì muốn hỏi một thầy bói giống như bọn bịp bợm giang hồ.

Đa số người đoán đều là Chu Hậu Chiếu có thể là muốn hỏi về kẻ cầm đầu đã khuấy động kinh thành gần đây với vụ án tiền giấy lớn, vụ án đồng khuôn bị trộm, vụ án hồ yêu, vụ án Bộ Thần bị đâm, vụ án mười vạn lượng kim tiền cứu trợ nạn tai bị cướp Từng việc từng việc một này, có cái đã phá án, có cái vẫn chưa giải quyết được.

Lại còn có Đồng Chu Hội hoành hành không kiêng nể gì, thế lực không rõ vây giết Quách Cự Hiệp.

Cùng với mấy kẻ tự mình nhập ma đại khai sát giới, các quan viên chết vì sụp đổ Cực Lạc Lâu đến nay vẫn chưa thể bổ nhiệm đủ ghế trống.

Những việc này đã khiến trật tự kinh thành, an ổn của dân chúng, uy tín của triều đình đều chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vì vậy coi như Chu Hậu Chiếu có thể thử mọi cách khi tuyệt vọng cũng là có thể lý giải.

Đương nhiên cũng không phải là không có quan điểm bất đồng.

Tỷ như Tào Chính Thuần nét mặt bình tĩnh không lay động, nhưng trong lòng lại âm thầm cười lạnh.

Chỉ một lát sau, Triệu Bôn Tam cùng hai tên đồ đệ của hắn bị dẫn lên.

Triệu Bôn Tam và Tiểu Đồng tạm thời bất luận, thần tình khẩn trương Triệu Bố Chúc lại ngay lập tức lén nhìn thoáng qua Tào Chính Thuần.

Bất quá sự khẩn trương của hắn khi nhìn thấy chồng ngân phiếu dày cộm trong lòng sau đó nhất thời liền bình phục lại.

Đó là số tiền kếch xù mà hắn đời này cũng chưa từng thấy qua, từ đó về sau nửa đời người vô ưu, sống cuộc sống xa hoa lãng phí vô độ.

Hắn cũng có thể giống như Cố Hàn Uyên như vậy ôm trái ôm phải, hồng nhan vờn quanh.

Hắn đối với Cố Hàn Uyên nhưng vẫn luôn rất ghen tỵ.

Mặc dù chỉ có thể ôm chút gái lầu xanh, hắn cũng thấy đủ.

Phải biết rằng, từ lần trước hắn ở trước mặt Triệu Bôn Tam giả mạo lão bản y quán bị phơi bày sau, Trần An An liền cắt đứt tiền tiêu vặt hàng tháng của hắn.

Thế cho nên trong khoảng thời gian này đến nay, hắn sống vô cùng kham khổ.

Đừng nói là đi dạo thanh lâu, ngay cả tiền uống chén rượu nhỏ cũng không có.

Sự nghèo khó giày vò cùng với oán hận đối với Triệu Bôn Tam trước đó, khiến hắn quyết định buông lo lắng liều một phen.

Triệu Bôn Tam ba người hô to vạn tuế hành lễ xong, Chu Hậu Chiếu liền hỏi Triệu Bôn Tam là làm sao đoán mệnh phá án.

Triệu Bôn Tam thân là tên bịp bợm giang hồ dựa vào đoán mệnh kiếm cơm, bản lĩnh lừa gạt người tự nhiên là nhất tuyệt.

Hơn nữa hình tượng của hắn cũng có chút dọa người.

Dưới sự cố gắng đóng gói, quả thật có vài phần tiên phong đạo cốt.

Nói chung, vốn đã mê tín, Chu Hậu Chiếu nghe những lời quái lạ nói ra liền bị lừa gạt, hai mắt liên tục phát ra tia sáng kỳ dị.

Chu Hậu Chiếu cảm thán nói: Triệu Đại sư quả nhiên có thực học, trách không được có thể bắt được kẻ đã cướp đi mười vạn lượng kim tiền cứu trợ nạn tai của Đoạn Anh Hùng.

Đám nạn dân được cứu rồi, Triệu Đại sư công đức vô lượng.

Triệu Bôn Tam nghe vậy đạm nhiên nói: Chút tài mọn mà thôi, không dám nhận lời khen của Bệ hạ.

Nếu như Triệu Bôn Tam trong cốt truyện tự nhiên làm không được trấn định như thế.

Hôm nay Triệu Bôn Tam là đã được Cố Hàn Uyên quán thâu không ít lòng tin và tín niệm.

Sở dĩ dù là mạo hiểm nhận công lao, phía sau càng là còn muốn ở trước mặt Hoàng đế đi lừa gạt, hắn cũng không hề rụt rè.

Dáng vẻ trấn định như vậy thậm chí khiến không ít quan viên cũng bị hắn dọa sợ.

Dù sao đây là một thế giới võ hiệp, cho dù có không khoa học đến đâu cũng sẽ được não bổ hợp lý hóa.

Biết được một bộ phận nội tình, Nghiêm Tung âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đã bỏ được củ khoai nóng bỏng tay là mười vạn lượng kim tiền cứu trợ nạn tai.

Đối với hắn mà nói, xem xét thời thế so với được mất tiền tài nhất thời quan trọng hơn.

Tiền có thể kiếm lại, thế nhưng không thể để lộ dấu vết.

Nghiêm Tung ở thế giới này kém xa cái kiểu quyền thế ngập trời như trong cốt truyện và lịch sử, vì vậy cũng phải cẩn thận hơn rất nhiều.

Đã nhận ra không đúng, liền lập tức chuẩn bị thu tay lại.

Bây giờ củ khoai nóng bỏng tay như đã thoát khỏi, hắn cũng có thể an tâm xem kịch vui.

Hắn cũng rất tò mò Uông Trực rốt cuộc phải làm thế nào.

Lúc này Chu Hậu Chiếu thấy Triệu Bôn Tam một bộ đúng mực, càng phát ra cảm thấy hài lòng.

Hân hoan hỏi: Trẫm có một nghi hoặc khó hiểu, xin Triệu Đại sư vì trẫm giải thích nghi hoặc.

Triệu Bôn Tam cung kính nói: Bệ hạ cứ nói, Thảo Dân ổn thỏa làm hết sức.

Giữa lúc đám người cho rằng Chu Hậu Chiếu sẽ hỏi những kẻ đứng sau những vụ án kia, chí ít cũng sẽ hỏi về tổ chức tạo phản Đồng Chu Hội này, chỉ thấy Chu Hậu Chiếu mặt âm trầm, mở miệng hỏi: Xin hỏi Triệu Đại sư, trẫm có từng có con nối dõi.

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người dồn dập kinh hãi.

Vấn đề con cháu của Hoàng đế được xem là bí văn của hoàng thất.

Chu Hậu Chiếu lại dám trước mặt mọi người hỏi Triệu Bôn Tam.

Vốn dĩ tràn đầy tự tin, Tào Chính Thuần trong lòng lộp bộp một tiếng, không hiểu có loại dự cảm xấu.

Triệu Bố Chúc cũng có chút luống cuống.

Cái này có thể không giống với vấn đề hắn đã nghe được.

Triệu Bôn Tam lại không hề bị ảnh hưởng.

Bây giờ cũng không giống như trong cốt truyện kia vậy vội vàng hành sự.

Vô luận là hắn hay là Uông Trực, đều có đủ thời gian để chuẩn bị.

Nhất là sau khi đi qua lời nhắc nhở của Cố Hàn Uyên, Uông Trực càng làm rất nhiều phương án khẩn cấp.

Chu Hậu Chiếu có thể sẽ hỏi vấn đề con cháu, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Chỉ thấy Triệu Bôn Tam bấm ngón tay tính toán, chậm rãi mở miệng nói: Có.

Lời vừa nói ra, thạch phá thiên kinh.

Phải biết rằng những kẻ dã tâm, nhất là các phiên vương muốn soán vị mà rục rịch, nguyên nhân lớn nhất chính là Chu Hậu Chiếu không có con nối dõi, tương lai Hoàng vị không người kế thừa.

Như vậy người thừa kế ngôi vị hoàng đế cũng chỉ có thể trong hoàng thất lựa chọn một người.

Lúc này kẻ khẩn trương nhất không ai bằng Tín Vương.

Hắn được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm nhất, cũng là người gần gũi nhất có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nếu như Chu Hậu Chiếu có con nối dõi thì mưu đồ của hắn chẳng phải công cốc.

Nhưng mà cũng không lâu sau tim của hắn liền buông xuống.

Chỉ thấy Chu Hậu Chiếu vội vàng hỏi: Con nối dõi của trẫm hiện tại người ở chỗ nào.

Hắn từng hoài nghi con cháu của mình có thể bị người đánh tráo đưa ra hoàng cung, không đúng là bây giờ vẫn còn sống.

Chương 1301

Nhưng mà câu trả lời của Triệu Bôn Tam lại khiến hắn hoàn toàn thất vọng.

Triệu Bôn Tam tiếc nuối nói: Bệ hạ, rất xin lỗi.

Đã mất.

Ba năm trước đây, trong hoàng cung từng phát sinh một vụ đại án liên quan đến truyền thừa hoàng thất.

Một cung nữ dệt cục hư hư thực thực mang bầu Long Chủng.

Nhưng mà không lâu sau, cung nữ kia liền kỳ lạ mà chết.

Khả năng tồn tại hoàng tử cũng không biết tung tích.

Lúc này hậu tri hậu giác, Chu Hậu Chiếu nhất thời giận tím mặt, yêu cầu tra rõ việc này.

Kết quả không chỉ không thể điều tra ra chân tướng, ngược lại có thể khiến hậu cung loạn cả lên.

Bởi vì chuyện liên quan đến hoàng tử, tất cả tần phi đều có hiềm nghi, liên lụy rất rộng.

Ngay cả Ngô Hoàng hậu cũng vì vậy mà bị phế, đánh vào Lãnh Cung.

Con nối dõi không phải xương Chu Hậu Chiếu, hắn vất vả lắm mới có thể có một nhi tử có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế lại cứ thế hồ đồ mà mất đi, khó tránh khỏi nản lòng thoái chí.

Cũng là từ đây, Chu Hậu Chiếu mới bắt đầu nuôi nam sủng, ngày càng ghẻ lạnh hậu cung.

Đương nhiên, đây không phải là nói Chu Hậu Chiếu đối với nữ nhân không có hứng thú, chỉ là đối với tần phi trong hậu cung của mình cảm thấy phiền chán và ngán ngẩm.

Chu Hậu Chiếu vẫn rất nguyện ý đi nếm thử một chút.

Nếu không phải gần đây tài chính triều đình không quá lạc quan, hắn còn chuẩn bị xây dựng một nơi gọi là Báo Phòng để hội họp vui chơi.

Nói chung, Chu Hậu Chiếu đối với nhi tử có khả năng tồn tại năm đó vẫn canh cánh trong lòng.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hoàng đế nào lại muốn anh em tương tàn.

Sở dĩ Chu Hậu Chiếu ở cảm thấy Triệu Bôn Tam có chút bản lĩnh thật sự mới không quản ảnh hưởng mà muốn hỏi việc này.

Trong mắt Chu Hậu Chiếu lóe lên vẻ thất vọng.

Bất quá dù sao cũng đã trải qua lâu như vậy, hắn đối với việc này sớm đã có chuẩn bị tâm lý, chỉ là ít nhiều còn có chút không cam lòng mà thôi.

Câu trả lời của Triệu Bôn Tam chí ít khiến hắn tin chắc mình đã từng thật sự có con nối dõi.

Lúc này hắn càng muốn biết rốt cuộc là kẻ nào lại hung ác như vậy, muốn hại hắn đoạn tử tuyệt tôn.

Chu Hậu Chiếu trầm giọng hỏi: Vậy Triệu Đại sư có thể biết năm đó là ai hại hoàng nhi của trẫm.

Triệu Bôn Tam nghe vậy nhất thời biết đã đến lúc diễn kịch.

Hắn giả vờ nhắm mắt cau mày, bộ dạng bấm đốt ngón tay vô cùng chật vật.

Qua hồi lâu.

Triệu Bôn Tam mở mắt, sắc mặt hiện ra vẻ rất uể oải nói: Bệ hạ có Long Khí hộ thể, đạo hạnh Thảo Dân hữu hạn, chỉ có thể miễn cưỡng suy tính ra một ít đại thể tình huống.

Chi tiết cụ thể thì tính không rõ.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy không những không tức giận, ngược lại khóe miệng mỉm cười gật gật đầu.

Tuy là Chu Hậu Chiếu xác thực hy vọng Triệu Bôn Tam có thể giúp hắn suy tính ra một ít chân tướng.

Thế nhưng Triệu Bôn Tam muốn thực sự tùy tiện là có thể nhìn ra sở hữu nội tình, thì Hoàng đế nào dám theo đuổi người như vậy sống.

Hơn nữa lời nói Long Khí càng hợp khẩu vị của hắn, cũng càng thêm tin phục vài phần.

Triệu Bôn Tam lặng yên quan sát liếc Chu Hậu Chiếu, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đây chính là lợi ích của việc chuẩn bị trước.

Trong cốt truyện thực sự quá hấp tấp.

Nếu không phải Hoàng đế trong cốt truyện vốn dĩ có mục đích khác đồng thời mượn cơ hội thuận nước đẩy thuyền.

Bằng không Triệu Bôn Tam căn bản là không thể lừa gạt qua.

Triệu Bôn Tam đã chuẩn bị xong lời giải thích, lúc này cung kính nói: Nếu như Bệ hạ có thể tìm được một vật có liên quan đến Long Tử, có lẽ Thảo Dân có thể suy tính ra một ít nhân quả.

Đối với Triệu Bôn Tam, Chu Hậu Chiếu tin tưởng hơn, nghe vậy tuy nhíu mày, nhưng vẫn phái người lấy vật liên quan.

Đó là một chiếc tã lót.

Nghe nói là do cung nữ tên Kỷ Từ năm đó lưu lại.

Tuy không biết thật giả, nhưng là manh mối duy nhất.

Sau đó Triệu Bôn Tam cầm chiếc tã lót này lập đàn làm phép.

Vẫn là cái bộ dạng lừa gạt người đó.

Bất quá lúc này lời kịch và động tác đều đã được thiết kế tỉ mỉ.

Vì vậy ngược lại vẫn thật giống chuyện như vậy.

Chu Hậu Chiếu đều suýt nữa tại chỗ vỗ tay khen hay.

Văn võ trăm quan đối với hành vi tạp nham của Triệu Bôn Tam cũng không ưa, chỉ là không tiện quấy rối hứng thú của Chu Hậu Chiếu.

Mặc dù đa số người cười nhạt, nhưng cũng có mấy vị nhân thần vẻ mặt đặc biệt ngưng trọng.

Triệu Bôn Tam một trận biểu diễn tạp nham xong, nhấc bút lên để làm như mở thiên nhãn mà nhắm mắt lại vẽ tranh.

Chỉ một lát sau, hoàn thành họa tác, Triệu Bôn Tam bước chân lảo đảo, bộ dạng uể oải như bất cứ lúc nào cũng sẽ té xỉu.

Tiểu Đồng vội vàng tiến lên đỡ Triệu Bôn Tam, lén liếc mắt Triệu Bố Chúc đang vội vã tiến lên cầm lấy giấy vẽ.

Tiểu Đồng thoáng chê một cái thủ pháp đánh tráo giấy vẽ nát nhừ của Triệu Bố Chúc, khóe miệng mang theo một ý cười hàm ý không rõ.

Chu Hậu Chiếu không kiên nhẫn hô: Mau đem bức họa của Triệu Đại sư dâng lên cho trẫm xem.

Triệu Bố Chúc vẻ mặt nịnh nọt vui vẻ muốn lên trước lộ mặt, đáng tiếc bị thái giám thân cận của Chu Hậu Chiếu là Vương công

công ngăn lại.

Chỉ đành bĩu môi, đem vật cầm trong tay là giấy vẽ giao cho Vương công công.

Ở một khúc nhạc đệm nho nhỏ này qua đi, Chu Hậu Chiếu nhận được giấy vẽ.

Mở ra nhìn thoáng qua, sắc mặt nhất thời liền trầm xuống.

Chỉ thấy trên bức họa vẽ ra lại chính là chân dung Uông Trực.

Chu Hậu Chiếu giọng hơi trầm xuống hỏi: Triệu Đại sư, người trong bức họa kia chính là kẻ đã hại hoàng nhi của trẫm sao.

Triệu Bôn Tam nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức kinh ngạc đáp: Thảo Dân vẽ không phải người, mà là một địa điểm a.

Lời vừa nói ra, ai còn có thể không biết cái này bên trong tồn tại uẩn khúc.

Dồn dập đưa mắt rơi vào Triệu Bố Chúc, người duy nhất tiếp xúc qua giấy vẽ ngoại trừ Triệu Bôn Tam và Vương công công.

Triệu Bố Chúc ngẩn ngơ, sắc mặt xoạt một cái liền trắng bệch.

Bởi vì quá mức nóng nảy, hắn kỳ thực cũng không chú ý Triệu Bôn Tam vẽ là người hay là địa điểm, chỉ là dựa theo kế hoạch đã đánh tráo.

Đối mặt với ánh mắt dò xét của Hoàng đế và đám người, trên khuôn mặt tướng mạo thô bỉ kia nhất thời hiện đầy mồ hôi lạnh.

Hắn hầu như vô ý thức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tào Chính Thuần sắc mặt âm trầm.

Lúc phản ứng này của Triệu Bố Chúc không nghi ngờ gì là giấu đầu lòi đuôi.

Ánh mắt mọi người nhất thời trở nên vi diệu.

Mà Tào Chính Thuần đang thầm mắng Triệu Bố Chúc ngu xuẩn đồng thời cũng biết sự việc đã gặp rắc rối.

Ngày đó Tiểu Đồng mang theo Triệu Bố Chúc đi Đông Lai Vượng tửu lâu, đợi đến khi Triệu Bố Chúc say rượu thì cố ý giả bộ vô tình tiết lộ một ít tin tức.

Đông Lai Vượng bề ngoài chỉ là một tửu lâu thông thường, trên thực tế cũng là một cứ điểm của Đông Xưởng.

Nếu Tiểu Đồng nói chuyện với Triệu Bố Chúc dính đến có người muốn âm mưu đối phó Đông Xưởng, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Bọn họ ở Tiểu Đồng rời sân trước đó bắt lấy Triệu Bố Chúc mang về Đông Xưởng.

Triệu Bố Chúc nhát gan sợ phiền phức thấy là Đông Xưởng bắt chính mình, sợ đến đều tỉnh rượu.

Tào Chính Thuần còn chưa kịp tra hỏi gì, hắn liền triệt để khai ra Uông Trực yêu cầu Triệu Bôn Tam làm việc gì không còn một mảnh.

Chương 1302

Tào Chính Thuần thấy thế tại chỗ thu mua Triệu Bố Chúc.

Theo hắn nghĩ, Uông Trực tìm đến Triệu Bôn Tam nhất định là đánh chủ ý hãm hại chính địch lớn nhất là hắn.

Như vậy Triệu Bôn Tam vẽ ra chính là chân dung của hắn.

Vì vậy hắn liền yêu cầu Triệu Bố Chúc ở thời khắc mấu chốt đánh tráo bức họa của Triệu Bôn Tam.

Nếu như Triệu Bôn Tam vẽ là chân dung của hắn, vậy thì dù sau đó phát hiện bức họa không đúng cũng không tiện biện giải.

Dù sao Triệu Bôn Tam nếu như quá mức rõ ràng bản thân vẽ là ai, thì khó tránh khỏi có hiềm nghi vu oan hãm hại.

Kết quả Triệu Bôn Tam vẽ lại là địa điểm, cái này liền khiến Tào Chính Thuần triệt để thất sách.

Uông Trực đắc ý mà liếc nhìn sắc mặt đã tối sầm của Tào Chính Thuần, trong lòng âm thầm cảm thán nói: Quả nhiên vẫn là chiêu Man Thiên Quá Hải, tương kế tựu kế của Cố công tử càng thêm thiên y vô phùng a.

Trong cốt truyện, Uông Trực chính là muốn dùng Triệu Bôn Tam để hãm hại Tào Thiếu Khanh.

Tuy là Tào Thiếu Khanh đổi thành Tào Chính Thuần, thế nhưng kế hoạch ban đầu của Uông Trực cũng giống nhau.

Nhưng mà loại thủ đoạn hãm hại trắng trợn này thực sự quá nhiều kẽ hở.

Cho dù bức họa của Triệu Bôn Tam không bị đánh tráo, cũng rất khó khiến Chu Hậu Chiếu tin tưởng.

Dù sao Triệu Bôn Tam là do Uông Trực mang tới, khó tránh khỏi có hiềm nghi thông đồng.

Chu Hậu Chiếu phải ngu ngốc đến mức nào mới có thể vì màn vu oan hãm hại dễ hiểu như vậy mà xử trí trọng thần tâm phúc của mình.

Hắn lại không giống Hoàng đế trong cốt truyện kia vậy có mục đích khác, cần Uông Trực tạm thời lui ra đi vì hắn lặng lẽ điều tra một sự việc.

Có thể nói Uông Trực nếu như giống như trong cốt truyện kia vậy đi vu oan hãm hại thì rất có thể sẽ trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới sửa lại kế hoạch của Uông Trực, khiến Tào Chính Thuần tự mình nhảy vào bẫy rập.

Sau đó rất nhanh liền từ Triệu Bố Chúc đang thất hồn lạc phách trên người tìm ra giấy vẽ bị hắn đánh tráo.

Giấy vẽ vì vết mực chưa khô đã bị xếp lại, đã hồ thành một đoàn, không cách nào nhìn rõ nội dung cụ thể.

Bất quá từ trước mặt vẫn có thể nhìn ra đó là một kiến trúc nào đó.

Hiển nhiên Triệu Bôn Tam nói là sự thật, hắn vẽ tất nhiên là địa điểm chứ không phải người giống như.

Triệu Bố Chúc đã triệt để hoảng hồn, chỉ bị Chu Hậu Chiếu hơi chút tra hỏi liền vội vàng khai báo Tào Chính Thuần đã thu mua hắn.

Còn việc Uông Trực yêu cầu Triệu Bôn Tam làm, Triệu Bố Chúc ngược lại chưa nói.

Bất quá dù nói cũng vô ích.

Dù sao bây giờ trong tình huống này lấy thêm ra việc Uông Trực chuẩn bị hãm hại Tào Chính Thuần thì khó tránh khỏi có hiềm nghi kéo người khác xuống nước, đồng dạng sẽ không khiến người khác tin tưởng.

Chờ đến khi Triệu Bố Chúc mặt xám như tro tàn bị người kéo đi xuống sau đó.

Chu Hậu Chiếu nhìn về phía Tào Chính Thuần, hờ hững nói: Tào Chính Thuần ngươi có lời gì không.

Tào Chính Thuần nghe vậy sụp mi thuận mắt quỳ xuống đất đáp: Lão nô khẩn cầu tra rõ Triệu Bố Chúc này.

Thân phận ly gián lão nô và Uông công công sau đó tất nhiên có chủ sứ giả tồn tại.

Tào Chính Thuần ngược lại là cơ trí.

Hắn không có liên quan vu cáo Uông Trực, mà là mở một con đường khác chỉ trích Triệu Bố Chúc là ở khích bác ly gián.

Loại thuyết pháp này ngược lại là càng có độ tin cậy một ít.

Ngay cả Chu Hậu Chiếu nghe vậy cũng không khỏi gật đầu.

Sau đó nói với Tào Chính Thuần ra phán quyết: Tào Ái Khanh tạm thời chấp hành bế môn tư quá, Đông Xưởng tạm thời do Lưu Hỉ Thống Lĩnh, việc khuếch chiêu Hắc Y Tiễn Đội tạm dừng.

Tào Chính Thuần nghe vậy như trước sụp mi thuận mắt quỳ xuống đất đáp: Lão nô tuân mệnh.

Uông Trực thấy thế không khỏi thở dài trong lòng: Cố công tử nói quả nhiên không sai.

Bệ hạ đối với Tào Chính Thuần tín nhiệm có thừa, muốn một gậy đánh chết hắn căn bản không hiện thực.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Chu Hậu Chiếu rất rõ ràng Đông Xưởng cùng Tào Chính Thuần đối với mình ý nghĩa.

Vì vậy chỉ cần có một lý do không sai biệt lắm có thể nói cho qua, hắn sẽ lựa chọn cầm nhẹ để nhẹ.

So với việc trông cậy vào một lần lật đổ Đông Xưởng cùng Tào Chính Thuần, chi bằng trước giảm bớt tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu đối với hắn.

Đợi đến khi tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu bị tiêu hao cạn kiệt, Đông Xưởng cùng Tào Chính Thuần cũng liền không còn xa sụp đổ.

Trước đây Uông Trực chỉ nhìn lợi ích trước mắt bị Cố Hàn Uyên thuyết phục, cho nên mới có cục diện nhìn như vừa phải như bây giờ.

Đương nhiên, mục đích thật sự của Cố Hàn Uyên trên thực tế là làm cho Lưu Hỉ có dã tâm lớn hơn thượng vị.

Như vậy mới có thể càng thêm thuận tiện cho kế hoạch phía sau của hắn.

Lúc này ngoại trừ Lưu Hỉ mặt lộ vẻ mừng rỡ ra, còn có hai người cũng là gấp bội cảm thấy kinh hỉ.

Một kẻ nhìn Tào Chính Thuần là cái đinh trong mắt là Chu Vô Thị.

Kẻ khác lại là Thái Bộ Dạng cấu kết cùng An gia phụ tử.

Phải biết rằng Chu Hậu Chiếu thân là Hoàng đế, có rất nhiều phòng tuyến nặng nề.

Nhất là tại dưới tình huống hắn vi phục xuất cung, càng phải như vậy.

Dưới tình huống bình thường, phòng tuyến thứ nhất là do Lục Phiến Môn cùng Cẩm Y Vệ tạo thành.

Cẩm Y Vệ mục nát bất kham, càng là sớm bị thẩm thấu đến thành sàng, cơ bản không có uy hiếp tạm thời không đề cập tới.

Bộ Thần Lục Phiến Môn mình chết, Quách Cự Hiệp trọng thương, Quần Long Vô Thủ.

Lại có Hàn Long cùng Sầm Xung hai gã cao tầng nằm vùng, Lục Phiến Môn đồng dạng tương đương với phế đi hơn phân nửa.

Đông Xưởng cùng Tây Hán lại là phòng tuyến thứ hai.

Tây Hán mặc dù có tiền, thế nhưng dù sao thời gian phát triển hơi ngắn, thực lực kém xa Đông Xưởng.

Bây giờ Đông Xưởng cũng xảy ra rung chuyển, Tào Chính Thuần xuống đài.

Lưu Hỉ đột nhiên thượng vị muốn trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn chưởng khống Đông Xưởng cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lực lượng hộ vệ Hoàng đế tất nhiên có chút yếu bớt.

An gia phụ tử bây giờ có Thiên Mệnh Giáo hỗ trợ, Bảo Long nhất tộc cũng sẽ không là vấn đề.

Chỉ chờ Chu Hậu Chiếu xuất cung cải trang vi hành, bọn họ có thể hành động.

Thái Bộ Dạng lúc này đã bắt đầu suy nghĩ làm như thế nào lừa dối Chu Hậu Chiếu xuất cung du ngoạn.

Chu Hậu Chiếu tiếc nuối nhìn chiếc giấy vẽ bị hồ thành một đoàn trong tay, trầm giọng hỏi: Triệu Đại sư có thể hay không một lần nữa họa quá một bức.

Triệu Bôn Tam đã chuẩn bị trước, nghe vậy giả vờ mệt mỏi nói: Thảo Dân phía trước vì suy tính nhân quả huyết mạch hoàng thất bị không ít phản phệ, đạo hạnh cũng có sở hao tổn, trong thời gian ngắn sợ rằng lực bất tòng tâm rồi.

Uông Trực đã sớm phân phó hắn, vô luận kết quả như thế nào, cũng không thể lại làm bức họa thứ hai.

Không chỉ là bởi vì như vậy dễ dàng lộ ra kẽ hở.

Càng bởi vì đồ vật càng khó có được mới càng khiến người ta trân trọng.

Chí ít lúc này Chu Hậu Chiếu nghe vậy liền không có nửa điểm hoài nghi, đồng thời cho rằng cái dạng này mới là bình thường.

Hắn ôn hòa cười nói: Đã như vậy, Triệu Đại sư trước tiên ở hoàng cung nghỉ ngơi cho khỏe một đoạn thời gian.

Chờ Triệu Đại sư nghỉ khỏe, lại cho trẫm họa bên trên một lần thì sao.

Triệu Bôn Tam nghe vậy trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Nếu như có thể mà nói hắn càng hy vọng có thể sớm một chút rời chốn thị phi này.

Đáng tiếc Hoàng đế lên tiếng, hắn cũng không khỏi không đáp ứng.

Thảo Dân tuân mệnh.

Nhìn thấy Triệu Bôn Tam bị Chu Hậu Chiếu giữ lại trong hoàng cung, Uông Trực âm thầm nhíu mày.

Hắn vốn dĩ dự định sau khi đạt được mục đích liền đem Triệu Bôn Tam tống xuất kinh thành.

Cái gọi là bức họa thứ hai kia tốt nhất vĩnh viễn cũng không cần họa.

Dù sao hắn cũng không biết chân tướng vụ án liên quan đến huyết mạch hoàng thất năm đó.

Ngay cả việc làm cho Triệu Bôn Tam vẽ họa cũng là tùy tiện vẽ một địa điểm.

Bây giờ Triệu Bôn Tam bị giữ lại hoàng cung, ngược lại có chút không tốt lắm.

Chương 1303

Hạ triều xong, chuyện xảy ra trong triều hôm nay dần dần lan truyền ra.

Danh tiếng Triệu Bôn Tam đương nhiên càng phát ra vang dội.

Hơn nữa Tào Chính Thuần còn vì vậy mất đi quyền thống trị Đông Xưởng.

Không ít nhân sĩ thù địch Đông Xưởng và Tào Chính Thuần thậm chí coi Triệu Bôn Tam là Anh Hùng.

Cùng lúc đó Triệu Bố Chúc cũng bị mọi người kêu đánh.

Nếu không phải hắn đã bị nhốt, đi ở trên đường sợ rằng sẽ bị người đánh chết tươi.

Thiên Hòa Y Quán.

Từ chỗ Tiêu bản trở về đây, Cố Hàn Uyên đang ôm trái ôm phải Liễu Nhược Hinh và Trần An An mà trò chuyện.

Trương Yên tại phía sau hắn dùng thủ pháp xoa bóp mới học đè bóp bả vai.

Có lẽ là bởi vì tiếp xúc thân thể Cố Hàn Uyên, khuôn mặt thanh tú của nàng đỏ ửng.

Lúc này bên ngoài Y Quán truyền đến một trận trách trách hô hô tiếng la.

Không tốt rồi.

Triệu Bố Chúc bị Hoàng đế giam.

Nghe nói bởi vì tội khi quân còn muốn tùy ý hỏi chém.

Triệu Đại sư còn bị lưu tại trong hoàng cung.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, khóe miệng khẽ nhếch.

Lẩm bẩm một tiếng: Triệu Bố Chúc muốn được hỏi chém thì trước tiên phải sống qua đêm nay đã.

Còn Triệu Bôn Tam Đã đến lúc thăm dò hoàng cung vào ban đêm rồi.

Một thân ảnh béo mập xông vào Thiên Hòa Y Quán.

Đó là Trang Điền Điền, người mà sau khi Cố Hàn Uyên ở lại Thiên Hòa Y Quán thì hiếm khi đến đây.

Trang Điền Điền là bằng hữu của Chu Nhất Phẩm cùng những người khác, thường ngày sống bằng nghề bán đậu phụ, là người hiền lành, thật thà.

Trang Điền Điền vốn dĩ đang mang vẻ mặt khẩn cấp như lửa cháy đến nơi, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên thì sắc mặt đột ngột chững lại, bước chân cũng dừng theo.

Ngượng ngùng nói: Cố công tử cũng có mặt ư.

Trang Điền Điền ngoại hình thô kệch, nhưng nội tâm lại đặc biệt tỉ mỉ.

Trong tiềm thức, hắn đã cảm thấy không nên tiếp xúc quá nhiều với Cố Hàn Uyên, coi đó như một loại bản năng xu cát tị hung tìm điều tốt lành, tránh điều tai hại.

Kỳ thực, hắn đã suy nghĩ quá nhiều.

Đối với Cố Hàn Uyên, hắn đã không còn là mối uy h·iếp, cũng chẳng có giá trị lợi dụng nào.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên hầu như không có chút hứng thú nào với hắn.

Cố Hàn Uyên thấy hắn chào hỏi, cũng chỉ khẽ gật đầu ý bảo.

Trần An An từ bên cạnh Cố Hàn Uyên đứng dậy, kinh ngạc hỏi: Trang Điền Điền, ngươi nói Triệu bố chúc bị bắt ư.

Lại còn muốn bị chém đầu sao.

Trang Điền Điền cẩn thận từng li từng tí nhìn Cố Hàn Uyên một cái, thấy hắn không có phản ứng gì mới kể lại những lời đồn đại hắn nghe được trên đường.

Sao lại thế này chứ.

Trần An An trong lòng có chút khổ sở.

Tuy rằng từ khi Cố Hàn Uyên xuất hiện, nàng lại càng thêm ghét bỏ Triệu bố chúc.

Thế nhưng nói gì thì nói, Triệu bố chúc cũng là bằng hữu đã sống chung nhiều năm với nàng.

Chợt nghe nói Triệu bố chúc phạm trọng tội, lại còn muốn bị triều đình xử quyết, khó tránh khỏi kinh sợ và phiền muộn.

Còn Liễu Nhược Hinh thì phản ứng bình thản hơn nhiều, chỉ lặng lẽ liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Dù sao nàng cũng là một trong số những người biết chuyện, kết cục này của Triệu bố chúc là điều đã được dự liệu.

Huống hồ, nàng còn ghét Triệu bố chúc hơn Trần An An rất nhiều.

Hơn nữa, trong lòng nàng cũng hiểu rõ câu nói kia của Cố Hàn Uyên: Triệu bố chúc nếu không bị tiền tài của Đông Xưởng mê hoặc thì sẽ không có chuyện gì rất có lý.

Trải qua khoảng thời gian này tự điều chỉnh tâm lý, nàng đã chấp nhận kết cục bị liên lụy của Triệu bố chúc.

Bất quá, việc Triệu Bôn Tam bị giữ lại trong hoàng cung vẫn khiến nàng âm thầm nhíu mày.

Điều này có thể không giống lắm so với kế hoạch ban đầu.

Lúc này, Trang Điền Điền tò mò hỏi: Chu Nhất Phẩm đâu rồi.

Sao không thấy hắn.

Trần An An thuận miệng giải thích: Chu Nhất Phẩm ở Tế Thế Đường đối diện, chuẩn bị sửa chữa lại Tế Thế Đường một chút.

Gần đây hắn vẫn luôn bận rộn chuyện này.

Chu Nhất Phẩm quả nhiên đã chấp nhận đề nghị của Cố Hàn Uyên, mở Tế Thế Đường thành phân quán của Thiên Hòa Y Quán.

Hắn đã nghiêm túc cân nhắc kỹ lưỡng.

Từ khi Cố Hàn Uyên đến, Thiên Hòa Y Quán đã dần dần không còn chỗ cho hắn nữa.

Việc tiếp tục nương tựa Thiên Hòa Y Quán chưa hẳn là chuyện tốt.

Bởi vậy, mấy ngày nay hắn đã chuyển đến Tế Thế Đường để làm việc sửa chữa.

Tế Thế Đường ban đầu quá mức phù phiếm, không hợp với tâm ý của hắn.

Điều đáng nói là những nữ tử vốn thuộc về Tế Thế Đường đều được giữ lại.

Theo lời Cố Hàn Uyên thì những cô gái này không có tài nghệ gì nổi bật, lại bị ảnh hưởng bởi những kẻ hèn hạ.

Nếu đuổi các nàng đi, rất có thể sẽ sa đọa phong trần.

Thà như vậy, không bằng để Chu Nhất Phẩm thu lưu các nàng, giúp đỡ làm việc vặt.

Bất quá theo Chu Nhất Phẩm, điều này ngược lại giống như là Cố Hàn Uyên đang bồi thường cho hắn.

Dù sao ban đầu hắn không thể nuôi nổi nhiều người như vậy, là nhờ Cố Hàn Uyên tài trợ một khoản tiền mới có thể thu nhận những cô gái đó.

Còn Dương Vũ Hiên thì trước sau như một luôn theo sát bên cạnh Chu Nhất Phẩm.

Bởi vậy, Thiên Hòa Y Quán hôm nay xem như đã hoàn toàn bị Cố Hàn Uyên biến thành một trong những địa điểm hậu cung của hắn.

Trang Điền Điền, người cực kỳ kinh sợ trước Cố Hàn Uyên, vội vã nói: Vậy ta đi tìm Chu Nhất Phẩm trước đây.

Dứt lời liền vội vã cáo từ rời đi.

Trang Điền Điền đi rồi.

Trần An An trở lại bên cạnh Cố Hàn Uyên, có chút do dự khẽ nói: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, tiện tay kéo Trần An An vào lòng, cười nhẹ hỏi: Sao vậy.

An An muội muội muốn ta cứu Triệu bố chúc ư.

Trần An An thấy tâm tư mình bị Cố Hàn Uyên vạch trần, ngượng ngùng nói: Triệu bố chúc tuy đáng ghét, nhưng hắn dù sao cũng là đệ tử của cha ta.

Dù sao cũng quen biết một thời gian, có chút không đành lòng thấy hắn cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

Trần An An tuy đoan trang nhưng bản tính vẫn hiền lành.

Lúc này cầu tình ngược lại cũng là lẽ thường.

Bất quá, Cố Hàn Uyên chỉ dùng câu nói đầu tiên đã chặn lời nàng lại.

An An muội muội cảm thấy Triệu bố chúc bị Đông Xưởng thu mua, hãm hại trọng thần triều đình là đáng được cứu sao.

Hơn nữa, hắn lại còn muốn hãm hại nghĩa phụ của Nhược Hinh nữa chứ.

Trần An An nghe vậy khựng lại, xấu hổ liếc nhìn Liễu Nhược Hinh, nhất thời không biết nói gì.

Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

Kỳ thực, việc Triệu bố chúc bị Tào Chính Thuần thu mua, Trần An An có một phần trách nhiệm nhất định.

Với tính cách chỉ biết tận hưởng lạc thú trước mắt của Triệu bố chúc, việc không có tiền tiêu xài là điều khó chịu nhất đối với hắn.

Bởi vì chuyện giả mạo quán chủ y quán trước đó, Trần An An đã trừ sạch tiền tiêu vặt hàng tháng của Triệu bố chúc.

Chuyện này nhất thời khiến Triệu bố chúc nghẹn họng, khao khát tiền bạc cũng trở nên mãnh liệt hơn so với ngày thường.

Chương 1304

Bằng không, với tính cách nhát gan sợ phiền phức của Triệu bố chúc, hắn thật sự chưa chắc đã dám nhận tiền của Tào Chính Thuần.

Lúc này, Tô Nguyên Chỉ từ hậu viện đi ra, khuyên nhủ: An An, đừng làm khó Cố đại ca của con.

Tính tình Triệu bố chúc mẹ rõ nhất, giờ có kết cục này coi như là gieo gió gặt bão.

Tô Nguyên Chỉ phong thái yểu điệu, chầm chậm bước tới.

Hôm nay nàng trông trẻ hơn so với ngày xưa không chỉ mười tuổi, tươi cười rạng rỡ, cả người tản mát phong tình dịu dàng đáng yêu.

Bởi vì thay đổi quá lớn, thường ngày để tránh phiền phức, nàng rất ít khi ra khỏi hậu viện.

Lúc này nàng cũng vì nghe được cuộc đối thoại của mấy người nên mới ra khuyên bảo Trần An An đừng gây thêm phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Nương.

Trần An An thấy Tô Nguyên Chỉ cũng đã nói vậy, nhất thời không biết nói gì.

Nàng càng thêm thất vọng, không khỏi thầm mắng trong lòng rằng nhân duyên của Triệu bố chúc thật kém.

Đến cả Tô Nguyên Chỉ là sư nương cũng không muốn cứu hắn.

Đương nhiên, đây cũng là hắn tự chuốc lấy.

Hắn hành sự hèn mọn, tham tài háo sắc, ăn không ngồi rồi, nhát gan sợ phiền phức, là kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy, lại còn thích khoác lác một cách tùy tiện mà không chịu trách nhiệm.

Một người như vậy quả thực rất khó khiến người ta có thiện cảm.

Cũng chỉ có Trần An An với bản tính hiền lành mới có thể vì hắn mà cảm thấy tiếc hận và khổ sở.

Cố Hàn Uyên thấy Trần An An sắc mặt thất vọng, một tay luồn qua đầu gối nàng, ôm ngang nàng lên.

Trần An An cảm giác mất thăng bằng, nhất thời kinh hô một tiếng: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nhìn gương mặt Trần An An vì được ôm kiểu công chúa mà ửng hồng, trêu ghẹo nói: Dáng vẻ An An muội muội khó chịu như vậy khiến người ta đau lòng, bởi vậy ta mang muội về phòng an ủi một chút.

Nguyên nhân thực sự đương nhiên là bởi vì hắn chuẩn bị dạ thám hoàng cung, cho nên phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trần An An nghe vậy, gương mặt nhất thời đỏ bừng lên.

Không cần nghĩ cũng biết Cố Hàn Uyên định an ủi nàng thế nào.

Chẳng hiểu sao, trong lòng nàng lại có một cảm giác kỳ lạ, rằng Cố Hàn Uyên không phải muốn an ủi nàng mà là muốn chúc mừng một điều gì đó.

Bất quá, nàng chưa kịp suy nghĩ kỹ đã bị Cố Hàn Uyên ôm đi về phía hậu viện.

Nhất thời không màng xấu hổ, vội vàng hô: Mẫu thân cứu con.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy, khẽ mắng thầm một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Liễu Nhược Hinh đôi mắt đẹp khẽ chuyển, cũng lặng lẽ đi theo sau Tô Nguyên Chỉ.

Nàng cũng sẽ không để Trần An An độc hưởng.

Y Quán vốn đang ồn ào náo nhiệt, nhất thời chỉ còn lại một mình Trương Yên.

Nàng suy nghĩ một lát, quả đoán đóng cửa lớn Y Quán, treo tấm biển không tiếp tục kinh doanh.

Sau đó cũng xoay người đi về phía hậu viện.

Ắt hẳn phải có phần của ta chứ.

Trương Yên gương mặt đỏ bừng thầm nghĩ.

Màn đêm buông xuống.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng ngăn cản Trương Yên đang cố gắng kéo lê thân thể mệt mỏi để hầu hạ hắn thay y phục, rửa mặt.

Sau khi mặc chỉnh tề, hắn đắp chăn kín cho Trần An An đang lẩm bẩm lại cũng không ăn được những lời mê sảng.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, phân phó Trương Yên: Nếu Nhược Hinh tỉnh lại hỏi, thì nói ta đã về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Quả nhiên vẫn còn hơi sớm một chút.

Có một số việc vẫn là cố gắng giấu Liễu Nhược Hinh thì phù hợp hơn.

Vâng.

Trương Yên gương mặt ửng hồng chưa tan, khẽ đáp.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nhéo nhéo đôi má hơi đầy đặn của nàng, xoay người rời đi.

Ra khỏi Thiên Hòa Y Quán, Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía hoàng cung đèn đuốc sáng choang, hóa thành một làn khói nhẹ vô hình mà người thường không thể nhận ra, bay đi.

Bố cục hoàng cung Minh quốc cơ bản nhất trí với Thanh quốc.

Nói chính xác hơn, hoàng đế Thanh quốc đã trực tiếp kế thừa hoàng cung Minh quốc sau khi chiếm lĩnh Yến Kinh thành.

Sau khi triều đình Minh quốc thiên đô về phương Nam, để nhấn mạnh địa vị chính thống, đã cơ bản phục dựng lại bố cục kiến trúc hoàng cung ban đầu.

Điều này cũng tạo điều kiện cực kỳ dễ dàng cho Cố Hàn Uyên lẻn vào.

Dù sao, hoàng cung Thanh quốc đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng chẳng khác gì về nhà.

Hơn nữa, triều hội ban ngày đã gây ra sự rung chuyển trong Đông Xưởng, dẫn đến việc phòng ngự hoàng cung hiện giờ suy yếu nghiêm trọng.

Vậy thì càng chẳng khác gì đi dạo hậu hoa viên nhà mình.

Đương nhiên, cũng có những nơi không thể đi.

Tông Miếu sâu trong hoàng cung thì không thể đến.

Tông Miếu khác với Thái Miếu được đặt ở bên trái từ Thừa Thiên Môn đến Ngọ Môn, dùng để tế tự.

Nơi đó thờ phụng nội tình của triều đình.

Với số lượng và lịch sử của Minh quốc, rất khó nói không có những Lão Quái Vật khiến ngay cả Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy khó giải quyết.

Để tránh rắc rối, Cố Hàn Uyên nếu không cần thiết sẽ không chọn đến đó.

Hoàng cung chia thành nội thành và ngoại thành.

Việc phòng ngự hoàng cung cơ bản cũng do hai bộ phận Đông Xưởng và Tây Hán hợp thành.

Tây Hán phụ trách nội bộ, Đông Xưởng phụ trách bên ngoài.

Sư đồ Triệu Bôn Tam bị Chu Hậu Chiếu giữ lại tạm trú ở Khâm Thiên Giám ngoại thành.

Có thể thấy, nếu Triệu Bôn Tam sau này biểu hiện tốt, Chu Hậu Chiếu rất có thể sẽ phong hắn làm quan ở Khâm Thiên Giám.

Ngược lại cũng coi như là từ bình dân một bước lên trời.

Đồng thời, điều này cũng rất phù hợp với phong cách luôn không quá quan tâm quy củ của Chu Hậu Chiếu.

Lúc này, bên trong nơi ở của Khâm Thiên Giám.

Triệu Bôn Tam đang thở dài thườn thượt.

Tiểu Đồng thấy thế, kỳ lạ hỏi: Sư phụ người sao vậy.

Chúng ta chẳng phải đã làm rất tốt sao.

Triệu Bôn Tam liếc nhìn Tiểu Đồng đang đắc ý, thở dài nói: Ta cuối cùng vẫn cảm thấy chúng ta đã gặp phải chuyện quá lớn.

Trước khi làm xong việc được phân phó, Triệu Bôn Tam có đủ tín niệm để chống đỡ, có thể vững tin mình đang làm chuyện đúng đắn.

Thế nhưng đợi đến khi miễn cưỡng coi như có một kết thúc, trong lòng hắn liền cảm thấy bất an.

Hơn nữa cái biểu đệ kia của ta.

Ai.

Triệu Bôn Tam cũng không biết toàn bộ kế hoạch của Uông Trực và Cố Hàn Uyên.

Trong kịch bản dành cho hắn, căn bản không hề có vai diễn của

Triệu bố chúc.

Kết quả bây giờ mọi chuyện dường như đã làm tốt hơn, thế nhưng Triệu bố chúc lại xong đời.

Kết quả như vậy khiến Triệu Bôn Tam ít nhiều cũng ý thức được điều gì đó.

Mình bị coi thành quân cờ lợi dụng, còn Triệu bố chúc thì trở thành vật hi sinh.

Ý thức được điểm này, Triệu Bôn Tam sao có thể không chột dạ, hoảng sợ chứ.

Tiểu Đồng bĩu môi nói: Vậy có liên quan gì đến sư phụ người.

Vốn dĩ là Triệu bố chúc hắn gieo gió gặt bão mà thôi.

Hắn vẫn luôn khó chịu với Triệu bố chúc.

Nhất là sau khi Triệu Bôn Tam nhận hắn làm đồ đệ, Triệu bố chúc càng trắng trợn không kiêng nể bày tỏ ý muốn ăn không ngồi rồi.

Điều này đối với Tiểu Đồng, tuy xuất thân là kẻ móc túi nhưng lại luôn nỗ lực tìm hiểu tình báo cho Triệu Bôn Tam, là cực kỳ đáng ghét.

Chương 1305

Huống hồ trước đó hắn còn chú ý thấy Triệu bố chúc có ý oán hận đối với hai thầy trò bọn họ.

Bây giờ thấy Triệu bố chúc dường như gặp vận rủi lớn đúng như trong kế hoạch, hắn không vỗ tay khen hay cũng đã là nể mặt Triệu Bôn Tam rồi.

Lúc này, Triệu Bôn Tam bỗng nhiên xụ mặt xuống, nghiêm trọng hỏi: Tiểu Đồng, con thành thật nói cho ta biết, chuyện của Triệu bố chúc có phải có liên quan đến con không.

Triệu Bôn Tam càng nghĩ càng thấy mọi chuyện có điều kỳ lạ.

Triệu bố chúc quả thực đã bị Đông Xưởng thu mua.

Nhưng người bình thường căn bản không thể tiếp xúc được Đông Xưởng, muốn được mua chuộc còn không có cách nào đâu.

Bởi vậy, Triệu Bôn Tam suy đoán bên trong nhất định có khúc mắc nào đó mà mình không biết.

Mà Tiểu Đồng vẫn luôn lanh lợi, là người có khả năng biết được chút gì đó nhất, bởi vậy hắn mới có câu hỏi này.

Sư phụ người đang nói gì vậy.

Con sao mà hiểu được.

Tiểu Đồng ban đầu còn muốn chối cãi.

Thế nhưng Triệu Bôn Tam đối với hắn hiểu quá rõ, hầu như liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối.

Sắc mặt khó coi trầm giọng nói: Tiểu Đồng, con ngay cả sư phụ cũng muốn gạt ư.

Tiểu Đồng thấy thế, nhất thời biết không thể giấu giếm được nữa.

Hơn nữa Triệu Bôn Tam còn dùng đến tình cảm thầy trò.

Tiểu Đồng tuy ích kỷ lại tham tiền, thế nhưng duy chỉ đối với Triệu Bôn Tam là ôm lòng cảm ơn.

Trong kịch tình, hắn tuy bị Tào Thiếu Khanh thu mua, trở tay gài bẫy Uông Trực.

Thế nhưng sau khi có được khoản tiền lớn, hắn vẫn nghĩ cùng Triệu Bôn Tam về quê làm địa chủ, chứ chưa bao giờ cân nhắc việc một mình độc chiếm rồi bỏ trốn.

Trên thực tế, nếu như hắn tự mình một mình chạy trốn, với sự lanh lợi của hắn, chưa chắc đã rơi vào kết cục bị diệt khẩu.

Lúc này, hắn thấy quả thực không thể giấu giếm được, đành phải thành thật khai báo kế hoạch từ đầu đến cuối.

Triệu Bôn Tam nghe Tiểu Đồng kể, đầu tiên sắc mặt biến thành đen, rất nhanh lại biến thành trắng bệch, hơn nữa càng ngày càng tiều tụy không còn nét người.

Tiểu Đồng thấy phản ứng của Triệu Bôn Tam, không khỏi khuyên nhủ: Sư phụ người sợ gì chứ.

Có Cố công tử làm chỗ dựa cho chúng ta, coi như là Uông đốc chủ kia cũng không dám làm gì được chúng ta.

Chờ chúng ta làm xong chuyện, cứ việc đến dưới trướng Cố công tử mà kiếm ăn.

Vinh hoa phú quý cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Triệu Bôn Tam không để ý đến lời khuyên bảo của Tiểu Đồng, hắn đang nhớ lại những lời Cố Hàn Uyên từng nói với hắn, những chuyện muốn hắn làm.

Không bao lâu, đồng tử của hắn dần dần phóng đại, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Vội vàng hô lớn: Đi.

Chúng ta nhất định phải lập tức đi ngay.

Rời khỏi kinh thành, đi càng xa càng tốt.

Tiểu Đồng nghe vậy không hiểu vì sao, hơi khó xử nói: Sư phụ người sao vậy.

Sao đột nhiên kích động như thế.

Hơn nữa cửa cung đã khóa từ sớm, lúc này cũng không ra được nữa rồi.

Triệu Bôn Tam nghe vậy, vẻ mặt kích động nhất thời cứng đờ.

Khoảnh khắc sau đó, hắn chán nản ngã ngồi xuống ghế, tự lẩm bẩm: Xong rồi.

Tiểu Đồng nghe vậy nhíu nhíu mày, mơ hồ cũng cảm nhận được điều không thích hợp, đang định hỏi Triệu Bôn Tam thì một giọng nói hờ hững đột ngột vang lên trong phòng.

Triệu Bôn Tam, ngươi muốn phản bội Cố mỗ sao.

Cố công tử.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên đột ngột xuất hiện, Tiểu Đồng kinh ngạc kêu lên.

Vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Đồng tạm thời không nhắc tới.

Triệu Bôn Tam nhìn Cố Hàn Uyên mặt không biểu cảm, hiện lên vẻ lạnh lùng vô cùng, cười khổ nói: Cố công tử người vẫn phải đến ư.

Hắn không để ý Cố Hàn Uyên có đáp lại hay không, cũng không tính toán việc Cố Hàn Uyên đã gán tội phản bội lên đầu mình.

Chỉ là cười khổ tự lẩm cẩm: Ta đã sớm biết làm cái nghề vẽ tranh xem bói này không có kết cục tốt, cái gì mà được cả danh lẫn lợi lại còn có thể mở rộng chính nghĩa chứ.

Đều là lừa người cả.

Hoàn toàn tỉnh ngộ, Triệu Bôn Tam lại cười khổ một tiếng, sau đó trịnh trọng thỉnh cầu Cố Hàn Uyên nói: Tiểu nhân không có công lao cũng có khổ lao chứ.

Tiểu nhân cầu Cố công tử một chuyện, hãy tha cho Tiểu Đồng.

Dù sao hắn cũng là giúp người làm việc.

Sự trầm mặc của Cố Hàn Uyên khiến Triệu Bôn Tam hoàn toàn thất vọng.

Bất đắc dĩ lại cười khổ một tiếng.

Cuối cùng cũng nhận ra điều không đúng, Tiểu Đồng kinh ngạc hỏi: Sư phụ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.

Triệu Bôn Tam lắc đầu, đang định nói gì đó.

Giọng nói hờ hững của Cố Hàn Uyên truyền đến.

Triệu Bôn Tam, nhìn ta.

Triệu Bôn Tam nghe vậy, vô thức theo tiếng gọi nhìn lại.

Thứ lọt vào tầm mắt hắn là một đôi mắt lóe lên ô quang, sâu thẳm tựa vực sâu.

Khoảnh khắc sau, thân hình Triệu Bôn Tam rung mạnh, hai mắt trợn trừng, đồng tử co rút nhanh.

Ngay sau đó hắn liền vô lực ngã xuống đất.

Sư phụ.

Tiểu Đồng kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên đỡ lấy Triệu Bôn Tam.

Nhưng mà cho dù hắn có gọi thế nào đi nữa, Triệu Bôn Tam nhắm chặt hai mắt cũng không tỉnh lại.

Tiểu Đồng rốt cuộc ý thức được điều gì, vô thức đưa tay dò xét hơi thở của Triệu Bôn Tam.

C·hết. c·hết rồi.

Trên người Triệu Bôn Tam rõ ràng không có nửa điểm vết thương ngoài, nhưng cứ như vậy đã ngưng thở mà c·hết.

Nguyên nhân cái c·hết chính là Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên.

Với tạo nghệ Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên hôm nay, việc đưa ra một ám chỉ nhỏ có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng nếu muốn thôi miên ngay tại chỗ, hoặc thay đổi nhận thức thông thường của người khác, dù là hắn cũng cần không ít điều kiện tiên quyết.

Chẳng qua nếu chỉ là phá hủy tinh thần đối phương thì đơn giản hơn nhiều.

Chỉ cần đem một tia ý thức tinh thần lực xung kích vào bộ não đối phương là đủ rồi.

Hơn nữa Triệu Bôn Tam lại là một người thường không biết võ công.

Hầu như không có nửa điểm chống cự đã lâm vào trạng thái tinh thần suy sụp mà c·hết.

Tiểu Đồng cúi thấp đầu thấy Triệu Bôn Tam đã không còn hơi thở, dùng ngữ khí khó tin hỏi: Cố công tử.

Vì sao lại muốn g·iết sư phụ.

Tiểu Đồng không ngốc.

Mặc dù không có nửa điểm chứng cứ, thế nhưng lúc này người g·iết Triệu Bôn Tam nhất định là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, nhàn nhạt nói: Triệu Bôn Tam là một thanh kiếm hai lưỡi.

Triệu Bôn Tam giả thần giả quỷ quả thực rất đáng sợ.

Hơn nữa danh khí càng lớn thì càng đáng sợ.

Hơn nữa, sau khi chuyện triều đình hôm nay lan truyền ra ngoài, danh tiếng của Triệu Bôn Tam nhất thời trở nên vang dội không ai sánh bằng.

Từ đây, những người để mắt tới hắn càng nhiều không kể xiết.

Ví dụ như những Phiên Vương đầy dã tâm kia, e rằng đều đang rắp tâm lợi dụng Triệu Bôn Tam.

Cố Hàn Uyên không phải không có năng lực bảo vệ Triệu Bôn Tam, chỉ là điều đó không có ý nghĩa cũng chẳng có ích lợi gì.

Cũng không thể đem Triệu Bôn Tam an trí vào Thiên La Địa Võng được chứ.

Triệu Bôn Tam ngoài kỹ năng diễn trò lừa gạt người ra thì không có bản lĩnh nào khác.

Mà một khi Triệu Bôn Tam rơi vào tay người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành một quả bom hẹn giờ biết cắn trả.

Có thể nói, khi Triệu Bôn Tam đã hoàn thành màn kịch hôm nay, việc hắn tiếp tục sống đối với Cố Hàn Uyên chính là hại nhiều hơn lợi.

Bởi vậy, Triệu Bôn Tam không thể không c·hết.

Chương 1306

Cố Hàn Uyên dùng Di Hồn Đại Pháp g·iết hắn lại là để tạo ra một án oan không đầu, khiến khắp nơi rơi vào nghi kỵ.

Đồng thời, mượn thân phận vốn thuộc về hắn của Triệu Bôn Tam, đạt được một lý do hợp lý để tham gia vào việc trong hoàng cung.

Triệu Bôn Tam dù khi sống hay sau khi c·hết, đều bị lợi dụng triệt để.

Nếu có thể, Cố Hàn Uyên thật sự không muốn cự tuyệt tâm nguyện cuối cùng của hắn.

Đáng tiếc.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Không cần cúi đầu che giấu ánh mắt cừu hận của ngươi.

Cố mỗ biết tình cảm sư đồ giữa ngươi và Triệu Bôn Tam rất sâu nặng.

Tiểu Đồng nghe vậy, thân thể nhỏ bé khẽ run lên không thể nhận ra.

Sau đó ngẩng đầu lên, giả vờ trấn tĩnh cười nói: Cố công tử nói đùa.

Tiểu nhân đã sớm khó chịu với lão già này.

Rõ ràng có rất nhiều cơ hội kiếm tiền lớn, hắn lại luôn ngăn cản ta.

Bây giờ hắn đã c·hết, ta ngược lại tự do.

Có thể toàn tâm toàn ý vì Cố công tử mà phục vụ.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói: Ngươi rất lanh lợi, cũng có năng lực.

Làm việc tốt cho Cố mỗ, công thành danh toại không phải là mộng tưởng.

Đáng tiếc, lòng quá tham.

Dừng một chút.

Ngữ khí dần lạnh lẽo nói: Ngươi ngàn vạn lần đừng nên lại đi nhận một khoản tiền của Uông Trực, thay hắn truyền lại tin tức của Cố mỗ.

Tiểu Đồng nghe vậy sắc mặt kịch biến.

Hắn nào ngờ Cố Hàn Uyên lại biết tất cả mọi chuyện.

Chẳng trách lập trường của hắn không kiên định, thật sự là Uông Trực đã cho quá nhiều rồi.

Tiểu Đồng nhất thời không màng đến việc đỡ lấy thi thể Triệu Bôn Tam nữa.

Vội vàng quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ: Là tiểu nhân nhất thời bị tiền làm mờ mắt, cầu Cố công tử hãy cho tiểu nhân thêm một cơ hội, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa.

Nếu nói trong tất cả thế lực triều đình, nơi bị Thiên Võng thẩm thấu nghiêm trọng nhất, không ai bằng Đông Xưởng và Tây Hán.

Dù sao, muốn sắp xếp Tịch Tà Vệ vào hai nơi này thực sự là dễ dàng vô cùng.

Uông Trực cũng không phải là người đàng hoàng cho lắm, càng không thể coi là một người tốt.

Nói chính xác hơn, hắn giống như Vũ Hóa Điền, đều là kẻ lúc chính lúc tà.

Hoặc có lẽ, nguyên hình của Vũ Hóa Điền vốn dĩ là Uông Trực.

Uông Trực có năng lực, có lý tưởng, có hoài bão.

Việc nhằm vào Đông Xưởng chỉ là vì lập trường và đấu tranh quyền thế.

Hắn đồng thời cũng là một Bảo Hoàng Phái trung thành tuyệt đối với Hoàng Đế.

Cố Hàn Uyên với thần công cái thế lại không có sự ràng buộc nào, đối với Hoàng Đế mà nói không nghi ngờ gì là một mối uy h·iếp to lớn.

Hơn nữa, bây giờ vẫn tồn tại nhiều Phiên Vương đầy dã tâm như vậy.

Dù Cố Hàn Uyên ngả về phía bên nào, đều có thể trong khoảnh khắc thay đổi cục diện.

Càng không cần phải nói Cố Hàn Uyên bây giờ vẫn rất thân cận với Ninh Vương.

Lại thêm lần này liên thủ hãm hại Tào Chính Thuần còn khiến Uông Trực thấy được sự tính toán chu đáo của Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Uông Trực cảm thấy vô cùng lo lắng.

Một kẻ mãng phu có tuyệt thế thần công không đáng sợ, đáng sợ là một cao thủ tuyệt thế túc trí đa mưu.

Bởi vậy, hợp tác thì vẫn là hợp tác, nhưng phòng bị cũng không thể thiếu.

Còn như Liễu Nhược Hinh, từ đầu đến cuối đều là quân cờ dùng để lôi kéo, trấn an Cố Hàn Uyên mà thôi.

Nếu như thủy chung bình an vô sự thì đương nhiên không thể tốt hơn.

Uông Trực sẽ là một nghĩa phụ tốt, một nhạc phụ tốt.

Về mặt chủ quan, hắn cũng càng có khuynh hướng này.

Thế nhưng nếu như sự tình có biến, vậy thì Liễu Nhược Hinh bị coi là con rơi cũng sẽ là chuyện đương nhiên.

Việc mua chuộc Tiểu Đồng chính là một nước cờ hắn phòng bị Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá không thể lừa gạt được hiểu biết của Thiên Võng.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: Trung thành không tuyệt đối, chính là tuyệt đối không trung thành.

Phản bội từ trước đến nay chỉ có một lần và vô số lần.

Đường đi của ngươi hẹp rồi.

Lời vừa nói ra, Tiểu Đồng liền biết mình xong đời.

Mang theo ánh mắt cừu hận sinh ra vì Triệu Bôn Tam, hắn hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái, ngay sau đó trong nháy mắt đứng dậy lao về phía ngoài cửa đồng thời cố gắng hô to.

Nhưng mà một đạo kiếm khí vô hình xuyên thấu sau gáy hắn, diệt sạch tất cả lời nói của hắn, kể cả cừu hận, hối hận, oán hận.

Cố Hàn Uyên đi tới trước thi thể Tiểu Đồng c·hết không nhắm mắt, lấy ra một bình sứ nhỏ.

Vừa rắc Hóa thi phấn lên thi thể Tiểu Đồng, một bên khẽ thở dài nói: Bởi vậy ta mới không thích thu nhận nam nhân, tiểu tâm tư và dã tâm của bọn họ thật sự quá nhiều.

Trong loạn thế này, không có thuốc khống chế hoặc không nắm giữ được nam nhân thì dù có thu nhận dưới trướng cũng không thể tin cậy.

Còn lâu mới bằng được những nữ nhân kia khiến Cố Hàn Uyên yên tâm.

Thi thể Tiểu Đồng rất nhanh hóa thành một vũng thi thủy.

Cố Hàn Uyên ở ngoài cửa đợi một lát, phương hướng thiên lao bỗng nhiên truyền đến sự hỗn loạn ồn ào.

Hắn giơ tay vỗ nhẹ một tiếng, một đạo Viêm Chú rơi xuống căn phòng phía sau.

Cố Hàn Uyên dưới ánh lửa chiếu rọi từ phía sau, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm nhẹ giọng lẩm bẩm: Triệu bố chúc cũng đã c·hết ư.

Không chỉ là người một nhà, sư môn cũng phải vĩnh viễn chỉnh tề.

Vận mệnh của Triệu bố chúc đã được quyết định từ lâu.

Thậm chí không cần Cố Hàn Uyên ra tay, Đông Xưởng và Tây Hán cũng sẽ không buông tha hắn.

Đông Xưởng là do Lưu Hỉ vất vả lắm mới nắm được quyền, lo lắng Triệu bố chúc đột nhiên phản cung, tạo cơ hội cho Tào Chính Thuần lật ngược tình thế.

Tây Hán Uông Trực cũng đồng dạng lo lắng Triệu bố chúc lưỡng bại câu thương mà tiết lộ kế hoạch ban đầu của bọn họ.

Nói cùng một lời vào những thời điểm khác nhau, hiệu quả là hoàn toàn khác biệt.

Triệu bố chúc ở trên triều đình bị cắn ngược lại một cái sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy hắn cố ý kéo người xuống nước, không ai sẽ tin tưởng.

Thế nhưng sau khi mọi chuyện đã được định luận, lại phản cung, không khỏi khiến người ta suy nghĩ liệu có nội tình gì tồn tại hay

không.

Đây cũng là lý do vì sao Lưu Hỉ và Uông Trực không kịp chờ đợi muốn hắn c·hết.

Cụ thể là bên nào ra tay, Cố Hàn Uyên tạm thời cũng không biết.

Bất quá, bên ra tay kia e rằng phải gặp xui xẻo.

Bởi vì Triệu Bôn Tam cũng đã c·hết.

Hơn nữa ngọn lửa này cũng sẽ khiến người ta không khỏi liên tưởng đến hủy thi diệt tích.

Nhưng mà trên thực tế Cố Hàn Uyên đã cố ý khống chế hỏa thế, thi thể Triệu Bôn Tam sẽ được bảo tồn hoàn hảo nhất có thể.

Chỉ có thi thể Tiểu Đồng hóa thành vũng thi thủy kia là sẽ không lưu lại dấu vết.

Nếu như Cố Hàn Uyên thật sự muốn hủy thi diệt tích thì thứ hắn dùng sẽ không phải là Viêm Chú mà là Tam Muội Chân Hỏa.

Chính là để giá họa cho phe đã g·iết Triệu bố chúc.

Còn về việc rốt cuộc là bên nào, cũng không quan trọng.

Bất quá Cố Hàn Uyên rất nhanh sẽ biết là bên nào đã ra tay.

Chương 1307

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vốn đã chuẩn bị rời khỏi hoàng cung bỗng nhiên dừng bước, khẽ nhíu mày.

Đứng tại chỗ lặng lẽ suy nghĩ một lát.

Sau đó thân hình khẽ chuyển, vận khinh công đi về phía hậu cung.

Hắn không biết suy đoán của mình có đúng hay không, thế nhưng rất cần phải tìm hiểu một phen.

Hậu cung của Hoàng đế không phải phi tử nào cũng có tẩm cung riêng.

Trong tình huống bình thường, chỉ có Hoàng Hậu, Hoàng Quý Phi và Quý Phi mới có tư cách sở hữu tẩm cung của mình.

Còn các phi tần còn lại đại thể chỉ là tạm trú dưới danh nghĩa.

Thục phòng điện chính là tẩm cung nơi một Quý Phi ở.

Lúc này trong đại điện chính truyền đến một trận tiếng đánh nhau.

Một thân ảnh cung trang tay áo phất phơ đang bị bốn tên hắc y nhân vây công.

Nữ tử ước chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, thân thể thướt tha, mỗi khi di chuyển thì bước chân liên tục ưu nhã.

Một thân cung trang hoa lệ làm nổi bật lên vẻ ung dung hoa quý.

Da trắng như tuyết, tóc đen như dệt cửi, môi đỏ như chu sa.

Đôi mắt đẹp trong vắt có thần, lông mày lá liễu hơi nhếch lên, trong vẻ ôn nhu mang theo vài phần kiên nghị.

Quả là một giai nhân tuyệt sắc.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên là võ công của nữ tử cung trang kia lại khá tốt, có tu vi Tiên Thiên đỉnh phong.

Đáng tiếc, bốn người vây công nàng cũng đều là cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa phối hợp ăn ý.

Mặc dù tu vi của từng người đều yếu hơn nữ tử cung trang một bậc, thế nhưng bốn người hợp kích lại khiến nàng đỡ trái hở phải, cực kỳ nguy hiểm.

Nữ tử cung trang định phá vòng vây nhưng lại một lần nữa bị ngăn cản.

Sau khi khó khăn lắm mới cùng hai tên hắc y nhân đối chưởng, nàng không thể không phi thân rút lui.

Nữ tử cung trang dừng thân hình, gầm lên một tiếng: Rốt cuộc các ngươi là ai.

Tên cầm đầu trong bốn tên hắc y nhân lạnh nhạt nói: Chúng ta chỉ là muốn mời Thục Phi đi theo chúng ta một chuyến.

Cũng xin Thục Phi phối hợp một chút, miễn cho phải chịu nhiều khổ sở.

Nữ tử cung trang chính là Thục Phi, một trong những Quý Phi tôn quý.

Đồng thời cũng là tỷ tỷ ruột của Mộ Dung Tiên, Mộ Dung Thục.

Mộ Dung Thục khẽ nhíu mày thanh tú.

Tức giận vì lại có kẻ to gan lớn mật muốn bắt Quý Phi đi ngay trong hoàng cung.

Đồng thời trong lòng nàng cũng dâng lên vẻ nghi ngờ.

Phải biết rằng địa hình hoàng cung rất phức tạp.

Người bình thường tiến vào không lạc đường đã là may mắn rồi.

Thế nhưng bốn tên hắc y nhân đối diện lại vô cùng chính xác tìm được Thục phòng điện.

Phòng ngự hoàng cung vốn đã yếu kém đi rất nhiều vì chuyện triều hội ban ngày.

Lại thêm thiên lao gây rối loạn cùng hỏa hoạn ở Khâm Thiên Giám.

Thế nên phần lớn ánh mắt đều bị chuyển dời sang đó.

Bởi vậy, mặc dù lúc này động tĩnh đánh nhau không nhỏ, nhưng vẫn không thể thu hút thị vệ hoàng cung.

Hơn nữa thời cơ chọn còn vô cùng vừa khớp.

Mộ Dung Thục mấy lần đột phá vòng vây đều bị ngăn lại, biết tình hình có chút không ổn, lúc này đang cố gắng suy nghĩ kế thoát thân.

Mộ Dung Thục sư thừa Nam Hải Thần Ni.

Ở tuổi này có tu vi như vậy, thậm chí có hy vọng ở khoảng ba mươi tuổi bước vào Tông Sư Chi Cảnh.

Đáng tiếc trong hoàng cung không thể mang kiếm.

Tư chất của nàng có thể nói là tương đối cao.

Thế nên Vô Lượng Thập Tam Kiếm mà nàng sở trường nhất lại không sử dụng được.

Chỉ dùng Cuồng Long Chưởng học được không quá tinh thục để đối địch nên mới đặc biệt vất vả.

Bốn tên hắc y nhân không cho Mộ Dung Thục cơ hội kéo dài thời gian, lại lần nữa vây công nàng.

Đối mặt với bốn tên hắc y nhân định mau chóng bắt nàng đi, tránh để đêm dài lắm mộng, Mộ Dung Thục càng chống cự thêm gian nan.

Hơn mười chiêu trôi qua, Mộ Dung Thục đỡ trái hở phải, vất vả lắm mới dùng một chưởng Cuồng Long Chưởng đẩy lui hai tên hắc y nhân đang cố gắng bắt nàng.

Rồi lại dưới sự kiềm chế của người thứ ba, bị người cuối cùng đánh lén trúng phía sau vai.

Thân hình Mộ Dung Thục khựng lại, bước chân lảo đảo.

Bốn tên hắc y nhân chờ đúng thời cơ, ăn ý đồng loạt tiến lên điểm trụ toàn bộ các đại huyệt quanh thân nàng.

Kể từ đó, Mộ Dung Thục không thể nhúc nhích được nữa.

Thân không thể di chuyển, miệng không thể nói, Mộ Dung Thục chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm bọn chúng, trong lòng bi ai trước vận mệnh không biết của mình.

Tên áo đen cầm đầu lạnh giọng mở miệng nói: Mau đem Thục Phi đi, phải ra khỏi cung trước khi sự hỗn loạn lắng xuống.

Dứt lời, bốn người liền chuẩn bị tiến lên khiêng Mộ Dung Thục không thể động đậy đi.

Mộ Dung Thục thấy thế nhất thời trợn to đôi mắt đẹp.

Tạm thời không nói đến điều khác, khi bốn người này động thủ với nàng nhất định sẽ đụng chạm thân thể mềm mại của nàng.

Đây là điều nàng khó có thể chấp nhận.

Đáng tiếc nàng căn bản bất lực trước tình trạng hiện tại.

Nhưng trong lòng âm thầm oán giận một người nàng chưa từng thấy qua, Cố Hàn Uyên.

Chuyện này phải kể từ việc Cố Hàn Uyên vạch trần thân phận thật sự của Mộ Dung Bác ở rừng hạnh trước đây.

Trước đây cũng đã đề cập, vì chuyện này, các chi Mộ Dung gia phân tán ở các nơi ít nhiều đều chịu không ít ảnh hưởng.

Ví dụ như Mộ Dung gia ở Thất Tinh Đường liền triệt để suy tàn.

Mộ Dung gia ở Cửu Tú Sơn Trang tuy rằng nhờ có Mộ Dung Thục là Quý Phi và ảnh hưởng của bản thân họ trên giang hồ mà tình hình tốt hơn nhiều, thế nhưng với tư cách là người bảo lãnh cho Mộ Dung Thục thì lại khó chịu.

Trước tiên, Chu Hậu Chiếu không đến.

Đối với một nữ tử do gia tộc có ý tưởng phục quốc đưa tới, hắn không dám ngủ lại ở đây.

Vạn nhất nếu bị bắt giữ mà bắt hắn nhường ngôi thì sao đây.

Coi như chuyện này bản thân cũng không hiện thực.

Nhưng đạo lý quân tử không nhịn được việc nhỏ, Chu Hậu Chiếu vẫn hiểu.

Không phế bỏ phi vị của Mộ Dung Thục ngay tại chỗ đã là nể mặt Mộ Dung gia Cửu Tú Sơn Trang cùng tình cảm những ngày qua của Mộ Dung Thục và hắn.

Thứ nhì, không chỉ số lượng cung nữ, thái giám ở Thục phòng điện đột ngột giảm.

Các thị nữ, nha hoàn vốn được Cửu Tú Sơn Trang đưa tới hầu hạ, bảo vệ Mộ Dung Thục đều bị đuổi đi.

Thế nên Mộ Dung Thục đường đường là Quý Phi lại không thể không một mình đối mặt với bốn tên hắc y nhân vây công.

Thậm chí ngay cả cơ hội truyền tin ra ngoài cũng không có.

Bất quá nàng gần đây nghe nói Mộ Dung Tiên có liên hệ với Cố Hàn Uyên.

Chương 1308

Điều này khiến nàng gấp bội cảm thấy sầu lo và lo lắng.

Đương nhiên, những ý nghĩ này đối với tình trạng hiện tại của nàng cũng không có chút ích lợi nào.

Chỉ là trong lúc hoảng loạn thì miên man suy nghĩ mà thôi.

Mộ Dung Thục trơ mắt nhìn bốn cánh tay kia sắp chạm vào người mình.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một trận hấp lực mãnh liệt.

Ánh mắt kinh ngạc của bốn tên hắc y nhân kia trong mắt nàng lùi ngược lại.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, đã rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Bên tai truyền đến một giọng nói kiêu ngạo, lạnh nhạt.

Mộ Dung Thục không phải là người mà các ngươi có thể mang đi.

Bất quá, các ngươi có thể để lại cái mạng của mình.

Ôm ấp ấm áp khiến Mộ Dung Thục chợt giật mình.

Đại thủ dừng trên vòng eo càng khiến phương tâm nàng hơi run rẩy.

Khí tức nam tử xa lạ quanh quẩn càng khiến nàng có chút tâm hoảng ý loạn.

Gần như vô thức ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng những gì lọt vào tầm mắt lại khiến nàng không khỏi ngẩn ra.

Thậm chí trong lòng không hiểu có chút tiếc nuối.

Chỉ vì nàng nhìn thấy vẻn vẹn chỉ là một mặt nạ bạc tạo hình tinh xảo, che khuất hoàn toàn dung mạo từ mũi trở lên của đối phương.

Chỉ có thể thấy được cánh môi góc cạnh rõ ràng cùng đôi mắt sao sáng thăm thẳm xuyên qua lỗ thủng trên mặt nạ.

Mộ Dung Thục vô thức thở phào một hơi.

Tuy không thể nhìn thấy toàn cảnh ít nhiều có chút tiếc nuối, nhưng từ làn da lộ ra của đối phương ít nhất có thể chứng minh là một nam tử trẻ tuổi.

Hơn nữa, khi nàng chú ý tới làn da đối phương đẹp đến mức khiến nàng cũng phải ghen tỵ, trong lòng nàng không hiểu cảm thấy nam tử đột nhiên cứu mình này có lẽ còn tuấn mỹ hơn nàng tưởng tượng.

Ý nghĩ như vậy khiến thân thể mềm mại vốn còn cứng nhắc của Mộ Dung Thục thả lỏng đôi phần.

Khác với Mộ Dung Thục vẫn còn tâm tư suy nghĩ tướng mạo của người đang ôm mình, bốn gã hắc y nhân đối diện mắt thấy mục tiêu nhiệm vụ sắp tới tay đột nhiên bay đi, nhất thời ngưng trọng.

Kẻ cầm đầu trầm giọng hỏi: Các hạ là ai.

Vì sao ngăn cản bốn huynh đệ ta hành sự.

Người này tự nhiên là Cố Hàn Uyên, kẻ đã mơ hồ nhận thấy động tĩnh phía sau mà chạy tới.

Chiếc mặt nạ bạc trên mặt là do hắn chuẩn bị sau khi gặp Yến Tam Nương tại Chấn Hằng Sơn Trang.

Dù sao luôn có những lúc tạm thời không muốn bại lộ thân phận.

Mà khăn đen che mặt lại tỏ ra không có uy thế gì.

Vì vậy mới cố ý chế tạo một chiếc mặt nạ bạc như vậy để tạm thời sử dụng.

Hiệu quả cũng không tệ.

Ánh mắt tò mò cùng mong chờ của Mộ Dung Thục có thể thấy rõ ràng.

Cố Hàn Uyên cảm thụ vòng eo mềm mại cùng ấm áp của Mộ Dung Thục, trong lòng có chút vui mừng.

Nhãn thần sâu kín nhìn chăm chú vào bốn gã hắc y nhân trước mắt.

Mặc dù bọn họ đã cố gắng thay đổi giọng nói, nhưng vẫn bị hắn nghe ra manh mối.

Bốn người này đều không phải là nam nhân bình thường.

Tức là bọn họ đều là thái giám.

Như vậy thân phận của bọn họ cũng đã hô chi dục xuất.

Người của Đông Xưởng, Lưu Hỉ.

Chỉ vì Lưu Hỉ là người cực kỳ có động cơ để động thủ với Mộ Dung Thục.

Lưu Hỉ và Chu Vô Thị đều tu luyện Hấp Công Đại Pháp thế nhưng hai người không thể nói là đồng nhất.

Hấp Công Đại Pháp mà Chu Vô Thị tu luyện là do Thiên Trì Quái Hiệp sáng tạo.

Tuy Thiên Trì Quái Hiệp trong cốt truyện chỉ là một nhân vật nền.

Thế nhưng Hấp Công Đại Pháp và Kim Cương Bất Hoại Thần Công mà y để lại lại tạo nên hai đại cao thủ Chu Vô Thị và Cổ Tam Thông.

Theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, Thiên Trì Quái Hiệp tuyệt đối có tu vi cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Cố Hàn Uyên cũng không tin loại cao thủ cấp bậc này biết dễ dàng c·hết rồi.

Tất nhiên lại là một Lão Quái Vật nào đó ẩn mình bế quan tiềm tu.

Còn Hấp Công Đại Pháp của Lưu Hỉ là do hắn tu luyện từ một bí bản không rõ nguồn gốc.

Ở độ hoàn chỉnh kém xa so với Hấp Công Đại Pháp do Thiên Trì Quái Hiệp sáng tạo.

Vì vậy tu vi của Lưu Hỉ mắc kẹt ở bình cảnh Đại Tông Sư sơ kỳ đã nhiều năm.

Để giải quyết bình cảnh này, Lưu Hỉ lại không biết từ đâu chắp vá bừa bãi ra một biện pháp trong cổ tịch.

Vào ngày thất tinh liên châu hấp thu công lực Ngũ Dương nhị âm, khiến mình đạt tới cảnh giới Âm Dương Tương Tế, Cương Nhu Hợp Nhất.

Từ đó đột phá tu vi bình cảnh, luyện thành Cách Không Hấp Công Đại Pháp.

Thiết Toán Bàn Mạnh Giữa Dòng, Cuồng Ngưu Lý Cao, Nguyên Dương Chân Nhân, Thần Hành Thái Bảo Triệu Thiên Hạc cùng Thiết Như Vân đã cùng nhau mất tích chính là Ngũ Dương bị Lưu Hỉ bắt giữ.

Còn lại nhị âm trùng hợp là Mộ Dung Thục và Mộ Dung Tiên, cặp tỷ muội ruột thịt này.

Như vậy, động tĩnh tối nay ngược lại là có một giải thích hợp lý.

Lưu Hỉ phái người g·iết c·hết Triệu Bố Chúc trong thiên lao, tránh cho y phản cung khiến Tào Chính Thuần lại lên nắm quyền.

Đồng thời lại làm lớn động tĩnh, thu hút ánh mắt thị vệ hoàng cung về phía thiên lao.

Rồi nhân cơ hội phái người đến đây bắt đi Mộ Dung Thục, người vốn không có nhiều lực lượng bảo vệ.

Kế sách nhất tiễn hạ song điêu này ngược lại rất có mưu lược.

Đáng tiếc vì Cố Hàn Uyên dính vào, Lưu Hỉ cũng phải chịu cảnh tiền mất tật mang.

Không chỉ không bắt được Mộ Dung Thục, còn phải mang tiếng xấu g·iết c·hết Triệu Bôn Tam.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên lại có chút kinh hỉ.

Nói ngắn gọn, tương tự như bộ khuếch đại Thuần Âm Chi Khí.

Bởi vì thể chất của Mộ Dung Thục tương đối đặc biệt.

Là một loại tụ âm thể chất tương đối hiếm thấy.

Đem ra luyện cái gì Cách Không Hấp Công Đại Pháp chỉ là phí của trời.

Đây rõ ràng là một cực phẩm lô đỉnh song tu.

Hơn nữa còn có thể mang lại hiệu quả làm ít công to cho những kẻ đồng tu âm khí.

Tức là, nếu nàng cùng cô gái khác cùng nhau song tu với Cố Hàn Uyên, hiệu quả sẽ tăng lên gấp bội.

Đáng tiếc duy nhất chính là, Cố Hàn Uyên sau khi tra xét rõ ràng đi sau hiện thứ hiệu quả này dường như chỉ có tác dụng đối với quan hệ huyết thống.

Như vậy, Mộ Dung Cửu Tú ngược lại là không thể bỏ qua.

Chương 1309

Cố Hàn Uyên bên kia đang suy nghĩ làm sao có thể chiếm được cả Mộ Dung Cửu Tú.

Bốn gã hắc y nhân không rõ nội tình lại cho rằng Cố Hàn Uyên đang không nhìn bọn họ.

Bọn họ vốn có nhiệm vụ nhất định phải mang Mộ Dung Thục về, lúc này càng là nộ khí từ tâm mà sinh.

Ăn ý cùng lúc xuất thủ về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy bốn người công tới, Cố Hàn Uyên phảng phất vừa hoàn hồn, nhàn nhạt trả lời vấn đề trước đó của họ: Người đã c·hết hà tất phải biết nhiều như vậy.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ôm lấy Mộ Dung Thục không buông tay, thân hình khẽ động, hóa thành du long nhẹ nhàng xuyên qua thế vây công của bốn người, đồng thời trong nháy mắt lướt qua họ, c·ướp đi trường kiếm từ tay một người trong đó.

Biểu hiện thần diệu tuyệt luân như vậy không chỉ khiến các hắc y nhân kinh hãi gấp bội.

Bị Cố Hàn Uyên ôm trong lòng, tự mình cảm nhận được tất cả điều này, Mộ Dung Thục càng là đôi mắt đẹp liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị.

Mộ Dung Thục cũng là một kẻ si mê võ học.

Bằng không cũng sẽ không ở tuổi này đã có tu vi như bây giờ.

Đương nhiên Mộ Dung Thục cảm thấy hứng thú nhất vẫn là kiếm pháp.

Bất quá nàng rất nhanh thì nhìn thấy.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ôm lấy Mộ Dung Thục cứ như vậy đứng tại chỗ, trường kiếm trong tay tùy ý chỉ xéo xuống đất, tựa hồ là đang chờ các hắc y nhân công tới.

Bốn gã hắc y nhân thấy thế cũng không nghĩ nhiều, lần nữa vây công mà lên.

Thế nhưng lần này có kiếm trong tay, Cố Hàn Uyên lại không giống.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên tùy ý đứng, còn ôm lấy Mộ Dung Thục không buông tay.

Trông qua toàn thân đều là kẽ hở.

Nhưng khi họ vây đánh, lại thấy một màn khiến người kinh hãi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên chỉ là nhẹ nhàng nâng trường kiếm lên, kẻ áo đen lao về phía hắn đầu tiên, gần như tự động đâm vào mũi kiếm mà bị xuyên thủng yết hầu.

Ba gã hắc y nhân còn lại kinh hãi muôn vàn dừng bước lại.

Đây là yêu pháp gì.

Thuận tay dùng Độc Cô Cửu Kiếm đã được Dịch Kiếm Thuật cải biến, Cố Hàn Uyên cười khẩy một tiếng: Vô tri.

Dừng một chút.

Lạnh lùng nói: Các ngươi đã không đến, vậy ta liền đến đây.

Dứt lời, thân hình khẽ động, ôm lấy Mộ Dung Thục công tới ba gã hắc y nhân.

Những kẻ áo đen còn lại thậm chí không ngăn cản được một khắc, rất nhanh liền lần lượt m·ất m·ạng.

Cố Hàn Uyên thuận tay bỏ lại trường kiếm đoạt được, giải khai huyệt đạo cho Mộ Dung Thục, người đang ở trong lòng hắn với đôi mắt đẹp lấp lánh.

Mộ Dung Thục vừa được giải huyệt, bất chấp vẫn còn nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, liền không kiềm được mà tò mò hỏi: Ngươi đây là kiếm pháp gì.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi cong, nhẹ giọng nói: Có muốn học không.

Cố Hàn Uyên sau khi học được Dịch Kiếm Thuật từ Phó Quân Du, liền cải biến Độc Cô Cửu Kiếm, dung hợp ưu điểm của cả hai.

Lại có Mạc Danh Kiếm Pháp sửa cũ thành mới.

Kiếm lộ càng thêm tinh chuẩn, cũng càng thêm tự nhiên mà thành.

Cho dù là người sáng lập hai loại kiếm pháp Phó Thải Lâm và Độc Cô Cầu Bại, trên tạo nghệ kiếm pháp riêng của họ cũng chưa chắc có thể sánh bằng Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, kiếm pháp như vậy đối với Cố Hàn Uyên hôm nay mà nói, ít nhiều có chút thừa thãi.

Liên tục phóng ra mấy đạo kiếm khí không phải tốt sao.

Nếu không phải vì giấu diếm thân phận đồng thời biểu diễn kỹ thuật, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không dùng nó trên bốn gã hắc y nhân này.

Chính mắt thấy Cố Hàn Uyên biểu diễn kỹ thuật, Mộ Dung Thục đúng như dự liệu vậy than phục kiếm pháp này thần kỳ.

Không khỏi cảm thấy lời chất vấn kinh hãi của hắc y nhân Đây là yêu pháp gì rất có lý.

Bởi vì kiếm pháp này về biểu hiện thật sự không khác gì yêu pháp.

Bất luận hắc y nhân tránh né, chống lại, phản kích thế nào, cũng không thoát khỏi vận mệnh đem cái cổ tự động đưa đến trên mũi kiếm.

Mộ Dung Thục thậm chí đã từng nảy sinh ý tưởng hoang đường nực cười như Bốn người này sẽ không phải là đang diễn kịch mạng sống sao.

Bằng không bốn người trước đó làm nàng cực kỳ nguy hiểm sao lại c·hết không rõ ràng như vậy.

Chính vì vậy, mặc dù trong lòng nàng còn có các loại nghi vấn, nhưng cũng trước tiên hỏi tới kiếm pháp.

Chỉ bất quá, câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại càng khiến nàng không ngờ tới.

Gần như theo bản năng hỏi: Ngươi nguyện ý dạy ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Tương phùng tức là duyên, dạy nàng một chiêu kiếm pháp cũng không có gì lớn lao.

Cố Hàn Uyên nói xong hời hợt, Mộ Dung Thục lại vẻ mặt cổ quái.

Phải biết rằng người trong giang hồ đều hận không thể che giấu tuyệt kỹ của mình thật kỹ.

Đâu có ai tùy ý liền bằng lòng dạy kiếm pháp cho người khác.

Nếu không phải có mưu đồ khác, chỉ có thể nói kiếm pháp này đối với đối phương mà nói cũng không phải tuyệt mật gì.

Vì vậy Mộ Dung Thục, người đang chịu chấn động mạnh mẽ, thà rằng tin tưởng đối phương có mưu đồ khác.

Đang muốn hỏi gì đó, Mộ Dung Thục chợt mặt đỏ lên, hơi chút xấu hổ nói: Các hạ có thể buông thiếp ra trước được không.

Ôm lấy giai nhân xinh đẹp, Cố Hàn Uyên làm sao có thể quá mức thành thật.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, thoải mái cảm thụ đường cong vòng eo mềm mại của Mộ Dung Thục.

Mộ Dung Thục cũng chính là chợt phát hiện đối phương dường như có xu thế được đằng chân lân đằng đầu, mới vội vàng lên tiếng.

May mắn Cố Hàn Uyên vẫn chưa quá mức lưu luyến mà buông nàng ra, khiến nàng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá trong lòng cũng dần dần hoài nghi động cơ cứu nàng của đối phương.

Mộ Dung Thục lặng yên lùi về sau hai bước, nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, nhẹ giọng nói: Đa tạ các hạ đã ra tay cứu giúp.

Xin hỏi các hạ là người phương nào.

Lại có quen biết cố tri gì với Mộ Dung gia thiếp thân sao.

Nàng ngược lại cũng cơ trí, chủ động cho Cố Hàn Uyên một cái bậc thang để xuống.

Nhưng chưa chắc đã không phải là ý tưởng chân thật của nàng.

Dù sao người sẽ ra tay giúp đỡ nàng đại khái tỷ lệ có quan hệ với Mộ Dung gia.

Nhưng mà câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại ngoài dự liệu của nàng.

Sư muội của nàng có một muội muội cùng cha khác mẹ lưu lạc dân gian, hôm nay là thị nữ của ta.

Cố Hàn Uyên nói tự nhiên là Giang Ngọc Yến.

Hắn cố ý nói quanh co như vậy cũng là để giấu diếm thân phận, đồng thời ở trong tình huống giữ khoảng cách nhất định để gần gũi hơn quan hệ đôi bên.

Với võ công Cố Hàn Uyên biểu hiện ra, nếu như lại nói thêm một câu Ta là vị hôn phu của muội muội nàng, Mộ Dung Thục cho dù ngốc cũng nên liên tưởng đến thân phận thật của hắn.

Mà mượn mối quan hệ vòng vo Giang Ngọc Yến, Giang Ngọc Phượng này ngược lại có thể khiến Mộ Dung Thục giảm bớt phần nào phòng bị trong lòng.

Bằng không nếu đột nhiên xuất hiện một người chưa từng gặp mặt, nhưng lại có quan hệ rất gần, người bình thường đều sẽ hoài nghi và cảnh giác.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn cố gắng che giấu thân phận.

Trước đây nếu không phải quá gấp gáp sắp bị Trấn Hằng Trang chủ phát giác thân phận của hắn, Yến Tam Nương cũng chưa chắc sẽ có nhiều lý do để tin tưởng lời thoái thác của hắn.

Bây giờ Cố Hàn Uyên nếu không muốn quá nhanh ở trước mặt Mộ Dung Thục bại lộ thân phận, vậy thì việc thích hợp giảm bớt phòng bị tâm lý của đối phương tự nhiên cũng đã rất cần thiết rồi.

Mộ Dung Thục nghe vậy bối rối một lúc lâu mới phản ứng lại được.

Kinh ngạc hỏi: Ngươi là nói Ngọc Phượng muội muội là thị nữ của ngươi.

Loại quan hệ giao thoa kỳ lạ này thật sự nàng vạn vạn không ngờ tới.

Đồng thời loại quan hệ đã có liên hệ nhưng không tính là quá mức thân cận, quả nhiên khiến nàng vô thức giảm bớt vài phần phòng bị.

Ngược lại bắt đầu suy tính xem có nên báo cho Giang Ngọc

Phượng về việc nàng sắp có một muội muội cùng cha khác mẹ hay không.

Nếu Giang Ngọc Phượng bản tính hiền lành biết được chuyện này, nhất định sẽ nỗ lực đón muội muội mình về nhà.

Dù sao thị nữ xét cho cùng vẫn là hạ nhân.

Giang Ngọc Phượng tuyệt đối không thể nào chấp nhận được muội muội của mình làm thị nữ cho người khác.

Thế nhưng Giang Ngọc Phượng đang muốn từ Cố Hàn Uyên mà đón đi muội muội của mình, hành vi mật báo của nàng lại khó tránh khỏi có hiềm nghi qua sông đoạn cầu.

Chương 1310

Người ta vừa cứu ngươi, ngươi liền lén lút mật báo, hại người ta mất thị nữ.

Điều này thật không thể chấp nhận được.

Nhìn thấy Mộ Dung Thục vẻ mặt rối rắm như vậy, Cố Hàn Uyên không khỏi trong lòng cười thầm.

Hiện tại Mộ Dung Thục chỉ sợ cũng không còn tâm tư suy nghĩ hắn có phải dụng tâm kín đáo hay không.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Mộ Dung Thục vẫn đang rối rắm, đi đến trước t·hi t·hể của kẻ áo đen kiểm tra một chút.

Quả nhiên là người không có rễ.

Mộ Dung Thục thấy thế tò mò hỏi: Ngươi nhìn ra thân phận của bọn họ sao.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu diếm, nhàn nhạt nói: Người của Đông Xưởng.

Mộ Dung Thục kinh ngạc hỏi: Người của Đông Xưởng tới bắt ta làm gì.

Lưu Hỉ phát điên rồi sao.

Ta cũng không rõ.

Mục đích của Lưu Hỉ tạm thời còn không thích hợp báo cho Mộ Dung Thục.

Bằng không nếu Mộ Dung Thục thật sự có phòng bị, thì quả thật không dễ bắt như vậy.

Như vậy Cố Hàn Uyên chẳng phải là thiếu cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân sao.

Chỉ cứu một lần, e rằng chưa chắc có thể chiếm được trái tim vị Hoàng Phi xinh đẹp này.

Từ cốt truyện có thể thấy Mộ Dung Thục trông như ôn nhu, nhưng thực chất tính tình có chút kiên nghị.

Bất luận là khi bị Lưu Hỉ hãm hại, cửa nát nhà tan.

Hay là khi bị Lưu Hỉ bắt giữ, hút đi công lực, nàng cũng chưa từng có nửa điểm khuất phục.

Ngược lại, hai đứa con trai của Mộ Dung Vô Địch lại biểu hiện cực kỳ bất kham.

Một cô gái như vậy không dễ dàng công lược.

Tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện cùng chung một phu quân với muội muội ruột thịt của mình.

Huống chi nàng còn có thân phận Quý Phi, trong lòng tự có kiêu ngạo riêng.

Dưới tình huống này, Cố Hàn Uyên nếu như trước giờ bại lộ thân phận của mình, độ khó công lược chỉ biết tăng lên gấp bội.

Hắn còn trông cậy vào Mộ Dung Thục có thể giúp hắn cùng nhau giải quyết những Mộ Dung Cửu Tú còn lại.

Sao có thể không đoạt được lòng nàng.

Mộ Dung Thục khẽ cắn môi mỏng, thất lạc nói: Đáng tiếc bây giờ ta không thể gặp được bệ hạ, càng không thể nào cáo trạng với người.

Bằng không có chứng cứ này, Lưu Hỉ tuyệt đối không thể nào gánh nổi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lưu Hỉ dám to gan lớn mật như vậy.

Cho dù hành động thất bại, Mộ Dung Thục cũng rất khó uy h·iếp được hắn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngẩn ra.

Vô thức nghĩ đến, Mộ Dung Thục chẳng phải tương đối cửu khoáng sao.

Chẳng trách trước đây khi dò xét thân thể nàng, Thuần Âm Chi Khí lại nồng đậm như vậy.

Cứ tưởng là do thể chất tự nhiên của nàng tạo thành.

Hóa ra cũng là thiếu sự điều hòa a.

Cố Hàn Uyên nhìn đường cong vòng eo tuyệt đẹp yểu điệu của Mộ Dung Thục, ánh mắt nhất thời nóng bỏng thêm vài phần.

Bề ngoài lại bất động thanh sắc hỏi: Ồ.

Đây là vì sao.

Nhưng mà câu trả lời của Mộ Dung Thục lại khiến tâm tình hắn nhất thời cổ quái.

Chỉ thấy Mộ Dung Thục nghiến răng nghiến lợi nói: Còn không phải đều do tên Cố Hàn Uyên kia.

Ăn dưa lại ăn trúng đầu mình, Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi trong lòng bật cười.

Điều này thật đúng là nơi nào cũng có ảnh hưởng của mình a.

Cố Hàn Uyên với tâm tình cổ quái lắng nghe Mộ Dung Thục oán giận về hắn rất nhiều điều.

Bất quá nghĩ lại cũng phải.

Mộ Dung Thục đang ở độ tuổi xuân sắc xinh đẹp nhất, lại bị Cố

Hàn Uyên làm hại phải gượng gạo thủ tiết trong hoàng cung, sao có thể không có ý kiến.

Phải biết rằng trước đó Mộ Dung Thục là một trong những Quý Phi được sủng ái nhất, thậm chí rất có cơ hội thách thức vị trí Hoàng Quý Phi.

Kết quả là vì Cố Hàn Uyên đã vạch trần dã tâm phục quốc của Mộ Dung Bác, lập trường của Mộ Dung Thục nhất thời trở nên khó xử.

Cũng chính là Chu Hậu Chiếu vẫn còn nhớ tình xưa, bằng không kết cục tuyệt đối chẳng tốt đẹp gì.

Bất quá gần đây hướng gió lại dường như có chút thay đổi.

Hơn nữa đồng dạng là do Cố Hàn Uyên mà nên thay đổi.

Cố Hàn Uyên đột nhiên có quan hệ với Mộ Dung Tiên, khiến ngoại giới sinh ra một ý tưởng rằng Mộ Dung gia Cửu Tú Sơn Trang e rằng không liên quan gì đến Mộ Dung Bác với dã tâm phục quốc.

Dù sao người vạch trần dã tâm của Mộ Dung Bác chính là Cố Hàn Uyên.

Như vậy việc Cố Hàn Uyên thân cận với Mộ Dung gia Cửu Tú Sơn Trang chẳng phải là khả năng nhất để chứng minh sự trong sạch của họ sao.

Có lẽ chỉ cần chờ thời gian trôi qua thêm một đoạn, Mộ Dung Thục còn có thể biến trở lại thành sủng phi của Hoàng đế năm xưa.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Cửu Tú Sơn Trang lại vội vã muốn cùng Cố Hàn Uyên đám hỏi.

Cũng chính là thái độ của Chu Hậu Chiếu đối với Cố Hàn Uyên bây giờ còn có chút do dự bất định.

Bằng không Thục Phòng Điện đã sớm không nên tiếp tục lạnh lẽo

như vậy.

Đương nhiên, nếu Cố Hàn Uyên trước một bước cùng Chu Hậu Chiếu trở thành huynh đệ đồng hao, ngược lại cũng cho Chu Hậu Chiếu một cái bậc thang để xuống.

Đây cũng là duyên cớ vì sao đoạn thời gian trước Chu Hậu Chiếu hơi để ý đến lời nghị hôn.

Một khi có thể thân càng thêm thân, Cố Hàn Uyên cho dù không phải người của hắn cũng là người của hắn.

Chu Hậu Chiếu gần đây cũng không thiếu xem xét lựa chọn người thích hợp.

Theo tình huống hiện tại mà xem, thích hợp nhất không ai bằng Vân La quận chúa, muội muội ruột thịt của Chu Hậu Chiếu.

Nếu không phải Vân La quận chúa tính cách điêu ngoa tùy hứng lại đặc biệt quật cường, thậm chí không tiếc chạy đến trước mặt Hoàng Thái Hậu, người sủng ái nàng nhất, khóc lóc kể lể rằng mình còn không muốn lập gia đình, e rằng lúc này chiếu thư tứ hôn đã được ban xuống rồi.

Bất quá Mộ Dung Thục rất có thể sắp sửa cải thiện tình cảnh của mình lại một chút vui mừng cũng không có.

Nàng xác thực không muốn mang thân phận Quý Phi mà thủ tiết.

Thế nhưng lại càng không nguyện ý Mộ Dung Tiên, muội muội ruột thịt duy nhất của nàng, tình cảm còn đặc biệt sâu đậm, lại phải hy sinh hạnh phúc của mình vì gia tộc, vì nàng.

Trong mắt Mộ Dung Thục, Mộ Dung Tiên gả cho Cố Hàn Uyên chính là đang hy sinh hạnh phúc của mình.

Sự kiêu ngạo và kiên trì nội tâm khiến nàng cũng là loại người chán ghét kẻ phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên.

Vì vậy đủ loại, có thể nói Mộ Dung Thục đối với Cố Hàn Uyên chưa từng gặp mặt là cực độ chán ghét.

Nếu Cố Hàn Uyên lấy thân phận của mình để công lược Mộ Dung Thục, thì độ khó sẽ tăng lên gấp bội.

Hắn thậm chí đừng nói là công lược, ngay cả tiếp cận Mộ Dung Thục cũng đã quá khó.

Căn bản không phải một hai lần anh hùng cứu mỹ nhân là có thể xoay chuyển.

Ngược lại, việc Cố Hàn Uyên giấu diếm thân phận đã tạo ra một khởi đầu tốt nhất.

Có lẽ là bởi vì nói tới Cố Hàn Uyên, ngay cả phòng bị trong lòng nàng cũng vô thức yếu bớt vài phần.

Nàng hỏi một vấn đề mà mình có chút quan tâm.

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Thục liễm diễm, mơ hồ mang theo tâm tình mong đợi hỏi: Xin hỏi kiếm pháp của các hạ so với Cố Hàn Uyên thì thế nào.

Cố Hàn Uyên tuy trong lòng tràn đầy cổ quái, nhưng bề ngoài như trước bất động thanh sắc đạm nhiên nói: Sàn sàn nhau.

Lời này từ bản thân Cố Hàn Uyên mà nói, tương đối vô sỉ.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại là nói thật, nửa điểm không phải nói dối.

Mình và chính mình so sánh, chẳng phải chính là sàn sàn nhau sao.

Chương 1311

Đương nhiên, chỉ là nếu chỉ dùng Độc Cô Cửu Kiếm và Dịch Kiếm Thuật đã được cải biến để biểu diễn thì còn kém rất nhiều.

Bất quá đối với nhãn giới có hạn của Mộ Dung Thục mà nói cũng là đủ rồi.

Theo Mộ Dung Thục, loại kiếm pháp thần kỳ thậm chí sẽ khiến người ta phảng phất tự động dùng cái cổ nghênh hướng mũi kiếm như vậy chưa chắc kém hơn Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Thục kìm nén tâm tình kinh ngạc trong lòng, dịu dàng nói: Kiếm pháp của tiền bối quả thực thần diệu tuyệt luân.

Dừng một chút.

Tò mò hỏi: Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối.

Nàng ngược lại càng hy vọng có thể nhìn thấy chân diện mục của đối phương.

Thế nhưng đối phương đã cố tình đeo mặt nạ giấu diếm thân phận, hiển nhiên không phải dễ dàng như vậy liền sẽ để nàng nhìn thấy.

Thật sự muốn yêu cầu đối phương tháo mặt nạ xuống ngược lại có chút phạm vào điều kiêng kỵ.

Nàng cũng không muốn khiến vị đại cao thủ với kiếm pháp sàn sàn nhau cùng Cố Hàn Uyên này sinh lòng chán ghét.

Việc Mộ Dung Thục đột nhiên đổi cách xưng hô thành Tiền bối cũng rất dễ hiểu.

Trên đời giống như Cố Hàn Uyên, cao thủ trẻ tuổi liền đăng lâm tuyệt đỉnh như vậy, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có Cố Hàn Uyên một người.

Việc lại xuất hiện một tuyệt thế thiên kiêu như Cố Hàn Uyên gần như là không thể.

Còn như Ngân Diện Nhân trước mắt này, vô luận giọng nói hay làn da lộ ra bên ngoài đều tỏ ra có chút trẻ tuổi, theo Mộ Dung Thục chắc là một Võ Lâm Cao Thủ nào đó có thuật trú nhan.

Hơn nữa khi đối phương nói mình và Cố Hàn Uyên sàn sàn nhau, nàng càng nghi ngờ có thể là một Lão quái vật ẩn thế.

Cũng chỉ có Lão Quái Vật như vậy mới có thể ở hoàng cung như vào chốn không người.

Bằng không cũng sẽ không trùng hợp như vậy cứu nàng.

Thậm chí Mộ Dung Thục tự ý bổ não Giang Ngọc Yến cũng chưa hẳn là cái gọi là thị nữ.

Phải biết rằng có không ít giang hồ danh túc khi thu đồ đệ có rất nhiều yêu cầu kỳ lạ cổ quái.

Tỷ như yêu cầu đệ tử phát thệ cả đời không được thổ lộ tên sư phụ mình với người khác.

Ngân Diện Nhân trước mắt lấy thân phận thị nữ của Giang Ngọc Yến mà làm thầy trò chi thực, ngược lại cũng không tính là chuyện đặc biệt kỳ quái.

Thậm chí Mộ Dung Thục lúc này còn có một chút ghen tỵ với Giang Ngọc Yến.

Có một đại cao thủ như vậy dạy dỗ võ công, không chừng Giang Ngọc Yến rất nhanh sẽ có thể vượt qua tỷ tỷ cùng cha khác mẹ Giang Ngọc Phượng của nàng.

Điều này đối với nàng, người rất có thuộc tính si mê võ học, tự nhiên sẽ cảm thấy ghen tỵ.

Cố Hàn Uyên tuy không rõ Mộ Dung Thục đã tự ý bổ não những gì, nhưng cũng có thể đoán được đại khái.

Trong lòng cảm thấy cổ quái đồng thời cũng có chút buồn cười.

Lần này không giả dạng thành Vô Thiên, đổi một hình tượng để giấu thân phận ngược lại khá thú vị.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, liền có chủ ý.

Đạm nhiên nói: Nàng có thể gọi ta Ngân tiên sinh.

Trong cốt truyện Yêu Nguyệt và Liên Tinh từng hóa thân thành Đồng Tiên Sinh và Mộc Phu Nhân.

Cố Hàn Uyên ngược lại cũng coi như là đã góp cặp với các nàng từ trước.

Đương nhiên, cách nói Ngân tiên sinh này cũng có chút ý tự giễu.

Dù sao việc hắn ngân thê nữ của người khác cũng không ít làm.

Nếu như nàng ngày nào đó đối với Mộ Dung Thục làm ra chuyện khác người, có lẽ cũng có thể biện bạch một tiếng: Ta không phải nói cái Ngân này Âm mưu thâm sâu của Cố Hàn Uyên tạm thời không đề cập tới.

Mộ Dung Thục mặc dù có chút tiếc nuối vì đây vừa nghe đã là tên giả, nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc nói lời cảm tạ: Một lần nữa đa tạ Ngân tiên sinh đã ra tay cứu giúp.

Đây coi như là lời cảm tạ chính thức sau khi biết nhau.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, rất có phong thái cao nhân, đạm nhiên nói: Mộ Dung cô nương quá khách sáo rồi.

Ta đã nói việc này bất quá là thuận tay mà thôi.

Cách xưng hô Mộ Dung cô nương thân mật, gần gũi như vậy khiến Mộ Dung Thục chợt nảy ra một ý tưởng.

Đôi mắt đẹp long lanh, dò hỏi: Ngân tiên sinh, người vừa nói có thể dạy thiếp kiếm pháp, không biết còn tính không.

Hiện nay Mộ Dung Thục kỳ thực có chút bất an.

Mặc dù không biết nguyên nhân, thế nhưng bị Lưu Hỉ để mắt tới, bất luận nói thế nào cũng không phải chuyện khiến người ta có thể an tâm.

Hơn nữa Lưu Hỉ lại to gan lớn mật cho thủ hạ trực tiếp xông vào Thục Phòng Điện muốn bắt nàng, càng khiến nàng cảm nhận được ý chí kiên quyết của đối phương.

Cho tới nay chỉ có một ngày làm tặc, nào có ngàn ngày phòng tặc.

Huống hồ đối mặt vẫn là loại lão quỷ xảo quyệt như Lưu Hỉ.

Thật khiến người rất khó có tự tin đảm bảo mình mãi mãi bình an vô sự.

Dưới tình huống này, Mộ Dung Thục tự nhiên phải làm gì đó để mình an toàn hơn, lựa chọn tốt nhất tự nhiên không ai bằng việc một lần nữa giành được sủng ái của hoàng đế, trực tiếp tố cáo Lưu Hỉ.

Bởi như vậy, Lưu Hỉ vốn chưa hoàn toàn đạt được tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu, tất nhiên sẽ không chịu nổi.

Nhưng điều này hiển nhiên không thể đạt thành trong thời gian ngắn.

Hơn nữa Mộ Dung Thục cũng không thể làm chủ được, chỉ có thể ký thác hy vọng vào người khác.

Thứ hai chính là cầu viện Mộ Dung gia, phái một vài cao thủ hộ vệ tới.

Nhưng vẫn là câu nói kia, làm như vậy chưa chắc có thể qua được ải Chu Hậu Chiếu.

Nói tóm lại, Mộ Dung Thục bây giờ đối mặt Lưu Hỉ, hoàn toàn ở vào trạng thái tứ cố vô thân.

Sở dĩ khi xác định Ngân tiên sinh là người có thể tranh thủ, thái độ của nàng mới có thể chuyển biến nhanh như vậy.

Mà thái độ có chút hữu thiện của Ngân tiên sinh lại khiến nàng vô thức kỳ vọng có thể có thật nhiều năng lực tự vệ.

Đối với Mộ Dung Thục ngoài mềm trong cứng mà nói, cầu người vĩnh viễn không bằng tự cầu lấy mình.

Cho nên mới nhắc lại chuyện cũ, hỏi Ngân tiên sinh về việc lời người trước đó nói có thể dạy nàng kiếm pháp còn tính không.

Theo Mộ Dung Thục, tiền bối cao nhân như Ngân tiên sinh rất ít lật lọng.

Mặc dù ngay từ đầu chỉ là đang nói đùa, nhưng khi nàng hỏi như vậy, đối phương cũng rất khó cự tuyệt.

Đương nhiên đây cũng là bởi vì nàng trước đó thực sự bị kiếm pháp thần diệu tuyệt luân kia kinh diễm, mới có thể mặt dày mà hỏi.

Ý tưởng của Mộ Dung Thục rất hợp ý Cố Hàn Uyên.

Hắn quả thật có tâm tăng cường thực lực của Mộ Dung Thục.

Lưu Hỉ lần này chỉ là thừa dịp hỗn loạn phái ra vài tên thủ hạ đã muốn bắt đi Mộ Dung Thục, ít nhiều vẫn có chút sơ ý.

Lần sau lại xuất thủ tuyệt đối sẽ không qua loa như vậy.

Thậm chí Lưu Hỉ tự mình động thủ cũng không phải là không thể.

Cố Hàn Uyên không cầu Mộ Dung Thục có thể có thực lực chuyển nguy thành an.

Hắn cần Mộ Dung Thục có thể có thực lực cầm cự một chút chờ hắn tới cứu viện là đủ rồi.

Đây cũng là duyên cớ vì sao Cố Hàn Uyên ngay từ đầu đã định truyền thụ cho Mộ Dung Thục bản Độc Cô Cửu Kiếm đã cải biến.

Độc Cô Cửu Kiếm sau khi cải biến gia tăng tính kế của Dịch Kiếm Thuật.

Chỉ cần Mộ Dung Thục không tham công liều lĩnh, thì rất khó bị đơn giản chế phục.

Cho dù đối mặt Lưu Hỉ, cũng có thể kéo dài một đoạn thời gian.

Cố Hàn Uyên tuy đã sớm dự định đem kiếm pháp truyền thụ cho Mộ Dung Thục, nhưng lúc này hay là cố ý trêu chọc nói: Ta còn tưởng nàng không có hứng thú với kiếm pháp của ta chứ.

Mộ Dung Thục nghe vậy mặt đỏ lên, sẵng giọng: Ngân tiên sinh.

Thiếp lúc nào nói qua không có hứng thú.

Nàng xác thực chưa nói qua không có hứng thú.

Lúc đó sự chú ý của nàng đều đặt vào vô vàn nghi hoặc trong lòng và bàn tay to có lẽ không quá thành thật của đối phương.

Bất quá bây giờ Mộ Dung Thục sẽ không còn nhiều nghi ngờ như vậy.

Dù sao Ngân tiên sinh nhưng là tiền bối cao nhân, làm sao lại cố ý sàm sỡ nàng.

Chương 1312

Có lẽ lúc đó chỉ là đang kiểm tra căn cốt của nàng thôi sao.

Mộ Dung Thục ngược lại cũng đã đoán đúng gần một nửa, thế nhưng Cố Hàn Uyên quả thật có đang kiểm tra tư chất của nàng.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên càng muốn cảm thụ sự đầy đặn, kiều diễm của nàng.

Đáng tiếc tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, đành phải cố gắng nhịn xuống.

Bất quá có cớ dạy kiếm pháp lại khác.

Dù sao trong quá trình dạy kiếm pháp, có chút tiếp xúc thân thể cũng là chuyện bình thường, phải không.

Vì vậy Cố Hàn Uyên không trêu chọc Mộ Dung Thục nữa, mà nhẹ cười nói: Đã như vậy, ta sẽ dạy nàng Dịch Thiên Cửu Kiếm vậy.

Cố Hàn Uyên tạm thời cho kiếm pháp đã được mình sửa đổi một cái tên miễn cưỡng coi như thích hợp.

Danh tự này ngược lại cũng thỏa đáng.

Dịch Thiên Cửu Kiếm cơ sở vẫn là chín thức kiếm của Độc Cô Cửu Kiếm.

Đồng thời gia nhập lý niệm dịch tính của Dịch Kiếm Thuật, không còn chỉ là chỉ công không thủ.

Đem kiếm pháp cốt lõi định nghĩa ở liệu địch tiên cơ cùng phát sau mà đến trước.

Đây cũng là vì sao trong mắt Mộ Dung Thục mà xem, bốn kẻ áo đen trước đó c·hết không rõ ràng.

Dù sao còn chưa ra chiêu liền đã bị người xem thấu chiêu thức cùng hành động.

Chỉ cần thanh kiếm trước giờ để ngang yết hầu phải đi ngang qua vị trí, trông qua không tựa như là tự động lao tới chịu c·hết sao.

Dịch Thiên Cửu Kiếm Mộ Dung Thục lẩm bẩm một tiếng tên kiếm pháp mà Cố Hàn Uyên tạm thời đặt ra.

Đôi mắt đẹp của nàng cũng là càng ngày càng sáng, phảng phất đã từ tên kiếm pháp cảm nhận được chân ý trong đó.

Không thể không nói, tư chất tập võ của Mộ Dung Thục xác thực rất cao.

Nam Hải Thần Ni dạy dỗ có lẽ đều có chút làm lỡ nàng.

Chí ít theo Cố Hàn Uyên, tu vi võ công của Mộ Dung Thục hôm nay hoàn toàn không phải nàng có thể đạt tới cực hạn.

Mộ Dung Thục chợt bừng tỉnh, đôi mắt đẹp hơi lóe lên.

Sau đó hai đầu gối khẽ cong liền muốn quỳ xuống.

Sư phụ ở trên, xin nhận đệ tử cúi đầu.

Mộ Dung Thục thông tuệ nhạy bén hơn xa thiếu nữ bình thường.

Ở nơi như hoàng cung nếu không có chút tâm cơ, đã sớm bị người hại c·hết rồi.

Nàng bái sư lúc này cũng là suy nghĩ rằng đã có danh phận thầy trò, nếu mình có chuyện gì, đối phương cũng không tiện khoanh tay đứng nhìn.

Huống chi nếu như nàng có thể bái một cái sư phụ còn lợi hại hơn Nam Hải Thần Ni, có lẽ vấn đề của Mộ Dung gia cũng có thể sẽ được giải quyết dễ dàng.

Xét cho cùng, đây là một thế giới võ hiệp của võ công.

Chỉ cần có thực lực, người khác cho dù muốn động nàng cũng phải suy nghĩ có đáng giá hay không.

Vạn nhất đến lúc lưỡng bại câu thương, rất có thể chỉ biết được ít mất nhiều.

Thế lực của Cố Hàn Uyên phát triển đến nay chẳng lẽ không xâm hại đến lợi ích của người khác sao.

Điều này hiển nhiên là không thể.

Dù sao cái bánh thì lớn như vậy.

Vậy vì sao thế lực của Cố Hàn Uyên cũng rất ít gặp khó khăn.

Còn không phải là uy h·iếp võ lực của Cố Hàn Uyên khiến người ta không dám tùy tiện vạch mặt.

Mặc dù lợi ích bị xâm chiếm, chỉ cần không phải tổn thất thương cân động cốt, phần lớn mọi người sẽ chọn nhường đường.

Chính vì vậy, ở Tương Dương Hoàng Dung cùng ở Tam Giang Ôn Thanh Thanh, Tiêu Uyển Nhi bọn họ mới có thể phát triển mạnh mẽ.

Nhất là Hoàng Dung gần như đã biến Tương Dương thành lãnh địa riêng.

Lữ Văn Đức đã hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát Tương Dương.

Không đuổi hắn ra khỏi Tương Dương thành cũng chỉ là giữ thể diện cho triều đình Tống Quốc mà thôi.

Thế nhưng chính lệnh của Lữ Văn Đức đừng nói là ra khỏi Tương Dương thành, ngay cả muốn ra khỏi phủ thái thú cũng phải xem tâm trạng Hoàng Dung ngày hôm đó có tốt hay không.

Ví như nhận được một phong thư tình ngắn của Cố Hàn Uyên, thì

Lữ Văn Đức có thể cảm thụ một ngày quyền thế của một Tương Dương Thái Thú.

Khi tâm trạng không tốt.

Ví như khi đứa bé trong bụng quá hiếu động, xem thử trong thành Tương Dương có ai hưởng ứng Lữ Văn Đức không.

Đằng sau, mọi người bây giờ đều gọi Hoàng Dung là Tương Dương Thành Chủ.

Ngược lại Quách Tĩnh, trượng phu trên danh nghĩa của Hoàng Dung, tồn tại cảm giác rất thấp.

Trong ngày thường gần như thường trú trong binh doanh để luyện binh.

Có người nói đã mấy tháng không về nhà.

Không khỏi khiến người càng thêm khó hiểu rằng đứa bé trong bụng Hoàng Dung rốt cuộc có phải của Quách Tĩnh hay không.

Nói chung, một cao thủ tuyệt thế có thể mang tới thay đổi là cực lớn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mộ Dung Thục mặc dù vẫn chưa biết rõ ràng thân phận thật sự của Ngân tiên sinh, cũng muốn thử làm cho quan hệ trên danh nghĩa gần gũi hơn.

Đáng tiếc là nàng kinh ngạc phát hiện mình lại không quỳ xuống được.

Phảng phất có một luồng kình khí đang chống đỡ thân thể nàng không cho nàng quỳ xuống.

Lúc này, một bàn tay lớn mang theo nhiệt độ quen thuộc nóng bỏng đặt lên bàn tay nhỏ bé của nàng đỡ nàng dậy.

Bên tai cũng vang lên một giọng nói hơi lộ vẻ bất đắc dĩ.

Ta từng đáp ứng một người sẽ không thu đồ đệ nữa.

Dạy nàng kiếm pháp thì được, nhưng thu đồ đệ thì thôi.

Cố Hàn Uyên không phải là không muốn lại có thêm một đoạn tình thầy trò.

Thế nhưng nhận lấy một Long Tiểu Vân cũng đã đủ chọc Vu Hành Vân tức giận.

Nếu lại nhận lấy Mộ Dung Thục, chẳng phải Vu Hành Vân sẽ náo loạn long trời lở đất sao.

Mộ Dung Thục cảm thấy mình muốn quỳ mà không sao quỳ xuống nổi.

Nàng thán phục Ngân tiên sinh quả nhiên thâm sâu khó lường, đồng thời cũng chứng thực suy đoán trong lòng.

Quả nhiên Ngân tiên sinh là vì nguyên nhân đặc biệt khác nên mới không muốn thu nhận học trò.

Điều này càng khiến nàng khẳng định đối phương là một vị tiền bối cao nhân.

Đây cũng là một loại tâm lý phổ biến.

Càng là thứ khó đạt được, người ta càng tự động bù đắp thêm giá trị quý báu cho nó.

Mộ Dung Thục bị bức màn che giấu mà Cố Hàn Uyên thể hiện ra mê hoặc, dù trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng vẫn cung kính nói: Đa tạ Ngân tiên sinh đã nguyện ý dạy ta kiếm pháp, đáng tiếc thiếp thân không thể bái Ngân tiên sinh vi sư.

Mộ Dung Thục bỗng nhiên khuôn mặt ửng hồng.

Nàng phát hiện tay mình vẫn đang bị đại thủ của đối phương nắm giữ.

Mộ Dung Thục trong lòng có chút xao động.

Dù nàng tự trấn an mình rằng Ngân tiên sinh là một vị tiền bối cao nhân không rõ tuổi tác.

Nhưng bất luận là hình tượng đối phương trông có phần trẻ tuổi, hay nhiệt độ ấm nóng từ lòng bàn tay kia, đều khiến nàng nảy sinh nghi ngờ liệu mình có đoán sai hay không.

Cũng may đối phương rất nhanh đã buông tay nàng ra.

Không cần phải vậy.

Chương 1313

Với sâu xa giữa ta và nàng, dạy nàng một bộ kiếm pháp cũng chẳng là gì.

Cố Hàn Uyên hờ hững nói.

Hắn nói đương nhiên không phải dựa trên mối quan hệ vòng vèo từ Giang Ngọc Yến.

Mà là xét về mặt nghiêm túc, Mộ Dung Thục cũng coi như là chị dâu của hắn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ta ở hoàng cung không thể nán lại lâu, vậy liền đem kiếm pháp truyền dạy cho nàng ngay bây giờ.

Mộ Dung Thục tỏ vẻ đã hiểu.

Vệ binh hoàng cung canh phòng lơ là chỉ là nhất thời.

Nán lại lâu tất sẽ có nguy hiểm.

Sau đó, Cố Hàn Uyên liền đem Dịch Thiên Cửu Kiếm được cải biến mà thành truyền dạy cho Mộ Dung Thục.

Sau đó Mộ Dung Thục liền thấy được một mặt nghiêm nghị của vị tiền bối vốn vẫn rất hữu thiện này.

Dịch Thiên Cửu Kiếm là do Độc Cô Cửu Kiếm cùng Dịch Kiếm Thuật cải biến mà thành, tự nhiên sẽ mang nhiều đặc tính của cả hai.

Ví như yêu cầu cực cao về năng lực tính toán và ngộ tính.

Năng lực tính toán thì dễ nói hơn.

Mộ Dung Thục tinh thông cầm kỳ thư họa, đạo lý cờ đối với nàng mà nói không phải vấn đề, người cũng thông tuệ.

Bởi vậy, từ việc hiểu thấu đáo lý lẽ cờ tướng mà áp dụng vào kiếm pháp, nàng rất nhanh đã nhập môn.

Thế nhưng ngộ tính, thứ mơ hồ này, lại khác biệt.

Lệnh Hồ Xung học Độc Cô Cửu Kiếm cũng phải mất gần mười ngày mới miễn cưỡng nhập môn.

Mộ Dung Thục muốn cấp tốc học Dịch Thiên Cửu Kiếm tương đối mà nói còn khó hơn, hiển nhiên đây không phải là chuyện dễ dàng.

Bất quá Cố Hàn Uyên không cần rụt rè như Phong Thanh Dương, để Lệnh Hồ Xung tự mình lĩnh ngộ.

Với kiếm pháp tạo nghệ của Cố Hàn Uyên, hắn hoàn toàn có thể phân giải kiếm chiêu ra rồi cầm tay chỉ dạy Mộ Dung Thục.

Không cầu Mộ Dung Thục lĩnh hội kiếm ý, chỉ cần bắt chước kiếm chiêu được bảy tám phần là đủ rồi.

Đương nhiên trước đó, cần phải để Mộ Dung Thục cảm nhận được độ khó của Dịch Thiên Cửu Kiếm.

Quả nhiên, tự mình lĩnh ngộ khiến Mộ Dung Thục học tập vô cùng gian nan.

Thậm chí biểu hiện có chút vụng về.

Cố Hàn Uyên nghiêm nghị quát: Chiêu này không đúng.

Ra chiêu như thế này đừng nói là phát sau mà đến trước, khác gì chủ động dâng kẽ hở cho địch nhân.

Kiếm pháp vốn là như vậy.

Mỗi một chiêu góc độ, độ mạnh yếu chỉ cần sai lệch một chút cũng là khác biệt trời vực.

Đây cũng là lý do vì sao rất nhiều kiếm pháp truyền lại vốn là kiếm pháp g·iết người, đến thời hiện đại lại trở thành dùng để biểu diễn.

Tài nghệ thất truyền phần lớn thời gian không phải là không để lại chút gì.

Mà là sau khi những yếu điểm then chốt, nội dung cốt lõi quan trọng bị mất đi, phần còn lại liền trở thành vô căn chi mộc.

Thể hiện ra cũng chẳng có gì đặc biệt.

Mộ Dung Thục lúc này cũng lòng đầy xấu hổ.

Phải biết rằng trước đây nàng vẫn luôn tự hào với ngộ tính kiếm pháp cao của mình.

Mộ Dung Tiên có thế nào cũng không học được Vô Lượng Thập Tam Kiếm, đến chỗ nàng đây cũng không đến mấy năm đã trở thành sở trường nhất võ công.

Giang Ngọc Phượng tuy rằng cũng không học được Vô Lượng Thập Tam Kiếm, nhưng trong cảnh giới cũng kém Mộ Dung Thục rất nhiều.

Kết quả hiện tại học Dịch Thiên Cửu Kiếm, Mộ Dung Thục lại cảm thấy mình quả thực ngu như lợn.

Rõ ràng kiếm pháp do Ngân tiên sinh thi triển ra là thần hồ kỳ kỹ, đến chỗ nàng đây lại giống như vội vã đi chịu c·hết vậy.

Điều này khiến lòng tự tin của nàng gặp phải khó khăn nghiêm trọng.

Bởi vậy cho dù có lúc bị mắng rất khó nghe, nàng cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Nàng xấu hổ nói: Khiến tiền bối thất vọng rồi.

Ta có thất vọng hay không cũng không quan trọng.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nhàn nhạt nói.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên càng nói như vậy, Mộ Dung Thục càng cảm thấy xấu hổ.

Nàng hiện tại thật sự có chút hoài nghi thiên phú của mình.

Nàng lại thử luyện một chiêu.

Trông vẫn tệ đến mức không đành lòng nhìn thẳng.

Ngay lúc nàng không biết nên làm thế nào cho phải, bỗng nhiên một tiếng Ba vang lên.

Phía sau lập tức đau xót.

Khuôn mặt Mộ Dung Thục trong nháy mắt đỏ bừng, đôi mắt đẹp trợn tròn.

Trong lòng vừa xấu hổ vừa thầm nghĩ: Ngân tiên sinh tại sao có thể đánh vào chỗ đó của ta.

Cố Hàn Uyên tỉ mỉ cảm nhận được sự mềm mại nảy nở kia, trong lòng càng thêm vui mừng.

Ngoài mặt lại như kẻ ác trước lột người khác, trách mắng: Tạp niệm quá nhiều, động tác kiếm chiêu biến dạng.

Mộ Dung Thục nghe vậy âm thầm liếc mắt.

Ngươi cũng biết ta tạp niệm quá nhiều.

Vậy còn đánh vào chỗ đó của ta, đây không phải là khiến ta tạp niệm càng nhiều sao.

Nếu trong tình huống bình thường, nàng lúc này đã sớm nổi đóa.

Dù sao nàng cũng là Quý Phi tôn sư, thân thể cao quý của mình há có thể tùy tiện để người ta chạm vào.

Mà bây giờ lại để một nam tử giống như quản giáo tiểu hài tử mà giáo huấn nàng.

Hết lần này tới lần khác nàng còn không dám phản bác.

Thứ nhất là biểu hiện của mình cũng nát bét rối tinh rối mù.

Thứ hai là nàng còn cố ý lôi kéo thân cận đối phương, khiến cho có thể trở thành trợ lực của mình.

Hơn nữa đối mặt một cao thủ tuyệt thế như vậy, nàng cũng không dám tùy tiện trở mặt.

Chỉ có thể im lặng chịu đựng sự nhục nhã như vậy, vẫn không thể không thành thật đáp: Đã biết, lần sau thiếp thân sẽ chú ý.

Sự nhượng bộ của Mộ Dung Thục khiến độ cong thích thú trên môi Cố Hàn Uyên lớn hơn vài phần.

Được voi đòi tiên là tác phong trước sau như một của hắn.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian tiếp theo, tiếng quở trách, tiếng vỗ thường xuyên vang lên trong điện Thục Phòng.

Ban đầu Mộ Dung Thục còn có chút đáp lại, dần dần nàng không còn lên tiếng, vô cùng hối hận vì mình đã nhẫn nhịn.

Chỉ là lẳng lặng chịu đựng đau đớn cùng xấu hổ.

Đến lúc này, không phải nàng không muốn mở miệng ngăn cản đối phương hành động ác liệt với mình.

Thật sự là nàng không dám mở miệng, e sợ không cẩn thận lại thốt ra một hai tiếng kêu mất mặt.

Ban đầu nàng xác thực chỉ cảm thấy đau đớn cùng xấu hổ và tức giận.

Thậm chí không khỏi hoài nghi đợi đến sau này nhất định sẽ sưng vù lên.

Mà sau đó nàng lại mơ hồ cảm thấy thủ pháp phía sau biến hóa.

Biến thành phảng phất mỗi cái vỗ đều không phải đánh vào người nàng, mà là đánh vào tận đáy lòng nàng.

Sự biến hóa thần kỳ kia khiến hai chân nàng nhũn ra, đồng thời cũng không khỏi không khép chặt lại.

E sợ bị nhận ra dấu vết mất mặt.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên tinh mắt sớm đã phát hiện màu sắc mơ hồ sậm lại trên váy Mộ Dung Thục.

Cảm thán đối phương quả nhiên lâu ngày bị kìm nén, đồng thời lại càng không hạ thủ lưu tình.

Chương 1314

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cũng không phải là ác ma gì.

Khi hạ thủ vẫn là êm ái vài phần.

Lại là một tiếng vỗ nhẹ vang lên.

Chỉ có điều sự nhẹ nhàng như vậy chỉ khiến Mộ Dung Thục càng thêm xấu hổ mà thôi.

Chỉ nghe tiếng động cũng biết ý nghĩa trách mắng mang tính tượng trưng lớn hơn nhiều so với ý nghĩa thực tế.

Hết lần này tới lần khác, lần này lại tựa như cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Thân thể mềm mại của Mộ Dung Thục run lên, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Cũng may Cố Hàn Uyên kịp thời đỡ lấy nàng.

Cố Hàn Uyên cố tình hỏi: Mệt mỏi sao.

Có cần nghỉ ngơi một chút không.

Ngữ khí tuy là quan tâm, thế nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ vui mừng cùng trêu tức tràn đầy.

Có thể nói, tình cảnh xã hội tính t·ử v·ong hiện tại khiến khuôn mặt ửng hồng của Mộ Dung Thục xấu hổ đến mức hận không thể đào một cái hầm chui xuống.

Trong ánh mắt nàng càng tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Luyện kiếm pháp còn có thể khiến mình trở nên như vậy.

Điều này đối với Mộ Dung Thục xuất thân võ lâm thế gia, tính tình như tiểu thư khuê các, lại là Quý Phi duyên dáng sang trọng mà nói, đây quả thực là sự xấu hổ cực lớn khiến nàng hoài nghi nhân sinh.

Trong lòng nàng không ngừng tự chất vấn, chẳng lẽ mình là một nữ tử phóng đãng không biết liêm sỉ sao.

Kỳ thực điều này thật đúng là không trách được Mộ Dung Thục.

Cố Hàn Uyên hồng nhan tri kỷ vô số, kinh nghiệm phong phú, bất kỳ phản ứng nhỏ nhặt nào của nữ tử cũng không thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

Huống chi mỗi lần trong quá trình tiếp xúc, Cố Hàn Uyên còn lặng lẽ ở đầu ngón tay trong lòng bàn tay gia nhập linh khí của Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Mộ Dung Thục vốn có tiềm chất lô đỉnh cực phẩm, làm sao có thể ngăn cản được.

Cho nên nàng mới biểu hiện đặc biệt bất kham.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Mộ Dung Thục còn đang hoài nghi nhân sinh, giả vờ thiện giải nhân ý nói: Muốn học được Dịch Thiên Cửu Kiếm, quả thật có chút độ khó, hay là hôm nay tạm dừng ở đây đi.

Có cơ hội ta sẽ lại vào hoàng cung để dạy nàng.

Mộ Dung Thục nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Nàng có lòng muốn giải thích, nhưng lại không biết nên nói gì mới phải.

Chẳng lẽ nàng muốn nói mình chỉ là vì lâu ngày bị kìm nén, cho nên mới phản ứng quá độ sao.

Giọng điệu bình thản kia của đối phương càng khiến nàng không khỏi hoài nghi có lẽ thật sự là vấn đề của mình.

Mà phương thức giáo dục của đối phương có lẽ cũng chỉ là xuất phát từ thói quen, chứ không phải cố ý sàm sỡ nàng.

Bởi vì quá xấu hổ, thế cho nên ý tưởng và quan niệm của Mộ Dung Thục cũng bắt đầu lệch lạc.

Hoặc có lẽ nàng hiện tại cần một cái cớ để tự thuyết phục mình rằng đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, bất đắc dĩ tự lừa dối mình.

Bằng không nàng thực sự không biết nên làm sao đối mặt với lời quan tâm của đối phương.

Cũng may Mộ Dung Thục chung quy không phải là tiểu cô nương chưa trải sự đời, cuối cùng cũng miễn cưỡng bình phục sự xấu hổ và không tự nhiên trong lòng.

Đỉnh lấy khuôn mặt ửng hồng, nàng rụt rè nói: Vậy liệu rằng sẽ quá làm phiền công tử.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Không ngại.

Hoàng cung tuy không dễ vào, nhưng cũng khó không được ta.

Dừng một chút.

Giả vờ do dự nói: Lần sau ta đổi một phương thức dạy nàng nhé.

Mộ Dung Thục có thể nói gì.

Chỉ có thể cúi thấp trán im lặng đáp ứng.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng biết hôm nay Mộ Dung Thục tuyệt đối không cách nào tự nhiên đối mặt hắn nữa.

Mà việc hắn nên làm chăn đệm cũng đã làm tốt, bởi vậy thuận lý thành chương đưa ra cáo từ: Vậy ta xin cáo từ trước.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Mộ Dung Thục nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đừng nói giữ lại, nàng hiện tại ước gì đối phương nhanh chóng

rời đi.

Nhưng mà còn chưa chờ nàng hoàn toàn buông hơi thở này, liền nghe được một tiếng ngữ khí quan tâm, nhưng vẫn mơ hồ mang theo giọng điệu trêu chọc.

Đúng rồi, nhớ kỹ đi tắm rửa một chút.

Chớ để bị lạnh.

Vệt đỏ ửng trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Thục khó khăn lắm mới có xu thế rút đi, bây giờ lại một lần nữa cấp tốc nóng lên.

Không cần dùng tay sờ cũng biết lúc này tất nhiên nóng kinh người.

Nhưng mà đợi nàng ngẩng đầu lên, đã không thấy được bóng dáng vị Ngân tiên sinh kia.

Mộ Dung Thục ánh mắt nhất thời có chút phức tạp tự lẩm bẩm: Hắn rốt cuộc có phải là cố ý hay không.

Tổng thể các dấu hiệu đều cho thấy cái gọi là Ngân tiên sinh kia cũng không thành thật cho lắm.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại có những giải thích miễn cưỡng hợp lý.

Ví dụ như việc hắn nghiêm phạt mình cũng có thể nói là do chênh lệch tuổi tác lớn, xem nàng như tiểu cô nương mà đối đãi.

Việc nghiêm phạt một người đã tốn không ít thời gian tinh lực, nhưng làm sao cũng không khiến Mộ Dung Thục tiến bộ, cũng chẳng tính là kỳ lạ.

Còn không biết dưới lớp mặt nạ bạc kia, khuôn mặt trên thực tế còn trẻ hơn mình rất nhiều, Mộ Dung Thục vẫn xem Ngân tiên sinh như một vị tiền bối cao nhân, thậm chí thừa sức làm ông nội mình.

Không đợi Mộ Dung Thục nghĩ thông suốt, bỗng nhiên một trận xúc cảm lạnh lẽo truyền tới khiến khuôn mặt nàng lần nữa đỏ bừng.

Một bên lẩm bẩm Lần này mất mặt quá rồi, một bên vội vã chuẩn bị đi tắm rửa.

Cố Hàn Uyên để lại Mộ Dung Thục với tâm tình phức tạp đang miên man suy nghĩ, còn bản thân hắn thì đã rời khỏi hoàng cung.

Kỳ thực cho dù không khiến Mộ Dung Thục không dám đối mặt với hắn, hắn cũng phải rời đi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên lúc đó đã cảm nhận được một luồng khí tức thập phần mịt mờ, nhưng đầy uy h·iếp đang tiếp cận Thục Phòng Điện.

Tốc độ rất nhanh.

Dường như đang lục soát khắp hậu cung.

Cố Hàn Uyên âm thầm suy đoán thân phận của đối phương.

Nói như vậy, dù là nội tình hoàng thất cũng rất ít khi không kiêng nể gì mà ghé qua lục soát trong hậu cung như thế.

Khả năng lớn nhất chính là người đó cũng là một tên thái giám.

Chỉ có như vậy mới không có hiềm nghi làm nhục tôn nghiêm hoàng thất.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nghĩ đến tình báo mà Điều Hí Sư từng cung cấp cho hắn.

Chuyển Luân Vương từng nỗ lực cầu xin một Lão Thái Giám giúp đỡ đối phó hắn.

Lão Thái Giám này chính là người sáng lập Quỳ Hoa Bảo Điển , Quỳ Hoa Lão Tổ.

Không thể nghi ngờ, Quỳ Hoa Lão Tổ tất nhiên là một Lục Địa Thần Tiên.

Cố Hàn Uyên không khỏi nhíu mày.

Một Lục Địa Thần Tiên có thể tự do hành động trong hậu cung sẽ rất ảnh hưởng đến hành động và kế hoạch của hắn.

Như vậy nhất định phải trước tiên trừ bỏ hắn.

Thân phận thái giám của Quỳ Hoa Lão Tổ đã định trước hắn sẽ không dễ dàng rời khỏi hoàng cung.

Mà xông vào hoàng cung cường sát Quỳ Hoa Lão Tổ nhất định là không thực tế.

Như vậy cũng chỉ có thể dụ hắn ra ngoài.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay một cái, một bản bí tịch liền xuất hiện trong tay hắn.

Chương 1315

Chính là Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mà hắn đã sao chép không biết bao nhiêu lần.

Một biện pháp thông thường đương nhiên không thể dụ ra lão âm hiểm như Quỳ Hoa Lão Tổ.

Thế nhưng Quỳ Hoa Lão Tổ tuyệt đối sẽ không thờ ơ đối với Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Không chỉ bởi vì Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công vốn là từ Quỳ Hoa Bảo Điển dung hợp, thôi diễn mà thành.

Mà là bởi vì sau khi gia nhập Tiên Thiên Công , Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công đã bù đắp rất nhiều thiếu sót tồn tại trong Quỳ Hoa Bảo Điển.

Ví dụ như Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công liền không tồn tại di chứng như việc không tự thiến sẽ dục hỏa thiêu đốt, nhất thời tẩu hỏa nhập ma, co quắp mà c·hết.

Cố Hàn Uyên tăng thêm hiệu quả tinh thần thiến chỉ là để khống chế người tu luyện tốt hơn mà thôi.

Trên thực tế đó cũng không phải là điều kiện tất yếu để tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên dám khẳng định, nếu để Quỳ Hoa Lão Tổ biết được sự tồn tại của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công , vậy hắn tất nhiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Đến lúc đó, việc dụ hắn rời khỏi hoàng cung cũng sẽ không còn là chuyện khó khăn.

Trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Cố Hàn Uyên một mặt tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công , một mặt lại được người hầu hạ, lấy lòng.

Một mặt âm thầm suy nghĩ nên làm thế nào để Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công một cách hợp tình hợp lý gây nên sự chú ý của Quỳ Hoa Lão Tổ.

Xinh đẹp nho nhã sáng rỡ Liễu Như Thị ngẩng khuôn mặt càng thêm xinh đẹp lên, dùng giọng mị hoặc đầy mờ ám hỏi: Thiếp thân mới học được một đoạn ca vũ, công tử có muốn thưởng thức một chút không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy tạm ngừng suy tư, hướng về Lý Trinh Lệ và Lý Hương Quân đang chờ ở một bên vẫy tay, ý bảo các nàng thế chỗ.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, thần tình lười biếng nói với Liễu Như Thị: Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt tóc hai nàng, thưởng thức Liễu Như Thị với dáng người trắng nõn như ngọc uyển chuyển vũ điệu.

Trong lòng hắn đã có mưu tính.

Rượu ngon há sợ hẻm sâu.

Thủ đoạn tuyên truyền tốt nhất tự nhiên không ai bằng việc chân thực trình diễn một phen.

Vừa lúc A Phi gần đây có chút thanh nhàn, chính là lúc cần nổi danh.

Đừng nói làm đại ca không cho ngươi cơ hội thành danh nhé.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm mà thầm nghĩ.

Khi Cố Hàn Uyên bận rộn hưởng lạc vào đêm khuya.

Trong điện Thục Phòng, bốn cỗ thi thể hắc y nhân đột nhiên biến mất không thấy.

Mộ Dung Thục tắm xong bước ra, nhìn đại điện trống trải, sắc mặt nàng rất khó coi.

Đây vốn là chứng cứ quan trọng mà nàng một ngày nào đó sẽ dùng để tố cáo.

Nhưng mà cứ như vậy không cánh mà bay.

Có thể tưởng tượng được, tâm tình của Mộ Dung Thục lúc này tệ đến mức nào.

Thậm chí ở một mức độ nào đó đã che giấu sự xấu hổ mà nàng đến nay vẫn không thể hóa giải vì xã hội tính t·ử v·ong.

Rốt cuộc là ai đã mang đi những thi thể này.

Mộ Dung Thục cắn chặt môi mỏng, tự mình lẩm bẩm.

Trước tiên có thể loại trừ Lưu Hỉ.

Nếu như Lưu Hỉ thật sự có bản lĩnh vô thanh vô tức mang đi bốn thi thể hắc y nhân như vậy, nàng đã sớm bị tiện tay bắt đi rồi.

Lúc này, dù nghĩ thế nào cũng không thông, Mộ Dung Thục lại một lần nữa cảm nhận được mình bây giờ nguy cơ tứ phía như thế nào.

Mà duy nhất có thể cho nàng chút cảm giác an toàn lại chỉ có Ngân tiên sinh, người trước đó đã khiến nàng xã hội tính t·ử v·ong ngay tại chỗ.

Điều này khiến nàng trong lòng âm thầm thở dài: Coi như lần sau hắn có động tay động chân một chút, mình cũng phải tiếp tục chịu đựng.

Mộ Dung Thục vốn đã nghĩ kỹ phải cứng rắn hơn một chút với Ngân tiên sinh, để tránh mình càng thêm xấu hổ, bây giờ lại không thể không tự thuyết phục mình phải im hơi lặng tiếng.

Cùng lúc đó, tại phủ đệ Tào Chính Thuần.

Tào Chính Thuần bị cưỡng chế bế môn tư quá, nghe xong thuộc hạ hồi báo, không khỏi giễu cợt một tiếng nói: Lưu Hỉ đồ ngu xuẩn này.

Tào Chính Thuần tuy rằng tạm thời bị tước quyền ở Đông Xưởng, nhưng điều đó không đại biểu hắn đã mất đi cơ sở ngầm trong Đông Xưởng.

Mặc dù Lưu Hỉ hành động có ẩn nấp đến mấy, vẫn như trước bị hắn nhìn thấu.

Tuy rằng Tào Chính Thuần tạm thời còn không biết vì sao Lưu Hỉ phải đi trêu chọc Mộ Dung Thục, thế nhưng việc phái người g·iết c·hết Triệu Bố Chúc lại nằm trong dự liệu của hắn.

Tào Chính Thuần cùng Quỳ Hoa Lão Tổ phán đoán giống nhau, Lưu Hỉ tuyệt đối đã mất đi phần lớn tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu.

Hắn một lần nữa nắm quyền Đông Xưởng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trên thực tế, cho dù không có Lưu Hỉ tự mình tìm đường c·hết, hắn cũng chưa từng lo lắng việc mình liệu có thể một lần nữa nắm quyền hay không.

Chu Hậu Chiếu chân chính tín nhiệm nhất vẫn là hắn, việc trừng phạt hắn cũng bất quá chỉ là một lời cảnh cáo nhẹ.

Đông Xưởng.

Lưu Hỉ nhìn bốn cỗ thi thể hắc y nhân xuất hiện trước mắt, sắc mặt rất khó coi.

Hắn thật vất vả mới lên nắm quyền Đông Xưởng, đang lúc hăng hái, lúc này lại không thể không sụp mi thuận mắt quỳ một chân trên đất, tùy ý bị răn dạy.

Chỉ vì trước mặt hắn đang đứng một người có thân phận cao hơn hắn rất nhiều.

Đó là một Lão Thái Giám mặc đại áo mãng bào màu đỏ.

Trên người Lão Thái Giám không có loại khí chất âm nhu thường thấy ở thái giám, ngược lại hiện ra thập phần bình thản tự nhiên, thậm chí nhìn qua còn có mấy phần cảm giác từ bi thiện lành.

Người bình thường nhìn thấy, e rằng có thế nào cũng sẽ không nghĩ tới hắn lại là một thái giám phải không.

Hơn nữa hắn còn không phải là một thái giám phổ thông.

Chính là Quỳ Hoa Lão Tổ, một cao thủ tuyệt thế cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, quý là nội tình triều đình.

Ngu xuẩn.

Quỳ Hoa Lão Tổ lạnh giọng trách cứ Lưu Hỉ vừa mới lên vị không bao lâu.

Lưu Hỉ nghe vậy sắc mặt tối sầm, lại không dám phản bác.

Quỳ Hoa Lão Tổ lạnh lùng nói: Ngươi đối với Thục Phi động thủ vì lý do gì, ta lười hỏi ngươi.

Ngươi vẫn nên suy nghĩ thật kỹ làm sao để không bị tra ra việc ngươi phái người g·iết c·hết Triệu Bố Chúc đang bị giam trong thiên lao đi.

Lưu Hỉ nghe vậy ăn nói khép nép giải thích: Ta đã thu xếp xong xuôi đầu đuôi, sẽ không bị điều tra ra đâu.

Quỳ Hoa Lão Tổ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, châm chọc nói: Ngươi cho rằng ai cũng ngu xuẩn như ngươi sao.

Ngươi và Uông Trực là cực kỳ có hiềm nghi.

Đối với Bệ hạ mà nói, chỉ cần có hiềm nghi là đủ rồi.

Lưu Hỉ lơ đễnh nói: Không có chứng cứ, Bệ hạ không có lý do gì động đến ta.

Quỳ Hoa Lão Tổ nghe vậy trong lòng có chút thất vọng.

Lưu Hỉ nghĩ rằng chắc sẽ không vì chuyện này mà bị Chu Hậu Chiếu tước đoạt quyền thống trị Đông Xưởng của hắn.

Thế nhưng Quỳ Hoa Lão Tổ lại nghĩ sâu xa hơn.

Đối với quyền thống trị Đông Xưởng nhất thời, hắn thấy căn bản không quan trọng.

Quan trọng là. sự tín nhiệm của Hoàng đế.

Quyền thế Đông Xưởng vốn là Hoàng đế ban cho.

Hoàng đế nếu không tín nhiệm ngươi, vậy ngươi dù ngồi ở vị trí Đốc chủ Đông Xưởng thì có ích lợi gì.

Dã tâm có thừa, viễn lự không đủ.

Đây là đánh giá của Quỳ Hoa Lão Tổ đối với Lưu Hỉ.

Hèn chi nếu không phải lần này Tào Chính Thuần bị Uông Trực hạ bệ, Lưu Hỉ đã bị hắn áp chế gắt gao.

Thật không chỉ là chênh lệch về phương diện võ công mà thôi.

Bất quá cho dù là Quỳ Hoa Lão Tổ cũng không nghĩ đến dã tâm của Lưu Hỉ còn lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Lưu Hỉ không phải chỉ muốn quyền khuynh triều đình, mà càng muốn biến Chu Hậu Chiếu thành con rối để khống chế trong tay.

Khác với tuyệt đại đa số thái giám, Lưu Hỉ đối với Hoàng quyền cũng không có kính nể, càng không có lòng trung thành.

Hắn thậm chí còn nung nấu ý định trở thành ảnh tử hoàng đế.

Chương 1316

Quỳ Hoa Lão Tổ trong lòng thất vọng, nét mặt lại bất động thanh sắc hỏi: Vậy Triệu Bôn Tam có phải là ngươi phái người đi g·iết c·hết không.

Không phải.

Sắc mặt Lưu Hỉ càng đen hơn.

Hắn lại không ngốc, làm sao sẽ không nhìn ra bởi vì Triệu Bố Chúc c·hết, cái vạ của Triệu Bôn Tam hắn không cõng cũng phải cõng.

Nếu như chỉ là hắn phái người g·iết c·hết Triệu Bố Chúc, Chu Hậu Chiếu nhiều lắm cũng chỉ âm thầm phê bình trong lòng, cho rằng hắn quá mức cả gan làm loạn.

Thế nhưng cái c·hết của Triệu Bôn Tam lại tất nhiên sẽ dẫn tới cơn thịnh nộ như sấm sét của Chu Hậu Chiếu.

Lùi lại mà nói, chỉ cần có chút sai lầm, Chu Hậu Chiếu tất nhiên sẽ dứt khoát miễn chức của hắn.

Dưới tình huống bình thường, Đông Xưởng là cơ cấu được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm và coi trọng nhất, đều sẽ cho Lưu Hỉ một ít cơ hội phạm sai lầm.

Nhưng mà bởi vì chuyện tối nay, Chu Hậu Chiếu đối với sự kiên nhẫn của hắn tuyệt đối sẽ không còn lại bao nhiêu.

Cũng đã là nói, tỷ lệ sai số của hắn giảm mạnh.

Không duyên cớ phải gánh cái vạ của việc Triệu Bôn Tam bị g·iết, hắn đã quá xui xẻo rồi.

Kết quả vẫn không thể bắt đi Mộ Dung Thục.

Hắn đêm nay thiệt hại nặng nề.

Sự phủ nhận của Lưu Hỉ khiến Quỳ Hoa Lão Tổ gắt gao nhíu mày.

Vô thức liếc nhìn bốn cỗ thi thể trên đất.

Tất cả đều c·hết bởi một kiếm xuyên yết hầu, thậm chí ngay cả một chút năng lực chống đỡ cũng không có.

Kiếm pháp cao thủ.

Đây là phán đoán trong lòng Quỳ Hoa Lão Tổ.

Tu vi cụ thể của hung thủ thì không thể đoán được, nhưng trên phương diện kiếm pháp tạo nghệ thì ít nhất cũng là cao thủ cấp bậc như Diệp Cô Thành.

Thời buổi loạn lạc a.

Mặc dù Quỳ Hoa Lão Tổ không có ý tưởng ưu quốc ưu dân gì, lúc này cũng không khỏi thốt lên cảm thán như vậy trong lòng.

Bất quá cho dù là hắn, e rằng cũng sẽ không nghĩ tới đã có người để mắt tới tính mạng của mình rồi chứ.

Ngày thứ hai.

Chuyện xảy ra đêm qua trong hoàng cung vẫn chưa nổi lên thành phong trào bạo.

Bất quá tại triều kiến, Chu Hậu Chiếu mắt trần có thể thấy là không muốn gặp Lưu Hỉ.

Uy thế Đông Xưởng trong nháy mắt giảm đi.

Phải biết rằng sức mạnh lớn nhất của Đông Xưởng hoành hành ngang ngược chính là vì bọn chúng đứng sau lưng Hoàng đế.

Nhưng mà tình huống hôm nay lại coi như đang tuyên bố Chu Hậu

Chiếu không còn tín nhiệm Đông Xưởng nữa.

Mà chỉ là không tín nhiệm Lưu Hỉ khi hắn đương quyền.

Điều này khiến không biết bao nhiêu trung nghĩa chi thần vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Đương nhiên, nhiều người hơn cũng là ánh mắt hơi lóe lên, theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Lại là mấy ngày thời gian trôi qua tương đối yên bình.

Thái Bộ Dạng tìm một cơ hội đơn độc gặp Chu Hậu Chiếu ở Ngự Thư Phòng.

Nịnh hót Chu Hậu Chiếu đang vùi đầu vào công văn, thần sắc có chút mệt mỏi, nói: Bệ hạ, gần đây trong kinh thành xảy ra một chuyện thú vị.

Một nữ tử nổi danh bày ra lôi đài tỉ võ chiêu thân, đã làm tổn thương không ít người mơ ước mỹ sắc của nàng.

Chu Hậu Chiếu vì mệt nhọc mà có vẻ hơi uể oải, nghe Thái Bộ Dạng nói, nhất thời mừng rỡ.

Hứng thú dạt dào hỏi: Ồ.

Nói cụ thể một chút xem.

Chu Hậu Chiếu vị Hoàng đế này, bất luận trong lịch sử hay trong một số kịch bản, đều có khen chê khác nhau.

Anh minh thần võ nhất định là không liên quan gì đến hắn.

Với tư cách Hoàng đế, Chu Hậu Chiếu có rất nhiều điểm hoang đường khiến người ta lên án.

Thế nhưng đồng thời hắn cũng có rất nhiều điểm sáng, hoặc giả nói là những nơi đáng được tán thưởng.

Ở thế giới này, tình cảnh kém xa trong lịch sử, Chu Hậu Chiếu dù có ham chơi đến mấy cũng không khỏi không cần mẫn chính sự khi cần thiết.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ có Hoàng quyền vững chắc, mình mới có thể có tư bản để tận tình hưởng lạc.

Sở dĩ, trong tình huống thế cục kinh thành càng ngày càng hỗn loạn hiện nay, dù là phải kiên trì, hắn cũng sẽ đặt nhiều tâm tư hơn vào chính sự, mấy ngày liền công việc chồng chất khiến hắn đặc biệt uể oải.

Lúc này nghe Thái Bộ Dạng nói đến có chuyện hay, tự nhiên đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Thái Bộ Dạng cúi mày thuận mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, sau đó sinh động hình tượng miêu tả màn tỉ võ chiêu thân gần đây có chút náo nhiệt ở kinh thành.

Nữ tử tỉ võ chiêu thân này dĩ nhiên chính là Dương Huệ Lan.

Dương Huệ Lan từ chỗ Cố Hàn Uyên có được bản cấp tốc của Cửu Âm Chân Kinh liền chăm chỉ tu luyện.

Mà bản cấp tốc không hổ là bản cấp tốc.

Vẻn vẹn mấy ngày thời gian, Dương Huệ Lan liền có tiến bộ cực lớn.

Tu vi mặc dù không có biến hóa quá nhiều, thế nhưng thực lực khi đối địch lại mạnh mẽ nhảy vọt một đoạn.

Cho dù là người khiêu chiến cảnh giới Tiên Thiên cũng rất ít người là đối thủ của nàng.

Quả Phụ Đao Pháp vốn là bởi vì chiêu thức tàn nhẫn có thể ở một mức độ nhất định vượt cấp mà chiến.

Mà cho dù Dương Huệ Lan sử dụng Quả Phụ Đao Pháp không thắng được đối thủ, thì khi nàng vứt đao dùng trảo Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, đối thủ cũng khó lòng chống đỡ.

Cửu Âm Bạch Cốt Trảo ở Tống, Kim hai nước có danh tiếng rất lớn, thế nhưng ở Minh quốc lại không có bao nhiêu người từng kiến thức qua, người thật sự có kiến thức về nó cũng sẽ không nhàm chán đến mức tham gia cái gì tỉ võ chiêu thân.

Sở dĩ trong lúc nhất thời Dương Huệ Lan thật sự đã đánh ra một chút khí thế vô địch.

Thậm chí vì vậy không thể không lần nữa nới rộng giới hạn tuổi tác của người khiêu chiến.

Từ 25 tuổi trở xuống cho đến bây giờ người dưới 40 tuổi đều có thể khiêu chiến.

Đương nhiên cũng không phải không có loại người không theo quy củ, chuẩn bị cường đoạt.

Bất quá những người như vậy đều bị một thiếu niên mặt lạnh cầm trường kiếm tựa như Thiết Phiến đánh lui.

Ngay từ đầu mọi người còn cảm thấy không có gì.

Nhưng mà mãi cho đến khi một gã Tông Sư tà đạo tham lam, thấy sắc đẹp của Dương Huệ Lan mà muốn cường đoạt, lại bị thiếu niên kia một kiếm g·iết c·hết ngay trên lôi đài.

Thiếu niên nhất thời danh tiếng vang xa.

Thiếu niên này chính là A Phi được Cố Hàn Uyên an bài để chuẩn bị nổi danh.

Khi A Phi ở Tây Bắc võ lâm gây động tĩnh tuy không nhỏ, nhưng bởi vì Bách Hiểu Sinh c·hết trong tay Lý Tầm Hoan, trong thời gian ngắn không ai đổi mới Binh Khí Phổ, thế cho nên danh tiếng của A Phi truyền bá cũng không rộng rãi.

Đại thể chỉ biết trên giang hồ lại xuất hiện một vị cao thủ dùng kiếm trẻ tuổi.

Nhưng mà cho tới hôm nay, mọi người mới biết được vị cao thủ dùng kiếm này lại trẻ tuổi đến vậy.

Trong lúc nhất thời, A Phi trở thành hương bột bột trong mắt rất nhiều thế lực.

Mọi người không biết A Phi thực tế có nhiều tiềm lực đến mức nào, thậm chí còn xem hắn là Cố Hàn Uyên thứ hai.

Đánh giá này không thể nói là không cao.

Sau đó sự tích của A Phi ở Tây Bắc võ lâm đã bị triệt để bới móc ra.

Tạm thời không nói đến những người trên Binh Khí Phổ đã trở thành đá kê chân của A Phi.

Điều chân chính khiến người ta coi trọng là hắn nhận Cố Hàn Uyên làm đại ca, còn được Cố Hàn Uyên chỉ điểm võ công, tặng qua bí tịch.

Với sự cao ngạo của Cố Hàn Uyên trên thực tế là không có hứng thú kết giao bằng hữu với nam nhân, người có thể được hắn công nhận há lại là nhân vật đơn giản.

Chương 1317

Với tuổi của A Phi, rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng Cố Hàn Uyên là coi trọng tiềm lực của hắn.

Ngay cả Cố Hàn Uyên còn công nhận tiềm lực, ai dám khinh thị.

Huống chi với mối quan hệ giữa A Phi và Cố Hàn Uyên, giao hảo với A Phi chẳng khác nào đang giao hảo với Cố Hàn Uyên sao.

Cố Hàn Uyên trí tuệ thâm sâu như biển, uy thế hiện tại lại nặng nề, không dễ lừa dối.

A Phi trẻ tuổi, kinh nghiệm giang hồ cạn, chẳng phải dễ lừa dối hơn sao.

Bởi vậy A Phi trở thành đối tượng được các thế lực khắp nơi tranh nhau chiêu mộ cũng chẳng có gì lạ.

Thậm chí bởi vì A Phi, ngay cả danh tiếng tỉ võ chiêu thân của Dương Huệ Lan cũng bị lan rộng.

Đương nhiên, sức nóng lại vì vậy càng ngày càng tăng.

Chu Hậu Chiếu đối với Dương Huệ Lan và A Phi đều cảm thấy rất hứng thú, không khỏi hỏi: Chẳng lẽ Dương Huệ Lan kia muốn A Phi cưới nàng nên mới làm tỉ võ chiêu thân sao.

Thái Bộ Dạng giải thích: Nghe nói A Phi là chịu người nhờ vả mới giúp coi sóc trường đấu.

Dù sao gần đây trong kinh thành rất loạn.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy sắc mặt tối sầm.

Quả thực loạn, loạn đến mức hắn không rảnh đi ra ngoài chơi.

Chu Hậu Chiếu phất phất tay nói: Trẫm đã biết.

Ngươi lui xuống trước đi.

Trên thực tế Thái Bộ Dạng căn bản không có bản lĩnh gì.

Bây giờ ngồi ở vị trí cao hoàn toàn là dựa vào việc nịnh nọt Chu Hậu Chiếu, cân nhắc nhu cầu của đối phương mà có được.

Điểm này không chỉ Thái Bộ Dạng tự biết mình, Chu Hậu Chiếu cũng lòng biết rõ.

Bởi vậy nghe xong lời Thái Bộ Dạng nói, nhất thời minh bạch hắn chính là tới truyền tin tức về chuyện hay cho mình.

Quả nhiên Thái Bộ Dạng nghe vậy cũng thập phần thức thời cáo lui rời đi.

Bất quá hắn rất tự tin Chu Hậu Chiếu tuyệt đối nhịn không được sẽ nhớ đi tham gia náo nhiệt.

Đến lúc đó kế hoạch của phụ tử An gia có thể thi hành.

Chu Hậu Chiếu sau khi Thái Bộ Dạng rời đi, hướng về Ngự Thư Phòng không một bóng người hỏi một câu: Phật Ấn, ngươi cảm thấy Trẫm cũng đi tham gia náo nhiệt thì thế nào.

Trẫm đối với Dương Huệ Lan và A Phi kia đều cảm thấy rất hứng thú.

Thoại âm vừa dứt, từ sau màn che của Chu Hậu Chiếu chuyển ra một thân ảnh khoác cà sa, mang Phật Châu nhưng vẫn giữ lại tóc.

Người này chính là Phật Ấn được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm nhất.

Phật Ấn là tăng nhưng không phải tăng.

Đã là cao thủ Phật Môn, lại là người lãnh đạo Bảo Long nhất tộc, đồng thời còn trông coi hệ thống tình báo của Chu Hậu Chiếu.

Sự tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu đối với Phật Ấn cũng ở một mức độ nào đó thể hiện nguyên do vì sao Chu Hậu Chiếu lại tôn sùng Phật Môn.

Đương nhiên lòng trung thành của Phật Ấn đối với Chu Hậu Chiếu cũng là không thể nghi ngờ.

Phật Ấn lúc này hơi lộ vẻ khó xử khuyên nhủ: Bệ hạ muốn buông lỏng một chút ngược lại cũng không phải không được.

Nhưng mà việc cần kíp hiện nay vẫn là muốn tiên quyết định phán quyết của Gia Cát Chính Ngã mới phải.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy biết vậy nên đau đầu.

Gia Cát Chính Ngã bị giam vào Thiết Huyết Đại Lao đã một đoạn thời gian.

Tuy là có không ít người tấu lên yêu cầu xử trảm Gia Cát Chính Ngã, kẻ đã s·át h·ại Bộ Thần.

Nhưng đều bị Chu Hậu Chiếu tạm thời đè xuống.

Chu Hậu Chiếu trầm giọng hỏi: Lãnh Lăng Khí vẫn không thể điều tra rõ chân tướng sao.

Phật Ấn lắc đầu nói: Tạm thời chỉ có chút manh mối, nhưng muốn điều tra rõ chân tướng e rằng còn cần chút thời gian.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy đều tức đến bật cười rồi.

Lạnh lùng nói: Còn muốn thời gian.

Đều cho hắn nhiều thời gian như vậy còn không điều tra rõ.

Nói cho hắn biết, Trẫm chỉ cho hắn thêm ba ngày thời gian.

Chu Hậu Chiếu nhắc đến Lãnh Lăng Khí lúc ngữ khí lại ngoài ý muốn quen thuộc.

Phảng phất vô cùng quen thuộc đối phương vậy.

Phật Ấn hơi trầm mặc, hơi lộ ra vẻ do dự nói: Lãnh Lăng Khí có thể là bị một cô gái kéo lại bước chân.

Nữ tử.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy có chút kinh ngạc, đồng thời cũng có chút tức giận cùng thất vọng.

Phật Ấn khe khẽ thở dài, nói: Con mồ côi của Thịnh Đỉnh Thiên là Thịnh Nhai Dư đang điều tra vụ án diệt môn năm đó.

Lãnh Lăng Khí không thể không phân tâm.

Chu Hậu Chiếu nghe được cái tên quen thuộc này, không khỏi hoảng hốt trong nháy mắt.

Trong ánh mắt hắn, sự tiếc nuối, hổ thẹn, bất đắc dĩ, các loại tâm tình không phải trường hợp cá biệt.

Bất quá sau khi hắn lấy lại tinh thần, tất cả đều hóa thành quyết tuyệt.

Hờ hững nói: Không thể để nàng tiếp tục điều tra, lúc cần thiết. diệt khẩu.

Một con hồ điệp nhẹ nhàng vỗ cánh cũng có thể gây nên biến hóa to lớn, huống chi là trong một thế giới hỗn loạn như thế này.

Thịnh Đỉnh Thiên hiển nhiên không chỉ bị diệt môn vì nắm giữ chứng cứ tham ô của thái phó như trong kịch tình.

Bên trong còn tồn tại bí ẩn lớn hơn.

Mà bí ẩn này cũng chỉ có người trong cuộc mới là rõ ràng nhất.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Chu Hậu Chiếu, Phật Ấn do dự một chút, vẫn lên tiếng nhắc nhở: Bệ hạ, con gái của Thịnh Đỉnh Thiên dường như có chút quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy kinh ngạc nói: Sao chỗ nào cũng có Cố Hàn Uyên.

Phật Ấn ngược lại rất hiểu vì sao Chu Hậu Chiếu lại có phản ứng như vậy.

Thật sự là trong khoảng thời gian này, cái tên Cố Hàn Uyên xuất hiện bên tai Chu Hậu Chiếu với tần suất quá cao.

Chuyện tốt chuyện xấu đều có.

Việc nghị bàn phong Hầu đến nay vẫn chưa có kết quả.

Thậm chí Chu Hậu Chiếu còn không thể không cân nhắc khả năng liên hôn với Cố Hàn Uyên.

Nói chung, Cố Hàn Uyên đã trở thành một sự tồn tại mà Chu Hậu Chiếu không cách nào xem nhẹ.

Phật Ấn thấy thế, bèn nói sang một tình báo khác mà hắn biết được.

Nhưng Cố Hàn Uyên dường như đã xảy ra mâu thuẫn với con gái của Thịnh Đỉnh Thiên.

Ồ.

Chuyện gì xảy ra.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy liền hứng thú.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình là chuyện ai cũng biết.

Việc hắn cãi nhau với nữ tử nào có quan hệ với mình có thể nói là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Cũng do Chu Hậu Chiếu quá bận rộn chính sự, nên mới hoàn toàn không biết gì về việc này.

Phật Ấn bèn kể lại sơ lược chuyện xảy ra ở Thần Hầu phủ ngày hôm đó.

Chu Hậu Chiếu càng nghe, sắc mặt càng trở nên cổ quái.

Cuối cùng còn lắc đầu bật cười nói: Hóa ra là vì tranh giành tình nhân.

Chu Hậu Chiếu chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hắn suy nghĩ một lát rồi ra lệnh cho Phật Ấn: Cho Lãnh Lăng Khí một cơ hội, thuyết phục Thịnh Nhai Dư đừng điều tra nữa.

Nếu không.

Ta nghĩ hắn biết nên làm thế nào.

Vâng.

Phật Ấn cảm thấy mình đã nói hết những gì cần nói.

Chuyện còn lại chỉ có thể do Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí tự mình quyết định.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Suối nước nóng trong Lãm Nguyệt các.

Ngươi thật sự không định khuyên Vô Tình cô nương nhà ngươi sao.

Nàng cứ điều tra tiếp như vậy sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nằm ngửa trong lòng Cố Hàn Uyên, Cơ Dao Hoa tò mò hỏi.

Chương 1318

Gần đây Vô Tình vì điều tra chuyện mười hai hung thủ đã gây ra động tĩnh không nhỏ.

Cơ Dao Hoa biết được một ít nội tình nên có chút lo lắng cho Vô Tình.

Hai người tuy không có giao tình gì, nhưng Cơ Dao Hoa lại không hiểu sao rất để ý đến Vô Tình.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc trơn bóng mịn màng của Cơ Dao Hoa, bất đắc dĩ nói: Tính tình của Nhai Dư rất quật cường, không đụng phải đầu rơi máu chảy sẽ không dễ dàng nhận thua.

Dừng một chút, hắn khẽ cười nói: Cứ để nàng giày vò trước đi.

Đến lúc ta sẽ ra tay dọn dẹp.

Cơ Dao Hoa nghe vậy có chút ghen tị nói: Đại tỷ muốn tỷ phu độc sủng nàng ấy chứ gì.

Ngươi thật đúng là cưng chiều nàng.

Đang ở sau lưng Cố Hàn Uyên xoa bóp vai cho hắn, Hồ Điệp cười khúc khích nói.

Cơ Dao Hoa nghe vậy mặt đỏ bừng, ngượng ngùng trừng mắt nhìn Hồ Điệp, nói: Phi.

Ta thấy là ngươi lại ngứa da rồi thì có.

Nói rồi liền đưa tay ra định tóm lấy Hồ Điệp.

Thân thể mềm mại của Hồ Điệp dán sát vào tấm lưng rộng rãi của Cố Hàn Uyên, vừa né tránh cánh tay đưa tới của Cơ Dao Hoa, vừa cầu cứu Cố Hàn Uyên: Tỷ phu, mau cứu muội.

Đại tỷ nàng thẹn quá hóa giận rồi.

Thân thể mềm mại của Hồ Điệp dán vào sau lưng, cảm thấy vô cùng thoải mái, Cố Hàn Uyên rất trượng nghĩa ôm lấy Cơ Dao Hoa, không để nàng tóm được Hồ Điệp, thuận miệng khuyên nhủ: Hồ Điệp chỉ là nghịch ngợm một chút thôi.

Cơ Dao Hoa tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, gắt: Đều tại ngươi lúc nào cũng cưng chiều các nàng, bây giờ càng ngày càng không biết lớn nhỏ.

Hi hi, tỷ phu là tốt nhất.

Hồ Điệp cười duyên, hôn nhẹ lên má Cố Hàn Uyên một cái.

Ngay trước mặt Cơ Dao Hoa mà đánh lén thành công, khiến nàng cười càng thêm rạng rỡ.

Vốn đang nghịch nước ở một bên, năm cô gái Hân Huỳnh, Thải Đình thấy Hồ Điệp đánh lén thành công, không khỏi bơi tới, háo hức nhìn Cố Hàn Uyên và Cơ Dao Hoa đang ôm nhau.

Cơ Dao Hoa thấy thế vội vàng trừng mắt nhìn các nàng, ngăn lại: Không được làm càn.

Nàng rất rõ nếu không ngăn các nàng lại, chắc chắn sẽ biến thành cảnh tượng hoang đường như ao rượu rừng thịt, mặc dù nhìn đám nữ nhân da trắng thịt mềm này đã khiến nàng cảm thấy đủ hoang đường rồi.

Hân Huỳnh các nàng nghe vậy có chút thất vọng, mặt đỏ tim đập liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cái, sau đó tiến lên như đang lấy lòng mà xoa vai đấm chân cho Cơ Dao Hoa.

Cơ Dao Hoa thấy vậy thầm liếc mắt.

Nàng biết rõ tâm tư của các nàng.

Ai nấy đều hăm hở muốn hầu hạ Cố Hàn Uyên, nói là thị thiếp cũng không quá đáng.

Nếu không phải các nàng còn e ngại không dám tranh trước nàng, chỉ sợ đã sớm chuẩn bị hầu hạ rồi.

Nghĩ đến đây, Cơ Dao Hoa không khỏi hỏi với giọng điệu có chút không tự nhiên: An gia phụ tử sắp hành động rồi chứ.

Tâm kết của nàng chính là An gia phụ tử.

Chỉ cần An gia phụ tử chưa ngã xuống, nàng sẽ rất khó buông bỏ thân tâm mình, cũng khó mà yên lòng làm nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Thấy ngày đó sắp đến, trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút vội vã.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Chắc là trong mấy ngày này.

Tình hình bên Lục Phiến Môn thế nào rồi.

Để thu hút sự chú ý của Chu Hậu Chiếu, hắn không chỉ làm cho chuyện Dương Huệ Lan tỷ võ chiêu thân ồn ào khắp thành, mà còn dùng đến lá bài tẩy A Phi.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc đã khơi dậy được sự chú ý của Chu Hậu Chiếu.

Tối đa không quá ba ngày, Chu Hậu Chiếu chắc chắn sẽ xuất cung.

Hơn nữa lúc đó Chu Hậu Chiếu còn có một cái cớ tuyệt vời, cho dù có người muốn ngăn cũng không tiện cản.

Cơ Dao Hoa nghe vậy có chút mỉa mai nói: Quách Cự Hiệp ở nhà dưỡng thương mấy ngày nay, Sầm Trùng Hòa và Hàn Long đang nhảy nhót vui mừng lắm.

E rằng đều xem vị trí Bổ Thần là vật trong túi rồi.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Chứng cứ thu thập thế nào rồi.

Cơ Dao Hoa tự tin đáp: Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu đông phong.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Chờ thu lưới xong, có Quách Cự Hiệp chống lưng, ngươi sẽ trở thành nữ Bổ Thần đầu tiên trong lịch sử Lục Phiến Môn.

Cơ Dao Hoa nghe vậy cũng có chút kích động.

Trước khi gặp Cố Hàn Uyên, nàng chỉ nghĩ muốn trở thành Hắc y Thần bổ để chứng minh bản thân.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại để nàng trực tiếp nhảy qua Hắc y Thần bổ để trở thành Bổ Thần.

Đáng nói là, nhờ sự trợ giúp của Âm Dương Linh Huyết Đan và Vạn Tượng Âm Dương Quyết, Cơ Dao Hoa bây giờ đã đột phá đến cảnh giới Tông Sư, tuy cảnh giới này vẫn còn hơi yếu, nhưng cũng miễn cưỡng có thể chặn được miệng người khác.

Ánh mắt Cơ Dao Hoa nhìn Cố Hàn Uyên càng thêm dịu dàng.

Sau đó nàng vẫy tay với đám người Hân Huỳnh đang trông mong mỏi mắt, buồn cười nói: Không cần nhìn chằm chằm nữa, lại đây đi.

Chúng nữ nghe vậy hoan hô một tiếng, vây quanh Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên lại là một cảnh tượng ao rượu rừng thịt.

Hồ Điệp thúc giục Cơ Dao Hoa, nghịch ngợm cười duyên nói: Những người làm thiếp muội như chúng ta phải khiêm nhường đại tỷ chứ.

Cơ Dao Hoa nghe vậy lườm một cái đầy quyến rũ.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng bước ra từ bể tắm.

Chỉ thấy Yến Phỉ Phỉ cầm một tấm thiệp mời đang đợi ở cửa.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, thuận miệng hỏi: Ai đưa tới.

Phải biết rằng không phải ai mời cũng mời được Cố Hàn Uyên.

Người có thân phận địa vị không đủ đưa thiệp mời đều sẽ bị Yến Phỉ Phỉ chặn lại.

Người thường xuyên mời Cố Hàn Uyên dự tiệc nhất là Ninh Vương, nhưng vì ngày càng thân quen nên cũng không cần phải đưa thiệp mời trang trọng như vậy.

Nhắc đến cũng đã một thời gian chưa đi gặp Lâu Tố Trân và bốn vị trắc phi của Ninh Vương.

Yến Phỉ Phỉ có vẻ hơi kỳ lạ đáp: Là Tín vương đưa tới.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngẩn ra.

Điều này có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Dù sao hắn còn chưa phái người giúp Tuần Diệu Huyền truyền tin cho Tín vương.

Kết quả Tín vương ngược lại chủ động tìm tới cửa.

Cố Hàn Uyên hơi nhíu mày, bỗng nhiên trầm giọng hỏi: Trầm Luyện gần đây có động tĩnh gì không.

Yến Phỉ Phỉ giật mình, vô thức đáp: Trầm Luyện dạo này vẫn luôn âm thầm dò hỏi tin tức của Bắc Trai cô nương.

Dừng một chút, nàng nghi ngờ hỏi: Công tử nghi ngờ Trầm Luyện và Tín vương đã từng tiếp xúc.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Tám chín phần mười.

Bằng không với sự đề phòng và căm ghét của Tín vương đối với ta, hắn sẽ không dễ dàng trực diện gặp ta.

Trầm Luyện đi dò hỏi tin tức của Tuần Diệu Huyền cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Dù sao Trầm Luyện đã chuyển tình cảm từ Chu Diệu Đồng sang yêu thích Tuần Diệu Huyền, thậm chí vì thế mà không tiếc giết cả đồng liêu để cứu nàng đi.

Chỉ là Tuần Diệu Huyền bị Đinh Tu nửa đường chặn lại, mang về giao cho Cố Hàn Uyên.

Trầm Luyện không biết gì về việc này, tự nhiên sẽ nóng lòng muốn tìm tung tích của Tuần Diệu Huyền.

Chuyện Trầm Luyện tìm kiếm tung tích của Tuần Diệu Huyền rất khó giấu được kẻ hữu tâm, nhất là Tín vương cũng đang tìm kiếm nàng.

Hai bên có cùng mục tiêu nên rất dễ dàng tiếp xúc với nhau qua một sự trùng hợp nào đó.

Nếu không có gì bất ngờ, e rằng Tín vương đã nghe được không ít tin tức liên quan đến hắn từ phía Trầm Luyện.

Chậc, Trầm Luyện quả nhiên không có chút trung thành nào đáng nói.

Cố Hàn Uyên mặc dù đã sớm dự liệu được điều này, nhưng vẫn cảm thấy rất không vui.

Trầm ngâm một lát, hắn phân phó: Đi gọi Lô Kiếm Tinh tới đây.

Lô Kiếm Tinh không để Cố Hàn Uyên đợi lâu.

Sau khi nhận được tin, hắn liền gác lại công việc trong tay, nhanh chóng chạy tới Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Gặp lại Lô Kiếm Tinh, có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm của hắn đã nhạt đi vài phần.

Điều này hiển nhiên là kết quả của việc tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Nhưng Lô Kiếm Tinh không quá ép buộc bản thân, nên ảnh hưởng đến tâm tính cũng không lớn.

Hắn nhìn Cố Hàn Uyên sắc mặt hơi trầm xuống, cẩn thận cung kính nói: Công tử, ngài tìm ta.

Cố Hàn Uyên gật đầu, nhàn nhạt nói: Đi với ta một chuyến.

Vâng.

Lô Kiếm Tinh trong lòng có chút bất an, không dám hỏi nhiều.

Nhưng hắn thầm đoán tám chín phần là do Trầm Luyện hoặc Cận Nhất Xuyên lại gây ra chuyện gì rồi, bằng không Cố Hàn Uyên sẽ không có thái độ này.

Lô Kiếm Tinh trong lòng có chút phiền muộn.

Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên hết lần này đến lần khác gây phiền phức cho hắn, đã khiến hắn hơi mất kiên nhẫn.

Hơn nữa dạo gần đây, tình huynh đệ của hắn đối với hai người cũng ngày càng phai nhạt.

Đôi khi không khỏi nảy sinh ý nghĩ nếu bỏ lại hai người, liệu hắn có thể sống tốt hơn không.

Đáp án dĩ nhiên là khẳng định.

Chuyện khác tạm không nói, chuyện Trầm Luyện sát hại đồng liêu lần trước nếu không phải hắn giúp che giấu, Trầm Luyện đã sớm bị bắt rồi.

Dù sao lúc đó chỉ có Trầm Luyện ở đó, mà Trầm Luyện lại bình an vô sự trở về, nên hắn là người bị tình nghi lớn nhất.

Nếu không phải dựa lưng vào Cố Hàn Uyên, lại được Thanh Long và Huyền Vũ ủng hộ, quyền thế của Lô Kiếm Tinh trong Cẩm Y Vệ ngày càng lớn, cũng chưa chắc có thể đổ tội cho kẻ đồng liêu bị Trầm Luyện giết chết là do loạn đảng gây ra.

Chương 1319

Đồng thời hắn cũng thấm thía cảm nhận được niềm vui của quyền thế.

Chỉ cần động miệng là có thể đổi trắng thay đen.

Mỗi ngày hưởng thụ sự nịnh bợ của cấp dưới.

Mặc dù hắn không cố ý nhận hối lộ, vẫn có người chen nhau đưa tiền cho hắn.

Hắn càng hiểu rõ nếu ban đầu không được Cố Hàn Uyên coi trọng, đời này cũng đừng hòng lên làm Bách hộ, huống chi là chức vị Thiên hộ hôm nay.

Lô Kiếm Tinh càng biết ơn sự tri ngộ của Cố Hàn Uyên, thì càng cảm thấy bất mãn với Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên.

Mà sự bất mãn này đã lên đến đỉnh điểm khi hắn khó tin nhìn thấy Trầm Luyện đứng bên cạnh Tín vương.

Lô Kiếm Tinh rút Tú Xuân Đao bên hông, chỉ vào Trầm Luyện đang im lặng không nói, lạnh giọng quát: Trầm Luyện.

Ngươi phản bội công tử.

Ta không có.

Trầm Luyện vô thức muốn biện giải, nhưng rất nhanh lại yếu ớt im lặng.

Mấy tên bạch y nhân thấy Lô Kiếm Tinh rút đao, vội vàng tiến lên che trước mặt Tín vương.

Đại Ngự Lâm Quân đao cũng tuốt vỏ chứng minh thân phận của bọn họ, là người của Đinh Môn.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn những người của Đinh Môn đang chắn trước mặt.

Người thu hút sự chú ý của hắn nhất là một bóng người tư thế hiên ngang.

Mắt phượng hàm sát, mày liễu xếch vào thái dương, toát lên vẻ anh khí bừng bừng.

Thân hình bị nam trang che khuất không nhìn ra chi tiết, nhưng vóc người cao gầy chứng tỏ nàng có một đôi chân dài thon thả.

Nữ tử chính là sư phụ của Đinh Tu và Cận Nhất Xuyên, Đinh Bạch Anh.

Tuy trông đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng lại xinh đẹp đến bất ngờ.

Hơn nữa vẻ kiên nghị và anh khí gần như đã khắc vào xương tủy càng khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, phất tay với Lô Kiếm Tinh.

Lô Kiếm Tinh thấy vậy, có chút không cam lòng và phẫn uất thu đao vào vỏ.

Người của Đinh Môn đối diện thấy thế cũng thuận thế thu hồi Đại Ngự Lâm Quân đao.

Nếu có thể, bọn họ căn bản không muốn xung đột với Cố Hàn Uyên, đó thuần túy là hành động tìm chết.

Chỉ là vì chức trách, nên khi thấy Lô Kiếm Tinh rút đao mới phải bảo vệ trước mặt Tín vương.

Đinh Bạch Anh chú ý tới ánh mắt của Cố Hàn Uyên, không khỏi tim đập thình thịch.

Tuy Cố Hàn Uyên nhìn nàng rất nhanh, nhưng tính xâm lược trong ánh mắt lại vô cùng rõ ràng.

Đó là ánh mắt khi đối đãi với nữ nhân.

Đinh Bạch Anh trong lòng nhất thời có chút không hiểu.

Đã bao lâu rồi không ai dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng.

Nếu hỏi nàng có hảo cảm với Cố Hàn Uyên không.

Nàng có thể khẳng định là có.

Chuyện khác tạm không nói, việc Cố Hàn Uyên đại náo hoàng cung Thanh quốc giết chết Đa Nhĩ Cổn, thực ra cũng coi như đã báo được một nửa thù cho Đinh Môn.

Nếu không phải còn một nửa thù chưa báo, lại sớm đầu phục Tín vương, thì trong thâm tâm nàng không muốn đối đầu với Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc Tín vương từ đầu đến cuối đều xem Cố Hàn Uyên là uy hiếp lớn.

Điều này khiến lòng nàng càng thêm tiếc nuối.

Nhưng lúc này khi chú ý đến ánh mắt của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng đột nhiên dấy lên những tâm tình không rõ.

Những lời Lục Văn Chiêu từng nói với nàng phảng phất lại văng vẳng bên tai.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Đinh Bạch Anh đang vì một ánh mắt của hắn mà suy nghĩ miên man, hắn nhàn nhạt nói với người đàn ông mặc đồ gấm lạnh lùng trước mặt: Vị này hẳn là Tín vương điện hạ nhỉ.

Tín vương điện hạ dùng Hồng Môn Yến chiêu đãi Cố mỗ, không biết có chuyện gì.

Một câu Hồng Môn Yến của Cố Hàn Uyên lập tức khiến không khí trở nên căng thẳng.

Tín vương nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên một lúc, chậm rãi mở miệng hỏi: Bắc Trai có phải đang ở trong tay Cố công tử không.

Tín vương hỏi rất thẳng thắn, phảng phất như đã chắc chắn Cố Hàn Uyên đã mang Tuần Diệu Huyền đi.

Thực tế hắn cũng không chắc chắn về điều này, chỉ là đang thăm dò.

Đồng thời cũng là để ổn định Trầm Luyện mà hắn vừa lôi kéo được.

Từ khi biết được sự tồn tại của Trầm Luyện, hắn đã biết đây là một quân cờ rất hữu dụng.

Ích kỷ, bốc đồng, lại có dũng khí liều mạng, còn không hề có sức chống cự với mỹ sắc.

Người như vậy dùng làm quân cờ quả thực không thể tốt hơn.

Vì vậy dù Tín vương không chắc Tuần Diệu Huyền có ở trong tay Cố Hàn Uyên hay không, cũng phải vẽ một cái bánh lớn để lừa gạt trước đã.

Còn việc Tuần Diệu Huyền ái mộ hắn, nếu mọi chuyện thuận lợi có thể trở thành vương phi của hắn, có quan trọng không.

Đối với một Tín vương dã tâm bừng bừng, tính cách âm nhu, bạc tình bạc nghĩa mà nói, điều đó không quan trọng.

Cho nên những lời Cố Hàn Uyên nói với Tuần Diệu Huyền trước đó cũng không phải không có căn cứ.

Chỉ khác là so với việc lôi kéo, Tín vương càng có xu hướng diệt trừ mối uy hiếp là Cố Hàn Uyên.

Nếu không, cho dù hắn thành công lên ngôi Hoàng vị, cũng sẽ không có cảm giác an toàn khi đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Về việc coi Trầm Luyện là quân cờ, Cố Hàn Uyên và Tín vương ngược lại là anh hùng sở kiến lược đồng.

Trầm Luyện, nhân vật chính trong kịch tình này tồn tại quá nhiều khuyết điểm tính cách.

Sự phản bội của hắn càng nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Thực tế Cố Hàn Uyên vốn dĩ dung túng và ngầm giúp đỡ, chính là để Lô Kiếm Tinh từ bỏ người huynh đệ Trầm Luyện này.

Trong ba người Trầm Luyện, người duy nhất Cố Hàn Uyên coi trọng cũng chỉ có Lô Kiếm Tinh mà thôi.

Hơn nữa cho đến nay Lô Kiếm Tinh làm cũng rất tốt.

Hắn xoay xở giữa hai vị Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ là Thanh Long và Huyền Vũ, cũng nhận được sự ủng hộ và quyền bính của cả hai.

Chỉ cần mọi việc thuận lợi, việc trở thành nhân vật số một dưới trướng Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ chỉ là vấn đề thời gian.

Lô Kiếm Tinh làm người trung nghĩa, cũng hiểu được ơn tri ngộ của Cố Hàn Uyên đối với hắn.

Cho nên khác với trong kịch tình, hắn không cam tâm chết thay cho Trầm Luyện, mà khi biết Trầm Luyện phản bội mới có thể tức giận không kìm được.

Phải biết rằng hắn vì để tránh cho Cố Hàn Uyên mất đi kiên nhẫn với Trầm Luyện và Cận Nhất Xuyên, đã lau mông cho bọn họ không biết bao nhiêu lần.

Kết quả hai người lại không ngừng làm hắn thất vọng.

Tình huynh đệ có nhiều đến đâu, cũng có lúc cạn kiệt.

Vì vậy sự phản bội của Trầm Luyện ngược lại khiến hắn mất đi lá bùa hộ mệnh, Cố Hàn Uyên cũng có thể không chút kiêng dè mà lợi dụng hắn.

Nói chung, nhìn qua thì Cố Hàn Uyên đáng lẽ phải tức giận vì sự phản bội của Trầm Luyện, nhưng thực ra hắn lại rất hài lòng với hiện trạng hôm nay.

Nhưng thái độ cần có vẫn phải thể hiện ra.

Vì vậy Cố Hàn Uyên sắc mặt lạnh lùng liếc Trầm Luyện một cái, khiến hắn sợ hãi đến sắc mặt hơi tái đi, sau đó mới nhàn nhạt nói: Thì ra Tín vương đang dùng nữ tử ái mộ mình để lôi kéo Trầm Luyện đó à.

Lời nói của Cố Hàn Uyên khiến Tín vương nhất thời sa sầm mặt mày.

Chuyện như vậy luôn là làm thì được mà nói ra thì không hay.

Lấy nữ tử ái mộ mình ra để lôi kéo nam nhân khác, vừa không phúc hậu, vừa có vẻ vô tình vô nghĩa.

Nếu người đó là Cố Hàn Uyên, ít nhiều còn có thể được thông cảm.

Chương 1320

Dù sao giá trị của Cố Hàn Uyên quá cao, hy sinh một Tuần Diệu Huyền thật sự không là gì.

Còn có thể diễn chút kịch khổ vì đại nghiệp mà vạn bất đắc dĩ.

Nhưng nếu là Trầm Luyện, Tuần Diệu Huyền liền trở thành món hàng bị bán đổ bán tháo.

Sự bạc tình bạc nghĩa như vậy, không khỏi khiến đám người Đinh Môn có mặt ở đó có chút kinh nghi bất định.

Trước đó bọn họ cũng không biết Tín vương định bán rẻ Tuần Diệu Huyền cho Trầm Luyện.

Bán Tuần Diệu Huyền cho Cố Hàn Uyên, bọn họ có thể hiểu.

Còn tưởng rằng Tín vương đã chấp nhận kiến nghị của Lục Văn Chiêu, định dùng Tuần Diệu Huyền để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Nhưng bán rẻ cho Trầm Luyện, lại khiến bọn họ không khỏi hoài nghi liệu có một ngày mình cũng sẽ bị Tín vương hy sinh một cách vô nghĩa hay không.

Việc Tín vương che giấu mục đích thật sự của mình còn đại biểu cho sự không tín nhiệm của hắn đối với họ.

Bọn họ không sợ hy sinh, chỉ sợ hy sinh không có chút giá trị nào, sợ rằng dù họ có hy sinh cũng không thể báo thù.

Đối với bọn họ, những người còn sót lại của Đinh Môn chỉ còn lại vài mống, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Mặc dù bức tranh lớn mà hắn vẽ ra rất hấp dẫn, nhưng lúc này sự bạc tình bạc nghĩa và không tín nhiệm của Tín vương lại khiến bọn họ bắt đầu nghi ngờ việc đi theo hắn có phải là một lựa chọn chính xác hay không.

Thực tế trong kịch tình cũng là như vậy.

Tín vương từ đầu đến cuối đều không tin tưởng người của Đinh Môn.

Sau khi giá trị lợi dụng của họ hết, hắn liền không chút do dự mà diệt khẩu.

Tín vương có nhẫn nhịn và mưu mô lợi hại đến đâu, cũng không che giấu được bản tính bạc tình bạc nghĩa, ngạo mạn đa nghi và chí lớn tài mọn của mình.

Tín vương nhận thấy sự dao động của đám người Đinh Môn, nhất thời cảm thấy không ổn.

Hắn cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại không nể mặt mà vạch trần mục đích của hắn như vậy.

Theo hắn nghĩ, chẳng lẽ không nên thăm dò nhau một chút, sau đó làm chút trao đổi lợi ích có lợi cho đôi bên sao.

Tên bạc tình bạc nghĩa này vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, chưa chắc đã coi trọng Tuần Diệu Huyền.

Nhất là khi hắn biết được từ tình báo của Trầm Luyện rằng Cố Hàn Uyên cũng không an phận.

Bằng không vì sao lại để ba người Trầm Luyện mưu cầu địa vị cao trong Cẩm Y Vệ.

Bố cục như vậy nếu nói Cố Hàn Uyên không có ý đồ gì với Cẩm Y Vệ, không có dã tâm, hắn tuyệt đối không tin.

Vì vậy Tín vương suy bụng ta ra bụng người, cho rằng chỉ cần lợi ích thích hợp, Cố Hàn Uyên chưa chắc không thể để hắn sử dụng.

Đồng thời còn có thể có được Trầm Luyện, quân cờ hữu dụng này.

Tín vương tính toán đâu ra đấy, chỉ không ngờ Cố Hàn Uyên ngay cả chút thể diện cũng không cho, liền trở mặt.

Điều này càng làm hắn xác định một việc.

Cố Hàn Uyên không có sự kính nể đối với Hoàng quyền.

Phải biết rằng chỉ cần Chu Hậu Chiếu băng hà bình thường, Tín vương chính là người có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất.

Vì vậy dù người không coi trọng hắn cũng sẽ nể mặt hắn ba phần, để tránh ngày nào đó hắn thực sự lên ngôi Hoàng vị sẽ tính sổ sau.

Tín vương tuy đã lần nữa xác nhận uy hiếp của Cố Hàn Uyên, nhưng lúc này cũng không thể không cứng rắn che giấu: Cố công tử nói quá lời rồi.

Bắc Trai chỉ là đồng bọn cùng chung chí hướng của bản vương, không phải người ái mộ như Cố công tử nói.

Cố Hàn Uyên mỉa mai nói: Lời này của Tín vương điện hạ nếu để Bắc Trai cô nương nghe được, nàng e rằng sẽ phải đau lòng lắm.

Đây chính là sự thật.

Tín vương lạnh lùng nói.

Ánh mắt hắn rất tự tin, dường như không hề lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ chuyển những lời này cho Tuần Diệu Huyền.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều gọi Tuần Diệu Huyền là Bắc Trai.

Tuần Diệu Huyền ngay cả tên thật cũng không tiết lộ, khiến hắn vô thức cho rằng quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Tuần Diệu Huyền vẫn còn xa cách.

Coi như Cố Hàn Uyên nói gì đó, Tuần Diệu Huyền cũng sẽ không tin.

Mà chỉ cần Tuần Diệu Huyền trở về bên cạnh hắn, lại dùng một ít lời lẽ đường hoàng cộng thêm một cái là có thể khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời từ ba đi dùng mỹ sắc để lợi dụng Trầm Luyện.

Nhìn thấu tâm tư tự đại của Tín vương, khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên, ngữ khí không khỏi nhẹ nhàng cười nói: Vậy Tín vương điện hạ định dùng cái gì để trao đổi Bắc Trai cô nương đây.

Tín vương nghe vậy cho rằng Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng bị hắn thuyết phục, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời hắn cũng thầm khinh thường Cố Hàn Uyên quả nhiên là loại người như hắn nghĩ, nhìn như đa tình, thực ra bạc tình bạc nghĩa.

Tín vương tự tin nói: Cẩm Y Vệ.

Bản vương ở Cẩm Y Vệ cũng có không ít thế lực.

Chỉ cần Cố công tử đồng ý hợp tác, bản vương có thể phối hợp với ngươi trong chuyện ở Cẩm Y Vệ.

Thậm chí có thể giúp ngươi chưởng khống Cẩm Y Vệ.

Ồ.

Điều kiện hậu hĩnh như vậy à.

Độ cong khóe miệng Cố Hàn Uyên lại lớn thêm vài phần.

Ngay sau đó, trên vẻ mặt tự tin của Tín vương, hắn cười như không cười nói: Bắc Trai cô nương, ngươi cảm thấy thành ý này của Tín vương điện hạ thế nào.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người yểu điệu từ ngoài cửa bước vào khiến Tín vương biến sắc.

Nữ tử mang theo nước mắt, ánh mắt có vẻ hơi trống rỗng kia chính là Tuần Diệu Huyền đã từng ái mộ hắn.

Cố Hàn Uyên luôn thích sát nhân tru tâm.

Khi hắn đoán được tâm tư của Tín vương liền có quyết định, cho Tuần Diệu Huyền theo sau, lại dẫn dụ Tín vương nói ra mục đích của mình ngay tại chỗ.

Cho nên Cố Hàn Uyên lúc trước mới cố ý không cho Tín vương mặt mũi mà vạch trần ý đồ của hắn.

Nếu thật sự cứ mập mờ thăm dò nhau như Tín vương tưởng tượng, cuối cùng nhất định sẽ biến thành hai người gặp mặt trao đổi riêng.

Đến lúc đó Tín vương cũng không cần kiêng dè Trầm Luyện, cũng không cần kiêng dè người của Đinh Môn.

Có lẽ như vậy, Tín vương sẽ sẵn lòng trả giá lớn hơn để hợp tác, ví dụ như bán đứng Đinh Môn, hoặc là chờ Trầm Luyện hết giá trị lợi dụng rồi lại bán cho Cố Hàn Uyên xả giận, thậm chí thẳng thắn bán Tuần Diệu Huyền thêm một lần nữa.

Chỉ cần cuối cùng có thể lên ngôi Hoàng vị, không có gì là hắn không thể hy sinh.

Tín nghĩa đối với hắn bây giờ không có chút ý nghĩa nào.

Uổng cho hắn còn có tôn hiệu là Tín vương.

Tín vương tính toán đâu ra đấy, lại không chịu nổi việc Cố Hàn Uyên ngay từ đầu đã không có ý định hợp tác với hắn.

Không chỉ vì địch ý của Tín vương đối với hắn, mà còn vì bất luận là tính cách hay cách làm việc của Tín vương đều tồn tại quá nhiều vấn đề và sơ hở.

Huống chi dù có cần lợi dụng đến Tín vương, dù Cố Hàn Uyên không làm gì, Tín vương cũng có nhu cầu phải làm, ví dụ như dâng Long Chu có vấn đề cho Chu Hậu Chiếu để hại tính mạng y.

Vì vậy hợp tác với Tín vương đối với Cố Hàn Uyên là được không bù mất, cũng không có ý nghĩa.

Ý tưởng mang theo đề phòng, hợp tác có giới hạn từ trước đến nay đều chỉ là Tín vương đơn phương tình nguyện mà thôi.

Cố Hàn Uyên nghiêng người quay đầu nhìn thoáng qua Tuần Diệu Huyền đang đau lòng gần chết.

Hắn sát nhân tru tâm vô cùng thành công.

Tuần Diệu Huyền quả thực quá ngây thơ.

Nếu thật sự để nàng tự mình trở lại bên cạnh Tín vương, tám chín phần vẫn sẽ bị lừa gạt.

Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, đương nhiên sẽ không tin tưởng Tín vương nữa.

Mà Cố Hàn Uyên cũng có thể thừa cơ xâm nhập vào Tuần Diệu Huyền đang sụp đổ thế giới quan.

Hắn vẫy tay với Tuần Diệu Huyền, ấm áp nói: Lại đây.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy, đôi mắt đẹp vốn như cái xác không hồn bỗng lóe lên một tia sáng.

Bị Tín vương phản bội, nàng cũng không phải thật sự không còn gì cả.

Vẫn còn một người tuy lần đầu gặp mặt không vui vẻ, thậm chí còn khiến nàng cảm thấy nhục nhã, nhưng lại để ý đến nàng.

Hơn nữa hai người còn có quan hệ vô cùng thân thiết vượt qua mức bình thường.

Chương 1321

Nàng đã hầu hạ hắn.

Ý nghĩ này lúc này lại trở thành trụ cột tinh thần của Tuần Diệu Huyền.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên vẫy tay, nàng chỉ do dự một chút liền đi tới trước mặt hắn.

Đồng thời khi đối phương giang tay ra, nàng tự nhiên ngồi vào lòng hắn, vẻ mặt mệt mỏi tựa đầu lên vai hắn.

Còn Tín vương, nàng không thèm nhìn thêm một lần nào nữa.

Nàng bây giờ chỉ muốn dựa vào Cố Hàn Uyên, hấp thu hơi ấm có thể làm cho thể xác và tinh thần nàng cảm thấy ấm áp từ trên người hắn.

Còn Trầm Luyện, xin lỗi, chúng ta không quen.

Trầm Luyện đã cứu nàng, khiến nàng rất cảm kích.

Nhưng Trầm Luyện mơ ước nàng, muốn Tín vương đưa nàng cho hắn, lại khiến nàng chỉ còn lại hận ý.

Trong kịch tình, nàng nảy sinh tình cảm với Trầm Luyện là vì hai người cùng nhau hoạn nạn.

Còn lúc đầu Trầm Luyện cứu nàng, nàng không phải cũng đã bán đứng Trầm Luyện sao.

Sắc mặt cực kỳ khó coi, Trầm Luyện vô thức gọi khẽ một tiếng: Bắc Trai cô nương.

Nhưng Tuần Diệu Huyền đã không còn để ý đến ơn cứu mạng của hắn, không hề có chút phản ứng nào.

Một bộ dạng chìm đắm trong vòng tay ấm áp của Cố Hàn Uyên không thể tự kiềm chế.

Trầm Luyện nhất thời hiểu ra hắn sẽ không bao giờ có thể có được trái tim của Tuần Diệu Huyền nữa.

Hắn lần nữa nhìn về phía Cố Hàn Uyên, đã không còn chột dạ, chỉ có oán hận.

Trước có Chu Diệu Đồng, sau có Tuần Diệu Huyền, hai nữ tử hắn coi trọng đều bị Cố Hàn Uyên cướp đi.

Chuyện như vậy đối với bất kỳ nam nhân bình thường nào mà nói, quả thực là tâm tính bùng nổ.

Nhất là kẻ bề ngoài dũng cảm, thực chất lại có chút ích kỷ như hắn càng khó có thể chấp nhận.

Mà lúc này chú ý tới ánh mắt oán hận của hắn, Lô Kiếm Tinh cũng ngay lập tức chặn tầm mắt của hắn nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Bộ dạng tay nắm hờ chuôi đao dường như chỉ cần hắn có động tĩnh gì liền sẽ không chút do dự chém tới.

Ngay cả huynh đệ tốt, đại ca tốt của hắn cũng bị Cố Hàn Uyên cướp đi.

Oán độc và hận ý trong lòng Thẩm Luyện nhất thời tăng thêm một bậc.

Chuyện giằng co giữa Trầm Luyện và Lô Kiếm Tinh tạm không nói.

Sắc mặt Tín vương cũng xấu xí không kém khi nhìn Cố Hàn Uyên và Tuần Diệu Huyền trong lòng hắn.

Hắn biết mình đã vĩnh viễn mất đi Tuần Diệu Huyền.

Cố Hàn Uyên sẽ không cho hắn cơ hội vẽ bánh lớn, dùng đại nghĩa để lừa gạt Tuần Diệu Huyền nữa.

Hắn đối với Tuần Diệu Huyền là có tình cảm, chỉ là tình cảm này không đủ để hắn từ bỏ dã tâm của mình mà thôi.

Thật sự nhìn thấy Tuần Diệu Huyền như vậy lao vào vòng tay Cố Hàn Uyên, mức độ bùng nổ tâm trạng của hắn cũng không thấp.

Dù sao Tuần Diệu Huyền bị coi là lợi thế đưa đi và việc nàng tự mình chạy đi có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Thậm chí có thể nói là một sự sỉ nhục đối với hắn.

Nhưng lúc này còn có một chuyện khiến hắn để ý.

Thủ vệ ngoài cửa đâu.

Tín vương nhíu mày trầm giọng hỏi.

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại chen vào một bóng người.

Trên vai vác Đại Ngự Lâm Quân đao, bĩ khí mười phần, là Đinh Tu.

Hắn nghênh ngang trả lời câu hỏi của Tín vương.

Xin lỗi nhé, Tín vương điện hạ.

Những thủ hạ của ngài đều bị ta chế phục rồi.

Nhưng ta cũng không giết người, dù sao cũng có không ít người quen ở đó.

Ánh mắt Đinh Tu phức tạp nhìn Đinh Bạch Anh, người vừa là thầy vừa là tỷ, đồng thời cũng là nữ tử hắn từng ái mộ, cùng với đám người Đinh Môn, u u nói: Sư phụ, các vị sư huynh muội, đã lâu không gặp.

Đinh Tu.

Tâm trạng của Đinh Bạch Anh cũng phức tạp không kém.

Đinh Tu thấy ánh mắt áy náy của Đinh Bạch Anh, giả vờ bình thản nói: Đừng nhìn ta như vậy, ta bây giờ sống rất tốt.

Lời này ngược lại cũng không giả.

Ngày thường không có nhiệm vụ, hắn đều ru rú trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu sống phóng túng.

Tinh Nguyệt Tửu cung cấp gần như không giới hạn, tiền bạc càng chưa bao giờ thiếu.

Ngoại trừ không được tùy tiện đụng vào các cô nương trong lầu, đãi ngộ tương đối cao.

Đương nhiên nếu hắn có nhu cầu vẫn có thể ra ngoài tìm thanh lâu qua đêm, dù sao số tiền cho hắn đời này cũng chưa chắc đã tiêu hết.

Nếu không phải hắn còn nhớ phải thường xuyên chuẩn bị làm việc cho Cố Hàn Uyên, e rằng đã sớm say sinh mộng tử rồi.

Ví dụ như hôm nay, trong tình huống không kinh động Tín vương mà đưa Tuần Diệu Huyền đến ngoài cửa nghe lén.

Đinh Tu cũng là một người biết cảm ơn.

Cho nên danh nghĩa tuy vẫn là được Cố Hàn Uyên thuê, nhưng thực tế hắn và thuộc hạ của Cố Hàn Uyên không khác gì nhau.

Hắn đối với đám người Đinh Bạch Anh đã bỏ rơi hắn là có hận ý.

Đinh Tu là một người biết cảm ơn, đồng dạng cũng là một người nhớ thù.

Với tính cách của hắn, thà rằng năm đó cùng người Đinh Môn chết chung, cũng không muốn tham sống sợ chết.

Nhiều năm như vậy, nếu không có một Cận Nhất Xuyên làm chỗ dựa tinh thần, hắn chỉ sợ đã sớm phế đi rồi.

Ân oán giữa Đinh Tu và Đinh Bạch Anh tạm không nói.

Tín vương trầm giọng hỏi: Cố công tử cần điều kiện gì mới bằng lòng trả lại Bắc Trai cho bản vương.

Dù biết hy vọng không lớn, hắn vẫn không thể không cầu xin Cố Hàn Uyên trả lại Tuần Diệu Huyền, ít nhất là tạm thời cầu xin trả lại.

Bởi vì Tuần Diệu Huyền còn biết bí mật về Long Chu.

Với sự ỷ lại và thân mật của Tuần Diệu Huyền đối với Cố Hàn Uyên bây giờ, cùng với sự thất vọng của nàng đối với hắn, hắn không dám chắc chắn Tuần Diệu Huyền sẽ không bán đứng hắn cho Cố Hàn Uyên.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy thân thể mềm mại không khỏi run lên.

Tâm trạng bất an rất nhanh lại dâng lên trong lòng.

Nhưng rất nhanh lại bị bàn tay to của Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vỗ về lưng ngọc của nàng xoa dịu.

Bên tai vang lên tiếng cười nhạo của Cố Hàn Uyên đối với Tín vương.

Cố mỗ không phải là Tín vương điện hạ ngài, chưa từng có thói quen vứt bỏ nữ nhân của mình.

Giọng điệu bá đạo hiển nhiên đó khiến Tuần Diệu Huyền cảm thấy vô cùng an tâm.

Trong lòng nàng đã chấp nhận những lời khuyên của mẫu nữ Chu Diệu Đồng.

Không khỏi thầm nghĩ: Chờ trở về, ta sẽ thật sự làm nữ nhân của ngươi.

Sự cự tuyệt của Cố Hàn Uyên không còn nghi ngờ gì nữa chính là một sự sỉ nhục to lớn đối với Tín vương.

Vẫn là câu nói cũ, có những việc có thể làm nhưng không thể nói ra.

Nếu như Tín vương đứng trên lập trường của Ninh Vương, cũng nhất định sẽ làm như vậy.

Trong quan niệm của những kẻ dã tâm, việc trao đổi lợi ích cho nhau là chuyện không thể bình thường hơn.

Giống như việc Ninh vương yêu cầu bốn vị trắc phi của mình đi hầu hạ Cố Hàn Uyên vậy.

Ngầm hiểu là một chuyện, nhưng phơi bày ra lại là chuyện khác.

Khi đó nếu như Cố Hàn Uyên cũng đáp lại như bây giờ, khó đảm bảo Ninh vương sẽ không trở mặt.

Thế nhưng, sự sỉ nhục mà Ninh vương có thể trở mặt, đến lượt Tín vương lại bị hắn gắng gượng nhịn xuống.

Dù hai mắt sung huyết, hai nắm tay siết chặt, hắn vẫn cố gắng thuyết phục bản thân phải bình tĩnh.

Chương 1322

Ẩn nhẫn, là sở trường lớn nhất của hắn.

Bằng không cũng sẽ không có cục diện như hiện tại, chỉ cần Chu Hậu Chiếu băng hà, hắn chính là người thừa kế có lợi nhất.

Đây đều là thành quả mà hắn ẩn nhẫn có được.

Đương nhiên, ẩn nhẫn lâu ngày khó tránh khỏi mất đi tâm huyết.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối không để Tín vương vào mắt.

Chưa kể đến ngày Tín vương không cần phải ẩn nhẫn nữa, hắn sẽ điên cuồng báo thù lại đến mức nào.

Chỉ riêng việc Tín vương không có cái dũng khí liều lĩnh, hắn đã không phải là một quân cờ tốt.

Mặc dù đến lúc này, trong đầu Tín vương vẫn nghĩ làm sao đòi lại Tuần Diệu Huyền từ chỗ Cố Hàn Uyên, tránh cho bí mật Long Chu bị bại lộ.

Mà không phải là tại chỗ trở mặt với Cố Hàn Uyên, đấu một trận ngươi chết ta sống.

Phải biết rằng, dù có trở mặt thế nào, ít nhất tính mạng hắn cũng không đáng lo.

Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không vào lúc này mà liều lĩnh tổn hại đến tính mạng của hắn.

Trong tình huống tính mạng vô ưu, ngay cả dũng khí nổi giận vì xấu hổ cũng không có.

Biểu hiện như vậy thậm chí khiến đám người Đinh Môn tại chỗ cảm thấy thất vọng.

Nếu gặp phải tình huống này sớm hơn một chút, có lẽ bọn họ đã diễn một màn kịch chúa nhục bề tôi phải chết.

Thế nhưng những gì vừa xảy ra lại dần khiến họ nảy sinh nghi ngờ.

Trung thành với Tín vương thật sự là lựa chọn đúng đắn sao.

Chiếc bánh vẽ của Tín vương trông rất lớn, rất thơm.

Nhưng nếu cắn một miếng, lại phát hiện bên trong chỉ có không khí thì sao.

Biểu hiện hôm nay của Tín vương đã bị trừ điểm nặng trong mắt bọn họ.

Nếu không phải còn gửi gắm hy vọng Tín vương có thể báo thù rửa hận cho họ, e rằng lúc này bọn họ đã không còn trung thành nữa.

Đinh Bạch Anh cũng thu hồi ánh mắt khỏi Đinh Tu, nhìn sâu vào Tuần Diệu Huyền đang dựa trong lòng Cố Hàn Uyên.

Sự việc đến mức này, thực ra đã không cần thiết phải đàm phán thêm nữa.

Điều duy nhất Tín vương có thể làm là thử đánh bài tình cảm, xem còn cơ hội nào lừa gạt được Tuần Diệu Huyền hay không.

Hắn giả vờ thâm tình gọi: Diệu Huyền, nàng thực sự không muốn trở về bên cạnh ta sao.

Nàng biết đấy, ta thực ra vẫn luôn giữ vị trí Vương phi cho nàng.

Những lời vừa rồi chỉ là quyền biến mà thôi.

Ta nghĩ nàng sẽ hiểu.

Lời lẽ của Tín vương rất khiến người ta buồn nôn, hắn thậm chí còn cố ý gọi tên thật của Tuần Diệu Huyền.

Nhưng trên thực tế, nếu Tuần Diệu Huyền vẫn còn đơn thuần như trước kia, nói không chừng thật sự sẽ cho Tín vương một cơ hội.

Giống như trong kịch tình, mãi đến khi Tín vương phái người đến giết nàng diệt khẩu mới hoàn toàn thất vọng.

Trước đó dù có bao nhiêu điểm đáng ngờ, nàng cũng lựa chọn tin tưởng.

Nhưng Tín vương lại không biết, Tuần Diệu Huyền đã không còn là cô gái ngây thơ chưa từng trải qua sự tàn nhẫn của cuộc đời.

Cố Hàn Uyên đã dùng sự vô sỉ của mình, dạy dỗ Tuần Diệu Huyền một bài học nhớ đời.

Khiến cái miệng nhỏ của nàng thất thủ, đồng thời cũng khiến nàng trưởng thành hơn rất nhiều.

Ít nhất cũng làm nàng hiểu ra một đạo lý.

Miệng lưỡi nam nhân, toàn lời lừa gạt.

Hơn nữa, lúc này nàng bỗng có chút may mắn, ngày đó dưới sự lừa gạt của Cố Hàn Uyên và sự ép buộc của Yến Phỉ Phỉ, nàng bất đắc dĩ phải tiếp xúc thân mật với hắn.

Trải nghiệm đó đã cho nàng thêm một lý do để từ chối lời níu kéo của Tín vương vào lúc này.

Tuần Diệu Huyền ngẩng đầu từ trong lòng Cố Hàn Uyên, giọng điệu phức tạp nói: Thân không còn trong sạch, sao có thể tiếp tục làm Vương phi của điện hạ.

Trầm Luyện vì câu nói này của Tuần Diệu Huyền đã xác thực mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Tia may mắn cuối cùng trong lòng cũng theo đó tan vỡ.

Tín vương nghe vậy hơi sững sờ.

Mặc dù sớm đã có suy đoán, nhưng khi thật sự biết được người con gái từng ngưỡng mộ mình đã là người của Cố Hàn Uyên, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

Có điều, tình yêu nam nữ sao quan trọng bằng dã tâm của hắn.

Đang định giả vờ thâm tình nói với Tuần Diệu Huyền rằng hắn không hề để tâm chuyện đó.

Chỉ thấy Tuần Diệu Huyền đôi mắt đẹp hơi lóe lên, nói: Điện hạ từng có ơn cứu mạng ta.

Ta có thể hứa với điện hạ, từ nay về sau sẽ không tiết lộ chuyện của điện hạ cho bất kỳ ai khác, bao gồm cả Cố công tử.

Sau khi bỏ đi lớp kính lọc, nàng cuối cùng cũng có thể khách quan nhìn nhận tâm tư và mục đích của Tín vương.

Tín vương cố gắng níu kéo như vậy, chẳng qua là lo lắng nàng bại lộ bí mật Long Chu.

Đương nhiên trên thực tế bí mật Long Chu đã sớm bại lộ cho Cố Hàn Uyên.

Tuần Diệu Huyền lúc này cũng lén lút giở chút mưu mẹo, xem như trả thù Tín vương.

Chỉ vì những lời Tín vương nói về tình cảm của hắn, nàng đã không tin một chữ nào nữa.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, nàng liền nhìn thấy vẻ mặt do dự của Tín vương.

Tín vương do dự không phải vì luyến tiếc tình cảm của nàng, mà là đang nghi ngờ liệu nàng có giữ lời hứa hay không.

Đối với Tín vương mà nói, kết quả tốt nhất tự nhiên là có thể đòi lại Tuần Diệu Huyền, khống chế trong tay.

Nhưng nếu Tuần Diệu Huyền nguyện ý giữ bí mật cho hắn, cũng không phải là không thể không giữ lại.

Chỉ là tính cách đa nghi của hắn không tin tưởng Chu Diệu Đồng sẽ lừa gạt cả Cố Hàn Uyên.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên nhàn nhạt nói: Tín vương điện hạ cứ yên tâm, Cố mỗ có thể hứa sẽ không hỏi Diệu Huyền về chuyện liên quan đến Tín vương điện hạ.

Dù sao Cố mỗ trước nay không thích làm khó nữ nhân của mình.

Tín vương nghe vậy có chút do dự, sau đó giả vờ phóng khoáng nói: Diệu Huyền và Cố công tử đã nói vậy, bản vương tự nhiên tin được.

Hắn dừng một chút, tán thán: Thảo nào giang hồ đồn đại Cố công tử tuy phong lưu đa tình, nhưng trước nay đối với hồng nhan tri kỷ rất tốt.

Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Giao Diệu Huyền cho Cố công tử, bản vương cũng có thể yên tâm.

Tín vương ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không nghĩ thế.

Hắn vẫn nghi ngờ Tuần Diệu Huyền và Cố Hàn Uyên.

Chỉ là hắn biết tiếp tục dây dưa cũng vô ích.

Tuần Diệu Huyền sẽ không trở về, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thả người.

Điều duy nhất khiến hắn hơi yên tâm là với địa vị của Cố Hàn Uyên, trong tình huống bình thường sẽ giữ gìn thể diện, không dễ dàng nuốt lời.

Trong lòng hắn còn có chút xem thường Cố Hàn Uyên.

Kẻ đắm chìm trong tình trường nhi nữ sao có thể thành đại sự.

Đồng thời hắn cũng có chút tiếc nuối.

Sớm biết vậy đã sớm dùng Tuần Diệu Huyền để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Nói không chừng Cố Hàn Uyên đã có thể để hắn sử dụng.

Còn về sự uy hiếp của Cố Hàn Uyên, cùng lắm thì chờ hắn leo lên ngôi Hoàng đế rồi qua cầu rút ván.

Tiếc là hắn phản ứng quá muộn.

Tuần Diệu Huyền nhìn phản ứng của Tín vương trong mắt, trong lòng không khỏi có chút buồn bã và tự giễu.

Chương 1323

Quả nhiên Tín vương trước đó chỉ là đang lừa gạt nàng mà thôi.

Nàng không khỏi có chút mệt mỏi tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, thấp giọng nói: Công tử, ta hơi mệt.

Muốn quay về.

Được.

Cố Hàn Uyên dịu dàng đáp.

Hắn ôm lấy Tuần Diệu Huyền, nhìn về phía Tín vương, nói: Nếu đã bàn xong, vậy Cố mỗ xin cáo từ trước.

Hắn dừng lại, quay đầu liếc nhìn Trầm Luyện đang có vẻ mặt âm trầm, lạnh nhạt nói: Trầm Luyện, tự lo cho tốt đi.

Trầm Luyện nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên ôm Tuần Diệu Huyền rời đi, sắc mặt càng thêm khó coi.

Hắn nghe được ngụ ý trong lời của Cố Hàn Uyên.

Lần này trước hết tha cho ngươi.

Nhưng lần sau gặp lại đừng trách ta thanh lý môn hộ.

Cố Hàn Uyên mang Chu Diệu Đồng đi khiến trong lòng hắn đầy hận ý.

Lời uy hiếp của Cố Hàn Uyên lại khiến hắn cảm thấy kinh hãi.

Không ai có thể đối mặt với uy hiếp tử vong từ Cố Hàn Uyên mà bình thản được.

Điều này khiến hắn lại có chút hối hận.

Vì một người phụ nữ không chiếm được mà đắc tội triệt để với

Cố Hàn Uyên chưa nói, còn mất đi đại ca tốt Lô Kiếm Tinh của mình.

Trong kịch tình, Trầm Luyện thực ra cũng có tính cách như vậy.

Hành sự bốc đồng, sau đó lại dễ dàng vì hối hận mà cố gắng bù đắp.

Nhưng tác phong do dự không quyết đoán như vậy thường thường chỉ khiến sự việc phát triển theo chiều hướng xấu đi.

Đây cũng là lý do vì sao kịch tình trong Tú Xuân Đao hầu như đều kết thúc bằng bi kịch.

Dũng cảm tiến lên không lùi là một phẩm chất rất hiếm có.

Giống như Trầm Luyện trong kịch tình bị người khác thúc ép mới hành động là tồi tệ nhất.

Bây giờ hắn lại một lần nữa bị người khác thúc ép.

Chỉ thấy Tín vương bên cạnh sắc mặt trầm ngưng nói: Trầm Luyện, bản vương cần ngươi làm một việc.

Mặc dù Tín vương chưa nói cụ thể là việc gì, nhưng trong lòng hắn đã mơ hồ có dự cảm không lành.

Dự cảm của Trầm Luyện rất chính xác.

Mặc dù nguyên nhân và quá trình khác nhau, nhưng hắn cuối cùng vẫn phải đi trên con đường giống như trong kịch tình.

Trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Cố Hàn Uyên giao Tuần Diệu Huyền vì tâm thần mệt mỏi mà ngủ thiếp đi trong lòng mình cho Yến Phỉ Phỉ.

Chờ Yến Phỉ Phỉ mang Tuần Diệu Huyền đi rồi, Cố Hàn Uyên nhìn Lô Kiếm Tinh và Đinh Tu đang có tâm sự trước mặt, nói: Có gì muốn nói sao.

Lô Kiếm Tinh cắn răng, quỳ xuống nói: Thuộc hạ làm công tử thất vọng rồi.

Hắn nói thất vọng dĩ nhiên là chỉ chuyện Trầm Luyện phản bội.

Trước khi gặp Cố Hàn Uyên, hắn, Cận Nhất Xuyên và Trầm Luyện là một thể.

Bây giờ hắn nương tựa Cố Hàn Uyên, đi lên con đường lên như diều gặp gió.

Nhưng sau khi họ đầu quân dưới trướng Cố Hàn Uyên, Cận Nhất Xuyên và Trầm Luyện lại liên tiếp khiến người ta thất vọng.

Bây giờ Trầm Luyện càng thẳng thừng phản bội Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Lô Kiếm Tinh, người từng làm đại ca, rất tự trách, cảm thấy là do mình không quan tâm đến Trầm Luyện mới khiến sự việc trở nên như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười lắc đầu nói: Không liên quan gì đến ngươi.

Ngươi là ngươi, Trầm Luyện là Trầm Luyện.

Chỉ cần ngươi trung thành là đủ rồi, còn việc Trầm Luyện phản bội cũng không gây ra tổn thất không thể cứu vãn nào.

Cố Hàn Uyên xác thực không có ý trách tội Lô Kiếm Tinh.

Còn về cái gọi là không quan tâm tốt đến Trầm Luyện, hắn cũng không để trong lòng.

Lô Kiếm Tinh vẫn luôn tận tâm tận lực hoàn thành yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Muốn đưa Lô Kiếm Tinh lên vị trí cao trong Cẩm Y Vệ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mặc dù có Thanh Long và Huyền Vũ ủng hộ cùng sự trợ giúp ngầm của Cố Hàn Uyên, hắn muốn thăng tiến cũng cần có công tích đủ để người khác tin phục.

Bằng không với bầu không khí của Cẩm Y Vệ hiện nay, cho dù hắn leo lên vị trí cao, số người bằng mặt không bằng lòng cũng sẽ không ít.

Vì vậy, muốn làm việc, Lô Kiếm Tinh khó tránh khỏi bận rộn, không có thời gian rảnh để trông chừng Cận Nhất Xuyên và Trầm Luyện.

Mà đối với Cố Hàn Uyên mà nói, Cận Nhất Xuyên và Trầm Luyện chỉ là chuyện nhỏ.

Lô Kiếm Tinh sớm ngày chiếm được chỗ đứng trong Cẩm Y Vệ mới là đại sự.

Huống chi việc Trầm Luyện phản bội vốn nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên, cho nên hắn chưa bao giờ giao cho Trầm Luyện làm chuyện gì lớn.

Những gì Trầm Luyện tiết lộ cho Tín vương chỉ có việc hắn có ý đồ với Cẩm Y Vệ và dự định đối phó với Đông Xưởng.

Hai chuyện này tiết lộ cho Tín vương có thể tính là đại sự gì chứ.

Thậm chí còn có thể nhân cơ hội lợi dụng Tín vương một phen.

Cho nên chỉ cần Lô Kiếm Tinh không bị ảnh hưởng, việc Trầm Luyện phản bội ngược lại là chuyện lợi nhiều hơn hại.

Đương nhiên, đây là nhìn từ góc độ của Cố Hàn Uyên.

Mà theo Lô Kiếm Tinh, tất cả trách nhiệm đều là của hắn.

Cho nên lúc đó hắn mới kích động đến mức rút đao ngay tại chỗ với Trầm Luyện.

Có thể khiến Lô Kiếm Tinh, người đã bắt đầu tu luyện Tiên Thiên

Quỳ Hoa Thần Công, có tâm tình dao động kịch liệt như vậy, có thể thấy được đả kích đối với hắn lớn đến mức nào.

Sự khoan dung của Cố Hàn Uyên càng khiến Lô Kiếm Tinh cảm thấy xấu hổ.

Hắn sắc mặt lạnh lùng nói: Cũng xin công tử cho thuộc hạ một cơ hội bù đắp lỗi lầm.

Cái gọi là bù đắp lỗi lầm của hắn dĩ nhiên là chỉ việc thanh lý tên phản đồ Trầm Luyện này.

Hai người xem như hoàn toàn ân đoạn nghĩa tuyệt.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với câu trả lời của Lô Kiếm Tinh.

Lô Kiếm Tinh vốn là người có võ công cao nhất trong ba người, bây giờ lại tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Chỉ cần không bị hào quang nhân vật chính ảnh hưởng, Lô Kiếm Tinh có thể giết chết Trầm Luyện.

Nhưng cho dù Lô Kiếm Tinh quyết tâm giết chết Trầm Luyện cũng chưa chắc thành công.

Ví dụ như thời khắc mấu chốt Lô Kiếm Tinh đột nhiên nương tay, hoặc có viện thủ nào đó xuất hiện giúp đỡ Trầm Luyện.

Đương nhiên, hào quang nhân vật chính khó lòng đề phòng.

Cho nên Cố Hàn Uyên chưa bao giờ ký thác việc giết chết Trầm Luyện cho Lô Kiếm Tinh.

Mặc dù màn kịch huynh đệ tương tàn, tự giết lẫn nhau rất thú vị.

Cố Hàn Uyên bảo Lô Kiếm Tinh đứng dậy, sau đó nói với Đinh Tu: Vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của Đinh Môn sao.

Vâng.

Đinh Tu cũng không có ý giấu diếm.

Hắn tìm Đinh Bạch Anh và những người khác nhiều năm như vậy, thậm chí đã tuyệt vọng đến mức phải dựa vào việc tống tiền Cận Nhất Xuyên, người đồng môn sư đệ cuối cùng, để tâm linh không trở nên trống rỗng.

Kết quả Đinh Bạch Anh và những người khác lại ở kinh thành, ngay dưới mí mắt hắn.

Điều này làm sao không khiến hắn canh cánh trong lòng.

Cố Hàn Uyên hiểu rõ tâm tình rối rắm của Đinh Tu, vì vậy khẽ cười hỏi: Ngươi muốn tự mình đi tìm đáp án hay là muốn ta nói cho ngươi biết.

Đinh Tu nghe vậy do dự một chút, nói: Ta muốn tự mình đi tìm đáp án.

Đinh Tu trong xương cốt là một người rất kiêu ngạo.

So với việc Cố Hàn Uyên trực tiếp nói cho hắn biết đáp án, hắn càng muốn tự mình đi tìm, đi thăm dò.

Có thể.

Cố Hàn Uyên không phản đối.

Đinh Tu nghe vậy có chút cảm động, đảm bảo nói: Công tử yên tâm, sẽ không làm lỡ nhiệm vụ công tử giao cho ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu, tỏ ý tin tưởng hắn.

Thực ra lời cam đoan của Đinh Tu có làm được hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là, Đinh Tu tuy ngoài miệng luôn hô thêm tiền, nhưng thực tế lại là một người cực kỳ trọng tình nghĩa.

Mặc dù có khả năng làm lỡ nhiệm vụ, Cố Hàn Uyên vẫn để hắn đi tìm chân tướng, đó là sự tôn trọng đầy đủ dành cho hắn.

Chương 1324

Sự tôn trọng như vậy đối với Đinh Tu, người từng trống rỗng, là vô cùng quý giá.

Vì vậy dù miệng hắn không thừa nhận, nhưng trong lòng lại ngày càng trung thành với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thuận tay ban ơn cho Đinh Tu và Lô Kiếm Tinh một phen rồi để họ rời đi.

Sau đó, hắn đi đến phòng của Tuần Diệu Huyền.

Chỉ thấy nàng sau một giấc ngủ ngắn đã tỉnh táo hơn nhiều, đang kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Cố Hàn Uyên tiến lên ôm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo thon mềm của nàng, dịu dàng cười hỏi: Tỉnh rồi.

Tỉnh rồi.

Tuần Diệu Huyền hoàn hồn lại, cảm nhận được hơi ấm từ phía sau, có chút thất thần hỏi: Ta có phải rất ngốc không.

Rõ ràng Tín vương đã đả kích nàng rất lớn.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Ngốc một cách đáng yêu.

Tuần Diệu Huyền nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng.

Nếu không phải lần bị ép buộc trước đó, Tuần Diệu Huyền chỉ biết mỉm cười ôn hòa với Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải Tín vương ruồng bỏ nàng, nàng càng sẽ không nảy sinh tình cảm ỷ lại với Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi tất cả những điều kiện tiên quyết đó đều xảy ra.

Bất kỳ một chút ấm áp nào Cố Hàn Uyên trao cho cũng đều vô cùng quý giá đối với Tuần Diệu Huyền, người vừa mất đi trụ cột tinh thần.

Nàng khát khao được cần đến.

Mặc dù chỉ là bị Cố Hàn Uyên thèm muốn thân thể của mình.

Nhưng đúng lúc này, Cố Hàn Uyên lại tỏ ra đặc biệt thành thật.

Hắn chỉ dịu dàng ôm nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo thon mềm.

Tuần Diệu Huyền chần chừ một lúc, giơ tay lên định cởi vạt áo.

Nàng đã trắng tay, chỉ còn lại thân thể tuyệt mỹ của mình có thể lợi dụng.

Nàng sợ hãi lại một lần nữa bị ruồng bỏ, rời xa hơi ấm gần như đã cứu rỗi nàng này.

Trinh tiết từng được xem như trân bảo, bây giờ lại bị vứt bỏ như giày rách, không thể không nói là một sự châm biếm lớn lao.

Nhưng nghĩ đến việc trước đây nàng thà chịu thua đi hầu hạ Cố Hàn Uyên cũng muốn bảo vệ trinh tiết là vì Tín vương, người giờ đây đã ruồng bỏ nàng, thì hành động này lại trở nên có thể lý giải.

Chỉ có điều, điều khiến nàng bất ngờ là, đúng lúc này, một bàn tay lớn đã giữ lấy bàn tay nhỏ đang chuẩn bị cởi nút áo của nàng.

Tuần Diệu Huyền có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cố Hàn Uyên, tâm tình phức tạp hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi: Cái gì vì sao.

Tuần Diệu Huyền mím môi, có chút mất mát hỏi.

Chuẩn bị chủ động hiến thân lại bị từ chối, quả thực rất tổn thương lòng tự trọng.

Ngươi đối với ta đã không còn hứng thú nữa sao.

Nàng tự giễu lẩm bẩm: Trước đây thì chống cự ngươi như vậy, bây giờ lại muốn chủ động.

Ngươi nhất định đang xem thường ta lắm phải không.

Khi tâm trạng con người xuống dốc, cuối cùng sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến những điều tồi tệ.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Nghĩ linh tinh gì vậy.

Ta chỉ là không muốn nàng vì xúc động mà đưa ra quyết định qua loa.

Ta.

Tuần Diệu Huyền chần chừ.

Nàng hiện tại đúng là vì đang cấp bách cần cảm giác an toàn mà quá mức xúc động.

Nhưng nghĩ đến việc mình đang được Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình khuyên nhủ, lại cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Mà những lời tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại làm nàng đỏ bừng mặt.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Nàng thật sự không cảm nhận được hứng thú của ta đối với nàng sao.

Tuần Diệu Huyền như được nhắc nhở, cảm nhận được vật nóng rực đang chọc vào mình, mặt cười lập tức đỏ bừng.

Nàng rất quen thuộc với nhiệt độ này.

Hơi ấm từng khiến nàng vô cùng chán ghét và kinh hãi, bây giờ lại có thể xoa dịu sự bất an trong lòng nàng.

Nhìn Tuần Diệu Huyền lúc này vì xấu hổ mà càng thêm xinh đẹp, Cố Hàn Uyên dịu dàng khẽ cười nói: Nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung.

Tuần Diệu Huyền đã không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trở thành nữ nhân của hắn.

Vì vậy Cố Hàn Uyên không hề vội vàng chiếm lấy nàng.

Nhưng đứng trên lập trường của Tuần Diệu Huyền, hành động của Cố Hàn Uyên lúc này lại là sự thấu tình đạt lý.

Nàng nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên thong thả rời đi, trái tim vô cùng mềm mại.

Bị Tín vương ruồng bỏ thì sao chứ.

Có lẽ cuộc đời của nàng bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Đôi mắt đẹp hơi lóe lên, tâm tình của Tuần Diệu Huyền lập tức rộng mở sáng sủa.

Dạo gần đây việc kinh doanh của Đồng Phúc Khách Sạn vô cùng phát đạt.

Chỉ vì nơi đây có một vị nữ tử đã khiến kinh thành trở nên vô cùng náo nhiệt.

Dương Tuệ Lan thật không ngờ mình lại có thể nổi tiếng khắp kinh thành.

Nàng tuy rất tự tin vào vẻ đẹp của mình, nhưng xuất thân bình thường thực ra vẫn khiến nàng cảm thấy tự ti.

Kết quả bây giờ lại nhận được sự săn đón của vạn người.

Dưới tình huống này, có chút lâng lâng cũng là chuyện bình thường.

Nói ra cũng thật buồn cười.

Hôm nay gã đầu bếp trong khách điếm vậy mà chạy tới khuyên nàng từ bỏ Bỉ Võ Chiêu Thân.

Đồng thời tuyên bố muốn cưới nàng, cho nàng hạnh phúc.

Nếu là trước kia, nàng tuy sẽ không dao động, nhưng ít nhiều cũng sẽ có chút cảm động.

Còn bây giờ, nàng chỉ biết khinh bỉ cười nhạo đối phương không biết lượng sức mình.

Dù đối phương có làm các món ngon để lấy lòng nàng, cũng chỉ khiến nàng cảm thấy hắn là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

Đây chính là tâm thái đã bay lên chín tầng mây của Dương Tuệ Lan hiện tại.

Nhưng khi một bàn tay lớn đặt lên đỉnh đầu của mình, nàng lại một lần nữa tỉnh táo lại.

Người khác có săn đón nàng thế nào đi nữa, trước mặt chủ nhân của bàn tay lớn kia, nàng vẫn chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Dù trong lòng có khó chịu thế nào, cũng không dám nói ra.

Còn phải tỏ ra nụ cười lấy lòng, cố gắng làm cho đối phương hài lòng.

Nếu để gã đầu bếp kia biết bộ dạng hèn mọn của mình bây giờ, có lẽ hắn sẽ khóc mất.

Gã đầu bếp có khóc hay không, nàng không biết.

Nhưng nàng hiện tại không dám ho một tiếng.

Một lúc lâu sau, nàng mới lấy lại hơi, khuôn mặt tươi cười lộ ra vẻ lấy lòng nói: Công tử có hài lòng không.

Cố Hàn Uyên vẻ mặt lười biếng khẽ cười nói: Có tiến bộ.

Hắn rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu liền đến Đồng Phúc Khách Sạn.

Mục đích chủ yếu tự nhiên là muốn gõ đầu Dương Tuệ Lan, người đang sắp bay lên trời.

Với tính cách của Dương Tuệ Lan, nếu không gõ đầu một hai lần, khó đảm bảo nàng sẽ không gây ra chuyện gì.

Ví như lúc nàng vừa thấy Cố Hàn Uyên, vẻ mặt kiêu ngạo vẫn chưa tan đi.

Cố Hàn Uyên vì muốn gây sự chú ý của Chu Hậu Chiếu, quả thực đã tạo thế quá lớn.

Đến nỗi Dương Tuệ Lan không biết nội tình, lại tưởng đó là sức hấp dẫn của bản thân.

Khó tránh khỏi sẽ sinh ra một vài ảo tưởng không thực tế.

Lúc này, Dương Tuệ Lan đã điều chỉnh lại tâm thái, nghe được lời khen của Cố Hàn Uyên, lập tức mặt mày vui vẻ.

Nàng cười duyên dáng nói: Chỉ cần công tử thích, ta nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Cố Hàn Uyên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại thầm lắc đầu.

Nữ nhân này vẫn không thành thật.

Chương 1325

Cũng may hắn vốn không hề để tâm đến Dương Tuệ Lan.

Đợi sau khi chuyện Bỉ Võ Chiêu Thân qua đi, nuôi làm bình hoa là được.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên giật mình.

Hắn thuận miệng dặn dò Dương Tuệ Lan vài câu rồi rời khỏi phòng.

Vừa xuống lầu, liền nghe được một tiếng gọi mang theo sự vui mừng xen lẫn khổ sở.

Cố công tử, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía người gọi mình, khóe miệng hơi nhếch lên, nhẹ cười nói: Lục Tiểu Phụng, không dưỡng thương cho tốt, sao lại chạy đến kinh thành.

Hắn dừng một chút, nhìn về phía nữ tử bên cạnh có vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng lại thường không khống chế được mà nhìn về phía mình, dịu dàng nói: Tiết cô nương, lại gặp mặt rồi.

Người đến chính là Lục Tiểu Phụng và Tiết Băng.

Trước đây Lục Tiểu Phụng ở Hoa gia bảo bị Hoa Mãn Lâu ngộ thương, lại trúng độc của Giày Sắt đạo tặc, hôn mê hồi lâu.

Vì vậy liền tạm thời ở lại Hoa gia bảo dưỡng thương.

Bây giờ đã nhanh chóng khỏe mạnh trở lại.

Chỉ có thể nói không hổ là nhân vật chính.

Mà Tiết Băng lúc đó ở lại Hoa gia bảo chăm sóc Lục Tiểu Phụng, lúc này cũng cùng đến kinh thành.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dạng muốn nhìn hắn nhưng lại giả vờ không nhìn của Tiết Băng, độ cong trên môi lại càng lớn hơn vài phần.

Ánh mắt cũng không khỏi hướng về đôi môi đỏ mọng của Tiết Băng.

Tiết Băng chú ý tới ánh mắt của Cố Hàn Uyên, mặt cười lập tức ửng đỏ.

Rõ ràng hai người đang nghĩ đến cùng một chuyện.

Lần gặp lại này e rằng không chỉ là một nụ hôn là có thể xong việc.

Lục Tiểu Phụng không biết gì về chuyện này, lại đi thẳng vào vấn đề hỏi: Cố công tử có biết Hồng Hài Tử không.

Vừa dứt lời, sắc mặt Tiết Băng lập tức biến đổi.

Lời nói đột ngột của Lục Tiểu Phụng khiến ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không khỏi kinh ngạc.

Theo lý mà nói, Lục Tiểu Phụng vào thời điểm này đáng lẽ không biết đến tổ chức Hồng Hài Tử.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, điềm nhiên đáp: Có nghe qua một chút.

Nghe nói là một tổ chức thập phần bí ẩn trên giang hồ.

Các thành viên đều sẽ đi một đôi giày thêu màu đỏ.

Hắn dừng một chút, giả vờ tò mò hỏi: Lục Tiểu Phụng, ngươi lại biết đến Hồng Hài Tử từ đâu.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói một câu có vẻ kỳ lạ.

Nếu ngay cả Cố công tử cũng biết, vậy hẳn là không phải giả.

Hắn giải thích: Là một người bạn của ta cung cấp tin tức.

Tổ chức Hồng Hài Tử này gần đây có khả năng sắp gây ra một vụ án lớn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền hiểu ra.

Lục Tiểu Phụng quả nhiên lại bị người khác lợi dụng.

Khác với Lục Tiểu Phụng không biết gì cả.

Cố Hàn Uyên lại biết cái gọi là Hồng Hài Tử là chuyện gì.

Hành sự của Hồng Hài Tử cũng không có phân định chính tà nghiêm ngặt.

Dù sao xét cho cùng, đó chỉ là một tổ chức được thành lập bởi một nhóm nữ nhân.

Hơn nữa rất khéo là, trước mắt có một thành viên của Hồng Hài Tử, chỉ là Lục Tiểu Phụng còn chưa biết mà thôi.

Chỉ thấy Tiết Băng đôi mày thanh tú nhíu chặt, một bộ dạng hoang mang khó hiểu.

Khi nàng ngẩng đầu lên, liền bắt gặp vẻ mặt như cười như không của Cố Hàn Uyên, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hắn sẽ không phải đã biết rồi chứ.

May mà Cố Hàn Uyên rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, làm nàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó liền nghe được Cố Hàn Uyên hỏi chuyện nàng quan tâm nhất.

Lục Tiểu Phụng, người bạn nói cho ngươi biết chuyện Hồng Hài Tử là ai.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy hơi ngẩn ra, đáp: Kim Y Bộ Đầu của

Lục Phiến Môn, Kim Cửu Linh.

Cố Hàn Uyên đối với câu trả lời này cũng không cảm thấy bất ngờ.

Trong kịch tình, Kim Cửu Linh đã lợi dụng Hồng Hài Tử và Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tiếp tục nói: Kim Cửu Linh tìm đến ta, hy vọng ta có thể giúp hắn điều tra tổ chức Hồng Hài Tử này.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Cho nên ngươi liền đồng ý giúp đỡ trong tình huống không biết gì cả.

Lục Tiểu Phụng, lòng hiếu kỳ của ngươi không khỏi cũng quá nặng rồi.

Lục Tiểu Phụng có chút lúng túng giải thích: Đây không chỉ là vì hiếu kỳ.

Nếu không phải Kim Cửu Linh, thương thế của ta cũng sẽ không khỏi nhanh như vậy.

Hắn đã mời Mai Nhị Tiên Sinh đến, không chỉ có ta, mà những người trúng độc ở Hoa gia bảo phần lớn đều được chữa trị.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền hiểu ra.

Hắn từng gặp Mai Nhị Tiên Sinh ở Tây Bắc võ lâm.

Y thuật của Mai Nhị Tiên Sinh tuy không phải là nhóm thần y lợi hại nhất, nhưng việc điều dưỡng vết thương do độc của Giày Sắt đạo tặc gây ra cũng không phải là chuyện khó.

Sau đó Lục Tiểu Phụng lại cùng Cố Hàn Uyên hàn huyên một hồi.

Hai người hẹn ước nếu có phát hiện gì sẽ thông báo cho đối phương.

Sau đó Lục Tiểu Phụng liền mang Tiết Băng cáo từ rời đi.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không giữ lại, bình tĩnh chờ đợi.

Đông Tương Ngọc lúc này lại gần, tò mò hỏi: Công tử, vị Tiết cô nương kia dường như vẫn luôn lén nhìn ngài, hai người có phải có quan hệ gì không.

Nàng chỉ tự nhiên là Tiết Băng.

Trước đó khi Cố Hàn Uyên nói chuyện với Lục Tiểu Phụng, Tiết Băng tuy không chen vào nói nhiều, thậm chí còn có ý cố gắng né tránh.

Nhưng lại luôn thường xuyên lén nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Phản ứng như thể vô thức đó tự nhiên khiến Đông Tương Ngọc tò mò.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười trêu chọc: Ngươi đây là đang hỏi thăm tình địch hay là hỏi thăm tỷ muội mới sau này.

Phi.

Ta chỉ là tò mò thái độ của vị cô nương kia có chút kỳ quái mà thôi.

Đông Tương Ngọc đỏ mặt mắng.

Nàng lại hỏi: Còn vị Lục công tử kia là sao.

Hắn và Tiết cô nương có phải có quan hệ gì không.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt hóng chuyện của Đông Tương Ngọc, giọng điệu có chút khó hiểu nói: Tiết Băng trước đây thích Lục Tiểu Phụng.

Trước đây.

Đông Tương Ngọc giật mình, sau đó rất nhanh hiểu ra.

Nàng giả vờ ghét bỏ nói: Cho nên công tử ngươi liền hoành đao đoạt ái.

Với tác phong trước nay của Cố Hàn Uyên, đây là một suy đoán rất tự nhiên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhẹ cười nói: Chẳng lẽ không thể là ta và Tiết Băng lưỡng tình tương duyệt sao.

Đông Tương Ngọc vẻ mặt không tin nói: Nếu lưỡng tình tương duyệt thì nàng sẽ không đi cùng vị Lục công tử kia.

Cố Hàn Uyên giọng điệu khó hiểu nói: Biết đâu còn có thể quay lại thì sao.

Đông Tương Ngọc vô thức nói: Không thể nào.

Nhưng nàng rất nhanh liền sững sờ, nhìn thân ảnh lần nữa bước vào cửa lớn, tự lẩm bẩm: Thật sự quay lại rồi.

Chỉ thấy Tiết Băng đang đứng ở cửa với vẻ mặt do dự.

Ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại quay lại.

Nhưng khi nàng và Lục Tiểu Phụng đi xa, trong lòng dường như vẫn có một giọng nói đang kêu gọi nàng.

Vô thức liền tìm một cái cớ chia tay Lục Tiểu Phụng, rồi quay trở lại.

Nàng vốn vẫn không nghĩ ra đây là vì sao.

Nhưng khi nàng nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng tươi cười, dang rộng hai tay nhẹ giọng gọi của Cố Hàn Uyên, nàng đã hiểu ra.

Băng Nhi.

Tiết Băng gần như vô thức bước nhanh về phía trước, lao vào vòng tay của Cố Hàn Uyên.

Cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc đó, nàng gần như vô thức thì thầm: Hỗn đản.

Cố Hàn Uyên dịu dàng cười nói: Vậy nàng có thích tên hỗn đản này không.

Tiết Băng im lặng một lúc, hậm hực nói: Không ghét.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi bật cười.

Với sự ngây thơ của Tiết Băng, sao có thể dễ dàng quên được đối tượng của nụ hôn đầu tiên của mình.

Huống chi nàng và Cố Hàn Uyên còn hôn nhau không chỉ một lần.

Khi ở Hoa gia bảo, nàng vì hổ thẹn với Lục Tiểu Phụng mà tiềm thức muốn xa cách Cố Hàn Uyên.

Nhưng khi Cố Hàn Uyên thực sự không ở bên cạnh nàng nữa.

Theo thời gian lên men, nỗi nhớ lại có xu hướng lan tràn như cỏ dại.

Theo tác phong trước nay của Lục Tiểu Phụng, nhất định sẽ tự mình đi điều tra một thời gian trước, sau đó mới nghĩ đến việc nhờ người giúp đỡ.

Chương 1326

Lần này lại vừa về đến kinh thành đã tìm đến Cố Hàn Uyên trước tiên.

Trong đó nhất định có công của Tiết Băng.

Chỉ là nàng cũng không ngờ chuyện Kim Cửu Linh muốn Lục Tiểu Phụng giúp điều tra lại là Hồng Hài Tử.

Tiết Băng chính là một thành viên của Hồng Hài Tử, xếp thứ tám.

Đối mặt với Lục Tiểu Phụng chuẩn bị điều tra Hồng Hài Tử, nàng khó tránh khỏi sẽ có chút chột dạ và hoảng loạn.

Dưới tình huống này, nàng tiềm thức tìm kiếm chỗ dựa cũng không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, trêu chọc: Vẫn cứng miệng như vậy.

Tiết Băng oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, bất mãn nói: Không được sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười.

Tiết Băng đây là đang thừa nhận mình cứng miệng sao.

Cố Hàn Uyên nhìn Tiết Băng xinh đẹp động lòng người, khẽ cười nói: Đi theo ta.

Đông Tương Ngọc nhìn Cố Hàn Uyên kéo Tiết Băng lên lầu, không khỏi mím môi.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra giữa hai người, nhất thời có chút thất thần.

Nữ nhân của Cố Hàn Uyên chỉ ngày càng nhiều, nàng còn cần phải rụt rè nữa sao.

Tại phòng chuyên dành cho Cố Hàn Uyên ở khách sạn Đồng Phúc.

Tiết Băng nhìn Cố Hàn Uyên kéo mình vào phòng rồi tiện tay đóng cửa lại, trong lòng nhất thời có chút bối rối.

Nhất là ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt nàng của Cố Hàn Uyên, càng khiến thân thể nàng mềm nhũn ra.

Nhưng nàng chưa kịp nói gì, gương mặt tuấn tú khiến nàng say mê đã ngày càng gần trong đôi mắt đẹp đang mở to của nàng.

Giây sau, Tiết Băng chỉ cảm thấy bờ môi ấm áp, trong đầu chỉ còn lại một khoảng trống rỗng.

Sự dịu dàng quen thuộc làm nàng thất thần trong nháy mắt, chỉ còn lại bản năng đáp lại.

Một lúc lâu sau.

Chờ. chờ đã.

Tiết Băng cố sức đẩy Cố Hàn Uyên ra một chút, vội vàng thở dốc.

Đôi mắt đẹp long lanh, bờ môi quyến rũ.

Đây là lần đầu tiên nàng đáp lại Cố Hàn Uyên mà trong lòng không hề cảm thấy hổ thẹn với Lục Tiểu Phụng.

Nàng biết lòng mình đã thay đổi.

Thực ra nàng đã sớm biết.

Chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Nàng không dám nói ra lời thật lòng.

Bởi vì khi ngẩn ngơ, nàng luôn nghĩ đến Cố Hàn Uyên.

Lúc ở Hoa Gia Bảo chăm sóc Lục Tiểu Phụng bị thương nặng, nàng thường xuyên nghe Lục Tiểu Phụng hỏi dạo này sao nàng cứ hay ngẩn người.

Thậm chí không chỉ một lần hối hận vì lúc đó đã không cùng đi với Cố Hàn Uyên khi hắn rời đi.

Càng chung sống với Lục Tiểu Phụng, nàng lại càng cảm thấy vô vị.

Bỗng nhiên nhận ra trạng thái của mình lúc này.

Nàng đã không còn thích Lục Tiểu Phụng nữa.

Tiết Băng nhìn Cố Hàn Uyên đang bao trọn lấy mình, định nói gì đó.

Nàng nằm ngửa trên giường, y phục xộc xệch, bờ vai trắng nõn lộ ra làn da ửng hồng nhàn nhạt.

Tiết Băng vội vàng che chặt người lại, hoảng hốt nói.

Cố Hàn Uyên từ trên cao nhìn xuống, cười nói ôn hòa.

Ngươi.

Ta làm sao.

Tiết Băng nhìn nụ cười ôn nhu của Cố Hàn Uyên, đột nhiên nuốt lại những lời định nói.

Nàng nghiêm túc hỏi: Ngươi thật sự thích ta sao.

Cố Hàn Uyên đưa tay vuốt ve gò má Tiết Băng, dịu dàng nói: Nếu không thích một nữ tử, ta sẽ không hôn nàng.

Đây cũng là lời thật lòng.

Nữ nhân của Cố Hàn Uyên tuy nhiều, nhưng không phải nữ tử nào hắn cũng sẽ hôn.

Nhất là những nữ tử chỉ là đồ chơi.

Tiết Băng biết Cố Hàn Uyên rất phong lưu, lẽ ra không nên tin lời giải thích của hắn lúc này.

Nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy những gì Cố Hàn Uyên nói là thật.

Cố Hàn Uyên thật sự thích nàng.

Ý thức được điều này, Tiết Băng chỉ cảm thấy trái tim loạn nhịp.

Hơn nữa, trong lòng nàng không hiểu sao lại có một cảm giác hư vinh.

Nếu nàng tin lời giải thích của Cố Hàn Uyên, vậy cũng chứng tỏ nàng tin rằng mình có một vị trí khác biệt trong lòng hắn.

Nhất là khi biết rõ Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, hồng nhan tri kỷ vô số, sự khác biệt này mới càng có ý nghĩa đặc biệt.

Tiết Băng ngẩn người một lúc lâu, trên mặt đẹp bỗng nở một nụ cười nhàn nhạt, nói một cách nghiêm túc: Ta muốn nói rõ mọi chuyện với Lục Tiểu Phụng.

Nói cho hắn biết ta không thích hắn, ta thích ngươi.

Cố Hàn Uyên không mấy ngạc nhiên về điều này.

Tiết Băng vốn là một nữ tử dám yêu dám hận.

Một khi đã thay lòng đổi dạ, nàng sẽ không muốn tiếp tục dây dưa không rõ ràng.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để Tiết Băng nói rõ với Lục Tiểu Phụng.

Thứ nhất, Cố Hàn Uyên còn cần lợi dụng Lục Tiểu Phụng.

Một khi Tiết Băng nói rõ, sẽ rất khó duy trì tình bạn bề mặt với Lục Tiểu Phụng.

Thứ hai, đối với loại nhân vật chính như Lục Tiểu Phụng, nếu đã sinh ra địch ý, tốt nhất phải một gậy đánh chết, nếu không sẽ hậu họa vô cùng.

Mà trước khi Cố Hàn Uyên thu hoạch hết giá trị của Lục Tiểu Phụng, hắn cũng không muốn lấy mạng của y.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Tạm thời cứ chờ một chút đi.

Tiết Băng nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ khó xử nói: Dù sao Lục Tiểu Phụng cũng là bạn của ta, cũng phải cho hắn chút thời gian để chấp nhận chứ.

Nàng nghĩ xem chúng ta mới quen nhau bao lâu.

Hắn biết sẽ bị đả kích sâu sắc.

Tiết Băng nghe vậy thì sững sờ.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, nàng không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Nàng thay lòng đổi dạ thì thôi đi.

Mấu chốt là thời gian này quá ngắn.

Lục Tiểu Phụng là nam nhân, lòng tự ái sẽ bị tổn thương nặng nề.

Hiện tại Tiết Băng quả thực không còn thích Lục Tiểu Phụng.

Nhưng nàng cũng không muốn làm tổn thương y.

Dù sao nói một cách nghiêm khắc, Lục Tiểu Phụng vẫn là mối tình đầu của nàng.

Nàng đã từng bất chấp tất cả để theo đuổi y.

Tiết Băng giả vờ coi thường nói: Nếu Lục Tiểu Phụng là bạn của ngươi, vậy ngươi còn không biết ngại mà quyến rũ ta.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ thở dài: Ai bảo Băng Nhi nàng thường ngày xinh đẹp động lòng người như vậy, khiến ta không tự chủ được mà yêu thích.

Tiết Băng nghe vậy, gương mặt nhất thời đỏ bừng.

Đôi mắt đẹp lấp lánh ý cười vui sướng.

Chương 1327

Không có nữ tử nào không thích được người trong lòng khen ngợi.

So với Lục Tiểu Phụng trước đây luôn lảng tránh nàng, Cố Hàn Uyên lại sẵn lòng biểu đạt tình yêu của hắn.

Điều này càng có thể thỏa mãn tâm tình khao khát được yêu của nàng.

Lúc này, Tiết Băng bỗng như nghĩ đến điều gì đó, tuy là câu hỏi, nhưng lại dùng giọng khẳng định: Cái lần ngoài ý muốn trên xe ngựa đó cũng là ngươi cố ý phải không.

Cố Hàn Uyên khẽ nhướng mày, cười như không cười hỏi: Vì sao lại hỏi vậy.

Tiết Băng tức giận nói: Ngươi tưởng ta ngốc lắm sao.

Với võ công cái thế của ngươi, lại vì xóc nảy mà không khống chế được thân hình ngã vào ta.

Tiết Băng quả thực đã sớm đoán được lúc đó Cố Hàn Uyên là cố ý.

Chỉ là khi đó nàng đang cố gắng thuyết phục bản thân đó chỉ là một tai nạn, rằng nụ hôn đầu không thể giữ lời.

Cho nên sau này mới như quên đi mà không tìm Cố Hàn Uyên hỏi tội.

Đương nhiên, về sau cũng không cần thiết phải đi hỏi tội nữa.

Dù sao lần hôn nhau sau đó, đã không còn tai nạn nào để làm cái cớ.

Thời điểm đó cũng là lúc tâm trạng Tiết Băng sa sút nhất.

Cảm giác tội lỗi vì phản bội Lục Tiểu Phụng khiến nàng khó có thể đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Chỉ là sau đó lại xảy ra chuyện Giày Sắt đạo tặc, khiến nàng không có nhiều thời gian để lo lắng mình có bao nhiêu hổ thẹn với Lục Tiểu Phụng.

Đợi đến khi mọi chuyện lắng xuống, nàng mới đột nhiên nhận ra mình thực sự không còn chống cự Cố Hàn Uyên như vậy nữa.

Thậm chí chuyện ôm hôn với Cố Hàn Uyên ngay trước mặt Lục Tiểu Phụng đang hôn mê nàng cũng có thể làm được.

Vào lúc đó, trái tim Tiết Băng thực ra đã thay đổi.

Chỉ là nhất thời không thể chấp nhận được mà thôi.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài: Nếu không làm vậy, làm sao có thể cạy mở trái tim nàng đây.

Ta cũng không muốn lại bị ngân châm của nàng bắn trúng.

Tính cách Tiết Băng quật cường, kiêu ngạo, lại đã có người trong lòng.

Nếu không dùng biện pháp mạnh mẽ một chút để xông vào lòng nàng, thì rất khó công lược.

Càng không có khả năng hai người cùng nằm trên giường trò chuyện như bây giờ.

Quả nhiên lúc đó ngươi đã không có ý tốt.

Tiết Băng liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy quyến rũ, hờn dỗi nói.

Cố Hàn Uyên cong môi, trêu chọc: Nhưng ta lại càng muốn bây giờ không có ý tốt.

Tiết Băng sao có thể không biết ý của Cố Hàn Uyên.

Gương mặt nàng nhất thời đỏ bừng, đồng thời nói một câu mà Cố Hàn Uyên cũng không ngờ tới.

Nhưng ta không thể vượt trước đại tỷ của ta được.

Đại tỷ trong miệng Tiết Băng chính là thủ lĩnh Hồng Hài Tử, Công Tôn Lan.

Nàng nhắc tới Công Tôn Lan vào lúc này, hiển nhiên là có ý ngả bài.

Đây là quyết định sau khi Tiết Băng đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Thứ nhất, nàng quả thực ái ngại Công Tôn Lan, người đã sớm để ý Cố Hàn Uyên.

Vô tình thích Cố Hàn Uyên thì không sao, Công Tôn Lan có biết cũng sẽ thông cảm.

Nhưng vượt trước Công Tôn Lan để thành đôi với Cố Hàn Uyên lại là chuyện khác.

Nói là không tôn trọng Công Tôn Lan cũng không quá đáng.

Nàng không muốn vì tranh giành nam nhân mà trở mặt thành thù với Công Tôn Lan.

Thứ hai, là vì nàng có trực giác cảm thấy không ổn.

Kim Cửu Linh đột nhiên ủy thác Lục Tiểu Phụng điều tra Hồng Hài Tử của các nàng khiến nàng cảnh giác.

Hồng Hài Tử tuy không phải là tổ chức lương thiện gì, nhưng nói là đại gian đại ác cũng quá lời.

Coi như là lúc hợp tác với Ninh Vương, các nàng vẫn luôn giữ vững ranh giới cuối cùng.

Cho rằng sự hợp tác của Hồng Hài Tử quá thiếu thành ý.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Ninh Vương bất mãn với bọn họ.

Cái gọi là Hồng Hài Tử có thể sẽ phạm phải đại án càng là lời nói vô căn cứ.

Ít nhất với tư cách là thành viên, Tiết Băng không hề nghe được chút phong thanh nào.

Như vậy rất có thể là có kẻ định hãm hại các nàng.

Tiết Băng ngả bài với Cố Hàn Uyên lúc này, cũng là để phòng ngừa vạn nhất.

Cố Hàn Uyên cũng rất nhanh hiểu ra suy nghĩ của Tiết Băng, khẽ cười hài hước: Nàng nói đại tỷ là chỉ Công Tôn Lan.

Tiết Băng nghe vậy kinh ngạc hỏi: Ngươi biết Công Tôn Lan là đại tỷ của ta.

Không đúng, ngươi biết ta và đại tỷ là thành viên của Hồng Hài Tử.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười khẽ: Khó đoán lắm sao.

Nói rồi, trong ánh mắt ngượng ngùng của nàng, hắn cúi người cởi giày thêu trên chân nàng.

Cố Hàn Uyên cầm chiếc giày thêu cú mèo màu đỏ thẫm trong tay quơ quơ, trêu chọc: Đây không phải là nàng đã sớm nói cho ta biết đáp án rồi sao.

Tiết Băng cảm nhận được cảm giác mát lạnh truyền đến từ bàn chân, những ngón chân trong suốt như hạt đậu khấu ngượng ngùng co lại.

Nàng tuy trong lòng e lệ, nhưng vẫn không hề chống cự việc Cố Hàn Uyên cởi giày của mình.

Phải biết rằng, đối với nữ tử thời đại này, chân là nơi còn nhạy cảm hơn cả ngực hay mông.

Nếu không phải thật sự yêu thích, tuyệt đối sẽ không để người ta tùy tiện chạm vào.

Vậy mà lúc này Tiết Băng lại không hề phản kháng để Cố Hàn Uyên cởi giày của mình.

Chi tiết như vậy càng có thể chứng minh tình cảm của Tiết Băng dành cho Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải trong lòng có kiêng kỵ, nàng quả thực sẽ không chống cự cùng Cố Hàn Uyên phát sinh chút chuyện gì.

Tiết Băng oán trách: Ai lại đi nhìn chằm chằm vào chân của một cô nương chứ.

Nàng tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, sau đó kể cho Cố Hàn Uyên nghe tình hình đại khái của Hồng Hài Tử.

Trong kịch tình thực tế không hề giao phó quá chi tiết về tổ chức Hồng Hài Tử.

Thậm chí các thành viên cũng không xuất hiện đầy đủ.

Lúc này, Tiết Băng dường như nghĩ tới điều gì, đôi mày thanh tú cau lại: Nói đến thất tỷ, dạo gần đây hình như có gì đó không đúng, không biết có liên quan đến việc Kim Cửu Linh ủy thác Lục Tiểu Phụng điều tra Hồng Hài Tử của chúng ta hay không.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nói: Ồ.

Nói rõ hơn xem.

Tiết Băng hơi gật đầu, giải thích: Thất tỷ tên là Thượng Quan Phi Yến, là công chúa của Kim Bằng Vương Triều đã bị tiêu diệt.

Gần đây không biết vì sao thất tỷ đột nhiên xin độc dược từ tổ chức, hơn nữa còn là kịch độc không màu không vị.

Chắc là chuẩn bị giết ai đó một cách vô thanh vô tức.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhướng mày.

Thượng Quan Phi Yến đây là chuẩn bị độc sát Thượng Quan Đan Phượng rồi sao.

Thượng Quan Phi Yến và Thượng Quan Đan Phượng là một đôi chị em họ, đồng thời còn có dung mạo giống hệt nhau.

Nhưng trớ trêu là địa vị của hai người lại chênh lệch rất lớn.

Trong mắt các di dân của Kim Bằng Vương Triều, Thượng Quan Đan Phượng mới là công chúa chính thống.

Mà Thượng Quan Phi Yến lại không được họ thừa nhận.

Ở trong hoàn cảnh như vậy thời gian dài, Thượng Quan Phi Yến khó tránh khỏi vì đố kỵ mà sinh hận, liền nảy sinh ý định hãm hại Thượng Quan Đan Phượng để thay thế đối phương.

Cố Hàn Uyên tỏ vẻ có thể lý giải, nhưng không thể chấp nhận.

Dù sao một cặp tỷ muội xinh đẹp giống hệt nhau mà thiếu đi một người, thì thú vui đâu chỉ giảm đi một nửa.

Vì vậy Cố Hàn Uyên hỏi: Vậy độc dược đã cho Thượng Quan Phi Yến chưa.

Tiết Băng hờn dỗi nói: Kịch độc không màu không vị làm gì dễ kiếm như vậy.

Chắc còn phải mất một thời gian nữa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền hiểu ra.

Vậy xem ra vẫn còn kịp.

Cố Hàn Uyên đề nghị: Băng Nhi, nàng dẫn ta đi gặp nàng ấy một lần, có lẽ có thể nhìn ra chút gì đó.

Tiết Băng lắc đầu: Ta cũng không biết thất tỷ ở đâu.

Các tỷ muội chúng ta ngày thường không can thiệp vào chuyện của nhau.

Chương 1328

Bình thường chỉ có lúc họp mặt mới gặp nhau.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền nhíu mày.

Như vậy thì có chút phiền phức.

Tiết Băng thấy Cố Hàn Uyên cau mày, không khỏi cắn răng nói: Ta tuy không biết thất tỷ ở đâu, nhưng mấy vị tỷ muội khác có lẽ sẽ biết, ta có thể dẫn ngươi đi gặp các nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, có chút kinh ngạc hỏi: Không sợ phá vỡ quy củ sao.

Tiết Băng giọng điệu u uất nói: Đại tỷ phu thì đâu phải người ngoài.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liền bật cười.

Hắn ngược lại cũng đoán được Tiết Băng có thể đã hiểu lầm mối quan hệ giữa hắn và Công Tôn Lan.

Thực tế Công Tôn Lan chưa bao giờ nói nàng thích Cố Hàn Uyên.

Lần họp mặt Hồng Hài Tử trước đó, Công Tôn Lan cũng chỉ đơn thuần biểu đạt sự hứng thú của nàng đối với Cố Hàn Uyên mà thôi.

Tiết Băng hoàn toàn là tự suy diễn quá mức.

Thực ra cũng bình thường.

Công Tôn Lan là một nữ tử vô cùng kiêu ngạo, chưa bao giờ tỏ ra thân thiện với nam tử nào.

Một Công Tôn Lan như vậy đột nhiên nói nàng cảm thấy hứng thú với một nam tử, sao có thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Mà Công Tôn Lan càng không nói rõ, lại càng khiến người ta mơ màng và tò mò.

Cho nên trước đó Tiết Băng mới tự mình suy diễn ra rất nhiều.

Thực ra dù là lúc đầu bối rối hay sau này lo lắng, đều là sản phẩm của việc suy diễn quá mức.

Cố Hàn Uyên lúc này không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Ngược lại cười trêu chọc: Chẳng lẽ không thể là vì quan hệ muội phu sao.

Tiết Băng nghe vậy liếc hắn một cái, mặt đỏ bừng, hờn dỗi mắng: Phi.

Mơ đẹp.

Nàng đôi mắt đẹp hơi lấp lánh, bỗng nhiên nói giọng điệu trà xanh: Đại tỷ nếu biết chúng ta như thế này nằm chung một chỗ, sẽ nổi giận lắm nhỉ.

Tiết Băng nói như vậy vào lúc này, nhất thời có cảm giác như đổ thêm dầu vào lửa.

Cố Hàn Uyên ghé sát vào tai Tiết Băng, độc địa nói: Vậy chi bằng chúng ta khiến nàng tức giận hơn một chút.

Hả.

Tiết Băng còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy thân thể mềm mại mát lạnh.

Giây sau, một đôi bàn tay lớn nóng rực liền phủ lên, nóng đến mức nàng run rẩy.

Tiết Băng nhìn ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên, cuối cùng vẫn không nỡ lòng cự tuyệt.

Chỉ có thể đưa ra một yêu cầu nhỏ, giữ vững ranh giới cuối cùng ít ỏi của mình.

Tiết Băng, không biết từ lúc nào đã biến thành một con cừu non, hai tay nắm chặt ga giường dưới thân, khẽ thì thào: Không được quá phận.

Được.

Tiết Băng vẻ mặt u oán lườm Cố Hàn Uyên, nhặt lại y phục sắp rơi trên giường mặc vào.

Cố Hàn Uyên thấy vậy buồn cười nói: Không phải chính nàng muốn ta có chừng mực sao.

Tiết Băng nghe vậy chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn lẩm bẩm: Ta có nói như vậy, nhưng mà.

Nhưng mà nàng nào có ngờ cảm giác động tình lại khiến người ta điên đảo tâm thần đến vậy.

Cả người nhẹ bẫng, từ sâu trong lòng nóng rực ra ngoài.

Nàng bây giờ có chút hiểu được cảm giác của Phong Tứ Nương và Mã Tú Chân.

Cứ như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đôi bàn tay lớn kia làm tan chảy.

Tiết Băng nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt vô thức liếc xuống dưới, nhất thời mặt đỏ tim đập.

Rõ ràng không cần phải chịu đựng.

Khi nghĩ như vậy, nàng không khỏi có chút hối hận vì mình không nên lo lắng nhiều như vậy.

Vừa cảm kích sự tôn trọng của Cố Hàn Uyên, lại vừa ảo não vì hắn không hiểu phong tình.

Lúc đó nàng thật sự hy vọng Cố Hàn Uyên có thể mặc kệ lời nói không thật lòng của nàng mà tiếp tục.

Trên đời này làm gì có nữ tử nào không muốn thân mật với người mình yêu thương chứ.

Nói chung, Tiết Băng lúc này đang mặc lại quần áo lại vô cùng rối rắm.

Cái kia.

Tiết Băng mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp long lanh như nước, do dự nói: Hay là ta giúp ngươi một chút nhé.

Nếu không như vậy sẽ không tiện ra ngoài.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút bất đắc dĩ, thời gian dài tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết khiến tinh lực của hắn vô cùng dồi dào.

Thỉnh thoảng cũng là một phiền toái.

May mà luôn có người giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên trong lòng nghĩ vẩn vơ, nhưng nét mặt vẫn không đổi, dịu dàng nói: Đừng miễn cưỡng bản thân.

Tiết Băng nghe vậy lòng vui như mở hội, ngoan ngoãn đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên, khẽ cúi người ngẩng đầu, dịu dàng đáng yêu nói: Không miễn cưỡng.

Cố Hàn Uyên cong môi, tâm tình vui vẻ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đầu Tiết Băng.

Trời không biết từ lúc nào đã tối.

Cố Hàn Uyên cùng Tiết Băng thong thả dạo bước trên con đường tiêu điều có thể thấy bằng mắt thường.

Lúc mới đến kinh thành, nơi đây huyên náo, phồn hoa biết bao.

Nhưng bây giờ ngay cả những người bán hàng rong bên đường cũng trở nên thưa thớt.

Vụ án Đại Thông ngân phiếu và vụ án khuôn đúc tiền đồng bị trộm đã gây ra tổn thương rất lớn cho kinh tế kinh thành.

Vụ án Đại Thông ngân phiếu tuy đã được phá, nhưng Hoa Gia cũng vì Giày Sắt đạo tặc mà bị hủy hoại, không còn sức để tiếp tục kinh doanh Đại Thông tiền trang.

Thông Bảo tiền trang cũng bị Hắc Thạch diệt môn.

Hệ thống tiền trang của kinh thành vì vậy mà sụp đổ hơn phân nửa.

Không chỉ có vậy.

Vụ án khuôn đúc tiền đồng bị trộm nhìn như đã kết án, thực tế Hộ Bộ chỉ thu hồi được một khuôn đúc giả.

Vì vậy tiền giả vẫn đang lưu hành trong dân gian.

Thường thường sẽ xuất hiện một số lời đồn về sự ngu ngốc của Hoàng Đế.

Lúc này, Tiết Băng khoác tay Cố Hàn Uyên, gần như dán cả người vào hắn.

Sau khi có tiếp xúc thân mật hơn, Tiết Băng trở nên cực kỳ dính người.

Nàng thường xuyên nhìn gò má tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên mà khúc khích cười duyên.

Cố Hàn Uyên nghe thấy tiếng cười, đưa tay véo nhẹ gò má rạng rỡ của Tiết Băng, cười khẽ: Cười gì vậy.

Vui vẻ, không được sao.

Tiết Băng thẳng thắn đáp.

Đồng thời tiện tay ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên hơn vài phần, không hề e ngại thân hình tuyệt vời của mình bị chèn ép.

Cố Hàn Uyên thấy vậy lắc đầu bật cười.

Thiếu nữ đang yêu quả nhiên xinh đẹp động lòng người.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng hỏi: Trễ thế này rồi còn đi gặp tỷ muội trong tổ chức của nàng có tiện không.

Tiết Băng nghe vậy, sắc mặt thoáng chốc trở nên cổ quái.

Giọng điệu khó hiểu nói: Thời gian này đi tìm nàng ấy là vừa đúng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy âm thầm suy đoán Tiết Băng đang nói đến vị nào.

Khi hắn nhìn thấy tòa kiến trúc đèn đuốc sáng trưng, người qua lại như mắc cửi trước mắt, hắn liền hiểu ra.

Cảnh tượng huyên náo đó tạo thành một sự tương phản rõ rệt với con đường tiêu điều.

Di Tình Viện.

Nghe tên cũng biết đây là một thanh lâu.

Cũng là một trong số ít thanh lâu có thể sống sót sau sự trỗi dậy của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Chỉ vì nơi đây có một vị hoa khôi tuyệt sắc được vô số nam tử theo đuổi.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, giọng điệu có chút khó dò nói: Nàng nói là Âu Dương Tình sao.

Tiết Băng nghe vậy giật mình.

Tò mò hỏi: Cố đại ca, chẳng lẽ ngươi quen tứ tỷ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Có nghe qua, nhưng chỉ gặp một lần.

Yến Phỉ Phỉ từng muốn chiêu mộ Âu Dương Tình về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Đáng tiếc cuối cùng không thành công.

Tiết Băng nghe vậy có chút kinh ngạc.

Nàng vốn nghĩ một người phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên chắc chắn thường xuyên lui tới thanh lâu.

Nhưng không ngờ ngay cả hoa khôi nổi tiếng nhất kinh thành là Âu Dương Tình cũng chưa từng gặp.

Phải biết rằng ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng thường xuyên tìm Âu Dương Tình uống rượu.

Chương 1329

Tiết Băng trong lòng không hiểu sao lại có ảo giác Cố Hàn Uyên thực ra rất giữ mình trong sạch.

Đương nhiên đây thuần túy là hiệu ứng kính lọc của người trong lòng.

Tâm tình đang tốt, Tiết Băng đùa cợt nói: Tứ tỷ tài mạo song toàn, còn có tài nấu ăn rất ngon.

Lát nữa ta bảo tứ tỷ bồi Cố đại ca ngươi uống một ly.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Nào có ai tìm tỷ muội tốt làm hoa khôi đi bồi rượu cho tình lang của mình.

Nhưng điều này cũng cho thấy khi Tiết Băng toàn tâm toàn ý yêu một người, nàng quan tâm đến cảm nhận của đối phương đến mức nào.

Dường như chỉ cần có thể làm Cố Hàn Uyên vui vẻ, thì không có gì là nàng không thể làm.

Thậm chí đến ghen cũng chẳng thèm.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến Lục Tiểu Phụng lúc đầu còn né tránh Tiết Băng đủ kiểu.

Không khỏi cảm thán y đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.

Chẳng trách trong kịch tình sau khi Tiết Băng hương tiêu ngọc vẫn, Lục Tiểu Phụng từ đó về sau nhớ mãi không quên, đau buồn khôn nguôi.

Mặc dù sau này Lục Tiểu Phụng lại có hồng nhan tri kỷ mới, cũng vẫn không thể bước tiếp.

Người ta nói chỉ khi mất đi mới biết quý trọng.

Nhưng nếu không phải Tiết Băng thực sự rất tốt, làm sao có thể khiến Lục Tiểu Phụng như vậy.

Đương nhiên bây giờ Tiết Băng không có khả năng hương tiêu ngọc vẫn.

Nhưng bị Cố Hàn Uyên hoành đao đoạt ái cũng sẽ mang lại cho Lục Tiểu Phụng nỗi đau mất đi Tiết Băng.

Nhát đao này sẽ rất đau.

Cho nên phải để đến thời điểm thích hợp mới chém xuống người Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên dẫn theo Tiết Băng đi vào Di Tình Viện, đặc biệt thu hút sự chú ý.

Dù sao dẫn theo nữ tử đi dạo thanh lâu vẫn là chuyện hiếm thấy.

Nhưng cũng có một số khách nhân sau khi nhận ra Cố Hàn Uyên thì lộ vẻ đã hiểu.

Dù sao cũng là Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình.

Dẫn theo nữ tử đi dạo thanh lâu biết đâu chỉ là sở thích đặc biệt.

Hơn nữa Tiết Băng lại xinh đẹp động lòng người như vậy, càng khiến người ta không khỏi lộ ra ánh mắt mà đàn ông đều hiểu.

Tiết Băng đanh đá trừng mắt lại những ánh mắt đang nhìn tới.

Gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, nói: Cố đại ca, ta đưa ngươi thẳng đến hậu viện tìm tứ tỷ nhé.

Nhưng nàng vừa dứt lời, chỉ thấy trên sân khấu vài thị nữ đi ra rải cánh hoa.

Tiết Băng thấy vậy vô cùng kinh ngạc: Tứ tỷ hôm nay định lên đài sao.

Lúc này xung quanh cũng nghị luận ầm ĩ.

Đều đang nói về chuyện của Âu Dương Tình.

Phải biết rằng không phải lúc nào Âu Dương Tình cũng xuất hiện.

Mà mỗi lần Âu Dương Tình xuất hiện đều có thể gây ra chấn động không nhỏ.

Quả nhiên, trên đài tiếng ca vang lên.

Một nữ tử mặc váy dài diễm lệ, phong tình vạn chủng chậm rãi bước ra, tay áo phiêu phiêu, uyển chuyển múa.

Âu Dương Tình vừa ra sân đã khiến cả Di Tình Viện trở nên yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng tơ tiếng trúc từ nhạc cụ trong tay các thị nữ.

Mà Âu Dương Tình đang thực hiện những vũ điệu ưu nhã, uyển chuyển như kinh hồng trên sân khấu chính là nhân vật chính duy nhất.

Khuôn mặt tinh xảo sáng ngời, sống mũi thẳng tắp như được điêu khắc công phu, đôi môi mềm mại có đường cong đẹp như anh đào, nhỏ nhắn mà không mất đi vẻ hồng nhuận.

Mái tóc như mây như gấm, thân thể mềm mại linh lung uyển chuyển, đường cong lộ rõ, mang theo hương thơm trong trẻo mà đầy sức sống, toát lên vẻ ung dung hoa quý, phong thái yểu điệu, vẻ đẹp động lòng người.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia kinh diễm.

Tài năng của Âu Dương Tình có lẽ không bằng Liễu Như Thị, nhưng sức biểu cảm trên sân khấu lại rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Chẳng trách Di Tình Viện có thể dựa vào Âu Dương Tình mà đứng vững không ngã.

Phải biết rằng, Âu Dương Tình vẫn là bán nghệ không bán thân.

Nếu không có đủ vốn liếng, làm sao có thể khiến đàn ông vì nàng mà điên đảo.

Cố đại ca.

Tiết Băng có chút lúng túng thì thầm bên tai Cố Hàn Uyên.

Tứ tỷ đã lên đài, e là không thể bồi Cố đại ca ngươi được rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút ngạc nhiên hỏi: Ồ.

Sao lại nói vậy.

Tiết Băng giải thích: Tứ tỷ tuy bán nghệ không bán thân, nhưng vẫn sẽ bồi rượu.

Với tài mạo của tứ tỷ, giá bồi rượu sẽ phi thường cao.

Thông thường sau khi biểu diễn trên sân khấu, người ra giá cao nhất mới có được tư cách để tứ tỷ bồi rượu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng có chút cổ quái.

Đây là sao chép Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu sao.

Đương nhiên, bản chất hai nơi vẫn có chút khác biệt.

Di Tình Viện hiển nhiên là vì lợi nhuận trực tiếp.

Mà mục đích của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lại là để nâng cao giá trị của các cô nương.

Chỗ khó của Tiết Băng là nếu là ngày thường, Âu Dương Tình có thể nể mặt nàng mà bồi Cố Hàn Uyên một phen.

Nhưng bây giờ hiển nhiên là không thích hợp.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nhạy bén chú ý tới Âu Dương Tình đã phát hiện ra Tiết Băng, đồng thời còn lặng lẽ quan sát hắn một cái.

Ánh mắt kinh ngạc lóe lên kia, hiển nhiên cũng nhận ra hắn.

Sự kết hợp giữa Tiết Băng và Cố Hàn Uyên, nằm ngoài dự liệu của nàng.

Có lẽ nàng vốn cho rằng dù Tiết Băng có dẫn theo nam nhân đến tìm nàng, thì người đó cũng sẽ là Lục Tiểu Phụng.

Suy nghĩ miên man nhất thời không ảnh hưởng đến điệu múa của nàng.

Vẫn ưu nhã như vậy, đẹp như vậy.

Khi một điệu múa kết thúc, tiếng vỗ tay, tiếng khen ngợi vang lên không ngớt.

Cảnh tượng như vậy đối với Âu Dương Tình cũng không xa lạ.

Từ khi Di Tình Viện quyết định sao chép mô hình của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, để nàng biểu diễn múa trước mặt mọi người, nàng đã thường xuyên nhận được sự tung hô như vậy.

Hơn nữa nói tương đối, các nữ tử của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn cao ngạo hơn.

Nàng dù sao cũng có thể cùng uống rượu trò chuyện phải không.

Âu Dương Tình nghĩ đến những nam tử sau khi bị kinh ngạc ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, lại chạy đến chỗ nàng oán trách mà cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên càng là thứ không có được lại càng khao khát có được.

Trong lúc Âu Dương Tình đang suy nghĩ có nên cao ngạo hơn một chút, để những nam tử thèm muốn sắc đẹp của nàng phải móc rỗng ví tiền hay không, tú bà của Di Tình Viện đã lên sân khấu tuyên bố bắt đầu đấu giá.

Âu Dương Tình chứng kiến những người dưới đài liên tiếp đấu giá, không thể không cảm thán Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu quả thực đã khai sáng một trào lưu đặc biệt.

Phải biết rằng, trong quá khứ, hoa khôi đấu giá đều là đêm đầu tiên xuất giá.

Đâu giống như bây giờ, chỉ cần đủ được yêu thích, cùng uống rượu trò chuyện cũng có thể bán được giá tốt.

Chương 1330

Nghe tiếng ra giá dưới đài ngày càng cao, Âu Dương Tình không khỏi nở một nụ cười ưu nhã mà mê người.

Nàng chính là một vị tỷ tỷ chỉ thích tiền không thích người.

Mọi người dưới đài thấy vậy đều lộ ra vẻ mặt si mê, ra giá càng thêm tích cực.

Tiết Băng lại tỏ vẻ ghét bỏ, khinh bỉ bộ dạng của đám người lúc này.

Nàng đang do dự có nên thẳng thắn đề nghị Cố Hàn Uyên cũng tham gia ra giá hay không.

Dù sao tìm đến Âu Dương Tình không chỉ đơn thuần là để uống vài ly rượu, hỏi ra tung tích của Thượng Quan Phi Yến mới là quan trọng hơn.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng ngạo mạn từ phòng riêng trên lầu hai truyền đến.

Một vạn lượng.

Giá trước đó mới vượt qua hai nghìn lượng, lần này tăng gấp năm lần lập tức khiến cả sảnh đường trở nên im lặng.

Nhưng những người có thể đến Di Tình Viện tìm vui trong lúc kinh tế kinh thành đặc biệt tiêu điều, tài lực cũng không hề yếu.

Mặc dù là giá một vạn lượng, người có thể trả nổi cũng không ít.

Mấu chốt là không có mấy ai dám tranh giành với người vừa ra giá.

Cố Hàn Uyên lúc này sắc mặt có chút vi diệu.

Càng đáng suy ngẫm hơn là sau khi người đó lên tiếng, không ít người vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ vì hắn quả thực đã từng gặp người đó một lần, hơn nữa còn có chút quan hệ vòng vo.

Người đó hiện ra thân hình, đắc ý nói: Bản thế tử ra giá một vạn lượng.

Tú bà của Di Tình Viện vui mừng quá đỗi, nịnh nọt cười nói: Ôi, Ninh Vương thế tử quả nhiên đại khí.

Người đó mặc trang phục của một công tử thế gia, chính là Ninh Vương thế tử Chu Ủi Tu.

Chu Ủi Tu là con trai của Lâu Tố Trân, mà Cố Hàn Uyên đã cùng Lâu Tố Trân thành chuyện tốt.

Mối quan hệ như vậy, cũng khó trách Cố Hàn Uyên trong lòng cảm thấy cổ quái.

Nói đến, Chu Ủi Tu trước đó bị Ninh Vương cấm túc một thời gian, đến bây giờ mới được thả ra.

Chu Ủi Tu vừa được tự do, đã không kịp chờ đợi chạy đến Di Tình Viện tìm vui, quả thực đã thể hiện hết bản tính ăn chơi trác táng.

Chu Ủi Tu thấy đám người vì hắn xuất hiện mà trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, nhất thời rất đắc ý.

Hắn nhìn chằm chằm vào dung nhan xinh đẹp và tư thái tuyệt vời của Âu Dương Tình, với vẻ mặt tham lam như hận không thể nuốt nàng vào bụng.

Ánh mắt vô lễ của Chu Ủi Tu khiến Âu Dương Tình không khỏi nhíu mày.

Muốn bán nghệ không bán thân ở thanh lâu không phải là chuyện dễ dàng.

Ngày thường thì không sao, cùng lắm thì từ chối là được.

Nhưng Chu Ủi Tu lại khác.

Hắn là Ninh Vương thế tử.

Mà Hồng Hài Tử lại có hợp tác với Ninh Vương.

Vì vậy dù Âu Dương Tình có bất mãn với Chu Ủi Tu đến đâu, cũng không thể không nể mặt hắn.

Huống chi đối phương dù sao cũng đã bỏ tiền.

Nếu không thể từ chối, Âu Dương Tình cũng chỉ đành vào phòng riêng của Chu Ủi Tu để bồi rượu.

Nhìn vào mặt mũi của bạc trắng, nàng vẫn sẵn lòng diễn kịch một chút.

Tiết Băng thấy Âu Dương Tình rời đi, không khỏi hỏi: Cố đại ca, làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Đi.

Tiết Băng ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Đi đâu.

Cố Hàn Uyên cong môi, giọng điệu khó hiểu nói: Đương nhiên là đi theo.

Vị Ninh Vương thế tử này không phải là người tuân thủ quy củ đâu.

Phải biết rằng, Chu Ủi Tu đã từng hạ dược một thiếu nữ xinh đẹp.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên kịp thời cứu giúp, không cần nghĩ cũng biết sẽ có kết cục như thế nào.

Âu Dương Tình đi vào phòng riêng của Chu Ủi Tu.

Tuy ánh mắt của Chu Ủi Tu rất vô lễ, nhưng hắn không làm gì quá đáng với nàng.

Chỉ là lúc mời rượu thì nhiệt tình quá mức.

Âu Dương Tình thầm nghĩ chẳng lẽ Chu Ủi Tu muốn chuốc say nàng.

Nếu là vậy, tính toán của Chu Ủi Tu có lẽ đã sai lầm.

Tửu lượng của nàng có thể nói là vô cùng tốt.

Không nói ngàn chén không say, nhưng dù có uống đến sáng mai, cũng chưa chắc đã chuốc say được nàng.

Chu Ủi Tu dường như không hề sốt ruột.

Qua một lúc.

Âu Dương Tình bỗng nhiên nhíu mày, thân thể mềm mại và gương mặt đều không hiểu sao cảm thấy một trận nóng lên.

Lúc này liền nghe thấy tiếng cười đắc ý của Chu Ủi Tu: Âu Dương cô nương, bây giờ cô nương có phải cảm thấy rất nóng không.

Bị bỏ thuốc.

Âu Dương Tình trong nháy mắt liền đoán được chân tướng.

Nàng nhìn chén rượu trong tay, không khỏi nhíu chặt mày.

Thực tế, trước đây không phải là không có kẻ muốn hạ dược nàng.

Với dung nhan xinh đẹp của nàng, lại treo biển hiệu bán nghệ không bán thân trong thanh lâu.

Những kẻ đàn ông thèm muốn mà không chiếm được nàng sẽ nghĩ cách hạ dược để chiếm đoạt cũng chẳng phải chuyện lạ.

Chỉ có điều, những tình huống như vậy trong quá khứ đều được giải quyết dễ dàng.

Chưa nói đến những thứ khác, riêng rượu đều do Di Tình Viện tự cung cấp.

Muốn qua mặt Di Tình Viện để hạ dược nàng không phải là chuyện dễ.

Cho nên bây giờ nàng bị hạ độc, nhất định là có nội gián giở trò.

Trong đầu Âu Dương Tình bỗng nhiên hiện lên gương mặt tươi cười nịnh nọt của mụ tú bà.

Nói đến, tuy Di Tình Viện đã chống đỡ được sự tấn công của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, hiện vẫn là một trong những thanh lâu được yêu thích nhất kinh thành.

Nhưng việc kinh doanh của Di Tình Lâu vẫn không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng lớn.

Vì vậy, mụ tú bà của Di Tình Viện vẫn luôn khuyên Âu Dương Tình xuất các.

Làm như vậy, chắc chắn sẽ thu hút một lượng lớn khách hàng.

Thế nhưng Âu Dương Tình không ký khế ước bán thân cho Di Tình Viện, vì vậy bọn họ căn bản không thể ép buộc nàng.

Bằng không theo lý mà nói, nàng đã sớm phải xuất các.

Làm gì còn có thể thong dong tự tại như vậy.

Ngay cả việc có lên đài biểu diễn hay không, có tiếp rượu hay không đều phải xem tâm trạng của nàng.

Âu Dương Tình đến Di Tình Viện làm hoa khôi chỉ là sở thích cá nhân của nàng.

Nàng thích được săn đón, cũng thích tiền.

Nhất là khi chứng kiến những gã đàn ông xấu xí kia vì muốn nàng nở một nụ cười mà tán gia bại sản, trong lòng nàng lại càng thêm vui sướng.

Trong lòng Âu Dương Tình trở nên lạnh lẽo.

Sau này, mụ tú bà kia nhất định phải chết.

Nhưng điều quan trọng hơn bây giờ là nàng nên thoát thân như thế nào.

Âu Dương Tình tuy vì tác dụng của thuốc mà gương mặt nóng bừng, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, khẽ quát: Ninh Vương thế tử, ngươi có biết mình đang làm gì không.

Chương 1331

Chẳng lẽ Ninh Vương định trở mặt với Hồng Hài Tử chúng ta sao.

Chu ủi tu nghe vậy sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Hơi có chút ngoài mạnh trong yếu, giận dữ nói: Hừ.

Công Tôn Lan vốn chẳng thèm để bản thế tử này vào mắt.

Hợp tác này không cần cũng được.

Âu Dương Tình nghe vậy, đánh giá Chu ủi tu một lúc rồi chế nhạo nói: Hóa ra là thế tử tự ý làm bậy à.

Chẳng lẽ không sợ Ninh Vương trách tội sao.

Ninh Vương quả thực có thành kiến với Hồng Hài Tử và Công Tôn Lan, nhưng cũng sẽ không đến mức vạch mặt một cách trắng trợn như vậy.

Trên thực tế, không chỉ Ninh Vương từng để mắt đến Công Tôn Lan, mà ngay cả Chu ủi tu cũng kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng.

Vì vậy, khi biết Ninh Vương thấy không có kết quả nên đã từ bỏ việc theo đuổi, hắn liền đương nhiên để mắt tới Công Tôn Lan.

Nhưng Công Tôn Lan làm sao có thể coi trọng tên thế tử ăn chơi trác táng như Chu ủi tu được chứ.

Từ đầu đến cuối đều không cho hắn sắc mặt tốt.

Thậm chí một nụ cười cũng không có.

Chu ủi tu tuy bất mãn, nhưng nghĩ đến ngay cả cha hắn là Ninh Vương cũng không làm gì được Công Tôn Lan, đành phải không cam lòng bỏ cuộc.

Sau đó, Chu ủi tu lại may mắn biết được Âu Dương Tình cũng là thành viên của Hồng Hài Tử, liền xin Công Tôn Lan cho hắn Âu Dương Tình, kết quả lại bị Công Tôn Lan nghiêm khắc từ chối.

Liên tiếp bị bẽ mặt trước Công Tôn Lan, nhất thời khiến Chu ủi tu vốn luôn kiêu ngạo ghi hận trong lòng.

Nhưng chờ hắn vất vả lắm mới nuốt xuống được cục tức này, thì Không Diễm vốn được hắn coi là vật trong túi lại bị Ninh Vương tặng cho Cố Hàn Uyên.

Thiếu nữ xinh đẹp mà hắn hao tâm tổn trí bắt về còn bị người ta cứu đi.

Không chỉ con vịt nấu chín bay mất, hắn còn bị Ninh Vương và Lâu Tố Trân cấm túc hơn nửa tháng.

Mọi chuyện không thuận lợi khiến Chu ủi tu tâm tính bùng nổ.

Bây giờ vất vả lắm mới được giải cấm túc, hắn tự nhiên muốn giải tỏa tâm trạng dồn nén, vì vậy liền nhắm vào Âu Dương Tình.

Dùng số tiền lớn mua chuộc mụ tú bà của Di Tình Viện, bỏ thuốc vào trong rượu.

Chu ủi tu nghe vậy sắc mặt rất khó coi.

Nhưng hắn rất nhanh lại khôi phục vẻ kiêu ngạo và đắc ý ban đầu, cười nói: Cùng lắm thì chờ chúng ta thành chuyện tốt, ta lại nạp nàng làm thiếp.

Coi như cha ta và Công Tôn Lan biết được cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hay là Âu Dương cô nương định la làng chuyện mình bị ta bỏ thuốc cho thiên hạ đều biết.

Lời uy hiếp của Chu ủi tu quả thực đã đánh trúng điểm yếu của

Âu Dương Tình.

Bất kể chuyện này ai đúng ai sai, nếu chuyện nàng bị bỏ thuốc truyền ra ngoài, danh tiếng chắc chắn sẽ bị hủy hoại.

Điều này đối với một người thích được người khác săn đón như Âu Dương Tình là một chuyện khó có thể chịu đựng.

Chu ủi tu chính là nhìn thấu điểm này, mới không hề kiêng dè như vậy.

Nằm mơ.

Âu Dương Tình gầm lên một tiếng, dùng chút sức lực ít ỏi còn lại lấy ra một thanh chủy thủ tinh xảo từ trong lòng.

Âu Dương Tình thân là thành viên của Hồng Hài Tử, lại là hoa khôi bán nghệ không bán thân trong thanh lâu, tự nhiên sẽ suy tính đến những tình huống tồi tệ nhất.

Vì vậy việc giấu một thanh dao găm tương tự trinh tiết vệ trên người cũng không có gì lạ.

Ngoài việc phòng thân, cũng là để tự sát bảo toàn trong sạch vào lúc cần thiết.

Chu ủi tu vốn là kẻ trói gà không chặt, thấy Âu Dương Tình rút chủy thủ ra cũng bị dọa cho hết hồn.

Mãi đến khi hắn thấy Âu Dương Tình run rẩy đặt con dao lên cổ mình, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn không muốn có được một cỗ thi thể xinh đẹp.

Vì vậy vội vàng khuyên nhủ: Âu Dương cô nương hà tất phải như vậy.

Sống vẫn hơn là chết chứ.

Ta dù sao cũng là thế tử của Ninh Vương, đi theo ta cũng không tính là ủy khuất nàng đâu.

Chu ủi tu thấy Âu Dương Tình không hề động lòng, bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì, không khỏi có chút khó xử nói: Chẳng lẽ Âu Dương cô nương là đang chê bai danh phận thiếp thất.

Nhưng cho dù bản thế tử có thích Âu Dương cô nương đến đâu, với thân phận của nàng, cha ta cũng sẽ không đồng ý cho nàng làm thế tử phi.

Âu Dương Tình lạnh giọng quát: Ai thèm cái chức thế tử phi của ngươi.

Ngươi dám tới gần, ta liền tự sát.

Coi như ta chết, đại tỷ của ta các nàng cũng sẽ báo thù cho ta.

Chu ủi tu nghe vậy thật sự bị dọa sợ.

Dù sao hắn vốn là giấu Ninh Vương, tự ý động thủ với Âu Dương Tình.

Hắn cũng chỉ tính toán rằng Âu Dương Tình thấy chuyện đã rồi sẽ khuất phục.

Nếu thật sự bức tử Âu Dương Tình, hậu quả khó mà lường được.

Công Tôn Lan chắc chắn sẽ trở mặt với Ninh Vương.

Mất đi một trợ lực lớn, Ninh Vương cho dù không lôi hắn ra ngoài nhận tội, cũng sẽ không cho hắn quả ngọt để ăn.

Vạn nhất nếu cấm túc hắn mấy tháng, nửa năm, hắn nhất định sẽ phát điên.

Chu ủi tu đang nghĩ cách khuyên nhủ Âu Dương Tình thì nghe một tiếng keng.

Thanh chủy thủ trong tay Âu Dương Tình đã rơi xuống đất.

Chỉ thấy Âu Dương Tình mặt mày ửng hồng, ánh mắt mông lung, thân thể mềm mại lảo đảo, dường như đến đứng cũng không vững.

Âu Dương Tình cảm nhận được sự mềm nhũn vô lực trên người, cố gắng duy trì một tia lý trí cuối cùng, vô lực nói: Ngươi rốt cuộc đã cho ta uống thuốc gì.

Chu ủi tu thấy vậy liền đắc ý cười nói: Đây chính là mê dược Tây Vực Mê tình tán mà bản thế tử đã tốn rất nhiều tiền mới có được, không những hiệu quả nhanh, mà còn có thể khiến người trúng thuốc mất đi khả năng phản kháng.

Xem ra hiệu quả còn tốt hơn trong tưởng tượng.

Âu Dương Tình lúc này đã có chút tuyệt vọng.

Chẳng lẽ thật sự phải để tên công tử nhà giàu đáng ghét này chiếm đoạt thân thể mình sao.

Chẳng biết tại sao, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên bóng hình mà nàng đã thấy bên cạnh Tiết Băng trước đó.

Tuy rất xa vời, nhưng Tiết Băng mang hắn đến cứu giúp, chính là hy vọng duy nhất của nàng hiện tại.

Có lẽ lời cầu nguyện của nàng đã có tác dụng, cánh cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị người ta một cước đá văng.

Theo sau đó là một tiếng quát lạnh lùng: Ninh Vương phi nếu biết ngươi làm ra chuyện này, chỉ sợ lại phải tức giận.

Chu ủi tu thấy rõ người tới, nhất thời kinh hãi.

Sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, như bị táo bón nói: Cố.

Cố thúc.

Người đá văng cửa xông vào chính là Tiết Băng, nàng vội đỡ lấy Âu Dương Tình đang lảo đảo sắp ngã.

Vốn dĩ nàng đang trừng mắt giận dữ nhìn Chu ủi tu đang có ý đồ xấu xa.

Nhưng khi nghe được cách xưng hô của Chu ủi tu, nàng cũng không khỏi ngẩn ra.

Vô thức kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang có vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Cố thúc.

Cách xưng hô kỳ quái này khiến Tiết Băng có chút buồn cười.

Nhưng lúc này trường hợp thật sự không thích hợp để cười ra tiếng, nhất thời ngược lại khiến nàng nghẹn lại.

Nếu nói Tiết Băng chỉ cảm thấy kỳ quái và buồn cười, thì bản thân Chu ủi tu lại vừa rối rắm vừa khó chịu.

Dù sao phải gọi một người tuổi tác tương đương mình là thúc, thật sự quá mất mặt.

Nhưng hắn có thể làm sao.

Hắn cũng rất tuyệt vọng a.

Phải biết rằng vì chuyện của Không Diễm, Chu ủi tu đối với Cố Hàn Uyên rất khó chịu.

Nhưng trớ trêu thay, một trong những điều kiện để Ninh Vương và Lâu Tố Trân đồng ý giải trừ cấm túc cho hắn chính là phải tôn kính Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương làm như vậy tự nhiên là để tỏ thái độ.

Chương 1332

Dù sao Chu ủi tu đường đường là thế tử, kém một bối phận cũng phải tôn kính Cố Hàn Uyên như vậy, có thể thấy được thành ý lôi kéo đối phương của ông ta.

Về phương diện lễ hiền hạ sĩ, Ninh Vương luôn làm cho người ta không thể bắt bẻ.

Còn Lâu Tố Trân yêu cầu Chu ủi tu như vậy cũng là vì một chút lo lắng trong lòng nàng.

Nàng biết rõ cả đời này mình cũng không thể quang minh chính đại ở bên Cố Hàn Uyên.

Nhưng tình yêu trong lòng lại khó có thể giải tỏa.

Vì vậy mới quanh co lòng vòng muốn biểu đạt điều gì đó.

Thực ra nếu tính từ vai vế của Lâu Tố Trân, Chu ủi tu gọi Cố Hàn Uyên là thúc cũng không thiệt.

Nếu có thể, Lâu Tố Trân thậm chí hy vọng Chu ủi tu có thể nhận hắn làm nghĩa phụ.

Nhưng như vậy lại có vẻ hơi quá đáng, cũng quá trắng trợn.

Cho nên Lâu Tố Trân đành phải lùi một bước, yêu cầu Chu ủi tu đổi một cách xưng hô mà Ninh Vương cũng đang cố gắng thúc đẩy, để ngầm biểu đạt tâm ý của mình.

Tóm lại, Chu ủi tu vì không muốn bị cấm túc nữa, khi nhận ra Cố Hàn Uyên chỉ có thể ngoan ngoãn gọi một tiếng thúc.

Huống chi Chu ủi tu cũng không phải không biết, có Cố Hàn Uyên tương trợ, Ninh Vương mới càng có hy vọng lên làm Hoàng Đế, hắn cũng càng có hy vọng trở thành Thái Tử.

Vì vậy cho dù trong lòng hắn khó chịu thế nào, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chu ủi tu ra tay với Âu Dương Tình, điều kiện tiên quyết là không thể để chuyện này đến tai Ninh Vương và Ninh Vương phi, bằng không tuyệt đối không chịu nổi.

Bây giờ bị Cố Hàn Uyên bắt gặp, vậy thì Âu Dương Tình hắn cũng triệt để hết cửa.

Thực tế, nếu không phải Chu ủi tu trước đó toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người Âu Dương Tình, đến nỗi không để ý đến Cố Hàn Uyên và Tiết Băng, có lẽ hắn cũng không dám ra tay với Âu Dương Tình.

Kết quả bây giờ ngược lại vì thế mà bị nắm thóp.

Chu ủi tu tuy trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn phải cố nén sự không tự nhiên, cười nịnh nói: Cố thúc cũng coi trọng Âu Dương cô nương sao.

Tiểu chất xin dâng nàng cho ngài ngay.

Nói rồi liền muốn lướt qua Cố Hàn Uyên, cáo từ rời đi.

Hắn tuy đã thuyết phục được bản thân nhịn xuống sự khó chịu đối với Cố Hàn Uyên, cũng cố gắng tỏ ra tôn kính bề ngoài, nhưng con vịt nấu chín bay mất vẫn khiến hắn vô cùng không vui.

Đành phải mau chóng rời đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Còn về Âu Dương Tình, người muốn chơi là Cố Hàn Uyên, có liên quan gì đến hắn.

Nhưng khi hắn chú ý đến Tiết Băng bên cạnh Cố Hàn Uyên, lại là một trận ghen tị và hâm mộ.

Chậc chậc, cùng lúc chơi trò nhất long song phượng với hai mỹ nhân xinh đẹp thế này, chẳng phải là chơi đến tận hứng mới thống khoái sao.

Cũng không sợ chơi mệt chết trên giường à.

Chu ủi tu ác ý mang theo sự đố kỵ nồng đậm thầm nghĩ.

Cũng may là hắn còn không biết Cố Hàn Uyên mang trong mình thần công Vạn Tượng Âm Dương Quyết, bằng không hắn sẽ còn hâm mộ hơn nữa.

Đang lúc hắn nghĩ có nên tìm một cô nương trong Di Tình Viện để qua loa một chút hay không, chuẩn bị đi ra cửa phòng thì lại bị Cố Hàn Uyên gọi lại.

Đợi đã.

Chu ủi tu không nhịn được dừng bước, cung kính nói: Cố thúc còn có gì chỉ giáo sao.

Hắn có chút lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ dùng chuyện hắn hạ dược Âu Dương Tình để nắm thóp hắn.

Mê tình tán của Tây Vực ngươi lấy từ đâu ra.

Cố Hàn Uyên nhíu mày trầm giọng hỏi.

Chỉ có chuyện này thôi à.

Chu ủi tu nghe vậy hơi sững sờ, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ngoan ngoãn thú nhận: Là bạn tốt của ta An Thế Cảnh giúp ta lấy được.

Quả nhiên là An Thế Cảnh.

Cố Hàn Uyên lúc nghe đến Mê tình tán đã có suy đoán.

Hơn nữa không có gì bất ngờ, An Thế Cảnh chỉ sợ là lấy được từ

Thiên Mệnh Giáo.

Đối với Thiên Mệnh Giáo, nơi có thuật nam nữ giao hợp tùy tiện, loại mê dược hạ đẳng này được coi là bản lĩnh sở trường của bọn họ.

Cũng khó trách Âu Dương Tình vốn có chút cảnh giác với loại chuyện này cũng sẽ trúng chiêu.

Còn việc An Thế Cảnh đưa Mê tình tán cho Chu ủi tu, phần lớn là vì làm sâu sắc thêm giao tình.

Đối với một tên tuy chỉ là công tử ăn chơi trác táng, nhưng thân phận lại không đơn giản như Chu ủi tu, việc làm sâu sắc giao tình hiển nhiên không chỉ vì ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Nói vậy, mục đích của An Thế Cảnh cũng có chút thâm sâu.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: An Thế Cảnh còn nói gì với ngươi không.

Hoặc là muốn ngươi làm gì.

Chu ủi tu giật mình, hiển nhiên không hiểu câu hỏi của Cố Hàn Uyên.

Đối với An Thế Cảnh không hề phòng bị, Chu ủi tu thuận miệng đáp: Không có gì đặc biệt a.

Nếu thật sự phải nói có gì, thì cũng chỉ là mời ta hai ngày nữa đến Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu dự tiệc.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Thời gian trùng khớp.

Mục đích của An Thế Cảnh hiển nhiên là để kiềm chế Ninh Vương.

Có lẽ còn có ý kiềm chế cả hắn.

Âm mưu soán vị của cha con nhà họ An đã sắp bắt đầu.

Ninh Vương, người cũng có dã tâm lại là thế lực lớn nhất trong kinh thành ngoài Hoàng Đế, tự nhiên cũng đã thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của bọn họ.

Trước khi mọi chuyện lắng xuống, cha con nhà họ An ít nhất cũng phải đảm bảo Ninh Vương sẽ không trở thành trở ngại cho việc soán vị của bọn họ.

Như vậy, thân là thế tử của Ninh Vương, Chu ủi tu dĩ nhiên là con bài và con tin tốt nhất.

Thực tế, hắn còn giấu Cố Hàn Uyên một chuyện.

An Thế Cảnh đã hứa lúc đó sẽ tặng cho hắn một vị tuyệt sắc mỹ nhân.

Hắn trước đó đã có may mắn gặp qua một lần, quả thực là tuyệt sắc.

So với Âu Dương Tình còn xinh đẹp hơn, quyến rũ đa tình, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều như có thể câu đi hồn phách của người khác.

Chu Vĩ Tu sở dĩ không kìm được mà hạ dược Âu Dương Tình, không ít là vì bị nàng kia khơi dậy dục hỏa không chỗ phát tiết.

Đồng thời cũng vì lý do này, hắn mới đặc biệt không muốn bị cấm túc nữa.

Vạn nhất nếu lúc đó bị cấm túc, bỏ lỡ mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, hắn chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao.

Cho nên hắn thà rằng nhanh chóng nhận thua, đem Âu Dương Tình chắp tay nhường lại, cũng không muốn Cố Hàn Uyên có thành kiến với hắn, rồi đến chỗ Ninh Vương và Lâu Tố Trân mách lẻo.

Mà hắn dứt khoát như vậy đem Âu Dương Tình thần trí đã không còn tỉnh táo nhường ra, Cố Hàn Uyên dù có muốn mách lẻo, chỉ sợ cũng phải ngại ngùng chứ.

Không thể không nói, công tử ăn chơi trác táng như Chu ủi tu tuy có hơi ngốc, nhưng ở những mưu mô vặt vãnh lại tính toán rất thấu đáo.

Cố Hàn Uyên sau khi lấy được thông tin hữu dụng từ Chu ủi tu liền chuẩn bị đuổi người.

Ngươi để lại thuốc giải rồi có thể đi.

Chu ủi tu nghe vậy sững sờ, ngay sau đó có chút mờ ám lấy lòng nói: Loại độc này làm gì có thuốc giải.

Nếu thật sự có, thì cũng là ở trên người Cố thúc thôi.

Chu ủi tu thức thời rời đi.

Tiết Băng dò xét nhìn Cố Hàn Uyên, gương mặt ửng hồng nói: Chẳng lẽ huynh thật sự định dùng thứ đó để giải độc cho Tứ tỷ sao.

Nói rồi, ánh mắt nàng còn không tự chủ được liếc xuống dưới, nhất thời mặt đỏ tim đập, khô miệng khô lưỡi.

Cái thuốc giải đó, nàng ở Đồng Phúc Khách Sạn đã được nếm qua, khiến người ta có tâm trạng kỳ quái lại tim đập thình thịch.

Tạm thời không nói đến thuốc giải như vậy có hiệu quả với Âu Dương Tình hay không.

Tiết Băng nghĩ đến tâm trạng chưa thỏa mãn lúc đó, nhất thời có cảm giác như thứ thuộc về mình bị cướp đi.

Nhưng nàng chưa kịp nghĩ kỹ rốt cuộc có nên để Cố Hàn Uyên dùng thuốc giải cứu Âu Dương Tình hay không, thì đã thấy Âu Dương Tình vốn đang mềm oặt trong lòng nàng dùng sức lực không biết từ đâu ra đẩy nàng ra, vô thức tìm kiếm vòng tay mà nàng khát khao.

Nóng quá.

Thần trí mơ hồ, Âu Dương Tình vừa nỉ non, vừa như một mỹ nữ rắn quấn lấy Cố Hàn Uyên.

Chiếc váy đắt tiền trở nên nhàu nát, thân thể mềm mại nóng bỏng dán chặt vào hắn, trườn bò.

Hơi thở ấm áp phả vào cổ Cố Hàn Uyên, những nụ hôn nóng bỏng như mưa rơi xuống, để lại từng mảng hồng ấn.

Chương 1333

Đôi tay ngọc thon dài như một bản năng tìm đến thuốc giải mà nàng khao khát.

Tiết Băng ngơ ngác nhìn cảnh tượng không biết liêm sỉ trước mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Tuy trong lòng không tự chủ được cảm thấy một trận chua xót, nhưng vẫn thấp giọng khuyên nhủ: Cố đại ca, hay là huynh mau cứu Tứ tỷ đi.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Cứu kiểu nào.

Tiết Băng nghe vậy lườm một cái đầy quyến rũ, tức giận nói: Còn có thể là kiểu nào nữa.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Không ghen sao.

Tiết Băng hung hăng trừng Cố Hàn Uyên một cái, như thể đã buông xuôi tất cả, cam chịu nói: Ghen chứ.

Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Tứ tỷ bị thiêu cháy đầu óc được.

Tiết Băng tuy tính cách tùy hứng đanh đá, nhưng trong chuyện đúng sai lại có sự kiên trì và thiện lương của riêng mình.

Nếu không sao có thể nói nàng là nữ chính trong cốt truyện được chứ.

Nhưng Cố Hàn Uyên vốn nên phụng mệnh giải độc lại không nghe theo lời thỉnh cầu của Tiết Băng.

Hắn nhìn Tiết Băng bằng ánh mắt dịu dàng, ấm áp nói: Ta cũng không muốn Băng Nhi của ta phải chịu ấm ức.

Lời thoái thác vừa được lợi vừa khoe mẽ này của Cố Hàn Uyên lại khiến Tiết Băng vô cùng cảm động.

Nàng cười dịu dàng như nước, nói: Không cần đâu.

Dù sao đây cũng là vì cứu Tứ tỷ, cho dù ta có chút ấm ức cũng không sao.

Ta biết tâm ý của Cố đại ca là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, khóe miệng treo lên một nụ cười không rõ ý, hai tay đặt lên vạt áo của Âu Dương Tình, dường như giây tiếp theo sẽ lột sạch nàng.

Miệng cũng nói đầy ẩn ý: Nếu đã như vậy, vậy thì ta lên đây.

Tiết Băng thấy vậy vô thức muốn quay đầu đi chỗ khác, thậm chí chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Chỉ cần không tận mắt nhìn thấy, có lẽ còn có thể tự lừa dối mình rằng chưa từng xảy ra.

Nhưng nàng nghĩ đến việc chính mình đã đưa Cố Hàn Uyên đến, sự chua xót trong lòng làm sao cũng không xua đi được.

Tiết Băng bĩu môi, buồn bã nói: Muốn cứu Tứ tỷ thì nhanh lên một chút, đừng kéo dài để nàng ấy có di chứng gì.

Ta ra ngoài chờ huynh trước.

Dứt lời liền muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng đúng lúc này, bên tai vang lên giọng nói cợt nhả của Cố Hàn Uyên: Tuy ta có cách cứu được Âu Dương cô nương mà không cần dùng đến phương pháp đó, nhưng nếu Băng Nhi đã nói như vậy, ta đây đành phải cung kính không bằng tuân mệnh.

Hắn cố ý chép miệng, vui mừng nói: Quả nhiên Băng Nhi đối với ta tốt nhất.

Ngay cả hảo tỷ muội cũng đem ra tặng ta.

Tiết Băng dừng bước, xoay người lại, trợn to đôi mắt đẹp, khó tin hỏi: Cố đại ca huynh nói gì.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch, cố ý nói: Ta nói Băng Nhi đối với ta tốt nhất.

Tiết Băng nghe vậy nhất thời giận không chỗ phát tiết, giận dữ nói: Tốt cái đầu nhà ngươi.

Ta nói là câu trước đó.

Nàng thực ra cũng không phải không nghe rõ.

Chỉ là vì quá kinh ngạc mà có chút không dám tin mà thôi.

Cố Hàn Uyên làm bộ suy nghĩ nghiêm túc, biết rõ còn hỏi: Ta có thể không cần dùng phương pháp đó để cứu Âu Dương cô nương.

Lúc này nhận được sự xác nhận, Tiết Băng dù biết Cố Hàn Uyên đang cố ý trêu chọc mình cũng không quan tâm.

Vội vàng hỏi: Cố đại ca, thật sự có thể chứ.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười: Đương nhiên.

Nguyên lý của những loại độc dược hạ đẳng này xét cho cùng là làm cho Âm Dương trong cơ thể người ta mất cân bằng.

Sự cân bằng Âm Dương trong cơ thể người là vô cùng quan trọng.

Một khi Âm Dương mất cân bằng sẽ gây ra rất nhiều vấn đề.

Hơn nữa nếu trong thời gian ngắn xảy ra sự mất cân bằng Âm Dương thì càng dễ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Độc dược hạ đẳng chính là phá hoại sự cân bằng Âm Dương trong cơ thể người trong thời gian ngắn, làm cho Âm Dương mất cân bằng phá hủy lý trí, đến mức lý trí không thể kiểm soát được bản năng nữa.

Cuối cùng khiến người ta không thể không hành động theo bản năng.

Nếu nói về việc điều hòa, cân bằng Âm Dương thì còn có gì mạnh hơn Vạn Tượng Âm Dương Quyết sao.

Cố Hàn Uyên muốn cho người ta biết rằng giải độc không nhất thiết phải dùng đến thủ đoạn thông thường.

Giống như hắn đã từng giải độc cho thiếu nữ xinh đẹp và Hoắc Thanh Đồng vậy.

Cố Hàn Uyên có muốn nhân lúc người ta gặp khó khăn hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng và nhu cầu.

Giải độc cho Âu Dương Tình hiển nhiên không thích hợp để nhân lúc người ta gặp khó khăn.

Đầu tiên, Âu Dương Tình tuy ở chốn phong trần nhưng vẫn luôn giữ gìn sự trong trắng của mình, trên người còn mang theo dao găm tương tự như trinh tiết vệ.

Có thể thấy nàng coi trọng sự trong trắng của mình hơn trong tưởng tượng.

Có lẽ nàng còn coi sự trong trắng của mình như một trụ cột tinh thần.

Dưới tình huống này, nếu Cố Hàn Uyên nhân cơ hội đoạt lấy Âu Dương Tình.

Sau đó nàng có lẽ sẽ không trách Cố Hàn Uyên, nhưng muốn công lược nàng cũng là khó càng thêm khó.

Cố Hàn Uyên còn chưa thiển cận đến mức ham muốn nhất thời.

Thứ hai, cho dù đó là yêu cầu của chính Tiết Băng, nếu thật sự làm theo lời nàng nói, dù sao vẫn sẽ làm tổn thương đến trái tim nàng.

Cố Hàn Uyên còn chưa đến mức vì cái nhỏ mất cái lớn.

Huống chi bây giờ còn có thể tăng mạnh hảo cảm của Tiết Băng.

Chỉ thấy Tiết Băng cúi thấp đôi mắt đẹp, khiến người ta không thấy rõ sắc mặt, thấp giọng lẩm bẩm: Vậy huynh còn.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch, thuận miệng giải thích: Dù sao như vậy sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Hơn nữa có mỹ nhân đưa đến cửa, ta cũng không tiện từ chối phải không.

Tiết Băng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng không rõ, kinh ngạc nhìn nụ cười đẹp mắt trên gương mặt tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên, nhẹ giọng nói: Cố đại ca, huynh thật sự là một tên khốn nạn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không quan tâm, khẽ cười nói: Đa tạ khen ngợi.

Tiết Băng đột nhiên thân hình khẽ động, nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, gần như đẩy Âu Dương Tình ra ngoài.

Một đôi tay ngọc ôm chặt lấy cổ Cố Hàn Uyên, đôi môi thơm như mưa rơi xuống.

Đôi mắt đẹp gợn sóng, thâm tình chân thành nói: Nhưng ta chính là thích bộ dạng khốn nạn của Cố đại ca huynh.

Âu Dương Tình mơ màng mở đôi mắt đẹp.

Đồng tử không có tiêu cự cho thấy nàng nhất thời vẫn chưa tỉnh táo lại.

Một lúc lâu sau, lý trí của Âu Dương Tình mới dần dần trở lại.

Đôi mày thanh tú gần như vô thức nhíu lại.

Nàng cuối cùng cũng nhớ ra chuyện gì đã xảy ra với mình.

Bị bỏ thuốc.

Lại còn bị tên thế tử ăn chơi trác táng Chu ủi tu hạ dược.

Nghĩ đến sự thật này, sắc mặt Âu Dương Tình trở nên rất khó coi.

Nàng vừa tự trách mình lơ là phòng bị, vừa tức giận vì mình ở Di Tình Viện giả heo ăn thịt hổ đã lâu, lại thật sự bị mụ tú bà coi là heo.

Mụ tú bà không biết thân phận Hồng Hài Tử của Âu Dương Tình, làm sao có thể nghĩ đến mình vì tiền của Chu ủi tu mà chọc phải người nào.

Mụ tú bà nghĩ rất đẹp.

Chờ Âu Dương Tình thất thân rồi, sẽ không thể nào ra vẻ ta đây bán nghệ không bán thân được nữa.

Làm như vậy tuy có chút qua cầu rút ván và mổ gà lấy trứng, nhưng theo mụ tú bà, lên đài biểu diễn, tiếp rượu làm sao kiếm được nhiều bằng tiếp khách.

Không biết bao nhiêu gã đàn ông có tiền đang thèm muốn thân thể tuyệt vời của Âu Dương Tình, nguyện ý vì một đêm xuân với nàng mà vung tiền như rác.

Chỉ cần Âu Dương Tình đồng ý tiếp khách, Di Tình Viện nhất định có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.

Ngược lại, giá trị của Âu Dương Tình đã sớm đạt đến giới hạn, dù có kéo dài thêm cũng không có lợi ích gì, ngược lại còn phải lo lắng tuổi tác ngày càng tăng, nhan sắc có thể suy giảm.

Cho nên càng sớm bán Âu Dương Tình đi, đối với Di Tình Viện càng có lợi.

Còn về cái gọi là bán nghệ không bán thân, theo mụ tú bà chỉ là Âu

Dương Tình vẫn chưa nhận rõ hiện thực mà thôi.

Đã ở chốn phong trần còn nói gì bán nghệ không bán thân.

Đó chẳng qua là sự e dè vô dụng, làm sao bằng được vàng bạc thật sự.

Lần này bán cho Chu ủi tu, giá cả càng khiến mụ tú bà hận không thể để Âu Dương Tình giả vờ chưa mất thân, bán thêm một lần nữa.

Đáng tiếc đây cuối cùng chỉ là một lần giao dịch.

Nghĩ thông được ý định của mụ tú bà, sắc mặt Âu Dương Tình rất u ám.

Lần này nàng thật sự đã thua thiệt lớn.

Cho dù sau này có làm cho mụ tú bà kia chết không yên lành cũng đã muộn.

Âu Dương Tình nhất thời có chút hối hận vì trước đây không chấp nhận lời mời của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Đang lúc hối hận, bỗng nhiên bị cảm giác ấm áp trên người đánh thức.

Chương 1334

Hóa ra nàng đang ở trong một thùng tắm.

Thân thể mềm mại được nước ấm bao bọc cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần đều như được giải tỏa rất nhiều.

Tâm tư trở lại với cơ thể mình, Âu Dương Tình bỗng nhiên sững sờ một chút.

Chỉ vì nàng kinh ngạc phát hiện bờ vai bóng loáng của mình dường như đang bị một bàn tay to nóng rực áp vào.

Đúng lúc này, bên tai vang lên một tiếng cười khẽ có chút cợt nhả.

Âu Dương cô nương tỉnh rồi à.

Tiếng nói của nam giới đột ngột vang lên dọa Âu Dương Tình hết hồn.

Vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cười như không cười nhìn nàng, một tay cũng đang đặt trên vai nàng.

Âu Dương Tình lúc này đã hoảng loạn.

Nàng không tự chủ được cúi đầu nhìn thoáng qua đường cong tuyệt mỹ của mình đang nổi trên mặt nước.

A.

Âu Dương Tình phát ra một tiếng kêu sợ hãi đáng yêu, hai tay gắt gao che lấy thân thể mềm mại của mình chìm vào trong nước.

Cố Hàn Uyên thấy vậy liền thuận thế thu tay lại.

Ranh mãnh cười nói: Âu Dương cô nương nếu đã tỉnh, chẳng lẽ không nên nói một tiếng cảm ơn với vị ân nhân cứu mạng ngồi trong lòng mà vẫn không loạn này sao.

Âu Dương Tình nghe vậy sững sờ, ánh mắt vốn đang kinh hãi xấu hổ bỗng nhiên thay đổi, lộ ra tâm trạng vô cùng phức tạp.

Cố Hàn Uyên nhạy bén nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của Âu Dương Tình, ẩn ý nói: Xem ra vẫn còn ý thức và tri giác, Âu Dương cô nương đây là nhớ ra rồi sao.

Cố Hàn Uyên đoán không sai.

Âu Dương Tình quả thực đã nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó nàng quả thực vẫn còn ý thức, chỉ là thân thể bị bản năng mất cân bằng Âm Dương khống chế mà thôi.

Nói đơn giản là lúc đó nàng gần như trơ mắt nhìn mình nhào vào lòng Cố Hàn Uyên, một bộ dạng không biết liêm sỉ, tìm kiếm nụ hôn, tay ngọc dò dẫm.

Rồi đến sau đó, Cố Hàn Uyên không những không nhân lúc người ta gặp khó khăn, ngược lại còn đặt nàng vào thùng tắm, vì nàng giải độc.

Trước đó, tay Cố Hàn Uyên đặt trên vai nàng, chính là đang vận công trừ độc cho nàng.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên không chỉ vận công, mà còn cần một số thủ đoạn đặc biệt để hỗ trợ.

Đó là một quá trình khiến Âu Dương Tình xấu hổ không dám mở miệng, thậm chí không dám nhớ lại quá nhiều.

Nàng mơ hồ có thể nhớ được cảm giác lâng lâng không biết hồn ở đâu.

Gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, Âu Dương Tình biết bây giờ đối với Cố Hàn Uyên mà nói, mình gần như không còn bí mật gì.

Âu Dương Tình đối với Cố Hàn Uyên chắc chắn là có lòng cảm tạ.

Nhưng lúc này càng nhiều hơn vẫn là sự bối rối và xấu hổ không biết nên đối mặt thế nào.

May mà lúc này, Tiết Băng ôm quần áo sạch sẽ đi vào đã giải tỏa được sự xấu hổ của nàng.

Tứ tỷ tỉnh rồi à.

Cảm thấy trong người thế nào.

Tiết Băng cầm quần áo sạch sẽ đi đến trước mặt Âu Dương Tình, quan tâm hỏi.

Âu Dương Tình nhìn thấy Tiết Băng, nhất thời cảm kích nói: Băng Nhi, cảm ơn muội.

Lần này nếu không có muội, hậu quả khó mà lường được.

Tiết Băng nghe vậy có chút xấu hổ nói: Tứ tỷ muốn cảm ơn thì vẫn nên cảm ơn Cố đại ca đi.

Ta cũng không giúp được gì.

Tiết Băng lúc này xấu hổ cũng rất bình thường.

Nàng gần như đã quan sát toàn bộ quá trình Cố Hàn Uyên giải độc cho Âu Dương Tình.

Sau khi xem xong, nàng chỉ có một suy nghĩ.

Cố Hàn Uyên cho dù không phá thân Âu Dương Tình, thì thực ra cũng chẳng khác là bao.

Nếu là nàng trải qua tất cả những chuyện này, chỉ sợ cũng phải phi quân bất giá với Cố Hàn Uyên.

Thiệt thòi cho nàng trước đó còn vì Cố Hàn Uyên không nhân lúc người ta gặp khó khăn với Âu Dương Tình mà rất cảm động.

Kết quả hiển nhiên là nàng đã cảm động quá sớm.

Từ lúc Cố Hàn Uyên bắt đầu giải độc cho Âu Dương Tình, nàng lườm hắn không ngừng.

Mặt đỏ tim đập nhìn Cố Hàn Uyên đường đường chính chính dùng phương pháp của hắn để giải độc cho Âu Dương Tình.

Bình tĩnh lại, Tiết Băng cảm thấy Cố Hàn Uyên còn không bằng dứt khoát chiếm đoạt thân thể Âu Dương Tình đi.

Cũng đỡ cho bây giờ phải xấu hổ như thế này.

Âu Dương Tình nghe vậy vô thức lén liếc Cố Hàn Uyên một cái, gương mặt nhất thời lại đỏ bừng.

E thẹn thấp giọng nói: Dù sao đi nữa, cũng là Băng Nhi muội đưa Cố công tử đến, ta mới có thể được cứu.

Tiết Băng đặt mình vào vị trí của Âu Dương Tình sẽ có ý nghĩ phi quân bất giá, chẳng lẽ bản thân Âu Dương Tình lại không có sao.

Hơn nữa dù sao đi nữa, Cố Hàn Uyên không nhân lúc người ta gặp khó khăn cũng là đã tôn trọng nàng.

Mặc dù kết quả lại khiến nàng cảm thấy càng thêm xấu hổ.

Tóm lại, nhờ lần trúng độc, giải độc này, Cố Hàn Uyên trong lòng nàng đã bất tri bất giác chiếm giữ một vị trí đặc biệt.

Chỉ cần nhìn thấy gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười nhàn nhạt của Cố Hàn Uyên, trái tim nàng liền không tự chủ được mà nóng lên.

Từng cho rằng mình yêu người không thích cười, bây giờ nhìn Cố Hàn Uyên thế nào cũng thấy đẹp.

Gương mặt tuấn mỹ vô song đó phảng phất như mọc đúng trên gu thẩm mỹ của nàng, càng nhìn càng thấy mê mẩn.

Nhưng thái độ của Tiết Băng đối với Cố Hàn Uyên khiến nàng đoán ra được điều gì đó.

Đành phải tạm thời kìm nén lại tâm tư không rõ đó.

Âu Dương Tình càng cảm ơn, Tiết Băng lại càng cảm thấy ngại ngùng.

Nàng oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, tức giận nói: Tứ tỷ phải thay quần áo, còn không mau ra ngoài.

Dứt lời còn đi đến sau lưng Cố Hàn Uyên, đẩy hắn ra khỏi cửa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng không chống cự, cho Âu Dương Tình một nụ cười khiến nàng lại một trận mặt đỏ tim đập, liền thuận thế rời khỏi phòng.

Tiết Băng thấy Cố Hàn Uyên ngoan ngoãn rời đi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn Âu Dương Tình lúc này vô cùng kiều diễm, e lệ, do dự một chút, nói ra một câu kinh thiên động địa: Tứ tỷ, hay là.

để Cố đại ca chịu trách nhiệm với tỷ nhé.

Không có người thứ ba nào biết được Tiết Băng và Âu Dương Tình đã nói những gì, hay liệu có đạt được nhận thức chung hay không.

Tóm lại, khi Cố Hàn Uyên gặp lại Tiết Băng, từ gương mặt xinh đẹp của nàng, hắn ít nhiều cũng nhìn ra được vẻ nghiến răng nghiến lợi.

Cố Hàn Uyên thản nhiên ôm lấy Tiết Băng đang hờn dỗi yêu kiều.

Tiết Băng nhìn nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, cũng không cự tuyệt cái ôm của hắn.

Dù sao cũng là nam nhân mình chọn, thì dù có ngậm đắng nuốt cay cũng phải chấp nhận thôi, không phải sao.

Cố Hàn Uyên đưa Tiết Băng trở về phòng.

Hắn gặp được Âu Dương Tình đã thay một bộ y phục tao nhã, trở lại vẻ ưu nhã, lộng lẫy, lại thêm mấy phần thanh thuần của thiếu nữ.

Vẻ đẹp trăm dáng vẻ, mỗi dáng vẻ đều thể hiện một khí chất khác nhau.

Khiến người ta không khỏi cảm thán Âu Dương Tình không hổ là tuyệt sắc hoa khôi danh chấn kinh thành.

Bất kỳ nam tử bình thường nào cũng sẽ bị nàng mê hoặc bởi một cái chau mày, một nụ cười.

Chẳng trách Chu Vĩ Tu phải mạo hiểm bỏ thuốc để chiếm đoạt Âu Dương Tình.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn bị Cố Hàn Uyên hái mất quả đào.

Âu Dương Tình lúc này dường như đã điều chỉnh xong tâm trạng, dù gặp lại Cố Hàn Uyên vẫn có thể duy trì được vẻ ưu nhã và nụ cười mê người.

Chương 1335

Nàng chân thành cúi người với Cố Hàn Uyên, nói lời cảm tạ: Một lần nữa cảm tạ Cố công tử đã cứu ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Cứ cảm ơn tới lui như vậy thì lại thành ra khách sáo rồi.

Với dung mạo của Âu Dương cô nương, e rằng không có nam tử nào thấy mà không cứu cả.

Huống chi, dù chỉ nể mặt Băng Nhi, tại hạ cũng không thể ngồi yên mặc kệ được.

Âu Dương Tình nhìn Cố Hàn Uyên, phương tâm khẽ rung động.

Lời Cố Hàn Uyên nói tuy có lý, nhưng sự việc không thể tính như vậy.

Dù có đổi một trăm nam nhân khác đến.

Hoặc là không dám đuổi Chu Vĩ Tu thân là thế tử Ninh Vương đi.

Hoặc là trong tình huống đó đã thuận thế chiếm đoạt nàng.

Cố Hàn Uyên lại lựa chọn tôn trọng nàng, điều này trông có vẻ vô cùng đặc biệt.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên cũng là nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân nổi tiếng phong lưu đa tình.

Vậy mà trong tình huống đó vẫn có thể nhẫn nại được.

Âu Dương Tình bất giác len lén liếc mắt nhìn xuống dưới, gương mặt xinh đẹp bất chợt lại hơi ửng hồng.

Quả nhiên Cố Hàn Uyên không phải không có hứng thú với nàng, đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại đâu.

Nếu là nam tử khác, có lẽ nàng chỉ cảm thấy ghê tởm và chướng mắt.

Nhưng đối với Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng lại không kìm được mà cảm thấy đắc ý và xao xuyến.

Âu Dương Tình kìm nén tâm tình rung động, thu lại ánh mắt, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười mê người, dịu dàng nói: Cố công tử nói phải.

Băng Nhi cuối cùng cũng đã tìm được một nam nhân đáng tin cậy.

Âu Dương Tình biết Tiết Băng đã từng một lòng một dạ theo đuổi Lục Tiểu Phụng.

Nàng vốn không coi trọng chuyện này.

Lục Tiểu Phụng bản tính là lãng tử, lại luôn bị đủ loại chuyện phiền phức hấp dẫn, rất khó dành cho Tiết Băng sự quan tâm và chăm sóc đầy đủ, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Trong kịch tình, Âu Dương Tình ban đầu vốn không hợp với Lục Tiểu Phụng, thậm chí có thể nói là lạnh như băng sương.

Sau này hai người dần nảy sinh tình cảm cũng là vì Âu Dương Tình thấy Lục Tiểu Phụng vì Tiết Băng mà đau lòng thống khổ, bất giác sinh lòng thương hại.

Mà Lục Tiểu Phụng chưa hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của việc Tiết Băng rời đi, cũng mơ hồ cảm nhận được cảm giác nương tựa từ Âu Dương Tình.

Một người muốn quan tâm, một người muốn nương tựa.

Hai người mới vì thế mà dần dần đến với nhau.

Bây giờ, Âu Dương Tình chưa thay đổi cách nhìn về Lục Tiểu Phụng, nên rất chán ghét cách làm của hắn cứ như thể đang treo lơ lửng Tiết Băng vậy.

Ngược lại, Cố Hàn Uyên tuy có chút phong lưu đa tình nhưng đối với nữ nhân của mình lại rất tốt, điều này càng làm nàng hài lòng hơn.

Nếu như không xảy ra chuyện trúng độc và giải độc lần này, nàng nhất định sẽ không chút do dự mà ủng hộ tình cảm của Cố Hàn Uyên và Tiết Băng.

Đáng tiếc, bây giờ vì duyên trời run rủi và cuộc nói chuyện riêng giữa Tiết Băng và nàng, suy nghĩ của nàng đã trở nên phức tạp khó hiểu vô cùng.

Tiết Băng nghe Âu Dương Tình khen ngợi tình lang của mình, còn vui hơn cả được khen chính mình, gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười ngọt ngào.

Âu Dương Tình thấy vậy trong lòng có chút hâm mộ.

Nét mặt lại không hề thay đổi, nói: Dù sao đi nữa cũng phải bày tỏ lòng cảm tạ của ta.

Ta không có gì đáng giá, chỉ có thể xuống bếp làm chút món ăn cho Cố công tử để tỏ lòng thành.

Tiết Băng lộ vẻ vui mừng, cười duyên nói: Lúc tới đây muội đã nói với Cố đại ca rồi, tứ tỷ tài mạo song toàn, còn có tài nấu ăn rất giỏi.

Không biết hôm nay muội và Cố đại ca có được hưởng lộc ăn không đây.

Âu Dương Tình nghe vậy bật cười nói: Con mèo tham ăn này.

Dừng một chút.

Nàng dịu dàng nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử có thể đợi một lát không.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười khẽ: Cầu còn không được.

Âu Dương Tình nghe vậy, đôi mắt đẹp sáng lên, đang chuẩn bị đứng dậy rời đi thì lại nghe Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Đúng rồi.

Nếu Âu Dương cô nương định đi tìm tú bà của Di Tình Viện thì không cần phiền phức nữa.

Đây là khế đất của Di Tình Viện, Âu Dương cô nương cất đi.

Dứt lời, hắn lấy ra một tờ khế đất đặt lên bàn, đẩy về phía Âu Dương Tình.

Âu Dương Tình tim đập thình thịch.

Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Đồng thời đã sớm xử lý tú bà của Di Tình Viện.

Hơn nữa, giọng điệu của Cố Hàn Uyên tuy nhẹ nhàng, nhưng Âu Dương Tình lại không hiểu sao nghe ra được sự lạnh lẽo trong đó.

Không có gì bất ngờ, kết cục của tú bà kia e rằng vô cùng thê thảm.

Mà khế đất của Di Tình Viện hiển nhiên là một sự bồi thường.

Chỉ không biết là bồi thường cho những gì nàng gặp phải hôm nay, hay là bồi thường cho những việc Cố Hàn Uyên đã làm với nàng theo kiểu chuyện gấp phải tòng quyền.

Đoạn ký ức khiến nàng mặt đỏ tim đập lại hiện lên trong đầu.

Đôi chân dưới váy không khỏi có chút bủn rủn, bất giác khép lại.

Âu Dương Tình mặt đỏ bừng, đưa tay vén lọn tóc mai, động tác che giấu tâm tình này lại càng thêm vẻ nữ tính.

Đồng thời cũng để lộ vành tai đỏ ửng và tâm tình thực sự của nàng.

Âu Dương Tình không nhận lấy khế đất trên bàn, chỉ dịu dàng nói: Đa tạ Cố công tử.

Cũng xin Cố công tử đợi một lát.

Dứt lời, nàng xoay vòng eo mềm mại duyên dáng rời đi.

Sau khi Âu Dương Tình đi, Tiết Băng đột nhiên nũng nịu nói khẽ: Cố đại ca vẫn chưa xem đủ sao.

Ánh mắt của huynh sắp chui vào trong váy tứ tỷ rồi kìa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy buồn cười thu lại ánh mắt, véo chiếc mũi xinh xắn của Tiết Băng, trêu chọc: Còn nói không ghen nữa đâu.

Hừ hừ.

Tiết Băng lại hờn dỗi một trận.

Ghen hay không cũng phải xem tình huống.

Ít nhất là việc Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của Âu Dương Tình ngay trước mặt nàng, vẫn sẽ khiến nàng ghen.

Tiết Băng nói với giọng ghen tuông: Rõ ràng thứ tứ tỷ có muội cũng có, Cố đại ca còn thưởng thức qua rồi mà.

Dừng một chút.

Nàng hạ giọng lẩm bẩm: Nhiều lắm thì của tứ tỷ cũng chỉ lớn hơn của muội một chút thôi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ thấy buồn cười.

Phụ nữ đối với chuyện này luôn miệng nói không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng vẫn rất để ý.

Lúc này Tiết Băng đột nhiên đảo mắt, thoát khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng chui xuống gầm bàn.

Băng Nhi, muội làm gì vậy.

Tiết Băng nói với giọng úp mở: Đương nhiên là để trả thù Cố đại ca đã làm muội ghen.

Thực ra không chỉ vì lý do nàng nói.

Chuyện mà Âu Dương Tình có thể chú ý tới, lẽ nào nàng lại không chú ý.

Tình lang của mình vì nữ nhân khác mà hừng hực khí thế, làm nàng cảm thấy rất khó chịu.

Đồng thời, đây cũng xem như là báo đáp Cố Hàn Uyên vì đã chịu đựng mà không ra tay với Âu Dương Tình.

Âu Dương Tình trở về nhanh hơn một chút so với tưởng tượng.

Nàng bưng một khay thức ăn quay lại, hơi kinh ngạc hỏi: Băng Nhi đâu rồi.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên nhếch lên một đường cong vi diệu, giọng điệu khó hiểu nói: Băng Nhi có việc phải đi lo liệu.

Âu Dương Tình thực sự không hiểu Tiết Băng có chuyện gì mà lại phải đi làm vào lúc này.

Nhưng trong lòng nàng lại bất giác thở phào nhẹ nhõm.

So với việc đối mặt với Cố Hàn Uyên, bây giờ đối mặt với Tiết Băng nàng còn cảm thấy xấu hổ hơn.

Hơn nữa Tiết Băng còn nói với nàng rằng muốn Cố Hàn Uyên phải chịu trách nhiệm với nàng.

Âu Dương Tình cho rằng đó chỉ là lời nói đùa và là lý do để Tiết Băng thể hiện sự áy náy và che giấu sự thất lễ của Cố Hàn Uyên.

Dù sao làm gì có chuyện chủ động bảo tình lang của mình đi chịu trách nhiệm với cô gái khác.

Thế nhưng trong lòng Âu Dương Tình lại không hiểu sao hy vọng đó không chỉ là lời nói đùa.

Nàng lại có ý nghĩ muốn tranh giành người trong lòng với tỷ muội tốt của mình.

Chương 1336

Điều này khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ.

Trớ trêu thay, nàng càng có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, lại càng cảm thấy xấu hổ.

Khi nàng vô tình liếc nhìn tờ khế đất vẫn còn đặt trên bàn, cảm giác xấu hổ này lại càng sâu sắc hơn.

Đồng thời, khi nàng nhận ra mình muốn ở bên Cố Hàn Uyên, lại không hiểu sao cảm thấy một trận chột dạ.

Cũng may Âu Dương Tình còn chưa đến mức như Tiết Băng lúc trước, não bổ quá độ cho rằng Công Tôn Lan và Cố Hàn Uyên có quan hệ đặc biệt gì.

Bằng không bây giờ nàng còn không biết phải làm sao hơn nữa.

Âu Dương Tình miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng phức tạp, giả vờ trấn tĩnh nói: Ta còn làm món ốc ngâm bơ mà Băng Nhi thích ăn nhất, tiếc là nàng không có lộc ăn rồi.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa cười khẽ nói: Đúng là đáng tiếc.

Trên đường Băng Nhi đã mấy lần khen ngợi tài nấu nướng của Âu Dương cô nương, ta bây giờ chỉ ngửi mùi thôi cũng biết Băng Nhi không nói ngoa.

Cố Hàn Uyên miệng thì nói lời khen ngợi, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ có lẽ Tiết Băng thực ra đang thưởng thức món ngon hơn đối với nàng chăng.

Bị khăn trải bàn che khuất tầm mắt, Âu Dương Tình hoàn toàn không biết gì về suy nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Mà lời khen của Cố Hàn Uyên cũng khiến nàng không khỏi mặt đỏ bừng, dịu dàng khiêm tốn nói: Cố công tử quá khen rồi.

Nói rồi, nàng đặt khay thức ăn trong tay xuống, ngồi đối diện Cố Hàn Uyên để tránh bị nghi ngờ.

Âu Dương Tình thầm nghĩ nếu Tiết Băng không ở đây, nàng càng nên tránh hiềm nghi.

Trên thực tế, cách làm của nàng ngược lại có chút giấu đầu hở đuôi.

Dù sao đi nữa, nàng và Cố Hàn Uyên cũng đã có những tiếp xúc thân mật không thể nói cho người ngoài biết.

Càng cố ý tránh né, lại càng lộ ra trong lòng nàng có tật giật mình.

Cố Hàn Uyên không vạch trần tâm tư của Âu Dương Tình.

Võ công của Âu Dương Tình chỉ có thể coi là bình thường, cảm giác cũng không nhạy bén.

Vì vậy nàng hoàn toàn không biết tâm trạng của Cố Hàn Uyên bây giờ còn vui vẻ hơn trong tưởng tượng của nàng.

Sau đó, Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt mong chờ của Âu Dương Tình đã nếm thử tay nghề của nàng.

Tài nấu nướng của Âu Dương Tình tuy không đến mức như Hoàng Dung có thể biến đồ tầm thường thành thần kỳ, nhưng vẫn ngon hơn Lâm Thi Âm.

Vì vậy, dù là Cố Hàn Uyên với khẩu vị đã sớm bị nuôi cho kén chọn cũng có thể ăn được.

Âu Dương Tình thấy Cố Hàn Uyên thưởng thức tay nghề của mình, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười ngọt ngào.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy vui sướng nhảy nhót như vậy vì có người hài lòng khi nếm thử tay nghề của mình.

Ánh mắt của nàng cũng không khỏi dịu dàng hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên không có ý định thực bất ngôn, tẩm bất ngữ, thuận miệng hỏi: Băng Nhi đã nói cho Âu Dương cô nương biết mục đích chuyến này của chúng ta chưa.

Âu Dương Tình nghe vậy ngẩn ra, thu lại những suy nghĩ miên man khi nhìn Cố Hàn Uyên thưởng thức tay nghề của mình.

Nàng thu liễm tâm tình, nói: Là muốn biết chuyện liên quan đến Thất Muội sao.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, sau đó chau đôi mày thanh tú nói: Thất Muội và chúng ta quan hệ trước nay không đặc biệt thân thiết, ta cũng không rõ lắm Thất Muội và những di dân của Kim Bằng Vương Triều ở đâu, chỉ có một phỏng đoán đại khái.

Âu Dương Tình vì quan hệ nghề nghiệp nên là người có thông tin linh thông nhất trong nhóm Hồng Hài Tử.

Cũng chỉ có nàng mới có thể đưa ra phỏng đoán đại khái khi không biết rõ vị trí cụ thể của Thượng Quan Phi Yến.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười nói: Dù sao cũng tốt hơn ta và Băng Nhi cứ tìm kiếm lung tung như ruồi không đầu.

Với năng lực hành động của Cố Hàn Uyên và khả năng tình báo của Địa Võng, chỉ cần không phải tìm kiếm không mục đích, chắc chắn có thể tìm ra được nơi ở của Thượng Quan Phi Yến và di dân của Kim Bằng Vương Triều.

Sau đó, Âu Dương Tình nói ra địa điểm mà nàng phỏng đoán.

Bỗng nhiên nàng như nghĩ đến điều gì đó, nhíu mày nói: Nói mới nhớ, gần đây Thất Muội hình như qua lại hơi gần với Vệ Vương, không biết có liên quan đến việc Kim Cửu Linh điều tra nhóm Hồng Hài Tử của chúng ta không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giật mình, ánh mắt khẽ lóe lên.

Phiên vương muốn cướp ngôi vị hoàng đế rất nhiều, Vệ Vương trong miệng Âu Dương Tình chính là một trong số đó.

Chỉ là so với những người khác, Vệ Vương không quá thu hút sự chú ý.

Quyền thế và thế lực dưới trướng của Vệ Vương không bằng Ninh Vương, cũng không được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm như Tín Vương.

Cứ cho là Chu Hậu Chiếu đột ngột băng hà, hoàng vị cũng không đến lượt hắn.

Ưu thế duy nhất của Vệ Vương có lẽ chỉ là sự yêu thích của Hoàng Thái Hậu dành cho hắn.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại biết sau lưng Vệ Vương cũng có không ít mưu đồ.

Hơn nữa còn biết người qua lại gần gũi với Vệ Vương e rằng không phải Thượng Quan Phi Yến, mà là Thượng Quan Đan Phượng.

Kịch tình lại một lần nữa vì sự giao thoa mà trở nên phức tạp.

Âu Dương Tình nhìn thấy Cố Hàn Uyên nhíu mày, nơi mềm mại nào đó trong phương tâm nàng phảng phất như bị bóp nhẹ một cái.

Trong chốc lát, nàng đặc biệt muốn vì hắn mà giải quyết phiền não.

Âu Dương Tình im lặng suy nghĩ một lát, đôi môi anh đào khẽ mím, do dự nói: Hay là ta đi dò hỏi Lục Tiểu Phụng xem có thể moi được tin tức gì không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ngừng suy nghĩ, không nói một lời mà nhìn chằm chằm Âu Dương Tình một lúc.

Âu Dương Tình bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhìn đến không khỏi có chút ngượng ngùng.

Nàng không khỏi nghiêng người, đưa tay vén lọn tóc mai, giọng điệu hơi khác thường hỏi: Sao vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: Ta không muốn nàng đi.

Âu Dương Tình nghe vậy ngẩn ra.

Nàng hoang mang khó hiểu hỏi: Vì sao.

Cố Hàn Uyên không trả lời câu hỏi của Âu Dương Tình, chỉ dùng ánh mắt mang theo chút thâm ý nhìn chăm chú vào nàng.

Một lát sau, Âu Dương Tình không biết tại sao lại hiểu được ý của Cố Hàn Uyên.

Hắn không muốn để nàng đi tiếp xúc với Lục Tiểu Phụng để dò hỏi tin tức.

Cố Hàn Uyên ghen vì nàng sao.

Ý nghĩ này khiến Âu Dương Tình nhất thời tim đập thình thịch, khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười duyên dáng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Cố Hàn Uyên nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng đang đặt trên bàn.

Âu Dương Tình có chút kinh ngạc và thẹn thùng, khẽ gọi: Cố công tử.

Nhìn thì như là đang kháng cự, nhưng thực tế lại không hề có động tác giãy giụa nào.

Mà giọng điệu của Cố Hàn Uyên lúc này bỗng nhiên trở nên bá đạo vài phần, nói: Không được đi.

Âu Dương Tình nghe vậy gương mặt xinh đẹp tức thì đỏ bừng, nàng cúi thấp đôi mắt đẹp, rụt rè nói: Ta biết rồi.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa buông tay nàng ra, khiến phương tâm nàng đập càng nhanh hơn.

Đúng lúc này, nàng phảng phất mơ hồ nghe được tiếng mút vào.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nhếch mép, hít vào một hơi.

Tê—.

Cả phản ứng vi diệu của Cố Hàn Uyên lẫn những động tĩnh kỳ quái đều thu hút sự chú ý của Âu Dương Tình.

Nhưng Âu Dương Tình tuy ở chốn phong trần, nhưng trước sau vẫn băng thanh ngọc khiết.

Vì vậy nàng hoàn toàn không liên tưởng đến việc Tiết Băng lại to gan đến thế.

Đương nhiên tò mò thì vẫn có.

Âu Dương Tình đảo mắt, dịu dàng nói: Cố công tử có muốn thử rượu thanh mai do ta tự tay ủ không.

Cố Hàn Uyên nhướng mày, mỉm cười đáp: Được.

Âu Dương Tình hơi dùng sức, thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy tay mình của Cố Hàn Uyên.

Nàng dịu dàng nói: Cố công tử xin đợi một lát.

Dứt lời liền đứng dậy đi lấy rượu thanh mai do chính mình ủ.

Sau khi Âu Dương Tình rời đi, Cố Hàn Uyên vén khăn trải bàn lên, cúi đầu nhìn gương mặt kiều diễm kia, tức giận nói: Băng Nhi, náo đủ rồi thì mau ra đây, lát nữa Âu Dương cô nương lại phải về rồi.

Tiết Băng hơi ngước cằm hờn dỗi một tiếng, vẫn không nghe theo ý Cố Hàn Uyên.

Nàng lẩm bẩm oán giận với giọng úp mở: Cố đại ca và tứ tỷ hai người tình chàng ý thiếp, chẳng lẽ muội không được phép ghen sao.

Tiết Băng trực tiếp lảng tránh việc mình đang quậy phá, lại còn là kẻ ác cáo trạng trước.

Trên thực tế, tuy nàng thật sự rất ghen, nhưng lại không bất mãn đến vậy.

Dù sao vừa rồi không khí giữa Cố Hàn Uyên và Âu Dương Tình có tốt đến đâu, nàng vẫn là người nắm giữ quyền chủ động.

Nhất là khi nghĩ đến việc mình vừa trốn dưới mắt Âu Dương Tình để thân mật với Cố Hàn Uyên, càng có một loại kích thích khác lạ.

Hơn nữa, Tiết Băng thực ra đối với việc Cố Hàn Uyên và Âu Dương Tình nảy sinh tình cảm cũng không quá bất ngờ.

Chính nàng còn từng nói với Âu Dương Tình rằng muốn Cố Hàn Uyên phải chịu trách nhiệm.

Cho nên nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, ghen thì ghen, nhưng lại không có bao nhiêu tức giận.

Chỉ là dùng phương thức này để biểu đạt một chút tâm tình, thuận tiện tuyên thệ chủ quyền, miễn cho Cố Hàn Uyên có mới nới cũ.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hắn bất đắc dĩ nói: Âu Dương cô nương sắp về rồi, muội thật sự định cứ trốn ở đó à.

Tiết Băng nghe vậy có chút do dự.

Nhưng khi nàng nhìn thành quả sắp đại công cáo thành của mình, liền kiên định quyết tâm.

Chương 1337

Hừ hừ, làm gì có đạo lý thấy sóng cả mà ngã tay chèo chứ.

Dứt lời còn chủ động kéo khăn trải bàn lại.

Cố Hàn Uyên ít nhiều có chút đau đầu.

Tiết Băng từng lạnh lùng, kiêu ngạo, cay nghiệt ngày nào lại bị hắn dạy thành cái bộ dạng này.

Nhưng khi hắn cảm nhận được sự ấm áp vui sướng kia, cũng đành bất đắc dĩ từ bỏ việc khuyên bảo.

Tiết Băng mới trốn kỹ không bao lâu, Âu Dương Tình liền bưng một bình rượu thanh mai quay lại.

Cố công tử đợi lâu rồi.

Âu Dương Tình trở lại chỗ ngồi, ôn uyển nói: Ta đến hầu rượu công tử.

Theo lý mà nói, Âu Dương Tình đã từng nếm mùi đau khổ nên phải cố gắng tránh uống rượu lần nữa.

Nhưng lúc đó nàng vốn không phải bị chuốc say.

Hơn nữa, làm như vậy cũng là đang thể hiện sự tín nhiệm đối với Cố Hàn Uyên.

Chẳng lẽ nàng lại bỏ thuốc cho Cố Hàn Uyên sao.

Âu Dương cô nương sẽ không phải là bỏ thuốc cho ta đấy chứ.

Cố Hàn Uyên mặt mày vui vẻ trêu chọc.

Âu Dương Tình nghe vậy sắc mặt nhất thời cứng đờ.

Nàng liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy quyến rũ, tức giận nói: Đúng vậy, ta bỏ thuốc đó.

Vậy Cố công tử có uống không nào.

Chút phản đòn này sao có thể làm khó được Cố Hàn Uyên.

Hắn giả vờ mừng rỡ nói: Còn có chuyện tốt như vậy sao.

Âu Dương cô nương đừng cản ta, hôm nay ta phải uống cho thật đã.

Âu Dương Tình bó tay với độ dày da mặt của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, lời ngầm của Cố Hàn Uyên cũng khiến nàng đỏ mặt tía tai.

Chỉ cần Âu Dương Tình đồng ý, Cố Hàn Uyên rất vui lòng cùng nàng trải qua một đêm tuyệt vời, hoàn toàn không cần phiền phức bỏ thuốc như vậy.

Âu Dương Tình rất muốn đáp lại một câu si tâm vọng tưởng.

Nhưng trái tim đang đập loạn xạ lại nói cho nàng biết rốt cuộc là kháng cự hay là mong chờ.

Nàng không thể lừa dối chính mình.

Âu Dương Tình trong lòng e thẹn, không dám đáp lại lời của Cố Hàn Uyên.

Nàng lảng sang chuyện khác: Để ta rót rượu cho công tử.

Dứt lời liền nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng nhanh chóng sững sờ.

Khăn trải bàn dù che thế nào cũng không thể có hiệu quả tàng hình.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng không thi triển Di Hồn Đại Pháp với Âu Dương Tình.

Mà sự nhấp nhô lên xuống kia cũng có thể mơ hồ nhìn thấy.

Âu Dương Tình nhất thời liên tưởng đến những điểm đáng ngờ mà nàng nhận ra trước khi rời đi.

Chẳng trách Cố Hàn Uyên lại ngồi thẳng tắp như vậy.

Chẳng trách Tiết Băng đột nhiên biến mất, còn nói có việc phải bận.

Hóa ra là bận rộn chuyện này sao.

Lại còn ngay dưới mắt nàng.

Cặp đôi tình nhân này thật không coi nàng ra gì sao.

Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, Âu Dương Tình đã hoàn toàn bối rối, vô thức lắp bắp nói: Cố công tử, ngươi.

Băng Nhi.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài.

Hắn đã sớm đoán được sẽ có kết quả này.

Âu Dương Tình đâu phải đồ ngốc.

Dù không có chuyện bất ngờ đi tới rót rượu, Âu Dương Tình cũng đã có chút nghi ngờ.

Chỉ cần chú ý thêm, sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra manh mối.

Nhưng theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, Âu Dương Tình bây giờ đối với hắn có hảo cảm, dù phát hiện ra cũng không có gì to tát.

Cho nên hắn mới không đề phòng mà sử dụng Di Hồn Đại Pháp.

Bây giờ đã bị Âu Dương Tình phát hiện, Cố Hàn Uyên liền chủ động vén khăn trải bàn lên, để lộ ra Tiết Băng với sắc mặt kiều diễm và say mê.

Băng Nhi, Âu Dương cô nương đã phát hiện rồi.

Ra đi.

Tiết Băng nghe vậy rốt cuộc tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt không thể tin nổi của Âu Dương Tình, nhất thời vừa xấu hổ vừa bối rối.

Tứ.

Tứ tỷ.

Giọng nói của nàng vẫn còn úp mở, một bộ dáng lưu luyến không muốn từ bỏ thành quả nỗ lực của mình.

Âu Dương Tình đầu tiên là liếc Cố Hàn Uyên với ánh mắt phức tạp, gương mặt đỏ bừng khiến nàng nhất thời không nói nên lời.

Nàng cúi đầu nhìn về phía Tiết Băng, đầu tiên là bị chấn động đến mức thân thể mềm nhũn.

Tiếp theo bực bội nói: Băng Nhi, sao muội có thể.

Nhìn thì như Âu Dương Tình lúc này muốn nói là Sao muội có thể làm như vậy.

Nhưng thực tế lại là Sao có thể làm như vậy ngay dưới mắt ta.

Điều này khiến ta biết phải làm sao.

Tiết Băng vội vàng nói: Tứ tỷ, tỷ nghe muội giải thích.

Giải thích đi.

Âu Dương Tình một bộ Ta xem muội có thể giải thích ra hoa gì đây.

Nhưng điều khiến nàng vạn lần không ngờ tới là Tiết Băng thật sự giải thích ra hoa được.

Lúc trước Cố đại ca vì giải độc cho tứ tỷ.

Cố đại ca cũng là nam nhân bình thường, chắc chắn sẽ khó chịu mà.

Huống chi tứ tỷ lại xinh đẹp như vậy, Cố đại ca chỉ càng thêm khó chịu.

Cho nên muội làm vậy thực ra là để giải quyết hậu quả giúp tứ tỷ đó.

Tiết Băng dùng lý do đã nghĩ sẵn để ngụy biện.

Trớ trêu thay, Âu Dương Tình thật sự bị Tiết Băng dọa cho ngây người.

Mấu chốt là nàng thật sự từng nhận ra sự khó chịu của Cố Hàn Uyên, lúc đó còn gây ra cho nàng một chấn động tâm linh nho nhỏ.

Bị dọa cho ngây người, Âu Dương Tình nhất thời không nói nên lời.

Lúc này Cố Hàn Uyên bỗng nhiên nói: Âu Dương cô nương, không phải nàng muốn rót rượu cho ta sao.

Âu Dương Tình nghe vậy nhất thời có chút mộng mị.

Bây giờ là lúc rót rượu sao.

Nhưng nàng vẫn gần như máy móc rót rượu cho Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu sau, Âu Dương Tình bỗng cảm thấy bên hông nóng lên, đã bị Cố Hàn Uyên kéo vào lòng.

Đôi mắt đẹp của nàng trợn to nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên ngày càng gần.

Sau đó là đôi môi anh đào ấm áp, đầu óc hóa thành trống rỗng.

Chỉ một lúc sau, Âu Dương Tình chợt nghe Tiết Băng ho nhẹ một tiếng.

Mà Cố Hàn Uyên cũng vào lúc này buông nàng ra.

Tại hạ nhất thời không kìm được lòng, Âu Dương cô nương xin thứ lỗi.

Lời nói của Cố Hàn Uyên quanh quẩn bên tai Âu Dương Tình, khiến nàng không khỏi thẹn thùng cắn chặt môi mỏng.

Cố Hàn Uyên có được thông tin mong muốn, cả người khoan khoái cáo từ rời đi.

Mà sau khi Cố Hàn Uyên đi, Âu Dương Tình và Tiết Băng hai người nhìn nhau, không khí nhất thời vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng vẫn là Tiết Băng dẫn đầu phá vỡ sự im lặng.

Nàng gượng cười nói: Tứ tỷ.

Nhưng lời nàng vừa ra khỏi miệng liền bị ngắt lời.

Chỉ thấy Âu Dương Tình tức giận nói: Uống chén nước súc miệng cho sạch rồi hẵng nói chuyện.

Mùi vị đó quá mức khiến người ta kinh hãi.

Chương 1338

Huống chi trong đó còn có một phần công lao của nàng.

Vì vậy nàng hoàn toàn không thể bình tĩnh đối thoại trong tình huống này.

À.

Đuối lý, Tiết Băng nghe vậy đành phải ngoan ngoãn đáp lời.

Nhưng trước khi đi súc miệng, động tác liếm khóe miệng đầy quyến rũ của Tiết Băng lại suýt nữa khiến Âu Dương Tình tức cười.

Nàng bây giờ vẫn không thể nào hiểu được lý do tại sao Tiết Băng lại si mê đến vậy.

Thực ra cũng không phải hoàn toàn không thể lý giải.

Lúc đó, nàng có thể cảm nhận được tâm tình của Cố Hàn Uyên truyền qua từ giữa răng môi.

Dường như muốn cùng nàng chia sẻ niềm vui của mình.

Đến nỗi bây giờ nàng thực sự rất muốn đi tắm rửa một phen.

Dù sao cảm giác lành lạnh dính dính sẽ khiến người ta không thoải mái chút nào.

Nhưng vì lo lắng sẽ bị Tiết Băng nhìn ra manh mối, nàng đành phải tạm thời nhẫn nại.

Trong khoảng thời gian Tiết Băng đi uống nước súc miệng, hai nàng cũng dần dần điều chỉnh lại tâm trạng.

Khi nói chuyện lại cũng không còn lúng túng như trước.

Tiết Băng áy náy nói: Tứ tỷ, đều do muội quá xung động.

Âu Dương Tình nghe vậy liếc mắt.

Nàng cảm thấy đó không gọi là xung động, mà là một lòng một dạ chỉ muốn lấy lòng tình lang.

Tuy suy đoán của Âu Dương Tình về động cơ của Tiết Băng có chút sai lệch, nhưng về kết quả lại hoàn toàn chính xác.

Âu Dương Tình oán trách nói: Sau này không được phép hồ đồ như vậy nữa.

Tiết Băng lúc này lại bỗng nhiên u u nói: Tứ tỷ, nụ hôn của Cố đại ca rất dịu dàng phải không.

Âu Dương Tình nghe vậy gần như theo bản năng muốn giơ tay lên khẽ vuốt môi, nhưng dưới tình huống bị Tiết Băng nhìn chằm chằm, nàng thực sự không dám làm vậy.

Chỉ đành mím chặt môi, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Đồng thời, nàng bất giác nhớ lại trong đầu.

Không chỉ dịu dàng, còn rất nóng bỏng, dường như muốn nuốt chửng nàng.

Tuy Âu Dương Tình không trả lời, nhưng Tiết Băng chỉ nhìn thần thái thẹn thùng với đôi môi cong lên duyên dáng của nàng lúc này cũng biết nàng đang nghĩ gì.

Tiết Băng giả vờ oán giận nói: Trước đây cũng vì Cố đại ca mạnh mẽ cướp đi nụ hôn đầu của muội, mới khiến muội không thể nào quên được huynh ấy.

Âu Dương Tình nghe vậy ngẩn ra, sau đó có chút ngạc nhiên hỏi: Nói đến đây, Băng Nhi muội còn chưa kể cho ta nghe muội và Cố công tử quen biết nhau như thế nào.

Tiết Băng khuôn mặt đỏ bừng, nét mặt mang vẻ hồi tưởng, chậm rãi kể lại quá trình nàng và Cố Hàn Uyên quen biết.

Trước đây nàng quả thực hận không thể g·iết Cố Hàn Uyên để giải mối hận trong lòng.

Nhưng bây giờ khi hồi tưởng lại, từng cảnh tượng lúc đó lại trở thành từng kỷ niệm hạnh phúc đáng ghi nhớ.

Thậm chí còn cho rằng quá trình quen biết không mấy tốt đẹp đó chính là khởi đầu cho duyên phận của họ.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên ngang ngược bá đạo xông vào, làm sao nàng có thể từ bỏ Lục Tiểu Phụng mà mình đã theo đuổi bấy lâu để yêu người khác.

Nghe xong lời kể của Tiết Băng, Âu Dương Tình không khỏi kinh ngạc liên tục.

Chủ yếu là những chuyện xảy ra ở Hoa Gia Bảo lúc đó thật sự là biến đổi bất ngờ.

Đồng thời Âu Dương Tình cũng có một nhận thức rõ ràng hơn về sự phong lưu đa tình và hoang đường vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Nàng không khỏi thầm lẩm bẩm có phải mình đã động lòng quá sớm rồi không.

Đương nhiên, hối hận thì cũng không đến nỗi.

Dù sao nói thế nào cũng không tệ hơn việc bị Chu Vĩ Tu bỏ thuốc chiếm đoạt thân thể.

Có thể nói vì Cố Hàn Uyên đã cứu Âu Dương Tình bị Chu Vĩ Tu bỏ thuốc.

Cho nên trong lòng Âu Dương Tình, ấn tượng về Cố Hàn Uyên có một giới hạn cơ bản.

Đây cũng là lý do tại sao Cố Hàn Uyên mặc dù không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng lại dám làm loạn với nàng như vậy.

Nếu đổi một điều kiện tiên quyết khác, thật sự nghĩ rằng con dao găm trinh tiết mà Âu Dương Tình giấu trong người là giả sao.

Từ trước đến nay không có yêu hay hận vô cớ, cũng không có sự khoan dung và thấu hiểu vô cớ.

Tiết Băng nói với giọng phức tạp: Tứ tỷ, bây giờ tỷ vẫn không định để Cố đại ca chịu trách nhiệm với tỷ sao.

Huynh ấy đã hôn tỷ rồi đó.

Hôm nay, Tiết Băng mới nghe Cố Hàn Uyên nói sẽ không hôn người phụ nữ mình không thích.

Nói là không kìm được lòng, chẳng phải cũng vì Cố Hàn Uyên thật sự rất thích Âu Dương Tình sao.

Tiết Băng không cảm thấy mình có thể thay đổi được sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Vậy thì nên cố gắng làm cho hoàn cảnh của mình trở nên có lợi hơn.

Âu Dương Tình chính là đồng minh tự nhiên của nàng.

Trên thực tế, đại đa số hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên đều có phiền não tương tự.

Không thể thay đổi Cố Hàn Uyên, chỉ có thể thích ứng với Cố Hàn Uyên.

Như vậy, việc đoàn kết lại để sưởi ấm cho nhau là lựa chọn bình thường nhất.

Đương nhiên, Tiết Băng còn có một chút chột dạ với Công Tôn Lan.

Kéo Âu Dương Tình xuống nước, cũng có thể khiến nàng khi đối mặt với Công Tôn Lan sẽ có thêm chút tự tin.

Thậm chí có thể không cần suy nghĩ mà nói một câu Âu Dương Tình cũng vậy.

Không chỉ Tiết Băng có những suy nghĩ nhỏ nhặt, Âu Dương Tình lúc này nghe vậy cũng không khỏi ngẩn ra, nhất thời hoảng hốt thất thần.

Trong lòng không hiểu sao lại nghĩ đến nếu mình và Tiết Băng đổi chỗ cho nhau sẽ có cảm giác như thế nào.

Liệu có giống như Tiết Băng, si mê và lưu luyến đến vậy không.

Nghĩ đến đây, gương mặt kiều diễm và đôi môi anh đào đỏ thắm của Âu Dương Tình lại không tự chủ được mà hơi nóng lên.

Không biết hai nàng sau đó sẽ trao đổi thế nào, Cố Hàn Uyên lúc này đang đi đến Ninh Vương phủ.

Cố thúc, hay là để hôm khác đi.

Chu Vĩ Tu đi sau Cố Hàn Uyên khoảng hai bước, không được tự nhiên nói.

Cố Hàn Uyên liếc Chu Vĩ Tu một cái, cười như không cười nói: Sao.

Bây giờ biết sợ rồi à.

Chu Vĩ Tu nghe vậy vội vàng làm ra vẻ ngươi quá xem thường ta rồi.

Nhưng miệng lại hết sức thành thật lấy lòng nói: Cố thúc, người nói gì vậy.

Ta đây là lo lắng trong phủ chưa chuẩn bị, làm lỡ việc của Cố thúc thôi.

Hay là Cố thúc đợi ngày khác ta mời Mẫu phi tự mình xuống bếp mở tiệc chiêu đãi, rồi tìm thêm vài vũ nữ được tuyển chọn kỹ lưỡng đến mua vui, chẳng phải tuyệt vời sao.

Chu Vĩ Tu miệng thì nói vậy, trong lòng lại thầm chửi bới: Nếu không phải sợ ngươi mách lẻo, ta cần gì phải lấy lòng ngươi như vậy.

Chu Vĩ Tu quả thực đã bỏ hết cả sĩ diện.

Ngay cả cách xưng hô Cố thúc cũng trở nên thành thạo.

Thậm chí ngữ khí và thần thái đều có vẻ cung kính.

Cố Hàn Uyên sao lại không biết ý đồ của Chu Vĩ Tu, thản nhiên nói: Được rồi, ta không đi mách lẻo với Ninh Vương và Ninh Vương phi đâu.

Chu Vĩ Tu nghe vậy mừng rỡ, vội nói: Ta ngay cả Âu Dương Tình cũng đã nhường cho Cố thúc rồi.

Nói vậy, với thân phận của Cố thúc chắc sẽ không nuốt lời với một vãn bối như ta đâu nhỉ.

Cố Hàn Uyên không quan tâm đến lý do thoái thác đầy ham muốn sống của Chu Vĩ Tu.

Chu Vĩ Tu lại tự nhiên hâm mộ nói: Đó chính là hoa khôi danh chấn kinh thành Âu Dương Tình đó.

Cố thúc kể cho ta nghe quá trình đi.

Ít nhất cũng cho ta có chút cảm giác tham gia.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khuôn mặt trở nên kỳ quái.

Thần kinh, cảm giác tham gia cái quái gì, ngươi tưởng mình là Phí Dương Dương từ đâu ra à.

Cái bộ mặt hèn mọn này so với lúc to gan bỏ thuốc quả thực như hai người khác nhau.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, khóe miệng bỗng nhiên cong lên một đường cong nhàn nhạt, thốt ra hai chữ đánh chìm Chu Vĩ Tu: Rất trơn.

Cố công tử lúc này quang lâm bản vương phủ, quả thực khiến bản vương vui mừng khôn xiết.

Ninh Vương nhiệt tình chào hỏi Cố Hàn Uyên đột nhiên đến thăm.

Phải biết rằng đêm hôm khuya khoắt chạy đến phủ đệ người khác vốn là một chuyện rất thất lễ.

Chương 1339

Thế nhưng đồng thời cũng có thể coi là một loại thân cận, không xem đối phương là người ngoài.

Cho nên Ninh Vương lúc này mới cao hứng như thế.

Bất quá khi hắn nhìn thấy Chu Thần Điêu đang trốn sau lưng Cố Hàn Uyên, lảng tránh ánh mắt của mình, sắc mặt nhất thời liền trầm xuống.

Ninh Vương trầm giọng nói: Có phải nghịch tử này lại gây ra họa gì rồi không.

Bản vương nhất định sẽ giáo huấn hắn một trận.

Lúc này Ninh Vương rất căng thẳng.

Hắn lo lắng nhất chính là Chu Thần Điêu đắc tội với Cố Hàn Uyên ở đâu đó.

Như vậy nỗ lực lôi kéo Cố Hàn Uyên của hắn có thể sẽ đổ sông đổ bể.

May mà câu trả lời của Cố Hàn Uyên khiến cả hắn và Chu Thần Điêu đều thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Vương hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.

Ninh Vương vừa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng trở nên nghiêm túc.

Chuyện có thể để Cố Hàn Uyên đích thân đến cửa tìm hắn nói chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Ninh Vương phất tay về phía Chu Thần Điêu, trầm giọng nói:

Không thấy bản vương muốn cùng Cố công tử có việc cần sao.

Còn không mau lui xuống.

Chu Thần Điêu nghe vậy vội vàng cáo lui rời đi.

Ninh Vương mời Cố Hàn Uyên đến phòng nghị sự.

Sau khi hai bên ngồi xuống, Ninh Vương nghi hoặc hỏi: Xin hỏi Cố huynh đệ đến tột cùng có chuyện gì quan trọng.

Ninh Vương trước sau như một dùng thái độ thân cận đối đãi Cố Hàn Uyên.

Mà Cố Hàn Uyên chỉ nhàn nhạt nói: Có người đang tính kế thế tử.

Ninh Vương nghe vậy kinh hãi không thôi, nói: Cái gì.

Ai gan to như vậy.

Ninh Vương sớm đã bị Cố Hàn Uyên dắt mũi, căn bản không hề nghi ngờ khả năng Cố Hàn Uyên lừa hắn.

Gần đây, nhờ vào mối giao hảo với Cố Hàn Uyên, uy thế của Ninh Vương nhất thời không ai bì kịp.

Mỗi ngày đều có quan lại, thương nhân cùng cao thủ giang hồ đến đầu quân.

Mà Chu Hậu Chiếu lại vì thế cục kinh thành ngày càng rối ren mà sứt đầu mẻ trán.

Vì vậy có thể nói Ninh Vương đang lúc xuân phong đắc ý.

Lúc này lại có người dám vuốt râu cọp, tự nhiên là giận không kềm được.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt giải thích: An Thế Cảnh đang chuẩn bị sắp xếp yêu nữ của Thiên Mệnh Giáo tiếp cận thế tử.

Hắn không nói cho Ninh Vương chuyện nhà họ An chuẩn bị âm mưu soán vị.

Thế nhưng chỉ tiết lộ một tin tức như vậy cũng đủ khiến Ninh Vương kinh hãi thất sắc.

Thiên Mệnh Giáo.

Ninh Vương kinh hô một tiếng, sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi.

Phải biết rằng Thiên Mệnh Giáo là một tà giáo tuyệt đối.

Hơn nữa yêu nữ của Thiên Mệnh Giáo còn khiến người ta cảnh giác hơn cả Âm Quỳ Phái của Ma Môn.

Bởi vì Âm Quỳ Phái vẫn tương đối có lý tưởng.

Mục tiêu cuối cùng của họ là nhất thống Ma Môn Lưỡng Phái Lục Đạo, đồng thời được hoàng triều tán thành, áp đảo đối thủ một mất một còn là Từ Hàng Tĩnh Trai.

Bởi vì chí hướng tương đối cao xa, nên Âm Quỳ Phái nhìn như hành sự không từ thủ đoạn trên thực tế lại rất có nguyên tắc.

Điểm này trong kịch tình cũng có thể hiện.

Ví dụ như Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan đều rất coi trọng trinh tiết.

Không chỉ vì công pháp hạn chế, mà còn vì các nàng đều rất kiêu ngạo.

Dù Chúc Ngọc Nghiên bị Thạch Chi Hiên lừa gạt mất Nguyên Âm, không còn cách nào tu luyện đến tầng cuối cùng của Thiên Ma Đại Pháp, cũng không lựa chọn tự sa ngã.

Âm Quỳ Phái không phải không có công pháp Thái Dương Bổ Âm để tu luyện.

Nhưng Chúc Ngọc Nghiên lại lựa chọn tu luyện bí thuật đồng quy vu tận để giết Thạch Chi Hiên, báo thù cho mình.

Nhân phẩm của Chúc Ngọc Nghiên tốt xấu tạm không bàn, ít nhất phần khí tiết này cũng đáng tán thưởng.

Thế nhưng Thiên Mệnh Giáo thì khác.

Thiên Mệnh Giáo là chân chính chuyên tu thuật giao cấu nam nữ.

Công pháp của họ quyết định mỗi nữ đệ tử đều là cao thủ Thái Dương Bổ Âm.

Nam tử cùng các nàng hoan hảo một phen, nhẹ thì hao tổn tu vi, từ đó thân thể suy nhược nhiều bệnh.

Nặng thì dương thọ giảm mạnh, tính mệnh đáng lo.

Có thể nói, chỉ cần không phải nam tử bị sắc dục làm mờ mắt, đối với yêu nữ Thiên Mệnh Giáo đều là nhắc tới liền biến sắc.

Thế nhưng với tính tình công tử bột của Chu Thần Điêu, trông có giống người có thể cự tuyệt được sự cám dỗ sắc đẹp của yêu nữ Thiên Mệnh Giáo không.

Hơn nữa Chu Thần Điêu còn là kẻ trói gà không chặt.

Coi như bị thái bổ đến chết tại chỗ cũng là chuyện hết sức bình thường.

Chu Thần Điêu dù có bất tài đến đâu, đó cũng là đứa con trai được Ninh Vương sủng ái nhất.

Cũng là ứng cử viên Thái tử số một sau khi hắn soán vị thành công.

Cho nên khi nghe Cố Hàn Uyên nói yêu nữ Thiên Mệnh Giáo chuẩn bị tiếp cận Chu Thần Điêu, hắn mới kinh sợ như vậy.

Ninh Vương sắc mặt âm trầm như nước, lạnh lùng nói: An Thế

Cảnh thật to gan.

Bản vương trước đó thấy bọn chúng đến lấy lòng còn tưởng là muốn đầu quân, hóa ra là ẩn giấu dã tâm.

Lúc này Ninh Vương đã chuẩn bị phái sát thủ của Đồng Chu Hội đi diệt nhà họ An.

Đương nhiên lấy thực lực của Đồng Chu Hội hiện nay, thật sự không phải là đối thủ của nhà họ An.

Hơn nữa từ sau khi Sử Lưu Hương chết trong tay Cố Hàn Uyên, Đồng Chu Hội đừng nói là đối phó Thiên Mệnh Giáo cùng An Vân Sơn, ngay cả ải An Thế Cảnh cũng chưa chắc qua được.

Trên thực tế Ninh Vương đã dần dần vứt bỏ Đồng Chu Hội.

Ngay cả một kẻ phản bội của Đồng Chu Hội, hắn cũng không lãng phí nhân lực vật lực đi truy bắt nữa.

Có thể thấy Ninh Vương đã không còn quan tâm đến việc bí mật của Đồng Chu Hội bị bại lộ.

Cùng lắm thì coi Đồng Chu Hội như một con cờ thí là được.

Lúc này Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý nói: Ninh Vương không cần tức giận như vậy.

Vừa hay tại hạ rất có hứng thú với Thiên Mệnh Giáo, đợi đến khi An Thế Cảnh mời thế tử dự tiệc, tại hạ sẽ cùng thế tử đi là được.

Ninh Vương nghe vậy sững ra, sau đó có chút chần chờ khuyên nhủ: Vi huynh biết Cố huynh đệ luôn phong lưu, nhưng yêu nữ của Thiên Mệnh Giáo tốt nhất vẫn là không nên đụng vào.

Sự quan tâm của Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên lúc này lại là thật tâm thật ý.

Không chỉ vì hiệu quả thao túng của Cố Hàn Uyên đối với Ninh

Vương, mà còn vì Cố Hàn Uyên trong mắt hắn bây giờ ngày càng quan trọng.

Tóm lại, Ninh Vương tuyệt đối không muốn Cố Hàn Uyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy hắn lúc này càng chân thành khuyên nhủ: Bản vương có bốn vị trắc phi đều là mỹ nhân khó gặp.

Cố huynh đệ lần trước đến phủ chỉ là khách qua đường vội vã.

Không ngại để các nàng tối nay hầu hạ Cố huynh đệ thật tốt, bày tỏ một chút tâm ý của bản vương, cũng tránh cho Cố huynh đệ lại đi trêu chọc yêu nữ Thiên Mệnh Giáo nào đó.

Những yêu nữ đó làm sao có thể hiểu chuyện, biết điều như trắc phi của bản vương được.

Không thể không nói, việc Cố Hàn Uyên lần trước tha cho bốn vị trắc phi đã khiến Ninh Vương càng thêm không để tâm đến thể diện đàn ông.

Ban đầu chỉ là ám chỉ mập mờ, giờ đã biến thành quang minh chính đại muốn đưa bốn vị trắc phi cho Cố Hàn Uyên thị tẩm.

Nhìn Ninh Vương đang chân thành khuyên can mình như vậy, Cố Hàn Uyên trong lòng không khỏi khẽ thở dài: Đáng tiếc.

Hắn nét mặt như trước bất động thanh sắc, khẽ cười nói: Chu huynh quá lo lắng rồi.

Tại hạ chỉ là cảm thấy phụ tử nhà họ An đột nhiên cấu kết với Thiên Mệnh Giáo e rằng có thâm ý khác, cần phải quan sát nhiều hơn mới được.

Dừng một chút, hắn có chút áy náy nói: Còn về bốn vị trắc phi của Chu huynh, tại hạ chỉ có thể tâm lĩnh hảo ý.

Việc Cố Hàn Uyên từ chối nằm trong dự liệu của Ninh Vương.

Bất quá hắn đã sớm có ý định.

Cùng lắm thì lần lượt lột sạch bốn vị trắc phi đưa lên giường Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên vẫn là đàn ông, sớm muộn cũng sẽ tiếp nhận hảo ý của hắn.

Ngay lúc Ninh Vương định tiếp tục khuyên, một tiếng gọi mềm mại uyển chuyển từ xa truyền đến.

Chương 1340

Công tử.

Chỉ thấy Lâu Tố Trân trong bộ váy dài tao nhã chậm rãi bước tới.

Khí chất đoan trang ưu nhã, gương mặt kiều diễm long lanh, tư thái yểu điệu thướt tha hòa quyện thành một vẻ phong tình vạn chủng khiến Ninh Vương đã nhiều ngày không gặp vương phi của mình cũng không khỏi ngẩn người.

Trong lòng thầm nghĩ: Vương phi nàng ấy có phải đã trẻ ra không.

Từ lần trước Cố Hàn Uyên đến Ninh Vương phủ, Ninh Vương đã không còn gặp lại Lâu Tố Trân đang cáo bệnh nữa.

Ninh Vương không rõ chân tướng chỉ đơn giản cho rằng Lâu Tố Trân đang kháng nghị.

Dù sao từ khi hắn mượn uy thế của Cố Hàn Uyên, thanh thế ngày càng lớn, hắn cũng ngày càng không che giấu tâm tư muốn tạo phản của mình trong phủ.

Với tính tình của Lâu Tố Trân, việc muốn ngăn cản hắn là chuyện hết sức bình thường.

Dù sao nói một cách tương đối, người thật sự có giao hảo với Cố Hàn Uyên thực ra là Lâu Tố Trân, chứ không phải hắn.

Thậm chí nếu không phải vì Lâu Tố Trân, hắn suýt chút nữa đã trở mặt thành thù với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy dù Lâu Tố Trân biểu đạt sự kháng nghị đối với việc hắn muốn tạo phản, hắn cũng không tiện chỉ trích, chỉ có thể xử lý lạnh.

Và đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn không kìm được mà muốn đưa bốn vị trắc phi lên giường Cố Hàn Uyên.

Chỉ có Ninh Vương mới biết mức độ giao hảo giữa hắn và Cố Hàn Uyên không hề thân mật như lời đồn bên ngoài.

Bất quá lần này Cố Hàn Uyên vì chuyện Chu Thần Điêu bị tính kế mà đến cảnh báo đã khiến hắn cảm thấy nỗ lực lôi kéo cuối cùng cũng có hiệu quả.

Chỉ là điều khiến Ninh Vương có chút bất ngờ là, khi gặp lại Lâu Tố Trân, lại phát hiện nàng dường như đã trở nên trẻ trung xinh đẹp hơn trong vài ngày, nói nàng như một đóa mẫu đơn đang nở rộ cũng không quá lời.

Mà điều này tự nhiên là thành quả tưới tắm của Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế, sự nghi ngờ của Ninh Vương đáng lẽ phải sâu hơn một chút mới đúng.

Chỉ vì hắn còn bị ảnh hưởng bởi Di Hồn Đại Pháp nên không liên tưởng sâu xa mà thôi.

Phải biết rằng, lúc này tâm tình của Lâu Tố Trân vô cùng kích động.

Tiếng gọi mềm mại uyển chuyển kia tràn ngập một tình cảm vô cùng nồng nàn.

Cứ như thể đang trong lúc tình sâu ý đậm nhất gặp lại tình lang đã lâu không gặp, tình ý nhớ nhung tràn trề.

Theo lý mà nói, Lâu Tố Trân vốn không nên như vậy.

Dù đêm đó cá nước thân mật khiến nàng như được tái sinh, cũng sẽ không biểu lộ ra trước mặt người khác, nhất là trước mặt Ninh Vương.

Dù sao làm vậy không chỉ mang lại phiền phức cho mình, mà còn khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy phiền toái.

Thế nhưng ai bảo Chu Thần Điêu vừa mới đến chỗ nàng mách lẻo đâu.

Để phòng ngừa vạn nhất Cố Hàn Uyên vì chuyện hắn bỏ thuốc Âu Dương Tình mà đi cáo trạng với Ninh Vương và Lâu Tố Trân, hắn liền định ra tay trước, tìm Lâu Tố Trân nói rõ quá trình tối nay.

Như vậy hắn còn có thể cố gắng tô điểm cho bản thân ở một mức độ nhất định, đổ tội bỏ thuốc Âu Dương Tình lên đầu Cố Hàn Uyên, người thực sự chiếm được tiện nghi.

Chu Thần Điêu chỉ là công tử bột, không phải kẻ ngốc.

Trí tuệ lớn không có, nhưng tiểu thông minh lại rất nhiều.

Tóm lại, Lâu Tố Trân từ chỗ Chu Thần Điêu biết được Cố Hàn Uyên cùng hoa khôi nổi danh kinh thành đã thành chuyện tốt, hơn nữa chuyện còn xảy ra ngay trước khi đến Ninh Vương phủ.

Lâu Tố Trân đã đặt cả trái tim vào Cố Hàn Uyên, làm sao không vì vậy mà cảm thấy ghen tuông.

Lâu Tố Trân nàng cũng là một người phụ nữ bình thường.

Càng để ý đến người trong lòng, tự nhiên càng dễ vì người trong lòng cùng cô gái khác hoan hảo mà ghen.

Đây đối với Lâu Tố Trân mà nói là một loại trải nghiệm mới mẻ đặc biệt.

Dù sao nàng chưa bao giờ ghen vì Ninh Vương.

Kể cả lúc thất sủng nhất, nàng cũng chỉ có chút tự thương tự oán.

Chứ không phải đi ghen vì Ninh Vương.

Trải nghiệm ghen tuông mới lạ này cũng khiến Lâu Tố Trân nhất thời không khống chế được tâm tình.

Cũng may nàng phản ứng khá nhanh.

Ở thời điểm Ninh Vương dù bị Di Hồn Đại Pháp ảnh hưởng cũng suýt nữa nảy sinh nghi ngờ, nàng đã kịp thời thu liễm tâm tình.

Lâu Tố Trân đôi mắt như nước khẽ liếc nhìn Cố Hàn Uyên một cách kín đáo, sau đó khẽ gọi: Vương gia.

Ninh Vương khẽ gật đầu nói: Ái phi đến đúng lúc lắm.

Thần Điêu đâu rồi.

Lâu Tố Trân nhẹ giọng đáp: Thần Điêu đã về sân của mình rồi.

Ninh Vương nhíu mày, nói: Gọi nó tới đây.

Thôi bỏ đi, vẫn là bản vương qua đó một chuyến vậy.

Ái phi, nàng tạm thời chiêu đãi Cố huynh đệ một chút.

Hắn cảm thấy cần phải dặn dò Chu Thần Điêu một vài điều, để tránh Chu Thần Điêu lại một lần nữa ngu ngốc bị người ta tính kế.

Hơn nữa bây giờ thanh thế của hắn ngày càng lớn.

Kể cả không có chuyện của Thiên Mệnh Giáo, cũng chưa chắc có đối thủ cạnh tranh nào sẽ nhắm vào Chu Thần Điêu để uy hiếp hắn hay không.

Ninh Vương áy náy nói: Cố huynh đệ xin chờ một lát, bản vương đi một lát sẽ quay lại.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Vương gia cứ đi đi.

Dừng một chút, hắn quay đầu lại nói với Lâu Tố Trân một cách ấm áp: Chị dâu mấy ngày không gặp, phong thái càng hơn xưa.

Theo lý mà nói, lời tán thưởng như vậy có phần không thích hợp để nói với Lâu Tố Trân, thân là Ninh Vương phi.

Nhưng Ninh Vương lại bị một tiếng chị dâu của Cố Hàn Uyên làm cho lòng hoa nở rộ.

Cố Hàn Uyên xem Lâu Tố Trân là chị dâu, chẳng phải là xem hắn là huynh trưởng sao.

Hắn làm nhiều như vậy, không phải là hy vọng kéo gần quan hệ với Cố Hàn Uyên, để Cố Hàn Uyên có thể không chút do dự đứng về phía lập trường của hắn sao.

Thế nhưng tâm tình Ninh Vương dù kích động đến đâu, sao có thể bì kịp Lâu Tố Trân.

Tiếng chị dâu kia phảng phất như gọi thẳng vào tim nàng.

Vốn đã không chỉ là yêu, lại thêm một tầng quan hệ danh nghĩa này, khiến cảm giác cấm kỵ trong lòng nàng càng sâu thêm rất nhiều.

Mà sự vật càng cấm kỵ, sự kích thích đối với con người lại càng lớn.

Đến nỗi sau khi Ninh Vương rời đi, Lâu Tố Trân liền như chim én sà vào lòng, không màng đoan trang mà lao vào lòng Cố Hàn Uyên.

Oan gia.

Một tiếng gọi khẽ, thể hiện tất cả nỗi lòng phức tạp của Lâu Tố Trân lúc này.

Vòng tay cường tráng mạnh mẽ, vòng ôm ấm áp, hơi thở quen thuộc an tâm khiến nàng say mê.

Thân thể mềm mại của Lâu Tố Trân gần như mềm nhũn trong lòng Cố Hàn Uyên, từng trận nóng ran.

Một đôi tay ngọc ghì chặt lấy eo lưng Cố Hàn Uyên, dường như muốn hòa mình vào lòng đối phương.

Thân thể mềm mại ôn nhuận của Lâu Tố Trân khiến Cố Hàn Uyên càng thêm vui mừng.

Cố Hàn Uyên cúi đầu bên tai Lâu Tố Trân dịu dàng hỏi: Chị dâu có nhớ ta không.

Tâm tình vốn đã kích động, Lâu Tố Trân nghe Cố Hàn Uyên lần nữa nhắc đến xưng hô chị dâu, thân thể mềm mại nhất thời run lên.

Đôi mắt đẹp vốn đã thủy nhuận dường như muốn tràn ra xuân thủy, sóng sánh lay động.

Lâu Tố Trân thẳng thắn thì thầm: Nhớ.

Ban ngày nghĩ đến chàng, ban đêm mơ cũng là chàng.

Lời nói chân thành và thâm tình đó khiến Cố Hàn Uyên cũng không khỏi rung động trong lòng, ôm Lâu Tố Trân chặt hơn vài phần.

Một lúc lâu sau, Cố Hàn Uyên khẽ buông Lâu Tố Trân đang mắt sóng sánh ra.

Hắn cười khẽ trêu chọc: Tình cảm nồng hậu của chị dâu, ta cảm nhận được rồi.

Lâu Tố Trân nghe vậy vừa xấu hổ vừa giận dỗi liếc Cố Hàn Uyên một cái, khóe môi ngọc e thẹn, thấp giọng hỏi: Hoa khôi kia không làm chàng thỏa mãn sao.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên một độ cong đầy ẩn ý, khẽ cười nói: Biết là sắp đến gặp chị dâu, sao lại có thể thực sự dùng hết sức lực trên người nữ nhân khác trước.

Bất kể có phải là lời nói dối hay không, nhưng kiểu phụ nữ nào cũng thích được dỗ dành.

Quả nhiên.

Lâu Tố Trân đầu tiên là nghi ngờ ngửi thử hơi thở trên người Cố

Hàn Uyên, quả thực không có mùi vị của nữ nhân khác.

Phát hiện này làm mắt nàng sáng lên, nhất thời quên mất lời mách lẻo của Chu Thần Điêu.

Nàng nhu tình mật ý nói: Tối nay có ở lại không.

Đương nhiên.

Khi Ninh Vương dặn dò xong những việc cần thiết cho Chu Thần Điêu rồi quay trở lại, trạng thái của Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân đã sớm khôi phục bình thường.

Lâu Tố Trân bưng lên hai đĩa điểm tâm, hâm một bình rượu nhỏ.

Hai người lúc này đang đối diện một bức tranh chữ của Đường Bá Hổ mà bình phẩm.

Chương 1341

Đây là một khung cảnh hết sức bình thường trong mắt Ninh Vương.

Dù sao hắn cũng không cảm nhận được hai người đang mười ngón tay đan vào nhau dưới gầm bàn.

Nhắc đến lần trước chuyện Đường Bá Hổ dùng Chúc Chi Sơn làm bút vẽ tranh bị Cố Hàn Uyên vạch trần, Ninh Vương cảm thấy bị lừa gạt và sỉ nhục, nên càng áp bức Đường Bá Hổ nặng nề hơn.

Hắn gần như cưỡng ép Đường Bá Hổ vẽ cho hắn rất nhiều tác phẩm.

Đường Bá Hổ vốn cũng không muốn đắc tội Ninh Vương.

Bây giờ bị Ninh Vương nắm được thóp, lại chột dạ, đuối lý, không thể làm gì khác hơn là sản xuất hàng loạt tranh cho Ninh Vương.

Nếu là ngày trước, Lâu Tố Trân còn có thể thử cầu tình cho Đường Bá Hổ.

Mà bây giờ một lòng một dạ đặt trên người Cố Hàn Uyên, Lâu Tố Trân căn bản không còn tâm trí lo lắng cho người khác nữa.

Hơn nữa thời gian cùng người trong lòng thân mật như vậy, rồi lại cùng nhau bình phẩm tranh chữ, càng giống như giấc mơ chiếu vào hiện thực.

Phải nói rằng trước đây lúc Ninh Vương và Lâu Tố Trân tân hôn, thời điểm sủng ái nàng nhất cũng là dáng vẻ này.

Nhưng suy cho cùng, Ninh Vương thích tranh chữ của Đường Bá Hổ chỉ là để học đòi văn vẻ.

Bản thân Ninh Vương không có đủ năng lực bình phẩm tranh chữ.

Vì vậy khi đó Lâu Tố Trân khó tránh khỏi cảm giác như đàn gảy tai trâu, thậm chí không thể không giả vờ phụ họa Ninh Vương.

Nào có được như bây giờ, phảng phất như tìm được tri kỷ tâm giao, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu được tâm ý của đối phương.

Lâu Tố Trân lòng ngọt như mật, nhìn thấy Ninh Vương trở về, nhất thời có chút chán ghét.

Bất quá ngoài mặt vẫn đoan trang tự nhiên hỏi: Vương gia, Thần Điêu nhi có phải lại chọc người tức giận không.

Ninh Vương lúc này sắc mặt có chút khó coi.

Hắn bất đắc dĩ nói: Vẫn là trước đây đã làm hư Thần Điêu nhi rồi.

Bây giờ căn bản không nghe khuyên, thậm chí còn cho rằng bản vương đang nói chuyện giật gân.

Quá trình Ninh Vương đi tìm Chu Thần Điêu căn dặn một phen cũng không thuận lợi.

Cho nên thời gian mới tốn lâu hơn bình thường.

Thậm chí còn đủ để Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân ăn một bữa ăn nhanh.

Chỉ là vì đêm còn dài, không cần thiết phải vội vàng như vậy mà thôi.

Vốn dĩ Ninh Vương chỉ muốn dặn Chu Thần Điêu cảnh giác hơn với An Thế Cảnh lòng dạ khó lường.

Đồng thời cũng yêu cầu Chu Thần Điêu không được dính vào yêu nữ của Thiên Mệnh Giáo.

Nhưng Chu Thần Điêu đã bị yêu nữ Thiên Mệnh Giáo mê hoặc, lại không có cảm nhận thực tế về sự đáng sợ của Thiên Mệnh Giáo, làm sao chịu nghe.

Thậm chí ngay cả việc giả vờ đồng ý với lời dặn của Ninh Vương cũng không muốn.

Vì thế, Chu Thần Điêu thậm chí còn lôi chuyện cũ không diễm ra để tranh luận.

Hắn đã để ý không diễm lâu như vậy, kết quả không diễm lại bị Ninh Vương tặng cho Cố Hàn Uyên.

Chu Thần Điêu tuy là công tử bột, nhưng thực sự không ngốc.

Dù sao Lâu Tố Trân làm sao có thể sinh ra một kẻ ngu xuẩn được.

Cho dù quá khứ Chu Thần Điêu có bị Ninh Vương sủng nịch đến đâu, cũng có Lâu Tố Trân ở bên cạnh quản giáo.

Vì vậy, một số nhận thức tối thiểu và sự tự biết mình là có.

Đây cũng là lý do vì sao hắn ở Di Tình Viện bị Cố Hàn Uyên bắt gặp đang bỏ thuốc Âu Dương Tình lại sợ hãi đến thế.

Đồng thời, chuyện của không diễm tuy khiến Chu Thần Điêu rất bất mãn, nhưng cũng không làm ầm ĩ quá mức.

Nếu thực sự làm ầm ĩ quá mức, cũng sẽ không chỉ bị cấm túc chưa đến một tháng.

Mà trong chuyện của không diễm, Ninh Vương đối với Chu Thần Điêu ít nhiều có chút đuối lý.

Cho nên khi bị Chu Thần Điêu lôi chuyện cũ ra, Ninh Vương cũng không tiện ép buộc hắn phải tránh xa yêu nữ Thiên Mệnh Giáo.

Nếu Chu Thần Điêu từ đó sinh ra oán hận với hắn thì chẳng phải không hay sao.

Nếu bên phía Chu Thần Điêu nói không thông, Ninh Vương không thể làm gì khác hơn là đặt hy vọng vào Cố Hàn Uyên.

Hắn nhờ vả: Cố huynh đệ, bên phía Thần Điêu nhi còn xin ngươi để mắt nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên thông tình đạt lý, khẽ cười nói: Chu huynh yên tâm.

Việc để thế tử tiếp tục tiếp xúc với An Thế Cảnh và Thiên Mệnh Giáo vốn cũng là vì yêu cầu của ta, việc hộ tống chu toàn tự nhiên là trách nhiệm của ta.

Huống chi thế tử là con của Chu huynh và chị dâu, ta tự nhiên xem như con cháu, sẽ không để hắn xảy ra chuyện.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Có Cố Hàn Uyên che chở Chu Thần Điêu, đừng nói là nhà họ An và Thiên Mệnh Giáo.

Coi như là long đàm hổ huyệt, Ninh Vương cũng dám để Chu Thần Điêu đi xông vào một phen.

Lâu Tố Trân lại để ý hơn đến việc Cố Hàn Uyên nói hắn xem Chu Thần Điêu như con cháu.

Phải biết rằng Lâu Tố Trân tuy đã chấp nhận yêu Cố Hàn Uyên, cũng có thể làm được việc trong lòng không để ý đến sự hổ thẹn với Ninh Vương.

Nhưng duy chỉ có đứa con trai Chu Thần Điêu này là nỗi ưu sầu lớn nhất của nàng.

Vừa lo lắng Chu Thần Điêu sẽ xa lánh, thù địch với Cố Hàn Uyên, chú Cố hàng xóm này.

Lại càng lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ chướng mắt đứa con trai công tử bột này của nàng.

Bây giờ nghe được lời cam đoan của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ cho rằng hắn là nể mặt mình mới nguyện ý đối xử tốt với Chu Thần Điêu.

Ý nghĩ này khiến lòng Lâu Tố Trân nhất thời ngọt ngào hơn.

Nàng không khỏi có chút thẹn thùng thầm nghĩ: Coi như phải làm chút tư thế xấu hổ, tối nay cũng nên thuận theo hắn, mặc hắn chi phối.

Lâu Tố Trân luôn đoan trang ưu nhã, tuy sức chiến đấu dẻo dai, nhưng ít nhiều có chút không buông thả.

Bây giờ vì nhiều nguyên nhân, nàng lại chuẩn bị sẵn sàng để hầu hạ Cố Hàn Uyên tốt hơn.

Cố Hàn Uyên ngược lại không ngờ còn có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Sự tồn tại của Chu Thần Điêu tuy có chút phiền phức.

Nhưng nghĩ lại hai lần Chu Thần Điêu bỏ thuốc. một lần là thiếu nữ xinh đẹp, một lần là Âu Dương Tình, cuối cùng đều làm lợi cho hắn, quả như một phúc tinh.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nói sẽ hộ tống chu toàn thật sự không phải là qua loa với Ninh Vương và Lâu Tố Trân.

Dù sao công cụ người dễ dùng như vậy nếu tùy tiện hỏng mất, cũng thật đáng tiếc.

Sau đó, Cố Hàn Uyên trong ánh mắt mong chờ của Lâu Tố Trân đã đưa ra yêu cầu ở lại qua đêm.

Ninh Vương thấy thế nhất thời lòng hoa nở rộ, trông còn vui hơn cả Lâu Tố Trân.

Ninh Vương không biết vương phi nhà mình định khoản đãi Cố Hàn Uyên thế nào, chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng bị hắn cảm hóa.

Trong lời nói đều phảng phất như xem hắn là huynh trưởng thực sự.

Dù sao quan hệ nếu không đủ gần, dựa vào đâu mà tự nhiên đưa ra yêu cầu muốn ở lại qua đêm.

Toàn bộ dường như đều đang phát triển theo hướng hắn mong đợi.

Chỉ chờ một ngày nào đó thời cơ thích hợp sẽ thổ lộ với Cố Hàn Uyên ý định mưu triều soán vị của mình, rồi lại cầu xin Cố Hàn Uyên giúp hắn một tay.

Cố Hàn Uyên lần nữa được Ninh Vương sắp xếp ở lại tiểu viện lần trước.

Thậm chí Ninh Vương còn cố ý biểu thị rằng ngôi nhà này sau này thuộc về Cố Hàn Uyên.

Về sau có thể xem như nhà mình, tùy thời trở về ở.

Tâm tư rõ rành rành của Ninh Vương tạm không đề cập, Lâu Tố Trân lại lặng lẽ đỏ bừng mặt.

Xem như nhà mình, tùy thời trở về ở.

Chương 1342

Vậy chẳng phải nàng đêm nào cũng phải làm tân nương cho Cố Hàn Uyên sao.

Dù sao cho dù Ninh Vương chuẩn bị cho Cố Hàn Uyên một tiểu viện chuyên dụng, hắn cũng sẽ không ở đó.

Dưới bóng đêm nồng đậm, Cố Hàn Uyên đang ở trong phòng Lâu Tố Trân ôm nàng vào lòng.

Lâu Tố Trân khẽ thở dốc, cố gắng dời đi một chút sự chú ý.

Ta còn tưởng rằng chàng sẽ ghét Thần Điêu nhi.

Lâu Tố Trân không thể không thừa nhận mình trước đó đã đồng ý quá hấp tấp trong lòng.

Đến nỗi bây giờ nàng còn không chịu nổi hơn lần trước rất nhiều.

Cố Hàn Uyên không trả lời mình có ghét Chu Thần Điêu hay không, chỉ cười nhẹ nói: Hắn dù sao cũng là con trai của chị dâu.

Dừng một chút, hắn đầy ẩn ý nói: Nếu chị dâu cảm thấy hắn lớn lên lệch lạc, không bằng để ta đổi cho chị một đứa con trai khác.

Lâu Tố Trân nghe vậy trong lòng kinh hãi.

Dưới trạng thái này mà nói đổi cho nàng đứa con trai khác, nàng sao có thể không biết Cố Hàn Uyên đang tính toán gì.

Lâu Tố Trân ánh mắt mê ly thì thầm: Ta không thể sinh con cho chàng.

Nhưng bất kể lúc này trong lòng nàng nghĩ thế nào, trong đầu nàng rất nhanh đã bị thủy triều bao phủ.

Giống như một con thuyền nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật trên biển.

Trong thoáng chốc, Lâu Tố Trân phảng phất nghe được ngoài cửa bỗng nhiên truyền vào bốn giọng nói nhỏ có chút quen thuộc.

Lâu tỷ tỷ, chúng ta đến giúp tỷ.

Hôm sau.

Lâu Tố Trân sắc mặt kiều diễm ướt át, dường như lại trẻ ra vài tuổi, đang chinh phục hầu hạ Cố Hàn Uyên đang thần thanh khí sảng mặc quần áo rửa mặt.

Ánh mắt ôn nhu của nàng gần như giống một người vợ mới cưới đang nhìn chồng mình.

Bất quá trên miệng nàng lại đang khe khẽ oán trách: Chàng phong lưu hoang đường như vậy, nếu bị vương gia biết thì phải làm sao.

Nói xong nàng liếc mắt về phía giường.

Nơi đó là bốn cỗ thân thể mềm mại trắng nõn đang ngủ say.

Chính là bốn vị trắc phi tối qua lén lút đến.

Bốn vị trắc phi đã nhận rõ thực tế, đem cảm giác an toàn của mình đều ký thác vào Cố Hàn Uyên.

Vì vậy các nàng tối qua biết được Cố Hàn Uyên ở lại Ninh Vương phủ, liền hẹn nhau đến đây bước lên tặc giường.

Điều này cũng nói lên một điều.

Các nàng không phải do Ninh Vương sắp xếp đến, mà là tự chủ trương.

Lần trước Cố Hàn Uyên từ chối đã khiến Ninh Vương hiểu ra đạo lý dục tốc bất đạt.

Muốn một bước mượn được hơi Cố Hàn Uyên đồng thời còn nắm giữ một nhược điểm đủ sức kiềm chế là không thực tế.

Nếu lần nữa quá nhiệt tình đưa bốn vị trắc phi cho Cố Hàn Uyên, vạn nhất gây ra cảnh giác và phòng bị ngược lại không hay.

Cho nên Ninh Vương tạm thời dập tắt ý định trước đó.

Chỉ là hắn không ngờ, bốn vị trắc phi của mình đã sớm chuẩn bị lối thoát khác.

Tối qua càng là dứt khoát phó thác hành động.

Hơn nữa các nàng để tránh bị Cố Hàn Uyên từ chối lần nữa, còn cố ý mượn cớ giúp đỡ mà đến chỗ Lâu Tố Trân.

Kết quả rõ ràng, các nàng đã thành công.

Vốn dĩ với tính tình của Lâu Tố Trân, đáng lẽ tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện hoang đường như vậy.

Nhưng khi nàng trở thành người có lợi nhất, cũng không khỏi không lựa chọn chấp nhận.

Cố Hàn Uyên cười khẽ trêu chọc: Nếu thật sự bị Ninh Vương phát hiện, không nể mặt, ta đây liền mang theo chị dâu bỏ trốn là được.

Lâu Tố Trân nghe vậy nhất thời trong lòng một trận cuồng loạn.

Chỉ vì ngữ khí của Cố Hàn Uyên tuy là trêu đùa, nhưng ánh mắt lại có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Động tác chỉnh lại vạt áo cho Cố Hàn Uyên của Lâu Tố Trân càng thêm dịu dàng.

Nàng trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên thần tình kiên quyết nói: Đừng nói những lời bồng bột như vậy nữa.

Ta không muốn liên lụy chàng.

Nàng còn nửa câu chưa nói: Chỉ cần trong lòng chàng có ta là đủ rồi.

Thân phận khác nhau, tạo thành ảnh hưởng cũng hoàn toàn khác biệt.

Giống như người vợ của Điền Thanh Đồng, quan hệ với Cố Hàn Uyên bị phơi bày, cùng lắm chỉ bị người ta làm đề tài trà dư tửu hậu.

Thậm chí vì hình tượng mà Cố Hàn Uyên có thể tạo ra, còn có thể được coi là một chuyện đương nhiên.

Thuận tiện lại cảm thán một câu Cố Hàn Uyên quả nhiên phong lưu đa tình.

Ví như phản ứng của mọi người đối với Hắc Thạch trước đây vậy.

Lâu Tố Trân không phải là nhân thê bình thường, nàng là con gái của đại nho Lâu Lượng, là nữ tài tử nổi danh kinh thành, là Ninh Vương phi.

Quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên một khi bị phơi bày, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng tương đối lớn đến danh tiếng của hắn.

Nói tương tự, cũng không khác gì quan hệ với Hoàng Dung bị bại lộ.

Ít nhất là ở trong Minh quốc.

Mà một người phụ nữ như Lâu Tố Trân sao lại nguyện ý vì mình mà liên lụy đến người tình lang đã cho mình tái sinh.

Dù không có người phụ nữ nào không hy vọng có thể quang minh chính đại ở bên người trong lòng mình.

Cố Hàn Uyên hiểu rõ tâm ý của Lâu Tố Trân, không nói nhiều, chỉ ôm nàng chặt hơn một chút.

Lâu Tố Trân thần tình mê say hưởng thụ khoảnh khắc ôn tồn này.

Qua một lúc lâu, nàng mới miễn cưỡng hoàn hồn, nhẹ nhàng đẩy Cố Hàn Uyên ra, ấm áp nói: Đừng để vương gia đợi lâu.

Đợi Cố Hàn Uyên rời đi, Lâu Tố Trân mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng bây giờ phải nhanh chóng đi tắm rửa.

Dù sao vạn nhất nếu thật sự mang thai thì sẽ phiền toái lớn.

Cố Hàn Uyên ở phòng nghị sự gặp được Ninh Vương sắc mặt ngày càng nặng nề.

Tuy Ninh Vương không biết vương phi của mình đã sớm âm thầm thay lòng, ngay cả bốn vị trắc phi vốn chỉ là công cụ cũng trong tình huống không mang lại cho hắn nửa điểm lợi ích nào mà đem mình giao cho Cố Hàn Uyên.

Nhưng tâm tình của hắn lúc này cũng tệ đến cực điểm.

Chỉ thấy Ninh Vương đang nổi giận quát mắng Đối Xuyên Tràng đầu đầy mồ hôi lạnh: Một đám phế vật.

Đường Dần vậy mà lại mất tích ngay dưới mí mắt các ngươi.

Đối Xuyên Tràng hoảng hốt cố gắng giải thích: Có thể là vị cao nhân kia đã ra tay giúp Đường Bá Hổ.

Người chúng ta phái đi giám thị hoàn toàn không phát hiện.

Đây thực ra là lỗi của Ninh Vương.

Cố Hàn Uyên tuy đã nói với Ninh Vương rằng Đường Bá Hổ là một cao thủ tu vi không thấp, nhưng Ninh Vương ngạo mạn căn bản không coi trọng, càng không nhắc nhở thuộc hạ.

Vì vậy việc Đường Bá Hổ tránh được sự theo dõi của thuộc hạ

Ninh Vương mà bỏ trốn cũng không có gì lạ.

Ninh Vương nhíu mày, hiển nhiên cũng ý thức được là vấn đề của mình.

Để giữ thể diện, chỉ đành vội vàng nói: Vậy còn không mau phái người đi điều tra.

Vâng.

Đối Xuyên Tràng tự cho là hành sự bất lực, lại thoát được một kiếp, vội vàng đồng ý.

Biết rõ tình huống, Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên.

Đường Bá Hổ đột nhiên mất tích rất có thể liên quan đến kịch tình.

Phần lớn là lúc này đã gặp được chân mệnh thiên nữ Thu Hương của hắn, đồng thời ẩn thân vào Hoa Thái sư phủ.

Mặc dù Hoa Thái sư là kẻ thù chính trị của Ninh Vương, nhưng chính vì vậy, ngược lại phù hợp với nguyên lý nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Đường Bá Hổ cũng có thể nhờ đó tránh né sự lôi kéo và hãm hại của Ninh Vương.

Nếu Cố Hàn Uyên không làm gì, cuối cùng sợ rằng sẽ lại trở về điểm ban đầu của kịch tình.

Đường Bá Hổ trước mặt Ninh Vương hung hăng ra vẻ một phen, giết chết Đoạt Mệnh Thư Sinh báo thù cho cha, cuối cùng lại ôm mỹ nhân về.

Còn trông cậy vào việc Ninh Vương có thể nhanh chóng phát hiện ra tung tích của Đường Bá Hổ gần như là không thể.

Không chỉ vì quán tính của kịch tình và hào quang nhân vật chính.

Mà là vì hệ thống tình báo của Ninh Vương rất yếu.

Chương 1343

Cố Hàn Uyên từ khi gặp Ninh Vương đến nay không chỉ đang đào góc tường nhà hắn, mà đồng thời cũng đang thăm dò thực lực của hắn.

Ninh Vương có lực lượng vũ trang quả thực không ít.

Nhưng duy chỉ có việc xây dựng hệ thống tình báo là tốn quá ít tâm tư và tinh lực, đến nay vẫn chưa thể hình thành quy mô đầy đủ.

Đương nhiên đây cũng là vì Ninh Vương có tính toán khác.

Hắn đã sớm đặt mắt vào việc chiếm đoạt Hồng Hài Tử.

Trước đây hai bên hợp tác chính là lấy việc Hồng Hài Tử cung cấp tình báo làm điều kiện.

Hồng Hài Tử là một tổ chức do nữ nhân tạo thành.

Tổ chức như vậy có ưu thế tự nhiên trong việc thu thập tình báo.

Mà chỉ cần chiếm đoạt được Hồng Hài Tử, Ninh Vương là có thể tiết kiệm thời gian và công sức để bù đắp cho sự thiếu hụt của hệ thống tình báo.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên để triển khai Địa Võng, tài lực và nhân lực đã tiêu tốn đều là con số khổng lồ.

Ninh Vương tự cho là có đường tắt, làm sao có thể không đi.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một chút, biết rõ còn cố hỏi: Ninh Vương điện hạ vì sao lại nổi giận như vậy.

Ninh Vương nghe vậy có chút xấu hổ, tránh nặng tìm nhẹ giả vờ tiếc nuối nói: Đường Bá Hổ chạy mất rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giả vờ kinh ngạc hỏi: Chỉ có mình hắn mất tích thôi sao.

Đối Xuyên Tràng thấy Cố Hàn Uyên đưa mắt nhìn qua, đành phải cứng rắn nói: Đúng vậy.

Mẫu thân và các thê thiếp của Đường Bá Hổ đều không rời khỏi Đường phủ.

Cố Hàn Uyên ngữ khí cổ quái nói: Nếu đã như vậy, vì sao không mời mẫu thân và các thê thiếp của Đường Bá Hổ đến vương phủ chiêu đãi cho thật tốt.

Cố Hàn Uyên vừa nói ra, Ninh Vương và Đối Xuyên Tràng đều sửng sốt.

Đối Xuyên Tràng có chút do dự hỏi: Làm vậy có ổn không.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần chưa hoàn toàn vạch mặt thì sẽ không gây họa cho người nhà.

Không chấp nhận mời chào liền giam lỏng gia quyến, dù thế nào cũng có phần quá đáng, là cách làm dễ hủy hoại danh tiếng.

Dù Ninh Vương có ngang ngược đến đâu, nếu không phải vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không làm vậy.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Ninh Vương điện hạ chỉ là đang chăm sóc gia quyến của Đường Bá Hổ đang mất tích, có gì không ổn.

Lời Cố Hàn Uyên vừa thốt ra, Đối Xuyên Tràng đầy bụng ý xấu liền lập tức hiểu ra.

Y âm hiểm cười nói: Cố công tử nói rất có lý.

Vương gia là không kể hiềm khích lúc trước, giúp Đường Bá Hổ chăm sóc gia quyến.

Người sáng suốt nào cũng nhìn ra được đây là mượn danh chăm sóc để giam lỏng.

Nhưng trên thực tế cũng chẳng hề gì.

Ninh Vương hoành hành ngang ngược cũng không phải ngày một ngày hai.

Chỉ cần có một lý do hợp lý để đối phó với dư luận và những lời công kích trên triều đình là đủ để hắn làm vậy.

Từ đó có thể thấy thế lực và uy thế của Ninh Vương hiện nay đã bành trướng đến mức nào.

Mà tất cả những điều này đều do Cố Hàn Uyên mang lại cho hắn.

Cũng chẳng trách Ninh Vương lại dốc hết sức lôi kéo Cố Hàn Uyên như vậy.

Lúc này Ninh Vương đã mừng rỡ như điên.

Vốn dĩ thủ hạ làm việc không hiệu quả, không canh chừng được Đường Bá Hổ, bây giờ lại trở thành cơ hội để chiêu mộ y về dưới trướng.

Chỉ cần nhân lúc Đường Bá Hổ mất tích mà khống chế gia quyến trong tay, đợi khi tìm được tung tích của đối phương, không sợ y không khuất phục.

Nhưng đối với Ninh Vương mà nói, điều khiến hắn kinh ngạc hơn cả là Cố Hàn Uyên đột nhiên bắt đầu bày mưu tính kế cho hắn.

Điều này cho thấy lá cờ ủng hộ của Cố Hàn Uyên đối với hắn ngày càng rõ ràng.

E rằng không lâu nữa có thể cùng Cố Hàn Uyên ngả bài, để hắn giúp mình leo lên ngôi báu.

Sau đó, Đối Xuyên Tràng theo lệnh đi mời gia quyến của Đường Bá Hổ đến.

Ninh Vương lúc này bỗng dùng giọng điệu mà đàn ông đều hiểu, đầy ẩn ý nói: Nghe đồn Đường Dần thê thiếp thành đàn, hơn nữa người nào người nấy đều xinh đẹp như hoa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, sắc mặt có chút vi diệu.

Lại đến màn khảo nghiệm cán bộ rồi sao.

Đồng thời, thành ý của Ninh Vương cũng khiến người ta không còn gì để nói.

Hắn thà gánh chịu sự căm hận của Đường Bá Hổ, từ đó không bao giờ có được sự phò tá chân thành của y, cũng muốn lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Hắn cảm thấy Cố Hàn Uyên nếu không có ý với bốn vị Trắc Phi của hắn, đương nhiên cũng có thể là vì đề phòng.

Vậy thì dâng lên thê thiếp của người khác, chắc không còn lý do để từ chối nữa chứ.

Thực ra đây cũng là kết quả sau khi Ninh Vương suy nghĩ kỹ càng.

Thứ nhất, hắn cũng không thích Đường Bá Hổ, chỉ coi trọng tranh vẽ và danh tiếng của y, còn việc Đường Bá Hổ có thật lòng phục vụ hay không, hắn cũng chẳng quan tâm.

Thứ hai, một Đường Bá Hổ sao có thể so sánh được với tầm quan trọng của Cố Hàn Uyên.

Nói chung, viên đạn bọc đường đầy thành ý của Ninh Vương quả thật đáng sợ.

Người bình thường e rằng đã sớm nảy sinh ý nghĩ kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết.

Đáng tiếc, nó lại không có tác dụng với Cố Hàn Uyên.

Lâu Tố Trân nhu tình mật ý không đẹp sao.

Hay là bốn vị Trắc Phi nếm thử đêm qua không thơm.

Huống chi, đám thê thiếp của Đường Bá Hổ là hạng người gì, Cố Hàn Uyên biết rất rõ.

Có lẽ đúng là người nào cũng xinh đẹp như hoa, nhưng tất cả đều là con ma cờ bạc.

Đường Bá Hổ đột nhiên mất tích, ngoài việc trốn tránh Ninh Vương và gặp được chân mệnh thiên nữ Thu Hương, cũng là vì bị đám đàn bà này bức ép đến không chịu nổi.

Cho nên nói các nàng là bình hoa cũng đã là khen rồi, Cố Hàn Uyên thật sự chẳng có chút hứng thú nào.

Nhưng từ chối thẳng thừng hảo ý của Ninh Vương cũng không thích hợp.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên lúc này nở một nụ cười đầy thâm ý: Ta từng nghe nói mẫu thân của Đường Bá Hổ là Chu Thiến, năm đó từng là đệ nhất mỹ nhân Giang Nam.

Người theo đuổi vô số, không biết Chu huynh có từng theo đuổi nàng không.

Chu Thiến.

Ninh Vương lúc này có chút ngơ ngác.

Hơn nữa, cái danh xưng đệ nhất mỹ nhân Giang Nam này dường như đã từng nghe qua, lại như chưa từng nghe qua.

Ninh Vương có ấn tượng về chuyện này, nhưng ấn tượng không sâu cũng không có gì lạ.

Chỉ vì cái gọi là đệ nhất mỹ nhân Giang Nam chỉ là do Chu Thiến tự xưng.

Nói nhiều, tự nhiên sẽ có tiếng tăm tương ứng truyền ra.

Nhưng cũng vì chỉ là tự xưng, nên độ công nhận thực ra rất thấp.

Vì vậy truyền đến tai Ninh Vương chỉ là những thông tin mơ hồ.

Cố Hàn Uyên lúc này nhếch miệng một đường cong quỷ dị, gật đầu cười nói: Nghe nói Chu Thiến và đám thê thiếp của Đường Bá Hổ quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất tốt.

Chu huynh không ngại ly gián một chút xem sao.

Ninh Vương nghe đến đây, dường như có chút hiểu ra ý của Cố Hàn Uyên.

Nếu chỉ ra tay với đám thê thiếp của Đường Bá Hổ, khả năng cao là không giấu được.

Dù sao Chu Thiến là mẹ chồng, không có lý nào lại ở riêng với các con dâu.

Một khi có chuyện gì xảy ra, chắc chắn sẽ bị bà ta phát hiện manh mối.

Nếu cố tình tách ra, lại càng giấu đầu hở đuôi.

Đây cũng là lý do vì sao nói Ninh Vương đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Đường Bá Hổ căm hận.

Nhưng nếu dụ dỗ cả Chu Thiến thì sao.

Như vậy bà ta sẽ không có lập trường để đi mật báo cho Đường Bá Hổ.

Thê thiếp thất thân, cùng lắm thì bảo Đường Bá Hổ cưới vợ khác.

Chu Thiến tự mình thất thân, vậy thì dù thế nào cũng phải che đậy cho thật kỹ.

Chương 1344

Thời đại này đối với nữ tử không hề thân thiện.

Không ai muốn tiết hạnh tuổi già khó giữ.

Đồng thời, Ninh Vương kết hợp với câu nói trước đó của Cố Hàn Uyên, cũng đã hiểu được ý của đối phương.

Nhận lấy đám thê thiếp của Đường Bá Hổ cũng được, nhưng ngươi phải giải quyết Chu Thiến.

Như vậy không chỉ giải quyết vấn đề Đường Bá Hổ dễ dàng hơn nhiều, mà giữa hai người cũng có một mối quan hệ và điểm yếu không thể nói ra.

Ninh Vương đặt mình vào vị trí của Cố Hàn Uyên, cũng phát hiện làm như vậy còn có thể tránh được sự đề phòng lẫn nhau không cần thiết.

Đồng thời, đối với Ninh Vương mà nói, đây cũng là một cơ hội để kéo gần quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Ta chơi thê thiếp của Đường Bá Hổ, ngươi chơi mẹ của Đường Bá Hổ.

Mối quan hệ này đủ thân thiết chứ.

Thậm chí còn đáng tin cậy hơn cả việc Cố Hàn Uyên nhận lấy bốn vị Trắc Phi của hắn.

Lại không cần làm tổn hại đến tôn nghiêm nam nhân của hắn.

Tính toán như vậy, quả thực có thể nói là một công nhiều việc.

Điều duy nhất khiến Ninh Vương cảm thấy lo lắng là có một cảm giác kỳ quái như đang hy sinh sắc đẹp của chính mình.

Nhưng nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên nói Chu Thiến từng là đệ nhất mỹ nhân Giang Nam, Ninh Vương thầm nghĩ chắc cũng không quá thiệt thòi cho mình.

Có quyết định, Ninh Vương dõng dạc nói: Cứ quyết định như vậy đi.

Khi Cố Hàn Uyên rời đi, Đối Xuyên Tràng mang gia quyến của Đường Bá Hổ trở về Ninh Vương phủ, Ninh Vương lập tức hối hận.

Đám thê thiếp của Đường Bá Hổ quả thực người nào cũng xinh đẹp như hoa, khiến người ta không khỏi cảm thấy dù các nàng có ham mê cờ bạc một chút cũng không phải là không thể chấp nhận.

Nhưng cái bà mập này cũng dám tự xưng năm đó là đệ nhất mỹ nhân Giang Nam.

Sắc mặt Ninh Vương đã tối sầm lại.

Bị năm tháng như con dao mổ lợn tàn phá có chút thảm thương, Chu Thiến thấy ánh mắt Ninh Vương cứ dán vào mình, nhất thời có chút bất an.

Sao cảm giác có chút không giống với tưởng tượng của bà ta nhỉ.

Cố Hàn Uyên tiện tay gài bẫy Ninh Vương một phen cũng không quá để tâm đến chuyện này.

Đây chẳng qua là cho Ninh Vương một lý do để tin tưởng hắn hơn mà thôi.

Bằng không sau khi từ chối bốn vị Trắc Phi một cách công khai, dù Ninh Vương có vui mừng hơn nữa thì sau đó khó tránh khỏi có chút nghi ngờ trong lòng.

Đã như vậy, chi bằng chủ động đưa ra một điểm yếu không ảnh hưởng lớn nhưng có thể kiềm chế lẫn nhau.

Cũng tránh cho Ninh Vương sau này tự ý làm những chuyện dư thừa ngoài dự liệu.

Tại Túy Nguyệt Lâu.

Kinh thành bây giờ kinh tế ngày càng tiêu điều, Túy Nguyệt Lâu ngày thường có rất nhiều giang hồ hào khách lui tới cũng trở nên vắng vẻ hơn nhiều.

Từ khi Thần Hầu phủ bị niêm phong, mọi người trong phủ đều chuyển đến Túy Nguyệt Lâu của Thiếu nữ xinh đẹp.

Lúc này, đám người không có việc gì làm chỉ có thể tán gẫu để giết thời gian.

Không biết Gia Cát tiên sinh bao giờ mới được thả ra.

Đại Lang bỗng nhiên chán nản hỏi.

Thiếu nữ xinh đẹp chau mày, nhưng không lên tiếng.

Đinh Đương thờ ơ nói: Cố đại ca không phải đã nói rồi sao.

Gia Cát tiên sinh không có việc gì đâu.

Đại Lang nhất thời có chút tức giận.

Hắn đầy oán khí nói: Ta thấy hắn căn bản không quan tâm đến đám chó nhà có tang chúng ta đâu.

Đại Lang oán khí với Cố Hàn Uyên rất lớn.

Bởi vì không chỉ Đinh Đương, mà cả Linh Nhi hắn thích, dù không nói rõ, nhưng thỉnh thoảng trong lúc nói chuyện cũng biểu hiện ra sự quan tâm, để ý đến thần thái của Cố Hàn Uyên.

Linh Nhi quan tâm Cố Hàn Uyên là chuyện hết sức bình thường.

Dù sao nàng đã sớm thất thân cho Cố Hàn Uyên, nào có đạo lý không quan tâm đến nam nhân của mình.

Chỉ là bây giờ nàng vẫn còn có chút khẩu thị tâm phi mà thôi.

Nhưng cũng đã thẳng thắn hơn trước rất nhiều.

Quả nhiên, Linh Nhi vừa nghe Đại Lang nói Cố Hàn Uyên như vậy, nhất thời cũng có chút không vui.

Nàng chau mày nói: Đại Lang, không được nói bậy.

Cố công tử không phải người như vậy.

Đại Lang nghe vậy liền sững người.

Sự thất vọng hiện rõ trong lời nói.

Còn gì đau khổ hơn việc nữ nhân mình thích lại đi bảo vệ một nam nhân khác.

Thế nhưng lúc này căn bản không có mấy người để ý đến tâm trạng của Đại Lang.

Trước đây trong vòng tròn nhỏ của Thần Hầu phủ, có lẽ mọi người đều là thân bằng hảo hữu quan tâm lẫn nhau.

Nhưng bây giờ đã trải qua bao nhiêu biến cố, bao nhiêu người và sự việc, một kẻ ngày thường chỉ biết nói năng không suy nghĩ mà không có chút năng lực nào như Đại Lang tự nhiên cũng chẳng có mấy ai muốn quan tâm hắn.

Ngược lại, việc Linh Nhi bảo vệ Cố Hàn Uyên lúc này khiến Đinh Đương chau mày, tâm trạng có chút khó hiểu.

Trải qua thời gian dài như vậy, suy đoán trước đây đã được chứng thực.

Quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Linh Nhi đã tiến thêm một bước so với nàng.

Thiếu nữ xinh đẹp đi trước nàng thì thôi đi, dù sao cũng có trước có sau.

Nhưng lại thua cả Linh Nhi, khiến trong lòng nàng tràn đầy không cam lòng.

Nhưng đây cũng là do Đinh Đương không biết chi tiết.

Thời điểm Linh Nhi thất thân cũng không phải là ngươi tình ta nguyện.

Được rồi, tất cả đừng ồn ào nữa.

Cuối cùng người ra dẹp loạn tự nhiên vẫn là Thiếu nữ xinh đẹp.

Nàng cũng rất bất mãn với biểu hiện của Đại Lang.

Đại Lang mà nàng từng cảm thấy chỉ có chút tật xấu, sau khi Thần Hầu phủ bị niêm phong luôn thích nói những lời chua ngoa nhằm vào Cố Hàn Uyên.

Là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, Thiếu nữ xinh đẹp trong lòng không vui chẳng kém Linh Nhi chút nào.

Bơ vơ không nơi nương tựa, Đại Lang chỉ cảm thấy vô cùng ấm ức.

Nhưng tính cách luôn bắt nạt kẻ yếu khiến hắn cũng không dám nói gì với Thiếu nữ xinh đẹp, đành rầu rĩ không vui kéo theo Đại Dũng đang đồng bệnh tương liên trốn về hậu viện.

Không trêu vào được, hắn còn không trốn được sao.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy vậy thất vọng lắc đầu.

Mà Đinh Đương lúc này trong lòng chỉ có tâm trạng may mắn.

May mà ngày xưa nàng đã không chấp nhận số phận.

Sau khi Đại Lang và Đại Dũng phiền phức rời đi, ba người phụ nữ ngược lại có thể nói chuyện riêng tư một chút.

Chỉ thấy Đinh Đương bỗng tò mò xen lẫn hâm mộ hỏi: Thiếu nữ xinh đẹp, Cố công tử không phải hy vọng ngươi có thể dọn vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu sao.

Sao không đi.

Ba người đã sớm ngầm ngả bài với nhau.

Khi không có người ngoài, tự nhiên không cần che giấu tâm tư.

Đương nhiên, tình huống như vậy đối với Linh Nhi là khó xử và không tự nhiên nhất.

Phải biết rằng, trước đây nàng chính vì không muốn bị Thiếu nữ xinh đẹp các nàng phát hiện mình lén lút nhìn trộm, mới bị Cố Hàn Uyên uy hiếp mà thất thân.

Chương 1345

Kết quả bây giờ lại cứ như vậy phơi bày ra.

Nếu không phải trong khoảng thời gian này đã dần chấp nhận hiện thực mình trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, e rằng nàng sẽ càng thêm hối hận.

Thiếu nữ xinh đẹp lúc này nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Nàng trách móc liếc nhìn Đinh Đương không biết giữ mồm giữ miệng, nói: Ta đi rồi, các ngươi làm sao bây giờ.

Dừng một chút, giọng có chút phiền muộn nói: Hơn nữa, Nhai Thừa nàng ấy cũng khiến người ta không yên tâm.

Nhắc đến Vô Tình, Đinh Đương và Linh Nhi đồng thời nhíu mày.

Đinh Đương sắc mặt có chút kỳ quái nói: Vô Tình đã mấy ngày không trở về.

Chẳng lẽ thật sự cứ như vậy đi theo Lãnh Lăng Khí sao.

Tên Lãnh Lăng Khí đó nào có được nửa phần tốt như Cố đại ca.

Nàng tuy cũng ghen tị với Vô Tình, nhưng thấy Vô Tình nhặt hạt vừng bỏ dưa hấu, vẫn cảm thấy không đáng cho cô ấy.

Hơn nữa trước đây Vô Tình cũng vì Lãnh Lăng Khí mà làm Cố Hàn Uyên bị thương.

Điều này càng khiến nàng không thể hiểu được.

Ngược lại, Linh Nhi lúc này bỗng nói: Ta cảm thấy chúng ta có thể đã hiểu lầm Vô Tình tỷ.

Đinh Đương nghe vậy ngẩn ra, tò mò hỏi: Tại sao lại nói vậy.

Linh Nhi do dự một lúc, nhẹ giọng nói: Vô Tình tỷ tuy không thích nói chuyện, nhưng ánh mắt nàng nhìn Lãnh Lăng Khí không giống như nhìn Cố công tử.

Linh Nhi có khả năng quan sát rất nhạy bén.

Vì vậy nàng ít nhiều nhận ra Vô Tình không giống như bề ngoài là đã thay lòng đổi dạ.

Lời nàng không nói ra là nàng cảm thấy ánh mắt Vô Tình nhìn Lãnh Lăng Khí càng giống như đang đối đãi với một món công cụ.

Về điều này, nàng vẫn rất muốn hỏi riêng Vô Tình, đáng tiếc từ ngày Thần Hầu phủ bị niêm phong, Vô Tình cũng rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người.

Dù có trở lại Túy Nguyệt Lâu, cũng là đi sớm về khuya, vội vã qua lại.

Thiếu nữ xinh đẹp biết nhiều hơn một chút.

Vì vậy tâm trạng của nàng cũng phức tạp hơn.

Mấy ngày nay nàng vẫn rất do dự không biết có nên đi nói cho Cố Hàn Uyên không.

Nhưng lời thỉnh cầu của Vô Tình lại khiến nàng không tiện từ chối.

Lúc này, Đinh Đương không nghĩ ra được ánh mắt của Vô Tình rốt cuộc có gì khác biệt, đột nhiên có chút kỳ quái hỏi: Đúng rồi, Thiết Thủ đại ca đâu.

Sao hôm nay không thấy huynh ấy.

Linh Nhi nghe vậy chau mày nói: Thiết Thủ đại ca sáng sớm nay đã ra ngoài.

Hình như còn mang cả chiếc xe lăn mới làm xong đi cùng, cho nên chắc là đi tìm Vô Tình tỷ.

Có lẽ là Vô Tình tỷ có chuyện gì muốn Thiết Thủ đại ca giúp đỡ chăng.

Đó cũng không phải là chuyện gì quá bất ngờ.

Nếu nói về quan hệ của Vô Tình với mọi người trong Thần Hầu phủ, ngoài Thiếu nữ xinh đẹp ra, chính là thân thiết nhất với Thiết Thủ.

Hai người như huynh muội, thậm chí tình cảm còn tốt hơn cả với Gia Cát Chính Ngã.

Ba người phụ nữ đều không mấy để ý đến chuyện này.

Đúng lúc này, bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên.

Các ngươi nói Thiết Thủ đi gặp Vô Tình sao.

Ba người phụ nữ nhìn theo tiếng gọi, đều lộ ra vẻ vui mừng ở các mức độ khác nhau.

Cố đại ca.

Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ngay từ đầu đã đoán được việc Vô Tình tiếp cận Lãnh Lăng Khí có liên quan đến vụ án diệt môn của Thịnh Đỉnh Thiên.

Trước đây hắn từng vì hứng thú với lai lịch của Lãnh Lăng Khí mà điều tra sâu về y.

Nhất thời phát hiện thân thế của Lãnh Lăng Khí phức tạp hơn trong kịch bản.

Vì vậy mới chắc chắn Vô Tình tất nhiên là đã dùng Độc Tâm Thuật nhìn thấy bí mật gì đó từ Lãnh Lăng Khí, mới cố ý tiếp cận đối phương.

Còn lý do Vô Tình lên tiếng ngăn cản hắn lúc đó lại càng đơn giản.

Chỉ là vì chưa lấy được thông tin mình muốn từ Lãnh Lăng Khí mà thôi.

Mà sau khi Vô Tình có được thông tin mình muốn, sẽ có một đặc điểm rõ rệt, đó là nàng sẽ trở mặt với Thiết Thủ.

Chỉ vì Thiết Thủ chính là một trong những thủ phạm tham gia vụ diệt môn Thịnh Đỉnh Thiên năm đó.

Cố Hàn Uyên biết Vô Tình sẽ trở mặt với Thiết Thủ, đồng thời cũng chắc chắn không thể xuống tay báo thù Thiết Thủ.

Dù sao những năm gần đây, Thiết Thủ vì lòng mang áy náy với Vô Tình, nên thật sự coi nàng như muội muội mà chăm sóc.

Vô Tình, cô nương khiến người ta đau lòng này, lại trọng tình nghĩa hơn trong tưởng tượng.

Cho nên nàng mới ngốc nghếch sau khi vì mình làm hại Cố Hàn Uyên bị thương, lại đi cầu xin Thiếu nữ xinh đẹp an ủi Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng trước đó, Vô Tình vẫn không thể tiến thêm một bước với Cố Hàn Uyên chính là vì nàng quá để ý đến Thiếu nữ xinh đẹp, người phụ nữ có quan hệ như mẹ con với nàng.

Kết quả cuối cùng là, ngược lại thành nàng chủ động đi cầu xin Thiếu nữ xinh đẹp.

Năm đó khi Thịnh gia bị diệt môn, đôi chân của nàng bị trọng thương, từ đó bị tàn tật.

Chính vì vậy, nàng vừa tự ti vừa vô cùng quật cường.

Đối với nàng mà nói, cùng Thiếu nữ xinh đẹp chung một chồng là chuyện nàng rất khó chấp nhận, cũng vì vậy mà do dự hồi lâu.

Nhưng bây giờ đã chủ động cầu xin Thiếu nữ xinh đẹp đi an ủi

Cố Hàn Uyên, tầng rào cản đó ngược lại tự sụp đổ.

Cho nên nói đúng ra, Vô Tình đã bị Khổ Nhục Kế của Cố Hàn Uyên tính kế.

Chỉ là nàng đối với chuyện này vẫn hoàn toàn không biết gì.

Đối mặt với ba người phụ nữ đã ngả bài, Cố Hàn Uyên không chút kiêng dè tiến lên ôm lấy eo Thiếu nữ xinh đẹp, trêu chọc cười khẽ: Ta tuy đã nói có thể không bắt buộc ngươi dọn vào Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nhưng ta cũng không nói có thể lâu như vậy không đến gặp ta à.

Bị Cố Hàn Uyên ôm trước mặt Đinh Đương và Linh Nhi, Thiếu nữ xinh đẹp lúc này mặt đỏ bừng.

Nàng xấu hổ hờn dỗi: Ngươi mau buông ra trước.

Nhưng cánh tay của Cố Hàn Uyên như vòng sắt, căn bản không phải nàng có thể vùng thoát, kháng cự.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể cố ý chua ngoa nói: Bên ngươi nhiều oanh oanh yến yến như vậy, đâu có thiếu ta một người.

Lời này cũng không hoàn toàn là lý do.

Dù sao đi nữa, nàng cũng là một nữ tử bình thường, có ghen tuông cũng là chuyện hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Nhưng cũng chỉ có ngươi là Thiếu nữ xinh đẹp thôi.

Cho nên ngươi đã không đến gặp ta, ta cũng đành phải đến tìm ngươi trước.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy liền lườm Cố Hàn Uyên một cái giận dỗi.

Nàng tức giận nói: Chỉ biết dỗ ta, những lời ngon tiếng ngọt như vậy chắc đã nói với không ít cô nương rồi chứ.

Nàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng thực ra rất hưởng thụ.

Không có cô gái nào thực sự chống cự được lời ngon tiếng ngọt của tình lang.

Cố Hàn Uyên cười cười không nói gì.

Không cần thiết phải cố ý lừa dối Thiếu nữ xinh đẹp về chuyện này.

Thiếu nữ xinh đẹp cũng không có ý định truy cứu, nàng chẳng qua chỉ thuận miệng oán giận một câu mà thôi, thực tế cũng không quá để tâm.

Phản ứng của Đinh Đương và Linh Nhi khi đứng ngoài quan sát hai người nói chuyện lại khác nhau.

Đinh Đương là đơn thuần ngưỡng mộ.

Nàng chưa bao giờ phủ nhận sự ngưỡng mộ của mình đối với Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên chỉ bắt nàng nộp học phí, nhưng chưa bao giờ tỏ ý muốn thu nhận nàng.

Tình huống này khiến trong lòng nàng ít nhiều có chút lo lắng.

Nhất là khi nàng biết không chỉ Thiếu nữ xinh đẹp mà cả Linh Nhi cũng đã trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng càng thêm cảm giác cấp bách.

Mặc dù không phải chuyện gì cũng tính trước sau, nhưng chậm hơn người khác một bước nhất định sẽ ảnh hưởng đến địa vị của mình.

Nàng không muốn lại giống như lúc ở Thần Hầu phủ, làm một người vô hình.

Đôi mắt đẹp của Đinh Đương lấp lánh, không biết đang nghĩ gì.

Linh Nhi lúc này gặp lại Cố Hàn Uyên, tâm trạng càng thêm phức tạp.

Từ lúc ban đầu bị uy hiếp thất thân, trong lòng đối với Cố Hàn Uyên chỉ có hận ý.

Rồi đến hận ý dần dần hóa thành nỗi đau khổ không cam lòng dường như không liên quan, cùng với nỗi đau lòng khó có thể kìm nén khi thấy Cố Hàn Uyên đổ máu bị thương.

Chương 1346

Thực tế, ngày đó nếu không có Thiếu nữ xinh đẹp được Vô Tình nhờ đi an ủi Cố Hàn Uyên, nàng cũng sẽ làm chuyện tương tự.

Hơn nữa, khi nàng biết Thiếu nữ xinh đẹp đã thành chuyện tốt với Cố Hàn Uyên, nỗi chua xót trong lòng khiến nàng cuối cùng cũng hiểu ra.

Mình đã đến lúc nên chấp nhận số phận.

Đây cũng là lý do vì sao khi Đinh Đương chạy đến ngả bài với nàng, nàng không còn cực lực phủ nhận.

Ngay lúc Linh Nhi không biết nên làm thế nào để cho Cố Hàn Uyên biết suy nghĩ của mình bây giờ đã khác, chỉ thấy Cố Hàn Uyên bỗng nhiên cười dịu dàng với nàng, mở ra cánh tay còn trống.

Hiểu được ý của Cố Hàn Uyên, mặt Linh Nhi nhất thời nóng lên, trong lòng cũng đầy dao động và e thẹn.

Nhưng cơ thể nàng lại thành thật hơn nàng tưởng.

Rõ ràng trong lòng còn chưa nghĩ ra có nên đáp lại hay không, đôi chân đã đi trước một bước, không kiểm soát được mà bước về phía Cố Hàn Uyên.

Khi nàng kịp phản ứng lại, đã thấy mình rơi vào vòng tay quen thuộc đó.

Tay trái ôm người đẹp, tay phải ôm giai nhân, Cố Hàn Uyên phớt lờ ánh mắt oán giận của Đinh Đương, vui vẻ cười khẽ nói: Nói một chút về tình hình gần đây của Nhai Thừa đi.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy Cố Hàn Uyên miễn cưỡng coi như thành thật, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, nàng có chút ngưng trọng hỏi: Vụ thảm án diệt môn của Thịnh gia nhà Nhai Thừa năm đó, ngươi hẳn là biết chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Có nghe qua một chút.

Thiếu nữ xinh đẹp tiếp tục nói: Năm đó Thịnh gia nhà Nhai Thừa bị diệt môn có mười ba hung thủ, được gọi là mười ba thủ phạm.

Dừng một chút, có chút do dự nói: Nghĩa phụ ta nói rằng khi ông ấy cứu Nhai Thừa đã giết hết mười ba thủ phạm đó.

Nhưng Nhai Thừa cách đây một thời gian không biết từ đâu lấy được tin tức, bắt được một trong mười ba thủ phạm diệt môn Thịnh gia năm đó là Âu Dương Đại.

Điều này đối với Cố Hàn Uyên thông hiểu kịch bản cũng không phải là bí mật, nghe vậy chỉ giả vờ trầm ngâm nói: Nói cách khác, Gia Cát Chính Ngã đã lừa dối Nhai Thừa.

Thiếu nữ xinh đẹp khẽ thở dài: Có lẽ nghĩa phụ chỉ là không muốn Nhai Thừa chìm đắm trong thù hận, nên mới nói lời nói dối thiện ý thôi.

Cố Hàn Uyên đối với cách nói này của Thiếu nữ xinh đẹp không tỏ ý kiến, chỉ ra hiệu cho nàng nói tiếp.

Thiếu nữ xinh đẹp có chút bất đắc dĩ nói: Vốn dĩ Nhai Thừa muốn đi chất vấn nghĩa phụ, nhưng nghĩa phụ đã bị giam vào Thiết Huyết Đại Lao.

Nhai Thừa không thể làm gì khác hơn là từ bỏ việc trực tiếp hỏi nghĩa phụ chân tướng, mà tự mình điều tra.

Thực ra, nếu Vô Tình thật sự muốn gặp Gia Cát Chính Ngã một lần cũng không khó.

Dù không đi cầu cứu Cố Hàn Uyên, trực tiếp tìm đến Cơ Dao Hoa cũng sẽ sẵn lòng giúp nàng sắp xếp.

Nhưng sự quật cường của Vô Tình khiến nàng không mở miệng được.

Nàng đâu phải thật sự thay lòng đổi dạ, sao lại có thể cúi đầu trước tình địch là Cơ Dao Hoa.

Thiếu nữ xinh đẹp ngưng trọng nói: Kết quả, Nhai Thừa lại không biết từ đâu lấy được manh mối, lại bắt được thêm mấy tên trong mười ba thủ phạm.

Hơn nữa, những người này, bao gồm cả Âu Dương Đại, đều bị người ta bịt miệng ngay khi bị Nhai Thừa bắt được.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Hắn biết nếu Vô Tình cứ tiếp tục điều tra, người bị bịt miệng sẽ không phải là những tên thủ phạm bị nàng bắt được, mà là chính bản thân nàng.

Vô Tình nhiều lần gặp phải việc mười ba thủ phạm bị bịt miệng, manh mối nàng có được cũng ngày càng ít đi.

Nhưng đồng thời, nàng cũng ngày càng tiến gần đến chân tướng.

Đến bước này, Vô Tình chỉ có thể làm hai việc.

Hoặc là từ bỏ, hoặc là tìm chứng cứ.

Từ bỏ là không thể, dù sao cũng liên quan đến huyết hải thâm thù của nàng.

Muốn tìm chứng cứ cũng không dễ dàng.

Trừ phi nàng chọn đi đường tắt, tìm Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Nhưng cô nương quật cường này hiển nhiên không có ý định đó.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên biết Vô Tình còn có suy nghĩ không muốn liên lụy hắn.

Dù sao, từ những manh mối hiện có, Vô Tình đã có thể suy đoán ra vụ diệt môn Thịnh gia năm đó e rằng có liên quan đến hoàng thất và đương kim hoàng đế Chu Hậu Chiếu.

Không phải ai cũng có thể coi thường hoàng quyền.

Trớ trêu thay, với sự hiểu biết của Vô Tình về Cố Hàn Uyên, nếu sự thật đúng như nàng tưởng tượng, Cố Hàn Uyên dù vì nàng mà đánh lên Kim Loan Điện cũng không phải là không thể.

Nàng có thể nghi ngờ bất cứ điều gì, nhưng duy chỉ có tình nghĩa của Cố Hàn Uyên đối với nàng là nàng sẽ không bao giờ nghi ngờ.

Vì vậy, Vô Tình trong lòng ngọt ngào hơn nhưng cũng càng không muốn Cố Hàn Uyên vì nàng mà xung đột với triều đình, thậm chí là hoàng thất.

Cho nên nàng thà mang tiếng vong ân phụ nghĩa, cũng muốn diễn một màn kịch thay lòng đổi dạ.

Mặc dù khi nàng thấy Cố Hàn Uyên lạnh nhạt với lời nói của mình, trái tim đau đến gần như không thể thở nổi.

Cố Hàn Uyên chính vì hiểu rõ suy nghĩ của Vô Tình, mới luôn nói nàng quật cường đến mức khiến người khác đau lòng.

Nói chung, muốn tìm chứng cứ chân tướng, Vô Tình nếu không đi được con đường của Gia Cát Chính Ngã, vậy thì nàng chỉ còn lại một con đường duy nhất.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm suy nghĩ.

Vừa hay cũng đến lúc hắn phải thăm dò hoàng cung lần nữa.

Công tử.

Một tiếng gọi khẽ khiến Cố Hàn Uyên hoàn hồn.

Hắn nhìn vẻ mặt do dự của Thiếu nữ xinh đẹp, cười khẽ nói: Lo lắng cho Nhai Thừa à.

Thiếu nữ xinh đẹp do dự hỏi: Công tử, ngươi có phải biết chút gì không.

Nhai Thừa có phải sẽ gặp nguy hiểm không.

Thiếu nữ xinh đẹp biết không nhiều, không giống Cố Hàn Uyên có thể thông qua thông tin đã biết mà hiểu được Vô Tình đang gặp phải nguy hiểm như thế nào khi điều tra vụ thảm án diệt môn năm đó của mình.

Nhưng đôi khi trực giác của phụ nữ luôn không nói lý lẽ.

Hoặc có lẽ nàng cũng ít nhiều nhìn ra được chút manh mối.

Nhất là khi điều tra càng sâu, tâm trạng của Vô Tình càng ngày càng không ổn.

Có lúc thậm chí có thể thấy được ý quyết tuyệt trong mắt nàng.

Điều này khiến Thiếu nữ xinh đẹp, người coi Vô Tình như con gái, làm sao không lo lắng.

Huống chi vì nguyên nhân của Cố Hàn Uyên, nàng còn áy náy với Vô Tình.

Vì vậy, dù có để tâm thế nào cũng không quá đáng.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu: Ta tuy vẫn chưa điều tra rõ toàn bộ chân tướng vụ diệt môn Thịnh gia năm đó, nhưng có thể khẳng định là chuyện hệ trọng.

Bằng không, những tên trong mười ba thủ phạm vốn còn sống cũng sẽ không lần lượt bị bịt miệng.

Trừ phi nàng kịp thời dừng tay, bằng không sớm muộn cũng sẽ rước họa diệt khẩu.

Nhưng tính cách của Nhai Thừa ngươi cũng biết, rất quật cường.

Huống chi còn liên quan đến huyết hải thâm thù của nàng.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy càng thêm lo lắng.

Nhai Thừa tuy vẫn chưa cúi đầu, nhưng.

Tình huống xảy ra vào ngày Thần Hầu phủ bị niêm phong, sau đó nàng cũng đã nghĩ rất nhiều.

Nàng không tin Vô Tình lại vì Lãnh Lăng Khí mà thay lòng đổi dạ.

Vô Tình lúc đó tuy không giải thích ngọn nguồn với nàng, nhưng cũng đã biểu lộ sự đau lòng và hổ thẹn sau khi Cố Hàn Uyên bị thương.

Thậm chí còn vì thế mà khuyên nàng trao thân cho Cố Hàn Uyên để an ủi.

Vô Tình thật lòng vẫn thích Cố Hàn Uyên, điểm này không thể nghi ngờ.

Chỉ là có nỗi khổ tâm không thể nói rõ.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên cũng đã nói hắn hiểu chuyện này, và hy vọng một ngày nào đó Vô Tình có thể tự mình nói cho hắn biết lý do.

Đáng tiếc, bao nhiêu ngày qua đi, Vô Tình vẫn quật cường chống cự.

Điều này khiến Thiếu nữ xinh đẹp cảm thấy rất khó xử.

Nàng lo Cố Hàn Uyên vì sĩ diện, nhất định phải đợi Vô Tình cúi đầu mới chịu ra tay tương trợ.

Nhưng lời của Thiếu nữ xinh đẹp còn chưa nói hết, liền hét lên một tiếng kinh hãi, mặt cười cũng đỏ bừng.

Nàng không khỏi oán giận nhìn về phía thủ phạm.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên tức giận nói: Ta đã nói ta không nhỏ nhen như vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy liền hiểu đây là hình phạt của Cố Hàn Uyên đối với suy nghĩ lung tung của nàng.

Nhưng bị vuốt ve hung hăng như vậy trước mặt Linh Nhi và Đinh Đương, trên mặt khó tránh khỏi có chút không giữ được.

Hơn nữa, ánh mắt kỳ quái của hai nàng càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ gấp bội.

Chương 1347

Phải biết rằng, trước đây nàng tuy không đối xử với hai nàng như đối với Vô Tình, coi như con gái ruột, nhưng cũng là trưởng bối có chút chiếu cố.

Bây giờ làm trò như vậy, uy nghiêm trưởng bối của nàng có lẽ đã hoàn toàn biến mất.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự xấu hổ của Thiếu nữ xinh đẹp, nhẹ giọng nói: Bên Nhai Thừa không cần quá lo lắng, tiếp theo ta sẽ để mắt đến nàng.

Thiếu nữ xinh đẹp tuy còn có chút xấu hổ, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ánh mắt của nàng lại trở nên do dự hơn.

Cố Hàn Uyên thấy vậy liền hiểu ra, ý vị thâm trường nói: Ngươi vẫn còn lo lắng cho Gia Cát tiên sinh.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy trong lòng kinh hãi, nhưng vẫn gật đầu.

Đồng thời lên tiếng giải thích: Ta không có ý đó, chỉ là nghĩa phụ ông ấy.

Ta hiểu.

Cố Hàn Uyên cắt ngang lời của người đẹp.

Thiếu nữ xinh đẹp hiển nhiên là lo lắng hắn hiểu lầm mình vẫn còn tình cũ với Gia Cát Chính Ngã.

Nhưng đã trao thân cho Cố Hàn Uyên, trong lòng Thiếu nữ xinh đẹp sớm đã không còn chỗ cho Gia Cát Chính Ngã.

Chỉ là tình cảm nhiều năm cũng khiến nàng không thể thờ ơ với Gia Cát Chính Ngã đang bị giam cầm.

Cố Hàn Uyên đối với điều này tự nhiên là lòng biết rõ.

Vì vậy mới cố ý cắt ngang lời giải thích của Thiếu nữ xinh đẹp, tránh cho nàng suy nghĩ miên man.

Cố Hàn Uyên cười khẽ an ủi: Bây giờ trên triều đình quả thật có chút lời đồn không tốt với Gia Cát tiên sinh, nhưng chân tướng vụ án Bộ Thần bị đâm chẳng mấy chốc sẽ rõ ràng.

Đến lúc đó Gia Cát tiên sinh tự nhiên sẽ được vô tội phóng thích.

Tình hình hôm nay và trong kịch bản có sự khác biệt rất lớn.

Thứ nhất, An gia không còn một tay che trời như trong kịch bản.

Thứ hai, Cơ Dao Hoa trong Lục Phiến Môn cũng đã thoát khỏi sự khống chế của cha con An gia.

Vì vậy cũng sẽ không tồn tại khả năng An gia phái Như Yên vào Thiết Huyết Đại Lao ám sát Gia Cát Chính Ngã như trong kịch bản.

Đồng thời, Gia Cát Chính Ngã cũng không cần thiết phải vượt ngục.

Mà đối với Cố Hàn Uyên mà nói, Gia Cát Chính Ngã ngoan ngoãn ở trong Thiết Huyết Đại Lao chính là tình huống có lợi nhất cho hắn.

Lời của Cố Hàn Uyên khiến Thiếu nữ xinh đẹp biết Vô Tình và Gia Cát Chính Ngã đều không sao, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Nhưng nàng lại vui mừng quá sớm.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cố ý thở dài nói: Thiếu nữ xinh đẹp, ngươi quan tâm Gia Cát tiên sinh như vậy, ta tuy có thể lý giải, nhưng vẫn có chút ghen tuông a.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó là một trận xấu hổ.

Dù nói thế nào, nàng còn nhớ tình cũ chắc chắn là không đúng.

Nhưng Cố Hàn Uyên không những không trách nàng, ngược lại còn an ủi nàng.

Ngay lúc nàng định bày tỏ sự áy náy, bỗng một cảm giác không trọng lượng truyền đến.

Đợi nàng tỉnh táo lại, đã phát hiện mình bị Cố Hàn Uyên ôm ngang.

Ngươi muốn làm gì.

Thiếu nữ xinh đẹp có chút hoảng sợ.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười khẽ: Đương nhiên là muốn chút bồi thường.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe vậy, mặt cười đỏ bừng.

Nàng sao có thể không hiểu Cố Hàn Uyên muốn bồi thường cái gì.

Đáng tiếc, đuối lý, nàng lúc này căn bản không thể từ chối được.

Chỉ có thể mặc cho Cố Hàn Uyên ôm nàng đi về phía hậu viện.

Đinh Đương và Linh Nhi nhìn nhau một lúc, bỗng đứng dậy kéo tay Linh Nhi, vội vàng nói: Còn lo lắng gì nữa.

Mau đuổi theo.

Linh Nhi nghe vậy mặt cười đỏ bừng, có chút kỳ quái hỏi: Vậy ngươi kéo ta làm gì.

Đinh Đương giảo hoạt cười nói: Cơ hội tốt như vậy, ta sẽ không bỏ qua đâu.

Không lâu sau, trong căn phòng thuộc về Thiếu nữ xinh đẹp ở hậu viện Túy Nguyệt Lâu vang lên một bản đa trọng tấu.

Mà ở khúc quanh không xa, Đại Lang và Đại Dũng mơ hồ nghe được âm thanh quen thuộc truyền ra từ trong phòng, sắc mặt như đưa đám.

Cố Hàn Uyên vừa thu nạp một thiếu nữ tươi non, hoan lạc đến tận đêm khuya mới ung dung rời khỏi chốn ôn hương nhuyễn ngọc.

Hắn ngưng thần kiểm tra hướng đi của Vô Tình trong định vị thần niệm.

Quả đúng như hắn dự đoán, Vô Tình đang hướng về hoàng cung.

Nhưng điều đáng suy ngẫm là nàng không lẻn vào mà đi vào một cách quang minh chính đại.

Tình huống này chỉ có hai khả năng.

Một là được mời vào cung.

Hai là bị người đưa vào cung.

Cố Hàn Uyên thầm nghiêng về khả năng thứ hai.

Trong mắt hắn loé lên u quang, sau một thoáng suy nghĩ, thân hình chợt loé lên, phiêu nhiên lướt về phía hoàng cung.

Quả đúng như Cố Hàn Uyên đoán, Vô Tình bị người đưa vào hoàng cung.

Vô Tình cô nương, ngươi thật sự nhất định phải gặp bệ hạ sao.

Người đưa Vô Tình vào hoàng cung, Lãnh Lăng Khí, sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói với Vô Tình đang dùng tinh thần niệm lực đẩy chiếc xe lăn bên cạnh mình.

Chiếc xe lăn này là do Thiết Thủ chế tạo riêng cho Vô Tình.

Sau khi cải tiến thiết kế, nó có thể tiếp nhận lực đẩy từ tinh thần niệm lực tốt hơn.

Vô Tình và Thiết Thủ đã gặp nhau ban ngày, cũng đã chất vấn hắn.

Thiết Thủ thừa nhận thân phận là một trong mười ba hung thủ năm đó, đồng thời giải thích rằng vì lòng mang áy náy nên những năm gần đây đã hết lòng chăm sóc nàng.

Dù thất vọng, nhưng vì đã sớm có chuẩn bị tâm lý nên Vô Tình cũng không quá đau buồn.

Nàng quan tâm hơn đến chân tướng năm xưa.

Mọi manh mối đều cho thấy vụ thảm sát Thịnh gia năm đó là do hoàng đế đương triều Chu Hậu Chiếu hạ lệnh.

Nhưng Vô Tình nhớ rằng cha mình, Thịnh Đỉnh Thiên, là một người trung quân ái quốc, vậy mà lại bị hoàng đế hạ lệnh diệt môn.

Kết quả này, dù thế nào nàng cũng không thể chấp nhận được.

Vì vậy, nàng mới cấp bách muốn biết chân tướng đến thế.

Tuy nhiên, Thiết Thủ dù đã thừa nhận thân phận hung thủ nhưng lại không chịu nói cho Vô Tình biết chân tướng, lý do hoàng đế diệt môn Thịnh gia.

Đồng thời, Thiết Thủ thà rằng đem mạng mình trả cho Vô Tình chứ không hy vọng nàng tiếp tục truy cứu.

Thiết Thủ không phải muốn che giấu cho Chu Hậu Chiếu, hắn chỉ không muốn Vô Tình, người hắn coi như muội muội, rước họa sát thân.

Vô Tình càng đến gần chân tướng thì càng nguy hiểm.

Thực tế, Chu Hậu Chiếu đến nay vẫn chưa động thủ với Vô Tình chỉ vì còn kiêng dè Cố Hàn Uyên mà thôi.

Chính vì lý do này, Thiết Thủ rất hy vọng Vô Tình có thể tái hợp với Cố Hàn Uyên.

Có lẽ lời khuyên của Thiết Thủ đã khiến Vô Tình cảm thấy ngượng ngùng, ngay cả sát ý báo thù cũng vơi đi rất nhiều.

Vì thế, nàng không những không g·iết Thiết Thủ, người muốn đền mạng, mà ngược lại còn nhận chiếc xe lăn mới do hắn làm.

Đồng thời, nàng cũng hiểu rằng muốn biết chân tướng, chỉ có thể đích thân hỏi Chu Hậu Chiếu.

Cho nên, dù biết có rủi ro, nàng vẫn quyết định vào hoàng cung.

Lúc này, Vô Tình nghe Lãnh Lăng Khí nói, liền nhàn nhạt hỏi: Hối hận vì đã đồng ý đưa ta vào cung sao.

Lãnh Lăng Khí nghe vậy, im lặng một lúc, trong mắt loé lên một tia lo lắng.

Hắn khẽ thở dài: Ta quả thật hối hận.

Đôi mắt đẹp của Vô Tình hơi loé lên, nàng nhàn nhạt nói: Nhưng ngươi vẫn đưa ta vào rồi.

Lãnh Lăng Khí nghe vậy không nói gì, chỉ là ánh mắt càng thêm lo lắng.

Vô Tình dường như cũng không mong hắn trả lời, tự lẩm bẩm: Ngươi thích ta sao.

Sắc mặt Lãnh Lăng Khí cứng đờ, tay âm thầm nắm chặt, nhưng vẫn không đáp lại.

Chỉ có đôi đồng tử băng lãnh khát máu loé lên một tia giãy giụa.

Vô Tình khẽ cười không tiếng động, có chút giễu cợt và châm biếm.

Trong lòng nàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Chỉ là một kẻ đáng thương bị vận mệnh sắp đặt mà thôi.

Nàng khẽ thở dài, không nói gì thêm.

Chương 1348

Lúc này, từ trong ống tay áo của Vô Tình đột nhiên ló ra một cái đầu chim nhỏ linh động.

Đôi mắt nhỏ đen láy lanh lợi đảo một vòng.

Sau đó, nó hoá thành một bóng xám mắt thường khó nhận ra, bay vút đi và hoà vào màn đêm.

Nhận thấy Tiểu Phi lén lút bay đi, ánh mắt Vô Tình trở nên phức tạp, nàng bất giác mím môi.

Rõ ràng không muốn dây dưa, liên lụy đến hắn.

Tiểu Phi sau khi được linh khí của Cố Hàn Uyên nuôi dưỡng đã trở nên vô cùng linh tính.

Đồng thời, giữa nó và Cố Hàn Uyên dần dần nảy sinh một mối liên hệ nào đó.

Thậm chí trong một khoảng cách nhất định, nó có thể cảm nhận được đối phương.

Vì vậy, Tiểu Phi không bay ra khỏi hoàng cung mà lại bay về phía hậu cung.

Thục phòng điện.

Mộ Dung Thục với khuôn mặt ửng hồng, vừa giận vừa nghi hoặc nhìn ngân tiên sinh trước mặt vừa thu tay về.

Rõ ràng, nàng lại vừa bị đánh một cái.

Mộ Dung Thục nhìn dáng vẻ đạo mạo của đối phương, thật sự không thể phán đoán được hắn đang cố ý sàm sỡ mình hay chỉ là vô cùng nghiêm khắc.

Nhưng bàn tay kia cứ lần nào cũng nhắm vào phần mông cong vểnh sau lưng nàng mà hạ xuống, khiến nàng không thể không nghi ngờ.

Tuy nhiên, nàng lại không thể nói lời từ chối.

Chỉ vì mỗi khi lòng nghi ngờ dâng lên đến cực điểm, nàng lại nghe thấy: Bộ Dịch Thiên cửu kiếm này đối với ngươi quả thực hơi khó, nếu cảm thấy học không được thì cứ bỏ cuộc đi.

Bị xem thường như vậy, Mộ Dung Thục nào còn cách nào nói lời từ chối.

Nàng chỉ đành nén giận, chịu đựng sự trách phạt của đối phương mỗi khi luyện kiếm sai sót.

Cố Hàn Uyên, một lần nữa trong vai ngân tiên sinh, vui vẻ ngắm nhìn đường cong động lòng người sau lưng Mộ Dung Thục trong bộ cung trang lộng lẫy.

Có lẽ vì bị trách phạt quá nhiều lần, đường cong vốn đã quyến rũ dường như còn nảy nở thêm vài phần, trông tươi non mọng nước như trái mật đào.

Sau mấy ngày, Cố Hàn Uyên lại mượn cớ dạy kiếm pháp để chiếm tiện nghi của Mộ Dung Thục.

Dù bên Vô Tình có chuyện cần xử lý, nhưng cũng không cản trở hắn tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi này.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của hắn, mặt Mộ Dung Thục càng thêm đỏ, vẻ mặt cũng càng thêm xấu hổ.

Nàng nén giận nhưng vẫn phải giả vờ uyển chuyển, trầm giọng nói: Tiền bối hảo ý truyền thụ kiếm pháp, ta tự nhiên cảm kích, chỉ là có thể đổi cách chỉ điểm khác được không.

Hơn nữa, lần trước tiền bối không phải nói sẽ đổi cách khác sao.

Mộ Dung Thục thật sự muốn học Dịch Thiên cửu kiếm để có thêm sức tự vệ.

Nhưng cách dạy này thực sự khiến nàng quá xấu hổ.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên lại giả vờ lạnh nhạt nói: Muốn học Dịch Thiên cửu kiếm quan trọng nhất là ngộ tính.

Chính vì ngươi quá để ý những tiểu tiết này nên mới mãi không thể lĩnh ngộ được.

Nếu chỉ một chút quấy nhiễu đã luống cuống tay chân, thì làm sao còn lĩnh ngộ kiếm pháp được.

Muốn bớt bị phạt thì mau chóng gạt bỏ tạp niệm mà học kiếm đi.

Dừng một chút, hắn tỏ vẻ hơi bất đắc dĩ nói: Ít nhất cũng phải thuộc lòng chiêu thức đã chứ.

Còn về việc đổi cách khác.

Hắn tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ của Mộ Dung Thục, nhẹ giọng nói: Ta sẽ cầm tay dạy nàng một lần.

Bị Cố Hàn Uyên nắm tay luyện kiếm, Mộ Dung Thục lúc này càng thêm bối rối.

Mu bàn tay bị bàn tay to nóng rực nắm chặt, sau lưng là hơi thở ấm áp và lồng ngực của một nam tử xa lạ.

Tiếp xúc gần gũi như vậy còn khiến Mộ Dung Thục luống cuống hơn trước.

Cảm giác sỉ nhục và tức giận đã giảm đi nhiều, nhưng lòng nàng lại càng thêm thẹn thùng.

Nhất là sau một lúc.

Mộ Dung Thục đột nhiên giật mình.

Một ý nghĩ khiến nàng kinh ngạc và xấu hổ hiện lên: Hắn. dường như đang cấn vào ta.

Thân là Quý Phi, bộ cung trang trên người Mộ Dung Thục tất nhiên được chế tác tỉ mỉ.

Chất liệu quý giá, kiểu dáng hoa lệ, mỏng manh mà bó sát, vô cùng thoải mái.

Đương nhiên, chiếc váy mỏng manh theo đuổi sự thoải mái cũng khó tránh khỏi việc gần như không có tác dụng che chắn.

Vì vậy, cảm nhận của Mộ Dung Thục lúc này vô cùng rõ ràng.

Vị ngân tiên sinh này với thân thể cường tráng đầy sức lực như vậy, thật sự sẽ là một vị trưởng bối như nàng tưởng tượng trước đó sao.

Nếu không phải thì.

Khuôn mặt vốn đã ửng hồng của Mộ Dung Thục tức thì càng thêm đỏ bừng.

Nàng có lý do để tin rằng đối phương thật sự đang sàm sỡ mình.

Theo lý, nàng bây giờ nên vô cùng tức giận mới phải.

Vậy mà lúc này trong lòng lại không hiểu sao có cảm giác nhẹ nhõm.

Dù sao so với việc bị một lão quái vật chiếm tiện nghi, thì bị một nam tử toàn thân nóng rực chiếm tiện nghi rõ ràng dễ chấp nhận hơn một chút, nhưng cũng càng khiến người ta hoảng loạn hơn.

E sợ cho đối phương lúc nào không kềm chế được, đối nàng được đằng chân lân đằng đầu.

Mộ Dung Thục thử giãy người một cái, kết quả sự cọ xát khi giãy giụa lại khiến nàng cảm nhận rõ ràng hơn vật nóng rực đang cấn vào sau lưng mình đột ngột trỗi dậy, nhất thời doạ nàng không dám động đậy nữa.

May mà đối phương dường như không để ý đến phản ứng của nàng, ngược lại còn nghiêm túc nói: Chuyên tâm một chút.

U quang trong mắt Cố Hàn Uyên loé lên, khoé miệng treo một nụ cười như có như không.

Mộ Dung Thục nghe vậy lại có chút cạn lời, tình huống này bảo nàng làm sao chuyên tâm.

Nàng đâu phải Thạch nữ lãnh đạm gì, không trực tiếp ngã nhũn vào lòng đối phương đã là giữ mình trong sạch lắm rồi.

Dù sao thì kích thước và nhiệt độ ấy, đã không phải là thứ mà nam tử bình thường có thể có được.

Nữ tử hơi phóng đãng một chút lúc này hẳn đã phải nuốt nước miếng.

Mộ Dung Thục để tránh cho mình lỡ lộ ra bộ dạng mất mặt nào đó, nhất là tình huống lần trước khiến nàng phải đi tắm, nàng đành phải cố gắng lờ đi phía sau, dồn toàn bộ tâm thần vào việc học kiếm pháp.

Khoan hãy nói, hiệu quả sau khi cưỡng ép gạt bỏ tạp niệm lại tốt đến bất ngờ.

Những chiêu thức kiếm pháp mà Mộ Dung Thục vốn nhớ không rõ, dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên lại dần dần khắc sâu vào tâm khảm.

Sau khi nhớ kỹ chiêu thức, nàng cũng từ từ lĩnh ngộ được yếu lĩnh của Dịch Thiên cửu kiếm.

Tâm trí nàng dần dần mất kiểm soát, chìm đắm trong việc lĩnh ngộ kiếm pháp.

Tình huống này dĩ nhiên là tiện cho Cố Hàn Uyên.

Sự tròn trịa, mềm mại kia vốn đã khiến hắn đặc biệt thoải mái.

Bây giờ Mộ Dung Thục rơi vào trạng thái vô thức, chẳng phải càng dễ cho hắn sao.

Đến khi Mộ Dung Thục tỉnh táo lại thì đã bất tri bất giác qua một lúc lâu.

Nàng đang vui mừng vì cuối cùng đã có chút lĩnh ngộ về Dịch Thiên cửu kiếm, vừa định quay lại cảm ơn ngân tiên sinh sau lưng thì cả người đã cứng đờ.

Mộ Dung Thục vô thức cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy vạt váy của nàng chẳng biết từ lúc nào đã bị vén lên, một đôi chân ngọc cứ thế phơi bày trong không khí se lạnh của đêm khuya.

Hơi nóng hừng hực sau lưng đã sớm áp sát khít khao.

Thậm chí nói chính xác là khảm vào trong đó cũng không quá lời.

Điều duy nhất đáng mừng có lẽ là giữa hai người lúc này vẫn còn giữ được một tia phòng tuyến cuối cùng.

Hai cánh tay ôm chặt trên eo nàng càng như gọng kìm khiến nàng không thể động đậy.

Chương 1349

Tiền bối.

Không dám nhúc nhích mảy may, sợ rằng đến phòng tuyến cuối cùng cũng mất đi, Mộ Dung Thục hoảng hốt, mặt đỏ bừng.

Ngay cả giọng nói cũng trở nên run rẩy lắp bắp.

Mộ Dung Thục theo bản năng nhón chân lên, dường như làm vậy có thể tránh xa nguy hiểm hơn một chút.

Nhưng điều này cuối cùng cũng chỉ là vô ích, ngược lại vì vòng eo bị nâng lên, nàng cũng không dám thả lỏng hạ xuống nữa.

Bằng không hậu quả khó lường.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được sự hoảng hốt và bất lực của Mộ Dung Thục lúc này, trong lòng nhất thời càng thêm ác ý.

Hắn cố ý ghé sát vào tai Mộ Dung Thục, trêu chọc hỏi nhỏ: Sao rồi.

Mặc dù lúc này đã hoảng hốt, Mộ Dung Thục nghe vậy cũng không khỏi cạn lời.

Tình huống này còn hỏi nàng Sao rồi.

Da mặt này làm bằng tường thành sao.

Mộ Dung Thục không hiểu tại sao, lại có một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Hoặc có thể nói là đối với hành vi của vị ngân tiên sinh sau lưng này có một cảm giác quen thuộc.

Chắc chắn là chưa từng thấy.

Nhưng dường như đã từng nghe người ta nhắc đến một kẻ có tác phong vô liêm sỉ như vậy.

Chưa đợi nàng nghĩ kỹ, chiếc mặt nạ lạnh lẽo áp vào má và hơi thở ấm áp lại khiến nàng giật mình.

Đồng thời, sức lực nhón chân của nàng cũng đột nhiên lơi lỏng đi vài phần.

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Thục tức thì mở to, đôi môi anh đào kiều diễm cũng bật ra một tiếng rên rỉ đầy gợi cảm.

Hít.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi khí lạnh, vẻ vui sướng trong mắt càng thêm nồng đậm.

Mà lúc này Mộ Dung Thục gần như đứng không vững, lại càng không dám nhúc nhích chút nào, vội vàng nói: Tiền bối, ngươi điên rồi sao.

Ta là Quý Phi của bệ hạ, cứ tiếp tục như vậy sẽ chọc phải họa lớn ngút trời.

Khoé miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên, giọng điệu giễu cợt nói: Nàng nghĩ ta sẽ sợ hoàng đế sao.

Mộ Dung Thục nghe vậy cứng người.

Đúng vậy.

Đối với một kẻ ra vào hậu cung như chốn không người mà nói, dù là hoàng đế cũng khó nói có bao nhiêu kính nể.

Nhưng đối phương không sợ hoàng đế, không có nghĩa là nàng cam tâm phản bội hoàng đế.

Tạm thời không nói đến việc nàng còn bao nhiêu trung trinh với Chu Hậu Chiếu, người đã lạnh nhạt với mình, nhưng để một nam tử ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy chiếm hữu thân thể rõ ràng là điều nàng không thể chấp nhận.

Ý nghĩ này khiến trong lòng nàng nảy ra một ý niệm: Nếu chuyện đã không thể tránh, ít nhất cũng phải bắt hắn tháo mặt nạ xuống.

Đối với một phi tử bị thất sủng trong thâm cung mà nói, thực sự không có bao nhiêu khí tiết đáng nói.

Đừng nói là thực sự xảy ra chuyện gì, chỉ cần bộ dạng này của hai người bị phát hiện, nàng đã không dám tưởng tượng.

Cho nên, nàng lúc này đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhận thấy tâm tư của Mộ Dung Thục, Cố Hàn Uyên trong lòng cảm thấy đáng tiếc.

Lúc này quả thật có thể cưỡng ép chiếm hữu Mộ Dung Thục, nhưng sau đó dù không trở mặt thành thù thì cũng khó mà tiếp tục công lược.

Có sự tồn tại của Mộ Dung Tiên cản trở, việc công lược Mộ Dung Thục của hắn chỉ có thể tiến hành tuần tự.

Quá nóng vội chỉ tổ công cốc.

Hơn nữa tình hình tối nay cũng không thích hợp lắm.

Tính thời gian, Vô Tình cũng nên gặp Chu Hậu Chiếu rồi.

Vì vậy vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh thì hơn.

Cố Hàn Uyên ghé vào tai Mộ Dung Thục, ẩn ý nói nhỏ: Yên tâm, ta chỉ là thu chút học phí mà thôi.

Mộ Dung Thục nghe vậy ngẩn ra.

Nàng đã nhập môn Dịch Thiên cửu kiếm một chút, biết rằng môn kiếm pháp này nói là tuyệt học cũng không quá lời.

Trả cái giá cao thế nào đi nữa cũng là đáng.

Ít nhất nếu tin này lan ra, dùng một đêm hoan lạc để đổi lấy môn kiếm pháp tuyệt học này, không biết sẽ có bao nhiêu nữ hiệp giang hồ tranh nhau dâng hiến tấm thân mỹ miều của mình.

Nhưng nghĩ đến việc đối phương trước khi dạy kiếm pháp nói nhẹ như không, nàng liền tức không có chỗ phát.

Nào có cái lý lẽ lừa người ta học trước rồi sau đó cưỡng ép thu phí.

Kết quả hại nàng bây giờ muốn từ chối cũng khó.

Đồng thời, nàng rất nhanh đã biết cái gọi là thu học phí là gì.

Chẳng biết từ lúc nào, trong lúc ý loạn tình mê, nàng theo bản năng vịn vào cây cột trước mặt.

Càng lúc càng nóng, cũng càng lúc càng mềm nhũn.

Trong Thục phòng điện u tĩnh lạnh lẽo bỗng vang lên một tiếng hít khí kinh hô khó nén.

Thân thể mềm mại run rẩy, đôi mắt đẹp óng ánh xuân tình của Mộ Dung Thục tràn đầy vẻ giận dữ và chấn động.

Tuy giữ được thân thể là chuyện đáng mừng, nhưng cảm giác xấu hổ trong lòng nàng lại không hề giảm đi nửa phần.

Trải nghiệm nhục nhã muốn chết này khiến nàng nhất thời không phân biệt được việc mình được cứu khỏi tay chân của Lưu Hỉ rốt cuộc là tốt hay xấu.

Lúc đó nếu cứ như vậy bị bắt đi có lẽ cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Dù sao nàng cũng là Quý Phi của hoàng đế, có lẽ dù Lưu Hỉ bắt được nàng cũng không dám làm gì quá đáng.

Vì quá xấu hổ và ảo não, tư tưởng của Mộ Dung Thục đã bắt đầu tìm lý do cho sự hối hận của mình.

Một dáng vẻ khao khát có thuốc hối hận để uống.

Đổ lỗi cho sự lựa chọn sai lầm trong quá khứ là một suy nghĩ vô thức mà mọi người thường có.

Cố Hàn Uyên dùng Mộ Dung Thục để. khụ khụ, lúc này toàn thân sảng khoái, đồng thời cũng vô cùng vui vẻ.

Sự hối hận của Mộ Dung Thục không thể ảnh hưởng đến niềm vui của Cố Hàn Uyên lúc này.

Hoặc có lẽ, sự hối hận như vậy lại càng thỏa mãn ác thú của hắn.

Đồng thời, ý nghĩ hối hận của Mộ Dung Thục lúc này cũng nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Dù sao, mục đích của Cố Hàn Uyên chính là để nàng từng bước sa ngã.

Cho đến cuối cùng trở thành trợ lực đắc lực để hắn chiếm được Mộ Dung Cửu.

Muốn bưng cả ổ nhà Mộ Dung Cửu cũng không phải chuyện dễ.

Mộ Dung Thục đóng một vai trò rất quan trọng trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Lúc Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào để Mộ Dung Thục nới lỏng thêm ranh giới cuối cùng thì đột nhiên nhíu mày.

Hắn nhàn nhạt nói: Mộ Dung cô nương đã nộp học phí, tại hạ rất hài lòng.

Nếu Mộ Dung cô nương đã nhập môn Dịch Thiên cửu kiếm, vậy tại hạ xin cáo từ trước.

Mộ Dung Thục lúc này còn tâm trí đâu mà để ý đối phương dùng cô nương gọi mình.

Nàng bây giờ chỉ mong Cố Hàn Uyên mau chóng rời đi.

Bằng không lỡ như vì một vài lý do kỳ quái nào đó lại muốn nàng trả giá thêm gì nữa thì sao.

Nàng không dám chắc lần sau mình còn có thể giữ được thân thể.

Vì vậy, nàng bây giờ chỉ mong đối phương tốt nhất đừng bao giờ tới nữa.

Trong tình huống không biết mục đích thật sự của Lưu Hỉ, trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên mới là mối đe dọa lớn hơn.

Hơn nữa, việc tu luyện Dịch Thiên cửu kiếm cũng đã nhập môn.

Chương 1350

Điều nàng cầu mong tự nhiên cũng đã bớt đi rất nhiều.

Còn về việc lôi kéo vị cao thủ trước mắt này trợ giúp Mộ Dung gia đang trong tình thế không mấy tốt đẹp, nàng đã định từ bỏ.

Từ tình hình hiện tại suy đoán, nếu thật sự muốn lôi kéo được đối phương, thân thể của mình chắc chắn không giữ được.

Nàng còn chưa định hi sinh lớn đến vậy.

Ít nhất đối với nàng, người vẫn là Quý Phi của hoàng đế, điều đó không đáng.

Dù sao dù có bị thất sủng đến đâu cũng không có nghĩa là không có cơ hội lật mình, nàng cũng không phải bị đày vào lãnh cung.

Hơn nữa, mấy ngày nay nàng còn nhận được tin từ Mộ Dung gia.

Biết được Mộ Dung gia đang trù tính tổ chức đại hội võ lâm, đề cử ra tân Võ Lâm Minh Chủ của Minh Quốc.

Đến lúc đó, Mộ Dung gia với tư cách là phe chủ trì sẽ nghiễm nhiên thu được danh vọng lớn.

Chỉ cần kế hoạch thoả đáng, Mộ Dung gia hoàn toàn có cơ hội nhân dịp này xoay chuyển tình thế.

Mà nàng cũng có cơ hội một lần nữa mượn trợ lực của Mộ Dung gia để được hoàng đế sủng ái.

Tóm lại, tầm quan trọng của ngân tiên sinh do Cố Hàn Uyên đóng giả đã không còn lớn như lúc đầu.

Nếu không phải lo lắng đắc tội đối phương, nàng ngay cả cái gọi là học phí cũng không muốn nộp.

Nhưng việc đã đến nước này, nàng đành nén sự bực bội trong lòng, giả vờ cảm tạ nói: Đa tạ tiền bối đã dạy kiếm pháp.

Nếu tiền bối có việc, bổn cung sẽ không giữ lại.

Miệng thì nói cảm tạ, nhưng thực tế ngữ khí lại tỏ ra vô cùng bình thản.

Ngay cả tự xưng nàng cũng vô thức đổi thành bổn cung, một từ ngữ lạnh nhạt và xa cách.

Nghĩ lại cũng phải.

Chịu thiệt lớn như vậy, dù có tự thuyết phục mình thế nào cũng khó che giấu được sự tức giận và phẫn uất.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thờ ơ cười khẽ, xoay người định đi.

Bất quá trước lúc ly khai rồi lại cố ý ném ra một câu hài hước nói: Đêm lạnh gió rét, Mộ Dung cô nương phải nhớ đi tắm một phen như lần trước đấy.

Mộ Dung Thục nghe vậy nhất thời lại đỏ bừng mặt.

Lần trước nàng đã vô cùng mất mặt.

Lúc đó đã đủ xấu hổ rồi.

Bây giờ nhận ra ngân tiên sinh trước mắt rất có thể không phải là lão quái vật như nàng suy đoán, cảm giác xấu hổ đó quả thực tăng lên gấp bội.

Nàng đang định tức giận trừng mắt qua thì đã phát hiện bóng người trước mắt đã biến mất.

Thân pháp khinh công tuyệt đối này một lần nữa khiến Mộ Dung Thục ngẩn ra.

Không khỏi khẽ thở dài: Nếu như ngươi không phải đang thèm muốn ta thì tốt rồi.

Nói Mộ Dung Thục có hảo cảm với Cố Hàn Uyên trong vai ngân tiên sinh hay không.

Chắc chắn ít nhiều là có.

Dù sao cũng có ơn cứu mạng nàng, không phải sao.

Hơn nữa sau khi có tiếp xúc thân mật, đối phương trong lòng nàng khó tránh khỏi cũng trở nên đặc biệt.

Nếu như mình không phải Quý Phi.

Trong không khí tràn ngập một mùi hương khiến người ta đỏ mặt, làm tâm tư Mộ Dung Thục có chút phiêu tán.

Mà lúc này, Cố Hàn Uyên, người làm Mộ Dung Thục tâm loạn, thực ra vẫn chưa rời xa Thục phòng điện bao xa đã dừng bước.

Hắn tháo chiếc mặt nạ bạc trên mặt xuống, liền thấy một bóng xám nhỏ nhắn từ trời đêm lao tới, đậu trên vai hắn líu ríu kêu lên.

Bóng xám đó chính là Tiểu Phi đã tìm tới.

Thân là một chú chim nhỏ, Tiểu Phi lẻn vào hoàng cung có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Thậm chí không cần lo lắng sẽ bị ai ngăn cản.

Nhưng Cố Hàn Uyên đã chơi đùa với Mộ Dung Thục một hồi rồi, nó mới khó khăn tìm đến nơi.

Tốn nhiều thời gian như vậy là vì tuy nó có cảm ứng với Cố Hàn Uyên, nhưng loại cảm ứng này rất mơ hồ, không thể định vị chính xác.

Hơn nữa địa hình hoàng cung quá phức tạp, kiến trúc cũng quá nhiều, lần đầu đến hoàng cung, Tiểu Phi khó tránh khỏi có chút lạc

đường.

Ý thức được mình tìm Cố Hàn Uyên tốn quá nhiều thời gian, Tiểu Phi tỏ ra có chút sốt ruột.

Niềm vui khi gặp lại Cố Hàn Uyên cũng phải gác lại.

Cái miệng nhỏ nhắn líu ríu không ngừng, một bộ dạng vội vã muốn báo cáo tình hình cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi cười khẽ an ủi: Không cần gấp, tình hình ta đại khái đã hiểu.

Vô Tình trong thời gian ngắn cũng sẽ không có chuyện gì.

Bây giờ cùng ta đi tìm nàng ấy nào.

Có định vị thần niệm, Cố Hàn Uyên muốn tìm được Vô Tình không phải là việc khó.

Vừa đúng lúc này, những vấn đề Vô Tình muốn hỏi hẳn là đã có đáp án.

Được Cố Hàn Uyên an ủi, Tiểu Phi nhất thời yên lòng, ngoan ngoãn chui vào trong cổ áo của Cố Hàn Uyên.

Hơi ấm và khí tức đã lâu không gặp khiến đôi mắt linh động của Tiểu Phi cũng trở nên thư giãn, nó vui vẻ kêu nhỏ hai tiếng để biểu đạt niềm vui của mình.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, vận khởi khinh công, hóa thành một bóng trắng mà người thường khó nhận ra, nhanh chóng lao về phía Vô Tình.

Ngự Thư Phòng.

Gần đây kinh thành xảy ra quá nhiều chuyện.

Đến nỗi Chu Hậu Chiếu giờ này vẫn còn phải ở trong Ngự Thư Phòng xử lý chính vụ, phê duyệt tấu chương.

Lúc này, Chu Hậu Chiếu đang có chút hứng thú nhìn thiếu nữ lạnh lùng ngồi trên xe lăn trước mặt.

Chính là Vô Tình được Lãnh Lăng Khí đưa tới.

Chu Hậu Chiếu đầu tiên liếc nhìn Lãnh Lăng Khí đang cúi đầu im lặng, sau đó ánh mắt lại quay về phía Vô Tình, nhàn nhạt nói: Ý đồ của ngươi trẫm đã biết, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi.

Có thể trả lời, trẫm nhất định sẽ trả lời.

Lời nói của Chu Hậu Chiếu tỏ ra khá dễ nói chuyện và hào phóng.

Đừng nghĩ rằng hoàng đế sẽ trả lời câu hỏi của bất kỳ ai.

So với người bình thường, thời gian của hoàng đế, người mà mỗi lời nói hành động đều quyết định sinh tử của vô số người, là rất quý giá.

Vô Tình cũng biết điều này, nhưng trong lòng nàng lại không có chút cảm kích nào.

Bởi vì nàng biết điều kiện tiên quyết để Chu Hậu Chiếu dễ nói chuyện như vậy là gì.

Vô Tình vẫn chưa vội đi vào vấn đề chính.

Dù sao Tiểu Phi đã bay đi, và nó sẽ đi đâu nàng cũng biết rất rõ.

Nếu kết quả đã không thể thay đổi, nàng cũng không cần phải cố chấp nữa.

Vô Tình sắc mặt lạnh lùng nói: Ngươi biết ta là ai sao.

Chu Hậu Chiếu ý vị thâm trường cười khẽ, nói ra: Đương nhiên.

Cô nhi của Thịnh Đỉnh Thiên, Thịnh Nhai Dư.

Dừng một chút.

Hắn tỏ vẻ cảm khái khẽ thở dài: Thịnh Ái Khanh trung quân ái quốc, cương trực công chính, từng là trọng thần mà trẫm vô cùng tin cậy.

Dù Chu Hậu Chiếu đang khen ngợi Thịnh Đỉnh Thiên, nhưng Vô Tình lúc này nghe lại chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.

Gương mặt ngọc vốn trong trẻo lạnh lùng nhất thời càng thêm lạnh lẽo.

Vô Tình lạnh giọng nói ra: Nếu đã như vậy, vì sao còn phải g·iết cha ta.

Thậm chí còn dùng thủ đoạn hung ác như phái sát thủ diệt môn.

Vô Tình tuy là chạm tới một bộ phận chân tướng.

Thế nhưng như trước đối với Chu Hậu Chiếu phương pháp làm cảm thấy khó hiểu.

Chương 1351

Thân là Hoàng Đế càng hẳn là hành quang minh chánh đại đường hoàng chi đạo.

Phái ra sát thủ đối với một gã trong miệng hắn tâm phúc trọng thần diệt khẩu, vô luận như thế nào đều là làm người ta lên án sự tình.

Nếu không là Vô Tình chứng cớ trong tay không đủ, chỉ cần cho hấp thụ ánh sáng đi ra, Chu Hậu Chiếu ở dân gian vốn là ngu ngốc danh tiếng sẽ biến đến càng thêm ác liệt cũng sẽ cho những thứ kia đánh lấy mưu triều soán vị chủ ý dã tâm gia càng nhiều hơn mượn cớ.

Chí ít ở Vô Tình xem ra, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, là tuyệt đối không nên làm loại chuyện như vậy.

Thậm chí coi như là thêu dệt một cái tội danh đem Thịnh Đỉnh Thiên hạ ngục hỏi chém, đều so với cái này sao làm tới hợp lý nhiều lắm.

Chu Hậu Chiếu sắc mặt có chút trầm trọng trầm mặc khoảng khắc, mớichỉ có lạnh nhạt nói ra: Bởi vì Thịnh Đỉnh Thiên hắn đã biết không phải nên biết bí mật, sở dĩ hắn không thể không c·hết.

Kéo thêm một ngày liền nhiều một ngày phiêu lưu, trẫm không cách nào gánh chịu hắn tiết lộ bí mật hậu quả.

Sở dĩ trẫm mới không thể không vội vã phái ra Đại Nội Mật Thám đem bọn ngươi thịnh gia diệt khẩu.

Chu Hậu Chiếu cũng không có ý định che giấu.

Dù sao Vô Tình cũng đã đến trước mặt hắn chất vấn.

Cố tình che giấu nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Cái gọi là mười ba hung thủ kia thực ra vốn đều có thân phận là Đại Nội Mật Thám.

Chính là thân phận Đại Nội Mật Thám của Linh Linh Phát.

Bảo Long nhất tộc đều là Đại Nội Mật Thám, nhưng Đại Nội Mật Thám không chỉ có Bảo Long nhất tộc.

Mười ba hung thủ bao gồm cả Thiết Thủ chính là những Đại Nội Mật Thám không thuộc Bảo Long nhất tộc.

Năm đó, Chu Hậu Chiếu phái mười ba hung thủ diệt môn Thịnh gia, dù dùng lý do gì cũng không đứng vững.

Để tránh tổn hại danh tiếng, Chu Hậu Chiếu đương nhiên đã cho mười ba hung thủ ẩn náu.

Tránh để bọn họ bị bắt được manh mối gì, bại lộ chuyện hắn diệt môn Thịnh gia.

Còn về Thiết Thủ, tạm thời không bàn đến ý định trong lòng hắn, nhưng mệnh lệnh hắn nhận được là giám sát Vô Tình, người đã may mắn sống sót một cách bất ngờ.

Dù sao dù Vô Tình không đi điều tra chân tướng, năm đó khi Thịnh Đỉnh Thiên còn sống cũng khó đảm bảo không tiết lộ tin tức gì cho Vô Tình, mà Thiết Thủ lòng mang áy náy tự nhiên vui vẻ nhận nhiệm vụ này.

Hắn chăm sóc Vô Tình theo cách của một người anh trai chăm sóc em gái.

Đó là một trong những nguyên nhân giúp Vô Tình có thể thoát khỏi nỗi tuyệt vọng khi tận mắt chứng kiến phụ mẫu t·ử v·ong, gia môn bị diệt.

Nếu không kể đến Cố Hàn Uyên, ngoài thiếu nữ xinh đẹp kia, Thiết Thủ chính là người thân quan trọng nhất của nàng.

Còn Gia Cát Chính Ngã, thực tế quan hệ với Vô Tình cũng không thân thiết đến vậy.

Cũng chính vì tầm quan trọng của Thiết Thủ đối với Vô Tình, nàng mới có thể dù biết rõ Thiết Thủ là một trong những hung thủ hại nàng tan nhà nát cửa, nhưng vẫn không thực sự ân đoạn nghĩa tuyệt.

Phải biết rằng ngoài Thiết Thủ, mười hai hung thủ còn lại đều đã bị diệt khẩu.

Chính xác mà nói là đều uống thuốc độc t·ự s·át.

Đây là tình huống hoàn toàn khác trong kịch bản.

Vô Tình không hy vọng Thiết Thủ cũng bị uống thuốc độc diệt khẩu, cho nên ngoài việc đối mặt chất vấn Chu Hậu Chiếu, nàng đã không còn cách nào khác để hoàn toàn giải mã chân tướng.

Lúc này, Vô Tình nghe Chu Hậu Chiếu nói lý do diệt môn Thịnh gia năm đó, tâm tình của nàng bất ngờ bình tĩnh.

Nàng chỉ lạnh giọng chất vấn: Cha ta là trung thần.

Dù biết bí mật gì cũng sẽ không tiết lộ, vì sao ngươi không chịu tin tưởng ông ấy.

Trung thần.

Chu Hậu Chiếu bật cười một tiếng.

Thịnh Đỉnh Thiên trung thành là trung thành với giang sơn xã tắc, chứ không phải chỉ trung thành với trẫm.

Sự cương trực công chính của hắn mới là phiền toái lớn nhất đối với trẫm.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu rất là lo lắng.

Trong thế giới này nhân vẫn là kịch tình bên trong những người đó, tính tình của bọn hắn cũng rất ít xuất hiện trên căn bản biến hóa.

Thế nhưng riêng phần mình bất đồng trải qua để cho bọn họ đi lên con đường bất đồng.

Tỷ như kịch tình bên trong chắc là Thái bộ dạng thủ hạ mười ba thủ phạm lại thành Chu Hậu Chiếu Đại Nội Mật Thám.

Vốn nên là bởi vì vạch trần Thái bộ dạng t·ham n·hũng mà bị diệt môn Thịnh Đỉnh Thiên lại biến thành Chu Hậu Chiếu vì bảo thủ bí mật mất miệng.

Chu Hậu Chiếu không tiếp tục úp mở, chủ động nói đến một bí mật mà Cố Hàn Uyên đã tiếp xúc qua vài lần.

Năm đó hoàng thúc Thiết Đảm Thần Hầu phản công Tử Cấm Thành, cuối cùng thất bại trong gang tấc là do trẫm ra tay.

Dù Vô Tình đã có được một phần manh mối, nhưng nghe Chu Hậu Chiếu đích thân thừa nhận bí mật năm đó vẫn khiến nàng vô cùng chấn động.

Bởi vì chuyện này năm đó gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Vô số người vì thế mà uổng mạng, những nghĩa sĩ chết không minh bạch như Đinh Môn nhiều vô số kể.

Quan trọng hơn là chính quyền tàn dư không thể đoạt lại Tử Cấm Thành, chỉ có thể tái kiến triều đình ở kinh thành ngày nay cũng rất khó mà đường đường chính chính nói mình là chính thống.

Bằng không vì sao mấy hoàng tử của Sùng Trinh đế suốt ngày ở trong lãnh thổ Thanh Quốc gây rối Phản Thanh Phục Minh, mà Chu Hậu Chiếu lại chẳng làm gì được họ.

Năm đó Chu Hậu Chiếu kế vị là kết quả của sự thỏa hiệp nhiều bên.

Hoàn toàn khác với quy trình kế vị thông thường.

Không chỉ uy vọng của hoàng đế không đủ, tính hợp pháp cũng không đủ, thuộc hạ càng thiếu hụt lực lượng.

Một khi Chu Vô Thị phản công Tử Cấm Thành thành công, dù Chu Vô Thị không nhân đà đại thắng mà leo lên ngôi hoàng đế, thì mấy hoàng tử của Sùng Trinh đế cũng có tư cách làm hoàng đế hơn hắn.

Vì vậy, hắn chỉ cần còn muốn ngồi vững ngai vàng, thì nhất định phải phá hoại kế hoạch phản công Tử Cấm Thành của Chu Vô Thị.

Chu Hậu Chiếu âm trầm nói ra: Thịnh Đỉnh Thiên năm đó là Binh Bộ Thượng Thư, rõ nhất tình hình điều động binh mã lương thảo.

Cho nên rất nhanh đã phát hiện ra dấu vết trẫm để lại.

Với tính cách cương trực công chính của Thịnh Đỉnh Thiên, dù trẫm là hoàng đế, hắn cũng không thể dung thứ cho cách làm gây hại cho giang sơn xã tắc này.

Vì vậy, hắn rất nhanh đã cầm bằng chứng đến chất vấn trẫm.

Trẫm miễn cưỡng cho qua chuyện, sau đó liền phái Đại Nội Mật Thám đi diệt môn Thịnh gia.

Dừng một chút.

Hắn nhãn thần hờ hững nhìn lấy Vô Tình nói ra: Đáng tiếc lão sư của hắn lại cực lực phản đối chuyện này, cuối cùng còn cứu được ngươi.

Chu Hậu Chiếu trong miệng lão sư chính là Gia Cát Chính Ngã.

Đối với Chu Hậu Chiếu vừa mới đăng cơ không lâu năm đó, Gia Cát Chính Ngã chính là người ủng hộ lớn nhất của hắn.

Đồng thời ông cũng là một trong những người biết rõ chân tướng năm đó.

Gia Cát Chính Ngã quả thực chính trực, nhưng không có nghĩa là ông không biết biến thông.

Theo ông thấy, vào lúc triều đình mới vừa tái thiết quyền lực, điều quan trọng nhất chính là sự ổn định.

Nghiêm túc mà nói, đối với một quốc gia, quan trọng nhất luôn là trật tự ổn định.

Còn việc quan viên có mục nát hay không, nhân dân có hạnh phúc hay không, quá trình giữ gìn trật tự có chính nghĩa hay không, đó đều là những chuyện để sau mới lo tới.

Ở phương diện này, lằn ranh cuối cùng của ông rất linh hoạt.

Điều này cũng được thể hiện trong cốt truyện.

Ví dụ như lúc đầu đối mặt với việc Bộ Thần của Lục Phiến Môn tranh công, căm ghét và bức bách, ông đều nhường nhịn.

Đối với việc Thái tướng tham ô, làm loạn triều cương, ông cũng không làm gì.

Trong toàn bộ cốt truyện, Gia Cát Chính Ngã vì cái gọi là lấy đại cục làm trọng mà biểu hiện cực kỳ bị động.

Dường như lần nào cũng phải đợi đến lúc không thể làm gì khác mới bị động phản kích.

Với tư cách là người ngoài cuộc, hầu hết thời gian đều sẽ cảm thấy tức tối thay.

Không phải ông không thể làm gì, mà là việc đó không đáng để ông phải hưng sư động chúng.

Đồng thời, trong cốt truyện còn có thể thấy rất nhiều điểm linh hoạt trong lần ranh cuối cùng của ông.

Chẳng hạn như khi Hoàng đế mất tích, ông đã chủ động đề nghị để Vương gia ra mặt chủ trì đại cục.

Chương 1352

Giữa những dòng chữ dường như cũng ám chỉ trong tình huống cần thiết, Vương gia có thể bước lên hoàng vị để ổn định thế cục.

Vì vậy, Gia Cát Chính Ngã đối với việc Chu Vô Thị phản công Tử Cấm Thành trong thế giới này là giữ thái độ phản đối.

Cho dù là Chu Vô Thị mang theo tư thế đại thắng trở về, hay là những hoàng tử có đại nghĩa danh phận của Sùng Trinh Đế, đều chỉ khiến thời cục thêm phần rung chuyển.

Điều này hiển nhiên không phù hợp với tư tưởng lấy đại cục làm trọng của Gia Cát Chính Ngã.

Thế nên năm đó khi Chu Hậu Chiếu muốn ngầm cản trở Chu Vô Thị, ông đã ủng hộ.

Tuy nhiên, ông cũng phản đối việc vì bảo mật mà muốn diệt khẩu Thịnh Đỉnh Thiên.

Theo ông, chỉ cần thấu tình đạt lý là có thể thuyết phục Thịnh Đỉnh Thiên giữ bí mật, không cần thiết phải làm tuyệt đến vậy.

Nhưng nực cười là Chu Hậu Chiếu đã nắm thấu phương thức suy nghĩ lấy đại cục làm trọng của Gia Cát Chính Ngã, vì vậy dứt khoát tiền trảm hậu tấu.

Đợi đến khi Gia Cát Chính Ngã phản ứng lại, chạy đến Thịnh gia thì đã không còn kịp nữa, chỉ có thể miễn cưỡng cứu được Vô Tình đã tàn phế hai chân.

Chu Hậu Chiếu tuy có chút nuối tiếc vì không thể nhổ cỏ tận gốc, nhưng cũng không tiện trở mặt với Gia Cát Chính Ngã lúc đó, đành ngầm chấp nhận tạm thời tha cho Vô Tình được Gia Cát Chính Ngã thu nhận, chỉ phái Lãnh Huyết đi giám sát nàng.

Gia Cát Chính Ngã cũng đương nhiên mặc nhận tình huống này.

Cứ như vậy bình an vô sự suốt mười hai năm, nhưng đến nay lại xảy ra biến cố.

Đọc Tâm Thuật của Vô Tình là một năng lực cực kỳ nghịch thiên.

Chỉ cần tu vi tinh thần yếu hơn nàng thì hầu như không cách nào tránh khỏi bị đọc tâm.

Nguyên bản Vô Tình thực chất không có khái niệm cụ thể về Đọc Tâm Thuật của mình, chỉ sử dụng theo bản năng.

Cho đến khi nàng gặp Cố Hàn Uyên, hiểu được nguyên lý của Đọc Tâm Thuật, biết mình nên tu luyện tinh tiến như thế nào.

Vô Tình không còn lạm dụng Đọc Tâm Thuật nữa mà bắt đầu thử tinh luyện tinh thần lực của mình.

Kết quả là hiệu quả kỳ diệu đến không ngờ.

Trong tình huống dốc toàn lực, nàng thậm chí có thể nhìn trộm được những ý nghĩ sâu kín của đối phương.

Đọc Tâm Thuật bá đạo hơn trước rất nhiều đã lập tức nhìn thấu tâm tư của Lãnh Huyết khi hắn đột ngột gia nhập Thần Hầu Phủ, ngay cả những ý nghĩ trong tiềm thức cũng không thể thoát khỏi sự dò xét của nàng.

Vô Tình vốn chỉ lo lắng Lãnh Huyết rắp tâm bất lương nên mới vô thức dùng Đọc Tâm Thuật với hắn, kết quả lại thấy được rất nhiều tình báo mà nàng vô cùng để tâm.

Đứng mũi chịu sào chính là thân phận thật sự của Lãnh Huyết: Đại Nội Mật Thám.

Đó là một tình báo khiến người ta nhất thời không biết nên nói là kinh hỉ hay kinh hãi.

Sau đó, Vô Tình còn tình cờ biết được từ Lãnh Huyết thông tin về mười ba thủ phạm thực chất là đồng liêu của hắn.

Theo lý mà nói, mười ba thủ phạm gây ra vụ án diệt môn Thịnh gia năm đó không nên xuất hiện ở kinh thành nữa.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Trước đó, ngoại trừ Lãnh Huyết phải giám sát Vô Tình, mười hai người còn lại đều được phái đi nước khác thực hiện nhiệm vụ.

Tuy nhiên thời gian gần đây, kinh thành xảy ra quá nhiều chuyện.

Không chỉ các bộ môn trong triều đình mệt mỏi, bất lực, mà nhân thủ Đại Nội Mật Thám trực thuộc Hoàng đế cũng trở nên thiếu hụt.

Bí quá hóa liều, Chu Hậu Chiếu không còn cách nào khác đành phải triệu hồi mười ba thủ phạm năm xưa về kinh thành.

Kết quả đã rõ ràng, Vô Tình dùng Đọc Tâm Thuật lấy được thông tin mười ba thủ phạm từ chỗ Lãnh Huyết.

Để xác nhận hành tung cụ thể của chúng, Vô Tình buộc phải tiếp cận Lãnh Huyết, dẫn dụ hắn vô thức nghĩ về chuyện mười ba thủ phạm để nàng đọc được.

Đây chính là chân tướng đằng sau việc Vô Tình có vẻ như thay lòng đổi dạ.

Nếu không phải vậy, làm sao nàng nỡ làm tổn thương lòng của Cố Hàn Uyên.

Cộng thêm việc không muốn liên lụy Cố Hàn Uyên dính vào chuyện có khả năng cao phải đối đầu với Hoàng đế một nước, nên nàng mới cố ý giấu giếm đến tận bây giờ.

Tâm tư của Vô Tình cũng không giấu được Cố Hàn Uyên, nên hắn thuận thế phối hợp một chút.

Dù sao hắn cũng rất hứng thú với bí mật năm xưa và thân phận của Lãnh Huyết.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng có ý định tiện tay gõ nhẹ cô nương quật cường này một cái, để tránh sau này nếu xảy ra chuyện tương tự, Vô Tình lại nghĩ tới chuyện giấu giếm hắn.

Để khiến Vô Tình, người sở hữu năng lực thần kỳ như Đọc Tâm Thuật, phải quy tâm, Cố Hàn Uyên cũng coi như là dụng tâm lương khổ.

Đương nhiên hiện tại Vô Tình còn cần một mình thừa nhận đả kích trầm trọng do chân tướng mang lại.

Chỉ vì loại chuyện này.

Vô Tình lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu đang mang vẻ mặt lãnh đạm.

Nàng không cách nào tán thành, không thể tiếp nhận, càng không cách nào đồng cảm.

Tục ngữ có câu: Gần vua như gần cọp.

Khi Đế vương không tin tưởng ngươi, chỉ cần một chút chuyện nhỏ cũng có thể dẫn tới họa sát thân.

Huống chi Thịnh Đỉnh Thiên chạm tới không phải chuyện nhỏ, bị diệt môn, diệt khẩu cũng là chuyện đương nhiên.

Còn việc người bị hại như Vô Tình có thể tiếp nhận hay không thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của Chu Hậu Chiếu.

Sau khi giải thích qua loa về chuyện năm xưa, Chu Hậu Chiếu cũng mất đi hứng thú đàm luận.

Để một người thường đi thấu hiểu tư duy của Đế vương vốn không phải chuyện đáng tin cậy.

Vô luận Vô Tình có tiếp nhận hay không cũng không thay đổi được những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu lạnh lẽo, ngữ khí có chút kỳ quái nói: Nguyên bản trẫm còn cần cố kỵ Cố Hàn Uyên, không tiện ra tay với ngươi.

Nhưng nếu ngươi đã vào hoàng cung, vậy thì đừng trách trẫm khiến ngươi phải mất tích.

Chu Hậu Chiếu hoàn toàn không lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ tới hoàng cung tìm tung tích của Vô Tình.

Hoàng cung vốn là nơi tồn tại nhiều sự nhơ nhớp nhất thế gian.

Quanh năm suốt tháng, vô số vụ án oan không đầu không đuôi xảy ra ở đây, mất tích một hai người chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không thể tra ra được.

Hắn từ đầu đến cuối chưa từng cân nhắc tới việc để Vô Tình bình an rời đi, vì vậy mới không e dè mà nói thẳng ra chân tướng.

Nhìn dung nhan xinh đẹp thanh khiết của Vô Tình, Chu Hậu Chiếu khẽ thở dài: Đáng tiếc.

Nếu không phải vì chuyện năm xưa, với nhan sắc của Vô Tình bây giờ, dù cho đôi chân tàn tật, hắn cũng sẽ triệu nàng vào cung làm phi.

Đáng tiếc hiện tại vì nàng đã chạm vào bí mật không nên biết mà phải hương tiêu ngọc vẫn.

Chu Hậu Chiếu gạt đi sự nuối tiếc trong lòng, nhìn về phía Lãnh Huyết, đạm mạc nói: Giao cho ngươi, đừng để trẫm thất vọng.

Lãnh Huyết vẫn luôn trầm mặc nãy giờ khẽ ngẩng đầu nhìn Vô Tình.

Vô Tình thản nhiên đối diện với hắn.

Trong mắt Lãnh Huyết hiện lên một tia giãy giụa, nhưng một lát sau, thanh trường đao màu xanh biếc vẫn rời vỏ.

Mũi đao chỉ thẳng vào Vô Tình, Lãnh Huyết trầm giọng nói: Đừng trách ta.

Vô Tình nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười giễu cợt và châm chọc.

Nhưng khoảnh khắc sau, đôi mắt đẹp của nàng bỗng tỏa ra hào quang rực rỡ khiến người ta kinh diễm.

Lãnh Huyết đang có chút thất thần thì một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên bên tai: Dùng đao chỉ vào Nhai Thừa, ngươi muốn chết sao.

Lãnh Huyết thích Vô Tình.

Trong cốt truyện chính là nhất kiến chung tình.

Bây giờ dù thân thế hay thân phận đều khác với cốt truyện, nhưng lý do hắn thích Vô Tình vẫn không thay đổi nhiều.

Chỉ có điều khi đối mặt với sự lựa chọn, hắn chung quy không còn thuần túy như trước.

Chu Hậu Chiếu muốn hắn giết Vô Tình, hắn không thể kháng mệnh.

Tuy nhiên hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm lát nữa sẽ đánh ngất Vô Tình trước, rồi lấy lý do hoàng cung không nên nhuốm máu để đưa nàng đi.

Sau đó sẽ làm giả hiện trường để Chu Hậu Chiếu tin rằng hắn đã giết nàng.

Cuối cùng còn phải cố gắng thuyết phục Vô Tình từ nay mai danh ẩn tích.

Đồng thời điều quan trọng nhất là phải khiến Vô Tình rời xa Cố Hàn Uyên, bằng không chẳng phải hắn đang làm công không cho kẻ khác sao.

Chương 1353

Lãnh Huyết tính toán rất hay, kế hoạch cũng coi như chu toàn, kết quả lại xảy ra chuyện ngay thời điểm mấu chốt nhất.

Giây phút giọng nói từ phía sau vang lên, Lãnh Huyết trong cơn kinh hãi tột độ vội vàng xoay người, lập tức lùi về bên cạnh Chu Hậu Chiếu.

Hắn quát lớn: Cố Hàn Uyên.

Gan to bằng trời dám xông vào hoàng cung, ngươi muốn chịu tội gì.

Người hiện thân vào lúc này tự nhiên là Cố Hàn Uyên.

Thực tế hắn đã đến từ lâu, đang chờ đợi thời cơ hiện thân thích hợp nhất.

Tâm tư của Lãnh Huyết đối với Cố Hàn Uyên mà nói không khó để đoán ra, đương nhiên hắn sẽ không cho đối phương cơ hội diễn kịch để lấy lòng Vô Tình, thậm chí ngay cả cơ hội nói vài câu sến súm cũng không có.

Có thể thấy lờ mờ trong ánh mắt cảnh giác của Lãnh Huyết là sự kìm nén và phẫn nộ.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý đến Lãnh Huyết đang đề phòng hay Chu Hậu Chiếu với ánh mắt bất định.

Hắn đi thẳng tới trước mặt Vô Tình, hơi cúi người khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, dịu dàng nói: Nhai Thừa, giận dỗi thế đã đủ chưa.

Ta tới đón nàng đây.

Cảm nhận được hơi ấm quen thuộc từ bàn tay áp trên má, Vô Tình mím chặt môi, nhất thời có cảm giác muốn rơi lệ.

Tuy nói một cách nghiêm túc là nàng tự tìm lấy, nhưng những gì trải qua trong thời gian qua thực sự khiến nàng thấy vô cùng uất ức.

Nàng đã phải gánh chịu đủ loại áp lực, hơn nữa khi tiếp cận chân tướng, sự mệt mỏi và áp lực trong lòng suýt chút nữa đã đánh sập nàng.

Chưa kể khi tận tai nghe Chu Hậu Chiếu nói rõ chân tướng năm xưa, nàng càng bị đả kích nặng nề.

Sự kiên cường chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài.

Càng uất ức bao nhiêu, nàng lại càng chỉ muốn bộc lộ trước mặt người thân cận nhất.

Dù sao chỉ có người thực sự thân cận mới quan tâm đến sự uất ức của nàng.

Cố đại ca.

Vô Tình khẽ gọi một tiếng chan chứa tình cảm, khóe miệng cong lên một đường nét mờ nhạt.

Đó là nụ cười nhẹ nhõm và thư thái.

Thực ra nàng vẫn luôn lo lắng mình đã thực sự làm tổn thương lòng Cố Hàn Uyên, đến mức không còn cơ hội hàn gắn, thậm chí còn vì thế mà chủ động nhờ các cô gái khác đến an ủi hắn.

Giờ thấy thái độ của Cố Hàn Uyên, nàng cuối cùng cũng yên tâm.

Vô Tình vốn luôn ít nói cười bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhạt nhẽo như vậy thực sự khiến người ta kinh diễm, ngay cả Chu Hậu Chiếu cũng không nhịn được mà nhìn thêm một cái.

Lúc này Tiểu Phi từ trong vạt áo Cố Hàn Uyên bay ra, rơi vào lòng Vô Tình kêu ríu rít như đang kể lể điều gì.

Vô Tình thấy vậy thì đôi mày thanh tú cong cong, khẽ cười nói: Lần này sẽ không mắng ngươi là tiểu phản đồ nữa.

Tiểu Phi nghe vậy tiếng kêu càng cao thêm mấy phần, dường như đang đắc ý.

Nếu nó biết nói tiếng người, lúc này e rằng sẽ nói: Ta giỏi quá đi mất, mau khen ta đi.

Sự tương tác giữa Vô Tình và Tiểu Phi khiến người ta không khỏi mỉm cười.

Cố Hàn Uyên dịu dàng cười nói: Có chuyện gì đợi khi trở về ta sẽ chậm rãi nghe nàng nói.

Vâng.

Vô Tình ngoan ngoãn gật đầu.

Cố Hàn Uyên thu lại nụ cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Chu Hậu Chiếu và Lãnh Huyết, nhàn nhạt nói: Nhai Thừa đã được Bệ hạ chiếu cố nhiều rồi.

Chu Hậu Chiếu vốn đang trầm ngâm đánh giá Cố Hàn Uyên bỗng nhiên bật cười, hắn dùng thái độ hiền hòa nói: Đã nghe đại danh Cố công tử từ lâu, hôm nay được thấy dung mạo thật, trẫm cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Chu Hậu Chiếu rất dứt khoát bỏ qua đề tài về Vô Tình, bởi vì kể từ khoảnh khắc Cố Hàn Uyên xuất hiện, Vô Tình như thế nào đã không còn quan trọng nữa.

Không ai có thể làm tổn thương nữ nhân của hắn ngay trước mặt Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu còn chưa muốn dùng tính mạng mình để thử nghiệm tính chân thực của câu nói này, hiện tại bên cạnh hắn cũng không có thiên quân vạn mã hay Lục Địa Thần Tiên bảo vệ.

Nếu không cần thiết, Cố Hàn Uyên nhất định sẽ không ngông cuồng tới mức đi sát hại Hoàng đế một nước.

Đương nhiên tiền đề là không cần thiết phải như vậy.

Mà tình huống nào dễ trở thành sự cần thiết đó nhất.

Chính là nổi giận vì hồng nhan.

Cố Hàn Uyên vốn đã có tiền án, lúc thần công chưa đại thành hắn đã dám chiến đấu với quần hùng tại đại hội Bắc Thiếu Lâm, nghịch chiến Lục Địa Thần Tiên.

Làm như vậy ngoại trừ khiến nữ tử thiên hạ cảm động không thôi, người bình thường chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã điên rồi.

Vì một nữ nhân mà làm đến mức đó là lợi bất cập hại.

Điều này cũng đại biểu cho việc Cố Hàn Uyên thực sự có khả năng vì một nữ tử mà bất chấp hậu quả.

Chu Hậu Chiếu dám ra tay diệt khẩu Vô Tình hoàn toàn là dựa trên việc Cố Hàn Uyên không biết chuyện.

Hắn cũng không dám đánh cược xem liệu có xảy ra tình huống kẻ liều mạng nổi giận máu văng năm bước hay không.

Vì thế khi Cố Hàn Uyên đã hiện thân, đừng nói là ra tay với Vô Tình, sau này e rằng còn phải đảm bảo nàng không xảy ra chuyện gì, bằng không những kẻ đã lộ rõ địch ý như bọn họ sẽ là đối tượng bị nghi ngờ đầu tiên.

Có thể nói tình hình hiện tại rất bất lợi và phiền phức cho Chu Hậu Chiếu, nên hắn chọn cách đối diện trực tiếp với ngọn nguồn, chính là bản thân Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu phớt lờ thái độ lãnh đạm của Cố Hàn Uyên, ôn hòa cười nói: Trẫm có một việc muốn nhờ, mong Cố công tử có thể thay Thịnh cô nương đáp ứng.

Cố Hàn Uyên không nói mấy câu thừa thãi kiểu như mình không nên quyết định thay nàng, hắn trầm giọng nói: Nhai Thừa có thể giữ bí mật.

Bí mật mà Cố Hàn Uyên ám chỉ đương nhiên là việc Chu Hậu Chiếu cản trở Chu Vô Thị và vụ diệt môn Thịnh gia.

Hai chuyện này đều sẽ giáng một đòn cực mạnh vào uy tín của Chu Hậu Chiếu, nghiêm trọng hơn có thể gây ra rung chuyển quốc gia.

Vì vậy lằn ranh cuối cùng của Chu Hậu Chiếu chính là phải bảo mật, bằng không cuộc đàm phán không thể tiếp tục.

Thực tế, việc đồng ý giữ bí mật lại có lợi hơn cho Cố Hàn Uyên, vì bí mật chỉ có giá trị khi nằm trong tay số ít người.

Nắm giữ quân bài này, Cố Hàn Uyên sẽ luôn chiếm ưu thế tâm lý trước mặt Chu Hậu Chiếu.

Vạn nhất sau này có xung đột lợi ích, chỉ cần không phải chuyện nhất định phải trở mặt, Chu Hậu Chiếu buộc phải lựa chọn nhượng bộ.

Ít nhất hiện tại đây là chuyện đáng mừng và yên tâm đối với hắn.

Chu Hậu Chiếu lộ vẻ vui mừng, hớn hở nói: Cố công tử quả là người thẳng thắn.

Vậy trẫm cũng có thể hứa từ nay về sau tuyệt đối không tìm Thịnh cô nương gây phiền phức, đồng thời trẫm coi như nợ hai vị một ân tình.

Chu Hậu Chiếu không thể nói là không hào phóng, ân tình của Hoàng đế không phải chuyện thường.

Lời vàng ý ngọc đã thốt ra thì không có khả năng thu hồi, bằng không một vị Hoàng đế thất tín với thiên hạ sẽ khó mà ngồi vững ngai vàng.

Theo mức độ quan trọng của việc Cố Hàn Uyên giữ bí mật, giá trị ân tình này của Chu Hậu Chiếu có thể sẽ tăng cao.

Tuy nhiên Cố Hàn Uyên lại nhàn nhạt thốt ra một câu đầy bất ngờ: Không đủ.

Chu Hậu Chiếu không để tâm đến sự tham lam của Cố Hàn Uyên, im lặng một lát rồi nghiêm giọng nói: Vậy cộng thêm muội muội của trẫm, Vân La quận chúa thì sao.

Vân La quận chúa là muội muội ruột của Chu Hậu Chiếu, quan hệ cực kỳ thân thiết.

Hai người chênh lệch tuổi tác rất lớn, khi Chu Hậu Chiếu lên ngôi thì Vân La mới chào đời không lâu.

Muội muội út thường được sủng ái hơn, lại thêm việc nàng rất được Thái hậu yêu chiều, dẫn đến địa vị của nàng vô cùng cao dù chỉ là quận chúa.

Dù đã đến tuổi gả chồng nhưng nàng vẫn chưa thành thân, khiến nhiều người suy đoán ai sẽ là kẻ may mắn được cưới nàng để một bước lên mây.

Cho đến gần đây, khi những lời nghị luận về việc thông gia với Cố Hàn Uyên dần rộ lên trong triều, chuyện hôn sự của Vân La lại được nhắc tới.

Lần này thái độ của Chu Hậu Chiếu rất mập mờ, khác hẳn với sự từ chối thẳng thừng trước đây.

Đa phần triều thần đều đoán Chu Hậu Chiếu định chọn Cố Hàn Uyên làm rể.

Thực tế đúng là như vậy.

Trước đó Chu Hậu Chiếu rất đau đầu không biết nên đối đãi với Cố Hàn Uyên thế nào.

Thực lực của đối phương quá mạnh, địa vị quá cao, mỗi hành động đều mang lại ảnh hưởng to lớn, mà Cố Hàn Uyên lại không có quan hệ hữu hảo với triều đình, cũng không có lợi ích chung với Chu Hậu Chiếu.

Vì thế đối với hắn, quá mức lấy lòng cũng không tốt mà đắc tội lại càng không xong, đành tạm thời duy trì cân bằng.

Tuy Cố Hàn Uyên có công lớn với Minh quốc nhưng việc phong hầu vẫn bị trì hoãn đến tận bây giờ.

Nhưng khi đề tài thông gia được đưa ra, Chu Hậu Chiếu bỗng thấy mọi chuyện trở nên thông suốt.

Lý do chính khiến hắn không biết đối xử với Cố Hàn Uyên thế nào là vì không biết làm sao để kéo hắn về phe mình.

Nếu Cố Hàn Uyên thành em rể hắn, lợi ích của họ sẽ gắn kết ở mức độ nào đó, coi như người nhà, mọi vấn đề đều được giải quyết.

Tuy nhiên vẫn còn một vấn đề: mệnh lệnh của Chu Hậu Chiếu không có chút ràng buộc nào với người không thuộc Minh quốc như Cố Hàn Uyên.

Ít nhất về bề ngoài, Cố Hàn Uyên không cầu cạnh gì triều đình.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên kháng chỉ cự hôn, hắn sẽ rơi vào thế khó xử.

Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra vì danh tiếng của Vân La không tốt lắm.

Chương 1354

Nhan sắc tuy tuyệt trần nhưng vì được nuông chiều nên tính tình rất điêu ngoa, thường xuyên bày trò nghịch ngợm khiến hoàng cung gà bay chó sủa.

Mà việc Cố Hàn Uyên có vô số hồng nhan tri kỷ là chuyện ai cũng biết, thêm một Vân La không nhiều, thiếu một Vân La không ít.

Vân La lại có hoàng thất Minh quốc chống lưng, nếu cưới nàng, Cố Hàn Uyên cũng khó mà lạnh nhạt với nàng được.

Vì vậy Cố Hàn Uyên thực sự có cần cưới nàng không.

Ít nhất nhìn từ bề ngoài chỉ thấy phiền phức chứ chẳng được lợi lộc gì, khả năng hắn kháng chỉ là rất lớn, lúc đó Chu Hậu Chiếu sẽ mất sạch mặt mũi.

Trừ phi hắn đổi Vân La thành Chu Mỹ Ny, chắc chắn Cố Hàn Uyên sẽ khó lòng từ chối vì nàng không chỉ quốc sắc thiên hương mà còn tinh thông lễ nghĩa, là đệ nhất mỹ nhân hoàng thất.

Nhưng nếu gả Chu Mỹ Ny thì lại không phù hợp với lợi ích của Chu Hậu Chiếu.

Cuối cùng hắn định gặp riêng Cố Hàn Uyên trước để hỏi ý kiến, nếu không muốn thì vẫn còn đường lùi.

Chỉ là chưa kịp tìm cơ hội thì đã gặp Cố Hàn Uyên vì chuyện của Vô Tình.

Chu Hậu Chiếu nảy ra ý định mượn cơ hội này để thăm dò xem Cố Hàn Uyên có hứng thú với Vân La không.

Kết quả tốt nhất là Cố Hàn Uyên đồng ý, như vậy vừa thành công thông gia, vừa giảm bớt được cái giá phải trả để đền bù việc hắn vừa định giết Vô Tình, ân tình nợ kia cũng coi như cho người nhà, một mũi tên trúng mấy đích.

Chu Hậu Chiếu tính toán rất đẹp, nhưng câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại khiến mặt hắn đen kịt lại.

Ồ.

Bệ hạ hào phóng vậy sao, định gả quận chúa cho Cố mỗ làm thiếp à.

Giọng điệu của Cố Hàn Uyên mang đầy vẻ trêu chọc.

Chu Hậu Chiếu tối sầm mặt lại: Cố công tử nói đùa rồi.

Vân La là muội muội của trẫm, sao có thể làm thiếp cho người khác.

Cố Hàn Uyên có nhiều hồng nhan nhưng vẫn chưa ai chính thức làm chính thê của hắn.

Ngay cả tin thành hôn cũng chỉ có mỗi Lý Thanh Lộ với thân phận th·iếp thất, những người khác như Hoàng Dung hay Tiểu Long Nữ đều không ai hay biết.

Ngay cả trong nội bộ hậu cung của hắn cũng chưa phân định rõ danh phận.

Cố Hàn Uyên cố ý để trống vị trí chính thê để nhử những kẻ có dã tâm cắn câu.

Nếu không phải vậy, chuyện nghị luận thông gia bên Tống quốc cũng không xôn xao đến thế, và Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không nghĩ đến việc đem muội muội ruột ra làm vật trao đổi.

Địa vị giữa thê và th·iếp là hoàn toàn khác biệt, nhất là trong mắt giới thượng lưu.

Thê có tư cách đại diện cho chồng, còn th·iếp chỉ là món đồ chơi.

Nếu để Vân La làm th·iếp, dù Cố Hàn Uyên có chiếm được tiện nghi mà không gia nhập phe Chu Hậu Chiếu thì cũng chẳng ai nói gì, họ chỉ cười nhạo Chu Hậu Chiếu ngu ngốc mà thôi.

Điều đó làm sao hắn chấp nhận được.

Nhưng giây trước vừa khen Chu Hậu Chiếu hào phóng, giây sau Cố Hàn Uyên đã buông một câu đầy vẻ xem thường: Giám quốc công chúa của Tây Hạ còn có thể làm thiếp, quận chúa Minh quốc tại sao lại không thể.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy không khỏi nghẹn lời.

Đừng xét đến quốc lực, chỉ riêng về thân phận thì Lý Thanh Lộ cao hơn Vân La rất nhiều.

Nàng không chỉ là công chúa mà còn là người chấp chưởng triều chính, có thể đối thoại ngang hàng với chính Chu Hậu Chiếu.

Vậy mà một người như thế lại cam tâm làm th·iếp cho Cố Hàn Uyên, khiến không biết bao nhiêu người phải ngã ngửa.

Có thể nói, địa vị của Cố Hàn Uyên ngoài võ công tuyệt thế và chiến tích lẫy lừng, thì việc cưới được Lý Thanh Lộ chính là điểm cộng lớn nhất.

Chỉ là không ai biết Lý Thanh Lộ thực chất chỉ là vật đính kèm của Lý Thu Thủy và Vu Hành Vân mà thôi, đừng nói làm th·iếp, dù làm tỳ nữ nàng cũng phải vui vẻ mà nhận lấy.

Có Lý Thanh Lộ làm hình mẫu, Vân La thực sự chẳng có tư cách gì để đòi hỏi đặc quyền.

Chu Hậu Chiếu nhất thời không tìm được lời nào để phản bác, trong lòng thầm mắng: Đúng là lũ man di vô lễ.

Mắng thì mắng nhưng hắn không tìm được lý do để cãi lại, chẳng lẽ lại nói thẳng ra là phía Tây Hạ không biết xấu hổ còn hắn thì cần mặt mũi.

Thấy cuộc đàm phán rơi vào bế tắc, Chu Hậu Chiếu vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi sốt ruột.

Cố Hàn Uyên thấy thời cơ đã chín muồi mới chậm rãi mở lời: Không biết Bệ hạ có thể vì Thịnh Đỉnh Thiên mà chính danh hay không.

Lời vừa thốt ra, đôi mắt đẹp của Vô Tình đang im lặng bỗng tỏa ra những tia sáng kỳ lạ.

Năm đó Thịnh gia bị diệt môn, cuối cùng bị kết luận là một vụ án không đầu mối.

Chu Hậu Chiếu vì để tránh đêm dài lắm mộng nên đã vội vàng kết án rằng Thịnh gia bị một nhóm cường đạo xông vào tàn sát.

Kết quả này đối với Vô Tình và người cha đã khuất là một nỗi nhục vô cùng lớn.

Thịnh Đỉnh Thiên đường đường là Bảng nhãn, nguyên Binh bộ Thượng thư mà lại chết một cách cẩu thả như vậy, cả đời anh danh coi như hủy sạch.

Với một văn nhân như ông, ngoài hoài bão chính trị thì điều theo đuổi chẳng phải là danh tiếng sao.

Lúc chết không cầu oanh oanh liệt liệt thì cũng không muốn mình bị coi như dân thường.

Kết cục quá đỗi qua loa ấy giống như một cuốn tiểu thuyết có cái kết tệ hại, xem xong chỉ thấy vô vị.

Vì vậy chỉ sau mười hai năm ngắn ngủi, chẳng còn mấy ai nhớ rõ năm xưa có một nhân vật tên Thịnh Đỉnh Thiên.

Vô Tình có thể không quan tâm tới mình, nhưng danh dự của người cha đã khuất thì nàng không thể không để tâm.

Thực tế sau khi kích động vì thấy Cố Hàn Uyên xuất hiện, Vô Tình đã sớm bình tĩnh lại.

Sự im lặng của nàng không phải là ngẩn ngơ.

Vô Tình vốn thông tuệ, khi nghe cuộc đối thoại giữa hai người, nàng mơ hồ nhận ra dường như mình đang bị Cố Hàn Uyên lợi dụng, thậm chí hắn suýt nữa đã kiếm được một quận chúa mang về nhà.

Nàng không hẳn là tức giận, nhưng khó tránh khỏi có chút hụt hẫng, thậm chí khi nghĩ đến Vân La nàng còn thấy hơi ghen.

Ý đồ để Vân La làm chính thê của Chu Hậu Chiếu đã quá rõ ràng, còn nàng vì mặc cảm tàn tật nên chưa bao giờ dám mơ tưởng đến danh phận.

Ngay cả làm th·iếp, ai lại muốn nạp một người tàn phế chứ.

Tâm tư không muốn liên lụy Cố Hàn Uyên lại trỗi dậy, nàng thậm chí đã nghĩ chỉ cần hắn còn cần nàng, dù làm tình nhân bí mật bên ngoài nàng cũng cam lòng.

Nhưng nghĩ là một chuyện, không có nghĩa là nàng không ao ước.

Ao ước có thể đứng bên cạnh hắn một cách bình thường, ao ước có thể đường đường chính chính tranh thủ danh phận.

Tuy nhiên, những gì Cố Hàn Uyên làm cho nàng còn nhiều hơn cả sự tưởng tượng.

Chính danh cho cha nàng, đó là điều mà một người con hiếu thảo như nàng còn chưa kịp nghĩ tới, vậy mà hắn không chỉ nghĩ đến mà còn đem nó ra làm điều kiện đàm phán.

Vì đuối lý và muốn giữ bí mật, chỉ cần Chu Hậu Chiếu không muốn trở mặt với Cố Hàn Uyên thì nhất định phải nhượng bộ.

Thậm chí một ân tình của Hoàng đế cũng không đủ để bù đắp.

Tạm bỏ qua những toan tính của Chu Hậu Chiếu, ngay cả một quận chúa đường đường cũng bị đưa lên bàn cân làm tiền đặt cược, cuối cùng Cố Hàn Uyên lại đổi lấy việc chính danh cho cha nàng, coi như đặt nàng ngang hàng với quận chúa.

Điều này sao có thể không khiến nàng cảm động.

Nàng theo bản năng đưa tay đặt vào lòng bàn tay Cố Hàn Uyên, cảm nhận hơi ấm từ đó, khóe miệng không kìm được mà nở một nụ cười ngọt ngào, trong đôi mắt chứa chan nhu tình mật ý.

Nhìn thấy cảnh này, Lãnh Huyết cảm thấy nhói lòng, hắn biết mình hoàn toàn không còn cơ hội.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu lúc này cũng rất khó coi.

Chính danh cho Thịnh Đỉnh Thiên.

Hắn biết Cố Hàn Uyên không phải muốn hắn công bố toàn bộ sự thật, chỉ cần để lại cho Thịnh Đỉnh Thiên một danh tiếng tốt hơn là được.

Mà còn gì thích hợp hơn việc đổ tội cho mười ba thủ phạm.

Chỉ cần hắn tùy tiện vu oan cho một kẻ có thân phận địa vị làm kẻ chủ mưu, rồi đẩy mười ba thủ phạm ra làm bia đỡ đạn là đủ, đồng thời cũng coi như giúp Vô Tình báo thù.

Cố Hàn Uyên tuy không nói trắng ra, nhưng ý tứ ám chỉ đã quá rõ ràng.

Không được.

Đổi một điều kiện khác.

Chu Hậu Chiếu lạnh mặt nói.

Mất đi mười ba thủ phạm Đại Nội Mật Thám thì không có gì, vốn dĩ họ cũng chẳng còn sống được mấy người, nhưng việc cố tình đẩy thuộc hạ ra làm kẻ chịu tội thay sẽ gây ra hậu quả xấu.

Điều này khác hẳn với việc vì giữ bí mật mà buộc họ phải tự sát.

Chương 1355

Một bên là chủ động, một bên là thân bất do kỷ.

Chưa kể vì chính danh cho Thịnh Đỉnh Thiên nên nhất định phải hành hình công khai, ảnh hưởng sẽ rất lớn, khiến những kẻ đang trung thành với hắn khó tránh khỏi tâm tư dao động.

Hắn chưa muốn mất đi sự trung thành của thuộc hạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy dường như không muốn làm khó hắn, nhàn nhạt nói: Vậy thì đổi điều kiện khác vậy.

Nhưng khi nụ cười chưa kịp hé trên mặt Chu Hậu Chiếu, Cố Hàn Uyên đã nhìn về phía Lãnh Huyết, lạnh lùng nói: Vậy xin Bệ hạ giao người này cho Cố mỗ.

Món nợ hắn suýt làm bị thương Nhai Thừa, Cố mỗ vẫn chưa tính xong đâu.

Đuôi cáo đã lòi ra, mục tiêu thực sự của Cố Hàn Uyên vẫn là Lãnh Huyết.

Còn việc chính danh cho Thịnh Đỉnh Thiên. dù sao Vô Tình cũng đã cảm động rồi, có làm hay không cũng không còn quá quan trọng.

Nhưng lần này phản ứng của Chu Hậu Chiếu còn dữ dội hơn, hắn nghiến răng phẫn nộ quát: Không thể nào.

Dừng một chút, hắn bình tĩnh lại rồi nói: Điều kiện trước trẫm đáp ứng, chỉ là cần một thời cơ thích hợp.

Trong mắt Cố Hàn Uyên hiện lên một tia sâu thẳm.

Hắn đã sớm biết Lãnh Huyết có bí mật, nhưng có vẻ như đối với Chu Hậu Chiếu, ý nghĩa của hắn còn quan trọng hơn cả tưởng tượng.

Chuyện này bắt đầu thú vị rồi đây.

Rốt cuộc là bí mật gì mà khiến Chu Hậu Chiếu thà mạo hiểm để thuộc hạ ly tâm cũng phải bảo vệ Lãnh Huyết.

Cố Hàn Uyên đưa mắt nhìn qua lại giữa hai người, trong đầu bỗng lóe lên một tia sáng, dường như có điều gì đó không khớp với trí nhớ của hắn, một cảm giác mâu thuẫn nồng đậm.

Khoảnh khắc sau, hắn ngưng thần nhìn kỹ Lãnh Huyết, trong lòng chợt kinh hãi.

Hắn cuối cùng cũng phát hiện ra cảm giác mâu thuẫn đó từ đâu mà tới.

Hắn nghĩ tới một người, một người dù chưa từng xuất hiện nhưng liên tục được nhắc tới làm nền.

Thì ra là thế, hèn gì Chu Hậu Chiếu lại kích động như vậy.

Cố Hàn Uyên thầm nhủ.

Tuy chưa hoàn toàn nhìn thấu chân tướng, nhưng chỉ dựa vào suy đoán lúc này hắn cũng chắc chắn Chu Hậu Chiếu tuyệt đối không giao Lãnh Huyết ra.

Hắn biết dừng lại đúng lúc, nhàn nhạt nói: Nếu Bệ hạ đã nói vậy, Cố mỗ sẽ nể mặt ngài.

Mong Bệ hạ đừng để Cố mỗ phải đợi quá lâu.

Dứt lời, hắn xoay người đẩy xe của Vô Tình cáo từ rời đi.

Chu Hậu Chiếu vẫn chưa biết Cố Hàn Uyên đã nhìn ra manh mối, nhìn bóng lưng hai người khuất dần, ánh mắt hắn vô cùng âm trầm.

Lũ phế vật vô dụng.

Chu Hậu Chiếu quay sang mắng Lãnh Huyết một câu lạnh lùng.

Lãnh Huyết cúi đầu không nói lời nào.

Với sự thông thuộc hoàng cung và khinh công tuyệt thế của mình, Cố Hàn Uyên dù mang theo Vô Tình ngồi xe lăn vẫn có thể rời cung mà không kinh động tới bất kỳ ai.

Hắn đưa nàng trở về Túy Nguyệt Lâu.

Đêm đã về khuya, hắn không định làm phiền các cô gái khác nên trực tiếp dùng khinh công đáp xuống viện.

Vừa đưa Vô Tình về phòng, hắn chợt nghe nàng nói: Cố đại ca, chàng cúi đầu xuống một chút.

Cố Hàn Uyên vừa cúi đầu liền bị một đôi môi hơi lạnh áp lên.

Một lúc lâu sau, hắn hơi ngạc nhiên hỏi: Nhai Thừa, sao nàng lại vội vàng thế.

Vô Tình bỗng bộc lộ vẻ quyến rũ khác lạ, khẽ nói: Vì thiếp sợ nếu chậm một chút, chàng sẽ không để thiếp hôn nữa.

Cố Hàn Uyên còn đang thắc mắc thì bỗng hít vào một hơi lạnh, kinh ngạc hỏi: Nhai Thừa, nàng.

đang học theo sao.

Ngồi trên xe lăn, độ cao lại vừa vặn thích hợp, Vô Tình nói giọng mập mờ: Thiếp nghe các nàng nói qua, chàng thích như thế này.

Vô Tình vốn là người trong nóng ngoài lạnh, một khi đã mở rộng lòng mình thì nhiệt tình như lửa.

Nàng đang dùng cách của riêng mình để báo đáp những gì Cố Hàn Uyên đã làm cho nàng.

Vô Tình ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp như thu thủy.

Nàng mím chặt đôi môi, không nói một lời, giữa đôi lông mày mơ hồ lộ ra một tia quyến rũ.

Tia quyến rũ kia xuất hiện trên gương mặt thanh lãnh của Vô Tình, càng thêm vẻ mỹ lệ động lòng người.

Nàng thưởng thức hơi thở khiến người ta sợ hãi kia, nhưng lại không có cảm giác chán ghét như bản thân từng tưởng tượng.

Thậm chí lúc này, trong lòng nàng lại tràn đầy cảm xúc vui sướng.

Trước đây, nàng từng thấy Thiếu nữ xinh đẹp khúm núm cười nhẹ hầu hạ hắn.

Bây giờ tự mình nếm trải mới phát hiện, hóa ra việc khiến lòng người vui vẻ lại là chuyện hạnh phúc đến thế.

Nếu như ngay cả việc tận tâm tận lực hầu hạ đều không làm được, thì sao có thể nói là yêu hắn.

Lúc này cảm giác hạnh phúc quanh quẩn trong lòng nàng phảng phất như chứng minh tình yêu của nàng chân thực biết bao, chứng minh nàng không phải đơn phương đòi hỏi từ Cố Hàn Uyên.

Sự tự ti trong lòng nhất thời vơi bớt đi nhiều.

Hiểu được tâm tư của Vô Tình, Cố Hàn Uyên khẽ than một tiếng, lau khóe miệng cho nàng, dịu dàng nói: Nhai Dư, vất vả cho nàng rồi.

Vô Tình nghe vậy khẽ lắc đầu, nhỏ giọng đáp: Thiếu nữ xinh đẹp làm được, ta cũng làm được.

Quả nhiên đối với Vô Tình mà nói, người nàng để ý nhất vẫn là Thiếu nữ xinh đẹp.

Hơn nữa nàng đã biết Thiếu nữ xinh đẹp nghe theo lời cầu xin của mình mà đi an ủi Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ nàng đã rơi lại phía sau, giờ đây làm sao còn tâm trí để lo trước lo sau.

Nàng hiện tại chỉ muốn bù đắp lại tiến độ đã bị đình trệ do việc tra án.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên bế nàng từ xe lăn xuống, tiến về phía giường, tuy con tim đang đập loạn xạ nhưng nàng lại không nảy sinh ý muốn kháng cự.

Căng thẳng, thấp thỏm, còn có cả sự mong chờ và mừng rỡ mơ hồ.

Tiếp theo, nàng bị đặt nằm ngang trên giường hẹp như dự đoán.

Khi tay Cố Hàn Uyên chạm vào thắt lưng nàng, nàng cũng do dự trong thoáng chốc, nhưng cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài u u, nhắm nghiền đôi mắt đẹp.

Bên tai vang lên tiếng ma sát sột soạt của quần áo, chi dưới chợt cảm thấy mát lạnh.

Đến nước này, tuy tim đập như trống chầu, cảm giác như tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, vô cùng căng thẳng, nhưng dù sao nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý nên tuy hoảng nhưng không loạn.

Nhưng khi một đôi bàn tay nóng rực đặt lên đôi chân của nàng, nàng lại không thể nào bình tĩnh được nữa.

Đôi mắt đẹp đang nhắm chặt tức thì mở to, vội kêu lên: Đừng nhìn.

Nàng không phải vì bị khinh bạc mà chống cự, mà là vì tự ti về đôi chân tàn phế của mình.

Nàng không muốn phơi bày mặt xấu xí nhất trước mặt người mình yêu.

Nhưng Vô Tình thực sự đã quá coi thường bản thân.

Dưới ánh trăng, đôi chân nàng phản xạ một lớp sáng bóng mê

người.

Trắng nõn như ngọc, thon dài thẳng tắp như búp măng mùa xuân.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên là người kiến thức rộng rãi, sợ rằng lúc này đã sớm mê đắm.

Đôi chân của Vô Tình hoàn toàn không giống như người bị tàn tật.

Phải biết rằng đối với người mất khả năng hoạt động, vấn đề lớn nhất là cơ bắp teo tóp.

Giống như vị sư phụ trên danh nghĩa của Cố Hàn Uyên là Du Đại Nham, liệt giường nhiều năm, dù có người chăm sóc bảo dưỡng thì tứ chi cũng gần như da bọc xương, khô héo xấu xí vô cùng.

Nhưng Vô Tình liệt giường thời gian không ngắn hơn Du Đại Nham, thậm chí là gãy chân từ nhỏ, vậy mà vẫn có thể xinh đẹp như thế này.

Thực sự là thiên sinh lệ chất sao.

Chỉ có thể nói nữ chính trong cốt truyện chính là khác biệt, thiên nhiên sẽ nhận được linh khí tẩm bổ.

Sự tự ti của Vô Tình phần nhiều là do tâm lý, thực tế đôi chân nàng không hề xấu xí, ngược lại vì lâu ngày không tiếp xúc với ánh nắng nên càng trắng trẻo gần như trong suốt.

Cảm giác đôi chân bị vuốt ve nhẹ nhàng khiến Vô Tình không khỏi giật mình.

Cảm giác này chứng minh rằng bệnh chân của nàng thực ra không nghiêm trọng như vậy.

Vô Tình ngẩng đầu nhìn lại, thấy trong mắt Cố Hàn Uyên không hề có sự chán ghét, ngược lại ẩn chứa vẻ si mê, nhất thời nàng thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời tâm hồn cũng nóng rực như tan chảy.

Không chỉ tình huống nàng lo sợ nhất không xảy ra, mà trái lại nàng còn bất ngờ phát hiện Cố Hàn Uyên dường như rất yêu thích.

Niềm kinh hỷ trong lòng khiến nàng bất chấp cả sự thẹn thùng, giọng nói mềm mại vô cùng hỏi: Không khó coi sao.

Rất đẹp.

Câu trả lời thẳng thắn và kiên định của Cố Hàn Uyên khiến Vô Tình hoàn toàn gạt bỏ tia lo lắng cuối cùng.

Nàng nhỏ giọng nói đầy dịu dàng: Chỉ cần Cố đại ca thích, huynh có thể làm bất cứ chuyện gì với ta.

Xem ra Vô Tình thực sự đã học được rất nhiều kiến thức từ Thiếu nữ xinh đẹp.

Chương 1356

Vô Tình vốn là người ít biểu lộ cảm xúc và vẻ mặt, lúc này lộ ra bộ dạng này lại mang theo vẻ mị hoặc lạ thường, khiến lòng người rung động.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại nói một câu có chút làm mất hứng: Nhai Dư, nàng hãy học bộ công pháp này trước đã.

Vô Tình nghe vậy liền ngẩn ngơ.

Không phải chứ, tình hình lúc này mà là lúc học công pháp sao.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để được hắn thưởng thức một hồi, rồi chính thức trở thành người phụ nữ của Cố Hàn Uyên, kết quả hắn lại bắt nàng học công pháp vào lúc này.

Có cần phải không hiểu phong tình đến thế không.

Ngay cả người vốn điềm đạm nhất lúc này cũng muốn nổi giận.

Huống hồ vẻ điềm đạm của Vô Tình chỉ là bề ngoài, nội tâm nàng thực ra mãnh liệt lạ kỳ, chỉ là bị tâm lý tự ti đè nén nên không biết cách diễn đạt mà thôi.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ cười, dịu dàng nói: Nhai Dư, nàng không muốn có một đôi chân khỏe mạnh sao.

Vô Tình nghe vậy thì sững sờ.

Ngay sau đó nàng dường như liên tưởng đến điều gì, kinh ngạc vô cùng kèm theo niềm vui sướng không thể tin nổi, giọng run rẩy hỏi: Cố đại ca, huynh nói là bộ công pháp này sao.

Nàng muốn tin vào khả năng mình vừa nghĩ tới, nhưng lại sợ cuối cùng chỉ là tâm nguyện đơn phương.

Dù sao hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, nàng sợ mình không chịu nổi đả kích đó.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nói: Nàng có biết La Ma di thể không.

Đương nhiên biết.

Vô Tình nhất thời ngẩn ngơ.

Trước đó chuyện La Ma di thể xôn xao khắp kinh thành, chỉ là lúc đó nàng đang bận tra án, không tâm trí để ý tới.

Cố Hàn Uyên chậm rãi nói: La Ma di thể trước đó rơi vào tay tổ chức Hắc Thạch, bị ta đoạt lại, sẵn tiện cũng hủy diệt luôn Hắc Thạch.

Vô Tình nghe vậy lại sững người.

Đại danh của Hắc Thạch nàng tự nhiên cũng từng nghe qua.

Tổ chức sát thủ khét tiếng này bị Cố Hàn Uyên hủy diệt, nàng càng muốn vỗ tay khen hay.

Nhưng hiện tại nàng quan tâm nhất là chuyện khác, giọng đầy mong đợi nói: Nghe nói trên La Ma di thể có khắc ghi La Ma Nội Công có thể nối lại chi bị đứt, chữa lành khiếm khuyết, chẳng lẽ.

Tật ở chân của Vô Tình thực ra không đến mức cần nối lại chi bị đứt, nhưng hiệu quả chữa lành khiếm khuyết có lẽ có tác dụng với nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, giả vờ tiếc nuối nói: Công hiệu của La Ma Nội Công là thật, nhưng đối với tật ở chân của nàng, sợ rằng không có tác dụng.

Vô Tình nghe vậy nhất thời thất thần, lòng tràn đầy cảm giác mất mát: Nhưng huynh nói muốn ta học công pháp gì đó.

Nàng vẫn thấy không cam lòng, giống như bám víu vào cọng rơm cuối cùng, nhíu mày hỏi.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch, trêu chọc nói: La Ma Nội Công quả thực không có tác dụng với đôi chân của Nhai Dư, nhưng ta đã cải tạo nó một chút, bây giờ có thể trị khỏi tật chân của nàng.

Đến lúc này Vô Tình làm sao không hiểu Cố Hàn Uyên rõ ràng là đang cố ý trêu chọc mình.

Cảm xúc thay đổi quá nhanh khiến nàng tức giận đến mức nghiến răng, hận không thể hầu hạ Cố Hàn Uyên thêm lần nữa để khiến hắn vui vẻ.

Nguyên bản La Ma Nội Công quả thực không có tác dụng với chân của Vô Tình.

Công pháp này chủ yếu tác động lên huyết nhục để bù đắp khiếm khuyết, nhưng đôi chân của Vô Tình không hề bị khuyết thiếu huyết nhục.

Cố Hàn Uyên sau khi chẩn đoán đã xác nhận tật chân của nàng là do tổn thương hệ thần kinh.

Như đã đề cập trước đó, việc gãy chi tái sinh của La Ma Nội Công có khiếm khuyết, quá trình đó sẽ thiếu hụt xương và kinh mạch.

Vì thế La Ma Nội Công căn bản không phù hợp để trị liệu cho nàng.

Mà Cố Hàn Uyên trước đó đã tiến hành cải tạo La Ma Nội Công theo hướng tái tạo nhục thân.

Một cơ thể kiện toàn không thể có khiếm khuyết về thần kinh được.

Cho nên dù việc cải tạo chưa hoàn toàn hoàn thành, nhưng nó đã có tác dụng lên thần kinh và kinh lạc của con người.

Chỉ cần Vô Tình tu luyện bộ công pháp đã được cải tạo này, kết hợp với y thuật trị liệu, đôi chân nàng sẽ sớm khỏi hẳn.

Vô Tình biết Cố Hàn Uyên đối tốt với mình, thậm chí có đôi khi nàng cảm thấy được sủng ái đến mức thụ sủng nhược kinh.

Cải tạo công pháp, lại còn là cải tạo thần công cấp bậc như La Ma Nội Công, sao có thể đơn giản như lời Cố Hàn Uyên nói.

Chắc chắn hắn đã phải tiêu hao không ít tinh lực.

Hơn nữa nghĩ đến thời gian, sợ rằng Cố Hàn Uyên đã sớm lên kế hoạch đoạt di thể để chữa chân cho nàng.

Nàng nào biết rằng mục đích chính của việc cải tạo này là để tạo nhục thân cho Hồng Quỳ, việc trị chân chỉ là sản phẩm phụ.

Vô Tình nhất thời cảm động vô cùng, hận không thể hầu hạ Cố Hàn Uyên thêm lần nữa để báo đáp tình nghĩa của hắn.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp rạng rỡ của nàng, mỉm cười ôm nàng vào lòng, ôn tồn nói: Đừng suy nghĩ lung tung.

Nàng là người phụ nữ của ta, vì nàng làm những việc này là điều đương nhiên.

Cố Hàn Uyên nói vậy ít nhiều có chút vô sỉ.

Dù sao việc yêu cầu Chu Hậu Chiếu minh oan cho phụ thân Vô Tình là để che đậy mục đích thực sự là thu phục Lãnh Lăng Khí.

Còn bộ công pháp kia cũng chỉ là sản phẩm phụ.

Hắn dùng những thứ này để công lược Vô Tình, khiến nàng cảm động, thực sự có chút vô sỉ.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng đối với Vô Tình là tốt đẹp, chắc chắn nàng sẽ không trách cứ hắn.

Cố Hàn Uyên không vội để Vô Tình báo đáp, hắn vẫn còn chút lương tâm.

Hắn dạy nàng bộ công pháp trước.

Vô Tình tư chất cao lại thông tuệ, nhanh chóng học được.

Hiệu quả rất rõ rệt, nàng sớm cảm nhận được sự thay đổi, cảm giác ở chân trở nên nhạy bén hơn, có luồng khí nóng lưu chuyển.

Đôi chân bao năm không thể cử động nay đã khôi phục một phần khả năng kiểm soát.

Gót ngọc tinh xảo khẽ lay động, tuy chỉ một chút nhưng cũng khiến nàng rơi lệ.

Tất cả đều do Cố Hàn Uyên mang lại.

Nhìn hắn chuyên chú châm cứu cho mình, lòng nàng mềm nhũn, môi nở nụ cười yên nhiên.

Để đẩy nhanh tiến độ, hắn dùng ngân châm kích thích huyệt đạo và truyền vào linh khí, rút ngắn thời gian hồi phục từ nửa năm xuống còn nửa tháng.

Chỉ cần thêm vài lần nữa, hắn sẽ có một Thịnh Nhai Dư hoàn mỹ.

Cố Hàn Uyên thu kim, cười nói: Nhai Dư, thêm vài lần nữa là nàng có thể đứng lên rồi.

Vô Tình nhìn nụ cười của hắn, bỗng hỏi: Nếu chân ta khỏi rồi, huynh có còn sủng ái ta như thế này không.

Mọi chuyện dường như quá hoàn mỹ khiến nàng cảm thấy không chân thực, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Ý nghĩ đó làm nàng hoảng hốt, ôm chặt lấy hắn, thầm gọi: Cố đại ca.

Nàng không còn quật cường nữa, nhưng sự tự ti lại khiến nàng trở nên yếu đuối.

Cố Hàn Uyên cười nói: Ngốc ạ, ta yêu nàng không phải vì chân nàng có tật, mà vì nàng là Thịnh Nhai Dư.

Ý của hắn nàng hiểu, hắn thích nàng chứ không phải thương hại.

Chỉ cần hắn còn thích nàng là đủ.

Đúng lúc này, gương mặt nàng đỏ bừng vì đôi chân vừa được trị liệu đang trở nên cực kỳ nhạy bén.

Nàng thẹn thùng mắng khéo: Cố đại ca Hắn cười trêu: Chẳng phải nàng nói ta thích làm gì cũng được sao.

Nàng nghẹn lời, sự thẹn thùng càng sâu nhưng không từ chối, chỉ đáp nhỏ như muỗi kêu: Có thể.

Cố Hàn Uyên mỉm cười.

Muốn xóa bỏ tâm lý tiêu cực của nàng thì cần để nàng cảm thấy mình được cần đến, dù cách làm của hắn có hơi khiến nàng hổ thẹn.

Phía dưới váy dài, chú chim Tiểu Phi ló đầu ra nhìn hai người với đôi mắt nhỏ đầy hoang mang.

Nhân loại thật là biết chơi.

Sáng hôm sau, Thiếu nữ xinh đẹp nhìn Cố Hàn Uyên bước ra từ phòng Vô Tình, cười trêu: Hòa hảo rồi sao.

Hắn cười, ôm nàng vào lòng giải thích về vở kịch hôm qua để lừa Lãnh Lăng Khí.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe xong cũng thở phào nhưng không quên dặn hắn phải dịu dàng với Nhai Dư vì chân nàng không tiện.

Thậm chí nàng còn thẹn thùng đề nghị mình sẽ chịu thay Vô Tình những lúc mạnh bạo.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng với ánh mắt cổ quái, khiến nàng xấu hổ mắng.

Sau khi biết hắn định trị khỏi chân cho Vô Tình rồi mới hành sự, nàng vừa mừng vừa có chút ghen tị vì hắn quá sủng Vô Tình.

Nàng định đổi ý chuyện giúp sức vì thấy hổ thẹn nếu cả hai cùng chung một chồng, nhưng Cố Hàn Uyên đã sớm nhìn thấu ý đồ và không cho nàng cơ hội rút lui.

Trong kinh thành, Chu Hậu Chiếu đang nổi lôi đình với Đông Xưởng vì để Cố Hàn Uyên đột nhập Ngự Thư Phòng.

Hắn dần mất lòng tin vào Lưu Hỉ.

Sau buổi triều, hắn đến cung Nhân Thọ thăm Thái hậu nhưng gặp Vân La quận chúa đang luyện kiếm.

Vân La là một fan của Cố Hàn Uyên, nàng thẹn thùng hỏi về việc tứ hôn.

Khi nghe Chu Hậu Chiếu nói Cố Hàn Uyên đã từ chối, nàng trợn tròn mắt không thể tin nổi.

Chương 1357

Vân La quận chúa bĩu môi, lộ ra vẻ mặt rầu rĩ không vui.

Nàng đường đường là quận chúa tôn quý, vậy mà lại bị người khác cự tuyệt.

Nàng vốn dĩ không hề chê bai việc Cố Hàn Uyên có nhiều hồng nhan tri kỷ, kết quả bản thân lại bị hắn ghẻ lạnh.

Nghĩ đến việc mình từng cân nhắc làm sao để chung sống hòa thuận với đám nữ nhân của hắn, nàng liền cảm thấy vô cùng hổ thẹn, thậm chí có chút thẹn quá hóa giận.

Nhưng đồng thời, nàng cũng càng thêm tò mò về Cố Hàn Uyên.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có người có thể khước từ mình.

Vân La quận chúa hơi cúi đầu, ngữ khí trầm thấp hỏi: Hoàng huynh, huynh nói đã gặp qua Cố công tử, hắn rốt cuộc là người thế nào.

Có giống như lời đồn đại không.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy trầm mặc một lát, không có ý định giấu giếm, khẽ thở dài nói: Phong tư tuấn lãng, nhân trung long phụng, tuấn mỹ vô song.

Các đời hoàng đế đa phần đều coi trọng tướng mạo, thích trọng dụng những thần tử có vẻ ngoài xuất chúng.

Những quyền thần hay gian thần lưu danh sử sách hiếm khi có kẻ dung mạo khó coi.

Chu Hậu Chiếu vốn là một vị hoàng đế có chút hoang đường, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thực tế đêm qua khi Cố Hàn Uyên đột nhập ngự thư phòng, Chu Hậu Chiếu vẫn giữ thái độ ôn hòa, thậm chí chủ động đàm phán, một phần cũng vì tướng mạo tuấn mỹ của hắn khiến y có thiện cảm.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng kết cục đã tuyệt nhiên khác biệt.

Đừng bao giờ coi một vị hoàng đế là kẻ lương thiện.

Vân La quận chúa nghe vậy, đôi mắt đẹp thoáng hiện lên tia sáng.

Nhãn quang của hoàng huynh, nàng vẫn luôn tin tưởng.

Nàng tiếp tục hỏi: Vậy thần công cái thế của Cố Hàn Uyên cũng là thật đúng không.

Đương nhiên, danh chính ngôn thuận là thiên hạ tuyệt đỉnh cao thủ.

Chu Hậu Chiếu cười khổ.

Có thể đột nhập ngự thư phòng mà không ai hay biết, không phải thần công cái thế thì là gì.

Chẳng lẽ Đông Xưởng và Tây Hán đều là lũ ăn hại sao.

Ít nhất, khinh công của Cố Hàn Uyên tuyệt đối là đương thế vô song.

Vân La quận chúa đôi mắt lấp lánh, ngẩng đầu nghiêm túc nói: Hoàng huynh, muội muốn gặp Cố công tử, xem hắn dựa vào cái gì mà dám cự tuyệt muội.

Nói đơn giản, Vân La quận chúa vốn dĩ luôn thuận buồm xuôi gió, nay đột nhiên nếm mùi thất bại trước Cố Hàn Uyên, trái lại khơi dậy tâm tư phản nghịch và sự hiếu kỳ của nàng.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy thì trầm mặc, phản ứng của Vân La không nằm ngoài dự liệu của y.

Thực tế, y vừa rồi chính là cố ý dẫn dắt nàng.

Không cam lòng trước sự cự tuyệt của Cố Hàn Uyên đâu chỉ có Vân La.

Chu Hậu Chiếu cũng vậy.

Khao khát có được sự hỗ trợ của Cố Hàn Uyên đâu chỉ có Ninh Vương và đám phiên vương mưu đồ soán vị.

Chu Hậu Chiếu cũng có tâm tư riêng.

Chu Hậu Chiếu tuy ham chơi, hoang đường, nhưng không thể nói y không có hoài bão đế vương.

Y cũng muốn lập nên chiến công, làm nên nghiệp lớn.

Chỉ là hiện tại triều đình bị nhiều bên kiềm chế, dị tộc rình rập, khiến y không thể tận tình thi triển quyền cước.

Nếu có thể lôi kéo Cố Hàn Uyên về phe mình, ít nhất về mặt võ lực sẽ được đảm bảo, lúc cần thiết có thể dùng vũ lực phá cục.

Đêm qua, y đã chân chính cảm nhận được tầm quan trọng của võ lực đỉnh cao.

Vạn nhất có kẻ muốn lấy mạng y thì sao.

Đó là lý do vì sao trong buổi chầu sáng nay y lại nổi giận với Lưu Hỉ.

Y hiểu rõ Lưu Hỉ vừa mới lên nắm quyền chưa thể kiểm soát hoàn toàn Đông Xưởng, nhưng y cũng không thể để Lưu Hỉ tùy ý thanh trừng bộ máy để độc chiếm quyền lực.

Là đế vương, y tự nhiên nắm giữ thuật cân bằng.

Nhận thấy Vân La vẫn chưa bỏ cuộc, Chu Hậu Chiếu thầm thở phào.

Y tuy không nỡ để muội muội làm thiếp, nhưng vạn nhất hai người bọn họ vừa mắt nhau thì sao.

Dù sao Vân La cũng là đại mỹ nhân, lại đang độ tuổi mười sáu xuân xanh đẹp nhất.

Cố Hàn Uyên chưa chắc đã không động tâm.

Chỉ cần hắn động tâm, chuyện danh phận có thể từ từ bàn bạc.

Chu Hậu Chiếu liền nói: Thực ra Cố công tử cũng không phải hoàn toàn không có hứng thú với muội.

Vân La quận chúa mắt sáng lên, vội hỏi: Hoàng huynh chẳng phải vừa nói hắn cự tuyệt muội sao.

Chu Hậu Chiếu giả vờ thở dài: Là trẫm chưa nói rõ.

Cố công tử cự tuyệt là dùng danh phận chính thê để cưới muội, chứ không phải không có ý gì với muội.

Vân La kinh ngạc chỉ vào mũi mình: Hoàng huynh ý nói Cố công tử muốn muội làm thiếp cho hắn.

Chu Hậu Chiếu đem lý do mà Cố Hàn Uyên nói đêm qua về việc Công chúa Giám quốc Lý Thanh Lộ cũng làm thiếp kể lại cho Vân La.

Phản ứng của nàng cũng chẳng khác gì hoàng huynh đêm qua, sững sờ hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Dù cảm thấy khó chịu, nhưng xét về đạo lý, lời của Cố Hàn Uyên quả thực không sai.

Vân La hừ một tiếng: Trừ phi hắn có thể khiến ta tâm phục khẩu phục, bằng không ta mới không thèm làm thiếp cho hắn.

Nàng tự tin với thân phận và sắc đẹp của mình, không nữ nhân nào có thể khiến nàng chịu lép vế.

Nhưng nàng đâu biết rằng bên cạnh Cố Hàn Uyên, loại nữ nhân như vậy không hề thiếu.

Vân La là người nôn nóng, lập tức hỏi: Hoàng huynh khi nào thì xuất cung.

Nàng vốn hiếu động, nay lại có mục tiêu nên càng muốn ra ngoài.

Chu Hậu Chiếu nhìn quanh, hạ thấp giọng nói: Ngày mai Binh bộ Thượng thư Phó Trung gả con gái, trẫm sẽ cải trang đi chúc mừng, thuận tiện dẫn muội đi theo.

Vân La hơi ngạc nhiên: Phó Trung.

Chẳng phải hoàng huynh luôn chê hắn vô năng sao.

Sao lại đi chúc mừng.

Chu Hậu Chiếu vốn đối với Phó Trung rất khắt khe vì so sánh với người tiền nhiệm là Thịnh Đỉnh Thiên.

Vân La còn trêu chọc liệu có phải hoàng huynh để mắt đến con gái hắn không, khiến Chu Hậu Chiếu đen mặt: Trẫm mà là hạng người đó sao.

Vân La bĩu môi khinh bỉ, vì hoàng huynh nàng từng có tiền lệ cướp dân nữ.

Sau đó nàng chợt hiểu ra: A.

Hoàng huynh chắc chắn là vì vụ Bỉ Võ Chiêu Thân đang xôn xao gần đây đúng không.

Chu Hậu Chiếu bị nói trúng tim đen, chỉ đành lạnh mặt: Muội có đi hay không thì bảo.

Vân La cười hì hì: Đi chứ, náo nhiệt như vậy sao muội bỏ qua

được.

Nhưng sau đó nhớ dẫn muội đi gặp Cố công tử đó.

Huynh muội hai người bàn bạc xong, Chu Hậu Chiếu vào Nhân Thọ cung thỉnh an Thái hậu.

Khi trở ra, bên cạnh y đã có thêm một lão thái giám đi cùng.

Chu Hậu Chiếu ôn hòa nói: Sau này phải nhờ vả lão tổ bảo vệ trẫm rồi.

Người này chính là Quỳ Hoa Lão Tổ, một cao thủ Lục Địa Thần Tiên hiếm hoi mà hoàng thất có thể tùy ý điều động.

Vì lo sợ vấn đề an ninh sau vụ Cố Hàn Uyên đột nhập, y đã thỉnh cầu Thái hậu cho Quỳ Hoa Lão Tổ ra mặt.

Quỳ Hoa Lão Tổ dù là bậc chí tôn nhưng vẫn cực kỳ cung kính: Bệ hạ yên tâm, Thái hậu có lệnh, lão nô tự nhiên tận lực.

Tuy nhiên, Chu Hậu Chiếu vẫn có chút khó chịu vì Quỳ Hoa Lão Tổ vốn thuộc về Thái hậu, y không thể hoàn toàn nắm giữ vị cao thủ này.

Quỳ Hoa Lão Tổ nói: Hôm nay lão nô còn chút việc riêng, ngày mai sẽ bắt đầu ẩn thân bảo vệ bệ hạ.

Chu Hậu Chiếu không dám đắc tội nên gật đầu đồng ý.

Lão thái giám lẳng lặng rời cung, mục tiêu của lão chính là tìm hiểu về môn công pháp của một thiếu niên tên A Phi, vốn có nhiều nét tương đồng với Quỳ Hoa Bảo Điển của lão nhưng dường như còn tinh diệu hơn.

Lão hy vọng đây sẽ là cơ hội để đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không vốn đã đình trệ bấy lâu.

Quỳ Hoa Lão Tổ đi tới con phố náo nhiệt nhất, nơi có đài cao treo biển Bỉ Võ Chiêu Thân.

Dương Huệ Lan đang ngồi đó với vẻ mặt u ám, nhìn A Phi đang giao đấu trên đài.

Kể từ khi nào mà nàng lại trở thành nhân vật phụ trong chính cuộc thi của mình thế này.

Đám người lên đài dường như chỉ muốn khiêu chiến A Phi.

Quỳ Hoa Lão Tổ ẩn trong đám đông, đôi mắt già nua sáng rực: Quả nhiên có dấu vết vận khí của Quỳ Hoa Bảo Điển, nhưng thiếu niên tên A Phi này dường như không phải thiến nhân.

Phát hiện này khiến lão tổ chấn động.

Thái giám tu luyện vốn có khiếm khuyết về kinh mạch, Quỳ Hoa Bảo Điển là môn công pháp duy nhất mở ra con đường cho bọn họ, nhưng nó vẫn không thể giải quyết triệt để vấn đề gốc rễ.

Quỳ Hoa Lão Tổ đã dừng bước ở Lục Địa Thần Tiên nhiều năm, thực lực thậm chí còn bắt đầu thoái hóa theo tuổi tác.

Trước đó lão từng hợp tác với Chuyển Luân Vương để tìm kiếm La Ma di thể nhưng thất bại.

Nay thấy A Phi có thể thi triển công pháp tương tự mà vẫn giữ được thân thể hoàn chỉnh, lão thấy được hy vọng.

Chương 1358

Lão phái vài người lên thử tài A Phi nhưng đều bị hắn đánh bại dễ dàng.

Khi cuộc đấu kết thúc, Dương Huệ Lan và A Phi mỗi người một ngả.

Lão trượng cha giả của Dương Huệ Lan khuyên nàng nên cân nhắc A Phi, nhưng nàng hiểu rõ A Phi là người của Cố Hàn Uyên, và bản thân nàng dù chỉ là công cụ trong tay Cố công tử thì nàng cũng bằng lòng.

A Phi một mình đi vào con hẻm vắng, đột nhiên lạnh lùng nói: Theo lâu như vậy, có thể ra ngoài rồi chứ.

Quỳ Hoa Lão Tổ hiện thân, tỏ vẻ ngạc nhiên vì bị phát hiện.

Thực tế A Phi chỉ làm theo lời Cố Hàn Uyên dặn: sau khi kết thúc thì đi vào chỗ vắng rồi hô lên như vậy.

Không ngờ hôm nay thực sự có người theo dõi.

Quỳ Hoa Lão Tổ bất ngờ ra thủ, tốc độ cực nhanh khiến A Phi không kịp trở tay.

Lão tổ tập kích vào hạ bộ của A Phi để xác nhận, khiến hắn thẹn quá hóa giận hét lên: Ở đâu ra lão lưu manh thế này.

Quỳ Hoa Lão Tổ không giận mà còn mừng rỡ, đã xác định được A Phi là nam nhân hoàn chỉnh.

Lão cố tỏ ra ôn hòa: Tiểu tử, võ công của ngươi là ai dạy.

A Phi tức giận: Liên quan gì đến ngươi.

Lão tổ cười nói: Chỉ cần ngươi nói ra lai lịch công pháp, lão tổ ta có thể thu ngươi làm đồ đệ.

Lão thấy A Phi tư chất cực cao, kiếm pháp tuy có chút dã lộ nhưng tiềm lực vô hạn, nếu thu được môn công pháp này, lão có thể đột phá.

A Phi lạnh lùng quát: Si tâm vọng tưởng. rồi chủ động ra chiêu.

Kiếm của hắn nhanh, chuẩn, hiểm, nhưng đối mặt với Lục Địa Thần Tiên như Quỳ Hoa Lão Tổ, mọi nỗ lực đều vô dụng.

Thân pháp của lão tổ còn nhanh hơn hắn nhiều lần, né tránh nhẹ nhàng rồi liên tục buông lời dụ dỗ: Tiểu tử, bái ta làm thầy, tương lai ngươi có thể trở thành một Cố Hàn Uyên thứ hai.

Đáng tiếc, chiêu này với người quen biết Cố Hàn Uyên như A Phi hoàn toàn vô tác dụng.

A Phi cười lạnh: Lão cẩu thật biết nói khoác.

Ngươi có giỏi thì nói câu này trước mặt Cố đại ca xem.

Sắc mặt Quỳ Hoa Lão Tổ trầm xuống, lão có dự cảm bất tường khi biết A Phi có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Quyết định đánh nhanh thắng nhanh, lão hóa thành một luồng hắc ảnh áp sát.

Dù A Phi đã phòng bị, dùng kiếm quang hộ thân nhưng thực lực chênh lệch quá lớn.

Chỉ trong chốc lát, kẽ hở lộ ra, Quỳ Hoa Lão Tổ bắt được vai hắn, khóa chặt.

Lão đắc ý cười: Vẫn là bị lão tổ ta bắt được rồi, ngoan ngoãn theo ta về bái sư đi.

Lão định mang hắn về cung, sắp xếp một thân phận thái giám giả để từ từ khai thác.

Ngay lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau: Nếu ngươi mang A Phi đi bái sư, mẫu thân hắn sẽ tìm Cố mỗ tính sổ đấy.

Quỳ Hoa Lão Tổ kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một đôi mắt mang đồng tử trùng điệp lấp lánh kim quang, vô tình và đầy áp lực đang nhìn chằm chằm vào mình.

Giữa lúc điện quang hỏa thạch, Quỳ Hoa Lão Tổ đột nhiên nhớ tới một tin tình báo tuyệt mật truyền tới từ Bắc Thiếu Lâm.

Nếu có người hai mắt tỏa ra kim quang, một kim sắc tiểu nhân hiện lên sống động, thì phải chạy.

Lập tức chạy ngay.

Nhất định phải đào tẩu trước khi bị kim sắc tiểu nhân kia khóa chặt.

Một khi bị đối phương khóa chặt, xem như xong đời.

Đây là kết luận được rút ra bằng tính mạng của một vị Lục Địa Thần Tiên.

Đồng thời, thiên hạ này kẻ biết dùng chiêu thức đó chỉ có một người.

Ít nhất Thiếu Lâm đã nhận định như vậy.

Quỳ Hoa Lão Tổ vì khí tức bị khóa chặt mà lông tơ dựng đứng, khắp người phát lạnh.

Song khi lão nhận rõ thân phận của người phía sau, nhất thời chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh xông thẳng lên linh đài.

Sự kinh hoàng trong lòng tăng vọt gấp bội.

Trong con ngươi co rụt lại lộ rõ vẻ sợ hãi nồng đậm cùng không thể tin nổi.

Lão vô thức thốt lên: Không.

Lời nói mới được một nửa đã không thể thốt ra miệng.

Chỉ vì không gian quanh người lão đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Đôi môi khô khốc dù cố gắng thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

Khắc sau, trong ánh mắt tuyệt vọng của lão, kim sắc tiểu nhân mang theo sát khí tuyệt thế bay tới.

Ngay khoảnh khắc chạm vào mi tâm, một luồng kiếm ý bá đạo không chút lưu tình phá hủy thần trí và linh hồn của lão.

Thần quang trong đôi mắt già nua của Quỳ Hoa Lão Tổ dần tiêu tán, thân thể vô lực ngã nhào xuống đất.

Mặc dù lão đã tắt thở, nhưng đôi mắt c·hết không nhắm mắt vẫn lưu lại sự kinh ngạc tột độ vì phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa.

Một vị Lục Địa Thần Tiên đường đường lại c·hết lặng lẽ không một tiếng động như thế.

Tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, A Phi hồi lâu mới hoàn hồn, bên tai vang lên lời quan tâm: A Phi, không sao chứ.

Đa tạ Cố đại ca quan tâm, ta không sao.

Người tới chính là Cố Hàn Uyên, kẻ đang vui đùa cùng các thiếu nữ thì nhận được báo cáo của Lam Hạt Tử nên lập tức chạy tới.

Sau khi Lam Hạt Tử đến kinh thành đã được Cố Hàn Uyên giữ lại và gia nhập Thiên Võng một cách thuận lý thành chương.

Nàng vốn không phải người chịu ngồi yên, nên Cố Hàn Uyên để nàng đi theo dõi A Phi.

Với kinh nghiệm giang hồ lâu năm, việc theo dõi cơ bản đối với nàng không khó.

Lúc này, Lam Hạt Tử đang luống cuống tay chân chăm sóc cho thiếu nữ xinh đẹp vì quá kinh sợ mà xụi lơ trên giường.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn t·hi t·hể Quỳ Hoa Lão Tổ với ánh mắt thâm trầm.

Lão gia hỏa này thật sự không dễ g·iết.

Tuy Quỳ Hoa Lão Tổ vì công pháp thiếu hụt và thân thể già yếu mà thực lực xếp gần cuối trong hàng ngũ Lục Địa Thần Tiên, đến mức bắt một A Phi cũng mất chút công phu.

Tất nhiên đó cũng là vì lão không muốn thật sự làm A Phi bị thương, tránh làm hỏng khả năng bái sư của hắn, nếu không chỉ một cây tú hoa châm là đủ.

Nhưng qua đó cũng thấy khả năng chính diện tác chiến của lão khá yếu.

Thế nhưng, khinh công của kẻ yếu về chính diện tác chiến như lão lại vô cùng phiền phức.

Khinh công của lão cùng đẳng cấp với Lý Xích Mị, tuyệt đối tốc độ tuy không bằng nhưng sự linh hoạt lại nhỉnh hơn một chút.

Quan trọng hơn là Quỳ Hoa Lão Tổ rất cảnh giác với Cố Hàn Uyên, nếu không lão đã sớm tìm đến hắn để đòi La Ma di thể.

Nếu Cố Hàn Uyên thật sự giao chiến chính diện, khả năng cao lão sẽ chạy thoát.

Chỉ cần hắn có ý định ra tay, lão sẽ quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Trong tình huống này, muốn g·iết Quỳ Hoa Lão Tổ cần phải xuất kỳ bất ý, khiến lão không có cơ hội đào tẩu.

Vì vậy mới có chuyện A Phi dẫn dụ lão ra khỏi hoàng cung, thu hút sự chú ý, cuối cùng Cố Hàn Uyên dứt khoát dùng chiêu tất sát mới nhận được là Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba để đoạt mạng lão.

Hơn nữa, dùng chiêu này còn có một ưu điểm là động tĩnh nhỏ.

Những chiêu như Thiên Kiếm, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết hay Trảm Quỷ Thần động tĩnh quá lớn, vừa ra tay tất sẽ bị chú ý.

Còn Kiếm 23 chỉ có người chứng kiến mới cảm nhận được sự đáng sợ của nó.

Muốn cảm nhận được đòn tấn công Nguyên Thần của chiêu này, ít nhất phải là cao thủ tinh thần bí thuật tầm cỡ Bàng Ban.

Tu vi tinh thần của Vô Tình dù không kém nhưng vẫn còn cách xa lắm.

Như vậy, ngoại trừ những người có mặt tại đây, sẽ không ai biết Quỳ Hoa Lão Tổ c·hết dưới tay Cố Hàn Uyên.

Việc trừ khử lão mang lại nhiều lợi ích cho hắn.

Trước hết là suy yếu nội đề lực lượng của triều đình Minh quốc.

Tuy hắn chưa dò rõ hoàng thất còn bao nhiêu quân bài tẩy, nhưng suy yếu được chút nào hay chút nấy, nếu không chúng sẽ trở thành trở ngại cho hắn sau này.

Đêm qua Cố Hàn Uyên đã thuận tiện thăm dò, Quỳ Hoa Lão Tổ không bảo vệ Chu Hậu Chiếu ở Ngự Thư Phòng, xác suất cao là bảo vệ Thái hậu.

Chu Hậu Chiếu sau đó tìm lão tới bảo vệ mình cũng là điều dễ đoán, đó cũng là một mục đích khi hắn xông vào Ngự Thư Phòng đêm qua.

Sau khi Quỳ Hoa Lão Tổ c·hết, không chỉ Chu Hậu Chiếu mất đi một Lục Địa Thần Tiên âm thầm bảo vệ khi xuất cung vào ngày mai, mà ngay cả Thái hậu cũng mất đi hộ vệ.

Đối với Thái hậu, Cố Hàn Uyên có rất nhiều kế hoạch nhắm vào.

Không có Quỳ Hoa Lão Tổ, việc ra tay sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Chương 1359

Đồng thời, hậu cung hoàng cung từ nay đối với hắn chẳng khác nào chỗ không người.

Phạm vi hoạt động của hắn trong hậu cung tăng mạnh.

Nếu không phải cao thủ Lục Địa Thần Tiên thì đừng hòng bắt được hắn, thậm chí phát hiện hắn lẻn vào cũng đã khó.

Mà trong số các Lục Địa Thần Tiên, người có thể tự do ra vào hậu cung chỉ có Quỳ Hoa Lão Tổ.

Vì thế, dù hắn có muốn chơi đùa với tất cả phi tần của hoàng đế một lượt cũng chẳng phải vấn đề.

Thứ hai, sớm muộn gì cũng sẽ có người phát hiện ra điểm đặc thù của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Là người sáng tạo ra Quỳ Hoa Bảo Điển, Quỳ Hoa Lão Tổ rất có thể sẽ phát hiện ra các bí mật bên trong như: tinh thần tự thiến, ép khô tiềm lực và thọ mạng.

Một khi những bí mật này bại lộ sẽ ảnh hưởng xấu đến hắn.

Cho nên vì các kế hoạch sau này, Quỳ Hoa Lão Tổ phải c·hết.

Đã ra tay thì phải nắm chắc phần thắng, không cho lão cơ hội chạy thoát.

Tất nhiên cũng có ngoài ý muốn.

Quỳ Hoa Lão Tổ lại có thể nhận ra Kiếm 23 và nhìn thấu thân phận Vô Thiên của hắn.

Tin tức này chắc chắn do Thiếu Lâm tiết lộ.

Dù sao lúc hắn g·iết Vô Sắc thiền sư tại đại hội Nam Thiếu Lâm, Tảo Địa Tăng một vị Lục Địa Thần Tiên khác cũng có mặt và còn sống.

Bị nhìn ra manh mối cũng là bình thường.

Sau trận đại chiến tại hoàng cung Thanh quốc, sự chú ý dành cho Vô Thiên cũng tăng lên.

Các Lục Địa Thần Tiên tất nhiên sẽ trao đổi tin tức để tránh bị Vô Thiên săn đuổi.

Xem ra sau này khi dùng Kiếm 23 cần cẩn thận hơn một chút.

Cố đại ca, chiêu huynh vừa dùng là kiếm pháp sao.

Muội cảm thấy một luồng kiếm ý rất đáng sợ.

A Phi vẫn còn chưa hết bàng hoàng, tò mò hỏi.

Cố Hàn Uyên cười khẽ đáp: Tu vi kiếm đạo của đệ còn chưa đủ, nói đệ cũng không hiểu đâu.

Mau về tu luyện đi, mẫu thân đệ vẫn kỳ vọng một ngày đệ có thể danh vang thiên hạ đấy.

A Phi nghe vậy đành ngoan ngoãn vâng lời, trở về luyện kiếm.

Sau khi A Phi đi khuất, Cố Hàn Uyên đột nhiên nhìn về phía một chỗ không người, nhàn nhạt nói: Tại hạ nói có đúng không.

U Linh cung chủ, Bạch Phi Phi.

Lời của Cố Hàn Uyên vừa dứt, không gian vẫn tĩnh lặng như cũ.

Chỉ có t·hi t·hể Quỳ Hoa Lão Tổ trên mặt đất chứng minh nơi đây từng xảy ra chuyện gì.

Cố Hàn Uyên lúc này trông như đang lẩm bẩm một mình.

Hắn không hề sốt ruột hay lúng túng, cứ mỉm cười lặng lẽ chờ đợi.

Khoảng nửa canh giờ sau, độ cong trên khóe môi hắn rộng thêm vài phần.

Cùng lúc đó, một giọng nữ mềm mại uyển chuyển nhưng cố tỏ ra lạnh lùng vang lên: Ngươi làm sao phát hiện được bổn cung.

Chỗ vốn không một bóng người bỗng nhiên gợn lên những ảo ảnh vặn vẹo như mặt nước.

Khi ảo ảnh tan đi, một bóng dáng yểu điệu, thướt tha hiện ra.

Nàng mặc bộ váy dài trắng tinh khôi thêu hoa văn phức tạp, ôm sát thân hình tuyệt mỹ.

Một lớp lụa mỏng che mặt càng tăng thêm vẻ thần bí.

Dù không thấy rõ dung mạo, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ biết đó là một tuyệt sắc giai nhân.

Dưới đôi mày ngài là đôi mắt đẹp lạnh lùng, sóng mắt long lanh.

Làn da trắng hơn tuyết tỏa ra ánh sáng động lòng người dưới nắng.

Khí chất mờ ảo khiến người ta cảm thấy khó lòng nắm bắt, giống như cách nàng xuất hiện vậy.

Cố Hàn Uyên không hề ngạc nhiên.

Đã gọi là U Linh cung thì sao không có vài thủ đoạn giống như u linh cho được.

Nữ tử này chính là người tình của Trầm Lãng, mẫu thân của A Phi U Linh cung chủ Bạch Phi Phi.

Cố Hàn Uyên nhếch môi cười đầy ẩn ý, trêu chọc: Danh tiếng của tại hạ, chắc hẳn U Linh cung chủ đã nghe qua.

Mùi hương trên người tuyệt sắc mỹ nhân đều không thoát khỏi khứu giác của tại hạ.

Hắn không hề lừa nàng.

U Linh cung đúng là có bí thuật vặn vẹo ánh sáng, kết hợp với thủ thuật che mắt để biến mất như u linh.

Nhưng dưới giác quan nhạy bén tột độ của Cố Hàn Uyên, Bạch Phi Phi dù ẩn thân cũng vô dụng.

Mùi hương u nhã như lan như xạ trên người nàng rõ ràng như ngọn đèn trong đêm tối.

Nghĩ đến đây, hắn cố tình hít sâu một hơi, vẻ mặt hưởng thụ khiến tâm tình càng thêm vui vẻ.

Nhưng đối với Bạch Phi Phi, đây là sự trêu chọc trắng trợn.

Sắc mặt nàng lập tức trầm xuống.

Đã bao nhiêu năm rồi, kể từ khi nàng không còn đóng vai đóa tiểu bách hoa vô hại trước mặt Trầm Lãng, kể từ khi nàng tiếp quản vị trí Cung chủ từ mẫu thân Bạch Tĩnh, chưa ai dám đùa giỡn nàng như thế.

Kẻ có ý nghĩ đó đều bị nàng băm vằn cho chó ăn.

Nàng đã trao trọn tình yêu cho Trầm Lãng, tâm hồn không cho phép bị vấy bẩn, thân thể càng không.

Nàng hy vọng khi gặp lại Trầm Lãng, mình vẫn còn trong sạch để có thể tự tin nói rằng: Trong lòng thiếp chỉ có chàng.

Con của chúng ta, thiếp đã một mình nuôi dạy nó nên người, nó rất ưu tú, chẳng mấy chốc sẽ danh vang thiên hạ như cha nó.

Đó là tâm tư thiếu nữ giấu kín của vị U Linh cung chủ khiến giang hồ khiếp vía.

Nàng không thể dung thứ cho nam nhân nào nhìn mình bằng ánh mắt khinh nhờn hay dùng giọng điệu cợt nhả.

Nhưng kẻ trước mắt lại là người nàng không thể làm gì được.

Dù có dốc hết lực lượng U Linh cung cũng không tổn thương nổi hắn, trừ phi nàng đi cầu cứu người cha mà nàng căm hận nhất Khoái Hoạt Vương Sài Ngọc Quan.

Điều đó là không thể, và dù có làm vậy cũng chẳng ích gì, vì nàng vừa tận mắt thấy một Lục Địa Thần Tiên bị hắn g·iết dễ như trở bàn tay.

Bạch Phi Phi đành nén giận, lờ đi sự trêu ghẹo, lạnh giọng hỏi: Ngươi rốt cuộc muốn lợi dụng A Phi để làm gì.

Việc Cố Hàn Uyên lợi dụng A Phi không khó để một người thông tuệ như nàng nhận ra.

Khi danh tiếng A Phi vang dội ở Tây Bắc, nàng đã nhận được tin tức.

Thực tế nàng luôn quan tâm đến con mình, chỉ là cố ý ẩn mình không gặp mặt.

Với sự giáo dục từ nhỏ, nàng biết A Phi thành danh chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng nó đến quá nhanh.

Đánh bại Lữ Phụng Tiên, thắng Quách Tung Dương những cao thủ trong Binh Khí Phổ của Bách Hiểu Sinh.

A Phi chưa đầy mười tám tuổi đã xếp hạng thứ tư, thành tựu này quá kinh người.

Nàng vừa kinh ngạc vừa lo lắng, rồi tin tức A Phi ở kinh thành lại truyền tới.

Việc hắn trấn giữ lôi đài lôi kéo sự chú ý của nhiều kẻ, trong đó có đám đồ tử đồ tôn của Quỳ Hoa Lão Tổ.

Bạch Phi Phi nhận ra sự bất thường, linh cảm mách bảo có một âm mưu quanh A Phi mà hắn không thể tự giải quyết.

Nàng đến kinh thành và chứng kiến một Lục Địa Thần Tiên ngã xuống.

Tiếc là nàng không biết mối liên hệ giữa Quỳ Hoa Bảo Điển và Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công mà Cố Hàn Uyên dạy cho A Phi, nếu không nàng đã liều mạng với hắn rồi.

Đó là muốn làm Trầm Lãng tuyệt hậu a.

Trong các dòng thời gian, hậu nhân duy nhất của Trầm Lãng được nhắc tới là A Phi, không thấy tin tức gì về con cái của Chu Thất Thất.

Vì vậy, Bạch Phi Phi rất mực quan tâm đến đứa con này.

Chương 1360

Khi thấy mình không thể trốn khỏi Cố Hàn Uyên, nàng đành ra mặt chất vấn.

Nếu hắn tính kế A Phi hẳn là có điều mong cầu, mà đã có cầu thì có thể thương lượng để hắn buông tha con nàng.

Cố Hàn Uyên quả thật có điều mong cầu, nhưng là điều nàng thà rằng không biết.

Hắn cười đầy ẩn ý, ánh mắt rực cháy quét qua đường cong hoàn mỹ trên eo nàng khiến nàng khẽ run lên, rồi hắn mới lững lờ nói: Nếu như tại hạ nói, mục đích của ta chính là Bạch cung chủ nàng thì sao.

Hôm nay Cố Hàn Uyên lại thành thật lạ thường.

Hắn sắp xếp nhiều chuyện quanh A Phi chính là để dẫn Bạch Phi Phi xuất hiện.

U Linh cung quá bí ẩn, ngay cả Địa Võng cũng không tìm ra, chỉ có cách này mới dẫn được nàng ra.

Một khi đã lộ diện và bị thần niệm định vị, nàng đừng hòng thoát khỏi tay hắn.

Bạch Phi Phi lặng thinh hồi lâu vì quá kinh ngạc.

Cố Hàn Uyên vẫn kiên nhẫn chờ đợi, thỉnh thoảng quét ánh mắt đầy xâm lược lên dáng người đình đình ngọc lập của nàng.

Ánh mắt đó khiến nàng khó chịu vô cùng, không giữ được vẻ lãnh đạm, trừng mắt nhìn hắn và vô thức lấy tay che chắn trước ngực.

Động tác đó ở nàng lại mang một vẻ đẹp mong manh như đóa tiểu bách hoa trước gió, dù thực tế nàng chẳng hề mong manh chút nào.

Hắn không hề thương xót mà nụ cười càng tươi hơn, phản ứng của nàng chứng tỏ nàng vẫn còn những cảm xúc của một người phụ nữ.

Bạch Phi Phi không chịu nổi sự im lặng, đành lên tiếng trước: Mục đích thật sự của ngươi là Trầm Lãng đúng không.

Nàng nhìn chằm chằm hắn như muốn tìm câu trả lời.

Cố Hàn Uyên lộ vẻ mặt cổ quái.

Việc nàng nhắc đến Trầm Lãng đang ở hải ngoại là không hợp lý.

Hắn lóe lên một tia linh quang, quyết định thăm dò: Nàng cũng biết Trầm Lãng sắp về Trung Nguyên rồi sao.

Trầm Lãng sắp về Trung Nguyên.

Bạch Phi Phi vô thức thốt lên với vẻ kinh ngạc và vui mừng lẫn lộn, một phản ứng tiềm thức của người đang yêu sâu đậm.

Nhưng khi thấy nụ cười nửa miệng của hắn, nàng liền nhận ra mình lỡ lời, lòng thầm gọi hỏng bét.

Nàng giả vờ trấn định hỏi: Ngươi lấy tin tức đó từ đâu.

Cố Hàn Uyên tiến lại gần nàng hơn, Bạch Phi Phi muốn lùi bước nhưng lại cố nhịn.

Hắn nói: Là Tôn Khuê nói cho tại hạ.

Tôn Khuê chính là Tôn Đà Tử, nhị thúc của Tôn Tiểu Hồng, người duy nhất còn liên lạc được với Trầm Lãng.

Nhờ quan hệ với Tôn Tiểu Hồng và việc nắm giữ Liên Hoa Bảo Giám, lại thêm danh tiếng của mình, Cố Hàn Uyên dễ dàng có được tin tức.

Trầm Lãng thực sự sắp trở lại vì dư chấn từ trận chiến hoàng cung Thanh quốc.

Luồng khí tức Phá Toái Hư Không mà Cửu Thiên Huyền Nữ tiết lộ bị lầm tưởng là của Vô Thiên.

Để ngăn chặn Vô Thiên, giang hồ cần một thủ lĩnh, và Trầm Lãng vị danh hiệp đệ nhất đời trước là người phù hợp nhất.

Bạch Phi Phi hiểu rõ ý nghĩa của cái tên Tôn Khuê.

Nàng từng sai người theo dõi lão nhưng không có kết quả, đành tập trung bồi dưỡng A Phi với hy vọng danh tiếng của con sẽ dẫn Trầm Lãng về.

Nàng không ngờ Trầm Lãng về sớm hơn dự kiến, và kế hoạch dùng tên tuổi Trầm Lãng để trấn áp Cố Hàn Uyên cũng bị phá sản.

Tình thế bây giờ đảo ngược hoàn toàn.

Cố Hàn Uyên nắm rõ hành tung của Trầm Lãng, và với những gì lão Quỳ Hoa phải gánh chịu, nàng không tin Trầm Lãng có thể chống đỡ nếu bị đánh lén.

Bạch Phi Phi rịn mồ hôi hột trên trán.

Cố Hàn Uyên lấn tới, giơ tay vuốt ve lọn tóc mai của nàng.

Nàng cảm thấy mặt mình mát lạnh, rồi tiếng cười hài hước của hắn vang bên tai: Tin tức quan trọng như vậy tại hạ cũng đã nói cho Bạch cung chủ, giờ tại hạ muốn được chiêm ngưỡng phương dung, chắc không quá đáng chứ.

Tấm lụa mỏng rơi xuống, một khuôn mặt thanh tú, tuyệt mỹ hiện ra khiến Cố Hàn Uyên kinh diễm.

Vẻ đẹp của Bạch Phi Phi là sự kết hợp hoàn mỹ giữa thanh thuần và thành thục quyến rũ, như một vò rượu lâu năm vừa mở nắp, khiến người ta say đắm.

Hắn muốn chiếm hữu nàng ngay lập tức nhưng biết rằng rượu ngon cần nhấm nháp từ từ, tránh để nàng chọn cách cá c·hết lưới rách.

Bạch Phi Phi không tránh né, nàng trừng mắt nhìn hắn: Hài lòng rồi chứ.

Có thể để bổn cung đi được chưa.

Cố Hàn Uyên cười nhạt: Hài lòng.

Bạch cung chủ đang đùa đấy à.

Bạch Phi Phi chìm lòng xuống, nàng biết thoát thân không dễ nhưng vẫn cố gắng đối phó: Cố công tử xin tự trọng. khi bàn tay nóng hổi của hắn chạm vào mặt mình.

Nàng nắm chặt đôi tay trong ống tay áo, cố giữ bình tĩnh.

Cố Hàn Uyên cười nói: Vừa rồi là tại hạ trả lời vấn đề của nàng, giờ hy vọng nàng trả lời vài câu hỏi của ta.

Nếu đáp án làm ta hài lòng, nàng có thể đi.

Bạch Phi Phi nén sự khó chịu, nhàn nhạt nói: Mời Cố công tử hỏi.

Câu hỏi đầu tiên của hắn khiến nàng lạnh toát người: Bạch cung chủ có quan hệ thế nào với Thiếu Lâm.

Nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên thầm cảm ơn vì mình biết trước kịch tình.

Hắn hỏi tiếp: Bạch cung chủ chắc có một hảo hữu xuất gia làm tăng, tục danh là Tống Ly đúng không.

Không ngoài dự đoán, hắn đã bái nhập Thiếu Lâm.

Bạch Phi Phi biết không thể giấu giếm: Phải thì đã sao.

Cố Hàn Uyên đột ngột kéo eo nhỏ của nàng, ép nàng vào lòng mình, hơi thở lạnh lẽo phả vào tai nàng: Vậy hắn chắc cũng đã nói cho nàng biết về một chiêu thức đặc thù rồi nhỉ.

Giống như chiêu thức đã g·iết Quỳ Hoa Lão Tổ vậy.

Bạch Phi Phi thở dài trong lòng, nàng đã nhận ra hắn chính là Vô Thiên qua chiêu Kiếm 23.

Tống Ly vì lo cho nàng nên đã truyền tin báo về Vô Thiên.

Nàng đã cố gắng diễn kịch, nhắc đến Trầm Lãng để đánh lạc hướng và thậm chí chấp nhận bị hắn đùa giỡn để tìm cơ hội thoát thân, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng nói: Cho Bản tọa một lý do để không g·iết nàng, g·iết cả Trầm Lãng và A Phi nữa.

Bạch Phi Phi vốn chẳng phải hạng người tham sống sợ chết.

Nửa đời trước của nàng vốn bị cừu hận chi phối.

Thậm chí nàng từng nói qua những lời như: Tử vong, cừu hận, trong mắt ta, trên đời chỉ có hai thứ này là đáng yêu. tử vong khiến ta sinh, cừu hận khiến ta sống.

Qua đó có thể thấy được quan niệm của nàng về sinh tử.

Nhưng ở thời điểm kịch tình thuộc về nàng sắp kết thúc, nàng có thể không màng đến bản thân, nhưng lại không thể không quan tâm đến Thẩm Lãng và A Phi một người là người yêu, một người là con trai của nàng.

Việc biết được bí mật không nên biết có thể sẽ liên lụy đến Thẩm Lãng và A Phi, khiến trong lòng nàng không khỏi cay đắng.

Dùng hết tâm cơ nhưng vẫn không thể lừa gạt được Cố Hàn Uyên, càng khiến nàng cảm thấy bất cam và tuyệt vọng.

Nàng không nghĩ tới việc bạo khởi phản kháng, bởi làm vậy chẳng có ý nghĩa gì lớn.

Tạm thời không nói đến việc nàng căn bản không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên, việc phản kháng tùy tiện chỉ càng kích khởi sát tâm của hắn.

Nàng vẫn hy vọng có thể thuận lợi thoát thân.

Chuyện đã đến nước này, Bạch Phi Phi nhìn Cố Hàn Uyên đang ở ngay gang tấc, chỉ có thể thề thốt bảo đảm: Ta có thể phát thệ sẽ không tiết lộ bí mật.

Bạch Phi Phi thực tế không hề bận tâm Cố Hàn Uyên có phải là Vô Thiên hay không.

Nàng tuy chưởng quản U Linh Cung nhưng thực tế đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm, những thị phi phân nhiễu trên giang hồ nàng căn bản không lưu ý.

Cho dù Vô Thiên có hoắc loạn giang hồ thì liên quan gì đến nàng.

Nàng cũng chẳng có ý định duy trì chính nghĩa giang hồ.

Bí mật động trời Cố Hàn Uyên chính là Vô Thiên đối với nàng cũng không có ý nghĩa gì, chỉ cần khiến A Phi tránh xa hắn là được.

Đáng tiếc việc Thẩm Lãng trở lại Trung Nguyên đã khiến nàng không thể không bị cuốn vào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy giễu cợt nói: Đối với hạng người như ngươi, phát thệ có ý nghĩa sao.

Bạch Phi Phi nghe vậy không khỏi trầm mặc.

Tạm không bàn đến việc thề thốt có ý nghĩa hay không, nàng quả thực từng lừa dối rất nhiều người, nhất là đã lừa gạt Thẩm Lãng rất nhiều lần.

Với những người am hiểu nàng, quả thực rất khó tin tưởng vào tín dụng của nàng.

Từ lúc Cố Hàn Uyên biết A Phi là con trai của nàng và Thẩm Lãng, Bạch Phi Phi đã hiểu hắn vô cùng tường tận về họ.

Huống chi ngay cả chuyện Tống Ly cũng không giấu được hắn, càng chứng thực điều này.

Thực tế Bạch Phi Phi đang tự hù dọa mình.

Sự hiểu biết của Cố Hàn Uyên về họ cũng có hạn, dù sao chuyện của họ đã xảy ra từ hơn mười năm trước, hắn chỉ nắm bắt được đại thể qua kịch tình, còn chi tiết thì không rõ ràng.

Ví dụ như vì sao Bạch Phi Phi không chết, Tống Ly vẫn xuất gia làm tăng, thậm chí còn gia nhập Thiếu Lâm.

Nhưng Cố Hàn Uyên muốn hù dọa Bạch Phi Phi lúc này thì vẫn thừa khả năng.

Hắn cũng không thực sự muốn giết nàng, nếu không thì quá đáng tiếc.

A Phi là một quân cờ tốt, vứt bỏ thì uổng phí.

Chương 1361

Còn về Thẩm Lãng.

Cố Hàn Uyên còn muốn kiến thức một chút về Chu Thất Thất người đã khiến Bạch Phi Phi trở thành kẻ bại trận trong tình trường.

Sau khi thấy dung nhan của Bạch Phi Phi, hắn thật khó hiểu tại sao Thẩm Lãng lại chọn Chu Thất Thất mà từ bỏ nàng.

Nếu là Cố Hàn Uyên, hắn nhất định sẽ chọn cả hai.

Với tình cảm của hai nàng dành cho Thẩm Lãng trong kịch tình, chưa chắc đã không thể đạt được cảnh tề nhân chi phúc.

Nói về tình cảm của Bạch Phi Phi với Thẩm Lãng, chắc hẳn nàng rất tự hào về sự thủy chung của mình.

Dù sao Tống Ly đối xử với nàng tốt như vậy, yêu nàng như thế mà nàng vẫn không hề lay động.

Phải biết rằng nhìn thấy một kẻ si tình như Tống Ly vì Bạch Phi Phi trả giá nhưng mãi không được đáp lại, từng khiến không ít người cảm thấy tiếc nuối.

Suy nghĩ một lát, Cố Hàn Uyên đã có quyết định.

Bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên đang ôm eo Bạch Phi Phi bắt đầu di động một cách làm càn trước ánh mắt kinh ngạc và xấu hổ của nàng.

Tuy nhiên, vẻ mặt và giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng, đạm mạc như cũ.

Cứ như thể thứ hắn đang vuốt ve không phải là một tuyệt sắc mỹ nhân mà là một tảng đá lạnh lẽo tầm thường.

Chính thái độ này lại khiến Bạch Phi Phi nhất thời không dám manh động.

Mặc dù bàn tay nóng rực của Cố Hàn Uyên khiến nàng xấu hổ đến mức hận không thể giết người.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngươi có nói đến hoa rơi cửa Phật thì Bản tọa cũng không tin ngươi.

Bạch Phi Phi nhíu chặt đôi mày thanh tú.

Nàng biết trong tình cảnh này, muốn Cố Hàn Uyên dành sự tin tưởng cho mình là rất khó khăn.

Nếu không có sự tin tưởng cơ bản, hắn dựa vào đâu để tin nàng không tiết lộ bí mật.

Sự việc dường như rơi vào bế tắc.

Đúng lúc này, gương mặt nàng vốn đã cố gắng kiềm chế từ lâu rốt cuộc cũng ửng hồng lên.

Nàng xấu hổ quát: Ngươi có thể đừng làm thế nữa không.

Hai chữ cuối cùng nàng thực sự không thốt lên lời.

Đồng thời trong lòng nàng cũng cảm thấy cạn lời.

Dù là thái độ hờ hững lạnh lùng của Cố Hàn Uyên lúc này, hay dựa trên phán đoán của mình, nàng thấy hắn không giống những nam nhân từng mơ tưởng đến nàng trước đây.

Hoặc giả, một kẻ mang thân phận Vô Thiên như Cố Hàn Uyên lại là hạng phong lưu đa tình, dưới mắt nàng vốn là chuyện kỳ lạ và buồn cười.

Nàng thậm chí cho rằng sự phong lưu đó chỉ là lớp vỏ bọc để che mắt thiên hạ, còn bản chất thật sự là một kiêu hùng dã tâm bừng bừng.

Vì vậy trước đó dù hắn có nói những lời khinh bạc thế nào, nàng cũng không coi là thật.

Thế nhưng hành vi lúc này của Cố Hàn Uyên rõ ràng đã quá phận.

Nếu không phải bàn tay hắn vẫn chỉ quanh quẩn ở vùng eo, chưa đột phá lằn ranh cuối cùng thì nàng đã liều mạng phản kháng.

Nàng không ngừng thuyết phục bản thân phải nhẫn nhục chịu đựng như năm xưa.

Bạch Phi Phi chỉ đoán đúng một phần.

Cố Hàn Uyên vừa là đang ngụy trang, cũng vừa là thuận theo dục vọng.

Hắn thực sự có hứng thú với nàng.

Cố Hàn Uyên bỗng nhiên phát lực, kéo sát Bạch Phi Phi vào lòng, ghé sát tai nàng nói nhỏ: Muốn Bản tọa tin ngươi, chi bằng hãy giao nộp đầu danh trạng trước đi.

Hắn dừng lại một chút, nói ra lời khiến nàng lạnh toát cả người: Ví dụ như. làm một vài chuyện khiến ngươi không bao giờ dám đối mặt với Thẩm Lãng nữa.

Sự kinh hãi trong lòng khiến Bạch Phi Phi quên mất việc đang bị áp sát.

Và chính vì quá gần, nàng cảm nhận rõ rệt sự nóng rực của hắn.

Một ý nghĩ chợt lóe lên: Hắn là thật sự. mà sao lại không giống Thẩm Lãng.

Nhưng ý nghĩ đó chẳng giúp gì được cho nàng lúc này.

Nàng phải đối mặt với lựa chọn: Giữ lấy mạng xanh, hay là liều chết một phen dù sẽ liên lụy đến Thẩm Lãng và A Phi.

Bạch Phi Phi không do dự quá lâu, nàng ngẩng đầu lạnh lùng nói: Si tâm vọng tưởng.

Dung nhan thanh tú lạnh lùng như băng, tay nàng thầm vận kình lực, sẵn sàng liều mạng.

Nhưng đúng lúc đó, Cố Hàn Uyên bỗng u u nói: Bản tọa tuy không phải hạng người tốt lành gì, nhưng cũng không cần thiết phải làm khó ngươi đến vậy.

Bản tọa chỉ cần một đầu danh trạng để có thể tin tưởng ngươi, nên không ngại lùi một bước cầu kỳ thứ đâu.

Bạch Phi Phi ngẩn ra, kình lực trong tay cũng vô thức buông lỏng.

Nếu có cách điều hòa, nàng cũng không muốn cá chết lưới rách.

Khi nàng còn đang thắc mắc lùi một bước cầu kỳ thứ là ý gì, Cố Hàn Uyên lại ghé sát tai nàng giải thích.

Nghe xong, mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ đến cực điểm trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng Cố Hàn Uyên vẫn bất động thanh sắc, khóe miệng nở nụ cười như có như không.

Bạch Phi Phi do dự hồi lâu, rốt cuộc hiệu ứng cửa sổ cũng phát huy tác dụng, nàng chậm rãi quỳ xuống.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn nàng, thấy đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ chán ghét và căm hận, trong lòng thầm thở phào.

Nếu không phải nàng còn bận tâm đến Thẩm Lãng và A Phi, chừng mực này thật khó mà nắm bắt.

Bạch Phi Phi trong kịch tình từng bị mẹ mình là Bạch Tĩnh hành hạ không biết bao nhiêu lần, lại thêm nhiều năm kìm nén, khiến nàng có sức chịu đựng hơn người thường.

Chỉ cần thấy xứng đáng, nàng sẽ nhẫn nại.

Nàng hiểu vì sao Cố Hàn Uyên muốn có đầu danh trạng.

Nếu hắn cứ thế thả nàng đi, nàng cũng sẽ không yên tâm mà nghi ngờ hắn có mục đích khác.

Cho nên nàng phải giao nộp nó, nếu không nàng thà chết cho thanh thản.

Bảo nàng dâng hiến thân xác thì tuyệt đối không, nhưng nếu cái giá phải trả không lớn đến thế thì sao.

Đối mặt với sự bức bách cường thế như mẹ mình năm xưa, việc chịu thua đã trở thành lẽ dĩ nhiên.

Đương nhiên hậu họa là vô cùng.

Nhìn ánh mắt hận thù của nàng lúc này là đủ biết nàng căm ghét kẻ đã ban cho mình sự khuất nhục này đến nhường nào.

Có lẽ không kém gì mối hận với Khoái Hoạt Vương năm xưa.

Nhưng sự hận thù này lại là tin tốt với Cố Hàn Uyên.

Thứ nhất, nếu không thể khiến nàng yêu thì cứ để nàng hận cũng là một khởi đầu tốt.

Thứ hai, từ kịch tình có thể thấy nàng có thể nhẫn nhịn thế nào để báo thù Khoái Hoạt Vương, nàng sẽ không cam tâm nhận kết quả cá chết lưới rách.

Do đó, việc tiết lộ bí mật Vô Thiên sẽ trở thành việc nhỏ không nhịn được sẽ làm loạn mưu lớn.

Đồng thời, vì đã dâng nộp đầu danh trạng, nàng nhất thời không biết đối mặt với Thẩm Lãng thế nào, dù biết hắn đã về Trung Nguyên nàng cũng sẽ phải tránh mặt.

Cố Hàn Uyên đã có thêm thời gian để bố cục, khiến nàng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Một lúc lâu sau, kèm theo một tràng ho khan kịch liệt, cảm giác u uất của Cố Hàn Uyên trước đó liền tan biến, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Tuy sự vụng về của Bạch Phi Phi khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, nhưng chính sự vụng về đó mới thỏa mãn lòng chinh phục.

Ít nhất hiện tại hắn rất hài lòng.

Sau khi định thần lại, Bạch Phi Phi ngẩng đầu, căm hận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng hiện lên vẻ kinh ngạc lạ lùng, dường như từ một Vô Thiên âm lãnh, hắn lại biến về một Cố Hàn Uyên tao nhã nho nhã.

Không hiểu sao, sự thay đổi này khiến áp lực trong lòng nàng giảm đi đáng kể.

Nàng lạnh lùng hỏi: Bây giờ có thể tin ta sẽ không tiết lộ bí mật chưa.

Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên cười khẽ, trêu chọc: Không biết Bạch cung chủ có thể kể chi tiết chuyện năm xưa cho tại hạ nghe không.

Chương 1362

Ừm. bắt đầu từ khi ngươi gặp Thẩm Lãng đi.

Bạch Phi Phi ngẩn người, sau đó nghiến răng nghiến lợi.

Hóa ra sự hiểu biết của hắn về nàng không sâu sắc như nàng tưởng.

Nàng bị hắn bức bách đến mức phải thoái lui liên tục chính là vì cho rằng hắn thấu hiểu mọi thứ về mình.

Nhất là khi hắn nói ra quan hệ của nàng với Tống Ly, nàng đã mặc định hắn biết rõ như lòng bàn tay.

Giờ thấy hắn hỏi lại chuyện xưa, nàng hối hận vì trước đó đã không cần phải làm đến mức kia.

Nhưng giờ hối hận cũng đã muộn.

Hơi thở còn vương lại như nhắc nhở nàng vừa trải qua chuyện gì.

Bạch Phi Phi định giấu diếm vài chi tiết nhưng lại sợ hắn đang thử lòng mình.

Những thao tác của Cố Hàn Uyên đã khiến nàng rơi vào trạng thái nghi thần nghi quỷ, trở nên cực kỳ bị động.

Đó cũng là lý do hắn không lo nàng thoát khỏi tầm kiểm soát.

Bạch Phi Phi đành phải thành thật khai báo những chuyện hơn mười năm trước.

Dù vẫn giấu vài tiểu tiết, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn thu được nhiều thông tin hữu dụng.

Ví dụ như Khoái Hoạt Vương chưa chết cùng Vân Mộng tiên tử mà bị trọng thương trốn vào đại mạc.

Chuyện Tống Ly xuất gia cũng có nhiều điểm quỷ dị, theo hắn đoán là do đám lừa trọc Thiếu Lâm dã tâm bừng bừng gây ra.

Nói chung Cố Hàn Uyên rất hài lòng với thông tin này.

Đến khi Bạch Phi Phi muốn rời đi, hắn còn ôn tồn nói: Bạch cung chủ đã đến đây, sao không gặp A Phi một lần.

Hắn rất nhớ ngươi.

Bạch Phi Phi im lặng.

Nếu là trước khi bị bức bách, nàng có lẽ sẽ gặp.

Nhưng giờ nàng không biết đối mặt với Thẩm Lãng ra sao, càng không thể chấp nhận việc được Cố Hàn Uyên dẫn đi gặp con trai.

Nàng sẽ là người xấu hổ nhất.

Thôi bỏ đi.

Bạch Phi Phi lắc đầu, hăm dọa: Không được làm hại Thẩm Lãng và A Phi, bằng không ta nhất định sẽ liều mạng khiến ngươi thân bại danh liệt.

Cố Hàn Uyên nhếch môi, đầy ẩn ý: Yên tâm, chúng ta giờ là những người nắm giữ bí mật của nhau.

Ngươi giữ bí mật cho ta, ta cũng sẽ không làm ngươi khó xử.

Bạch Phi Phi lại một phen xấu hổ và hối hận.

Hắn không muốn bí mật Vô Thiên bị bại lộ, nàng lại càng không muốn hắn đem chuyện đầu danh trạng vừa rồi kể cho Thẩm Lãng nghe.

Dù bị ép buộc nhưng quan hệ hai người hiện tại đã duy trì một sự cân bằng quỷ dị.

Hiểu được điều này, nàng mới tạm an tâm.

Nhưng đúng lúc đó, nàng lại nghe thấy giọng trêu cợt của hắn: Huống chi ta còn hy vọng có lần sau được tuyệt sắc mỹ nhân như Bạch cung chủ hầu hạ, chuyện sát kê thủ noãn giết gà lấy trứng đương nhiên sẽ không làm.

Vô sỉ.

Gương mặt tuyệt mỹ của nàng đỏ bừng.

Nàng cắn chặt môi, trừng mắt nhìn hắn một cái rồi chẳng buồn chào hỏi, chân ngọc điểm nhẹ, thân hình như hồng nhạn lướt đi, để lại một bóng lưng trắng muốt thướt tha.

Cố Hàn Uyên mỉm cười không tiếng động.

A Phi tạm thời không bàn, dù hắn không tự tay đối phó Thẩm Lãng thì cũng có thể mượn đao giết người.

Mà đao trong tay hắn thì không chỉ có một cây.

Hắn tạm gác lại suy nghĩ về ba người này để đến Ninh Vương phủ.

Vừa tới nơi, Chu Mỹ Xúc đã hớn hở chạy ra: Cố thúc, chờ thúc mãi.

Phụ vương muốn con cùng thúc đi An gia dự tiệc.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, yêu nữ Thiên Mệnh giáo sao.

Thật khiến người ta mong đợi.

Cố Hàn Uyên lờ đi ánh mắt oán hận của Lâu Tố Trân, chào Ninh Vương một tiếng rồi cùng Chu Mỹ Xúc rời đi.

Lần này cha con họ An không thiết yến ở Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu mà là tại phủ đệ của mình, cho thấy họ muốn buổi tiệc mang tính riêng tư hơn.

An gia không hổ là cự phú kinh thành, phủ đệ rộng lớn nguy nga, thậm chí có phần vượt quá quy chế.

Có điều nhờ có Thái tướng che chở nên chút chuyện nhỏ này chẳng đáng là bao.

Đám gia đinh An phủ nhận ra Cố Hàn Uyên nên có chút do dự.

Dù sao An Thế Cảnh đã dặn chỉ tiếp đãi một mình Chu Mỹ Xúc, sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên là nằm ngoài ý muốn.

Một tên đi thông báo, số còn lại chặn đường: Lão gia và thiếu gia không biết Cố công tử giá lâm, xin hãy chờ một lát.

Đám gia đinh này khá tận tâm, nhưng trước cái nhìn nhạt nhẽo của Cố Hàn Uyên, họ liền không dám nói thêm lời nào.

Chu Mỹ Xúc thấy thế liền ra vẻ cáo mượn oai hùm: Mấy kẻ không biết điều mà cũng dám cản đường Cố thúc sao.

Thật không biết tự lượng sức mình.

Cố Hàn Uyên nhìn gã một cái với vẻ cổ quái.

Lâu Tố Trân đã nói gì với gã mà gã lại nịnh nọt hắn đến thế này.

Hắn nhàn nhạt nói: Đi thôi.

Hắn bước qua đám gia đinh đi vào trong, chưa được mấy bước đã thấy An Thế Cảnh vội vàng nghênh đón, mặt tươi cười hớn hở: Không biết cơn gió nào đưa Cố công tử tới đây, thật khiến An gia chúng ta bừng sáng hẳn lên.

Dù thật lòng hay không, vẻ ngoài của An Thế Cảnh vẫn làm rất tốt, người ngoài nhìn vào còn tưởng quan hệ hai người rất tốt đẹp.

Chu Mỹ Xúc lộ vẻ hồ nghi, nhưng Cố Hàn Uyên đã nhanh chóng giải đáp: Đừng coi Cố mỗ là vị khách không mời mà đến là được.

Cố công tử nói gì vậy, mời vào trong.

An Thế Cảnh vẫn cười híp mắt.

Cố Hàn Uyên hiểu tâm tình của gã, sự xuất hiện của hắn lúc này đối với An Thế Cảnh là nhất tiễn hạ song điêu.

Nội thất An phủ xa hoa lãng phí hơn bên ngoài nhiều, đậm mùi tiền.

Cố Hàn Uyên vẫn điềm nhiên như không khiến An Thế Cảnh thêm phần coi trọng, thầm cảm thán may mà hắn còn có nhược điểm là ham mê nữ sắc.

Họ được mời vào phòng yến hội với đầy đủ rượu ngon món quý, mỹ nữ phục vụ ăn mặc mỏng manh đi lại xuyên qua.

Cố Hàn Uyên không có cảm xúc gì, mục tiêu của hắn chỉ có yêu nữ Thiên Mệnh giáo.

Ngược lại Chu Mỹ Xúc mắt đã nhìn thẳng vào đám mỹ nữ.

Gã vốn là hạng ăn chơi, lại vừa bị Cố Hàn Uyên nẫng mất Âu Dương Tình nên giờ thấy mỹ nữ liền như hổ đói.

Gã kéo một thị nữ vào lòng giở trò.

Cố Hàn Uyên thầm lắc đầu, bảo sao Lâu Tố Trân lại lo lắng cho thằng con phá gia chi tử này.

Thậm chí bà ta còn chấp nhận nhiều điều khoản bất bình đẳng để hắn chiếu cố gã.

Nếu không phải vì yêu nữ Thiên Mệnh giáo, hắn thà đi an ủi Lâu Tố Trân còn hơn.

An Thế Cảnh hài lòng với phản ứng của Chu Mỹ Xúc, nhưng lại ngạc nhiên trước thái độ của Cố Hàn Uyên.

Có lẽ hắn chướng mắt hạng dung chi tục phấn này.

Gã liền khơi mào: Không biết Cố công tử nghĩ sao về cái chết của Bộ Thần.

Đã tra được gì chưa.

Nếu công tử không hành động, vụ cá cược này tại hạ thắng chắc rồi.

Vụ cá cược đó là về việc ai sẽ kiểm soát Lục Phiến Môn.

Cố Hàn Uyên vốn giao hảo với Quách Cự Hiệp, thậm chí hy sinh nhan sắc câu dẫn Quách Phù Dung để tiếp cận Bộ Thần.

Nhưng An Thế Cảnh đã thông qua nội gián biết được và hạ thủ trước khi Cố Hàn Uyên kịp làm gì.

Vì Cơ Dao Hoa được dặn án binh bất động nên An Thế Cảnh vẫn tưởng Cố Hàn Uyên đang bó tay.

Cố Hàn Uyên liếc gã: An Thế Cảnh, ngươi nôn nóng muốn thắng vụ cược này đến vậy sao.

An Thế Cảnh sững lại.

Gã tự tin đã nắm thóp được hắn, nhưng thái độ thản nhiên của hắn khiến gã không vui.

Gã nhếch mép: Nếu thua, xin hãy trả lại Dao Hoa cho tại hạ.

Gã vẫn nhớ thương Cơ Dao Hoa, dù nàng đã không còn trong trắng.

Có lẽ sự xa cách đã khiến gã nhận ra mình thực sự thích nàng.

Chương 1363

Điều này không làm Cố Hàn Uyên ngạc nhiên, vì gã chỉ thực sự tỉnh ngộ sau khi biến thành người thực vật trong kịch tình.

Cố Hàn Uyên đoạt đi nàng chính là đẩy nhanh tiến trình đó.

Hắn cười đầy ẩn ý: Nếu ta nói Cơ Dao Hoa vẫn còn là xử nữ, ngươi sẽ tính sao.

An Thế Cảnh từ đầu đã không ưa gì Cố Hàn Uyên, thậm chí là chán ghét.

Dù gã kiêu ngạo đến đâu thì so với một Cố Hàn Uyên tự thân vận động, gã vẫn thấy mình nhỏ bé.

Những người xung quanh tôn trọng gã chẳng qua là vì cái danh An gia, ngay cả đám thuộc hạ như Cơ Dao Hoa cũng chỉ sợ hãi chứ không kính trọng gã.

Gã cũng không thể cãi lời cha mình là An Vân Sơn.

Vì vậy, dù cười nói thân thiết nhưng trong lòng gã đầy hận thù.

Thế nhưng lời vừa rồi của Cố Hàn Uyên đối với gã như là tiên nhạc.

An Thế Cảnh kích động đứng bật dậy, làm đổ chén rượu: Cố công tử nói thật chứ.

Gã vẫn tưởng hắn đã sớm chiếm đoạt nàng, giờ nghe thấy nàng vẫn trong sạch, gã vừa kinh ngạc vừa mong đó là sự thật.

Cố Hàn Uyên vẫn lạnh nhạt, nhấp một ngụm rượu: Không hổ là rượu An gia, so với Tinh Nguyệt Tửu cũng không kém bao nhiêu.

Thấy hắn còn tâm trí thưởng rượu, sắc mặt An Thế Cảnh trầm xuống.

Gã biết hắn đang nắm thóp mình, nhưng gã vẫn phải cắn răng chịu vì Cơ Dao Hoa.

Ngay cả Chu Mỹ Xúc cũng bỏ mặc thị nữ để hóng chuyện.

Gã thầm nghĩ: Muốn đòi người từ tay Cố thúc, An Thế Cảnh đúng là không tự lượng sức mình.

An Thế Cảnh nôn nóng, nếu An Vân Sơn ở đây chắc chắn sẽ ngăn cản.

Với dã tâm mưu phản, An Thế Cảnh vốn có thể trở thành hoàng đế nên gã dần trở nên ngạo mạn.

Thấy lửa đã đủ, Cố Hàn Uyên mới nói: Muốn biết sao.

Chi bằng thể hiện thành ý trước đi.

Thế tử nói An gia có tuyệt sắc mỹ nhân, sao không mời ra gặp mặt.

An Thế Cảnh hiểu ý, thầm khinh bỉ hắn ham mê nữ sắc, nhưng cũng nghi ngờ liệu hắn có đang lừa mình không.

Làm sao hắn có thể nhịn được trước vẻ đẹp của Cơ Dao Hoa.

Trừ khi hắn mưu cầu điều gì lớn lao hơn.

Gã cười: Xin chờ một lát, ta đi mời người ngay.

Ra khỏi phòng, nụ cười của gã biến mất.

Gã gọi khẽ: Như Yên.

Một bóng dáng yêu kiều hiện ra, vòng một đẫy đà gây chú ý.

Nhưng An Thế Cảnh không mấy hứng thú, chỉ hỏi: Ngươi chắc chắn đã hạ bột phấn Ma Quỷ Hoa cho Cố Hàn Uyên chứ.

Như Yên vốn đã bị Cố Hàn Uyên thu phục thành gián điệp hai chiều.

Nàng đã được hắn dùng linh khí trọng tu thân thể, tràn đầy sức sống chứ không còn rệu rã vì độc dược như trước.

Nàng dùng kỹ năng diễn xuất đáp: Thiếu chủ cứ yên tâm, nô tỳ làm việc có bao giờ sơ suất.

An Thế Cảnh an tâm: Tốt, ngươi ở đây trông chừng, ta đi mời người.

Trong phòng yến hội, Chu Mỹ Xúc ngập ngừng: Cố thúc.

Hắn định nói gì đó nhưng lại thôi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt: Quên lời Ninh Vương dặn rồi sao.

Chu Mỹ Xúc xìu xuống: Nhưng cô nương đó rõ ràng là con nhìn trúng trước.

Gã không biết mình suýt bị bắt làm con tin, chỉ biết cha dặn phải nghe lời Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn và An Thế Cảnh tranh giành một nữ nhân, gã cảm thấy mình sắp bị nẫng tay trên.

Cố Hàn Uyên không quan tâm, mặc kệ gã tìm thị nữ khác giải khuây.

Công tử, nô tỳ rót rượu cho ngài.

Một thị nữ có khí chất yêu mị khác xuất hiện.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, kéo nàng vào lòng: Tốt lắm.

Chu Mỹ Xúc nhìn thấy vậy liền bĩu môi: Hóa ra Cố thúc thích loại to.

Công tử, An Vân Sơn hắn.

Thanh âm nũng nịu nhỏ như muỗi kêu truyền vào tai Cố Hàn Uyên.

Mục tiêu tối nay của hắn vốn là yêu nữ Thiên Mệnh giáo, đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đem sự chú ý đặt lên một tên thị nữ.

Lý do duy nhất chính là vị thị nữ kia không phải ai khác, mà chính là Như Yên đang dịch dung giả dạng.

Như Yên mượn cơ hội này để truyền tình báo cho Cố Hàn Uyên.

Trọng điểm tự nhiên là An Vân Sơn không có mặt ở đây tối nay.

Cố Hàn Uyên trên tay không chút khách khí, động tác không ngừng để tránh việc hắn tiếp xúc với Như Yên bị kẻ khác hoài nghi.

Như Yên tuy đang dịch dung nhưng cũng không khỏi đỏ bừng mặt vì thẹn thùng, ẩn chứa tiếng thở dốc mà nhỏ giọng báo cho Cố Hàn Uyên về hướng đi của An Vân Sơn: Công tử, An Vân Sơn đích thân xuất thủ, Lão Bá chưa chắc đã chống đỡ được.

Ngăn lại được.

Hành động lúc này của An Vân Sơn đương nhiên không hề đơn giản.

Hắn chuẩn bị dùng vũ lực để thuyết phục Tôn Ngọc Bá kẻ đột nhiên rút lui giữa chừng.

Thực tế, hai người trước đó đã đàm phán mấy lần, việc Tôn Ngọc Bá đột nhiên rời đi khiến lão cảm thấy phi thường phẫn nộ.

Dẫu sao, đại sự b·ắt c·óc Hoàng đế, âm mưu soán vị đâu có đạo lý muốn rút là rút.

Cho dù không tính đến chuyện mất mặt vì bị chơi xỏ, lão cũng phải lo lắng đến rủi ro Tôn Ngọc Bá tiết lộ bí mật.

Biện pháp vạn vô nhất thất tự nhiên là lôi kéo Tôn Ngọc Bá trở lại kế hoạch soán vị, hoặc là dứt khoát diệt khẩu.

An Vân Sơn mặc dù xác suất lớn sẽ phải chịu thiệt thòi trong tay một Tôn Ngọc Bá ẩn giấu sâu xa, nhưng Cố Hàn Uyên cho rằng vẫn cần thiết đi xem một chuyến.

Vì vậy, yến tiệc tối nay cần phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

Sau khi truyền đạt xong tình báo, toàn thân Như Yên gần như dán chặt vào người Cố Hàn Uyên, nàng nũng nịu nói: An Thế Cảnh bên kia thay đổi kế hoạch tối nay, e rằng không dễ thuyết phục những người đó đâu.

Công tử có muốn tranh thủ lúc bọn họ chưa tới, để nô tỳ diễn chút tiết mục giúp vui cho ngài không.

Khi nói, nàng còn cố ý kéo tay Cố Hàn Uyên đặt vào vạt áo mình.

Hành động công khai mà đầy ám muội.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười, vỗ nhẹ vào sau lưng Như Yên một cái, dở khóc dở cười nói: Đừng quậy nữa.

An Thế Cảnh chắc chắn sẽ sớm quay lại thôi.

Như Yên ngẩn ra, động tác trên tay thoáng khựng lại, kinh ngạc hỏi: Những người đó chẳng phải rất khinh người sao.

Bảo bọn họ dùng mị thuật lừa gạt Ninh Vương thế tử thì còn được, chứ muốn thi triển mị thuật với công tử, chẳng lẽ ít nhiều cũng phải làm thật mới được sao.

Như Yên cũng tinh thông mị thuật.

Tuy trình độ không bằng Thiên Mệnh giáo, nhưng kinh nghiệm đủ để nàng đoán được thủ đoạn của bọn chúng.

Với cao thủ cấp bậc như Cố Hàn Uyên, nếu không có chút phá lệ làm thật, mị thuật gần như không thể thành công.

Cho dù Cố Hàn Uyên giả vờ trúng chiêu, kẻ khác cũng sẽ không

tin.

Nàng quên mất khả năng đôi bên đều có chung ý đồ rồi.

Lời giải thích của Cố Hàn Uyên khiến Như Yên hiểu ra.

Thiên Mệnh giáo đúng là tà giáo, tác phong làm việc đúng như lời đồn, lấy thuật Thải Bổ giao cấu làm phương thức tu luyện.

Trong giang hồ không biết bao nhiêu nam tử đã bị hại.

Thế nhưng, việc tùy ý làm bậy đó đa phần là đệ tử tầm thường địa vị thấp.

Những kẻ thực sự có thân phận trong Thiên Mệnh giáo sẽ không tùy tiện chọn đối tượng Thải Bổ.

Dù sao, Thải Bổ Chi Thuật xét về nghĩa nghiêm ngặt cũng là một loại phương thức song tu kiểu Hấp Tinh Đại Pháp.

Nó giúp công lực tăng trưởng cực nhanh, nhưng cũng có khuyết điểm tương tự: công lực thải bổ quá tạp loạn sẽ làm giảm tiềm lực bản thân, để lại sơ hở.

Vì thế, kẻ thực sự có dã tâm sẽ chọn đối tượng có chất lượng tốt để Thải Bổ, chứ không phải vơ bèo gạt tép một đống công lực vô dụng.

Kẻ thực sự đọa lạc đến mức đó đều là những kẻ tiềm lực đã cạn, lâm vào đường cùng mà thôi.

Mà cao tầng Thiên Mệnh giáo tới kinh thành lần này hiển nhiên không phải hạng người đó.

Vì vậy lời Cố Hàn Uyên nói với Ninh Vương có phần là lừa phỉnh.

Yêu nữ Thiên Mệnh giáo sẽ không thèm để mắt tới Chu Mỹ Xúc.

Mê hoặc hắn, dùng làm con tin uy hiếp Ninh Vương là đủ rồi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại khác.

Trên đời này còn có đối tượng Thải Bổ nào tốt hơn Cố Hàn Uyên sao.

Riêng dung mạo tuấn mỹ vô song của hắn đã đủ khiến người ta cam tâm tình nguyện hiến thân, chưa nói đến thần công cái thế, nếu có thể Thải Bổ được hắn, không dám nói là bạch nhật phi thăng, nhưng tu vi tiến triển thần tốc, liên tục đột phá bình cảnh là điều hoàn toàn có thể.

Thực tế, nếu không vì sợ rút dây động rừng, Thiên Mệnh giáo sớm đã tìm cách tiếp cận Cố Hàn Uyên.

Nay hắn chủ động tìm tới cửa, chẳng phải là cơ hội trời ban sao.

Dù là Phù Dao Hồng hay Đan Ngọc Như, cặp thầy trò này bất luận ai ở đây cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Chương 1364

Cho nên Cố Hàn Uyên mới đoán An Thế Cảnh sẽ quay lại rất nhanh.

Quả nhiên là vậy.

Cố Hàn Uyên bỗng nhíu mày, nhẹ nhàng đẩy Như Yên trong lòng ra, thấp giọng nói: An Thế Cảnh sắp về rồi.

Như Yên nghe vậy tuy nuối tiếc nhưng vẫn biết nặng nhẹ.

Nàng khẽ hôn vào môi Cố Hàn Uyên một cái, để lại một câu: Lát nữa nhớ phải bù đắp cho thiếp đó, rồi đứng dậy rời đi.

Như Yên vừa ra đến cửa phòng tiệc, quả nhiên thấy An Thế Cảnh dẫn theo một nữ tử bước nhanh tới.

Trên mặt hắn mang theo vẻ kỳ quái, hiển nhiên sự tình thuận lợi đến mức khiến hắn cũng thấy bất ngờ.

Như Yên, không có vấn đề gì chứ.

Như Yên không trả lời ngay, mà nhìn chằm chằm vào nữ tử đi cùng An Thế Cảnh.

Trong lòng nàng thầm kinh hãi: Mị thuật này đã đạt đến mức đăng phong tạo cực rồi sao.

Ngay cả ta cũng bị ảnh hưởng.

Hơn nữa lại còn xinh đẹp tuyệt luân như vậy, công tử thật sự không sao chứ.

Nữ tử kia thấy Như Yên nhìn mình chăm chú, bèn che miệng cười khẽ: Dưới trướng An công tử cư nhiên cũng có nữ tử có thiên phú mị công thế này, sau khi thành sự, có thể để nàng bái nhập giáo ta không.

An Thế Cảnh nghe vậy, căn bản chẳng thèm quan tâm đến cảm xúc của Như Yên mà đáp: Chỉ cần việc tối nay thành công, Như Yên mặc ngươi xử trí.

Với An Thế Cảnh, Như Yên thuần túy chỉ là một công cụ.

Hơn nữa vì dùng dược vật khống chế, hắn thậm chí chưa từng lo nàng sẽ phản bội.

Dù ngay trước mặt Như Yên nói ra những lời vô tình như vậy, nàng cuối cùng cũng hồi thần, cụp mắt kính cẩn đáp: Tuân mệnh.

Nếu là Như Yên của trước kia, lòng nàng chắc chắn sẽ không có nửa điểm gợn sóng.

Nhưng lúc này, đôi mắt đẹp của nàng thoáng hiện tia sáng lạ, thầm nghĩ: Quả nhiên An Thế Cảnh ngay cả một cọng lông của công tử cũng không bằng.

Vốn đã không có áp lực tâm lý khi phản bội An Thế Cảnh, nay nàng lại càng thấy tâm an lý đắc.

Cố công tử cùng Ninh Vương thế tử vẫn đang uống rượu bên trong, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra cả.

Rất tốt.

An Thế Cảnh mãn nguyện cười, dẫn theo nữ tử vừa khiến Như Yên ngẩn ngơ bước vào phòng tiệc.

Nữ tử kia khi lướt qua Như Yên bỗng nhiên khựng lại, hơi nhíu mày, kinh ngạc nhìn Như Yên một cái.

Bởi vì nàng vừa cảm nhận được khí tức động tình từ trên người Như Yên.

Tiếc là chưa kịp nghĩ thông suốt, nàng đã bước vào phòng tiệc và nhìn thấy Cố Hàn Uyên người mà nàng hằng mong đợi.

Trên khuôn mặt kiều diễm lập tức hiện lên nụ cười dịu dàng nũng nịu, nàng nhún người hành lễ, dịu dàng khẽ gọi: Tiểu nữ tử Đơn Ngọc, tham kiến Cố công tử, tham kiến Thế tử điện hạ.

Cố Hàn Uyên tuy đã có dự liệu trước, nhưng dung mạo của cô gái trước mắt vẫn khiến hắn kinh diễm.

Nàng mặc bộ trường bào váy dài chấm đất, ngọc đái sinh phong, mái tóc đen nhánh tôn lên làn da trắng như tuyết.

Ngay cả với nhãn quang của Cố Hàn Uyên, vẻ đẹp của nàng cũng là không chút tỳ vết.

Mỗi tấc da thịt đều trắng nõn mềm mại, đôi mắt đẹp như hai ngôi sao sáng giữa trời đêm, tràn đầy hơi nước và vẻ thanh tao, khiến người ta liên tưởng nàng không chỉ có nội hàm tu dưỡng mà tính cách còn ôn nhu đa tình.

Khí chất của nàng đoan trang ưu nhã, thần thái nhu mì, thật khó tưởng tượng đây lại là yêu nữ Thiên Mệnh giáo.

Cách ăn mặc của nàng không hề hở hang, thậm chí có phần lạc lõng với đám thị nữ trong phòng tiệc, nhưng chỉ cần lộ ra hai đoạn cánh tay trắng ngần cũng đủ như nam châm thu hút mọi sự chú ý.

Cố Hàn Uyên không khỏi thán phục mị thuật của đối phương đã luyện đến cảnh giới tự nhiên nhi nhiên.

Chỉ cần đứng đó mỉm cười cũng đủ mê đảo chúng sinh, khiến người ta sinh ra cảm giác triền miên tiêu hồn.

Điểm lợi hại nhất là khiến kẻ khác tuyệt đối không cảm thấy nàng đang mị hoặc mình, nhưng mỗi một cái liếc mắt, một nụ cười đều khiến lòng người xao động, hận không thể ôm lấy thân thể tuyệt mỹ kia vào lòng mà yêu thương.

Nữ tử luyện mị thuật đến mức này không cần hiến thân cũng có thể khống chế nam nhân gắt gao.

Mị thuật Thiên Mệnh giáo quả nhiên có chút bản lĩnh, hèn chi có thể tách khỏi Âm Quỳ phái mà tự lập môn hộ.

Thực tế ngay cả An Thế Cảnh cũng bị ảnh hưởng không ít, dẫn đến việc dù là quan hệ hợp tác nhưng trước mặt nàng, hắn luôn vô thức cảm thấy thấp kém hơn một bậc.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước hắn nghĩ mình phải đích thân đi mời.

Điều này còn là nhờ nàng vì nể tình hợp tác mà chưa thi triển toàn lực mị thuật, nếu không, dù An Thế Cảnh có lãnh cảm hay chung tình với Cơ Dao Hoa đến đâu cũng sẽ bị nàng khống chế.

Còn Chu Mỹ Xúc lúc này đã chảy nước miếng ròng ròng, trong lòng thậm chí nảy sinh ý nghĩ trái lệnh Ninh Vương và Cố Hàn Uyên, đem mỹ nhân cực phẩm thế này tặng cho Cố Hàn Uyên thật khiến hắn không cam tâm.

Hắn đẩy thị nữ bên cạnh ra, nhiệt tình lấy lòng: Mấy ngày không gặp, Đơn cô nương dung mạo lại càng thêm phần rực rỡ.

Chu Mỹ Xúc và vị Đơn cô nương này thực ra đã gặp qua một lần.

Phải nói rằng, khi gặp và khi chưa gặp, cảm nhận trong lòng hoàn toàn khác biệt.

Lúc chưa gặp còn có thể ngoan ngoãn nghe lời Ninh Vương và Cố Hàn Uyên, nhưng khi thấy người rồi, trong mắt trong lòng hắn chỉ còn mỗi bóng hình nàng.

Hơn nữa hắn còn cảm thấy Đơn Ngọc cô nương tối nay dường như đặc biệt lộng lẫy.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng đã đoán được thân phận của đối phương, chính là Thúy Tụ Hoàn Đan Ngọc Như.

Việc dùng tên giả Đơn Ngọc dễ gây liên tưởng không phải nàng cố ý, mà vì nàng tự tin hệ thống tình báo Minh quốc không tra được lai lịch của mình.

Thực tế hiện nay Đan Ngọc Như tuy có chút danh tiếng trong tà đạo nhưng vẫn chỉ là tiểu bối, chưa làm ra đại sự gì chấn động.

Danh tiếng vang dội nhất của nàng vẫn là thân phận đích truyền đệ tử của Pháp Hậu Phù Dao Hồng.

Đan Ngọc Như ôn nhu cười với Chu Mỹ Xúc: Thế tử điện hạ quá khen rồi.

Nàng không nói gì đặc biệt, chỉ là lời khiêm tốn thông thường, nhưng khí chất độc nhất vô nhị lại khiến người ta có cảm giác thân thiết như gió xuân, làm Chu Mỹ Xúc cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Đan Ngọc Như vừa ứng phó với sự ân cần của Chu Mỹ Xúc, vừa đặt sự chú ý lên người Cố Hàn Uyên.

Nhưng điều làm nàng thầm nhíu mày là phản ứng của Cố Hàn Uyên quá đỗi bình thản.

Dường như hắn chỉ tò mò vì An Thế Cảnh gọi nàng tới mà thôi.

Trong đôi mắt trong trẻo kia không hề có vẻ chiếm hữu điên cuồng như những nam tử khác, ví như kẻ đang giả vờ quân tử nhưng thực chất muốn ăn tươi nuốt sống nàng là Chu Mỹ Xúc.

Phải biết rằng hôm nay nàng đã cố ý vận hành mị thuật.

Mị thuật của nàng đã đạt mức tự nhiên nhi nhiên, bình thường đã tỏa ra sức hút, nay chủ động vận hành thì sức hấp dẫn càng tăng gấp bội.

Đừng nói Chu Mỹ Xúc, ngay cả An Thế Cảnh cũng không tự chủ được mà liếc nhìn nàng liên tục.

Vậy mà Cố Hàn Uyên kẻ vốn mang danh phong lưu đa tình lại thủy chung đạm nhiên như vậy, điều này khiến nàng không khỏi hiếu kỳ.

Khi Đan Ngọc Như tò mò về Cố Hàn Uyên, thì hắn cũng đã lật tẩy lai lịch của nàng.

Thiên phú mị thuật của nàng rất cao, nhưng tu vi hiện tại vẫn chỉ là Tiên Thiên.

Điều này không lạ, vì Đan Ngọc Như trước mắt vẫn còn rất trẻ, dưới cảm giác siêu cường của Cố Hàn Uyên, nàng gần như không có bí mật.

Mới ngoài đôi mươi, vừa gia nhập giang hồ, khác xa với một ma đạo cự bá trong cốt truyện sau này.

Lần tới kinh thành này e rằng chỉ để lịch luyện.

Cũng chính vì còn trẻ nên thủ đoạn của nàng chưa chín muồi, chỉ mới tìm đến An gia muốn soán vị để hợp tác.

Nếu là Đan Ngọc Như sau này, e rằng đã dùng nhan sắc câu kết với nhiều thế lực để làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng rồi.

Điều khiến Cố Hàn Uyên hơi bất ngờ là khí tức Thuần Âm trên người nàng vẫn viên mãn, không có dấu hiệu tiết lộ.

Hiển nhiên nàng vẫn còn là xử nữ.

Dựa trên tạo nghệ về song tu công pháp, hắn đoán Thải Bổ Chi Thuật của nàng mới ở giai đoạn Trúc Cơ.

Thải Bổ Chi Thuật không đơn giản là cứ lên giường là tu vi tăng vọt, không có căn cơ vững chắc thì càng luyện càng hư ảo.

Chỉ có Trúc Cơ đủ sâu dày mới có thể chuyển hóa công lực thải bổ thành của mình.

Với dã tâm của nàng, hiển nhiên sẽ không chấp nhận đối tượng Trúc Cơ tầm thường.

Nay Cố Hàn Uyên chủ động tìm tới, đương nhiên trở thành mục tiêu của nàng.

Với Đan Ngọc Như, Cố Hàn Uyên quan trọng hơn bất kỳ đối tượng thải bổ nào khác.

Thảo nào ánh mắt nàng nhìn hắn dần chuyển từ hiếu kỳ sang hừng hực lửa nóng, và mỗi khi ánh mắt hai người giao nhau, nàng lại giả vờ thẹn thùng cúi đầu, mặt ửng hồng như thiếu nữ mới biết yêu.

Bất kỳ nam tử bình thường nào thấy cảnh này đều sẽ nghĩ nàng đã phải lòng mình, như Chu Mỹ Xúc lúc này đang cảm thấy đắng chát trong lòng.

Hắn nịnh nọt bao nhiêu cũng không bằng Cố Hàn Uyên chỉ ngồi yên một chỗ mà thu hút được nàng.

Cùng lúc đó, Đan Ngọc Như bắt đầu chủ động tiếp cận.

Nàng lắc lư vòng eo, ưu nhã bưng chén rượu tiến đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Khuôn mặt ửng hồng, nàng nhỏ nhẹ nói: Tiểu nữ tử ngưỡng mộ Cố công tử đã lâu, nay gặp mặt lòng vô cùng vui mừng.

Chương 1365

Xin kính công tử một ly.

Diễn xuất của Đan Ngọc Như rất cừ.

Ngôn ngữ cơ thể tuy ít nhưng tư thái, ánh mắt đều thể hiện hoàn hảo sự mừng rỡ pha chút e lệ của thiếu nữ khi gặp người trong mộng.

Nam tử nào không rõ nội tình gặp phải nàng lúc này e rằng đã bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Dẫu sao, một trong ba ảo giác lớn nhất của đời người chính là Nàng thích ta.

Thực tế, Cố Hàn Uyên trong mắt nàng chỉ là một công cụ Thải Bổ để Trúc Cơ mà thôi.

Nếu chỉ cầu niềm vui một đêm thì dễ, nhưng nếu muốn tìm kiếm tình cảm thì chỉ có nước bị nàng đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Bất quá, ai lại không muốn biến một mỹ nhân cực phẩm thế này thành của riêng.

Khi có cơ hội, tự nhiên sẽ mong muốn chiếm hữu cả con người lẫn trái tim nàng.

Hơn nữa, mị thuật tự nhiên của nàng còn dẫn dắt ý thức của nam nhân phát sinh ham muốn chiếm hữu hoàn toàn.

Thông thường, Cố Hàn Uyên nên tỏ ra phong độ mà đón lấy chén rượu, rồi nhìn nhau cười, mở ra một đoạn tình duyên lãng mạn.

Thế nhưng, hắn lại không làm theo lẽ thường.

Trên khuôn mặt bình thản của hắn đột nhiên thoáng hiện một tia chê bai cực nhỏ.

Đan Ngọc Như thấy vậy liền sững sờ.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy có nam nhân nhìn mình với cảm xúc như vậy, thậm chí bắt đầu nghi ngờ không biết hắn có phải đàn ông hay không.

Nhưng nàng sớm biết được lý do.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn An Thế Cảnh, rồi quay sang nàng, nhàn nhạt nói: An gia chẳng lẽ không dạy cách mời rượu đúng mực sao.

Đứng xa như vậy, định để ai tới đón.

Đan Ngọc Như ngẩn ra, trong lòng hiểu ý nhưng cũng không khỏi câm nín.

Cố Hàn Uyên thật sự coi nàng là thị nữ hay vũ nữ do An gia bồi dưỡng sao.

Đây đúng là thân phận mà An Thế Cảnh sắp xếp cho nàng để tiếp cận Chu Mỹ Xúc.

Thường ngày được nâng như nâng trứng, lúc mấu chốt mới đem ra dùng để lôi kéo quan hệ, việc này trong các đại gia tộc không hề hiếm thấy.

Lúc nàng mời rượu đúng là có chút thất lễ.

Với mị thuật của mình, bình thường nàng chỉ cần mỉm cười là nam nhân đã tình nguyện bán mạng, đột nhiên bảo nàng phải chủ động thân mật với một nam tử, khó tránh khỏi không quen.

Nhận ra sai sót, nàng vội tiến lại gần vài bước, khuôn mặt hiện vẻ nhu nhược, khép nép nói: Là tiểu nữ tử không hiểu chuyện, khiến Cố công tử không vui.

Nam tử nào thấy bộ dạng này mà chẳng mủi lòng, có lỗi lầm gì cũng chẳng nỡ trách cứ.

Chu Mỹ Xúc thấy vậy mà đau lòng, định khuyên ngăn: Cố thúc hà tất phải làm khó Đơn cô nương.

Nhưng lời chưa dứt, hắn đã kinh ngạc há hốc mồm.

Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa tay kéo lấy cổ tay trắng nõn của Đan Ngọc Như, kéo nàng vào lòng, rồi cầm lấy chén rượu trên tay nàng đưa lên miệng uống cạn.

Hắn nhìn nàng vẫn còn đang ngơ ngác, trêu chọc hỏi: Giờ đã học được cách mời rượu thế nào chưa.

Đan Ngọc Như lúc này cả người ngả vào lòng Cố Hàn Uyên, vòng eo mềm mại bị một bàn tay nóng hổi đỡ chặt.

Chuyện đó cũng thôi đi, mấu chốt là khoảng cách quá gần, nàng tuy tinh thông mị thuật nhưng vẫn là con gái, chưa từng thân mật với nam tử nào như thế.

Tư thế này khiến nàng cảm thấy mình như đang ngước nhìn một kẻ bề trên, cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ đến nghẹt thở ở cự ly gần, nàng mới nhận ra mình đã đánh giá thấp mị lực của hắn.

Mặt nàng bất giác đỏ bừng, lần này không phải diễn mà thực sự thẹn thùng.

Cố Hàn Uyên bắt được tia bối rối trong mắt nàng.

Nếu là lúc khác, hắn sẽ chơi trò mèo vờn chuột với nàng lâu hơn, nhưng nay hắn muốn tốc chiến tốc thắng nên hành động dứt khoát, thậm chí vận dụng Vạn Tượng Âm Dương Quyết để tăng thêm mị lực bản thân.

Hắn một tay cảm nhận thân thể mềm mại của nàng, một tay hướng An Thế Cảnh nói đầy ẩn ý: Món quà này, Cố mỗ rất hài lòng.

An Thế Cảnh cũng vô cùng chấn động.

Như đã nói, hắn vốn bị mị thuật của Đan Ngọc Như ảnh hưởng, luôn vô thức để nàng làm chủ.

Hắn đang sốt ruột chuyện Cơ Dao Hoa, nhưng vì có nàng ở đây nên hắn cứ nghĩ phải phối hợp với nàng trước.

Mị thuật kiểu ám thị tinh thần này rất đáng sợ, người trúng chiêu không hề nhận ra điều gì bất thường.

Hành động lỗ mãng của Cố Hàn Uyên vô tình phá vỡ sự ảnh hưởng đó, giúp An Thế Cảnh tỉnh táo lại.

Hắn khẽ nhíu mày, cảm nhận được sự bất thường lúc nãy, nhưng vì quá quan tâm đến Cơ Dao Hoa nên tạm thời bỏ qua.

Hắn sốt sắng hỏi: Vậy giờ ngươi có thể nói cho ta biết chuyện của Dao Hoa chưa.

Cố Hàn Uyên cười như không cười: Ngươi không muốn đích thân hỏi nàng sao.

Ta đương nhiên muốn, nhưng mà.

An Thế Cảnh nhìn hắn với ánh mắt âm trầm.

Hắn vì lo ngại Cố Hàn Uyên nên không dám liên lạc với Cơ Dao Hoa, rõ ràng nàng còn trúng độc của An gia, không lý nào lại thoát ly chưởng khống hoàn toàn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Dao Hoa nói ngày mai nàng sẽ gặp ngươi để đòi một thứ.

Trong suy nghĩ của An Thế Cảnh, Cơ Dao Hoa sớm muộn cũng là người của Cố Hàn Uyên, nhưng tâm nàng chắc chắn vẫn phải hướng về An gia vì chất độc trên người nàng và đám muội muội Hồ Điệp.

Hắn rất tự tin vào độc của cha mình, không tin Cố Hàn Uyên có thể giải được.

Vì vậy dù Cố Hàn Uyên có mang nàng đi, hắn vẫn cho rằng nàng nằm trong tay mình.

Tuy nhiên, việc nàng không liên lạc khiến hắn hoang mang, nhất là khi hắn nhận ra mình đã yêu nàng.

Lời nói của Cố Hàn Uyên về việc Cơ Dao Hoa vẫn giữ thân trong sạch thắp lên hy vọng trong hắn.

Hắn tự huyễn hoặc rằng nàng giữ mình vì hắn.

Nam nhân khi yêu luôn có những ảo tưởng phi thực tế như vậy.

Thật ra Cơ Dao Hoa đối với hắn chỉ có sợ hãi và ám ảnh.

Lúc này nghe Cố Hàn Uyên nói vậy, lòng hắn mới dịu lại.

Hắn nghĩ ngày mai chính là lúc phải dùng giải dược định kỳ, nàng muốn gặp hắn đòi đồ, chắc chắn là đòi giải dược.

Chỉ cần nàng còn cần giải dược, nàng vẫn thuộc về hắn.

Hắn thậm chí chẳng còn quan tâm đến vụ cá cược với Cố Hàn Uyên, vì nếu An gia soán vị thành công, Cố Hàn Uyên sẽ chẳng có kết cục tốt, còn nếu thất bại thì mọi thứ cũng chẳng còn ý nghĩa.

An Thế Cảnh lấy lại vẻ tự tin vốn có, cười nói với Cố Hàn Uyên: Đa tạ Cố công tử, ngày sau nhất định hậu báo.

Hai chữ hậu báo mang theo vẻ châm chọc, vì hắn tin rằng cả Như Yên và Đan Ngọc Như đều sẽ khiến Cố Hàn Uyên phải trả giá đắt.

Cố Hàn Uyên lờ đi vẻ đắc ý của đối phương, nhìn xuống Đan Ngọc Như đang cúi đầu trong lòng mình, nói: Món quà này thực sự rất tốt.

Đan Ngọc Như lúc này không phải đang thẹn thùng mà là đang thầm rủa xả Cố Hàn Uyên vì bàn tay hắn không hề thành thật chút nào, đã du tẩu quanh eo nàng lại còn có xu hướng lấn tới.

Nàng tuy không quá coi trọng trinh tiết, nhưng nàng tới đây để coi hắn là công cụ, chứ không phải để hắn tùy ý đùa giỡn như thị nữ.

Nàng vẫn giữ thân xử nữ chẳng qua vì chưa tìm được đối tượng thích hợp.

Tu vi nàng đang tụt hậu so với truyền nhân của Âm Quỳ phái hay Từ Hàng Tĩnh Trai vốn đã là Tông sư, trong lòng nàng không khỏi sốt ruột.

Nhưng nàng biết nếu không Trúc Cơ tốt thì dù có đột phá Tông sư cũng sẽ sớm bị bỏ xa.

Việc Cố Hàn Uyên có hứng thú với nàng là tốt, vì nàng sẽ có cơ hội thải bổ hắn, nhưng tình cảnh bị hắn xoay như chong chóng thế này khiến nàng cảm thấy tổn thương tự ái sâu sắc.

Chẳng lẽ mị thuật nàng luyện bao năm là giả sao.

Sao không mê hoặc được tâm trí hắn.

Đan Ngọc Như nén giận, thầm nghĩ lát nữa lúc thải bổ nhất định phải cho hắn biết tay.

Nàng tin rằng với bí thuật của mình, dù là lần đầu cũng đủ khiến hắn tán gia bại sản.

Cố Hàn Uyên lúc này bế ngang nàng lên, đứng dậy cười nói: Quà ta nhận rồi, xin cáo từ.

An Thế Cảnh chợt thấy nụ cười của hắn mang theo vẻ thương hại và đùa cợt, dù khó chịu nhưng hắn vẫn giả vờ nhiệt tình giữ lại: Cố công tử sao phải vội.

Chẳng lẽ chê An gia chiêu đãi không chu đáo.

Nếu mệt có thể nghỉ lại đây, tại hạ cũng muốn chiêu đãi Thế tử điện hạ một phen.

Ý đồ giữ Chu Mỹ Xúc làm con tin quá rõ ràng.

Cố Hàn Uyên gạt đi: Không cần, ta đã hứa với Ninh Vương phải đưa thế tử về an toàn, không tiện ở lâu.

Thấy Cố Hàn Uyên kiên quyết, An Thế Cảnh đành từ bỏ ý định giữ Chu Mỹ Xúc lại.

Hắn chọn cách tin tưởng Đan Ngọc Như.

Cố Hàn Uyên kéo theo Chu Mỹ Xúc đang luyến tiếc rời đi.

Khi về đến Ninh Vương phủ, hắn không khỏi dở khóc dở cười vì câu dặn dò của gã thế tử si tình kia: Cố thúc, người hãy đối xử với Đan cô nương dịu dàng một chút, nếu không ta sẽ đau lòng lắm.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Đan Ngọc Như đang giả vờ thẹn thùng rời khỏi An gia, nhưng hắn không đưa nàng về Lãm Nguyệt Lâu mà lại đi tới Tây Lĩnh khách sạn vốn chẳng mấy ai để ý.

Từ sau lần bị Khổng Tước Vương phi bắt đi, lão bản nương không được gặp lại Cố Hàn Uyên, khoảnh khắc nhìn thấy hắn nàng liền nở nụ cười rạng rỡ như hoa.

Chương 1366

Tuy nhiên, nụ cười ấy đến nhanh mà đi cũng nhanh, bởi nàng lập tức nhìn thấy Đan Ngọc Như đang nằm trong vòng tay hắn.

Niềm vui sướng khi gặp lại tình nhân sau bao ngày xa cách như bị dội một gáo nước lạnh.

Lão bản nương rầu rĩ nói: Muộn thế này rồi, Cố công tử sao ngài lại tới đây.

Nếu không có Đan Ngọc Như ở đó, hẳn lời nàng nói đã biến thành Sao giờ chàng mới đến.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt ghen tuông của lão bản nương, cười như không cười đáp: Ta còn chút việc phải làm, cho nên tới chỗ lão bản nương thuê phòng nghỉ một đêm.

Chắc là không hết phòng chứ.

Lão bản nương nghe vậy thì giận đến mức nghẹn lời.

Cái gì gọi là có việc phải làm.

Chẳng phải là đưa tân hoan tới đây làm chuyện tốt sao.

Nàng xem khách sạn của mình thành nơi nào rồi.

Tuy rằng nam nữ tới khách sạn làm chuyện ái ân là bình thường, nhưng nhìn tình lang định ân ái với nữ nhân khác trên địa bàn của mình, trong lòng nàng không khỏi khó chịu.

Thế nhưng nàng lại chẳng thể làm gì, ngay cả một câu cứng miệng bảo hết phòng cũng không nói ra được.

Bởi vì phía sau nàng vang lên một giọng nói nhiệt tình: Cố công tử muốn trọ lại, sao có thể không có phòng chứ.

Một thân ảnh béo múp míp, đôi chân ngắn lay động bước nhanh tới.

Cố Hàn Uyên chưa kịp phản ứng, lão bản nương đã lộ vẻ chán ghét trên mặt.

Người nàng chán ghét chính là phu quân Chu Đình.

Từ sau vụ bị Khổng Tước Vương phi bắt cóc và được Cố Hàn Uyên cứu, Chu Đình tuy không còn nghi ngờ vợ mình và Cố Hàn Uyên có tư thông, nhưng hắn vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Dù sao khoảng cách giữa hắn và Cố Hàn Uyên quá lớn.

Một bên là đại anh hùng võ công cái thế, tuấn mỹ vô song, danh chấn thiên hạ. một bên lại là kẻ thấp lùn xấu xí, tay trói gà không chặt, chỉ có chút tay nghề thủ công chẳng mấy ai hay.

Chu Đình biết nếu lão bản nương tiếp xúc nhiều với Cố Hàn Uyên mà thay lòng đổi dạ cũng là chuyện thường.

Vì thế dạo gần đây hắn hầu như ngày nào cũng canh giữ ở khách sạn, ngay cả những cơ quan tâm đắc cũng mặc kệ.

Hắn đâu biết rằng những hình ảnh ân ái mặn nồng kia lại chẳng hiếm gặp.

Kết quả là canh giữ đến nay, hắn mới thấy Cố Hàn Uyên trở lại, lại còn ôm theo một nữ tử.

Việc này khiến Chu Đình yên tâm không ít.

Lão bản nương có ý với Cố Hàn Uyên hay không thì chưa bàn tới, nhưng hiện tại hắn thấy Cố Hàn Uyên dường như không có hứng thú với vợ mình.

Một bàn tay vỗ không kêu, chỉ cần Cố Hàn Uyên không đáp lại thì người vợ xinh đẹp của hắn vẫn an toàn.

Lão bản nương lại cho rằng chính vì Chu Đình cứ đóng đô ở đây nên Cố Hàn Uyên mới không đến tìm nàng, khiến nàng vốn đã bị Cố Hàn Uyên trộm mất trái tim cảm thấy cực kỳ tức giận.

Nàng biết mình khó lòng quang minh chính đại ở bên hắn, nên càng trân trọng cơ hội được hắn thương yêu.

Kết quả mấy đêm nay nàng cô đơn đến mức chỉ biết mơ thấy được hắn ôm ấp nồng cháy.

Chu Đình thấy Cố Hàn Uyên ôm Đan Ngọc Như nên mới nhiệt tình quá mức, còn lão bản nương thì ngược lại.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Sắp xếp cho ta một căn phòng yên tĩnh, không bị ai quấy rầy.

Lão bản nương chưa kịp phản ứng, Chu Đình sau khi liếc nhìn Đan Ngọc Như đã lộ ra vẻ mặt mà nam nhân nào cũng hiểu.

Hắn nhiệt tình nói: Khách sạn người đông mắt tạp, hay là để chúng ta chuẩn bị cho công tử một gian khách phòng ở hậu viện, cũng không cần lo lắng sẽ gây ra động tĩnh gì.

Lão bản nương nghe vậy càng giận, thầm lườm Chu Đình một cái.

Động tĩnh gì chứ.

Động tĩnh tình lang hoan hảo với nữ nhân khác sao.

Đề nghị của Chu Đình chẳng khác nào xát muối vào vết thương lòng của nàng.

Nàng thầm nghĩ, nếu năm đó không gả cho Chu Đình, liệu giờ nàng có thể cùng Cố Hàn Uyên song túc song phi.

Dù Cố Hàn Uyên phong lưu không thể chỉ có mình nàng, nhưng ít nhất nàng cũng không phải kìm nén sự ghen tuông thế này.

Thực tế nàng không phải không dám ngả bài với Chu Đình, mà vì nàng quá yêu Cố Hàn Uyên, không muốn vì mình mà danh tiếng của hắn bị tổn hại.

Phụ nữ khi yêu và không yêu hoàn toàn là hai thái cực.

Nàng sẵn sàng chịu ủy khuất vì danh tiếng của hắn, nhưng lại chán ghét Chu Đình vì cản trở cuộc tình vụng trộm của mình.

Đối mặt với một Chu Đình không hay biết gì, Cố Hàn Uyên dùng giọng điệu đầy vẻ giả tạo nói: Ta tới trọ lại còn mượn khách phòng của các vị, liệu có phiền lắm không.

Lão bản nương thầm lườm hắn một cái.

Rõ ràng ngay cả vợ người ta ngài cũng mượn rồi, giờ lại khách sáo chuyện cái phòng.

Chu Đình hào sảng đáp: Cố công tử nói gì vậy.

Với đại ân của ngài dành cho vợ chồng ta, dù ngài muốn mượn phòng ngủ của chúng ta. khụ khụ, tóm lại công tử cứ yên tâm ở lại.

Chu Đình lúc đầu nói rất hùng hồn, vì hắn tin Cố Hàn Uyên không có ý với vợ mình nên tâm phòng bị cũng tiêu tan.

Hắn đâu ngờ lão bản nương không chỉ muốn cho mượn phòng mà còn muốn cho mượn luôn cả chính mình.

Đáng tiếc, món chính tối nay của Cố Hàn Uyên là mỹ nhân trong lòng.

Lão bản nương ghen tị liếc nhìn Đan Ngọc Như rồi dịu dàng nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử đi theo thiếp, thiếp dẫn ngài đi sắp xếp phòng.

Nói xong nàng chẳng thèm để ý Chu Đình, xoay người rời đi với dáng vẻ thướt tha.

Chu Đình chỉ biết cười khổ, dù sao tình cảnh này cũng do hắn tự chuốc lấy.

Lão bản nương dẫn Cố Hàn Uyên vào hậu viện, thấy hắn đặt Đan Ngọc Như xuống giường, nàng cuối cùng không kìm được nỗi nhớ nhung bấy lâu.

Nghĩ rằng Đan Ngọc Như sau này cũng sẽ là tỷ muội của mình, nàng liền lao vào lòng Cố Hàn Uyên, dâng lên nụ hôn nồng cháy.

Một lúc sau, nàng mới thở gấp buông hắn ra, đôi mắt long lanh đầy oán trách: Cái người chết tiệt này, ngài không biết người ta nhớ ngài thế nào sao.

Chẳng thèm đến thăm người ta lấy một lần.

Lão bản nương không định ở lại lâu vì sợ Chu Đình nghi ngờ.

Thái độ hào sảng đột ngột của Chu Đình nàng đều nhìn thấu.

Nàng thấy đây là cơ hội để thoát khỏi sự giám sát của hắn.

Chỉ cần hắn không nhìn chằm chằm nàng mà quay về với đống gỗ mục của hắn, nàng có thể vui vẻ vụng trộm với Cố Hàn Uyên.

Nụ hôn vừa rồi cũng khiến nàng thỏa mãn phần nào, sự cô đơn và ghen tuông đều vơi bớt.

Nàng cười duyên trêu chọc: Thiếp không quấy rầy ngài tận hưởng mỹ nhân đâu.

Tuy Đan Ngọc Như giả vờ thẹn thùng quay mặt đi, nhưng lão bản nương vẫn kịp nhìn thấy vẻ đẹp của nàng ta.

Đó là nhan sắc khiến một mỹ nhân như nàng cũng phải kinh diễm.

Nàng biết điều nên không muốn chiếm dụng thêm thời gian của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với sự hiểu chuyện này nên chủ động hôn nàng thêm một cái.

Ánh mắt lão bản nương càng thêm mê đắm, nàng cầm tay hắn dẫn dắt vào chỗ đó, thì thầm: Thiếp là của ngài, chỉ có ngài mới có thể tháo nó xuống.

Nàng đang nói về vật bằng gỗ mà Cố Hàn Uyên lấy từ xưởng của Chu Đình tặng nàng trước đây.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên thoáng cổ quái.

Tay nghề Chu Đình tuy tốt nhưng ngâm lâu cũng dễ hỏng, hắn nghĩ bụng sau này phải nhờ Chu Đình làm cho nàng cái khác tốt hơn, thiết kế hợp lý hơn.

Chắc chắn Chu Đình sẽ không từ chối đâu nhỉ.

Sau khi lão bản nương rời đi, căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc vì căng thẳng của Đan Ngọc Như.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng ta đang diễn vai nhu nhược rất nhập tâm, khóe miệng nhếch lên đầy ẩn ý.

Hắn tiến tới ngồi bên giường, đặt tay lên bờ vai nàng.

Cảm giác mịn màng dù qua lớp áo vẫn rất rõ rệt, quả là một vưu vật.

Đan Ngọc Như khẽ run lên, hít một hơi sâu như thể đang lo lắng cho số phận sắp tới, đồng thời ra hiệu rằng mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hành động nhỏ ấy được nàng diễn tả vô cùng nhuần nhuyễn, khiến bất kỳ nam nhân bình thường nào cũng chỉ muốn ôm vào lòng che chở mà không nghi ngờ tâm cơ của nàng.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng kéo tay áo nàng xuống, để lộ bờ vai trắng ngần dưới ánh trăng.

Nhan sắc của Đan Ngọc Như thực sự hoàn mỹ, là sự kết hợp giữa vẻ thanh khiết và dục vọng.

Chương 1367

Với thân hình tỷ lệ vàng này, hèn chi nàng có thể tu luyện mị thuật đến cảnh giới tự nhiên như vậy.

Nếu không phải gặp phải Cố Hàn Uyên, nàng hẳn đã gây ra sóng gió lớn trên giang hồ.

Lúc này nàng đang dốc hết tài diễn xuất để mê hoặc Cố Hàn Uyên.

Nàng biết hắn rất nguy hiểm nên vô cùng cẩn trọng.

Thấy mị thuật không có tác dụng, nàng chỉ còn cách dùng diễn kỹ để lừa hắn vào trạng thái bị thái bổ.

Một khi đã bắt đầu, dù hắn có muốn cũng không dừng lại được, giống như người trúng Hấp Tinh Đại Pháp vậy.

Cố Hàn Uyên phối hợp hỏi: Sợ hãi sao.

Đan Ngọc Như mừng thầm, ngoài mặt vẫn nhút nhát đáp: Không sợ.

Có thể trao thân cho Cố công tử người mà tiểu nữ ngưỡng mộ bấy lâu, tiểu nữ cam tâm tình nguyện.

Cố Hàn Uyên giả vờ ôn nhu cởi thắt lưng của nàng: Yên tâm, ta sẽ rất nhẹ nhàng.

Đan Ngọc Như nén lòng vui sướng, thầm nghĩ sắp dùng thần công của hắn để trúc cơ cho mình, một bước lên trời sắp thành hiện thực.

Thế nhưng khi nàng vừa định vận chuyển thái bổ chi thuật sau khoảnh khắc hòa quyện, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt.

Nàng kinh hãi nhìn hắn: Sao có thể như vậy.

Công lực của ta đang bị ngài hút đi.

Cố Hàn Uyên cười cợt nhả: Đan Ngọc Như, để Cố mỗ dạy nàng một bài học.

Thợ săn cao cấp thường xuất hiện dưới hình hài con mồi đấy.

Đan Ngọc Như lúc này chỉ còn lại nỗi sợ hãi và kinh hoàng, không thể tin được trên đời lại có chuyện đảo ngược thái bổ như vậy.

Nàng nhớ lại lời sư phụ dặn rằng đừng bao giờ ra tay với người cũng mang thái bổ chi thuật vì không biết ai mạnh hơn ai.

Lúc trước nàng không để tâm vì nghĩ nam nhân ít ai luyện môn này, và cũng không ai ở Ma môn mạnh hơn Thiên Mệnh giáo của nàng.

Nàng không ngờ Cố Hàn Uyên lại có liên quan đến Ma môn.

Nàng đã quá tập trung vào việc không để lộ sơ hở mà quên mất khả năng bị phản phệ.

Giờ thì đã quá muộn, cảm giác suy yếu khiến nàng mất sạch sức kháng cự.

Trong đầu nàng bắt đầu hiện lên ý nghĩ: Cố Hàn Uyên là trời của nàng, nàng sẵn sàng làm mọi thứ để hắn vui lòng.

Ý nghĩ đó đang đánh sập chút lý trí cuối cùng của nàng.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết của Cố Hàn Uyên đẳng cấp hơn hẳn công pháp của nàng, lại còn kết hợp với Di Hồn Đại Pháp để áp chế ý niệm kháng cự.

Cố Hàn Uyên không chỉ muốn thân xác nàng, mà còn muốn dùng nàng để kiểm soát Thiên Mệnh giáo và tìm kiếm Thiên Ma Sách.

Cố Hàn Uyên cười nói: Đa tạ Đan cô nương đã tặng quà cho Cố mỗ.

Câu nói ấy giúp nàng lấy lại chút lý trí, nàng tuyệt vọng cười khổ:

Cố công tử vốn đã biết thân phận của thiếp từ lâu rồi sao.

Cố Hàn Uyên giễu cợt: Đám Ma môn các người đều quá mức ngạo mạn.

Đan Ngọc Như hiểu ra, nàng đã quá chủ quan khi thấy miếng mồi ngon mà quên mất rủi ro.

Nàng nhận ra mọi chuyện từ việc hắn bị trúng độc, suy yếu đều là giả.

Cơ thể hắn lúc này tràn đầy dương khí, hoàn hảo không tì vết.

Nàng hối hận vì đã không chọn cách hợp tác hay làm tình nhân của hắn.

Cảm nhận cái chết cận kề, hai hàng lệ tuôn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp vì không cam tâm và sợ hãi.

Nàng thều thào: Cầu xin ngài tha cho ta.

Giọng nàng nhỏ đến mức nàng sợ hắn không nghe thấy, nhưng bất ngờ thay, dòng chảy công lực dừng lại.

Nàng ngước nhìn, thấy hắn có vẻ bất đắc dĩ: Chậc, ta ghét nhất là thấy mỹ nhân rơi lệ.

Nàng không thể xấu xí hơn chút được sao.

Đan Ngọc Như như nhìn thấy tia hy vọng sống, trong lòng dấy lên một niềm cảm kích khó tả: Trên đời này sao lại có người ôn nhu đến thế.

Trong mắt nàng lúc này, Cố Hàn Uyên cực kỳ ôn nhu.

Nàng đã quá quen với sự tàn khốc ở Ma môn, chưa từng thấy ai buông bỏ lợi ích sát sườn như vậy.

Dù công lực của nàng chẳng thấm tháp gì với hắn, nhưng hành động dừng lại của hắn đã thực sự chạm đến trái tim nàng.

Nàng run rẩy hỏi: Cố công tử, ngài bằng lòng tha cho thiếp sao.

Hắn im lặng một lúc rồi mới hỏi: Cho ta một lý do để tha cho nàng.

Đan Ngọc Như lấy hết dũng khí, ánh mắt kiên định: Sau này thiếp chính là người của ngài, lý do này đủ chưa.

Nàng nhận ra mình đã thực sự động tâm với hắn.

Cố Hàn Uyên hỏi kỹ: Tất cả.

Bao gồm cả Thiên Mệnh giáo.

Đan Ngọc Như chỉ do dự một chút rồi gật đầu.

Điều này đồng nghĩa với việc nàng phản bội môn phái và tín niệm bấy lâu, nhưng nàng đã chọn hắn.

Cố Hàn Uyên thầm hài lòng, mọi công sức dàn dựng nãy giờ của hắn, kể cả việc dùng Di Hồn Đại Pháp để phóng đại cảm xúc của nàng, đều là vì mục đích thu phục trái tim nàng để từ đó thâu tóm Thiên Mệnh giáo và tìm kiếm bí tịch trong Thiên Ma Sách.

Cố Hàn Uyên mỉm cười: Vậy ta tin nàng một lần, giờ là lúc chứng tỏ thành ý của nàng rồi đấy.

Nói xong hắn lười biếng nằm xuống.

Đan Ngọc Như nhìn nụ cười chân thật của hắn mà lòng vui sướng, mặt đỏ bừng thẹn thùng.

Nàng cố gắng chống đỡ cơ thể mệt mỏi nhưng chẳng bao lâu sau đã gục vào lòng hắn: Công tử, xin lỗi, thiếp thật vô dụng.

Hắn không trách mà còn bao dung: Không trách nàng.

Đan Ngọc Như định nói thêm thì sững sờ: Công tử. công lực của thiếp.

Hắn cười nhẹ: Tâm ý đến là tốt rồi, nên công lực này trả lại cho nàng.

Hắn vốn chẳng cần chút công lực đó, chỉ mượn để khuất phục nàng thôi.

Đan Ngọc Như cảm nhận công lực quay về, xúc động đến mức trực khóc, nàng dâng lên nụ hôn nồng cháy: Công tử.

Con người ta thường đối với những thứ đã mất đi mà cảm thấy đặc biệt tiếc nuối.

Và cũng sẽ đối với những thứ mất đi mà tìm lại được lại càng thêm quý trọng.

Đan Ngọc Như thật sự không ngờ Cố Hàn Uyên lại trả lại công lực cho nàng.

Nàng vốn nghĩ rằng, tổn thất công lực tuy lớn, nhưng chỉ cần từ nay về sau đi theo Cố Hàn Uyên tu luyện, nàng sẽ nhanh chóng luyện trở lại được, thậm chí còn hơn hẳn trước kia.

Thế nhưng khi luồng công lực này thực sự trở lại trong người, nàng mới biết bản thân thực chất luyến tiếc đến nhường nào.

Cũng chính vì vậy, nàng lại càng thêm cảm động.

Nàng không khỏi thầm mắng bản thân trước kia thật ngu xuẩn, vậy mà lại dám tính kế hãm hại Cố Hàn Uyên.

Những kẻ trong Ma môn, tà giáo tuy đa phần không phải hạng tốt lành gì, hung tàn, nhẫn tâm, vì lợi ích bản thân mà bất chấp tất cả.

Thế nhưng Đan Ngọc Như hiện nay tuổi đời vẫn còn khá trẻ, mức độ chịu độc hại chưa quá sâu.

Hơn nữa nữ tử vốn dĩ cảm tính hơn nam nhân.

Sau khi trải qua biến cố lớn, tâm lý nàng khó tránh khỏi sinh ra vài phần ý nghĩ muốn từ nay về sau một lòng đi theo Cố Hàn Uyên.

Lại thêm hiệu quả ám thị của Di Hồn Đại Pháp, ít nhất vào giờ khắc này, Đan Ngọc Như tuyệt đối đã yêu Cố Hàn Uyên.

Bất quá Cố Hàn Uyên hiểu rõ hơn ai hết, thời gian rất dễ dàng thay đổi một con người.

Hơn nữa người trong Ma môn vốn không có sự ràng buộc về đạo đức.

Giờ khắc này yêu ngươi đến chết đi sống lại, nhưng khắc sau có thể trở mặt phản bội ngay tại chỗ cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Hơn nữa hiệu quả ám thị của Di Hồn Đại Pháp không phải là vạn năng, theo thời gian trôi qua sẽ khó tránh khỏi suy yếu.

Cho nên Cố Hàn Uyên tuy cảm nhận được Đan Ngọc Như lúc này đang thật lòng yêu hắn, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

Lại thêm việc Đan Ngọc Như trong kế hoạch của hắn vốn không phải là kiểu nữ tử chỉ để giữ bên người làm bình hoa.

Trong tình huống này, muốn vĩnh viễn chiếm trọn thể xác và tinh thần của Đan Ngọc Như, cần thiết phải có thêm một tầng bảo hiểm.

Cố Hàn Uyên ôn tồn nói: Nàng hiện tại đã hoàn toàn thuộc về ta, hãy ngưng thần tĩnh khí, ta truyền cho nàng một môn công pháp.

Đan Ngọc Như nghe vậy thì sửng sốt, không ngờ kinh hỷ vẫn còn ở phía sau.

Công pháp do Cố Hàn Uyên truyền thụ, chỉ cần nghe danh thôi cũng đủ biết giá trị lớn đến nhường nào.

Vì vậy, mặc dù lúc này nàng đang thắt lưng mỏi nhừ, chân run rẩy, nơi giao hợp vẫn còn gắn kết, nàng vẫn vội vàng tĩnh tâm, chăm chú lắng nghe.

Theo lời giảng thuật của Cố Hàn Uyên, vẻ kinh ngạc trên mặt Đan Ngọc Như càng lúc càng đậm.

Đồng thời trong lòng nàng cũng chợt hiểu ra và nở nụ cười khổ, Cố Hàn Uyên sở hữu loại song tu công pháp đỉnh cấp thế này, nàng lại dùng Thải Bổ Chi Thuật trước mặt hắn, chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ sao.

Thứ Cố Hàn Uyên truyền cho Đan Ngọc Như chính là chương Âm Thiên trong Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Hiệu quả giữa việc có luyện và không luyện Âm Thiên là rất lớn.

Trước đó Cố Hàn Uyên chỉ là cho Đan Ngọc Như sơ bộ cảm nhận hiệu quả tu luyện, lúc này mới thực sự là dùng mồi nhử để nàng từ nay về sau một lòng một dạ với mình.

Ma môn là nơi thực lực vi tôn.

Không có gì có thể thu phục lòng người hơn là việc công lực thăng tiến vượt bậc.

Hơn nữa, để Đan Ngọc Như sớm ngày đạt được địa vị cao hơn trong Thiên Mệnh giáo cũng có lợi cho kế hoạch về sau của hắn.

Chương 1368

Độ khó của Âm Thiên vốn không cao, Đan Ngọc Như lại có kiến thức về giao cấu và Thải Bổ Chi Thuật làm nền tảng, chỉ nghe một lần là đã học được.

Đồng thời nàng lập tức cảm nhận được sự biến hóa trong cơ thể.

Thuần Âm Chi Khí và Thuần Dương Chi Khí luân chuyển, giao hội và dung hợp trong cơ thể hai người.

Tu vi của Đan Ngọc Như bắt đầu tăng mạnh.

Tư chất của nàng vốn không thấp, lại còn chuẩn bị rất kỹ cho việc thải bổ trúc cơ, chỉ chờ một cơ hội để một bước lên trời.

Lúc này nàng có được công lực tuy không phải do thải bổ mà có, nhưng hiệu quả cũng tương đương.

Một hồi lâu sau.

Đan Ngọc Như khó có thể tin được, lẩm bẩm: Đây đã là Tông Sư rồi sao.

Thực tế còn không chỉ đơn giản là Tông Sư.

Nàng vẫn chưa thể tiêu hóa hoàn toàn phần công lực vừa chuyển hóa.

Nói là đột phá Tông Sư, không bằng nói là nàng bị ép nâng lên cảnh giới này.

Chờ nàng tiêu hóa hết phần công lực tăng vọt này, nhất định có thể tiến xa hơn trên con đường Tông Sư.

Ngay lúc Đan Ngọc Như đang mừng rỡ đến mức có chút đắc ý, một lời nói thâm trầm vang lên bên tai nàng.

Một khi Thuần Âm Chi Khí của nàng trở nên vẩn đục, sẽ không còn hiệu quả tu luyện như thế này nữa.

Và đến lúc đó, ta cũng sẽ không cần nàng nữa.

Đan Ngọc Như nghe vậy thì rùng mình, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy khóe miệng hắn vẫn mang nụ cười ôn hòa, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra tia lạnh lẽo.

Đã tu luyện Âm Thiên, nàng đương nhiên hiểu rõ khái niệm Thuần Âm Chi Khí, và càng hiểu rõ trong tình huống nào nó mới trở nên vẩn đục.

Thân thể nàng tuy vẫn còn nóng bỏng sau cuộc hoan lạc, nhưng tận đáy lòng lại thấy hơi lạnh lẽo.

Cố Hàn Uyên đang cảnh cáo nàng.

Đồng thời cũng chứng minh hắn vẫn chưa thực sự tin tưởng nàng.

Đan Ngọc Như cảm thấy điều này có thể hiểu được.

Dù sao tác phong của Thiên Mệnh giáo vốn đã thối nát, việc sa đọa vào dục vọng là chuyện thường tình.

Việc Cố Hàn Uyên không tin nàng là chuyện quá đỗi bình thường.

Thậm chí chính nàng cũng không dám tự tin khẳng định mình tuyệt đối không bị ảnh hưởng.

Chẳng phải nàng vừa mới đắm chìm trong khoái cảm với hắn đó sao.

Bất quá hiểu thì hiểu, nhưng nỗi đau xót là thật.

Việc nàng cảm thấy đau xót cũng chính là minh chứng cho việc nàng đã thực sự động tình.

Đan Ngọc Như khẽ rũ mi mắt, cắn chặt môi mỏng, im lặng một hồi lâu mới u uất nói: Nếu thực sự có ngày đó, công tử không cần vứt bỏ thiếp, cứ lấy mạng thiếp đi là được.

Nếu có ngày phải chết, thiếp hy vọng có thể chết trong lòng công tử.

Những biến cố xảy ra trong đêm nay đã khiến Đan Ngọc Như trở nên vô cùng cảm tính.

Vì vậy nàng quyết định nói ra lời thề trinh tiết này theo bản tâm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thì hài lòng mỉm cười.

Thực ra hắn không hẳn là không tin tưởng Đan Ngọc Như về phương diện này.

Dù sao kẻ đã được ăn sơn hào hải vị, liệu có còn muốn ăn cám nuốt rau.

Mục đích hắn nói vậy chỉ là để gieo vào lòng nàng một ám thị về hậu quả của việc phản bội.

Không phản bội về thân xác không có nghĩa là sẽ không phản bội ở những phương diện khác.

Ví dụ như khi lợi ích của hắn và dã tâm của nàng xung đột, nàng sẽ chọn thế nào.

Một Đan Ngọc Như có thể trở thành ma đạo cự bá trong nguyên tác sao có thể là nữ tử đơn giản.

Thành công của đêm nay chẳng qua là vì hắn lợi dụng lúc nàng chưa có nhiều kinh nghiệm sự đời, lại đang ý loạn tình mê mà thôi.

Để chiếm được hoàn toàn thể xác và tinh thần của nàng, Cố Hàn Uyên đêm nay coi như đã hao tổn tâm cơ, vừa đấm vừa xoa, ân uy tịnh thi, dùng đủ mọi thủ thuật thao túng tâm lý.

Muốn đánh nhanh thắng nhanh thì không thể dùng cách công lược chậm rãi như với những nữ tử khác.

Thấy mục đích đã đạt được, Cố Hàn Uyên thu lại ánh mắt lạnh lùng, ôn tồn bảo: Ta sao nỡ xuống tay với đóa hoa xinh đẹp như nàng.

Đan Ngọc Như mím môi, không nói là tin hay không tin, cũng không đưa ra lời cam kết hùng hồn nào nữa.

Nàng quyết định dùng hành động để giành lấy sự tin tưởng.

Cảm nhận thân thể đã rã rời, nàng khó khăn chậm rãi tách ra khỏi hắn, sau đó nằm phục xuống dưới thân hắn để biểu thị sự thần phục.

Nàng dùng giọng điệu mị hoặc nói: Nô tỳ không thể làm công tử tận hứng là lỗi của thiếp, xin công tử cho thiếp cơ hội bù đắp.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, cười như không cười: Sao nào.

Muốn ta càng thêm luyến tiếc nàng một chút sao.

Đan Ngọc Như khẽ ngẩng đầu, ánh mắt quyến rũ hỏi: Công tử có thích không.

Đương nhiên thích.

Đan Ngọc Như quyến rũ liếm khóe môi, vẻ mặt vẫn còn chưa thỏa mãn.

Nhìn thấy biểu cảm vui vẻ và ánh mắt hài lòng của Cố Hàn Uyên, lòng nàng dâng lên sự tự hào và thỏa mãn khôn tả.

Lần đầu tiên nàng phát hiện ra rằng, hầu hạ người mình thích lại là chuyện khiến người ta vui sướng đến thế.

Trong lòng nàng bỗng sục sôi ý chí chiến đấu.

Tuy Cố Hàn Uyên có lẽ vẫn chưa thực sự thích hay tin tưởng nàng, sự hứng thú của hắn chỉ giới hạn ở thân xác, nhưng nàng tin rằng một ngày nào đó sẽ khiến hắn thật lòng yêu mình.

Nếu hắn đã hứng thú với thân thể nàng, vậy ít nhất nàng phải hầu hạ hắn thật chu đáo mới được.

Vì thế, vừa rồi nàng đã đem hết vốn liếng để lấy lòng hắn trong điều kiện sức lực có hạn.

Kết quả thu được thật rực rỡ, nếu không nàng đã chẳng có vẻ mặt chưa thỏa mãn như vậy.

Cố Hàn Uyên đương nhiên cũng rất hài lòng.

Dù sao Đan Ngọc Như cũng là yêu nữ của Thiên Mệnh giáo, dù chưa có kinh nghiệm thực chiến nhưng ít nhất cũng là một bậc thầy về lý thuyết.

Lại thêm nàng có ngộ tính cao, việc đưa lý thuyết vào thực hành không hề khó khăn.

Phải nói rằng, ngoài nhan sắc động lòng người và thân thể mê hoặc, Đan Ngọc Như ở các phương diện khác cũng xứng đáng gọi là một vưu vật.

Nàng hỏi bằng giọng nũng nịu: Công tử còn cần tiếp tục không.

Hình như thiếp đã tìm ra bí quyết rồi.

Nhìn vẻ mặt thèm thuồng của nàng, Cố Hàn Uyên càng thấy những biện pháp phòng ngừa trước đó là rất cần thiết.

Công pháp và bầu không khí của Thiên Mệnh giáo quả nhiên vẫn có ảnh hưởng lớn đến nàng, khiến nàng dễ sa vào dục vọng.

May mà hắn đã dùng thủ đoạn ân uy tịnh thi để giới hạn đối tượng sa đọa của nàng chỉ là một mình hắn.

Đáng tiếc đêm nay còn nhiều việc, không thể tiếp tục hưởng thụ sự hầu hạ của nàng.

Cố Hàn Uyên nhạt giọng nói: Đêm nay đến đây thôi.

Ta còn có việc phải làm.

Đã muộn thế này rồi.

Đan Ngọc Như vô thức thốt lên.

Rất nhanh nàng đã linh cơ động não, hỏi: Công tử là vì chuyện An Vân Sơn đến Tôn phủ sao.

Lúc này Đan Ngọc Như lại khéo léo thể hiện lòng thành.

Nếu Cố Hàn Uyên chưa biết chuyện An Vân Sơn tìm Tôn Ngọc Bá, hành động này của nàng coi như là chủ động tiết lộ tình báo, chứng minh nàng có thể vì hắn mà không ngần ngại vứt bỏ đồng minh.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu mỉm cười.

Sự cơ trí và thông tuệ này của nàng cũng là thứ hắn coi trọng.

Chỉ cần không ngạo mạn tự phụ, nàng sẽ là một nữ tử rất có năng lực.

Sau lần suýt thua thiệt nặng nề dưới tay hắn, chắc hẳn về sau nàng hành sự sẽ cẩn trọng hơn nhiều.

Thấy Cố Hàn Uyên không có ý giấu giếm, Đan Ngọc Như thầm vui mừng.

Đã khôi phục được vài phần sức lực, nàng mang theo nụ cười kiều mị chậm rãi đứng dậy.

Chương 1369

Nàng không hề né tránh ánh mắt của hắn, lả lướt đi tới chỗ quần áo vương vãi trên mặt đất.

Nàng cố ý làm chậm động tác cúi người, lấy ra một miếng lệnh bài từ đống quần áo, đưa cho Cố Hàn Uyên như đang hiến bảo vật, giải thích: Đây là Thiên Mệnh Lệnh mà sư phụ cho thiếp mượn để hiệu lệnh giáo chúng.

Dương Cạnh, Giải Phù, Đô Mục cùng những người khác trước đó đều bị thiếp giao cho An Vân Sơn điều động.

Lúc này chắc hẳn bọn họ đang ở Tôn phủ cùng lão ta.

Công tử mang theo lệnh bài này, bọn họ sẽ nghe lệnh mà trở về.

Cố Hàn Uyên không nhận lệnh bài, chỉ cười như không cười nhìn nàng.

Đan Ngọc Như thấy thế thì cười gượng, biết tâm tư nhỏ của mình không qua mắt được hắn, đành thành thật nói: Đầu óc bọn họ không được linh hoạt cho lắm, đối nghịch với công tử chỉ có con đường chết.

Cố Hàn Uyên thản nhiên hỏi: Nàng muốn ta tha mạng cho bọn họ.

Thấy hắn không từ chối thẳng thừng, nàng bèn bạo dạn tiến tới ôm lấy cánh tay hắn, nũng nịu: Sau này thiếp làm Chưởng giáo Thiên Mệnh giáo, thì cả giáo phái chẳng phải đều là của công tử sao.

Ba người bọn họ dù sao cũng có chút tác dụng, cứ chết đi như vậy thì thật lãng phí.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn nàng, tuy không dùng mị thuật nhưng điệu bộ nũng nịu này cũng đủ khiến người ta muốn đáp ứng mọi yêu cầu.

Không ngờ nàng lại thoát khỏi trạng thái cảm tính nhanh như vậy.

Sau màn hầu hạ vừa rồi, nàng đã tỉnh táo lại rất nhiều, và cái dã tâm kia lại bắt đầu rục rịch.

Bảo nàng phản bội Cố Hàn Uyên thì nàng không dám, nàng chỉ muốn mượn uy thế của hắn để mưu cầu lợi ích cho mình.

Tuy nàng gần như đã được định sẵn là người kế nhiệm Chưởng giáo, nhưng vì tuổi đời còn trẻ nên không phải ai cũng phục.

Việc nàng đến kinh thành hợp tác với An Vân Sơn chẳng phải cũng là để lập công trạng nhằm phục chúng sao.

Nhưng công trạng lớn đến mấy cũng không bằng việc dựa hơi được Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên không hề bị thương nặng hay trúng độc Ma Quỷ Hoa như An Thế Cảnh đã nói.

Với một Cố Hàn Uyên đang ở thời kỳ toàn thịnh, kế hoạch soán vị của An gia coi như đã chết từ trong trứng nước.

Kết cục của bọn họ đã rõ mười mươi.

Phải biết rằng lý do chính khiến nàng dám tính kế hắn là vì tin lời An Thế Cảnh.

Nếu không, dù có ngạo mạn đến đâu nàng cũng sẽ chọn cách thận trọng hơn, chứ không phải dâng mình đến tận miệng hắn thế này.

Giờ đây, tuy cả thể xác và tinh thần đều thuộc về Cố Hàn Uyên, nhưng ngoài việc phải toàn tâm toàn ý lấy lòng hắn, thực tế nàng được lợi nhiều hơn hại.

Ít nhất có hắn chống lưng, con đường lên ngôi Chưởng giáo của nàng sẽ trở nên bằng phẳng.

Việc nàng bảo hắn mang theo Thiên Mệnh Lệnh cũng là muốn mượn oai hắn để thu phục ba người Dương Cạnh, Giải Phù, Đô Mục.

Ba người này tuy nghe lệnh từ lệnh bài nhưng chưa thực sự trung thành với nàng.

Chỉ cần bọn họ còn biết điều, khi biết mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên, chắc chắn sẽ không dám khước từ sự chiêu mộ của nàng.

Chút tâm tư này của nàng đương nhiên không qua được mắt Cố Hàn Uyên.

Việc nàng sớm kiểm soát Thiên Mệnh giáo cũng là điều hắn mong muốn, nên hắn khẽ cười đáp ứng: Được.

Đan Ngọc Như mừng rỡ khôn xiết.

Thấy hắn định mặc đồ, nàng vội ngăn: Công tử chờ chút, vẫn chưa vệ sinh xong mà.

Nói rồi nàng lại quỳ xuống trước mặt hắn.

Vừa bận rộn, nàng vừa hàm hồ hỏi: Công pháp công tử dạy thiếp, có thể truyền cho người khác không.

Cố Hàn Uyên cười như không cười: Muốn truyền cho sư phụ nàng.

Đan Ngọc Như thận trọng: Không được sao.

Tình cảm giữa nàng và Phù Dao Hồng rất tốt.

Theo nàng thấy, làm nữ nhân của Cố Hàn Uyên chẳng có gì không tốt, vừa được hưởng lạc vừa được tăng tiến tu vi, thật là chuyện tốt khó tìm.

Cố Hàn Uyên hỏi lại: Nàng định đưa sư phụ mình lên giường của ta sao.

Đan Ngọc Như đắc ý nói: Sư phụ cũng là một mỹ nhân không hề kém cạnh thiếp đâu.

Thấy hắn có vẻ trầm ngâm, nàng hiểu ngay, cười bảo: Nhãn quang của thiếp cao, sư phụ lẽ nào lại thấp.

Đám đệ tử cấp thấp có thể coi Thải Bổ Chi Thuật là bảo bối, nhưng sư phụ và thiếp đều chủ tu Thiên Ma Diệu Pháp.

Cố Hàn Uyên cuối cùng cũng không từ chối thỉnh cầu của Đan Ngọc Như.

Chương Âm Thiên nói quý thì rất quý, nhưng bảo không quý thì cũng đúng, vì muốn phát huy hết hiệu quả của nó cần phải song tu với người mang bản hoàn chỉnh của Vạn Tượng Âm Dương Quyết là hắn.

Nếu không, nó cũng chỉ là một môn công pháp phụ trợ có tính bao dung mạnh mà thôi.

Hơn nữa nam tử không thể luyện, nữ tử luyện xong sẽ chỉ trở thành lô đỉnh dự bị.

Vậy nên xét theo nghĩa hẹp, việc truyền ra ngoài thực chất lại là chuyện tốt.

Hắn chỉ hạn chế truyền bá để giữ tính thần bí và giá trị của nó, tránh việc sau này gặp cô nương nào cũng thấy nàng ta luyện môn công pháp đại trà này thì thật mất mặt.

Với kiến thức của Phù Dao Hồng, một khi học được chắc chắn sẽ hiểu ra điểm này.

Cho nên Cố Hàn Uyên mới bảo Đan Ngọc Như định đưa sư phụ lên giường hắn.

Còn việc có chấp nhận song tu với Phù Dao Hồng hay không thì phải xem Thuần Âm Chi Khí của bà ta sạch sẽ đến mức nào.

Nếu quá vẩn đục, hắn cũng chẳng hứng thú.

Còn về lời của Đan Ngọc Như, hắn chỉ tin một nửa, không phải hắn không tin nàng, mà là nàng chưa chắc đã hiểu hết về sư phụ mình.

Người trong Ma môn, dù là thầy trò cũng chưa chắc đã không giấu giếm nhau.

Tiếc là thông tin về hai người này trong nguyên tác quá ít, vì họ ở hai thời đại khác nhau.

Cho phép nàng truyền công pháp cho Phù Dao Hồng cứ tạm quyết định vậy đi.

Thú vị là Đan Ngọc Như còn xin truyền cho một người nữa là đồ đệ Bạch Phương Hoa.

Theo lý thì Bạch Phương Hoa phải kém tuổi Đan Ngọc Như, nhưng trong thế giới hỗn loạn này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đan Ngọc Như tình cờ thu nhận đồ đệ này chỉ kém mình vài tuổi.

Vậy là nàng định giúp hắn hoàn thành thành tựu thầy trò ba đời sao.

Một Đan Ngọc Như tận tâm lấy lòng thế này thật khiến người ta cảm động.

Hắn đã đồng ý truyền cho sư phụ nàng thì đương nhiên không có lý do gì từ chối truyền cho đồ đệ nàng.

Để cảm ơn, nàng làm việc vệ sinh vô cùng kỹ lưỡng, khiến hắn suýt chút nữa không rời đi nổi.

Đan Ngọc Như lưu luyến ngẩng đầu, dịu dàng hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo, cười nói: Công tử đừng giận.

Chờ công tử về, thiếp cũng đã nghỉ ngơi xong, lúc đó sẽ lại khiến công tử thật khoái lạc.

Đan Ngọc Như dù sao cũng xuất thân Thiên Mệnh giáo, chiến lực phương diện đó chắc chắn không tầm thường.

Lúc trước nàng thê thảm như vậy là do bị hắn phản thải bổ với cường độ quá lớn.

Thấy nàng tự tin về khả năng hồi phục như vậy, Cố Hàn Uyên đương nhiên không giận, hắn chỉ hơi nhíu mày vì thời gian đã trễ.

May mà hắn luôn dùng thần niệm định vị nên không lo xảy ra ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, ngoài ý muốn luôn tồn tại, hắn bỗng nhiên biến sắc.

Công tử, có chuyện gì vậy.

Không có gì.

Hắn lắc đầu, dặn: Nàng cứ nghỉ ngơi, ta đi một lát sẽ về.

Dứt lời, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Lúc này tại Tôn phủ, lửa cháy ngút trời, tiếng giết chóc vang rền.

Vô số thi binh đang tấn công lính canh.

Tôn Ngọc Bá, giờ hối hận vẫn còn kịp.

Chỉ cần ngươi đồng ý tiếp tục hợp tác, lão phu sẽ không làm khó Tôn phủ nữa.

Huống hồ sau khi lão phu lên ngôi, với công trạng này, Tôn phủ có thể từ giang hồ bước vào triều đình, chẳng phải quá tốt sao.

An Vân Sơn một tay mang hàn khí, một tay mang hỏa diễm, khí thế kinh người đối đầu với Tôn Ngọc Bá, như thể chỉ cần ông ta không đồng ý là sẽ giáng đòn sấm sét.

Rõ ràng cuộc đàm phán đã đổ vỡ, và An Vân Sơn định dùng vũ lực ép Tôn phủ giúp An gia mưu phản.

Tôn Ngọc Bá chắp tay đứng đó, vẫn thong dong bình tĩnh như không có chuyện gì.

Nhìn vẻ ngạo mạn của An Vân Sơn, ông thầm cười nhạt.

Sự tự phụ của lão trong mắt người biết rõ nội tình như ông thật nực cười.

Tôn Ngọc Bá thản nhiên nói: Tôn mỗ đã nói rồi, ta không nghĩ các ngươi có thể thành sự.

An Vân Sơn sầm mặt: Vì sao ngươi dám khẳng định như vậy.

Thái độ cứng rắn của Tôn Ngọc Bá khiến lão nghi ngờ đối phương đã biết điều gì đó bất lợi cho mình.

Việc Tôn Ngọc Bá đột ngột rút lui làm lão thấy bất an, như thể mình đã bỏ sót điều gì đó.

Nhưng nhất thời lão chưa nghĩ ra, chỉ thấy căm tức vì vẻ mặt bất cần của đối phương.

Tuy nhiên, lão đã có chuẩn bị, liền nói đầy ẩn ý: Lão phu nghe nói ngươi rất thương con cái, nhất là tiểu nữ nhi Tôn Điệp nổi danh xinh đẹp.

Chương 1370

Không biết con bé có đủ sức khiến ngươi đổi ý không.

Sắc mặt Tôn Ngọc Bá sầm xuống: Tôn phủ không phải làm bằng giấy, muốn bắt Tiểu Điệp để uy hiếp ta không dễ vậy đâu.

Thi binh tuy khó chịu vì không sợ chết nhưng thực lực có hạn, nếu không có cao thủ dẫn dắt thì khó lòng phá được phòng tuyến của Tôn phủ.

Nhưng An Vân Sơn lại đầy tự tin: Ồ.

Vậy sao.

Ngươi cứ chờ mà xem.

Tôn Ngọc Bá ngẩn người, rồi biến sắc nhìn về phía nội trạch.

Nơi vốn yên tĩnh giờ đã trở nên hỗn loạn.

Việc kẻ địch xâm nhập được vào tận bên trong là ngoài dự liệu của ông.

Ông nghiến răng: Có nội gián.

Tôn Ngọc Bá đã dày công xây dựng Tôn phủ thành một pháo đài kiên cố suốt mười mấy năm, canh phòng nghiêm mật với vô số cơ quan.

Bình thường muốn bắt Tôn Điệp phải đột phá từng lớp phòng thủ, tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Chỉ có một trường hợp ngoại lệ: có nội ứng dẫn đường vòng qua các lớp phòng tuyến.

Ông lạnh giọng chất vấn: Là kẻ nào phản bội ta.

Những kẻ đủ khả năng dẫn người An gia vào nội trạch chỉ có vài người, và ai trong số họ phản bội cũng là một đòn giáng mạnh vào Tôn phủ.

Tôn Ngọc Bá không còn giữ được vẻ thong dong nữa.

An Vân Sơn đắc thắng: Hay là chờ lão phu bắt được Tôn Điệp rồi sẽ giải thích cho ngươi nhé.

Tôn Ngọc Bá trầm ngâm một lát rồi cảnh báo: Ta khuyên ngươi đừng động vào Tiểu Điệp, bằng không hậu quả ngươi gánh không nổi đâu.

Thái độ cứng rắn này khiến An Vân Sơn kinh ngạc, lão nhíu mày: Tôn Điệp có gì đặc biệt mà ta không biết sao.

Tôn Ngọc Bá cười nhạt: Ngươi vừa nói con bé mỹ danh truyền xa, chẳng lẽ không đoán ra được sao.

An Vân Sơn ngẩn người, ngập ngừng hỏi: Cố Hàn Uyên.

Hiện nay giang hồ đều mặc định rằng cứ cô nương nào xinh đẹp là dễ có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Tôn phủ lại gần kinh thành, vẻ đẹp của Tôn Điệp chắc chắn thu hút hắn.

Lão cũng biết Cố Hàn Uyên từng ghé qua đây, nhưng không rõ bọn họ đã nói gì với nhau.

Lúc này An Vân Sơn mới nhận ra mình đã tính sai điểm nào, lão gằn giọng: Vì Cố Hàn Uyên mà ngươi mới ngừng hợp tác với ta.

Thì đã sao.

Tôn Ngọc Bá thản nhiên đáp.

Ông từng theo lệnh Triệu Mẫn giúp Cố Hàn Uyên che giấu việc hắn bị tính kế, nhưng giờ đành phải mượn uy danh của hắn vậy.

An Vân Sơn cười nhạo: Hắn sắp lo thân không xong rồi, ngươi lại chọn theo hắn.

Thật ngu xuẩn.

Tôn Ngọc Bá nhìn lão với ánh mắt kỳ quái.

An Vân Sơn không nói cho ông biết chuyện Cố Hàn Uyên trúng độc Ma Quỷ Hoa, nhưng ông có nghe tin đồn hắn bị thương nặng.

Trước đây ông cũng từng nghi ngờ, nhưng Triệu Mẫn đã khẳng định: Với tính cách âm hiểm vô sỉ của hắn, nếu bị thương thật thì đã không để tin tức lan truyền rầm rộ như vậy.

Tạm không nói đến việc Triệu Mẫn mắng chửi hắn, Tôn Ngọc Bá đã tận mắt gặp Cố Hàn Uyên và tin rằng hắn sẽ không dễ dàng sập bẫy.

Với sự đảm bảo của một người thông minh như Triệu Mẫn, ông tin chắc An Vân Sơn sẽ là kẻ thua cuộc.

Tóm lại, An Vân Sơn chê Tôn Ngọc Bá mù quáng, còn Tôn Ngọc Bá lại khinh bỉ sự ngu xuẩn của lão.

Hai kẻ đầy toan tính vẫn đang giằng co, nhưng thời gian không đứng về phía Tôn Ngọc Bá.

Nếu để Tôn Điệp bị bắt, ông sẽ lâm vào thế bị động.

Không thể chờ thêm, ông vận chưởng đánh về phía An Vân Sơn.

Lão dùng tay trái ngưng tụ khối băng chặn lại, cười lạnh: Ngươi không phải đối thủ của ta đâu.

Tôn Ngọc Bá thản nhiên: Phải đánh mới biết được.

Là cao thủ hàng đầu trong thế giới này, Tôn Ngọc Bá không hề yếu.

Ẩn mình bấy nhiêu năm, thực lực thật sự của ông vẫn là một ẩn số.

Ở một diễn biến khác, tình hình bên trong nội trạch đang rất tồi tệ đúng như Tôn Ngọc Bá lo sợ.

Người của Tôn phủ đang vất vả chống đỡ cuộc đột kích.

Tôn Kiếm dẫn đầu hộ vệ chặn ở tuyến đầu, bảo vệ Tôn Điệp yếu đuối phía sau, bên cạnh nàng còn có Cận Băng Vân.

Điều bất ngờ là Luật Hương Xuyên dù đang mang trọng thương cũng có mặt, lão đang đỡ một ông lão bị thương nặng là cậu của mình, Lục Đầy Trời.

Luật Hương Xuyên nhìn đám địch nhân, quát lớn: Đồ Đại Bằng, Thập Nhị Phi Bằng Bang các ngươi dám cấu kết với An Vân Sơn từ bao giờ.

Cầm đầu đám người đang vây công là Đồ Đại Bằng của Thập Nhị Phi Bằng Bang, xung quanh đều là bang chúng của hắn chứ không phải thi binh.

Rõ ràng bọn chúng đã được nội ứng giúp sức để đánh úp vào đây.

Đồ Đại Bằng hống hách cười: Sao.

Chỉ các ngươi được hợp tác với An lão gia tử, còn bọn ta thì không thể cấu kết sao.

Huống hồ các ngươi đã từ chối lão, thì bọn ta thế chỗ có gì sai.

Hắn dùng từ cấu kết cho chính phe mình, đủ thấy đây là kẻ ngạo ngược và hung tàn.

Tôn phủ và Thập Nhị Phi Bằng Bang vốn là tử địch, việc bang này lập tức thế chỗ khi Tôn phủ rút lui chứng tỏ An Vân Sơn đã sớm móc nối với chúng.

Tôn Kiếm vừa đánh với ba đường chủ của đối phương là La Kim Bằng, Tiêu Ngân Bằng và Nguyên Nộ Bằng, vừa tranh thủ hỏi Luật Hương Xuyên về tình hình Lục bá bá.

Võ công Tôn Kiếm rất khá, lấy một địch ba vẫn chiếm ưu thế, nhờ sự anh dũng của ông mà Tôn Điệp vẫn chưa bị bắt.

Luật Hương Xuyên lắc đầu bảo cậu mình đã hôn mê vì vết thương quá nặng.

Tôn Kiếm nhìn về phía ba người lạ mặt đang đứng tách biệt với đám người Phi Bằng Bang.

Một kẻ mặc hoa phục, tay cầm thép giản vàng óng, mặt mày như sói.

Một kẻ mặc trường sam, cầm nhuyễn kiếm, khí độ tà dị.

Kẻ còn lại tay cầm đôi đoản kích, ăn mặc nhã nhặn nhưng mặt trắng bệch như người chết.

Đó chính là ba cao thủ của Thiên Mệnh giáo: Dạ Kiêu Dương Cạnh, Đoạt Phách Giải Phù và Tầm Hồn Thái Tuế Đô Mục.

Tôn Kiếm quát hỏi danh tính của bọn chúng, nhưng Dương Cạnh không thèm để ý, chỉ bực dọc thúc giục Đồ Đại Bằng: Các ngươi có làm được không thì bảo.

Không được thì để bọn ta ra tay, đừng lãng phí thời gian nữa.

Tàn Sát Đại Bằng sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn không ngờ Tôn Kiếm lại khó đối phó đến thế.

Dù cho Dê Cạnh đã phế một phần võ công của Lục Đầy Trời, Tôn Kiếm vẫn có thể ngăn cản.

Ba vị đường chủ được phái ra đều không thể chế phục Tôn Kiếm.

Thậm chí còn ẩn hiện xu thế bại trận.

Ba người vây công một người lại suýt thua, thật là mất mặt.

Lần trước Cố Hàn Uyên đến Tôn phủ, Tôn Kiếm từng thỉnh giáo kiếm pháp của hắn.

Phải biết rằng, với kiếm pháp tạo nghệ hiện tại của Cố Hàn Uyên, không phải ai cũng có tư cách thỉnh giáo hắn.

Nội dung quá tầm thường, Cố Hàn Uyên khinh thường chỉ giáo.

Nội dung cao thâm hơn, nếu không có tiêu chuẩn nhất định, e rằng nghe chẳng khác gì nghe thiên thư.

Kém nhất cũng phải là cao thủ kiếm đạo cấp bậc như Chấn Hằng trang chủ mới có tư cách khiến Cố Hàn Uyên bố thí thời gian cho một nam tử.

Tôn Kiếm có tư cách ngang hàng với Chấn Hằng trang chủ uy chấn một phương, đó đã là một lời khen ngợi lớn lao.

Trên thực tế, trong tình tiết truyện, nếu không phải gặp ám toán trúng độc, Tôn Kiếm căn bản không thể chết dưới sự vây công của hai mươi ba đường chủ Thập Nhị Phi Bằng Bang.

Hơn nữa, dù trúng độc, y vẫn hạ sát hai tên, trọng thương một tên.

Chính vì Tôn Kiếm tạ thế, Tôn Ngọc Bá ở hậu kỳ tình tiết, khi đối kháng với Thập Nhị Phi Bằng Bang, mới tỏ ra yếu thế như trứng chọi đá, không còn vẻ thành thạo như trước.

Thậm chí lâm vào cảnh hổ xuống đồng bằng.

Nếu không phải Mạnh Tinh Hồn, nhân vật chính, phản chiến, Tôn Ngọc Bá muốn xoay chuyển cục diện cuối cùng cũng không dễ dàng như vậy.

Vì vậy, Tôn Kiếm có thể dẫn người ngăn cản thế tiến công của

Thập Nhị Phi Bằng Bang là chuyện bình thường.

Thế nhưng, đối với Tàn Sát Đại Bằng, đây lại là một chuyện cực kỳ mất mặt.

Nếu có thể, hắn tuyệt không muốn để Dê Cạnh ba người nhúng tay, lúc đó sẽ càng lộ rõ hắn là phế vật.

Hơn nữa, Thập Nhị Phi Bằng Bang biểu hiện quá kém, vậy trong hợp tác với An gia, bọn họ cũng rất khó cứng rắn được.

Đây đều là những chuyện liên quan đến lợi ích.

Những tiểu tâm tư này thoáng qua trong lòng Tàn Sát Đại Bằng, cuối cùng lại bất ngờ phải nhận thua.

Hắn có chút lấy lòng nói: Vậy thì phiền toái ba vị tiền bối.

Trong khoảnh khắc Tàn Sát Đại Bằng cúi đầu bái, ánh mắt hắn hơi lóe lên, rất có thâm ý.

Hiển nhiên, hắn không thật sự chịu thua, mà là có tính toán khác.

Dê Cạnh ba người ngược lại rất hài lòng với thái độ của Tàn Sát Đại Bằng.

Đều Mục ngạo mạn trầm giọng nói: Sớm nên như vậy, phí của chúng ta biết bao thời gian.

Dứt lời, y liền vung Đoản Kích xuất thủ trước, nhảy bổ về phía Tôn Kiếm sắc mặt đại biến.

Tôn Kiếm trong cùng cấp bậc khó gặp địch thủ, thế nhưng đối mặt Đều Mục tu vi hơn xa y lại căn bản không phải đối thủ.

Chương 1371

Bất quá vài chiêu, y đã có chút không chống đỡ nổi.

Những chiêu thức phóng khoáng rộng rãi ấy đối phó đối thủ cùng cấp bậc có thể lấy lực áp người, dù đối mặt vây công cũng không sợ hãi chút nào.

Thế nhưng khi gặp đối thủ có tu vi chân chính áp đảo, ngược lại lại thành một loại hoàn cảnh xấu.

Chỉ thấy sau vài chiêu giao thủ, trường kiếm trong tay Tôn Kiếm đã bị song kích của Đều Mục khóa lại.

Lúc này, Đều Mục chỉ cần dùng thêm sức nữa, trường kiếm liền sẽ gãy ngay tại chỗ.

Võ công của Tôn Kiếm phần lớn đều ở trên thân kiếm, một khi mất đi binh khí liền thực sự chỉ có thể mặc người chém giết.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Tôn Kiếm đột nhiên quát lớn một tiếng: Hàn Đường.

Xuất thủ.

Lời còn chưa dứt, một đạo hắc ảnh nhanh như tia chớp xuất hiện, trường kiếm sáng lấp lánh nhắm thẳng vào yếu hại sau lưng Đều Mục.

Ngay cả người đứng xem cũng có thể cảm nhận được sát khí băng lãnh ẩn chứa trên thanh trường kiếm kia.

Tựa như một con Độc Long muốn thôn phệ sinh cơ vậy.

Thân ảnh đột ngột xuất hiện đánh lén Đều Mục chính là Hàn Đường, sát thủ đệ nhất dưới trướng Tôn Ngọc Bá.

Tu vi của Hàn Đường vẫn còn đôi chút khiếm khuyết, vẻn vẹn chỉ là Tông Sư hậu kỳ.

Thế nhưng ở đạo ám sát, y đã đi rất xa.

Hàn Đường tuy cũng sử dụng kiếm, thế nhưng y căn bản không thể xem là kiếm khách.

Y chỉ là sát thủ, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền muốn giết người, một sát thủ đỉnh cấp.

Trong tình tiết truyện, nếu Hàn Đường không phải vì bảo hộ nhân vật chính Mạnh Tinh Hồn, không thể không chính diện nghênh địch, y căn bản không thể bị Thập Nhị Phi Bằng Bang vây giết mà chết.

Hàn Đường dù là sát thủ đệ nhất dưới trướng Tôn Ngọc Bá, thế nhưng ngày thường rất ít bảo hộ Tôn Ngọc Bá bên người không rời nửa tấc, ngược lại thường âm thầm bảo hộ Tôn Điệp có tính cách quá đỗi ngây thơ hiền lành.

Tôn Điệp không hổ là nữ nhân vật chính mang kịch bản Quỳnh Dao.

Luôn có thể hấp dẫn các lộ nam tử vì nàng mà bất chấp gian nguy.

Đương nhiên, tình cảm của Hàn Đường đối với Tôn Điệp không phải tình ái.

Là ân tình cùng cảm giác đối đãi một muội muội quá đỗi ngây thơ thiện lương mà khiến người ta lo lắng.

Hàn Đường hai ngày nay vừa làm nhiệm vụ trở về, sau khi trở về như thường lệ ẩn thân âm thầm bảo hộ Tôn Điệp.

Y bén nhạy nhận thấy được bầu không khí mơ hồ không đúng bên trong phủ.

Kết hợp với chuyện An Vân Sơn đến đây đàm phán cùng Tôn

Ngọc Bá, nhất thời liền có rất nhiều liên tưởng.

Nếu nói Tôn Ngọc Bá thật sự có nhược điểm gì, Tôn Điệp được sủng ái nhất định tính là một trong số đó.

Hàn Đường trước tiên liền thông tri Tôn Kiếm, sở dĩ Tôn Kiếm mới có thể kịp thời dẫn người đến đây bảo hộ Tôn Điệp.

Bằng không chỉ có Cận Băng Vân bảo vệ Tôn Điệp, e rằng sớm đã bị bắt đi.

Đồng thời, Hàn Đường cũng không vội hiện thân, ngược lại âm thầm quan sát, chờ đợi thời cơ xuất thủ một kích trí mạng.

Thập Nhị Phi Bằng Bang cùng Tàn Sát Đại Bằng cũng không bị y để vào mắt.

Uy hiếp chân chính chỉ có ba người Dê Cạnh.

Vì vậy, mục tiêu của y từ đầu đến cuối chính là phải giết một trong ba người kia trước.

Đáng tiếc, dấu hiệu Tôn Kiếm bại trận đã lộ, Hàn Đường không thể chờ đợi đến thời cơ hoàn mỹ nhất để xuất thủ.

Bất quá dù vậy, Đều Mục cũng bị một kiếm tuyệt sát đã mưu đồ từ lâu của Hàn Đường làm cho lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo.

Trong điện quang hỏa thạch, Hàn Đường cùng Đều Mục lướt qua nhau.

Đôi mắt lạnh lùng của Hàn Đường lóe lên một vẻ tiếc nuối.

Chỉ thấy sau lưng Đều Mục để lại một vết thương sâu đủ thấy xương, máu tươi nhỏ giọt chảy ra.

Đồng thời, Giải Khai Phù cũng tại lúc này thu hồi Nhuyễn Kiếm.

Vừa rồi chính y kịp thời xuất thủ đánh lệch trường kiếm của Hàn Đường đâm về phía áo lót của Đều Mục, mới khiến Đều Mục có cơ hội thoát khỏi một kiếm gần như đoạt mạng này.

Lúc này, Tàn Sát Đại Bằng vỗ tay cười nói: Không hổ là sát thủ đệ nhất dưới trướng Lão Bá, Hàn Đường.

Hàn Đường không để ý đến lời tán thưởng của Tàn Sát Đại Bằng, chỉ nhíu chặt mày, ngưng trọng đề phòng.

Bất quá trái tim y lúc này lại đã chìm xuống đáy cốc.

Kiếm của y chỉ khi chưa ra khỏi vỏ mới là có uy lực lớn nhất.

Giờ đây ra tay, lại không thể giết chết một trong ba kẻ uy hiếp lớn nhất.

Tình thế nhất thời trở nên cực kỳ bất lợi.

Đều Mục lúc này đã lấy lại sức.

Sắc mặt vốn tái nhợt biến thành âm trầm như nước.

Y đường đường Đại Tông Sư lại bị một Tông Sư đánh lén suýt chết nhưng vẫn còn sống.

Có thể nói là mất hết thể diện.

Tiểu tử, vừa rồi ngươi không thể đánh lén giết chết ta, lúc này đến phiên ta.

Dứt lời, y liền đánh về phía Hàn Đường.

Hàn Đường nhất thời liền lâm vào cảnh quẫn bách như Tôn Kiếm trước đó.

Chính diện giao chiến với Đều Mục tu vi hơn xa y, căn bản không phải đối thủ.

Giải Khai Phù thuận tay vẩy một kiếm hoa, nói với Dê Cạnh:

Cùng xuất thủ đi.

Miễn cho đêm dài lắm mộng.

Dê Cạnh hơi gật đầu, công về phía Tôn Kiếm vừa mới thở dốc một hơi.

Giải Khai Phù thấy thế, không thể làm gì khác hơn là đi về phía Tôn Điệp cùng Cận Băng Vân, tao nhã lễ phép chắp tay nói: Hai vị cô nương, ta khuyên các ngươi tốt nhất thúc thủ chịu trói.

Bằng không nhuyễn kiếm này của ta nếu không cẩn thận để lại vết thương gì trên mặt hai vị cô nương thì không hay.

Lời nói của Giải Khai Phù cùng cử chỉ của y hoàn toàn không hợp.

Tà khí mà lại hung tàn.

Hơn nữa, y còn thừa lúc hai nàng vì sợ hủy dung mà thất thần, trực tiếp xuất thủ.

Nhuyễn kiếm tựa như rắn độc đánh úp về phía mặt Cận Băng Vân.

Uy hiếp của Giải Khai Phù từ bên tai, Cận Băng Vân vô ý thức liền tránh sang bên cạnh.

Cận Băng Vân vừa tránh ra, Tôn Điệp tay trói gà không chặt liền bị lộ ra ngoài.

Giải Khai Phù hoàn toàn không để ý đến Cận Băng Vân tránh né, một bàn tay tựa ưng trảo liền tóm về phía Tôn Điệp.

Tôn Điệp thấy thế, nhất thời cũng bất chấp gì khác, hoảng sợ kêu lên: Phấn Hộp.

Cứu ta.

Thoại âm vừa dứt, lại có một đạo trường kiếm ẩn thân trong bóng tối đâm ra.

Thân ảnh đột nhiên xông vào chiến cuộc khiến đám đông giật mình.

Ngoại trừ Tôn Điệp, căn bản không ai biết ngoài Hàn Đường còn có người ẩn thân trong bóng tối.

Hơn nữa, đạo thân ảnh kia khi ra chiêu, sát khí cùng Hàn Đường không sai biệt.

Lại là một gã sát thủ.

Đồng dạng là một sát thủ đã đi rất xa trên đạo ám sát.

Bất quá tương đối mà nói, người mới xuất hiện này không thuần túy như Hàn Đường, phảng phất tồn tại một chỗ thiếu hụt nào đó.

Đồng thời, tu vi của y cũng kém xa Hàn Đường.

Vì vậy, Giải Khai Phù tuy cũng bị giật mình, đồng thời không ai giúp y cứu nguy.

Thế nhưng y vẫn sai một ly mà tránh được kiếm này.

Hơn nữa, Giải Khai Phù tuy không thể toàn thân trở ra, cánh tay bị lưu lại một vết máu, thế nhưng nhuyễn kiếm trong tay y lại như độc xà vẫy đuôi đâm trúng thân ảnh lao tới.

Giải Khai Phù liền lùi mấy bước, sắc mặt khó coi mà nhìn thân ảnh vừa rồi suýt nữa khiến y cũng bị thiệt hại nhiều.

Toàn thân áo đen, trên mặt bôi thuốc màu đen kỳ quái, lúc này đang ôm vết thương trên vai che ở trước mặt Tôn Điệp, ngưng thần đề phòng.

Tôn Điệp thấy y bị thương, tự trách lại lo âu kêu lên: Phấn Hộp, ngươi bị thương rồi.

Nam tử được Tôn Điệp gọi là Phấn Hộp lắc đầu, ngăn Tôn Điệp tiến lên.

Không sao, chỉ là một chút vết thương nhẹ thôi.

Giọng nam có chút trầm ấm, nhìn qua là một người rất có chuyện xưa.

Y chính là Diệp Tường, một trong những sát thủ được Cao Ký Bèo thu dưỡng và bồi dưỡng.

Nguyên bản vì Tôn Ngọc Bá qua sông đoạn cầu, Cao Ký Bèo quyết định phái Diệp Tường ám sát Tôn Ngọc Bá.

Bất quá, Cố Hàn Uyên đem khế đất Khoái Hoạt Lâm làm lễ vật tặng nàng, lại khiến nàng từ bỏ ý định ám sát Tôn Ngọc Bá, đồng thời ra lệnh Diệp Tường dừng lại.

Thế nhưng Diệp Tường là một người hành động lôi lệ phong hành.

Đêm đó, y đã lặng lẽ tiềm nhập Tôn phủ.

Khi thông báo đến Diệp Tường thì đã là ngày hôm sau.

Dưới sự trời xui đất khiến, sự kiện từng xảy ra trong tình tiết truyện đương nhiên diễn ra.

Diệp Tường đang ẩn nấp bị Tôn Điệp có khứu giác bén nhạy phát hiện mùi thuốc màu y bôi trên mặt.

Tôn Điệp tâm địa thiện lương không tố cáo Diệp Tường, Diệp Tường cũng không nhẫn tâm diệt khẩu một thiếu nữ ôn nhu như vậy.

Chương 1372

Hơn nữa, vì Luật Hương Xuyên trọng thương, hai người không giống trong tình tiết truyện mà bị quấy rầy.

Tôn Điệp hướng Diệp Tường thổ lộ những phiền não của nàng, đồng thời hy vọng có thể làm bạn với Diệp Tường.

Diệp Tường tuy bị Tôn Điệp ôn nhu hiền lành làm cảm động.

Thế nhưng lúc đó y còn có nhiệm vụ ám sát Tôn Ngọc Bá, căn bản không dám đáp lại, nhưng cũng không thể cự tuyệt, chỉ có thể cam chịu.

Thường xuyên qua lại, hai người liền thành những người bạn chưa từng trao đổi nhiều.

Đương nhiên, người muốn làm bạn là Tôn Điệp.

Diệp Tường cũng đã lặng lẽ yêu thích Tôn Điệp.

Vì vậy, khi nhận được thông báo của Cao Ký Bèo không cần ám sát Tôn Ngọc Bá nữa, y nhất thời vui mừng quá đỗi.

Trong tình huống không có nhiệm vụ, y như cũ tiềm nhập Tôn phủ, chuẩn bị tìm một cơ hội chính thức làm quen với Tôn Điệp.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, Tôn Điệp lúc này lại bị Tôn Ngọc Bá gọi đi, đồng thời an bài giáo dưỡng ma ma dạy nàng rất nhiều kiến thức sau khi kết hôn.

Tôn Ngọc Bá tâm tư muốn gả Tôn Điệp cho Cố Hàn Uyên không đổi, tự nhiên cần làm chút chuẩn bị phòng ngừa chu đáo.

Đồng thời vì mẫu thân Tôn Điệp mất sớm, chỉ tốt vào lúc này lại phải đến nước tới chân mới nhảy.

Không thể nhìn thấy Tôn Điệp, Diệp Tường tự nhiên không cam lòng.

Cũng may y thân là sát thủ, không thiếu kiên nhẫn.

Vì vậy liền ở trong nội trạch kiên nhẫn chờ đợi.

Sự kiên trì ấy mang đến cho y hồi báo, gặp được Tôn Điệp, nhưng lại gặp phải An gia, Thiên Mệnh Giáo cùng Thập Nhị Phi Bằng Bang tập kích Tôn phủ.

Nữ tử y yêu thích gặp nguy hiểm, Diệp Tường đương nhiên sẽ không lùi bước.

Vì vậy, y cũng giống Hàn Đường mà ẩn mình trong bóng tối tùy thời phát động.

Kỹ năng ẩn nấp của Diệp Tường quả thực rất cao siêu.

Không chỉ ba người Dê Cạnh cùng người của Thập Nhị Phi Bằng Bang không phát hiện, ngay cả Hàn Đường, sát thủ còn lợi hại hơn y, cũng không phát hiện sự tồn tại của y.

Bất quá, mùi thuốc màu y thoa trên mặt vẫn bị Tôn Điệp phát hiện.

Đồng thời, Tôn Điệp trong lòng hoảng sợ, vô ý thức liền hướng người bạn mới quen nhưng bất ngờ tín nhiệm này cầu cứu.

Kết quả là Diệp Tường cũng bước theo vết xe đổ của Hàn Đường, không thể xuất thủ vào thời cơ thích hợp nhất.

Thế cho nên lại bị Giải Khai Phù thoát khỏi một kiếp.

Sát thủ giết chết người có tu vi cao hơn mình nhiều là chuyện rất bình thường.

Dù sao con người không phải cỗ máy, không thể thời thời khắc khắc phòng bị.

Chỉ cần có chút sơ suất, huyết nhục chi khu liền tồn tại khả năng bị giết.

Thế nhưng tất cả những điều này đều có một điều kiện tiên quyết, đó chính là ám sát của sát thủ phải xuất kỳ bất ý.

Sát thủ một khi đi ra mặt nổi, vậy thì đồng nghĩa với tự phế võ công.

Vì vậy, kế tiếp Diệp Tường cùng Hàn Đường hầu như là đồng bệnh tương liên.

Một người bị Giải Khai Phù đánh bẹp, một người bị Đều Mục đánh bẹp.

Hơn nữa, Diệp Tường tu vi thấp hơn gần như sắp không chịu nổi.

Bất quá, ngay khi cục diện đã dần dần sáng tỏ, dị biến lại xảy ra.

Chỉ thấy khóe miệng Tàn Sát Đại Bằng đột nhiên câu lên một độ cong quỷ dị, lạnh giọng quát: Động thủ.

Thoại âm vừa dứt, Lục Đầy Trời vốn hôn mê nằm trong lòng Luật Hương Xuyên đột nhiên mở hai mắt, một cước đá văng Luật Hương Xuyên đồng thời đánh về phía Cận Băng Vân cùng Tôn Điệp hoàn toàn không phòng bị hắn.

Tôn Điệp vốn tay trói gà không chặt, trong nháy mắt bị bắt.

Mà Cận Băng Vân vì quay lưng về phía Lục Đầy Trời, cũng bị trong nháy mắt điểm trúng huyệt đạo.

Giữa những động tác mau lẹ, thời cuộc biến hóa thực sự quá nhanh.

Khi đám người kịp phản ứng, Cận Băng Vân cùng Tôn Điệp đều đã bị Lục Đầy Trời bắt.

Hơn nữa, vì quá đỗi khiếp sợ, lại là do người trọng yếu bị bắt, Tôn Kiếm cùng Diệp Tường đều khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Chiêu thức loạn nhịp, hai người đồng thời bị Giải Khai Phù cùng Đều Mục chế trụ.

Chỉ còn lại một mình Hàn Đường còn đang khó khăn dựa vào hiểm yếu chống lại.

Bất quá, xét tình thế hiện tại, bị bắt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tôn Kiếm muốn rách cả mí mắt trừng Lục Đầy Trời, cắn răng nghiến lợi quát: Lục Đầy Trời.

Nguyên lai ngươi chính là nội ứng kia.

Luật Hương Xuyên cũng là một bộ dáng khó có thể tin hỏi: Tiểu thúc, đây là vì sao.

Lục Đầy Trời cười lạnh một tiếng: Vì sao.

Đương nhiên là vì tiến thêm một bước.

Lão phu đã sớm chịu đủ những ngày cúi đầu dưới trướng Tôn Ngọc Bá rồi.

Lục Đầy Trời vẫn giống như trong tình tiết truyện, lựa chọn phản bội Tôn Ngọc Bá.

Chỉ là lần phản bội này sớm hơn, cũng không giống trong tình tiết truyện, y chưa kịp thoát ra đã bị thủ hạ âm thầm hạ độc chết một cách ấm ức.

Y đã sớm ám thông xã giao cùng Thập Nhị Phi Bằng Bang.

Sau đó, Lục Đầy Trời hùng hồn kể lể một phen, nói về sự không cam lòng của mình bấy lâu nay, hơi có vài phần đắc ý vong hình của phản phái.

Đám người đều hận y đến nghiến răng.

Ngay cả ba người Dê Cạnh cũng có chút khó chịu.

Dù sao, có cảm giác mình ở phía trước tân tân khổ khổ, kết quả lại bị người khác hái mất quả đào.

Duy chỉ có Tàn Sát Đại Bằng vẻ mặt vui thích tiếu ý.

Hắn mới sẽ không thật sự chịu thua trước ba người Dê Cạnh, khiến Thập Nhị Phi Bằng Bang mất hết thể diện.

Y sớm nắm giữ Lục Đầy Trời lá bài vương này, chỉ là đang chờ đợi một thời cơ thích hợp.

Bởi vì tình báo của hắn đã sớm điều tra nói Hàn Đường rất có thể sẽ âm thầm bảo vệ Tôn Điệp ở phụ cận.

Nếu như lúc trước Tôn Kiếm bị ba gã đường chủ cầm chân, hắn tự mình hạ tràng hoàn toàn có cơ hội bắt giữ Tôn Điệp.

Thế nhưng cứ như vậy, Hàn Đường đang âm thầm rất có thể sẽ cho hắn một kích trí mạng.

Đều Mục có thể dưới sự giúp đỡ của Giải Khai Phù hiểm hách thoát đi, hắn lại chưa chắc.

Sở dĩ hắn mới cố ý làm bộ chịu thua, khiến ba người Dê Cạnh lên trước, bức Hàn Đường hiện thân.

Còn sự xuất hiện của Diệp Tường phía sau chỉ là ngoài ý muốn.

Kế hoạch hoàn mỹ được thi hành khiến Tàn Sát Đại Bằng vạn phần đắc ý.

Y vẫy tay nói: Lục Đầy Trời, đem người mang tới đi.

Lục Đầy Trời nghe vậy cũng không cự tuyệt, chỉ là cố ý nói một câu: Vạn Bằng Vương hứa hẹn với lão phu những chuyện kia xin chớ quên.

Yên tâm, bang chủ nhà ta từ trước đến nay lời nói đáng tin.

Tàn Sát Đại Bằng thuận miệng trấn an Lục Đầy Trời.

Lời vừa dứt, một đạo thanh âm băng lãnh như sắt u u truyền đến.

Các ngươi muốn đem đồ vật người khác tặng Cố mỗ mang đi đâu.

Kèm theo đạo thanh âm này chính là một cánh tay của Lục Đầy Trời phóng lên cao cùng tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ.

Tay chân đứt gãy bay lên, máu tươi bay lả tả, tiếng kêu thảm thiết sợ hãi.

Tất cả những điều này liền xảy ra bên cạnh Tôn Điệp.

Tôn Điệp thất thần mà nhìn những điểm huyết châu bay múa trước mắt, phảng phất từng đóa hoa mai thê mỹ.

Bởi vì biến cố đến quá nhanh, Tôn Điệp trong lúc nhất thời thậm chí không phản ứng kịp rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Trên khuôn mặt tươi cười thanh thuần tràn đầy thần sắc u mê.

Hiển nhiên ngay cả việc mình đã được cứu cũng không phát hiện.

Duy nhất nhận ra được chỉ có vòng eo của mình dường như đột nhiên bị một bàn tay lớn nóng bỏng dán chặt, nóng đến mức hai chân nàng không tự chủ được hơi mềm nhũn.

Cùng lúc đó, hơi thở nam tử dễ ngửi cũng hầu như bao phủ nàng, làm nàng tâm thần càng thêm hoảng hốt.

Tôn Điệp vô ý thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy một khuôn mặt thần tình lạnh lùng nghiêm nghị lại tuấn mỹ vô song đập vào mi mắt.

Chỉ là nhìn một cái này, trái tim nàng liền đập thình thịch.

Hơi lộ ra vẻ mơ hồ nỉ non hỏi: Cố công tử.

Người đột nhiên hiện thân đồng thời cứu Tôn Điệp chính là Cố

Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu cúi xuống, nhìn về phía Tôn Điệp.

Thần tình lạnh lùng nguyên bản trong nháy mắt biến thành ôn hòa, nụ cười ấm áp quan tâm hỏi: Tôn cô nương không sao chứ.

Bọn họ có từng làm thương tổn nàng không.

Không có.

Chương 1373

Ta không sao.

Tôn Điệp đối mặt với sự quan tâm ôn hòa của Cố Hàn Uyên, mặt cười không tự chủ được đỏ lên, thanh âm cũng trở nên lắp bắp, hiển nhiên là xấu hổ.

Cảnh anh hùng cứu mỹ nhân đối với Tôn Điệp, thiếu nữ đơn thuần ngây thơ như vậy mà nói, vốn là một cảnh đẹp như mộng ảo, nàng vì thế mà thẹn thùng, e lệ, là chuyện quá đỗi bình thường.

Hơn nữa, nàng lúc này còn trong lúc lơ đãng nghĩ đến Tôn Ngọc Bá từng nói với nàng ý định gả nàng cho Cố Hàn Uyên.

Nếu là trước hôm nay, Tôn Điệp đối với Cố Hàn Uyên kỳ thực căn bản cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Tôn Điệp đối với chuyện giang hồ cũng không có hứng thú.

Vì vậy, vô luận danh tiếng Cố Hàn Uyên lớn đến đâu, thần công có cái thế vô song đến mấy, trong mắt nàng cũng cùng người thường không khác.

Mấy ngày trước Cố Hàn Uyên đến Tôn phủ, ấn tượng đầu tiên của nàng tuy còn được, nhưng cũng không liên quan đến yêu thích.

Hoặc có lẽ là nàng đối với Cố Hàn Uyên không thích cũng không chán ghét.

Thậm chí độ hảo cảm còn không cao bằng Phấn Hộp Diệp Tường, người mà nàng chưa từng gặp mặt, lại được nàng coi là bằng hữu.

Sở dĩ khi biết Tôn Ngọc Bá muốn gả nàng cho Cố Hàn Uyên, Tôn Điệp trong lòng không hề nguyện ý.

Nàng không thẳng thắn cự tuyệt chỉ là vì nàng không muốn trái ý Tôn Ngọc Bá mà thôi.

Thế nhưng bây giờ sự chống cự trong lòng nàng lại chợt giảm bớt hơn phân nửa.

Dáng vẻ thẹn thùng của thiếu nữ thật động lòng người.

Cho cảnh tượng túc sát, máu tanh trước mắt tăng thêm vẻ tình cảm.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hiện thân khiến toàn bộ cục diện xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Sắc mặt Tàn Sát Đại Bằng cùng đám người Dê Cạnh kịch biến, vội vàng dừng tay.

Mà đám người Tôn phủ một phương thì từng người mặt lộ vẻ vui mừng.

Đương nhiên cũng không phải là không có người trên mặt không hề có vẻ vui mừng.

Tỷ như Diệp Tường cùng Luật Hương Xuyên, những người luôn chú ý Tôn Điệp.

Diệp Tường nhìn vẻ thẹn thùng trên khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Điệp, trong lòng tràn đầy chua xót.

Y cũng nhận ra thân phận Cố Hàn Uyên.

Chính vì như vậy, trong lòng y mới đặc biệt khổ sở.

Một người là Tam Tuyệt Kiếm Tiên danh dương thiên hạ.

Một người là sát thủ không thấy được ánh sáng.

Y lấy gì mà đi tranh với Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng muốn y cứ như vậy buông tha, y đồng dạng làm không

được.

Y khó có thể quên thiếu nữ kia mang theo khuôn mặt tươi cười ngây thơ, nói muốn kết giao bằng hữu cùng y.

Thế nhưng Cao Ký Bèo tuyệt đối sẽ không cho phép y vì Tôn Điệp mà gây mâu thuẫn với Cố Hàn Uyên.

Đó là tự gây phiền toái cho chính mình, cũng là gây phiền toái cho Cao Ký Bèo.

Diệp Tường chưa bao giờ có giây phút nào giống như bây giờ muốn sở hữu tự do.

Bởi vì chỉ có tự do, y mới có thể không cố kỵ gì đi cùng Cố Hàn Uyên cạnh tranh Tôn Điệp.

Tuy nguyên nhân gây ra cùng quá trình đều có chỗ bất đồng, thế nhưng Diệp Tường dường như lại muốn đi theo số mệnh của y trong tình tiết truyện.

Mà Luật Hương Xuyên lúc này đang che ngực nằm trên mặt đất, phảng phất bị một cước kia của Lục Đầy Trời đá thương không nhẹ.

Chỉ là trong ánh mắt hắn lại không có sự thống khổ vì bị thương, ngược lại là vô cùng âm trầm cùng phẫn hận.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm bàn tay của Cố Hàn Uyên đang nắm trên vòng eo mềm mại của Tôn Điệp.

Bởi vì quan hệ thị giác, chỉ có hắn nằm ở sau lưng mọi người mới có thể phát hiện tay Cố Hàn Uyên rõ ràng có xu thế vuốt xuống phía dưới.

Chứng kiến nữ nhân mà mình yêu vì kẻ thù của chính mình mà thẹn thùng, đồng thời cũng bị cừu địch chiếm tiện nghi, hắn sắp tức đến bể phổi rồi.

Luật Hương Xuyên thầm mến Tôn Điệp nhiều năm.

Cố Hàn Uyên lại từng khiến hắn trọng thương, đồng thời cho tới bây giờ cũng không thể khỏi hẳn.

Hắn ngày hôm nay có thể xuất hiện ở nơi này cũng vẻn vẹn chỉ là gắng gượng mà thôi.

Kết quả lại vội vàng nhìn cảnh tượng khiến hắn lửa giận công tâm mà bất lực.

Chẳng lẽ muốn hắn tiến lên chỉ trích Cố Hàn Uyên sao.

Đừng nói hắn hiện tại bị thương không nhẹ, cho dù hắn hoàn hảo không chút tổn hại cũng không dám tùy tiện đi chỉ trích Cố Hàn Uyên.

Hắn còn không muốn tìm cái chết, sống mới có cơ hội lật bàn.

Luật Hương Xuyên cúi đầu, không cho người khác chứng kiến trong mắt hắn ánh sáng điên cuồng thâm độc lóe lên.

Bất quá điểm nhỏ này trong động tác của hắn lại hoàn toàn không thể giấu diếm được Cố Hàn Uyên, người vẫn luôn phân ra một bộ phận cảm giác đặt trên người hắn.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên, trêu tức lại đùa cợt, trong mắt lóe lên một vẻ thâm thúy.

Lúc này, Lục Đầy Trời cố nén đau đớn cụt tay, dùng độc tí còn sót lại lôi kéo Cận Băng Vân bị điểm huyệt đạo, không thể động đậy, vội vàng thối lui.

Y đem độc dao găm tôi luyện chống ở cổ Cận Băng Vân xinh đẹp tuyệt trần trắng nõn, ngoài mạnh trong yếu quát: Cố công tử, mời ngươi thả lão phu rời đi.

Bằng không cho dù Cố công tử ngươi thần công cái thế cũng ngăn không được lão phu mang theo Cận cô nương đồng quy vu tận.

Lục Đầy Trời rõ ràng là đang uy hiếp Cố Hàn Uyên, nhưng vô luận là ngữ khí hay nội dung lời nói đều lộ ra một vẻ yếu đuối từ tâm.

Bởi vì y rõ ràng nhất Cố Hàn Uyên đáng sợ đến mức nào.

Nơi đây nhiều người như vậy cộng lại cũng không đỡ được Cố Hàn Uyên một chiêu nửa thức.

Tôn Ngọc Bá có hai đại phụ tá đắc lực.

Một người huấn luyện bộ đội bí mật Dịch Tiềm Long, người khác chính là Lục Đầy Trời nắm giữ đại lượng hệ thống tình báo.

Vì vậy, y đối với Cố Hàn Uyên mà Tôn Ngọc Bá chú ý cũng hiểu rõ rất nhiều.

Chưa nói xa, ngay cả Thiên Kiếm từng khiếp sợ kinh thành trước đó cũng khiến y kinh vi thiên nhân.

Sở dĩ Lục Đầy Trời vốn định lôi kéo Cố Hàn Uyên, khiến Cố Hàn Uyên giúp mình phủ định Tôn Ngọc Bá.

Đáng tiếc kế hoạch không chống lại được biến hóa, kế hoạch lôi kéo của y còn chưa bắt đầu thi hành, đã trước hết thành nội ứng của Thập Nhị Phi Bằng Bang, đồng thời giúp đỡ Thập Nhị Phi Bằng Bang tiến nhập Tôn phủ bên trong bắt Tôn Điệp.

Kết quả y xác thực dựa vào đánh lén bắt được Tôn Điệp, nhưng lại bị Cố Hàn Uyên đột nhiên hiện thân mang Tôn Điệp đi, đồng thời mang đi một cánh tay của y.

Bây giờ dưới tình huống này, sinh lộ duy nhất của y cũng chỉ có hy vọng Cố Hàn Uyên đi quan tâm Cận Băng Vân thanh lệ tuyệt luân.

Dùng tính mạng Cận Băng Vân để đổi cho y một con đường sống.

Cận Băng Vân vẫn thanh lãnh như lần đầu gặp mặt.

Phảng phất con dao găm tẩm độc đang chống ở cổ họng nàng lúc này không tồn tại, chỉ là mang theo ánh mắt có chút phức tạp nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không tránh ánh mắt Cận Băng Vân.

Bốn mắt nhìn nhau, Cố Hàn Uyên hơi lộ vẻ áy náy nói: Cận cô nương xin lỗi, tại hạ trước cứu Tôn cô nương.

Ánh mắt Cận Băng Vân rất phức tạp, thế nhưng khí chất nàng vẫn như cũ thanh lãnh mà phiêu miểu.

Phảng phất căn bản không phải đang đối mặt sống chết trước mắt.

Đối mặt với sự áy náy của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ khẽ lắc trán, nhàn nhạt nói: Băng Vân không biết suy đoán của mình có sai lầm hay không, Cố công tử tựa hồ đối với Băng Vân có chút không thích.

Nếu như Băng Vân suy đoán đúng, vậy Cố công tử trước cứu Tiểu Điệp cũng là điều nên làm.

Trong giọng nói Cận Băng Vân phảng phất mơ hồ lộ ra một vẻ u oán.

Tựa như đang oán trách Cố Hàn Uyên không biết lòng phụ nữ, không hiểu phong tình vậy.

Lời này của Cận Băng Vân cũng không phải là bắn tên không đích.

Lần trước Cố Hàn Uyên đến Tôn phủ, hai người đã từng chạm mặt.

Thế nhưng phản ứng của Cố Hàn Uyên lại bình thản ngoài dự liệu của Cận Băng Vân.

Tuy Cố Hàn Uyên lúc đó cũng khen ngợi vẻ đẹp của nàng, phảng phất đối với nàng có hảo cảm vậy.

Thế nhưng cho đến khi Cố Hàn Uyên rời đi, cuộc đối thoại của hai người cũng không vượt quá ba câu.

Thật khiến người ta hoài nghi Cố Hàn Uyên đối với sự tán dương của nàng có phải chăng chỉ là lời khách sáo.

Có lẽ Cố Hàn Uyên đối với nàng căn bản không có hứng thú sao.

Điều này làm cho Cận Băng Vân, người mang theo nhiệm vụ Bàng Ban giao phó, có chút không yên.

Sau đó nàng liền đi hỏi thăm Triệu Mẫn chuyện như vậy.

Chương 1374

Kết quả lại nhận được một đáp án như thế: Phản ứng của Cố Hàn Uyên không bình thường.

Với tư sắc của nàng, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không không có hứng thú.

Hoặc là hắn đang lạt mềm buộc chặt, hoặc là có mưu đồ khác.

Không thể không nói, Triệu Mẫn đối với Cố Hàn Uyên hiểu rõ vượt xa thường nhân.

Rõ ràng thời gian hai người thực sự tiếp xúc cũng không dài.

Thế nhưng vì để ý Cố Hàn Uyên, Triệu Mẫn đã thu thập rất nhiều tình báo liên quan đến Cố Hàn Uyên, cũng làm rất nhiều nghiên cứu.

Điều này làm cho nàng dần dần thăm dò hình thức hành vi cùng cách suy nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Thế cho nên sau khi nhận được lời đáp lại của Cận Băng Vân, nàng liền lập tức phát hiện chỗ không thích hợp của Cố Hàn Uyên.

Cận Băng Vân mặc dù đối với thuyết pháp của Triệu Mẫn ôm thái độ hoài nghi, thế nhưng trong lòng cũng có ý tưởng thăm dò Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nàng mới vào lúc này cố ý nói như vậy.

Cận Băng Vân bình thản dứt lời.

Những người khác còn chưa có phản ứng gì, Lục Đầy Trời đã sợ hết hồn.

Dù sao nếu như Cố Hàn Uyên thực sự không để bụng Cận Băng Vân, vậy y liền thực sự chết chắc rồi.

Lục Đầy Trời vội vàng nói: Cố công tử ngươi thật chẳng lẽ cam lòng để một giai nhân tuyệt sắc như vậy hương tiêu ngọc vẫn sao.

Cố Hàn Uyên phảng phất không nghe thấy lời nói nhìn như là vì tự bảo vệ mình, kỳ thực là thăm dò hắn của Cận Băng Vân.

Ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn về phía Lục Đầy Trời, lạnh lùng nói: Động đến người của Cố mỗ, còn muốn sống rời đi sao.

Si tâm vọng tưởng.

Lời này của Cố Hàn Uyên phảng phất hoàn toàn không để bụng sinh tử Cận Băng Vân, chỉ nghĩ cho Tôn Điệp trút giận, không phải là muốn giữ lại tính mạng Lục Đầy Trời.

Cận Băng Vân nghe vậy âm thầm nhíu đôi mi thanh tú.

Nghĩ thầm thật chẳng lẽ bị Triệu Mẫn nói trúng.

Cố Hàn Uyên kia rốt cuộc là đang lạt mềm buộc chặt hay là có mưu đồ khác.

Đáng tiếc trong khoảng thời gian ngắn nàng không có cơ hội lại đi hỏi Triệu Mẫn.

Dù sao Triệu Mẫn lúc này đã không ở Tôn phủ.

Sở dĩ nói Triệu Mẫn, sau khi nhận thấy Cố Hàn Uyên đã tính kế An gia đến chết, liền quyết định rời khỏi kinh thành.

Triệu Mẫn đối với Cố Hàn Uyên hiểu rõ tuy rất nhiều, thế nhưng lại không biết dã tâm của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nàng vô ý thức cho rằng Cố Hàn Uyên nhất định sẽ giữ gìn trật tự cùng ổn định của triều đình Minh quốc.

An gia trong tay Cố Hàn Uyên e rằng sóng gió còn chưa kịp nổi lên đã bị đánh chết.

Triệu Mẫn càng nghĩ, cho rằng kinh thành có Cố Hàn Uyên tọa trấn, nàng căn bản không thể thi triển quyền cước, cũng rất khó mang đến phiền toái gì cho triều đình Minh quốc.

Vì vậy Triệu Mẫn liền ngay cả đêm rời khỏi Tôn phủ, đi bôn ba vì những mục đích còn lại của nàng khi đến Minh quốc.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này có chút tiếc nuối, thế nhưng lại không quá mức để ý.

Bởi vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn còn có thể rất nhanh gặp mặt Triệu Mẫn.

Nói chung, Cận Băng Vân lúc này trong lòng vạn ngàn tâm tư, dáng vẻ lạnh nhạt kia phảng phất càng thêm không để bụng sống chết.

Trong ánh mắt Lục Đầy Trời tràn đầy vẻ kinh sợ.

Hơn nữa, khi Cố Hàn Uyên xoay cổ tay một cái, Trảm Long Kiếm rơi vào lòng bàn tay, loại kinh sợ này càng đạt tới cực hạn.

Y lôi kéo Cận Băng Vân liên tiếp lùi về phía sau, lui đến trong trận doanh của chúng người Thập Nhị Phi Bằng Bang mới miễn cưỡng yên lòng.

Hơi làm người ta có chút ngoài ý muốn là trong quá trình này, Cố Hàn Uyên hoàn toàn không có ý ngăn cản.

Phảng phất chỉ là nhìn một bên tên hề nhảy nhót đang vùng vẫy giãy chết vậy.

Cố công tử.

Một thanh âm mảnh mai truyền đến từ bên cạnh Cố Hàn Uyên, chính là Tôn Điệp mặt cười hiện lên đỏ ửng.

Tôn Điệp kỳ thực đã mơ hồ nhận thấy bàn tay của Cố Hàn Uyên không mấy thành thật.

Một khuôn mặt cười thanh thuần cũng vì vậy xấu hổ đến đỏ bừng.

Thế nhưng dưới tình hình như thế này trước mắt, nàng nào dám nói ra.

Thậm chí vì sợ bị người phát giác, nàng vẫn không thể không dựa sát vào Cố Hàn Uyên một chút, nhờ đó che đi tầm mắt của mọi người.

Tôn Điệp đang giữa xấu hổ và giận dữ, đột nhiên nghe được Cố Hàn Uyên cùng Cận Băng Vân, Lục Đầy Trời đối thoại, nhất thời sửng sốt.

Sâu trong phương tâm dần dần dâng lên một cỗ tâm tình không rõ.

Ngọt ngào.

Xấu hổ vui sướng.

Hay là hư vinh.

Cận Băng Vân làm khách Tôn phủ trong khoảng thời gian này vẫn luôn được Tôn Điệp phụng bồi.

Tôn Điệp từ nhỏ đã không có mấy bằng hữu, đối với Cận Băng Vân rất có hảo cảm.

Hơn nữa, dáng vẻ ưu nhã, thanh lệ, di thế độc lập kia của Cận Băng Vân cũng khiến nàng trở nên ngưỡng mộ.

Danh tiếng phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, nàng tự nhiên cũng đã nghe qua.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại trước cứu nàng.

Vậy có phải chăng nói rõ trong mắt Cố Hàn Uyên, hắn càng ưa thích nàng, cũng cảm thấy nàng càng thêm xinh đẹp sao.

Ý niệm này đã khiến Tôn Điệp, người vẫn còn là thiếu nữ ngây thơ, xấu hổ.

Mà bây giờ Cố Hàn Uyên lại dường như định không để ý sinh tử Cận Băng Vân cũng phải vì nàng trút giận, điều này làm cho phương tâm nàng nhất thời đập nhanh hơn.

Đồng thời còn có sự hổ thẹn đối với Cận Băng Vân.

Rõ ràng Cận Băng Vân còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nàng vẫn đang suy nghĩ những chuyện này.

Còn việc Cố Hàn Uyên nói mình là người của hắn, Tôn Điệp ngược lại không chút lưu ý.

Dù sao Tôn Ngọc Bá đã cùng nàng thương lượng qua, dự định gả nàng cho Cố Hàn Uyên.

Sự xấu hổ trong lòng thúc đẩy nàng không khỏi thỉnh cầu nói: Cố công tử, người có thể cứu Cận tỷ tỷ không.

Đương nhiên, yên tâm đi.

Cố Hàn Uyên thuận miệng trả lời một câu.

Ánh mắt vẫn như cũ ngưng mắt nhìn Lục Đầy Trời.

Phảng phất căn bản không có ý buông tha Lục Đầy Trời, để Cận Băng Vân được an toàn.

Cận Băng Vân thấy thế, đôi mắt đẹp không khỏi lóe lên một trận.

Cố Hàn Uyên thực sự không thèm để ý sống chết của nàng.

Đúng lúc này, Luật Hương Xuyên vốn đã không có bao nhiêu cảm giác tồn tại đột nhiên giãy giụa bò dậy.

Hắn ngữ khí ngưng trọng đối với Cố Hàn Uyên trần thuật nói: Cố công tử, tại hạ tuy cũng muốn đại nghĩa diệt thân, thế nhưng chuyện Cận cô nương liên quan đến Từ Hàng Tịnh Trai, tuyệt đối không thể để nàng chết ở Tôn phủ.

Bằng không Tôn phủ e rằng không đảm đương nổi tội lỗi hại Cận cô nương chết.

Luật Hương Xuyên một bộ dáng bày sự thật giảng đạo lý nỗ lực thuyết phục Cố Hàn Uyên lấy tính mạng Cận Băng Vân làm trọng.

Nói cách khác, vì an toàn của Cận Băng Vân, có thể thả Lục Đầy Trời rời đi.

Luật Hương Xuyên nhìn không chớp mắt, phảng phất đối với Tôn Điệp hầu như đang dựa vào trong ngực Cố Hàn Uyên làm như không thấy.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên chợt giễu cợt một tiếng, đùa cợt nói: Nói đến Lục Đầy Trời vẫn là tiểu thúc của Luật Hương Xuyên ngươi sao.

Có lẽ các ngươi kỳ thực vốn là đang cấu kết với nhau làm việc xấu.

Luật Hương Xuyên nghe vậy hơi biến sắc mặt, giả vờ trấn định nói: Cố công tử quá lo lắng.

Lục Đầy Trời mặc dù là tiểu thúc của ta, thế nhưng Lão Bá đối với ta có đại ân.

Lời giải thích của Luật Hương Xuyên vừa nói đến phân nửa liền bị Cố Hàn Uyên thô bạo cắt đứt: Cố mỗ bất kể ngươi nghĩ như thế nào, Cố mỗ chỉ biết rằng đối với chuyện phản bội này, thà giết lầm một ngàn, không thể bỏ sót một kẻ.

Dứt lời, hắn giơ Trảm Long Kiếm liền muốn đâm về phía Luật Hương Xuyên.

Luật Hương Xuyên nhìn thanh trường kiếm bích lục đột nhiên đâm về phía mình, cả người đều ngây dại.

Nội ứng trong Tôn phủ vốn không chỉ có một người.

Luật Hương Xuyên và Lục Đầy Trời, cặp cậu cháu này đều là nội gián.

Bất quá lý do hai người phản bội Tôn Ngọc Bá lại không hoàn toàn giống nhau.

Lục Đầy Trời là vì không muốn chịu cảnh dưới chướng người khác, làm vậy là vì danh lợi.

Còn Luật Hương Xuyên phản bội là vì tư oán.

Nguyên nhân bắt nguồn từ việc Tôn Kiếm trong một lần luận võ với Luật Hương Xuyên đã sử ra một chiêu tàn nhẫn không thể thu phóng tự nhiên.

Chương 1375

Kiếm kia đâm trúng hạ bàn của Luật Hương Xuyên.

Do góc độ xảo quyệt, tuy không khiến Luật Hương Xuyên lập tức biến thành thái giám, nhưng lại phá hủy khả năng sinh sản của hắn.

Dùng cách nói thông tục dễ hiểu chính là bị tai nạn mà thắt nút.

Đối với chuyện này, Luật Hương Xuyên tuy trong lòng thống khổ, nhưng không thể bắt Tôn Ngọc Bá người có ơn với hắn đem con trai độc nhất là Tôn Kiếm ra bồi tội.

Chuyện này tưởng chừng như đã trôi qua trong sự tha thứ của Luật Hương Xuyên.

Vì áy náy, Tôn Ngọc Bá càng thêm trọng dụng Luật Hương Xuyên.

Thế nhưng loại trọng dụng như ban ơn này đối với Luật Hương Xuyên thì có ý nghĩa gì.

Đồng thời nó cũng chôn xuống một cái gai trong lòng hắn.

Hơn nữa khi hắn phát hiện mình yêu Tôn Điệp, cái gai này lại càng cắm sâu hơn.

Tuy nhiên, nếu chỉ là một cái gai, tuy đau nhưng chưa đến mức chí mạng.

Ít nhất khi không có biến cố lớn lao, cái gai này vẫn chưa đâm thủng huyết nhục khiến hắn đầm đìa máu tươi.

Nhưng chuyện gì có khả năng chuyển biến xấu, thì kết quả cuối cùng thường là tệ hại nhất.

Trong nguyên tác, Luật Hương Xuyên yêu mà không được, biết

Tôn Điệp quen Diệp Tường và rất để tâm đến y.

Hắn lo lắng có ngày Tôn Điệp sẽ bỏ trốn cùng Diệp Tường, rời khỏi Tôn phủ.

Đến lúc đó, ngay cả việc đứng từ xa nhìn người phụ nữ mình yêu, hắn cũng không làm được.

Vì thế, hắn không tiếc hạ dược để giữ Tôn Điệp lại.

Kết quả trời xui đất khiến, Diệp Tường đến sau khi Luật Hương Xuyên rời đi.

Đối mặt với Tôn Điệp đang thống khổ vì dược tính, y không thể không nén đau thương mà giúp nàng giải độc.

Chỉ một lần đó, Tôn Điệp đã mang thai.

Việc Tôn Điệp có thai giúp Luật Hương Xuyên thoát khỏi tội lỗi khi nàng định cáo trạng với Tôn Ngọc Bá.

Nhưng Luật Hương Xuyên lại càng thống khổ hơn.

Không ai rõ hơn hắn, đứa trẻ đó không thể là của hắn.

Điều này khiến hắn càng thêm căm hận việc mình bị Tôn Kiếm gây thương tích dẫn đến mất khả năng sinh dục.

Luật Hương Xuyên triệt để hắc hóa cũng vì vậy mà phản bội Tôn Ngọc Bá.

Có thể thấy Tôn Điệp quan trọng thế nào trong lòng hắn.

Tuy nhiên, sau khi tỉnh lại từ hôn mê, hắn nghe Lục Đầy Trời nói Tôn Ngọc Bá dự định gả Tôn Điệp cho Cố Hàn Uyên kẻ đã đánh hắn trọng thương.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn từ chối, yêu cầu Tôn Ngọc Bá phải tặng Tôn Điệp cho hắn chứ không phải gả.

Kết quả lúc đó Tôn Ngọc Bá tuy uyển chuyển từ chối, nhưng ý tứ lại không hề kiên định.

Thậm chí lão còn tìm Lục Đầy Trời thương lượng xem việc đổi Tôn Điệp lấy lòng Cố Hàn Uyên có đáng giá hay không.

Tôn Ngọc Bá nhìn qua thì thương yêu Tôn Điệp, nhưng thực tế mức độ coi trọng lại rất hữu hạn.

Bằng không trong nguyên tác lão đã không vì hiểu lầm mà phản bội nàng, càng không tự tay giết chết cha ruột của con nàng là Diệp Tường.

Vì vậy, việc lão cân nhắc tặng Tôn Điệp cho Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Nhưng đối với Luật Hương Xuyên, đây là một sự nhục nhã vô cùng lớn.

Cho dù Tôn Ngọc Bá không hề biết hắn ái mộ Tôn Điệp.

Việc lão đem người phụ nữ hắn yêu mà không được đi tặng cho kẻ thù đánh hắn trọng thương là điều hắn không bao giờ chấp nhận nổi.

Do đó Luật Hương Xuyên đã phản bội sớm hơn dự kiến.

Hắn cùng Lục Đầy Trời hợp mưu phản bội Tôn Ngọc Bá.

Khác ở chỗ Lục Đầy Trời tìm đến Vạn Bằng Vương, còn Luật Hương Xuyên trực tiếp liên lạc với An Vân Sơn mà hắn từng gặp một lần.

An Vân Sơn đối với sự quy phục của Luật Hương Xuyên tự nhiên rất hài lòng, thậm chí còn ban cho hắn kỳ dược Tây Vực để áp chế thương thế.

Nếu không, làm sao kẻ bị Cố Hàn Uyên đánh trọng thương như hắn có thể dễ dàng xuống giường hành động như vậy.

Luật Hương Xuyên và Lục Đầy Trời là quan hệ cậu cháu, vốn có sự tin tưởng cơ bản.

Tuy đầu quân cho đối tượng khác nhau nhưng không ngăn cản hai người phối hợp diễn kịch.

Khi Lục Đầy Trời đá văng Luật Hương Xuyên đã dùng xảo kình, căn bản không làm hắn bị thương.

Làm vậy là dùng khổ nhục kế để giảm bớt hiềm nghi trên người Luật Hương Xuyên, giúp hắn tiếp tục nằm vùng ở Tôn phủ.

Mà Luật Hương Xuyên khi thấy Cố Hàn Uyên xuất hiện liền biết chuyện không thành.

Vì thế hắn cố tình nhắc đến tầm quan trọng của Cận Băng Vân, muốn Cố Hàn Uyên vì lo cho an toàn của nàng mà thả Lục Đầy Trời đi.

Thế nhưng hắn lại gặp ngay một Cố Hàn Uyên không đánh theo bài bản, trực tiếp đòi lấy mạng hắn.

Trong giây phút sinh tử, Luật Hương Xuyên lại không để ý đến mũi kiếm đang tới gần, mà dành ánh mắt si tình nhìn về phía Tôn Điệp vẫn đang trong lòng Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc hắn thất vọng rồi.

Tôn Điệp căn bản không nhìn hắn.

Nàng hơi ngước lên, ánh mắt thẹn thùng luôn dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Cố Hàn Uyên.

Nếu là bình thường, biết người đối xử với mình như huynh trưởng gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ cầu xin.

Nhưng lúc này tâm tư Tôn Điệp đang hỗn loạn, không yên lòng, lại thêm biến cố quá nhanh khiến nàng không kịp phản ứng.

Thế nhưng trong mắt Luật Hương Xuyên, đó lại thành ra Tôn Điệp không quan tâm đến sống chết của hắn, chỉ lo nhìn kẻ mới gặp hai lần đã khiến nàng ái mộ là Cố Hàn Uyên.

Tất nhiên, thực tế Tôn Điệp tuy có hảo cảm với Cố Hàn Uyên nhưng chưa đến mức ái mộ, đó chỉ là sự tự suy diễn của kẻ mang tâm lý tự ti như Luật Hương Xuyên.

Nói thì dài nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Luật Hương Xuyên chịu đả kích nặng nề từ phản ứng của Tôn Điệp, hắn cười khổ một tiếng, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Nếu phải chết, hắn không muốn trước khi chết còn phải chứng kiến cảnh người phụ nữ mình yêu và kẻ thù kiêm tình địch ân ân ái ái.

Tuy nhiên, Luật Hương Xuyên nhắm mắt chờ chết lại không thấy nỗi đau tử vong, mà nghe thấy một tiếng xé gió chói tai.

Theo sau đó là một tiếng kinh hô đầy kinh hãi cùng tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Luật Hương Xuyên kinh ngạc mở mắt, đồng tử co rụt lại.

Đập vào mắt hắn đầu tiên là Cố Hàn Uyên đang dùng tay dịu dàng che mắt Tôn Điệp, dường như không muốn để nàng nhìn thấy cảnh tượng nào đó.

Và Luật Hương Xuyên nhanh chóng biết điều Cố Hàn Uyên không muốn cho Tôn Điệp thấy là gì.

Phía xa, nơi Lục Đầy Trời đứng kiềm chế Cận Băng Vân, lúc này chỉ còn Cận Băng Vân đang đứng với bộ váy trắng đã bị máu nhuộm đỏ quá nửa.

Dưới chân nàng là một thi thể không đầu.

Từ y phục có thể thấy, đó chính là cậu của hắn, Lục Đầy Trời.

Một thanh trường kiếm bích lục còn nhỏ máu mang theo thủ cấp của Lục Đầy Trời bay về tay Cố Hàn Uyên.

Hắn thuận tay gỡ thủ cấp đang treo trên Trảm Long Kiếm ném cho Hàn Đường, khóe miệng khẽ nhếch, nhạt giọng nói: Lão Bá hẳn sẽ thích món đáp lễ này của Cố mỗ.

Tôn Ngọc Bá hẳn sẽ rất sẵn lòng dùng Tôn Điệp để đổi lấy mạng của Lục Đầy Trời chứ.

Theo lý mà nói, thủ cấp của Lục Đầy Trời nên giao cho Tôn Kiếm mới đúng.

Đáng tiếc Tôn Kiếm vẫn đang bị Giải Khai Phù khống chế, đành tạm giao cho Hàn Đường bảo quản.

Chương 1376

Biến hóa trong chớp mắt thực sự quá nhanh.

Mọi người vừa thấy một đạo bích lục thần quang lóe lên, đầu Lục Đầy Trời đã theo đó mà bay lên trời.

Chính là Cố Hàn Uyên nhân lúc Lục Đầy Trời phân tâm khi thấy Luật Hương Xuyên sắp bị giết, đã dùng Ngự Kiếm Thuật lấy mạng y.

Giết một kẻ như Lục Đầy Trời chưa đến mức để Cố Hàn Uyên phải bại lộ Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Với tốc độ của Ngự Kiếm Thuật, hoàn toàn đủ để lấy mạng y trong lúc phân thần.

Nói đơn giản, Cố Hàn Uyên cố tình làm ra tư thế muốn giết Luật Hương Xuyên, coi hắn như công cụ khiến Lục Đầy Trời mất tập trung.

Thực tế Cố Hàn Uyên chưa định giết Luật Hương Xuyên lúc này.

Chưa bàn đến chuyện khác, khi chưa có bằng chứng chứng minh Luật Hương Xuyên phản bội, nếu hắn giết y sẽ làm giảm độ thiện cảm của Tôn Điệp.

Dù sao trước đó, Luật Hương Xuyên vẫn luôn đóng vai thuộc hạ đắc lực của Tôn Ngọc Bá, huynh đệ tốt của Tôn Kiếm và huynh trưởng tốt của Tôn Điệp.

Cố Hàn Uyên sẽ không vì một Luật Hương Xuyên mà phá hỏng việc công lược nữ chính Tôn Điệp.

Phải biết rằng vì Cao Ký Bình ngoài ý muốn không thể triệu hồi Diệp Tường đúng lúc, Diệp Tường đã quen biết Tôn Điệp và trở thành bạn bè tâm giao dù chưa gặp mặt.

Nếu lúc này làm giảm thiện cảm của Tôn Điệp, rất có khả năng sẽ đẩy nàng về phía Diệp Tường.

Hắn cũng không muốn làm một kẻ tự hạn chế mình.

Còn về việc Luật Hương Xuyên có thể như trong nguyên tác dùng mưu hèn kế bẩn với Tôn Điệp thì không cần lo lắng.

Trước đó đã nói, một chưởng của Cố Hàn Uyên không dễ nhận như vậy.

Hắn đã sớm động tay chân với cơ thể Luật Hương Xuyên.

Nguyên bản y chỉ mất khả năng sinh sản nhưng vẫn dùng được, còn giờ đây y đã chẳng khác gì thái giám.

Hơn nữa thủ đoạn của Cố Hàn Uyên không y sư bình thường nào chẩn đoán ra được.

Nếu kịch bản cũ diễn ra, e rằng Luật Hương Xuyên chỉ có thể đối mặt với cảnh lực bất tòng tâm mà thôi.

Nói chung, Luật Hương Xuyên tạm thời chưa thể giết, còn Lục Đầy Trời thì không cần giữ lại.

Đám người Mười Hai Phi Bằng bang và ba người phe Dê Cạnh lúc này đều cảm thấy kinh hoàng, thậm chí còn sợ hãi hơn lúc Cố Hàn Uyên mới xuất hiện.

Đa số bọn họ chưa từng thấy Cố Hàn Uyên ra tay, chỉ nghe danh nên khó tránh khỏi tâm lý cầu may.

Nhưng khi tận mắt thấy y giết Lục Đầy Trời trong nháy mắt, tâm lý đó liền tan biến.

Đừng nói là Đồ Đại Bằng, ngay cả ba người phe Dê Cạnh cũng không nghĩ mình có thể thoát khỏi đạo bích lục thần quang kia.

Thấy chuyện không thành, Đồ Đại Bằng vội vàng nịnh nọt: Tiểu nhân hôm nay được thấy thế thần công của Cố công tử, thật là tam sinh hữu hạnh.

Lục Đầy Trời to gan dám động đến người phụ nữ của Cố công tử, chết không oan.

Cận Băng Vân bị điểm huyệt chưa giải tạm thời không nói, Tôn Điệp bị Cố Hàn Uyên che mắt lại đỏ bừng đôi má.

Nghe người ta nói mình là người phụ nữ của Cố Hàn Uyên, tâm tư thiếu nữ của nàng không khỏi xao động.

Hơn nữa khi bị che mắt, các giác quan khác lại trở nên nhạy cảm.

Bàn tay to lớn đang áp trên mắt nàng dường như trở nên nóng hổi lạ thường.

Mùi hương nam tính bao quanh cũng trở nên dễ nghe hơn.

Nhưng điều khiến nàng xấu hổ nhất là tiếng tim đập loạn nhịp của mình lại trở nên rõ ràng như vang ngay bên tai.

Phát hiện này làm nàng e thẹn vô cùng, đến nỗi sức lực toàn thân như biến mất, vô thức tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Phản ứng của Tôn Điệp lại rơi vào mắt Luật Hương Xuyên và Diệp Tường.

Dáng vẻ thiếu nữ hoài xuân thẹn thùng tựa vào lòng người thương khiến hai người không khỏi nhói lòng.

Luật Hương Xuyên đố kỵ, phẫn hận.

Diệp Tường thất thần, hụt hẫng.

Tôn Điệp một thiếu nữ như bước ra từ tiểu thuyết Quỳnh Dao, mỗi nụ cười cái liếc mắt đều lay động lòng người.

Thu hết phản ứng của hai người vào mắt, sự trêu chọc và giễu cợt trong mắt Cố Hàn Uyên càng đậm hơn.

Tuy nhiên bề ngoài hắn vẫn bất động thanh sắc, lạnh lùng nói: Ngươi định nói với Cố mỗ rằng ngươi không có ý định bắt Tôn Điệp cô nương để uy hiếp Lão Bá sao.

Đồ Đại Bằng nghe vậy thì khựng lại.

Thái độ của Cố Hàn Uyên khiến gã cảm thấy bất ổn, gã cười cầu xin: Bọn hạ giới không biết Tôn Điệp cô nương lại là hồng nhan tri kỷ của Cố công tử.

Nếu biết, có cho mượn mười cái gan chúng tôi cũng không dám động vào nàng.

Đây là lời thật lòng của Đồ Đại Bằng.

Trên giang hồ ai cũng biết đụng vào hồng nhan của Cố Hàn Uyên sẽ có hậu quả gì.

Với sự âm hiểm xảo trá của mình, gã sao dám trêu vào.

Nếu biết quan hệ này, gã thà dùng cách khác hoặc từ bỏ hành động chứ không dám động vào Tôn Điệp.

Rủi ro và lợi ích quá chênh lệch.

Lúc trước khi Lục Đầy Trời còn giữ Cận Băng Vân, gã còn tự nhủ Cố Hàn Uyên chưa chắc đã đổi mạng mình lấy mạng nàng.

Nhưng giờ Lục Đầy Trời đã chết, Cận Băng Vân đã tự do, không còn con bài nào trong tay, Đồ Đại Bằng tự nhiên phải xuống nước cầu xin.

Cố công tử, kẻ không biết không có tội.

Xin ngài xem như bọn tôi không biết chuyện mà tha cho như tha một cái rắm.

Đồ Đại Bằng nịnh nọt vô cùng, khác hẳn vẻ kiêu ngạo lúc trước.

Để giữ mạng, gã thậm chí lôi cả Vạn Bằng Vương ra: Chỉ cần Cố công tử hôm nay thả chúng tôi đi, ngày sau chủ tử nhà tôi nhất định sẽ dâng lên một phần hậu lễ khiến ngài hài lòng.

Khi nói lời này, thần tình Đồ Đại Bằng có chút hèn mọn, hạ lưu.

Cái gọi là đại lễ kia là gì thì không cần nói cũng biết.

Phụ nữ, hơn nữa còn là mỹ nhân tuyệt sắc.

Ai cũng biết cách lấy lòng Cố Hàn Uyên hữu hiệu nhất là dùng mỹ nhân.

Đồ Đại Bằng biết rõ một người có tư cách này, chính là sủng cơ Đồ Tú Nhi của Vạn Bằng Vương.

Bình thường, không người đàn ông nào muốn đem phụ nữ của mình tặng người khác, nhất là người có địa vị cao càng coi trọng tôn nghiêm.

Nhưng Vạn Bằng Vương thì khác, dã tâm của lão rất lớn, Tôn Ngọc Bá chỉ là chướng ngại vật lão muốn đá văng đầu tiên.

Đồng thời Đồ Tú Nhi còn là một gián điệp chuyên nghiệp.

Nếu có thể cài nàng vào bên cạnh Cố Hàn Uyên, đối với Vạn Bằng Vương là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Nếu không phải chưa có cơ hội tiếp xúc, lão e rằng đã sớm đem Đồ Tú Nhi đi tặng rồi.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết Đồ Tú Nhi một nữ tử khá nổi bật trong cốt truyện, và cũng đoán được ý đồ của Đồ Đại Bằng.

Hắn khẽ nhếch môi, đầy ẩn ý nói: Cố mỗ thực sự mong chờ đại lễ của Vạn Bằng Vương, đã vậy ta sẽ không tự tay giết ngươi.

Đồ Đại Bằng nghe vậy mừng rỡ khôn xiết, đang định tạ ơn thì thấy Cố Hàn Uyên lấy ra một lệnh bài, lạnh nhạt nói: Giết ngươi không cần đến lượt Cố mỗ động thủ.

Lời vừa dứt, Đồ Đại Bằng còn chưa hiểu chuyện gì thì thấy ngực mát lạnh.

Cúi đầu nhìn lại, một thanh nhuyễn kiếm ngưng tụ kình khí đã đâm xuyên ngực gã.

Bất luận là loại nhuyễn kiếm nào, chỉ cần quán chú nội lực thâm hậu đều có thể trở nên sắc bén vô cùng.

Chủ nhân của thanh kiếm này chắc chắn là kẻ có công lực thâm hậu.

Đồ Đại Bằng khó khăn quay đầu, thấy Giải Khai Phù đang đứng sau lưng mình với gương mặt cười lạnh.

Rõ ràng kẻ ra tay là gã.

Đồ Đại Bằng khó nhọc hỏi: Tại sao.

Giải Khai Phù hờ hững đáp: Giáo chúng Thiên Mệnh giáo thấy Thiên Mệnh Lệnh như thấy giáo chủ, ta tự nhiên phải tuân lệnh.

Đồ Đại Bằng nghe vậy thì sững sờ.

Lệnh bài trong tay Cố Hàn Uyên.

Gã cười khổ, cảm giác vô lực tràn ngập toàn thân, ngã xuống đất chết không nhắm mắt.

Kẻ gian trá xảo quyệt như gã cuối cùng lại nhận lấy cái kết này.

Chương 1377

Thực tế nếu Cố Hàn Uyên muốn hợp tác với Vạn Bằng Vương, Đồ Đại Bằng đã không phải chết sớm.

Đáng tiếc tính cách ngạo mạn tự phụ của Vạn Bằng Vương khiến sự hợp tác là không thể.

Hắn cũng chẳng hứng thú gì với việc chơi trò bằng mặt không bằng lòng với lão.

Vả lại, việc lão định cài Đồ Tú Nhi làm nội ứng đã thể hiện một loại ác ý tiềm tàng.

Nếu Cố Hàn Uyên thích Đồ Tú Nhi, hắn cũng không cần qua Đồ Đại Bằng dắt mối, Vạn Bằng Vương rồi sẽ chủ động đem nàng tới.

Do đó, Đồ Đại Bằng hoàn toàn không có giá trị để giữ lại.

Cố Hàn Uyên không quan tâm đến cái chết của Đồ Đại Bằng, liếc nhìn ba người phe Dê Cạnh đang biết thời biết thế, nhạt giọng phân phó: Người của Mười Hai Phi Bằng bang, một kẻ cũng không chừa.

Lời vừa dứt, ba người phe Dê Cạnh nhe răng cười lao về phía ba vị đường chủ và đám bang chúng còn lại của Mười Hai Phi Bằng bang.

Đan Ngọc Như đã lo lắng quá xa, nếu không thấy cách Lục Đầy Trời chết, ba người phe Dê Cạnh có lẽ còn định liều mạng hoặc dùng Tôn Kiếm và Diệp Tường làm con tin.

Nhưng chứng kiến Lục Đầy Trời giữ Cận Băng Vân mà vẫn bị giết dễ dàng, họ sao dám đánh cược tính mạng.

Kẻ nào không ngu đều biết không nên tự tìm đường chết.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên nói chuyện với Đồ Đại Bằng, họ đã âm thầm tìm đường thoát.

Nhưng chưa kịp nghĩ ra thì sự việc đã xoay chuyển, Cố Hàn Uyên lại có Thiên Mệnh Lệnh trong tay.

Bất kể lệnh bài đó từ đâu ra, trước hết cứ làm tay sai cho hắn để giữ mạng đã.

Lúc này còn gì thích hợp làm lễ ra mắt hơn là mạng của người Mười Hai Phi Bằng bang.

Cuộc thảm sát lại bắt đầu.

Đối mặt với ba kẻ như hổ đói, Mười Hai Phi Bằng bang tổn thất nặng nề, việc toàn quân bị diệt chỉ là vấn đề thời gian.

Cố công tử có thể buông ta ra không.

Một giọng nói khẽ khàng vang lên bên tai Cố Hàn Uyên.

Chính là Tôn Điệp vẫn bị hắn che mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên nhếch môi, không để ý đến những ánh mắt xung quanh và âm thanh giết chóc, khẽ cười: Không được đâu.

Cảnh tượng máu me này không hợp với nàng.

Thực tế Cố Hàn Uyên đã có thể buông tay, nhưng hắn không muốn nàng thấy cảnh đầu Lục Đầy Trời bị chém xuống.

Không chỉ vì nó quá huyết tinh dễ làm nàng sợ, khiến nàng nghĩ hắn tàn bạo, mà còn vì đó là Lục bá bá đã nhìn nàng lớn lên.

Người quen chết thảm mang lại cú sốc khác hẳn người lạ.

Hắn không muốn vì tiểu tiết này mà giảm thiện cảm của nàng.

Hiện giờ Lục Đầy Trời đã chết, thi thể không đầu cũng đã bị hộ vệ Tôn phủ kéo đi theo ý của hắn.

Tôn Điệp nghe vậy liền bĩu môi phàn nàn: Gì chứ.

Ta là con gái của Lão Bá, chút cảnh giết chóc này làm sao khiến ta sợ đến mức phải che mắt.

Nàng biết hắn muốn tốt cho mình, nhưng vẫn cảm thấy bị xem thường.

E thẹn nhưng cũng có chút bướng bỉnh, tâm lý phản nghịch của thiếu nữ không muốn bị người ta coi nhẹ là chuyện bình thường.

Cố Hàn Uyên trêu chọc: Muốn ta buông tay cũng được, gọi một tiếng thật hay nghe xem nào.

Lời trêu ghẹo làm mặt Tôn Điệp càng đỏ hơn, như cánh hoa đào rơi trên khuôn mặt thanh tú.

Nàng do dự một lát rồi thẹn thùng gắt: Cố đại ca Cảnh ve vãn của hai người hoàn toàn lạc quẻ với cuộc thảm sát đang diễn ra trong Tôn phủ.

Tôn Kiếm vui mừng nhìn hai người, hắn hoàn toàn ủng hộ họ.

Tuy có chút bất mãn vì Cố Hàn Uyên chưa cho em gái danh phận, nhưng quan niệm thà làm thiếp anh hùng còn hơn làm vợ người thường đã ăn sâu vào máu thịt hắn.

Về phần Cố Hàn Uyên phong lưu, hắn thấy chỉ là chuyện nhỏ, bản thân hắn cũng chẳng phải kẻ chung tình.

Huống hồ tuy hồng nhan của Cố Hàn Uyên nhiều, nhưng vị trí chính thê vẫn chưa định.

Em gái hắn xinh đẹp, ôn nhu, thiện lương, là người thích hợp làm vợ nhất, chưa chắc không có cơ hội.

Điểm này khá đúng, Tôn Điệp tuy còn ngây thơ nhưng trên người lại ẩn chứa phong vận của một người vợ hiền, có lẽ do sự dịu dàng của nàng mang lại.

Diệp Tường lúc này trong lòng đắng ngắt.

Y nhất kiến chung tình với Tôn Điệp, nhưng cũng vì thế mà y chẳng hiểu gì về nàng.

Thấy nàng thẹn thùng dựa vào hắn, y chỉ nghĩ họ là một đôi.

Cảm giác thất tình khiến y uể oải, cô độc, đồng thời càng thêm chán ghét cuộc đời sát thủ, y khao khát tự do.

Còn Luật Hương Xuyên lúc này lại không còn tâm trí đâu quan tâm đến hai người họ, càng không thương xót gì cho người cậu chỉ là quan hệ lợi dụng.

Cố Hàn Uyên lại có quan hệ với Thiên Mệnh giáo.

Thậm chí còn sai khiến được ba người phe Dê Cạnh.

Phát hiện này khiến hắn kinh hãi vô cùng.

Phải nhanh chóng báo tin cho An gia, nếu không An gia xong đời thì việc hắn phản bội Tôn Ngọc Bá sớm muộn cũng bị bại lộ.

Đương nhiên, tiền đề là hắn phải sống sót được dưới tay Cố Hàn Uyên đã.

Cố Hàn Uyên lúc này đã buông tay khỏi mắt Tôn Điệp.

Nàng vừa thấy lại ánh sáng liền giả vờ hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

Đáng tiếc khuôn mặt thanh thuần của nàng dù có cố tỏ ra hung dữ thế nào cũng chỉ giống như một chú chuột nhỏ đang nhe răng, càng thêm đáng yêu.

Thấy hắn không mảy may sợ hãi mà còn bật cười, nàng thẹn quá thành giận quay mặt đi, vô tình thấy Cận Băng Vân đang bị điểm huyệt, váy áo đẫm máu.

Tôn Điệp kinh hô: Cận tỷ tỷ.

Chị không sao chứ.

Cố Hàn Uyên cũng hướng mắt nhìn về phía nàng ta, khẽ nhíu mày lẩm bẩm: Liều lĩnh vậy sao.

Không đợi Tôn Điệp kịp chạy tới, Cố Hàn Uyên đã nhanh chân bước lên trước, liên tục điểm nhẹ, giải huyệt cho Cận Băng Vân.

Nhìn sắc mặt hơi xanh xám của nàng, hắn bắt mạch rồi hỏi: Nàng trúng độc.

Độc tính không nhẹ.

Cận Băng Vân khôi phục khả năng nói, giọng yếu ớt: Lục Đầy Trời lúc bắt ta đã đâm một kim, chắc là độc châm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, lòng thầm thấy buồn cười.

Lục Đầy Trời đâm nàng.

Thật coi hắn không biết gì sao.

Hắn luôn giữ một phần cảm giác trên người nàng.

Độc châm thì đúng là độc châm, nhưng người châm lại là chính nàng.

Khi giải huyệt, hắn đã phát hiện huyệt đạo của nàng không bị phong tử hoàn toàn, vẫn có thể cử động trong phạm vi hẹp, có lẽ là thủ đoạn của Từ Hàng Tĩnh Trai hoặc Ma Sư Cung.

Khi thấy hắn chỉ lo cho Tôn Điệp, nàng đã âm thầm tự châm độc.

Vì phạm vi cử động hạn chế, nàng chỉ có thể đâm vào vị trí dễ giấu nhất bên hông mông.

Cận Băng Vân đúng là dùng cả khổ nhục kế lẫn mỹ nhân kế, thực sự quá liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ quyến rũ hắn.

Tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đúng là phải cẩn trọng.

Vừa dứt lời, nàng đã mềm nhũn người như sắp ngã.

Đối mặt với sự liều lĩnh này, Cố Hàn Uyên đành đưa tay đỡ lấy, giả vờ áy náy: Là lỗi của Cố mỗ, chưa kịp lấy giải dược từ Lục Đầy Trời.

Nằm trong lòng hắn, gương mặt xanh xám của nàng bỗng ửng hồng như đang e thẹn.

Nàng vốn là tuyệt sắc, nếu không đã không thể là truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Bình thường khí chất thanh lãnh khiến người ta thấy xa cách, nhưng khi yếu ớt thế này lại khiến người ta nảy sinh ý muốn che chở.

Nàng u oán tự giễu: Trong mắt công tử chỉ có Tiểu Điệp muội muội, làm sao từng nhìn đến ta.

Giọng điệu u oán đó như thể đang thổ lộ tiếng lòng trong lúc sinh tử, như một cô gái thầm mến thấy người thương chỉ quan tâm nữ nhân khác.

Tôn Điệp nghe vậy thì sững sờ, vội giải thích: Cận tỷ tỷ, chị hiểu lầm rồi, em và Cố đại ca.

Nói được nửa chừng, Tôn Điệp bỗng khựng lại.

Nàng không dám khẳng định mình không có tình cảm với hắn.

Chí ít nàng chắc chắn mình có hảo cảm.

Chương 1378

Nghĩ đến cái ôm ấm áp lúc được cứu, sự vô sỉ khi hắn lặng lẽ trêu chọc, và cả sự quan tâm khi hắn che mắt nàng. tất cả khiến nàng không thể nói giữa hai người không có gì.

Sự do dự này càng khẳng định thêm mối quan hệ mập mờ giữa họ.

Diệp Tường càng khổ sở, Luật Hương Xuyên càng lo âu.

Cận Băng Vân thuận thế tự giễu: Cố công tử thích một thiếu nữ đơn thuần như Tiểu Điệp, chán ghét kẻ tâm cơ thâm trầm như ta cũng là lẽ thường.

Công tử không cần quản ta, ta sẽ báo tin để Từ Hàng Tĩnh Trai đón về cứu chữa.

Cố Hàn Uyên thầm cảm thán, nàng ta đang dùng chiêu lấy lui làm tiến, lại còn đậm mùi trà xanh.

Thực ra nàng cũng chẳng còn cách nào, sự hờ hững của hắn khiến nàng phiền não.

Lúc mới gặp, hắn tuy không nhiệt tình nhưng cũng không lạnh nhạt, chỉ là bình thản hơn nàng dự đoán.

Với kẻ phong lưu như hắn, không lý nào lại dửng dưng trước mỹ nhân như nàng.

Điều này khiến nàng nghi ngờ liệu hắn đã phát hiện ra điều gì.

Nếu vậy nhiệm vụ của nàng sẽ thất bại thảm hại.

Cận Băng Vân không yếu, nàng là Tông sư ẩn giấu tu vi, việc bị Lục Đầy Trời bắt là do nàng chủ động không kháng cự.

Nàng muốn thử xem hắn có đến cứu mình không.

Nếu không cứu, chứng tỏ hắn đã nhìn thấu nàng.

Nếu có cứu, nàng sẽ mượn cớ anh hùng cứu mỹ nhân để bày tỏ tình cảm.

Nhưng sự xuất hiện của hắn đã làm loạn kế hoạch, hơn nữa hắn lại cứu Tôn Điệp trước, rồi phơi nàng sang một bên với vết máu đầm đìa.

Sự phân biệt đối xử này khiến nàng không cam lòng, từ nhiệm vụ ban đầu dần chuyển sang sự đố kỵ bản năng với Tôn Điệp.

Đố kỵ vì Tôn Điệp chẳng cần làm gì cũng được hắn yêu chiều, còn nàng phải dùng mọi mưu kế, thậm chí hiến dâng thân thể trong sạch.

Sự chênh lệch đó khiến lời nói lấy lui làm tiến của nàng mang theo vài phần chân thật.

Và đây chính là khởi đầu cho việc Bàng Ban sẽ mất cả chì lẫn chài.

Cố Hàn Uyên nhìn nàng tự oán, trầm giọng: Cận cô nương nói gì vậy.

Là Cố mỗ sơ suất khiến nàng trúng độc, ta tự nhiên phải chịu trách nhiệm cứu chữa nàng đến cùng.

Ánh mắt nàng lóe sáng, thấp giọng hỏi: Công tử không ghét ta.

Hắn mỉm cười ôn hòa: Nếu nàng cứ thế mà chết, ta mới thực sự ghét đấy.

Tim nàng đập thình thịch, vô thức mím môi, tâm trạng bỗng trở nên hụt hẫng, thầm than: Trách không được nhiều nữ tử thích hắn như vậy, đáng tiếc ta.

Cảm xúc đó chưa kịp tan biến thì nàng đã thấy mình hẫng đi, hóa ra đã được hắn bế kiểu công chúa.

Nàng hơi ngước lên nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, không khỏi có chút thất thần.

Mười hai Phi Bằng Bang nhân sĩ rất nhanh bị ba người Dê Cạnh liên thủ hủy diệt không còn chút dấu vết.

Trên Kim Giản, trên y phục, trên khuôn mặt dữ tợn đều nhuốm v·ết m·áu, Dê Cạnh cung kính chắp tay nói: Cố công tử, may mắn không làm nhục mệnh.

Ôm Cận Băng Vân trong ngực, Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ vuốt cằm nói: Làm không tệ.

Sau khi trở về, Ngọc Nhu sẽ chỉ dẫn các ngươi.

Dạ.

Ba người cung kính đáp.

Sau khi ba người Dê Cạnh rời đi, Cố Hàn Uyên nhìn Luật Hương Xuyên đang chìm vào suy tư, dò xét nói với Tôn Kiếm: Tôn Kiếm, tạm thời giam giữ Luật Hương Xuyên.

Đứng lên đi.

Cái này.

Luật Hương Xuyên hẳn là không có vấn đề gì chứ.

Lục Đầy Trời tuy là cậu của hắn, nhưng vừa rồi cũng đã ra tay làm hắn bị thương.

Tôn Kiếm lộ vẻ do dự.

Không phải là hắn không nghi ngờ Luật Hương Xuyên, mà là trong lòng hắn mang nỗi hổ thẹn với Luật Hương Xuyên, vô thức không muốn làm khó thêm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ngưng mắt nhìn Tôn Kiếm một khắc, cho đến khi Tôn Kiếm vô thức chột dạ quay ánh mắt đi, mới lắc đầu nói: Thôi được.

Luật Hương Xuyên giao cho Hàn Đường ngươi đi.

Lão bá cũng sẽ có cùng ý kiến.

Dạ.

Hàn Đường ban đầu vô thức đáp, sau đó chợt cảm thấy cổ quái.

Cố Hàn Uyên đây là muốn hắn làm việc đến nghiện sao.

Sao cái gì cũng giao cho hắn làm.

Lời lầm bầm vô thức này của Hàn Đường quả thực nói đúng.

Cố Hàn Uyên đối với Tôn Phủ, ngoài Tôn Điệp ra, người hắn hứng thú nhất chính là Hàn Đường.

Hàn Đường là sát thủ bẩm sinh.

Chỉ cần thêm chút ma luyện là có thể trở thành một đao khách xuất sắc như Yến Thập Tam.

Thiên Võng cần những nhân tài như vậy.

Cố Hàn Uyên thấy Hàn Đường đã đáp ứng, lại trầm giọng nói: Ghi nhớ kỹ, không được để Luật Hương Xuyên có cơ hội liên hệ với bên ngoài, ta tin tưởng ngươi có thể làm được.

Đối mặt lời phân phó của Cố Hàn Uyên, Hàn Đường chỉ có thể lần nữa đáp ứng.

Một nguyên nhân rất quan trọng khiến Hàn Đường nghe lời như vậy chính là ở Tôn Điệp.

Trước đó, những cử chỉ thân mật của Cố Hàn Uyên và Tôn Điệp đều bị hắn nhìn thấy.

Thêm vào đó, hắn cũng ít nhiều biết được sự sắp đặt của Tôn Ngọc Bá dành cho Tôn Điệp.

Nói cách khác, Cố Hàn Uyên rất có khả năng sẽ trở thành cô gia của Tôn Phủ.

Dưới tiền đề này, việc làm một vài điều cho Cố Hàn Uyên cũng không vi phạm nguyên tắc của Hàn Đường.

Hàn Đường nhìn như lạnh lùng vô tình, trong mắt chỉ có kiếm trong tay và mệnh lệnh của Tôn Ngọc Bá.

Trên thực tế, hắn cũng có chủ kiến và ý tưởng của riêng mình, cũng biết cách ứng biến.

Bằng không, trong kịch tình, Diệp Tường và Mạnh Tinh Hồn đã sớm phải c·hết dưới kiếm của hắn.

Cũng chính vì Hàn Đường biết ứng biến, mới cho Tôn Điệp một cái kết cục tuy không hoàn mỹ nhưng có thể chấp nhận được.

Nếu Diệp Tường và Mạnh Tinh Hồn đều c·hết trong tay Hàn Đường, Tôn Điệp trong kịch tình sẽ càng thêm u ám mà không có hy vọng.

Theo lý thuyết, Hàn Đường tự chủ trương là không phù hợp với bổn phận sát thủ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên thực sự không có cùng kiến giải đối với việc này.

Bất luận là chấp niệm hay dục vọng, một sát thủ không có tư tưởng rốt cuộc có thể đạt tới độ cao hữu hạn.

Vô số ví dụ chứng minh, sát thủ như vậy cũng sẽ không có kết quả tốt.

Đồng thời trong Thiên Võng còn rất nhiều loại công cụ kiểu này.

Ngược lại thì Hàn Đường như vậy mới là người Cố Hàn Uyên cần, cũng là cực kỳ có giá trị bồi dưỡng.

Lúc này, lòng Luật Hương Xuyên đã rơi xuống đáy vực.

Nếu là Tôn Kiếm phụ trách trông giữ hắn, hắn có lòng tin ít nhất sẽ truyền được tin tức Cố Hàn Uyên có liên quan đến Thiên Mệnh Giáo ra ngoài, thậm chí tại chỗ bị thích phóng cũng không phải là không thể.

Thế nhưng đối mặt Hàn Đường khó đối phó, hắn sẽ không có cách nào.

Kế sách trước mắt, chỉ có rửa sạch hiềm nghi trước rồi hẵng nói những chuyện khác.

Luật Hương Xuyên đang tìm cách, đột nhiên một giọng nói yêu kiều mềm mại khiến hắn như nghe tiên nhạc.

Cố đại ca, Luật đại ca ở Tôn Phủ nhiều năm vẫn tận tâm tận lực, sẽ không phản bội cha ta.

Tôn Điệp do dự mà cầu tình với Cố Hàn Uyên.

Trước đó, Cố Hàn Uyên đột nhiên muốn ra tay với Luật Hương Xuyên, nàng không cầu tình là vì nhất thời không kịp phản ứng.

Thế nhưng giờ đây, trong tình huống này, nàng không thể trơ mắt nhìn Luật Hương Xuyên bị oan ức.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, lướt mắt nhìn Luật Hương Xuyên đang từ trạng thái chán nản trở nên phấn chấn, nhàn nhạt nói: Tiểu Điệp muội muội tâm địa thiện lương, ta có thể lý giải.

Nhưng trên người Luật Hương Xuyên rốt cuộc vẫn còn hiềm nghi, cùng với sự mập mờ khiến không ai có thể tín nhiệm, chi bằng đợi đến khi điều tra rõ chân tướng trả lại sự trong sạch cho hắn.

Tránh để trong lòng có nút thắt, lão bá về sau cũng không dám dùng hắn nữa.

Lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên có lý có chứng cứ, hợp tình hợp lý, thậm chí còn ra vẻ vì Luật Hương Xuyên mà tạm thời giam giữ hắn.

Kỳ thực, Luật Hương Xuyên có trong sạch hay không căn bản không quan trọng.

Cố Hàn Uyên chỉ cần hắn không quấy rối trước ngày mai là đủ rồi.

Chương 1379

Tôn Điệp tuy mơ hồ cảm thấy dường như có gì đó không đúng, nhưng cũng không nghĩ ra lý do phản bác.

Nàng khẽ ngẩng trán, vẻ mặt đáng thương, ra chiều định làm nũng cầu xin Cố Hàn Uyên tha thứ.

Luật Hương Xuyên sao có thể không nhìn thấy điều này.

Vì vậy hắn thẳng thắn hiên ngang nói: Tiểu Điệp không cần vì ta xin tha nữa.

Thanh giả tự thanh, ta tin tưởng Cố công tử sẽ không oan uổng người tốt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đuôi lông mày khẽ nhăn.

Luật Hương Xuyên không hổ là phản phái ẩn mình đến cuối cùng trong kịch tình.

Lúc này nói như vậy không chỉ khiến Tôn Điệp cảm thấy hổ thẹn vì không thể cứu hắn, mà còn khiến Cố Hàn Uyên không tiện tùy ý gia hại hắn.

Lúc này Tôn Điệp đang định bày tỏ sự áy náy với Luật Hương Xuyên, lại bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Tiểu Điệp cô nương, phiền phức nàng dẫn ta đến một căn phòng sẽ không bị người quấy rầy, ta muốn trước tiên trị liệu cho Cận cô nương.

Tôn Điệp nghe vậy, cũng không kịp nghĩ đến chuyện Luật Hương Xuyên, vội vàng nói: Phải rồi, trước cứu Cận tỷ tỷ đã.

Nàng kéo ống tay áo Cố Hàn Uyên, vừa chạy vừa nói: Cố đại ca, chàng đi theo ta.

Luật Hương Xuyên nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên và Tôn Điệp rời đi, âm thầm cắn răng, nắm chặt nắm đấm.

Tôn Điệp một đường chạy chậm dẫn Cố Hàn Uyên đến một tiểu viện tĩnh mịch, thanh nhã.

Gấm hoa rực rỡ, cảnh sắc ưu mỹ.

Trong nhà còn bày một chiếc xích đu.

Hiển nhiên chủ nhân tiểu viện là một người còn rất trẻ con.

Tôn Điệp không ngừng bước, dẫn Cố Hàn Uyên đến trước cửa căn phòng ở chính giữa tiểu viện thì đột nhiên dừng lại.

Khuôn mặt thanh thuần không hiểu sao lại nổi lên sắc hồng.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười cong, giả vờ nghi ngờ hỏi: Tiểu Điệp muội muội, sao lại dừng lại.

Cận cô nương không thể trì hoãn lâu thêm được.

À, ta mở cửa ngay đây.

Tôn Điệp có chút bất đắc dĩ nói.

Sau đó nàng mở cửa phòng, đi vào trong.

Cố Hàn Uyên ôm Cận Băng Vân, người dường như đã hôn mê, theo sát phía sau.

Trong phòng trang trí đậm chất thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi: Căn phòng này là.

Tôn Điệp mặt đỏ ửng đáp: Đây là khuê phòng của ta.

Trước đó, nàng nghe Cố Hàn Uyên nói muốn tìm một căn phòng không bị quấy rầy, lại lo lắng cần trị liệu cho Cận Băng Vân vốn là nữ nhi, vô thức liền dẫn Cố Hàn Uyên đến khuê phòng của mình.

Đợi nàng phản ứng lại thì đã muộn, lại không tiện tạm thời đổi chỗ khác.

Lỡ may kéo dài quá lâu hại Cận Băng Vân thì sao.

Nàng đành đâm lao phải theo lao.

Nghĩ đến việc đưa một nam tử vào khuê phòng của mình, nàng lại cảm thấy đặc biệt xấu hổ.

Do đó trước đó mới do dự mãi.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ nhếch, nhẹ cười nói: Đã như vậy, Tiểu Điệp muội muội không ngại ở lại hỗ trợ chứ.

Tốt.

Tôn Điệp vui vẻ đáp ứng, nàng cũng muốn giúp Cận Băng Vân.

Nhưng câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng kinh ngạc.

Tiểu Điệp cô nương, nàng giúp Cận cô nương cởi y phục trước đi.

Yêu cầu đột ngột của Cố Hàn Uyên không chỉ khiến Tôn Điệp kinh ngạc, mà Cận Băng Vân đang được đặt trên giường nhỏ cũng trợn tròn mắt.

Cận Băng Vân trước đó căn bản là giả vờ bất tỉnh.

Dù sao độc châm vốn là do chính nàng tự châm, nhất định sẽ có chừng mực.

Còn lý do cũng rất đơn giản, chỉ là cố ý tạo cơ hội cho Cố Hàn Uyên mà thôi.

Đến lúc đó nàng có thể nói là lấy thân báo đáp ân cứu mạng của Cố Hàn Uyên, cũng có thể yêu cầu Cố Hàn Uyên chịu trách nhiệm với

nàng.

Thế nhưng tất cả những điều này đều với điều kiện Tôn Điệp không có mặt ở đây.

Tôn Điệp ở đây trong tình huống này, nàng nào có ý nói những lời đó.

Chớ nói chi là chủ động câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa hiện tại Cố Hàn Uyên lại muốn Tôn Điệp giúp nàng cởi y phục.

Điều này khiến nàng càng thêm không dám lộ ra sự thật giả vờ bất tỉnh.

Bằng không chẳng phải là sẽ chết xã hội ngay tại chỗ sao.

Vì vậy Cận Băng Vân lúc này thật sự chỉ có thể giả vờ bất tỉnh đến cùng.

Đương nhiên, việc Cận Băng Vân giả vờ bất tỉnh nhất định không thể gạt được Cố Hàn Uyên.

Cận Băng Vân càng muốn câu dẫn hắn, hắn lại càng sẽ không để Cận Băng Vân đơn giản đạt được.

Bằng không chẳng phải sẽ khiến hắn trông có vẻ rất dễ dãi sao.

Nói chung, Cận Băng Vân đang giả vờ bất tỉnh, Cố Hàn Uyên biết Cận Băng Vân đang giả vờ bất tỉnh, hai người đều đang ôm ý đồ riêng.

Đối với việc này không hề hay biết, Tôn Điệp mới là người khó xử nhất.

Nàng chần chờ hỏi: Tại sao phải cởi.

Lời nói đến nửa chừng, nàng liền xấu hổ đến mức không nói được nữa.

Tuy Cận Băng Vân và nàng đều là nữ tử, nhưng vấn đề là còn có Cố Hàn Uyên, một nam tử ở đây.

Hơn nữa, muốn trị liệu cho Cận Băng Vân lại không thể thiếu Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Tôn Điệp xấu hổ vô cùng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, cũng chính nghĩa giải thích: Độc châm có độc, nên phải sớm tống độc huyết ra khỏi cơ thể.

Ta cũng không biết Cận cô nương bị thương ở đâu, chỉ đành cởi y phục của nàng ra để tìm kỹ.

Cũng may Tiểu Điệp muội muội có thể giúp một tay, bằng không ta khó tránh khỏi có hiềm nghi khinh bạc.

Tôn Điệp nghe vậy không khỏi thầm liếc mắt.

Chàng cũng biết có hiềm nghi khinh bạc sao.

Cho dù là ta cởi, cũng không có nghĩa là chàng sẽ không nhìn thấy.

Tôn Điệp đối với Cố Hàn Uyên vừa được tiện nghi còn khoe mẽ thì không biết nói gì, nhưng giờ phút này quan trọng nhất vẫn là tìm ra chỗ đau cho Cận Băng Vân, tống độc huyết ra ngoài.

Thân thiện giúp người cởi y phục, Tôn Điệp rất nhanh cởi chiếc quần dài trắng tinh không mấy phức tạp của Cận Băng Vân.

Đáng tiếc là cơ thể mềm mại yểu điệu của Cận Băng Vân bị máu nhuộm đỏ hơn phân nửa, phong cảnh thực sự có hạn.

Cố Hàn Uyên thấy thế, cau mày nói: Thế này cũng không tìm được chỗ đau nhỏ như lỗ kim đó a.

Bởi vì trong tầm mắt đều là v·ết m·áu, cũng khiến tâm tình xấu hổ của Tôn Điệp giảm bớt rất nhiều.

Nghe vậy, nàng không khỏi đề nghị: Cố đại ca, hay là ta đi gọi Hoa Nhi, Thảo Nhi múc nước đến lau v·ết m·áu cho Cận cô nương nha.

Cố Hàn Uyên lắc đầu phủ định nói: Quá phiền phức, tình huống của Cận cô nương không thể trì hoãn.

Hay là để ta làm.

Dứt lời, hắn đi đến trước giường.

Chẳng buồn để ý đến những vết máu loang lổ như hàn mai hay cỏ thơm bị sương phủ.

Cố Hàn Uyên vung tay lên, một dòng nước theo đầu ngón tay chảy ra.

Tay kia cầm một chiếc khăn gấm đã thấm ướt, lau chùi v·ết m·áu cho Cận Băng Vân.

Tôn Điệp thấy thế nhất thời sợ ngây người.

Ngay cả việc Cố Hàn Uyên tự mình ra tay nàng cũng không quan tâm, kinh hô: Cố đại ca, chàng làm sao làm được điều này.

Cố Hàn Uyên vừa cảm thụ sự trơn truột mịn màng dưới v·ết m·áu, vừa khẽ cười giải thích: Đây là tiên pháp ta từng có được từ một chỗ Tiên Duyên, có thể thao túng Ngũ Hành Chi Lực.

Một tay Thủy Linh Tiên thuật này của Cố Hàn Uyên khiến Tôn Điệp ngây người, cũng khiến Cận Băng Vân đang giả vờ bất tỉnh ngây người.

Trên thực tế, Cận Băng Vân sau khi phát hiện Cố Hàn Uyên muốn ra tay đã bắt đầu do dự có nên tỉnh lại hay không.

Chỉ cần không bận tâm đến việc mình sẽ chết xã hội trước mặt Tôn Điệp, kỳ thực đã có thể lấy đó làm cớ yêu cầu Cố Hàn Uyên chịu trách nhiệm với nàng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên đột nhiên nhắc đến tiên thuật lại khiến nàng không thể không tạm thời kiềm chế suy nghĩ của mình.

Chương 1380

Bàng Ban từng bại dưới tay Cố Hàn Uyên.

Tuy nói một cách nghiêm túc thì Bàng Ban chỉ là chạy trốn, chứ không thực sự bại trận.

Thế nhưng với tính cách của Bàng Ban, trừ phi đánh không lại, bằng không tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ chạy.

Cận Băng Vân từng nghe Bàng Ban nói về trận đại chiến xảy ra ở Tây Hạ.

Lý Xích Mị chính là bị Cố Hàn Uyên thao túng Lôi Đình đánh trọng thương, đến nay không thể khỏi hẳn.

Bàng Ban từng thẳng thắn nói, hắn vẫn chưa tìm được cách ứng phó lôi pháp của Cố Hàn Uyên.

Giờ đây có cơ hội nghe được tình báo liên quan từ miệng Cố Hàn Uyên, Cận Băng Vân tự nhiên không thể bỏ qua.

Nàng cố nén từng trận dị dạng, chuyên chú lắng nghe.

Đáng tiếc nàng lại không biết đây căn bản là Cố Hàn Uyên cố ý.

Trong thiên địa Ngũ Hành Chi Lực không chỗ nào không có mặt, muốn khu sử Ngũ Hành Chi Lực, trước tiên phải cảm nhận được nó, nếu không có Tiên Duyên thì càng cần phải mượn một số phương thức đặc biệt khác.

Cố Hàn Uyên thuận miệng bịa đặt giải thích nguyên lý của Ngũ Linh Tiên Thuật.

Nào là bị nước nhấn chìm, bị lửa thiêu, bị sét đánh.

Hai nàng bị hắn lừa bịp đến ngây người.

Nếu Cận Băng Vân thật sự đem những điều này báo cho Bàng Ban, sau khi Bàng Ban học được không phải tẩu hỏa nhập ma thì cũng là trọng thương.

Tôn Điệp càng nghe càng cảm thấy sợ hãi, yếu ớt nói: Thì ra học khó như vậy a.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Khó hay dễ là tùy người, cũng không phải ai cũng cần dùng phương thức phiền toái như vậy mới có thể học được tiên thuật.

Tôn Điệp nghe vậy nhất thời lại mơ ước, tò mò hỏi: Cố đại ca, vậy ta có thể học không.

Lý do Tôn Điệp không thích tập võ cũng không khác Vương Ngữ Yên là bao.

Nàng chán ghét những tranh chấp giang hồ và những cuộc chém g·iết.

Mà Ngũ Linh Tiên Thuật thần bí và kỳ diệu lại khác.

Ví như Cố Hàn Uyên lúc này vận dụng Ngũ Linh Tiên Thuật là có thể chứng minh Ngũ Linh Tiên Thuật cũng không phải chỉ dùng để chém g·iết.

Cố Hàn Uyên nhìn từ trên xuống dưới Tôn Điệp, cho đến khi nàng bị nhìn đến thẹn thùng cúi đầu, mới khẽ cười nói: Lời của Tiểu Điệp muội muội là có thể học, chỉ là cần đánh đổi một số thứ mà thôi.

Cố Hàn Uyên lúc này thật sự không lừa dối Tôn Điệp.

Chỉ cần trước tiên học được Vạn Tượng Âm Dương Quyết phần Âm Thiên và song tu với hắn, đương nhiên sẽ có linh lực.

Có linh lực rồi học Ngũ Linh Tiên Thuật sẽ rất đơn giản.

Đương nhiên, Ngũ Linh Tiên Thuật dễ học khó tinh thông.

Ngay cả những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên đến nay cũng không mấy ai có thể vận dụng Ngũ Linh Tiên Thuật một cách thành thục.

Tôn Điệp nghe vậy vui mừng khôn xiết, đang định hỏi thêm thì thấy Cố Hàn Uyên khẽ thở dài nói: Cuối cùng cũng tìm được chỗ đau trên người Cận cô nương, không ngờ Lục Đầy Trời tuổi đã cao lại vô sỉ đến mức đó.

Tôn Điệp nghe vậy, vô thức nhìn theo, nhất thời đỏ mặt cười.

Không khỏi lẩm bẩm: Lục bá bá làm sao có thể dùng độc châm châm vào chỗ đó của nữ tử a.

Mặc dù Lục Đầy Trời phản bội Tôn Ngọc Bá, Tôn Điệp vẫn vô thức gọi hắn là Lục bá bá.

Thật đáng thương cho Lục Đầy Trời đã c·hết còn bị tổn hại thanh danh.

Bất quá, sự chú ý của Tôn Điệp rất nhanh không còn đặt lên người Lục Đầy Trời đã c·hết nữa.

Cơ thể mềm mại linh lung, trơn bóng kia, sau khi mất đi lớp máu phủ, rốt cuộc đã hiện rõ mồn một.

Tôn Điệp vô thức thầm so sánh.

Thua.

Tôn Điệp còn chưa hoàn hồn khỏi sự uể oải, chỉ thấy Cố Hàn Uyên cau mày nói: Ta muốn trước tiên tống độc huyết ra cho Cận cô nương.

Dứt lời, ngay trước ánh mắt kinh hãi của Tôn Điệp, và tiếng than nhẹ thầm kín của Cận Băng Vân, hắn cúi đầu xuống.

Tôn Điệp với khuôn mặt đỏ ửng, theo Cố Hàn Uyên đi ra khỏi khuê phòng của mình.

Bộ dáng này của nàng không phải là do Cố Hàn Uyên đã làm gì nàng, mà là vì cảnh tượng vừa diễn ra trong khuê phòng khiến nàng quá xấu hổ để mở lời.

Độc huyết của Cận Băng Vân đã được tống ra, và nàng cũng thuận lợi giải độc.

Tôn Điệp suốt quá trình ngây ngốc nhìn Cố Hàn Uyên từng ngụm từng ngụm hút độc huyết ra khỏi người Cận Băng Vân.

Chỉ là vì vị trí vết thương do độc châm để lại thực sự xấu hổ.

Khó tránh khỏi khiến người ta hoài nghi rốt cuộc Cố Hàn Uyên có thật sự chuyên tâm giải độc hay đơn thuần là đang chiếm tiện nghi.

Tôn Điệp không hiểu sao mọi chuyện lại diễn biến thành ra như vậy.

Điều khiến nàng càng thêm hổ thẹn và khó chịu là ngay cả cơ hội rời đi nàng cũng không có.

Thỉnh thoảng nàng cũng vô thức đặt mình vào vị trí Cận Băng Vân.

Nếu nàng cũng bị trúng độc châm như Cận Băng Vân, Cố Hàn Uyên có phải cũng sẽ hút độc huyết như vậy không.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng xấu hổ đến mức cơ thể mềm mại run rẩy không thôi.

Trong nhất thời, nàng lại vô hình cảm kích Lục Đầy Trời đã c·hết rất nhiều.

Nếu Lục Đầy Trời cũng cho nàng một châm, có khả năng nàng sẽ cùng Cận Băng Vân ngọc thể trần trụi chờ Cố Hàn Uyên giải độc.

Đương nhiên trên thực tế, Tôn Điệp đã cảm ơn nhầm người rồi.

Dù sao, Cận Băng Vân trúng độc châm thực ra là do chính nàng tự châm.

Sau khi Cố Hàn Uyên và Tôn Điệp rời đi, trong khuê phòng của Tôn Điệp, Cận Băng Vân vẫn nằm trên giường nhỏ, trên người đắp áo ngủ gấm, mang vẻ mặt hoài nghi cuộc sống.

Nàng bất chấp tất cả mà muốn câu dẫn Cố Hàn Uyên, kết quả lại thay đổi thành kết cục như vậy.

Đã không thăm dò ra rốt cuộc Cố Hàn Uyên có nhìn ra sơ hở gì không, cũng không thể nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu Cố Hàn Uyên chịu trách nhiệm.

Còn bị chiếm tiện nghi vô ích, bị nhìn thấu.

Bởi vì Tôn Điệp có mặt ở đó, nàng không thể tại chỗ tỉnh lại.

Thậm chí sau đó cũng không tiện lấy đó làm cớ để đưa ra yêu cầu với Cố Hàn Uyên.

Nếu không thì không chỉ là vấn đề chết xã hội, mà còn có thể bị hoài nghi là dụng tâm kín đáo.

Dù sao lúc đó trong tình huống xấu hổ như vậy cũng không tại chỗ tỉnh lại, sau đó lại lôi chuyện cũ ra thì còn sức mạnh gì nữa.

Lần này nàng vừa mất tiền vừa mang tật đã là kết quả định sẵn.

Thu hoạch duy nhất có lẽ chỉ là Cố Hàn Uyên đối với nàng cũng không phải hoàn toàn không có hứng thú.

Tạm thời không nói đến việc Cố Hàn Uyên khi lau vết máu cho nàng đã dừng lại ở một vài chỗ lâu hơn bình thường.

Chỉ riêng ánh mắt nóng rực dường như có thể thiêu đốt người kia đã khiến nàng không ít lần bại lộ sơ hở giả hôn mê.

Phải biết rằng nữ tử đối với ánh mắt của nam tử là đặc biệt mẫn

cảm.

Huống chi nàng trong tình huống lúc đó lại càng cảm nhận rõ ràng hơn bao giờ hết.

Cố Hàn Uyên đối với nàng có hứng thú, điểm này miễn cưỡng được xem là thu hoạch, cũng khiến trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất điều này cho thấy nàng vẫn còn khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ là trong lòng Cận Băng Vân lại dâng lên rất nhiều tâm tình rối bời.

Nàng vốn định câu dẫn Cố Hàn Uyên hoan hảo cùng nàng, sau đó chuyển ma chủng mà Bàng Ban đã gieo vào người nàng sang cơ thể Cố Hàn Uyên.

Cứ như vậy, Cố Hàn Uyên sẽ trở thành lô đỉnh sống cho Bàng Ban tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

Cũng có nghĩa là nàng chỉ cần hiến dâng một lần thân thể trong sạch là xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Bị tình ái làm cho đầu óc mê muội, nàng từng không ngừng tự thuyết phục rằng cứ xem như bị chó cắn một cái.

Sau đó nàng dù sẽ mất đi thứ quý giá nhất của mình, nhưng có thể trở lại bên cạnh người trong lòng.

Nhưng mà tình huống hiện tại lại xuất hiện sai lệch.

Việc gieo ma chủng cho Cố Hàn Uyên vẫn còn xa vời.

Thế nhưng nàng đã xui xẻo thay mà có tiếp xúc cực kỳ thân mật với Cố Hàn Uyên, cũng khiến cơ thể nàng trước mặt Cố Hàn Uyên đã không còn bí mật.

Đây là điều mà ngay cả Bàng Ban, người nàng yêu mến, cũng chưa từng làm với nàng.

Không có khả năng chỉ đơn thuần câu dẫn Cố Hàn Uyên hoan hảo cùng nàng để gieo ma chủng, khiến nàng không cách nào sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể ung dung rời đi.

Chương 1381

Điều này khiến nàng không thể không bắt đầu suy nghĩ những vấn đề ngoài nhiệm vụ.

Lòng xấu hổ đang dần dần vượt lên trên não tình yêu của nàng.

Đồng thời, vị trí của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng cũng lặng lẽ thay đổi.

Hổ thẹn, rối bời, buồn vô cớ, đủ loại tâm tình cuộn trào trong lòng Cận Băng Vân.

Cuối cùng, giữa nhiệt độ hừng hực mà Cố Hàn Uyên lưu lại trên người, hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Thua thiệt lớn rồi.

Giống như Cận Băng Vân, Tôn Điệp cũng mang tâm trạng phức tạp.

Bất kể quá trình giải độc của Cố Hàn Uyên đối với Cận Băng Vân có bao nhiêu khó coi, có bao nhiêu phần khiến người ta hổ thẹn.

Thế nhưng sau khi có chung một lần trải nghiệm như vậy, khoảng cách trong tiềm thức của Tôn Điệp đã rút ngắn rất nhiều.

Cũng giống như cái gọi là Tứ đại thiết trong nhân sinh.

Cùng nhau vượt qua sương gió, cùng nhau chung cửa sổ, cùng nhau chia sẻ gan ruột, cùng nhau chơi bời.

Hai điều sau đều là những trải nghiệm không tiện nói với người ngoài.

Mối quan hệ giữa Tôn Điệp và Cố Hàn Uyên bây giờ cũng có chút tương tự.

Bao nhiêu tình yêu nam nữ tạm thời chưa bàn, nhưng ít nhất một câu Huynh đệ thân thiết thì không thành vấn đề.

Điều này đối với Tôn Điệp, người khát vọng có được bạn bè, lại là khoảng cách tâm lý thích hợp nhất.

Vì vậy Tôn Điệp sau khi xấu hổ, rất nhanh liền khôi phục trạng thái tự nhiên.

Nàng tươi cười hỏi: Cố đại ca, tiên thuật chàng nói trước đó có thể dạy ta không.

Mặc dù có chút hiềm nghi cố ý tìm chuyện để nói, nhưng Tôn Điệp đối với Ngũ Linh Tiên Thuật cũng là thực sự cảm thấy hứng thú.

Cố Hàn Uyên ngữ khí không khỏi khẽ cười nói: Thật sự muốn học sao.

Vâng.

Tôn Điệp đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng ngây thơ.

Nàng tuy là nữ nhi của Tôn Ngọc Bá, nhưng lại không có nhiều khái niệm quy củ giang hồ.

Trong tình huống bình thường, nào có ai thẳng thắn như vậy mà thỉnh giáo thần công tâm pháp.

Huống chi còn là Ngũ Linh Tiên Thuật thần kỳ hơn bất kỳ thần công tâm pháp nào.

Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng không để ý, chỉ là có ý riêng nói: Thời cơ dạy nàng Ngũ Linh Tiên Thuật còn chưa tới.

Hơn nữa, phàm pháp không thể khinh truyền, tu tiên vấn đạo càng phải cáo biệt phàm trần.

Tiểu Điệp, cha nàng và các huynh vẫn còn đó, nàng thật sự có thể bỏ qua họ sao.

Cố Hàn Uyên nói là chuyện tu tiên vấn đạo, trên thực tế cũng là đang gián tiếp chỉ mình.

Mặc dù bây giờ nhìn qua Tôn Ngọc Bá đang cùng hắn bước vào thời kỳ mật thiết.

Thế nhưng với dã tâm của Tôn Ngọc Bá và Mông Nguyên đứng sau hắn, tương lai chưa chắc không có ngày trở mặt.

Nếu Tôn Điệp không cách nào bỏ qua tất cả mọi thứ ở Tôn Phủ thì sau này làm sao có thể đi theo hắn.

Tôn Điệp nghe vậy nhất thời ngẩn người.

Nàng quả thực chưa nghĩ được xa như vậy.

Để nàng hiện tại bỏ qua toàn bộ Tôn Phủ căn bản là không thể.

Tôn Điệp chưa kịp khó xử, đột nhiên nghĩ tới điều gì, kỳ quái nhìn Cố Hàn Uyên, nói: Cố đại ca chàng cũng không bỏ qua phàm trần nào a.

Rõ ràng còn phong lưu như vậy.

Nửa câu sau nàng là khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lẩm bẩm nói.

Có lẽ khi mới biết Tôn Ngọc Bá muốn gả nàng cho Cố Hàn Uyên, nàng còn sẽ không để ý việc Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình như vậy.

Thế nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện như hôm nay, nàng muốn không để ý cũng không thể làm được.

Mà phần để ý này cũng chính là sự bắt đầu chuyển biến tình cảm của nàng đối với Cố Hàn Uyên sang tình yêu nam nữ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đột nhiên kéo Tôn Điệp lại, ôm nàng vào lòng, một tay nâng cằm nàng thon, trêu ghẹo cười nói: Tiểu Điệp muội

muội rất để ý ta phong lưu sao.

Tôn Điệp nhìn Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, trái tim cũng đang đập thình thịch.

Muốn đẩy Cố Hàn Uyên ra nhưng lại không có lực.

Chỉ có thể thẹn thùng trừng mắt, dỗi hờn nói: Ta bất kể Cố đại ca phong lưu với ai.

Cho dù là Cận tỷ tỷ.

Lời nói đến nửa chừng nàng liền mím môi không nói được nữa.

Bởi vì trong lòng nàng mơ hồ có sự kháng cự đối với những phát triển sâu hơn giữa Cận Băng Vân và Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên dùng sức trên tay, khẽ nâng khuôn mặt Tôn Điệp lên, trêu ghẹo cười nói: Vậy ta muốn phong lưu với Tiểu Điệp muội muội một chút có được không.

Dứt lời, trước khi Tôn Điệp kịp phản ứng, hắn đã hôn tới.

Tôn Điệp chỉ cảm thấy cánh môi ấm áp, trong đầu nhất thời trở nên trống rỗng.

Đôi mắt đẹp trợn tròn đầy vẻ ngượng ngùng.

Phương hướng bên trong Tôn Phủ dần dần yên tĩnh lại, hơn nữa trái chờ phải đợi cũng không thấy Mười hai Phi Bằng Bang hoặc đám người Dê Cạnh áp giải Tôn Điệp đến, An Vân Sơn đâu còn không nhận ra kế hoạch của mình đã thất bại.

Hơn nữa võ công của Tôn Ngọc Bá cao cũng nằm ngoài dự đoán của hắn.

Võ công của hắn và Tôn Ngọc Bá chỉ sàn sàn với nhau, hắn tuy ỷ vào Tây Vực Kỳ Thuật quỷ dị mà hơi chiếm thượng phong, thế nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể làm gì được đối phương.

Theo tình hình hiện tại mà xem, đánh đến hừng đông bất phân thắng bại cũng không kỳ quái.

An Vân Sơn đang cùng lão bá lại chạm nhau một chưởng, sau đó mượn lực lui lại, sắc mặt âm trầm nói: Không hổ là lão bá Tôn Phủ, ẩn giấu thật sâu không ngờ, lại còn sớm chuẩn bị hậu chiêu, lão phu tối nay thua tâm phục khẩu phục.

An Vân Sơn quy kết việc Mười hai Phi Bằng Bang không thể bắt giữ Tôn Điệp là do Tôn Ngọc Bá có hậu chiêu.

Ví như bộ đội tinh nhuệ bí ẩn trong truyền thuyết của Tôn Phủ, Hổ Tổ.

Nhân mã Tôn Phủ trên danh nghĩa được chia thành năm tổ: Ưng Tổ thuộc bộ phận sự vụ, Bồ Câu Tổ thuộc bộ phận tình báo, Ong Tổ thuộc bộ phận thâm nhập, Lang Tổ và Cẩu Tổ thuộc bộ phận chiến đấu.

Thế nhưng còn có một bộ đội tinh nhuệ nhất là Hổ Tổ luôn ẩn mình trong bóng tối.

An Vân Sơn chính vì biết thực lực của Tôn Phủ mạnh hơn vẻ bề ngoài, mới luôn cố gắng bức bách Tôn Ngọc Bá khuất phục, hợp tác với hắn.

Bất quá bây giờ xem ra, Tôn Ngọc Bá e rằng đã sớm có chuẩn bị.

Bằng không, với Mười hai Phi Bằng Bang nhân sĩ, thêm ba vị cao thủ Dê Cạnh của Thiên Mệnh Giáo, cùng nội ứng Lục Đầy Trời ở đó, làm sao lại không bắt được Tôn Điệp.

Thậm chí An Vân Sơn còn cho rằng Tôn Ngọc Bá khả năng căn bản là lấy Tôn Điệp làm mồi nhử, lại dùng Hổ Tổ để tàn sát Đại Bàng, Dê Cạnh cùng tên phản đồ Lục Đầy Trời này một mẻ lưới.

Chiêu Ám Độ Trần Thương này của Tôn Ngọc Bá khiến An Vân

Sơn rất kiêng kỵ, nhất thời cũng không dám bức bách nữa.

Thế nhưng trên thực tế Tôn Ngọc Bá chính mình cũng đang mơ hồ.

Hắn tuy không biết An Vân Sơn phái người nào tập kích vào bên trong, thế nhưng sự tồn tại của nội ứng đã khiến hắn cảm thấy đại sự không ổn.

Bởi vì có năng lực dẫn người trực tiếp sát nhập vào Tôn Phủ bên trong tổng cộng cũng chỉ có vài người như vậy.

Trong đó, hiềm nghi lớn nhất không ai khác ngoài Lục Đầy Trời, người huynh đệ đáng tin này, cùng Luật Hương Xuyên, Đại Tổng Quản của Tôn Phủ.

Bất kỳ ai trong hai người phản bội đều sẽ mang đến tổn hại rất lớn cho Tôn Phủ.

Huống chi cũng không phải không có khả năng cả hai người cùng lúc phản bội.

Hổ Tổ tuy xác thực tồn tại, nhưng đã được hắn phân phó Dịch Tiềm Long dẫn đội đi đối phó Mười hai Phi Bằng Bang, căn bản không có ở trong Tôn Phủ.

Vì vậy Tôn Ngọc Bá đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất, chỉ chờ Tôn Điệp bị bắt sau đó mới cùng An Vân Sơn tiến hành đàm phán.

Kết quả mọi chuyện lại khó hiểu mà trở nên quanh co.

Tôn Ngọc Bá tuy có chút hồ nghi rốt cuộc tình hình thực tế thế nào, thế nhưng bề ngoài lại giả vờ trấn định, mang theo một nụ cười tự tin nói: An lão gia tử nếu biết chuyện không thể làm thì sao không lui đi lúc đó.

An lão gia tử nếu như đang lo lắng Tôn mỗ tiết lộ bí mật thì cứ yên tâm.

Tôn mỗ bây giờ tuy không nguyện ý dính líu vào đại sự thay đổi triều đại như vậy, nhưng tuyệt nhiên sẽ không mạo hiểm ba lần phiêu lưu đi đắc tội An gia có thể trở thành hoàng thất.

An Vân Sơn sắc mặt trầm ngưng.

Lời Tôn Ngọc Bá nói hắn không phải không biết.

Chỉ là dù sao việc này can hệ trọng đại, so với tin tưởng Tôn Ngọc Bá biết giữ mồm giữ miệng, hắn càng hy vọng có thể bức bách Tôn Ngọc Bá tiếp tục hợp tác.

Đáng tiếc sự việc đã đến nước này, hắn dù có không muốn đến mấy cũng không thể không thỏa hiệp.

An Vân Sơn thanh âm hơi lạnh nói: Hy vọng ngươi giữ lời hứa, bằng không đợi lão phu lên Hoàng Vị, hậu quả ngươi cũng biết.

Tôn Ngọc Bá đối với lời uy h·iếp của An Vân Sơn không thèm để ý chút nào, thái độ hơi cung kính khẽ cười nói: An lão gia tử yên tâm, Tôn mỗ sẽ không lấy tương lai Tôn Phủ ra đùa giỡn.

An Vân Sơn nghe vậy hơi gật đầu, nhàn nhạt nói: Hôm nay lão phu có nhiều đắc tội, ngày khác có thời gian sẽ đến nhà bồi tội.

Dứt lời, hắn đạp chân xuống, hỏa quang lóe lên, thân hình tựa như Đại Bàng giương cánh vậy bay lên không.

An Vân Sơn dù đến cuối cùng cũng không quên uy h·iếp và thị uy.

Chương 1382

Có thể thấy được hắn đối với Tôn Ngọc Bá vẫn không có bao nhiêu tín nhiệm.

Tôn Ngọc Bá đối với điều này không có nửa điểm phản ứng, chỉ là khóe miệng mỉm cười đưa mắt nhìn An Vân Sơn rời đi.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng An Vân Sơn nữa, nụ cười trên mặt Tôn Ngọc Bá nhất thời thu liễm, sắc mặt ngưng trọng, chau chặt mày suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao An Vân Sơn lại thất bại trong gang tấc.

Tình huống ngoài ý muốn xảy ra có lợi cho hắn hay không.

Hay là một cái bẫy rập nào đó.

Lời uy h·iếp của An gia tuy đã tạm thời hóa giải, thế nhưng hắn vẫn tồn tại nghi ngờ trong lòng.

Bất quá sự nghi ngờ của hắn vẫn chưa kéo dài bao lâu.

Cha.

Người không sao chứ.

Tôn Kiếm vừa hô to, vừa dẫn hộ vệ Tôn Phủ chạy tới.

Không sao.

Tôn Ngọc Bá thấy Tôn Kiếm còn có đủ sức dẫn người tới giúp hắn, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó vội vàng hỏi: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong.

Tiểu Điệp đâu rồi.

Tôn Kiếm với vẻ mặt mừng rỡ giải thích: Tiểu Điệp không sao.

Là Cố công tử đến, hắn đã cứu Tiểu Điệp, g·iết c·hết kẻ phản bội Lục Đầy Trời cùng nhân sĩ Mười hai Phi Bằng Bang.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên.

Theo lời giải thích cặn kẽ của Tôn Kiếm, ngay cả Tôn Ngọc Bá, người từng trải, cũng không khỏi vui mừng hiện rõ trên lông mày.

Tuy Lục Đầy Trời phản bội khiến hắn đau lòng, thế nhưng việc Cố Hàn Uyên ra tay tương trợ lại khiến hắn vô cùng vui mừng.

Hơn nữa trong miêu tả của Tôn Kiếm, Cố Hàn Uyên và Tôn Điệp dường như đã nảy sinh tình cảm.

Điều này đối với hắn, người đang dự định thoát ly sự khống chế của Mông Nguyên, càng là lợi ích cực lớn.

Một khi Tôn Điệp và Cố Hàn Uyên thành giai ngẫu, có Cố Hàn Uyên làm hậu thuẫn, dù hắn có tại chỗ tuyên bố thoát ly sự khống chế của Mông Nguyên, Mông Nguyên cũng khó mà làm gì được hắn.

Đây chính là lực uy h·iếp của Cố Hàn Uyên ngày nay.

Ngay cả Mông Nguyên, quốc gia có quốc lực mạnh nhất, cũng không khỏi không cố kỵ ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên.

Đây cũng là lý do vì sao trước đó Triệu Mẫn vẫn còn ở Tôn Phủ, hắn vẫn như cũ dự định âm thầm cùng Cố Hàn Uyên đi chung đường.

Mặc dù không biết vì sao Triệu Mẫn rõ ràng nhìn thấu tâm tư của hắn lại không ngăn cản, thế nhưng chỉ cần Tôn Điệp có thể dính líu quan hệ với Cố Hàn Uyên, cho dù là Triệu Mẫn cũng vô pháp làm gì Tôn Phủ.

Chính vì nguyên nhân này, hắn mới không phản đối gay gắt yêu cầu của Cố Hàn Uyên về việc đưa Tôn Điệp qua.

Tuyến thế giới khác biệt đã mang đến ảnh hưởng cực lớn.

Tôn Ngọc Bá so với trong kịch tình đã thiếu đi rất nhiều sự đường hoàng đại khí, thêm vào mấy phần thâm độc không từ thủ đoạn.

Đương nhiên, đây đối với Cố Hàn Uyên mà nói là chuyện tốt.

Dù sao Tôn Ngọc Bá như vậy mới dễ nắm bắt hơn.

Lời Cố công tử nói đúng, Luật Hương Xuyên trước khi rửa sạch hiềm nghi xác thực không thể dễ dàng thả hắn rời đi.

Trước tiên cứ giam hắn lại, đợi điều tra rõ chân tướng rồi hẵng nói.

Tôn Ngọc Bá rất tán thành cách xử trí Luật Hương Xuyên của Cố Hàn Uyên.

Dù sao hắn cũng có chút hoài nghi Luật Hương Xuyên.

Nhưng mà.

Tôn Kiếm đối với điều này vẫn lộ vẻ rất do dự.

Tôn Ngọc Bá thấy thế đành an ủi nói: Ta biết ngươi trong lòng hổ thẹn với Hương Xuyên, nhưng đây chính là điều tốt nhất dành cho hắn.

Cùng lắm thì đợi điều tra rõ chân tướng, trả lại hắn sự trong sạch, sau đó giới thiệu cho hắn một mối hôn sự coi như bồi thường là được.

Luật Hương Xuyên tuy từ đầu đến cuối không biểu lộ tình yêu nam nữ với Tôn Điệp.

Thế nhưng ngày thường lại cũng giống như huynh trưởng mà quan tâm Tôn Điệp quá mức.

Nếu Luật Hương Xuyên không có vấn đề, vì phòng ngừa ngoài ý muốn, cũng phải chặt đứt niệm tưởng của hắn đối với Tôn Điệp.

Tôn Ngọc Bá phân phó Tôn Kiếm: Chuyện trong phủ ngươi cứ xử lý trước, ta đi gặp Cố công tử.

Dứt lời liền hướng về tiểu viện của Tôn Điệp bước đi.

Mà lúc này trong sân của Tôn Điệp.

Tôn Điệp ra sức đẩy Cố Hàn Uyên ra, xấu hổ và giận dữ quát lên: Cố đại ca, chàng sao có thể đối với ta như vậy.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói: Tiểu Điệp muội muội không hy vọng ta phong lưu với nàng sao.

Tôn Điệp mặt đỏ bừng, giận dỗi nói: Nào có chuyện vừa hút độc huyết ở chỗ đó của Cận tỷ tỷ xong liền đến hôn ta a.

Thật ra mà nói, bảo Tôn Điệp không có tình yêu nam nữ với Cố Hàn Uyên cũng không hoàn toàn đúng.

Dù sao, Cố Hàn Uyên ngoại trừ quá phong lưu ra, những mặt khác đều rất phù hợp với huyễn tưởng của thiếu nữ về người trong lòng.

Mặc dù là Tôn Điệp không thích chốn giang hồ đánh đánh g·iết g·iết cũng không thể không thừa nhận, thần công cái thế của Cố Hàn Uyên có thể mang lại cho nàng cảm giác an toàn rất lớn.

Dung mạo tuấn mỹ vô song càng khiến nàng càng nhìn càng thấy tim đập thình thịch.

Lại thêm trải nghiệm anh hùng cứu mỹ nhân và tiên thuật mà nàng cảm thấy rất hứng thú.

Tôn Điệp có tự lừa dối bản thân đến mấy, cũng không dám nói mình không có chút cảm giác nào với Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, nụ hôn kia càng giống như là xác minh ý tưởng của nàng.

Không chỉ không ghét, toàn bộ quá trình còn khiến nàng có chút mê say.

Dưới sự dẫn dắt của Cố Hàn Uyên, nàng ngay cả mình bắt đầu nhắm mắt lại và thuận theo từ lúc nào cũng không hay biết.

Chỉ là khi nàng miễn cưỡng có được một tia cơ hội thở dốc, chợt nhớ lại Cố Hàn Uyên mới vừa làm gì với Cận Băng Vân trong khuê phòng của nàng, nhất thời lại đỏ mặt xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy thế, lại hài lòng cười.

Dù sao, chỉ có người có quan hệ đến một mức độ nhất định mới sẽ giận dỗi ngươi.

Nếu không thì đó là phẫn nộ rồi.

Tôn Điệp đối mặt với nụ hôn cưỡng bức của hắn vẫn chỉ là chú ý đến Cận Băng Vân mà tức giận, điều này chứng tỏ trong lòng Tôn Điệp đã có vị trí của hắn.

Cố Hàn Uyên thừa cơ ôm nàng vào lòng, ôn hòa cười nói: Vậy lần sau tắm rửa xong rồi mới hôn nàng.

Cái này còn tạm được.

Tôn Điệp vô thức cất lời.

Giây phút sau mới đột nhiên phản ứng kịp, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, giận dỗi nói: Ai đáp ứng cho ngươi hôn chứ.

Tôn Điệp ngoài miệng chống cự, thân thể lại vô cùng thành thật.

Hoàn toàn không giãy giụa vì Cố Hàn Uyên ôm lấy nàng.

Cố Hàn Uyên đang định tiếp tục trêu ghẹo đôi câu, chợt quay đầu đi, khẽ cười nói: An Vân Sơn bị lão bá của nàng đánh lui rồi sao.

Cửa viện đứng một bóng người với nụ cười vui mừng.

Chính là Tôn Ngọc Bá.

Cha.

Tôn Điệp kinh hô một tiếng, vội vàng đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Ngượng ngùng trốn sau lưng Cố Hàn Uyên, không dám nhìn Tôn Ngọc Bá.

Tôn Ngọc Bá thấy thế, sảng khoái cười lớn nói: Cố công tử, tiểu nữ không gây phiền phức gì cho ngươi chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Tiểu Điệp rất tốt, ta vô cùng yêu thích.

Lời đáp của Cố Hàn Uyên là về mối quan hệ với Tôn Điệp, trên thực tế cũng là hồi ứng Tôn Ngọc Bá.

Dù sao Tôn Điệp là then chốt để Tôn Ngọc Bá và Cố Hàn Uyên thiết lập liên lạc.

Không có Tôn Điệp, Cố Hàn Uyên không có sự cần thiết hợp tác với Tôn Ngọc Bá, Tôn Ngọc Bá cũng không cách nào tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, trong đó còn liên quan đến chuyện Mông Nguyên.

Không có đủ điểm tựa, Tôn Ngọc Bá cũng không dám thổ lộ chuyện Mông Nguyên với Cố Hàn Uyên.

Những năm gần đây Tôn Phủ ngầm làm việc cho Mông Nguyên, tổn hại không ít lợi ích của Minh quốc.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên đột nhiên làm cái chuyện vì dân trừ hại thì sao.

Chỉ có có Tôn Điệp làm vật bảo hiểm này, Tôn Ngọc Bá mới dám thổ lộ chuyện Mông Nguyên với Cố Hàn Uyên.

Còn tư tưởng tình ái của Tôn Điệp chưa bao giờ nằm trong suy tính của hắn.

Tôn Ngọc Bá mỉm cười nói: Vậy Cố công tử có cần Tiểu Điệp sau này tùy thị bên cạnh không.

Ngược lại cũng không cần, sau này ta sẽ thường xuyên đến Tôn Phủ.

Cố Hàn Uyên cũng không vội vàng vồ vập thân thể Tôn Điệp.

Hơn nữa, hắn cũng có thể nhìn ra từ ánh mắt đẹp lóe lên rồi biến mất vẻ thất lạc của Tôn Điệp, rằng nàng kỳ thực vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nhất là cách làm của Tôn Ngọc Bá, không hỏi ý kiến của nàng mà đã muốn đưa nàng đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, khiến nàng trong lòng rất khó chịu.

Chương 1383

Tôn Điệp có thể chấp nhận mình sau này trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, nhưng lại không thể chấp nhận cách làm bất cần tình phụ tử của Tôn Ngọc Bá.

Trước đây Tôn Điệp vẫn cho rằng Tôn Ngọc Bá yêu thương nàng, cô gái này.

Thế nhưng trong khoảng thời gian này, nàng dần dần nghi ngờ cái nhìn đó.

Tôn Ngọc Bá rốt cuộc là coi nàng là nữ nhi yêu quý hay là coi như một công cụ có thể lợi dụng.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên thật sự khiến nàng động lòng, e rằng nàng đã làm một số chuyện phản nghịch như bỏ nhà ra đi rồi.

Dù sao trong kịch tình, Tôn Điệp sau khi hoàn toàn bị Tôn Ngọc Bá và Tôn Kiếm tổn thương tâm liền thường xuyên làm những chuyện phản nghịch.

Cùng nhiều nam tử xa lạ uống rượu, đêm khuya không về.

Nếu không phải Luật Hương Xuyên vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, nếu như Tôn Điệp thật sự bỏ nhà ra đi.

Như vậy theo quán tính kịch tình, Tôn Điệp tuyệt đối sẽ gặp gỡ Mạnh Tinh Hồn.

Đến lúc đó, muốn giành lấy Tôn Điệp bề ngoài mềm yếu nhưng bên trong kiên cường từ bên cạnh Mạnh Tinh Hồn e rằng sẽ không dễ dàng.

Cố Hàn Uyên chính bởi vì đã suy diễn tình huống trên, đồng thời xác định đó là sự kiện có tỷ lệ rất cao.

Sở dĩ hắn trước đó mới lựa chọn nụ hôn cưỡng bức tương đối cấp tiến để khiến Tôn Điệp từ đây khó mà quên được hắn.

Bằng không, nếu cứ luôn duy trì quan hệ bạn bè không liên quan đến tình yêu, khó bảo toàn Mạnh Tinh Hồn chưa từng gặp Tôn Điệp sẽ không vượt lên trước.

Dù sao Cố Hàn Uyên không thể lúc nào cũng xoay quanh Tôn Điệp.

Nâng cao một chút tỷ lệ sai số là chuyện rất cần thiết.

Cố Hàn Uyên sẽ bồi thường cho Tôn Phủ một lời giải thích càng làm Tôn Ngọc Bá thỏa mãn.

Hắn sảng khoái cười lớn nói: Như vậy không thể tốt hơn nữa.

Tôn Phủ tất sẽ hảo hảo chiêu đãi Cố công tử.

Dừng một chút.

Sắc mặt Tôn Ngọc Bá đột nhiên nghiêm túc, trầm giọng nói: Tiểu Điệp con đi về nghỉ trước.

Ta có lời muốn nói với Cố công tử.

Tôn Điệp nghe vậy khẽ cắn môi mỏng, ánh mắt khẽ lộ vẻ tịch mịch thấp giọng đáp: Đã biết.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại vào lúc này kéo lại bàn tay ngọc ngà thon mềm của Tôn Điệp, ôn hòa nói: Tối nay lại đến gặp nàng.

Tôn Điệp nghe vậy hai mắt sáng lên.

Nữ tử có thể trở thành nữ chính rất ít khi thật sự ngu ngốc.

Sự ngây thơ của Tôn Điệp cũng chỉ giới hạn ở cuộc sống bình lặng trước đây mà thôi.

Bây giờ cuộc sống bình lặng dần dần bị phá vỡ, suy nghĩ của nàng cũng thay đổi nhiều hơn.

Tôn Ngọc Bá vào lúc này bảo nàng đi trước, không chỉ nói rõ Tôn Ngọc Bá không hề quan tâm hay tín nhiệm nàng.

Mà còn nói rõ mục đích của Tôn Ngọc Bá quả nhiên là lợi dụng nàng để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Loại phản bội đến từ cha ruột đã từng yêu thương mình sâu sắc này rất đả thương người.

Cho dù nàng hiện tại đã động lòng với Cố Hàn Uyên, trong lòng đau xót cũng khó tránh khỏi dâng lên những ý nghĩ phản nghịch.

Nhiều đứa con cái đều làm những chuyện phản nghịch khiến người ta không hiểu, kỳ thực đều là xuất phát từ việc muốn có được sự quan tâm của cha mẹ.

Lúc này tâm thái của Tôn Điệp liền tương tự với tình huống này.

Bất quá, ý nghĩ như vậy vừa mới khởi đầu, đã bị nhiệt độ truyền tới từ tay dập tắt.

Tôn Điệp nhìn nụ cười ôn hòa mà đẹp đẽ của Cố Hàn Uyên, phương tâm vốn có chút lạnh lẽo dần dần ấm áp trở lại.

Thậm chí không hiểu sao lại có chút hối hận vì vừa rồi đã vì Cận Băng Vân mà gián đoạn sự thân mật của hai người.

Có lẽ tâm tư của Tôn Ngọc Bá không trong sạch, thế nhưng sự tồn tại của Cố Hàn Uyên lại mang đến cho nàng niềm an ủi lớn lao.

Cái cảm giác mất mát bị cha ruột lợi dụng nhất thời tiêu tán hơn phân nửa.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Điệp toát ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ, hớn hở nói: Cố đại ca, ta chờ ngươi.

Dứt lời, Tôn Điệp với tâm trạng vui vẻ huýt sáo một điệu dân ca, xoay người trở về phòng để chăm sóc Cận Băng Vân.

Thậm chí vì tâm trạng vui vẻ, nàng cũng không còn quá để tâm đến sự ghen tỵ và một vài ý kiến với Cận Băng Vân.

Tôn Ngọc Bá thấy thế âm thầm nhíu mày, bất quá cũng không để trong lòng.

Hắn thái độ hiền lành nói: Cố công tử xin mời đi theo ta.

Dứt lời liền dẫn đường, mang theo Cố Hàn Uyên đi đến nơi ở bí mật mà Triệu Mẫn từng tạm trú trong Tôn Phủ.

Cố Hàn Uyên quan sát một vòng cảnh vật xung quanh, sau đó cười như không cười nói một câu khiến Tôn Ngọc Bá trong lòng giật mình: Mẫn Mẫn trước đây chính là ở nơi này sao.

Tôn Ngọc Bá không ngờ vừa mới bắt đầu đã bị Cố Hàn Uyên phơi bày bí mật của hắn, rằng Triệu Mẫn từng trú lưu ở đây.

Hơn nữa, cách xưng hô của Cố Hàn Uyên với Triệu Mẫn cũng khiến người ta không khỏi suy nghĩ miên man.

Tiếng xưng hô Mẫn Mẫn này là cách gọi thân mật mà chỉ có người thân thiết mới có thể dùng.

Lại thêm từng hơi có nghe nói tin đồn Cố Hàn Uyên và Triệu Mẫn tương giao tâm đầu ý hợp.

Tôn Ngọc Bá trong lúc nhất thời lại có chút do dự không biết rốt cuộc có nên bày tỏ mọi chuyện với Cố Hàn Uyên hay không.

Bất quá, khi nhìn thấy biểu tình cười như không cười của Cố Hàn Uyên, hắn đột nhiên phản ứng kịp, mình kỳ thực căn bản không có lựa chọn nào khác.

Tôn Ngọc Bá không khỏi khổ sở cười nói: Cố công tử mắt sáng như đuốc, tiểu nhân vô cùng bội phục.

Tôn Ngọc Bá trực tiếp tự xưng Tiểu nhân.

Có thể thấy hắn đã nhận rõ vị trí của mình, cũng nhìn thấu tín hiệu mà Cố Hàn Uyên muốn truyền đi.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với màn ra oai phủ đầu của mình.

Hắn chưa bao giờ muốn một đối tác hợp tác bình đẳng, Tôn Ngọc Bá không đủ tư cách đó.

Mục đích ra oai phủ đầu đã đạt được, Cố Hàn Uyên cũng liền vừa phải.

Hắn khẽ cười nói: Lão bá nói vậy cũng là sai rồi.

Cố mỗ cũng không phải nhìn ra, mà là đoán ra.

Mùi hương cơ thể của Mẫn Mẫn không thể thoát khỏi mũi của ta.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy sững sờ, sau đó sắc mặt liền cổ quái.

Quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Triệu Mẫn e rằng còn mật thiết hơn trong tưởng tượng của hắn.

Đồng thời cũng chứng minh hành tung của Triệu Mẫn tiết lộ không liên quan gì đến Mông Nguyên.

Tôn Ngọc Bá cân nhắc một chút từ ngữ, cẩn thận thử dò xét nói: Tiểu nhân quả thực từng nghe nói một ít tin đồn liên quan đến Cố công tử và Triệu Mẫn quận chúa.

Mông Nguyên e rằng sẽ không đồng ý chuyện Cố công tử và Triệu Mẫn quận chúa.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng nói: Cố mỗ hành sự cần gì Mông Nguyên đồng ý.

Nếu không kiêng kỵ không muốn làm khó Mẫn Mẫn, sớm đã đoạt nàng về nhà rồi.

Trên thực tế, quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Triệu Mẫn còn chưa thân mật đến mức độ đó.

Chỉ có thể nói là vừa là địch vừa là bạn, đồng thời xen lẫn một chút tình yêu nam nữ mà Triệu Mẫn không mấy tình nguyện thừa nhận.

Dù sao quá trình hai người quen biết ở Giang Lăng thành, Triệu Mẫn gần như là bị Cố Hàn Uyên đổi đủ mọi cách trêu đùa.

Theo lý thuyết, với sự kiêu ngạo của Triệu Mẫn thì phải tàn nhẫn tính kế Cố Hàn Uyên để trả thù mới phải.

Nhưng Triệu Mẫn lại trong lòng làm sao cũng không nảy sinh được ý niệm như vậy.

Dưới phế tích Thiên Ninh Tự, Cố Hàn Uyên đã cứu nàng một mạng.

Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân, được Cố Hàn Uyên bảo hộ trong lòng dưới sự che chở của Thần Thạch ngũ quang thập sắc, mỹ luân mỹ hoán, khiến nàng dù thế nào cũng không cách nào quên.

Huống chi Cố Hàn Uyên chủ động đưa chuyện riêng tư của hắn và Hoàng Dung làm nhược điểm cho nàng, để nàng an tâm, nàng cũng không phải là không nhìn ra.

Nếu không phải lập trường quốc gia, nàng e rằng đã sớm từ bỏ tất cả để theo đuổi tình yêu.

Dù sao Triệu Mẫn, một trong những nữ chính thông tuệ và nhạy bén nhất trong Kim Thư, nhược điểm lớn nhất chính là đối với tình yêu nam nữ quá mức cảm tính.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Mẫn Mẫn không thể đại diện cho Mông Nguyên, Mông Nguyên cũng không thể đại diện cho Mẫn Mẫn.

Huống chi phụ thân Mẫn Mẫn là Nhữ Dương Vương cũng không phải người của Hoàng Kim Gia Tộc, hắn là vương gia khác họ.

Trong kịch tình, Nhữ Dương Vương và Triệu Mẫn được thiết định là hậu duệ Mộc Hoa Lê.

Chương 1384

Nguyên mẫu lịch sử lại là hậu duệ Khoát Khoát Đài.

Vô luận là loại nào, phụ thân và nữ nhi của bọn họ đều không phải là trực hệ của Thiết Mộc Chân.

Nếu là vào thời điểm khác thì cũng thôi đi.

Bây giờ trên thế giới này, Mông Nguyên đang ở vào thời khắc mấu chốt để tuyển chọn người thừa kế Hãn vị.

Thế nhưng Nhữ Dương Vương tay cầm trọng binh, chiến công hiển hách, át đi danh tiếng của mấy vị hoàng tôn.

Nhữ Dương Vương tưởng chừng như mặt trời ban trưa, kỳ thực đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của mấy vị hoàng tôn Mông Nguyên.

Chỉ thiếu một cơ hội, chính là lúc Nhữ Dương Vương phủ gặp tai họa diệt môn.

Mà cơ hội này liền nằm trên người Mông Xích Hành.

Địa vị siêu nhiên của Triệu Mẫn ở Mông Nguyên bây giờ là do sư phụ Mông Xích Hành của nàng ban cho.

Một khi Mông Xích Hành xảy ra vấn đề, Nhữ Dương Vương phủ tất nhiên sẽ tiến vào thời gian đếm ngược hủy diệt.

Nếu không phải có Mông Xích Hành làm hậu thuẫn, Triệu Mẫn sớm đã bị Mông Nguyên dùng làm con bài mặc cả để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Mông Nguyên có rất nhiều điều đáng lên án.

Thế nhưng về phương diện lôi kéo người ngoài về phục vụ cho mình lại luôn vô cùng phóng khoáng.

Với thực lực, danh vọng, địa vị của Cố Hàn Uyên hôm nay, nếu như nguyện ý đầu nhập vào Mông Nguyên thì Phong Vương là ít nhất.

Còn về nữ nhân, đừng nói là Triệu Mẫn, loại quận chúa khác họ này, cho dù là Công chúa, quận chúa chân chính của Hoàng Kim Gia Tộc cũng vui lòng dâng tặng.

Đương nhiên, bởi vì Húc Liệt Ngột ở Tây Hạ từng chịu thiệt thòi nhiều trong tay Cố Hàn Uyên, Mông Nguyên bây giờ vẫn vô cùng căm thù Cố Hàn Uyên.

Đây cũng là một trong những trở ngại quan trọng khi dùng Triệu Mẫn để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Nói chung, vì đủ loại nguyên nhân, Triệu Mẫn đối mặt với Cố Hàn Uyên lúc nào cũng có tâm trạng phức tạp đặc biệt.

Nàng rất sợ hãi chính mình có ngày nào đó triệt để thích Cố Hàn Uyên.

Như vậy nàng thì có đủ lý do để thuyết phục bản thân làm liều, khiến Mông Nguyên gả mình đi.

Sở dĩ Triệu Mẫn lần này đến Minh quốc mới luôn tránh mặt Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng Triệu Mẫn tự nhận là chỉ cần không phải chuyện quá khác người, nếu như thỉnh cầu Cố Hàn Uyên giúp đỡ, Cố Hàn Uyên hơn phân nửa là sẽ không cự tuyệt.

Cùng lắm thì lại bị Cố Hàn Uyên khinh bạc đôi chút mà thôi.

Nàng cũng không phải là chưa từng bị khinh bạc.

Có Cố Hàn Uyên xuất thủ tương trợ, hầu như không có bao nhiêu chuyện là không làm được.

Kết quả nàng vẫn lựa chọn bỏ gần tìm xa, tránh mặt Cố Hàn Uyên.

Còn về Tôn Ngọc Bá, Triệu Mẫn sau khi phát hiện hắn có dị tâm liền quyết định từ bỏ.

Dù sao Tôn Ngọc Bá cũng không phải là thuộc hạ của nàng.

Chi bằng dứt khoát bán cho Cố Hàn Uyên một cái nhân tình.

Thậm chí đến hành tung của mình cũng không cố ý che giấu.

Bởi vì nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên và nàng giữa sẽ có ăn ý.

Quả nhiên, Tôn Ngọc Bá sau khi cân nhắc một lát, làm rõ quan hệ phức tạp giữa Cố Hàn Uyên, Triệu Mẫn và Mông Nguyên, liền chủ động nói: Hành tung của Triệu Mẫn quận chúa, ta cũng không biết rõ.

Thế nhưng quận chúa từng bảo ta phát động lực lượng tình báo của Tôn Phủ để tìm hiểu chuyện Nộ Giao Bang, có lẽ quận chúa đã đi Động Đình Hồ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Chuyện Triệu Mẫn rời kinh thành, hắn đã sớm biết từ định vị bằng thần niệm.

Đúng như Triệu Mẫn tưởng tượng, giữa hai người là tồn tại ăn ý.

Vô luận Triệu Mẫn muốn làm chuyện gì trong kinh thành, đều có thể chạm đến lợi ích của Cố Hàn Uyên.

So với tiếp tục vướng bận ở kinh thành, chi bằng lùi một bước nhường thế cục kinh thành cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, với sự hiểu rõ của nàng về Cố Hàn Uyên, những chuyện Cố Hàn Uyên làm ở kinh thành chưa chắc sẽ không có lợi cho nàng.

Cố Hàn Uyên cũng chính vì nhìn thấu ý tưởng của Triệu Mẫn, mới không cưỡng ép gặp mặt Triệu Mẫn.

Chỉ là trước đó Cố Hàn Uyên cũng không biết Triệu Mẫn rời kinh thành sau đó muốn làm gì.

Bất quá bây giờ có Tôn Ngọc Bá cung cấp tình báo, hắn liền hiểu.

Động Đình Hồ, Nộ Giao Bang, Lãng Phiên Vân.

Cố Hàn Uyên có chút nhức đầu, xoa nhẹ mi tâm, thấp giọng lẩm bẩm: Nha đầu ngu ngốc này, sao lại chạy đi trêu chọc Lãng Phiên Vân chứ.

Lãng Phiên Vân có thể nói là một trong những cao thủ tuyệt thế ẩn mình sâu nhất của Minh quốc.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Lãng Phiên Vân tuyệt đối đã là Lục Địa Thần Tiên.

Với thủ đoạn của Triệu Mẫn và tính cách ghét ác như cừu của Lãng Phiên Vân, Triệu Mẫn e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi.

Nộ Giao Bang, do đời trước bang chủ Mâu Thánh Thượng Quan Phi sáng lập, lấy Nộ Giao Đảo làm căn cứ, dưới sự hiệp trợ của Phúc Vũ Kiếm Lãng Phiên Vân và Quỷ Tác Lăng Chiến Thiên, đã thâu tóm toàn bộ vùng Động Đình Hồ vào thế lực.

Với ảnh hưởng lan tỏa nhờ giao thông đông tây Trường Giang, thế lực này hầu như bao trùm khắp Trung Nguyên.

Hơn nữa, vì có không ít liên hệ với triều đình, Nộ Giao Bang gần như hắc bạch thông cật, được xưng là Bạch Đạo trong Hắc Đạo, đệ nhất đại bang của Trường Giang.

Đến cả Tổng Tiêu Bạt Tử của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ là Mắt Ưng Lão Thất cũng không xứng xách giày trước mặt Nộ Giao Bang.

Thượng Quan Phi từng giao thủ với Lý Xích Mị, sau trận chiến trọng thương không thể khỏi hẳn.

Sau đó lại bị một thế lực thần bí độc h·ại, đến nay vẫn chưa thể điều tra rõ chân tướng.

Cố Hàn Uyên ngược lại biết thế lực độc h·ại Thượng Quan Phi chính là Thiên Mệnh Giáo.

Làm vậy là để phân liệt Nộ Giao Bang, một thế lực hùng hậu ở Minh quốc.

Kết quả rất thành công.

Sau khi Thượng Quan Phi c·hết, con trai y là Thượng Quan Ưng trở thành bang chủ và bắt đầu nuôi dưỡng thế lực của bản thân, bài xích những thành viên cốt cán đời đầu, khiến Nộ Giao Bang đứng trước nguy cơ phân liệt.

Cố Hàn Uyên từ tình báo của Địa Võng được biết Thượng Quan Ưng cũng định triệt để thanh trừng các thành viên đời đầu Nộ Giao Bang để độc chiếm đại quyền.

Lý do y vẫn chưa động thủ chỉ là vì kiêng kỵ cao thủ thủ tịch Hắc Bảng, ẩn dật trong nhà nhiều năm là Lãng Phiên Vân.

Nghe nói là vì thê tử Kỷ Tích Tích của y thân nhiễm quái bệnh mà qua đời, từ đó y nản lòng thoái chí, không còn quan tâm chuyện giang hồ nữa.

Thông thường mà nói, loại người chịu đả kích lớn như vậy đều sẽ từ đó không gượng dậy nổi.

Võ công tuy không suy thoái, nhưng cũng khó mà tiến xa hơn được.

Đại đa số người đều cho rằng Lãng Phiên Vân đã phế bỏ.

Bất quá, Lãng Phiên Vân dù sao cũng có uy vọng rất cao trong số các lão thành viên Nộ Giao Bang, nếu như đăng cao nhất hô hào phản kháng kịch liệt, sẽ tạo thành phiền phức rất lớn.

Vì vậy Thượng Quan Ưng mới luôn do dự.

Mà Triệu Mẫn nếu đi Động Đình Hồ, vậy tám chín phần mười chính là đã liên lạc với Thượng Quan Ưng.

So với Thượng Quan Phi, Thượng Quan Ưng có thể không có bao nhiêu tình cảm quốc gia.

Chỉ cần lợi ích thích hợp, hắn có thể sẽ không từ chối hợp tác với Mông Nguyên.

Vừa hay Thượng Quan Ưng lại dự định thanh trừng các lão thành viên đời đầu Nộ Giao Bang.

Triệu Mẫn vào lúc này tìm đến cửa có thể nói là ăn khớp với nhau.

Chỉ bất quá Triệu Mẫn hơn phân nửa là muốn tính sai rồi.

Trước đây đã từng đề cập tới, Hoàng Dung và Triệu Mẫn là hai nữ tử thông minh nhất trong Kim Thư.

Chương 1385

Thế nhưng sự thông minh của hai người lại có chỗ khác biệt.

Hoàng Dung am hiểu tùy cơ ứng biến, lâm trận phát huy.

Triệu Mẫn lại có cái nhìn đại cục hơn, am hiểu mưu lược.

Nếu hai người ở trong kịch tình mà đổi vai cho nhau, Hoàng Dung sẽ không làm được việc hủy diệt Minh Giáo và Lục Đại Môn Phái, Triệu Mẫn cũng không làm được việc bảo toàn bản thân trong hoàn cảnh hiểm ác như Ngưu Gia Thôn.

Hơn nữa, kịch tình Ỷ Thiên cũng nhiều lần bại lộ một đại khuyết điểm của Triệu Mẫn.

Đối mặt với cao thủ ngoài kế hoạch, nàng luôn vì nguyên nhân vũ lực mà thua một nước cờ.

Trương Vô Kỵ, Chu Chỉ Nhược, Đại Ỷ Ti, ba sứ giả Phong Vân Nguyệt của Ba Tư Minh Giáo đều dựa vào vũ lực mà khiến Triệu Mẫn kinh ngạc.

Triệu Mẫn dù có thể điều động lực lượng Mông Nguyên cũng không thể nào khu sử được Lục Địa Thần Tiên.

Dù sao nàng chung quy không phải người của Hoàng Kim Gia Tộc.

Mà dù có thêm bao nhiêu Đại Tông Sư cũng rất khó uy h·iếp được Lục Địa Thần Tiên.

Huống chi còn là Lãng Phiên Vân, loại Lục Địa Thần Tiên đã đi rất xa trong cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, so với Bàng Ban cũng không kém là bao.

Bất quá điều này cũng không phải lỗi của Triệu Mẫn, dù sao ai có thể nghĩ tới Lãng Phiên Vân sau khi thê tử c·hết không chỉ không từ đó phế bỏ, ngược lại khám phá bí mật Sinh Tử, Duy cực sinh tình, khả cực sinh kiếm.

Lãng Phiên Vân cuối cùng trong nỗi nhớ Kỷ Tích Tích, vì tình mà dùng kiếm, trường kiếm nhập đạo sử dụng Phúc Vũ Kiếm Pháp đạt đến Thiên Nhân Chi Cảnh, cũng thuận lý thành chương đột phá tới Lục Địa Thần Tiên.

Triệu Mẫn dù có thông tuệ đến đâu cũng sẽ không nghĩ tới mình phải đối phó dĩ nhiên là Lục Địa Thần Tiên.

Chỉ có thể nói tình báo so với mưu lược càng trọng yếu hơn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, cảm thấy qua một thời gian ngắn có cần phải đi một chuyến Động Đình Hồ.

Triệu Mẫn chịu chút thiệt thòi, chịu chút ngược đãi thì cũng không có gì.

Chỉ sợ Lãng Phiên Vân, người có không ít ân oán với Mông Nguyên và lòng hướng về triều đình Minh quốc, sẽ dứt khoát chém g·iết Triệu Mẫn.

Dù sao, chỉ cần người nào từng hiểu qua thủ đoạn của Triệu Mẫn đều sẽ cảm nhận được uy h·iếp của nàng.

So với việc bắt giữ Triệu Mẫn đổi lấy lợi ích, có lẽ trực tiếp g·iết Triệu Mẫn lại có lợi hơn một chút.

Chỉ đáng tiếc Kỷ Tích Tích, một trong Thập Đại Mỹ Nhân trong Phiên Vân Phúc Vũ, đã c·hết rồi.

Bằng không hắn có thể không ngại thưởng thức một phen.

Cố Hàn Uyên buông đi sự tiếc nuối đối với Kỷ Tích Tích, trong lòng u u khẽ than: Xem ra vẫn cần thiết dạy Mẫn Mẫn một chút võ công.

Chí ít nếu xảy ra chuyện có thể có chút sức tự vệ, có thể chạy thoát đi chứ.

Tôn Ngọc Bá thấy sắc mặt Cố Hàn Uyên không mấy dễ coi, không khỏi hỏi: Cố công tử, nhưng là xảy ra vấn đề gì.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: Không phải vấn đề gì to tát, cũng không liên quan gì đến ngươi.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy sắc mặt nhất thời khó coi vài phần.

Muốn không phải là muốn mượn sức Cố Hàn Uyên để thoát ly sự khống chế của Mông Nguyên, hắn sao cam tâm lại vừa hiến nữ nhi, lại vừa khúm núm.

Hắn hiện tại muốn cầu cạnh Cố Hàn Uyên, dù có không thoải mái đến mấy cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên rất nhanh đã nói một cái đề nghị hắn không cách nào cự tuyệt.

Ngươi muốn trở về Tôn gia sao.

Tôn Ngọc Bá hai mắt sáng lên, khom lưng cúi mình cung kính nói: Cố công tử minh giám.

Tôn Ngọc Bá vẫn muốn trở về Tôn gia, chỉ là làm sao không có cửa ngõ.

Dù sao ở thời đại này một khi bị trục xuất khỏi gia môn, còn muốn trở về cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa mục đích Tôn Ngọc Bá muốn trở về Tôn gia còn vô cùng bất lương.

Tôn gia mặc dù là một võ lâm thế gia truyền thừa đã lâu, nhưng lại gặp phải hoàn cảnh khốn đốn, giáp hạt.

Thiên Cơ Lão Nhân tuổi đã rất lớn.

Thọ mệnh không còn nhiều đồng thời cũng hầu như không có khả năng tiến thêm một bước.

Phụ thân Tôn Tiểu Hồng mất sớm, nhị thúc Tôn Khuê lại là một thư sinh tàn phế.

Chính vì như vậy, gánh nặng kế thừa Tôn gia mới có thể rơi xuống người cô gái trẻ tuổi Tôn Tiểu Hồng.

Tôn Ngọc Bá nếu như trở về Tôn gia, chưa chắc không có cơ hội đảo khách thành chủ.

Tôn Ngọc Bá muốn trở về Tôn gia ngoại trừ một bộ phận chấp niệm lá rụng về cội, quan trọng hơn chính là lực lượng hiện có của Tôn gia.

Phải biết rằng sau khi Cố Hàn Uyên đưa hệ thống tình báo của Tôn gia vào Địa Võng, tốc độ bành trướng của Địa Võng liền tăng nhanh hơn rất nhiều.

Bằng không, loại tình báo như việc nội bộ Nộ Giao Bang muốn phân liệt làm sao lại bị hắn đơn giản biết được.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Ngươi muốn trở về Tôn gia cũng không khó, Tiểu Hồng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của ta.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy vô cùng thức thời cung kính nói: Cố công tử có gì cần xin cứ việc phân phó, trên dưới Tôn Phủ tất sẽ dốc hết toàn lực.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhàn nhạt nói: Đối với Thập Nhị Phi Bằng Bang động thủ đi.

Đối với Thập Nhị Phi Bằng Bang điểm này, Cố Hàn Uyên và

Triệu Mẫn hoàn toàn nhất trí.

Nếu bức bách Vạn Bằng Vương, thành viên hoàng thất ẩn mình này, đến mức chó cùng đường thì có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng không chừng chứ.

Vâng.

Tôn Ngọc Bá trầm giọng đáp.

Thập Nhị Phi Bằng Bang cho dù tối nay trong tay Cố Hàn Uyên tổn thất nặng nề cũng giống vậy khó đối phó.

Bất quá hắn cũng biết loại vật như đầu danh trạng chưa từng có tới không có lý do.

Cố Hàn Uyên nhìn trước mắt kiêu hùng im hơi lặng tiếng này, trong mắt lóe lên một vẻ sâu thẳm, khẽ cười nói: Ta nên đi gặp Tiểu Điệp, miễn cho nàng đợi lâu.

Dừng một chút.

Hơi lộ ra vẻ nghiền ngẫm nói: Nói đến Tiểu Hồng và Tiểu Điệp vẫn là chị em họ cùng thế hệ sao.

Thật là không tồi đâu.

Tôn Ngọc Bá nghe vậy dù thành phủ có sâu đến đâu đi chăng nữa, sắc mặt cũng trong nháy mắt đen như đáy nồi.

Muốn đi con gái của mình thì cũng thôi đi.

Lại còn muốn chơi tỷ muội hoa sao.

Cố Hàn Uyên một bên đẩy cửa phòng Tôn Điệp, một bên thầm hô một tiếng Lão hồ ly.

Nhỏ mọn thăm dò một chút ranh giới cuối cùng của Tôn Ngọc Bá, kết quả chỉ có thể nói là không tốt cũng không xấu.

Tôn Ngọc Bá dù có khó chịu đến mấy, bây giờ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thậm chí còn không thể không tự mình đưa Cố Hàn Uyên trở lại tiểu viện của Tôn Điệp, nhìn hắn đi vào khuê phòng của Tôn Điệp.

Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, Tôn Ngọc Bá ở trước khi có thể thoát ly sự khống chế của Mông Nguyên và trở về Tôn gia, dù có khuất nhục lớn hơn nữa cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Đừng nói Cố Hàn Uyên chỉ là ngay trước mặt hắn biểu thị muốn chơi Tôn Điệp và Tôn Tiểu Hồng tỷ muội hoa.

Cũng chính là thê tử của hắn mất sớm, nếu không thì cho dù Cố Hàn Uyên muốn chơi mẫu nữ hoa, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn cười làm lành, giúp đỡ canh chừng.

Trong khoảng thời gian ngắn vô luận đối với Tôn Ngọc Bá làm sao ta muốn thì cứ lấy cũng không có vấn đề gì.

Thời gian lâu dài, Tôn Ngọc Bá liền không đáng tín nhiệm.

Nhất là sau khi thỏa mãn yêu cầu của Tôn Ngọc Bá, lúc nào hắn phản bội cũng không thần kỳ.

Cũng may Cố Hàn Uyên vốn dĩ cũng chỉ là vẽ một chiếc bánh lớn mà thôi.

Tôn gia sớm đã là của hắn dễ như trở bàn tay, nào có lý do gì mà nhả ra cho Tôn Ngọc Bá chứ.

Cố Hàn Uyên tạm thời buông những tâm tư đối với Tôn Ngọc Bá, lần nữa đi vào khuê phòng của Tôn Điệp.

Thân thể Cận cô nương đã khá hơn chút nào chưa.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng đang trò chuyện bên giường, ôn hòa cười nói.

Cận Băng Vân vẫn nằm trên chiếc giường hẹp, trên người đang đắp y phục ngủ bằng gấm.

Vì che đậy kín đáo, trong lúc nhất thời cũng không thể phán đoán lúc này bên trong có mặc quần áo hay không.

Ngồi ở mép giường Tôn Điệp thấy Cố Hàn Uyên liền cửa cũng không gõ mà cứ thế xông vào, vừa thẹn vừa giận dỗi nói: Cố đại ca ngươi tại sao có thể trực tiếp tiến vào.

Vạn nhất Cận tỷ tỷ đang thay y phục thì phải làm sao.

Nàng kỳ thực muốn nói là vạn nhất chính mình đang thay y phục thì phải làm sao.

Thế nhưng lời như vậy nàng nào có ý tứ nói ra khỏi miệng, đành phải vô thức bán đứng Cận Băng Vân.

Cận Băng Vân phảng phất không ý thức được mình bị Tôn Điệp bán đứng, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng ửng đỏ, đôi mắt ngượng ngùng đảo nhẹ, nhu nhu nhược nhược khẽ nói: Đa tạ Cố công tử quan tâm, Băng Vân đã vô ngại.

Dừng một chút.

Vầng trán nhỏ khẽ ngẩng lên, khiến đôi mắt đẹp của nàng và ánh mắt Cố Hàn Uyên giao nhau ở một góc độ khác, hiện lên vẻ đặc biệt điềm đạm đáng yêu.

Chương 1386

Cho dù có bị Cố công tử nhìn thấy, kỳ thực cũng không sao cả.

Nói xong lời này, Cận Băng Vân lại vừa tốt lại vừa tựa như thẹn thùng tránh được ánh mắt Cố Hàn Uyên, vầng trán rủ xuống.

Chuỗi hành động này của Cận Băng Vân khiến người ta phải thán phục.

Đã biểu đạt ra cái cảm xúc phảng phất thầm mến Cố Hàn Uyên.

Lại mập mờ biểu đạt ra nàng đã biết Cố Hàn Uyên đã giải độc cho nàng như thế nào.

Nam tử bình thường đối mặt một màn như thế, hoặc là dứt khoát đáp lại tình cảm của Cận Băng Vân, hoặc là xấu hổ biểu thị sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Nhưng Cố Hàn Uyên hết lần này tới lần khác chính là không cho Cận Băng Vân đơn giản như nguyện.

Cố Hàn Uyên không trả lời lời nói của Cận Băng Vân, ngược lại ung dung đi đến bên cạnh Tôn Điệp, cầm lấy bàn tay ngọc ngà thon mềm của nàng, nửa trêu đùa nửa tán tỉnh nói: Xem cận cô nương khoan dung biết bao, ngươi liền không thể học hỏi nàng đôi chút sao.

Tôn Điệp nghe vậy nhất thời không nói gì, tặng cho Cố Hàn Uyên một ánh mắt trắng dỗi đầy giận trách.

Ngay cả Cận Băng Vân cũng suýt nữa không thể duy trì được tư thái của mình, liên tục trợn trắng mắt.

Cái gì gọi là nàng rộng lượng.

Bởi vì rộng lượng nên cho dù bị nhìn thấy cũng sẽ không trách cứ.

Hai nàng trong lúc nhất thời đều có nhận thức hoàn toàn mới về sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa Cận Băng Vân càng phát hiện loại ám chỉ này đối với Cố Hàn Uyên căn bản vô dụng.

Cố Hàn Uyên chỉ biết chiếm tiện nghi của nàng rồi lại chùi mép không thừa nhận.

Điều này đối với Cận Băng Vân mà nói cũng rất phiền toái.

Vừa khó thăm dò ra Cố Hàn Uyên có phải đã biết điều gì đó nên cố ý phòng bị, lại khó có thể dùng phương thức dùng lý lẽ chính đáng để thúc ép quân tử khiến Cố Hàn Uyên phối hợp nàng hoàn thành nhiệm vụ.

Nàng đã nhìn ra, Cố Hàn Uyên và hai chữ quân tử căn bản là không có quan hệ gì.

Cận Băng Vân kỳ thực còn có kế hoạch khác.

Nửa thật nửa giả thổ lộ một bộ phận mục đích của nàng và sự tính kế của Bàng Ban.

Ví dụ như nàng là bị Bàng Ban bức bách muốn đến câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần không nói ra chi tiết Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, có lẽ là có thể tranh thủ sự đồng tình và tín nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Nhưng sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên khiến nàng đối với kế hoạch này trở nên chần chừ.

Nàng cũng không dám xác định Cố Hàn Uyên đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì ngoài dự đoán của mọi người.

Cận Băng Vân càng nghĩ, lại phát hiện chỉ có trực tiếp dùng thân thể mê hoặc Cố Hàn Uyên mới là biện pháp tốt nhất.

Dù sao hắn hiện tại duy nhất có thể xác định có lợi tin tức chính là Cố Hàn Uyên đối với thân thể của nàng vẫn là cảm thấy rất hứng thú.

Chỉ là trong quá trình này, nàng biết sẽ phải chịu bao nhiêu thẹn thùng và khuất nhục thì không nói được rồi.

Cũng hoàn toàn khác biệt với ước nguyện ban đầu của nàng là coi như bị chó cắn một cái, đánh nhanh thắng nhanh.

Tâm tư Cận Băng Vân rối loạn, Tôn Điệp lúc này trong lòng lại vừa thẹn vừa mừng.

Tình yêu nam nữ của nàng đối với Cố Hàn Uyên càng ngày càng nhiều, hiện tại, sự tồn tại của Cận Băng Vân càng khiến nàng cảm thấy ghen ghét.

Hơn nữa câu nói kia của Cận Băng Vân Cho dù bị Cố công tử nhìn thấy, kỳ thực cũng không sao cả càng khiến nàng cảm thấy đặc biệt phiền táo.

Cái này cùng việc trắng trợn không kiêng nể câu dẫn Cố Hàn Uyên trước mặt nàng khác nhau ở chỗ nào.

Phải biết rằng vừa rồi hai nàng nhưng là có trò chuyện về Cố Hàn Uyên.

Tôn Điệp không biết xuất phát từ tâm trạng nào mà đem chuyện mình bị Tôn Ngọc Bá gả cho Cố Hàn Uyên nói cho Cận Băng Vân.

Nói là gả cho Cố Hàn Uyên, trên thực tế bởi vì không có danh phận, cũng chẳng khác gì đưa cho Cố Hàn Uyên làm nô tỳ.

Nhiều nhất chỉ có thể coi là thân phận cơ thiếp.

Nhưng Tôn Điệp lại cố ý ở trước mặt Cận Băng Vân nói thành gả.

Hàm ý chính là nàng là có danh phận.

Nếu như Cận Băng Vân thực sự thức thời, phải cùng Cố Hàn

Uyên giữ một khoảng cách.

Cho dù Cận Băng Vân không chịu buông tha cũng nên kiêng nỵ nàng đôi chút, chí ít khi nàng có mặt phải có điều thu liễm.

Không thể không nói, Tôn Điệp vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên, dần dần từ bỏ phần ngây thơ trước đây, cũng bắt đầu chơi tâm cơ.

Thế nhưng nào ngờ một khắc trước còn chị em thân thiết, khắc sau liền lại trước mặt nàng câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Nếu không thì sao gọi là chị em hữu danh vô thực chứ.

Hết lần này tới lần khác trên thực tế nàng căn bản liền không có cái gọi là danh phận, ngay cả mức độ thân mật với Cố Hàn Uyên cũng chỉ giới hạn ở nụ hôn đầu tiên.

Khiến nàng còn không có sức để quang minh chính đại nghiêm khắc chỉ trích Cận Băng Vân đối với Cố Hàn Uyên câu dẫn.

Bất quá giữa lúc nàng vì thế cảm thấy bực bội, Cố Hàn Uyên ôn nhu nắm lấy tay nàng, dùng phương thức trêu đùa hóa giải sự câu dẫn có thể nói là không biết liêm sỉ của Cận Băng Vân, biến đối thoại giữa hai bên thành một trò đùa, bầu không khí cũng không còn lúng túng như vậy.

Vấn đề không khí tạm thời không bàn, Cố Hàn Uyên không thấy sự câu dẫn của Cận Băng Vân mà lại đặt sự chú ý vào việc an ủi nàng.

Thể chất cứng rắn sẽ đi đến một chút tình ái nam nữ, Tôn Điệp sao có thể không cảm thấy thẹn thùng.

Tôn Điệp suy nghĩ một lát, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ đứng dậy nói: Cố đại ca, ta đi pha trà cho ngươi.

Dứt lời có chút thẹn thùng rụt tay khỏi Cố Hàn Uyên, đứng dậy

rời đi.

Tôn Điệp rời đi, khiến Cố Hàn Uyên và Cận Băng Vân trong khoảnh khắc chỉ còn lại hai người.

Cận Băng Vân hai mắt sáng lên, chợt cảm thấy cơ hội đã đến.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại đi trước một bước nói: Ta trước tiên kiểm tra thương thế cho Cận cô nương, xem liệu còn có tàn độc chưa tiêu tan hết hay không.

Cận Băng Vân nghe vậy vẫn chưa phản đối.

Nhưng giữa lúc nàng cho rằng Cố Hàn Uyên chỉ là bắt mạch chẩn đoán cho nàng.

Thân thể mềm mại chợt lạnh đi, tấm y phục ngủ bằng gấm đang đắp trên người đã bị vén lên.

Đồng thời còn chưa đợi Cận Băng Vân từ sự thẹn thùng và kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, đã bị Cố Hàn Uyên nâng nàng lên.

Dưới tình huống nàng thẹn thùng đến mức không biết phải làm sao, hắn cẩn thận kiểm tra vết thương do độc châm để lại cho nàng.

Điều này có thể cùng lúc giả vờ hôn mê còn có lý do để che giấu thì khác.

Cận Băng Vân không ngờ rằng nàng vừa nghĩ đến sau này có thể phải chịu nhiều xấu hổ, vậy mà nhanh như vậy đã đến rồi.

Chẳng được bao lâu, Cận Băng Vân bỗng nhiên đôi mắt đẹp trợn thật lớn, thấp giọng kinh hô: Nơi đó không được đâu.

Cố Hàn Uyên vô sỉ đáp lại nói: Nếu không độc tính khuếch tán thì sao.

Vẫn là toàn diện kiểm tra cẩn thận một phen thì tốt hơn.

Nằm lì trên giường, Cận Băng Vân kéo lại áo ngủ gấm, vẻ mặt so với trước càng thêm hoài nghi nhân sinh.

Không chỉ bởi vì chuyện vừa rồi phát sinh làm nàng vô cùng thẹn thùng, mà còn vì những tao ngộ liên tiếp khiến nàng mơ hồ nhận ra hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với thân thể nàng dường như đã chệch khỏi kế hoạch ban đầu của nàng rất nhiều.

Nàng mê hoặc Cố Hàn Uyên là để chuyển ma chủng sang thân hắn, dùng cách này giúp Bàng Ban tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp.

Nhưng mà. ma chủng lại làm khó dễ.

Nếu không thể chuyển ma chủng sang Cố Hàn Uyên, thì việc nàng mê hoặc còn có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ chỉ để Cố Hàn Uyên thoải mái một chút thôi sao.

Bởi tình huống ngoài ý muốn này, Cận Băng Vân lại lần nữa lâm vào do dự với kế hoạch mê hoặc Cố Hàn Uyên.

Đây đã không còn đơn thuần là vấn đề thẹn thùng hay không.

E rằng nàng sẽ phải trả cái giá to lớn, mà cuối cùng vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ chuyển ma chủng sang thân Cố Hàn Uyên.

Vậy sự trả giá của nàng còn ý nghĩa gì.

Cận Băng Vân nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, tâm tình vô cùng phức tạp mà khẽ thở dài.

Nàng nhận ra từ khi quyết định mê hoặc Cố Hàn Uyên, tần suất thở dài của mình đã sắp vượt qua cả thời điểm vì Bàng Ban mà trái lời sư môn năm xưa.

Quay lưng về phía Cận Băng Vân, khóe miệng Cố Hàn Uyên lúc này chậm rãi khẽ cong lên một nụ cười đầy ý vị.

Chương 1387

Hắn chính là cố ý làm như thế.

Ma chủng có thành công hay không, hắn cũng không mấy để tâm.

Có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thể, Bàng Ban muốn lấy hắn làm lô đỉnh thì đúng là không biết lượng sức.

Chẳng qua Cố Hàn Uyên muốn càng nhiều hơn.

Không chỉ muốn trái tim Cận Băng Vân, lại càng muốn toàn bộ tinh thần tu vi của Bàng Ban cùng với Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp.

Cố Hàn Uyên bây giờ thiếu nhất chính là tinh thần tu vi.

Chừng nào tinh thần tu vi chưa đạt chuẩn, chừng đó hắn vẫn không dám tùy tiện đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Để tránh Thế Giới Ý Chí gây khó dễ hắn khi đột phá.

Nếu không như vậy, hắn cũng không cần hao tâm tổn trí đi hoàn thiện công pháp.

Trực tiếp đạt được Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp độ khó quá lớn.

Người sở hữu Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp chỉ có những Tà Đế đời trước như Hướng Vũ Điền, Mặc Di Minh cùng với Bàng Ban.

Tạm thời không nói những người này không ai là kẻ dễ đối phó.

Mấy đời Tà Đế lại càng không biết còn bao nhiêu người sống sót trên đời này.

Cho dù còn có Tà Đế sống sót, cũng không ai biết hành tung của bọn họ.

Vì vậy, kết quả là Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp dễ đạt được nhất lại là ở trong tay Bàng Ban.

Cố Hàn Uyên muốn giết Bàng Ban thì cũng không phải không làm được.

Thế nhưng muốn từ trong tay Bàng Ban đạt được Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp liền không dễ dàng.

Với tính tình ngạo nghễ tuyệt thế của Bàng Ban, nếu bị bắt, hắn đã sẽ không tiếp nhận uy hiếp, cũng sẽ không quý trọng sinh mệnh.

Cố Hàn Uyên có mạnh mẽ đến mấy, cũng không cách nào ngăn cản Bàng Ban với tinh thần tu vi gần như thông thần tự sát.

Tuy nhiên, để đạt được Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp độ khó tuy lớn, thế nhưng để có được biện pháp phản chế Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp lại không phải không có khả năng.

Biện pháp kia chính là nguồn gốc của Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp, Ma Đạo Tùy Tưởng Lục.

Muốn có được Ma Đạo Tùy Tưởng Lục, chưởng khống Thiên Mệnh Giáo chính là bước đầu tiên.

Trước đó, Cận Băng Vân bên này cứ kéo dài thì kéo.

Sở dĩ hắn mới cố ý giả vờ bại lộ những thói quen kỳ quái để đe dọa Cận Băng Vân.

Cách này ít nhất có thể kéo dài một đoạn thời gian mà không ảnh hưởng đến việc chinh phục Cận Băng Vân.

Cố Hàn Uyên tin tưởng Cận Băng Vân sẽ không dễ dàng buông tha.

Dù sao, nữ nhân si tình luôn là không thể nói lý.

Cố Hàn Uyên vừa nghĩ đến Cận Băng Vân ngoài ý muốn trong trắng, đầy đặn, vừa bước về gian ngoài.

Cố đại ca.

Tôn Điệp bưng chén trà mới pha bước tới, khẽ kêu một tiếng, hơi lộ vẻ kỳ quái.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo: Điệp Nhi sao lại có thái độ này.

Nàng nghĩ ta sẽ cùng Cận cô nương có chuyện gì xảy ra sao.

Kỳ thực đúng là đã xảy ra một vài chuyện, chỉ là lại nhanh hơn một chút so với dự liệu của Tôn Điệp.

Nàng cố ý một mình đi pha trà cho Cố Hàn Uyên, vốn là có ý tạo cơ hội cho hai người ở riêng.

Việc Cố Hàn Uyên trước đó trấn an nàng đã khiến cảm xúc ghen ghét trong lòng Tôn Điệp an định hơn rất nhiều.

Sau khi tâm tình an định, sự dịu dàng trong cốt cách của Tôn Điệp lại trỗi dậy.

Cố Hàn Uyên đối với Cận Băng Vân hứng thú, nàng đều nhìn thấy.

Khi nàng không còn bận tâm đến vấn đề ghen ghét kia nữa, liền vô thức muốn lo nghĩ cho Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải Tôn Ngọc Bá làm phụ thân mà kéo chân, Tôn Điệp xác thực thuộc về một trong số những cô gái rất thích hợp làm thê tử trong số nhiều nữ nhân đó.

Khuôn mặt Tôn Điệp ửng đỏ, ngượng ngùng nói: Ta chẳng qua là cảm thấy Cố đại ca sẽ cùng Cận tỷ tỷ trao đổi nhiều hơn một chút.

Dù sao Cận tỷ tỷ đúng là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười, nói: Cận cô nương xác thực tuyệt sắc, nhưng Điệp Nhi cũng không kém nàng.

Làm gì có.

Rõ ràng Cận tỷ tỷ liền xinh đẹp hơn ta.

Tôn Điệp thẹn thùng giận dỗi.

Nàng đã từng ngưỡng mộ khuôn mặt và khí chất của Cận Băng Vân.

Bất quá vì có Cố Hàn Uyên, hiện tại loại tâm tình ngưỡng mộ này sớm đã tan biến.

Chính vì vậy, khi Cố Hàn Uyên khen ngợi vẻ đẹp của nàng không kém Cận Băng Vân, trong lòng nàng mới đặc biệt cảm thấy xấu hổ.

Cố Hàn Uyên không tranh luận với Tôn Điệp vấn đề rốt cuộc ai đẹp hơn.

Dù sao với võ công của Cận Băng Vân, khoảng cách này chưa chắc đã không nghe được cuộc đối thoại của hai người.

Cố Hàn Uyên đưa tay đón lấy chén trà Tôn Điệp bưng tới, ngậm một ngụm trà, rồi nhổ lại vào chén.

Hắn nhìn đôi mắt đẹp hơi lấp lánh của Tôn Điệp, cười như không cười nhẹ giọng nói: Bây giờ được rồi chứ.

Lời nói không đầu không đuôi này lại khiến khuôn mặt Tôn Điệp ửng đỏ.

Nàng vô thức quay đi ánh mắt, khẽ nói: Cái gì.

được rồi chứ.

Cố Hàn Uyên thuận tay đặt chén trà xuống, tiến lên ôm lấy eo nhỏ nhắn của Tôn Điệp, ghé vào bên tai nàng ấm áp nói: Ta là nói, bây giờ có thể hôn nàng rồi chứ.

Trước đó Tôn Điệp chính là vì ngại Cố Hàn Uyên vừa mới giải độc cho Cận Băng Vân, lại chưa rửa mặt nên mới cự tuyệt tiếp tục thân mật.

Bây giờ Cố Hàn Uyên dùng chén trà này súc miệng, chẳng phải có ý là có thể tiếp tục sao.

Trên thực tế, Tôn Điệp sở dĩ đi pha trà, ngoài việc tạo cơ hội cho Cố Hàn Uyên cùng Cận Băng Vân ở riêng, cũng có một chút tâm tư nhỏ.

Chẳng qua không ngờ lại bị Cố Hàn Uyên dễ dàng bóc trần như vậy.

Thế nhưng đây chẳng phải cũng nói rõ hai người tâm ý tương thông rồi sao.

Tôn Điệp chưa từng trải qua tình yêu, tự nhiên đem hết thảy đều biến thành tốt đẹp.

Không muốn nghĩ rằng Cố Hàn Uyên quá hiểu lòng nữ nhân, nàng trong tiềm thức quy kết loại tình huống này thành tâm ý tương thông thuần khiết.

Khuôn mặt Tôn Điệp đỏ bừng, giọng như muỗi kêu khẽ thì thầm: Cho dù ta cự tuyệt, Cố đại ca cũng sẽ không nghe đâu.

Loại thời điểm này, lời nữ nhân nói đều là nói trái lòng.

Ai coi là thật thì người đó là kẻ ngốc.

Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên thuận miệng đáp lời, đưa tay nâng lên cái cằm trơn bóng mịn màng của Tôn Điệp, từ từ lại gần.

Quả nhiên Tôn Điệp không có chút ý muốn giãy giụa nào, ngược lại chủ động nhắm lại đôi mắt đẹp, ra vẻ lần này muốn hảo hảo cảm thụ.

Cũng bởi vì nàng nhắm hai mắt lại, nên không nhìn thấy ngay trước mặt nàng, phía sau Cố Hàn Uyên, có đôi mắt đẹp thanh lãnh mang theo tâm tình rất phức tạp: không cam lòng, quấn quýt và mơ hồ có một chút ghen tỵ.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ nhếch, không để ý đến thân ảnh phía sau căn bản không cố gắng che giấu của mình, dịu dàng dán lên đôi môi anh đào của Tôn Điệp.

Ở Tôn Phủ bận rộn gần nửa đêm, Cố Hàn Uyên không để ý đến Tôn Ngọc Bá giả vờ giữ lại, sau khi đã chiếm đủ lợi lộc từ Tôn Điệp và Cận Băng Vân liền dứt khoát cáo từ rời đi.

Bây giờ việc lôi kéo Cận Băng Vân đã đủ, cũng đã đặt nền móng vững chắc cho việc chinh phục Tôn Điệp.

Hai nàng đều không phải là mục tiêu cần chiếm đoạt trong thời gian ngắn, không cần thiết lãng phí thêm thời gian vào họ trong đêm trọng yếu như vậy.

Tôn Ngọc Bá thấy Cố Hàn Uyên rời đi ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Nay đã khác xưa.

Giờ đã thống nhất hợp tác, Tôn Ngọc Bá ngược lại không hy vọng Tôn Điệp quá sớm trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Miễn cho Cố Hàn Uyên đến lúc đó ăn sạch sẽ rồi phủi tay không nhận.

Giữ con bài Tôn Điệp này trong tay, có lẽ còn có cơ hội đổi lấy lợi ích lớn hơn.

Được voi đòi tiên là thường tình của con người.

Huống chi còn là kẻ kiêu hùng nhiều dã tâm như Tôn Ngọc Bá.

Cố Hàn Uyên trở lại Tây Lĩnh Khách Quán thì vừa lúc gặp Đan Ngọc Như cũng phong trần mệt mỏi trở về.

Hoặc có lẽ Cố Hàn Uyên vốn đã tính toán thời gian quay về.

Đan Ngọc Như lúc này cũng vừa từ An gia trở về.

Không có khinh công tuyệt thế như Cố Hàn Uyên, nàng mệt mỏi không ít.

Đan Ngọc Như nhìn thấy Cố Hàn Uyên, liền mừng rỡ kêu lên: Công tử.

Cố Hàn Uyên tiện tay kéo Đan Ngọc Như lại, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc hơi rối loạn trên thái dương nàng.

Điều này tuy vẻn vẹn chỉ là một chi tiết nhỏ, thế nhưng đối với Đan Ngọc Như chưa từng cảm nhận được nhiều ôn nhu mà nói cũng là một sự an ủi hiếm có, khiến thể xác và tinh thần vốn mệt mỏi vì bôn ba của nàng bỗng chốc ấm áp.

Đan Ngọc Như tự nhiên tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, giành công nói: An gia bên kia tạm thời đã bị lừa dối.

Bọn họ hành động thất bại, không thể lấy được hổ phù thần bí kia ở trong tay Tôn Ngọc Bá.

An Vân Sơn đối với chuyện này cũng không hề nghi ngờ, chỉ là đối với lực lượng của Tôn Phủ càng cảm thấy hứng thú hơn một chút.

Ban đầu vì không thể đạt được sự tương trợ của Tôn Ngọc Bá, An Vân Sơn đã chuẩn bị ngày mai sẽ cẩn thận hành sự.

Bất quá ta nói cho bọn hắn biết công tử đã bị ta khống chế, đồng thời nắm trong tay.

An Vân Sơn cùng An Thế Cảnh lòng tin tăng nhiều, không thay đổi kế hoạch ban đầu của bọn họ nữa.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng khẽ cười.

Chương 1388

Từ khi thu phục Đan Ngọc Như, đến khi hắn đi vào Tôn Phủ trợ giúp ngăn cơn sóng dữ, đều là từng vòng móc nối.

Chính là để An gia, dù đã mất đi trợ lực của Tôn Phủ và không thể lấy bộ dáng uy hiếp Ninh Vương mà ra tay, vẫn cứ dựa theo kế hoạch ban đầu hành sự.

Lấy thân phận một thương nhân nhỏ bé mà thực hiện đại sự âm mưu soán vị như vậy, dù cẩn thận đến mấy cũng không thừa.

Một khi thất bại, đó chính là kết cục diệt tộc không nghi ngờ gì.

Cố Hàn Uyên đối với sự kiện âm mưu soán vị của An gia đã trù tính đã lâu, há lại có thể cho phép bọn họ tạm thời thay đổi.

Tình huống hôm nay chính là An gia, dù đã mất đi tuyệt đại bộ phận trợ lực, dưới tình huống mọi hành động đều bại lộ dưới mí mắt Cố Hàn Uyên mà không hề phòng bị, vẫn thực hiện kế hoạch soán vị ban đầu.

Có thể nói, Cố Hàn Uyên muốn An gia chết thế nào thì chết thế đó, muốn chết lúc nào thì chết lúc đó.

Làm rất tốt.

Cố Hàn Uyên ôn hòa khen ngợi.

Đan Ngọc Như nghe vậy, đôi mắt như xuân thủy mị hoặc nói: Công tử vậy có thưởng cho thiếp không.

Ý tứ của Đan Ngọc Như lúc này đã không còn rõ ràng nữa.

Công pháp Ma Môn quả nhiên có không ít chỗ độc đáo.

Hơn nữa, năng lực khôi phục ở phương diện kia có thể nói là cường đại.

Rõ ràng Đan Ngọc Như trước đó từng sức cùng lực kiệt, lại tân tân khổ khổ bôn ba hai nơi.

Kết quả lúc này lại đầy đủ thể lực và hứng thú.

Chẳng trách người ta lại nói nàng là Yêu Nữ.

Bất quá người trong Ma môn định lực vốn tương đối thấp, dễ dàng đắm chìm trong dục vọng.

Lại thêm cảm giác công lực đột nhiên tăng mạnh cũng khiến nàng cực kỳ nghiện.

Nếu có thể làm thêm vài lần nữa, Từ Hàng Tĩnh Trai cùng truyền nhân đương đại của Âm Quỳ Phái lấy gì để tranh phong với nàng.

Thậm chí còn có cơ hội tiếp chưởng Thiên Mệnh Giáo từ trong tay sư phụ nàng là Phù Dao Hồng.

Chính là bởi vì có rất nhiều chỗ tốt, nàng mới đặc biệt ra sức làm việc cho Cố Hàn Uyên.

Bằng không với tính cách tư lợi của người trong Ma môn, cho dù nhất thời vì Cố Hàn Uyên mà động tình, đắm chìm trong tình ái không cách nào tự kềm chế cũng khó giữ được lâu.

Lợi ích mới là nhân tố quan trọng hơn có thể duy trì mối quan hệ giữa hai bên.

Cố Hàn Uyên thần sắc hơi lộ vẻ lười biếng khẽ cười nói: Trước đó ở Tôn Phủ động thủ với người khác, lúc này hơi mệt mỏi một chút.

Lời nói tưởng chừng cự tuyệt này lại làm cho hai mắt Đan Ngọc Như sáng lên, nàng cười quyến rũ nói: Không cần làm phiền công tử, thiếp có thể tự mình làm tốt.

Dứt lời liền khéo léo chậm rãi quỳ xuống.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt tóc trên đỉnh đầu Đan Ngọc Như, trong lòng than thở ngộ tính của nàng tuyệt hảo, lại không có cảm giác trúc trắc như trước.

Nếu thật cho nàng tự do phát huy, không chừng sẽ có điều kinh hỉ gì đó cũng khó nói.

Ý tưởng định sau này sẽ hảo hảo điều giáo Đan Ngọc Như chợt lóe lên trong lòng Cố Hàn Uyên.

Trước đó vì thời gian quá gấp, rất nhiều vấn đề hắn quan tâm chưa kịp hỏi Đan Ngọc Như.

Bây giờ cuối cùng cũng có rảnh rỗi hỏi thăm một chút.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Thiên Mệnh Giáo xem như chi nhánh của Âm Quỳ Phái, nàng đối với Âm Quỳ Phái chắc hẳn rất sâu sắc, đúng không.

Động tác cúi đầu của Đan Ngọc Như dừng lại một chút, nàng mập mờ hỏi: Công tử đối với Âm Quỳ Phái cảm thấy hứng thú sao.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Âm Quỳ Phái quả thật có không ít người và sự việc khiến ta cảm thấy hứng thú.

Đan Ngọc Như nghe vậy đang muốn ngẩng đầu, lại bị Cố Hàn Uyên ấn xuống trở lại.

Cố Hàn Uyên hài hước khẽ cười nói: Cứ nói như thế đi.

Ta tin nàng có thể.

Đan Ngọc Như trừng Cố Hàn Uyên một cái đầy trách móc, nhưng vẫn là ngoan ngoãn giới thiệu tình huống Âm Quỳ Phái với giọng nói hơi hàm hồ.

Địa Võng tự nhiên cũng có thẩm thấu và điều tra Âm Quỳ Phái.

Thế nhưng Ma Môn vốn luôn chủ trương nguyên tắc hành sự bí mật, không giống Danh Môn Chính Phái công khai quang minh chính đại.

Đồng thời hướng kinh doanh của Âm Quỳ Phái cũng là Mông Nguyên và Tùy Quốc, nơi Địa Võng có lực lượng yếu.

Thời gian dài như vậy trôi qua, đừng nói là tìm được nơi môn phái Âm Quỳ Phái đặt trụ sở.

Địa Võng có thể tiếp xúc được phần lớn cũng chỉ là thế lực ngoại vi của Âm Quỳ Phái, căn bản không thể hiểu rõ tình huống nội bộ cụ thể của Âm Quỳ Phái.

Tình báo mà Cố Hàn Uyên biết được phần lớn là căn cứ vào cốt truyện mà suy đoán, chi tiết tất nhiên sai lệch rất lớn.

Cũng may bây giờ cuối cùng cũng có nguồn tin là Đan Ngọc Như để tìm hiểu tỉ mỉ.

Trên thực tế, theo Đan Ngọc Như tự thuật, càng thêm xác nhận rằng chỉ dựa vào cốt truyện để hiểu rõ là còn thiếu rất nhiều.

Bây giờ người chấp chưởng Âm Quỳ Phái quả nhiên chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

Thế nhưng Chúc Ngọc Nghiên chưởng khống Âm Quỳ Phái kém xa sự tuyệt đối như trong cốt truyện.

Dù sao trong thế giới dung hợp nhiều cốt truyện này, Âm Quỳ Phái thế lực lớn mạnh hơn, đồng thời cũng không tránh khỏi có nhiều phe phái mọc như rừng.

Thậm chí đến cả Loan Loan cũng sẽ không còn là nhân tuyển truyền nhân duy nhất.

Xét đến cùng vẫn là võ công của Chúc Ngọc Nghiên không bằng Chưởng Môn tiền nhiệm Huyết Thủ Lệ Công mà uy áp toàn bộ Âm

Quỳ Phái.

Phù Dao Hồng chính là chán ghét sự hỗn loạn và phân liệt nội bộ của Âm Quỳ Phái nên mới thẳng thắn tự lập môn hộ, sáng lập Thiên Mệnh Giáo.

Đan Ngọc Như bỗng nhiên một trận ho khạc mãnh liệt, ngẩng đầu lên có chút u oán nói: Công tử liền đối với Loan Loan cảm thấy hứng thú như vậy sao.

Làm hại thiếp gặp khổ.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đối với nàng mà nói, ta đối với Loan Loan cảm thấy hứng thú chẳng phải là chuyện tốt sao.

Loan Loan tu luyện Thiên Ma Đại Pháp có lẽ không giống với nàng, trước khi tu luyện đến Thập Bát Trọng thì không thể hư thân.

Đan Ngọc Như nghe vậy, hai mắt nhất thời sáng lên, nàng đùa cợt nói: Vậy chờ công tử thu phục Loan Loan về sau, để nàng tới giúp thiếp được không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười, hài hước trêu ghẹo: Nhanh vậy đã muốn tìm người giúp nàng lười biếng sao.

Đan Ngọc Như yêu mị cười duyên nói: Làm gì có, thiếp đây liền chứng minh cho công tử xem.

Dứt lời xoay người ngồi dậy, tiếng phượng hót cũng vang lên theo.

Ngày này, kinh thành trầm mặc đã lâu đột nhiên trở nên náo nhiệt vô cùng.

Trên đường lớn, đoàn người huyên náo ồn ào.

Chu Hậu Chiếu, một thân hoa phục thường phục, hướng về Phật Ấn đang hầu hạ bên cạnh mà thở dài nói: Chẳng trách Thái thị lang luôn nhắc đến An gia trước mặt trẫm, quả nhiên là thương nhân có lương tâm, một lòng hướng về triều đình.

Dĩ nhiên đưa ra việc thu hồi những đồng tiền giả từ trong tay bá tánh, đồng thời tổ chức yến hội chảy nước, phát lương thực và tiền bạc cho nạn dân Tương Thủy gặp tai ương cùng bần dân trong kinh thành.

Hành vi như vậy xứng đáng bốn chữ vì nước vì dân.

Nguyên lai An gia để đảm bảo hôm nay hành động vạn vô nhất thất, đặc biệt thêm một màn kịch như thế.

Cứ như vậy, đường phố kinh thành càng náo nhiệt hơn, Chu Hậu Chiếu vốn thích tham gia náo nhiệt lại càng sẽ không lâm thời thay đổi.

Đồng thời bởi vì có nhiều người, một khi xảy ra tai nạn, đám đông náo nhiệt sẽ chỉ khiến trường diện càng thêm hỗn loạn.

Đương nhiên, trong âm mưu này, vô luận là Chu Hậu Chiếu hay Phật Ấn bị hỏi đến lúc này đều không rõ tình hình.

Bất quá mặc dù không hiểu rõ, thế nhưng Phật Ấn trung thành tận tâm với Chu Hậu Chiếu nghe vậy vẫn là vô thức nhíu mày, khuyên nhủ nói: An gia chỉ là một thương nhân nhỏ bé lại công khai chiêu mộ lòng người như vậy, bệ hạ vẫn cần phải cẩn thận hơn một chút thì hơn.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy rất bất mãn nói: Sách, thật mất hứng.

Trẫm cai quản, chẳng lẽ lại không thể có một hai thương nhân có lương tâm thật lòng vì nước vì dân sao.

Huống chi chính ngươi cũng nói An gia cao lắm cũng chỉ là một thương nhân nhỏ bé, chẳng lẽ còn có thể tạo phản làm loạn hay sao.

Chu Hậu Chiếu đối với lời nói của Phật Ấn cười nhạt.

Hắn lại không nghĩ rằng chính mình trong lúc vô tình lại nói ra chân tướng.

Vân La quận chúa, một thân nam trang cũng khó che lấp vẻ đẹp kiều diễm, còn tăng thêm mấy phần vẻ hiên ngang, dừng lại nhìn xung quanh cảnh náo nhiệt với vẻ rất hiếu kỳ, nàng nói chen vào: Hoàng huynh nói rất đúng.

Hơn nữa nếu như làm chuyện tốt lại bị cảnh giác, phòng bị, cứ thế mãi trên đời còn có công lý và chính nghĩa sao.

Vân La quận chúa tuy xác thực điêu ngoa tùy hứng, thế nhưng tam quan lại vô cùng chính trực.

Hoặc có lẽ trên người nàng có loại tư duy của hiệp nữ.

Hơn nữa cùng Quách Phù Dung lỗ mãng vẫn còn điểm khác biệt.

Sống trong hoàng thất, lại thường xuyên chịu ảnh hưởng từ Chu Hậu Chiếu, Vân La quận chúa vô thức sẽ đứng ở góc độ quốc gia và nhân dân để suy nghĩ vấn đề.

Chỉ là trời sinh tính tương đối ham chơi và hướng tới tự do.

Phật Ấn nghe vậy chỉ phải cung kính cúi đầu nói: Bệ hạ cùng quận chúa dạy phải.

Bất quá hắn nói vậy thì nói vậy, trong lòng đã âm thầm quyết định quay đầu lại hảo hảo điều tra An gia này.

Chuyện khác tạm thời không đề cập tới, Thái thị lang đối với An gia sùng bái như vậy cũng rất có vấn đề.

Thân là Bảo Long Nhất Tộc, đáng lẽ phải vì Hoàng Đế bài trừ tất cả nguy hiểm.

Đáng tiếc phản ứng của Phật Ấn vẫn còn hơi trễ.

Qua ngày hôm nay, việc điều tra An gia đều đã không còn ý nghĩa.

Lúc này Chu Hậu Chiếu ngược lại bổ sung giải thích một câu: An gia cho dù có yêu cầu, cũng chẳng qua là muốn có thân phận hoàng thương.

Nếu là có thể làm dịu những lời oán thán gần đây trong kinh thành, cho bọn họ thân phận hoàng thương này thì sao.

Thân phận hoàng thương đương nhiên sẽ không đơn giản như lời Chu Hậu Chiếu nói.

Có thân phận hoàng thương, có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức trên mặt quan hệ.

Ở niên đại này, chi phí lớn nhất để buôn bán chính là ở việc thông suốt quan hệ.

An gia có thể trở thành cự phú của kinh thành, có quan hệ mật thiết với Thái thị lang.

Chương 1389

Nếu như An gia không phải vì mưu triều soán vị, thực sự chiếm được thân phận hoàng thương về sau thậm chí có thể một cước đá bay Thái thị lang.

Hoa gia trước vụ án Đạo Tặc Giày Sắt phong quang đến mức nào.

Thậm chí Lục Phiến Môn đều muốn nể mặt bọn họ.

Chính là vì họ có thân phận hoàng thương.

Trên thực tế bây giờ tuy Hoa Như Lệnh đã chết, Đại Thông tiền trang cũng vì chuyện tiền giả mà chưa gượng dậy nổi.

Thế nhưng chỉ cần có thân phận hoàng thương này, chưa chắc đã không thể đông sơn tái khởi.

Chu Hậu Chiếu thấy Phật Ấn khúm núm không phản bác nữa, cũng sẽ không quấn quýt vấn đề An gia, ngược lại nhắc nhở: Trẫm trước đó không phải đã nói rồi sao.

Hôm nay là vi hành tuần tra, không cho phép gọi bệ hạ, quận chúa nữa.

Vâng, công tử, tiểu thư.

Phật Ấn biết nghe lời mà thay đổi cách xưng hô.

Bất quá trong lòng nhưng âm thầm oán thầm: Chính ngươi chẳng phải vẫn tự xưng là trẫm sao.

Đương nhiên lời như vậy cũng chỉ có thể nói trong lòng.

Dù sao Chu Hậu Chiếu là Hoàng Đế.

Mà hắn, Thống Lĩnh Bảo Long Nhất Tộc, thoạt nhìn là rất cao quý, trên thực tế cũng chỉ là gia thần mà thôi.

Bất quá Phật Ấn không dám nói Chu Hậu Chiếu không phải, không có nghĩa là không ai sẽ nói.

Công tử, nếu muốn che giấu tung tích vi hành tuần tra, công tử cũng không thể nói trẫm nữa.

Nếu không ai còn nghe không ra người là Hoàng Đế sao.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy, trên mặt xấu hổ cùng ngượng ngùng chợt lóe lên, hung tợn quay đầu nhìn theo tiếng, xem là kẻ nào không thức thời như vậy, không có nhãn lực thấy.

Ngoài Linh Linh Phát luôn chọc Chu Hậu Chiếu tức giận ra thì còn có thể là ai.

Chỉ thấy Linh Linh Phát cõng một cái rương cao bằng nửa người có chút cố sức theo sau.

Có lẽ là bởi vì cái rương quá nặng, mệt mỏi khiến đầu óc hắn có chút mơ hồ, thành thử nói hoàn toàn không qua não.

Phật Ấn nhìn khuôn mặt đã hoàn toàn đen sầm của Chu Hậu Chiếu, không khỏi che mặt, một bộ dạng không dám nhìn.

Thiệt thòi hắn hôm nay còn cố ý đề nghị cho Linh Linh Phát cũng đi theo.

Vốn chỉ muốn cái miệng lanh lợi kia của Linh Linh Phát có thể chọc cười Chu Hậu Chiếu.

Không ngờ cuối cùng vẫn như trước chọc giận Chu Hậu Chiếu.

Chỉ thấy Chu Hậu Chiếu đè Linh Linh Phát xuống mà quyền đấm cước đá một trận, trong miệng còn hô: Để ngươi lắm miệng.

Để ngươi lắm miệng.

Bản công tử còn cần ngươi nhắc nhở sao.

Linh Linh Phát vốn không biết võ công, càng không dám phản kháng Chu Hậu Chiếu, chỉ đành nhịn đau cầu xin tha thứ.

Chỉ có thể nói ở trong thế giới hỗn loạn mà võ công càng trọng yếu này, Linh Linh Phát so với trong cốt truyện còn muốn không được yêu thích.

Cuối cùng vẫn là Vân La quận chúa không nhìn nổi, khuyên nhủ: Hoàng huynh đừng gây rối nữa.

Nếu còn gây rối nữa thì sẽ không kịp đi Binh Bộ Thượng Thư phủ đâu.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy thả Linh Linh Phát ra.

Thuận tiện quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Chỉ thấy hơn mười người cung kính theo sát sau lưng họ.

Những người này chính là thành viên Bảo Long Nhất Tộc.

Ngoài bốn người Cung, Hỉ, Phát, Tài, bao gồm cả Linh Linh Phát, còn có mười hai người.

Mười hai người này có cả nam lẫn nữ, ai nấy dáng người cường tráng, khí thế hùng hồn, lấy Thập Nhị Cầm Tinh mà đặt tên.

Trong đó chỉ có một người hơi gầy yếu, ra vẻ giống Linh Linh Phát không biết võ công.

Lúc này đang nhìn Linh Linh Phát sưng mặt sưng mũi với vẻ mặt đầy đồng tình.

Người này tên là Linh Linh Cẩu.

Linh Linh Cẩu cùng Linh Linh Phát có sở thích giống nhau, nhiệt tình yêu thích phát minh cùng khoa học kỹ thuật, cũng đồng dạng không biết võ công.

Bất quá Linh Linh Cẩu lại càng hiểu cách xem xét thời thế hơn một chút, không giống Linh Linh Phát luôn chọc giận Chu Hậu Chiếu.

Dù sao nếu không được yêu thích, vậy dứt khoát khiêm tốn một chút.

Vừa lúc ánh mắt ngây ngô thành thật cùng tính cách ôn hòa hiền hậu kín đáo của Linh Linh Cẩu cũng không mấy gây sự chú ý của người khác.

Huống chi hắn còn có một đệ đệ Linh Linh Hổ võ công cao cường chiếu cố, tình cảnh so với Linh Linh Phát phải tốt hơn nhiều.

Giữa lúc Linh Linh Phát bị Chu Hậu Chiếu ghét bỏ, đánh chửi, lại không biết thê tử mình đang gặp phải sự trêu ghẹo như thế nào.

Trong Y quán nhà Linh Linh Phát.

Thê tử Linh Linh Phát là Lưu thị đang bị một đôi cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy vòng eo mềm mại.

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp cùng lời trêu ghẹo cười cợt: Phu nhân, nàng cũng không muốn A Phát luôn không có tiền đồ, đúng không.

Thê tử Linh Linh Phát là Lưu thị gần đây tâm trạng không hề tốt.

Thậm chí cũng không còn như ngày trước vô cớ tìm Linh Linh Phát ve vãn, đùa giỡn nữa.

Từ ngày Cố Hàn Uyên đến, nàng liền lâm vào nỗi sầu lo sâu sắc.

Ban đầu cứ ngỡ trượng phu mình gặp được quý nhân, không ngờ hóa ra là kẻ mơ ước thân thể mình.

Sáng nay nàng từ Linh Linh Phát nghe được tin tốt, nói là phát minh mấy ngày nay nhất định sẽ khiến cấp trên hài lòng.

Đồng thời hắn liền vội vã ra cửa.

Nàng biết phát minh của Linh Linh Phát quả thực có chút khác biệt so với ngày xưa.

Dù sao trước đây luôn vì vấn đề kinh phí, những món đồ phát minh ra luôn chỉ tạm được.

Lần này nhưng vì có đầy đủ kinh phí, đã hoàn thành tác phẩm tương đối hoàn mỹ.

Lưu thị thấy Linh Linh Phát tự tin như vậy, nàng cũng cảm thấy vui vẻ cho hắn.

Điều duy nhất khiến nàng phiền muộn là nguồn kinh phí cho phát minh của Linh Linh Phát lại chính là nguồn gốc nỗi khổ gần đây của nàng, Cố Hàn Uyên.

Cũng may phản ứng phấn chấn kia của Linh Linh Phát khiến nàng cảm thấy việc mình trước đó bị chiếm tiện nghi cũng đáng.

Nhưng mà loại ý nghĩ này vừa mới nảy sinh, nàng liền lại gặp được người mà nàng không muốn gặp nhất.

Nàng gắt gao nắm chặt tay Cố Hàn Uyên, không cho đối phương vô cớ tìm kiếm.

Kinh hoảng nói: A Phát sáng nay đã nói với thiếp rồi, phát minh mới nhất định có thể khiến cấp trên của hắn thưởng thức, không cần Cố công tử lại phí tâm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong con ngươi hiện lên một tia sâu thẳm.

Linh Linh Phát đồng dạng là một vòng trong kế hoạch của hắn.

Hắn ở sau khi Linh Linh Phát rời đi mới đến Y quán chính là vì bổ sung một ít chi tiết.

Dù sao tóm lại phải có người chịu trách nhiệm khi Hoàng Đế xảy ra chuyện.

Linh Linh Phát không thể nghi ngờ là người gánh tội thay tốt nhất.

Trêu ghẹo Lưu thị chỉ là thuận tiện mà thôi.

Dù sao còn chưa tới lúc hắn ra mặt, tự nhiên muốn tìm chút chuyện để giết thời gian.

Cố Hàn Uyên có ý vị sâu xa nói: Phu nhân chẳng lẽ chưa nghe nói qua phúc họa tương y, họa phúc tương phục sao.

Lưu thị làm sao lại không hiểu đạo lý này, hoặc có lẽ nàng mới là người hiểu nhất.

Nàng đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới điều gì đó, có chút bối rối hỏi: Chẳng lẽ A Phát sẽ gặp nguy hiểm gì sao.

Trên thực tế nàng căn bản không nghe Linh Linh Phát nói cụ thể về công việc bên ngoài.

Cũng không biết cấp trên trong miệng Linh Linh Phát rốt cuộc là ai.

Ý nghĩ như vậy thuần túy xuất phát từ trực giác của nàng.

Hoặc có lẽ là nàng vô ý thức cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới uy hiếp nàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có chút kinh ngạc.

Sau đó nhẹ cười nói: Muốn biết sao.

Vâng.

Chuyện liên quan đến trượng phu mình, Lưu thị há có thể không để ý.

Chương 1390

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại tựa như cố ý treo khẩu vị nàng, ung dung nói: Nói đến tại hạ còn không biết khuê danh của phu nhân, chẳng hay có được may mắn được biết không.

Lưu thị nghe vậy cắn răng, trong lòng cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Dù sao khuê danh của nữ nhân sau khi kết hôn chỉ có trượng phu mình mới có thể biết.

Nhưng vì lo lắng cho Linh Linh Phát, nàng chỉ đành thành thật khai báo.

A Phát khi mới quen thiếp gọi thiếp là Giai Linh tỷ.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, mang theo chút ý vị không rõ khẽ cười nói: Giai Linh tỷ.

Giai Linh nghe vậy thân thể mềm mại không khỏi run lên.

Dù sao tiếng xưng hô này chỉ có trượng phu nàng là Linh Linh Phát gọi, bây giờ lại từ miệng nam nhân khác nói ra, khó tránh khỏi cảm thấy không tự nhiên.

Huống chi người gọi nàng như vậy lại là Cố Hàn Uyên kẻ vẫn luôn mơ ước nàng.

Loại cảm giác khó chịu không tự nhiên trong lòng càng thêm rõ ràng.

Nàng vội vàng nói: Vậy người bây giờ có thể nói cho thiếp biết A Phát đã xảy ra chuyện gì không.

Hắn có đang gặp nguy hiểm không.

Nhưng mà kẻ không được voi đòi tiên thì không phải là Cố Hàn Uyên.

Hắn ý vị thâm trường nói: Phu nhân vẫn chưa biết A Phát che giấu thân phận sao.

Nguy hiểm của A Phát có liên quan đến thân phận của hắn.

Phu nhân chỉ như vậy còn chưa đủ.

Ngươi mới vừa rõ ràng đồng ý với thiếp.

Giai Linh nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến thân phận mà Linh Linh Phát đã che giấu nàng nhiều năm, hết lần này đến lần khác lại không chịu trực tiếp báo cho biết, liền sốt ruột.

Không ai sẽ không để ý đến thân phận ẩn giấu của người đầu gối tay ấp.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại chỉ nhàn nhạt nói: Tại hạ đã đáp ứng chuyện gì sao.

Giai Linh nghe vậy nhất thời á khẩu.

Nàng cắn chặt môi mỏng, hơi lộ vẻ khổ sở hỏi: Ngươi rốt cuộc còn muốn thế nào.

Cố Hàn Uyên lúc này buông lỏng Giai Linh một chút.

Nhưng mà nàng lại hoàn toàn không thể vui nổi.

Bởi vì trên đỉnh đầu chính là một cỗ lực lượng khó có thể kháng cự đang đè xuống, khiến nàng từ từ quỳ gối.

Đến bước này, nàng còn không biết Cố Hàn Uyên muốn nàng làm cái gì.

Nàng đang muốn giãy giụa cự tuyệt, liền nghe được Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Chỉ như vậy thôi, phu nhân không khó xử đâu, đúng không.

Giai Linh làm sao có thể không khó xử.

Chỉ là nàng nghe được Cố Hàn Uyên nói bóng gió.

Ít nhất như vậy cũng không tính là mất trinh tiết.

Đối mặt với lời lừa gạt tưởng chừng như để lại chỗ trống, kì thực lại từng bước ép sát của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn chấp nhận yêu cầu lùi một bước tiến hai bước của hắn.

Nàng chỉ có thể giả vờ hung ác trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, nói: Không cho phép ngươi gạt thiếp.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời ngụy biện muốn giữ lại chút thể diện cuối cùng của Giai Linh, có ý vị sâu xa nói: Phu nhân cứ yên tâm đi, tại hạ còn không muốn từ nay mất đi tín nhiệm của phu nhân.

Giai Linh không khỏi nâng mắt lên, giận dữ trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Tín nhiệm của nàng nào có trọng yếu.

Trừ phi Cố Hàn Uyên muốn càng nhiều hơn.

Suy đoán này khiến trong lòng nàng càng thêm sầu lo và khủng hoảng.

Hết lần này đến lần khác lúc này giọng trêu ghẹo của Cố Hàn Uyên lại vang lên.

Xem ra phu nhân không mấy thuần thục nhỉ.

Chưa từng vì A Phát mà làm thế sao.

Vậy tại hạ kiếm lời rồi.

Giai Linh nghe vậy nhất thời tức giận không chỗ phát tiết.

Thế nhưng thế mạnh hơn người, có việc cầu người nàng chỉ có thể tận lực hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười.

Đêm qua bận rộn một đêm, sau đó lại bị Đan Ngọc Như đang lên cơn nghiện ép một phen, còn có lão bản nương không kìm được tịch mịch lén lút chạy tới tiếp sức.

Lúc này vừa lúc mượn Giai Linh để khôi phục một chút tinh thần.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cũng không nuốt lời.

Hắn đem thân phận Đại Nội Mật Thám của Linh Linh Phát cho nàng biết.

Đại Nội Mật Thám.

Bảo Long Nhất Tộc.

Kèm theo những tiếng kinh hô mập mờ không rõ thường xuyên vang lên, Giai Linh rốt cuộc hiểu rõ những điều bất thường trên người Linh Linh Phát những năm gần đây là từ đâu mà ra.

Thiệt thòi nàng trước đây còn tưởng rằng Linh Linh Phát lén lút bên ngoài ngoại tình.

Nhưng mà biết được chân tướng, Giai Linh lại không có chút ý định yên tâm nào.

Chính là gần vua như gần cọp, hơn nữa nàng còn từ miệng Cố Hàn Uyên biết được Hoàng Đế vô cùng không ưa Linh Linh Phát.

Chuyện này nhất thời khiến trong lòng nàng càng thêm lo lắng.

Đồng thời cũng vô thức cho rằng nguy hiểm Cố Hàn Uyên nói chính là bắt nguồn từ sự trách phạt của Hoàng Đế.

Thế nhưng đến lúc này, nàng càng không dám hướng Cố Hàn Uyên cầu xin tha thứ.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt đang nói cho nàng biết, Cố Hàn Uyên lúc này rốt cuộc là đang tích súc chờ bộc phát như thế nào.

Chỉ cần hơi chút tưởng tượng, nàng liền hai chân như nhũn ra.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lúc này lại căn bản không cúi đầu xem tâm tình rối rắm của Giai Linh.

Tầm mắt của hắn đang rơi vào một nơi không có người.

Bất quá cái không người này chỉ nhắm vào người bình thường.

Trong mắt Cố Hàn Uyên cũng là có một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn lại rực rỡ màu đỏ.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt im lặng hỏi: Làm xong.

Bóng người màu đỏ này dĩ nhiên chính là Hồng Quỳ.

Nàng bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nhẹ giọng nói: Làm xong.

Ngươi cũng đừng lãng phí quá nhiều thời gian trên người nữ nhân này.

Thật không biết rõ một phu nhân nhà người khác có gì tốt.

Hồng Quỳ nói thì nói như vậy, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Giai Linh không rời, phảng phất đang học tập điều gì đó.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười.

Đã đến lúc.

Không bao lâu, tiếng ho khan dữ dội mang theo tâm tình ủy khuất vang lên.

Ánh mắt Hồng Quỳ nhất thời trở nên ghét bỏ.

Không biết là đang xem thường sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên hay là đang xem thường Giai Linh không đủ thành ý.

A Phát, cái rương ngươi đang cõng trên lưng chứa thứ gì vậy.

Ngươi không biết hôm nay chúng ta vi phục xuất tuần sao.

Một cái rương lớn như thế thật quá sức làm người khác chú ý.

Chu Hậu Chiếu vừa tò mò vừa mang theo vẻ ghét bỏ hỏi Linh Linh Phát.

Thực tế so với cái rương Linh Linh Phát cõng, đám Đại Nội Mật Thám thuộc Bảo Long nhất tộc đi theo phía sau Chu Hậu Chiếu mới càng làm người khác chú ý hơn.

Những cao thủ cao lớn vạm vỡ, khí tức trầm ổn, điêu luyện như Linh Linh Ngưu, Linh Linh Trư mới thực sự gây sự chú ý.

Được bọn họ bảo vệ, Chu Hậu Chiếu và Vân La quận chúa giống như ngọn đèn sáng trong đêm tối, thường xuyên thu hút ánh nhìn của người khác.

Thực tế, Chu Hậu Chiếu tự cho rằng có Quỳ Hoa Lão Tổ âm thầm bảo vệ nên không muốn để Bảo Long nhất tộc đi theo.

Chỉ là không lay chuyển được lời khẩn cầu của Phật Ấn, hắn mới bất đắc dĩ mang theo bọn họ.

Tuy Phật Ấn quả thực không biết Chu Hậu Chiếu đã bàn bạc gì với Quỳ Hoa Lão Tổ, nhưng cho dù biết, lão cũng nhất định sẽ thuyết phục Chu Hậu Chiếu mang theo Bảo Long nhất tộc.

Dù sao Tây Hán hiện giờ ốc còn không mang nổi mình ốc, Đông Xưởng lại đánh mất sự tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu.

Lực lượng bảo vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu đã chạm mức thấp nhất lịch sử.

May mà Chu Hậu Chiếu cũng suy xét đến việc ngoài mình ra, Vân La quận chúa cũng cần người bảo hộ, nên mới không từ chối đề nghị của Phật Ấn.

Chương 1391

Đáng tiếc Chu Hậu Chiếu căn bản không biết Quỳ Hoa Lão Tổ đã bị Cố Hàn Uyên g·iết c·hết, tình cảnh bản thân vô cùng nguy hiểm.

Hắn vẫn còn tâm trí đi hiếu kỳ cái rương Linh Linh Phát cõng chứa thứ gì.

Lúc này Linh Linh Phát vẫn chưa biết thê tử mình bị ức hiếp thế nào, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trận đòn của Chu Hậu Chiếu.

Hoặc có lẽ hắn đã sớm quen với tình huống này.

Linh Linh Phát đắc ý cười nói: Trong đây chứa phát minh mới nhất của ta, còn có một món hàng nhái vô cùng lợi hại.

Nói đoạn, hắn mở rương định cho Chu Hậu Chiếu mở mang tầm mắt.

Khoan đã.

Kinh nghiệm xương máu khiến Chu Hậu Chiếu vội vàng hô ngừng, đồng thời cảnh giác hỏi: Ngươi nói rõ trước đó là loại phát minh gì.

Linh Linh Phát nghe vậy có chút lúng túng gãi đầu, nhỏ giọng đáp: Súng ống.

Chu Hậu Chiếu nghe xong quả thực hận không thể đạp c·hết Linh Linh Phát.

Giữa thanh thiên bạch nhật lại muốn mang súng ống rêu rao khắp nơi.

Sơ ý một chút sẽ dẫn đến hỗn loạn quy mô lớn.

Huống chi theo hiểu biết của hắn, xác suất súng ống của Linh Linh Phát cướp cò còn cao hơn nhiều so với xác suất sử dụng bình thường.

Súng ống cướp cò giữa đám đông náo nhiệt. hình ảnh đó thật quá kinh khủng, Chu Hậu Chiếu không dám tưởng tượng tiếp.

Thế là hắn lập tức sa sầm mặt, nghiêm giọng quát: Vô luận tình huống gì ngươi cũng không được phép lấy phát minh của mình ra, bằng không trẫm sẽ tịch thu gia sản, xử tội cả nhà ngươi.

Linh Linh Phát giật mình sợ hãi.

Nhưng tính cách hắn vốn có chút tùy tiện, vẫn còn tâm trí ba hoa: Có thể chỉ tịch thu một mình ta được không.

Nương tử của ta vô tội mà.

Nghĩ đến thê tử, Linh Linh Phát cũng có chút phiền muộn.

Tuy không có bằng chứng, nhưng mấy ngày nay hắn rõ ràng cảm thấy thê tử có điểm không đúng.

Ngày thường nàng không còn thân mật, ban đêm cũng luôn nói không có hứng thú.

Điều này làm hắn thấy vô cùng đè nén.

Bởi vậy hôm nay đối mặt với Chu Hậu Chiếu, hắn mới luôn không biết thời thế như vậy.

Chu Hậu Chiếu không quan tâm đời sống phu thê của Linh Linh Phát có hòa hợp hay không, thấy hắn còn dám ba hoa, nhất thời lửa giận bốc lên, phân phó Bảo Long nhất tộc phía sau: Kéo xuống đánh thêm một trận nữa.

Nhớ kỹ là kéo ra xa một chút.

Dứt lời, hắn đen mặt bỏ đi trước.

Linh Linh Phát bị đánh gào thét một hồi cũng ngừng.

Dù sao đều là người trong Bảo Long nhất tộc, bọn họ không xuống tay quá nặng, chỉ làm màu cho có lệ.

Linh Linh Thử với vẻ mặt gian giảo nhịn không được khuyên nhủ: A Phát, sao ngươi cứ mãi chọc giận bệ hạ vậy.

Có chút nhãn lực được không.

Mọi việc đừng có cố chấp như thế.

Bằng không ngươi chịu tội, chúng ta cũng không dễ chịu gì.

Bảo Long nhất tộc đa phần đều là người trung thành tận tâm.

Linh Linh Thử là kẻ khôn lỏi nhất, cũng là người bất mãn nhất khi Linh Linh Phát luôn gây rắc rối.

Hắn mỉa mai nói: Không được thì ngươi học tập A Cẩu một chút đi, không có việc gì thì đừng có khoe khoang mấy cái phát minh vô dụng đó nữa.

Linh Linh Cẩu nghe vậy nhún vai.

Hắn không phải không muốn khoe khoang, mà là thấy tấm gương của Linh Linh Phát nên không dám liều lĩnh như vậy.

Linh Linh Dương là một nữ tử có khí chất ôn nhu, cũng là y sư duy nhất trong Bảo Long nhất tộc.

Nàng cũng bất đắc dĩ nói: Lần nào A Phát ngươi bị đánh xong cũng tìm ta bôi thuốc, thật không sợ phu nhân ngươi sẽ nổi ghen sao.

Linh Linh Phát nhìn có vẻ thích ba hoa, nhưng thực tế hắn rất chung thủy với thê tử.

Thường xuyên khiến Gia Linh ghen tuông đều là vì mỗi lần Linh Linh Dương bôi thuốc cho hắn đều để lại mùi hương trên người.

Khổ nỗi Linh Linh Phát lại không biết giải thích thế nào.

Linh Linh Dương cũng cảm thấy mình vô cớ mang tiếng oan.

Nghe những lời khuyên bảo vừa có tâm vừa có ý mỉa mai, Linh Linh Phát âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Trước đây thường xuyên chọc giận Chu Hậu Chiếu là vì phát minh của hắn luôn có khiếm khuyết.

Nhưng bây giờ có tài chính của Cố Hàn Uyên hỗ trợ, hắn đã thoát khỏi cảnh túng quẫn chỉ có thể tạo ra bán thành phẩm.

Chỉ cần có cơ hội phô diễn, phát minh của hắn nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Chỉ là cơ hội đó ở đâu.

Chẳng lẽ lại hy vọng đột nhiên có kẻ xông ra phạm thượng tác loạn sao.

Linh Linh Phát đang đau đầu vì không có cơ hội trình diễn phát minh mới.

Vân La quận chúa ngược lại có chút hiếu kỳ về hắn.

Dù sao Chu Hậu Chiếu rõ ràng rất ghét bỏ Linh Linh Phát nhưng vẫn luôn giữ hắn bên người.

Chắc hẳn hắn phải có điểm độc đáo nào đó.

Tuy nhiên, sau khi nghe Chu Hậu Chiếu kể về tình cảnh của Linh Linh Phát, hứng thú của Vân La quận chúa lập tức tan biến.

Nàng vẻ mặt ghét bỏ nói: Hóa ra là một kẻ không biết võ công, chỉ để trút giận thôi sao.

Đối với Vân La quận chúa, không biết võ công là một điểm trừ rất lớn.

Ngược lại, Chu Hậu Chiếu vì lời nói thẳng thừng của nàng mà trên mặt có chút không tự nhiên.

Nói như thể hắn giữ Linh Linh Phát bên người chỉ để xả giận vậy.

Rõ ràng là do Linh Linh Phát không có chí tiến thủ nên hắn mới động chút là đánh chửi.

Đương nhiên, không thể phủ nhận mỗi lần giáo huấn Linh Linh Phát xong, tâm tình hắn đều rất tốt.

Hiệu quả giải tỏa áp lực thực sự còn tốt hơn cả sủng hạnh phi tử.

Chu Hậu Chiếu định tranh luận với Vân La vài câu thì đầu đường đột nhiên vang lên tiếng khua chiêng gõ trống náo nhiệt.

Chỉ thấy một nam nhân mặc hỷ phục đỏ thẫm, cưỡi đại hồng mã, dẫn theo đội ngũ đón dâu đang tiến lại gần.

Vân La quận chúa tò mò hỏi: Đó chính là Hồ Trác, kẻ muốn cưới thiên kim của Binh Bộ Thượng Thư sao.

Ta thấy cũng chẳng có gì đặc biệt.

Thượng thư thiên kim rốt cuộc thích hắn ở điểm nào.

Đột nhiên phía sau có một giọng nói hơi lộ vẻ ngông nghênh xen vào: Chắc là thích vẻ anh tuấn tiêu sái của hắn thôi.

Lời nói này khiến đám người Bảo Long nhất tộc đồng loạt nhìn sang với ánh mắt cảnh giác.

Đó là một thiếu niên tuấn tú với một vết sẹo nhỏ trên mặt, chính là Tiểu Ngư Nhi đang tới xem náo nhiệt.

Tiểu Ngư Nhi bị ánh mắt của đám mật thám nhìn đến da đầu tê dại.

Đang định nói kháy vài câu thì một giọng nói lạ khác lại xen vào:

Thích hắn anh tuấn tiêu sái sao.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, thấy một thiếu niên cũng đầy vẻ lưu manh, trông giống như một gã côn đồ, chính là Thành Thị Phi.

Không biết hắn còn có duyên phận với Vân La quận chúa như trong nguyên tác hay không.

Những nhân vật chính trong cốt truyện đều có một đặc điểm tương tự, đó là sẽ vô thức tiến lại gần các sự kiện lớn.

Tiểu Ngư Nhi và Thành Thị Phi rõ ràng không quen biết Chu Hậu Chiếu và Vân La quận chúa, nhưng khi xem náo nhiệt lại vô thức chọn chỗ này.

Hiện tại Tiểu Ngư Nhi khá tò mò về thân phận của Chu Hậu Chiếu và Vân La.

Dù sao đám mật thám Bảo Long nhất tộc bảo vệ bọn họ cũng không phải hạng tầm thường.

Đặc biệt là ba người dẫn đầu, chỉ riêng ánh mắt thôi đã khiến Tiểu Ngư Nhi cảm thấy áp lực.

Một người khí tức trầm ổn, cơ bắp cuồn cuộn, làn da lộ ra ánh lên màu kim thiết, nhìn qua đã biết là một cao thủ ngoại gia khổ luyện.

Một người đi đứng vững vàng, khi đặt chân lại nhẹ nhàng như mèo, nhất định là cao thủ khinh công và cước pháp.

Một người hai tay tráng kiện, khi vung vẩy ẩn hiện tiếng xé gió tinh vi, quyền chưởng võ công tất nhiên cực cao.

Ba người này đều là cao thủ đã tu luyện võ công đến cảnh giới có thể khai tông lập phái.

Vậy mà lúc này lại chỉ là hộ vệ cho hai người trẻ tuổi.

Chương 1392

Huống chi còn có hơn mười người khác, ví như kẻ cõng rương lớn đang nhỏ to trò chuyện kia, trông ai cũng không đơn giản.

Công tử tiểu thư nhà nào mới có thể sở hữu đội ngũ hộ vệ cấp bậc này.

Dù bị ánh mắt cảnh giác nhìn đến không thoải mái, Tiểu Ngư Nhi vẫn chọn ở lại bắt chuyện.

Thành Thị Phi thì không nghĩ nhiều như vậy.

Hắn đơn thuần thấy Vân La quận chúa thuận mắt nên vô thức tiến lại gần bắt chuyện.

Cũng không phải là hắn nảy sinh sắc tâm hay nhất kiến chung tình gì.

Thời gian này là những ngày vui vẻ nhất đời Thành Thị Phi.

Dưới sự chiếu cố của Tiêu Bản, hắn mỗi ngày đều được ăn ngon mặc đẹp, lại có thị nữ xinh đẹp chăm sóc sinh hoạt.

Mấy ngày ngắn ngủi thậm chí đã trở thành khách quen của các thanh lâu.

Tuy phần lớn thời gian không bằng lúc ở Khoái Hoạt Lâm, nhưng đối với Thành Thị Phi, người mười mấy năm qua chưa từng được nữ tử sưởi ấm đêm khuya, đây đã là cảm giác hạnh phúc chưa từng có.

Hắn rất cảm kích Cố Hàn Uyên và Tiêu Bản, vì thế vô cùng nỗ lực tu luyện công pháp Cố Hàn Uyên ban cho.

Tuy nhiên Thành Thị Phi cũng có một nỗi phiền muộn nhỏ.

Hắn phát hiện mình đối với nữ tử chốn lầu xanh ngày càng không có hứng thú, không biết có phải do mắt nhìn của mình đã cao lên hay không.

Đương nhiên hắn không biết đây là hiệu quả tinh thần thiến của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Khi tu luyện lâu hơn, hắn sẽ không chỉ đơn giản là không có hứng thú với nữ sắc nữa.

Tóm lại, vì thấy hợp nhãn nên hắn tiến lên bắt chuyện, thậm chí còn không nhận ra Vân La quận chúa đang giả trai.

Chu Hậu Chiếu lúc này đang quan sát Tiểu Ngư Nhi và Thành Thị Phi.

Hai gã côn đồ không có chút uy hiếp nào.

Hắn đưa ra kết luận như vậy, hơi lộ vẻ ghét bỏ liếc nhìn một cái rồi không thèm để ý đến bọn họ.

Ngược lại, Vân La quận chúa không có cảm giác ưu việt về giai cấp, hoàn toàn không để ý việc hai người bắt chuyện.

Nghe Thành Thị Phi nói thiên kim Binh Bộ Thượng Thư coi trọng vẻ anh tuấn tiêu sái của Hồ Trác, nàng không khỏi nhìn kỹ gã Hồ Trác đang mang vẻ mặt kiêu ngạo kia.

Sau đó, nàng lập tức lộ ra biểu cảm ngươi đang đùa ta sao. mà nói: Thế kia mà gọi là anh tuấn tiêu sái sao.

Hồ Trác có thể được Phó Ngọc Hoa coi trọng, đương nhiên dung mạo không đến nỗi nào.

Ngũ quan đoan chính, lại có vài phần phong thái của người đọc sách.

Thế nhưng khuôn mặt gầy gò, vàng vọt cùng thần thái đắc ý của kẻ tiểu nhân thực sự khiến người ta khó lòng liên tưởng đến bốn chữ anh tuấn tiêu sái.

Ngược lại còn thấy vài phần hèn mọn.

Thành Thị Phi thực ra cũng chỉ nghe đồn đại.

Tin tức lưu truyền ngoài phố khó tránh khỏi thất thiệt.

Lúc này hắn cũng nghiêm túc nhìn Hồ Trác một cái, sau đó không khỏi che mắt gọi thẳng là đau mắt.

Cái dung mạo này mà cũng truyền thành anh tuấn tiêu sái được sao.

Thượng thư thiên kim kia không lẽ bị mù.

Thật nên để Cố công tử đến cho nàng ta mở mang tầm mắt.

Thành Thị Phi oán trách như thể mình vừa bị lừa vậy.

Ban đầu Chu Hậu Chiếu và Vân La quận chúa còn không mấy để tâm, nhưng ba chữ Cố công tử lập tức khiến bọn họ chú ý.

Chu Hậu Chiếu trầm giọng hỏi: Ngươi nói là vị Cố công tử nào.

Thành Thị Phi nghe vậy liền lộ vẻ khinh thường, ghét bỏ nói: Không thể nào.

Còn có người không biết Cố công tử sao.

Các ngươi không phải là lũ nhà quê từ đâu đến đấy chứ.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu lập tức đen lại.

Đường đường là Hoàng đế lại bị người ta gọi là lũ nhà quê.

Nếu không lo lắng bại lộ thân phận, hắn đã sớm lệnh cho Bảo Long nhất tộc bắt gã Thành Thị Phi này lại.

Chu Hậu Chiếu đen mặt nói: Ngươi cứ nói rõ đó là vị Cố công tử nào đi, đừng nói nhảm nhiều như vậy.

Thành Thị Phi nhỏ giọng lầm bầm: Kiến thức đã ít, tính tình lại còn không nhỏ.

Lời này lọt vào tai Chu Hậu Chiếu, sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

Cũng may Thành Thị Phi không tiếp tục úp mở, hắn dùng ngữ khí mang theo vài phần tự hào nói: Đương nhiên là Tam Tuyệt Kiếm Tiên Cố công tử.

Ta nói cho các ngươi biết, trên đời này không có nam tử nào tuấn mỹ hơn Cố công tử đâu.

Nếu trên đời có Trích Tiên tồn tại, nhất định sẽ giống như Cố công tử vậy.

Nếu thượng thư thiên kim kia gặp được Cố công tử, nhất định sẽ muốn hủy hôn ngay lập tức.

Thành Thị Phi tâng bốc Cố Hàn Uyên người đã thay đổi vận mệnh của mình mà không hề thấy ngại ngùng.

Nếu không có Cố Hàn Uyên, hắn hiện tại vẫn chỉ là gã côn đồ lăn lộn chốn chợ búa, làm sao có được ngày lành như bây giờ.

Tương lai thế nào chưa bàn tới, nhưng hiện tại Thành Thị Phi thực sự coi Cố Hàn Uyên như cha mẹ tái sinh, chỉ mong sau khi võ công đại thành sẽ báo đáp ân tình.

Thành Thị Phi trong nguyên tác có tam quan rất chính, có ân báo ân, có oán báo oán, tuy cách làm việc có chút giống côn đồ nhưng luôn quán triệt một chữ Nghĩa.

Vân La quận chúa nghe Thành Thị Phi tâng bốc Cố Hàn Uyên không tiếc lời, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, vội vàng hỏi: Ngươi quen biết Cố công tử sao.

Thành Thị Phi hơi đắc ý đáp: Đương nhiên quen, Cố công tử còn có đại ân với ta.

Vậy ngươi có thể dẫn ta đi gặp Cố công tử không.

Vân La quận chúa lúc này ngay cả giọng điệu giả trai cũng vứt bỏ, dùng chất giọng trong trẻo như chim oanh hỏi.

Thành Thị Phi ngẩn ra, kinh ngạc nói: Hóa ra ngươi là một vị cô nương.

Ngừng một lát, hắn lộ vẻ hiểu rõ: Vậy chắc chắn ngươi cũng ngưỡng mộ Cố công tử rồi.

Bị Thành Thị Phi đâm trúng tâm tư, Vân La quận chúa đỏ bừng mặt, xấu hổ nói: Ngươi cứ nói xem có thể mang ta đi gặp Cố công tử được không thôi.

Thành Thị Phi nghe vậy lại có chút lúng túng.

Dù sao địa vị của hắn và Cố Hàn Uyên không hề tương xứng, làm sao dám bảo đảm có thể dẫn người đi gặp Cố Hàn Uyên.

Vân La quận chúa thấy vậy liền biết Thành Thị Phi thực ra chẳng có chắc chắn gì, liền ghét bỏ nói: Hóa ra ngươi cũng chỉ là kẻ khoác lác sao.

Thành Thị Phi đâu chịu được khi bị nữ tử coi thường như vậy, vội đáp: Cố công tử sẽ không gặp nữ tử không có sắc đẹp đâu, bớt mơ mộng hão huyền đi.

Vân La quận chúa nghe vậy im lặng một lát, đột nhiên giơ tay tháo phát quan trên đầu xuống.

Một làn gió nhẹ thổi qua, mái tóc dài tung bay theo gió.

Nàng nở nụ cười duyên dáng hỏi: Giờ thì thế nào.

Thành Thị Phi trợn mắt há mồm, lầm bầm: Có nhan sắc thế này sao không nói sớm.

Cố công tử chắc chắn sẽ có hứng thú.

Kiểu tóc thực sự rất quan trọng đối với diện mạo một người, đặc biệt là nữ tử.

Đôi khi chỉ cần đổi kiểu tóc là có thể lột xác từ thôn cô thành giai nhân tuyệt sắc.

Vân La quận chúa giả trai vốn rất giống, nên Thành Thị Phi lăn lộn phố phường lâu năm cũng không nhận ra sơ hở.

Vì thế khi nàng tháo phát quan, để mái tóc dài tung bay, sức tác động thị giác vô cùng mạnh mẽ.

Lời lầm bầm của Thành Thị Phi lọt vào tai Vân La, khiến nàng lộ vẻ đắc ý.

Theo nàng thấy, Thành Thị Phi tuy chỉ là gã côn đồ, nhưng ngữ khí tôn kính khi nhắc tới Cố Hàn Uyên là không hề giả bộ.

Nói cách khác, hắn thực sự quen biết Cố Hàn Uyên, và quan hệ không hề đơn giản, có lẽ là thuộc hạ của Cố Hàn Uyên.

Vì thế lời hắn nói Cố Hàn Uyên sẽ có hứng thú với nàng cũng có độ tin cậy nhất định.

Nàng hôm nay nằng nặc đòi đi theo Chu Hậu Chiếu xuất cung không phải vì muốn gặp Cố Hàn Uyên một lần sao.

Nàng muốn trực tiếp hỏi hắn, dựa vào đâu mà nàng không thể làm chính thê.

Nếu lúc đầu Vân La còn do dự việc bị Chu Hậu Chiếu đẩy đi liên hôn với Cố Hàn Uyên, thì sau khi bị hắn từ chối, nàng lại nảy sinh ý nghĩ không gả không được.

Không chỉ vì ngưỡng mộ, nàng còn muốn vì bản thân mà tranh một hơi thở.

Vân La vốn là thiếu nữ tùy hứng, hành động theo cảm tính, có ý nghĩ này cũng không có gì lạ.

Về phần Chu Hậu Chiếu, hắn tự nhiên là vui mừng thấy điều đó, nếu không đã chẳng dễ dàng đồng ý mang nàng xuất cung.

Vân La nở nụ cười tràn đầy thanh xuân, tinh nghịch hỏi: Vậy giờ ngươi có thể dẫn ta đi gặp Cố công tử chưa.

Thành Thị Phi sực tỉnh, ngượng ngùng nói: Ta cũng không biết hiện giờ Cố công tử đang ở đâu.

Thấy Vân La sắp nổi giận, hắn vội vàng bổ sung: Nhưng ta có cách liên lạc với Cố công tử.

Chỉ cần báo tin của cô nương cho ngài, ngài nhất định sẽ tới gặp ngươi.

Cách của Thành Thị Phi đương nhiên là nhờ Tiêu Bản giúp đỡ.

So với kẻ chỉ đơn thuần nhận ân huệ như Thành Thị Phi, Tiêu Bản ít nhất cũng biết cách gửi tin tức đến Ôm Nguyệt Lâu cho Cố Hàn Uyên.

Vân La tuy không quá hài lòng nhưng cũng miễn cưỡng nói: Coi như cũng tạm được.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên xảy ra cảnh người ngã ngựa đổ.

Mọi người nhìn lại, thấy Hồ Trác đang cưỡi ngựa rêu rao bỗng dưng ngã xuống, khiến đội ngũ phía sau cũng trở nên hỗn loạn.

Chương 1393

Hồ Trác vận hỷ phục đỏ rực dính đầy bụi bặm, chật vật bò dậy.

Nhưng sau khi đứng lên, hắn không quan tâm đến bộ dạng nhếch nhác của mình mà vội vàng nhìn về phía Vân La, ánh mắt trở nên nóng rực.

Hóa ra Hồ Trác vừa vặn nhìn thấy cảnh Vân La tháo phát quan, nhất thời nhìn đến ngây người.

Hắn cưỡi ngựa vốn không thạo, lại còn phân tâm, không ngã mới là lạ.

Phó Ngọc Hoa tuy dung mạo cũng xinh đẹp nhưng sao bì kịp Vân La quận chúa.

Huống chi Vân La xuất thân hoàng thất, thiên sinh mang khí chất cao quý khác hẳn người thường.

Dù tính tình nàng bốc đồng, tùy hứng, nhưng trong chốc lát ai mà nhìn ra được.

Khí chất đó đối với kẻ xuất thân bình dân như Hồ Trác có sức hút khó tả.

Ngược lại, Phó Ngọc Hoa vì là con nuôi của Lưu Hỉ nên tính tình đanh đá, cường thế.

Nếu không vì muốn dựa vào Phó Trung và Lưu Hỉ để bước chân vào hoạn lộ, Hồ Trác đã không vứt bỏ người vợ từ thuở hàn vi là Lý Như Yên.

Dù sao xét về dung mạo, Lý Như Yên và Phó Ngọc Hoa ngang ngửa nhau, nhưng về tính cách thì Lý Như Yên ôn nhu hiền thục hơn nhiều.

Đáng tiếc cuối cùng Hồ Trác vẫn vì tiền đồ mà bỏ rơi Lý Như Yên để chọn Phó Ngọc Hoa.

Thực tế Phó Ngọc Hoa coi trọng Hồ Trác không phải vì cái danh anh tuấn tiêu sái.

Đường đường là thiên kim Thượng thư, nàng ta đâu có mù đến mức đó.

Nàng ta chỉ nghe theo lời Phó Trung từng khen ngợi tài hoa của Hồ Trác.

Hồ Trác có tài, nhưng tại sao phải dựa dẫm vào bọn họ.

Bởi vì quan liêu Minh quốc hiện giờ đã mục nát về mọi mặt, ngay cả con đường khoa cử cũng không ngoại lệ.

Phía sau không có quan hệ thì ngay cả kỳ thi Hội cũng khó qua, nói chi đến kỳ thi Đình để được Hoàng đế thưởng thức.

Hồ Trác vì liên tiếp thất bại nên mới chọn con đường tắt.

Chỉ cần có Lưu Hỉ và Phó Trung chống lưng, lấy tài hoa của mình, hắn tin chắc sẽ có cơ hội đỗ Trạng nguyên.

Hơn nữa hiện tại Lưu Hỉ đã nắm quyền Đông Xưởng, cưới Phó Ngọc Hoa xong hắn sẽ là con rể của Lưu Hỉ, tiền đồ vô lượng.

Tương lai tốt đẹp khiến Hồ Trác vốn không vững vàng trở nên bành trướng, ngay cả trên đường đón dâu còn dám mơ tưởng đến Vân La quận chúa.

Hồ Trác phủi bụi trên người, chỉnh lại quan mão, mặt lộ nụ cười mà hắn tự cho là nho nhã bước về phía Vân La.

Vị cô nương này, tiểu sinh hữu lễ.

Bộ dạng làm bộ làm tịch của hắn khiến mọi người nhíu mày.

Vân La quận chúa càng tỏ vẻ ghét bỏ, không thèm để ý.

Hồ Trác như không thấy sự chán ghét đó, tự nhiên nói: Hôm nay tiểu sinh đại hôn, nhạc phụ là Binh Bộ Thượng Thư đương triều có bày yến tiệc chiêu đãi bằng hữu khắp nơi.

Cô nương nếu có nhã hứng, chi bằng tới góp vui một chút.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu, Vân La và đám mật thám Bảo Long nhất tộc đều trở nên cổ quái.

Ý đồ khoe khoang của Hồ Trác quá rõ ràng, cố ý nhắc tới nhạc phụ là Thượng thư để phô trương bối cảnh thâm hậu.

Ý gì đây.

Muốn Vân La làm thiếp cho ngươi sao.

Ngươi tưởng mình là Cố Hàn Uyên chắc.

Ánh mắt mọi người nhìn Hồ Trác đầy vẻ khinh thường vì sự ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình.

Linh Linh Phát thầm cảm thán trên đời vẫn còn kẻ thiếu nhãn lực hơn cả hắn.

Chu Hậu Chiếu thì đã thầm tuyên án tử cho tiền đồ của Hồ Trác.

Cho dù hắn có dựa vào Lưu Hỉ để vào tới thi Đình, Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không thèm nhìn tới.

Ngay cả ấn tượng về Phó Trung cũng xấu đi nhiều, vì nhìn người kém như vậy thì hẳn cũng chẳng thông minh gì.

Ban đầu hắn định tới chung vui cùng Phó Trung nhưng giờ thì không còn tâm trí đó nữa.

Hồ Trác có lẽ không ngờ rằng một phút sắc tâm của mình không chỉ hủy hoại tiền đồ bản thân mà còn khiến nhạc phụ mất đi sự tín nhiệm của Hoàng đế.

Vân La quận chúa nghe vậy lại không trực tiếp từ chối, ánh mắt nàng lóe lên, quay đầu hỏi: Huynh trưởng, muội định đi xem thử, còn huynh thì sao.

Chu Hậu Chiếu liếc mắt đã nhìn ra Vân La muốn trêu chọc Hồ Trác.

Hắn không hứng thú với việc này, càng chán ghét Phó Trung nên không muốn đi.

Vân La, muội cứ đi đi.

Bản công tử muốn đi xem cuộc Tỉ Võ Chiêu Thân đang xôn xao gần đây.

Chu Hậu Chiếu ngừng lời, mang theo ẩn ý hỏi Tiểu Ngư Nhi và Thành Thị Phi: Không biết hai vị tiểu huynh đệ có hứng thú cùng bản công tử đi xem náo nhiệt không.

Chu Hậu Chiếu tự nhiên không vô duyên vô cớ hỏi ý kiến hai người, hắn đang thử dò xét mục đích của bọn họ.

Dù sao hắn cũng là bậc chí tôn, thấy người lạ vô cớ tiếp cận khó tránh khỏi nghi ngờ.

Tuy nhiên, điều làm hắn vừa nhẹ nhõm vừa thấy tẻ nhạt là cả hai đều từ chối.

Ta vẫn nên đi theo vị cô nương này thì hơn.

Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta không biết ăn nói thế nào với Cố công tử.

Thành Thị Phi vẫn ghi nhớ những quy tắc Tiêu Bản dạy bảo.

Ví dụ như phải coi trọng những nữ tử có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, biết đâu ngày nào đó họ lại trở thành chủ mẫu.

Vì thế hắn quyết định đi theo Vân La.

Tiểu Ngư Nhi suy nghĩ một lát rồi nhạt giọng nói: Tỉ Võ Chiêu Thân có gì hay.

Chi bằng tới phủ Thượng thư ăn chực một bữa.

Dù sao Thượng thư cũng là quan lớn, chắc không dùng cơm rau đạm bạc đãi khách đâu nhỉ.

Tiểu Ngư Nhi thực sự tò mò về thân phận Chu Hậu Chiếu, nhưng ánh mắt của Bảo Long nhất tộc khiến hắn khó chịu.

Hơn nữa khí cơ như sẵn sàng ra tay của bọn họ khiến hắn phải từ bỏ ý định thăm dò.

Quan trọng hơn, chuyện của Vân La có liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Tuy chưa từng có xung đột trực diện, nhưng hắn đã nhiều lần nếm trái đắng dưới tay Cố Hàn Uyên.

Việc Cố Hàn Uyên chiếm đoạt Mộ Dung Tiên càng làm hắn ghi hận, dù khi đó nàng và hắn còn chưa quen biết.

Tâm thái thứ ta nhìn trúng nhất định phải thuộc về ta chính là tính cách thường thấy của các nhân vật chính.

Ngoài Mộ Dung Tiên, còn có món nợ của Thiết Tâm Lan.

Dù không phải vì hảo hữu Hoa Vô Khuyết thì cũng là vì bản thân từng thích nàng.

Vì vậy Tiểu Ngư Nhi muốn tìm cơ hội gây khó dễ cho Cố Hàn Uyên.

Thiếu nữ đang ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên trước mặt chẳng phải là đối tượng tốt nhất sao.

Nếu có thể khiến nàng không còn ngưỡng mộ hắn nữa, nhìn Cố Hàn Uyên mất đi món lợi sắp đến tay nhất định sẽ rất thú vị.

Do chưa trải qua các sự kiện lớn, tư tưởng của Tiểu Ngư Nhi vẫn mang nét hẹp hòi của Ác Nhân Cốc.

Đám người tách ra từ đó.

Chu Hậu Chiếu để lại Thập Nhị Cầm Tinh của Bảo Long nhất tộc bảo vệ Vân La, còn mình thì cùng Phật Ấn và nhóm Chúc Mừng Phát Tài rời đi.

Hồ Trác thấy Vân La thực sự đi theo mình thì càng thêm đắc ý.

Sau khi hạ nhân chỉnh đốn trang phục, hắn lại lên ngựa, dẫn đầu với vẻ mặt ngạo mạn.

Hắn đang tính toán tìm cơ hội thổ lộ với Vân La.

Cưới về làm thiếp thì hắn không dám, nên tốt nhất là nuôi nàng ở bên ngoài.

Nghĩ đến dung mạo và khí chất của nàng, lòng hắn bỗng nóng rực.

Ánh mắt nhìn trộm của Hồ Trác khiến Vân La ghê tởm, nàng thầm lầm bầm: Kẻ đáng ghét thế này mà cũng đòi cưới thiên kim Thượng thư, bản cô nương không phá hỏng hôn lễ này thì không phải là Vân La.

Nghe vậy, Tiểu Ngư Nhi nảy ra ý hay, nhỏ giọng đề nghị: Chỉnh người là sở trường của ta.

Chương 1394

Hay là cứ giao cho ta.

Vân La nghi ngờ: Ngươi làm được không.

Hắc.

Cô nương cứ chờ xem.

Tiểu Ngư Nhi tự tin cười nói.

Vân La quan sát hắn một hồi, thấy bộ dạng lém lỉnh đó nhất định là đầy bụng ý xấu, liền đồng ý: Vậy ngươi thử trước, nếu không được thì tới lượt ta.

Tiểu Ngư Nhi hài lòng cười lớn: Ác Thông Thiên.

Sư phụ, con tới đây.

Ác Thông Thiên với vẻ mặt hung thần ác sát chen qua đám đông chạy tới.

Hình tượng của hắn quá dọa người nên ban đầu bị Bảo Long nhất tộc ngăn cản phía ngoài, giờ thấy hắn quen biết Tiểu Ngư Nhi mới cho qua.

Tiểu Ngư Nhi kéo Ác Thông Thiên lại thầm thì một hồi.

Ác Thông Thiên liên tục gật đầu rồi nhận lệnh rời đi.

Vân La tò mò hỏi: Hắn là ai vậy.

Ngươi bảo hắn đi làm gì.

Tiểu Ngư Nhi cười đáp: Hắn là đồ đệ của ta.

Ta bảo hắn đi chuẩn bị vài thứ, lát nữa tới phủ Thượng thư sẽ dùng đến.

Vân La thấy bộ dạng đầy tự tin của hắn thì cũng thêm phần tin phục.

Nàng hào sảng nói: Nói mới nhớ, vẫn chưa biết tên hai người các ngươi.

Tiểu Ngư Nhi.

Thành Thị Phi.

Vân La nghe xong đôi mắt cong lại thành hình trăng khuyết, nụ cười rạng rỡ.

Tên của cả hai đều khiến nàng thấy thú vị.

Trong lòng nàng cảm thấy dù hôm nay chưa gặp được Cố Hàn Uyên thì quen biết hai người này cũng là chuyện tốt.

Các ngươi cứ gọi ta là Vân La.

Ba người trao đổi tên tuổi rồi vừa đi vừa trò chuyện theo đoàn rước dâu tới phủ Thượng thư.

Lúc này phủ Thượng thư người đi kẻ lại, tân khách tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Phó Trung vì muốn con gái cưng được gả đi thật vẻ vang nên đã vung tiền bày tiệc linh đình cho bất cứ ai tới chúc mừng.

Không phải quan lớn nào cũng thanh liêm, Phó Trung cấu kết với Lưu Hỉ, tuy ngày thường quy củ nhưng cũng vơ vét không ít.

Binh Bộ nắm giữ việc điều phối quân giới, lợi lộc rất lớn, Phó Trung tất nhiên hưởng phần nhiều nhất.

Nói là Phó Ngọc Hoa xuất giá, nhưng thực tế là Hồ Trác ở rể.

Hắn làm gì có tư cách cưới thiên kim Thượng thư.

Phó Trung đang hồng quang đầy mặt tiếp đãi tân khách.

Đương nhiên người được hắn trực tiếp tiếp đón không phải là những kẻ ngồi ở ngoại viện.

Điều gây ngạc nhiên là Phó Trung lúc này lại mang vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng trước hai người khách.

Những kẻ khiến Thượng thư phải khép nép như vậy không có nhiều.

Hai người này thần tình nghiêm túc, khoác trên mình bộ đồng phục của Đông Xưởng có thêu họa tiết Ưng Khuyển.

Thân phận của họ đã rõ: người của Đông Xưởng.

Một người bình thản nói: Ta là Tán Phiếm, hắn là Đàm Luận.

Chúc mừng Phó đại nhân có rể hiền.

Đây là hạ lễ của Lưu đại đốc chủ đặc biệt phân phó chúng ta mang tới.

Lưu Hỉ mới nắm quyền Đông Xưởng chưa lâu nên thuộc hạ đắc lực còn thiếu.

Tán Phiếm và Đàm Luận là những kẻ rất được trọng dụng.

Phái hai người họ tới, dù Lưu Hỉ không trực tiếp xuất hiện cũng đã đủ thành ý.

Thực tế đối với kẻ như Hồ Trác, Lưu Hỉ chưa bao giờ thực sự coi trọng, chỉ coi hắn là công cụ để lôi kéo bộ hạ mà thôi.

Sau vài câu xã giao, Tán Phiếm đột nhiên nói: Đông Xưởng chúng ta nhận được tin tức, người của Di Hoa Cung sẽ tới phá hoại.

Danh tiếng của Di Hoa Cung lừng lẫy bên ngoài, Phó Trung nghe vậy đại kinh thất sắc: Vậy phải làm sao bây giờ.

Đàm Luận lộ vẻ tàn nhẫn, trầm giọng nói: Di Hoa Cung xưa nay không coi triều đình ra gì, nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của triều đình.

Lưu đại đốc chủ đã quyết định giăng Thiên La Địa Võng để cho Di Hoa Cung một bài học sâu sắc.

Mong Phó đại nhân cho chúng ta mượn địa bàn.

Lưu Hỉ ban đầu chưởng quản Đông Xưởng, năng lực khó tránh khỏi còn chưa đủ.

Hơn nữa, mặc dù không biết vì sao, nhưng Hoàng đế đối với sự bất mãn của hắn là có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thậm chí mơ hồ nghe được phong thanh muốn một lần nữa trọng dụng Tào Chính Thuần.

Lưu Hỉ quả thực không biết vì sao Chu Hậu Chiếu lại bất mãn với hắn như vậy.

Hắn cho rằng chỉ có việc thầy trò Triệu Bôn Tam bỏ mạng là có chút sơ suất.

Nhưng khi đó là ngày đầu tiên hắn tiếp quản Đông Xưởng, có chút sơ sẩy cũng là tình hữu khả nguyên.

Còn việc hắn phái người tập kích Mộ Dung Thục căn bản không hề truyền đến tai Chu Hậu Chiếu.

Không chỉ bởi vì Chu Hậu Chiếu mấy ngày nay chưa từng đến thư phòng, mà còn vì thi thể bốn gã thủ hạ hắn phái đi bắt Mộ Dung Thục đều đã bị Quỳ Hoa Lão Tổ tiện tay mang về, lẽ ra không nên có sơ hở mới phải.

Đương nhiên, hắn khó tránh khỏi bị Quỳ Hoa Lão Tổ mắng một trận tơi bời.

Hơn nữa, trước khi tra rõ nguyên nhân thất bại của bốn tên thủ hạ kia, trong thời gian ngắn hắn cũng không dám động thủ với Mộ Dung Thục nữa.

Nói chung, Chu Hậu Chiếu có ý kiến với hắn tuyệt đối không phải vì Mộ Dung Thục.

Lưu Hỉ quả thực rất oan uổng.

Điều thực sự châm ngòi sự bất mãn của Chu Hậu Chiếu chính là Đông Xưởng đã không hề phát hiện ra khi Cố Hàn Uyên xông vào Ngự Thư Phòng.

Ngự Thư Phòng là nơi Hoàng đế làm việc, xét một ý nghĩa nào đó còn quan trọng hơn tẩm cung.

Kết quả lại bị Cố Hàn Uyên, người có thể uy hiếp tính mạng hắn, trực tiếp đâm thẳng vào mặt.

Chu Hậu Chiếu sao có thể không tức giận.

Sao có thể không mất đi tín nhiệm đối với Lưu Hỉ.

Dã tâm của Lưu Hỉ mặc dù không chỉ thỏa mãn với việc làm một Đông Xưởng đại đốc chủ, nhưng hiện tại vẫn chưa phải lúc hắn thực hiện dã tâm.

Vì vậy, một lần nữa giành được tín nhiệm của Hoàng đế là rất cần thiết.

Hoàng đế thường chỉ tín nhiệm hai loại người.

Thứ nhất là người tuyệt đối trung thành.

Thứ hai là người có năng lực.

Không nói Lưu Hỉ bản thân sẽ không trung thành với Chu Hậu Chiếu như vậy, cho dù muốn diễn kịch một chút, nhất thời cũng không thể tìm được thời cơ thích hợp.

Do đó, con đường duy nhất trước mắt Lưu Hỉ là thể hiện năng lực.

Vậy thì không thể làm gì khác hơn là giết gà dọa khỉ cho Chu Hậu Chiếu xem.

Thế giới này khác với kịch bản, Di Hoa Cung còn chưa đủ tư cách trở thành cái gai trong mắt Lưu Hỉ.

Theo lý thuyết, tùy tiện trêu chọc Di Hoa Cung là một chuyện vô cùng bất lợi.

Thế nhưng, Lưu Hỉ vô tình có được một bản cổ tịch.

Trên cổ tịch ghi lại một bí ẩn.

Minh Ngọc Công rất có lợi cho Hấp Công Đại Pháp.

Vấn đề lớn nhất của Hấp Công Đại Pháp chính là chân khí tạp loạn khó có thể cô đọng.

Hoặc có lẽ, tất cả các công pháp có thể hấp thu công lực của người khác đều có vấn đề tương tự.

Mà đặc tính của Minh Ngọc Công chính là cô đọng, nội liễm đến cực điểm.

Chỉ cần thu nạp công lực Minh Ngọc Công của Yêu Nguyệt, Liên Tinh, là có thể mượn chân khí đặc biệt của Minh Ngọc Công mà cải thiện đáng kể vấn đề chân khí không đủ ngưng luyện của Hấp Công Đại Pháp.

Trong kịch bản, việc Giang Ngọc Yến đột nhiên trở nên vô địch thiên hạ có một điểm rất quan trọng là nàng đã hấp thu công lực Minh Ngọc Công của Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Bằng không, chưa chắc nàng có thể đánh ra uy lực chấn động đến mức khiến danh tiếng lừng lẫy của kịch bản chỉ còn lại Hung Uy.

Chí ít, với Yến Nam Thiên sau khi Giá Y Thần Công đại thành, phá rồi lại lập, hắn sẽ là vấn đề nàng không thể giải quyết.

Chương 1395

Nói chung, trong tình huống Lưu Hỉ không cách nào luyện thành Cách Không Hấp Công trong thời gian ngắn, để tu vi của mình tiến thêm một bước, đồng thời tiện thể lập uy và tranh thủ tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu, hắn liền quyết định động thủ với Di Hoa Cung.

Đáng tiếc, Lưu Hỉ không biết rằng hắn căn bản không thể hấp thu công lực của Yêu Nguyệt và Liên Tinh.

Dù sao, Hấp Công Đại Pháp của hắn căn bản không hoàn chỉnh, không thể lay chuyển Minh Ngọc Công đã được ngưng luyện đến cực hạn.

Kết quả là, Lưu Hỉ chỉ biết trở thành áo cưới cho người khác.

Mà kẻ đó hiển nhiên chính là người đã giúp hắn có được cuốn cổ tịch kia và thông tin Di Hoa Cung sẽ gây rối vào đại hôn của Phó Ngọc Hoa.

Cuối cùng sẽ là ve sầu bắt ve, hoàng tước ở phía sau như thế nào tạm thời không đề cập tới, hôn lễ của Hồ Trác và Phó Ngọc Hoa được cử hành đúng hạn.

Vân La quận chúa cùng Tiểu Ngư Nhi mấy người cũng thuận lợi theo Hồ Trác trà trộn vào.

Trên thực tế, nếu không phải Hồ Trác phạm ngu xuẩn, thật đúng là không dễ giả mạo trà trộn vào nội viện Phủ Binh Bộ Thượng Thư.

Trừ phi Vân La quận chúa bại lộ thân phận.

Trong kịch bản cũng không nghiêm cẩn.

Đường đường Binh Bộ Thượng Thư thiên kim đại hôn, lẽ nào có thể để ai cũng vào dự lễ.

Bách tính bình dân chỉ có thể ở ngoại viện ăn tiệc di động mà thôi.

Hơn nữa, vì An gia cũng bày tiệc di động cứu tế nạn dân và bần dân, cho nên số lượng bình dân đến Phủ Binh Bộ Thượng Thư cũng ít hơn nhiều so với tưởng tượng.

Điều này cũng dễ dàng cho hành động của Lưu Hỉ.

Bằng không, đến lúc giao chiến lớn với Di Hoa Cung mà sơ suất làm tổn hại quá nhiều bách tính bình dân cũng là một phiền toái không nhỏ.

Nói chung, Vân La quận chúa và Tiểu Ngư Nhi lúc này đã trà trộn vào trong đám tân khách.

Vân La quận chúa tò mò hỏi Tiểu Ngư Nhi: Ngươi chuẩn bị lúc nào động thủ.

Tiểu Ngư Nhi bĩu môi, nhàn nhạt nói: Đừng nóng vội, tốt xấu gì cũng phải chờ gặp tân nương tử rồi hãy nói chứ Hắn dự định trước mặt Vân La quận chúa biểu diễn một phen thật đặc sắc.

Tiểu Ngư Nhi càng nghĩ, muốn phá hỏng chuyện tốt của Cố Hàn Uyên và Vân La quận chúa thì chỉ có cách không để nàng ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên nữa.

Thế nhưng, muốn làm được điểm này cũng không dễ dàng.

Ví dụ như, nói xấu Cố Hàn Uyên sau lưng chắc chắn là vô dụng.

Cố Hàn Uyên tuy phong lưu, nhưng hắn đều thể hiện ra ngoài.

Trong tình huống như vậy mà vẫn ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên thì những nữ tử đó chắc chắn không quá bận tâm đến vấn đề phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Nói cách khác, trong thời gian ngắn muốn làm hư hình tượng của Cố Hàn Uyên trong lòng Vân La quận chúa là cực kỳ trắc trở.

Biện pháp duy nhất có thể được là dùng một người khác khiến Vân La quận chúa cảm thấy hứng thú để che lấp sự ngưỡng mộ của nàng đối với Cố Hàn Uyên.

Tiểu Ngư Nhi liếc nhìn Thành Thị Phi, thầm nghĩ trong lòng: Đáng tiếc.

Thành Thị Phi là người của Cố Hàn Uyên, làm sao lại đi tranh nữ nhân với Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, thái độ của Thành Thị Phi trong lời nói đối với Cố Hàn Uyên không khỏi quá mức tôn kính.

Điều này khiến hành động của hắn không thể không càng thêm ẩn nấp một chút.

Bằng không, vạn nhất Thành Thị Phi chạy đi mách lẻo với Cố Hàn Uyên thì hắn thảm rồi.

Tiểu Ngư Nhi mặc dù không biết vì sao Cố Hàn Uyên mỗi lần đều không quá làm khó hắn, thế nhưng hắn lại trực giác Cố Hàn Uyên đối với hắn có ác ý.

Chỉ là có lẽ Cố Hàn Uyên còn chưa tới lúc bộc lộ ác ý mà thôi.

Do đó, việc không bị Cố Hàn Uyên nắm được nhược điểm của mình cũng rất quan trọng.

Dưới đủ loại hạn chế, điều Tiểu Ngư Nhi có thể làm chỉ là khiến bản thân gây nên hứng thú cho Vân La quận chúa, nhưng lại phải diễn xuất như thể Vân La quận chúa tự mình nảy sinh hứng thú với hắn.

Như vậy mới có thể tránh miễn bị Cố Hàn Uyên truy cứu trách nhiệm.

Do đó, điều hắn hiện tại cần làm là thỏa sức trình diễn tài năng, trí tuệ thông minh của mình.

Dù sao, nữ nhân luôn không có sức đề kháng đối với nam tử ưu tú.

Huống chi hắn cũng không kém về ngoại hình.

Nếu như hắn bằng lòng sửa soạn tử tế thì cũng là một thiếu niên lang tuấn tú.

Dù sao trước đây Thiết Tâm Lan đã từng thích hắn.

Tiểu Ngư Nhi đang tự yêu lấy bản thân thì Phó Ngọc Hoa, đội mũ phượng khăn voan che mặt, được người đỡ dâu ân cần dắt ra.

Hồ Trác lộ vẻ mặt mừng rỡ.

Qua ngày hôm nay, hắn liền sẽ cưới bạch phú mỹ, Trạng Nguyên, lên làm đại quan, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng mà, đúng lúc hắn đang đắm chìm trong ảo tưởng mỹ hảo thì, trong đám tân khách vang lên một tiếng hét lớn: Chậm đã.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến sắc mặt Hồ Trác trở nên rất khó coi.

Dù sao, khi giấc mộng đẹp bị đánh thức đột ngột thì luôn có chút tính khí buổi sáng.

Hồ Trác nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy Tiểu Ngư Nhi vượt qua đám đông bước ra.

Ngươi không phải cái kia Lời Hồ Trác nói đến phân nửa, lẳng lặng liếc nhìn Vân La quận chúa, liền chột dạ không nói được nữa.

Dù hắn có lòng dạ hẹp hòi đến mấy cũng không dám làm Phó Trung và Phó Ngọc Hoa mất mặt.

Mà trùng hợp Tiểu Ngư Nhi lại liên lụy đến Vân La quận chúa, hắn cũng có chút chột dạ khó tránh khỏi.

Tiểu Ngư Nhi cướp lời: Đúng, ta chính là uy chấn thiên hạ, gian xảo vô song, dọa chết vạn ngàn thiếu nữ, dạy hư bạn bè trẻ tuổi, chuyên lừa gạt tiền tiêu vặt của trẻ con, đùa giỡn phụ nữ đoan trang, ăn cơm không trả tiền, xa hoa vô độ, uống nước xong muốn xỉa răng, là võ lâm bại hoại Quán Quân, Bách Độc Thần Quân ba, xong.

Tiểu Ngư Nhi nói một tràng dài không biết nên xem là khoe khoang hay tự hạ mình giới thiệu.

Hắn lẳng lặng liếc nhìn Vân La quận chúa, quả nhiên đôi mắt đẹp trong suốt kia đang lóe lên vẻ hứng thú.

Nếu bỏ qua vẻ nói năng tùy tiện của Tiểu Ngư Nhi, phong cách vừa cứng rắn vừa hư hỏng lại vừa hài hước của hắn quả thực rất có khả năng thu hút sự chú ý của nữ tử.

Nhất là đối với những thiếu nữ chưa có nhiều kinh nghiệm sống thì càng có một loại mị lực đặc biệt.

Cũng trách sao bất kể phiên bản kịch bản nào, đều có mười hai ba nữ tử liên tiếp thích hắn.

Nhưng mà, kịch bản chỉ cần có một chút xíu sai lệch, thì sẽ sinh ra kết quả hoàn toàn khác biệt.

Hoa Vô Khuyết còn chưa đến tràng.

Trong kịch bản, việc Tiểu Ngư Nhi có thể ngang ngược ra khỏi một phen danh tiếng rồi an nhiên rời đi, một điểm rất quan trọng là Hoa Vô Khuyết đã giải quyết vấn đề của Đông Xưởng.

Thủ hạ của Lưu Hỉ hoặc là bị đánh gục, hoặc là vì kiêng kỵ mà không dám tiến lên.

Nhưng tình huống hiện tại lại không giống.

Đông Xưởng đã an bài nhân thủ chỉ chờ người của Di Hoa Cung đến rồi ra tay phục kích.

Tiểu Ngư Nhi lúc này quấy phá tương đương với việc gây rối.

Tiểu Ngư Nhi dường như kịch bản kia kéo Ác Thông Thiên cùng hắn diễn một vở kịch.

Dùng các loại đạo cụ khiến người ta tin rằng hắn có một chiêu cực kỳ ác độc Bách độc thần chưởng.

Hồ Trác bị hắn lừa gạt quả nhiên cũng giống như kịch bản kia mà khoe khoang cái xấu, mất hết thể diện.

Rất sợ chết, yếu đuối ích kỷ, không hề có khí khái nam tử.

Phó Trung lúc này đã hối hận gả Phó Ngọc Hoa cho Hồ Trác.

Mà Phó Ngọc Hoa, chẳng biết từ lúc nào đã tự mình vén khăn che mặt cô dâu lên, cũng lộ khuôn mặt chán ghét.

Thật ra mà nói, Phó Ngọc Hoa quả thật có vài phần tư sắc.

Hơn nữa hôm nay lại là ngày vui của nàng, vô luận trang điểm da mặt, thần thái, khí chất, đều là thời điểm đẹp nhất trong đời.

Đáng tiếc nàng hiện tại đã hoàn toàn thất vọng với vị hôn phu tương lai này.

Trớ trêu thay nàng thân là thiên kim đường đường của Binh Bộ Thượng Thư đã bái đường cùng Hồ Trác trước mặt mọi người, vậy làm sao cho phép nàng hối hôn.

Chương 1396

Bằng không về sau người khác sẽ định tội Phó Trung, định tội nàng thế nào.

Vì vậy, cho dù Hồ Trác hôm nay chết rồi, nàng cũng không khỏi không thủ tiết.

Không đề cập tới Phó Ngọc Hoa đã cảm thấy tương lai một mảnh mờ tối và Hồ Trác đã mất hết thể diện.

Tiểu Ngư Nhi đắc ý nháy mắt với Vân La quận chúa đang cười đến gập cả người, một bộ dáng vẻ kiêu ngạo Ngươi xem ta lợi hại không.

Vân La quận chúa cũng rất nể mặt giơ ngón tay cái cho hắn.

Đồng thời cũng giống như Tiểu Ngư Nhi dự đoán mà đối với hắn thêm vài phần hứng thú.

Nhưng mà trước đây cũng đã đề cập tới, nhân vật chính của Phủ Binh Bộ Thượng Thư hôm nay không phải Hồ Trác cũng không phải Phó Ngọc Hoa, lại càng không phải là Tiểu Ngư Nhi đột nhiên xuất hiện quấy rối.

Tán Phiếm, Thuyết hai người kiên nhẫn cũng đã đến cực hạn.

Huống chi người thường nhìn không ra cái gọi là Bách độc thần chưởng của Tiểu Ngư Nhi là lừa gạt người, bọn họ làm sao lại không nhìn ra.

Lại thêm lúc này không có Hoa Vô Khuyết trong kịch bản kiềm chế.

Tán Phiếm nhất thời hét lớn một tiếng: Từ đâu ra tên côn đồ không biết mùi vị dám tới phủ Thượng Thư quấy rối.

Dứt lời quả quyết nhảy vọt về phía Tiểu Ngư Nhi, một chưởng đánh tới.

Trong kịch bản, Lưu Hỉ dựa vào võ công của mình trên giang hồ ít gặp đối thủ, lại là đại đốc chủ Đông Xưởng quyền khuynh triều đình, ngay cả Hoàng đế cũng gần như trở thành con rối của hắn.

Nhưng mà, Lưu Hỉ ở thế giới này hiển nhiên không có môi trường sống tốt như vậy.

Vì vậy, khó tránh khỏi cần phải tốn thêm một ít tâm tư vào việc bồi dưỡng thủ hạ.

Tán Phiếm, Thuyết hai người dù sao cũng có thể xếp hàng đầu trong số thủ hạ của Lưu Hỉ, đều là tu vi Tiên Thiên đỉnh phong.

Thiếu sót lớn nhất của Tiểu Ngư Nhi chính là võ công của hắn hiện tại quá kém.

Bị Tán Phiếm đang thịnh nộ ra tay một chưởng vỗ thành hồ lô lăn đất.

Máu tươi nhất thời tràn ra từ khóe miệng hắn, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Sư phụ.

Ác Thông Thiên thấy Tiểu Ngư Nhi bị thương, vội vàng muốn lên cứu viện.

Nhưng mà lúc này Thuyết cũng ra tay bắt giữ Ác Thông Thiên.

Thuyết dùng sức trên tay, tháo cánh tay của Ác Thông Thiên, bỏ qua tiếng kêu thảm thiết của Ác Thông Thiên, châm chọc nói: Hai người này quả nhiên là một phe.

Cũng là những kẻ chỉ trông có vẻ ngoài mà vô dụng.

Giữa lúc động tác mau lẹ, Tiểu Ngư Nhi và Ác Thông Thiên, những người trước đó đã đại xuất danh tiếng, đều bị Tán Phiếm, Thuyết đánh trọng thương, và phơi bày trò vặt của bọn họ trước đó.

Đương nhiên, Hồ Trác cũng vì vậy mà càng thêm mất mặt.

Dù sao hắn bị hai tên lừa gạt xoay như chong chóng.

Vân La quận chúa sau khi hết sợ hãi, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ thất vọng.

Đối với nàng, người yêu thích võ nghệ, võ công quan trọng hơn trí tuệ rất nhiều.

Trong kịch bản, Vân La quận chúa sẽ thích Thành Thị Phi, một điểm rất quan trọng là Thành Thị Phi võ công rất lợi hại.

Hơn nữa trên người còn khắc các môn các phái võ công, khiến nàng cảm thấy vô cùng hứng thú.

Bằng không, một tên côn đồ chỉ có chút khôn vặt dựa vào đâu mà khiến quận chúa ái mộ.

Huống chi, Tiểu Ngư Nhi lúc này lại còn là một màn biểu diễn khai cao nhưng kết thúc thấp.

Ngược lại làm cho Vân La quận chúa càng thêm tin chắc võ công quan trọng hơn tiểu thông minh rất nhiều.

Vân La quận chúa vì tâm tư đang thay đổi, không kịp thời bảo người cứu viện Tiểu Ngư Nhi.

Thập Nhị Cầm Tinh của Bảo Long nhất tộc càng sẽ không chủ động ra tay cứu Tiểu Ngư Nhi.

Tuy Linh Linh Cẩu có chút động lòng muốn cứu người, nhưng hắn cũng không biết võ công.

Về phần các phát minh khoa học kỹ thuật thì vì đại thể đều là vật lớn cồng kềnh, căn bản không hề mang theo.

Bất quá, Thập Nhị Cầm Tinh không ra tay cứu người, không có nghĩa là không ai đi cứu Tiểu Ngư Nhi.

Thành Thị Phi rút ra Nhuyễn Kiếm bên hông chặn Tán Phiếm đang muốn hạ thủ ác độc với Tiểu Ngư Nhi.

Ngư huynh chỉ là làm trò đùa dai một chút, tội không đáng chết a.

Bởi vì hắn học Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, Nhuyễn Kiếm liền trở thành binh khí tiện dụng nhất.

Thành Thị Phi là một người rất giảng nghĩa khí.

Tuy không có giao tình gì với Tiểu Ngư Nhi, nhưng không thể trơ mắt nhìn hắn bị đánh chết trước mặt mình.

Tán Phiếm thấy lại có kẻ đến quấy rối, nhất thời càng thêm tức giận.

Không nói lời nào, trực tiếp động thủ với Thành Thị Phi.

Kết quả vừa động thủ lại khiến hắn kinh hãi.

Thành Thị Phi tuy tu hành ngày ngắn, tu vi vẫn còn quanh quẩn ở Hậu Thiên.

Thế nhưng hiệu quả tăng tốc độ đánh, tăng tốc độ di chuyển của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công lại có thể khiến hắn, trong tình huống không cầu thắng, tạm thời kiềm chế được Tán Phiếm.

Đến nỗi Tán Phiếm rõ ràng cao hơn Thành Thị Phi một đại cảnh giới, lại khó có thể đánh bại hắn trong thời gian ngắn.

Bất quá, Tán Phiếm bị Thành Thị Phi ngăn cản, nhưng Thuyết thì không còn ai ngăn trở.

Thuyết ném Ác Thông Thiên đang ôm cánh tay rên rỉ sang một bên, từ một hướng khác đánh tới Tiểu Ngư Nhi.

Bọn họ hiện tại chỉ muốn nhanh chóng giải quyết Tiểu Ngư Nhi kẻ phá rối này, sau đó chuẩn bị chiến đấu với Di Hoa Cung.

Nhưng mà, mặc dù Thành Thị Phi không thể ra tay giúp đỡ, Tiểu Ngư Nhi vẫn không bị Thuyết giết chết.

Chỉ thấy một cuộn thư ghi Giết hết thiên hạ kẻ phụ tình từ trên trời giáng xuống.

Cuộn trục mang theo kình lực đánh lui Thuyết.

Theo cuộn thư rơi xuống từ mái hiên là một thân ảnh bạch y nhẹ nhàng.

Vẻ mặt khổ sở của Tiểu Ngư Nhi nhất thời biến thành sắc mặt vui mừng, hớn hở kêu: Lão Hoa.

Tiểu Ngư Nhi lúc này cũng không biết mình đang có tâm tình như thế nào.

Nói chung, chắc chắn không liên quan đến tâm trạng tốt.

Hắn phát hiện mình chỉ cần vừa tách khỏi Hoa Vô Khuyết là sẽ gặp đủ loại bất ngờ, chỉ có khi ở cùng Hoa Vô Khuyết mới có thể tận tình làm náo loạn.

Tiểu Ngư Nhi có cảm tưởng như vậy kỳ thực cũng không thần kỳ.

Tiểu Ngư Nhi thông minh thuộc về thông minh, thế nhưng võ công lại thực sự quá kém.

Trong kịch bản, ngoại trừ một số cao thủ, đại đa số người trong giang hồ thực ra không có gì khác biệt lớn so với người thường.

Mà trong thế giới hỗn loạn này, tạm thời không nói đến vũ lực cấp cao, trình độ trung bình là cao hơn nhiều so với thế giới kịch bản.

Không chừng ở đâu lại đột nhiên xuất hiện một cao thủ mà Tiểu Ngư Nhi không cách nào giải quyết.

Nghiêm chỉnh mà nói, võ công của Tiểu Ngư Nhi thậm chí còn không đủ tư cách để mới bước chân vào giang hồ.

Võ công của hắn thậm chí không bằng nhiều nữ tử.

Thiết Tâm Lan, Mộ Dung Tiên, Dương Huệ Lan những nữ tử võ công không tính là mạnh kia tuy nhiên cũng mạnh hơn hắn.

Có lẽ chỉ có Vân La quận chúa, người luyện một thân công phu tốt gỗ hơn tốt nước sơn là có thể cùng hắn tám lạng nửa cân.

Những sư phụ ác nhân ở Ác Nhân Cốc vì lo lắng tương lai sẽ có khả năng gậy ông đập lưng ông, chỉ dạy Tiểu Ngư Nhi cách làm ác, lại không hề dạy dỗ võ công của hắn tử tế.

Việc Tiểu Ngư Nhi xuất hiện ở cốc trước đó có thể trở thành một bá chủ phương trong Ác Nhân Cốc cũng là nhờ bọn họ không cùng hắn tranh chấp.

Kết quả chính là Tiểu Ngư Nhi ở tình trạng võ công rõ ràng không đủ tư cách đã bước chân ra giang hồ.

Hơn nữa, vì so với kịch bản mà sớm hơn nhận thức Hoa Vô Khuyết và trở thành bạn tốt, nên trước khi hắn đi tới kinh thành, trung tâm của Minh Quốc, mọi chuyện đều gọi là xuôi chèo mát mái.

Dù sao, khi có Hoa Vô Khuyết bên cạnh, bất kể Tiểu Ngư Nhi khoe khoang chút thông minh của mình với kết quả gì, đều có Hoa Vô Khuyết giúp hắn lật tẩy.

Chương 1397

Kết quả chính là khi ở Hoa Gia Bảo, Hoa Vô Khuyết đã rời đi sớm một bước, Tiểu Ngư Nhi liền không tránh khỏi chịu thiệt thòi rất nhiều.

Hiện tại, lại vì Hoa Vô Khuyết đến muộn hơn so với kịch bản, kết quả hắn liền lại bị Tán Phiếm sửa chữa một lần.

Nếu không phải Thành Thị Phi kịp thời cứu giúp, việc Tiểu Ngư Nhi bị Tán Phiếm không kiềm chế được đánh chết tại chỗ cũng không phải là không thể.

Bây giờ Hoa Vô Khuyết trình diện, hắn an toàn.

Thế nhưng, cái tâm tư nhỏ muốn khiến Cố Hàn Uyên ấm ức cũng bởi vì màn biểu diễn khai cao nhưng kết thúc thấp mà trôi sông đổ biển.

Trong mắt Vân La quận chúa không còn hứng thú như trước.

Ngược lại, Hoa Vô Khuyết vừa xuất hiện lại càng đáng giá nàng lưu ý.

Phong thái nhẹ nhàng, tuấn lãng bất phàm, còn có một thân võ công cực cao so với tuổi tác.

Nếu không phải Tiểu Ngư Nhi một tiếng Lão Hoa làm cho phong thái của Hoa Vô Khuyết chợt giảm sút, suýt nữa làm hại Vân La quận chúa nhận lầm Hoa Vô Khuyết thành Cố Hàn Uyên.

Hoa Vô Khuyết đến trễ không phải không có lý do.

Thiết Tâm Lan ở Hoa Gia Bảo đã làm hắn tổn thương thấu tâm, đến nỗi hắn trở lại kinh thành sau đó vẫn trong dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Tiểu Ngư Nhi muốn làm cho Hoa Vô Khuyết tinh thần phấn chấn, giật dây hắn đi giải cứu Giang Ngọc Yến thân hãm thanh lâu, kết quả lại đụng phải Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Giang Ngọc Yến cuối cùng tình nguyện đi theo Cố Hàn Uyên chứ không chấp nhận sự giúp đỡ của hắn càng làm hắn lâm vào một loại nghi ngờ bản thân.

Chẳng lẽ đối với nữ tử mà nói, lựa chọn Cố Hàn Uyên mới là hợp tình hợp lý nhất.

Những gì Thiết Tâm Lan đã làm là lẽ thường tình.

Vậy tình yêu say đắm của hắn đối với Thiết Tâm Lan chẳng lẽ là một loại tự mình đa tình không biết lượng sức sao.

Rơi vào sự nghi ngờ bản thân, Hoa Vô Khuyết về tinh thần thì càng sa sút.

Do đó, tuy hắn đã chấp nhận mệnh lệnh của Yêu Nguyệt đến đây mang đi Hồ Trác đã thay lòng đổi dạ, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi không mấy hứng thú.

Đến nỗi trên đường tốn thêm một chút thời gian như vậy.

Kết quả chính là Tiểu Ngư Nhi lần nữa vì không có Hoa Vô Khuyết bên cạnh mà gặp bất ngờ.

Hoa Vô Khuyết tiến lên đỡ dậy Tiểu Ngư Nhi, cho hắn uống một viên Tố Nữ Đan.

Tố Nữ Đan có thể giải độc, chữa thương, là đan dược đặc sản của Di Hoa Cung.

Tiểu Ngư Nhi, ngươi không sao chứ.

Hoa Vô Khuyết quan tâm hỏi.

Tiểu Ngư Nhi nghe vậy cười khổ một tiếng, nói: Cũng may ngươi đến kịp thời, nếu không ta đã thành cá chết rồi.

Ba phen mấy bận bị người đánh trọng thương cuối cùng cũng làm cho Tiểu Ngư Nhi ý thức được tầm quan trọng của võ công.

Hắn nhìn Hoa Vô Khuyết, người ngay lập tức trở thành tiêu điểm của đám đông, hiếm khi nảy sinh một tia hâm mộ.

Hoa Vô Khuyết thấy Tiểu Ngư Nhi không hề hấn gì, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn về phía Hồ Trác, trầm giọng quát: Thay lòng đổi dạ, trời đất không dung.

Hồ Trác, theo ta đi.

Hoa Vô Khuyết khi xuất hiện là tiên ném cuộn thư cứu người, hiện tại mới nói ra câu kịch bản này, rõ ràng so với kịch bản thiếu rất nhiều bức ô.

Vì vậy Phó Ngọc Hoa tuy vẫn là ánh mắt hơi sáng, nhưng ít đi vài phần thần thái như muốn di tình biệt luyến trong kịch bản.

Vân La quận chúa lần nữa bày ra một bộ dáng chuẩn bị xem kịch vui.

Thầm nghĩ trong lòng: Chọn đến Phủ Binh Bộ Thượng Thư quả nhiên là đúng rồi, trò hay náo nhiệt là sóng sau nối sóng trước a.

Hồ Trác lúc này đã bị Bách Độc Thần Chưởng mà Tiểu Ngư Nhi trước đó giả tạo làm cho sợ vỡ mật, nghe vậy hoảng sợ kêu: Ta không đi theo ngươi.

Nhạc phụ, Ngọc Hoa, cứu ta.

Phó Trung và Phó Ngọc Hoa nghe vậy đồng thời lộ vẻ ghét bỏ.

Thế nhưng, bất kể bọn họ ghét bỏ Hồ Trác đến mức nào, Hồ Trác cũng đã là người của Phó gia, không có lý lẽ gì để hắn bị Hoa Vô

Khuyết mang đi.

Phó Trung nói chuyện với Tán Phiếm, Thuyết, có chút lấy lòng nói: Cũng xin hai vị đại nhân ra tay.

Tán Phiếm, Thuyết đối với Binh Bộ Thượng Thư Phó Trung tự nhiên không thể gọi là đại nhân.

Hắn đang nói với Lưu Hỉ sau lưng Tán Phiếm, Thuyết.

Tán Phiếm tự tin nói: Phó đại nhân yên tâm, có huynh đệ chúng ta ở đây, Di Hoa Cung không thể càn rỡ được.

Hắn nhìn về phía Hoa Vô Khuyết, lạnh lùng nói: Hoa Vô Khuyết, Di Hoa Cung ngày thường bắt một ít tiểu môn tiểu hộ, triều đình lười so đo với các ngươi.

Hôm nay dám tới Phủ Binh Bộ Thượng Thư tác loạn, xem uy nghiêm triều đình là thứ gì.

Hôm nay chúng ta Đông Xưởng liền muốn bắt ngươi quy án.

Tán Phiếm nói những lời đường đường chính chính, một bộ dáng Đông Xưởng là một tổ chức chính nghĩa, vì triều đình mà lo lắng.

Hoa Vô Khuyết quen không ai dám ngăn cản Di Hoa Cung bắt giữ những nam tử thay lòng đổi dạ.

Vì vậy căn bản không để ý lời nói của Tán Phiếm, chỉ lạnh lùng nhìn Hồ Trác, trầm giọng quát: Không đi sẽ chết.

Dứt lời liền vận khởi khinh công xông về Hồ Trác.

Tán Phiếm, Thuyết thấy thế cũng hai mắt sáng lên, ẩn chứa vẻ mừng rỡ, quát lạnh: Cuồng vọng.

Dứt lời liền cùng Hoa Vô Khuyết giao chiến.

Nhưng mà, Tán Phiếm, Thuyết tuy tu vi không kém Hoa Vô

Khuyết là bao, lại còn hai đánh một.

Thế nhưng sự chênh lệch về công pháp và chiêu thức lại khiến bọn họ căn bản không phải đối thủ của Hoa Vô Khuyết, gần như toàn bộ quá trình đều bị áp đảo, hoàn toàn không cách nào ngăn cản bước chân tiến tới của Hoa Vô Khuyết.

Tán Phiếm, người đã đánh giá sai nghiêm trọng thực lực của Hoa Vô Khuyết, đã chuẩn bị hô hoán chi viện.

Nhưng mà đúng lúc này, Hoa Vô Khuyết nhìn về phía Hồ Trác với ánh mắt lạnh nhạt chợt lóe lên một vệt sắc lạnh.

Một chiêu mượn lực đánh lực Di Hoa Tiếp Ngọc khiến chiêu thức của Tán Phiếm và Thuyết va vào nhau.

Hoa Vô Khuyết thừa dịp kẽ hở trong chớp nhoáng này phá vỡ vòng vây của hai người, xông về Hồ Trác đang mặt mũi hoảng sợ.

Ngươi đã không muốn theo ta đi, vậy chết tại đây đi.

Dứt lời chính là một chiêu Toái Tâm Chưởng đánh về phía Hồ Trác.

Với cơ thể không biết võ công còn đặc biệt giả yếu của Hồ Trác nếu trúng chiêu chắc chắn phải chết.

Hắn chỉ có thể theo bản năng đưa tay đi túm Phó Trung bên người.

Nhưng là dưới sự sợ hãi, nào có thể dùng hết sức.

Chỉ cần Phó Trung hơi chút dùng sức là có thể dễ dàng tránh thoát.

Nhưng mà đúng vào lúc này, biến cố nổi bật.

Phó Trung đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến một cỗ lực kéo, nắm kéo hắn không tự chủ được di chuyển về phía Hồ Trác.

Ngay sau đó liền hoảng sợ muôn vàn mà nhìn chưởng của Hoa Vô

Khuyết không kịp thu lực khắc vào lồng ngực của mình.

Cơ thể lão luyện của Phó Trung nào chống lại sự tàn phá của Toái Tâm Chưởng, nhất thời mất mạng.

Sự cố đột nhiên khiến không khí trong sân trở nên quỷ dị lặng im.

Vân La quận chúa bàng quan toàn bộ quá trình biến sắc, lẩm bẩm nói: Chết tiệt rồi.

Cha.

Phó Ngọc Hoa bi thiết một tiếng, khóc nhào tới trên thi thể Phó Trung.

Cái chết của Phó Trung cuối cùng cũng làm cho Hoa Vô Khuyết tỉnh táo vài phần.

Hắn liếc nhìn bàn tay mình đã ngộ sát vô tội, ngẩng đầu đối với Phó Ngọc Hoa áy náy nói: Cô nương, xin lỗi.

Phó Trung không phải chủ động đi thay Hồ Trác đỡ lấy Toái Tâm Chưởng, khi bị lực lượng vô hình kéo đi lúc đang di chuyển khó tránh khỏi hơi chậm trễ một chút.

Võ công của Di Hoa Cung nếu có thể làm được nội liễm đến cực điểm, thao túng cẩn thận tỉ mỉ chắc chắn là không thiếu được.

Vì vậy, điểm chậm trễ ấy của Phó Trung thực ra đã hoàn toàn đủ để Hoa Vô Khuyết kịp thời thu chiêu.

Nhưng mà, gần đây mọi chuyện không thuận, chuyện của Thiết Tâm Lan càng làm Hoa Vô Khuyết trong lòng nín một ngụm uất khí.

Khi ngụm uất khí này muốn phát tiết ra ngoài thì khó tránh khỏi sẽ biến thành lệ khí.

Cố Hàn Uyên còn phải dùng nữ nhân để phát tiết lệ khí trong lòng tránh cho tâm trí chịu ảnh hưởng, huống chi là Hoa Vô Khuyết, người quanh năm ở Di Hoa Cung bị Yêu Nguyệt kiềm nén tâm tình.

Do đó, lệ khí này tới lại mạnh mẽ vừa nhanh, chờ Hoa Vô Khuyết phản ứng lại thì Toái Tâm Chưởng đã khắc vào ngực Phó Trung.

Đương nhiên, Hoa Vô Khuyết cũng thực sự không nghĩ tới Phó Trung lại đột nhiên đi ra vì Hồ Trác ngăn cản một chưởng này, tình cảm với con rể tốt đến vậy sao.

Không nhìn thấy chuyện gì xảy ra trước đó, Hoa Vô Khuyết vô ý thức cho rằng Phó Trung là vì tình cảm sâu đậm với Hồ Trác mới thay hắn đỡ lấy Toái Tâm Chưởng.

Trong lúc nhất thời thậm chí có chút do dự đến tột cùng có nên hay không mang đi hoặc giết chết Hồ Trác.

Chương 1398

Dù sao, tình cảm cha vợ đều tốt như vậy, thì tình cảm vợ chồng của Hồ Trác và Phó Ngọc Hoa khẳng định cũng cực kỳ sâu đậm.

Chẳng lẽ hắn còn phải lại giết một Phó Ngọc Hoa sao.

Nhưng mà, điều khiến Hoa Vô Khuyết cảm thấy ngoài ý muốn là ánh mắt Phó Ngọc Hoa nhìn về phía hắn và Hồ Trác lại không hề có kinh ngạc hay ghét bỏ, chỉ có cừu hận khắc sâu trong lòng, cừu hận thấu xương.

Ngày đại hôn bị tân lang hại chết cha ruột của mình.

So với Hoa Vô Khuyết kẻ giết người, nàng càng hận hơn vẫn là Hồ Trác.

Biểu hiện hôm nay của Hồ Trác vốn đã làm nàng hoàn toàn thất vọng.

Đối với vị hôn phu tương lai này tràn đầy xem thường.

Quan trọng hơn chính là nếu không phải Hồ Trác trêu chọc đến Di Hoa Cung, Hoa Vô Khuyết cũng sẽ không tới Phủ Binh Bộ Thượng Thư bắt người.

Nếu như không phải Hồ Trác không có đảm đương, Phó Trung cũng sẽ không thay hắn chết.

Coi như nói một tiếng Đều là lỗi của Hồ Trác cũng không quá đáng.

Đương nhiên, lúc này chịu kích thích nhất cũng là Hồ Trác.

Hắn hoảng loạn, nói năng lẩm bẩm như bị điên: Không phải ta Ta không dùng lực Mà bây giờ bất kể Hồ Trác nói gì cũng sẽ không có ai nghe.

Lúc này, hắc thủ sau màn ẩn thân trong bóng tối hài lòng thu tay về.

Bên cạnh hắn, một giọng nói thán phục vang lên.

Võ công của Thần Hầu càng ngày càng tinh tiến a.

Chút tài mọn mà thôi.

Hai người chính là Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị và Vô Ngân công tử.

Vừa rồi chính là Chu Vô Thị đã dùng thủ đoạn tương tự Khống Hạc Cầm Long kéo Phó Trung một cái.

Dùng Hấp Công Đại Pháp làm được điểm này cũng không khó.

Theo lý thuyết, Tào Chính Thuần phái Bảo Hoàng phái chân chính trong Đông Xưởng đã hạ đài, thay vào đó là Lưu Hỉ đầy dã tâm chấp chưởng Đông Xưởng, Chu Vô Thị đã không còn lý do phải mượn cớ tính kế Yêu Nguyệt và Đông Xưởng.

Nhưng mà, việc Chu Vô Thị cố ý làm cho Lưu Hỉ có được quyển cổ tịch kia cũng không phải là giả.

Đó là văn chương do Thiên Trì Quái Hiệp lưu lại.

Công lực Minh Ngọc Công quả thật có thể nhờ sự giúp đỡ của Hấp Công Đại Pháp mà tinh tiến.

Hấp Công Đại Pháp tàn khuyết của Lưu Hỉ không thể hấp thu Minh Ngọc Công trên người Yêu Nguyệt, Liên Tinh không có nghĩa là Chu Vô Thị cũng không thể hấp thu.

Hắn cũng đã để mắt tới toàn bộ công lực của Yêu Nguyệt, Liên Tinh.

Thậm chí, nghiêm chỉnh mà nói, so với Lưu Hỉ còn khẩn cấp hơn.

Dù sao tu vi cảnh giới của hắn đã bị kẹt ở Đại Tông Sư quá lâu.

Vẫn còn thiếu một bước chân để bước vào cánh cửa nhưng thủy chung không thể vượt qua.

Nếu như có thể đạt được công lực Minh Ngọc Công của Yêu Nguyệt, Liên Tinh, hắn sẽ có hy vọng rất lớn đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Một ngày hắn đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, Siêu Phàm Nhập Thánh.

Rất nhiều ước thúc của phàm trần thế tục liền không tồn tại nữa.

Thậm chí có thể trực tiếp bức bách Chu Hậu Chiếu nhường ngôi Hoàng vị cho hắn.

Nội tình hoàng thất thậm chí sẽ chống đỡ hắn.

Dù sao, ai có thể cự tuyệt yêu cầu của Lục Địa Thần Tiên trong nhà mình muốn thử làm Hoàng đế.

Huống chi, ngôi vị Hoàng đế của Chu Hậu Chiếu bản thân vốn không đặc biệt chính thống.

Cũng không phải là mọi người đều tán thành ngôi vị Hoàng đế của hắn.

Đây cũng là lý do vì sao Chu Hậu Chiếu rõ ràng thân là Hoàng đế lại không sai khiến được Lục Địa Thần Tiên hoàng thất, chỉ có thể cầu Công Thái Hậu tìm Quỳ Hoa Lão Tổ giúp đỡ.

Như vậy cũng trách sao có nhiều Phiên Vương muốn tranh đoạt ngôi Hoàng vị của Chu Hậu Chiếu đến vậy.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc, đấu đá nội bộ trong phạm vi quy định chắc chắn sẽ không chọc cho nội tình hoàng thất ra tay can thiệp.

Thậm chí cho dù có người ngoài muốn soán vị, cũng chưa chắc sẽ vội vã bình định.

Nếu Chu Hậu Chiếu thực sự bất kham trọng trách, việc tuyển chọn lại một thành viên hoàng thất khác lên ngôi Hoàng vị cũng không phải là chuyện không thể.

Vì vậy, trong tình huống nội tình hoàng thất không xuất đầu, việc Chu Vô Thị trực tiếp đột phá đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên thực ra lại là một lối tắt.

Nhiều nhất Chu Vô Thị sẽ bị định ra một thời hạn.

Đến thời hạn sau đó liền phải thoái vị, đồng thời trở thành nội tình hoàng thất mới.

Dã tâm đối với ngôi vị Hoàng đế của Chu Vô Thị vốn phải đặt một dấu hỏi.

Rốt cuộc là vì quyền thế của Hoàng đế hay vì muốn chứng minh bản thân, giành lại thứ thuộc về mình.

Vì vậy, đột phá đến Lục Địa Thần Tiên đi lối tắt, đối với Chu Vô Thị mà nói cũng không mất vì một cái biện pháp.

Chu Vô Thị trên môi nở một nụ cười tự tin, nhàn nhạt nói: Hãy chờ xem, còn có trò hay muốn trình diễn.

Vân La quận chúa lúc này hơi lộ vẻ lo lắng đối với Tiểu Ngư Nhi đang được Thành Thị Phi mang về, thấp giọng quát: Ngươi mau dẫn vị bằng hữu kia của ngươi đi.

Tiểu Ngư Nhi nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Vì sao.

Hắn cho rằng Hoa Vô Khuyết đã khống chế được cục diện.

Tán Phiếm, Thuyết căn bản không làm gì được hắn.

Phó Trung tuy đã chết rồi, thế nhưng Hồ Trác vẫn còn ở đó.

Hoa Vô Khuyết chỉ cần bắt Hồ Trác đi hoặc giết chết liền có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vân La quận chúa không nói liếc mắt, trầm giọng nói: Nếu như ngươi muốn vị bằng hữu kia của ngươi chết, cứ để hắn tiếp tục ngây ngô tốt lắm.

Vân La quận chúa đối với Hoa Vô Khuyết phong độ nhẹ nhàng võ công lại cao rất có hảo cảm.

Còn như có phải là vì phong cách của Hoa Vô Khuyết giống Cố Hàn Uyên mấy phần hay không thì không biết được.

Đồng thời nàng đã chán ghét Hồ Trác, cũng không có tình cảm gì với Phó Trung.

Trong tiềm thức liền không hy vọng Hoa Vô Khuyết xảy ra chuyện.

Vân La quận chúa nhìn Tiểu Ngư Nhi đang nhíu mày, bất đắc dĩ nhắc nhở: Nơi này là kinh thành.

Phó Trung là Binh Bộ Thượng Thư.

Không phải là cái gì quan nhỏ tôm tép.

Tiểu Ngư Nhi nghe vậy nhất thời vẻ sợ hãi, cũng phản ứng kịp đã xảy ra vấn đề lớn.

Hoa Vô Khuyết giết chết Hồ Trác không có việc gì, giết chết Phó Trung vấn đề liền lớn.

Lão Hoa đi mau.

Tiểu Ngư Nhi vừa hô ra miệng, Tán Phiếm đã từ trong lòng lấy ra tên lệnh bắn về phía bầu trời.

Hưu một tiếng, trên trời nổ tung một đóa pháo hoa màu đỏ sẫm.

Đây là cảnh báo cấp cao nhất của các bộ môn trong kinh thành, không phải đại sự không thể lạm dụng.

Bằng không tội thêm một bậc.

Tán Phiếm nanh cười nói: Hoa Vô Khuyết ngươi ngay cả Binh Bộ Thượng Thư cũng dám giết.

Ngươi xong.

Di Hoa Cung cũng xong rồi.

Hoa Vô Khuyết sắc mặt trầm xuống, đang muốn duy trì uy nghiêm của Di Hoa Cung thì sắc mặt đột nhiên đại biến.

Tiếng xé gió bắt đầu, ba gã thân ảnh mặc phi ngư phục rơi vào trong viện.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Đột nhiên phát hiện ba người vận y phục Cẩm Y Vệ vô cùng rõ ràng.

Kẻ cầm đầu là một nam tử dung mạo âm u.

Tán Phiến thấy người đến, chắp tay trầm giọng nói: Huyền Vũ đại nhân, người này là Hoa Vô Khuyết của Di Hoa Cung, đã s·át h·ại Phó Đô Ngự Sử của Binh Bộ Thượng Thư.

Cũng xin đại nhân giúp tại hạ bắt giữ y.

Người tới chính là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Huyền Vũ.

Tuy rằng tên lệnh cấp bậc cao nhất vừa rồi bị Tán Phiến bắn ra ngoài, thế nhưng Huyền Vũ đến nhanh như vậy cũng hiện ra vô cùng kỳ lạ, phảng phất đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chương 1399

Hơn nữa, mặc dù lời Tán Phiến nói ra cung kính, thế nhưng ngữ khí lại mơ hồ lộ ra một cỗ ngạo mạn.

Phảng phất không phải đang đối thoại với một Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ có chức quan cao hơn hắn rất nhiều, mà là đang sai bảo thủ hạ.

Trên thực tế, Huyền Vũ quả thực đã sớm chuẩn bị để đến trợ giúp Đông Xưởng đối phó Di Hoa Cung.

Bởi vì hắn đã sớm âm thầm đầu phục Đông Xưởng.

Đồng thời, sau khi Tào Chính Thuần thất thế, Lưu Hỉ nắm quyền, hắn cũng vô cùng tự nhiên lựa chọn quy phục.

Phảng phất đối với hắn mà nói, thần phục ai cũng không quan trọng, điều quan trọng là người đó có phải là thủ lĩnh Đông Xưởng hay không.

Nói là không hề ranh giới cuối cùng cùng nguyên tắc cũng không quá đáng.

Sắc mặt Huyền Vũ càng thêm tối tăm vài phần.

Không biết là bởi vì nghe nói Hoa Vô Khuyết s·át h·ại Phó Đô Ngự Sử của Binh Bộ Thượng Thư hay là bởi vì Tán Phiến, một nhân vật nhỏ bé trong Đông Xưởng cũng dám ra lệnh cho hắn mà phẫn nộ.

Bất kể là nguyên do nào, Huyền Vũ đối với chuyện Hoa Vô Khuyết g·iết c·hết Phó Đô Ngự Sử đều không có lý lẽ gì để ngồi yên không quản.

Hắn rút Tú Xuân Đao bên hông, chỉ thẳng Hoa Vô Khuyết, lạnh giọng quát: Hoa Vô Khuyết, ngươi mau thúc thủ chịu trói đi.

Ngữ khí Huyền Vũ tràn đầy ngạo mạn cùng lẽ đương nhiên, chút nào không đem Hoa Vô Khuyết, người vừa rồi hắn áp chế Tán Phiến, để vào mắt.

Bất quá Huyền Vũ quả thật có thực lực này.

Võ công Di Hoa Cung dù tinh diệu đến mấy, Hoa Vô Khuyết dù thiên tư bất phàm đến mấy, cũng không cách nào xóa bỏ chênh lệch về tu vi.

Mặc dù Huyền Vũ là một trong hai Chỉ Huy Sứ xếp sau cùng trong Tứ đại Chỉ Huy Sứ của Cẩm Y Vệ, thế nhưng tu vi Tông Sư đỉnh phong cũng không phải Hoa Vô Khuyết hiện tại có thể chống lại.

Thế nhưng Hoa Vô Khuyết lúc này vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Hoặc có lẽ là dưới ảnh hưởng của Yêu Nguyệt, hắn căn bản không hề xem triều đình ra gì.

Hắn chỉ có một chút hổ thẹn vì đã lầm g·iết vô tội mà thôi.

Càng không hiểu rõ phân lượng của Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Huyền Vũ.

Hoa Vô Khuyết không để ý đến Huyền Vũ, đối với Hồ Trác đang ba hoa chích chòe bức bách nói: Hồ Trác.

Ngươi theo ta đi.

Dứt lời liền muốn trực tiếp động thủ mang Hồ Trác đi.

Lúc này Vân La quận chúa đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình không khỏi vỗ trán, có chút không thốt nên lời nói: Tiểu Ngư Nhi, bằng hữu này của ngươi có phải quá mức ngây thơ một chút không.

Lúc này không nghĩ chạy trốn, ngược lại muốn tiếp tục bắt Hồ Trác.

Vân La quận chúa lúc này đối với Hoa Vô Khuyết đã có chút thất vọng.

Nàng cảm thấy Hoa Vô Khuyết quá không tự lượng sức.

Chẳng lẽ cho rằng triều đình không dám làm gì Di Hoa Cung sao.

Nhưng mà Vân La quận chúa không biết, Hoa Vô Khuyết quả thật vẫn cho là như vậy.

Đây chính là vấn đề từ sự giáo dục của Yêu Nguyệt.

Hoa Vô Khuyết vẫn luôn cho rằng hai vị sư phụ Yêu Nguyệt và Liên Tinh vô địch thiên hạ, Di Hoa Cung trên giang hồ càng không ai dám trêu chọc.

Coi như là triều đình cũng không ngoại lệ.

Lời này đặt vào thế giới kịch bản của chính bọn họ thì không có vấn đề gì.

Thế nhưng trong cái thế giới hỗn loạn này mà còn ôm giữ ý nghĩ như vậy thì chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Trên thực tế, không chỉ Hoa Vô Khuyết, Tiểu Ngư Nhi đối với thực lực của triều đình cũng không có một khái niệm cụ thể nào.

Sự sai lệch về nhận thức này là hiện tượng phổ biến ở những người trẻ tuổi mới xuất hiện giang hồ, chứ không phải người xuất thân từ thế lực lớn.

Chỉ là Tiểu Ngư Nhi có thể hiểu rõ hơn phân lượng của Binh Bộ Thượng Thư.

Vì vậy trước đây hắn chỉ muốn Hồ Trác bẽ mặt, chứ không nhắm vào Phó Đô Ngự Sử.

Tiểu Ngư Nhi vốn vì bị thương mà sắc mặt khó coi, có chút ngưng trọng nói: Lão Hoa võ công rất cao, hẳn có thể g·iết ra ngoài.

Vân La quận chúa nghe vậy lắc đầu, không nói gì thêm.

Tuy nàng cũng không có khái niệm về cường yếu võ công giữa Huyền Vũ và Hoa Vô Khuyết, thế nhưng đường đường Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ nếu không bắt được một đệ tử Di Hoa Cung thì cũng quá mất mặt.

Vì vậy nàng căn bản không xem trọng việc Hoa Vô Khuyết có thể thoát hiểm.

Vân La quận chúa hiện tại do dự là có nên ra tay cứu người hay không.

Vô luận nàng đối với Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết thất vọng thế nào, thế nhưng hành động của bọn họ nàng vẫn tán thưởng.

Chỉ cần nàng bằng lòng lộ thân phận, hoàn toàn có khả năng bảo vệ hai người.

Khi Vân La quận chúa còn đang do dự chưa quyết định, trên sân đã phát sinh biến hóa.

Huyền Vũ thấy Hoa Vô Khuyết dám xem thường mình, nhất thời bật cười.

Trên khuôn mặt âm u càng lạnh như băng quát: Cuồng vọng.

Lời vừa dứt, Tú Xuân Đao trong tay trực tiếp bổ về phía Hoa Vô Khuyết, tuyệt không bận tâm mình là đang ỷ mạnh hiếp yếu.

Sắc mặt Hoa Vô Khuyết chợt biến đổi, không kịp bắt Hồ Trác nữa, vội vàng tránh né.

Nhưng mà Tú Xuân Đao trong tay Huyền Vũ lại tựa như hình với bóng, bám sát phía sau, không rời yếu hại một khắc.

Chiêu thức của Huyền Vũ âm nhu lại độc ác, kình lực kèm theo trên lưỡi đao cũng cao hơn tu vi của Hoa Vô Khuyết rất nhiều.

Đứng trước mặt Huyền Vũ, người có tu vi vượt xa lại không hề có phong thái của bậc tiền bối, sự ngạo mạn trước đó của Hoa Vô Khuyết khiến hắn mất đi cơ hội ra tay trước, tự chuốc lấy hậu quả.

Hoa Vô Khuyết phát hiện mình càng né tránh thì càng không thoát được.

Bất đắc dĩ, chỉ còn cách thử ứng chiêu.

Đương nhiên đón đỡ trực diện khẳng định là không được.

Hoa Vô Khuyết hai tay mang theo vận luật kỳ dị vung vẩy, Di Hoa Tiếp Ngọc dẫn dắt đao phong Tú Xuân Đao, khiến nó lệch đi vài phần, lướt qua bên người.

Miễn cưỡng tiếp được một đao này của Huyền Vũ, Hoa Vô Khuyết liền lùi mấy bước, giữ khoảng cách với Huyền Vũ.

Huyền Vũ liếc nhìn bàn tay Hoa Vô Khuyết vẫn còn rỉ máu, với thái độ bề trên nhàn nhạt nói: Di Hoa Cung quả nhiên có chút bản lĩnh.

Nhưng mà vừa dứt lời, hắn biến sắc.

Một đạo tiếng nói lạnh lẽo băng giá, lạnh lùng vô tình, lại mang theo sự linh động, phiêu miểu, không thể nắm bắt vang vọng trong tai mọi người.

Bản lĩnh Di Hoa Cung không tới phiên ngươi tới đánh giá.

Đám người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh váy trắng phiêu phiêu, phong hoa tuyệt đại rơi vào giữa sân.

Mặc dù bị lụa mỏng che mặt cũng có thể khiến người ta cảm nhận được vẻ phong hoa tuyệt đại, thanh lệ tuyệt luân của nàng.

Đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng chỉ cần liếc một cái liền có cảm giác tâm thần chấn nhiếp.

Khí chất ngạo nghễ đó phảng phất trời sinh đã nên cao cao tại thượng, cao không thể chạm, khiến người ta không thể nào ngưỡng mộ.

Người tới chính là Yêu Nguyệt, người trước đó đã nhận được nhắc nhở từ Cố Hàn Uyên, biết được chuyện hôm nay tất có biến cố.

Đại sư phụ, Vô Khuyết khiến ngài thất vọng rồi.

Hoa Vô Khuyết xấu hổ nói.

Hắn cho tới bây giờ còn chưa kịp phản ứng mình bị người tính kế.

Hắn xấu hổ cũng là bởi vì bị Huyền Vũ gây thương tích, làm mất thể diện Di Hoa Cung.

Yêu Nguyệt liếc nhìn Phó Đô Ngự Sử bị một kích Toái Tâm Chưởng mất mạng, đã đoán được căn nguyên sự việc hơn phân nửa.

Yêu Nguyệt nhàn nhạt nói: Sau này trở về lại trách phạt ngươi, hiện tại lui xuống trước đi.

Vâng, đại sư phụ.

Sau khi Hoa Vô Khuyết cung kính đáp lời, ánh mắt lạnh như băng của Yêu Nguyệt mới chuyển hướng về phía Huyền Vũ.

Huyền Vũ đối mặt với đôi mắt dường như không có nửa điểm tình cảm của Yêu Nguyệt, lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng Huyền Vũ cũng là một kẻ háo sắc tham luyến mỹ sắc.

Thế nhưng đối mặt Yêu Nguyệt, hắn liền nửa điểm sắc tâm cũng không nổi lên được.

Hắn mặc dù biết chuyện hôm nay rất có thể sẽ dẫn tới Yêu Nguyệt, nhưng lại không nghĩ tới Yêu Nguyệt sẽ cho hắn áp lực lớn đến vậy.

Chẳng phải Đại Tông Sư sao.

Hắn cũng đâu phải chưa từng thấy.

Đại ca của hắn Thanh Long lúc đó chẳng phải cũng là Đại Tông Sư.

Thế nhưng khí tràng lại xa xa không bằng cảm giác áp bức mà Yêu Nguyệt mang lại cho hắn.

Huyền Vũ không biết Đại Tông Sư cũng có cao thấp chi phân.

Một thiên chi kiêu nữ như Yêu Nguyệt làm sao có thể so được với một Đại Tông Sư như Thanh Long, người mà tiềm lực hầu như đã cạn kiệt.

Bất quá sự việc đã đến nước này, Huyền Vũ cũng chỉ có thể kiên trì nói: Yêu Nguyệt cung chủ, lệnh đồ s·át h·ại đương triều Binh Bộ Thượng Thư, mong Di Hoa Cung cho triều đình một cái công đạo.

Đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng của Yêu Nguyệt lóe lên, đạm mạc vô tình nói: Bổn cung ở đây, muốn gì công đạo thì tự mình tiến tới lấy đi.

Trên con phố đối diện hoàn toàn với phủ Binh Bộ Thượng Thư, một tòa lôi đài đã dựng mấy ngày tiếng khen không dứt bên tai.

Một tiếng kêu khẽ vang lên, một hán tử phun ra máu tươi, mang theo cánh tay đứt lìa ngã xuống lôi đài.

Dương Huệ Lan vung một đao hoa xinh đẹp, tự tin lại ngạo nghễ, phóng khoáng nói: Người tiếp theo.

Dưới đài tiếng khen không dứt.

Hôm nay trên gương mặt xinh đẹp của Dương Huệ Lan thần tình cũng đặc biệt rạng rỡ, phảng phất sự uất ức mấy ngày qua đều tiêu tan hết.

Gương mặt vốn xinh đẹp cũng vì thần thái sảng khoái mà càng thêm động lòng người vài phần.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, càng tăng thêm vẻ đẹp cho nàng.

Bởi vì Dương Huệ Lan có sự thay đổi như vậy, nên số người lên đài tỷ võ, cố gắng ôm mỹ nhân về hôm nay cũng nhiều hơn ngày trước không ít.

Dương Huệ Lan có sự thay đổi như vậy không vì lý do gì khác, chỉ vì A Phi hôm nay không tới, những người muốn tỷ thí với A Phi cũng không thấy đâu.

Danh tiếng của nàng cuối cùng cũng không ai có thể đoạt.

Tuy sự tồn tại của A Phi khiến nàng khi mở lôi đài ở đây có thể an toàn hơn, nhưng lại khiến nàng có cảm giác mình không phải nhân vật chính.

Điều thú vị là cảm giác phiền muộn này lại khiến Quả phụ đao pháp của nàng tinh tiến rất nhiều.

Khi chém người cũng càng thêm dứt khoát.

Đều là chém nguyên cả cánh tay.

Không giống trước đây luôn chém vào những chỗ vẫn còn vương vấn tình cảm, khiến người bị thương khi xử lý vết thương càng thêm phiền phức.

Sáng sớm một chốc này Dương Huệ Lan đã chém bốn cánh tay, thu hoạch khá tốt.

Trong đám người ẩn mình một thân ảnh buồn bã, sắc mặt trắng bệch, thần tình tràn đầy thất lạc cùng sợ hãi.

Chính là Lý Đại Chủy, người thủy chung không thể buông bỏ Dương Huệ Lan.

Thế nhưng thủ đoạn càng ngày càng hung tàn của Dương Huệ Lan lại khiến hắn ngay cả dũng khí lên đài cũng không có.

Chỉ có thể nhìn từ xa, kỳ vọng không ai có thể đánh thắng Dương Huệ Lan, đem nàng cưới đi.

Như vậy hắn chí ít còn có thể có một niệm tưởng.

Bởi vì Dương Huệ Lan sáng sớm đã dốc hết hỏa lực, sẽ không có người nào có thể nguyên vẹn xuống đài.

Sở dĩ tiếng khen tuy nhiều, nhưng không có một ai có dũng khí dám lên nữa.

Dương Huệ Lan đang cao hứng, thấy thế bất mãn hô lớn: Chẳng lẽ sẽ không có một nam nhân nào dám lên nữa sao.

Bằng không bản cô nương sẽ mở rộng giới hạn tuổi tác một chút.

Lời vừa nói ra, dưới đài nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Không ít người tuổi hơi lớn một chút cũng bắt đầu nhao nhao muốn thử.

Lão hán đóng vai phụ thân Dương Huệ Lan vội vàng nhỏ giọng khuyên: Cô nương ngươi thật sự muốn mở rộng giới hạn tuổi tác sao.

Vạn nhất có một cao thủ vừa già vừa xấu xí lên thì làm sao bây giờ.

Lão hán tuy kiến thức không nhiều lắm, thế nhưng mấy ngày nay cũng nhìn ra chút manh mối.

Võ công của Dương Huệ Lan cũng chỉ có thể bắt nạt một chút thanh niên.

Đại đa số cao thủ lợi hại đều không phù hợp yêu cầu về tuổi tác.

Trước đây dù có người muốn giở trò, cũng đều bị A Phi giải quyết.

Chương 1400

Còn như các nhân vật cấp thiên kiêu trẻ tuổi lại không có hứng thú với Dương Huệ Lan.

Bằng không nào có cơ hội để nàng nổi danh như vậy.

Kết quả hôm nay A Phi không ở, Dương Huệ Lan lại muốn mở rộng giới hạn tuổi tác.

Đây chẳng phải là tìm thua sao.

Nhưng mà Dương Huệ Lan đang vô cùng đắc ý, tuy hơi chút tỉnh táo hơn một chút, nhưng cũng không hoàn toàn nghe lời khuyên.

Theo nàng thấy, mình luyện Cửu Âm Chân Kinh tuy có chút miễn cưỡng, nhưng cũng đã đột phá đến Tiên Thiên Cảnh Giới.

Hơn nữa Quả phụ đao pháp lại càng luyện càng lợi hại, nào dễ dàng như vậy mà gặp phải đối thủ mình không giải quyết được.

Đương nhiên lời nhắc nhở của lão hán vẫn có chút tác dụng.

Để đề phòng vạn nhất, Dương Huệ Lan thoáng suy nghĩ sau đó nói: Hôm nay bản cô nương sẽ mở rộng giới hạn tuổi tác đến bốn mươi tuổi, có ai dám lên đài thử một lần không.

Dương Huệ Lan ỷ vào uy lực của bản Cửu Âm Chân Kinh học cấp tốc, người có thể thắng được nàng ở Tiên Thiên Cảnh Giới rất ít.

Còn Tông Sư.

Cao thủ đột phá cảnh giới Tông Sư trước bốn mươi tuổi làm sao lại chạy tới tỷ võ chiêu thân để góp vui.

Kiến thức của Dương Huệ Lan vẫn còn quá ít.

Lúc này dưới đài không chỉ có Tông Sư, thậm chí còn không ngừng một người.

Trong đám người dưới đài, Chu Hậu Chiếu đang xem tân tân hữu vị, đối với Chúc Mừng Phát Tài và Phật Ấn phía sau lưng khẽ cười hỏi: Các ngươi ai muốn lên đài thử xem.

Nguyên bản giới hạn của lôi đài là dưới ba mươi tuổi.

Ngoại trừ Linh Linh Phát không biết võ công ra, tất cả đều không phù hợp yêu cầu.

Nhưng nếu giới hạn tuổi tác được điều chỉnh lên bốn mươi tuổi thì lại khác.

Ngoại trừ Phật Ấn, ba người còn lại là Lẻ Loi Cung, Lẻ Loi Vui và Lẻ Loi Tiền dưới sự bồi đắp tài nguyên của hoàng thất đều là cao thủ Tông Sư.

Lẻ Loi Cung mạnh nhất thậm chí đã là Tông Sư đỉnh phong, khoảng cách Đại Tông Sư cũng chỉ còn một bước ngắn.

Chu Hậu Chiếu rất muốn thông suốt, nếu mình khó có thể đạt được sự thừa nhận của nội tình hoàng thất, vậy dứt khoát tự mình bồi dưỡng cao thủ.

Bảo Long nhất tộc chính là đối tượng hắn kỳ vọng cao.

Cũng chính vì vậy, hắn mới vừa hận thiết bất thành cương đối với Linh Linh Phát không biết tiến thủ, đồng thời lại đặc biệt khoan dung.

Dù sao những người khác có lẽ tồn tại vấn đề trung thành, thế nhưng Bảo Long nhất tộc thì không cần lo lắng điều này.

Đây là lực lượng nòng cốt hoàn toàn thuộc về hắn.

Lẻ Loi Cung, Lẻ Loi Vui và Lẻ Loi Tiền ba người nghe vậy hiện ra rất quẫn bách.

Cuối cùng vẫn là Lẻ Loi Cung, người làm đại ca, mở miệng nói:

Công tử, huynh đệ chúng ta một lòng vì ngài tận trung, vô tâm suy nghĩ chuyện nhi nữ tình trường.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy bĩu môi nói: Không thú vị.

Lời thì nói vậy, thế nhưng ý cười trên khóe miệng hắn lại chứng minh hắn rất hài lòng với câu trả lời của Lẻ Loi Cung.

Bất quá cách nói của Lẻ Loi Cung cũng làm nổi bật rằng Linh Linh Phát, người trẻ tuổi nhất trong bốn người nhưng lại thành gia sớm nhất, tuy không phải không trung thành, nhưng tuyệt đối không phải thuần túy.

Thế cho nên khi Chu Hậu Chiếu đưa mắt nhìn qua, Linh Linh Phát không khỏi chột dạ né tránh ánh mắt.

Chu Hậu Chiếu thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng đối với Linh Linh Phát thất vọng lại thêm vài phần.

May mà lúc này Phật Ấn đã giải vây cho bốn người.

Công tử ngài chẳng lẽ đối với cô nương trên đài kia không có hứng thú sao.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy sắc mặt hơi biến, vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía Dương Huệ Lan trên đài.

Nghiêm chỉnh mà nói, tư sắc của Dương Huệ Lan so với các phi tần trong hậu cung của hắn cũng không có ưu thế gì.

Những người khác tạm thời không bàn tới.

Mộ Dung Thục gần đây bị hắn lạnh nhạt còn xinh đẹp hơn Dương Huệ Lan rất nhiều.

Vì vậy trên thực tế, Chu Hậu Chiếu tới góp vui cái náo nhiệt tỷ võ chiêu thân này thuần túy là cảm thấy mới mẻ mà thôi.

Chứ không hề có ý định mang Dương Huệ Lan về cung.

Thế nhưng lúc này hắn nhìn nụ cười tự tin tràn đầy trên gương mặt xinh đẹp của Dương Huệ Lan trên đài, không hiểu sao lại có vài phần tâm động.

Dù sao sự tự tin vĩnh viễn là thứ có khả năng nhất thể hiện mị lực của một người.

Hơn nữa Dương Huệ Lan bởi vì tu luyện Cửu Âm Chân Kinh mà tinh khí thần cũng đầy đặn hơn cô gái bình thường rất nhiều.

Thể hiện ra chính là khí chất cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

Cũng chính vì vậy, Lý Đại Chủy cũng cố chấp hơn so với trong kịch bản.

Bằng không nhìn Dương Huệ Lan bây giờ động một chút là đoạt cánh tay người khác, chỉ sợ hắn sớm đã sợ đến không còn dám có niệm tưởng.

Chu Hậu Chiếu nghĩ đến việc trước đây đi thỉnh giáo Thái Hậu mượn Quỳ Hoa Lão Tổ, còn bị Thái Hậu giáo huấn mình quá ít đến hậu cung, đến nay không thể lưu lại con nối dòng.

Đứa con trai duy nhất có khả năng cũng đã gần như xác nhận yểu mệnh.

Không có con nối dòng cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn khó có thể nhận được đủ sự ủng hộ.

Dù sao không có con nối dòng thì không có Thái Tử.

Khi hoàng vị thay đổi rất dễ dàng gây nên xã tắc chấn động.

Chu Hậu Chiếu nghĩ thông suốt về sau, cao giọng hô: Không biết cô nương có thể cho phép cho người thay thế lên đài tỷ thí không.

Dương Huệ Lan thừa nhận mình vẫn là khinh suất.

Đại hán vạm vỡ trước mắt, y phục đã bị Quả phụ đao pháp cắt thành trang phục ăn mày, căn bản không phải nàng có thể đối phó.

Trước đó, khi vị Chu công tử dưới đài yêu cầu cho người thay thế mình lên đài tỷ võ, nàng vì quá đắc ý vong hình mà vẫn chưa phản đối.

Thậm chí ngay từ đầu còn không định đưa ra bất kỳ hạn chế nào.

Vẫn là lão hán giả làm cha nàng đột nhiên nhắc đến một câu Cố công tử đã khiến nàng thức tỉnh khỏi trạng thái đắc ý vong hình đó, và đưa ra yêu cầu rằng người thay thế đối phương lên đài trước tiên phải kiên trì dưới sự công kích của nàng trong một khắc đồng hồ mới có thể ra tay.

Theo lý mà nói, đây là một yêu cầu vô cùng hà khắc.

Trước tiên, Quả phụ đao pháp vốn là một đao tàn nhẫn hơn một đao.

Càng ra chiêu, chiêu thức càng trở nên tàn nhẫn và mạnh mẽ.

Đây cũng là lý do vì sao Quả phụ đao pháp khi sử dụng đến sau này ngay cả bản thân cũng không thể thu lại, chém luôn cả trượng phu, mà được mệnh danh là Quả phụ đao pháp.

Trong tình huống bình thường, đừng nói là kiên trì một khắc đồng hồ không hoàn thủ, dù chỉ là để nàng ba chiêu thôi cũng sẽ trở nên vô cùng khó chống đỡ.

Hơn nữa phạm vi lôi đài hữu hạn, rất khó nhanh chóng né tránh công kích của nàng, người đã học được Loa Toàn Cửu Ảnh trong bản Cửu Âm Chân Kinh đã được sửa đổi.

Sở dĩ Dương Huệ Lan, sau khi kinh ngạc nhận ra mình quá đắc ý vong hình sẽ khiến Cố Hàn Uyên thất vọng, đã suy nghĩ không thể không chu toàn.

Nhưng mà nàng vạn vạn không ngờ không chỉ Chu công tử kia đáp ứng vô cùng thẳng thắn, người lên đài khiêu chiến thay hắn cũng thật sự không hoàn thủ.

Nhưng Dương Huệ Lan không hề có chút vui vẻ nào, ngược lại muốn chửi thề.

Đại hán vạm vỡ trước mắt này lại là một vị cao thủ Luyện Thể.

Hơn nữa còn là Luyện Thể Tông Sư.

Phát hiện này khiến Dương Huệ Lan có cảm giác kinh dị như đi đêm nhiều gặp phải quỷ.

Tông Sư thông thường để nàng chém trước một khắc đồng hồ thật sự chưa chắc đã kiên trì nổi.

Thế nhưng Luyện Thể Tông Sư lại khác, đừng nói một khắc đồng hồ, dù có chém một canh giờ cũng sẽ không có kết quả.

Vô luận là Quả phụ đao pháp đã tích súc bao nhiêu lần hay Cửu Âm Bạch Cốt Trảo còn non kém cũng không thể để lại nửa điểm vết thương trên người đối phương.

Thậm chí ngay cả chiêu thức bẩn thỉu như chọc mắt cũng đã dùng ra, còn bị mí mắt đối phương chặn lại.

Hôm nay Dương Huệ Lan thật sự vô kế khả thi.

Nếu như chỉ là cao thủ Luyện Thể ở Tiên Thiên Cảnh Giới còn sẽ không khiến Dương Huệ Lan tuyệt vọng đến vậy, thế nhưng Luyện Thể Tông Sư lại thực sự khiến nàng có ý muốn buông xuôi.

Phải biết rằng Luyện Thể vô cùng gian nan.

Không chỉ quá trình thống khổ, tài nguyên cần dùng đến càng nhiều đến mức người bình thường và thế lực căn bản không thể chi trả nổi.

Chỉ riêng thuốc tắm thôi đã cần vô số tiền tài, mà còn chưa chắc có thành quả.

Không có phương thuốc thành thục và đại lượng dược liệu đắt giá ủng hộ thì chỉ là phí thời gian.

Hơn nữa Luyện Thể không đạt đến cảnh giới Tông Sư sẽ tồn tại đại lượng sơ hở.

Tùy tiện đâm thủng một cái, võ công liền phế đi.

Không phải kẻ có thiên phú Luyện Thể tuyệt hảo căn bản không thể tu luyện tới cảnh giới Tông Sư.

Hung uy hiển hách của Ngao Bái chẳng phải chính là bởi vì hắn thiên phú dị bẩm, Luyện Thể đại thành sao.

Trên chiến trường giống như một dã thú man hoang đấu đá lung tung.

Tuy không phải Đại Tông Sư, thế nhưng ngay cả Lục Địa Thần Tiên có lực công kích yếu hơn một chút cũng không làm gì được hắn, chớ nói chi là Đại Tông Sư tầm thường.

Trên thực tế, Chu Hậu Chiếu chính là đang tạo ra Lẻ Loi Cung theo hướng hình hung thú như Ngao Bái.

Tuyệt đại bộ phận tài nguyên dành cho Bảo Long nhất tộc đều nghiêng về Lẻ Loi Cung, sở dĩ Linh Linh Phát mới luôn oán giận kinh phí không đủ.

Thiên phú Luyện Thể của Lẻ Loi Cung tự nhiên không bằng kỳ tài Luyện Thể trăm năm khó gặp như Ngao Bái.

Tu vi tuy đã lên, thế nhưng Luyện Thể còn chưa đại thành.

Nhưng dù vậy cũng đã không phải Đại Tông Sư bình thường có thể đối phó.

Hơn nữa, với tư cách hộ vệ, Lẻ Loi Cung càng là nhân tuyển tuyệt hảo.

Cũng chính vì vậy, Chu Hậu Chiếu mới đặc biệt kiêng kỵ Cố Hàn Uyên, người một kiếm đã lấy đi tính mạng Ngao Bái.

Mà Dương Huệ Lan không có thần binh nơi tay thật sự không có chút biện pháp nào với Lẻ Loi Cung.

Nàng hiện tại đã tính toán trong lòng hậu quả sau khi thua cuộc và làm loạn.

Đồng thời trong lòng âm thầm cầu nguyện: Công tử ngươi mà không tới nữa, nữ tỳ có thể cho ngươi tùy tiện đùa bỡn cũng sẽ bị người khác cướp đi đó.

Vào thời khắc mấu chốt, Dương Huệ Lan trong lòng không còn bất kỳ ý tưởng thăng quan tiến chức nào.

Chỉ hy vọng Cố Hàn Uyên xem xét việc nàng hai lần trước hầu hạ coi như tận tâm tận lực mà không bỏ rơi nàng, nữ tỳ ngay cả tôn nghiêm cũng không cần này.

Sau khi thoát khỏi tâm thái đắc ý vong hình trước đó, lý trí trở lại, Dương Huệ Lan cũng không còn ngu ngốc nữa.

A Phi sẽ không vô duyên vô cớ bị điều đi.

Tất nhiên là Cố Hàn Uyên có kế hoạch gì đó muốn thực thi.

Lại liên tưởng đến những dặn dò mà Cố Hàn Uyên đã từng giao cho nàng, hôm nay tất nhiên có đại sự muốn phát sinh.

Nàng thực sự hoảng sợ là Cố Hàn Uyên, người vốn không biểu hiện quá yêu thích nàng, liệu có thẳng thắn vứt bỏ nàng hay không.

Phải biết rằng sau khi thua tỷ võ chiêu thân trước mặt mọi người, Cố Hàn Uyên vì danh tiếng cũng không tiện lại quang minh chính đại thu lưu nàng.

Nàng cũng không dám trông cậy vào Cố Hàn Uyên sẽ vì nàng mà bất chấp danh tiếng và lời đồn.

Hôm nay nàng đã nghĩ rất rõ ràng.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không vứt bỏ nàng, nàng cái gì cũng nguyện ý làm.

Hỗ trợ đẩy Đông Tương Ngọc hoặc là Quách Phù Dung đều không thành vấn đề.

Còn như nàng vì đắc ý vong hình mà làm hại tình thế không thể kiểm soát, cùng lắm thì cũng giống Đông Tương Ngọc mà cho Cố Hàn Uyên đùa bỡn là được.

Trên thực tế, nàng ngược lại còn mong muốn sự trừng phạt như vậy.

Trong mấy ngày nay, nàng để đề phòng vạn nhất đã sớm tắm rửa sạch sẽ, đồng thời cố gắng khống chế việc ăn uống.

Thế cho nên mỗi lần Lý Đại Chủy đại hiến ân cần nhìn thấy những món rượu ngon thức ăn ngon mình cố tình làm lại luôn còn thừa hơn phân nửa, trong lòng hắn vô cùng thất lạc, khổ sở.

Lúc này Lý Đại Chủy không rõ chân tướng còn đang vì Dương Huệ Lan múa Quả phụ đao pháp uy phong lẫm liệt mà ủng hộ.

Chương 1401

Lại không biết Dương Huệ Lan đã đến bên bờ vực thất bại.

Đương nhiên Dương Huệ Lan chỉ là quá lo lắng.

Cố Hàn Uyên cũng không có thói quen đem nữ nhân mình đã dùng qua nhường cho người khác.

Huống chi Cố Hàn Uyên mặc dù không quá thích Dương Huệ Lan quá mức thực dụng, năng lực và tư chất cũng tương đối hữu hạn, lại còn không biết tự lượng sức mình dễ dàng đắc ý vong hình, nhưng làm đồ chơi sử dụng thì vẫn rất tốt.

Dù sao không phải mỗi cô gái đều có thể dễ dàng buông bỏ tư thái và tôn nghiêm.

Huống chi Dương Huệ Lan dù không có công lao cũng có khổ lao.

Dẫn Chu Hậu Chiếu tới đồng thời còn khiến lực lượng hộ vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu phân tán chính là tác dụng lớn nhất của nàng.

Chu Hậu Chiếu đang vui vẻ và mừng rỡ nhìn Dương Huệ Lan trên đài tuy thế công mãnh liệt nhưng thở hồng hộc đầy mồ hôi, cùng với Lẻ Loi Cung bị động chịu đựng công kích lại không nhúc nhích một bước, trên người thường xuyên truyền đến tiếng va chạm sắt thép.

Chu Hậu Chiếu đang vui mừng vì Lẻ Loi Cung không phụ kỳ vọng của hắn và mừng rỡ sắp thu được một mỹ nhân coi như không tệ, nhưng lại không biết trong đám người đang có không biết bao nhiêu ánh mắt đang theo dõi hắn.

Đúng lúc này, tên lệnh của Đông Xưởng trên không nổ vang.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu ngẩn ra, nhất thời nhíu mày.

Tên lệnh bản thân không có gì lớn.

Coi như là cảnh báo cấp cao nhất cũng không bị hắn để trong lòng.

Trong kinh thành cao thủ nhiều như mây, nguy hiểm dạng gì có thể thành khí hậu.

Huống chi hắn tự nhận bên người còn có Lục Địa Thần Tiên Quỳ Hoa Lão Tổ bảo hộ, cũng không lo lắng an nguy của bản thân.

Nhưng vấn đề là tên lệnh từ phương hướng phủ Binh Bộ Thượng Thư bay lên.

Điều này khiến Chu Hậu Chiếu có chút lo lắng an nguy của Vân La quận chúa.

Vì vậy hắn vô ý thức phân phó nói: A Vui, ngươi đi xem tình hình.

Nhất định phải cẩn thận bảo vệ an toàn của Vân La.

Lẻ Loi Vui có khinh công tốt nhất nghe vậy tuy có chút do dự, nhưng vẫn thi hành mệnh lệnh của Chu Hậu Chiếu.

Rất nhanh liền vận khinh công hướng về phủ Binh Bộ Thượng Thư mà đi.

Thế nhưng sự rời đi của Lẻ Loi Vui khiến lực lượng phòng vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu lại giảm bớt.

Đúng lúc này, trong đám người đột nhiên vang lên tiếng quát chói tai: G·iết hôn quân.

Thế cục trong nháy mắt đại loạn.

Cái xưng hô Hôn quân chói tai này khiến sắc mặt Chu Hậu Chiếu nhất thời âm trầm xuống.

Chu Hậu Chiếu mắt lạnh nhìn lại, chỉ thấy một nam tử vận y phục công tử phú gia một tay hỏa diễm, một tay hàn băng, mặt mang nụ cười lỗ mãng đi về phía hắn.

Dưới đài trong đám người đột nhiên có vài chục người gây khó khăn, vung đao chém về phía đám đông quần chúng đang vây xem không rõ tình hình.

Hỗn loạn cùng máu tươi, t·h·i t·h·ể nhất thời xuất hiện ở dưới lôi đài tỷ võ chiêu thân vốn vô cùng náo nhiệt này.

Sự g·iết c·hóc đột ngột khiến đoàn người kinh hoàng chạy trốn.

Nhưng mà bên ngoài đoàn người lại đột nhiên xuất hiện một đoàn người toàn thân bị băng sương bao phủ, khuôn mặt cứng nhắc phảng phất t·h·i t·h·ể, đồng thời gặp người liền chém.

Đương nhiên những người này đã không thể gọi là người, bọn họ là T·h·i Binh.

Phật Ấn bảo vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu nhận ra người đến, lạnh giọng quát: An Thế Cảnh.

Các ngươi An gia chẳng lẽ muốn phạm thượng làm loạn hay sao.

Kẻ công tử phú gia với Băng Hỏa trong tay kia chính là An Thế Cảnh, người dẫn theo tử sĩ An gia và T·h·i Binh tới.

An Thế Cảnh theo tử sĩ An gia g·iết ra một con đường máu đi thẳng tới Chu Hậu Chiếu, cười như không cười nói: Phạm thượng làm loạn.

Không phải không phải không phải.

Tại hạ đây là đang trừ diệt hôn quân, vì bách tính và xã tắc Minh quốc đổi lấy một minh quân.

An Thế Cảnh tuy không nói thẳng là bọn họ An gia muốn mưu triều soán vị, thế nhưng ý nghĩa trong lời nói đã đủ rõ ràng.

Mục tiêu của hắn chính là Chu Hậu Chiếu, thân là hoàng đế.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu đã đen như đáy nồi.

Dù sao một Hoàng Đế bị người gọi Hôn quân vài lần tuyệt đối là một sự vũ nhục lớn lao.

Huống chi Chu Hậu Chiếu tuy thường xuyên có chút ý tưởng hoang đường, nhưng hắn cũng không phải là không có hùng tâm tráng chí.

Không ngờ trẫm nguyên tưởng rằng lương tâm thương nhân hóa ra là một đám loạn đảng, Thái bộ dạng cũng là người của các ngươi à.

Sự việc đã đến nước này, Chu Hậu Chiếu nếu như lại không nhìn ra An gia và Thái bộ dạng thường xuyên đầu độc hắn đã sớm cấu kết làm xằng bậy thì chính là kẻ ngu xuẩn ngu dốt, không đảm đương nổi mấy ngày Hoàng đế.

An Thế Cảnh không thèm để ý chút nào Chu Hậu Chiếu đã nhìn thấu mối liên hệ giữa An gia và Thái bộ dạng, dù sao hôm nay qua đi sẽ không có ai có thể truy cứu bọn họ nữa.

An Thế Cảnh cười lỗ mãng, lại giả vờ lời lẽ chính nghĩa nói: Thái bộ dạng cũng chỉ là không đành lòng nhìn ngươi, tên hôn quân này, khiến dân chúng sinh hoạt càng thêm gian khổ mà thôi.

Lời vừa nói ra, một số người mắt thấy không cách nào chạy trốn khỏi cuộc g·iết c·hóc này lại xoay người xông về phía Chu Hậu Chiếu.

Một cảnh này mang đến đả kích rất lớn cho Chu Hậu Chiếu.

Hắn biết An Thế Cảnh nói là những ảnh hưởng tồi tệ mà vụ án trộm khuôn đồng và vụ án tiền giả đại thông tiền giấy đã mang đến cho bách tính kinh thành.

Tiền giả và tiền tệ giả đối với con cháu quan to quyền quý ảnh hưởng rất ít, thời gian vẫn cứ tiếp tục ca múa.

Thế nhưng đối với bình dân và trung sản giai cấp lại là một loại đả kích mang tính hủy diệt.

Sự tiêu điều của kinh thành trong khoảng thời gian này cũng là do đó mà đến.

Đồng thời theo thời gian trôi qua sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong dân gian cũng quả thực đã xuất hiện rất nhiều lời đồn Chu Hậu Chiếu là hôn quân.

Lại thêm nạn dân lũ lụt tràn vào kinh thành, tố cáo triều đình chậm chạp cứu trợ nạn t·hiên t·ai, vô số bách tính gặp nạn không phải bị lũ lụt c·hết đuối mà là bị c·hết đói.

Các loại ngôn luận bất lợi cho Chu Hậu Chiếu trong dân gian dưới sự che đậy của Thái Tương Hòa Nghiêm Tung cùng đảng Đông Lâm chỉ lo tranh quyền đoạt lợi không biết nỗi khó khăn của dân gian, đã sớm lặng yên nổi lên thành một cơn bão táp nào đó.

Có thể nói cho dù có người soán vị thành công, dân gian cũng chỉ sẽ xuất hiện tiếng khen ngợi lớn.

Vô luận là ai cũng có thể lấy danh phận vì bách tính và xã tắc đại nghĩa mà tạo phản Chu Hậu Chiếu.

Hết lần này tới lần khác hệ thống tình báo của Chu Hậu Chiếu trên thực tế sớm đã bại liệt, cho đến hôm nay trước đây đều không thể nhận thấy được loại nguy cơ này.

Vì sao nói hệ thống tình báo của Chu Hậu Chiếu sớm đã t·ê l·iệt.

Trước tiên, việc thành lập hệ thống tình báo cần rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực.

Hơn nữa tiền tài càng là quan trọng nhất.

Ví dụ như Địa võng chính là một con quái vật nuốt vàng.

Nếu không phải Thiên võng thường xuyên đối với một số môn phái giang hồ, thế gia hào tộc diệt môn xét nhà làm bổ sung, dù có kho báu mà Cố Hàn Uyên đã mở ra cùng các loại lừa gạt tiền tài cũng không đủ duy trì quy mô Địa võng ngày càng lớn hiện tại.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên ngày đó thẳng cao gửi vài trăm vạn lượng lại đơn giản trả một trong những nguyên nhân.

Số tiền này ném vào Địa võng thật sự ngay cả bọt sóng cũng không nổi lên được.

Mà Chu Hậu Chiếu thì khó khăn.

Quốc khố triều đình đang bị các tham quan ô lại do Nghiêm Tung và đảng Đông Lâm cầm đầu hút máu.

Chu Hậu Chiếu lại không thể không tự mình bồi dưỡng thành viên nòng cốt như Bảo Long nhất tộc.

Rõ ràng là Hoàng đế giàu có tứ hải lại ngoài ý muốn thiếu tiền.

Vì vậy việc Chu Hậu Chiếu tự mình thành lập hệ thống tình báo là không thực tế.

Vậy thì chỉ có thể dựa vào các bộ phận đặc vụ của triều đình.

Cẩm Y Vệ bị các thế lực thẩm thấu nghiêm trọng, hệ thống tình báo chủ yếu nhắm vào phương hướng kẻ thù bên ngoài.

Lục Phiến Môn Bộ Thần bỏ mình, Quách Cự Hiệp thụ thương, Quần Long Vô Thủ, đồng dạng bị thẩm thấu vô cùng nghiêm trọng.

Thần Hầu Phủ Gia Cát Chính Ngã bị giam ở Thiết Huyết Đại Lao, Thần Hầu Phủ cũng tạm thời giải tán.

Đông Xưởng tham nhũng thành phong trào, huống chi bây giờ Lưu Hỉ, người cũng không trung thành với Chu Hậu Chiếu, lại thượng vị.

Tây Hán ngược lại là nhận được nhiều nhất sự ủng hộ của Chu

Hậu Chiếu, thế nhưng Uông Trực lại bận rộn với cuộc nội đấu giữa Đông Xưởng.

Năng lực tình báo mạnh nhất lại là Hộ Long Sơn Trang của Chu Vô Thị, người cũng đồng dạng mơ ước ngôi vị hoàng đế.

Vì vậy Chu Hậu Chiếu nói là người mù và người điếc cũng không quá đáng.

Kết quả là trong tình huống Chu Hậu Chiếu không hề hay biết, vô số dã tâm gia đã có điều kiện tiên quyết để tạo phản và soán vị—một danh phận đại nghĩa.

Trong đó tự nhiên không thể thiếu sự nhúng tay của Cố Hàn Uyên.

Bằng không những vụ án đã tạo thành cảnh khốn cùng của Chu Hậu Chiếu bây giờ đã sớm bị đoàn nhân vật chính phá giải.

Mà không phải là trạng thái truyền độc vô cùng như hiện tại.

Theo An gia, kẻ dã tâm gia đầu tiên ra mặt làm loạn, nổi lên mặt nước, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng dần dần ý thức được vấn đề ở đâu.

Có thể mấu chốt là hắn hiện tại trong chốc lát không tìm được phương pháp phá giải cục diện.

Trong lòng Chu Hậu Chiếu không hiểu sao lại lóe lên tên Cố Hàn Uyên.

Nếu như Cố Hàn Uyên nguyện ý giúp hắn.

Bất quá mặc kệ có thể hay không khiến Cố Hàn Uyên giúp hắn, hiện tại điều quan trọng nhất vẫn là vượt qua cửa ải trước mắt này.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, khi tư duy của hắn hơi chút phân tán, thế cục đã càng ngày càng tệ.

Nguyên bản Chu Hậu Chiếu còn kỳ vọng Phật Ấn, Đại Tông Sư này có thể bắt giữ An Thế Cảnh, đạt được việc bắt giặc phải bắt vua trước.

Thế nhưng đột nhiên từ trong đám tử sĩ An gia xông tới ba người lại kìm chân Phật Ấn chặt chẽ.

Ba người này chính là Dê Cạnh, Giải Khai Phù và Đều Mục của Thiên Mệnh giáo.

Ba người hợp lực thậm chí có thể làm bị thương Quách Cự Hiệp, kìm chân một Phật Ấn tự nhiên không thành vấn đề.

Ba người khiếp sợ trước mặt Cố Hàn Uyên cũng không có nghĩa thực lực của bọn họ yếu.

Phật Ấn bị kìm chân đến mức hoàn toàn không rảnh tay, đã không cách nào bắt được An Thế Cảnh, cũng vô lực mang theo Chu Hậu Chiếu đột phá vòng vây.

Lẻ Loi Cung muốn từ lôi đài xuống lại bị T·h·i Binh cản lại.

Lẻ Loi Cung, Luyện Thể Tông Sư này quả thực rất lợi hại, nhưng đó chỉ giới hạn ở phòng ngự, đáng tiếc công kích hơi yếu.

Nếu như hắn ở bên cạnh Chu Hậu Chiếu, tự nhiên là một cự thuẫn khó có thể phá hủy.

Hết lần này tới lần khác hắn bây giờ cách Chu Hậu Chiếu một đoạn không xa không gần.

T·h·i Binh không sợ s·inh t·ử liền hợp thành một hào rãnh khó có thể vượt qua.

Lẻ Loi Vui đã đi phủ Binh Bộ Thượng Thư, trong thời gian ngắn không kịp quay về.

Linh Linh Phát chật vật chạy thục mạng.

Lược qua.

Trong lúc nhất thời dĩ nhiên chỉ có Lẻ Loi Tiền còn canh giữ bên cạnh Chu Hậu Chiếu khó khăn chống đỡ các loại thế tiến công bao gồm cả An Thế Cảnh.

Mà trong cục diện này, Chu Hậu Chiếu dĩ nhiên vẫn trấn định như cũ, phảng phất đang kiên trì quan sát, kiểm nghiệm thủ hạ mình bồi dưỡng vậy.

An Thế Cảnh thấy thế trong lúc nhất thời đều có chút bội phục Chu Hậu Chiếu.

Cũng không lâu sau, Chu Hậu Chiếu dường như đã nhận được kết quả kiểm nghiệm, đồng thời mất kiên nhẫn.

Hướng về chỗ không có người chắp tay thi lễ, cao giọng hô lớn: Cũng xin lão tổ giúp trẫm thu xếp một chút cục diện.

Vô luận là Phật Ấn hay Chúc Mừng Phát Tài đều không phải là sức mạnh lớn nhất của hắn, Quỳ Hoa Lão Tổ mới là.

An Thế Cảnh dường như đoán được điều gì, bất chấp chiến quả sắp đem Lẻ Loi Tiền đông thành nước đá, vội vàng lui lại, ngưng thần phòng bị.

Nhưng mà ngoại trừ Lẻ Loi Cung lại miễn cưỡng tiến về phía trước mấy bước ra, giữa sân cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Chu Hậu Chiếu không khỏi lần nữa hô to: Mời lão tổ xuất thủ tương trợ.

Sau đó trẫm tự có tạ lễ đưa lên.

Sau một lúc lâu.

Một trận gió mang theo mùi máu tanh thổi qua, vẫn là không có bất kỳ người nào hiện thân.

Lão tổ.

Mồ hôi lạnh của Chu Hậu Chiếu theo thái dương chảy xuống càng nhiều.

Lúc này, một chi tiết bất thường vẫn chưa bị đám người phát hiện.

Đó chính là nhân vật chính của lôi đài này, Dương Huệ Lan, đã không thấy tăm hơi.

Trong khi mọi người bị Chu Hậu Chiếu, vị Hoàng Đế với cảm giác tồn tại mạnh mẽ nhất, hấp dẫn sự chú ý, thì Dương Huệ Lan lại lặng yên biến mất.

Chương 1402

Vậy Dương Huệ Lan lúc này đang làm gì.

Công tử, ta còn tưởng rằng ngươi không cần ta nữa đâu.

Thanh âm yếu ớt mơ hồ bất ngờ xuất hiện trên không trung, phía trên đầu mọi người.

Bởi vì khoảng cách, vẫn chưa bị họ phát hiện.

Lúc này, Dương Huệ Lan đang quỳ trên một thanh trường kiếm bích lục được phóng đại, có vẻ hơi căng thẳng và hoảng loạn.

Nhưng hơn thế nữa, là một loại kích động và kích thích khó tả.

Nàng vậy mà đang hầu hạ Cố Hàn Uyên giữa trời cao.

Tình huống siêu thực này tự nhiên mang lại cho người ta kích thích thị giác mãnh liệt.

Hơn nữa, tất cả những điều này, kể cả việc trở thành nữ tì, nàng vẫn cho rằng đều là do Cố Hàn Uyên mang lại, là chỗ dựa để nàng tựa vào.

Dương Huệ Lan đang kinh hỉ vì nhãn quang độc đáo của mình, Cố Hàn Uyên quả nhiên tựa như Trích Tiên hạ phàm.

Đồng thời, nàng cũng không khỏi tiếc nuối vì mình chưa thể đạt được địa vị cao hơn trong lòng Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, mặc dù lúc này Dương Huệ Lan chỉ hít thở khí tức đáng sợ kia đã cảm thấy thân thể mềm nhũn, nàng vẫn ra sức hầu hạ.

Cố Hàn Uyên không trả lời Dương Huệ Lan có muốn nàng hay không, tránh cho Dương Huệ Lan sinh ra những ý tưởng viển vông không thực tế.

Thân là bình hoa và nữ tì, nàng nên có giác ngộ của bình hoa và nữ tì.

Hơn nữa, so với Giai Linh bất đắc dĩ trước kia, hiển nhiên Dương Huệ Lan dễ dùng hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Không cần thận trọng như vậy, người bên dưới không phát hiện được chúng ta.

Cố Hàn Uyên có thể trong tình huống không ai phát hiện, giữa lúc xung đột xảy ra mà mang theo Dương Huệ Lan ẩn thân trên không trung, tự nhiên là dựa vào Di Hồn Đại Pháp.

Theo lý thuyết, bên dưới có nhiều người như vậy, không thiếu cao thủ, hiệu quả ám chỉ của Di Hồn Đại Pháp rất khó phát huy tác dụng.

Bất quá, Cố Hàn Uyên cố ý thay đổi một phương thức ứng dụng.

Lấy Tinh Thần lực làm môi giới, suy diễn nguyên lý dẫn dắt ánh mắt để tiến hành dẫn dắt ý thức.

Dẫn dắt ánh mắt là thủ đoạn thường dùng trong ma thuật.

Nguyên lý là mượn hành vi và ngôn ngữ để cố định tầm mắt người vào một mục tiêu nào đó, khiến tiềm thức quên đi những người hoặc vật khác trong tầm mắt.

Nếu có mục tiêu với cảm giác tồn tại cao, việc ứng dụng sẽ càng dễ dàng hơn.

Cố Hàn Uyên chính là dùng Di Hồn Đại Pháp mô phỏng hiện tượng này, khiến mọi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào vị Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu, hoàn toàn quên đi sự tồn tại và động thái của hắn cùng Dương Huệ Lan.

Kết quả thí nghiệm khiến Cố Hàn Uyên rất hài lòng.

Điều này đại biểu hắn sau này có thể làm được nhiều việc hơn.

Đương nhiên, quan trọng hơn là thế cục quả nhiên diễn biến theo đúng kế hoạch của hắn.

Không uổng công hắn cố ý đến đây theo dõi, tránh phát sinh bất trắc.

So với bên Binh Bộ Thượng Thư phủ, tỷ lệ sai số ở đây hiển nhiên thấp hơn một chút.

Dù sao Yêu Nguyệt ít nhiều cũng được hắn nhắc nhở, sẽ thêm chút cảnh giác và phòng bị.

Ngược lại, một khi có bất trắc ở đây, kết quả sẽ hoàn toàn bất đồng.

Ví như Chu Hậu Chiếu vạn nhất bỏ mình tại chỗ thì sao.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Chu Hậu Chiếu bên dưới, đang hoảng loạn vì Quỳ Hoa Lão Tổ không xuất hiện, khẽ lẩm bẩm: Cũng gần như rồi.

Dương Huệ Lan nghe vậy hiểu lầm, giật mình, thầm kinh ngạc vì hôm nay Cố Hàn Uyên lại có hứng thú cao như vậy.

Đồng thời vội vàng nuốt nước miếng, sẵn sàng từ trước.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Dương Huệ Lan đang run rẩy với biên độ lớn hơn.

Nhìn thân ảnh rục rịch bên dưới, khóe miệng chậm rãi cong lên một nụ cười thâm thúy.

Lúc này, Chu Hậu Chiếu đã sớm không còn vẻ bình tĩnh tự nhiên như trước.

Mồ hôi lạnh rịn đầy mặt hắn, nhất thời không nói nên lời.

Hắn không biết vì sao Quỳ Hoa Lão Tổ không xuất hiện.

Càng không biết Quỳ Hoa Lão Tổ có phải đã gặp bất trắc gì hay

không.

Ví dụ như bị kẻ nào đó dẫn dụ đi.

Chu Hậu Chiếu hoàn toàn không cân nhắc đến khả năng Quỳ Hoa Lão Tổ đã chết.

Dù sao Lục Địa Thần Tiên há dễ dàng tạ thế như vậy.

Huống chi còn là Lục Địa Thần Tiên như Quỳ Hoa Lão Tổ, người có khinh công Thân Pháp khó có địch thủ.

Trên thực tế, trước khi Cố Hàn Uyên và Vô Thiên xuất hiện, giang hồ trăm năm cũng không nhất định sẽ có Lục Địa Thần Tiên vẫn lạc.

Mặc dù có tin tức tương tự, nhưng phần lớn đều nói là một Lục Địa Thần Tiên thọ mệnh cạn kiệt mà vẫn lạc.

Số Lục Địa Thần Tiên bị giết chết chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Năm đó Yến Cuồng Đồ bị mười sáu đại môn phái vây công, trọng thương ngã xuống vách núi cũng đã là tình huống ít có khả năng bỏ mình của Lục Địa Thần Tiên.

Hơn nữa, trên thực tế Yến Cuồng Đồ căn bản không chết.

Đương nhiên, hôm nay Yến Cuồng Đồ vì ra tay với Vu Hành Vân, bị Cố Hàn Uyên dùng Hữu Tình Thiên Địa Kiếm vượt qua không gian trọng thương, coi như không chết thì cũng lành ít dữ nhiều.

Chính vì Lục Địa Thần Tiên rất khó bị giết, cho nên lúc ban đầu Vô Thiên giết chết Vô Sắc Thiền Sư mới khiến thiên hạ kinh hãi đến vậy.

Cố Hàn Uyên cũng mượn trận chiến ở Hoàng cung Thanh Quốc để đạt được địa vị cực kỳ cao quý như bây giờ.

Vì vậy, Chu Hậu Chiếu dù thế nào cũng sẽ không tưởng tượng đến Quỳ Hoa Lão Tổ sẽ bị người ta lặng lẽ giết chết.

Lúc này, điều hắn lo lắng nhất trong lòng chính là Quỳ Hoa Lão Tổ vì nguyên nhân gì đó mà chủ động bỏ rơi hắn.

Tương đương với việc Quỳ Hoa Lão Tổ cho rằng thế cục tồi tệ đến mức hắn không còn cứu vãn được.

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Chu Hậu Chiếu, nhất thời toàn thân phát lạnh.

Hết lần này đến lần khác, lúc này An Thế Cảnh lại còn bỏ đá xuống giếng, trêu chọc nói: Nguyên lai đường đường Hoàng Đế cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Hắn xác thực đã đoán được khả năng xuất hiện của Quỳ Hoa Lão Tổ.

Dù sao vị Lục Địa Thần Tiên duy nhất có thể được Chu Hậu Chiếu điều động, Quỳ Hoa Lão Tổ, vốn là kẻ địch giả tưởng của bọn họ.

Thậm chí vì khả năng xuất hiện của Quỳ Hoa Lão Tổ mà chế định không ít biện pháp đối phó.

Chỉ bất quá cũng không được an bài ở chỗ này.

Vì vậy, vừa rồi An Thế Cảnh xác thực đã lo lắng Quỳ Hoa Lão Tổ đột nhiên xuất hiện đảo ngược thế cục.

Kết quả không ngờ lại chỉ là Chu Hậu Chiếu phô trương thanh thế.

Trong lòng An Thế Cảnh đối với Chu Hậu Chiếu càng thêm khinh miệt.

Hắn dẫn tử sĩ An gia tiếp tục phát động vây công.

Độc Cô Cung nhất thời đỡ đông hớ tây, mắt thấy đã sắp không chịu nổi nữa.

Đúng lúc này, một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên.

Dựa vào việc chạy trốn chật vật như bị ném đi, Linh Linh Phát cuối cùng cũng tìm được khoảng trống để mở chiếc rương lớn sau lưng.

Linh Linh Phát từ trong rương lấy ra một cánh tay cơ khí đeo vào tay, hô lớn: A Cung.

Bảo vệ Bệ hạ cho tốt.

Dứt lời, hắn bóp cò súng được tích hợp bên trong cánh tay cơ khí, một quả cầu lửa đang cháy nhất thời phun ra từ lỗ ở bàn tay của cánh tay cơ khí, bắn thẳng về phía An Thế Cảnh.

Quả cầu lửa mạnh mẽ và nhanh chóng, sắc mặt An Thế Cảnh nhất thời biến đổi.

Hắn vội vàng vận khởi Tây Vực Kỳ Thuật dựng lên một bức tường băng trước mặt.

Quả cầu lửa và tường băng va chạm, tường băng nhất thời ầm ầm vỡ nát.

Chương 1403

Hai tay An Thế Cảnh một mảng cháy đen, ngực khó thở, suýt nữa một ngụm máu tươi trào ra khỏi miệng.

Sắc mặt hắn đã trở nên cực kỳ khó coi.

Thiên Cương Ngũ Lôi.

A Phát làm tốt lắm.

Chu Hậu Chiếu vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lớn tiếng tán dương.

Hắn chưa bao giờ có giây phút nào nhìn Linh Linh Phát thuận mắt như bây giờ.

Chu Hậu Chiếu lúc này mới biết súng ống kiểu mẫu mà Linh Linh Phát nói trước đó là gì.

Đó chính là Thiên Cương Ngũ Lôi từng bị Gia Cát Chính Ngã phong ấn vì uy lực quá lớn làm tổn hại thiên hòa.

Thiên Cương Ngũ Lôi thể tích nhỏ, uy lực lớn, không có yêu cầu đặc biệt gì đối với người sử dụng.

Đương nhiên, khuyết điểm cũng không ít.

Giá thành đắt đỏ, không thể sản xuất hàng loạt. dung lượng đạn dược nhỏ hẹp, số lần sử dụng có hạn.

Phiền phức hơn là độ chính xác rất khó khống chế.

Vừa rồi Linh Linh Phát có thể một phát liền đánh trúng An Thế Cảnh, có không ít yếu tố may mắn.

Đương nhiên, thế cục vẫn bởi vì Linh Linh Phát lấy ra bản mô phỏng Thiên Cương Ngũ Lôi và đồng thời làm An Thế Cảnh bị thương mà đột ngột thay đổi.

Hơn nữa lúc này An Thế Cảnh không chỉ bị thương không nhẹ, còn làm tổn thương đôi tay cực kỳ quan trọng khi thi triển Tây Vực Kỳ Thuật.

Khi đôi tay bị thương, hỏa diễm và hàn băng đều không thể sử dụng.

Thực lực hắn cũng vì vậy mà trong nháy mắt giảm nhanh bảy tám thành.

Hắn cũng không nghĩ đến Linh Linh Phát mà hắn hoàn toàn không để mắt tới lại vậy mà chế tạo ra Thiên Cương Ngũ Lôi.

Bất quá, An gia cũng có một bản Thiên Cương Ngũ Lôi từng làm khó Gia Cát Chính Ngã, sở dĩ An Thế Cảnh cũng biết rất rõ ưu khuyết điểm của Thiên Cương Ngũ Lôi.

Hắn trước đó chỉ là nhất thời vội vàng không kịp chuẩn bị mới bị Thiên Cương Ngũ Lôi đánh trúng.

Chỉ cần chú ý tránh né, tiêu hao hết bốn phát đạn dược còn lại của Thiên Cương Ngũ Lôi trong tay Linh Linh Phát, Chu Hậu Chiếu vẫn là cá trong chậu, ngược lại pháo hôi dùng để tiêu hao Thiên Cương Ngũ Lôi thì có rất nhiều.

Linh Linh Phát giơ Thiên Cương Ngũ Lôi trở lại bên cạnh Chu Hậu Chiếu, đắc ý cười nói: Bệ hạ, ta sẽ dùng Thiên Cương Ngũ Lôi nổ chết tên loạn đảng này.

Dứt lời, hắn liền muốn dùng Thiên Cương Ngũ Lôi nhắm vào An Thế Cảnh lần nữa.

Nhưng lại bị Chu Hậu Chiếu ngăn lại.

Chờ đã.

Chu Hậu Chiếu cũng rõ như lòng bàn tay ưu khuyết điểm của

Thiên Cương Ngũ Lôi.

Mong chờ vào bốn phát Thiên Cương Ngũ Lôi còn lại để nổ chết An Thế Cảnh đã có phòng bị thì căn bản không thực tế.

Quả nhiên, chỉ thấy An Thế Cảnh ra lệnh tử sĩ An gia hợp thành bức tường người bảo vệ mình, đồng thời lấy Đoạt Mệnh Lan khống chế Thi Binh vây công Linh Linh Phát.

Linh Linh Phát thấy thế sợ hết hồn, vô thức bắn một phát Thiên Cương Ngũ Lôi về phía đàn Thi Binh.

Tay chân cụt, máu thịt nội tạng bay loạn.

Lại quỷ dị là không một giọt máu tươi nào vương ra.

Hơn nữa, cảnh tượng thê thảm như vậy căn bản không dọa được lũ Thi Binh vốn đã không còn là người sống.

Trong tình huống súng ống còn chưa thể thực hiện tấn công từ xa và đả kích diện rộng, hiệu quả lớn nhất là uy hiếp chứ không phải sát thương.

Ví dụ như những kẻ vì chạy trốn vô vọng mà quay đầu lại vây khốn Chu Hậu Chiếu đều bị hiệu ứng âm thanh và ánh sáng của Thiên Cương Ngũ Lôi dọa sợ, lại lần nữa bỏ chạy.

Thậm chí ngay cả những tử sĩ An gia cũng ít nhiều có chút dao động.

Duy chỉ có Thi Binh vẫn như hổ đói sói vồ xông về phía Linh Linh Phát và Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu thấy Linh Linh Phát còn muốn phóng Thiên Cương Ngũ Lôi thì vội vàng nói: A Phát, ngươi dùng Thiên Cương Ngũ Lôi đánh lên lôi đài, mở ra một con đường để A Cung chạy đến.

Vào thời khắc mấu chốt, Chu Hậu Chiếu vẫn tỉnh táo.

Biết rằng khiến Độc Cô Cung mau chóng chạy đến bên cạnh bảo vệ hắn mới là an toàn và đảm bảo nhất.

Hơn nữa, Thi Binh đổi hướng, vọt xuống đài, khiến mật độ Thi Binh vây khốn Độc Cô Cung giảm mạnh.

Chỉ cần Linh Linh Phát cầm Thiên Cương Ngũ Lôi bắn thêm vài phát lên lôi đài, tuyệt đối có thể tạo ra một con đường cho Độc Cô Cung đi xuống đài.

Thậm chí do Độc Cô Cung là Luyện Thể Tông Sư, cũng không cần lo lắng vấn đề ngộ thương.

Linh Linh Phát, người một lòng muốn xoay chuyển tình thế, nghe vậy nhất thời có chút thất vọng.

Mặc dù hắn đã lấy ra Thiên Cương Ngũ Lôi để thay đổi thế cục, nhưng vẫn chỉ có thể đóng vai phụ.

Quả nhiên, sau khi Linh Linh Phát tuân theo mệnh lệnh, dùng ba phát Thiên Cương Ngũ Lôi còn lại để giải vây cho Độc Cô Cung, Độc Cô Cung cuối cùng cũng giết ra khỏi trùng vây, trở về bên cạnh Chu Hậu Chiếu.

Đi tới bên cạnh Chu Hậu Chiếu, Độc Cô Cung nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Buông bỏ mọi kiêng kỵ, Độc Cô Cung bắt đầu đại phát thần uy, bất kể là tử sĩ An gia hay Thi Binh đều bị hắn chặn lại toàn bộ.

Áp lực của Độc Cô Cung giảm đi nhiều, chỉ cần xử lý một ít cá lọt lưới là đủ rồi.

Thế cục của Chu Hậu Chiếu vốn nguy như chồng trứng, bỗng chốc nghịch chuyển.

Dù cho mấu chốt mang đến cục diện xoay chuyển là Linh Linh

Phát, nhưng sự chú ý của Chu Hậu Chiếu vẫn vô thức đặt lên Độc Cô Cung.

Nhìn Độc Cô Cung lúc này thật có vài phần uy thế tựa Ngao Bái, hắn liên tục tán thưởng.

Ngược lại, Linh Linh Phát, vị công thần chân chính, lại lần nữa bị bỏ quên.

Linh Linh Phát lúc này chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thất vọng.

Đột nhiên, một tia u quang lóe lên trong mắt Linh Linh Phát, sự không cam lòng trong lòng hắn nhất thời phóng đại.

Sau một khắc, Linh Linh Phát lớn tiếng xin ra trận giết địch nói: Bệ hạ, ta còn có một phát minh mới, tuyệt đối có thể trực tiếp giải quyết tên loạn đảng An Thế Cảnh này.

Ồ.

Vậy sao còn không mau lấy ra thử xem.

Chu Hậu Chiếu vì thế cục tạm thời an toàn mà thả lỏng hơn nhiều, lại thêm Linh Linh Phát trước đó đã lập công lớn, lúc này nghe vậy nhất thời hứng thú.

Linh Linh Phát hai mắt sáng rực, lần nữa từ chiếc rương sau lưng hắn lấy ra một vật.

Vật mà Linh Linh Phát lấy ra tuy có thể tích lớn hơn một chút, gần như chiếm nửa không gian chiếc rương, nhưng hình dáng của nó rõ ràng là một ống phóng tên lửa đơn sơ.

Đây là phát minh mới hắn chế tạo sau khi tham khảo Thiên Cương Ngũ Lôi và một vài chỉ điểm của Cố Hàn Uyên.

Cấu tạo của ống phóng tên lửa thực ra cũng không phức tạp.

Lấy Thiên Cương Ngũ Lôi với phương thức phóng tương tự ống phóng tên lửa làm tham khảo, việc chế tác cũng không khó khăn.

Cái khó là đảm bảo uy lực và tính ổn định của ống phóng tên lửa.

Vấn đề uy lực dễ giải quyết, chỉ cần tăng đương lượng là được.

Đây cũng là lý do vì sao thể tích lại lớn đến vậy.

Còn về tính ổn định, sau khi Cố Hàn Uyên cung cấp cho Linh Linh Phát lượng lớn tài chính và phương hướng thí nghiệm, Linh Linh Phát đã nhanh chóng hoàn thành việc tinh chế hỏa dược.

Linh Linh Phát quả là một thiên tài phát minh.

Sau nhiều lần thí nghiệm, đã có thể đảm bảo tính an toàn.

Nguyên bản hắn định dùng ống phóng tên lửa này để xoay chuyển ấn tượng của Chu Hậu Chiếu về việc hắn luôn là kẻ mắc lỗi.

Có sân khấu nào tốt hơn hiện tại sao.

An Thế Cảnh thấy Linh Linh Phát nhắm khẩu Thiên Cương Ngũ Lôi cỡ lớn kia vào mình, cái miệng lỗ đen sì kia khiến lòng người lạnh toát.

Hắn vô thức ra lệnh bức tường người của tử sĩ che chắn phía trước mình dày thêm.

Linh Linh Phát bật cười một tiếng.

Bấy nhiêu bức tường người này căn bản không thể đỡ nổi phát minh mới của hắn.

Trên thực tế, khi hắn phóng cũng không cần có độ chính xác quá cao, đương lượng hỏa dược đầy đủ hoàn toàn có thể mang lại sát thương bao trùm đầy đủ.

Chương 1404

Ở xa trên không trung xem kịch vui, khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch.

Và Linh Linh Phát cũng vào lúc này tự tin hô lớn: An Thế Cảnh, ăn một phát Oanh Thiên Lôi của ta đây.

Kèm theo tiếng hô lớn, Linh Linh Phát bóp cò.

Bất quá, ngay trong nháy mắt bóp cò, sắc mặt Linh Linh Phát nhất thời biến đổi.

Tiếng động cơ kêu không đúng.

Một trực giác bất chợt khiến hắn vô thức ném ra Oanh Thiên Lôi vừa mới phát minh, ngã nhào sang một bên.

Ầm ầm.

Liệt diễm và sóng khí cuồn cuộn lan ra.

Những Thi Binh ở gần vụ nổ từng mảng ngã xuống, tay chân cụt bay tứ tung.

Một bóng người cường tráng bị hất bay.

Chính là Độc Cô Cung, người vốn đã quen với sự không đáng tin cậy của Linh Linh Phát mà chắn trước mặt Chu Hậu Chiếu.

Chỉ bất quá, lúc này Độc Cô Cung đã không còn vẻ uy phong như trước, toàn thân máu thịt be bét, ngã xuống đất đã hôn mê.

Võ công Luyện Thể của hắn đã bị phá.

Trong làn khói bụi, Linh Linh Phát nằm dưới đất tro bụi lấm lem, mê man ngẩng đầu lên, khó tin thì thầm nói: Nổ nòng ư.

Sao có thể chứ.

Chậc, nhân vật chính.

Ở giữa trời cao xem xong toàn bộ quá trình, Cố Hàn Uyên khẽ tự nói một tiếng, u quang lóe lên trong mắt.

Sát khí đó khiến Dương Huệ Lan nhất thời trợn tròn đôi mắt đẹp.

Cố Hàn Uyên tuy trong lòng sớm đã dự liệu, nhưng nhìn thấy Linh Linh Phát không biết võ công lại ngoài ý muốn thoát chết, khó tránh khỏi vẫn có chút khó chịu.

Việc Oanh Thiên Lôi của Linh Linh Phát nổ nòng tự nhiên là kết quả do Cố Hàn Uyên một tay thao túng.

Trong trạng thái Linh Thể, Hồng Quỳ sẽ không bị ai nhìn thấy, nàng đã động tay động chân vào cơ chế bên trong Oanh Thiên Lôi.

Lại dùng Di Hồn Đại Pháp nhiều lần ám chỉ, khơi dậy tâm tính không cam chịu tầm thường, vô vi của Linh Linh Phát.

Khiến cho Linh Linh Phát trong tình huống không cần thiết mà đối với An Thế Cảnh sử dụng Oanh Thiên Lôi để cố gắng lập công.

Kết quả là Độc Cô Cung trọng thương, An Thế Cảnh phế đi đôi tay, còn Linh Linh Phát thì ngoài việc có chút chật vật ra lại chẳng bị sao cả.

Nhắc đến việc không có hào quang nhân vật chính ảnh hưởng, Cố Hàn Uyên là không tin.

Tuy đã hứa với Giai Linh sẽ không để Linh Linh Phát tổn hại tính mạng, nhưng lời hứa của Cố Hàn Uyên. nghe thôi là đủ rồi.

Bởi vì theo Vô Tình trở về, Cố Hàn Uyên đối với Bảo Long nhất tộc có hiểu biết nhiều hơn.

Sự tồn tại của Linh Linh Cẩu khiến phát minh mới của Linh Linh

Phát không còn là độc nhất vô nhị.

Mà Linh Linh Phát, với tư cách ứng cử viên gánh tội thay, không nhất định phải sống mới có thể gánh tội.

Người chết còn có thể che giấu sơ hở tốt hơn.

Thực tế chứng minh, việc mượn đao giết người quá đơn giản và thô bạo không dễ dàng giải quyết được nhân vật chính của cốt truyện.

Mặc dù Linh Linh Phát chỉ là một người không có võ công.

Bất quá, mặc dù không tiện tay giết chết Linh Linh Phát, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn đạt được phần lớn mục đích của mình.

Cố Hàn Uyên buông tay đang đặt trên đỉnh đầu Dương Huệ Lan, nghe tiếng nàng ho khan và hổn hển, khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch, nhìn xuống hiện trường tràn ngập khói bụi.

Chỉ thấy sau khi khói bụi tan hết, Chu Hậu Chiếu đã không thấy tăm hơi.

Bệ hạ đâu.

Phật Ấn phát hiện Chu Hậu Chiếu không thấy đâu thì nhất thời lo lắng.

Độc Cô Cung cũng bối rối, hoảng loạn nói: Ta cũng không biết Bệ hạ mất tích khi nào.

Phật Ấn nghe vậy vội la lên: Đưa A Cung lên, mau chóng tìm.

Dứt lời, hắn đi trước mở đường.

Vụ Oanh Thiên Lôi nổ nòng trước đó không phải là vô nghĩa.

Chí ít, ba người Dê Cạnh vốn vây công Phật Ấn đều lui ra rất xa.

Mong chờ vào việc họ vì lợi ích cá nhân mà đi liều mạng cho An gia hiển nhiên là không thể.

Huống chi Đan Ngọc Như đã sớm ra lệnh.

Vì vậy, trước đó khi vây công Phật Ấn, họ hoàn toàn không dốc sức như lúc đối phó Quách Cự Hiệp.

Ba người Dê Cạnh lùi bước khiến Phật Ấn lại được rảnh tay, hơn nữa vụ nổ cũng khiến hàng Thi Binh phía trước bị nổ tan tác.

Mật độ Thi Binh giảm mạnh làm sao có thể ngăn được Phật Ấn đang hoàn toàn bối rối vì Chu Hậu Chiếu mất tích.

Phật Châu trong tay Phật Ấn dưới sự quán chú chân khí, gần như hóa thành đại chùy, một đường đập phá lung tung, sát ra một con đường máu.

Độc Cô Cung nhân cơ hội cõng lên Độc Cô Cung bị trọng thương, hắn do dự một chút, vẫn kéo Linh Linh Phát thất hồn lạc phách theo cùng.

Tuy rằng vì Linh Linh Phát mà cục diện tốt đẹp đổ nát, Chu Hậu Chiếu cũng mất tích.

Thế nhưng, dù sao Linh Linh Phát cũng là huynh đệ đồng tộc của họ, không thể trơ mắt nhìn hắn chết tại đây.

Linh Linh Phát mơ mơ màng màng bị Độc Cô Cung lôi đi, lúc này hắn vẫn không thể chấp nhận phát minh của mình lại lần nữa thất bại.

Sao có thể nổ nòng.

Rõ ràng đã làm qua điều chỉnh, còn thí nghiệm nhiều lần như vậy, tại sao lại ở đây cái thời điểm này nổ nòng.

Hơn nữa, coi như nổ nòng cũng không nên là khói bụi lớn như vậy chứ.

Sắc mặt Linh Linh Phát âm tình bất định, không ngừng thấp giọng lẩm bẩm.

Linh Linh Phát xác thực mơ hồ đã nhận ra một ít điều không thích hợp.

Không chỉ là Oanh Thiên Lôi vô duyên vô cớ nổ nòng, mà là vì khói bụi sau vụ nổ nhiều hơn viễn siêu dự tính của hắn.

Cái này tự nhiên là do Cố Hàn Uyên phân phó Hồng Quỳ làm, mà Linh Linh Phát không thể nào hiểu được đó là chuyện không quá bình thường.

Thủ đoạn Linh Thể đặc thù của Hồng Quỳ căn bản không phải người thường có thể phát hiện và phòng bị.

Cái thiệt thòi ngầm và cái nồi đen này, Linh Linh Phát chắc chắn phải nhận lấy, gánh vác rồi.

Tử sĩ An gia chết thì chết, thương thì thương, Thi Binh cũng tổn thất hơn nửa, không thể ngăn lại Phật Ấn và Độc Cô Cung.

An Thế Cảnh thấy thế, sắc mặt đã đen như đáy nồi.

Hắn không có lại ra lệnh ba người Dê Cạnh tiếp tục đuổi giết.

Không chỉ là vì ba người Dê Cạnh vốn không phải thủ hạ của hắn, không thể nào nghe theo mọi chỉ thị của hắn.

Nếu như phải xin chỉ thị Đan Ngọc Như trước, thứ nhất, lúc này cũng đã quá muộn rồi.

Hơn nữa, chỉ dựa vào ba người Dê Cạnh thì căn bản không thể bắt được Phật Ấn và Độc Cô Cung.

Mà hắn mình lúc này hai tay còn bị thương, không thể sử dụng Tây Vực Kỳ Thuật.

Phật Ấn và nhóm người bỏ chạy thì cũng thôi đi, Chu Hậu Chiếu đột nhiên mất tích lại khiến An Thế Cảnh mơ hồ có cảm giác bất an.

An Thế Cảnh suy nghĩ một lát, không chọn đi tìm tung tích Chu Hậu Chiếu.

Không thể bắt được Chu Hậu Chiếu quả thật có chút đáng tiếc, cũng khiến An gia mất đi cơ hội nắm giữ một lá bài tẩy.

Cũng may An Thế Cảnh vốn đã chuẩn bị phương án dự phòng vạn nhất không thể bắt được Chu Hậu Chiếu.

Đoạt lấy Lục Phiến Môn, phong tỏa kinh thành.

Cũng không cần phong tỏa lâu lắm, mấy giờ đã đủ để tất cả đâu vào đấy.

Trước đó, chỉ cần không cho Chu Hậu Chiếu đang chạy trốn tiếp cận Hoàng cung là đủ rồi.

An Thế Cảnh nghĩ đến những lời Cố Hàn Uyên đã nói trong yến hội đêm qua, trong lòng nhất thời nóng hừng hực.

Hắn thậm chí không kịp xử lý vết thương ở hai tay, liền vội vã dẫn người rời đi.

Chương 1405

Cố Hàn Uyên đùa cợt mà liếc nhìn An Thế Cảnh rời đi.

Ý tưởng của An Thế Cảnh cũng không khó đoán.

Đơn giản chính là muốn thuyết phục Cơ Dao Hoa phản lại mà thôi.

Lục Phiến Môn vì Bộ Thần bỏ mình, Quách Cự Hiệp bị thương, triệt để rơi vào tình trạng Quần Long Vô Thủ.

Hắc y dự khuyết Thần Bộ Sầm Trùng và Hàn Long dưới sự ủng hộ của An gia, dùng lượng lớn tiền tài lôi kéo tuyệt đại bộ phận trung tầng Tử Y Bộ Đầu cùng cấp dưới Lam Y, Hoàng Y Bộ Khoái, danh tiếng đang thịnh.

Trong số Kim Y Bộ Đầu, Lạc Mã vì sự kiện Cực Lạc Lâu mà chết, Kim Như Phong vì vụ án Hồ yêu mà bị bắt.

Thái độ của Kim Cửu Linh mập mờ, thu không ít tiền nhưng từ đầu đến cuối không biểu lộ lập trường, thái độ nhận tiền không làm việc khiến Sầm Trùng và Hàn Long giận đến mức.

Huyết Thủ, người đứng đầu Tứ Đại Thần Bộ, là đệ tử thân truyền của Bộ Thần, thủy chung không tin Gia Cát Chính Ngã đã giết chết Bộ Thần.

Lý do của hắn là Gia Cát Chính Ngã một người không thể giết được Bộ Thần.

Tạm thời không bàn đến việc Gia Cát Chính Ngã có năng lực đơn độc giết Bộ Thần hay không, nói chung Huyết Thủ rõ ràng bày tỏ mình không có hứng thú tranh giành quyền lợi.

Ba vị Tứ Đại Thần Bộ còn lại đều là đệ tử của Quách Cự Hiệp, thái độ của họ sau khi Quách Cự Hiệp bị thương đột nhiên trở nên mập mờ.

Cũng giống như Huyết Thủ, họ đang cố gắng truy tìm hung thủ tập kích Quách Cự Hiệp, cứ như thể việc này chiếm hết toàn bộ tinh lực của họ vậy.

Còn lại hắc y dự khuyết Thần Bộ Cơ Dao Hoa và Triển Hồng Lăng thân là nữ Thần Bộ, vốn dĩ dù thế nào cũng không thể tranh giành nổi Sầm Trùng và Hàn Long.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, hai nàng đều cùng Cố Hàn Uyên có mối quan hệ không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Cơ Dao Hoa thì khỏi nói, nàng vốn là người của Cố Hàn Uyên.

Triển Hồng Lăng vì chuyện Cực Lạc Lâu mà bị phần lớn mọi người cho rằng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Triển Hồng Lăng từng nỗ lực biện giải, đáng tiếc không ích gì.

Mọi người mới không tin Cố Hàn Uyên vô duyên vô cớ vì sao lại cứu Triển Hồng Lăng, lại còn cho nàng công lao.

Lời biện giải vô hiệu, Triển Hồng Lăng cuối cùng đành phải giữ im lặng.

Cũng bởi vì chuyện này, Triển Hồng Lăng gần đây vẫn luôn tránh Cố Hàn Uyên.

Nói chung, dù Triển Hồng Lăng có thừa nhận hay không, thái độ cam chịu khiến nàng bị quy vào phe Cơ Dao Hoa.

Lại thêm Cơ Dao Hoa chủ trương muốn điều tra rõ chân tướng cái chết của Bộ Thần, khiến nàng nhận được sự ủng hộ của Huyết Thủ cùng với Thiết Vô Tình và Tương Long mang lòng chính nghĩa.

Sự tồn tại của Cơ Dao Hoa khiến Sầm Trùng và Hàn Long thủy chung không thể nào khống chế được Lục Phiến Môn.

Hơn nữa, Cơ Dao Hoa cố ý muốn truy tra cái chết của Bộ Thần cũng làm bọn hắn như nghẹn ở cổ họng, sợ rằng không biết lúc nào Cơ Dao Hoa sẽ thực sự điều tra ra manh mối gì.

Sầm Trùng và Hàn Long không phải là chưa từng cân nhắc ám sát Cơ Dao Hoa.

Nhưng Cơ Dao Hoa đứng sau lưng Cố Hàn Uyên lại khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Huống chi An Thế Cảnh cũng sẽ không đồng ý bọn họ đối với Cơ Dao Hoa động thủ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Cơ Dao Hoa điều tra chân tướng cái chết của Bộ Thần.

Song phương cứ thế giằng co cho đến bây giờ.

Cơ Dao Hoa không đưa ra chứng cứ Sầm Trùng và Hàn Long đã hại chết Bộ Thần, Sầm Trùng và Hàn Long trong lúc nhất thời cũng không khống chế được Lục Phiến Môn.

Mắt thấy kế hoạch soán vị sắp được thực thi, An Thế Cảnh cũng chuẩn bị gạt bỏ mọi lo lắng, dùng thuốc giải Tây Vực Kỳ Độc trên người Cơ Dao Hoa và nhóm Hồ Điệp để ép nàng phối hợp Sầm Trùng và Hàn Long khống chế Lục Phiến Môn.

Kết quả, lời Cố Hàn Uyên nói trong yến hội đêm qua lại khiến An Thế Cảnh có thêm nhiều ý tưởng.

Hắn muốn Cơ Dao Hoa hồi tâm chuyển ý.

Nhất là Cố Hàn Uyên cố ý tiết lộ Cơ Dao Hoa vẫn còn trinh trắng càng khiến trong lòng An Thế Cảnh nảy sinh nhiều ảo tưởng, cho rằng Cơ Dao Hoa sẽ hồi tâm chuyển ý.

Điều đó cũng không phải là không có căn cứ.

Bản thân Cơ Dao Hoa chính là bị Cố Hàn Uyên cưỡng đoạt từ tay hắn.

An Thế Cảnh sẽ không, cũng không muốn tin rằng Cơ Dao Hoa lại đơn giản thích Cố Hàn Uyên như vậy.

Đồng thời, việc Cố Hàn Uyên lại mang đi sáu nữ Hồ Điệp có lẽ cũng khiến Cơ Dao Hoa nhìn rõ bản tính phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Cơ Dao Hoa có dao động là điều hết sức bình thường.

Nếu không, tại sao Cơ Dao Hoa lại kiên trì không để Cố Hàn Uyên cướp đoạt thân thể nàng.

An Thế Cảnh tự nhận những năm gần đây đã vô cùng sủng ái Cơ Dao Hoa.

Lại thêm yếu tố thuốc giải, Cơ Dao Hoa chưa chắc sẽ không quay lại bên cạnh hắn.

Đáng tiếc, An Thế Cảnh căn bản không hiểu rằng sự sủng ái của hắn chỉ là dùng thủ đoạn hù dọa và uy hiếp bằng sáu nữ Hồ Điệp để Cơ Dao Hoa không thể rời khỏi bên cạnh mình.

Quá mức tự phụ, An Thế Cảnh không thể nào hiểu được lòng người.

Trong cốt truyện, An Thế Cảnh cũng là sau khi bị Thiên Niên Thái Tuế cải tạo thành người sống thực vật, đạt được sự an bình thực sự mới dần dần hiểu ra những điều này.

Hôm nay, hắn chỉ vì Cơ Dao Hoa bị Cố Hàn Uyên cướp đi mà dần dần nảy sinh một kiểu tâm lý liếm cẩu: thứ không có được mới là tốt nhất.

Cái gọi là Nữ Thần chính là vì không chiếm được, mới có kẻ liếm cẩu đi liếm.

Nếu có thể dễ dàng có được, ai còn sẽ nâng nàng lên thành Nữ Thần đâu.

Cơ Dao Hoa vốn là vật dễ như trở bàn tay của An Thế Cảnh, An Thế Cảnh lại không để nàng trong lòng.

Nhưng khi Cơ Dao Hoa bị Cố Hàn Uyên cướp đi, An Thế Cảnh ngược lại cho rằng mình yêu Cơ Dao Hoa, trong lòng tràn đầy sự quyến luyến đối với nàng.

Tâm thái muốn một lần nữa sở hữu Cơ Dao Hoa khiến An Thế Cảnh trong chuyện của nàng tràn đầy sự tự thuyết phục và tự đa tình.

Thậm chí trong tiềm thức, hắn còn kháng cự khả năng Cố Hàn Uyên đang lừa dối hắn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt u sâu nhìn về phía hướng An Thế Cảnh rời đi.

Hắn vốn dự định vào lúc này liền tiện tay lấy mạng An Thế Cảnh.

Dù sao mục đích khiến Chu Hậu Chiếu trong thời gian ngắn triệt để trở thành cô gia quả nhân đã đạt được.

An Thế Cảnh với hắn mà nói đã không còn giá trị lợi dụng.

Bất quá, vì Cơ Dao Hoa, Cố Hàn Uyên vẫn chọn làm cho An Thế Cảnh sống thêm một đoạn thời gian.

Người có tâm tình còn vướng bận sớm muộn cũng sẽ gặp phải bình cảnh.

Cố Hàn Uyên vô cùng coi trọng Cơ Dao Hoa, cũng không hy vọng sau này nàng cứ dừng bước tại đây.

Cơ Dao Hoa chỉ có trực diện đối mặt quá khứ mới có thể chân chính bước ra khỏi bóng ma trong lòng.

Hắn mặc dù có sự chuẩn bị dự phòng, nhưng vẫn hi vọng Cơ Dao Hoa không nên để hắn thất vọng.

Cố Hàn Uyên tạm thời buông bỏ suy nghĩ về Cơ Dao Hoa, khống chế Trảm Long Kiếm từ không trung hạ xuống, đặt Dương Huệ Lan, đang ho sặc sụa nước mắt giàn giụa, trở lại mặt đất.

Đang chuẩn bị dặn dò vài câu sau đó rời đi, chỉ thấy Dương Huệ Lan mang theo tâm trạng thấp thỏm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: Công tử có còn hài lòng với những gì nô tỳ đã làm không.

Rất khó nói Dương Huệ Lan hỏi rốt cuộc là chỉ việc Tỷ Võ Chiêu Thân hay là việc nàng vừa hầu hạ Cố Hàn Uyên, có thể nói là cả hai.

Việc Tỷ Võ Chiêu Thân chỉ có thể coi là tạm bợ.

Thuận lợi dẫn Chu Hậu Chiếu rời khỏi Hoàng cung, đồng thời sắp đặt xong xuôi sân khấu kịch cho Chu Hậu Chiếu và An Thế Cảnh, để họ diễn một vở kịch hay do Cố Hàn Uyên đạo diễn.

Bất quá, Dương Huệ Lan đắc ý quên mình, tính cách chỉ thấy chút nắng đã chói lòa cùng tư chất chỉ đạt mức rập khuôn miễn cưỡng cũng khiến Cố Hàn Uyên xác nhận giá trị bồi dưỡng của nàng có hạn.

Sau này vẫn là ngoan ngoãn làm bình hoa và nữ tì thôi.

Dương Huệ Lan với tư cách đồ chơi thì vẫn đạt tiêu chuẩn, có thể không chút do dự buông bỏ tư thái để chiều theo hắn.

Cũng không biết Lý Đại Chủy nếu biết Cố Hàn Uyên đánh giá Dương Huệ Lan như vậy thì sẽ có cảm tưởng gì đây.

Nói đến Lý Đại Chủy ngược lại là tương đương nhanh nhẹn và kịp thời bỏ chạy.

Chương 1406

Mạng lớn đồng thời cũng chứng minh tình cảm của hắn đối với Dương Huệ Lan cũng chỉ đến thế, bằng không cũng sẽ không chỉ lo chạy thoát thân một mình.

Trên đời này nào có nhiều kẻ nguyện ý vì người mình yêu mà hy sinh bản thân.

Lý Đại Chủy mặc dù trong cốt truyện có không ít vai diễn, nhưng hắn chung quy chỉ là một thành viên trong chúng sinh bình thường.

E rằng hôm nay qua đi, Lý Đại Chủy trong lòng xấu hổ sẽ không dám còn chút hy vọng xa vời nào với Dương Huệ Lan nữa.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ đến việc sau này cũng không còn quá nhiều chỗ cần dùng đến Dương Huệ Lan, mỉm cười nói: Làm không tồi.

Dương Huệ Lan nghe vậy nhất thời đôi mắt đẹp lóe sáng, vô thức liếm nhẹ khóe miệng còn hơi ướt, kiều mị nói: Công tử, vậy ta có thể.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Được, nàng về Đồng Phúc Khách Sạn đợi ta trước.

Dương Huệ Lan vui mừng khôn xiết.

Nàng làm nhiều như vậy không phải vì có thể chính thức trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên sao.

Giờ thấy nguyện vọng sắp thành sự thật, sao có thể không thích.

Trong thanh âm vốn đã kiều mị lại càng thêm vài phần mị hoặc, quyến rũ nói: Vậy nô tỳ sẽ về trước tắm rửa sạch sẽ chờ Công tử trở về.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhíu lại.

Dương Huệ Lan quả nhiên không hổ là kẻ từng đi giang hồ, kiến thức rộng rãi.

Học lỏm mà lại giống thật đến vậy.

Cố Hàn Uyên đang định thuận miệng trêu ghẹo đôi câu, bỗng nhiên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Binh Bộ Thượng Thư phủ.

Hắn từ trong không gian trữ vật lấy ra Phệ Hồn trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp.

Chỉ thấy Phệ Huyết Châu khảm nạm trên Phệ Hồn đang kịch liệt lóe lên hồng quang.

Ngữ khí Cố Hàn Uyên có chút không khỏi lẩm bẩm: Hợp Hoan Linh.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hiểu ra một vài chuyện trước đó vẫn nghĩ không thông.

Ánh mắt hắn nhất thời thêm vài phần phức tạp.

Sau đó thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Dương Huệ Lan thấy thế chỉ cảm thấy ánh mắt quyến rũ của mình đều vứt vào hư không, trong lòng tràn đầy thất vọng và tiếc nuối.

Cũng may nàng rất nhanh liền tỉnh lại tinh thần, tự lẩm bẩm: Về trước đi tìm Đông chưởng quỹ thương lượng một chút.

Binh Bộ Thượng Thư phủ.

Danh tiếng Yêu Nguyệt cung chủ của Di Hoa Cung không ai không biết, nàng là Nữ Ma Đầu uy chấn giang hồ.

Đương nhiên, Yêu Nguyệt có phải là Ma Đầu hay không thì mỗi người mỗi ý.

Dù sao, Yêu Nguyệt tuy sát sinh không ít, nhưng đại thể đều có lý do chính đáng, kẻ nàng diệt trừ đều là những kẻ thay lòng đổi dạ.

Chỉ là bởi vì Yêu Nguyệt không kiêng nể bất kỳ ai, làm trái quy củ, nên mới bị phần lớn người trong giang hồ gọi là Ma Đầu.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là rất ít người có thể chế ngự được Yêu Nguyệt.

Trong tình huống Lục Địa Thần Tiên không xuất hiện, số người có thể thắng được nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Huyền Vũ và Tán Phiếm vừa nói chuyện, khí thế hung hăng lúc gây sự với Hoa Vô Khuyết nhất thời cứng lại.

Vân La quận chúa lúc này nhìn về phía Yêu Nguyệt đang uy áp toàn trường, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Dung nhan, khí chất, khí tràng của Yêu Nguyệt trong mắt nàng đều rực rỡ chói mắt, đó chính là hình dáng nàng hằng mơ ước.

Trên thực tế, đại đa số nữ tử đối mặt Yêu Nguyệt chỉ có hai loại tâm tình: hoặc là sợ hãi, hoặc là sùng bái.

Có lẽ số người sợ hãi Yêu Nguyệt nhiều hơn một chút, thế nhưng số người sùng bái nàng cũng không hề ít.

Giống như Mã Tú Chân và các nữ nhân ở Hoa Gia Bảo ban đầu bị Yêu Nguyệt thu phục vậy.

Lúc này, Vân La quận chúa cũng có xu hướng này.

Chỉ thấy Yêu Nguyệt liếc nhìn ba người bằng đôi mắt đẹp lạnh lùng, giọng băng giá nói: Không phải muốn bản cung giao người sao.

Huyền Vũ nghe vậy chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn âm thầm ra dấu tay cho hai tên thủ hạ đi theo.

Thấy bọn họ lặng lẽ rời đi, ánh mắt hắn không khỏi rơi vào Tán

Phiếm và Thuyết Đạo.

Hai người Tán Phiếm và Thuyết Đạo lúc này đang nhìn nhau.

Bọn họ không phải chưa từng cân nhắc khả năng đối đầu với Yêu Nguyệt, dù sao Yêu Nguyệt vốn ở trong kinh thành, có thể nhận được tin tức và chạy đến bất cứ lúc nào.

Chỉ là, kế hoạch của bọn họ là trước hết bắt giữ Hoa Vô Khuyết, đến lúc đó cho dù Yêu Nguyệt xuất hiện cứu viện cũng sẽ phải sợ ném chuột vỡ đồ.

Nhưng giờ đây, kế hoạch đã xảy ra sai sót.

Hoa Vô Khuyết tuy chỉ bị thương nhẹ, nhưng vẫn bình an vô sự.

Tán Phiếm và Thuyết Đạo nhất thời không biết phải làm sao.

Yêu Nguyệt thấy vậy cười lạnh một tiếng, nói: Nếu không có gì để nói, vậy bản cung sẽ dẫn Vô Khuyết và Hồ Trác rời đi.

Dứt lời, nàng liền định đi về phía Hồ Trác.

Trong khoảnh khắc, không một ai dám ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người mặc mãng phục che khuất mặt đột nhiên từ phía sau tập kích Yêu Nguyệt.

Đại sư phụ, cẩn thận.

Hoa Vô Khuyết lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

Thế nhưng, tốc độ của kẻ đến quá nhanh, khi bọn họ kịp hô lên thì người đó đã áp sát phía sau Yêu Nguyệt, lòng bàn tay mơ hồ hiện ra một luồng hấp lực khuấy động không khí.

Song, khi hắn giơ tay ấn về phía lưng Yêu Nguyệt, Yêu Nguyệt lại bất ngờ xoay người đúng lúc trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, sớm đã chuẩn bị sẵn Toái Tâm Chưởng để đón đỡ.

Kẻ đánh lén Yêu Nguyệt hiển nhiên không ngờ Yêu Nguyệt đã có đề phòng, hoàn toàn không giống dáng vẻ vội vàng nghênh địch.

Chiêu đối chưởng này ngược lại khiến hắn chịu thiệt.

Yêu Nguyệt lạnh giọng nói: Lưu Hỉ, ngươi vẫn không nhịn được ra tay sao.

Toái Tâm Chưởng không dễ chịu đâu nhỉ.

Kẻ đánh lén Yêu Nguyệt chính là Lưu Hỉ.

Lưu Hỉ trăm phương ngàn kế đánh lén, không những không thể thừa cơ hút lấy công lực của Yêu Nguyệt khi nàng chưa chuẩn bị, ngược lại còn bị kình lực của Toái Tâm Chưởng xuyên qua kinh mạch đã bị hắn mở rộng, dũng mãnh xông vào tạng phủ, khiến hắn bị thương không nhẹ.

Cố nén một ngụm nghịch huyết, sắc mặt Lưu Hỉ vô cùng khó coi.

Một lúc sau, hắn mới trầm giọng mở lời: Yêu Nguyệt cung chủ quả nhiên thủ đoạn cao minh.

Yêu Nguyệt dường như đã được Cố Hàn Uyên nhắc nhở từ trước, tự nhiên sẽ để tâm hơn.

Khi nhìn thấy Tán Phiếm và Thuyết Đạo của Đông Xưởng, nàng đã đoán được kẻ muốn tính kế nàng và Di Hoa Cung phần lớn chính là Đông Xưởng đốc chủ Lưu Hỉ ngày nay.

Mặc dù trước đó nàng không nhìn thấy chính Lưu Hỉ, thế nhưng nàng nghĩ cũng biết chỉ dựa vào Tán Phiếm, Thuyết Đạo cùng một Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ là Huyền Vũ thì không thể nào ngăn cản được nàng.

Lời giải thích duy nhất là Lưu Hỉ vẫn luôn ẩn thân trong bóng tối, chờ thời cơ đánh lén.

Vì vậy, Yêu Nguyệt luôn sẵn sàng Toái Tâm Chưởng để ra tay bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, nàng đã thừa lúc Lưu Hỉ dùng Hấp Công Đại Pháp mà dùng Toái Tâm Chưởng giáng cho hắn một đòn nặng nề.

Tu vi của Lưu Hỉ vốn đã không bằng Yêu Nguyệt.

Giờ đây, nhìn bề ngoài có vẻ không vấn đề gì lớn, nhưng thực tế tạng phủ của hắn đều đã bị thương.

Hắn còn phải dùng một phần nội lực để trấn áp kình lực Toái Tâm Chưởng không ngừng lan tràn vào tim, khiến thực lực giảm đi năm sáu phần.

Giảm đi một uy hiếp, Yêu Nguyệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhàn nhạt nói: Vậy Lưu đốc chủ còn muốn ngăn cản bản cung sao.

Lưu Hỉ nghe vậy trầm mặc giây lát, lạnh giọng nói: Yêu Nguyệt cung chủ muốn đi thì tự nhiên không thành vấn đề, thế nhưng Hoa Vô Khuyết phải ở lại.

Chuyện sát hại Binh Bộ Thượng Thư không thể cứ thế bỏ qua.

Lưu Hỉ lúc này ít nhiều cũng có ý đâm lao phải theo lao.

Nếu trước đó có thể thuận lợi bắt được Hoa Vô Khuyết, thừa dịp Yêu Nguyệt còn kiêng dè mà ra tay đánh lén, chưa chắc không thể ngay tại chỗ bắt giữ Yêu Nguyệt.

Nhưng bây giờ Phó Trung đã c·hết, nếu lại để Hoa Vô Khuyết an nhiên rời đi, chẳng phải hắn sẽ mất hết mặt mũi sao.

Chưa nói đến việc lập uy, Chu Hậu Chiếu có khi còn mượn cơ hội này trực tiếp tước bỏ chức đốc chủ mà hắn vất vả lắm mới đạt được.

Do đó, cho dù có thể thả Yêu Nguyệt đi, hắn cũng không thể thả

Hoa Vô Khuyết.

Yêu Nguyệt nghe vậy, đôi mày thanh tú chau chặt, lạnh giọng nói: Không thể nào.

Cho dù không tính đến Hoa Vô Khuyết là một phần trong kế hoạch trả thù Giang Phong của nàng, nàng cũng không thể nào buông tha Hoa Vô Khuyết vào lúc này.

Điều đó chẳng khác nào đang tự đánh vào mặt Di Hoa Cung và chính nàng.

Chương 1407

Lưu Hỉ cười nhưng không cười nói: Hoa Vô Khuyết sát hại Phó Trung đã vượt qua ranh giới cuối cùng của triều đình.

Yêu Nguyệt cung chủ nếu chấp mê bất ngộ, chỉ khiến Di Hoa Cung rước lấy tai họa.

Hơn nữa, lệnh truy nã đã phát ra, sẽ có càng ngày càng nhiều cao thủ triều đình kéo đến.

Võ công Yêu Nguyệt cung chủ dù có cao đến mấy cũng không thể che chở được Hoa Vô Khuyết, đã như vậy, sao không trực tiếp giao Hoa Vô Khuyết ra đây.

Lưu Hỉ nói như là khuyên nhủ Yêu Nguyệt, nhưng thực chất là kích tướng và kéo dài thời gian.

Giờ đây, thương thế của hắn rất nặng, căn bản không thể ngăn được Yêu Nguyệt.

Cho dù có đội xạ thủ áo đen mai phục trong Binh Bộ Thượng Thư phủ, nếu không có cao thủ kiềm chế lời nói, Yêu Nguyệt muốn đi vẫn có thể đi.

Vì vậy, Lưu Hỉ đến nước này chỉ có thể trông cậy vào các cao thủ từ các nha môn khác, sau khi nghe lệnh truy nã mà chạy đến, cùng liên thủ giữ lại Yêu Nguyệt.

Quả nhiên, ở Yêu Nguyệt đôi mi thanh tú càng cau chặt, liên tiếp tiếng bước chân từ cửa chính phủ Thượng thư truyền đến.

Chỉ thấy một đại đội Cẩm Y Vệ cùng hai nam tử mặc phi ngư phục đen giống y như Huyền Vũ xông vào.

Huyền Vũ thấy thế mừng rỡ nói: Đại ca, Tam ca.

Kẻ đến chính là hai Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ khác, Thanh Long và Bạch Hổ.

Thanh Long mặt lạnh lùng nghiêm nghị, khí chất trầm ổn, bên hông hắn không phải Tú Xuân Đao mà là ngự tứ Đại Minh Thập Tứ Thế.

Bạch Hổ mặt mũi quê mùa, hai cánh tay bắp thịt cuồn cuộn, thân hình cao lớn uy mãnh.

Thanh Long không để ý đến Huyền Vũ, kẻ dần dần không còn là bạn đồng hành của hắn.

Hắn thoáng nhìn thi thể Phó Trung, khẽ thở dài: Yêu Nguyệt cung chủ, hãy giao Hoa Vô Khuyết ra đi.

Trên đường đến, hắn đã nghe thủ hạ của Huyền Vũ thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Với sự thông minh của mình, hắn tự nhiên có thể nhìn ra đây là Đông Xưởng đang tính kế Di Hoa Cung, đồng thời cũng mượn Huyền Vũ để dụ Cẩm Y Vệ cùng tham gia.

Chuyện Phó Trung bị g·iết nếu không biết thì thôi.

Nếu bây giờ đã nhận được tin tức, Cẩm Y Vệ không thể nào không quan tâm.

Yêu Nguyệt tuy đã dự liệu được việc Hoa Vô Khuyết sát hại Phó Trung sẽ mang đến phiền phức lớn, thế nhưng cục diện trước mắt vẫn khiến nàng cảm thấy vô cùng vướng tay vướng chân.

Nàng lạnh lùng liếc nhìn Lưu Hỉ đang mang nụ cười đắc ý, ánh mắt trở lại trên người Thanh Long, nhàn nhạt nói: Nhiều lời vô ích, chi bằng đấu một trận phân thắng thua đi.

Nhưng đúng lúc Yêu Nguyệt định tiên hạ thủ vi cường, một giọng nói yêu kiều mềm mại vang lên.

Khoan đã.

Thanh Long vô thức nhìn theo tiếng gọi, vô cùng kinh ngạc nói: Vân La quận chúa.

Vốn dĩ, Thanh Long không hề muốn đối đầu với Yêu Nguyệt, càng không muốn bị Lưu Hỉ mượn đao giết người.

Chỉ là tình thế bức bách nên hắn không thể không đứng ở phía đối lập với Yêu Nguyệt.

Hắn nhìn Vân La quận chúa bước ra khỏi đám đông, trong lòng nảy ra một ý niệm: có lẽ mọi chuyện còn có cơ hội xoay chuyển.

Lúc này, nụ cười đắc ý trên mặt Lưu Hỉ đã biến mất.

Hắn không phải không biết Vân La quận chúa đang ở đây.

Chỉ là thấy Vân La quận chúa dường như chỉ một lòng xem trò vui, nên hắn ngầm hiểu mà giả vờ không phát hiện.

Nhưng việc Vân La quận chúa lại đứng ra vào lúc này khiến hắn có một dự cảm chẳng lành.

Yêu Nguyệt quay đầu, có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vân La quận chúa.

Nàng trước đó không phải là không nhận thấy sự hiện diện của Vân La quận chúa.

Dù sao, dung nhan xinh đẹp của Vân La quận chúa giữa đám đông vẫn nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Chỉ là Yêu Nguyệt trước đó không hề để tâm mà thôi.

Nhất thời, nàng cũng có chút tò mò không biết Vân La quận chúa lúc này muốn nói gì.

Thanh Long cung kính hỏi: Quận chúa sao lại ở đây.

Ta lén lút chạy khỏi cung ra ngoài chơi.

Vân La quận chúa lại rất có nghĩa khí, không hề bán đứng Chu Hậu Chiếu.

Đương nhiên, trên thực tế, đại đa số mọi người đều đoán được Chu Hậu Chiếu đã dẫn Vân La quận chúa ra ngoài.

Dù sao, Chu Hậu Chiếu vốn có rất nhiều tiền lệ làm vậy.

Thanh Long lướt nhìn phía sau Vân La quận chúa không thấy bóng dáng Chu Hậu Chiếu, chỉ có Thập Nhị Cầm Tinh của Bảo Long nhất tộc đi theo bảo hộ, liền thầm nhíu mày.

Bệ hạ và Vân La quận chúa tách ra.

Lại còn phái Thập Nhị Cầm Tinh ra bảo vệ Vân La quận chúa.

Thanh Long suy nghĩ trong giây lát, nhất thời phát hiện vấn đề.

Lực lượng bảo hộ bên cạnh Chu Hậu Chiếu quá ít.

Điều này khiến hắn trong lòng nhất thời có chút lo lắng.

Nhất định phải nhanh chóng giải quyết vấn đề trước mắt.

Thanh Long vội vàng nói: Quận chúa có chỉ thị gì chăng.

Vân La quận chúa chính nghĩa nói: Kẻ hại Phó Thượng thư rõ ràng là Hồ Trác đã kéo hắn một cái, các ngươi không đi bắt Hồ Trác, sao còn ở đây làm khó Yêu Nguyệt tỷ tỷ.

Dứt lời, nàng còn giương lên một khuôn mặt tươi cười kiều diễm về phía Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt thấy thế ngẩn ra, nhìn Vân La quận chúa đang cười tươi như hoa, mày mắt nàng vô thức dịu đi vài phần.

Làm sao nàng lại không nhìn ra thiện ý của Vân La quận chúa.

Hơn nữa, xuất phát từ trực giác, mục đích thiện ý này của Vân La quận chúa còn vô cùng đơn thuần.

Ý tưởng của Vân La quận chúa quả thực đơn thuần, nàng chỉ vì lòng ngưỡng mộ và sùng bái Yêu Nguyệt mà mở lời giúp đỡ.

Nàng còn nhỏ nhen dùng chút tâm cơ xưng hô tỷ tỷ để kéo gần quan hệ với Yêu Nguyệt.

Đương nhiên, ở một mức độ nhất định, cách xưng hô như vậy cũng không có vấn đề gì.

Dù sao Yêu Nguyệt bây giờ cùng Cố Hàn Uyên càng lúc càng mờ ám, ngầm hiểu yêu đương.

Mà Vân La quận chúa cũng rất có thể sẽ bị Chu Hậu Chiếu gả cho Cố Hàn Uyên.

Vậy thì việc gọi tỷ tỷ trước cũng chẳng có gì là không ổn.

Thanh Long nghe vậy, không để ý đến những sơ hở trong lời nói của Vân La quận chúa, trực tiếp nói: Quận chúa nói có lý.

Đã như vậy, chúng ta sẽ mang Hồ Trác đi.

Yêu Nguyệt cung chủ xin cứ tự nhiên.

Nói rồi, hắn liền nhường ra một lối đi, ý bảo Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết rời đi.

Kỳ thực, lập luận của Vân La quận chúa hoàn toàn không vững.

Dù sao, cho dù là Hồ Trác đã kéo Phó Trung một cái mới khiến Phó Trung bị Hoa Vô Khuyết sát hại, nhưng Hoa Vô Khuyết suy cho cùng mới là kẻ trực tiếp ra tay giết người.

Việc Vân La quận chúa gạt Hoa Vô Khuyết ra, đổ hết tội lỗi lên Hồ Trác rõ ràng là không hợp lý.

Nhưng Vân La quận chúa rõ ràng là muốn giúp Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết.

Cho dù cuối cùng việc này đến tai triều đình, Chu Hậu Chiếu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ giúp đỡ Vân La quận chúa cho qua chuyện này.

Kết quả sẽ chỉ là không đạt được gì.

Nhưng Thanh Long bên này quyết định làm theo lời Vân La quận chúa, bắt Hồ Trác để Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết bỏ trốn, thì Lưu Hỉ lại sốt ruột.

Khoan đã.

Hoa Vô Khuyết là kẻ sát nhân, không thể thả đi.

Giới hạn thấp nhất của Lưu Hỉ là thả Yêu Nguyệt rời đi, giữ lại Hoa Vô Khuyết.

Cách này tuy hiệu quả lập uy tương đối miễn cưỡng, thế nhưng có Hoa Vô Khuyết trong tay, hắn vẫn có cơ hội bắt được Yêu Nguyệt.

Nhưng nếu cả hai đều bị thả chạy, hắn sẽ thực sự thành mất cả chì lẫn chài.

Vân La quận chúa liếc mắt, thấy Chu Hậu Chiếu cũng không thích Lưu Hỉ, nhàn nhạt nói: Ta là quận chúa hay ngươi là quận chúa.

Lưu Hỉ nghe vậy nhất thời cứng lại.

Mặc kệ Đông Xưởng đốc chủ quyền thế hiển hách đến đâu, suy cho cùng cũng chỉ là gia nô của hoàng đế.

Hoàng đế có thể ban cho hắn quyền lực, cũng có thể thu hồi quyền lực ấy.

Đây cũng là lý do vì sao Chu Hậu Chiếu luôn tín nhiệm Đông Xưởng và Tây Hán hơn.

Lưu Hỉ đối mặt Vân La quận chúa dùng thân phận áp người, nhất thời thật sự không có biện pháp nào.

Sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, trong lòng sự không cam lòng và dã tâm cũng ngày càng nghiêm trọng.

Chương 1408

Tuy nhiên, trên nét mặt hắn vẫn phải cung kính nói: Đương nhiên ngài là quận chúa.

Nô tỳ xin nghe theo lệnh quận chúa.

Việc đã đến nước này, Lưu Hỉ cũng chỉ có thể nuốt xuống quả đắng thất bại lần này.

Hắn thầm suy nghĩ làm thế nào để tránh bị Chu Hậu Chiếu mượn cơ hội làm khó dễ, đồng thời cũng đang nghĩ xem liệu có phương thức nào khác để bắt được Yêu Nguyệt hoặc Mộ Dung Thục hay không.

Mặc dù là do Yêu Nguyệt sớm có phòng bị nên hắn mới chịu thiệt trong đòn đánh lén, thế nhưng việc đơn giản thua trong tay Yêu Nguyệt như vậy vẫn khiến hắn càng thêm khát vọng võ công có thể tiến thêm một bước.

Nếu bên Yêu Nguyệt quả thực không thể đắc thủ, vậy cũng chỉ có thể chuyển mục tiêu sang Mộ Dung Thục.

Yêu Nguyệt nhìn Vân La quận chúa với nụ cười đắc ý, tựa như vừa thắng trận, khóe môi tinh xảo dưới khăn che mặt hơi nhếch lên.

Nàng phát hiện mình rất thích tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ nhưng lại thẳng thắn này.

Vì vậy, tuy có chút không cam lòng vì không thể bắt hoặc g·iết Hồ Trác, nhưng nàng vẫn quyết định nể mặt Vân La quận chúa.

Vân La quận chúa nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của Yêu Nguyệt, khác hẳn với vẻ lạnh lùng băng giá trước đó, trong lòng nhất thời một trận phấn chấn.

Phải biết rằng, khi Hoa Vô Khuyết vừa sát hại Phó Trung, nàng cũng chọn cách khuyên Tiểu Ngư Nhi nhanh chóng đưa Hoa Vô Khuyết đi, hoàn toàn không có ý định nhúng tay.

Thân là Binh Bộ Thượng Thư, việc Phó Trung bị g·iết không phải là chuyện nhỏ.

Lần này, nàng coi như là dùng thân phận quận chúa của mình để bảo vệ Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết, sau đó chắc chắn sẽ bị Chu Hậu Chiếu trách phạt, thậm chí có khả năng bị giam cấm.

Dù sao, lần gây họa này cũng không nhỏ.

May mà thái độ hòa nhã của Yêu Nguyệt khiến nàng cảm thấy dù có bị giam cấm cũng không hề lỗ.

Vân La quận chúa đang muốn như một tiểu mê muội tiến lên trò chuyện vài câu với Yêu Nguyệt để kéo gần mối quan hệ, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Vân La, con lại hồ nháo.

Vân La quận chúa nghe vậy ngẩn ra, nhìn về phía cửa chính nơi tiếng nói truyền đến.

Thấy người tới, nàng vô cùng kinh ngạc nói: Hoàng thúc.

Người đến có khí chất trầm ngưng như vực sâu, thần sắc trang nghiêm, chính là Chu Vô Thị cố ý từ cửa chính tiến vào.

Phía sau hắn còn có Đoạn Thiên Nhai, Quy Hải Nhất Đao và Thượng Quan Hải Đường, những người đã chạy tới sau khi nghe lệnh.

Chu Vô Thị phân phó Thượng Quan Hải Đường: Cứ trông chừng quận chúa, không cho phép nàng chạy lung tung.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy đành phải tuân lệnh.

Nàng đi đến trước mặt Vân La quận chúa, áy náy nói: Cũng xin quận chúa đừng làm khó thiếp.

Dứt lời liền chắn giữa Vân La quận chúa và Yêu Nguyệt.

Nàng nhìn Yêu Nguyệt, người giấu kín dung mạo, đôi mày thanh tú cau lại vẫn đẹp đến kinh người, trong lòng hiện lên tin tức mà nàng vô tình biết được trước đó.

Tâm tình có chút phức tạp, nàng thầm nghĩ: Hy vọng Cố đại ca sẽ không trách ta.

Còn nghĩa phụ, tại sao lại muốn ra tay với Yêu Nguyệt cung chủ.

Chẳng lẽ nghĩa phụ không lo lắng Cố đại ca sẽ trở mặt sao.

Vân La quận chúa không biết Thượng Quan Hải Đường đang nghĩ gì, trực giác có dự cảm không lành, vội vàng kêu lên: Hoàng thúc người muốn làm gì.

Án Phó Thượng thư đã kết án rồi mà.

Còn chưa đợi Vân La quận chúa kịp nói ra lý lẽ của mình về việc đổ tội g·iết Phó Trung cho Hồ Trác, Chu Vô Thị liền từ tay Đoạn Thiên Nhai tiếp nhận một thanh bảo kiếm, trầm giọng quát: Thượng phương bảo kiếm ở đây.

Cẩm Y Vệ Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Đông Xưởng Lưu Hỉ nghe lệnh.

Bắt giữ Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết.

Vân La quận chúa sốt ruột nhìn đám người đang hỗn chiến giữa sân, nàng cũng đã nếm mùi bị người dùng thân phận áp chế.

Trong tình huống Vân La quận chúa rõ ràng muốn giúp Yêu Nguyệt, ai đến cũng vô ích, duy chỉ có Chu Vô Thị là một ngoại lệ.

Chu Vô Thị ngoài việc là Trang chủ Hộ Long Sơn Trang, còn là trưởng bối hoàng thúc của Vân La quận chúa.

Một câu răn dạy vãn bối là có thể quản thúc Vân La quận chúa chặt chẽ, sau đó Chu Hậu Chiếu cũng không tiện giúp nàng.

Nguồn gốc Thượng phương bảo kiếm mà Chu Vô Thị dùng để hiệu lệnh mọi người có chút khác biệt so với trong kịch tình.

Đó là năm xưa, sau khi Chu Vô Thị suýt nữa phản công Yến Kinh thành thất bại, các thế lực buộc hắn phải thỏa hiệp và bồi thường.

Ngày thường, cái gọi là Thượng phương bảo kiếm tự nhiên chẳng có tác dụng gì, có thừa biện pháp có lệ đi qua.

Nhưng khi Chu Vô Thị đứng trên danh phận đại nghĩa, hắn lại có thể đường đường chính chính hiệu lệnh các nha môn.

Ví như lúc này, Thanh Long và những người khác không thể kháng mệnh.

Vân La quận chúa nhìn Yêu Nguyệt đang bị vây khốn chỉ có thể lo lắng suông.

Có Chu Vô Thị, kẻ có thể bất chấp thân phận của nàng ở đây, nàng liền không có chút biện pháp nào.

Chức trách của Thập Nhị Cầm Tinh chỉ là bảo vệ Vân La quận chúa, chứ không phải tay chân của nàng.

Thậm chí Lẻ Loi Chuột còn khuyên: Quận chúa, người hà tất phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Nói chung, bây giờ Yêu Nguyệt chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đối mặt với sự vây công của mọi người, Yêu Nguyệt nhất thời cũng có chút khó ứng phó.

Lưu Hỉ dù bị thương nhưng không đáng lo ngại.

Đoạn Thiên Nhai và Quy Hải Nhất Đao có tu vi còn kém xa, cũng dính vào không tiến vào.

Thế nhưng Chu Vô Thị, Thanh Long và Bạch Hổ thì lại khác.

Bạch Hổ có tu vi thấp nhất, nhưng cũng vừa bước vào cảnh giới Đại Tông Sư.

Thanh Long tuy tu vi không bằng Yêu Nguyệt, nhưng thần binh Đại Minh Thập Tứ Thế trong tay hắn lại có uy hiếp cực lớn.

May mắn Yêu Nguyệt cũng có thần binh Bích Huyết Chiếu Đan Thanh để đối kháng.

Kẻ phiền toái nhất vẫn là Chu Vô Thị.

Võ công của Chu Vô Thị vốn đã cao hơn Yêu Nguyệt một bậc, đây là kết quả của việc Chu Vô Thị cố tình che giấu một phần thực lực.

Vì vậy, hắn cũng là người ứng phó lão luyện nhất.

Tuy nhiên, tâm tình của Chu Vô Thị lúc này lại không được tốt cho lắm.

Vốn dĩ hắn muốn ẩn thân phía sau màn, thế nhưng Lưu Hỉ vừa ra tay đã bị Yêu Nguyệt đả thương, cùng với sự hiện diện của Vân La quận chúa khiến hắn không thể không sớm ra mặt thu dọn cục diện.

Không thể ung dung tự tại làm ngư ông đắc lợi, khiến Chu Vô Thị không khỏi trong lòng thầm mắng Lưu Hỉ là phế vật và Vân La quận chúa là kẻ quản chuyện bao đồng.

Có lý do chính đáng để ra tay, việc bắt giữ Yêu Nguyệt đối với hắn mà nói không phải là chuyện khó.

Võ công của hắn vốn là so với Yêu Nguyệt cao hơn, lúc này nhiều người vây công, âm thầm còn cất giấu một cái Vô Ngân công tử, cầm xuống Yêu Nguyệt chỉ là vấn đề thời gian.

Vấn đề là, như Thượng Quan Hải Đường đã lo lắng, sau đó phải đối phó với Cố Hàn Uyên thế nào.

May mắn là tin tức từ An gia truyền đến đêm qua đã khiến hắn an tâm hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên lại bởi vì ham mê mỹ sắc mà bị yêu nữ Thiên Mệnh Giáo thái bổ.

Chu Vô Thị thậm chí còn không nghi ngờ tính xác thực của tin tức.

Dù sao đây là kết quả rất phù hợp với phong cách của Cố Hàn Uyên.

Thua dưới tay nữ nhân.

Chu Vô Thị si tình với Tố Tâm nên rất coi thường sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Huống chi, Cố Hàn Uyên còn là một nhân tố bất ổn ảnh hưởng đến tương lai hắn leo lên ngôi vị hoàng đế.

Giờ đây thấy Cố Hàn Uyên tự gánh lấy hậu quả, hắn hận không thể vỗ tay khen hay.

Chu Vô Thị có liên hệ với An gia.

Đương nhiên, không phải là hắn muốn giúp An gia soán vị.

Trong mắt hắn lúc này căn bản còn chưa phải là thời cơ soán vị.

Đối với kế hoạch soán vị của An gia, cái nhìn có vẻ thâm sâu nhưng thực chất đơn giản thô bạo, trăm ngàn sơ hở, hắn chỉ cười nhạt.

Vì vậy, An gia chẳng qua chỉ là một quân cờ hắn dùng để lung lay uy tín của Chu Hậu Chiếu mà thôi.

Trong lúc Chu Vô Thị đang suy tính các vấn đề liên quan đến Cố Hàn Uyên sau này, Yêu Nguyệt đã ngày càng kiệt sức.

Đoản kiếm Bích Huyết Chiếu Đan Thanh trong tay Yêu Nguyệt va chạm một chiêu với Đại Minh Thập Tứ Thế hào sảng.

Chương 1409

Mũi chân nàng khẽ điểm, tránh thoát đòn đánh lén hợp lực của Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Một chưởng cách không bức lui Đoạn Thiên Nhai và Quy Hải Nhất Đao đang vây công Hoa Vô Khuyết.

Lui về bên cạnh Hoa Vô Khuyết, sắc mặt Yêu Nguyệt vô cùng khó coi.

Yêu Nguyệt thực ra nếu muốn tự mình rời đi, Chu Vô Thị và những người khác cũng không thể ngăn cản được nàng.

Dù sao Minh Ngọc Công và Di Hoa Tiếp Ngọc am hiểu nhất là đối phó với vây công và đánh lâu dài.

Thế nhưng, Yêu Nguyệt muốn che chở Hoa Vô Khuyết cùng nhau bỏ trốn lại lực bất tòng tâm.

Trên thực tế, nếu không phải có Hoa Vô Khuyết cản trở, trong tình huống Chu Vô Thị chưa dốc toàn lực, Yêu Nguyệt đã sớm có thể thong dong rời đi.

Hoa Vô Khuyết giờ đây cũng biết mình đã gây họa, lại còn liên lụy Yêu Nguyệt không thể thoát thân.

Hắn hổ thẹn nói: Đại sư phụ, người đi trước đi.

Đừng quản ta.

Yêu Nguyệt nghe vậy do dự trong khoảnh khắc, lạnh giọng quát: Câm miệng.

Sự coi trọng của Yêu Nguyệt dành cho Hoa Vô Khuyết vốn xuất phát từ mối thù với Giang Phong, muốn lợi dụng Hoa Vô Khuyết để đạt được mục đích báo thù.

Thế nhưng, sự cường thế của Cố Hàn Uyên xông vào đã sớm khiến bóng dáng Giang Phong trong lòng nàng ngày càng mờ nhạt, việc báo thù hay không đã không còn khiến nàng liều lĩnh như trước.

Vì vậy, buông tha Hoa Vô Khuyết cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Chỉ là sự kiêu ngạo trong nội tâm không cho phép nàng cứ thế chịu thua.

Đương nhiên, trong lòng nàng cũng mơ hồ có chút hối hận vì không nên đẩy Cố Hàn Uyên ra, chỉ vì phòng Liên Tinh thừa dịp nàng không có mặt mà lén lút thông đồng với hắn.

Bằng không, nếu cùng Liên Tinh hợp lực, cho dù có Hoa Vô Khuyết cản trở, những người này cũng không thể ngăn cản các nàng.

Chu Vô Thị nhìn ánh mắt âm tình bất định của Yêu Nguyệt, cười như không cười nói: Yêu Nguyệt cung chủ, người sẽ không phải là đang đợi Cố công tử đến cứu đấy chứ.

Cố công tử bây giờ còn đang lo thân chưa xong, Bản Hầu khuyên người hay là bỏ cuộc đi.

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt.

Dù sao, mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt không ai biết rõ.

Trong lòng Vân La quận chúa càng thêm kỳ quái.

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới Yêu Nguyệt mà nàng sùng bái lại có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến việc bản thân có thể sẽ kết thân với Cố Hàn Uyên, tâm tình nàng càng thêm phức tạp.

Yêu Nguyệt trong lòng cả kinh, vô thức nắm chặt Hợp Hoan Linh thắt ở bên hông, ngưng thần cảm ứng một phen.

Kết quả, Cố Hàn Uyên rõ ràng vẫn rất khỏe mạnh.

Yêu Nguyệt vô thức cho rằng Chu Vô Thị đang lừa gạt nàng, hòng lung lay ý chí của nàng.

Trên thực tế, quả đúng là như vậy.

Chu Vô Thị thừa dịp Yêu Nguyệt phân thần trong khoảnh khắc mà áp sát, tung một chưởng đánh tới.

Chưởng này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, tựa như không dùng bao nhiêu lực.

Nhưng Yêu Nguyệt khi vội vàng đón đỡ lại biến sắc.

Một luồng hấp lực mãnh liệt đột nhiên xâm nhập kinh mạch của nàng, Chân Khí Minh Ngọc Công vốn ngưng thực nội liễm lại nhất thời có chút chao đảo, không cách nào tránh thoát.

Đúng lúc này, một bóng người áo trắng đội nón lá rộng vành xuất hiện sau lưng Yêu Nguyệt.

Hai tay người đó vung lên, vô số ám khí như Mạn Thiên Hoa Vũ bắn về phía Yêu Nguyệt.

Thượng Quan Hải Đường, người vốn đang lo lắng về lời Chu Vô Thị nói Cố Hàn Uyên đang lo thân chưa xong là có ý gì, nhất thời biến sắc, vội kêu: Sư phụ.

Không được.

Nàng đột nhiên phát hiện kẻ đánh lén chính là sư phụ của mình, Vô Ngân công tử.

Tiếng kêu lớn của Thượng Quan Hải Đường quả thực làm động tác trong tay hắn dừng lại một chút, nhưng vẫn chậm một nhịp, vô số ám khí dày đặc đã bắn về phía sau lưng Yêu Nguyệt.

Ám khí như vậy, ngay cả khi Yêu Nguyệt ở trạng thái bình thường cũng phải tốn công đối phó, huống chi lúc này nàng còn bị Hấp Công Đại Pháp của Chu Vô Thị kiềm chế, nhất thời lại bất lực.

Nụ cười đắc ý trên khóe môi Chu Vô Thị vừa nhếch lên, bỗng nhiên một trận kim quang chợt lóe.

Hợp Hoan Linh bên hông Yêu Nguyệt đột nhiên thoát khỏi dây lưng, lơ lửng giữa không trung.

Đinh linh linh Âm thanh của Lục Lạc Chuông với lực xuyên thấu cực mạnh vang vọng khắp toàn trường.

Một luồng âm ba vô hình chấn động tỏa ra.

Lượng lớn ám khí bắn về phía sau lưng Yêu Nguyệt đột nhiên dừng lại, dồn dập vô lực rơi xuống đất.

Đòn đánh lén của Vô Ngân công tử trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

Không chỉ vậy, Chu Vô Thị đột nhiên biến sắc, bất chấp việc tiếp tục dùng Hấp Công Đại Pháp kiềm chế Yêu Nguyệt, nhanh chóng lùi lại.

Chu Vô Thị miễn cưỡng trấn áp Chân Khí đang kích động trong kinh mạch, ngưng trọng nhìn kim sắc Tiểu Linh Đang một lần nữa rơi về tay Yêu Nguyệt, trầm giọng hỏi: Đây là vật gì.

Yêu Nguyệt nhìn Hợp Hoan Linh trong tay, màu sắc rõ ràng đã ảm đạm đi rất nhiều, trong đôi mắt đẹp lạnh lùng nhất thời hiện lên một vệt đau lòng.

Nàng biết vừa rồi màn đó là công năng hộ chủ của Hợp Hoan Linh.

Đây là điều nàng đã biết khi mới nhận được Hợp Hoan Linh từ Cố Hàn Uyên, nhưng chưa từng nghĩ sẽ có ngày cần dùng đến.

Trong mắt nàng, Hợp Hoan Linh chính là một đứa trẻ nghịch ngợm luôn muốn tác hợp nàng và Cố Hàn Uyên.

Suy nghĩ này ít nhiều có chút khôi hài, thế nhưng đối với Yêu Nguyệt cao ngạo mà nói, đó lại là suy nghĩ chân thật của nàng.

Yêu Nguyệt đối với bất kỳ ai cũng rất lãnh đạm, ngay cả Liên Tinh cũng không ngoại lệ.

Ngay cả một đối tượng để thổ lộ tâm tình cũng không có, Yêu Nguyệt cô độc hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Có lẽ là vì Hợp Hoan Linh không phải người, chỉ là một kiện pháp bảo.

Cũng có lẽ là vì ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Hợp Hoan Linh, nàng đã cảm thấy thân cận.

Vì vậy, Yêu Nguyệt bất giác thổ lộ những phiền não của mình với Hợp Hoan Linh.

Mấy ngày qua, Yêu Nguyệt nhất chuyện phiền não chỉ có Cố Hàn Uyên cường thế xông vào bên cạnh nàng và trong lòng nàng.

Có lúc cảm nhận được tâm tình hận sắt không thành thép từ Hợp Hoan Linh truyền đến, sẽ luôn khiến nàng dở khóc dở cười đồng thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Không hiểu sao lại có cảm giác kỳ lạ như đang bị chính đứa con mình giục cưới.

Mà bây giờ, đứa bé này lại bảo vệ nàng.

Yêu Nguyệt cảm nhận được Hợp Hoan Linh chỉ còn lại liên hệ đứt quãng yếu ớt, dường như đã tiêu hao rất lớn.

Lòng nàng càng đau đớn hơn, nhìn Chu Vô Thị và Vô Ngân công tử với ánh mắt tràn đầy lửa giận, nghiến răng nghiến lợi quát khẽ: Các ngươi muốn c·hết.

Chu Vô Thị không thèm để sự phẫn nộ và uy hiếp của Yêu Nguyệt vào mắt, lúc này hắn càng thêm hứng thú với Hợp Hoan Linh.

Công hiệu thần kỳ của Hợp Hoan Linh vừa rồi có thể ngăn chặn ám khí của Vô Ngân công tử, đồng thời chấn động Chân Khí trong cơ thể hắn, khiến hắn vô cùng thèm muốn.

Tuy không thể phối hợp với Vô Ngân công tử để bắt giữ Yêu Nguyệt có chút đáng tiếc, thế nhưng cho dù Yêu Nguyệt tạm thời thoát được một kiếp, cục diện vẫn nằm trong tay hắn.

Chu Vô Thị nhàn nhạt cười nói: Yêu Nguyệt cung chủ hà tất phải nổi giận.

Chi bằng trước hết giới thiệu cho chúng ta về kỳ vật trong tay ngươi thế nào.

Yêu Nguyệt nhìn sự ngạo mạn ẩn chứa cùng ánh mắt tham lam của Chu Vô Thị, càng thêm giận không kềm được.

Nhưng đúng lúc Yêu Nguyệt chuẩn bị liều mạng cũng phải cho Chu Vô Thị và Vô Ngân công tử một bài học khắc sâu, một luồng tâm tình yếu ớt vui sướng từ Hợp Hoan Linh truyền đến.

Yêu Nguyệt giật mình, vô thức ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một bóng người tuấn dật như trích tiên đạp nắng gắt mà đến.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, dường như mỗi sợi tóc đều phát ra kim quang, nhất thời vô cùng chói mắt.

Yêu Nguyệt chỉ cảm thấy nhịp tim mình đột nhiên lỡ mất nửa nhịp, đôi mắt đẹp lạnh lùng có chút sương mù.

Trong lòng không hiểu sao lại có một sự thôi thúc muốn dựa vào người kia.

Phản ứng của Yêu Nguyệt rõ ràng như vậy, đám người vô thức nhìn theo ánh mắt nàng.

Chu Vô Thị biến sắc, cau mày thật sâu.

Chương 1410

Mà Vân La quận chúa và Thượng Quan Hải Đường lại không hẹn mà cùng tim đập rộn lên, má hồng ửng.

Đến đây, thân phận của người đến đã hiện rõ mồn một.

Giọng nói lạnh nhạt như băng vang vọng toàn trường.

Chu Vô Thị, tín vật đính ước mà Cố mỗ tặng cho Nguyệt Nhi ngươi cũng dám đánh chủ ý.

Một tiếng Nguyệt Nhi khiến Yêu Nguyệt mặt đỏ ửng, nàng oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên đang ở giữa sân.

May mắn là khăn che mặt đã che khuất dung nhan ửng hồng vì ngượng của nàng, không để ai phát hiện.

Mặc dù Cố Hàn Uyên gọi nàng như vậy mà không hề hỏi ý nàng, thế nhưng nàng làm sao cũng không thể phản cảm.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên tuổi tác không lớn hơn nàng là bao.

Vậy mà lúc này, trong lòng nàng lại dường như cảm thấy mọi chuyện vốn dĩ phải là như vậy.

Thế nên, khi Cố Hàn Uyên bước tới bên cạnh nàng, tiện tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong lòng nàng chỉ có một cảm giác an toàn tự nhiên.

Nào là Nguyệt Nhi, nào là tín vật đính ước, lại còn tự nhiên dắt tay như thế.

Mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt xem như đã được xác thực.

Vân La quận chúa kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt tựa như một đôi bích nhân.

Trong lòng nàng vừa kích động vì ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên giống như trong tưởng tượng của nàng, lại vừa thất vọng vì trong mắt Cố Hàn Uyên chỉ có Yêu Nguyệt.

Nàng chỉ cảm thấy nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý nhìn sang phía nàng một cái thì tốt biết mấy.

Đứng chung một chỗ với Vân La quận chúa, Thượng Quan Hải Đường cũng có cảm nhận hoàn toàn khác.

Tâm tình xấu hổ khiến nàng có chút không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để tâm đến những tâm tư khác biệt của Vân La quận chúa và Thượng Quan Hải Đường.

Hắn ôn hòa cười với Yêu Nguyệt, tựa như đang nói: Đừng lo lắng, ta tới rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt đã trở nên nhu hòa, hài lòng cười.

Sau đó, hắn thu lại ý cười, sắc mặt lạnh lùng lần nữa nhìn về phía Chu Vô Thị, nhàn nhạt nói: Chu Vô Thị, ngươi có phải hay không nên cho Cố mỗ một lời công đạo.

Một cảm giác áp bức nhàn nhạt theo giọng nói của Cố Hàn Uyên tràn ngập ra.

Trước đó, bọn họ muốn Yêu Nguyệt vì cái c·hết của Phó Trung mà đưa ra một lời giải thích, bây giờ phong thủy luân chuyển, đến lượt bọn họ phải cấp cho Cố Hàn Uyên một lời công đạo.

Ai cũng biết trêu chọc hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Huống chi, Cố Hàn Uyên vừa rồi rõ ràng đã biểu lộ rất yêu thích Yêu Nguyệt, điều này càng khiến mọi người ở đây trong lòng nặng trĩu.

Sắc mặt Chu Vô Thị lúc này âm trầm, nhưng trong lòng hắn đang thầm chửi rủa.

Ai nói Cố Hàn Uyên bị trọng thương.

Ai nói Cố Hàn Uyên bị yêu nữ Thiên Mệnh Giáo thái bổ, đồng thời bị khống chế.

Mặc dù Cố Hàn Uyên còn chưa ra tay, thế nhưng chỉ xét về khí thế, hắn đã biết những điều này đều là giả dối không có thật.

Cố Hàn Uyên lừa gạt Tái Thần Nông, Tái Biển Thước, lừa gạt Vô Ngân công tử, lừa gạt Thượng Quan Hải Đường, lừa gạt An gia, cuối cùng ngay cả hắn cũng bị lừa.

Chẳng biết tại sao, Chu Vô Thị trực giác rằng Cố Hàn Uyên chính là vì lừa hắn.

Để lừa một cái lý do ra tay với hắn.

Còn có gì tốt hơn lý do ra tay khi hắn động đến Yêu Nguyệt sao.

Lục Địa Thần Tiên không thể bị sỉ nhục, Cố Hàn Uyên cũng tương tự không thể bị sỉ nhục.

Với tác phong trước sau như một của Cố Hàn Uyên, việc báo thù cho Yêu Nguyệt là chuyện hợp lý không gì bằng.

Cho dù truyền ra ngoài cũng sẽ chỉ bị mọi người nói một câu Chu Vô Thị tự chuốc lấy.

Mặc dù không biết Cố Hàn Uyên vì sao phải tính toán trăm phương ngàn kế để ra tay với hắn, thế nhưng ý nghĩ đột nhiên này khiến Chu Vô Thị trong lòng kinh sợ một hồi.

Chu Vô Thị còn chưa nghĩ ra cách nào để ứng đối việc Cố Hàn Uyên vấn trách, thì Lưu Hỉ, người không muốn nhất Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết an nhiên rời đi, vẫn không nhịn được nói: Cố công tử minh giám, bọn ta cũng không phải là muốn làm khó Yêu Nguyệt cung chủ.

Là bởi vì Hoa Vô Khuyết sát hại Binh Bộ Thượng Thư Phó Trung, Yêu Nguyệt cung chủ lại cố ý bao che Hoa Vô Khuyết, bọn ta mới không thể làm gì khác hơn là ra tay với nàng.

Khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên một khắc kia, Lưu Hỉ cũng biết việc muốn lấy công lực Minh Ngọc Công của Yêu Nguyệt để tu luyện Hấp Công Đại Pháp là không thể nào.

Hắn chỉ hy vọng có thể giữ lại Hoa Vô Khuyết, để hắn không đến nỗi mất mặt hoàn toàn.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại hoàn toàn không có ý định giảng đạo lý với Lưu Hỉ.

Hắn nhàn nhạt liếc Lưu Hỉ một cái, giễu cợt một tiếng nói: Nguyệt Nhi muốn làm gì là tự do của nàng, không phục thì cũng phải nhịn cho Cố mỗ.

Dừng một chút.

Hắn xoay cổ tay, Trảm Long Kiếm màu bích lục rơi vào trong tay, ngữ khí băng hàn nói: Cũng là ngươi cảm thấy những đội xạ thủ áo đen mai phục kia có thể trở thành sức mạnh để ngươi động thủ với Nguyệt Nhi.

Lưu Hỉ vẫn luôn nghe nói Cố Hàn Uyên hành sự bá đạo, lại còn che chở hồng nhan tri kỷ của mình, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Hơn nữa, bởi vì Cố Hàn Uyên đã thiết lập quy tắc ngầm trên giang hồ bằng võ lực cường đại, đó là: kẻ nào không thể chịu nổi lửa giận của Cố Hàn Uyên thì đừng nên dễ dàng động thủ với hồng nhan tri kỷ của hắn.

Trên thực tế, nếu Lưu Hỉ sớm biết Yêu Nguyệt và Cố Hàn Uyên là tình lữ, hắn thật sự chưa chắc dám dùng Phó Trung làm mồi để tính kế Yêu Nguyệt.

Đương nhiên, đạo lý là như vậy, thế nhưng Lưu Hỉ trước mặt nhiều người như vậy bị Cố Hàn Uyên giơ kiếm tra hỏi, vẫn cảm thấy phẫn nộ không chịu nổi.

Hắn bây giờ dù sao cũng là Đốc chủ Đông Xưởng, là một trong số ít những người quyền thế nhất triều đình Minh quốc.

Lưu Hỉ không cam lòng.

Không cam lòng bị Chu Hậu Chiếu sai khiến, càng không cam lòng bị Cố Hàn Uyên uy h·iếp trần trụi như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn biểu tình vặn vẹo của Lưu Hỉ, tự nhiên biết hắn đang suy nghĩ gì.

Lưu Hỉ dã tâm bừng bừng là một thanh đao tốt, chỉ là hai lưỡi sắc bén dễ gây hại người hại mình.

Cố Hàn Uyên muốn sử dụng thanh đao Lưu Hỉ này, cần phải khiến hắn nhận rõ hiện thực trước, tránh cho hắn vì dã tâm mà sinh ra những ý tưởng không cần thiết.

Trong khi Lưu Hỉ vẫn đang do dự không biết nên trả lời Cố Hàn Uyên ra sao, chỉ thấy trên Trảm Long Kiếm trong tay Cố Hàn Uyên đã quanh quẩn kiếm khí xanh biếc.

Lưu Hỉ thấy thế quá sợ hãi, cho rằng Cố Hàn Uyên muốn g·iết hắn.

Đừng nói hắn hiện tại bị thương không nhẹ, cho dù hắn ở thời kỳ toàn thịnh cũng sẽ không phải là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, bây giờ hắn vẫn phải dốc phần lớn Chân Khí để áp chế thương thế cùng kình lực của Toái Tâm Chưởng, e rằng ngay cả chạy trốn cũng không thoát.

Lưu Hỉ vội vàng nói: Cố công tử có chuyện dễ thương lượngThế nhưng còn chưa đợi Lưu Hỉ biện giải, lời xin khoan dung nói ra khỏi miệng, Trảm Long Kiếm đã bị Cố Hàn Uyên vung xuống.

Vạn ngàn đạo kiếm khí trong ánh mắt hoảng sợ của Lưu Hỉ ầm ầm bạo phát.

Người chưa từng tận mắt chứng kiến Cố Hàn Uyên ra tay luôn rất khó có nhận thức rõ ràng về thực lực khủng bố của hắn.

Dù sao, hệ thống võ công của Cố Hàn Uyên sớm đã không chỉ giới hạn ở võ hiệp.

Trong ánh mắt thất thần của mọi người, kiếm khí không rơi vào người Lưu Hỉ, mà là rơi xuống một chỗ tường viện bên ngoài.

Kiếm khí giao triền hóa thành một đóa Thanh Liên xanh biếc.

Thanh Liên xoay tròn, tiếng kiếm khí cắt xé, tiếng huyết nhục lìa tan, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Chốc lát sau, Thanh Liên tiêu tán, tường viện sụp đổ, lộ ra cảnh tượng thê thảm như núi th·i h·ải máu.

Chỉ có huyết nhục cùng tay chân cụt, không một c·hi t·hể nguyên vẹn.

Thậm chí không ai biết nơi đó nguyên bản mai phục bao nhiêu đội cung thủ áo đen.

Lưu Hỉ ngây người nhìn cảnh tượng thê thảm cách đó không xa.

Hắn là người rõ ràng nhất nơi đó nguyên bản có đội cung thủ áo đen mai phục.

Trọn hai đội, một trăm người.

Hai đội cung thủ áo đen đều trang bị Nỏ Thần Cơ và tên tẩm độc.

Đó là vũ khí hắn nguyên bản dùng để đối phó Yêu Nguyệt.

Chỉ là bởi vì tình thế phát triển nằm ngoài dự đoán của hắn mới chậm chạp không cho bọn họ hiện thân.

Kết quả bây giờ lại dễ dàng biến thành một vũng máu thịt hỗn độn như vậy.

Thậm chí hắn cảm thấy cho dù có gấp đôi nhân lực cũng sẽ không khác biệt là bao.

Mồ hôi lạnh của Lưu Hỉ trong nháy mắt làm ướt đẫm lưng áo.

Nếu kiếm khí vừa rồi rơi vào người hắn, tuyệt đối cũng là cái c·hết không nghi ngờ.

Xem ra ngươi đã bị Nguyệt Nhi đả thương, tạm coi là một bài học nhỏ.

Ngươi có phục không.

Thanh âm đạm mạc của Cố Hàn Uyên truyền đến, miễn cưỡng khiến Lưu Hỉ hoàn hồn.

Lưu Hỉ nhìn Cố Hàn Uyên vẫn như cũ nắm tay Yêu Nguyệt, mặt không đỏ không thở mạnh thu hồi Trảm Long Kiếm, cái thái độ ung dung tự tại đó khiến hắn một trận mờ mịt.

Lưu Hỉ biết mình và Cố Hàn Uyên chênh lệch rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến mức độ này.

Ở Quỷ Môn Quan trước mặt đi một vòng rồi trở về, trong lòng

Lưu Hỉ nhất thời tràn đầy chán nản, thần sắc cô đơn nói: Đa tạ Cố công tử ơn không g·iết.

Địa vị của Cố Hàn Uyên hiện nay hầu như tương đương với Lục Địa Thần Tiên, thậm chí còn cao hơn một chút.

Hắn còn chưa làm được việc thay đổi quy tắc, thế nhưng khiến quy tắc phải nhượng bộ một phần đối với hắn thì không thành vấn đề.

Trong tình huống vô cớ tùy tiện g·iết c·hết một người cấp bậc Đốc chủ Đông Xưởng nhất định sẽ trở mặt với triều đình, danh tiếng cũng bị tổn hại.

Nhưng nếu có lý do chính đáng để ra tay, cho dù triều đình chịu thiệt ngầm cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Sở dĩ, khoảnh khắc vừa rồi Cố Hàn Uyên thật sự có thể không hề lo lắng tiện tay g·iết Lưu Hỉ.

Vì vậy, Lưu Hỉ nói tạ ơn không g·iết của Cố Hàn Uyên tuyệt đối là thật lòng.

OẹCuộc đối thoại của hai người cũng khiến đám đông tỉnh lại.

Chương 1411

Vân La quận chúa bị cảnh tượng máu tanh kích thích không khỏi liên tục nôn khan.

Vân La quận chúa dù có lòng dạ kiêu ngạo đến đâu, dù có hướng tới giang hồ và võ công đến đâu, nàng chung quy vẫn chỉ là một cô thiếu nữ mà thôi, có phản ứng này cũng không quá bất thường.

Trên thực tế, ngay cả sắc mặt của Yêu Nguyệt và Thượng Quan Hải Đường cũng không quá đẹp đẽ.

Đương nhiên, Yêu Nguyệt chủ yếu là bệnh sạch sẽ, cảnh tượng núi th·i h·ải máu này thực sự không hợp với thị giác của nàng.

Thanh Liên Kiếm Điển chính là điểm này không tốt.

Khi thanh lý tạp binh rất dễ khiến cảnh tượng trở nên vô cùng huyết tinh.

Nói chung, tâm ý của Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt vẫn nhận được.

Bàn tay nhỏ bé thon dài siết chặt tay Cố Hàn Uyên, đồng thời, khóe môi dưới khăn che mặt cũng cong lên một nụ cười ngọt ngào nhàn nhạt.

Từ trước đến nay chỉ có thể một mình gánh vác mọi chuyện, Yêu Nguyệt lần đầu tiên cảm nhận được tư vị được người bảo vệ.

Loại cảm giác này rất xa lạ.

Trái tim ấm áp, đồng thời dường như cũng trở nên có chút mềm yếu.

Thế nhưng Yêu Nguyệt đối với loại cảm giác này cũng không chán ghét, ngược lại rất yêu thích, thậm chí là mê luyến.

Yêu Nguyệt chỉ là hiếu thắng, đồng thời đứng ở vị trí quá cao so với tuyệt đại đa số người, nàng cũng khát vọng được nam nhân bảo hộ và yêu thương.

Giang Phong chỉ là kẻ vô năng, mới có thể sợ hãi Yêu Nguyệt như vậy, đồng thời còn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt cũng có thể rất ôn thuận, rất nữ tính.

Chỉ cần ngươi có thể áp chế được nàng.

Khác với Yêu Nguyệt ngọt ngào trong lòng, Chu Vô Thị, Thanh Long cùng những người khác từng tham gia vây công Yêu Nguyệt lúc này, từng người một, đều cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Hơn nữa, Chu Vô Thị lúc này ít nhiều có chút kinh sợ.

Phải biết rằng Lưu Hỉ chỉ là một quân cờ được đặt ra tiền tuyến để hấp dẫn hỏa lực.

Hắn mới là kẻ thực sự muốn tính kế Yêu Nguyệt ở phía sau màn.

Tuy mưu đồ rất ẩn giấu, thế nhưng ai dám cam đoan Cố Hàn Uyên sẽ không nhìn ra chút gì.

Phải biết rằng hắn đã từng đối với Cố Hàn Uyên làm ra sự thăm dò.

Đầu tiên là Vô Ngân công tử đã là bằng chứng không thể chối cãi.

Cũng chính là Chu Vô Thị bụng dạ cực sâu, nếu không sớm đã chột dạ lộ ra sơ hở.

Vân La quận chúa ở bên kia nôn thốc nôn tháo, đột nhiên cảm thấy trên lưng mình có một bàn tay hơi lạnh lẽo đang vỗ nhẹ an ủi nàng.

Nàng hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, không ngờ hóa ra là Yêu Nguyệt đã buông tay Cố Hàn Uyên để đến bên nàng.

Không sao chứ.

Yêu Nguyệt khó có được khi thể hiện sự quan tâm đến người khác.

Có thể thấy Yêu Nguyệt đối với Vân La quận chúa quả thực rất có hảo cảm.

Thậm chí Cố Hàn Uyên thấy thế cũng kinh ngạc, sau đó khóe miệng liền cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Vân La quận chúa bị sự quan tâm đột ngột này của Yêu Nguyệt làm giật mình.

Trong lúc kinh ngạc, ngay cả cảm giác buồn nôn cũng tạm thời bị kìm nén.

Nàng có chút luống cuống tay chân nói: Không sao, đa tạ Yêu Nguyệt tỷ tỷ quan tâm.

Chẳng hiểu sao, từ tỷ tỷ vốn có thể gọi tự nhiên như vậy lúc này nàng lại không hiểu sao có chút nói không nên lời.

Thế nhưng điều càng khiến nàng kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên áy náy nói với nàng: Là lỗi của tại hạ, khi sử dụng chiêu thức đã không suy nghĩ đến cảm thụ của vị cô nương này.

Vân La quận chúa cũng không nghĩ đến mình lại đột nhiên nhận được sự quan tâm của cả Yêu Nguyệt và Cố Hàn Uyên, nhất thời ngượng đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Hơn nữa, ánh mắt ôn hòa pha chút áy náy của Cố Hàn Uyên càng khiến trái tim nàng không tự chủ được mà đập nhanh hơn một chút.

Vân La quận chúa thẹn thùng vội vàng xua tay nói: Thực sự không có gì.

Là do ta tự mình khả năng tiếp nhận quá kém, không trách được Cố công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy làm ra vẻ trầm tư một lát, đột nhiên tiến lên, nắm lấy tay Vân La quận chúa trong ánh mắt kinh ngạc và xấu hổ của nàng.

Vân La quận chúa cảm nhận được hơi ấm truyền tới từ bàn tay, có chút bối rối nhìn về phía Yêu Nguyệt, vừa định giải thích điều gì thì một luồng ấm áp ôn hòa từ tay Cố Hàn Uyên truyền tới.

Luồng ấm áp này theo đường kinh mạch đi khắp toàn thân nàng.

Cảm giác buồn nôn vốn chỉ miễn cưỡng bị đè nén nhất thời tiêu tán không còn, thậm chí cơ thể còn cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái thông thấu từ trong ra ngoài.

Cảm giác này rất thư thái, đến nỗi Vân La quận chúa nhất thời lại quên mất việc giải thích với Yêu Nguyệt.

Đáng tiếc, cảm giác này đến nhanh, đi còn nhanh hơn.

Nàng chưa kịp cảm thụ kỹ càng đã lưu luyến nhìn Cố Hàn Uyên thu tay về.

Cố Hàn Uyên ôn hòa khẽ cười nói: Thế này chắc hẳn là không thành vấn đề.

Vân La quận chúa nghe vậy ngẩn ra, cơ thể quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

Thậm chí trong lúc vô tình nhìn lại cảnh tượng thê thảm kia cũng không còn cảm thấy khó chịu nhiều.

Tâm lý và sinh lý biết ảnh hưởng lẫn nhau.

Cố Hàn Uyên vừa rồi đã dùng linh khí đi khắp cơ thể Vân La quận chúa một vòng, điều chỉnh một chút cơ thể nàng.

Cơ thể Vân La quận chúa khỏe mạnh trở lại tự nhiên sẽ phản ứng đến trong lòng.

Cho dù chủ quan còn cảm thấy ghê tởm, nhưng vì cơ thể không truyền đến phản ứng căng thẳng, loại cảm giác ghê tởm này có thể mang tới tác dụng phụ sẽ trở nên cực kỳ hữu hạn.

Chứng kiến người nam tử mình ngưỡng mộ ngay trước mặt, còn quan tâm đến cơ thể nàng, trong lòng nhất thời vừa thẹn vừa ngọt.

Thiếu nữ hoài xuân thẹn thùng đôi mắt nhu hòa nói: Cảm ơn Cố công tử quan tâm, Cố công tử cứ gọi ta là Vân La là được rồi.

Dáng vẻ thẹn thùng nhu nhược này của Vân La quận chúa nếu bị người quen thuộc như Chu Hậu Chiếu nhìn thấy nhất định sẽ có cảm giác thấy quỷ.

Chẳng hạn như những Thập Nhị Cầm Tinh phụ trách bảo vệ nàng đều trợn to hai mắt, vẻ mặt khó tin.

Bọn họ biết có phản ứng này cũng không kỳ lạ.

Dù sao hình tượng của Vân La quận chúa trong cung luôn là kiêu căng tùy hứng, thích trêu chọc như một Hỗn Thế Ma Vương.

Hiện tại dáng vẻ nhu thuận đến quá mức này tự nhiên khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Không có việc gì là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu.

Dừng một chút, khẽ cười nói: Ta vẫn là lần đầu tiên thấy Nguyệt Nhi quan tâm người khác như vậy, Nguyệt Nhi nhất định rất yêu thích Vân La muội.

Yêu Nguyệt nghe vậy oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Tuy Cố Hàn Uyên nói là tình hình thực tế, nàng cũng quả thực thích Vân La quận chúa, thế nhưng bị nói thẳng ra như vậy khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Yêu Nguyệt không khỏi giấu đầu hở đuôi giải thích: Vân La trước đó đã bênh vực lẽ phải cho ta mà.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nhìn Yêu Nguyệt giải thích không có bao nhiêu sức thuyết phục, nhất thời lại rước lấy một cái liếc mắt nữa.

Cố Hàn Uyên lúc này trong lòng ít nhiều có chút vui mừng.

Hắn còn nhớ rõ khi mới gặp Yêu Nguyệt, nàng có dáng vẻ giận đời lạnh băng băng.

Đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng lại giống như một pho tượng băng mỹ lệ.

Bây giờ Yêu Nguyệt lại có thêm rất nhiều hơi thở nhân gian, tâm tình cũng trở nên bình thường hơn rất nhiều.

Cố Hàn Uyên ấm áp cười nói: Vậy các ngươi cố gắng tâm sự, ta đi trước giải quyết xong chuyện này.

Dứt lời, hắn hướng về phía Vân La quận chúa gật đầu mỉm cười, lại hướng về Thượng Quan Hải Đường không dám đối diện với mình liếc mắt một cái, sau đó xoay người đi về phía Thanh Long và đám người.

Vân La quận chúa lúc này thần tình có chút thất thần, mặt cười cũng hơi ửng hồng.

Không vì điều gì khác, đơn thuần là nụ cười của Cố Hàn Uyên quá đẹp.

Nhất là dưới sự cường thế xuất hiện và sự tàn sát huyết tinh của Cố Hàn Uyên làm nổi bật lên một cảm giác tương phản cực kỳ rõ nét.

Khiến người ta không khỏi nảy sinh một loại ảo tưởng rằng nếu nụ cười ôn hòa đẹp đẽ như thế chỉ dành cho mình thì tốt biết bao.

Chỉ cần suy nghĩ một chút đã có một cảm giác ưu việt và lòng hư vinh dâng trào.

Đắm chìm trong các loại ảo tưởng thiếu nữ, Vân La quận chúa nhất thời không cẩn thận vô ý thức bỏ quên Yêu Nguyệt ở một bên.

Yêu Nguyệt đầu tiên là nghi ngờ nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên một cái, sau đó lại dùng ánh mắt dò xét liên tục đánh giá Vân La quận chúa.

Sự ái mộ của Vân La quận chúa đối với Cố Hàn Uyên, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra được.

Ánh mắt không rời, ánh mắt hoảng hốt thất thần, khóe môi ngọc thẹn thùng Yên Nhiên.

Không gì không nói rõ Vân La quận chúa có hảo cảm cực cao đối với Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt càng cần dò xét là ý tưởng của Cố Hàn Uyên đối với Vân La quận chúa.

Tính cách gì gì đó tạm thời không bàn tới, bản thân nàng vẫn khá thích tính cách thẳng thắn của Vân La quận chúa.

Khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu, cả người toát ra tinh thần thiếu nữ thanh xuân tràn đầy sức sống.

Đúng là một mỹ nhân phôi tử hiếm có.

Nếu để nàng trưởng thành thêm vài năm, có lẽ tư sắc còn có thể càng thêm xinh đẹp vài phần.

Một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, Cố Hàn Uyên sẽ không có hứng thú sao.

Yêu Nguyệt không tin.

Cũng đã là nói Vân La quận chúa sớm muộn cũng sẽ trở thành tỷ muội của nàng.

Trong lòng Yêu Nguyệt hơi nổi lên vài phần chua xót.

Nàng có thể không để bụng Hoa Tinh Nô cùng Hà Sương, Hà Lộ, dù sao đều là chút nô tỳ.

Thế nhưng Vân La quận chúa thế này hiển nhiên không giống với.

Khác tạm thời không bàn, chỉ là một thân phận quận chúa đã không tầm thường.

Nghiêm chỉnh mà nói, Vân La quận chúa đáng lẽ nên được xếp vào loại sẽ uy h·iếp đến nàng, giống như Liên Tinh.

Hơn nữa, những nữ nhân như vậy chỉ càng ngày sẽ càng nhiều, đây còn chưa tính đến những nữ nhân Cố Hàn Uyên đã có.

Nghĩ tới đây, Yêu Nguyệt khó tránh khỏi cũng sẽ cảm thấy một trận uất ức.

Nghĩ lại năm đó Giang Phong chỉ vì yêu Hoa Nguyệt Nô, nàng cũng đã không chịu nổi.

Thậm chí Liên Tinh vừa có một chút ý tưởng đã bị nàng ám chỉ cảnh cáo.

Thế nhưng đến chỗ Cố Hàn Uyên, nàng lại không thể không chấp nhận hiện thực rằng các loại tỷ muội trên ý nghĩa sẽ càng ngày càng nhiều.

Điều này không chỉ là bởi vì nhân thiết ban đầu của Cố Hàn Uyên khiến nàng sớm có chuẩn bị, giá trị chịu đựng tâm lý tương đối cao.

Mà là bởi vì nàng hiện tại đã không thể nào buông bỏ Cố Hàn Uyên.

So với năm đó gặp mặt Giang Phong lúc còn muốn không buông bỏ được.

Thậm chí ngay cả hình bóng Giang Phong cũng trong lòng càng lúc càng mờ nhạt.

Nhất là lần trước nàng ở trên cánh tay Cố Hàn Uyên cắn một cái lưu lại dấu ấn sau đó, dáng vẻ Giang Phong trong ký ức thực sự đã mơ hồ không rõ.

Trên cổ tay trái nàng lại cũng không có vết thương mới, ngay cả cảm giác đau đớn cũng biến mất không thấy.

Còn như ý định trả thù con trai Giang Phong cũng vẻn vẹn chỉ là bởi vì đó là chấp niệm của nàng bao nhiêu năm nay.

Không gỡ bỏ được, liền khó có thể yên tâm thoải mái ở bên Cố Hàn Uyên.

Chính vì vậy, trên thực tế, sự quản chế của Yêu Nguyệt đối với Hoa Vô Khuyết thực ra đã giảm đi một mảng lớn.

Chẳng hạn như Tiểu Ngư Nhi thường xuyên lén lút tìm đến Hoa Vô Khuyết, nàng liền mở một mắt nhắm một mắt không ngăn cản sự tiếp xúc bên ngoài.

Phải biết rằng Yêu Nguyệt ngay từ đầu là không cho phép Hoa Vô Khuyết có thứ gọi là bạn bè.

Có thể thấy được sự thay đổi to lớn của Yêu Nguyệt hôm nay.

Miễn cưỡng nghĩ thông suốt, Yêu Nguyệt đối với Vân La quận chúa nói: Đã tỉnh táo lại rồi chứ.

Ngữ khí tuy nhạt, nhưng có thể nghe ra vài phần ý tứ trêu đùa.

Vân La quận chúa nghe vậy rốt cuộc hoàn hồn, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Yêu Nguyệt tỷ tỷ, ta không phải thếYêu Nguyệt rất có khí độ của bậc đại tỷ, nhẹ nhàng kéo tay Vân La quận chúa, nhàn nhạt khẽ cười nói: Không cần để ý.

Hơn nữa, gọi tỷ tỷ cũng là phải.

Vân La quận chúa nghe hiểu ám chỉ mang ý trêu đùa của Yêu Nguyệt, xấu hổ đến mức không biết làm sao.

Cuối cùng chỉ có thể như thể biểu đạt lập trường, nhỏ giọng nhưng kiên định kêu: Ta nghe Yêu Nguyệt tỷ tỷ.

Vân La quận chúa mới từ Chu Hậu Chiếu biết được Cố Hàn Uyên muốn lấy thân phận thiếp nạp nàng, trong lòng nàng lúc đó rất không cam lòng.

Dù sao nàng dù sao cũng là một quốc gia quận chúa.

Hơn nữa còn là người được sủng ái nhất.

Phải biết rằng quận chúa thực ra cũng không ít.

Chỉ là cùng Chu Hậu Chiếu ruột thịt cùng mẹ sinh ra chỉ có Vân La quận chúa mà thôi.

Sở dĩ địa vị của Vân La quận chúa mới đặc biệt cao.

Nhưng qua những gì hôm nay tận mắt chứng kiến, khiến nàng hiểu rõ đối với Cố Hàn Uyên mà nói, thân phận hoàng thất cũng không có gì đặc biệt.

Vô luận triều đình hay là hoàng thất đều không thể đối với vũ lực siêu cường của Cố Hàn Uyên coi như không quan trọng.

Quan trọng hơn là Vân La quận chúa gặp được mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt.

Nàng phát hiện mình căn bản không có sức mạnh để tranh giành với Yêu Nguyệt.

Quên đi vấn đề thân phận, nàng cái gì cũng không bằng Yêu Nguyệt.

Càng chưa nói nàng còn rất sùng bái Yêu Nguyệt.

Hơn nữa, Cung chủ Di Hoa Cung cũng không hề kém một quận chúa không có thực quyền, chỉ có Thái Hậu và Hoàng Huynh sủng ái như nàng.

Vân La quận chúa lúc này trong sâu thẳm nội tâm đã tiếp nhận việc lấy thân phận thiếp gả cho Cố Hàn Uyên.

Đồng thời cờ xí tươi sáng đứng về phía Yêu Nguyệt.

Vì vậy, trong quá trình nói chuyện với Yêu Nguyệt tiếp theo, khi gọi tỷ tỷ đã rõ ràng tự nhiên hơn rất nhiều.

Đã không còn sự cố gắng kéo gần khoảng cách lúc ban đầu, cũng không còn sự xấu hổ khi biết mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt tỷ tỷ, kể cho ta nghe xem tỷ và Cố công tử làm thế nào mà quen biết được không.

Ta rất tò mò.

Vân La quận chúa chớp mắt to, cười duyên hỏi.

Thiện ý của Vân La quận chúa, Yêu Nguyệt tự nhiên có thể cảm thụ được.

Một Vân La quận chúa vừa đáng yêu lại vừa hiểu chuyện, Yêu Nguyệt rất khó không thích nàng.

Hơn nữa, có Liên Tinh muốn cùng nàng tranh giành nam nhân làm đối lập.

Yêu Nguyệt vô ý thức liếc mắt nhìn thân hình của Vân La quận chúa.

Ừm, là người cùng đẳng cấp với nàng.

Độ thiện cảm vốn không thấp nhất thời tăng cao hơn.

Vì vậy cũng không có cố ý giấu giếm.

Khóe miệng dưới khăn che mặt chậm rãi cong lên một nụ cười hơi ngọt ngào, mang theo chút hồi ức và cảm khái, nhẹ giọng nói: Hắn ấy à Khi đó nhưng vô sỉ lắmChỉ nghe một câu mở đầu, Vân La quận chúa đã có một cảm giác chắc bụng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chắc sẽ phải ăn cẩu lương no bụng.

Nhưng ai bảo nàng quả thực hiếu kỳ đâu.

Không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn lắng nghe.

Bên này Yêu Nguyệt cùng Vân La quận chúa nói chuyện thì thầm.

Cố Hàn Uyên trong ánh mắt ngưng trọng của Thanh Long ghé vào tai hắn thầm thì đôi lời.

Sắc mặt Thanh Long nhất thời đại biến.

Hắn nhìn sâu Cố Hàn Uyên một cái, chắp tay nói: Đa tạ Cố công tử chỉ điểm, ngày sau ổn thỏa sẽ tới tận nhà bái tạ.

Hôm nay có nhiều đắc tội Yêu Nguyệt cung chủ, mong Cố công tử thứ lỗi.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu mỉm cười, nhàn nhạt nói: Không cần khách sáo.

Muốn so sánh Thanh Long Chỉ Huy Sứ cũng gấp rời đi, xin cứ tự nhiên.

Đa tạ Cố công tử, tại hạ cáo từ.

Thanh Long không nói quá nhiều lời thừa thãi, chỉ là lần nữa sau khi nói cảm ơn Cố Hàn Uyên liền dẫn đám Cẩm Y Vệ không rõ vì sao nhanh chóng rời đi.

Bạch Hổ là một hán tử thô kệch, sẽ không suy nghĩ quá nhiều chuyện.

Thế nhưng Huyền Vũ thì lại khác.

Hắn có thể vì lợi ích đầu nhập vào Đông Xưởng, thậm chí không để bụng người chấp chưởng Đông Xưởng là ai.

Chương 1412

Có thể nói chính là một kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy.

Hôm nay Lưu Hỉ bị Cố Hàn Uyên chèn ép, hết lần này tới lần khác Cố Hàn Uyên vẫn cùng Thanh Long từng có mật đàm.

Mặc dù không biết Cố Hàn Uyên nói với Thanh Long chút gì, hắn cũng vô thức có loại dự cảm bất tường.

Đáng tiếc, ngay cả Lưu Hỉ cũng bị Cố Hàn Uyên khuất phục, hắn có thể làm gì.

Chỉ có thể mặt âm trầm theo Thanh Long mà đi.

Cố Hàn Uyên không để ý tới ý tưởng của Huyền Vũ, chỉ là một kẻ cơ hội mà thôi.

Luôn có lúc hắn biết thời thế.

Giải quyết xong vấn đề Cẩm Y Vệ, ánh mắt lãnh đạm của Cố Hàn Uyên nhìn về phía Chu Vô Thị.

Trong lòng Chu Vô Thị không khỏi căng thẳng.

Hắn không sợ Cố Hàn Uyên tại chỗ g·iết hắn.

Cố Hàn Uyên có thể khiến quy tắc thỏa hiệp, có đủ lý do trong tình huống tùy ý đánh g·iết Đốc chủ Đông Xưởng Lưu Hỉ.

Thế nhưng Chu Vô Thị không giống vậy.

Thân phận Chu Vô Thị không đáng kể, thế nhưng uy vọng của hắn trong quân đội và dân gian quá cao.

Dù sao cũng là kẻ từng suýt chút nữa thành công phản công Yến Kinh thành thống soái.

Vì vậy, Chu Vô Thị đều không quan tâm Cố Hàn Uyên coi trời bằng vung tại chỗ g·iết hắn.

Thế nhưng không thể g·iết hắn không có nghĩa là không thể gây tổn thương cho hắn.

Trong cục diện kinh thành sóng gió nổi lên lúc này, bị Cố Hàn Uyên trọng thương sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch tiếp theo của hắn.

Hơn nữa, Vô Ngân công tử đang giãy c·hết thì sao.

Đại Tông Sư không phải rau cải trắng.

Nhất là Vô Ngân công tử, người mà võ công chỉ là chỗ ít đáng nhắc tới nhất của Đại Tông Sư.

Vô Ngân công tử võ công cao cường, khinh công rất giỏi, trên thông Thiên Văn, dưới thông Địa Lý.

Âm Dương Ngũ Hành, Thái Cực bát quái, Kỳ Môn Độn Giáp, cầm kỳ thư họa, không gì không biết không gì không hiểu.

Ngay cả thủy lợi nông nghiệp, kinh tế Binh Lược, Y Bặc Tinh Tượng, thiên hạ thời cục và các thứ chuyện cũng không gì không rõ ràng, không gì không giỏi, thậm chí ngay cả việc Quỷ Thần cũng có thể thông hiểu, có thể nói là một đời kỳ nhân.

Có thể nói Vô Ngân công tử ngoại trừ là tay chân của Chu Vô Thị, càng là phụ tá của hắn.

Năm đó có thể suýt nữa thành công phản công Yến Kinh thành không thể thiếu sự hiến kế hoạch sách của Vô Ngân công tử.

Sự lo lắng của Chu Vô Thị không phải không có lý.

Vô Ngân công tử ngoại trừ vừa rồi phát ám khí đánh lén Yêu Nguyệt, trước đó còn từng ở Thiên Hạ Đệ Nhất Trang ra tay thăm dò

Cố Hàn Uyên.

Mặc kệ Cố Hàn Uyên có nhận ra thân phận Vô Ngân công tử hay không, đều có đủ lý do ra tay.

Lo lắng của Chu Vô Thị đã thành sự thật.

Chỉ thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên dừng lại trên người hắn một lát sau đó chuyển hướng về phía Vô Ngân công tử, nhàn nhạt mở miệng nói: Lúc đầu ở Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, Cố mỗ đã tha cho ngươi một lần, lần này còn dám ra tay đánh lén Nguyệt Nhi, món nợ này đến lúc phải thanh toán.

Dưới đấu lạp, khuôn mặt Vô Ngân công tử hiện lên vẻ cười khổ, nhưng chưa lên tiếng đáp lại.

Ở khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên hiện thân bảo hộ Yêu Nguyệt, hắn đã nhìn thấu rất nhiều điều.

Lần ở Thiên Hạ Đệ Nhất Trang đó, Cố Hàn Uyên cố ý thả hắn đi.

Đã lừa hắn, càng lừa Chu Vô Thị.

Tuy hắn còn rất nhiều vấn đề không muốn minh bạch, thế nhưng Cố Hàn Uyên đang nhằm vào Chu Vô Thị cũng là rõ ràng.

Còn sống c·hết, hắn ngược lại không chút nào để ý.

Y bát của hắn đã sớm truyền thụ cho Thượng Quan Hải Đường.

Tuy Thượng Quan Hải Đường tư chất hữu hạn không thể toàn bộ kế thừa, chẳng hạn như tuyệt kỹ Mạn Thiên Hoa Vũ Tát Kim Tiền của hắn, thế nhưng hắn đối với điều này cũng đã rất hài lòng.

Hơn nữa, điều càng khiến hắn vui mừng là Thượng Quan Hải Đường có thể tìm được một người yêu che chở như vậy.

Điều này khiến hắn, người luôn lo lắng Thượng Quan Hải Đường một ngày nào đó sẽ vì tinh thần chính nghĩa trong lòng mà bỏ mạng oan uổng, yên tâm rất nhiều.

Dù sao, thân phận hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên chính là bùa hộ mệnh lớn nhất trên đời này.

Vô Ngân công tử không nói lời nào, không có nghĩa là Chu Vô Thị có thể không quan tâm.

Hắn chắp tay nói: Hôm nay đúng là tội lỗi của bản vương.

Mong Cố công tử giơ cao đánh khẽ, sau đó tự có hậu lễ dâng lên.

Chu Vô Thị ỷ vào việc Cố Hàn Uyên không dám tùy tiện g·iết hắn, đảm nhiệm nhiều việc vì Vô Ngân công tử cầu tình.

Cố Hàn Uyên trên môi treo lên một nụ cười châm biếm, cười nhạt mở miệng nói: Với sự đức cao vọng trọng của Thần Hầu, Thần Hầu khiến người ta thăm dò Cố mỗ, Cố mỗ có thể không chấp nhặt, thế nhưng Thần Hầu tính kế Nguyệt Nhi lại không phải là thứ hậu lễ nào có thể bỏ qua.

Nếu Thần Hầu có đảm phách, hãy tiếp một kiếm của Cố mỗ thì sao.

Với danh tiếng lớn như vậy của Thần Hầu trên giang hồ, chắc sẽ không đến mức ngay cả một kiếm của Cố mỗ cũng không tiếp nổi chứ.

Mơ hồ cảm giác được một luồng sát ý, sắc mặt Chu Vô Thị nhất thời biến đổi.

Chu Vô Thị dùng danh tiếng và uy vọng làm bùa hộ mệnh, Cố Hàn Uyên lại dùng chính danh tiếng và uy vọng của hắn để đẩy hắn vào thế bí.

Danh tiếng từ trước đến nay đều là kiếm hai lưỡi.

Nếu không phải như vậy, Cố Hàn Uyên cũng không nhất thiết phải cố ý tạo ra một Vô Thiên, người có thể tùy ý làm bậy khi hắn bất tiện ra tay.

Mặc dù Chu Vô Thị ra tay với Yêu Nguyệt đã đắc tội hắn, Cố Hàn Uyên cũng không tiện ở trước mặt công chúng, nói thẳng muốn g·iết Chu Vô Thị.

Thế nhưng khiến Chu Vô Thị đón một kiếm của hắn cũng là hợp tình hợp lý.

Với danh tiếng lớn như vậy của Chu Vô Thị, nếu ngay cả một kiếm của Cố Hàn Uyên cũng không tiếp nổi đã bị g·iết, mọi người tuy sẽ hơi phê bình kín đáo Cố Hàn Uyên, nhưng càng nhiều hơn vẫn là nghi vấn Chu Vô Thị có tiếng không có miếng.

Vậy thì công tích phản công Yến Kinh thành trước đây của hắn cũng sẽ bị nghi vấn, bị cân nhắc.

Huống chi Yến Kinh thành đâu có bị hắn thu hồi.

Vốn đã chưa hoàn thành toàn bộ công, lại bị nghi vấn một cái, nhịp điệu rất dễ dàng sẽ bị lệch.

Sau đó mọi người chỉ biết cười nhạo Chu Vô Thị vô năng và tự biên tự diễn, cũng không biết lại đi tính toán Cố Hàn Uyên chỉ điểm một kiếm liền g·iết c·hết chưa không nhìn.

Đương nhiên, Chu Vô Thị cũng có thể tại chỗ nhận thua.

Như vậy Cố Hàn Uyên tổng không tiện truy sát đến cùng.

Nhưng nếu tại chỗ nhận thua, sự đả kích đối với uy vọng của Chu Vô Thị cũng là khó có thể dùng lời diễn tả được.

Không chỉ danh tiếng biết bị hao tổn, người thủ hạ cũng khó tránh khỏi sẽ sinh ra một ít tâm tư.

Kết quả như vậy, Chu Vô Thị nhất định là không cam lòng.

Vì vậy, hắn chỉ còn lại một cách toàn thân trở lui, đó chính là tiếp được một kiếm này của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần không bị tại chỗ g·iết c·hết, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không ra kiếm thứ hai.

Việc tính kế Yêu Nguyệt coi như được bỏ qua.

Nhưng vấn đề là Chu Vô Thị đối với việc tiếp được một kiếm của Cố Hàn Uyên thực sự không có nhiều tự tin.

Nếu như chỉ là Thanh Liên Kiếm Điển hủy diệt đội cung thủ áo đen trước đó, nhiều nhất hắn chỉ chật vật trọng thương, chứ không muốn mạng của hắn.

Sự thực cũng đúng là như vậy, trước đây Thanh Liên Kiếm Điển còn không g·iết được võ học chưởng Long, Mộc Nhị Đảo Chủ, huống chi là Chu Vô Thị tuy tu vi cảnh giới hơi kém, thế nhưng công lực lại bởi vì Hấp Công Đại Pháp mà càng thâm hậu hơn.

Chu Vô Thị dùng nội lực cưỡng ép chịu đựng cũng có thể gánh vác thương tổn cắt xé của Thanh Liên Kiếm Điển.

Nhiều lắm chính là hình tượng biết bị tổn hại tương đối nghiêm trọng.

Chẳng hạn như quần áo rách nát, cả người đầy v·ết m·áu.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng không phải chỉ có mỗi chiêu Thanh Liên Kiếm Điển.

Thiên Kiếm khi sử dụng ở Hoa Gia Bảo chính là chiêu thức mà Chu Vô Thị không cách nào xem nhẹ.

Còn có chiêu dẫn động thiên lôi khi g·iết c·hết Vô Tưởng nhập ma.

Nghĩ tới đây, Chu Vô Thị càng phát ra cảm thấy Cố Hàn Uyên đáng sợ.

Dùng qua chiêu thức đáng sợ như vậy, mới chỉ qua mấy ngày Cố Hàn Uyên liền tràn đầy sức sống.

Thậm chí hắn đã hoài nghi Cố Hàn Uyên có lẽ từ trước đến nay chưa từng tiêu hao, thụ thương, mà không phải là dùng khoảng thời gian này khôi phục thực lực toàn thịnh.

Chứng kiến Chu Vô Thị do dự, Cố Hàn Uyên cố ý đùa cợt kích động nói: Sao vậy.

Đường đường Thiết Đảm Thần Hầu ngay cả một kiếm của Cố mỗ cũng không dám tiếp sao.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Chu Vô Thị nhất thời đỏ lên, đồng thời nhanh chóng biến thành đen.

Vẫn là Vô Ngân công tử thấy Chu Vô Thị quẫn bách, không khỏi nói: Ta và Thần Hầu cùng nhau tiếp một kiếm này vậy.

Hắn nhìn về phía Cố Hàn Uyên, cung kính nói: Cố công tử có thể đáp ứng thỉnh cầu của tại hạ không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất trí khả phủ khẽ vuốt cằm nói: Có thể.

Hắn nếu thật muốn g·iết Chu Vô Thị, có mấy người đến cũng đều như nhau.

Không đạt tới Lục Địa Thần Tiên Cảnh giới, cũng không đỡ nổi hắn một kiếm.

Khác biệt vẻn vẹn chỉ là dùng chiêu nào mà thôi.

Cho dù Thanh Liên Kiếm Điển không hiệu quả, Cố Hàn Uyên cũng có nhiều tuyệt chiêu có thể dùng.

Chu Vô Thị nghe vậy miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy trong lòng vẫn như cũ có lo lắng, nhưng đã đến nước này không cho hắn cự tuyệt.

Chỉ phải giả vờ trầm ổn, bình thản nói: Bản Hầu liền tiếp một kiếm này của Cố công tử.

Dứt lời bày ra tư thế, ngưng thần đề phòng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm Chu Vô Thị.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên cũng không định hiện tại liền g·iết c·hết Chu Vô Thị.

Dù sao Chu Vô Thị mới là quân cờ thích hợp nhất để triều đình Minh quốc triệt để tan vỡ.

Ninh Vương còn kém một chút ý tứ.

Quan trọng nhất không phải võ công Chu Vô Thị mạnh yếu, mà là hắn nắm giữ binh quyền.

Mười đại nguyên soái đại bộ phận đều nghe từ hiệu lệnh của hắn.

Đây cũng là sức mạnh lớn nhất để Chu Vô Thị soán ngôi.

Đồng thời cũng là sức mạnh hắn có can đảm tính kế Yêu Nguyệt, trêu chọc Cố Hàn Uyên.

Mà mục đích của Cố Hàn Uyên đúng là muốn cho hắn biết, cho dù có đại quân bảo hộ, muốn g·iết hắn vẫn như cũ dễ như trở bàn tay.

Như vậy mới có thể bảo đảm Chu Vô Thị ở thời điểm Cố Hàn Uyên không ở kinh thành sẽ không làm chút chuyện dư thừa.

Chẳng hạn như đối với Yến Phỉ Phỉ và đám người động thủ hoặc là thẳng thắn lợi dụng Thượng Quan Hải Đường.

Thậm chí khi Thượng Quan Hải Đường trở thành trở ngại thì trực tiếp bỏ qua.

Dường như trong kịch bản đã hại c·hết Thượng Quan Hải Đường.

Thượng Quan Hải Đường bởi vì Chu Vô Thị ra tay với Yêu Nguyệt nên nhất thời không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên.

Nếu như quan hệ của hai người vẫn là loại bạn bè hoặc bạn thân như trước thì cũng thôi đi.

Mấu chốt là nàng đã dùng thân phận muội muội Thượng Quan Tường hư cấu của mình cùng Cố Hàn Uyên từng có mức độ ái muội tương đương.

Từ bản tâm mà nói, nàng thực ra là ủng hộ việc bắt Hoa Vô Khuyết.

Dù sao Hoa Vô Khuyết g·iết c·hết Phó Trung ảnh hưởng quả thực quá lớn.

Đây là sự chính nghĩa trong nội tâm nàng không cho phép.

Nhưng Yêu Nguyệt thì không giống.

Nghiêm chỉnh mà nói Yêu Nguyệt và nàng có quan hệ tỷ muội.

Nàng lại chỉ trơ mắt nhìn.

Ngoại trừ nội tâm hổ thẹn, nàng lo lắng hơn chính là cái nhìn của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Sự tự trách trong nội tâm khiến nàng ngay cả dũng khí chào hỏi Cố Hàn Uyên cũng không có.

Thế nhưng lúc này Thượng Quan Hải Đường lại bất chấp vấn đề đó.

Nàng đôi lông mày thanh tú nhíu chặt nhìn chằm chằm Vô Ngân công tử.

Cuộc đối thoại của hai bên nàng đều nghe được.

Cũng biết người nam tử đội nón lá kia chính là người ngày đó ở

Thiên Hạ Đệ Nhất Trang lúc tập kích nàng.

Thượng Quan Hải Đường cũng không thù hận đối phương tập kích mình, dù sao còn kết hợp nàng và Cố Hàn Uyên quan hệ tiến thêm một bước.

Vấn đề là bây giờ trong trạng thái thanh tỉnh, nàng càng nhìn càng cảm thấy đối phương quen mắt.

Điều này là chuyện đương nhiên.

Dù sao Vô Ngân công tử chính là sư phụ của Thượng Quan Hải Đường.

Thượng Quan Hải Đường nghe được Cố Hàn Uyên khiến Chu Vô Thị đón hắn một kiếm lúc đó cũng âm thầm nhíu mày.

Thế nhưng chính như Cố Hàn Uyên dự đoán, Thượng Quan Hải Đường cũng không cảm thấy điều này có vấn đề gì.

Chỉ cần Chu Vô Thị có thể tiếp được là tốt rồi.

Chu Vô Thị từ trước đến nay kiểu giáo dục sùng bái cá nhân khiến bao gồm Thượng Quan Hải Đường trong đó các nghĩa tử, nghĩa nữ đều đối với hắn tràn ngập lòng tin.

Nào ngờ Chu Vô Thị thực ra không hề có chút tự tin nào để một mình tiếp được một kiếm của Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Hải Đường thậm chí còn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cho rằng đây đã là kết quả tốt nhất.

Cùng lắm thì Chu Vô Thị bị chút tổn thương mà thôi.

Ngược lại là bản thân nàng càng cần phải suy tính một chút sau đó muốn thế nào chữa trị quan hệ.

Chẳng hạn như tự mình xin lỗi Yêu Nguyệt.

Thế nhưng nàng chưa kịp nghĩ ra điều đó, sắc mặt đột nhiên chợt biến.

Kinh hô: Sư phụ.

Cố đại ca.

Đừng mà.

Tiếng kinh hô chưa rơi xuống, nàng đã vận khởi khinh công hướng về giữa sân chạy tới.

Cố Hàn Uyên nếu chưa muốn lập tức hạ sát Chu Vô Thị, thì thanh thế càng lớn càng tốt.

Hắn lần nữa thi triển chiêu Thiên Kiếm thân hóa kiếm, nhân kiếm hợp nhất.

Điểm khác biệt chính là lần này hắn dùng là Phong Linh Thiên Kiếm sắc bén, mau lẹ.

Kiếm khí ngập trời mang theo tiếng gió rít gào gầm thét, ập thẳng về phía Chu Vô Thị.

Sắc mặt Chu Vô Thị kịch biến, cùng Vô Ngân công tử hợp lực thi triển các loại thủ đoạn nỗ lực hóa giải.

Nhưng Thiên Kiếm là chiêu thức mà Lục Địa Thần Tiên vô địch cũng không thể dễ dàng hóa giải, phải chịu trọng thương tứ chi mới thoát thân được, huống chi là Chu Vô Thị.

Tuy nhiên Chu Vô Thị không hổ là Chu Vô Thị, cảnh giới tuy kém một chút, Chân Khí cũng không đủ cô đọng, thế nhưng mức độ công lực hùng hậu lại hơn hẳn Đại Tông Sư bình thường.

Thậm chí Lục Địa Thần Tiên thông thường cũng chưa chắc có thể so sánh được với Chu Vô Thị.

Dù sao Chu Vô Thị đã dùng Hấp Công Đại Pháp hút công lực của trên trăm danh cao thủ, thậm chí còn hãm hại Cổ Tam Thông.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn vẫn có thể chống đỡ được một lúc.

Chương 1413

Chu Vô Thị không phải là chưa từng thử dùng Hấp Công Đại Pháp để ngăn cản Phong Linh Thiên Kiếm.

Kết quả là cảm giác đau đớn kịch liệt truyền từ kinh mạch, lập tức khiến hắn sợ hãi không dám thử nữa.

Chu Vô Thị rất rõ ràng, thủ đoạn mạnh nhất của mình không thể dùng, cho dù có thể chống đỡ thì chống được bao lâu.

Hắn chưa bao giờ có khoảnh khắc nào khát vọng có được Kim Cương Bất Hoại Thần Công trong tay Cổ Tam Thông đến thế.

Chu Vô Thị đoán đúng một nửa.

Kim Cương Bất Hoại Thần Công xác thực tốt hơn để ứng phó Thiên Kiếm.

Nhưng điều kiện tiên quyết là dưới tình huống Cố Hàn Uyên buông lỏng.

Bằng không, một Chu Vô Thị chưa đạt tới Lục Địa Thần Tiên thì học cái gì cũng vô dụng.

Mà so với Chu Vô Thị đang gian nan ngăn cản Phong Linh Thiên Kiếm, Vô Ngân công tử thì càng thêm chật vật.

Con đường võ công của Vô Ngân công tử thiên về nhẹ nhàng và kỹ xảo, đối đầu trực diện không phải sở trường của y.

Trong chốc lát y liền bất chấp vấn đề che giấu tung tích.

Nón tre bị kiếm khí tiêu tán xé nát, đồng thời đương nhiên bị Thượng Quan Hải Đường nhận ra.

Đoạn Thiên Nhai, Quy Hải Nhất Đao cùng Thượng Quan Hải

Đường ba người trong quá trình bái sư học nghệ thuở nhỏ, chỉ có Thượng Quan Hải Đường có cảnh ngộ tương đối tốt.

Vô Ngân công tử rất mực thương yêu nữ đồ đệ cứ mãi ương ngạnh này.

Võ công do niên kỷ còn nhỏ, tu vi tích lũy không đủ duyên cớ, Thượng Quan Hải Đường vẫn chưa học hết.

Thế nhưng cầm kỳ thư họa, y bốc tinh tượng những học thức này lại học được sơ sơ.

Chỉ thiếu kinh nghiệm chiến đấu và rèn luyện tâm tính.

Thượng Quan Hải Đường hoàn toàn có thể lớn lên thành một người tài giỏi toàn diện như Vô Ngân công tử.

Dáng vẻ này giống như Đoạn Thiên Nhai và Quy Hải Nhất Đao vậy, võ công trưởng thành rất nhanh, đồng thời lại kèm theo yêu hận tình cừu cùng âm mưu quỷ kế.

Vì vậy, quan hệ thầy trò giữa Thượng Quan Hải Đường và Vô Ngân công tử rất tốt.

Đồng thời khi nàng nhận ra Vô Ngân công tử thì cũng ý thức được một kiếm này của Cố Hàn Uyên căn bản không phải Chu Vô Thị và Vô Ngân công tử liên thủ là có thể ngăn cản.

Nếu bỏ mặc không quan tâm, hai người chắc chắn phải c·hết.

Một người thương yêu sư phụ của mình, một người sùng kính nghĩa phụ.

Thượng Quan Hải Đường sao có thể trơ mắt nhìn hai người c·hết dưới kiếm của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù Chu Vô Thị đã hại nàng trở nên thảm hại trước mặt Cố Hàn Uyên, nhưng tội không đáng c·hết.

Thế nhưng, với sự hiểu rõ của Thượng Quan Hải Đường đối với Cố Hàn Uyên, nếu hai người đã đắc tội Yêu Nguyệt, hắn lại tung ra chiêu thức uy lực như vậy, vậy tuyệt đối sẽ không dễ dàng dừng tay.

Chỉ kêu la chưa chắc có ích, bất đắc dĩ nàng đành lao vào chiến trường của hai bên.

Thân lâm kỳ cảnh, Thượng Quan Hải Đường mới biết được uy lực Phong Linh Thiên Kiếm của Cố Hàn Uyên lớn đến nhường nào, chỉ mới tiếp cận rìa đã có cảm giác da thịt tê liệt đau đớn.

Chu Vô Thị và Vô Ngân công tử không đỡ được quả thực quá bình thường.

Đây là một kiếm đã vượt qua phạm trù võ học.

Một luồng kiếm khí mang theo cuồng phong xé nát dây buộc tóc trên đầu Thượng Quan Hải Đường, ba búi tóc đen rũ xuống như thác nước.

Mặc dù vẫn là một thân nam trang, phong thái vẫn tự nhiên, nhưng khó nén vẻ đẹp.

Đoạn Thiên Nhai và Quy Hải Nhất Đao đều biến sắc.

Do tình tiết sớm đã sai lệch, hai người đều không biết thân phận nữ nhi của Thượng Quan Hải Đường.

Đoạn Thiên Nhai còn đỡ, nhiều hơn là kinh ngạc cùng lo lắng.

Trong mắt Quy Hải Nhất Đao lại lóe lên một vẻ si mê.

Hiển nhiên là khi biết Thượng Quan Hải Đường là nữ nhi thân, y liền nhất kiến chung tình.

Nói là nhất kiến chung tình cũng không chuẩn xác.

Y là tổng hợp những trải nghiệm đã gặp gần đây, khi biết Thượng Quan Hải Đường là nữ tử mới chuyển biến thành tình cảm yêu thích.

Quy Hải Nhất Đao khi ý thức được mình thích Thượng Quan Hải Đường, liền muốn bất chấp chênh lệch thực lực mà xuất thủ cứu nàng.

Chuyện thực lực Quy Hải Nhất Đao và Cố Hàn Uyên chênh lệch không nói, lúc này muốn cứu Thượng Quan Hải Đường làm sao có thể kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cuồng phong hóa thành kiếm khí khổng lồ sắp rơi vào người Thượng Quan Hải Đường.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, gió ngừng.

Kiếm khí khổng lồ tiêu tán, lộ ra thân ảnh Cố Hàn Uyên bạch y nhẹ nhàng, tiêu sái anh tuấn.

Ngón tay Cố Hàn Uyên điểm nhẹ giữa mi tâm Thượng Quan Hải Đường.

Dường như nếu không phải hắn kịp thời thu tay, vậy thì không phải ngón tay mà là kiếm khí.

Tường cô nương.

Cố Hàn Uyên giả vờ vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ hỏi.

Thượng Quan Hải Đường vừa từ Quỷ Môn Quan trở về, tâm tình chưa kịp thoát khỏi nỗi sợ hãi sống sót sau tai ương, đã lập tức biến thành thẹn thùng.

Thượng Quan Hải Đường mang theo tâm trạng có chút vò đã mẻ lại sứt, cúi thấp vầng trán ửng hồng đáp: Là thiếp.

Cố đại ca.

Lời vừa dứt, nàng liền cảm thấy trán hơi đau.

Ngước lên ủy khuất, mới phát hiện mình bị Cố Hàn Uyên gõ một cái không nặng không nhẹ.

Cố Hàn Uyên nhìn Thượng Quan Hải Đường đang ôm trán, ngước trán nhỏ nhắn, vô sư tự thông học được cách làm ra vẻ đáng yêu và vô tội, tức giận nói: Nếu không phải ta thu tay nhanh, nàng đã chẳng còn mạng.

Thượng Quan Hải Đường yếu ớt giải thích: Nhưng thiếp không thể trơ mắt nhìn sư phụ cùng nghĩa phụ bị chàng g·iết c·hết.

Cố Hàn Uyên nhìn thẳng đôi mắt đẹp của Thượng Quan Hải Đường một khắc, cho đến khi nàng chột dạ tránh ánh mắt đi, lại nhìn Chu Vô Thị đang có chút chật vật, rồi mới nhàn nhạt nói: Chỉ lần này thôi, lần sau không được tái phạm.

Ý tứ cảnh cáo trong mắt Cố Hàn Uyên bị Chu Vô Thị nhìn rõ, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết chuyện hôm nay xem như đã được bỏ qua.

Chu Vô Thị nhìn Thượng Quan Hải Đường vừa thẹn vừa mừng, còn đặc biệt xấu hổ, cảm thụ được kinh mạch bị kiếm khí ăn mòn sau đó đau đớn, không khỏi thầm than trong lòng: Quả nhiên đối phó Cố Hàn Uyên vẫn chỉ có thể dựa vào mỹ sắc.

Trước kia là ta quá tự phụ.

Chu Vô Thị không phải chưa từng nghe qua lời đề nghị dùng mỹ sắc lung lạc Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Hải Đường cũng thường nói muốn giao hảo với Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hắn vẫn tự tin vào võ công, trí mưu cùng binh quyền trong tay thập đại nguyên soái, cũng không cảm thấy có cần thiết phải lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Thậm chí vẫn xem Cố Hàn Uyên là chướng ngại vật để thực hiện dã tâm của mình.

Mà bây giờ hắn nhìn Cố Hàn Uyên đang nói chuyện với Thượng Quan Hải Đường với thái độ ôn hòa, lại không thể không thừa nhận rằng, thay vì đối địch với Cố Hàn Uyên, chi bằng dùng mỹ sắc để lôi kéo.

Còn như công lực Minh Ngọc Công của Yêu Nguyệt, buông tha thì buông tha.

Chu Vô Thị đang suy nghĩ đến việc dùng mỹ sắc lôi kéo Cố Hàn Uyên, để đuổi kịp nhịp bước của Ninh Vương, thì lại không biết nếu hắn biết Tố Tâm đang trong tay Cố Hàn Uyên thì sẽ có cảm tưởng thế nào.

Bầu không khí căng thẳng kiếm bạt nỗ trương vì Cố Hàn Uyên thu tay mà tiêu tán.

Tâm trạng xấu hổ vui mừng của Thượng Quan Hải Đường qua đi, không khỏi cẩn thận từng li từng tí hỏi: Cố đại ca, chàng không giận thiếp sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nửa cười nửa không nói: Nàng chỉ điều gì.

Ngăn cản ta g·iết nghĩa phụ và sư phụ nàng, hay là dùng cái gọi là muội muội lừa dối ta.

Đều có ạ.

Thượng Quan Hải Đường liếc nhìn Yêu Nguyệt, người đã sớm dừng lại việc giải thích quá trình nàng và Cố Hàn Uyên quen biết cho Vân La quận chúa.

Chỉ thấy Yêu Nguyệt đang thẩm thị nàng.

Thượng Quan Hải Đường không khỏi chột dạ tránh ánh mắt đi.

Nàng xấu hổ thì thầm nói: Hơn nữa thiếp còn không ngăn cản được nghĩa phụ xuất thủ với Yêu Nguyệt cung chủ.

Thanh âm Thượng Quan Hải Đường tuy nhỏ, nhưng vẫn bị Yêu Nguyệt nghe vào tai.

Ánh mắt nàng lập tức trở nên nguy hiểm.

Ngược lại không phải là chú ý vì Thượng Quan Hải Đường không ngăn cản được Chu Vô Thị tính kế nàng.

Mà là bởi vì so với Vân La quận chúa, Thượng Quan Hải Đường liền có chút không thức thời.

Chương 1414

Tỷ tỷ cũng sẽ không như vậy.

Yêu Nguyệt từ khi nhận mệnh mình thích Cố Hàn Uyên nam nhân phong lưu đa tình này, lại ở Hoa Gia Bảo bị chúng nữ của Diệp Tú Châu khai sáng, nàng liền bắt đầu lưu tâm đến vấn đề địa vị cao thấp.

Dù sao vị trí chính thê chưa định cũng là chuyện ai cũng biết.

Nếu không phải nhìn ra Liên Tinh có ý muốn tranh, nàng cũng có thể cùng Liên Tinh tỷ muội tình thâm.

Năng lực thích ứng của Yêu Nguyệt vẫn rất mạnh.

Biết không thể độc chiếm Cố Hàn Uyên, liền vô thức theo đuổi vị trí chính thê.

Dù sao cả đời Yêu Nguyệt nàng chưa bao giờ kém cạnh ai.

Tuy trên thực tế nàng và Cố Hàn Uyên ngay cả hôn cũng chưa từng chạm.

Lần trước rõ ràng có cơ hội cũng vì ngoài ý muốn mà bị gián đoạn.

Nhưng này cũng không gây trở ngại mục tiêu lớn lao của nàng.

Tóm lại, tâm tư nhỏ của Yêu Nguyệt dưới sự phản ứng hiểu chuyện và thức thời của Vân La quận chúa lại càng thêm kiên định vài phần.

Kết quả lại lập tức gặp phải một kẻ không biết điều.

Không khỏi khẽ hừ một tiếng.

Đương nhiên trên thực tế chỉ là Thượng Quan Hải Đường không có hướng phương diện đó suy nghĩ mà thôi.

Nghe được tiếng hừ nhẹ của Yêu Nguyệt, Thượng Quan Hải Đường quả nhiên hiểu ý sai mà thẹn thùng nói: Quả nhiên Yêu Nguyệt cung chủ tức giận.

Ngược lại, Cố Hàn Uyên đoán được suy nghĩ trong lòng Yêu Nguyệt, có chút dở khóc dở cười.

Hắn buồn cười nói: Nguyệt Nhi nàng không phải người hẹp hòi, chỉ là đôi khi không biết cách biểu đạt, mạnh miệng nhưng mềm lòng mà thôi.

Chỉ cần thành tâm thành ý nói lời xin lỗi, Nguyệt Nhi sẽ tha thứ cho nàng.

Yêu Nguyệt tâm hữu linh tê, xem ra Cố Hàn Uyên đã đoán được suy nghĩ trong lòng mình.

Dưới khăn che mặt, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân ửng hồng, nàng oán trách liếc trắng Cố Hàn Uyên một cái, ngược lại không làm khó Thượng Quan Hải Đường nữa.

Đã biết.

Thượng Quan Hải Đường tự nhiên thành thật đáp ứng.

Dù sao nàng vốn đã thẹn trong lòng với Yêu Nguyệt.

Còn như nàng có kịp phản ứng với suy nghĩ thật của Yêu Nguyệt hay không thì lại là chuyện khác.

Cố Hàn Uyên cùng Thượng Quan Hải Đường nói chuyện, Chu Vô Thị không dám đánh q·uấy n·hiễu.

Lúc này thấy hai người nói chuyện có một kết thúc, liền tiến lên nói: Hôm nay Bản Hầu có nhiều điều đắc tội, đa tạ Cố công tử thủ hạ lưu tình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhàn nhạt nói: Không liên quan gì tới ngươi, Cố mỗ cũng chỉ là nể mặt Hải Đường mà thôi.

Lời này một chút cũng không cho Chu Vô Thị thể diện.

Thế nhưng một Chu Vô Thị đã chịu một phen giáo huấn, lại không có chút ý kiến nào.

Ngược lại còn rất vui mừng vì mối quan hệ thân mật giữa Thượng Quan Hải Đường và Cố Hàn Uyên.

Không thể không nói, con người đúng là tiện.

Trước kia ra sức phản đối giao hảo với Cố Hàn Uyên, bây giờ lại cho rằng Thượng Quan Hải Đường làm đúng.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên xuất thủ giáo huấn Chu Vô Thị một trận quả nhiên là rất cần thiết.

Chu Vô Thị phi thường thức thời nói: Hải Đường trước kia chạy nam chạy bắc cũng đã mệt mỏi rồi, ta cho nàng nghỉ phép, trong khoảng thời gian này hãy nghỉ ngơi thật tốt, bồi Cố công tử du ngoạn một phen.

Chuyện bên Vân Quốc tạm thời đừng bận tâm, ta sẽ giao cho Thiên Nhai cùng Nhất Đao đi làm.

Chu Vô Thị đột nhiên đề nghị cho Thượng Quan Hải Đường nghỉ phép, nhất thời làm nàng đỏ mặt.

Dù sao nói là nghỉ còn nói là bồi Cố Hàn Uyên du ngoạn.

Đây rõ ràng là có ý tác hợp nàng và Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Hải Đường vừa ngượng ngùng muốn từ chối, Cố Hàn Uyên đã nhanh hơn một bước nói: Tại hạ thay Hải Đường cảm tạ Thần Hầu thông cảm.

Thấy Cố Hàn Uyên thái độ đột nhiên trở nên thân mật rất nhiều, Chu Vô Thị chỉ cảm thấy một ngụm khí nghẹn ứ nơi cổ họng không biết nên nói ra sao.

Có chút im lặng đồng thời cũng hiểu được đã tìm thấy cách chung đụng đúng đắn với Cố Hàn Uyên.

Còn như Vô Ngân công tử chỉ ở một bên mặt mang vui mừng nhìn.

Lúc này y so với Chu Vô Thị còn muốn chật vật một ít, chẳng còn phong độ Xuân Mộng Vô Ngân.

Nhưng tâm tình của y cũng rất tốt.

Vô Ngân công tử cùng Chu Vô Thị quen biết nhiều năm, hiểu rõ nhất Chu Vô Thị là người thế nào.

Đó là một kiêu hùng lòng dạ độc ác chân chính.

Mà Thượng Quan Hải Đường lại bị Chu Vô Thị lừa dối đến mức quá chính nghĩa, cả ngày nghĩ đến vì nước vì dân.

Khó tránh khỏi sẽ xung đột với mục tiêu cuối cùng của Chu Vô Thị.

Đến lúc đó Chu Vô Thị nhất định sẽ không chút do dự trừ khử Thượng Quan Hải Đường.

Bây giờ liền không cần lo lắng loại chuyện này nữa.

Việc không còn tiếp nhận các chuyện liên quan đến Vân Quốc chính là một tín hiệu.

Bởi vì bên trong đó ẩn chứa không ít mưu tính và âm mưu quỷ kế.

Đúng lúc này, một thân ảnh phong trần mệt mỏi xông vào.

Quận chúa.

Vân La quận chúa giật mình, kinh ngạc hỏi: A Vui.

Ngươi không phải theo huynh trưởng, chạy đến tìm ta làm gì.

Người tới chính là Lẻ Loi Vui với vẻ mặt lo lắng.

Lẻ Loi Vui cảnh giác nhìn quanh một lượt mọi người, khi nhìn thấy Chu Vô Thị thì rõ ràng ngẩn ra.

Tuy nhiên, do dự một lát vẫn đi đến bên cạnh Vân La quận chúa, khẽ nói: Quận chúa, bệ hạ đã m·ất t·ích.

An gia phạm thượng làm loạn.

Lẻ Loi Vui vốn được Chu Hậu Chiếu sắp xếp đến Binh Bộ Thượng Thư phủ để kiểm tra nguyên nhân Đông Xưởng thả ra mật lệnh trước đó.

Thế nhưng đi được nửa đường liền nghe được tiếng động Oanh Thiên Lôi nổ vang.

Lo lắng an nguy của Chu Hậu Chiếu, hắn vội vàng trở về lần này.

Mặc dù không vượt qua trận chiến của phe Chu Hậu Chiếu và An gia, nhưng lại gặp được đám người Phật Ấn đột phá vòng vây thoát ra.

Lẻ Loi Vui từ chỗ Phật Ấn biết được mọi chuyện từ đầu đến cuối sau đó liền vội vàng chạy tới thông báo cho Vân La quận chúa.

Vân La quận chúa nghe vậy kinh hô: Ngươi nói cái gì.

Hoàng huynh hắn.

Vân La quận chúa dưới sự kích động, không màng giấu giếm thân phận cho Chu Hậu Chiếu.

Cũng may nàng còn không ngốc, kịp thời ngừng lời.

Tuy nhiên, người muốn biết chuyện gì xảy ra cũng đã biết.

Ví dụ như Cố Hàn Uyên, ví dụ như Chu Vô Thị.

Lẻ Loi Vui tiếp tục thấp giọng nói: Quận chúa, ở đây tai mắt đông người, muôn vạn lần không thể tiết lộ chuyện bệ hạ m·ất t·ích.

Bây giờ điều quan trọng nhất vẫn là tìm được tung tích bệ hạ.

Lẻ Loi Vui vẫn giữ lý trí, biết trong tình huống này không thể tùy tiện tin tưởng người khác.

Thậm chí ngay cả Chu Vô Thị cũng không thể tuyệt đối tin tưởng.

Vì vậy hắn mới phải tránh Chu Vô Thị mà nói.

Chu Vô Thị xác thực từng có hợp tác với An gia, tuy nhiên đều là thông qua Vạn Tam Thiên tiếp xúc.

Hắn mặc dù hơi có chút hiểu rõ về kế hoạch soán vị của An gia, nhưng không ngờ bọn họ lại liều lĩnh đến vậy.

Chu Vô Thị không coi trọng việc An gia soán vị, thậm chí ngay cả ý tưởng làm Hoàng Tước cũng không có.

Hoàng thất không dễ dàng bị lung lay như vậy, An gia hiển nhiên quá đỗi tự phụ.

Chu Vô Thị càng sốt ruột thu thập mọi đầu mối đã tiếp xúc với An gia trước đó, để tránh đến lúc đó bị liên lụy.

Đối với ngọn nguồn câu chuyện cùng chân tướng, Cố Hàn Uyên lại đang chờ lý do hợp lý nhất để tham gia.

Chương 1415

Quả nhiên, Vân La quận chúa nói chuyện với Lẻ Loi Vui vài câu sau đó, do dự mà đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Thấp thỏm hỏi: Cố đại ca, chàng có thể giúp ta một tay không.

Chúc mừng năm mới.

Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích, đám người Phật Ấn thực ra có thể làm rất có hạn.

Trước tiên, Chu Hậu Chiếu tình thế vốn cũng không tốt, Hoàng vị vẫn luôn không quá vững chắc.

Trong triều, cả trong tối lẫn ngoài sáng, vô số kẻ dã tâm đang dòm ngó vị trí đó.

Hơn nữa như Ninh Vương, một phiên vương nắm giữ quyền thế, một khi biết Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đến lúc đó, một trận hỗn loạn không thể tránh khỏi.

Đây là kết quả mà đám người Phật Ấn nhất định phải hết sức tránh khỏi.

Chỉ có nhanh chóng tìm về Chu Hậu Chiếu đã m·ất t·ích mới là ổn thỏa nhất.

Nhưng mà, những người có thể khiến họ yên tâm nhờ cậy cứu viện lại càng thưa thớt.

Trong thời khắc nguy cấp này, Lẻ Loi Vui ngay cả Chu Vô Thị, kẻ có danh tiếng rất tốt và bề ngoài luôn bảo vệ Chu Hậu Chiếu, cũng không thể tin tưởng, huống chi là người khác.

Trên thực tế Chu Vô Thị biết đến chỉ là chuyện An gia làm loạn.

Nếu để hắn biết Chu Hậu Chiếu thật sự m·ất t·ích, e rằng sẽ nảy sinh một vài ý tưởng khác.

Dù sao Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích và đã rơi vào tay An gia hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, không gian để thao túng quá lớn.

Vì vậy, điều Lẻ Loi Vui có thể làm chỉ là triệu tập Thập Nhị Cầm Tinh lại cùng nhau truy tìm tung tích Chu Hậu Chiếu.

Thế nhưng, điểm đầu tiên là không có ai bảo vệ an toàn cho Vân La quận chúa liền trở thành một vấn đề.

Vân La quận chúa tự nhiên là đồng ý làm cho Thập Nhị Cầm Tinh cùng đi truy tìm tung tích Chu Hậu Chiếu.

Còn như vấn đề an toàn, cùng lắm thì nàng sau đó cứ ở bên cạnh Yêu Nguyệt, còn có kẻ nào dám động thủ với các nàng sao.

Bản thân Yêu Nguyệt đã có lực uy h·iếp rất mạnh.

Huống chi, hôm nay Vân La quận chúa còn chính mắt thấy kẻ nào động thủ với Yêu Nguyệt thì sẽ có hạ tràng ra sao.

Vì vậy đi theo Yêu Nguyệt bên người ngược lại so với Thập Nhị Cầm Tinh bảo hộ nàng càng thêm an toàn.

Đồng thời Vân La quận chúa cũng không coi trọng Bảo Long nhất tộc mười mấy người như vậy có thể giải quyết vấn đề.

Chưa nói đến số người này liệu có thể tìm thấy Chu Hậu Chiếu đã m·ất t·ích hay không, cho dù tìm được Chu Hậu Chiếu, bọn họ liệu có thể giải quyết An gia đang làm loạn hay không.

Tóm lại, Vân La quận chúa đương nhiên tìm đến Cố Hàn Uyên, người có khả năng nhất giải quyết vấn đề.

Dù sao không nói Cố Hàn Uyên mới vừa triển lộ vũ lực và uy thế vô địch, mà thiếu nữ cũng sẽ vô thức muốn dựa vào người trong lòng.

Cố Hàn Uyên không lập tức trả lời thỉnh cầu của Vân La quận chúa, hắn dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn quanh một lượt.

Chu Vô Thị và Lưu Hỉ thấy vậy, thức thời mang người cáo từ rời đi.

Lưu Hỉ không có gì để nói, hôm nay chịu thiệt nhiều, lòng dạ cũng bị đánh cho không còn ít.

Hơn nữa bỏ lỡ cơ hội lập uy, y cũng phải nhanh chóng trở lại Đông Xưởng ổn định lòng người và quyền thế.

Thượng Quan Hải Đường lưu luyến theo sát Chu Vô Thị rời đi.

Chu Vô Thị mặc dù nói là cho nàng nghỉ ngơi, để cho nàng sau đó theo Cố Hàn Uyên, nhưng trước đó cũng không thiếu những sự vụ cần phải bàn giao.

Có liên quan đến Thiên Hạ Đệ Nhất trang, cũng có liên quan đến Vân Quốc.

Mà Tiểu Ngư Nhi, người từ khi Cố Hàn Uyên hiện thân liền hết sức giảm bớt sự tồn tại của mình, sau khi xác nhận Hoa Vô Khuyết không có việc gì cũng lẳng lặng rời đi.

Hắn cũng không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên, vạn nhất bị Cố Hàn Uyên nhìn ra tâm tư nhỏ bé trước đó của y thì không muốn mạng.

Tiểu Ngư Nhi lần này không những không thể cho Cố Hàn Uyên ngột ngạt, mà còn bị thương không nhẹ, lại là một lần trộm gà không được lại còn mất nắm gạo.

Còn như những tân khách trước đó được Phó Trung mời đến còn ở lại Binh Bộ Thượng Thư phủ xem náo nhiệt, nhưng hạ tràng của đội tiễn thủ áo đen đã dọa cho bọn họ sớm đã chạy tứ tán.

Rất nhanh nơi đây, trừ Hồ Trác chắc chắn bị Yêu Nguyệt mang đi, cùng Phó Ngọc Hoa thất hồn lạc phách vì cửa nát nhà tan ra, liền không còn người ngoài.

Vân La quận chúa thấy vậy rốt cuộc không cần thận trọng nữa.

Nàng hỏi lần nữa: Cố đại ca, chàng có thể giúp một chút ta sao.

Cố Hàn Uyên ôn hòa đáp: Được.

Vân La quận chúa nghe vậy giật mình, vô thức hỏi: Cố đại ca chàng không hỏi xem ta muốn chàng giúp chuyện gì sao.

Nàng xác thực không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại đáp ứng dứt khoát như vậy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đưa tay xoa xoa tóc mai của Vân La quận chúa, ôn hòa nói: Nàng đã gọi ta đại ca, ta có thể không giúp nàng sao.

Huống chi Nguyệt Nhi lại yêu quý nàng như vậy.

Vân La quận chúa nhất thời mặt cười ửng hồng, vừa thẹn thùng vừa ngượng ngùng.

Nàng kêu Cố đại ca chỉ là giống như lần đầu giao lưu với Yêu Nguyệt khi gọi tỷ tỷ, là thẳng thắn biểu đạt hảo cảm của mình, thuận tiện kéo gần mối quan hệ.

Lúc này nghe được Cố Hàn Uyên thẳng thắn nói ra, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Đương nhiên quan trọng hơn vẫn là cái vuốt đầu dịu dàng của Cố Hàn Uyên làm nàng càng thêm e lệ.

Dù sao tại trước đây nàng có thể từ trước tới nay chưa từng có tiếp xúc thân mật như vậy với nam tử nào.

Yêu Nguyệt đối với lời trêu ghẹo của Cố Hàn Uyên và cách nàng tự nói rất hài lòng, phụ họa nói: Vân La, có phiền toái gì cứ nói ra.

Chúng ta sẽ giúp nàng.

Vân La quận chúa nghe vậy vừa thẹn vừa mừng lại cảm động.

Người tỷ tỷ này không hề phí công nhận biết, nàng sẽ không phụ tấm lòng này.

Không còn băn khoăn, Vân La quận chúa kể hết chuyện An gia làm loạn, Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích cho hai người.

Yêu Nguyệt đem ánh mắt lạnh lẽo rơi vào người Cố Hàn Uyên, chờ hắn quyết định.

Cố Hàn Uyên vốn đã biết ngọn nguồn câu chuyện cùng chân tướng, giả vờ trầm ngâm chốc lát rồi nói: Nguyệt Nhi nàng hãy thử mang Vân La lẻn vào cung, tìm Thái Hậu ra chủ trì đại cục.

Với khinh công của Yêu Nguyệt, mang theo Vân La quận chúa thừa dịp loạn lẻn vào hoàng cung không phải là việc khó.

Được.

Yêu Nguyệt khẽ đáp.

Cố Hàn Uyên tiếp tục phân phó: Thành Thị Phi, ngươi trở về thông báo Tiêu Bổn một tiếng, hắn sẽ biết phải làm thế nào.

Không thành vấn đề, Cố đại ca.

Thành Thị Phi cũng không nghĩ mình có thể tham dự chuyện lớn như vậy, ít nhiều có chút kích động.

Tuy nhiên hắn cũng không biết Cố Hàn Uyên muốn Tiêu Bổn làm không phải là đi tìm tung tích Chu Hậu Chiếu, mà là nhân cơ hội c·ướp đoạt sản nghiệp An gia.

An gia sau khi soán vị thất bại tất nhiên sẽ bị thanh toán, đến lúc đó sản nghiệp An gia đều sẽ trở thành vật vô chủ.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không để kẻ khác hưởng tiện nghi.

Cố Hàn Uyên cuối cùng ôn hòa cười nói với Vân La quận chúa: Còn lại cứ giao cho ta vậy.

Nhìn nụ cười ấm áp rất đẹp của Cố Hàn Uyên, Vân La quận chúa chỉ cảm thấy tràn đầy cảm giác an tâm.

Cám ơn chàng, Cố đại ca.

Lời vừa dứt, dường như cảm thấy vậy vẫn không đủ để bày tỏ lòng cảm ơn của mình.

Vân La quận chúa nhón chân lên, đôi môi tươi đẹp khẽ chạm nhẹ lên má Cố Hàn Uyên.

Tiếp đó liền xấu hổ trốn sau lưng Yêu Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mỉm cười nói: Làm phiền Cố đại ca.

Vân La quận chúa dám yêu dám hận khiến Cố Hàn Uyên bật cười.

Yêu Nguyệt thì khó tránh khỏi có chút khó chịu, dù sao nàng đến bây giờ còn chưa hôn qua Cố Hàn Uyên mà.

Cố Hàn Uyên bén nhạy nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Yêu Nguyệt.

Tiến lên kéo tay ngọc thon dài của nàng đặt lên môi khẽ hôn một cái, ôn hòa dặn dò: Nguyệt Nhi lẻn vào hoàng cung phải chú ý an toàn, đừng nên cậy mạnh.

Yêu Nguyệt nhất thời khiến mặt nàng ửng đỏ, dù mang khăn che mặt cũng không thể che lấp vẻ rực rỡ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Trong lòng tuy ngọt ngào, nhưng nét mặt lại oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, khẩu thị tâm phi nói: Giữa đại sảnh đông người đừng hồ nháo.

Hàm ý là lúc không có người thì vẫn có thể.

Đương nhiên, Yêu Nguyệt quen khẩu thị tâm phi chắc chắn sẽ không thẳng thắn nói ra khỏi miệng.

Yêu Nguyệt không để ý đến nụ cười khó hiểu của Cố Hàn Uyên, phân phó Hoa Vô Khuyết đang sững sờ: Vô Khuyết mang Hồ Trác đi, chúng ta đi.

Nhưng mà đúng lúc này, biến cố đột sinh.

Đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Đám người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Hồ Trác đã ngã xuống trong vũng máu.

Thân thể mềm mại của Phó Ngọc Hoa run rẩy nắm lấy một cây kéo nhuốm máu không biết từ đâu có được.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ cừu hận và điên cuồng.

Chương 1416

Mọi người thấy Phó Ngọc Hoa và Hồ Trác đã m·ất m·ạng, đều ngầm hiểu trong lòng.

Dù sao hôm nay thảm nhất không ai qua Phó Ngọc Hoa.

Ngày đại hỷ biến thành đại bi.

Hơn nữa Lưu Hỉ vứt bỏ Phó Ngọc Hoa rất dứt khoát.

Dù sao Phó Trung vừa c·hết, Phó Ngọc Hoa đối với hắn cũng không có gì giá trị lợi dụng.

Phó Ngọc Hoa thảm hơn nhiều so với trong tình tiết gốc.

Đâu như bây giờ cửa nát nhà tan.

Tân lang Hồ Trác hại c·hết phụ thân nàng Phó Trung, còn bị nghĩa phụ Lưu Hỉ vứt bỏ.

Vẻn vẹn bởi vì Chu Vô Thị và Lưu Hỉ muốn tính kế Yêu Nguyệt.

Đây chính là bi ai của một quân cờ.

Đương nhiên Phó Ngọc Hoa trong lòng không biết bên trong ẩn chứa rất nhiều mưu tính.

Nàng chỉ biết đây hết thảy đều là Hồ Trác gây ra.

Nếu không phải Hồ Trác trêu chọc đến Di Hoa Cung, Hoa Vô Khuyết sẽ không đến tận cửa.

Phó Trung càng sẽ không bị Hồ Trác hại c·hết.

Yêu Nguyệt không khỏi khẽ thở dài.

Tuy không thể mang Hồ Trác về giao cho Lý Như Yên xử trí có vẻ hơi không đủ hoàn mỹ.

Thế nhưng nghĩ đến sự tao ngộ của Phó Ngọc Hoa có chút ít quan hệ với Di Hoa Cung của các nàng, lại là Hoa Vô Khuyết g·iết c·hết.

Vì vậy cũng không có ý định truy cứu điểm nhỏ không đáng kể này.

Hơn nữa, có lẽ Hồ Trác bị Phó Ngọc Hoa g·iết c·hết mới là sự an ủi tốt nhất cho Lý Như Yên bị vứt bỏ, cũng là hạ tràng mà Hồ Trác đáng phải nhận.

Đương nhiên Yêu Nguyệt không thiếu được trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên hai cái.

Dường như muốn nói Nếu chàng dám phụ ta, ta cũng sẽ đ·âm c·hết chàng.

Cố Hàn Uyên thấy vậy có chút dở khóc dở cười.

Kéo Yêu Nguyệt lại, khẽ nói: Ta còn chờ nàng sinh nữ nhi cho ta, làm sao nỡ lòng phụ nàng.

Yêu Nguyệt nhất thời đỏ bừng mặt, đôi mắt đẹp ánh sáng nhu hòa diễm lệ.

Trong lòng tuy ngọt ngào, nhưng nét mặt lại oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, song trong lòng tràn đầy xấu hổ xen lẫn vui mừng.

Có lẽ là bởi vì xấu hổ quan hệ, Yêu Nguyệt gạt tay Cố Hàn Uyên ra, đi về phía Phó Ngọc Hoa, ôn hòa nói: Cùng bổn cung trở về Di Hoa Cung đi.

Tính tình của Yêu Nguyệt quả thực đã thay đổi rất nhiều.

Nếu là trước khi gặp Cố Hàn Uyên, gặp phải tình huống của Phó Ngọc Hoa, nàng chỉ sẽ lạnh lùng cho rằng Phó Ngọc Hoa là gieo gió gặt bão.

Ai bảo nàng từ Lý Như Yên c·ướp đi Hồ Trác.

Hồ Trác thay lòng đổi dạ tuy đáng trách, thế nhưng Phó Ngọc Hoa quyến rũ Hồ Trác bỏ vợ cũng không phải vô tội.

Mặc dù hôn sự này là Phó Trung tổ chức, bản thân Phó Ngọc Hoa đối với Hồ Trác được giả tạo tuyên truyền thành anh tuấn tiêu sái cũng chưa có hứng thú quá lớn.

Mà hôm nay Yêu Nguyệt bởi vì không còn lạnh băng như trước, thêm mấy phần đồng cảm.

Sự cừu hận của Phó Ngọc Hoa, nàng lý giải, cũng đồng tình với Phó Ngọc Hoa.

Vì vậy liền nảy sinh ý tưởng thu lưu Phó Ngọc Hoa.

Thế nhưng Phó Ngọc Hoa chỉ liếc nhìn Yêu Nguyệt một cái, liền chạy đến trước mặt Cố Hàn Uyên quỳ xuống, than khóc nói: Mời Cố công tử thu lưu ta.

Yêu Nguyệt thấy vậy nhất thời nhíu mày thanh tú.

Không chỉ là cảm thấy Phó Ngọc Hoa cự tuyệt mình là mất mặt.

Mà là bởi vì Phó Ngọc Hoa tìm Cố Hàn Uyên thu lưu chẳng phải dê vào miệng cọp sao.

Thế nhưng nàng nhìn thấy Phó Ngọc Hoa thoáng ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Vô Khuyết với ánh mắt cừu hận, cũng chỉ có thể thở dài rồi bỏ qua.

Hồ Trác quả thực đã hại c·hết Phó Trung, thế nhưng kẻ chân chính g·iết c·hết Phó Trung lại là Hoa Vô Khuyết.

Phó Ngọc Hoa không muốn chấp nhận sự thu lưu của nàng cũng là lẽ đương nhiên.

Mà Hoa Vô Khuyết đối diện ánh mắt cừu hận của Phó Ngọc Hoa, cũng không khỏi xấu hổ mà cúi đầu.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu xa nhìn Phó Ngọc Hoa đang quỳ trước mặt mình, một thân giá y nhuốm máu, tâm tư có chút khó hiểu.

Phó Ngọc Hoa và Phó Trung đúng là vật hi sinh trong chuyện ngày hôm nay.

Cố Hàn Uyên tuy không tận mắt chứng kiến cảnh tượng lúc đó, nhưng cũng có thể đoán được Lưu Hỉ hoặc Chu Vô Thị tất nhiên đã giở trò gì đó, hơn nữa Chu Vô Thị có hiềm nghi lớn hơn một chút.

Đương nhiên, cái này cùng hắn không có quan hệ gì.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với Phó Ngọc Hoa, người đang căm ghét Hoa Vô Khuyết, nhân vật chính của tình tiết này.

Phải biết rằng, trong tình tiết gốc, Phó Ngọc Hoa khi nhìn thấy Hoa Vô Khuyết thật sự có thể xưng là anh tuấn tiêu sái, đã rất dứt khoát mê luyến và thay lòng đổi dạ, mặc dù nữ tử này trong tình tiết chỉ đóng vai trò ít ỏi.

Thế nhưng từ hết lòng yêu mến biến thành cừu hận cũng coi như là một biến động nhỏ trong tuyến quan hệ của nhân vật chính Hoa Vô Khuyết.

Cố Hàn Uyên không chỉ thu được một khoản phản phái điểm không, mà Phó Ngọc Hoa căm hận Hoa Vô Khuyết cũng đáng giá để thao túng một phen.

Dù sao Hoa Vô Khuyết khi đối mặt với Phó Ngọc Hoa cuối cùng sẽ vì đuối lý mà áy náy.

Hơn nữa Phó Ngọc Hoa có thể ngoan tâm tự tay g·iết c·hết Hồ Trác, tóm lại là có chút giá trị bồi dưỡng.

Đương nhiên quan trọng hơn chính là tư sắc của Phó Ngọc Hoa thượng hạng.

Được, theo ta đi.

Cố Hàn Uyên kéo Phó Ngọc Hoa đang thiên ân vạn tạ.

Quay đầu lại nói với Yêu Nguyệt và Vân La quận chúa: Ta đi trước.

Dứt lời vận khởi khinh công, mang theo Phó Ngọc Hoa rời đi.

Yêu Nguyệt than nhẹ một tiếng, nói: Vô Khuyết mang thi thể Hồ Trác về Di Hoa Cung giao cho Lý Như Yên.

Vân La, đưa ta đi hoàng cung.

Vâng, đại sư phụ.

Sau đó đám người dồn dập hành động.

Cố Hàn Uyên trước đưa Phó Ngọc Hoa về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nghỉ ngơi.

Yến Phỉ Phỉ cung kính nói: Công tử, người đều ở cứ điểm dưới lòng đất.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong lên, hài lòng nói: Rất tốt.

Cố Hàn Uyên mang theo Yến Phỉ Phỉ xuống đến tầng hai cứ điểm Thiên Võng dưới lòng đất.

Một bóng người có khí chất u lãnh, tĩnh mịch đã chờ ở đây từ lâu.

Tư thái xinh đẹp tuyệt trần đó, đường cong eo thon quyến rũ, chỉ là một bóng lưng đã khiến lòng người xao động.

Cố Hàn Uyên cười tủm tỉm tiến lên ôm lấy eo đối phương, ôn hòa nói: Phu nhân vất vả rồi.

Nữ tử xoay người lại, liền đẩy Cố Hàn Uyên ra, giận quát: Đừng đụng ta.

Đó là một dung nhan tuyệt sắc thanh mỹ diễm lệ, dù tràn đầy vẻ giận dữ vẫn không thay đổi.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Hà tất phải cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như vậy.

Tại hạ còn muốn hảo hảo khao thưởng Bạch cung chủ một phen.

Bạch Phi Phi không biết nghĩ tới điều gì, mặt cười nhất thời đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ mắng: Phi.

Ai thèm ngươi khao thưởng.

Cố Hàn Uyên cười mang vẻ ác thú vị: Tại hạ còn tưởng Bạch cung chủ hưởng qua một lần rồi liền nhớ mãi không quên, hơn nữa tại hạ cũng chẳng có thứ gì tốt để cảm tạ Bạch cung chủ cả.

Bạch Phi Phi nghe vậy càng thêm tức giận nhưng không khỏi mím môi.

Quá trình đó có đáng xấu hổ thế nào tạm thời không bàn tới, sau đó nàng lại hoảng sợ phát hiện mình lại ngoài ý muốn không hề chán ghét đến vậy.

Cứ nghĩ đến hơi thở đáng sợ kia, nàng liền không ngừng được cảm thấy lòng mình đập thình thịch.

Thậm chí sáng nay khi Cố Hàn Uyên tìm đến cửa muốn nàng giúp đỡ, nàng lại quỷ thần xui khiến mà tại chỗ đáp ứng.

Vô sỉ.

Dưới ánh mắt ý vị thâm trường của Cố Hàn Uyên và nụ cười lén lút hiểu rõ của Yến Phỉ Phỉ, nàng chỉ có thể mắng lên một câu như vậy, không có chút lực sát thương nào đáng kể.

Bạch Phi Phi không muốn cùng Cố Hàn Uyên bàn luận những chuyện khiến nàng càng thêm xấu hổ này.

Thần sắc nàng hơi phức tạp, đổi sang chuyện khác: Gan ngươi thật lớn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt sâu thẳm cười cười, không bày tỏ ý kiến mà nói: Gan không lớn làm sao dám mơ ước nữ nhân của Thẩm Lãng.

Bạch Phi Phi không để ý đến lời trêu ghẹo của Cố Hàn Uyên, dù sao nàng nói gì cũng là chịu thiệt.

Mà Cố Hàn Uyên cũng không để ý Bạch Phi Phi không nhìn.

Cất bước lướt qua Bạch Phi Phi, nhìn về phía hai nam tử đang hôn mê nằm trên hai tấm giường đá.

Dĩ nhiên là Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí đã m·ất t·ích.

Chương 1417

Cố Hàn Uyên đi tới bên cạnh Lãnh Lăng Khí.

Xoay cổ tay, một viên đan dược trắng sáng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chậc chậc, dùng Phục Nhan Đan cho nam nhân thật đúng là có chút tâm tình phức tạp mà.

Diện mạo Lãnh Lăng Khí không phải chân dung.

Đây chính là cái cảm giác vi hòa mà Cố Hàn Uyên đã nhận thấy trong Ngự Thư Phòng ngày đó.

Còn về nhân vật thường xuyên xuất hiện trong bối cảnh kia, tự nhiên là Lý Quỷ Thủ, kẻ đã chỉnh dung cho Tăng Tĩnh và Lục Trúc.

Theo Phục Nhan Đan nhập khẩu, da thịt trên mặt Lãnh Lăng Khí khẽ nhúc nhích, rất nhanh liền khôi phục chân dung.

Cố Hàn Uyên lộ vẻ mặt Quả nhiên như thế.

Mà Bạch Phi Phi thì kinh hãi, ngạc nhiên đến khó tin.

Nàng khẽ run giọng nói: Lại giống nhau như đúc.

Chuyện này rốt cuộc là sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm sâu, nhàn nhạt nói: Thế thân.

Cố Hàn Uyên lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Lăng Khí, y đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Chỉ là khi đó sự chú ý của hắn bị Huyết Độc của Lãnh Lăng Khí thu hút, nên không truy cứu sâu hơn.

Hoặc có lẽ, phương hướng suy đoán đã sai.

Mãi đến đêm đó trong Ngự Thư Phòng, khi nhìn thấy Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí, đồng thời biết được thân phận Bảo Long nhất tộc của Lãnh Lăng Khí.

Phải biết rằng, Bảo Long nhất tộc là thế tập, chứ không phải sách phong.

Kẻ lai lịch bất minh tuyệt đối không thể trở thành người của Bảo Long nhất tộc.

Nói cách khác, thuyết pháp Lãnh Lăng Khí bị sói nuôi lớn, không có ký ức tuổi thơ là không vững vàng.

Sau này, Cố Hàn Uyên vì từng gặp Tăng Tĩnh, Lục Trúc hai người đã được Lý Quỷ Thủ chỉnh dung, nên rất quen thuộc với dấu vết chỉnh dung.

Thêm vào việc Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí đồng thời ở đó, khiến Cố Hàn Uyên vô tình liên tưởng đến việc hai người đóng vai trò giống nhau trong kịch.

Ý nghĩ này tuy có chút vô lý, nhưng lại mở rộng mạch suy nghĩ của Cố Hàn Uyên.

Dung mạo Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí rất có thể là giống nhau.

Tình huống này lập tức khiến Cố Hàn Uyên liên tưởng đến thế thân.

Ai cũng biết tình thế của Chu Hậu Chiếu không tốt, Hoàng vị cũng không vững chắc.

Vậy thì tạo ra một thế thân dự bị cũng là điều tất yếu.

Đợi đến lúc cần thiết, khôi phục dung mạo Lãnh Lăng Khí để thay hắn chịu tội, hoặc giúp hắn che mắt người đời.

Mà cái gọi là Huyết Độc, e rằng cũng không phải tự nhiên hình thành, mà là Chu Hậu Chiếu dùng để hạn chế Lãnh Lăng Khí.

Dù sao Chu Hậu Chiếu cũng phải nghĩ đến rủi ro bị tráo đổi, không có chút thủ đoạn hạn chế nào thì làm sao dám dùng Lãnh Lăng Khí.

Thảo nào Chu Hậu Chiếu khi phát hiện Lãnh Lăng Khí thích Vô Tình lại có ý kiến lớn như vậy, thậm chí chuẩn bị diệt khẩu Vô Tình.

Căn bản không chỉ vì thảm án diệt môn Thịnh Đỉnh Thiên.

Còn về lý do Thế Giới Ý Chí lại quan tâm Lãnh Lăng Khí thì càng dễ hiểu hơn.

Dung mạo cùng thân phận đặc thù của Lãnh Lăng Khí đã mang lại cho hắn một khả năng.

Khả năng thay thế Chu Hậu Chiếu.

Một khi Chu Hậu Chiếu gặp phải biến cố bất ngờ, ví dụ như An gia gây loạn lần này.

Chỉ cần Chu Hậu Chiếu tạ thế, để duy trì ổn định trong thời gian ngắn, Lãnh Lăng Khí tuyệt đối sẽ tạm thời được đưa ra thay thế Chu Hậu Chiếu.

Đến lúc đó chỉ cần xảy ra thêm vài biến cố để dọn dẹp sạch những người biết chuyện.

Lãnh Lăng Khí hoàn toàn có thể thuận lý thành chương trở thành Hoàng đế Minh quốc Chu Hậu Chiếu này.

Không chừng còn có thể diễn ra một màn Vương Giả trở về.

Mà vì mối quan hệ với Vô Tình, Cố Hàn Uyên và Lãnh Lăng Khí đã có thêm mối hận đoạt ái.

Một khi Lãnh Lăng Khí thành công thay thế Chu Hậu Chiếu, y tuyệt đối sẽ dốc hết sức đối phó Cố Hàn Uyên.

Hoàng đế một quốc gia tận lực nhằm vào, dù là Cố Hàn Uyên cũng khó tránh khỏi cảm thấy vướng tay vướng chân.

Mà điều Cố Hàn Uyên cần làm là sớm kích nổ quả Ám Lôi này, thuận tiện lợi dụng chút giá trị thặng dư của hắn.

Còn việc làm sao bắt được Lãnh Lăng Khí và Chu Hậu Chiếu hai người này thì ngược lại chẳng đáng nói.

Chu Hậu Chiếu là do Bạch Phi Phi, cung chủ U Linh Cung, kẻ am hiểu ẩn nấp hành tung, thừa dịp lúc Oanh Thiên Lôi nổ thùng, lợi dụng khói bụi che chắn mà bắt tới.

Còn về Lãnh Lăng Khí, Cố Hàn Uyên đã cố ý muốn bắt lấy người này, cho dù có Thế Giới Ý Chí thiên vị cũng vô dụng.

Dù sao, điều Thế Giới Ý Chí có thể làm rất hữu hạn.

Ở điều kiện không sử dụng thủ đoạn gần như lật bàn như triệu Cửu Thiên Huyền Nữ tàn hồn hạ giới, nhiều lắm cũng chỉ là giở chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.

Với Cố Hàn Uyên đã đột phá Lục Địa Thần Tiên thì có trở ngại, nhưng lại không thể ngăn cản hành động của hắn.

Do đó, Lãnh Lăng Khí đã bị bắt rất gọn ghẽ.

Thậm chí ngay cả bóng người cũng không kịp thấy đã bị đánh ngất mang đi.

Lãnh Lăng Khí muốn kích phát Huyết Độc hóa thân Lang Nhân cũng không kịp.

Trong tình huống Cố Hàn Uyên không hề nhân nhượng, giữa hai người quả thực tồn tại chênh lệch thực lực lớn đến vậy.

Thế thân.

Người này là thế thân của Chu Hậu Chiếu.

Bạch Phi Phi cũng không nhận ra tiểu nhân vật Lãnh Lăng Khí này.

Không biết tiền căn hậu quả, nàng nghe Cố Hàn Uyên nói khó tránh khỏi có chút khó hiểu.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, không giải thích cặn kẽ cho Bạch Phi Phi.

Việc đó quá phiền phức, cũng không cần thiết.

Bạch Phi Phi thấy thế, một trận khó chịu, đứng sang một bên hờn dỗi.

Khi Cố Hàn Uyên tìm nàng giúp đỡ thì dùng đủ loại lời ngon tiếng ngọt không biết xấu hổ, lúc không cần nàng thì ngay cả một lời giải thích cũng chẳng thèm cho.

Thế này mà hắn còn không biết ngại, luôn tơ tưởng đến thân thể của nàng sao.

Bạch Phi Phi bị Cố Hàn Uyên bức bách hầu hạ một lần, sau khi từng có tiếp xúc thân mật, tâm tính khó tránh khỏi xuất hiện một vài biến hóa.

Trở nên ít nhiều có chút để ý Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, hiện tại điều đó chắc chắn không liên quan đến ái tình.

Càng nhiều là một loại tâm tình không cam lòng.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Bạch Phi Phi đang khó chịu, tiến lên lần lượt đánh thức Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí.

Nhìn ta.

Hai người vừa mở mắt ra đã thấy một đôi mắt sâu thẳm lóe ra u quang.

Bạch Phi Phi nhìn dáng vẻ thất thần như cái xác không hồn của hai người, nhất thời giật mình thót tim.

Nàng vô thức lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Hàn Uyên.

Lâu sau, Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí hai người lần nữa vô lực ngã xuống, đã hôn mê bất tỉnh.

Di Hồn Đại Pháp không phải vạn năng, nhưng đôi khi quả thực rất tiện dụng.

Đây là tinh thần bí thuật.

Bạch Phi Phi tuy không tận mắt biết Di Hồn Đại Pháp, nhưng đối với Nhiếp Hồn Thuật trong Liên Hoa Bảo Giám mà Vương Liên Hoa nắm giữ cũng có hiểu biết.

Rõ ràng vừa rồi Cố Hàn Uyên đã dùng một bí thuật tương tự lên Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí.

Chương 1418

Vì vậy Bạch Phi Phi có chút cảnh giác cũng là điều bình thường.

Cố Hàn Uyên lúc này không cố ý không để ý nàng nữa.

Y khẽ cười nói: Đây là Di Hồn Đại Pháp trong Cửu Âm Chân Kinh.

Đại danh Cửu Âm Chân Kinh, Bạch Phi Phi tự nhiên có chút nghe nói.

Thế nhưng, những kẻ biết Di Hồn Đại Pháp lác đác không nhiều, vì vậy nó không nổi danh.

Bạch Phi Phi nghe vậy ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Chàng chưa từng dùng cái gì Di Hồn Đại Pháp này với thiếp sao.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày.

Không ngờ trực giác của Bạch Phi Phi lại bén nhạy đến vậy.

Hắn quả thực trước đó đã ngấm ngầm dùng Di Hồn Đại Pháp với Bạch Phi Phi, nếu không thì nàng đã không dễ dàng bị lừa dối hầu hạ hắn một phen như vậy.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên nhất định sẽ không thừa nhận.

Hắn cố ý lần nữa tiến lên ôm lấy eo nhỏ mềm mại của Bạch Phi Phi, trêu ghẹo nói: Nếu ta dùng Di Hồn Đại Pháp với phu nhân, nhất định sẽ khiến nàng yêu ta đến chết đi sống lại.

Dứt lời, bàn tay y dịch chuyển xuống, mạnh mẽ véo một cái lên chỗ đầy đặn của Bạch Phi Phi, biểu lộ dục vọng nóng bỏng của mình.

Mặt ngọc Bạch Phi Phi đỏ bừng, lần nữa đẩy Cố Hàn Uyên ra, khẽ hờn dỗi quát: Hồ ngôn loạn ngữ.

Đôi mắt trong veo như biết nói kia giả vờ hung ác trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Bất quá lại không hiểu sao có vài phần ý tứ ngoài mạnh trong yếu.

Chỉ vì Bạch Phi Phi chột dạ phát hiện mình dường như cũng không quá ghét Cố Hàn Uyên với giọng điệu trêu ghẹo như vậy.

Lại nói thêm, Di Hồn Đại Pháp dùng tốt thì quả là tốt, nhưng cũng không phải vạn năng.

Với người có tu vi cao thâm thì dễ thất bại.

Chỉ khi đối phương không phòng bị cả thể xác lẫn tinh thần mới có thể sửa đổi một phần ý thức nông cạn ở mức độ nhất định.

Ví như Quách Tĩnh chính là một ví dụ.

Vô thức quên đi xưng hô Dung Nhi với Hoàng Dung, cùng với nhu cầu cuộc sống vợ chồng.

Hơn nữa, bất luận đối phương tu vi cao thâm hay không, ý thức thay đổi càng nhiều thì càng cần tốn nhiều thời gian.

Vì vậy, hiệu quả thực tế kém xa so với việc cài đặt một phần ám chỉ thì dễ dùng hơn nhiều.

Ngay cả người có tu vi cao thâm, chỉ cần tâm thần dao động, cũng sẽ bị thừa cơ mà nhập.

Ví như lúc đó Bạch Phi Phi khi biết được thân phận Vô Thiên của Cố Hàn Uyên mà kinh hãi tột độ.

Khó khăn lắm mới bắt được Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí quân cờ này, Cố Hàn Uyên tự nhiên muốn để lại một chút thủ đoạn.

Còn ám chỉ hiệu quả đối với Bạch Phi Phi cũng khiến nàng khi đối mặt Cố Hàn Uyên đặc biệt dễ dàng dao động.

Cố Hàn Uyên động tay động chân với nàng, nàng biết xấu hổ.

Cố Hàn Uyên để nàng một bên lại sẽ đặc biệt không cam lòng.

Ví như lúc này Cố Hàn Uyên đã xử lý xong Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí, sau khi bị nàng chống cự, liền giả vờ bất đắc dĩ nói: Nếu phu nhân không thích, ta cũng không tiện miễn cưỡng.

Bạch Phi Phi thầm liếc mắt.

Biết không tốt miễn cưỡng, vậy lần trước vì sao còn bức bách thiếp hầu hạ chàng.

Hôm nay ta còn có việc, không thể ở lại bầu bạn với phu nhân nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên nói xong liền bắt chuyện với Yến Phỉ Phỉ, kẻ đã đứng nhìn trêu ghẹo từ lâu, muốn nàng mang Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí đi.

Bạch Phi Phi thấy thế, mang theo ngữ khí vài phần khó tin nói: Chàng cứ thế mà đi sao.

Cố Hàn Uyên ngừng bước, xoay người lần nữa ôm lấy eo nhỏ mềm mại của Bạch Phi Phi.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, lần này nàng lại không đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Cố Hàn Uyên thấy thế, niềm vui trong mắt chậm rãi lướt qua đôi mắt đẹp đang trợn to của Bạch Phi Phi.

Bạch Phi Phi nếu quả thật chống cự thì nàng vẫn có cơ hội.

Thế nhưng hai tay nàng chống trên ngực Cố Hàn Uyên lại không hiểu sao không có sức, trơ mắt nhìn gương mặt tuấn tú kia của Cố Hàn Uyên càng lúc càng gần.

Cho đến khi nàng đột nhiên cảm thấy đôi môi anh đào ấm áp, liền không còn cách nào suy nghĩ chuyện khác.

Bạch Phi Phi trợn to đôi mắt đẹp, phản ứng ngây ngốc và khờ dại.

Bất quá cũng là điều bình thường.

Bạch Phi Phi tuy có con trai A Phi, nhưng đó là nhờ đối với Thẩm Lãng hạ dược mà có được.

Nàng chưa từng cảm thụ qua nụ hôn chân thực, nóng bỏng lại ôn nhu như vậy.

Trong chốc lát cũng có chút lạc lối.

Mãi đến khi nàng được Cố Hàn Uyên buông ra, vẫn còn dáng vẻ ngây ngốc chưa tỉnh hồn.

Khi nghe thấy lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên vang lên bên tai, nàng mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Hôm nay đã làm phiền phu nhân.

Bất quá hôm nay ta còn có việc phải bận, nhiều hơn nữa những lời cảm tạ chỉ có thể tạm gác lại lần sau, mong phu nhân thứ lỗi.

Bạch Phi Phi tỉnh hồn lại, mặt ngọc nhất thời đỏ bừng.

Không chỉ vì nụ hôn khiến nàng phản ứng có chút mất mặt.

Mà là vì nàng biết, cái gọi là nhiều hơn nữa những lời cảm tạ của Cố Hàn Uyên là gì.

Ngay từ đầu hắn đã nói với nàng, nhưng bây giờ lại muốn nhấn mạnh lần nữa.

Điều này khiến nàng không hiểu sao có cảm giác rằng dù mình làm gì, nói gì cũng không thể tránh khỏi điều đó.

Nhưng điều càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ và giận dữ chính là trong lòng mình lại có một loại vui mừng vì không chống cự vô ích.

Bạch Phi Phi không khỏi có chút nghi ngờ mình có phải đã bị hư rồi không.

Nàng ngây ngốc nhìn Cố Hàn Uyên mang đi Chu Hậu Chiếu và Lãnh Lăng Khí vẫn còn đang hôn mê.

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng Cố Hàn Uyên nữa, nàng mới miễn cưỡng hoàn hồn.

Nàng mím chặt môi anh đào, thần sắc không ngừng biến ảo.

Một lúc lâu sau, nàng mới lẩm bẩm mắng như chứa đầy các loại tâm tình phức tạp: Cái tên hỗn đản vô sỉ này.

Không nói gì, chỉ thầm mắng Cố Hàn Uyên một tiếng, trong lòng nàng nhất thời thoải mái hơn.

Cũng không suy nghĩ thêm những chuyện vớ vẩn đó nữa.

Dù sao, người là dao thớt, ta là cá thịt, hiện tại nàng căn bản không có vốn liếng và sức mạnh để phản kháng Cố Hàn Uyên.

Ngay lúc Bạch Phi Phi đang có chút tâm tính hư hỏng ái trách trách, tiếng của Yến Phỉ Phỉ chợt khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

Bạch cung chủ sao không hảo hảo tham quan một chút Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Như vậy có lẽ sẽ có lợi cho Bạch cung chủ và công tử khi chung đụng.

Ngữ khí của Yến Phỉ Phỉ có chút khó hiểu, phảng phất ẩn chứa huyền cơ nào đó.

Bạch Phi Phi không kịp phản ứng, ngược lại vì chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên, khiến nàng càng thêm mấy phần hiếu kỳ.

Nàng giả vờ thanh lãnh nói: Dẫn bổn cung đi xem.

Bạch cung chủ mời theo thiếp.

Yến Phỉ Phỉ dẫn đường phía trước, đôi mắt đẹp khẽ lóe lên.

Sau khi xem kịch vui lâu, nàng cũng đã khôn ngoan thăm dò được mối quan hệ phức tạp giữa Bạch Phi Phi và Cố Hàn Uyên.

Từ khi bị Cố Hàn Uyên cưỡng bức, hay vì sự cường thế của Cố Hàn Uyên cùng đủ loại nguyên nhân mà dần dần sinh ra một vài tâm tư khó hiểu.

Kiểu người như vậy, Yến Phỉ Phỉ ở bên cạnh Cố Hàn Uyên đã thấy không ít.

Đồng thời Yến Phỉ Phỉ còn từ phản ứng của Bạch Phi Phi vừa rồi mà nhìn thấu sự ngây thơ của nàng.

Chậc chậc, rõ ràng đã làm mẹ, vẫn còn ngây ngô như vậy.

Nhãn quang của công tử thật đúng là độc đáo, luôn có thể tìm được những tuyệt sắc mỹ nhân đặc sắc.

Yến Phỉ Phỉ một bên thầm than Cố Hàn Uyên nhãn quang độc đáo trong lòng, một bên cũng suy nghĩ nên vì Cố Hàn Uyên mà giải trừ ưu phiền.

Ngây ngô thì chẳng sao, trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có rất nhiều khóa học huấn luyện.

Dù sao cũng phải điều giáo Bạch Phi Phi thật tốt, để nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên với chất lượng tốt hơn.

Trong mắt Yến Phỉ Phỉ, những nữ tử được Cố Hàn Uyên mang đến chỉ có hai loại Một loại là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, một loại khác là sắp sửa trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Bạch Phi Phi trong mắt nàng không khác gì người sau.

Yến Phỉ Phỉ tuy có không ít tiểu tâm tư, thế nhưng tri kỷ cũng là thật tri kỷ.

Chương 1419

Bạch Phi Phi sắp nghênh đón hành trình tri thức đầy bổ ích của nàng.

Khi Bạch Phi Phi vừa ngượng ngùng, không biết làm sao, Cố Hàn Uyên đã đến Lục Phiến Môn.

Lúc này, Lục Phiến Môn đã không còn là cục diện hỗn loạn như khi Bộ Thần tử trận và do Quách Cự Hiệp nắm giữ trước kia.

Các Bộ Đầu và Bộ Khoái của Lục Phiến Môn thành từng nhóm, trật tự được triệu tập đến, đang tiến hành động viên cuối cùng.

Hiển nhiên lúc này Lục Phiến Môn đã khôi phục trật tự, thống nhất phương hướng.

Cố Hàn Uyên không kinh động bất cứ ai, tiềm nhập nội bộ Lục Phiến Môn.

Y đi tới nơi làm việc vốn thuộc về Bộ Thần Liễu Kích Yên.

Cố Hàn Uyên đã gặp Bộ Thần ở đây lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Khi đó vì muốn mang Chu Đình đi, y đã được Bộ Thần gọi đến đây gặp mặt, định ra sự hợp tác có giới hạn giữa hai bên.

Đáng tiếc chưa đợi đến khi hợp tác triển khai, Cố Hàn Uyên lần nữa nhận được tin tức về Bộ Thần thì đã là lúc hắn bị phanh thây.

Mà lúc này nơi đây cũng đã nghênh đón tân chủ nhân.

Cơ Dao Hoa kiều mị mà lạnh diễm đang mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần.

Phía sau, Hồ Điệp còn chưa kịp xoa bóp đầu cho nàng thư giãn.

Kết quả đã rõ ràng.

An Thế Cảnh thất bại, Cơ Dao Hoa đã nắm trong tay Lục Phiến Môn.

Hồ Điệp là người đầu tiên phát hiện Cố Hàn Uyên đến, đang định la lên, lại bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Đồng thời thay thế nàng đi tới phía sau Cơ Dao Hoa để xoa bóp đầu cho nàng.

Cơ Dao Hoa đôi mày thanh tú khẽ nhíu một chút, sau đó liền giãn ra, khẽ cười nói: Thủ pháp của Hồ Điệp khi nào lại tiến bộ đến vậy.

Nói đoạn, nàng khẽ lắc đầu, mở hai mắt ra.

Khuôn mặt tuấn lãng khiến nàng ngày đêm tơ tưởng, cả thể xác và tinh thần đều đã rơi vào tay giặc kia đập vào mi mắt.

Cơ Dao Hoa hơi sững sờ, ngay sau đó chính là kinh ngạc kêu lên: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ấm áp.

Y nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Cơ Dao Hoa, ôn tồn nói: Đừng nhúc nhích, nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng đã vất vả rồi.

Cố Hàn Uyên liếc mắt đã thấy bộ chế phục Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ trên người Cơ Dao Hoa dính máu tươi.

Việc nắm giữ Lục Phiến Môn cũng không hề dễ dàng như vậy.

Cơ Dao Hoa nghe vậy, khóe miệng mỉm cười, ngoan ngoãn lần nữa nhắm lại đôi mắt đẹp, hưởng thụ sự xoa bóp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên biết rõ mà vẫn hỏi: An Thế Cảnh đâu rồi.

Khóe miệng Cơ Dao Hoa khẽ nhếch, mang theo ý cười thư thái khẽ nói: Hồ Điệp.

Vâng ạ.

Hồ Điệp lên tiếng, lấy ra một cái bọc rồi mở ra.

Bên trong là một cái đầu lâu máu me đầm đìa.

Chính là An Thế Cảnh chết không nhắm mắt.

An Thế Cảnh đã quá tự cao, cũng quá tự cho là đúng.

Hắn cho rằng những gì mình từng làm là yêu thương và sủng nịnh Cơ Dao Hoa.

Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, những gì mình đã làm chỉ để lại cho Cơ Dao Hoa nỗi sợ hãi và cừu hận.

Cố Hàn Uyên đã từ An Thế Cảnh đó mà cầu xin những tiểu tỷ muội Hồ Điệp này, lại vì nàng và các nàng Hồ Điệp mà giải Tây Vực Kỳ Độc trên người.

Cơ Dao Hoa vừa cảm thấy an tâm, đồng thời cũng nhìn thấy hy vọng thoát khỏi ràng buộc và trực diện nỗi sợ hãi.

Cố Hàn Uyên đã cho nàng cảm giác an toàn mà nàng mong muốn.

Sau đó, An Thế Cảnh liền tại nơi Cố Hàn Uyên thả ra tin tức dụ dỗ đặt hàng độc mà gặp được Cơ Dao Hoa.

Sau khi hai người gặp lại, mặc dù Cơ Dao Hoa đã hạ quyết tâm, nhưng vẫn còn do dự.

Dù sao, ảnh hưởng nhiều năm như vậy không phải là không có gì.

Nếu không, Cơ Dao Hoa cũng sẽ không thà nguyện chịu càng thêm xấu hổ hầu hạ Cố Hàn Uyên, cũng không thể đem thân thể tượng trưng cho trinh tiết hoàn toàn giao cho hắn.

Mà An Thế Cảnh nhìn thấy Cơ Dao Hoa dường như vẫn chưa có gì khác biệt so với trước kia liền đắc ý quên hình.

Hắn cầm giải dược bệnh nào tật nấy nói với Cơ Dao Hoa những lời thoạt nhìn như khoan dung độ lượng, kỳ thực là lời uy hiếp.

Sau đó, sự khinh bỉ và trào phúng đối với Cố Hàn Uyên đã trở thành mồi dẫn hỏa.

Giống như trong kịch tình, An Thế Cảnh không hề phòng bị chút nào đã bị Cơ Dao Hoa đâm một đao vào giữa lưng.

Nhìn An Thế Cảnh với ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin, Cơ Dao Hoa nói: Cố đại ca rất tốt, thiếp yêu chàng, muốn đem tất cả đều giao cho chàng.

So với kịch tình trong đó Cơ Dao Hoa dường như chỉ vì tẩy thoát hiềm nghi mà đâm lưng, An Thế Cảnh đã lựa chọn thành toàn.

Mà lần này trong mắt An Thế Cảnh, Cơ Dao Hoa chính là sự phản bội trắng trợn tình cảm của hắn.

Mặc dù đây chỉ là tình nguyện đơn phương của hắn.

Sự căm ghét mãnh liệt khiến hắn đưa ra lựa chọn hoàn toàn khác biệt với kịch tình.

Trong lúc cảm thấy khí lực cơ thể đang mất dần, hắn đã lựa chọn xuất thủ phản kích.

Bất quá thương thế ở hai tay khiến hắn có lòng mà không đủ lực.

Giây lát sau, hắn đã bị Cơ Dao Hoa với võ công sớm đã không thể sánh bằng đao chém đầu.

Vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, bên tai An Thế Cảnh vang lên tiếng Cơ Dao Hoa lắc đầu thở dài.

Ngươi vẫn là như vậy không hiểu lòng người.

Mà ta cũng vậy, quả thật vẫn cần Cố đại ca mới có thể cho ta dũng khí và đoạn tuyệt với quá khứ.

Trong lời nói đó ẩn chứa sự tín nhiệm và tình nghĩa mà An Thế Cảnh dù có khao khát đến đâu cũng không thể có được.

Trong ánh mắt chết không nhắm mắt không có sự quyến luyến với sinh mệnh, chỉ có căm ghét và không cam lòng.

Trở lại hiện tại.

Cố Hàn Uyên cũng không quá để tâm đến cái chết của An Thế Cảnh.

Đây vốn là kết quả trong kế hoạch của hắn.

Cơ Dao Hoa thậm chí còn cho hắn một chút bất ngờ nhỏ.

Dù sao, vốn dĩ những chuẩn bị dự phòng cho Cơ Dao Hoa để đề phòng vạn nhất vẫn chưa cần dùng đến.

Cũng có thể thấy Cơ Dao Hoa thật sự đã vượt qua nỗi lo lắng quá khứ, hóa giải tâm ma và chấp niệm trong lòng.

Điều này đối với sự trưởng thành tương lai của Cơ Dao Hoa không nghi ngờ gì là cực kỳ có lợi.

Cố Hàn Uyên khi xoa bóp đầu thư giãn cho Cơ Dao Hoa tiện tay dò xét một chút.

Dược hiệu của Âm Dương Linh Huyết Đan đang được tiêu hóa nhanh chóng, đào sâu tiềm lực của Cơ Dao Hoa.

Không có gì bất ngờ, tu vi của Cơ Dao Hoa tiếp theo sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Trước mắt, trở ngại cuối cùng của nàng khi chấp chưởng Lục Phiến Môn cũng sẽ được tiêu trừ trong vô hình.

Cố Hàn Uyên không tiếp tục hỏi về vấn đề liên quan đến An Thế Cảnh nữa, đó đã là quá khứ.

Hắn thuận miệng hỏi: Quá trình nắm giữ Lục Phiến Môn có xảy ra ngoài ý muốn nào không.

Không có gì ngoài ý muốn.

Sầm Trùng Hòa Hàn Long vẫn là những kẻ thức thời, bây giờ đã bị giam giữ rồi.

Cơ Dao Hoa thư thái khẽ thở dài một tiếng, đáp.

Có đầu lâu An Thế Cảnh làm uy hiếp, mặc dù Sầm Trùng Hòa Hàn Long còn nắm giữ không ít Bộ Đầu, Bộ Khoái trung hạ tầng của Lục Phiến Môn, nhưng cũng biết đại thế đã qua.

Lại thêm Cơ Dao Hoa lấy ra chứng cứ bọn họ ám hại Bộ Thần, đồng thời ba đệ tử Thần Bộ của Quách Cự Hiệp cũng kịp thời đứng ra biểu thị ủng hộ Cơ Dao Hoa.

Vì vậy toàn bộ quá trình không hề có một gợn sóng.

Tuy Cơ Dao Hoa lúc này còn chưa nhận được bổ nhiệm chính thức từ triều đình, nhưng nàng đã là người thực tế nắm giữ Lục Phiến Môn.

Chương 1420

Cố Hàn Uyên xoa bóp rất hiệu quả.

Linh khí truyền qua ngón tay, rất tốt hóa giải sự uể oải mà Cơ Dao Hoa gần đây gặp phải vì quá bận rộn và áp lực tâm lý.

Cơ Dao Hoa tinh thần đại chấn, mạch suy nghĩ càng thêm rõ ràng vài phần, khẽ híp đôi mắt đẹp nói: Nhân thủ Lục Phiến Môn đã được triệu tập lại, do Tứ đại Thần Bộ dẫn đội, các nàng Chuồn Chuồn sẽ tiến vào quét sạch thế lực An gia từ gốc.

Nói đơn giản, An Vân Sơn chết con, còn bị trộm nhà.

An gia mưu đồ soán vị nhiều năm như vậy, lại có tiền, thực lực tự nhiên không kém.

Không nói Thi Binh, tử sĩ cũng nuôi dưỡng không ít.

Nhưng mà đối mặt với Lục Phiến Môn cùng Cẩm Y Vệ liên hợp quét sạch, An gia diệt vong chỉ là vấn đề thời gian.

Giống như, ngoài Lục Phiến Môn còn có Cẩm Y Vệ.

Đây là kết quả Cố Hàn Uyên đã câu thông với Thanh Long ở Binh Bộ Thượng Thư phủ trước đó.

Mục đích tự nhiên là để đảm bảo có thể bắt An gia một mẻ lưới hết.

Kể từ đó, bên Tiêu bản cũng có thể càng thêm nguyên vẹn cướp đoạt sản nghiệp An gia.

Sau đó hai người trao đổi một lúc về chi tiết hành động.

Chẳng biết từ lúc nào, Hồ Điệp đã mang theo bọc đầu lâu An Thế Cảnh lặng lẽ rời đi.

Trước khi đi còn cố ý cho Cố Hàn Uyên một ánh mắt đầy ẩn ý và cử chỉ cổ vũ.

Cố Hàn Uyên thấy thế có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng không phụ lòng hảo ý của tiểu hồ điệp.

Xoa bóp đầu cho Cơ Dao Hoa xong, bàn tay y dịch chuyển xuống.

Cái cổ thanh tú, đôi vai, từng chút một được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

Cơ Dao Hoa tự nhiên không thể nào không phát hiện.

Bất quá nàng chỉ là mặt ngọc ửng đỏ tiếp tục nói về tình hình Lục Phiến Môn.

Mãi đến khi Cơ Dao Hoa cảm giác vạt áo của mình bị nhẹ nhàng cởi ra, nàng mới mở đôi mắt nước, khẽ ngẩng trán dịu dàng hỏi: Cố đại ca, thiếp không làm phụ sự kỳ vọng của chàng chứ.

Đó là nàng đang nói về việc nàng nắm giữ Lục Phiến Môn, càng là đang nói về việc nàng xử trí An Thế Cảnh.

Đương nhiên, nàng làm rất tốt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp.

Đồng thời dùng sự ôn nhu thưởng thức để biểu đạt sự tán thưởng của hắn.

Thân thể mềm mại của Cơ Dao Hoa khẽ run, trong con ngươi thủy quang càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng khẽ chớp đôi mắt đẹp, dùng lời trêu đùa che giấu sự e lệ.

Vậy có phải thiếp nên trước tiên kết thúc món nợ 147 dưới sổ sách này không.

Đã để Cố đại ca chờ đợi lâu như vậy rồi.

Nói đoạn, nàng liền không nhịn được cười rộ lên.

Phảng phất là liên tưởng đến cảnh tượng hai người ở Hưng Vân Trang khi đó.

Khi đó nàng luôn bị Cố Hàn Uyên dùng các loại cớ để trêu ghẹo.

Mãi đến thời khắc tuyết rơi kia, nàng phát hiện mình đã thích hắn.

Lần đầu tiên nàng biểu thị mình không phải là chỉ hưởng thụ không thôi, chịu đựng tâm tình xấu hổ mà đi hầu hạ hắn.

Bây giờ vòng đi vòng lại, dường như lại đến lúc nàng nên trả giá một ít gì đó.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, ẩn ý khó hiểu nói: Phải ở ngay đây sao.

Lời tuy nói vậy, thế nhưng bàn tay hắn lại không ngừng nghỉ.

Cơ Dao Hoa đương nhiên tức giận liếc xéo một cái kiều mị.

Nàng liền nói ra lời Cố Hàn Uyên cố ý muốn nàng nghe.

Thiếp không chờ được nữa đâu.

Hơi thở ấm áp theo lời nói của nàng phả ra.

Cơ Dao Hoa chỉ cảm thấy mình đã đợi quá lâu, quá lâu rồi.

Là sự thông cảm của Cố Hàn Uyên mới khiến nàng có thể trong điều kiện không còn khúc mắc mà giao phó bản thân.

Bây giờ rốt cuộc có một kết thúc, nàng tự nhiên có vài phần tâm tình không kịp chờ đợi.

Cố Hàn Uyên không phụ sự chờ mong của Cơ Dao Hoa.

Y đưa tay quét sạch tạp vật trên mặt bàn, ôm Cơ Dao Hoa lên nằm trên bàn.

Cơ Dao Hoa đôi mắt đẹp mê ly, tình ý dạt dào nói: Cố đại ca, hãy đem thiếp thuộc về chàng đi.

Sau một khắc chính là một tiếng kiều mị kêu lên, không biết là vui hay là đau.

Việc Cố Hàn Uyên ở lại Lục Phiến Môn đáp lại tình nghĩa của Cơ Dao Hoa ít nhiều có chút hiềm nghi không làm việc đàng hoàng.

Bất quá điều này cũng bình thường.

Dù sao, An Vân Sơn đang chuẩn bị soán vị trong hoàng cung lúc này sớm đã bị hắn an bài rõ ràng.

Để An Vân Sơn trước tiên làm ồn ào, chờ thời gian gần đủ thì hắn sẽ đi thu thập tàn cuộc là được.

Cơ Dao Hoa sắc mặt kiều diễm ướt át nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, có chút tự trách mà hỏi: Cố đại ca, có phải chàng không tận hứng không.

Hay là thiếp kêu các nàng Hồ Điệp trở về nhé.

Lý tưởng và hiện thực luôn có sự chênh lệch.

Cơ Dao Hoa vừa trải qua chuyện nhân sự hiển nhiên có chút đánh giá cao bản thân.

Hoặc có lẽ nàng không nghĩ tới việc bị yêu thương một cách đàng hoàng và việc ở trong suối nước nóng ứng biến tùy quyền trước kia hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Sau khi trải qua sự đau đớn không thích hợp ban đầu, cảm giác như linh hồn đều đang giao hòa khiến nàng hoàn toàn khó có thể tự kiểm soát.

Nàng rất nhanh buông lỏng mình, mềm nhũn trong lòng Cố Hàn Uyên.

Cơ Dao Hoa trong nhất thời có chút hối hận vì đã để Hồ Điệp rời đi trước đó.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về lưng ngọc mượt mà của Cơ Dao Hoa, ôn tồn trấn an nói: Chớ suy nghĩ lung tung, còn nhiều thời gian mà.

Kỳ thực chuyện này vẫn là phải trách Cố Hàn Uyên.

Dù sao, bản lĩnh hắn trui luyện ra được khi ứng phó với nhiều người trong ngày thường đâu phải một mình Cơ Dao Hoa có thể ứng phó được.

Để tránh Cơ Dao Hoa để tâm vào chuyện vụn vặt, Cố Hàn Uyên cố ý trêu chọc nói: Hơn nữa nơi đây đối với nàng cũng không quá hữu hảo.

Y dừng lại một chút.

Trong ánh mắt khó hiểu của Cơ Dao Hoa, hắn giải thích: Nơi này là nơi tượng trưng cho quyền lực tối cao của Lục Phiến Môn, từng là mục tiêu của nàng.

Đương nhiên sẽ có thêm chút hiệu quả.

Cơ Dao Hoa hiểu ý Cố Hàn Uyên, nhất thời đỏ bừng mặt.

Cơ Dao Hoa mặt đỏ như vậy nhưng có một phần nguyên nhân là bị Cố Hàn Uyên nói trúng.

Vốn chỉ là vì khẩn cấp nên mới không để Cố Hàn Uyên đưa nàng trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Trên đường khi ý thức được đây là nơi nào, nàng khó tránh khỏi thêm mấy phần tâm tình kích động.

Dù sao, trước kia nàng vì thân phận nữ tử mà phải chịu rất nhiều trở lực và kỳ thị.

Nhưng mà bây giờ những kẻ từng khinh thường nàng lại phải nghe lệnh của nàng.

Cảm giác thành công sự nghiệp cao như vậy cũng không khác gì thuốc kích thích.

Trước đó chỉ vì trong lòng quá nhiều áp lực khiến nàng không có thời gian bận tâm chuyện này.

Khi Cố Hàn Uyên khiến nàng cả thể xác lẫn tinh thần đều vì thế mà lắng lại.

Ở nơi mà mọi người Lục Phiến Môn coi là đỉnh điểm, nơi tôn sùng mà làm chuyện tốt, không cảm thấy kích động mới là lạ.

Bất quá, Cơ Dao Hoa bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư cũng chỉ xấu hổ một chốc như vậy.

Dù sao bây giờ mối quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước, chút cảm thấy thẹn này cũng không tính là gì quá đáng.

Cơ Dao Hoa lặng lẽ cúi đầu liếc nhìn kẻ đầu sỏ khiến nàng chết đi sống lại, khóe môi ngọc Yên Nhiên khẽ nói: Thiếp vẫn là đi gọi các nàng Hồ Điệp trở về đi.

Chàng lát nữa không phải còn muốn đi hoàng cung sao.

Cũng không thể cứ thế mà bỏ mặc đó chứ.

Từ một cô gái trưởng thành thành một nữ nhân, Cơ Dao Hoa đã có biến hóa rất lớn.

Chương 1421

Không chỉ vẻ đẹp lạnh lùng kia càng thêm kiều mị, cả người nàng còn tản ra mùi vị nữ nhân.

Tâm tình của nàng cũng so với ban đầu khoan dung rộng lượng hơn rất nhiều.

Nghĩ lại trước đây, Cơ Dao Hoa còn vì Cố Hàn Uyên đánh chủ ý lên các nàng Hồ Điệp mà muốn liều mạng kia mà.

Hiện tại trong lòng nàng lại nghĩ nên giúp các nàng Hồ Điệp một tay.

Đám tiểu tỷ muội này, tính một người thì một người đều thích Tỷ phu của các nàng.

Là đại tỷ, thỏa mãn một vài nguyện vọng của các muội muội chẳng lẽ có vấn đề gì sao.

Huống chi Cơ Dao Hoa còn muốn đoạt lại thể diện đâu.

Một đối một không phải là đối thủ, chẳng lẽ bảy đối một còn có thể thua sao.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ nhếch, ẩn ý khó hiểu nói: Không cần phiền phức như vậy.

Sau đó, trong ánh mắt khó hiểu của Cơ Dao Hoa, hắn hướng về phía cửa phía trước đưa tay hư không nắm lấy.

Kéo một cái, cửa phòng bị đẩy bật ra.

Một thân ảnh yểu điệu lại khỏe mạnh nhất thời ngã vào, rơi vào giữa hai người.

Cơ Dao Hoa đầu tiên kinh hãi, tiếp đó liền kinh ngạc hỏi: Triển

Thần Bộ.

Khuôn mặt kiều diễm lại anh khí kia kinh hãi ngẩng lên.

Chính là Triển Hồng Lăng.

Triển Hồng Lăng trong hoảng loạn nhìn sang, nhất thời liền thấy rất nhiều điều không nên thấy.

Mặt ngọc nàng nhất thời đỏ bừng, lắp bắp cố gắng giải thích: Ta ta không cố ý nghe lén.

Triển Hồng Lăng quả thực không cố ý nghe lén, nàng là đến hội báo công việc.

Lục Phiến Môn gần như dốc hết toàn lực rất nhanh đã phá hủy mấy cứ điểm của An gia, tịch thu vô số sản nghiệp.

Phủ đệ An gia cũng bị công phá.

Toàn bộ quá trình hành động ngoại trừ những Thi Binh có chút phiền phức, quả thực thuận lợi đến mức quá đáng.

Điều này cũng bình thường.

Dù sao không phải các nàng Hồ Điệp xuất thân An gia dẫn đường thì chính là nội ứng của Thiên Mệnh Giáo.

Triển Hồng Lăng trở về Lục Phiến Môn thứ nhất là để hội báo tiến độ hành động, thứ hai cũng là muốn hỏi Cơ Dao Hoa chỉ thị tiếp theo.

Chỉ là không ngờ ở ngoài cửa lại nghe được tà âm.

Đồng thời rất nhanh nàng đoán được bên trong là Cơ Dao Hoa, vị thủ trưởng mới này, cùng Cố Hàn Uyên, người gần đây luôn bị nàng né tránh.

Biết được hai người ở nơi làm việc của Bộ Thần dính vào khiến

Triển Hồng Lăng khó tránh khỏi tức giận không thôi.

Nhưng lại vì chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên, nam tử khiến nàng tâm tình phức tạp này, mà thêm mấy phần hiếu kỳ.

Sau đó nàng liền mặt ngọc đỏ bừng, nhấc không nổi bước.

Mãi đến khi bị một lực hút vô hình kéo vào trong phòng.

Cố Hàn Uyên nhìn Triển Hồng Lăng đang cuống quýt giải thích, trong đầu không hiểu sao vang lên tiếng cười nghịch ngợm của Hồ Điệp.

Tám chín phần mười chuyện này không thoát khỏi quan hệ với Hồ Điệp.

Dù sao đang muốn đến hỏi chỉ thị của Cơ Dao Hoa cũng không đáng để Triển Hồng Lăng tới.

Huống chi Hồ Điệp lại biết hắn và Cơ Dao Hoa đang làm gì.

Nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, Cố Hàn Uyên trong nhất thời cũng có chút dở khóc dở cười, không biết nên mắng Hồ Điệp nghịch ngợm, hay là nên khen nàng tri kỷ.

Dù sao có như thế một lần, Triển Hồng Lăng lại ẩn nấp hắn cũng vô ích.

Quả nhiên, sau một trận giải thích lắp bắp không đầu không đuôi, trong ánh mắt quỷ dị của Cơ Dao Hoa, giọng nói của Triển Hồng Lăng dần dần nhỏ xuống.

Các ngươi chẳng lẽ muốn diệt khẩu sao.

Cơ Dao Hoa và Cố Hàn Uyên nhìn nhau.

Sau một lúc trao đổi ánh mắt ngắn ngủi, Cơ Dao Hoa trong lòng đã có ý tưởng.

Nàng kìm nén tâm tình kích động khó hiểu trong lòng, ý vị thâm trường nói: Quả thực muốn diệt khẩu, chỉ là e rằng không giống như ngươi nghĩ.

Triển Hồng Lăng nghe vậy giật mình, vô thức hướng Cố Hàn Uyên nhìn lại.

Đáng tiếc chỉ một cái liếc mắt đã khiến nàng ngượng ngùng quay đi ánh mắt, phương tâm hỗn loạn tưng bừng.

Cơ Dao Hoa nhìn Triển Hồng Lăng đang luống cuống tay chân, tâm thần hỗn loạn, tiến đến bên tai nàng nói vài câu thì thầm.

Không được.

Triển Hồng Lăng mặt ngọc đỏ bừng liền hô ba tiếng không được, có thể thấy nàng lúc này dao động đến mức nào.

Nhưng mà Cơ Dao Hoa nào sẽ đơn giản buông tha nàng.

Nàng kéo Triển Hồng Lăng lại thì thầm một trận nữa.

Cơ Dao Hoa ánh mắt trêu tức, giọng nói lại đặc biệt ôn nhu, mang theo ẩn ý mê hoặc nói: Thế này thì đâu có làm khó vậy chứ.

Cùng lắm thì thiếp làm mẫu cho muội trước một lần.

Dứt lời liền trong ánh mắt kinh ngạc của Triển Hồng Lăng, nàng cúi đầu hôn lên môi Cố Hàn Uyên.

Đây cũng coi như Cơ Dao Hoa đang bù đắp cho thiếu sót vừa rồi của mình.

Sau một lát, Cơ Dao Hoa khẽ liếm khóe môi ngẩng đầu lên, kéo Triển Hồng Lăng đã bối rối, nói: Đến đây đi.

Thiếp dạy cho muội.

Cố Hàn Uyên cúi đầu liếc nhìn hai khuôn mặt ngọc kiều diễm, ánh mắt của hắn từ cổ quái dần dần biến thành vui mừng.

Triển Khai Hồng Lăng thần sắc có chút ngây dại.

Nhìn hai người đang chuyện trò cách đó không xa, nàng không khỏi mấp máy môi.

Cảm nhận khí tức đáng sợ còn lưu lại, trong đầu nàng không ngừng hiện lên ý nghĩ Ta không còn trong sạch.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại bị Cơ Dao Hoa lừa gạt làm những chuyện mà trong tình huống bình thường nàng tuyệt đối sẽ không làm.

Là uy quyền của tân quan đốt ba đống lửa khiến nàng vô thức tuân theo mệnh lệnh.

Hay là vì quá đỗi sợ hãi mà dẫn đến phán đoán thất thường.

Hay có lẽ nàng thực ra không hề kháng cự Cố Hàn Uyên như mình vẫn nghĩ.

Dù sao, ngay cả khi mọi chuyện đã kết thúc, nàng cũng không có tâm tình hối hận quá mãnh liệt.

Điều nhiều hơn vẫn là cảm thấy hổ thẹn và xấu hổ.

Cố Hàn Uyên vẫn không quá để ý đến suy nghĩ của Triển Khai Hồng Lăng.

Dù rằng thu hoạch ngoài ý muốn này có chút khác biệt so với kế hoạch của hắn, nhưng không ảnh hưởng đại cục.

Dao Hoa, dẫn ta tới Thiết Huyết đại lao.

Gia Cát Chính Ngã.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười gật đầu.

Cơ Dao Hoa không ngu ngốc, Cố Hàn Uyên cũng không cố ý che giấu nàng.

Bởi vậy, ít nhiều nàng vẫn có thể đoán được một phần ý đồ của Cố Hàn Uyên.

Sau khi rửa mặt đơn giản, Cơ Dao Hoa cố nén sự khó chịu và mệt mỏi để dẫn đường Cố Hàn Uyên tới Thiết Huyết đại lao.

Cùng lúc đó, trên Thái Hòa Điện đang hỗn loạn tưng bừng.

Hôm nay vốn dĩ không có triều hội.

Dù sao, Chu Hậu Chiếu trước đó đã một lòng một dạ muốn vi phục xuất tuần vào ngày hôm nay.

Thế nhưng các đại thần lại nhận được thông báo lâm thời triều hội từ Thái giám Tổng quản.

Dường như có chuyện trọng đại muốn tuyên bố.

Điều này tuy không hợp lẽ thường, lời của Thái giám Tổng quản cũng rất đáng ngờ.

Nhưng loại sự tình này từ trước đến nay đều là thà tin là có, không thể không tin.

Chương 1422

Bất quá, đợi sau khi phần lớn đại thần trình diện, bọn họ không khỏi có chút hoang mang.

Thứ nhất, sau khi giao lưu một chút, bọn họ phát hiện trước đó không ai từng nghe qua bất kỳ phong thanh nào.

Ngay cả Thủ Phụ Nghiêm Tung cũng tỏ vẻ không rõ nguyên do.

Thứ hai, Lưỡng Xưởng, Cẩm Y Vệ, Lục Phiến Môn, Hộ Long Sơn Trang, ngoại trừ Thần Hầu Phủ đã bị phong tỏa, mấy đại bộ môn đặc vụ lại không hề có ai trình diện.

Dù là Hải Thụy hay Nghiêm Tung, bọn họ nhìn về phía Thái giám Tổng quản với nụ cười vi diệu trên mặt, đều không khỏi nhíu mày, không hiểu sao lại có một dự cảm xấu.

Vì thời gian chờ đợi quá lâu, tiếng xì xào bàn tán càng lúc càng lớn.

Mãi cho đến khi thân ảnh Chu Hậu Chiếu rốt cuộc xuất hiện trong ngàn vạn chờ đợi.

Thế nhưng người tinh ý sẽ phát hiện thái giám tùy tùng phía sau Chu Hậu Chiếu khác với ngày xưa.

Hơn nữa dáng vẻ Chu Hậu Chiếu tiến lên dường như cũng có chút không rõ ràng khác biệt so với ngày xưa.

Hơn nữa khi ngồi lên Long ỷ, trong đôi mắt lại lộ ra vài phần hiếu kỳ.

Đồng thời có chút không tự nhiên nhúc nhích mông.

Chỉ là những động tác nhỏ xíu này, lại quái lạ đến mức có vài phần ý tứ quyến rũ.

Khiến người ta phải kêu thẳng là cay mắt.

Dù sao, lúc này xuất hiện trước mặt rất nhiều đại thần không phải là Chu Hậu Chiếu bản thân, mà là Như Yên giả làm Chu Hậu Chiếu.

Dịch dung và ảo thuật dù có giống đến đâu, cũng sẽ có sự khác biệt tinh vi.

Huống hồ Như Yên lúc này ít nhiều có chút thờ ơ, không để tâm.

Mặc kệ có bao nhiêu người đã có nghi vấn, thế nhưng triều hội lâm thời này vẫn được triệu khai.

Khụ khụ.

Thái giám Tổng quản thấy Như Yên cứ mãi hiếu kỳ Long ỷ, không khỏi ho nhẹ hai tiếng để nhắc nhở.

Như Yên thấy vậy không khỏi kín đáo bĩu môi, lẩm bẩm một tiếng: Long ỷ này cũng không có gì đặc biệt nha, còn có chút cấn mông.

Không bằng trộm về cho công tử đùa giỡn một chút, biết đâu có thể thưởng ta mấy lần cá nước thân mật.

Như Yên vừa nghĩ những ý tưởng kỳ lạ không thể nói cho người ngoài, vừa nhàn nhạt nói: Trước hết, mời một vị nhân vật trọng yếu vào điện.

Nhân vật trọng yếu.

Các đại thần lại một trận xì xào bàn tán.

Thái giám Tổng quản trong lòng oán trách diễn xuất tệ hại của Như Yên, một bên cao giọng hô: Mời An lão gia lên điện yết kiến.

Đám người chỉ thấy An Vân Sơn khoác hoàng bào, tay cầm ba tong, ngẩng cao đầu bước vào đại điện.

Hoàng bào trên người hắn tinh xảo hoa lệ, không gió tự bay.

An Vân Sơn thần sắc trang nghiêm, ngạo nghễ, một bộ thái độ khinh thường chúng sinh.

Thế nhưng đúng vào lúc này, một tiếng quát chói tai thu hút sự chú ý của mọi người, cũng phá vỡ khí tràng mà An Vân Sơn cố ý tạo ra.

Lớn mật.

Đám người nhìn theo tiếng kêu, kinh ngạc nhìn người lên tiếng.

Chính là Ninh Vương với sắc mặt âm trầm.

Chả trách Ninh Vương lại xúc động phẫn nộ như vậy.

Dù sao trước đây hai bên đã kết thù vì chuyện Chu Ỷ.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên kịp thời nhắc nhở, hắn đã phải chịu sự kiềm chế của An Vân Sơn.

Với tiền đề như vậy, Ninh Vương làm sao có thể cho An Vân Sơn sắc mặt tốt được.

Huống chi An Vân Sơn mặc tuy chỉ là hoàng bào chứ không phải Hoàng Bào.

Thế nhưng mọi người đều biết, hoàng bào thường được coi là biểu tượng cho phục sức của Đế Vương.

Lại có thuyết pháp khoác hoàng bào.

Bởi vậy không cần nghĩ cũng biết việc An Vân Sơn mặc hoàng bào lên điện là vượt phép.

Người khác có lẽ chưa chắc để ý.

Thế nhưng đối với Ninh Vương, người đồng dạng dã tâm bừng bừng, mơ ước ngôi Hoàng vị, điều này liền có vẻ hơi chói mắt.

Trên thực tế không chỉ Ninh Vương, mà ngay cả Tín Vương và những người có ý tưởng về ngôi Hoàng vị khác, nhìn An Vân Sơn đều mang ánh mắt tuyệt không hữu hảo.

An Vân Sơn nhíu chặt mày, trong đôi mắt già nua lóe lên một tia giận dữ.

Nói ngắn gọn chính là việc khoe mẽ bị cắt ngang, khiến hắn rất khó chịu.

Thái giám Tổng quản thấy An Vân Sơn cau mày, nhất thời giật mình, vội vàng kêu lên: An lão gia tự có bệ hạ quyết đoán, Ninh Vương điện hạ người không khỏi quá mức thất lễ.

Ninh Vương nghe vậy cười lạnh một tiếng.

Chuyện đến nước này, hắn nào còn không nhìn ra An Vân Sơn và Thái giám Tổng quản đang ngầm định âm mưu phạm thượng làm loạn.

Lúc này, Như Yên giả làm Chu Hậu Chiếu lại thản nhiên nói: Chuyện này không bằng từ Thái giám Tổng quản ngươi nói rõ một chút thì thế nào.

Lời vừa nói ra, đừng nói là Thái giám Tổng quản, ngay cả An Vân Sơn cũng nhíu chặt mày.

Gắt gao nhìn chằm chằm Như Yên không nói theo kế hoạch.

Như Yên chỉ làm như không thấy, cứ cúi đầu nghiên cứu tay vịn Long ỷ.

Tựa hồ đang cân nhắc phẩm chất của tay vịn.

Trong chốc lát, trên mặt nàng liền hiện lên một vệt ửng đỏ nhỏ bé không thể nhận ra.

Hiển nhiên tay vịn Long ỷ thua kém về phẩm chất.

Đương nhiên, Như Yên lúc này đang mang gương mặt Chu Hậu

Chiếu, khó tránh khỏi có vẻ hơi cay mắt.

Như Yên bên kia một bộ dáng vẻ lười biếng đình công, Thái giám Tổng quản không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là đứng ra làm người mở lời.

Hắn đi tới giữa sân, lớn tiếng nói: Bệ hạ từng nói, gần đây thiên tai nhân họa liên miên, dân gian có nhiều lời nói về hôn quân, bệ hạ đối với điều này cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Thiên hạ thương sinh chịu khổ, đều là do dung túng gian thần đấu đá mà ra.

Nói xong cố ý nhìn thoáng qua Nghiêm Tung.

Khiến Nghiêm Tung nhất thời đen mặt.

Thái giám Tổng quản thấy vậy cười đắc ý, tiếp tục nói: Bệ hạ cảm thấy sâu sắc mình vô năng, không còn dám lưu lại trên Hoàng vị.

Bệ hạ đã quyết định thoái vị nhường chức, đem Hoàng vị nhường ngôi cho An lão gia, tái hiện sự tình Nghiêu Thuấn nhường ngôi.

Nếu như An lão gia đăng cơ Hoàng vị, đó là đại phúc của bách tính thiên hạ vậy.

Dứt lời, hắn không ngừng nháy mắt ra dấu với Như Yên.

Muốn nàng phối hợp đi xuống khỏi Long ỷ, quỳ lạy An Vân Sơn.

Như vậy mới hiển nhiên có sức thuyết phục hơn.

Lời của Thái giám Tổng quản nói Chu Hậu Chiếu muốn nhường ngôi cho An Vân Sơn hiển nhiên không thể làm người ta rung động bằng việc Như Yên chủ động diễn kịch trong cốt truyện, nhưng vẫn gây ra sự nghị luận ầm ĩ trong chúng thần, các loại lời khuyên can không dứt bên tai.

Lúc này trên Thái Hòa Điện, chúng thần ngoài việc khuyên bảo

Chu Hậu Chiếu đừng vọng động, còn không ngừng tức giận mắng Thái giám Tổng quản và An Vân Sơn.

Chu Hậu Chiếu xác thực không phải là minh quân gì.

Thế nhưng Chu Hậu Chiếu chưa sa vào việc báo phòng, nhiều lắm cũng chỉ là ham chơi một chút, có lúc cũng hoang đường một chút.

Ở vị trí Hoàng đế, lúc này Chu Hậu Chiếu kỳ thực cũng không có quá nhiều điểm đáng chỉ trích.

Còn một chút những tật xấu khiến người ta lên án, đối với Hoàng đế mà nói kỳ thực cũng không đáng là gì.

Dung túng Nghiêm Tung và đảng Đông Lâm cùng với Đông Xưởng, đó cũng là vì cân bằng triều cục.

Dù sao Hoàng vị của Chu Hậu Chiếu ngồi cũng không vững chắc, quyền lực cũng chưa hoàn toàn nắm giữ trong tay hắn.

Nếu không làm chút cân bằng kiềm chế các thế lực khắp nơi, chính lệnh của hắn thậm chí còn không thể ra khỏi cửa cung.

Chu Hậu Chiếu làm không được việc càn cương độc đoán, thế nhưng thành tựu Hoàng đế vẫn là miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Đây cũng là nguyên nhân những Phiên Vương dã tâm bừng bừng đến nay không thể tìm được lý do thích hợp để tạo phản.

Bất quá bây giờ thì không giống nữa, lý do đều đã có sẵn.

Hơn nữa đã có An Vân Sơn, người ngoại họ này làm chim đầu đàn.

Chương 1423

Vô luận hôm nay kết quả cuối cùng như thế nào, uy tín Hoàng đế của Chu Hậu Chiếu bị đả kích lớn là điều không thể tránh khỏi.

Ninh Vương chẳng biết từ lúc nào đã không nói một lời trốn sang một bên, ánh mắt điên cuồng lóe lên.

Các Phiên Vương khác lúc này cũng có phản ứng tương tự.

Cũng đang chờ An Vân Sơn dò đường cho bọn họ vậy.

Giữa sân vì lời khuyên bảo và tiếng mắng chửi mà loạn xạ.

An Vân Sơn dù thành phủ sâu hơn, lúc này cũng bị mắng đến mức sốt ruột.

Thái giám Tổng quản lại sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, mồ hôi trên trán không ngừng túa ra.

Ánh mắt cũng liên tiếp hướng về Như Yên giả làm Chu Hậu Chiếu ra hiệu.

Trớ trêu thay, Như Yên lúc này lại có vẻ khá hứng thú nhìn chúng thần có thể mắng ra lời nào mới mẻ không.

Thái giám Tổng quản thấy vậy đầy đầu hắc tuyến.

Một bên thầm mắng Như Yên không đáng tin, một bên lại không thể không lớn tiếng hỏi: Bệ hạ cho rằng lời thần nói thế nào.

Có hợp ý bệ hạ không.

Bệ hạ có định đoạt gì không.

Lời vừa nói ra, tiếng khuyên bảo và tiếng mắng dần yên.

Ánh mắt chúng thần đều đổ dồn vào Như Yên giả làm Chu Hậu

Chiếu.

Có người cau mày, có người căng thẳng, có người bất cần đời.

Như Yên thấy vậy, biết xác thực không thể kéo dài thêm nữa.

Nàng giả vờ trầm ngâm nói: Thái giám Tổng quản nói có lý.

Thái giám Tổng quản nghe vậy nhất thời lộ vẻ vui mừng, An Vân Sơn cũng phảng phất thở phào nhẹ nhõm.

Như Yên đột nhiên chuyển lời, ý vị thâm trường nói: Thế nhưng.

Thái giám Tổng quản ngẩn ra, không hiểu vì sao.

An Vân Sơn mày đã nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Lặp đi lặp lại nhiều lần ngoài ý muốn, hắn nào còn không biết Như Yên đã có vấn đề.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau chỉ thấy Như Yên giả làm Chu Hậu Chiếu lạnh lùng quát lên: An Vân Sơn cấu kết Thái giám Tổng quản mưu phản, người đâu bắt bọn chúng xuống.

Thái giám Tổng quản bối rối.

An Vân Sơn đen mặt.

Chúng thần đang căng thẳng không thôi bị cú chuyển ngoặt đột ngột này làm cho choáng váng.

Có người vui mừng, có người nghi hoặc, còn có Ninh Vương cùng các Phiên Vương khác lộ vẻ tiếc nuối.

Dù sao, nếu Chu Hậu Chiếu bằng lòng hạ chiếu nhường ngôi, thì Hoàng vị của hắn liền triệt để mất đi tính hợp pháp.

Bọn họ cũng liền có thể danh chính ngôn thuận đứng ra tranh đoạt Hoàng vị.

Thậm chí nếu ai có thể bắt được An Vân Sơn, người đó liền chiếm cứ ưu thế lớn nhất, đại nghĩa.

Kết quả trớ trêu thay, chính là cú chuyển ngoặt của Như Yên như vậy đã khiến hy vọng của bọn họ tan vỡ.

Ngoài điện vang lên một trận tiếng bước chân.

Uông Trực và Liễu Nhược Hinh dẫn theo đại đội nhân mã Tây Hán xông vào.

Uông Trực nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người An Vân Sơn, cười lạnh một tiếng, quát lên: Đem nghịch tặc này cho lão phu bắt xuống.

Hán vệ Tây Hán ngay lập tức bao vây An Vân Sơn khi Uông Trực ra lệnh.

Liễu Nhược Hinh rút Long Lân Quyết ra khỏi vỏ, ngưng thần đề phòng.

Lúc triều hội lâm thời mới bắt đầu, Uông Trực không có mặt là để đi tập trung nhân thủ.

Uông Trực và Cố Hàn Uyên có quan hệ hợp tác, sao có thể không cho hắn chỉ thị.

Huống chi lần này Cố Hàn Uyên đã tính kế An Vân Sơn đến chỗ c·hết rồi, không có lý do không cho Liễu Nhược Hinh đến kiếm chút công lao.

Dù sao tương lai Liễu Nhược Hinh nếu muốn tiếp quản Tây Hán, thì công lao đủ để phục chúng là điều tất yếu.

Cũng bởi vì Thần Hầu phủ đã bị niêm phong, bằng không Vô Tình cũng muốn nhúng tay vào.

Đương nhiên, cho dù Thần Hầu phủ mở lại, Vô Tình cũng sẽ không trở về.

Nàng bây giờ càng muốn nhanh chóng chữa khỏi đôi chân, sau đó ở lại bên cạnh Cố Hàn Uyên làm tiểu nữ nhân.

Nói chung, chuyện đến nước này An Vân Sơn nào còn không biết Như Yên đã phản bội hắn.

Không để ý đến đám người Tây Hán đang vây quanh mình, hắn lạnh lùng nhìn Như Yên nói: Như Yên, ngươi có biết kết cục của việc phản bội lão phu.

Hơn nữa ngươi không phải là chân chính.

Đúng, ta xác thực không phải Hoàng đế bệ hạ.

Như Yên trực tiếp cắt ngang lời An Vân Sơn, đồng thời dứt khoát thừa nhận mình không phải là Chu Hậu Chiếu.

Nhất thời lại gây nên một trận náo động.

Như Yên ý vị thâm trường nói: Bệ hạ đã sớm biết âm mưu của ngươi, thân phận vạn kim há có thể mạo hiểm.

Không thể làm gì khác hơn là do tiểu nữ tử tới thay bệ hạ gánh vác.

Như Yên lúc này vẫn mang gương mặt Chu Hậu Chiếu, nhưng thanh âm đã biến trở về nguyên dạng.

Cái dáng vẻ cầm nắm làn điệu đó nhất thời càng thêm chói mắt.

Bất quá đây cũng là không còn cách nào của Như Yên, nàng còn không muốn nhanh như vậy bại lộ chân dung trước mặt mọi người.

Dù sao nàng về sau vẫn muốn ở lại bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Khiến người ta đều biết tướng mạo của nàng, về sau có khả năng sẽ không tiện hành động lắm.

Như Yên cười hì hì nói: Còn như độc ngươi hạ cho ta và những ảnh hưởng của các loại thuốc kia, tự nhiên sớm đã có người giải cho ta.

Nếu lúc này Như Yên dùng gương mặt thật của mình, đó nhất định là dáng vẻ yểu điệu, quyến rũ.

Tại chỗ đã có không ít đại thần che mắt, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đương nhiên An Vân Sơn lúc này cũng không thèm để ý vấn đề có chói mắt hay không.

Hắn thần tình càng lúc càng lạnh băng nhìn chằm chằm Như Yên, tâm đã chìm đến đáy cốc.

Một bước mấu chốt nhất cư nhiên xảy ra vấn đề, kế hoạch soán vị của hắn hầu như đã tan vỡ.

Hắn đến bây giờ vẫn không thể nào hiểu được vì sao Như Yên lại phản bội hắn.

Việc độc trên người Như Yên được giải khai cũng không kỳ quái, thế nhưng tình trạng cơ thể thiên sang bách khổng trước đó của Như Yên hắn là người rõ nhất.

Chỉ có những dược vật gây nghiện kia mới có thể khiến nàng sống trong men say mộng mị.

Một khi dừng thuốc, dung nhan xinh đẹp quyến rũ cùng thân thể mềm mại kia trong nháy mắt sẽ biến thành một bộ hồng phấn khô lâu, già yếu lại xấu xí.

Đây là điều bất cứ nữ tử xinh đẹp nào cũng tuyệt đối không thể nhịn được.

Trừ phi có người có thể trọng tạo thân thể cho Như Yên, bằng không không ai có thể cứu được nàng.

An Vân Sơn phán đoán đúng, trong thiên hạ chỉ có linh khí của Cố Hàn Uyên mới có thể cứu được Như Yên, khiến nàng một lần nữa làm người.

Sở dĩ hắn chưa bao giờ phòng bị Như Yên phản bội, dẫn đến bây giờ bị đâm một nhát thật đau.

Kế sách trước mắt chỉ còn cách chờ An Thế Cảnh bắt được Chu Hậu Chiếu, hắn lại lấy chúng đại thần và Phiên Vương làm con tin, cưỡng ép Chính Biến.

Bất quá trước đó, hắn phải trút giận một chút.

An Vân Sơn một tay Liệt Diễm mở đường, một tay Hấp Tinh Ma Công liền muốn ra tay bắt giữ Như Yên.

Thế nhưng Uông Trực lại vừa vặn ngăn cản hắn.

Uông Trực ý vị thâm trường không khỏi khẽ cười nói: Vị cô nương này không thể có việc gì, bằng không lão phu có thể sẽ không chịu nổi trách phạt.

Trong tình huống không có Lục Địa Thần Tiên áp trận, An Vân Sơn thật sự có chút hung uy ngút trời.

Chủ yếu vẫn là Uông Trực võ công kém một chút, không thể ngăn cản An Vân Sơn.

Tây Hán lại không có đội quân đặc thù như Hắc Y Tiễn đội của Đông Xưởng.

Chương 1424

Đối mặt với Tây Vực Kỳ Thuật và Hấp Tinh Ma Công của An Vân Sơn, ít nhiều có vẻ hơi chật vật.

Uông Trực trong lúc nhất thời có chút hối hận vì không mang theo Vũ Hóa Điền cùng đến đây.

Cũng may Như Yên sớm đã khác xưa, nàng và Cố Hàn Uyên song tu Vạn Tượng Âm Dương Quyết, có được linh khí có thể khiến ảo thuật càng thêm linh động, kéo dài, lại càng có tính mê hoặc đáng sợ hơn.

Như Yên dựa vào ảo thuật chạy trốn, An Vân Sơn nhất thời nửa khắc thật sự không dễ bắt được nàng.

Bởi vậy An Vân Sơn trong chốc lát liền từ bỏ, đồng thời đại khai sát giới với nhân mã Tây Hán đang vây công hắn.

Tây Vực Kỳ Thuật chủ phòng thủ, Hấp Tinh Ma Công chủ công kích, một công một thủ phối hợp hoàn mỹ, nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

Hấp Tinh Ma Công của An Vân Sơn tương tự với Hấp Tinh Đại Pháp, bất quá pháp môn vận khí có khác biệt so với con đường Trung Nguyên và Tây Vực.

Càng thêm bá đạo, tính an toàn kém hơn.

Tuy rằng thu nạp đại lượng nội lực của các cao thủ Tây Hán khiến công lực của hắn càng thêm thâm hậu đáng sợ, thế nhưng cảm giác đan điền căng đau lại khiến hắn không thể không tạm dừng hấp thụ nội lực, ngược lại lấy Tây Vực Kỳ Thuật để phát tiết nội lực dư thừa ra ngoài.

Trong kịch bản, An Vân Sơn thua ít nhiều có chút thái quá.

Tệ đoan của Hấp Tinh Ma Công loại công pháp hấp công lực người khác lại rõ ràng không gì sánh bằng.

Nhậm Ngã Hành đều biết khai phát một pháp môn áp chế dị chủng chân khí để tránh chân khí tương trùng, An Vân Sơn sao lại không có chút biện pháp nào, mắt mở trừng trừng nhìn mình bạo thể mà c·hết.

Cái thực sự hạn chế loại công pháp này là chân khí pha tạp bất kham, càng về sau càng khó tinh tiến.

Còn lúc đánh nhau bị người cố ý dùng chân khí căng nổ, ít nhiều có chút khinh thường người.

An Vân Sơn vừa dùng Hấp Tinh Ma Công thu nạp nội lực, một bên lấy Tây Vực Kỳ Thuật phát tiết nội lực đã hấp thu ra ngoài.

Bởi vì vận dụng sức mạnh bên trong quá lớn, uy lực Băng Hỏa Kỳ Thuật cũng đặc biệt khủng bố.

Với cảnh giới băng hỏa lưỡng trọng thiên như vậy, Tây Hán rất nhanh đã thương vong hơn phân nửa.

Uông Trực cũng bị thương, tay phải cầm kiếm bị đóng băng.

Trường kiếm trong tay cũng bị Liệt Diễm làm tan chảy một đoạn.

Ngược lại thì Liễu Nhược Hinh, người cầm Thần Binh Long Lân Quyết trong tay, lại có vẻ khá thành thạo.

Long Lân Quyết không sợ băng hỏa, lửa thiêu không tan, băng phong không đông cứng.

An Vân Sơn muốn dùng Hấp Tinh Ma Công lại phải kiêng kỵ sự sắc bén của Long Lân Quyết.

Ba tong vốn là vũ khí của hắn đã bị Long Lân Quyết chặt đứt.

Liễu Nhược Hinh vốn dĩ tới để kiếm công lao, trong lúc nhất thời ngược lại trở thành chủ lực đối kháng An Vân Sơn.

Đương nhiên Liễu Nhược Hinh có được biểu hiện này cũng không thể thiếu Âm Dương Linh Huyết Đan mà Cố Hàn Uyên đã cho nàng.

Công lực tiến bộ nhiều, Liễu Nhược Hinh đã đột phá cảnh giới Tông Sư.

Tuy rằng vẫn kém Đại Tông Sư lão làng An Vân Sơn một đoạn, thế nhưng dựa vào thần binh uy lực của Long Lân Quyết, nàng đã không phải là An Vân Sơn có thể dễ dàng bắt được.

An Vân Sơn càng đánh càng tức giận, cuối cùng không thể không lựa chọn Dĩ Lực Phá Xảo.

Hai tay hắn ngưng tụ một khối Băng Tinh khổng lồ, thúc đẩy đập về phía Liễu Nhược Hinh.

Khối Băng Tinh kia vô cùng lớn, dù là Long Lân Quyết cũng nhất thời khó có thể phá vỡ.

Liễu Nhược Hinh đang muốn tránh né, bỗng nhiên giật mình.

Chỉ thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một thiến ảnh váy trắng lay động.

Tuy rằng thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng không hiểu sao lại có loại khí thế khinh thường thiên hạ.

Tay ngọc trắng nõn trong suốt như ngọc khẽ kéo, khẽ dẫn, khối Băng Tinh khổng lồ trong tay An Vân Sơn nhất thời bị dẫn lệch phương hướng, đập vào cây trụ Bạch Ngọc trong Thái Hòa Điện, vỡ thành bột phấn.

Mảnh băng bay lượn, phảng phất vờn quanh thân ảnh váy trắng kia.

Từng tia từng sợi ánh mặt trời chiếu vào trong đại điện.

Mảnh băng khúc xạ ánh nắng, tôn lên thân ảnh kia tuyệt đẹp rực rỡ, càng thêm phong hoa tuyệt đại.

Yêu Nguyệt.

Trên khuôn mặt già nua của An Vân Sơn tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên không hiểu vì sao Yêu Nguyệt lại muốn nhúng tay vào.

An Vân Sơn âm trầm nói: Yêu Nguyệt, sự thay đổi của Hoàng triều không liên quan gì đến ngươi, hà tất phải đến khuấy đục vũng nước này.

Mau mau lui đi, đợi lão phu làm Hoàng đế sẽ hồi báo Di Hoa Cung của các ngươi.

Thế nhưng Yêu Nguyệt ngay cả phản ứng lại An Vân Sơn cũng không có hứng thú.

Quay đầu, cố gắng làm cho ngữ khí ôn hòa một chút mà hỏi: Không sao chứ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra.

Tên Yêu Nguyệt, nàng sao lại không biết.

Thế nhưng Yêu Nguyệt xuất thủ cứu nàng, lại còn có thái độ hữu thiện như vậy, khiến nàng hoàn toàn lúng túng.

Không. không sao.

Đa tạ Yêu Nguyệt cung chủ.

Liễu Nhược Hinh hơi lộ vẻ mơ hồ nói lời cảm ơn.

Nàng nhìn khuôn mặt đẹp của Yêu Nguyệt, dù có mang khăn che mặt cũng đẹp đến nỗi người không dám nhìn thẳng, trong đầu bỗng nhiên linh quang lóe lên.

Nàng kỳ quái hỏi: Yêu Nguyệt cung chủ người xuất thủ cứu ta sẽ không phải vì hắn đó chứ.

Dưới khăn che mặt của Yêu Nguyệt, mặt nàng ửng đỏ, nhẹ nhàng gật đầu, xem như là thừa nhận.

Bất quá ánh mắt của nàng thoáng liếc xuống một cái, nhãn thần nhất thời trở nên hiểm ác.

Dù sao vóc người của Liễu Nhược Hinh cũng thuộc loại kẻ địch như Liên Tinh.

Yêu Nguyệt trong lòng một trận bực mình.

Dù sao Liễu Nhược Hinh nhỏ tuổi hơn nàng nhiều, thế nhưng chỗ thể hiện mị lực nữ tử lại ngạo nghễ như vậy.

Cũng chính là Liễu Nhược Hinh đã nghe theo kiến nghị của Cố Hàn Uyên, ăn mặc bảo thủ hơn rất nhiều.

Bằng không Yêu Nguyệt thấy nàng lộ Bắc Bán Cầu quyến rũ như vậy, đoán chừng sẽ tức c·hết.

Liễu Nhược Hinh ngược lại không nghĩ tới Yêu Nguyệt lại để ý loại chuyện này.

Nàng vẫn còn đang cảm khái Cố Hàn Uyên thần thông quảng đại, ngay cả cô gái như Yêu Nguyệt cũng có thể công lược.

Bên này hai nàng đang theo đuổi tâm tư của mình, tỷ muội quen biết nhau, An Vân Sơn lại bị Yêu Nguyệt xem thường làm cho tức nổ tung.

Lười tiếp tục khuyên bảo, hắn trực tiếp ra tay với Yêu Nguyệt.

Thế nhưng Yêu Nguyệt cũng không phải là Uông Trực.

Minh Ngọc Công cực hạn nội liễm vốn đã khắc chế Hấp Tinh Ma Công, tu vi của Yêu Nguyệt cũng chỉ kém An Vân Sơn một bậc, càng chưa nói trên tay nàng còn có một thanh Thần Binh Bích Huyết Chiếu Đan Thanh.

An Vân Sơn coi như là gặp đại vận rủi, thậm chí còn may mắn gặp gỡ hai thanh Thần Binh, trong lúc nhất thời đặc biệt chật vật.

Hắn lúc này đã không còn sự thành thạo như trước.

Hơn nữa hắn không thừa nhận cũng không được, muốn dựa vào chính mình phá cục hầu như đã không thể nào.

Bây giờ chỉ còn cách gửi hy vọng vào An Thế Cảnh và Thiên Mệnh Giáo.

An Vân Sơn tâm tình nôn nóng ứng phó với hai nàng Yêu Nguyệt và Liễu Nhược Hinh cùng Thần Binh của các nàng.

Một cái lại một cái ngoài ý muốn đã khiến kế hoạch soán vị của hắn tan thành mảnh vụn.

Hơn nữa trong lòng mơ hồ cảm thấy mình dường như đã bỏ quên điều gì.

Đột nhiên một tràng tiếng xé gió vang lên, An Vân Sơn chỉ thấy một cái bao bố không biết từ đâu bị ném tới.

Hắn vô thức liền cho rằng đó là ám khí hoặc độc dược gì đó, mang theo chưởng phong lửa cháy mạnh liền muốn phá hủy cái bao bố kia.

Chương 1425

Thế nhưng bao bố đột nhiên tản ra, lộ ra đồ vật bên trong.

Chính là một cái đầu lâu máu me đầm đìa.

An Vân Sơn hai mắt nhất thời trừng lớn, khó có thể tin hô: Cảnh nhi.

Vội vàng đem chiêu Liệt Diễm chuyển thành hấp lực, hút đầu lâu của An Thế Cảnh tới bàn tay.

An Vân Sơn nhìn dáng vẻ c·hết không nhắm mắt của An Thế Cảnh, trong lòng cực kỳ bi thương.

Không chỉ là vì người tóc bạc tiễn người tóc đen, mà là vì nếu An Thế Cảnh đã c·hết, thì Chu Hậu Chiếu chắc chắn cũng không thể bắt được.

Kế hoạch soán vị mà hắn mưu tính đã lâu coi như là thất bại triệt để, ngay cả khả năng lật ngược tình thế cũng không có.

An Vân Sơn, lễ vật của Cố mỗ ngươi có thích không.

Tiếng cười khẽ hài hước truyền đến, An Vân Sơn rốt cuộc biết mình đã sơ sót điều gì.

Hắn nhìn người đến, cắn răng nghiến lợi gằn từng chữ một: Cố, Hàn, Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý ánh mắt tràn đầy cừu hận của An Vân Sơn, thản nhiên đi vào Thái Hòa Điện.

Bất quá hắn cũng không phải một mình.

Bệ hạ.

Gia Cát Thần Hầu.

Các Phiên Vương và chúng thần được Tây Hán bảo vệ chứng kiến hai người cùng Cố Hàn Uyên tiến vào không khỏi hô lên.

Đương nhiên tâm tình của bọn họ có khác biệt riêng.

Có vui sướng, cũng có thất vọng, còn có kinh ngạc.

Ninh Vương trước hết tiến lên đón, hắn liếc nhìn Gia Cát Chính Ngã và Chu Hậu Chiếu, hơi lộ vẻ căng thẳng hỏi: Cố huynh đệ, đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: Lát nữa sẽ giải thích với Vương gia.

Ninh Vương lo lắng không gì khác, là Cố Hàn Uyên bị Chu Hậu Chiếu lôi kéo đi.

Dù sao hai người cùng nhau xuất hiện, khó tránh khỏi khiến người ta suy nghĩ miên man.

Còn như Gia Cát Chính Ngã, mọi người chỉ coi là Chu Hậu Chiếu cố ý đi trước Thiết Huyết đại lao thả hắn ra.

Bất quá mọi người ở đây đều không phát hiện ánh mắt phức tạp của Gia Cát Chính Ngã và Chu Hậu Chiếu.

Hơn nữa Gia Cát Chính Ngã càng tỏ ra có chút uể oải và chán chường.

Đám người chỉ coi hắn là ở trong Thiết Huyết đại lao chịu quá nhiều khổ, lại không biết hắn mệt là tâm.

Gia Cát Chính Ngã cất giấu nỗi sầu lo nồng đậm.

Mà trong ánh mắt của Chu Hậu Chiếu thì tràn đầy phức tạp.

Hắn dưới cái nhìn soi mói của Cố Hàn Uyên, hơi chút do dự, lớn tiếng nói: Mời Cố công tử giúp trẫm bắt lấy An Vân Sơn.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu hỏi: Sống c·hết không cần lo.

Sống c·hết không cần lo.

Chu Hậu Chiếu kỳ thực càng muốn bắt sống An Vân Sơn, thế nhưng đối mặt với ánh mắt có thâm ý khác của Cố Hàn Uyên, đành phải bỏ qua.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười, thản nhiên nói: An Vân Sơn, ngươi còn có lời gì muốn nói không.

An Vân Sơn như trước gắt gao ôm lấy đầu lâu của An Thế Cảnh, máu tươi nhuộm đẫm hoàng bào trên người hắn.

Ánh mắt hơi lộ vẻ trống rỗng, thấp giọng lẩm bẩm: Thì ra là thế, Như Yên, Thiên Mệnh Giáo.

Ngươi đã lừa ta và Cảnh nhi.

Chuyện đến nước này, hắn cũng đã nghĩ thông tiền căn hậu quả.

Như Yên phản bội cũng là bởi vì Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ Như Yên nói nàng đã dùng Ma Quỷ Hoa khống chế Cố Hàn Uyên cũng là giả.

Mà nếu bên Như Yên xảy ra chuyện không may.

Thiên Mệnh Giáo Đan Ngọc Như lại làm sao có khả năng có thể bồi bổ được Cố Hàn Uyên.

Cũng đã là nói Thiên Mệnh Giáo cũng đã phản bội hắn.

An Vân Sơn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt tràn đầy tia máu hung tợn trừng mắt Cố Hàn Uyên, âm thanh u lãnh hỏi: Là ngươi g·iết Cảnh nhi.

Cũng có thể nói như vậy.

Cố Hàn Uyên không cố ý nói hung thủ thật sự g·iết An Thế Cảnh là Cơ Dao Hoa.

Dù sao Cơ Dao Hoa g·iết An Thế Cảnh chẳng phải cũng là vì hắn sao.

Không có gì phải không thừa nhận.

An Vân Sơn nghe vậy thần tình bỗng nhiên quỷ dị bình thản xuống.

Cũng chỉ là gật đầu, mặt không biểu cảm cẩn thận cất kỹ đầu lâu của An Thế Cảnh.

Yêu Nguyệt thấy vậy không hiểu sao trong lòng có chút sợ hãi, không khỏi nói: Cẩn thận một chút, An Vân Sơn dường như có điểm không đúng lắm.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ khẽ gật đầu.

Hắn tự nhiên cũng có thể nhìn ra An Vân Sơn không thích hợp.

Hơn nữa có thể rõ ràng cảm giác được chân khí trong cơ thể An Vân Sơn biến đến càng ngày càng cuồng bạo, bộ hoàng bào nhuốm máu trên người cũng không gió tự bay.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Không chỉ không tiên hạ thủ vi cường, ngược lại ngừng ý định vốn muốn xuất thủ.

Ánh mắt không khỏi chăm chú nhìn biến hóa của An Vân Sơn lúc này.

Lúc này An Vân Sơn đã không còn chuyển hóa chân khí thu nạp bằng Hấp Tinh Ma Công thành băng và lửa của Tây Vực Kỳ Thuật nữa.

Những chân khí còn chưa được hắn để ý, từng tia từng sợi vô thức bị dung nạp vào trong đan điền.

Chỉ thấy lớp da già nua lộ ra ngoài của An Vân Sơn đột nhiên nứt toác.

Trên tay, trên cổ, trên mặt đều máu chảy như suối.

Phảng phất khoảnh khắc sau hắn sẽ bị chính mình giày vò đến c·hết.

Thế nhưng đúng vào lúc này, mơ hồ vang lên tiếng Phốc.

Khí lãng mãnh liệt từ trên người An Vân Sơn khuếch tán ra bốn phía.

Cát bay đá chạy, khiến người ta không mở mắt nổi.

Cùng lúc đó, bên ngoài vốn trời xanh mây trắng đột nhiên ảm đạm xuống, cuồng phong cuốn lấy mây đen.

Trong Hộ Long Sơn Trang, Chu Vô Thị đột nhiên vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: Đây là có người muốn đột phá Lục Địa Thần Tiên sao.

Chỉ là hơi thở này vì sao dường như không đúng lắm.

An Vân Sơn gây ra động tĩnh rất lớn.

Toàn bộ kinh thành, phàm là người có thực lực nhất định đều đã nhận ra.

Người kiến thức rộng đoán cũng gần như Chu Vô Thị.

Trong thâm cung đại nội mở ra vài đôi mắt lão.

Đáng tiếc, đáng tiếc, thật đáng buồn.

Đáng sợ.

Tiếng than nhẹ u u này đại biểu cho cái nhìn của bọn họ.

Sự thực cũng như không ít người suy đoán, An Vân Sơn đúng là đang cố gắng đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Chỉ bất quá khác với đột phá bình thường, hắn là dùng đại lượng chân khí pha tạp bị Hấp Tinh Ma Công thu nạp để mạnh mẽ đột phá Lục Địa Thần Tiên.

E rằng chỉ nhất thời nửa khắc cảnh giới của hắn sẽ rớt xuống, đồng thời không còn sống được bao lâu nữa.

Dù sao loại phương thức đột phá không bình thường này đối với đan điền và kinh mạch tổn hại cực lớn.

Những chân khí xông ngang đánh thẳng kia hầu như khiến kinh mạch An Vân Sơn đứt đoạn.

An Vân Sơn trên khuôn mặt già nua mang theo vẻ cười thê thảm, miệng ngậm máu tươi, dáng vẻ phảng phất ác quỷ bò ra từ Địa Ngục.

Chân khí tràn ra ngoài phảng phất đều muốn ngưng tụ thành thực chất.

Toàn bộ Thái Hòa Điện một nửa băng hàn, một nửa nóng bỏng, chân chính là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Rõ ràng An Vân Sơn là mạnh mẽ đột phá Lục Địa Thần Tiên, căn cơ cực kỳ bất ổn.

Thế nhưng chẳng biết vì sao, hắn lúc này lại mạnh đến nỗi đáng sợ, căn bản không phải Lục Địa Thần Tiên bình thường có thể sánh được.

An Vân Sơn cảm thụ lực lượng cuồng bạo lại mạnh mẽ trong cơ thể mình, cười như điên nói: Cố Hàn Uyên, lão phu biết mình không đánh lại ngươi, kế hoạch soán vị lão phu trù mưu đã lâu cũng thất bại.

Thế nhưng dùng phương thức như vậy đổi lấy việc cùng ngươi Đồng Quy Vu Tận để báo thù cho Cảnh nhi vẫn là có thể.

Tiếng cười của An Vân Sơn phảng phất ác quỷ chọn người mà nuốt, quanh quẩn trong Thái Hòa Điện, khiến người ta kinh dị.

Bao gồm Ninh Vương cùng các Phiên Vương và chúng thần khác đều sợ hãi dồn dập chạy ra ngoài điện.

Bọn họ cũng không dám tiếp tục đợi ở đây.

Chương 1426

An Vân Sơn tuy nói hắn là muốn tìm Cố Hàn Uyên báo thù, thế nhưng ai dám cam đoan sẽ không có sự cố thương vong.

Thậm chí bọn họ đều có thể từ trong giọng nói của An Vân Sơn nghe ra tử ý.

An Vân Sơn biết rõ mình sẽ c·hết, chẳng lẽ sẽ không nghĩ kéo theo vài người chịu tội thay sao.

ít nhất. trên hoàng tuyền lộ cũng nhiều thêm mấy người bạn không phải sao.

Dưới loại tình huống này ai còn dám tiếp tục đợi.

Gia Cát Chính Ngã cảnh giác nhìn An Vân Sơn đã điên cuồng, chần chờ hỏi: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên biết Gia Cát Chính Ngã muốn nói điều gì, khoát tay áo trực tiếp ngắt lời nói: Đưa bệ hạ ra ngoài đi.

Gia Cát Chính Ngã nghe vậy hơi do dự, thở dài một tiếng, kéo Chu Hậu Chiếu dường như đã sợ ngây người cùng nhau rời đi.

Hắn so với những người khác càng có thể nhìn ra vấn đề của An Vân Sơn.

Đây không phải là uy thế mà Lục Địa Thần Tiên thông thường có thể có được.

Uông Trực liếc nhìn thần sắc kiên định của Liễu Nhược Hinh, nào còn không biết mình không khuyên nổi.

Không thể làm gì khác hơn là hướng về Cố Hàn Uyên chắp tay nói: Nhược Hinh xin nhờ Cố công tử.

Dứt lời liền dẫn người của Tây Hán rời khỏi Thái Hòa Điện.

Lúc này vẫn còn ở trong Thái Hòa Điện, ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, chỉ còn lại Yêu Nguyệt, Liễu Nhược Hinh và Như Yên đã chẳng biết từ lúc nào biến trở về diện mạo như trước.

Yêu Nguyệt đứng bên cạnh Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, nhàn nhạt nói: Đừng hòng đuổi ta đi.

Liễu Nhược Hinh vãn một kiếm hoa, kiều tiếu cười nói: Nghĩa phụ đều nói muốn đem ta giao phó cho ngươi, không cho phép không chịu trách nhiệm.

Như Yên hơi lộ vẻ sợ hãi mà liếc nhìn An Vân Sơn, hơi do dự một chút, sau đó vẫn lấy dũng khí nói: Ta là người của công tử, công tử ở đâu, ta liền ở đó.

Như Yên từng sống trong men say mộng mị quả nhiên đã biến đổi không giống xưa.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh ba nữ nhân, vui mừng cười.

Đôi mắt thâm thúy kia hiện ra vẻ ôn nhu và hứng thú lạ thường.

Một Lục Địa Thần Tiên mưu lợi đột phá còn không đáng để ta đuổi các ngươi đi tị nạn, càng không đáng để các ngươi theo ta đồng sinh cộng tử.

Cho dù có một số tồn tại đã nhúng tay giúp hắn một chút cũng vậy thôi.

Lời vừa dứt, Trảm Long Kiếm rơi vào bàn tay.

Thiên Địa Chính Khí, Hạo Nhiên trường tồn, không cầu Tru Tiên, nhưng Trảm Quỷ Thần.

Tiếng ngâm khẽ phảng phất thấu đến thiên giới từ trong Thái Hòa Điện truyền ra, lọt vào tai mọi người đang chạy trốn ra ngoài.

Bầu trời phong khởi vân dũng đột nhiên yên tĩnh trong nháy mắt.

Khoảnh khắc sau, gió ngừng, mây đen cũng tản.

Cố Hàn Uyên quả nhiên phán đoán chính xác.

Việc tùy tiện đột phá cảnh giới Lục Địa Thần Tiên tuyệt đối không phải là một ý kiến hay.

Cố Hàn Uyên có thể cảm nhận rõ ràng An Vân Sơn đang bị quán thâu một cỗ lực lượng không thuộc về hắn.

Một Lục Địa Thần Tiên vừa đột phá làm sao có thể có uy thế như An Vân Sơn hiện tại.

Dù đây là cái giá hắn phải trả bằng sinh mạng.

Chính vì An Vân Sơn đã ôm chí tử, mới có thể không cố kỵ tiếp nhận món quà đánh đổi bằng sinh mạng này.

Bằng không, người thường làm như vậy đã sớm bạo thể mà c·hết.

Bất quá, đối mặt với An Vân Sơn sở hữu lực lượng kinh khủng như vậy, Cố Hàn Uyên lại bình tĩnh ngoài dự đoán.

Thậm chí còn có tâm tư nâng cao tình cảm của ba nữ nhân dành cho hắn.

Sự thong dong dư dật như vậy là bởi vì lần này trên người An Vân Sơn cũng không có tiên thần tàn hồn giáng xuống.

Điều đó cũng có nghĩa là, cho dù lực lượng hắn mạnh đến đâu, chung quy cũng không đạt đến cấp độ Phá Toái Hư Không.

Một lực lượng chỉ có số lượng mà không có chất lượng thì làm sao uy h·iếp được Cố Hàn Uyên.

Trảm Long Kiếm xuất vỏ, chiêu Trảm Quỷ Thần chí cương chí dương mang theo hạo nhiên chính khí chưa từng có nghiền nát An

Vân Sơn, kẻ đã tự đẩy mình vào chỗ c·hết để có được lực lượng cuồng bạo vô song.

Liệt diễm dập tắt, băng tinh vỡ thành bột phấn.

Giữa mi tâm An Vân Sơn bỗng xuất hiện một huyết tuyến.

Làm sao có thể.

Hắn thì thầm một tiếng khó tin.

Khoảnh khắc sau đó, Chân Khí cuồng bạo không thể khống chế bùng nổ, khiến hắn nổ tung tứ phân ngũ liệt.

Yêu Nguyệt, Liễu Nhược Hinh cùng Như Yên ba nữ nhân vừa mừng vừa sợ nhìn Cố Hàn Uyên ngạo nghễ sừng sững.

Trong mắt các nàng, ngoài tình nghĩa đậm sâu, còn có thêm tình ngưỡng mộ.

Trước đó, khi chứng kiến uy thế đáng sợ của An Vân Sơn, các nàng đã thực sự nảy sinh ý nghĩ cùng Cố Hàn Uyên sống c·hết có nhau.

Vẫn là câu nói cũ, tuyệt đại đa số người chỉ biết Cố Hàn Uyên rất mạnh, nhưng cường đại đến mức nào thì ít ai có thể nhận thức rõ ràng, kể cả những hồng nhan tri kỷ bên cạnh Cố Hàn Uyên cũng không ngoại lệ.

Ba nữ nhân đều như vậy.

Yêu Nguyệt ngược lại đã từng giao thủ với Cố Hàn Uyên ở Túc Châu Thành, và cũng đã chứng kiến Cố Hàn Uyên hủy diệt các sát thủ Thanh Y Lâu.

Thế nhưng, mức độ đó so với uy thế của An Vân Sơn sau khi mạnh mẽ đột phá đến Lục Địa Thần Tiên thì chỉ có thể coi là chuyện nhỏ nhặt.

Đến nỗi lúc này ngay cả đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt cũng không tự chủ được hiện lên một tia sùng bái.

Ngưỡng mộ cường giả là thiên tính của nữ nhân.

Ngay cả nữ cường nhân như Yêu Nguyệt cũng không tránh khỏi.

Thậm chí chính vì tính tình hiếu thắng của Yêu Nguyệt, nàng lại càng thêm ngưỡng mộ cường giả.

Nàng chỉ cảm thấy trái tim mình đập nhanh lạ thường, Cố Hàn Uyên trong mắt nàng dường như cũng trở nên càng thêm tuấn mỹ.

Yêu Nguyệt nhất thời càng thêm thẹn thùng, e lệ.

Chỉ vì vừa rồi nàng thực sự nảy sinh ý muốn sinh con cho Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh cũng tương tự.

Cớ chưa chuẩn bị sẵn sàng ban đầu đột nhiên không còn đứng vững.

Cho dù phải chia sẻ với người khác thì sao.

Cho dù luôn để nàng làm những chuyện xấu hổ như vậy thì sao.

Trong lòng nàng giờ đây đang suy tính làm sao để giành trước Trần An An một bước.

Thua ai cũng không thể thua cho Trần An An cái vị minh hữu giả tạo này, đúng không.

Như Yên so với hai người kia thì đơn giản hơn nhiều.

Điều nàng muốn làm nhất hiện giờ là trên chiếc Long ỷ kia, để Cố Hàn Uyên tưởng thưởng nàng một chút cho thật tốt.

Trước đó, người bận rộn vất vả nhất chính là nàng.

Không có công lao thì chẳng lẽ không có khổ lao sao.

Huống hồ công lao của nàng còn lớn đến vậy.

Nguyên nhân lớn nhất khiến An Vân Sơn soán vị thất bại chính là sự phản bội của nàng.

Bằng không, nếu nàng giả trang thành Chu Hậu Chiếu, biến chuyện nhường ngôi thành sự thật, lại có thêm sự giúp đỡ của một vài Phiên Vương dã tâm bừng bừng nhìn rõ thời cuộc, An Vân Sơn không chừng có thể ngồi trên Hoàng vị một thời gian.

Công lao lớn như vậy, đòi chút tưởng thưởng và ban lộc cũng là hợp tình hợp lý, phải không.

Cố Hàn Uyên lúc này không để ý đến suy tư của ba nữ nhân.

Hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời ngoài đại điện đã khôi phục trong xanh, thầm cười giễu.

An Vân Sơn có thể có cơ hội mạnh mẽ đột phá đến Lục Địa Thần Tiên tự nhiên là do hắn dung túng.

Bằng không, hắn hoàn toàn có thể cắt đứt quá trình đột phá của An Vân Sơn.

Hơn nữa, việc lấy ra đầu lâu An Thế Cảnh vốn là có ý định cố ý kích thích An Vân Sơn.

Nguyên nhân là hắn đã có được một tin tức từ Đan Ngọc Như.

An Vân Sơn từ Thiên Mệnh Giáo đã có được một bí thuật.

Có thể trong thời gian ngắn dùng tinh huyết, sinh mệnh lực và tiêu hao đại lượng công lực để mạnh mẽ đột phá cảnh giới.

Trong ma đạo luôn có rất nhiều bí thuật liều mạng như vậy.

Cố Hàn Uyên chính là dựa trên cơ sở này quyết định kích thích An Vân Sơn, khiến hắn dùng tính mạng để thử nghiệm cảnh giới Lục Địa Thần Tiên một lần.

Đây vừa là thực nghiệm, vừa là thăm dò.

Trên thực tế, nếu Cố Hàn Uyên dựa vào lý tính để phán đoán, An Vân Sơn tuy có ma đạo bí thuật, lại có Hấp Tinh Ma Công thu được đại lượng Chân Khí, nhưng khả năng đột phá đến Lục Địa Thần Tiên vẫn rất thấp.

Chương 1427

Dù sao, hạn mức cao nhất của ma đạo bí thuật mà An Vân Sơn đã học vẻn vẹn chỉ là Đại Tông Sư mà thôi.

Đây mới là lẽ thường.

Lục Địa Thần Tiên và các cảnh giới trước đó là hoàn toàn khác biệt.

Mà nếu dễ dàng như vậy có thể trong thời gian ngắn đạt được thực lực Lục Địa Thần Tiên, thì Âm Quỳ Phái, Thiên Mệnh Giáo cùng các môn phái ma đạo này đã sớm vô địch thiên hạ.

Chỉ cần vài lần tập kích kiểu tự s·át, không một môn phái nào có thể chống đỡ nổi.

Thậm chí lâu dài, các môn phái chính đạo còn có dám phản kháng hay không cũng là một vấn đề.

Dù sao, các môn phái chính đạo đại thể đều có một căn bệnh chung, quá mức coi trọng truyền thừa môn phái.

Toàn Chân Giáo chính là một ví dụ điển hình.

Vì bảo trụ truyền thừa và cơ nghiệp, lựa chọn đầu hàng Mông Nguyên thì Mông Nguyên cũng có thể hàng, vậy đầu hàng ma đạo có lập trường đối địch thì có sao.

Nói chung, theo lý mà nói, An Vân Sơn không thể đột phá cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Thế nhưng hắn hết lần này tới lần khác đã đột phá.

Hơn nữa mạnh đến mức đáng sợ.

Coi như đã chứng minh, chỉ cần có cơ hội, Ý Chí Thế Giới sẽ nhúng tay vào những người đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, hòng tiêu diệt Cố Hàn Uyên ngày càng chướng mắt.

Còn những chuyện khác thì không sao.

Chỉ cần không có tàn hồn tiên thần hạ giới, đối với Cố Hàn Uyên mà nói đều không có uy h·iếp quá lớn.

Duy chỉ có những hồng nhan tri kỷ có hy vọng đột phá Lục Địa Thần Tiên thì cần phải đặc biệt quan tâm.

Trong đó, gần nhất với cảnh giới Lục Địa Thần Tiên chính là Lý Thu Thủy và Yêu Nguyệt.

Thứ hai là Liên Tinh và Bạch Phi Phi, những người còn có chút chênh lệch về quan hệ và tu vi cảnh giới.

Còn như những cô gái khác ngoài những người này, đại thể chỉ có tiềm lực đó, trong cảnh giới vẫn còn tồn tại chênh lệch không nhỏ, không cần quá mức để tâm.

Nói chung, lần này Cố Hàn Uyên thăm dò và thực nghiệm trên người An Vân Sơn đều xem như thành công.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là phần thưởng săn giết Lục Địa Thần Tiên từ An Vân Sơn vẫn chưa đạt được như mong muốn.

Cố Hàn Uyên thu hồi Trảm Long Kiếm, nhìn bầu trời trong xanh vạn dặm không mây, không khỏi lẩm bẩm: Nếu có Tru Tiên Kiếm trong tay, khoảnh khắc vừa rồi nên nghịch phạt thương thiên, đáng tiếc.

Công lược nhiều nữ tử đến vậy, mưu tính lâu như vậy, vẫn không thể nào từ hệ thống đạt được phần thưởng Tru Tiên Kiếm, trong lòng Cố Hàn Uyên ít nhiều có chút tiếc nuối.

Không làm sao được, chỉ có thể tiếp tục tăng cường công lược sau

này.

Ví như lúc này thân ảnh xinh đẹp với đôi mắt đẹp lấp lánh đang chạy tới kia.

Cố đại ca, chàng quá lợi hại rồi.

May mắn được thưởng thức oai phong của Trảm Quỷ Thần của Cố Hàn Uyên không chỉ có ba nữ Yêu Nguyệt.

Mà còn có Vân La quận chúa, người mạo hiểm bị dư ba giao thủ lan đến, cũng muốn lén lút ẩn nấp xem trận chiến.

Cố Hàn Uyên nhìn thiếu nữ xinh đẹp mặt mang nụ cười tươi tắn đang chậm rãi bước đến, giận dỗi đưa tay gõ nhẹ lên trán nàng.

Nàng không biết vừa rồi rất nguy hiểm sao.

Vân La quận chúa lè lưỡi thơm tho, yểu điệu nói: Các tỷ tỷ Yêu Nguyệt đều không lùi bước, ta sao dám bỏ chạy.

Hơn nữa ta cũng chỉ là trốn đi quan chiến, đã rất ngượng ngùng rồi.

Kỳ thực vừa rồi Vân La quận chúa thật sự có một loại xúc động muốn cùng Yêu Nguyệt các nàng đứng chung một chỗ, nhưng lại sợ làm Cố Hàn Uyên phân tâm, nên đành phải trốn đi.

Thiếu nữ thẳng thắn này ngược lại là dám yêu dám hận.

Rõ ràng nàng và Cố Hàn Uyên còn chưa có mối quan hệ sâu đậm đến vậy.

Cố Hàn Uyên động tác trên tay đổi từ gõ sang xoa nắn, khẽ thở dài nói: Ý ta là bên cạnh ta mới càng thêm an toàn, nàng tránh xa như vậy, ta ngược lại bất tiện bảo hộ nàng.

Vân La quận chúa nghe vậy, đôi mắt đẹp lóe lên quang thải động nhân, ẩn chứa tâm tình mong đợi, kiều tiếu hỏi: Cố đại ca nguyện ý bảo hộ ta giống như bảo hộ tỷ tỷ Yêu Nguyệt sao.

Một câu hỏi trực tiếp như vậy bị Vân La quận chúa thẳng thắn ném về phía Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt không hiểu sao lại có chút ước ao tiểu muội mới nhận này của mình.

Cái sự thẳng thắn và bộc trực của Vân La quận chúa là điều nàng sao cũng không học được.

Con người cuối cùng sẽ bội phục những người có thể làm được những chuyện mình không làm được.

Đây cũng là lý do vì sao Yêu Nguyệt lại có hảo cảm với Vân La quận chúa đến vậy.

Còn như Liễu Nhược Hinh thì càng thêm xấu hổ.

Rõ ràng nàng đã ở bên Cố Hàn Uyên một đoạn thời gian.

Thế nhưng nàng lại luôn tìm đủ thứ cớ để không giao mình cho Cố Hàn Uyên.

Tuy rằng Cố Hàn Uyên luôn nói với nàng, trên người nàng có rất nhiều chỗ thú vị không cần phải vội vàng như vậy.

Thế nhưng lúc này đối mặt với Vân La quận chúa thẳng thắn như vậy, Liễu Nhược Hinh khó tránh khỏi có chút tự ti mặc cảm.

Cố Hàn Uyên không úp mở với Vân La quận chúa, thần thái tự nhiên khẽ cười nói: Đương nhiên sẽ bảo hộ nàng.

Cố Hàn Uyên không nói gì thêm về việc sẽ bảo hộ Vân La quận chúa tận tâm như Yêu Nguyệt, dùng cách này để giành lấy hảo cảm của nàng.

Dù sao, Yêu Nguyệt tuy có không ít thay đổi, thế nhưng kiểu nói tốt quá hóa lốp vẫn rất dễ khiến Yêu Nguyệt nhỏ mọn.

Vân La quận chúa cũng không có suy nghĩ phức tạp như Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần có được câu trả lời khẳng định cũng đã khiến nàng đủ vui mừng.

Nàng vô thức muốn tiến lên ôm lấy cánh tay Cố Hàn Uyên để tỏ vẻ thân cận.

Bất quá, nàng lại đột ngột dừng lại khi còn một ly, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn sắc mặt Yêu Nguyệt, một bộ dáng vẻ chờ đợi cho phép.

Yêu Nguyệt thấy vậy chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, khẽ gật đầu không thể nhận ra.

Nàng có thể nhìn ra Vân La quận chúa cũng không có tâm tư xấu gì.

Huống chi còn biết điều và cảm kích như vậy, làm sao có ý từ chối.

Vân La quận chúa nhất thời nở một nụ cười rạng rỡ, ôm chặt lấy cánh tay Cố Hàn Uyên, yêu kiều nói: Cố đại ca, cảm ơn chàng.

Nếu có lần sau nữa, ta nhất định sẽ đứng bên cạnh chàng.

Vấn đề có lần sau hay không tạm thời không bàn tới, cảm giác được Vân La quận chúa khoác tay thì rất bình thường.

Xa kém xa Liễu Nhược Hinh kiêu sa, cao lớn.

Thực sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc, dinh dưỡng trên người Vân La quận chúa được nuông chiều từ bé đều đi đâu cả rồi.

Bất quá Cố Hàn Uyên không dám đưa ra ý kiến.

Bằng không, Vân La quận chúa có thể không vui hay không còn khó nói, nhưng Yêu Nguyệt tuyệt đối sẽ nổi giận.

Sự thân thiết của Vân La quận chúa và Cố Hàn Uyên không kéo dài được bao lâu, rất nhanh bên ngoài đại điện vang lên một trận tiếng bước chân.

Hiển nhiên là đám người đã phát hiện sự việc đã lắng xuống nên đã trở về.

Cố Hàn Uyên đưa mắt ra hiệu cho Như Yên.

Như Yên tâm lĩnh thần hội, từ trên người nàng bốc lên làn khói mờ ảo, thân hình biến mất.

Vân La quận chúa thấy vậy tò mò quan sát hồi lâu cũng không thể nhìn ra Như Yên biến mất bằng cách nào.

Kỳ thực, đó chẳng qua là Như Yên mượn ảo thuật bóp méo ánh mắt, khiến thân hình nàng biến mất trong thời gian ngắn.

Trên thực tế nàng vẫn chưa rời khỏi chỗ đó.

Như Yên thấy Vân La quận chúa tò mò như vậy, lặng lẽ đi đến phía sau nàng b·ấm một cái, khiến nàng không khỏi hét lên một tiếng chói tai.

Như Yên ghé sát tai Vân La quận chúa cười quyến rũ nói nhỏ: Ta là Như Yên, Tiểu Quận Chúa à.

Vân La quận chúa mặt đỏ bừng, xấu hổ giận dỗi: Tỷ tỷ Như Yên thật xấu quá.

Cố Hàn Uyên tinh mắt ngược lại nhìn thấu vì sao Vân La quận chúa lại phản ứng lớn đến vậy.

Đồng thời hắn cũng biết dinh dưỡng trên người Vân La quận chúa đều chạy đi đâu.

Cố Hàn Uyên có chút thỏa mãn lại vui mừng cười cười, sau đó nhìn về phía đám người đang quay trở lại.

Chứng kiến Cố Hàn Uyên cùng ba nữ nhân bình yên vô sự, phản ứng của đám người mỗi người một khác.

Gia Cát Chính Ngã lên tiếng trước tiên, hắn kinh ngạc hỏi: An Vân Sơn đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng, thuận tay chỉ về phía xung quanh, nói: Chính là những mảnh thịt vương vãi khắp bốn phía kia.

Dù sao An Vân Sơn trước đó đã bị Chân Khí không thể khống chế trong cơ thể nổ tung tứ phân ngũ liệt.

Bởi vậy nhất định là không còn toàn thây.

Đám người nghe vậy kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ An Vân Sơn mưu đồ tạo phản lại c·hết thê thảm đến vậy.

Không ít đại thần cũng vì những mảnh thịt máu me mơ hồ kia mà một trận n·ôn m·ửa.

Gia Cát Chính Ngã ngược lại không quá để ý An Vân Sơn c·hết thế nào, nghe vậy chỉ là thở phào nhẹ nhõm nói: An Vân Sơn đền tội tất nhiên không thể tốt hơn.

Bất quá, điều khiến người ta ngoài ý muốn là dù đã thanh trừ phản nghịch, Chu Hậu Chiếu lại chưa hề tỏ ra quá vui mừng.

Sắc mặt hắn âm trầm, trầm giọng quát: Vân La, còn không buông Cố công tử ra.

Trước mặt mọi người mà cứ dây dưa như vậy thì còn ra thể thống gì.

Vân La quận chúa nghe vậy giật mình, chẳng những không buông tay, ngược lại nhíu sâu đôi mi thanh tú hỏi: Hoàng huynh người.

Lời Vân La quận chúa còn chưa hỏi xong đã bị Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Bệ hạ không phải đã đáp ứng gả Vân La cho Cố mỗ làm tiểu thiếp sao.

Bằng không Cố mỗ tội gì phải nhúng tay vào chuyện rắc rối này.

Chẳng lẽ bệ hạ muốn lật lọng hay sao.

Ta lúc nào.

Chu Hậu Chiếu đón ánh mắt nửa cười nửa không của Cố Hàn Uyên, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi vài phần.

Chương 1428

Rồi lại không thể không đổi giọng, nói: Trẫm xác thực đã đáp ứng Cố công tử.

Nếu Vân La đã là vị hôn thê của Cố công tử, vậy tùy ý đem Vân La gả cho Cố công tử làm vợ cũng tốt.

Yêu Nguyệt, Liễu Nhược Hinh cùng Vân La quận chúa nghe vậy đều trừng lớn đôi mắt đẹp, một bộ dáng kinh ngạc.

Yêu Nguyệt cũng không để ý Hoàng Đế hay không, trực tiếp hung tợn trừng mắt nhìn Chu Hậu Chiếu.

Liễu Nhược Hinh cũng khó hiểu nhìn Chu Hậu Chiếu.

Còn như bản thân Vân La quận chúa đang hoảng loạn nói: Tỷ tỷ Yêu Nguyệt, tỷ nghe ta giải thích.

Sự việc không phải như tỷ nghĩ.

Hoảng hồn, Vân La quận chúa vội vàng trừng mắt Chu Hậu Chiếu, hỏi: Hoàng huynh, đây là chuyện gì xảy ra.

Không giống với lời đã nói trước đó.

Không khí vốn hòa hài đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Chỉ vì Chu Hậu Chiếu nói một câu muốn gả Vân La quận chúa cho Cố Hàn Uyên làm vợ.

Cố Hàn Uyên nheo mắt nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu, ngữ khí khó hiểu nói: Bệ hạ có phải nhớ lộn rồi không.

Không bằng nói lại lần nữa xem sao.

Nếu đổi một thời cơ khác, lời Cố Hàn Uyên vừa nói sợ rằng sẽ đổi lấy liên tiếp những tiếng quát mắng như Vô lễ, Lớn mật, thế nhưng giờ phút này, tại chỗ các đại thần sau một lát trố mắt nhìn nhau lại đồng loạt chọn im miệng không nói.

Cố Hàn Uyên đã đánh An Vân Sơn nổi loạn thành những mảnh thịt vụn, đang là thời điểm uy thế thịnh nhất, không ai muốn mạo hiểm chọc giận hắn.

Mà cuộc phản loạn của An Vân Sơn lại càng làm lung lay uy tín của Chu Hậu Chiếu, Hoàng vị càng lúc càng không vững chắc.

Một thương nhân nhỏ bé cũng dám phản loạn, thậm chí còn làm ầm ĩ đến Thái Hòa Điện.

Nếu không phải Như Yên phản bội, Cố Hàn Uyên ra tay thu dọn tàn cuộc, không chừng sẽ thành ra thế nào.

Cho dù thật để An Vân Sơn cướp được Hoàng vị một đoạn thời gian cũng không phải là không thể.

Còn như lời Như Yên từng nói Chu Hậu Chiếu đã sớm có chuẩn bị, hiển nhiên không ai tin.

Dù sao phản loạn đâu phải chuyện nhỏ, nếu thật sự đã sớm có chuẩn bị thì nên phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện mới phải.

Quan trọng hơn là vừa rồi khi An Vân Sơn uy thế ngút trời, cũng không có nội tình hoàng thất hiện thân cứu vãn tình thế, ngay cả Quỳ Hoa Lão Tổ trong tin đồn cũng không thấy tăm hơi.

Điều này không khỏi khiến người ta hoài nghi lập trường của những nhân vật nội tình kia.

Còn như Cố Hàn Uyên, người chân chính giải quyết sự kiện, người sáng suốt đều có thể nhìn ra là Chu Hậu Chiếu đã có sự trao đổi lợi ích nào đó mới đổi lấy sự xuất thủ của hắn, hơn nữa không có gì bất ngờ, lợi thế trao đổi chính là Vân La quận chúa vốn được sủng ái nhất.

Bất quá hiện tại xem ra, Chu Hậu Chiếu dường như đã mất trí mà bẻ cong một phần ước định, dẫn đến kích phát một mâu thuẫn nào đó.

Khiến cho cả Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt và Vân La quận chúa đều trở nên xấu hổ và khó xử.

Ninh Vương vốn lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ bị Chu Hậu Chiếu lôi kéo đã nhất thời yên lòng.

Thậm chí trong lòng hắn còn thêm vài phần đùa cợt.

Hắn cùng Cố Hàn Uyên ở chung lâu như vậy, sao lại không biết tính tình đối phương.

Đó là tuyệt đối ăn mềm không ăn cứng.

Bằng không, đường đường một vị Quyền Vương gia sao lại phải lấy lòng Cố Hàn Uyên đến vậy.

Việc đưa đi Mỹ Diễm được bồi dưỡng kỹ càng vẫn chưa kể.

Dù sao Ninh Vương khi đó cũng không có ý tốt.

Dự định mượn tay Cố Hàn Uyên g·iết c·hết Lục Tiểu Phụng đang điều tra Cực Lạc Lâu.

Kết quả suýt nữa bị Cố Hàn Uyên nổi giận thất phu.

Sau đó Ninh Vương trở nên ngoan ngoãn, bắt đầu chuyên tâm lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Trắc Phi cũng tặng ra ngoài.

Tứ nữ Tử Phi lại là Trắc Phi mặc kệ, vậy thì không phải là thiếp thất nhà tầm thường có thể so sánh.

Ninh Vương trong lòng thầm mắng Chu Hậu Chiếu không biết tự lượng sức mình, dám muốn dùng chút thủ đoạn để nắm thóp Cố Hàn Uyên.

Quả nhiên, Chu Hậu Chiếu vẫn là dưới ánh mắt đầy áp bách của Cố Hàn Uyên mà đổi lời.

Là trẫm nhớ lộn.

Vân La đúng là lấy thân phận thiếp gả cho Cố công tử.

Trán Chu Hậu Chiếu lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cũng đặc biệt khó coi.

Một bộ dáng không thể chịu nổi áp lực Cố Hàn Uyên gây ra.

Bất quá, ánh mắt hắn lộ ra vẻ thất vọng dường như không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Lúc này giữa sân mơ hồ có chút xao động.

Đường đường quận chúa làm thiếp cho người ta thì cũng thôi đi.

Dù sao Cố Hàn Uyên quả thực không giống người thường, có chút đối đãi đặc biệt cũng là phải.

Thế nhưng Chu Hậu Chiếu ngàn vạn lần không nên qua loa như vậy mà đổi giọng.

Đây là xem Kim Khẩu Ngọc Ngôn của Hoàng đế là gì.

Quả thực giống như trò đùa muốn làm Cố Hàn Uyên ghê tởm, thật đáng để người ta chê cười.

Uy tín Hoàng đế vốn còn lại không nhiều của Chu Hậu Chiếu nhất thời giảm sút.

Ngay cả trung thần, thanh quan như Hải Thụy cũng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Mà trong mắt những Phiên Vương dã tâm bừng bừng kia đều lóe lên vài phần rục rịch.

Hành động tự hủy tường thành của Chu Hậu Chiếu đã cho bọn họ càng nhiều danh phận đại nghĩa để soán vị.

Vốn còn lo lắng Chu Hậu Chiếu không đủ ngu ngốc, lý do tạo phản tìm ra quá gượng ép.

Giờ đây cũng không cần phải có mối lo ngại này.

Tín Vương trong lòng còn âm thầm nghĩ thẳng thắn sớm một chút g·iết c·hết Chu Hậu Chiếu là xong.

Nói chung, không có gì bất ngờ các loại âm mưu soán vị kế tiếp sẽ liên tiếp xảy ra.

Gia Cát Chính Ngã luôn trầm ổn cũng đen mặt, không khỏi khẽ ho một tiếng, phảng phất đang nhắc nhở điều gì.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch lên, nhàn nhạt nói: Bệ hạ còn nhớ rõ ước định cùng Cố mỗ là tốt rồi, hy vọng không cần có lần sau cần Cố mỗ phải nhắc nhở.

Chu Hậu Chiếu nghe vậy không lên tiếng, chỉ là sắc mặt càng thêm khó coi vài phần.

Bất quá ba nữ Yêu Nguyệt lại hài lòng.

Vân La quận chúa càng là hung hăng thở phào nhẹ nhõm.

Chu Hậu Chiếu vừa rồi đột nhiên làm ra một màn như vậy suýt chút nữa khiến nàng gặp họa, suýt nữa thì đoạn tuyệt với Yêu Nguyệt.

Vân La quận chúa giờ đây hoàn toàn không có ý nghĩ về vị trí chính thê của Cố Hàn Uyên.

Yêu cầu của nàng không cao, có người trong lòng thương yêu, có Yêu Nguyệt làm tỷ tỷ chiếu cố là đủ rồi.

Còn danh phận trong mắt nàng cũng không quan trọng đến thế.

Trước kia truy cầu danh phận cũng chỉ là lo lắng Cố Hàn Uyên không coi trọng nàng.

Giờ đây tự nhiên không cần phải có mối băn khoăn như vậy.

Bất quá lúc này, Vân La quận chúa đã yên tâm lại cũng nghi ngờ nhìn Chu Hậu Chiếu.

Nàng không biết mình có phải ảo giác không, không hiểu sao cảm thấy Hoàng huynh trước mắt này dường như có chỗ nào đó không đúng, khiến nàng rất xa lạ.

Vân La quận chúa cảm thấy xa lạ là rất bình thường.

Bởi vì Chu Hậu Chiếu mà nàng hiện tại nhìn thấy không phải là Hoàng huynh chân chính của nàng, mà là Lãnh Lăng Khí.

Còn Chu Hậu Chiếu bản thân thì vẫn tiếp tục hôn mê, bị Cố Hàn Uyên giấu ở cứ điểm Thiên Võng.

Người biết chân tướng về Lãnh Lăng Khí ngoài Cố Hàn Uyên và mấy nữ tử liên quan như Bạch Phi Phi, thì chỉ có Gia Cát Chính Ngã.

Cố Hàn Uyên đem Gia Cát Chính Ngã từ trong Thiết Huyết Đại Lao mang ra, cho hắn thấy Lãnh Lăng Khí đã khôi phục dung mạo như cũ.

Đồng thời báo cho Gia Cát Chính Ngã chuyện thế thân, nói rằng vẫn chưa tìm thấy Chu Hậu Chiếu mất tích.

Gia Cát Chính Ngã vì đại cục mà suy nghĩ, không thể làm gì khác hơn là quyết định để Lãnh Lăng Khí làm thế thân tạm thời giả dạng Chu Hậu Chiếu để ổn định trật tự triều đình.

Dù sao, không cần nghĩ cũng biết, một khi tin tức Chu Hậu Chiếu mất tích lan truyền ra ngoài sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến nhường nào.

Mỗi Phiên Vương tất nhiên sẽ ra mặt tranh đoạt Hoàng vị.

Chương 1429

Đến lúc đó toàn bộ Minh Quốc đều sẽ sinh loạn.

Mà Mông Nguyên, Kim, Minh. những dị quốc này cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn Minh Quốc náo động mà thờ ơ.

Đến lúc đó chính là loạn trong giặc ngoài, khói lửa nổi lên bốn phía.

Vì vậy, dù Gia Cát Chính Ngã biết chuyện thế thân này hậu hoạn vô cùng, cũng không khỏi không tự mình chủ động thuyết phục Lãnh Lăng Khí phối hợp.

Lãnh Lăng Khí khi biết mình đã khôi phục diện mạo như cũ đã đủ kinh ngạc rồi.

Mà Gia Cát Chính Ngã lại còn muốn hắn làm lại chức cũ, đi làm thế thân cho Chu Hậu Chiếu.

Lãnh Lăng Khí cũng không nguyện ý làm thế thân.

Bởi vì một khi bắt đầu làm thế thân, hắn liền không thể quay trở lại nữa rồi, cũng sẽ không còn là chính mình.

Hơn nữa, nghĩ đến Chu Hậu Chiếu sau khi trở về còn có thể giữ lại cái thế thân này sao.

Việc dùng thế thân để chắn đao, thế thân đứng vào vị trí cao, cùng với việc chính mình đóng giả thế thân trong một khoảng thời gian là những khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Chu Hậu Chiếu chẳng lẽ sẽ không nghĩ đến việc g·iết người diệt khẩu trước tiên sao.

Cố Hàn Uyên không nhúng tay vào việc thuyết phục Lãnh Lăng

Khí.

Dù sao, nếu hắn ra mặt thuyết phục Lãnh Lăng Khí thì sợ rằng chỉ có hiệu quả ngược.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cũng không biết Gia Cát Chính Ngã đã thuyết phục Lãnh Lăng Khí bằng cách nào.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại biết Lãnh Lăng Khí trước đó mượn chuyện Vân La quận chúa để thăm dò hắn.

Thăm dò xem hắn có vì giấu giếm chân tướng mà thỏa hiệp hay không.

Cố Hàn Uyên ánh mắt thâm thúy, lẩm bẩm: Thật đúng là đối với kẻ thừa kế vẫn ôm tà tâm bất tử đâu.

Gia Cát Chính Ngã trong kịch tình biết được Chu Hậu Chiếu mất tích liền đương nhiên tìm đến vị Vương gia đại trung tự gian kia.

Có thể thấy được lòng trung thành của Gia Cát Chính Ngã là chính nghĩa trong lòng hắn, là vì quốc gia này, mà không phải vì một người cụ thể.

Lúc cần thiết không có gì là không thể hy sinh.

Lãnh Lăng Khí không để ý nhiều chuyện.

Người vừa là thầy vừa là cha Bộ Thần Liễu Kích Yên tính một.

Đáng tiếc đã c·hết trong tay An Vân Sơn.

Sau đó chính là Vô Tình, người hắn nhất kiến chung tình.

Nếu đoán không sai, lý do Gia Cát Chính Ngã thuyết phục Lãnh Lăng Khí rất có thể có liên quan đến Vô Tình.

Nhân vật chính trong kịch tình cũng là người, cũng có điều muốn theo đuổi, cũng sẽ ích kỷ.

Lãnh Lăng Khí thăm dò Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng là vì Vô Tình.

Nếu Cố Hàn Uyên thỏa hiệp, nhượng bộ, vậy hắn có lẽ sẽ suy nghĩ đến những thủ đoạn cứng rắn hơn để đến với Vô Tình.

Ví như triệu Vô Tình vào cung làm phi.

Dù sao, chỉ cần không ai vạch trần hắn, hắn có thể đương nhiên hành sử quyền lợi thuộc về Hoàng đế.

Gia Cát Chính Ngã vì cái gọi là đại cục mà suy nghĩ nhất định sẽ không can thiệp.

Đáng tiếc, hắn muốn ở cùng Vô Tình, trở ngại lớn nhất cùng tình địch Cố Hàn Uyên lại không hề có ý định lấy đại cục làm trọng.

Cố Hàn Uyên tuy không nói rõ, thế nhưng cổ sát khí chỉ nhằm vào một mình hắn là có thật.

Lãnh Lăng Khí dù có ngốc cũng biết uy h·iếp đối với Cố Hàn Uyên là vô dụng.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không để cái gọi là đại cục vào trong lòng, cùng lắm thì chính là vạch trần thân phận của hắn, rồi ra tay g·iết hắn đi.

Ai lại sẽ vì một kẻ giả mạo mà đứng ra bất bình hộ đâu.

Hắn c·hết cũng chỉ là c·hết vô ích.

Lãnh Lăng Khí nghĩ đến đêm hôm đó bị Chu Hậu Chiếu ra lệnh muốn đích thân g·iết c·hết Vô Tình.

Hắn không cam lòng, hắn phẫn hận.

Bởi vậy hắn nhượng bộ.

Giữ được Thanh Sơn thì không lo không có củi đốt.

Giờ đây chiếm được ngôi vị Hoàng đế của Chu Hậu Chiếu, ưu thế đang ở bên hắn.

Nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, trong lòng Cố Hàn Uyên tràn đầy giễu cợt.

Giễu cợt Lãnh Lăng Khí không biết tự lượng sức mình, giễu cợt hắn căn bản không nhận rõ tình thế.

Lại là kịch tình mặc kệ, hắn cũng không phải hoàng thất chính thống.

Đã không có kiến thức chính trị, cũng không có tình báo và ký ức trong tay Chu Hậu Chiếu.

Ngay bây giờ cục diện này, Lãnh Lăng Khí làm nhiều lỗi nhiều, làm ít sai ít, không làm không sai.

Nhưng lập tức nếu cái gì cũng không làm, ngồi ở chỗ Chu Hậu Chiếu thì Lãnh Lăng Khí cũng sẽ không có kết quả tốt hơn.

Nhìn những Phiên Vương đang rục rịch kia đi.

Thân ở trong phong ba bão táp mà Lãnh Lăng Khí vẫn còn có tâm tư suy nghĩ Vô Tình.

Thật nực cười.

Cố Hàn Uyên trong lòng khinh bỉ nhân vật chính kịch tình thân là quân cờ mà không tự biết, tự phụ lại tự đại, nét mặt lại bất động thanh sắc nói: Nếu chuyện của mình, Cố mỗ cũng đã đạt được như mong muốn, vậy xin cáo từ.

Nói rồi một tay kéo qua vòng eo mềm mại của Vân La quận chúa, một tay nắm tay ngọc Yêu Nguyệt, làm bộ muốn rời đi.

Cố công tử xin dừng bước.

Gia Cát Chính Ngã vội vàng gọi Cố Hàn Uyên dừng lại.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi: Còn có chuyện gì.

Gia Cát Chính Ngã nhìn thái độ không mấy hữu hảo của Cố Hàn Uyên, trong lòng âm thầm thở dài.

Việc Lãnh Lăng Khí thăm dò Cố Hàn Uyên, trong mắt hắn khi đã biết chân tướng thì không khó nhìn thấu.

Gia Cát Chính Ngã trong lòng không khỏi có chút oán giận hai người không để ý đại cục.

Thế nhưng hắn không có cách nào với Cố Hàn Uyên, cũng ít nhiều có chút đuối lý.

Chỉ đành làm người hòa giải.

Cố công tử chớ trách, bệ hạ cũng vì yêu muội mà sốt ruột.

Sau này ta sẽ cùng bệ hạ hảo hảo thương thảo chuyện hôn sự của Vân La quận chúa.

Nửa câu trước chỉ là lý do của Gia Cát Chính Ngã mà thôi.

Điều hắn thực sự muốn nói với Cố Hàn Uyên vẫn là nửa câu sau.

Ám chỉ hắn sau này sẽ trông chừng Lãnh Lăng Khí thật kỹ, không để Lãnh Lăng Khí gây phiền phức cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, không đưa ra ý kiến mà nói: Như vậy tự nhiên không thể tốt hơn.

Gia Cát Chính Ngã do dự một chút, vẫn là đầy ẩn ý nói: Còn có chuyện kia thì làm ơn Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, trịnh trọng gật đầu nói: Cố mỗ sẽ mau chóng tìm được.

Gia Cát Chính Ngã tự nhiên là chỉ tung tích của Chu Hậu Chiếu.

Mà Cố Hàn Uyên thì thuần túy là qua loa cho có lệ.

Dù sao Chu Hậu Chiếu vốn dĩ đang ở trong tay hắn.

Còn như lúc nào để Chu Hậu Chiếu hiện thân, thì hoàn toàn tùy ý hắn.

Trước đó, Lãnh Lăng Khí cứ cẩn thận làm bia ngắm đi.

Ngay lúc Cố Hàn Uyên chuẩn bị cất bước rời đi, bên cạnh vang lên một giọng e lệ.

Cố đại ca, chàng có muốn thiếp dẫn chàng đi thăm hoàng cung một chút không.

Người nói ra lời này tự nhiên là Vân La quận chúa đang bị Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo, mặt cười đỏ bừng vì thẹn.

Lần đầu tiên cùng nam tử tiếp xúc gần như vậy, bàn tay nóng hổi đang đặt trên eo nàng càng khiến thân thể mềm mại của nàng có chút mềm nhũn.

Dù nàng đã xác định Cố Hàn Uyên là người trong lòng mình, cũng khó tránh khỏi vừa thẹn vừa sợ hãi.

Vân La quận chúa thấy Cố Hàn Uyên có vẻ muốn dẫn nàng rời đi, không tự chủ được liên tưởng đến rất nhiều hình ảnh không thích hợp trẻ nhỏ.

Trong lòng hoảng loạn, vô thức muốn ở lại.

Dù sao, khi người ta hoảng loạn thì tổng sẽ theo thói quen lựa chọn nơi an tâm.

Chương 1430

Còn nơi nào có thể khiến nàng an tâm hơn hoàng cung vô cùng quen thuộc này.

Thế nhưng muốn nàng hiện tại cùng Cố Hàn Uyên chia lìa thì lại luyến tiếc.

Lời muốn dẫn Cố Hàn Uyên tham quan hoàng cung liền cứ thế bật thốt ra.

Bất quá Vân La quận chúa vừa nói ra đã hối hận.

Hoàng cung nơi nào có thể tùy tiện cho người ta thăm viếng.

Huống chi nếu nói là tham quan, dù sao cũng phải dẫn Cố Hàn Uyên đến nơi ở riêng của mình xem một chút chứ.

Mà nơi nàng ở lại là hậu cung, càng không thể để nam tử vào bên trong.

Nhưng điều khiến mọi người tại đây không khỏi kinh ngạc là Lãnh Lăng Khí, kẻ thế thân Chu Hậu Chiếu, khi Cố Hàn Uyên nhìn qua lại không khỏi nói: Vân La đã nói vậy, vậy cứ dẫn Cố công tử đi dạo một chút đi.

Dù sao cho dù Vân La nàng gả đi, thì Cố công tử cũng là rể của hoàng thất, không tính là người ngoài.

Thần chết tiệt không tính là người ngoài.

Đám người lúc này đều thầm mắng trong lòng.

Cũng không thấy phò mã hay quận mã nào có thể tùy ý ra vào hoàng cung.

Thật sự không sợ tự mình đội một cái mũ xanh biếc sao.

Phải biết rằng trong hậu cung có không ít phi tử, cung nữ tịch mịch khó nhịn.

Hơn nữa Chu Hậu Chiếu còn là người khi trẻ háo sắc, giờ lại thích nam phong.

Nói đơn giản chính là một người lưỡng tính.

Vì vẫn chưa có con nối dõi, thậm chí ngay cả mỹ sắc cũng không mấy động tâm.

Trước đó, khi Bỉ Võ Chiêu Thân, việc hắn coi trọng Dương Huệ Lan cũng đã là hiếm thấy.

Vì vậy trong hậu cung nữ nhân tịch mịch thật sự không ít.

Lại thêm Cố Hàn Uyên tuấn mỹ vô song lại phong lưu như vậy.

Để Cố Hàn Uyên vào hậu cung thì khác gì hổ vào bầy dê.

Hơn nữa lời trong lời ngoài còn ra vẻ sau này Cố Hàn Uyên có thể tùy ý đi lại.

Đừng nói là những Phiên Vương và chúng thần kia, ngay cả Vân La quận chúa bản thân cũng có chút bối rối.

Nhưng mà bọn họ nào hiểu được tâm tư của Lãnh Lăng Khí.

Chu Hậu Chiếu c·hết rồi thì liên quan gì đến ta Lãnh Lăng Khí.

Lãnh Lăng Khí có ý muốn báo thù Chu Hậu Chiếu hay không.

Chắc chắn là có.

Thông thường mà nói, Lãnh Lăng Khí đã được hoàng thất thuần phục, được Bảo Long nhất tộc của Chu Hậu Chiếu thu nhận, nên không hẳn phải thù địch Chu Hậu Chiếu.

Nhưng Lãnh Lăng Khí từ nhỏ đã được Bộ Thần Liễu Kích Yên thu nuôi, thực sự rất khó để đồng tình với lòng trung thành của Bảo

Long nhất tộc đối với hoàng thất và Chu Hậu Chiếu.

Còn về việc Lãnh Lăng Khí vì sao lại bị Liễu Kích Yên thu dưỡng, điều đó đã chôn vùi trong bụi trần lịch sử cùng với cái c·hết của Liễu Kích Yên.

Tạm thời không bàn đến việc Lãnh Lăng Khí vì sao lại bị Liễu Kích Yên thu dưỡng, nhưng hiển nhiên hắn không hề có mấy phần trung thành đáng nói với Chu Hậu Chiếu.

Quan trọng nhất là Lãnh Lăng Khí là nhân vật chính của kịch tình.

Trong số những nhân vật chính này, những người thực sự có thể được gọi là chính nghĩa vô tư thì rất ít, đại đa số đều không chịu nổi sự cân nhắc.

Vì tư lợi mới có thái độ bình thường.

Hơn nữa, biểu hiện của Lãnh Lăng Khí trong kịch tình cũng rất bình thường.

Ngoại trừ võ công coi như tạm được, còn có điểm sáng nào khác sao.

Hắn nóng nảy dễ giận, xung động, lỗ mãng.

Trong tình huống chưa biết rõ chân tướng sự thật đã đối với Gia Cát Chính Ngã, người đã hảo tâm thu lưu hắn, la mắng đòi g·iết.

Nếu không phải Cơ Dao Hoa hai lần xoay giáo, hắn cầm đầu thắng được An Thế Cảnh và An Vân Sơn sao.

Hơn nữa, tuyến tình cảm của Lãnh Lăng Khí cũng rất khó hiểu.

Cơ Dao Hoa không có lý do thầm mến hắn.

Vô Tình cũng tương tự, đột nhiên liền bị hấp dẫn lẫn nhau.

Vầng hào quang nhân vật chính này mở cũng không nhỏ.

Mà ở trên thế giới này, Lãnh Lăng Khí vì tướng mạo giống nhau mà bị Chu Hậu Chiếu dùng làm thế thân cản đao.

Hay bởi vì lo lắng tướng mạo của hắn bị người lợi dụng, liền đem hắn chỉnh dung.

Để đợi đến khi cần lại khôi phục dung mạo của hắn, dùng làm thế thân.

Đồng thời, để khống chế hắn, còn rót Huyết Độc vào cơ thể hắn, làm hại hắn mỗi khi tâm tình kích động sẽ biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, giống như Lang Nhân.

Càng chưa nói Chu Hậu Chiếu còn ép hắn suýt nữa tự tay g·iết c·hết người mình thích.

Thù hận như vậy quả thực không hề nhẹ.

Lãnh Lăng Khí có tính cách tương tự kịch tình gốc, nhưng lại có trải nghiệm hoàn toàn khác biệt, trông cậy vào hắn không ghi hận Chu Hậu Chiếu hiển nhiên là không thể.

Do đó, hắn mới nhân cơ hội Vân La quận chúa đề nghị dẫn Cố Hàn Uyên tham quan hoàng cung, thuận nước đẩy thuyền một phen.

Tạo cơ hội cho Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình giúp hắn báo thù Chu Hậu Chiếu.

Hơn nữa, Lãnh Lăng Khí còn đánh ý muốn làm cho Vô Tình thấy rõ chân diện mục của Cố Hàn Uyên sau đó hồi tâm chuyển ý.

Dù sao, dâm loạn hậu cung đã không phải là đơn thuần có thể dùng phong lưu để giải thích.

Đáng tiếc Lãnh Lăng Khí nào biết, Vô Tình sau khi biết được chân tướng diệt môn năm xưa của nhà mình, đã đối với triều đình không còn ôm kỳ vọng nữa.

Cố Hàn Uyên dâm loạn hậu cung thì thế nào.

Vô Tình thậm chí có thể sẽ vỗ tay khen hay cũng khó nói.

Còn như tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên, Vô Tình cũng đã thành thói quen.

Huống chi so với tình nghĩa Cố Hàn Uyên dành cho nàng, phong lưu một chút cũng chẳng đáng gì.

Bằng không, phía trước cũng sẽ không để thiếu nữ xinh đẹp có quan hệ như mẫu nữ với nàng đi thoải mái Cố Hàn Uyên.

Cho nên nói, tính toán nhỏ nhặt của Lãnh Lăng Khí kỳ thực còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Mà tâm tư nhỏ mọn này của Lãnh Lăng Khí tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên, người đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Một bên thầm trào phúng sự tự cho là đúng của Lãnh Lăng Khí, một bên nhưng cũng không cô phụ hảo ý của hắn.

Khẽ cười đối với Vân La quận chúa bên người nói: Nếu bệ hạ đều đã nói như vậy, vậy Vân La ngươi liền dẫn ta đi dạo một chút là được.

Vân La quận chúa nghe vậy miễn cưỡng từ trạng thái ngẩn ngơ tỉnh táo lại.

Muốn nói lại thôi trong chốc lát, bất đắc dĩ nói: Vậy Cố đại ca cùng Yêu Nguyệt tỷ tỷ và Liễu tỷ tỷ đi theo ta.

Vân La quận chúa có biết Liễu Nhược Hinh.

Dù sao chức trách của Tây Hán là thủ vệ hoàng cung.

Liễu Nhược Hinh thân là nữ tử, tự nhiên là thường xuyên đi lại trong hậu cung nhất.

Cũng chính vì vậy, so với Yêu Nguyệt có chút tò mò, nàng lại không có hứng thú đi dạo hoàng cung.

Liễu Nhược Hinh lắc đầu từ chối nói: Ta thì không đi được.

Tây Hán lần này tổn thất không nhỏ, nghĩa phụ cũng bị thương, ta còn muốn trở về xử lý một số sự vụ.

Dừng một chút, mặt cười ửng đỏ nhìn Cố Hàn Uyên, nhu tình nói: Xong xuôi chuyện Tây Hán xong ta sẽ trở về Y Quán, chàng về sớm một chút.

Ý tứ ám chỉ trong giọng nói của Liễu Nhược Hinh quả thực không muốn quá rõ ràng.

Thậm chí rước lấy Yêu Nguyệt một tiếng hừ nhẹ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khó tránh khỏi có chút bất đắc dĩ.

Luôn cảm thấy dường như đã đặt rất nhiều ước định, buổi tối nhưng lại bận rộn.

Bất quá hắn hiển nhiên không có lý do từ chối.

Ôn tồn đáp: Được.

Cố Hàn Uyên dứt khoát đáp lại khiến Liễu Nhược Hinh vui vẻ ra mặt.

Nàng hướng Lãnh Lăng Khí đang giả dạng Chu Hậu Chiếu thi lễ một cái rồi cáo lui rời đi.

Mà Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt cũng dưới sự hướng dẫn của Vân La quận chúa, đi dạo trong hoàng cung.

Ngược lại cũng không phải không ai muốn đưa ra ý kiến.

Chỉ bất quá đều bởi vì đủ loại nguyên nhân mà từ bỏ mà thôi.

Thứ nhất, uy thế của Cố Hàn Uyên vừa bình định loạn An Vân

Sơn là quá lớn.

Thứ hai, đây dù sao cũng là gia đình của Hoàng đế, thân là thần tử không tiện vượt quá quyền hạn can thiệp.

Ngược lại là Ninh Vương trong lòng có chút lo lắng.

Chương 1431

Thầm nghĩ chỉ e bốn vị Trắc Phi sợ rằng đã không đủ.

Hắn không dám chắc Cố Hàn Uyên, người đang vui vẻ trong hậu cung, sẽ còn tiếp tục ủng hộ hắn.

Lúc này Gia Cát Chính Ngã trong lòng đang liên tục thở dài.

Hắn cũng không nghĩ đến việc để Lãnh Lăng Khí gánh vác trách nhiệm tạm thời thay thế Chu Hậu Chiếu lại phiền toái hơn trong tưởng tượng.

Tâm tư nhỏ nhặt của Lãnh Lăng Khí cũng nhiều hơn hắn dự liệu.

Nghĩ đến Thần Hầu phủ đã bị niêm phong, dù có trùng kiến Thần Hầu phủ, lòng người cũng đã tan rã.

Gia Cát Chính Ngã sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng vẫn quyết định trong khoảng thời gian này trước phải theo sát Lãnh Lăng Khí, tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Hơn nữa hắn còn muốn suy nghĩ có nên báo cho Bảo Long nhất tộc chân tướng hay không.

Nếu nói ra, không cách nào bảo đảm lập trường của Bảo Long nhất tộc.

Bảo Long nhất tộc chưa chắc sẽ tiếp nhận phương pháp để Lãnh Lăng Khí tạm thời thay thế Chu Hậu Chiếu để ổn định thế cục.

Nếu Bảo Long nhất tộc không đi tìm kiếm Chu Hậu Chiếu trước, không chỉ có thể dễ dàng bại lộ bí mật Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích, mà còn khiến thế cục của Lãnh Lăng Khí, người tạm thay thế Chu Hậu Chiếu, càng thêm gian nan.

Còn như nói Bảo Long nhất tộc sẽ nhìn vào Lãnh Lăng Khí là đồng tộc mà ủng hộ hắn thì càng xả đạm.

Lãnh Lăng Khí đối với Bảo Long nhất tộc không có tình cảm gì, Bảo Long nhất tộc chẳng lẽ sẽ tán thành Lãnh Lăng Khí sao.

Thế nhưng không nói cho Bảo Long nhất tộc chân tướng, lại khó bảo toàn Lãnh Lăng Khí có thể giấu giếm được.

Nói chung, nghìn mối tơ vò khiến Gia Cát Chính Ngã đau đầu gấp bội.

Cố Hàn Uyên cũng mặc kệ Gia Cát Chính Ngã lúc này có bao nhiêu đau đầu.

Thế cục hôm nay vốn là hắn tận lực xây dựng mà thành.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau đó lại sẽ là trò hay liên tiếp.

Chỉ hy vọng Lãnh Lăng Khí đừng quá nhanh bị bẫy c·hết.

Đương nhiên, cho dù Lãnh Lăng Khí bị bẫy c·hết cũng không có gì.

Trong tay hắn chân chính Chu Hậu Chiếu chính là cầu chì, tùy thời có thể tiến hành thay thế, thu thập tàn cục.

Cố Hàn Uyên buông bỏ tâm tư đối với chính sự, cùng Yêu Nguyệt và Vân La quận chúa chuyên tâm thưởng thức cảnh trí hoàng cung Minh quốc.

Hoàng cung Minh quốc tuy là có bố cục nhất trí với hoàng cung Thanh quốc.

Nhưng mà khi ban đầu Cố Hàn Uyên lấy thân phận Vô Thiên ở hoàng cung Thanh quốc đều bận rộn dâm loạn hậu cung, còn thật sự không có chăm chú xem qua.

Bây giờ ngược lại có thể bù đắp một chút tiếc nuối.

Bất quá tiền điện của hoàng cung đại thể trang trọng nghiêm túc, không có gì đáng xem.

Vì vậy đương nhiên, ba người đi dạo một chút liền hướng về phía hậu cung.

Vân La quận chúa một tay kéo Cố Hàn Uyên, một tay kéo cánh tay Yêu Nguyệt, tựa như Bách Linh Điểu líu lo nói cười giới thiệu từng ly từng tí trong hoàng cung.

Chợt nhìn, nàng mới thật sự là người may mắn cả đời.

Yêu Nguyệt thần tình nhu hòa, tùy ý Vân La quận chúa thân mật với nàng.

Lúc này bầu không khí của ba người có chút hài hòa, không màng danh lợi.

Yêu Nguyệt, người yêu thích sự yên tĩnh, lúc này tuyệt không cảm thấy Vân La quận chúa ồn ào, ngược lại rất yêu thích bầu không khí như vậy.

Có lẽ điều quan trọng hơn chính là có Cố Hàn Uyên, người luôn có thể làm nàng tâm thần yên tĩnh, ở bên cạnh.

Yêu Nguyệt không khỏi cùng Cố Hàn Uyên đang mỉm cười cưng chiều nhìn nhau, mặt mày cong cong, vừa như thẹn thùng lại vừa như vui mừng.

Nhưng mà bầu không khí này rất nhanh thì bị một giọng nói ngạo mạn lại yêu mị cắt đứt: Vân La, sao ngươi lại tới đây.

Ưm.

Còn mang theo nam nhân.

Sự hài lòng của bầu không khí bị cắt đứt, chọc cho Yêu Nguyệt nhíu mày thanh tú, ánh mắt lạnh lùng theo tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy người đến phô trương khá lớn, đi theo phía sau một đoàn thái giám, cung nữ, phảng phất đang cố ý phô hiển địa vị.

Đương nhiên, vẻ ngoài của nàng cũng bất phàm, đến cả Cố Hàn Uyên cũng bị hấp dẫn không ít sự chú ý.

Nữ tử người khoác một kiện cẩm bào hoa hồng đỏ kiều diễm ướt át, mượt mà như nước chảy, xinh đẹp như mây quang.

Trên y phục tinh xảo thêu đồ án Bách Điểu Triều Phượng trông rất sống động, phảng phất có thể đưa tới chân chính Phượng Hoàng giáng lâm.

Sắc hồng thắm làm nổi bật làn da nàng trắng nõn như tuyết, mặt mày như tranh vẽ, trong vẻ ưu nhã lộ ra ti ti quyến rũ.

Đúng là một vị mỹ nhân hiếm có.

Chỉ là giữa lông mày ngạo mạn cùng mơ hồ tàn nhẫn khiến nàng thất sắc vài phần.

Bất quá đối với nam nhân mà nói, chinh phục cô gái như vậy cũng có một phong vị khác.

Tỷ như làm cho nàng, người có tư thái đoan trang lại ngạo mạn, phải hung hăng cùng với mình, rồi lại không thể không khuất nhục phục thấp làm thiếp.

Cảm giác tương phản như vậy không thể bảo là không kích thích.

So với sự cám dỗ đơn thuần của sắc đẹp càng có thể kích khởi dục vọng.

Cố Hàn Uyên nhìn nữ tử trước mắt này, người rất có thể sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên hắn dâm loạn hậu cung Chu Hậu Chiếu, thấy rất quen mắt.

Bất quá không đợi Cố Hàn Uyên tinh tế hồi ức, Vân La quận chúa bên người đã trước hết giải đáp thắc mắc cho hắn: Vạn quý phi.

A.

Không cẩn thận liền đi tới Cảnh Vui Cung rồi.

Vân La quận chúa một tiếng thét kinh hãi.

Điều làm người ta kinh ngạc là tiếng thét kinh hãi này lại mơ hồ có vài phần sợ hãi.

Có thể khiến Vân La quận chúa vô pháp vô thiên trong hoàng cung đều cảm thấy sợ hãi, hiển nhiên không phải tiểu nhân vật gì.

Vạn quý phi.

Vạn Trinh Nhi.

Cố Hàn Uyên nhất thời bừng tỉnh.

Trách không được Vân La quận chúa lại mơ hồ có chút sợ hãi.

Dù sao Vạn Trinh Nhi tuy là bề ngoài khí chất đoan trang ưu nhã, dung mạo diễm lệ quyến rũ, thế nhưng nội tâm lại là một nữ tử độc ác, lòng dạ hiểm độc.

Trong hoàng cung ít nhiều có chút tin đồn về nàng.

Hết lần này đến lần khác Vạn Trinh Nhi còn rất được sủng ái, cho dù là Vân La quận chúa cũng không nguyện ý đơn giản đắc tội.

Bằng không không chỉ có Chu Hậu Chiếu khó xử, Vân La quận chúa cũng không dám chắc mình sẽ không giống như những Phi Tần trong tin đồn có kết cục giống nhau.

Hơn nữa Vạn Trinh Nhi còn liên lụy đến việc tiền nhiệm Ngô Hoàng sau đó bị phế.

Hơn nữa Vạn Trinh Nhi đơn thuần từ địa vị mà xem cũng là Hoàng Quý Phi có địa vị cao nhất trong hậu cung hiện tại, ngoại trừ

Thái Hậu.

Ngôi vị Hoàng Hậu còn bỏ trống, tự nhiên Hoàng Quý Phi là lớn nhất.

Vô luận từ góc độ nào nhìn lên, Vạn Trinh Nhi đều không phải là một nhân vật dễ đối phó.

Vân La quận chúa ngược lại có vài phần trực giác xu cát tị hung.

Trách không được có thể ở trong hoàng cung đầy âm mưu tính toán mà sống tiêu dao tự tại như vậy.

Sự che chở của Chu Hậu Chiếu cùng Thái Hậu là một mặt.

Vân La quận chúa có loại trực giác xu cát tị hung này là một mặt khác.

Cho nên mới có thể vừa đúng giao hảo Yêu Nguyệt, ôm lên đùi.

Không phải ai cũng có thể khiến Yêu Nguyệt đối đãi thân mật như vậy.

Thậm chí trải qua sự khích bác ly gián của Lãnh Lăng Khí trước đó, cũng không ảnh hưởng đến cảm quan của Yêu Nguyệt đối với Vân La quận chúa.

Vạn Trinh Nhi nhíu mày chặt.

Vân La quận chúa tới dạo Cảnh Vui Cung của nàng thì không sao.

Vân La quận chúa thân là muội muội ruột thịt của Chu Hậu Chiếu, không có xung đột lợi ích với nàng.

Giao hảo còn tốt hơn trở mặt.

Chỉ là những lần trước Vân La quận chúa đều cố ý tránh nàng.

Bất quá bây giờ nàng phải cân nhắc cũng không phải Vân La quận chúa.

Mà là một nam một nữ được Vân La quận chúa mang tới.

Nữ tử tuy mang khăn che mặt không thấy được toàn cảnh, thế nhưng khí chất lạnh lùng kia cùng đôi mắt sáng ẩn hiện phong hoa tuyệt đại lại làm nàng gấp bội cảm thấy ghen tỵ và cảnh giác.

E sợ sẽ là tân hoan của Chu Hậu Chiếu.

Mà nam tử kia thì càng làm nàng cau mày.

Rõ ràng có khí dương cương khác biệt với thái giám, làm nàng liếc mắt liền nhìn ra đối phương là một nam nhân chân chính chứ không phải thái giám.

Tướng mạo tuấn mỹ đến nỗi nàng cũng có vài phần động lòng, khí độ tiêu sái lỗi lạc, tựa như một thế gia công tử lầm vào chốn bùn lầy hoàng cung không sạch sẽ này.

Nếu như là năm đó nàng chưa tiến cung nhìn thấy, thật đúng là không dám khẳng định mình có thể có dũng khí đi vào chốn thị phi hoàng cung này.

Chẳng qua hiện nay nàng là Hoàng Quý Phi, chứ không phải thiếu nữ năm đó.

Vì vậy Vạn Trinh Nhi có chút nghiêm nghị trầm giọng nói: Vân La, ngươi chẳng lẽ không biết hậu cung không thể có nam tử xa lạ tiến vào sao.

Mau mau dẫn hắn rời đi.

Nếu không thì cho dù ta có thay ngươi cầu tình, bệ hạ cũng sẽ không để ngươi hồ nháo như vậy.

Lý do thoái thác như vậy của nàng hiển nhiên là đang lấy lòng Vân La quận chúa.

Bằng không dựa theo tính khí bình thường của nàng, lúc này hẳn là kêu người bắt Cố Hàn Uyên lại.

Hơn nữa dường như từ sau khi Vân La quận chúa hô lên thân phận của nàng, ánh mắt của đối phương trở nên càng ngày càng thất lễ.

Cái loại ánh mắt quái lạ mang theo ý vị không hiểu đó làm nàng có chút không thoải mái.

Chương 1432

Cũng không đơn thuần chỉ là ánh mắt thèm khát mỹ sắc, mà là một loại ánh mắt quan sát, dò xét như thể nhìn thấy con mồi.

Vạn Trinh Nhi càng nghĩ càng thấy buồn bực.

Vân La quận chúa nghe vậy có chút lúng túng giải thích: Vạn quý phi hiểu lầm rồi.

Là Hoàng Huynh cho phép Cố đại ca tự do ra vào hậu cung.

Không có khả năng.

Vạn Trinh Nhi vô ý thức phản bác.

Dưới tình huống bình thường, Hoàng đế quả thực không có khả năng cho phép những nam tử khác tự do ra vào hậu cung.

Điều đó đơn giản chẳng khác nào hô to Mau tới đội nón xanh cho ta vậy.

Bất quá Vạn Trinh Nhi bỗng nhiên ý thức được điều gì, kinh ngạc nhìn về phía Cố Hàn Uyên, hỏi: Ngươi họ Cố.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, không có ý định cố gắng che giấu, khẽ cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Vạn Trinh Nhi nghe vậy giật mình.

Ngay sau đó sắc mặt liền cổ quái.

Đại danh Cố Hàn Uyên nàng tự nhiên đã nghe nói qua.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này sau khi Cố Hàn Uyên tới kinh thành càng là như sấm bên tai.

Vì vậy nàng đang nghe Vân La quận chúa gọi Cố đại ca liền theo bản năng liên tưởng đến câu trả lời chính xác.

Đã biết thân phận của Cố Hàn Uyên, thái độ của Vạn Trinh Nhi đột nhiên chuyển 180.

Hàng mi liễu rủ xuống giờ giãn ra, thần thái quyến rũ, ngữ khí ôn nhu nói: Nguyên lai là Cố công tử, bổn cung ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Tê.

Cố Hàn Uyên đột nhiên khẽ hít một hơi khí lạnh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Yêu Nguyệt đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Hơn nữa tay nàng còn vòng qua Vân La quận chúa, không cần nói cũng tự tìm đường bóp vào hông Cố Hàn Uyên.

Phản ứng ghen tuông của Yêu Nguyệt khiến Cố Hàn Uyên có chút dở khóc dở cười.

Hắn dứt khoát nắm lấy bàn tay đang bóp tới của Yêu Nguyệt, dùng ngữ khí đương nhiên giới thiệu: Gặp qua Vạn quý phi.

Vị này chính là Yêu Nguyệt cung chủ Di Hoa Cung, cũng là người yêu của tại hạ.

Đôi mắt đẹp lạnh như băng của Yêu Nguyệt trong nháy tức thì tan chảy, mặt cười dưới khăn che mặt ửng đỏ, khí lực trên tay cũng theo đó chậm lại, tùy ý Cố Hàn Uyên nắm lấy.

Dáng vẻ thuận theo này khiến Cố Hàn Uyên không khỏi cảm thán Yêu Nguyệt tuy là sức ghen không nhỏ, nhưng lại đặc biệt dễ nắm bắt.

Mà Vạn Trinh Nhi nghe vậy nhất thời lần nữa ngẩn người.

Vô luận là thân phận của Yêu Nguyệt, hay là lý do thoái thác Cố

Hàn Uyên nói thẳng Yêu Nguyệt là tình nhân của mình, đều khiến nàng cảm thấy kinh ngạc.

Vạn Trinh Nhi sau khi tĩnh hồn lại, buông xuống sự cảnh giác đối với Yêu Nguyệt, lại càng hiếu kỳ hơn đối với Cố Hàn Uyên.

Không biết Cố công tử tới hoàng cung vì chuyện gì.

Bệ hạ hắn lại vì sao cho phép Cố công tử tự do xuất nhập hậu cung.

Cố Hàn Uyên khóe miệng vểnh lên một vệt độ cung trêu đùa, cợt nhả nói: Nghe nói hoàng cung là nơi đẹp nhất nhân gian, tại hạ trong lòng mong mỏi.

Bệ hạ hào sảng nhiệt tình, liền cho Vân La mang tại hạ tới thưởng thức một chút cảnh trí hậu cung.

Không ngờ vừa đến đã gặp được Vạn quý phi mỹ sắc như vậy.

Hoàng cung vẻ đẹp quả nhiên danh bất hư truyền.

Yêu Nguyệt không nằm ngoài dự liệu phóng tới ánh mắt lạnh buốt, đồng thời tránh thoát tay Cố Hàn Uyên, đôi tay nhỏ nhắn thon dài lại rơi vào eo Cố Hàn Uyên, nhéo thịt mềm.

Mà mặt cười diễm lệ của Vạn Trinh Nhi cũng không khỏi bị ngữ khí khinh bạc của Cố Hàn Uyên chọc cho đỏ bừng.

Nhưng trong lòng không khỏi lẩm bẩm một tiếng: Chu Hậu Chiếu chẳng lẽ điên rồi sao.

Cố Hàn Uyên đùa giỡn thực sự quá trắng trợn không kiêng nể.

Đừng nói là Yêu Nguyệt ghen tuông quá độ, ngay cả Vân La quận chúa cũng là vẻ mặt cổ quái.

Thậm chí có chút do dự có phải hay không nên học Yêu Nguyệt mà cũng cho Cố Hàn Uyên một cái nhéo vào lưng.

Mặc dù không biết Hoàng Huynh của nàng vì sao đột nhiên mất trí mà ban cho Cố Hàn Uyên tư cách tự do ra vào hậu cung.

Thế nhưng mặc kệ nói thế nào, Vạn Trinh Nhi đó cũng là đường đường chính chính Hoàng Quý Phi.

Ở ngôi vị Hoàng Hậu còn chưa công bố hiện tại, nàng là nữ tử có địa vị tôn sùng nhất trong hậu cung ngoại trừ Thái Hậu.

Cố Hàn Uyên sắc đảm ngút trời ít nhiều có chút khiến nàng kinh động.

Cố đại ca chẳng lẽ thực sự nghĩ dâm loạn hậu cung ư.

Trái tim nhỏ của Vân La quận chúa đập bịch bịch mà nghĩ.

Nàng vừa sợ hãi, lại không hiểu cảm thấy vô cùng kích thích.

Cũng may Cố Hàn Uyên lời kế tiếp đã khiến nàng yên tâm một chút xíu.

Tại hạ vừa mới bất quá lời nói đùa ngươi, chỉ là nhất thời xúc động.

Bệ hạ thật là có phúc mới có tình cảm đến liền bộc phát.

Cố Hàn Uyên đón nhận ánh mắt nghi ngờ của Yêu Nguyệt và ánh mắt lo sợ bất an của Vân La quận chúa mỉm cười nói.

Ưm, Vân La quận chúa thực sự an tâm một chút xíu.

Nhiều hơn một chút, nàng đều muốn chột dạ.

Kỳ thực Vân La quận chúa quá lo lắng.

Cố Hàn Uyên cũng không định sao chép thao tác ban đầu ở hoàng cung Thanh quốc lúc chiếm đoạt hậu cung Khang Hi.

Thứ nhất, Cố Hàn Uyên đối với hậu cung Chu Hậu Chiếu chỉ có mấy người cảm thấy hứng thú.

Thứ hai, khẩu vị của Chu Hậu Chiếu khó có thể làm người ta gật đầu đồng tình.

Sự hoang đường của Chu Hậu Chiếu chủ yếu thể hiện ở tác phong.

Cường đoạt dân nữ, quả phụ, vơ vét nam sủng, xây báo phòng để tiêu khiển.

Đương nhiên, thời kỳ này Chu Hậu Chiếu còn chưa xây báo phòng, thế nhưng chuyện sủng hạnh nam sủng của hắn không ít.

Điều này chủ yếu vẫn là bởi vì việc không tự cho hắn tạo thành đả kích.

Ngược lại đã không tự, vậy tự nhiên là làm sao vui vẻ thì làm vậy.

Nam sủng thì thế nào.

Còn không bằng những Phi Tần hậu cung vì ngôi vị Hoàng Hậu chưa công bố mà lục đục với nhau gây náo tâm.

Vì vậy, trong hậu cung Chu Hậu Chiếu, ngoại trừ những nữ tử mà các thế gia đại tộc vì lấy lòng Chu Hậu Chiếu đưa tới, tỷ như Mộ Dung Thục, thì đại thể không đồng đều.

Hầu hết thời gian đều là ý nghĩ nông nổi nhất thời liền đem một số nữ tử kỳ quái nhét vào trong cung.

Giống như những nhân vật không đứng đắn trong Linh Linh Phát vậy.

Cố Hàn Uyên tránh còn không kịp, lại nói làm sao dâm loạn.

Chu Hậu Chiếu coi trọng Dương Huệ Lan lúc Bỉ Võ Chiêu Thân ngược lại là thao tác hiếm hoi bình thường.

Cũng bởi vì cái sở thích đặc biệt của Chu Hậu Chiếu, Vạn Trinh Nhi, nữ tử vốn trong lịch sử mang danh Yêu Phi, tuy được mang danh

Hoàng Quý Phi tôn quý, lại không thể đạt được độc sủng hậu cung.

Trong lịch sử, Vạn Trinh Nhi là Phi Tử của Minh Hiến Tông Chu Kiến Thâm.

Khi Chu Kiến Thâm còn là hoàng tử đã bị phái đi hầu hạ Chu Kiến Thâm còn nhỏ, hơn Chu Kiến Thâm đến tận 17 tuổi.

Tình cảm hai người rất sâu đậm.

Chu Kiến Thâm khi lên ngôi Hoàng đế còn dự định bất chấp mọi lời nghị luận đưa Vạn Trinh Nhi, người hơn mình 17 tuổi, lên ngôi Hoàng Hậu.

Kết quả bị mẹ ruột Chu Thái Hậu phản đối kịch liệt, bất đắc dĩ Chu Kiến Thâm chỉ đành lập tông thất nữ Ngô thị làm Hoàng Hậu, cải lập Vạn Trinh Nhi làm Hoàng Quý Phi.

Vạn Trinh Nhi cũng là người phụ nữ duy nhất trên minh sử, sinh tiền tử hậu đều là Hoàng Quý Phi.

Tình cảm của hai người sâu đậm đến mức nào.

Ngô Hoàng hậu sau đó vì dựa vào trách Vạn Trinh Nhi, bị Chu Kiến Thâm phế hậu, trở thành Hoàng Hậu có thời gian ngắn nhất trong lịch sử, chỉ vỏn vẹn một tháng.

Chu Kiến Thâm vô hậu, các đại thần thượng thư kiến nghị hiến tông cùng dính mưa ý nói thị tẩm.

Mà Chu Kiến Thâm lại trả lời như vậy: Chuyện trong cung, trẫm tự chủ chi.

Tám tháng sau khi Vạn Trinh Nhi q·ua đ·ời, Chu Kiến Thâm cũng ưu tư quá độ mà băng hà.

Danh hiệu Yêu Phi của Vạn Trinh Nhi lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Gây hại hoàng tự, mưu hại cung phi, cấu kết nịnh thần.

Tuy là độ tin cậy không cao, nhưng cũng không phải không có lửa thì không có khói.

Mà Vạn Trinh Nhi xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên lúc này hiển nhiên có sự khác biệt rất lớn so với trong lịch sử.

Trước tiên, Chu Hậu Chiếu không phải Chu Kiến Thâm, Vạn Trinh Nhi cũng là người ít hiểu biết về cung.

Không có cùng Vạn Trinh Nhi loại tình cảm sâu đậm bắt nguồn từ nhỏ, nâng đỡ lẫn nhau.

Vạn Trinh Nhi tuy cũng coi như được sủng ái, nhưng kém xa địa vị độc sủng hậu cung trong lịch sử.

Còn việc Ngô Hoàng hậu sau đó vì sao bị phế, hơn phân nửa là do Vạn Trinh Nhi vu oan hãm hại gây nên.

Thứ nhì, Vạn Trinh Nhi trước mắt vẫn chỉ là một thiếu phụ chưa đầy 30 tuổi, dung mạo cũng xinh đẹp hơn nhiều so với ghi chép trong lịch sử.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Vạn Trinh Nhi vẫn nghiêng về nhân vật trong kịch tình hơn.

Cũng đã nói Vạn Trinh Nhi là thành viên Đồng Chu Hội dưới trướng Ninh Vương.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên lần đầu tiên nhìn thấy Vạn Trinh Nhi liền cảm thấy quen mắt.

Đồng thời ánh mắt và lời nói trêu đùa cũng có chút không kiêng nể gì cả.

Dù sao Ninh Vương nhưng là thủ túc huynh đệ của hắn, thân bằng tình cảm chân thành.

Người của Ninh Vương chính là người của hắn.

Nếu là người một nhà, vậy hơi chút làm càn một điểm cũng không có gì chứ.

Cố Hàn Uyên không nhìn lấy bàn tay của Yêu Nguyệt đang cùng hông của hắn so tài, ánh mắt ẩn nấp tuần tra qua lại đánh giá những bộ vị mẫn cảm của Vạn Trinh Nhi.

Đương nhiên hắn cũng không đơn thuần chỉ là đang nhìn Vạn Trinh Nhi, mà là đang tiến hành một sự cảm nhận đại khái về cơ thể của Vạn Trinh Nhi.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên.

Vạn Trinh Nhi tịch mịch phòng không đã lâu rồi.

Vạn Trinh Nhi lúc này chỉ cảm thấy thân thể mềm mại một trận mềm yếu, tê ngứa.

Ánh mắt của Cố Hàn Uyên phảng phất có thực chất vậy đang tùy ý khinh bạc nàng.

Không chỉ là bởi vì ánh mắt của Cố Hàn Uyên đã không chỉ là thất lễ, thậm chí có thể gọi là làm càn.

Mà là bởi vì tu vi tinh thần của Cố Hàn Uyên tuy là còn hơi lộ ra không đủ, thế nhưng so với người bình thường nhưng cũng đã mạnh hơn mấy cái đẳng cấp.

Chương 1433

Ánh mắt như thực chất vậy có gì kỳ quái.

Cái loại ảo giác thân thể mềm mại đang bị leo lên, chà đạp, khiến Vạn Trinh Nhi không khỏi kẹp chặt hai chân dưới làn váy thêm vài phần, trong lòng một trận xấu hổ và giận dữ, thầm buồn.

Lại thêm Cố Hàn Uyên giải thích như thể là đang giải thích hiểu lầm trước đó.

Trong tình huống như vậy liền khó tránh khỏi hiện ra không chỉ không có thành ý, mà càng là đang ác ý trêu đùa.

Bởi vì Cố Hàn Uyên giao hảo với Ninh Vương, Vạn Trinh Nhi đương nhiên cho rằng mình nên khách khí hữu hảo hơn một chút với Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Ninh Vương dường như cảm thấy thất vọng về Đồng Chu Hội, càng lúc càng không coi trọng.

Vạn Trinh Nhi khó tránh khỏi sẽ nghĩ đến việc mượn giao hảo Cố Hàn Uyên, trùng hoạch tín nhiệm của Ninh Vương.

Cho nên nàng trước đó khi biết thân phận Cố Hàn Uyên mới có thể thái độ chuyển biến nhanh như vậy.

Thế nhưng ánh mắt có thể nói quá đáng của Cố Hàn Uyên cũng khiến nàng không cách nào đạm nhiên xử chi.

Bất kể nói thế nào nàng cũng đã làm Hoàng Quý Phi rất nhiều năm, là một trong những nữ tử tôn quý nhất của cả Minh quốc.

Huống chi thân phận của nàng trên bản chất là nội gián của Đồng Chu Hội.

Địa vị càng tôn sùng, càng được sủng ái, liền càng sẽ có cảm giác ưu việt khi đùa bỡn Hoàng đế một quốc gia trong lòng bàn tay.

Cảm giác ưu việt này khó tránh khỏi nảy mầm tâm tình ngạo mạn trong đáy lòng nàng.

Tâm tình ngạo mạn trong lòng khiến Vạn Trinh Nhi khó có thể chịu đựng ánh mắt của Cố Hàn Uyên cái loại ánh mắt phảng phất đang đối đãi với món đồ chơi nào đó.

Chỉ có thể tạm thời tắt đi tâm tư giao hảo Cố Hàn Uyên.

Bất quá bởi vì không tiện đắc tội Cố Hàn Uyên, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng xấu hổ và giận dữ trong lòng, nét mặt như trước vẫn duy trì nụ cười doanh doanh nói: Cố công tử thật đúng là thích nói giỡn.

Chỉ là không biết bệ hạ nghe được về sau sẽ có cảm tưởng thế nào.

Vạn Trinh Nhi quả thực vẫn nhịn không được châm chọc Cố Hàn Uyên một câu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất trí khả phủ cười cười, ý vị thâm trường nói: Bệ hạ vội vàng xử lý việc mưu phản, nhất thời sợ rằng không để ý tới cái hậu cung lớn như vậy.

Phản nghịch.

Là kẻ nào lớn mật như thế.

Nhưng đã bắt được người chưa.

Vạn Trinh Nhi trong lòng căng thẳng, vô ý thức hỏi.

Vạn Trinh Nhi thân là thành viên thâm niên của Loạn Đảng Đồng Chu Hội, trong tiềm thức sẽ đối với loại từ ngữ này đặc biệt mẫn cảm.

Hơn nữa từ khi danh sách bị Trần Mạc Thiện trộm đi, trong khoảng thời gian gần đây Đồng Chu Hội tổn thất nặng nề, lại bị Chu Hậu Chiếu coi là mục tiêu đả kích trọng điểm, còn mất đi tín nhiệm của Ninh Vương.

Có thể nói, Đồng Chu Hội gần đây thời gian tương đương không dễ chịu.

Vạn Trinh Nhi chỉ sợ là thành viên nào đó của Đồng Chu Hội lại bị bắt.

Nàng ngược lại không phải là quan tâm đồng liêu, mà là lo lắng bị bắt chính là cao tầng Đồng Chu Hội.

Chỉ có cao tầng Đồng Chu Hội mới có thể biết thân phận của nàng.

Vạn nhất bị người khai ra thân phận, nàng có thể sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Vạn Trinh Nhi sẽ nghĩ như vậy cũng bình thường.

Dù sao có thể bị Chu Hậu Chiếu đích thân xử lý phản nghịch, rất có thể chính là cao tầng Đồng Chu Hội.

Bởi vì Thiên Mệnh giáo vẫn chưa hành sự theo kế hoạch của An Vân Sơn, sở dĩ tuy Thái Hòa Điện huyên náo long trời lở đất, nhưng nơi hậu cung đây lại vẫn một mảnh yên bình như tuế nguyệt đang trôi.

Lại thêm võ công của Vạn Trinh Nhi còn chưa đạt đến trình độ có thể cảm nhận động tĩnh đột phá của An Vân Sơn ở Thái Hòa Điện, thời gian Cố Hàn Uyên giải quyết An Vân Sơn lại ngắn.

Vì vậy Vạn Trinh Nhi kỳ thực cũng không biết chuyện An gia mưu phản.

Có thể nói An gia làm phản tuy động tĩnh không nhỏ, thế nhưng ảnh hưởng tạo thành cũng không lớn.

Ít nhất là bề ngoài như vậy, trước khi thân phận Lãnh Lăng Khí bị vạch trần.

Vân La quận chúa nghe vậy mang theo tâm tình kiêu ngạo mà giải thích chuyện An gia phản loạn cho Vạn Trinh Nhi.

Dù sao nếu không có Cố Hàn Uyên ngăn cơn sóng dữ, còn không biết An Vân Sơn sẽ làm chuyện náo động đến mức nào.

Lúc đó dưới tình huống đó, Gia Cát Chính Ngã có thể không bảo vệ được Lãnh Lăng Khí đang giả dạng Chu Hậu Chiếu.

Vạn Trinh Nhi nghe xong lời giải thích của Vân La quận chúa, tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Không chỉ là bởi vì không phải cao tầng Đồng Chu Hội bị bắt, mà là bởi vì nàng cho rằng Chu Hậu Chiếu vô sự.

Vạn Trinh Nhi lo lắng Chu Hậu Chiếu tự nhiên không thể là vì tình cảm phu thê gì, mà là bởi vì so với An gia phản loạn thành công, việc phản loạn sau khi thất bại gây ra đả kích đến uy tín Hoàng đế của Chu Hậu Chiếu càng có lợi cho Ninh Vương cùng Đồng Chu Hội.

Cùng lúc đó, Vạn Trinh Nhi cũng càng thêm không dám đắc tội Cố Hàn Uyên.

Tin đồn Cố Hàn Uyên có thể g·iết Lục Địa Thần Tiên cùng sự thật Cố Hàn Uyên ở Thái Hòa Điện g·iết c·hết một An Vân Sơn tuy vừa mới đột phá, nhưng bề ngoài uy thế lại thắng được một Lục Địa Thần Tiên, mang tới uy h·iếp là hoàn toàn khác biệt.

Không thấy Chu Hậu Chiếu tuyên bố Cố Hàn Uyên có thể tự do ra vào hậu cung mà không một ai dám đứng ra phản đối sao.

Vì vậy, mặc dù ánh mắt như thật chất của Cố Hàn Uyên khiến

Vạn Trinh Nhi phảng phất t·rần t·ruồng lộ thể, nàng cũng không khỏi phải tươi cười đón chào.

Thậm chí không dám nói thêm lời châm chọc, chỉ đành giả vờ cười duyên khen: Bổn cung nghe tiếng đã lâu Cố công tử thần công cái thế, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Dừng một chút, đối với Vân La quận chúa nói: Nếu bệ hạ đều cho phép Cố công tử ở trong hoàng cung đi lại, vậy Vân La ngươi cần phải bồi Cố công tử hảo hảo đi dạo một chút, không thể chậm trễ.

Vạn Trinh Nhi thấy Vân La quận chúa đáp ứng xong, tiếp tục nói: Vậy bản cung sẽ không quấy rầy Cố công tử cùng Yêu Nguyệt cung chủ nhã hứng.

Dứt lời, nàng khom người một cái, liền muốn mang theo thái giám, cung nữ phía sau cáo từ rời đi.

Bất quá khi nàng xoay người lại không khỏi bước chân hơi ngừng.

Chỉ vì ánh mắt của Cố Hàn Uyên dường như trở nên càng thêm nóng bỏng không biết bao nhiêu lần.

Nóng đến nỗi sau lưng nàng tê dại.

Vạn Trinh Nhi trong lòng thầm buồn: Cái gì phong lưu trích tiên, rõ ràng là sắc trung Ngạ Quỷ.

Trước khi liên lạc với Ninh Vương điện hạ, trong khoảng thời gian này vẫn là bớt đi lại tốt nhất.

Cố Hàn Uyên không có hảo ý cũng không cần ám chỉ hay trực giác cảm thụ.

Muốn giao hảo Cố Hàn Uyên không có nghĩa là Vạn Trinh Nhi kiêu ngạo nguyện ý lấy thân thể mình ra làm lợi thế.

Vạn Trinh Nhi không tự chủ ôm chặt làn váy, bước nhanh rời đi.

Bất quá có lẽ là vô cùng để ý duyên cớ, Vạn Trinh Nhi khi rời đi vòng eo vặn vẹo nhìn qua phảng phất không hiểu thêm mấy phần cố ý khoe dáng.

Làn váy không tránh khỏi khinh bạc.

Biên độ động tác một lớn, đường cong trở nên đặc biệt rõ ràng.

Ít nhất trong mắt Vân La quận chúa và Yêu Nguyệt, Vạn Trinh Nhi đó chính là đang trắng trợn không kiêng nể câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Vân La quận chúa khuôn mặt cổ quái và muốn nói lại thôi.

Yêu Nguyệt buồn bực lại lạnh như băng nhìn chằm chằm.

Ngón tay ngọc thon dài đều sắp vặn nát miếng thịt mềm ở hông Cố Hàn Uyên thành bánh quai chèo.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên đã sớm che giấu phần cảm giác đau đó, e rằng hắn đều muốn không chịu nổi.

Yêu Nguyệt lạnh rên một tiếng nói: Rất đẹp mắt lắm sao.

Chàng thẳng thắn theo sau đi.

Không đúng Hoàng Quý Phi sẽ cho chàng một cơ hội âu yếm đó sao.

Kỳ thực Vạn Trinh Nhi đối với Yêu Nguyệt không có uy h·iếp gì đáng nói.

Thế nhưng thân phận Hoàng Quý Phi kia được thêm vào, ai biết Cố Hàn Uyên nghĩ thế nào.

Hơn nữa theo nàng biết, Cố Hàn Uyên đối với phụ nữ đã có chồng dường như cũng không thiếu hứng thú.

Tỷ như Điền Thanh Đồng, người mang theo bé gái cùng đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt trong lòng căng thẳng khó tránh khỏi.

Vân La quận chúa cũng do dự nói: Cố đại ca, đó là Hoàng Quý Phi mà.

Có phải hay không không tốt lắm.

Hơn nữa Vạn quý phi ở bên Hoàng Huynh cũng là tương đối được cưng chiều.

Kỳ thực nàng càng muốn nói là Vạn Trinh Nhi cho nàng cảm giác thật không tốt, hẳn là cẩn thận cảnh giác mới đúng.

Thế nhưng nói như vậy lại khó tránh khỏi hiện ra giống như là vì đố kỵ mà phỉ báng Vạn Trinh Nhi.

Thế cho nên tâm tình Vân La quận chúa lúc này tương đương không được tự nhiên.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, đưa tay gỡ tay Yêu Nguyệt đang vặn thịt mềm xuống, nắm chặt trong tay.

Hắn tức giận nói: Âu yếm đúng không.

Nói rồi, liền ở trong ánh mắt ửng đỏ, kinh ngạc của Vân La quận chúa và ánh mắt vừa thẹn vừa giận, lại có vài phần mong đợi của Yêu Nguyệt, hắn đem Yêu Nguyệt kéo vào lòng.

Đối đãi Yêu Nguyệt, ngôn ngữ chưa chắc dùng được, hay là dùng hành động thực tế để trấn an nàng hiệu quả càng tốt hơn một chút.

Cố Hàn Uyên đưa tay ôn nhu gỡ xuống khăn che mặt của Yêu Nguyệt, khẽ cười nói: Nguyệt Nhi nàng cũng xinh đẹp như vậy, còn có gì phải ghen tuông.

Vân La quận chúa đôi mắt đẹp lóe sáng liên tục gật đầu, kinh diễm nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ nàng quá đẹp.

Vạn quý phi nơi nào có thể sánh bằng.

Yêu Nguyệt mang khăn che mặt đã phong hoa tuyệt đại, gỡ xuống khăn che mặt Yêu Nguyệt có thể nói diễm tuyệt Thiên Nhân, đẹp tuyệt Thiên Tiên.

Dường như thượng thiên tỉ mỉ điêu khắc ngũ quan hoàn mỹ, da như mỡ đông, trắng nõn như ngọc, mi mục như họa, đôi mắt đẹp lạnh lùng phảng phất lóe lên những điểm tinh tú.

Khí chất thoát tục vốn có bởi vì khóe môi ngọc sinh ngất ngây, Yên Nhiên một mảnh duyên dáng, càng thêm mấy phần khí tức phàm trần.

Phảng phất Tiên tử trên Thiên Cung vì tình ái nhân thế mà đọa lạc thế gian.

Yêu Nguyệt bởi vì lời ca ngợi thật tâm thật ý của Vân La quận chúa, gương mặt đẹp đỏ ửng sâu hơn vài phần.

Ngước mắt nhìn Cố Hàn Uyên thần tình hơi lộ ra kiều diễm.

Cố Hàn Uyên trên môi vẽ ra một vệt độ cung đẹp mắt, ấm áp nói: Nghe chưa.

Nguyệt Nhi nàng rất đẹp, có thể tự tin hơn một chút.

Dứt lời, chậm rãi cúi đầu.

Yêu Nguyệt lông mi dài khẽ rung động, không tự chủ nhắm lại đôi mắt đẹp.

Vân La quận chúa mặt cười đỏ bừng, đôi mắt đẹp thủy quang liễm diễm, lộ ra vài phần diễm lệ khó tả.

Đồng thời trong lòng cũng có vài phần nho nhỏ thất lạc.

Cố đại ca cùng Yêu Nguyệt tỷ tỷ thật là Thần Tiên Quyến Lữ, thật có thể có ta vị trí sao.

Yêu Nguyệt bởi vì trải qua vết thương tình cảm trong quá khứ, khi đối mặt với tình cảm lưu luyến mới mẻ của Cố Hàn Uyên, nhất thời đều sẽ hiển lộ sự không tự tin.

Điều này chủ yếu là do lời đánh giá của Giang Phong mà ra.

Yêu Nguyệt tận tâm tận lực chăm sóc Giang Phong, thậm chí vì chữa thương cho Giang Phong mà công lực tổn hao rất nhiều.

Kết quả Giang Phong lại cho Yêu Nguyệt một lời đánh giá rằng: Là một đốm lửa, một khối băng, một thanh kiếm, thậm chí có thể nói là quỷ, là thần, nhưng cũng không phải người.

Bất luận một nữ tử nào vì ý trung nhân mà trả giá nhiều như vậy, khi bị đối phương đánh giá như thế, đều sẽ cảm thấy gấp bội nhục nhã và đau đớn.

Giang Phong không thích Yêu Nguyệt thì thôi đi, đằng này lại còn ác ngữ hãm hại nàng.

Nếu dùng nhãn quan của người hiện đại mà đối đãi, có lẽ đại đa số người đều sẽ chọn ủng hộ Giang Phong, thương hại Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô gặp nạn.

Thế nhưng trên thực tế, vào thời đại kia, những gì Yêu Nguyệt làm căn bản không có sai sót.

Chương 1434

Hoa Nguyệt Nô ở Di Hoa Cung tuy có địa vị thị nữ thân cận khá cao, nhưng xét cho cùng vẫn là nô tỳ.

Yêu Nguyệt đánh chết một nô tỳ phản bội mình thì có chuyện gì sao.

Phải biết rằng thời đại đó nô tỳ không có nhân quyền, hoàn toàn là tài sản tư hữu của chủ nhân.

Sở dĩ Yêu Nguyệt có thể thuận tay đem Hoa Tinh Nô, Hà Lộ và Hà Sương đưa cho Cố Hàn Uyên, bản thân điều này vốn dĩ đã là chuyện bất thường rồi.

Lại nói Giang Phong.

Nếu Yêu Nguyệt không ra tay cứu giúp Giang Phong bị Thập Nhị Tinh Tướng truy sát và trúng kịch độc, Giang Phong đã sớm chết rồi.

Chẳng phải sẽ không có cơ hội cùng Hoa Nguyệt Nô yêu đương hay sao.

Ân cứu mạng thì dù sao cũng phải báo đáp chứ.

Không báo được ân cứu mạng, đem mạng ra trả không phải là không thành vấn đề sao.

Nhưng trên thực tế, kẻ giết chết Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô lại không phải là Yêu Nguyệt, mà là Thập Nhị Tinh Tướng.

Khi Yêu Nguyệt và Liên Tinh đến, hai người đã trọng thương cận tử.

Yêu Nguyệt nhiều lắm chỉ được coi là thấy chết mà không cứu mà thôi.

Cứu là tình cảm, không cứu là bản phận.

Một nam nhân không thấy nàng trả giá và tình nghĩa, một nữ nhân phản bội nàng, dựa vào cái gì mà muốn Yêu Nguyệt đi cứu.

Ngay cả Hoa Nguyệt Nô cũng không oán hận Yêu Nguyệt, chỉ tiếc hận không thể cùng người trong lòng tướng mạo tư thủ.

Mà Giang Phong lại ác ngữ hãm hại Yêu Nguyệt.

Thế nên Yêu Nguyệt trong kịch tình cả đời đều không thể vượt qua được.

Thậm chí việc Yêu Nguyệt sau này vì báo thù mà trở nên điên cuồng cũng chưa hẳn không có nguyên nhân này.

Ngươi đã nói ta không phải là người, vậy ta sẽ không phải là người cho ngươi xem.

Yêu Nguyệt thực sự rất hung ác sao.

Nàng không giết Giang Phong, không giết Hoa Nguyệt Nô, không giết Hoa Vô Khuyết, không giết Tiểu Ngư Nhi.

Cái gọi là kế hoạch báo thù huynh đệ tương tàn cũng là do Liên Tinh đưa ra.

Yêu Nguyệt không nhìn ra kế hoãn binh của Liên Tinh sao.

Có lẽ là vì thực sự đồng tình với phương thức báo thù giả dối này, có lẽ là vì ngạo mạn, Yêu Nguyệt đã đồng ý.

Yêu Nguyệt cũng vì thế mà chịu dằn vặt trong lòng hơn mười năm.

Trước đây nếu Yêu Nguyệt thực sự kết thúc ân oán của nàng và Giang Phong trên người hai đứa bé sơ sinh Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi, sợ rằng thời gian đã sớm quên đi cừu hận trong lòng nàng.

Ngược lại, việc nàng vẫn luôn nhớ phải hoàn thành màn báo thù huynh đệ tương tàn đã làm nàng càng lún sâu, cho đến điên cuồng.

Hơn nữa, trong nguyên kịch tình, Yêu Nguyệt từng nhiều lần hoặc công khai hoặc ngấm ngầm biểu lộ hy vọng người cuối cùng thắng được và sống sót là Hoa Vô Khuyết.

Nàng thực sự không có tâm tồn thiện niệm sao.

Nàng thực sự không có lập trường thuộc về riêng mình sao.

Yêu Nguyệt trong kịch tình mang hình tượng Đại Ác Nhân chỉ là vì nàng đứng ở mặt đối lập với nhân vật chính, cho nên mới được tạo nên thành đại phản phái mà thôi.

Yêu Nguyệt cũng không phải không hề nhân tình, nội tâm của nàng kỳ thực tinh tế, mềm mại và mẫn cảm một cách bất ngờ.

Chỉ là người bình thường khó có thể từ vẻ ngoài tuyệt mỹ lại lạnh lùng của Yêu Nguyệt mà phát hiện ra phần tinh tế, mềm mại và mẫn cảm này.

Cố Hàn Uyên đã phát hiện.

Sở dĩ hắn luôn nắm giữ Yêu Nguyệt thật chặt.

Khiến Yêu Nguyệt làm rất nhiều chuyện không giống như chính nàng sẽ làm.

Nàng sẽ đem Hoa Tinh Nô làm lễ vật, đem Hà Lộ, Hà Sương làm bồi thường đưa cho Cố Hàn Uyên để thưởng ngoạn, sử dụng.

Nàng cũng sẽ khi ghen tuông quá độ mà giống như một tiểu nữ nhân đi véo eo Cố Hàn Uyên để biểu lộ bất mãn.

Nàng còn có thể trong hoàng cung bàng nhược vô nhân ôm hôn cùng Cố Hàn Uyên.

Như vậy đủ loại, Yêu Nguyệt biến hóa càng lúc càng lớn, dần dần biến thành dáng vẻ của Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt nào còn dư dật cùng lòng thanh thản mà lo lắng chuyện báo thù.

Là ôm ấp của Cố Hàn Uyên không đủ ấm áp, hay là nụ hôn không thơm rồi.

Yêu Nguyệt rốt cuộc đã có ý nhìn về phía trước.

Giá như năm đó thiếp gặp được Cố lang thì tốt biết bao.

Yêu Nguyệt nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp thất thần, không biết là lần thứ mấy mà nàng thì thầm thốt lên lời cảm thán như vậy trong lòng lẫn trong miệng.

Nụ hôn của Cố Hàn Uyên làm nàng say mê.

Vào thời khắc ấy, nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng không muốn lo lắng, chỉ muốn hảo hảo cảm thụ sự ôn nhu của Cố Hàn Uyên.

Thế cho nên rõ ràng khi tỉnh lại từ ánh mắt đến ngữ khí đều lộ ra cảm xúc lưu luyến.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve cánh môi thủy nhuận của Yêu Nguyệt, lắc đầu khẽ cười nói: Bất luận chúng ta tương phùng lúc nào đều là thời điểm tốt nhất, bởi vì ta nhất định sẽ yêu nàng, và nàng cũng sớm muộn sẽ yêu ta.

Lời tâm tình đột ngột của Cố Hàn Uyên khiến Yêu Nguyệt xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Thế nhưng khóe môi đẹp đẽ như ngọc châu cong lên một đường cong long lanh lại rõ ràng cho thấy sự vui sướng trong nội tâm nàng.

Một lúc lâu sau, Yêu Nguyệt mới từ trạng thái phương tâm nhảy nhót, thần trí say mê mà phục hồi tinh thần lại.

Nàng cũng rốt cuộc phản ứng kịp bên cạnh còn có một người đang nhìn.

Chỉ thấy Vân La quận chúa đang khẽ nháy đôi mắt đẹp, trong ánh mắt tràn đầy tò mò cùng tiện diễm.

Gương mặt xinh đẹp của Yêu Nguyệt đương nhiên lại đỏ hồng.

Nàng nghĩ đẩy Cố Hàn Uyên ra, nhưng lại bị ôm quá chặt.

Yêu Nguyệt tức giận trừng Cố Hàn Uyên một cái, bất đắc dĩ đối với Vân La quận chúa nói: Khiến Vân La muội muội chê cười rồi.

À.

Sẽ không.

Các người cứ tiếp tục đi, không cần bận tâm ta.

Vân La quận chúa cười đùa đáp lại.

Bất quá, bất luận là Cố Hàn Uyên hay Yêu Nguyệt đều đã nhận ra sự thất lạc trong ánh mắt của nàng.

Yêu Nguyệt hơi trầm mặc, bỗng nhiên tiến đến bên tai Cố Hàn Uyên, ý tứ hàm súc không khỏi thì thầm: Tiện nghi cho chàng.

Dứt lời, Yêu Nguyệt lặng lẽ kéo tay Vân La quận chúa, đẩy nàng vào lòng Cố Hàn Uyên.

Vân La quận chúa với vẻ mặt kinh ngạc khẩn trương nhìn về phía Yêu Nguyệt, hỏi: Yêu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy.

Cách làm của Yêu Nguyệt quá đột ngột, Vân La quận chúa trong lúc nhất thời khó tránh khỏi không rõ vì sao.

Yêu Nguyệt mấp máy môi, hơi tránh ánh mắt của Vân La quận chúa, nhẹ giọng nói: Nhìn ta làm gì.

Vân La quận chúa nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú làm nàng mê luyến đang chậm rãi tới gần.

Vân La quận chúa vô ý thức nuốt nước miếng, ánh mắt trong đôi mắt đẹp sáng rỡ vừa khẩn trương lại chờ mong.

Quả nhiên, giây phút tiếp theo nàng chỉ cảm thấy môi anh đào hơi ấm, trong đầu trong nháy mắt trống rỗng.

Đây chính là cái mỹ diệu mà Yêu Nguyệt tỷ tỷ cảm nhận được sao.

Thật là xảo quyệt.

Trước một khắc khi nàng nhắm đôi mắt đẹp mê ly, không khỏi nghĩ thầm: Ta thế này có tính là đồng thời nếm được tư vị của Yêu Nguyệt tỷ tỷ không.

Hai phần vui sướng sao.

Vân La quận chúa chu cái miệng nhỏ nhắn ướt át ở phía trước dẫn đường cho Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt.

Cả người nàng tản ra một cỗ khí tức dục vọng chưa thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ngay trước mặt Yêu Nguyệt, hắn cũng không tiện cùng Vân La quận chúa thân mật quá mức.

Chương 1435

Bằng không ai biết Yêu Nguyệt, người khó được hào phóng một lần, liệu có đột nhiên thay đổi hay không.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên hết sức sáng suốt, ở thời điểm ánh mắt Yêu Nguyệt sắp sửa biến hóa thì dừng lại.

Vì vậy tâm tình Yêu Nguyệt bây giờ coi như không tệ, còn có tâm tình trêu đùa Vân La quận chúa.

Nguyện vọng của muội không phải đã được thỏa mãn rồi sao.

Sao còn bộ dáng không cam lòng thế.

Yêu Nguyệt chỉ cảm thấy lúc này Vân La quận chúa giống như đứa trẻ chưa ăn no đang kêu đói vậy, nhìn có chút thú vị.

Vân La quận chúa chu miệng nhỏ lầm bầm: Cố đại ca và Yêu Nguyệt tỷ tỷ thân thiết đã lâu, còn ta mới chỉ được một chốc lát, thật không công bằng.

Có lẽ là vì từng có khí tức trao đổi, thái độ của Vân La quận chúa đối với Yêu Nguyệt rõ ràng thiếu vài phần kính nể, thêm mấy phần thân cận, lúc nói chuyện cũng tùy ý hơn nhiều.

Yêu Nguyệt gương mặt ửng hồng, vô ý thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang mỉm cười nơi khóe miệng.

Nàng biết Cố Hàn Uyên đây là vì lo lắng cho nàng mà có phần thu liễm.

Mặc dù có chút có lỗi với Vân La quận chúa, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy vui sướng và đắc ý.

Trong lúc đi, lưng nàng cũng không khỏi ưỡn thẳng vài phần.

Nàng hoàn toàn đã quên là chính nàng chủ động tạo cơ hội cho Cố Hàn Uyên trái ôm phải ấp.

Cố Hàn Uyên thấy buồn cười, lại không ở thời điểm này phát biểu ý kiến.

Vẫn là âm thầm phát tài là tốt nhất.

Cố Hàn Uyên thoáng so sánh tư vị khác nhau của hai nàng.

Yêu Nguyệt mát lạnh, ngọt ngào, tựa như suối trong khe núi, khiến người ta vui vẻ thoải mái, càng thưởng thức càng có vị.

Vân La quận chúa thì tựa như quả dâu tây mới hái, thanh thúy, chua ngọt, mọng nước.

Quan trọng hơn chính là ranh giới cuối cùng của Yêu Nguyệt đang từng bước nới rộng.

Đây là độ bao dung của nàng đối với hắn đang đề cao.

So sánh với một ngày nào đó có thể hưởng thụ tề nhân chi phúc.

Đương nhiên, người tốt nhất để cùng Yêu Nguyệt đùa giỡn là muội muội ruột của nàng, Liên Tinh.

Một người đầy đặn, một người yểu điệu, bất luận từ tinh thần hay cảm quan đều vô cùng mê hoặc.

Điều duy nhất khá phiền toái là hai nàng hiện tại vì hắn mà có chút xích mích.

Muốn cải thiện quan hệ e rằng không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, lén lút tư tình với tỷ muội cũng rất kích thích.

Tiếc nuối là, từ định vị thần niệm có thể thấy Liên Tinh hiện tại đã không ở kinh thành.

Bất quá, hướng đi của Liên Tinh cũng khiến ánh mắt Cố Hàn

Uyên lóe lên.

Có một số việc quả thật vừa vặn.

Cố Hàn Uyên một bên nghĩ có không có.

Yêu Nguyệt lại hoàn toàn không biết gì cả, vẫn ở đó trêu chọc Vân La quận chúa.

Thì ra Vân La muội muội là tham ăn nữa à.

Hay là cầu xin Cố đại ca của muội, xem hắn có nguyện ý cho muội ăn no không.

Lời này của Yêu Nguyệt khiến Cố Hàn Uyên không khỏi ngừng suy nghĩ.

Cái gì mà lời lẽ hổ lang vậy.

Nguyệt Nhi, nhân thiết của nàng đâu.

À, là do chính ta điều giáo thành ra thế này, vậy không sao.

Vân La quận chúa nghe vậy đương nhiên đỏ mặt.

Xấu hổ sẵng giọng: Yêu Nguyệt tỷ tỷ bình thường khẳng định thường xuyên cùng Cố đại ca thân mật, khó được có một cơ hội mà cũng không biết nhường muội muội ta một chút sao.

Lúc này, người đỏ mặt lại chuyển sang Yêu Nguyệt.

Một đôi tình lữ đang yêu đương cuồng nhiệt dù có hoan hảo hàng đêm cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng trên thực tế, nàng thật sự không quá thường xuyên ở bên Cố Hàn Uyên.

Ngay cả khi ở chung cũng lấy việc đánh đàn, học thổi sáo những việc phong nhã làm chủ.

Chủ yếu vẫn là bởi vì Yêu Nguyệt quá mức rụt rè, trong lòng lại có quá nhiều lo lắng.

Chữ thân thiết trong lời Vân La quận chúa hiển nhiên không chỉ đơn thuần là hôn.

Ngay cả nụ hôn vừa rồi cũng chỉ là nụ hôn đầu của nàng mà thôi.

Chỉ là vì bầu không khí vừa lúc, Cố Hàn Uyên lại đủ ôn nhu, thế nên nàng trong lúc nhất thời đều quên đi vấn đề này, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào.

Lúc này sau khi phản ứng, Yêu Nguyệt thậm chí có chút băn khoăn liệu phản ứng vừa rồi của mình có quá ngây thơ, có mang lại trải nghiệm không tốt cho Cố Hàn Uyên không, lại lo lắng mình quá nhiệt tình, khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy nàng quá xuề xòa.

Nói chung, nữ tử đang yêu đương cuồng nhiệt khó tránh khỏi có những lo được lo mất như thế này, ngay cả Yêu Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Huống chi so với tình cảm đơn phương dành cho Giang Phong năm đó, bây giờ cùng Cố Hàn Uyên mới là tình yêu song phương đúng nghĩa của nàng.

Hắn nghĩ về nàng, nàng nhớ về hắn.

Cố Hàn Uyên cũng phảng phất tâm hữu linh tê mà cảm nhận được tâm tình của Yêu Nguyệt, tự nhiên nắm lấy tiêm tiêm tố thủ của Yêu Nguyệt, ấm áp nói: Đừng suy nghĩ nhiều.

Bất luận nàng thế nào, trong lòng ta đều là tốt nhất.

Yêu Nguyệt nghe vậy trái tim thổn thức, đôi mắt đẹp Thu Thủy nghiêm túc nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời lại thâm thúy của Cố Hàn Uyên, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ mở: Đừng phụ thiếp, bằng không thiếp Nàng nói được nửa câu đã bị một ngón tay của Cố Hàn Uyên chặn ngang môi.

Không có bằng không, không phụ nàng.

Chuyện ruồng bỏ thê tử, ta thật sự không làm được.

Nửa câu đầu của Cố Hàn Uyên còn ôn nhu chăm chú, nửa câu sau trực tiếp liền chuyển ngoặt thành ngữ khí trêu đùa.

Phốc phốc.

Khí chất lạnh lùng của Yêu Nguyệt nhất thời tan rã, mày cong cong, ý cười doanh doanh.

Nàng tức giận vỗ một cái vào cánh tay Cố Hàn Uyên, sẵng giọng: Chàng cứ thích nói lời cợt nhả, không thể hảo hảo mà đáp ứng được sao.

Cố Hàn Uyên kỳ thực cũng nghiêm túc đáp lại.

Nửa câu trước chính là lời đảm bảo đối với Yêu Nguyệt.

Phía sau dùng lời nói trêu đùa quen thuộc kia, Cố Hàn Uyên hy vọng Yêu Nguyệt sau này không còn đau khổ thù hận sâu sắc nữa.

Câu nói chưa dứt của Yêu Nguyệt phía trước thì dễ đoán không gì bằng.

Chẳng phải là Bằng không ta liền giết chàng, rồi tự sát.

Ảnh hưởng mà Cố Hàn Uyên bây giờ mang lại cho nàng đã sâu sắc hơn cả Giang Phong năm đó.

Mà nàng và Cố Hàn Uyên đi đến bước này, trên thực tế cũng đã chỉ có tiến không có lùi.

Tính tình chung quy tương đối cực đoan của Yêu Nguyệt thì biết làm ra suy nghĩ kia trong lòng nàng.

Lùi một bước chính là vách núi, sa đọa còn điên cuồng hơn nàng trong kịch tình.

Mà Cố Hàn Uyên chỉ cần duy trì, bảo vệ ranh giới cuối cùng này trong tình cảm, Yêu Nguyệt sẽ vì hắn mà thỏa hiệp càng nhiều.

Giống như việc trái ôm phải ấp phía trước.

Yêu Nguyệt cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên mong nàng sau này đều có thể vui sướng, đôi mắt sóng sánh đặc biệt nhu hòa, cũng không còn vẻ lạnh băng như trước.

Đồng thời, ngón tay ngọc thon dài không tự chủ trượt vào kẽ tay Cố Hàn Uyên, cùng hắn mười ngón tay tương khấu.

Đôi mắt đẹp của Yêu Nguyệt bỗng nhiên hiện lên một vệt do dự.

Nàng không biết có nên báo cho Cố Hàn Uyên bí mật về thân thể mình hay không.

Dù sao dựa theo tình huống hiện tại tiếp tục phát triển, Cố Hàn Uyên chung quy sẽ phát hiện ra.

Chi bằng nàng báo cho hắn biết sớm một chút thay vì chờ Cố Hàn Uyên tự mình phát hiện.

Thế nhưng nàng lại lo âu Cố Hàn Uyên liệu có ý kiến gì với nàng không.

Sẽ sợ hãi sao.

Chương 1436

Hay sẽ kinh sợ.

Dù sao đó luôn là biểu tượng điềm xấu.

Bất quá không đợi Yêu Nguyệt suy nghĩ ra một kết quả, tâm tư đã bị một tiếng hừ nhẹ đầy ấm ức đánh thức.

Hừ, một một chút không chú ý, Yêu Nguyệt tỷ tỷ lại cùng Cố đại ca thân thiết rồi.

Vân La quận chúa không cách nào không ấm ức.

Dù sao bầu không khí màu hồng phấn vừa rồi của hai người quả thực còn quá đáng hơn trước đó.

Phảng phất trong ba người chỉ có nàng là dư thừa vậy, không ấm ức mới lạ.

Gương mặt ửng đỏ của Yêu Nguyệt không có xấu hổ phản bác.

Cố Hàn Uyên thì bật cười tiến lên, vươn cánh tay trống không xoa xoa đỉnh đầu Vân La quận chúa, ôn hòa cười nói: Đừng làm bộ khó chịu.

Sau này sẽ hảo hảo bồi thường cho muội.

Vân La quận chúa nghe vậy vô ý thức liếc nhìn phản ứng của Yêu Nguyệt.

Thấy nàng không hề có ý phản đối, nhất thời vui vẻ cười duyên nói: Vậy cũng hẹn rồi nhé.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu.

Dù sao hắn cũng không thiệt thòi.

Đúng lúc này, ánh mắt Cố Hàn Uyên bỗng nhiên đọng lại, nhìn về phía xa, giả vờ kinh ngạc hỏi: Nơi đó là chuyện gì xảy ra.

Phạm vi hoàng cung sao lại có một tòa hoang sơn.

Nói là hoang sơn, trên thực tế thực vật sum suê, cũng không hoang vu.

Chỉ là có thể rõ ràng cảm nhận được một loại vắng vẻ và quạnh hiu hiếm thấy dấu vết con người.

Bất quá, với nhãn lực của Cố Hàn Uyên còn có thể thấy trên đỉnh núi có một tòa tự miếu, chân núi còn có một chút cung điện hơi cũ nát.

Một nơi không phù hợp như vậy xuất hiện trong phạm vi hoàng cung, quả thực có vẻ khá quỷ dị.

Cố đại ca, chàng nói hoang sơn à.

Dường như từ khi ta nhớ chuyện bắt đầu là nó đã ở đó rồi.

Vân La quận chúa hơi kinh ngạc đáp.

Khi Vân La quận chúa đã ghi nhớ, nghĩa là khi chính quyền Đại Minh từ Yến Kinh thành dời đến kinh thành ngày nay, tòa hoang sơn kia vẫn tồn tại.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, tiếp tục hỏi: Một nơi đột ngột như vậy, chẳng lẽ cứ vậy bỏ mặc không quan tâm sao.

Vân La quận chúa bĩu môi, oán trách nói: Việc này ta đã hỏi qua Hoàng huynh.

Hoàng huynh nói nơi đó can hệ trọng đại, không thể khinh động.

Khi còn bé Hoàng huynh còn dọa ta, nói là trên hoang sơn chôn rất nhiều oan hồn hoàng thất.

Hậu duệ quý tộc chết oan chết uổng khó tránh khỏi oán khí sâu nặng hóa thành Lệ Quỷ.

Sở dĩ trên hoang sơn mới xây một tòa tự miếu để trấn áp những Lệ Quỷ đó.

Năm đó Yến Kinh thành bị Thanh Quốc công phá, triều đình bị ép nam thiên.

Quá trình này tự nhiên không thể bình an vô sự, trong hoàng thất có nhiều người tử thương.

Sau đó thu liễm thi cốt hay bởi vì Hoàng Lăng không thể đoạt lại từ tay Thanh Quốc, chỉ có thể tạm thời an táng ở tại tòa hoang sơn này.

Thoạt nhìn thuyết pháp này có lý có chứng cứ, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại đối với điều này cười nhạt.

Khác tạm thời không đề cập tới, hoàng cung kinh thành tuy kiến trúc hơi không giống với hoàng cung Thanh Quốc ở Yến Kinh thành, nhưng cách cục lại nhất trí.

Mà vị trí hoang sơn nếu trùng khớp với hoàng cung Thanh Quốc, đó chính là nằm ở vị trí Thanh Tổ Từ.

Vì vậy hoang sơn đồng dạng là nơi Long Mạch hội tụ.

Chỉ bất quá quy mô nhỏ hơn, hiệu quả hội tụ linh khí kém hơn một chút.

Thế nhưng kém thế nào đi nữa, đó cũng là Long Mạch.

Thanh Tổ Từ tạo ra Hoàng Thái Cực và Đa Nhĩ Cổn hai vị ngụy Lục Địa Thần Tiên.

Hiệu quả Long Mạch của hoang sơn dù có kém đi nữa, việc giúp Lục Địa Thần Tiên có thể sống tạm luôn không thành vấn đề chứ.

Phải biết rằng đại đa số Lục Địa Thần Tiên tuổi tác đều rất lớn.

Tiềm lực hao hết sau đó không thể tránh khỏi sẽ có lúc thọ mệnh tận cùng.

Các đại thế lực đều biết dùng một số thủ đoạn đặc biệt hết sức kéo dài thọ mệnh của những Lục Địa Thần Tiên này để làm nội tình bảo tồn.

Trên giang hồ các môn phái thủ đoạn khác nhau tạm thời không bàn tới, từng Hoàng Triều đại thể đều sẽ chọn dùng Long Mạch để kéo dài sinh mạng cho Lục Địa Thần Tiên.

Linh khí vốn có hiệu quả Duyên Thọ rất mạnh.

Tỷ như thọ mệnh của Cố Hàn Uyên và các nữ nhân của hắn bây giờ liền càng ngày càng dài.

Hơn nữa một số nữ tử vốn đã có tuổi đều tồn tại hiện tượng nghịch trưởng thành.

Mà hàm lượng linh khí trong cơ thể Cố Hàn Uyên cũng càng ngày càng nhiều.

Cũng chính vì vậy mới có thể liên tiếp xuất hiện hiện tượng tham ăn.

Dù sao cô đọng mới là tinh hoa.

Cơ thể bản năng sẽ đi truy cầu những thứ có lợi cho mình.

Mà những Lục Địa Thần Tiên sắp hết thọ mệnh đại thể đều không có năng lực chủ động lợi dụng linh khí.

Thế nhưng mượn hiệu quả linh khí tự chủ tụ đến từ Long Mạch cọ rửa thân thể thì vẫn miễn cưỡng sống tạm được.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên ở lần đầu tiên dạ thám hoàng cung đã suy đoán vị trí hoang sơn chính là nơi ẩn thân nội tình của triều đình Đại Minh.

Chỉ là Cố Hàn Uyên không muốn đánh rắn động cỏ nên không thâm nhập tìm hiểu mà thôi.

Bất quá, Cố Hàn Uyên trước đó khi ở Thái Hòa Điện kích sát An Vân Sơn, cảm giác lực toàn bộ khai hỏa quan sát hướng đi của Ý Chí Thế Giới, nhưng cũng ngoài ý muốn tiện thể dò được trong hoang sơn có giấu khí tức Lục Địa Thần Tiên.

Chỉ có thể nói trách không được triều đình Đại Minh dưới tình huống thực lực quân đội yếu kém còn có thể có chính quyền tồn tại.

Năm đó Sùng Trinh đế nếu không phải tự cảm thấy không còn mặt mũi đối với liệt tổ liệt tông cùng đại thần bách tính mà chọn thắt cổ ở Môi Sơn, hoàn toàn có thể không phát hiện chút tổn hao nào thoát đi Yến Kinh thành.

Kết quả để lại một bãi cục diện rối rắm cho Chu Hậu Chiếu, vị quân chủ kế vị này.

Hơn nữa, nội tình hoàng thất trong hoang sơn còn không tán thành Chu Hậu Chiếu.

Bằng không cũng sẽ không trơ mắt nhìn An Vân Sơn đại náo Thái Hòa Điện.

Vốn dĩ Chu Hậu Chiếu còn có một vị Lục Địa Thần Tiên Quỳ Hoa Lão Tổ dưới trướng Thái Hậu, tuổi tương đối nhỏ lại, còn có thể bên ngoài đi lại mà có thể điều động.

Kết quả Quỳ Hoa Lão Tổ cũng chết dưới tay Cố Hàn Uyên.

Với hiện trạng tồi tệ như vậy, coi như Chu Hậu Chiếu không rơi vào tay Cố Hàn Uyên mà bình an trở về, e rằng cũng phải thở dài một tiếng Mệt mỏi, hủy diệt thôi.

Lúc này Cố Hàn Uyên hỏi Vân La quận chúa về chuyện hoang sơn tự nhiên không phải là vì những tình báo đã biết này.

Vậy tự miếu trên hoang sơn đó có vị đại đức cao tăng nào chủ trì không.

Vân La quận chúa giật mình, mắt lộ vẻ hồi ức.

Tòa tự miếu kia tên là An Nhạc Đường, ý là nơi an lạc của linh hồn.

Khi còn bé ta ham chơi, thường thường lén lút chạy đến trên hoang sơn.

Trong An Nhạc Đường có một vị lão hòa thượng từ bi thiện mục.

Lão hòa thượng dường như rất yêu thích ta, mỗi lần ta lén lút chạy đi đều sẽ cho ta bánh ngọt, trái cây ăn, kể cho ta nghe rất nhiều cố sự.

Bất quá về sau nghe nói lão hòa thượng kia viên tịch, An Nhạc Đường cũng bị đổi thành nơi ở cho những người bệnh dịch trong cung bị cách ly.

Ta lớn lên hiểu chuyện sau này vì không muốn dính vào bệnh dịch mà gây phiền phức cho Hoàng huynh, liền không quay lại An Nhạc Đường.

Đáng tiếc lão hòa thượng chưa bao giờ nói cho ta pháp danh của hắn là gì.

Vân La quận chúa lúc này có vẻ hơi rầu rĩ không vui, hiển nhiên việc vị lão hòa thượng rất tốt với nàng viên tịch khiến nàng rất là thương cảm.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng là sắc mặt có chút cổ quái.

Lão hòa thượng.

Hơn phân nửa là vị nội tình hoàng thất nào đó a.

Cố Hàn Uyên rất muốn hỏi Vân La quận chúa đây là cái gì thể chất cá chép.

Chương 1437

Bởi vì ham chơi chạy loạn mà cũng có thể chiếm được niềm vui của một vị Lục Địa Thần Tiên.

Một vị Lục Địa Thần Tiên thọ mệnh không còn nhiều sẽ không tùy tiện lãng phí thời gian vào một tiểu cô nương.

Cái gọi là viên tịch chỉ sợ cũng là đã đến thời hạn cần thêm việc làm, không thể không ẩn trở về núi.

Dù sao không cách nào tự chủ lợi dụng linh khí, khẳng định cũng vô pháp chứa đựng linh khí.

Khi linh khí tạm lưu trong cơ thể lão hòa thượng tiêu tán về sau liền không thể không trở lại gần Long Mạch để linh khí lần nữa cọ rửa thân thể.

Chờ những linh khí cọ rửa thân thể này từng chút một lưu lại tích lũy đứng lên sau mới có thể ngắn ngủi ở bên ngoài hoạt động một đoạn thời gian.

Những nội tình hoàng thất kia đại thể cũng là lấy phương thức này ra ngoài hành động.

Bằng không nếu đều giống như Hoàng Thái Cực và Đa Nhĩ Cổn bị Long Mạch trói chặt, không cách nào tự ý ly khai Thanh Tổ Từ thì lực uy hiếp của Lục Địa Thần Tiên liền phải giảm đi rất nhiều.

Bất quá Hoàng Thái Cực và Đa Nhĩ Cổn cũng là không làm sao được.

Dù sao bọn họ không phải Lục Địa Thần Tiên chân chính.

Cảnh giới Lục Địa Thần Tiên của bọn họ hoàn toàn là Long Mạch ban cho, bị trói chặt ở Thanh Tổ Từ cũng không có gì đáng trách.

Chỉ có thể nói có được tất có mất.

Đồng thời cũng đang bởi vì như vậy, lực uy hiếp của Cố Hàn Uyên, người có thể tự do hoạt động lại tuổi còn trẻ cũng đã có thể giết chết Lục Địa Thần Tiên, mới đặc biệt khủng bố.

Cố Hàn Uyên lúc này suy nghĩ là vị lão hòa thượng kia bối phận khẳng định không thấp.

Chu Hậu Chiếu vì sao tình cảnh gian nan, khó chưởng đại quyền.

Ngoài loạn trong giặc ngoài, quan trọng nhất là hắn không thể đạt được sự ủng hộ của nội tình hoàng thất, thời khắc mấu chốt khó tránh khỏi chột dạ mềm tay.

Hơn nữa cũng tạo cho những Phiên Vương muốn tạo phản đủ sức mạnh.

Sở dĩ Vân La quận chúa liệu có khả năng trở thành nữ hoàng không.

Trong mắt Cố Hàn Uyên u quang lóe lên, tâm niệm thay đổi rất nhanh.

Dường như cũng không phải là không được a.

Vân La quận chúa xác thực tồn tại khả năng trở thành nữ hoàng.

Chỉ cần giống như Tín Vương mong đợi vậy, Chu Hậu Chiếu trước khi băng hà lập xuống di mệnh, có thêm sự ủng hộ của nội tình hoàng thất, Vân La quận chúa sẽ có đại nghĩa gia thân.

Còn như có người không phục.

Cố Hàn Uyên sẽ dạy hắn cách dùng.

Trong lịch sử, vị Nữ Hoàng Đế đầu tiên và duy nhất được thừa nhận là Võ Tắc Thiên chẳng phải đã giết mà ra Hoàng Vị đó sao.

Người phản đối đều chết hết, chẳng phải cũng chỉ còn lại người ủng hộ.

Đương nhiên tình huống thật khẳng định sẽ không đơn giản như vậy.

Bất quá ít nhất điều này đã tồn tại khả năng thao tác.

Trước đó tốt nhất trước tiên đem Lý Thanh Lộ đỡ lên Hoàng Vị.

Có tiền lệ, đợi đến Vân La quận chúa thì tiếng nói phản đối cũng có thể ít đi một chút.

Lý Thanh Lộ hôm nay Nhiếp Chính Công Chúa cũng chỉ là Nhiếp Chính mà thôi, vẫn chưa phải là nữ hoàng.

Thế nhưng Lý Thanh Lộ và Lý Thu Thủy đối với Tây Hạ có độ khống chế cao.

Dù sao người phản đối đã sớm ở thời điểm Tây Hạ nổi loạn bị Cố Hàn Uyên giết sạch rồi.

Lý Thanh Lộ leo lên ngôi vị hoàng đế có trở lực rất nhỏ, trước đây không làm như vậy cũng chỉ là vì trước tiên phải ổn định thế cục mà thôi.

Bây giờ ngược lại là thời cơ chín muồi.

Bất quá Lý Thanh Lộ leo lên Hoàng Vị sau đó sẽ xuất hiện một vấn đề.

Nàng là th·iếp thất của Cố Hàn Uyên.

Thân phận Cố Hàn Uyên sẽ càng thêm cao quý đồng thời cũng sẽ càng thêm chọc người kiêng kỵ.

Nếu như Lý Thanh Lộ và Vân La quận chúa đều thành nữ hoàng, vậy thì có thú vị.

Hai nàng bây giờ cũng đều là th·iếp thất của Cố Hàn Uyên.

Đến lúc đó động tĩnh tuyệt đối không nhỏ.

Thế nhân lại đều sẽ thế nào đối đãi Cố Hàn Uyên, người gián tiếp khống chế hai quốc gia.

Đương nhiên hiện tại việc Vân La quận chúa leo lên Hoàng Vị còn chưa đâu vào đâu cả.

Nội tình hoàng thất Đại Minh cũng chưa chắc sẽ thực sự ủng hộ nàng.

Bất quá không quan hệ, đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng chỉ là nhiều thêm một lựa chọn ngoài Ninh Vương và Chu Vô Thị hai quân cờ này mà thôi.

Nếu như nội tình hoàng thất không muốn ủng hộ Vân La quận chúa làm nữ hoàng, cùng lắm thì liền đem bọn họ giết hóa thành chất dinh dưỡng là được.

Cố Hàn Uyên đang âm thầm suy nghĩ, Vân La quận chúa đột nhiên có chút cổ quái nói: Nói đến đoạn thời gian trước trong cung ẩn có tin đồn nói là trong An Nhạc Đường này dường như có tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền ra.

Dừng một chút.

Vân La quận chúa với vẻ mặt như đang kể chuyện ma quỷ cố ý run rẩy nói: Nghe nói là anh linh Xuân Phong Trấn chạy đến trong hoàng cung quấy phá.

Nghe nói Vương công công đang chuẩn bị tìm đến mấy hòa thượng, đạo sĩ đến làm phép đuổi quỷ, miễn cho ngày nào đó quấy rầy Hoàng huynh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lập tức đọng lại.

Lời Vân La quận chúa nói chẳng phải là hai vụ án trong kịch tình sao.

Chỉ bất quá nguyên bản hai vụ án tách rời lại bị liên hệ với nhau.

Vụ án anh linh Xuân Phong Trấn tạm thời không bàn.

Kẻ phản bội Đồng Chu Hội, Diêu Tứ Nương, người gây ra vụ án này, khinh công rất tốt, kiêm lại am hiểu ẩn tung biệt tích, ngay cả Địa võng cũng nhất thời không tìm được vị trí cụ thể của nàng.

Thế nhưng cái gọi là anh linh trong hoàng cung lại không giống nhau.

Nếu như kịch tình chưa từng xuất hiện ngoài ý muốn thì anh linh đó chính là con nối dõi duy nhất của Chu Hậu Chiếu bây giờ.

Ba năm trước, cung nữ dệt cục Kỷ Từ bị lâm hạnh, đồng thời mang bầu Long Tử.

Mà Kỷ Từ cũng ba tháng sau hoạn bệnh chết bất đắc kỳ tử.

Trước đây Chu Hậu Chiếu còn từng nỗ lực nhờ Triệu Bôn Tam giúp hắn suy tính tung tích con nối dõi này.

Bất quá Triệu Bôn Tam dựa theo phân phó của Cố Hàn Uyên đã hãm hại Đông Xưởng, đồng thời lấy lý do chịu nhân quả phản phệ mà trì hoãn thời gian.

Sau đó Triệu Bôn Tam bị giết, Chu Hậu Chiếu tuy thất vọng, thế nhưng việc suy tính tung tích con nối dõi cũng chỉ đành thôi.

Bây giờ xem ra Kỷ Từ vẫn như kịch tình trong kia, lúc đó không chết, đồng thời trốn đến An Nhạc Đường sinh hạ hoàng tử.

Kỷ Từ giả chết thoát thân làm như vậy là để trốn tránh Vạn Trinh Nhi hãm hại.

Vạn Trinh Nhi thân là nội gián Đồng Chu Hội phái đến hoàng cung, đã là vì độc sủng hậu cung, cũng là vì khiến Chu Hậu Chiếu tuyệt hậu, nàng trước sau đã hãm hại rất nhiều cung nữ và phi tần bị nghi mang bầu Long Tử.

Cũng chính vì vậy Chu Hậu Chiếu mới chậm chạp không có con nối dõi, thế nên nghi ngờ mình căn bản không có khả năng sinh đẻ.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghĩ đến trước đó gặp Vạn Trinh Nhi, chẳng phải là vì nghe được tin đồn mới đi xác nhận.

Chỉ là vì trước đó đụng phải Cố Hàn Uyên, bị sợ mà quay về.

Bất quá Vạn Trinh Nhi hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Coi như không thể tự mình đi kiểm tra, cũng sẽ phái thủ hạ đi điều tra.

Nói cách khác Cố Hàn Uyên còn ngoài ý muốn cứu Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử một mạng.

Bất quá Cố Hàn Uyên nếu buông tay mặc kệ, Kỷ Từ vẫn phải chết, Tiểu Hoàng Tử cũng sẽ giống như trong kịch tình bị mang ra khỏi cung.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này suy tính là có muốn hay không giết chết Tiểu Hoàng Tử này.

Chương 1438

Bằng không nếu quả thật muốn cho Vân La quận chúa làm nữ hoàng, Tiểu Hoàng Tử ngược lại sẽ thành một trở ngại.

Nhưng vấn đề là bây giờ đã xác nhận hoang sơn cũng không phải là hoang sơn đơn thuần như trong kịch tình, mà là nơi ẩn thân của nội tình hoàng thất.

Như vậy, Tiểu Hoàng Tử sinh ra ở An Nhạc Đường hơn phân nửa đã vì nội tình hoàng thất biết, tùy tiện hãm hại e rằng cái được không bù đắp đủ cái mất.

Cố Hàn Uyên trong lúc nhất thời cũng có chút do dự nên làm thế nào để sự tình có lợi cho mình hơn.

Lúc này Yêu Nguyệt đột nhiên hơi lộ vẻ tò mò hỏi: Nếu trên hoang sơn An Nhạc Đường có gì anh linh, sao chân núi còn có người ở.

Cung điện kia trông tuy cũ nát chút, nhưng hiển nhiên là có người dân cư trú.

Yêu Nguyệt tu luyện Minh Ngọc Công thành công, thị lực cũng rất tốt.

Nàng liếc mắt liền thấy được phòng ốc dưới chân hoang sơn.

Vân La quận chúa nghe vậy sắc mặt có chút phức tạp nói: Nơi đó là Lãnh Cung, trước kia không có, ba năm trước đây đột nhiên thì có.

Cái gọi là Lãnh Cung bình thường đều là cung điện an trí những phi tần phạm sai lầm, hoặc bị Hoàng Đế chán ghét mà vứt bỏ.

Bất quá bởi vì hoàng cung kinh thành là mới xây, cũng không có cung nữ, phi tần tiền triều lưu lại.

Sở dĩ trước đây không có cái gọi là Lãnh Cung.

Mà ba năm trước đây có, tự nhiên là bởi vì ba năm trước đây Ngô Hoàng Hậu bị phế, trở thành nữ tử đầu tiên tiến vào Lãnh Cung.

Còn Lãnh Cung cũ nát thì không thể bình thường hơn được.

Dù sao nữ tử vào ở trong Lãnh Cung đại thể đều đã thất sủng, không người sẽ đi duy hộ cung điện.

Bất quá theo Cố Hàn Uyên biết, Ngô Hoàng Hậu còn có một nhóm thủ hạ trung thành.

Lãnh Cung sở dĩ cũ nát nhanh như vậy, e rằng không thiếu nguyên nhân cố ý làm vậy.

Hiện trạng hôm nay cùng kịch tình bên trong tồn tại không ít sai lệch, lại liên lụy đến nội tình hoàng thất.

Lại dựa theo kịch tình phán đoán hiển nhiên là không được.

Cố Hàn Uyên âm thầm suy nghĩ e rằng phải tự mình đi một chuyến.

Trong lòng đã có quyết định, Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa tay ôm eo Vân La quận chúa, trêu cười nói: Đừng trò chuyện chuyện Lãnh Cung loại vận đen này.

Mang ta cùng Nguyệt Nhi tới cung điện của muội xem.

Gương mặt mắc cỡ đỏ bừng của Vân La quận chúa nghe vậy giật mình, đột nhiên linh quang chợt lóe hỏi: Cố đại ca, chàng cũng không phải là muốn ngủ lại ở chỗ ta chứ.

Nàng chủ yếu là nghĩ đến việc trước đó thiển thường triếp chỉ cùng lời hứa bồi thường của Cố Hàn Uyên, ý tưởng vô ý thức sẽ tương đối ám muội một ít.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy Vân La quận chúa, trong ánh mắt hoảng loạn có ẩn hàm mong đợi, nhẹ cười nói: Không được sao.

Vân La quận chúa chỉ cảm thấy ý nghĩ của mình bị Cố Hàn Uyên xem thấu, ánh mắt chột dạ rời rạc đứng lên.

Nàng cảm thấy nếu để Cố Hàn Uyên ngủ lại, mình không chừng qua tối nay liền muốn phát triển thành nữ nhân chân chính.

Nhưng mà cảm giác hôn cùng tình lang đã tốt đẹp như thế, nếu như tiến thêm một bước thì nên là tuyệt vời đến mức nào.

Vân La quận chúa rất muốn rụt rè một chút, thế nhưng trong lòng lại luôn ngứa ngáy một chút, rục rịch.

Hai tay nàng ngón tay ngọc khẽ vặn lấy nhau, rụt rè nói: Cũng cũng không phải không được Nếu như Yêu Nguyệt tỷ tỷ cũng nguyện ý lưu lại Nghỉ lại hoàng cung một đêm quả là một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, trời đất xui khiến, e rằng Vân La quận chúa cũng sẽ không dễ dàng bằng lòng để Cố Hàn Uyên ở lại trong cung.

Nếu để Cố Hàn Uyên tự do hành động, tạm thời chưa nói đến chuyện nàng có ghen tuông hay không, Vân La quận chúa tuyệt đối sẽ không muốn người trong lòng của mình lại cắm sừng cho Hoàng huynh.

Huống hồ, khả năng rất cao là không chỉ một lần.

Như vậy, hiển nhiên việc giữ Cố Hàn Uyên lại tẩm cung của mình sẽ dễ khiến Vân La quận chúa chấp nhận hơn một chút.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là Vân La quận chúa vốn đã rất hứng thú với chuyện nam nữ.

Trong kịch bản, Thành Thị Phi sau khi ở cùng Vân La quận chúa một thời gian ngắn, còn bị Thần Y Biển Thước nhắc nhở nên tiết chế một chút.

Có thể thấy Vân La quận chúa là một người ham mê hưởng lạc.

Bất quá đối với Vân La quận chúa mà nói, việc này quả thực vẫn còn quá nhanh.

Cẩn thận nghĩ lại, đây mới là ngày đầu tiên nàng quen biết Cố Hàn Uyên.

Tâm trạng thiếu nữ vừa mong chờ lại bất an, lo được lo mất, khiến nàng quyết định giữ cả Yêu Nguyệt ở lại.

Có Yêu Nguyệt ở đây, Cố Hàn Uyên liệu có thể hành động quá đáng không.

Cứ như vậy nàng cũng tiện bề tìm kiếm một chút thân mật thích hợp.

Chẳng hạn như nụ hôn trước đó khiến nàng vẫn chưa thỏa mãn.

Yêu Nguyệt không thể ngờ vẻ mặt căng thẳng, thận trọng của Vân La quận chúa hóa ra là muốn dùng nàng như một vật thế thân để đề phòng vạn nhất, nàng đương nhiên đồng ý.

Còn cố ý liếc Cố Hàn Uyên một cái, ám chỉ Không được làm càn.

Nàng cũng không muốn Cố Hàn Uyên cấu kết với các Phi Tần trong hậu cung của Chu Hậu Chiếu.

Nếu thiếu người hầu hạ, nàng thà dời hết cung nữ, tỳ nữ của Di Hoa Cung đến để Cố Hàn Uyên vui lòng.

Hai nàng cùng chung mối thù, dáng vẻ chăm chăm nhìn chằm chằm hắn khiến Cố Hàn Uyên không khỏi bật cười.

Hắn nếu thực sự muốn làm gì, nào phải hai nàng có thể ngăn cản được.

Chẳng qua là tìm một lý do hợp lý để tạm lưu lại hoàng cung mà thôi.

Sau đó Vân La quận chúa liền dẫn Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt đến tẩm cung của mình.

Vân La Cung.

Quả là một cái tên rõ ràng dễ hiểu.

Bất quá nhờ đó cũng có thể thấy Vân La quận chúa quả thực rất được sủng ái.

Thông thường, Công chúa, quận chúa khi chưa xuất giá sẽ được an bài ở một tiểu viện nào đó, hoặc ở tẩm cung của mẫu thân.

Rất ít người như Vân La quận chúa lại sở hữu một tẩm cung độc lập.

Giờ đây lại tiện lợi cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn Yêu Nguyệt đang bình tĩnh quan sát nơi ở của Vân La quận chúa, khẽ cười hỏi: Thế nào.

So với Di Hoa Cung thì sao.

Yêu Nguyệt nghe vậy tự nhiên lộ ra vẻ kiêu ngạo, nhàn nhạt nói: Đường hoàng đại khí kém hơn một bậc, nhưng tinh xảo u nhã thì hơn ba phần.

Hiển nhiên Yêu Nguyệt không hề cảm thấy Di Hoa Cung lại kém hơn hoàng cung.

Vân La quận chúa có chút ngưỡng mộ hỏi: Yêu Nguyệt tỷ tỷ, có cơ hội tỷ có thể dẫn ta đến Di Hoa Cung tham quan không.

Yêu Nguyệt ôn hòa nói: Đương nhiên có thể.

Thật tốt quá.

Vân La quận chúa thấy Yêu Nguyệt bằng lòng, nhất thời vui mừng ra mặt.

Nàng tò mò hỏi: Giang hồ đồn rằng Di Hoa Cung là một cấm địa võ lâm, kẻ tự tiện xông vào sẽ chết.

Không biết có phải thật vậy không.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, nói: Chẳng qua là lời đồn thổi sai sự thật mà thôi.

Yêu Nguyệt cũng đồng ý gật đầu nói: Người bình thường lầm vào Di Hoa Cung cũng chỉ bị trục xuất mà thôi.

Nếu là có nữ tử đến cầu giúp đỡ, cũng sẽ không bị chặn ngoài cửa.

Di Hoa Cung trên thực tế chỉ là không quá hữu hảo với nam tử mà thôi.

Dù sao bên trong Di Hoa Cung đều là nữ đệ tử, không thể nào theo đuổi nam tính ra vào.

Hơn nữa, cung quy do Yêu Nguyệt đặt ra là giết hết thiên hạ kẻ phụ tình cũng khiến đại đa số nam tử nghe đến phải biến sắc.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, tựa cười mà không cười nói: Nguyệt Nhi nàng có biết vì sao giang hồ lại dần truyền Di Hoa Cung thành cấm địa võ lâm không.

Yêu Nguyệt nghe vậy hơi giật mình, nàng vẫn cho là đó là do cung quy mình đặt ra mà thành, nhưng xem ra dường như còn có nội tình khác.

Cố lang chàng biết chuyện gì ư.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, hàm ý sâu xa nói: Nguyệt Nhi nàng còn nhớ Ngụy Vô Nha chứ.

Yêu Nguyệt giật mình, vô thức nói: Cái tên tàn phế cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga đó ư.

Yêu Nguyệt hiển nhiên Ngụy Vô Nha đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng.

Ngụy Vô Nha ngoại hình xấu xí, thiên sinh dị dạng lùn tịt, phải dùng xe đẩy để đi lại.

Thế nhưng hắn tài trí cao tuyệt, tinh thông y thuật, độc thuật, cơ quan thuật và điêu khắc thuật đều cực kỳ cao minh.

Hơn nữa có thể với thân tàn tật mà luyện thành một thân võ công cao minh, sắc bén.

Hắn tự mình sáng lập Vô Nha Môn, làm việc không từ thủ đoạn, tâm địa hiểm độc, thủ đoạn tàn nhẫn.

Là một tà đạo cao thủ khét tiếng trên giang hồ.

Bất quá Ngụy Vô Nha hơn mười năm trước đột nhiên mai danh ẩn tích.

Có người nói hắn là vì muốn luyện một loại võ công thần bí, nên mới không muốn gặp người.

Cũng có người nói hắn bị cao thủ giang hồ truy sát, bị trọng thương, không dám lộ diện.

Đại đa số người trong giang hồ đều suy đoán người khiến Ngụy Vô Nha sợ hãi không dám lộ diện chính là Yến Nam Thiên.

Trên thực tế Ngụy Vô Nha quả thật bị người trọng thương, không thể không trốn đi dưỡng thương.

Chỉ là người đả thương hắn cũng không phải Yến Nam Thiên, mà là Yêu Nguyệt.

Cố Hàn Uyên thuận tiện giải thích một chút thân phận của Ngụy

Vô Nha cho Vân La quận chúa lắng nghe.

Ngụy Vô Nha tự cao tự đại, năm đó ngẫu nhiên thấy Nguyệt Nhi cùng Liên Tinh, nhất kiến chung tình.

Đồng thời sau đó lại đến Di Hoa Cung cầu hôn, muốn cưới cả hai tỷ muội Nguyệt Nhi.

Sắc mặt Yêu Nguyệt có chút tối sầm.

Chuyện này đối với nàng mà nói có thể nói là một đoạn lịch sử đen tối.

Được người ta ái mộ thì chẳng có gì đáng nói.

Chỉ có thể nói mị lực của nàng đã lớn đến mức khiến người ta có thể bỏ qua uy thế hung hãn của nàng.

Chương 1439

Thế nhưng bị một kẻ lùn tịt xấu xí, dị dạng điên cuồng tỏ tình lại là một chuyện khác.

Hơn nữa Ngụy Vô Nha còn lòng tham không đáy, muốn cưới cả nàng và Liên Tinh.

Cũng không biết nên nói là sắc đảm ngập trời hay là không tự lượng sức.

Vân La quận chúa kinh ngạc há hốc miệng nhỏ nhắn, sau khi biết chuyện này liền nói: Người này điên rồi sao.

Cố Hàn Uyên đùa cợt nói: Điên hay không thì khó nói, thế nhưng ý tưởng của Ngụy Vô Nha quả thực khác người thường.

Sau khi tỏ tình với Nguyệt Nhi thất bại, bị đánh trọng thương, hắn liền vì yêu sinh hận, nảy sinh ý nghĩ muốn trả thù Nguyệt Nhi.

Yêu Nguyệt kỳ thực cũng không phải người ưa sát phạt.

Ngụy Vô Nha dù có mạo phạm đến thế, Yêu Nguyệt cũng chỉ đả thương hắn, vẫn chưa lấy đi tính mạng hắn.

Đương nhiên Yêu Nguyệt cũng có thể là đơn thuần ngạo mạn.

Cảm thấy Ngụy Vô Nha thậm chí không đáng để nàng động thủ giết chết.

Chính sự khinh thường này có lẽ mới là nguyên nhân chính yếu khiến Ngụy Vô Nha vì yêu sinh hận.

Cố Hàn Uyên hàm ý sâu xa nói: Nguyệt Nhi hẳn là không quên Thập Nhị Tinh Tướng chứ.

Yêu Nguyệt nghe vậy sắc mặt nhất thời trầm xuống, hừ lạnh nói:

Một đám chuột nhắt, sớm muộn gì ta sẽ giết sạch bọn chúng.

Yêu Nguyệt đột nhiên nghĩ đến điều gì, đôi mắt đẹp lóe lên nói: Chẳng lẽ.

Cố Hàn Uyên gật đầu khẳng định suy đoán của Yêu Nguyệt.

Ngụy Vô Nha chính là Tử Thử đứng đầu Thập Nhị Tinh Tướng, chuyện năm đó quả thực là do hắn một tay bày kế.

Bất quá Ngụy Vô Nha chỉ là muốn mượn tay Yến Nam Thiên đối phó Nguyệt Nhi nàng, còn chuyện Giang Phong ngược lại là hắn tính sai.

Sau này truy sát Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô đồng thời giá họa cho Nguyệt Nhi cũng không thiếu là vì ghen tỵ.

Kể cả việc sau này danh tiếng Di Hoa Cung ngày càng xấu cũng là do hắn cố ý đẩy sau lưng mà thành.

Sắc mặt Yêu Nguyệt rất khó coi.

Tuy Giang Phong phụ tình nàng và Hoa Nguyệt Nô bỏ trốn không hoàn toàn là do Ngụy Vô Nha gây ra, thế nhưng hôm nay Yêu Nguyệt nếu có lựa chọn, nàng thà rằng năm đó chưa từng gặp Giang Phong.

Như vậy nàng cũng sẽ không phải chịu đựng nhiều năm tình thương, càng sẽ không giờ đây khi đối mặt Cố Hàn Uyên lại do dự, nhút nhát đến thế.

Tất cả những điều này đều chỉ vì Ngụy Vô Nha trả thù nàng.

Yêu Nguyệt càng nghĩ càng giận, đôi mắt đẹp lạnh như băng tràn đầy sát khí.

Thế nhưng sát khí của Yêu Nguyệt lại bị một câu nói của Vân La quận chúa xua tan hết.

Ta tuy chưa từng gặp vị Liên Tinh tỷ tỷ kia, nhưng nghĩ đến cũng là tuyệt sắc nhân gian như Yêu Nguyệt tỷ tỷ.

Yêu Nguyệt tỷ tỷ không bằng cùng Liên Tinh tỷ tỷ cùng gả cho Cố đại ca, như vậy nhất định có thể tức chết tên Ngụy Vô Nha khốn kiếp kia.

Lời đề nghị đột ngột của Vân La quận chúa lại vô cùng khả thi.

Tuy thời gian chung đụng còn ít, nhưng Vân La quận chúa cũng đã hiểu Cố Hàn Uyên không ít.

Cố Hàn Uyên cũng không phải người sẽ thờ ơ trước một tuyệt sắc như Liên Tinh.

Hơn nữa là tỷ muội hoa.

Nam nhân nào mà không muốn.

Ngay cả Ngụy Vô Nha còn từng có dã vọng không tự lượng sức như vậy.

Nếu thực sự thành sự thật, Ngụy Vô Nha tuyệt đối sẽ tức chết.

Ngụy Vô Nha tự cao tự đại cũng sẽ không vì sự chênh lệch một trời một vực giữa võ công và tướng mạo của hắn với Cố Hàn Uyên mà chịu thua.

Cũng chính là tình cảm giữa Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt còn chưa truyền bá rộng rãi.

Bằng không Ngụy Vô Nha đã sớm giết đến tận cửa.

Giao chiến trực diện, hắn quả thực không phải đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hắn có thể hạ độc, ám sát, âm mưu hãm hại, các loại thủ đoạn không từ thủ đoạn nào.

Trên thực tế, Ngụy Vô Nha với kiểu tư duy kỳ lạ, lại không sợ sống chết, mới là người phiền phức nhất.

Nếu Ngụy Vô Nha chỉ dùng những thủ đoạn kia lên người hắn, Cố Hàn Uyên tuy cảm thấy phiền phức, nhưng cũng không phải vấn đề lớn lao gì.

Mấu chốt là Ngụy Vô Nha không sợ chọc giận Cố Hàn Uyên, hắn có thể sẽ ra tay với những hồng nhan tri kỷ của hắn.

Tịch Tà Vệ bảo vệ không phải vạn năng, luôn có lúc sơ hở.

Vì vậy Cố Hàn Uyên từ rất sớm đã quyết định phải xử lý Ngụy Vô Nha.

Thế nhưng điều khiến Cố Hàn Uyên càng thêm khó giải quyết là Ngụy Vô Nha ẩn giấu quá sâu.

Cố Hàn Uyên biết Ngụy Vô Nha ẩn thân ở hang chuột Thiên Ngoại Thiên.

Thế nhưng cái hang chuột này cũng đúng như tên gọi của nó, khó tìm như một hang chuột.

Vì vậy muốn tìm ra Ngụy Vô Nha mà giết chết, không thể không cần Yêu Nguyệt phối hợp.

Bất quá lúc này Yêu Nguyệt cũng là vẻ mặt giận dữ.

Khiến Liên Tinh cùng nàng cùng gả cho Cố Hàn Uyên.

Thua thiệt Vân La quận chúa lại nghĩ ra điều này.

Không lẽ nàng không biết cái gì gọi là kẻ thù giai cấp sao.

Chỉ cần vừa nghĩ tới dáng vẻ õng ẹo của Liên Tinh, nàng liền giận không chỗ phát tiết.

Dựa vào cái gì rõ ràng là chị em ruột, vóc dáng lại chênh lệch lớn đến vậy, lại so le như thế.

Trời xanh quả thực quá bất công.

Nếu là trước đây, Yêu Nguyệt căn bản sẽ không để ý đến chuyện vóc dáng thế nào loại chuyện buồn tẻ này.

Nhưng vì Cố Hàn Uyên xuất hiện, nàng muốn không để ý cũng không được.

Cố Hàn Uyên chưa bao giờ che giấu sự tham lam và dục vọng của mình.

Mà ưu thế lớn nhất trên người Liên Tinh chính là khả năng mị hoặc nam nhân.

Yêu Nguyệt rất lo lắng Liên Tinh sẽ cướp đi sự chú ý của Cố Hàn Uyên khỏi nàng.

Hơn nữa nàng càng yêu mến Cố Hàn Uyên thì lại càng cảm thấy lo lắng.

Đã hưởng qua tình cảm ngọt ngào hiện tại, Yêu Nguyệt đâu còn có thể chấp nhận quay lại cuộc sống khổ cực và thù hận sâu sắc trước đây.

Huống hồ còn là bị chính muội muội ruột của mình cướp đi.

Thế nhưng khi đối mặt với dáng vẻ kiêu ngạo, đong đưa khiến nàng hoa mắt của Liên Tinh, Yêu Nguyệt thực sự cảm thấy không tự tin.

Mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng khi cùng tắm, nàng lại thấy một trận bực mình.

Nhưng nàng không thể nào giết Liên Tinh được chứ.

Nếu là Yêu Nguyệt chìm đắm trong báo thù như trước đây, có lẽ sẽ không để ý đến sống chết của Liên Tinh.

Thế nhưng bây giờ yêu mến Cố Hàn Uyên lại khiến nàng có thêm nhiều tình cảm và nhân tình vị của người bình thường.

Thậm chí lại vì chuyện khi còn bé làm hại Liên Tinh khiến tay trái chân trái dị dạng mà càng thêm hổ thẹn.

Bằng không cũng không phải chỉ là cố gắng giảm bớt Liên Tinh tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, mà không phải là trực tiếp nghiêm khắc cảnh cáo, thậm chí là khiển trách.

Cũng bởi vì Liên Tinh, Yêu Nguyệt rất khó có hảo cảm với những nữ tử có dáng vẻ kiêu ngạo.

Chẳng hạn như Liễu Nhược Hinh.

Vốn có ân cứu mạng, hai nàng đáng lẽ rất dễ dàng phát triển tình bạn.

Thế nhưng Yêu Nguyệt ngoại trừ ban đầu đối thoại với Liễu Nhược Hinh được hai câu, sau đó liền không còn để ý đến Liễu Nhược Hinh nữa.

Yêu Nguyệt đối với việc Cố Hàn Uyên trước đó nhìn chằm chằm Vạn Trinh Nhi có ý kiến lớn như vậy, không phải cũng là vì Vạn Trinh Nhi có dáng vẻ đẫy đà hấp dẫn sao.

Ngược lại thì Vân La quận chúa kiểu bình thường không có gì lạ này mới càng có thể nhận được tình bạn của Yêu Nguyệt.

Bằng không nếu Vân La quận chúa cũng có dáng vẻ õng ẹo, dù có thức thời, gặp ai cũng làm vừa lòng, Yêu Nguyệt cũng chưa chắc đã để ý nàng.

Đương nhiên, trong mắt Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt chỉ là đang tự coi nhẹ mình.

Tuy là hơi khiêm tốn một chút, nhưng với dáng vẻ yêu kiều, nhỏ nhắn tinh xảo đó, kỳ thực cũng chẳng khác gì một Lolita hợp pháp.

Cố Hàn Uyên ngay cả Vu Hành Vân còn có thể hạ thủ, hết mực thương yêu, chẳng lẽ còn chê Yêu Nguyệt hay sao.

Ngày thường vì khí chất đặc hữu của Yêu Nguyệt, sẽ khiến người dưới vô thức xem nhẹ vấn đề vóc dáng của nàng.

Thế nhưng khi Yêu Nguyệt ở bên cạnh Cố Hàn Uyên buông bỏ dáng vẻ cao ngạo, khí chất băng lãnh khiến người khiếp sợ, lại rất dễ dàng thân thiết với nàng.

So với bây giờ, Vân La quận chúa hiển nhiên đã không còn chút lòng kính sợ nào với Yêu Nguyệt.

Dường như đang nói chuyện phiếm với tiểu tỷ tỷ nhà bên, nàng bĩu môi, cười đùa trêu ghẹo: Ta nói thật mà.

Chẳng lẽ Liên Tinh tỷ tỷ không thích Cố đại ca.

Hay là Yêu Nguyệt tỷ tỷ không có ý tứ cùng muội muội cùng nhau.

Yêu Nguyệt nghe vậy sắc mặt càng tối sầm thêm vài phần.

Chương 1440

Lời này nàng phải trả lời thế nào đây.

Nhất là ngay trước mặt Cố Hàn Uyên đang tựa cười mà không cười lúc này.

Nói không lại Vân La quận chúa, Yêu Nguyệt quyết định động thủ.

Hai tay nàng duỗi ra liền véo lấy má Vân La quận chúa, điên cuồng kéo.

Vân La quận chúa nào nghĩ tới Yêu Nguyệt lại không giảng võ đức đến thế, liên tục đau kêu xin tha.

Yêu Nguyệt tỷ tỷ, ta sai rồi, tha cho ta đi.

Cố Hàn Uyên nhìn hai nàng đùa giỡn, khóe môi nhếch lên nụ cười vui vẻ.

Tình cảm trên người Yêu Nguyệt ngày càng phong phú.

Dần dần cải tạo nữ tử mình thích thành dáng vẻ mình muốn, luôn khiến người ta có cảm giác thành công.

Cố Hàn Uyên thấy hai nàng trêu đùa gần đủ, tiến lên kéo Yêu Nguyệt vào lòng, khẽ cười nói: Vân La cũng chỉ là đưa ra đề nghị thôi, đừng quá bắt nạt nàng.

Yêu Nguyệt nghiêng đầu lại giận dỗi trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân kia hiện lên vẻ u sầu không vui.

Ngược lại không phải vì Cố Hàn Uyên cầu tình cho Vân La quận chúa, mà là vì Cố Hàn Uyên căn bản không hề phủ nhận chuyện tỷ muội cùng gả.

Bất quá Cố Hàn Uyên đã sớm biết cách nắm giữ Yêu Nguyệt.

Dùng sức kéo Yêu Nguyệt vào, dường như muốn nhào nặn nàng vào trong cơ thể mình vậy.

Loại tiếp xúc cơ thể chặt chẽ đó nhất thời khiến Yêu Nguyệt thẹn thùng đỏ bừng mặt, nào còn chút giận dỗi nào nữa.

Hơn nữa một hơi ấm quen thuộc nóng bỏng khiến thân thể mềm mại của nàng run lên, vội vàng buông Vân La quận chúa ra.

Yêu Nguyệt ghé sát tai Cố Hàn Uyên, giọng nói khẽ run rẩy khe khẽ: Đừng làm càn.

Nơi đây không phải Bách Hoa Lâu, không ai hầu hạ chàng đâu.

Một lần này phản ứng của Yêu Nguyệt đã có vài phần khác biệt so với lần trước ở Bách Hoa Lâu.

Đôi mắt đẹp sáng rỡ kia đã có vài phần mị nhãn như tơ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, bất trí khả phủ cười cười, tiện tay nới lỏng Yêu Nguyệt ra một chút, không còn ôm chặt nữa.

Khiến Yêu Nguyệt cảm nhận được tâm ý của hắn là đủ rồi.

Còn về việc Yêu Nguyệt loại mình và Vân La ra khỏi những người có thể hầu hạ hắn, Cố Hàn Uyên ngược lại không hề để ý.

Vốn là chuyện không cần vội vàng.

Mà lúc này, Vân La quận chúa đang xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng của mình, ánh mắt đột nhiên như bị quỷ thần xui khiến mà nhìn xuống, khuôn má vừa mới dịu đi vì đau đớn, nhất thời lại vì xấu hổ mà trở nên đỏ thẫm hơn.

Tâm tư càng thêm xao động, Vân La quận chúa không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm: Cố đại ca nhìn thì gầy, nhưng không ngờ lại.

Sau một đoạn tiểu nhạc đệm, hai nàng thu lại tâm tư có chút xao động, lần nữa khôi phục trò chuyện bình thường.

Cố Hàn Uyên cũng đúng lúc đưa ra đề nghị để Yêu Nguyệt phối hợp dẫn dụ Ngụy Vô Nha ra.

Yêu Nguyệt tự nhiên không chút do dự liền đáp ứng.

Thù mới hận cũ, nàng không có lý do gì buông tha Ngụy Vô Nha.

Sau đó ba người cười nói vui vẻ trải qua thời gian còn lại.

Vân La quận chúa sai Ngự Thiện Phòng chuẩn bị rượu ngon món lạ, thiết yến khoản đãi Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt.

Đương nhiên đối với Cố Hàn Uyên mà nói, tiệc rượu đơn giản như vậy kém xa sự thú vị ở chỗ Ninh Vương.

Bất quá có thể chứng kiến hai nàng say rượu vi huân kiều mị, thì chuyến đi này vẫn không tệ.

Yêu Nguyệt công lực thâm hậu, cũng không phải người không uống rượu.

Bất quá so với kiểu mượn rượu tiêu sầu trong quá khứ, bây giờ tâm tính nàng đã khác, mang ý tứ hàm xúc rượu không say người, người tự say.

Dáng vẻ môi ngọc Yên Nhiên hơi say đó quả thực mê người.

Hơn nữa, khi Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm lâu, ánh mắt vừa thẹn vừa giận đó lại hiện ra vẻ mị hoặc lạ thường, khiến lòng người không khỏi rung động.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên ít nhiều có chút thất lễ và trắng trợn không kiêng nể.

Thế nhưng chính là nữ vì người yêu mà trang điểm, Yêu Nguyệt đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Cố Hàn Uyên cũng chỉ đưa lên vài cái liếc mắt đưa tình ngượng ngùng.

Không những không có mấy phần sát thương đáng kể, thậm chí còn dường như có chút câu dẫn và cám dỗ.

Giữa hai người dường như có sự đưa tình qua ánh mắt, khiến Vân La quận chúa trong lòng có chút ghen ghét.

Nàng kéo Yêu Nguyệt vừa tựa như giận dỗi còn xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái, đề nghị: Yêu Nguyệt tỷ tỷ, lát nữa cùng đi ngâm suối nước nóng tắm rửa tẩy trần mệt mỏi thì thế nào.

Chu Hậu Chiếu tuy làm Hoàng đế, thủ đoạn chính trị vẫn đạt tiêu chuẩn.

Thế nhưng phong cách ham mê hưởng lạc hoang đường của hắn cũng tương đương khiến người ta lên án.

Ôn tuyền mà Vân La quận chúa nhắc đến chính là Chu Hậu Chiếu đã tốn rất nhiều tiền của để dẫn vào hoàng cung.

Với mức độ sủng ái của Vân La quận chúa, suối nước nóng này tự nhiên sẽ chảy qua tẩm cung của nàng.

Mà Yêu Nguyệt lúc này nghe vậy rất động lòng.

Hôm nay nàng cũng bận rộn cả ngày, còn hai lần động thủ với người.

Tuy đều không bị thương gì, thế nhưng sự phong trần và mệt mỏi trên người cũng khiến Yêu Nguyệt vốn rất ưa sạch sẽ đã sớm muốn tắm rửa, lau sạch thân thể một phen.

Chỉ là Yêu Nguyệt chưa bao giờ cùng người ngoài Liên Tinh cùng tắm rửa, vì vậy ít nhiều có chút do dự.

Bất quá nhìn ánh mắt mong đợi của Vân La quận chúa, nàng vẫn gật đầu đồng ý.

Yêu Nguyệt nghĩ đến Vân La quận chúa và nàng là cùng một cấp bậc bình thường không có gì lạ, có lẽ sẽ không gây ra chuyện gì náo loạn như khi tắm cùng Liên Tinh, dù sao thì điều đó quá đả kích người.

Vân La quận chúa vui mừng khôn xiết, liền muốn kéo Yêu Nguyệt rời đi.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại lúc này gọi các nàng lại.

Khoan đã.

Bước chân Vân La quận chúa dừng lại, cảnh giác nói: Cố đại ca chàng sẽ không muốn cùng đi chứ.

Lời vừa nói ra, ngay cả Yêu Nguyệt cũng cảnh giác.

Nàng tuy bây giờ đối với Cố Hàn Uyên lòng có tương ứng, thế nhưng loại thân mật cùng tắm này hiển nhiên còn không thể nào chấp nhận được.

Hơn nữa trên người nàng còn cất giấu bí mật.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Đi đâu.

Ta là loại người như vậy sao.

Yêu Nguyệt và Vân La quận chúa nhìn nhau, không khỏi gật đầu, một bộ chàng chính là loại người hoang đường đó biểu tình.

Cố Hàn Uyên tuy quả thực là người như vậy, nhưng hai nàng lúc này thật đúng là oan uổng hắn.

Cố Hàn Uyên không giải thích nhiều, vươn tay ra, nói: Nguyệt Nhi, lấy Hợp Hoan Linh ra cho ta xem một chút.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra, từ trong lòng cẩn thận lấy ra Hợp Hoan Linh ảm đạm vô quang, vừa căng thẳng lại vừa mong đợi hỏi: Hợp Hoan Linh giúp ta đỡ đòn lén của Vô Ngân công tử xong liền biến thành thế này, chàng có thể sửa nó được không.

Cho đến ngày nay, Hợp Hoan Linh đối với Yêu Nguyệt mà nói đã không chỉ là một pháp bảo hộ thân.

Hợp Hoan Linh không chỉ gần như tương đương với tín vật đính ước giữa nàng và Cố Hàn Uyên, càng giống như một đứa trẻ tinh nghịch thích quấy rầy ở bên cạnh nàng.

Không có ảnh hưởng của Hợp Hoan Linh, nàng e rằng cũng không thể nhanh như vậy mà cùng Cố Hàn Uyên đi đến bước này ngày hôm nay.

Yêu Nguyệt nhìn Hợp Hoan Linh ảm đạm vô quang, không còn vẻ linh tính mười phần như ban đầu cùng với chỉ còn lại cảm ứng mơ hồ, đứt quãng, rất là đau lòng.

Huống hồ Hợp Hoan Linh lại vì bảo vệ nàng mới biến thành bộ dạng bây giờ.

Yêu Nguyệt kỳ thực đã sớm muốn hỏi Cố Hàn Uyên liệu có biện pháp nào sửa chữa Hợp Hoan Linh không, chỉ là không biết nên mở lời thế nào mà thôi.

Cũng may Cố Hàn Uyên đã chủ động nói ra.

Cố Hàn Uyên cầm lấy Hợp Hoan Linh, quan sát một cái liền hiểu rõ trong lòng.

Hắn khẽ cười nói: Hợp Hoan Linh đâu có hỏng, cần gì phải sửa.

Nhưng mà.

Yêu Nguyệt nhìn dáng vẻ ảm đạm vô quang của Hợp Hoan Linh, rất hoài nghi tính chân thực trong lời giải thích của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không vòng vo, giải thích: Hợp Hoan Linh chỉ là đã tiêu hao hết linh khí tích trữ trong mình mà thôi, chỉ cần bổ sung linh khí cho nó là có thể khôi phục nguyên dạng.

Linh khí.

Đừng nói Vân La quận chúa, ngay cả Yêu Nguyệt cũng không có khái niệm gì về linh khí.

Cố Hàn Uyên giải thích một chút căn nguyên và khái niệm về linh khí cho hai nàng.

Thì ra là thế.

Ta có cần đem Hợp Hoan Linh mang về Di Hoa Cung ôn dưỡng không.

Yêu Nguyệt lẩm bẩm, trong mắt lóe lên vẻ hiểu rõ.

Nói Yêu Nguyệt chưa bao giờ hiểu về sự tồn tại của linh khí thì nhất định là không thực tế, chỉ là trước đây nàng không có một khái niệm cụ thể mà thôi.

Trên giang hồ, các thế lực lớn, sơn môn của các môn phái đại thể đều là những Động Thiên Phúc Địa.

Chính là nơi địa linh nhân kiệt.

Linh khí vốn có quan hệ với phong thủy.

Phong thủy tốt càng dễ bồi dưỡng ra đệ tử ưu tú.

Chương 1441

Tuy linh khí tự nhiên tụ đến tương đối mỏng manh, thế nhưng ở lâu trong môi trường có linh khí tồn tại nhất định sẽ vô tri vô giác cải thiện căn cốt và tư chất.

Tú Ngọc Cốc, nơi Di Hoa Cung tọa lạc, chính là một Động Thiên Phúc Địa như thế.

Hơn nữa còn là một Động Thiên Phúc Địa có chất lượng tương đối cao.

Bằng không Di Hoa Cung cũng sẽ không bồi dưỡng được nhiều đệ tử có thực lực phổ biến cao hơn các môn phái bình thường như vậy.

Hơn nữa nữ đệ tử Di Hoa Cung còn ai nấy mặt đẹp dáng kiều, tư sắc không tầm thường.

Lại còn có Thiên Địa Chí Bảo Mặc Ngọc Mai Hoa bên trong Hồng Lâu Mộng Điện.

Mặc Ngọc Mai Hoa đen như sơn son, bóng như mỡ dê, hoa văn tinh tế, trơn bóng tao nhã, dùng nó luyện công có thể khiến người Linh Thông vạn vật, đạt được hiệu quả kéo dài tuổi thọ, tăng cường tâm trí.

Bảo vật này bình thường được đặt trong bình vàng ròng dùng Thánh Thủy tẩm bổ, đặt trên bồ đoàn ngọc hình cung phụng.

Theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, Mặc Ngọc Mai Hoa đã thuộc về phạm vi Linh Vật.

Điều đáng quý hơn là Mặc Ngọc Mai Hoa không phải nhân tạo, mà là tự nhiên hình thành.

Linh Vật như vậy đối với Cố Hàn Uyên đều hữu dụng.

Cũng khó trách Di Hoa Cung có thể bồi dưỡng được Yêu Nguyệt và Liên Tinh hai vị nữ tính Đại Tông Sư.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không cần phiền phức như vậy.

Dứt lời liền đem linh khí rót vào Hợp Hoan Linh.

Hợp Hoan Linh được linh khí tẩm bổ nhất thời khôi phục ánh sáng vàng kim lộng lẫy.

Khẽ run lên liền linh tính mười phần bay lên.

Hợp Hoan Linh không lập tức bay về bên Yêu Nguyệt, ngược lại ở trước mặt Cố Hàn Uyên vui vẻ bay múa.

Dường như đang hướng Cố Hàn Uyên tranh công: Nếu không phải ta, chàng sao có thể nhanh như vậy mà đến được với Yêu Nguyệt.

Mau khen ta một cái đi.

Hợp Hoan Linh truyền đạt đến Cố Hàn Uyên một ý thức khiến hắn dở khóc dở cười.

Đồng thời cũng khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Linh tính của Hợp Hoan Linh có phải hơi quá không.

Rõ ràng trước đó khi mới đến tay hắn luôn là dáng vẻ lạnh nhạt, cao ngạo.

Hơn nữa so với Hợp Hoan Linh, Phệ Hồn không khỏi quá mức chất phác.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, hắn thậm chí không biết Phệ Hồn bị ném ở trong Hàn Nguyệt Kiếm Hạp lại vẫn có khả năng cảm nhận được trạng thái của Hợp Hoan Linh và Yêu Nguyệt từ xa.

Mà Hợp Hoan Linh lại quá mức hoạt bát.

Cũng không biết là Hợp Hoan Linh đặc biệt, hay là Yêu Nguyệt đặc biệt, hay là cả hai đều đặc biệt.

Nói chung, Cố Hàn Uyên lại phát hiện một chuyện đáng để suy nghĩ sâu xa.

Hợp Hoan Linh thấy Cố Hàn Uyên phản ứng bình thường, ý hứng tan biến, bay lượn một vòng rồi trở về tay Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt mừng rỡ nâng Hợp Hoan Linh trong tay quan sát một hồi, quả nhiên đã khôi phục như lúc ban đầu.

Yêu Nguyệt và Hợp Hoan Linh dường như dùng ý niệm trao đổi, không biết sao, khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân của nàng liền đột nhiên đỏ bừng, đồng thời còn theo bản năng liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang trầm tư.

Cuối cùng Yêu Nguyệt giận dỗi vỗ nhẹ Hợp Hoan Linh, đem nó lần nữa buộc vào sợi tơ bên hông.

Vân La quận chúa lúc này đang vô cùng ngưỡng mộ nhìn Yêu Nguyệt và Hợp Hoan Linh bên hông nàng.

Bởi vì đã nghe Yêu Nguyệt đại khái kể lại quá trình nàng và Cố Hàn Uyên gặp nhau, vì vậy Vân La quận chúa rất là ước ao duyên phận của hai người.

Giống như Cố Hàn Uyên đã nói, hắn và Yêu Nguyệt có lẽ có túc thế nhân duyên cũng không chừng chứ.

Mà lúc này Yêu Nguyệt lại nhớ lại một chuyện, tò mò hỏi: Cố lang, chàng trước đó nói thiếp không thể nắm giữ Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, có phải cũng có liên quan đến linh khí không.

Nàng đã nhận ra Cố Hàn Uyên vừa rồi chính là đem linh khí rót vào Hợp Hoan Linh, mới khiến Hợp Hoan Linh tái sinh.

Đồng thời cũng hiểu rõ vì sao Cố Hàn Uyên luôn mạnh đến đáng sợ.

Rõ ràng tu vi Cố Hàn Uyên cũng chỉ là Đại Tông Sư cảnh giới đỉnh cao, thế nhưng khi giao chiến với Lục Địa Thần Tiên lại luôn như tàn sát chó lợn.

Chính là bởi vì Cố Hàn Uyên dùng linh khí cao cấp hơn nội lực.

Hai thứ bản chất không giống nhau, chẳng phải là giáng đòn hàng duy sao.

Đúng là linh khí.

Cố Hàn Uyên gật đầu thừa nhận suy đoán của Yêu Nguyệt.

Hắn phần lớn tuyệt chiêu của hắn đều dựa vào linh khí thúc giục.

Bằng không nếu chỉ dùng nội lực thi triển Tam Tuyệt tuy vẫn rất mạnh, nhưng chung quy mạnh đến hữu hạn.

Chiến tích trong đại hội Nam Thiếu Lâm chính là chứng cứ rõ ràng.

Đối mặt Lục Địa Thần Tiên có thể gây tổn thương chứ không thể giết chết.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ do dự, rối rắm của Yêu Nguyệt liền biết nàng đang nghĩ gì.

Hàm ý sâu xa khẽ cười nói: Công pháp có thể tu luyện linh khí ta có thể dạy cho nàng, thế nhưng Nguyệt Nhi nàng bây giờ còn chưa thể tu luyện ra linh khí.

Lời nói trước sau mâu thuẫn của Cố Hàn Uyên khiến Yêu Nguyệt không khỏi ngẩn ra, kỳ quái hỏi: Vì sao.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên trước đó đã từng hỏi Yêu Nguyệt có muốn học Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết và Vạn Tượng Âm Dương

Quyết không.

Chỉ bất quá khi đó Yêu Nguyệt cố kỵ sự khác biệt môn phái nên tạm thời từ chối.

Bây giờ chuyện cũ nhắc lại, hiển nhiên Yêu Nguyệt đã vượt qua ranh giới trong lòng mình.

Chủ yếu vẫn là vì nguyên nhân Hợp Hoan Linh mà nàng hạ quyết tâm.

Mặc dù nàng cũng có thể nhìn ra Hợp Hoan Linh có rất nhiều uy năng.

Chỉ bất quá nàng căn bản không có cách nào thôi động mà thôi.

Hiệu quả hộ chủ hoàn toàn là do Hợp Hoan Linh tự chủ hành động, cho nên chỉ một lần liền tiêu hao sạch linh khí tự nhiên hấp thu mà đến.

Mà nàng lại ngay cả năng lực bổ sung linh khí cho Hợp Hoan Linh cũng không có, điều này khiến Yêu Nguyệt làm sao cam tâm.

Vì vậy mới chủ động hỏi Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, tiến lên ôm eo nhỏ nhắn của Yêu Nguyệt, ghé sát tai nàng, dùng ngữ khí như muốn mê hoặc nàng sa đọa, hơi trêu tức nói: Bởi vì đó là công pháp song tu a.

Cố Hàn Uyên không có ý định trước lừa Yêu Nguyệt luyện Âm thiên.

Dù sao với kiến thức võ học của Yêu Nguyệt, chưa chắc đã không nhìn ra manh mối.

Đối với những môn phái truyền thừa lâu đời mà nói, Song Tu Chi Pháp cũng không tính là bí mật gì.

Chỉ là đại thể bị lẫn lộn với Tà đạo Thải Bổ Chi Thuật mà thôi.

Mặt ngọc thanh lệ tuyệt luân của Yêu Nguyệt nhất thời ửng hồng, đồng thời vô thức đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Nàng xấu hổ xen lẫn giận dỗi mắng: Phi.

Thiếp thấy chàng là ý không ở trong lời.

Vân La, dẫn ta đi ôn tuyền tắm rửa đi.

Yêu Nguyệt cũng không còn dáng vẻ bình thản như trước, kéo tay Vân La quận chúa giục: Vân La, dẫn ta đi ôn tuyền tắm rửa đi.

Vân La quận chúa còn chưa kịp phản ứng đã bị Yêu Nguyệt nài ép lôi kéo đi.

Bóng lưng Yêu Nguyệt rời đi ít nhiều có chút hoảng loạn, hiển nhiên nàng vẫn chưa chuẩn bị xong để giao mình cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý.

Tuy Yêu Nguyệt nhìn qua ngoài xấu hổ ra, dường như còn có điều gì khác lo lắng.

Thế nhưng dù sao lưỡng tình tương duyệt, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Thuận theo tự nhiên cũng không phải là không được.

Hơn nữa Yêu Nguyệt trong thời gian ngắn cũng không đột phá được Lục Địa Thần Tiên, cũng không ảnh hưởng nàng thành tựu lô đỉnh.

Cố Hàn Uyên cúi đầu suy nghĩ một lát, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Cố Hàn Uyên rời đi kỳ thực căn bản không thể giấu được Yêu Nguyệt, người có Hợp Hoan Linh luôn báo cáo mọi thứ.

Yêu Nguyệt đã được Vân La quận chúa dẫn đến bên ao suối nước nóng, động tác thay y phục trên tay đột nhiên dừng lại, vô thức mím môi anh đào.

Lúc này đã màn đêm buông xuống, Cố Hàn Uyên vào lúc này đột nhiên rời đi là muốn làm gì.

Với sự hiểu rõ của Yêu Nguyệt về Cố Hàn Uyên, tám chín phần mười là hắn muốn đi thâu hương thiết ngọc.

Vậy đối tượng là ai đây.

Yêu Nguyệt vô thức nghĩ tới chính là Vạn Trinh Nhi mà hôm nay đã gặp.

Trong lòng nàng rất là khó chịu.

Hoàng Quý Phi thật sự tốt đến vậy sao.

Được rồi, thân phận Hoàng Quý Phi này quả thực rất dễ dàng kích khởi lòng chinh phục của nam nhân.

Huống hồ Vạn Trinh Nhi nói là Hoàng Quý Phi, thế nhưng địa vị của nàng trong hoàng cung lại ngang với Hoàng Hậu.

Yêu Nguyệt trước đây có thể không để bụng, nhưng bây giờ lại không thể không quan tâm.

Chương 1442

Tình yêu khiến người ta mù quáng, đồng thời cũng sẽ khiến người ta không tự chủ được mà lo trước lo sau, cẩn thận từng li từng tí.

Huống hồ vì Giang Phong, nàng trong mối tình với Cố Hàn Uyên này đang ở vào thế yếu.

Yêu Nguyệt tuy thường nói những lời như Nếu năm đó gặp phải Cố Hàn Uyên thì tốt rồi.

Thế nhưng trên thực tế nếu quả thật như vậy, với tính cách cao ngạo của Yêu Nguyệt, cho dù những cô gái khác không gây uy hiếp cho nàng, nàng phần lớn cũng sẽ chọn trục xuất những hồng nhan tri kỷ bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt sau khi từng có tình thương cuối cùng đã khác.

Trên thực tế, Yêu Nguyệt vì người đầu tiên nàng thích là Giang Phong, nàng và Cố Hàn Uyên tình cảm càng sâu đậm thì lại càng mơ hồ có loại hổ thẹn tiềm thức.

Dù sao thời đại không giống nhau.

Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình là điều có thể được người hiểu.

Mà Yêu Nguyệt thì so với trong tưởng tượng càng thêm ngây thơ.

Cho nên chỉ cần Cố Hàn Uyên là đang trêu chọc nàng, nàng lại luôn sẽ vô thức thỏa hiệp, nhượng bộ trong một số việc.

Coi như đoán Cố Hàn Uyên đi tìm Vạn Trinh Nhi thâu hương thiết ngọc thì có thể làm gì đâu.

Yêu Nguyệt chung quy chỉ có thể hóa thành một tiếng than nhẹ sâu kín.

Yêu Nguyệt vì tâm tình lo được lo mất mà ngẩn người, vô thức coi nơi đây là Di Hoa Cung, tự nhiên vươn hai cánh tay ra, dáng vẻ như muốn người hầu hạ nàng thay y phục.

Vân La quận chúa thấy thế giật mình, lại ngoài ý muốn không hề kháng cự việc hầu hạ Yêu Nguyệt cởi áo nới dây lưng.

Dù sao cũng là tỷ tỷ mà.

Không bắt nàng bưng trà dâng nước đã là rất thân mật rồi.

Giúp hầu hạ thay y phục thì tính là gì.

Vân La quận chúa chưa bao giờ hầu hạ ai nên hành động có vẻ hơi ngốc, nhưng dù sao đều là nữ nhân, làm cũng không trở ngại.

Trong chốc lát, Vân La quận chúa nhìn đồng thể hoàn mỹ không tì vết trước mắt, ngay cả nữ tử cũng phải vì đó mà si mê.

Nàng không khỏi buông ra một tiếng cảm thán đã không chỉ một lần: Yêu Nguyệt tỷ thật là đẹp.

Thế nhưng Yêu Nguyệt bị tiếng than này của Vân La quận chúa làm giật mình, vội vàng vô thức che đi vùng da trắng nõn, mịn màng, trong suốt kia.

Đáng tiếc động tác của Yêu Nguyệt chung quy chậm một bước, Vân La quận chúa đã liếc qua một cái liền phát hiện manh mối.

Vân La quận chúa không khỏi che miệng ngăn tiếng kinh hô của mình: Yêu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ.

Nàng do dự một lát rồi vẫn hỏi: Đây là tượng trưng cho sự bất tường ư.

Cố đại ca có biết không.

Lúc này khuôn mặt Yêu Nguyệt đã đỏ bừng, ánh mắt né tránh.

Có xấu hổ, có khó xử, còn có một tia bất lực thoải mái.

Cuối cùng hóa thành một tiếng cảnh cáo sâu kín: Không được nói cho chàng biết.

Vân La quận chúa nghe vậy nhất thời hiểu rõ, vỗ ngực bảo đảm nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói cho Cố đại ca.

Vân La quận chúa tuy là quý vi quận chúa, nhưng trên người lại có không ít nghĩa khí giang hồ.

Với quan hệ giữa nàng và Yêu Nguyệt, đương nhiên sẽ không phản bội đối phương.

Huống hồ chuyện này còn là muốn Cố Hàn Uyên tự mình phát hiện thì tốt hơn.

Nếu lén lút mật báo thì khó tránh khỏi có hiềm nghi khích bác ly gián.

Bản năng xu cát tị hung tránh hung tìm cát một lần nữa khiến Vân La quận chúa đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Vân La quận chúa rất nhanh khôi phục tâm tình bình thường, đùa cười nói: Yêu Nguyệt tỷ tỷ, ta giúp tỷ chà lưng nhé.

Ừm.

Cảm nhận được thiện ý của Vân La quận chúa, Yêu Nguyệt ôn hòa đáp.

Cố Hàn Uyên đột ngột rời đi quả thực có liên quan đến Vạn Trinh Nhi, nhưng không phải để đến tẩm cung Vạn Trinh Nhi mà trộm hương thiết ngọc.

Dù sao, thời cơ thích hợp còn chưa tới.

Cố Hàn Uyên một đường ẩn mình, tựa như một làn khói xanh lướt qua, không ai hay biết, đi thẳng lên hoang sơn.

Hắn không chọn dừng lại ở Lãnh Cung dưới chân núi.

Dù hắn có chút hứng thú với vị Ngô Hoàng hậu đã bị phế kia, nhưng bây giờ cũng không phải lúc.

Vừa bước vào hoang sơn, Cố Hàn Uyên liền cảm nhận rõ ràng nơi đây quả nhiên là nơi long mạch linh khí hội tụ, hơn nữa còn có không gian ngầm khá rộng lớn.

Cố Hàn Uyên không có ý định đánh rắn động cỏ, khí tức càng ngày càng nội liễm, lướt qua mà đi, thẳng đến An Nhạc đường.

Bất quá, hắn lại đột nhiên dừng lại giữa đường.

Lúc này, từ đằng xa vọng lại từng trận tiếng đánh nhau, đồng thời đang cấp tốc tiến về hướng xuống núi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, lẩm bẩm một tiếng: Đến sớm quả nhiên không bằng đến đúng lúc.

Sau đó, thân hình hắn ẩn vào trong bóng tối.

Chẳng bao lâu sau đó, không ngoài dự liệu, ba bóng người xuất hiện.

Hai người phía trước, một người phía sau.

Người phía trước đang bỏ chạy, người phía sau đang đuổi đánh.

Điều đặc biệt là cả ba người đều là cung nữ, hóa trang thành nữ tử.

Hai nữ tử đang bỏ chạy có khuôn mặt xinh đẹp.

Một người yếu mềm, tuyệt mỹ, một người mạnh mẽ, anh khí.

Còn nữ tử đang truy đuổi kia tuy cũng có vài phần tư sắc, nhưng vẻ mặt hung lệ, tàn nhẫn, khó tránh khỏi mất đi rất nhiều nhan sắc.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên đã từng gặp nàng một lần trước đó.

Chỉ là lúc ấy nữ tử này cũng chẳng có mấy cảm giác tồn tại.

Bây giờ xem ra võ công lại tương đối khá, chừng Tiên Thiên tu vi.

Nàng là một thành viên trong số rất nhiều cung nữ đi sau Vạn Trinh Nhi, mà Cố Hàn Uyên vô tình gặp được trước đó.

Lúc này, nàng đang lớn tiếng quát: Kỷ Từ, Ngọc Liên, bó tay chịu trói đi.

Chỉ cần các ngươi giao Tiểu Hoàng Tử ra đây, nương nương sẽ không làm khó các ngươi.

Kỷ Từ chính là cung nữ cục dệt, người ngoài ý muốn được Chu Hậu Chiếu lâm hạnh, cũng mang thai hoàng tử.

Vẻ ngoài mảnh mai của nàng rất dễ khiến nam nhân nảy sinh ý muốn bảo hộ, trách không được có thể hấp dẫn ánh mắt Chu Hậu Chiếu.

Ngọc Liên bên cạnh đang che chở nàng chạy trốn, sắc mặt hơi trắng bệch, hiển nhiên đã bị thương.

Nàng cau đôi liễu mi, quay đầu lại quát: Tiểu Nhu, sao ngươi lại cam tâm bán mạng cho Vạn quý phi, cái yêu phi đó.

Chỉ cần đưa Tiểu Hoàng Tử trở về bên cạnh Bệ hạ, yêu phi kia sẽ xong đời.

So với việc bán mạng cho yêu phi, không bằng bỏ gian tà theo chính nghĩa.

Tiểu Nhu đang truy kích nghe vậy, sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng quát: Cứng đầu không linh hoạt.

Vạn quý phi không phải là người các ngươi có thể đối phó được.

Nói rồi, nàng vung hai tay lên, mấy quả đinh thép đặc chế liền bị bắn ra như ám khí về phía Kỷ Từ.

Ngọc Liên cắn răng, vội vàng kéo Kỷ Từ ra sau lưng để bảo vệ.

Bởi vì Kỷ Từ ở phía sau, Ngọc Liên không thể tránh né, chỉ có thể đỡ.

Những cây đinh thép do Tiểu Nhu bắn ra đều là loại đặc chế, chất liệu giống như mũi tên máu đen, có hiệu quả phá giáp và phá khí.

Ngọc Liên có thể đỡ được một phát, hai phát, nhưng không thể đỡ được nhiều hơn nữa.

Trên vai nàng rất nhanh lại trúng một cây đinh thép, máu tươi chảy ròng.

Thực ra võ công của Ngọc Liên cũng rất tốt, tuy hơi thấp hơn Tiểu Nhu một chút, nhưng cũng là Tiên Thiên Cảnh Giới.

Nếu một đối một giao chiến với Tiểu Nhu, dù không địch lại cũng có thể toàn thân rút lui mà không bị thương.

Nhưng vì phải bảo vệ Kỷ Từ, nàng đành phải bó tay bó chân.

Vết thương trên người nàng cũng vì thế mà có.

Tiểu Nhu lợi dụng lúc Ngọc Liên đang ứng phó với đinh thép thì cuối cùng cũng đuổi kịp.

Bất quá, vừa mới tới gần Kỷ Từ, nàng liền biến sắc.

Tiểu Hoàng Tử không ở đây ư.

Thì ra, Kỷ Từ vẫn luôn ôm chặt một bọc vải giống như quần áo trẻ con trong lòng.

Nàng dùng phương pháp này để đánh lạc hướng Tiểu Nhu, khiến nàng nghĩ rằng mình vẫn mang theo Tiểu Hoàng Tử cùng nhau chạy trốn.

Khi thấy bị nhìn thấu, Kỷ Từ cũng dừng bước.

Kỷ Từ vừa dừng lại liền thở hổn hển không ngừng, sắc mặt nàng thậm chí còn tái nhợt hơn cả Ngọc Liên bị thương.

Dù sao nàng là người yếu ớt tay trói gà không chặt, đoạn đường chạy trốn này thể lực đã sớm không chịu nổi.

Chỉ là tình mẫu tử trong lòng đã giúp nàng kiên trì.

Kỷ Từ lúc này tuy mệt mỏi lại chật vật, nhưng nàng lại mỉm cười mãn nguyện.

Giọng nói suy yếu cất lên: Ngươi bây giờ có quay đầu lại truy đuổi cũng không kịp nữa rồi.

Ngọc Liên ôm vết thương trên vai do đinh thép gây ra, cũng lộ vẻ đắc ý.

Nhưng sâu trong mắt nàng lại có vài phần lo lắng khó nhận ra.

Nàng được Ngô Hoàng hậu phái đến bên cạnh Kỷ Từ để bảo vệ Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử.

Trong hậu cung luôn sóng gió biến ảo khôn lường, bước đi nào cũng như dẫm trên dây, âm mưu quỷ kế tùy ý có thể thấy được, nguy hiểm hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Vì vậy, những Phi tần có năng lực trong hậu cung đều sẽ có một số nữ tử biết võ công làm cung nữ bảo vệ thân cận.

Những cung nữ biết võ công này có khi là do gia tộc của Phi tần sắp xếp, có khi là tự mình chiêu mộ mà đến.

Nguyên bản bên cạnh Mộ Dung Thục cũng có cung nữ do Mộ Dung gia sắp xếp đến bảo vệ nàng.

Chỉ là sau này Mộ Dung Thục thất sủng, bị Chu Hậu Chiếu yêu cầu cho tất cả rời cung.

Tiểu Nhu và Ngọc Liên cũng có thân phận tương tự.

Ngô Hoàng hậu tuy bị phế, nhưng gia tộc vẫn còn.

Thủ hạ ngày xưa cũng như trước trung thành và tận tâm, vẫn chưa rời bỏ nàng mà đi.

Ngọc Liên cùng muội muội của nàng là Diệu Liên phụng mệnh bảo vệ Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử.

Thấy Tiểu Hoàng Tử lớn lên từng ngày, thời gian lật đổ Vạn Trinh Nhi cũng dường như sắp đến gần.

Nhưng mà, Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử đang ẩn náu ở An Nhạc đường rốt cuộc vẫn thu hút sự chú ý của Vạn Trinh Nhi.

Hôm nay, Vạn Trinh Nhi hưng sư động chúng vốn là vì Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử mà đến.

Chỉ là ngoài ý muốn bị Cố Hàn Uyên làm xáo trộn kế hoạch.

Đồng thời, nhất thời không dám tùy ý ra ngoài, đành phải phái Tiểu Nhu tới xử lý Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử.

Bất quá cũng chính vì sự dây dưa này mà Ngọc Liên và các nàng sớm nhận được tin tức, mới tránh khỏi bị bắt hết một mẻ.

Thế nhưng muốn thoát khỏi sự truy đuổi của Vạn Trinh Nhi cũng không dễ dàng.

Hơn nữa, hôm nay vì An gia nổi loạn, hoàng cung giới nghiêm.

Ngay cả việc lén lút rời khỏi hoàng cung cũng không phải chuyện dễ.

Nếu cùng nhau chạy trốn, không chỉ mục tiêu lớn, lại còn dễ gây động tĩnh, dẫn đến sự truy đuổi liên tục của Vạn Trinh Nhi.

Vì vậy, Kỷ Từ, Ngọc Liên và tỷ muội Diệu Liên sau khi thương lượng đã quyết định để Diệu Liên mang theo Tiểu Hoàng Tử tìm cơ hội chạy thoát khỏi cung, còn nàng thì cùng Ngọc Liên ở lại An Nhạc đường làm mồi nhử hấp dẫn sự truy đuổi của Vạn Trinh Nhi, dẫn dụ trước khi Tiểu Nhu tới.

Nếu không có gì bất ngờ, Diệu Liên lúc này e rằng đã xuất cung.

Nhưng mà, kế hoạch tuy thành công, thế nhưng Ngọc Liên lại biết mình cùng Kỷ Từ e rằng không thoát khỏi độc thủ của Vạn Trinh Nhi.

Quả nhiên, chỉ thấy Tiểu Nhu nghiến răng nghiến lợi nói: Nếu Tiểu Hoàng Tử không thấy, vậy ta không thể làm gì khác hơn là mang thi thể của các ngươi về.

Nàng không hề nghĩ đến việc ép hỏi hai người Tiểu Hoàng Tử đang ở đâu.

Dù sao, hai người này rõ ràng là ôm chí tử làm mồi nhử.

Để các nàng tiếp tục sống ngược lại sẽ đêm dài lắm mộng, dễ sinh biến cố.

Huống chi, mệnh lệnh của Vạn Trinh Nhi cũng là sống chết bất luận.

Tiểu Nhu lần nữa động thủ là nhằm mục đích giết chết hai nàng.

Ngọc Liên bị thương rất nặng, ngăn cản cực kỳ gian nan.

Trong chốc lát đã bị Tiểu Nhu một cước đá ngã xuống đất, miệng phun máu tươi.

Còn Kỷ Từ tay trói gà không chặt thấy Tiểu Nhu sắc mặt hung ác tới gần, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có nhắm mắt chờ chết.

Nhưng mà, nỗi đau của tử vong vẫn chưa giáng xuống người

nàng.

Kỷ Từ kinh ngạc mở mắt ra, chỉ thấy một bóng người áo trắng tiêu sái lỗi lạc xuất hiện trước mặt nàng, nắm chặt cổ tay Tiểu Nhu.

Mà ánh mắt Tiểu Nhu lúc này cũng khiến nàng càng thêm kinh ngạc.

Đó là kinh ngạc, sợ hãi, hoảng loạn và khó có thể tin.

Cố Hàn Uyên từ chỗ tối hiện thân cứu Kỷ Từ, khóe miệng hơi cong lên, nhàn nhạt nói: Nàng còn chưa thể chết được.

Kỷ Từ, một cung nữ bình thường không thể bình thường hơn, ngoại trừ có vài phần tư sắc.

Chương 1443

Tương tự như nàng, cung nữ trong hoàng cung không nói vô số kể, nhưng cũng không phải là số ít.

Dù sao không có chút gì đặc biệt hơn người thì không thể tiến vào hoàng cung.

Hơn nữa, cung nữ vốn dĩ có thể coi là dự bị phi tần.

Từ trước cũng không thiếu cung nữ một sớm được sủng ái do đó nghịch tập thành quý nhân.

Nhưng mà, trên thực tế, đa phần là vì một nguyên nhân nào đó mà vô danh chết đi trong những cuộc tranh đấu gay gắt chốn hoàng cung, hoặc là đợi đến lúc tuổi già sắc suy mới được phóng xuất cung tìm một người thành thật để gả.

Kỷ Từ đã may mắn lại xui xẻo.

Nàng may mắn được Hoàng đế lâm hạnh và mang thai hoàng tử duy nhất.

Nếu theo diễn biến bình thường, nàng nên được mẫu bằng tử quý, từ đó một bước lên mây.

Nhưng mà, đây lại là chốn hậu cung hiểm ác vạn phần hơn trong tưởng tượng, bước nào cũng như dẫm trên dây.

Nàng mang thai hoàng tử đổi lấy không phải cuộc sống an ổn không lo, mà là họa sát thân.

Nếu phía sau nàng có gia tộc cường đại nào đó, có lẽ còn có thể tìm cơ hội tìm kiếm gia tộc che chở.

Nhưng mà vừa rồi cũng đã nói, Kỷ Từ chính là một nữ tử bình thường không thể bình thường hơn, ngoại trừ tư sắc.

Đối mặt với sự hãm hại của Vạn quý phi, nàng gần như không có nửa điểm năng lực phản kháng.

Không còn cách nào khác, Kỷ Từ đành phải ngựa chết thành ngựa sống mà tìm Ngô Hoàng hậu đã bị phế để xin giúp đỡ.

Bước này nàng đi đúng rồi, mặc kệ xuất phát từ tâm tư nào, Ngô Hoàng hậu đã giúp đỡ nàng.

Để nàng có thể an ổn ở An Nhạc đường thuận lợi sinh hạ Tiểu Hoàng Tử.

Tuy so với long tôn hoàng tử bình thường, hậu duệ thiên kiêu quý tộc mà nói, Tiểu Hoàng Tử sinh ra trong An Nhạc đường tối tăm không ánh mặt trời có thể coi là chịu hết ủy khuất.

Thế nhưng trong mắt Kỷ Từ, phú quý hay không cũng không quá quan trọng.

Hài tử của nàng rất khỏe mạnh lớn lên.

Kỷ Từ chính là một cô gái yếu đuối rất đỗi bình thường, cũng không có dã tâm lớn lao gì.

Thế nhưng nữ tử bản yếu, vì mẫu lại được.

Nàng có thể không để bụng việc về già mình có được hưởng vinh hoa phú quý vô tận hay không, nàng chỉ là đơn thuần không thể trơ mắt nhìn hài tử của mình chết oan chết uổng.

Cho nên nàng không chút do dự dẫn dụ kẻ truy sát khi họa sát thân đã tới.

Điều duy nhất tương đối có lỗi là mình không thể không liên lụy Ngọc Liên, người đã chăm sóc hài tử của mình lớn lên.

Dù sao, nếu để chính nàng dẫn dụ kẻ truy sát đi, e rằng còn chưa chạy được mấy bước cũng sẽ bị đuổi kịp.

Hơn nữa, nghĩ đến đôi tỷ muội Ngọc Liên và Diệu Liên dung mạo thực tế còn xinh đẹp hơn nàng không ít, cảm giác áy náy trong lòng càng sâu thêm vài phần.

Vì vậy, khi Tiểu Nhu sắp sửa giết chết nàng, nàng cũng không dự định trốn tránh, cũng không có ý định phản kháng.

Nếu nàng chết nhanh một chút, Ngọc Liên không còn cố kỵ có lẽ còn có cơ hội chạy thoát.

Điều tiếc nuối duy nhất là không thể nhìn con mình thêm một lần nữa.

Tử vong có lẽ chính là vận mệnh nàng phải đối mặt.

Thực tế, dù là trong kịch tình hay tình thế trước mắt, Kỷ Từ đều không thoát khỏi cái chết.

Trong kịch tình, Ngọc Liên cũng quả thực thoát được một kiếp.

Dường như tất cả đều sắp sửa diễn ra theo quỹ tích định mệnh.

Nhưng mà, Kỷ Từ đã được cứu.

Bàn tay của Tiểu Nhu, với cây đinh thép kẹp giữa kẽ tay, cách đỉnh đầu nàng chỉ một chút.

Chỉ cần tiến lên thêm một chút nữa sẽ lấy đi tính mạng nàng.

Xương sọ bị xuyên thủng, não dịch chảy ra theo lỗ mũi, một cái chết thê thảm.

Nhưng mà, bàn tay đột ngột xuất hiện đồng thời nắm lấy cổ tay Tiểu Nhu kia dường như mạnh mẽ bẻ vận mệnh của nàng sang một hướng khác.

Kỷ Từ rõ ràng thấy ánh mắt và sắc mặt Tiểu Nhu, người vừa rồi còn bức bách nàng chỉ có thể chờ chết, biến hóa kịch liệt.

Yếu tố kinh ngạc không nhiều, càng nhiều hơn là hoảng sợ và kính nể.

Hạng người gì có thể khiến tâm phúc của Vạn quý phi lộ ra phản ứng như thế.

Rõ ràng đây chẳng qua là một vị công tử phiêu dật, tuấn mỹ đến quá phận, tiêu sái lỗi lạc như thể chỉ đang đi dạo chơi đạp thanh.

Kỷ Từ thậm chí không dám nhìn lâu khuôn mặt đối phương.

Bởi vì chỉ cần nhìn thêm hai mắt, tim nàng đập liền không thể tránh khỏi tăng nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, đối phương còn cứu nàng, khiến nàng trong lòng không thể tránh khỏi đeo lên vài phần kính lọc tốt đẹp.

Vị công tử này rốt cuộc là ai.

Nữ tử làm tỳ nữ cho hắn nhất định cũng sẽ vui vẻ hầu hạ phải không.

Kỷ Từ suy nghĩ miên man ngắn ngủi rất nhanh đã có được câu trả lời.

Tiểu Nhu hoảng sợ lại kính sợ, run giọng nói: Cố công tửNàng không thể không kính nể.

Dù sao, chủ tử Vạn Trinh Nhi của nàng khi đối mặt với Cố Hàn Uyên cũng chỉ biết giữ lễ độ.

Không nói gì khác, nàng tận mắt thấy Cố Hàn Uyên đã trêu đùa Vạn Trinh Nhi bằng lời lẽ như thế nào.

Thậm chí vì lúc đó nàng và Vạn Trinh Nhi đứng gần, còn rõ ràng thấy Cố Hàn Uyên đã nhìn Vạn Trinh Nhi một cách bất kính ra sao.

Trên đường trở về, Vạn Trinh Nhi dường như cũng không đi bộ được, như thể thực sự bị người ta trêu đùa từ đầu đến chân.

Sở dĩ, mặc dù Vạn Trinh Nhi biết Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử trọng đại, cũng không dám tùy tiện rời khỏi Cảnh Lạc Cung của mình, chỉ có thể phái nàng một mình đi ra.

Sở dĩ, lúc này đối mặt với Cố Hàn Uyên, Tiểu Nhu không hề có một chút sức lực phản kháng nào.

Cố Hàn Uyên nhìn quanh một vòng, biết rõ còn hỏi: Chỉ nói vậy thôi.

Đây là chuyện gì.

Gặp qua Cố công tử.

Bị thương không nhẹ, sắc mặt càng thêm tái nhợt, Ngọc Liên chống người dậy, mặt lộ vẻ vui mừng cung kính hô.

Sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên đối với nàng mà nói không nghi ngờ gì chính là núi cùng sông tận ngỡ hết đường, liễu rợp hoa tươi lại một thôn.

Hôm nay, Cố Hàn Uyên gây ra động tĩnh trong hoàng cung cũng không nhỏ.

Dù sao, đột nhiên xuất hiện một nam tử không phải Hoàng đế lại được Vân La quận chúa dẫn dắt tự do ra vào hậu cung.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn khiến Vạn quý phi luôn hoành hành ngang ngược, tác oai tác quái phải lui về.

Vì vậy, tin tức liên quan đến Cố Hàn Uyên rất nhanh đã truyền ra trong hậu cung.

Bình định An gia phản loạn, Hoàng đế gả Vân La quận chúa làm thiếp, cho phép tự do ra vào hậu cung, khiến Vạn Trinh Nhi sợ đến mức chỉ có thể trốn trong Cảnh Lạc Cung của mình.

Từng việc từng việc một đã hiện ra hoang đường, lại khiến người ta chấn động.

Hơn nữa, việc Hoàng đế quá đáng cho phép Cố Hàn Uyên tự do ra vào hậu cung càng khiến người ta miên man bất định.

Kẻ có ý đồ cũng có, kẻ bất an cảnh giác cũng có.

Đương nhiên, đa phần vẫn là thờ ơ lạnh nhạt.

Bất quá, các nàng nào biết Hoàng đế đã thay đổi người.

Dù mệnh lệnh có kỳ lạ đến đâu cũng là bình thường.

Dù sao, Lãnh Lăng Khí cũng không quan tâm Chu Hậu Chiếu có bị đội nón xanh hay không, thậm chí còn mong muốn như vậy.

Phía Ngô Hoàng hậu xem như là một loại có ý đồ.

Mục đích không phải là mượn tay Cố Hàn Uyên đối kháng Vạn Trinh Nhi.

Ngọc Liên thực ra đã cân nhắc việc cầu xin Cố Hàn Uyên giúp đỡ, tìm kiếm che chở.

Nhưng vì chuyện đột nhiên xảy ra, căn bản không kịp tiếp cận Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, cũng không nghĩ kỹ nên nói như thế nào để thuyết phục Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Dù sao, Cố Hàn Uyên khiến Vạn Trinh Nhi phải lui về Cảnh Lạc Cung là một chuyện, làm cho Cố Hàn Uyên đi đối kháng Vạn Trinh Nhi lại là một chuyện khác.

Thậm chí Cố Hàn Uyên và Vạn Trinh Nhi còn chưa coi là nổi lên xung đột.

Cùng lắm chỉ là Vạn Trinh Nhi ăn một chút thiệt thòi mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Cứu Kỷ Từ, Cố Hàn Uyên không thể tránh khỏi đã tham gia vào.

Ngọc Liên hướng Cố Hàn Uyên giải thích ngọn nguồn sự tình, cơ bản cùng hắn đoán không sai.

Bất quá Cố Hàn Uyên chỉ là yên lặng lắng nghe, phản ứng bình thản đến quá phận.

Đồng thời rất nhanh hắn liền chờ đợi được điều mình muốn.

Chỉ thấy Ngọc Liên đột nhiên kéo Kỷ Từ cùng nhau quỳ xuống khẩn cầu: Mời Cố công tử giúp đỡ Kỷ Từ cùng nương nương của chúng ta.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên.

Kịch tình này đối với hắn mà nói không thể quen thuộc hơn nữa.

Treo vẻ mặt nửa cười nửa không, Cố Hàn Uyên chậm rãi hỏi: Ồ.

Vậy các ngươi có thể trả giá cái gì.

Cố Hàn Uyên chính là kết hợp kịch tình cùng tình báo hiện có suy đoán ra tối nay hơn phân nửa là tử kiếp của Kỷ Từ, mới vào lúc này ở trên hoang sơn.

Hắn trước đó ẩn mình quan sát không chỉ riêng để ra tay cứu giúp vào thời khắc nguy cấp nhất, mà còn để xác nhận động tĩnh bên trong nội tình hoàng thất ẩn thân trong núi hoang.

Kết quả cũng không có người theo dõi sau lưng Kỷ Từ và Ngọc Liên để âm thầm bảo hộ.

Điều này nói rõ những nội tình hoàng thất kia dù có coi trọng cũng chỉ có Tiểu Hoàng Tử, còn tính mạng Kỷ Từ bọn họ cũng không thèm để ý.

Mà không còn băn khoăn, Cố Hàn Uyên đương nhiên chọn đúng thời cơ hiện thân cứu giúp.

Hắn đánh giá Ngọc Liên và Kỷ Từ đang quỳ gối trước mặt.

Kỷ Từ yếu ớt, vừa khiến người ta sản sinh cảm giác che chở thương tiếc, lại vừa khiến người ta muốn bắt nạt nàng.

Hơn nữa, nghĩ đến Tiểu Hoàng Tử rất có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế của Chu Hậu Chiếu, Kỷ Từ càng có một thân phận Thái Hậu tương lai.

Hình tượng và thân phận như vậy.

Nếu quả thật giúp Chu Hậu Chiếu đội nón xanh, Kỷ Từ chẳng phải còn hơn xa những nữ nhân bất chính trong hậu cung mà Chu Hậu Chiếu nhất thời hứng khởi thu nạp sao.

Mà Ngọc Liên thì rất có tư sắc.

Đại khái hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, một thân cung nữ trang phục khó che giấu được vóc dáng yểu điệu, dung mạo anh khí mà xinh đẹp tuyệt trần.

Nếu như thu liễm một chút khí chất của người luyện võ, làm cho khí chất càng thêm ôn hòa và dịu dàng một chút thì sẽ càng lộ vẻ kiều mị.

Trách không được trong kịch tình lại bị An Điền Điền gọi là thần tiên tỷ tỷ.

Huống chi, Ngọc Liên còn có một muội muội song sinh là Diệu Liên.

Hai người tướng mạo hoàn toàn giống nhau.

Một đôi song sinh dung mạo xinh đẹp như vậy lại bị Chu Hậu

Chiếu bỏ qua, ngược lại khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng bất kể nói thế nào, Cố Hàn Uyên đều không có lý do gì để buông tha các nàng.

Vì vậy, lại đến đoạn uy hiếp lợi dụ vui tai vui mắt.

Hai nàng đang quỳ nghe vậy đều sững sờ.

Kỷ Từ đơn thuần hơn, nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Ngược lại là Ngọc Liên nghe ra ám chỉ của Cố Hàn Uyên trước một bước.

Hơn nữa, kết hợp với danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên, mục đích càng trở nên rõ ràng.

Sở dĩ, Ngọc Liên đương nhiên biến sắc.

Đương nhiên nàng còn chưa dám nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên ngay cả ý đồ với Kỷ Từ cũng có.

Nhưng ngay cả khi Cố Hàn Uyên chỉ nhắm vào chính nàng, cũng đã đủ khiến nàng biến sắc.

Bất quá, khi nàng cúi đầu trầm tư thì lại khó tránh khỏi dao động.

Trước tiên, hãy bắt đầu từ nguồn gốc.

Ngô Hoàng hậu giúp đỡ Kỷ Từ tự nhiên có lý do của nàng.

Chính là để một ngày nào đó mượn Tiểu Hoàng Tử lật đổ Vạn Trinh Nhi.

Chu Hậu Chiếu không thích Ngô Hoàng hậu là chuyện mọi người đều biết, bằng không sẽ không để nàng chỉ làm Hoàng hậu một tháng đã dễ dàng bị vu oan hãm hại mà phế vị.

Thế nhưng Chu Hậu Chiếu không thích nàng cũng không có nghĩa là nàng không có cơ hội xoay mình.

Dù sao, Tiểu Hoàng Tử do Kỷ Từ sinh ra là cốt nhục ruột thịt của Chu Hậu Chiếu.

Ngô Hoàng hậu đã thi ân cho Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử vào lúc khó khăn nhất, chỉ cần Chu Hậu Chiếu còn nhận Tiểu Hoàng Tử là con trai này thì không khỏi không thừa nhận ân tình này.

Mà Tiểu Hoàng Tử cũng tất nhiên phải nhận nàng làm đích mẫu.

Làm Hoàng hậu không mấy hài lòng, làm một Thái hậu không có gì là không thể.

Trong lịch sử có rất nhiều Hoàng đế đồng thời có hai vị Thái hậu.

Một là thân mẫu, một là đích mẫu.

Thông thường mà nói, địa vị đích mẫu còn muốn cao hơn một chút.

Ngô Hoàng hậu cố gắng xoay mình bằng Tiểu Hoàng Tử cũng không có gì kỳ lạ.

Mà những người dưới trướng Ngô Hoàng hậu, bao gồm Ngọc Liên, Diệu Liên, cũng đều có tố cầu của các nàng.

Cũng là vì muốn xoay mình.

Không ai muốn cả đời làm việc bẩn thỉu vất vả trong hoàng cung, rồi lại vô thanh vô tức chết ở xó xỉnh nào đó.

Các nàng đều bị đóng dấu ấn của Ngô Hoàng hậu, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn.

Chỉ cần Vạn Trinh Nhi một ngày chưa bị lật đổ, các nàng liền không có ngày nổi danh.

Đây cũng là lý do chính vì sao dù Ngô Hoàng hậu thất thế, các nàng vẫn như cũ trung thành.

Bằng không, trong kịch tình những người này cũng sẽ không khắc lên ngực một chữ Đào để sau này khi Tiểu Hoàng Tử lớn lên có thể nhận ra ân nhân của mình.

Sở dĩ đến cuối cùng chẳng phải cũng là vì vinh hoa phú quý sau này sao.

Vậy trở lại hiện tại.

Chương 1444

Theo Cố Hàn Uyên thì không tốt sao.

Trở thành ân nhân của Tiểu Hoàng Tử, tương lai có thể được vinh hoa phú quý, theo Cố Hàn Uyên chẳng lẽ lại không có sao.

Còn không cần phải xa vời chờ đợi.

Ngọc Liên nàng cũng chỉ là một cung nữ có chút võ công mà thôi.

Thậm chí cũng không tính là mạnh mẽ.

Không có môn phái truyền thừa, chỉ là tài nguyên của hoàng cung và gia tộc Ngô Hoàng hậu làm cho nàng có thể trong tình huống tư chất coi như tốt đẹp, chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đã có tu vi Tiên Thiên.

Thế nhưng con đường lùi lại, nàng lại không biết làm như thế nào.

Hơn nữa, theo Ngô Hoàng hậu bị giam cầm trong Lãnh Cung càng ngày càng lâu, lực ảnh hưởng càng ngày càng thấp.

Ngay cả gia tộc phía sau Ngô Hoàng hậu cũng vì vậy càng ngày càng suy tàn.

Sở dĩ, bao gồm Ngô Hoàng hậu, các nàng mới không thể không được ăn cả ngã về không mà ký thác hy vọng vào Kỷ Từ và Tiểu Hoàng Tử.

Một cô gái như vậy, ngươi muốn nói nàng có lòng dạ cao bao nhiêu hiển nhiên là không thực tế.

Trong kịch tình, Ngọc Liên từ chối Trang Điền Điền chỉ là vì đối phương ngoại trừ thiện lương ra thì cái gì cũng sai.

Diệu Liên mềm yếu hơn có lẽ sẽ động lòng, Ngọc Liên thực tế hơn thì không biết.

Thế nhưng Trang Điền Điền hiển nhiên không thể so sánh với Cố Hàn Uyên.

Trong chốc lát, dường như có một con đường tắt rộng lớn đặt ra trước mặt Ngọc Liên.

Vừa có thể báo đáp ân tình của Ngô Hoàng hậu đã từng ban, lại vừa có thể cho tương lai của mình một sự bảo đảm.

Nhịp tim của Ngọc Liên dần dần tăng tốc.

Hơn nữa, trong lúc lơ đãng lặng lẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn tướng mạo tuấn mỹ vô song của Cố Hàn Uyên, dường như nàng tìm không ra lý do để từ chối.

Nghĩ thông suốt, Ngọc Liên chân thành cúi người, uốn lượn một đường cong mềm mại, bái nói: Mời Cố công tử ra tay tương trợ, Ngọc Liên nguyện ý từ nay về sau làm nô tỳ.

Trong thoáng chốc, Ngọc Liên dường như nghe thấy tiếng cười khẽ hài lòng của Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà, giây tiếp theo chính là một trận chấn động.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên một tay câu cầm Kỷ Từ, nắm trong tay trái phải quan sát.

Sau đó, hắn ý vị thâm trường nói: Vậy còn nàng thì sao.

Kỷ Từ bối rối.

Dù nàng có đơn thuần, có ngốc đến mấy, cũng nên hiểu Cố Hàn Uyên có ý gì.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhất thời đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh, ấp úng không nói nên lời.

Nàng quả thực không dám tưởng tượng Cố Hàn Uyên khi biết nàng là nữ nhân của Hoàng đế, còn vì Hoàng đế sinh hạ hoàng tử, tương lai cực kỳ có thể trở thành Thái hậu, dưới tình huống đó lại bị hắn nhòm ngó.

Đây là loại sắc đảm ngập trời đến mức nào.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại rất khó sinh ra cảm giác chán ghét.

Thứ nhất, Cố Hàn Uyên quá mức tuấn mỹ, lại là ân nhân cứu mạng của nàng, hơn nữa tiếp theo còn muốn đi cứu vớt nhân sinh của nàng và con trai nàng.

Thứ hai, nàng thực sự rất khó nói là có tình cảm gì với Chu Hậu Chiếu.

Nàng chẳng qua là nữ nhân được Chu Hậu Chiếu lâm hạnh nhất thời hứng khởi khi đi ngang qua cục dệt mà thôi.

Vận may mang thai hoàng tử, rồi lại vì vậy mà chịu nhiều đau khổ.

Nếu có thể đổi một nam nhân có thể bảo vệ nàng dường như cũng không có gì không tốt.

Thế nhưng, sự kính nể đối với Hoàng quyền lại khiến nàng không dám đi đội nón xanh cho Hoàng đế.

Vì vậy, Kỷ Từ vô ý thức tuân theo bản tâm đáp: Ta không biết.

Tuy Kỷ Từ là tuân theo bản tâm mà trả lời, thế nhưng một câu không biết khó tránh khỏi hiện ra ý vị sâu xa.

Dù sao, không từ chối thẳng thừng chẳng phải nói rõ yêu cầu của Cố Hàn Uyên đối với nàng mà nói cũng không phải là không thể tiếp nhận sao.

Một chút khuất nhục lại có thể nào cùng tính mạng an nguy của nàng cùng con trai nàng đánh đồng.

Dù Kỷ Từ tương lai rất có thể trở thành Thái hậu tôn quý, thế nhưng giờ này khắc này nàng cũng như trước chỉ là một cung nữ bình thường, ngoại trừ một chút tư sắc mà thôi.

Sự do dự của nàng cũng chỉ là từ sự kính nể bản năng đối với Hoàng quyền mà thôi.

Cùng với tình cảm của nàng đối với Chu Hậu Chiếu không có chút liên quan nào.

Chính là không biết Chu Hậu Chiếu nếu như biết được lúc này lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

Hơn phân nửa là không được dễ chịu.

Cố Hàn Uyên không có ý định phí thêm lời để tự mình thuyết phục Kỷ Từ đi vào khuôn khổ.

Hắn đối với Ngọc Liên nháy mắt.

Ngọc Liên tâm lĩnh thần hội, kéo Kỷ Từ còn đang do dự thì thầm một trận.

Sắc mặt Kỷ Từ một trận biến ảo, khi thì ửng hồng, khi thì trắng bệch.

Cố Hàn Uyên đều không quan tâm Ngọc Liên có thuyết phục được Kỷ Từ hay không.

Năm này tháng nọ ở chung, Ngọc Liên mới là người hiểu Kỷ Từ nhất.

Biết điều gì đối với Kỷ Từ mới là quan trọng nhất, điều gì là thứ yếu.

Quả nhiên, cũng không lâu sau, Kỷ Từ ánh mắt phức tạp lần nữa quỳ rạp trên đất, ngữ khí không hiểu nói: Nô tỳ lui về sau phải làm phiền công tử.

Lời tuyên ngôn khuất phục của Kỷ Từ khiến Cố Hàn Uyên hài lòng khẽ cười một tiếng.

Ngược lại nhìn về phía Tiểu Nhu, người sớm đã được hắn buông ra, lại ngay cả chạy trốn cũng không dám, nhàn nhạt nói: Tiếp theo là ngươi.

Chính mắt thấy Cố Hàn Uyên đã uy hiếp lợi dụ Kỷ Từ và Ngọc Liên như thế nào, Tiểu Nhu không chút do dự liền quỳ xuống.

So với Ngọc Liên trước đó càng thêm cung kính nói: Mời công tử cho nô tỳ một cơ hội.

Mặc dù Tiểu Nhu có giả vờ trấn định và cung kính đến mấy, cũng không che giấu được nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

Không nói Cố Hàn Uyên đã cứu Kỷ Từ và Ngọc Liên đồng thời chứng minh lập trường là đối lập với Vạn Trinh Nhi.

Riêng việc Cố Hàn Uyên một bộ muốn thu Kỷ Từ làm thiếp đã khiến nàng thấp thỏm lo âu.

Nghĩ cũng biết loại chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Như vậy, đối với nàng, phương thức xử lý tốt nhất chính là giết người diệt khẩu.

Nàng còn không muốn chết.

Sở dĩ không chút do dự phản bội Vạn Trinh Nhi.

Cố Hàn Uyên đôi mắt hờ hững nhìn xuống Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu cảm nhận được ánh mắt Cố Hàn Uyên, vội vàng ngẩng đầu lên, nịnh nọt lộ ra một nụ cười mà nàng tự nhận là đẹp nhất.

Cảnh tượng này khiến Ngọc Liên càng thêm cảm thấy cổ quái.

Phải biết rằng không lâu trước đây, nàng còn bị Tiểu Nhu làm cho cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên kịp thời cứu giúp, nàng và Kỷ Từ ít nhất phải chết một người.

Ngọc Liên một mặt cảm khái phong thủy luân lưu chuyển, một mặt lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều với cuộc đời không còn thuộc về mình nữa.

Cố mỗ không tin được ngươi.

Một câu nói liền đánh tâm tình Tiểu Nhu xuống đáy vực.

Sắc mặt nàng càng tái nhợt vô huyết, một vẻ mặt sầu thảm.

Cố Hàn Uyên quả thực không tin được Tiểu Nhu, dù sao trong kịch tình biểu hiện của nàng cũng không mấy trung thành.

Kết cục cũng là khi định phản bội Vạn Trinh Nhi thì bị Vạn Trinh Nhi ra tay giết chết trước một bước.

Đương nhiên, quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên không mấy hứng thú với Tiểu Nhu.

Rõ ràng có một cái tên không tệ, tướng mạo cũng rất bình thường.

Dù có nặn ra nụ cười thế nào, cũng khó che giấu sát khí và sự hung ác giữa hai hàng lông mày.

Nói đơn giản chính là tướng mạo loại Diệt Tuyệt Sư Thái.

Bất quá, đúng lúc Tiểu Nhu cho rằng mình chắc chắn phải chết thì lại đột nhiên xuất hiện chuyển cơ.

Bàn tay Cố Hàn Uyên xuất hiện trước mắt nàng, trong lòng bàn tay có hai viên đan dược.

Ăn đi.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói.

Tiểu Nhu suýt nữa mừng đến chảy nước mắt, vội vàng nói: Ta ăn.

Nàng một ngụm nuốt vào hai viên đan dược, thấp thỏm nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với thái độ của Tiểu Nhu, giả vờ trêu chọc nói: Không lo lắng xem đây là thuốc gì sao.

Tiểu Nhu lúc này tuy hoảng hốt, nhưng càng thêm cung kính nói: Mặc kệ là thuốc gì, nô tỳ đều cảm tạ công tử ân không giết.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Coi như thức thời, đứng lên đi.

Vừa mới rón rén đứng dậy, Tiểu Nhu liền nghe Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vừa rồi cho ngươi ăn là Tam Thi Não Thần Đan và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Cố Hàn Uyên hơi giải thích hiệu quả của hai loại dược vật, đối với Tiểu Nhu sắc mặt càng tái nhợt vô huyết, hắn ý vị thâm trường nói: Ngươi liệu mà tự giải quyết cho tốt, đương nhiên cũng có thể chọn thay ta thiếu hai viên giải dược.

Nô tỳ không dám.

Tiểu Nhu càng thêm cung kính, hay nói đúng hơn là hèn mọn.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không phải vô duyên vô cớ buông tha Tiểu Nhu.

Trước tiên, chính là hắn còn muốn giấu giếm Vạn Trinh Nhi.

Tránh cho quá sớm đứng ở vị trí đối lập với Vạn Trinh Nhi vì Kỷ Từ.

Tiểu Nhu có thể giúp hắn che giấu rất tốt.

Thứ hai, tuy là Lãnh Lăng Khí thân là Chu Hậu Chiếu cho phép hắn tự do ra vào hoàng cung, thế nhưng hắn cũng không thể thật sự ở lại hoàng cung dài lâu.

Vì vậy, một cơ sở ngầm hữu dụng là không thể thiếu.

Tiểu Nhu thân là cung nữ tâm phúc của Vạn Trinh Nhi, trong hoàng cung rất ít nơi nào nàng không thể đi.

Trong hoàng cung dù xảy ra chuyện gì cũng rất khó thoát khỏi ánh mắt Tiểu Nhu.

Vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng có thể có một nguồn tin tức.

Khống chế Tiểu Nhu xa xa lợi nhiều hơn hại.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên bén nhạy chú ý tới thần tình Kỷ Từ và Ngọc Liên hòa hoãn rất nhiều.

Lý do rất đơn giản.

Cảm giác hạnh phúc là do so sánh mà có.

Các nàng tuy cũng phải trả giá đắt, nhưng so với Tiểu Nhu bị độc dược khống chế, tình cảnh dường như lại tốt hơn nhiều.

Chí ít không cần lo lắng ngày nào đó vì độc phát mà chết thê thảm.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Cố Hàn Uyên lại cố ý lấy ra một viên đan dược đưa cho Ngọc Liên.

Ngọc Liên vừa mới hòa hoãn lại không bao lâu sắc mặt nhất thời lại hơi trắng bệch.

Trong lòng nàng có chút thất vọng và khổ sở, cho rằng Cố Hàn Uyên cũng không tin nàng.

Sau một chút do dự, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nuốt xuống.

Khẽ cười khổ một tiếng, nói: Công tử cho nô tỳ chính là Tam Thi Não Thần Đan.

Vừa rồi nàng đã nghe qua Cố Hàn Uyên giải thích về Tam Thi Não Thần Đan và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Nếu có thể lựa chọn, nàng thà rằng ăn Tam Thi Não Thần Đan.

Dù sao chết như vậy ít nhất cũng đẹp đẽ hơn một chút.

Thân là nữ tử, nhất là nữ tử dung mạo xinh đẹp, cho dù chết cũng không hy vọng mình xấu xí bất kham.

Cố Hàn Uyên cố ý trêu chọc nói: Ồ.

Ngọc Liên ngươi muốn ăn Tam Thi Não Thần Đan ư.

Đáng tiếc đây là Bạch Vân Hùng Đảm Hoàn dùng để chữa thương, khiến ngươi thất vọng rồi.

Ngọc Liên nghe vậy giật mình, giây tiếp theo nhất thời mặt lộ vẻ đại hỉ, đồng thời rất nhanh liền cảm nhận được dược hiệu của Bạch Vân Hùng Đảm Hoàn, cảm giác đau đớn trong tạng phủ tiêu tán hơn phân nửa.

Nàng không nghĩ tới quanh co, Cố Hàn Uyên nguyên lai cũng không phải không tín nhiệm nàng, muốn dùng độc dược để khống chế nàng, mà là cho nàng đan dược chữa thương.

Tâm tình thay đổi rất nhanh, ngược lại đã xóa bỏ tầng ngăn cách xa lạ kia.

Ngọc Liên xấu hổ hờn dỗi nói: Công tử vừa rồi suýt nữa hù chết nô tỳ, cũng chỉ là đang đùa giỡn nô tỳ.

Tiếng hờn dỗi mang theo ý vị làm nũng của Ngọc Liên khiến Kỷ Từ trong lòng một trận cổ quái.

Dù sao thực sự là khác xa với hình tượng mạnh mẽ thường ngày của Ngọc Liên.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Đã là nha hoàn xinh đẹp rồi, nếu không đem ra đùa giỡn thì chẳng phải đáng tiếc sao.

Kỷ Từ, nàng nói đúng không.

Kỷ Từ có thể trả lời thế nào.

Chỉ có thể lúng túng đáp: Công tử nói phải.

Ngọc Liên nhập vai rất nhanh, vai phụ của Kỷ Tự cũng miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Đương nhiên cũng khó tránh khỏi tự mình đào một cái hố lớn.

Cố Hàn Uyên tiện thể hỏi về tung tích Diệu Liên, người mang theo Tiểu Hoàng Tử bỏ trốn.

Ngọc Liên liền đem toàn bộ kế hoạch của các nàng báo cho Cố Hàn Uyên biết.

Diệu Liên sẽ mang Tiểu Hoàng Tử tới cổ tháp Thành Nam giao cho Thích Không Đại Sư chủ trì.

Chỉ khi nhìn thấy nửa khối ngọc bội hình rồng còn lại trong tay thiếp, Thích Không Đại Sư mới chịu thả người.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi khẽ nhíu mày.

Ngọc Liên thấy thế kinh ngạc hỏi: Công tử, có chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên trước tiên lắc đầu nói: Không có gì.

Dừng một chút, ánh mắt sâu kín hỏi: Vậy vị Thích Không Đại Sư kia với Thiếu Lâm Tự có liên quan gì không.

Ngọc Liên nghe vậy giật mình.

Hơi hồi ức một chút rồi nói: Thích Không Đại Sư và gia tộc của nương nương quan hệ rất tốt, cũng vì lý do này mà chúng ta mới tin tưởng Thích Không đại sư.

Trước đây hình như thiếp từng nghe nương nương nói qua, khi còn trẻ Thích Không Đại Sư từng tu hành ở Bắc Thiếu Lâm.

Sau này không biết vì nguyên nhân gì lại tới cổ tháp Thành Nam làm chủ trì.

Cố Hàn Uyên thầm chậc một tiếng.

Quả nhiên lại là con lừa ngốc Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm Tự ở kinh thành quả nhiên vươn tay quá dài.

Trước có đám Lục Trúc gì đó ra vẻ thấy si trong chùa, sau lại có cái gọi là Thích Không Đại Sư này.

Bắc Thiếu Lâm của Minh quốc thật sự là năng động hơn nhiều so với Nam Thiếu Lâm của Tống quốc.

Chương 1445

Nói chính xác hơn, Nam Thiếu Lâm bố cục giang hồ nhiều hơn, còn Bắc Thiếu Lâm thì bố cục triều đình Minh quốc.

Cả hai đều là những phe đối lập ưu việt hơn một phương.

Muốn nói Thiếu Lâm không có dã tâm hoặc mưu đồ, quỷ mới tin.

Có cơ hội vẫn phải nhổ cái đinh này đi mới phải.

Sau đó, Cố Hàn Uyên dặn dò Tiểu Nhu, bảo nàng mang theo một chiếc trâm cài tóc của Kỷ Tự về phục mệnh Vạn Trinh Nhi.

Công bố rằng đã giết chết Kỷ Tự và ném xác vào một giếng cạn gần hoang sơn.

Bởi vì lo lắng quá mức lộ liễu sẽ bị người phát hiện, nên chỉ mang trâm cài tóc về.

Lý do thoái thác này tuy không hoàn toàn kín kẽ, thế nhưng lừa gạt một Vạn Trinh Nhi là đủ rồi.

Dù sao Vạn Trinh Nhi cũng sẽ không nghĩ tới Tiểu Nhu vừa ra ngoài một vòng đã phản bội.

Nếu Chu Nhất Phẩm còn có thể cơ duyên xảo hợp tiến cung điều tra án, thì e rằng cũng chỉ có thể tra ra sự cô tịch.

Dù sao Kỷ Tự và Ngọc Liên rất nhanh đã được Cố Hàn Uyên lặng lẽ đưa ra khỏi cung.

Cố Hàn Uyên trực tiếp đưa hai nàng về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Trong kinh thành, không nơi nào an toàn hơn nơi này.

Không người dám điều tra, càng không người dám xông vào.

Cố Hàn Uyên mang hai nàng về tới Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Yến Phỉ Phỉ nhìn thấy ba người, thần tình vừa quái dị lại vô cùng kinh ngạc.

Công tử, đây là Cố Hàn Uyên đưa tay rút ra khỏi vạt áo của hai nàng mặt mày đỏ bừng, bất động thanh sắc phân phó: Phỉ Phỉ, sắp xếp cho các nàng một nơi ở.

Trên đường đi, Cố Hàn Uyên lấy lý do lo lắng các nàng có thể bị ám thương trên đường trốn chạy, mà hảo hảo trêu ghẹo một phen hai tiểu tỳ mới nhận được này.

Ừm, đều là loại hình sẽ bị Yêu Nguyệt chán ghét.

Kỷ Tự thì thôi đi, dù sao cũng đã làm mẹ.

Ngược lại, Ngọc Liên lại thục mị đến bất ngờ.

Hơn nữa, vì luyện võ mà nàng càng có sức sống và khí chất khỏe mạnh.

Nói chung, Cố Hàn Uyên rất hài lòng.

Yến Phỉ Phỉ đối với việc Cố Hàn Uyên thường xuyên mang về vài nữ tử, đùa giỡn họ, đã là chuyện thường ngày ở huyện.

Cười trộm hai tiếng sau hỏi: Có muốn cho các nàng vào ở Lãm Nguyệt Các không.

Cố Hàn Uyên hơi trầm ngâm nói: Có thể.

Thế nhưng đừng để các nàng tiếp xúc với ngoại nhân.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Lại là hai nữ tử có thể can hệ trọng đại.

Ban đầu Tuần Diệu Huyền cũng đã như thế.

Ngọc Liên lúc này miễn cưỡng sửa sang lại vạt áo xốc xếch, sắc hồng trên gương mặt cũng hơi tiêu tán.

Tuy nhất thời có chút ngượng ngùng nhìn mặt Cố Hàn Uyên, nhưng vẫn không khỏi nói: Công tử, Diệu Liên có lẽ sẽ không ở lại cổ tháp Thành Nam.

Thiếp lo nàng sẽ trở lại trong cung để tiếp ứng thiếp.

Lời Ngọc Liên nói lúc này có thể đoán được.

Dù sao tuyệt đại đa số tự miếu đều sẽ không dễ dàng cho nữ tử ở lại.

Huống chi bản thân sự tồn tại của Diệu Liên đã có khả năng bại lộ.

Một khi Vạn Trinh Nhi điều tra ra nàng ở cổ tháp Thành Nam, ngược lại sẽ liên lụy đến Thích Không Đại Sư và Tiểu Hoàng Tử.

Vì vậy cho dù Diệu Liên không quay về hoàng cung, cũng sẽ không dừng lại ở cổ tháp Thành Nam.

Cố Hàn Uyên trấn an nói: Yên tâm, ta sẽ phái người đi thăm dò tung tích của nàng.

Ngọc Liên nghe vậy mới thở phào một hơi, rồi lại nghe Cố Hàn Uyên trêu ghẹo: Dù sao Diệu Liên cùng Ngọc Liên ngươi giống nhau như đúc, ta đâu nỡ để nàng ở bên ngoài.

Lời này nhất thời làm gương mặt Ngọc Liên vừa mới hòa hoãn lại đỏ bừng lên.

Trên đường đi, bởi vì bị Cố Hàn Uyên thưởng thức, trêu ghẹo, Ngọc Liên chưa từng trải qua trận chiến tình trường này nên gần như đã thông báo mọi chuyện có thể giao phó.

Có liên quan đến Ngô Hoàng, cũng có liên quan đến Diệu Liên.

Thậm chí bị ép đồng ý làm thuyết khách cho Diệu Liên.

Phải biết rằng hai tỷ muội Ngọc Liên và Diệu Liên tuy dung mạo giống hệt nhau, thế nhưng tính cách lại có chút tương phản nhau.

Ngọc Liên bề ngoài kiên cường, nội tâm lại có chút cảm tính và dễ dàng dao động, suy nghĩ cũng khá bốc đồng.

Diệu Liên tính cách ôn nhu, nhưng lại có sự kiên trì và nguyên tắc của riêng mình, điển hình cho kiểu ngoài mềm trong cứng.

Nếu tối nay Cố Hàn Uyên gặp phải là Diệu Liên, e rằng sẽ không dễ dàng lừa gạt được nàng như vậy.

Ngọc Liên chỉ cần nghĩ tới cảnh hai tỷ muội cùng nhau hầu hạ Cố Hàn Uyên, nàng liền xấu hổ đến mức đầu váng mắt hoa.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn nói cho nàng biết, phải đợi khi tìm được Diệu Liên về sau mới cho nàng hầu hạ.

Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết có nên hay không sớm một chút tìm được Diệu Liên.

Nhưng mà trên thực tế, Cố Hàn Uyên đã có suy đoán về tung tích của Diệu Liên.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nàng vẫn sẽ như trong kịch bản mà tiến vào nhà Trang Điền Điền, rất dễ dàng có thể xác nhận.

Cố Hàn Uyên suy tính là muốn sớm một chút cướp trước nàng đâu.

Hay là muốn đợi thời cơ gần chín muồi rồi lại đi tới màn chia uyên ương, đoạt tình nhân.

Trong kịch bản, đôi nam nữ tuyệt không xứng đôi, đồng thời cũng hữu duyên vô phận này đã khiến không ít người cảm thấy khó chịu.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên từ trước tới nay không phải là người tốt.

Sẽ không giúp người khác thành công, chỉ biết thêm dầu vào lửa.

Chờ Yến Phỉ Phỉ sắp xếp ổn thỏa cho Kỷ Tự và Ngọc Liên, nàng không khỏi tò mò hỏi: Công tử, hai người này có thân phận gì.

Với mức độ tham gia vào chuyện của Cố Hàn Uyên hiện tại của Yến Phỉ Phỉ, có vấn đề gì cứ hỏi thẳng là được.

Chuyện có thể nói cho nàng biết, Cố Hàn Uyên sẽ không giấu giếm.

Chuyện không định nói cho nàng biết, nàng cũng sẽ không hỏi lần thứ hai.

Thân phận của Kỷ Tự và Ngọc Liên cũng không phải là điều gì cần giữ bí mật với Yến Phỉ Phỉ.

Chờ Yến Phỉ Phỉ nghe xong Cố Hàn Uyên giải thích, nhất thời vẻ mặt kinh ngạc.

Nữ nhân của Hoàng đế.

Lại còn mang thai hoàng tử duy nhất sao.

Ngọc Liên không tính là gì quá lớn lao, trọng điểm vẫn là Kỷ Tự.

Hoàng quyền ở thời đại này có địa vị thâm căn cố đế trong lòng mọi người.

Vì vậy việc Cố Hàn Uyên gan to mật lớn càng làm nàng chấn động.

Cũng may là nàng còn chưa biết Cố Hàn Uyên đã từng dâm loạn hậu cung Khang Hi, bằng không sẽ càng thêm kinh hãi.

Bất quá cũng may Yến Phỉ Phỉ sau khi trải qua nhiều chuyện bên cạnh Cố Hàn Uyên, năng lực tiếp nhận đã mạnh hơn rất nhiều.

Sở dĩ sau khi kinh ngạc một hồi, nàng rất nhanh liền khôi phục lại bộ dáng nghịch ngợm trước kia.

Yến Phỉ Phỉ cười duyên trêu nói: Nếu không phải thiếp biết công tử là hạng người gì, còn tưởng công tử muốn để Kỷ Tự nương nương đoàn tụ với Hoàng đế bệ hạ đó chứ.

Dù Yến Phỉ Phỉ nói đùa, thế nhưng ở một mức độ nào đó lại nói ra sự thật.

Khoảng cách giữa Kỷ Tự và Chu Hậu Chiếu thậm chí còn chưa vượt quá trăm mét.

Chẳng qua chỉ là khoảng cách vuông góc mà thôi.

Kỷ Tự được an bài ở tầng cao nhất Lãm Nguyệt Các, còn Chu Hậu Chiếu lại bị giam cầm ở tầng hầm tối tăm không ánh mặt trời.

Cố Hàn Uyên cười cười không tỏ ý kiến, hiển nhiên vẫn chưa để lời trêu đùa của Yến Phỉ Phỉ vào lòng.

Bạch Phỉ Phỉ đâu.

Chuyện ngày hôm nay, Bạch Phỉ Phỉ coi như đã tham gia sâu.

Chương 1446

Hơn nữa Chu Hậu Chiếu vẫn là do Bạch Phỉ Phỉ dùng võ thuật ẩn nấp đặc trưng của U Linh Cung bắt về.

Theo lý mà nói, chuyện lớn như vậy không nên để Bạch Phỉ Phỉ, người có lập trường không kiên định, tham gia vào.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại cho rằng, khi có càng ngày càng nhiều bí mật chung, ngược lại càng có thể tin tưởng lẫn nhau.

Dù sao đến bước này, cái giá phải trả khi trở mặt với cả hai bên đều quá lớn.

Với sự thông tuệ của Bạch Phỉ Phỉ, nàng sẽ không nhìn không ra điểm này.

Cũng chính vì vậy, nàng mới đồng ý giúp một tay.

Như vậy ít nhất khi đối mặt với sự hiếp bức của Cố Hàn Uyên có thể có thêm chút tự tin.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên vốn không có ý định hiếp bức đến cùng.

Vừa lúc thừa dịp cơ hội lần này hòa hoãn mối quan hệ vốn có chút căng thẳng giữa hai bên.

Kết quả Bạch Phỉ Phỉ lại đã rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, làm tính toán của Cố Hàn Uyên hóa thành hư không.

Trên mặt Yến Phỉ Phỉ chợt lóe lên vẻ xấu hổ.

Bất đắc dĩ giải thích: Thiếp đưa Bạch cung chủ đi dạo một chút Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, sau đó nàng liền bỏ chạy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Yến Phỉ Phỉ hiển nhiên đã xem Bạch Phỉ Phỉ như những cô gái khác mà hắn từng mang về.

Cái gọi là đi dạo Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu chỉ e là đưa Bạch Phỉ Phỉ đi học cách làm hài lòng nam nhân.

Cố Hàn Uyên tức giận gõ đầu Yến Phỉ Phỉ, nhưng không có ý trách cứ thêm.

Dù sao cũng là hắn không nói rõ tình huống trước với Yến Phỉ Phỉ mới gây ra hiểu lầm này.

Bất quá cũng không phải là không có chỗ tốt.

Ít nhất lần sau lúc gặp mặt, hắn có thể dùng chuyện này để trêu ghẹo Bạch Phỉ Phỉ.

Yến Phỉ Phỉ thấy Cố Hàn Uyên vẫn chưa trách cứ, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời vội vàng bổ sung: Vị Phó cô nương kia rất chăm chỉ hiếu học, không biết công tử định an bài nàng thế nào.

Yến Phỉ Phỉ nói là Phó Ngọc Hoa.

Phó Ngọc Hoa đã trải qua cuộc sống thay đổi chóng vánh, lại chịu khổ cảnh cửa nát nhà tan.

Không cần nghĩ cũng biết nàng nhất định muốn báo thù.

Báo thù Hoa Vô Khuyết, kẻ sát hại cha nàng, Phó Trung, báo thù Lưu Hỉ, kẻ đã bỏ rơi nàng.

Nhưng Phó Ngọc Hoa chỉ là một cô gái yếu đuối, duy nhất có thể dựa vào chỉ có Cố Hàn Uyên, người nguyện ý thu lưu nàng.

Nàng tự nhận có thể đả động Cố Hàn Uyên chỉ có thân thể trong trắng của mình.

Vì vậy nàng muốn học cách làm hài lòng, lấy lòng Cố Hàn Uyên cũng là điều hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên đối với Phó Ngọc Hoa sớm đã có an bài, ngược lại cũng không vội trong chốc lát này.

Cứ để nàng học trước đã.

Sau đó Cố Hàn Uyên lại muốn Yến Phỉ Phỉ nói cho hắn biết tình hình sau khi hắn đi đến hoàng cung.

Cơ bản là nhất trí với dự liệu của hắn.

Trật tự kinh thành đã khôi phục yên bình.

Cẩm Y Vệ và Lục Phiến Môn quét sạch tàn dư thế lực An gia.

Phía Cố Hàn Uyên thì dưới sự phối hợp của Lục Phiến Môn chiếm đoạt di sản An gia để lại.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên vừa lúc trở về, Yến Phỉ Phỉ vốn định đi tiếp quản Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Nghĩ lại trước đây từng bị An Thế Cảnh mở tiệc chiêu đãi ở Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu, đồng thời từ đó mang về Hồ Điệp chúng nữ cùng Giang Ngọc Yến, bây giờ nơi đó cũng đã thành sản nghiệp của hắn.

Cố Hàn Uyên nói với Yến Phỉ Phỉ: Đi làm việc đi.

Ta tắm rửa xong còn phải trở lại hoàng cung.

Hắn cũng không dám mang theo một thân mùi hương của Kỷ Tự và Ngọc Liên trở về, bằng không Yêu Nguyệt sẽ nổi giận.

Yến Phỉ Phỉ tri kỷ hỏi: Công tử có cần người hầu hạ tắm rửa không.

Không cần, ta tự có chủ trương.

Sau đó Yến Phỉ Phỉ rời đi xử lý chuyện tiếp quản sản nghiệp An gia, còn Cố Hàn Uyên cũng trở về Lãm Nguyệt Các tầng cao nhất.

Cố Hàn Uyên nằm ngửa trong ao suối nước nóng của Lãm Nguyệt Các nhắm mắt dưỡng thần.

Lại hỏi nhẹ vào nơi không một bóng người: Hồng Quỳ, ngươi có thể lẻn vào hoang sơn không.

Lời vừa dứt, thân ảnh Hồng Quỳ hiển hiện ra.

Phảng phất cũng đang hưởng thụ nước ấm suối nước nóng mà bờ môi anh đào khẽ ửng hồng.

Hồng Quỳ nghe vậy bĩu môi nói: Không được.

Vị trí Long Mạch vốn ẩn chứa khí vận Vương Triều, có tác dụng khắc chế Quỷ Hồn.

Tuy không đến mức làm ta bị thương, thế nhưng quỷ khí vận chuyển rất trì trệ, dễ lộ sơ hở.

Cố Hàn Uyên tuy không dự định quá sớm đánh rắn động cỏ, thế nhưng tìm hiểu tin tức nội tình hoàng thất triều đình vẫn rất cần thiết, để tiện chế định kế hoạch có tính nhắm mục tiêu.

Ít nhất cũng phải biết trong núi hoang đó giấu những ai.

Đáng tiếc nếu Hồng Quỳ đã nói như vậy, thì ý tưởng để Hồng Quỳ lẻn vào đó dò xét liền phải gác lại.

Tuy người của thế giới này rất khó tưởng tượng trên đời vẫn còn có quỷ hồn tồn tại, càng khó lòng phòng bị.

Thế nhưng nếu quỷ khí của Hồng Quỳ vận chuyển không nhanh thì cũng khó mà tránh được cảm giác của Lục Địa Thần Tiên.

Đến lúc đó cũng có khả năng đánh rắn động cỏ.

Cứ như vậy, kế hoạch vốn đơn giản và thô bạo liền không thông.

Đang suy tư, Cố Hàn Uyên bỗng nhiên khẽ nhíu mày, nói nhỏ: Có người tới.

Hồng Quỳ vốn đang do dự có nên dựa vào Cố Hàn Uyên gần hơn một chút không, nhất thời lộ vẻ không vui.

Nàng còn muốn tranh công với Cố Hàn Uyên mà.

Dù sao nếu trước đó không phải nàng đã động tay động chân với Oanh Thiên Lôi mà Linh Linh phát ra, cũng khó mà tạo ra cơ hội bắt đi Chu Hậu Chiếu một cách vô thanh vô tức.

Hồng Quỳ bất đắc dĩ biến mất thân hình, sau đó một tiếng bước chân mềm nhẹ truyền đến.

Người đến đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên, người vẫn nhắm mắt như cũ, nhu thuận ôn uyển hỏi: Công tử có cần nô tỳ hầu hạ tắm rửa không.

Tiểu Yến.

Người đến chính là Giang Ngọc Yến.

Nàng vẫn luôn theo dõi động tĩnh của Lãm Nguyệt Các.

Thấy Yến Phỉ Phỉ rời đi, Cố Hàn Uyên lại một mình tắm rửa, nàng liền không chút do dự tới.

Giang Ngọc Yến đã tới, Cố Hàn Uyên cũng không cự tuyệt hảo ý của nàng.

Cười nhẹ nói: Vậy nhờ nàng.

Giang Ngọc Yến nghe vậy nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, dịu dàng nói: Công tử nói gì vậy, hầu hạ công tử vốn là bổn phận của nô tỳ.

Cố Hàn Uyên đối với lời này của Giang Ngọc Yến không bình luận, chỉ là lặng lẽ quay lưng lại.

Giang Ngọc Yến nhìn lấy bắp cơ lưng vạm vỡ của Cố Hàn Uyên, gương mặt ửng hồng, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Khoảnh khắc sau, tiếng quần áo va chạm vang lên.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy một trận hơi lạnh mềm mại truyền đến từ trên lưng, vô ý thức nhíu mày.

Trong lòng âm thầm cảm thán Giang Ngọc Yến học được không tệ lắm.

Không biết qua bao lâu, Cố Hàn Uyên cảm thụ được xúc cảm đã trở nên cực kỳ nóng bỏng, đột nhiên lên tiếng hỏi: Tiểu Yến có muốn thử làm một hồi Hoàng hậu.

Gương mặt đã đỏ thấu, trong mắt đẹp đều là ánh nước long lanh của Giang Ngọc Yến nghe vậy bỗng nhiên ngẩn ra.

Phản ứng đầu tiên chính là Cố Hàn Uyên muốn làm điểm gì đó với trò chơi mới.

Ngay sau đó liền cẩn thận hỏi: Công tử chẳng lẽ là muốn tạo phản.

Vốn lời như vậy không phải nàng nên hỏi, thế nhưng trong lòng mơ hồ chờ mong cùng kích động khiến nàng không tự chủ được hỏi như vậy.

Nàng hy vọng Cố Hàn Uyên trả lời là Phải.

Bởi vì như vậy lời nói, mục đích Cố Hàn Uyên hỏi nàng có muốn làm Hoàng hậu liền lộ rõ.

Nghĩ đến cái khả năng đó, Giang Ngọc Yến ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

Mà trong ánh mắt kích động và mong chờ của Giang Ngọc Yến, Cố Hàn Uyên lại cho nàng một câu trả lời thất vọng.

Hiện tại tạo phản với ta mà nói không có chỗ tốt.

Cố Hàn Uyên trước khi đạt thành tư thế nuốt chửng thiên hạ sẽ không lựa chọn đứng ra đăng cơ xưng đế.

Chương 1447

Như vậy không những dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, càng nghiêm trọng hơn là sẽ ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Gián tiếp khống chế các quốc gia mới là phương châm chiến lược của hắn ở giai đoạn hiện tại.

Cho nên mới phải giúp đỡ các hoàng đế bù nhìn hoặc thẳng thắn hơn là có ý định để Vân La Quận Chúa trở thành nữ hoàng.

Còn dã tâm của Giang Ngọc Yến thì không cần phải nói.

Dù sao cũng là nữ nhân có thể giết đến chỉ còn lại một mình trong kịch bản.

Từ Hoàng hậu này tượng trưng cho người phụ nữ tôn quý nhất một quốc gia, khó tránh khỏi khiến nàng có chút phản ứng căng thẳng, phảng phất gợi lên dã tâm trong bản tính của Giang Ngọc Yến vậy.

Hơn nữa từ này lại là từ miệng Cố Hàn Uyên nói ra, càng khiến người ta không khỏi miên man bất định.

Nhưng mà sự phủ nhận của Cố Hàn Uyên lại làm Giang Ngọc Yến trong sự thất vọng đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Thân thể đang trước sau du động chợt dừng lại, sắp khóc nói: Công tử, chàng muốn vứt bỏ tiểu Yến sao.

Không phải tạo phản, lại hỏi nàng có muốn làm Hoàng hậu.

Có thể nghĩ tới cũng chỉ có Cố Hàn Uyên dự định đưa nàng vào cung.

Nếu là sớm hơn một chút, nàng có lẽ còn có chút ý nghĩ.

Nhưng mà mấy ngày nay, nàng đã xác nhận chính mình đối với Cố

Hàn Uyên động tình.

Hơn nữa từ lần trước cũng ở trong ao suối nước nóng này, sau khi nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên, phân lượng của Cố Hàn Uyên trong lòng nàng càng ngày càng tăng.

Hoàng hậu nàng muốn làm, thế nhưng nếu không phải Hoàng hậu của Cố Hàn Uyên, nàng không muốn.

Trên người Giang Ngọc Yến đang mơ hồ tản ra một tia khí tức của trạng thái hắc hóa.

Lúc này chẳng khác nào là đang lựa chọn đường đi của Giang Ngọc Yến.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên nói cho nàng biết dự định đưa nàng vào cung, trăm phần trăm sẽ tiến vào tuyến hắc hóa.

Dù sao đối với Giang Ngọc Yến, người từ lâu đã sợ bị nam nhân lừa gạt, bị vứt bỏ tuyệt đối là chuyện đau khổ nhất.

Càng chưa nói vứt bỏ nàng lại là Cố Hàn Uyên, người đã cho nàng hy vọng.

Mức độ hắc hóa có lẽ sẽ còn cao hơn trong kịch bản.

Cố Hàn Uyên giả vờ tức giận khẽ thở dài: Muốn đi đâu.

Ta giống loại người sẽ đem nữ nhân của mình dâng cho kẻ khác sao.

Nhưng là Câu trả lời của Cố Hàn Uyên khiến Giang Ngọc Yến nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Tia khí tức hắc hóa mơ hồ kia càng biến mất vô ảnh vô tung.

Thậm chí trong lòng còn thêm mấy phần ngọt ngào.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã dùng cụm từ nữ nhân của hắn để hình dung nàng.

Kỳ thực Giang Ngọc Yến ngoài ý muốn dễ dàng thỏa mãn.

Chỉ cần không vứt bỏ nàng, cho nàng hy vọng và mong chờ là đủ rồi.

Giang Ngọc Yến lúc này tuy đã yên lòng, nhưng vẫn còn chút nghi ngờ và kỳ quái, nếu Cố Hàn Uyên không có dự định vứt bỏ nàng, thì tại sao lại đột nhiên nói ra lời kia.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Ta hôm nay gặp được Hoàng Quý Phi, xinh đẹp, đoan trang, ưu nhã thì không cần phải nói, thế nhưng nếu tỉ mỉ so sánh thì vẫn là dung mạo tiểu Yến đẹp hơn.

Liền muốn tiểu Yến nếu như mặc trang phục của Hoàng Quý Phi hoặc Hoàng hậu thì nhất định cũng sẽ đẹp hơn a.

Cố Hàn Uyên xác thực muốn Giang Ngọc Yến trưởng thành với dung nhan tuyệt thế như trong kịch bản, thế nhưng trạng thái hắc hóa hoàn toàn thì ngược lại không cần.

Vì vậy hắn đem khái niệm chuyển hóa thành sở thích, mai phục một hạt giống vào lòng Giang Ngọc Yến.

Phần còn lại chính là chậm đợi nó nảy mầm.

Giang Ngọc Yến quả nhiên bị đánh lạc hướng, gương mặt đỏ bừng nịnh nọt nói: Cho dù là Hoàng Quý Phi, Hoàng hậu cũng chống cự không được công tử.

Nàng đã là đang nói về Hoàng hậu và Hoàng Quý Phi, cũng là đang nói về chính mình.

Nàng tự cảm thấy cho dù ngày nào đó thực sự không cẩn thận thành Hoàng hậu hoặc Hoàng Quý Phi, nàng cũng là cự tuyệt không được Cố Hàn Uyên.

Muốn nàng quỳ xuống thì phải quỳ xuống, muốn nàng mở miệng thì phải mở miệng.

Bất quá Giang Ngọc Yến cũng không khỏi huyễn tưởng một cái.

Nếu như nàng thực sự trở thành Hoàng hậu, có phải hay không không cần lại chỉ có thể là hầu hạ, mà là có thể thiết thực đạt được sự thương yêu của Cố Hàn Uyên đâu.

Mỗi lần ban đêm nghe được tiếng yêu kiều làm càn truyền tới từ Lãm Nguyệt Các, nàng đều không khỏi cảm thấy lòng ngứa ngáy.

Những chương nhạc vui sướng kia luôn dụ dỗ nàng đi làm càng nhiều chuyện không biết xấu hổ.

Bằng không lúc này cũng sẽ không tự giác dùng phương thức thoải mái hơn để vì Cố Hàn Uyên chà lưng.

Giang Ngọc Yến ngạc nhiên nhìn thấy Cố Hàn Uyên xoay người lại, đang đối mặt với nàng.

Nhất thời không chút do dự cúi đầu thể hiện tâm ý và sự thần phục của mình.

Giang Ngọc Yến hơi ngẩng đầu, mập mờ cười quyến rũ nói: Công tử nếu cảm thấy tiểu Yến có thể làm Hoàng hậu, vậy hãy xem tiểu Yến như Hoàng hậu mà hầu hạ công tử đi.

Tiểu Yến không ngại đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khóe miệng nhếch lên một vệt vui thích.

Hiển nhiên Giang Ngọc Yến tuy đã yên tâm, thế nhưng vừa rồi còn bị giật mình.

Cho nên bây giờ mới hiển lộ rõ sự nhu thuận và cố gắng đặc biệt.

Cố Hàn Uyên một bên thả lỏng thể xác và tinh thần, một bên ánh mắt sâu kín yên lặng suy nghĩ.

Thế cục Minh quốc chung quy phức tạp hơn Tây Hạ và Thanh quốc rất nhiều.

Triều đình càng có số lượng lớn Lục Địa Thần Tiên làm nội tình.

Nhưng lại không giống như Đa Nhĩ Cổn và Hoàng Thái Cực của Thanh quốc là ngụy Lục Địa Thần Tiên.

Trong tình huống chưa rõ nội tình hoàng thất sở hữu những ai, số lượng bao nhiêu, cho dù là Cố Hàn Uyên cũng không tiện hành động thiếu suy nghĩ.

Một đối một, với Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba như một quân bài tẩy, cao thủ Phá Toái Cảnh giới không ra, Cố Hàn Uyên gần như vô địch thiên hạ.

Thế nhưng đối mặt số lượng lớn Lục Địa Thần Tiên, cho dù là Cố Hàn Uyên cũng khó lòng chống đỡ.

Dù sao nhược điểm của Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba rất rõ ràng, cho dù có Thần Thạch hộ thân, cũng khó mà tránh khỏi việc khi thu chiêu lại bị người khác công kích mà cắt ngang.

Hơn nữa chuyện của Bạch Phỉ Phỉ trước đây cũng nhắc nhở hắn, sẽ có càng ngày càng nhiều người đề phòng Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba.

Muốn đạt thành mới gặp gỡ đã giết không phải là không được, nhưng nhất định phải tạo điều kiện thuận lợi.

Ví dụ như giống như lúc Quỳ Hoa Lão Tổ ra tay, bất ngờ lấy đi tính mạng.

Võ lực bị giới hạn, không làm được áp đảo hoàn toàn.

Minh quốc là một trong những Vương Triều chính thống của người Hán, không tiện dùng thân phận Vô Thiên mà làm càn.

Sở dĩ cho dù là Cố Hàn Uyên cũng đành tăng cường an bài.

Hơn nữa bây giờ Chu Hậu Chiếu thật sự còn ở trong tay hắn, có không gian thao tác cực lớn.

Với năng lực của Giang Ngọc Yến, nàng hoàn toàn có thể trở thành một mắt xích trong kế hoạch.

Sở dĩ việc dẫn dắt hướng đi và phương thức dã tâm của Giang Ngọc Yến cũng rất cần thiết.

Cố Hàn Uyên cũng không muốn cuối cùng làm điều thừa để rồi phản mục thành thù.

Quả nhiên vẫn là có cần phải đi một chuyến Giang gia.

Nói đến Giang Biệt Hạc liên hợp Mộ Dung gia cùng Trầm gia làm ra Võ Lâm Minh sẽ động tĩnh rất lớn, nhưng hiệu quả không tốt.

Các môn phái cùng thế lực đồng ý nể mặt cũng không nhiều.

Có lẽ đã đến lúc châm một ngọn đuốc.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ về hành động và kế hoạch tiếp theo thì nỗ lực của Giang Ngọc Yến dần có thành quả.

Sau một hồi lâu, vang lên là tiếng nghẹn ngào mà không phải là tiếng ho khan.

Chương 1448

Hiển nhiên trước lạ sau quen, Giang Ngọc Yến tiến bộ rất nhanh.

Cố Hàn Uyên nhìn Giang Ngọc Yến đang khẽ lè lưỡi thơm, mắt đẹp ướt át, nhẹ vuốt tóc nàng tỏ vẻ tán thưởng.

Sau đó Cố Hàn Uyên không nhìn ánh mắt oán hận trước sau như một của Hồng Quỳ, dưới sự hầu hạ của Giang Ngọc Yến mặc quần áo, rửa mặt rồi rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Vừa về tới hoàng cung, Cố Hàn Uyên liền trong cung Vân La đụng phải ánh mắt lạnh buốt của Yêu Nguyệt.

Ngươi còn mặt mũi trở về sao.

Cố Hàn Uyên đón ánh mắt bất mãn của Yêu Nguyệt, khẽ cười tiến lên dắt tay nhỏ của nàng, giả vờ bất đắc dĩ nói: Bận rộn cả ngày, ta cũng phải tắm rửa một chút chứ.

Nguyệt Nhi, nàng lại chẳng chịu cùng ta.

Yêu Nguyệt vừa tắm rửa qua đi trong suối nước nóng, tươi cười rạng rỡ, càng lộ vẻ xinh đẹp tuyệt luân.

Mặc dù là giả vờ lãnh đạm cũng đẹp đến khiến người tâm động.

Hơn nữa khi Yêu Nguyệt nghe được lời Cố Hàn Uyên nói, khí tràng lạnh lùng nhất thời phá công.

Gương mặt ửng hồng ngượng ngùng kia càng minh diễm không tả xiết.

Đối với nàng mà nói, việc cùng Cố Hàn Uyên cùng tắm độ khó vẫn là quá cao.

Bất quá Yêu Nguyệt cũng không tin Cố Hàn Uyên chỉ đơn thuần đi tắm.

Cũng may Cố Hàn Uyên không để lại một thân mùi hương của những nữ nhân khác mà đến tìm nàng.

Vì vậy Yêu Nguyệt cũng chỉ liếc hắn một cái rồi bỏ qua.

Đã sớm quen với tác phong của Cố Hàn Uyên, ranh giới cuối cùng của Yêu Nguyệt càng ngày càng thấp.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên còn tôn trọng nàng, nàng có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Yêu Nguyệt hỏi nghi vấn trong lòng: Vậy ngươi đi hoang sơn làm gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trước tiên liếc nhìn Hợp Hoan Linh thắt ở bên hông Yêu Nguyệt.

Luôn bị Hợp Hoan Linh cảm ứng hướng đi còn quái phiền phức.

Nếu không phải bây giờ công lược Yêu Nguyệt tiến triển hài lòng, hắn đều dự định tách Phệ Hồn ra an trí.

Cố Hàn Uyên cố ý nhìn về phía Vân La Quận Chúa, người sau khi tắm rửa cũng tăng thêm sắc thái.

Yêu Nguyệt thấy thế nhất thời hiểu rõ, lý do Cố Hàn Uyên đi hoang sơn là chuyện Vân La Quận Chúa không thể biết, hiểu chuyện không hỏi thêm nữa.

Ba người liền lợi dụng đêm tối rảnh rỗi hàn huyên một trận.

Yêu Nguyệt đột nhiên đứng dậy nói: Đêm đã khuya, ta đi nghỉ trước.

Dừng một chút, lại tựa như cảnh cáo, lại tựa như trêu đùa nói: Không cho phép quá mức khi dễ Vân La.

Dứt lời liền xoay người rời đi, đi trước đến gian phòng Vân La Quận Chúa đã sắp xếp cho nàng nghỉ ngơi.

Tâm tư của Vân La Quận Chúa, Yêu Nguyệt lại quá là rõ ràng.

Hơn nữa ánh mắt ngây dại nhưng ẩn chứa dục vọng kia càng chọc người trong lòng cười thầm.

Yêu Nguyệt suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nên cho Vân La Quận Chúa, người đã giúp nàng giữ bí mật, một món quà nhỏ.

Để Vân La Quận Chúa có thể có cơ hội ở một mình với Cố Hàn Uyên.

Bằng không có nàng ở đây, Vân La Quận Chúa cho dù đã không còn tâm lý kính nể cũng rất khó cởi mở.

Dù sao cho dù là vì về sau suy nghĩ, Vân La Quận Chúa cũng phải cần đối với tỷ tỷ tương lai bảo trì tôn kính.

Vân La Quận Chúa tự nhiên biết ý tứ của Yêu Nguyệt, gương mặt nhỏ nhắn kiều tiếu nhất thời xấu hổ đỏ bừng.

Nhưng mà còn chưa chờ nàng nghĩ kỹ làm như thế nào để ở một mình với Cố Hàn Uyên, đã bị Cố Hàn Uyên kéo vào lòng trước một bước.

Cố Cố đại ca.

Luôn luôn miệng mồm lanh lợi Vân La Quận Chúa lúc này lại lắp bắp.

Bàn tay nóng hổi trên eo làm thân thể mềm nhũn của nàng.

Mùi hương dễ chịu quanh quẩn trong mũi càng làm lòng nàng rung động.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Nàng có hối hận không bị ban hôn sao.

Tuy việc Vân La Quận Chúa được ban hôn với Cố Hàn Uyên còn chưa chiêu cáo thiên hạ.

Thế nhưng việc này cơ bản đã ván đã đóng thuyền.

Cho dù Lãnh Lăng Khí thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu có vì căm ghét mà phản đối cũng vô dụng.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên vốn là người có công với xã tắc, có công với triều đình.

Trước đây việc đè nén phong hầu đã rất khiến người trong thiên hạ lên án.

Bây giờ đang là lúc triều đình uy nghiêm mất hết, Cố Hàn Uyên lại bình định phản loạn của An gia, nếu không có bất kỳ biểu thị nào cũng có chút không thể nói nổi.

Việc ban hôn Vân La Quận Chúa với thân phận thứ thiếp để biểu thị ân sủng còn có thể làm phân mỏng đi một ít công lao của Cố Hàn Uyên.

Bằng không triều đình e rằng cũng phải cân nhắc việc phong đất giải quyết chung.

Điều này đối với các thế lực trên triều đình ngoại trừ Ninh Vương đều là chuyện khó chấp nhận hơn.

Ngay cả Gia Cát Chính Ngã đối với việc này cũng cầm ý kiến phản đối.

Muốn nói Vân La Quận Chúa không có một chút không cam lòng, vậy khẳng định là không thể.

Dù sao cũng là quận chúa được sủng ái nhất.

Thế nhưng cho dù không cam lòng, thì tính sao.

Nàng có thể tranh đấu lại Yêu Nguyệt hay sao.

Có chút không cam lòng, thế nhưng không hối hận.

Vân La Quận Chúa hơi ngẩng trán, nhìn chăm chú vào cặp mắt trong suốt hữu thần sâu thẳm như sao của Cố Hàn Uyên, mỉm cười nói.

Nếu như là so với việc có thể hay không cùng người trong lòng ở bên nhau, nàng tình nguyện không muốn danh phận.

Thân là một thành viên hoàng thất, nàng biết quá nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Trong mắt nàng, bị ép gả cho người mình không thích, đáng sợ hơn việc danh phận không như ý.

Thậm chí nàng thực sự rất may mắn đối tượng ban hôn là Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nàng quyết định dùng hành động để thể hiện tâm ý của mình, liền ngẩng gương mặt xinh đẹp mà xích lại gần.

Lúc này cũng không có Yêu Nguyệt quấy rầy cùng hạn chế.

Nàng cũng có thể thỏa thích thưởng thức cảm giác chưa thỏa mãn từ trước.

Không biết qua bao lâu, Vân La Quận Chúa mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Đầu lưỡi tê dại, thân thể mềm nhũn, da thịt nóng bỏng, tiếng tim đập rõ ràng có thể nghe.

Đúng lúc này, không biết từ đâu tới gió đêm thổi vào, làm thân thể sắp sửa tan chảy của nàng giảm bớt nhiệt độ.

Cố đại ca Vân La Quận Chúa vừa muốn kêu Cố Hàn Uyên ôm chặt nàng, đột nhiên cảm giác được một điểm không thích hợp Gió đêm này có phải hay không quá lạnh điểm.

Hơn nữa muốn lạnh thì toàn thân cũng phải lạnh, sao phần lớn là lạnh, duy chỉ có một vài chỗ vẫn ấm áp thoải mái.

Nàng vô ý thức cúi đầu nhìn lại.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Vân La Quận Chúa miễn cưỡng dùng sức đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Nàng giữ chặt vạt áo xốc xếch, xấu hổ và giận dữ trừng mắt Cố Hàn Uyên, sẵng giọng: Yêu Nguyệt tỷ tỷ nói quả nhiên không sai, Cố đại ca thật là xấu xa.

Dứt lời liền để lại cái bóng lưng chạy trối chết.

Cố Hàn Uyên buồn cười lắc đầu, khẽ vuốt ngón tay, nhẹ giọng lẩm bẩm: Cũng không phải hoàn toàn không lường được, vả lại tương lai đáng mong chờ.

Cố Hàn Uyên rất xem trọng tương lai của Vân La Quận Chúa.

Cũng không biết đến lúc đó Yêu Nguyệt khi phát hiện ra tình hữu nghị bị phản bội sẽ có cảm tưởng thế nào.

Thoáng suy nghĩ một lát, thân hình lóe lên, tại chỗ biến mất.

Việc để Vân La Quận Chúa đang xấu hổ hiện tại liền thị tẩm hiển nhiên không mấy khả thi.

Còn Yêu Nguyệt nếu không sợ bị nàng đạp ra, ngược lại có thể thử xem.

Bất quá Cố Hàn Uyên vẫn chưa rời khỏi hoàng cung, mà là đi vòng qua Thái Hòa Điện.

Thái Hòa Điện vốn vì An Vân Sơn đại náo mà vô cùng hỗn loạn nay đã khôi phục yên bình.

Chương 1449

Còn Lãnh Lăng Khí cùng các triều thần cũng đã sớm tan đi.

Trong Thái Hòa Điện mờ tối, chỉ có Long Ỷ dưới ánh trăng mờ nhạt lóe lên quang mang yếu ớt.

Cố Hàn Uyên chậm rãi tiến lên, nhẹ vuốt tay vịn hình rồng trên Long Ỷ, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia ý cười ngả ngớn.

Trên đời này không biết có bao nhiêu người vì cái vị trí này mà đánh sống đánh chết, giở đủ âm mưu quỷ kế.

Ngay cả Cố Hàn Uyên chính mình cũng là như vậy.

Chỉ bất quá dã tâm của Cố Hàn Uyên lớn hơn một chút.

Cho dù Long Ỷ trước mắt hầu như thấp thoáng như nửa cái giường, cũng không chứa nổi dã tâm và dục vọng của hắn.

Đúng lúc này từ phía sau Long Ỷ, một thân ảnh yểu điệu quyến rũ chuyển đến.

Hóa ra là Như Yên đã chờ đợi từ lâu.

Trước đây Như Yên vẫn dùng ảo thuật ẩn nấp thân hình, ẩn mình trong Thái Hòa Điện nghe trộm tin tức.

Nàng biết Cố Hàn Uyên nhất định sẽ trở lại, cho nên liền đợi ở chỗ này.

Như Yên chân thành tiến lên, đẩy Cố Hàn Uyên ngồi lên Long Ỷ, kiều mị cười nói: Công tử chẳng lẽ không muốn thử cảm giác ngồi trên Long Ỷ là gì sao.

Long Ỷ cao thấp vừa vặn thích hợp đấy.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên mở rộng, nhìn Như Yên quần áo chảy xuống trên đất, một lời hai ý nghĩa mà thì thầm: Một tấm Long Ỷ e rằng không quá đủ đây.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên không có ý định ở hoàng cung lâu.

Chốn hậu cung phong nguyệt cố nhiên thú vị, nhưng hắn không cần thiết vì khoái cảm nhất thời mà bộc lộ hình tượng này.

Hắn còn có những việc trọng yếu hơn cần làm, chỉ cần lưu lại ấn tượng đủ để ngủ lại hoàng cung là được.

Những chuyện khác, tạm thời không cần vội vã.

Vân La quận chúa ngược lại rất muốn giữ hắn lại.

Thế nhưng, nỗi e thẹn đêm qua chưa tan, nhất thời nàng căn bản không biết làm sao đối mặt Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt cùng Cố Hàn Uyên rời hoàng cung, nàng không khỏi trách cứ: Thiếp đã nói với ngươi đừng quá mức khi dễ Vân La.

Yêu Nguyệt cũng đâu phải kẻ ngốc.

Bộ dạng Vân La quận chúa cúi đầu thẹn thùng, không dám nhìn thẳng ánh mắt Cố Hàn Uyên, vừa nhìn đã biết đêm qua nàng bị khi dễ thảm hại.

Cố Hàn Uyên vô sỉ giả vờ bất đắc dĩ nói: Nguyệt Nhi nàng có thể nào trách oan ta, ta chỉ muốn giúp Vân La trưởng thành mà thôi.

Thật ư.

Yêu Nguyệt nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên.

May mà nàng không biết Cố Hàn Uyên muốn Vân La trưởng thành theo cách nào, càng không biết hắn đã giúp nàng trưởng thành ra sao.

Bằng không, không ít thì cũng phải đạp Cố Hàn Uyên mấy đá.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài, nói: Nàng đối với ta còn không đủ tín nhiệm sao.

Lời vừa dứt, ánh mắt Yêu Nguyệt càng thêm hoài nghi, thậm chí còn gật đầu.

Có thể thấy được trong một vài sự việc, Cố Hàn Uyên quả thật không có gì đáng tin cậy.

Thế nhưng loại chuyện này, ai nấy trong lòng đều hiểu là được rồi, mang ra mặt nổi thì chẳng hay ho gì.

Yêu Nguyệt thấy sắc mặt Cố Hàn Uyên hơi trầm xuống, khóe môi xinh đẹp không khỏi nhếch lên một chút.

Nàng chấp nhận tính phong lưu của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng không mong hắn quá mức không kiêng nể gì.

Ngẫu nhiên nhắc nhở đối phương khiêm tốn một chút vẫn là rất cần thiết.

Cố Hàn Uyên đương nhiên cũng hiểu ý của Yêu Nguyệt, chỉ xem đây là một sở thích nhỏ giữa hai người.

Dù sao Yêu Nguyệt đã nhượng bộ, Cố Hàn Uyên cũng không ngại làm mỹ nhân cười.

Tâm tình tốt hơn nhiều, Yêu Nguyệt liền đưa ra lời mời: Ngươi có muốn đến Bách Hoa lâu ngồi một chút không.

Cũng được.

Cố Hàn Uyên thuận theo.

Khi Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt đang ở Bách Hoa lâu đánh đàn tiêu khiển, ảnh hưởng từ vụ An gia làm loạn ngày hôm qua mới dần dần lan truyền ra.

Suốt thời gian gần đây, uy nghiêm vốn đã mất của triều đình lại lần nữa giảm sút nghiêm trọng.

Hơn nữa, khi An Thế Cảnh vây bắt Chu Hậu Chiếu ở lôi đài tỷ võ, quần chúng vây xem không phải tất cả đều chết trong hỗn loạn.

Thậm chí đa số người lúc đó đều còn sống.

Truyền miệng khắp nơi, cái tên hôn quân Chu Hậu Chiếu liền xôn xao khắp phố phường.

Cộng thêm khi An gia phản loạn không có nội tình hoàng thất hiện thân giải quyết, cũng khiến người ta biết thái độ của nội tình hoàng thất đối với Chu Hậu Chiếu.

Các đại Phiên Vương nhất thời đều có chút rục rịch.

Trong đó đặc biệt là Ninh Vương, hoạt động vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, việc khiến Lãnh Lăng Khí, thế thân của Chu Hậu Chiếu, đau đầu sứt trán còn không chỉ có thế.

Vụ An gia phản loạn liên lụy rất rộng.

Thái bộ chắc chắn đã xong đời.

Thế nhưng quan viên có liên hệ với An gia lại xa xa không chỉ mình Thái bộ.

Sổ sách quan viên nhận hối lộ mà Lục Phiến Môn cùng Cẩm Y Vệ kê biên được từ An gia càng khiến người ta kinh ngạc.

Trong đó, đám Đông Lâm đảng đặc biệt thích vơ vét tiền của là nhiều nhất.

Ngược lại, Nghiêm Tung vì trước đó vội vàng xử lý mười vạn lượng bạc cứu trợ nạn thiên tai mà không kịp đáp lại lời giao hảo của An gia, nay lại bất ngờ thoát được một kiếp.

Bởi vì vụ An gia làm loạn ảnh hưởng quá lớn, quá ác liệt.

Dù sao An Vân Sơn còn dám đánh lên tận Thái Hòa Điện.

Thế nên chuyện xảy ra ở Binh Bộ Thượng Thư phủ ngược lại thành chuyện nhỏ.

Phó trung chết cơ bản tương đương với chết vô ích.

Lãnh Lăng Khí ngược lại rất muốn nhân cơ hội này nhằm vào Yêu Nguyệt, gây thêm chút trở ngại cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Yêu Nguyệt đã xuất lực trấn áp An Vân Sơn trong cuộc phản loạn.

Huống hồ, Cố Hàn Uyên vừa lập công trấn áp phản loạn, danh tiếng như mặt trời ban trưa, ai dám trêu chọc.

Lãnh Lăng Khí vừa mới khởi xướng, đã bị triều thần nhất trí phản đối.

Cho dù là người không hợp với Cố Hàn Uyên cũng sẽ không vào lúc này đi đắc tội hắn.

Hiện tại đối với triều đình mà nói, điều trọng yếu nhất chính là ổn định.

Lãnh Lăng Khí rất nhanh đã cảm nhận được sự khó xử của Chu Hậu Chiếu.

Sự cản trở từ khắp nơi khiến hắn làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng phiền phức.

Hơn nữa hắn lại không có thủ đoạn cân bằng như Chu Hậu Chiếu, thế nên trong triều đình chẳng có chút quyền lên tiếng nào.

Cũng may có Gia Cát Chính Ngã, người đã trở lại chức Thái Phó, hỗ trợ chu toàn đôi chút, bằng không tình cảnh của Lãnh Lăng Khí chỉ càng thêm gian nan.

Lãnh Lăng Khí chẳng những không gặp may mắn, lại còn gánh không ít trách nhiệm vốn thuộc về Chu Hậu Chiếu, đúng là một kẻ xui xẻo tột cùng.

Còn như việc tìm phiền toái cho Cố Hàn Uyên và những chuyện vô tình, cứ đợi đến khi hắn rảnh tay giải quyết xong vấn đề cha mẹ của Thanh Triều rồi tính sau.

Tạm thời không đề cập đến Lãnh Lăng Khí hối hận thế nào khi làm chức thế thân này.

Bách Hoa lâu.

Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt đang hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Hôm nay Yêu Nguyệt đã sớm không còn cảm giác mới lạ như ban đầu, phối hợp vô cùng ăn ý.

Một khúc tấu xong, Yêu Nguyệt đặt ngọc tiêu trong tay xuống, cùng Cố Hàn Uyên đang ngừng nhấn dây đàn nhìn nhau cười.

Cố Hàn Uyên ôn tồn khen: Nguyệt Nhi quả nhiên thiên tư thông minh, nhanh như vậy đã có thể thấu hiểu đạo lý cầm tiêu chi nghệ.

Yêu Nguyệt khẽ gật đầu, nói: Là ngươi dạy rất tốt.

Cả hai đều không phải đơn thuần khách sáo khen tặng đối phương.

Chương 1450

Một người quả thật thiên tư thông minh, một người cũng quả thật dạy rất tốt.

Bằng không, với độ khó của Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc , hai người rất khó có thể phối hợp hoàn mỹ như vậy trong thời gian ngắn ngủi.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên càng muốn dạy Yêu Nguyệt chính là một loại tiêu khác.

Đáng tiếc, với tính cách kiêu ngạo của Yêu Nguyệt, cho dù nàng có thích Cố Hàn Uyên, trong thời gian ngắn cũng rất khó buông bỏ tư thái hạ mình làm thiếp.

Hoặc giả, còn cần cho nàng thêm một ít kích thích và dẫn dắt mới được.

Cố Hàn Uyên giả vờ tò mò hỏi: Nói đi thì cũng phải nói lại, Liên Tinh đã đi đâu.

Hôm qua ở Binh Bộ Thượng Thư phủ, nếu có Liên Tinh giúp ngươi, ngươi đã không suýt chút nữa bị thương dưới tay Vô Ngân công tử.

Tuy rằng Yêu Nguyệt mình cũng nghĩ vậy.

Thế nhưng nghe Cố Hàn Uyên nhắc tới Liên Tinh, nàng nhất thời dâng lên vài phần cảnh giác.

Yêu Nguyệt giữ vẻ bình thản nói: Đúng lúc có một số việc thiếp giao cho Liên Tinh đi làm, cho nên nàng ấy bây giờ không có ở kinh thành.

Không ở kinh thành ư.

Cố Hàn Uyên thoạt đầu tỏ vẻ kinh ngạc, rồi trầm ngâm nói: E rằng ta cũng phải rời kinh thành một đoạn thời gian.

Yêu Nguyệt nghe vậy nhất thời liền có chút sốt ruột, vội hỏi: Ngươi muốn đi đâu.

Đang trong tình yêu cuồng nhiệt, Yêu Nguyệt không hy vọng Cố Hàn Uyên rời kinh thành.

Tuy rằng ngày thường hai người không sớm tối bên nhau, thế nhưng cùng ở trong một thành phố luôn khiến người ta cảm thấy an tâm hơn.

Hơn nữa, điều Yêu Nguyệt lo lắng hơn là Cố Hàn Uyên không chỉ rời kinh thành, mà là rời Minh quốc.

Một tay Ngự Kiếm Thuật của Cố Hàn Uyên có thể trong sớm tối vượt qua vạn dặm.

Đối với người bình thường mà nói, đi đến nước khác là một việc vô cùng phiền phức và tốn kém, thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại cực kỳ đơn giản.

Không nói gì khác, Yêu Nguyệt khó tránh khỏi lo lắng khả năng Cố Hàn Uyên trêu chọc nàng xong rồi phủi mông bỏ chạy.

Người đã từng bị tổn thương luôn càng thêm thận trọng.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt lóe lên của Yêu Nguyệt, một bộ dáng vẻ nếu hắn không giải thích rõ ràng thì sẽ liều mạng với hắn, liền buồn cười nói: Chớ suy nghĩ lung tung, ta chỉ có mấy chuyện cần đến giang hồ đi lại một chuyến mà thôi.

Yêu Nguyệt đối với lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên bất vi sở động, vẫn nhìn chằm chằm hắn.

Một bộ dáng chờ hắn đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Cố Hàn Uyên cũng không có ý giấu diếm Yêu Nguyệt, ung dung nói: Nguyệt Nhi hẳn đã nghe nói qua Võ Lâm Minh hội do Giang Biệt Hạc, Mộ Dung gia và Trầm gia liên hợp triệu khai chứ.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra, đôi mày thanh tú chau lại nói: Cái loại Minh Hội chỉ để lấy lòng mọi người đó, ngươi đi làm gì.

Lấy lòng mọi người chính là quan điểm của tuyệt đại bộ phận người đối với Võ Lâm Minh hội lần này.

Nói là muốn quyết ra tân nhiệm Minh chủ Võ Lâm Minh quốc.

Thế nhưng ngay cả tiền nhiệm Minh chủ Võ Lâm đã mất tích là Thiết Như Vân còn không thể khiến mọi người hoàn toàn phục tùng, nói gì đến loại Minh hội thoạt nhìn chẳng có bao nhiêu thể diện này lại đề cử ra Minh chủ Võ Lâm.

Tiểu môn tiểu phái có lẽ sẽ đi tham gia náo nhiệt, thế nhưng các thế lực lớn lại rất có khả năng sẽ không mù quáng dính vào.

Cố Hàn Uyên vốn dĩ cũng không có hứng thú gì với Minh hội này.

Cho dù cần đưa Giang Ngọc Yến trở về Giang gia một chuyến, cũng không cần vào lúc này góp loại náo nhiệt vô vị này.

Bất quá, vì một tin tức, Cố Hàn Uyên lại thấy có cần thiết đi một chuyến như vậy.

Thẩm Phi Vân chuẩn bị nhân dịp Võ Lâm Minh hội để gả ái nữ của nàng là Trầm Bích Quân cho Liên Thành Bích của Vô Cấu sơn trang.

Thẩm Phi Vân hao phí võ thuật lớn như vậy để tổ chức Võ Lâm Minh hội nhằm đề cử tân nhiệm Minh chủ Võ Lâm, hiển nhiên là có ý định mượn đó để trọng chấn Trầm gia.

Phải biết, từ khi trượng phu của nàng là Thẩm Kình Phong mất, uy danh Kim Châm Thẩm gia ngày càng suy bại.

Nếu không có sự giúp đỡ của thế giao Thần Châm Tiết gia, Trầm gia dù không bị xóa tên trên giang hồ cũng chẳng khác là bao.

Dù sao cô nhi quả phụ còn chiếm giữ gia sản lớn như vậy, ai nấy cũng sẽ đỏ mắt.

Thế nhưng Thẩm Phi Vân chung quy chỉ là phận nữ lưu.

Cho dù nàng có thể lực áp quần hùng, lên làm Minh chủ Võ Lâm này cũng khó mà phục chúng.

Vốn là một hư danh hàm kim lượng không cao, lại không được người tán thành, đừng nói là trọng chấn Trầm gia, không trở thành trò cười đã là may mắn rồi.

Vì vậy Thẩm Phi Vân liền nghĩ đến một chủ ý khác.

Tìm kiếm một minh hữu để thay mình ngồi lên vị trí Minh chủ Võ Lâm này.

Minh hữu này không thể quá yếu, cũng không thể quá mạnh.

Quá yếu thì không có cơ sở hợp tác.

Quá mạnh lại dễ dàng mất đi quyền tự chủ.

Vì vậy Liên Thành Bích của Vô Cấu sơn trang cứ như vậy lọt vào mắt Thẩm Phi Vân.

Mà từ xưa đến nay, phương thức kết minh tốt nhất chính là thông gia.

Trầm Bích Quân cũng vì vậy bị ép định ra hôn ước với Liên Thành Bích.

Nói đến buồn cười là một phần lớn lý do Trầm Bích Quân và Liên Thành Bích vẫn chưa thành hôn chính là vì đợi đến bây giờ.

Chỉ vì uy danh Trầm gia trên giang hồ tuy ngày càng yếu, thế nhưng mỹ danh của Trầm Bích Quân lại truyền lưu rất rộng.

Vào lúc này, việc để Trầm Bích Quân và Liên Thành Bích thành hôn càng có thể hấp dẫn sự quan tâm của người trong giang hồ.

Cho dù là những người không cảm thấy hứng thú với Võ Lâm Minh hội cũng sẽ tò mò về mỹ danh của Trầm Bích Quân.

Càng sẽ có rất nhiều người không cam lòng Liên Thành Bích ôm mỹ nhân về mà đến đây khiêu chiến.

Đến lúc đó, Liên Thành Bích liền có thể thuận thế mà lập uy danh.

Đương nhiên, nếu Liên Thành Bích không tiếp nổi những lời khiêu chiến này lại là một chuyện khác.

Bất quá Thẩm Phi Vân hiển nhiên rất có lòng tin vào vị con rể tương lai này.

Cố Hàn Uyên còn chưa giải thích dứt lời, thế nhưng Yêu Nguyệt đã cau chặt đôi mày thanh tú xinh đẹp.

Nàng không khỏi ngắt lời: Ngươi là vì Trầm Bích Quân kia ư.

Ngươi muốn đi c·ướp cô dâu sao.

Nói xong, nàng dùng ánh mắt khinh bỉ trừng Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt cũng từng nghe nói qua mỹ danh của Trầm Bích Quân, là một tuyệt sắc mỹ nhân được đồn đãi trên giang hồ.

Mà với tính tình phong lưu của Cố Hàn Uyên, việc hắn vì coi trọng Trầm Bích Quân mà muốn đi c·ướp hôn cũng không phải chuyện gì khó hiểu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút dở khóc dở cười.

Yêu Nguyệt đây là cảm thấy hắn ngoại trừ việc trêu chọc các phong lưu món nợ, thì sẽ không làm chính sự nữa ư.

Tuy rằng hắn quả thật có hứng thú với Trầm Bích Quân, nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài đầy bất đắc dĩ, tiếp tục giải thích: Nguyệt Nhi nàng nghĩ đi đâu vậy.

Ta vì một vài nguyên nhân cần thu thập một ít Thần Binh, mà trong đồ cưới của Trầm Bích Quân khi gả cho Liên Thành Bích lại có một thanh Thần Binh Cát Lộc Đao.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Thần Binh ư.

Trên tay ngươi không phải đã có mấy kiện rồi sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nhẹ giọng nói: Không đủ.

Trong tay Cố Hàn Uyên quả thật có không ít Thần Binh, nhưng vì nguyên nhân này nọ mà đều không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Thứ duy nhất có thể sử dụng cũng chỉ có một thanh Anh Hùng Kiếm mà thôi.

Yêu Nguyệt không tiếp tục truy vấn Cố Hàn Uyên muốn Thần Binh để làm gì.

Sau một hồi trầm mặc, dưới ánh mắt kinh ngạc của Cố Hàn Uyên, nàng lấy ra một thanh đoản kiếm màu xanh lục đậm.

Đoản kiếm dài một thước bảy tấc, toàn thân xanh lục đậm, thoạt nhìn như không có chút sáng bóng nào, nhưng nếu nhìn kỹ thêm hai lần, liền sẽ cảm thấy kiếm khí sâm sâm, bức người mi mắt, ngay cả ánh mắt cũng khó mà mở được.

Chính là Thần Binh Bích Huyết Chiếu Đan Thanh.

Yêu Nguyệt khẽ rũ tầm mắt, nhàn nhạt nói: Cho ngươi mượn.

Cố Hàn Uyên nhìn dung nhan tuyệt thế thanh lãnh minh diễm của Yêu Nguyệt, bỗng nổi lên vài phần tâm tư trêu ghẹo, nửa thật nửa giả nói: Ta muốn Thần Binh là để đi đúc nóng.

Nếu mượn đưa cho ta, e rằng sẽ không trả lại được.

Yêu Nguyệt nghe vậy nhất thời kinh hãi, vô thức liền muốn thu hồi Bích Huyết Chiếu Đan Thanh.

Thế nhưng, khoảnh khắc sau đó, sau một trận ánh mắt phức tạp, nàng liền trực tiếp giao Bích Huyết Chiếu Đan Thanh vào tay Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt khẽ cắn môi mỏng, hơi lộ vẻ không tự nhiên nói: Nói cho ngươi mượn chính là cho ngươi mượn.

Chẳng có nói khi nào muốn ngươi trả cả.

Ý của Yêu Nguyệt rất rõ ràng, nói là mượn, kỳ thực căn bản là tặng.

Dù sao đã không nói kỳ hạn mượn.

Cho dù Cố Hàn Uyên đem Bích Huyết Chiếu Đan Thanh đi đúc nóng, không trả cũng được.

Chương 1451

Nói thành mượn vô thời hạn cũng chỉ là một chút quật cường nhỏ của Yêu Nguyệt mà thôi.

Cố Hàn Uyên chăm chú ngưng mắt nhìn Yêu Nguyệt hồi lâu.

Cho đến khi sắc mặt Yêu Nguyệt càng lúc càng không tự nhiên, thậm chí ngượng ngùng trừng lại hắn một cái, Cố Hàn Uyên mới khẽ thở dài một tiếng: Nguyệt Nhi nàng đây coi như là khi sư diệt tổ rồi ư.

Phải biết rằng Bích Huyết Chiếu Đan Thanh cùng chí bảo Mặc Ngọc Mai Hoa của Di Hoa Cung là bảo vật đồng cấp.

Chỉ có cung chủ Di Hoa Cung mới có tư cách sử dụng.

Đến một mức độ nhất định, nó đã có thể tính là tín vật của cung chủ Di Hoa Cung.

Yêu Nguyệt lại muốn đem Bích Huyết Chiếu Đan Thanh vô thời hạn giao cho Cố Hàn Uyên, thậm chí còn có thể bị đúc nóng.

Nói là khi sư diệt tổ cũng không quá đáng chút nào.

Thế nhưng Yêu Nguyệt nghe vậy cũng chỉ là sắc mặt thoáng khó coi một ít, liền hừ nhẹ một tiếng nói: Hừ.

Bổn cung là Đại Cung Chủ Di Hoa Cung, xử trí Bích Huyết Chiếu Đan Thanh như thế nào tự nhiên là do bổn cung định đoạt.

Cho dù là sư Nói chung, bổn cung đem Bích Huyết Chiếu Đan Thanh cho ngươi mượn, có muốn hay không tùy ngươi.

Cố Hàn Uyên nhìn vẻ mặt ngạo kiều của Yêu Nguyệt, trong lòng không khỏi khẽ thở dài: Yêu Nguyệt dễ dàng vì người móc tim móc phổi như vậy, gặp người không đúng khó tránh khỏi kết cục đầy thương tích, chẳng lẽ nàng không sợ ta lừa nàng ư.

Yêu Nguyệt không phải là không sợ Cố Hàn Uyên lừa nàng, mà là nàng đã được ăn cả ngã về không.

Nếu lại bị phụ bạc, cùng lắm thì chính là triệt để phát điên mà thôi.

Yêu Nguyệt hôm nay có lẽ còn thuần túy hơn so với thời điểm nàng gặp gỡ Giang Phong trước đây cũng không chừng.

Yêu Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể mềm mại ấm áp, đã bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng.

Đang có chút e lệ cùng kinh hoảng, đôi môi anh đào mỏng manh của nàng đã bị chặn lại.

Bên tai mơ hồ còn vương lại lời tâm tình ôn nhu của Cố Hàn Uyên: Thần Binh lại sao sánh kịp được một phần vạn trân quý của Nguyệt Nhi nàng.

Bách Hoa lâu.

Bên ngoài cửa phòng của Cố Hàn Uyên và Yêu Nguyệt, hai nữ tử đang mặt mày ửng đỏ nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Không ngờ Đại Cung Chủ cũng có phương diện như thế này.

Động tĩnh bên trong cửa cũng không lớn.

Dù sao Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt lúc này thân thiết đến mức độ hữu hạn.

Nếu không lắng nghe kỹ lưỡng, động tĩnh ôm hôn này có lẽ chỉ khiến người ta tưởng là đang uống nước.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ kèm theo một vài tiếng thở nhẹ, chứng minh Yêu Nguyệt đã nhập tâm đến mức nào.

Lúc này, người mở miệng nói chuyện chính là Hoa Tinh Nô, từng hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Là một lão nhân của Di Hoa Cung, đồng thời cũng là thị nữ thân cận của Yêu Nguyệt, tâm tình Hoa Tinh Nô vô cùng phức tạp.

Yêu Nguyệt lạnh lùng vô tình, uy nghiêm sâu nặng, luôn khiến người ta kính úy, lại giống như một tiểu nữ nhân trong tình yêu cuồng nhiệt đang thân mật cùng người trong lòng.

Hoa Tinh Nô thậm chí cảm thấy, cho dù ngày nào đó hai người tiến thêm một bước cũng không phải là không thể, chỉ thiếu một cơ hội thích hợp mà thôi.

Lại nghĩ đến mình từng hồ đồ hầu hạ Cố Hàn Uyên, trong lòng nàng khó tránh khỏi có rất nhiều tâm tư kỳ quái.

Tinh Nô tỷ tỷ, hay là muội rời đi đi.

Còn như lời cảm tạ, cứ đợi lần sau vậy.

Lúc này, người cũng đang nhỏ giọng nói chuyện là Lý Như Yên đối diện Hoa Tinh Nô.

Lý Như Yên là nguyên phối thê tử của Hồ Trác.

Hồ Trác vì ham vinh, muốn làm con rể của phó trung Binh Bộ Thượng Thư, liền muốn g·iết người diệt khẩu Lý Như Yên.

Đương nhiên trong đó còn có Chu Vô Thị tính kế Yêu Nguyệt.

Bằng không, chỉ dựa vào Hồ Trác cũng không mời được nhiều sát thủ Thanh Y Lâu đến vậy.

Nói chung, Lý Như Yên trước sau được Đoạn Thiên Nhai và Cố Hàn Uyên cứu, đồng thời được Yêu Nguyệt cho phép tá túc.

Việc Hoa Vô Khuyết bắt Hồ Trác đồng thời ngộ s·át phó trung ở Binh Bộ Thượng Thư phủ cũng là vì nàng mà ra.

Hồ Trác đã chết, lại còn chết dưới tay Phó Ngọc Hoa.

Quả thực có thể nói là thiên đạo luân hồi, báo ứng xác đáng.

Lý Như Yên cũng đã nhìn thấy thi thể Hồ Trác.

Cũng là oán hận tan biến khi y bỏ mạng.

Tình yêu và hận thù của Lý Như Yên đối với Hồ Trác đều đã xóa bỏ theo cái chết của y.

Thậm chí cuối cùng nàng còn thu liễm thi thể của Hồ Trác.

Dù gì cũng là vợ chồng một kiếp, không phải sao.

Lý Như Yên muốn nói lời cảm ơn với Yêu Nguyệt.

Dù sao, tuy rằng người g·iết Hồ Trác không phải Yêu Nguyệt và Hoa Vô Khuyết, nhưng cũng là Yêu Nguyệt đã đòi lại công đạo cho nàng.

Nếu không có Yêu Nguyệt, nàng có lẽ chỉ có thể đầy lòng oán hận trừng mắt nhìn Hồ Trác trở thành con rể của phó trung, từ đó lên như diều gặp gió.

Thậm chí trước đó, nàng e rằng đã chết cũng không chừng.

Nói chung, tuy rằng Lý Như Yên đã gia nhập Di Hoa Cung, trở thành một cung nữ Di Hoa Cung, nhưng nàng vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn với Yêu Nguyệt.

Thế nhưng ngày hôm qua trở về chỉ có Hoa Vô Khuyết và thi thể Hồ Trác.

Mãi đến sáng sớm hôm nay, nàng mới nhận được tin tức Yêu Nguyệt trở về, đồng thời chuẩn bị đến đây nói lời cảm tạ với Yêu Nguyệt.

Kết quả đến trước cửa lại bị Hoa Tinh Nô cản lại.

Đồng thời rất nhanh liền hiểu rõ vì sao Hoa Tinh Nô phải cản nàng.

Yêu Nguyệt cùng Cố Hàn Uyên đang thân mật bên trong.

Cố Hàn Uyên cũng tương tự để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Lý Như Yên.

Cho dù là thần công tuyệt thế của Cố Hàn Uyên một kiếm g·iết chết hơn trăm sát thủ Thanh Y Lâu, hay là tướng mạo khiến nàng tim đập loạn nhịp của Cố Hàn Uyên, đều để lại ấn tượng sâu đậm cho nàng.

Lý Như Yên từng không phải người trong giang hồ, đối với việc Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt đại biểu cho điều gì cũng không có khái niệm chính xác.

Thế nhưng sau khi nàng gia nhập Di Hoa Cung liền dần dần hiểu ra.

Vì vậy nàng cảm thấy rất kinh ngạc về việc hai người mến nhau.

Một là Tam Tuyệt kiếm tiên Cố Hàn Uyên phong lưu nổi tiếng thiên hạ, một là Tiên Ma Yêu Nguyệt thề phải g·iết sạch kẻ phụ tình trong thiên hạ.

Sự kết hợp này quả thực không khỏi quá mức quỷ dị.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, thật sự là khó mà tin được.

Hơn nữa nàng còn biết, cách một cánh cửa, hai người đang thân mật bên trong.

Cái cảm giác quỷ dị lạc lõng đó càng rõ ràng hơn.

Nếu chỉ là như thế thì cũng thôi đi.

Hết lần này đến lần khác, lúc này trong lòng Lý Như Yên còn không tự chủ được sinh ra tình cảm ngưỡng mộ đối với Yêu Nguyệt.

Cảm giác ngưỡng mộ này đến quá mức đột nhiên.

Thế cho nên Lý Như Yên không khỏi muốn trốn tránh.

Thế nhưng Hoa Tinh Nô lại ngăn nàng lại.

Ngươi đã đến rồi, hiện tại lại đi còn ý nghĩa gì.

Cố công tử cùng Đại Cung Chủ võ công cao cường, cảm giác lực kinh người, khẳng định đều đã biết ngươi đã đến.

Hiện tại lại giấu đầu hở đuôi rời đi, ngược lại chỉ khiến người ta không vui.

Chi bằng thành thật đứng tại chỗ này chờ đợi xử lý, e rằng Cố công tử cùng Đại Cung Chủ sẽ không quá mức làm khó dễ ngươi.

Đây là kết luận Hoa Tinh Nô đưa ra dựa trên kinh nghiệm của mình.

Thực tế là Hoa Tinh Nô cũng không phải ngay từ đầu đã canh chừng ngoài cửa.

Chương 1452

Nàng cũng vì có việc muốn bẩm báo Yêu Nguyệt mới tìm đến.

Kết quả, động tĩnh bên trong cửa khiến nàng không dám vào cũng không dám rời đi, e sợ quấy rầy chuyện tốt của hai người bên trong.

Lý Như Yên suy nghĩ một lát, quyết định nghe theo lời khuyên.

Đúng lúc này, trong phòng truyền ra một tiếng Yêu Nguyệt duyên dáng kêu lên: Vẫn chưa được.

Tình hình trong phòng đã rất khác so với lúc ban đầu.

Cố Hàn Uyên cùng Yêu Nguyệt không biết từ lúc nào đã xích lại gần nhau trên chiếc giường hẹp.

Áo lụa của Yêu Nguyệt đã nửa cởi, nửa đoạn đai lưng đang ở trong tay Cố Hàn Uyên.

Tuy rằng quần áo còn chưa hoàn toàn cởi bỏ, thế nhưng bên dưới làn váy, một đôi chân ngọc trắng nõn tinh xảo, tròn trịa căng mịn đã hơn phân nửa lộ ra ngoài không khí.

Đồng thời đang có một bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve trên đó.

Nếu không phải Yêu Nguyệt ngăn cản kịp thời, e rằng đã tiến lên trên một đường rồi.

Mà bí mật trên người Yêu Nguyệt khiến nàng căn bản không dám để Cố Hàn Uyên chạm vào nhiều hơn.

Vạn nhất hắn ghét bỏ nàng thì sao bây giờ.

Nói chung, Yêu Nguyệt lại một lần nữa kêu dừng.

Nhưng lại không phải vì khúc mắc dĩ vãng.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài, lựa chọn tôn trọng Yêu Nguyệt và buông nàng ra.

Yêu Nguyệt thấy Cố Hàn Uyên đứng dậy tự nhiên đi rót chén trà uống, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

Nàng bất chấp chỉnh lý làn váy xốc xếch, liền tiến lên ngồi xuống bên cạnh Cố Hàn Uyên, vươn tay nhỏ bao phủ lên mu bàn tay đối phương, áy náy nói: Cố lang, thiếp xin lỗi.

Thiếp không phải không muốn, chỉ là Cố Hàn Uyên khẽ cười ngắt lời: Không sao, ta có thể chờ.

Nguyệt Nhi nàng đã vì ta làm rất nhiều việc mà không phải sao.

Cố Hàn Uyên có thể cảm nhận được Yêu Nguyệt không phải vì lý do đau lòng mà cự tuyệt hắn.

Đồng thời, nhất thời hắn cũng không đoán ra nguyên nhân thực sự là gì.

Thế nhưng điều đó không trở ngại hắn mượn cơ hội khiến ranh giới cuối cùng của Yêu Nguyệt nới rộng thêm một chút.

Dù sao, hổ thẹn vốn là một loại tâm lý dễ nắm bắt nhất.

Cố Hàn Uyên lấy lui làm tiến rất thành công.

Yêu Nguyệt cúi đầu liếc nhìn cái chỗ trước đó khiến nàng tâm hoảng ý loạn, lúc này cũng vẫn khiến nàng mặt đỏ tim run.

Nàng không khỏi nhẹ giọng đề nghị: Hay là thiếp gọi Tinh Nô tiến vào thì sao.

Lúc này, việc gọi Hoa Tinh Nô tiến vào hiển nhiên không phải là muốn nàng ăn dưa xem trò vui.

Mà là muốn Hoa Tinh Nô giải quyết.

Bất quá lúc này Cố Hàn Uyên lại cố ý làm bộ lập dị.

Hắn giả vờ nghiêm túc nói: Ta cũng không phải chỉ muốn việc ấy, phát hồ tình chỉ hồ lễ cũng không có gì không tốt.

Nguyệt Nhi cứ cùng ta trò chuyện là được.

Yêu Nguyệt bị Cố Hàn Uyên thao túng tâm lý, nghe vậy vẫn không khỏi nói: Thiếp biết Cố lang chàng thông cảm tâm ý của thiếp, thiếp chỉ là không muốn chàng khó chịu.

Yêu Nguyệt hướng về phía ngoài cửa cao giọng hô: Tinh Nô, Như Yên, tiến vào.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoa Tinh Nô cùng Lý Như Yên đẩy cửa bước vào, mặt mày tràn đầy đỏ ửng, khóe miệng khẽ cong lên một đường cung đầy ý vị sâu xa.

Mặt đỏ bừng bước vào, Hoa Tinh Nô và Lý Như Yên căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Yêu Nguyệt, người có làn váy hơi xốc xếch.

Cúi mày thuận mắt, cung kính hô: Tham kiến Đại Cung Chủ.

Mà Yêu Nguyệt không hổ là Yêu Nguyệt, chỉ thuận tay khép vạt váy lại, dung nhan tuyệt diễm liền thay bằng thần thái nghiêm nghị, khiến người ta có cảm giác đoan trang ưu nhã của một cung chủ.

Khẽ mở miệng, hơi thở thoảng hương đàn, nàng phát ra thanh âm lạnh nhạt mà mờ mịt, nhưng lại đầy uy nghiêm sâu nặng, khiến hai nàng trước mặt càng thêm kính nể, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Như Yên, trước tiên hãy nói về việc ngươi đến tìm bổn cung có chuyện gì đi.

Kỳ thực, đúng như Hoa Tinh Nô đã nói, chuyện Lý Như Yên đến ngoài cửa không thể gạt được Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt cũng biết mục đích Lý Như Yên đến đây.

Thế nhưng Yêu Nguyệt lựa chọn để Lý Như Yên tự mình nói ra.

Lý Như Yên vô thức cắn cắn môi dưới, trong con ngươi hiện lên một vệt màu sắc phức tạp khó hiểu.

Bất quá nàng vẫn thành thật nói: Như Yên đa tạ Đại Cung Chủ đã chủ trì công đạo cho Như Yên, mang về thi thể Hồ Trác.

Yêu Nguyệt khẽ vuốt cằm nói: Đã như vậy, bổn cung cho ngươi một cơ hội báo ân.

Lý Như Yên đã đoán được Yêu Nguyệt muốn nàng làm gì, nhưng chỉ do dự trong nháy mắt sau đó, liền cung kính đáp: Đại Cung Chủ đại ân đại đức, Như Yên không có gì báo đáp.

Kính xin Đại Cung Chủ bảo cho biết có chuyện gì muốn Như Yên đi làm.

Khi nàng nói lời này, chỉ cảm thấy nhịp tim mình đập như trống.

Vô thức nàng lén lút nâng mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Rồi lại bị biểu tình tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên dọa cho vội vàng cúi đầu xuống.

Lý Như Yên cho là mình lén lút rất bí mật.

Thế nhưng trên thực tế lại không thể giấu được bất kỳ ai trong ba người có mặt ở đây.

Mà tiếng tim đập kịch liệt của nàng càng bại lộ tâm tình của mình một cách rõ ràng nhất.

Trong lòng Yêu Nguyệt hơi nhẹ nhõm.

Nếu có thể, nàng cũng không muốn quá mức bức bách Lý Như Yên.

Dù sao Lý Như Yên khác với Hoa Tinh Nô, Hà Sương, Hà Lộ và những cung nữ khác lớn lên từ nhỏ ở Di Hoa Cung.

Lý Như Yên là nửa đường được thu lưu vào Di Hoa Cung, không giống Hoa Tinh Nô các nàng hiểu rõ nắm giữ quyền sinh sát trong tay.

Nếu nàng có ý định dù chết cũng không khuất phục kháng mệnh thì cũng rất lúng túng.

Mà bây giờ xem ra, Lý Như Yên, nữ tử này bị chồng trước vứt bỏ, đồng thời chồng trước cũng vì nàng mà chết, rõ ràng cũng không chống cự việc gì xảy ra giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Phát hiện này khiến Yêu Nguyệt không khỏi cáu giận trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Phảng phất đang trách cứ Cố Hàn Uyên trêu hoa ghẹo nguyệt vậy.

Cố Hàn Uyên thấy thế bất đắc dĩ nhún vai.

Mị lực quá lớn trách ta ư.

Trong lòng Yêu Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, ngoài mặt lại bất động thanh sắc nói: Ngươi thay mặt bổn cung chiếu cố Cố lang một chút.

Dứt lời cũng không đợi Lý Như Yên đáp lại, liền dẫn Hoa Tinh Nô rời đi.

Nàng còn muốn đi đổi một thân quần áo.

Sau khi Yêu Nguyệt và Hoa Tinh Nô rời đi, trong phòng nhất thời liền yên tĩnh trở lại.

Hơn nữa dường như không hiểu sao lại thêm vài phần khí tức mập mờ.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Như Yên đang tay chân luống cuống, chế nhạo khẽ cười nói: Nguyệt Nhi chẳng phải bảo Lý cô nương nàng chiếu cố ta ư.

Chỉ đứng đó làm gì.

Lý Như Yên nghe vậy càng thêm khẩn trương.

Rụt rè nói: Thiếp không biết nên làm gì.

Yêu Nguyệt tuy chỉ nói chiếu cố Cố Hàn Uyên, thế nhưng trên thực tế chiếu cố đó có ý gì thì ai nấy đều rõ.

Lý Như Yên vì trong lòng mơ hồ ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên mà lựa chọn bằng lòng yêu cầu của Yêu Nguyệt, thế nhưng khi thật sự muốn nàng làm những chuyện đó thì lại nhất thời không biết làm sao.

Cố Hàn Uyên cũng không có tâm tình cùng Lý Như Yên đứng đó mắt lớn trừng mắt nhỏ lãng phí thời gian.

Hắn cầm lấy Tử Ngọc tiêu của Yêu Nguyệt đã đặt xuống, tiện tay chơi đùa, hàm ý sâu xa hỏi: Nàng có từng học qua tiêu không.

Vấn đề này khiến Lý Như Yên không khỏi ngẩn ra.

Hiển nhiên nàng không biết vì sao Cố Hàn Uyên đột nhiên hỏi như vậy.

Bất quá nàng vẫn thành thật đáp: Thiếp chưa từng học qua.

Gia thế Lý Như Yên rất phổ thông.

Bằng không Hồ Trác cũng sẽ không chút do dự vứt bỏ nàng.

Gia đình bình thường cũng không có tư cách để cho nữ tử trong nhà đi học thứ âm luật gì.

Nguyên nhân chính là như vậy, những kỹ nữ đa tài đa nghệ ở các lầu xanh mới có thể đặc biệt được hoan nghênh trong thời đại này.

Lý Như Yên còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không bằng ta đến dạy nàng thì sao.

Lý Như Yên nghe vậy nhất thời ngây người.

Muốn nói nàng không có cảm thấy ngưỡng mộ đối với Yêu Nguyệt có thể cùng Cố Hàn Uyên cầm tiêu hòa tấu, hiển nhiên là không thể nào.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên hỏi nàng có muốn học tiêu không, nàng hầu như vô thức đã muốn đồng ý.

Chương 1453

Lý Như Yên hơi lộ vẻ thấp thỏm hỏi: Công tử thật sự có thể dạy thiếp sao.

Đại Cung Chủ sẽ không tức giận chứ.

Ừm.

Ở đâu ra vị trà xanh thế này.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên khẽ tỏ vẻ cổ quái.

Bất quá hắn liếc nhìn Lý Như Yên đang u mê, hiển nhiên đối phương chắc là vô tâm.

Vì vậy Cố Hàn Uyên chỉ khẽ cười nói: Nguyệt Nhi tuy tâm nhãn không lớn, nhưng cũng không đến mức dễ giận như vậy.

Lời này của Cố Hàn Uyên e rằng còn cần bàn lại.

Nếu Lý Như Yên chỉ đơn thuần chiếu cố Cố Hàn Uyên, Yêu Nguyệt sẽ không để trong lòng.

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên với vài phần kính trọng mà dạy Lý Như Yên học tiêu, Yêu Nguyệt sẽ không ghen tuông mới lạ đâu.

Ý nghĩa của hai việc này không giống nhau.

Bất quá Lý Như Yên hiển nhiên cũng không hiểu những khúc mắc vòng vo này.

Nghe vậy, nàng chỉ âm thầm thở phào nhẹ nhõm đồng thời, rụt rè nói lời cảm tạ: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ khẽ cười một tiếng, vẫy tay với Lý Như Yên nói: Lại đây.

Lý Như Yên nghe vậy hơi chút do dự, nhưng vẫn thành thật đi về phía Cố Hàn Uyên.

Đến gần, Cố Hàn Uyên không chút khách khí kéo Lý Như Yên vào lòng.

Tinh tế cảm nhận nữ tử bị Hồ Trác vứt bỏ này.

Xúc cảm tuyệt vời này, Hồ Trác quả nhiên là kẻ không biết hưởng phúc.

Công.

Công tử.

Lý Như Yên mặt mày đầy vẻ kinh ngạc cùng hoảng loạn.

Hai người bộ dạng này nào còn giống như đang học tiêu.

Bàn tay lớn đặt ở bên hông càng khiến nàng nóng bừng, lắp bắp không nói nên lời.

Đồng thời, trong lòng Lý Như Yên cũng không thể tránh khỏi một trận mừng thầm.

Dù sao, từng có trải nghiệm bị Hồ Trác vứt bỏ khiến nàng khó tránh khỏi có chút không tự tin.

Thế nhưng phương pháp làm của Cố Hàn Uyên lúc này lại phảng phất đang nói rằng hắn có hứng thú với nàng vậy.

Đồng thời, Lý Như Yên cũng rất nhanh cảm nhận được cái nguồn cơn trước đó khiến Yêu Nguyệt tâm hoảng ý loạn.

So với Yêu Nguyệt trên thực tế có chút đơn thuần, Lý Như Yên dù sao đã từng gả cho người khác, cũng hiểu biết nhiều hơn một chút.

Vì vậy nàng cũng hiện ra vẻ kinh sợ lạ thường, trong lòng không khỏi hiện lên một ý niệm: Nguyên lai Hồ Trác so với Cố công tử căn bản chỉ là phế vật a.

Đồng thời, thân thể mềm mại của nàng cũng không khỏi thêm vài phần khô nóng, nào còn nhớ được việc học tiêu hay không học tiêu.

Thế nhưng Lý Như Yên không để ý suy nghĩ chuyện học tiêu, Cố Hàn Uyên lại đặt nó trong lòng.

Một bên ngón tay vuốt ve vòng eo mềm mại của Lý Như Yên, một bên hàm ý thâm trường hỏi: Ta bây giờ dạy nàng học tiêu.

Tiếp đó liền thì thầm một trận bên tai Lý Như Yên.

Lý Như Yên càng nghe, mặt mày càng hồng.

Cuối cùng càng nhịn không được lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Phải biết rằng khi nàng vẫn còn là thê tử của Hồ Trác cũng chưa từng làm như vậy vì y.

Nhưng có lẽ chính vì nghĩ đến Hồ Trác, khiến nàng nhất thời thêm vài phần xung động.

Nàng từ trong lòng Cố Hàn Uyên đứng dậy rồi quỳ xuống.

Hướng về phía cây tiêu đã không còn là ngọc chất, cũng không phải trúc mộc chế tạo, nàng chậm rãi thổi.

Tinh Nô, ngươi cảm thấy bổn cung làm như vậy đúng không.

Yêu Nguyệt đang được Hoa Tinh Nô hầu hạ thay quần áo, sau một hồi trầm mặc rất lâu, vẫn không kìm được mà yên lặng hỏi.

Hoa Tinh Nô nghe vậy, lòng nàng khẽ giật mình.

Nàng biết Yêu Nguyệt đang do dự về cách làm của mình trong khoảng thời gian gần đây.

Chính Hoa Tinh Nô không nói.

Chuyện xảy ra ngày đó khi mời Cố Hàn Uyên đến Bách Hoa Lâu, chỉ có Liên Tinh biết, Yêu Nguyệt đã bị che giấu.

Cũng vì thế mà sau này Yêu Nguyệt không còn nhắc đến việc muốn đưa Hoa Tinh Nô cho Cố Hàn Uyên nữa.

Thế nhưng Hà Lộ, Hà Sương lại thực sự đã được đưa cho Cố Hàn Uyên làm thị tỳ.

Giờ đây lại còn có thêm Lý Như Yên.

Cách thức dâng nữ nhân cho Cố Hàn Uyên như vậy không phải phong cách của Yêu Nguyệt.

Nhưng Yêu Nguyệt vẫn làm như vậy.

Một mặt là vì đủ loại nguyên nhân khiến nàng cảm thấy do dự và hổ thẹn khi dâng mình cho Cố Hàn Uyên, nên muốn dùng cách này để bồi thường.

Mặt khác cũng là vì sự xuất hiện của Vân La quận chúa khiến nàng dấy lên ý muốn học hỏi cách làm một người đại phụ nhân hợp cách.

Nếu đã nhận định Cố Hàn Uyên, vậy tất phải chấp nhận Cố Hàn Uyên sẽ không chỉ thuộc về một mình nàng, đồng thời về sau còn sẽ có càng ngày càng nhiều nữ tử thiêu thân lao đầu vào lửa.

Yêu Nguyệt có thể chấp nhận có nhiều nữ tử hơn cùng chia sẻ, nhưng không thể chấp nhận có người đứng trên đầu nàng.

Nàng không thể tưởng tượng mình sẽ phải cung kính gọi Tỷ tỷ với bất kỳ cô gái nào.

Cũng không cho rằng ai có tư cách đó.

Mặc dù bây giờ nói vậy là quá sớm một chút, thế nhưng chính thê vì trượng phu mà sắp xếp thiếp thất cùng thị tỳ cũng rất hợp lý a.

Chỉ cần bên cạnh Cố Hàn Uyên có quá nhiều người thuộc về nàng,

nàng dù không làm chính thê cũng không được.

Cố Hàn Uyên cũng phải suy nghĩ đến sự hài hòa của hậu viện nhà mình chứ.

Không thể không nói, nữ nhân trời sinh có thiên phú cung đấu.

Mặc dù Yêu Nguyệt là người thuần túy, khi võ lực không thể phát huy tác dụng quyết định, trong tiềm thức sẽ chọn cách làm có lợi hơn cho mình.

Đương nhiên, bây giờ Yêu Nguyệt còn tuyệt đối chưa hợp cách.

Bởi vì quan hệ với Liên Tinh, Yêu Nguyệt tự nhiên không ưa những nữ tử có vóc dáng quá kiều diễm.

Sở dĩ rõ ràng Yêu Nguyệt có ơn cứu giúp với Liễu Nhược Hinh, kết quả lại dẫn đến chia tay trong không vui.

Đợi đến ngày nào đó Yêu Nguyệt có thể học được cách bao dung tất cả, e rằng cũng không ai có thể ngăn cản nàng lên làm chủ.

Mặc dù cho đến bây giờ nàng vẫn chưa có dũng khí tiến thêm một bước với Cố Hàn Uyên.

Yêu Nguyệt hỏi Hoa Tinh Nô thực ra cũng không có ý muốn nhận được câu trả lời.

Nàng chỉ là vì làm điều mình không quen, nhất thời sức lực không đủ mà muốn có được một chút tán thành và ủng hộ mà thôi.

Hoa Tinh Nô rất muốn khuyên Yêu Nguyệt vài câu.

Thế nhưng nghĩ đến chuyện mình từng hầu hạ Cố Hàn Uyên, lời khuyên làm sao cũng không thể nói ra.

Hoa Tinh Nô thử thăm dò nói: Đại Cung Chủ thực ra có lẽ đã tác thành cho Lý Như Yên rồi chăng.

Yêu Nguyệt nghe vậy trước tiên là ngẩn người, lát sau nghĩ đến phản ứng của Lý Như Yên trước đó, trong lòng nhất thời cũng có chút phiền muộn.

Thay một thân cung trang hoa lệ, Yêu Nguyệt thiếu đi vài phần thanh lãnh, phiêu diêu, mà thêm vào mấy phần uy nghiêm, đoan trang.

Yêu Nguyệt yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên khẽ giọng hỏi: Tinh Nô, chuyện của Nguyệt Nô năm đó, ngươi có từng oán hận bổn cung không.

Câu hỏi đột ngột này nhất thời khiến Hoa Tinh Nô giật mình.

Vừa đột ngột, lại càng mẫn cảm.

Dù sao kẻ phản bội luôn đáng hận hơn cả cừu địch.

Nô tỳ không dám.

Hoa Tinh Nô nhất thời quỳ xuống, cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt nhìn Hoa Tinh Nô sợ hãi, nhàn nhạt nói: Bổn cung biết ngươi và Nguyệt Nô tình như tỷ muội, năm đó Nguyệt Nô có thể cùng Giang Phong chạy ra Di Hoa Cung là nhờ sự giúp đỡ của ngươi.

Di Hoa Cung tự thành một thế giới riêng, vô cùng phong bế.

Không nói phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng cũng không thể ra vào dễ dàng.

Ngày thường không có lệnh của Yêu Nguyệt và Liên Tinh, căn bản không thể có cung nữ nào ra ngoài.

Năm đó khi Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô chạy khỏi Di Hoa Cung, Yêu Nguyệt vì cứu Giang Phong mà công lực tổn hao nhiều, không thể không bế quan khôi phục công lực.

Chương 1454

Mà Liên Tinh thì cùng Yêu Nguyệt khôi phục công lực.

Trong tình huống đó, Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô muốn chạy khỏi Di Hoa Cung ắt phải có kẻ che chở.

Mà người đó chính là Hoa Tinh Nô.

Hoa Tinh Nô giúp Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô là bởi vì nàng và Hoa Nguyệt Nô lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình như tỷ muội, cũng là bởi vì nàng từng động lòng với Giang Phong.

Yêu Nguyệt lúc đó không trừng phạt Hoa Tinh Nô chỉ là vì nản lòng thoái chí nên lười để ý mà thôi, bây giờ lại như đột nhiên khơi lại nợ cũ.

Hoa Tinh Nô đang quỳ dưới đất lúc này đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khoảnh khắc đã ướt đẫm lưng áo, nhất thời lại không biết nên giải thích thế nào.

Đối với cái chết của Hoa Nguyệt Nô, nàng rất tiếc hận, nhưng càng nhiều hơn là thỏ tử hồ bi.

Sở dĩ Hoa Tinh Nô đối với vấn đề về Cố Hàn Uyên mới trở nên vô cùng cẩn trọng.

Còn oán hận Yêu Nguyệt, Hoa Tinh Nô là không dám.

Không có Yêu Nguyệt và Di Hoa Cung thu lưu, nàng có lẽ đã sớm chết rồi cũng không chừng.

Thế nhưng càng khiến Hoa Tinh Nô cảm thấy khó xử chính là Yêu Nguyệt lại đột nhiên nói một câu khiến nàng vô cùng bất ngờ.

Bổn cung đã không hận Nguyệt Nô.

Thanh âm Yêu Nguyệt có chút phiêu diêu, đôi mắt đẹp cũng thêm vài phần thất thần.

Nếu như nói trong lòng Yêu Nguyệt còn lưu lại oán hận đối với Giang Phong, thì đối với Hoa Nguyệt Nô, oán hận đã dần tiêu tan vì sự thấu hiểu.

Nữ nhân vì người mình yêu mà thiêu thân lao đầu vào lửa quả thực không gì bình thường hơn.

Bây giờ nàng không phải cũng vì Cố Hàn Uyên mà trở nên ngày càng không giống mình sao.

Hoa Tinh Nô còn chưa hoàn hồn, chỉ thấy Yêu Nguyệt lại hỏi: Ngươi cảm thấy nếu như năm đó xông vào Di Hoa Cung không phải Giang Phong mà là Cố lang thì sẽ thế nào.

Đây là vấn đề Yêu Nguyệt đã nghĩ rất nhiều lần.

Hoa Tinh Nô nghe vậy trước tiên là cẩn trọng nhìn Yêu Nguyệt một cái.

Thấy mắt nàng bình thản, tâm tình có chút bình tĩnh, Hoa Tinh Nô trong lòng nhẹ nhõm.

Thoáng suy nghĩ qua đi, nàng thật thà nói: Cố công tử dù có hứng thú với Nguyệt Nô cũng sẽ không bỏ rơi Đại Cung Chủ.

Yêu Nguyệt nhận được câu trả lời mong muốn, khóe miệng hơi cong, cười mỉm nói: Bổn cung cũng cảm thấy như vậy.

Dừng một chút.

Nàng có chút ghen ghét nói: Tinh Nô ngươi đi xem Cố lang hắn đã xong việc chưa.

Nếu như đã xong việc thì ngươi phải đi dọn dẹp một chút.

Bổn cung không muốn nhìn thấy cảnh tượng bừa bộn như vậy.

Yêu Nguyệt nên khó chịu thì vẫn sẽ khó chịu, nhưng nàng ít nhất đã học được cách nhắm mắt làm ngơ.

Hoa Tinh Nô nghe vậy vẫn chưa lập tức rời đi, do dự một chút, trấn an nói: Nô tỳ cảm thấy Cố công tử cũng sẽ không làm quá phận.

Nơi đây dù sao cũng là địa bàn của Đại Cung Chủ, Cố công tử vẫn sẽ cân nhắc cảm nhận của Đại Cung Chủ.

Yêu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra.

Trước đó nàng một lòng một dạ nghĩ cách giữ Lý Như Yên lại hầu hạ Cố Hàn Uyên, lại sơ suất suy nghĩ của chính Cố Hàn Uyên.

Lúc này trải qua Hoa Tinh Nô nhắc nhở, tâm tình của nàng nhất thời tốt hơn nhiều.

Ngữ khí nhẹ nhàng nói: Đã như vậy, vậy liền cùng đi a.

Hoa Tinh Nô hơi biến sắc mặt.

Nàng vốn chỉ muốn giúp Cố Hàn Uyên nói một câu lời hữu ích, kết quả hiện tại dường như lòng tốt lại hóa thành chuyện xấu.

Bất quá nàng vẫn cảm thấy phán đoán của mình đúng.

Cố Hàn Uyên cùng lắm là để Lý Như Yên làm chút việc nàng từng làm trước đây, tính toán thời gian thì cũng không sai biệt lắm chứ.

Nghĩ tới đây, cước bộ đuổi kịp Yêu Nguyệt, khuôn mặt Hoa Tinh Nô không khỏi đỏ ửng.

Hai nàng trở lại trước cửa gian phòng, liền nghe được trong phòng truyền ra thanh âm của Cố Hàn Uyên.

Giờ đã học thổi sáo xong chưa.

Sau một khắc, câu trả lời mập mờ của Lý Như Yên cũng theo đó truyền ra.

Học xong rồi, đa tạ Cố công tử đã dạy nô tỳ học thổi sáo.

Yêu Nguyệt đẩy cửa mà vào, Lý Như Yên vốn chăm chỉ hiếu học đã tách ra khỏi Cố Hàn Uyên.

Lời Hoa Tinh Nô nói dường như đã nghiệm chứng.

Điều này khiến tâm tình Yêu Nguyệt nhất thời tốt hơn.

Dù sao điều này nói rõ Cố Hàn Uyên đúng là quan tâm nàng.

Yêu Nguyệt chân thành bước về phía Cố Hàn Uyên, vừa muốn nói gì đó, bỗng nhiên cặp mày thanh tú khẽ nhíu, trong khoảnh khắc cánh mũi khẽ động, lòng nàng chợt xao xuyến.

Nàng nghi ngờ hỏi: Đây là mùi gì.

Trong phòng lưu lại mùi có chút giống mùi hoa thạch nam, thế nhưng dường như lại có chút không giống nhau lắm.

Hơn nữa bình thường mùi hoa thạch nam cũng sẽ không khiến tim nàng đập không hiểu tăng tốc vài phần.

So với Yêu Nguyệt hiểu biết nửa vời về chuyện nam nữ, Hoa Tinh Nô và Lý Như Yên có lẽ hiểu rõ hơn nhiều.

Dù sao các nàng đều đã thực sự tiếp xúc qua.

Ngay cả nguồn gốc, hai nàng đều nhất trí.

Lý Như Yên mím chặt cánh môi, không dám mở miệng nói chuyện.

Vẻ ửng đỏ trước đó khó khăn lắm mới rút đi, nhất thời lại hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp, cúi thấp đầu, đôi mắt đẹp gợn sóng liên hồi.

Còn Hoa Tinh Nô thì vô ý thức đưa mắt rơi vào cánh môi ướt át của Lý Như Yên.

Trong lúc nhất thời dường như có chút hâm mộ.

Nếu như người ở lại là nàng, có lẽ cũng có thể lại một lần nữa thưởng thức mùi vị khiến nàng nhung nhớ bấy lâu nay.

Tạm thời không đề cập đến hai người đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Cố Hàn Uyên vuốt vuốt sáo ngọc tím trong tay, nhìn về phía Yêu Nguyệt đã thay một thân cung trang, không khỏi thở dài nói: Nguyệt Nhi nàng bộ dạng này thật đẹp.

Trang phục cung trang của Yêu Nguyệt tinh xảo mà uyển chuyển hàm súc, hoàn toàn khác biệt so với khi nàng mặc quần dài trắng thuần.

Đáng chú ý chính là bộ cung trang này của Yêu Nguyệt có tà váy rất dài, lại còn dày.

Nếu không có Hoa Tinh Nô phía sau hai tay giúp kéo thì e rằng sẽ quét trên mặt đất.

Rất khó nói Yêu Nguyệt thay bộ cung trang này không chịu ảnh hưởng từ chuyện Cố Hàn Uyên làm với nàng trước đó.

Dù sao quần dài trắng thuần trước đó quá mức mỏng manh, chỉ cần cởi thắt lưng là sẽ lộ ra một mảng lớn da thịt.

Yêu Nguyệt vốn đang hồ nghi cái luồng khí tức kỳ lạ kia là gì, lúc này đột nhiên nghe được Cố Hàn Uyên ca ngợi nhất thời bị dời đi sự chú ý.

Nàng khẽ cười nói: Chàng thích là tốt rồi.

Nữ vì người yêu mà trang điểm.

Vô luận là bộ quần dài trắng thuần tựa như trang phục tình lữ trước đây, hay bộ cung trang hôm nay đều có liên quan đến việc lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Có thể được Cố Hàn Uyên ca ngợi, Yêu Nguyệt tự nhiên sẽ cảm thấy mỹ mãn.

Cố Hàn Uyên thấy Yêu Nguyệt không cứ bám víu vào luồng khí tức kia không thôi, thuận tay một đạo Phong Chú cỡ nhỏ thổi tan những mùi hương còn lưu lại.

Yêu Nguyệt thấy thế hai mắt sáng lên, tò mò hỏi: Đây là cái gì.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Ngũ Linh Tiên Thuật.

Cũng muốn dùng linh khí mới có thể sử dụng sao.

Đúng vậy.

Rõ ràng là những đoạn đối thoại rất bình thường, thế nhưng khuôn mặt Yêu Nguyệt lại có chút ửng hồng.

Dù sao Cố Hàn Uyên trước đó ở hoàng cung đã từng giải thích cho nàng, muốn tu luyện ra linh khí thì phải học song tu công pháp.

Mà hết lần này tới lần khác Yêu Nguyệt còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

Vì vậy nàng chỉ có thể kìm nén sự hứng thú đối với Ngũ Linh Tiên Thuật, ngược lại hỏi: Chàng dự định lúc nào rời khỏi kinh thành.

Yêu Nguyệt nói sang chuyện khác có phần cứng nhắc.

Bất quá nếu sự chú ý của Yêu Nguyệt không còn đặt trên luồng khí tức lúc trước, Cố Hàn Uyên cũng không để ý.

Hắn chăm chú suy nghĩ một lát sau nói: Vẫn cần một ít thời gian, có chút việc cần giải quyết cho ổn thỏa, ta mới có thể rời khỏi kinh thành.

Hơn nữa cũng phải truyền đi tin tức ta chuẩn bị đi tham dự Võ Lâm Minh Hội.

Cố Hàn Uyên đi tham dự Võ Lâm Minh Hội do Trầm gia, Mộ Dung gia cùng Giang Biệt Hạc tam gia tổ chức, ngoài việc vì Cát Lộc Đao, cũng có ý muốn tạm thời rời khỏi kinh thành giữa vòng xoáy phong ba.

Hắn vẫn luôn rất biết sự tồn tại của mình chính là một tiêu điểm, sẽ kiềm chế hành động của tất cả mọi người.

Vô luận ai muốn làm gì đều phải suy nghĩ lập trường và ý tưởng của hắn.

Bằng không trước đó vì đảo loạn thế cục hắn cũng không cần giả bộ bị thương và tiêu hao công lực.

Nhưng mà bây giờ e rằng sẽ không còn ai tin thuyết pháp thực lực của hắn bị tổn hại nữa.

Bây giờ bởi vì An gia phản loạn mà những Phiên Vương rục rịch kia tiếp theo tuyệt đối sẽ không an phận.

Thế nhưng ngoại trừ Ninh Vương tự nhận là có quan hệ tâm đầu ý hợp với Cố Hàn Uyên, các Phiên Vương còn lại đều sẽ vì hôn sự của Cố Hàn Uyên và Vân La quận chúa mà không thể không cẩn trọng dò xét lập trường của hắn.

Vô luận kế hoạch của bọn họ có hoàn mỹ đến đâu cũng có thể bị võ lực cường hãn của Cố Hàn Uyên phá hư.

Cho dù một số Phiên Vương có thể mượn dùng lực lượng của cá biệt Lục Địa Thần Tiên, đối mặt Cố Hàn Uyên cũng là không dám khinh động.

Dù sao hôm qua ở Thái Hòa Điện, uy thế của An Vân Sơn sau khi đột phá còn mạnh hơn Lục Địa Thần Tiên bình thường, kết quả là đã chết.

Kết quả như vậy chỉ sẽ khiến các Phiên Vương càng thêm kiêng kỵ Cố Hàn Uyên.

Thậm chí một số Phiên Vương có mỹ nhân dưới trướng đã chuẩn bị sao chép cách làm của Ninh Vương để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với những mỹ nhân kế kia cũng không phải là không có hứng thú.

Chỉ là hiện tại đi đáp ứng những mỹ nhân kế kia quá mức lãng phí thời gian mà thôi.

So với việc chờ người khác dò xét thăm dò mà lãng phí thời gian, không bằng chờ bọn hắn tên đã lên cung không thể không bắn rồi trở về thu hoạch một đợt.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên để Lãnh Lăng Khí đóng giả Chu Hậu Chiếu nhưng từ trước đến nay không có lòng tốt gì.

Nếu như là Chu Hậu Chiếu thật sự, e rằng không thể gánh được một sóng lại một sóng âm mưu tính kế.

Thế nhưng Lãnh Lăng Khí thì lại khác.

Hắn dù sao cũng là nhân vật chính của cốt truyện, mệnh quá cứng, còn có Ý Chí Thế Giới che chở, đơn giản là không thể chết được.

Chờ Lãnh Lăng Khí chịu đựng những âm mưu tính kế mãnh liệt nhất giai đoạn đầu sau đó, tác dụng của hắn cũng không còn.

Mà Cố Hàn Uyên có thể thuận thế mang theo Chu Hậu Chiếu thật sự trở về bình định, dọn dẹp những quân cờ dư thừa từ trên bàn cờ đi.

Yêu Nguyệt cũng không biết kế hoạch của Cố Hàn Uyên, nghe vậy kỳ lạ hỏi: Cố lang chàng không phải đi lấy Cát Lộc Đao sao.

Truyền tin tức chàng đi tham dự Võ Lâm Minh Hội chỉ sẽ thu hút nhiều người hơn, đến lúc đó e rằng không tiện đoạt được Cát Lộc Đao.

Trên thực tế đúng là như vậy.

Chương 1455

Võ Lâm Minh Hội do tam gia tổ chức được các thế lực lớn của Minh quốc xem như dịp để lấy lòng mọi người, vốn dĩ cũng không thu hút bao nhiêu nhân vật có trọng lượng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên tuyên bố sẽ tham gia Võ Lâm Minh Hội sau đó thì kết quả lại khác.

Đến lúc đó những người tìm đến danh tiếng tuyệt đối không ít.

Mà người càng nhiều, Cố Hàn Uyên cần lo lắng danh tiếng, chỉ sẽ bó tay bó chân.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại thâm ý nói: Nhiều người mới có thể càng tốt hơn đục nước béo cò a.

Dừng một chút.

Cố Hàn Uyên có chút trêu chọc nói: Đối với Cát Lộc Đao cảm thấy hứng thú cũng không chỉ có ta một mình.

Những người khác không dám chắc, thế nhưng Tiêu Dao Hầu cũng tuyệt đối sẽ đi cướp đoạt Cát Lộc Đao.

Đến lúc đó Cố Hàn Uyên chỉ cần đen ăn đen là được.

Yêu Nguyệt hiểu rõ gật gật đầu nói: Cố lang chủ ý của chàng đã định, vậy thiếp sẽ không khuyên chàng nữa.

Nàng đột nhiên như đã hạ quyết tâm điều gì, chăm chú nói: Chàng đã phải rời khỏi kinh thành, thiếp cũng nên trở về Di Hoa Cung.

Trở về Di Hoa Cung.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc hỏi.

Quyết định này của Yêu Nguyệt hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của

hắn.

Có một số việc cần trở về Di Hoa Cung xử lý một chút, hơn nữa.

Lời Yêu Nguyệt vẫn chưa nói hết, nàng khẽ rũ đôi mắt đẹp, lóe lên một vẻ phức tạp.

Sau một khắc, khi nàng ngẩng đầu lên thì đã khôi phục như thường, nói ra với ý tứ sâu xa: Cố lang nếu như chàng có thời gian thì hãy đến Di Hoa Cung một chuyến a.

Tốt.

Cố Hàn Uyên mặc dù không biết Yêu Nguyệt vì sao lại muốn hắn đi Di Hoa Cung, thế nhưng có Ngự Kiếm Thuật thay cho việc đi bộ, ngược lại cũng không ngại đi một chuyến.

Huống chi hắn còn đối với vị sư phụ thần bí của Yêu Nguyệt cảm thấy rất hứng thú.

Yêu Nguyệt thấy Cố Hàn Uyên trả lời dứt khoát như vậy, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện lên một vệt nụ cười nhàn nhạt, càng thêm diễm lệ động lòng người.

Sâu trong nội tâm của nàng không khỏi nói thầm một tiếng: Đến lúc đó thiếp sẽ tặng Cố lang một món lễ lớn, tin tưởng chàng nhất định sẽ thích.

Mấy ngày sau, kinh thành như trước sóng ngầm vẫn cuộn trào.

Bất quá ngoài mặt cũng là miễn cưỡng khôi phục bình yên.

Hơn nữa không khí trong dân gian chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

Tiền đồng giả ảnh hưởng lớn nhất mãi mãi cũng là bách tính tầng lớp dưới đáy.

Mà An gia diệt vong có thể khiến nạn tiền giả tràn lan được kiểm soát.

Bao gồm vụ án Bộ Thần bị đâm cùng vài đại án khác cuối cùng đã kết thúc, người dân kinh thành rốt cuộc không cần phải mỗi người cảm thấy bất an, trên phố phường bắt đầu khôi phục sinh khí.

Biểu hiện rõ rệt nhất chính là một lượng lớn hàng rong một lần nữa rao hàng trên đường phố.

An gia phản loạn ngoại trừ lúc Bỉ Võ Chiêu Thân có Thi Binh giết chóc, dường như cũng không gây ra ảnh hưởng thực chất gì đối với bách tính.

Chân chính ảnh hưởng đến chỉ là triều đình cùng uy tín của Hoàng Đế Chu Hậu Chiếu.

Lời đồn về hôn quân cũng không tiêu tan hoàn toàn, chỉ là tạm thời bị che đậy trong khoảng bình yên ngắn ngủi mà thôi.

Cùng lúc đó, danh tiếng Cố Hàn Uyên lại vang xa.

Khác với quá khứ, lần này danh tiếng của Cố Hàn Uyên không còn chỉ lưu truyền trong các đại thế lực cùng giới giang hồ.

Càng nhiều dân chúng bình thường đã biết được trọng lượng của Cố Hàn Uyên.

Trước đây triều đình vì muốn kiểm soát sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên, đã cố ý làm phai mờ dư luận trong dân gian.

Nhưng mà bây giờ xem như là triệt để không thể che giấu.

Dù sao Cố Hàn Uyên đã bình định loạn An gia, triều đình tương đương với thiếu Cố Hàn Uyên một ân tình.

Lại thêm uy thế khi Cố Hàn Uyên trảm sát An Vân Sơn, trên triều đình cho dù là những người căm ghét Cố Hàn Uyên cũng không dám vào lúc này dìm đi công lao của Cố Hàn Uyên.

Trước đây những vụ án bị dìm đi như Hồ yêu, tiền giấy đại thông, đạo tặc giày sắt, những vụ án này trên thực tế là do Cố Hàn Uyên phá giải chân tướng đã được lưu truyền trong dân gian.

Đồng thời vào lúc này còn truyền ra một tin tức.

Tiêu Uyển Nhi của Kim Long Bang dẫn đầu Tam Giang liên minh đã tới hai bờ sông Tương Giang, nhân danh Cố Hàn Uyên cứu trợ dân chúng bị lũ lụt.

Trước sau hao phí tiền bạc hơn mười vạn lạng hoàng kim, nhân lực vật lực lại càng vô số kể.

Điều này khác với mười vạn lượng bạc cứu trợ nạn của triều đình.

Dù sao với không khí quan trường mục nát của Minh quốc bây giờ, mười vạn lượng bạc cứu trợ nạn qua bao tầng cắt xén, thực sự đến tay nạn dân e rằng còn chưa tới hai ba phần mười.

Hơn nữa trước đó Nghiêm Tung đã để mắt đến số tiền cứu trợ mười vạn lượng bạc này, tuy cuối cùng vì quá mức khó giải quyết nên không thể không một lần nữa rút về, thế nhưng dọc đường chậm trễ lãng phí đại lượng thời gian.

Nếu quả như thật chờ số tiền hai ba phần mười của mười vạn lượng bạc cứu trợ nạn của triều đình này đến tay nạn dân thì đã quá muộn rồi.

Đến lúc đó số lượng nạn dân chết vì lạnh đói do cứu tế không kịp sẽ vượt xa số người chết đuối vì lũ lụt.

Thậm chí có thể sẽ vì vậy bùng phát ôn dịch quy mô lớn.

Chân chính chịu ảnh hưởng của bách tính e rằng sẽ vượt quá mười triệu người.

Nhưng mà tất cả những điều này đều đã thay đổi nhờ Tiêu Uyển

Nhi nhân danh Cố Hàn Uyên đi trước cứu tế, vô số nạn dân vì vậy mà được sống sót.

Trong lúc nhất thời tên tuổi Cố Hàn Uyên cùng Tiêu Uyển Nhi ở hai bờ sông Tương Giang có thể nói là vạn nhà tôn làm Phật sống, từng nhà đều dựng từ đường Trường Sinh bên ngoài.

Trái lại, uy vọng của triều đình tại vùng thiên tai thì thấp đến cực điểm.

Thậm chí bách tính vùng thiên tai chỉ biết có Cố Hàn Uyên, mà không biết có triều đình.

Nếu như Cố Hàn Uyên lúc này vung tay hô hào, e rằng đều có thể lôi kéo ra một đội Nông Dân Khởi Nghĩa Quân.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên tạm thời đối với nông dân khởi nghĩa cũng không có hứng thú.

Hắn muốn chỉ là phần danh vọng to lớn này mà thôi.

Khiến cho hắn có thể làm việc bá đạo, phong lưu đa tình, hồng nhan tri kỷ vô số, dưới tình huống đó vẫn như cũ có thể hiên ngang lẫm liệt biểu dương chính nghĩa.

Nếu có chính nghĩa chi sĩ tự xưng muốn chỉ trích hắn, vậy thì mời đối phương trước cứu mười triệu người rồi hãy nói.

Đáng nhắc tới chính là Ly Ca Cười đã từng nỗ lực đi nhờ giúp đỡ Bang chủ Bạch Hổ Bang tự mình đến tận cửa tạ ơn Cố Hàn Uyên.

Thân nhân của hắn bị tai họa, một nhà mười sáu miệng suýt nữa chết hết, là Tiêu Uyển Nhi đã cứu bọn họ.

Chuyện Tiêu Uyển Nhi là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên thì ở Minh quốc cũng không ai không biết.

Huống chi Tiêu Uyển Nhi còn cố ý nhân danh Cố Hàn Uyên mà cứu tế.

Ân tình to lớn như trời như vậy khiến Bang chủ Bạch Hổ Bang quyết định thuần phục Cố Hàn Uyên, mặc sức sai khiến.

Bất quá điều khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy im lặng là Bang chủ Bạch Hổ Bang còn đem muội muội yêu quý của hắn đưa đến bên cạnh Cố Hàn Uyên làm thị thiếp.

Cô nương nhỏ tuổi dáng dấp ngược lại xinh đẹp động lòng người, không hề tục tằn như Bang chủ Bạch Hổ Bang.

Thế nhưng tuổi tác không khỏi quá nhỏ, không thể làm gì khác hơn là trước tiên ở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nuôi dưỡng.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được ý tưởng của Bang chủ Bạch Hổ Bang.

Một mặt là để báo ân.

Mặt khác cũng là để đạt được sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Kết thành quan hệ thông gia như vậy tự nhiên là phương pháp xử lý tốt nhất.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn mang tiếng phong lưu đa tình.

Bang chủ Bạch Hổ Bang đem muội muội yêu quý đưa cho Cố Hàn Uyên làm thị thiếp cũng liền không có gì lạ.

Mà Bạch Hổ Bang cũng theo đó đầu nhập vào dưới trướng Cố Hàn Uyên.

Lại thêm Tiêu Uyển Nhi chiếm đoạt thế lực An gia để lại sau đó thực lực đại tăng.

Bây giờ toàn bộ bang phái dưới đất kinh thành chỉ còn lại một cái Xà Vương đang thoi thóp.

Vì thế Cố Hàn Uyên cho Tiêu Uyển Nhi một viên Báo Thai Dịch Cân Hoàn tỏ vẻ cổ vũ.

Câu nói Dùng người thì không nghi ngờ đối với Cố Hàn Uyên từ trước đến nay chỉ thích hợp dùng với các hồng nhan tri kỷ của hắn.

Dù sao dã tâm của nữ nhân chung quy có hạn, nếu có ý kiến gì, Cố Hàn Uyên cũng có thể ở trên giường thuyết phục nàng ta.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không vô tình như vậy.

Dù sao Tiêu Uyển Nhi từ trước đến nay đều tận tâm tận lực làm việc vì hắn.

Sở dĩ hắn đưa là Báo Thai Dịch Cân Hoàn mà không phải Tam Thi Não Thần Đan hoặc là dứt khoát trồng Sinh Tử Phù.

Phải biết rằng Báo Thai Dịch Cân Hoàn chỉ cần đúng hạn dùng giải dược thì còn có hiệu quả cường thân kiện thể.

Có thể thấy được Cố Hàn Uyên vẫn là rất hiểu chuyện thấu đáo.

Phía triều đình còn không biết Cố Hàn Uyên đã đào nền móng của họ đến mức ngổn ngang trăm lỗ.

Dù sao tinh lực chủ yếu của triều đình vẫn phải tốn vào việc xử lý các vấn đề hậu loạn của An gia.

Các quan viên từng có liên hệ với An gia đều lần lượt bị bãi chức, bị thanh toán triệt để.

Triều đình nhất thời sạch sẽ hơn nhiều, không khí cũng vì vậy mà có chút cải thiện.

Nhưng mà cũng tạo thành một vấn đề.

Triều đình trong lúc nhất thời lại rơi vào cảnh thiếu hụt nhân lực, chức năng hành chính suy giảm mạnh, lâm vào cảnh khốn đốn.

Phải biết rằng trong sự kiện Cực Lạc Lâu đã có một lượng lớn quan viên chết, đến nay không thể bổ sung hoàn tất.

Bây giờ lại bởi vì An gia phản loạn mà thanh trừng một nhóm, toàn bộ vận hành của triều đình nhất thời xuất hiện nhiều vấn đề.

Tựa như một cỗ máy lớn thiếu hụt một lượng lớn các linh kiện tưởng chừng vô dụng nhưng thực chất lại rất quan trọng.

Năng lực vận hành vì vậy mà trở nên trì trệ cũng là lẽ thường tình.

Lãnh Lăng Khí tiếp nhận chính là cục diện rối ren như vậy.

Vốn cũng không có kinh nghiệm làm hoàng đế, cho dù có Gia Cát Chính Ngã hỗ trợ, trong lúc nhất thời cũng khó tránh khỏi đau đầu nhức óc.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Ao suối nước nóng tại Lãm Nguyệt Các lúc này một mảnh cảnh tượng thây phơi khắp nơi.

Bên cạnh ao, trên những phiến gạch bạch ngọc, điểm điểm vết máu rơi vãi, tựa như những đóa hoa mai nở rộ trong tuyết.

Cố Hàn Uyên buông Hồ Điệp đang mềm nhũn trong ngực hắn sau một tiếng rên yêu kiều.

Cơ Dao Hoa với làn da trắng nõn như ngọc đưa tay tiếp nhận Hồ Điệp, ôn nhu ôm nàng đến bên cạnh Hân Huỳnh và Xuân Thiền đã say giấc nồng lúc nào không hay.

An trí xong Hồ Điệp, Cơ Dao Hoa vừa đau lòng vừa tức giận lầm bầm trách mắng: Không được thì đừng cố chấp a.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày, hài hước trêu đùa: Không phải Dao Hoa muội tự mình cầu xin các tỷ muội Hồ Điệp sao.

Chương 1456

Lúc này sao còn oán giận như vậy.

Cơ Dao Hoa nghe vậy không khỏi cứng lại.

Chột dạ lẩm bẩm: Thiếp nào biết sẽ có kết quả này.

Chuyện muốn kể từ sớm hơn một chút.

Triều đình cần thanh lý các quan viên từng có liên hệ với An gia, Lục Phiến Môn cũng tương tự muốn thanh lý nội bộ.

Quách Cự Hiệp muốn an tâm dưỡng thương, vì vậy nhiệm vụ thanh lý nội bộ liền đặt lên người Cơ Dao Hoa tạm thay chức vụ Bộ Thần.

Cơ Dao Hoa cũng vì vậy rất bận rộn một hồi.

Cũng may vì đã sắp đặt trước, An gia cũng đã diệt vong, lại có tứ đại Thần Bộ hết sức ủng hộ, trong lúc đó Cơ Dao Hoa cũng không gặp phải quá nhiều trắc trở.

Cơ Dao Hoa tốn vài ngày đem Lục Phiến Môn thanh lý và chỉnh hợp tử tế, sau đó mới rốt cục có thời gian rảnh rỗi trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, hướng Cố Hàn Uyên đòi được sủng ái an ủi sự mệt mỏi do công việc cực nhọc gây ra.

Loại chuyện tốt này, Cố Hàn Uyên đương nhiên cũng không cự tuyệt.

Huống chi Cố Hàn Uyên nếu đã quyết định phải rời khỏi kinh thành một đoạn thời gian, vậy an ủi các hồng nhan tri kỷ bên cạnh cũng là chuyện nên làm.

Là phụ nữ, Cơ Dao Hoa tự nhiên đặc biệt không đành lòng.

Mà sáu nữ Hồ Điệp mơ ước Cố Hàn Uyên cái vị tỷ phu này cũng không phải một ngày hay hai ngày.

Từ ngày các nàng được Cố Hàn Uyên mang về từ chỗ An Thế Cảnh, cũng đã xem mình là thị thiếp của Cố Hàn Uyên.

Bằng không trước đây cũng sẽ không luôn tận tâm hầu hạ như vậy.

Các nàng khi biết Cơ Dao Hoa đã thành chuyện tốt với Cố Hàn Uyên sau đó, mấy ngày nay làm việc trở nên vô cùng lơ là.

Cũng may bây giờ Lục Phiến Môn đã cơ bản rơi vào tay Cơ Dao Hoa, lại được Hồng Lăng hỗ trợ, mới không gây ra rắc rối nào.

Thế nhưng trông cậy vào hiệu suất công việc của các tỷ muội Hồ Điệp hiển nhiên là không thực tế.

Cả ngày ở trước mặt Cơ Dao Hoa tha thiết hỏi: Khi nào trở về.

Nhìn không được vẻ nũng nịu của các nàng, Cơ Dao Hoa cũng đành chiều theo tâm nguyện của các nàng.

Đáng tiếc chung quy vẫn chỉ là một đám thiếu nữ yểu điệu, làm sao là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Kết quả liền tạo thành cảnh tượng thây phơi khắp nơi trước mắt này.

Lúc này Cơ Dao Hoa thấy Cố Hàn Uyên nắm lấy eo nhỏ của nàng, nhất thời kinh hãi vội vàng nói: Chờ đã, thiếp vẫn chưa nghỉ ngơi tử tế đâu.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Yên tâm, ta cũng sẽ không lạt thủ tồi hoa.

Cơ Dao Hoa nghe vậy bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: Cũng chẳng thấy chàng thương hương tiếc ngọc gì cả.

Cố Hàn Uyên tuy không nghe được lời Cơ Dao Hoa trong lòng, nhưng nhìn nét mặt của nàng thì cũng có thể đoán được tám chín phần mười.

Cố Hàn Uyên tự vấn vẫn là ra tay lưu tình.

Đương nhiên sự lưu tình của hắn cũng không phải sáu nữ Hồ Điệp mới ngày nào còn là thiếu nữ có thể đơn giản ứng phó.

Cố Hàn Uyên vỗ nhẹ cơ thể mềm mại của Cơ Dao Hoa, để nàng ngoan ngoãn ở trong lòng mình.

Hắn khẽ cười nói: Còn bao lâu có thể được Bộ Thần chính thức bổ nhiệm.

Cơ Dao Hoa thấy Cố Hàn Uyên quả thực không có ý ép buộc nàng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên điều này cũng không gây trở ngại nàng làm chút hành động trả thù kiểu trêu chọc.

Ngón tay ngọc nhỏ dài vẽ những vòng tròn nhỏ, cười ha hả nói: Chỉ mấy ngày nay thôi.

Triều đình không thể trì hoãn lâu hơn, muốn bổ nhiệm một vị Bộ Thần cũng không có người thích hợp, chỉ có thể để thiếp lên vị.

Lục Phiến Môn tuy có nội gián, thế nhưng Cơ Dao Hoa sau khi trấn áp mạnh mẽ đã dẫn theo nhân thủ Lục Phiến Môn quét sạch thế lực Cảnh gia.

Mặc dù Cơ Dao Hoa là thân nữ nhi, triều đình cũng không thể phủ nhận công lao của nàng.

Rất tốt.

Cố Hàn Uyên trước tiên hơi gật đầu, khẳng định thành quả của Cơ Dao Hoa.

Có Cơ Dao Hoa tọa trấn, trong khoảng thời gian ngắn là không cần phải bận tâm đến Lục Phiến Môn nữa.

Tiếp đó hắn không nói gì bắt lấy ngón tay nghịch ngợm của Cơ Dao Hoa, giận dỗi nói: Đừng làm rộn.

Cơ Dao Hoa thấy thế cười duyên một tiếng, trêu chọc nói: Gọi chàng luôn khi dễ thiếp.

Bây giờ Cơ Dao Hoa đã triệt để giải tỏa khúc mắc, tâm tính trở nên vô cùng thư thái tự nhiên.

Nàng rất yêu thích được thân mật như vậy với Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà vừa mới đắc ý một lát, Cơ Dao Hoa rất nhanh liền kinh hô một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng.

Cơ Dao Hoa xấu hổ giận dỗi nói: Chàng còn không biết xấu hổ mà nói thiếp sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày, cười như không cười nói: Sao có thể giống nhau được.

Cơ Dao Hoa đột nhiên trầm mặc một khoảnh khắc, cẩn trọng hỏi: Thiếp có thể giữ lại hài tử không.

Đối với nàng mà nói bây giờ khúc mắc đã giải, trên sự nghiệp cũng gần hoàn thành mộng tưởng từng có, lên làm nữ Bộ Thần để chứng minh bản thân.

Duy nhất đáng bận tâm chỉ có tình lang của mình.

Cơ Dao Hoa cũng không có ý tưởng tranh giành địa vị trong hậu cung của Cố Hàn Uyên.

Như vậy tự nhiên sẽ nghĩ cách để lại cốt nhục cho tình lang.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nói: Chưa phải lúc.

Khó khăn lắm mới để Cơ Dao Hoa nắm quyền Lục Phiến Môn, làm sao lại để nàng mang thai bây giờ.

Dù sao cũng không thể mang bụng bầu lớn làm Bộ Thần a.

Vốn là thân nữ nhi làm Bộ Thần cũng đã rất bị phản đối.

Cơ Dao Hoa nếu như mang thai, đến lúc đó những lời đồn đại chắc chắn sẽ không ít, vị trí Bộ Thần e rằng còn chưa ngồi vững.

Cơ Dao Hoa nghe vậy có chút thất vọng.

Nàng cũng biết hiện tại quả thực không phải thời điểm mang thai.

Chỉ là thân là nữ tử ở vào thời điểm này bị cự tuyệt, trong lòng dù sao cũng khó chịu.

Bất quá nàng rất nhanh lại kỳ lạ nói: Nhưng là chàng không phải đều.

để lại cho thiếp sao.

Nếu quả như thật có thì phải làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên ôn nhu ôm chặt Cơ Dao Hoa hơn chút nữa, không chút do dự nói: Vậy sinh, Lục Phiến Môn dù quan trọng đến mấy cũng không bằng nàng quan trọng.

Lời tình ái của Cố Hàn Uyên thốt ra không chút nghĩ ngợi.

Nhưng mà trên thực tế sinh hay không sinh hoàn toàn là hắn định đoạt.

Dù sao chỉ cần Luyện Tinh Hóa Khí, xác suất Cơ Dao Hoa mang thai chính là số 0.

Cơ Dao Hoa đối với lần này cũng không cảm kích, ngược lại thì một trận cảm động.

Nàng do dự một lát sau, nói: Hay là sau này để các tỷ muội Hồ

Điệp chia sẻ vậy.

Lục Phiến Môn bên kia quả thực tạm thời vẫn chưa thể thiếu thiếp.

Cơ Dao Hoa đúng là vẫn còn hiểu chuyện thấu đáo.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên vẫn chưa tiếp nhận thiện ý của Cơ Dao Hoa, cố ý trêu đùa: Khó mà làm được, phải chia đều chén nước.

Cơ Dao Hoa nghe vậy khuôn mặt đỏ bừng, oán trách mắng: Phi.

Rõ ràng chính là quá tham lam.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ khẽ cười một tiếng.

Hắn chẳng bao giờ phủ nhận lòng tham của mình.

Vô luận từ phương diện nào mà nói đều là như vậy.

Bởi vì lòng tham, sở dĩ tất cả đều muốn, tất cả đều cho.

Bất quá có Vạn Tượng Âm Dương Quyết hộ thể, Cố Hàn Uyên dù có lòng tham một chút thì như thế nào.

Tỷ phu tham lam một chút mới tốt, bằng không mấy tỷ muội chúng ta chẳng phải là sẽ phải rời xa đại tỷ sao.

Một tiếng tiếng cười đùa truyền đến.

Hồ Điệp không biết từ lúc nào đã tỉnh lại bơi tới.

Hồ Điệp vốn còn muốn nghỉ một lát nữa.

Thế nhưng nghe được Cố Hàn Uyên cùng Cơ Dao Hoa trò chuyện những chuyện liên quan đến nàng, còn nghỉ ngơi được nữa sao.

Sở dĩ kìm lòng không đặng liền chen miệng vào, bày tỏ một chút ý kiến của mình.

Cơ Dao Hoa nhìn về phía Hồ Điệp như sống lại từ cõi chết, kinh ngạc hỏi: Hồ Điệp muội không sao chứ.

Hồ Điệp nghe vậy cảm nhận tình trạng cơ thể một chút, gật đầu nói: Tuy còn hơi mệt, thế nhưng đã ổn rồi.

Mỗi người có thể chất không giống nhau.

Có người sức lực yếu ớt, có người sức chịu đựng tốt, có người sức khôi phục mạnh mẽ.

Hồ Điệp hiển nhiên chính là thuộc về loại sức khôi phục mạnh mẽ.

Hồ Điệp đùa cười nói: Đại tỷ, Tỷ phu các người trò chuyện các người, muội bận việc của muội.

Dứt lời một cái như cá lao mình vào nước liền lặn xuống.

Chẳng được bao lâu, biểu tình Cố Hàn Uyên liền trở nên kỳ lạ, ánh mắt không khỏi nhìn Cơ Dao Hoa hỏi: Hồ Điệp bơi rất giỏi sao.

Sắc mặt Cơ Dao Hoa cũng là đồng dạng kỳ lạ.

Khuôn mặt ửng đỏ giải thích: Mấy tỷ muội chúng thiếp đều bơi rất giỏi, sở dĩ lúc không có chuyện gì làm đều thích ngâm mình trong bồn tắm.

Kỹ năng bơi của Hồ Điệp xem ra là tốt nhất.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng bước ra từ Lãm Nguyệt Các.

Yến Phỉ Phỉ lập tức tiến lên đón, dâng lên hai tấm thiệp mời.

Ninh Vương và Tín Vương đều thỉnh công tử dự tiệc.

Cố Hàn Uyên đưa tay tiếp nhận hai tấm thiệp, thâm ý nói: Tín Vương rốt cuộc đã không ngồi yên được rồi.

Ninh Vương kia tám chín phần mười là muốn cùng hắn củng cố mối quan hệ.

Dù sao, danh vọng của Cố Hàn Uyên hôm nay lại tăng thêm một bậc.

Hơn nữa, tại Minh quốc cảnh nội, không ai có thể địch nổi.

Trớ trêu thay, Cố Hàn Uyên bây giờ lại sắp trở thành em rể của Chu Hậu Chiếu.

Ninh Vương có lo lắng cũng là lẽ thường tình.

Nếu Cố Hàn Uyên chạy đến bên Chu Hậu Chiếu, chẳng phải công sức hắn đầu tư trước đây đều uổng phí sao.

Huống hồ, nếu không có Cố Hàn Uyên tương trợ, Ninh Vương cũng không nắm chắc việc leo lên Hoàng vị.

Dù sao, người cạnh tranh còn nhiều hơn so với tình tiết truyện, thế cục cũng càng thêm hỗn loạn.

Còn như Tín Vương, hiển nhiên An gia phản loạn khiến hắn sinh ra cảm giác nguy cơ.

Dù sao, đối với Tín Vương mà nói, kết quả tốt nhất nhất định là Chu Hậu Chiếu trọng thương hoặc bạo bệnh.

Sau đó, Chu Hậu Chiếu không có người thừa kế thì không thể không giao Hoàng vị cho hắn, đệ đệ thân cận nhất của mình kế thừa.

Mà trước đó, Chu Hậu Chiếu cũng không thể tạ thế, càng không thể bị người soán vị.

Bằng không, Tín Vương với thế lực yếu nhất gần như không thể tranh đấu với các Phiên Vương còn lại.

Chương 1457

Sau đó lại quay về vấn đề ban đầu.

Cố Hàn Uyên, người sắp trở thành em rể của Chu Hậu Chiếu, sẽ có lập trường và thái độ ra sao.

Tín Vương có thể không cầu Cố Hàn Uyên trợ giúp hắn leo lên Hoàng vị, nhưng ít ra muốn đảm bảo Cố Hàn Uyên sẽ không trở thành trở ngại.

Bằng không, những mưu đồ tính kế của Tín Vương rất khó có tác dụng thực chất.

Dù sao, Cố Hàn Uyên có thể trực tiếp lật bàn.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên bằng lòng đứng về phía Chu Hậu Chiếu, chiếm được đại nghĩa danh phận, như vậy vô luận phải xử lý hoặc nhằm vào ai cũng đều có thể được.

Người khác cũng rất khó tìm ra sơ suất, chỉ biết đổ mọi chuyện lên đầu Chu Hậu Chiếu.

Đương nhiên, làm đao cho Chu Hậu Chiếu cũng rất dễ rơi vào kết cục thỏ khôn c·hết chó săn bị mổ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên há sợ sao.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên muốn giữ lại Chu Hậu Chiếu thật sự, đồng thời khống chế hắn trong tay, chỉ chờ thời cơ thích hợp lại thả hắn ra ngoài.

Yến Phỉ Phỉ nghi hoặc hỏi: Vậy công tử định đi dự yến tiệc của Tín Vương trước sao.

Nhưng Cố Hàn Uyên đáp: Không, đi bên Ninh Vương trước.

Yến Phỉ Phỉ giật mình, hiếu kỳ hỏi: Đây là vì sao.

Cố Hàn Uyên khóe miệng lướt qua một tia cười cợt, nhàn nhạt nói: Ninh Vương và Tín Vương đều có khiếm khuyết trong tính cách.

Ninh Vương tạm thời không nói tới, Tín Vương âm nhu có thừa, lại vô cùng tự phụ, trời sinh đa nghi, bảo thủ.

Đối đãi người như vậy, không thể nào thuận theo ý hắn, bằng không tất nhiên sẽ làm ra những chuyện tự cho là đúng.

Đi trước Ninh Vương sẽ khiến Tín Vương nghi thần nghi quỷ, đến lúc đó mới có thể dễ dàng đòi thêm lợi thế.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy liền hiểu rõ.

Cố Hàn Uyên đây là coi Ninh Vương là công cụ để tăng giá với Tín Vương.

Sau đó, Cố Hàn Uyên sai Yến Phỉ Phỉ gọi Lô Kiếm Tinh đến Thiên Lãm Nguyệt Lâu đợi lệnh, còn mình thong dong tiến về Ninh Vương phủ.

Cố Hàn Uyên đã sớm là khách quen của Ninh Vương phủ.

Gia đinh giữ cửa thấy Cố Hàn Uyên đến, cung kính hô: Kính chào Cố công tử, điện hạ đã chờ lâu rồi.

Mời Cố công tử vào.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, bước vào Ninh Vương phủ.

Ninh Vương vừa thấy Cố Hàn Uyên liền hớn hở ra mặt.

Vẫn như trước nhiệt tình hô: Cố huynh đệ xem như đã đến rồi.

Ninh Vương có lý do để vui mừng.

Dù sao, có thể nhanh chóng mời Cố Hàn Uyên đến như vậy, đủ để chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người vẫn thân cận.

Nhất là khi hắn biết Tín Vương cũng đã mời Cố Hàn Uyên.

Kết quả Cố Hàn Uyên vẫn đến Ninh Vương phủ trước.

Ninh Vương đương nhiên cảm thấy đắc ý.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Khiến Chu huynh đợi lâu rồi.

Ninh Vương nhiệt tình dẫn đường cho Cố Hàn Uyên.

Chính sảnh Ninh Vương phủ lúc này tân khách tề tựu, so với lần đầu Cố Hàn Uyên tới còn náo nhiệt hơn.

Hiển nhiên, thế lực của Ninh Vương đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Giang hồ hào khách, phú thương, quan viên.

Bởi vì quan hệ của Cố Hàn Uyên, càng nhiều người lựa chọn đầu nhập vào Ninh Vương.

Những người này thấy Cố Hàn Uyên trình diện, tất nhiên là vô cùng vui mừng.

Kính chào Cố công tử.

Tiếng vấn an cung kính không dứt bên tai.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Ninh Vương đang đắc ý cười lớn.

Nghĩ thầm, nếu hôm nay hắn không đến Ninh Vương phủ trước, e rằng Ninh Vương sẽ khó mà kết thúc ổn thỏa.

Bất quá, phong cách làm việc của Ninh Vương vẫn luôn như vậy, luôn không mấy khi suy nghĩ đến hậu quả khi kế hoạch thất bại.

Thế nên trước đây ba lần bảy lượt bị Cố Hàn Uyên đoạt mất quả đào.

Ninh Vương kéo Cố Hàn Uyên, giới thiệu thân phận của mọi người với hắn.

Điều thú vị là, trong số những người này có không ít nhân vật Cố Hàn Uyên có ấn tượng.

Mà đại đa số những người này đều có liên quan đến các Phiên Vương khác.

Hiển nhiên là bị cài vào đây làm nội gián.

Chuyện như vậy không thể tránh khỏi, Cố Hàn Uyên cũng không hứng thú đi bắt nội gián cho Ninh Vương.

Lúc này, Ninh Vương đột nhiên lộ ra vẻ cười đầy thâm ý, nói với Cố Hàn Uyên: Cố huynh đệ, ta giới thiệu cho huynh vài vị người huynh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Cố Hàn Uyên quả thực cảm thấy hứng thú, hắn đã thấy người Ninh Vương muốn giới thiệu.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên vừa tiến vào đã chú ý.

Không cần, chúng ta đã quen biết.

Tại vị trí một bàn toàn nữ tử, một thiếu nữ sáng rỡ vừa cười vừa giận, tựa như thẹn thùng lại tựa như hờn dỗi nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất đắc dĩ cười nói: Băng Nhi muội sao lại ở đây.

Nữ tử ấy chính là Tiết Băng.

Tiết Băng khẽ hừ một tiếng, cười tươi nói: Đại tỷ gần đây có việc không ở kinh thành, thế nên để ta cùng nhị tỷ, tam tỷ đến đàm luận chuyện hợp tác với Ninh Vương điện hạ.

Bàn này các nữ tử đều là thành viên của Hồng Hài Tử.

Các nàng đều là những nữ tử có sắc đẹp hơn người.

Âu Dương Tình thẹn thùng cười yếu ớt, dịu dàng nói: Cố công tử, chúng ta lại gặp mặt.

Mặc dù đã qua một thời gian, Âu Dương Tình lần nữa gặp lại Cố Hàn Uyên vẫn không ngừng được e lệ.

Dù sao, hai người trước đây từng có tiếp xúc da thịt ở mức độ tương đối.

Thậm chí hồ đồ mà hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Nguyên lai tứ muội cùng bát muội đều quen biết Cố công tử sao.

Không biết các muội cùng Cố công tử có quan hệ thế nào.

Một vị nữ tử có chút thục mị trêu chọc nói.

Tiết Băng nũng nịu khẽ nói: Nhị tỷ.

Ai sẽ nguyện ý cùng kẻ phong lưu thành tính này có quan hệ.

Tiết Băng rất rõ ràng là đang ghen.

Lý do cũng không phức tạp.

Tin tức Vân La quận chúa sắp gả cho Cố Hàn Uyên đã truyền khắp kinh thành.

Trước đây không lâu, Tiết Băng mới vì muốn có được nhiều hơn sự quan tâm của Cố Hàn Uyên mà dụ dỗ Âu Dương Tình.

Kết quả còn không bao lâu, Cố Hàn Uyên lại có được Vân La quận chúa, còn khiến mọi người đều biết.

Tiết Băng ngược lại không thật sự để tâm đến sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Dù sao Tiết Băng đã sớm biết và chấp nhận.

Thậm chí còn kéo theo cả Âu Dương Tình.

Điều thực sự khiến Tiết Băng cảm thấy không vui là rõ ràng tình cảm mới vừa xác định, Cố Hàn Uyên lại không đến tìm nàng.

Trên thực tế, Tiết Băng ngược lại không phải là chưa từng nghĩ đến việc chủ động đi tìm Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng sự quật cường của thiếu nữ lại khiến nàng không muốn đến Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Tiết Băng đang giở tính khí, cố ý trêu chọc: Nếu Băng Nhi muội cảm thấy không có quan hệ gì với ta, vậy ta có thể phụ bạc được sao.

Ngươi dám.

Tiết Băng cáu giận trừng mắt Cố Hàn Uyên, dáng vẻ như muốn liều mạng với hắn nếu hắn thật sự dám.

Thái độ tiền hậu bất nhất này khiến mọi người bật cười.

Băng Nhi quả nhiên vẫn khẩu thị tâm phi như vậy.

Rõ ràng trong lòng vô cùng tưởng niệm, nhưng vẫn muốn mạnh miệng đôi chút.

Vẫn là tiếng trêu chọc của nữ tử thục mị kia.

Chính là Nhị Nương, người được Tiết Băng gọi là Nhị tỷ.

Cố Hàn Uyên nhìn sang.

Nhị Nương ước chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, toàn thân tản ra vẻ phong vận chín chắn.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuy có ít nhiều dấu vết tháng năm, nhưng vẫn được gọi là mỹ nhân.

Xếp hạng của Hồng Hài Tử không hoàn toàn dựa theo tuổi tác.

Thế nên trên thực tế Nhị Nương và Tam Nương đều lớn tuổi hơn Công Tôn Lan.

Đương nhiên, đó không phải trọng điểm.

Cố Hàn Uyên quan tâm Nhị Nương ở chỗ nàng đã phản bội Hồng Hài Tử.

Nhị Nương vì nuôi dưỡng người đàn ông của mình, đã chuyển đi một lượng lớn lợi ích của Hồng Hài Tử.

Đồng thời, theo thời gian trôi qua, dần dần không thể che giấu được nữa.

Có thể suy ra, đến lúc đó Nhị Nương chỉ có thể bán đứng Hồng Hài Tử càng triệt để hơn.

Trong tình tiết truyện, Tiết Băng hương tiêu ngọc vẫn, Nhị Nương phải chịu trách nhiệm khá lớn.

Dù sao xét đến cùng là Nhị Nương dẫn sói vào nhà.

Ý tưởng của Cố Hàn Uyên tự nhiên không ai biết được.

Lúc này, đám người chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang nhìn chằm chằm Nhị Nương.

Nhị Nương cũng bị Cố Hàn Uyên nhìn đến đỏ bừng mặt, ánh mắt né tránh.

Không có cách nào, nữ tử bình thường nào có thể chịu được ánh mắt nhìn chằm chằm không chớp của Cố Hàn Uyên như vậy.

Mặc dù Nhị Nương có người mình yêu tha thiết, nhưng lúc này cũng vì tướng mạo tuấn mỹ và ánh mắt rạng ngời như tinh thần của Cố Hàn Uyên mà trong lòng cuồng loạn.

Thậm chí một vài ý tưởng trong lòng nàng cũng dao động một cách nhỏ bé không thể nhận ra.

Tiết Băng thấy vậy nhất thời không kịp giận dỗi.

Giận không chỗ phát tiết, liền tiến lên véo mạnh vào eo mềm của Cố Hàn Uyên, sau đó ngượng ngùng quát khẽ: Cố đại ca, đừng quá mức.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, không giải thích.

Một vài hiểu lầm tiếp tục tồn tại chưa hẳn là chuyện xấu.

Chương 1458

Còn Tiết Băng có thể sẽ vì vậy mà tức giận sao.

Ngược lại Tiết Băng rất dễ dỗ dành, không có gì đáng ngại.

Ngược lại là Âu Dương Tình vẻ mặt khó hiểu, hiển nhiên không cho rằng Cố Hàn Uyên chỉ đơn thuần nhìn Nhị Nương.

Có lẽ có lý do nào khác cũng không chừng.

Trong Hồng Hài Tử, người thâm tàng bất lộ nhất có khả năng chính là Âu Dương Tình.

Võ công không cao, cũng chưa chắc có bao nhiêu cơ trí.

Nhưng có thể xuyên suốt mấy tình tiết trong Lục Tiểu Phụng Truyền Kỳ đều có vai diễn của nàng, hiển nhiên nàng có chỗ độc đáo.

Vì vậy Âu Dương Tình có trực giác như vậy ngược lại cũng không thần kỳ.

Đương nhiên, Âu Dương Tình càng tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không nông cạn đến thế.

Cho dù coi trọng Nhị Nương, cũng sẽ không vào lúc này trắng trợn không kiêng nể như vậy.

Lúc này, bầu không khí ít nhiều có chút ngượng ngùng, vẫn là Ninh Vương phá vỡ trước.

Nguyên lai Cố huynh đệ cùng Tiết cô nương và Âu Dương cô nương đều quen biết sao.

Ngược lại là bản vương uổng công rồi.

Ninh Vương mơ hồ có chút thất vọng.

Dù sao, ngay từ đầu hắn định là mượn hoa hiến Phật, dùng những mỹ nhân của Hồng Hài Tử này để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan không ở kinh thành tạm thời không nói tới, Tiết Băng và Âu Dương Tình đều là tuyệt sắc.

Đáng tiếc hai nàng dường như cũng đã có liên hệ với Cố Hàn Uyên.

Còn lời Tiết Băng vừa nói dỗi.

Nghe qua là được, tin thật thì đúng là ngây thơ.

Tin tức tốt duy nhất chính là Cố Hàn Uyên dường như coi trọng Nhị Nương kia.

Kế hoạch nhằm vào Hồng Hài Tử trước đó cần điều chỉnh đôi chút.

Ninh Vương ánh mắt khẽ lóe lên suy nghĩ.

Ngược lại không phải Ninh Vương muốn đối phó Hồng Hài Tử, thật sự là Công Tôn Lan thủy chung không đưa ra một câu trả lời thuyết phục khiến hắn hài lòng.

Công Tôn Lan cho rằng Hồng Hài Tử không nương tựa ai, chỉ hợp tác.

Ninh Vương vốn đã bất mãn với điều này, huống hồ bây giờ thế lực của hắn còn bành trướng hơn rất nhiều.

Chính là Hồng Hài Tử có xứng đáng hợp tác với hắn sao.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên đối với Công Tôn Lan cảm thấy hứng thú, thì hắn không phải là bức bách Hồng Hài Tử đi vào khuôn khổ, mà là càng đơn giản và thô bạo hơn.

Còn việc đối phó Hồng Hài Tử có thể sẽ chọc giận Cố Hàn Uyên sao.

Không động đến các mỹ nhân trong Hồng Hài Tử, mà xem như lễ vật dâng cho Cố Hàn Uyên không được sao.

Chẳng bao giờ nhìn thấu Cố Hàn Uyên, Ninh Vương thậm chí còn đang dương dương tự đắc với ý nghĩ của mình.

Cố Hàn Uyên kết hợp với tình tiết truyện cũng có thể đoán được ý tưởng của Ninh Vương, không khỏi thầm lắc đầu.

Ninh Vương quả nhiên tầm nhìn thiển cận.

Bất quá, cũng chính vì vậy, hắn mới là một quân cờ tốt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chu huynh nói lời ấy quá khiêm nhượng.

Có thể gặp Băng Nhi cùng Âu Dương cô nương, ta cũng rất vui mừng.

Bất kể có phải là lời xã giao hay không.

Những lời này của Cố Hàn Uyên đều khiến Tiết Băng dễ chịu hơn rất nhiều.

Vì vậy, tay nàng đặt ở bên hông Cố Hàn Uyên cũng từ véo đổi thành xoa nắn.

Trên khuôn mặt xinh đẹp cũng lộ vẻ đau lòng vì mình trước đó đã dùng sức quá mạnh khiến tình lang đau đớn.

Cố Hàn Uyên thấy vậy cũng thuận thế ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiết Băng.

Ninh Vương rất có nhãn lực độc đáo nói: Cố huynh đệ, bản vương còn có khách muốn chiêu đãi, xin thất bồi trước.

Cố Hàn Uyên mỉm cười vuốt cằm nói: Chu huynh cứ tự nhiên.

Ninh Vương đi rồi, Tiết Băng không khỏi hiếu kỳ hỏi: Cố đại ca, Ninh Vương thật sự có quan hệ tốt với huynh đến vậy sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ nhíu mày.

Quan hệ có thể không tốt được ư.

Dù sao cũng là người trong đồng đạo mà.

Nghĩ đến ôn nhu đoan trang lại cực kỳ dẻo dai Lâu Tố Trân cùng bốn Trắc Phi từng tận tâm tận lực hầu hạ hắn, Cố Hàn Uyên không khỏi trong lòng hơi nóng.

Cố đại ca, huynh.

Người đầu tiên phát hiện Cố Hàn Uyên khác thường tự nhiên là Tiết Băng bên cạnh hắn.

Nàng vô thức cho rằng bởi vì hai người ôm nhau, Cố Hàn Uyên mới có phản ứng này.

Tiết Băng cảm thấy lúng túng, đồng thời trong lòng cũng không khỏi ngọt ngào.

Dù sao, mình có thể đối với tình lang có sức hấp dẫn đến thế là chuyện đáng để kiêu ngạo.

Trước đây chút ghen ghét trong lòng cũng nhất thời tiêu tan không còn một mảnh.

Tiết Băng mặt cười hơi phiếm hồng, ghé vào tai Cố Hàn Uyên lặng lẽ nói: Cố đại ca huynh nhịn một chút, tối nay ta và tứ tỷ sẽ tìm cơ hội giúp huynh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia màu sắc cổ quái.

Trớ trêu thay, chuyện này lại không dễ giải thích.

Thôi vậy, hiểu lầm thì hiểu lầm đi.

Sau đó Cố Hàn Uyên liền dứt khoát ngồi xuống bàn của Tiết Băng cùng các nàng.

Ngược lại, nhân thiết phong lưu của Cố Hàn Uyên đã đủ ổn định, cũng không ai cảm thấy điều này có gì không đúng.

Thứ hai, Tiết Băng thoạt nhìn đã là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Hai người ngồi cùng nhau thì càng thêm bình thường.

Bất quá, sắc mặt một vài người cũng rất cổ quái.

Lục Tiểu Phụng giao hữu rộng khắp, không ít người biết hắn và Tiết Băng có quan hệ.

Lúc này thấy Cố Hàn Uyên công khai cướp bạn gái của Lục Tiểu Phụng, không khỏi có chút thổn thức.

Đương nhiên, kẻ hả hê cũng không thiếu.

Ai bảo Lục Tiểu Phụng kết giao bằng hữu quá tùy tiện.

Tiết Băng cũng đã nhận ra ánh mắt của mọi người cùng tiếng xì xào bàn tán, không khỏi có chút hổ thẹn nói: Cố đại ca, ta có phải đã gây rắc rối cho huynh không.

Cố Hàn Uyên ôn hòa cười cười, thong dong nói: Không có gì phiền toái cả, hơn nữa tổng không thể để muội mãi không danh không phận mà ẩn mình mãi được.

Tiết Băng cười duyên như hoa, nắm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên, yêu kiều nói: Cố đại ca không trách thiếp là được rồi.

Nói xong, vẻ mặt đắc ý liếc nhìn Nhị Nương và Tam Nương.

Tiết Băng mặc dù không mấy hứng thú với cái gọi là địa vị hậu cung, danh phận cũng không nhất thời vội vàng.

Dù sao nàng vẫn chưa hoàn toàn trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng không chịu nổi trong mấy ngày trước khi đến Ninh Vương phủ, Nhị Nương và Tam Nương đã thì thầm bên tai nàng biết bao điều có không.

Hai nàng khi biết Tiết Băng di tình biệt luyến cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Dù sao thái độ của Lục Tiểu Phụng đối với Tiết Băng trước đây thật sự rất khiến người khác thất vọng.

Trốn tránh quả thật có tác dụng, thế nhưng đáng hổ thẹn.

Nhất là ở bên cạnh nhìn vào thì càng phải như vậy.

Vì vậy các nàng nhất trí cho rằng Tiết Băng không còn theo đuổi Lục Tiểu Phụng là đã thoát khỏi khổ hải.

Thế nhưng quay đầu lại, Cố Hàn Uyên dường như cũng chẳng hơn Lục Tiểu Phụng là bao.

Điểm phong lưu này không nói.

Tốt xấu gì với thân phận địa vị của Cố Hàn Uyên hôm nay, phong lưu một chút cũng không tính là vấn đề lớn lao gì.

Huống chi bây giờ danh vọng của Cố Hàn Uyên ở Minh quốc càng lúc càng như mặt trời giữa trưa.

Cho dù Tiết Băng đi làm thiếp cho Cố Hàn Uyên, cũng sẽ không rước lấy lời chỉ trích nào.

Thậm chí trên giang hồ đa số còn ước ao Tiết Băng.

Ở niên đại này, quan niệm thà làm thiếp anh hùng, không làm thê người tầm thường vẫn còn tương đối thâm nhập lòng người.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là nhân thiết phong lưu của Cố Hàn Uyên đã được thiết lập từ lâu, tất cả mọi người đã thành thói quen.

Bất quá, Cố Hàn Uyên trước đây suy nghĩ đến việc còn có chỗ có thể lợi dụng Lục Tiểu Phụng, tạm thời không thích hợp vạch mặt mà khiến Tiết Băng giấu diếm quan hệ của hai người để Nhị Nương cùng Tam Nương cảm thấy bất mãn.

Hay là cuối cùng chỉ là đùa giỡn một chút thì thôi.

Hơn nữa, Nhị Nương bởi vì tự mình trải qua, đối với loại tình huống này đặc biệt mẫn cảm.

Dư luận về phương diện này đối với Cố Hàn Uyên là càng có lợi và càng khoan dung.

Dù sao, trên giang hồ có rất nhiều cô gái muốn nương tựa cành cây cao như Cố Hàn Uyên.

Chương 1459

Huống chi còn có không biết bao nhiêu nữ tử giả mạo là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Cho dù Cố Hàn Uyên thực sự từ bỏ Tiết Băng, có bao nhiêu người sẽ cho rằng lời Tiết Băng nói là sự thật đâu.

Hơn nữa, trước đây Tiết Băng vẫn thích Lục Tiểu Phụng.

Điều này khiến lập trường của Tiết Băng tương đối mà nói càng thêm bị động.

Thế nên sau một phen tận tình khuyên bảo, Tiết Băng không thể làm gì khác hơn là nghe theo kế hoạch của Nhị Nương.

Tại yến hội của Ninh Vương, biểu hiện ra mối quan hệ thân mật với Cố Hàn Uyên, xem Cố Hàn Uyên có để ý nàng hay không.

Cũng may Cố Hàn Uyên vẫn chưa phụ lòng mong đợi của Tiết Băng, trong lúc nhất thời nàng chỉ cảm thấy phương tâm ngọt ngào đến tan chảy.

Tiết Băng không hề e dè chặt kéo cánh tay Cố Hàn Uyên, cho dù bộ ngực mềm mại trước người bị ép đến biến hình cũng chẳng để ý chút nào.

Còn lời nàng nói sau đó sẽ tìm cơ hội giúp Cố Hàn Uyên, càng là chân tâm thật ý.

Đồng thời còn đặc biệt chuẩn bị kéo theo Âu Dương Tình, dùng cách này để đáp lại Cố Hàn Uyên.

Nhị Nương và Tam Nương tự nhiên thấy được vẻ mặt đắc ý của Tiết Băng, đồng thời cũng thấy được thái độ của Cố Hàn Uyên.

Tam Nương ngược lại vẫn ổn, đa phần là vui mừng.

Thế nhưng Nhị Nương thì chỉ có hâm mộ.

Nàng cũng lừa dối mọi người, âm thầm làm tình nhân không danh không phận cho người đàn ông mình yêu mến.

Thậm chí phản bội Hồng Hài Tử, tham ô tiền của tổ chức để nuôi dưỡng người đàn ông đó.

Thế nhưng qua nhiều năm như thế, nàng lại chưa bao giờ nhận được nửa điểm hứa hẹn từ người đàn ông kia.

Nhị Nương cho rằng mình đã bỏ ra nhiều như vậy, một ngày nào đó sẽ có thể quang minh chính đại ở bên cạnh người mình yêu.

Thế nhưng thực tế thì tàn khốc, sự chờ đợi của nàng xa vời vợi.

Hơn nữa, theo tuổi tác tăng trưởng, nàng không thể không đối mặt một vấn đề, tuổi già sắc suy.

Đương nhiên, tuổi của Nhị Nương cũng chưa đến mức già yếu.

Chỉ là bởi vì trong ngày thường ưu tư quá nặng, tu vi võ công lại không tinh xảo, tinh thần diện mạo tương đối tiều tụy, mới có xu thế tuổi già sắc suy.

Trên thực tế, dung nhan của nàng vẫn còn ở cuối thời kỳ đỉnh cao, cộng thêm loại phong vận chín chắn ấy, vẫn có thể xưng là một câu mỹ nhân.

Bất quá dù vậy, người đàn ông kia cũng đã rất lâu không còn lên giường của nàng.

Điều này khiến Nhị Nương thường ngày càng thêm u buồn, u oán, sợ hãi.

Ngược lại, ánh mắt hơi có phần thất lễ của Cố Hàn Uyên hôm nay lại khiến tâm tình nàng khá hơn không ít.

Lại thêm Cố Hàn Uyên ngoài ý liệu vẫn chưa phản đối hay trách cứ việc Tiết Băng làm rõ quan hệ.

Cảnh ngộ hoàn toàn trái ngược với mình này, càng khiến Nhị Nương thêm vài phần lưu ý.

Nàng thường mịt mờ liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang nghiêng mình bên giai nhân.

Cố Hàn Uyên ngồi giữa, hai bên là Tiết Băng và Âu Dương Tình.

Tiết Băng không hề che giấu mối quan hệ vô cùng thân thiết giữa mình và Cố Hàn Uyên, hầu như muốn đem nửa người Cố Hàn Uyên nhào nặn vào lòng mình.

Tư thế như vậy đối với Cố Hàn Uyên mà nói ít nhiều có chút bất tiện.

Thế nhưng không sao cả.

Bên kia Âu Dương Tình đang ôn nhu hầu hạ Cố Hàn Uyên rượu ngon món ngon.

Vì vậy trên thực tế, Cố Hàn Uyên căn bản không cần tự mình động thủ.

Nhìn dáng vẻ ba người lúc này, tâm tình Nhị Nương khá phức tạp.

Âu Dương Tình tuy chưa nói, thế nhưng hiển nhiên cũng có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Bằng không cũng sẽ không tự nhiên hầu hạ Cố Hàn Uyên như vậy.

Tư thái phong lưu như Cố Hàn Uyên, theo lý mà nói Nhị Nương hẳn là thấy rất chướng mắt.

Vậy mà lúc này, trong lòng nàng lại tràn đầy ước ao.

Nếu như có thể quang minh chính đại, nàng tình nguyện tình lang của mình phong lưu một chút.

Cho dù như bây giờ bị người trái ôm phải ấp lấy cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Đúng lúc Nhị Nương đang miên man suy nghĩ, một tiếng nói nhỏ bên tai khiến nàng giật mình.

Nhị Nương, chẳng lẽ muội thật sự coi trọng Cố công tử sao.

Nguyên lai là Tam Nương thấy Nhị Nương thất thần, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Tỉnh hồn lại, trên khuôn mặt cười đầy phong vận của Nhị Nương không khỏi nổi lên vài phần ửng hồng, thấp giọng trách mắng: Nói bậy bạ gì đó.

Ta làm sao có khả năng coi trọng nam nhân của tứ muội cùng bát muội.

Tam Nương nghe vậy cũng là vẻ mặt không tin, nhỏ giọng lẩm bẩm: Nếu không phải, vậy Nhị Nương vừa rồi còn nhìn lén Cố công tử chằm chằm là sao.

Ta.

Nhị Nương nhất thời nghẹn lời, không biết nên giải thích thế nào cho phải.

Dù sao, lý do chân chính cũng không thể nói ra miệng.

Hơn nữa, cho dù che giấu nội dung về người đàn ông của nàng, cũng không thể ăn ngay nói thật là mình đang ước ao Tiết Băng và Âu Dương Tình sao.

Như vậy trong mắt người không biết, chẳng phải càng thêm không đánh đã khai rồi sao.

Nói chung, Nhị Nương giải thích không đúng, không giải thích cũng không đúng.

Điều duy nhất có thể làm dĩ nhiên là chỉ giữ im lặng.

Kiểu trầm mặc này theo Tam Nương chính là ngầm chấp nhận.

Tam Nương lặng lẽ liếc nhìn sườn mặt tuấn mỹ vô song của Cố Hàn Uyên, khuôn mặt xinh đẹp không tự chủ được cũng hơi nóng lên.

Sự vật tốt đẹp luôn dễ dàng hấp dẫn lòng người.

Tam Nương cũng là một mỹ nhân rất có sắc đẹp.

Đôi mi thanh tú vừa nhỏ vừa dài kia mang đến cho người ta một cảm giác anh khí, lãnh diễm.

Tam Nương gần ba mươi tuổi, là người lớn tuổi thứ hai trong Hồng Hài Tử.

Những năm gần đây nàng luôn chưa từng tỏ ra thân thiện với nam nhân nào, cũng tự nhận là sẽ không vì nam tử nào mà động tâm.

Khi chưa gặp mặt, nàng có thể tự tin cho rằng Cố Hàn Uyên, người mơ hồ có danh xưng Đệ Nhất Mỹ Nam Tử Thiên Hạ, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Mà sau khi gặp mặt, nàng mới biết được Cố Hàn Uyên có mị lực khó ngăn cản đến mức nào.

Nàng phảng phất hiểu Nhị Nương, khẽ gật đầu thấp giọng nói: Cho dù Nhị Nương muội thật sự coi trọng Cố công tử cũng không phải chuyện kỳ quái.

Cố công tử tướng mạo, võ công, danh vọng đều là thiên hạ tuyệt đỉnh, là nữ nhân nào cũng sẽ vì hắn mà động tâm chứ.

Nhị Nương nghe vậy bất đắc dĩ nói: Đều nói không phải.

Lời nàng nói không mấy sức thuyết phục.

Dù sao, những dao động sâu trong nội tâm ấy không lừa được chính mình.

Bên cạnh Cố Hàn Uyên đều là làn gió thơm quanh quẩn.

Gần có Tiết Băng cùng Âu Dương Tình, xa có Nhị Nương cùng Tam Nương, đều có những tư vị riêng.

Lời Nhị Nương cùng Tam Nương lặng lẽ nói tự nhiên không gạt được hắn.

Ít nhiều có chút cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, đồng thời trong lòng cũng thêm mấy phần nghiền ngẫm.

Tam Nương thế nào tạm thời không nói tới.

Thế nhưng nội tâm Nhị Nương lại phảng phất tràn đầy kẽ hở.

Cố Hàn Uyên tự tin nếu như phát động thế công đối với Nhị Nương, có lẽ khi yến hội kết thúc có thể đem nàng lên giường.

Bất quá, Tiết Băng cùng Âu Dương Tình ngay bên cạnh, hắn cũng không tiện trắng trợn không kiêng nể như vậy.

Quan trọng hơn chính là sự hiểu lầm của Ninh Vương lúc trước dường như có thể giúp hắn tiết kiệm được rất nhiều chuyện.

Hơn nữa, sau khi mối quan hệ của Tiết Băng với hắn bị bại lộ, e rằng chẳng mấy chốc sẽ truyền đến tai Lục Tiểu Phụng.

Vai diễn của Tiết Băng trong tình tiết truyện e rằng cũng sẽ không còn.

Như vậy thì nên có người thế thân vào vị trí trống này.

Mà Nhị Nương chính là một lựa chọn vô cùng tốt.

Cố Hàn Uyên đang lo lắng vấn đề về Lục Tiểu Phụng, liền nghe

Tiết Băng đột nhiên có chút do dự nói: Cố đại ca, Lục Tiểu Phụng thì.

Tiết Băng cũng biết chuyện hôm nay nhất định sẽ bị truyền đi, Lục Tiểu Phụng cũng sẽ biết chuyện nàng di tình biệt luyến.

Tiết Băng còn biết Lục Tiểu Phụng cũng thích nàng.

Chương 1460

Lục Tiểu Phụng khi biết tin nàng di tình biệt luyến, chỉ sợ sẽ rất đau lòng.

Tuy nàng không hối hận khi thích Cố Hàn Uyên, bỏ xuống Lục Tiểu Phụng luôn trốn tránh.

Nhưng sự hổ thẹn thì vẫn có.

Dù sao xét đến cùng cũng là nàng phản bội tình cảm với Lục Tiểu Phụng.

Mặc dù trong đó có rất nhiều duyên cớ do Cố Hàn Uyên câu dẫn.

Lại lo lắng khả năng vì vậy mà gây phiền phức cho Cố Hàn Uyên, Tiết Băng không khỏi có chút hối hận vì đã tin lời khuyên của Nhị Nương và Tam Nương, làm rõ mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Cho dù muốn làm rõ cũng nên chọn một thời cơ Lục Tiểu Phụng có thể tiếp nhận hơn, đồng thời không ảnh hưởng đến sắp xếp ban đầu của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên buồn cười đưa tay véo véo mũi quỳnh của Tiết Băng, trêu chọc: Bây giờ mới biết hối hận sao.

Tiết Băng đuối lý không dám phản bác, buồn bực nói: Trước đây thiếp quả thực đã bốc đồng.

Cố Hàn Uyên ôn tồn trấn an nói: Nếu Lục Tiểu Phụng tìm đến muội, cứ để hắn tìm ta là được, dù sao cũng là ta trước đã câu dẫn muội.

Tiết Băng nghe vậy, mặt cười đỏ ửng.

Dù sao, từ câu dẫn này luôn dễ khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ.

Đương nhiên cũng không tính là sai.

Từ lúc nàng di tình biệt luyến trước đó cũng đã bị Cố Hàn Uyên chiếm hết tiện nghi.

Đó là những tiếp xúc cơ thể Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ có.

Cho dù nàng không di tình biệt luyến, e rằng cũng khó có thể yên tâm thoải mái ở bên Lục Tiểu Phụng nữa.

Có lẽ nàng thích Cố Hàn Uyên chính là kết quả tốt nhất.

Cố Hàn Uyên thấy tâm tình Tiết Băng chuyển biến tốt đẹp, đột nhiên thâm ý nói: Hơn nữa Lục Tiểu Phụng phong lưu tuy không bằng ta, nhưng cũng là phong lưu lãng tử nổi danh trên giang hồ.

Khi Băng Nhi muội còn cảm thấy áy náy với hắn, có lẽ hắn đã có tân hoan rồi cũng không chừng chứ.

Tiết Băng nghe vậy giật mình, không khỏi không thừa nhận lời Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Đã từng nàng cũng không ít lần ăn phải dấm chua của Lục Tiểu Phụng.

Bất quá, Tiết Băng đột nhiên nghĩ đến điều gì, không khỏi nói: Nhưng Lục Tiểu Phụng không phải đang bận điều tra chúng ta.

Hồng Hài Tử sao.

Lời vừa ra, sự chú ý của Nhị Nương và Tam Nương đều chuyển đến gần.

Ý của Tiết Băng là Lục Tiểu Phụng chưa chắc có đủ thời gian rảnh rỗi để tìm tân hoan.

Đây chính là Tiết Băng đã xem nhẹ Lục Tiểu Phụng.

Phải biết rằng Lục Tiểu Phụng luôn luôn một bên phá án, một bên gặp gỡ hết hồng nhan tri kỷ này đến hồng nhan tri kỷ khác.

Cố Hàn Uyên trên môi mang theo ý cười sâu xa, nói: Điều này thì phải đợi Băng Nhi muội lần sau gặp được Lục Tiểu Phụng mới biết.

Lúc này, ánh mắt Âu Dương Tình bỗng khẽ động, đôi mi thanh tú cau lại nói: Cố công tử nói là Thất Muội sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn sang.

Không biết Âu Dương Tình rốt cuộc là trực giác mẫn cảm hay là căn cứ vào tình báo nàng thu thập được mà đưa ra kết luận.

Trên thực tế, Lục Tiểu Phụng chẳng bao giờ thoát ly sự giám thị của Địa Võng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên càng biết Thượng Quan Phi Yến đã để mắt đến Lục Tiểu Phụng.

Chỉ là còn đang đợi thời cơ thích hợp để quen biết.

Trong tình tiết truyện, Thượng Quan Phi Yến có thể cuốn Lục Tiểu Phụng vào âm mưu của Kim Bằng Vương Triều phần lớn nguyên nhân là bởi vì Hoa Mãn Lâu.

Thế nhưng Hoa Mãn Lâu lại bởi vì biến cố Hoa Gia Bảo trước đó, trong khoảng thời gian ngắn không thể quán xuyến hết được mọi việc.

Thượng Quan Phi Yến tự nhiên cũng sẽ không tìm được cơ hội vô tình gặp gỡ Hoa Mãn Lâu.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Có lẽ là, có lẽ không phải.

Câu trả lời lập lờ nước đôi của Cố Hàn Uyên khiến Tiết Băng, Nhị Nương, Tam Nương đều không hiểu ra sao.

Ngược lại là Âu Dương Tình phảng phất hiểu ra điều gì đó, khẽ gật đầu.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ánh mắt hơi sáng.

Âu Dương Tình dường như có tài năng hơn trong dự liệu, chỉ vì Hồng Hài Tử mà làm công tác thu thập tình báo thì quả là quá lãng phí.

Tam Nương đối với vấn đề tình cảm của Lục Tiểu Phụng cũng không thèm để ý, lúc này đột nhiên xen vào nói: Cố công tử vẫn nên nói tại sao Lục Tiểu Phụng lại muốn điều tra chúng ta.

Hồng Hài Tử.

Cố Hàn Uyên cùng Tam Nương còn chưa chính thức chào hỏi.

Lúc này nghe vậy, hắn không vội trả lời vấn đề của nàng, ngược lại khẽ cười nói: Vị này chính là Tam tỷ của Băng Nhi, Tam Nương phải không.

Quả nhiên có thể cùng Băng Nhi làm tỷ muội đều là những mỹ nhân hiếm có.

Cố Hàn Uyên một câu nói liền khen ngợi cả bốn nữ tử đang ngồi.

Tiết Băng thẹn thùng vui mừng, Âu Dương Tình kiều diễm đưa tình, Nhị Nương đôi mi thanh tú khẽ nhăn, khóe miệng hơi cong.

Tam Nương trở thành chủ thể được tán dương, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi nổi lên ửng đỏ.

Huống chi tư sắc của Tam Nương vốn cũng không tầm thường.

Trong tình tiết truyện, Công Tôn Lan còn từng minh xác chỉ ra Tam Nương là một mỹ nhân.

Lúc này, dáng vẻ Tam Nương cười duyên trên môi ngọc càng thêm vài phần nữ nhân vị.

Lời khen ngợi của người bình thường và lời khen ngợi của Cố Hàn Uyên có hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Huống chi lúc này Cố Hàn Uyên đang đối mặt với nàng, dùng nụ cười đẹp mắt để khen ngợi vẻ đẹp của nàng.

Cho dù là nữ tử có ý chí sắt đá, cũng sẽ tim đập rộn lên.

Tam Nương ngữ khí nhu hòa khiêm tốn nói: Cố công tử quá khen rồi.

Ba nữ còn lại thấy dáng vẻ thục nữ hoàn toàn khác biệt ngày xưa của Tam Nương, cũng không khỏi lộ ra ánh mắt cổ quái.

Đôi mắt đẹp của Tiết Băng càng là hơi lóe sáng, không biết đang nghĩ gì.

Cố công tử cũng xin cho biết lý do Lục Tiểu Phụng điều tra Hồng Hài Tử chúng ta.

Tam Nương kịp phản ứng với vấn đề của mình và ánh mắt cổ quái của ba nữ, vội vàng đoan chính thái độ, nghiêm túc hỏi.

Chỉ là vệt ửng đỏ còn lưu lại trên khuôn mặt xinh đẹp thật sự rất không có sức thuyết phục.

Bất quá cũng may Cố Hàn Uyên vẫn chưa quá nhiều làm khó Tam Nương, thản nhiên giải thích tình báo hắn nhận được trước đó.

Kim Cửu Linh.

Tam Nương nhíu mày, khó hiểu lẩm bẩm.

Mà trong ánh mắt Nhị Nương thì rõ ràng thêm mấy phần hoảng loạn.

Bởi vì người đàn ông khiến nàng phản bội Hồng Hài Tử để cung dưỡng chính là Kim Cửu Linh.

Nhị Nương không đợi Tam Nương phát biểu ý kiến, liền vội vàng nói: Ta và Kim Cửu Linh có chút qua lại, không bằng quay đầu để ta đi thăm dò mục đích của hắn xem sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, khóe miệng cong lên một độ cong ý vị sâu xa.

Nhị Nương thăm dò là giả, yểm hộ mới là thật ư.

Bất quá đôi khi đánh rắn động cỏ chưa hẳn là chuyện xấu.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Đã như vậy, vậy phiền Nhị Nương rồi.

Qua ba tuần rượu, đồ ăn đã bày đủ ngũ vị.

Yến tiệc trong vương phủ Ninh Vương càng thêm náo nhiệt.

Theo kinh nghiệm, giờ đây nên đến tiết mục ca vũ trợ hứng.

Mà ca vũ trợ hứng của Ninh Vương phủ, chỉ có thể nói người hiểu tự khắc sẽ hiểu.

Huống hồ hôm nay còn có Cố Hàn Uyên tại đây, Ninh Vương có nhiệt tình đến mấy cũng không quá đáng.

Không ít khách quen của Ninh Vương phủ đều lướt mắt qua lại nơi cửa lối đi nhỏ thông ra chính viện, chỉ chờ Ninh Vương bồi dưỡng đám vũ nữ với trang phục kiệm vải bước ra từ đó.

Còn về việc có nữ tử tại đây, hơn nữa trong đó lại có hai giai nhân tựa hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, thì chẳng ai để tâm.

Dù sao cũng là tùy hứng làm bậy.

Huống chi Cố Hàn Uyên vốn dĩ mang phong thái phong lưu, nghĩ đến đây là chuyện thường tình.

Đương nhiên, nếu như Cố Hàn Uyên vì thế mà gặp chuyện, vậy lại càng thêm vui tai vui mắt.

Dù sao, Cố Hàn Uyên đang ngồi tại bàn kia, được bốn vị giai nhân vây quanh, khiến hắn quá đỗi chọc người đố kỵ.

Nhị Nương, Tam Nương tạm thời không nhắc đến, dù sao các nàng danh tiếng không cao.

Thế nhưng Tiết Băng cùng Âu Dương Tình lại bất đồng.

Một người là thiên kim Thần Châm Tiết gia, mỹ nhân nổi danh giang hồ, lại càng là hồng nhan tri kỷ từng có của Lục Tiểu Phụng.

Tại chỗ các nhân sĩ giang hồ, không nói ai cũng biết nàng, nhưng lại quảng nghe tiếng tăm lừng lẫy.

Là một trong tứ đại hổ mẫu của giang hồ Minh quốc, lại vẫn là người xinh đẹp nhất trong số đó.

Đại đa số nam tử trông thấy nàng, ắt hẳn đều phải ngẩn ngơ một hồi.

Còn như Âu Dương Tình, trên giang hồ danh tiếng không vang, thế nhưng tại kinh thành cũng là nổi tiếng xa gần.

Là đầu bảng hoa khôi của Di Tình Viện.

Nàng treo biển bán nghệ không bán thân, khiến vô số nam tử phải theo đuổi như điếu đổ.

Ngay cả việc đơn giản là bồi rượu cũng chẳng phải ai cũng có cơ hội.

Thế nhưng cho đến nay lại chưa từng nghe nói có ai thành tân khách nhập mạc của nàng.

Chẳng biết bao nhiêu nam tử đang mong đợi ngày Âu Dương Tình gả cho người trong mộng.

Không quá lâu, chẳng biết từ đâu truyền ra tin tức, nói Di Tình Viện đã thuộc sở hữu của Âu Dương Tình.

Nếu như đây là thật, vậy Âu Dương Tình e rằng sẽ chẳng còn ngày xuất giá.

Bất quá cảnh Âu Dương Tình ôn nhu phụng dưỡng Cố Hàn Uyên lúc này lại khiến mọi người giải tỏa thắc mắc.

Chương 1461

Thì ra là đã trèo lên được Cố Hàn Uyên a.

Chỉ cần còn là nam nhi, cũng không khỏi càng thêm đố kỵ Cố Hàn Uyên.

Đây là còn chưa có nhiều người biết thân phận Hồng Hài Tử của tứ nữ, bằng không chỉ càng thêm ghen tỵ.

Phải biết rằng Hồng Hài Tử trên giang hồ cũng là đại biểu cho hung danh hiển hách.

Không ít kẻ hắc đạo, ác bá đều đã nếm qua mùi vị đắng cay của Hồng Hài Tử.

Cũng không ít kẻ đã thẳng thừng bị lấy mạng.

Chính là thủ đoạn tàn nhẫn này, khiến tất cả nữ nhân của Hồng Hài Tử đứng vững gót chân trên giang hồ.

Dần dần lớn mạnh thành một tổ chức bí ẩn khiến người ta sợ hãi.

Bí mật như vậy, dù ở trong phe phái của Ninh Vương, cũng chỉ có một bộ phận tâm phúc mới biết.

Bất quá cho dù là thế này, trong việc mong chờ Cố Hàn Uyên gặp chuyện, không ít người đều đạt thành nhận thức chung.

Thế nhưng điều khiến người ta thất vọng là Ninh Vương dường như không có ý triệu Vũ Nữ trợ hứng.

Chỉ thấy Ninh Vương đột nhiên bước ra giữa sân, vô cùng đắc ý hô lớn: Đa tạ các vị tân khách quang lâm, bản vương thật vinh hạnh.

Ninh Vương không cách nào không đắc ý.

Khoảng cách lần trước Cố Hàn Uyên tham dự đại yến hội do hắn tổ chức không lâu.

Thế nhưng số người tham dự lại tăng gấp bội so với lần trước.

Cảnh tượng chúng vọng sở quy này khiến hắn như thể cảm thấy ngôi vị Hoàng đế dễ như trở bàn tay vậy.

Cũng may Ninh Vương tuy có chút nhẹ dạ, nhưng vẫn biết tất thảy này là do ai mang lại cho hắn.

Ninh Vương hùng hồn nói: Mấy ngày trước đây triều đình xảy ra một đại sự, chính là An gia, một gia tộc thương nhân, lại dám cả gan phản loạn.

Kỳ thực nguyên bản Ninh Vương cùng An gia vẫn có đủ giao tình, An gia đã tốn không ít tiền để giao hảo Ninh Vương.

Bất quá chút giao tình này đều tan thành mây khói theo việc An gia mưu tính Chu Hậu Chiếu cùng An gia mơ ước Hoàng vị.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm.

Ninh Vương ngữ khí tựa hồ càng thêm kích động nói: Chính là Cố công tử đã ngăn cơn sóng dữ, một mình chém g·iết An Vân Sơn xông vào Thái Hòa Điện, mới giữ được giang sơn xã tắc không suy sụp.

Nói đến đây, mọi người tại chỗ như thể đồng lòng vỗ tay tán thưởng.

Thỉnh thoảng xen lẫn vài lời bình luận mờ ám chỉ trích Chu Hậu Chiếu ngu ngốc.

Cũng bởi lúc này người đông mắt nhiều, bằng không ắt hẳn đã có vài lời khen ngợi Ninh Vương mới là thiên mệnh sở quy thốt ra.

Bất quá hôm nay Ninh Vương không phải đến để nghe những lời tán dương hoa mỹ đó.

Hắn sang sảng cười lớn nói: Bản vương cùng Cố công tử nhất kiến như cố, Cố công tử lập xuống đại công hiển hách như vậy, bản vương cũng vinh hạnh lây.

Lời vừa nói ra, lại là một tràng tiếng khen ngợi.

Đương nhiên, cũng không thiếu vài ánh mắt âm thầm lóe lên.

Đối với Ninh Vương mà nói, nền tảng lớn nhất hiện giờ chính là Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên đứng về phía hắn, hắn tự cho rằng mình nhất định là người thắng cuối cùng.

Đây chính là hiệu quả của việc Cố Hàn Uyên PUA Ninh Vương hết lần này đến lần khác.

Mà ý nghĩ như vậy cũng đạt tới đỉnh phong sau lần tận mắt chứng kiến Cố Hàn Uyên dễ dàng chém g·iết An Vân Sơn, kẻ đã đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, với uy thế khủng khiếp.

Đó là một sức mạnh tuyệt đối có thể lật bàn bất cứ lúc nào.

Thế nên Ninh Vương bây giờ đối với chuyện đó cũng không để tâm.

Một lòng một dạ nghĩ cách làm sao lấy lòng Cố Hàn Uyên, càng thêm rút ngắn quan hệ giữa hai bên.

Dù sao đã có đường tắt, ai còn nguyện ý đi đường vòng chứ.

Giống như tổ chức Đồng Chu Hội dưới trướng hắn, ngoại trừ việc ra sức điều tra, bắt giữ kẻ phản bội, cơ hồ bị Ninh Vương buông lỏng.

Hơn nữa việc Ninh Vương coi trọng việc bắt kẻ phản bội như vậy, không phải vì lo lắng lộ ra cơ mật của Đồng Chu Hội.

Mà là vì trong số kẻ phản bội của Đồng Chu Hội có hai vị mỹ nhân, Diêu Tứ Nương và Đại Diều Hâu Duyên.

Hơn nữa Đại Diều Hâu Duyên đã từng còn có mỹ danh đệ nhất mỹ nhân giới sát thủ.

Lời này có bao nhiêu sự thật tạm thời không bàn.

Thế nhưng có thể vang danh như vậy, bản thân đã có thể nói rõ một vài vấn đề.

Cho nên nói đây quả thực là hai món lễ vật tốt nhất để dâng cho Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế đã có một vị mỹ nhân sát thủ của Đồng Chu Hội được mời trở về, chỉ chờ một thời cơ thích hợp sẽ đưa đến bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa nếu không phải Vạn Trinh Nhi can hệ trọng đại, lại là sư phụ của Hoàng Quý Phi, có quyền tự chủ nhất định, bằng không nàng đã sớm bị tắm rửa sạch sẽ đưa lên giường Cố Hàn Uyên.

Bất quá Vạn Trinh Nhi gần đây thời gian cũng không dễ chịu.

Lần gặp gỡ không tính là vui vẻ giữa nàng và Cố Hàn Uyên trong hoàng cung trước đó, đã khiến nàng không thể không hỏi Ninh Vương về thái độ đối đãi Cố Hàn Uyên.

Kết quả Ninh Vương đã đáp lời nàng rằng sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Ám chỉ như vậy quả thực quá đỗi rõ ràng.

Vạn Trinh Nhi ngoài xấu hổ, lại càng thêm hoảng sợ.

E sợ Cố Hàn Uyên đột nhiên xông vào tẩm cung của nàng mà xâm phạm nàng.

Mà nàng lại ngay cả lý do phản kháng cũng không có.

Vạn Trinh Nhi không muốn dễ dàng ủy thân cho Cố Hàn Uyên, chỉ có thể cố gắng ru rú trong nhà, tránh việc vô ý chạm mặt Cố Hàn

Uyên, người có thể tùy ý ra vào hoàng cung.

Tất cả mọi việc đối ngoại chỉ có thể giao cho thị nữ tâm phúc Tiểu Nhu của nàng xử lý.

Vạn Trinh Nhi khổ sở ra sao tạm thời không nhắc đến.

Từ sự việc trên cũng có thể nhìn ra ý nghĩ của Ninh Vương hôm nay cùng thái độ đối đãi Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương đắc ý cười lớn nói: Triều đình đã xác định nên phong hầu cho Cố công tử, chẳng bao lâu nữa chúng ta nên xưng Cố công tử một tiếng hầu gia.

Lời Ninh Vương vừa dứt, tiếng tung hô xu nịnh Cố Hàn Uyên nhất thời lớn hơn.

Từng tiếng Hầu gia nóng bỏng lại nịnh hót, nếu không phải người có tâm chí kiên định, e rằng đều sẽ mê đắm trong đó.

Bọn họ không cách nào không có thái độ này.

Phi công trận dị họ, khi còn sống được phong hầu, hàm lượng vàng ròng này ở Minh quốc là tương đối cao.

Huống hồ Cố Hàn Uyên xuất thân lại là người trong giang hồ.

Điều này lại càng khó hơn.

Các nhân sĩ giang hồ tại chỗ nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt rõ ràng nóng bỏng hơn rất nhiều.

Phong hầu bái tướng, vinh hoa phú quý, vốn là sự truy cầu bản chất nhất đối với danh lợi.

Những người đầu nhập vào Ninh Vương này không vì danh, không vì lợi, chẳng lẽ thật sự là vì giang sơn xã tắc sao.

Chẳng phải đều vì mưu cầu công lao tòng long mới đến đầu nhập vào Ninh Vương sao.

Mà Cố Hàn Uyên dường như cũng chỉ là tùy tiện trêu đùa các loại mỹ nhân, liền đạt thành sự truy cầu tột bậc của bọn họ.

Chỉ cần còn là nam nhi, đều sẽ cảm thấy hâm mộ và ghen ghét.

Bất quá cũng chẳng có ai có ý nghĩ ta lên ta cũng được.

Bất luận là đại chiến hoàng cung Thanh Quốc kinh động thiên hạ, cưỡng sát Đa Nhĩ Cổn, hay là chém g·iết An Vân Sơn đã đột phá Lục Địa Thần Tiên để ngăn cơn sóng dữ, đều không phải người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa, bởi vì sự tồn tại của hai chuyện này, thuyết pháp Cố Hàn Uyên không phải phong hầu bằng quân công cũng không đứng vững được.

Dù sao một người là đã g·iết c·hết thống soái quân sự cực kỳ uy h·iếp đối với Minh quốc, một người trấn áp phản loạn nghiêm trọng gây tổn hại cho triều đình.

Lại tăng thêm những công tích có ích khác đối với Minh quốc.

Chương 1462

Trên thực tế, tranh luận về việc phong hầu cho Cố Hàn Uyên cũng không lớn như vậy.

Chỉ là do các loại nguyên nhân bên ngoài nên mới kéo dài đến nay mà thôi.

Lúc này, tứ nữ quanh Cố Hàn Uyên đều không khỏi đôi mắt đẹp lóe sáng.

Dù cho miệng cứng nói người giang hồ khinh thường vương hầu, cũng không có nghĩa là thật sự coi thường.

Đại thể đều là chuyện không ăn được bồ đào thì bảo nho xanh mà thôi.

Bằng không sao lại có nhiều người trong giang hồ nguyện ý vì triều đình hiệu lực đến vậy.

Huống hồ phong hầu là có thể phúc trạch con cháu.

Coi như truyền đời tập tước cũng có thể đảm bảo mấy đời phú quý.

Tiết Băng một bộ thần tình đắc ý Lão nương xem trọng nam nhân chính là lợi hại.

Âu Dương Tình cũng vì Cố Hàn Uyên mà cảm thấy vui vẻ cùng kiêu ngạo.

Còn như Nhị Nương cùng Tam Nương thì khó tránh khỏi càng thêm vài phần dao động.

Đối với nữ tử mà nói, nếu như không phải vì nguyên nhân đặc biệt khác, ai sẽ nguyện ý lăn lộn giang hồ.

Ăn bữa hôm lo bữa mai, thân bất do kỷ.

Các nàng có thể được Công Tôn Lan coi trọng, gia nhập Hồng Hài Tử đã là một chuyện phi thường may mắn.

Sở dĩ ở hậu kỳ kịch tình, sau khi Nhị Nương bị bại lộ, nàng đã rất hối hận vì Kim Cửu Linh mà phản bội Hồng Hài Tử.

Mà Nhị Nương gặp người không tốt cũng khó thoát cảnh bị Kim Cửu Linh vứt bỏ, g·iết c·hết.

Lúc này Nhị Nương cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Tam Nương thì vô thức bó lại sợi tóc, không để cho mình giống như ngày thường đanh đá.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của đám người, bao gồm tứ nữ, vào trong mắt, con ngươi sâu thẳm lóe lên một tia ý vị sâu xa.

Bất quá trong mắt mọi người, chuyện phong hầu khiến người thường vô cùng kích động như vậy, đến chỗ Cố Hàn Uyên lại phản ứng phá lệ bình thản.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: Chiếu thư chưa xuống, không cần quá mức để tâm.

Còn công lao mà Ninh Vương điện hạ vừa nói, bất quá là tại hạ đã làm một vài chuyện tự nhận là nên làm mà thôi.

Sự bình tĩnh, vinh quang không sợ hãi này của Cố Hàn Uyên khi đối mặt với chuyện lớn như phong hầu lại khiến mọi người tại đây thêm một trận kính phục.

Bất quá Ninh Vương, tự nhận là hiểu rõ Cố Hàn Uyên, lúc này lại chỉ cảm thấy muốn cười.

Hắn cho rằng, nếu không phải Chu Hậu Chiếu đã gả muội muội ruột thịt Vân La quận chúa cho hắn làm thiếp, Cố Hàn Uyên mới sẽ chẳng quản sống c·hết của Chu Hậu Chiếu.

Phải biết rằng Chu Hậu Chiếu cùng Vân La quận chúa quan hệ tốt đẹp, đây cũng là chuyện mọi người đều biết.

Kết quả Chu Hậu Chiếu chẳng phải đã đưa Vân La quận chúa đi để lôi kéo Cố Hàn Uyên sao.

Ninh Vương khinh bỉ cho rằng Chu Hậu Chiếu cùng hắn là loại người cá mè một lứa.

Bây giờ là tiễn muội muội, về sau nói không chừng chính là tiễn cung nữ, phi tần.

Cũng chính là Hoàng hậu nhà Ngô sau đó đã bị phế, bằng không Ninh Vương thậm chí cảm thấy được Chu Hậu Chiếu có ngày nào đó đem Hoàng hậu của mình đưa đi cũng không kỳ quái.

Nhất là khi biết Cố Hàn Uyên có quyền tự do ra vào hoàng cung, Ninh Vương càng phải nghĩ như vậy.

Đương nhiên, người đã ban quyền tự do ra vào hoàng cung cho Cố Hàn Uyên là Lãnh Lăng Khí, thế thân của Chu Hậu Chiếu, điểm này Ninh Vương cũng không hay biết.

Bằng không hắn đâu còn cảm thấy nguy cơ mà muốn làm thêm điều gì.

Ninh Vương cười lớn nói: Cố công tử hà tất cẩn trọng làm gì.

Phong hầu đã là chuyện ván đã đóng thuyền, chiếu thư chưa ban xuống chỉ là vì phong hiệu chưa định mà thôi.

Chủ yếu là Tống Quốc bên kia truyền tin đến nói bọn họ cũng có ý phong hầu cho Cố công tử, sở dĩ dự định phái sứ đoàn đến đây thương lượng, thống nhất phong hiệu.

Sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên càng lúc càng lớn, ở Tống Quốc còn có một vị trí Võ Lâm Minh Chủ do Hoàng Dung quản lý.

Bao gồm Giang Lăng, Tương Dương đều nằm trong phạm vi thế lực của Cố Hàn Uyên.

Bởi vì Cố Hàn Uyên, triều đình Tống Quốc bây giờ ngay cả Quách Tĩnh cũng không dễ kiềm chế.

Có rất nhiều nhân sĩ võ lâm dưới trướng làm vũ lực, lại có thành Giang Lăng bảo đảm hậu cần, đủ để tạo phản.

Điều này cũng có nghĩa là Tương Dương, thành tuyến đầu của Tống Quốc, có nguy cơ mất kiểm soát.

Với thái độ đối nội của triều đình Tống Quốc, điều này là khó có thể tha thứ.

Thế nhưng dù khó tha thứ đến mấy, vì Cố Hàn Uyên, bọn họ cũng phải nhịn.

Đồng thời dưới áp lực của Hoàng Dung, triều đình Tống Quốc vẫn không thể không phong cho Quách Tĩnh chức Thiên Tướng để trấn an.

Thế nhưng điều này chỉ trị ngọn không trị gốc, Cố Hàn Uyên mới thật sự là mấu chốt.

Triều đình Tống Quốc vốn có ý lôi kéo Cố Hàn Uyên, lúc này Tây Hạ lại vừa vặn dâng lên Minh Thư.

Phải biết rằng Lý Thanh Lộ, Giám quốc Công chúa Tây Hạ, vẫn là thiếp thất của Cố Hàn Uyên đó.

Tây Hạ trình Minh Thư là ý của ai thì không cần nói cũng biết.

Sở dĩ trước đó nội bộ Tống Quốc đã thống nhất ý kiến, chỉ là vì đường xá xa xôi, triều đình Minh quốc lúc này mới nhận được tin tức.

Sứ đoàn Tống Quốc.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên khẽ lóe lên.

Lâm Triều Anh e rằng cũng sẽ ở trong số đó ư.

Mặc dù không biết mục đích Lâm Triều Anh đến Minh quốc là gì, thế nhưng nghĩ đến thân ảnh Hồng Y phong hoa tuyệt đại kia, trong lòng Cố Hàn Uyên liền có chút nóng lên.

Đó là tâm tình xao động nảy sinh đối với nữ tử mà hắn cảm thấy hứng thú.

Cố đại ca, hay là chúng ta đi trước đi.

Chúng ta đến giúp Tứ tỷ.

Lại một lần nữa hiểu lầm, Tiết Băng mặt cười ửng đỏ ghé vào tai Cố Hàn Uyên khẽ nói.

Không có cách nào, ai bảo nàng ở gần Cố Hàn Uyên đâu, nàng là người đầu tiên phát hiện biến hóa trên người Cố Hàn Uyên.

Việc này, Cố Hàn Uyên còn không tiện giải thích, chỉ đành đâm lao phải theo lao mà thì thầm một trận vào tai Tiết Băng.

Trong chốc lát Tiết Băng liền đỏ bừng mặt.

Nàng xấu hổ và giận dữ khẽ sẵng giọng: Cố đại ca chàng điên rồi sao.

Ngay tại chỗ này ư.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, thản nhiên nói: Dưới gầm bàn không gian đủ lớn, không sao cả.

Thế nhưng.

Tiết Băng vô thức đưa mắt nhìn về phía Nhị Nương cùng Tam Nương.

Giấu giếm được người khác, cũng tuyệt đối không thể gạt được các nàng đang gần trong gang tấc.

Mắt Cố Hàn Uyên u quang lóe lên, ý vị thâm trường nói: Ta sẽ khiến các nàng không trông thấy, lại càng sẽ không để những người khác phát hiện.

Dứt lời hắn hướng Tiết Băng giải thích một chút về hiệu quả ám chỉ của Di Hồn Đại Pháp.

Tiết Băng nghe xong thoáng yên tâm vài phần.

Mặt cười đỏ bừng liếc Cố Hàn Uyên một cái bạch nhãn quyến rũ.

Thiếp sợ chàng rồi.

Chủ yếu là vì trước đó đuối lý, khiến nàng thực sự không cách nào cự tuyệt yêu cầu của tình lang.

Tiết Băng dứt lời liền thừa dịp đám người dường như đều bị Ninh Vương cao đàm khoát luận hấp dẫn, lặng lẽ chui vào gầm bàn.

Quả nhiên không ai phát hiện động tác của nàng.

Trong chốc lát, trên mặt Cố Hàn Uyên liền lộ ra vẻ mặt thả lỏng, vui thích.

Bất quá Tiết Băng không biết là, dưới vẻ mặt bình tĩnh bề ngoài của Nhị Nương cùng Tam Nương, con ngươi các nàng lại mang sắc thái kinh hãi như địa chấn.

Mà khóe miệng Cố Hàn Uyên độ cong lại dần dần lớn hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên đang hờ hững đáp lại lời khen ngợi của mọi người và Ninh Vương.

Chương 1463

Thường thường sẽ lộ ra một nụ cười mê hoặc, khiến người ta thấy sửng sốt một chút.

Bất quá đại thể chỉ biết cảm khái mị lực phi phàm trong nụ cười của Cố Hàn Uyên, trách không được lại có nhiều hồng nhan tri kỷ đến vậy.

Mà lúc này trên mặt Âu Dương Tình là một thần tình cổ quái, không biết nên nói gì cho phải.

Trong mắt nàng, nha đầu ngu ngốc Tiết Băng này thật sự đã bị Cố Hàn Uyên nắm chặt, chuyện gì dù xấu hổ cũng nguyện ý làm vì Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cùng Tiết Băng thì thầm cũng không tránh nàng.

Vì vậy Âu Dương Tình đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Cũng phát hiện Di Hồn Đại Pháp mà Cố Hàn Uyên nói quả thật có hiệu quả.

Tại đây, không một nam tử nào bao gồm Ninh Vương nhận ra Tiết Băng đã chui xuống gầm bàn.

Duy chỉ có Nhị Nương, Tam Nương cùng chính nàng không bị ảnh hưởng.

Dường như, Nhị Nương cùng Tam Nương chỉ là làm bộ như không thấy, trên thực tế đều đã thấy rõ mồn một.

Liên tiếp lén lút nhìn, đồng thời mặt cười cũng càng ngày càng đỏ.

Không phải, hai người các ngươi nuốt nước miếng làm gì.

Chẳng lẽ chưa từng hưởng qua sao.

Âu Dương Tình càng thêm hết chỗ nói.

Thế nhưng lại không hiểu sao có một loại cảm giác ưu việt cổ quái.

Dù sao nàng trước đó đã hưởng qua tiên tư vị.

Đồng thời nàng cũng cảm thấy thấu hiểu Tiết Băng.

Coi như là nàng, thật chẳng lẽ có thể cự tuyệt yêu cầu của Cố Hàn Uyên sao.

Có lẽ chỉ biết nghĩ cách làm sao để càng làm Cố Hàn Uyên vui lòng ư.

Âu Dương Tình ngoài mặt lạnh lùng không thích cười, trên thực tế lại là một nữ tử ôn nhu, hiền thê lương mẫu phá lệ.

Đã nhận định nam nhân nào, sẽ toàn tâm toàn ý vì hắn mà suy nghĩ.

Trong kịch tình, nàng rõ biết cùng lãng tử Lục Tiểu Phụng sẽ không có kết quả, vẫn như cũ yên lặng trả giá.

Đương nhiên, bây giờ đi theo Cố Hàn Uyên, Âu Dương Tình có lẽ sẽ càng thêm cảm thấy thẹn, nhưng cũng càng thêm hạnh phúc ư.

Ít nhất nàng không cần xa xôi khó với mà chờ đợi người trong lòng đáp lại tâm ý của mình.

Âu Dương Tình suy nghĩ miên man không biết bao lâu, đột nhiên một tiếng nói hơi mơ hồ không rõ đã đánh thức nàng.

Tứ tỷ giúp một tay, muội một mình dường như không giải quyết được.

Sau đó chỉ thấy Tiết Băng thò gò má ra từ dưới gầm bàn.

Còn vẻ mặt nghi ngờ hỏi Cố Hàn Uyên: Cố đại ca, chàng làm sao vậy.

Hay là kỹ thuật của thiếp thoái bộ rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không biết nói gì.

Cũng không thể nói cho Tiết Băng hắn trước khi đến đây mới bị Cơ Dao Hoa cùng Hồ Điệp các nàng tổng cộng bảy nữ tử vây công một trận ư.

Không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là để Âu Dương Tình chịu vất vả vậy.

Tình nhi, nhờ nàng.

Cố Hàn Uyên ôn nhu khẽ nói.

Âu Dương Tình nghe vậy giật mình, nhất thời nuốt xuống lời từ chối.

Cố Hàn Uyên ôn nhu gọi nàng Tình nhi thật sự khiến nàng có chút không kịp phản ứng.

Âu Dương Tình liếc nhìn Nhị Nương cùng Tam Nương đang làm bộ như không thấy, cắn chặt môi mỏng lẩm bẩm một tiếng: C·hết thì c·hết a.

Cũng đâu phải chỉ có mình thiếp.

Hơn nữa, về sau không chừng.

Nói chung, sau khi Âu Dương Tình làm một chút chuẩn bị tâm lý, mặt cười đỏ bừng dưới ánh mắt vui thích của Cố Hàn Uyên đã tiếp nhận Tiết Băng chui xuống gầm bàn.

Tiết Băng một bên xoa xoa gương mặt kiều mỵ tươi tắn, hóa giải cảm giác tê dại.

Một bên quan sát phản ứng của mọi người tại đây, quả nhiên mọi người cũng không phát hiện Âu Dương Tình biến mất.

Cố đại ca, cái Di Hồn Đại Pháp gì đó của chàng thật là lợi hại.

Tiết Băng lời tán thán còn chưa dứt, bỗng nhiên biến sắc, hồ nghi nói: Không đúng.

Nhị tỷ, Tam tỷ, các tỷ lẽ nào thực ra có thể nhìn thấy ư.

Không trách nàng nghĩ như vậy, thật sự là Nhị Nương cùng Tam Nương quá mức lộ liễu.

Cho dù có làm bộ như không thấy đến mấy, thế nhưng gương mặt đỏ bừng kia, cùng ánh mắt kinh hãi lấp lóe làm sao mà giấu được.

Chủ yếu là các nàng vạn vạn không ngờ tới vẫn còn có Âu Dương Tình nhận loại chuyện này.

Tình huống quá mức dị thường khiến các nàng bỏ qua việc giữ kẽ.

Mắt thấy bị Tiết Băng nhìn thấu, Nhị Nương cùng Tam Nương cũng không giả bộ được nữa.

Đồng thời bất đắc dĩ thở dài.

Nhị Nương liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang cười như không cười, mặt cười nhất thời lại đỏ thêm vài phần, giả vờ trấn tĩnh nói: Băng Nhi, ta biết muội và Tứ muội muốn lấy lòng tình lang, thế nhưng không nên hồ đồ như vậy.

Tiết Băng nghe vậy mặt cười nhất thời đỏ bừng.

Đầu tiên hung tợn trừng Cố Hàn Uyên một cái, một bộ Hồi đầu lại tìm chàng tính sổ dáng vẻ.

Tiếp đó lẽ thẳng khí hùng nói: Thân là nữ nhân, muốn làm tình lang vui lòng thì có gì không đúng sao.

Nhị tỷ cùng Tam tỷ chỉ là vì không có nam nhân nên mới không hiểu muội và Tứ tỷ.

Nhị Nương nghe vậy rất muốn đáp trả một câu Ai nói ta không biết.

Thế nhưng nàng không thể.

Chỉ có thể im lặng không nói, thần tình khẽ biến ảo.

Kỳ thực nàng và Tiết Băng, Âu Dương Tình không có gì khác nhau.

Đều là muốn lấy lòng tình lang.

Chỉ là phương thức không giống nhau.

Chỉ là nếu có thể, nàng tình nguyện lựa chọn loại chuyện xấu hổ này.

Mà không phải lén lút sau lưng các tỷ muội, dùng tiền tài của tổ chức để bao dưỡng một nam nhân dường như vĩnh viễn sẽ không cho nàng bất kỳ cam kết nào.

Tam Nương cũng có chút chua chát.

Tâm tình ghen tỵ khiến nàng không khỏi âm dương quái khí lẩm bẩm: Chúng ta là không hiểu, thế nhưng có thể trách chúng ta sao.

Nam nhân tầm thường chúng ta lại chướng mắt, chẳng lẽ còn có thể mượn nam nhân của Băng Nhi và Tứ muội dùng một chút ư.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng cũng có chút hối hận.

Vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, nhưng trong ánh mắt cười như không cười của đối phương, nàng trong nháy mắt bại lui.

Ánh mắt lấp lóe rũ xuống trán.

Chỉ có vành tai đỏ bừng kia cùng tiếng tim đập kịch liệt đã bại lộ nội tâm không bình tĩnh của nàng lúc này.

Lời của Tam Nương hiển nhiên đã làm Tiết Băng chấn động, nhất thời không có lời nào để chống đỡ.

Mà Nhị Nương không biết vì sao lại có tâm tình như thể tán thành lời Tam Nương nói.

Điều này khiến trong lòng nàng cảm thấy xấu hổ gấp bội.

Cố Hàn Uyên sau khi trêu đùa hồi lâu, đã bén nhạy nhận ra biến hóa cảm xúc của Nhị Nương cùng Tam Nương, giả vờ áy náy nói: Thật có lỗi, đó cũng là lỗi của ta, là ta đã yêu cầu Băng Nhi làm như vậy.

Tiết Băng nghe vậy nhất thời giận không chỗ phát tiết.

Xấu hổ và giận dữ sẵng giọng: Cố đại ca chàng còn không biết ngượng mà nói sao.

Còn nói cái gì tuyệt đối sẽ không bị người khác phát hiện.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liếc nhìn Nhị Nương cùng Tam Nương đều đang cúi đầu trầm mặc, nhẹ giọng nói: Nhị Nương cùng Tam Nương đối với Băng nhi muội mà nói cũng không phải người ngoài.

Tỷ muội trong nhà có gì mà không thể nói ra, cần gì phải giấu giếm.

Cố Hàn Uyên đã chơi trò đánh tráo khái niệm đến đỉnh cao.

Tiết Băng lườm một cái đến mức nhanh muốn không dừng lại được.

Chương 1464

Tam Nương cũng là gương mặt không nói nên lời, thán phục sự mặt dày của Cố Hàn Uyên.

Duy chỉ có Nhị Nương trong lòng chấn động, trực giác Cố Hàn Uyên đang ám chỉ nàng.

Điều này khiến trong lòng nàng không khỏi có chút bối rối.

Đúng lúc này, Âu Dương Tình bận rộn hơn nửa ngày, đỉnh gương mặt kiều diễm cười rạng rỡ chui ra.

Thoáng quan sát phản ứng của ba nữ tử, Âu Dương Tình ở dưới gầm bàn đã nghe rõ cuộc đối thoại của bốn người, trong lòng khẽ thở dài, hàm ý khó hiểu nói: Băng Nhi, cũng gần xong rồi, muội đi ra đi.

Thế nhưng cảm xúc của Tiết Băng vẫn còn dừng lại ở những cuộc đối thoại Siêu Thực trước đó.

Nghe vậy, nàng nhìn về phía Nhị Nương cùng Tam Nương, hơi châm chọc cùng khích tướng nói: Nhị tỷ, Tam tỷ, các tỷ chẳng phải muốn mượn nam nhân sao.

Hiện tại chính là thời điểm tốt, việc dọn dẹp chiến trường giao cho các tỷ thế nào.

Hai nàng nghe vậy đều chấn động, trong mắt tràn đầy sắc thái kinh ngạc không thể tin được.

Bất quá sau một hồi trầm mặc, Tam Nương đột nhiên kéo tay Nhị Nương, nói: Lên đi, đừng cô phụ hảo ý của Băng Nhi.

Nhị Nương còn chưa kịp phản ứng đã bị Tam Nương kéo đến dưới gầm bàn.

Nhìn bóng tối trước mắt đang vận sức chờ phát động, nàng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Không phải, ta có nam nhân mà.

Lời này Nhị Nương không dám nói ra.

Chẳng mấy chốc, Cố Hàn Uyên ôm Tiết Băng cùng Âu Dương Tình, thần tình đột nhiên trở nên vui mừng mà lười biếng đứng dậy.

Tiết Băng tiến đến bên tai Cố Hàn Uyên nhẹ giọng thì thầm: Cố đại ca lúc này sung sướng lắm ư.

Về sau không cho phép chàng phụ bạc chúng thiếp.

Đương nhiên rồi.

Nhị Nương cho đến khi mơ mơ màng màng rời khỏi Ninh Vương phủ vẫn chưa kịp phản ứng, nàng làm sao thật sự lại bị lừa dối mà hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Đầu lưỡi lưu lại khí tức khiến người ta sợ hãi, khiến nàng chỉ đành mím chặt đôi môi không dám mở miệng nói chuyện.

Ngược lại không phải sợ làm người ngoài khó chịu, nàng là sợ chính mình sau khi ngửi lại sẽ ý loạn tình mê.

Dù sao mê lực khó cưỡng của Cố Hàn Uyên luôn dễ dàng khiến nữ nhân trở nên mê say.

Thậm chí khiến Nhị Nương không khỏi đối với Kim Cửu Linh sinh ra vài phần tâm tình ghét bỏ.

Có lẽ nguyên nhân chính là như vậy, cơ thể mềm mại đã lâu không được thỏa mãn của nàng mới có thể trong tình huống rõ ràng biết là không đúng, vẫn như trước không thể chống cự Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ mặc dù sự tình đã qua, Nhị Nương làm sao cũng không sinh ra tâm tình chán ghét, chỉ là xấu hổ mà thôi.

Xấu hổ vì lén lút sau lưng Kim Cửu Linh làm chuyện không nên.

Xấu hổ vì dĩ nhiên thực sự đã mượn nam nhân của Tiết Băng và Âu Dương Tình.

Điều duy nhất đáng mừng chính là hạn mức nàng mượn dùng có hạn, sẽ không gánh một món nợ không trả nổi.

Nợ tình.

Chỉ là cảm giác tê dại cùng nóng bỏng truyền đến từ bụng dưới khiến nàng ít nhiều có chút thiếu sức lực.

Nữ nhân chỉ có mình mới biết mình muốn gì.

Vì vậy cho đến bây giờ, nàng đều không dám nhìn thẳng ánh mắt Tiết Băng, sợ sự chột dạ của mình bị phát hiện.

Hết lần này đến lần khác đúng lúc này, bên tai lại truyền đến lời nói của Tiết Băng.

Nhị tỷ, Tam tỷ, xin lỗi.

Vì Cố đại ca, đã hại hai tỷ phải chịu ủy khuất.

Ủy khuất.

Cách nói này của Tiết Băng càng khiến Nhị Nương chột dạ hơn.

Trên đời này có mấy người phụ nhân thật sự vì nếm được tư vị Cố Hàn Uyên mà cảm thấy ủy khuất.

Nếu như không phải vì trong lòng còn có chút áy náy đối với Kim Cửu Linh, Nhị Nương thậm chí còn muốn nhảy cẫng hoan hô một phen.

Rõ ràng chuyện vừa qua không bao lâu, giữa đôi môi của nàng lại bắt đầu tràn ngập hương tân.

Phản ứng như thế khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Thậm chí không khỏi có chút hoài nghi nhân sinh, chẳng lẽ mình là một nữ nhân trời sinh dâm loạn.

Bất quá ý nghĩ như vậy rất nhanh lại bị chính Nhị Nương phủ nhận.

Dù sao nàng cho đến nay, bao gồm cả Kim Cửu Linh mà nàng yêu say đắm nhiều năm, cũng chỉ đối với Cố Hàn Uyên từng có tâm tình như vậy.

Sở dĩ sai lẽ nào thực ra không phải nàng, mà là Kim Cửu Linh.

Là Kim Cửu Linh đã làm lỡ nàng, khiến cho nàng đến tận bây giờ mới tìm được chân mệnh thiên tử của mình ư.

Nhị Nương bị ý tưởng cổ quái đột nhiên này làm cho có chút đần độn, hoàn toàn không có tâm tình để đáp lời Tiết Băng.

Bất quá Tam Nương lại giúp nàng nói ra một chút lời trong lòng.

Điều này không có gì phải ủy khuất, ta và Nhị Nương coi như là đã hiểu tâm tình của Băng nhi muội và Tứ muội.

Lại có mấy nữ nhân có thể chống cự được Cố công tử.

Có lẽ chúng ta mới là kẻ thật sự có lời ư.

Tam Nương lắc đầu, ngữ khí có chút khó hiểu nói.

Tính tình của nàng thẳng thắn, cũng tương đối dám nói.

Chuyện mà người khác thoạt nhìn thấy là xấu hổ, đến chỗ nàng cũng không cảm thấy có gì không dám nói.

Tam Nương mặt cười ửng hồng, cười đùa trêu: Nếu không phải Băng nhi muội khá hào phóng, ta và Nhị Nương còn không biết khi nào mới có thể nếm được tư vị nam nhân đó.

Nhị Nương nghe vậy muốn phản bác, lại không dám phản bác.

Nàng là có nam nhân, chỉ là chưa từng chơi đùa quá hoa như vậy.

Hơn nữa điều khiến nàng trong lòng hơi chút bối rối là, nếu như đặt mình vào hoàn cảnh tương tự, nàng phát hiện mình hoàn toàn không có cách nào thuyết phục bản thân đi hầu hạ Kim Cửu Linh như cái cách vừa rồi nàng đã hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Điều này liền khiến Nhị Nương trong lòng càng thêm dao động.

Tiết Băng bĩu môi, rầu rĩ không vui nói: Tam tỷ, tỷ nghĩ rằng muội muốn vậy ư.

Chẳng phải là vì Cố đại ca vốn đã đối với tỷ cùng Nhị tỷ cảm thấy hứng thú, muội lại không ngăn cản được hắn, không thể làm gì khác hơn là thuận theo thời thế.

Hy vọng Cố đại ca có thể nhớ kỹ những điều tốt của muội mới đúng.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu diếm tâm tư của mình đối với Tiết Băng.

Bằng không trước kia cũng sẽ không cố ý để Nhị Nương cùng Tam Nương có thể nhìn thấy chuyện Tiết Băng tiến vào gầm bàn.

Sở dĩ tâm tư của Cố Hàn Uyên chẳng phải rõ ràng rồi sao.

Tiết Băng lại không ngốc, nào còn không nhìn ra.

Mà nàng mặc dù không có ý tranh giành địa vị hậu cung, nhưng không có nghĩa là nàng không muốn địa vị của mình trong lòng Cố Hàn Uyên.

Bất luận kết quả thế nào, nàng đã đẩy Nhị Nương, Tam Nương một tay, Cố Hàn Uyên nhất định sẽ nhớ ân tình của nàng.

Lại tăng thêm việc trước đó nàng đã tiết lộ quan hệ giữa hai người mà không có sự đồng ý của Cố Hàn Uyên, khiến nàng rất là hổ thẹn.

Cho nên mới không để ý sự xấu hổ cùng ghen ghét, mà báo đáp Cố Hàn Uyên.

Nghe được Tiết Băng nói Cố Hàn Uyên đối với các nàng cảm thấy hứng thú.

Tâm đầu Nhị Nương khẽ nhảy, nhất thời cũng có chút nóng lên.

Mà Tam Nương tính cách thẳng thắn thì không chút che giấu sự mừng rỡ của mình.

Không có gì đáng để vui mừng hơn việc cùng người mình thích song phương lao tới.

Tam Nương trong lòng khẽ động, tò mò hỏi: Băng nhi muội cùng Tứ muội đã phát triển đến trình độ nào với Cố công tử rồi.

Nói thẳng ra, chính là đang hỏi các nàng đã cùng Cố Hàn Uyên lên giường hay chưa.

Tiết Băng cùng Âu Dương Tình, người sau khi rời khỏi Ninh Vương phủ liền cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, nhất thời đều đỏ mặt.

Hơn nữa Âu Dương Tình càng là nhịn không được hồi tưởng lại đủ loại chuyện đã xảy ra khi Cố Hàn Uyên giải độc cho nàng trước đó.

Cái cảm giác thân bất do kỷ khi nằm trong tay Cố Hàn Uyên, chỉ có thể mặc cho đối phương bài bố, muốn nàng sống thì sống, muốn nàng c·hết thì c·hết, đã khiến nàng khó có thể quên.

Nếu không phải vậy, nàng làm sao lại dứt khoát thích Cố Hàn Uyên như thế, đối với hắn nói gì nghe nấy.

Chương 1465

Tiết Băng chột dạ bỏ qua ánh mắt, khẽ nói: Cũng không khác mấy so với Nhị tỷ, Tam tỷ các tỷ đâu.

Nàng không có không biết xấu hổ mà nói thân thể của mình trong mắt Cố Hàn Uyên đã không còn bí mật.

Bất quá chỉ từ tiến độ mà nói thì xác thực không khác mấy.

Nàng còn chưa cùng Cố Hàn Uyên hoàn thành chuyện tốt.

Tam Nương nghe vậy có chút giật mình, kinh ngạc hỏi: Đây là vì sao.

Cố công tử cũng không giống người có tính nhẫn nại, hắn lại thích muội và Tứ muội như vậy.

Ngay cả Nhị Nương cũng hiếu kỳ nhìn về phía Tiết Băng.

Ý tưởng của nàng giống như Tam Nương, Cố Hàn Uyên sớm nên cùng Tiết Băng và Âu Dương Tình điên long đảo phượng qua mới đúng.

Tiết Băng liếc một cái bạch nhãn đẹp mắt, tức giận nói: Tam tỷ tỷ có phải đã quên Đại tỷ mới là người sớm nhất đối với Cố đại ca cảm thấy hứng thú không.

Muội nào dám đoạt trước Đại tỷ ư.

Nhị Nương cùng Tam Nương nghe vậy đều ngẩn người.

Mới xem như nhớ tới lần trước tổ chức tụ hội, Công Tôn Lan liền từng đề cập nàng đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy rất hứng thú.

Lúc đó các nàng còn từng trêu đùa Công Tôn Lan là độc thân lâu ngày, nhớ nam nhân.

Bất quá hai nàng trên thực tế căn bản không hề để sự kiện này vào trong lòng.

Các nàng cùng Công Tôn Lan quen biết sớm hơn Tiết Băng rất nhiều.

Rõ ràng hơn thái độ của Công Tôn Lan đối với nam nhân, sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện yêu đương.

Những năm gần đây nam tử tỏ tình với Công Tôn Lan nhiều vô kể, chưa từng thấy Công Tôn Lan từng động tâm ư.

Theo các nàng, Công Tôn Lan hơn phân nửa là vì nguyên nhân gì khác mới đúng Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú.

Tỷ như cái môn tuyệt thế thần công của Cố Hàn Uyên khiến vô số người trở nên tò mò.

Chẳng qua hiện nay tận mắt chứng kiến mị lực của Cố Hàn Uyên, hai nàng không thể không thừa nhận khả năng phán đoán của Tiết Băng là rất lớn.

Tam Nương nhất thời cũng có chút chột dạ.

Xấu hổ nói: Băng Nhi muội lo lắng đúng, chuyện của Cố công tử vẫn là nên bàn bạc kỹ hơn thì tốt.

Hiển nhiên vì nguyên nhân Công Tôn Lan, Tam Nương nhất thời cũng có chút sợ rồi.

Dù sao Công Tôn Lan tuổi tác tuy nhỏ hơn nàng, thế nhưng không chỉ có ân với nàng, võ công cũng cao.

Loại chuyện đoạt trước Công Tôn Lan này, nàng cũng không dám làm.

Mà Nhị Nương cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bầu không khí trước đó khiến nàng hoảng hốt.

Luôn cảm thấy sẽ bị bầu không khí lôi kéo mà cùng Tam Nương cùng nhau lên giường Cố Hàn Uyên.

Bất quá cảm giác mất mát mơ hồ trong lòng kia lại như thể đang nhắc nhở nàng về ý nghĩ chân thật của mình, không khỏi phát ra một tiếng thở dài u u.

Thế nhưng nàng lại không phát hiện đây là nỗi sầu lo nàng chưa từng có, không phải vì Kim Cửu Linh, mà là vì một nam nhân khác.

Một nam nhân lần đầu gặp mặt đã khiến nàng phải hầu hạ.

Tiết Băng cùng ba nàng kia cáo từ rời đi, yến hội của Ninh Vương không còn cần lo lắng có nữ tử ở đây, vũ nữ xiêm y hở hang lũ lượt ra sân, đẩy bầu không khí lên tới cao trào.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa rời khỏi Ninh Vương phủ, song đối với đám vũ nữ kia lại không mảy may hứng thú.

Dù hắn chỉ cần mở lời, những vũ nữ được Ninh Vương chuyên môn bồi dưỡng này sẽ đều được đưa đến giường của hắn.

Điều này tự nhiên là bởi vì Cố Hàn Uyên có mỹ vị đáng để thưởng thức hơn.

Cố Hàn Uyên lấy cớ Chu Duệ làm lý do rời chỗ, đi đến hậu viện Ninh Vương phủ.

Đối với lần này, Ninh Vương tự nhiên không có lý do phản đối.

Cố Hàn Uyên nguyện ý thân cận cùng Chu Duệ, hắn còn mừng rỡ không kịp.

Thậm chí còn suy nghĩ có nên thẳng thắn khiến Chu Duệ nhận một nghĩa phụ hay không.

Dù Cố Hàn Uyên trên thực tế xấp xỉ tuổi Chu Duệ.

Bởi vậy, dù Cố Hàn Uyên giữa đường rời chỗ có phần thất lễ, Ninh Vương cũng chẳng dám nói nửa lời.

Trong khuê phòng tiểu viện của Ninh Vương phi.

Lâu Tố Trân bỗng thốt lên một tiếng yêu kiều cao vút, mềm nhũn nằm gọn trong lòng Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đưa tay vuốt ve lọn tóc mai của Lâu Tố Trân, ấm áp nói: Chị dâu vất vả rồi.

Nếu để Tiết Băng biết bản thân liều mạng giữ thể diện, lôi kéo Nhị Nương, Tam Nương xuống nước, mà toàn bộ sức lực của Cố Hàn Uyên lại dùng hết trên người nữ nhân khác, nàng ta e rằng sẽ tức đến nổ phổi.

Lâu Tố Trân kiều diễm ướt át nghe vậy, liếc mắt đưa tình đầy quyến rũ nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên si mê nàng, tự nhiên là một chuyện đáng để mừng rỡ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên cứ mãi gọi nàng chị dâu dài, chị dâu ngắn khiến nàng rất không tự nhiên.

Phảng phất quan hệ giữa hai người khác thường không chỉ ở chỗ đó.

Dù biết rõ Cố Hàn Uyên đang trêu đùa, nàng vẫn luôn chịu kích thích cực lớn.

Không khỏi thầm mắng bản thân không có ý chí tiến thủ.

Lâu Tố Trân không rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, tìm một tư thế thoải mái mà nằm sấp, đổi sang chuyện khác: Ta biết chàng muốn đẩy Chu Duệ ra, thế nhưng để hắn đi uống rượu có kỹ nữ hầu hạ có phải là không hay lắm không.

Bởi vì thuở trước An Thế Cảnh suýt nữa mượn Chu Duệ để tính kế Ninh Vương.

Hơn nữa gia tộc An gia phản loạn càng khiến Ninh Vương vẫn còn hoảng sợ.

Nếu không phải có Cố Hàn Uyên, kết cục cuối cùng của Chu Duệ tuyệt sẽ không tốt đẹp.

Mà Ninh Vương càng khó tránh khỏi bị liên lụy.

Bởi vậy, Chu Duệ xui xẻo lại bị Ninh Vương cấm túc.

Cố Hàn Uyên lắc đầu nói: Không thể nói như thế.

Tính cách Chu Duệ ra sao, nàng thân là mẫu thân hắn chẳng lẽ còn không rõ sao.

Càng là ước thúc hắn ngược lại càng dễ sinh chuyện xấu, chi bằng để hắn ở nơi dễ thấy, cho dù có chuyện gì cũng dễ bề cứu vãn.

Hiện giờ Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu đã là sản nghiệp của ta, Chu Duệ ở đó uống rượu có kỹ nữ hầu hạ ngược lại càng thêm an toàn.

Cố Hàn Uyên nói lời thật.

Chu Duệ tuyệt đối là loại người phá hoại nhiều hơn làm nên chuyện.

Bất kể là vì Lâu Tố Trân, hay vì hiện giờ đang trong thời kỳ trăng mật với Ninh Vương, Chu Duệ đều không thể xảy ra chuyện gì.

Để đề phòng vạn nhất có chuyện gì, Cố Hàn Uyên thậm chí đã sắp xếp một vị Tông Sư xuất thân từ Hiệp Khách đảo âm thầm bảo hộ.

Lâu Tố Trân nghe vậy không khỏi thở dài thườn thượt.

Chu Duệ đúng là một tên hoàn khố chính hiệu.

Ngoại trừ coi như có chút tự biết mình, mọi khuyết điểm mà một tên hoàn khố nên có hắn đều có đủ.

Nếu không phải chỉ có một đứa con trai như thế, Lâu Tố Trân e rằng đã sớm chẳng muốn bận tâm.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tư của Lâu Tố Trân, trêu ghẹo: Hay là để ta giúp chị dâu tái tạo một đứa bé thì hơn.

Lâu Tố Trân nghe vậy đại xấu hổ, oán trách mắng: Ngươi nói năng bậy bạ gì đó.

Ta làm sao có thể sinh con cho ngươi.

Lời đến nửa chừng nàng liền không nói tiếp được nữa.

Dù sao có phải thật sự động lòng hay không, chỉ có chính nàng là rõ nhất.

Ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên càng khiến nàng thêm phần chột dạ.

Không còn cách nào khác đành lần nữa đổi sang chuyện khác: Có phải là chàng kiến nghị Vương gia trói gia quyến Đường sư gia về không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không giấu giếm, nhàn nhạt nói: Đúng là ta đã đưa ra kiến nghị đó.

Cố Hàn Uyên nguyên tưởng Lâu Tố Trân vì giao tình với Đường Bá Hổ mà muốn cầu xin tha thứ.

Thế nhưng lại thấy Lâu Tố Trân kỳ lạ nói: Mấy ngày trước Vương gia đã qua đêm trong phòng tân hôn của Đường sư nương, hơn nữa mấy ngày nay ban đêm đều ngủ lại ở đó.

Phốc.

Nàng nói gì cơ.

Cái bà mập đó á.

Dù là với tính cách luôn bình tĩnh của Cố Hàn Uyên, lúc này cũng khó tránh khỏi có chút ngớ người ra.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên đối với thê tử của người khác luôn cảm thấy khá hứng thú, dù sao đồ vật đoạt được mới là ngon nhất.

Thế nhưng hắn lại chưa từng nảy sinh hứng thú với mẫu thân của Đường Bá Hổ.

Dù mẫu thân Đường Bá Hổ luôn tự xưng khi còn trẻ là giang hồ đệ nhất mỹ nhân.

Chương 1466

Thế nhưng với nhãn quan của Cố Hàn Uyên, liếc mắt đã có thể nhìn thấu đối phương đang khoác lác.

Cố Hàn Uyên từng gặp qua không ít giai nhân được xưng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân.

Tuy là do không cùng thời kỳ và địa vực, những nữ tử có xưng hô này đều khác nhau.

Thế nhưng điểm tương đồng cơ bản đều như nhau.

Tuế nguyệt cũng không thể đánh bại mỹ nhân.

Dấu vết thời gian lưu lại trên người các nàng luôn ít lại càng ít.

Dù có vết tích, cũng có thể mơ hồ nhìn thấy vài phần phương hoa lúc đỉnh phong nhất năm đó của đối phương.

Thế nhưng mẫu thân Đường Bá Hổ hiển nhiên không có đặc chất này, vóc dáng lại càng đã hoàn toàn sụp đổ.

Cố Hàn Uyên lúc này rất muốn cười.

Nhưng lại cảm thấy nếu cười lúc này, công đức đều sẽ tiêu tán.

Dù hắn vốn dĩ cũng chẳng có mấy công đức đáng nói.

Cố Hàn Uyên cuối cùng đành kỳ lạ nói: Khẩu vị của Ninh Vương thật đúng là đặc biệt.

Lâu Tố Trân không khỏi lườm hắn một cái đầy duyên dáng.

Dù sao, nói nghiêm chỉnh thì chuyện này cũng có chút liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Bởi vì cả thể xác lẫn tinh thần đều đã thuộc về Cố Hàn Uyên, Lâu

Tố Trân đương nhiên sẽ không còn cùng phòng với Ninh Vương nữa.

Mà bốn vị Trắc phi kia cũng tương đương với đã bị Ninh Vương hiến cho Cố Hàn Uyên, Ninh Vương cũng không tiện gọi các nàng thị tẩm nữa.

Ninh Vương đương nhiên còn có các cơ thiếp khác, thế nhưng nhan sắc cách biệt rất xa.

Ngẫu nhiên nếm món tươi thì còn được, chứ thật sự muốn tốn tâm tư trên người các nàng thì hiển nhiên là không thể.

Sau đó Ninh Vương không biết gân nào bị dựng sai, Đường Bá Hổ có nhiều thê thiếp tư sắc chẳng tầm thường như vậy lại không muốn, hết lần này tới lần khác lại tìm tới mẫu thân Đường Bá Hổ.

Hơn nữa nhìn bộ dạng vẫn là ngủ lại trong thời gian dài.

Chuyện này vẫn là phải đổ lỗi lên đầu Cố Hàn Uyên.

Dù sao Ninh Vương nghĩ là để lại những cơ thiếp kia của Đường Bá Hổ cho Cố Hàn Uyên hưởng dụng.

Chỉ chờ sau khi bắt được Đường Bá Hổ sẽ dùng chuyện này để nhục nhã đối phương một phen.

Kết quả có lẽ Ninh Vương cảm thấy bộ dạng như vậy vẫn chưa đủ, bởi vậy mới tìm đến mẫu thân Đường Bá Hổ.

Chỉ là vạn vạn không ngờ tới là Ninh Vương từ đó lại trở nên không thể ngăn cản, si mê vào thịt béo đó.

Hay là Ninh Vương thích cái cảm giác mềm mại đó chăng.

Cố Hàn Uyên vì chuyện này mà không biết nói gì cho phải, một lát sau mới hồi phục tinh thần, khẽ than nói: Cứ như vậy, chị dâu cũng không cần áy náy đến thế nữa, đúng không.

Lâu Tố Trân nghe vậy nhất thời trầm mặc.

Trên thực tế, vết rạn tình cảm giữa nàng và Ninh Vương tuy nghiêm trọng, thế nhưng với tính tình tiết liệt của Lâu Tố Trân, nàng sẽ không vì vậy mà tự cam đọa lạc.

Chỉ là thủ đoạn của Cố Hàn Uyên quá mức cao siêu, đợi đến khi nàng phản ứng lại thì cả thể xác lẫn tinh thần đều đã sa vào.

Bởi vậy nàng ngược lại vì thay lòng đổi dạ mà áy náy.

Bây giờ Ninh Vương có tân hoan, nàng vẫn thực sự cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều phần.

Cố Hàn Uyên nhìn Lâu Tố Trân với ánh mắt thêm vài phần thư thái, ghé người nhìn xuống nàng, nói: Hiện giờ, một lần nữa tái tạo một đứa bé thì không thành vấn đề nữa chứ.

Lâu Tố Trân nghe vậy, mặt cười nhất thời đỏ bừng vì xấu hổ, thế nhưng đôi mắt đẹp lại dần dần lóe lên.

Cuối cùng hóa thành một tiếng thở nhẹ đầy nhu tình mật ý: Chàng thích nam hài hay nữ hài.

Đương nhiên là nữ hài.

Sau khi an ủi Lâu Tố Trân, Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng trở lại tiền sảnh Ninh Vương phủ.

Nơi đây đã là một cảnh tượng quần ma loạn vũ.

Nếu có người hô lên một câu Mở tiệc hoan lạc mà lại không gọi ta, e rằng cũng hợp tình hợp lý.

Thế nhưng loại thủ đoạn này của Ninh Vương ngược lại khá cao minh.

Trải qua lần này, cho dù là những người mới gia nhập phe phái cũng không tiện phản bội.

Dù sao với thanh thế của Ninh Vương hôm nay, những người được mời đến yến hội không phải quan lớn triều đình thì cũng là nhân vật nổi danh giang hồ.

Đều là những người có mặt mũi, nếu như chuyện mở tiệc hoan lạc như thế này bị truyền ra ngoài, danh tiếng tất nhiên sẽ bị tổn hại.

Không nói đến sẽ có bao nhiêu lòng trung thành, thế nhưng cái giá phải trả để phản bội lại lớn hơn rất nhiều.

Ngược lại cũng coi như là một phương thức chiêu mộ nhanh chóng và hữu hiệu.

Trên thực tế, Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên cũng là một mạch suy nghĩ tương tự.

Chỉ là bởi vì bị Cố Hàn Uyên PUA khá nghiêm trọng, cái giá phải trả để chìm đắm càng lúc càng tăng, ngược lại khiến chính Ninh Vương sa lầy trong đó khó có thể tự kiềm chế.

Ninh Vương khóe miệng mỉm cười ngồi ở chủ vị, hài lòng nhìn xuống cảnh tượng khó coi bên dưới.

Ninh Vương không có hứng thú tự mình tham dự, thà rằng đi tìm mẫu thân Đường Bá Hổ.

Cái khẩu vị đặc biệt mới mẻ đó khiến hắn gần đây có chút khó có thể tự kiềm chế.

Chu huynh ngược lại thật có nhã hứng a.

Ninh Vương theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang tự tiếu phi tiếu nhìn hắn.

Ninh Vương hơi chút cười ngượng ngùng nói: Để Cố huynh đệ chê cười rồi.

Chỗ hắn xấu hổ là phương pháp mua chuộc lòng người trước mắt này về bản chất không khác gì với cách hắn lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Khó tránh khỏi có chút lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ vì vậy mà để tâm.

Cố Hàn Uyên biết Ninh Vương đang nghĩ gì, khẽ cười nói: Chu huynh hà tất để tâm.

Theo sở thích của mình thì có gì không được.

Cố Hàn Uyên vừa là nói về cảnh tượng bất kham trước mắt, vừa là ẩn dụ chính mình.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời nhếch miệng cười.

Cố huynh đệ nói đúng, theo sở thích của mình mới là quan trọng nhất.

Hiện giờ Ninh Vương tương đương với lâm vào một loại vòng luẩn quẩn.

Cố Hàn Uyên có năng lực giúp hắn một bước lên trời.

Hắn chỉ cần có thể duy trì tốt mối quan hệ với Cố Hàn Uyên, chính là người cạnh tranh Hoàng vị mạnh mẽ nhất.

Các Phiên Vương còn lại đều không phải đối thủ của hắn.

Đồng thời, hắn cũng đã đầu tư quá nhiều chi phí lên người Cố Hàn Uyên.

Muốn duy trì tốt phần giao tình này cũng chỉ có thể liên tục đầu tư.

Phương thức đầu tư tự nhiên là dựa theo sở thích, tiếp tục đưa nữ nhân cho Cố Hàn Uyên.

Những thê thiếp kia của Đường Bá Hổ thì khỏi phải nói, rõ ràng là để lại cho Cố Hàn Uyên, bằng không Ninh Vương cũng sẽ không động vào ai, mà lại đi cùng mẫu thân Đường Bá Hổ làm ra chuyện đó.

Ngay cả nữ sát thủ trong Đồng Chu Hội cũng bị Ninh Vương coi là lễ vật có thể đưa cho Cố Hàn Uyên.

Đặc biệt là Diêu Tứ Nương và Đại Diều Hâu Duyên, hai kẻ phản bội của Đồng Chu Hội.

Nguyên bản, mức độ truy tra của Ninh Vương đối với hai nàng kỳ thực rất bình thường.

Dù sao hai nàng cũng không phải là thành viên trung tâm trong Đồng Chu Hội.

Cho dù bại lộ bí mật của Đồng Chu Hội, tổn hại cũng tương đối có hạn.

Bây giờ vì Cố Hàn Uyên, Ninh Vương không cần Đồng Chu Hội tranh đoạt Hoàng vị cho hắn nữa, liền thẳng thắn để toàn bộ lực lượng dư thừa của Đồng Chu Hội đi truy tra hai kẻ phản bội kia.

Bởi vậy Diêu Tứ Nương và Đại Diều Hâu Duyên gần đây sống không dễ chịu chút nào.

Đại Diều Hâu Duyên thì còn dễ nói, nàng tinh thông dịch dung thuật khiến nàng có thể dễ dàng tránh né sự truy tìm của Đồng Chu Hội, tuy áp lực không nhỏ, nhưng trong thời gian ngắn cũng sẽ không bị bắt được.

Mà Diêu Tứ Nương thì thảm rồi.

Bởi vì một số duyên cớ ngoài ý muốn, trạng thái tinh thần của nàng tuyệt đối không bình thường.

Trong lúc hoảng hốt chạy trốn lại chạy đến trấn Xuân Phong gần kinh thành.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Diêu Tứ Nương bị bắt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ngoài ra, Hoa Phiêu Oanh của Đồng Chu Hội cũng đang bị triệu hồi, vài ngày nữa sẽ trở về kinh thành.

Chương 1467

Đến lúc đó cũng sẽ bị coi thành lễ vật đưa đến tay Cố Hàn Uyên.

Lợi thế duy nhất còn bị Ninh Vương nắm chặt trong tay chỉ có Lâu Tố Trân.

Chuẩn bị đợi đến khi chính thức bắt đầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sẽ trở thành đòn sát thủ khiến Cố Hàn Uyên ra tay trợ giúp hắn.

Đương nhiên, hắn cũng không biết Lâu Tố Trân đã có ý định sinh con cho Cố Hàn Uyên, bằng không chỉ sợ cũng phải hoảng hốt.

Bất quá Cố Hàn Uyên hiện giờ vẫn còn rất nhiều chỗ cần lợi dụng Ninh Vương, bởi vậy bí mật này sẽ còn tiếp tục được che giấu.

Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên nhàn rỗi trò chuyện đôi câu sau đó, đột nhiên nói đến chính sự.

Cố huynh đệ có hứng thú cùng bản vương đi một chuyến Hoa Thái Sư phủ không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên, khẽ cười nói: Chu huynh gần đây chẳng phải không hòa thuận với Hoa Thái Sư sao.

Mối quan hệ không tốt giữa Ninh Vương và Hoa Thái Sư cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Hơn nữa gần đây vì An gia phản loạn, khiến uy nghiêm của Hoàng Đế giảm sút.

Ninh Vương đương nhiên biết trên triều đình hăng hái mưu cầu lợi ích chính trị cho bản thân.

Mà Hoa Thái Sư lại nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của Ninh Vương.

Ninh Vương có ý riêng nói: Hoa Thái Sư sắp đại thọ, bản vương dự định đi dâng lên một phần hạ lễ.

Không cần nghĩ cũng biết cái gọi là hạ lễ của Ninh Vương nhất định là không có hảo ý.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không để tâm.

Trên thực tế, việc Hoa Thái Sư xui xẻo đối với hắn ngược lại là chuyện tốt.

Dù sao Hoa Thái Sư cũng có thể coi là kẻ thù chính trị của Cố Hàn Uyên trên triều đình.

Lý do cũng không phức tạp.

Không chỉ là bởi vì Cố Hàn Uyên và Ninh Vương đi lại quá gần, khiến hảo cảm của Hoa Thái Sư đối với hắn trở nên khó coi.

Mà là bởi vì chuyện Vân La quận chúa gả cho, trong mắt Hoa Thái Sư là quá tổn hại uy nghiêm triều đình.

Kỳ thực ngay cả Hải Thụy vốn dĩ có quan hệ không tệ với Cố Hàn Uyên cũng rất kín đáo phê bình chuyện này.

Với địa vị và công lao bình định của Cố Hàn Uyên hôm nay, nếu chỉ là nữ tử tông thất gả cho thì ngược lại không có gì đáng nói.

Thế nhưng Vân La quận chúa thân là muội muội ruột thịt của Chu Hậu Chiếu hiển nhiên là không giống.

Trên thực tế cũng thật có không ít Phiên Vương dự định gả con gái cho Cố Hàn Uyên, đại thể đều có danh hiệu quận chúa.

Chỉ là bị Gia Cát Chính Ngã đang nắm đại quyền trên triều đình hiện nay bác bỏ.

Tương đối mà nói, Gia Cát Chính Ngã là người biết rõ chân tướng nhất, gần đây hầu như sầu bạch đầu.

Thật là uổng công cho những quan văn nghĩ ra cách tuyển một nữ tử từ các Phiên Vương để gả cho Cố Hàn Uyên.

Hiện giờ, điều thực sự khiến thế cục tạm thời ổn định chính là hôn sự giữa Vân La quận chúa và Cố Hàn Uyên.

Dù sao, Cố Hàn Uyên trở thành em rể của Chu Hậu Chiếu thì có đủ lý do và lập trường để Bảo Hoàng.

Ninh Vương cũng rất phiền muộn, hắn không có nữ nhi có thể gả.

Bởi vậy, mối quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên cũng không có một sự liên hệ rõ ràng trên bề mặt.

Đối ngoại cũng chỉ có thể cổ súy cho mối giao hảo giữa hai người.

Còn như chuyện đem bốn vị Trắc phi đưa cho Cố Hàn Uyên thì dù sao cũng chẳng ra gì.

Ninh Vương chỉ đành hao tổn tâm cơ chuẩn bị càng nhiều lễ vật, khiến Cố Hàn Uyên ghi nhớ nhân tình của hắn.

Ninh Vương dương dương đắc ý nói: Bản vương đã phái người dò la.

Trên Hoa Thái Sư phủ có bốn mỹ tỳ Xuân Hạ Thu Đông, nuôi dưỡng trong Hoa phủ để lại cho hai tên con trai ngốc của Hoa Thái Sư thì thật đáng tiếc.

Bản vương suy trước nghĩ sau, quyết định thay mặt Cố huynh đệ đưa ra thỉnh cầu này.

Tỳ nữ Hoa phủ có thể hầu hạ Cố huynh đệ chẳng phải là một chuyện tốt lớn sao.

Bản vương làm người trung gian này chẳng phải là đã dâng tặng Hoa Thái Sư một phần hạ lễ tốt nhất sao.

Logic lưu manh của Ninh Vương khiến Cố Hàn Uyên trong lòng cảm thấy một trận kỳ lạ.

Bất quá đây vốn là phong cách của Ninh Vương.

Cho dù không có chuyện bốn tỳ nữ Xuân Hạ Thu Đông, Ninh Vương cũng sẽ mượn lý do chúc thọ mà cố ý bới móc.

Với tâm tính khinh thị như bây giờ của Ninh Vương, đến lúc đó hắn hơn phân nửa vẫn sẽ ngạc nhiên giống như trong kịch tình vậy.

Càng là sẽ cho Đường Bá Hổ đang ẩn thân ở Hoa phủ một cơ hội nổi danh thật tốt.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, khẽ cười nói: Đến lúc đó ta và Chu huynh sẽ cùng đi một chuyến.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn người, sau đó liền lộ ra một nụ cười hơi bỉ ổi, kỳ lạ nói: Cố huynh đệ nghe được Hoa phủ có mỹ tỳ mà đã không thể chờ đợi được như vậy sao.

Cố Hàn Uyên hờ hững cười cười, không để ý đến lời trêu đùa của Ninh Vương, rồi cáo từ.

Ninh Vương tuy biết Cố Hàn Uyên tiếp đó sẽ đi gặp Tín Vương, nhưng không nói lời giữ lại.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên đến quý phủ của hắn trước thì đã nói rõ thái độ.

Huống chi hắn cũng không cảm thấy Tín Vương có thể xuất ra thủ bút lớn hơn hắn để lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp đi Tín Vương phủ, mà trước hết về Thiên Lãm Nguyệt Lâu một chuyến.

Gặp qua Cố công tử.

Lô Kiếm Tinh trong bộ y phục của Cẩm Y Vệ Trấn Phủ Sứ cung kính hô.

Lô Kiếm Tinh lại được thăng chức.

Trước khi quen biết Cố Hàn Uyên, Lô Kiếm Tinh chỉ là một Tổng Kỳ nhỏ bé.

Bây giờ cũng là Tòng Tứ Phẩm Trấn Phủ Sứ, ước chừng nhảy năm cấp.

Tốc độ thăng quan này quả thực còn nhanh hơn cưỡi tên lửa.

Vốn dĩ, cho dù Lô Kiếm Tinh nghe theo phân phó của Cố Hàn Uyên ở giữa Thanh Long và Huyền Vũ mọi việc đều thuận lợi, cũng sẽ không có tốc độ thăng quan nhanh như vậy.

Chỉ vì khi ở Binh Bộ Thượng Thư phủ, Cố Hàn Uyên đã làm giao dịch với Thanh Long.

Cố Hàn Uyên không truy cứu việc Thanh Long ra tay mạo phạm Yêu Nguyệt, thì Thanh Long phải toàn lực ủng hộ Lô Kiếm Tinh trở thành Chỉ Huy Sứ mới.

Cố Hàn Uyên đã nói rõ với Thanh Long chuyện Lô Kiếm Tinh là người của hắn.

Cho nên lúc đó Thanh Long mới có thể sắc mặt đại biến.

Chỉ vì Thanh Long vốn cũng rất coi trọng Lô Kiếm Tinh.

Kết quả không ngờ lại là người của Cố Hàn Uyên.

Thanh Long đối với chuyện này từng có do dự.

Dù sao Cố Hàn Uyên một kẻ giang hồ lại nhúng tay vào chuyện của Cẩm Y Vệ hiển nhiên là có vấn đề, hắn đáng lẽ nên từ chối thẳng thắn, đồng thời đuổi Lô Kiếm Tinh ra khỏi Cẩm Y Vệ mới đúng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên hứa hẹn giúp Cẩm Y Vệ thoát khỏi sự khống chế của Đông Xưởng, lại khiến Thanh Long không cách nào từ chối.

Trong Cẩm Y Vệ bộ phận chướng khí mù mịt, tham nhũng thành phong trào, bị các thế lực khắp nơi thẩm thấu như cái sàng, xét đến cùng cũng là bởi vì Đông Xưởng khống chế Cẩm Y Vệ.

Hay là vì năm đó Chu Vô Thị phản công Thanh Quốc còn để lại vấn đề.

Khiến Chu Hậu Chiếu không tín nhiệm Cẩm Y Vệ, giao quyền giám sát Cẩm Y Vệ cho Đông Xưởng.

Đều là cơ quan Đặc Vụ, kết quả Cẩm Y Vệ lại bị Đông Xưởng giám sát, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu uất ức.

Thanh Long đối với hiện trạng này rất không cam tâm, nhiều năm qua vẫn nỗ lực phản kháng.

Huyền Vũ lại cảm thấy thà rằng đầu nhập vào Đông Xưởng thì có tiền đồ hơn là chống lại.

Sự phân rẽ của hai đại Chỉ Huy Sứ khiến lòng người Cẩm Y Vệ càng thêm không đồng đều.

Những nỗ lực của Thanh Long cũng phần lớn hóa thành công cốc.

Chương 1468

Lời cam kết của Cố Hàn Uyên có trọng lượng rất lớn.

Nặng đến mức Thanh Long căn bản không cách nào cự tuyệt.

Cho dù đã biết Lô Kiếm Tinh là người của Cố Hàn Uyên, hắn cũng không khỏi không phối hợp.

Bởi vậy, Thanh Long khi liên hợp cùng Lục Phiến Môn quét sạch thế lực An gia đã cho Lô Kiếm Tinh cơ hội lập công, khiến hắn có thể lần nữa thăng quan.

Đương nhiên, nếu Lô Kiếm Tinh muốn thăng quan nữa thì chỉ càng khó hơn.

Bất quá Cố Hàn Uyên tin tưởng Thanh Long sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Dù sao hắn đã hứa hẹn với Thanh Long rằng khi Lô Kiếm Tinh lên đến chức Chỉ Huy Đồng Tri thời điểm sẽ giúp Cẩm Y Vệ thoát khỏi Đông Xưởng khống chế.

Đến lúc đó Lô Kiếm Tinh vừa hay thuận lý thành chương thay thế vị trí của Huyền Vũ.

Cố Hàn Uyên đưa tay khoác lên cổ tay Lô Kiếm Tinh.

Sau một lát, hài lòng cười nói: Tu vi tiến bộ rất nhanh.

Bởi vì Trầm Luyện phản bội, Lô Kiếm Tinh đã dùng Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công để tôi luyện bản thân ác liệt hơn.

Đồng thời với tu vi tăng trưởng cấp tốc, tiềm lực và sinh mệnh lực cũng ngày càng suy sụp.

Cũng may có Báo Thai Dịch Cân Hoàn bổ sung khí huyết cho Lô Kiếm Tinh, vẫn còn có thể dùng được vài năm.

Còn như vài năm sau đó có mặc kệ Lô Kiếm Tinh chết bất đắc kỳ tử hay là tiện tay cứu hắn một mạng thì còn tùy tâm tình của Cố Hàn Uyên.

Đối với chuyện này không hề hay biết, Lô Kiếm Tinh tuy tình cảm ngày càng đạm mạc, nhưng vẫn cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử bồi dưỡng.

Lô Kiếm Tinh kỳ thực không quá để ý đến tu vi võ công của bản thân, hắn càng nóng lòng với quyền thế.

Hơn nữa bây giờ sau khi bị Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công tiêu trừ dục vọng sinh lý, thứ duy nhất hắn truy cầu cũng chỉ có quyền thế.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng với thái độ của Lô Kiếm Tinh, quay đầu nhìn về phía thân ảnh yểu điệu bên cạnh.

Chu cô nương, theo ta đi một chuyến Tín Vương phủ.

Nữ tử chính là Chu Diệu Huyền, cũng chính là Bắc Trại.

Bắc Trại khẽ cắn môi mỏng, tâm tình có chút phức tạp thấp giọng đáp: Được.

Tiếp đó, nàng dưới sự ra hiệu của Cố Hàn Uyên, tiến lên khoác lấy cánh tay đối phương.

Hai người lúc này phảng phất như đôi tình lữ vô cùng thân thiết, thế nhưng Bắc Trại lại biết nàng sắp sửa lại đi gặp kẻ đã từng từ bỏ người yêu của mình — Tín Vương.

So với Ninh Vương phủ, Tín Vương phủ bên này lại quạnh quẽ hơn nhiều.

Trong chính sảnh, Tín Vương đoan tọa ở chủ vị, sắc mặt rất khó coi.

Trước đây cho dù thanh thế của hắn hơi yếu, nhưng cũng không đến mức cửa nhà có thể giăng lưới bắt chim như vậy.

Tất cả những điều này đều là do phản ứng dây chuyền sau khi An gia phản loạn gây ra.

Vốn dĩ Tín Vương tuy thực lực hơi yếu trong số các Phiên Vương, nhưng cũng được cho là một trong những người có hy vọng nhất kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Dù sao Chu Hậu Chiếu vô hậu, chỉ có thể chọn một người trong hoàng thất kế vị.

Tín Vương thân cận nhất, cũng được tín nhiệm nhất không thể nghi ngờ là nhân tuyển hàng đầu.

Thế nhưng bây giờ thế cục hỗn loạn, Chu Hậu Chiếu có lẽ còn chưa đến ngày truyền ngôi đã sẽ bị truất phế.

Hơn nữa cho dù Tín Vương thật sự có thể tiếp nhận Hoàng vị từ tay Chu Hậu Chiếu, cũng không ai cho rằng hắn có thể giữ được.

Đương nhiên, Tín Vương kiêu ngạo tự phụ bản thân cũng không cho là như vậy.

Hắn còn đang kỳ vọng tờ chiếu thư truyền ngôi kia, do đó đăng lâm Cửu Ngũ.

Mà tất cả những điều này điều kiện tiên quyết là kế hoạch trù Mưu Kỷ Lâu của hắn có thể thuận lợi thi hành.

Tín Vương hơi lộ vẻ nôn nóng hỏi: Cố Hàn Uyên đã đến chưa.

Lục Văn Chiêu kiên nhẫn đáp: Điện hạ, cũng sắp rồi.

Sắp.

Tín Vương liếc Lục Văn Chiêu một cái, đối với câu trả lời của hắn rất không hài lòng.

Kỳ thực điều thực sự khiến Tín Vương bất mãn chính là Cố Hàn Uyên đã đi Ninh Vương trước, Lục Văn Chiêu chẳng qua là bị giận chó đánh mèo mà thôi.

Lục Văn Chiêu sụp mi thuận mắt, không nói lời nào.

Bất quá ánh mắt rũ xuống của hắn lại âm thầm lóe lên.

So với hình tượng ẩn mình sau màn, trí tuệ vững vàng trong kịch tình, Tín Vương hôm nay biểu hiện kém xa.

Nóng nảy dễ giận, đa nghi rồi lại tự phụ.

Kỳ thực đây chính là tính cách chân thật của Tín Vương, trong kịch tình chỉ là càng biết giả bộ mà thôi.

Điểm mấu chốt là tình thế hôm nay so với trong kịch tình muốn ác liệt hơn nhiều.

Trong kịch tình, Ngụy Trung Hiền quyền thế ngập trời đến mấy, chung quy cũng chỉ là gia nô mà thôi, Tín Vương vẫn đứng ở thế bất bại.

Còn đối thủ cạnh tranh thì thẳng thắn không có, bị loại bỏ một cách rõ ràng.

Mà ở thế giới này, Chu Hậu Chiếu bề ngoài vô hậu tuy cũng xem trọng Tín Vương kế thừa Hoàng vị của hắn.

Thế nhưng Tín Vương lại đối mặt với quá nhiều đối thủ cạnh tranh.

Hơn nữa đại thể đều là nuôi ý đồ soán vị.

Tín Vương rất khó đợi đến ngày Chu Hậu Chiếu tuyên bố hắn kế vị.

Tín Vương chau mày, đột nhiên hỏi: Trầm Luyện, ngươi cảm thấy Cố Hàn Uyên có thể cùng bản vương hợp tác không.

Trầm Luyện sụp mi thuận mắt đứng cạnh Tín Vương nghe vậy sắc mặt nhất thời trở nên rất khó coi.

Hắn phản bội Cố Hàn Uyên, đầu nhập vào bên Tín Vương này, kết quả hiện giờ Tín Vương lại muốn Cố Hàn Uyên tương trợ.

Cố Hàn Uyên không đáp ứng thì cũng thôi.

Vạn nhất nếu Cố Hàn Uyên đáp ứng, lập trường của hắn sẽ trở nên vô cùng xấu hổ.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Trầm Luyện cũng đã nhìn thấu Tín Vương bạc tình bạc nghĩa làm người.

Một khi đã không còn giá trị lợi dụng, Trầm Luyện không chút nghi ngờ Tín Vương sẽ lấy đầu của hắn để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Tuy trong lòng vô cùng hối hận, thế nhưng Trầm Luyện vẫn đành kiên trì nói: Cố Hàn Uyên hành sự bá đạo lại ngạo mạn tự phụ.

Lần trước hắn còn không cho Điện hạ sắc mặt tốt, lại còn cướp đi cô nương Bắc Trại, có thể thấy được hắn ngông cuồng khó thuần.

Điện hạ cho dù ăn nói khép nép đi cầu hắn cũng chưa chắc có tác dụng.

Sau khi Trầm Luyện nói xong, lén lút quan sát sắc mặt Tín Vương.

Không nằm ngoài dự liệu, vô cùng khó coi.

Trầm Luyện cố ý nói như vậy.

Kẻ chân chính cao ngạo tự phụ lại là Tín Vương mới đúng.

Để hắn ăn nói khép nép đi cầu Cố Hàn Uyên, căn bản là chuyện không thể nào.

Thế nhưng Trầm Luyện lại nói đúng điểm mấu chốt.

Với tình thế Tín Vương gặp phải bây giờ, lại là có việc cầu người, Cố Hàn Uyên mới là người ở thế ưu việt.

Cho dù thật sự hợp tác, Tín Vương cũng không khỏi không đặt mình ở vị trí thấp hơn để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Điều này liền khiến Tín Vương rất khó chịu.

Hắn càng hy vọng là có thể giữ được một mối quan hệ hợp tác bình ổn.

Hơn nữa nghĩ đến lần trước tuy không tính là tan rã trong không vui, nhưng lại bị Cố Hàn Uyên hung hăng làm mất mặt, cùng với việc bị cướp đi Chu Diệu Huyền, trong lòng Tín Vương lại càng khó chịu.

Trầm Luyện thấy Tín Vương có dấu hiệu dao động, bổ sung nói: Hơn nữa Cố Hàn Uyên xưa nay tham hoa háo sắc, Điện hạ cũng không có lợi thế để thuyết phục hắn.

Trầm Luyện không hiểu được cái gì gọi là tốt quá hóa lốp.

Lời vừa nói ra ngược lại khiến Tín Vương bình tĩnh vài phần.

Hắn có thể không phải thật sự không có lợi thế.

Chính là lúc này Đinh Bạch Anh lại không có mặt ở đây.

Đinh Bạch Anh nhìn như một bà la sát không có vẻ nữ nhân, khó có thể hấp dẫn được Cố Hàn Uyên, người có vô số hồng nhan tri kỷ.

Thế nhưng lần trước khi gặp mặt Cố Hàn Uyên, Tín Vương lại nhận thấy Cố Hàn Uyên khá quan tâm Đinh Bạch Anh.

Vấn đề duy nhất là Đinh Bạch Anh e rằng sẽ không nguyện ý làm sự hy sinh như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân Trầm Luyện không nghĩ đến Đinh Bạch Anh.

Thế nhưng hắn lại không biết Tín Vương so với hắn nghĩ càng thêm vô tình vô nghĩa.

Tín Vương đã sớm tính toán xong chuyện lợi dụng xong liền vứt bỏ Đinh môn chủ.

Chương 1469

Bây giờ bất quá là đem ý nghĩ này đẩy sớm hơn một chút mà thôi.

Lúc này có gia nhân đến thông báo.

Điện hạ, Cố công tử đã đến.

Tín Vương nghe vậy mừng rỡ, hít một hơi sâu điều chỉnh tâm tình.

Sau đó nói: Đi thôi.

Đi đón Cố công tử.

Nơi đây liền thể hiện sự biến hóa trong tâm thái của Tín Vương.

Lần trước Tín Vương ở trong phòng chờ Cố Hàn Uyên tiến vào, lần này lại chủ động nghênh đón.

Nhận thấy điểm này, trong lòng Trầm Luyện nhất thời có một dự cảm chẳng lành.

Bất quá khi Tín Vương cùng Trầm Luyện nhìn thấy Cố Hàn Uyên, sắc mặt đều có biến hóa.

Chỉ vì người theo Cố Hàn Uyên đến lại là Chu Diệu Huyền, khiến hai người họ cũng vì thế mà cảm thấy lúng túng.

Ngoài xấu hổ, Trầm Luyện càng cảm thấy thất lạc và khổ sở.

Đại ca tốt ngày nào của hắn là Lô Kiếm Tinh lại đang một tay đè chuôi đao, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ rút đao chém đến.

Tín Vương là người đầu tiên lấy lại tinh thần, giả vờ sảng lãng cười nói: Xem như đã mong ngóng được Cố công tử rồi.

Tín Vương muốn giả vờ nhiệt tình như Ninh Vương, đáng tiếc diễn kỹ quá vụng về, liếc mắt một cái đã bị Cố Hàn Uyên nhìn thấu sự khó chịu trong lòng hắn.

Cố Hàn Uyên nắm lấy eo nhỏ nhắn của Chu Diệu Huyền, khóe miệng cong lên một độ cong tự tiếu phi tiếu, nói: Để Tín Vương điện hạ đợi lâu.

Điện hạ không ngại Cố mỗ mang theo một nữ quyến cùng thủ hạ đến đây chứ.

Lúc này Tín Vương mới có thời gian tỉ mỉ quan sát Chu Diệu Huyền.

Không biết có phải ảo giác hay không, Chu Diệu Huyền với gương mặt cười ửng đỏ dường như trở nên kiều diễm hơn trước rất nhiều.

Hoàn toàn đã không còn cái khí chất sầu não uất ức như trước kia.

Loại trạng thái này của Chu Diệu Huyền khó tránh khỏi khiến người ta liên tưởng.

Kỳ thực Tín Vương căn bản là suy nghĩ nhiều rồi.

Khí sắc của Chu Diệu Huyền tốt chỉ là bởi vì được chăm sóc ở Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Lại thêm nàng còn trút bỏ được gánh nặng tâm lý từng đeo bám bấy lâu, sống phóng khoáng hơn rất nhiều.

Chu Diệu Huyền trên đường đến đã suy nghĩ rất nhiều.

Kết quả khi thực sự lần nữa gặp lại Tín Vương, nàng lại ngoài ý muốn phát hiện bản thân bình tĩnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều, trong lòng không còn thấy yêu, cũng không có hận.

Cuối cùng, gỡ bỏ được khúc mắc này, Chu Diệu Huyền không khỏi dựa sát vào Cố Hàn Uyên hơn một chút.

Cố Hàn Uyên nhạy cảm nhận thấy sự biến hóa trong tâm tình của Chu Diệu Huyền, khóe miệng treo lên một nụ cười hài lòng.

Tín vương rất muốn bày tiệc lớn như Ninh vương.

Đáng tiếc căn bản không có ai hưởng ứng.

Dù sao hiện giờ thực sự không ai muốn giao hảo với hắn.

Dù có Trầm Luyện ngấm ngầm xúi giục, Tín vương khi đối mặt Cố Hàn Uyên vẫn không khỏi hạ thấp tư thái.

Cương nhu tùy thời vẫn luôn là bản tính của hắn.

Dù Cố Hàn Uyên ôm Chu Diệu Huyền ân ái ngay trước mặt, hắn vẫn trước sau giữ vẻ tươi cười nghênh đón.

Thậm chí thốt ra lời khen tặng như Cố công tử cùng Diệu Huyền quả nhiên là trai tài gái sắc.

Chu Diệu Huyền vừa cảm thấy cổ quái trong lòng, vừa không khỏi có chút tự giễu.

Trước đây mình sao lại ngu muội mà phải lòng nam nhân này.

Chẳng lẽ chỉ vì đối phương vẽ ra một chiếc bánh lớn thơm ngon.

Một người như vậy thật có thể cai trị tốt quốc gia, thay đổi thời thế này sao.

Chu Diệu Huyền chẳng quản đây là cương nhu tùy thời, hay nhẫn nhục chịu đựng.

Chu Diệu Huyền chỉ thấy sự mềm yếu của Tín vương, đối với Cố Hàn Uyên kẻ đã cướp đi hồng nhan của mình, khiến mình mất mặt lại phải hạ mình đến thế.

Khi hắn thực sự cần cứng rắn, liệu hắn có còn đứng vững được chăng.

Cách nhìn của Chu Diệu Huyền tất nhiên có chút phiến diện.

Thế nhưng trong lịch sử, Tín vương sau khi đăng cơ lại bị phe Đông Lâm thao túng, bảo hắn là người có chí lớn nhưng tài mọn cũng không ngoa.

Giữ gìn cơ nghiệp sẵn có còn chẳng làm được, nói gì đến cải cách tiến thủ.

Đừng nói là Trầm Luyện, ngay cả Lục Văn Chiêu cũng bắt đầu nghi vấn về Tín vương.

Phần lớn người trong Môn Đinh càng sinh ra phân vân.

Điều bọn họ muốn chỉ là báo thù và rửa oan.

Cũng không nhất định phải treo cổ trên cái cây Tín vương này.

Bất quá tạm thời vẫn chưa có ai nghĩ đến việc đầu quân cho Cố Hàn Uyên.

Dù sao Cố Hàn Uyên sắp trở thành em rể của Chu Hậu Chiếu, sao có thể giúp bọn họ báo thù.

Mà Trầm Luyện thì càng cảm thấy bất an, đã nảy sinh ý định bỏ trốn.

Rời xa kinh thành loạn lạc, rời xa Tín vương, rời xa Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng chỉ dựa vào một mình hắn thực sự không nắm chắc có thể an toàn rời đi.

Tín vương sẽ không dễ dàng buông tha hắn, kẻ đã biết không ít bí mật.

Không có Tín vương che chở, lại lúc nào cũng có thể bị Cố Hàn Uyên lấy mất mạng.

Thậm chí Cố Hàn Uyên cũng không cần tự mình động thủ, chỉ cần

Lô Kiếm Tinh một mực nhìn chằm chằm hắn, cửa ải này đã chẳng dễ vượt qua.

Trầm Luyện vẫn muốn cùng Lô Kiếm Tinh nói chuyện tử tế, chỉ là trước sau không tìm được cơ hội.

Nếu có thể, hắn càng muốn tìm gặp Cận Nhất Xuyên.

Dù sao Cận Nhất Xuyên cũng bị Cố Hàn Uyên cướp đi nữ nhân mình yêu thích, hai người có thể coi là đồng bệnh tương liên.

Cố Hàn Uyên cùng Tín vương sau khi hàn huyên đôi câu vô vị.

Cố Hàn Uyên ôm vòng eo thon của Chu Diệu Huyền, nhàn nhạt nói: Tín vương điện hạ có chuyện gì sao không đi thẳng vào vấn đề.

Cố Hàn Uyên không có hứng thú lãng phí quá nhiều thời gian với Tín vương, càng không định kết giao hữu hảo với Tín vương.

Tín vương nhìn thái độ lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên trong mắt, càng thêm cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa hắn trước đó đã phái người theo dõi, biết Cố Hàn Uyên đã ở Ninh vương phủ mấy canh giờ.

Tín vương nào hay Cố Hàn Uyên thực ra là đi tìm Ninh vương phi Tầm Hoan.

Hắn chỉ cảm thấy nụ cười tươi đón chào cùng việc hạ mình vừa rồi của mình đều như dâng chó ăn.

Cố Hàn Uyên đã đi Ninh vương phủ trước rồi thì thôi, giờ lại còn sốt ruột như vậy.

Tín vương trong lòng không khỏi một trận âm thầm oán hận.

Trên thực tế, những người luôn tự thuyết phục mình rằng phải cương nhu tùy thời mới có thể thành đại nghiệp, thường có lòng tự trọng cực kỳ mạnh mẽ, giống như Mộ Dung Phục, một khi có cơ hội, tất sẽ nghĩ cách trả thù những kẻ đã từng khinh thường mình.

Ví như đoạn tình tiết Mộ Dung Phục trả thù Lý Thanh La đã diễn giải rõ ràng điểm này.

Mặc kệ Tín vương âm thầm định sau khi leo lên Hoàng vị sẽ trả thù Cố Hàn Uyên thế nào, lúc này hắn vẫn là kẻ hữu cầu.

Tín vương hít sâu một hơi, kiềm chế tâm tình, giả vờ trấn định nói: Cố công tử có thể nào cùng bản vương nói chuyện riêng một chút chăng.

Nói đoạn, cố ý liếc nhìn Chu Diệu Huyền, ra vẻ muốn bí mật thương lượng.

Chu Diệu Huyền thấy thế, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu lại.

Đang định mở miệng thì vòng eo đột nhiên căng thẳng, bên tai là giọng nói lười biếng của Cố Hàn Uyên.

Diệu Huyền không phải người ngoài, không cần tránh nàng.

Tín vương nghe vậy, quả thực là một trận buồn bực.

Từng có lúc, Chu Diệu Huyền đối với hắn cũng không phải người ngoài, mà giờ đây lại bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng.

Cố Hàn Uyên giờ nói lời như vậy quả thực chẳng khác nào cố ý chọc tức hắn.

Chương 1470

Bất quá việc hạ thấp tư thái này, có một lần sẽ có lần thứ hai.

Tín vương đã suy nghĩ đến việc để Chu Diệu Huyền cùng Cố Hàn Uyên cùng nhau trao đổi với hắn.

Kỳ thực đối với Tín vương mà nói, Chu Diệu Huyền cũng không nhất thiết phải giấu giếm, hắn đã không cần duy trì hình tượng trước mặt nàng.

Kẻ hắn thực sự cần giấu giếm ngược lại là Trầm Luyện và Lục Văn Chiêu.

Lúc này, Chu Diệu Huyền tựa vào lòng Cố Hàn Uyên đột nhiên nói: Công tử, đừng lo lắng thiếp thân.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên ánh mắt dịu dàng như nước, ẩn chứa tình yêu không cần cất lời.

Không phải từ đầu bị uy hiếp, cũng không phải bị tình thế bức bách, càng không phải là sau khi bị Tín vương ruồng bỏ thì muốn tìm một chỗ dựa.

Mặc dù Cố Hàn Uyên cũng không phải người tốt, vô cùng phong lưu lại phá lệ vô sỉ.

Sẽ không thực hiện giấc mộng năm xưa của nàng, chỉ dạy nàng cái gì gọi là hiện thực.

Nàng chính là yêu Cố Hàn Uyên.

Nữ tử đầy khí chất văn nhã, đoan trang như tiểu thư khuê các này, lại dùng một cách không giống với bản thân mình để biểu đạt tâm ý.

Khẽ ngẩng trán, nàng để lại một nụ hôn thơm trên gò má anh tuấn

của Cố Hàn Uyên.

Chu Diệu Huyền cười duyên, nói: Công tử, chàng đi đi.

Thiếp sẽ đợi chàng ở đây.

Cố Hàn Uyên hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó khẽ cười một tiếng, gọi Lô Kiếm Tinh: Kiếm Tinh.

Lô Kiếm Tinh nghe Cố Hàn Uyên gọi, rất thức thời cung kính đáp: Công tử yên tâm, thuộc hạ sẽ bảo hộ phu nhân chu toàn, không để xảy ra chuyện gì.

Trong lời nói của hắn tràn đầy sự không tín nhiệm đối với Tín vương.

Cố Hàn Uyên không cần hắn lo lắng, tự nhiên muốn bảo vệ tốt Chu Diệu Huyền.

Chu Diệu Huyền hơi đỏ mặt.

Lô Kiếm Tinh coi nàng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Đồng thời cũng có chút e lệ.

Tuy nàng đã ái mộ Cố Hàn Uyên, nhưng dù sao thân thể vẫn chưa giao ra.

Ít nhiều cũng danh bất chính ngôn bất thuận.

Thế nhưng không sao, đợi đến sau này trở về.

Chu Diệu Huyền đã hạ quyết tâm, có chút e lệ.

Bất quá càng nhiều hơn là mong đợi.

Cố Hàn Uyên hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn Tín vương với vẻ mặt như vừa ăn phải đồ ăn chó quá hạn, nói: Tín vương điện hạ không phải muốn mật đàm sao.

Dẫn đường đi.

Tín vương lần nữa bị kích thích, đến cả cười mà như không cười cũng chẳng làm được.

Hắn mặt không biểu cảm nói: Cố công tử mời theo lối này.

Dứt lời, dẫn đường trước.

Cố Hàn Uyên thản nhiên đi theo.

Mà bốn người ở lại nguyên chỗ thì ai nấy đều mang theo tâm tư riêng.

Lục Văn Chiêu cau mày, cảm thấy nghi ngờ về việc Tín vương cố ý tách hắn ra.

Khác với tình tiết trong kịch bản trước đây, khi đó không có lựa chọn nào khác.

Ở thế giới hiện tại này, cho dù là hắn hay Môn Đinh cũng không nhất thiết phải dựa dẫm vào Tín vương.

Trầm Luyện vốn thấy Cố Hàn Uyên không ở đây, đã định nhân cơ hội này cùng Lô Kiếm Tinh nói chuyện tử tế.

Thế nhưng hắn nhìn Chu Diệu Huyền, người mà hắn từng ái mộ, đồng thời cũng là kẻ khiến hắn rơi vào tình cảnh khó xử hiện giờ, vẫn không nhịn được mang theo vẻ phức tạp nói: Bắc Trai cô nương, nhiều ngày không gặp, nàng vẫn khỏe chứ.

Vẻ giả vờ thâm tình kia, người không biết còn tưởng bọn họ từng có quan hệ thân mật.

Thế nhưng trên thực tế chỉ là Trầm Luyện vì yêu thích Chu Diệu Huyền mà cứu nàng một lần.

Hơn nữa cứu được phân nửa, Chu Diệu Huyền còn bị Đinh Tu theo lệnh Cố Hàn Uyên mang đi.

Căn bản không cho Trầm Luyện cùng Chu Diệu Huyền cơ hội phát triển tình cảm.

Xoảng một tiếng.

Lô Kiếm Tinh thần tình lạnh lùng, Tú Xuân Đao trong tay ra khỏi nửa vỏ, chắn giữa hai người.

Hắn lạnh lùng nói: Tránh xa phu nhân ra một chút.

Bằng không đao của Lô mỗ sẽ không lưu tình.

Thái độ bất cận nhân tình của Lô Kiếm Tinh khiến bầu không khí nhất thời trở nên ngưng trọng.

Kỳ thực nếu không lo lắng Cố Hàn Uyên bị liên lụy, Tú Xuân Đao trong tay hắn đã sớm vung ra rồi.

Lô Kiếm Tinh vẫn rất tự trách, cho rằng là do mình không dạy dỗ đàng hoàng, Trầm Luyện mới phản bội.

Khí thế Lô Kiếm Tinh tỏa ra lúc này khiến Trầm Luyện rất kinh ngạc.

Từng có lúc, thực lực ba huynh đệ bọn họ hẳn là không sai biệt lắm.

Dù Lô Kiếm Tinh có mạnh hơn một chút, cũng không nên có sự chênh lệch tuyệt đối như vậy.

Thế nhưng giờ đây nhìn Lô Kiếm Tinh lại mạnh hơn hắn không chỉ một bậc.

Chỉ có một lời giải thích, Lô Kiếm Tinh đã đột phá Tông Sư.

Trầm Luyện trong lòng vừa buồn vừa vui.

Vui là nếu có thể thuyết phục Lô Kiếm Tinh, hắn sẽ càng nắm chắc thoát khỏi kinh thành.

Buồn là hắn hiện tại hoàn toàn không phải đối thủ của Lô Kiếm Tinh, y thực sự có năng lực giết hắn.

Trầm Luyện có chút đau đầu nói: Đại ca, huynh nghe ta giải thích.

Lời hắn còn chưa nói hết, đã bị Lô Kiếm Tinh lạnh lùng trừng mắt cắt ngang.

Ta không phải đại ca của tên phản đồ ngươi.

Trầm Luyện muốn dùng tình huynh đệ để làm giảm đi địch ý của Lô Kiếm Tinh đối với mình.

Thế nhưng Lô Kiếm Tinh sau khi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, tình cảm càng ngày càng đạm mạc.

Đối với điều này hoàn toàn không hay biết, Trầm Luyện hiển nhiên đã tính toán sai.

Bị Lô Kiếm Tinh mắng một câu, sắc mặt Trầm Luyện rất khó coi.

Hắn đành phải trực tiếp nói với Chu Diệu Huyền đang ở sau lưng Lô Kiếm Tinh: Bắc Trai cô nương, trước đây ta từng cứu nàng từ tay Lăng Vân Khải, nàng còn nhớ không.

Thế nhưng điều khiến Trầm Luyện cảm thấy ngoài ý muốn là Chu Diệu Huyền hoàn toàn không phản ứng gì với điều này.

Thậm chí ngay cả hận ý nàng dành cho Trầm Luyện khi Cố Hàn Uyên mang nàng rời đi trước đây cũng chẳng còn.

Ngược lại, trong ánh mắt nàng còn hiện lên một tia thương hại nhỏ bé không thể nhận ra.

Trước đây khi còn ở trong cuộc, nàng thấy không rõ lắm.

Giờ đây trở thành người ngoài cuộc, nàng ngược lại đã đoán được tám chín phần mười chân tướng sự việc.

Từng có lúc, Tín vương đã bắt nàng làm mồi nhử để lôi kéo Trầm Luyện làm việc cho hắn.

Sự kiện kia hiển nhiên là việc hủy đi bản vẽ Long Châu mà Tín vương đã dâng cho Chu Hậu Chiếu.

Kế hoạch ban đầu của Tín vương là dâng lên Long Châu đã bị giở trò cho Chu Hậu Chiếu để y du ngoạn.

Thân là đệ đệ thân cận nhất của Chu Hậu Chiếu, Tín vương rất rõ hành vi thói quen của y.

Chu Hậu Chiếu rất có khả năng sẽ trúng chiêu.

Hơn nữa cũng không quá có thể chết đuối ngay tại chỗ.

Dù sao ngày thường có nhiều Đông Xưởng, Tây Hán và người của Bảo Long nhất tộc bảo vệ như vậy.

Như vậy, Chu Hậu Chiếu vốn thân thể không tốt lắm, khả năng nhất là sẽ bệnh nặng một trận.

Cho dù không có bệnh, chỉ cần phát động một làn sóng dư luận, Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không thể không cân nhắc vấn đề kế vị.

Bằng không, nếu Hoàng đế đột nhiên bạo t·ử mà không có con nối dõi, quốc gia rất dễ rơi vào cảnh rung chuyển.

Chương 1471

Đến lúc đó, Chu Hậu Chiếu sẽ không thể không lập hắn, người đệ đệ thân cận nhất, làm trữ quân.

Có thân phận thái tử, hắn lại mưu tính một tai nạn bất ngờ khiến Chu Hậu Chiếu băng hà, có thể thuận lý thành chương lên ngôi Hoàng vị.

Thế nhưng giờ đây lại không giống vậy.

Trầm Luyện còn chưa động thủ hủy bản vẽ, Chu Hậu Chiếu cũng còn chưa lên Long Châu du ngoạn, An gia lại nổi loạn trước.

Khiến thế cục thoáng chốc liền thay đổi.

Tuy không mấy người biết Chu Hậu Chiếu ngày nay không phải bản thân, mà là Lãnh Lăng Khí thay thế.

Nhưng cho dù là Chu Hậu Chiếu bản thân, trong tình huống vừa trải qua phản loạn cũng sẽ không có tâm trạng thanh thản mà đi du ngoạn.

Khiến kế hoạch ban đầu của Tín vương không thể không bỏ phí.

Mà Tín vương còn giữ Trầm Luyện, hiển nhiên là muốn lợi dụng hắn.

Đồng thời, những việc mà Tín vương muốn Trầm Luyện làm sẽ hung hiểm hơn nhiều so với việc hủy bản vẽ Long Châu ban đầu.

Vì vậy, Chu Diệu Huyền đã nhìn thấu bản chất bạc tình phụ nghĩa của Tín vương, mới có thể cảm thấy thương hại Trầm Luyện.

Trầm Luyện bị ánh mắt của Chu Diệu Huyền nhìn đến, trong lòng có chút sợ hãi, dự cảm bất tường ngày càng nghiêm trọng.

Hắn càng thêm khát khao thoát khỏi kinh thành.

Hắn vội vàng thành khẩn nói với Lô Kiếm Tinh: Đại ca, ta cũng là thân bất do kỷ.

Lúc đó vì cứu Bắc Trai cô nương, ta đã giết Lăng Vân Khải, đồng thời còn bị Tín vương biết được.

Nhược điểm bị Tín vương nắm trong tay, ta mới không thể không nghe theo.

Trầm Luyện nói ra một phần sự thật, thậm chí bất chấp Lục Văn Chiêu vẫn còn ở đó.

Bất quá hắn tự tin có cách thuyết phục Lục Văn Chiêu không tiết lộ nội dung cuộc nói chuyện của hắn và Chu Diệu Huyền cho Tín vương.

Ánh mắt Lục Văn Chiêu có chút khó hiểu.

Kỳ thực căn bản không cần Trầm Luyện thuyết phục, hắn cũng sẽ không đi mật báo.

Giờ đây, sự phát triển hoàn toàn khác biệt so với kịch bản khiến hắn cũng có những ý tưởng khác với quá khứ.

Cho nên hắn thấy, Trầm Luyện ngược lại là đối tượng hợp tác rất tốt.

Thế nhưng Lô Kiếm Tinh vẫn không tin lời Trầm Luyện.

Ngược lại, hắn cười nhạt nói: Nếu thực sự là thân bất do kỷ, ngươi liền không nên mơ ước nữ nhân của công tử.

Lô Kiếm Tinh căn bản không tin lý do thoái thác của Trầm Luyện.

Một nguyên nhân quan trọng nhất chính là trước đó Trầm Luyện đã có tiền án.

Đó chính là Chu Diệu Đồng.

Cố Hàn Uyên từng dùng Chu Diệu Đồng làm mồi nhử khiến Trầm Luyện phải làm việc cho hắn.

Lô Kiếm Tinh vì thế đã khuyên bảo Trầm Luyện hồi lâu, muốn hắn buông tha Chu Diệu Đồng.

Chỉ là một nữ nhân mà thôi, sao có thể so với tiền đồ quan trọng.

Lúc đó Trầm Luyện tuy đáp ứng lời khuyên của hắn, thế nhưng hắn cũng nhìn thấu Trầm Luyện không cam lòng.

Dù sao hai người cũng làm huynh đệ nhiều năm như vậy.

Lô Kiếm Tinh rất hiểu rõ tính cách Trầm Luyện.

Miệng thì đáp ứng rất tốt, nhưng trong lòng chưa chắc đã thực sự buông tha.

Nếu có cơ hội, Trầm Luyện vẫn sẽ không tự lượng sức mà muốn có được Chu Diệu Đồng.

Giờ đây bất quá là đem Chu Diệu Đồng đổi thành Chu Diệu Huyền.

Hai nàng không chỉ có tên tương tự, tướng mạo tuy không giống nhau, nhưng đều xinh đẹp như nhau.

Cho nên theo Lô Kiếm Tinh, Trầm Luyện hoàn toàn có lý do vì mỹ sắc mà phản bội Cố Hàn Uyên.

Trầm Luyện nghe vậy liền sững sờ, ngay sau đó là một trận giận dữ.

Trước sau hai nữ tử mình yêu thích đều bị Cố Hàn Uyên cướp đi.

Lại còn vì vậy mà phải chịu sự chỉ trích của Lô Kiếm Tinh, nhất thời hắn xung động hô: Rõ ràng là ta để mắt đến Diệu Đồng cô nương và Bắc Trai cô nương trước.

Là Cố Hàn Uyên hắn đã cướp nữ nhân ta yêu thích.

Trầm Luyện nói xong, không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chu Diệu Huyền là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này, vô thức lùi lại hai bước, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Trầm Luyện có chút cuồng loạn.

Lục Văn Chiêu không nói nên lời, che mặt.

Người không tự lượng sức như vậy thực sự thích hợp làm đối tượng hợp tác sao.

Trầm Luyện chỉ là một Cẩm Y Vệ bách hộ nhỏ bé, vẫn là do Cố Hàn Uyên mưu cầu cho hắn.

Lấy đâu ra tự tin để đối đầu với Cố Hàn Uyên.

Lô Kiếm Tinh thất vọng lắc đầu, chỉ cảm thấy Trầm Luyện hết thuốc chữa đến nơi.

Hắn lạnh lùng nói: Cố công tử đối với chúng ta ân trọng như núi, ngươi làm vậy là bất trung bất nghĩa.

Trầm Luyện tuy có chút hối hận vì vừa rồi xung động, thế nhưng đồng thời cũng đã hoàn toàn thất vọng.

Thái độ của Lô Kiếm Tinh lúc này chứng tỏ hắn căn bản không thể nào bị thuyết phục.

Giữa hai người căn bản không có khả năng hòa giải.

Kẻ duy nhất hắn có thể nhờ giúp đỡ chỉ có Cận Nhất Xuyên.

Còn Lô Kiếm Tinh, hắn chỉ có thể tránh mặt.

Sát ý lộ liễu kia khiến tim hắn lạnh lẽo nghi ngờ.

Tình huynh đệ nhiều năm dĩ nhiên không bằng mấy tháng quen biết, muốn bọn họ bán mạng cho Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt âm trầm, Trầm Luyện ngữ khí cũng trở nên băng lãnh nói: Đại ca, huynh sẽ hối hận.

Cố Hàn Uyên căn bản không phải người tốt.

Thế nhưng lời này vừa dứt, một bàn tay hữu lực nhất thời đặt lên vai hắn.

Trò chuyện náo nhiệt vậy sao.

Ngươi nói ai không phải người tốt hả, Trầm Luyện.

Thanh âm quen thuộc lọt vào tai, Trầm Luyện nhất thời vã mồ hôi lạnh.

Cố.

Cố công tử.

Bàn tán sau lưng người khác bị phát hiện đã đủ lúng túng, huống chi lời nói ra lại chẳng phải lời hay ho gì.

Nếu đối phương lại còn có khả năng dễ dàng lấy đi tính mạng mình, đồng thời lại có đủ lý do, thì tình hình như vậy càng khiến người kinh hãi.

Trầm Luyện cứng đờ vặn vẹo cổ, nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang đứng bên cạnh với vẻ mặt cười như không cười.

Lúc này hắn không dám nhúc nhích, cũng không dám nói lời nào sai.

E sợ bàn tay đang đặt trên vai hắn lại đột nhiên thuận tay tháo đầu hắn xuống.

Thời gian mật đàm giữa Tín vương và Cố Hàn Uyên quá ngắn, hoàn toàn ngoài dự liệu của Trầm Luyện.

Điều này cho thấy hai bên rất nhanh đã đạt thành nhận thức chung.

Đây đối với Trầm Luyện mà nói chính là tình huống tồi tệ nhất.

Thế nhưng điều khiến Trầm Luyện cảm thấy ngoài ý muốn là Cố Hàn Uyên dường như chỉ hù dọa hắn một chút rồi bỏ qua.

Y tự nhiên hô với Chu Diệu Huyền và Lô Kiếm Tinh: Đi thôi.

Dứt lời, tiện thể rời đi trước.

Lô Kiếm Tinh hằn học trừng Trầm Luyện một cái, xoay người đuổi kịp.

Chu Diệu Huyền không hề nhìn Tín vương, người đi ra chậm hơn Cố Hàn Uyên một bước.

Chương 1472

Trong lòng nàng không còn quyến luyến cũng không còn hận ý, đã triệt để cáo biệt với bản thân ngây thơ thuở nào.

Tín vương nhìn theo Chu Diệu Huyền rời đi cùng Cố Hàn Uyên, không khỏi ưu sầu thở dài.

Tia hối hận vừa nhen nhóm đã bị hắn mạnh mẽ trấn áp.

Tình trường nhi nữ trong lòng hắn vĩnh viễn không bằng giang sơn và Hoàng vị quan trọng.

Mà Trầm Luyện lúc này nội tâm lại hiện ra sự lo lắng sâu sắc hơn.

Kiểu thờ ơ xem nhẹ của Cố Hàn Uyên mới là điều đáng sợ nhất.

Dù sao theo Trầm Luyện, Cố Hàn Uyên cũng không phải người rộng lượng gì.

Trên thực tế, Trầm Luyện đã đoán rất gần với chân tướng.

Cố Hàn Uyên cần gì phải đi bận tâm một kẻ sắp c·hết nói bậy chút lời vô nghĩa chứ.

Coi như là để lại cho Tín vương chút thể diện mà thôi.

Hai người đàm phán rất thuận lợi.

Cố Hàn Uyên đạt được điều hắn muốn, mà cái giá phải trả vỏn vẹn chỉ là lời hứa tạm thời rời khỏi kinh thành sau khi thành hôn với Vân La quận chúa.

Tín vương sau khi nhìn thấy thái độ gần như khiêu khích của Cố Hàn Uyên, đã biết việc trông cậy vào Cố Hàn Uyên giúp hắn tranh đoạt Hoàng vị là điều không thực tế.

Vì vậy Tín vương liền lùi một bước cầu điều khác, hy vọng Cố

Hàn Uyên có thể không bận tâm đến chuyện này.

Dù sao Cố Hàn Uyên dù không giúp Chu Hậu Chiếu ổn định Hoàng vị, cũng rất có thể sẽ đi trợ giúp Ninh vương.

Như vậy, Tín vương chẳng phải thế nào cũng thua sao.

Cho nên, để Cố Hàn Uyên không bận tâm đến mới là kết quả tốt nhất.

Mà Cố Hàn Uyên đương nhiên không có lý do cự tuyệt.

Thứ nhất, tạm thời rời khỏi kinh thành, khiến những bóng ma ở kinh thành nổi lên mặt nước vốn chính là kế hoạch từ trước của hắn.

Thứ hai, Tín vương ngoại trừ thủ hạ Môn Đinh ra, đối với Cố Hàn Uyên đều đã không còn giá trị lợi dụng.

Còn như sau đó Tín vương sẽ dùng âm mưu quỷ kế nào thì hoàn toàn không liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Ngược lại, hiện tại ngồi trên Hoàng vị là Lãnh Lăng Khí dùng để gánh trách nhiệm, chứ không phải bản thân Chu Hậu Chiếu.

Lãnh Lăng Khí là nhân vật chính của kịch bản, sẽ không dễ dàng chết như vậy, đồng thời lại vừa vặn khiến hắn nếm thêm chút vị đắng.

Rời khỏi Thư vương phủ, Cố Hàn Uyên đột nhiên lạnh lùng nói: Kiếm Tinh, trong khoảng thời gian này hãy để mắt tới Cận Nhất Xuyên.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi: Công tử, người là nói Trầm Luyện sẽ đi tìm Nhất Xuyên.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu đáp: Tám chín phần mười.

Cố Hàn Uyên hiểu Trầm Luyện hơn nhiều so với Lô Kiếm Tinh.

Trong tình huống Trầm Luyện biết rõ chuyện không thể làm, hắn nhất định sẽ ưu tiên lo lắng đến việc trốn tránh.

Tựa như hắn đã làm trong kịch bản, chạy khỏi Yến Kinh thành.

Mà việc Trầm Luyện cực lực thuyết phục Lô Kiếm Tinh càng làm bại lộ ý nghĩ của hắn, hắn không định hành động một mình.

Nếu bên Lô Kiếm Tinh không có cơ hội thuyết phục thành công, vậy hắn nhất định sẽ đi tìm Cận Nhất Xuyên.

Cố Hàn Uyên bổ sung nói: Nếu trước khi ta rời khỏi kinh thành, Trầm Luyện đi gặp Cận Nhất Xuyên, thì hãy ngăn hắn lại.

Nếu là sau khi ta rời khỏi kinh thành, vậy thì trực tiếp bắt hắn.

Lô Kiếm Tinh nghe vậy không hỏi lý do, dứt khoát cung kính đáp: Vâng.

Thế nhưng Chu Diệu Huyền lại lo lắng.

Công tử chàng muốn đi sao.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Chỉ là tạm thời rời khỏi kinh thành một đoạn thời gian mà thôi.

Chu Diệu Huyền nghe vậy lòng nhẹ nhõm, nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng.

Nàng vô thức bước chân nhẹ nhàng, tiến gần thêm một chút, dính sát vào người Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khóe miệng khẽ cong, tiện tay ôm lấy vòng eo tinh tế của Chu Diệu Huyền, trêu chọc đầy ẩn ý nói: Yên tâm, trước khi rời đi ta sẽ làm việc cần làm.

Nghe nói như vậy, Chu Diệu Huyền nhất thời mặt đỏ ửng.

Thế nào mới là việc nên làm.

Bàn tay nóng bỏng ở bên hông đã cho nàng đủ gợi ý.

Thế nhưng điều khiến Chu Diệu Huyền cảm thấy thất vọng là Cố Hàn Uyên sau khi đưa nàng trở lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lại đi trước gọi Chu Diệu Đồng đến.

Dáng người uyển chuyển, khí sắc hồng nhuận, dung nhan càng lộ vẻ kiều diễm, Chu Diệu Đồng chầm chậm bước tới.

Chu Diệu Đồng ngày nay sớm đã không còn dáng vẻ sầu não uất ức như khi mới được Yến Phỉ Phỉ chuộc ra từ Giáo Phường Ty trước đây.

Sức sống thanh xuân đồng thời cũng có đủ sự thành thục quyến rũ.

So với mẫu thân Trương Bội Lan của nàng còn là trò giỏi hơn thầy.

Vô cùng xinh đẹp.

Nếu Trầm Luyện thấy Chu Diệu Đồng bây giờ, e rằng sẽ liều mạng muốn cùng nàng cao chạy xa bay a.

Chu Diệu Đồng vào khoảnh khắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên, trên mặt đẹp liền treo đầy nụ cười ngọt ngào.

Ngữ khí càng mềm mại ướt át mà hỏi: Công tử, người tìm thiếp sao.

Cố Hàn Uyên gật đầu mỉm cười nói: Theo ta lên Lãm Nguyệt Các.

Chu Diệu Đồng nghe vậy, gương mặt nhất thời lộ vẻ kinh hỉ.

Phải biết rằng hôm nay không phải là ngày nàng được sắp xếp thị tẩm.

Cố Hàn Uyên rõ ràng là có ý muốn thêm món cho nàng.

Môi ngọc yêm nhiên như đào lý, Chu Diệu Đồng không khỏi kiều mị nói: Thiếp gần đây mới biên đạo một điệu múa mới, công tử có muốn thưởng thức một chút không.

Cố Hàn Uyên nhất thời hai mắt sáng lên.

Chu Diệu Đồng cùng các nàng rõ nhất hắn thích loại múa nào.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất mong đợi.

Vậy thì tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Chu Diệu Đồng hơi thẹn thùng nói: Thiếp đi trước thay một thân xiêm y.

Cố Hàn Uyên lên tiếng xong liền muốn cất bước lên lầu.

Thế nhưng lại thấy Chu Diệu Huyền đang đứng thẫn thờ với vẻ mặt mất mát, hắn không khỏi bật cười nói: Diệu Huyền, đứng ngây ra đó làm gì.

Cùng ta lên lầu a.

Chu Diệu Huyền nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó liền vui vẻ ra mặt tiến lên khoác lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn tưởng rằng hôm nay vẫn là không tới phiên mình, không ngờ Cố Hàn Uyên lại nhớ đến nàng.

Còn như Chu Diệu Đồng.

Mặc dù có chút cảm thấy xấu hổ, thế nhưng nàng vẫn quyết định thỏa hiệp.

Mà Chu Diệu Đồng thấy thế cũng hiểu ra.

Thì ra hôm nay là ngày vui của Chu Diệu Huyền.

Còn như việc tìm tới nàng, hiển nhiên là vì tốt cho Chu Diệu Huyền.

Chu Diệu Đồng không khỏi một trận vui mừng.

Trước kia nhìn Chu Diệu Huyền luôn là trôi dạt bên ngoài, nàng khó tránh khỏi vì đó mà cảm thấy tiếc nuối.

Bây giờ cuối cùng cũng muốn làm tỷ muội chân chính.

Đợi Chu Diệu Đồng thay xong xiêm y múa rồi đi tới Lãm Nguyệt Các.

Khi nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang thần tình lười biếng, đại mã kim đao ngồi trên giường, nàng suýt nữa lảo đảo.

Nàng đỏ bừng mặt cười vì ngượng, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Bởi vì nàng nhìn thấy Chu Diệu Huyền chỉ để lại cho nàng một cái lưng ngọc sáng bóng, một bộ bận rộn đến nỗi ngay cả ngẩng đầu nhìn nàng cũng không có.

Cố Hàn Uyên chứng kiến Chu Diệu Đồng với trang phục hoàn toàn mới, nhất thời hai mắt sáng lên, độ cong khóe miệng cũng mở rộng hơn rất nhiều.

Vui mừng nói: Diệu Đồng còn đang chờ gì nữa.

Mau cho ta xem điệu múa mới của nàng.

Cảm thấy xấu hổ, Chu Diệu Đồng tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái trắng mắt kiều mị.

Khoảnh khắc sau đó, nàng vẫn là dưới ánh mắt thúc giục của Cố Hàn Uyên, bất chấp xấu hổ mà phiên phiên khởi vũ.

Điệu múa mới của Chu Diệu Đồng đã thay đổi phong cách ưu nhã nhu mỹ trước đây.

Chương 1473

Động tác phóng khoáng, rất là cuồng dã.

Dùng một từ để hình dung chính là nóng bỏng.

Khiến người ta có cảm giác như đang xem một điệu nhảy hiện đại đầy nhiệt huyết.

Quan trọng hơn là xiêm y Chu Diệu Đồng mặc, nhìn một cái là biết Phù Mẫn Nghi đã thiết kế ra để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Đúng là vô cùng mát mẻ.

Vải vóc tiết kiệm đến mức khiến người ta không khỏi hoài nghi rốt cuộc có tác dụng che chắn hay không.

Tuyệt vời hơn nữa là Chu Diệu Đồng khi múa động như thỏ chạy, uyển chuyển lay động.

Khiến ánh mắt người ta không kìm lòng được mà di chuyển theo.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Chu Diệu Huyền tỏ vẻ khích lệ đồng thời, không khỏi nghĩ tới một câu ca từ: Lay động ly rượu đỏ, trên môi nhuộm tiên huyết.

Mặc dù là hình dung riêng, nhưng không khỏi gắn liền với ý cảnh đó.

Một điệu vũ kết thúc.

Chu Diệu Đồng thở hổn hển, có chút ảo não nói: Sớm biết nên gọi Hương Quân muội muội đến.

Không có nhạc đệm mà nhảy thế này thật quá tốn sức.

Dứt lời, nàng không để ý đến xiêm y đang tuột xuống, chân thành đi về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Chu Diệu Đồng, để nàng ngồi bên cạnh mình, buồn cười nói: Hiện tại đi gọi Hương Quân qua đây cũng chưa muộn mà.

Chu Diệu Đồng nghe vậy, ánh mắt phiêu hốt, có chút chột dạ nói: Cái này thì thôi đi.

Hương Quân muội muội không quen Diệu Huyền, không quá thích hợp.

Lời Chu Diệu Đồng nói này vẫn rất có lý.

Dù sao Chu Diệu Huyền vẫn chỉ là thiếu nữ, để nàng đối mặt với bạn thân từ thuở nhỏ còn có thể nhịn xuống cảm thấy xấu hổ, nhưng để nàng đối mặt với Lý Hương Quân hoàn toàn không quen thì có chút khó xử.

Đến lúc đó nếu bị dọa chạy thì sẽ không hay.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Chu Diệu Đồng không muốn lại để người khác chia sớt một chén canh.

Nhất là Lý Hương Quân rất có khả năng sẽ gọi cả Nghĩa mẫu Lý Trinh Lệ của mình cùng đi đến.

Cố Hàn Uyên ngược lại không để ý đến tiểu tâm tư của Chu Diệu Đồng.

Nói đến, trong số các hồng nhan tri kỷ của hắn có không ít nữ tử không biết võ công.

Cho dù học Vạn Tượng Âm Dương Quyết cũng chưa từng nghĩ đến việc tranh đấu với người khác.

Những cô gái như vậy phần lớn được nuôi như những bình hoa.

Bất quá cho dù là bình hoa, cũng phần lớn là những nữ tử đa tài đa nghệ.

Trong số các nàng ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, Chu Diệu Đồng là người khiêu vũ giỏi nhất.

Luôn có thể đoán được tâm tư Cố Hàn Uyên, biết hắn thích xem gì.

Người đàn hát hay nhất chính là Lý Hương Quân.

Tuy là ngày đó, giọng hát ấy lại luôn được dùng ở những nơi khác.

Còn có Liễu Như Thị, cũng xuất thân từ hoa khôi, càng là một Đại Tài Nữ.

Cố Hàn Uyên thích nhất ôm nàng vào lòng, nghe nàng dùng giọng nói thẹn thùng réo rắt ngâm tụng thi từ ca phú mới sáng tác.

Nói chung, khi Cố Hàn Uyên không bận chính sự, Lãm Nguyệt Các luôn là nơi vô cùng hoang đường.

Nghĩ đến việc một thời gian nữa phải rời khỏi kinh thành, hắn còn có chút không nỡ.

Trong đầu Cố Hàn Uyên đột nhiên hiện lên một ý niệm: Nếu như khi Ngự Kiếm Phi Hành có thể mang thêm nhiều người thì tốt rồi.

Được chứ.

Một giọng thiếu nữ ẩn chứa bất mãn, lại giả vờ trêu chọc vang lên trong đầu, khiến Cố Hàn Uyên trong lòng hơi kinh hãi.

Hồng Quỳ.

Cố Hàn Uyên vô thức dùng ý niệm để hỏi.

Là ta.

Tuy chưa thấy bóng dáng Hồng Quỳ, nhưng dường như có thể thấy được vẻ nàng đang bĩu môi.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, nghi ngờ trong lòng hỏi: Đây là niệm thoại

sao.

Ngươi có thể trực tiếp thám thính được suy nghĩ của ta ư.

Niệm thoại cũng không có gì ngạc nhiên, tu vi tinh thần đạt đến trình độ nhất định là có thể làm được.

Cố Hàn Uyên thậm chí có thể cùng Vô Tình tiến hành niệm thoại.

Chỉ là như vậy tiêu hao tinh thần lực rất nhiều.

Cho dù Cố Hàn Uyên có thể chịu đựng được, Vô Tình lại không thể chịu đựng được.

Mà vừa rồi Cố Hàn Uyên cùng Hồng Quỳ tiến hành niệm thoại lại gần như không có tiêu hao.

Giống như đang lẩm bẩm trong đầu.

Quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên không muốn bị Hồng Quỳ thám thính được những ý nghĩ sâu trong nội tâm mình.

Cho dù Hồng Quỳ là Quỷ Hồn được sinh ra từ Long Quỳ, không có nhiều nhân loại tam quan, Cố Hàn Uyên cũng không muốn để Hồng Quỳ biết quá nhiều ý nghĩ u ám của hắn.

Không phải vấn đề hình tượng hay bảo mật.

Dù sao Hồng Quỳ không cách nào thoát ly hắn.

Thế nhưng nội tâm sâu thẳm của mình băng lãnh đến mức nào, chỉ có Cố Hàn Uyên tự mình biết.

Sự u ám sâu không thấy đáy kia đến nay cũng vẻn vẹn nhen nhóm được hai đốm lửa nhỏ mà thôi.

Để Hồng Quỳ thâm nhập vào đó, cũng không phải chuyện tốt.

Cũng may, câu trả lời của Hồng Quỳ khiến Cố Hàn Uyên thả lỏng.

Chỉ có thể thám thính một ít ý nghĩ nông cạn của ngươi thôi.

Ngươi nếu không muốn ta biết, ta có thể không cần.

Trong giọng nói của Hồng Quỳ có chút bất mãn, còn có chút ủy khuất, cùng với sự ngượng ngùng mà Cố Hàn Uyên cũng khó mà phát giác.

Vừa rồi đó không chỉ là niệm thoại đơn thuần.

Mà là theo một ý nghĩa nào đó, là tâm ý tương thông.

Dù sao theo cách nói thông tục dễ hiểu thì là nàng thành tựu Kiếm Linh, độ đồng bộ với chủ nhân Cố Hàn Uyên đã tăng lên.

Hồng Quỳ chỉ cần càng lưu ý Cố Hàn Uyên, tâm linh sẽ càng ngày càng gần đối phương.

Bình thường thì cũng thôi.

Khi Cố Hàn Uyên thân mật cùng những cô gái khác, ý nghĩ của Hồng Quỳ cũng sẽ bị cảm xúc ghen ghét chiếm giữ.

Càng ghen ghét thì lại càng lưu ý.

Độ đồng bộ chính là vì thế mà tăng cao.

Cố Hàn Uyên trong lòng khẽ than, nói với Hồng Quỳ: Ta không cho ngươi biết là vì muốn tốt cho ngươi.

Vì sao.

Sau này ngươi sẽ biết.

Cố Hàn Uyên khó mà giải thích, chỉ có thể làm ra vẻ thần bí.

Cũng may, cảm xúc của Hồng Quỳ đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Biết không hỏi được liền dứt khoát không hỏi.

Trở lại chủ đề nói: Ngươi không phải muốn làm cho Ngự Kiếm Phi Hành nhiều hơn năm người sao.

Dường như, ngươi có biện pháp.

Hồng Quỳ kiêu ngạo giải thích: Có thể dùng Long Tinh Thạch để bồi dưỡng, chữa trị Ma Kiếm.

Đạt đến trình độ nhất định có thể khi Ngự Kiếm Phi Hành khiến thể tích Ma Kiếm trở nên lớn hơn.

Cố Hàn Uyên hai mắt sáng lên.

Hắn từng từ đánh giá cấp SSS mà lấy ra được vài viên Long Tinh Thạch.

Chỉ là trước đây vì cảnh giác Ma Kiếm, vẫn chưa sử dụng cho nó.

Hôm nay Hồng Quỳ đã thành Kiếm Linh, độ an toàn tăng nhiều.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ lúc nào sẽ dùng Long Tinh Thạch cho Ma Kiếm, thì Chu Diệu Đồng có chút thấp thỏm hỏi: Công tử, hay là thiếp đi gọi Hương Quân muội muội đến nhé.

Nàng là vì vừa mới nhìn thấy Cố Hàn Uyên cau mày, cho rằng đang bất mãn với nàng, nhất thời cũng có chút luống cuống.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, không còn cách nào khác đành tạm thời buông tâm tư, trấn an nói: Nàng nghĩ gì thế.

Ta nào có ý trách nàng.

Dừng một chút.

Chương 1474

Hắn cúi đầu nhìn về phía Chu Diệu Huyền, trêu chọc nói: Hơn nữa tối nay nhân vật chính phải là Diệu Huyền mới đúng.

Chu Diệu Huyền nghe vậy, khuôn mặt vốn đã đỏ bừng vì ngượng ngùng nhất thời càng đỏ hơn.

Khẽ ngẩng trán, đôi mắt đẹp lấp lánh vẻ mong đợi, mơ hồ không rõ nói: Công tử làm chủ là được rồi, thiếp không sao cả.

Cố Hàn Uyên không chọc thủng Chu Diệu Huyền khẩu thị tâm phi, êm ái ôm lấy nàng.

Hồng Quỳ dường như đoán được điều gì, trong lòng chua xót hừ nhẹ lẩm lẩm: Hừ, nếu như ta có thân thể thì.

Sau đó liền đem ý thức chìm vào Ma Kiếm, làm ra vẻ nhắm mắt làm ngơ.

Rất nhanh, Lãm Nguyệt Các liền vang lên khúc nhạc động lòng người.

Sáng ngày thứ hai.

Yến Phỉ Phỉ tiến vào Lãm Nguyệt các, đưa một chiếc khăn tay cho Cố Hàn Uyên, nói: Công tử, Trang Điền Điền đang bán đồ thêu.

Việc buôn bán tương đối tốt, người của chúng ta cũng chỉ mua được một chiếc.

Cố Hàn Uyên thuận tay đón lấy, quan sát.

Quả nhiên chế tác tinh xảo, không phải là đồ thêu dân gian, mà là thủ nghệ cung đình.

Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

Bất luận là trong kịch bản hay hiện tại, nàng đều quá sơ suất.

Chiếc khăn thêu này là do Diệu Liên, biểu muội của Ngọc Liên làm.

Đêm đó An Nhạc Đường bị tập kích, Diệu Liên dưới sự che chở của Kỷ Hiền và Ngọc Liên đã đưa Tiểu Hoàng Tử trốn khỏi cung.

Hiện giờ, nàng phần lớn vẫn tá túc trong nhà Trang Điền Điền như trong kịch bản.

Kết quả, Diệu Liên lại vì mình lừa gạt Trang Điền Điền mà trong lòng bất an, liền thêu vài thứ để Trang Điền Điền mang đi bán trên đường.

Trong kịch bản cũng chính vì thế mà thân phận nàng bị bại lộ, chiêu họa sát thân.

Diệu Liên ôn nhu thiện lương tất nhiên không giả, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút không phân biệt nặng nhẹ.

Cố Hàn Uyên đột nhiên cúi đầu nhìn nàng, hơi cạn lời nói: Đừng quậy, hôm nay ta có việc phải làm.

Yến Phỉ Phỉ mặt mày kiều diễm, khẽ ngẩng trán, mờ ám nói: Công tử muốn thay y phục sao.

Diệu Huyền và Diệu Đồng lúc này e rằng không thể hầu hạ công tử rồi.

Theo lời Yến Phỉ Phỉ, hai nàng lúc này vẫn còn đang ngủ say.

Đêm qua Chu Diệu Đồng cuối cùng vẫn hối hận, nên đã gọi thêm Lý Hương Quân.

May mà Cố Hàn Uyên chiếu cố cảm thụ của Chu Diệu Huyền, không quá mức làm khó các nàng.

Bất quá lúc này hai nàng nhất định là không dậy nổi.

Cố Hàn Uyên mặc cho Yến Phỉ Phỉ giúp làm vệ sinh cá nhân, một bên suy nghĩ có nên chăng hiện tại liền tiếp nhận Diệu Liên.

Nếu như chưa thu phục Tiểu Nhu, Cố Hàn Uyên nhất định sẽ sớm ngày đón Diệu Liên về, tránh cho nàng c. hết oan c. hết uổng.

Nhưng bây giờ Tiểu Nhu là người của hắn, tự nhiên cũng sẽ không cần loại băn khoăn này.

Hơn nữa Vạn Trinh Nhi thân là Hoàng Quý Phi không thể dễ dàng rời khỏi hoàng cung.

Tin tức bên ngoài hầu như toàn bộ đều nhờ Tiểu Nhu, thị nữ tâm phúc này truyền lại.

Còn về việc cầu xin Ninh Vương giúp đỡ thì càng không thể.

Vạn Trinh Nhi hiện tại chỉ sợ Ninh Vương đột nhiên muốn nàng đi thị tẩm Cố Hàn Uyên.

Lần trước sau khi gặp Cố Hàn Uyên trong hoàng cung, Vạn Trinh Nhi liền thỉnh ý Ninh Vương nên đối đãi Cố Hàn Uyên thế nào.

Thế nhưng thái độ Ninh Vương dành cho nàng lại có chút ám muội.

Một bộ dáng ra vẻ thẹn thùng của Hoàng Quý Phi, ám chỉ nàng khi cần thiết có thể buông bỏ.

Điều này khiến Vạn Trinh Nhi, người đã quen với thân phận Hoàng Quý Phi cao cao tại thượng, có chút khó đón nhận.

Bởi vậy, Vạn Trinh Nhi trong thời gian ngắn sẽ không lại liên hệ Ninh Vương.

Trong tình huống này, chỉ cần nắm giữ Tiểu Nhu, Vạn Trinh Nhi liền gần như là người mù, kẻ điếc.

Chuyện của Diệu Liên và Tiểu Hoàng Tử ngược lại cũng không cần vội vã nhất thời nữa.

Cố Hàn Uyên đột nhiên hỏi: Có hay không người khác phát hiện vấn đề của đồ thêu, để mắt tới Trang Điền Điền.

Yến Phỉ Phỉ vui mừng mấp máy môi, đứng dậy hầu hạ Cố Hàn Uyên mặc quần áo, đồng thời đáp: Tạm thời vẫn chưa phát hiện.

Bất quá những món thêu này một khi lưu truyền đến tay các quan lại nhân gia, sớm muộn cũng sẽ bị xem ra vấn đề.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, quyết định tạm thời gác lại việc này.

Có lẽ có thể câu được thu hoạch gì đó không tưởng được chăng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt phân phó: Giám sát chặt chẽ một chút, phái một Tông Sư Hiệp Khách đảo tới đó.

Vâng.

Cố Hàn Uyên rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, trực tiếp ra khỏi kinh thành.

Ở vùng ngoại ô không người, hắn rút Ma Kiếm ra.

Đồng thời xuất hiện cùng hắn còn có Hồng Quỳ ưỡn eo bẻ cổ.

Hồng Quỳ ngáp một cái, nói: Sáng sớm đã ầm ĩ ta làm gì.

Cố Hàn Uyên tựa tiếu phi tiếu đánh giá bộ dáng Hồng Quỳ giả vờ mới tỉnh ngủ.

Một thân váy dài lửa đỏ, lưu tiên quần, làm nổi bật Hồng Quỳ phảng phất một Hỏa Tinh Linh đang nhảy múa, xinh đẹp động lòng người.

Ánh nắng sáng sớm vừa vặn, chiếu rọi lên hồn thể của Hồng Quỳ, khiến gương mặt nàng phảng phất thêm vài phần sắc khí nhân gian, vô cùng động lòng và long lanh.

Cố Hàn Uyên từ tận đáy lòng thở dài: Hồng Quỳ, nàng thật đẹp.

Hồng Quỳ nghe vậy, nhất thời không giả bộ được nữa.

Gương mặt tươi tắn trong nháy mắt đỏ bừng.

Mặc dù trong lòng không ngừng nhắc nhở mình đây là lời hoa ngôn xảo ngữ của Cố Hàn Uyên, nhưng nàng vẫn không ngừng được cảm thấy một trận thẹn thùng vui sướng.

Hồng Quỳ khẩu bất đối tâm sẵng giọng: Khen ta cũng vô dụng.

Ta không phải nữ nhân của ngươi.

Càng sẽ không lên giường của ngươi.

Trong tình thế cấp bách, Hồng Quỳ đã bộc lộ hết chút tâm tư nhỏ kia của mình.

Tâm tình ghen ghét nảy sinh đêm qua cũng vào giờ khắc này hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Hồng Quỳ chợt nhận ra mình đã nói lời ngu xuẩn, gương mặt vốn đã đỏ bừng nay lại đỏ đến thấu tận xương tủy.

Toàn bộ hồn thể phảng phất đều trở nên trong suốt.

Hồng Quỳ căn bản không dám nhìn vẻ mặt Cố Hàn Uyên lúc này, e sợ lại bị trêu chọc một trận.

Nàng yêu kiều rên một tiếng, cố ý xoay người sang chỗ khác.

Mái tóc đỏ tươi nhẹ nhàng phất qua, để lại cho Cố Hàn Uyên một bóng lưng kiều tiểu, tinh tế và kiêu ngạo.

Thế nhưng không đợi Hồng Quỳ kịp sửa sang lại tâm tình, nàng đã cảm thấy hồn thể ấm áp, một đôi cánh tay rắn chắc từ phía sau vòng lấy nàng.

Bên tai là lời nói ôn nhu của Cố Hàn Uyên.

Hồng Quỳ nàng đích xác không phải nữ nhân của ta, nhưng là Kiếm Linh độc nhất vô nhị của ta a.

Hồng Quỳ nghe vậy giật mình, sau đó liền cảm giác phảng phất có một cỗ tình cảm ấm áp chảy xuôi trong buồng tim.

Trong khoảng thời gian này, nỗi u oán và bất mãn tích tụ vì nhìn thấy Cố Hàn Uyên thân thiết với hết cô gái này đến cô gái khác, nhất thời tiêu tán.

Hồng Quỳ cảm giác rõ ràng tâm linh mình và Cố Hàn Uyên dường như càng thêm gần gũi.

Tỷ lệ đồng bộ giữa Cố Hàn Uyên và Ma Kiếm càng là tăng vọt.

Cố Hàn Uyên vòng tay ôm lấy vòng eo Hồng Quỳ, ánh mắt khẽ lóe lên.

Hắn có thể cảm nhận được lực khống chế của mình đối với Ma Kiếm mạnh hơn.

Kỳ thực từ khi có Hồng Quỳ, Kiếm Linh này, Cố Hàn Uyên vẫn luôn có một nỗi lo lắng.

Lam Quỳ đối với hắn có sự chống cự không rõ.

Chương 1475

Tuy Hồng Quỳ nói ý thức của Lam Quỳ chìm rất sâu, nhưng không có nghĩa là Lam Quỳ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Nếu như ý chí của Hồng Quỳ và Lam Quỳ không gặp nhau, Cố Hàn Uyên không nghĩ rằng Hồng Quỳ có thể đấu lại Lam Quỳ.

Dù sao Lam Quỳ mới là bản thể của Long Quỳ, Hồng Quỳ chỉ là một ý thức khác do Long Quỳ đản sinh mà thôi.

Cố Hàn Uyên cho rằng, muốn hai người tách biệt ở một trình độ nhất định, nhục thân mới là then chốt.

Ta sẽ sớm ngày giúp nàng sáng tạo ra thân thể mới.

Cố Hàn Uyên ấm áp nói bên tai Hồng Quỳ.

Hồng Quỳ nghe vậy, khóe miệng xẹt qua một vệt ý cười ngọt ngào, duyên dáng nói: Đừng để ta chờ quá lâu a.

Hồng Quỳ cũng không hề nghĩ đến chuyện muốn phân chia với Lam Quỳ.

Nàng chỉ là muốn có một thân thể thật sự.

Như vậy nàng có lẽ cũng không cần luôn ghen tuông nóng nảy mỗi khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên thân mật với các cô gái khác.

Hồng Quỳ kiềm chế lại chút tâm tư nhỏ, nghi ngờ hỏi: Chàng vẫn chưa nói cho ta biết chàng có chuyện gì đâu.

Cố Hàn Uyên xoay cổ tay, ba viên đá màu hổ phách, hình dạng đa diện không theo quy tắc, xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hồng Quỳ liếc nhìn, vô cùng kinh ngạc nói: Long Tinh Thạch.

Hơn nữa còn có ba viên.

Chàng lấy từ đâu ra.

Hồng Quỳ thật sự kinh ngạc.

Nàng đã biết thế giới này linh khí mỏng manh, theo lý thuyết không quá có thể sinh ra dị bảo như Long Tinh Thạch.

Đêm qua nàng cùng Cố Hàn Uyên nhắc đến Long Tinh Thạch có thể bồi dưỡng, chữa trị Ma Kiếm cũng chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi.

Đương nhiên, nếu như Cố Hàn Uyên có thể vì thế mà mang nàng đi khắp thiên hạ tìm Long Tinh Thạch thì tốt hơn.

Như vậy Cố Hàn Uyên sẽ không có thời gian đi thông đồng đủ loại mỹ nhân muôn hình vạn trạng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt khẽ lóe lên, thâm ý đáp: Là vận mệnh để ta có được chúng.

Hồng Quỳ hiển nhiên không hiểu Cố Hàn Uyên cố làm ra vẻ thần bí.

Nàng bĩu môi, nhận lấy Long Tinh Thạch, đặt lên Ma Kiếm.

Rất nhanh, Ma Kiếm liền sinh ra biến hóa, Minh Văn trên thân kiếm sáng lên ba phần mười.

Cố Hàn Uyên cầm chuôi kiếm, tinh tế cảm thụ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Ba viên Long Tinh Thạch phảng phất đã đả thông ba kinh mạch bên trong Ma Kiếm.

Khi sử dụng Ma Kiếm, hiệu suất linh khí tăng lên gấp đôi.

Nói đơn giản, nếu Cố Hàn Uyên lại dùng Ma Kiếm xuất chiêu, uy lực kiếm chiêu sẽ vượt xa trước đây.

So sánh như vậy, Trảm Long Kiếm liền yếu hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, thời điểm thích hợp sử dụng Ma Kiếm không nhiều lắm.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng ném Ma Kiếm lên, để nó huyền phù trên không trung.

Sau đó kéo lấy eo Hồng Quỳ, dưới chân khẽ điểm, nhảy lên thân kiếm Ma Kiếm.

Cố Hàn Uyên khẽ bước, Ma Kiếm nhất thời biến rộng biến dài.

Lúc này Ma Kiếm cho dù đứng ba người cũng dư dả.

Không giống như trước đây, Cố Hàn Uyên chỉ cần mang thêm một người Ngự Kiếm Phi Hành liền trở nên đặc biệt chen chúc, thậm chí chỉ có thể ôm chặt lấy đối phương.

Bất quá, đứng trên Ma Kiếm đã trở nên rộng rãi hơn nhiều, Hồng Quỳ lại không hề có ý rời khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Nàng tìm một tư thế thoải mái tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, tò mò hỏi: Đi đâu vậy.

Tìm người, đồng thời cứu người.

Ngự Kiếm Phi Hành tốc độ cực nhanh, Cố Hàn Uyên rất nhanh đã đến khu vực mục tiêu, một mảnh sơn lâm hiếm dấu chân người.

Bất quá Cố Hàn Uyên đến nơi này liền giảm tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành, lượn lờ trên không, phảng phất đang tìm kiếm điều gì.

Hồng Quỳ giống như một con chim non hót líu lo hỏi: Uyên, người chàng muốn tìm ở đây sao.

Nói xong, nàng còn cố ý quan sát phản ứng của Cố Hàn Uyên.

Dù sao nàng đột nhiên dùng một xưng hô khá đặc biệt.

Kết quả khiến nàng có chút thất vọng là Cố Hàn Uyên nghe xong lại khẽ nhíu mày, có vẻ hơi xuất thần.

Hồng Quỳ thấp giọng hỏi: Chàng không thích ta gọi chàng như vậy sao.

Tỉnh hồn lại, Cố Hàn Uyên thần tình có chút cổ quái nói: Không có, chỉ là dường như nghĩ tới điều gì đó, lại hình như đã quên mất điều gì đó.

Loại cảm giác này đối với Cố Hàn Uyên mà nói là rất hiếm thấy.

Thế nhưng lại vẻn vẹn chỉ là do một xưng hô mà thành.

Cố Hàn Uyên nhìn Hồng Quỳ đang khó hiểu, khẽ cười nói: Không có gì, đừng bận tâm.

Nghĩ không hiểu, Cố Hàn Uyên quyết định tạm thời không suy nghĩ nhiều.

Có một số việc sớm muộn cũng sẽ nổi lên mặt nước.

Cũng giống như hắn vẫn luôn tràn đầy hoang mang và suy đoán về hệ thống mình có được.

Hồng Quỳ thấy Cố Hàn Uyên không hề phản cảm nàng dùng xưng hô đặc biệt này, trên gương mặt xinh đẹp nhất thời lộ ra ý cười duyên dáng.

Cảm giác giống như độc chiếm một đặc quyền nào đó khiến nàng trong lòng mừng rỡ.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên ánh mắt đông lại, nhẹ giọng nói: Tìm được rồi.

Chỉ thấy trong rừng núi xa xa ẩn giấu một mảnh khu nhà.

Mảnh rừng núi này cây cối rậm rạp, đại thụ che trời.

Nếu không phải từ trên bầu trời tìm kiếm, rất khó phát hiện sự tồn tại của những kiến trúc này.

Nhìn từ xa qua, Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, kim bích huy hoàng, người không biết có thể sẽ cho rằng đây là một hành cung của hoàng đế.

Thế nhưng điều cổ quái là những kiến trúc kia lại có cảm giác cũ kỹ không rõ.

Chỉ khi nhìn xuống từ trên không mới có phát hiện như vậy.

Đến gần e rằng cũng chỉ bị sự xa hoa phú quý của những điện vũ kia hấp dẫn.

Hồng Quỳ tò mò hỏi: Những cung điện kia là nơi nào.

So với hoàng cung đều không kém là bao.

Cố Hàn Uyên hơi mang theo vài phần ý đùa cợt giải thích: Đó là thuộc về một Vương Triều đã từng vô cùng giàu có, Kim Bằng Vương Triều.

Đáng tiếc Kim Bằng Vương Triều đã diệt quốc, hậu nhân hoàng thất Kim Bằng Vương Triều không có ý chí phục quốc, hết lần này tới lần khác lại trầm mê trong sự huy hoàng quá khứ.

Bởi vậy bọn họ phục chế kiến trúc hoàng cung ngày trước rồi lại trốn trong rừng sâu núi thẳm không thấy ánh mặt trời.

Chuyến này Cố Hàn Uyên chính là đến đây tìm kiếm chỗ ở của Di Dân Kim Bằng Vương Triều.

Hôm qua hắn từng xác nhận với Tiết Băng, hành tung Thượng Quan Phi Yến vẫn như cũ không rõ.

Đã lâu như vậy, Tiết Băng và Âu Dương Tình vẫn chưa liên lạc được Thượng Quan Phi Yến, hiển nhiên là có vấn đề.

Như vậy có khả năng Thượng Quan Phi Yến đã đang hành động với một thân phận khác chăng.

Ví như Thượng Quan Đan Phượng, người giống hệt Thượng Quan Phi Yến, đồng thời bị nàng độc sát.

Mặc kệ Thượng Quan Đan Phượng có c. hết hay không, Cố Hàn Uyên đều muốn tới xác nhận một chút.

Cố Hàn Uyên khống chế Ma Kiếm từ trên bầu trời hạ xuống.

Loại phương thức lén vào từ không trung này, người bình thường gần như không thể nào phát hiện.

Dù sao không ai rảnh rỗi không có việc gì mà ngẩng đầu nhìn loạn khắp nơi.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn phát hiện, số lượng đầy tớ, tỳ nữ nơi đây so với diện tích mà nói thì quá mức hiếm hoi.

Thậm chí rất nhiều cung điện thẳng thắn là trống không.

Quả nhiên Di Dân Kim Bằng Vương Triều di chuyển tới đây đã xuống dốc.

Hoặc có lẽ là nghèo đến mức không thể không tiết kiệm chi tiêu.

Cố Hàn Uyên cùng Hồng Quỳ hiếu kỳ nhìn xung quanh, rơi xuống một chỗ cây táo lâm ở ranh giới một cung điện.

U u than nhẹ một tiếng: Quả nhiên vẫn là đã tới chậm.

Chỉ thấy mảnh đất phía trước có chút biến thành màu đen.

Hơn nữa còn có dấu vết xới động.

Xung quanh những cây táo có chút khô vàng.

Chương 1476

Quan trọng hơn là xung quanh hầu như không có rắn, côn trùng, chuột, kiến ẩn hiện.

Phải biết rằng nơi đây chính là vùng rừng sâu núi thẳm, hơn nữa vì thiếu người xử lý nên hiện ra rất là hỗn độn.

Một nơi như vậy vốn nên có rất nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến, kết quả lại không nhìn thấy một con nào.

Bởi vậy Thượng Quan Đan Phượng bị độc sát, phần lớn chính là bị chôn ở nơi này.

Cố Hàn Uyên đang có chút do dự có nên đào thi thể Thượng Quan Đan Phượng lên không, bỗng nhiên nhướng mày, trầm giọng nói: Có người tới.

Hồng Quỳ nghe vậy liền hiểu ý, ẩn giấu thân hình.

Mà Cố Hàn Uyên cũng ẩn thân vào chỗ tối tạm thời quan sát.

Rất nhanh, một thân ảnh kiều tiểu xuất hiện ở nơi đây.

Cố Hàn Uyên nhất thời có chút tiếc nuối.

Người tới tuy cũng là nữ tử, nhưng không phải Thượng Quan Phi Yến.

Nói chính xác thì đó vẫn là một nữ hài.

Thiếu nữ đang ở tuổi dậy thì.

Thiếu nữ mặc Ngũ Sắc Thải Y, môi hồng răng trắng, dáng dấp nhu thuận, xinh đẹp.

Ánh mắt nàng rất lớn, sáng lấp lánh như có những vì sao đang lấp lánh.

Nhìn qua liền biết là một tiểu mỹ nhân tương lai.

Thế nhưng khác với vẻ ngoài khéo léo của thiếu nữ, nàng trong hành động lại tỏ ra rất là bướng bỉnh.

Chỉ thấy thiếu nữ không biết từ đâu tìm được một cái xẻng.

Nơi đây xúc một cái, nơi đó xúc một cái.

Nàng vẫn còn đang nhíu mày lẩm cẩm: Rốt cuộc là ở đâu vậy.

Khắp nơi đều đã tìm rồi, chỉ còn lại mỗi chỗ rừng táo này.

Tiểu cô nương, ngươi đang tìm một cỗ thi thể sao.

Ai nha.

Thiếu nữ vốn đang tập trung tinh thần tìm kiếm thứ gì đó, nghe tiếng nói đột nhiên vang lên, nhất thời bị dọa hết hồn.

Kinh hô một tiếng, vội vàng xoay người lại, nhìn theo tiếng kêu.

Thế nhưng vì bị kinh sợ, lúc xoay người lại quá mức sốt ruột, bị chính mình vấp ngã.

Ngay lúc sắp đổ rạp xuống đất, lại bị một đôi bàn tay lớn đỡ lấy.

Cố Hàn Uyên đỡ lấy thiếu nữ, bất đắc dĩ nói: Cẩn thận một chút.

Cố Hàn Uyên vốn là hảo tâm giúp đỡ.

Đúng lúc này, trong đầu truyền đến tiếng nói ghét bỏ của Hồng Quỳ: Lolicon.

Nghe được Hồng Quỳ không biết từ đâu học được từ này mà truyền niệm cho hắn, Cố Hàn Uyên nhất thời đầy đầu hắc tuyến.

Mặc dù không nhìn thấy Hồng Quỳ, nhưng cũng phảng phất có thể tưởng tượng được vẻ mặt ghét bỏ của nàng lúc này.

Nếu như lúc này có thể nhìn thấy Hồng Quỳ dùng vẻ mặt như thế nhấc lên một góc váy, e rằng càng sẽ khiến người ta trở nên hưng phấn a.

Di Hồng Quỳ kéo dài âm cuối, dường như càng chê bai.

Cố Hàn Uyên tức giận dùng niệm thoại đáp lại một câu: Nàng có bản lĩnh thì đừng có dung mạo và hình thể loli.

Hồng Quỳ nhất thời im lặng.

Bởi vì trải qua đặc thù cùng phương thức tồn tại đặc thù, tuổi của Hồng Quỳ không thể nào hình dung chính xác.

Nói nàng là Ngàn Năm Lệ Quỷ cũng được, nói nàng là thiếu nữ tuổi đôi tám cũng không có vấn đề gì.

Nhưng về vẻ bề ngoài của hồn thể Hồng Quỳ mà nói, vẫn hơi lộ ra kiều tiểu.

Ngàn năm Lệ Quỷ loli hợp pháp.

Sau một lát, Hồng Quỳ mới hừ hừ hai tiếng che giấu sự thẹn thùng vui sướng của mình.

Mà lúc này, thiếu nữ được Cố Hàn Uyên đỡ lấy tránh khỏi ngã xuống mới hoàn hồn, không vội vàng cao giọng kêu người, ngược lại có chút ngạc nhiên đánh giá nam tử tuấn lãng đến mức quá phận trước mắt.

Duyên dáng hỏi: Ngươi là ai.

Cố Hàn Uyên đỡ thiếu nữ đứng thẳng, khẽ cười nói: Trước khi hỏi tên người khác, chẳng lẽ không nên nói cho đối phương biết tên của mình sao.

Có lẽ vì Cố Hàn Uyên có vẻ ngoài tuấn mỹ, lại thêm vừa rồi còn đỡ thiếu nữ tránh khỏi ngã sấp, khiến thiếu nữ vô thức cảm thấy đối phương không phải là kẻ xấu.

Đôi mắt to sáng ngời của thiếu nữ chuyển động, nàng bưng tư thái, giả vờ uy nghiêm nói: Bổn cung là Công Chúa Thượng Quan Đan Phượng của Kim Bằng Vương Triều, đã thấy bổn cung vì sao không bái.

Vừa dứt lời, trán nàng liền tê rần.

Ai u, ngươi làm gì đánh ta.

Không sợ ta gọi người bắt ngươi lại đánh bằng roi sao.

Thiếu nữ bưng trán, thở phì phò trừng mắt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên buồn cười lắc đầu nói: Nơi đây có người của Kim Bằng Vương Triều, ta biết.

Thế nhưng Thượng Quan Đan Phượng phải là một mỹ nhân thiên kiều bách mị mới đúng, chứ không phải tiểu nha đầu như ngươi.

Thiếu nữ nhìn như chỉ đang đùa dai lừa gạt người, kỳ thực lại ẩn chứa vài phần thăm dò.

Nơi đây hẻo lánh, ngày thường hiếm có ngoại nhân.

Mặc dù thiếu nữ cảm thấy Cố Hàn Uyên không giống kẻ xấu, nhưng nàng muốn thử thăm dò mục đích của đối phương.

Nếu như không biết gì về Kim Bằng Vương Triều, phần lớn chỉ là lạc vào nơi này.

Nếu như có hiểu biết về Kim Bằng Vương Triều, cũng có thể dùng thân phận Thượng Quan Đan Phượng trước lừa gạt một phen, hỏi ra mục đích của đối phương.

Có thể thấy thiếu nữ vẫn đủ thông tuệ.

Cố Hàn Uyên dứt khoát vạch trần lời nói dối của thiếu nữ, chứng minh hắn đến nơi này cũng không phải ngẫu nhiên.

Thiếu nữ nhìn vẻ ngoài tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên cùng lời hắn vui lòng tán thưởng Thượng Quan Đan Phượng, không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ hắn tới cầu thân sao.

Thiếu nữ động linh cơ một cái, lần nữa nảy ra ý hay.

Giả vờ bất mãn nói: Được rồi, ta đích xác không phải Đan Phượng Công Chúa, ta tên Thượng Quan Tuyết Nhi.

Ta thực ra là biểu tỷ của Thượng Quan Đan Phượng, nàng năm nay mới mười chín, ta đã hai mươi tuổi, mới không phải cái tiểu nha đầu như ngươi nói.

Nàng không đợi Cố Hàn Uyên nghi vấn, liền tự nhiên giải thích: Ngươi nên hiểu rõ, có vài người thiên sinh đã không cao, có những lão đầu sáu bảy chục tuổi còn lùn hơn ta một mảng lớn, ngươi dù sao cũng nên từng nhìn thấy qua rồi.

Kỳ thực cho dù Thượng Quan Tuyết Nhi không nói ra tên của mình, Cố Hàn Uyên cũng đã biết thân phận thiếu nữ.

Trong kịch bản, nàng chính là kẻ đã lừa gạt Lục Tiểu Phụng như thế này.

Buồn cười là Lục Tiểu Phụng suốt ngày đánh nhạn lại bị nhạn mổ vào mắt, bị Thượng Quan Tuyết Nhi lừa xoay vòng.

Thế nhưng lần này nàng gặp phải không phải Lục Tiểu Phụng lười so đo với nàng, mà là Cố Hàn Uyên, người bị Hồng Quỳ gọi là Lolicon.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên tiến lên hai bước, rút ngắn khoảng cách.

Trước khi Thượng Quan Tuyết Nhi kịp phản ứng, hắn đã đưa tay nâng lấy chiếc cằm thanh tú, trơn bóng của nàng.

Phảng phất đang xác nhận dung mạo của đối phương, hắn quan sát từ trái sang phải.

Tiếp đó, hắn trêu đùa đầy hứng thú: Nguyên lai đã đến tuổi có thể lập gia đình rồi sao.

Hay là nàng theo ta về nhà làm thiếp của ta thế nào.

Thượng Quan Tuyết Nhi bối rối.

Ai.

Ai bằng lòng làm tiểu. tiểu phu nhân của ngươi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, nói năng đều lắp bắp.

Bất quá Thượng Quan Tuyết Nhi sau khi lén lút nhìn kỹ vẻ ngoài tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên, trái tim nhỏ bé lại có chút dao động.

Một vị hôn phu tương lai đẹp mắt như vậy, dường như cũng không phải là không thể được.

Tư tưởng của thiếu nữ tinh quái này ngược lại tương đối trưởng thành sớm.

Ngay lúc Thượng Quan Tuyết Nhi đang suy nghĩ lung tung, Cố Hàn Uyên thu hồi tay đang nâng cằm nàng, ngữ khí giả vờ cổ quái nói: Nàng sẽ không thật sự tin chứ.

Chậc chậc, đáng tiếc còn phải nuôi mấy năm nữa mới được.

Lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi rốt cuộc phản ứng kịp Cố Hàn Uyên đang trêu mình, xấu hổ và giận dữ nhìn chằm chằm hắn.

Đồng thời Thượng Quan Tuyết Nhi cũng nhìn ra Cố Hàn Uyên đã nhìn thấu lời nói dối của nàng, nếu không thì sẽ không nói lời như phải nuôi mấy năm như vậy.

Nàng cũng không làm bộ làm tịch, yêu kiều rên một tiếng nói: Hừ, ta mặc kệ.

Chờ ta lớn thêm chút nữa, chàng phải nhớ cưới ta mới được.

Vô duyên vô cớ có thêm một vị hôn thê, Cố Hàn Uyên cũng có chút không kiềm được, sắc mặt càng phát ra cổ quái.

Còn tiếng Lolicon sâu kín thường xuyên truyền đến trong đầu Hồng Quỳ thì chỉ có thể tạm thời không nhìn thấy.

Sau khi Thượng Quan Tuyết Nhi tự mình lập ra ước định, mới phản ứng được chính mình còn chưa biết thân phận Cố Hàn Uyên, tò mò hỏi: Chàng vẫn chưa nói cho ta biết chàng là ai.

Cố Hàn Uyên nghe vậy rất cạn lời nói: Ngay cả ta là ai cũng không biết mà đã muốn gả cho ta sao.

Thượng Quan Tuyết Nhi duyên dáng cười nói: Bây giờ nói cho ta biết cũng không muộn mà.

Nàng nghĩ rằng Cố Hàn Uyên đẹp mắt như vậy, thế nào cũng không thiệt thòi.

Chương 1477

Quả nhiên vẫn là một thiếu nữ ngây thơ tam quan theo ngũ quan mà chạy.

Cố Hàn Uyên không còn úp mở nữa, khẽ cười nói: Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Tuyết Nhi nghe vậy nhất thời ngây người.

Có chút không dám tin hỏi: Cố công tử.

Chính là tại hạ.

Tam Tuyệt Kiếm Tiên.

Không thể giả được.

Quận mã của Vân La Quận Chúa.

Vẫn chưa gả tới, cũng không tính là.

Đệ Nhất Mỹ Nam Tử Thiên Hạ.

Không dám nhận.

Ngoại trừ vấn đề cuối cùng khiêm nhường một chút ra, Cố Hàn Uyên ngược lại rất thành thật trả lời Thượng Quan Tuyết Nhi.

Thượng Quan Tuyết Nhi lại sửng sốt một chút, ngay sau đó liền vẻ mặt ngạc nhiên hô: Thật là Cố công tử sao.

Sau đó Thượng Quan Tuyết Nhi kéo Cố Hàn Uyên liên tục truy vấn một hồi.

Từ Cố Hàn Uyên g. iết c. hết Điền Bá Quang, hỏi đến đại chiến hoàng cung Thanh Quốc, rồi đến vụ án đạo tặc giày sắt trước đó.

Hầu như đem những chuyện của Cố Hàn Uyên hỏi một lượt.

Nếu không phải tin tức nơi đây không kịp thời, tin tức Cố Hàn Uyên bình định An gia nổi loạn còn chưa truyền tới, bằng không nàng nhất định cũng sẽ hỏi.

Rõ ràng, Cố Hàn Uyên lại thu hoạch thêm một tiểu mê muội.

Chờ Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ ửng như hoa đào, thẹn thùng xen lẫn sợ hãi hỏi: Vậy chuyện chờ ta trưởng thành sẽ cưới ta còn giữ lời không.

Nhìn tiểu mỹ nhân tương lai thẹn thùng trước mắt, Cố Hàn Uyên xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, mỉm cười nói: Nếu như đến lúc đó nàng còn muốn gả thì ta sẽ cưới.

Tuy quá trình có chút ngoài ý muốn, còn lập một ước định, nhưng Cố Hàn Uyên cũng nhận được sự tín nhiệm của Thượng Quan Tuyết Nhi.

Vì vậy Thượng Quan Tuyết Nhi chủ động nói: Ta thực ra là tới tìm thi thể biểu tỷ Thượng Quan Đan Phượng của ta.

Ta hoài nghi nàng đã bị người g. iết.

Ánh mắt nàng ngưng trọng đau buồn.

Thượng Quan Tuyết Nhi tuy chỉ là biểu tỷ muội với Thượng Quan Đan Phượng, thế nhưng tình cảm hai nàng rất tốt.

Vì vậy nàng là người đầu tiên hoài nghi Thượng Quan Đan Phượng đã c. hết, đồng thời nỗ lực tìm ra thi thể của Thượng Quan Đan Phượng.

Cố Hàn Uyên không vội vàng nói cho Thượng Quan Tuyết Nhi chỗ chôn xác Thượng Quan Đan Phượng, hỏi ngược lại: Vì sao nàng lại cảm thấy Thượng Quan Đan Phượng đã c. hết.

Hung thủ là ai.

Thượng Quan Tuyết Nhi nhíu đôi mi thanh tú, trầm giọng nói: Là Thượng Quan Phi Yến đã g. iết biểu tỷ Đan Phượng.

Thượng Quan Phi Yến cũng là người của Kim Bằng Vương Triều chúng ta, là đường muội của biểu tỷ Đan Phượng, hơn nữa nàng và biểu tỷ Đan Phượng giống nhau như đúc.

Thế nhưng từ nhỏ địa vị và đãi ngộ của nàng liền kém xa biểu tỷ Đan Phượng.

Bởi vậy Thượng Quan Phi Yến vẫn luôn rất đố kỵ biểu tỷ Đan Phượng.

Đoạn thời gian trước hai người dường như từng có cãi vã, sau đó Thượng Quan Phi Yến đi ra ngoài một đoạn thời gian.

Sau khi trở về dường như đã hòa hảo với biểu tỷ Đan Phượng rồi.

Bất quá lại qua vài ngày nữa, ta phát hiện biểu tỷ Đan Phượng có một số thói quen thay đổi.

Hơn nữa từ đó về sau không còn đồng thời thấy qua biểu tỷ Đan Phượng và Thượng Quan Phi Yến.

Bởi vậy ta liền hoài nghi Thượng Quan Phi Yến đã g. iết c. hết biểu tỷ Đan Phượng, đồng thời giả trang thành nàng.

Hai người tướng mạo giống nhau, người bình thường rất khó nhìn ra sự phân biệt.

Cố Hàn Uyên hơi kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tuyết Nhi thẳng thắn nói.

So với Thượng Quan Tuyết Nhi trong kịch bản chỉ giống như một NPC cung cấp manh mối, vừa đến thời khắc mấu chốt liền thành người đưa câu đố.

Lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi phân tích lại có lý có chứng cứ, mạch lạc rõ ràng.

Bất quá nghĩ một chút cũng phải.

Trong kịch bản Thượng Quan Tuyết Nhi chưa từng hoàn toàn tin tưởng Lục Tiểu Phụng.

Dù sao lúc đó Lục Tiểu Phụng đã bị Thượng Quan Phi Yến giả trang Thượng Quan Đan Phượng làm cho mê hoặc điên đảo tâm thần.

Mà lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi lại hoàn toàn tín nhiệm Cố Hàn Uyên, đồng thời vì hôn ước trông có vẻ có chút trêu ghẹo trước đó, khiến nàng có chút ý tưởng muốn ỷ lại.

Cho nên mới không chút do dự đem suy đoán của mình nói thẳng ra, hy vọng Cố Hàn Uyên có thể giúp nàng đòi lại công đạo cho Thượng Quan Đan Phượng.

Biểu hiện thông tuệ hơn so với trong kịch bản của Thượng Quan Tuyết Nhi lúc này đã thu hút sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay trắng nõn, mảnh khảnh của Thượng Quan Tuyết Nhi, tinh tế cảm nhận.

Quả nhiên, thiên tư của Thượng Quan Tuyết Nhi cao ngoài ý muốn.

Tương tự mà nói, đại khái là kém hơn Long Tiểu Vân một chút cấp bậc.

Quan trọng hơn là nàng có khả năng thích ứng cao với âm hàn nội lực.

Cố Hàn Uyên trong lòng khẽ thở dài: Thiên Sương Quyền đã có truyền nhân.

Kỳ thực Thượng Quan Tuyết Nhi nếu như tu luyện Minh Ngọc Công cũng sẽ tiến cảnh rất nhanh.

Thậm chí có hy vọng trở thành Cung chủ Di Hoa Cung kế nhiệm.

Chỉ là Cố Hàn Uyên cũng không muốn đem Thượng Quan Tuyết Nhi tặng cho Yêu Nguyệt.

Cho đến nay, Cố Hàn Uyên chỉ truyền thụ Tam Tuyệt cho ba người.

Vu Hành Vân, Long Tiểu Vân, Phong Tứ Nương.

Trong số đó Vu Hành Vân là viên mãn nhất, ngay cả Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Tam Phân Thần Chỉ đều đã học được, xem như đã hoàn toàn thừa kế y bát Tam Tuyệt.

Long Tiểu Vân thì dốc lòng Bài Vân Chưởng, Phong Tứ Nương cũng chỉ học xong Phong Thần Thối.

Thượng Quan Tuyết Nhi thiên tư tuy hơi kém, nhưng cũng đủ để tu luyện Thiên Sương Quyền.

Như vậy, truyền nhân Tam Tuyệt ngược lại là đủ rồi.

Chỉ là điều khiến Cố Hàn Uyên có chút đau đầu là nếu như thu Thượng Quan Tuyết Nhi làm đồ đệ, Vu Hành Vân lại sẽ tức giận.

Tuy là cho tới bây giờ Vu Hành Vân còn chưa biết chuyện hắn đã thu Long Tiểu Vân làm đồ đệ.

Thế nhưng ngay lúc Cố Hàn Uyên đang do dự có nên thu Thượng Quan Tuyết Nhi làm đồ đệ hay không, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyết Nhi đã đỏ bừng đến tận mang tai, ánh mắt phiêu hốt, yếu ớt nói: Cái kia.

Ta còn nhỏ, có thể chờ vài năm không.

Nguyên bản Thượng Quan Tuyết Nhi đang kể cho Cố Hàn Uyên nghe suy đoán của nàng về cái c. hết của Thượng Quan Đan Phượng.

Vốn là một câu chuyện cực kỳ nghiêm túc, Cố Hàn Uyên lại vào lúc này nắm lấy cổ tay của nàng.

Thượng Quan Tuyết Nhi không rõ vì sao mà bối rối một hồi, kết quả Cố Hàn Uyên vẫn cứ nắm lấy cổ tay nàng không buông.

Nhiệt độ truyền đến từ bàn tay lớn cũng khiến nàng dần dần cảm thấy thân thể mềm mại nóng lên.

Huống chi Cố Hàn Uyên nổi danh khắp thiên hạ còn có tiếng phong lưu của hắn.

Mới vừa rồi còn đồng ý cái hôn ước gần như đùa giỡn kia.

Dưới tình huống này cũng khó trách Thượng Quan Tuyết Nhi sẽ nghĩ lệch.

Cố Hàn Uyên hoàn hồn lại, thấy Thượng Quan Tuyết Nhi hiểu lầm ý mình đã là vẻ mặt e lệ.

Trong lúc nhất thời có chút không tiện giải thích.

Dù sao giải thích cũng cần Thượng Quan Tuyết Nhi tin tưởng a.

Bởi vậy hắn dứt khoát không giải thích.

Kéo Thượng Quan Tuyết Nhi liền đi về phía trước, còn càng đi càng vắng vẻ.

Thượng Quan Tuyết Nhi thấy thế nhất thời có chút luống cuống.

Còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên thấy nàng quá mức xinh đẹp động lòng người liền không kiềm chế được.

Thượng Quan Tuyết Nhi tâm thần bất định không ngừng, không khỏi bắt đầu miên man suy nghĩ: Có muốn lớn tiếng gọi người tới không.

Hay là cứ thẳng thắn bằng lòng hắn đây.

Tuy là sớm vài năm, thế nhưng ở tuổi này của ta lập gia đình lại không phải là không có, thậm chí còn rất nhiều.

Nếu như hắn đủ ôn nhu thì cũng không phải là không thể được a.

Đáng tiếc, Thượng Quan Tuyết Nhi phen này tự xây dựng tâm lý xem như là làm công cốc.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên kéo nàng đến mảnh đất chôn thi thể Thượng Quan Đan Phượng kia, thở dài nói: Thượng Quan Đan Phượng hẳn là bị chôn ở chỗ này.

Sau đó hắn còn cố ý giải thích một phen vì sao suy đoán là vị trí này.

Đáng tiếc lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi đã hoàn toàn không nghe lọt tai nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ bừng nay càng thêm đỏ hồng, dường như muốn tự mình đốt cháy chính mình vậy.

Quá xấu hổ, quá xấu hổ.

Tuy là vẫn còn có chút không cách nào giải thích vì sao Cố Hàn Uyên vừa rồi nắm lấy cổ tay nàng không buông, thế nhưng nàng hiển nhiên là đã hiểu lầm.

Chương 1478

Cố Hàn Uyên cũng không hề không phải người như nàng tưởng tượng.

Tuổi của nàng còn nhỏ thì cũng thôi đi, mấu chốt là nơi đây chính là một mảnh rừng táo, chứ không phải trong phòng.

Nghĩ đến mình vừa rồi lại còn suy tính thẳng thắn thuận theo Cố Hàn Uyên thì tốt, cảm giác thẹn của Thượng Quan Tuyết Nhi liền bùng nổ.

Thậm chí trong lúc nhất thời đều quên mất chuyện thi thể Thượng Quan Đan Phượng.

Cũng may giọng nói nghi ngờ của Cố Hàn Uyên làm nàng kịp thời hoàn hồn, cũng tránh khỏi tiếp tục lúng túng nữa.

Nàng không phải vẫn muốn tìm thi thể Thượng Quan Đan Phượng sao.

Tại sao không nói chuyện.

Cố Hàn Uyên vẫn rất thấu hiểu lòng người, cho dù đã nhìn thấu Thượng Quan Tuyết Nhi miên man suy nghĩ cũng không vạch trần.

Thượng Quan Tuyết Nhi hoàn hồn lại, vội vàng giải thích: Ta đang nghĩ ta phải dùng cái xẻng như thế nào để đào thi thể biểu tỷ Đan Phượng lên.

Nàng một chút cũng không hề hoài nghi Cố Hàn Uyên đang lừa gạt nàng.

Không chỉ vì không cần thiết, mà là vì nàng đã trong tiềm thức coi Cố Hàn Uyên là người mình có thể hoàn toàn tín nhiệm.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Không cần phiền phức như vậy.

Sau đó kéo Thượng Quan Tuyết Nhi lùi lại hai bước, vung hai tay lên, hơn mười đạo kiếm khí phá không mà ra.

Kiếm khí dưới sự thao tác tinh tế của Cố Hàn Uyên đã tinh chuẩn đào móc lớp thổ nhưỡng dưới chân.

Rất nhanh, một nữ thi với khuôn mặt biến thành màu đen xuất hiện giữa hố đất.

Mặc dù vì trúng độc mà c. hết, dung mạo Thượng Quan Đan Phượng đã không còn nhìn rõ.

Thế nhưng mơ hồ có thể nhìn ra nàng vốn là một cô gái xinh đẹp như thế nào.

Thượng Quan Tuyết Nhi bi thiết nói: Thật sự là biểu tỷ Đan Phượng.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này lại ánh mắt sâu kín nói thầm một tiếng: Thi thể bảo tồn rất hoàn chỉnh, chắc là vì trúng độc mà c. hết.

Nếu là như vậy.

Thượng Quan Tuyết Nhi trông thấy thi thể Thượng Quan Đan Phượng liền muốn nhảy xuống hố đất đưa nàng ra ngoài.

Cố Hàn Uyên mở miệng ngăn nàng lại.

Chờ đã, trên thi thể Thượng Quan Đan Phượng có độc.

Ngươi mà chạm vào nàng sẽ bị nhiễm độc.

Thượng Quan Tuyết Nhi khẽ cắn môi mỏng, ánh mắt có chút phức tạp liếc nhìn thi thể Thượng Quan Đan Phượng, hỏi: Vậy phải làm sao đây.

Cứ để nàng ở đây sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ta xuống dưới ôm nàng lên vậy.

Thượng Quan Tuyết Nhi ngẩn người, kinh ngạc hỏi: Ngươi không phải nói có độc sao.

Hay là cứ bỏ qua.

So với việc đưa thi thể Thượng Quan Đan Phượng ra ngoài, nàng càng không muốn Cố Hàn Uyên vì vậy mà trúng độc.

Cố Hàn Uyên xoa xoa đầu nhỏ của Thượng Quan Tuyết Nhi, cười nói: Yên tâm đi.

Ta Bách Độc Bất Xâm.

Thật lợi hại.

Thượng Quan Tuyết Nhi vô thức nói.

Song, khi nói vậy, nàng vì bị Cố Hàn Uyên vuốt ve mà thoải mái nheo mắt lại, tạo nên cảnh tượng khiến người ta hơi hiểu lầm.

Chẳng hạn, Cố Hàn Uyên có thể cảm nhận Hồng Quỳ càng thêm chê bai hắn.

Cố Hàn Uyên không để ý Hồng Quỳ dùng niệm thoại lẩm bẩm những lời vô nghĩa, liền nhảy xuống hố đất.

Nhìn kỹ thi thể Thượng Quan Đan Phượng từ cự ly gần, Cố Hàn Uyên càng thêm cảm thấy tiếc nuối.

Mặc dù vì trúng độc mà gương mặt nàng biến thành màu đen, song vẫn có thể nhìn ra ngũ quan tinh xảo, xuất chúng.

Một giai nhân xinh đẹp như vậy lại mất đi vào lúc đẹp nhất, thật quá đáng tiếc.

Hơn nữa, trên người Thượng Quan Đan Phượng không hề có mùi thi thối, trái lại còn có một cổ hương hoa thoang thoảng.

Khiến người ta không khỏi hoài nghi nàng có phải chăng đã được ướp thơm, dù đã chết lâu như vậy mà vẫn còn lưu lại mùi hương cơ thể.

Lại nghĩ đến thi thể Thượng Quan Đan Phượng vẫn nguyên vẹn, Cố Hàn Uyên càng thêm khẳng định ý tưởng ban đầu của mình.

Bất quá trước đó, hắn còn có vài chuyện khác cần xác nhận.

Sau đó, Cố Hàn Uyên mang theo thi thể Thượng Quan Đan Phượng theo Thượng Quan Tuyết Nhi về phòng nàng.

Cố Hàn Uyên đặt Thượng Quan Đan Phượng xuống, rồi quan sát tình hình gian phòng một chút.

Thượng Quan Tuyết Nhi nhận thấy động tác của Cố Hàn Uyên, có chút ngượng ngùng giải thích: Kỳ thực địa vị của ta ở Kim Bằng Vương Triều cũng chẳng cao quý gì, chỗ ở cũng tương đối bình thường.

Mặc dù nơi đây, trừ một số ít người hầu ra, đại đa số di dân Kim Bằng Vương Triều đều có quan hệ thân thích với Vương Thất.

Thế nhưng, đẳng cấp trong Kim Bằng Vương Triều cũng rất sâm nghiêm.

Chỉ có một số ít dòng chính Vương Thất mới có địa vị tương đối cao.

Người có thể được gọi công chúa cũng chỉ có duy nhất Thượng Quan Đan Phượng mà thôi, những người khác cũng chỉ tốt hơn đám đầy tớ một chút.

Bởi vậy, Thượng Quan Phi Yến mới có thể vì đố kỵ mà g·iết người.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bất trí khả phủ gật đầu, sau đó ưu ưu nói:

Vậy ngươi có thể nói thật với ta rồi chứ.

Thượng Quan Tuyết Nhi vô thức định hỏi ngược lại: Lời nói thật nào.

Song, khi nhìn thấy nụ cười ôn hòa trên mặt Cố Hàn Uyên, nàng lại trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Tuyết Nhi mới áy náy nói: Xin lỗi, ta quả thực đã lừa ngươi.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh cười, chờ nàng nói tiếp.

Thượng Quan Tuyết Nhi thấy Cố Hàn Uyên quả thực không có ý tức giận, thoáng thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ nói: Kỳ thực Thượng Quan Phi Yến là tỷ tỷ ruột của ta.

Cố Hàn Uyên, người đã biết rõ tình tiết, từ sớm đã biết điều này, chỉ là không vạch trần Thượng Quan Tuyết Nhi mà thôi.

Hắn cũng không để chuyện Thượng Quan Tuyết Nhi lừa dối vào lòng.

Dù sao, một bên là tỷ tỷ ruột, một bên là biểu tỷ đối xử nàng rất tốt.

Thượng Quan Tuyết Nhi tự nhiên cảm thấy khó xử.

Mặc dù có tín nhiệm Cố Hàn Uyên đến mấy, cũng chỉ có thể nửa thật nửa giả mà nói ra những gì mình biết cho hắn.

Trong tình tiết gốc, Thượng Quan Phi Yến vì phải giả dạng Thượng Quan Đan Phượng trước mặt Lục Tiểu Phụng, nên chỉ có thể khiến bản thân tạm thời mất tích.

Do đó cũng khiến Thượng Quan Tuyết Nhi hoài nghi Thượng Quan Phi Yến đã bị g·iết.

Hơn nữa, đối tượng hoài nghi đầu tiên của Thượng Quan Tuyết

Nhi vẫn là Hoa Mãn Lâu.

Nhưng vì sự việc về tên đạo tặc Giày Sắt trước đó, Hoa Như Lệnh bỏ mình, Hoa gia một lần rơi vào thung lũng, Hoa Mãn Lâu càng vì vậy mà sứt đầu mẻ trán.

Thượng Quan Phi Yến dù muốn tiếp xúc Hoa Mãn Lâu cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Mà không tiếp xúc được Hoa Mãn Lâu, lại càng khó lừa gạt Lục Tiểu Phụng để hắn làm việc cho nàng.

Bởi vậy, kế hoạch của Thượng Quan Phi Yến cũng vì thế mà lâm vào đình trệ.

Đôi mắt to sáng rỡ của Thượng Quan Tuyết Nhi trở nên u buồn, nàng thở dài nói: Kỳ thực ta cũng không biết là Phi Yến tỷ tỷ g·iết chết Đan Phượng biểu tỷ, hay là Đan Phượng biểu tỷ g·iết chết Phi Yến tỷ tỷ.

Các nàng quá giống nhau, ai giả trang ai cũng đều có khả năng, một số thói quen hành vi căn bản không thể nói rõ điều gì.

Chỉ là khả năng Phi Yến tỷ tỷ vì đố kỵ mà g·iết chết Đan Phượng biểu tỷ thì lớn hơn một chút.

Cố Hàn Uyên cau mày hỏi: Cho dù Thượng Quan Phi Yến đố kỵ Thượng Quan Đan Phượng, đó cũng chẳng phải chuyện một ngày hai ngày.

Chắc chắn có nguyên nhân nào đó thúc đẩy Thượng Quan Phi Yến động thủ g·iết Thượng Quan Đan Phượng vào lúc này.

Cố Hàn Uyên càng muốn biết vì sao Thượng Quan Phi Yến lại vội vã g·iết Thượng Quan Đan Phượng trong tình huống như vậy.

Chỉ vì đố kỵ Thượng Quan Đan Phượng thì lý do không đủ.

Động cơ hợp lý, thế nhưng thời cơ lại không hợp lý.

Cần biết rằng nếu như dựa theo tình tiết gốc phát triển, Cố Hàn Uyên hoàn toàn kịp thời cứu Thượng Quan Đan Phượng.

Kịch độc trên người Thượng Quan Đan Phượng cũng không phải loại độc vô sắc vô vị mà Tiết Băng từng nói Thượng Quan Phi Yến đã yêu cầu từ tổ chức.

Cố Hàn Uyên vốn dĩ muốn đợi Thượng Quan Phi Yến từ Hồng Hài Tử đạt được độc dược nàng mong muốn rồi mới đến đây cứu người.

Kết quả bây giờ lại chỉ nhận được một thi thể.

Hiển nhiên Thượng Quan Phi Yến đã không chờ kịp, nên mới động thủ sớm hơn dự kiến.

Điều này cho thấy chắc chắn có những nguyên nhân khác khiến Thượng Quan Phi Yến không thể không thay thế Thượng Quan Đan Phượng sớm hơn.

Thượng Quan Tuyết Nhi nghe vậy giật mình, cau mày trầm tư.

Một lát sau, nàng như nghĩ ra điều gì, hai mắt sáng lên nói: Ta biết rồi, nhất định là vì Vệ Vương.

Vệ Vương.

Được nhắc nhở, Cố Hàn Uyên nhất thời hiểu rõ, cũng đoán được tiền căn hậu quả đại khái.

Thượng Quan Tuyết Nhi thở dài, nói: Cố đại ca nhìn xem, nơi chúng ta đây tuy nằm trong thâm sơn, nhưng lại có cung điện xa hoa, huynh nhất định cho rằng chúng ta rất giàu có phải không.

Cố Hàn Uyên tuy đã biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn phối hợp nói: Chẳng lẽ không phải sao.

Thượng Quan Tuyết Nhi thở dài nói: Cố đại ca nhất định biết lai lịch Kim Bằng Vương Triều của chúng ta chứ.

Năm đó chúng ta quả thực đã mang theo không ít tài vật đến Trung Nguyên tị nạn, để tương lai có cơ hội phục quốc.

Thế nhưng những năm gần đây Vương Thất ham muốn hưởng lạc, đã sớm quên mất chuyện phục quốc, tài vật năm đó mang ra ngoài cũng bị phung phí gần hết.

Giờ đây, đều sắp đói rồi, lại vẫn vì cái gọi là thể diện Vương Thất mà lãng phí.

Đan Phượng biểu tỷ ngây thơ đơn thuần, đã bị thuyết phục đi tiếp đón Cận Vệ Vương.

Đoạn thời gian trước nghe nói có kết quả, Vệ Vương chuẩn bị nạp Đan Phượng biểu tỷ làm phi.

Chương 1479

Khả năng Phi Yến tỷ tỷ chính là vì muốn làm Vương Phi mới g·iết chết Đan Phượng biểu tỷ, thay thế thân phận của nàng.

Thượng Quan Tuyết Nhi suy đoán rất chính xác, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại biết dã tâm của Thượng Quan Phi Yến không chỉ dừng lại ở đó.

Vương Phi sao có thể so được với Hoàng Hậu chứ.

Vệ Vương có lẽ cũng là một thành viên mơ ước ngôi vị hoàng đế.

Thượng Quan Tuyết Nhi thẳng thắn với Cố Hàn Uyên xong, rõ ràng thả lỏng hơn rất nhiều.

Cũng thêm vài phần dục vọng thổ lộ.

Nàng mắt lộ vẻ hồi ức nói: Khi còn bé, Phi Yến tỷ tỷ đối với ta vẫn rất tốt, chỉ là sau khi lớn lên vì cùng Đan Phượng biểu tỷ càng ngày càng giống nhau, mặc dù trước mặt người ngoài vẫn là vẻ hoạt bát, lạc quan đó, thế nhưng ta lại biết tâm tư của nàng trở nên rất thâm trầm, dù là ta cũng rất khó thân cận với Phi Yến tỷ tỷ được nữa.

Bởi vậy, Phi Yến tỷ tỷ g·iết chết Đan Phượng biểu tỷ, ta cũng không lạ gì.

Đan Phượng biểu tỷ rất ngây thơ cũng rất đơn thuần.

Nàng kỳ thực chẳng hề làm gì sai, thân phận Công Chúa của nàng là trời sinh, cũng không phải đoạt từ Phi Yến tỷ tỷ.

Hơn nữa, Đan Phượng biểu tỷ đối với ta và Phi Yến tỷ tỷ đều rất không tệ, bằng không ta và Phi Yến tỷ tỷ cũng sẽ không luôn được tự do như vậy.

Trước kia cũng đã đề cập, cấp bậc trong Kim Bằng Vương Triều rất sâm nghiêm.

Thế nhưng Thượng Quan Phi Yến lại có thể tự do ra ngoài, còn gia nhập tổ chức Hồng Hài Tử.

Không có sự giúp đỡ của Thượng Quan Đan Phượng thì không thể nào.

Thượng Quan Phi Yến g·iết chết Thượng Quan Đan Phượng ít nhiều có chút hàm ý ân đền oán trả, là kẻ vong ân bội nghĩa.

Phụ nữ có dã tâm, Cố Hàn Uyên có thể lý giải.

Cố Hàn Uyên có thể lý giải Thượng Quan Phi Yến, thế nhưng Thượng Quan Tuyết Nhi lại cảm thấy rất đau lòng.

Nàng lải nhải một trận trong hồi ức, cuối cùng phiền muộn nói: Ta muốn giúp Đan Phượng biểu tỷ đòi lại công đạo, nhưng Phi Yến tỷ tỷ là tỷ tỷ ruột của ta, lại không muốn để nàng đền mạng.

Cố đại ca, ta không biết phải làm sao cho phải.

Kỳ thực Thượng Quan Tuyết Nhi thông tuệ còn có điều chưa nói.

Nàng đang lo lắng an nguy của Thượng Quan Phi Yến.

Nếu Thượng Quan Phi Yến chỉ đơn thuần giả dạng thành Thượng Quan Đan Phượng để làm Vệ Vương phi thì cũng chẳng có gì, thế nhưng với sự hiểu biết của nàng về Thượng Quan Phi Yến, tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Bởi vậy, Thượng Quan Tuyết Nhi bây giờ vừa lo lắng vừa mê man.

Duy nhất có thể dựa vào chỉ có Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ chính là vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên, nàng mới nảy sinh ý tưởng muốn dựa dẫm.

Bằng không, phần lớn vẫn sẽ chỉ giống như trong tình tiết gốc, làm người giải đố.

Bởi vì nàng biết chỉ dựa vào bản thân, cái gì cũng không làm được.

Cố Hàn Uyên khẽ xoa đầu nhỏ của Thượng Quan Tuyết Nhi, ý vị thâm trường nói: Vậy cho Thượng Quan Phi Yến một bài học thích hợp thì sao.

Thượng Quan Tuyết Nhi nghe vậy có chút mơ hồ.

Nàng chần chờ hỏi: Làm sao mới tính là thích hợp.

Đan Phượng biểu tỷ đã chết rồi mà.

Quả thực, trước sinh mệnh, mọi sự giáo huấn đều không đủ.

Cố Hàn Uyên trước tiên thừa nước đục thả câu: Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.

Dứt lời, hắn hành động dưới ánh mắt hoang mang của Thượng Quan Tuyết Nhi.

Thế nhưng rất nhanh, ánh mắt Thượng Quan Tuyết Nhi không chỉ dừng lại ở sự hoang mang, mà là cổ quái.

Đồng thời theo thời gian trôi qua, dần dần biến thành quỷ dị.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, Thượng Quan Tuyết Nhi rốt cuộc không nhịn được thốt lên: Cố đại ca, huynh muốn làm gì vậy.

Cái này. cái này.

Thượng Quan Tuyết Nhi nhất thời không biết phải hình dung thế nào cho phải.

Y phục Thượng Quan Đan Phượng mặc chất lượng rất tốt, dù bị chôn không ít thời gian cũng không hóa thành mục nát.

Cố Hàn Uyên đầu tiên là tỉ mỉ quan sát làn da đã biến đen vì trúng độc của Thượng Quan Đan Phượng, sau đó liền ra tay.

Thượng Quan Tuyết Nhi vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên muốn giúp Thượng Quan Đan Phượng lau đi những vết bẩn do bị chôn dưới đất, ít nhất là để Đan Phượng đi một cách đẹp đẽ hơn một chút.

Kết quả nàng lại thấy Cố Hàn Uyên hành động càng lúc càng khác thường, quả thực giống như đang kiểm tra thân thể Thượng Quan Đan Phượng vậy.

Đồng thời còn thường xuyên gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyết Nhi càng lúc càng quỷ dị, nàng nói: Cố đại ca, huynh chẳng lẽ muốn thừa lúc còn nóng.

Nhưng Đan Phượng biểu tỷ đã sớm lạnh rồi mà.

Ngay sau đó, gáy nàng đã bị Cố Hàn Uyên gõ một cái.

Thượng Quan Tuyết Nhi ôm đầu xoa xoa, nhìn Cố Hàn Uyên mặt đen, không phục nói: Chỉ cho huynh làm, lại không cho ta nói sao.

Cố Hàn Uyên không có cách nào với Thượng Quan Tuyết Nhi cổ quái lại nghịch ngợm này, đành bất đắc dĩ giải thích: Ta đang kiểm tra mức độ hoàn chỉnh của thi thể Thượng Quan Đan Phượng, so với ta tưởng tượng thì vẫn tốt hơn chút.

Quả thực rất hoàn chỉnh, trinh tiết vẫn còn.

Hiển nhiên Vệ Vương cũng chưa kiểm hàng trước thời hạn.

Thượng Quan Tuyết Nhi lầm bầm: Cho dù có hoàn chỉnh đi nữa thì làm sao.

Người đã chết rồi mà.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, nhàn nhạt nói: Chết thì đã sao.

Mặc dù chỉ là vỏn vẹn năm chữ ngắn ngủi, thậm chí khiến người ta không rõ hắn muốn biểu đạt điều gì.

Thế nhưng Thượng Quan Tuyết Nhi lại không hiểu sao từ đó nghe ra vài phần khí phách khinh thường thiên hạ, coi nhẹ sinh tử.

Không hiểu vì sao, trong lòng Thượng Quan Tuyết Nhi đột nhiên có một loại cảm giác chờ mong kỳ lạ, kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy cả căn phòng đột nhiên trở nên ngũ sắc rực rỡ.

Ánh sáng tựa như ảo mộng tản ra từ một hòn đá trên bàn tay Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Tuyết Nhi vô thức hỏi: Đây là gì.

Thần Thạch có thể nghịch thiên cải mệnh.

Tựa hồ, Cố Hàn Uyên định dùng Thần Thạch nghịch chuyển Âm Dương, phục sinh Thượng Quan Đan Phượng đã chết.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi phục sinh Phùng Hành.

Thứ nhất là không có nhiều người đáng giá Cố Hàn Uyên làm như vậy.

Thứ hai cũng là vì người phù hợp điều kiện phục sinh không nhiều, thi thể nhất định phải đảm bảo phần lớn nguyên vẹn.

Quan trọng nhất là, không phải mỹ nhân thì Cố Hàn Uyên dựa vào gì mà phục sinh.

Linh khí không phải là không mất tiền sao.

Bất quá tình huống của Thượng Quan Đan Phượng vẫn có khác biệt so với Phùng Hành.

Phùng Hành là vì viết sai Cửu Âm Chân Kinh dẫn đến tâm lực lao lực quá độ, cuối cùng khó sinh mà chết.

Còn Thượng Quan Đan Phượng lại bị Thượng Quan Phi Yến g·iết chết.

Thượng Quan Đan Phượng trúng độc khiến ngũ tạng lục phủ của nàng bị phá hủy rất nghiêm trọng.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên lại lấy ra một vật khác đã bám bụi rất lâu trong Trữ Vật Không Gian: Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu.

Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu có công hiệu thần kỳ khởi tử hồi sinh, có thể chữa trị ngũ tạng lục phủ của Thượng Quan Đan Phượng.

Nếu không có Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu, Thượng Quan Đan Phượng dù có được Thần Thạch cứu sống cũng sẽ chỉ chết thêm một lần nữa.

Thần Thạch cùng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu dưới sự thúc giục của linh khí từ Cố Hàn Uyên, đồng thời bắt đầu tác dụng lên thi thể Thượng Quan Đan Phượng.

Biến hóa đầu tiên xuất hiện chính là làn da đã biến đen vì trúng độc của Thượng Quan Đan Phượng một lần nữa trở nên trắng nõn.

Bất quá vì thiếu huyết sắc, trông hơi tái nhợt một chút.

Dù vậy, vẻ đẹp chân thực của Thượng Quan Đan Phượng rốt cuộc cũng triệt để hiện ra trước mặt Cố Hàn Uyên.

Làn da hơi tái nhợt khiến nàng trông đặc biệt nhu nhược.

Lông mày cong cong, mi dài như quạt, đôi môi mềm mại ướt át, đuôi lông mày hơi nhếch lên, hé lộ một vẻ tinh nghịch chưa nói.

Điều càng hấp dẫn ánh mắt người khác là thân thể mềm mại động lòng người của nàng.

Thêm một phần thì mập, giảm một phần thì gầy, thật là vừa vặn.

Cố Hàn Uyên chính là nam tử đầu tiên được thưởng thức mỹ cảnh

như vậy.

Mà Thượng Quan Tuyết Nhi, người chứng kiến tất cả điều này, lúc này đã sợ ngây người.

Bởi vì nàng nhìn thấy Thượng Quan Đan Phượng đã có hô hấp, lồng ngực bắt đầu phập phồng, hiện ra một cảnh tượng tráng lệ đáng kinh ngạc.

Chương 1480

Thượng Quan Tuyết Nhi khó có thể tin lẩm bẩm: Lại có thể thực sự cứu sống.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ là ảo tưởng và mong đợi nhàm chán của bản thân.

Không ngờ lại trở thành sự thật.

Cố Hàn Uyên thu hồi Thần Thạch và Cửu Chuyển Hoàn Hồn Châu, căn phòng lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Hàng mi nhỏ dài của Thượng Quan Đan Phượng run rẩy.

Khoảnh khắc sau, một đôi mắt đẹp đen láy hơi lộ vẻ thất thần chậm rãi mở ra.

Vừa từ cõi chết trở về, Thượng Quan Đan Phượng hiển nhiên nhất thời chưa tỉnh hồn.

Bên tai nàng đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng hơi mang vẻ trêu chọc: Đan Phượng Công Chúa, giấc ngủ này thế nào.

Ngươi là ai.

Thượng Quan Đan Phượng, tựa như vừa trải qua một giấc ngủ dài lạ thường, yếu ớt thốt lên câu hỏi mê mang.

Đôi mắt đẹp của nàng trong suốt như hồ nước, cũng như bảo thạch trong suốt, càng giống như một chú nai con mới sinh, đang tò mò về thế giới xa lạ này.

Gương mặt tái nhợt khẽ ửng hồng, vẻ nhu nhược lại thẹn thùng nhưng lại khiến người ta không khỏi dâng lên dục vọng bảo vệ.

Thượng Quan Đan Phượng e lệ nhìn người nam tử đầu tiên mình trông thấy sau khi tỉnh lại.

Dung mạo tuấn mỹ đến phi thực của đối phương khiến nàng không khỏi hoài nghi mình căn bản còn chưa tỉnh, đang mơ một giấc mộng đẹp xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy buồn cười.

Giả vờ trầm ngâm chốc lát, hắn trêu chọc nói: Tạm thời xem như là ân nhân cứu mạng của Đan Phượng Công Chúa đi.

Ân nhân cứu mạng.

Thượng Quan Đan Phượng giật mình.

Vô thức nghĩ đến: Tiểu nữ tử không có gì báo đáp, chỉ có lấy thân báo đáp.

Gương mặt vốn đã thẹn thùng nhất thời đỏ bừng hơn.

Bởi vì trong các câu chuyện thoại bản đến đây, tiếp theo nên là hai người sống cuộc sống hạnh phúc.

Trong lúc Thượng Quan Đan Phượng đã suy nghĩ xem nên sinh mấy đứa con, mấy trai mấy gái, thậm chí đã bắt đầu đặt tên, thì một giọng nói quen thuộc khiến nàng giật mình tỉnh lại.

Đan Phượng biểu tỷ, muội sống lại rồi.

Thật là tốt quá.

Thượng Quan Tuyết Nhi mừng đến chảy nước mắt, nhào vào lòng Thượng Quan Đan Phượng.

Nàng vui mừng không chỉ vì Thượng Quan Đan Phượng, người có quan hệ rất tốt với nàng, sống lại, mà còn vì so với việc đó, tỷ tỷ của nàng, Thượng Quan Phi Yến, sẽ chịu tội nhẹ hơn rất nhiều.

Dù sao Thượng Quan Đan Phượng vẫn còn sống kia mà.

Thượng Quan Đan Phượng kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tuyết Nhi, hỏi: Tuyết Nhi, muội sao lại ở đây.

Nàng còn có nửa câu chưa nói ra miệng: Nơi đây chẳng lẽ không phải mộng cảnh của ta sao.

Trong mộng cảnh, nàng còn đang muốn cùng nam tử tuấn mỹ đột nhiên xuất hiện kia sống cuộc sống hạnh phúc viên mãn, Thượng Quan Tuyết Nhi xuất hiện ở đây chẳng phải đang quấy rầy nàng sao.

Cô thiếu nữ ngây thơ đơn thuần này vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng của mình chưa tỉnh.

Mà Thượng Quan Tuyết Nhi cũng rất hết cách.

Có loại cảm giác mình lo lắng vô ích.

Bất quá, nàng hiện tại càng băn khoăn là có nên nói cho Thượng Quan Đan Phượng chân tướng nàng đã bị Thượng Quan Phi Yến g·iết chết hay không.

Mà lúc này, Thượng Quan Đan Phượng rốt cuộc dần dần phục hồi tinh thần.

Mình không phải đang nằm mơ, Thượng Quan Tuyết Nhi là thật, nam tử tuấn mỹ với nụ cười ôn hòa nhìn nàng kia cũng là thật.

Thượng Quan Đan Phượng đang vì những suy nghĩ miên man của mình mà cảm thấy ngượng ngùng, đột nhiên nhận ra vài phần không ổn.

Nàng cảm thấy mình có chút lạnh.

Nhất là nước mắt của Thượng Quan Tuyết Nhi rơi vào người nàng càng thêm lạnh lẽo.

Thượng Quan Đan Phượng lúc này tuy còn có chút yếu ớt vô lực, thế nhưng động đậy cổ thì vẫn không thành vấn đề.

Ánh mắt nàng nhìn xuống dưới, rốt cuộc minh bạch vì sao mình lại cảm thấy lạnh.

Thượng Quan Đan Phượng bỗng nhiên kinh hãi nhận ra trước mặt, ngoài Thượng Quan Tuyết Nhi ra còn có một nam tử khác ở đây.

Aaa.

Thượng Quan Đan Phượng thét kinh hãi một tiếng, vội vàng muốn che chắn.

Thế nhưng nàng hiện tại mới vừa phục sinh, quá mức hư nhược.

Muốn tránh thì không có chỗ tránh, muốn che cũng không có sức lực để che.

Gương mặt đỏ bừng, Thượng Quan Đan Phượng cầu khẩn nói: Cái này.

Vị công tử này.

Ngươi có thể đừng.

Thượng Quan Đan Phượng lúc này xấu hổ đến nỗi nói không nên lời, lắp ba lắp bắp hỏi nửa ngày không ra một câu hoàn chỉnh.

Cố Hàn Uyên cũng vừa vặn lộ ra vẻ khó hiểu, ân cần hỏi: Nhưng là còn có chỗ nào khó chịu sao.

Nói rồi, hắn tiến lên phía trước như muốn kiểm tra Thượng Quan Đan Phượng lần nữa.

Nhiều năm giáo dưỡng Công Chúa khiến Thượng Quan Đan Phượng xấu hổ đến mức sắp khóc.

Bất quá nàng càng cảm thấy thẹn, rồi lại không khỏi thầm nghĩ: Nói như vậy, cho dù không muốn lấy thân báo đáp cũng không được sao.

Ý niệm như vậy khiến nàng không hiểu sao cảm thấy một trận xấu hổ vui vẻ.

Nhưng là Vệ Vương.

Nếu như không có ngoài ý muốn, Thượng Quan Đan Phượng là muốn trở thành Vệ Vương phi.

Đáng tiếc trên người nàng có quá nhiều ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn bỏ mình, ngoài ý muốn được Cố Hàn Uyên cứu, ngoài ý muốn bị nhìn thấy thân thể.

Quỹ đạo cuộc đời của nàng sẽ hoàn toàn thay đổi.

Lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi cũng phản ứng lại, ngăn cản Cố Hàn Uyên tới gần, liền muốn đẩy hắn ra khỏi cửa phòng.

Vẻ mặt ghét bỏ nói: Cố đại ca nhìn đủ rồi thì mau ra ngoài đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trêu chọc nói: Nhanh như vậy liền qua sông đoạn cầu sao.

Thượng Quan Tuyết Nhi không nói gì.

Cái này thì liên quan gì đến qua sông đoạn cầu chứ.

Là Cố đại ca huynh quá vô sỉ đó.

Cũng may Cố Hàn Uyên chỉ là trêu chọc hai nàng một chút, ỡm ờ mặc cho Thượng Quan Tuyết Nhi đẩy hắn ra khỏi phòng.

Thượng Quan Đan Phượng thấy Cố Hàn Uyên rời đi, nhất thời thả lỏng rất nhiều.

Nàng nhìn vẻ mặt hậm hực của Thượng Quan Tuyết Nhi, không khỏi mỉm cười.

Hơi ngượng ngùng pha lẫn tò mò hỏi: Tuyết Nhi, vị công tử kia rốt cuộc là ai.

Thượng Quan Tuyết Nhi không biết từ đâu nhảy ra một bộ y phục.

Y phục ban đầu của Thượng Quan Đan Phượng đã hư hỏng, nhất định không thể mặc được.

Y phục của Thượng Quan Tuyết Nhi đưa cho Đan Phượng mặc chắc chắn cũng không vừa.

Bởi vậy, bộ y phục này thực ra là của Thượng Quan Phi Yến để lại.

Hai người dung mạo giống nhau, vóc dáng cũng tương tự, đưa cho Thượng Quan Đan Phượng mặc vừa vặn.

Thượng Quan Đan Phượng cũng không để ý y phục của Thượng Quan Phi Yến kém xa những bộ tinh mỹ hoa lệ nàng vẫn mặc hàng ngày, vẫn vẻ mặt tò mò nhìn Thượng Quan Tuyết Nhi.

Thượng Quan Tuyết Nhi bĩu môi, trái tim nhỏ bé không hiểu sao cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn hướng về phía Đan Phượng giải thích: Hắn là Cố Hàn Uyên, Cố công tử.

Thượng Quan Đan Phượng ngày thường chính là một thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, không biết nhiều chuyện bên ngoài, bằng không cũng sẽ không hình thành tính cách đơn thuần ngây thơ như vậy.

Thậm chí nàng còn không biết mình đã từng chết một lần, càng không biết mình từng bị Thượng Quan Phi Yến hạ độc mưu hại.

Hơn nữa, hiện tại Thượng Quan Đan Phượng căn bản không có tâm tư lo lắng những chuyện đó.

Trong lúc Thượng Quan Tuyết Nhi giúp nàng mặc quần áo, nghe nàng giới thiệu về Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp của Đan Phượng càng ngày càng sáng.

Mà lúc này, ngoài cửa Cố Hàn Uyên đang cau mày suy nghĩ.

Độc tính của loại kịch độc Thượng Quan Đan Phượng trúng phải rất ác liệt, là loại kiến huyết phong hầu gặp máu là chết ngay.

Loại độc chất này không phải thông thường.

Hơn nữa, muốn hạ độc Thượng Quan Đan Phượng một cách vô thanh vô tức, càng phải dùng loại độc vô sắc vô vị.

Thượng Quan Đan Phượng dù đơn thuần đến mấy, cũng sẽ không dính vào loại độc dược bốc mùi tanh tưởi và có màu sắc bất tịnh kia.

Với năng lực của Hồng Hài Tử mà muốn lấy được loại độc chất này cũng phải tốn không ít công sức.

Thượng Quan Phi Yến có thể dùng nó để độc s·át Thượng Quan Đan Phượng chỉ có thể nói rõ nàng đã cấu kết với Thanh Y Lâu.

Nói đến, Cố Hàn Uyên và Thanh Y Lâu đã từng giao thủ không ít lần, thậm chí còn g·iết không ít sát thủ của Thanh Y Lâu.

Chương 1481

Buồn cười là vì Thanh Y Lâu đến nay chưa trả thù Cố Hàn Uyên, khiến uy danh bên ngoài của họ đều trở nên kém rất nhiều.

Kỳ thực không phải Thanh Y Lâu không muốn trả thù, mà là vì bọn hắn đang liên tục bại lui trong cuộc đấu tranh với Thiên Võng, căn bản không rảnh tay.

Thanh Y Lâu vào thời điểm này lại cấu kết với Thượng Quan Phi Yến, người có quan hệ với Vệ Vương, e rằng mục đích liền không chỉ đơn thuần là muốn tài bảo như trong tình tiết gốc.

Bất quá đối với Cố Hàn Uyên mà nói thì đơn giản.

Người hắn muốn, tài bảo cũng muốn, Thanh Y Lâu càng phải diệt.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên theo suy nghĩ của hắn càng lúc càng sâu thẳm.

Cửa phòng mở ra.

Thượng Quan Tuyết Nhi với gương mặt nhỏ nhắn hậm hực đi ra, không tình nguyện nói: Cố đại ca, Đan Phượng biểu tỷ muốn huynh vào trong.

Cố Hàn Uyên trông thấy Thượng Quan Tuyết Nhi giận dỗi, không khỏi mỉm cười trêu chọc nói: Là ai chọc Tuyết Nhi giận vậy.

Cái miệng nhỏ nhắn kia đều nhanh có thể treo bình dầu rồi.

Thượng Quan Tuyết Nhi nghe vậy mặt đỏ bừng, xấu hổ hờn dỗi: Rõ ràng là Cố đại ca chọc ta tức giận, còn không biết ngượng mà nói.

Cố Hàn Uyên giả vờ vẻ mặt vô tội nói: Ồ.

Ta đã chọc muội giận ở đâu.

Rõ ràng ta còn giúp muội cứu sống biểu tỷ của muội kia mà.

Thượng Quan Tuyết Nhi nghe vậy nhất thời nghẹn lời.

Nàng hư nghĩ nhìn về phía Cố Hàn Uyên, người phảng phất đang tranh công, chỉ cảm thấy sự vô sỉ của đối phương quả thực đã làm mới nhận thức của mình.

Nàng vẻ mặt quấn quýt chỉ trích: Vậy cũng không thể. không thể cứ nhìn chằm chằm Đan Phượng biểu tỷ như vậy chứ.

Hơn nữa, khi Đan Phượng biểu tỷ còn chưa sống lại huynh còn.

Huynh làm sao khiến Đan Phượng biểu tỷ sau này lấy chồng đây.

Ban đầu, khi Thượng Quan Đan Phượng vẫn là thi thể, tuy nhìn qua vẫn rất quá đáng, nhưng ít ra có thể nói là đang kiểm nghiệm xác.

Thế nhưng, đợi đến khi Thượng Quan Đan Phượng được cứu sống, toàn bộ sự việc liền thay đổi bản chất.

Nhất là khi rơi vào mắt Thượng Quan Tuyết Nhi, nó đã gây ra một sự chấn động khá lớn cho tâm hồn nhỏ bé của nàng.

Nói chung là vừa cảm kích lại vừa mang sự ghét bỏ nồng đậm và không nói nên lời.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên câu nói đầu tiên đã đâm thủng ý tưởng chân thật của nàng.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói: Nguyên lai là ghen tỵ sao.

Thượng Quan Tuyết Nhi nhất thời mặt đỏ bừng, giấu đầu hở đuôi trừng mắt Cố Hàn Uyên nói: Nói bậy bạ gì đó.

Đáng tiếc mánh khóe che giấu nhỏ bé này đối với Cố Hàn Uyên cũng không có tác dụng.

Hắn tiến đến bên tai Thượng Quan Tuyết Nhi nhẹ giọng nói: Vậy lần sau ta sẽ nhìn muội được không.

Tuy rằng vô sỉ là vô sỉ thật, thế nhưng đối với Thượng Quan Tuyết Nhi, cô thiếu nữ sớm trưởng thành này, lại vô cùng hữu hiệu.

Thượng Quan Tuyết Nhi lúc này cả người đều choáng váng.

Bất quá đợi nàng dần dần hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng đỏ, ánh mắt nhưng liên tục lấp lánh.

Cuối cùng, ánh mắt phiêu hốt, nàng lầm bầm như tiếng muỗi kêu: Cố đại ca, huynh nói thật sao.

Quả nhiên thiếu nữ sớm trưởng thành là đáng sợ nhất.

Gan lớn, cũng kéo được mặt xuống.

Đáng tiếc sự mong chờ của Thượng Quan Tuyết Nhi lại không nhận được hồi đáp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đưa tay gõ nhẹ đầu Thượng Quan Tuyết Nhi, tức giận nói: Tiểu nha đầu phiến tử muốn gì không có gì, chớ suy nghĩ bậy bạ.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên vừa rồi chỉ là trêu chọc Thượng Quan Tuyết Nhi.

Chỉ bất quá Thượng Quan Tuyết Nhi lại cho là thật.

Thượng Quan Tuyết Nhi lúc này vừa ôm đầu xoa xoa, vừa hừ hậm hực: Hừ.

Ta đã trưởng thành rồi.

Nàng không phải là không biết liêm sỉ, nàng chỉ là càng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể đối xử nàng nghiêm túc hơn.

Phải, phải, phải, muội trưởng thành rồi.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên chỉ là thuận miệng qua loa hai câu, lướt qua nàng, đi vào trong phòng.

Thượng Quan Tuyết Nhi không cam lòng trừng mắt nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên, liên tục giậm chân trút bỏ bất mãn.

Một lúc lâu sau mới hậm hực đi vào theo.

Lúc này trong phòng, Thượng Quan Đan Phượng vẫn yếu ớt vô lực, chỉ có thể nằm trên giường hẹp.

Thay một thân y phục màu vàng nhạt hơi mộc mạc, Thượng Quan Đan Phượng trông càng thêm thanh thuần tuyệt sắc.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên khẳng định vẫn thích nhìn vẻ đẹp nguyên thủy nhất của Đan Phượng.

Bất quá sự việc đã đến nước này, Cố Hàn Uyên chỉ có thể lần nữa biến thành một chính nhân quân tử tao nhã lịch sự.

Hắn ôn tồn quan tâm nói: Đan Phượng Công Chúa thân thể thế nào rồi.

Có gì khó chịu không.

Cố Hàn Uyên giả dạng thành chính nhân quân tử trông càng thêm chói mắt.

Thượng Quan Đan Phượng vừa khó khăn lắm bình phục tâm tình, nhất thời lại đỏ bừng cả mặt.

Nàng kiều khép nhẹ giọng nói: Khiến Cố công tử phí tâm.

Thân thể thiếp bất tiện, không cách nào đứng dậy hành lễ, cũng xin Cố công tử thứ lỗi.

Tình huống nằm mà ân cần thăm hỏi người khác như thế này đối với Thượng Quan Đan Phượng mà nói thật đúng là một trải nghiệm mới lạ.

Bởi vì thị giác bất đồng, Cố Hàn Uyên trong mắt nàng hiện ra cao lớn anh vĩ lạ thường.

Kính lọc vốn đã nghiêm trọng nhất thời càng thêm nồng hậu.

Ngay cả hành vi thất lễ trước đó của Cố Hàn Uyên cũng bị nàng xem là thật tính tình và sự thưởng thức dành cho nàng.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Không ngại, Đan Phượng Công Chúa cứ nằm là được, ta sẽ bắt mạch cho Công Chúa một chút.

Thượng Quan Đan Phượng vẫn chưa phản đối, hoặc có lẽ là phản đối cũng chẳng ích gì.

Chỉ là nàng cảm thấy nhiệt độ ngón tay Cố Hàn Uyên đặt trên cổ tay mình dường như hơi cao.

Dường như muốn nóng chảy vào trái tim nàng vậy.

May mà lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi đi vào phòng đã dời đi sự chú ý của nàng.

Không khỏi hỏi những chuyện mình đang bận tâm.

Cố công tử, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thiếp bị bệnh sao.

Thiếp hỏi Tuyết Nhi, muội ấy cũng không chịu nói cho thiếp biết.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, có vẻ hơi khó xử.

Hắn thở dài một tiếng, nói: Kỳ thực Công Chúa đã chết rất nhiều ngày rồi.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy trợn tròn mắt.

Cái gì gọi là nàng đã chết rất nhiều ngày rồi.

Rõ ràng thiếp hiện tại ngoại trừ có chút yếu ớt ra, vẫn sống rất tốt mà.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng giải thích: Kỳ thực Công Chúa trước đó bị người hạ độc s·át h·ại, chôn ở trong rừng cây táo.

Là tại hạ dùng chút tiên gia thủ đoạn mới cứu sống Công Chúa.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy vẫn còn có chút khó có thể tin.

Trước đó Thượng Quan Tuyết Nhi từng nói với nàng rất nhiều về những truyền kỳ sự tích của Cố Hàn Uyên.

Dù mọi người thường nói Cố Hàn Uyên là Trích Tiên hạ phàm, có tiên gia thủ đoạn.

Thế nhưng chuyện phục sinh người chết vẫn là khó có thể dễ dàng lý giải.

Huống chi còn là phát sinh trên người mình.

Đồng thời, Thượng Quan Đan Phượng đối với cái chết của mình cũng không có ấn tượng gì.

Nàng không khỏi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Thượng Quan Tuyết Nhi.

Thượng Quan Tuyết Nhi thấy thế tuy tâm tình phức tạp, nhưng vẫn gật đầu nói: Đan Phượng biểu tỷ, muội trước đó quả thực đã chết rất nhiều ngày.

Là Cố công tử hôm nay đào muội lên, dùng hai viên Ngũ Sắc Thần Thạch rất thần kỳ cứu sống muội đó.

Nhận được lời đáp của Thượng Quan Tuyết Nhi, Thượng Quan Đan Phượng tuy vẫn còn có chút khó tin, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân chấp nhận.

Thượng Quan Đan Phượng khẩn trương nhíu mày, nghi ngờ hỏi: Vậy là ai đã g·iết ta.

Khi lời hỏi ra khỏi miệng, trong lòng nàng nhất thời tràn đầy sự cổ quái.

Cố Hàn Uyên không để ý Thượng Quan Tuyết Nhi đang rất băn khoăn ở một bên, nhàn nhạt nói: Là Thượng Quan Phi Yến đã g·iết Công Chúa.

Phi Yến.

Vì sao.

Thượng Quan Đan Phượng kinh hô.

Nàng không hiểu vì sao Thượng Quan Phi Yến, người mình luôn đối đãi rất tốt, lại muốn g·iết nàng.

Chương 1482

Thượng Quan Đan Phượng đưa mắt lần nữa nhìn về phía Thượng Quan Tuyết Nhi.

Bởi vì Thượng Quan Phi Yến là tỷ tỷ ruột của Thượng Quan Tuyết Nhi.

Sự việc đã đến nước này, Thượng Quan Tuyết Nhi dù còn có ý muốn giấu giếm cũng vô ích, chỉ có thể nói ra sự thật: Phi Yến tỷ tỷ nàng vẫn luôn rất đố kỵ Đan Phượng biểu tỷ.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy giật mình.

Sau một lát, trong ánh mắt nàng không còn sự nghi hoặc.

Chỉ là hơi lộ vẻ bi thương thở dài.

Thượng Quan Đan Phượng quả thực đơn thuần ngây thơ, đối với Thượng Quan Phi Yến cũng không có phòng bị.

Thế nhưng nàng không phải kẻ ngốc.

Nhắc đến đố kỵ, nàng liền có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Dù sao nàng và Thượng Quan Phi Yến trông hầu như giống nhau như đúc.

Thế nhưng một người là Công Chúa cao quý, một người chỉ là nhánh phụ không được coi trọng.

Lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi dùng suy đoán của mình nói: Phi Yến tỷ tỷ chắc là muốn thế thân Đan Phượng biểu tỷ đi làm Vệ Vương phi đúng không.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy nhất thời ngây người.

Sau đó kìm lòng không đậu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Gương mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt phiêu hốt, ngữ khí không khỏi nhu mềm nói: Nếu như là vì làm Vệ Vương phi, kỳ thực tặng cho Phi Yến cũng chẳng có gì đâu ạ.

Nếu như nói Thượng Quan Đan Phượng có mơ tưởng làm Vệ vương phi, điều đó hoàn toàn là vô căn cứ.

Nàng chỉ là vì hoàng thất Kim Bằng Vương Triều di dân muốn tiếp tục cuộc sống xa hoa, mới bất đắc dĩ bị đẩy ra làm Vệ vương phi.

Trên thực tế, nàng cũng chỉ gặp qua Vệ vương một mặt mà thôi, căn bản không có tình cảm gì.

Thế nên, Thượng Quan Đan Phượng nói nguyện ý nhường vị trí Vệ vương phi cho Thượng Quan Phi Yến tuyệt đối là thật lòng thật dạ.

Quan trọng hơn, trước mắt lại có một Cố Hàn Uyên khiến nàng xuân tâm manh động, còn đã nhìn thấy thân thể nàng.

Dù là xét về tình hay về lý, nàng đều không muốn tiếp tục làm Vệ vương phi này nữa.

Thượng Quan Đan Phượng ngữ khí yếu ớt khẩn cầu: Cố công tử, người có thể dẫn thiếp đi được không.

Thượng Quan Đan Phượng vốn thân thể suy yếu, lúc này đôi mắt đẹp đen láy chớp động, phát ra lời khẩn cầu yếu ớt, càng thêm hiện lên vẻ điềm đạm đáng yêu.

Thậm chí khiến người ta cảm thấy nếu như không đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng sẽ có cảm giác tội lỗi.

Không thể không nói, Thượng Quan Đan Phượng đích thực là một thiếu nữ tuyệt sắc.

Cũng khó trách trong cốt truyện, Thượng Quan Phi Yến có dung mạo tương tự nàng ta có thể mê hoặc nhiều nam tử đến mức thần trí điên đảo.

Cố Hàn Uyên còn chưa đáp lời Thượng Quan Đan Phượng, Thượng Quan Tuyết Nhi đã kinh ngạc hỏi: Đan Phượng biểu tỷ, người không hận Phi Yến tỷ tỷ sao.

Cứ thế mà muốn rời đi ư.

Thượng Quan Đan Phượng trầm mặc một chút, cười khổ nói: Muốn nói tuyệt đối không hận, khẳng định là không có khả năng, nói gì đi nữa thì ta cũng đã từng c·hết một lần rồi.

Thế nhưng ta càng không muốn làm Vệ vương phi, để Phi Yến tiếp tục thế thân thân phận của ta, mới là kết quả tốt nhất.

Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Thượng Quan Đan Phượng lúc này tỏ vẻ không muốn tính toán gì với Thượng Quan Phi Yến nữa, chỉ nghĩ bắt đầu cuộc sống mới, khiến tảng đá lớn trong lòng Thượng Quan Tuyết Nhi triệt để hạ xuống.

Trên thực tế, chỉ cần Thượng Quan Đan Phượng không cố chấp với việc báo thù Thượng Quan Phi Yến, rất nhiều chuyện đều sẽ dễ giải quyết.

Thượng Quan Đan Phượng có thể theo đuổi cuộc sống mới, Thượng Quan Phi Yến có thể tiếp tục làm Vệ vương phi mà nàng phải làm, Thượng Quan Tuyết Nhi cũng không cần phải khó xử đôi đường nữa.

Bởi vậy, Thượng Quan Tuyết Nhi cũng vội vàng khuyên nhủ: Cố đại ca, xin huynh hãy mang Đan Phượng biểu tỷ đi đi.

Đón ánh mắt mong chờ của hai nàng, Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp:

Đương nhiên là có thể.

Mang Thượng Quan Đan Phượng đi vốn là điều phù hợp nhất với lợi ích của Cố Hàn Uyên.

Không chỉ có thể khiến cốt truyện thuận lợi tiếp diễn, đưa đến tài bảo khi Kim Bằng Vương Triều diệt quốc mang tới Trung Nguyên, đến lúc đó càng có thể tiện tay hủy diệt Thanh Y Lâu.

Cố Hàn Uyên mặc dù biết Lâu chủ Thanh Y Lâu là Hoắc Hưu phú giáp một phương.

Thế nhưng Hoắc Hưu lại là một kẻ vô cùng bủn xỉn.

Hắn giấu tài bảo rất kỹ, cũng giấu mình rất kỹ.

Dưới tình huống bình thường, căn bản sẽ không cho Cố Hàn Uyên có cơ hội tiếp xúc với mình.

Dù sao Cố Hàn Uyên là kẻ có năng lực c·ướp đi tài sản của hắn.

Đừng nói khả năng này có bao nhiêu nhỏ, chỉ cần có khả năng, kẻ tính tình cẩn thận như Hoắc Hưu liền sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Bởi vậy, cốt truyện nhất định phải tiếp diễn, thân phận giả của Thượng Quan Phi Yến càng không thể bị vạch trần sớm.

Cho dù Thượng Quan Đan Phượng không đưa ra yêu cầu rời đi, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không để nàng ở lại.

Đương nhiên, Thượng Quan Đan Phượng cũng không biết những toan tính này của Cố Hàn Uyên, lúc này nghe hắn dứt khoát như vậy đáp ứng thỉnh cầu của mình, đôi mắt đẹp nhất thời bắn ra ánh sáng nhu hòa.

Dù sao, trong mắt Thượng Quan Đan Phượng, bản thân nàng thật ra là một phiền phức lớn.

Giả như Vệ vương phát hiện chân tướng, rất có thể sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mặc kệ Thượng Quan Phi Yến giả trang nàng có dung mạo giống nhau đến đâu, thân phận của hai người cuối cùng là bất đồng.

Một Công chúa của Kim Bằng Vương Triều đã diệt vong mà gả cho Vệ vương cũng đã được coi là trèo cao, chớ nói chi là Thượng Quan Phi Yến không được coi trọng.

Nếu như Thượng Quan Phi Yến không giả mạo Thượng Quan Đan Phượng, căn bản sẽ không có tư cách trở thành Vệ vương phi.

Thậm chí lời đề nghị kết thân hiện tại sẽ bị coi là kết thành thù hận.

Tóm lại, trong mắt Thượng Quan Đan Phượng, Cố Hàn Uyên đang vì sự bốc đồng của nàng mà gánh chịu nguy hiểm.

Điều này khiến nàng sao có thể không cảm động, sao có thể không rung động lòng.

Thế nhưng câu nói kế tiếp của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng sững sờ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của Thượng Quan Tuyết Nhi, khẽ cười trêu ghẹo: Muội có muốn đi cùng ta không.

Vị hôn thê bé nhỏ của ta.

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyết Nhi đỏ bừng vì xấu hổ.

Thượng Quan Đan Phượng càng trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt đầy do dự.

Y như muốn nói gì đó nhưng không biết nên mở lời thế nào.

Thượng Quan Tuyết Nhi thẹn thùng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng cho dù biết Cố Hàn Uyên đang trêu ghẹo mình, nàng cũng không phản bác cách nói vị hôn thê.

Tâm tư của thiếu nữ đôi khi luôn đặc biệt dễ hiểu.

Thượng Quan Tuyết Nhi sau khi trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, bình phục lại tâm tình, trầm ngâm chốc lát rồi nói: Muội có chút lo lắng cho Phi Yến tỷ tỷ, bởi vậy muội không thể đi theo huynh.

Thượng Quan Tuyết Nhi đối với toàn bộ Kim Bằng Vương Triều cũng không lưu luyến.

Nàng quan tâm chỉ có chị ruột của nàng là Thượng Quan Phi Yến cùng biểu tỷ Thượng Quan Đan Phượng đối xử tốt với nàng.

Còn như tài phú của Kim Bằng Vương Triều đã không còn liên quan gì đến nàng, nàng cũng chẳng bận tâm.

Với sự hiểu biết của nàng về Thượng Quan Phi Yến, việc giả mạo Thượng Quan Đan Phượng tuyệt đối không chỉ đơn thuần là để trở thành Vệ vương phi là xong.

Tất nhiên còn có mục đích khác.

Dã tâm càng lớn, thường cũng kèm theo hiểm nguy càng lớn.

Bởi vậy, Thượng Quan Tuyết Nhi rất khó không cảm thấy lo lắng cho Thượng Quan Phi Yến.

Trên thực tế, tuy cốt truyện ban đầu Thượng Quan Phi Yến đã đùa bỡn Lục Tiểu Phụng cùng Hoa Mãn Lâu xoay như chong chóng, thế nhưng cuối cùng cũng đích thực vì tham lam mà c·hết dưới kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Cố Hàn Uyên nghiêm túc hỏi: Muội xác định là không đi theo ta sao.

Hiện giờ Thượng Quan Tuyết Nhi ở lại chưa chắc đã giúp ích cho sự phát triển của cốt truyện.

Dù sao nàng đã biết chân tướng của Thượng Quan Đan Phượng, sẽ không còn đi gợi ý manh mối cho Lục Tiểu Phụng, cũng sẽ không để Lục Tiểu Phụng đào ra t·hi t·thể của Thượng Quan Đan Phượng.

Thượng Quan Tuyết Nhi tiếp tục ở lại ngược lại có thể gặp nguy hiểm.

Cho dù Thượng Quan Phi Yến sẽ không làm tổn thương muội muội này là Thượng Quan Tuyết Nhi, nhưng Hoắc Hưu chưa chắc đã bỏ qua nàng.

Dù sao cách hành động của người biết chân tướng và người không biết chân tướng là không giống nhau.

Chỉ cần Thượng Quan Tuyết Nhi lộ ra sơ hở, Hoắc Hưu tuyệt đối sẽ chọn thà g·iết nhầm còn hơn bỏ sót.

Vâng.

Thượng Quan Tuyết Nhi không chút dao động nhìn thẳng Cố Hàn Uyên.

Chương 1483

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Tính cách kiên cường bền bỉ này của Thượng Quan Tuyết Nhi đích thị là hạt giống tốt để tu luyện Thiên Sương Quyền.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, rồi nói: Muội đã có quyết định, vậy ta cũng không miễn cưỡng muội đi theo ta.

Thế nhưng muội phải đáp ứng ta rằng khi gặp phải chuyện gì đừng nên cậy mạnh, hãy kịp thời cầu xin ta giúp đỡ.

Thượng Quan Tuyết Nhi nghe vậy, chỉ cảm thấy phương tâm tràn ngập một mảnh ấm áp vui vẻ.

Cố Hàn Uyên không chỉ tôn trọng lựa chọn của nàng, mà còn dành đủ sự quan tâm.

Thượng Quan Tuyết Nhi thích giả làm người lớn, cũng thích lừa người khác trêu chọc, đó là biểu hiện của sự phản nghịch trong nàng.

Mà người phản nghịch thường khao khát nhất là sự tôn trọng và tán thành của người khác.

Bởi vậy, Thượng Quan Tuyết Nhi hiếm khi không nói cứng, ngược lại vô cùng khéo léo nhẹ giọng nói: Cố đại ca, muội sẽ không cậy mạnh đâu.

Nói rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười tuy nhạt, nhưng lại có một sức hấp dẫn đặc biệt, giống như thiếu nữ trong khoảnh khắc đó đã trưởng thành.

Đến mức Thượng Quan Đan Phượng nhìn thấy sau đó, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Trên bầu trời lướt qua một đạo Kiếm Ảnh màu tím rộng lớn.

Đây chính là cảm giác phi hành trên trời ư.

Thượng Quan Đan Phượng được Cố Hàn Uyên ôm trong ngực liên tục kinh hô.

Lúc này hai người đang đứng trên Ma Kiếm thi triển Ngự Kiếm Phi Hành.

Cố Hàn Uyên đã dặn dò Thượng Quan Tuyết Nhi một loạt điều, bao gồm cách truyền tin cho hắn qua con đường Địa võng vân vân.

Nếu xác nhận vị trí, Địa võng rất nhanh sẽ phái người đến gần đó giám thị.

Không chỉ có Địa võng mà còn có một đội Tịch Tà Vệ đang âm thầm bảo hộ an toàn cho Thượng Quan Tuyết Nhi.

Đương nhiên, liên quan đến điểm này Cố Hàn Uyên sẽ không nói cho Thượng Quan Tuyết Nhi.

Nếu không khó bảo toàn nàng sẽ không vì sự an toàn được đảm bảo mà đưa ra một số quyết định nguy hiểm.

Chính là kẻ giỏi lội nước thường c·hết đuối vì nước.

Cố Hàn Uyên thậm chí còn chưa định dạy cho Thượng Quan Tuyết Nhi Thiên Sương Quyền.

Ít nhất phải đợi cốt truyện Kim Bằng Vương Triều kết thúc mới có thể dạy nàng.

Ngược lại trong khoảng thời gian ngắn Thượng Quan Tuyết Nhi cũng rất khó tu luyện ra manh mối gì, thật sự muốn luyện ngược lại dễ dàng khiến nàng thêm phần gan dạ.

Cố Hàn Uyên sau khi nói lời từ biệt với Thượng Quan Tuyết Nhi vẫn còn lưu luyến không rời, liền dẫn Thượng Quan Đan Phượng rời đi.

Lúc này Cố Hàn Uyên ôm eo nhỏ nhắn của Thượng Quan Đan Phượng, ôn hòa cười nói: Đan Phượng Công chúa thích không.

Nếu như thích, sau này ta sẽ thường xuyên đưa nàng đi phi hành, thế nào.

Thượng Quan Đan Phượng quay đầu lại, trên gương mặt xinh đẹp nhuộm một vệt đỏ ửng tươi tắn, tươi cười nói: Thích.

Nàng cứ thế ngưng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, đôi mắt trong suốt tựa như sương sớm đọng trên những đóa hồng vào buổi sớm xuân.

Phảng phất đang nhìn một vị anh hùng mang kiếm giải thoát nàng khỏi ngục tù.

Thượng Quan Đan Phượng khuôn mặt xinh đẹp thẹn thùng, đôi mắt đẹp ẩn chứa tình ý, nói: Cố công tử gọi thiếp là Đan Phượng là được rồi, gọi Công chúa quá xa lạ.

Cố Hàn Uyên biết điều nói: Được, Đan Phượng.

Bị Cố Hàn Uyên gọi thẳng tên, sự xấu hổ trong lòng Thượng Quan Đan Phượng càng thêm tăng.

Tuy là còn chưa dùng được chút sức lực nào, nhưng nàng vẫn cố gắng để mình tựa sát vào Cố Hàn Uyên hơn một chút.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không vạch trần, tinh tế hiểu ý người mà nói: Đan Phượng có phải hơi lạnh không.

Vâng.

Thượng Quan Đan Phượng vô thức lên tiếng đáp.

Cố Hàn Uyên nhất thời ôm nàng chặt hơn chút.

Thượng Quan Đan Phượng cảm thụ được hơi ấm truyền tới từ người Cố Hàn Uyên, nhìn lên bầu trời thay đổi khôn lường, nắng gắt chói chang, chỉ cảm thấy vô cùng lãng mạn.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên, cười tươi như hoa mà hỏi: Thiếp có thể gọi chàng là Cố đại ca không.

Đương nhiên rồi.

Cố đại ca.

Ta đây.

Hì hì.

Chân trời để lại một chuỗi tiếng cười duyên trong trẻo, khí trời phảng phất trở nên thêm vài phần sáng sủa.

Đáng tiếc, thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi.

Cố Hàn Uyên rất nhanh liền dẫn Thượng Quan Đan Phượng bay trở về kinh thành, đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Công tử, vị muội muội này là ai.

Yến Phỉ Phỉ nhìn Thượng Quan Đan Phượng trong ngực Cố Hàn Uyên, vừa thán phục vẻ đẹp của đối phương, lại càng bội phục thủ đoạn của Cố Hàn Uyên.

Mới đó mà đã lại mang về một giai nhân xinh đẹp khác.

Nàng tên Đan Phượng, hãy giúp nàng an bài một gian phòng sao cho không tiếp xúc với người ngoài.

Mặc dù đối với Yến Phỉ Phỉ không cần phải giấu giếm điều gì, thế nhưng diễn trò phải cho trọn vẹn.

Nếu thực sự biểu hiện thái độ không bận tâm đến việc thân phận Thượng Quan Đan Phượng bại lộ, thì làm sao có thể thu hoạch được lòng cảm kích và hổ thẹn của nàng đây.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu ra.

Đồng thời rất nhanh đã chuẩn bị xong phòng cho Thượng Quan Đan Phượng.

Yến Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, khẽ cười nói: Công tử có chuyện gì thì cứ gọi thiếp.

Dứt lời, nàng khẽ cúi mình, xoay người rời đi.

Đợi Yến Phỉ Phỉ rời khỏi phòng, Thượng Quan Đan Phượng bĩu môi nhỏ nhắn mà hỏi: Cố đại ca, vị cô nương kia là gì của chàng.

Hiển nhiên Thượng Quan Đan Phượng đây là đang ghen.

Bây giờ mà nói Thượng Quan Đan Phượng không thích Cố Hàn Uyên thì quả là vô lý.

Huống hồ nàng trước đó còn bị Cố Hàn Uyên nhìn thấy thân thể, cho dù chưa xem mình là nữ nhân của Cố Hàn Uyên thì cũng chẳng khác là bao.

Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đặt Thượng Quan Đan Phượng vẫn còn yếu ớt lên giường, nghe vậy không khỏi mỉm cười.

Khóe môi khẽ cong, nói: Tòa Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu này là sản nghiệp của ta, Phỉ Phỉ là Lâu chủ ở đây, cũng là quản gia của ta.

Nghe thấy hai người chỉ là quan hệ trên dưới cấp bậc, Thượng Quan Đan Phượng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng nàng hiển nhiên là đã thở phào quá sớm.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đương nhiên, nàng cũng là nữ nhân của ta.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy nhất thời mất hứng.

Nàng buồn rầu không vui thấp giọng hỏi: Cố đại ca chắc hẳn có rất nhiều nữ nhân ư.

Trước đó Thượng Quan Tuyết Nhi đích thực đã nói đại khái về thân phận của Cố Hàn Uyên cho Thượng Quan Đan Phượng nghe.

Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn làm sao có thể nói hết toàn bộ được.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình đến mức nào, nàng kỳ thực cũng không rõ.

Thế nhưng nàng sau khi biết Yến Phỉ Phỉ là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, liền trực giác rằng nữ nhân của Cố Hàn Uyên không hề ít.

Dù sao đã có một lần thì ắt sẽ có lần thứ hai.

Huống chi Cố Hàn Uyên lại tuấn mỹ như vậy, lại còn ưu tú đến thế.

Kẻ c·hết phục sinh, Ngự Kiếm Phi Hành.

Nói hắn là Trích Tiên hạ phàm tuyệt không quá đáng.

Chỉ cần lấy bản thân mình làm tham chiếu, Thượng Quan Đan Phượng liền không cảm thấy có cô gái nào có thể chống cự được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không có ý giấu giếm Thượng Quan Đan Phượng, nhàn nhạt nói: Những người đang ở Lãm Nguyệt Các trên lầu đều là nữ nhân của ta.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy nhất thời cứng đờ người.

Cố Hàn Uyên mặc dù không nói rõ cụ thể, thế nhưng chỉ từ cách hắn miêu tả, Thượng Quan Đan Phượng cũng biết số lượng nữ nhân của Cố Hàn Uyên e rằng sẽ khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Thượng Quan Đan Phượng càng thêm buồn rầu không vui, thấp giọng hỏi: Vậy thiếp đây tính là gì.

Bảo nàng vì sự phong lưu của Cố Hàn Uyên mà lựa chọn rời đi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cố Hàn Uyên là anh hùng cứu vớt nàng, lại còn mang đến cho nàng chuyến phi hành lãng mạn.

Vốn là một thiếu nữ thích nằm mơ, yêu huyễn tưởng, nàng sớm đã vì hắn mà ái mộ.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm một lát, rồi cười trêu ghẹo nói: Hồng nhan ở trên, hay người yêu.

Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ ửng.

Mặc dù không phải câu trả lời khiến nàng hài lòng nhất, nhưng lại khiến nàng cảm thấy an tâm.

Ít nhất cũng chứng minh mình không phải đang đơn phương tương tư.

Tâm tình chuyển tốt, Thượng Quan Đan Phượng tò mò hỏi: Vậy khi nào thiếp có thể ở lại Lãm Nguyệt Các được.

Nàng rất nhanh đã thông suốt rằng một nhân vật tuyệt thế như Cố Hàn Uyên không phải nàng có thể độc chiếm.

Phải biết rằng Vệ vương suýt chút nữa nạp nàng làm phi cũng đã có không ít cơ thiếp rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi có chút ngoài ý muốn.

Khẽ cười một tiếng, ôn nhu nói: Đợi khi thân thể của nàng tốt lên là có thể lên đó.

Cố Hàn Uyên coi như là đã đưa ra lời hứa.

Chỉ cần Thượng Quan Đan Phượng hồi phục khỏe mạnh sẽ tiếp nhận nàng.

Chương 1484

Thế nhưng Thượng Quan Đan Phượng nghe vậy lại vẫn còn có chút thất vọng nói: Thế nhưng thân thể của thiếp dường như vô cùng yếu ớt, muốn chuyển biến tốt đẹp e rằng phải mất rất nhiều thời gian ư.

Ngược lại cũng chưa chắc.

Cố Hàn Uyên nắm cổ tay Thượng Quan Đan Phượng, truyền linh khí cho nàng.

Thượng Quan Đan Phượng rất nhanh đã cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể, thân thể vốn hư nhược dần dần có khí lực.

Tuy là còn chưa đứng dậy được, nhưng cũng đã có thể hoạt động trong giới hạn nhất định.

Lúc này, nàng chú ý thấy trên mặt Cố Hàn Uyên lộ ra vài phần mệt mỏi, không khỏi đau lòng nói: Cố đại ca, người vất vả rồi.

Thiếp có điều gì có thể làm vì Cố đại ca không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên mà hỏi: Điều gì nàng cũng nguyện ý sao.

Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Đan Phượng không hiểu cảm thấy hơi hoảng sợ.

Nhưng vẫn gật đầu nói: Vâng, thiếp vẫn rất muốn cảm tạ Cố đại ca.

Sau đó nàng rất nhanh đã biết Cố Hàn Uyên muốn nàng làm gì.

Tuy rằng khuôn mặt tươi tắn đỏ bừng, nhưng sau khi nuốt nước miếng, nàng không tự chủ được nghiêng đầu, khẽ mở đôi môi thoảng mùi đàn hương.

Nàng không thể làm được nhiều, chỉ là muốn đáp lại người trong lòng một chút công phu nhỏ bé.

Thượng Quan Đan Phượng mím đôi môi tươi tắn, nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi với tâm trạng vui mừng khôn xiết, trên gương mặt xinh đẹp không khỏi treo lên một nụ cười ngọt ngào.

Bất luận người nào có lòng tự trọng đều sẽ không muốn đơn phương tiếp nhận ý tốt của người khác.

Nếu không, quá trình hai người chung đụng sẽ trở nên vô cùng bất bình đẳng.

Cho dù là giữa tình lữ cũng là như vậy.

Giống như người đàn ông được phú bà bao nuôi luôn dễ dàng không ngẩng đầu lên được.

Cách hình dung như vậy tuy có chút kỳ lạ, cũng không quá chính xác, nhưng đạo lý là tương thông.

Có thể dành cho Cố Hàn Uyên một chút hồi báo nhỏ bé không đáng kể trong mắt nàng, còn quan trọng hơn cả lòng xấu hổ.

Chỉ cần nghĩ đến người trong lòng vì sự nỗ lực của nàng mà lộ ra thần tình vui vẻ, trong lòng nàng sẽ không tự chủ được cảm thấy một trận hoan hỉ và vui sướng.

Đương nhiên điều này đối với Thượng Quan Đan Phượng cũng đồng dạng có lợi.

Tuy là vẫn còn rất yếu ớt vô lực, nhưng đã có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại.

Thượng Quan Đan Phượng càng thêm mong chờ khi nào có thể vào ở Lãm Nguyệt Các.

Còn như Vệ vương. xin lỗi, không quen lắm đâu.

Thế nhưng, Vệ vương mà trong mắt nàng không quen thuộc kia lại trở thành đối tượng điều tra trọng điểm của Cố Hàn Uyên.

Trước đây Cố Hàn Uyên tuy từng có chút quan tâm đến Vệ vương, nhưng chung quy không quá coi trọng.

Kết quả là không tra thì không biết, tra một cái liền giật mình.

Vệ vương đang nghiên cứu chế tạo một loại độc dược có thể khiến người ta phát điên.

Kẻ trúng độc vào một thời điểm nhất định sẽ phát điên, lục thân bất nhận, g·iết c·hết tất cả sinh linh xuất hiện trước mắt.

Cũng may cũng không có tính lây nhiễm mạnh và có thời gian hạn chế, nếu không một khi truyền bá ra, chính là tai họa họa khắp thiên hạ.

Cố Hàn Uyên ôm eo nhỏ nhắn trơn bóng mịn màng của Đan Ngọc Như, trầm giọng hỏi: Có thể xác định Vệ vương định dùng ai để thí nghiệm dược tính không.

Đan Ngọc Như tựa vào ngực Cố Hàn Uyên lắc đầu nói: Cụ thể là ai thì vẫn chưa điều tra ra, điều duy nhất có thể xác định là người của phái Nga Mi.

Cố Hàn Uyên vốn định phát động lực lượng tình báo của Địa võng để điều tra Vệ vương.

Kết quả vừa lúc Đan Ngọc Như đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu tìm hắn, đồng thời nói cho hắn biết tin tức liên quan đến Vệ vương.

Thiên Mệnh Giáo là một nhánh của Ma Môn Âm Quỳ Phái, lối làm việc cơ bản tương tự, đều giỏi về việc thẩm thấu vào giới quyền quý.

Mà Thiên Mệnh Giáo cùng Vệ vương còn có quan hệ hợp tác.

Trong số độc dược mà Vệ vương nghiên chế, không ít vị dược liệu sinh trưởng ở Tây Vực đều do Thiên Mệnh Giáo cung cấp.

Nếu không, tin tức bí ẩn như vậy cũng sẽ không bị Đan Ngọc Như dễ dàng biết được.

Cũng là nàng nói cho Cố Hàn Uyên, loại độc chất này vẫn còn trong giai đoạn thực nghiệm.

Còn như sau khi thực nghiệm thành công, Vệ vương sẽ dùng vào việc gì, ngay cả Đan Ngọc Như cũng không biết.

Cố Hàn Uyên ngược lại có chút suy đoán, thế nhưng bây giờ điều quan trọng nhất vẫn là xác nhận Vệ vương sẽ dùng ai để tiến hành thực nghiệm.

Nga Mi ư.

Cố Hàn Uyên cau chặt mày.

Phải biết rằng phái Nga Mi lại có không ít nữ tử có quan hệ không cạn với hắn.

Tạm thời không bàn đến Chu Chỉ Nhược vẫn còn ở phái Nga Mi nỗ lực tu luyện, tại kinh thành thì có vài vị đệ tử Nga Mi có quan hệ không cạn với hắn.

Nga Mi tứ tú là Mã Tú Trân cùng các nàng, sau khi Tam Anh giải độc giày sắt cho đạo tặc, đồng thời thân thể chuyển biến tốt đẹp, liền cùng nhau đi tới kinh thành.

Chỉ bất quá tạm thời dường như vẫn chưa có ý định tìm Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, ngoại trừ Nga Mi tứ tú ra, còn có một vị nữ tử cũng là đệ tử Nga Mi, Yến Tam Nương.

Trên thực tế Tam Anh tứ tú chính là vì Yến Tam Nương mà đến.

Trước đó các nàng đi Hoa gia tham gia tiệc sinh nhật của Hoa Như Lệnh chỉ là tiện đường mà thôi.

Kết quả ngược lại vì vậy mà trì hoãn hành trình.

Mục đích của Tam Anh tứ tú rất đơn giản, đó là bắt Yến Tam Nương về Nga Mi.

Yến Tam Nương mặc dù không bị phái Nga Mi xóa tên, nhưng lại hoàn toàn thoát khỏi liên hệ với phái Nga Mi, chẳng khác gì trốn tránh.

Hơn nữa danh tiếng Yến Tử Thần Thâu vang dội trên giang hồ, khiến không ít người bị hại tìm đến phái Nga Mi truy trách.

Lại thêm vụ án khuôn đồng bị trộm trước đó gây xôn xao dư luận, mới khiến phái Nga Mi quyết định tóm nàng lại.

Thế nhưng Yến Tam Nương khinh công bất phàm, kinh nghiệm giang hồ lại phong phú, Tam Anh tứ tú muốn bắt nàng lại e rằng không dễ dàng như vậy.

Đợi các nàng phát hiện bất lực, hơn phân nửa sẽ nhờ Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Việc nhà của phái Nga Mi xử lý thế nào tạm thời không bàn tới.

Thế nhưng các nữ tử đều có khả năng không nhỏ bị Vệ vương để mắt tới.

Đặc biệt là Yến Tam Nương, tuy đã gia nhập nhưng cứ mãi hành động đơn độc, nguy hiểm là lớn nhất.

Đan Ngọc Như gật đầu đáp: Vâng, tám chín phần mười.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên đang chau mày, cười duyên trêu ghẹo: Lo lắng cho hồng nhan tri kỷ của người ư.

Ai cũng biết phái Nga Mi nhiều mỹ nhân.

Đan Ngọc Như mặc dù không biết ai là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, nhưng không khó đoán ra lý do hắn lo lắng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Đan Ngọc Như có vẻ hơi hả hê, tức giận nói: Nếu đã biết, còn không giúp ta đi điều tra rõ ràng.

Đan Ngọc Như giả vờ ủy khuất cùng bất đắc dĩ nói: Thiếp cũng muốn lắm chứ, nhưng thiếp cũng sắp phải rời khỏi kinh thành rồi.

Vốn muốn tìm người an ủi thiếp một chút rồi thiếp mới đi.

Kết quả người lại chỉ quan tâm đến những nữ nhân khác.

Hừm.

Đan Ngọc Như mặc dù đang oán trách, nhưng cũng là đang làm nũng.

Mới vừa có tình lang mà lại phải chia biệt, tự nhiên không nỡ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời đưa sự chú ý trở lại trên người Đan Ngọc Như, nhẹ giọng hỏi: Sao lại vội vã rời khỏi kinh thành như vậy.

Tu vi của nàng vẫn còn chưa triệt để vững chắc.

Đan Ngọc Như tu luyện Âm Thiên lại có tinh khí thần sung mãn từ Cố Hàn Uyên trợ lực, trong khoảng thời gian này tu vi đang đột nhiên tăng mạnh.

Lúc này rời khỏi kinh thành hiển nhiên là cái được không bù đắp nổi cái mất.

Đan Ngọc Như thở dài nói: Sư tôn đối với cách thiếp buông tha An gia không hề hài lòng, mà thiếp lại không tiện nói rõ với sư tôn về sự tồn tại của công tử.

Bởi vậy sư tôn liền quyết định để thiếp đi chấp hành nhiệm vụ khác.

Phù Dao Hồng vốn định để Đan Ngọc Như ở kinh thành gây dựng danh tiếng, rồi dựng cờ hiệu theo phái Âm Quỳ tranh phong với truyền nhân Từ Hàng Tĩnh Trai, cuộc phản loạn của An gia vốn là sân khấu tốt nhất.

Chỉ cần Đan Ngọc Như nhân cơ hội nổi loạn của An gia mà bắt Thái Hậu, tuyệt đối sẽ tạo thành một sự chấn động lớn.

Kết quả Đan Ngọc Như cùng An gia hợp tác đến phân nửa liền rút lui.

Bởi vì không tham dự đến cuối cùng, dẫn đến căn bản không có bao nhiêu người biết sự tồn tại của Thiên Mệnh Giáo cùng Đan Ngọc Như, gây dựng danh tiếng càng không thể nào nói đến.

Tuy là nếu Thiên Mệnh Giáo không rút lui, nhân sự ở kinh thành đại khái có tỷ lệ bị tiêu diệt, Đan Ngọc Như ngược lại đã bảo tồn được lực lượng sống của Thiên Mệnh Giáo.

Chương 1485

Nhưng là vì không thể nhắc đến Cố Hàn Uyên cùng mối quan hệ của nàng, nhìn bề ngoài liền thành nàng vì sợ hãi Cố Hàn Uyên mà từ bỏ kế hoạch.

Kết quả như vậy tự nhiên khiến Phù Dao Hồng bất mãn.

Dưới cái nhìn của nàng, chỉ cần là nam nhân thì không có kẻ nào là không thể đối phó.

Trên thực tế trước đó Đan Ngọc Như muốn xem Cố Hàn Uyên là lô đỉnh để Trúc Cơ mới là thao tác bình thường.

Chỉ bất quá cuối cùng bị Cố Hàn Uyên phản kích lại một quân.

Nói chung, Đan Ngọc Như muốn rời khỏi kinh thành vào lúc này thật là một hành động bất đắc dĩ.

Cố Hàn Uyên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cau mày hỏi: Nàng muốn đi đâu.

Động Đình Hồ.

Cố Hàn Uyên tuy đoán được câu trả lời của Đan Ngọc Như, thế nhưng khi thực sự nghe được địa điểm Động Đình Hồ này, vẫn là không còn gì để nói.

Hay thật, Liên Tinh, Triệu Mẫn cùng Đan Ngọc Như cũng đều phải đi Động Đình Hồ.

Lập trường của Liên Tinh chưa định, thế nhưng lập trường của Triệu Mẫn cùng Đan Ngọc Như hiển nhiên đều đối nghịch với Lãng Phiên Vân.

Hết người này đến người khác đều muốn va vào miệng kiếm của

Lãng Phiên Vân, vị Lục Địa Thần Tiên này, là muốn c·hết sao.

Thế nhưng cũng không thể trách các nàng không đề phòng, dù sao không ai biết Lãng Phiên Vân đã là Lục Địa Thần Tiên.

Nếu như Lãng Phiên Vân chỉ là Đại Tông Sư, căn bản liền không có gì đáng sợ.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác Lãng Phiên Vân không chỉ đã là Lục Địa Thần Tiên, hơn nữa cho dù là trong số Lục Địa Thần Tiên, hắn cũng là một trong những kẻ mạnh nhất.

Cho dù là Cố Hàn Uyên cũng sẽ cảm thấy vướng tay chân khi đối phó Lãng Phiên Vân.

Đúng là thật phiền phức.

Cố Hàn Uyên biết rõ mà vẫn hỏi: Các nàng là cấu kết với Thượng Quan Ưng để đối phó Lãng Phiên Vân sao.

Đan Ngọc Như kinh ngạc hỏi: Công tử làm sao người biết.

Cố Hàn Uyên không giải thích, cũng không thể nói mình biết được từ cốt truyện được ư.

Thế nhưng Đan Ngọc Như ngược lại tự mình tìm được lời giải thích hợp lý.

Chỉ thấy nàng chợt nói: Là bởi vì Mẫn Mẫn quận chúa ư.

Nàng cười duyên trêu ghẹo nói: Trên giang hồ có nhiều tin đồn công tử cùng Mẫn Mẫn quận chúa có tư tình, xem ra cũng không phải là vô căn cứ.

Cố Hàn Uyên không giải thích quan hệ giữa mình và Triệu Mẫn, ngược lại có chút ngạc nhiên mà hỏi: Mẫn Mẫn không phải thân cận với Ma Sư Cung sao.

Sao lại dính líu quan hệ với Thiên Mệnh Giáo của các nàng.

Đan Ngọc Như nghe vậy tiện miệng giải thích: Trên thảo nguyên các thế lực khắp nơi quan hệ rắc rối phức tạp, giữa họ ngẫu nhiên có chút hợp tác ngầm là rất bình thường.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Trên thảo nguyên không giống Trung Nguyên chú trọng lễ nghi đạo đức như vậy, việc phản bội càng là chuyện thường tình, đích thực rất khó ước thúc lập trường.

Đan Ngọc Như không dây dưa nhiều về vấn đề của Triệu Mẫn.

Dù sao với tính cách của nàng cùng sự giáo dục của Thiên Mệnh Giáo, sẽ không tồn tại loại tâm tình ghen tuông này.

Bao gồm cả trước đó khi nhắc đến Nga Mi tứ tú cùng Yến Tam Nương cũng chỉ là đùa giỡn cùng mượn cớ làm nũng mà thôi.

Ngược lại nàng cảm thấy có mối quan hệ đặc thù ràng buộc với Cố Hàn Uyên này, nàng có thể cùng Triệu Mẫn hợp tác sâu sắc hơn.

Nghĩ đến chuyện hợp tác, Đan Ngọc Như không khỏi cười nhạo nói: Nói đến Thượng Quan Ưng đúng là chí lớn mà tài mọn, lại còn tìm ngoại nhân để đối phó Lãng Phiên Vân, chia rẽ Nộ Giao Bang.

Vô luận là Thiên Mệnh Giáo của chúng ta hay Mẫn Mẫn quận chúa đều sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để đánh hạ tiền đồn ở Minh Quốc như thế này.

Thế nhưng lời cười nhạo của Đan Ngọc Như lại không được Cố Hàn Uyên tán thành.

Cũng chưa chắc.

Đan Ngọc Như kinh ngạc hỏi: Thượng Quan Ưng chẳng lẽ còn có thủ đoạn ẩn giấu nào sao.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nhàn nhạt nói: Không phải Thượng Quan

Ưng, là Lãng Phiên Vân.

Hắn sẽ không tùy ý Nộ Giao Bang chia rẽ.

Đan Ngọc Như nghe vậy càng thêm kinh ngạc, kỳ lạ hỏi: Thế nhưng Lãng Phiên Vân bị Thượng Quan Ưng tính kế, lại bị chúng ta vây công, cho dù còn có huynh đệ kết nghĩa Lăng Chiến Thiên tương trợ, chắc hẳn cũng là chắc chắn phải c·hết ư.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại đưa ra cho nàng một câu trả lời như sấm sét giữa trời quang.

Nếu như Lãng Phiên Vân đã là Lục Địa Thần Tiên thì sao.

Không có khả năng.

Đan Ngọc Như kinh hô.

Nếu như Lãng Phiên Vân đã là Lục Địa Thần Tiên thì không nên có chút tin tức nào truyền ra.

Không đúng, Lãng Phiên Vân đã ẩn cư nhiều năm chưa từng động thủ với ai, có lẽ thực sự.

Ngữ khí lầm bầm lầu bầu của Đan Ngọc Như càng lúc càng không xác định, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi.

Bởi vì nàng tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không vô duyên vô cớ hù dọa nàng.

Lúc này Cố Hàn Uyên bồi thêm một câu: Trừ phi Kỷ Tích Tích chưa c·hết.

Ban đầu Cố Hàn Uyên chỉ là có chút tiếc hận một trong Thập Đại Mỹ Nhân trong Phiên Vân Phúc Vũ này, thuận miệng nói vậy mà thôi.

Thế nhưng Đan Ngọc Như sau khi nghe vậy, sắc mặt lại trong nháy mắt trở nên cổ quái, cười đùa nói: Công tử, ai nói cho người biết Kỷ Tích Tích đã c·hết.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cả kinh, cau mày hỏi: Kỷ Tích Tích chẳng lẽ không phải bị nội gián của Thiên Mệnh Giáo các nàng cài vào Nộ Giao Bang, Quân sư Cù Thu hãm hại sao.

Đan Ngọc Như cũng kinh ngạc, cổ quái nói: Công tử ngay cả chuyện của Cù Thu cũng biết.

Phải biết rằng việc Cù Thu là Quân sư của Thiên Mệnh Giáo đến nay vẫn chưa bại lộ, hắn vẫn là thần y cứu người vô số của Nộ Giao Bang.

Bí mật này nếu không phải cao tầng Thiên Mệnh Giáo chắc hẳn sẽ không biết được.

Kết quả Cố Hàn Uyên lại biết.

Đan Ngọc Như mặc dù không biết nguồn gốc tin tức của Cố Hàn Uyên, nhưng biết tin tức Cố Hàn Uyên có được là có sai lệch.

Nàng cười tủm tỉm giải thích: Cù Thu đúng là nội gián của Thiên Mệnh Giáo chúng ta, thế nhưng năm đó làm tổn thương Kỷ Tích Tích không phải hắn.

Sư tôn phái sát thủ á·m s·át Kỷ Tích Tích.

Kỷ Tích Tích mặc dù trọng thương, thế nhưng chưa c·hết.

Cù Thu khi chữa thương cho Kỷ Tích Tích sợ bị bại lộ nên không tùy tiện động thủ.

Tuy là thiếp cảm thấy cho dù Cù Thu động thủ cũng chưa chắc đã bị bại lộ, giống như Thượng Quan Phi bị hắn độc s·át vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Trọng điểm nguyên lai là kẻ m·ưu h·ại là Phù Dao Hồng chứ không phải Đan Ngọc Như.

Phù Dao Hồng mặc dù là sư phụ của Đan Ngọc Như, thế nhưng luận về năng lực, luận về trí mưu cũng không bằng Đan Ngọc Như.

Cách nghĩ phương pháp cũng càng đơn giản thô bạo hơn.

Trong cốt truyện gốc, Đan Ngọc Như là người đã khiến Cù Thu khi Kỷ Tích Tích bị bệnh thì hạ độc dược mãn tính, khiến bên ngoài trông như mắc bệnh lạ, cuối cùng không chữa trị được mà qua đời.

Nghĩ lại cũng đúng.

Bởi vì thế giới này cùng tuyến thời gian của cốt truyện có sự khác biệt tương đối lớn.

Thời gian năm đó Đan Ngọc Như vẫn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, làm sao có khả năng mưu tính hãm h·ại Kỷ Tích Tích được.

Thế nhưng bây giờ trọng điểm là Kỷ Tích Tích còn chưa c·hết, hứng thú của Cố Hàn Uyên nhất thời đã đến.

Hắn cảm thấy rất hứng thú mà hỏi: Vậy thương thế của Kỷ Tích Tích thế nào rồi.

Đan Ngọc Như hơi lộ ra vẻ tiếc hận nói: Cột sống trọng thương, bại liệt trên giường.

Vết thương lớn như vậy cho dù Cù Thu có dùng hết chân tài trị liệu cũng không thể chữa khỏi.

Một tuyệt sắc mỹ nhân lại bại liệt trên giường nhiều năm, theo Đan Ngọc Như quả thực còn thảm hơn là c·hết.

Nếu để Đan Ngọc Như lựa chọn, nàng thà rằng c·hết một cách thoải mái, cũng không muốn thê thảm giày vò trên giường qua ngày.

Lúc này ánh mắt Cố Hàn Uyên khẽ lóe lên.

Cột sống trọng thương, khắp thiên hạ đều không có mấy người có thể chữa trị.

Thậm chí có thể nói chỉ bằng vào y thuật, không có một ai có thể chữa khỏi được.

Chỉ có linh đan diệu dược mới có thể có tác dụng đối với Kỷ Tích Tích.

Thế nhưng loại vết thương này có thể làm khó người khác, lại không làm khó được Cố Hàn Uyên.

Chữa khỏi cho Kỷ Tích Tích sau đó để nàng lấy thân báo đáp chẳng phải không có vấn đề gì sao.

Chỉ là không biết đã nhiều năm như vậy, Kỷ Tích Tích còn giữ được mấy phần tư sắc.

Công tử.

Đan Ngọc Như khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ kêu một tiếng, trong đôi mắt yêu mị đều là thu thủy liễm diễm.

Những biến hóa sau khi Cố Hàn Uyên nổi lên hứng thú hiển nhiên không thể gạt được Đan Ngọc Như đang được ôm trong ngực.

Cố Hàn Uyên thấy thế khóe miệng khẽ cong, khẽ vuốt đỉnh đầu tóc của Đan Ngọc Như, có ý riêng nói: Ngọc Như không phải muốn được thoải mái một chút trước khi đi sao.

Đan Ngọc Như nghe vậy khéo léo cúi đầu, mập mờ không rõ mà trách yêu: Công tử rõ ràng là đối với Kỷ Tích Tích nổi lên hứng thú.

Thế nhưng ai bảo nô tỳ là người của công tử đâu.

Có cơ hội nô tỳ nhất định sẽ bắt Kỷ Tích Tích đến dâng cho công tử.

Cho nên nói, trách không được mọi người luôn càng ưa thích Yêu Nữ.

Đan Ngọc Như rời đi, dứt khoát vô cùng.

Hoặc có lẽ nàng không chờ được nữa muốn xông pha giang hồ, gây dựng danh tiếng của mình, tranh phong với truyền nhân Âm Quỳ Phái và Từ Hàng Tĩnh Trai.

Hơn nữa nàng hiện tại đã có tu vi Tông Sư, càng nên giành lấy tiên cơ.

Còn về vấn đề của Lãng Phiên Vân.

Cố Hàn Uyên vẫn tin rằng Lãng Phiên Vân đã đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Chương 1486

Tuy rằng do Kỷ Tích Tích chưa tạ thế, Lãng Phiên Vân chưa chắc đã có thể khám phá bí mật Sinh Tử, duy có thể cực sinh tình, có thể cực sinh kiếm, vì tình mà dùng kiếm, trường kiếm Nhập Đạo, có thể dùng Phúc Vũ Kiếm pháp đạt đến cảnh giới Thiên Nhân.

Thế nhưng thiên tư của Lãng Phiên Vân đặt ở đó, Lục Địa Thần Tiên với y mà nói cũng chẳng phải là cảnh giới không thể chạm tới.

Nhiều năm ẩn cư, đồng thời đối mặt với thương thế của Kỷ Tích Tích khiến y thúc thủ vô sách, có lẽ càng có thể tôi luyện tâm tính của y.

Ban đầu tại Hiệp Khách đảo đã từng đề cập đến tầm quan trọng của tâm tính đối với việc đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Sau khi tâm cảnh đạt tiêu chuẩn, việc tích lũy công lực ngược lại chỉ là chuyện sớm muộn.

Nếu như tâm cảnh không đủ, vậy chỉ đành kẹt ở bình cảnh, Nhất Diệp Chướng Mục mà không thấy Thái Sơn.

Đại đa số người đều theo đuổi tâm cảnh viên mãn.

Theo lý, Lãng Phiên Vân phải đợi thương thế của Kỷ Tích Tích khôi phục mới có thể đột phá.

Nhưng mà trùng hợp Lãng Phiên Vân lại là loại người thiểu số muốn dùng khuyết điểm để rèn luyện bản thân.

Bởi vậy, tuy rằng Lãng Phiên Vân trong suy đoán của Cố Hàn Uyên chưa chắc mạnh mẽ như trong kịch tình, nhưng phần lớn khả năng y đã đột phá Lục Địa Thần Tiên.

Bất quá dù vậy, Đan Ngọc Như cũng không hề lo lắng.

Bởi vì Cố Hàn Uyên bằng lòng sẽ đi đến Động Đình Hồ một chuyến.

Dù sao vô luận là Liên Tinh hay Triệu Mẫn đều đáng để Cố Hàn Uyên đi chuyến này.

Huống hồ còn có nhân tố Kỷ Tích Tích ở trong đó.

Bởi vậy, khi Đan Ngọc Như rời đi, nàng vẫn nghĩ cách làm sao để Cố Hàn Uyên đến trước khi nàng kịp bắt Kỷ Tích Tích.

Thành công hay không tạm thời không luận, chí ít phần tâm ý này vẫn là tốt.

Cố Hàn Uyên phía này, y đang sai Địa võng khẩn trương tìm hiểu các đối tượng thí nghiệm độc dược mà Vệ Vương đang nghiên chế.

Đồng thời muốn điều tra rõ trước khi y rời kinh thành.

Cuộc điều tra của Địa võng bên kia còn chưa có kết quả, ngược lại Bạch Hổ Bang lại truyền đến tin tức trước.

Bang chủ Bạch Hổ Bang chắp tay cung kính nói: Công tử, huynh đệ trong bang phát hiện Vệ Vương đang sai Báo Bang mua và vận chuyển một loại dược vật.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi bất ngờ.

Y biết Báo Bang, đó là một toán Mã Tặc.

Hoạt động quanh các thành trấn, thôn xóm gần kinh thành.

Hành sự tàn nhẫn hung ác, không hề ranh giới cuối cùng.

Đồng thời giao hảo với Thập Nhị Phi Bằng bang, cũng coi như ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cấu kết làm điều xấu.

Tương phản với Bạch Hổ Bang coi trọng nghĩa khí, Báo Bang lại là một bang phái làm hại bá tánh, hai bên vốn là quan hệ thù địch, tự nhiên Bạch Hổ Bang thập phần quan tâm hướng đi của đối phương.

Cũng chẳng trách Bạch Hổ Bang lại phát hiện sớm nhất việc Báo Bang cùng Vệ Vương cấu kết.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt hỏi: Là dược liệu gì.

Vệ Vương ngay cả Thiên Mệnh Giáo cũng muốn nhờ giúp làm dược liệu, việc cấu kết với Báo Bang cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Cố Hàn Uyên để ý chính là phương thuốc của đối phương.

Bang chủ Bạch Hổ Bang thần sắc nặng nề nói: Nha Phiến.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lập tức ngưng đọng.

Nha Phiến có tác dụng gây tê giảm đau, thế nhưng lượng thuốc càng nhiều sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, cùng với cảm giác hưng phấn dị thường.

Thế nhưng một khi ngừng dùng, sẽ khiến người sống không bằng c·hết.

Kết quả đã rất rõ ràng.

Nha Phiến còn có một tên gọi khác, chính là Anh Túc.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến Đan Ngọc Như từng nói độc dược Vệ Vương luyện chế có hiệu quả khiến người ta phát cuồng.

Vì vậy, việc có nhân tố Anh Túc với tác dụng gây ảo giác như vậy liền không còn quá bất thường nữa.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Báo Bang gần đây có động thái gì không.

Bang chủ Bạch Hổ Bang hận ý nói: Mấy ngày trước Báo Bang đã tập kích Miêu Gia Thôn, thôn dân tử thương thảm trọng, các cô gái trẻ tuổi cũng đều bị bắt đi.

Lúc đó bởi vì đang bận an trí nạn dân thủy tai, trong bang đã sơ suất việc giám thị Báo Bang.

Cho đến khi công tử hạ lệnh điều tra Vệ Vương, mới có bang chúng nhận ra thành viên Báo Bang ra vào Vệ Vương phủ.

Miêu Gia Thôn nằm cách Thành Tây năm trăm dặm, những thôn xóm như vậy đại thể đều phải dựa vào một bang phái che chở mới có thể sinh tồn.

Thôn xóm nộp lương tiền làm cống nạp, bang phái bảo hộ an toàn bên ngoài.

Miêu Gia Thôn cách kinh thành quá xa, bởi vậy tuy rằng cống nạp cho Bạch Hổ Bang, nhưng thường xuyên ở ngoài tầm với.

Lại thêm nạn thủy tai trước đó đã thu hút tinh lực chủ yếu của Bạch Hổ Bang, không thể bận tâm đến Miêu Gia Thôn.

Lúc này Báo Bang liền muốn Miêu Gia Thôn đổi sang cống nạp cho chúng.

Miêu Gia Thôn bất đắc dĩ đành khuất phục, bằng lòng mỗi tháng nộp 100 gánh lúa.

Kết quả Báo Bang rất nhanh lại đòi hỏi thêm, yêu cầu tăng lên 500 gánh.

Một thôn xóm nhỏ bé như Miêu Gia Thôn làm sao gánh nổi.

Chỉ có thể khẩn cầu được thư thả một thời gian, đồng thời cầu viện Bạch Hổ Bang.

Kết quả lại gặp phải Báo Bang tập kích, thôn xóm cơ hồ bị hủy diệt.

Mà lúc này tin tức Miêu Gia Thôn cầu viện Bạch Hổ Bang mới chậm rãi đến.

Trùng hợp lại phát hiện Báo Bang cùng Vệ Vương cấu kết, liền cùng nhau đến đây bẩm báo cho Cố Hàn Uyên.

Bang chủ Bạch Hổ Bang trịnh trọng thỉnh cầu: Khẩn cầu công tử cho phép thuộc hạ dẫn người đi đòi lại công đạo cho Miêu Gia Thôn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, nhàn nhạt nói: Không cần.

Cái này.

Bang chủ Bạch Hổ Bang nghe vậy cảm thấy thất vọng, lại càng thêm khó hiểu.

Dù sao đường đường Tam Tuyệt Kiếm Tiên nào có lý do gì phải sợ một bang phái.

Trừ phi Cố Hàn Uyên chỉ đơn thuần ngại phiền phức.

Bang chủ Bạch Hổ Bang đang định khuyên nữa, liền nghe Cố Hàn Uyên lạnh giọng nói: Cố mỗ tự mình đi một chuyến.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đột nhiên nhớ tới đoạn kịch tình có liên quan này.

Trùng hợp y cũng muốn đi gặp Yến Tam Nương, vậy cứ thẳng thắn tiện tay giải quyết luôn Báo Bang cho rồi.

Bang chủ Bạch Hổ Bang nghe vậy mừng rỡ khôn xiết.

Cố Hàn Uyên chịu ra tay, so với mười vạn kẻ như hắn còn hữu dụng hơn.

Y không khỏi trong lòng cảm thán Cố Hàn Uyên quả nhiên vẫn là Cố công tử ghét ác như cừu trong lời đồn.

Vừa rồi mình vậy mà sinh ra hoài nghi, thật sự là không nên.

Bang chủ Bạch Hổ Bang trong lòng có chút lúng túng không khỏi hỏi: Công tử, tiểu muội của thuộc hạ hầu hạ còn tận tâm tận lực

không.

Nếu có chỗ nào không tốt cứ việc quở trách.

Lúc này sự lúng túng đến lượt Cố Hàn Uyên.

Bang chủ Bạch Hổ Bang vì đầu nhập vào y, đã tặng tiểu muội nhà mình cho y làm thị thiếp.

Nhưng vấn đề là tiểu cô nương ấy còn quá nhỏ, cho dù là Cố Hàn Uyên thường bị Hồng Quỳ trêu đùa là Lolicon cũng không thể nào ra tay được.

Ít nhất cũng phải như Thượng Quan Tuyết Nhi, cắn răng một cái thì cũng đành hư hỏng một chút.

Cố Hàn Uyên một bên trong lòng cảm thán thời đại này không hề hữu hảo với thiếu nữ, một bên trấn an nói: Phỉ Phỉ vẫn đang dạy dỗ nàng, không cần vội nhất thời.

Bang chủ Bạch Hổ Bang nghe vậy đang có chút tiếc nuối, nhưng Cố Hàn Uyên đã biến mất trước mắt y, chỉ để lại một câu: Cố mỗ đi trước giải quyết chuyện Báo Bang.

Cách ngoại ô kinh thành sáu trăm dặm, tại một sơn trại.

Nơi đây chính là đại bản doanh của Báo Bang.

Bất quá lúc này lại có chút náo nhiệt.

Hai phe người đang giằng co.

Một phe là Báo Bang đông người thế mạnh, cầm đầu là bang chủ Trương Báo.

Phe còn lại dĩ nhiên là Ly Ca Cười, Hạ Tiểu Mai, Sài Hồ, Yến Tam Nương tất cả đều ở đây.

Bên cạnh Yến Tam Nương còn có một thiếu nữ mặt bị thương.

Chương 1487

Ly Ca Cười thần thái khinh miệt nói: Nghe nói bang chủ Báo Bang Trương Báo hoành hành Lục Lâm ít gặp địch thủ, bởi vậy tại hạ đặc biệt đến đây thử một lần.

Việc Ly Ca Cười khiêu chiến Trương Báo không chỉ khiến các bang chúng Báo Bang một trận ồn ào náo động.

Càng khiến ba người còn lại cảm thấy không nói nên lời.

Yến Tam Nương có chút tức giận thấp giọng hỏi: Ly Ca Cười, ngươi đang làm gì.

Chẳng phải đã nói là tìm Trương Báo đàm phán, muốn y thả các thôn dân Miêu Gia Thôn ư.

Ly Ca Cười nghe vậy khẽ lắc đầu, tương tự thấp giọng đáp lại: Ta tự có chừng mực, các ngươi chớ bận tâm.

Ly Ca Cười vẫn ngạo mạn như vậy.

Hiển nhiên việc 10 vạn lượng bạc cứu tế nạn thiên tai cũng không cho y nhiều giáo huấn là bao.

Bất quá điều này cũng bình thường.

Kinh Như Ức không c·hết, Ly Ca Cười muốn cải biến tính cách thì không phải là chuyện một sớm một chiều.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này tuy họ không tham dự vụ án lớn nào, nhưng cũng đã làm không ít chuyện trừng gian diệt ác cho bình dân bá tánh.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không nhúng tay vào, Ly Ca Cười có khí vận nhân vật chính tự nhiên làm gì cũng thuận lợi.

Ngạo khí trong lòng y cũng liền dần dần nuôi lớn.

Đương nhiên, Ly Ca Cười cũng không phải là đầu óc nóng lên liền làm loạn.

Trong suy nghĩ của y, muốn dùng lời lẽ thuyết phục Trương Báo thì độ khó quá lớn.

Không bằng nhắm vào tính cách của Trương Báo mà dùng kế khích tướng thì hữu dụng hơn một chút.

Trương Báo thân hình khôi ngô, khí thế hùng hồn.

Nhìn qua chính là hình tượng Lục Lâm hảo hán.

Y vẻ mặt cổ quái nói: Ngươi muốn khiêu chiến ta.

Trương Báo chỉ cảm thấy rất nực cười.

Y hoành hành Lục Lâm vài chục năm, lợi hại nhất không phải thực lực, mà là nhãn lực.

Ly Ca Cười trong mắt y nhiều nhất bất quá là Tiên Thiên Cao Thủ, mà y đã là lão bài Tông Sư.

Tuy rằng tiềm lực đã sớm hao hết, nhiều năm không tiến thêm được nữa, nhưng một Tiên Thiên Cao Thủ không thể tùy tiện chọc giận y.

Hơn nữa Trương Báo cảm thấy võ công của Ly Ca Cười còn không bằng Sài Hồ bên cạnh y.

Nói đến, y ngược lại cảm thấy Sài Hồ có chút quen mắt.

Trên thực tế, khi Sài Hồ còn bé từng bị Trương Báo bắt đi, đồng thời trở thành thuộc hạ được bồi dưỡng.

Y đã khiến Sài Hồ khi còn bé ra tay s·át n·hân, hai tay nhuộm đầy huyết tinh.

Sài Hồ cũng vì vậy mà rất sợ hãi Trương Báo, cho đến sau này lớn hơn một chút mới tìm cơ hội trốn thoát khỏi Báo Bang.

Bây giờ lần nữa gặp lại Trương Báo, so với sợ hãi, trong mắt Sài Hồ càng nhiều là hận ý.

Nếu như không phải Ly Ca Cười đè y lại, sợ rằng y đã xông lên liều mạng với Trương Báo.

Ly Ca Cười khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: Ta nghe nói bang chủ phi thường yêu tài, nhất là những người võ công cao cường.

Trong bang chẳng phân biệt tôn ti, chỉ phân mạnh yếu, chỉ cần có thể đánh là có thể lên vị.

Ta tuy chỉ là vô danh tiểu tốt, nhưng muốn thử vận khí một chút.

Ngữ khí của Ly Ca Cười tuy bình thản, thế nhưng hàm ý khiêu khích lại rất nồng đậm.

Trước đó nói chỉ cần có thể đánh là có thể lên vị, phía sau lại nói muốn tìm Trương Báo thử vận khí một chút.

Cái này há chẳng phải là nói y muốn lên vị làm bang chủ Báo Bang sao.

Bởi vậy, các bang chúng Báo Bang tại chỗ nghe vậy lại một trận xao động.

Bất quá Trương Báo lại rất tỉnh táo.

Y phất phất tay, làm cho đám người yên tĩnh lại.

Khinh miệt nói: Ngươi có biết ta là ai không.

Lại có được mấy phần thủ đoạn.

Ly Ca Cười gật đầu nói: Vô cùng rõ ràng.

Đang nói một chuyển, lại nói: Ca tiếu tự vấn không phải là đối thủ của Trương Đại Gia, bất quá chỉ giới hạn ở trên mặt đất đấu.

Đổi một phương pháp, lôi kéo sợi dây mà đấu, vậy coi như không nhất định.

Trong giọng nói của Ly Ca Cười đã có nịnh hót, cũng có khiêu khích.

Thoáng cái liền khiến Trương Báo hăng hái.

Đương nhiên, cho dù là lôi kéo sợi dây đấu, Trương Báo cũng không sợ Ly Ca Cười.

Vì vậy hai người rất nhanh lập ra ước định.

Thắng bại chưa định, ai buông sợi dây trước, người đó tính thua.

Nếu như tại hạ may mắn thắng, xin bang chủ thả các cô nương Miêu Gia Thôn kia.

Ly Ca Cười rất tự tin nói.

Được.

Trương Báo hào sảng đồng ý.

Y tuy biết Ly Ca Cười là đến cứu người, nhưng lại không cảm thấy mình sẽ thất bại.

Ba người kia tuy có chút lo lắng cho Ly Ca Cười, nhưng bất lực.

Trương Báo bị khích tướng mà lập xuống ước định, quả thực là biện pháp tốt nhất.

Nếu quả thật loạn chiến, bốn người bọn họ căn bản không thể nào là đối thủ của Báo Bang đông người thế mạnh.

Thậm chí ngoại trừ Yến Tam Nương khinh công rất cao có thể đào tẩu, ba người còn lại phần lớn đều sẽ c·hết dưới loạn đao.

Ngược lại, loại đánh cuộc này rủi ro nhỏ hơn một chút, người thực sự phải gánh vác nguy hiểm cũng chỉ có bản thân Ly Ca Cười mà thôi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Ly Ca Cười đột nhiên nhỏ giọng nói với Yến Tam Nương: Tam Nương, Tiên Đế bảo kiếm có thể cho ta mượn dùng một chút được không.

Hiển nhiên Ly Ca Cười có ý định mượn sự sắc bén của chuẩn thần binh Tiên Đế bảo kiếm để chiến thắng Trương Báo.

Yến Tam Nương nghe vậy vô thức siết chặt Tiên Đế bảo kiếm trong tay, cự tuyệt nói: Không được.

Nàng thấy sắc mặt Ly Ca Cười khó coi, đành phải giải thích với ngữ khí hơi bất đắc dĩ: Tiên Đế bảo kiếm là Cố đại ca tặng cho ta, không thể tùy tiện cho người khác mượn.

Yến Tam Nương còn có nửa câu chưa nói: Càng không thể cấp cho nam nhân.

Tuy rằng Cố Hàn Uyên cũng không ở tại chỗ, lén lút cho Ly Ca Cười dùng một chút cũng chẳng có gì.

Thế nhưng Yến Tam Nương với tính cách quật cường sẽ không vì không bị ai biết mà đem Tiên Đế bảo kiếm cho người khác mượn dùng.

Trong lòng nàng, Tiên Đế bảo kiếm hầu như không khác gì tín vật đính ước.

Nào có lý nào đem tín vật đính ước cho người khác mượn.

Lại còn là một nam nhân.

Lý lẽ là như vậy, thế nhưng Ly Ca Cười cũng rất khó chịu.

Nhất là lại một lần nữa nghe được cái tên Cố Hàn Uyên khiến y cảm thấy không vui.

Sắc mặt Ly Ca Cười lạnh lẽo, hờ hững nói: Không cho mượn thì thôi.

Nói rồi liền xoay người đi theo Trương Báo.

Hạ Tiểu Mai thấy thế không khỏi khuyên nhủ: Tam Nương, Ly Ca Cười muốn cùng Trương Báo tỉ đấu, rất nguy hiểm.

Vẫn là tạm thời cho y mượn Tiên Đế bảo kiếm đi.

Như vậy.

ít nhất. có thể tăng thêm vài phần thắng lợi.

Đáng tiếc Yến Tam Nương vẫn kiên định lắc đầu nói: Thực sự không thể mượn.

Hạ Tiểu Mai thấy không khuyên nổi Yến Tam Nương, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tiếp đó lại cảm thán nói: Nếu như Cố công tử ở đây thì tốt rồi, căn bản không cần phiền toái như vậy.

Lời là nói như vậy không sai, thế nhưng nghĩ cũng biết Ly Ca Cười sẽ không đồng ý đi cầu trợ Cố Hàn Uyên.

Mấy người ngắn ngủi nói chuyện với nhau xong, Ly Ca Cười cùng Trương Báo tìm một đại thụ gần đó.

Buộc sợi dây lên nhánh cây, ở giữa tách ra mấy thước khoảng cách.

Hai người đồng thời nhảy lên níu lấy sợi dây, lơ lửng giữa không trung.

Trương Báo phách lối cười nói: Tiểu tử, hối hận còn kịp đó.

Ly Ca Cười hơi lộ ra vẻ tối tăm nói: Đấu một hồi phân thắng thua đi.

Hiển nhiên y vẫn còn bị lời nói của Yến Tam Nương vừa rồi ảnh hưởng.

Quá trình tỉ đấu sau đó giống như mọi người dự liệu, Ly Ca Cười hoàn toàn không phải là đối thủ.

Trong chốc lát liền v·ết t·hương chồng chất.

Chương 1488

Đồng thời với hơn mười vết đao chém trên thân thể, Ly Ca Cười rất nhanh liền bị Trương Báo đạp xuống sợi dây.

Trương Báo đang đắc ý vì thắng lợi mà quá mức buông lỏng thì.

Sau đó chính là màn tỉ thí ngồi đấu như Lệnh Hồ Xung và Điền Bá Quang.

Ly Ca Cười nắm lấy nửa sợi dây bị đứt, đắc ý cười nói: Ngươi thua.

Nhưng sự phát triển tiếp theo lại khác với trong kịch tình.

Nhị bang chủ Báo Bang Trần Liệt ghé tai Trương Báo thì thầm một trận.

Sắc mặt Trương Báo càng ngày càng khó coi, cuối cùng cũng bất đắc dĩ thở dài, giơ tay lên đối với thuộc hạ bang chúng hung tợn hạ lệnh: Giết sạch bọn chúng.

Sắc mặt Ly Ca Cười cùng đám người nhất thời đại biến.

Ly Ca Cười càng là lửa giận công tâm hô lớn: Trương bang chủ, ngươi không giữ lời hứa.

Trương Báo hơi lộ ra xấu hổ nói: Lão phu cũng là bất đắc dĩ.

Động thủ.

Bang chúng Báo Bang rất nhanh liền vây công Ly Ca Cười và bọn họ.

Mặc dù Trương Báo vì thất tín mà hổ thẹn không động thủ, thế nhưng kết quả cũng chẳng có gì khác biệt.

Báo Bang đông người thế mạnh căn bản không thể ngăn cản.

Hơn nữa còn có Ly Ca Cười trọng thương cùng thiếu nữ Miêu Gia Thôn kia hai gánh nặng.

Cho dù Yến Tam Nương cầm trong tay Tiên Đế bảo kiếm, cũng không cách nào mang theo hai người kia g·iết ra khỏi trùng vây.

Đồng thời, bởi vì Yến Tam Nương biểu hiện quá mức chói mắt, rất nhanh liền hấp dẫn một lượng lớn bang chúng Báo Bang, bao gồm cả Trần Liệt.

Yến Tam Nương sợ nhất chính là loại vây công đông người không có không gian né tránh này, nhất thời trở nên chật vật.

Ban đầu tại Chấn Hằng Sơn Trang cũng là như vậy.

Yến Tam Nương không khỏi nghĩ tới Cố Hàn Uyên lúc đó lên sân khấu cứu nàng, nàng đang do dự có nên dùng tên Cố Hàn Uyên để ngăn cản Trương Báo hay không.

Trên giang hồ mỗi người đều biết hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên không thể chạm vào.

Chỉ cần Yến Tam Nương nhắc tới Cố Hàn Uyên, Trương Báo dù có to gan đến mấy cũng không dám tiếp tục động thủ.

Bất quá đúng lúc này, trên bầu trời xẹt qua một đạo tiếng xé gió chói tai.

Ngay sau đó là một thanh âm lạnh nhạt đinh tai nhức óc: Cố mỗ nhân cũng dám động.

Chỉ là Mã Tặc, đâu ra gan chó.

Bang chúng Báo Bang ngơ ngác luống cuống.

Ly Ca Cười hơi biến sắc.

Yến Tam Nương vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đôi mắt đẹp ánh sáng nhu hòa lóe lên.

Sau đó nàng liền nhìn thấy thân ảnh mà nàng xa cách nhiều ngày, vô cùng hoài niệm kia.

Thần quang xanh biếc lóe lên rồi biến mất, thân ảnh bạch y đạp hư không mà đến.

Bởi vì phương thức xuất hiện quá mức chấn động, khiến một mảnh người mục trừng khẩu ngốc.

Cố Hàn Uyên như Trích Tiên lâm phàm hạ xuống, đương nhiên trước tiên quan tâm Yến Tam Nương: Tam Nương, nàng không sao chứ.

Trước mắt bao người bị Cố Hàn Uyên quan tâm như thế, Yến Tam Nương nhất thời đỏ mặt, nào còn có dáng vẻ nữ trung hào kiệt ngày thường.

Ngoại trừ Ly Ca Cười sắc mặt không mấy đẹp đẽ, Sài Hồ cùng Hạ Tiểu Mai đều tỏ vẻ đã hiểu.

Dù sao bọn họ đều là người biết chuyện.

Thậm chí trong mắt Hạ Tiểu Mai còn có mấy phần chế nhạo.

Khi chưa gặp người, Yến Tam Nương luôn mạnh miệng rằng danh tiếng của Cố Hàn Uyên mang đến cho nàng không ít phiền phức.

Khi nhìn thấy người, nỗi nhớ nhung trong đôi mắt tựa như muốn tràn ra.

Bởi vì nguyên nhân ai cũng biết, trong khoảng thời gian này trong quá trình trừng gian diệt ác, Yến Tam Nương chỉ cần bị người nhận ra thân phận, lại biết nàng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, đối phương đa số đều sẽ lựa chọn thúc thủ chịu trói.

Dù sao cũng là một tổ chức chính nghĩa, hầu như sẽ không g·iết người.

Nhiều lắm chính là bị giải đến quan phủ, dùng ít tiền còn có thể thoát ra.

Nhưng nếu như đắc tội Yến Tam Nương, chọc đến Cố Hàn Uyên thì có thể vĩnh biệt đầu.

Đây chính là vô số bài học kinh nghiệm xương máu.

Ngay cả Ứng Vô Cầu cũng không thể không tạm thời hành quân lặng lẽ, suy nghĩ kế hoạch kín đáo hơn, nhắm vào Ly Ca Cười trong tình huống tách ra Yến Tam Nương.

Không ai phản kháng tuy ung dung, nhưng khó tránh khỏi hơi lộ ra sự vô vị.

Bởi vậy Yến Tam Nương ngẫu nhiên khó tránh khỏi oán giận vài câu.

Bất quá, khi nhìn thấy đối phương thì còn đâu oán giận.

Cả mắt đều là thân ảnh của đối phương.

Ngược lại cũng bình thường.

Vừa rồi Ly Ca Cười muốn mượn dùng Tiên Đế bảo kiếm một chút, đều suýt nữa gây xích mích.

Cho nên nói Yến Tam Nương chỉ là quen miệng nói những lời trái với lòng mình mà thôi.

Lúc này đối mặt với ánh mắt ôn nhu quan tâm của Cố Hàn Uyên, nàng nào còn kiên cường được.

Dịu dàng e thẹn, giống như thiếu nữ hoài xuân.

Ta không sao, bọn chúng còn chưa kịp thương tổn đến ta.

Được người trong lòng quan tâm, tâm tình Yến Tam Nương bình hòa hơn rất nhiều, hiếm khi nói một câu lời công đạo.

Bất quá Cố Hàn Uyên vốn chính là tìm Báo Bang gây phiền toái, Yến Tam Nương nói chỉ là câu lời công đạo, cũng không phải là cầu tình cho bọn chúng.

Cố Hàn Uyên ngược lại nhìn về phía đám bang chúng Báo Bang, lạnh giọng nói: Dám ra tay với nàng, thì đã có lý do đáng c·hết.

Thái độ cường thế bao che khuyết điểm của Cố Hàn Uyên khiến Yến Tam Nương hầu như ngọt ngào đến tận đáy lòng.

Phải biết rằng, những tao ngộ thơ ấu và việc bị Vô Cấu Sư Thái vứt bỏ khiến Yến Tam Nương đặc biệt khao khát sự quan tâm và bảo hộ của người khác.

Cố Hàn Uyên đã hoàn hảo đáp ứng mong muốn của nàng.

Luôn luôn xuất hiện đúng lúc để bảo hộ nàng khi nàng cần.

Hơn nữa còn không chỉ một lần.

Điều này làm sao khiến Yến Tam Nương không động lòng.

Dù cho nàng có mạnh miệng đến mấy, trái tim nàng cũng mềm mại.

Lúc này, đám bang chúng Báo Bang cuối cùng cũng từ trong kh·iếp sợ hoàn hồn.

Cũng cảm thấy sự việc dường như trở nên có chút không ổn.

Nhưng mà Báo Bang vẫn luôn hoạt động ở khu vực xa kinh thành, đối với Cố Hàn Uyên cũng không hiểu rõ.

Bọn chúng tự nhiên xưng bá Lục Lâm, căn bản không nghĩ tới bản thân sẽ cùng nhân vật như Cố Hàn Uyên đồng thời xuất hiện.

Đây cũng là lý do vì sao bọn chúng vừa rồi có can đảm nỗ lực diệt khẩu Yến Tam Nương.

Mục đích của bọn chúng chính là diệt khẩu.

Nguyên nhân rất đơn giản, những nữ tử Miêu Gia Thôn bị bắt đều đã bị cho uống Nha Phiến để trắc thí dược tính.

Mà việc bọn chúng trắc thí dược tính cũng là để làm việc cho Vệ Vương.

Kết quả rất rõ ràng.

Vệ Vương chắc chắn sẽ không muốn sự việc bại lộ.

Vô luận là y cấu kết với Mã Tặc Báo Bang hay trắc thí dược tính Nha Phiến, đều không phải là chuyện có thể tùy tiện bại lộ.

Bằng không danh vọng của Vệ Vương đều sẽ chịu đả kích nghiêm trọng.

Đây cũng là lý do vì sao Trương Báo biểu hiện khác với trong kịch tình, lựa chọn thất tín mà diệt khẩu.

Trần Liệt ghé vào tai y thì thầm một hồi, phân tích lợi và hại cho y.

Chương 1489

Chuyện thất tín chỉ cần không truyền ra ngoài, vấn đề không lớn.

Nhưng nếu như chuyện của Vệ Vương bại lộ, bọn chúng tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Trương Báo tuy có chút hào khí, nhưng sẽ không lấy loại chuyện này ra làm tiền đặt cược.

Về phần y bằng lòng cùng Ly Ca Cười đánh cuộc, ngoại trừ vô cùng tự tin ra, cũng là Ly Ca Cười khích tướng quả thật có chút trình độ.

Lúc này Trương Báo đang suy nghĩ làm sao để chịu thua mà không mất mặt, lại có thể tránh cho chuyện Vệ Vương cùng Nha Phiến bại lộ.

Y có thể không nhận biết Yến Tam Nương, nhưng lại không thể không nhận ra Cố Hàn Uyên với phương thức xuất hiện mang tính biểu tượng kia.

Điều kiện tiên quyết lớn hơn nữa lại là giữ được tánh mạng.

Bất quá không đợi y nghĩ ra lời dễ nói, sắc mặt đã biến.

Chỉ vì lúc này, vị thiếu nữ Miêu Gia Thôn mặt bị thương, đang được Yến Tam Nương bảo hộ bên người, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, thê lương bi ai cắt cầu khẩn nói: Cầu công tử làm chủ cho mấy chục miệng ăn Miêu Gia Thôn chúng ta.

Mau cứu tỷ tỷ của ta cùng các thôn dân.

Thiếu nữ tuy không biết Cố Hàn Uyên, thế nhưng nàng không ngốc.

Không nói Cố Hàn Uyên với thủ đoạn xuất hiện tựa Trích Tiên hạ phàm.

Chỉ nói Cố Hàn Uyên vừa hiện thân, toàn bộ bầu không khí liền thay đổi.

Phảng phất y chỉ cần đứng ở đó, là có thể chúa tể sinh tử của tất cả mọi người.

Mặc dù chỉ là một loại trực giác, thế nhưng chẳng phải thấy Báo Bang nguyên bản đông người thế mạnh đột nhiên yên tĩnh lại, đồng thời trở nên không có cảm giác tồn tại sao.

Báo Bang đối với Cố Hàn Uyên kiêng kỵ rõ như ban ngày.

Bởi vậy thiếu nữ cơ trí lựa chọn tại chỗ hướng vị công tử tuấn mỹ khiến người ta tim đập loạn nhịp trước mắt này cầu giúp đỡ.

Cho dù không thể đòi lại công đạo cho những thôn dân Miêu Gia Thôn đã c·hết vì tai họa,.

ít nhất. cũng có thể cứu về những nữ tử bị bắt đi.

Mà Trương Báo biến sắc chính là bởi vì điều này, Cố Hàn Uyên liền sư xuất hữu danh.

Nhưng điều khiến y kinh ngạc vẫn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Trần Liệt đột nhiên ngoài mạnh trong yếu quát lên: Cố công tử uy danh lan xa, Bản Bang nguyện ý hướng về vị cô nương này bồi tội.

Thế nhưng cũng xin Cố công tử không cần bận tâm chuyện nhàn rỗi, chúng ta là làm việc cho Vệ Vương điện hạ.

Trần Liệt xét cho cùng vẫn không có tầm nhìn như Trương Báo.

Cũng rất khó lý giải hàm kim lượng của Cố Hàn Uyên.

Cho rằng danh tiếng của Vệ Vương có thể hù dọa Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên quan trọng hơn chính là dã tâm của y không cho phép sự tình xuất hiện biến cố.

Trong kịch tình, Trần Liệt chính là kẻ dã tâm bừng bừng, muốn thay thế Trương Báo trở thành bang chủ Báo Bang.

Y cũng xác thực hạ độc g·iết c·hết Trương Báo, đồng thời giá họa cho người khác.

Bây giờ tuy khác với kịch tình, thế nhưng dã tâm của y vẫn giống nhau.

Vệ Vương chính là y liên lạc, đồng thời muốn mượn Vệ Vương chống lưng để lên làm bang chủ Báo Bang, đồng thời tiến thêm một bước, xưng bá Lục Lâm.

Còn Trương Báo, tự nhiên là dùng để gánh tội thí nghiệm thuốc hắc ám.

Vận khí tốt, không chừng còn có thể thuận tiện gánh luôn tội đầu độc.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Cố Hàn Uyên không làm rối.

Bởi vậy thái độ của y mới phá lệ ác liệt, nỗ lực dùng danh tiếng Vệ Vương dọa lui Cố Hàn Uyên.

Trên giang hồ chẳng phải đều là như vậy sao.

Trước so với hậu trường, sau đó so xem ai ngang ngược, hung ác hơn.

Thế nhưng y lại không hiểu rõ một điều, Cố Hàn Uyên dựa vào cái gì mà phải theo bọn Mã Tặc này nói chuyện quy củ giang hồ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh nhạt nói: Báo Bang tàn hại bá tánh, gian dâm cướp bóc, tội ác tày trời.

Sau đó giơ kiếm chỉ lên.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại trước khi xuất thủ nhẹ giọng nói với Yến Tam Nương: Tam Nương, che mắt vị tiểu cô nương kia.

Cảnh tượng tiếp theo có thể sẽ hơi chút huyết tinh một chút.

Yến Tam Nương che mắt thiếu nữ trong lòng sau đó, cũng biết hơi chút huyết tinh trong miệng Cố Hàn Uyên là chỉ điều gì.

Vô số kiếm khí xé rách không khí, xé rách nhân thể.

Tay cụt chân đứt, đầu người lăn lóc, máu chảy thành sông.

Kiếm khí của Cố Hàn Uyên khi dọn dẹp tạp binh luôn rất dễ dàng tạo thành cảnh tượng thi sơn huyết hải như vậy.

Cho nên mới muốn Yến Tam Nương che mắt thiếu nữ kia.

Bằng không sẽ sinh ra bóng ma tâm lý khá lớn.

Trên thực tế, người sinh ra bóng ma tâm lý đâu chỉ có thiếu nữ Miêu Gia Thôn kia.

Đám người khác cũng chẳng khá hơn chút nào.

Hạ Tiểu Mai tại chỗ liền nôn mửa.

Sài Hồ cùng Ly Ca Cười đều vẻ mặt tái nhợt.

Sài Hồ tuy khi còn rất nhỏ đã bị Trương Báo ép s·át n·hân, thế nhưng cảnh tượng như vậy e rằng y cũng chưa từng thấy.

Mấy trăm mạng người trong khoảnh khắc biến mất trong thiên địa.

Thậm chí vừa so sánh như vậy, y phát hiện Trương Báo kỳ thực cũng không hung tàn đến thế.

Người biểu hiện tốt nhất ngược lại là Yến Tam Nương.

Dù sao nàng khi còn nhỏ đã trải qua nạn đói lớn.

Đã thấy người c·hết càng nhiều, bộ dạng c·hết cũng chưa chắc khá hơn đám bang chúng Báo Bang này là bao.

Đó là cảnh tượng Bạch Cốt doanh dã chân chính.

Cho nên nàng chỉ sắc mặt khó coi một hồi liền khôi phục bình thường.

Thậm chí còn bình thản vỗ về thiếu nữ trong lòng: Vừa rồi Cố đại ca đang khiển trách những kẻ ác nhân đó, không cần sợ hãi.

Thiếu nữ bị dọa đến có chút run rẩy.

Dù sao Cố Hàn Uyên tuy g·iết nhanh, thế nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn là không thể tránh khỏi.

Bất quá thiếu nữ nghe Yến Tam Nương nói Cố Hàn Uyên đang g·iết kẻ xấu, cũng không còn sợ hãi đến vậy.

Thậm chí còn có chút vui vẻ.

Lấy bạo chế bạo mãi mãi cũng là cách có khả năng nhất để thỏa mãn dục vọng báo thù.

Miêu Gia Thôn bị hại c·hết nhiều người như vậy, trong thôn đại thể đều là thân thích, thiếu nữ không hận Báo Bang là điều không thể.

Trước kia nàng không dám hy vọng xa vời có thể báo thù, chỉ nghĩ cứu về những nữ tử trong thôn bị bắt đi.

Bây giờ Cố Hàn Uyên giúp nàng báo thù, trong lòng chỉ còn lòng cảm kích nồng đậm.

Bất quá thù của thiếu nữ còn chưa được báo hết, bởi vì Trương Báo cùng Trần Liệt còn chưa c·hết, bị Cố Hàn Uyên cố ý giữ lại.

Chỉ là nhìn bọn chúng hoảng sợ đến thất thần như vậy, cho dù tại chỗ ngất đi cũng không kỳ quái.

Nghĩ lại cũng phải.

Chương 1490

Những huynh đệ sớm chiều chung đụng bị c·hết thậm chí không có tôn nghiêm bằng chó lợn.

Cho dù mấy trăm con heo đứng đó mặc người ta g·iết, cũng không nên c·hết nhanh đến vậy.

Chỉ có hai chữ có thể hình dung: kiến hôi.

Trương Báo và Trần Liệt thất hồn lạc phách, dũng khí đã mất, chỉ chờ Cố Hàn Uyên xử lý.

Nhưng mà luôn sẽ có những thanh âm không hợp thời xuất hiện.

Cố công tử, ngươi trắng trợn g·iết chóc như vậy không khỏi có thất thiên hòa, cũng không công lý cùng đạo nghĩa.

Hẳn là để bọn chúng tiếp nhận quốc pháp thẩm phán.

Ly Ca Cười mặt âm trầm nói.

Tuy rằng ước nguyện ban đầu cũng là vì chế tài những kẻ mà pháp luật không chế tài được.

Dù sao pháp luật cần phải theo trình tự, không có chứng cứ căn bản không thể làm gì được quan to hiển quý.

Lại thêm hiện trạng quan trường thối nát của Minh Quốc bây giờ, cho dù có chứng cứ cũng chưa chắc có thể bắt được người.

Bởi vì bây giờ khác với trong kịch tình, vẫn chưa bị truy nã.

Bởi vậy, lối làm việc trên thực tế là tương đối bị hạn chế.

Những người bị bắt kia không làm phản kháng là bởi vì nể mặt Cố Hàn Uyên sau lưng Yến Tam Nương.

Quan phủ bằng lòng tiếp nhận những người này, tương tự cũng là nể mặt Cố Hàn Uyên sau lưng Yến Tam Nương.

Bởi vậy trên thực tế nếu như không phải Cố Hàn Uyên thì nhiều lắm cũng chỉ là sửa trị một ít ác bá không có hậu đài, bắt bớ trộm cắp vặt vãnh mà thôi.

Bất quá trong mắt Ly Ca Cười lại không phải như vậy.

Y cho rằng tất cả đều là dựa vào cố gắng tài năng của mình mới có thể chấp hành chính nghĩa.

Cho dù phương thức làm việc phần lớn là Pháp Ngoại Cuồng Đồ, nhưng y tin tưởng vững chắc việc mình làm tuy không phải trình tự chính nghĩa, nhưng kết quả lại là chính nghĩa. mà việc nhân vật chính trong kịch tình có tiêu chuẩn kép là thao tác bình thường.

Huống hồ Cố Hàn Uyên lại còn một hơi g·iết mấy trăm người.

Cái cảnh tượng huyết tinh đầy đất kia làm người ta sợ run.

Bởi vậy sự ngạo mạn của một nhân vật chính trong kịch tình khiến y quyết định cất lên tiếng nói của mình.

Nhân vật chính chẳng phải đều là như vậy sao.

Chớ bận tâm hành vi có ngu xuẩn hay không, nhưng chính là có dũng khí này.

Đương nhiên, Ly Ca Cười trước đó muốn dựa vào đánh cuộc tự mình giải quyết vấn đề, kết quả lại bị vả mặt, cuối cùng vẫn phải dựa vào Cố Hàn Uyên cứu vãn.

Với sự chênh lệch như vậy, nhất thời xung động cũng là khó tránh khỏi.

Chưa trải qua cái c·hết của Kinh Như Ức, chưa từng tao ngộ đ·ánh đ·ập tàn nhẫn trong nhân sinh, tính cách Ly Ca Cười chính là như vậy.

Dũng khí thì là dũng khí, lại khó tránh khỏi quá mức chủ quan.

Không phải mọi người đều sẽ dễ dàng tha thứ sự bốc đồng của y như ân sư Trịnh Đông Lưu của Ly Ca Cười.

Lúc này Hạ Tiểu Mai, Sài Hồ, Yến Tam Nương đều biến sắc.

Hiển nhiên là bị lời của Ly Ca Cười làm cho kh·iếp sợ.

Thậm chí cảm thấy khó hiểu.

Bất quá chỉ là một đám Mã Tặc tội ác tày trời mà thôi, đi vì cái c·hết của bọn chúng mà tìm Cố Hàn Uyên đòi lẽ phải không khỏi quá mức kỳ quái.

Đừng nói Yến Tam Nương và bọn họ, ngay cả Trương Báo và Trần Liệt còn sống sót sau khi hoàn hồn đều vẻ mặt cổ quái nhìn Ly Ca Cười.

Có lòng cảm tạ, lại khó nhịn muốn thầm cười nhạo y.

Đến mức b·iểu t·ình phá lệ không được tự nhiên.

Mà thiếu nữ đang được Yến Tam Nương che mắt thì trong lòng lại tràn đầy thất vọng.

Phải biết rằng nàng sớm nhất cầu giúp đỡ chính là Ly Ca Cười.

Khi đó nàng cảm thấy Ly Ca Cười tựa như Anh Hùng chính nghĩa.

Mà bây giờ lại có loại trực giác, Ly Ca Cười giúp đỡ nàng không chỉ là hảo tâm.

Có lẽ càng nhiều hơn là để thỏa mãn bản thân y chăng.

Hạ Tiểu Mai còn chưa hoàn hồn sau khi nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh trước đó, sắc mặt vẫn trắng bệch.

Lại vẫn không nhịn được nói: Ly Ca Cười.

Bất quá là một đám Mã Tặc, không đáng ngươi đi thương hại.

Sài Hồ cùng Trương Báo có cừu oán, đối với Báo Bang càng là căm thù đến tận xương tủy.

Nhìn thấy nhiều bang chúng c·hết như vậy, Trương Báo cho dù tạm thời sống sót cũng sẽ không bị Cố Hàn Uyên buông tha.

Có thể nói, Cố Hàn Uyên đã giúp y làm điều y vẫn không dám làm.

Bởi vậy trong lòng y vừa cảm kích lại vừa bội phục Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Ly Ca Cười là huynh đệ của y, lời nói tuy không có lý, nhưng y không nhẫn tâm chỉ trích.

Ăn nói vụng về, y chỉ có thể lựa chọn ngậm miệng không nói.

Yến Tam Nương càng thờ ơ lạnh nhạt.

Nếu như là trong kịch tình, thời kỳ này nàng đã đối với Ly Ca Cười sinh ra tình cảm.

Nhưng bây giờ lại chỉ cảm thấy Ly Ca Cười khó hiểu.

Hơn nữa vừa so sánh với Cố Hàn Uyên luôn lưu tâm, bảo vệ nàng, thì càng thêm không nhìn lọt mắt.

Trong lòng Yến Tam Nương không hiểu nổi lên một tia phiền chán.

Đối với Ly Ca Cười là phiền chán, đúng là phiền chán.

Dù sao nếu quả thật muốn làm gì đó cho bình dân bá tánh, theo Ly Ca Cười nào có hiệu suất công việc cao bằng theo Cố Hàn Uyên.

Đây cũng tính là thể ngộ mà nàng có được sau khoảng thời gian này, khi mọi người đều nể mặt nàng.

Vào giờ khắc này, những thể ngộ đó dần dần bắt đầu mọc rễ nảy mầm.

Điều duy nhất trở ngại nàng có lẽ là ở bên cạnh Cố Hàn Uyên sợ rằng sẽ chỉ lo nói chuyện yêu đương, vô tâm làm việc.

Ly Ca Cười thấy các đồng bạn của mình không chỉ không nói giúp y, Hạ Tiểu Mai càng phát ra chỉ trích đối với y.

Việc đồng bạn không đồng ý như vậy làm y bị đả kích lớn, tâm tình cũng càng phát ra tối tăm.

Trớ trêu thay lúc này Cố Hàn Uyên còn nói một câu khiến sắc mặt y chợt biến.

Nếu không phải vì Kinh phu nhân, Ly Ca Cười ngươi có biết mạo phạm Cố mỗ như vậy sẽ có hậu quả gì không.

Thanh âm Cố Hàn Uyên đạm mạc, khóe môi hiện lên độ cong tự tiếu phi tiếu kia, nhất thời đau nhói nội tâm Ly Ca Cười.

Ngươi và Như Ức đã xảy ra chuyện gì.

Lý Ca Tiếu hai mắt đỏ bầm, vừa kinh vừa giận gầm lên hỏi.

Hạ Tiểu Mai cùng Sài Hồ biến sắc, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Nỗi lo lắng Lý Ca Tiếu không giữ được bình tĩnh đã chọc giận Cố Hàn Uyên triệt để, càng lo lắng Cố Hàn Uyên thật sự đã làm gì đó với Kinh Như Ức.

Bởi vì bọn họ đều hiểu rất rõ tình cảm giữa Lý Ca Tiếu và Kinh Như Ức.

Nếu thật có chuyện gì, e rằng hôm nay khó lòng giải quyết êm đẹp.

Ngược lại, Yến Tam Nương bĩu môi, đứng một bên thờ ơ.

Nàng biết Cố Hàn Uyên và Kinh Như Ức có lẽ có chút ám muội, nhưng tuyệt đối không phải như bọn họ tưởng tượng.

Nàng cảm thấy Cố Hàn Uyên chỉ cố ý kích thích Lý Ca Tiếu mà

thôi.

Chương 1491

Yến Tam Nương đoán rất chính xác, Cố Hàn Uyên đúng là đang cố ý kích thích Lý Ca Tiếu.

Cố Hàn Uyên tâm địa vốn chẳng rộng lượng.

Hắn đã chán ghét sự ngạo mạn của Lý Ca Tiếu.

Còn về Kinh Như Ức, hắn quả thật có ý đồ gì đó, nhưng chẳng phải là chưa kịp thực hiện sao.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên đầy phấn khích nói: Cố mỗ cùng Kinh phu nhân đã xảy ra chuyện gì ư.

Lý Ca Tiếu ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ là bằng hữu ân, bằng hữu thân thiết.

Dù Cố Hàn Uyên trông có vẻ đang giải thích, nhưng cả cái dừng lời cố ý lẫn cái gọi là bằng hữu thân thiết đều khó tránh khỏi khiến người ta sinh nghi.

Lý Ca Tiếu cảm giác lửa giận trong lồng ngực sắp sửa nổ tung mình ra vậy.

Thấy tình huống không ổn, Hạ Tiểu Mai vội vàng tiến lên ôm lấy Lý Ca Tiếu, ghé vào tai hắn quát: Ca ca.

Bình tĩnh.

Ngươi bảo ta làm sao bình tĩnh.

Như Ức nàng Lý Ca Tiếu không dám nói hết lời, cứ như thể một khi nói ra miệng, mọi chuyện sẽ trở thành sự thật, và xảy ra ngay trước mặt mình.

Mọi người đối với điều này đều cảm thấy có thể lý giải.

Dù sao, mị lực của Cố Hàn Uyên đối với nữ nhân như thế nào thì ai cũng biết.

Thê tử của mình bị Cố Hàn Uyên để mắt tới, không nghi ngờ gì là điều khó lòng yên tâm.

Tình hình phát triển dường như ngày càng tệ.

Cuối cùng vẫn là Yến Tam Nương không chịu nổi, nhịn không được nói: Lý Ca Tiếu.

Giữa Cố đại ca và Như Ức tỷ tỷ thật sự không có gì cả.

Ngươi không tin Cố đại ca, lẽ nào còn không tin Như Ức tỷ tỷ sao.

Lý Ca Tiếu nghe vậy ngẩn ra, sắc mặt trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn đương nhiên muốn tin tưởng Kinh Như Ức, thế nhưng đối mặt Cố Hàn Uyên, e rằng không có người nam nhân nào có thể có đủ tự tin.

Sau đó không hiểu sao, hắn nghĩ đến năm xưa hắn đã cướp Kinh Như Ức từ bên cạnh Bão Mão Bão.

Trong loạn thế, ái tình là một thứ xa xỉ.

Tuy Kinh Như Ức nói mình chưa từng thích Bão Mão Bão.

Thế nhưng hai người thanh mai trúc mã, dựa theo sự phát triển bình thường, hai người cuối cùng nên duyên vợ chồng là điều hoàn toàn có thể.

Chính Lý Ca Tiếu đã chen ngang một bước, mới khiến Bão Mão Bão tiếc nuối, căm ghét suốt đời, mới khiến hắn không cam lòng trở thành Ứng Vô Cầu của ngày hôm nay.

Hiện tại đến lượt Lý Ca Tiếu phải trải qua chuyện như vậy.

Cố Hàn Uyên liệu có cướp đi Kinh Như Ức từ bên cạnh hắn

không.

Có lẽ chính hiện trạng vô cùng ác liệt đã khiến hắn không kìm được mà suy nghĩ miên man.

Kinh Như Ức vẫn luôn muốn có hài tử, nhưng mãi vẫn không có.

Trong khoảng thời gian này, Lý Ca Tiếu cũng vì chuyện công việc mà lạnh nhạt với Kinh Như Ức.

Thật hay, một vòng luẩn quẩn.

Lý Ca Tiếu càng nghĩ, sắc mặt càng tệ.

Giữa lúc Lý Ca Tiếu định liều mạng để giữ lấy tôn nghiêm của mình, Yến Tam Nương tức giận nói: Cố đại ca, cho dù là để dạy cho Lý Ca Tiếu một bài học, thì cũng đủ rồi chứ.

Nếu để Như Ức tỷ tỷ biết chàng gây chia rẽ mối quan hệ giữa nàng và Lý Ca Tiếu như vậy, nàng ấy cũng sẽ không vui đâu.

Lời của Yến Tam Nương thốt ra dường như thực sự tiết lộ dụng ý của Cố Hàn Uyên.

Để dạy cho Lý Ca Tiếu một bài học.

Ít nhất Hạ Tiểu Mai và những người khác đều tin.

Còn Lý Ca Tiếu có tin hay không, thì chỉ có hắn biết.

Ngược lại, sắc mặt hắn cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Cố Hàn Uyên cợt nhả nói: Lý Ca Tiếu, xem ra ngươi chẳng thể nào tin tưởng thê tử của mình.

Thật vì Kinh phu nhân mà cảm thấy không đáng giá.

Cố đại ca.

Yến Tam Nương thấy Cố Hàn Uyên vẫn không chịu bỏ qua, có chút không vui.

Tuy nàng tuyệt đối không tán thành một số ý tưởng và cách làm của Lý Ca Tiếu, thế nhưng dù sao đi nữa, hiện tại bọn họ vẫn là đồng bạn.

Kích động Lý Ca Tiếu đến mất kiểm soát thì có lợi gì cho nàng.

Hơn nữa, dáng vẻ Cố Hàn Uyên bênh vực Kinh Như Ức cũng khiến nàng ít nhiều có chút ghen tị.

Cố Hàn Uyên thấy thế bất đắc dĩ cười nói: Được rồi, nghe lời Tam Nương ngươi.

Bất quá, hắn vẫn cười khẩy nói với Lý Ca Tiếu một câu cuối cùng: Kẻ không nếm trải nỗi đau của người khác, thì đừng khuyên người khác làm điều thiện.

Ngươi không có tư cách thay những người bị hại đó mà bênh vực Báo Bang.

Cố Hàn Uyên lén lút đánh tráo khái niệm, khiến việc Lý Ca Tiếu có thành kiến với thủ đoạn tàn nhẫn của hắn biến thành việc bênh vực Báo Bang thay cho những người bị hại.

Điều này khiến Hạ Tiểu Mai và Sài Hồ đều cảm thấy có chút khó chịu.

Còn như thiếu nữ Miêu Gia Thôn, người bị Yến Tam Nương làm cho hiểu lầm, thì không chỉ đơn thuần là thất vọng nữa.

Hết lần này đến lần khác, lúc này Lý Ca Tiếu vẫn không lên tiếng biện giải.

Hoặc có lẽ lúc này hắn căn bản không có tâm tư đi biện giải.

Trong đầu hắn chỉ toàn nghĩ đến chuyện liên quan đến Kinh Như Ức và Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đã chôn xuống một hạt giống hoài nghi trong lòng hắn, chỉ chờ ngày kia mọc rễ nảy mầm.

Sau đoạn khúc dạo đầu do Lý Ca Tiếu gây ra, mọi việc cuối cùng cũng tiến triển bình thường.

Mọi người đến sơn trại Báo Bang, giải cứu tất cả các thiếu nữ Miêu Gia Thôn bị bắt đi.

Tin tốt là mục đích Báo Bang bắt những cô gái này khác với trong kịch bản dùng để vui đùa, mà là dùng để thử nghiệm dược tính, nên các nàng vẫn chưa bị tổn hại gì.

Tin xấu cũng là vì phải thử nghiệm dược tính, liều lượng thuốc Báo Bang sử dụng nhiều hơn trong kịch bản.

Tuy thời gian còn ngắn, thế nhưng những cô gái này đã xuất hiện triệu chứng nghiện ngập và phản ứng cai nghiện, phần lớn đều đã thần trí mê man và sau khi được đưa về Miêu Gia Thôn, rất nhanh thì bắt đầu phát tác.

Từng người một giống như phát điên, ngoại trừ còn chưa biểu hiện phản ứng khát máu, thì đã giống hệt kết quả thử nghiệm mà Vệ Vương mong muốn rồi.

Cố Hàn Uyên sau khi thẩm vấn xong Trương Báo và Trần Liệt, liền bước ra khỏi căn phòng tạm giam bọn họ.

Quá trình thẩm vấn không cần nhắc lại.

Thủ đoạn của Cố Hàn Uyên không mấy ai có thể chịu đựng nổi.

Huống chi hai người kia tâm thần đã loạn, hầu như hỏi gì đáp nấy.

Kết quả thẩm vấn cũng gần như khớp với dự đoán của hắn.

Trương Báo không biết nhiều chuyện, chỉ là làm thuê cho Vệ Vương, giúp chế tạo dược liệu và thử nghiệm dược tính.

Trần Liệt biết nhiều hơn một chút, Cố Hàn Uyên từ miệng hắn đạt được tin tức đoán rằng độc dược Vệ Vương luyện chế hơn phân nửa sẽ không chọn thí nghiệm ở kinh thành trước tiên.

Có nghĩa là đối tượng thí nghiệm chắc chắn là người của Nga Mi Phái.

Kết quả này cũng chẳng khá hơn bao nhiêu so với việc mục tiêu thí nghiệm là Yến Tam Nương và Nga Mi Tứ Tú.

Dù sao Chu Chỉ Nhược vẫn còn ở Nga Mi Phái.

Như vậy, ngược lại khiến Cố Hàn Uyên có chút khó nắm bắt.

Hiển nhiên sau đó hắn còn cần phải đi một chuyến Nga Mi Phái.

Cố Hàn Uyên không giết Trương Báo và Trần Liệt.

Hai người này sống vẫn còn hữu dụng, là nhân chứng quan trọng để vạch trần Vệ Vương trong tương lai.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ trình tự hành động tiếp theo, đột nhiên một bóng dáng quen thuộc gầy yếu lại một lần nữa quỳ sụp trước mặt hắn.

Chương 1492

Công tử, cầu xin người mau cứu các tỷ tỷ.

Ta nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của ngài.

Người đột nhiên quỳ xuống trước mặt Cố Hàn Uyên tự nhiên là thiếu nữ Miêu Gia Thôn ban nãy.

Nàng tên là Mầm Tiểu Thanh, tỷ tỷ của nàng là Mầm Tiểu Anh.

Đều là những cái tên thiếu nữ rất phù hợp với phong cách nông thôn.

Mầm Tiểu Thanh nức nở khóc lóc.

Trên mặt nàng còn mang theo vết thương do ngã xuống vách núi khi chạy trốn trước đó.

Vết thương không sâu, thế nhưng diện tích lại không nhỏ, che phủ non nửa gò má.

Khiến dung mạo vốn thanh tú xinh đẹp của nàng mất đi nhiều phần.

Nếu không phải Báo Bang, có lẽ đợi nàng lớn hơn một chút sẽ được gả cho một người tốt.

Hoặc là được vị quan lại quý nhân nào đó coi trọng, đưa về nhà làm thị thiếp.

Đối với thiếu nữ trong thôn mà nói, đây không tính là việc xấu.

Thậm chí còn được gọi là tương lai may mắn.

Thế nhưng Báo Bang đã phá hủy tất cả.

Cha mẹ đều đã chết hết.

Người thân duy nhất chỉ có tỷ tỷ của nàng là Mầm Tiểu Anh.

Vì vậy, tuy việc luôn phải cầu xin Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Thế nhưng, cảnh tượng bi thảm của các cô gái, bao gồm cả tỷ tỷ Mầm Tiểu Anh của nàng, vì cơn nghiện thuốc phát tác đã khiến nàng không thể không một lần nữa cầu xin Cố Hàn Uyên.

Hạ Tiểu Mai y thuật cao siêu, nhưng cũng không giải quyết được vấn đề cơn nghiện thuốc này.

Trừ phi lại cho các nàng dùng Nha Phiến, có thể tạm thời hóa giải cơn nghiện.

Thế nhưng như vậy sẽ chỉ làm các nàng càng lún càng sâu, lợi bất cập hại.

Trong lúc mọi người bó tay chịu trói, vẫn là Yến Tam Nương nói không bằng đi tìm Cố Hàn Uyên giúp đỡ.

Bất kể là Yến Tam Nương có bị tình cảm với tình lang làm cho mù quáng hay không, thế nhưng nếu như có người có thể làm được mọi thứ, thì nhất định là Cố Hàn Uyên.

Sau đó Mầm Tiểu Thanh liền mang theo sự mong đợi và khẩn cầu mà đến.

Thái độ của Mầm Tiểu Thanh cũng không tệ lắm, ít nhất chưa nói kiếp sau lại làm trâu làm ngựa để báo đáp.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp ứng.

Dẫn ta qua xem một chút đi.

Mầm Tiểu Thanh nghe vậy vui mừng quá đỗi, lau nước mắt, liền vội vàng dẫn Cố Hàn Uyên đến gian nhà nơi an trí rất nhiều cô gái đang chịu đựng dược tính Nha Phiến hành hạ.

Ở cửa, Cố Hàn Uyên gặp Lý Ca Tiếu sắc mặt rất khó coi cùng Sài Hồ Chính vẻ mặt tức giận đang tranh chấp.

Lý Ca Tiếu, ngươi xem xem Miêu Gia Thôn đã chết bao nhiêu người.

Còn những cô gái kia bây giờ thảm trạng thế nào.

Sài Hồ tính tình cương trực vẫn không nhịn được mà nhắc lại chuyện Lý Ca Tiếu bênh vực Báo Bang, khiến bọn chúng chết thảm trong tay Cố Hàn Uyên.

Sài Hồ vốn rất thù hận Trương Báo và Báo Bang, lại nhìn thấy thảm trạng của Miêu Gia Thôn, nhất thời không kiềm được mà lớn tiếng chỉ trích Lý Ca Tiếu.

Tình hình Miêu Gia Thôn thảm hại hơn dự liệu.

Đàn ông ngoại trừ một thôn trưởng già yếu, còn lại đều chết sạch.

Những nữ tử bị thử nghiệm thuốc cũng chỉ để lại những người trẻ tuổi khỏe mạnh, những người đã có tuổi vì lo lắng sẽ ảnh hưởng kết quả thí nghiệm cũng bị Báo Bang giết hết.

Cộng lại đã hơn trăm sinh mạng.

Cũng khó trách Sài Hồ nhìn thấy thảm trạng như vậy đột nhiên bạo phát.

Mà Lý Ca Tiếu tuy trên người có không ít điểm đáng bị lên án, nhưng tâm hắn vẫn là chính trực.

Vì vậy lúc này Lý Ca Tiếu cũng có chút hối hận những lời mình đã nói trước đó.

Cũng khó trách từ khi trở về từ sơn trại Báo Bang, Mầm Tiểu Thanh đã không cho hắn sắc mặt tốt.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, đúng lúc này Cố Hàn Uyên lại đến.

Hối hận.

Cố Hàn Uyên chỉ cười như không cười nói một câu như vậy liền khiến Lý Ca Tiếu biến sắc.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh, nhất thời phá hủy hoàn toàn hình tượng hắn tùy ý Sài Hồ trách mắng trước đó.

Mọi người cũng cho rằng hắn không biết hối lỗi, cảm thấy thất vọng.

Yến Tam Nương lắc đầu, tiến lên hỏi: Cố đại ca, ngươi có thể cứu các nàng không.

Nói xong giống như nhìn thoáng qua vào trong phòng.

Cố Hàn Uyên nhíu mày trầm ngâm chốc lát, nói: Ta có thể thử xem.

Yến Tam Nương không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên có chút lo lắng nói: Cố đại ca nếu như chuyện không thể làm thì không nên miễn cưỡng, chúng ta có thể còn muốn tìm biện pháp khác.

Hiển nhiên Yến Tam Nương đây là liên tưởng đến chuyện Cố Hàn Uyên bị thương suy yếu trước đó.

Yến Tam Nương trong khoảng thời gian này chưa trở về kinh thành nên rõ ràng thông tin bị chậm trễ.

Cố Hàn Uyên không chỉ không giải thích, ngược lại mang theo vài phần hiên ngang lẫm liệt nói: Có một số việc dù biết rõ là không thể làm, cũng muốn đi làm.

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Lý Ca Tiếu ra, mọi người đều ánh mắt lộ vẻ kính phục.

Đôi mắt đẹp của Yến Tam Nương càng trở nên dịu dàng như nước.

Cố Hàn Uyên phong lưu thì thế nào.

Ít nhất có một số việc hắn thực sự quan tâm.

So với Lý Ca Tiếu trong mắt mọi người dường như chỉ biết thỏa mãn bản thân, hình tượng Cố Hàn Uyên càng thêm chói mắt rực rỡ.

Cố Hàn Uyên khóe môi khẽ nhếch.

Thấy mục đích đã đạt được, không lãng phí thời gian nữa.

Nhẹ giọng phân phó một câu: Đừng đứng ở đây, tránh xa một chút.

Dứt lời thong dong đi vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Vừa thấy có người tiến vào, các nữ tử trong phòng nhất thời đồng loạt dùng ánh mắt hoảng loạn xen lẫn điên cuồng nhìn về phía này.

Một thiếu nữ tướng mạo thanh tú gầy yếu xông tới, ôm lấy đùi Cố Hàn Uyên cầu khẩn nói: Cầu xin người cho ta thuốc.

Chuyện gì ta cũng nguyện ý làm.

Thiếu nữ chính là tỷ tỷ của Mầm Tiểu Thanh, Mầm Tiểu Anh.

Tình huống của nàng coi như tương đối khá, ít nhất còn có chút năng lực hành động.

Những nữ tử khác hầu như đều bị cơn nghiện thuốc hành hạ không thể động đậy.

Bàn tay nhỏ bé của Mầm Tiểu Anh lục lọi trên người Cố Hàn Uyên một hồi, như thể muốn tìm ra thứ thuốc nàng mong muốn.

Lúc này, động tác trên tay thiếu nữ đột nhiên cứng đờ, ngay cả thần trí cũng khôi phục vài phần.

Nàng có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên có chút kỳ quái.

Trị liệu những cô gái này đối với hắn mà nói cũng không tính đặc biệt khó khăn.

Hắn từng trị liệu những chứng bệnh tương tự.

Chính là Túy Sinh Mộng Tử Như Yên trước đây.

Dược tính mạnh đến đâu cũng không ngăn được linh khí tẩy rửa.

Mà linh khí tuy trân quý, thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên mà nói lại không phải là vật chất không thể tái sinh.

Đương nhiên, cách để linh khí sống lại nơi đây có nhiều tài liệu như vậy, cân nhắc cả hai mặt, không chừng còn có thể kiếm lời.

Còn như tài liệu phẩm chất thấp một chút, coi như là ngẫu nhiên nếm thử rau xanh đậu phụ để thay đổi khẩu vị.

Huống chi cũng không tính quá tệ.

Chương 1493

Nữ tử Miêu Gia Thôn vốn nổi tiếng gần xa.

Báo Bang khi tuyển người bắt đi cũng sẽ vô thức lựa chọn những người càng trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp.

Dù sao đợi đến khi thử nghiệm dược tính xong, còn có thể giữ lại dùng một chút, cổ vũ sĩ khí.

Nói chung, đối mặt với những thôn dân Miêu Gia Thôn không phải thiếu nữ thì là thiếu phụ, Cố Hàn Uyên quyết định dùng phương thức hiệu quả hơn để tẩy sạch dược tính cho các nàng.

Hắn dưới ánh nhìn mờ mịt của Mầm Tiểu Anh, nhàn nhạt hỏi: Ngươi rất thống khổ sao.

Vâng.

Muốn tìm thuốc hóa giải nỗi thống khổ của mình.

Cho ta thuốc Vậy ngươi vì sao không tự mình đến lấy đây.

Mầm Tiểu Anh thần trí không được tỉnh táo lắm rất nhanh đã bị Cố Hàn Uyên dụ dỗ.

Đồng thời dưới sự chỉ dẫn nhẹ nhàng của Cố Hàn Uyên, nàng cũng đã biết cách lấy thuốc.

Những người đến sau tự nhiên cũng làm theo.

Cố Hàn Uyên thần tình lười biếng, ánh mắt thâm sâu thở dài một tiếng: Có lẽ sẽ mệt mỏi hơn trong tưởng tượng một chút cũng nên.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên trong sự mong đợi và lo lắng của Yến Tam Nương cùng đám người đã mở cánh cửa gian nhà bước ra.

Phía sau là những nữ tử Miêu Gia Thôn nối gót bước ra.

Các nàng thần trí đã khôi phục bình thường, ngay cả cơ thể cũng bình phục.

Chỉ là trên mặt các nàng đại thể đều mang sắc đỏ ửng, không biết có phải là do nguyên nhân sắc mặt hồng hào trở lại hay không.

Các thiếu phụ đại thể tinh thần phấn chấn, như thể tìm được cuộc sống mới mà kiều diễm như hoa.

Mà các thiếu nữ thì thần tình xấu hổ, bước đi xiêu vẹo, cúi đầu bộ dáng không dám gặp người.

Rồi lại thường thường lặng lẽ ngẩng đầu, ánh mắt si mê nhìn về phía bóng lưng Cố Hàn Uyên.

Nhìn thấy tỷ tỷ mình không sao, Mầm Tiểu Thanh nhào vào lòng Miêu Tiểu Anh, kích động hô: Tỷ tỷ muội không sao.

Thật tốt quá.

Điều khiến người ta bất ngờ là Miêu Tiểu Anh dường như có chút chột dạ mà né tránh ánh mắt, nhỏ giọng nói: Ân, nhờ ơn Cố công tử.

Mầm Tiểu Thanh đang có chút kỳ quái thái độ của tỷ tỷ mình, đột nhiên giật mình.

Nàng thầm nghĩ trong lòng: Trên người tỷ tỷ đây là mùi gì.

Rõ ràng chẳng hề dễ chịu, nhưng lại không thể kìm lòng muốn ngửi.

Hơn nữa, sau khi ngửi thấy thì tim đập dường như cũng tăng nhanh.

Chẳng lẽ Cố công tử đã cho các tỷ tỷ dùng thuốc sao.

Mầm Tiểu Thanh đoán rất chính xác, nhưng lại không đoán đúng hoàn toàn.

Nàng ngửi được đúng là mùi thuốc Cố Hàn Uyên đã cho các nàng, nhưng không đoán trúng thuốc này là gì.

Mà Cố Hàn Uyên bên này đang ứng phó sự quan tâm của Yến Tam Nương.

Nàng đau lòng hỏi: Cố đại ca sắc mặt của ngươi sao kém thế này.

Là quá mệt mỏi rồi sao.

Cố Hàn Uyên mỉm cười trấn an nói: Không có gì lớn, chỉ là tiêu hao có chút lớn.

Hắn đương nhiên là giả vờ.

Nếu không sẽ rất khó giải thích tại sao mình có thể trị khỏi nhiều người như vậy, nhưng lại ở trong phòng suốt đêm.

Bất quá, lời giải thích của Cố Hàn Uyên lại khiến một số người hiểu lầm.

Những thiếu phụ này đồng loạt chột dạ cúi đầu.

Cảm thấy sự tiêu hao quá lớn của Cố Hàn Uyên là lỗi của các nàng.

Nhưng điều này có thể trách các nàng sao.

Ân nhân cứu mạng tuấn mỹ như thế, có lẽ cả đời cũng chỉ có một cơ hội như vậy, không dốc hết sức báo đáp thì sao được.

Thậm chí ngay cả nỗi bi thống khi trượng phu chết trong Báo Bang cũng bị lãng quên.

Bất quá, nghĩ lại nếu bọn họ dưới suối vàng biết thê tử mình hạnh phúc như thế, chắc cũng sẽ mỉm cười nơi cửu tuyền A.

Hơn nữa, bất kể nói thế nào cũng tốt hơn nhiều so với việc bị thử nghiệm hết dược tính rồi bị người Báo Bang làm nhục.

Cố Hàn Uyên tự cảm thấy mình vẫn làm việc tốt.

Đáng tiếc lúc này không thể kiêu ngạo mà chống nạnh.

Lúc này Yến Tam Nương đã đến gần Cố Hàn Uyên, nghi ngờ thấp giọng hỏi: Cố đại ca trên người ngươi sao lại có nhiều mùi nữ nhi như vậy.

Yến Tam Nương ngại ngùng không nói hết, bằng không sẽ hiện ra quá mức hẹp hòi.

Cố Hàn Uyên buồn cười nói: Cứu người nào có đạo lý không tiếp xúc.

Yến Tam Nương suy nghĩ một chút cũng phải, liền không để trong lòng nữa.

Hạ Tiểu Mai không khỏi thở dài nói: Cố công tử quả nhiên bản lĩnh phi thường, chuyện chúng ta bó tay chịu trói đến tay hắn cả đêm liền giải quyết rồi.

Càng tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, bọn họ càng cảm thán bản lĩnh của Cố Hàn Uyên.

Nếu như ngay từ đầu còn từng cảm thấy không đáng giá cho Yến Tam Nương khi nàng lựa chọn Cố Hàn Uyên, người có vô số hồng nhan tri kỷ, phong lưu đa tình, thì bây giờ đã không còn loại suy nghĩ này.

Người tầm thường chung tình đến mấy cũng không thể sánh bằng Cố Hàn Uyên.

Sau đó, người đã được cứu về, cơn nghiện cũng đã được trị khỏi, thế nhưng mọi chuyện vẫn chưa xong.

Miêu Gia Thôn đàn ông chết sạch mất đi sức lao động, càng mất đi năng lực sinh tồn.

May mắn thì tương lai sẽ nhập vào thôn trang nào đó.

Thế nhưng số phận của những cô gái này thì không thể nói trước được.

Dù sao như vậy các nàng sắp sửa đối mặt là một đám người xa lạ.

Vận khí không tốt, một trận thiên tai là có thể triệt để hủy diệt những nữ tử không có khả năng kháng cự hiểm nguy như thế.

Hơn nữa, không có đàn ông, chỉ có một đám cô gái trẻ tuổi trong thôn đó chẳng phải giống như một miếng mồi béo bở sao.

Rất dễ dàng lại sẽ hấp dẫn đến những Mã Tặc, Sơn Tặc, Cường Đạo khác.

Đến lúc đó kết quả của các nàng không cần nói cũng biết.

Trong kịch bản, những cô gái Miêu Gia Thôn sau khi được cứu về, cơn nghiện Nha Phiến phải mất rất nhiều thời gian mới giải được, và mối uy hiếp từ Báo Bang cũng được giải quyết.

Thế nhưng xét đến cùng cũng không giải quyết được vấn đề cốt lõi của Miêu Gia Thôn.

Không có đàn ông, khả năng kháng cự hiểm nguy là số không.

Phía sau kịch bản cũng không có thêm tin tức về Miêu Gia Thôn.

Trong bối cảnh dân chúng lầm than đó, khả năng Miêu Gia Thôn lặng lẽ biến mất trong một lần tai nạn nào đó là rất lớn.

Vì vậy kết quả là, chẳng cứu vớt được gì cả, chẳng qua cũng chỉ là tự thỏa mãn mà thôi.

Đương nhiên, năng lực hữu hạn của bọn họ cũng không có gì đáng trách.

Bất quá bây giờ cũng không giống nhau.

Mười mấy tên nữ tử Miêu Gia Thôn đồng loạt quỳ xuống.

Mời Cố công tử giúp chúng ta một tay.

Cùng quỳ xuống, Mầm Tiểu Thanh nhớ kỹ đây là lần thứ ba mình cầu xin Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng tâm tình của nàng lại không hiểu sao bình tĩnh rất nhiều.

Dùng một câu hình dung, đại khái chính là nợ nhiều không lo vậy.

Ngược lại, nàng đã quyết định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp Cố Hàn Uyên, nhiều hơn một chút hay thiếu một chút cũng không sao.

Yến Tam Nương khẩu xà tâm phật, tâm địa kỳ thực phi thường thiện lương không khỏi giúp lời: Cố đại ca, giúp người giúp đến cùng, đưa Phật đến Tây thiên.

Không hiểu sao, Yến Tam Nương luôn cảm giác khi những lời này nói ra khỏi miệng thì đầu không hiểu sao hơi nặng xuống.

Không nghĩ ra tại sao lại như thế, Yến Tam Nương cuối cùng chỉ có thể xem đó là ảo giác.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bỏ mặc những cô gái này.

Đối với Mầm Tiểu Thanh và đám người gật đầu nói: Đợi các ngươi lo liệu xong hậu sự trong thôn, liền tới kinh thành tìm ta.

Chúng nữ tử nghe vậy vui mừng quá đỗi, dồn dập bái tạ: Tạ ơn đại ân đại đức của công tử, bọn thiếp không có gì báo đáp, chỉ cầu được làm nô tỳ báo đáp ân tình của công tử.

Yến Tam Nương rốt cuộc biết vấn đề nằm ở đâu.

Ánh mắt mê hoặc đến mức như muốn chảy nước của từng người đó vẫn chưa đủ rõ ràng sao.

Yến Tam Nương bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Hơn nữa, ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, cũng xác thực không ai có thể xử lý được khốn cảnh của Miêu Gia Thôn.

Chương 1494

Tâm địa của nàng chung quy vẫn là quá thiện lương.

Cố Hàn Uyên lúc này đi tới trước mặt Mầm Tiểu Thanh, lấy ra một viên đan dược màu trắng thuần khiết, nhẹ giọng nói: Ăn đi.

Mầm Tiểu Thanh có chút mơ màng.

Bất quá nếu là Cố Hàn Uyên yêu cầu, cho dù là độc dược, nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Vì vậy nàng ngoan ngoãn tiếp nhận đan dược, dùng.

Mọi người nguyên bản đang cảm thấy khó hiểu, thế nhưng rất nhanh thì đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy vết sẹo trên mặt Mầm Tiểu Thanh dần dần mờ nhạt, cho đến biến mất.

Cố Hàn Uyên cho nàng dùng tự nhiên là Phục Nhan Đan.

Để trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ lưu lại dấu vết thì không phù hợp với thẩm mỹ quan của hắn.

Đương nhiên, trong mắt mọi người, đó chính là thủ đoạn thần tiên không thể tin nổi.

Dung mạo Mầm Tiểu Thanh sau khi khôi phục như lúc ban đầu càng thêm xinh đẹp.

Mắt rưng rưng, Mầm Tiểu Thanh lần nữa quỳ xuống đất bái tạ.

Nàng và Miêu Tiểu Anh đứng chung một chỗ, hai tỷ muội dung mạo tương tự nhìn lấy thì càng thêm đẹp mắt.

Sau đó Cố Hàn Uyên vẫn chưa ở Miêu Gia Thôn lâu.

Mang theo Yến Tam Nương chuẩn bị về kinh thành trước.

Còn ba người còn lại thì sẽ tạm thời ở lại đây giúp đỡ.

Trên bầu trời, Yến Tam Nương bị Cố Hàn Uyên mang theo Ngự Kiếm Phi Hành liếc nhìn Mầm Tiểu Thanh, thâm ý hỏi: Cố đại ca, ngươi đã trị liệu cho các thôn dân Miêu Gia Thôn như thế nào.

Yến Tam Nương có lý do để hoài nghi.

Ban đầu khi không chú ý thì không cảm thấy có gì, sau lại có ý quan sát, rất nhanh thì nàng đã phát hiện manh mối.

Từng nữ tử luôn thỉnh thoảng lén lút nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt quyến rũ đến chảy nước đó quả thực khiến nàng tê dại cả da đầu.

Nơi nào giống như đối đãi ân nhân cứu mạng.

Ngược lại, càng giống như đang nhìn tình lang.

Dù sao chính nàng cũng thường là kiểu nhìn Cố Hàn Uyên như vậy.

Thế cho nên dù Mầm Tiểu Thanh ở đây, Yến Tam Nương cũng vẫn không nhịn được mà đưa ra nghi vấn.

Mầm Tiểu Thanh đã đưa ra ý muốn đi theo hầu hạ bên người khi Cố Hàn Uyên chuẩn bị rời đi.

Hậu sự bên Miêu Gia Thôn thiếu nàng một người ảnh hưởng không lớn, còn không bằng trước theo Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng cũng từ tỷ tỷ Miêu Tiểu Anh của mình biết được nguyên do câu chuyện.

Đây là Miêu Tiểu Anh lo lắng muội muội không hiểu chuyện dưới tình huống không thể hầu hạ tốt Cố Hàn Uyên, mới tiết lộ trước.

Có thể tưởng tượng được, điều đó đã tạo thành tác động lớn đến Mầm Tiểu Thanh như thế nào.

Thế cho nên hiện tại vừa nhìn thấy Cố Hàn Uyên liền không nhịn được mặt đỏ.

Khi bị Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo mang theo Ngự Kiếm Phi Hành thì nàng đều không có tâm tư đi chú ý cảm thụ bay lượn trên trời, mà chỉ chăm chú vào sự căng thẳng và lo lắng.

Lúc này nghe được nghi vấn của Yến Tam Nương, Mầm Tiểu Thanh, người đã biết chân tướng, nhất thời lại đỏ mặt.

Nghĩ đến những kiến thức hầu hạ Cố Hàn Uyên mà Miêu Tiểu Anh đã dạy cho nàng, nhất thời nàng cũng có chút run chân.

Cũng may Cố Hàn Uyên đỡ nàng, mới không có ngã xuống Trảm Long Kiếm.

Cố Hàn Uyên nhìn Yến Tam Nương dường như đang hưng sư vấn tội, cười như không cười ném vấn đề cho nàng: Tam Nương ngươi cảm thấy ta sẽ làm gì đây.

Yến Tam Nương nghe vậy nhất thời bối rối.

Điều này làm cho nàng làm sao đoán được.

Nàng hiểu còn không bằng Mầm Tiểu Thanh nhiều.

Lần trước suýt nữa hôn Cố Hàn Uyên còn bị Kinh Như Ức cắt ngang.

Những chuyện thâm sâu hơn, nàng căn bản cũng không có khái niệm.

Cố Hàn Uyên buồn cười nhìn Yến Tam Nương muốn nói rồi lại thôi, đang định trêu đùa vài câu thì lông mày bỗng nhiên nhíu lại, trầm giọng nói: Ôm cho vững, ta muốn gia tốc.

Vốn là thảnh thơi thảnh thơi Ngự Kiếm Phi Hành bỗng nhiên tăng tốc.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên cảm ứng được chiếc Đồng Tâm Bội Phục mà hắn đưa đi đã nát rồi.

Mà ở kinh thành chỉ có một người có Đồng Tâm Bội Phục.

Kinh Như Ức đã xảy ra chuyện.

Lý Ca Tiếu đã từng ẩn cư, bây giờ Đào Lâm trở thành cứ điểm.

Lúc này nơi đây hóa ra là một mảnh hỗn độn, hoàn toàn mất hết phong cảnh tĩnh mịch, yên bình và tươi đẹp trước đó.

Như Ức, Nghiêm đại nhân chỉ là muốn mời ngươi qua phủ ở vài ngày, sẽ không làm thương tổn ngươi.

Ứng Vô Cầu hướng về phía gian nhà phía trước cao giọng hô.

Chỉ là lời nói của hắn ít nhiều có chút mâu thuẫn.

Vừa nói sẽ không làm thương tổn Kinh Như Ức, một bên lại dung túng thủ hạ hủy hoại mảnh Đào Lâm này.

Thế nhưng nếu như hắn thực sự muốn thương tổn Kinh Như Ức, hoàn toàn có thể dẫn người xông vào trong phòng.

Chẳng lẽ Kinh Như Ức một cô gái yếu đuối còn có thể ngăn được sao.

Bên trong cửa, Kinh Như Ức dựa lưng vào cửa phòng, hai tay nắm chặt một cây kéo, trên mặt đẹp thần tình vừa căng thẳng vừa quyết tuyệt.

Ngươi đừng mơ tưởng.

Ta sẽ không đi cùng ngươi.

Dừng một chút, nàng trầm thống nói: Bão Mão Bão, lời ngươi nói khiến ta rất thất vọng.

Lời này dường như đâm trúng Ứng Vô Cầu, sắc mặt hắn nhất thời âm trầm xuống.

Hắn thẹn quá hóa giận hô: Tính rồi.

Ta cũng lười lừa ngươi, là Nghiêm công tử mời ngươi qua.

Như Ức, ta khuyên ngươi không nên để Nghiêm công tử tự mình đến mời ngươi, hắn sẽ không khách khí như ta đâu.

Nghiêm công tử trong miệng Ứng Vô Cầu chính là con trai của Nghiêm Tung, Nghiêm Thế Phiên.

Trong kịch bản, hắn là một kẻ có chỉ số thông minh cực cao, tâm địa độc ác.

Luôn luôn là mưu sĩ số một của Nghiêm Tung.

Nghiêm Thế Phiên.

Kinh Như Ức kinh hãi.

Lý Ca Tiếu đã từng có thù oán với Nghiêm Thế Phiên.

Nghiêm Thế Phiên càng thèm muốn nàng.

Nếu quả thật đi theo Ứng Vô Cầu, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Lúc này Ứng Vô Cầu lại tiếp tục nói: Hoặc là Như Ức ngươi có thể gọi Lý Ca Tiếu đến.

Nghiêm công tử cũng vẫn muốn hàn huyên với Lý Ca Tiếu một chút.

Kinh Như Ức trầm mặc.

Cho dù Lý Ca Tiếu có ở đây, nàng cũng sẽ không hy vọng hắn đi gặp nguy hiểm.

Huống chi lúc này Lý Ca Tiếu căn bản cũng không có ở đây.

Sắc mặt Ứng Vô Cầu hoàn toàn trầm xuống.

Phản ứng lúc này của Kinh Như Ức tương đương với việc nói cho hắn biết Lý Ca Tiếu không ở đây.

Hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể liên lạc được.

Điều này khiến hắn nhất thời có chút lo lắng.

Dường như, lập trường của Ứng Vô Cầu lúc này là đứng về phía Kinh Như Ức.

Hắn cũng không hy vọng Kinh Như Ức đi gặp Nghiêm Thế Phiên.

Chương 1495

Mặc dù Ứng Vô Cầu đã không còn là Bão Mão Bão ban đầu, hắn vì quyền thế mà lựa chọn làm tay sai của Nghiêm Tung.

Nhưng là vì Kinh Như Ức không chết, cho nên Ứng Vô Cầu vẫn chưa táng tận thiên lương như trong kịch bản.

Cho dù tình yêu hắn dành cho Kinh Như Ức đã biến thành không bằng nỗi hận đối với Lý Ca Tiếu nhiều, cũng vẫn như cũ không cách nào ngồi nhìn Kinh Như Ức rơi vào tay Nghiêm Thế Phiên.

Sở dĩ những việc Ứng Vô Cầu làm trước đó cũng là để Kinh Như Ức có thời gian đi cầu cứu Lý Ca Tiếu.

Bằng không hắn rảnh rỗi không có việc gì để thủ hạ phá hư Đào Lâm làm gì.

Đương nhiên, ý muốn hả giận khẳng định cũng là có.

Dù sao nơi đây từng là tổ ấm ái ân của Lý Ca Tiếu và Kinh Như Ức, Ứng Vô Cầu khó tránh khỏi cảm thấy căm ghét.

Còn như Lý Ca Tiếu nếu quả thật hiện thân theo hắn đi gặp Nghiêm Thế Phiên, hắn chỉ biết vỗ tay khen hay.

Bởi vì trong mắt hắn, Nghiêm Thế Phiên rất đáng sợ.

Lý Ca Tiếu đi, khẳng định không chiếm được lợi lộc gì.

Không nói khác, chỉ là chỗ Đào Lâm bí ẩn này thì không phải là có thể đơn giản tìm được.

Thế nhưng Nghiêm Thế Phiên chỉ lược thi chút tiểu xảo thì đã thành công chiếm được manh mối, đồng thời làm cho hắn dẫn người tới mời Kinh Như Ức.

Hiện tại xem ra, Nghiêm Thế Phiên sợ rằng ngay cả việc Lý Ca Tiếu không ở đây, không cách nào bảo vệ được Kinh Như Ức đều đã liệu đến.

Hơn nữa Ứng Vô Cầu có một loại trực giác không lành.

Nghiêm Thế Phiên chỉ sợ cũng là đang thử lòng trung thành của hắn.

So với kịch bản mà nói, Ứng Vô Cầu không táng tận thiên lương như vậy tương đối khiến Nghiêm Tung và Nghiêm Thế Phiên không đủ hài lòng.

Dùng việc Ứng Vô Cầu yêu Kinh Như Ức để thử lòng trung thành, quả thực lại quá phù hợp rồi.

Sở dĩ Ứng Vô Cầu dù thế nào, Lý Ca Tiếu hoặc là Kinh Như Ức ít nhất phải dẫn đi một người.

Bằng không mất đi tín nhiệm của cha con Nghiêm Tung, hắn tuyệt đối không có kết cục tốt.

Đừng nói là bảo trụ chức quan Cẩm Y Vệ Đồng Tri trên người, tính mạng cũng chưa chắc có thể giữ được.

Trừ phi hắn có thể tìm được một chỗ dựa vững chắc mà cha con Nghiêm Tung cũng không thể tránh được.

Ứng Vô Cầu đột nhiên nghĩ đến tình tiết lúc gặp mặt Cố Hàn Uyên ở thiên lao ban đầu.

Cố Hàn Uyên đối với hắn dường như có vài phần xem trọng.

Quan trọng nhất là Cố Hàn Uyên giống như hắn cũng chán ghét Lý Ca Tiếu.

Bản thân đối phó Lý Ca Tiếu, nhất định sẽ không gặp phải sự phản đối của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải tránh Yến Tam Nương mới được.

Đáng tiếc Yến Tam Nương hiện tại đã gia nhập, thường xuyên hành động chung với Lý Ca Tiếu.

Khiến Ứng Vô Cầu trong khoảng thời gian này vẫn không thể tìm được cơ hội nhằm vào Lý Ca Tiếu.

Cho tới hôm nay bị Nghiêm Thế Phiên phái tới mang đi Kinh Như Ức.

Trong lúc Ứng Vô Cầu đang suy nghĩ chuyện Cố Hàn Uyên, bên trong nhà Kinh Như Ức dĩ nhiên cũng nghĩ đến Cố Hàn Uyên.

Kinh Như Ức kinh ngạc nhìn chiếc Đồng Tâm Bội Phục bị ném vỡ nát trên mặt đất.

Tiếc hận, mơ màng, xấu hổ, các loại tâm tình không phải riêng biệt.

Đương nhiên, còn thiếu không được sự chờ đợi.

Đôi mắt đẹp của Kinh Như Ức thất thần lẩm bẩm: Cố công tử thực sự sẽ đến cứu ta sao.

Vợ chồng ở bên nhau lâu ngày, bởi vì quan niệm bất đồng mà tranh chấp, ồn ào là chuyện thường tình.

Nhưng nếu đã là phu thê, những vấn đề nhỏ ấy hoàn toàn có thể được bao dung, thỏa hiệp.

Bằng không cũng sẽ không có câu nói đầu giường cãi nhau cuối giường hòa.

Trong nguyên tác, Ly Ca Cười và Kinh Như Ức từng không chỉ một lần cãi vã.

Bất quá, sau khi Kinh Như Ức qua đời, nàng lại trở thành chất dinh dưỡng cho sự trưởng thành của Ly Ca Cười.

Thế nhưng, giấu giếm và không tín nhiệm lại khác biệt, đó thường là điềm báo cho rạn nứt tình cảm.

Ly Ca Cười đã giấu giếm việc mình bị Ứng Vô Cầu uy h·iếp khi ở trong chiếu ngục.

Kinh Như Ức cũng vô thức che giấu những chuyện nàng đã nói với Cố Hàn Uyên.

Quan trọng hơn là, để tránh hiểu lầm, nàng đã che giấu sự tồn tại của Đồng tâm bội phục.

Bởi vì sự tồn tại của Đồng tâm bội phục, Kinh Như Ức không thể tránh khỏi việc suy tính nhiều hơn đến chuyện của Cố Hàn Uyên.

Nếu như lúc này Ly Ca Cười vẫn thường xuyên ở bên cạnh Kinh Như Ức như khi ẩn cư, thì sớm muộn cũng có ngày mọi chuyện được nói rõ.

Thế nhưng, đúng lúc này, Ly Ca Cười vì muốn chứng minh bản thân, lại chuyên tâm vào các hoạt động.

Thậm chí, để tránh Cố Hàn Uyên gây ảnh hưởng nhiều hơn, Ly Ca Cười còn chọn cách hoạt động xa kinh thành.

Bởi vậy, Kinh Như Ức không thể tránh khỏi cảm giác trống vắng.

Khi trời tối người yên, nàng cô độc cố thủ một mình trên giường trống, tay cầm Đồng tâm bội phục mà suy tính đều là chuyện của Cố Hàn Uyên.

Dưới tình huống này, vốn dĩ giữa hai người không có gì cũng sẽ nảy sinh thêm điều gì đó.

Bởi vậy, khi gặp phải Ứng Vô Cầu cưỡng ép mời đi, Kinh Như Ức đã chọn tin tưởng lời Cố Hàn Uyên từng nói với nàng, đập vỡ

Đồng tâm bội phục để cầu cứu Cố Hàn Uyên.

Đúng lúc nàng không muốn để Ly Ca Cười lâm vào hiểm cảnh, đó là một lý do hoàn hảo.

Đôi khi, nguy hiểm không phải ở việc cầu cứu trượng phu mình, mà là ở việc cầu cứu một người đàn ông khác.

Tâm thái của Kinh Như Ức đã lặng lẽ thay đổi.

Lúc này, bên ngoài phòng, Ứng Vô Cầu càng lúc càng sốt ruột.

Hắn không biết Ly Ca Cười đang ở đâu, thậm chí đối phương có còn ở kinh thành hay không cũng không rõ.

Nếu tung tích dễ tìm đến vậy, trong nguyên tác Ly Ca Cười đã sớm bị bắt.

Hơn nữa, bây giờ không giống như trong nguyên tác bị truy nã, hành động của bọn hắn càng thêm thành thạo.

Nếu Ly Ca Cười vẫn không hiện thân, hắn cũng không thể kéo dài được bao lâu.

Đúng lúc này, thủ hạ hắn mang đến nói: Ứng đại nhân, cứ thế chờ đợi cũng không phải kế sách, nữ nhân kia e rằng đã quyết tâm không đi cùng chúng ta, chi bằng để tiểu nhân dẫn người xông vào bắt nàng ra.

Sắc mặt Ứng Vô Cầu lập tức trầm xuống, lạnh giọng nói: Bản quan tự có chừng mực.

Những người Ứng Vô Cầu mang đến đây không phải là thủ hạ Cẩm Y Vệ của hắn, mà là do Nghiêm Thế Phiên phái đến.

Nếu có thể, hắn thà dẫn theo thủ hạ Cẩm Y Vệ, ít nhất đáng tin hơn, cũng sẽ không nghi ngờ quyết định của hắn.

Thế nhưng vì không có lệnh truy nã, hành động của hắn trở thành việc riêng.

Mà những người Nghiêm Thế Phiên phái tới lại khác.

Song phương không có quan hệ trên dưới cấp bậc, nói đúng ra, bọn họ vẫn là đến để giám thị hắn.

Nếu thật cứ thế chờ đợi, sau đó nhất định không tiện bàn giao.

Ứng Vô Cầu suy nghĩ một lát, linh cơ khẽ động nói: Đi phóng hỏa Mai Lâm, ta không tin thế này nàng còn không ra.

Mục đích của hắn rất đơn giản.

Cho dù Ly Ca Cười không ở đây, khi chứng kiến Mai Lâm cháy, y cũng sẽ nhanh chóng chạy tới.

Ứng Vô Cầu đã tính sai, Ly Ca Cười không những không ở kinh thành, mà còn đang ở Miêu Gia Thôn cách đó năm trăm dặm, căn bản không thể nhìn thấy Mai Lâm cháy.

Những thủ hạ Nghiêm Thế Phiên phái tới tuy không tán thành cách xử lý thừa thãi này của Ứng Vô Cầu, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh.

Dù sao cũng không phải chờ đợi.

Mai Lâm rất nhanh bị lửa bén.

Chương 1496

Hỏa quang, khói đặc bắt đầu tràn ngập.

Kinh Như Ức vẫn còn ở trong nhà, lập tức luống cuống, lớn tiếng hô: Ứng Vô Cầu, ngươi điên rồi.

Ứng Vô Cầu nghe vậy, lần nữa nhắc nhở: Chỉ cần Như Ức nàng hoặc Ly Ca Cười đi cùng ta, ta sẽ cho người dập lửa.

Đáng tiếc Ứng Vô Cầu dù có nhắc nhở thế nào, Kinh Như Ức cũng không làm được, cũng không nguyện ý làm.

Thế nhưng xuyên qua ngoài cửa sổ, nhìn Mai Lâm tràn ngập kỷ niệm bị hủy hoại trong chốc lát, trong lòng Kinh Như Ức càng đau nhói và có chút mờ mịt.

Đám lửa này phảng phất đã thiêu rụi một cầu nối nào đó trong đáy lòng nàng.

Nàng lần nữa thất thần nhìn về phía Đồng tâm bội phục vỡ nát trên mặt đất, cười khổ lẩm bẩm: Cố công tử có lẽ chỉ là nói đùa chăng.

Nói đi thì cũng là, ta là thê tử của Ly Ca Cười, chứ đâu phải hồng nhan tri kỷ của hắn.

Đồng tâm bội phục.

Cửa phòng đóng chặt bị mở ra.

Kinh Như Ức mặt không đổi sắc, trầm mặc bước ra.

Tình huống không hợp với kế hoạch này khiến sắc mặt Ứng Vô Cầu lập tức trầm xuống.

Kinh Như Ức nhìn về phía Ứng Vô Cầu, nhàn nhạt nói: Ta hiện tại đã ra rồi, mau mau gọi người dập lửa đi.

Ứng Vô Cầu trầm giọng hỏi: Ly Ca Cười đâu.

Kinh Như Ức tự giễu cười nói: Ta đi cùng ngươi là đủ rồi, không cần phải gọi Ly Ca Cười nữa.

Nàng vô thức cầm cây kéo giấu trong tay áo.

Ly Ca Cười sẽ không tới, Cố Hàn Uyên cũng.

Ưm.

Một giọt nước đột nhiên rơi trên người Kinh Như Ức.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vạn dặm tinh không.

Thế nhưng, những giọt nước lại càng ngày càng nhiều.

Mưa nhuận.

Một giọng ngâm khẽ quen thuộc từ phía trên vọng xuống, kèm theo là mưa to và tiếng xé gió.

Hỏa hoạn ở Mai Lâm đã tắt.

Thế nhưng lúc này Kinh Như Ức căn bản vô tâm quan tâm điều đó.

Nàng đôi mắt đẹp lóe lên nhìn thân ảnh đạp kiếm từ trên cao mà đến.

Trong lòng nàng dâng lên một nỗi kích động khó hiểu.

Cố công tử thật sự đã tới.

Cố Hàn Uyên đã không phụ sự chờ mong của nàng.

Đồng tâm bội phục không phải là trò đùa, càng không phải để trêu ghẹo nàng.

Quần áo ướt sũng vì dầm mưa dán sát vào thân thể mềm mại của nàng, thế nhưng nàng lại không cảm thấy nửa phần lạnh lẽo.

Ngược lại, có một luồng ấm áp trong lòng lan tràn khắp toàn thân.

Thật giống như tâm tình của nàng khi xưa trắng tay được Ly Ca Cười cứu vậy.

Đáng tiếc là, nỗi kích động trong lòng Kinh Như Ức đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Thậm chí còn có một loại tâm tình đặc biệt phức tạp.

Chỉ vì bên cạnh Cố Hàn Uyên còn có Yến Tam Nương và một tiểu cô nương mà nàng không quen biết.

Cảm giác ấm áp trên người cũng không hiểu sao bắt đầu tan biến.

Cuối cùng, liền hóa thành một tiếng thở dài u u.

Dùng Thủy Linh Tiên thuật dập lửa, Cố Hàn Uyên mang theo Yến Tam Nương và Mầm Tiểu Thanh từ không trung hạ xuống.

Ứng Vô Cầu thấy Cố Hàn Uyên hiện thân, nỗi lo lắng trong lòng lập tức hoàn toàn buông bỏ.

Hắn cung kính hô: Gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên không để ý đến Ứng Vô Cầu.

Hắn xoay người đi về phía Kinh Như Ức, dưới ánh mắt khó hiểu của nàng, cởi chiếc áo khoác trắng trên người mình, ôn nhu khoác lên thân nàng, che đi phong cảnh ẩn hiện sau lớp y phục ướt đẫm.

Cố Hàn Uyên ấm giọng nói: Phu nhân, ta không tới trễ chứ.

Cái cảm giác ấm áp quen thuộc kia, theo lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa của Cố Hàn Uyên, lần nữa trở lại trên người Kinh Như Ức.

Hơn nữa, có lẽ là do thêm chiếc áo khoác, dường như còn ấm áp hơn rất nhiều so với trước đó.

Kinh Như Ức với dung nhan thanh tú kiều mị, cười tươi như hoa, dịu dàng nói: Tới vừa vặn, tuyệt không muộn.

Kinh Như Ức không biết mình như vậy có tính là phản bội Ly Ca Cười hay không.

Khi nàng nhìn Cố Hàn Uyên ôn nhu khoác áo cho mình, mỉm cười nhìn nàng, nàng liền cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

Nụ cười của Cố Hàn Uyên luôn đẹp mắt như vậy, giọng nói cũng luôn ôn nhu như vậy.

Ngay cả hơi thở cũng luôn dễ chịu như vậy.

Bởi vì khoác chiếc áo khoác mà Cố Hàn Uyên từng mặc, luồng khí tức dễ chịu này trở nên đặc biệt nồng đậm.

Phảng phất nàng hiện tại đang được Cố Hàn Uyên ôm vào trong lòng vậy.

Điều này khiến nàng càng thêm ngượng ngùng.

Hơn nữa, nàng còn biết mình cũng không hề chán ghét cảm giác này.

Thậm chí còn có một cảm giác an tâm khó tả.

Sau đó chính là xấu hổ.

Xấu hổ với Ly Ca Cười.

Tâm tình của mình vào giờ phút này nói thế nào cũng không thể coi là không có vấn đề.

Đang vì một người đàn ông khác mà tim đập loạn nhịp, cảm thấy an tâm.

Điều này khiến nàng sau khi dùng nụ cười đáp lại sự quan tâm của Cố Hàn Uyên liền không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn nữa.

Nàng mím chặt môi mỏng, đôi mắt cúi xuống.

Khoảnh khắc kiều diễm đó khiến người ta động lòng.

Những người chứng kiến cảnh này đều ngẩn ra.

Ánh mắt Ứng Vô Cầu có chút âm tình bất định.

Nếu có thể, hắn nhất định hy vọng Kinh Như Ức có thể có phản ứng thiếu nữ như vậy với hắn.

Thế nhưng hắn cũng biết điều này là không thể nào.

Hơn nữa, theo cuộc tranh đấu giữa hắn và Ly Ca Cười càng ngày càng sâu sắc, tương lai Kinh Như Ức không hận hắn đã là tốt lắm rồi.

Đâu còn sẽ cho hắn nửa phần sắc mặt tốt.

Nhưng nếu là Cố Hàn Uyên.

Ứng Vô Cầu bất ngờ phát hiện kết quả này cũng không tính là không thể chấp nhận.

Thứ nhất, tuy hắn vẫn còn thích Kinh Như Ức, thế nhưng đã không còn vọng tưởng có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Hành động của hắn hôm nay càng nhiều hơn là sự căm ghét và không cam lòng đối với Ly Ca Cười.

Thứ hai, tên phong lưu của Cố Hàn Uyên tuy nổi danh, nhưng danh tiếng cũng không tệ.

Rõ ràng có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, nhưng cũng chưa từng nghe ai nói Cố Hàn Uyên không tốt.

Điều này chứng tỏ những cô gái kia đều hạnh phúc, Cố Hàn Uyên đối với các nàng cũng rất tốt.

Vậy, nếu đem Kinh Như Ức giao phó cho Cố Hàn Uyên thì sao.

Không cần nghĩ cũng biết Ly Ca Cười sẽ phải chịu đả kích nặng nề đến mức nào.

Hận ý của hắn đối với Ly Ca Cười có thể được báo đáp hơn phân nửa, thậm chí còn có thể tùy ý cười nhạo Ly Ca Cười: Nguyên lai ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt sao.

Như Ức chẳng phải đã theo người khác rồi.

Mở ra một con đường mới, Ứng Vô Cầu càng nghĩ càng thấy khả thi.

Bên kia, Yến Tam Nương lại tương đối sầu não.

Mới đây không lâu, nàng còn thề son sắt nói với Ly Ca Cười rằng Cố Hàn Uyên và Kinh Như Ức không có gì, chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi.

Thế nhưng bây giờ xem ra hiển nhiên không phải vậy.

Chương 1497

Yến Tam Nương nhìn thấy sự dao động của Kinh Như Ức.

Nàng ghen ghét sự tham lam của Cố Hàn Uyên, ngay cả chủ ý với thê tử của Ly Ca Cười là Kinh Như Ức cũng dám đánh.

Yến Tam Nương liếc nhìn Mầm Tiểu Thanh, rồi nghĩ đến những cô gái ở Miêu Gia Thôn, không hiểu sao lại có một loại cảm giác nguy cơ.

Phải chăng mình đã quá rụt rè rồi.

Cho đến nay, tiến triển giữa nàng và Cố Hàn Uyên cũng chỉ là nhận được Tiên Đế bảo kiếm làm tín vật đính ước.

Ngoài ra, gần như bằng không.

Có đôi khi đối mặt với những người vì nể mặt Cố Hàn Uyên mà nhường đường, lấy lòng nàng, nàng đều không hiểu sao có cảm giác chột dạ.

Hồng nhan tri kỷ như mình liệu có thực sự hợp cách không.

Yến Tam Nương không khỏi rơi vào trầm tư.

Mầm Tiểu Thanh nghiêng đầu một chút.

Tuy chuyện Cố Hàn Uyên thông đồng thê tử người khác có chút không đạo đức, thế nhưng nếu như là thê tử của Ly Ca Cười.

Nàng nghĩ đến cảnh Ly Ca Cười trước đó vì Báo Bang mà lên tiếng, đột nhiên có chút muốn vỗ tay tán thưởng Cố Hàn Uyên.

Mầm Tiểu Thanh nghĩ đến lời dặn dò của tỷ tỷ Miêu Tiểu Anh, ánh mắt không khỏi lóe lên.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của mấy người, bao gồm Kinh

Như Ức, vào trong mắt, khóe miệng nhếch lên một độ cong hài lòng.

Khi xoay người lại, hắn đã trở về vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mở miệng: Ứng Vô Cầu, ngươi không cảm thấy nên cho Cố mỗ một lời giải thích sao.

Ứng Vô Cầu nghe vậy hoàn hồn, gượng cười nói: Chuyện này không thể trách tiểu nhân.

Là Nghiêm công tử mệnh lệnh tiểu nhân đưa Như Ức đến phủ ở vài ngày.

Ứng Vô Cầu không chút do dự mà thêm mắm dặm muối vào suy nghĩ của Nghiêm Thế Phiên.

Ý tưởng bất đồng, góc nhìn cũng thay đổi.

Nghiêm Tung quyền cao chức trọng, Nghiêm Thế Phiên thâm độc ác nghiệt.

Thế nhưng hai người này hợp lại cũng sẽ không là đối thủ của Cố Hàn Uyên.

Mượn tay cha con Nghiêm Tung đối phó Ly Ca Cười, sau đó xoay sang Cố Hàn Uyên, tiêu diệt cha con Nghiêm Tung.

Đây chính là ý tưởng của hắn bây giờ.

Sau đó Ứng Vô Cầu liền giải thích tiền căn hậu quả cho Cố Hàn Uyên.

Còn đặc biệt nhắc đến việc mình vẫn chưa xông vào phòng lôi Kinh Như Ức ra ngoài và chuyện phóng hỏa đốt Mai Lâm.

Hắn tin tưởng Cố Hàn Uyên có thể hiểu ám hiệu của mình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đã rõ, cười như không cười liếc Ứng Vô Cầu một cái, nhàn nhạt nói: Coi như ngươi thức thời, chưa làm quá phận.

Mang người đi đi.

Bên Nghiêm Thế Phiên, Cố mỗ sẽ đích thân tới cửa gặp gỡ hắn.

Ứng Vô Cầu tâm lĩnh thần hội, cung kính đáp: Vâng, tiểu nhân xin cáo lui.

Các thủ hạ của Nghiêm Thế Phiên vốn còn muốn nói gì đó, bất quá bị Cố Hàn Uyên liếc mắt lạnh lùng một cái, lập tức câm như hến.

Sau khi Ứng Vô Cầu dẫn người rời đi, Mai Lâm lập tức thanh tĩnh hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên nhìn đống hỗn độn khắp nơi, tiếc rẻ thở dài: Đáng tiếc phong cảnh nơi đây.

Kinh Như Ức cảm động lây, cuối cùng ngẩng đầu lên, tâm tình phức tạp khẽ thở dài: Mỗi một cây mai nơi đây đều gieo vào hồi ức của thiếp và Ly Ca Cười.

Những lời này phảng phất đang lấy cảnh để dụ người vậy.

Mai Lâm bị hủy, hồi ức giữa nàng và Ly Ca Cười dường như cũng bị phá hủy.

Bầu không khí không hiểu sao thêm vài phần trầm trọng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lúc này lại khẽ cười một tiếng, nói: Vậy hãy một lần nữa trồng xuống cây mới, sáng tạo hồi ức mới là được.

Ta tin tưởng phu nhân có thể lại kiến tạo một Mai Lâm đẹp hơn.

Dứt lời liền thẳng tắp nhìn về phía Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức trong lòng chấn động mạnh.

Nàng không biết Cố Hàn Uyên có phải đang nói nàng có thể cùng Ly Ca Cười một lần nữa sáng tạo hồi ức hay không.

Thế nhưng trực giác mách bảo nàng, trọng điểm của Cố Hàn Uyên là mới.

Cây mới, hồi ức mới, có lẽ còn có người mới.

Vậy người mới này là ai.

Kinh Như Ức không tự chủ đưa mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Không có áo khoác, chỉ còn chiếc áo lót trên người, Cố Hàn Uyên nhìn qua không những không có nửa phần gầy gò, ngược lại còn lộ ra vẻ cao lớn khác thường.

Dáng người cao ngất tản ra khí khái đàn ông khác biệt.

Phảng phất hắn vô luận lúc nào cũng đều Đỉnh Thiên Lập Địa như vậy.

Vòng eo rộng rãi luôn dùng để che chở người mình để ý, ban cho đối phương sự ấm áp.

Tựa như nàng lúc này đang khoác áo khoác của Cố Hàn Uyên, không hề cảm nhận được nửa phần lạnh lẽo.

Mặt ngọc của Kinh Như Ức hơi nóng lên, ngón tay ngọc thon dài nắm lấy vạt áo khoác trên người, e lệ nói: Đa tạ công tử đã cho thiếp mượn áo khoác, chờ thiếp tắm xong sẽ trả lại công tử.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười: Khi nào trả cũng không quan trọng.

Dừng một chút, hắn nói đầy ẩn ý: Ngược lại, phu nhân hẳn là nhanh đi tắm rửa một phen, miễn cho thật sự bị cảm lạnh.

Kinh Như Ức nghe vậy, vô thức cúi đầu nhìn thoáng qua.

Quần áo ướt đẫm dán chặt trên thân thể mềm mại, mơ hồ lộ ra một mảng trắng nõn.

Quan trọng hơn là nàng đã nhận ra một ánh mắt nóng rực.

Mặt ngọc của mỹ nhân thê lập tức lại đỏ bừng.

Nước ấm lướt qua thân thể mềm mại, xua đi hàn ý do Kinh Như Ức bị dầm mưa mà sinh ra.

Mười ngón tay thon dài mơn trớn làn da trắng nõn, trước sau như một bóng loáng mịn màng.

Bọt nước cũng khó mà đọng lại trên đó một khắc, liền dứt khoát chảy xuống.

Lão thiên gia đôi khi quả thật đặc biệt ưu ái một số người.

Khiến tuế nguyệt cũng phải thất thần trên thân họ, quên đi công việc bổn phận của mình.

Kinh Như Ức trong nguyên tác chỉ là một tấm nền tồn tại trong ký ức.

Lưu lại cho mọi người nhiều hơn chỉ là ý khó nguôi ngoai và tiếc hận, mà bỏ quên đi quá nhiều vẻ đẹp động lòng người của nàng.

Đáng tiếc giờ này khắc này vẫn như cũ không ai có thể thưởng thức mỹ cảnh này.

Mà bản thân Kinh Như Ức cũng không ý thức được mình đáng giá được tâng bốc đến nhường nào.

Sự chú ý của nàng đặt ở bộ quần áo treo trên bình phong.

Có y phục của chính nàng để thay cho bộ đồ ướt đẫm, cũng có y phục tắm rửa sạch sẽ.

Đương nhiên những thứ này hiển nhiên không phải điều nàng chú ý.

Bộ bạch y kia mới là thứ khiến nàng mắt không chớp.

Hoặc có lẽ nàng thật ra là đang xuyên qua bộ bạch y này mà nhìn về phía chủ nhân của nó, người nam tử khiến trái tim nàng càng thêm rối loạn.

Người nam tử rõ ràng không phải trượng phu của nàng, lại khiến nàng tim đập thình thịch.

Có lẽ là do nước ấm khiến nàng quá mức thả lỏng, lặng yên cuốn đi tâm tình hổ thẹn trong lòng nàng đối với trượng phu.

Nàng không khỏi nhớ lại quá trình nàng và Cố Hàn Uyên lần trước gặp nhau ở Mai Lâm.

Nàng bất ngờ gặp được Cố Hàn Uyên đang chuẩn bị hôn Yến Tam Nương.

Sau đó, vì làm hỏng chuyện tốt của Cố Hàn Uyên, nàng bị đối phương wall dong ép sát tường, bị yêu cầu bồi thường.

Lúc đó nàng thật sự rất sợ hãi.

Thậm chí vì thế mà trong lòng nàng đã dự tính rất nhiều điều tồi tệ nhất.

Chương 1498

Kết quả Cố Hàn Uyên lại nói với nàng đó chỉ là một trò đùa.

Bây giờ nghĩ lại, ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn nàng nào giống như nói đùa.

Cái loại ánh mắt hận không thể nuốt nàng vào bụng, rửa sạch nhai cả vỏ ấy.

Lúc đó mình tin đó là nói đùa sao.

Có lẽ là không tin.

Nhưng vì sao vẫn nhận lấy Đồng tâm bội phục đối phương đưa.

Thật sự chỉ là lo lắng mình có thể sẽ gặp nạn sao.

Sự thật chứng minh Cố Hàn Uyên đúng, nàng chọn nhận lấy Đồng tâm bội phục cũng là đúng.

Bởi vậy Cố Hàn Uyên mới tới kịp lúc như thế.

Thế nhưng đồng thời, đây cũng là sai.

Bởi vì nàng đã có lòng dao động, tình cảm đối với Ly Ca Cười dường như không còn kiên định bất biến như vậy nữa.

Kinh Như Ức ngâm mình trong thùng nước tắm, đôi mắt đẹp mê ly, thần thái có vẻ hơi mờ mịt.

Nàng khẽ vuốt bụng dưới phẳng lì, bóng loáng của mình.

Nếu mình có thai, liệu có phải sẽ có điều gì đó khác biệt không.

Kinh Như Ức kỳ thực hẳn là cảm thấy may mắn.

Bởi vì trong nguyên tác nàng tuy có thai, nhưng cuối cùng lại không thể giữ được, rơi vào kết cục một xác hai mạng.

Trả giá cho sự ngây thơ của Ly Ca Cười.

Thế giới này tuy không xảy ra chuyện như vậy, nhưng nếu tất cả không thay đổi, có lẽ vẫn sẽ là kết quả tương tự.

Nghiêm Thế Phiên chẳng phải đã bắt đầu ra tay với nàng rồi sao.

Mà Cố Hàn Uyên chính là biến số sẽ thay đổi vận mệnh của nàng.

Chỉ xem nàng lựa chọn thế nào.

Đúng lúc này, một tiếng thiếu nữ khẽ gọi đánh thức Kinh Như Ức.

Phu nhân, ta có thể vào không.

Bởi vì là giọng của thiếu nữ, nên Kinh Như Ức không quá kinh hoảng.

Ngược lại có chút ngạc nhiên hỏi: Ngươi là tiểu cô nương đi cùng Cố công tử trở về ư.

Ân, ta gọi Mầm Tiểu Thanh, là thôn dân Miêu Gia Thôn.

Mầm Tiểu Thanh đáp ở ngoài cửa.

Thôn dân Miêu Gia Thôn.

Kinh Như Ức kinh ngạc một chút.

Suy nghĩ một lát, nói: Được, ngươi vào đi.

Nàng có chút ngạc nhiên Mầm Tiểu Thanh tìm đến nàng làm gì.

Mầm Tiểu Thanh mang theo ý cười duyên dáng đẩy cửa bước vào, đồng thời vô cùng khéo léo đóng cửa phòng lại.

Sau đó nàng giải đáp nghi hoặc của Kinh Như Ức.

Phu nhân, ta tới giúp người thu dọn y phục dơ đi giặt.

Lý do này hợp tình hợp lý, thế nhưng lại càng khiến Kinh Như Ức khó hiểu.

Chờ đã.

Ta không cần ngươi hỗ trợ thu dọn.

Chuyện này vô duyên vô cớ, khiến Kinh Như Ức không hiểu ra sao.

Mầm Tiểu Thanh không để ý đến lời cự tuyệt của Kinh Như Ức, tự nhiên thu dọn y phục trước bình phong.

Trong miệng nàng ngược lại cũng giải thích: Cố công tử và Yến tỷ tỷ đã cứu thôn xóm của chúng ta, bởi vậy ta bây giờ đang làm thị nữ cho Cố công tử để báo đáp ân tình của hắn.

Kinh Như Ức nghe được tên Cố Hàn Uyên, trong lòng lập tức cả kinh, vô thức chìm bờ vai vốn lộ trên mặt nước xuống.

Đôi mi thanh tú nhíu lại hỏi: Là Cố công tử bảo ngươi tới ư.

Mầm Tiểu Thanh ngữ khí tự nhiên giải thích: Không phải, là tự ta muốn làm.

Dù sao Ly tiên sinh đối với chúng ta cũng có ân, tuy là.

Lời của Mầm Tiểu Thanh đột nhiên dừng lại, lộ ra vẻ thất vọng và bất mãn rõ ràng.

Điều này quả nhiên thu hút sự chú ý của Kinh Như Ức, nàng nhíu mày hỏi: Ly Ca Cười y đã làm gì sao.

Mầm Tiểu Thanh nghe vậy, mặt hiện vẻ lưỡng lự, một bộ dáng vẻ do dự có nên mở miệng hay không.

Cuối cùng, với vẻ lòng đầy oán hận, nàng không nhanh không chậm nói: Ta vốn rất cảm kích Ly tiên sinh nguyện ý ra tay tương trợ thôn xóm chúng ta, thế nhưng Ly tiên sinh cuối cùng lại vì những tên Mã Tặc đã hại chết trên trăm sinh mạng trong thôn xóm chúng ta mà bất bình thay cho Cố công tử.

Kinh Như Ức nghe vậy cả kinh, đôi mi thanh tú cũng nhíu chặt lại.

Ly Ca Cười, Cố Hàn Uyên, Mã Tặc, trên trăm sinh mạng con người.

Việc này gộp lại, khiến nàng không thể không lưu ý.

Hơn nữa Ly Ca Cười có khả năng còn đã làm sai chuyện.

Theo lời tự thuật của Mầm Tiểu Thanh về những chuyện đã xảy ra trong hai ngày nay, Kinh Như Ức cũng đã minh bạch tiền căn hậu quả.

Cuối cùng không khỏi khẽ thở dài một tiếng: Việc này quả thật là Ly Ca Cười có lỗi.

Bây giờ nàng mới phản ứng.

Mầm Tiểu Thanh đâu phải là báo ân, rõ ràng là đến để oán trách.

Đem phương pháp làm việc sai lầm của Ly Ca Cười oán giận cho thê tử của hắn là Kinh Như Ức nghe.

Kinh Như Ức thâm minh đại nghĩa không cảm thấy Mầm Tiểu Thanh có lỗi.

Cho dù Ly Ca Cười ở trước mặt nàng, nàng cũng sẽ chỉ trích.

Năm đó nàng vì giải oan cho cha mà đi đến kinh thành cũng từng chịu nỗi khổ của Mã Tặc.

Cũng chính vào lúc đó, khi nàng chạy trốn trong bão táp, Ly Ca Cười đã cứu nàng.

Hai người tình cờ gặp gỡ cũng vì thế mà bắt đầu.

Thế nhưng bây giờ Ly Ca Cười lại đang chỉ trích Cố Hàn Uyên đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn với Mã Tặc, đáng lẽ phải giao cho quan phủ thẩm phán.

Quan phủ có đức hạnh gì, Ly Ca Cười không biết sao.

Hắn biết, nhưng vẫn nói như vậy.

Kinh Như Ức u u một tiếng thở dài.

Ly Ca Cười đã thay đổi, nhưng cũng chưa thay đổi.

Thay đổi là ở trước mặt Cố Hàn Uyên quá không lý trí.

Không đổi là ý tưởng cố chấp của hắn.

Đừng nói Mầm Tiểu Thanh, ngay cả Kinh Như Ức cũng thêm mấy phần thất vọng đối với Ly Ca Cười.

Nàng cũng hiểu tâm tình của Mầm Tiểu Thanh.

Phu nhân, vậy ta xin cáo lui trước.

Kinh Như Ức còn chưa kịp phản ứng, Mầm Tiểu Thanh sau khi báo cho tiền căn hậu quả liền tự nhiên thu dọn xong y phục cáo từ rời đi.

Mãi đến khi cửa phòng đóng lại, nàng mới hoàn hồn.

Hành vi cổ quái của Mầm Tiểu Thanh khiến nàng lại nhíu mày.

Lúc này, Kinh Như Ức mới nhớ tới một chuyện, Mầm Tiểu Thanh đã mang đi cả bộ y phục của Cố Hàn Uyên.

Nàng vốn muốn tự mình tắm xong sẽ trả lại cho Cố Hàn Uyên.

Cảm nhận về Cố Hàn Uyên càng phức tạp, trong lòng nàng càng có một giọng nói bảo nàng làm như vậy.

Quả nhiên, khi nàng nhìn về phía bình phong, bộ y phục của Cố Hàn Uyên đã không thấy.

Thế nhưng đó không phải là trọng điểm.

Hả.

Quần áo của ta đâu.

Kinh Như Ức lúng túng phát hiện bộ quần áo thay giặt của mình cũng bị Mầm Tiểu Thanh lấy đi.

Điều này tạo ra một vấn đề, nàng hiện tại không có gì để mặc.

Kinh Như Ức không thể không nhỏ giọng gọi: Mầm Tiểu Thanh.

Không ai đáp lại.

Chương 1499

E rằng Mầm Tiểu Thanh đã đi xa.

Điều khiến nàng càng lúng túng hơn là y phục tắm rửa của nàng đều ở trong một gian phòng khác.

Cũng chính là phòng ngủ của phu thê.

Thời đại này, nữ tử bình thường dù đã kết hôn cũng sẽ không để trượng phu nhìn thấy mình tắm rửa.

Vì vậy, gian phòng tắm rửa và phòng ngủ là tách biệt.

Dù sao không phải ai cũng hoang đường như Cố Hàn Uyên, ở Lãm Nguyệt Các xây một ao suối nước nóng để cùng tắm.

Nhưng bây giờ vấn đề là nàng cũng không thể cứ thế trần trụi mà đi lấy được.

Phòng ngủ tuy không xa, nhưng cũng phải đi qua hành lang.

Nếu vạn nhất bị người nhìn thấy, nàng còn mặt mũi nào nữa.

Hơn nữa lại không dám gọi người.

Vạn nhất tới là Cố Hàn Uyên thì sao.

Liệu hắn có hiểu lầm ý tưởng của nàng, thẳng thắn mà biết thời biết thế tức là tận dụng cơ hội.

Dù sao, lúc tắm rửa mà gọi một người đàn ông khác giúp cầm y phục, nghĩ thế nào cũng không thích hợp.

Sẽ bị coi là đang ám chỉ và câu dẫn.

Bởi vậy, bất đắc dĩ Kinh Như Ức chỉ có thể chờ Mầm Tiểu Thanh phát hiện mình cầm nhiều y phục, rồi trả lại cho nàng.

Thế nhưng chờ tới chờ lui, đợi đến khi nước ấm đều trở nên lạnh như băng, nàng vẫn không đợi được Mầm Tiểu Thanh quay về.

Kinh Như Ức bị nước lạnh làm cho không khỏi run rẩy cả người.

Cứ thế chờ đợi nữa, sẽ bị cảm lạnh mà sinh bệnh mất.

Kinh Như Ức chỉ có thể đứng dậy.

Giữa tiếng nước hoa lạp lạp, Kinh Như Ức run rẩy bước ra khỏi thùng tắm.

Sau đó nàng liền phát hiện Mầm Tiểu Thanh ngay cả chiếc khăn lông cũng không chừa lại cho nàng.

Cắn răng nghiến lợi, Kinh Như Ức cuối cùng cũng phản ứng kịp, Mầm Tiểu Thanh tuyệt đối là cố ý.

Là trò đùa dai, hay là để trả thù Ly Ca Cười, thì nàng cũng không rõ.

Thế nhưng cứ như vậy, nàng không thể không quay về phòng ngủ.

Bằng không tuyệt đối sẽ bị đông cứng mà sinh bệnh.

Dù sao Cố Hàn Uyên trước đó mới dùng Thủy Linh Tiên thuật để tạo mưa, lúc thủy khí bốc hơi lên là lạnh nhất.

Kinh Như Ức chỉ hơi chút do dự, đã bị cóng đến mức không chịu nổi.

Không có cách nào, nàng chỉ có thể đi về phía cửa phòng, lưu lại một chuỗi vết chân ướt nhem.

Kinh Như Ức đi tới trước cửa, cẩn thận từng li từng tí lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Rất tốt, vô cùng yên tĩnh.

Nàng nhẹ nhàng mở một khe cửa quan sát, quả nhiên không có lấy một bóng người.

Điều này khiến nàng lập tức thở phào một hơi.

Kinh Như Ức lại đợi một lát, mới cẩn thận bước ra một chiếc chân ngọc trơn bóng mượt mà.

Lòng nàng bây giờ đập thật nhanh.

Không ngừng thầm cầu nguyện ngàn vạn lần đừng có ai xuất hiện vào lúc này.

Không biết có phải lời cầu nguyện của nàng đã phát huy tác dụng hay không, trong quá trình nàng di chuyển về phía phòng ngủ vẫn chưa xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Chỉ cần đi qua thêm một khúc quanh hành lang nữa, là có thể an toàn trở về phòng ngủ.

Bất quá đúng lúc này, Kinh Như Ức nhìn thấy trên mặt đất một vệt trắng quen thuộc.

Dĩ nhiên là chiếc áo khoác của Cố Hàn Uyên mà Mầm Tiểu Thanh đã mang đi.

Chẳng lẽ là vì mang quá nhiều quần áo, không cẩn thận làm rơi xuống.

Vô luận là lý do gì, Kinh Như Ức cũng phải đi nhặt nó lên.

Vừa để giữ ấm, vừa để che giấu.

Tuy có hơi lệch hướng lộ tuyến một chút, nhưng khi Kinh Như Ức nhặt chiếc áo lên và quấn lấy mình, nàng lại cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Không chỉ vì che đi hơn phân nửa xuân sắc khiến nỗi xấu hổ vốn muốn chết của nàng giảm đi rất nhiều.

Mà còn là vì nàng lại một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp.

Tuy trên y phục đã sớm không còn nhiệt độ cơ thể của Cố Hàn Uyên, thế nhưng vào lúc này tác dụng của nó lại lớn hơn so với lúc nàng gặp mưa trước đó.

Chỉ là khí tức Cố Hàn Uyên lưu lại trên y phục vẫn còn.

Khiến Kinh Như Ức có cảm giác phảng phất lại được Cố Hàn Uyên ôm vào trong lòng.

Nhưng vấn đề là trạng thái hiện tại của nàng khác biệt so với trước, nhất thời xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng.

Thế nhưng còn chưa chờ Kinh Như Ức bình phục tâm tình, tiếng nói chuyện đột nhiên truyền đến lại khiến nàng giật mình.

Cố đại ca, huynh thành thật nói cho ta biết, huynh có phải là thích Như Ức tỷ tỷ không.

Giọng nói ghen tuông của Yến Tam Nương truyền đến.

Kinh Như Ức vốn định bước nhanh rời đi, thế nhưng nội dung trong lời nói của Yến Tam Nương lại khiến nàng không khỏi dừng bước.

Dưới tình huống có y phục che thân, Kinh Như Ức không còn hoảng loạn như trước, ngược lại còn có vài phần thong thả.

Vì vậy nàng vô thức chọn ẩn thân ở khúc quanh để nghe trộm.

Lúc này, lời đáp của Cố Hàn Uyên cũng tới.

Chỉ là nội dung lại khiến nàng xấu hổ đến đỏ bừng tai.

Phải, ta xác thực thích Kinh phu nhân.

Bên kia hành lang, Cố Hàn Uyên đang đứng song song cùng Yến Tam Nương.

Yến Tam Nương tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, nói: Thật uổng công ta trước đó còn giải thích với Ly Ca Cười rằng huynh và Như Ức tỷ tỷ chỉ là quan hệ bạn bè.

Kinh Như Ức ẩn nấp nghe vậy, trong lòng nhất thời cuồng loạn.

Đáy lòng dâng lên một trận chột dạ.

Vô luận là trước đó nàng vì Cố Hàn Uyên mà sinh ra tâm tình mê man, vướng víu, hay là trạng thái đặc biệt nàng đang quấn áo khoác của Cố Hàn Uyên lúc này, đều khiến nàng rất khó lý trực khí tráng nói mình không có quan hệ gì với Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng lúc này liền nghe thấy Cố Hàn Uyên nghiêm túc nói: Tam Nương, ta biết nàng đang tức giận, thế nhưng không nên hiểu lầm Kinh phu nhân.

Thích nàng là chuyện của ta, thế nhưng nàng cũng chưa từng đáp lại ta, cũng chưa từng phản bội Ly Ca Cười.

Kinh phu nhân là một nữ tử tự ái mà tiết liệt, chưa bao giờ vượt qua lôi trì nửa bước, quan hệ giữa chúng ta cũng xác thực vẫn chỉ là bạn bè mà thôi.

Lời nói chân tình như thế của Cố Hàn Uyên khiến Kinh Như Ức đang nghe lén một trận xấu hổ.

Bởi vì nàng quả thực đã dao động.

Quả nhiên, Yến Tam Nương hồ nghi nói: Thế nhưng ta thấy Như Ức tỷ tỷ đối với huynh cũng không phải là không có hảo cảm a.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, u u khẽ thở dài: Thánh nhân luận việc làm không luận tâm, luận tâm vô hoàn nhân.

Ý là Kinh Như Ức có lẽ đối với hắn có hảo cảm, thế nhưng chỉ cần không có thêm hành vi nào khác, nàng liền vẫn là nữ tử thuần khiết, trinh liệt kia, càng chưa nói đến phản bội Ly Ca Cười.

Yến Tam Nương nghe vậy, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, càng thêm ghen tuông.

Nàng chua xót lẩm bẩm: Cố đại ca quả nhiên rất yêu thích Như Ức tỷ tỷ, còn chưa có được đâu, vẫn cứ nói tốt cho người ta.

Cố Hàn Uyên tự giễu nói: Kinh phu nhân thông minh xinh đẹp, thiện giải nhân ý, ngoài mềm trong cứng, là chân chính hiền thê lương mẫu, ai có thể không thích đâu.

Hiền thê lương mẫu.

Kinh Như Ức chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cố Hàn Uyên càng khen ngợi nàng, nàng liền càng thêm tâm tình phức tạp.

Bởi vì nàng cảm thấy mình căn bản không đảm đương nổi lời tán thưởng của Cố Hàn Uyên.

Vì Cố Hàn Uyên mà dao động, dùng quần áo của Cố Hàn Uyên che thân để che giấu mình có thể gọi là hiền thê sao.

Chương 1500

Không thể vì trượng phu mình mà lưu lại con nối dòng, nói thế nào là lương mẫu.

Thế nhưng cùng lúc đó, tình yêu thích của Cố Hàn Uyên đối với nàng lại lặng yên truyền tới.

Một màn xấu hổ vui vẻ nhàn nhạt trong lòng cũng làm sao cũng không giấu được.

Quả nhiên ta là một nữ nhân hỏng bét.

Kinh Như Ức tâm tình phức tạp thầm nghĩ.

Lúc này, bình dấm chua của Yến Tam Nương xem như là đã hoàn toàn đổ.

Những cô gái ở Miêu Gia Thôn trước đó, Cố Hàn Uyên không thèm giải thích với nàng.

Bây giờ thì hay rồi, lại ở trước mặt nàng mà nói thê tử người khác tốt đến mức nào.

Hừ.

Vậy huynh cứ đi tìm Kinh phu nhân mà huynh thích đi.

Yến Tam Nương thở phì phò xoay người rời đi.

Kinh Như Ức đang ẩn thân ở khúc quanh lập tức sợ hết hồn.

Bởi vì hướng Yến Tam Nương đi tới chính là chỗ nàng đang đứng.

May mà Cố Hàn Uyên kịp thời từ phía sau ôm lấy Yến Tam Nương, ngăn cản nàng tiếp tục đi về phía trước.

Cố Hàn Uyên vòng hai tay quanh vòng eo tinh tế mềm mại của Yến Tam Nương, nhẹ giọng nói bên tai nàng: Tam Nương.

Ta xác thực thích Kinh phu nhân, nhưng cũng chưa nói không thích nàng a.

Ừm, quả là lời của một tra nam.

Ở hiện đại hẳn là bị đánh một trận, nhưng ở thời đại này thì chưa chắc không thể thực hiện.

Đương nhiên, quan trọng hơn chính là hình tượng phong lưu của Cố Hàn Uyên sớm đã thành chuyện thường tình.

Thế nên Yến Tam Nương sau khi quay đầu trắng mắt oán trách Cố Hàn Uyên một cái, lại thật sự như thế dừng lại.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, thừa thắng xông lên nói: Chẳng lẽ Tam Nương nàng cho rằng ta đối với nàng không tốt sao.

Yến Tam Nương nghe vậy giật mình.

Sau đó thân thể mềm mại của nàng liền nhũn ra.

Nàng có thể chỉ trích Cố Hàn Uyên quá phong lưu, song lại chẳng thể nói hắn đối nàng không tốt.

Hơn nữa, nói cho cùng, nàng còn đang chột dạ đấy.

Tiến triển giữa nàng và Cố Hàn Uyên cùng những gì đối phương làm vì mình vốn không cân xứng.

Yến Tam Nương u u nói: Cố đại ca, chàng còn nhớ ta đã nói về chuyện sư phụ. không phải, chuyện mẫu thân ta sao.

Thế nên ta vẫn rất sợ bị bỏ rơi thêm lần nữa.

Cố Hàn Uyên vươn một ngón tay chống lên vành môi Yến Tam Nương, ngăn nàng nói tiếp.

Tam Nương, chẳng lẽ nàng đã quên ta là kẻ rất tham lam sao.

Đã lọt vào lòng ta rồi thì đừng hòng chạy thoát nữa.

Cố Hàn Uyên nửa tự giễu, nửa trêu ghẹo nói.

Vốn dĩ Yến Tam Nương vì nhắc lại chuyện Vô Cấu sư thái mà trong lòng có chút uất ức.

Thế nhưng lời Cố Hàn Uyên lại khiến nàng bật cười.

Phốc phốc.

Nói cũng phải, Cố đại ca là kẻ tham lam nhất.

Nếu Cố Hàn Uyên dùng những lời lẽ khác để an ủi nàng, hoặc đưa ra bất kỳ lời cam đoan nào, cũng chưa chắc có thể khiến nàng cảm thấy an tâm.

Thế nhưng nói đến lòng tham, Cố Hàn Uyên tuyệt đối là kẻ ta mặc kệ hắn là ai.

Dù sao mới đây Cố Hàn Uyên vừa vì lòng tham mà để mắt đến mỹ nhân thê Kinh Như Ức.

Quả thực không có gì chân thật hơn bảo đảm này.

Yến Tam Nương cũng vì vậy mà không còn quá để ý đến chuyện của Kinh Như Ức.

Xét cho cùng, sự ghen ghét cùng lo lắng của nàng là sợ Cố Hàn Uyên sẽ có tân hoan quên cựu ái, giống như cha mẹ nuôi và mẫu thân ruột Vô Cấu sư thái đã từng ban cho hy vọng rồi lại đẩy nàng vào tuyệt vọng mà vứt bỏ nàng.

Lòng tham của Cố Hàn Uyên ngược lại trở thành bảo hiểm chân thật nhất.

Còn như Cố Hàn Uyên thích thê tử của Ly Ca Cười, xác thực là bất đạo đức.

Nhưng nàng tự mình thành danh Yến Tử Thần Thâu nhờ trộm cắp, lẽ nào là người có đạo đức sao.

Huống hồ khi còn nhỏ nàng đã trải qua nạn đói lớn đến mức có thể dùng mọi thủ đoạn để cầu sinh.

Thế nên giới hạn đạo đức của Yến Tam Nương kỳ thực tương đối linh hoạt.

Khi chỉ trích Cố Hàn Uyên để mắt tới Kinh Như Ức, nàng cũng chưa từng vì đạo đức mà chỉ trích hắn.

Bỏ lại những khúc mắc cùng lo lắng trong lòng, đôi mắt đẹp của Yến Tam Nương lấp lánh khẽ gọi: Cố đại ca.

Cố Hàn Uyên nghe tiếng đàn biết ý, cánh tay hơi dùng sức, kéo Yến Tam Nương quay mặt về phía mình.

Sau đó khóe miệng mỉm cười ghé sát Yến Tam Nương, nhẹ giọng nói: Để chúng ta bù đắp tiếc nuối lần trước.

Lời vừa dứt, Yến Tam Nương chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần.

Khoảnh khắc sau đó, vành môi nàng khẽ ấm.

Một cảm giác an tâm khó tả lan tỏa, khiến Yến Tam Nương không kìm được mà nhắm lại đôi mắt đẹp.

Từ lần trước ở Mai Lâm vô tình bị Kinh Như Ức cắt ngang, Yến Tam Nương đã tưởng tượng về chuyện này không chỉ một lần.

Thế nên so với lần trước đột ngột, lần này nàng càng có sự chuẩn bị tâm lý.

Thậm chí có thể coi như nàng đang chủ động ám chỉ Cố Hàn Uyên.

Song khi nàng thực sự bắt đầu tự mình trải nghiệm, lại phát hiện nó còn tươi đẹp hơn trong tưởng tượng của nàng.

Đây là phương thức truyền đạt tâm ý hiệu quả hơn cả lời nói.

Nàng cũng phát hiện Cố Hàn Uyên quả thực không lừa nàng, cực kỳ yêu thích nàng.

Một lúc lâu sau, Yến Tam Nương thở hổn hển rời khỏi Cố Hàn Uyên.

Nàng đôi mắt mị hoặc liếc nhìn Cố Hàn Uyên, vừa thẹn vừa giận nói: Cố đại ca, chàng còn mang kiếm trên người sao.

Đâm thiếp thật khó chịu.

Cố Hàn Uyên lắc đầu cười nói: Ta sẽ không mang kiếm trong người đâu.

Yến Tam Nương nghĩ cũng đúng.

Không nói đến thân tuyệt thế thần công của Cố Hàn Uyên, hắn đã sớm vượt qua cái thời điểm cần tùy thân mang kiếm.

Huống hồ nàng cũng chẳng phải không biết Cố Hàn Uyên có một tay thủ đoạn Tu Di nạp giới.

Trảm Long Kiếm dùng để Ngự Kiếm Phi Hành trên đường trở về từ lâu đã được Cố Hàn Uyên thu vào.

Điều này càng khiến Yến Tam Nương hiếu kỳ.

Chẳng lẽ là chính nàng mang theo Tiên Đế bảo kiếm sao.

Nhưng nàng rõ ràng cảm giác được Tiên Đế bảo kiếm vừa vặn treo bên hông mình.

Sau đó Yến Tam Nương tò mò cúi đầu nhìn.

Đó là.

Ban đầu nàng còn chưa kịp phản ứng.

Dù sao kiến thức của nàng trong phương diện này khá thiếu thốn.

Thời thơ ấu tuy từng thấy đủ mọi nhân tình thế thái giữa nạn đói lớn, nhưng khi ấy dù sao còn quá nhỏ, không thể nào hiểu thấu.

Lớn hơn một chút đã bị Vô Cấu sư thái thu làm đệ tử ở trên Nga Mi Sơn.

Vô Cấu sư thái là một chi của Diệt Tuyệt Sư Thái, chỉ thu toàn nữ đệ tử.

Vô Cấu sư thái chưa bao giờ nghĩ đến việc gả chồng cho đệ tử, càng sẽ không chỉ dẫn kiến thức liên quan.

Mà Yến Tam Nương kể từ khi lên Nga Mi sau đó, không phải đang trộm đồ thì cũng là trên đường đi trộm đồ.

Trước đây nàng chưa từng có hứng thú với chuyện nam nữ.

Chương 1501

Vì vậy chuyện ôm hôn với Cố Hàn Uyên lúc trước chính là chuyện kỳ lạ nhất mà nàng có thể nghĩ tới.

Bất quá lúc này nàng dù có ngây thơ đến mấy cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhất thời mặt ngọc đỏ bừng, lại có chút luống cuống tay chân.

Cố đại ca chàng.

Cố Hàn Uyên cực kỳ dứt khoát đổ lỗi nói: Đều do Tam Nương quá đẹp, khiến ta không kìm lòng nổi.

Yến Tam Nương tuy có chút không nói nên lời trước hành vi đổ lỗi của Cố Hàn Uyên, thế nhưng lời khen của tình lang lại khiến nàng vô cùng hưởng thụ.

Không khỏi hơi do dự hỏi: Vậy giờ làm sao đây.

Cố Hàn Uyên tiến đến bên tai Yến Tam Nương thì thầm một hồi.

Yến Tam Nương nghe xong, mặt ngọc nhất thời đỏ bừng.

Ấp úng nói: Không được đâu.

Hơn nữa nơi đây lỡ có người đi ngang qua thì sao.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Yến Tam Nương lại có chút rung động.

Tất cả những gì vừa xảy ra khiến nàng cảm thấy đắm chìm.

Nếu không phải kinh nghiệm quá nông cạn, đến nỗi quên cả thở, nàng cảm thấy mình có thể cùng Cố Hàn Uyên hôn đến thiên hoang địa lão.

Thế nên lúc này chính là thời điểm tình yêu nàng dành cho Cố Hàn Uyên nồng cháy nhất.

Yến Tam Nương đột nhiên linh quang lóe lên, u u hỏi: Những cô gái ở Miêu gia thôn kia chẳng lẽ cũng.

Yến Tam Nương tuy đoán chưa hoàn toàn đúng, nhưng cũng không sai.

Để rửa sạch dược tính Nha Phiến trên người những cô gái kia, Cố Hàn Uyên cũng không ít lần dùng những phương thức hiệu quả hơn.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, trêu ghẹo hỏi: Thế nên Tam Nương nàng thì sao.

Quyết định làm thế nào đây.

Yến Tam Nương vốn còn chút do dự, lúc này lại không hiểu sao dâng lên vài phần lòng háo thắng.

Nàng tự hỏi sắc đẹp của mình còn mạnh hơn tất cả nữ tử Miêu gia thôn cộng lại.

Những phương diện khác cũng sẽ không thua kém.

Yêu kiều rên một tiếng, nói: Hừ.

Ta Yến Tam Nương cả đời không kém ai.

Yến Tam Nương đã từng nghe Cố Hàn Uyên trích lời của Vương Trùng Dương.

Chỉ là so với vẻ ngoài hào khí mạnh miệng của Vương Trùng Dương, Yến Tam Nương trong hành động lại một mực thành thật, khéo léo quỳ xuống.

Nàng khẽ ngước trán, mơ hồ nói: Thế này chàng sẽ không còn tư tưởng đánh chủ ý Kinh Như Ức tỷ tỷ nữa chứ.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt tóc trên đỉnh đầu Yến Tam Nương, song lại không đáp lời nàng.

Ánh mắt hắn lóe lên liếc nhìn góc tường cách đó không xa, khóe môi lại càng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Kinh Như Ức ẩn mình ở khúc quanh, nín thở, không dám cử động dù chỉ một li.

Bởi vì Yến Tam Nương khi giận dỗi lúc trước đã bước tới mấy bước, dù kịp thời bị Cố Hàn Uyên ngăn lại, song khoảng cách giữa hai bên cũng đã rút ngắn rất nhiều.

Ở khoảng cách như vậy, e rằng chỉ cần nàng có một động tác lớn hơn một chút sẽ kinh động đến hai người.

Hiển nhiên lúc này nàng có muốn thoát đi cũng đã muộn.

Việc duy nhất có thể làm là chờ tại chỗ cho đến khi hai người rời đi.

Lúc trước nghe cuộc đối thoại giữa Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương, trong lòng Kinh Như Ức vô cùng phức tạp.

Cố Hàn Uyên thẳng thắn nói hắn thích nàng.

Hơn nữa còn là ngay trước mặt Yến Tam Nương mà nói Tất cả đều muốn.

Nếu là lần trước khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nàng e rằng sẽ không chút do dự nhảy ra ngoài tát cho Cố Hàn Uyên một cái.

Nhưng giờ đây nàng đã có một sự mê man không biết phải làm sao.

Thể hiện qua chi tiết, chính là nàng vô thức nắm chặt vạt áo đang bao lấy thân mình.

Trong mũi nàng vẫn có thể ngửi rõ ràng khí tức thuộc về Cố Hàn

Uyên.

Kỳ thực theo lý thuyết, với tính tình trinh liệt của Kinh Như Ức thì không nên mê man đến vậy mới phải.

Mặc dù Ly Ca Cười giờ đây có không ít chuyện khiến nàng thất vọng, tình cảm giữa hai người cũng đã xuất hiện vết rạn nứt.

Thế nhưng nàng thà rằng cãi vã cũng không muốn phản bội Ly Ca Cười.

Đó không phải là chuyện mà Kinh Như Ức, một người hiền thê lương mẫu tận xương, sẽ làm.

Chỉ là Cố Hàn Uyên cố ý đánh tráo khái niệm.

Thông qua việc thi ân và một vài ám chỉ, khiến tình cảm biến thành tình nghĩa không thể không trả.

Càng là người hiểu chuyện, thường lại càng không thể thiếu nhân tình.

Bởi vì thường thường cái giá phải trả cuối cùng lại cao đến mức khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Thế mà Cố Hàn Uyên xuất hiện vào thời cơ trước cả giai đoạn tình cảm của Kinh Như Ức và Ly Ca Cười đang ở đáy thung lũng, Kinh Như Ức bị thừa cơ chiếm đoạt cũng chẳng có gì lạ.

Kinh Như Ức hiện tại đang ở trong tình thế không dám đáp lại tâm ý của Cố Hàn Uyên, lại không muốn mắc nợ hắn.

Nhưng liệu Cố Hàn Uyên, kẻ trăm phương ngàn kế, lại dễ dàng bị tránh né đến vậy sao.

Kinh Như Ức càng không muốn mắc nợ, lại càng mắc nợ nhiều hơn.

Vốn dĩ còn có Yến Tam Nương làm cớ để kháng cự.

Kết quả Yến Tam Nương sau khi ghen tuông, làm nũng một hồi lại bày tỏ sự thấu hiểu với Cố Hàn Uyên, thậm chí có thể gọi là dung túng.

Hai người lại càng ôm hôn nồng tình mật ý.

Hơn nữa mới đây Cố Hàn Uyên còn nghiêm túc nói mình thích nàng.

Kinh Như Ức không hiểu sao lại có loại tâm tình chua xót.

Phảng phất như đồ vật của mình bị người khác đoạt đi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa yên.

Kinh Như Ức nghe thấy động tĩnh, đang may mắn vì hai người cuối cùng đã kết thúc ôm hôn, nàng cũng sẽ nhanh chóng tìm được cơ hội rời đi nơi này, thoát khỏi tình cảnh lúng túng như vậy.

Thế nhưng diễn biến tiếp theo lại vượt quá dự liệu của Kinh Như Ức.

Bởi vì không nghe được lời thì thầm của Cố Hàn Uyên với Yến Tam Nương, thiếu mất một đoạn tin tức.

Thế nên động tĩnh đột nhiên vang lên lần nữa khiến nàng cảm thấy không rõ vì sao.

Chẳng lẽ Yến Tam Nương đang uống nước sao.

Thế mà Yến Tam Nương lại đột nhiên nhắc đến nàng, càng khiến nàng gấp bội cảm thấy hiếu kỳ.

Chuyện gì sẽ khiến Yến Tam Nương cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ không còn nghĩ cách đối với nàng nữa.

Hơn nữa không hiểu sao, càng là nghe trộm động tĩnh, trong lòng Kinh Như Ức lại càng cảm thấy như có một ngọn lửa ngấm ngầm âm ỉ cháy.

Thôi thì nhìn trộm một cái.

Trong lòng Kinh Như Ức đột nhiên dâng lên một ý niệm nguy hiểm như vậy.

Nhìn trộm tư ẩn là ý nghĩ xấu xa mà người bình thường cũng sẽ có.

Hơn nữa càng lưu ý đối tượng theo dõi, ý nghĩ này sẽ càng mạnh mẽ.

Lúc này Cố Hàn Uyên đối với Kinh Như Ức mà nói, chính là thuộc về đối tượng cực kỳ để ý.

Kinh Như Ức cảm thấy Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương có lẽ đang bận rộn chuyện gì đó, hẳn là sẽ không chú ý đến nàng.

Đây chính là sai lầm trong nhận thức về võ công của Kinh Như Ức, một người trói gà không chặt.

Hơn nữa Ly Ca Cười bên cạnh nàng cũng chẳng tính là cao thủ gì, càng khiến kiến thức của nàng thêm phần hạn hẹp.

Quan trọng hơn là Kinh Như Ức trong tính cách hiền thê lương mẫu của mình vẫn còn cất giấu vài phần tâm lý mạo hiểm.

Nếu không trong kịch tình nàng cũng sẽ không đi vì Ly Ca Cười và Trịnh Đông Lưu mà dẫn dụ truy binh rời đi.

Chương 1502

Không biết đã qua bao lâu.

Kinh Như Ức đã tự mình xây dựng rất nhiều tâm lý.

Cuối cùng cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra.

Sau đó nàng nhìn thấy một cảnh tượng suýt nữa khiến nàng kinh hô thành tiếng, vội vàng đưa tay che miệng mình lại.

Kinh Như Ức cắn chặt môi mỏng, kinh ngạc nhìn biểu tình của Yến Tam Nương, người vốn ngày thường tư thế hiên ngang, giờ lại mềm mại như một nữ nhân.

Má nàng phồng lên che mặt, nhưng lại chuyên chú đến lạ.

Phảng phất như vật trước mắt đối với nàng vô cùng quan trọng.

Nói như vậy kỳ thực cũng không sai.

Dù sao điều đó liên quan đến hạnh phúc của nàng.

Cố công tử chính là muốn lãng phí Tam Nương như thế sao.

Trong đầu Kinh Như Ức chợt lóe lên một ý niệm như vậy.

Kinh Như Ức có phụ thân là nguyên Trấn Quốc tướng quân Kinh Ngữ Vệ, thế nên nàng vốn dĩ xuất thân là thiên kim quan gia.

Thân phận như vậy mang đến cho nàng quan niệm thiên về bảo thủ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc hầu hạ trượng phu mình theo cách như thế.

Đương nhiên, nếu như nàng vẫn là vị thiên kim quan gia kia, khi xuất giá vẫn sẽ tiếp xúc được những tri thức như vậy.

Chỉ là trong đa số tình huống, người gánh vác trách nhiệm chính là nha hoàn hồi môn.

Vì quá đỗi kinh sợ, khiến Kinh Như Ức nhất thời không thể bình tĩnh, tư duy cũng trở nên tán loạn.

Nàng không hiểu nghĩ đến việc mình thủy chung không có mang thai có phải cũng liên quan đến cuộc sống vợ chồng ngày thường quá mức vô vị hay không.

Ngẫm lại Ly Ca Cười có thể buông bỏ nàng, một mỹ kiều thê như vậy, rồi mang theo sự hoạt động khắp nơi, có lẽ cũng là vì cảm thấy vô vị chăng.

Việc không thể sinh con đẻ cái vẫn là một nỗi tiếc nuối của Kinh Như Ức.

Bất quá nàng rất nhanh lại phát hiện một vấn đề khác.

Kinh Như Ức mặt ngọc đỏ bừng thầm nghĩ: Nguyên lai giữa nam nhân và nam nhân cũng có khác biệt lớn đến vậy sao.

Vậy vấn đề có phải là xuất hiện ở trên người Ca Cười không.

Bởi vì sự đối lập quá mức mạnh mẽ, khiến nàng vô thức đẩy trách nhiệm lên người Ly Ca Cười.

Vậy nếu như là cùng Cố công tử thì sao.

Ý tưởng đột nhiên này khiến Kinh Như Ức, người đang muốn đạt thành nguyện vọng làm mẹ, sợ hết hồn.

Càng khiến nàng thân thể mềm mại từng trận nhũn ra, không còn sức lực.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm, khiến Kinh Như Ức vốn vẫn chưa hết sợ hãi lại càng thêm kinh sợ.

Phu nhân, ta giúp người lấy quần áo tắm rửa đến đây.

Mầm Tiểu Thanh đang cầm một bộ quần áo, cười tủm tỉm từ đằng xa đi về phía Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức vốn đang thân thể mềm mại nhũn ra, bị kinh sợ, một cái không đứng vững liền ngã ra ngoài, nửa người đều bại lộ ở phía góc bên kia, chỗ Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương.

Bộ y phục của Cố Hàn Uyên trên người Kinh Như Ức vốn chỉ là miễn cưỡng quấn lấy nàng.

Dù sao thân hình Cố Hàn Uyên lớn hơn Kinh Như Ức rất nhiều.

Lúc này Kinh Như Ức vừa ngã như vậy, hiệu quả che đậy thân thể nhất thời hoàn toàn không còn.

Yến Tam Nương liếc mắt nhìn sang, đồng dạng kinh hãi.

Nàng nào nghĩ đến sẽ bị Kinh Như Ức nghe trộm nhìn lén.

Huống hồ hình tượng của Kinh Như Ức lúc này cũng khiến nàng cảm thấy khó có thể tin.

Vì vậy Yến Tam Nương gần như theo bản năng hít ngược một hơi khí lạnh, đầu liền chợt rút về phía sau.

Cố Hàn Uyên vốn dĩ suýt nữa bị Kinh Như Ức trắng nõn như bạch ngọc làm cho choáng mắt, trong lòng một trận hừng hực.

Lại thêm Yến Tam Nương trợ công.

Kinh Như Ức lúc này đã bối rối.

Vừa là bị sợ, vừa là bị thẹn thùng.

Nhưng mà, khoảnh khắc sau đó cảm nhận được sự ấm áp trên má ngọc, Kinh Như Ức đang mờ mịt thất thố lúc này chỉ còn lại một ý niệm: Ta không còn trong sạch.

Trong vòng một ngày, Kinh Như Ức lại một lần nữa tắm rửa.

Chỉ là so với lần đầu tiên, nàng dường như càng thêm mờ mịt.

Kinh Như Ức ngửa đầu, đôi mắt đẹp thất thần nhìn trần nhà quen thuộc.

Cho dù đã trải qua một khoảng thời gian không ngắn, nàng vẫn có cảm giác hoài nghi cuộc sống.

Dòng nước ấm áp chảy qua thân thể mềm mại, song lại chẳng thể nào che lấp được cảm giác nóng bỏng còn lưu lại trên da thịt.

Trong mũi nàng thường xuyên vẫn có thể ngửi thấy mùi khí tức đáng sợ kia.

Mặc dù về mặt tinh thần có mờ mịt đến mấy, cũng không thể ngăn cản phương tâm đang đập thình thịch.

Giờ khắc này, khi nàng nghĩ đến Ly Ca Cười, đã không còn là vấn đề áy náy.

Mà là có một loại tâm tình căn bản không dám đối mặt.

Chỉ có thể khẩn cầu thời gian Ly Ca Cười trở về có thể trễ một chút, để nàng có nhiều thời gian hơn điều chỉnh tâm tình.

Kinh Như Ức hiện tại chỉ muốn yên tĩnh một chút.

Nhưng mà trời không chiều lòng người, tám chín phần mười.

Ngoài cửa lại một lần nữa vang lên thanh âm quen thuộc lại đáng ghét.

Phu nhân, ta có thể vào không.

Cùng ngữ điệu như trước, cũng cùng là một người.

Kinh Như Ức rất ghét chủ nhân của thanh âm này, chính là Mầm Tiểu Thanh, người đã khiến nàng rơi vào tình cảnh lúng túng như vậy.

Nếu không phải Mầm Tiểu Thanh lấy đi y phục của nàng, nàng cũng sẽ không mạo hiểm ra cửa lấy y phục, càng sẽ không vô tình gặp mặt Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương nói chuyện, lại còn nhìn lén được hình ảnh thân mật của hai người.

Cuối cùng cũng là vì Mầm Tiểu Thanh kinh hách, mới khiến nàng bị vấy bẩn cả người.

Thế nên lúc này Kinh Như Ức cảnh giác lại lạnh lùng hỏi: Ngươi còn đến làm gì.

Ngoài cửa, Mầm Tiểu Thanh dường như không để tâm thái độ của Kinh Như Ức, cực kỳ bình tĩnh nói: Đến để bồi tội với phu nhân.

Kinh Như Ức nghe vậy rất muốn rống lên một tiếng Ta không cần ngươi giả bộ hảo tâm nhưng nàng lại sau một lát trầm mặc, đột nhiên nói: Vào đi.

Sau đó Mầm Tiểu Thanh liền mặt lộ vẻ thẹn đi vào.

Kinh Như Ức thấy vậy cảm thấy có chút nực cười.

Lúc này giả bộ xấu hổ về chuyện lúc trước thì có ích lợi gì.

Chuyện đều đã xảy ra, nàng cũng đã bị khuất nhục, sự xấu hổ của kẻ gây ra cũng trở nên chẳng đáng một xu.

Mầm Tiểu Thanh đi tới trước mặt Kinh Như Ức, áy náy nói: Phu nhân, ta xin lỗi.

Lời xin lỗi này thực sự quá rẻ mạt, đến nỗi Kinh Như Ức vô thức muốn châm chọc khiêu khích.

Nhưng mà nàng lúc này đột nhiên nghĩ đến điều gì, đôi mi thanh tú cau chặt nói: Ngươi là vì trả thù Ca Tiếu sao.

Chỉ vì Ly Ca Cười nói vài câu cho đám Mã Tặc kia, mà Mầm Tiểu Thanh, người bị hại, lại trả thù thê tử hắn là Kinh Như Ức theo cách này, không khỏi có vẻ hơi chuyện bé xé ra to và hoang đường nực cười.

Kinh Như Ức đã đoán đúng, nhưng chưa hoàn toàn đúng.

Mầm Tiểu Thanh rũ mi cụp mắt nói: Phu nhân người chưa từng trải qua nỗi đau thấu tim, tự nhiên không biết hận ý của tiểu nữ tử.

Mầm Tiểu Thanh vừa nói, vừa ra tay giúp Kinh Như Ức lau chùi.

Kinh Như Ức thấy vậy vẫn chưa cự tuyệt.

Nàng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Nếu như Mầm Tiểu Thanh lấy lý do như vậy, tuy có chút quá đáng, nhưng nàng thực sự lại càng không tiện chỉ trích nhiều.

Dù sao những gì Mầm Tiểu Thanh thực sự làm cũng không nhiều, chỉ là một trò đùa dai kiểu như lấy đi quần áo tắm rửa của nàng, cùng với kinh hách nàng một cách không cẩn thận.

Nhưng mà Cố công tử.

Kinh Như Ức cắn chặt môi mỏng, sắc mặt đỏ bừng, hiện rõ vẻ khó mở lời.

Mầm Tiểu Thanh lén lút liếc nhìn sắc mặt Kinh Như Ức, ánh mắt chớp động nói: Công tử đây chẳng qua là ngoài ý muốn, ta cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra trùng hợp như vậy.

Kinh Như Ức không có chứng cứ chứng minh Cố Hàn Uyên là cố ý.

Xác thực, nếu nàng không đi nghe lén, sự tình chưa chắc đã diễn biến thành như thế này.

Chương 1503

Kinh Như Ức nhiều lắm cũng chỉ là sẽ vì đó mà cảm thấy thẹn một chút, sau đó cũng chỉ có Mầm Tiểu Thanh mới có thể biết.

Sự tình phát triển thành kết quả như bây giờ, ít nhiều cũng có chút ý tứ tự làm tự chịu.

Bất quá hiển nhiên Kinh Như Ức đã bỏ quên một chi tiết.

Bộ y phục của Cố Hàn Uyên mới là nguyên nhân thực sự khiến nàng vừa đúng lúc dừng lại.

Nếu không phải trì hoãn như vậy một chút, Kinh Như Ức kỳ thực đã trở lại gian phòng của mình rồi.

Sau đó vấn đề nảy sinh.

Bộ y phục kia vốn dĩ bị ai lấy đi.

Tại sao lại đột nhiên rơi xuống ở khúc quanh hành lang.

Mầm Tiểu Thanh dùng ánh mắt áy náy lén nhìn Kinh Như Ức một cái, nói thầm một tiếng: Xin lỗi, đây là nhiệm vụ của công tử.

Kinh Như Ức đã bỏ qua những chi tiết này, đồng thời tin tưởng tất cả chỉ là ngoài ý muốn, một điểm rất quan trọng là quá mức trùng hợp.

Cố Hàn Uyên và Yến Tam Nương xuất hiện vào thời cơ thật trùng hợp.

Đúng lúc nàng dừng lại, nhặt bộ y phục của Cố Hàn Uyên khoác lên người, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Nếu như chỉ có một mình Cố Hàn Uyên thì cũng thôi.

Mấu chốt là Yến Tam Nương cũng ở đó.

Chẳng lẽ Cố Hàn Uyên thông đồng với Yến Tam Nương sao.

Kinh Như Ức không tin Yến Tam Nương có thể vì Cố Hàn Uyên mà làm đến mức này.

Đáng tiếc nàng không biết Cố Hàn Uyên có một loại năng lực gọi Thần niệm định vị có thể chuẩn xác nắm bắt thời cơ xuất hiện, cố tình tạo ra tình huống tiến thoái lưỡng nan cho nàng lúc đó.

Mục đích của Cố Hàn Uyên là thừa dịp Kinh Như Ức có chút dao động, cấp tiến một chút để biến quan hệ giữa hai người trở nên ám muội hơn, chỉ là cuối cùng xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Kế hoạch ban đầu của Cố Hàn Uyên là sao chép chuyện đã xảy ra lần trước ở Mai Lâm.

Khiến Kinh Như Ức lại một lần nữa cắt ngang chuyện tốt của hắn và Yến Tam Nương, sau đó cũng giống như lần đó mà yêu cầu bồi thường.

Chuyện giống vậy tại sao phải làm hai lần.

Trọng điểm ở chỗ lần trước và lần này có sự khác biệt về bản chất.

Lần trước khi đó Kinh Như Ức chỉ là miễn cưỡng có chút hảo cảm với Cố Hàn Uyên, nhiều nhất chỉ coi là bằng hữu.

Chỉ là bởi vì muốn nhờ cậy Cố Hàn Uyên, đồng thời Cố Hàn Uyên còn có ân tình cứu Ly Ca Cười khỏi thiên lao, thế nên Kinh Như Ức mới có vài phần kính trọng.

Thực tế quan hệ cũng chẳng tính là thân cận bao nhiêu.

Sau đó Cố Hàn Uyên đã báo cho Kinh Như Ức một vài nội tình, đồng thời đưa lên Đồng tâm bội phục.

Theo thời gian trôi qua cùng với Ly Ca Cười bận rộn hoạt động trợ công, mới khiến vị trí của Cố Hàn Uyên trong lòng Kinh Như Ức càng ngày càng rõ ràng.

Rồi đến lần này Cố Hàn Uyên cứu Kinh Như Ức đã làm xong chuẩn bị ngọc nát.

Phương tâm Kinh Như Ức mới hoàn toàn rung động.

Nữ tử bình thường đối mặt với thế công liên tục của Cố Hàn Uyên, nào còn có khả năng do dự.

Thế nhưng Kinh Như Ức cuối cùng là một nữ tử trinh liệt, sẽ không dễ dàng đi theo Cố Hàn Uyên.

Nếu Cố Hàn Uyên lúc đó thu tay lại, đợi Ly Ca Cười trở về, tình cảm vợ chồng sớm muộn vẫn sẽ hàn gắn.

Thế nên lúc này Cố Hàn Uyên liền muốn dùng thuốc mạnh, khiến mối quan hệ ám muội giữa hai bên triệt để thành hiện thực.

Với tiền đề Kinh Như Ức đã dao động, Cố Hàn Uyên chỉ cần hơi chút cường ngạnh một chút, là có thể lừa dối Kinh Như Ức cho ra bồi thường, chứ không phải như lần trước chỉ dọa một cái là xong.

Chỉ là Yến Tam Nương hít ngược luồng khí lạnh kia cùng thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc của Kinh Như Ức lọt vào mắt Cố Hàn Uyên khiến hắn nhất thời không nhịn được.

Kết quả bồi thường không đòi được, ngược lại còn làm nhục Kinh Như Ức một phen.

Cho nên mới có lúc này không thể không phái Mầm Tiểu Thanh đến đây mượn danh bồi tội, khiến Kinh Như Ức tin tưởng chỉ là ngoài ý muốn và trùng hợp.

Tuy quá trình xảy ra không ít ngoài ý muốn.

Thế nhưng về mặt kết quả thì vẫn có hiệu quả.

Khi Mầm Tiểu Thanh vội vàng hầu hạ Kinh Như Ức tắm rửa xong, chuẩn bị cáo lui, Kinh Như Ức đột nhiên lảng tránh ánh mắt, hơi lộ vẻ không tự nhiên nói: Đừng lại đem bộ y phục của Cố công tử đi, đợi ta tắm xong sẽ trả lại cho hắn.

Mầm Tiểu Thanh nghe vậy, ánh mắt nhất thời cổ quái.

Tắm rửa xong, thay một thân quần dài màu lam nhạt, Kinh Như Ức không còn hình tượng xấu hổ, chật vật như trước.

Đoan trang ưu nhã, thanh thuần xinh đẹp.

Quả là một tuyệt sắc mỹ nhân thê.

Chỉ là giữa vầng trán nàng lại thường xuyên hiện lên một vệt ưu sầu nhàn nhạt, khiến người ta thương tiếc.

Ý nghĩ của nàng đối với Cố Hàn Uyên càng lúc càng phức tạp.

Mặc dù không chuyển thành mối quan hệ ám muội như Cố Hàn Uyên đã kế hoạch, thế nhưng cả hai đều đã thấy được một mặt không muốn người biết của đối phương.

Hơn nữa Kinh Như Ức càng đem dáng vẻ xấu hổ nhất của mình bại lộ cho Cố Hàn Uyên biết.

Dưới tình huống này, Kinh Như Ức vô luận thế nào cũng không thể bình thản nhìn Cố Hàn Uyên.

Cho nên khi nàng lại một lần nữa nhìn thấy Cố Hàn Uyên, không tránh khỏi mặt ngọc đỏ bừng.

Kinh Như Ức đôi mắt đẹp rũ xuống, không dám nhìn thẳng mặt Cố Hàn Uyên, ngượng ngùng nói: Cố công tử, chàng còn chưa đi sao.

Cố Hàn Uyên thưởng thức Kinh Như Ức trong bộ y phục, tán thưởng nàng mặc y phục vẫn lộ vẻ mảnh mai.

Hơn nữa bộ quần dài màu lam nhạt này càng làm nổi bật nàng trông như một đóa tiểu bạch hoa phiêu linh trong gió, yếu ớt.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một vệt tán thưởng, biết rõ còn hỏi: Phu nhân rất muốn đuổi ta đi sao.

Lời này đương nhiên khiến Kinh Như Ức trao cho hắn một cái liếc mắt trắng bẽn lẽn kèm theo vẻ giận dỗi.

Trải qua cái loại xấu hổ lúc trước, còn nói gì đến việc muốn đuổi Cố Hàn Uyên đi.

Kẻ thức thời chẳng lẽ không nên tự giác rời đi, để thời gian tới hóa giải đoạn xấu hổ này sao.

Độ dày da mặt của Cố Hàn Uyên khiến Kinh Như Ức gấp bội cảm thấy không nói nên lời, ngược lại lại vô tình khiến nàng không còn ngượng ngùng như trước.

Kinh Như Ức miễn cưỡng bình phục tâm tình, giả vờ lãnh đạm hỏi: Cố công tử chẳng lẽ còn có chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nói: Phu nhân chẳng lẽ đã quên ta từng nói với Ưng Vô Cầu rằng sẽ đích thân gặp Nghiêm Thế Phiên sao.

Kinh Như Ức nghe vậy vô cùng kinh ngạc nói: Hiện tại sao.

Chàng định mang ta đi cùng sao.

Không phải như vậy thì không có cách nào giải thích việc Cố Hàn Uyên lại lưu lại đây đợi nàng.

Cố Hàn Uyên vuốt cằm nói: Nghiêm Thế Phiên để mắt tới là phu nhân, phu nhân tốt nhất là nên đi với ta một chuyến, chấm dứt việc này.

Kinh Như Ức nghe vậy đôi mi thanh tú cau lại, trực giác cảm thấy có gì đó không ổn.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên nói xong lại rất có lý.

Nếu không phải vì nàng, Cố Hàn Uyên căn bản không cần thiết đối đầu với Nghiêm Thế Phiên.

Tuy nói địa vị giữa Nghiêm Thế Phiên và Cố Hàn Uyên chênh lệch rất lớn, càng không thể tạo thành uy hiếp gì cho Cố Hàn Uyên, nhưng tương tự cũng không có lý do gì để tự dưng gây thù chuốc oán.

Kinh Như Ức cùng Cố Hàn Uyên cùng nhau đi, chí ít có thể không cần lo lắng bị Nghiêm Thế Phiên cưỡng ép giữ lại.

Cũng không cần giống như trước mà làm cái việc chuẩn bị ngọc nát.

Cố Hàn Uyên cho dù có muôn vàn điều không tốt, thế nhưng cảm giác an toàn mà hắn mang lại tuyệt đối đủ cao.

Đương nhiên, không có uy hiếp của Nghiêm Thế Phiên, Kinh Như Ức lại càng lo lắng Cố Hàn Uyên sẽ làm gì với nàng.

Bất quá nghĩ đến nếu quả thật là như vậy, Cố Hàn Uyên hoàn toàn không cần làm điều thừa.

Còn như tâm tư ngọc nát.

Đều đã bị Cố Hàn Uyên chứng kiến dáng vẻ khó xử xấu hổ nhất của mình, còn bị dính lấy nhan sắc cùng khí tức của đối phương, bàn lại ngọc nát chẳng phải hơi chậm sao.

Trải qua đủ loại thao tác của Cố Hàn Uyên, hôm nay Kinh Như Ức cho dù bị hắn ép buộc cũng sẽ không dứt khoát tìm cái chết.

Khả năng lớn nhất là xem đó như báo đáp ân tình của Cố Hàn Uyên, từ nay không còn nợ nần nhau, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tuy là vì như vậy, Kinh Như Ức tuyệt đối không thể nào cùng Ly Ca Cười tiếp tục đi cùng nhau, thế nhưng tiến độ công lược trước đây của Cố Hàn Uyên cũng sẽ về không.

Chương 1504

Thế nên Cố Hàn Uyên lựa chọn là khiến Kinh Như Ức tiếp tục mắc nợ.

Còn như Ly Ca Cười, hắn chỉ biết trợ công mà thôi, không cần thiết sớm như vậy đã đánh đuổi hắn khỏi bên cạnh Kinh Như Ức.

Được rồi.

Kinh Như Ức bằng lòng cùng Cố Hàn Uyên đi gặp Nghiêm Thế Phiên.

Nàng đột nhiên có chút kỳ lạ hỏi: Tam Nương đâu rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt nhất thời cổ quái, nửa cười nửa không nói: Phu nhân cảm thấy Tam Nương còn có thể ở lại nơi này sao.

Kinh Như Ức nghe vậy ngẩn người, có chút lúng túng đỏ mặt.

Sau đó tức giận trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Bởi vì Cố Hàn Uyên với thái độ chẳng coi trọng sự xấu hổ lúc trước, khiến nàng nhất thời lại quên mất rằng da mặt Yến Tam Nương không dày được như Cố Hàn Uyên.

E rằng Yến Tam Nương một khoảng thời gian rất dài cũng không dám gặp mặt nàng.

Điều này khiến Kinh Như Ức thoáng thở phào nhẹ nhõm.

So sánh với Cố Hàn Uyên, kỳ thực Yến Tam Nương mới là người khó xử nhất.

Thậm chí ngay cả oán giận Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý, tại chỗ liền đỏ mặt chạy mất.

Có lẽ đây là lần khinh công của Yến Tam Nương nhanh nhất.

Đừng nói là Kinh Như Ức, ngay cả Cố Hàn Uyên, Yến Tam Nương đều muốn tránh không gặp một thời gian dài.

Cũng may Cố Hàn Uyên đã ép hỏi ra từ miệng Trần Liệt rằng mục tiêu của Vệ Vương ở trên núi Nga Mi.

Cho dù Yến Tam Nương thoát ly khỏi tầm mắt một thời gian cũng không cần vội vàng.

Sau đó, Cố Hàn Uyên mang theo Kinh Như Ức cùng nhau đi Nghiêm phủ.

Cố Hàn Uyên không mang theo Mầm Tiểu Thanh, để nàng tạm thời ở lại đây hỗ trợ thu dọn mảnh Mai Lâm này.

Mai Lâm lúc trước bị Ưng Vô Cầu dẫn người phá hoại rất nghiêm trọng, cho dù sau đó hỏa hoạn được Cố Hàn Uyên dùng Thủy Linh Tiên thuật dập tắt, cũng khiến mảnh Mai Lâm này còn lại khắp nơi cháy đen, chẳng còn vẻ đẹp ban đầu.

Vừa hay cũng để Mầm Tiểu Thanh bồi tội với Kinh Như Ức thể hiện thêm một chút thành ý.

Tránh cho Kinh Như Ức quay đầu lại nghi ngờ chuyện lúc trước không chỉ là trò đùa dai trả thù và trùng hợp của Mầm Tiểu Thanh tạo thành.

Cố Hàn Uyên mang theo Kinh Như Ức cũng trải nghiệm một chuyến Ngự Kiếm Phi Hành.

Một đường bay nhanh, rất nhanh đã đến kinh thành.

Kinh Như Ức đỏ mặt được Cố Hàn Uyên đỡ xuống từ Trảm Long Kiếm, nhẹ giọng nói cảm ơn: Đa tạ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Chỉ là tiện tay mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ e lệ của Kinh Như Ức, trong lòng vô cùng vui mừng.

Chỉ vì khi Ngự Kiếm Phi Hành, Kinh Như Ức cũng không cự tuyệt việc được hắn đỡ lấy vòng eo.

Mối quan hệ của hai người hôm nay là xấu hổ xen lẫn ám muội, một chút tiếp xúc tứ chi đã sẽ không bị Kinh Như Ức kháng cự.

Dù sao chuyện còn xấu hổ hơn đều đã trải qua, giờ đỡ cái thắt lưng thì có là gì.

Đây cũng là chỗ tốt khi Cố Hàn Uyên nhân cơ hội dùng phương thức công lược cấp tiến hơn, gia tăng giá trị trong lòng Kinh Như Ức.

Bằng không muốn làm cho Kinh Như Ức không kháng cự một mức độ nhất định tiếp xúc thân thể, còn không biết phải chờ đến bao giờ.

Cố.

Cố công tử.

Kinh Như Ức mặt ửng hồng, hơi lộ ra vẻ gấp gáp cùng không biết phải làm sao mà thấp giọng gọi.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi: Sao vậy phu nhân.

Kinh Như Ức xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái, sau đó cúi đầu nhìn về phía bàn tay mình đang bị hắn nắm.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên là đang được voi đòi tiên.

Tuy đỡ lấy vòng eo có vẻ quá đáng hơn nắm tay một chút, thế nhưng một cái là lúc trên trời Ngự Kiếm Phi Hành, một cái là dưới chốn công cộng.

Điều này liền có chút khảo nghiệm năng lực chịu đựng trong lòng của mỹ nhân thê Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức giận dỗi nói: Vì sao chàng lại nắm tay thiếp.

Nàng đã phát hiện nếu không nói thẳng, Cố Hàn Uyên căn bản sẽ không trả lời lời nàng.

Nhưng mà dù vậy, nàng cũng không thể đạt được câu trả lời mong muốn từ Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Từ khi kinh thành khôi phục trật tự đến nay, ta còn chưa đi dạo kỹ, phu nhân có thể nể mặt đi cùng ta một chuyến không.

Kinh Như Ức một bên than phục da mặt dày của Cố Hàn Uyên, một bên cổ quái hỏi: Vậy Nghiêm Thế Phiên bên kia thì sao.

Kinh Như Ức cố gắng dùng cách nói này để biểu thị cự tuyệt.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại vẻ mặt không sao cả nói: Cứ để hắn chờ đợi cho tốt đi.

Kinh Như Ức rốt cuộc cũng kịp phản ứng, nhận ra điều bất ổn ở phía trước.

Nghiêm Thế Phiên căn bản không được Cố Hàn Uyên để vào mắt, nào có đạo lý không muốn nàng cùng đi.

Bất quá, giờ đây dù suy nghĩ kỹ lưỡng cũng đã muộn.

Đối mặt với Cố Hàn Uyên cường thế, nàng căn bản không có khoảng trống để cự tuyệt, chỉ đành mặc hắn nắm tay mình.

Với ân tình Cố Hàn Uyên dành cho nàng, nắm một bàn tay thực sự không tính là chuyện gì quá đáng.

Có lẽ điều duy nhất nàng có thể làm lúc này là giả vờ không biết mà không rụt tay về.

Kinh Như Ức cảm thấy may mắn vì mình đã ẩn cư nhiều năm, trong kinh thành cũng không còn ai nhận ra nàng nữa.

Cho dù có chút thân mật cùng Cố Hàn Uyên mà đi cùng nhau, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn lao.

Thả lỏng tâm tình, Kinh Như Ức rất nhanh liền không còn để ý đến Cố Hàn Uyên nữa, tự nhiên bước vào chế độ mua sắm của nữ nhân.

Nàng cũng đã thật lâu không đi dạo phố.

Nói chính xác là từ khi ẩn cư ở Mai Lâm về sau, nàng liền không thể giống như nữ nhân bình thường mà đi dạo phố nữa.

Nữ nhân yêu đi dạo phố vốn là thiên tính.

Huống chi Kinh Như Ức nhiều năm chưa trở lại kinh thành, bây giờ trở lại chốn cũ, rất nhanh liền hứng thú dồi dào.

Thường thường nàng dừng lại ở các gian hàng trong chợ, chọn đi chọn lại.

Bất quá Kinh Như Ức cũng giống rất nhiều nữ nhân khác, đi dạo phố chỉ là để xem, nhưng cái gì cũng không mua.

Cho đến khi hai người tới trước một gian hàng bán trâm cài tóc, Kinh Như Ức lại một lần nữa dừng chân.

Đồng thời lần này thời gian dừng lại có chút lâu.

Kinh Như Ức trong tay vuốt ve một cây trâm cài tóc vô cùng tuyệt đẹp, dường như rất đối ưng ý.

Đó là một cây linh lung điểm thúy cỏ linh lăng khảm châu ngân trâm.

Lợi dụng công nghệ điểm thúy và chất liệu bạc, thêm tạo hình côn trùng cùng chim nhỏ, tràn đầy vẻ đẹp tự nhiên.

Độ hoàn thành rất cao, cũng rất tinh xảo, tay nghề người chế tác tương đối tốt.

Bất quá, sau một hồi thưởng thức, Kinh Như Ức liền đặt nó xuống, xoay người muốn rời đi.

Ngược lại không phải nàng không thích, mà là cây trâm này nhìn một cái liền biết không hề rẻ.

Vốn dĩ, nếu có thể giải quyết vụ án quỹ cứu trợ thiên tai mười vạn lượng bạc, Ly Ca Cười và bọn họ có thể được chia không ít thù lao.

Hải Thụy cũng sẽ không keo kiệt chút tiền ủy thác nhỏ nhặt này.

Theo tình tiết truyện, chính là dựa vào thùng tiền đầu tiên này, mới có thể trang bị cần trang bị, có được tình báo cần tình báo.

Thế nhưng vì Cố Hàn Uyên nhúng tay, mười vạn lượng quỹ cứu trợ thiên tai về sau cùng bọn họ một chút quan hệ cũng không có.

Bởi vậy khoản thù lao này tự nhiên cũng không thể nào nhắc tới.

Sau đó liền khó tránh khỏi túng thiếu.

Để bảo đảm hoạt động, Ly Ca Cười đành phải tự móc tiền túi bù vào.

Kinh Như Ức vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho Ly Ca Cười, trong ngày thường tự nhiên là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Đúng lúc này, chủ quán đột nhiên mở lời khuyên nhủ: Công tử, phu nhân của ngài xinh đẹp như vậy.

Cây trâm cài tóc này đặc biệt hợp với dung mạo của nàng, sao không mua xuống tặng cho phu nhân.

Nữ vi duyệt kỷ giả dung, cuối cùng vui vẻ chẳng phải là công tử ngài sao.

Chủ quán là một nữ tử trung niên.

Chương 1505

Trên ngón tay giăng đầy những vết xước nhỏ.

Không có gì bất ngờ, những cây trâm cài tóc này rất có thể đều là do nàng tự mình chế tác.

E rằng khi còn trẻ cũng là một nữ tử rất có câu chuyện.

Bất quá bây giờ nàng chỉ là một chủ quán đang cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa của mình.

Những cây trâm cài tóc do nàng tự mình chế tác này, vì phẩm chất tinh mỹ, hiếm thấy trong dân gian, bình thường rất khó bán được.

Trường bào lam nhạt của Kinh Như Ức tuy mặc rất đẹp mắt và rất hợp, nhưng đó là kết quả của vẻ đẹp thiên sinh lệ chất của nàng.

Trên thực tế, trường bào dùng tài liệu rất phổ thông.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại bất đồng.

Tướng mạo tuấn mỹ vô cùng đến nỗi khiến Chủ quán từng trải việc đời cũng không khỏi ngây ngẩn một phen.

Khí độ tao nhã lịch sự nhìn một cái liền như một công tử phú gia.

Tuy rằng áo khoác hắn tặng Kinh Như Ức vẫn chưa được trả lại, thế nhưng trường sam trắng như trăng non hắn đổi từ Trữ Vật Không Gian ra vẫn không phải vật tầm thường.

Dùng tài liệu là sợi tơ Thiên Sơn Tuyết Tằm, ống tay áo có hoa văn viền vàng tuyệt đẹp, do Phù Mẫn Nghi tự tay cắt may, vô cùng vừa vặn, mỗi một tấc đều toát ra vẻ xa hoa kín đáo.

Mặc dù Cố Hàn Uyên trên người không có nhiều đồ trang sức để thể hiện giá trị bản thân, riêng như vậy cũng đã khiến Chủ quán tinh mắt sáng bừng hai mắt.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn mang theo một người bạn gái xinh đẹp như Kinh Như Ức.

Một khách hàng ưu tú như vậy nào có đạo lý không giữ chặt trong tay.

Kinh Như Ức búi tóc lên, nhìn một cái là biết người đã có chồng.

Chủ quán rất có nhãn lực độc đáo nhận ra Kinh Như Ức không phải thê tử của Cố Hàn Uyên, dù sao tài lực thể hiện trên người hai người không phải một đẳng cấp.

Như vậy sự tình thì có thú vị.

Kinh Như Ức bị Cố Hàn Uyên nắm tay rất có thể là thê tử của người khác, sau đó bị Cố Hàn Uyên câu dẫn được.

Chủ quán đối với loại tình huống không đạo đức này tuy có chút thổn thức, nhưng vẫn cố ý nói Kinh Như Ức là thê tử của Cố Hàn Uyên.

Vô luận Cố Hàn Uyên có hay không đã đắc thủ, nghe được lời như vậy, hoặc là Cố Hàn Uyên vui vẻ, hoặc là Kinh Như Ức vui vẻ.

Hai người cao hứng, mới càng có khả năng mua cây trâm nàng bán.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên cao hứng.

Mỉm cười nói: Phu nhân, Chủ quán nói đúng, cây trâm cài tóc này rất hợp với nàng.

Ta mua nó tặng nàng được không.

Kinh Như Ức mặt đẹp xấu hổ đỏ bừng, vội vàng cự tuyệt nói: Không cần vì ta tiêu pha.

Nàng liếc nhìn Chủ quán giống như đang xem kịch, thấp giọng giải thích một câu: Ta không phải thê tử của hắn.

Lời này, vô luận là Cố Hàn Uyên hay Chủ quán đều làm như không nghe thấy.

Cố Hàn Uyên trực tiếp đưa tay lấy cây linh lung điểm thúy cỏ linh lăng khảm châu ngân trâm, nhìn Kinh Như Ức đang tươi cười quyến rũ, ôn hòa nói: Đến đây, ta cài trâm cho nàng.

Dứt lời, không đợi Kinh Như Ức cự tuyệt nữa liền trực tiếp ra tay.

Kinh Như Ức nhìn Cố Hàn Uyên ở gần trong gang tấc, dịu dàng cài trâm cho mình, tim đập nhất thời có chút gia tốc.

Nàng phát hiện mình dường như càng ngày càng khó lòng cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Không còn suy nghĩ chuyện cự tuyệt, Kinh Như Ức vô ý thức đánh giá tướng mạo Cố Hàn Uyên.

Nàng trước đây chưa bao giờ khoảng cách gần như vậy quan sát Cố Hàn Uyên.

Sau đó đương nhiên phát hiện Cố Hàn Uyên so với nàng trong tưởng tượng còn muốn tuấn mỹ.

Sống mũi thẳng tắp, đôi mắt thâm thúy, đôi môi mỏng manh mà lập thể, cả người tản mát ra một loại tự tin và thong dong mê người.

Ngũ quan hoàn mỹ, làn da khiến nữ tử cũng phải ghen tỵ, sống động giải thích thế nào là mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, dung mạo sánh Phan An, nhan sắc như Tống Ngọc.

Trước đây chỉ thấy hắn văn tài hơn người như Tử Kiến, hiện tại lại được chứng kiến tài lực giàu có hơn Thạch Sùng của hắn.

Vô luận đối với loại nữ tử nào mà nói, Cố Hàn Uyên đều xứng danh tình lang hoàn mỹ.

Kinh Như Ức đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu như không phải đã sớm gả cho Ly Ca Cười, đối mặt với mị lực của Cố Hàn Uyên, nàng sợ rằng liền một chiêu cũng khó lòng chống đỡ.

Xem có đẹp không.

Bên tai đột nhiên vang lên câu hỏi khiến suy nghĩ xuất thần của Kinh Như Ức vô ý thức đáp: Thật đẹp.

Sau đó nàng liền thấy Cố Hàn Uyên cầm một mặt gương đồng đặt trước mặt nàng, trêu chọc nói: Ta hỏi là phu nhân đội cây trâm này có đẹp không.

Dừng một chút, trêu đùa nói: Hay là phu nhân cảm thấy ta càng đẹp mắt hơn một chút.

Bị Cố Hàn Uyên phơi bày chuyện mình đang lén nhìn hắn, Kinh Như Ức mặt đỏ ửng.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình kết hôn nhiều năm như vậy có lẽ còn không có số lần đỏ mặt nhiều bằng lúc ở chung với Cố Hàn Uyên.

Dù sao tình yêu của nàng và Ly Ca Cười cũng coi như nước chảy thành sông.

Mà sau khi kết hôn không lâu hai người liền ẩn cư ở Mai Lâm.

Cuộc sống dần dần bị cơm áo gạo tiền chiếm cứ.

Bụng không có ý chí tiến thủ, không thể sinh con đẻ cái càng khiến tâm tình nàng trong ngày thường rất xuống dốc.

Nhưng mà từ khi Cố Hàn Uyên xông vào thế giới của nàng, tâm tình nàng một lần lại một lần bốn bề sóng dậy.

Có xấu hổ có phiền não, ngẫu nhiên còn có chút ngọt ngào.

Kinh Như Ức không dám thừa nhận trái tim mình dao động càng thêm dữ dội.

Lúc này cũng chỉ có thể mạnh miệng nói: Ta lúc nào nhìn ngươi rồi.

Ta nói chính là cây trâm này thật đẹp.

Kinh Như Ức không thừa nhận cũng không sao, mục đích của Cố Hàn Uyên đạt được là đủ rồi.

Cố Hàn Uyên cũng không hề ngôn ngữ làm khó dễ Kinh Như Ức, mỉm cười nói: Xem ra là ta nghĩ sai rồi.

Vậy ta mua cây trâm này tặng phu nhân để tạ tội nhé.

Cố Hàn Uyên cho Kinh Như Ức một lý do để nhận lấy cây trâm.

Kinh Như Ức đôi mắt đẹp hơi rũ, trầm mặc một lát sau thấp giọng nói lời cảm tạ: Cám ơn ngươi.

Đối với Cố Hàn Uyên đã có không ít hiểu biết, Kinh Như Ức biết mình nếu cự tuyệt nữa, hắn cũng sẽ dùng những biện pháp khác tiếp tục quấn quýt.

Thà rằng không có ý nghĩa kéo dài thêm, còn không bằng dứt khoát nhận lấy.

Cùng lắm thì chờ về đến nhà liền giấu đi không đeo là được.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười.

Sau đó đối với Chủ quán đang xem trò vui nói: Gói hết lại.

Vô luận là Chủ quán hay Kinh Như Ức, nghe vậy đều ngẩn ra.

Kinh Như Ức phục hồi tinh thần lại, vội la lên: Không cần tặng ta nhiều như vậy.

Có một cây này đã đủ.

Nàng bị hành động của Cố Hàn Uyên làm cho kinh hãi.

Tuy là ngoại trừ cây linh lung điểm thúy cỏ linh lăng khảm châu ngân trâm đã đeo trên đầu, còn có những cây trâm nàng hứng thú khác.

Thế nhưng một cây trâm cài tóc thì có thể nói là khoản nợ không đáng kể, miễn cưỡng nhận lấy, nhưng nhiều cây trâm giá trị không nhỏ như vậy, nàng nào dám nhận.

Hơn nữa một cây trâm thì dễ giấu, nhiều như vậy về sau để nàng về nhà giấu vào đâu.

Nếu bị Ly Ca Cười phát hiện, nàng phải giải thích như thế nào.

Bởi vậy Kinh Như Ức vô luận thế nào cũng sẽ không tiếp nhận.

Nàng lúc này đã chuẩn bị dùng câu Nếu ngươi muốn tặng ta nhiều như vậy, vậy thì cây trâm này ta cũng không cần để cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại vào lúc này sắc mặt cổ quái nói: Ai nói đều là tặng cho nàng rồi.

A.

Kinh Như Ức bối rối, phát ra một tiếng ngạc nhiên lẫn ngốc manh.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, tựa cười mà không phải cười nói: Nữ nhân của ta nhiều như vậy, đi ra dạo một chuyến mua đồ vật cũng không tiện bên trọng bên khinh chứ.

Những cây trâm này đều rất không tệ, ta mua để tặng các nàng.

Chủ quán nghe vậy vẻ mặt cổ quái.

Thầm mắng: Nguyên lai là một công tử phong lưu.

Bất quá nghĩ đến tướng mạo, khí độ và tài lực của Cố Hàn Uyên.

Nàng cảm thấy nếu mình khi còn trẻ mà biết được một kẻ phong lưu như Cố Hàn Uyên, cũng rất khó cự tuyệt.

Trong lúc nhất thời lại có chút đố kỵ Kinh Như Ức.

Bất quá ngoài mặt vẫn là vui vẻ ra mặt nói: Công tử chờ, ta đây sẽ giúp ngài đóng gói cẩn thận.

Chủ quán lấy ra rất nhiều hộp gấm, đem từng cây trâm trong gian hàng bỏ vào đó.

Nếu là muốn phân biệt tặng cho rất nhiều nữ tử, vậy đương nhiên phải tách ra đóng gói sẽ tốt hơn.

Chương 1506

Không thể không nói, Chủ quán này quả thực rất tinh mắt, cũng rất thức thời.

Sau khi Chủ quán đóng gói xong những cây trâm, sắc mặt Kinh Như Ức liên tục biến hóa.

Từ kinh ngạc đến xấu hổ đỏ mặt, rồi đến đen sầm một vẻ âm trầm.

Trong lòng Kinh Như Ức lại dâng lên một trận chua xót không sao bình phục được.

Nàng biết Cố Hàn Uyên phong lưu nổi tiếng.

Thế nhưng chính tai nghe được Cố Hàn Uyên mua lễ vật cho rất nhiều nữ nhân của hắn, so với trước đây chứng kiến Yến Tam Nương cẩn thận tỉ mỉ hầu hạ Cố Hàn Uyên lúc đó càng thêm cảm thấy khó chịu.

Không chỉ là bởi vì như thế thứ nhất, tầm quan trọng của cây trâm Cố Hàn Uyên tặng nàng thoáng cái liền giảm đi rất nhiều.

Mà là bởi vì nàng bỗng nhiên kinh hãi nhận ra Cố Hàn Uyên căn bản không phải là không có nàng không thể.

Cố Hàn Uyên đã có nhiều nữ nhân như vậy, còn có Yến Tam Nương, vì sao còn phải tới trêu chọc nàng.

Để cho tình cảm của nàng đối với Ly Ca Cười sản sinh dao động, trở nên hổ thẹn.

Kinh Như Ức sắc mặt âm trầm cúi đầu trầm mặc không nói.

Nàng không có giở tính khí sẽ đem trâm cài tóc trả lại, mà là bắt đầu dò xét nội tâm của mình.

Nàng vì Cố Hàn Uyên có rất nhiều nữ nhân mà cảm thấy ghen ghét không phải giả, chứng minh rằng kỳ thực mình so với trong tưởng tượng càng thêm lưu tâm Cố Hàn Uyên.

Nàng sẽ không tự lừa dối mình nói bản thân đối với Cố Hàn Uyên không có một chút cảm giác.

Thế nhưng để cho nàng hiện tại phản bội Ly Ca Cười, đi cùng Cố Hàn Uyên, kẻ có rất nhiều nữ nhân khác, càng thêm không thể làm được.

Vậy nếu như là duy trì mối quan hệ mập mờ trước mắt thì sao.

Dù là nữ tử trinh liệt đến mấy, cũng có lúc dao động.

Tâm tình Kinh Như Ức dường như so với trước đó càng thêm bàng hoàng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Kinh Như Ức chỉ cảm thấy vòng eo ấm áp, một bàn tay lớn lặng yên ôm lấy nàng.

Bên tai là lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa của Cố Hàn Uyên: Thế nhưng ta chỉ sẽ tặng cho một mình phu nhân thôi.

Chỉ là một câu nói ngắn ngủi như vậy, trong lòng Kinh Như Ức liền không hiểu dâng lên một loại ảo giác trời quang.

Tâm tình trong nháy mắt trở nên long lanh, từng chút ngọt ngào lặng lẽ tràn ngập trong buồng tim.

Sự chuyển biến hai thái cực như vậy, khiến tâm tư Kinh Như Ức cũng không còn cách nào giữ được bình tĩnh.

Nàng xoay đầu lại, nhìn Cố Hàn Uyên với vẻ mặt có chút nghiêm túc, gần như theo bản năng khóe miệng cong lên, khẽ cười nói: Đây chính là lời chàng nói, không được lừa thiếp.

Mỹ nhân thê đoan trang ôn nhu thường ngày đột nhiên làm nũng khiến nàng lúc này nhìn qua minh diễm vô cùng.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi trở nên ngây ngẩn một cái.

Cánh tay ôm vòng eo thon mềm của Kinh Như Ức khẽ dùng sức, khiến thân thể mềm mại của nàng tựa sát vào mình.

Cố Hàn Uyên cười ấm áp nói: Chuyện phu nhân bằng lòng, ta nhất định sẽ làm được.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng không có ý lừa gạt Kinh Như Ức.

Yêu Nguyệt lại không có ở đây, trong kinh thành quả thực không có nữ tử nào đáng giá hắn tự mình đeo trâm cài tóc bên ngoài.

Mà điều càng làm Cố Hàn Uyên cảm thấy vui thích là Kinh Như Ức vẫn chưa chống cự loại tiếp xúc thân mật cao hơn mức độ này.

Sau một phen kéo co, Kinh Như Ức dường như đã tiếp nhận mối quan hệ mập mờ như vậy.

Trên tình bạn, dưới tình nhân.

Kinh Như Ức nụ cười hơi ngọt, cứ như vậy tùy ý Cố Hàn Uyên ôm mình.

Nàng sẽ không chủ động phản bội Ly Ca Cười, cũng sẽ không cố ý chống cự Cố Hàn Uyên.

Đây là cách xử lý duy nhất mà Kinh Như Ức đang do dự, bàng hoàng lúc này có thể nghĩ đến và làm được.

Còn về sau. hãy giao cho thời gian và vận mệnh đi.

Sau đó Cố Hàn Uyên thanh toán.

Còn cố ý trả thêm một chút.

Dù sao Chủ quán đã giúp sức rất tốt.

Cố Hàn Uyên thuận tay đem hộp gấm đựng các loại trâm cài tóc ném vào Trữ Vật Không Gian.

Sau đó nhìn về phía Kinh Như Ức, cố ý trêu chọc nói: Phu nhân còn muốn tiếp tục mua chút gì không.

Nếu phu nhân không mua, ta liền đi chọn lễ vật khác.

Những lời này của Cố Hàn Uyên nhất thời chọc đúng tâm tư ghen ghét của Kinh Như Ức.

Đúng vậy, nàng không mua, Cố Hàn Uyên cũng phải mua cho những nữ nhân khác.

Đã như vậy, còn không bằng để Cố Hàn Uyên tiêu tiền cho nàng.

Huống chi đều đã để Cố Hàn Uyên ôm eo, chẳng phải sẽ thu lại chút lời sao.

Kinh Như Ức kiều hừ một tiếng, khiêu khích nói: Vậy thì chuẩn bị xuất huyết nhiều đi.

Trong lòng nàng nghĩ, dù sao sẽ không có ai nhận ra mình, vậy hôm nay cứ tùy tiện một chút đi.

Bất quá Cố Hàn Uyên lúc này liếc nhìn bóng dáng Tiểu Khất Cái đột nhiên tiến vào con hẻm ở góc đường.

Tiện tay ôm chặt Kinh Như Ức hơn đồng thời, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy thâm ý.

Kinh Như Ức hoặc có lẽ là để trả đũa Cố Hàn Uyên vì khi ở bên nàng vẫn luôn nghĩ đến nữ nhân khác, vẫn cứ ở chợ kinh thành đi dạo đến khi sắc trời sắp tối mới khó khăn lắm dừng lại.

Mua rất nhiều đồ dùng được và không dùng được.

Cũng may tất thảy những bao lớn gói nhỏ này đều được Cố Hàn Uyên ném vào Trữ Vật Không Gian.

Kinh Như Ức mang theo nụ cười thỏa mãn, liếc nhìn sắc trời, hơi lộ ra vẻ giật mình nói: Thời gian trôi qua nhanh như vậy sao.

Trời đang chuẩn bị tối rồi.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười nói: Có lẽ thời gian vui vẻ luôn trôi qua đặc biệt nhanh vậy.

Kinh Như Ức nghe vậy, nhìn về phía Cố Hàn Uyên trong ánh mắt thêm mấy phần không hiểu và phức tạp.

Cố Hàn Uyên nói rất đúng, nàng cảm nhận được sự vui sướng.

Quả thật không có nữ nhân nào có thể cự tuyệt bạn trai mình không chớp mắt mà mua tất thảy những vật nàng cảm thấy hứng thú.

Huống chi còn là một tình lang hoàn mỹ như Cố Hàn Uyên, một nhân vật tuyệt đỉnh trên đời này dùng thời gian quý giá của mình để bầu bạn cùng nàng.

Toàn bộ quá trình đi dạo phố mua sắm, Kinh Như Ức không chỉ một lần quên mất mình là thê tử của Ly Ca Cười.

Tùy ý Cố Hàn Uyên nắm tay nàng hoặc ôm eo nàng.

Cho dù Cố Hàn Uyên ngẫu nhiên tựa như vô tình đưa bàn tay từ eo nàng trượt lên xuống mấy tấc, cũng chỉ sẽ đổi lấy một cái liếc mắt trách giận.

Sau đó để tránh cho Cố Hàn Uyên được voi đòi tiên, Kinh Như Ức lựa chọn chủ động vịn lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Tuy là như vậy dường như sẽ bị Cố Hàn Uyên chiếm đi càng nhiều lợi lộc.

Cặp gò bồng đảo kiêu hãnh và nở nang của nàng thường thường sẽ vô ý cọ sát vào cánh tay Cố Hàn Uyên.

Ngay từ đầu Kinh Như Ức còn vì thế mà đỏ mặt ngượng ngùng, vô ý thức kéo giãn vài phần khoảng cách.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, nàng lại cũng dần dần quen với sự thân mật như vậy.

Ngẫu nhiên thậm chí sẽ còn làm nũng để Cố Hàn Uyên mua thứ mình thích.

Cứ như một đôi tình nhân thực sự, phu thê, thân mật đi trên đường phố.

Ở thế giới của đối phương để lại càng nhiều dấu vết thuộc về mình.

Điều này đối với Kinh Như Ức mà nói, là một loại cảm nhận hoàn toàn khác biệt so với khi ở cùng Ly Ca Cười.

Có lúc trong đầu Kinh Như Ức cũng sẽ hiện lên một ý niệm.

Chương 1507

Nếu như phụ thân nàng không bị oan uổng mà chết, nàng vẫn là thiên kim Trấn Quốc tướng quân phủ, vậy phương thức sống của nàng sẽ càng giống dáng vẻ lúc này.

Sẽ tìm một người thương môn đăng hộ đối.

Cũng sẽ vì nhất thời hứng khởi, cùng người thương của mình trên đường mua sắm, trải qua một ngày vui vẻ vì thỏa mãn nhu cầu mua sắm điều mà Ly Ca Cười không thể cho nàng.

Kết quả lại trong tình huống nàng đã là thê tử của Ly Ca Cười, được Cố Hàn Uyên mang đến cho nàng tình tiết mà nàng từng tưởng tượng khi còn là thiên kim Trấn Quốc tướng quân.

Nếu như phụ thân không xảy ra chuyện, ta vẫn là dáng vẻ năm đó, thì tốt biết bao.

Như vậy, ta và Cố công tử.

Ý niệm như vậy càng ngày càng nhiều xoay quanh trong đầu Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức cúi đầu nhìn thoáng qua trường bào lam nhạt của mình, tuy là nàng mặc sau khi đứng lên hết sức đẹp mắt, thế nhưng khi đứng chung một chỗ với Cố Hàn Uyên lại hơi lộ ra vẻ mộc mạc.

Nàng biết thỉnh thoảng sẽ có một ít ánh mắt khác thường rơi trên người nàng.

Hoặc là Chủ quán trong gian hàng, hoặc là vị nữ tử tình cờ gặp.

Hơn nữa nếu là lời của các cô gái, hầu như đều là dùng ánh mắt ước ao lại ghen tỵ quan sát qua lại giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Loại tâm tình hận không thể lấy thân thay thế đó rõ ràng truyền đến cho nàng.

Tựa hồ là đang nghi vấn nàng bằng cái gì có thể khiến Cố Hàn Uyên tuấn mỹ lại nhiều tiền bồi bạn.

Điều này khiến trong lòng Kinh Như Ức khó tránh khỏi có chút cảm giác về sự ưu việt đồng thời cũng sẽ không khỏi cảm thấy tự ti.

Dù sao nói nghiêm chỉnh mà nói, nàng ngoại trừ xinh đẹp ra, chẳng có gì cả.

Nàng không chỉ không còn là thiếu nữ thanh xuân, mà còn là thê tử của người khác.

Cố Hàn Uyên dựa vào cái gì mà thích nàng.

Kinh Như Ức ánh mắt sâu kín thấp giọng nói: Đúng vậy.

Thời gian vui vẻ kết thúc.

Nói rồi, nàng thả ra cánh tay đã kéo rất lâu của Cố Hàn Uyên.

Thần tình trên mặt giống như Cô Bé Lọ Lem lúc qua nửa đêm mười hai giờ.

Kinh Như Ức miễn cưỡng mỉm cười nói: Những đồ vật đã mua kia, chàng có thể mang về chia cho các nữ nhân của chàng.

Ngược lại ta dù có mang đi, về cũng không có chỗ nào mà cất.

Nửa câu sau của Kinh Như Ức giải thích không khỏi có chút giống như đang giấu đầu hở đuôi.

Nàng không phải là không thích, chỉ là không muốn cho Ly Ca Cười biết.

Nàng bây giờ vẫn còn là thê tử của Ly Ca Cười, không thể tùy tiện tiếp nhận nhiều lễ vật như vậy của Cố Hàn Uyên.

Còn như cây linh lung điểm thúy cỏ linh lăng khảm châu ngân trâm vẫn còn cài trên tóc, cứ xem như là một chút tùy hứng của nàng.

Cố Hàn Uyên xem thấu tâm tư Kinh Như Ức, lắc đầu khẽ cười nói: Không phải.

Đó đều là đồ ta mua cho phu nhân nàng, tự nhiên không có đạo lý nào lại chuyển tặng cho những cô gái khác.

Nếu phu nhân tạm thời không muốn nhận lấy, vậy ta trước hết thay nàng bảo quản.

Ta tin tưởng phu nhân sẽ có ngày muốn đem đồ vật lấy về.

Kinh Như Ức đôi mắt đẹp lóe lên, hơi lộ ra vẻ lưỡng lự nói: Hoặc. có lẽ vậy.

Nàng đã không còn sức lực như trước để dứt khoát cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Mặc dù nàng biết ý tứ trong lời nói của Cố Hàn Uyên là khi nàng trở thành nữ nhân của đối phương, những đồ vật được Cố Hàn Uyên thay nàng bảo quản này chính là lúc trả lại cho nàng.

Không biết vận mệnh của mình về sau sẽ đi hướng nào, Kinh Như Ức lúc này thoải mái cười nói: Sắc trời không còn sớm, đưa ta về đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy sắc mặt hơi lộ ra cổ quái nói: Phu nhân có phải hay không đã quên gì đó.

Kinh Như Ức giật mình.

Đúng rồi.

Còn phải đi Nghiêm phủ.

Kinh Như Ức có chút ngượng ngùng nói.

Nàng thật sự đã quên mất chuyện của Nghiêm Thế Phiên.

Có thể thấy được Nghiêm Thế Phiên mang tới uy hiếp kém xa sự lưu tâm của nàng đối với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Cố Hàn Uyên tuyệt không để ý Kinh Như Ức quên mất chính sự, ngược lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên ôn nhu hỏi: Không biết phu nhân có thể hay không lại ở lại cùng ta một lát.

Kinh Như Ức có chút không dám nhìn thẳng đôi mắt thâm tình kia của Cố Hàn Uyên.

Nàng ở tròng mắt tránh đi tầm mắt đồng thời lại không tự chủ lại vịn lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Kinh Như Ức biết nếu như mình nhất định phải trở về, Cố Hàn Uyên sẽ không cự tuyệt nàng.

Nhưng nàng vẫn dùng giọng yếu ớt nói lời tự lừa dối mình: Đã đến đây rồi, vậy thì lại cùng ngươi đi một chuyến nữa cũng được.

Nếu như Kinh Như Ức lúc này không có kéo cánh tay Cố Hàn Uyên, lời này còn có chút độ tin cậy.

Hiển nhiên Kinh Như Ức trong sâu thẳm nội tâm cũng không nguyện ý nhanh như vậy cùng Cố Hàn Uyên phân biệt.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận điểm này, thân thể của nàng so với miệng càng thành thật.

Cố Hàn Uyên không cảm thấy Kinh Như Ức luôn luôn đung đưa giữa hai bên là phiền phức, một mỹ nhân thê như vậy đáng giá hắn tốn thêm một ít tâm tư.

Huống chi Kinh Như Ức nếu như quá mức đơn giản mà đầu hoài tống bão, hắn sợ rằng cũng sẽ không có hứng thú lớn đến vậy.

Đa tạ phu nhân.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nói lời cảm ơn.

Sau đó hai người không lãng phí thời gian trên đường, rất mau tới đến Nghiêm phủ.

Nhìn phủ đệ sang trọng trước mắt, đại môn khí phái, Kinh Như Ức vô ý thức buông lỏng ra tay đang kéo Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn động tác buông tay của Kinh Như Ức, trong ánh mắt vừa đúng toát ra một tia thất lạc không dễ bị phát hiện, nhưng vẫn đủ để cho Kinh Như Ức bên cạnh nhận ra.

Quả nhiên, Kinh Như Ức đã nhận ra.

Trái tim của nàng bỗng nhiên nhảy, không khỏi vội vã muốn giải thích: Ta không phải ý đó.

Ta chỉ là không muốn để cho người khác biết.

Ta biết, ta sẽ không miễn cưỡng phu nhân.

Cắt ngang lời giải thích của Kinh Như Ức, nụ cười của Cố Hàn Uyên vẫn ôn nhu.

Chỉ là trong mắt Kinh Như Ức xem ra lại đặc biệt chói mắt.

Kinh Như Ức thậm chí đều không biết mình là làm sao bị Cố Hàn Uyên dẫn vào Nghiêm phủ.

Nàng chỉ là thần tình xuất thần theo sát Cố Hàn Uyên.

Phương tâm Kinh Như Ức lúc này đang trăm mối tơ vò.

Nàng từ trước tới nay chưa từng nghĩ Cố Hàn Uyên lại sẽ vì nàng mà cảm thấy thất lạc.

Nụ cười ôn nhu trên khuôn mặt tuấn mỹ kia càng hiện ra đặc biệt chói mắt.

Sẽ không miễn cưỡng nàng sao.

Chuyện cho tới bây giờ, độ thiện cảm của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng đã rất gần gũi tình nhân rồi.

Theo lý thuyết, với tính tình trinh liệt của Kinh Như Ức, Cố Hàn Uyên rất khó nhanh như vậy mà lay động nàng.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên đi qua ban ân, bất ngờ, làm bạn, hứa hẹn các loại phương thức luôn thăm dò, trêu chọc ranh giới cuối cùng của nàng.

Dù là người sắt đá cũng khó tránh khỏi rung động.

Kinh Như Ức thậm chí hy vọng Cố Hàn Uyên có thể miễn cưỡng nàng một chút.

Như vậy nàng còn có thể có lý do từ đây cùng Cố Hàn Uyên phân rõ giới hạn, trở lại bên Ly Ca Cười.

Còn cần phải trả giá, cùng lắm thì cứ xem như là một giấc xuân mộng.

Sau đó, nàng sẽ chặt đứt niệm tưởng đối với Cố Hàn Uyên, bù đắp thua thiệt đối với Ly Ca Cười.

Có lẽ theo thời gian trôi qua, nàng chung quy sẽ trở lại tuyến đường vốn dĩ của mình.

Nhưng mà chính vì Cố Hàn Uyên không miễn cưỡng, mới khiến mối quan hệ mập mờ giữa hai người càng thêm dây dưa không dứt.

Kinh Như Ức không biết Cố Hàn Uyên đã sớm qua cái thời điểm theo đuổi niềm vui nhất thời, Cố Hàn Uyên muốn là chiếm đoạt trái tim.

Chiếm đoạt phương tâm sa đọa của thê tử người khác, luôn càng có thể thỏa mãn hứng thú trong lòng Cố Hàn Uyên.

Chương 1508

Kinh Như Ức suy nghĩ miên man, thẳng đến khi đột nhiên có tiếng vang nhắc nhở nàng, nàng mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại.

Không nghĩ tới Cố công tử cùng Kinh phu nhân cũng là bằng hữu a, ngược lại là tại hạ có mắt không tròng.

Kinh Như Ức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở vị trí chủ tọa có một thanh niên nam tử, chính là nhi tử của Nghiêm Tung, Nghiêm Thế Phiên.

Nghiêm Thế Phiên một thân hoa phục, tướng mạo tuấn lãng.

Hơn nữa trên người hắn còn có một vẻ mị lực tà dị.

Chỉ nhìn vẻ ngoài hiền lành, lại mơ hồ lộ ra cổ thần thái kiêu ngạo, liền có thể nhìn ra hắn là một người cực độ tự phụ.

Nghiêm Tung mặc dù không như trong kịch tình quyền thế ngập trời.

Nhưng cũng là Thủ phụ đứng đầu các quan lại trong triều đình.

Nghiêm Thế Phiên là kẻ lớn lên trong nhung lụa, sẽ có sự kiêu ngạo tự phụ này tự nhiên là không thể bình thường hơn được.

Huống chi hắn vẫn còn thông minh hơn tuyệt đại đa số người rất nhiều.

Nghiêm Thế Phiên thuộc Tứ Thư Ngũ Kinh, trên biết Thiên văn dưới biết Địa lý, là một nhân vật thiên tài có IQ cao.

Hắn xảo quyệt cơ trí, tài học hơn người, thông hiểu thời vụ, quen thuộc quốc điển.

Càng thêm âm hiểm tàn nhẫn, tàn khốc vô tình.

Lại còn có Nghiêm Tung Thủ phụ làm hậu thuẫn.

Vì vậy đối với tuyệt đại đa số người mà nói, Nghiêm Thế Phiên đều là nhân vật không dễ đối phó chút nào.

Kinh Như Ức đôi mi thanh tú chau lại, không trả lời lời nói của Nghiêm Thế Phiên.

Nàng lựa chọn giao chuyện cho Cố Hàn Uyên xử lý.

Kinh Như Ức biết Ly Ca Cười và Nghiêm Thế Phiên có mối thù cũ.

Ở năm đó khi Ly Ca Cười còn chưa rời Cẩm Y Vệ, Nghiêm Thế Phiên đã để mắt đến Ly Ca Cười, kẻ luôn coi việc hành hiệp trượng nghĩa là nhiệm vụ của mình.

Khi đó phương pháp làm việc của Ly Ca Cười tuy có chút ấu trĩ buồn cười, nhưng cũng thực sự gây ra không ít phiền phức cho Nghiêm Tung.

Nghiêm Thế Phiên và Ly Ca Cười qua lại mấy lần, thậm chí còn gặp phải bất lợi.

Hắn rất nhanh liền nhận thấy mình và Ly Ca Cười trời sinh đối lập.

Vô luận là từ tính cách, hay trên lập trường đều là như vậy.

Hơn nữa Nghiêm Thế Phiên cảm thấy Ly Ca Cười cũng tương tự rất thông minh, chỉ là bị quá nhiều khuôn sáo trói buộc lại chính mình.

Nếu như Ly Ca Cười bằng lòng không từ thủ đoạn, nhất định sẽ là một đối thủ vô cùng tốt.

Nhưng mà đáng tiếc là, khi Nghiêm Thế Phiên muốn đối với Ly Ca Cười chính thức khởi xướng khiêu chiến, Ly Ca Cười lại vì Trịnh Đông Lưu từ chức mà ẩn cư.

Điều này khiến Nghiêm Thế Phiên gấp bội cảm thấy tiếc nuối.

Cho đến gần đây Ly Ca Cười tái xuất giang hồ, sau nhiều năm, một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nghiêm Thế Phiên biết được tin tức về sau gấp bội cảm thấy kích động.

Cảm thấy có thể cùng Ly Ca Cười hoàn thành đối quyết chưa xong trước đây.

Nhưng mà sự tồn tại của Cố Hàn Uyên, lại làm hắn không thể không ưu tiên thu thập tình báo phía sau, rồi mới đối Ly Ca Cười ra tay.

Trải qua một đoạn thời gian điều tra, Nghiêm Thế Phiên tìm được Mai Lâm cực kỳ bí ẩn.

Đồng thời vòng qua Yến Tam Nương nhân vật không thể động chạm này, ngược lại dự định thông qua Kinh Như Ức để đặc biệt nhằm vào Ly Ca Cười.

Kỳ thực Ưng Vô Cầu trong tay vẫn còn một bức thư của Nghiêm Thế Phiên gửi cho Ly Ca Cười.

Trong thư đại thể nội dung là yêu cầu Ly Ca Cười đơn độc đi gặp hắn.

Trước đây nếu Kinh Như Ức không có Cố Hàn Uyên ra tay cứu giúp, với tính cách của Ly Ca Cười hôm nay tuyệt đối sẽ nghe theo yêu cầu của Nghiêm Thế Phiên mà đơn độc gặp mặt.

Nghiêm Thế Phiên biết mình có thể đối phó một mình Ly Ca Cười, Ly Ca Cười cũng sẽ cảm thấy dựa vào chính mình là có thể cứu ra Kinh Như Ức.

Đáng tiếc vì Cố Hàn Uyên nhúng tay, hai người tạm thời không thể va chạm nảy lửa.

Kinh Như Ức mặc dù đối với Nghiêm Thế Phiên hiểu rõ hữu hạn, càng nhiều là thông qua lời Ly Ca Cười mà biết được.

Thế nhưng nàng lúc này lại càng phát ra cảm thấy Ly Ca Cười không nên tái xuất giang hồ.

Có lẽ Ly Ca Cười chỉ có tiếp tục cùng nàng ẩn cư mới là thích hợp nhất.

Đương nhiên, Kinh Như Ức hy vọng Ly Ca Cười có thể cùng nàng vẫn ẩn cư không phải là bởi vì nàng thích cuộc sống cách biệt với đời như vậy, mà là không muốn Ly Ca Cười lại đi vì thực hiện lý tưởng của mình mà gây phiền toái.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên nói cho nàng rất nhiều chuyện cơ mật, nàng rất rõ ràng Ly Ca Cười tiếp tục hoạt động, rất có thể sẽ giống như Cố Hàn Uyên nói, hại người hại mình.

Cho đến nay, những sự kiện không có Cố Hàn Uyên nhúng tay, hành động đều rất thuận lợi.

Trừng trị tham quan ô lại, ác bá cường đạo, lại không hề dẫn tới trả thù.

Nhưng đó là bởi vì tuyệt đại đa số người đều sẽ nể mặt Cố Hàn Uyên sau lưng Yến Tam Nương.

Một ngày gặp phải những kẻ như Báo Bang, không biết mối quan hệ giữa Yến Tam Nương và Cố Hàn Uyên, tương tự khó tránh khỏi gặp chuyện không may.

Nhưng mà sớm muộn gì những kẻ hữu tâm sẽ phát hiện manh mối.

Trong đó, Cố Hàn Uyên quan tâm chỉ là Yến Tam Nương.

Còn như Ly Ca Cười và bọn họ sống chết thế nào thì không được Cố Hàn Uyên để trong lòng.

Hơn nữa mối quan hệ giữa Ly Ca Cười và Cố Hàn Uyên trên thực tế cũng không được tốt lắm.

Nghiêm Thế Phiên chính là điều tra ra điểm này, mới có thể ra tay với Kinh Như Ức.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ đến Cố Hàn Uyên đối với Kinh Như Ức coi trọng cũng không thấp hơn Yến Tam Nương.

Ở một mức độ nào đó, độ chú ý của Cố Hàn Uyên đối với Kinh Như Ức còn cao hơn một chút.

Dù sao Kinh Như Ức tay trói gà không chặt, kém xa hệ số an toàn cao của Yến Tam Nương, người có một tay khinh công hảo hạng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lúc này chú ý cũng không phải Kinh Như Ức.

Hắn đang có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm con mắt trái của Nghiêm Thế Phiên.

Con mắt trái của Nghiêm Thế Phiên lại không đeo bịt mắt, cũng không phải mắt giả, mà là một đôi mắt hoàn hảo không sứt mẻ.

Tình tiết lại tồn tại biến hóa gì không muốn người biết.

Bởi vì Nghiêm Tung lựa chọn thái độ không thân cận, cũng không khiêu khích, bởi vậy Cố Hàn Uyên sau vụ án quỹ cứu trợ thiên tai mười vạn lượng bạc liền đối với Nghiêm Tung không có quá mức quan tâm.

Càng sẽ không cố ý đi điều tra Nghiêm Thế Phiên.

Dù sao nói nghiêm chỉnh mà nói, đẳng cấp của hai cha con họ Nghiêm đối với Cố Hàn Uyên mà nói hơi thấp, thực sự không cần thiết phí quá nhiều tâm tư.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên mũi khẽ động, ánh mắt lóe lên nhìn về phía chén trà trước mặt Nghiêm Thế Phiên.

Có độc.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên nhìn về phía Nghiêm Thế Phiên, nhàn nhạt nói: Cố mỗ bằng hữu không nhiều, bởi vậy luôn tương đối quý trọng.

Nghiêm công tử có thể lý giải chăng.

Lời nói của Cố Hàn Uyên tuy bình thản, nhưng mơ hồ mang theo vài phần uy áp.

Nghiêm Thế Phiên nghe vậy, trong lòng rùng mình.

Hắn dù chưa từng trực diện Cố Hàn Uyên, nhưng đã nghe không ít chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Đến khi tận mắt chứng kiến, mới biết Tam Tuyệt Kiếm Tiên quả nhiên danh bất hư truyền.

Chỉ một ánh mắt, đã khiến hắn cảm thấy áp lực gấp bội.

Còn như bằng hữu trong lời Cố Hàn Uyên, Nghiêm Thế Phiên liền khịt mũi coi thường.

Chương 1509

Ai mà chẳng biết hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên còn nhiều hơn bằng hữu.

Nhất là những nữ tử bên cạnh Cố Hàn Uyên, ai dám nhìn bề ngoài chỉ là bằng hữu.

Nghiêm Thế Phiên dò hỏi: Không biết Ly Ca Cười có phải là bằng hữu của công tử chăng.

Cố Hàn Uyên mỉm cười không nói.

Nghiêm Thế Phiên lập tức hiểu rõ.

Hắn nhìn về phía dung nhan thanh mỹ của Kinh Như Ức, trong lòng đột nhiên có chút thương hại Ly Ca Cười.

Đồng thời cũng không khỏi có vài phần tiếc nuối.

Hắn cũng mơ ước Kinh Như Ức.

Nếu Kinh Như Ức đơn thuần chỉ là thê tử của Ly Ca Cười, hắn tự nhiên sẽ không chút do dự động thủ.

Như vậy không chỉ có thể thỏa mãn dục vọng của mình, còn có thể hữu hiệu đả kích Ly Ca Cười.

Thế nhưng nếu Kinh Như Ức khả năng vẫn có thứ quan hệ nào đó với Cố Hàn Uyên, vậy hắn cũng chỉ có thể hành quân lặng lẽ.

Không ai có thể chịu đựng nổi lửa giận của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả Nghiêm Thế Phiên cũng không dám.

Nghiêm Thế Phiên mặt mang vẻ vui vẻ hỏi: Không biết Cố công tử đánh giá Ly Ca Cười thế nào.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hiện lên một nụ cười khinh thường, hờ hững nói: Chí hướng của Ly Ca Cười đáng để thưởng thức, thế nhưng cách làm của hắn thì Cố mỗ không dám tán thành.

Sứ giả chính nghĩa không dễ làm đến thế.

Ngày nay, Ly Ca Cười vẫn còn quá ngây thơ.

Nghiêm Thế Phiên nghe vậy, nụ cười trên mặt lập tức càng đậm vài phần.

Hắn đã xác nhận lập trường của Cố Hàn Uyên.

Dù đã rất phiền toái khi phải tránh một Yến Tam Nương nhằm vào Ly Ca Cười, nhưng cùng lắm thì lại tránh thêm một Kinh Như Ức nữa.

Phiền phức thì có phiền phức một chút, thế nhưng có thể bảo đảm Cố Hàn Uyên sẽ không nhúng tay vào trận quyết đấu giữa hắn và Ly Ca Cười thì đó là chuyện tốt.

Điểm khiến người ta kiêng kỵ nhất ở Cố Hàn Uyên chính là hắn có khả năng lật bàn bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, hiện tại Cố Hàn Uyên đang ở thời điểm như mặt trời ban trưa, thậm chí khi lật bàn có thể không cần đếm xỉa đến hậu quả ở một mức độ nhất định.

Nghiêm Thế Phiên lúc này đột nhiên nghiêm túc nói: Không biết tại hạ có phải có may mắn được kết giao với Cố công tử chăng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, sắc mặt hơi ngừng, cười như không cười nói: Nghiêm công tử lời này e rằng chưa trưng cầu sự đồng ý của lệnh tôn trước đó chăng.

Nghiêm Tung coi Cố Hàn Uyên, kẻ có thể tùy ý phá hư quy tắc, là một phiền phức.

Dã tâm của hắn hữu hạn, cho rằng duy trì hiện trạng có lợi hơn cho mình.

Hắn dành nhiều suy nghĩ hơn vào việc kiếm tiền.

Ánh mắt và cái nhìn đại cục của Nghiêm Tung đều có vấn đề.

Hắn rất giỏi trong việc lấn át kẻ dưới, nịnh hót kẻ trên, diệt trừ dị kỷ, lừa gạt, và làm bại hoại Triều Cương.

Nhưng chỉ giới hạn ở đó.

Dù là trong kịch tình hay trong lịch sử đều như vậy.

Hắn còn để lại một đống lớn hậu họa, mai phục cho sự sụp đổ của chính mình.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên sau khi đào Tiêu về làm việc cho mình, liền dứt khoát không để ý tới Nghiêm Tung nữa.

Ngược lại, giao tiếp với Nghiêm Thế Phiên, một người thông minh, lại ung dung hơn nhiều.

Nghiêm Thế Phiên cũng như hắn đoán, nói: Gia phụ là gia phụ, ta là ta.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, ý vị thâm trường nói: Nghiêm công tử ngược lại còn thú vị hơn lệnh tôn nhiều lắm.

Nghiêm Thế Phiên nghe vậy, lập tức ngầm hiểu.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp nhận lời, nói rõ không tính đi quá gần với hắn.

Nói thú vị thì đại biểu cho khả năng hợp tác giữa hai bên.

Nghiêm Thế Phiên tuy cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng có thể miễn cưỡng tiếp thu.

Hơn nữa, sau khi liếc nhìn Kinh Như Ức với sắc mặt dường như khó coi, hắn càng hiểu rõ hơn.

Vì vậy, Nghiêm Thế Phiên giả vờ tiếc nuối nói: Đáng tiếc hôm nay Cố công tử tới vội vàng, tại hạ chuẩn bị chưa đủ.

Ngày khác nhất định sẽ chiêu đãi Cố công tử một phen thịnh soạn.

Có Kinh Như Ức ở đây, rất nhiều chuyện quả thực không tiện bàn luận.

Bất quá, đây vốn cũng là mục đích của Cố Hàn Uyên.

Hắn bây giờ có quá ít thông tin về Nghiêm Thế Phiên.

Trước khi xác nhận điểm kịch tình bị thay đổi ở đâu, Cố Hàn Uyên sẽ không dễ dàng đưa ra quyết định.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Vậy Cố mỗ xin cáo từ trước.

Dừng một chút.

Hắn đột nhiên có ý riêng nói: Nhân tiện nói, Thiết Quan Âm của Nghiêm công tử không tệ.

Dứt lời, không đợi Nghiêm Thế Phiên kịp phản ứng, liền dẫn Kinh Như Ức thong dong rời đi.

Nghiêm Thế Phiên có thể chết, nhưng không thể chết lúc này.

Bởi vậy, Cố Hàn Uyên mới nhắc nhở một câu như vậy.

Một người như Nghiêm Thế Phiên gặp phải ám sát bằng độc cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, tám chín phần mười là báo thù.

Chỉ là điều khiến Cố Hàn Uyên kinh ngạc là, thủ đoạn của kẻ hạ độc tương đối cao minh.

Đó là một loại độc dung hợp hình hiếm thấy.

Cái gọi là độc dung hợp hình là loại độc dược chỉ khi gặp phải thuốc dẫn tương ứng mới có thể đột nhiên phát tác.

Trước đó, ngay cả độc tính cũng khó kiểm tra ra.

Bởi vậy, nó mới có thể qua mặt được cơ chế phòng vệ bên cạnh Nghiêm Thế Phiên, rồi nằm trong chén trà của hắn.

Cần biết rằng, với việc Nghiêm Tung và Nghiêm Thế Phiên đắc tội nhiều người như vậy, việc kiểm tra thức ăn nước uống cực kỳ nghiêm ngặt.

Bằng không, bọn họ đã sớm chết tám trăm lần rồi.

Kết quả, kẻ hạ độc vẫn suýt nữa thành công.

Bất quá, loại độc dung hợp hình cực kỳ ẩn núp này lại không giấu được cảm giác phi nhân của Cố Hàn Uyên.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời khỏi, Nghiêm Thế Phiên mới rốt cuộc phản ứng kịp ý của đối phương.

Mặc dù không biết vì sao, cũng không biết thật giả, thế nhưng Nghiêm Thế Phiên tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không hại hắn.

Điều đó không có lợi cho Cố Hàn Uyên.

Người đâu.

Nghiêm Thế Phiên gào to một tiếng.

Rất nhanh, tâm phúc của Nghiêm Thế Phiên là Nghiêm Phong liền vội vàng chạy vào.

Nghiêm Thế Phiên nhíu mày thật sâu hỏi: Thiết Quan Âm này là ai tiến hiến.

Nghiêm Phong nghe vậy ngẩn ra, cẩn thận từng li từng tí đáp: Là quà đáp lễ của Lãnh Nguyệt cô nương ở rạp hát mà công tử ngài gặp lúc xế chiều ạ.

Nghiêm Thế Phiên giật mình, thần tình đột nhiên có chút hoảng hốt.

Sau khi vụ án phản nghịch của An gia thất bại, vụ án đồng tượng bị trộm xem như là đã kết thúc hoàn toàn, dân chúng kinh thành cũng khôi phục sự náo nhiệt như thường ngày.

Không chỉ chợ mở lại, rất nhiều nơi ăn chơi cũng một lần nữa khai trương.

Rạp hát được xem là nơi giải trí của nhiều người trong thời đại này.

Mà Nghiêm Thế Phiên ngày thường, ngoài việc thích đọc sách, còn đam mê nghe hí.

Bởi vậy, hôm nay, khi đang đợi Ứng Vô Cầu phục mệnh, hắn liền đi một rạp hát trong kinh thành để nghe hí.

Sau đó, một cô nương mới tới tên là Lãnh Nguyệt trong rạp hát đã khiến hắn khắc sâu ấn tượng.

Dù trên thực tế giọng hát của Lãnh Nguyệt chỉ có thể coi là bình thường, hóa trang cũng che giấu hơn phân nửa dung mạo thật.

Thế nhưng Nghiêm Thế Phiên không hiểu sao lại rất có cảm tình với nàng.

Vì vậy, hắn liền ban tặng một lượng lớn tiền thưởng.

Chương 1510

Đồng thời, dưới sự dẫn dắt của thân phận và tiền bạc, hắn dễ dàng vào hậu trường rạp hát.

Sau đó hắn liền gặp được Lãnh Nguyệt dung mạo.

Kinh diễm.

Nghiêm Thế Phiên lúc đó chỉ có một cảm tưởng như vậy.

Sau đó, hắn không chút do dự đưa ra lời mời, muốn Lãnh Nguyệt đến Nghiêm phủ hát hí khúc cho riêng mình hắn nghe.

Chuyện này, ai hiểu cũng hiểu.

Hát hí khúc chỉ là một cái cớ.

Nghiêm Thế Phiên rõ ràng là muốn nạp Lãnh Nguyệt vào phủ.

Lãnh Nguyệt cũng chưa hoàn toàn cự tuyệt, chỉ nói là phải đợi đến ngày mai.

Đồng thời, nàng đưa cho hắn một ít lá trà làm quà đáp lễ.

Nghiêm Thế Phiên vui vẻ nhận lấy quà đáp lễ, cũng không vội vàng.

Hắn hẹn ngày mai sẽ lại mời Lãnh Nguyệt tới Nghiêm phủ.

Tâm tình Nghiêm Thế Phiên lập tức trở nên có chút phức tạp, trầm giọng phân phó thủ hạ: Lập tức đi mời Lãnh Nguyệt cô nương.

Nếu cần. thì cứ mạnh mẽ mang đến.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời khỏi Nghiêm phủ, hắn vẫn chưa vội vàng dùng Ngự Kiếm Phi Hành đưa Kinh Như Ức trở về.

Hai người chậm rãi bước đi dưới bóng đêm kinh thành.

Có lẽ là để trấn an dân tâm, trong khoảng thời gian này, kinh thành đã bãi bỏ lệnh giới nghiêm ban đêm.

Bởi vậy, dù trời đã khuya lắm rồi, trên đường phố vẫn như cũ còn có các loại quầy hàng bày bán.

Lúc này, Kinh Như Ức đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên, cúi thấp trán, không nhìn rõ biểu tình.

Nàng cũng không còn hứng thú như khi dạo chợ hàng quán lúc trước.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Kinh Như Ức, nhàn nhạt nói: Phu nhân có lời gì muốn hỏi chăng.

Kinh Như Ức nghe vậy ngẩng đầu lên, sắc mặt phức tạp nhìn Cố Hàn Uyên.

Sau một hồi lâu do dự, nàng mới lạnh lùng hỏi: Ngươi muốn giao hảo với Nghiêm Thế Phiên sao.

Kinh Như Ức vốn dĩ định giao chuyện này cho Cố Hàn Uyên xử lý.

Thế nhưng, sự tiến triển của tình hình lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng.

Kinh Như Ức vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên sẽ ra điều kiện với Nghiêm Thế Phiên, hoặc là thẳng thắn uy hiếp Nghiêm Thế Phiên không cho phép động thủ với nàng.

Thế nhưng, sau một đoạn đối thoại khiến nàng cảm thấy mơ hồ như rơi vào trong sương mù, hai người liền giống như đạt thành nhận thức chung.

Cái thái độ ngầm hiểu lẫn nhau đó của hai người bị nàng nhìn thấy, tâm tình lập tức trở nên không tốt.

Nghiêm Thế Phiên là nhi tử của Nghiêm Tung, Nghiêm Tung chính là kẻ đầu sỏ gây ra thảm cảnh cửa nát nhà tan cho nàng.

Kinh Như Ức dù sau khi gả cho Ly Ca Cười đã buông bỏ ý niệm báo thù.

Thế nhưng không có nghĩa là nàng không căm hận Nghiêm Tung.

Thái độ của Cố Hàn Uyên như thế, sao có thể không khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Cũng may nàng không biết câu nhắc nhở cuối cùng của Cố Hàn Uyên suýt nữa cứu mạng Nghiêm Thế Phiên, nếu không thì không chỉ là tâm tình phức tạp.

Huống chi khi Cố Hàn Uyên nói về Ly Ca Cười, cái thái độ khinh miệt đó càng khiến nàng biết rằng giữa Cố Hàn Uyên và Ly Ca Cười e rằng thật sự không có bao nhiêu khoan nhượng.

Lại thêm Kinh Như Ức bản thân nàng lại bị kẹp giữa hai người, càng cảm thấy vô cùng khó xử.

Cố Hàn Uyên không trả lời vấn đề của Kinh Như Ức, mà hỏi ngược lại: Phu nhân là ái nữ của cố Trấn Quốc Tướng quân Kinh Kính ư.

Kinh Như Ức nghe vậy ngẩn ra, mày ngài khẽ nhíu, nói: Ngươi nếu đã biết, vì sao còn.

Kinh Như Ức hoàn toàn không lý giải được.

Cố Hàn Uyên nếu yêu thích nàng, thì không nên giao hảo với phụ tử Nghiêm Tung mới phải.

Điều này thậm chí khiến nàng có chút hoài nghi tình cảm của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Nếu là sớm hơn một chút, biết được tình cảm của Cố Hàn Uyên dành cho nàng là giả dối, nàng chỉ sẽ hung hăng thở phào một hơi.

Thế nhưng, khi nàng đã dần dần động lòng với Cố Hàn Uyên, ý nghĩ như vậy lại khiến phương tâm nàng đau xót.

Kinh Như Ức hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, muốn có được một lời giải thích.

Ngay cả chỉ là một câu gặp dịp thì chơi, nàng cũng chấp nhận.

Lúc này, ánh mắt Cố Hàn Uyên thêm vài phần biến hóa, đó là một loại khí phách coi thường thiên hạ cùng sự lạnh lùng.

Hắn đạm mạc nhưng đầy tự nhiên nói: Nếu chỉ là muốn lấy mạng Nghiêm Tung cùng Nghiêm Thế Phiên, muốn giết thì tùy thời có thể giết.

Phương tâm Kinh Như Ức run sợ.

Nàng chưa từng thấy Cố Hàn Uyên bộ dáng này.

Trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên tuy thường rất vô lại, nhưng phần lớn thời gian đối với nàng đều rất ôn nhu và thiện.

Bởi vậy, Kinh Như Ức thực sự rất khó có thiện cảm với hình tượng Cố Hàn Uyên theo lời đồn đại.

Ngay cả khi trước đó ở Mai Lâm, Cố Hàn Uyên hiện thân cứu nguy, cũng chỉ dùng Thủy Linh Tiên Thuật để hạ một trận mưa.

Tiên khí thì đủ rồi, nhưng bởi vì không có sát nhân, Cố Hàn Uyên và Ứng Vô Cầu nói chuyện với nhau cũng tương đối bình thản.

Bởi vậy, sau khi mừng rỡ và cảm kích qua đi, Kinh Như Ức cũng không có cảm nhận đặc biệt nào.

Mà bây giờ, nàng mới xem như chân chính thấy được một mặt ngạo nghễ tuyệt thế của Cố Hàn Uyên.

Thủ Phụ triều đình, trong giọng nói của Cố Hàn Uyên, tựa như một con gà yếu ớt, có thể tùy tiện lấy đi tính mạng.

Hơn nữa, Kinh Như Ức càng có thể cảm giác được Cố Hàn Uyên không phải nói khoác lừa nàng.

Phần lớn nữ tử đều là màn mạnh yếu đuối.

Ánh mắt Kinh Như Ức nhìn về phía Cố Hàn Uyên lập tức thêm vài phần ý tứ hàm xúc khó hiểu.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn đôi mắt đẹp hơi sáng của Kinh Như Ức, chuyển lời trêu đùa: Sau đó ta có thể dùng việc giết phụ tử Nghiêm Tung để báo thù cho cả gia đình phu nhân, khiến phu nhân phải hảo hảo báo đáp ta.

Hình tượng của Cố Hàn Uyên biến đổi quá nhanh, Kinh Như Ức suýt nữa không kịp phản ứng.

Chân trước vẫn là anh hùng tuyệt thế coi thường thiên hạ, chân sau liền lại biến thành công tử vô lại phong lưu.

Kinh Như Ức nghe vậy đỏ mặt, xấu hổ mắng: Cũng biết ngươi không có ý tốt.

Bất quá, trái tim nàng lúc này lại đập rất nhanh.

Bởi vì nàng biết, nếu Cố Hàn Uyên thực sự giết chết phụ tử Nghiêm Tung, rồi đòi nàng báo đáp, nàng tuyệt đối không thể cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Dù là dùng thân thể tuyệt vời của nàng.

Hơn nữa.

Dù là chẳng làm gì cả, nếu ngươi muốn, ta cũng chưa chắc có thể cự tuyệt được.

Kinh Như Ức tự nhủ trong lòng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, hiển nhiên đã nhìn thấu ý tưởng của Kinh Như Ức.

Bất quá, vẫn là câu nói đó, hắn muốn trộm tâm mỹ nhân thê tử, chứ không chỉ đơn thuần nếm mùi mới mẻ.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên lại trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: Thế nhưng, muốn rửa oan cho phụ thân nàng thì không phải đơn thuần giết phụ tử Nghiêm Tung là có thể làm được.

Cái gọi là tiền nhân hậu nhân danh, không ai muốn chết mang theo ô danh.

Kinh Như Ức kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, hiển nhiên không ngờ đối phương lại muốn rửa oan cho phụ thân nàng.

Điều đó ngay cả khi nàng còn muốn báo thù cũng không dám kỳ vọng.

Dù sao cũng thật quá khó khăn.

Trên thực tế, Ly Ca Cười cũng có ý tưởng rửa oan cho Kinh Kính, chỉ là hắn chưa từng nói với Kinh Như Ức.

Ly Ca Cười càng hy vọng đợi đến khi mình làm xong rồi mới báo tin vui cho Kinh Như Ức.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên đã giành trước một bước nói ra khỏi miệng, dùng vào việc công lược thê tử của hắn là Kinh Như Ức.

Cố Hàn Uyên thong dong nói: Muốn rửa oan cho phụ thân nàng cũng không dễ dàng, sát nhân cũng không thể giải quyết vấn đề.

Chương 1511

Muốn lật đổ Nghiêm Tung, vậy những án oan sai giả dối hắn đã gây ra trước đó mới có cơ hội được thẩm lý lại.

Bởi vậy, cần phải tìm ra chứng cứ phạm tội của phụ tử Nghiêm Tung trước, bằng không khó mà bịt miệng thiên hạ.

Cố Hàn Uyên chưa nói lời thật.

Quyết định cuối cùng mãi mãi cũng là ở những nhân vật thượng tầng.

Cố Hàn Uyên chỉ cần có được một tờ chiếu thư là có thể xử lý phụ tử Nghiêm Tung.

Chẳng phải biết cái gọi là tùy cơ ứng biến là gì ư.

Trong lịch sử, Nghiêm Tung và Nghiêm Thế Phiên chính là bị lật đổ bằng thủ đoạn tương tự.

Chỉ là bởi vì Gia Tĩnh Hoàng Đế chán ghét bọn họ, sau đó Nghiêm Thế Phiên bị Hứa Giai lấy tội danh mưu phản không hề căn cứ để xử tử.

Nghiêm Tung cũng vì một đạo sĩ tên Lam Đạo Hạnh dùng đồng tiền viết chữ bói toán nói hắn là gian thần, sau đó bị tịch thu gia sản, tước quan về quê, qua đời trong nghèo khó và bệnh tật.

Mà những lời tố cáo chính nghĩa kéo dài nhiều năm đó, thủy chung không thể có hiệu quả.

Thế nhưng, đây lại chính là điểm Cố Hàn Uyên chướng mắt Nghiêm Tung, cũng là điểm hắn coi thường Ly Ca Cười.

Nghiêm Tung tất cả đều ký thác vào sự sủng ái của hoàng đế, một khi thất sủng thì xem như xong.

Hiện tại, ngồi trên Hoàng Vị là thế thân Chu Hậu Chiếu Lãnh Lăng Khí, đối với Nghiêm Tung đâu ra sủng hạnh.

Tuy Lãnh Lăng Khí và Cố Hàn Uyên không hợp nhau, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu chiếu thư lật đổ Nghiêm Tung.

Ngay cả Chu Hậu Chiếu chân chính, cũng đồng dạng sẽ không vì Nghiêm Tung mà cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy, đối với Cố Hàn Uyên hiện tại mà nói, phụ tử Nghiêm Tung hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay, khiến Ly Ca Cười không có đường ra tay.

Bất quá, Kinh Như Ức đối với điều này lại không biết.

Ngược lại, nàng rất cảm động vì Cố Hàn Uyên đã hạ mình kết giao Nghiêm Thế Phiên, tùy thời tra tìm chứng cứ phạm tội.

Đôi mắt đẹp của Kinh Như Ức ướt át, nhẹ giọng nói: Cám ơn ngươi.

Một câu tạ ơn đơn thuần hiển nhiên là không đủ.

Bởi vậy, khoảnh khắc sau đó, Kinh Như Ức liền đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, nhón chân lên.

Môi ngọc khẽ cười, lưu lại một dấu ấn ướt át trên gò má hắn.

Cố Hàn Uyên đưa Kinh Như Ức về Mai Lâm.

Hắn nhìn Kinh Như Ức đang cúi đầu, khẽ cười trêu: Phu nhân vẫn chưa xấu hổ đủ ư.

Kinh Như Ức nghe vậy, rốt cuộc ngẩng đầu lên, xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng không chỉ xấu hổ, mà còn hổ thẹn.

Hổ thẹn với Ly Ca Cười.

Nàng dĩ nhiên vì cảm động mà chủ động hôn Cố Hàn Uyên.

Tuy nụ hôn chỉ ở gò má, nhưng bởi vì là chủ động nên ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Kinh Như Ức rất khẳng định mình không phải loại nữ tử đơn thuần vì cảm động mà hiến thân.

Bởi vậy, không hề nghi ngờ, nàng chính là đã động lòng với Cố Hàn Uyên.

Lòng nàng đã thầm lặng bắt đầu phản bội Ly Ca Cười.

Những lời thề non hẹn biển từng có đều trở nên mơ hồ.

Thế nhưng, kẻ đầu sỏ gây nên tất cả những điều này dĩ nhiên còn không biết xấu hổ mà cười nàng.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn ra Kinh Như Ức đang suy nghĩ gì.

Vòng tay hắn nới lỏng, liền kéo nàng vào lòng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Cố Hàn Uyên lại ngoài ý muốn thành thật, chỉ ở bên tai Kinh Như Ức ôn tồn nhỏ nhẹ nói: Phu nhân nếu như thẹn trong lòng, thì cứ trách ta đi.

Là ta sắc dục huân tâm.

Một bàn tay hơi lạnh che lên miệng Cố Hàn Uyên, ngăn cản hắn nói tiếp.

Kinh Như Ức hơi thất thần nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Cố Hàn Uyên, lẩm bẩm nói: Một bàn tay thì vỗ không thành tiếng.

Kinh Như Ức rất hiểu rõ sự thay đổi của chính mình.

Bức tường phòng thủ kiên cố trong lòng nàng vốn dĩ đã bị Cố Hàn

Uyên từng chút một cạy mở.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã trộm đi hơn phân nửa phương tâm.

Nàng có thể tự lừa dối mình mà đổ hết tội lỗi lên Cố Hàn Uyên, thế nhưng như vậy thì không phải nàng nữa.

Kinh Như Ức thật sự định nói chút tự trách, thế nhưng lại phát hiện khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên trong mắt nàng càng ngày càng gần.

Sau đó, đôi môi ấm áp, trong đầu Oanh một tiếng liền trở nên trống rỗng.

Hắn đang hôn ta ư.

Trong đầu Kinh Như Ức chỉ còn lại một ý niệm như vậy.

Thế nhưng, tay nàng làm sao cũng không có sức đẩy Cố Hàn Uyên ra.

Ngược lại, dưới sự dẫn dắt thuần thục của Cố Hàn Uyên, nàng dần dần mở rộng nội tâm.

Không tự chủ được nhắm lại đôi mắt đẹp, phối hợp, và đáp trả.

Qua hồi lâu.

Khi Kinh Như Ức thậm chí bắt đầu hoài nghi linh hồn mình đều sắp bị hút đi, Cố Hàn Uyên mới nhẹ nhàng thả nàng ra.

Kinh Như Ức vẻ mặt hốt hoảng nhìn Cố Hàn Uyên, đôi mắt tựa mặt nước lấp lánh dường như đang hỏi: Vì sao ngừng.

Kinh Như Ức tuy đã làm vợ người ta nhiều năm, thế nhưng về kinh nghiệm, nàng thực sự không cùng đẳng cấp với Cố Hàn Uyên.

Thậm chí ngẫu nhiên cũng sẽ hiện lên một ý niệm trong đầu.

Nếu Ly Ca Cười có bản lĩnh này, hắn hiện tại ít nhất cũng đã có tám đứa con rồi.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng càng cảm thấy e lệ, thế nhưng cảm giác áy náy lại lặng yên tiêu tán không ít.

Cố Hàn Uyên lúc này vừa vặn cất tiếng cười khẽ, ôn hòa nói: Hiện tại chúng ta huề nhau rồi, phu nhân có thể không cần tự trách nữa chăng.

Kinh Như Ức kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên với nụ cười vẫn ôn nhu như vậy, vô thức gật đầu.

Đây là sự thật, đầu nàng hiện giờ tràn ngập nụ hôn vừa rồi của Cố Hàn Uyên, đâu còn nhớ đến tự trách hay xấu hổ.

Bất quá, Cố Hàn Uyên hiển nhiên không phải ý này.

Ánh mắt hắn ôn nhu, ngữ khí nghiêm túc nhẹ giọng nói: Bởi vậy, phu nhân cứ đổ lỗi tất cả lên người ta.

Phu nhân không có lỗi, có lỗi là phu nhân ngày thường quá đỗi xinh đẹp.

Kinh Như Ức bây giờ đã hiểu ý của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần hận hắn là được rồi.

Hận hắn đã quyến rũ mình.

Hận hắn đã cường hôn mình.

Hận hắn đã quá mức dụng tâm với mình.

Hận hắn đã khiến mình mê mẩn.

Chuyện như vậy, Kinh Như Ức làm sao có khả năng làm được.

Trớ trêu thay, lúc này nàng lại nghe Cố Hàn Uyên ôn hòa nói lời từ biệt: Thời gian không còn sớm, phu nhân nghỉ ngơi thật tốt.

Ngày khác Cố mỗ sẽ trở lại vấn an phu nhân.

Dứt lời, hắn liền muốn buông Kinh Như Ức ra, xoay người rời đi.

Thế nhưng, lúc này vạt áo Cố Hàn Uyên lại bị Kinh Như Ức kéo lại.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi: Phu nhân làm sao vậy.

Còn có chuyện gì chăng.

Ánh mắt Kinh Như Ức phức tạp, sau một lúc lâu do dự, nàng khẽ nỉ non với giọng nhỏ như muỗi kêu: Sắc trời quả thực đã khuya lắm rồi.

Công tử không bằng cứ ở lại đây một đêm thì sao.

Môi ngọc Kinh Như Ức khẽ cười, ánh mắt chớp động bất định.

Lời này nàng nói ít nhiều có chút ý tứ quá mức xung động vì cảm động lúc trước.

Tựa như kế hoạch trước đó của Cố Hàn Uyên, Kinh Như Ức sớm muộn gì cũng sẽ vì nợ hắn quá nhiều, lại tự cảm thấy không cách nào hoàn trả mà lựa chọn dâng hiến thân thể.

Chương 1512

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia ý động.

Bất quá, sau khi suy nghĩ trong chốc lát, hắn vẫn cảm thấy còn kém một chút hỏa hầu.

Cố Hàn Uyên lại một lần nữa dùng ngón trỏ chống lên đôi môi tiên diễm mềm mại của Kinh Như Ức, dịu dàng nói: Ta đã nói rồi, sẽ không miễn cưỡng phu nhân.

Ta không hy vọng phu nhân chỉ là nhất thời xung động.

Dứt lời, thân hình khẽ chuyển, thong dong rời đi.

Kinh Như Ức kinh ngạc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi.

Ngón tay ngọc khẽ vuốt ve đôi môi, phảng phất như đang quyến luyến hơi ấm Cố Hàn Uyên để lại.

Nói cái gì sẽ không miễn cưỡng, rõ ràng đều đã hôn ta rồi.

Kinh Như Ức đôi mắt đẹp thất thần tự nhủ.

Nàng hiển nhiên không ngờ Cố Hàn Uyên lại từ chối.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên luôn nói rằng mơ ước thân thể nàng.

Rồi lại khi thấy có thể đạt được lại chừa cho nàng một đường lùi, tránh cho nàng sau này hối hận.

Bóng hình Ly Ca Cười trong lòng nàng bị đè ép ngày càng nhỏ.

Đôi mắt đẹp của Kinh Như Ức lóe lên vẻ quang thải khó hiểu, thì thầm nói: Cố công tử.

Ngươi quả nhiên rất ôn nhu.

Đúng lúc này, một tiếng cười thanh thúy từ phía sau đánh thức

nàng.

Phu nhân hiện tại không giận ta chứ.

Kinh Như Ức xoay người nhìn, hóa ra là Mầm Tiểu Thanh không biết từ lúc nào đã đứng ở đó.

Vừa thấy Mầm Tiểu Thanh, Kinh Như Ức liền không tự chủ được nhớ lại lúc ban ngày bị Cố Hàn Uyên trêu ghẹo khiến toàn thân nóng bỏng.

Lúc đó, cảm thấy thẹn và phẫn uất chiếm cứ phần lớn tâm tình của nàng.

Mà bây giờ, nàng lại chỉ cảm thấy e lệ cùng một tia dư vị khó dễ phát giác.

Đâu còn một chút nào chán ghét và tức giận.

Ngược lại, thân thể nàng không khỏi có chút nóng lên, hai chân cũng như nhũn ra.

Kinh Như Ức xấu hổ, liếc trắng Mầm Tiểu Thanh, nói: Ngươi nếu đã thấy hết rồi, còn nói gì đến việc ta có tức giận hay không.

Mầm Tiểu Thanh cười đùa tiến lên đỡ lấy Kinh Như Ức, cảm nhận được hơi ấm mơ hồ truyền qua y phục trên người đối phương, lập tức hiểu rõ.

Nàng xinh đẹp cười nói: Ta chỉ biết công tử rất yêu thích phu nhân.

Ân.

Có lẽ còn yêu thích hơn cả Yến tỷ tỷ.

Mầm Tiểu Thanh thầm nói lời xin lỗi với Yến Tam Nương trong lòng.

Bất quá, nàng nói như vậy quả thực rất hiệu quả.

Nụ cười trên môi Kinh Như Ức áp mãi không nén được.

Nàng oán trách nói: Bớt nói nhảm đi.

Cố công tử và Tam Nương tình chàng ý thiếp, nào có chuyện của ta.

Mầm Tiểu Thanh nghe vậy, bất khả tri lắc đầu.

Mang theo ngữ khí giật dây nói: Nếu phu nhân vừa rồi bằng lòng hầu hạ công tử như Yến tỷ tỷ, tối nay công tử khẳng định sẽ không rời đi.

Kinh Như Ức nghe vậy, lập tức nhớ lại hình ảnh mình đã lén nhìn thấy trước đó.

Vẻ mặt kiều diễm của Yến Tam Nương cùng sự thưởng thức ôn nhu, tỉ mỉ.

Khóe môi Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười vui mừng.

Mặt nàng đỏ bừng, trong lòng Kinh Như Ức lại có chút ý động.

Mầm Tiểu Thanh quan sát thần tình của Kinh Như Ức, thầm nghĩ trong lòng: Sau này công tử mà biết nhất định sẽ vui vẻ lắm phải không.

Không biết sẽ thưởng ta thế nào đây.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng hiện lên một nét ửng hồng giống như Kinh Như Ức.

Việc Cố Hàn Uyên buông tha chuyện tốt đẹp với Kinh Như Ức đêm nay tự nhiên không chỉ vì hỏa hầu chưa đủ.

Mà còn bởi vì hắn có chính sự muốn làm.

Sự biến hóa kịch tình trên người Nghiêm Thế Phiên khiến Cố Hàn

Uyên rất đỗi lưu ý.

Trực giác của hắn mách bảo chuyện này không đơn giản.

Tám chín phần mười lại là kết quả của sự giao thoa giữa các tuyến kịch tình và thời gian kỳ lạ trong thế giới hỗn loạn này.

Tình huống tương tự, Cố Hàn Uyên đã gặp rất nhiều lần.

Hiện tại cần điều tra rõ tuyến kịch tình nào đang giao thoa trên người Nghiêm Thế Phiên.

Bằng không, rất nhiều kế hoạch sẽ khó mà triển khai.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên quyết định lần nữa trở lại Nghiêm phủ, và lẻn vào trong đó.

Hắn đã nhắc nhở có người hạ độc ám sát, nghĩ rằng Nghiêm Thế Phiên sẽ không thực sự thờ ơ với chuyện này.

Chỉ cần Nghiêm Thế Phiên hành động, vậy cũng cách chân tướng không còn xa.

Nghiêm phủ tuy miễn cưỡng xưng là phòng vệ nghiêm ngặt, nhưng hiển nhiên vẫn không ngăn được Cố Hàn Uyên.

Một phen lẻn vào như chỗ không người, rất nhanh hắn đã tìm thấy Nghiêm Thế Phiên ở một Thiên Điện.

Hơn nữa, điều đầu tiên hắn thấy là một màn kịch hay.

Cố Hàn Uyên người nhẹ như yến, ẩn thân trên xà nhà, hướng xuống dưới nhìn.

Một giọng nữ dễ nghe vừa vặn lúc này truyền đến.

Ngươi muốn làm gì.

Chỉ thấy phía dưới là một chiếc giường lớn hoa lệ.

Dù có kém hơn một chút so với chiếc giường của Cố Hàn Uyên ở

Lãm Nguyệt Các, nhưng cũng đủ để thấy chủ nhân chiếc giường này là một người hoang đường đến mức nào.

Lúc này trên giường có một nữ tử bị dây thừng đỏ trói chặt tứ chi.

Nữ tử một thân y phục màu hồng nhạt đạm nhã, bên hông buộc một chiếc vạt áo màu tím, làm nổi bật đường cong yêu kiều của vòng eo.

Điều đó thì cũng thôi đi.

Quan trọng là nữ tử da trắng xinh đẹp, là một giai nhân khó gặp.

Một đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng, lông mi cong cong như trăng non kinh hồng, khóe môi khẽ nhếch, da thịt trắng hồng mềm mại.

Lúc này, trong đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng ấy toát ra vẻ kinh hoảng, khiến nàng trông giống như một chú nai con bị giật mình, làm người ta thương tiếc.

Trong ánh mắt nàng còn ẩn chứa vài phần hận ý đang lóe lên.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, âm thầm suy đoán thân phận của cô gái.

Một cô gái xinh đẹp như vậy không thể nào vô danh.

Sau đó, ở một chỗ khác, Nghiêm Thế Phiên liền giải đáp nghi hoặc cho Cố Hàn Uyên.

Thật đẹp.

Nghiêm Thế Phiên đầu tiên đơn giản và trực bạch khen một tiếng cô gái xinh đẹp.

Sau đó, hắn hơi lộ ra vẻ kinh ngạc nói: Ta nên gọi ngươi Lãnh Nguyệt cô nương ư.

Hay nên gọi ngươi Lâm Lăng cô nương.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia hiểu ra.

Lúc này hắn rốt cuộc biết nữ tử là ai.

Nữ Y Tiên Lâm Lăng trong kịch tình Cẩm Y Chi Hạ , dì của nữ nhân vật chính Viên Kim Hạ.

Y thuật cao siêu, ngoài mềm trong cứng.

Cố Hàn Uyên cũng biết vì sao Lâm Lăng phải hạ độc ám sát Nghiêm Thế Phiên.

Trong kịch tình, Thủ Phụ nội các triều đình trước đây của Nghiêm Tung là Hạ Nhưng.

Nguyên hình lịch sử là Hạ Ngôn.

Chương 1513

Hạ Ngôn chủ trương ủng hộ ba vị Tổng đốc quân vụ biên giới từng bước thu phục khu vực Hà Sáo.

Nhưng khi đó, Gia Tĩnh Đế một lòng cầu tiên vấn đạo, đối với việc này cũng không có hứng thú.

Hạ Ngôn không để ý sự phiền chán của Gia Tĩnh Đế, nhiều lần trần thuật.

Kết quả có thể tưởng tượng được, Nghiêm Tung đã dùng một số chứng cứ phạm tội bịa đặt để khiến Gia Tĩnh Đế, vị hôn quân nổi danh trong lịch sử, tịch thu tài sản, giết chết và xét nhà Hạ Ngôn.

Trong kịch tình, số phận của Hạ Nhưng cơ bản nhất trí.

Khác biệt ở chỗ con dâu của Hạ Nhưng, Lâm Hà, là tỷ tỷ ruột của Lâm Lăng.

Gia đình Hạ bị chém đầu cả nhà, không thể tránh khỏi liên lụy đến Lâm gia.

Với thâm cừu đại hận như vậy, Lâm Lăng tự nhiên sẽ muốn ám sát Nghiêm Thế Phiên.

Trước đó, Hạ Nhưng ủng hộ không phải Tằng Tiển, mà là Chu Vô Thị.

Đồng thời, kẻ động thủ chính là Nghiêm Thế Phiên.

Mà ở thế giới này, tình huống có chút bất đồng.

Nơi cần thu phục không phải khu vực Hà Sáo, mà là Yến Kinh Thành.

Bởi vậy, không biết Thịnh Đỉnh Thiên có kết cục thế nào, Hạ

Nhưng rốt cuộc ra sao.

So với việc thu phục Yến Kinh Thành, Chu Hậu Chiếu càng cần sự vững chắc của Hoàng quyền hơn.

Thứ hai, thời điểm Lâm Lăng ám sát cũng không giống nhau.

Trong kịch tình, Lâm Lăng đã ám sát Nghiêm Thế Phiên ngay khi tự tiến cử cho hắn, hai năm sau khi Hạ gia và Lâm gia bị diệt môn.

Lâm Lăng dù không biết võ công, thế nhưng Nghiêm Thế Phiên vì sắc dục huân tâm, đã bị Lâm Lăng thừa lúc sơ hở chọc mù một con mắt trái.

Mà bây giờ, thời điểm Lâm Lăng ám sát lại là hơn mười năm sau.

Lại thêm Ly Ca Cười cũng chưa kịp nảy sinh va chạm với Nghiêm Thế Phiên.

Kết quả của sự giao thoa hai đoạn kịch tình này chính là hai mắt của Nghiêm Thế Phiên đến nay vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Cố Hàn Uyên lúc này miễn cưỡng xem như đã nắm rõ tiền căn hậu quả.

Đương nhiên, những điều hoang mang vẫn như trước tồn tại.

Chẳng hạn như vì sao Lâm Lăng lại chậm trễ đến vậy mới ám sát Nghiêm Thế Phiên, có phải nàng bị chuyện gì ràng buộc bước chân rồi chăng.

Sau đó vẫn là vấn đề đó.

Vì sao hết lần này đến lần khác lại là thời điểm này để ám sát.

Nghiêm Thế Phiên lại làm gì ư.

Còn nữa, nam nữ chính của Cẩm Y Chi Hạ đang ở đâu.

Trước đó, Cố Hàn Uyên cũng không chú ý đến thông tin nào liên quan đến họ.

Có lẽ nên thay đổi một góc nhìn, bắt đầu điều tra từ bậc cha chú của nam nữ chính.

Bất quá bây giờ thì. trước hết hãy để hắn xem một màn kịch hay đã.

Nghiêm Thế Phiên đến gần chiếc giường lớn, đánh giá Lâm Lăng đang cố gắng giãy dụa nhưng bị trói chặt không thể động đậy.

Trong mắt hắn lần nữa hiện lên một tia kinh diễm và tán thưởng.

Tuy bị ám sát khiến hắn rất căm tức, thế nhưng đối với khuôn mặt đẹp của Lâm Lăng lại hết sức động lòng.

Nói là thấy sắc nảy lòng tham cũng được, nói là nhất kiến chung tình cũng được.

Hắn phát hiện mình thích Lâm Lăng, kẻ suýt nữa ám sát hắn.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên nhắc nhở, hắn hơn phân nửa sẽ không tránh được loại độc dung hợp hình bí ẩn này.

Bất quá, chỉ cần có manh mối, luôn có thể tìm ra vấn đề.

Dựa theo diễn biến bình thường, hắn sẽ lại mời Lâm Lăng, người dùng tên giả Lãnh Nguyệt, đến phủ hát hí khúc cho hắn nghe vào hôm nay.

Đến lúc đó, Lâm Lăng chỉ cần khiến hắn ngửi được mùi thuốc dẫn, sẽ biến thành kẻ mặc người tùy ý chém giết.

Lâm Lăng khá hung ác.

Nàng không dùng kịch độc kiến huyết phong hầu gặp máu là tỏi, mà là loại độc tương tự Thập Hương Nhuyễn Cân Tán khiến người ta mất đi năng lực hành động.

Lại liên tưởng đến Lâm Lăng mang theo dao găm bên người.

Nàng muốn làm gì, không cần nói cũng biết.

Nghiêm Thế Phiên ngẫm lại đã cảm thấy run sợ.

Mà lúc này, Lâm Lăng cũng đầy hoang mang.

Nàng không hiểu vì sao Nghiêm Thế Phiên có thể nhìn thấu kế hoạch trăm phương ngàn kế hạ độc của mình.

Nàng lại không biết kẻ đầu sỏ khiến nàng thất bại trong gang tấc lúc này đang ở ngay trên xà nhà phía trên nàng mà xem kịch vui.

Nghiêm Thế Phiên nhìn dung nhan xinh đẹp của Lâm Lăng, không kìm được ngồi xổm xuống, muốn khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng.

Lâm Lăng thấy thế chợt nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay bẩn thỉu của Nghiêm Thế Phiên.

Nàng lạnh giọng quát: Cút ngay.

Bị Lâm Lăng quát lớn không nể mặt chút nào, Nghiêm Thế Phiên không tức giận.

Sự cương cường của Lâm Lăng ngược lại càng kích thích hứng thú của hắn.

Hắn cười ha hả nói: Đã sớm nghe nói người của Dược Vương Cốc các ngươi có thuật trú nhan.

Thanh xuân còn mấy phần ư.

Đã có hôn phối chưa.

Hiển nhiên, Nghiêm Thế Phiên đã điều tra được không ít điều.

Ngay cả chuyện Lâm Lăng bái nhập Dược Vương Cốc sau khi Lâm gia bị diệt môn hắn cũng biết.

Hơn nữa, điều càng khiến hắn kinh ngạc hơn là trong thông tin hắn có được, Lâm Lăng lẽ ra phải gần ba mươi tuổi mới đúng.

Kết quả, dù là trạng thái da thịt, hay tư thái mảnh khảnh đều rất giống thiếu nữ hai tám.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi âm thầm gật đầu, rất có hứng thú với Lâm Lăng.

Thế nhưng, sắc mặt Cố Hàn Uyên rất nhanh trở nên cổ quái.

Chỉ vì hắn cư nhiên nghe được một câu quen tai từ miệng Nghiêm Thế Phiên.

Nghiêm Thế Phiên nhìn Lâm Lăng chỉ giữ trầm mặc, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên cười hài hước nói: Ngươi e rằng không chỉ vì báo thù mà đến đây phải không.

Còn vì sư huynh của ngươi nữa ư.

Lâm cô nương, ngươi cũng không muốn sư huynh của ngươi gặp chuyện bất trắc chứ.

Cố Hàn Uyên nghe thấy lời thoại quen thuộc kia, sắc mặt không khỏi kỳ quái sờ cằm một cái.

Chẳng lẽ trước kia mình lại đáng ăn đòn đến vậy sao.

Không đúng, nhất định là do Nghiêm Thế Phiên không đúng chất như ý.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ liệu có nên bắt Nghiêm Thế Phiên thanh toán một khoản phí bản quyền hay không.

Chờ giá trị lợi dụng của Nghiêm Thế Phiên cạn kiệt, đến lúc đó dùng tính mạng của hắn mà trả là tốt nhất.

Cố Hàn Uyên không thèm để ý việc Nghiêm Thế Phiên kéo dài thêm một lát.

Bất quá lúc này, điều khiến Cố Hàn Uyên để tâm hơn vẫn là sư huynh Lâm Lăng trong miệng Nghiêm Thế Phiên.

Chương 1514

Sư huynh Lâm Lăng tên là Lục Sinh, trong tình tiết được xưng là Ăn Mày Thúc.

Tự xưng là ông nội của Lục Dịch, điều này còn cần khảo chứng.

Lục Sinh là một nhân vật khá phức tạp.

Ban đầu rất sợ c·hết, không có đảm đương, lại quá mức tự tư.

Sau này ngược lại nguyện ý vì Lâm Lăng mà trả giá tất cả.

Bất quá, đây không phải là điểm mấu chốt Cố Hàn Uyên chú ý.

Điểm mấu chốt ở chỗ Lục Sinh trong tình tiết, vì tranh đua và hiếu thắng với Lâm Lăng, đã nghiên cứu ra một loại độc dược tên là Lam Ngọc Trâm.

Dược hiệu của Lam Ngọc Trâm tương tự với virus Zombie trong nhiều tình tiết tận thế.

Mặc dù không giống virus Zombie là không thể đảo ngược, thế nhưng tính khát máu tương tự, lại có đầy đủ tính truyền nhiễm.

Quan trọng hơn là cuồng nhân trúng độc Lam Ngọc Trâm còn có khả năng khống chế nhất định, có thể phân biệt địch ta.

Điều này liền có chút thú vị.

Hơn nữa đối với Cố Hàn Uyên mà nói, còn có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt Déjà vu.

Chẳng phải hắn đang điều tra loại độc dược tương tự sao.

Còn vì vậy mà diệt Báo Bang, cứu Chính là loại độc dược do Vệ Vương nghiên chế.

Trùng hợp đến thế, liệu có chút liên quan.

Hay dứt khoát chính là cùng một loại độc dược.

Hai người khác biệt chỉ ở tính truyền nhiễm và khả năng khống chế.

Có phải là Lam Ngọc Trâm của Lục Sinh vẫn còn ở giai đoạn thử nghiệm, còn chưa đạt được thành phẩm như trong tình tiết.

Hay dứt khoát chỉ là thông tin có sự chậm trễ.

Vậy Nghiêm gia, hoặc có lẽ là Nghiêm Thế Phiên, lại đóng vai trò gì trong đó.

Có hay không đã đạt thành nhận thức chung hoặc hợp tác nào đó với Vệ Vương.

Cố Hàn Uyên cảm giác mình lại vén lên vài phần màn che của sự kiện.

Nhãn thần Cố Hàn Uyên sâu thẳm, khóe miệng cong lên một độ cung nhàn nhạt.

Sự tình dường như càng thêm thú vị.

Lúc này diễn biến bên dưới cũng đúng như Cố Hàn Uyên dự đoán.

Lâm Lăng trừng mắt nhìn Nghiêm Thế Phiên, giận không kìm được quát lên: Sư huynh quả nhiên bị các ngươi bắt đi.

Thả hắn ra.

Lâm Lăng năm đó chưa tìm Nghiêm Thế Phiên báo thù, nhưng hiện tại lại đến đây để ám sát bằng độc châm, chính là vì Lục Sinh mất tích.

Lâm Lăng và Lục Sinh sư xuất đồng môn.

Chung sống lâu ngày, tự nhiên nảy sinh tình cảm.

Bất quá đã là đồng môn, khẳng định không thể thiếu so tài.

Y thuật và độc thuật không phân biệt.

Lâm Lăng tinh thông y thuật hơn, Lục Sinh am hiểu dùng độc hơn.

Tuy là trong tình tiết, Lục Sinh cũng sẽ trị liệu bệnh tật, Lâm Lăng càng thường dùng phương pháp lấy độc trị độc để cứu người.

Hai người so tài vẫn là quy tắc một người dùng độc, một người giải độc.

Lục Sinh dùng độc, Lâm Lăng giải.

Kết quả chính là thiên phú y thuật của Lâm Lăng càng cao.

Vô luận Lục Sinh dùng độc gì, nàng đều có thể giải được.

Luôn luôn bại bởi Lâm Lăng, trên mặt Lục Sinh khó tránh khỏi không cam lòng.

Cuối cùng càng là cãi vã khiến hai người trở nên khó xử.

Hai người rõ ràng là hữu tình nhân, nhưng thủy chung không thể đến với nhau.

Giống như một vòng lặp luẩn quẩn vậy.

Tình huống tương tự cuối cùng sẽ xảy ra giữa nam nữ am hiểu y thuật và độc thuật.

Hồ Thanh Ngưu và Vương Nan Cô, Thường Bách Thảo và Tô Như đều là như vậy.

Vì hiếu thắng mà tranh đấu, cuối cùng lưu lại hơn nửa đời người tiếc nuối.

So với trong tình tiết Lục Sinh bị giam cầm nhiều năm, ở đây hắn chỉ mất tích vài tháng mà thôi.

Hơn nữa trước đó mặc dù đang đấu khí với Lâm Lăng, nhưng cũng chưa đến mức cả đời không qua lại.

Lam Ngọc Trâm vốn là độc dược Lục Sinh nghiên chế ra để so tài với Lâm Lăng, thoáng nhìn đã bị nàng nhận ra được.

Tuy là nàng nhìn thấy Lam Ngọc Trâm là phiên bản chưa hoàn thiện.

Nhưng nhìn ra là nét bút của Lục Sinh cũng không khó.

Sau đó Lâm Lăng liền gặp được dấu vết có người dùng Lam Ngọc Trâm tiến hành thí nghiệm.

Độc tính của Lam Ngọc Trâm chỉ cần người có chút kiến thức đều có thể nhìn ra mức độ nguy hại lớn đến mức nào.

Lâm Lăng không tin Lục Sinh sẽ táng tận thiên lương như vậy.

Tám chín phần mười là bị người khác bắt ép nghiên cứu chế tạo, hoàn thiện Lam Ngọc Trâm.

Lâm Lăng tự nhiên biết Lục Sinh không có đảm đương, lại có chút tính cách sợ c·hết, sẽ bị bức bách nghiên cứu chế tạo, hoàn thiện Lam Ngọc Trâm cũng không kỳ quái.

Nàng theo manh mối vô tình tìm tới con đường Nghiêm Thế Phiên này.

Thù mới thêm hận cũ, hơi có vẻ vội vàng chế định kế hoạch hạ độc.

Đương nhiên kế hoạch của nàng bản thân cũng không có vấn đề gì.

Thậm chí còn cố ý đối với Nghiêm Thế Phiên dùng loại độc hạn chế hành động tương tự Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Có thể dễ dàng hơn nàng ép hỏi Nghiêm Thế Phiên tung tích Lục Sinh, hoặc dứt khoát buộc hắn thả người.

Còn như sau khi kế hoạch của Lâm Lăng thành công, đại khái kết cục của Nghiêm Thế Phiên hẳn là đúng như hắn tự đoán vậy.

Đáng tiếc vì Cố Hàn Uyên nhúng tay, Lâm Lăng không những không thể hạ độc thành công, tức thì bị Nghiêm Thế Phiên bắt giữ.

Bây giờ lại sa sút đến mức bị Nghiêm Thế Phiên uy hiếp.

Nghiêm Thế Phiên cười tà một tiếng, ý vị thâm trường nói: Lâm cô nương ngươi chỉ cần ngoan ngoãn, tự nhiên sẽ thả sư huynh ngươi.

Đôi mắt đẹp Lâm Lăng đột nhiên trợn lớn, kinh hô: Ngươi muốn làm gì.

Chỉ thấy Nghiêm Thế Phiên lại chẳng chút xấu hổ mà đưa tay kéo chiếc đai lưng màu tím bên hông Lâm Lăng.

Hắn mang trên mặt nét cười đắc ý vô cùng, giả vờ trêu chọc nói: Ta muốn làm gì, Lâm cô nương chẳng lẽ còn không nhìn ra sao.

Không muốn.

Cảm nhận được đai lưng đang bị chậm rãi cởi ra, đồng tử Lâm Lăng rung mạnh, hoảng sợ kinh hô.

Nghiêm Thế Phiên chứng kiến thái độ kháng cự mãnh liệt của Lâm Lăng, không khỏi cất lời đe dọa lần nữa: Lâm cô nương chẳng lẽ không muốn cứu sư huynh của mình sao?

Ở phương diện ác thú vị, Nghiêm Thế Phiên ngược lại cùng Cố Hàn Uyên không khác biệt.

Thích bức bách người khác không thể không cam tâm tình nguyện.

Nghe Nghiêm Thế Phiên nhắc tới Lục Sinh, Lâm Lăng nhất thời có vài phần do dự không nên có.

Tựa như những tình tiết vui tai vui mắt kia, dao động giữa sự trong sạch của bản thân và an nguy của người trong lòng.

Hơn nữa do Nghiêm Thế Phiên là kẻ thù, sự nhục nhã và hận ý sẽ càng thêm khắc sâu.

Thế nhưng để nàng buông tha Lục Sinh, lại khó có thể làm được.

Quan trọng hơn là trong tình huống ác liệt như vậy, dù nàng thuận theo hay không, đều khó thay đổi kết quả cuối cùng.

Chương 1515

Nghĩ tới đây, Lâm Lăng cũng không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Đồng thời sự tuyệt vọng này theo đai lưng bị cởi ra càng nhiều, thì càng khắc sâu.

Lâm Lăng thống khổ không dứt, khóe mắt lóe lên lệ quang, hơi thở thơm ngát từ miệng khẽ hé, không sao nói nên lời.

Thế nhưng lúc này Nghiêm Thế Phiên vẫn như là cảm thấy chưa đủ nhục nhã Lâm Lăng, thúc giục nói: Sự kiên nhẫn của ta có hạn, Lâm cô nương đừng để ta đợi quá lâu.

Bằng không đến lúc đó còn muốn mặc cả với bản công tử e rằng đã quá muộn.

Lâm Lăng nghe vậy không khỏi có chút mờ mịt.

Nhưng mà đúng vào lúc này, ánh mắt kinh ngạc của nàng như hoa mắt thoáng chốc hoảng hốt, kinh ngạc nhìn về phía xà nhà.

Nơi đó đang có một thân ảnh tự tiếu phi tiếu nhìn nàng, môi khẽ nhúc nhích, im lặng hỏi nàng: Cô nương muốn cầu cứu tại hạ sao.

Lâm Lăng không biết đối phương là ai, thế nhưng đôi mắt đẹp của nàng lại lúc này toát ra ánh sáng hy vọng.

Cứu ta.

Nghiêm Thế Phiên khi thấy đôi mắt Lâm Lăng lóe lên ánh sáng đã kinh ngạc nhận ra sự bất thường.

Đó không phải ánh mắt nên có trong tình huống như vậy.

Nhưng mà cho dù hắn phát hiện ra điều bất thường, cũng đã không kịp.

Nghiêm Thế Phiên vừa nghe được tiếng cầu cứu của Lâm Lăng, trước mắt liền tối sầm, mất đi ý thức, rơi vào giấc ngủ như trẻ thơ.

Lâm Lăng vừa thở phào một hơi, liền hoảng sợ nhìn Nghiêm Thế Phiên sắp sửa ngã nhũn ra đè lên người nàng.

Chỉ cần nghĩ đến mình sẽ bị Nghiêm Thế Phiên đè nặng, nàng liền vô cùng ghê tởm.

Cũng may thân thể Nghiêm Thế Phiên ngã xuống dừng lại giữa chừng.

Nguyên lai là Cố Hàn Uyên vô cùng tri kỷ xách cổ Nghiêm Thế Phiên.

Cố Hàn Uyên thuận tay ném Nghiêm Thế Phiên sang một bên, ôn hòa cười hỏi: Cô nương không sao chứ.

Có lẽ là bởi vì sự chuyển biến kịch liệt như từ địa ngục lên thiên đường, khiến Cố Hàn Uyên trong mắt Lâm Lăng phảng phất đeo lên một tầng kính lọc.

Rõ ràng nàng đối với tướng mạo nam tử luôn luôn không chút nào để ý, vậy mà lúc này nhìn nụ cười ôn hòa trên gương mặt tuấn mỹ vô cùng của Cố Hàn Uyên, lại có vài phần tim đập thình thịch.

Gương mặt Lâm Lăng không tự chủ được ửng hồng vài phần, ngượng ngùng nói cảm ơn: Đa tạ công tử đã cứu giúp.

Dừng một chút.

Có lẽ là vì xấu hổ trước mặt nam nhân khác, khiến nàng có chút thẹn với Lục Sinh, vội vàng đánh trống lảng hỏi: Xin hỏi công tử là ai.

Sao lại ở Nghiêm phủ.

Ừm, ẩn thân trên xà nhà vào đêm khuya, nhìn qua liền không phải người tốt lành gì.

Bất quá đó là đối với Nghiêm Thế Phiên mà nói.

Còn như theo Lâm Lăng, Cố Hàn Uyên chính là chính nghĩa chi sĩ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, thuận miệng nói: Tại hạ chỉ là một vị anh hùng ngang qua, hứng thú nổi lên mà thôi.

Đáng tiếc Lâm Lăng hiển nhiên cũng không hiểu được lời ẩn ý của Cố Hàn Uyên, mơ hồ khó hiểu.

Bất quá riêng việc Cố Hàn Uyên cứu nàng mà nói, quả thực cũng coi như anh hùng.

Gương mặt Lâm Lăng đỏ ửng, hơi khó xử nói: Vị Anh hùng các hạ này, có thể giúp ta cởi trói không.

Tay chân Lâm Lăng còn bị trói, không thể động đậy.

Quan trọng hơn chính là vì vừa rồi thấy Nghiêm Thế Phiên ngã xuống, nàng theo bản năng giãy giụa một cái.

Khiến quần áo vốn dĩ vì đai lưng bị cởi ra mà phân tán, nhất thời trở nên xốc xếch.

Tuy là vì có yếm bên trong, không tính là cảnh xuân chợt tiết.

Thế nhưng đối với nữ tử thời đại này cũng đã đủ để nàng ngượng ngùng.

Ít nhất Lâm Lăng vô cùng bảo thủ lúc này ánh mắt cũng có chút né tránh.

Nhất là nàng còn chú ý tới Cố Hàn Uyên đang quan sát nàng, trong lòng nàng liền có chút luống cuống.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Lâm Lăng cảm giác được thắt lưng mình đang bị đụng chạm, đôi mắt đẹp nhất thời trợn lớn.

Vội vàng kinh hô: Công tử, ngươi đang làm gì vậy.

Tại hạ thấy cô nương dường như rất bối rối, bởi vậy giúp cô nương buộc đai lưng.

Như vậy cô nương sẽ không còn ngại đối mặt tại hạ nữa chứ.

Cố Hàn Uyên một bên thuận miệng giải thích, một bên đôi tay linh hoạt vì Lâm Lăng buộc đai lưng.

Lâm Lăng nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng kỳ quái, một bộ muốn nói lại thôi.

Nàng rất muốn nói cho Cố Hàn Uyên chỉ cần giúp nàng cởi trói là đủ rồi, nàng có thể tự mình buộc đai lưng.

Nhưng là đối mặt với Cố Hàn Uyên tự mình ra tay, nàng không biết nên mở miệng thế nào.

Điều duy nhất đáng mừng là động tác tay của Cố Hàn Uyên vô cùng sạch sẽ, dường như không có ý định sàm sỡ nàng.

Hơn nữa tương đối linh hoạt và thuần thục.

Nhìn Cố Hàn Uyên ở trên đai lưng nàng thắt một nút đơn giản nhưng đẹp mắt, sắc mặt Lâm Lăng càng thêm kỳ quái.

Quen tay đến thế sao.

Cũng không biết làm sao luyện thành được.

Phải biết rằng kiểu đai lưng của nữ tử và nam tử vẫn có không ít khác biệt, nếu không có kinh nghiệm rất dễ thắt sai.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại buộc chẳng kém chút nào, thậm chí còn đẹp hơn vài phần so với khi nàng tự buộc.

Không hiểu sao, trong lòng Lâm Lăng đột nhiên hiện lên một ý niệm: Buộc lúc thì quen tay như vậy, cởi ra e rằng còn nhanh hơn chăng.

Liệu mình còn chưa kịp phản ứng đã bị cởi hết sạch.

Tâm tư Lâm Lăng có chút phân tán, một bộ dáng tránh cho bản thân quá mức xấu hổ.

Bất quá đúng lúc này, Cố Hàn Uyên đã buộc chặt đai lưng cho Lâm Lăng, khẽ cười nói: Vừa rồi chỉ là nói đùa cô nương, tại hạ là Cố Hàn Uyên.

Lâm Lăng nghe vậy kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp.

Ngay cả nàng ngày thường ru rú trong nhà cũng không thể không biết tên Cố Hàn Uyên.

Lâm Lăng lúc này bừng tỉnh đại ngộ.

Thảo nào tướng mạo tuấn mỹ đến vậy.

Thảo nào tiềm tàng trong Nghiêm phủ như vào chỗ không người.

Còn có Thảo nào buộc đai lưng thuần thục đến thế.

Hồng nhan tri kỷ vô số, phong lưu đa tình Cố công tử đây mà.

Bất quá sắc mặt Lâm Lăng cũng thay đổi, trong ánh mắt không tránh khỏi ẩn chứa vẻ lo lắng.

Chỉ cảm thấy vừa thoát hang hổ, lại vào hang sói.

Tuy là Cố Hàn Uyên ở chuyện nữ nhân ngoài việc phong lưu một chút, vẫn chưa truyền ra tiếng xấu gì ác liệt.

Thế nhưng Lâm Lăng tự biết rõ dung mạo của mình.

Từng cười nhạt, cho rằng đó căn bản là kẻ tham hoa háo sắc.

Trong tình tiết Lâm Lăng tính cách có chút bảo thủ, ngoan cố.

Tự nhiên cũng liền chướng mắt người như Cố Hàn Uyên.

Không nghĩ tới lại như là báo ứng vậy, trong tình huống này lại tao ngộ Cố Hàn Uyên.

Nàng căn bản không có lòng tin Cố Hàn Uyên sẽ không đột nhiên thú tính phát tác.

Mặc dù Cố Hàn Uyên có làm gì nàng, sau đó cũng có thể đổ lên Nghiêm Thế Phiên.

Không nói Cố Hàn Uyên có thể hay không sau khi đắc thủ sẽ giết người diệt khẩu, cho dù nàng sống đi ra ngoài muốn vạch trần tội ác của Cố Hàn Uyên, cũng chưa chắc có người tin tưởng.

Dù sao tại chỗ còn có một Nghiêm Thế Phiên danh tiếng càng thêm ác liệt, đơn giản là ứng cử viên hoàn hảo để chịu tội thay.

Chuyện liên quan đến sự trong trắng, Lâm Lăng sẵn lòng dùng ác ý lớn nhất để suy đoán Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng chỉ thấy sắc mặt Cố Hàn Uyên đột nhiên lạnh xuống.

Khi nàng ác ý suy đoán, động tác chuẩn bị nhẹ nhàng cởi trói cho nàng cũng dừng lại.

Lạnh giọng khinh thường nói: Cô nương chính là dùng ác ý như vậy mà suy đoán ân nhân vừa cứu mình sao.

Hay là cô nương vốn dĩ không thích Cố mỗ.

Lâm Lăng giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới tâm tư của mình dễ dàng như vậy đã bị Cố Hàn Uyên đoán trúng tám chín phần mười.

Chương 1516

Cố Hàn Uyên tức giận.

Suy nghĩ một chút cũng phải, người bình thường bị người mình vừa cứu dùng ác ý như vậy mà suy đoán, không tức giận mới là lạ.

Lâm Lăng nghĩ đến vừa rồi mình được cứu vớt lúc tâm tình vui sướng khi sống sót sau tai nạn, thậm chí còn là chính cô ta chủ động cầu cứu.

Nếu như không có Cố Hàn Uyên, nàng sẽ có kết cục như thế nào không cần nói cũng biết.

Kết quả rồi lại vì những ấn tượng cố hữu mà ác ý suy đoán Cố Hàn Uyên.

Nếu như Cố Hàn Uyên không phát hiện thì thôi đi.

Sau đó nhìn nữa những gì Cố Hàn Uyên làm để xác minh suy nghĩ của mình, cho dù sai, nhiều lắm cũng chỉ là thêm chút áy náy.

Thế nhưng bị Cố Hàn Uyên vạch trần trước mặt, lại như bị lột trần nội tâm.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên càng băng lãnh, nàng liền càng cảm thấy xấu hổ.

Không khỏi cố gắng giải thích: Cố công tử, ngươi hiểu lầm Cố Hàn Uyên ngắt lời Lâm Lăng giải thích, đạm mạc nói: Có phải hiểu lầm hay không, cô nương tự lòng mình biết rõ.

Lâm Lăng nhất thời bị đáp trả đến á khẩu không trả lời được.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên phất tay, bốn đạo kiếm khí lạnh lẽo sắc bén cắt đứt dây trói tay chân nàng.

Sau đó Lâm Lăng liền nghe được những lời lẽ lạnh như băng, sắc bén như kiếm khí của Cố Hàn Uyên: Cố mỗ cứu người chỉ là hứng thú nhất thời, không cần cô nương báo ân.

Cô nương có thể đi, tự giải quyết cho ổn thỏa.

Lâm Lăng trong tình tiết là một nữ tử vừa quật cường, vừa ngoan cố, lại còn có chút cố chấp.

Thậm chí suýt nữa chia rẽ nam nữ chính.

Mà Nghiêm Thế Phiên cũng quả thực đối với Lâm Lăng nhất kiến chung tình.

Tuy là phần lớn thủ đoạn tương đối ác liệt, thế nhưng trong mắt người ngoài lại không thiếu sự tỉ mỉ, thâm tình.

Có ý vị của một bá tổng khát nước ba ngày chỉ dùng một gáo nước vậy.

Vì vậy, không ít người thậm chí còn ghép đôi hai người thành CP.

Kết quả thẳng đến khi Nghiêm Thế Phiên bị chém đầu thị chúng, Lâm Lăng cũng chỉ cảm thấy hả giận.

Ở đây tuy có nguyên nhân thâm cừu đại hận.

Thế nhưng theo Cố Hàn Uyên, quan trọng hơn chính là phương thức của Nghiêm Thế Phiên không đúng.

Ít nhất Cố Hàn Uyên cảm thấy nếu như mình đứng ở vị trí của Nghiêm Thế Phiên chưa chắc đã không có cơ hội lay động Lâm Lăng.

Từ việc Nghiêm Thế Phiên tự nhiên sử dụng lời lẽ trích dẫn từ Cố Hàn Uyên là có thể nhìn ra cách thức hành động của hắn có điểm tương tự Cố Hàn Uyên.

Chỗ thiếu sót của Nghiêm Thế Phiên ở chỗ kiểm soát chưa đủ linh hoạt.

Khiến Lâm Lăng chỉ biết ghi nhớ điều hắn làm ác, mà không thấy điều hắn đối tốt với mình.

Tình cảnh của Cố Hàn Uyên đương nhiên tốt hơn Nghiêm Thế Phiên.

Ít nhất hắn và Lâm Lăng không có huyết hải thâm cừu gì.

Thế nhưng lấy tính cách cố chấp của Lâm Lăng và sự chán ghét của bên ngoài đối với sự phong lưu đa tình của hắn, công lược cũng không dễ dàng như vậy.

Huống chi Lâm Lăng còn có một vị sư huynh Lục Sinh, lâu ngày sinh tình, chỉ thiếu một lời tỏ tình là có thể đến với nhau.

Bởi vậy nếu Cố Hàn Uyên chọn dùng phương pháp tương tự Nghiêm Thế Phiên để công lược Lâm Lăng thì tuyệt đối không thể thực hiện được.

Bây giờ đối với Lâm Lăng có ân cứu mạng, xem như có một khởi đầu khá tốt.

Tiếp theo cần làm là khiến Lâm Lăng tâm sinh ý thẹn, che lấp tâm trạng chán ghét của nàng, đồng thời dẫn dắt nàng tìm hiểu sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Lúc này Lâm Lăng đối mặt với những lời lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên liền có vẻ hơi không biết làm sao.

Cố công tử, ta không phải cố ý suy đoán ngươi như vậy Lâm Lăng không nghe lời rời đi, ngược lại cố gắng giải thích.

Chỉ là nàng còn có nửa câu Nhưng là danh tiếng phong lưu của ngươi quả thật khiến người ta không thể không nghĩ nhiều chưa nói.

Bất quá cho dù nàng chưa nói, Cố Hàn Uyên cũng có thể đoán được.

Hắn hờ hững nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói: Thế nhân phỉ báng ta, chê bai ta, lại có thể làm gì.

Cố mỗ chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Lời nói này của Cố Hàn Uyên quá mức vân đạm phong khinh hờ hững, không để tâm.

Thế cho nên Lâm Lăng cũng không khỏi có chút hoài nghi có phải có ẩn tình khác không.

Bất quá chứng kiến thái độ Cố Hàn Uyên vẫn không quá thân mật, nàng cúi đầu, đồng thời không khỏi cắn chặt môi mỏng, không lời chống đỡ.

Đúng lúc này Lâm Lăng khóe mắt vừa lúc quét qua Nghiêm Thế Phiên đang hôn mê như lợn c·hết, đột nhiên kinh ngạc nhận ra mục đích ban đầu mình đến đây là muốn ám sát Nghiêm Thế Phiên.

Kết quả nhưng vì Cố Hàn Uyên mà nhất thời quên mất việc báo thù.

Ấn tượng của Cố Hàn Uyên trong lòng Lâm Lăng lặng lẽ sâu sắc hơn, đồng thời nàng hung hăng căm tức nhìn Nghiêm Thế Phiên.

Sau đó nàng nhổ trâm cài tóc xuống liền muốn đâm về phía yết hầu Nghiêm Thế Phiên.

Nếu để nàng đâm trúng, Nghiêm Thế Phiên chắc chắn phải c·hết.

Nhưng mà nàng lại khó có thể tin nhìn Cố Hàn Uyên đã bắt lấy cổ tay nàng, khiến nàng không cách nào tiếp tục đâm xuống.

Cố công tử.

Lâm Lăng hiển nhiên không nghĩ tới Cố Hàn Uyên lại ngăn cản nàng giết Nghiêm Thế Phiên, lòng tràn đầy kinh ngạc.

Cố Hàn Uyên thả tay Lâm Lăng ra, trong ánh mắt vừa đúng lóe lên một tia ghét bỏ.

Sau đó nhàn nhạt hỏi: Lý do.

Cố Hàn Uyên biết mình không thể tỏ vẻ quá hiểu Lâm Lăng.

Nếu không sẽ lộ ra dụng tâm kín đáo.

Lâm Lăng chỉ cảm giác mình răng ngà đều sắp cắn nát.

Ngăn cản nàng giết Nghiêm Thế Phiên thì thôi đi, lại còn ghét bỏ nàng.

Giờ khắc này, nàng là thật có chút hoài nghi lời đồn có sai sót.

Lâm Lăng hít một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng bình phục lại tâm tình.

Sau đó nàng hướng Cố Hàn Uyên giải thích thân thế và nguồn gốc mối cừu hận của nàng.

Phần lớn nội dung, Cố Hàn Uyên đã sớm biết, chỉ khác biệt ở một vài chi tiết.

Bất quá Cố Hàn Uyên ngược lại cuối cùng cũng biết vì sao năm đó Lâm Lăng không lập tức báo thù.

Nguyên nhân xuất hiện ở sư môn Dược Vương Cốc mà nàng bái nhập.

So với trong tình tiết Dược Vương Cốc chỉ có thể coi là phiên bản bối cảnh có cảm giác tồn tại không cao, địa vị giang hồ của nó ở thế giới này cao hơn nhiều.

Những thần y nổi tiếng giang hồ dù không phải là đệ tử của môn phái, cũng phần lớn đều có chút quan hệ với Dược Vương Cốc.

Phân bố ở các quốc gia đều có bóng dáng nó.

Có thể tưởng tượng địa vị giang hồ của nó đặc thù đến mức nào.

Theo lý thuyết Lâm Lăng thành tựu đệ tử có thiên phú của Dược Vương Cốc mượn ảnh hưởng của sư môn để báo thù Nghiêm Tung và Nghiêm Thế Phiên cũng không phải việc khó.

Thế nhưng Dược Vương Cốc chủ trương nguyên tắc ẩn cư, không giao thiệp với thế tục vương triều.

Lâm Lăng muốn báo thù thì có thể, nhưng phải thoát ly sư môn.

Nàng biết chỉ dựa vào bản thân báo thù độ khó lớn đến mức nào.

Không cam lòng cứ thế buông bỏ sức mạnh của sư môn, quyết định chờ cơ hội thuyết phục sư môn ra tay.

Thế nhưng đã chờ đợi ròng rã nhiều năm như vậy.

Thẳng đến Lục Sinh mất tích.

Bất quá lúc này thật sự có khả năng thuyết phục Dược Vương Cốc ra tay.

Chương 1517

Không chỉ là bởi vì đệ tử Dược Vương Cốc là Lục Sinh bị bắt đi, mà là bởi vì Lam Ngọc Trâm do Lục Sinh nghiên chế một khi lan tràn ra, đó chính là kết quả sinh linh đồ thán.

Nhân quả lớn đến mức đó, Dược Vương Cốc không gánh nổi.

Vấn đề duy nhất chính là lúc này vẫn chưa có chứng cứ.

Lâm Lăng trước đó cũng chỉ là vô tình phát hiện dấu vết thí nghiệm Lam Ngọc Trâm có liên quan đến Nghiêm gia.

Kết quả nàng bởi vì trước đó đã bị người Nghiêm Thế Phiên phái đến bắt giữ, đã không thể ép hỏi ra tung tích Lục Sinh, cũng không thể tìm được chứng cứ của Lam Ngọc Trâm.

Nhãn thần Cố Hàn Uyên lóe lên, không nghĩ tới còn có thu hoạch như vậy.

Dược Vương Cốc đúng là làm được việc ẩn cư rất cực hạn, ngay cả Địa Võng đối với nó hiểu rõ đều là tương đối có hạn.

Bây giờ ngược lại nhờ miệng Lâm Lăng, vén lên một góc màn bí ẩn của nó.

Đáng tiếc lúc này không thích hợp để hỏi kỹ.

Sau đó Lâm Lăng chỉ thấy nhãn thần Cố Hàn Uyên có chút phức tạp nhìn nàng.

Có tiếc hận, còn có thương hại.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài nói: Nguyên lai Lâm cô nương là người thân của Hạ Thủ Phụ sao.

Lâm Lăng nghe vậy hai mắt sáng lên, bởi vì nàng từ đó nghe được

Cố Hàn Uyên ẩn chứa kính ý.

Cố Hàn Uyên chỉ muốn nói: Kính cái gì mà kính.

Hạ nhưng với nguyên mẫu lịch sử của hắn là Hạ Ngôn giống nhau.

Ngay thẳng kiên cường thì thôi đi, ít nhất cũng được cho là chính trực.

Thế nhưng bảo thủ, nhưng tai lại mềm vào thời khắc mấu chốt.

Người khác vừa khóc cầu liền mềm lòng.

Không biết trảm thảo trừ căn, mấy lần bỏ qua Nghiêm Tung.

Cuối cùng bị cắn ngược lại, cửa nát nhà tan.

Tính cách và phương thức làm việc ngu xuẩn như vậy, Cố Hàn Uyên thật sự không thể kính trọng nổi.

Thế nhưng không cản trở Cố Hàn Uyên diễn kịch.

Dù sao chính trực Hạ nhưng ở dân gian danh tiếng rất tốt, xây dựng hình tượng tỏ vẻ kính nể đối với hắn là có thể lý giải.

Cố Hàn Uyên trầm mặc một lúc lâu.

Sau đó trong ánh mắt mong chờ của Lâm Lăng nói ra những lời khiến nàng thất vọng: Nghiêm Thế Phiên bây giờ còn chưa thể c·hết được.

Vì sao.

Lâm Lăng có chút kích động.

Bây giờ là cơ hội tốt nhất để giết Nghiêm Thế Phiên, thế nhưng nếu Cố Hàn Uyên ngăn cản, nàng dù thế nào cũng không thể giết được Nghiêm Thế Phiên.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt giải thích: Lý do ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết rằng muốn giết Nghiêm Thế Phiên lúc nào cũng có thể, nhưng bây giờ thì không được.

Lâm Lăng nghe vậy vô cùng thất vọng, trong ánh mắt nhìn Cố Hàn Uyên cũng mang theo vài phần oán hận.

Sau đó khoảnh khắc sau, Cố Hàn Uyên liền cầm tay nàng, lạnh nhạt như băng nói: Thế nhưng có thể cho ngươi trước thu chút lãi từ Nghiêm Thế Phiên.

Lâm Lăng nhìn thấy bàn tay nâng bao bố, nhãn thần vô cùng kỳ quái và phức tạp.

Đó là cái bọc nàng dùng khăn tay của mình bọc lại.

Điểm quan trọng không phải là khăn tay của nàng, mà là những thứ bao gồm bên trong.

Nhìn kỹ, có thể chứng kiến trên cái bọc khăn tay mơ hồ có vết máu.

Lâm Lăng cũng không nghĩ đến Cố Hàn Uyên lại dùng phương thức này để nàng thu lợi tức.

Cố Hàn Uyên cũng vào lúc này nhàn nhạt hỏi: Hả giận rồi sao.

Lâm Lăng chỉ cảm thấy thật sự rất hả giận.

Thời gian quay trở lại phía trước.

Nguyên bản khi Cố Hàn Uyên cầm tay nàng, nàng cho rằng Cố Hàn Uyên là phong lưu thành tính, tật nào tật nấy muốn khinh bạc nàng.

Trong lòng nàng thậm chí có một cảm giác nhẹ nhõm.

Ít nhất như vậy nàng cũng không oan uổng Cố Hàn Uyên một cách xấu hổ.

Sau đó Lâm Lăng lại dùng tâm tình không biết là thất vọng hay không, lạnh giọng hỏi: Ngươi muốn ta thế nào mới bằng lòng để ta giết Nghiêm Thế Phiên.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu quá đáng.

Nếu có thể báo thù, cho dù Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu quá đáng một chút nàng cũng chấp nhận.

Dù sao Cố Hàn Uyên tốt xấu cũng cứu nàng.

So với Nghiêm Thế Phiên, luôn là dễ khiến nàng tiếp nhận hơn một chút.

Đương nhiên trong lòng nhất định sẽ thầm mắng một tiếng: Coi như là bị chó cắn một cái.

Nhưng mà nàng liền thấy Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt không biết là thất vọng hay là cợt nhả nhìn nàng, âm sắc so với trước đó càng lạnh hơn vài phần nói: Vậy e rằng sẽ khiến ngươi thất vọng rồi.

Dứt lời, hắn nắm chặt bàn tay ngọc lạnh như băng của Lâm Lăng đưa về phía mặt Nghiêm Thế Phiên.

Sau đó hai mắt Lâm Lăng lại càng trợn càng lớn.

Trong kinh hãi còn thêm vài phần sợ hãi.

Nguyên lai Cố Hàn Uyên vậy mà lại khống chế ngón tay nàng, cưỡng ép móc ra con mắt trái của Nghiêm Thế Phiên.

Vẻ mặt lạnh nhạt không chút thay đổi kia của Cố Hàn Uyên, phảng phất Nghiêm Thế Phiên không phải một người sống sờ sờ, mà là một con heo dê chờ làm thịt.

Mặc dù Nghiêm Thế Phiên đau đớn suýt nữa tỉnh lại, Cố Hàn Uyên cũng chỉ trên người hắn bổ một luồng chỉ phong, để hắn lần nữa hôn mê.

Chỉ là toàn thân hắn thỉnh thoảng co quắp, có thể thấy Nghiêm Thế Phiên thống khổ đến mức nào.

Sau đó con mắt trái của Nghiêm Thế Phiên đã bị Cố Hàn Uyên đưa cho Lâm Lăng, đồng thời hỏi nàng có hả giận hay không.

Lúc này hình tượng Cố Hàn Uyên trong mắt Lâm Lăng trở nên ngày càng phức tạp, cũng ngày càng rõ nét.

Không còn là vẻ khắc khổ trong lời đồn.

Ấn tượng tham hoa háo sắc cũng trở nên thưa thớt.

Hoặc có lẽ là nàng hiện tại căn bản không còn tâm tư để ý xem Cố Hàn Uyên có tham hoa háo sắc hay không.

Thậm chí vì cảm giác xấu hổ càng nhiều, đều cảm thấy Cố Hàn Uyên ghét bỏ nàng là chuyện đương nhiên.

Dù sao nàng một lần lại một lần hiểu lầm Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên vẫn còn lo lắng tâm tình của nàng.

Dùng cách giúp nàng tự tay móc mắt trái Nghiêm Thế Phiên để hả giận.

Tâm tình vốn không phải là không thể báo thù cũng biến thành không phải là không thể chờ thêm một đoạn thời gian.

Thái độ nắm giữ quyền sinh sát đối với Nghiêm Thế Phiên của Cố Hàn Uyên khiến nàng tin Cố Hàn Uyên sẽ không thực sự buông tha Nghiêm Thế Phiên, mối thù của nàng sớm muộn gì cũng được báo.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không bỏ qua Nghiêm Thế Phiên.

Không nói đến quan hệ lợi ích.

Chỉ nói hắn đã đụng phải hình tượng của mình, liền sẽ không để hắn sống sót.

Chỉ là tạm thời còn có chỗ lợi dụng Nghiêm Thế Phiên, mới để hắn sống lâu thêm một đoạn thời gian.

Mà Lâm Lăng lúc này bởi vì Cố Hàn Uyên cho nàng một lời đảm bảo cuối cùng trong lòng, nhất thời buông lỏng xuống.

Nhất thời bắt đầu suy nghĩ lại cách mình đối đãi Cố Hàn Uyên quả thật là hơi quá đáng.

Đang muốn nói vài lời tạ lỗi, chỉ thấy Cố Hàn Uyên lãnh đạm mở miệng nói: Lâm cô nương về sau cũng xin tự trọng một chút, nữ tử không tự trọng sẽ không nhận được tình yêu.

Rõ ràng là Cố Hàn Uyên thường dùng thủ đoạn uy hiếp, ép buộc, vậy mà lúc này lại nói muốn Lâm Lăng phải tự trọng.

Ít nhiều có vẻ hơi nực cười.

Bất quá Lâm Lăng đối với những tác phong bí ẩn kia của Cố Hàn Uyên cũng không cảm kích.

Bởi vậy vào giờ khắc này, nàng giật mình.

Tâm tình của nàng trở nên vô cùng phức tạp.

Càng ngày càng cảm thấy mình trước đó đối với Cố Hàn Uyên phiến diện tương đối quá đáng.

Có lẽ Cố Hàn Uyên phong lưu là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của hắn chăng.

Chương 1518

Quả nhiên, sự tự mình suy diễn vô hình là trí mạng nhất.

Lâm Lăng với ấn tượng 180 độ thay đổi đột nhiên rất muốn giải thích gì đó với hắn.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lúc này cũng đã xoay người đưa lưng về phía nàng.

Một tiếng áy náy cứ thế nghẹn lại trong ngực, khiến nàng buồn bực.

Đến mức cảm giác xấu hổ trong lòng nàng càng khắc sâu.

Sau đó Lâm Lăng liền kinh ngạc phát hiện Cố Hàn Uyên giải huyệt Nghiêm Thế Phiên, gọi hắn tỉnh lại.

Nghiêm Thế Phiên vừa tỉnh lại từ trạng thái hôn mê, đã bị con mắt trái đau đớn đến mức kêu lên một tiếng đau đớn.

Bị đau nhức hành hạ đến thần trí vẫn còn chút mơ hồ, Nghiêm Thế Phiên đang muốn dùng Độc Nhãn của mình để thấy rõ tình huống trước mắt, liền nghe được một tiếng quát khẽ lạnh nhạt như băng: Nhìn thẳng ta.

Nghiêm Thế Phiên vô ý thức theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đôi mắt vô tình lóe lên u quang.

Sau đó con mắt đơn kia đã không còn ánh sáng.

Ánh mắt trống rỗng phảng phất một con khôi lỗi không có linh hồn.

Đối với Nghiêm Thế Phiên đang bị Di Hồn Đại Pháp khống chế, Cố Hàn Uyên bắt đầu thẩm vấn.

Lục Sinh ở đâu.

Lam Ngọc Trâm nghiên chế đến trình độ nào rồi.

Nghiêm Thế Phiên mắt đơn vô thần, đáp lời như một cỗ máy: Lục Sinh đang trong tay Vệ Vương, cụ thể ở đâu ta cũng không biết.

Lam Ngọc Trâm vẫn còn ở giai đoạn thử nghiệm, hiệu quả đối với bình dân đã được đảm bảo.

Đang thử nghiệm hiệu quả đối với cao thủ võ công.

Có được câu trả lời, u quang trong mắt Cố Hàn Uyên nhất thời ẩn đi.

Mà Nghiêm Thế Phiên cũng như bị cắt đứt liên kết, nằm vật xuống lại, tiếp tục hôn mê.

Đây là cái gì.

Lâm Lăng nhãn thần hoảng sợ lùi lại nửa bước.

Nàng thậm chí còn không màng Nghiêm Thế Phiên trước đó suýt nữa lừa dối nàng.

Bởi vì thủ đoạn của Cố Hàn Uyên quá đáng sợ.

Trạng thái như con rối dây rút của Nghiêm Thế Phiên tác động rất lớn đến nàng.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên quay đầu lại nhìn nàng, tim nàng càng thắt lại.

Cố Hàn Uyên cợt nhả một tiếng, không chút giấu giếm nói: Đây là Di Hồn Đại Pháp, có thể khống chế thần trí người khác.

Muốn hắn làm gì liền có thể làm đó.

Hắn thậm chí đặc biệt không hề giải thích nhiều hạn chế của Di Hồn Đại Pháp.

Lâm Lăng hiển nhiên cũng bị dọa sợ, trong nháy mắt dời ánh mắt khỏi Cố Hàn Uyên.

Nàng chưa kịp biểu lộ sự cảnh giác và kiêng kỵ đột ngột dâng lên trong lòng, liền nghe được tiếng cười lạnh cợt nhả của Cố Hàn Uyên: Bởi vậy Lâm cô nương nhất định phải tránh xa ta, bằng không lúc nào trúng chiêu, ngay trước mặt ta cởi áo nới dây lưng cũng không biết.

Lâm Lăng nghe vậy vô ý thức suy nghĩ một chút cảnh tượng đó, gương mặt nhất thời đỏ bừng.

Thế nhưng cùng lúc đó, những cảm xúc cảnh giác, kiêng kỵ, hoảng sợ trong lòng lại trong nháy mắt tiêu tan.

Tuy là Cố Hàn Uyên thái độ không tốt, thế nhưng nàng lại chỉ thấy sự quang minh lỗi lạc.

Thậm chí không hề cân nhắc khả năng những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên là bị Di Hồn Đại Pháp khống chế.

Lâm Lăng dũng cảm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Cố Hàn Uyên, kiên quyết nói: Ta tin tưởng Cố công tử sẽ không đối xử với ta như vậy.

Tuy là còn có chút thiếu sức lực, nhưng Lâm Lăng chính là quật cường nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn Lâm Lăng một lát, bỗng nhiên phát ra một tiếng thở dài mơ hồ lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Khí chất lạnh lùng trên người nhất thời biến đổi.

Trở nên có vài phần bất cần đời và phóng khoáng không chịu gò bó.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch, nhàn nhạt nói: Lâm cô nương đừng nên hối hận là được rồi.

Sau đó đột nhiên lại chuyển hướng về phía Nghiêm Thế Phiên, đưa tay khẽ điểm vào hông hắn.

Lâm Lăng thấy thế tò mò hỏi: Ngươi đã làm gì.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu trêu chọc nói: Chặt đứt Thận Kinh của Nghiêm Thế Phiên, tránh cho Lâm cô nương ngày nào đó lại không cẩn thận rơi vào tay hắn.

Lâm cô nương cần phải nhớ giữ lại thân thể hữu dụng để ta dùng.

Gương mặt Lâm Lăng nhất thời đỏ bừng.

Chính là thẹn thùng vậy.

Trong lòng Lâm Lăng vừa có khoái ý trả thù, lại có cảm giác xấu hổ và cảm kích đối với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên bề ngoài thái độ ác liệt, nhưng vô luận trong hành động hay lời nói, đều ẩn chứa sự quan tâm dành cho nàng.

Lâm Lăng chỉ có chút ngoan cố mà thôi, chứ không phải thật sự không phân biệt phải trái.

Huống chi Cố Hàn Uyên và nàng cũng không có thâm cừu đại hận gì.

Chỉ có ân tình và một lần lại một lần bị nàng hiểu lầm.

Cố Hàn Uyên cố gắng dựng nên hình tượng giống như một người rõ ràng vô cùng ôn nhu, luôn bị thế tục hiểu lầm, nhưng vẫn kiên trì làm những việc mình cho là đúng, giữ nguyên tắc không thẹn với lương tâm.

Đây là hình tượng dễ dàng chạm đến lòng người nhất.

Hơn nữa, Lâm Lăng lại cảm thấy hổ thẹn vì những suy nghĩ trước đây về Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng, với phương thức làm việc của Cố Hàn Uyên, hắn sẽ tạo ra không ít điểm khác biệt so với quan niệm của Lâm Lăng.

Với sự đảm bảo từ Cố Hàn Uyên từ trước, vô luận sau này hắn làm gì, Lâm Lăng đều sẽ có đủ khoảng trống để tự suy diễn.

Bằng không, với ấn tượng cố hữu của Lâm Lăng về việc hắn ham hoa háo sắc do nghe đồn, độ khó công lược tất nhiên sẽ tăng vọt.

Hiện tại, sự thay đổi rõ rệt nhất của Lâm Lăng chính là khoảng cách nàng vô thức kéo ra với Cố Hàn Uyên đã vô tri vô giác thu hẹp rất nhiều.

Dường như nàng đang dùng cách này để biểu thị nàng không hề quan tâm việc Cố Hàn Uyên, người ngoài mạnh miệng trong mềm, sẽ dùng Di Hồn Đại Pháp với nàng.

Nàng với thái độ để Cố Hàn Uyên làm chủ hỏi: Tiếp theo phải làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liếc nhìn Nghiêm Thế Phiên, người đang ôm vết thương ở mắt trái, máu càng chảy càng nhiều vì Thận Kinh bị đoạn.

Một mặt giúp Nghiêm Thế Phiên cầm máu, tránh cho hắn mất máu quá nhiều mà chết, một mặt nhàn nhạt nói: Thả dây dài câu cá lớn.

Hiện tại Nghiêm Thế Phiên không biết sư huynh nàng cụ thể ở đâu, không có nghĩa là sau này hắn sẽ không tiếp xúc được.

Hơn nữa, ta ở đây cũng có không ít manh mối, bằng không sẽ không vừa vặn cứu nàng như vậy.

Sau đó, Cố Hàn Uyên giấu đi những nội dung không nên nói, kể lại kết quả điều tra của hắn, bao gồm việc Báo bang bị hắn tiêu diệt cho Lâm Lăng.

Nghe Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng tiêu diệt một Báo bang tác oai tác quái khắp nơi, lại còn dùng thôn dân Miêu Gia Thôn làm vật thí nghiệm tác dụng dược tính của Nha Phiến, đôi mắt đẹp của Lâm Lăng hiện lên một tia kính trọng.

Cố Hàn Uyên trong lúc nàng không hay biết đã làm rất nhiều việc, giống như đang chứng thực nguyên tắc chỉ cầu không thẹn với lương tâm của hắn.

Lời Cố Hàn Uyên nói khiến độ tin cậy của hắn trong lòng nàng lần nữa được nâng cao.

Lâm Lăng vô tri vô giác, đã có sự tín nhiệm nhất định đối với Cố Hàn Uyên, và cũng không còn bận tâm việc không thể lập tức giết Nghiêm Thế Phiên để báo thù.

Đồng thời, nàng cũng thêm mấy phần hiếu kỳ về Cố Hàn Uyên.

Nhất là khi nghe Cố Hàn Uyên lại có thể trong chưa đầy một ngày giải được chứng nghiện Nha Phiến trên người các cô gái Miêu Gia Thôn, nàng càng thêm tò mò.

Là một cao thủ y thuật, Lâm Lăng rất hiểu sự khó khăn của loại dược vật gây nghiện này.

Cho dù là nàng, cũng ít nhất phải mất một hai tháng mới có thể triệt để loại bỏ chứng nghiện Nha Phiến.

Đáng tiếc, Cố Hàn Uyên không nói chi tiết về quá trình giải độc Nha Phiến cho các cô gái Miêu Gia Thôn.

Lâm Lăng nhìn lại thủ pháp Cố Hàn Uyên cầm máu cho Nghiêm Thế Phiên, nhất thời xác định y thuật của Cố Hàn Uyên cũng vô cùng cao siêu, thậm chí có khả năng còn hơn cả nàng.

Phải biết rằng, y thuật là điều nàng tự hào nhất.

Lục Sinh qua bao nhiêu năm so tài với nàng chưa từng thắng.

Thật vất vả nghiên cứu ra một cây Lam Ngọc trâm có thể thắng, lại còn bị người bắt đi.

Cộng thêm đủ loại chuyện trước đây, Lâm Lăng có cơ sở để một cô gái động tâm với một nam tử đó là sự hiếu kỳ.

Cố Hàn Uyên xử lý xong vết thương mắt cho Nghiêm Thế Phiên, máu không còn chảy nữa.

Hắn nhìn Nghiêm Thế Phiên thiếu một con mắt trái, nhất thời cảm thấy thuận mắt hơn không ít.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, nhìn về phía Lâm Lăng, từ tốn nói: Đi thôi, ta đưa nàng ra ngoài.

Lâm Lăng nghe vậy trong lòng có một tư vị khó tả.

Nàng từ khi bị người của Nghiêm Thế Phiên bắt giữ đã không nghĩ có thể bình an rời đi nữa.

Nhất là sau khi Nghiêm Thế Phiên thể hiện sự dòm ngó với nàng, nàng càng từng nảy sinh ý chí tử.

Nhưng tất cả những điều này đều thay đổi vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên.

Nhãn cầu của Nghiêm Thế Phiên vẫn còn rỉ máu trong túi vải trên tay làm nàng vô cùng hả giận.

Nàng tính toán sau khi ra ngoài sẽ tìm lúc nào đó đi tế bái Hạ gia và Lâm gia.

Lâm Lăng đang suy nghĩ đến lúc đó sẽ dùng thứ gì để tế, đột nhiên biến sắc, kinh hô: Chờ đã.

Lâm cô nương còn có chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nhìn Lâm Lăng với vẻ mặt khó xử.

Cố công tử định cứ thế đưa thiếp ra ngoài sao.

Lâm Lăng nghe vậy tức giận lườm Cố Hàn Uyên một cái, xấu hổ nói.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên túm lấy cổ áo phía sau Lâm Lăng, một bộ dạng định xách nàng đi như xách hàng hóa.

Chương 1519

Lâm Lăng quả thực xấu hổ và giận dữ gần chết.

Nàng biết mình không biết võ công, tay trói gà không chặt, muốn rời đi mà không gây động tĩnh nhất định phải để Cố Hàn Uyên mang theo.

Nhưng nàng không nghĩ tới lại là cách mang như vậy.

Nàng không cần mặt mũi sao.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Không thì sao.

Nếu có chút tiếp xúc thân thể nào, Lâm cô nương sẽ cho rằng ta đang chiếm tiện nghi của nàng sao.

Nói đoạn, hắn còn cố ý trên dưới quan sát Lâm Lăng một chút, ra vẻ muốn xem vị trí nào có thể ra tay.

Bất quá, qua lần đánh giá nhẹ này, Cố Hàn Uyên ngược lại trong lòng thầm khen Lâm Lăng.

Từ những gì mình cảm kích và báo đáp, do thay đổi tuyến thời gian, Lâm Lăng hẳn là khoảng ba mươi tuổi.

Đúng như Nghiêm Thế Phiên đã nói, Dược Vương Cốc có trú nhan thuật.

Lâm Lăng nhìn qua không chỉ như thiếu nữ đôi tám thanh xuân mỹ mạo, mà còn thêm vài phần thành thục ý nhị mà tuế nguyệt mang lại.

Khí chất thanh nhã, tư thái lại yểu điệu thướt tha, giống như vưu vật.

Chẳng trách Nghiêm Thế Phiên lại nhất kiến chung tình với nàng, nhớ mãi không quên.

Lâm Lăng bị Cố Hàn Uyên quan sát đến có chút đỏ mặt.

Nhưng vì những hiểu lầm trước đó, nàng hiện tại vô cùng tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Cho dù có nảy sinh vài phần ý niệm Cố Hàn Uyên muốn sàm sỡ nàng, cũng sẽ nhanh chóng bị nàng gạt bỏ.

Trong lòng nàng theo bản năng sẽ cố sức tránh lặp lại việc hiểu lầm Cố Hàn Uyên.

Bị Cố Hàn Uyên kéo, giá trị quật cường trong tâm lý đã tăng vọt lên 4,3 điểm, Lâm Lăng mặt đỏ bừng khẽ nói: Chuyện gấp phải tòng quyền, thiếp sẽ không lại hiểu lầm Cố công tử.

Đây chính là Lâm cô nương nàng nói đó.

Cố Hàn Uyên thuận tay gõ nhẹ lên đầu Lâm Lăng, không đợi nàng kịp phản ứng liền đưa tay ôm lấy eo nàng.

Đầu ngón tay cảm nhận được xúc cảm tinh tế mềm mại kia, khiến Cố Hàn Uyên vui mừng đến mức muốn huýt sáo trêu ghẹo.

Cố Hàn Uyên không vì nhỏ mất lớn, rất nhanh liền vận khởi khinh công mang theo Lâm Lăng lặng yên không một tiếng động rời khỏi Nghiêm phủ.

Sau đó, Nghiêm Thế Phiên cũng vào lúc này tỉnh lại.

Cố Hàn Uyên chỉ cầm máu cho hắn, chứ không làm hắn hết đau.

Hôn mê thời gian dài ngược lại đã tích tụ lượng lớn nỗi đau đớn không cách nào phát tiết.

Rất nhanh, một tiếng hét thảm liền vang vọng trong Nghiêm phủ.

A.

Mắt của ta.

Nghiêm phủ trong nháy mắt loạn thành một đoàn, gà bay chó sủa.

Đêm đã khuya.

Kinh thành vốn náo nhiệt vì chợ đêm cũng đã vắng lặng.

Trên đường phố ngoại trừ vài quầy hàng cố gắng kiếm thêm chút tiền thì phần lớn đều đã dọn dẹp.

Lâm Lăng bị Cố Hàn Uyên lần nữa buông xuống, mặt nàng đã đỏ bừng.

Vội vàng lùi lại mấy bước, dưới chân thậm chí có chút lảo đảo.

Vì khinh công của Cố Hàn Uyên quá nhanh, nàng bị dọa đến không khỏi ôm chặt lấy eo Cố Hàn Uyên.

Một bên là bàn tay nóng bỏng của Cố Hàn Uyên, đốt nàng đến mềm nhũn cả eo.

Một bên là xuyên qua lớp quần áo ngăn cách, nàng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được vòng eo cường tráng của Cố Hàn Uyên.

Một Lâm Lăng chưa từng trải sự đời làm sao chịu nổi điều này.

Phải biết rằng, mặc dù nàng có tình cảm với Lục Sinh, nhưng vẫn luôn duy trì một khoảng cách.

Cố Hàn Uyên là nam tử đầu tiên có tiếp xúc thân mật như vậy với nàng.

Với quan niệm bảo thủ của Lâm Lăng, cho dù có thế nào đi nữa không muốn, Cố Hàn Uyên cũng đã lặng yên để lại vài phần dấu vết trong lòng nàng.

Nhất thời nàng lại có chút không dám nhìn mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế đang định trêu đùa vài câu.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên nhướng mày, hướng về một quán mì còn chưa dẹp tiệm ở đằng xa nhìn lại.

Chủ quán ở đó đang cùng một thực khách tán gẫu.

Có lẽ vì không khí đêm khuya, đề tài nói chuyện của hai người càng trở nên không kiêng dè.

Chủ quán như đang oán giận nói: Khách quan ông có điều không biết, gần đây trong kinh thành cũng không biết xảy ra chuyện gì, giống như là chọc phải người người oán trách vậy.

Các loại án tử thì khỏi nói, mấy ngày trước còn xảy ra phản loạn, nghe nói còn đánh tới tận Thái Hòa Điện.

Thực khách vừa tới kinh thành, đối với câu chuyện của chủ quán rất hứng thú, liền hỏi: Ai gan to như vậy.

Ông nói rõ cho ta nghe xem.

Nổi loạn là An gia, phú thương vốn có trong kinh thành.

An lão gia tử kia vốn luôn thích làm vui lòng người khác, không ngờ cũng là kẻ lòng lang dạ sói.

Không chỉ phát động phản loạn, còn đánh cắp khuôn đúc tiền đồng, làm cho tiền giả tràn lan trong Tử Kinh thành mấy ngày trước, bách tính vì vậy chịu nhiều đau khổ.

Chủ quán dương dương tự đắc khoác lác những gì mình biết.

Thực khách nghe vậy, theo thường thức hỏi: Vậy sau đó thì sao.

Có phải Hoàng Đế bệ hạ anh minh thần võ đã trấn áp phản loạn của An gia không.

Bệ hạ Ngữ khí chủ quán thêm mấy phần cười nhạt.

Hắn thực ra muốn nói Cái hôn quân đó có bản lĩnh ấy sao. , nhưng vì liên quan đến hoàng đế nên không dám nói tiếp.

Hắn cũng không muốn nửa đêm bị Cẩm Y Vệ tìm tới cửa.

Lời nói xoay chuyển, giọng mang sùng kính nói: Là Cố công tử đã giải quyết phản loạn của An gia, còn trả lại kinh thành một sự yên bình.

Có lẽ vì nói tới Cố Hàn Uyên mà chủ quán vô cùng sùng kính, nhất thời hứng thú nói chuyện quá độ.

Hắn kể lại từng việc từng việc đại sự Cố Hàn Uyên đã làm gần đây như khoe khoang, thuộc như lòng bàn tay báo cho thực khách.

Hơn nữa, chuyện Cố Hàn Uyên trước đây cứu trợ nạn dân thiên tai cũng được ghi lại thành việc quan trọng.

Hai người nói chuyện không hề che giấu, nên âm thanh cũng truyền đến chỗ Cố Hàn Uyên và Lâm Lăng.

Tâm trạng e lệ của Lâm Lăng nguyên bản cũng vì vậy mà bị dời đi sự chú ý.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Cuộc sống của Lâm Lăng trước đây căn bản là ẩn cư, sau này cũng cơ bản dành hết tâm lực để truy tìm tung tích Lục Sinh.

Vì vậy, tin tức của nàng tương đối lạc hậu.

Nàng căn bản không biết Cố Hàn Uyên ở kinh thành còn làm nhiều việc vì dân vì nước như vậy.

Đừng nói là vị thực khách kia, Lâm Lăng nghe xong cũng đối với Cố Hàn Uyên thêm mấy phần sùng kính.

Cố công tử Lâm Lăng đang định nói gì đó, lại bị ánh mắt ý bảo im lặng của Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Đúng lúc này, chủ quán tiếc nuối nói: Đáng tiếc cho dù là Cố công tử cũng không giải quyết được chuyện quỷ quái.

Quỷ quái.

Chủ quán lòng còn sợ hãi nói: Nghe nói là gần đây kinh thành chết quá nhiều người, thế nên oan hồn bất tán.

Nghe nói gần đây còn lại thêm một tiểu oan hồn, chuyên đi tìm thế thân.

Vì lẽ đó, đã có ba đứa trẻ mất tích.

Thực khách nghe vậy nhất thời giật mình, đang định hỏi kỹ.

Đột nhiên chỉ thấy chủ quán trợn tròn hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ.

Làm sao vậy.

Nhanh chạy mau.

À.

Ma kìa.

Chủ quán ngay cả mặt tiệm của mình cũng mặc kệ, xoay người bỏ chạy.

Thực khách lúc này rốt cuộc hồi thần, cứng đờ xoay người nhìn.

Chỉ thấy một bóng người thấp bé đang đứng ở không xa.

Khoác trên người bộ tang phục trắng toát rộng thùng thình hơn nhiều so với thân hình, đến nỗi hơn nửa kéo lê trên mặt đất.

Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ họa tiết hồ ly trong hoàn cảnh đêm khuya này trông vô cùng quỷ dị.

Thoạt nhìn giống như một tiểu hồ yêu lấy mạng vào ban đêm.

Thực khách nhất thời phát ra một tiếng kinh hô giống chủ quán, bỏ chạy thục mạng.

Lâm Lăng lúc này thấy cảnh tượng cũng giật mình, đôi mắt đẹp hiện lên vài phần sợ hãi.

Nàng cho rằng là vô tình đụng phải tiểu oan hồn trong lời chủ quán.

Nàng theo bản năng liền muốn dựa vào Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà nàng chưa kịp hô hoán, chỉ thấy Cố Hàn Uyên biến sắc, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lâm Lăng trong thoáng chốc lần nữa nhìn thấy Cố Hàn Uyên, hắn đã đến trước mặt tiểu oan hồn kia.

Nhưng Lâm Lăng không nhìn thấy cảnh tượng Tam Tuyệt kiếm tiên đại chiến tiểu oan hồn.

Ngược lại, nàng lại thấy Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đỡ lấy bóng người thấp bé đột nhiên ngã quỵ về phía trước.

Lâm Lăng thấy thế giật mình, cũng chạy tới.

Sau đó nàng liền nhìn thấy mặt nạ trên mặt bóng người thấp bé đã bị gỡ xuống.

Nào phải tiểu oan hồn gì, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Đôi lông mày thanh tú của Lâm Lăng khẽ cau lại.

Đứa trẻ sắc mặt vàng như nến, hốc mắt trũng sâu, khóe mắt thâm quầng.

Nhìn qua liền biết là dấu hiệu trúng độc.

Cố công tử, đứa bé này trúng độc.

Ừm.

Cố Hàn Uyên cau mày, thuận miệng đáp.

Hắn đã nhận ra thân phận của đứa bé. 073 chính là Đồng Đồng, con gái của Diêu Tứ Nương.

Tuy rằng vì sắc mặt vàng vọt mà bề ngoài nhìn giống con trai hơn, nhưng nàng đúng là con gái.

Chương 1520

Nếu là con trai, động tác của Cố Hàn Uyên đã không mềm nhẹ như vậy.

Cố Hàn Uyên đối với con trai và con gái quả thực phân biệt đối xử.

Lolicon thì lolicon vậy.

Bất quá đây không phải là trọng điểm.

Cố Hàn Uyên sau khi kiểm tra thân thể Đồng Đồng, kết luận cơ bản nhất trí với tình tiết trong kịch bản.

Đồng Đồng đã ăn nhầm nấm độc mà trúng độc.

Hơn nữa còn có một chút dấu hiệu âm khí xâm nhập cơ thể.

Âm khí như vậy đại thể xuất hiện ở mộ địa.

Quan trọng hơn là, Cố Hàn Uyên còn phát hiện trong nấm Đồng Đồng ăn nhầm có loại gây ảo giác.

Cũng may Đồng Đồng ăn nhầm không nhiều lắm.

Nhưng Diêu Tứ Nương thì không nói được.

Tám chín phần mười đã giống như trong kịch bản, ăn nhầm quá nhiều nấm độc gây ảo giác, dẫn đến tinh thần trở nên không bình thường.

Cố Hàn Uyên trước vận công giúp Đồng Đồng thúc thổ, khiến những nấm độc còn lưu lại trong dạ dày đều được nôn ra.

Thấy nàng vẫn chưa tỉnh, hắn liền một tay ôm lấy nàng, áy náy nói với Lâm Lăng: Lâm cô nương, xin lỗi.

Vốn đã muộn thế này, đáng lẽ phải đưa nàng về trước.

Thế nhưng ta không thể bỏ mặc đứa trẻ này.

Lâm Lăng nghe vậy khẽ lắc đầu, điềm tĩnh mỉm cười nói: Không sao.

Cố công tử không ngại, thiếp có thể cùng chàng đi cùng.

Đôi mắt đẹp của Lâm Lăng hơi sáng lên, nàng đã nhìn thấy một mặt ôn nhu khác của Cố Hàn Uyên.

Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh, nàng thật vô dụng.

Trần An An thở phì phò trừng mắt Liễu Nhược Hinh nói.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy khó chịu liếc mắt.

Rất muốn đáp trả một câu Nàng giỏi thì nàng lên đi.

Đồng thời lại có chút hối hận vì đã nói cho Trần An An chuyện gặp Yêu Nguyệt trong hoàng cung ngày hôm đó.

Tuy Yêu Nguyệt đã cứu nàng, thế nhưng lần đầu gặp mặt của hai người được cho là tan rã trong không vui.

Chủ yếu là Yêu Nguyệt dường như rất có ý kiến về nàng, sau khi cứu nàng, thái độ đột nhiên trở nên rất lãnh đạm.

Không biết Yêu Nguyệt có phải đang ghen tỵ vóc dáng ngạo nhân của nàng hay không, Liễu Nhược Hinh chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

Không trách nàng không phản ứng kịp.

Bởi vì trong mắt nàng, Yêu Nguyệt phong hoa tuyệt đại mới thật sự khiến nàng cảm thấy không tự tin.

Chủ yếu là rất hiếm khi hai nàng gặp lại mà lại quan tâm đến vóc dáng đối phương.

Muốn tranh đấu cũng phải là so tài năng mới đúng.

Đáng tiếc, Liễu Nhược Hinh không biết Yêu Nguyệt vì Liên Tinh mà đặc biệt mẫn cảm và chú ý đến phương diện này.

Mà Trần An An cũng là vì nghe nói chuyện Tứ Hôn của Vân La quận chúa mà lo lắng.

Tuy Liễu Nhược Hinh đã nói với nàng rằng Vân La quận chúa lấy thân phận thiếp gả cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng thân phận quận chúa đặt ở đó, khó tránh khỏi làm cho Trần An An, một thiếu nữ xuất thân bình dân lại không có dã tâm gì, cảm thấy áp lực bội phần.

Vạn nhất Vân La quận chúa nhìn nàng không hợp mắt, dùng thân phận hoàng thất đè nặng không đồng ý chuyện của nàng và Cố Hàn Uyên thì sao.

Nhãn giới của Trần An An dù sao vẫn còn hơi thấp, rất khó lý giải đạo lý cho dù là hoàng thất một quốc gia cũng phải cúi đầu trước Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, điều làm nàng cảm thấy lúng túng hơn là cho dù muốn Cố Hàn Uyên phải chịu trách nhiệm vì nàng, cũng hơi lộ ra vẻ lực bất tòng tâm.

Dù sao nàng và Cố Hàn Uyên còn chưa phát sinh quan hệ thực chất.

Phải chịu trách nhiệm thì cũng là vì mẫu thân Tô Nguyên Chỉ của nàng mà chịu trách nhiệm.

Hay là đến cuối cùng, Cố Hàn Uyên thật sự từ tình lang biến thành cha dượng.

Nàng không muốn khóc không ra nước mắt.

Tuy rằng điều đó cũng không ngăn cản nàng lén lút ở bên Cố Hàn Uyên, thế nhưng thiếu nữ hoài xuân nào lại không muốn một danh phận.

Hồng Hài Nhi Nhị Nương cũng vì một cái danh phận mà bị Kim Cửu Linh lừa dối xoay quanh đó thôi.

Tóm lại, Trần An An suy nghĩ lung tung nên lo lắng.

Lại thêm mấy ngày nay Cố Hàn Uyên không hề đến Thiên Hòa Y Quán.

Sau đó, Trần An An bắt đầu oán giận Liễu Nhược Hinh không thể đưa Cố Hàn Uyên về.

Cái nồi này Liễu Nhược Hinh không thể nhận, nhưng lại lười cãi cọ với Trần An An.

Liền dứt khoát lấy Yêu Nguyệt làm tấm mộc.

Thế nhưng Trần An An lại căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng.

Hoặc có lẽ đã sớm cãi nhau thành thói quen, cặp oan gia này quá hiểu đối phương.

Trần An An lải nhải: Lớn đến từng này, chẳng có tác dụng gì cả, quả nhiên là sẹo lồi.

Liễu Nhược Hinh nghe được vẻ mặt đen lại, đang định đáp trả, đột nhiên thần tình ngẩn ra.

Ngay sau đó vui vẻ ra mặt hướng về phía cửa chính hô: Cố đại ca.

Tiếng kêu này rất vang, khiến Tô Nguyên Chỉ và Trương Yên đang sắp xếp dược liệu đều chạy ra.

Cùng với Trần An An đang mừng rỡ, bốn nữ cùng nhau ra đón.

Công tử.

Cố đại ca.

Vì đã một thời gian không gặp, bốn nữ đều rất nhớ Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh còn đỡ hơn một chút, ba nữ còn lại trong đôi mắt đẹp ánh sáng nhu hòa đều gần như tràn ra ngoài.

Lâm Lăng cùng Cố Hàn Uyên tới trước nhìn thấy cảnh tượng oanh oanh yến yến trước mắt, lúc này đã trợn tròn mắt.

Nghe nói về tin đồn và chính mắt nhìn thấy hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, sự trùng kích tâm lý mang lại hoàn toàn khác biệt.

Tô Nguyên Chỉ phong vận thục mị, Liễu Nhược Hinh yêu kiều quyến rũ, Trần An An hồn nhiên ngay thẳng, Trương Yên thanh tú mảnh mai.

Không có một ai dung nhan tầm thường.

Trong một gian y quán lại có bốn giai nhân như vậy đang đợi Cố Hàn Uyên.

Nếu không có những hiểu lầm đã xảy ra trong Nghiêm phủ trước đó, Lâm Lăng nhất định sẽ kính trọng nhưng giữ khoảng cách với Cố Hàn Uyên.

Lúc này, nàng chú ý đến sự mến mộ và nhớ nhung không hề che giấu của bốn nữ đối với Cố Hàn Uyên.

Cố công tử quả nhiên không chỉ đơn thuần là ham hoa háo sắc.

Đều là nữ tử, Lâm Lăng cảm nhận được cảm xúc của bốn nữ vô cùng rõ ràng.

Nếu không phải phát ra từ thật lòng, tuyệt đối sẽ không như vậy.

Cố Hàn Uyên mỉm cười chào hỏi bốn nữ.

Cố đại ca, huynh đây là.

Lúc này bốn nữ rốt cuộc chú ý tới Lâm Lăng bên cạnh Cố Hàn Uyên và Đồng Đồng đang nằm trong lòng hắn.

Trần An An suy nghĩ bay bổng mà kinh ngạc thốt lên: Cố đại ca huynh và vị cô nương này lúc nào lại có con lớn như vậy rồi.

Lâm Lăng nghe vậy nhất thời mặt đỏ ửng.

Nàng nào nghĩ tới mình lại bị người hiểu lầm thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, thậm chí còn có con.

Bất quá ngay cả bản thân nàng lúc này cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Trong lòng nàng cũng không có bao nhiêu ý nghĩ chán ghét hay tức giận, mà nhiều hơn vẫn là ngượng ngùng và không biết làm sao.

Mà Cố Hàn Uyên thì đầu đầy hắc tuyến.

Tức giận gõ một cái lên vầng trán nhẵn nhụi dưới mái tóc lưa thưa của Trần An An.

Nói lung tung gì đó.

Ta còn chưa lớn hơn An An muội muội nàng bao nhiêu, làm sao lại có con lớn như vậy.

Các nữ nghe Cố Hàn Uyên nhắc tới vấn đề tuổi tác của mình, mới đột nhiên giật mình nhận ra hắn thực sự trẻ tuổi đến mức quá đáng.

Tô Nguyên Chỉ càng hiện lên vài phần cảm giác luân thường trái lẽ trâu già gặm cỏ non.

Nhất thời khóe môi đào hé nụ cười duyên, ánh mắt quyến rũ như tơ.

Lâm Lăng cũng kinh ngạc tương tự.

Cố Hàn Uyên tuy nhìn trẻ tuổi tuấn lãng, thế nhưng cảm giác hắn mang lại chung quy lại khiến nàng không tự chủ bỏ quên tuổi thật của đối phương.

Lâm Lăng nhìn Cố Hàn Uyên lần nữa, ánh mắt nhất thời liền nhu hòa không ít.

Thiếu niên phong lưu là chuyện thường tình.

Có thể lý giải.

Lâm Lăng lại tự nhiên suy diễn ra sự hợp lý của sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Trần An An không đứng đắn ôm trán kêu đau.

Liễu Nhược Hinh ngược lại là người đầu tiên chú ý tới sự bất thường của Đồng Đồng.

Chủ yếu là vì Cố Hàn Uyên trước đây đã chữa trị cho Đồng Đồng, sắc mặt nàng đã tốt hơn nhiều.

Nên các nữ nhất thời đều không thể phát hiện vấn đề.

Đôi lông mày thanh tú của Liễu Nhược Hinh cau lại hỏi: Cố đại ca, đứa bé này bị làm sao.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, nói: Nàng trúng độc.

Sau đó hắn giải thích tiền căn hậu quả.

Liễu Nhược Hinh sau khi nghe xong, đau lòng từ trong lòng Cố Hàn Uyên nhận lấy Đồng Đồng.

Có lẽ là do nhãn duyên.

Liễu Nhược Hinh giống như trong kịch bản, đối với Đồng Đồng lần đầu gặp mặt rất có hảo cảm.

Chương 1521

Nàng đôi mày thanh tú cau lại hỏi: Cha mẹ đứa bé kia đâu.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nói: Chỉ có thể đợi nàng tỉnh lại rồi hỏi.

Sau đó Cố Hàn Uyên giới thiệu bốn nữ và Lâm Lăng với nhau.

Vị này chính là Lâm Lăng, Lâm cô nương.

Đệ tử Dược Vương Cốc, y thuật cao siêu, sẽ tạm thời ở lại Y Quán.

Yên Nhi muội muội có cơ hội có thể hỏi nàng học hỏi thêm một hai điềuĐây là lời ước hẹn của hai người lúc trên đường tới.

Lục Sinh còn chưa tìm được, Lam Ngọc trâm cũng còn chưa có kết cục.

Trong thời gian ngắn Lâm Lăng chắc chắn sẽ không nguyện ý rời khỏi kinh thành.

Nhưng cũng không thể tùy tiện tìm một chỗ ở xuống.

Nghiêm Thế Phiên đã mù một con mắt, nhất định sẽ phái thủ hạ lùng sục tung tích của nàng.

Trong kinh thành, nơi Nghiêm Thế Phiên không dám lùng sục không nhiều lắm.

Hơn nữa Lâm Lăng cũng không có quan hệ gì với những quyền quý kia.

Thế nhưng Nghiêm Thế Phiên tuyệt đối không dám phái người lùng sục địa bàn của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Lâm Lăng ru rú trong nhà một chút thì không cần lo lắng bị Nghiêm Thế Phiên phát hiện.

Lâm Lăng ôn uyển lễ độ nói: Thiếp sẽ phải làm phiền các vị một thời gian.

Thái độ của Lâm Lăng tương đối khách khí.

Thế nhưng ánh mắt lại luôn nhịn không được liếc nhìn Tô Nguyên Chỉ.

Thì ra là mẫu thân của Trần An An cô nương.

Mẫu nữ à Ta có phải đã thay đổi cái nhìn về Cố Hàn Uyên quá sớm rồi không.

Tâm trạng Lâm Lăng rất là quấn quýt.

Bốn nữ và Lâm Lăng đã biết nhau.

Vì giữa nhau đều phát sinh chút hiểu lầm, không khí ít nhiều có vẻ hơi xấu hổ.

Vẫn là Cố Hàn Uyên giúp các nàng phá vỡ không khí ngột ngạt.

Hắn ủy thác Lâm Lăng giúp sắc thuốc cho Đồng Đồng uống.

Đồng Đồng ăn nhầm nấm độc, lại bị âm khí nghĩa địa ăn mòn thân thể.

Cho dù Cố Hàn Uyên giúp nàng thúc thổ, cũng chỉ đơn giản là điều dưỡng cho nàng một chút.

Thế nhưng vấn đề trên người Đồng Đồng không chỉ là các loại di chứng, mà còn thiếu hụt rất nặng.

So với điều dưỡng, bồi bổ cơ thể quan trọng hơn.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải là không thể trực tiếp dùng linh khí thay thế, nhưng vì suy nghĩ đến Lâm Lăng, mới không làm như vậy.

Lâm Lăng khác với Kinh Như Ức, trong xương cốt là một nữ tử quật cường.

Một mặt để cho nàng mắc nợ ân tình cũng không nên.

Hơn nữa, Thiên Hòa Y Quán nơi đây vẫn là nơi ở của hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, chứ không phải bản thân Cố Hàn Uyên.

Nếu như cái gì cũng không để nàng làm, trong lòng nàng chỉ càng thêm khó chịu.

Đến lúc đó vì không muốn mắc nợ ân tình rất có thể sẽ tự mình lặng lẽ rời đi.

Như vậy không chỉ dễ thoát ly sự kiểm soát của Cố Hàn Uyên, mà còn dễ bị Nghiêm Thế Phiên tìm được và thừa cơ lợi dụng.

Trong thời gian ngắn, Cố Hàn Uyên cũng không muốn để Lâm Lăng bại lộ trước mặt Nghiêm Thế Phiên.

Sở dĩ liền muốn Lâm Lăng ở Thiên Hòa Y Quán có việc làm.

Thuận tiện dạy Trương Yên một chút y thuật là một mặt, giao vấn đề suy yếu thiếu hụt của Đồng Đồng cho Lâm Lăng giải quyết là mặt khác.

Đồng Đồng hiện tại suy yếu đến kịch liệt.

Vấn đề bên trong không nói, thân thể càng là gầy yếu.

Không chỉ thấp bé, trên người lại một chút thịt cũng không có.

Khác hoàn toàn với cảm giác phấn điêu ngọc trác khi Vu Hành Vân còn nhỏ nhắn xinh xắn.

So với nữ hài, càng giống như là nam hài.

Lúc này Lâm Lăng đi lấy thuốc, Trương Yên cùng hỗ trợ phụ tá.

Liễu Nhược Hinh thì bị Cố Hàn Uyên xua đuổi đi giúp Đồng Đồng tắm rửa.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không gây ra chuyện ô long như Chu Nhất Phẩm không phân rõ Đồng Đồng là nam hay nữ.

Liễu Nhược Hinh nguyên bản còn không đồng ý.

Mặc dù nàng đối với Đồng Đồng rất có nhãn duyên, nhưng lại coi nàng là tiểu nam hài.

Cho dù Đồng Đồng tuổi còn nhỏ, cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, nào có đạo lý giúp tắm rửa.

Cố Hàn Uyên nói Đồng Đồng là nữ hài khi đó nàng còn vẻ mặt không tin.

Bất quá chờ Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Nàng có thể tự tay thử một chút thì biết là nam hay nữ.

Liễu Nhược Hinh nhất thời bại lui.

Cũng tin Cố Hàn Uyên nói Đồng Đồng là nữ hài.

Dù sao lấy Cố Hàn Uyên muốn chiếm làm của riêng mà còn nói với nàng lời như vậy, độ tin cậy tương đối cao.

Sở dĩ lúc này chỉ có Tô Nguyên Chỉ và Trần An An bị hắn ôm trái ấp phải.

Bởi vì những chuyện hoang đường hơn đều đã cùng nhau làm, Trần An An dù cùng Tô Nguyên Chỉ bị Cố Hàn Uyên ôm cũng không có bao nhiêu cảm giác xấu hổ.

Ngược lại là Tô Nguyên Chỉ rất khẩn trương.

Nàng cũng chú ý tới ánh mắt nhìn lén của Lâm Lăng trước đó.

Cái vẻ kinh ngạc và khó hiểu kia khiến nàng trong lòng tuyệt không thoải mái.

Mối quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên cuối cùng là không được phép tồn tại trên đời tục.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm trạng của Tô Nguyên Chỉ, nhẹ giọng an ủi: Phu nhân không cần chú ý, Lâm cô nương sớm muộn gì cũng sẽ nhận đồng.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy liếc mắt, bất đắc dĩ nói: Lâm cô nương khí chất nhìn qua liền là xuất thân thư hương môn đệ, nào có thể sẽ nhận đồng loại chuyện này.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười nói: Vậy cũng chưa chắc, chờ Lâm cô nương ngày nào đó gọi phu nhân nàng tỷ tỷ thì sẽ nhận đồng.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy vẻ mặt không nói nhìn Cố Hàn Uyên.

Lâm Lăng trong tình huống nào sẽ gọi nàng tỷ tỷ thì còn phải nói sao.

Trần An An ở một bên chua xót nói: Cố đại ca huynh thật đúng là thấy một người yêu một người.

Vì tự nhiên cho rằng Vân La quận chúa có uy hiếp, Trần An An hiện tại đặc biệt ghen ghét.

Cố Hàn Uyên buồn cười liếc nhìn cái miệng nhỏ nhắn chu ra có thể treo được bình dầu của Trần An An, quyết định dùng hành động để xoa dịu nàng.

Tô Nguyên Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ở trước mặt nàng cùng Trần An An dính chặt lấy nhau, cho dù đã sớm làm qua những chuyện quá đáng hơn, trong lúc nhất thời cũng khó tránh khỏi tâm trạng phức tạp.

Đương nhiên, nhiều hơn vẫn là sự ao ước đối với Trần An An.

Nàng cũng rất nhớ Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu sau.

Cố Hàn Uyên buông Trần An An ra, đôi mắt đẹp mê ly, môi anh đào tiên diễm, thân thể mềm mại yếu ớt.

Hắn ôn thanh khẽ cười nói: An An muội muội hài lòng chưa.

Tỉnh hồn lại Trần An An nghe vậy xấu hổ một cái, âm sắc kiều mị thấp giọng kêu: Cố đại ca Cố Hàn Uyên nghe thấy tiếng gọi liền hiểu ý nàng.

Hắn đối với trạng thái này của Trần An An quen thuộc nhất, ấm áp nói: An An muội muội đã chuẩn bị xong chưa.

Ừm.

Trần An An tiếng như muỗi kêu đáp, mặt nàng đã đỏ bừng một mảng.

Nhưng trong lòng thầm nhủ một tiếng: Liễu Nhược Hinh, đừng trách ta trộm đi nhé.

Ai bảo nàng vô dụng như vậy.

Cố Hàn Uyên xoay đầu lại, cố ý đối với Tô Nguyên Chỉ ý vị thâm trường hỏi: Phu nhân cảm thấy thế nào.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy cũng mặt đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên tuy không nói gì, thế nhưng nàng lại nghe hiểu ám chỉ.

Thẹn thùng ngập ngừng nói: Ta có chút không yên lòng An An, sở dĩTrần An An xem sắc mặt và thần tình của mẫu thân mình, tâm trạng cũng hơi khó chịu.

Dù sao cũng là thời khắc quan trọng nhất của mình, lại phải bị dính vào.

Bất quá nàng cũng vì vậy mà yên tâm không ít.

Cố Hàn Uyên đem phản ứng của hai nàng thu hết vào mắt, vui mừng cười cười nói: Đã như vậy, tối nay ta liền ở lại đây đi.

Cố Hàn Uyên cùng hai nàng đưa ra ước định.

Đợi các nàng tâm trạng bình phục một ít phía sau, hỏi tới chính sự.

Tình huống bên Chu Nhất Phẩm thế nào rồi.

Chu Nhất Phẩm đem chó còn nhân Tế Thế Đường đổi thành Nhân Hòa Y Quán.

Công tử huynh trước đây mượn hắn một khoản tài chính, bây giờ đã sửa chữa được không sai biệt lắm.

Còn hai ngày nữa là có thể mở trương.

Trần An An lúc này còn chút đắm chìm trong tâm trạng e lệ và chờ mong, nên là Tô Nguyên Chỉ giải thích.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu.

Chu Nhất Phẩm vì gần đây bận bịu tu sửa Nhân Hòa Y Quán, nên bỏ lỡ không ít tình tiết.

Chẳng qua hiện nay Đồng Chu Hội bị Ninh Vương vứt bỏ, ngoại trừ truy tra kẻ phản bội ra đã hành quân lặng lẽ.

Sở dĩ Chu Nhất Phẩm có còn tham dự tình tiết hay không đã không phải là trọng điểm.

Cố Hàn Uyên dự định là đưa Chu Nhất Phẩm vào cung.

Chu Nhất Phẩm là nhân vật chính trong kịch bản, thuộc loại việc nhỏ không nghiêm chỉnh, đại sự không hàm hồ.

Chương 1522

Hơn nữa ít nhiều có chút thuộc tính giảo thỉ côn.

Chu Nhất Phẩm là một Đại Phu không mấy thu hút, nhưng thời khắc mấu chốt năng lực quan sát lại đặc biệt cẩn thận tỉ mỉ, luôn có thể phát hiện một vài manh mối mà người thường không nhận ra.

Sở dĩ trong kịch bản mới có thể nhiều lần phá án.

Dùng hắn để chọc thủng thân phận của Lãnh Lăng Khí lại không quá thích hợp.

Lúc cần thiết còn tùy thời có thể làm con cờ thí bỏ đi.

Bất quá chuyện này tạm thời không vội.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Tô Nguyên Chỉ và Trần An An hai nàng thuận miệng tán gẫu.

Mãi đến khi Liễu Nhược Hinh mang theo Đồng Đồng sau khi tắm rửa đã trở nên rạng rỡ đi ra.

Đồng Đồng sau khi tắm rửa làm người ta hai mắt sáng lên.

Mái tóc vốn được búi kiểu nam tử giờ được xõa xuống, nhìn vừa thanh xuân lại hoạt bát.

Tuy vẫn là bộ dạng gầy yếu đó, nhưng vì sắc mặt đã chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, lại rửa đi phong trần, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lại tương đối thanh tú động lòng người.

Thay một bộ váy liền áo lam hồng xen kẽ, sắc màu tươi tắn, kiểu dáng tinh xảo.

Cố Hàn Uyên trêu đùa nói: Thì ra còn là một tiểu mỹ nhân phôi tử à.

Liễu Nhược Hinh liếc mắt, oán trách nói: Cố đại ca huynh không bằng trước giải thích một chút vì sao huynh lại có loại y phục nữ hài tuổi này, vẫn là nhìn một cái liền không hề rẻ.

Người đời thường nói, người đẹp nhờ lụa, ngựa hay nhờ yên.

Không chỉ người lớn là vậy, ngay cả trẻ nhỏ cũng thế.

Một thân liên y nhu quần tinh xảo khiến Đồng Đồng ít nhiều có vẻ phấn điêu ngọc trác.

Lúc này Đồng Đồng lộ ra thần sắc không được tự nhiên.

Mỗi khi giơ tay nhấc chân đều đầy vẻ cẩn trọng, như thể sợ làm bẩn, làm hư y phục quý giá này.

Đồng Đồng núp sau lưng Liễu Nhược Hinh, đôi mắt to trong suốt cẩn thận lén nhìn thân ảnh đẹp đẽ cách đó không xa.

Khi đối phương chú ý đến nàng, đồng thời nở một nụ cười ôn hòa với nàng, Đồng Đồng nhất thời lại giống như chú nai con bị giật mình, trốn sau lưng Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi mỉm cười, thuận miệng giải đáp nghi hoặc của Liễu Nhược Hinh: Đó là y phục của đệ tử ta, hình thể không chênh lệch là bao.

Trong không gian Trữ Vật của Cố Hàn Uyên có không ít y phục của Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân thường xuyên biến đổi giữa hai hình thái, nên y phục cũng có cả cỡ lớn lẫn cỡ nhỏ.

Đại thể đều do Phù Mẫn Nghi chế ra dựa theo sở thích của hắn, trong đó không thiếu những bộ hóa trang đặc biệt.

Y phục đưa cho Đồng Đồng mặc đã là bình thường nhất rồi.

Bằng không, Liễu Nhược Hinh nhìn thấy nhất định sẽ mắng

người.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Đệ tử của Cố Hàn Uyên nàng đã biết trong tin tức tình báo.

Một là Long Tiểu Vân, nhưng thân hình Long Tiểu Vân không thấp bé như Đồng Đồng, tuổi cũng lớn hơn vài tuổi.

Người kia dĩ nhiên chính là Vu Hành Vân đã từng xuất hiện trong đại hội Nam Thiếu Lâm.

Chỉ là không ai biết nàng còn là Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Liễu Nhược Hinh miễn cưỡng thu lại ánh mắt ghét bỏ, do dự nói: Nhưng mà bất kể thiếp hỏi gì, nàng đều không chịu trả lời.

Chỉ từ chiếc dây chuyền hình cầu bằng bạc đeo trên cổ nàng hiện rõ chữ Đồng, thiếp hỏi nàng có phải tên Đồng Đồng không, nàng cũng gật đầu.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn chiếc dây chuyền trên cổ Đồng Đồng.

Hắn biết bên trong chứa gì, lơ đễnh khẽ cười nói: Đừng vội, e rằng nàng ấy nhất thời còn bất an.

Có thể biết tên đã là đủ rồi.

Liễu Nhược Hinh nghĩ cũng phải.

Cứ thế ôm Đồng Đồng vào lòng rồi cùng Cố Hàn Uyên hàn huyên.

Nghĩa phụ bị An Vân Sơn đả thương không nhẹ, gần đây Tây Hán đều do Vũ thúc chủ trì đại cục.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Hắn không quá tin tưởng lão hồ ly Uông Trực này lại thực sự bị An Vân Sơn trọng thương.

Ở Thái Hòa Điện lúc đó, An Vân Sơn khi đả thương Uông Trực còn chưa đột phá đến Lục Địa Thần Tiên, không đến mức một chiêu liền khiến Uông Trực trọng thương.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Vậy Uông đốc chủ gần đây có thường xuyên gặp gỡ ai không.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra, vô thức nói: Nghĩa phụ gần đây hầu như đều ẩn mình trong phủ Nàng đột nhiên mặt hiện vẻ do dự, sắc mặt khó coi nói: Ngược lại thì bên cạnh nghĩa phụ đột nhiên có thêm một nghĩa tử tên là Mao Hải Phong.

Liễu Nhược Hinh đối với Mao Hải Phong này ấn tượng rất kém.

Không phải ghen ghét Uông Trực có thêm một nghĩa tử, khiến mình không còn là nghĩa nữ duy nhất.

Mà là ánh mắt của hắn khiến nàng vô cùng khó chịu.

Cái vẻ thèm muốn dung nhan nàng gần như lộ liễu.

Với tư sắc kiều diễm quyến rũ của nàng, trước đây ánh mắt như vậy cũng không hiếm.

Thế nhưng từ khi nàng được xác nhận là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, những kẻ có ý đồ như vậy gần như tuyệt tích.

Kết quả một kẻ không biết từ đâu xuất hiện tên Mao Hải Phong lại sắc đảm ngập trời như vậy, khiến Liễu Nhược Hinh cảm thấy cạn lời.

Nếu không phải nghĩ đến đối phương là nghĩa tử của nghĩa phụ nàng, xét trên ý nghĩa nghiêm ngặt thậm chí có thể coi là nghĩa huynh của nàng, bằng không hắn đã chết từ tám trăm đời rồi.

Đây cũng là lý do vì sao Liễu Nhược Hinh vừa rồi nhắc tới Mao Hải Phong lại chần chừ.

Cố Hàn Uyên sẽ không lo lắng Uông Trực sẽ thực sự giết người.

Bất quá Liễu Nhược Hinh lại không biết Cố Hàn Uyên có hiểu biết về Mao Hải Phong.

Chỉ nhìn sắc mặt nàng liền đoán được chân tướng sự thật tám chín phần mười.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên còn biết nhiều hơn.

Ánh mắt sâu kín lẩm bẩm: Uông Trực quả nhiên đã cấu kết với Anh Đào Úy Khấu.

Từ khi Lâm Lăng xuất hiện, tình tiết giao nhau khiến rất nhiều chuyện trong mắt hắn trở nên khác biệt.

Kết quả có tốt có xấu.

Tuy nhiều chuyện phiền phức hơn một chút, nhưng thế cục Minh quốc cũng vì vậy mà hỗn loạn hơn, thuận tiện cho Cố Hàn Uyên bố cục nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, ngữ khí hơi trầm xuống nói: Nhược Hinh, nàng hãy để mắt đến Mao Hải Phong một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Hắn có vấn đề gì sao.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu nói: Có một số việc vẫn là tận mắt thấy mới là chân thật.

Liễu Nhược Hinh đối với Uông Trực quá mức tôn sùng, muốn lung lay nàng không dễ dàng như vậy.

Để nàng chăm chú nhìn Mao Hải Phong, sớm muộn sẽ tra ra chứng cứ Uông Trực cấu kết Anh Đào Úy Khấu.

Đợi lát nữa Không Động Thanh Kiếm bắt được chứng cứ năm xưa Uông Trực diệt môn Không Động Vương Gia xong, chính là lúc

Liễu Nhược Hinh đoạn tuyệt với Uông Trực.

Đến lúc đó xét về công lẫn tư, Cố Hàn Uyên đều có lý do ra tay với Uông Trực.

Cố Hàn Uyên ôn hòa dặn dò: Nàng hãy nhớ kỹ, đừng để thuộc hạ của Tây Hán tham dự.

Lúc cần thiết, có thể dùng con đường ta trao cho nàng để thu thập tình báo và nhận trợ giúp vũ lực.

Cố Hàn Uyên đã trao cho Liễu Nhược Hinh phương thức liên lạc với Địa Võng.

Chỉ là Liễu Nhược Hinh tạm thời còn không biết đó chính là tổ chức tình báo Thiên Võng.

Mao Hải Phong âm hiểm xảo trá, để Liễu Nhược Hinh theo dõi hắn là có nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thực sự để Liễu Nhược Hinh đặt mình vào nguy hiểm.

Do đó, ngoài phương thức liên lạc với Địa Võng, bên cạnh nàng còn có một đội Tịch Tà Vệ âm thầm bảo hộ.

Chỉ là Liễu Nhược Hinh đối với điều này cũng không hề hay biết.

Nếu không thì sẽ không có hiệu quả rèn luyện.

Cố Hàn Uyên đối với Liễu Nhược Hinh vẫn luôn tương đối coi trọng, từ trước đến nay không muốn nuôi dưỡng nàng thành bình hoa.

Liễu Nhược Hinh từ đủ loại lời nói của Cố Hàn Uyên đã nghe ra vài phần ý tứ bất thường.

Đôi mắt đẹp hơi lóe lên, thần tình nghiêm nghị đồng ý.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười, ấm giọng nói: Thời gian không còn sớm, sớm nghỉ ngơi một chút đi.

Trên khuôn mặt kiều mị của Liễu Nhược Hinh hiện lên một vệt ửng hồng.

Nơi ngạo nhân trước ngực cũng hơi nóng lên.

Phản ứng vô thức như vậy chứng tỏ trong lòng nàng cũng đang mong đợi.

Bất quá, nàng cúi đầu liếc nhìn Đồng Đồng đang tò mò nhìn mình, hơi tỏ vẻ khó xử nói: Cố đại ca, tối nay thiếp muốn ngủ cùng Đồng Đồng.

Nếu không, để nàng một mình nhất định sẽ bất an.

Trần An An vốn dĩ thấy Cố Hàn Uyên bắt chuyện Liễu Nhược Hinh còn có chút nóng nảy.

Chương 1523

Lúc này nghe vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Trần An An liếc nhìn Liễu Nhược Hinh vẫn chưa biết mình đã bỏ lỡ điều gì, độ cong khóe miệng nàng suýt nữa không giữ được.

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên tuy có chút tiếc nuối, thế nhưng vẫn chưa cự tuyệt.

Dù sao đây cũng không phải là chuyện cần gấp nhất thời.

Liễu Nhược Hinh ngược lại chú ý tới ánh mắt quái lạ của Trần An An.

Đáng tiếc nàng không nghĩ đến Trần An An vốn nhát gan lại đột nhiên trở nên to gan như vậy.

Nàng chỉ nhíu mày, cho Trần An An một ánh mắt ngươi đừng quá đắc ý rồi dẫn Đồng Đồng trở về phòng.

Chỉ một lúc sau, trong khuê phòng của Trần An An.

Trần An An vừa mong đợi vừa sợ hãi nhìn về phía Tô Nguyên Chỉ, thấp giọng thì thầm: Mẫu thân, ta hơi sợ.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy, ý vị còn vương vấn, ngẩng đầu lên, cầm tay Trần An An, an ủi: Đừng sợ, mẫu thân ở cùng con.

Sau đó đưa mắt rơi vào Cố Hàn Uyên, trong lòng không khỏi lẩm bẩm: Chuyện từng không dám tưởng tượng, nay lại thành sự thật.

Cố Hàn Uyên nhìn hình ảnh mẫu nữ tình thâm trước mắt, vui mừng cười rồi.

Rất nhanh, tiếng ngâm nga yêu kiều, mềm mại khẽ vang lên.

Ngày thứ hai.

Cố Hàn Uyên vừa mở cửa phòng liền nhìn thấy Liễu Nhược Hinh ánh mắt sâu kín dẫn theo Đồng Đồng đứng ở ngoài cửa.

Liễu Nhược Hinh vô thức nhìn vào trong phòng, thấy hình ảnh đó khiến nàng sợ đến vội vàng che mắt Đồng Đồng lại.

Khuôn mặt cười cũng vô thức đỏ bừng, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên vô tội bị trừng, dở khóc dở cười nói: Đem Đồng Đồng mang tới làm gì.

Ta nào biết Liễu Nhược Hinh vô thức đã định giảo biện.

Nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua.

Nàng sáng sớm thức dậy mới đột nhiên kinh giác đêm qua đã bỏ quên điều gì.

Phải biết rằng trong tình huống bình thường, cho dù có Cố Hàn Uyên tại chỗ, Trần An An cũng rất dễ dàng đấu khẩu với nàng.

Kết quả đêm qua lại ngoài ý muốn an tĩnh, như thể không muốn gây sự chú ý của nàng.

Hết lần này tới lần khác nàng lại bị chuyện của Mao Hải Phong và Đồng Đồng làm xao nhãng sự chú ý, nhất thời bỏ quên khả năng Trần An An đã lén lút hành động.

Lúc này rốt cuộc phản ứng kịp, sắc mặt dĩ nhiên là khó coi vô cùng.

Cố Hàn Uyên không để ý lời oán giận của Liễu Nhược Hinh.

Hắn thấy, đó đại khái là ý thức cạnh tranh đối với oan gia Trần An An, mà không phải ghen ghét.

Thuận miệng trêu chọc: Nếu thực sự để nàng cùng vào, e rằng nàng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đâu.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẫm nghĩ một chút, không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói đúng.

Thời khắc quan trọng nhất của nữ tử, quả thực sẽ không muốn bị người quấy rầy.

Tô Nguyên Chỉ thì không giống.

Đó là đang chăm sóc nữ nhi của mình.

Miễn cưỡng bỏ qua chủ đề Trần An An lén lút, Cố Hàn Uyên liếc nhìn Đồng Đồng tuy vẫn trầm mặc, nhưng đã sẽ không luôn trốn sau lưng Liễu Nhược Hinh, hỏi: Đêm qua chung đụng thế nào rồi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy khóe miệng hiện lên nụ cười vui mừng.

Nắm lấy vai Đồng Đồng, khẽ cười nói: Cũng không tệ lắm, Đồng Đồng bằng lòng nói chuyện.

Tuy nói đến chuyện cha mẹ nàng vẫn luôn trầm mặc, nhưng tóm lại là dấu hiệu tốt.

Liễu Nhược Hinh giống như trong tình tiết gốc, có duyên với Đồng Đồng, cũng rất yêu thích nàng.

Cố Hàn Uyên ngược lại biết tình huống của Đồng Đồng.

Nàng và Diêu Tứ Nương hai người so với tình tiết gốc thì kém hơn không ít.

Trong tình tiết gốc tuy cũng trốn đông trốn tây, nhưng trên thực tế vẫn chưa chịu quá nhiều uy hiếp.

Ngược lại bây giờ vì Đồng Chu Hội ra sức lùng bắt kẻ phản bội, ngay cả Diêu Tứ Nương thần trí đã không rõ cũng tiềm thức mang theo Đồng Đồng lẩn trốn khắp nơi.

Nhìn Đồng Đồng luôn trầm mặc, kỳ thực sớm phát triển trí tuệ, trong lòng có nhiều cảnh giác hơn cũng là bình thường.

Đồng Đồng lại đang lặng lẽ quan sát Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế tặng nàng một cái xoa đầu êm ái, khiến cô bé xấu hổ đến mức lại trốn về sau lưng Liễu Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh thấy thế không khỏi mỉm cười.

Cố Hàn Uyên cùng Liễu Nhược Hinh thuận miệng tán gẫu đi tới đại sảnh Y Quán.

Chỉ thấy Lâm Lăng đang nói gì đó với Trương Yên.

Trương Yên thì ngoan ngoãn gật đầu.

Cố Hàn Uyên nghe lọt tai một chút, Lâm Lăng đang dạy Trương Yên y thuật.

Dược Vương Cốc tuy tuân theo nguyên tắc lánh đời, thế nhưng cũng không có ý tự coi trọng bí quyết của mình.

Đệ tử đi lại bên ngoài cũng sẽ không keo kiệt dạy y thuật cho người khác.

Do đó các quốc gia mới có nhiều y sư, thần y có thể kéo mối quan hệ với Dược Vương Cốc như vậy.

Vừa đúng Lâm Lăng cũng rất yêu thích thiếu nữ Trương Yên an tĩnh, thanh tú, lại rất có thiên phú y thuật này.

Chỉ một đêm ở chung liền cơ bản chấp nhận đối phương.

Cố Hàn Uyên ôn hòa lên tiếng chào hỏi: Lâm cô nương đêm qua nghỉ ngơi thế nào.

Lâm Lăng nghe vậy quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang đi tới, không khỏi nở một nụ cười vô cùng diễm lệ.

Nàng dịu dàng nói: Đa tạ Cố công tử quan tâm, đêm qua nghỉ ngơi rất tốt.

Nàng vô thức liếc nhìn Liễu Nhược Hinh bên cạnh Cố Hàn Uyên, ánh mắt có chút khó hiểu.

Mặc dù đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên nàng vẫn có chút phê phán kín đáo, thế nhưng sự tín nhiệm cơ bản thì vẫn có.

Chủ yếu là nàng đêm qua từ chỗ Trương Yên nghe được không ít chuyện liên quan tới Cố Hàn Uyên.

Những nữ tử ở Thiên Hòa Y Quán này, ngoại trừ Tô Nguyên Chỉ, đều là những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Những quá trình đó tự nhiên chẳng có gì phải kiêng kỵ Lâm Lăng.

Hơn nữa, Trương Yên vừa nhắc tới Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt liền tràn đầy vẻ mến mộ.

Mặc dù nói nghiêm chỉnh thì nàng chỉ có thể coi là thị thiếp của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng lại không hề bất mãn với hiện trạng, ngược lại cảm thấy mình hiện tại sống rất hạnh phúc.

Điều này liền khiến Lâm Lăng không nói nên lời.

Tuy tình huống mẫu nữ Tô Nguyên Chỉ và Trần An An vẫn khiến nàng cảm thấy rất khó xử, nhưng nếu là cam tâm tình nguyện, nàng cũng không tiện xen vào: Vậy là tốt rồi Cố Hàn Uyên đang muốn lại giả vờ quan tâm hai câu, đột nhiên cau mày nhìn về phía cửa lớn Y Quán.

Không xong.

Chỉ thấy Chu Nhất Phẩm vội vàng hấp tấp xông vào.

Phía sau còn theo Dương Vũ Hiên.

Chu Nhất Phẩm khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên một khắc kia, nhất thời mừng rỡ hô: Thật tốt quá, Cố công tử người ở đây.

Từ không tốt đến quá tốt đơn giản là vì Cố Hàn Uyên ở đây.

Có thể thấy được hắn chính là tìm đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên chân mày hơi nhăn, khẽ cười hỏi: Tìm ta có chuyện gì.

Chu Nhất Phẩm thở hổn hển, gấp vội vàng nói: Trang Điền Điền bị người của quan phủ bắt rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ Hiển nhiên là chuyện Trang Điền Điền dùng đồ thêu cung đình bán lấy tiền đã bại lộ.

Thêu thùa tài nghệ cung đình lưu lạc dân gian sớm muộn cũng sẽ gây chú ý.

Có thể kéo dài nhiều ngày như vậy ít nhiều là do Tiểu Nhu đã phản bội.

Bằng không hiện tại Diệu Liên đã chết, Trang Điền Điền cũng sẽ mang tội danh giết người.

Bất quá vì Cố Hàn Uyên đã nhiều lần công khai bày tỏ năng lực của hắn ở Thiên Hòa Y Quán, nên Chu Nhất Phẩm mới lập tức tìm hắn xin giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt không khỏi nhìn về phía ngoài cửa.

Hắn đã cảm giác được thân ảnh kia đi theo Chu Nhất Phẩm tới.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, cười như không cười nói: Trang Điền Điền.

Chương 1524

Là lão mập bán đậu hũ kia sao.

Chu Nhất Phẩm vội vàng nói: Hình như là vậy.

Cố công tử xin cứu cứu hắn.

Tình huống hôm nay khác với tình tiết gốc.

Khi đó là Diệu Liên chết ở nhà Trang Điền Điền, Chu Nhất Phẩm chỉ cần điều tra ra chân tướng cái chết của Diệu Liên là có cơ hội vì Trang Điền Điền thoát tội.

Nhưng bây giờ là Trang Điền Điền buôn bán đồ thêu cung đình.

Hết lần này tới lần khác Trang Điền Điền lại cố chấp giữ bí mật thân phận của Diệu Liên.

Chu Nhất Phẩm dĩ nhiên là vô kế khả thi.

Sau đó hắn đem tiền căn hậu quả giải thích một lần.

Mà Cố Hàn Uyên nghe xong lắc đầu, lạnh nhạt cự tuyệt nói: Ta và Trang Điền Điền không quen biết, không có lý do gì để cứu hắn.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy nhất thời nực cười.

Cố Hàn Uyên và Trang Điền Điền quả thực không quen.

Trang Điền Điền từ khi Cố Hàn Uyên vào ở Thiên Hòa Y Quán liền tiềm thức giảm bớt tần suất tới nơi này.

Tổng cộng cũng chưa từng gặp mặt Cố Hàn Uyên mấy lần.

Ngay cả Lâm Lăng nghe Cố Hàn Uyên cự tuyệt cũng chỉ hơi nhíu mày.

Cố Hàn Uyên quả thực không có đạo lý phải đại động can qua vì một người xa lạ.

Cứu là tình nghĩa, không cứu là bổn phận.

Huống chi Trang Điền Điền cũng không phải tội chém đầu, cùng lắm là bị giam mấy năm mà thôi.

Sau đó Cố Hàn Uyên tùy tiện tìm một cớ rồi một mình trở lại nội viện.

Mọi người cũng chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên đang dùng thái độ này biểu thị cự tuyệt.

Chu Nhất Phẩm tuy thất vọng, nhưng cũng không có cách nào cưỡng cầu Cố Hàn Uyên nhất định phải cứu Trang Điền Điền.

Trở lại nội viện Y Quán, Cố Hàn Uyên đợi một lúc ở đình giữa.

Quả nhiên, sau một trận khinh công phi diêm tẩu bích, một giọng nữ ôn uyển vang lên: Công tử xin dừng bước.

Nghe tiếng gọi, khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên.

Thần tình hơi thu liễm, xoay người lại, chăm chú nhìn muội muội Diệu Liên có dung mạo gần như giống hệt Ngọc Liên trước mặt.

Bất quá khí chất hai người lại khác biệt rất lớn.

Ngọc Liên càng anh khí, Diệu Liên thì càng ôn nhu.

Là loại nữ tử có thể thỏa mãn mọi huyễn tưởng về một đại tỷ tỷ ôn nhu.

Âm sắc cũng mềm mại ôn uyển, khiến người ta vô thức sẽ dễ mềm lòng với nàng.

Thảo nào lại bị Trang Điền Điền gọi là thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên trong lòng rất hài lòng với Diệu Liên, nhưng nét mặt lại bất động thanh sắc nhíu mày, giả vờ nghi hoặc nói: Ngọc Liên, sao nàng lại tới đây.

Diệu Liên nghe vậy nhất thời kinh hãi mở to đôi mắt đẹp.

Nàng vốn định thử hướng Cố Hàn Uyên cầu tình cứu Trang Điền Điền, không ngờ lại nghe được tin tức tỷ tỷ Ngọc Liên của nàng.

Không thể không nói, Diệu Liên tuy về mặt hình tượng và khí chất thì tri tính ôn uyển, kỳ thực tính cách lại vô cùng ngây thơ, thiện lương.

Nếu không phải vậy, trong tình tiết gốc nàng cũng sẽ không chuốc lấy họa sát thân.

Nguyên nhân chỉ vì lo lắng mình ẩn náu ở nhà Trang Điền Điền sẽ tăng thêm gánh nặng cho hắn, liền lấy đồ thêu tài nghệ của 12 đình cung cấm cho Trang Điền Điền đi bán.

Bằng không ẩn thân dân gian thật ra là một chủ ý tương đối tốt.

Trong tình tiết gốc, Ngọc Liên càng cẩn thận cảnh giác nên không bị bại lộ thân phận.

Cố Hàn Uyên nhìn Diệu Liên đang sững sờ, không đợi nàng phản ứng kịp, liền tiếp tục nói: Không phải ta đã dặn nàng hãy an ủi Kỷ Từ thật tốt, đừng để nàng vội vàng xao động về tung tích Tiểu Hoàng Tử sao.

Đợi ta phái người tìm được muội muội nàng, tự nhiên có thể đón Tiểu Hoàng Tử về.

Nàng tùy tiện hành động ngược lại có nguy cơ bại lộ.

Diệu Liên nghe vậy lại ngẩn ra.

Tảng đá lớn trong lòng nhất thời được trút bỏ.

Đêm đó ở An Nhạc thiên mỗi người đi một ngả xong, nàng liền vẫn lo lắng cho Ngọc Liên và Kỷ Từ đã dẫn binh truy đuổi.

Lại vì lo lắng đánh rắn động cỏ, vẫn không dám trở về hoàng cung tìm hiểu tin tức.

Diệu Liên tuy có chút ngây thơ, nhưng làm người cũng không ngu ngốc.

Huống chi Cố Hàn Uyên gợi ý được quả thực không muốn quá rõ ràng.

Kỷ Từ và Ngọc Liên đều được hắn cứu, chí ít đôi bên hẳn là cùng một phe.

Trong lời nói của Cố Hàn Uyên vừa là Ngọc Liên, vừa là Kỷ Từ, thậm chí còn có sự tồn tại của Tiểu Hoàng Tử.

Diệu Liên đối với Cố Hàn Uyên ít nhất có thêm vài phần tín nhiệm cơ bản.

Bất quá vì chuyện Trang Điền Điền bị bắt, nàng vẫn nên cẩn thận hơn một chút.

Tuy sự cẩn thận này có chút hậu tri hậu giác.

Diệu Liên thấy Cố Hàn Uyên dường như nhận lầm nàng thành Ngọc Liên, liền mượn cơ hội thử thăm dò nói: Ta và Diệu Liên có ám hiệu để liên lạc Diệu Liên đối với Cố Hàn Uyên vẫn còn chưa đủ tín nhiệm.

Vừa vặn Cố Hàn Uyên cũng không muốn nàng quá nhanh phát hiện mình đã biết thân phận của nàng.

Vì vậy trực tiếp ngắt lời nói: Ám hiệu nàng không phải đã nói cho ta rồi sao.

Dứt lời còn cố ý hoài nghi đánh giá Diệu Liên.

Diệu Liên nghe vậy càng thêm yên tâm với Cố Hàn Uyên, vội vàng dùng ngữ khí của Ngọc Liên giải thích: Ta đối với thói quen để lại ám hiệu của Diệu Liên rõ ràng hơn một chút, có thể nhanh hơn tìm được tung tích của nàng.

Tiểu Hoàng Tử can hệ trọng đại, tốt nhất nên tìm được sớm một chút.

Hơn nữa, ta cũng rất lo lắng an nguy của Diệu Liên.

Nên muốn xem xem có thể giúp đỡ công tử một tay được không.

Giúp đỡ việc khó khăn của ta sao Cố Hàn Uyên thanh âm kéo dài, thêm vài phần ý vị sâu xa.

Diệu Liên nhất thời lòng căng thẳng, còn tưởng rằng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra kẽ hở nào đó.

Nàng sau khi xác nhận Cố Hàn Uyên có thể tín nhiệm, liền nảy sinh ý nghĩ mượn thân phận Ngọc Liên để cầu Cố Hàn Uyên cứu Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền vì nàng lơ là sơ suất mới chuốc lấy tai ương lao ngục, nếu không thể cứu hắn ra, trong lòng nàng khó an.

Tạm mượn thân phận Ngọc Liên quen thuộc với Cố Hàn Uyên hơn, khả năng thỉnh cầu thành công sẽ cao hơn một chút.

Chuyện khẩn cấp phải tòng quyền, nàng vẫn nguyện ý biến báo một chút.

Còn sau đó, nàng sẽ xin lỗi thật tốt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đầy ý vị trêu đùa nói: Chỗ ta đây ngược lại thật có chút việc cần Ngọc Liên nàng giúp một tay.

Diệu Liên thấy Cố Hàn Uyên không phải đang hoài nghi nàng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nở một nụ cười tươi tắn, lời thề son sắt nói: Công tử mời nói, ta nhất định làm thỏa đáng.

Ý tưởng của Diệu Liên là trước hết giúp Cố Hàn Uyên làm tốt chuyện được giao phó, đến lúc đó lại cầu hắn ra tay cứu Trang Điền Điền hẳn là sẽ không bị cự tuyệt.

Nhưng mà ngay sau đó, nụ cười ôn nhu trên khuôn mặt đẹp của nàng liền không giữ nổi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến tới trước mặt nàng, một tay ôm nàng vào lòng.

Bên tai nàng trêu cười nói: Ngọc Liên nàng bây giờ đã là thị nữ của ta, còn tránh xa như vậy làm gì.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, Diệu Liên lúc này đã bối rối.

Hơi ấm và khí tức thuộc về nam tử bao quanh nàng.

Chưa từng có sự tiếp xúc thân mật như vậy với bất kỳ nam tử nào, khuôn mặt Diệu Liên nhất thời đỏ bừng, tràn đầy vẻ không biết làm sao.

Nàng hơi kinh hoảng nói: Công tử Phía trước Cố Hàn Uyên không vội mang Ngọc Liên đi đón Diệu Liên về, một điểm rất quan trọng là Trang Điền Điền tuyệt đối sẽ không và cũng không dám làm gì Diệu Liên.

Lúc này phản ứng của Diệu Liên càng chứng minh điểm này.

Mà Diệu Liên lúc này cũng bỗng nhiên kinh giác mối quan hệ của Cố Hàn Uyên và Ngọc Liên thân mật hơn nàng nghĩ.

Thị nữ.

Chương 1525

Chỉ sợ là thị thiếp a.

Diệu Liên có chút khó tin rằng tỷ tỷ anh khí lại kiên cường của mình lại ủy thân cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại thập phần phù hợp logic.

Phía trước Diệu Liên mặc dù nghe được Cố Hàn Uyên nhắc đến Ngọc Liên và Kỷ Từ cùng với Tiểu Hoàng Tử nhưng vẫn không lập tức tín nhiệm hắn, phần lớn nguyên nhân là Cố Hàn Uyên không có lý do để làm chuyện tốt.

Phải biết rằng, so với Vạn Trinh Nhi, các nàng không có bất kỳ ưu thế nào đáng nói, thậm chí ăn bữa nay lo bữa mai.

Lúc này giúp các nàng, là cái được không bù đắp cái mất.

Chẳng qua nếu như Ngọc Liên thành thị thiếp của Cố Hàn Uyên, suy nghĩ thêm một chút sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, thì toàn bộ mọi chuyện liền đều giải thích thông.

Dung mạo của tỷ muội các nàng thế nào, chính nàng rõ nhất.

Ngọc Liên hấp dẫn được Cố Hàn Uyên, lại có gì kỳ lạ đâu.

Chỉ là như vậy thứ nhất, Diệu Liên vốn định trước giả trang Ngọc Liên thì có thể liền khó xử.

Nàng vội vàng đè lại bàn tay đang dạo chơi của Cố Hàn Uyên, khuôn mặt đỏ bừng gấp gáp nói: Công tử người không phải còn có chuyện muốn phân phó ta làm sao.

Đừng chậm trễ chính sự.

Nàng nhấn mạnh hai chữ chính sự, cố gắng dùng kế hoãn binh kéo dài một chút.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại đối với điều này thờ ơ, ngược lại đương nhiên nói: Đây chính là chính sự.

Dừng một chút, giả vờ như thật giải thích: An An muội muội kinh nghiệm nông cạn, mẫu thân nàng cũng vội vàng chăm sóc nàng.

Đêm qua không thể tận hứng, Ngọc Liên nàng tới đúng lúc.

Không ngờ như thế là đánh lên nòng súng nữa sao.

Diệu Liên dở khóc dở cười.

Lúc này không khí đều tô đậm đến đây, nàng còn muốn cự tuyệt cũng không phải chuyện dễ dàng.

Diệu Liên vắt óc nghĩ kế thoát thân.

Kế trước mắt tựa hồ chỉ có nói rõ chân tướng một con đường có thể đi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Diệu Liên cảm giác được trên đỉnh đầu truyền đến một lực đạo khó thể chống cự, nàng vô thức quỳ xuống.

Thanh âm đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên cũng tại lúc này vang lên: Ngọc Liên nàng không phải chỉ vì chuyện Diệu Liên mà đến sao.

Có điều gì khó xử cần giúp không.

Bị dồn đến mức đó, Diệu Liên kinh ngạc mở to đôi mắt đẹp, không biết làm sao.

Lời gợi ý đúng lúc lại khiến nàng, một kẻ có việc cầu người, không dám thẳng thừng cự tuyệt.

Trầm mặc một lát, Diệu Liên hơi bàng hoàng, nói một cách mập mờ: Công tử có thể giúp Trang Điền Điền một chút được không.

Ôn nhu và thiện lương là chân thiện mỹ trong nhân thế, nhưng cũng rất dễ bị lợi dụng.

Khác biệt chỉ ở chỗ sẵn lòng đánh đổi những gì để thực hiện lòng thiện lương của mình.

Lòng Diệu Liên hổ thẹn vì biết chính mình đã làm phiền hà Trang Điền Điền.

Để giải cứu Trang Điền Điền, nàng sẵn lòng đánh đổi khá nhiều.

Mặc dù không bao gồm việc để mình thất thân, nhưng nếu chỉ là hầu hạ một cái Nàng lúc này khuất phục càng nhiều cũng là vì Cố Hàn Uyên vô cùng cường thế, nàng chưa kịp phản ứng kịp đã biến thành tình cảnh này.

Cũng may Diệu Liên là cung nữ, những điều nên hiểu đều hiểu, không đến mức luống cuống tay chân.

Hơn nữa nàng vẫn là cung nữ thân cận của Ngô Hoàng hậu, cần hiểu biết thì càng nhiều.

Bất quá Diệu Liên lúc này ngẩng đầu khẽ thấy trên mặt Cố Hàn Uyên hiện lên thần sắc vui mừng, lại không hiểu có loại rung động.

Đó là tâm tình xao động lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nam tử mang lại.

Hơn nữa nghĩ đến tỷ tỷ Ngọc Liên của mình đã là thị thiếp của Cố Hàn Uyên, càng có loại tâm tình quái lạ.

Thiện cảm nảy sinh vì sự đôn hậu, thiện lương của Trang Điền Điền lặng lẽ nhạt đi vài phần.

Kỳ thực Diệu Liên có một chút vẫn tính sai.

Ngọc Liên tuy sớm muộn cũng khó thoát khỏi số phận đó, nhưng hiện tại thật sự chưa phải là thị thiếp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trong ngày thường có quá nhiều chuyện bận rộn, căn bản không để ý tới việc đón nhận Ngọc Liên.

Hơn nữa Thiên Lãm Nguyệt Lâu kia còn có bao nhiêu nữ tử đang chờ đợi, Ngọc Liên muốn tìm cơ hội hầu hạ một chút cũng không có.

Ngược lại vì Cố Hàn Uyên coi nhẹ, nàng trở nên có chút lo được lo mất.

Kết quả cuối cùng lại là Diệu Liên đoạt trước.

Lúc này Cố Hàn Uyên giả vờ nghi ngờ hỏi: Ừ.

Vì sao nàng lại cầu tình cho Trang Điền Điền.

Diệu Liên động tác khựng lại.

Lần nữa rơi vào muốn không nên nói thật đang do dự.

Bất quá làm cũng đã làm rồi, hối hận cũng đã muộn.

Cũng không thể lúc này lại nói cho Cố Hàn Uyên, chính mình là lừa hắn sao.

Do đó Diệu Liên chỉ có thể kiên trì, tiếp tục làm bộ thân phận Ngọc Liên, ngập ngừng, nói một cách mập mờ: Trang Điền Điền bị quan phủ bắt vì buôn bán đồ thêu cung đình, rất có thể là từ Diệu Liên mà có được.

Công tử cứu Trang Điền Điền thì có thể từ đó biết được hạ lạc của Diệu Liên.

Diệu Liên hiện tại tương đương xấu hổ.

Đồng thời không muốn để Cố Hàn Uyên biết mình lừa hắn, lại muốn trong tình huống không bại lộ thân phận mà cầu Cố Hàn Uyên cứu ra Trang Điền Điền.

Mặt khác nàng còn cần một phương thức hợp lý để thân phận của mình xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Một khi đã tín nhiệm Cố Hàn Uyên, tự nhiên muốn mau chóng thông qua hắn mà hội hợp với Ngọc Liên.

Do đó trong lúc cấp thiết, Diệu Liên linh cơ khẽ động, suy nghĩ ra một lý do miễn cưỡng hợp lý như vậy.

Đợi Cố Hàn Uyên cứu ra Trang Điền Điền, nàng lại dùng thân phận của mình hiện thân, nhờ Cố Hàn Uyên đưa nàng đi gặp Ngọc Liên và Kỷ Từ.

Cố Hàn Uyên đè nén khóe miệng, tránh cho mình cười ra tiếng.

Thỏa mãn ác thú vị, Cố Hàn Uyên hiện tại tâm tình tương đối tốt, cũng nguyện ý bồi Diệu Liên chơi thêm một lúc.

Hắn giả vờ chăm chú suy nghĩ một lát, mới khẽ vuốt cằm nói: Nàng nói đúng, quả thực có khả năng này.

Diệu Liên nghe vậy vui vẻ, ngẩng đầu lên vội hỏi: Công tử, người bằng lòng cứu Trang Điền Điền rồi sao.

Cố Hàn Uyên thuận tay đem Diệu Liên đè trở lại, u u khẽ thở dài: Nàng đã nói vậy rồi, ta há có thể không đáp ứng.

Có cứu hay không Trang Điền Điền đối với Cố Hàn Uyên mà nói kỳ thực cũng không có gì đáng lo.

Phía trước nếu như không nhận thấy Diệu Liên đi theo phía sau, hắn sợ rằng đều sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Chu Nhất Phẩm.

Đến lúc đó cũng có thể mượn cơ hội đi gặp Diệu Liên, đem nàng đi.

Bây giờ bất quá chỉ là thay đổi loại phương thức mà thôi.

Diệu Liên tuy lại bị dồn ép một chút, nhưng cũng hoàn toàn không có ý nghĩ ngại ngùng.

Theo trời xui đất khiến hầu hạ Cố Hàn Uyên, tư tưởng của nàng cũng đã thay đổi.

Trang Điền Điền vì nàng cho đồ thêu mà bị quan phủ bắt lại, cũng coi như cho nàng một lời nhắc nhở.

Trang Điền Điền và nàng chung quy không phải người của cùng một thế giới.

Hơn nữa còn có mối uy hiếp Vạn Trinh Nhi.

Lần này là tai ương lao ngục, lần sau không chừng chính là họa sát thân.

Những người không cùng một thế giới, cưỡng ép tiếp xúc luôn khó có kết quả tốt.

Coi như là vì Trang Điền Điền tốt, nàng cũng đã đến lúc phải rời đi.

Cầu Cố Hàn Uyên đem Trang Điền Điền từ trong lao ngục cứu ra, là điều cuối cùng nàng có thể làm vì Trang Điền Điền.

Trong đại sảnh Y Quán.

Sau khi Cố Hàn Uyên lạnh lùng biểu thị cự tuyệt cứu Trang Điền Điền đồng thời mượn cớ rời đi, toàn bộ bầu không khí trở nên rất là trầm trọng.

Qua hồi lâu đều không có người mở miệng nói chuyện.

Thiên Hòa Y Quán đã sớm không còn như trước đây.

Chương 1526

Mọi người ở đây bên trong duy nhất quan tâm Trang Điền Điền cũng chỉ có Chu Nhất Phẩm một người mà thôi.

Giống như Cố Hàn Uyên nói, bọn họ và Trang Điền Điền không quen.

Nếu như Trang Điền Điền vẫn còn thường xuyên chạy đến Thiên Hòa Y Quán để xuyến môn như trong tình tiết gốc, Liễu Nhược Hinh quả thật có khả năng xin tha cho hắn.

Nhưng là vì vô thức lảng tránh Cố Hàn Uyên, Trang Điền Điền đã rất lâu chưa từng tới Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh không đến mức vì một người không quen mà đi cầu Cố Hàn Uyên quản chuyện không có hứng thú.

Trên thực tế nếu quả như thật muốn quản, với địa vị của nàng bây giờ ở Tây Hán cũng có thể cứu ra Trang Điền Điền.

Chủ yếu vẫn là vì tội danh của Trang Điền Điền không lớn, không cần thiết đi cầu xin tình này.

Nếu như là tội chém đầu, đó cũng không giống nhau.

Ta đi tìm An An, An An cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn Trang Điền Điền gặp tai ương lao ngục.

Nếu có An An cầu xin, Cố công tử hẳn là sẽ bằng lòng cứu người.

Đây là biện pháp duy nhất Chu Nhất Phẩm bây giờ có thể nghĩ tới.

Trần An An cùng Trang Điền Điền có giao tình, có thể ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Bất quá hắn vừa định động thân hướng hậu viện Y Quán đi tới, đã bị Liễu Nhược Hinh ngăn cản.

Chu Nhất Phẩm ngươi bây giờ không thể đi.

Vì sao.

Chu Nhất Phẩm chân mày nhíu sâu.

Hắn tự nhiên biết Thiên Hòa Y Quán hôm nay đã thay đổi, bằng không cũng sẽ không đồng ý đề nghị của Cố Hàn Uyên khác lập môn hộ mở một gian Nhân Hòa Y Quán.

Bất quá bây giờ bị Liễu Nhược Hinh ngăn lại, vẫn làm hắn cảm thấy phiền muộn.

Liễu Nhược Hinh lúc này đã không hề thoải mái, lại có chút xấu hổ.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, giải thích: Đêm qua Trần An An quá mức mệt mỏi, lúc này khẳng định còn đang ngủ.

Cố đại ca chắc cũng là đi chăm sóc nàng ấy.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy giật mình.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Hắn tuy phần lớn là đối đãi Trần An An như muội muội, nhưng muốn nói thật không có một chút tình yêu nam nữ cũng là không thể nào.

Từ trong lời nói của Liễu Nhược Hinh đoán được Trần An An cùng Cố Hàn Uyên đã xảy ra chuyện gì, trong lúc nhất thời lại có cảm giác hốt hoảng.

Chu Nhất Phẩm ngẩng đầu nhìn một chút Thiên Hòa Y Quán từng sinh sống nhiều năm như vậy, lúc này lại chỉ cảm thấy xa lạ.

Cái vẻ thất hồn lạc phách của Chu Nhất Phẩm khiến Liễu Nhược

Hinh có chút không đành lòng.

Đáng tiếc nàng không nhìn ra Chu Nhất Phẩm thật sự chú ý điều gì, chỉ có thể an ủi: Ngược lại Trang Điền Điền không phải đại tội chém đầu.

Đến lúc đó dùng ít bạch ngân, sẽ không bị giam quá lâu.

Chu Nhất Phẩm lắc đầu, không nói chuyện.

Lúc này, Lâm Lăng đứng ngoài quan sát thật lâu đột nhiên mở miệng nói: Ta cảm thấy Cố công tử không phải người lạnh lùng như vậy, có lẽ là có nguyên nhân nào khác chăng.

Mọi người nghe vậy dồn dập kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Lâm Lăng bị những ánh mắt này nhìn có chút không được tự nhiên, không khỏi bỏ qua một bên ánh mắt, giải thích: Ta tuy cùng Cố công tử tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng ta tin tưởng hắn.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Liễu Nhược Hinh nhìn về phía Lâm Lăng nhất thời trở nên có chút quỷ dị.

Ồ.

Lâm cô nương lại tín nhiệm ta đến vậy sao.

Lâm Lăng theo tiếng kêu nhìn lại, kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên từ trong viện đi ra.

Diệu Liên hầu hạ Cố Hàn Uyên xong xuôi, thần thanh khí sảng, bằng lòng sẽ đi cứu Trang Điền Điền, sau đó liền đuổi nàng đi.

Diệu Liên mím chặt cánh môi, ngoan ngoãn rời đi.

Nàng còn muốn trở về vạch kế hoạch làm sao để bản thân mình lại hợp lý xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, đợi khi gặp tỷ tỷ Ngọc Liên thì nên giải thích thế nào, đồng thời thông đồng khéo léo để che giấu cũng là một chuyện cần kíp phải suy tính.

Diệu Liên không muốn để Cố Hàn Uyên biết mình đã lừa hắn, còn mơ mơ hồ hồ hầu hạ hắn.

Như vậy thật vừa xấu hổ lại vừa mất mặt, chỉ có thể cố gắng giấu giếm.

Đáng tiếc nàng căn bản không biết Cố Hàn Uyên đã sớm biết thân phận của nàng, xuất phát từ ác thú giường mà trêu đùa nàng một phen.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nhìn Lâm Lăng với mặt ửng hồng, rất hài lòng với sự tin tưởng thái quá do tâm lý bồi thường của nàng.

Lâm Lăng bị Cố Hàn Uyên nhìn kỹ có chút ngượng ngùng, không tự chủ quay mặt đi.

Nàng khẽ nói: Ta đã thấy Cố công tử cứng miệng mềm lòng, không tin Cố công tử là hạng người vô tình như vậy.

Huống chi cứu Trang Điền Điền đối với Cố công tử mà nói, cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi sao.

Trải qua chuyện đêm qua, hiện tại Cố Hàn Uyên trong mắt nàng ngoại trừ vẫn còn quá phong lưu một chút ra, đều là người đáng giá tín nhiệm.

Thậm chí có thể bị nàng đóng mác người tốt.

Ừm, giúp nàng báo thù đều là người tốt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy buồn cười nói: Lâm cô nương đã khen ngợi ta như vậy, ta không đáp ứng cũng không được a.

Lời vừa nói ra, Lâm Lăng càng thêm thẹn thùng.

Không khỏi dâng lên vài phần tâm tư không rõ.

Mọi người nhìn về phía Lâm Lăng ánh mắt cũng càng thêm cổ quái.

Không ngờ Cố Hàn Uyên vừa rồi không chịu cứu người là đang đợi Lâm Lăng mở miệng cơ chứ.

Ít nhất từ góc độ của bọn họ mà xem, đây chính là chân tướng.

Đến cả Liễu Nhược Hinh cũng không khỏi tức giận liếc trắng Cố Hàn Uyên một cái.

Uổng công nàng vừa rồi còn ngăn cản Chu Nhất Phẩm muốn đi tìm Trần An An giúp đỡ biện hộ.

Liễu Nhược Hinh nhất thời cũng có chút ghen tuông.

Trần An An trốn đi thì thôi, Cố Hàn Uyên bây giờ còn có tân hoan.

Nàng không phải nên chủ động hơn chút sao.

Tỷ tỷ đang nghĩ gì thế.

Mặt đỏ bừng kìa.

Giọng Đồng Đồng vang lên bên tai, khiến Liễu Nhược Hinh giật mình.

Tỉnh hồn lại, Liễu Nhược Hinh tức giận nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng, che giấu nói: Muội bây giờ còn nhỏ, cho nên không hiểu.

Đợi muội trưởng thành sẽ hiểu thôi.

Đồng Đồng nghe vậy nghiêng đầu một chút, nàng chỉ cảm thấy thần thái của Liễu Nhược Hinh vừa rồi nhìn rất quen mắt.

Khi người nhà nàng khỏe mạnh, thỉnh thoảng sẽ thấy trên mặt mẫu thân nàng.

Đồng thời sau đó mẫu thân nàng sẽ giống như dùng ngữ khí đùa giỡn mà hỏi nàng, Muốn đệ đệ hay muội muội.

Sở dĩ khoảnh khắc sau đó, nàng liền ngây thơ hỏi Tỷ tỷ là muốn sinh hài tử cho đại ca ca sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy đương nhiên bởi vì Đồng ngôn vô kỵ mà mặt đỏ ửng.

Vội vàng bịt miệng Đồng Đồng lại, vừa như thẹn vừa như giận mà khẽ quát: Nói năng bậy bạ gì đó.

Nhưng mà việc Liễu Nhược Hinh bây giờ mới đi bịt miệng Đồng Đồng, hiển nhiên đã quá muộn rồi.

Ngẩng đầu một cái, nhất thời liền đụng phải ánh mắt trêu chọc cười như không cười của Cố Hàn Uyên.

Thật sao, chuyện này không giải thích được.

Ta đi xem bên Trần An An có gì. không cần giúp.

Liễu Nhược Hinh thuận miệng tìm một cớ không đáng tin liền kéo Đồng Đồng bỏ chạy.

Dẫn Đồng Đồng đi giúp Trần An An.

Là muốn cho nàng nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn trong phòng sao.

Đến cả cớ cũng tìm không qua loa như vậy, có thể thấy Liễu Nhược Hinh thật sự rất xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, ngược lại hơi có ý vị nhìn về phía Dương Vũ Hiên, người theo Chu Nhất Phẩm đến nhưng vẫn không có bao nhiêu cảm giác tồn tại.

Còn như tại sao phải lưu ý Dương Vũ Hiên.

Chỉ vì trước khi Đồng Đồng phát ra nghi vấn ngây thơ với Liễu Nhược Hinh, nàng vẫn luôn lén lút quan sát Dương Vũ Hiên.

Nói chính xác hơn là dưới chuôi đoản đao trên tay Dương Vũ Hiên.

Nơi đó có một lỗ thủng kỳ lạ.

Nhìn một cái là biết đã từng khảm vật gì đó.

Hoặc là bảo thạch, hoặc là ngọc.

Bây giờ đã thiếu sót rồi, nhưng Dương Vũ Hiên lại không có ý che lấp.

Cũng là bởi vì Dương Vũ Hiên chú ý tới ánh mắt Đồng Đồng nhìn qua, nàng mới vội vàng lấy Liễu Nhược Hinh làm cớ dời đi ánh mắt.

Phải biết rằng, trước đó Đồng Đồng ở trước mặt mọi người đều thập phần im lặng không nói, kết quả lại đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Nếu không phải là nội dung lời nói của nàng quá mức bạo dạn, đám người cũng sẽ không dồn ánh mắt vào người Liễu Nhược Hinh.

Những chi tiết này Cố Hàn Uyên mới có thể chú ý tới.

Đồng Đồng có thể sống sót dưới tình huống mẫu thân nàng Diêu Tứ Nương đã điên, làm sao có khả năng thực sự ngây thơ như vậy.

Cố Hàn Uyên tuy biết chân tướng, nhưng cũng không có ý định vạch trần ngay lúc này.

Dương Vũ Hiên bị ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút tê cả da đầu.

Vội vàng cung kính chắp tay nói: Gặp qua Cố công tử.

Bởi vì lần đầu gặp mặt đã bị sửa chữa một bữa, Dương Vũ Hiên so với trong kịch bản phải đàng hoàng hơn nhiều lắm.

Lại thêm từ trước đến nay, Tào Thiếu Khanh còn cố ý dặn dò hắn phải tuyệt đối nghe theo phân phó của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù không biết vì sao, thế nhưng sự kính nể của hắn đối với Cố Hàn Uyên lại càng sâu hơn.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, không để ý đến Dương Vũ Hiên nữa.

Tạm thời còn chưa phải là lúc xử lý hắn.

Trang Điền Điền mặc dù là bị Phủ Doãn phái người bắt, nhưng bởi vì liên quan đến việc trộm đồ dùng trong cung, sở dĩ cuối cùng bị chuyển giao cho Cẩm Y Vệ.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, quyết định tự mình đi một chuyến Cẩm Y Vệ.

Tổng bộ Cẩm Y Vệ trang trọng sâm nghiêm.

Là một trong những cơ cấu Đặc Vụ của Minh quốc, tự nhiên có uy thế riêng.

Chương 1527

Vừa đến tổng bộ Cẩm Y Vệ, Cố Hàn Uyên nhìn qua một lượt, thấy đều là vẻ nặng nề già cỗi.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, Cẩm Y Vệ bây giờ đều sắp bị xâm nhập đến thối rữa.

Thậm chí còn chưa thoát khỏi tình cảnh bị Đông Xưởng khống chế.

Xét đến cùng vẫn là vấn đề lịch sử tồn đọng và tai họa.

Cẩm Y Vệ thuộc về Đông Xưởng tiết chế, bị Đông Xưởng cắt giảm kinh phí.

Dẫn tới Cẩm Y Vệ ngoại trừ đối với hệ thống bên ngoài quốc gia còn có thể miễn cưỡng duy trì thuần khiết, nội bộ lại sớm đã hư thối rồi.

Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Thanh Long tuy vẫn tận lực thoát khỏi Đông Xưởng, nhưng đến nay không có hiệu quả gì.

Mãi đến lần trước ở Phủ Binh Bộ Thượng Thư khi có cơ hội tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, mới coi như thấy được vài phần chuyển cơ.

Tuy Thanh Long cũng rất không muốn để Cố Hàn Uyên nhúng chàm Cẩm Y Vệ.

Thế nhưng không thể không thừa nhận rằng hắn cần Cố Hàn Uyên kiềm chế Đông Xưởng, cân bằng các thế lực khắp nơi đã thấm vào Cẩm Y Vệ.

Cố Hàn Uyên nhìn người ra nghênh tiếp hắn, tâm tình nhất thời có chút cổ quái.

Không biết đây có tính là thành ý của Thanh Long không.

Chỉ thấy người đến khom lưng, chắp tay, vô cùng cung kính.

Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ Nhiếp Tử Y, gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hơi có chút cổ quái đánh giá Nhiếp Tử Y.

Khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, tư thế hiên ngang khí chất trung mơ hồ toát lên vài phần kiều mị.

Một thân phi ngư phục rộng lớn che lấp thân thể mềm mại lả lướt của nàng.

Thế nhưng với nhãn quang của Cố Hàn Uyên thì có thể thấy vóc người của nàng tương đối tốt.

Dưới thái độ cung kính, là giữa hai lông mày mơ hồ có chút kháng cự.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, chỉ là kỳ quái hỏi: Chỉ Huy Sứ Thanh Long của các ngươi đâu.

Nhiếp Tử Y do dự một lát, giải thích: Đại nhân Thanh Long đang cùng tân nhậm Chỉ Huy Sứ trao đổi chuyện quan trọng, vô hạ đến đây nghênh tiếp Cố công tử, xin hãy tha lỗi.

Tân nhậm Chỉ Huy Sứ.

Cố Hàn Uyên chân mày không khỏi nhíu một cái.

Hôm nay trong triều, Nghiêm Tung lấy cớ Nghiêm Thế Phiên bị tập kích, lên án mạnh mẽ sự bất lực của Cẩm Y Vệ.

Việc này không giả được.

Nghiêm Thế Phiên trong nhà mình bị người móc mất một con mắt trái.

Cẩm Y Vệ phụ trách trị an kinh thành quả thật có chỗ thất trách.

Thế nhưng loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.

Chức năng của Cẩm Y Vệ rất nhiều, nhưng kinh phí thiếu thốn, nhân lực không đủ là chuyện ai cũng biết.

Kinh thành lớn như vậy cũng không phải chỉ một Cẩm Y Vệ là có thể thủ vệ được.

Huống chi mỗi gia đình cũng sẽ không thực sự để Cẩm Y Vệ thâm nhập vào bảo vệ an toàn.

Ai mà chẳng có chút bí mật chứ.

Đem Cẩm Y Vệ đặt vào trong nhà, đó không phải là muốn chết sao.

Sở dĩ sự chỉ trích của Nghiêm Tung ít nhiều có chút ý cố tình gây sự.

Theo lý thuyết, Hoàng Đế chắc là sẽ không hiểu.

Nhiều nhất cũng chính là quở trách vài câu qua loa mà thôi.

Nhưng mà Lãnh Lăng Khí thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu lại giữa ánh mắt kinh ngạc của chúng thần mà hỏi Nghiêm Tung nên làm thế nào để cải thiện vấn đề Cẩm Y Vệ thất trách.

Kết quả Nghiêm Tung dĩ nhiên đề nghị trong Cẩm Y Vệ thành lập thêm một Ty Tuần Thành, chuyên trách trị an và thủ vệ trong kinh thành.

Nghị này vừa ra, trong triều nhất thời một mảnh xôn xao.

Chức quyền của Cẩm Y Vệ được tăng cường, lực ảnh hưởng ở kinh thành tăng nhiều.

Dù sao nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, Ty Tuần Thành tương đương với có quyền hạn chế quyền hành động của mấy đại cơ cấu đặc vụ khác ở kinh thành.

Ít nhất trên danh nghĩa là như vậy.

Đương nhiên, tiếng phản đối một mảnh.

Nhưng mà làm người ta vạn vạn không ngờ tới chính là Lãnh Lăng Khí dĩ nhiên khăng khăng cố chấp đồng ý đề nghị của Nghiêm Tung.

Đồng thời bổ nhiệm Lục Đình do Nghiêm Tung đề cử trở thành tân nhậm Chỉ Huy Sứ.

Đến đây, lũ triều thần đó còn không biết hai người sợ rằng sớm đã có giao ước thân thiết.

Bầu không khí trên triều đình nhất thời trở nên quỷ dị.

Sau đó vội vàng bãi triều xong việc.

Thế nhưng liên quan tới việc Cẩm Y Vệ thành lập thêm một Ty Tuần Thành, đồng thời từ Lục Đình đảm nhiệm Chỉ Huy Sứ chuyện cũng liền quyết định như vậy.

Nhiếp Tử Y mặc dù không biết cụ thể ngọn nguồn sự việc, thế nhưng Cố Hàn Uyên nghe qua sau đó lại biết Gia Cát Chính Ngã e rằng sẽ không vui khi thấy Lãnh Lăng Khí muốn thoát khỏi khống chế.

Thời gian này so với Gia Cát Chính Ngã dự liệu còn sớm hơn rất nhiều.

Hơn nữa càng thêm làm hắn không ngờ tới chính là Lãnh Lăng Khí vậy mà lại lựa chọn cấu kết Nghiêm Tung.

Quyền lực ăn mòn lòng người tốc độ so với Gia Cát Chính Ngã trong tưởng tượng còn nhanh hơn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại là có thể lý giải.

Không ai có thể sau khi tiếp xúc được quyền thế mà không hề sản sinh nửa điểm thay đổi.

Càng chưa nói đến chí tôn chi vị vẫn bị bao nhiêu người mơ ước.

Hơn nữa Lãnh Lăng Khí bây giờ cũng coi như là trạng thái hắc hóa.

Có sự thay đổi này là chuyện trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu vì thu nạp quyền lực, luôn chơi các loại cân bằng quyền mưu.

Lãnh Lăng Khí tuy là trời xui đất khiến thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu.

Thế cục triều đình Minh quốc phức tạp, Hoàng Đế cũng không phải dễ làm như thế.

Thế nhưng hắn lại phát hiện mình so với trong tưởng tượng còn bị trói buộc hơn.

Trừ phi Lãnh Lăng Khí lựa chọn an phận thối nát, bằng không tất nhiên sẽ nỗ lực phản kháng.

Phía sau càng là có một Gia Cát Chính Ngã gắt gao hạn chế hắn.

Mà biện pháp tốt nhất chính là tìm kiếm trợ lực bên ngoài để phá vỡ cục diện.

Chỉ là không biết là Nghiêm Tung trước tìm tới Lãnh Lăng Khí, hay là Lãnh Lăng Khí chủ động tìm tới Nghiêm Tung.

Từ Nhiếp Tử Y hiểu được ngọn nguồn sự việc, Cố Hàn Uyên cảm thấy có cần phải lại vào cung một chuyến.

Cố Hàn Uyên đột nhiên cười như không cười hỏi: Việc này đều là Thanh Long bảo Nhiếp cô nương nói cho ta biết.

Nhiếp Tử Y nghe vậy do dự một chút, lắc đầu nói: Không phải.

Là ta tự ý hành động.

Vì sao.

Cố Hàn Uyên tuy đoán được lý do của Nhiếp Tử Y, nhưng vẫn muốn nghe nàng chủ động nói rõ.

Nhiếp Tử Y ngắm nhìn bốn phía, thấy nhất thời không người, đột nhiên một gối quỳ xuống, cung kính nói: Hạ quan muốn làm việc cho Cố công tử.

Nàng tự nhiên giải thích: Chuyện Lô Trấn Phủ Sứ đã truyền ra trong Cẩm Y Vệ, mọi người bây giờ đều biết theo Cố công tử mới có tiền đồ hơn.

Bởi vì chuyện xảy ra ở Phủ Binh Bộ Thượng Thư, Cố Hàn Uyên mượn cơ hội đưa ra điều kiện với Thanh Long, khiến Lô Kiếm Tinh làm tới Trấn Phủ Sứ.

Làm tới Trấn Phủ Sứ, Lô Kiếm Tinh có thể nói thế lực trong Cẩm Y Vệ đã thành, không cần phải tiếp tục ẩn núp nữa.

Ngược lại càng cần đứng lên giương cờ chiêu mộ nhân tài.

Dù sao mục tiêu cuối cùng vẫn là Chỉ Huy Sứ, không có thuộc hạ thì không làm được.

Mà muốn khiến người ta đầu nhập vào, tự nhiên phải có đủ chỗ dựa vững chắc.

Sở dĩ Lô Kiếm Tinh khi được Cố Hàn Uyên cho phép sau đó liền âm thầm tuyên truyền mở.

Chiêu bài của Cố Hàn Uyên tự nhiên đủ lớn, mấy ngày ngắn ngủi liền có không ít người hướng về Lô Kiếm Tinh quy phụ.

Ngoại trừ chức quan còn thiếu một chút, Lô Kiếm Tinh bây giờ ở Cẩm Y Vệ thực tế địa vị đã gần với Tứ đại Chỉ Huy Sứ.

Đương nhiên, bây giờ còn phải thêm một Lục Đình.

Ngay cả chức quan cao hơn, thân là Chỉ Huy Đồng Tri Ứng Vô Cầu cũng phải ở trước mặt Lô Kiếm Tinh thấp một đầu.

Cũng khó trách Ứng Vô Cầu trước đó sẽ động niệm đầu muốn đầu nhập vào Cố Hàn Uyên, thoát khỏi khống chế của Nghiêm Tung.

Vốn là người ham làm quan, cũng ham tiền, Nhiếp Tử Y muốn vòng qua Lô Kiếm Tinh, trực tiếp quy phục dưới trướng Cố Hàn Uyên bản thân ngược lại cũng không kỳ quái.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mang theo nụ cười vi diệu, nhàn nhạt nói: Ngươi muốn trở thành Lô Kiếm Tinh thứ hai.

Nhiếp Tử Y nghe vậy dứt khoát đáp: Chỉ Huy Sứ không ngừng một cái.

Nhiếp Tử Y hướng Cố Hàn Uyên triển lộ dã tâm của nàng.

Chức năng của Cẩm Y Vệ rất nhiều, một hai Chỉ Huy Sứ khẳng định không quản xuể.

Cố Hàn Uyên nếu đối với Cẩm Y Vệ có ý muốn nhúng tay, nhất định sẽ muốn càng nhiều.

Ngày hôm nay có thể kế hoạch cho Lô Kiếm Tinh thay thế Huyền Vũ, ngày mai là có thể lại kế hoạch cứ để người thay thế Bạch Hổ, Chu Tước.

Coi như là Thanh Long chẳng lẽ liền vững như bàn thạch.

Sự xuất hiện của Lục Đình đang chứng tỏ vị trí của Thanh Long cũng không quá vững chắc.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, cười như không cười nói: Vậy ngươi muốn chứng minh trung thành của ngươi như thế nào.

Nhiếp Tử Y khẽ cau mày gần như không thể thấy.

Cúi đầu cung kính nói: Những gì Lô Trấn Phủ Sứ có thể làm, ta cũng có thể làm.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm sâu nói: Ngươi sẽ không muốn biết đâu.

Trung thành của Lô Kiếm Tinh phần lớn là xây dựng trên Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Đương nhiên, bản thân Lô Kiếm Tinh cũng thập phần cảm kích Cố Hàn Uyên đã cải biến vận mệnh của hắn.

Bằng không cũng sẽ không phẫn nộ với sự phản bội của Thẩm Luyện như vậy.

Nhiếp Tử Y nghe vậy giật mình, nhất thời có chút không hiểu vì sao.

Bất quá ngược lại cũng có thể nghe ra phương thức thần phục của Lô Kiếm Tinh đối với nàng mà nói cũng không phù hợp.

Nhiếp Tử Y đang suy nghĩ muốn làm thế nào có được sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên, đột nhiên đã nhận ra đối phương đang đến gần.

Khoảnh khắc sau đó, nàng cũng có chút bối rối.

Trên cằm truyền đến một lực đạo khó thể kháng cự, khiến trán nàng khẽ nâng lên, không thể không nhìn thẳng ánh mắt quan sát tỉ mỉ của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nắm cằm trơn bóng, nhẵn nhụi của Nhiếp Tử Y, trên tay dùng sức, khiến mặt nàng khẽ chuyển động qua lại.

Cười hài lòng nói: Ngược lại cũng không cần phiền phức như Lô Kiếm Tinh, cũng không biết Nhiếp cô nương ngươi có nguyện ý hay không.

Đón nhận ánh mắt thâm thúy như có thể nhìn thấu lòng người của Cố Hàn Uyên, Nhiếp Tử Y sắc mặt khẽ biến.

Mãi một lúc sau mới miễn cưỡng trấn tĩnh lại, giả vờ bình tĩnh nói: Cố công tử đùa rồi, ta không phải hạng người như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút hài hước nhìn bóng lưng Nhiếp Tử Y rời đi trong chật vật.

Rất hiển nhiên, Nhiếp Tử Y biểu trung tâm thất bại.

Bất quá Cố Hàn Uyên trước khi Nhiếp Tử Y rời đi đã nói Đợi Nhiếp cô nương thực sự nghĩ rõ về sau lại tới tìm ta vậy Cho nàng để lại vài phần đường lui.

Suy nghĩ đến sắc mặt Nhiếp Tử Y lúc rời đi cũng không dễ nhìn, hiển nhiên cũng không có cảm tạ Cố Hàn Uyên đã cho nàng cơ hội.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, khẽ lắc đầu nói nhỏ: Không đủ trách nhiệm sao.

Nhiếp Tử Y có chuyện.

Tuy nàng đưa ra lý do rất hợp lý, cũng đúng là một người ham làm quan và ham tiền, thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng biết nàng không phải là một người dễ dàng phản bội.

Trong kịch bản nàng vẫn trung thành và tận tâm với Hoàng Đế.

Nơi đây địa vị Nhiếp Tử Y quá thấp, không tiếp xúc được với Hoàng Đế.

Vậy thì nàng sẽ phản bội Thanh Long sao.

Nhiếp Tử Y và Cơ Dao Hoa ở Lục Phiến Môn trước đây đối mặt với hoàn cảnh giống nhau.

Chương 1528

Thân là nữ tử, muốn ở Cẩm Y Vệ loại cơ cấu Đặc Vụ này lên làm Phó Thiên Hộ không phải dễ dàng như vậy.

Phải biết rằng Lô Kiếm Tinh ngay từ đầu cũng chỉ là Tổng Kỳ mà thôi.

Cách Phó Thiên Hộ còn đến ba cấp.

Nhiếp Tử Y tuổi còn trẻ, lại thân là nữ tử, không có ai đề bạt làm sao có thể thăng lên Phó Thiên Hộ.

Ngoại trừ Thanh Long còn có thể là ai.

Mà mục đích của Thanh Long và Nhiếp Tử Y cũng đã rõ ràng.

Không phải là muốn cài cắm một nội gián bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Thanh Long tuy hoàn toàn bất đắc dĩ đồng ý Cố Hàn Uyên khống chế Lô Kiếm Tinh nhúng chàm Cẩm Y Vệ, nhưng cũng tất nhiên tâm sinh cảnh giác.

Bây giờ còn là giai đoạn hợp tác tạm thời không nói tới.

Thế nhưng đợi đến giải quyết xong Huyền Vũ kẻ phản bội đã đầu nhập Đông Xưởng, lại thoát khỏi sự khống chế của Đông Xưởng đối với Cẩm Y Vệ, Thanh Long có thể sẽ không khách khí như vậy.

Đừng động Thanh Long cuối cùng có thể hay không đấu thắng Cố Hàn Uyên, đây đều là chức trách của hắn.

Sở dĩ trước giờ cài cắm Nhiếp Tử Y làm nội gián giám thị Cố Hàn Uyên cũng liền không lạ thường.

Để tránh bị Cố Hàn Uyên cự tuyệt, Thanh Long cố ý lựa chọn Nhiếp Tử Y đáng giá tín nhiệm lại nhan sắc không tầm thường đến chấp hành nhiệm vụ này.

Dù sao đối với kẻ phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên, ai hiểu rõ đều hiểu.

Chỉ là Thanh Long chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ tới, vừa mở đầu Nhiếp Tử Y liền thất bại.

Đối mặt với sự thẳng thắn công khai của Cố Hàn Uyên, Nhiếp Tử Y đã lùi bước.

Chỉ vì Thanh Long tính toán thiếu một điểm.

Nhiếp Tử Y nhìn như không vướng bận, lại có người trong lòng.

Người này chính là Dương Vũ Hiên.

Dương Vũ Hiên từng là người yêu của Nhiếp Tử Y, chỉ là hai người sau lại vì một chuyện mà chia tay.

Tình báo liên quan, Thanh Long tự nhiên cũng có.

Bất quá theo Thanh Long, nếu đều đã chia tay, tự nhiên nên không can thiệp chuyện của nhau, ai nấy bình an.

Thế nhưng trai thẳng cứng rắn như Thanh Long nào biết cái gì là tâm tư thiếu nữ.

Hai người tuy là chia tay, thế nhưng cũng còn riêng mình thích đối phương.

Chỉ bất quá chướng ngại trong lòng khiến bọn họ không thể thẳng thắn.

Cho dù có ý muốn hợp lại cũng bởi vì không tiện mở lời và những lo lắng riêng mà không mở miệng được.

Nhiếp Tử Y tuy kiên trì tiếp nhận nhiệm vụ mà Thanh Long giao cho, nhưng nàng vốn dĩ muốn đơn thuần lấy thân phận thuộc hạ trà trộn bên cạnh Cố Hàn Uyên, giống như Lô Kiếm Tinh.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên đáp lại có dụng ý riêng lại khiến nàng cứng đờ.

Hơn nữa Nhiếp Tử Y nghĩ nếu nhiệm vụ lần này thất bại cũng coi như là cho Thanh Long một lời giải thích, đang định thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại còn để lại đường lui cho nàng, cho nàng một cơ hội suy nghĩ lại.

Dưới tình huống này, Thanh Long vẫn sẽ hay không hủy bỏ nhiệm vụ của nàng thì không nói được rồi.

Nói chung, Nhiếp Tử Y lúc rời đi được gọi là một cái lo lắng.

Việc Thanh Long còn chưa qua sông đã tính toán phương pháp phá cầu lệnh Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

Ngươi nên vì triều đình tận trung, vậy cũng đừng trách tương lai ta độc ác vô tình.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu kín nói nhỏ.

Sau đó thản nhiên cất bước đi vào đại sảnh rộng mở phía trước.

Ngoài Thanh Long với sắc mặt hơi trầm xuống, còn có một người đàn ông tuổi trung niên ở đó.

Nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, để râu ngắn, nhìn rất có uy nghiêm.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài cũng khiến người ta cảm thấy hắn nhất định là hạng người trung trực.

Nhưng mà trên thực tế cũng là hắn khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, lập tức nở một nụ cười tươi, chắp tay cung kính nói: Hạ quan Lục Đình, gặp qua Cố công tử.

Cái ngữ khí nịnh hót và lấy lòng này khiến Thanh Long sắc mặt khó coi.

Bất quá đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp lại, hỏi: Nói vậy vị này chính là Lục Chỉ Huy Sứ mới nhậm chức.

Lục Đình nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ thêm vài phần, càng lộ rõ vẻ nịnh hót nói: Chính là hạ quan.

Nghe tiếng đã lâu đại danh Cố công tử, hôm nay rốt cuộc nhìn thấy, quả thật hạ quan tam sinh hữu hạnh.

Lục Đình cứ một tiếng hạ quan lại một tiếng hạ quan, nói chuyện vô cùng khép nép.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Cố mỗ không phải người trong triều, Lục Chỉ Huy Sứ không cần tự hạ thấp thân phận như vậy.

Dưới tình huống bình thường, hạ quan là từ cấp dưới khiêm tốn với cấp trên.

Lục Đình đường đường là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ lại khiêm tốn như vậy, ít nhiều có chút tự hạ thấp thân phận.

Cũng khó trách Thanh Long sắc mặt càng ngày càng đen.

Bất quá Lục Đình đối với điều này cũng là một bộ dáng vẻ thờ ơ, như trước cung kính nói: Cố công tử lời này nói không đúng.

Với thân phận của Cố công tử, lại sắp sửa nghênh cưới Vân La quận chúa, cho dù Cố công tử không phải người trong triều, hạ quan cũng nên tôn kính mới phải.

Nghe không nổi nữa, Thanh Long mở miệng ngắt lời nói: Thôi được, Lục Chỉ Huy Sứ như đã gặp qua Cố công tử, cũng nên đi, ta còn có chuyện quan trọng muốn cùng Cố công tử trao đổi.

Nhưng mà Lục Đình đối mặt Thanh Long, thái độ lập tức thay đổi, hơi lộ vẻ chế giễu nói: Thanh Long Chỉ Huy Sứ đã vội vàng vậy sao.

Thanh Long nghe vậy thật sâu nhíu mày, lạnh lùng ngưng mắt nhìn Lục Đình, không nói một lời.

Lục Đình thấy thế không tiếp tục tranh cãi nữa, cười ha hả nói: Đã như vậy, vậy hạ quan sẽ không quấy rầy Cố công tử cùng Thanh Long Chỉ Huy Sứ trao đổi chuyện quan trọng.

Lục Đình bề ngoài là lùi một bước, thế nhưng lời nói chế giễu không giảm mảy may.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú mà nhìn hai người tranh đấu gay gắt, ngược lại cũng nhìn thấu không ít điều.

Thanh Long hiển nhiên cũng không hoan nghênh Lục Đình Chỉ Huy Sứ mới nhậm chức này.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng đúng.

Sự tồn tại của Lục Đình tuy là làm mạnh mẽ thanh thế Cẩm Y Vệ, nhưng cũng phân chia quyền hạn của bốn Chỉ Huy Sứ còn lại.

Hơn nữa về sau nếu là ở kinh thành, lời nói của Lục Đình sẽ dễ dùng hơn bọn họ.

Ví dụ như lúc này liền ở trước khi cáo lui rời đi đối với Cố Hàn Uyên đảm bảo nói: Hạ quan thực đã biết ý đồ đến của Cố công tử, hạ quan sẽ sai người thả Trang Điền Điền.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ý vị thâm sâu khẽ cười nói: Ngươi rất tốt.

Đạt được công nhận, nụ cười trên khuôn mặt trung hậu của Lục Đình càng đậm.

Chuyện Trang Điền Điền vừa lúc được giao cho Ty Tuần Thành mới lập quản lý.

Lục Đình hết sức mạnh dạn suy đoán ý đồ đến của Cố Hàn Uyên, cũng biểu lộ thái độ.

Hiển nhiên trước đó hắn đã làm bài tập.

Biết Trang Điền Điền cùng Thiên Hòa Y Quán có giao tình.

Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ tới muốn người.

Tài năng đoán ý này xác thực không đơn giản.

Bất quá sắc mặt Thanh Long cũng càng đen rồi.

Dù sao công tác bàn giao cũng còn chưa xử lý xong hết, Lục Đình đã bắt đầu hành sử quyền lực để lấy lòng Cố Hàn Uyên, ít nhiều có chút làm mất mặt hắn.

Đợi Lục Đình cáo lui rời đi sau đó, Thanh Long hít sâu một hơi, hơi lộ vẻ mệt mỏi nói: Để Cố công tử chê cười rồi.

Cố Hàn Uyên không ở Cẩm Y Vệ lâu.

Ngoại trừ chuyện Trang Điền Điền ra, Cố Hàn Uyên tìm Thanh Long là muốn hắn chú ý nhiều hơn việc của Anh Đào Uất Khấu.

Thời gian và tinh lực của Cố Hàn Uyên có hạn, không có hứng thú hao phí quá nhiều tâm tư vào Uất Khấu.

Giao chuyện Uất Khấu cho Cẩm Y Vệ xử lý càng thích hợp hơn một chút.

Thuận tiện cũng giúp Liễu Nhược Hinh, người sau đó cũng sẽ điều tra đến Uất Khấu, giảm bớt gánh nặng.

Không ai hỗ trợ thu hút sự chú ý, Liễu Nhược Hinh có thể đấu không lại lão hồ ly Uông Trực này.

Còn Lục Đình, chỉ có thể coi là một cái niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn là phụ thân của Lục Dịch, nhân vật chính trong kịch bản, trong kịch bản là một nhân vật khen chê không đồng nhất.

Chẳng qua hiện nay xem ra, vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ mới nhậm chức này cùng trong kịch bản có không ít phân biệt.

Cố Hàn Uyên sau khi từ Thanh Long hiểu được một ít nội tình, coi như là đã minh bạch được một ít căn nguyên sự việc.

Nguyên lai hơn mười năm trước Lục Đình từng đảm nhiệm Chỉ Huy Đồng Tri Cẩm Y Vệ, cùng Thanh Long khi đó còn trẻ coi như là quan hệ cạnh tranh.

Bất quá về sau bởi vì liên lụy đến vụ án Hạ Duyên, Thủ Phụ tiền nhiệm, Chu Hậu Chiếu không hài lòng lắm với Lục Đình liền đem hắn điều nhiệm đến Ngũ Quân Đô Đốc Phủ.

Dù sao Chu Hậu Chiếu không phải Gia Tĩnh trong kịch bản, không dễ lừa gạt như vậy.

Năm đó, Lục Đình bởi vì tham ô nhận hối lộ bị Hạ Duyên xét xử, nếu như không phải hắn quỳ xuống cầu xin tha thứ, sợ rằng ngay cả sinh mạng cũng khó bảo toàn, chức quan của hắn cũng theo đó mất đi.

Kết quả quay đầu lại, Lục Đình liền cùng Nghiêm Tung cấu kết lại với nhau, lật đổ Hạ Duyên.

Bao gồm cả khi Hạ gia bị xét nhà cũng là Lục Đình động thủ.

Sở dĩ kẻ thù của Lâm Lăng trên thực tế còn phải tính thêm một Lục Đình.

Bây giờ trở lại Cẩm Y Vệ, còn lên làm tân nhậm Chỉ Huy Sứ, Lục Đình ngược lại cũng coi như lấy lại những gì mình đã mất.

Mà Lục Đình cùng Thanh Long năm đó quan hệ liền không hòa thuận, hôm nay lập trường càng khác biệt, tranh đấu không thể tránh khỏi.

Lục Đình mặc dù có Nghiêm Tung chống đỡ, nhưng vô luận là ở triều đình hay là trong nội bộ Cẩm Y Vệ, căn cơ của hắn đều yếu hơn Thanh Long nhiều.

Cho nên mới có hành động lấy lòng, thân cận Cố Hàn Uyên.

Mười cái Nghiêm Tung lực ảnh hưởng cũng không kịp một mình Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên bằng lòng chống đỡ hắn, không nói khác, riêng là Lô Kiếm Tinh là có thể khiến hắn ở trong Cẩm Y Vệ đứng vững gót chân.

Lục Đình rất nhạy cảm, liếc mắt liền nhìn ra giao tình giữa Cố Hàn Uyên và Thanh Long thập phần mờ nhạt, nhiều lắm cũng chỉ là quan hệ hợp tác tạm thời.

Hơn nữa với cái loại tính cách trung quân máy móc của Thanh Long, sớm muộn cũng sẽ phát sinh xung đột lợi ích với Cố Hàn Uyên.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Bằng không Thanh Long liền sẽ không nỗ lực phái Nhiếp Tử Y đến bên cạnh Cố Hàn Uyên làm nội gián.

Lục Đình xem thấu mối liên hệ yếu ớt giữa hai người, hướng Cố Hàn Uyên phát ra tín hiệu có thể đổi đối tượng hợp tác.

Cố Hàn Uyên mặc dù không có hồi đáp rõ ràng, nhưng cũng ám chỉ coi trọng hắn.

Sở dĩ Lục Đình lúc cáo lui rời đi mới hiển lộ rõ vẻ thoải mái.

Đáng tiếc hắn nhưng không biết hợp tác cũng không thể thỏa mãn khẩu vị của Cố Hàn Uyên.

Huống chi Lục Đình vẫn là vật tế mà Cố Hàn Uyên tương lai giao cho Lâm Lăng báo thù dùng.

Trang Điền Điền đã bị Lục Đình phóng thích, ngược lại cũng không gấp đi đón Diệu Liên.

Cố Hàn Uyên bị Lục Đình một lời nhắc nhở, vòng qua Lục Phiến Môn.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên tới, Cơ Dao Hoa kinh ngạc hỏi: Cố đại ca, sao huynh lại tới đây.

Vẫn là trong gian văn phòng vốn thuộc về Bộ Thần.

Chẳng qua hiện nay đã thuộc về Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên thập phần tự nhiên tiến tới ôm lấy Cơ Dao Hoa, ngồi xuống chỗ của nàng.

Vòng tay qua eo Cơ Dao Hoa tinh tế mềm mại, ôm nàng vào lòng, khẽ cười nói: Có quấy rối muội không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy liếc một cái trắng mắt kiều mị, oán trách nói: Huynh cứ nói đi.

Dừng một chút.

Chương 1529

Nàng nhỏ giọng cảnh cáo nói: Không được làm càn, các nàng Hồ Điệp có việc phải làm, không có thời gian giúp trông cửa đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vốn cũng lơ đễnh, tiện miệng hỏi: Các nàng Hồ Điệp đi làm gì.

Cơ Dao Hoa thấy Cố Hàn Uyên tay chân coi như thành thật, không có tại chỗ thưởng thức thân thể mềm mại của nàng, thoáng yên tâm vài phần.

Nàng tự nhiên tìm một tư thế thoải mái dựa vào lồng ngực rắn chắc của Cố Hàn Uyên, bất đắc dĩ giải thích: Trước đó An gia phản loạn, nội bộ Lục Phiến Môn tiến hành một phen thanh trừng, bây giờ nhân lực vô cùng thiếu thốn.

Cho dù bổ sung nhân sự từ nha môn địa phương cũng còn chưa đủ, không thể không chiêu mộ thêm nhiều người.

Các nàng Hồ Điệp đi phỏng vấn người mới.

Ai cũng có thể nhìn ra bây giờ chính là thời buổi loạn lạc, kinh thành càng sóng ngầm cuồn cuộn.

Các đại bộ môn đều có hành động tuyển mộ, hoặc là để đề phòng vạn nhất, hoặc là để thừa nước đục thả câu.

Đương nhiên Thần Hầu Phủ thì không, dù sao đã hữu danh vô thực.

Nói chung, việc Lục Phiến Môn bổ sung nhân sự coi như là thao tác bình thường.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, hỏi: Trong Lục Phiến Môn có Dương Trình Vạn này không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy kinh ngạc nói: Cố đại ca huynh biết hắn sao.

Mấy ngày trước đây mới điều nhiệm đến Lục Phiến Môn kinh thành đảm nhiệm Hắc Y Thần Bộ dự khuyết.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu nhíu mày.

Trùng hợp như vậy sao.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa tiếp tục nói: Dương Trình Vạn nguyên là Kim Y Bộ Đầu được phái đi các địa phương, làm người cẩn trọng, phá được không ít vụ án.

Với công lao của hắn, theo lý mà nói sớm phải làm Thần Bộ dự khuyết.

Chỉ là tình huống Lục Phiến Môn dĩ vãng, Cố đại ca huynh cũng biết, có công cũng chưa chắc có thể thăng chức.

Bây giờ thanh trừ hết đại lượng sâu mọt, một ít Bộ Đầu Bộ Khoái đã từng bất đắc chí mới coi như có ngày nổi danh.

Dương Trình Vạn chính là người nổi bật trong số đó.

Dừng một chút.

Nàng đột nhiên có chút hứng thú nói: Nói đến Dương Trình Vạn còn mang theo con trai và đồ đệ của hắn.

Cũng không chịu đi cửa sau, lúc này hiện đang được các nàng Hồ Điệp phỏng vấn đấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

Khẽ cười nói: Cùng nhau đi xem một chút thế nào.

Cơ Dao Hoa nghe vậy giật mình.

Sau đó hơi có chút cổ quái hỏi: Cố đại ca huynh sẽ không phải là từ nơi nào nghe nói tin tức đồ đệ Dương Trình Vạn đó chứ.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, giả vờ không biết nói: Ồ.

Nói như thế nào.

Đồ đệ của Dương Trình Vạn có gì đặc biệt sao.

Cơ Dao Hoa lại liếc Cố Hàn Uyên một cái trắng mắt kiều mị, hơi lộ vẻ không nói mà hừ nhẹ một tiếng nói: Đồ đệ của Dương Trình Vạn tên gọi là Viên Kim Hạ, là một cô nương xinh đẹp, đáng yêu.

Ta tuy chỉ gặp nàng một mặt, nhưng cũng nhìn ra được nàng là người có thể lọt vào mắt xanh của Cố đại ca huynh.

Bất quá người ta cùng con trai Dương Trình Vạn là Dương Nhạc lại là thanh mai trúc mã, không chừng đã sớm thầm mến nhau.

Cố đại ca huynh sẽ không lại là muốn cướp người yêu của người khác sao.

Không trách Cơ Dao Hoa sẽ có ý nghĩ như vậy.

Thật sự là Cố Hàn Uyên ở chuyện nam nữ thì không đáng tin.

Việc hoành đao đoạt ái lại càng không thiếu.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại biết Viên Kim Hạ và Dương Nhạc giữa chỉ có tình huynh muội.

Còn cô gái mà Dương Nhạc thật sự thích, Cố Hàn Uyên cũng có vài phần hứng thú.

Đáng tiếc tạm thời còn không có cơ hội quen biết.

Cố Hàn Uyên giả vờ hiếu kỳ nói: Vốn dĩ còn không có hứng thú gì, muội vừa nói như vậy, ta ngược lại có chút hứng thú rồi.

Cơ Dao Hoa nghe vậy liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy vẻ chán ghét, hiển nhiên một chút cũng không có tin lời biện bạch của hắn.

Nàng thoát khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên, giận dỗi nói: Muốn đi huynh tự đi mà xem đi.

Ta có thể rất bận rộn, không có thời gian nhàn rỗi đâu.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý thái độ mơ hồ ghen ghét của Cơ Dao Hoa, tiện miệng dặn dò vài câu chú ý nghỉ ngơi các loại, lại đổi lại mấy cái liếc mắt trắng.

Sau đó liền đi về phía nơi các nàng Hồ Điệp phỏng vấn người mới.

Vừa đến nơi, liền nghe được một tiếng kinh hô yêu kiều mềm mại: Cẩn thận.

Lục Phiến Môn bây giờ có một biến chuyển rất lớn là địa vị nữ Bổ Khoái được đề cao.

Lý do cũng rất đơn giản, chủ sự là nữ tử Cơ Dao Hoa.

Bởi vậy, so với những năm trước, lần chiêu mộ này của Lục Phiến Môn có chuyên môn tuyển nhận số lượng nhất định nữ Bổ Khoái.

Đương nhiên, chiêu mộ là chiêu mộ, còn việc có thể thông qua khảo hạch hay không lại là chuyện khác.

Không còn những chuyện dơ bẩn, ô uế như đi cửa sau hay nhận hối lộ, độ khó của khảo hạch ngược lại cao hơn rất nhiều.

Dù sao Cơ Dao Hoa cũng không muốn ngày nào đó xảy ra chuyện thị phi về Nữ Bổ Khoái.

Bởi vậy, trong khảo hạch quan trọng nhất là phải có thực lực nhất định ít nhất sau khi phá án, phải có năng lực bắt giữ tội phạm chứ.

Hơn nữa, những nhân viên cấp thấp như Bổ Khoái đa số thời điểm là người thi hành.

Vì vậy, so với năng lực phá án, thân thủ và võ công càng quan trọng hơn.

Viên Kim Hạ theo sư phụ nàng là Dương Trình Vạn đến kinh thành là vì tiền đồ và sự phát triển tốt đẹp hơn.

Ở địa phương làm một Bổ Khoái nhỏ thì rất khó có ngày nổi danh.

Bây giờ Cơ Dao Hoa chủ sự, nữ Bổ Khoái lại được đãi ngộ cao hơn, môi trường sinh tồn tốt hơn, Viên Kim Hạ tự nhiên muốn thừa dịp gió đông này.

Không nói gì khác, chỉ riêng bổng lộc được đề cao cũng đã rất hấp dẫn nàng.

Bởi vậy, không có cửa sau để đi, Viên Kim Hạ dốc sức muốn vượt qua khảo hạch.

Nhưng mà, thi viết đạt điểm tuyệt đối, Viên Kim Hạ đến phần phỏng vấn lại gặp vấn đề.

Thân thủ của Viên Kim Hạ coi như khá tốt, nhưng võ công thì chỉ ở mức tạm được.

Nhìn thấy nàng, khảo hạch quan Hồ Điệp lắc đầu liên tục.

Người kiểm tra là Dương Nhạc rất muốn nương tay cho Viên Kim Hạ, nhưng lại sợ bị Hồ Điệp nhìn ra manh mối, dẫn đến hậu quả tồi tệ hơn.

Dù sao võ công của hắn cũng không cao lắm, muốn nương tay một cách kín đáo không phải dễ dàng như vậy, nhất là trước mặt Hồ Điệp, người mà sau khi được Cố Hàn Uyên điều giáo thì võ công đã tiến bộ rất nhiều.

Phải biết rằng, ngay cả bản thân hắn cũng không thể chống đỡ được mấy chiêu trên tay Hồ Điệp, biểu hiện chỉ có thể coi là bình

thường.

E rằng đến lúc đó cả hai người đều không thể vượt qua khảo hạch.

Dương Nhạc chỉ có thể một bên âm thầm lo lắng, một bên lại không thể không dốc hết sức đối chiến với Viên Kim Hạ.

Biểu hiện có chút chật vật, Viên Kim Hạ liếc mắt chú ý tới sự bất mãn của Hồ Điệp đối với nàng, cũng có chút nóng nảy.

Nàng có lẽ không có chí lớn gì, nhưng bổng lộc mà Lục Phiến Môn ở kinh thành mở ra cho nữ Bổ Khoái lại khiến nàng mê tiền vô cùng nóng mắt.

Bởi vì đã có công sức trong loạn An gia, Cơ Dao Hoa còn tự tay chém đầu An Thế Cảnh, công lao này khiến kinh phí Lục Phiến Môn hiện tại vô cùng sung túc.

Hơn nữa, Cơ Dao Hoa tuyển nhận nữ Bổ Khoái cũng là vì bồi dưỡng thêm một ít tâm phúc, bởi vậy đãi ngộ mới đặc biệt cao.

Âm thầm lo lắng, đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ chuyển động, nảy ra một ý hay.

Sau một lần giao thủ với Dương Nhạc, nàng khẽ nói với tốc độ nhanh: Dương Nhạc, cẩn thận đó Dương Nhạc vốn còn chưa hiểu vì sao, thế nhưng giây lát sau hắn nhìn thấy động tác của Viên Kim Hạ, nhất thời lông tóc dựng đứng, suýt nữa chửi thề.

Tiểu Hạ.

Ngươi muốn giết ta sao.

Chỉ thấy bàn tay ngọc thon dài của Viên Kim Hạ lướt qua bên hông, một khẩu súng lục nhỏ nhắn tinh xảo liền xuất hiện trong tay.

Đây là khẩu súng nàng tự chế, vốn dĩ là để bù đắp sự thiếu hụt võ lực của mình.

Thân thể phàm nhân thì không thể đỡ được sát thương của súng ống.

Trừ phi võ công cao đến cảnh giới nhất định, nếu không thì dù là cao thủ, không có bảo giáp hộ thân cũng rất dễ mắc bẫy.

Đương nhiên, uy lực khẩu súng lục tự chế của Viên Kim Hạ chỉ ở mức bình thường, chỉ cần không phải yếu hại, rất khó gây tổn thương tính mạng.

Hơn nữa, hiện tại nàng cũng không phải muốn giết Dương Nhạc, mà là muốn mượn súng uy hiếp, tạo lợi thế cho mình.

Hồ Điệp thấy vậy khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì, càng không ra tay ngăn cản.

Ngoại vật cũng coi như một loại thực lực.

Còn như làm tổn thương đồng bạn không phải tỷ muội của mình thì nàng cũng không để vào mắt.

Viên Kim Hạ trong ánh mắt kinh hãi suýt tè ra quần của Dương Nhạc bóp cò.

Tuy nhiên, nàng vốn không phải vì muốn làm tổn thương Dương Nhạc, chỉ là để buộc hắn lùi lại mà thôi.

Bởi vậy phát súng này lệch khá nghiêm trọng.

Chương 1530

Viên đạn bắn ra sau đó, Viên Kim Hạ liền định thừa thắng xông lên.

Nhưng nàng chú ý tới bóng người đột nhiên xuất hiện, nhất thời hoảng sợ.

Chỉ vì phương hướng viên đạn bắn ra vừa lúc chính là chỗ đó.

Mặc dù biết bây giờ có nói lại cũng đã muộn, nhưng vẫn không khỏi lớn tiếng hô: Cẩn thận.

Sau đó nàng liền thấy cảnh tượng khiến nàng kinh hãi.

Chỉ thấy người đến phảng phất chỉ thuận tay nhấc lên, liền khiến người ta như hoa mắt mà thấy hắn dùng hai ngón tay thon dài bắt lấy viên đạn.

Tay không bắt đạn ư.

Viên Kim Hạ trợn tròn mắt.

Chuyện như vậy đừng nói là thấy, nàng còn chưa từng nghe nói qua.

Đây tự nhiên là do kiến thức của nàng quá thấp.

Sư phụ nàng, Dương Trình Vạn, cũng không tính là cao thủ gì, cách Tông Sư còn một bước ngắn.

Sở dĩ sau khi được gọi về kinh thành mà vẫn có thể trở thành Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, là bởi vì năng lực phá án của hắn đủ cao, công lao đủ nhiều.

Nếu như không đột phá được Tông Sư, Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ chính là cực hạn của hắn.

Mà ở địa phương, cũng rất ít khi gặp phải chuyện Tông Sư gây án.

Dù sao đều là Tông Sư, tùy tiện làm chút gì không tốt hơn sao.

Nếu thiếu tiền, lại càng có rất nhiều người sẵn lòng thuê mướn, cung phụng.

Bởi vậy, Viên Kim Hạ vốn quen với những vụ án nhỏ nhặt ở địa phương lúc này mới đặc biệt chấn động.

Sau đó nàng liền thấy người suýt nữa bị nàng làm trọng thương tự tiếu phi tiếu trêu ghẹo nói: Món quà đặc biệt như vậy, tại hạ vẫn là lần đầu tiên thấy.

Nghe vậy, Viên Kim Hạ vô cùng lúng túng, không khỏi đỏ mặt.

Sau đó mới nhìn rõ đối phương hóa ra là một nam tử tuấn mỹ lạ thường.

Viên Kim Hạ không khỏi kinh hô trong lòng: Oa tắc.

Mỹ nam tử đẹp mắt như vậy sao.

Võ công còn cao đến quá đáng, viên đạn cũng có thể đỡ được.

Để ta xem xem còn giống như rất có tiền, sẽ không phải là công tử phú gia của hào môn quý tộc nào đó sao.

Viên Kim Hạ vốn dĩ vì xấu hổ mà đỏ mặt, lúc này lại càng đỏ hơn.

Sau đó nàng liền thấy một màn khiến nàng kinh hãi đến không biết làm sao.

Chỉ thấy khảo hạch quan Hồ Điệp vẫn luôn cao lãnh vô cùng, với khuôn mặt đẹp hiên ngang, lại vội vã chạy tới bên cạnh nam tử kia, lo lắng hỏi: Công tử, không có bị thương chỗ nào chứ.

Vừa nói, vừa ra tay kiểm tra xem có bị thương hay không.

Kết quả không biết sờ đến chỗ nào, ngược lại khiến chính nàng đỏ mặt tía tai.

Cố Hàn Uyên đưa tay gõ nhẹ lên trán bóng loáng của Hồ Điệp, giận dỗi nói: Đừng có làm loạn mà sờ.

Ta trông giống như có chuyện gì sao.

Hồ Điệp che trán vốn dĩ không hề đau, cười đùa nói: Thiếp lo lắng công tử mà.

Nét mặt cười xinh xắn kia quả thực chính là một thiếu nữ hoài xuân khi thấy người trong lòng.

Viên Kim Hạ lúc này có chút thất thần.

Vừa là chấn động trước bộ dạng hoàn toàn khác biệt của Hồ Điệp, cũng có vài phần chua xót cùng sự mất mát không muốn thừa nhận.

Khó khăn lắm mới gặp được một nam tử chất lượng tốt khiến nàng động lòng, kết quả lại đã có chủ.

Nghĩ đến dưỡng mẫu của mình luôn giới thiệu những kẻ không đứng đắn đến xem mắt với nàng, nàng liền càng thêm đau đầu.

Nếu có thể, nàng cũng muốn tìm một đối tượng ưng ý để kết duyên mà.

Trong lúc thất lạc, Viên Kim Hạ liền nghe thấy Hồ Điệp lạnh giọng nói: Viên Kim Hạ, ngươi suýt nữa làm tổn thương công tử, ngươi định chịu trách nhiệm thế nào.

Ta Nghe được lời nói lạnh nhạt của Hồ Điệp, Viên Kim Hạ nhất thời không lời chống đỡ.

Suýt nữa làm tổn thương người trong lòng của khảo hạch quan, nàng đã không còn ôm hy vọng gì về việc nhậm chức nữa.

Sau đó nàng liền nghe thấy Hồ Điệp nói ra những lời càng khiến nàng cảm thấy khó tin.

Vậy thì phạt ngươi hôm nay hãy chăm sóc công tử thật tốt, làm thị nữ cả ngày.

A.

Viên Kim Hạ ngơ ngác không hiểu gì.

Hồ Điệp nhếch môi nở nụ cười đầy ẩn ý, khẽ cười nói: Ngươi đã thông qua khảo hạch.

Ngày mai nhớ đến chỗ ta trình diện.

A.

Viên Kim Hạ càng bối rối hơn.

Nhất thời ngốc ngơ ngác chỉ có thể phát ra một âm tiết.

Vốn cho rằng mình đã hoàn toàn không còn hy vọng, kết quả lại không hiểu sao được nhận chức.

Nàng vô thức đưa mắt nhìn Cố Hàn Uyên, chỉ thấy đối phương ôn hòa mỉm cười với nàng.

Nụ cười tuyệt đẹp ấy nhất thời lại khiến nàng đỏ mặt.

Trời ạ.

Cười lên đẹp mắt như vậy là muốn làm sao.

Đây không phải là đang dụ dỗ ta đi làm chuyện hoành đao đoạt ái sao.

Hơn nữa, nhất định là hắn đã giúp ta nói lời hay, ta mới qua được khảo hạch lại còn phải làm thị nữ một ngày Suy nghĩ miên man, Viên Kim Hạ lén lút ngẩng đầu quan sát khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ ôn hòa của Cố Hàn Uyên.

Lần thứ 710 lại đỏ mặt, đồng thời không khỏi lẩm bẩm: Sao ta cảm giác như mình lời to rồi.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên quả thực đã nói lời hay cho Viên Kim Hạ.

Chỉ là nội dung trao đổi thì thầm giữa hắn và Hồ Điệp không giống như Viên Kim Hạ nghĩ.

Công tử, thế nào.

Thanh xuân hoạt bát, dung mạo xinh đẹp.

Có phải hơi gầy một chút không.

Khí chất ẩn giấu trong thân.

Cẩm Y Vệ nên sửa đổi y phục chế độ cho cô gái này.

Vậy cứ quyết định như vậy nhé.

Ta sẽ dạy dỗ vị muội muội này thật tốt.

Điểm danh, sợ nàng ta bị dọa chạy mất.

Trên đây là kết quả thương lượng của hai người.

Kỳ thực, sự lo lắng của Viên Kim Hạ về việc nhậm chức ở Lục Phiến Môn kinh thành hoàn toàn là lo lắng hão.

Từ khi nàng có một khuôn mặt xinh đẹp, nàng đã được Hồ Điệp quyết định nội bộ rồi.

Tuy là tuyển nhận nữ Bổ Khoái có thể bồi dưỡng thành tâm phúc tỷ muội, nhưng cũng là hậu cung hậu bị của Cố Hàn Uyên.

Dù sao nếu không có cùng một lập trường, làm sao có thể thân cận được.

Nếu chỉ là muốn mấy cấp dưới bình thường, cần gì phải đại phí công sức như vậy.

Nói chung, nếu Cố Hàn Uyên hài lòng, vậy thì không thành vấn đề.

Không biết nội tình, Viên Kim Hạ vẫn đang nhận lời chúc từ Dương Nhạc.

Tiểu Hạ, chúc mừng ngươi.

Hiện tại nữ Bổ Khoái của Lục Phiến Môn được đãi ngộ rất cao, hơn nữa ngươi lại còn được theo Hồ Điệp Bổ Đầu rất được Cơ Thần Bộ coi trọng, sau này nếu phát đạt thì đừng quên ta nhé.

Dương Nhạc tuy cảm thấy có điểm là lạ.

Việc Viên Kim Hạ làm thị nữ cho Cố Hàn Uyên một ngày càng có vẻ hơi cổ quái.

Thế nhưng bất kể nói thế nào, có thể làm việc cùng Hồ Điệp mà không phải từ một Bổ Khoái nhỏ làm lên, tóm lại là chuyện tốt.

Không có gì bất ngờ, nên có thể trực tiếp nhảy qua Hoàng Y Bổ Khoái, từ Lam Y Bổ Khoái làm lên.

Những cái khác tạm thời không nói, bổng lộc ít nhất là nhiều hơn rất nhiều.

Viên Kim Hạ gạt bỏ những suy nghĩ miên man ấy, tự nhiên cũng rất vui mừng.

Mỉm cười nói: Sư phụ người chắc cũng sẽ vui mừng nhỉ.

Hơn nữa, Dương Nhạc, ngươi muốn qua khảo hạch hẳn cũng không thành vấn đề.

Dương Trình Vạn vì tránh hiềm nghi, thậm chí còn không đến hiện trường khảo hạch.

Nhưng vô luận là Dương Trình Vạn hay Viên Kim Hạ, đều không cảm thấy Dương Nhạc không thông qua khảo hạch.

Thành tích thi viết của Dương Nhạc bình thường, năng lực phá án bình thường, võ công cũng bình thường.

Nhưng những điều này đều trên tiêu chuẩn, làm một Hoàng Y Bổ Khoái vẫn không có vấn đề gì.

Chương 1531

Dù sao trong Hoàng Y Bổ Khoái còn có những kẻ không được lý tưởng như Yến Tiểu Lục mà.

Nhưng mà, điều khiến hai người vạn vạn không ngờ tới chính là, Hồ Điệp đột nhiên lạnh giọng nói: Dương Nhạc, ngươi khảo hạch không thông qua.

A.

Vì sao.

Dương Nhạc nghe được kết quả, nhất thời bối rối.

Người mở miệng chất vấn là Viên Kim Hạ.

Hồ Điệp liếc nhìn Viên Kim Hạ đang nóng nảy, thái độ ngược lại khá tốt, kiên nhẫn giải thích: Dương Nhạc tuy không quá xuất chúng, nhưng làm Bổ Khoái vẫn không có vấn đề gì Viên Kim Hạ nghe vậy càng thêm nghi ngờ, vội hỏi: Vậy Dương Nhạc vì sao không thể thông qua khảo hạch.

Hồ Điệp nhàn nhạt nói: Ngươi hãy nghe ta nói hết.

Dương Nhạc thiếu khí chất không sợ hãi khi đối mặt nguy hiểm, khi đối mặt với việc ngươi đột nhiên rút súng, trong tình huống khoảng cách giữa hai bên gần như vậy, hắn không nghĩ đến việc nhanh chóng chế phục ngươi, mà lại chọn lập tức tránh né.

Vậy nếu sau này gặp phải những tội phạm hung ác tột cùng thì sao.

Cũng sẽ chọn chạy trốn sao.

Viên Kim Hạ và Dương Nhạc sau khi nghe xong lại càng bối rối.

Không phải, đối mặt với súng ống như vậy, đầu tiên nghĩ đến tránh né chẳng phải là thường tình của con người sao.

Vượt khó tiến lên cũng phải nghĩ đến năng lực của chính mình chứ.

Hồ Điệp nhìn Dương Nhạc đang không biết làm sao, thì thầm một tiếng: Ai bảo ngươi và Viên Kim Hạ là thanh mai trúc mã.

Công tử nếu đã có hứng thú với Viên Kim Hạ, thì bên cạnh nàng tự nhiên không thể có ngươi ở đây.

Là khảo hạch quan, Hồ Điệp đã có quyết định, Viên Kim Hạ và Dương Nhạc hai người cũng không thể tránh khỏi.

Viên Kim Hạ tự trách nói: Đều tại ta, nếu không phải cầm súng ra, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này Dương Nhạc đã dần lấy lại tinh thần, tuy có chút thất vọng, nhưng ngược lại an ủi Viên Kim Hạ.

Không liên quan đến Tiểu Hạ ngươi, là do ta tự mình không biểu hiện tốt.

Hơn nữa, dù không thể làm Bổ Khoái Lục Phiến Môn ở kinh thành, ta cũng còn có thể trở về địa phương làm việc.

Chỉ là cha ta bên đó có thể sẽ vì vậy mà trách phạt ta, ngươi có thể giúp ta nói đỡ được không.

Dương Nhạc nói như vậy cũng là để tự an ủi mình.

Ở địa phương làm Bổ Khoái nào có tiền đồ đáng nói.

Bất quá Dương Nhạc vốn không có bao nhiêu chí khí và dã tâm, kết quả như vậy cũng không phải không thể chấp nhận.

Ừm, quả là người thành thật.

Dương Nhạc nhìn Viên Kim Hạ vẫn còn đang tự trách, giả vờ thoải mái cười nói: Hơn nữa, so với Bổ Khoái, kỳ thực ta càng muốn làm đầu bếp.

Sau này cha ở kinh thành nhậm chức, ngược lại không quản được ta.

Dương Nhạc cầm đao giết người không được, cầm đao thái rau lại là một tay hảo thủ.

Nói như vậy ngược lại có vài phần chân tâm thật ý.

Đương nhiên tiếc nuối thì nhất định là tiếc nuối.

Viên Kim Hạ muốn nói lại thôi mà nhìn Dương Nhạc vẫn còn đang an ủi nàng, càng cảm thấy tự trách.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng cười khẽ làm cho chuyện xuất hiện chuyển cơ.

Viên cô nương, ngươi muốn cho hắn ở lại sao.

Viên Kim Hạ nhìn Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười, đôi mắt đẹp nhất thời sáng lên.

Vội hỏi: Có thể sao.

Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu cứ như vậy không hiểu sao mà chia cách, ta sẽ cảm thấy bất an.

Hơn nữa còn là do ta hại Dương Nhạc không thể thông qua khảo hạch.

Định tiện tay ban một ân tình cho Viên Kim Hạ, Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói với Hồ Điệp: Hồ Điệp, không thành vấn đề chứ.

Bên Dao Hoa ta có thể đi nói.

Hồ Điệp nghe vậy liếc một cái bạch nhãn kiều mỵ, hơi giận dỗi nói: Công tử đã nói như vậy, thiếp còn có thể từ chối sao.

Bên Đại tỷ thì càng không cần phải nói.

Dừng một chút, đột nhiên ghé đến tai Cố Hàn Uyên, thấp giọng, giọng điệu lại đặc biệt mềm mại đáng yêu nói: Tỷ phu chỉ cần dành nhiều thời gian thương yêu Hồ Điệp, Hồ Điệp cái gì cũng nguyện ý vì công tử làm.

Mượn cơ hội đột nhiên xuất hiện để nói một phen lời tâm tình với Cố Hàn Uyên, Hồ Điệp nhận được một cái vuốt đầu ôn nhu cùng một lời hứa nhỏ, nhất thời cười rạng rỡ.

Cố Hàn Uyên an ủi được Hồ Điệp, quay lại đối với Viên Kim Hạ còn có chút ngẩn ngơ ôn hòa cười nói: Thế nào.

Viên cô nương còn hài lòng không.

Hồ Điệp vì Cố Hàn Uyên, đã thay đổi vận mệnh bi thảm của nàng vốn là bị thi binh giết chết khi mang thai, rồi bị luyện chế thành thi binh.

Mặc dù Hồ Điệp đối với điều này cũng không cảm kích, thế nhưng dường như là sự trả ơn của vận mệnh, tình yêu của nàng đối với Cố Hàn Uyên e rằng còn hơn cả Cơ Dao Hoa, nàng thật sự đã suy nghĩ kỹ càng mà toàn tâm toàn ý vì Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế, trước đó Hồ Điệp từng có tiếp xúc ngắn ngủi với Thiết Thủ.

Nàng tuy có chút ngạc nhiên đối với đại hán bề ngoài thô kệch nhưng nội tâm tỉ mỉ này, thế nhưng lại không có cái cảm giác xúc động như trong cốt truyện.

Tiếp xúc bình thản, chia ly bình thản.

Chỉ để lại Thiết Thủ một mình kinh ngạc nhìn bóng lưng Hồ

Điệp, thật lâu không hoàn hồn.

Trong lúc bất giác, hắn cảm thấy mình dường như đã đánh mất thứ gì đó quan trọng.

Đương nhiên, lúc này đối với Hồ Điệp mà nói, điều vui vẻ nhất vẫn là việc nhận được lời hứa của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến chỗ tuyệt vời, nàng không kìm được mà liếm khóe miệng một cái.

Nét mặt yêu mị kia suýt nữa khiến Viên Kim Hạ xem đến ngây người.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên hỏi nàng, nàng suýt nữa không kịp phản ứng.

Khó khăn lắm mới hoàn hồn trở lại, lại bị khuôn mặt tuấn tú ôn hòa mỉm cười của Cố Hàn Uyên làm cho ngẩn ngơ.

Má nàng đỏ ửng, trái tim đập thình thịch.

Tính cách vốn có chút tùy tiện đều trở nên giống như một tiểu thư khuê các, nhỏ nhẹ nói lời cảm ơn: Đa tạ công tử giúp đỡ.

Bộ dạng này suýt nữa làm Dương Nhạc choáng váng.

Nghi ngờ hỏi: Tiểu Hạ, ngươi sẽ không phải bệnh đấy chứ.

Ngươi mới bị bệnh đấy.

Viên Kim Hạ tức giận trừng Dương Nhạc một cái, hận không thể đạp chết hắn.

Sau một trận cãi vã, Dương Nhạc coi như đã đi cửa sau thông qua cuộc khảo hạch mang tính nhắm vào của Hồ Điệp.

Khiến Viên Kim Hạ không khỏi phun ra một trận: Chẳng phải nói Lục Phiến Môn hiện tại không khí liêm chính, không thể đi cửa sau rồi

sao.

Hóa ra là không đi đối với người không đúng.

Tuy kết quả thì có lợi cho nàng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút cổ quái.

Hơn nữa, điều này cũng khơi gợi sự tò mò của nàng về thân phận của Cố Hàn Uyên.

Tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là người yêu của Hồ Điệp.

Nàng chú ý tới Cố Hàn Uyên khi nhắc đến Cơ Dao Hoa vị Thần Bộ mới nhậm chức lại có thái độ tùy ý như vậy.

Phải biết rằng danh tiếng của Cơ Dao Hoa hiện nay rất lớn.

Ngay cả quan lớn triều đình cũng không dám khinh thị nàng.

Quan trọng hơn là trên người Cố Hàn Uyên có một khí độ phi phàm khiến người ta nhìn vào liền quên đi mọi thế tục.

Tự cảm thấy mình nhìn người rất chính xác, Viên Kim Hạ tự nhiên càng tò mò hơn về Cố Hàn Uyên.

Nàng không nhận ra Cố Hàn Uyên cũng không lạ.

Dù sao vừa mới vào kinh không lâu, khó tránh khỏi có chút thiếu kiến thức.

Cho nên đối với Cố Hàn Uyên là chỉ nghe tên, không biết kỳ nhân.

Lúc này Viên Kim Hạ đã theo Cố Hàn Uyên rời khỏi Lục Phiến Môn.

Dọc đường đi liên tục lén lút quan sát Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ nàng tò mò về thân phận của Cố Hàn Uyên, kết quả nhìn nhiều lần ngược lại khiến má mình đỏ bừng, tâm thần điên đảo.

Dù sao tướng mạo của Cố Hàn Uyên quả thực quá đẹp, nàng không cách nào thờ ơ.

Trong cốt truyện cũng có thể nhìn ra Viên Kim Hạ là người khá cuồng nhan sắc.

Thậm chí còn say mê đến phát cuồng vì nam chính Lục Dịch.

Bởi vậy việc nàng bị Cố Hàn Uyên mê hoặc cũng chẳng có gì lạ.

Vì chìm đắm trong dung nhan tuyệt thế của Cố Hàn Uyên, nhất thời nàng lại quên mất chuyện chính là tìm hiểu thân phận của hắn.

Cố Hàn Uyên tự nhiên đã nhận ra Viên Kim Hạ đang nhìn trộm.

Khẽ cười một tiếng, thuận miệng trêu ghẹo nói: Nhìn có đẹp không.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang run rẩy hiển nhiên không thể phản ứng kịp, vô thức đáp: Thật đẹp Đợi nàng phản ứng lại thì hiển nhiên đã không còn kịp nữa.

Chương 1532

Má đỏ bừng, lúng túng không thôi mà muốn giải thích.

Không phải không phải, ta không có ý định nhìn lén công tử không đúng, công tử cũng không có gì đẹp mắt cũng không đúng Vì sốt ruột giải thích, Viên Kim Hạ nhất thời nói năng lộn xộn.

Kết quả càng giải thích càng loạn.

Buồn bực vì sao mình đột nhiên ăn nói vụng về, Viên Kim Hạ cuối cùng chỉ có thể cam chịu nói: Được rồi, ta chính là nhìn lén công tử.

Cuối cùng, còn có chút tức giận bất bình lẩm bẩm: Làm cái gì chứ.

Đại nam nhân đẹp mắt như vậy để làm gì.

Khiến người ta đều không dời mắt nổi.

Viên Kim Hạ cảm giác mình tự nhận như vậy khẳng định sẽ mất điểm lớn trong mắt Cố Hàn Uyên.

Hoàn toàn buông xuôi, đồng thời cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Cố Hàn Uyên.

E sợ nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ hoặc khinh miệt của đối phương.

Nhưng mà điều khiến Viên Kim Hạ cảm thấy ngoài ý muốn là nàng không nghe thấy tiếng chỉ trích mình nói năng tùy tiện, ngược lại thì truyền đến một trận cười khẽ sảng khoái.

Viên cô nương quả nhiên rất thú vị.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình, vô thức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang tươi cười, vẫn ôn hòa như trước nhìn nàng.

Đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ có chút ngẩn người, vô thức hỏi: Công tử sẽ không cảm thấy ta là một cô gái như vậy thì rất tệ sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thập phần dứt khoát lắc đầu phủ định nói: Ta không cảm thấy Viên cô nương có vấn đề gì.

Không bằng nói đây rất bình thường, ta cũng thích nhìn những cô nương dung mạo xinh đẹp.

Nói đồng thời còn nghiêm túc nhìn Viên Kim Hạ, phảng phất đang nói cho nàng biết, cô nương dung mạo xinh đẹp ấy chính là nàng vậy.

Viên Kim Hạ mặt cười càng ngày càng đỏ, không phải vì xấu hổ, mà là vì nét thẹn thùng của thiếu nữ.

Trong lòng có một cảm xúc khó tả đang cuộn trào mãnh liệt.

Có lẽ vì cảm thấy không quen với loại cảm xúc xa lạ này, nàng vô thức gãi gãi gò má một cách không chút thục nữ, dùng cách tự giễu để nói sang chuyện khác: Sư phụ và Dương Nhạc bọn họ luôn nói ta tùy tiện cẩu thả như vậy, không có một chút nét nữ tính nào.

Khiến công tử chê cười rồi.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: Ta ngược lại cảm thấy Viên cô nương như vậy càng thêm chân thật, chỉ là quá mức thẳng thắn nên bị người khác không thể nào hiểu được.

Thế nhưng trên đời có bao nhiêu người có thể kiên trì làm chính mình.

Viên cô nương như vậy mới càng thêm đáng quý.

Lời khen đột ngột của Cố Hàn Uyên khiến Viên Kim Hạ có chút không biết làm sao.

Còn có mấy phần tâm tình nhỏ bé tìm được tri âm.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai nói muốn nàng làm chính mình.

Sư phụ luôn muốn nàng cẩn thận một chút, cúi đầu làm người.

Thanh mai trúc mã Dương Nhạc luôn gọi Tiểu Hạ, hiển nhiên cũng chưa từng coi nàng là nữ nhân đối đãi.

Tuy hai người là anh em tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Mình là không có ngực không mông má, hay là xấu xí vô cùng rồi sao.

Tuy nói nàng trong ngày thường thích nam trang hơn, dù sao hành động cũng tiện.

Nhưng nàng cũng không phải là chưa từng mặc nữ trang.

Chẳng phải là một tiểu mỹ nhân kiều diễm sao.

Dưỡng mẫu luôn hy vọng nàng có thể gả vào nhà tốt, kết quả mỗi lần xem mắt đều thất bại.

Liền sẽ trách cứ nàng không đủ ôn nhu, không đủ nét nữ tính.

Nhưng tại sao không nói mỗi lần giới thiệu đến xem mắt đều là những kẻ không đứng đắn.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú vô cùng đẹp mắt kia, Viên Kim Hạ không khỏi thầm nghĩ: Nếu như công tử như vậy, liệu đã có nhiều con lắm rồi sao.

Trong lòng nàng đột nhiên rất ngưỡng mộ Hồ Điệp.

Nàng cũng muốn một tình lang có thể lý giải chính mình.

Trong lòng cảm khái lương nhiều, Viên Kim Hạ cuối cùng nhớ ra vấn đề đã bối rối từ lâu, tò mò hỏi: Còn chưa biết công tử tính danh.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ung dung nói ra.

Sau đó liền khẽ nhếch khóe miệng nhìn Viên Kim Hạ phản ứng.

Không phải, cái động tác lùi lại nửa bước kia của nàng là thật sao.

Cái ánh mắt cổ quái của Cố Hàn Uyên khiến Viên Kim Hạ không khỏi cười lúng túng để che giấu sự xấu hổ.

Điều này thật không trách nàng.

Thật sự là danh tiếng của Cố Hàn Uyên vang như sấm bên tai.

Nhất là được dưỡng mẫu của nàng và sư phụ Dương Trình Vạn nhiều lần nhắc tới.

Đương nhiên, chủ yếu nhắc tới chính là tiếng tăm phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Bất quá, xuất phát điểm của hai người bất đồng.

Dưỡng mẫu của nàng cảm thấy nếu gả cho đại nhân vật như Cố Hàn Uyên, cho dù làm thiếp cũng là tốt.

Nửa đời sau áo cơm vô ưu, vinh hoa phú quý.

Với khuôn mặt đẹp của Viên Kim Hạ, Cố Hàn Uyên không có lý do gì mà không thu nhận nàng.

Còn sư phụ của nàng, Dương Trình Vạn, là người cũ kỹ, cực kỳ bất mãn với phong thái phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng chính bản thân hắn là kẻ si tình với Lâm Hà, mẫu thân của Viên Kim Hạ.

Mặc dù Lâm Hà đầu tiên là gả vào Hạ gia, sau này Hạ gia và Lâm gia diệt môn, Lâm Hà cũng hương tiêu ngọc vẫn, hắn cũng vẫn một lòng si mê không thay đổi đến nay.

Vì vậy hắn mới có thể đối với Viên Kim Hạ coi như con ruột, thậm chí còn tốt hơn cả đối với con trai ruột của mình là Dương

Nhạc.

Khiến Dương Nhạc vẫn hoài nghi Viên Kim Hạ có phải là thân muội muội của mình hay không.

Bởi vậy, cặp thanh mai trúc mã này đã nhiều năm như vậy, lại ngay cả một tia lửa tình cũng không lóe lên.

Nói chung, Dương Trình Vạn si tình như vậy, ghét nhất chính là công tử đào hoa như Cố Hàn Uyên.

Trong ngày thường không ít lần giáo huấn Viên Kim Hạ một trận căm thù đến tận xương tủy.

Thế nên bây giờ nghe nam tử bên cạnh, người khiến mình cũng có chút động lòng, hóa ra là Cố Hàn Uyên, nàng thậm chí sinh ra phản ứng căng thẳng.

Đây cũng tính là một loại hiện tượng phổ biến.

Đối với Cố Hàn Uyên, người có thiện cảm thì rất yêu mến, người không có thiện cảm thì rất ghét bỏ, hai cực phân hóa nghiêm trọng.

Cố Hàn Uyên cúi đầu liếc nhìn khoảng cách giữa hai người bị kéo ra, nhàn nhạt mỉm cười nói: Sao.

Chán ghét ta sao.

Viên Kim Hạ nghe vậy, nhìn ánh mắt trêu chọc của Cố Hàn Uyên, vội vàng giải thích: Cố công tử hiểu lầm rồi.

Ta chỉ là quá kinh ngạc mà thôi.

Nói là nói như vậy, thế nhưng bước chân nàng lại lặng lẽ chuyển xa vài phần.

Hiển nhiên Viên Kim Hạ đối với Cố Hàn Uyên, người cơ hồ bị Dương Trình Vạn yêu ma hóa trong lời nói, vẫn còn rất phòng bị.

A.

Cố Hàn Uyên tự giễu khẽ cười một tiếng.

Sau đó nhàn nhạt nói: Không cần sợ hãi như vậy, ta không phải quỷ háo sắc, sẽ không làm gì ngươi đâu.

Viên Kim Hạ lại là một trận cười lúng túng, đồng thời nỗ lực giải thích: Ta thật không phải ý đó Viên Kim Hạ căng thẳng như vậy, kỳ thực phần lớn nguyên nhân là nàng đột nhiên nghĩ đến mình còn phải làm thị nữ cho Cố Hàn Uyên một ngày.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu quá đáng thì sao.

Hết lần này tới lần khác chuyện này nàng còn không có lý lẽ.

Là chính nàng đã lạm dụng súng lục suýt chút nữa làm tổn thương Cố Hàn Uyên, mới có sự bồi tội như vậy.

Tuy là nàng vừa liếc nhìn Cố Hàn Uyên tuấn mỹ vô cùng, cảm thấy cho dù bị nói cái gì yêu cầu quá đáng dường như cũng không phải là chịu thiệt lớn.

Bị chính mình không biết liêm sỉ ý tưởng dọa sợ, Viên Kim Hạ không khỏi thầm nghĩ: Viên Kim Hạ a Viên Kim Hạ, ngươi thực sự vội vã lập gia đình sao.

Sao có thể vô liêm sỉ như vậy.

Kỳ thực Viên Kim Hạ tuổi cũng không lớn, còn chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi.

Chỉ là dưỡng mẫu nhiều lần muốn nàng xem mắt đã làm lệch lạc quan niệm của nàng, trong tiềm thức liền cảm thấy mình cái tuổi này là nên lập gia đình.

Bởi vậy, những tư tưởng ấy quả thật không ổn chút nào.

Chương 1533

Đồng thời Viên Kim Hạ cũng đã giải được rất nhiều điều bối rối.

Trách không được võ công cao như vậy, ngay cả viên đạn súng lục cũng có thể bắt được bằng tay không.

Chẳng trách tuấn mỹ như thế, Hồ Điệp lại có thái độ như vậy.

Giang hồ đồn đại Cố công tử là Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nam tử cũng không phải là không có lý do.

Âm thầm suy nghĩ, Viên Kim Hạ không khỏi lại nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Vẫn là như vậy khiến nàng mê mẩn, đồng thời cũng càng cảm thấy tiếc nuối.

Nàng cũng có thể nghĩ ra nếu mình và Cố Hàn Uyên có quan hệ gì, sư phụ nàng Dương Trình Vạn sẽ tức giận đến mức nào.

Nhưng mà trên thực tế, nếu Dương Trình Vạn thật sự đối mặt với uy thế của Cố Hàn Uyên, hắn kỳ thực cái gì cũng không làm được.

Ngoại trừ cam chịu, không còn cách nào khác.

Đương nhiên, Viên Kim Hạ hiện tại cũng không biết điểm này.

Cố Hàn Uyên tựa như lắc đầu bất đắc dĩ.

Sau đó cũng không để ý phản ứng của Viên Kim Hạ, tự nhiên đi về phía trước.

Thái độ như vậy của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến Viên Kim Hạ có chút rối bời.

Chủ yếu là nàng tiếp xúc xuống tới, cũng không cảm thấy Cố Hàn Uyên ác liệt như Dương Trình Vạn nói.

Thái độ đối với nàng thủy chung ôn hòa, còn đối với tính cách thẳng thắn của nàng bày tỏ tán thưởng.

Lại còn giúp đỡ nói để Dương Nhạc thông qua khảo hạch Lục Phiến Môn.

Thái độ phòng bị của mình bây giờ ngược lại có chút quá phận.

Viên Kim Hạ vội vàng đuổi hai bước tiến lên, đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên cẩn thận từng li từng tí hỏi: Cố công tử ngươi sẽ không tức giận chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười lắc đầu nói: Cái này có gì phải tức giận.

Thái độ như Viên cô nương như vậy lại không phải là người đầu tiên.

Ừm, người trước đó vẫn là tiểu di Lâm Lăng của Viên Kim Hạ.

Chỉ có thể nói, không phải người một nhà không vào một cửa Viên Kim Hạ nghe vậy xấu hổ cười xòa nói: Đây không phải là thanh danh của Cố công tử ngươi quá lớn sao.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn Viên Kim Hạ một cái, làm nàng một trận không tự nhiên.

Sau đó mới thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: Thế nhân phỉ báng ta, hủy hoại danh dự ta, ta chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Không lâu mới nói với tiểu di Lâm Lăng của Viên Kim Hạ, lại dùng đến trên người Viên Kim Hạ.

Nhưng mà so với Lâm Lăng lúc đó, Viên Kim Hạ lại xúc động hơn một chút.

Nàng vô thức lẩm bẩm: Không thẹn với lương tâm Viên Kim Hạ chính là cái tuổi đa sầu đa cảm, không thẹn với lương tâm cũng chính là điều nàng từ trước đến nay theo đuổi.

Bao gồm cả trong cốt truyện, nàng cũng luôn kiên trì điều này.

Mặc dù đa số thời điểm đều có vẻ hơi ngốc.

Cố Hàn Uyên dừng bước, nhẹ giọng nói: Viên cô nương có thể trở về trước.

Hồ Điệp bên kia ta tự sẽ giải thích cho nàng.

Viên Kim Hạ phục hồi tinh thần lại, nghe vậy khóe miệng khẽ giật giật, hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: Ta vẫn là theo Cố công tử đi.

Dù sao cũng chỉ là một ngày thôi.

Nàng rất muốn làm rõ, chỉ có nàng mới biết rõ.

Nếu cứ như vậy đi về, sau này không bị Hồ Điệp làm khó dễ mới là lạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý tiểu tâm tư của Viên Kim Hạ, ôn hòa khẽ cười nói: Vậy thì theo đi.

Nhìn thái độ vẫn ôn hòa lễ độ như cũ của Cố Hàn Uyên, Viên Kim Hạ càng cảm thấy cái nhìn của Dương Trình Vạn về hắn có khả năng sai lầm.

Không khỏi liền muốn biết một chút Cố Hàn Uyên chân thật.

Một bên đuổi kịp bước chân của Cố Hàn Uyên, một bên tò mò hỏi: Cố công tử, những tin đồn kia của ngươi đều là thật sao.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Tùy ngươi nói gì.

Viên Kim Hạ đôi mắt đẹp lóe lên hỏi: Tại đại hội Nam Thiếu Lâm Cố công tử ngươi thật sự xung quan giận dữ vì hồng nhan, một mình giao chiến với quần hùng sao.

Hơn nữa nghe nói còn có Lục Địa Thần Tiên hiện thân.

Quả nhiên, chỉ cần là nữ tử thì không ai không có hứng thú với chuyện này.

Phải biết rằng lúc đó Cố Hàn Uyên mới xuất đạo không lâu, võ công kém xa so với bây giờ uy chấn thiên hạ.

Như vậy mới càng lộ ra đáng quý.

Cũng vì vậy mà củng cố nền tảng danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Sau đó hai người một người hỏi, một người đáp.

Viên Kim Hạ cũng từ đương sự nơi đây hiểu được nhiều hơn chân tướng.

Cuối cùng rút ra một kết luận: Nam tử như Cố công tử được rất nhiều nữ tử yêu mến, chẳng phải sao.

Trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Công tử, vị cô nương này là ai vậy.

Yến Phỉ Phỉ đưa mắt kỳ lạ nhìn Viên Kim Hạ đang ló đầu ra, tò mò quan sát khung cảnh náo nhiệt xung quanh.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ đỡ trán, hơi bực bội nói: Đừng bận tâm nàng ta, cứ sai người đưa nàng xuống tầng dưới tùy tiện vui đùa một chút là được.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không phải thanh lâu.

Ngay cả nữ tử đến đây du ngoạn cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Thực ra, Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có độ an toàn rất cao, dù là nữ tử đến đây du ngoạn cũng không cần lo lắng về sự an toàn hay vấn đề riêng tư của bản thân.

Vì vậy, ngày thường cũng sẽ có vài tiểu thư thế gia, hiệp nữ danh môn đến đây thưởng thức vũ đạo, nghe ca hát, hoặc thẳng thừng lên lầu ba đánh cuộc một phen.

Còn việc có muốn vô tình gặp gỡ Cố Hàn Uyên ở đây hay không thì lại là chuyện khác.

Mà Viên Kim Hạ sau khi trò chuyện cùng Cố Hàn Uyên cũng dần thả lỏng bản thân, không còn giữ vẻ thục nữ nữa.

Nàng nếu cảm thấy hứng thú với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, cũng chẳng hề che giấu.

Hơn nữa, khi Viên Kim Hạ làm tiểu bổ khoái ở địa phương, nàng cũng thường xuyên mặc nam trang, chạy đến thanh lâu hoặc sòng bạc rong ruổi.

Theo lời nàng nói, đó là đang thu thập tình báo.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu ra, che miệng trộm cười, nói: Nô gia minh bạch, sẽ an bài ổn thỏa cho vị cô nương này.

Cố Hàn Uyên vừa lòng gật đầu, Viên Kim Hạ liền ở bên cạnh xen vào một câu: Nhưng mà Cố công tử, ta không có bạch ngân a.

Dứt lời còn đáng thương nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Đây là sau khi quen thuộc liền trở nên không còn giữ thể diện nữa sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đau cả đầu, chỉ cảm thấy nếu thật sự nhận lấy một kẻ ngốc nghếch như vậy, về sau phong cách trong hậu cung đều sẽ thay đổi.

Cố Hàn Uyên móc ra một nắm ngân phiếu đưa vào tay Viên Kim Hạ, hơi bất đắc dĩ nói: Cứ tùy tiện chơi, không đủ thì tìm Phỉ Phỉ mà xin.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình, tâm tình trong phút chốc có chút vi diệu khó tả, đôi mắt đẹp cũng hơi sáng lên.

Đây chính là đi theo Cố công tử sao.

Thật đúng là thoải mái tự nhiên a.

Nàng đột nhiên có chút lý giải những lời dưỡng mẫu từng nói với mình.

Làm thiếp cho Cố Hàn Uyên, thật sự không phải là chuyện gì quá khó chấp nhận.

Người lại tuấn mỹ, võ công lại cao, thân phận địa vị cũng là tuyệt đỉnh, ra tay lại hào phóng như vậy.

Chỉ cần là nữ tử bình thường, đều sẽ khó mà chống đỡ được mị lực của hắn phải không.

Viên Kim Hạ vừa thầm lẩm bẩm Sư phụ hại ta, vừa cười hì hì hỏi: Cố công tử, nếu ta thắng tiền ở sòng bạc thì làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên tức giận đưa tay nhéo nhẹ gương mặt hơi mũm mĩm của Viên Kim Hạ, khẽ cười nói: Đều tính là của ngươi.

Viên Kim Hạ xoa xoa gương mặt hơi đau, trên khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng cười tủm tỉm, cũng không để ý đến mức độ thân mật này.

Cố Hàn Uyên đối xử với nàng tốt như vậy, đừng nói chỉ là bóp mặt, dù cho thật sự chiếm của nàng một chút tiện nghi, phần lớn nàng cũng sẽ không quá để tâm.

Trong nửa ngày ngắn ngủi, cái nhìn của Viên Kim Hạ đối với Cố Hàn Uyên đã đảo ngược vài lần.

Mặc dù không dám nói đã thích Cố Hàn Uyên, nhưng có hảo cảm là điều khẳng định.

Cố Hàn Uyên dặn dò Yến Phỉ Phỉ vẫn đang cười trộm bên cạnh: Nhớ kỹ thay nàng một thân y phục khác, bộ nam trang này quá khó coi.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy lại tỉ mỉ quan sát Viên Kim Hạ, nhất thời phát hiện tố chất của nàng e rằng còn cao hơn trong tưởng tượng, chỉ là bị bộ nam trang mộc mạc này che giấu đi.

Yến Phỉ Phỉ mang theo vài phần ý vị sâu xa tươi cười nói: Công tử yên tâm, ta sẽ hảo hảo cải tạo vị cô nương này.

Viên Kim Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt của Yến Phỉ Phỉ làm nàng có chút tê dại da đầu, gượng cười nói: Hay là thôi đi.

Ta mặc nam trang thoải mái hơn.

Yến Phỉ Phỉ lắc đầu, tiến lên khoác tay Viên Kim Hạ, kéo nàng đi tới, vừa đi vừa lẩm bẩm: Con gái sao có thể tùy tiện như vậy được.

Đi theo ta.

Cố Hàn Uyên không nhìn ánh mắt cầu cứu của Viên Kim Hạ, cảm thấy buồn cười lắc đầu.

Sau đó thong dong lên lầu.

Ngọc Liên, ta thật lo lắng cho Diệu Liên và Đào Đào Nhi.

Kỷ Từ vẻ mặt ưu sầu nói với Ngọc Liên trước mặt.

Ngọc Liên nghe vậy, sắc mặt hơi ngưng lại, khẽ thở dài nói: Cố công tử trước đó nói đã có manh mối của Diệu Liên, trong một hai ngày là có thể tìm được nàng.

Nàng kỳ thực càng muốn tự mình đi tìm.

Nhưng lại sợ đánh rắn động cỏ, rước lấy Vạn Trinh Nhi.

Mà trên thực tế, Ngọc Liên chỉ là lo lắng vô cớ.

Chương 1534

Tình huống thật là sau khi Tiểu Nhu bị chiêu hàng, Vạn Trinh Nhi mất đi sự hiểu biết chân thật, hành động bị hạn chế rất nhiều.

Lại không dám tùy tiện liên hệ Đồng Chu Hội vì sợ bị Ninh Vương ép buộc thị tẩm Cố Hàn Uyên.

Nỗi sợ hãi của Ngọc Liên và Kỷ Từ đối với Vạn Trinh Nhi chỉ là do những bóng ma tâm lý trong quá khứ tạo thành.

Bỏ qua những điều này, trên thực tế vì sự tham gia của Cố Hàn Uyên, Vạn Trinh Nhi đã sớm mất đi quyền chủ động, khó mà nói ngày nào đó sẽ bị vứt lên giường Cố Hàn Uyên.

Kỷ Từ do dự một chút, mặt cười ửng hồng nói: Nhưng Cố công tử mấy ngày nay đều không tới tìm chúng ta, có phải là chúng ta không đủ chủ động.

Lời vừa nói ra, nhất thời rước lấy ánh mắt quỷ dị của Ngọc Liên, tựa như đang nói: Ngươi cứ thế mà mong muốn leo lên giường Cố công tử sao.

Bệ hạ sẽ thương tâm đó.

Ánh mắt Ngọc Liên suýt nữa chọc giận Kỷ Từ.

Nàng xấu hổ sẵng giọng: Ngươi đó là ánh mắt gì.

Ta chẳng qua là cảm thấy chúng ta có việc cầu người, nếu như không làm chút gì đó, trong lòng sẽ có chút bất an.

Kỷ Từ còn chưa phát hiện ánh mắt Ngọc Liên càng lúc càng quỷ dị, chỉ là ý nghĩa đã trở nên khác biệt rất nhiều.

Nàng đang định nói thêm gì đó, đột nhiên chỉ cảm thấy thân thể mềm mại ấm áp, vòng eo nóng lên, đã bị người từ phía sau lưng ôm vào một cái ôm ấm áp.

Kỷ Từ giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chờ nhìn rõ người tới, nàng lại nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xấu hổ xen lẫn sợ hãi sẵng giọng: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Kỷ Từ, trêu đùa nói: Kỷ cô nương không ngại nói rõ xem nàng định làm những gì, mới sẽ không cảm thấy bất an.

Kỷ Từ nghe vậy mặt đỏ ửng.

Nàng nào biết lại bị Cố Hàn Uyên nghe trộm chuyện mình và Ngọc Liên nói, nhất thời vô cùng xấu hổ.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dáng ngượng ngùng của nữ nhân duy nhất sinh hoàng tử cho Hoàng Đế trong lòng, nhất thời thèm thuồng.

Không khỏi luồn tay vào váy của nàng thăm dò.

Kỷ Từ kinh hô một tiếng, vội vàng đè lại bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên.

Liếc mắt sang Ngọc Liên cũng đang đỏ mặt, mắt nàng như nước mùa xuân, trông thật đáng thương nói: Công tử, Ngọc Liên vẫn còn ở đây.

Kỷ Từ cũng không phải chống cự Cố Hàn Uyên làm gì nàng.

Giống như chính nàng đã nói, Cố Hàn Uyên không động vào nàng ngược lại sẽ làm nàng cảm thấy bất an.

Thân thể tươi non chính là lợi thế duy nhất của nữ tử thiếu cảm giác an toàn này.

Chỉ là ngay trước mặt Ngọc Liên, đó lại là một chuyện khác.

Nhưng mà không đợi Kỷ Từ nói ra lời kháng cự, Cố Hàn Uyên đã mở miệng nói: Diệu Liên đã tìm thấy.

Hai nàng nghe vậy, cũng không kịp xấu hổ.

Ngọc Liên vội vàng hỏi: Diệu Liên ở đâu.

Kỷ Từ cũng là vẻ mặt cấp thiết.

Chỉ cần tìm được Diệu Liên là có thể đón Tiểu Hoàng Tử về.

Còn nơi nào an toàn hơn bên cạnh Cố Hàn Uyên sao.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không lập tức báo cho hai người tin tức của Diệu Liên.

Một bên thừa dịp Kỷ Từ bị dời đi sự chú ý, được nước lấn tới.

Một bên thần tình lười biếng khẽ cười nói: Ngọc Liên, nàng không có chút biểu thị nào liền muốn tay không bắt sói sao.

Ngọc Liên nghe vậy hơi giật mình.

Nhưng nàng rất nhanh hiểu rõ ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Khuôn mặt ửng hồng tiến lên, chân thành quỳ xuống, ôn thuận nói: Khổ cực công tử.

Nô tỳ nếu như làm không tốt, cũng xin công tử đừng trách tội.

Dứt lời, từ từ cúi đầu.

Nhưng ngược lại chính là Kỷ Từ ngửa đầu, bờ môi hé mở, hơi thở ấm áp từ kẽ răng tiết lộ ra, đôi mắt đẹp dường như muốn bị sắc nước bao phủ.

Cố Hàn Uyên với vẻ mặt lười biếng, khóe miệng treo lên ý cười thích thú.

Cố Hàn Uyên vốn thiện người am hiểu ý.

Nếu Kỷ Từ cảm thấy bất an, vậy tự nhiên phải thỏa mãn nhu cầu trong lòng nàng.

Lúc này Kỷ Từ y phục xốc xếch nằm ngửa trên giường.

Bờ môi ngọc kiều diễm, đôi mắt đẹp hoảng hốt thất thần.

Trước ngực nóng bỏng, mềm mại.

Nửa đường, nàng đã mơ hồ không biết mình ở đâu, chỉ cảm thấy có lỗi với Chu Hậu Chiếu và đứa con đáng thương của mình.

Ngược lại là Ngọc Liên trông có vẻ ngoài trừ đỏ mặt và ánh mắt u oán một chút ra, cũng không có vấn đề gì.

Ít nhất nhìn bề ngoài là vậy.

Dù sao còn muốn dẫn nàng đi gặp Diệu Liên, không nên quá trêu đùa.

Bất quá nếu là Ngọc Liên mở đầu, vậy tự nhiên nên để nàng kết thúc công việc.

Lúc này nàng đang hết sức nghiêm túc giúp Cố Hàn Uyên làm vệ sinh.

Một lúc lâu sau, Ngọc Liên mới ngẩng đầu lên, vừa như xấu hổ vừa như giận nói: Công tử bây giờ đã hài lòng chưa.

Dứt lời, nàng còn cố ý hé miệng khẽ thở ra hương đàn, dường như muốn Cố Hàn Uyên kiểm nghiệm điều gì.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui vẻ cười nói: Đương nhiên hài lòng.

Ngọc Liên lườm một cái kiều mị, u u hỏi: Vậy bây giờ có thể nói cho nô tỳ tình hình của Diệu Liên rồi sao.

Kỷ Từ nghe vậy vội vàng chống đỡ thân thể mềm mại xụi lơ đứng dậy, mặc dù một trận lung lay cũng không để tâm.

Vội vàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng sao lại thuận theo tùy ý để hắn thưởng thức như vậy, chẳng phải là vì muốn có được tin tức của Diệu Liên, từ đó tìm lại con của mình sao.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng tự nhiên không cần câu kéo nữa.

Hắn tuần tự báo cho hai nàng tình hình của Diệu Liên.

Không bao lâu, Kỷ Từ liền thần tình cổ quái.

Ngọc Liên càng là đau đầu đỡ trán, không biết nói gì mà hỏi: Công tử, ý người là Diệu Liên nàng giả làm ta, sau đó còn hồ đồ bị lừa phỉnh hầu hạ công tử.

Đúng là như vậy.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến tình huống lúc đó, cũng không nhịn được cười.

Tuy là Ngọc Liên bây giờ cũng không có lập trường gì để nói Diệu Liên, nhưng đối với việc nàng ngốc nghếch bị Cố Hàn Uyên lừa gạt, nàng cảm thấy vô cùng bực bội.

Không khỏi thầm mắng một tiếng: Muội muội ngốc này.

Ban đầu nàng kỳ thực còn nghĩ hy sinh mình một mình là được rồi.

Còn như Diệu Liên.

Chờ mọi chuyện lắng xuống, tỷ muội các nàng cũng báo đáp ân tình của Ngô Hoàng xong, liền thỉnh cầu cho Diệu Liên xuất cung, để nàng sống cuộc sống mình muốn, đi truy tìm hạnh phúc của mình.

Diệu Liên quá ôn nhu, không thích hợp chốn hoàng cung lừa lọc này.

Còn như cùng nhau theo Cố Hàn Uyên.

Kết quả cũng đã thấy, bị khi dễ đến thê thảm.

Mà bây giờ hối hận cũng đã muộn, dù sao cũng đã hầu hạ rồi.

Lại để Diệu Liên rời đi, đừng nói Cố Hàn Uyên sẽ không đồng ý, dù Diệu Liên bản thân e rằng cũng không làm được.

Ngược lại đối với Trang Điền Điền, vô luận Ngọc Liên hay Kỷ Từ đều đồng tình với quan điểm của Cố Hàn Uyên.

Hai bên không phải người của một thế giới.

Sớm ngày tỉnh ngộ, đối với ai cũng tốt.

Sau đó Kỷ Từ được lưu lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nghỉ ngơi.

Dù sao nàng lúc này cả người như nhũn ra, căn bản không nhúc nhích nổi.

Còn Ngọc Liên thì theo Cố Hàn Uyên đi đón Diệu Liên.

Nhìn tình hình bên trong, sắc mặt nàng tương đối cổ quái.

Bất quá Cố Hàn Uyên khi xuống đến lầu ba sòng bạc thì dừng bước.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ đã thay một thân nhu quần màu vàng nhạt mang họa tiết hoa điểu.

Trên đầu cài trâm gài tóc và đồ trang sức tuyệt đẹp, trông đoan trang lại ưu nhã.

Nàng như vậy nhìn lên vừa thanh thuần, lại xinh đẹp.

Chương 1535

Quả nhiên Viên Kim Hạ sau khi mặc nữ trang càng thêm xinh đẹp một bậc, không hổ là nữ chủ trong kịch bản.

Khiến không ít nam tử tại chỗ liên tiếp đưa mắt nhìn nàng.

Bất quá nhiều hơn vẫn là giống như Cố Hàn Uyên, ánh mắt nhìn về phía Viên Kim Hạ đều có chút cổ quái.

Dù sao rõ ràng là tạo hình đại mỹ nhân, tư thái lại thực sự quá mức hào phóng.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ một chân đạp trên ghế đẩu, chăm chú nhìn chằm chằm bộ xúc xắc đang lắc nhanh trong tay người chia bài.

Trong miệng còn không ngừng thấp giọng lẩm bẩm: Đại, đại, đại.

Thoạt nhìn, không khác gì những tay cờ bạc thông thường.

Bên cạnh Viên Kim Hạ còn có một thân ảnh yểu điệu quen thuộc, lúc này cũng là vẻ mặt không biết nên nói thế nào cho phải.

Chính là Giang Ngọc Yến, sau khi biết chuyện của Viên Kim Hạ, đặc biệt đến làm người hướng dẫn và bầu bạn cùng chơi.

Giang Ngọc Yến đương nhiên sẽ không tốt bụng như vậy.

Nàng nghĩ đi theo Viên Kim Hạ bên người hẳn là còn có thể gặp lại Cố Hàn Uyên.

Dù không thể mượn cơ hội thân mật tiếp xúc một chút, gia tăng sự hiện diện cũng tốt.

Kết quả vốn định giở chút mưu kế, Giang Ngọc Yến liền bất lực nhìn Viên Kim Hạ thả lỏng bản thân.

Ban đầu nghe khúc, thưởng thức ca vũ, giải trí thì còn ổn.

Giang Ngọc Yến chỉ có thể nhận thấy Viên Kim Hạ hình như không quá thoải mái với y phục trên người, thường xuyên như một người nhà quê lo lắng mình bị bẩn chỗ nào.

Khiến Giang Ngọc Yến không khỏi một trận cười trộm.

Đồng thời cũng có vài phần cảm động lây.

Dù sao chính nàng mới bị Cố Hàn Uyên đưa về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không khác là bao.

Cuối cùng sẽ không tự chủ được mà cẩn thận từng li từng tí.

Sợ rằng cuộc sống như vậy chỉ là một giấc mộng hão huyền, tỉnh lại sau nàng vẫn là Tiểu Yến chật vật cầu sinh trong Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Cho nên nàng mới đặc biệt lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Cho đến sau này hầu hạ qua Cố Hàn Uyên, nàng cuối cùng mới an tâm.

Cũng dần dần quen với cuộc sống tự tại hiện tại.

Đương nhiên nếu như Cố Hàn Uyên nguyện ý nhận lấy thân thể của nàng, nàng sẽ còn vui mừng hơn một chút.

Chứ không phải như bây giờ chỉ có thể tìm cơ hội len lén hầu hạ một cái.

Nàng cũng muốn nằm vào trên chiếc giường lớn trong Lãm Nguyệt Các.

Đó là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Dã tâm nho nhỏ của Giang Ngọc Yến tạm thời không nhắc tới.

Viên Kim Hạ vào sòng bạc lầu hai liền thả lỏng bản thân không phải không có lý do.

Vô luận là dưỡng mẫu của nàng hay sư phụ Dương Trình Vạn đều quản nàng rất nghiêm.

Thế nhưng thiếu nữ ở tuổi này nha, càng là không cho nàng làm việc gì thì càng muốn làm.

Bằng không cũng sẽ không luôn viện cớ thu thập tình báo mà mặc nam trang chạy vào thanh lâu trêu đùa những cô gái lầu xanh không biết chuyện.

Bây giờ không ai quản thúc, lại có Cố Hàn Uyên cho ngân phiếu, lúc này không thả lỏng bản thân thì còn đợi đến bao giờ.

Sau đó Viên Kim Hạ chơi chơi liền có chút cao hứng quá độ.

Dù sao nàng còn là một tiểu tài mê.

Tiền bạc trên chiếu bạc ra vào, cuối cùng sẽ cho nàng kích thích không nhỏ.

Cảm xúc này vừa lên cao, nào còn để ý đến hình tượng nữa.

Lúc này Giang Ngọc Yến đã phát hiện Cố Hàn Uyên.

Bởi vì vô cùng để tâm duyên cớ, nàng đối với thân ảnh và khí tức của Cố Hàn Uyên đặc biệt mẫn cảm.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên, Giang Ngọc Yến nhất thời vui mừng tươi cười, liền muốn hô lên tiếng.

Bất quá lại bị ánh mắt Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Sau đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên đi tới bên cạnh Viên Kim Hạ, tựa cười mà không cười nhìn nàng vì thắng tiền mà mở miệng cười lớn.

Ha ha, kiếm bộn rồi.

Cố công tử nói, thắng được đều tính cho ta.

Về có thể mua cho nương vài bộ quần áo mới và đồ trang sức làm lễ vật.

Bản tính Viên Kim Hạ cuối cùng vẫn thuần lương, thắng tiền trước hết nghĩ đến là phụng dưỡng dưỡng mẫu.

Bất quá nàng rất nhanh thì vui quá hóa buồn.

Một trận đau đớn từ trên lỗ tai truyền đến.

Cùng với một tiếng trách mắng giận dữ: Chơi say mê đến vậy sao.

Đều sắp đi hết mà cũng không biết.

Đau, đau, đau.

Viên Kim Hạ kêu đau.

Quay đầu chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang tựa cười mà không cười nhìn nàng.

Không hiểu có một loại cảm giác như bị trưởng bối bắt quả tang.

Viên Kim Hạ không khỏi lúng túng cười gượng nói: Công tử người trước buông tay, lỗ tai muốn rụng mất.

Ta cái này chỉ là đánh bạc nhỏ giải trí mà thôi.

Nàng cho rằng mình quá mức càn rỡ đánh bạc chọc Cố Hàn Uyên tức giận.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên để ý hiển nhiên không phải chuyện này.

Hắn thấy Viên Kim Hạ không nghe rõ mình vừa nói gì, thẳng thừng vuốt ve một cái trên đùi hào phóng của nàng.

Chế nhạo nói: Bây giờ minh bạch chưa.

Bàn tay lớn nóng bỏng vuốt ve trên da thịt đùi, khiến Viên Kim Hạ nhất thời giật mình.

Vội vàng bỏ chân đang đạp trên ghế đẩu xuống, mặt cười đỏ bừng nói: Hiểu.

đã hiểu.

Chờ Cố Hàn Uyên buông tay khỏi tai nàng, Viên Kim Hạ mới phản ứng được mình lại bị Cố Hàn Uyên sờ soạng bắp đùi.

Cái này.

Viên Kim Hạ trong phút chốc có chút mất trật tự.

Một mặt thì thẹn thùng, cái tiện nghi này bị chiếm có chút lớn.

Một mặt thì mơ hồ, nàng phát hiện mình ngoại trừ xấu hổ ra, cũng không có tâm tình đặc biệt chán ghét.

Đồng thời tâm tư rất nhanh liền rẽ sang một hướng khác.

Nàng nhỏ giọng bĩu môi nói: Không phải nói ta thẳng thắn một chút tốt hơn sao.

Tiếng lẩm bẩm nhỏ của Viên Kim Hạ tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên.

Hắn đưa tay gõ nhẹ gáy nàng, tức giận nói: Ta là nói thẳng thắn một chút tốt hơn, nhưng chưa nói có thể hào phóng đến mức này.

Dừng một chút, đột nhiên ghé sát vào tai Viên Kim Hạ, hơi mang theo vài phần bá đạo thấp giọng nói: Ngươi bây giờ là tiểu thị nữ của ta, ta cũng không muốn ngươi bị người khác nhìn ngó.

Viên Kim Hạ kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, người nói xong câu đó liền xoay người nói chuyện với Giang Ngọc Yến.

Sau một lát, khuôn mặt nàng bắt đầu dần dần hồng ấm.

Nhiệt độ nóng kinh người, sắc hồng cũng lan tràn ra trên khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả vành tai cũng đỏ bừng.

Cố công tử hắn đây là có ý gì.

Chẳng lẽ. yêu thích ta sao.

Viên Kim Hạ không tự chủ được bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cách nói bá đạo của Cố Hàn Uyên, phảng phất như đang tuyên bố vật sở hữu, quả thực dễ khiến người ta hiểu lầm.

Chương 1536

Đương nhiên cũng không hẳn là hiểu lầm, Cố Hàn Uyên vốn đã có hứng thú với Viên Kim Hạ.

Bất quá Viên Kim Hạ cũng đủ trì độn, cho tới bây giờ mới phản ứng được Cố Hàn Uyên có thể đã coi trọng nàng.

Quan trọng hơn là nàng ít nhiều có chút tự ti.

Dưỡng mẫu luôn sắp xếp cho nàng các cuộc xem mắt, một bộ dáng chỉ sợ nàng không ai thèm lấy.

Thanh mai trúc mã Dương Nhạc cũng không coi nàng là con gái đối đãi.

Hạ gia dù chỉ là một biệt danh hơi trêu chọc, nhưng có đôi khi cũng sẽ khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Sau đó lúc này có người tán thưởng bộ dáng thẳng thắn như vậy của nàng rất thú vị, đối xử với nàng lại rất tốt.

Thậm chí chạm vào đùi nàng, đồng thời tuyên bố không muốn để người khác nhìn thấy.

Mà người này, vô luận từ phương diện nào nhìn đều mê hoặc đến vậy.

Ngoại trừ phong lưu một chút ra, hầu như không có chút khuyết điểm nào.

Nàng cũng không ngốc.

Yến Phỉ Phỉ, lâu chủ Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu này, nhìn một cái đã biết quan hệ không tầm thường với Cố Hàn Uyên.

Còn có Giang Ngọc Yến, luôn ám chỉ mối quan hệ của nàng và Cố

Hàn Uyên.

Giang Ngọc Yến cho rằng Viên Kim Hạ ngốc nghếch không có tâm cơ.

Nhưng trên thực tế Viên Kim Hạ thập phần thông tuệ, sức quan sát càng nhạy bén, là nữ tử hiếm có sở hữu năng lực phá án độc lập.

Trong đó điểm đặc biệt nhất chính là Viên Kim Hạ có thể không cấm kỵ kiểm nghiệm tử thi, khi cần thiết cũng không bài xích giải phẫu thi thể.

Đây là điều hết sức ít thấy ở thời đại này.

Cũng nhờ vậy mà phá được không ít vụ án nan giải.

Dương Trình Vạn có thể bằng vào đủ công lao mà làm Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, Viên Kim Hạ đã bỏ ra không ít công sức.

Bằng không, trong tình huống bình thường, hắn còn lâu mới đủ tư cách.

Tóm lại, Giang Ngọc Yến đã đánh giá thấp Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ cũng đã đánh giá thấp chính mình, không thể tin được Cố Hàn Uyên lại coi trọng nàng, người tự nhận là không có bao nhiêu nét thiếu nữ.

Viên Kim Hạ lúc này rất bứt rứt.

Vừa lo lắng Cố Hàn Uyên coi trọng nàng, lại lo lắng Cố Hàn Uyên không coi trọng nàng, lại càng lo lắng Cố Hàn Uyên rõ ràng không coi trọng nàng, mà nàng lại tự mình đa tình cho rằng được coi trọng.

Hốt hoảng Viên Kim Hạ không biết từ lúc nào đã bị dẫn rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Chỉ nhớ rõ Cố Hàn Uyên hình như đã nói gì đó với Giang Ngọc Yến, khiến nàng có chút kích động.

Mãi một lúc lâu sau, Viên Kim Hạ mới khó khăn lắm lấy lại tinh thần, lúc này nàng cuối cùng cũng chú ý tới Ngọc Liên đồng hành.

Nàng như muốn dời đi sự chú ý khỏi những suy nghĩ lung tung của mình, tò mò hỏi: Cố công tử, vị này chính là ai vậy.

Cố Hàn Uyên quay đầu, đầu tiên là trêu chọc một câu: Tỉnh hồn rồi sao.

Không đợi Viên Kim Hạ vì xấu hổ mà đỏ mặt hơn, hắn khẽ cười nói: Ngọc Liên là thị nữ của ta, khác với ngươi, người còn chưa hoàn thành chức trách tạm thời.

Viên Kim Hạ không khỏi liếc mắt, xấu hổ sẵng giọng: Ta đâu có không hoàn thành trách trách nhiệm.

Chỉ là cũng chẳng cần ta làm gì a.

Cố Hàn Uyên nghe vậy làm ra vẻ chăm chú suy tính, cuối cùng đưa ra kết luận: Ngươi cứ ở bên cạnh ta cho đẹp mắt là tốt rồi, đây cũng tính là công việc của thị nữ.

Trong quá khứ rất ít khi xấu hổ, nhưng Viên Kim Hạ lúc này lại đỏ mặt.

Kể từ khi ý thức được Cố Hàn Uyên có thể coi trọng nàng, trong tiềm thức nàng sẽ để ý đến cái nhìn của Cố Hàn Uyên đối với mình.

Nếu nói nàng đẹp mắt, vậy khẳng định là hắn cảm thấy nàng thật đẹp.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng càng ngượng ngùng hơn, cũng có vài phần vui mừng vi diệu.

Nàng ở chỗ Cố Hàn Uyên nhận được sự tán thành là nhiều nhất.

Một bên âm thầm oán giận: Kiểu này khiến người ta sao có thể không động lòng chứ.

Một bên cười đùa giả vờ thả lỏng nói: Nhiệm vụ đẹp mắt này ta vẫn có thể đảm nhiệm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, lắc đầu bật cười.

Tâm tư biến hóa của Viên Kim Hạ cũng không giấu được hắn.

Hắn đối với tiến độ công lược như vậy coi như hài lòng.

Quá gấp gáp ngược lại dễ khiến Viên Kim Hạ sợ chạy, bây giờ chừng mực vừa vặn.

Tiện thể trong lòng bổ sung một câu cảm tưởng trước đó bỏ sót: Còn rất mượt.

Xúc cảm da thịt thiếu nữ trẻ tuổi quả nhiên mịn màng.

Viên Kim Hạ còn không biết Cố Hàn Uyên đang trong lòng đánh giá thân thể nàng, sau khi đơn giản làm quen với Ngọc Liên, tò mò hỏi: Công tử, vậy ngươi đây là muốn đi đâu.

Sau đó nàng liền từ Cố Hàn Uyên nhận được một câu trả lời không biết nên đánh giá thế nào.

Đi đập uyên ương.

Nhìn Cố Hàn Uyên thong dong khẽ cười, Viên Kim Hạ cười khan hai tiếng.

Trong lòng cảm thấy quả nhiên vẫn là cần thận trọng hơn một chút mới phải.

Trong nhà Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền, người không chịu nhiều tội trong lao ngục, mới từ Thiên Hòa Y Quán trở về.

Vẫn là bộ dáng mập mạp chất phác ấy.

Án của Trang Điền Điền trước đó rất nhanh đã được Cẩm Y Vệ tiếp nhận.

Mà Lục Đình với ý định bán cho Cố Hàn Uyên một cái thuận nước đẩy thuyền, đương nhiên sẽ không làm khó Trang Điền Điền.

Đáng tiếc nhân tình này bán đi vô ích, dù sao Cố Hàn Uyên căn bản cũng không để tâm đến Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền đi Thiên Hòa Y Quán tự nhiên là để nói lời cảm tạ.

Một người là Chu Nhất Phẩm đã nỗ lực bôn tẩu vì hắn, một người là Lâm Lăng đã đóng vai trò quyết định.

Còn Cố Hàn Uyên, hắn theo tiềm thức liền không muốn tiếp xúc quá nhiều.

Nhưng nói lời cảm tạ chung quy là cần thiết.

Thậm chí vì chuyện lần này, cái nhìn của hắn đối với Cố Hàn Uyên đã thay đổi rất nhiều.

Đáng tiếc không thể gặp Cố Hàn Uyên ở Thiên Hòa Y Quán, chỉ có thể để sau này.

Vừa về đến nhà, liền thấy Diệu Liên đang ngồi trước bàn.

Không chú ý tới sắc mặt hơi nặng nề của Diệu Liên, Trang Điền Điền vui mừng quá đỗi hô: Thần tiên tỷ tỷ.

Diệu Liên nghe vậy ngẩng đầu lên, thần tình phức tạp nói: Trang Điền Điền, ta phải đi.

Vừa về đến nhà, nghe được câu nói đầu tiên của Diệu Liên như sét đánh giữa trời quang, Trang Điền Điền nhất thời trợn tròn mắt.

Sau đó liền cuống quýt.

Hắn vô cùng lo lắng hỏi: Thần tiên tỷ tỷ người muốn đi.

Muốn đi đâu.

Tại sao phải đi.

Là ta có điều gì làm không tốt sao.

Hắn trực giác rằng từ đi trong lời Diệu Liên sẽ là đi đến nơi hắn sẽ không bao giờ còn được gặp lại.

Trang Điền Điền vẫn luôn rất tự ti, cảm thấy mình không xứng với Diệu Liên.

Sở dĩ hắn không dám xa cầu quá nhiều, chỉ cần có thể nhìn Diệu Liên là đủ rồi.

Mà bây giờ dường như ngay cả nguyện vọng đơn giản này cũng muốn bị tước đoạt.

Diệu Liên nhìn Trang Điền Điền thần tình kích động, lời nói không mạch lạc, trong lòng không hiểu sao lại thêm vài phần thoải mái.

Nàng ngữ khí bình thản nói: Xin lỗi, Trang Điền Điền, ta còn có việc ta nhất định phải làm.

Mà nếu như ta tiếp tục lưu lại, chỉ sẽ càng thêm liên lụy ngươi.

Nghe nói như vậy, Trang Điền Điền rõ ràng do dự một chút.

Tai ương lao ngục trước đó tuy không gây ra tội gì nghiêm trọng, nhưng cũng nhắc nhở hắn.

Diệu Liên cũng không phải người bình thường.

Mà hắn chỉ là một người bình thường.

Không nói gì khác, sự uy hiếp của quan phủ đối với hắn đã rất lớn.

Chương 1537

Lần này thì được cứu, vậy lần sau thì sao.

Hắn còn có một mẹ già cần phụng dưỡng, thực sự có thể vì Diệu Liên mà liều mạng sao.

Tất cả những điều này đều đang nhắc nhở hắn, mình và Diệu Liên không phải người của một thế giới.

Hắn vẻ mặt cầu xin nhìn về phía Diệu Liên, mấy lần muốn mở miệng, nhưng làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh nào.

Diệu Liên thấy thế cũng không để ý đến sự lùi bước của Trang Điền Điền.

Hoặc có lẽ là, đây vốn là tình cảm thường tình của con người.

Trong lòng Diệu Liên ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Trang Điền Điền dây dưa không ngớt, nàng mới là thật sự khó xử.

Tính tình ôn nhu của Diệu Liên vẫn khiến nàng thẹn trong lòng với Trang Điền Điền.

Đang suy nghĩ nên làm thế nào để bồi thường cho Trang Điền Điền một chút, thì nơi cửa truyền đến một giọng nói khiến nàng có chút hoảng hốt.

Cố mỗ tới hình như không đúng lúc nhỉ.

Hai người trong phòng nghe tiếng quay đầu nhìn lại, mỗi người phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Tỷ tỷ.

Lại một cái thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên hơi trêu đùa liếc nhìn Ngọc Liên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc bên cạnh và Diệu Liên đang vui mừng đối diện, khẽ cười nói: Thần tiên tỷ tỷ.

Xưng hô này cũng rất hay.

Hai nàng nghe vậy nhất thời có chút quẫn bách.

Bất quá lúc này trong lòng hai cô gái càng nhiều hơn vẫn là niềm vui sướng khi gặp lại.

Diệu Liên muội không sao, thật sự là quá tốt.

Ta cũng rất lo lắng cho tỷ tỷ muội và Kỷ Từ.

Là Cố công tử đã cứu chúng ta.

Diệu Liên nghe vậy vô ý thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn đối diện mình ôn hòa mỉm cười, nhất thời liền đỏ mặt.

Hiển nhiên là nhớ đến chuyện xảy ra trước đó ở Thiên Hòa Y Quán.

Hai nàng có tướng mạo giống hệt nhau ôm nhau, nắm tay nhìn nhau hai mắt đẫm lệ.

Hình ảnh như vậy không hiểu sao có chút cổ quái, nhưng càng nhiều vẫn là một loại cảm giác duy mỹ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất hài lòng.

Đây là. chuyện gì xảy ra.

Trang Điền Điền có loại dự cảm không lành.

Đồng thời rất nhanh liền thực hiện.

Hắn kinh hãi nhìn Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt hai nàng, vòng tay dang rộng, ôm hai nàng một tả một hữu.

Thong dong nói: Ta tới mang thị nữ lạc đường về nhà, Trang Điền

Điền, đa tạ ngươi đoạn thời gian gần đây đã chiếu cố thị nữ nhà ta.

Bên kia Trang Điền Điền đã trợn tròn mắt.

Diệu Liên cũng tương tự không biết làm sao.

Dù sao dưới cái nhìn của nàng, đây mới là lần đầu tiên nàng và Cố Hàn Uyên gặp mặt.

Trước đó ở Thiên Hòa Y Quán, nàng dùng thân phận của Ngọc Liên.

Diệu Liên đang không biết phải làm sao, Ngọc Liên ở bên tai nàng tức giận thấp giọng nói: Đừng diễn nữa.

Cố công tử kỳ thực đã sớm biết trước đó là muội rồi.

Dừng một chút, ngữ khí vi diệu trêu chọc nói: Thế nào.

Mùi vị ra sao.

Diệu Liên lúc này đã hoàn toàn bối rối.

Cả người cứng đờ, khuôn mặt càng là xấu hổ đến đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên biết khi đó là nàng và không biết là nàng, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Mức độ cảm thấy thẹn trong nháy mắt bùng nổ mạnh mẽ.

Câu hỏi ý vị sâu xa của Ngọc Liên càng nhắc nhở nàng, cái khí tức đáng sợ kia phảng phất lại đang lan tràn trong miệng, không khỏi cảm thấy khô khan một trận khát.

Nguyên bản những lời giải thích cố gắng cũng bị nuốt xuống.

Bộ dáng này rơi vào mắt Trang Điền Điền cũng không giống nhau.

Cái khuôn mặt thẹn thùng, cam chịu kia, đều đang nói cho hắn điều gì.

Trong mắt Trang Điền Điền dần dần mất đi ánh sáng, hắn tự mình lẩm bẩm: Thì ra là vậy.

Nguyên lai là có chuyện như vậy, trách không được muốn đi.

Diệu Liên nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Trang Điền Điền, có chút không đành lòng.

Định nói chút lời an ủi, bàn tay lớn bên hông thoáng khẽ động, liền khiến nàng đột nhiên đứng yên tại chỗ.

Chân cẳng mềm nhũn, không dám lên tiếng.

Cố Hàn Uyên lấy ra hai thỏi vàng, đặt lên bàn.

Nhàn nhạt nói: Diệu Liên đã gây cho ngươi không ít phiền phức, đây coi như là bồi thường cho ngươi.

Dừng một chút, nhìn Trang Điền Điền vẫn chưa thể chấp nhận thực tế, hắn nghiêm túc đề nghị: Kinh thành là một đất thị phi, nếu không cần thiết cũng không nên ở lại nơi đây.

Trang Điền Điền chất phác, thành thật, lại không có bao nhiêu giá trị lợi dụng.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên cũng không có cần thiết nhằm vào hắn.

Chỉ là như hắn đã nói, kinh thành hôm nay cũng không thích hợp Trang Điền Điền tiếp tục ở lại.

Dù sao nơi đây không phải cái thế giới hài kịch trong kịch bản.

Trang Điền Điền tiếp tục lưu lại, đã không có ý nghĩa, cũng càng có rủi ro.

Trang Điền Điền nhìn những thỏi vàng bày trên bàn, rất muốn gầm lên một tiếng: Cầm tiền thối của ngươi đi, ta không thích.

Thế nhưng không nói hắn có dũng khí làm như vậy hay không.

Chính hắn cũng hiểu được lời Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Kinh thành gần đây xảy ra quá nhiều chuyện.

Khi An gia nổi loạn, cũng vì Thi Binh hoành hành mà chết rất nhiều người.

Hắn có thể không để bụng an nguy của mình, thế nhưng lão nương nhà mình lại không thể mặc kệ.

Số tiền này coi như là phí chuyển nhà, an cư lạc nghiệp cho hắn.

Lúc này Diệu Liên đã tỉnh hồn lại cũng không khỏi khuyên nhủ: Trang Điền Điền.

Công tử nói đúng, sớm một chút rời khỏi đất thị phi này đi.

Trang Điền Điền nhìn Diệu Liên vẫn ôn nhu như vậy, quan tâm mình, cố nén nước mắt nói: Ta biết rồi, ta sẽ dẫn mẫu thân rời khỏi kinh thành.

Cố Hàn Uyên nói thêm bao nhiêu, cũng không bằng một câu khuyên của Diệu Liên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, thỏa mãn cười cười, nắm cả hai nàng liền muốn rời đi.

Trang Điền Điền thấy Diệu Liên càng lúc càng xa, vẫn không nhịn được, lớn tiếng hô: Cố công tử, nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng thần tiên tỷ tỷ.

Nghe thấy tiếng nức nở ẩn chứa trong đó, Cố Hàn Uyên cũng không quay đầu, nhàn nhạt đáp lại: Đương nhiên, Diệu Liên là thị nữ của ta, ta tự nhiên sẽ hảo hảo yêu thương nàng.

Nghe tiếng khóc không kìm được phía sau, Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

So với rất nhiều người, mệnh của Trang Điền Điền đã coi như tốt.

Trừ bỏ bị đoạt nữ nhân yêu mến ra, ít nhất hắn không có ở mất đi giá trị lợi dụng sau mà chết oan chết uổng.

Đi ra bên ngoài, Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ rõ ràng lại giãn ra mấy bước khoảng cách, buồn cười trêu chọc nói: Ngươi tránh cái gì.

Viên Kim Hạ nhìn từ đầu đến cuối cười khan một tiếng, xấu hổ nói: Ta chẳng qua là cảm thấy như vậy có phải không tốt lắm không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khóe miệng hơi nhếch, đưa tay nắm lấy gương mặt muốn tránh mà không tránh thoát của Viên Kim Hạ, giả vờ hung ác nói: Sở dĩ ngươi cũng nên cẩn thận.

Làm thị nữ của ta, cũng đừng nghĩ lén trốn đi.

Tạm thời thị nữ cũng vậy thôi.

Rời khỏi Điền gia trang, Cố Hàn Uyên và tỷ muội Ngọc Liên liền tách ra.

Hai nàng muốn đến cổ tháp Thành Nam đón Tiểu Hoàng Tử về.

Việc này Cố Hàn Uyên tự nhiên không thể đi cùng.

Bằng không, với ân oán của hắn cùng đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia, nhất định sẽ sinh ra chút chuyện không hay.

Đương nhiên, cho dù Cố Hàn Uyên không đi cùng, hắn đoán sự tình cũng sẽ không quá thuận lợi.

Trông cậy vào đám hòa thượng Thiếu Lâm giấu giếm dã tâm kia thành thật, cũng không hiện thực.

Dù sao, Tiểu Hoàng Tử chính là người thừa kế duy nhất của Chu Hậu Chiếu, giá trị cực cao.

Thiếu Lâm Tự không có lý do buông tay.

Chương 1538

Cố Hàn Uyên tận lực không đi, cũng để lại một cái cớ để quay đầu hưng sư vấn tội.

Danh tiếng Thiếu Lâm Tự quá lớn, cho dù Cố Hàn Uyên muốn động thủ với bọn họ cũng sẽ có không ít lo lắng.

Ít nhất cũng phải sư xuất hữu danh.

May mắn thay, Cố Hàn Uyên biết rõ, chuyện gì có sức mê hoặc khó cưỡng đối với Thiếu Lâm, có thể đào hầm sẵn chờ đối phương nhảy vào.

Tiểu Hoàng Tử chính là cái hố lớn Cố Hàn Uyên chuẩn bị cho Thiếu Lâm, chỉ chờ đối phương đâm đầu vào.

Viên Kim Hạ xoa khuôn mặt, trong lòng oán giận Cố Hàn Uyên luôn táy máy tay chân với nàng, nhìn bóng dáng hai nàng Ngọc Liên rời đi, tò mò hỏi: Các nàng cũng không đơn thuần chỉ là thị nữ của công tử thôi sao.

Cố Hàn Uyên không để ý Viên Kim Hạ đánh trống lảng, khẽ cười nói: Ồ.

Nàng nhìn ra điều gì sao.

Viên Kim Hạ quả thực đang đánh trống lảng.

Lần tuyên ngôn bá đạo trước đó của Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy bối rối.

Nói đúng hơn là không biết nên đáp lại thế nào.

Cuối cùng dứt khoát giả vờ như đà điểu.

Dù sao nàng không nghĩ rằng ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, còn ai sẽ để ý đến nàng.

Chuyện bị Cố Hàn Uyên bổng đả uyên ương cũng sẽ không xảy ra với nàng.

Viên Kim Hạ thoáng suy nghĩ, rồi nói: Tuy các nàng cố sức che giấu, nhưng hành vi cử chỉ vẫn để lộ ra một chút thông tin.

Công tử không phát hiện mỗi bước đi của các nàng đều nhất trí sao.

Điều này cho thấy các nàng nhất định xuất thân từ một nơi cần cẩn thận dè đặt.

Nàng dừng một chút, lại hơi ngượng ngùng nói: Đương nhiên, quan trọng hơn chính là trực giác của thiếp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thỏa mãn mỉm cười.

Năng lực quan sát của Viên Kim Hạ quả nhiên không tồi, càng không cần nói trực giác vốn là một loại thiên phú.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm, thản nhiên nói: Các nàng đến từ trong cung.

Dù Viên Kim Hạ đã từng đoán, nhưng nghe vậy vẫn thất kinh.

Nàng kinh ngạc nói: Thông đồng cung nữ xuất cung là tử tội đó.

Dù sao, nói đúng ra, cung nữ cũng coi như là nữ nhân của hoàng đế, thuộc loại Phi Tần dự bị.

Sau đó, nàng nhìn thấy phản ứng cực kỳ bình tĩnh cùng vẻ mặt cười như không cười của Cố Hàn Uyên, nhất thời kịp phản ứng.

Nàng nói với vẻ mặt cổ quái: Thiếp thiếu chút nữa đã quên, triều đình đối với công tử cũng không có gì sức ràng buộc.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Với địa vị và Tuyệt Thế Võ Công của Cố Hàn Uyên, cho dù cưỡng đoạt một hai phi tử xuất cung, triều đình cũng chẳng làm gì được hắn.

Cũng không thể vì chuyện như vậy mà xuất động nội tình hoàng thất gây chiến chứ.

Mặc dù mất thể diện, nhưng kết quả đại khái là chỉ có thể nhịn.

Đương nhiên, đối với Cố Hàn Uyên, ảnh hưởng lớn nhất vẫn là danh tiếng.

Hành sự không kiêng nể gì cũng không phải không được, chỉ là đối với Cố Hàn Uyên mà nói thì không đáng.

Viên Kim Hạ nhất thời càng tò mò hơn.

Tuy rằng cung nữ song sinh xinh đẹp như vậy thập phần hiếm có, nhưng Cố Hàn Uyên cũng sẽ không đơn thuần chỉ vì háo sắc mà đem các nàng quải xuất cung.

Huống hồ vừa rồi Cố Hàn Uyên chỉ dặn dò qua loa vài câu, hai nàng liền cùng nhau rời đi, ra vẻ có chuyện quan trọng muốn làm.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ chớp đôi mắt to, vẻ mặt hiếu kỳ, ý vị thâm trường nói: Nàng xác định muốn biết ư.

Viên Kim Hạ nghe vậy ngẩn ra, nhất thời chần chừ.

Tuy rằng thời gian ở chung còn chưa lâu, nhưng với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, nếu không phải chuyện thật sự can hệ trọng đại, Cố Hàn Uyên hẳn sẽ không cố ý giấu giếm nàng.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng trong lòng âm thầm xấu hổ vui mừng, nhưng lại càng thêm chần chừ.

Lòng hiếu kỳ hại chết người.

Viên Kim Hạ cảm thấy nếu thiếp không thể từ Cố Hàn Uyên kia có được câu trả lời, e rằng thiếp sẽ có một đoạn thời gian rất dài ăn không ngon, ngủ không yên.

Sở dĩ, sau khi suy nghĩ một chút, nàng vẫn nghiêm túc nói: Thiếp vẫn muốn biết.

Viên cô nương chớ có hối hận.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nhắc nhở câu cuối cùng.

Thấy Viên Kim Hạ vẫn thần tình kiên định, liền đem chân tướng sự việc kể rõ.

Vạn Quý Phi.

Tiểu Hoàng Tử ư.

Viên Kim Hạ nghe Cố Hàn Uyên nói rõ, không khỏi liên tục kinh hô.

Quả thực can hệ trọng đại.

Lại là tranh đấu hậu cung, lại là kế thừa Hoàng Vị.

Chuyện như vậy đừng nói là động vào, cho dù nghe cũng không phải người ở cấp bậc như thiếp có thể nghe.

Đáng tiếc hiện giờ có hối hận cũng đã muộn rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ với vẻ mặt rõ ràng có vài phần hối hận, cười như không cười nói: Nếu đã để nàng biết chuyện trọng yếu như vậy, vì bảo mật, chỉ có thể để nàng trở thành người của ta.

Chắc Viên cô nương có thể lý giải chứ.

Nhìn Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, Viên Kim Hạ nhất thời luống cuống.

Nàng vừa lùi lại vừa cười gượng hỏi: Công tử, người muốn làm gì.

Đáng tiếc còn chưa lùi được hai bước, đã bị Cố Hàn Uyên đuổi kịp, đồng thời ôm lấy vòng eo.

Cánh tay cứng như vòng sắt kia căn bản không phải Viên Kim Hạ với võ công bình thường có thể thoát khỏi.

Cố Hàn Uyên đưa tay khêu một sợi tóc mai của Viên Kim Hạ, trêu tức nói: Để nàng biến thành người một nhà ư.

Viên Kim Hạ nghe nói thế một lần nữa, bối rối một phen.

Đồng thời rất nhanh ý thức được thế nào mới được coi là người một nhà.

Nàng vô thức nhìn quanh bốn phía, mặt cười đỏ bừng nhỏ giọng nhắc nhở: Cố công tử, hiện tại tuy không có ai, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài.

Trong lòng Viên Kim Hạ đang vỗ tay vì sự cơ trí của mình tự cứu.

Nhưng rất nhanh lại nghe thấy Cố Hàn Uyên trêu đùa.

Không ở bên ngoài là được sao.

Vậy bây giờ liền cùng ta trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đi.

Ý thức được mình đã tự đào hố chôn mình, Viên Kim Hạ biết nếu thật sự bị Cố Hàn Uyên đưa về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng liền phải tốt nghiệp khỏi thân phận thiếu nữ.

Nàng tuy rằng rất có hảo cảm với Cố Hàn Uyên, nhưng thật sự còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt.

Huống hồ nàng còn lo lắng đến quan điểm của Dương Trình Vạn.

Viên Kim Hạ hoảng hốt dưới, nào còn có thể tĩnh táo suy nghĩ.

Nàng lại đột nhiên nảy ra ý tưởng khí xa bảo suất.

Nàng tự nhiên nhắm hai mắt lại, ra vẻ anh dũng hy sinh nói: Chỉ có thể một cái thôi, nhiều hơn thì không được.

Theo Viên Kim Hạ, nếu như chỉ là hôn một cái, với cảm quan của nàng bây giờ đối với Cố Hàn Uyên, kỳ thực cũng chẳng chống cự mấy.

Thậm chí nghĩ đến tướng mạo, thân phận. của Cố Hàn Uyên, nàng còn có chút cảm giác mình được lời.

Phản ứng trên cơ thể, chính là vô thức hơi nhếch môi nhỏ.

Nhưng điều khiến Viên Kim Hạ bất ngờ là, đợi nửa ngày vẫn không thể chờ được xúc cảm ấm áp.

Nàng cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, thấy chính là khuôn mặt tươi cười chế nhạo của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, khoảnh khắc sau, khuôn mặt hơi bầu bĩnh của nàng lại một lần nữa bị hắn nắm lấy.

Tiểu tiểu thị nữ, suy nghĩ ngược lại thật đẹp.

Nghe Cố Hàn Uyên trêu đùa, Viên Kim Hạ nào còn không biết mình bị trêu chọc.

Nhất thời giận không chỗ phát tiết mà hỏi: Cố công tử chẳng lẽ không sợ thiếp để lộ bí mật sao.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để bị hôn, kết quả lại bị trêu đùa là tưởng đẹp, ít nhiều có chút tổn thương tự ái.

Vì vậy nàng dĩ nhiên quay ngược lại dùng chuyện Tiểu Hoàng Tử uy hiếp Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhưng chỉ là thả nàng ra, mỉm cười nói: Ta tin tưởng nàng.

Dứt lời cũng không đợi Viên Kim Hạ phản ứng kịp, liền xoay người đi về phía trước.

Đi theo ta.

Viên Kim Hạ vô thức hỏi: Đi đâu.

Dẫn nàng đi bàn bạc chính sự.

Tuy Cố Hàn Uyên nói muốn đi làm chính sự, nhưng Viên Kim Hạ lúc này lại hoàn toàn là một bộ dáng không yên lòng.

Thậm chí nàng còn không hỏi cái gọi là chính sự là chỉ điều gì.

Bất quá cũng có thể lý giải.

Dù sao những chuyện xảy ra trước đó quá mức dao động tâm tình của nàng.

Cái gì mà tưởng đẹp chứ.

Viên Kim Hạ quả thực tức giận đến nghiến răng.

Mình đã vất vả chuẩn bị kỹ càng một chút hi sinh nhỏ, kết quả dĩ nhiên lại nhận được đánh giá tưởng đẹp.

Bị trêu chọc, còn bị đùa giỡn.

Viên Kim Hạ càng nghĩ càng giận, dọc đường đi liên tục đưa mắt nhìn cánh môi bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Kết quả trong chốc lát, ngược lại chọc cho mình một trận mặt đỏ.

Trời ạ.

Đến cả môi hình cũng đẹp mắt như vậy, là muốn thế nào đây.

Viên Kim Hạ âm thầm càu nhàu.

Trong lòng càng cảm thấy chấn động trước mị lực hầu như không nơi nào không có mặt của Cố Hàn Uyên.

Lúc này, âm thanh không biết nói gì của Cố Hàn Uyên truyền đến, làm Viên Kim Hạ giật mình.

Nàng có thể thu liễm một chút ánh mắt muốn ăn ta kia được không.

Tỉnh hồn lại, Viên Kim Hạ vội vàng mặt cười đỏ bừng nói tránh: Thiếp mới không phải đang nhìn người.

Sau đó nàng liền dưới ánh mắt cười như không cười của Cố Hàn Uyên mà chịu thua, khí lực càng ngày càng yếu.

Cố Hàn Uyên trêu ghẹo nói: Muốn nhìn ta, về sau có rất nhiều cơ hội.

Viên Kim Hạ nghe vậy thẹn thùng.

Lòng xấu hổ của thiếu nữ suýt nữa bạo phát.

Nàng thở phì phò trừng Cố Hàn Uyên một cái, giả vờ tò mò đánh trống lảng: Cố công tử, người nói chính sự là chuyện gì.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý Viên Kim Hạ đánh trống lảng, ý vị thâm trường nói: Đi giải quyết một án tử tương đối phiền toái.

Vừa nghe đến muốn đi phá án, đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ liền sáng lên.

Nàng vội vàng hỏi: Là vụ án gì.

Cố Hàn Uyên chỉ cười cười, không vội giải thích.

Sau khi hắn từ Hồ Điệp biết được một ít tình báo, liền biết đã đến lúc tham dự vào một cái kịch tình.

Nếu là chính bản thân hắn đi vào giải quyết, tự nhiên sẽ làm sao cho đơn giản thô bạo thì làm.

Thế nhưng nếu bên người có thêm một Viên Kim Hạ, kế hoạch liền phải thêm chút cải biến.

Cố Hàn Uyên rất xem trọng Viên Kim Hạ.

Không phải ở tư chất võ công, mà ở sức quan sát và lực chấp hành xuất sắc của nàng.

Quan trọng hơn chính là, Viên Kim Hạ hành sự tuy chính trực, nhưng cũng không phải loại tính cách tuyệt đối chính nghĩa kia.

Tình cảm trong lòng nàng chiếm giữ tỉ trọng quan trọng hơn.

Chương 1539

Là sẽ vì người trong lòng mà lựa chọn thỏa hiệp và hy sinh.

Đương nhiên, Viên Kim Hạ hiện tại kinh nghiệm còn thấp, còn cần trưởng thành.

Mà Cố Hàn Uyên cần làm là xây dựng một ít sân khấu để nàng trưởng thành.

Cố Hàn Uyên có rất nhiều nữ nhân, thế nhưng so với kế hoạch và bố cục khổng lồ của hắn mà nói, người có thể một mình đảm đương một phương cũng rất ít.

Trong đó người trưởng thành nhất khiến hắn cảm thấy hài lòng thuộc về Cơ Dao Hoa.

Bỏ qua Quách Cự Hiệp vẫn còn đang dưỡng thương, Cơ Dao Hoa hoàn toàn chưởng khống Lục Phiến Môn chỉ là vấn đề thời gian.

So với Hồng Lăng với tính cách cảnh trực, Cố Hàn Uyên càng coi trọng Viên Kim Hạ tiểu thông minh trong việc nhỏ, đại sự không hàm hồ.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên mới đặc biệt hao tốn nhiều tâm tư trên người nàng.

Phải đánh dấu trước, miễn cho chờ đến khi nhân vật chính Lục Dịch của kịch tình này đăng tràng về sau hái mất quả đào.

Viên Kim Hạ thấy Cố Hàn Uyên không giải thích cho nàng, cũng không cảm thấy sốt ruột.

Tuy chính nàng còn chưa ý thức được, nhưng trên thực tế nàng trong tiềm thức lại vô cùng tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên nói hắn tin tưởng nàng, mặc dù Viên Kim Hạ không tỏ thái độ về chuyện này, nhưng trong lòng kỳ thực lại vô cùng hưởng thụ.

Mà tính cách của Viên Kim Hạ quyết định người khác đối tốt với nàng một phần, nàng sẽ trả lại gấp trăm lần.

Nếu không, hảo cảm của Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nhanh chóng được thiết lập như vậy.

Phía trước, khi đối mặt với sự uy hiếp của Cố Hàn Uyên, Viên Kim Hạ cũng sẽ không cảm thấy hi sinh ở một mức độ nhất định là có thể chấp nhận được.

Viên Kim Hạ như vậy tính cách đối với Cố Hàn Uyên công lược là chuyện tốt, thế nhưng đối với nàng trưởng thành cùng bồi dưỡng liền không phải là chuyện tốt.

Vừa lúc sự kiện lần này cũng có thể cho nàng một chút giáo dục.

Viên Kim Hạ nhìn cao môn đại trạch trước mắt cùng bảng hiệu treo trước cửa, kinh ngạc hỏi: Bình Nam Vương phủ ư.

Ý nghĩ đầu tiên của nàng là chuyện của Phiên Vương hoàng thất, một tiểu bộ khoái chưa chính thức nhậm chức Lục Phiến Môn như thiếp có thể tiếp xúc được sao.

Bất quá, sau khi thoáng nhìn Cố Hàn Uyên bên cạnh, nàng lại kịp phản ứng.

Có Cố Hàn Uyên dẫn theo, đừng nói là Bình Nam Vương phủ, cho dù là hoàng cung đại nội nàng cũng có thể đi.

Viên Kim Hạ đột nhiên linh quang lóe lên, kinh ngạc hỏi: Cố công tử, án tử người nói sẽ không phải là Đạo tặc thêu hoa đó chứ.

Cố Hàn Uyên một bên sai hạ nhân Bình Nam Vương phủ vào thông báo, một bên khẽ cười đáp: Chính là vậy.

Viên Kim Hạ nghe vậy do dự một chút, nói: Nhưng vụ án này không phải đã giao cho Kim Y Bộ Đầu Kim Cửu Linh của Lục Phiến Môn xử lý sao.

Đây là tin tức nàng biết được từ Dương Trình Vạn.

Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, thản nhiên nói: Kim Cửu Linh có thể tra ra cái gì chứ.

Thái độ chẳng thèm để ý của Cố Hàn Uyên đối với Kim Cửu Linh khiến Viên Kim Hạ vô cùng kinh ngạc.

Dù sao Kim Cửu Linh trong giới Bộ Khoái danh tiếng rất vang dội.

Hắn đã phá và bắt được không ít đại án, trọng án.

Hơn nữa Kim Cửu Linh còn rất am hiểu kinh doanh hình tượng của mình.

Y phục của Kim Cửu Linh, chất liệu vĩnh viễn cao quý nhất, kiểu dáng vĩnh viễn hợp thời nhất, thủ công vĩnh viễn tinh xảo nhất.

Chiếc quạt xếp trong tay hắn cũng là tinh phẩm giá trị ngàn vàng, lúc cần thiết còn có thể dùng làm vũ khí.

Võ thuật điểm huyệt của Kim Cửu Linh đều là hạng nhất, trên thực tế hắn làm chuyện gì cũng đều là hạng nhất.

Rượu không phải hạng nhất hắn không uống, nữ nhân không phải hạng nhất hắn không vừa mắt, xe không phải hạng nhất hắn tuyệt đối không ngồi.

Hắn tuy là kẻ giàu có hạng nhất, nhưng may mắn hắn còn có rất nhiều bản lĩnh kiếm tiền.

Hắn tinh thông phân biệt đồ cổ tranh chữ, tinh thông xem tướng ngựa.

Chỉ bằng hai bản lĩnh này, đã đủ để hắn vĩnh viễn sống cuộc sống hạng nhất.

Huống hồ hắn còn là một nam nhân rất anh tuấn, rất có sức hấp dẫn, tuổi tác xem ra cũng không lớn, điều này khiến hắn tiết kiệm được rất nhiều tiền trong chuyện dễ tiêu tiền nhất.

Người khác cần thiên kim mới có thể giành được nụ cười mỹ nhân, hắn lại thường thường có thể không tốn một xu.

Sở dĩ cuộc sống của hắn luôn trôi qua rất đầy đủ, luôn được bảo dưỡng rất tốt, trông không hề giống một Võ Lâm Cao Thủ khiến bạn bè hắc đạo nghe tiếng mất hồn, mà lại giống như một hoa hoa công tử cưỡi ngựa dạo Chương Đài.

Rõ ràng với những công lao phá án của hắn mấy năm gần đây, đã sớm có thể thăng nhiệm Hắc Y dự khuyết Thần Bộ, nhưng lại lấy lý do Hắc Y không đẹp bằng Kim Y mà cự tuyệt.

Những lời đồn đại lưu truyền phố phường này khiến Kim Cửu Linh tương đương nổi tiếng.

Nhưng trên thực tế, sau khi Cố Hàn Uyên điều tra về Kim Cửu Linh, lại phát hiện hắn có nhiều chỗ chỉ có tiếng mà không có miếng.

Bất quá cũng bình thường.

Trong thế giới hỗn loạn lại khổng lồ này, Kim Cửu Linh vốn không coi là nhân vật tài giỏi gì.

Hình tượng đóng gói cũng chỉ là để hành sự tốt hơn mà thôi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt với Kim Cửu Linh không chỉ vì hắn có tiếng mà không có miếng, mà còn vì Đạo tặc thêu hoa vốn là tiết mục tự biên tự diễn của hắn.

Còn về mục đích, e rằng sẽ không giống như trong kịch tình chỉ đơn thuần là để chứng minh tài trí thông minh của mình, một lý do nhàm chán như vậy.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang suy nghĩ vì sao Cố Hàn Uyên lại khinh thường Kim Cửu Linh như vậy, chỉ thấy đại môn Vương phủ mở rộng ra, một nam tử trung niên áo gấm, mặt mang vẻ phúc hậu, đầy mặt tươi cười bước ra đón.

Cố công tử ghé thăm, quả thật khiến bản Vương phủ vẻ vang.

Cùng Cố Hàn Uyên được Bình Nam Vương nghênh vào Vương phủ, Viên Kim Hạ lúc này vẻ mặt cổ quái.

Thái độ của Bình Nam Vương đối với Cố Hàn Uyên đã không còn là cung kính, mà là lấy lòng và nịnh hót.

Điều này khiến nàng càng thêm nhận thức được địa vị áp đảo trên thế tục của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Bình Nam Vương còn không phải là Phiên Vương thông thường.

Từ phong hiệu cũng có thể nhìn ra một ít manh mối.

Bình Nam Vương là Phiên Vương có đất phong tự chủ quyền.

Nói cách khác, Bình Nam Vương là Vương gia có quyền mộ binh ở đất phong của mình.

Nhưng khi đến trước mặt Cố Hàn Uyên lại hèn mọn đến thế.

Quả thực lại chấn động đến Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được vì sao Bình Nam Vương lại có thái độ này.

Dù sao Bình Nam Vương cũng không phải là vô dục vô cầu, hắn đối với Hoàng Vị là có dã tâm.

Bằng không cũng sẽ không vào lúc này rời khỏi đất phong, đi tới kinh thành mưu chức.

Phiên Vương có dã tâm nào lại không ước ao đố kỵ thanh thế hôm nay của Ninh Vương.

Thanh thế của Ninh Vương đến từ đâu.

Không phải chính là vì giao hảo với Cố Hàn Uyên sao.

Không phải là không có Phiên Vương nào muốn phục chế kinh nghiệm thành công của Ninh Vương.

Chỉ là phần lớn lời mời đều bị Cố Hàn Uyên cự tuyệt.

Ngay cả Tín Vương chỉ từng gặp Cố Hàn Uyên hai lần cũng vô duyên vô cớ có thêm không ít người ủng hộ.

Có thể thấy được sức ảnh hưởng to lớn của Cố Hàn Uyên hôm nay.

Bình Nam Vương tự nhiên cũng là một trong những Phiên Vương mời gặp, chỉ là vẫn không thể được đáp lại.

Vốn hắn cũng đã định bỏ qua, kết quả lại bất ngờ gặp được Cố Hàn Uyên ghé thăm.

Sau đó Viên Kim Hạ liền vẻ mặt cổ quái nhìn thấy Bình Nam Vương với vẻ mặt nịnh nọt nói: Cố công tử tới đúng dịp.

Bản vương từ đất phong mang theo không ít ca cơ, vũ cơ tư sắc thượng giai, vừa lúc có thể chiêu đãi Cố công tử một phen.

Sự chiêu đãi này hiển nhiên không phải đơn thuần thưởng thức ca vũ.

Điểm này ngay cả Viên Kim Hạ cũng nhìn ra được.

Trong lòng nàng không hiểu sao cũng có chút khó chịu.

Không thấy bên cạnh công tử còn có nữ nhân sao.

Lại dám quang minh chính đại dùng mỹ nhân kế.

Viên Kim Hạ thở phì phò trong lòng, mắng Bình Nam Vương thô tục.

Cũng may Cố Hàn Uyên không để nàng thất vọng.

Vương gia chậm đã.

Hôm nay Cố mỗ đến đây là có chuyện quan trọng muốn hỏi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười cự tuyệt mỹ nhân kế thành ý chưa đủ của Bình Nam Vương.

Trước đây khi Ninh Vương dùng mỹ nhân kế với hắn, ít ra còn phái ra không Diễm được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Bình Nam Vương lại muốn dùng chút vũ cơ thông thường để chiêu đãi hắn, không khỏi cũng quá khinh thường hắn rồi.

Bình Nam Vương không biết Cố Hàn Uyên lúc này đang âm thầm oán thầm hắn keo kiệt, nghe vậy không khỏi cau mày hỏi: Xin hỏi Cố công tử có chuyện gì muốn hỏi.

Trong lòng Bình Nam Vương có chút thất vọng.

Thái độ công sự công bạn của Cố Hàn Uyên chứng tỏ hắn không có ý định giao hảo với mình.

Bình Nam Vương tuy rất khó chịu, nhưng lại không dám cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Dù sao cho dù không thể giao hảo, cũng không thể trở mặt phải không.

Cố Hàn Uyên không để ý ý tưởng của Bình Nam Vương, trầm giọng hỏi: Xin hỏi tổng quản Vương phủ Giang Trọng Uy có ở đây

không.

Bình Nam Vương nghe vậy, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ xấu hổ.

Hắn do dự nói: Giang Trọng Uy hai mắt bị người chọc mù, đã bị bản vương sa thải.

Không trách hắn xấu hổ.

Dù sao Giang Trọng Uy đã làm tổng quản Vương phủ tận tụy hơn mười năm.

Kết quả lại vì công việc của Vương phủ mà tổn thương hai mắt rồi bị sa thải.

Bình Nam Vương làm như vậy khó tránh khỏi hiện ra sự bạc tình bạc nghĩa.

Bất quá nếu là kẻ dã tâm mơ ước ngôi vị hoàng đế, thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Chương 1540

Giang Trọng Uy hai mắt đã mù, không còn giá trị, đương nhiên sẽ bị bỏ rơi.

Ngay hôm qua, Giang Trọng Uy khi bảo hộ bảo khố Vương phủ đã bị Đạo tặc thêu hoa chọc mù hai mắt.

Chuyện này cùng với Nghiêm Thế Phiên mất một con mắt trái đã trở thành lý do để Cẩm Y Vệ khác lập tuần thành ty.

Một là con trai độc nhất của Nội Các Thủ Phụ Nghiêm Tung, một là tổng quản Bình Nam Vương phủ, đều bị người làm tổn thương mắt ngay tại nhà mình.

Vấn đề an toàn kinh thành quả thực vô cùng khẩn cấp.

Nếu không thì cho dù có Chu Hậu Chiếu phẫn nộ cùng Lãnh Lăng Khí thúc giục cũng không thể quyết định được chuyện này.

Trên thực tế, án tử Đạo tặc thêu hoa đã có tiếng gió từ sớm hơn.

Trấn Viễn Tiêu Cục bị Đạo tặc thêu hoa cướp đi tám mươi vạn lượng tiêu ngân, Tổng Tiêu Đầu Thường Mạn Thiên cũng bị chọc mù hai mắt.

Cũng vào lúc đó, Lục Tiểu Phụng bắt đầu điều tra về Hồng Hài Tử và còn hỏi đến Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng đã bị Kim Cửu Linh lừa gạt.

Một vụ án lớn như vậy lại không gây nên bao nhiêu sóng gió trong kinh thành.

Đồng thời người phụ trách tra án chính là Kim Cửu Linh tự biên tự diễn.

Về phương diện khác, lúc đó án kiện Bộ Thần bị hại, khuôn đồng bị trộm cũng chưa được giải quyết triệt để, lại thêm loạn An gia sắp đến, căn bản không ai có tâm tư đi quản cái gì Đạo tặc thêu hoa.

Trùng hợp trong kịch tình, Tiết Băng vốn cung cấp rất nhiều manh mối cho Lục Tiểu Phụng lại một lòng một dạ đặt vào người Cố Hàn Uyên.

Kết quả chính là Lục Tiểu Phụng cứ như ruồi không đầu điều tra hồi lâu, không thể đào ra Hồng Hài Tử cũng không thể tìm ra Đạo tặc thêu hoa chân chính.

Còn tiện thể bỏ lỡ sự kiện trọng đại như loạn An gia.

Kim Cửu Linh vào lúc này động thủ với Bảo Khố Vương phủ, ít nhiều có chút ý khiêu khích.

Vì vậy Cố Hàn Uyên sau khi giải được một phần tình báo từ Hồ Điệp liền dẫn Viên Kim Hạ tới Bình Nam Vương phủ.

Chỉ là ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không nghĩ đến Bình Nam Vương lại vô tình đến vậy.

Đêm qua Giang Trọng Uy mới bị chọc mù mắt, hôm nay đã bị sa thải.

Tuy Viên Kim Hạ nhìn Bình Nam Vương bằng ánh mắt khinh thường, nhưng Cố Hàn Uyên lại không để ý, chỉ hỏi: Có thể hay không cho Cố mỗ vào Bảo Khố Vương phủ xem có đầu mối nào còn sót lại không.

Bình Nam Vương nghe vậy hai mắt sáng lên, kích động hỏi: Cố công tử muốn điều tra án tử Đạo tặc thêu hoa ư.

Cố Hàn Uyên mặc dù không phải người trong quan phủ, nhưng năng lực phá án của hắn thì quá rõ ràng.

Chưa nói xa, án kiện tiền giấy đại thông, án kiện Đạo tặc giày sắt, án kiện Hồ yêu, ngay cả án kiện khuôn đồng bị trộm cùng án kiện Bộ Thần bị đâm, nói đúng ra đều là do Cố Hàn Uyên phá giải.

Dù sao An gia chủ đạo hai vụ án này đều do Cố Hàn Uyên giải quyết.

Có Cố Hàn Uyên xuất thủ, án kiện Đạo tặc thêu hoa sắp bị phá giải.

Bình Nam Vương đang mong đợi Cố Hàn Uyên có thể giúp hắn đoạt lại tài bảo bị mất trộm của Bảo Khố, tự nhiên kích động.

Cố Hàn Uyên đột nhiên kéo Viên Kim Hạ đang ngấm ngầm chê bai Bình Nam Vương đến trước mặt, khẽ cười nói: Không phải Cố mỗ muốn tra, mà là nàng tới tra.

Bình Nam Vương nhíu mày, nhìn Viên Kim Hạ vẻ mặt mờ mịt, nghi ngờ hỏi: Vị này là ai.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên, chế nhạo nói: Nàng ấy tên Viên Kim Hạ.

À. tạm thời là thị nữ của Cố mỗ.

Bất quá nàng ấy đang muốn nhậm chức Lục Phiến Môn, sở dĩ Cố mỗ liền tiện thể để nàng ấy kiếm chút công lao.

Bình Nam Vương nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Đồng thời rất nhanh lộ ra một nụ cười mà đàn ông đều hiểu.

Hắn thấy, cái gọi là thị nữ hơn phân nửa chỉ là một loại sở thích, Viên Kim Hạ tám chín phần mười là hồng nhan tri kỷ mới của Cố Hàn Uyên mới đúng.

Bằng không Cố Hàn Uyên hà tất tiêu hao thời gian và tinh lực đi giúp Viên Kim Hạ đang muốn nhậm chức Lục Phiến Môn kiếm chút công lao.

Đồng thời, Bình Nam Vương cũng có chút ảo não vì trước đó không quá mức quan tâm Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên mang theo nữ nhân bên cạnh đến đây, hắn lại muốn dùng ca cơ, vũ cơ chiêu đãi, hiển nhiên không hợp thời.

Bình Nam Vương tìm một lý do sau đó, tự nhiên cho rằng vẫn còn cơ hội giao hảo với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy hắn thập phần phóng khoáng nói: Bản vương đây liền dẫn Cố công tử cùng vị Viên cô nương này đi Bảo Khố kiểm tra manh mối.

Sau khi rời khỏi Bình Nam Vương phủ.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ vẫn cúi đầu trầm tư, khẽ cười hỏi: Thế nào.

Nàng nhìn ra được bao nhiêu điều.

Viên Kim Hạ nghe vậy dừng suy tư, ngẩng đầu lên, không chắc chắn lắm nói: Đạo tặc thêu hoa chắc là đã lẻn vào Bảo Khố trước khi Giang Trọng Uy kiểm tra.

Hắn cố ý dẫn Giang Trọng Uy vào Bảo Khố kiểm tra, rồi lại cố ý chọc mù mắt Giang Trọng Uy trước mặt.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ dường như không mấy tự tin vào phán đoán của mình, khẽ cười khích lệ nói: Tiếp tục.

Cố Hàn Uyên chỉ nói hai chữ, lại cho Viên Kim Hạ không ít tự tin.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng nàng cũng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên có ý muốn rèn luyện nàng.

Vì vậy nàng mạnh dạn suy đoán nói: Đạo tặc thêu hoa có phải là cố ý truyền lại tin tức gì cho Giang Trọng Uy, để rồi đánh lừa việc phá án chăng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười.

Mặc dù cách chân tướng còn rất xa, nhưng ít ra phương hướng là đúng.

Hơn nữa sức quan sát của Viên Kim Hạ cũng đúng như hắn đoán, nhạy bén phi thường.

Còn gì nữa không.

Cố Hàn Uyên tiếp tục hỏi.

Còn có.

Viên Kim Hạ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, hơi chút ngượng ngùng nói: Còn có những nghi hoặc cùng một chút suy đoán.

Cố Hàn Uyên vẫn mỉm cười nói: Nàng cứ nói thử xem.

Viên Kim Hạ được cổ vũ, thoáng chỉnh sửa ngôn ngữ rồi nói với giọng hơi trầm xuống: Theo lý thuyết, với sự phòng thủ và cơ quan của Bảo Khố Bình Nam Vương phủ, người bình thường căn bản không thể lặng yên không một tiếng động lẻn vào, rồi chuyên chở tài bảo trộm được ra ngoài.

Trừ phi là nhân viên nội bộ làm án, nhưng trực giác của thiếp thì không phải.

Càng có thể là bản đồ địa hình Bảo Khố bị tiết lộ cùng chìa khóa Bảo Khố bị mất.

Mà tin tức Đạo tặc thêu hoa cố ý bại lộ cho Giang Trọng Uy rất có thể có liên quan đến điều này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy càng cảm thấy hài lòng.

Viên Kim Hạ dưới thông tin có hạn mà có thể suy luận đến mức này, đã không kém gì Lục Tiểu Phụng.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc Viên Kim Hạ không bị lừa gạt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đã như vậy, vậy bây giờ đi tìm Giang Trọng Uy hỏi một chút đi.

Viên Kim Hạ tò mò hỏi: Công tử biết Giang Trọng Uy ở đâu sao.

Nàng vừa rồi cũng không thấy Cố Hàn Uyên hỏi Bình Nam Vương về tung tích của Giang Trọng Uy.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Bút Hà Am.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình.

Sau đó trên mặt dần dần biến thành cổ quái.

Liên quan đến Bút Hà Am, Viên Kim Hạ là nghe lén được từ Dương Trình Vạn.

Dương Trình Vạn vì lo lắng Dương Nhạc sẽ bị nơi phồn hoa kinh thành làm mê mẩn, sở dĩ cố ý dặn dò một số nơi không cho phép hắn đi.

Trong đó có đại danh Bút Hà Am.

Tương truyền Bút Hà Am là nơi che giấu.

Phải biết rằng Bút Hà Am tuy thuộc đạo môn, nhưng bên trong tu hành đều là nữ tử.

Theo lý thuyết hẳn sẽ không mở cửa cho nam tử tiến vào.

Thế nhưng Bút Hà Am đối với việc này lại chưa từng cấm nam tử đi vào.

Đồng thời, những khách hành hương đến Bút Hà Am phần lớn đều là nam tử.

Vì vậy rất khó khiến người ta không hoài nghi yếu tố bên trong Bút Hà Am.

Những khách hành hương kia cũng bị coi là ân khách phải đến Bút Hà Am.

Không phải không có người muốn điều tra Bút Hà Am, thế nhưng hậu trường Bút Hà Am dường như rất vững chắc.

Cuối cùng chỉ có thể bỏ qua.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Viên Kim Hạ đang suy nghĩ miên man, thản nhiên nói: Giang Trọng Uy có một muội muội tên Giang Khinh Hà.

Trên thực tế hai người không phải quan hệ huynh muội, Giang Khinh Hà từ nhỏ đã cùng Giang Trọng Uy định thân.

Thế nhưng sau này Giang Trọng Uy vì một ngoài ý muốn mà không thể nhân đạo, Giang Khinh Hà liền đến Bút Hà Am xuất gia.

Sở dĩ Giang Trọng Uy bị đuổi ra Bình Nam Vương phủ, chỉ có thể đi Bút Hà Am.

Viên Kim Hạ càng nghe sắc mặt càng cổ quái, cuối cùng giật mình há to miệng.

Nàng vô thức kinh hô: Sở dĩ Giang Trọng Uy liền mặc kệ Giang Khinh Hà ở Bút Hà Am tiếp khách.

Cho dù không thể làm phu thê, nhưng nói thế nào cũng đã định thân.

Giang Trọng Uy lại tâm lớn như vậy sao.

Nàng kỳ thực càng muốn nói là phóng khoáng.

Mình không thể thỏa mãn đối tượng đính hôn, lại để càng nhiều nam nhân đến thỏa mãn.

Đây không phải phóng khoáng thì là gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đưa tay khẽ gõ trán Viên Kim Hạ, tức giận nói: Đừng tùy tiện phỏng đoán.

Có một số việc nghe nhầm đồn bậy, không thể làm thật.

Giang Khinh Hà quả thực cùng không ít nam tử có giao tình, nhưng cũng có thể không phải là chuyện như trong tin đồn.

Không có gì bất ngờ, Giang Khinh Hà vẫn là thân thiếu nữ.

Cố Hàn Uyên tuy hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng có thể xác định Bút Hà Am là một cứ điểm của Hồng Hài Tử.

Những nam tử đến Bút Hà Am đại thể đều là những kẻ vì các loại nguyên nhân mà bị Hồng Hài Tử khống chế.

Chương 1541

Giang Khinh Hà xem như là người liên lạc giữa Hồng Hài Tử và những người này.

Những tin đồn kia cũng là để che giấu mới bị truyền ra.

Giang Khinh Hà không để bụng danh tiếng, dù sao nàng chẳng bao giờ cân nhắc đến việc lập gia đình.

Hơn nữa, việc này nhìn bề ngoài giống như tự cam đọa lạc, cam chịu, ngược lại có thể khiến Giang Trọng Uy không rõ chân tướng ít đi chút tự trách vì không thể nhân đạo.

Đương nhiên, theo Cố Hàn Uyên, làm như vậy chưa chắc có thể giảm bớt sự tự trách của Giang Trọng Uy.

Chẳng qua chỉ là thêm một cái cớ tự lừa dối mình mà thôi.

Viên Kim Hạ ôm trán kỳ thực tuyệt không đau.

Sự thân thiết như vậy khiến nàng tương đương hưởng thụ, ý cười trên môi đều nhanh không đè nén được.

Nàng chớp mắt to, tò mò hỏi: Vì sao thiếp cảm giác công tử dường như cái gì cũng đều biết rõ vậy.

Bất luận là tin tức mơ hồ để lộ ra trong lời nói, hay là chuyện liên quan đến Giang Khinh Hà, đều khiến nàng có cảm giác như vậy.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên rõ ràng chính là đang khảo nghiệm nàng.

Đồng thời hắn tự tin tình thế sẽ không vượt quá tầm kiểm soát của mình.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên, chế nhạo nói: Bản công tử có thể bói toán đó được không.

Viên Kim Hạ nghe vậy thần sắc mơ hồ, bĩu môi, hiển nhiên không tin lời đùa giỡn của Cố Hàn Uyên.

Không tin.

Vậy để ta tính xem yếm của nàng có màu gì.

Cố Hàn Uyên vừa cười vừa nói.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt vì xấu hổ, giận dữ nói: Công tử thật vô liêm sỉ.

Lại dám hồ ngôn loạn ngữ đùa giỡn thiếp.

Cố Hàn Uyên lại đương nhiên nói: Thị nữ không thể đem ra đùa giỡn, lạc thú chẳng phải thiếu hơn phân nửa sao.

Viên Kim Hạ vì sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên mà câm nín.

Nàng thở phì phò quay đầu đi, ra vẻ không muốn đáp lời hắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, ngược lại giả vờ nghiêm túc nói: Để ta tính thử xem.

Chắc là màu thâm quầng.

Lời chưa dứt, đã bị Viên Kim Hạ nhào tới trong lòng bịt miệng hắn lại.

Mặt cười đỏ bừng, ánh mắt kinh hãi sẵng giọng: Không cho nói.

Nàng đối với việc Cố Hàn Uyên dĩ nhiên nói ra màu sắc yếm của nàng cảm thấy khó có thể tin.

Điều này đương nhiên không phải Cố Hàn Uyên thật sự biết bói toán, hoặc dứt khoát có thiên nhãn.

Người an bài cho Viên Kim Hạ thay quần áo lại là Yến Phỉ Phỉ.

Đừng nói là màu sắc yếm, ngay cả số đo ba vòng của Viên Kim

Hạ ở chỗ Cố Hàn Uyên đều không có bí mật.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm lấy vòng eo tinh tế của Viên Kim Hạ, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, hơi cảm thụ xúc cảm mỹ hảo rồi có ý riêng nói: Ta không nói thì thôi.

Chờ ngày nào nàng chủ động nói cho ta biết yếm của nàng có màu gì nhé.

Dưới tình huống nào mới có thể chủ động báo cho biết nhan sắc yếm của chính mình.

Chỉ cần nghĩ đến loại cảnh tượng đó, Viên Kim Hạ liền xấu hổ đến không chịu nổi.

Hết lần này đến lần khác nàng còn không thể ngay thẳng phản bác một câu: Tuyệt đối không có khả năng.

Bằng không, quay đầu lại mà ăn một cái phi tiêu đánh mặt thì rất đau.

Lần nữa xác nhận Cố Hàn Uyên đối với hứng thú của nàng, khiến Viên Kim Hạ tâm tình rất là vi diệu.

Ở tránh thoát vòng tay Cố Hàn Uyên sau đó, nhất thời nàng không còn ý tứ nói chuyện với hắn, cũng không dám nhìn tới khuôn mặt tuấn tú khiến mình mê đắm kia.

Thẳng đến lúc nhanh đến Bút Hà Am, lòng xấu hổ hơi nguôi ngoai, Viên Kim Hạ mới nhớ tới một nghi hoặc: Vì sao công tử ngươi hỏi chuyện thế tử Bình Nam vương, Bình Nam vương liền biến.

Biến sắc mặt.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến lúc rời khỏi Bình Nam Vương phủ, sắc mặt khó coi của Bình Nam vương, khóe miệng tiếu ý trở nên có chút thâm sâu ý vị nói ra: Bởi vì Bình Nam vương thế tử lúc còn rất nhỏ liền mất tích.

Mất tích.

Là chuyện gì xảy ra.

Viên Kim Hạ tò mò hỏi.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ là ánh mắt sâu thẳm lắc đầu, không cho nàng giải đáp.

Chọc cho Viên Kim Hạ không khỏi thầm mắng một tiếng: Lại nhử ta.

Cố Hàn Uyên không để ý Viên Kim Hạ oán thầm.

Dù sao ngay cả bản thân hắn cũng không hoàn toàn khẳng định những suy đoán ấy.

Bởi vì biết được tình tiết kịch tình, Cố Hàn Uyên đối với những Phiên Vương dự mưu soán vị kia đều có không nhỏ quan tâm.

Nếu như Bình Nam vương ở lại kinh doanh nhiều năm đất phong, Cố Hàn Uyên muốn đưa bàn tay được xa như vậy cũng không dễ dàng.

Thế nhưng Bình Nam vương tiến kinh về sau thì không giống.

Dù là Bình Nam vương cũng không đỡ nổi Địa Võng vô khổng bất nhập cố ý tìm hiểu.

Hơn nữa nghĩ đến thủ đoạn soán vị của Bình Nam vương, tin tức về Bình Nam vương thế tử đương nhiên là trọng trung chi trọng.

Kết quả khiến Cố Hàn Uyên thật bất ngờ là Bình Nam vương thế tử lại mất tích rất nhiều năm.

Cố Hàn Uyên tới Bình Nam Vương phủ không chỉ riêng vì án tử của đạo tặc thêu hoa, cũng là để thăm dò Bình Nam vương có phải cố ý bày ra Mê Trận hay không.

Sự thật chứng minh phản ứng của Bình Nam vương không giả được.

Cái loại bi thống, hối hận cùng vài phần điên cuồng làm hoặc không làm đã nói rõ có nhiều vấn đề.

Sợ rằng thủ đoạn soán vị của Bình Nam vương trong kịch tình cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Mà càng khiến Cố Hàn Uyên lưu ý chính là, một số suy đoán trước đây của hắn khả năng cần phải lật đổ làm lại.

Cái thế giới hỗn loạn này, đôi khi quả thực phức tạp đến mức khiến Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy đau đầu.

Hơn nữa, Minh Quốc thành tựu nơi kịch tình giao hội, rất nhiều nhân tế quan hệ cùng tuyến kịch tình có thể nói là một mớ bòng bong.

Cố Hàn Uyên cũng chỉ có thể vừa cẩn thận thăm dò vừa điều chỉnh bố cục và kế hoạch của mình.

Sau đó, Cố Hàn Uyên và Viên Kim Hạ không nói chuyện với nhau nữa, đồng thời rất nhanh thì đến Bút Hà Am.

Trước cửa đón khách là một tiểu đạo cô.

Ngược lại cũng chứng minh rằng những tin đồn kia không chân thực.

Dù sao lấy thành phần và phong cách hành sự của Hồng Hài Tử, không có lý do gì để một nữ hài nhỏ tuổi như vậy sống ở nơi che giấu thật sự.

Tiểu đạo cô nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ, rõ ràng bối rối một cái, dù sao đến Bút Hà Am rất ít có loại tổ hợp một nam một nữ này.

Quan trọng hơn là loại tổ hợp hiếm thấy này, hôm nay lại đã là lần thứ hai rồi.

Cũng khó trách tiểu đạo cô khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ lại có chút ngẩn ra.

Cố Hàn Uyên đi lên trước, ôn hòa hỏi: Xin hỏi Giang chủ trì có ở đây không.

Tiểu đạo cô hiển nhiên chưa thấy qua nam tử tuấn mỹ như Cố Hàn Uyên, ngơ ngác đáp: Ở.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười vuốt cằm nói tạ ơn xong liền muốn đi vào, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vội la lên: Thí chủ xin dừng bước.

Chủ trì đang ở đãi khách, cũng xin thí chủ chờ một chút.

Tiểu đạo cô niên kỷ còn nhỏ, biết không nhiều lắm.

Thế nhưng nàng còn nhớ rõ Giang Khinh Hà đã phân phó mỗi lần chỉ gặp một nhóm khách nhân.

Cho nên nàng ở tỉnh hồn lại thời điểm mới vội vàng ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ cười một tiếng, thâm sâu ý vị nói ra: Không đúng Giang chủ trì đang ở tiếp đãi khách nhân, tại hạ quen biết thì sao.

Hắn biết Giang Khinh Hà lúc này đang gặp ai.

Ngoài ý liệu, nhưng lại hợp tình hợp lí.

Cố Hàn Uyên dứt lời, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ tiểu đạo cô, tặng nàng một cái vuốt đầu ôn nhu.

Ở lúc tiểu đạo cô khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, ngây ngẩn tại chỗ, hắn chào hỏi Viên Kim Hạ lướt qua tiểu đạo cô, đi vào Bút Hà Am.

Chờ lúc tiểu đạo cô phản ứng lại, Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ đã khuất bóng.

Đi vào Bút Hà Am, Viên Kim Hạ vẻ mặt cổ quái nói ra: Công tử mị lực quả là vô song, ngay cả đạo cô trẻ tuổi như vậy cũng bị công tử mê mẩn đôi chút.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, buồn cười dừng bước lại, giơ tay lên làm bộ muốn duỗi, nhẹ cười nói ra: Nàng cũng muốn sao.

Viên Kim Hạ khuôn mặt đỏ lên, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Trừng mắt: Ai mà muốn.

Miệng Viên Kim Hạ rất cứng rắn, nhưng nàng biết mình là khẩu thị tâm phi.

Bàn tay Cố Hàn Uyên rất lớn, thật ấm áp, cũng rất ôn nhu.

Mỗi một lần khẽ vuốt đều sẽ làm nàng cảm thấy an tâm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không sàm sỡ nàng, nếu không thì chỉ có xấu hổ.

Cho nên nàng còn rất mong chờ Cố Hàn Uyên vuốt ve nàng.

Cố Hàn Uyên xem thấu khẩu thị tâm phi của Viên Kim Hạ, thỏa mãn chân thật nguyện vọng trong nội tâm nàng, đại thủ ở trên mái tóc đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Ôn thanh cười nói: Là ta muốn sờ đầu nàng, được không.

Viên Kim Hạ sửa sang lại mái tóc thoáng chút rối loạn, mặt ngọc ửng hồng lẩm bẩm: Thật bá đạo.

Nói là nói như vậy, có thể khóe môi cong lên lại để lộ chân tâm của nàng.

Hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh liền tới đến một chỗ đình viện.

Chương 1542

Cố Hàn Uyên thoáng quan sát, trong lòng cũng có chút cổ quái.

Trách không được Bút Hà Am lại có những tin đồn che giấu kia.

Kiến trúc nơi đây tuyệt không giống đạo am, ngược lại giống như chỗ ở của nữ giới.

Rõ ràng tĩnh nhã thanh u, chim hót hoa nở.

Bất quá lúc này động tĩnh truyền tới từ trong đình viện lại phá hủy không khí này.

Giang Khinh Hà, nàng có thể không để ý tới ta.

Thế nhưng đạo bào của nàng còn chưa đủ dài, không giấu được Hồng Hài Tử trên chân nàng.

Giọng trêu ghẹo lả lơi tương đối quen thuộc vang lên.

Đáp lại là một giọng nữ thanh lãnh đạm mạc.

Thật là độc ánh mắt.

Đạo bào của nàng đã quá dài rồi, thế nhưng tình huống bên trong áo choàng không thoát khỏi mắt ta.

Giọng trêu ghẹo phía trước càng phát ra khinh bạc.

Nữ tử có chút thẹn quá hóa giận, lạnh giọng quát lên: Đồ vô sỉ.

Sau đó chính là một trận giao thủ kịch liệt.

Không bao lâu, giọng nữ tử lại truyền ra, càng lạnh hơn.

Buông tay.

Hiển nhiên nữ tử thua, hơn nữa thua rất nhanh.

Điều này nói rõ thực lực hai bên chênh lệch cực đại.

Chỉ cần Giang cô nương bằng lòng giải thích một chút Hồng Hài Tử nàng mặc trên chân, ta sẽ tha cho nàng.

Giọng khinh bạc vừa ra khỏi miệng, lại là một tiếng thét kinh hãi: Oa a.

Một viên Phi Tiêu như thế này, Giang cô nương làm sao mà giấu được.

Lại sau đó chính là một trước một sau tiếng xé gió.

Một đạo là do quần áo rộng lớn tạo thành, một đạo khác lại là do Phi Tiêu tạo thành.

Trong đình viện, chỉ thấy một cô gái cả người mặc đạo bào rộng thùng thình đang muốn dùng khinh công rời đi.

Người ở giữa không trung, một viên Phi Tiêu lóe hàn quang đang bắn về phía nàng.

Phi Tiêu không bắn về phía yếu hại, nhưng đã đủ để ngăn cản nữ tử rời đi.

Trừ phi nàng liều mạng chịu đựng viên tiêu này.

Khuôn mặt băng thanh ngọc khiết của nữ tử hiện ra vẻ tàn nhẫn, liền muốn dùng thân thể đỡ lấy Phi Tiêu, để cầu không bị quấy nhiễu mà dùng khinh công đào tẩu.

Nhưng mà nàng cũng không đợi đến đau đớn.

Viên Phi Tiêu bắn tới đã bị hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng kẹp lấy.

Đồng thời nàng cảm giác được vòng eo mình chợt nóng lên, đã bị người ôm lấy.

Bên tai truyền đến giọng điệu hơi cợt nhả.

Lục Tiểu Phụng lúc nào lại thích ức hiếp nữ nhân vậy.

Màn đêm đã sâu.

Kinh thành vốn vì chợ đêm mà náo nhiệt cũng đã vắng lạnh xuống.

Trên đường phố ngoại trừ vài ba quầy hàng khổ cực muốn kiếm thêm chút tiền thì phần lớn đều đã thu sạp.

Lâm Lăng bị Cố Hàn Uyên lần nữa đặt xuống khi mặt ngọc đã đỏ ửng thấu.

Vội vàng lui ra mấy bước, dưới chân thậm chí có vài phần lảo đảo.

Bởi vì khinh công của Cố Hàn Uyên quá nhanh, nàng bị dọa đến không khỏi ôm chặt lấy eo Cố Hàn Uyên.

Một bên là bàn tay nóng bỏng của Cố Hàn Uyên, đốt nàng vòng eo mềm nhũn.

Một bên là xuyên thấu qua lớp quần áo ngăn cách, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được vòng eo của Cố Hàn Uyên rắn chắc cường tráng đến nhường nào.

Chưa từng trải sự đời, Lâm Lăng làm sao chịu nổi điều này.

Phải biết rằng, nàng dù đối với Lục Sinh có tình ý, nhưng vẫn luôn giữ một khoảng cách.

Cố Hàn Uyên là nam tử đầu tiên cùng nàng có tiếp xúc thân mật như vậy.

Với quan niệm bảo thủ của Lâm Lăng, cho dù có không muốn đến mấy, Cố Hàn Uyên cũng đã lặng lẽ để lại vài phần dấu vết trong lòng nàng.

Nhất thời lại có chút không dám nhìn thẳng mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế đang muốn trêu đùa vài câu.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên nhíu mày, hướng về một nhà quầy bán than còn chưa dẹp ở đằng xa nhìn lại.

Nơi đó chủ quán đang cùng một thực khách tán gẫu.

Có lẽ là vì không khí đêm khuya, lời nói của hai người trở nên càng phát ra không chút kiêng kỵ.

Chủ quán như thể đang oán giận nói ra: Khách quan ngài có điều không biết, gần đây trong kinh thành cũng không biết chuyện gì xảy ra, cứ như là chọc phải người người oán trách vậy.

Các loại án tử thì không nói, mấy ngày hôm trước còn xảy ra loạn lạc, có người nói đều đánh tới Thái Hòa Điện.

Thực khách là vừa tới kinh thành, đối với trọng tâm câu chuyện của chủ quán cảm thấy rất hứng thú, hỏi: Ai mà gan to như vậy.

Ngài hãy nói rõ cho ta nghe đi.

Kẻ làm loạn là An gia phú thương nguyên bản trong kinh thành.

Cái lão gia tử An kia luôn luôn thích làm vừa lòng người khác, không ngờ cũng là kẻ lòng lang dạ sói.

Không chỉ phát động loạn lạc, còn đánh cắp khuôn đúc tiền đồng, hại cho thành Tử Kinh tiền giả tràn lan.

Bách tính vì thế chịu không ít khổ sở.

Chủ quán dương dương tự đắc khoác lác với những gì mình biết.

Thực khách nghe vậy, theo thường thức hỏi: Vậy sau đó thì sao.

Có phải Hoàng Đế bệ hạ anh minh thần vũ trấn áp loạn An gia rồi không.

Bệ hạ.

Ngữ khí chủ quán thêm mấy phần cười nhạt.

Hắn kỳ thực càng muốn nói là Ngay cả hôn quân đó, biết có bản lĩnh đó sao.

Bất quá vì dính đến hoàng đế, không dám nói tiếp.

Hắn cũng không muốn nửa đêm bị Cẩm Y Vệ tìm tới cửa.

Lời nói xoay chuyển, giọng mang kính trọng nói ra: Là Cố công tử đã giải quyết loạn An gia, còn trả lại kinh thành một sự bình yên.

Có lẽ là bởi vì nói tới Cố Hàn Uyên mà chủ quán vô cùng kính trọng, nhất thời hứng thú nói chuyện quá độ.

Đem từng việc từng việc đại sự mà Cố Hàn Uyên gần đây đã làm như thể khoe khoang mà thuộc làu làu báo cho thực khách.

Đặc biệt là chuyện Cố Hàn Uyên trước đây đã làm cho nạn dân lũ lụt thì càng được ghi lại như một việc quan trọng.

Lời nói của hai người vẫn chưa che giấu, cho nên âm thanh cũng truyền đến chỗ Cố Hàn Uyên và Lâm Lăng.

Tâm tình e lệ nguyên bản của Lâm Lăng cũng vì vậy mà chuyển dời sự chú ý.

Nàng nhìn Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, trong lòng có cảm thụ không rõ.

Cuộc sống dĩ vãng của Lâm Lăng căn bản là ẩn cư, sau này cũng cơ bản dành hết tinh lực để truy tìm tung tích Lục Sinh.

Vì vậy tin tức của nàng khá lạc hậu.

Căn bản không biết Cố Hàn Uyên ở kinh thành còn làm nhiều chuyện vì dân vì nước như vậy.

Đừng nói là tên thực khách kia, Lâm Lăng nghe xong cũng đối với Cố Hàn Uyên thêm vài phần kính trọng.

Cố công tử.

Lâm Lăng đang muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt ý bảo im lặng của Cố Hàn Uyên cắt ngang.

Chương 1543

Đúng lúc này, chủ quán tiếc nuối nói ra: Đáng tiếc cho dù là Cố công tử cũng không giải quyết được chuyện quỷ dị.

Quỷ dị.

Chủ quán lòng còn sợ hãi nói ra: Nghe nói là gần đây kinh thành đã chết quá nhiều người, thế cho nên oan hồn không tan.

Nghe nói gần đây lại còn có một tiểu oan hồn đến, chuyên tìm thế thân.

Bởi vì điều này, đã có ba đứa hài tử mất tích.

Thực khách nghe vậy nhất thời giật mình, đang muốn hỏi kỹ.

Đột nhiên chỉ thấy chủ quán hai mắt mở to, vẻ mặt hoảng sợ.

Làm sao vậy.

Mau.

Mau chạy đi.

A.

Quỷ a.

Chủ quán ngay cả quầy hàng của mình cũng bỏ lại, xoay người chạy.

Thực khách lúc này rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, cứng đờ quay người nhìn.

Chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé đang đứng ở không xa.

Khoác trên người bộ tang phục trắng bệch rộng thùng thình hơn nhiều so với thân hình, đến nỗi hơn nửa đều kéo lê trên mặt đất.

Trên mặt đeo mặt nạ hoa văn hồ ly ở trong hoàn cảnh đêm khuya này lộ ra thập phần quỷ dị.

Thoạt nhìn giống như một tiểu hồ yêu chuyên lấy mạng người vào ban đêm vậy.

Thực khách nhất thời phát ra một tiếng kinh hô giống chủ quán, chạy bán sống bán chết.

Lâm Lăng lúc này thấy cảnh tượng cũng là một cái giật mình, đôi mắt đẹp hiện lên vài phần vẻ sợ hãi.

Cho rằng là không cẩn thận đụng phải tiểu oan hồn trong miệng chủ quán, nàng theo bản năng liền muốn dựa vào Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà nàng chưa kịp hô hoán, chỉ thấy Cố Hàn Uyên biến sắc, thân hình khẽ lóe, biến mất tại chỗ.

Lâm Lăng trong thoáng chốc lần nữa chứng kiến Cố Hàn Uyên thì hắn đã đến trước mặt tiểu oan hồn kia.

Nhưng mà Lâm Lăng không nhìn thấy tiết mục Tam Tuyệt Kiếm Tiên đại chiến tiểu oan hồn.

Ngược lại thì nhìn thấy Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng đỡ lấy thân ảnh nhỏ bé đột nhiên ngã quỵ về phía trước kia.

Lâm Lăng thấy thế giật mình, cũng chạy tới.

Sau đó nàng liền nhìn thấy mặt nạ trên mặt thân ảnh nhỏ bé kia đã được tháo xuống.

Nơi nào là cái gì tiểu oan hồn, rõ ràng chỉ là một hài tử nhỏ mà thôi.

Lâm Lăng đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu.

Hài tử nhỏ sắc mặt vàng như nghệ, hốc mắt trũng sâu, khóe mắt thâm quầng.

Nhìn một cái chính là dấu hiệu trúng độc.

Cố công tử, hài tử này trúng độc.

Ừm.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, tiện miệng đáp lời.

Hắn đã nhận ra thân phận của hài tử nhỏ.

Chính là nữ nhi Đồng Đồng của Diêu Tứ Nương.

Tuy là vì sắc mặt vàng vọt mà nhìn bề ngoài càng giống như một nam hài, nhưng nàng đúng là nữ hài.

Nếu như là nam hài nói, động tác của Cố Hàn Uyên cũng sẽ không mềm nhẹ như thế.

Cố Hàn Uyên đối với nam hài cùng nữ hài đúng là phân biệt đối đãi.

Lolicon thì lolicon vậy.

Bất quá đây không phải trọng điểm.

Cố Hàn Uyên sau khi dò xét thân thể Đồng Đồng, kết luận thu được cơ bản nhất trí với kịch tình.

Đồng Đồng ăn nhầm nấm độc mà trúng độc.

Hơn nữa còn có một chút dấu hiệu âm khí nhập thể.

Âm khí như vậy phần lớn xuất hiện ở mộ địa.

Quan trọng hơn là, Cố Hàn Uyên còn phát hiện trong nấm mà Đồng Đồng ăn nhầm có loại trí huyễn.

Cũng may Đồng Đồng ăn nhầm không nhiều lắm.

Nhưng Diêu Tứ Nương thì không nói được rồi.

Tám chín phần mười đã giống như trong kịch tình kia vậy, ăn nhầm quá nhiều nấm độc trí huyễn, dẫn tới tinh thần trở nên không bình thường.

Cố Hàn Uyên trước vận công vì Đồng Đồng thúc thổ, đem nấm độc còn lưu lại trong dạ dày đều nôn ra.

Thấy nàng vẫn không tỉnh, một tay bế nàng lên.

Áy náy nói với Lâm Lăng: Lâm cô nương, xin lỗi.

Vốn đã tối muộn thế này, hẳn là trước đưa nàng về.

Thế nhưng ta không thể bỏ mặc hài tử này.

Lâm Lăng nghe vậy khẽ lắc đầu, điềm tĩnh mỉm cười nói: Không sao.

Cố công tử không ngại, thiếp có thể cùng chàng đi cùng.

Đôi mắt đẹp của Lâm Lăng khẽ sáng lên, nàng nhìn thấy một mặt ôn nhu khác của Cố Hàn Uyên.

Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh, nàng thật là vô dụng.

Trần An An thở hổn hển trừng mắt Liễu Nhược Hinh nói.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy khó chịu liếc nhìn.

Rất muốn đáp trả một câu Nàng giỏi thì nàng lên đi.

Đồng thời lại có chút hối hận khi nói cho Trần An An về chuyện ngày đó gặp Yêu Nguyệt trong hoàng cung.

Tuy là Yêu Nguyệt đã cứu nàng, thế nhưng hai người lần đầu gặp mặt được cho là không vui mà tan rã.

Chủ yếu là Yêu Nguyệt tựa hồ đối với nàng rất có ý kiến, cứu nàng về sau, thái độ đột nhiên trở nên rất lạnh nhạt.

Không biết Yêu Nguyệt có phải đang đố kỵ vóc người kiều diễm của nàng hay không, Liễu Nhược Hinh chỉ cảm thấy không hiểu mô tê gì.

Không trách nàng không phản ứng kịp.

Bởi vì trong mắt nàng, Yêu Nguyệt phong hoa tuyệt đại mới là người thật sự làm nàng cảm thấy thiếu tự tin.

Chủ yếu là có rất ít hai nữ nhân gặp nhau, lại trước tiên quan tâm vóc người đối phương.

Muốn tranh đua cũng phải so sánh diện mạo mới đúng.

Đáng tiếc Liễu Nhược Hinh không biết Yêu Nguyệt bởi vì Liên Tinh mà đặc biệt mẫn cảm, chú ý đến phương diện này.

Mà Trần An An cũng là bởi vì nghe nói chuyện Tứ Hôn của Vân La quận chúa, mà lo lắng.

Tuy là Liễu Nhược Hinh đã nói với nàng rằng Vân La quận chúa là lấy thân phận thiếp gả cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng thân phận quận chúa đặt ở đó, khó tránh khỏi khiến một thiếu nữ xuất thân bình dân lại không có dã tâm gì như Trần An An càng thêm cảm thấy áp lực.

Vạn nhất Vân La quận chúa nhìn nàng không hợp mắt, dùng thân phận hoàng thất gây áp lực không chấp thuận chuyện của nàng và Cố Hàn Uyên thì sao.

Tầm nhìn của Trần An An dù sao cũng quá thiển cận, rất khó lý giải cái lý lẽ ngay cả hoàng thất một nước cũng phải cúi đầu trước Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, điều càng làm nàng lúng túng hơn là ngay cả muốn Cố Hàn Uyên chịu trách nhiệm cho nàng, cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Chương 1544

Dù sao nàng và Cố Hàn Uyên còn chưa phát sinh quan hệ thực chất.

Nếu có trách nhiệm thì cũng là trách nhiệm với mẫu thân Tô Nguyên Chỉ của nàng.

Hay là đến cuối cùng, Cố Hàn Uyên thật sự từ tình lang biến thành cha dượng.

Nàng kia không muốn khóc không ra nước mắt.

Tuy là như vậy cũng không trở ngại nàng lén lút qua lại với Cố Hàn Uyên, thế nhưng thiếu nữ hoài xuân nào lại không muốn một danh phận.

Hồng Hài Tử Nhị Nương cũng bởi vì một cái danh phận mà bị Kim Cửu Linh lừa dối đến xoay như chong chóng.

Tóm lại, suy nghĩ lung tung, Trần An An đã lo lắng.

Lại thêm mấy ngày nay Cố Hàn Uyên không hề đến Thiên Hòa Y Quán.

Sau đó, Trần An An bắt đầu oán giận Liễu Nhược Hinh không thể mang Cố Hàn Uyên về.

Trách nhiệm này Liễu Nhược Hinh không thể nhận, nhưng lại lười cãi cọ với Trần An An.

Liền dứt khoát lấy Yêu Nguyệt làm bia đỡ.

Thế nhưng Trần An An lại căn bản không bị mắc lừa.

Hoặc có lẽ là đã sớm coi việc cãi cọ nhau là chuyện thường, cặp oan gia này quá hiểu đối phương.

Trần An An lải nhải: Lớn đến từng này, chẳng có tác dụng gì, quả nhiên là đồ vô dụng.

Liễu Nhược Hinh nghe được vẻ mặt đen như đáy nồi, đang muốn đáp trả, đột nhiên thần tình ngẩn ra.

Ngay sau đó vui vẻ ra mặt hướng về phía đại môn hô: Cố đại ca.

Tiếng kêu này rất khó lường, làm kinh động cả Tô Nguyên Chỉ cùng Trương Yên hai nàng đang ở chỉnh lý dược liệu.

Liền cùng Trần An An đang mừng rỡ, bốn nữ nhân cùng nhau ra nghênh đón.

Công tử.

Cố đại ca.

Bởi vì cũng có một khoảng thời gian không gặp, bốn nữ nhân đối với Cố Hàn Uyên đều thật sự nhớ nhung.

Liễu Nhược Hinh còn tốt một chút, ba nữ nhân còn lại trong đôi mắt đẹp, ánh mắt dịu dàng gần như tràn ra.

Lâm Lăng cùng Cố Hàn Uyên đến, nhìn trước mắt oanh oanh yến yến, lúc này đã trợn tròn mắt.

Nghe nói qua tin đồn và tận mắt thấy được hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, sự chấn động tâm lý mang lại là hoàn toàn bất đồng.

Phong vận thục mị Tô Nguyên Chỉ, yêu kiều quyến rũ Liễu Nhược Hinh, hồn nhiên ngay thẳng Trần An An, thanh tú yếu ớt Trương Yên.

Không một ai tư sắc bình thường.

Một gian y quán nhỏ lại có bốn giai nhân như vậy đang đợi Cố Hàn Uyên.

Nếu như không có những hiểu lầm đủ loại xảy ra trước đó trong

Nghiêm phủ, Lâm Lăng nhất định sẽ đối với Cố Hàn Uyên kính nhi viễn chi.

Lúc này nàng chú ý cũng là bốn nữ nhân đối với Cố Hàn Uyên không chút che giấu sự ngưỡng mộ và nhớ nhung.

Cố công tử quả nhiên không chỉ đơn thuần là tham hoa háo sắc.

Đều là nữ tử, Lâm Lăng đối với cảm xúc của bốn nữ nhân cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Nếu như không phải xuất phát từ thật lòng, tuyệt đối sẽ không như vậy.

Cố Hàn Uyên mỉm cười cùng bốn nữ nhân lên tiếng chào hỏi.

Cố đại ca, chàng đây là.

Lúc này bốn nữ nhân rốt cuộc chú ý tới Lâm Lăng bên cạnh Cố Hàn Uyên cùng Đồng Đồng trong lòng hắn.

Trần An An đầu óc rộng mở mà kinh ngạc thốt lên: Cố đại ca, chàng và vị cô nương này có con lớn như vậy từ khi nào.

Lâm Lăng nghe vậy nhất thời mặt đỏ ửng.

Nàng nào nghĩ tới chính mình lại sẽ bị người hiểu lầm thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, thậm chí đều có hài tử.

Bất quá ngay cả bản thân nàng lúc này cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trong lòng mình cũng không có bao nhiêu ý nghĩ chán ghét hay tức giận, càng nhiều hơn vẫn là ngượng ngùng và không biết làm sao.

Mà Cố Hàn Uyên liền mặt đen như đáy nồi.

Tức giận gõ nhẹ vào trán Trần An An trơn bóng dưới mái tóc mái xén.

Nói gì lung tung vậy.

Ta còn chẳng lớn hơn An An muội muội bao nhiêu, làm sao có khả năng.

Các nàng nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến tuổi tác của mình, mới chợt kinh ngạc nhận ra hắn thực sự trẻ tuổi đến mức quá đáng.

Tô Nguyên Chỉ càng hiện lên vài phần cảm giác lão ngưu gặm nộn thảo có chút trái luân thường đạo lý.

Nhất thời khóe môi ngọc yên nhiên, mị nhãn như tơ.

Lâm Lăng cũng vậy mà kinh ngạc.

Cố Hàn Uyên tuy là nhìn trẻ trung tuấn lãng, thế nhưng cảm giác hắn mang lại chung quy lại khiến nàng không tự chủ bỏ qua tuổi thật của đối phương.

Lâm Lăng nhìn Cố Hàn Uyên ánh mắt nhất thời liền dịu dàng đi không ít.

Thiếu niên khuynh mộ phong nhã, có thể lý giải.

Lâm Lăng lại tự động suy diễn tính phong lưu hợp lý của Cố Hàn Uyên.

Trần An An ôm trán kêu đau.

Liễu Nhược Hinh ngược lại là người đầu tiên chú ý tới Đồng Đồng có gì đó không ổn.

Chủ yếu là bởi vì Cố Hàn Uyên trước đây đã trị liệu cho Đồng Đồng, sắc mặt tốt hơn nhiều.

Cho nên các nàng nhất thời đều không thể phát hiện vấn đề.

Liễu Nhược Hinh đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu mà hỏi: Cố đại ca, hài tử này thế nào.

Cố Hàn Uyên khẽ than một tiếng, nói ra: Nàng trúng độc.

Sau đó hắn giải thích một chút tiền căn hậu quả.

Liễu Nhược Hinh sau khi nghe xong, đau lòng đỡ Đồng Đồng từ lòng Cố Hàn Uyên.

Có lẽ là nhãn duyên.

Liễu Nhược Hinh dường như trong kịch tình vậy, đối với Đồng Đồng lần đầu gặp mặt rất có hảo cảm.

Nàng đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu mà hỏi: Phụ mẫu của đứa bé đâu.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nói ra: Chỉ có thể chờ nàng tỉnh lại rồi hỏi.

Sau đó Cố Hàn Uyên cho bốn nữ nhân cùng Lâm Lăng giới thiệu lẫn nhau.

Vị này chính là Lâm Lăng, Lâm cô nương.

Đệ tử Dược Vương Cốc, y thuật cao siêu, sẽ tạm thời ở lại Y Quán.

Yên Nhi muội muội có cơ hội có thể đa tạ nàng chỉ giáo.

Đây là ước hẹn lúc hai người đến.

Lục Sinh còn chưa tìm được, Lam Ngọc Trâm cũng chưa có kết cục.

Trong thời gian ngắn Lâm Lăng chắc chắn sẽ không nguyện ý rời kinh thành.

Nhưng lại không thể tùy tiện tìm một chỗ ở xuống.

Nghiêm Thế Phiên mất một con mắt, nhất định sẽ phái thuộc hạ lùng sục tung tích nàng.

Trong kinh thành, nơi Nghiêm Thế Phiên không dám lùng sục không nhiều lắm.

Hơn nữa Lâm Lăng cũng không có quan hệ gì với những quyền quý kia.

Thế nhưng Nghiêm Thế Phiên tuyệt đối không dám phái người lùng sục địa bàn của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Lâm Lăng ẩn mình trong nhà một chút liền sẽ không cần lo lắng bị Nghiêm Thế Phiên phát hiện.

Lâm Lăng ôn uyển lễ độ nói ra: Sẽ phải làm phiền các vị một thời gian.

Thái độ Lâm Lăng tương đương khách khí.

Thế nhưng ánh mắt lại luôn không nhịn được liếc nhìn Tô Nguyên Chỉ.

Nguyên lai là mẫu thân của Trần An An cô nương.

Mẫu nữ sao.

Ta có phải đã đánh giá lại Cố Hàn Uyên quá sớm rồi không.

Tâm tình Lâm Lăng vô cùng rối rắm.

Bốn nữ nhân cùng Lâm Lăng biết nhau.

Chương 1545

Bởi vì giữa lẫn nhau đều nảy sinh chút hiểu lầm, bầu không khí ít nhiều có vẻ hơi ngượng ngập.

Vẫn là Cố Hàn Uyên giúp các nàng phá vỡ không khí ngột ngạt.

Ủy thác Lâm Lăng giúp đỡ bốc thuốc sắc cho Đồng Đồng uống.

Đồng Đồng ăn nhầm nấm độc, lại bị âm khí nghĩa địa ăn mòn thân thể.

Cho dù Cố Hàn Uyên giúp nàng thúc thổ, cũng chỉ đơn giản điều dưỡng một chút cho nàng.

Thế nhưng vấn đề trên người Đồng Đồng không chỉ là các loại di chứng, còn suy yếu rất nhiều.

So với điều dưỡng, bồi bổ thân thể quan trọng hơn.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải là không thể trực tiếp dùng linh khí thay thế, nhưng bởi vì nghĩ đến Lâm Lăng, mới không làm như vậy.

Lâm Lăng cùng Kinh Như Ức bất đồng, trong xương cốt liền là một nữ tử quật cường.

Một mặt là để cho nàng không nợ nhân tình cũng không nên.

Đặc biệt nơi Thiên Hòa Y Quán đây ở vẫn là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, mà không phải bản thân Cố Hàn Uyên.

Nếu như cái gì cũng không để nàng làm, trong lòng nàng chỉ sẽ càng thêm không thoải mái.

Đến lúc đó vì không nợ nhân tình rất có thể nàng sẽ lẳng lặng rời đi.

Như vậy không chỉ dễ thoát ly sự chưởng khống của Cố Hàn Uyên, còn dễ dàng bị Nghiêm Thế Phiên tìm được mà thừa cơ lợi dụng.

Trong thời gian ngắn, Cố Hàn Uyên cũng không muốn làm cho Lâm Lăng bại lộ trước mặt Nghiêm Thế Phiên.

Cho nên liền muốn làm cho Lâm Lăng ở Thiên Hòa Y Quán bên trong có việc làm.

Thuận tiện dạy Trương Yên y thuật là một mặt, giao vấn đề suy nhược thể hư của Đồng Đồng cho Lâm Lăng giải quyết là về phương diện khác.

Đồng Đồng hiện tại suy yếu kịch liệt.

Bên trong vấn đề thì không nói, thân thể càng là gầy yếu không những thấp bé, trên người lại chẳng có chút thịt nào.

Cùng cảm giác phấn điêu ngọc trác của Vu Hành Vân khi còn bé nhỏ hoàn toàn khác nhau.

So với nữ hài, càng giống như là nam hài.

Lúc này Lâm Lăng đi bốc thuốc, Trương Yên cùng hỗ trợ trợ thủ.

Liễu Nhược Hinh thì bị Cố Hàn Uyên sai đi giúp Đồng Đồng tắm rửa.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không gây ra chuyện Ô Long của Chu Nhất Phẩm không phân biệt được Đồng Đồng là nam hay nữ.

Liễu Nhược Hinh nguyên bản còn không đồng ý.

Nàng mặc dù đối với Đồng Đồng rất có nhãn duyên, nhưng là coi nàng là tiểu nam hài.

Cho dù Đồng Đồng niên kỷ còn nhỏ, cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, nào có đạo lý hỗ trợ tắm rửa.

Cố Hàn Uyên nói Đồng Đồng là nữ hài thời điểm nàng còn vẻ mặt không tin.

Bất quá chờ khi Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nói: Nàng có thể thử sờ một cái liền biết là nam hay nữ.

Liễu Nhược Hinh nhất thời bại lui.

Cũng tin Cố Hàn Uyên nói Đồng Đồng là nữ hài.

Dù sao lấy Cố Hàn Uyên muốn chiếm làm của riêng mà còn nói với nàng ra lời như vậy, độ tin cậy tương đối cao.

Cho nên lúc này chỉ có Tô Nguyên Chỉ cùng Trần An An bị hắn ôm ấp hai nàng.

Bởi vì những chuyện hoang đường hơn đều đã cùng nhau làm, Trần An An mặc dù cùng Tô Nguyên Chỉ cùng nhau bị Cố Hàn Uyên ôm lấy cũng không có mấy phần xấu hổ.

Ngược lại là Tô Nguyên Chỉ rất căng thẳng.

Nàng cũng chú ý tới ánh mắt nhìn lén nàng trước đó của Lâm Lăng.

Cái loại kinh ngạc và không thể hiểu nổi đó làm nàng trong lòng tuyệt không thoải mái.

Quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên rốt cuộc không được thế tục dung thứ.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tình Tô Nguyên Chỉ, nhẹ giọng an ủi: Phu nhân không cần bận tâm, Lâm cô nương sớm muộn cũng sẽ chấp nhận.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy liếc mắt, bất đắc dĩ nói ra: Lâm cô nương khí chất nhìn một cái chính là xuất thân thư hương môn đệ, nào có thể chấp nhận chuyện như thế này.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh khẽ cười nói: Cũng chưa chắc, chờ ngày nào đó Lâm cô nương gọi phu nhân là tỷ tỷ thì sẽ chấp nhận.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy vẻ mặt không nói nhìn Cố Hàn Uyên.

Lâm Lăng trong tình huống nào sẽ gọi nàng tỷ tỷ thì còn cần phải nói sao.

Trần An An ở một bên chua xót nói ra: Cố đại ca chàng thật đúng là thấy người liền yêu.

Bởi vì tự nhiên cho rằng Vân La quận chúa có uy h·iếp, Trần An An hiện tại đặc biệt ghen ghét.

Cố Hàn Uyên buồn cười mà liếc nhìn cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra đến mức có thể treo cả bình dầu của Trần An An, quyết định dùng hành động để an ủi nàng.

Tô Nguyên Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ở trước mặt nàng cùng Trần An An ôm sát nhau, cho dù đã sớm làm qua những chuyện khác người hơn, nhất thời cũng khó tránh khỏi tâm tình phức tạp.

Đương nhiên, càng nhiều hơn hay là đối với Trần An An ganh tị.

Nàng cũng rất nhớ nhung Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu.

Cố Hàn Uyên thả ra Trần An An với đôi mắt đẹp mê ly, môi anh đào tươi tắn, thân thể mềm nhũn.

Ôn thanh khẽ cười nói: An An muội muội hài lòng chưa.

Tỉnh hồn lại Trần An An nghe vậy xấu hổ một cái, âm sắc kiều mị thấp giọng kêu: Cố đại ca Cố Hàn Uyên nghe tiếng ca hiểu ý nhã.

Hắn đối với trạng thái này của Trần An An quen thuộc nhất bất quá, ấm áp nói: An An muội muội đã chuẩn bị xong.

Ừm.

Trần An An đáp như tiếng muỗi kêu, mặt ngọc đã đỏ bừng một mảng.

Nhưng trong lòng thầm nói một tiếng: Liễu Nhược Hinh, đừng trách ta đoạt trước.

Ai bảo nàng vô dụng như vậy.

Cố Hàn Uyên xoay đầu lại, cố ý đối với Tô Nguyên Chỉ thâm sâu ý vị hỏi: Phu nhân cảm thấy thế nào.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy cũng hồng thấu mặt ngọc.

Cố Hàn Uyên tuy là không nói gì, thế nhưng nàng lại hiểu được lời ám chỉ.

Ngượng ngùng ngập ngừng nói: Thiếp có chút không yên lòng An An, cho nên.

Trần An An xem sắc mặt cùng thần tình của mẹ mình, tâm tình cũng thắt lại.

Dù sao cũng là thời khắc quan trọng nhất của mình, nhưng lại phải bị xen vào.

Bất quá nàng cũng vì vậy an tâm không ít.

Cố Hàn Uyên đem phản ứng hai nàng thu hết vào mắt, vui vẻ cười nói: Đã như vậy, đêm nay ta liền ở lại đây đi.

Cố Hàn Uyên cùng hai nàng làm ra ước định.

Đợi các nàng tâm tình bình ổn một chút sau đó, hỏi tới chính sự.

Tình hình bên Chu Nhất Phẩm thế nào.

Chu Nhất Phẩm đem Cẩu Hoàn Nhân Tế Thế Đường đổi thành Nhân Hòa Y Quán.

Công tử ngài trước đây đã cho hắn vay một khoản tài chính, bây giờ đã sửa chữa gần như hoàn tất.

Chỉ hai ngày nữa là có thể khai trương.

Trần An An lúc này còn có chút đắm chìm trong tâm tình e lệ cùng chờ mong, cho nên là Tô Nguyên Chỉ giải thích.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ gật đầu.

Chu Nhất Phẩm bởi vì gần đây bận rộn sửa chữa Nhân Hòa Y Quán, cho nên bỏ lỡ không ít tình tiết.

Chẳng qua hiện nay Đồng Chu Hội bị Ninh Vương vứt bỏ, ngoài việc truy tra kẻ phản bội, đã hành quân lặng lẽ.

Cho nên Chu Nhất Phẩm có còn tham dự kịch tình hay không đã không phải là trọng điểm.

Cố Hàn Uyên dự định là đem Chu Nhất Phẩm đưa vào cung.

Chu Nhất Phẩm thành tựu nhân vật chính kịch tình, thuộc dạng việc nhỏ thì không đứng đắn, đại sự thì không hồ đồ.

Hơn nữa ít nhiều có chút thuộc tính Giảo Thỉ Côn.

Chu Nhất Phẩm thành tựu Đại Phu cũng không thu hút, thời khắc mấu chốt năng lực quan sát lại đặc biệt cẩn thận tỉ mỉ, luôn có thể phát hiện những manh mối mà người thường không nhận ra.

Cho nên trong kịch tình mới có thể nhiều lần phá án.

Chương 1546

Dùng hắn để chọc thủng thân phận Lãnh Lăng Khí lại không quá thích hợp.

Lúc cần thiết còn tùy thời có thể thành tựu con cờ bỏ đi.

Bất quá chuyện này tạm thời không vội.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Tô Nguyên Chỉ và Trần An An hai nàng tán gẫu vài câu.

Thẳng đến khi Liễu Nhược Hinh mang theo Đồng Đồng sau khi tắm rửa, rạng rỡ hẳn lên mà bước ra.

Sau khi tắm rửa, Đồng Đồng khiến người ta hai mắt sáng rỡ.

Mái tóc búi thành kiểu nam tử nguyên bản giờ đã xõa xuống, nhìn thanh xuân lại hoạt bát.

Tuy là vẫn là dáng vẻ gầy yếu kia, nhưng bởi vì sắc mặt đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, lại rửa sạch phong trần, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lại tương đối thanh tú động lòng người.

Khoác lên mình một bộ váy liền áo xanh hồng xen kẽ, sắc điệu tươi tắn, kiểu dáng tinh mỹ.

Cố Hàn Uyên cợt nhả nói: Nguyên lai còn là một tiểu mỹ nhân phôi tử a.

Liễu Nhược Hinh liếc mắt, oán trách nói: Cố đại ca, chàng không bằng trước giải thích một chút vì sao chàng lại có y phục của nữ hài tuổi này, lại nhìn một cái liền không hề rẻ tiền.

Người dựa vào lụa là, ngựa dựa vào yên cương.

Không chỉ người lớn như vậy, mà trẻ con cũng tương tự.

Một thân váy liền áo tinh xảo, mềm mại, Đồng Đồng ít nhiều toát lên vẻ phấn điêu ngọc trác.

Đồng Đồng lúc này đang lộ vẻ mặt vô cùng không tự nhiên.

Mỗi khi giơ tay nhấc chân đều đầy vẻ cẩn thận từng li từng tí, e sợ làm dơ hoặc làm hư bộ quần áo nhìn qua đã thấy không hề rẻ này.

Đồng Đồng tránh sau lưng Liễu Nhược Hinh, đôi mắt to trong suốt cẩn thận lén lút nhìn bóng dáng xinh đẹp cách đó không xa.

Khi đối phương chú ý đến nàng và dành cho nàng một nụ cười ôn hòa, nàng lập tức lại giống như con nai bị hoảng sợ, trốn sau lưng Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi mỉm cười, thuận miệng giải đáp thắc mắc của Liễu Nhược Hinh: Đó là y phục của đệ tử ta, dáng người không chênh lệch là bao.

Trong Trữ Vật Không Gian của Cố Hàn Uyên có không ít y phục của Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân thường xuyên thay đổi giữa hai hình thái, nên y phục cũng có nhiều cỡ, lớn nhỏ khác nhau, phần lớn đều do Phù Mẫn Nghi chế tác theo sở thích của hắn.

Trong đó không thiếu vài bộ y phục hóa trang đặc biệt.

Bộ y phục đưa cho Đồng Đồng mặc đã là bình thường nhất rồi.

Bằng không, Liễu Nhược Hinh nhìn thấy nhất định sẽ mắng người.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Đệ tử của Cố Hàn Uyên có trong tình báo.

Một là Long Tiểu Vân, nhưng thân hình Long Tiểu Vân không thấp bé như Đồng Đồng, tuổi cũng lớn hơn vài tuổi.

Người kia dĩ nhiên chính là Vu Hành Vân, đã từng xuất hiện tại Đại hội Nam Thiếu Lâm.

Chỉ là không ai biết nàng vẫn là thân phận Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Liễu Nhược Hinh miễn cưỡng thu hồi ánh mắt ghét bỏ, do dự nói: Nhưng mà mặc kệ thiếp hỏi gì, nàng đều không chịu trả lời.

Chỉ từ chiếc hoa tai hình cầu bạc trên cổ nàng có khắc chữ Đồng, thiếp hỏi nàng có phải tên Đồng Đồng không, nàng cũng chỉ gật đầu.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn chiếc dây chuyền hình cầu bạc treo trên cổ Đồng Đồng.

Hắn biết bên trong chứa gì, lơ đễnh khẽ cười nói: Đừng vội, có lẽ chỉ là nhất thời nửa khắc vẫn còn tương đối bất an.

Có thể biết cái tên là đủ rồi.

Liễu Nhược Hinh nghĩ cũng phải, cứ thế ôm Đồng Đồng vào lòng rồi hàn huyên với Cố Hàn Uyên: Nghĩa phụ bị An Vân Sơn trọng thương không nhẹ, gần đây việc lớn ở Tây Hán đều do Vũ thúc chủ trì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Hắn không tin lão hồ ly Uông Trực lại thật sự bị An Vân Sơn trọng thương.

Khi An Vân Sơn đả thương Uông Trực ở Thái Hòa Điện, y vẫn chưa đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Không đến mức một chiêu đã có thể trọng thương Uông Trực.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Vậy Uông Đốc chủ gần đây có thường xuyên gặp ai không.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức đáp: Nghĩa phụ gần đây hầu như đều ru rú trong nhà Nàng chợt hiện vẻ do dự, sắc mặt khó coi nói: Ngược lại là bên người nghĩa phụ đột nhiên có thêm một nghĩa tử tên là Mao Hải Phong.

Liễu Nhược Hinh đối với Mao Hải Phong ấn tượng rất kém.

Không phải ghen ghét Uông Trực có thêm một nghĩa tử, khiến mình không còn là nghĩa nữ duy nhất.

Mà là ánh mắt Mao Hải Phong nhìn nàng khiến nàng rất khó chịu.

Cái loại ánh mắt thèm muốn, muốn đánh chủ ý lên nàng hầu như miêu tả sinh động vẻ kiều diễm quyến rũ của nàng.

Trước kia ánh mắt như vậy không phải hiếm, thế nhưng từ khi nàng được chứng thực là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, những kẻ dám có ý đồ như vậy hầu như tuyệt tích.

Kết quả, một Mao Hải Phong không biết từ đâu xuất hiện lại to gan đến thế, khiến Liễu Nhược Hinh cảm thấy vô cùng khó nói.

Nếu không phải nghĩ đến đối phương là nghĩa tử của nghĩa phụ nàng, xét trên ý nghĩa nghiêm ngặt, thậm chí có thể coi là nghĩa huynh của nàng, bằng không hắn đã chết tám trăm lần rồi.

Đây cũng là lý do Liễu Nhược Hinh vừa rồi chần chừ khi nhắc đến Mao Hải Phong.

Cố Hàn Uyên sẽ không lo lắng Uông Trực là thật sự giết người.

Bất quá Liễu Nhược Hinh không biết Cố Hàn Uyên đã có hiểu biết về Mao Hải Phong.

Chỉ nhìn sắc mặt nàng liền đoán được chân tướng tám chín phần mười.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên còn biết nhiều hơn.

Ánh mắt sâu kín tự nhủ một tiếng: Uông Trực vẫn cấu kết với Mông Oanh Úy Khấu a.

Từ khi Lâm Lăng xuất hiện, tình tiết giao thoa khiến rất nhiều chuyện trong mắt hắn trở nên khác biệt.

Kết quả có tốt có xấu.

Tuy nhiều chuyện phiền phức hơn một chút, nhưng cục diện Minh quốc cũng vì vậy hỗn loạn hơn, thuận tiện cho Cố Hàn Uyên bày bố nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, ngữ khí hơi trầm xuống nói: Nhược Hinh, nàng hãy theo dõi Mao Hải Phong một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Hắn có vấn đề gì sao.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu nói: Có một số việc vẫn là mắt thấy mới là thật.

Liễu Nhược Hinh quá mức tôn sùng Uông Trực, muốn lay chuyển không phải dễ dàng như vậy.

Để nàng theo dõi Mao Hải Phong, sớm muộn sẽ tra ra chứng cứ Uông Trực cấu kết Mông Oanh Úy Khấu.

Đợi lát nữa Không Động Thanh Kiếm bắt được chứng cứ năm xưa Uông Trực diệt môn Vương gia Không Động, chính là lúc Liễu Nhược Hinh đoạn tuyệt với Uông Trực.

Đến lúc đó, cả về công lẫn tư, Cố Hàn Uyên đều có lý do ra tay với Uông Trực.

Cố Hàn Uyên ôn thanh dặn dò: Nhớ kỹ đừng để thuộc hạ ở Tây Hán của nàng tham gia.

Lúc cần thiết có thể dùng con đường ta đưa cho nàng để đạt được tình báo và trợ giúp vũ lực.

Cố Hàn Uyên đã cho Liễu Nhược Hinh phương thức liên lạc với Địa Võng.

Chỉ là Liễu Nhược Hinh tạm thời vẫn chưa biết đó là tổ chức tình báo Thiên Võng.

Mao Hải Phong xảo trá âm hiểm, khiến Liễu Nhược Hinh theo dõi hắn là có nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thật sự để Liễu Nhược Hinh đặt mình vào nguy hiểm.

Bởi vậy, ngoài phương thức liên lạc Địa Võng, bên người nàng còn có một đội Tịch Tà Vệ âm thầm bảo hộ.

Chỉ là Liễu Nhược Hinh đối với điều này cũng không hề hay biết.

Nếu không thì sẽ không đạt được hiệu quả rèn luyện.

Cố Hàn Uyên đối với Liễu Nhược Hinh vẫn luôn tương đối coi trọng, từ trước đến nay không muốn nuôi dưỡng nàng thành bình hoa.

Liễu Nhược Hinh từ đủ loại lời nói của Cố Hàn Uyên nghe ra vài phần hàm ý không tầm thường.

Đôi mắt đẹp hơi lóe lên, thần tình nghiêm nghị đồng ý.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười, ấm áp nói: Thời gian không còn sớm, sớm nghỉ ngơi một chút đi.

Trên khuôn mặt kiều mỵ của Liễu Nhược Hinh hiện lên một vệt đỏ ửng.

Bộ ngực đầy đặn trước người cũng hơi nóng lên.

Phản ứng vô ý thức như vậy chứng tỏ trong lòng nàng cũng đang mong đợi.

Bất quá nàng cúi đầu liếc nhìn Đồng Đồng đang tò mò nhìn mình, hơi lộ vẻ khó xử nói: Cố đại ca, tối nay thiếp muốn ở cùng Đồng Đồng.

Bằng không để nàng một mình ngủ nhất định sẽ bất an.

Trần An An vốn thấy Cố Hàn Uyên bắt chuyện Liễu Nhược Hinh còn có chút nóng nảy.

Lúc này nghe vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Trần An An liếc nhìn Liễu Nhược Hinh còn không biết mình đã bỏ lỡ điều gì, độ cong trên khóe miệng nàng suýt nữa không kìm được.

Chương 1547

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên tuy có chút tiếc nuối, thế nhưng vẫn không cự tuyệt.

Dù sao đây cũng không phải là chuyện gì cần gấp nhất thời.

Liễu Nhược Hinh lại chú ý đến ánh mắt kỳ quái của Trần An An.

Đáng tiếc nàng không nghĩ đến Trần An An vốn luôn nhút nhát lại đột nhiên trở nên to gan.

Chỉ nhíu nhíu mày, cho Trần An An một ánh mắt ngươi đừng quá đắc ý rồi dẫn Đồng Đồng trở về phòng.

Chỉ một lát sau, trong khuê phòng của Trần An An.

Trần An An vừa mong chờ lại vừa sợ hãi nhìn về phía Tô Nguyên Chỉ, thấp giọng nỉ non: Mẫu thân, con có chút sợ.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy, ý vị vẫn chưa dứt, ngẩng đầu lên, nắm tay Trần An ủi: Đừng sợ, mẫu thân ở cùng con.

Sau đó, nàng đưa mắt nhìn Cố Hàn Uyên, trong lòng không khỏi tự nhủ: Chuyện từng không dám tưởng tượng lại thành sự thật.

Cố Hàn Uyên nhìn hình ảnh mẫu nữ tình thâm trước mắt, vui mừng cười.

Rất nhanh, một tiếng rên rỉ mềm mại, yêu kiều khe khẽ vang lên.

Ngày hôm sau.

Cố Hàn Uyên vừa mở cửa phòng đã thấy Liễu Nhược Hinh ánh mắt sâu kín, dẫn theo Đồng Đồng đứng ngoài cửa.

Liễu Nhược Hinh vô ý thức nhìn vào trong phòng, thấy cảnh tượng đó sợ đến nỗi vội vàng che mắt Đồng Đồng lại.

Gương mặt nàng cũng không tự chủ được đỏ bừng, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vô tội bị trừng, tức giận nói: Đem Đồng Đồng mang tới đây làm gì.

Thiếp nào biết Liễu Nhược Hinh vô ý thức đã định ngụy biện, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua.

Nàng sáng sớm thức dậy mới đột nhiên kinh hãi nhận ra đêm qua đã bỏ quên điều gì.

Phải biết rằng trong tình huống bình thường, cho dù có Cố Hàn Uyên ở đó, Trần An An cũng rất dễ dàng đối chọi với nàng.

Kết quả đêm qua lại yên tĩnh lạ thường, một bộ dáng không muốn chọc nàng chú ý.

Đáng tiếc nàng lại bị chuyện Mao Hải Phong và Đồng Đồng làm xao nhãng, nhất thời quên mất khả năng Trần An An lén lút hành động.

Lúc này rốt cuộc phản ứng kịp, sắc mặt dĩ nhiên là vô cùng khó coi.

Cố Hàn Uyên không để ý lời oán giận của Liễu Nhược Hinh.

Hắn thấy, đó đại khái là ý thức cạnh tranh đối với oan gia Trần An An, chứ không phải ghen ghét.

Hắn thuận miệng trêu ghẹo: Thật nếu để nàng cùng nhau, e rằng nàng cũng sẽ không cam tâm nguyện ý.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói đúng.

Khoảnh khắc quan trọng nhất của nữ tử, quả thật không hy vọng bị người khác quấy rầy.

Tô Nguyên Chỉ thì khác, đó là đang chiếu cố nữ nhi nhà mình.

Miễn cưỡng bỏ qua chủ đề Trần An An đã được cứu vớt, Cố Hàn Uyên liếc nhìn Đồng Đồng tuy vẫn trầm mặc, nhưng đã không còn luôn tránh sau lưng Liễu Nhược Hinh, hắn hỏi: Đêm qua chung đụng thế nào.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy khóe miệng hiện lên nụ cười vui mừng, nắm vai Đồng Đồng, khẽ cười nói: Cũng không tệ lắm, Đồng Đồng bằng lòng nói chuyện.

Tuy nói đến chuyện cha mẹ nàng vẫn luôn trầm mặc, nhưng tóm lại là dấu hiệu tốt.

Liễu Nhược Hinh tựa như trong cốt truyện, rất có duyên với Đồng Đồng và rất yêu quý nàng.

Cố Hàn Uyên ngược lại biết tình hình của Đồng Đồng.

Nàng và Diêu Tứ Nương hai người so với tình huống trong cốt truyện phải kém không ít.

Trong cốt truyện tuy cũng trốn đông trốn tây, nhưng thực tế vẫn chưa chịu quá nhiều uy hiếp.

Ngược lại bây giờ vì Đồng Chu Hội ra sức truy lùng kẻ phản bội, ngay cả Diêu Tứ Nương thần trí thực sự đã không rõ cũng tiềm thức dẫn Đồng Đồng trốn tránh khắp nơi.

Nhìn nàng luôn trầm mặc, kỳ thực Đồng Đồng thông minh lanh lợi trong lòng sẽ có nhiều cảnh giác hơn cũng là bình thường.

Đồng Đồng lại đang lặng lẽ quan sát Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế tặng nàng một cái vuốt đầu nhẹ nhàng êm ái, chọc cho tiểu cô nương xấu hổ được lại trốn về sau lưng Liễu

Nhược Hinh.

Liễu Nhược Hinh thấy thế không khỏi mỉm cười.

Cố Hàn Uyên và Liễu Nhược Hinh thuận miệng tán gẫu đi tới đại sảnh Y Quán.

Chỉ thấy Lâm Lăng đang nói gì đó với Trương Yên.

Trương Yên thì nhu thuận gật đầu.

Cố Hàn Uyên nghe lọt vào tai, Lâm Lăng đang dạy Trương Yên y thuật.

Dược Vương Cốc tuy tuân theo nguyên tắc lánh đời, thế nhưng cũng không có ý tứ giữ riêng cho mình.

Đệ tử ra ngoài hành tẩu cũng sẽ không keo kiệt truyền thụ y thuật cho người khác.

Bởi vậy các quốc gia mới có nhiều y sư, thần y có thể liên hệ với Dược Vương Cốc.

Đúng lúc Lâm Lăng cũng rất yêu thích thiếu nữ Trương Yên an tĩnh, thanh tú, lại rất có thiên phú y thuật này.

Chỉ sau một đêm ở chung đã cơ bản thừa nhận đối phương.

Cố Hàn Uyên ôn hòa lên tiếng chào hỏi: Lâm cô nương đêm qua nghỉ ngơi thế nào.

Lâm Lăng nghe vậy quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang đi tới, không khỏi nở một nụ cười vô cùng minh diễm, nhu hòa nói: Đa tạ Cố công tử quan tâm, đêm qua nghỉ ngơi rất tốt.

Nàng vô ý thức liếc nhìn Liễu Nhược Hinh bên cạnh Cố Hàn Uyên, ánh mắt có chút không hiểu.

Mặc dù đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên vẫn rất có phê bình kín đáo, thế nhưng tín nhiệm cơ bản vẫn có.

Chủ yếu là đêm qua nàng từ chỗ Trương Yên nghe được không ít chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Các nữ tử ở Thiên Hòa Y Quán này ngoại trừ Tô Nguyên Chỉ ra, đều là những người Cố Hàn Uyên bình thường công lược.

Những quá trình đó tự nhiên không có gì phải kiêng dè đối với Lâm Lăng.

Đặc biệt là khi Trương Yên nhắc đến Cố Hàn Uyên, trong mắt nàng tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Mặc dù nói nghiêm chỉnh thì nàng chỉ có thể coi là thị thiếp của Cố Hàn Uyên, thế nhưng nàng lại không có bất mãn gì với hiện trạng, ngược lại cảm thấy mình hiện tại sống rất hạnh phúc.

Điều này khiến Lâm Lăng không lời nào để nói.

Tuy tình huống mẫu nữ Tô Nguyên Chỉ và Trần An An khiến nàng vẫn cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng nếu là cam tâm tình nguyện, nàng cũng không tiện can thiệp.

Vậy thì tốt rồi Cố Hàn Uyên đang định giả vờ quan tâm thêm vài câu, đột nhiên cau mày nhìn về phía cửa lớn Y Quán, Không xong.

Chỉ thấy Chu Nhất Phẩm phong phong hỏa hỏa xông vào, phía sau còn có Dương Vũ Hiên.

Chu Nhất Phẩm khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nhất thời mừng rỡ hô: Thật tốt quá, Cố công tử người ở đây.

Từ Không tốt đến Quá tốt đơn giản chỉ vì Cố Hàn Uyên ở đây.

Có thể thấy được hắn chính là tìm đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, cười hỏi: Tìm ta có chuyện gì.

Chu Nhất Phẩm thở hổn hển, gấp gáp nói: Trang Điền Điền bị quan phủ bắt rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Hiển nhiên là chuyện Trang Điền Điền lấy thêu diệu liên đi bán đã bị phát hiện.

Tài nghệ cung đình lưu lạc dân gian sớm muộn cũng sẽ gây chú ý.

Có thể kéo dài nhiều ngày như vậy ít nhiều là do Tiểu Nhu đã phản chiến.

Bằng không, hiện tại diệu liên đã chết.

Trang Điền Điền cũng sẽ mang tội danh giết người.

Bất quá vì Cố Hàn Uyên ở Thiên Hòa Y Quán trước mặt mọi người nhiều lần bày tỏ năng lượng của hắn, nên Chu Nhất Phẩm mới có thể lập tức tìm hắn cầu giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt không khỏi nhìn về phía ngoài cửa.

Hắn đã cảm giác được bóng dáng người kia theo Chu Nhất Phẩm tới.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, tự tiếu phi tiếu nói: Trang Điền Điền.

Chính là kẻ bán đậu phụ mập mạp kia.

Chu Nhất Phẩm gấp gáp nói: Chính là y.

Cố công tử xin cứu y.

Tình huống hôm nay khác với trong cốt truyện.

Khi đó là diệu liên chết trong nhà Trang Điền Điền, Chu Nhất Phẩm chỉ cần điều tra ra chân tướng cái chết của diệu liên là có cơ hội giúp Trang Điền Điền thoát tội.

Nhưng bây giờ là Trang Điền Điền đang buôn bán thêu cung đình.

Đáng tiếc Trang Điền Điền lại chết vì muốn bảo mật thân phận của diệu liên.

Chu Nhất Phẩm dĩ nhiên là vô kế khả thi.

Chương 1548

Sau đó, hắn giải thích tiền căn hậu quả một lần.

Mà Cố Hàn Uyên nghe xong liền lắc đầu, lạnh nhạt cự tuyệt nói: Ta và Trang Điền Điền không quen, không có lý do gì cứu hắn.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy nhất thời ngớ người.

Cố Hàn Uyên và Trang Điền Điền quả thật không quen.

Trang Điền Điền từ khi Cố Hàn Uyên vào ở Thiên Hòa Y Quán liền tiềm thức giảm bớt tần suất tới đây.

Tổng cộng cũng chưa từng gặp Cố Hàn Uyên vài lần.

Ngay cả Lâm Lăng nghe Cố Hàn Uyên cự tuyệt cũng chỉ hơi nhíu mày.

Cố Hàn Uyên quả thật không có đạo lý phải đại động can qua vì một người xa lạ.

Cứu là tình cảm, không cứu là bổn phận.

Huống hồ Trang Điền Điền cũng không phải là tội mất đầu, cùng lắm là bị giam vài năm mà thôi.

Sau đó Cố Hàn Uyên tùy tiện tìm một cái cớ liền một mình trở về nội viện.

Mọi người cũng chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên đang dùng thái độ này biểu thị cự tuyệt.

Chu Nhất Phẩm tuy thất vọng, nhưng cũng không thể cưỡng cầu Cố Hàn Uyên nhất định phải cứu Trang Điền Điền.

Trở lại nội viện Y Quán, Cố Hàn Uyên đợi một lát ở giữa đình.

Quả nhiên, sau một trận động tĩnh khinh công Phi Diêm Tẩu Bích, một giọng nữ ôn uyển vang lên: Công tử xin dừng bước.

Nghe tiếng gọi, khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên.

Thần tình hơi chút thu liễm, xoay người lại, ngưng mắt nhìn trước mặt diệu liên, người có dung mạo hầu như giống hệt Ngọc Liên.

Bất quá, khí chất hai người lại chênh lệch rất lớn.

Ngọc Liên càng anh khí, diệu liên thì càng ôn nhu.

Là loại nữ tử có thể thỏa mãn mọi người đối với ảo tưởng về một đại tỷ tỷ ôn nhu.

Âm sắc cũng mềm mại ôn uyển, khiến người ta không tự chủ được sẽ mềm lòng với nàng.

Chẳng trách lại bị Trang Điền Điền hô Thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên trong lòng rất hài lòng với diệu liên, nhưng nét mặt vẫn bất động thanh sắc nhíu mày, giả vờ nghi hoặc nói: Ngọc Liên, sao muội lại tới đây.

Diệu liên nghe vậy nhất thời cả kinh trợn to đôi mắt đẹp.

Nàng vốn định thử cầu tình Cố Hàn Uyên cứu Trang Điền Điền, không ngờ lại nghe được tin tức tỷ tỷ Ngọc Liên của nàng.

Không thể không nói, diệu liên tuy hình tượng khí chất tri tính ôn uyển, kỳ thực tính cách lại vô cùng ngây thơ, thiện lương.

Nếu không phải như vậy, trong cốt truyện nàng cũng sẽ không tự rước họa sát thân.

Nguyên nhân chỉ vì nàng lo lắng việc mình ẩn náu trong nhà Trang Điền Điền sẽ tăng thêm gánh nặng cho hắn, liền lấy thêu cung đình mình làm ra cho Trang Điền Điền đi bán.

Bằng không ẩn thân dân gian thật ra là một chủ ý tương đối tốt.

Trong cốt truyện Ngọc Liên càng thêm cẩn thận cảnh giác liền không có bại lộ thân phận.

Cố Hàn Uyên nhìn diệu liên đang sững sờ, không đợi nàng kịp phản ứng, liền tiếp tục nói: Không phải đã bảo muội hảo hảo an ủi Kỷ Từ, đừng để nàng vội vàng xao động về tung tích Tiểu Hoàng Tử sao.

Chờ ta phái người tìm được muội tự nhiên có thể đón Tiểu Hoàng Tử về.

Muội tùy tiện hành động ngược lại có nguy cơ bại lộ.

Diệu liên nghe vậy lại ngẩn ra.

Tảng đá lớn trong lòng nhiều ngày qua cũng nhất thời được đặt xuống.

Đêm hôm đó sau khi mỗi người một ngả ở An Nhạc Thiên, nàng vẫn luôn lo lắng cho Ngọc Liên và Kỷ Từ đã dẫn binh truy kích.

Lại vì lo lắng đánh rắn động cỏ, vẫn không dám trở về hoàng cung tìm hiểu tin tức.

Diệu liên tuy ngây thơ là ngây thơ chút, nhưng làm người cũng không ngu ngốc đần độn.

Huống hồ Cố Hàn Uyên gợi ý được quả thật không muốn quá rõ ràng.

Kỷ Hiền và Ngọc Liên đều được hắn cứu, ít nhất hai bên chắc là cùng một phe.

Trong lời nói của Cố Hàn Uyên lại có cả Ngọc Liên, cả Kỷ Từ, thậm chí còn có sự tồn tại của Tiểu Hoàng Tử.

Đối với Cố Hàn Uyên nàng có ít nhất thêm vài phần tín nhiệm ban đầu.

Bất quá, vì chuyện Trang Điền Điền bị bắt, tốt xấu nàng cũng thêm vài phần cẩn thận.

Tuy sự cẩn thận này có chút hậu tri hậu giác.

Diệu liên thấy Cố Hàn Uyên giống như nhận lầm nàng thành Ngọc Liên, liền mượn cơ hội thăm dò nói: Ta và diệu liên có ám hiệu có thể liên hệ Diệu liên đối với Cố Hàn Uyên đúng là vẫn còn chưa đủ tín nhiệm.

Vừa vặn Cố Hàn Uyên cũng không muốn nàng quá nhanh phát hiện hắn đã biết thân phận của nàng.

Vì vậy trực tiếp ngắt lời nói: Ám hiệu muội không phải đã nói cho ta biết sao.

Dứt lời còn cố ý hồ nghi đánh giá diệu liên.

Diệu liên nghe vậy càng thêm yên tâm về Cố Hàn Uyên, vội vàng dùng ngữ khí của Ngọc Liên giải thích: Ta đối với thói quen lưu ám hiệu của diệu liên rõ ràng hơn một chút, có thể mau hơn tìm được tung tích của nàng.

Tiểu Hoàng Tử can hệ trọng đại, hãy tìm sớm một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa ta cũng rất lo lắng an nguy của diệu liên.

Nên muốn xem xem có thể giúp công tử một ít việc gấp không.

Giúp việc khó khăn của ta a Thanh âm Cố Hàn Uyên kéo dài, thêm vài phần ý vị sâu xa.

Diệu liên nhất thời trong lòng căng thẳng, còn tưởng rằng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra kẽ hở gì.

Nàng sau khi xác nhận Cố Hàn Uyên có thể tín nhiệm, liền nảy sinh ý nghĩ mượn thân phận Ngọc Liên cầu Cố Hàn Uyên cứu Trang

Điền Điền.

Trang Điền Điền là vì nàng lơ là sơ suất mới rước lấy tai ương lao ngục, nếu không thể cứu hắn ra lời nói, trong lòng khó an.

Tạm mượn thân phận Ngọc Liên, người quen thuộc với Cố Hàn Uyên hơn, khả năng thỉnh cầu thành công sẽ cao hơn một chút.

Chuyện gấp phải tòng quyền, nàng vẫn nguyện ý biến báo một chút.

Còn sau đó, nàng sẽ hảo hảo nói xin lỗi.

Cố Hàn Uyên hơi lộ vẻ ngoạn vị khẽ cười nói: Chỗ ta đây ngược lại thật có chút việc cần Ngọc Liên muội giúp một tay.

Diệu liên thấy Cố Hàn Uyên không phải nghi ngờ nàng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vung lên khuôn mặt tươi cười, lời thề son sắt nói: Công tử cứ nói, ta nhất định làm thỏa đáng.

Ý tưởng của diệu liên là tiên làm tốt chuyện Cố Hàn Uyên giao phó, đến lúc đó lại cầu hắn xuất thủ cứu Trang Điền Điền hẳn sẽ không bị cự tuyệt phải không.

Nhưng mà giây phút tiếp theo, nụ cười ôn nhu trên mặt nàng liền không giữ nổi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến tới trước mặt nàng, một tay ôm nàng vào lòng.

Ở bên tai nàng trêu cười nói: Ngọc Liên muội bây giờ cũng đã là thị nữ của ta, còn tránh xa làm gì.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng diệu liên lúc này đã bối rối.

Nhiệt độ và khí tức thuộc về nam tử bao quanh nàng.

Chưa từng có sự tiếp xúc thân mật như vậy với nam tử nào, gương mặt diệu liên nhất thời đỏ bừng, tràn đầy sự không biết làm sao.

Hơi lộ vẻ kinh hoảng nói: Công tử Cố Hàn Uyên phía trước không vội mang Ngọc Liên đi đón diệu liên về, một điểm rất quan trọng chính là Trang Điền Điền tuyệt đối sẽ không cũng không dám làm gì diệu liên.

Lúc này phản ứng của diệu liên càng chứng minh điều này.

Mà diệu liên lúc này cũng chợt kinh hãi nhận ra quan hệ của Cố Hàn Uyên và Ngọc Liên thân mật hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Thị nữ.

Chỉ sợ là thị thiếp a.

Diệu liên có chút khó có thể tin tỷ tỷ anh khí lại kiên cường của mình lại ủy thân cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng lại vô cùng phù hợp logic.

Trước đây diệu liên tuy nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến Ngọc Liên, Kỷ Từ cùng với Tiểu Hoàng Tử vẫn không lập tức tín nhiệm hắn, phần lớn nguyên nhân chính là Cố Hàn Uyên không có lý do gì để làm việc xấu.

Phải biết rằng, đối lập Vạn Trinh Nhi, các nàng không có bất kỳ ưu thế nào đáng nói, thậm chí ăn bữa hôm lo bữa mai.

Loại thời điểm này giúp các nàng, là điều mất nhiều hơn được.

Chương 1549

Chẳng qua nếu Ngọc Liên thành thị thiếp của Cố Hàn Uyên, suy nghĩ thêm một chút sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, thì tất cả đều được giải thích rõ ràng.

Dung mạo tỷ muội các nàng thế nào, chính nàng là người rõ nhất.

Ngọc Liên hấp dẫn Cố Hàn Uyên, lại có gì kỳ quái đâu.

Chỉ là như vậy thì, diệu liên vốn định giả trang Ngọc Liên có thể sẽ gặp khó khăn.

Vội vàng đè lại bàn tay đang du tẩu của Cố Hàn Uyên, gương mặt đỏ bừng gấp gáp nói: Công tử người không phải còn có chuyện muốn phân phó ta đi làm sao.

Đừng chậm trễ chính sự.

Nàng cường điệu nói hai chữ chính sự.

Nỗ lực dùng kế hoãn binh để kéo dài.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại đối với điều này thờ ơ, ngược lại đương nhiên nói: Đây chính là chính sự.

Dừng một chút, giả mù sa mưa giải thích: An An muội muội kinh nghiệm nông cạn, mẫu thân nàng cũng vội vàng chiếu cố nàng.

Đêm qua không thể tận hứng, Ngọc Liên muội tới đúng lúc.

Không ngờ lại tự chui đầu vào rọ sao.

Diệu liên khóc không ra nước mắt.

Lúc này bầu không khí đều tô đậm đến đây, nàng còn muốn cự tuyệt cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Diệu liên vắt óc nghĩ kế thoát thân.

Kế trước mắt tựa hồ chỉ có nói rõ chân tướng một con đường có thể đi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, diệu liên cảm giác được đỉnh đầu truyền đến một trận lực đạo khó có thể kháng cự, không tự chủ liền quỳ xuống.

Thanh âm Cố Hàn Uyên có ý riêng cũng vào lúc này vang lên: Ngọc Liên muội nên không phải chỉ vì chuyện diệu liên mà đến phải không.

Có việc gì khó khăn cần giúp đỡ sao.

Bị nói trúng tim đen diệu liên kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, không biết làm sao.

Vừa đúng chỉ điểm lại khiến nàng, người đang có việc cầu, không dám thẳng thừng cự tuyệt.

Trầm mặc một lát, diệu liên hơi lộ vẻ bàng hoàng, mập mờ nói: Công tử có thể không thể giúp Trang Điền Điền một chút.

Ôn nhu và thiện lương là những điều chân thiện mỹ trong nhân thế, nhưng cũng rất dễ dàng bị người lợi dụng.

Phân biệt chỉ ở chỗ nguyện ý trả giá ra sao để thực hiện thiện lương của mình.

Biết là chính mình đã làm phiền hà Trang Điền Điền, trong lòng diệu liên hổ thẹn.

Để giải cứu Trang Điền Điền, nàng nguyện ý đánh đổi khá nhiều.

Mặc dù không bao gồm việc để mình thất thân, nhưng nếu chỉ là hầu hạ một chút Nàng lúc này khuất phục càng nhiều cũng là vì Cố Hàn Uyên vô cùng cường thế, nàng chưa kịp phản ứng đã biến thành tình cảnh hiện tại.

Cũng may diệu liên là cung nữ, nên hiểu biết đều hiểu, không đến mức luống cuống tay chân.

Đặc biệt nàng vẫn là cung nữ thân cận của Ngô Hoàng hậu, cần hiểu biết thì càng nhiều.

Bất quá diệu liên lúc này khẽ ngẩng trán nhìn Cố Hàn Uyên trên mặt hiện lên thần sắc vui mừng, lại không hiểu có loại rung động.

Đó là tâm tình xao động do lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nam tử mang lại.

Đặc biệt nghĩ đến tỷ tỷ Ngọc Liên của mình đã là thị thiếp của Cố Hàn Uyên, càng có loại tâm tình cổ quái.

Ban đầu thiện cảm dành cho Trang Điền Điền vì sự hậu, thiện lương của hắn cũng lặng yên nhạt đi vài phần.

Kỳ thực diệu liên có một điểm vẫn tính toán sai lầm.

Ngọc Liên tuy sớm muộn cũng không thoát được, nhưng bây giờ thật đúng là không tính là thị thiếp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trong ngày thường có quá nhiều chuyện bận rộn, căn bản không để ý tới việc nạp Ngọc Liên.

Đặc biệt ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trong kia biết bao nữ tử đang gào khóc đòi ăn, Ngọc Liên muốn tìm cơ hội hầu hạ một chút cũng không có.

Ngược lại bởi vì Cố Hàn Uyên coi nhẹ, trở nên có chút lo được lo mất.

Kết quả cuối cùng lại là diệu liên đoạt được trước.

Lúc này Cố Hàn Uyên giả vờ nghi ngờ hỏi: Ừ.

Vì sao muội lại phải vì Trang Điền Điền cầu tình.

Diệu liên động tác khựng lại.

Lần nữa rơi vào sự do dự có nên nói thật hay không.

Bất quá làm thì cũng đã làm rồi, hối hận cũng đã muộn.

Cũng không thể lúc này lại nói cho Cố Hàn Uyên rằng mình đã lừa hắn chứ.

Bởi vậy diệu liên chỉ có thể kiên trì, tiếp tục giả bộ thân phận Ngọc Liên, đứt quãng, mập mờ nói: Trang Điền Điền là vì buôn bán thêu cung đình mới bị quan phủ bắt, rất có thể là từ chỗ diệu liên mà có được.

Công tử cứu Trang Điền Điền lời nói nên có thể từ đó biết được hạ lạc của diệu liên Diệu liên hiện tại tương đối xấu hổ.

Đồng thời không muốn để Cố Hàn Uyên biết mình lừa hắn, lại muốn trong tình huống không bại lộ thân phận cầu Cố Hàn Uyên cứu ra Trang Điền Điền.

Mặt khác nàng còn cần một phương thức hợp lý để thân phận của mình xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nếu đã tín nhiệm Cố Hàn Uyên, tự nhiên muốn mau sớm thông qua hắn để hội hợp với Ngọc Liên.

Bởi vậy trong lúc cấp thiết, diệu liên động linh cơ một cái, suy nghĩ ra một cái lý do tạm hợp lý như vậy.

Chờ Cố Hàn Uyên cứu ra Trang Điền Điền, nàng lại dùng thân phận của mình hiện thân, bảo Cố Hàn Uyên dẫn nàng đi gặp Ngọc Liên và Kỷ Từ.

Cố Hàn Uyên đè nén khóe miệng, tránh cho mình cười ra tiếng.

Thỏa mãn sự ác thú vị, Cố Hàn Uyên hiện tại tâm tình tương đối tốt, cũng nguyện ý cùng diệu liên chơi đùa thêm một lát.

Hắn giả vờ nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới khẽ vuốt cằm nói: Muội nói đúng, quả thật có khả năng này.

Diệu liên nghe vậy vui vẻ, ngẩng đầu lên vội hỏi: Công tử người nguyện ý cứu Trang Điền Điền rồi ư.

Cố Hàn Uyên thuận tay đem diệu liên đè xuống lại, u u khẽ thở dài: Muội đều nói như vậy, ta có thể không đáp ứng sao.

Có cứu hay không Trang Điền Điền đối với Cố Hàn Uyên mà nói kỳ thực cũng không có gì đáng lo.

Trước đây nếu như không phải nhận thấy được diệu liên theo ở phía sau nói, hắn sợ rằng đều sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Chu Nhất Phẩm.

Đến lúc đó đồng dạng có thể mượn cơ hội đi gặp diệu liên, đem nàng mang đi.

Bây giờ bất quá là thay đổi loại phương thức mà thôi.

Diệu liên tuy lại bị đụng chạm một lần, nhưng lại hoàn toàn không có ý nghĩ ngại ngùng.

Theo sự việc trời xui đất khiến hầu hạ Cố Hàn Uyên, ý tưởng của nàng cũng đã thay đổi.

Trang Điền Điền vì nàng cho thêu mà bị quan phủ bắt, cũng coi như cho nàng một lời nhắc nhở.

Trang Điền Điền và nàng chung quy không phải người của một thế giới.

Đặc biệt còn có Vạn Trinh Nhi uy hiếp ở đó.

Lần này là tai ương lao ngục, lần sau không chừng chính là họa sát thân.

Người không cùng thế giới mạnh mẽ tiếp xúc luôn rất khó có kết quả tốt.

Coi như là vì Trang Điền Điền tốt, nàng cũng đã đến lúc phải rời đi.

Cầu Cố Hàn Uyên đem Trang Điền Điền từ trong lao ngục cứu ra, là điều cuối cùng nàng có thể làm cho Trang Điền Điền.

Đại sảnh Y Quán.

Ở Cố Hàn Uyên lạnh lùng biểu thị cự tuyệt cứu Trang Điền Điền đồng thời mượn cớ rời đi sau đó, toàn bộ bầu không khí trở nên rất là trầm trọng.

Qua một hồi lâu đều không có người mở miệng nói chuyện.

Thiên Hòa Y Quán sớm đã không giống trước đây.

Mọi người ở đây bên trong duy nhất quan tâm Trang Điền Điền cũng chỉ có Chu Nhất Phẩm một mình mà thôi.

Tựa như Cố Hàn Uyên nói, bọn họ và Trang Điền Điền không quen.

Nếu như Trang Điền Điền vẫn giống như trong cốt truyện kia, thường xuyên chạy đến Thiên Hòa Y Quán tới thăm hỏi, Liễu Nhược Hinh quả thật có khả năng xin tha cho hắn.

Nhưng là vì vô ý thức lảng tránh Cố Hàn Uyên, Trang Điền Điền đã rất lâu chưa có tới Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh không đến mức vì một người không quen mà đi cầu Cố Hàn Uyên quản chuyện hắn không có hứng thú.

Chương 1550

Trên thực tế nếu quả như thật muốn quản nói, với địa vị nàng bây giờ ở Tây Hán cũng có thể cứu ra Trang Điền Điền.

Chủ yếu vẫn là vì tội danh Trang Điền Điền không lớn, không cần thiết đi thảo cái nhân tình này.

Nếu như là tội chém đầu, đó cũng không giống nhau.

Ta đi tìm An An, An An cũng sẽ không ngồi xem Trang Điền Điền bị tai ương lao ngục.

Có An An cầu xin nói, Cố công tử hẳn sẽ bằng lòng cứu người.

Đây là Chu Nhất Phẩm bây giờ duy nhất có thể nghĩ tới biện pháp.

Trần An An và Trang Điền Điền có giao tình, có thể ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Bất quá hắn vừa định động thân hướng hậu viện Y Quán đi tới, đã bị Liễu Nhược Hinh ngăn cản.

Chu Nhất Phẩm, ngươi bây giờ không thể đi.

Vì sao.

Chu Nhất Phẩm thật sâu nhíu mày.

Hắn tự nhiên biết Thiên Hòa Y Quán hôm nay đã thay đổi, bằng không cũng sẽ không đồng ý đề nghị của Cố Hàn Uyên, lập một Nhân Hòa Y Quán khác.

Bất quá bây giờ bị Liễu Nhược Hinh ngăn lại, vẫn là làm hắn cảm thấy phiền muộn.

Liễu Nhược Hinh lúc này đã không còn thoải mái, lại có chút xấu hổ.

Hừ nhẹ một tiếng, giải thích: Đêm qua Trần An An quá mức mệt nhọc, lúc này khẳng định còn đang ngủ.

Cố đại ca chắc cũng là đi chiếu cố nàng.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy giật mình.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Hắn tuy nhiều hơn là coi Trần An An như muội muội, nhưng nói thật không có chút tình yêu nam nữ nào cũng là không thể.

Từ trong giọng nói của Liễu Nhược Hinh đoán được Trần An An và Cố Hàn Uyên đã xảy ra chuyện gì, trong lúc nhất thời lại có cảm giác hoảng hốt.

Chu Nhất Phẩm ngẩng đầu nhìn một chút Thiên Hòa Y Quán đã từng sống nhiều năm như vậy, lúc này lại chỉ cảm thấy xa lạ.

Dáng vẻ thất hồn lạc phách của Chu Nhất Phẩm khiến Liễu Nhược Hinh có chút không đành lòng.

Đáng tiếc nàng không nhìn ra Chu Nhất Phẩm chân chính chú ý là điều gì, chỉ có thể an ủi: Dù sao Trang Điền Điền không phải là tội chém đầu gì lớn.

Đến lúc đó dùng chút bạc, sẽ không bị giam quá lâu.

Chu Nhất Phẩm lắc đầu, không nói chuyện.

Lúc này, Lâm Lăng đã đứng ngoài quan sát thật lâu đột nhiên mở miệng nói: Ta cảm thấy Cố công tử không phải người lạnh lùng như vậy, có lẽ là có nguyên nhân khác đâu.

Mọi người nghe vậy dồn dập kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Lâm Lăng bị những ánh mắt này nhìn có chút không tự nhiên, không khỏi quay mặt đi, giải thích: Ta tuy cùng Cố công tử tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng ta tin tưởng hắn.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Liễu Nhược Hinh nhìn về phía Lâm Lăng nhất thời liền trở nên có chút quỷ dị.

Ồ.

Lâm cô nương cứ như vậy tín nhiệm ta sao.

Lâm Lăng theo tiếng gọi nhìn lại, kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên từ trong viện đi ra.

Rồi Diệu Liên hầu hạ Cố Hàn Uyên sảng khoái tinh thần, sau khi bằng lòng sẽ đi cứu Trang Điền Điền, liền đuổi nàng đi.

Diệu Liên mím chặt cánh môi, ngoan ngoãn rời đi.

Nàng còn muốn trở về tính toán làm sao để mình lại hợp lý xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, khi gặp tỷ tỷ Ngọc Liên, nàng nên giải thích thế nào, đồng thời ăn nói khéo léo để che giấu, cũng là một chuyện cấp bách cần suy tính.

Diệu Liên không muốn để Cố Hàn Uyên biết mình lừa hắn, còn hồ đồ hầu hạ hắn.

Như vậy vừa xấu hổ lại mất mặt, chỉ có thể tận lực giấu diếm.

Đáng tiếc nàng căn bản không biết Cố Hàn Uyên đã sớm biết thân phận của nàng, xuất phát từ ác thú vị mới đùa giỡn nàng một phen.

Cố Hàn Uyên tựa tiếu phi tiếu nhìn Lâm Lăng mặt cười ửng đỏ, rất hài lòng nàng bởi vì tâm lý bồi thường mà sinh ra sự tín nhiệm quá mức.

Lâm Lăng bị Cố Hàn Uyên nhìn kỹ đến có chút ngượng ngùng, không tự chủ quay đi ánh mắt.

Nàng nhẹ giọng nói: Ta đã thấy được Cố công tử khẩu xà tâm phật, không tin Cố công tử là người vô tình như vậy.

Huống chi cứu Trang Điền Điền đối với Cố công tử mà nói, cũng chỉ là một cái giơ tay là được sao.

Trải qua chuyện đêm qua, hiện tại Cố Hàn Uyên trong mắt nàng ngoại trừ vẫn còn phong lưu quá đà ra, đều là đáng tin cậy.

Thậm chí có thể được nàng dán nhãn Người tốt ân, giúp nàng báo thù đều là người tốt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thấy buồn cười nói: Lâm cô nương đã khen tặng ta như vậy, ta không đáp ứng cũng không được sao.

Lời vừa nói ra, Lâm Lăng càng thẹn.

Không khỏi dâng lên vài phần tâm tư khó hiểu.

Mọi người nhìn về phía Lâm Lăng ánh mắt cũng càng thêm cổ quái, không ngờ Cố Hàn Uyên vừa rồi không chịu cứu người là đang đợi Lâm Lăng mở miệng cơ chứ.

Ngay cả Liễu Nhược Hinh cũng không khỏi không nói gì mà liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Hóa ra nàng vừa rồi còn ngăn cản Chu Nhất Phẩm muốn đi tìm Trần An An giúp đỡ.

Liễu Nhược Hinh nhất thời cũng có chút ghen.

Trần An An bỏ trốn còn chưa tính, Cố Hàn Uyên bây giờ còn có người mới.

Nàng không phải nên chủ động một chút mới phải chứ.

Tỷ tỷ ngươi đang suy nghĩ gì vậy.

Gương mặt tỷ thật là đỏ.

Giọng Đồng Đồng vang lên bên tai, khiến Liễu Nhược Hinh giật mình.

Hoàn hồn lại, Liễu Nhược Hinh tức giận nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng, che giấu nói: Con bây giờ còn nhỏ, nên không hiểu đâu.

Chờ con lớn sẽ hiểu thôi.

Đồng Đồng nghe vậy nghiêng đầu một chút, nàng chỉ cảm thấy thần tình của Liễu Nhược Hinh vừa rồi nhìn rất quen mắt.

Khi người nhà nàng còn khỏe mạnh, thỉnh thoảng nàng sẽ thấy trên mặt mẫu thân mình.

Đồng thời sau đó mẫu thân nàng sẽ giống như dùng ngữ khí đùa giỡn hỏi nàng, Muốn đệ đệ hay là muội muội.

Nên giây lát sau, nàng liền khờ dại hỏi: Tỷ tỷ là muốn cho đại ca ca sinh hài tử sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy đương nhiên vì lời nói vô tư của Đồng Đồng mà mặt đỏ ửng.

Nàng vội vàng bịt miệng Đồng Đồng, lại vừa như xấu hổ vừa như giận dữ mà khẽ quát: Nói nhăng gì đấy.

Nhưng mà Liễu Nhược Hinh hiện tại lại đi bịt miệng Đồng Đồng, hiển nhiên là đã muộn.

Ngẩng đầu một cái, nhất thời liền đụng phải ánh mắt tựa tiếu phi tiếu trêu chọc của Cố Hàn Uyên.

Thật là, cái này không tài nào giải thích được.

Ta đi nhìn Trần An An bên kia có cái gì. không cần giúp.

Liễu Nhược Hinh thuận miệng tìm một cớ không đáng tin liền lôi kéo Đồng Đồng chạy trốn thục mạng.

Mang theo Đồng Đồng đi cho Trần An An giúp đỡ.

Là muốn cho nàng nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn trong phòng kia sao.

Ngay cả cớ cũng tìm được như thế không để tâm, có thể thấy được Liễu Nhược Hinh là thật sự xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để tâm, ngược lại có chút chơi vị nhìn về phía Dương Vũ Hiên, người đi theo Chu Nhất Phẩm tới, nhưng vẫn không có mấy phần cảm giác tồn tại.

Còn vì sao phải lưu ý Dương Vũ Hiên.

Chỉ vì trước khi Đồng Đồng phát sinh nghi vấn ngây thơ với Liễu Nhược Hinh, nàng vẫn luôn lén lút quan sát Dương Vũ Hiên.

Nói chính xác là phía dưới chuôi đoản đao trên tay Dương Vũ Hiên.

Nơi đó có một cái lỗ kỳ quái.

Nhìn qua thì thấy rõ ràng là đã từng khảm nạm thứ gì đó.

Hoặc là bảo thạch, hoặc là ngọc.

Bây giờ thì khuyết thiếu, nhưng Dương Vũ Hiên lại không có ý bổ sung vào.

Cũng là bởi vì Dương Vũ Hiên chú ý tới ánh mắt Đồng Đồng nhìn qua, nàng mới vội vàng lấy Liễu Nhược Hinh làm cớ dời đi ánh mắt.

Phải biết rằng, trước đó Đồng Đồng ở trước mặt mọi người đều là vô cùng im miệng không nói, kết quả lại đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Nếu không phải là nội dung lời nói của nàng quá mức bạo, đám người cũng sẽ không đem ánh mắt đều đặt vào trên người Liễu Nhược Hinh.

Những chi tiết này Cố Hàn Uyên mới có thể chú ý tới.

Đồng Đồng có thể sống sót trong tình cảnh mẫu thân nàng là Diêu Tứ Nương đã phát điên, làm sao có thể thực sự ngây thơ như vậy.

Cố Hàn Uyên mặc dù biết chân tướng, nhưng cũng không có ý định vạch trần ngay bây giờ.

Dương Vũ Hiên bị ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút tê dại da đầu.

Vội vàng cung kính chắp tay nói: Tại hạ bái kiến Cố công tử.

Bởi vì lần đầu gặp mặt đã bị giáo huấn một trận, Dương Vũ Hiên so với trong kịch bản phải thành thật hơn nhiều.

Lại thêm từ trước đó, Tào Thiếu Khanh còn cố ý dặn dò hắn phải tuyệt đối nghe theo phân phó của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù không biết vì sao, thế nhưng sự kính nể của hắn đối với Cố Hàn Uyên lại càng sâu đậm.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, không để ý tới Dương Vũ Hiên nữa.

Chương 1551

Tạm thời còn chưa phải là lúc xử lý hắn.

Trang Điền Điền mặc dù là bị Phủ Doãn phái người bắt, nhưng bởi vì liên quan đến việc trộm đồ dùng trong cung, nên cuối cùng bị chuyển giao cho Cẩm Y Vệ.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ khoảng khắc, quyết định tự mình đi một chuyến Cẩm Y Vệ.

Tổng bộ Cẩm Y Vệ trang trọng sâm nghiêm.

Là một trong những cơ cấu đặc vụ của Minh quốc, tự có chỗ uy thế.

Không đến tổng bộ Cẩm Y Vệ Cố Hàn Uyên nhìn qua một chút, thấy lại đều là vẻ già nua nặng nề.

Suy nghĩ một chút cũng phải, Cẩm Y Vệ bây giờ đã sắp bị thẩm thấu thành bã rồi.

Thậm chí còn chưa thể thoát khỏi cảnh làm tay sai cho Đông Xưởng.

Xét đến cùng vẫn là vấn đề do lịch sử để lại và tiền lệ tai họa.

Cẩm Y Vệ thuộc sự tiết chế của Đông Xưởng, bị Đông Xưởng cắt xén kinh phí.

Khiến cho Cẩm Y Vệ trừ hệ thống đối ngoại còn có thể miễn cưỡng duy trì sự thuần khiết, còn lại bên trong đã sớm hư thối.

Chỉ Huy Sứ Thanh Long tuy vẫn dốc sức thoát khỏi Đông Xưởng, nhưng đến nay không có hiệu quả gì.

Thẳng đến lần trước ở phủ Binh Bộ Thượng Thư khi có cơ hội tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, mới xem như thấy được vài phần chuyển cơ.

Tuy Thanh Long cũng rất không muốn để Cố Hàn Uyên nhúng tay vào Cẩm Y Vệ.

Thế nhưng không thể không thừa nhận là hắn cần Cố Hàn Uyên kiềm chế Đông Xưởng, cân bằng các thế lực khắp nơi đang thâm nhập Cẩm Y Vệ.

Cố Hàn Uyên nhìn người ra nghênh tiếp hắn trước mắt, tâm tình nhất thời có chút cổ quái.

Không biết đây có tính là thành ý của Thanh Long không.

Chỉ thấy người đến cúi người, chắp tay, hết sức cung kính.

Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ Nhiếp Tử Y, bái kiến Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hơi có chút cổ quái đánh giá Nhiếp Tử Y.

Khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, trong khí chất hiên ngang mơ hồ mang theo vài phần kiều mị.

Bộ phi ngư phục rộng lớn che đi thân thể mềm mại linh lung của nàng.

Thế nhưng ánh mắt của Cố Hàn Uyên có thể nhìn ra vóc người nàng khá tốt.

Dưới thái độ cung kính, là giữa hai hàng lông mày mơ hồ lộ ra vẻ kháng cự.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để tâm, chỉ là kỳ quái hỏi: Thanh Long Chỉ Huy Sứ đâu.

Nhiếp Tử Y do dự khoảng khắc, giải thích: Thanh Long đại nhân đang cùng tân nhiệm Chỉ Huy Sứ trao đổi chuyện quan trọng, vô hạ đến đây nghênh tiếp Cố công tử, xin thứ lỗi.

Tân nhiệm Chỉ Huy Sứ.

Cố Hàn Uyên chân mày không khỏi nhíu lại.

Hôm nay trong triều, Nghiêm Tung lấy lý do Nghiêm Thế Phiên bị tập kích, mạnh mẽ lên án Cẩm Y Vệ vô năng.

Việc này không giả được.

Nghiêm Thế Phiên trong chính nhà mình bị người khoét mất một mắt trái.

Cẩm Y Vệ phụ trách trị an kinh thành quả thật có chỗ thất trách.

Thế nhưng loại chuyện này có thể làm to chuyện, cũng có thể làm nhỏ chuyện.

Chức năng của Cẩm Y Vệ rất nhiều, nhưng lại thiếu kinh phí, nhân lực không đủ là chuyện ai cũng biết.

Kinh thành lớn như vậy cũng không phải vẻn vẹn một mình Cẩm Y Vệ là có thể thủ vệ được.

Huống chi mỗi gia tộc cũng sẽ không thực sự để Cẩm Y Vệ thâm nhập vào trong để bảo vệ an toàn.

Ai mà chẳng có chút bí mật.

Đặt Cẩm Y Vệ vào trong nhà, đó không phải muốn ch·ết sao.

Nên Nghiêm Tung chỉ trích ít nhiều có chút ý tứ cố tình gây sự, theo lý thuyết, Hoàng Đế chắc là sẽ không hiểu lầm.

Nhiều nhất cũng chỉ là chẳng giải quyết được vấn đề gì ngoài việc trách cứ vài câu mà thôi.

Nhưng mà Lãnh Lăng Khí, người thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu, lại trong ánh mắt kinh ngạc của chúng thần hỏi Nghiêm Tung nên cải thiện vấn đề Cẩm Y Vệ thất chức như thế nào.

Kết quả Nghiêm Tung dĩ nhiên đề nghị trong Cẩm Y Vệ lập riêng một ty tuần thành, chuyên trách vấn đề trị an và thủ vệ trong kinh.

Kiến nghị này vừa ra, trong triều nhất thời xôn xao một mảnh.

Chức quyền Cẩm Y Vệ được tăng cường, lực ảnh hưởng trong kinh thành tăng nhiều.

Dù sao nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, tuần thành ty tương đương với có quyền hạn chế quyền lực hành động của mấy bộ môn đặc vụ lớn khác trong kinh thành.

Chí ít trên danh nghĩa là như vậy.

Đương nhiên, một mảnh phản đối.

Nhưng mà làm người ta vạn vạn không nghĩ tới chính là Lãnh Lăng Khí dĩ nhiên cố chấp đồng ý kiến nghị của Nghiêm Tung.

Đồng thời bổ nhiệm Lục Đình do Nghiêm Tung đề nghị trở thành tân nhiệm Chỉ Huy Sứ.

Đến đây, lũ triều thần nào còn không biết hai người e rằng sớm đã có giao tình thâm thiết.

Bầu không khí trên triều đình nhất thời trở nên quỷ dị.

Sau đó liền qua loa bãi triều xong việc.

Thế nhưng liên quan tới Cẩm Y Vệ khác lập một ty tuần thành, đồng thời từ Lục Đình đảm nhiệm Chỉ Huy Sứ chuyện cũng liền quyết định như vậy.

Nhiếp Tử Y giải thích tình huống mặc dù không biết cụ thể, thế nhưng Cố Hàn Uyên nghe qua sau đó lại biết Gia Cát Chính Ngã e rằng sắc mặt sẽ không dễ coi.

Lãnh Lăng Khí muốn thoát ly sự khống chế.

Thời gian này so với Gia Cát Chính Ngã dự liệu còn muốn sớm hơn rất nhiều.

Hơn nữa càng thêm làm hắn không nghĩ tới chính là Lãnh Lăng Khí vậy mà lại lựa chọn cấu kết với Nghiêm Tung.

Tốc độ quyền dục ăn mòn lòng người còn nhanh hơn trong tưởng tượng của Gia Cát Chính Ngã.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại là có thể lý giải.

Không ai có thể sau khi tiếp xúc quyền thế mà không sản sinh chút thay đổi nào.

Càng chưa nói đến vị trí chí tôn mà bao nhiêu người mơ ước.

Hơn nữa Lãnh Lăng Khí bây giờ cũng coi như ở trạng thái hắc hóa.

Có sự thay đổi này là trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Thế cục triều đình Minh quốc phức tạp, Hoàng Đế cũng không phải dễ làm như vậy.

Chu Hậu Chiếu vì thu gom quyền lực, luôn chơi các loại quyền mưu cân bằng.

Lãnh Lăng Khí tuy là trời xui đất khiến thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu.

Thế nhưng hắn lại phát hiện mình so với trong tưởng tượng còn muốn bó tay bó chân.

Phía sau càng là có một cái Gia Cát Chính Ngã gắt gao hạn chế hắn.

Trừ phi Lãnh Lăng Khí lựa chọn nằm yên thối nát, bằng không tất nhiên sẽ nỗ lực phản kháng.

Mà biện pháp tốt nhất chính là tìm kiếm ngoại lực trợ giúp phá vỡ thế cục.

Chỉ là không biết là Nghiêm Tung trước tìm tới Lãnh Lăng Khí, vẫn là Lãnh Lăng Khí chủ động tìm tới Nghiêm Tung.

Từ Nhiếp Tử Y đó hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện Cố Hàn Uyên cảm thấy có cần phải vào cung một chuyến nữa.

Cố Hàn Uyên đột nhiên tựa tiếu phi tiếu hỏi: Chuyện này đều là Thanh Long bảo Nhiếp cô nương ngươi nói cho ta biết sao.

Nhiếp Tử Y nghe vậy do dự một chút, lắc đầu nói: Không phải.

Là thiếp tự ý quyết định.

Vì sao.

Cố Hàn Uyên tuy đoán được lý do của Nhiếp Tử Y, nhưng vẫn muốn nghe nàng chủ động nói rõ.

Nhiếp Tử Y nhìn quanh bốn phía, thấy nhất thời không người, đột nhiên quỳ một gối xuống, cung kính nói: Ti chức muốn vì Cố công tử làm việc.

Nàng tự nhiên giải thích: Chuyện Lô Trấn Phủ Sứ đã truyền ra trong Cẩm Y Vệ, mọi người bây giờ đều biết đi theo Cố công tử mới có tiền đồ hơn.

Bởi vì chuyện xảy ra ở phủ Binh Bộ Thượng Thư, Cố Hàn Uyên mượn cơ hội ra điều kiện với Thanh Long, khiến Lô Kiếm Tinh làm đến Trấn Phủ Sứ.

Lô Kiếm Tinh làm đến Trấn Phủ Sứ có thể nói thế lực trong Cẩm Y Vệ đã thành, không cần phải tiếp tục ẩn mình nữa.

Ngược lại càng cần giương cờ chiêu binh mãi mã.

Dù sao mục tiêu cuối cùng vẫn là Chỉ Huy Sứ, không có thủ hạ thì không thể làm được.

Mà muốn khiến người ta đầu nhập vào, tự nhiên phải có đủ hậu thuẫn vững chắc.

Nên Lô Kiếm Tinh khi được Cố Hàn Uyên cho phép sau đó liền âm thầm tuyên truyền.

Chiêu bài Cố Hàn Uyên tự nhiên đủ lớn, mấy ngày ngắn ngủi liền có không ít người dựa dẫm vào Lô Kiếm Tinh.

Trừ chức quan còn thiếu một chút, Lô Kiếm Tinh bây giờ trong Cẩm Y Vệ địa vị thực tế đã gần với Tứ đại Chỉ Huy Sứ.

Đương nhiên, bây giờ còn phải thêm vào một Lục Đình.

Chương 1552

Giống như chức quan càng cao, Chỉ huy Đồng Tri Ứng Vô Cầu cũng phải cúi đầu trước Lô Kiếm Tinh.

Cũng liền chẳng trách Ứng Vô Cầu trước đó sẽ nảy sinh ý nghĩ muốn đầu nhập vào Cố Hàn Uyên, thoát ly sự khống chế của Nghiêm Tung.

Đã là kẻ mê làm quan, cũng mê tiền Nhiếp Tử Y muốn vòng qua Lô Kiếm Tinh, trực tiếp đầu nhập vào dưới trướng của Cố Hàn Uyên cũng không kỳ quái.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười vi diệu, nhàn nhạt nói: Ngươi muốn trở thành Lô Kiếm Tinh thứ hai sao.

Nhiếp Tử Y nghe vậy dứt khoát đáp: Chỉ Huy Sứ không ngừng một cái.

Nhiếp Tử Y phơi bày dã tâm của nàng.

Chức năng của Cẩm Y Vệ rất nhiều, một hai Chỉ Huy Sứ khẳng định không quản được.

Cố Hàn Uyên nếu đối với Cẩm Y Vệ có ý muốn nhúng tay, nhất định sẽ muốn nhiều hơn.

Hôm nay có thể sắp xếp Lô Kiếm Tinh thay thế Huyền Vũ, ngày mai là có thể lại tiếp tục sắp xếp người thay thế Bạch Hổ, Chu Tước.

Coi như là Thanh Long chẳng lẽ liền vững như thái sơn sao.

Lục Đình xuất hiện, đang nói rõ vị trí của Thanh Long cũng không thế nào vững chắc.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhăn, tựa tiếu phi tiếu nói: Vậy ngươi muốn chứng minh lòng trung thành của ngươi như thế nào.

Nhiếp Tử Y khẽ không thể thấy nhíu mày.

Cúi mày thuận mắt nói: Lô Trấn Phủ Sứ có thể làm, thiếp cũng có thể làm.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Ngươi sẽ không muốn biết đâu.

Lòng trung thành của Lô Kiếm Tinh phần lớn được xây dựng trên Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Đương nhiên, Lô Kiếm Tinh bản thân cũng vô cùng cảm kích Cố Hàn Uyên đã thay đổi vận mệnh của hắn.

Bằng không cũng sẽ không phẫn nộ trước sự phản bội của Thẩm Luyện như vậy.

Nhiếp Tử Y nghe vậy giật mình, nhất thời có chút không hiểu vì sao.

Bất quá ngược lại cũng có thể nghe ra phương thức thần phục của Lô Kiếm Tinh đối với nàng mà nói cũng không áp dụng được.

Nhiếp Tử Y đang suy nghĩ muốn làm sao giành được sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên lúc, đột nhiên nhận ra đối phương đang đến gần.

Giây lát sau, nàng cũng có chút bối rối.

Trên cằm truyền đến một lực đạo khó có thể kháng cự, khiến trán nàng đang rũ xuống khẽ ngẩng lên, không thể không nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nắm lấy chiếc cằm trơn bóng, mịn màng của Nhiếp Tử Y, trên tay dùng sức, nhẹ nhàng xoay chuyển gương mặt nàng từ trái sang phải.

Hài lòng mỉm cười nói: Ngược lại cũng không cần phức tạp như

Lô Kiếm Tinh, chỉ là không biết Nhiếp cô nương ngươi có nguyện ý hay không thôi.

Đón ánh mắt sâu thẳm tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người kia của Cố Hàn Uyên, Nhiếp Tử Y hơi biến sắc mặt.

Hơn nửa ngày mới miễn cưỡng hoàn hồn, giả vờ trấn định nói: Cố công tử nói đùa, thiếp không phải người như vậy.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút hài hước nhìn bóng lưng Nhiếp Tử Y chật vật rời đi.

Rất hiển nhiên, Nhiếp Tử Y bày tỏ lòng trung thành thất bại.

Bất quá Cố Hàn Uyên trước khi Nhiếp Tử Y rời đi đã nói Chờ Nhiếp cô nương thực sự nghĩ rõ ràng rồi lại tới tìm ta a để lại cho nàng vài phần chỗ trống.

Suy nghĩ đến lúc Nhiếp Tử Y rời đi sắc mặt cũng không mấy dễ coi, hiển nhiên cũng không có ý cảm tạ Cố Hàn Uyên đã cho nàng cơ hội.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, khẽ lắc đầu lẩm bẩm: Không đủ chuyên nghiệp a.

Nhiếp Tử Y có vấn đề.

Tuy nàng đưa ra lý do rất hợp lý, cũng đúng là một người mê làm quan và tham tiền, thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng biết nàng không phải người dễ dàng phản bội.

Trong kịch bản liền đối với Hoàng Đế trung thành và tận tâm.

Nơi đây địa vị Nhiếp Tử Y quá thấp, không tiếp xúc được với Hoàng Đế.

Nàng kia sẽ phản bội Thanh Long sao.

Nhiếp Tử Y cùng với Cơ Dao Hoa ở Lục Phiến Môn trước đây đối mặt khốn cảnh là giống nhau.

Thân là nữ tử, muốn ở cơ cấu đặc vụ như Cẩm Y Vệ lên làm Phó Thiên Hộ không phải dễ dàng như vậy.

Phải biết rằng Lô Kiếm Tinh ngay từ đầu cũng chỉ là Tổng Kỳ mà thôi.

Cách Phó Thiên Hộ cũng còn có trọn ba cấp.

Nhiếp Tử Y tuổi còn trẻ, lại thân là nữ tử, không có ai đề bạt làm sao có khả năng thăng được đến Phó Thiên Hộ.

Ngoại trừ Thanh Long còn có thể là ai.

Mà mục đích của Thanh Long và Nhiếp Tử Y cũng đã quá rõ ràng.

Chẳng phải là muốn cài cắm một nội gián bên cạnh Cố Hàn Uyên sao.

Thanh Long tuy hoàn toàn bất đắc dĩ đồng ý để Cố Hàn Uyên khống chế Lô Kiếm Tinh, nhúng tay vào Cẩm Y Vệ, nhưng tất nhiên trong lòng đã sinh cảnh giác.

Bây giờ còn là thời kỳ trăng mật hợp tác tạm thời không nói đến.

Thế nhưng đợi đến giải quyết xong Huyền Vũ kẻ phản bội đầu nhập Đông Xưởng, lại thoát khỏi sự khống chế của Đông Xưởng đối với Cẩm Y Vệ, Thanh Long có thể sẽ không khách khí như vậy nữa.

Đừng động Thanh Long cuối cùng có thể hay không đấu thắng Cố Hàn Uyên, đây đều là chức trách của hắn.

Nên trước thời hạn cài Nhiếp Tử Y làm nội gián giám thị Cố Hàn Uyên cũng liền không lạ.

Vì để tránh bị Cố Hàn Uyên cự tuyệt, Thanh Long cố ý lựa chọn Nhiếp Tử Y, người đáng tin cậy lại tư sắc không tầm thường, để chấp hành nhiệm vụ này.

Dù sao đối với cái loại phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên thì ai cũng hiểu.

Chỉ là Thanh Long chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ tới, vừa mới bắt đầu, Nhiếp Tử Y đã thất bại.

Đối mặt sự thẳng thắn công khai của Cố Hàn Uyên, Nhiếp Tử Y đã rút lui.

Chỉ vì Thanh Long đã tính sót một điểm.

Nhiếp Tử Y nhìn như vô vướng bận, lại có người trong lòng.

Người này chính là Dương Vũ Hiên.

Dương Vũ Hiên từng là tình lang của Nhiếp Tử Y, chỉ là hai người sau lại vì một chuyện mà chia tay.

Tình báo liên quan, Thanh Long tự nhiên cũng có.

Bất quá theo Thanh Long, nếu đã chia tay, tự nhiên nên không can thiệp chuyện của nhau, mỗi người an phận.

Thế nhưng Thanh Long, một gã đàn ông sắt thép thẳng thắn, nào hiểu được thiếu nữ hoài xuân.

Hai người tuy là chia tay, thế nhưng cũng còn riêng mình thích đối phương.

Chỉ bất quá vướng bận trong lòng khiến bọn họ không thể thẳng thắn.

Cho dù có ý muốn hàn gắn cũng vì sĩ diện và những lo lắng riêng mà không mở lời được.

Nhiếp Tử Y tuy là kiên trì tiếp nhận nhiệm vụ Thanh Long giao, nhưng nàng vốn chỉ muốn đơn thuần với thân phận thuộc hạ trà trộn bên cạnh Cố Hàn Uyên, giống như Lô Kiếm Tinh.

Nhưng mà sự đáp lại hàm ý riêng của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng tê dại.

Hơn nữa Nhiếp Tử Y nghĩ nếu lần này nhiệm vụ thất bại cũng coi như cho Thanh Long một lời giải thích, đang muốn thở phào đâu.

Hết lần này tới lần khác Cố Hàn Uyên trả lại cho nàng một con đường lui, cho nàng một lần nữa suy tính cơ hội.

Dưới loại tình huống này, Thanh Long vẫn sẽ hay không hủy bỏ nhiệm vụ của nàng liền không nói được rồi.

Nói chung, lúc Nhiếp Tử Y rời đi được gọi là một cái lo lắng.

Thanh Long này, sông còn chưa qua đã tính chuyện tương lai dỡ cầu, khiến Cố Hàn Uyên thầm lắc đầu.

Ngươi nên vì triều đình tận trung, vậy cũng đừng trách tương lai ta lòng dạ độc ác.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm khẽ nói nhỏ.

Sau đó khoan thai bước vào đại sảnh với cánh cửa rộng mở trước mặt.

Ngoại trừ Thanh Long sắc mặt hơi trầm xuống, còn có một nam nhân trung niên ở đó.

Nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, để râu ngắn, nhìn qua rất có uy nghiêm.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài cũng khiến người ta cảm thấy hắn nhất định là hạng người trung trực.

Nhưng mà trên thực tế cũng là hắn khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên một khắc kia, nhất thời lộ ra một nụ cười thật lớn, chắp tay cung kính nói: Hạ quan Lục Đình, bái kiến Cố công tử.

Cái ngữ khí nịnh nọt và thảo hảo này khiến Thanh Long sắc mặt khó coi.

Bất quá đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Cố Hàn Uyên đáp lại bằng nụ cười khẽ, hỏi: Vậy vị này chính là Lục Chỉ Huy Sứ mới nhậm chức sao.

Lục Đình nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ thêm vài phần, càng tỏ ra nịnh nọt nói: Chính là hạ quan.

Đã nghe danh Cố công tử từ lâu, hôm nay rốt cuộc được gặp, quả thật hạ quan tam sinh hữu hạnh.

Lục Đình hạ quan này, lại hạ quan nọ, quả là ăn nói khép nép.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Cố mỗ không phải người trong triều đình, Lục Chỉ Huy Sứ không cần dùng hạ quan tự xưng khiêm tốn như vậy.

Dưới tình huống bình thường, hạ quan cái từ này là cấp dưới khiêm tốn với cấp trên.

Lục Đình đường đường Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ như vậy khiêm tốn, ít nhiều có chút tự hạ thân phận.

Cũng khó trách Thanh Long sắc mặt càng ngày càng đen.

Bất quá Lục Đình đối với điều này cũng là một bộ lơ đễnh nói: Cố công tử lời này nói không đúng.

Lấy thân phận Cố công tử, lại sắp sửa nghênh cưới Vân La quận chúa, cho dù Cố công tử không phải người trong triều đình, hạ quan cũng nên tôn kính.

Nghe không nổi nữa Thanh Long mở miệng ngắt lời nói: Tốt lắm, Lục Chỉ Huy Sứ như đã gặp qua Cố công tử, cũng nên đi, ta còn có chuyện quan trọng muốn cùng Cố công tử trao đổi.

Nhưng mà Lục Đình đối mặt Thanh Long, thái độ nhất thời biến đổi, hơi lộ ra trêu chọc nói: Thanh Long Chỉ Huy Sứ cái này liền vội vàng vậy sao.

Thanh Long nghe vậy cau mày thật sâu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Đình, không nói một lời.

Chương 1553

Lục Đình thấy thế không tiếp tục bướng bỉnh, cười ha hả nói: Đã như vậy, cái kia hạ quan sẽ không quấy rầy Cố công tử cùng Thanh Long Chỉ Huy Sứ trao đổi chuyện quan trọng.

Lục Đình ngoài mặt là lui một bước, thế nhưng trong lời nói trêu chọc cũng không giảm mảy may.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú mà nhìn hai người tranh đấu gay gắt, ngược lại cũng nhìn thấu không ít thứ.

Thanh Long hiển nhiên cũng không hoan nghênh Lục Đình cái này tân nhiệm Chỉ Huy Sứ.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng phải.

Sự tồn tại của Lục Đình tuy là làm lớn mạnh thanh thế Cẩm Y Vệ, nhưng là chia sẻ quyền lực của bốn vị Chỉ Huy Sứ còn lại.

Đặc biệt sau này nếu như ở kinh thành, lời nói của Lục Đình sẽ dễ dùng hơn so với bọn họ.

Tỷ như lúc này liền ở xin cáo lui rời đi phía trước đối với Cố Hàn Uyên đảm bảo nói: Hạ quan đã biết ý đồ đến của Cố công tử, hạ quan sẽ sai người thả Trang Điền Điền.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ý vị thâm trường khẽ cười nói: Ngươi rất tốt.

Đạt được công nhận Lục Đình cái kia nụ cười trên khuôn mặt trung hậu càng đậm.

Chuyện của Trang Điền Điền vừa vặn thuộc về quyền quản lý của tuần thành ty mới thành lập.

Lục Đình hết sức to gan suy đoán ý đồ đến của Cố Hàn Uyên, cũng bày tỏ thái độ.

Hiển nhiên trước đó hắn đã làm bài tập.

Biết Trang Điền Điền cùng Thiên Hòa Y Quán có giao tình.

Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ tới muốn người.

Bản lĩnh phỏng đoán ý thượng cấp này quả nhiên không đơn giản.

Bất quá Thanh Long sắc mặt cũng càng đen rồi.

Dù sao công việc bàn giao cũng còn chưa xử lý xong, Lục Đình đã bắt đầu hành sử quyền lực để lấy lòng Cố Hàn Uyên, ít nhiều có chút làm mất mặt hắn.

Chờ Lục Đình xin cáo lui rời đi sau đó, Thanh Long thở sâu, hơi lộ ra vẻ uể oải nói: Khiến Cố công tử chê cười rồi.

Cố Hàn Uyên không ở lại Cẩm Y Vệ lâu.

Ngoại trừ chuyện Trang Điền Điền ra, Cố Hàn Uyên tìm Thanh Long là muốn hắn chú ý nhiều hơn chuyện của Uý Khấu Mông Oanh.

Thời gian và tinh lực của Cố Hàn Uyên hữu hạn, không có hứng thú hao phí quá nhiều tâm tư trên người Uý Khấu.

Giao cho Cẩm Y Vệ xử lý sẽ thích hợp hơn, tiện thể cũng giảm bớt gánh nặng cho Liễu Nhược Hinh, người sau này cũng sẽ điều tra đến Uý Khấu.

Không ai hỗ trợ hấp dẫn sự chú ý, Liễu Nhược Hinh không thể đấu lại lão hồ ly Uông Trực này.

Còn như Lục Đình, chỉ có thể coi là một niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn là phụ thân của Lục Dịch, nhân vật chính trong kịch bản, trong kịch bản là một nhân vật không đồng nhất giữa khen và chê.

Chẳng qua hiện nay xem ra, vị tân nhiệm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ này cùng trong kịch bản có không ít điểm khác biệt.

Cố Hàn Uyên từ chỗ Thanh Long hiểu được một ít nội tình sau đó, coi như đã minh bạch một ít tiền căn hậu quả.

Nguyên lai hơn mười năm trước Lục Đình liền từng đảm nhiệm Chỉ huy Đồng Tri Cẩm Y Vệ, cùng Thanh Long khi đó còn trẻ xem như có quan hệ cạnh tranh.

Bất quá về sau bởi vì liên lụy đến một án kiện của cựu Thủ Phụ Hạ Ngôn, Chu Hậu Chiếu không hài lòng lắm với Lục Đình liền điều hắn đến Ngũ Quân Đô Đốc Phủ.

Dù sao Chu Hậu Chiếu không phải Gia Tĩnh trong kịch bản, không phải dễ gạt như vậy.

Năm đó, Lục Đình bởi vì tham ô nhận hối lộ bị Hạ Ngôn xét xử, nếu như không phải hắn quỳ xuống cầu xin tha thứ, e rằng ngay cả tính mạng cũng khó giữ, chức quan của hắn cũng vì thế mà mất đi.

Kết quả quay đầu lại, Lục Đình liền cấu kết với Nghiêm Tung, lật đổ Hạ Ngôn.

Bao gồm cả khi Hạ gia bị tịch thu tài sản cũng là Lục Đình ra tay.

Nên kẻ thù của Lâm Lăng trên thực tế còn phải tính thêm một Lục Đình.

Mà Lục Đình cùng Thanh Long năm đó quan hệ liền không hòa thuận, hôm nay lập trường lại càng khác biệt, tranh đấu là không thể tránh khỏi.

Cho nên mới có hành động lấy lòng, thân cận Cố Hàn Uyên.

Bây giờ trở lại Cẩm Y Vệ, còn lên làm tân nhiệm Chỉ Huy Sứ Lục Đình ngược lại cũng coi như lấy lại những gì mình đã mất.

Lục Đình mặc dù có Nghiêm Tung chống đỡ, nhưng vô luận là ở triều đình hay là trong nội bộ Cẩm Y Vệ, căn cơ của hắn đều yếu hơn Thanh Long nhiều.

Mười cái Nghiêm Tung cũng không có sức ảnh hưởng bằng một mình Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên bằng lòng chống đỡ hắn, không nói khác, riêng là Lô Kiếm Tinh là có thể làm cho hắn trong Cẩm Y Vệ đứng vững gót chân.

Lục Đình rất nhạy cảm, liếc mắt một cái liền nhìn ra giao tình giữa Cố Hàn Uyên và Thanh Long rất mờ nhạt, nhiều lắm cũng chỉ xem như có chút quan hệ hợp tác tạm thời.

Hơn nữa lấy cái loại tính cách trung quân máy móc của Thanh Long, sớm muộn cũng sẽ nảy sinh xung đột lợi ích với Cố Hàn Uyên.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Bằng không Thanh Long liền sẽ không nỗ lực phái Nhiếp Tử Y đến bên cạnh Cố Hàn Uyên để nằm vùng.

Lục Đình xem thấu mối liên hệ yếu ớt giữa hai người, hướng Cố Hàn Uyên phát ra tín hiệu có thể đổi đối tượng hợp tác.

Cố Hàn Uyên mặc dù không có rõ ràng hồi phục, nhưng là ngụ ý coi trọng hắn.

Nên Lục Đình lúc cáo lui rời đi mới hiển nhiên đặc biệt thoải mái.

Đáng tiếc hắn nhưng không biết hợp tác cũng không thể thỏa mãn khẩu vị của Cố Hàn Uyên.

Huống chi Lục Đình vẫn là tế phẩm mà Cố Hàn Uyên tương lai dùng để Lâm Lăng báo thù.

Trang Điền Điền đã được Lục Đình phóng thích, ngược lại cũng không vội đi đón Diệu Liên.

Cố Hàn Uyên bị Lục Đình một lời nhắc nhở, đi vòng qua Lục Phiến Môn.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên tới, Cơ Dao Hoa kinh ngạc hỏi: Cố đại ca, sao chàng lại tới đây.

Vẫn là trong gian văn phòng nguyên thuộc về Bộ Thần.

Chẳng qua hiện nay đã thuộc về Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên vô cùng tự nhiên tiến lên ôm lấy Cơ Dao Hoa, ngồi xuống chỗ của nàng.

Vòng tay ôm lấy vòng eo tinh tế mềm mại của Cơ Dao Hoa, đặt nàng ngồi trên đùi mình, khẽ cười nói: Có quấy rầy nàng không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy lườm một cái kiều mị, oán trách nói: Chàng nói xem.

Dừng một chút.

Nàng nhỏ giọng cảnh cáo nói: Không cho phép làm càn, các nàng Hồ Điệp có việc muốn làm, cũng không có thời gian giúp canh cửa đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vốn cũng lơ đễnh, tiện miệng hỏi: Các nàng Hồ Điệp đi làm gì vậy.

Cơ Dao Hoa thấy Cố Hàn Uyên tay chân coi như thành thật, không có ngay tại chỗ thưởng thức thân thể mềm mại của nàng, thoáng an tâm vài phần.

Nàng tự nhiên tìm một tư thế thoải mái dựa vào lồng ngực vững chắc của Cố Hàn Uyên, bất đắc dĩ giải thích: Phía trước An gia phản loạn, nội bộ Lục Phiến Môn đã tiến hành một phen thanh trừ, bây giờ nhân thủ vô cùng thiếu.

Cho dù để nha môn các địa phương bổ sung cũng chưa đủ, không thể không chiêu mộ thêm nhiều người.

Các nàng Hồ Điệp đi phỏng vấn người mới.

Ai cũng có thể nhìn ra bây giờ chính là thời buổi loạn lạc, kinh thành càng là sóng ngầm cuộn trào.

Các bộ môn lớn đều có động thái khuếch trương chiêu mộ, hoặc là để phòng ngừa vạn nhất, hoặc là để đục nước béo cò.

Nói chung, Lục Phiến Môn bổ sung nhân thủ xem như là thao tác bình thường.

Đương nhiên Thần Hầu phủ thì không, dù sao cũng đã danh nghĩa thôi.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, hỏi: Lục Phiến Môn bên trong có Dương Trình Vạn này sao.

Cơ Dao Hoa nghe vậy kinh ngạc nói: Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Trùng hợp vậy sao.

Cố đại ca chàng biết hắn sao.

Mấy ngày trước đây mới điều nhiệm đến kinh thành Lục Phiến Môn đảm nhiệm Hắc Y dự khuyết Thần Bộ.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa tiếp tục nói: Dương Trình Vạn nguyên là ngoại phái địa phương Kim Y Bộ Đầu, làm người cẩn trọng, phá được không ít vụ án.

Với công lao của hắn theo lý thuyết sớm phải làm dự khuyết Thần Bộ.

Chỉ có điều là dĩ vãng tình huống Lục Phiến Môn, Cố đại ca chàng cũng biết, có công cũng chưa chắc có thể thăng chức.

Bây giờ thanh trừ hết đại lượng sâu mọt, một số Bộ Đầu, Bộ Khoái từng bất đắc chí mới có ngày nổi danh.

Dương Trình Vạn chính là một trong những người nổi bật đó.

Dừng một chút.

Nàng đột nhiên có chút hào hứng nói: Nói đến Dương Trình Vạn còn mang theo con trai hắn và đồ đệ.

Cũng không nguyện ý đi cửa sau, lúc này đang được các nàng Hồ Điệp phỏng vấn đấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

Khẽ cười nói: Cùng đi xem một chút thế nào.

Cơ Dao Hoa nghe vậy giật mình.

Sau đó hơi có chút cổ quái hỏi: Cố đại ca chàng sẽ không phải là từ đâu đó nghe được tin tức về đồ đệ của Dương Trình Vạn chứ.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, giả vờ không biết nói: Ồ.

Nói sao.

Đồ đệ của Dương Trình Vạn có gì đặc biệt sao.

Cơ Dao Hoa lại liếc Cố Hàn Uyên một cái kiều mị, hơi lộ vẻ không nói mà hừ nhẹ một tiếng nói: Đồ đệ của Dương Trình Vạn tên là Viên Kim Hạ, là một cô nương xinh đẹp đáng yêu.

Thiếp tuy chỉ gặp nàng một lần, nhưng nhìn ra được nàng có thể lọt vào mắt Cố đại ca chàng.

Bất quá người ta cùng Dương Nhạc, con trai của Dương Trình Vạn, lại là thanh mai trúc mã, không chừng đã sớm nảy sinh tình cảm, Cố đại ca chàng sẽ không lại muốn hoành đao đoạt ái chứ.

Không trách Cơ Dao Hoa sẽ có ý nghĩ như vậy.

Thật sự là Cố Hàn Uyên trên chuyện nam nữ không đáng tin cậy.

Chuyện hoành đao đoạt ái càng là không làm ít.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại biết Viên Kim Hạ cùng Dương Nhạc giữa đó chỉ có tình huynh muội.

Chương 1554

Còn cô gái thật sự Dương Nhạc thích, Cố Hàn Uyên cũng có vài phần hứng thú.

Đáng tiếc tạm thời còn chưa có cơ hội quen biết.

Cố Hàn Uyên giả vờ hiếu kỳ nói: Vốn còn không có hứng thú gì, nàng vừa nói như vậy, ta ngược lại có chút hứng thú.

Cơ Dao Hoa nghe vậy ghét bỏ liếc Cố Hàn Uyên một cái, hiển nhiên một chút cũng không tin tưởng lý do thoái thác của hắn.

Nàng thoát khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên, tức giận nói: Muốn đi thì chàng tự đi mà xem.

Thiếp bận rộn lắm, không có thời gian rỗi đâu.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý thái độ mơ hồ ghen ghét của Cơ Dao Hoa, tiện miệng dặn dò vài câu chú ý nghỉ ngơi, lại đổi lấy mấy cái liếc trắng mắt.

Sau đó liền đi hướng địa điểm phỏng vấn người mới của các nàng Hồ Điệp.

Vừa tới địa phương, liền nghe được một tiếng kinh hô yêu kiều mềm mại: Cẩn thận.

Hồ Điệp nhờ có Cố Hàn Uyên mà đã thay đổi số phận bi thảm vốn có, khi mang thai bị Thi Binh g·iết c·hết rồi luyện thành Thi Binh.

Mặc dù Hồ Điệp không cảm kích điều này, nhưng tựa như vận mệnh ban tặng, tình yêu của nàng dành cho Cố Hàn Uyên có lẽ còn vượt qua cả Cơ Dao Hoa.

Nàng thật sự đã suy nghĩ kỹ càng, toàn tâm toàn ý lo lắng cho Cố

Hàn Uyên.

Trên thực tế, trước đó Hồ Điệp từng có tiếp xúc ngắn ngủi với Thiết Thủ.

Nàng tuy có chút ngạc nhiên trước gã đại hán bề ngoài thô tục nhưng nội tâm lại tinh tế này, thế nhưng lại không có cái cảm giác điện giật như trong nguyên tác.

Hai người tiếp xúc bình thản, rồi chia tay cũng bình thản.

Chỉ còn lại Thiết Thủ một mình kinh ngạc nhìn bóng lưng Hồ Điệp, thật lâu không hoàn hồn.

Trong lúc mơ màng, gã cảm thấy mình dường như đã đánh mất thứ gì đó quan trọng.

Đương nhiên, lúc này đối với Hồ Điệp mà nói, điều vui vẻ nhất chính là nhận được lời hứa của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến điều tuyệt vời đó, nàng không nhịn được liếm khóe miệng một cái.

Vẻ mặt yêu mị kia suýt nữa khiến Viên Kim Hạ ngây người.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên hỏi nàng, Viên Kim Hạ suýt nữa không kịp phản ứng.

Khó khăn lắm mới hoàn hồn trở lại, lại bị nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên làm cho mặt đỏ bừng, trái tim đập thình thịch.

Tính cách có chút tùy tiện vốn có của nàng bỗng trở nên giống như một tiểu thư khuê các, nhỏ nhẹ nói lời cảm ơn: Đa tạ công tử đã giúp đỡ.

Bộ dạng này suýt nữa khiến Dương Nhạc choáng váng, nghi ngờ hỏi: Hạ gia, ngươi sẽ không phải là bị bệnh đó chứ.

Ngươi mới bị bệnh.

Viên Kim Hạ tức giận trừng mắt nhìn Dương Nhạc một cái, hận không thể đạp chết hắn.

Sau một trận cãi vã, Dương Nhạc coi như đã đi cửa sau thông qua kỳ khảo hạch của Hồ Điệp.

Điều này khiến Viên Kim Hạ không khỏi phun ra một câu: Chẳng phải đã nói Lục Phiến Môn bây giờ không thể đi cửa sau, không thể không liêm chính sao.

Hóa ra là do chưa đi đúng người thôi.

Tuy rằng kết quả cuối cùng có lợi cho nàng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hơn nữa, điều này cũng làm dấy lên sự tò mò của nàng về thân phận của Cố Hàn Uyên.

Tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là người yêu của Hồ Điệp.

Nàng chú ý thấy khi Cố Hàn Uyên nhắc đến Bộ Thần mới nhậm chức Cơ Dao Hoa, thái độ của chàng hết sức tùy ý.

Cần biết rằng danh tiếng của Cơ Dao Hoa hiện nay rất lớn, ngay cả các quan lớn triều đình cũng không dám coi thường nàng.

Quan trọng hơn, trên người Cố Hàn Uyên toát ra một khí độ phi phàm khiến người ta nhìn vào liền quên đi trần tục.

Viên Kim Hạ, tự cho rằng mình nhìn người rất chuẩn xác, tự nhiên càng thêm tò mò về Cố Hàn Uyên.

Nàng không nhận ra Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Dù sao nàng vừa mới vào kinh không lâu, khó tránh khỏi hiểu biết hạn hẹp.

Vì vậy, nàng chỉ nghe tên Cố Hàn Uyên chứ không biết người thật.

Lúc này Viên Kim Hạ đã theo Cố Hàn Uyên rời khỏi Lục Phiến Môn.

Dọc đường nàng liên tục lén lút quan sát Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ nàng tò mò về thân phận của chàng, kết quả nhìn nhiều lần ngược lại khiến mặt nàng đỏ bừng, tâm thần điên đảo.

Dù sao, tướng mạo của Cố Hàn Uyên thật sự quá đẹp, nàng không cách nào thờ ơ.

Trong nguyên tác cũng có thể thấy Viên Kim Hạ là một người có chút mê mẩn vẻ đẹp, thậm chí còn mê mẩn nam chính Lục Dịch.

Sở dĩ bị Cố Hàn Uyên mê hoặc cũng chẳng có gì lạ.

Vì chìm đắm trong dung mạo tuyệt thế của Cố Hàn Uyên, nhất thời nàng lại quên mất chuyện chính là tìm hiểu thân phận của chàng.

Cố Hàn Uyên tự nhiên đã nhận ra Viên Kim Hạ nhìn trộm.

Chàng khẽ cười một tiếng, thuận miệng trêu ghẹo: Ngươi nhìn đủ chưa.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang kinh ngạc hiển nhiên không thể phản ứng kịp, vô thức đáp: Thật đẹp Đợi nàng phản ứng lại thì hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

Mặt nàng đỏ bừng, lúng túng vô cùng muốn giải thích: Không phải không phải, ta không có ý định nhìn lén công tử Không đúng, công tử đâu có gì đẹp mắt Cũng không đúng Vì quá vội vàng giải thích, Viên Kim Hạ nhất thời liền nói năng lộn xộn.

Kết quả càng giải thích càng rối.

Hối hận vì sao mình đột nhiên ăn nói vụng về, Viên Kim Hạ cuối cùng chỉ có thể cam chịu nói: Được rồi, ta chính là nhìn lén công tử.

Sau cùng, nàng còn có chút tức giận lầm bầm: Làm cái gì chứ.

Đại nam nhân dáng vẻ đẹp như vậy làm gì.

Khiến người ta đều không dời mắt nổi.

Viên Kim Hạ cảm thấy mình tự nhận như vậy khẳng định sẽ mất đi hảo cảm rất nhiều trong mắt Cố Hàn Uyên.

Hoàn toàn buông xuôi, nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Cố Hàn Uyên, sợ rằng sẽ nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ hoặc khinh miệt của đối phương.

Nhưng mà, điều khiến Viên Kim Hạ cảm thấy bất ngờ là nàng không hề nghe thấy lời chỉ trích nàng ăn nói tùy tiện, ngược lại lại truyền đến một trận cười khẽ sảng khoái.

Viên cô nương quả nhiên rất thú vị.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình, vô thức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang mỉm cười, ánh mắt hiền hòa không chút vướng bận nhìn nàng.

Đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ có chút thất thần, vô thức hỏi: Công tử sẽ không cảm thấy ta là một cô gái tệ hại sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, dứt khoát lắc đầu phủ nhận nói: Ta không cảm thấy Viên cô nương có vấn đề gì.

Chi bằng nói, điều này rất bình thường, ta cũng thích nhìn những cô nương dung mạo xinh đẹp.

Nói đồng thời chàng còn nghiêm túc nhìn Viên Kim Hạ, tựa như đang nói cho nàng biết, cô nương dung mạo xinh đẹp đó chính là nàng.

Khuôn mặt Viên Kim Hạ càng ngày càng đỏ, không phải vì xấu hổ, mà là vì sự ngượng ngùng của thiếu nữ.

Trong lòng nàng có một cảm xúc khó tả đang cuộn trào mãnh liệt.

Có lẽ vì cảm thấy không quen với loại tâm tình xa lạ này, nàng vô thức không thục nữ mà gãi gãi gò má, dùng cách tự giễu để nói sang chuyện khác: Sư phụ và Dương Nhạc bọn họ luôn nói ta tùy tiện cẩu thả như vậy, chẳng có chút phong vị nữ nhân nào.

Khiến công tử chê cười.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: Ta ngược lại cảm thấy Viên cô nương như vậy càng thêm chân thật, chỉ là quá mức thẳng thắn nên bị người khác không cách nào hiểu được.

Thế nhưng trên đời này có bao nhiêu người có thể kiên trì sống thật với chính mình.

Viên cô nương như vậy mới càng thêm đáng quý.

Lời khen ngợi đột ngột của Cố Hàn Uyên khiến Viên Kim Hạ có chút không biết làm sao.

Còn có vài phần tâm tình như tìm được tri âm.

Từ trước đến nay chưa từng có ai nói rằng muốn nàng làm chính mình.

Sư phụ luôn muốn nàng cẩn thận một chút, cúi đầu làm người.

Thanh mai trúc mã Dương Nhạc luôn gọi Hạ gia, hiển nhiên cũng chưa từng coi nàng là nữ nhân.

Tuy rằng hai người là huynh đệ tốt, nhưng nàng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Chẳng lẽ mình không có ngực không có mông, hay là xấu vô cùng rồi sao.

Tuy nói nàng ngày thường thích mặc nam trang hơn, dù sao hành động cũng tiện lợi.

Nhưng nàng cũng không phải là chưa từng mặc nữ trang.

Chẳng phải là một tiểu mỹ nhân kiều diễm sao.

Dưỡng mẫu luôn hy vọng nàng có thể gả vào nhà tốt, kết quả mỗi lần xem mắt đều thất bại.

Rồi sẽ trách cứ nàng không đủ ôn nhu, không đủ phong vị nữ nhân.

Nhưng tại sao không nói mỗi lần giới thiệu đến xem mắt đều là những kẻ không đứng đắn.

Nhìn vào khuôn mặt tuấn tú đẹp đến cực độ kia, Viên Kim Hạ không khỏi thầm nghĩ: Nếu là một công tử như chàng, sợ là đã có con từ lâu rồi.

Trong lòng nàng đột nhiên rất ngưỡng mộ Hồ Điệp.

Chương 1555

Nàng cũng muốn một người tình lang có thể thấu hiểu mình.

Trong lòng cảm khái muôn vàn, Viên Kim Hạ cuối cùng nhớ ra vấn đề mình băn khoăn đã lâu, tò mò hỏi: Vẫn chưa biết tính danh của công tử.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ung dung nói ra.

Sau đó khẽ nhếch khóe môi nhìn phản ứng của Viên Kim Hạ.

Không phải, động tác lùi nửa bước của ngươi là nghiêm túc sao.

Cái nhìn cổ quái của Cố Hàn Uyên khiến Viên Kim Hạ không khỏi cười lúng túng để che giấu sự xấu hổ.

Điều này thật sự không thể trách nàng.

Thật sự là danh tiếng của Cố Hàn Uyên vang như sấm bên tai.

Đặc biệt lại được dưỡng mẫu và sư phụ Dương Trình Vạn của nàng nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Đương nhiên, chủ yếu là nhắc đến tiếng tăm phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Bất quá, xuất phát điểm của hai người khác nhau.

Dưỡng mẫu của nàng cảm thấy nếu gả cho một nhân vật lớn như Cố Hàn Uyên, cho dù làm thiếp cũng tốt.

Nửa đời sau áo cơm vô ưu, vinh hoa phú quý.

Với khuôn mặt xinh đẹp của Viên Kim Hạ, Cố Hàn Uyên không có lý do gì không đón nhận nàng.

Còn sư phụ Dương Trình Vạn của nàng, là một người cổ hủ, cực kỳ bất mãn với tác phong phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Cần biết rằng bản thân ông si tình với Lâm Hà, mẫu thân của Viên Kim Hạ.

Mặc dù Lâm Hà trước tiên gả vào Hạ gia, sau này Hạ gia và Lâm gia bị diệt môn, Lâm Hà cũng hương tiêu ngọc vẫn, ông vẫn sơ tâm không đổi, si mê đến nay.

Vì vậy ông mới đối xử với Viên Kim Hạ như con ruột, thậm chí còn tốt hơn cả con trai ruột Dương Nhạc của mình.

Khiến Dương Nhạc vẫn luôn nghi ngờ Viên Kim Hạ có phải là em gái ruột của mình hay không.

Sở dĩ cặp thanh mai trúc mã này đã nhiều năm như vậy mà ngay cả một tia lửa tình cũng không lóe lên.

Nói chung, Dương Trình Vạn tự mình đa tình nên ghét nhất những công tử phong lưu như Cố Hàn Uyên.

Ngày thường ông không ít lần giáo huấn Viên Kim Hạ với sự căm ghét đến tận xương tủy.

Thế nên bây giờ khi nghe người nam tử bên cạnh mình, người mà mình thậm chí có chút động lòng, hóa ra là Cố Hàn Uyên, nàng thậm chí còn sinh ra phản ứng căng thẳng.

Đây cũng là một loại hiện tượng phổ biến.

Đối với Cố Hàn Uyên, người có hảo cảm thì rất yêu thích, người không có hảo cảm thì rất đáng ghét, phân hóa hai cực nghiêm trọng.

Cố Hàn Uyên cúi đầu liếc nhìn khoảng cách đã bị kéo giãn giữa hai người, mỉm cười nhàn nhạt nói: Sao vậy.

Ghét ta sao.

Viên Kim Hạ nghe vậy, nhìn ánh mắt chế nhạo của Cố Hàn Uyên, vội vàng giải thích: Cố công tử chàng hiểu lầm rồi.

Ta chỉ là quá kinh ngạc mà thôi.

Nói là nói vậy, thế nhưng bước chân của nàng lại lặng lẽ dịch ra vài phần.

Hiển nhiên Viên Kim Hạ đối với Cố Hàn Uyên, người mà trong lời nói của Dương Trình Vạn gần như bị yêu ma hóa, vẫn còn rất phòng bị.

À.

Cố Hàn Uyên tự giễu khẽ cười một tiếng.

Sau đó nhàn nhạt nói: Không cần sợ hãi như vậy, ta không phải ác quỷ háo sắc, sẽ không làm gì nàng đâu.

Viên Kim Hạ lại cười lúng túng một trận, đồng thời cố gắng giải thích: Ta thật sự không có ý đó Viên Kim Hạ căng thẳng như vậy, thực ra phần lớn nguyên nhân là nàng đột nhiên nghĩ đến mình còn phải làm thị nữ cho Cố Hàn Uyên một ngày.

Vạn nhất nếu Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu quá đáng thì sao.

Hết lần này tới lần khác, chuyện này nàng lại không có lý.

Chính nàng đã lạm dụng vũ khí suýt làm tổn thương Cố Hàn Uyên, nên mới phải bồi tội như vậy.

Tuy rằng nàng vừa liếc nhìn Cố Hàn Uyên tuấn mỹ vô cùng, cảm thấy cho dù có bị nói yêu cầu quá đáng dường như cũng không phải là rất thiệt thòi.

Bị ý tưởng không biết liêm sỉ của chính mình làm giật mình, Viên Kim Hạ không khỏi thầm nghĩ: Viên Kim Hạ à Viên Kim Hạ, ngươi thực sự vội vã lập gia đình vậy sao.

Sao có thể không biết liêm sỉ như vậy.

Thực ra tuổi của Viên Kim Hạ cũng không lớn, còn chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi.

Chỉ là việc dưỡng mẫu nhiều lần muốn nàng đi xem mắt đã làm lệch lạc quan niệm của nàng, trong tiềm thức nàng liền cảm thấy mình ở tuổi này là nên lập gia đình.

Cho nên mới nói tư tưởng phong kiến không được chút nào.

Đồng thời Viên Kim Hạ cũng giải đáp được rất nhiều điều băn khoăn.

Trách không được võ công cao như vậy, ngay cả mũi khoan đạn cũng tóm được.

Thảo nào tuấn mỹ như thế, Hồ Điệp lại có thái độ như vậy.

Giang hồ đồn rằng Cố công tử là đệ nhất mỹ nam tử thiên hạ cũng không phải là không có lý.

Thầm suy nghĩ, Viên Kim Hạ không khỏi lại nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Vẫn là vẻ đẹp làm nàng mê mẩn, đồng thời cũng tăng gấp bội sự luyến tiếc.

Nàng cũng có thể tưởng tượng được nếu mình và Cố Hàn Uyên có quan hệ gì, sư phụ Dương Trình Vạn của nàng sẽ giận dữ đến mức nào.

Nhưng mà trên thực tế, Dương Trình Vạn nếu thật sự đối mặt với uy thế của Cố Hàn Uyên, ông ta thực ra chẳng làm được gì.

Ngoại trừ cam chịu, không còn cách nào khác.

Đương nhiên, Viên Kim Hạ bây giờ cũng không biết điểm này.

Cố Hàn Uyên tựa như lắc đầu bất đắc dĩ.

Sau đó cũng không để ý phản ứng của Viên Kim Hạ, tự nhiên đi về phía trước.

Thái độ như vậy của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến Viên Kim Hạ có chút xoắn xuýt.

Chủ yếu là nàng tiếp xúc xuống tới, cũng không cảm thấy Cố Hàn Uyên tệ hại như Dương Trình Vạn đã nói.

Thái độ của chàng đối với nàng luôn ôn hòa, lại còn bày tỏ tán thưởng đối với tính cách thẳng thắn của nàng.

Còn giúp đỡ nói cho Dương Nhạc thông qua kỳ khảo hạch của Lục Phiến Môn.

Thái độ phòng bị hiện tại của mình ngược lại có vẻ hơi quá đáng.

Viên Kim Hạ vội vàng đuổi theo hai bước, đi bên cạnh Cố Hàn Uyên cẩn thận từng li từng tí hỏi: Cố công tử chàng sẽ không tức giận chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười lắc đầu nói: Cái này có gì mà tức giận.

Thái độ như Viên cô nương đâu phải là lần đầu tiên.

Ừm, người trước đó vẫn còn là tiểu di Lâm Lăng của Viên Kim Hạ.

Chỉ có thể nói, không phải người một nhà không vào một nhà Viên Kim Hạ nghe vậy xấu hổ cười xòa nói: Đây chẳng phải là thanh danh của Cố công tử quá lớn sao.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn Viên Kim Hạ một cái, làm nàng một trận không tự nhiên.

Sau đó mới thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: Thế nhân phỉ báng ta, ta chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.

Lời này không lâu trước đã nói với tiểu di Lâm Lăng của Viên Kim Hạ, giờ lại dùng đến với Viên Kim Hạ.

Nhưng mà so với Lâm Lăng lúc đó, Viên Kim Hạ lại có cảm xúc lớn hơn một chút.

Nàng vô thức lẩm bẩm: Không thẹn với lương tâm Viên Kim Hạ chính là ở độ tuổi thiếu nữ đa sầu đa cảm, không thẹn với lương tâm cũng chính là điều nàng từ trước đến nay theo đuổi.

Bao gồm trong nguyên tác, nàng cũng quán triệt từ đầu đến cuối.

Mặc dù đa số thời điểm đều có vẻ hơi ngây thơ.

Cố Hàn Uyên dừng bước, nhẹ giọng nói: Viên cô nương có thể quay về trước.

Hồ Điệp bên đó ta sẽ tự giải thích cho nàng.

Viên Kim Hạ hoàn hồn, nghe vậy khóe miệng khẽ giật, hơi lộ ra bất đắc dĩ nói: Ta vẫn nên đi theo Cố công tử.

Dù sao cũng chỉ có một ngày thôi.

Nàng rất hiểu rõ, chỉ có nàng Đài Quan Sát mới biết.

Nếu cứ thế mà quay về, sau này Hồ Điệp không làm khó dễ mới là lạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý tâm tư nhỏ nhoi của Viên Kim Hạ, ôn hòa khẽ cười nói: Vậy thì cứ theo vậy.

Nhìn Cố Hàn Uyên vẫn ôn hòa lễ độ như cũ, Viên Kim Hạ càng phát ra cảm thấy nhận định của Dương Trình Vạn về chàng có lẽ đã sai lầm.

Không khỏi liền muốn tìm hiểu một chút Cố Hàn Uyên thật sự.

Vừa đuổi kịp bước chân của Cố Hàn Uyên, nàng vừa tò mò hỏi: Cố công tử, những tin đồn kia của chàng đều là thật sao.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Ngươi nói chuyện gì.

Viên Kim Hạ đôi mắt đẹp lóe lên hỏi: Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, Cố công tử chàng thật sự xung quan giận dữ vì hồng nhan, dũng mãnh chiến đấu quần hùng sao.

Hơn nữa nghe nói còn có Lục Địa Thần Tiên hiện thân.

Quả nhiên, chỉ cần là nữ tử thì không ai không có hứng thú với chuyện này.

Cần biết rằng lúc đó Cố Hàn Uyên mới xuất đạo không lâu, võ công còn kém xa uy áp thiên hạ như bây giờ.

Chương 1556

Như vậy mới càng lộ ra đáng quý.

Cũng vì vậy mà kiên cố nền tảng danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Sau đó hai người một hỏi một đáp.

Viên Kim Hạ cũng từ chính người trong cuộc hiểu được nhiều chân tướng hơn.

Cuối cùng nàng đưa ra một kết luận: Chàng trai như Cố công tử được nhiều nữ tử ái mộ, chẳng lẽ không phải sao.

Trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Công tử, vị cô nương này là.

Yến Phỉ Phỉ ánh mắt cổ quái nhìn Viên Kim Hạ đang thò đầu ra nhìn, tò mò quan sát cảnh náo nhiệt xung quanh.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nâng trán, hơi lộ ra vẻ khó nói: Không cần bận tâm nàng, cứ để người mang nàng xuống tầng dưới tùy tiện vui đùa một chút là được.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không phải thanh lâu.

Ngay cả nữ tử đến đây du ngoạn cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Thật sự mà nói, tính an toàn của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn đặc biệt cao, ngay cả nữ tử đến đây du ngoạn cũng không cần lo lắng về sự an toàn cá nhân và vấn đề riêng tư.

Vì vậy, ngày thường cũng sẽ có vài tiểu thư thế gia, nữ hiệp danh môn đến đây thưởng vũ, nghe hát, hoặc đơn giản là đến tầng ba đánh bạc một chút.

Còn về việc liệu có ý định vô tình gặp được Cố Hàn Uyên ở đây hay không thì lại là chuyện khác.

Mà Viên Kim Hạ, sau khi trò chuyện với Cố Hàn Uyên cũng dần dần thả lỏng chính mình.

Không còn giữ bộ dạng thục nữ kia nữa.

Nếu cảm thấy hứng thú với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng cũng không che che giấu giấu.

Hơn nữa, khi Viên Kim Hạ làm tiểu Bộ Khoái ở địa phương, nàng cũng thường mặc nam trang, chạy đến thanh lâu hoặc sòng bạc để đi dạo.

Theo lời nàng nói, đó là đang thu thập tình báo.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu rõ, che miệng trộm cười, nói: Nô gia đã rõ, sẽ an bài tốt cho vị cô nương này.

Cố Hàn Uyên vừa hài lòng gật đầu, Viên Kim Hạ liền chen vào một câu: Có thể là công tử, ta không có bạc trắng a.

Dứt lời còn đáng thương nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Đây là sau khi quen biết, nàng trở nên không biết giữ thể diện rồi sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đau cả đầu.

Chỉ cảm thấy nếu thật sự nhận lấy một kẻ ngốc nghếch như vậy, sau này phong cách trong hậu cung đều sẽ thay đổi.

Cố Hàn Uyên móc ra một nắm ngân phiếu đặt vào tay Viên Kim Hạ, hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: Tùy tiện chơi, không đủ thì tìm Phỉ Phỉ mà xin.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình, tâm tình trong lúc nhất thời có chút vi diệu khó tả, đôi mắt đẹp cũng hơi sáng lên.

Đây chính là được theo Cố công tử vui chơi sao.

Thật đúng là giản dị tự nhiên a.

Nàng đột nhiên có chút lý giải những lời dưỡng mẫu nói với mình.

Làm thiếp cho Cố Hàn Uyên, quả thực không phải là chuyện gì đặc biệt khó chấp nhận.

Người lại tuấn mỹ, võ công lại cao, thân phận địa vị cũng là tuyệt đỉnh, xuất thủ còn hào phóng như vậy.

Nữ tử bình thường nào có thể kháng cự mị lực của hắn.

Viên Kim Hạ một bên âm thầm lẩm bẩm Sư phụ làm hại ta một bên cười hì hì hỏi: Cố công tử, nếu ta thắng tiền ở sòng bạc thì sao.

Cố Hàn Uyên tức giận đưa tay véo má Viên Kim Hạ hơi có chút bụ bẫm, khẽ cười nói: Đều tính cho nàng.

Viên Kim Hạ xoa xoa khuôn mặt hơi đau, trên mặt đẹp ửng hồng cười tủm tỉm, cũng không để ý loại tiếp xúc thân mật này.

Cố Hàn Uyên đối xử với nàng tốt như vậy, đừng nói chỉ là bóp má, cho dù có thật chiếm chút tiện nghi, phần lớn cũng sẽ không quá để tâm.

Trong nửa ngày ngắn ngủi, cách nhìn của Viên Kim Hạ về Cố Hàn Uyên đã đảo ngược vài lần.

Mặc dù không dám nói đã thích Cố Hàn Uyên, thế nhưng có hảo cảm là khẳng định.

Cố Hàn Uyên dặn dò Yến Phỉ Phỉ vẫn còn đang trộm cười bên cạnh: Nhớ kỹ đổi cho nàng một thân y phục, bộ nam trang này quá khó coi.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy lại tỉ mỉ quan sát Viên Kim Hạ, nhất thời phát hiện tố chất của nàng e rằng còn cao hơn trong tưởng tượng.

Chỉ là bị bộ nam trang mộc mạc này che giấu.

Yến Phỉ Phỉ trên mép mang theo vài phần ý vị sâu xa tiếu ý nói: Công tử yên tâm, ta sẽ hảo hảo cải tạo vị cô nương này.

Viên Kim Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt của Yến Phỉ Phỉ làm nàng có chút tê cả da đầu, cười gượng nói: Hay là thôi đi.

Nam trang ta mặc rất thoải mái.

Yến Phỉ Phỉ lắc đầu, tiến lên khoác lấy tay Viên Kim Hạ, kéo nàng đi về phía trước.

Vừa đi vừa lẩm bầm: Nữ nhi gia sao có thể tùy tiện như vậy đâu.

Đi theo ta.

Cố Hàn Uyên không nhìn ánh mắt cầu cứu của Viên Kim Hạ, cảm thấy buồn cười lắc đầu.

Sau đó ung dung lên lầu.

Ngọc Liên, ta thật lo lắng cho Diệu Liên và Tiểu Đào Nhi.

Kỷ Từ vẻ mặt ưu sầu nói với Ngọc Liên trước mặt.

Ngọc Liên nghe vậy, sắc mặt hơi ngừng, khẽ thở dài nói: Cố công tử trước đó nói đã có manh mối của Diệu Liên, một hai ngày nữa là có thể tìm được nàng.

Nàng thực ra càng muốn tự mình đi ra ngoài tìm.

Nhưng lại sợ đánh rắn động cỏ, rước họa vào thân với Vạn Trinh Nhi.

Mà trên thực tế, Ngọc Liên chỉ là lo lắng vô cớ.

Tình huống thật là Tiểu Nhu sau khi bị thu phục, Vạn Trinh Nhi mất đi thông tin xác thực, hành động bị hạn chế đáng kể.

Lại không dám tùy tiện liên hệ Đồng Chu Hội sợ bị Ninh Vương buộc gả cho Cố Hàn Uyên để thị tẩm.

Sự sợ hãi của Ngọc Liên và Kỷ Từ đối với Vạn Trinh Nhi chỉ là do những bóng ma tâm lý trong quá khứ tạo thành.

Vứt bỏ những điều này, trên thực tế vì sự tham gia của Cố Hàn Uyên, Vạn Trinh Nhi đã sớm mất đi quyền chủ động.

Khó mà nói ngày nào đó đã bị ném lên giường Cố Hàn Uyên.

Kỷ Từ do dự một chút, khuôn mặt đỏ ửng nói: Nhưng mà Cố công tử mấy ngày nay đều không đến tìm chúng ta, phải chăng chúng ta chưa đủ chủ động.

Lời vừa nói ra, nhất thời rước lấy ánh mắt quỷ dị của Ngọc Liên.

Tựa như đang nói: Ngươi cứ vậy mong muốn leo lên giường Cố công tử sao.

Bệ hạ sẽ phải đau lòng.

Ánh mắt của Ngọc Liên suýt nữa chọc giận Kỷ Từ.

Nàng xấu hổ sẵng giọng: Ngươi đó là ánh mắt gì.

Ta chẳng qua là cảm thấy chúng ta có việc cầu người, nếu như không làm chút gì, trong lòng sẽ cảm thấy bất an Kỷ Từ vẫn chưa phát hiện ánh mắt của Ngọc Liên càng lúc càng quỷ dị, chỉ là ý nghĩa đã khác đi rất nhiều.

Nàng đang định nói gì đó, đột nhiên chỉ cảm thấy thân thể mềm mại ấm áp, vòng eo nóng bừng, đã bị người từ phía sau ôm vào một vòng tay ấm áp.

Kỷ Từ sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chờ khi thấy rõ người đến, nàng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xấu hổ xen lẫn sợ hãi sẵng giọng: Cố công tử Cố Hàn Uyên ôm lấy Kỷ Từ, trêu cười nói: Kỷ cô nương không ngại hảo hảo nói cho ta biết nàng định làm những gì, mới sẽ không cảm thấy bất an.

Kỷ Từ nghe vậy mặt đỏ bừng.

Nàng nào biết lại bị Cố Hàn Uyên nghe trộm chuyện mình và Ngọc Liên nói, nhất thời rất là cảm thấy thẹn.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của người nữ nhân duy nhất đã sinh hoàng tử cho Hoàng Đế trong lòng, nhất thời thèm ăn nhỏ dãi.

Không khỏi thăm dò vào váy nàng.

Kỷ Từ kinh hô một tiếng, vội vàng đè lại bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên.

Liếc nhìn Ngọc Liên cũng đỏ mặt, đôi mắt như nước mùa xuân, đẹp đến xiêu lòng nói: Công tử, Ngọc Liên vẫn còn ở đây Kỷ Từ cũng không phải chống cự Cố Hàn Uyên làm gì nàng.

Tựa như chính nàng đã nói, Cố Hàn Uyên không động vào nàng ngược lại sẽ làm nàng cảm thấy bất an.

Thân thể tươi non là lợi thế duy nhất của người nữ nhân thiếu cảm giác an toàn này.

Chỉ là ngay trước mặt Ngọc Liên, đó lại là một chuyện khác.

Nhưng mà không đợi Kỷ Từ nói ra lời kháng cự, Cố Hàn Uyên đã mở miệng nói: Diệu Liên đã tìm thấy rồi.

Hai nữ nghe vậy, cũng không kịp thẹn.

Ngọc Liên vội vàng hỏi: Diệu Liên ở đâu.

Kỷ Từ cũng vẻ mặt cấp thiết.

Chỉ cần tìm thấy Diệu Liên, là có thể đón về Tiểu Hoàng Tử.

Còn nơi nào an toàn hơn bên cạnh Cố Hàn Uyên sao.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại không lập tức báo cho hai người tin tức của Diệu Liên.

Một bên thừa dịp Kỷ Từ bị dời đi lực chú ý, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

Một bên thần tình lười biếng khẽ cười nói: Ngọc Liên nàng không có chút biểu thị nào mà lại muốn tay không bắt sói sao.

Ngọc Liên nghe vậy hơi giật mình.

Bất quá nàng rất nhanh hiểu rõ ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Chương 1557

Khuôn mặt đỏ bừng tiến lên, thành kính quỳ xuống, ôn thuận nói: Công tử đã vất vả rồi.

Nô tỳ nếu có gì không chu đáo, cũng xin công tử đừng trách tội.

Dứt lời, chậm rãi cúi đầu.

Nhưng ngược lại chính là Kỷ Từ nâng cánh môi, ngẩng đầu cao.

Hơi thở ấm áp phả ra từ khe hở, đôi mắt đẹp như muốn bị nước bao phủ.

Cố Hàn Uyên thần tình lười biếng khóe môi treo lên ý cười thích thú.

Cố Hàn Uyên luôn là người giỏi thấu hiểu ý người khác.

Nếu Kỷ Từ cảm thấy bất an, vậy tự nhiên phải thỏa mãn nhu cầu trong lòng nàng.

Lúc này Kỷ Từ y phục xốc xếch nằm ngửa trên giường.

Làn môi ngọc kiều diễm, đôi mắt đẹp hoảng hốt thất thần.

Trước ngực nóng hổi, mềm nhũn.

Trên nửa đường, nàng đã mơ hồ không biết mình ở đâu.

Chỉ cảm thấy có lỗi với Chu Hậu Chiếu và hài tử đáng thương của mình.

Ngược lại là Ngọc Liên nhìn qua ngoại trừ đỏ mặt một chút, ánh mắt u oán một chút ra, cũng không có vấn đề gì.

Ít nhất nhìn bề ngoài là vậy.

Dù sao còn muốn dẫn nàng đi gặp Diệu Liên, không tiện trêu đùa quá mức.

Bất quá nếu là Ngọc Liên mở đầu, vậy tự nhiên nên từ nàng kết thúc công việc.

Lúc này nàng đang chăm sóc cho Cố Hàn Uyên rất cẩn thận.

Một lúc lâu sau, Ngọc Liên mới ngẩng đầu lên, lại vừa như xấu hổ vừa như giận nói: Công tử bây giờ đã hài lòng chưa.

Dứt lời, còn cố ý khẽ mở đôi môi, hơi thở thơm ngát tựa muốn mời Cố Hàn Uyên kiểm nghiệm điều gì.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui vẻ cười nói: Đương nhiên hài lòng.

Ngọc Liên lườm một cái kiều mị, u oán hỏi: Vậy bây giờ có thể nói cho nô tỳ tình huống của Diệu Liên rồi sao.

Kỷ Từ nghe vậy vội vàng chống lên thân thể mềm nhũn, mặc dù một trận lảo đảo chốn quang cảnh cũng bất chấp.

Vội vàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng thuận theo mặc chàng thưởng thức như vậy, chẳng phải là vì muốn đạt được tin tức của Diệu Liên, từ đó tìm về con của mình sao.

Thần thanh khí sảng Cố Hàn Uyên tự nhiên không có câu kéo làm gì.

Dần dần kể lại tình hình của Diệu Liên cho hai nữ biết.

Không lâu sau, Kỷ Từ liền thần sắc cổ quái.

Ngọc Liên càng là đau đầu nâng trán, không biết nói gì mà hỏi: Công tử chàng nói Diệu Liên nàng giả mạo ta, sau đó còn ngơ ngác bị dụ dỗ hầu hạ Công tử sao.

Xác thực là vậy.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến tình huống lúc đó, cũng không nhịn được cười.

Tuy rằng Ngọc Liên bây giờ cũng không có tư cách gì để nói Diệu Liên.

Thế nhưng đối với việc nàng ngây thơ bị Cố Hàn Uyên lừa gạt, cảm thấy vô cùng không nói nên lời.

Không khỏi thầm mắng một tiếng: Muội muội ngốc nghếch này.

Nguyên bản nàng thực ra còn nghĩ hi sinh nàng một chút thì tốt rồi Còn Diệu Liên Đợi toàn bộ bụi bặm lắng xuống, các nàng tỷ muội cũng báo đáp ân tình của Ngô Hoàng sau này, liền cầu xin thả Diệu Liên xuất cung, để nàng có thể sống cuộc đời mình muốn, theo đuổi hạnh phúc của riêng nàng.

Diệu Liên quá ôn nhu.

Không thích hợp hoàng cung nơi ngươi lừa ta gạt này Còn cùng nhau theo Cố Hàn Uyên.

Kết quả cũng đã nhìn thấy, bị ức hiếp đến thê thảm.

Mà bây giờ dù có hối hận cũng đã muộn.

Dù sao đã hầu hạ rồi.

Lại để Diệu Liên ly khai, đừng nói Cố Hàn Uyên sẽ không đồng ý, cho dù bản thân Diệu Liên e rằng cũng không làm được.

Ngược lại đối với Trang Điền Điền, vô luận Ngọc Liên hay Kỷ Từ đều có quan điểm nhất trí với Cố Hàn Uyên.

Hai bên không cùng một thế giới.

Sớm giác ngộ, đối với ai cũng tốt.

Sau đó Kỷ Từ bị lưu lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nghỉ ngơi.

Dù sao lúc này nàng cả người mềm nhũn, căn bản không nhúc nhích được.

Còn Ngọc Liên thì theo Cố Hàn Uyên đi đón Diệu Liên.

Bất quá Cố Hàn Uyên khi đi xuống tầng ba sòng bạc thì dừng bước.

Nhìn tình hình bên trong, sắc mặt chàng tương đối cổ quái.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ đã thay một bộ y phục màu vàng nhạt thêu họa tiết chim hoa.

Trên đầu cài trâm gài tóc và đồ trang sức tuyệt đẹp, trông đoan trang lại ưu nhã.

Như vậy nàng nhìn lên đã thanh thuần, lại xinh đẹp.

Quả nhiên Viên Kim Hạ khi mặc nữ trang càng thêm xinh đẹp, không hổ là thân phận nữ chính trong kịch bản.

Khiến không ít nam tử tại chỗ liên tục ngoái nhìn nàng.

Bất quá càng nhiều hơn vẫn là giống như Cố Hàn Uyên, nhìn về phía Viên Kim Hạ ánh mắt đều có chút cổ quái.

Dù sao rõ ràng là tạo hình đại mỹ nhân, nhưng tư thái lại quá đỗi phóng khoáng một chút.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ một cước đạp lên ghế đẩu, chăm chú nhìn chằm chằm hộp súc xắc đang lắc nhanh trong tay người chia bài.

Trong miệng nàng còn không ngừng lầm bầm khe khẽ: Đại, đại, đại Nhìn qua, cùng với dân cờ bạc thông thường không có gì khác biệt.

Bên cạnh Viên Kim Hạ còn có một thân ảnh yểu điệu quen thuộc, lúc này cũng vẻ mặt không biết nói gì.

Chính là Giang Ngọc Yến sau khi biết chuyện của Viên Kim Hạ, đặc biệt đến làm người hướng dẫn và bồi chơi.

Giang Ngọc Yến đương nhiên sẽ không hảo tâm như vậy.

Nàng nghĩ rằng đi theo Viên Kim Hạ bên người hẳn là còn có thể tái kiến Cố Hàn Uyên.

Cho dù không thể mượn cơ hội tiếp xúc thân mật một chút, tạo dựng sự hiện diện cũng là tốt.

Kết quả vốn định chơi chút mưu kế, Giang Ngọc Yến lại chết lặng nhìn Viên Kim Hạ thả lỏng chính mình.

Ngay từ đầu nghe một chút khúc, thưởng thức một chút ca vũ, vui chơi giải trí lúc đó ngược lại cũng còn tốt.

Giang Ngọc Yến chỉ có thể nhìn ra Viên Kim Hạ dường như đối với y phục trên người không mấy thoải mái.

Thường xuyên sẽ giống như một thôn nữ lo lắng mình bị bẩn chỗ nào đó.

Khiến Giang Ngọc Yến không khỏi trộm cười một trận.

Đồng thời cũng có vài phần đồng cảm.

Dù sao chính nàng mới bị Cố Hàn Uyên mang về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lúc đó cũng không khác là bao.

Cuối cùng sẽ không tự chủ được cẩn thận từng li từng tí.

Sợ rằng cuộc sống như thế chỉ là một cơn ảo mộng, tỉnh lại về sau nàng vẫn là cái Tiểu Yến vẫn còn vật lộn cầu sinh ở Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Cho nên nàng mới đặc biệt lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Cho tới sau này sau khi hầu hạ Cố Hàn Uyên, nàng cuối cùng mới an tâm xuống.

Cũng dần dần quen với cuộc sống tự tại hiện tại.

Đương nhiên nếu như Cố Hàn Uyên nguyện ý đón nhận thân thể của nàng lời nói, nàng sẽ càng cao hứng một ít.

Mà không phải giống như bây giờ chỉ có thể tìm cơ hội tận dụng mọi thứ lén lút hầu hạ một cái.

Chương 1558

Nàng cũng muốn nằm trên những chiếc giường lớn trong Lãm Nguyệt Các.

Đó là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Dã tâm nhỏ nhoi của Giang Ngọc Yến tạm thời không đề cập tới.

Viên Kim Hạ vào sòng bạc tầng hai liền thả lỏng chính mình không phải là không có lý do.

Vô luận là dưỡng mẫu của nàng hay sư phụ Dương Trình Vạn của nàng đều quản nàng rất nghiêm khắc.

Thế nhưng thiếu nữ ở cái tuổi này mà.

Càng là không cho nàng việc làm, thì càng muốn làm.

Bằng không cũng sẽ không luôn là đánh lấy lý do thu thập tình báo mặc vào nam trang chạy đến thanh lâu bên trong đùa giỡn những kỹ nữ không biết chuyện kia.

Bây giờ không ai quản thúc, lại có Cố Hàn Uyên cho ngân phiếu, lúc này không thả lỏng chính mình, còn đợi đến khi nào.

Sau đó Viên Kim Hạ chơi chơi liền có chút quá hăng hái.

Dù sao nàng còn là một kẻ mê tiền.

Tiền bạc vào ra trên chiếu bạc, cuối cùng sẽ cho nàng không nhỏ kích thích.

Cảm xúc này vừa dâng trào, nào còn bận tâm hình tượng.

Lúc này Giang Ngọc Yến đã phát hiện Cố Hàn Uyên.

Bởi vì vô cùng để ý duyên cớ, nàng đối với thân ảnh và khí tức của Cố Hàn Uyên đặc biệt mẫn cảm.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên, Giang Ngọc Yến nhất thời mừng rỡ giương khuôn mặt tươi cười, định cất tiếng gọi.

Bất quá lại bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Sau đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên đi tới bên cạnh Viên Kim Hạ, tự tiếu phi tiếu nhìn dáng vẻ nàng cười lớn vì thắng tiền.

Ha ha, kiếm bộn rồi.

Cố công tử nói, thắng đều tính cho ta.

Về có thể mua cho nương vài món quần áo mới và đồ trang sức làm lễ vật.

Bản tính của Viên Kim Hạ cuối cùng là thuần lương, thắng tiền trước hết nghĩ đến cũng là thể hiện lòng hiếu thảo với dưỡng mẫu.

Bất quá nàng rất nhanh thì vui quá hóa buồn.

Một trận đau đớn từ trên tai truyền đến.

Còn có một tiếng tức giận trách cứ.

Chơi mê mẩn đến vậy.

Đi rồi cũng không hay.

Ôi da, đau quá.

Viên Kim Hạ kêu lên một trận.

Quay đầu chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cười như có như không nhìn nàng.

Không hiểu sao lại có cảm giác bị trưởng bối bắt quả tang, Viên Kim Hạ không khỏi lúng túng cười nói: Công tử, ngươi mau buông tay, tai ta sắp rớt rồi.

Ta chỉ là đánh bạc nhỏ mua vui mà thôi.

Nàng cho rằng mình quá mức càn rỡ đánh bạc đã chọc Cố Hàn Uyên tức giận.

Nhưng mà, điều Cố Hàn Uyên để ý hiển nhiên không phải chuyện này.

Hắn thấy Viên Kim Hạ không nghe rõ mình vừa nói gì, liền thẳng thắn sờ lên đùi đang gác hờ hững của nàng một cái.

Cười trêu nói: Bây giờ đã hiểu chưa.

Bàn tay nóng bỏng vuốt ve trên da thịt đùi, khiến Viên Kim Hạ nhất thời giật mình thon thót.

Vội vàng buông chân đang đạp trên ghế xuống, mặt nàng đỏ bừng nói: Hiểu đã hiểu rồi.

Chờ Cố Hàn Uyên buông tay khỏi tai nàng, Viên Kim Hạ mới phản ứng kịp mình lại bị Cố Hàn Uyên sờ đùi.

Chuyện này Viên Kim Hạ trong lúc nhất thời có chút bối rối.

Một là xấu hổ.

Món hời này bị chiếm thật lớn.

Hai là mơ hồ.

Nàng phát hiện mình ngoài xấu hổ ra, cũng không hề có cảm giác chán ghét đặc biệt nào.

Đồng thời, tâm tư rất nhanh đã chuyển sang một hướng khác.

Nàng nhỏ giọng bĩu môi nói: Chẳng phải nói ta thẳng thắn một chút sẽ tốt hơn sao.

Viên Kim Hạ nhỏ giọng lầm bầm tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên.

Hắn vươn tay gõ nhẹ gáy nàng, trách yêu nói: Ta là nói qua thẳng thắn một chút sẽ tốt hơn, nhưng không hề nói có thể hào phóng đến mức này.

Dừng một chút.

Hắn bỗng nhiên ghé sát vào tai Viên Kim Hạ, mang theo vài phần bá đạo thì thầm: Ngươi giờ là Tiểu Thị Nữ của ta, ta không muốn ngươi bị người khác nhìn ngó.

Viên Kim Hạ kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, người vừa nói xong câu đó liền xoay người nói chuyện với Giang Ngọc Yến.

Sau một lát.

Gương mặt nàng bắt đầu dần dần nóng lên.

Hơi nóng kinh người, sắc hồng lan tràn khắp gương mặt xinh đẹp, ngay cả vành tai cũng đỏ bừng.

Cố công tử hắn đây là ý gì.

Chẳng lẽ là yêu thích ta ư.

Viên Kim Hạ không tự chủ được bắt đầu suy nghĩ miên man.

Lối nói bá đạo như đang tuyên bố quyền sở hữu của Cố Hàn Uyên quả thực dễ khiến người ta hiểu lầm.

Đương nhiên cũng không phải hiểu lầm, Cố Hàn Uyên vốn dĩ đã có hứng thú với Viên Kim Hạ.

Bất quá, Viên Kim Hạ cũng đủ chậm chạp, đến giờ mới nhận ra Cố Hàn Uyên có lẽ coi trọng nàng.

Quan trọng hơn là nàng ít nhiều có chút tự ti.

Dưỡng mẫu luôn luôn sắp xếp các cuộc xem mắt cho nàng, ra vẻ chỉ sợ nàng không ai thèm muốn.

Thanh mai trúc mã Dương Nhạc cũng không xem nàng là con gái mà đối đãi.

Mặc dù biệt danh Hạ gia chỉ là một chút trêu chọc, nhưng đôi khi vẫn khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Thế rồi lúc này có người khen ngợi nàng có dáng vẻ thẳng thắn thú vị như vậy, đối với nàng lại rất tốt.

Thậm chí ra tay sờ đùi nàng, đồng thời tuyên bố không muốn để người khác nhìn thấy.

Mà người này, bất luận nhìn từ phương diện nào cũng đều có sức hút như vậy.

Ngoài phong lưu một chút ra, hầu như không có chút khuyết điểm nào.

Nàng cũng không ngốc.

Yến Phỉ Phỉ, lâu chủ Lãm Nguyệt Lâu, vừa nhìn đã thấy có quan hệ không cạn với Cố Hàn Uyên.

Còn có Giang Ngọc Yến, luôn bóng gió về mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Giang Ngọc Yến cho rằng Viên Kim Hạ ngốc nghếch, không có tâm cơ.

Nhưng trên thực tế Viên Kim Hạ vô cùng thông tuệ, sức quan sát càng thêm nhạy bén.

Là nữ tử hiếm có sở hữu năng lực phá án độc lập.

Trong đó, đặc biệt nhất là Viên Kim Hạ có thể không kiêng kỵ kiểm nghiệm t·ử t·hi, lúc cần thiết cũng không bài xích giải phẫu t·hi t·hể.

Đây là điều hết sức ít thấy trong thời đại này.

Cũng nhờ vậy mà phá được không ít án kiện nghi nan.

Để Dương Trình có đủ công lao để được coi là Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, là nhờ Viên Kim Hạ đã bỏ ra không ít công sức.

Bằng không, nếu là tình huống bình thường, hắn còn lâu mới đủ tư cách.

Nói chung, Giang Ngọc Yến đánh giá thấp Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ cũng đánh giá thấp chính mình.

Không thể tin được Cố Hàn Uyên lại coi trọng một nàng, người tự nhận không có bao nhiêu nét thiếu nữ.

Viên Kim Hạ lúc này rất bối rối.

Đã lo lắng Cố Hàn Uyên coi trọng nàng, lại lo lắng Cố Hàn Uyên không coi trọng nàng, lo lắng hơn là Cố Hàn Uyên rõ ràng không coi trọng nàng, nhưng nàng lại tự mình đa tình cho rằng được coi trọng.

Viên Kim Hạ hoảng hốt, không biết từ lúc nào đã được đưa rời khỏi Lãm Nguyệt Lâu.

Chương 1559

Chỉ nhớ rõ Cố Hàn Uyên dường như đã nói gì đó với Giang Ngọc Yến, khiến nàng có chút kích động.

Qua rất lâu, Viên Kim Hạ mới khó khăn lắm lấy lại tinh thần, lúc này nàng rốt cuộc chú ý tới Ngọc Liên đồng hành.

Nàng giống như muốn dời đi sự chú ý khỏi những suy nghĩ miên man của mình, tò mò hỏi: Cố công tử, vị này là ai.

Cố Hàn Uyên quay đầu, trước tiên cười trêu một câu: Tỉnh lại rồi ư.

Viên Kim Hạ, người không còn quá đỏ mặt vì xấu hổ nữa, nhẹ cười nói: Ngọc Liên là thị nữ của ta, khác với ngươi, người chưa hoàn thành chức trách tạm thời của mình.

Viên Kim Hạ không khỏi liếc mắt, ngượng ngùng trách mắng: Ta nào có không hoàn thành trách nhiệm.

Chỉ là đâu có cần ta làm gì đâu chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc, cuối cùng đưa ra kết luận: Ngươi cứ ở bên cạnh ta cho đẹp là được rồi, đây cũng coi như là công việc của thị nữ.

Viên Kim Hạ vốn dĩ ít khi xấu hổ, nhưng lúc này lại ngượng ngùng.

Từ khi ý thức được Cố Hàn Uyên có lẽ coi trọng nàng, trong tiềm thức nàng sẽ để ý đến cái nhìn của Cố Hàn Uyên đối với nàng.

Nếu chàng nói nàng đẹp mắt, vậy khẳng định là cảm thấy nàng thật sự đẹp.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng ngượng ngùng hơn, cũng có vài phần vui mừng khó tả.

Nàng ở chỗ Cố Hàn Uyên được tán thành nhiều nhất.

Một bên thầm oán: Thế này thì làm sao khiến người ta không động lòng được chứ.

Một bên cười đùa giả vờ thoải mái nói: Nhiệm vụ đẹp mắt này, ta vẫn có thể đảm nhiệm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, lắc đầu cười khẽ.

Những thay đổi trong tâm tư của Viên Kim Hạ không hề giấu được hắn.

Hắn đối với tiến độ công lược như vậy coi như mãn nguyện.

Nếu quá kịch liệt ngược lại dễ khiến Viên Kim Hạ sợ hãi bỏ chạy, giờ chừng mực vừa vặn.

Nhân tiện hắn thầm bổ sung một câu cảm tưởng còn thiếu sót trước đó: Còn thật trơn.

Xúc cảm làn da thiếu nữ trẻ tuổi quả nhiên mềm mịn.

Viên Kim Hạ còn không biết Cố Hàn Uyên đang thầm đánh giá cơ thể nàng, sau khi cùng Ngọc Liên đơn giản làm quen, tò mò hỏi: Vậy công tử, chúng ta đây là muốn đi đâu.

Sau đó nàng liền từ Cố Hàn Uyên nhận được một câu trả lời không biết nên đánh giá thế nào.

Đi đánh tan uyên ương.

Nhìn Cố Hàn Uyên thong dong cười khẽ, Viên Kim Hạ cười khan hai tiếng.

Trong lòng cảm thấy quả nhiên vẫn là phải thận trọng hơn một chút mới phải.

Trong nhà Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền, người không phải chịu nhiều tội trong lao, vừa từ Thiên Hòa Y Quán trở về.

Vẫn là dáng vẻ mập mạp, hiền lành.

Vụ án của Trang Điền Điền rất nhanh đã bị Cẩm Y Vệ tiếp quản.

Mà Lục Đình lại muốn nhân cơ hội này bán cho Cố Hàn Uyên một ân huệ, đương nhiên sẽ không làm khó Trang Điền Điền.

Đáng tiếc ân huệ này coi như bán hụt.

Dù sao Cố Hàn Uyên căn bản không để ý Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền đi Thiên Hòa Y Quán tự nhiên là để nói lời cảm tạ.

Một người là Chu Nhất Phẩm đã nỗ lực chạy vạy vì hắn, một người là Lâm Lăng đã đóng vai trò quyết định.

Còn Cố Hàn Uyên, trong tiềm thức hắn liền không muốn tiếp xúc quá nhiều.

Nhưng nói lời cảm tạ chung quy là phải làm.

Thậm chí bởi vì chuyện lần này, hắn đã thay đổi rất nhiều đối với Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc không thể ở Thiên Hòa Y Quán nhìn thấy Cố Hàn Uyên, chỉ đành để sau.

Vừa về tới nhà, liền thấy Diệu Liên đang ngồi trước bàn.

Không chú ý tới Diệu Liên có vẻ mặt hơi nặng nề, Trang Điền Điền vui mừng khôn xiết hô: Thần tiên tỷ tỷ.

Diệu Liên nghe vậy ngẩng đầu lên, với vẻ mặt phức tạp nói:

Trang Điền Điền, ta phải đi rồi.

Vừa về tới nhà, nghe câu nói đầu tiên của Diệu Liên như sét đánh ngang tai, Trang Điền Điền nhất thời trợn tròn mắt.

Sau đó liền cuống quýt lên.

Hắn vô cùng lo lắng hỏi: Thần tiên tỷ tỷ, nàng muốn đi ư.

Muốn đi đâu.

Tại sao phải đi.

Có phải ta đã làm gì không tốt không.

Hắn trực giác mách bảo lời đi của Diệu Liên là đi đến nơi hắn sẽ không còn được gặp lại nàng nữa.

Trang Điền Điền vẫn rất tự ti, cảm thấy mình không xứng với Diệu Liên.

Thế nên hắn không dám cầu mong nhiều, chỉ cần có thể nhìn Diệu Liên là đủ rồi.

Mà bây giờ dường như ngay cả nguyện vọng đơn giản này cũng sắp bị tước đoạt.

Diệu Liên nhìn Trang Điền Điền với thần tình kích động, lời nói lộn xộn, trong lòng không hiểu sao lại thêm vài phần nhẹ nhõm.

Nàng bình thản nói: Xin lỗi, Trang Điền Điền, ta còn có việc nhất định phải làm.

Nếu ta tiếp tục ở lại, chỉ sẽ càng thêm liên lụy đến ngươi.

Nghe vậy, Trang Điền Điền rõ ràng do dự một chút.

Tai ương lao ngục trước đó tuy không gây hại gì lớn, nhưng cũng là lời nhắc nhở cho hắn.

Diệu Liên cũng không phải người bình thường.

Mà hắn chỉ là người bình thường.

Không nói khác, uy h·iếp của quan phủ đối với hắn là rất lớn.

Lần này được cứu, vậy lần sau thì sao.

Hắn còn có một mẹ già cần phụng dưỡng, liệu có thật sự có thể vì Diệu Liên mà liều lĩnh được ư.

Tất cả những điều này đều đang nhắc nhở hắn, mình và Diệu Liên không phải người cùng một thế giới.

Hắn vẻ mặt cầu xin nhìn về phía Diệu Liên, mấy lần muốn mở miệng, nhưng không sao phát ra được âm thanh nào.

Diệu Liên thấy thế cũng không để ý Trang Điền Điền lùi bước.

Hoặc có lẽ là, đây vốn là tình người thường.

Trong lòng Diệu Liên ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Trang Điền Điền cứ dây dưa mãi không thôi, nàng mới thật sự khó xử.

Diệu Liên với tính tình ôn nhu vẫn còn thấy thẹn trong lòng với Trang Điền Điền.

Đang suy nghĩ nên làm thế nào để cho Trang Điền Điền một ít đền bù, nơi cửa truyền đến một tiếng nói khiến nàng có chút hoảng hốt.

Cố mỗ đến có vẻ không đúng lúc cho lắm nhỉ.

Trong phòng hai người nghe tiếng quay đầu nhìn lại, mỗi người đều thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Tỷ tỷ.

Lại một thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu, liếc nhìn Ngọc Liên bên cạnh với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, rồi lại nhìn Diệu Liên đối diện đang mừng rỡ, nói khẽ: Thần tiên tỷ tỷ ư.

Cách xưng hô này cũng hay đấy.

Hai nàng nghe vậy nhất thời có chút quẫn bách.

Bất quá lúc này trong lòng hai cô gái càng nhiều vẫn là niềm vui sướng khi gặp lại.

Diệu Liên muội không sao, thật sự quá tốt.

Ta cũng rất lo lắng cho tỷ tỷ và Kỷ Từ.

Là Cố công tử đã cứu chúng ta.

Diệu Liên nghe vậy vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn mỉm cười ôn hòa đối diện mình, nàng nhất thời đỏ mặt.

Hiển nhiên là nàng đã nhớ lại chuyện xảy ra trước đó ở Thiên Hòa Y Quán.

Hai nàng với tướng mạo y hệt nhau ôm chầm lấy nhau, tay trong tay nhìn nhau, mắt đẫm lệ.

Hình ảnh như vậy không hiểu sao có chút cổ quái, nhưng càng nhiều vẫn là một cảm giác duy mỹ.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất hài lòng.

Đây là chuyện gì xảy ra.

Trang Điền Điền có dự cảm chẳng lành.

Đồng thời rất nhanh đã thành sự thật.

Hắn kinh hãi nhìn Cố Hàn Uyên đi đến trước mặt hai nàng, dang tay ôm họ vào lòng, mỗi người một bên.

Hắn thong dong nói: Ta đến mang thị nữ bị bỏ quên về nhà.

Trang Điền Điền, đa tạ ngươi đã chăm sóc thị nữ nhà ta trong khoảng thời gian gần đây.

Bên kia Trang Điền Điền đã trợn tròn mắt.

Diệu Liên cũng không biết phải làm sao.

Dù sao theo nàng thấy, đây mới là lần đầu tiên nàng và Cố Hàn Uyên gặp mặt.

Trước đó ở Thiên Hòa Y Quán, nàng đã dùng thân phận của Ngọc Liên.

Diệu Liên đang lúc không biết nên làm sao, Ngọc Liên ghé sát tai nàng, khẽ trách mắng: Đừng giả vờ nữa.

Cố công tử kỳ thực đã sớm biết trước đó là muội rồi.

Dừng một chút.

Nàng khẽ trêu chọc: Thế nào rồi.

Hương vị ra sao.

Diệu Liên lúc này đã hoàn toàn bối rối.

Cả người nàng cứng đờ, mặt càng thêm đỏ bừng vì xấu hổ.

Chương 1560

Việc Cố Hàn Uyên biết thân phận thật của nàng khi đó, và việc nàng không biết hắn đã biết, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Cảm giác thẹn thùng trong nháy mắt bùng nổ.

Câu hỏi đầy ẩn ý của Ngọc Liên càng nhắc nhở nàng, khí tức đáng sợ kia phảng phất lại đang lan tràn trong miệng, không khỏi cảm thấy khô khát.

Những lời giải thích ban đầu cố gắng cũng bị nuốt xuống.

Bộ dạng này lọt vào mắt Trang Điền Điền lại không giống nhau.

Vẻ mặt thẹn thùng, cam chịu kia, đều đang nói cho hắn điều gì đó.

Đôi mắt Trang Điền Điền dần mất đi ánh sáng, hắn tự mình lẩm bẩm: Thì ra là vậy Thì ra là có chuyện như vậy, trách không được nàng muốn điDiệu Liên nhìn Trang Điền Điền với dáng vẻ thất hồn lạc phách, có chút không đành lòng.

Vừa muốn nói lời an ủi, bàn tay lớn bên hông kia khẽ động, liền khiến nàng chợt cứng đờ tại chỗ.

Chân tay mềm nhũn, không dám lên tiếng.

Cố Hàn Uyên lấy ra hai thỏi vàng đặt lên bàn.

Hắn nhàn nhạt nói: Diệu Liên đã gây cho ngươi không ít phiền phức, đây coi như là đền bù cho ngươi.

Dừng một chút.

Nhìn Trang Điền Điền vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, hắn nghiêm túc đề nghị: Kinh thành là nơi thị phi, nếu không cần thiết thì đừng ở lại đây.

Trang Điền Điền hiền lành, thành thật, lại không có bao nhiêu giá trị lợi dụng.

Thế nên Cố Hàn Uyên cũng không có ý định nhắm vào hắn.

Chỉ là như hắn đã nói, kinh thành hôm nay cũng không thích hợp để Trang Điền Điền tiếp tục ở lại.

Dù sao nơi đây không phải cái thế giới hài kịch trong kịch tình kia.

Trang Điền Điền tiếp tục lưu lại, đã không có ý nghĩa, lại càng có nhiều rủi ro.

Trang Điền Điền nhìn những thỏi vàng bày trên bàn, rất muốn gầm lên một tiếng Cầm tiền dơ bẩn của ngươi đi đi, ta không cần.

Thế nhưng không nói đến việc hắn có dũng khí làm như vậy hay không.

Chính hắn cũng hiểu lời Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Gần đây kinh thành xảy ra quá nhiều chuyện.

Khi An gia nổi loạn, cũng có rất nhiều người c·hết vì binh lính tàn bạo.

Hắn có thể không bận tâm đến an nguy của mình, thế nhưng lão nương nhà mình lại không thể mặc kệ.

Số tiền này coi như là phí di chuyển, an cư cho hắn.

Lúc này Diệu Liên đã tỉnh táo lại, cũng không khỏi khuyên nhủ: Trang Điền Điền.

Công tử nói đúng, sớm rời khỏi chốn thị phi này đi.

Trang Điền Điền nhìn Diệu Liên vẫn ôn nhu như vậy, quan tâm đến mình, cố nén nước mắt nói: Ta biết rồi, ta sẽ đưa mẫu thân rời khỏi kinh thành.

Cố Hàn Uyên nói nhiều hơn nữa, cũng không bằng một lời khuyên của Diệu Liên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, hài lòng cười cười, ôm hai nàng rồi muốn rời đi.

Trang Điền Điền thấy Diệu Liên càng lúc càng xa, vẫn không nhịn được, lớn tiếng hô: Cố công tử, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng thần tiên tỷ tỷ.

Nghe thấy tiếng nức nở ẩn chứa trong đó, Cố Hàn Uyên cũng không quay đầu, nhàn nhạt đáp lại: Đương nhiên, Diệu Liên là thị nữ của ta, ta tự nhiên sẽ hảo hảo yêu thương nàng.

Nghe tiếng khóc không kìm được từ phía sau, Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

So sánh với rất nhiều người, Trang Điền Điền mệnh đã coi như là tốt.

Trừ việc bị đoạt mất người phụ nữ mình yêu mến, chí ít hắn không phải c·hết oan c·hết uổng sau khi mất đi giá trị lợi dụng.

Đi ra bên ngoài, Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ rõ ràng đã giãn ra vài bước khoảng cách, buồn cười trêu chọc: Nàng tránh cái gì.

Viên Kim Hạ nhìn từ đầu đến cuối, cười khan một tiếng.

Nàng xấu hổ nói: Thiếp chỉ là cảm thấy thế này có vẻ không tốt lắm ư.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khóe miệng hơi cong lên, đưa tay nắm lấy gương mặt Viên Kim Hạ, người muốn tránh nhưng không tránh thoát, giả vờ hung ác nói: Thế nên nàng cũng nên cẩn thận.

Đã là thị nữ của ta, đừng hòng lén trốn đi.

Thị nữ tạm thời cũng vậy thôi.

Sau khi rời khỏi nhà Trang Điền Điền, Cố Hàn Uyên liền chia tay tỷ muội Ngọc Liên.

Hai nàng muốn đi cổ tháp Thành Nam đón Tiểu Hoàng Tử về.

Việc này Cố Hàn Uyên tự nhiên không thể đi cùng.

Bằng không, với ân oán giữa hắn và những hòa thượng ngốc Thiếu Lâm Tự kia, chắc chắn sẽ có chuyện phát sinh.

Đương nhiên, cho dù Cố Hàn Uyên chưa có đi cùng, hắn suy đoán sự việc cũng sẽ không quá thuận lợi.

Trông cậy vào những hòa thượng ngốc Thiếu Lâm đang che giấu dã tâm kia thành thật, cũng không thực tế.

Dù sao Tiểu Hoàng Tử nhưng là người thừa kế duy nhất của Chu Hậu Chiếu, giá trị cực cao.

Thiếu Lâm Tự không có lý do buông tay.

Cố Hàn Uyên tận lực không đi, cũng là vì để lại một cái cớ để quay đầu vấn tội.

Danh tiếng Thiếu Lâm Tự quá lớn, cho dù Cố Hàn Uyên nghĩ động thủ với họ cũng sẽ có không ít lo lắng.

Ít nhất cũng phải có danh chính ngôn thuận.

Cũng may Cố Hàn Uyên biết rõ, việc gì có sức mê hoặc khó có thể kháng cự đối với Thiếu Lâm, có thể đào hầm sẵn chờ đối phương nhảy vào.

Tiểu Hoàng Tử chính là cái hố to mà Cố Hàn Uyên đã chuẩn bị cho Thiếu Lâm, chỉ chờ đối phương cắm đầu vào.

Viên Kim Hạ vừa xoa mặt, vừa thầm oán giận Cố Hàn Uyên luôn táy máy tay chân với nàng, nhìn bóng lưng hai nàng Ngọc Liên rời đi, tò mò hỏi: Các nàng cũng không đơn thuần chỉ là thị nữ của công tử chứ.

Cố Hàn Uyên không để ý Viên Kim Hạ đang cố đánh trống lảng, khẽ cười nói: Ồ.

Nàng nhìn ra điều gì ư.

Viên Kim Hạ đúng là đang đánh trống lảng.

Lời tuyên bố bá đạo trước đó của Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy không biết phải làm sao.

Nói chính xác hơn là không biết nên đáp lại thế nào.

Cuối cùng đành giả vờ như đà điểu.

Ngược lại, nàng không cảm thấy ngoài Cố Hàn Uyên ra, còn ai lại coi trọng nàng.

Chuyện bị Cố Hàn Uyên đánh tan uyên ương cũng sẽ không xảy ra với nàng.

Viên Kim Hạ sau khi thoáng suy nghĩ, nói: Tuy các nàng cực lực che giấu, thế nhưng hành vi cử chỉ vẫn để lộ ra một chút tin tức, công tử không phát hiện mỗi bước các nàng đi ra đều có khoảng cách nhất trí ư.

Điều này nói rõ các nàng nhất định xuất thân từ một nơi cẩn cẩn thận dè đặt.

Dừng một chút.

Nàng lại hơi ngượng ngùng nói: Đương nhiên, quan trọng hơn chính là trực giác của thiếp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, hài lòng cười cười.

Năng lực quan sát của Viên Kim Hạ quả nhiên không tệ, càng không cần nói trực giác vốn là một loại thiên phú.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm, thong dong nói: Các nàng đến từ trong cung.

Viên Kim Hạ mặc dù có chút suy đoán, thế nhưng nghe vậy vẫn kinh hãi.

Nàng kinh ngạc nói: Thông đồng cung nữ đưa ra khỏi cung là tử tội đấy.

Dù sao nghiêm ngặt mà nói, cung nữ được coi là nữ nhân của hoàng đế, thuộc về đội dự bị phi tần.

Sau đó nàng nhìn thấy phản ứng vô cùng bình tĩnh cùng vẻ mặt cười như không cười của Cố Hàn Uyên, nhất thời nhận ra.

Nàng với vẻ mặt cổ quái nói: Suýt nữa thiếp đã quên, triều đình đối với công tử cũng đâu có gì ràng buộc.

Trên thực tế đúng là như vậy.

Với địa vị và tuyệt thế võ công của Cố Hàn Uyên.

Dù cho cưỡng đoạt một hai Phi Tần ra khỏi cung, triều đình cũng không làm gì được hắn.

Chẳng lẽ lại vì chuyện như vậy mà xuất động nội tình hoàng thất để gây chiến ư.

Mặc dù mất mặt, kết quả phần lớn cũng chỉ có thể nhịn.

Đương nhiên, đối với Cố Hàn Uyên ảnh hưởng lớn nhất vẫn là danh tiếng.

Làm càn không kiêng nể gì cũng không phải là không thể, chỉ là đối với Cố Hàn Uyên mà nói thì không đáng.

Viên Kim Hạ nhất thời càng thêm tò mò.

Tuy cung nữ song sinh xinh đẹp như vậy vô cùng hiếm có, nhưng

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không đơn thuần chỉ vì tham hoa háo sắc mà đem các nàng câu ra khỏi cung.

Hơn nữa vừa rồi Cố Hàn Uyên dặn dò không chi tiết xong, hai nàng liền cùng nhau rời đi, ra vẻ có chuyện quan trọng muốn làm.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ đang chớp mắt to, vẻ mặt hiếu kỳ, đầy ẩn ý nói: Nàng xác định mình muốn biết ư.

Viên Kim Hạ nghe vậy ngẩn ra, nhất thời chần chờ.

Tuy thời gian ở chung còn chưa lâu, thế nhưng với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, nếu như không phải thật sự hệ trọng, Cố Hàn Uyên chắc chắn sẽ không cố ý giấu giếm nàng.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng trong lòng thầm xấu hổ vui sướng, nhưng lại càng thêm chần chờ.

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Viên Kim Hạ cảm thấy nếu như mình không thể từ Cố Hàn Uyên nhận được câu trả lời, nàng chỉ sợ sẽ có một thời gian dài không ngủ ngon, ăn không ngon.

Thế nên sau khi suy nghĩ một chút, nàng vẫn nghiêm túc nói: Thiếp vẫn muốn biết.

Viên cô nương chớ có hối hận.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nhắc nhở câu cuối cùng.

Chương 1561

Thấy Viên Kim Hạ vẫn thần tình kiên định, liền đem toàn bộ chân tướng sự việc kể cho nàng.

Vạn Quý Phi.

Tiểu Hoàng Tử.

Viên Kim Hạ nghe Cố Hàn Uyên nói rõ, không khỏi liên tục kinh hô.

Quả nhiên là chuyện hệ trọng.

Lại là đấu tranh hậu cung, lại là kế thừa ngôi vị Hoàng đế.

Chuyện như vậy đừng nói là đụng vào, ngay cả nghe cũng không phải người ở cấp bậc như nàng có thể nghe.

Đáng tiếc giờ có hối hận cũng đã muộn rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ với vẻ mặt rõ ràng có vài phần hối hận, cười như có như không nói: Nếu đã để nàng biết chuyện trọng yếu như vậy, vì bảo mật, chỉ có thể để nàng trở thành người của ta.

Chắc Viên cô nương có thể lý giải chứ.

Nhìn Cố Hàn Uyên ngày càng đến gần, Viên Kim Hạ nhất thời luống cuống.

Một bên lui ra phía sau, một bên cười hỏi: Công tử, ngươi muốn làm gì.

Đáng tiếc còn chưa kịp lui hai bước, đã bị Cố Hàn Uyên đuổi theo, đồng thời nắm ở vòng eo.

Cánh tay như gọng kìm kia căn bản không phải Viên Kim Hạ với võ công bình thường có thể tránh thoát.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ vén lọn tóc mai của Viên Kim Hạ, trêu tức nói: Để nàng biến thành người một nhà thôi.

Viên Kim Hạ lần nữa nghe nói như thế, bối rối một trận.

Đồng thời rất nhanh ý thức được thế nào mới được coi là người một nhà.

Nàng vô thức nhìn quanh bốn phía, mặt nàng đỏ bừng, nhỏ giọng nhắc nhở: Cố công tử, tuy giờ không có ai, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài Viên Kim Hạ trong lòng đang vỗ tay tán thưởng sự cơ trí tự cứu của mình.

Nhưng mà rất nhanh lại nghe thấy Cố Hàn Uyên trêu đùa.

Không ở bên ngoài là được ư.

Vậy giờ liền theo ta về Lãm Nguyệt Lâu đi.

Viên Kim Hạ ý thức được mình vừa tự đào hố chôn, nàng biết nếu là thật bị Cố Hàn Uyên mang về Lãm Nguyệt Lâu, nàng liền sẽ không còn là thiếu nữ trong trắng nữa.

Mặc dù đối với Cố Hàn Uyên rất có hảo cảm, nhưng thật sự vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt.

Huống chi nàng còn lo lắng suy nghĩ của Dương Trình.

Trong cơn hoảng hốt, Viên Kim Hạ đâu còn có thể bình tĩnh suy nghĩ.

Lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ Khí Xa Bảo Soái.

Nàng tự nhiên nhắm hai mắt lại, với vẻ mặt anh dũng hy sinh nói: Chỉ có thể một cái, hơn nữa thì không được.

Theo Viên Kim Hạ, nếu như chỉ là một cái hôn, với cảm nhận của nàng bây giờ đối với Cố Hàn Uyên, kỳ thực cũng không quá chống cự.

Thậm chí suy nghĩ đến tướng mạo, thân phận của Cố Hàn Uyên nàng còn có chút cảm giác mình có lời.

Phản ứng đến trên cơ thể, chính là không tự chủ được khẽ nhếch môi nhỏ lên.

Nhưng mà điều lệnh Viên Kim Hạ ngoài ý muốn là, đợi nửa ngày cũng không đợi được cảm giác ấm áp.

Nàng cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, thấy lại là gương mặt cười chế nhạo của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời sau một khắc gương mặt hơi bầu bĩnh của mình lại một lần nữa bị nắm lấy.

Tiểu Thị Nữ, nghĩ hay thật đấy.

Nghe Cố Hàn Uyên trêu đùa, Viên Kim Hạ nào còn không biết mình bị trêu chọc chứ.

Nhất thời tức giận không chỗ phát tiết mà hỏi: Cố công tử chẳng lẽ không sợ thiếp tiết lộ bí mật sao.

Nàng đã làm xong chuẩn bị bị hôn, kết quả lại bị trêu đùa nghĩ hay thật đấy, ít nhiều có chút tổn thương tự ái.

Vì vậy nàng liền quay ngược lại dùng chuyện Tiểu Hoàng Tử uy h·iếp Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhưng chỉ là thả nàng ra, mỉm cười nói: Ta tin tưởng ngươi.

Dứt lời cũng không đợi Viên Kim Hạ kịp phản ứng, liền xoay người đi về phía trước.

Đi theo đi.

Viên Kim Hạ vô thức hỏi: Đi đâu ạ.

Dẫn nàng đi bàn bạc chính sự.

Tuy là Cố Hàn Uyên nói muốn đi làm chính sự, nhưng Viên Kim Hạ lúc này lại hoàn toàn là một bộ dạng không yên lòng.

Thậm chí không hỏi cái gọi là chính sự là chỉ điều gì.

Bất quá cũng có thể lý giải.

Dù sao chuyện xảy ra trước đó đã quá mức lay động tâm tình của nàng.

Cái gì gọi là nghĩ hay thật đấy.

Viên Kim Hạ quả thực tức giận đến nghiến răng.

Mình vất vả chuẩn bị một chút hy sinh nhỏ, kết quả lại nhận được đánh giá nghĩ hay thật đấy.

Bị trêu đùa, lại còn bị giỡn.

Viên Kim Hạ càng nghĩ càng giận, dọc đường liên tiếp đưa mắt nhìn lên khóe môi Cố Hàn Uyên.

Kết quả trong chốc lát, ngược lại khiến chính mình đỏ mặt một trận.

Trời ạ.

Đến cả hình dáng môi cũng đẹp mắt như vậy, là muốn làm loạn thế nào đây.

Viên Kim Hạ âm thầm chê bai.

Trong lòng càng cảm thấy chấn động trước sức hút hầu như không nơi nào không hiện hữu của Cố Hàn Uyên.

Lúc này, tiếng nói không biết là đang nói gì của Cố Hàn Uyên truyền đến, đem Viên Kim Hạ sợ hết hồn.

Có thể thu liễm một chút cái ánh mắt như muốn ăn ta của nàng không.

Viên Kim Hạ tỉnh hồn lại, vội vàng mặt đỏ bừng nói dối: Ta mới không phải đang nhìn ngươi.

Sau đó liền tại trong ánh mắt cười như có không của Cố Hàn Uyên mà thua trận, sức lực càng lúc càng không đủ.

Cố Hàn Uyên trêu nói: Muốn nhìn ta ư, sau này còn rất nhiều cơ hội.

Viên Kim Hạ nghe vậy thẹn thùng.

Lòng xấu hổ của thiếu nữ suýt nữa bùng nổ.

Nàng thở phì phò trừng Cố Hàn Uyên một cái, giả vờ tò mò, đánh trống lảng: Cố công tử, chuyện chính sự chàng nói là chuyện gì vậy.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý Viên Kim Hạ đang đánh trống lảng, đầy ẩn ý nói: Đi giải quyết một vụ án tương đối phiền toái.

Vừa nghe đến việc phá án, đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ liền sáng lên.

Nàng vội vàng hỏi: Là vụ án gì.

Cố Hàn Uyên chỉ là cười cười, không vội vàng giải thích.

Hắn sau khi biết được một ít tình báo từ Hồ Điệp, liền biết đã đến lúc tham dự vào một kịch tình.

Nếu như là chính bản thân hắn đi vào giải quyết, tự nhiên là sẽ đơn giản thô bạo nhất có thể.

Thế nhưng nếu bên người có thêm Viên Kim Hạ, kế hoạch liền phải thay đổi một chút.

Cố Hàn Uyên rất xem trọng Viên Kim Hạ.

Không phải ở tư chất võ công, mà là ở sức quan sát và năng lực chấp hành xuất sắc của nàng.

Quan trọng hơn chính là Viên Kim Hạ hành sự tuy chính trực, nhưng cũng không phải loại tính cách tuyệt đối chính nghĩa.

Tình cảm trong lòng nàng chiếm giữ tỉ trọng quan trọng hơn.

Là người sẽ vì người trong lòng mà lựa chọn thỏa hiệp và hy sinh.

Đương nhiên, Viên Kim Hạ hiện tại kinh nghiệm còn thấp, còn cần trưởng thành.

Mà điều Cố Hàn Uyên cần phải làm là xây dựng một số sân khấu để nàng trưởng thành.

Cố Hàn Uyên có rất nhiều nữ nhân, thế nhưng tương đối với kế hoạch và bố cục khổng lồ của hắn, những người có thể một mình đảm đương một phương cũng rất ít.

Trong đó, người trưởng thành nhất khiến hắn hài lòng thuộc về Cơ Dao Hoa.

Bỏ qua Quách Cự Hiệp vẫn còn đang dưỡng thương, Cơ Dao Hoa hoàn toàn nắm giữ Lục Phiến Môn chỉ là vấn đề thời gian.

So với Hồng Lăng có tính cách thẳng thắn bộc trực, Cố Hàn Uyên càng coi trọng Viên Kim Hạ, người tiểu thông minh trong việc nhỏ, nhưng không hàm hồ trong đại sự.

Thế nên Cố Hàn Uyên mới đặc biệt hao tốn nhiều tâm tư trên người nàng.

Dấu ấn phải được đóng lên trước, để tránh sau khi nhân vật chính Lục Dịch của kịch tình này xuất hiện, lại hái mất quả đào.

Viên Kim Hạ thấy Cố Hàn Uyên không giải thích cho nàng, nàng cũng không để ý hay sốt ruột.

Tuy chính bản thân nàng còn chưa ý thức được nhiều, nhưng trên thực tế nàng trong tiềm thức lại vô cùng tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Nhất là sau khi Cố Hàn Uyên nói hắn tin tưởng nàng, mặc dù Viên Kim Hạ đối với điều này không tỏ thái độ, trong lòng kỳ thực lại vô cùng hưởng thụ.

Mà tính cách của Viên Kim Hạ quyết định, người khác đối tốt với nàng một phần, nàng sẽ trả lại gấp trăm lần.

Bằng không, hảo cảm của Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nhanh chóng được thiết lập như vậy.

Trước đó, khi đối mặt với sự uy h·iếp của Cố Hàn Uyên, Viên Kim Hạ cũng sẽ không cảm thấy hi sinh ở mức độ nhất định là có thể chấp nhận được.

Tính cách như vậy của Viên Kim Hạ đối với Cố Hàn Uyên khi công lược là chuyện tốt, thế nhưng đối với sự trưởng thành và bồi dưỡng của nàng lại không phải chuyện tốt.

Vừa hay, sự kiện lần này cũng có thể cho nàng một bài học.

Viên Kim Hạ nhìn tòa nhà cao cổng lớn cùng bảng hiệu treo trước cửa, kinh ngạc hỏi: Bình Nam Vương phủ.

Ý nghĩ đầu tiên của nàng là liệu chuyện của Phiên Vương hoàng thất có phải là thứ mà một tiểu Bộ Khoái của Lục Phiến Môn, chưa chính thức nhậm chức như nàng, có thể tiếp xúc hay không.

Thế nhưng sau khi liếc nhìn Cố Hàn Uyên bên cạnh, nàng lại nhận ra.

Có Cố Hàn Uyên dẫn theo, đừng nói Bình Nam Vương phủ, ngay cả hoàng cung đại nội nàng cũng đi được.

Chương 1562

Viên Kim Hạ đột nhiên linh quang chợt lóe, kinh ngạc hỏi: Cố công tử, vụ án chàng nói sẽ không phải là án Thêu Hoa Đạo Tặc chứ.

Cố Hàn Uyên một bên sai hạ nhân của Bình Nam Vương phủ vào thông báo, một bên khẽ cười đáp: Chính là vậy.

Viên Kim Hạ nghe vậy do dự một chút, nói: Nhưng vụ án này chẳng phải đã được giao cho Kim Y Bộ Đầu Kim Cửu Linh của Lục Phiến Môn xử lý sao.

Đây là tin tức nàng từ Dương Trình mà biết được.

Cố Hàn Uyên cười nhạo một tiếng, nhàn nhạt nói: Kim Cửu Linh sẽ không thể tra ra được gì đâu.

Thái độ không thèm đếm xỉa của Cố Hàn Uyên đối với Kim Cửu Linh khiến Viên Kim Hạ vô cùng kinh ngạc.

Dù sao Kim Cửu Linh trong giới Bộ Khoái danh tiếng rất vang dội.

Đã phá không ít đại án, t·rọng á·n.

Hơn nữa Kim Cửu Linh còn rất am hiểu việc xây dựng hình tượng của mình.

Y phục, chất liệu vĩnh viễn cao quý nhất, kiểu dáng vĩnh viễn hợp thời nhất, thủ công vĩnh viễn tinh xảo nhất. chiếc quạt xếp trong tay hắn cũng là tinh phẩm giá trị ngàn vàng, khi cần thiết, còn có thể dùng làm v·ũ k·hí.

Võ thuật điểm huyệt, đánh huyệt của Kim Cửu Linh đều là đệ nhất lưu, trên thực tế hắn bất luận chuyện gì cũng đều là đệ nhất lưu.

Rượu không phải hạng nhất, hắn không uống.

Phụ nữ không phải hạng nhất, hắn không thèm để mắt.

Xe không phải hạng nhất, hắn tuyệt không đi ngồi.

Hắn tuy là kẻ giàu có hạng nhất, nhưng may mắn hắn còn rất nhiều bản lĩnh kiếm tiền.

Hắn tinh thông phân biệt đồ cổ tranh chữ, tinh thông xem ngựa.

Chỉ bằng hai thứ này bản lĩnh, đã đủ để hắn vĩnh viễn sống cuộc đời hạng nhất.

Huống hồ hắn còn là một nam nhân rất anh tuấn, rất có sức hấp dẫn, tuổi tác trông cũng không lớn, điều này khiến hắn tiết kiệm được rất nhiều tiền trong việc dễ dàng nhất tiêu tiền.

Người khác muốn thiên kim tài năng mới có thể giành được mỹ nhân cười, hắn lại thường thường có thể không tốn một xu.

Thế nên cuộc sống của hắn luôn sung túc, được chăm sóc rất tốt, trông tuyệt không giống một võ lâm cao thủ mà bạn bè giang hồ nghe tiếng đã mất vía, lại giống như một công tử bột cưỡi ngựa trên Chương Đài.

Rõ ràng với những năm gần đây phá án lập công, hắn đã sớm có thể thăng nhiệm Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, nhưng lại lấy lý do Hắc Y không đẹp bằng Kim Y để cự tuyệt.

Những lời đồn đại lưu truyền trong phố phường này khiến Kim Cửu Linh có tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng mà trên thực tế, sau khi Cố Hàn Uyên điều tra về Kim Cửu Linh, lại phát hiện hắn có rất nhiều nơi hữu danh vô thực.

Bất quá cũng bình thường.

Trong thế giới hỗn loạn và rộng lớn này, Kim Cửu Linh vốn không được coi là nhân vật tài giỏi gì.

Việc xây dựng hình tượng cũng chỉ là để tiện bề hành sự mà thôi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt không chỉ vì hắn hữu danh vô thực, mà là vì vụ Thêu Hoa Đạo Tặc vốn là tiết mục hắn tự biên tự diễn.

Còn như mục đích, chắc sẽ không giống trong kịch tình kia, vẻn vẹn chỉ là để chứng minh tài trí thông minh của mình với cái lý do nhàm chán như vậy.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang suy nghĩ vì sao Cố Hàn Uyên lại khinh thường Kim Cửu Linh như vậy, chỉ thấy đại môn Vương phủ rộng mở, một nam tử trung niên mặc áo gấm, mặt mũi phúc hậu, tươi cười rạng rỡ ra đón.

Cố công tử đến chơi, quả thật khiến Vương phủ này được vinh dự.

Khi Cố Hàn Uyên cùng Bình Nam vương cùng nhau tiến vào vương phủ, sắc mặt Viên Kim Hạ chợt trở nên cổ quái.

Thái độ của Bình Nam vương đối với Cố Hàn Uyên đã chẳng còn là cung kính, mà là lấy lòng cùng nịnh hót.

Điều này càng khiến nàng nhận ra địa vị áp đảo thế tục của Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, Bình Nam vương cũng không phải là một Phiên vương tầm thường.

Từ phong hiệu của hắn cũng có thể nhìn ra đôi chút manh mối.

Bình Nam vương là một Phiên vương có đất phong và quyền tự chủ.

Nói cách khác, Bình Nam vương là một Vương gia có thể chiêu mộ binh lính ở đất phong của mình.

Thế nhưng, trước mặt Cố Hàn Uyên, hắn lại hèn mọn đến vậy.

Quả thực đã chấn động Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu vì sao Bình Nam vương lại có thái độ này.

Dù sao Bình Nam vương cũng chẳng phải người vô dục vô cầu, hắn đối với Hoàng vị vẫn ôm dã tâm.

Bằng không đã chẳng vào lúc này rời đất phong, tiến kinh xếp đặt quan chức.

Phiên vương nào ôm dã tâm mà chẳng ước ao đố kỵ thanh thế ngày nay của Ninh vương.

Thanh thế của Ninh vương từ đâu mà có.

Chẳng phải là bởi vì giao hảo với Cố Hàn Uyên sao.

Đâu phải không có Phiên vương nào muốn phục chế kinh nghiệm thành công của Ninh vương.

Chỉ là phần lớn lời mời đều bị Cố Hàn Uyên từ chối.

Ngay cả Tín vương, người chỉ từng gặp Cố Hàn Uyên hai mặt, cũng không ngờ lại có thêm không ít người ủng hộ.

Có thể thấy được sức ảnh hưởng to lớn của Cố Hàn Uyên ngày nay.

Bình Nam vương tự nhiên cũng là một trong số các Phiên vương đã mời gặp, chỉ là vẫn chưa được hồi đáp.

Vốn dĩ hắn đã định từ bỏ, kết quả lại ngoài ý muốn gặp được Cố Hàn Uyên ghé thăm.

Sau đó, Viên Kim Hạ liền với sắc mặt cổ quái nhìn thấy Bình Nam vương vẻ mặt nịnh nọt nói: Cố công tử đến thật đúng lúc.

Bản vương từ đất phong mang theo không ít ca cơ, vũ cơ tư sắc thượng giai, vừa lúc có thể chiêu đãi Cố công tử một phen.

Cách chiêu đãi này hiển nhiên chẳng phải đơn thuần thưởng thức ca vũ.

Điểm ấy ngay cả Viên Kim Hạ cũng nhìn ra.

Trong lòng nàng không hiểu sao lại thấy hơi khó chịu.

Nàng thầm nghĩ: Chẳng thấy bên người công tử còn có bạn gái sao.

Lại dám quang minh chính đại dùng mỹ nhân kế.

Viên Kim Hạ thở phì phò trong lòng, thầm mắng Bình Nam vương thật thô tục.

Cũng may Cố Hàn Uyên đã không khiến nàng thất vọng.

Vương gia khoan đã.

Hôm nay Cố mỗ đến đây là có chuyện quan trọng muốn hỏi. , Cố Hàn Uyên khẽ cười, cự tuyệt mỹ nhân kế thành ý chưa đủ của Bình Nam vương.

Trước đây, khi Ninh vương dùng mỹ nhân kế với hắn, ít ra còn phái ra những vũ cơ được bồi dưỡng tỉ mỉ, chẳng phải phàm tục.

Bình Nam vương lại dám dùng chút vũ cơ tầm thường để chiêu đãi hắn, không khỏi cũng quá khinh thường hắn rồi.

Bình Nam vương không hay biết Cố Hàn Uyên lúc này đang thầm oán hắn keo kiệt, nghe vậy không khỏi cau mày hỏi: Xin hỏi Cố công tử có chuyện gì muốn hỏi.

Trong lòng Bình Nam vương có chút thất vọng.

Thái độ công sự công bạn này của Cố Hàn Uyên chứng tỏ hắn chẳng hề có ý định giao hảo với mình.

Bình Nam vương tuy rất khó chịu, nhưng cũng không dám cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Dù sao cho dù không thể giao hảo, cũng chẳng thể trở mặt được, phải không.

Cố Hàn Uyên không bận tâm đến ý nghĩ của Bình Nam vương, trầm giọng hỏi: Xin hỏi Tổng quản vương phủ Giang Trọng Uy có ở đây không.

Bình Nam vương nghe vậy, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ xấu hổ.

Hắn do dự nói: Giang Trọng Uy bị người chọc mù hai mắt, đã bị bản vương sa thải rồi.

Chẳng trách hắn lại xấu hổ.

Dù sao Giang Trọng Uy đã làm Tổng quản vương phủ cẩn trọng hơn mười năm.

Thế nhưng kết quả lại vì công việc vương phủ mà tổn thương hai mắt, rồi bị sa thải.

Bình Nam vương làm như vậy khó tránh khỏi mang tiếng bạc tình bạc nghĩa.

Bất quá, nếu là dã tâm gia mơ ước ngôi vị hoàng đế, thành đại sự chẳng câu nệ tiểu tiết.

Giang Trọng Uy đã mù hai mắt, không còn giá trị lợi dụng, đương nhiên sẽ bị từ bỏ.

Ngay hôm qua, khi Giang Trọng Uy bảo hộ bảo khố vương phủ, hắn đã bị Thêu Hoa Đạo Tặc chọc mù hai mắt.

Chuyện này, cùng với việc Nghiêm Thế Phi Phiên bị mất một con mắt trái, đã trở thành lý do để Cẩm Y Vệ thành lập Tuần Thành Ty khác.

Chương 1563

Một là độc tử của Nội Các Thủ Phụ Nghiêm Tung, một là Tổng quản vương phủ của Bình Nam vương, cả hai đều bị người tổn thương mắt ngay trong nhà mình.

Vấn đề an toàn ở kinh thành quả thực vô cùng khẩn cấp.

Bằng không thì cho dù có Chu Hậu Chiếu Lãnh Lăng Khí đầy phẫn nộ đập bàn cũng chẳng thể định đoạt chuyện này.

Trên thực tế, án tử Thêu Hoa Đạo Tặc đã có tiếng gió thổi từ trước đó rất lâu.

Trấn Viễn tiêu cục bị Thêu Hoa Đạo Tặc cướp đi tám mươi vạn lượng tiêu ngân, Tổng Tiêu Đầu Thường Mạn Thiên cũng bị chọc mù hai mắt.

Cũng vào lúc đó, Lục Tiểu Phụng bắt đầu điều tra Hồng Hài Tử và còn hỏi đến cả Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng đã bị Kim Cửu Linh lừa gạt.

Thế nhưng vụ án lớn như vậy lại chẳng thể gây ra bao nhiêu sóng gió trong kinh thành.

Cùng lúc đó, kẻ phụ trách điều tra án chính là Kim Cửu Linh tự biên tự diễn.

Mặt khác, lúc đó án kiện Bộ Thần bị hại, khuôn đồng bị trộm cũng chẳng được giải quyết triệt để, lại thêm loạn An gia sắp đến, căn bản không người có tâm tư đi quản chuyện gì đó liên quan đến Thêu Hoa Đạo Tặc.

Trùng hợp trong kịch tình, Tiết Băng vốn cung cấp rất nhiều manh mối cho Lục Tiểu Phụng, nay lại một lòng một dạ đặt vào Cố Hàn

Uyên.

Kết quả là Lục Tiểu Phụng cứ như ruồi không đầu điều tra hồi lâu, chẳng những không thể moi ra Hồng Hài Tử, cũng không thể tìm ra Thêu Hoa Đạo Tặc chân chính.

Lại còn thuận tiện bỏ lỡ sự kiện trọng đại như loạn An gia.

Kim Cửu Linh vào lúc này ra tay với bảo khố vương phủ, ít nhiều cũng có chút ý khiêu khích.

Vì vậy Cố Hàn Uyên sau khi giải mã một phần tình báo của Hồ Điệp, liền dẫn Viên Kim Hạ đến Bình Nam Vương phủ.

Chỉ là ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không ngờ Bình Nam vương lại vô tình đến vậy.

Đêm qua Giang Trọng Uy mới bị mù mắt, ngày hôm nay đã bị sa thải.

Tuy Viên Kim Hạ nhìn Bình Nam vương với ánh mắt khinh thường, nhưng Cố Hàn Uyên lại chẳng bận tâm, chỉ hỏi thêm: Có thể nào để Cố mỗ vào bảo khố vương phủ xem xét liệu có manh mối nào lưu lại không.

Bình Nam vương nghe vậy, hai mắt sáng lên, kích động hỏi: Cố công tử muốn điều tra án Thêu Hoa Đạo Tặc sao.

Cố Hàn Uyên tuy không phải người trong quan phủ, nhưng năng lực phá án của hắn thì quá rõ ràng.

Chẳng nói đâu xa, án kiện tiền giấy Đại Thông, án kiện Giày Sắt Đạo Tặc, án kiện Hồ Yêu, ngay cả án kiện khuôn đồng bị trộm cùng án Bộ Thần bị ám sát, nói đúng ra, đều là do Cố Hàn Uyên phá giải.

Dù sao An gia, kẻ chủ mưu hai vụ án này, cũng là do Cố Hàn Uyên giải quyết triệt để.

Có Cố Hàn Uyên ra tay, án Thêu Hoa Đạo Tặc sẽ sớm được phá giải.

Bình Nam vương đang mong Cố Hàn Uyên có thể giúp hắn đoạt lại tài bảo bị trộm của bảo khố, tự nhiên vô cùng kích động.

Cố Hàn Uyên đột nhiên kéo Viên Kim Hạ đang ngầm chế giễu Bình Nam vương đến trước mặt, khẽ cười nói: Không phải Cố mỗ muốn tra, mà là nàng ấy muốn tra.

Bình Nam vương nhíu mày, nhìn Viên Kim Hạ với vẻ mặt mộng bức, nghi ngờ hỏi: Vị này là.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, trêu chọc nói: Nàng tên Viên Kim Hạ.

Ừm. tạm thời là thị nữ của Cố mỗ vậy.

Bất quá nàng sắp nhậm chức ở Lục Phiến Môn, vậy nên Cố mỗ liền tiện thể để nàng kiếm chút công lao.

Bình Nam vương nghe vậy, nhất thời hiểu rõ.

Đồng thời rất nhanh lộ ra một nụ cười mà mọi nam nhân đều hiểu.

Hắn cho rằng, cái gọi là thị nữ phần lớn chỉ là một loại sở thích, Viên Kim Hạ tám chín phần mười chính là hồng nhan tri kỷ mới của Cố Hàn Uyên mới đúng.

Bằng không, Cố Hàn Uyên hà tất tiêu hao thời gian và tinh lực đi giúp Viên Kim Hạ, người sắp nhậm chức Lục Phiến Môn, kiếm chút công lao.

Đồng thời, Bình Nam vương cũng hơi ảo não vì trước đó đã không quá quan tâm đến Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên mang theo bạn gái đến đây, hắn lại muốn dùng ca cơ, vũ cơ để chiêu đãi, hiển nhiên chẳng hợp thời chút nào.

Bình Nam vương tìm một lý do sau đó, tự nhiên cho rằng mình vẫn còn cơ hội giao hảo với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy hắn vô cùng phóng khoáng nói: Bản vương sẽ lập tức dẫn Cố công tử cùng vị Viên cô nương này đến bảo khố kiểm tra manh mối.

Rời khỏi Bình Nam Vương phủ sau đó.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ vẫn cúi đầu trầm tư, khẽ cười hỏi: Thế nào.

Nàng đã nhìn ra được bao nhiêu điều rồi.

Viên Kim Hạ nghe vậy, dừng suy tư, ngẩng đầu lên, nói với vẻ không chắc chắn lắm: Thêu Hoa Đạo Tặc hẳn là đã lẻn vào trước khi Giang Trọng Uy kiểm tra bảo khố.

Hắn cố ý dẫn Giang Trọng Uy vào bảo khố kiểm tra, rồi lại cố ý chọc mù Giang Trọng Uy ngay trước mặt.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ dường như không mấy tự tin vào phán đoán của mình, khẽ cười khích lệ nói: Tiếp tục đi.

Cố Hàn Uyên chỉ nói hai chữ, lại khiến Viên Kim Hạ không khỏi vững tâm hơn.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng nàng cũng có thể nhận ra Cố Hàn Uyên có ý muốn rèn luyện nàng.

Vì vậy nàng mạnh dạn suy đoán: Thêu Hoa Đạo Tặc có phải là cố ý truyền lại tin tức gì đó cho Giang Trọng Uy, hòng lừa gạt việc điều tra án.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, hài lòng mỉm cười.

Mặc dù còn cách chân tướng rất xa, nhưng ít ra phương hướng là đúng.

Hơn nữa, sức quan sát của Viên Kim Hạ cũng quả nhiên nhạy bén như hắn dự đoán.

Còn gì nữa không.

Cố Hàn Uyên tiếp tục hỏi.

Còn nữa.

Viên Kim Hạ liếc nhìn Cố Hàn Uyên, hơi chút ngượng ngùng nói: Còn có rất nhiều nghi hoặc cùng một điểm suy đoán.

Cố Hàn Uyên vẫn mỉm cười nói: Nàng cứ nói xem.

Viên Kim Hạ được cổ vũ, thoáng chỉnh sửa ngôn ngữ rồi sau đó, thanh âm hơi trầm xuống nói: Theo lý thuyết, với sự phòng giữ và cơ quan của bảo khố Bình Nam Vương phủ, người bình thường căn bản không thể nào lặng yên không một tiếng động lẻn vào, rồi lại mang tài bảo trộm được ra ngoài.

Trừ phi là người bên trong làm án, nhưng trực giác của ta lại không phải vậy.

Càng có khả năng là bản đồ địa hình bảo khố bị tiết lộ cùng chìa khóa bảo khố bị mất.

Mà tin tức Thêu Hoa Đạo Tặc cố ý bại lộ cho Giang Trọng Uy rất có thể có liên quan đến chuyện này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy càng cảm thấy hài lòng hơn.

Viên Kim Hạ trong điều kiện thông tin có hạn mà có thể suy luận đến nước này, đã chẳng thua kém Lục Tiểu Phụng.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc Viên Kim Hạ không bị lừa gạt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đã như vậy, vậy bây giờ đi tìm Giang Trọng Uy hỏi một chút đi.

Viên Kim Hạ tò mò hỏi: Công tử biết Giang Trọng Uy ở đâu sao.

Nàng vừa rồi cũng chẳng thấy Cố Hàn Uyên hỏi Bình Nam vương về tung tích của Giang Trọng Uy.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bút Hà Am.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình.

Sau đó trên mặt nàng dần dần biến thành cổ quái.

Liên quan đến Bút Hà Am, Viên Kim Hạ là nghe lén được từ chỗ Dương Trình Vạn.

Dương Trình Vạn vì lo lắng Dương Nhạc sẽ bị mê hoặc bởi nơi phồn hoa kinh thành, nên cố ý dặn dò một vài nơi không cho phép hắn đi.

Trong đó có đại danh Bút Hà Am.

Tương truyền Bút Hà Am là một nơi ẩn giấu.

Cần biết rằng Bút Hà Am tuy thuộc đạo môn, nhưng những người tu hành bên trong đều là nữ tử.

Theo lý thuyết thì hẳn sẽ không mở cửa cho nam tử tiến vào.

Thế nhưng Bút Hà Am đối với chuyện này lại chẳng cấm nam tử ra vào.

Đồng thời, những khách hành hương đến Bút Hà Am phần lớn đều là nam tử.

Vì vậy rất khó không khiến người ta hoài nghi về các yếu tố tại Bút Hà Am.

Những khách hành hương kia cũng bị coi là ân khách đến Bút Hà Am.

Đâu phải không ai muốn điều tra Bút Hà Am, thế nhưng hậu trường của Bút Hà Am dường như rất cứng rắn.

Chương 1564

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ mà thôi.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Viên Kim Hạ đang suy nghĩ miên man, nhàn nhạt nói: Giang Trọng Uy có một muội muội tên là Giang Khinh Hà.

Trên thực tế hai người chẳng phải huynh muội, Giang Khinh Hà từ nhỏ đã định thân với Giang Trọng Uy.

Thế nhưng sau này Giang Trọng Uy vì một tai nạn bất ngờ mà không thể nhân đạo, Giang Khinh Hà liền đến Bút Hà Am xuất gia.

Vì vậy Giang Trọng Uy bị đuổi khỏi Bình Nam Vương phủ, chỉ có thể đến Bút Hà Am.

Viên Kim Hạ càng nghe sắc mặt càng cổ quái, cuối cùng giật mình há hốc miệng.

Nàng vô thức kinh hô: Vậy nên Giang Trọng Uy liền để mặc Giang Khinh Hà ở Bút Hà Am tiếp khách.

Coi như không thể làm phu thê, nhưng nói thế nào cũng đã định thân.

Giang Trọng Uy lại tâm rộng đến vậy sao.

Thực ra nàng càng muốn nói là phóng khoáng.

Mình không thể thỏa mãn đối tượng đính hôn, lại để càng nhiều nam nhân khác đến thỏa mãn.

Đây chẳng phải phóng khoáng là gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đưa tay khẽ gõ trán Viên Kim Hạ, tức giận nói: Đừng tùy tiện phỏng đoán.

Có một số việc nghe nhầm đồn bậy, chẳng làm được sự thật.

Giang Khinh Hà xác thực có giao tình với không ít nam tử, nhưng lại khác hẳn với những lời đồn thổi.

Nếu không có gì bất ngờ, Giang Khinh Hà vẫn còn là thiếu nữ thân.

Cố Hàn Uyên tuy hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng có thể xác định Bút Hà Am là một cứ điểm của Hồng Hài Tử.

Những nam tử đến Bút Hà Am đại thể đều là những kẻ vì các loại nguyên nhân mà bị Hồng Hài Tử khống chế.

Giang Khinh Hà xem như là người liên lạc giữa Hồng Hài Tử và những kẻ này.

Những tin đồn kia cũng là vì che giấu mà được lan truyền.

Giang Khinh Hà chẳng để bụng danh tiếng, dù sao nàng chưa bao giờ cân nhắc chuyện lập gia đình.

Hơn nữa, kiểu này nhìn bề ngoài giống như tự cam đọa lạc, cam chịu, ngược lại có thể khiến Giang Trọng Uy, người không rõ chân tướng, bớt đi chút tự trách vì không thể nhân đạo.

Đương nhiên, theo Cố Hàn Uyên, làm như vậy chưa chắc đã có thể giảm bớt sự tự trách của Giang Trọng Uy.

Chẳng qua chỉ là thêm một cái cớ tự lừa mình dối người mà thôi.

Viên Kim Hạ bưng trán, thực ra chẳng đau chút nào.

Kiểu thân mật này khiến nàng vô cùng hưởng thụ, ý cười trên môi đều nhanh không kìm nén được.

Nàng chớp mắt to, tò mò hỏi: Vì sao thiếp lại có cảm giác công tử dường như biết rõ mọi chuyện.

Vô luận là những tin tức mơ hồ để lộ ra trong lúc nói chuyện, hay là chuyện liên quan đến Giang Khinh Hà, đều khiến nàng có cảm giác như vậy.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên rõ ràng chính là đang khảo nghiệm nàng.

Đồng thời, hắn tự tin tình thế sẽ không vượt quá tầm kiểm soát của mình.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, trêu chọc nói: Bản công tử có thể bói toán xem bói được không.

Viên Kim Hạ nghe vậy, hư nghĩ thần, bĩu môi, hiển nhiên không tin lời đùa giỡn của Cố Hàn Uyên.

Không tin.

Vậy để ta tính xem cái yếm của nàng màu gì.

Cố Hàn Uyên vừa cười vừa nói đùa.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời đỏ bừng cả mặt, giận dữ nói: Công tử thật không biết xấu hổ.

Lại dám hồ ngôn loạn ngữ trêu đùa thiếp.

Cố Hàn Uyên cũng đương nhiên nói: Thị nữ mà không thể mang ra đùa giỡn, niềm vui há chẳng phải sẽ thiếu mất hơn phân nửa sao.

Viên Kim Hạ vì sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên mà cạn lời.

Nàng thở phì phò quay đầu đi, ra vẻ không muốn phản ứng hắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng chẳng để tâm, ngược lại giả vờ nghiêm túc nói: Để ta tính thử xem.

Hẳn là màu thâm quầng.

Lời đến nửa chừng đã bị Viên Kim Hạ nhào tới lòng, bưng miệng hắn cắt đứt.

Mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt kinh ngạc sẵng giọng: Không cho nói.

Nàng đối với việc Cố Hàn Uyên lại có thể nói ra màu sắc cái yếm của mình mà cảm thấy khó có thể tin.

Điều này dĩ nhiên chẳng phải Cố Hàn Uyên thực sự biết bói toán, hoặc là thẳng thừng có đôi mắt thấu thị.

Người an bài cho Viên Kim Hạ thay quần áo lại là Yến Phỉ Phỉ.

Đừng nói là màu sắc cái yếm, ba vòng kích thước của Viên Kim Hạ ở chỗ Cố Hàn Uyên đây đều không còn bí mật nào.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm lấy vòng eo tinh tế của Viên Kim Hạ, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, hơi cảm thụ xúc cảm mỹ hảo sau đó, có ý riêng nói: Ta sẽ không nói vậy.

Chờ đến ngày nào nàng chủ động nói cho ta biết cái yếm của nàng màu gì nhé.

Dưới tình huống nào mới có thể chủ động báo cho biết màu sắc cái yếm của mình.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, Viên Kim Hạ liền xấu hổ đến không chịu nổi.

Thế nhưng nàng lại chẳng thể phản bác một câu Tuyệt đối không có khả năng.

đầy lý lẽ khí tráng.

Bằng không, quay đầu lại bị vả mặt thì sẽ rất đau.

Lần nữa xác nhận Cố Hàn Uyên có hứng thú với nàng, khiến tâm tình Viên Kim Hạ trở nên rất vi diệu.

Sau khi tránh thoát vòng tay ôm ấp của Cố Hàn Uyên, trong lúc nhất thời nàng đã không còn ý tứ muốn nói chuyện với hắn, cũng chẳng dám nhìn khuôn mặt khiến mình say mê đó.

Mãi cho đến khi sắp đến Bút Hà Am, lòng xấu hổ hơi chậm lại, Viên Kim Hạ mới nhớ ra một nghi hoặc: Vì sao công tử vừa hỏi chuyện thế tử Bình Nam vương, Bình Nam vương liền biến.

Sắc mặt.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến sắc mặt khó coi của Bình Nam vương khi rời khỏi vương phủ, khóe miệng ý cười trở nên có chút ý vị sâu xa nói: Bởi vì thế tử Bình Nam vương từ khi còn rất nhỏ đã mất tích.

Mất tích.

Là chuyện gì vậy.

Viên Kim Hạ tò mò hỏi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên chỉ là nhãn thần sâu kín lắc đầu, không đáp giải nàng.

Khiến Viên Kim Hạ không khỏi thầm mắng một tiếng: Lại câu mồi ta.

Cố Hàn Uyên chẳng để ý lời oán thầm của Viên Kim Hạ.

Dù sao ngay cả chính hắn cũng chẳng mấy khẳng định một vài suy đoán.

Bởi vì biết được nguyên nhân của kịch tình, Cố Hàn Uyên đối với những Phiên vương dự mưu soán vị đều có không nhỏ quan tâm.

Nếu Bình Nam vương vẫn ở lại đất phong kinh doanh nhiều năm, Cố Hàn Uyên muốn đưa tay đi xa như vậy cũng chẳng dễ dàng.

Thế nhưng Bình Nam vương sau khi tiến kinh thì lại khác.

Ngay cả Bình Nam vương cũng chẳng đỡ nổi Địa võng vô khổng bất nhập cố ý tìm hiểu.

Hơn nữa, suy xét đến thủ đoạn soán vị của Bình Nam vương, tin tức về thế tử Bình Nam vương dĩ nhiên chính là trọng yếu trong trọng yếu.

Kết quả khiến Cố Hàn Uyên thật bất ngờ là thế tử Bình Nam vương lại mất tích rất nhiều năm.

Cố Hàn Uyên đến Bình Nam Vương phủ không chỉ riêng vì án Thêu Hoa Đạo Tặc, mà còn là để thăm dò xem Bình Nam vương có phải cố tình bày Mê Trận hay không.

Sự thật chứng minh phản ứng của Bình Nam vương không giả được.

Kiểu bi thống, hối hận cùng vài phần điên cuồng mơ hồ hoặc là không làm được gì đó đã nói rõ có rất nhiều vấn đề.

E rằng thủ đoạn soán vị của Bình Nam vương trong kịch tình cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Mà điều càng khiến Cố Hàn Uyên lưu ý chính là một vài suy đoán trước đây của mình có lẽ cần phải lật đổ làm lại.

Thế giới hỗn loạn này, đôi khi quả thực phức tạp khiến ngay cả Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy đau đầu.

Hơn nữa Minh quốc là nơi giao hội kịch tình, rất nhiều quan hệ nhân tế cùng tuyến kịch tình có thể nói là một đoàn loạn ma.

Cố Hàn Uyên cũng chỉ có thể vừa cẩn thận thăm dò đồng thời điều chỉnh bố cục cùng kế hoạch của mình.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ lại chẳng nói chuyện với nhau nữa, đồng thời rất nhanh liền đến Bút Hà Am.

Trước cửa đón khách là một tiểu đạo cô.

Chương 1565

Ngược lại cũng từ một mặt chứng minh những tin đồn kia chẳng chân thực.

Dù sao, với thành phần và phong cách hành sự của Hồng Hài Tử, chẳng có lý do gì lại để một nữ hài nhỏ tuổi như vậy sống ở một nơi thực sự ẩn giấu.

Tiểu đạo cô nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ, rõ ràng bối rối một chút, dù sao đến Bút Hà Am rất ít có kiểu tổ hợp một nam một nữ thế này.

Quan trọng hơn chính là kiểu tổ hợp hiếm thấy này, ngày hôm nay dĩ nhiên đã là lần thứ hai rồi.

Cũng khó trách tiểu đạo cô khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ lại có chút ngẩn người.

Cố Hàn Uyên bước lên trước, ôn hòa hỏi: Xin hỏi Giang chủ trì có ở đây không.

Tiểu đạo cô hiển nhiên chưa từng thấy qua nam tử tuấn mỹ như Cố Hàn Uyên, ngơ ngác đáp: Có.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười vuốt cằm nói lời tạ rồi sau đó liền muốn đi vào, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vội vàng nói: Thí chủ khoan đã.

Chủ trì đang tiếp đãi khách, cũng xin thí chủ chờ một chút.

Tiểu đạo cô tuổi còn nhỏ, biết đến chẳng nhiều lắm.

Thế nhưng nàng còn nhớ rõ Giang Khinh Hà đã phân phó mỗi lần chỉ tiếp một nhóm khách nhân.

Cho nên nàng khi tỉnh hồn lại mới vội vàng ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khẽ cười một tiếng, ý vị thâm trường nói: Không phải Giang chủ trì đang tiếp đãi khách nhân mà tại hạ quen biết đó chứ.

Hắn biết Giang Khinh Hà lúc này đang gặp ai.

Ngoài dự liệu, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Cố Hàn Uyên dứt lời, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của tiểu đạo cô, tặng nàng một cái vuốt đầu ôn nhu.

Trong lúc khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đạo cô đỏ rực, mộng mị xoay tròn tại chỗ, hắn chào Viên Kim Hạ rồi lướt qua tiểu đạo cô, đi vào Bút Hà Am.

Chờ đến khi tiểu đạo cô phản ứng lại, Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ đã mất dạng.

Đi vào Bút Hà Am, Viên Kim Hạ vẻ mặt cổ quái nói: Mị lực của công tử thật sự là vô song, ngay cả tiểu đạo cô trẻ tuổi như vậy cũng bị công tử mê mẩn rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, buồn cười dừng bước, giơ tay làm bộ muốn duỗi ra, khẽ cười nói: Nàng cũng muốn sao.

Viên Kim Hạ khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng lùi lại hai bước.

Sẵng giọng: Ai muốn chứ.

Miệng Viên Kim Hạ rất cứng rắn, nhưng nàng biết mình là khẩu thị tâm phi.

Bàn tay Cố Hàn Uyên rất lớn, thật ấm áp, cũng rất ôn nhu.

Mỗi lần hắn khẽ vuốt đều sẽ khiến nàng cảm thấy an tâm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không phải đang sàm sỡ nàng, nếu không thì chỉ có xấu hổ.

Cho nên nàng còn rất mong Cố Hàn Uyên tìm ra manh mối.

Cố Hàn Uyên xem thấu Viên Kim Hạ khẩu thị tâm phi, thỏa mãn nguyện vọng chân thật trong nội tâm nàng, bàn tay lớn khẽ xoa lên mái tóc trên đỉnh đầu nàng.

Ôn thanh cười nói: Là ta muốn vuốt đầu nàng, được không.

Viên Kim Hạ sửa sang lại mái tóc hơi rối loạn một chút, mặt nàng ửng đỏ lẩm bẩm: Thật bá đạo.

Nói thì nói vậy, nhưng độ cong trên môi lại bại lộ ý tưởng chân thật trong nội tâm nàng.

Hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh liền đến một chỗ đình viện.

Cố Hàn Uyên quan sát một chút, trong lòng cũng có chút cổ quái.

Chẳng trách Bút Hà Am lại có những tin đồn che giấu kia.

Kiểu kiến trúc nơi đây tuyệt nhiên không giống đạo am, ngược lại giống như chỗ ở của các cô gái.

Rõ ràng tĩnh nhã, chim hót hoa nở.

Bất quá lúc này động tĩnh truyền ra từ trong đình viện lại phá hủy không khí này.

Giang Khinh Hà, nàng có thể không để ý đến ta.

Thế nhưng đạo bào của nàng còn chưa đủ dài, không giấu được Hồng Hài Tử trên chân nàng.

Một giọng trêu chọc ngả ngớn tương đối quen thuộc vang lên.

Đáp lại là một giọng nữ thanh lãnh, lãnh đạm.

Thật là ánh mắt độc địa.

Đạo bào của nàng đã quá dài rồi, thế nhưng tình huống bên trong áo choàng vẫn không thoát khỏi mắt ta.

Giọng trêu chọc phía trước càng lúc càng khinh bạc.

Nữ tử có chút thẹn quá hóa giận, lạnh giọng quát lên: Đồ vô sỉ.

Sau đó chính là một trận kịch liệt giao thủ động tĩnh.

Không bao lâu, giọng nữ tử lại lần nữa truyền ra, càng thêm lạnh lẽo.

Buông ra.

Hiển nhiên nữ tử đã thua, hơn nữa thua rất nhanh.

Chứng tỏ thực lực hai bên chênh lệch cực đại.

Chỉ cần Giang cô nương bằng lòng giải thích một chút về Hồng Hài Tử nàng đang mặc trên chân, ta sẽ tha cho nàng.

Giọng khinh bạc vừa thốt ra khỏi miệng, lại là một tiếng thét kinh hãi: Oa a.

Một viên Phi Tiêu như thế này, Giang cô nương giấu kiểu gì vậy.

Rồi sau đó chính là tiếng xé gió trước sau.

Một đạo là do quần áo rộng lớn tạo thành, một đạo khác lại là do Phi Tiêu tạo thành.

Trong đình viện, chỉ thấy một nữ tử toàn thân mặc đạo bào rộng thùng thình đang muốn dùng khinh công rời đi.

Nàng ta ở giữa không trung, một viên Phi Tiêu lóe hàn quang đang bắn về phía nàng.

Phi Tiêu không bắn vào yếu hại, nhưng đã đủ để ngăn cản nữ tử rời đi.

Trừ phi nàng liều mạng cứng rắn chịu một chiêu này.

Trên mặt đẹp trong trẻo lạnh lùng của nữ tử hiện lên vẻ tàn nhẫn, liền muốn dùng thân thể đón đỡ Phi Tiêu, để cầu không bị quấy nhiễu mà dùng khinh công đào tẩu.

Thế nhưng nàng cũng chẳng chờ được cơn đau.

Viên Phi Tiêu bắn tới đã bị hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng tiếp lấy.

Đồng thời nàng cảm giác vòng eo mình nóng lên, đã bị người ôm lấy.

Bên tai truyền đến một giọng hơi đùa cợt.

Lục Tiểu Phụng từ khi nào lại trở nên thích khi dễ nữ nhân vậy.

Màn đêm đã sâu.

Kinh thành vốn náo nhiệt vì chợ đêm cũng đã vắng lặng.

Trên đường phố, ngoại trừ vài quầy hàng chịu khó muốn kiếm thêm chút tiền, phần lớn đều đã thu sạp.

Khi Lâm Lăng được Cố Hàn Uyên lần nữa buông xuống, mặt nàng đã đỏ bừng.

Nàng vội vàng lùi lại mấy bước, dưới chân thậm chí có chút lảo đảo.

Vì khinh công của Cố Hàn Uyên quá nhanh, nàng bị dọa đến không khỏi ôm chặt lấy eo Cố Hàn Uyên.

Một bên là bàn tay lớn lửa nóng của Cố Hàn Uyên, khiến vòng eo nàng nóng rực như nhũn ra.

Một bên khác là xuyên qua lớp quần áo, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được vòng eo và lưng của Cố Hàn Uyên to lớn mạnh mẽ đến mức nào.

Lâm Lăng chưa từng trải qua nhân sự, sao có thể chịu đựng được điều này.

Phải biết rằng, tuy nàng có tình cảm với Lục Sinh, nhưng vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

Cố Hàn Uyên là nam tử đầu tiên cùng nàng có tiếp xúc thân mật như vậy.

Với quan niệm bảo thủ của Lâm Lăng, cho dù có thế nào đi nữa không muốn, Cố Hàn Uyên cũng đã lặng yên để lại vài phần dấu vết trong lòng nàng.

Trong lúc nhất thời lại có chút không dám nhìn mặt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế đang định trêu đùa vài câu.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên nhướng mày, nhìn về phía xa xa một tiệm mì than vẫn chưa dẹp quầy.

Chương 1566

Ở đó, chủ quán đang tán gẫu cùng một thực khách.

Có lẽ vì không khí đêm khuya, đề tài nói chuyện của hai người càng lúc càng không kiêng kỵ.

Chủ quán hướng thực khách như thể đang oán giận mà nói: Khách quan ngài có điều không biết, gần đây trong kinh thành chẳng hiểu sao lại như chọc phải oán khí ngút trời vậy.

Các loại án tử thì thôi, mấy hôm trước còn xảy ra phản loạn, nghe nói còn đánh tới cả Thái Hòa Điện.

Thực khách là người vừa tới kinh thành, đối với trọng tâm câu chuyện của chủ sạp cảm thấy rất hứng thú, bèn hỏi: Kẻ nào gan to đến vậy.

Xin hãy nói rõ cho ta nghe xem.

Nổi loạn chính là An gia, phú thương vốn có tiếng trong kinh thành.

Cái lão gia tử họ An kia luôn thích làm vui lòng người khác, không ngờ lại là kẻ lòng lang dạ sói.

Hắn không chỉ phát động phản loạn, còn đánh cắp khuôn đồng, khiến tiền giả tràn lan khắp Tử Kinh thành.

Bách tính vì thế mà chịu không ít đau khổ.

Chủ quán dương dương tự đắc khoác lác về những gì mình biết, thực khách nghe vậy, dựa theo thường thức hỏi: Vậy sau đó thì sao.

Chẳng phải Hoàng Đế bệ hạ anh minh thần vũ đã trấn áp loạn An gia rồi sao.

Bệ hạ.

Chủ sạp ngữ khí thêm mấy phần cười nhạt.

Hắn thực ra càng muốn nói là Cái hôn quân đó, biết có bản lĩnh đó sao.

Bất quá vì dính đến hoàng đế, không dám nói tiếp.

Hắn cũng không muốn nửa đêm bị Cẩm Y Vệ tìm đến cửa.

Lời nói xoay chuyển, giọng mang vẻ sùng kính nói: Là Cố công tử đã giải quyết loạn An gia, trả lại kinh thành một sự an bình.

Có lẽ là bởi vì nói tới Cố Hàn Uyên mà chủ quán vô cùng sùng kính, trong lúc nhất thời hắn hứng thú nói chuyện quá độ.

Hắn đem từng việc từng việc đại sự Cố Hàn Uyên làm gần đây, giống như khoe khoang mà thuộc làu làu báo cho thực khách.

Đặc biệt là chuyện Cố Hàn Uyên đã làm cho thủy tai nạn dân trước đó, tức thì được ghi lại thành việc quan trọng.

Hai người nói chuyện vẫn chưa che giấu, vậy nên thanh âm cũng truyền đến chỗ Cố Hàn Uyên cùng Lâm Lăng đây.

Tâm tình e lệ vốn có của Lâm Lăng cũng vì vậy mà bị dời đi sự chú ý, nàng nhìn Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, trong lòng có một loại cảm thụ không rõ.

Cuộc sống dĩ vãng của Lâm Lăng căn bản là trạng thái ẩn cư, sau này cũng cơ bản dồn tinh lực vào việc truy tra tung tích Lục Sinh.

Vì vậy tin tức của nàng là tương đối lạc hậu.

Căn bản nàng không biết Cố Hàn Uyên ở kinh thành còn làm nhiều chuyện vì dân vì nước đến vậy.

Đừng nói là vị thực khách kia, ngay cả Lâm Lăng sau khi nghe xong cũng thêm vài phần sùng kính đối với Cố Hàn Uyên.

Cố công tử.

Lâm Lăng đang định nói gì đó, lại bị ánh mắt ra hiệu im lặng của Cố Hàn Uyên cắt đứt.

Đúng lúc này, chủ quán tiếc nuối nói: Đáng tiếc cho dù là Cố công tử cũng không giải quyết được chuyện quỷ quái.

Quỷ quái.

Chủ quán lòng còn sợ hãi nói: Nghe nói là gần đây kinh thành đã chết quá nhiều người, thế cho nên oan hồn bất tán.

Nghe nói gần đây lại còn xuất hiện thêm tiểu oan hồn, chuyên đi tìm thế thân.

Nguyên do bởi cái này, đã có ba đứa hài tử mất tích.

Thực khách nghe vậy nhất thời giật mình, đang định hỏi kỹ.

Đột nhiên chỉ thấy chủ quán hai mắt trừng lớn, vẻ mặt hoảng sợ.

Làm sao vậy.

Mau.

Mau chạy.

A.

Quỷ a.

Chủ quán liền ngay cả quầy hàng của mình cũng đành bỏ vậy, xoay người chạy trối chết.

Thực khách lúc này rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, cứng đờ xoay người nhìn.

Chỉ thấy một bóng người thấp bé đang đứng cách đó không xa.

Khoác trên người bộ tang phục trắng bệch rộng thùng thình hơn nhiều so với thân hình, đến nỗi hơn phân nửa đều kéo lê trên mặt đất.

Trên mặt đeo chiếc mặt nạ hoa văn hồ ly, trong hoàn cảnh đêm khuya này càng lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

Thoạt nhìn giống như một tiểu hồ yêu chuyên đi lấy mạng vào ban đêm.

Thực khách nhất thời phát ra một tiếng kinh hô giống hệt chủ quán, chạy trốn bán sống bán chết.

Lâm Lăng lúc này thấy dáng vẻ đó cũng giật mình, đôi mắt đẹp hiện lên vài phần sợ hãi.

Cho rằng là không cẩn thận đụng phải tiểu oan hồn trong miệng chủ quán, nàng theo bản năng liền muốn dựa vào Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng chưa kịp hô hoán, chỉ thấy Cố Hàn Uyên biến sắc, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lâm Lăng trong thoáng chốc lần nữa nhìn thấy Cố Hàn Uyên, thì hắn đã đến trước mặt tiểu oan hồn kia.

Thế nhưng Lâm Lăng lại chẳng thấy màn Tam Tuyệt Kiếm Tiên đại chiến tiểu oan hồn.

Ngược lại nàng chứng kiến Cố Hàn Uyên êm ái đỡ lấy bóng người thấp bé đột nhiên ngã quỵ về phía trước kia.

Lâm Lăng thấy thế giật mình, cũng chạy tới.

Sau đó nàng liền nhìn thấy chiếc mặt nạ trên mặt bóng người thấp bé kia đã bị gỡ xuống.

Nào có phải cái gì tiểu oan hồn, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Đôi mi thanh tú của Lâm Lăng khẽ cau lại.

Đứa trẻ sắc mặt vàng như nến, hốc mắt hõm sâu, khóe mắt biến thành màu đen.

Nhìn một cái liền biết là dấu hiệu trúng độc.

Cố công tử, đứa trẻ này trúng độc.

Ừm.

Cố Hàn Uyên cau mày, thuận miệng đáp.

Hắn đã nhận ra thân phận đứa trẻ.

Chính là nữ nhi Đồng Đồng của Diêu Tứ Nương.

Tuy vì sắc mặt vàng khè mà nhìn bề ngoài càng giống một nam hài, nhưng nàng thực sự là nữ hài.

Nếu là nam hài thì động tác của Cố Hàn Uyên cũng sẽ không mềm nhẹ đến thế.

Cố Hàn Uyên đối với nam hài cùng nữ hài quả thực phân biệt đối đãi.

Lolicon thì lolicon vậy.

Bất quá đây chẳng phải trọng điểm.

Cố Hàn Uyên sau khi dò xét thân thể Đồng Đồng, kết luận cơ bản nhất trí với kịch tình.

Đồng Đồng đã ăn nhầm nấm độc mà trúng độc.

Hơn nữa còn có một chút dấu hiệu âm khí nhập thể.

Âm khí như vậy đại thể xuất hiện ở mộ địa.

Quan trọng hơn chính là, Cố Hàn Uyên còn phát hiện trong nấm Đồng Đồng ăn nhầm có loại trí huyễn.

Cũng may Đồng Đồng ăn nhầm không nhiều lắm.

Nhưng Diêu Tứ Nương thì lại khác rồi.

Tám chín phần mười đã giống như trong kịch tình, ăn nhầm quá nhiều nấm độc trí huyễn, dẫn đến tinh thần trở nên không bình thường.

Cố Hàn Uyên trước tiên vận công để thúc Đồng Đồng thổ, đem toàn bộ nấm độc còn sót lại trong dạ dày phun ra.

Thấy nàng vẫn chưa tỉnh, hắn một tay ôm lấy nàng.

Chương 1567

Hắn áy náy nói với Lâm Lăng: Lâm cô nương, thứ lỗi.

Vốn dĩ đã trễ thế này, lẽ ra nên đưa nàng về trước.

Thế nhưng ta không thể bỏ mặc đứa trẻ này.

Lâm Lăng nghe vậy, khẽ lay trán, điềm tĩnh mỉm cười nói: Không sao.

Cố công tử không ngại, thiếp có thể cùng chàng đi.

Đôi mắt đẹp của Lâm Lăng hơi sáng lên, nàng đã nhìn thấy một mặt ôn nhu khác của Cố Hàn Uyên.

Tại Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh, ngươi thật là vô dụng.

Trần An An thở phì phò trừng mắt nhìn Liễu Nhược Hinh nói.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy khó chịu liếc mắt, rất muốn đáp trả một câu: Ngươi giỏi thì lên đi.

Đồng thời, nàng cũng có chút hối hận khi kể cho Trần An An về việc gặp Yêu Nguyệt trong hoàng cung ngày đó.

Tuy Yêu Nguyệt đã cứu nàng, nhưng lần đầu hai người gặp mặt lại kết thúc trong không vui.

Chủ yếu là Yêu Nguyệt dường như rất có ý kiến với nàng, sau khi cứu nàng xong, thái độ đột nhiên trở nên rất lãnh đạm.

Liễu Nhược Hinh chỉ cảm thấy không hiểu ra sao, không biết Yêu Nguyệt có phải đang đố kỵ vóc dáng ngạo nhân của nàng không.

Nàng không trách mình phản ứng chậm, bởi vì trong mắt nàng, Yêu Nguyệt phong hoa tuyệt đại mới thực sự khiến nàng cảm thấy thiếu tự tin.

Chủ yếu là có rất ít hai nữ tử vừa gặp đã quan tâm đến vóc dáng của đối phương.

Muốn tranh đua thì cũng phải so bì dung mạo mới đúng.

Đáng tiếc, Liễu Nhược Hinh không biết rằng Yêu Nguyệt vì Liên Tinh mà đặc biệt mẫn cảm, chú ý đến phương diện này.

Mà Trần An An cũng là vì nghe nói chuyện Vân La quận chúa được tứ hôn mà lo lắng.

Tuy Liễu Nhược Hinh đã nói với nàng rằng Vân La quận chúa lấy thân phận thị thiếp gả cho Cố Hàn Uyên, nhưng thân phận quận chúa đặt ở đó, khó tránh khỏi khiến một thiếu nữ xuất thân bình dân lại không có dã tâm như Trần An An càng thêm cảm thấy áp lực.

Vạn nhất Vân La quận chúa không vừa mắt nàng, dùng thân phận hoàng thất đè ép không đồng ý chuyện của nàng và Cố Hàn Uyên thì phải làm sao bây giờ.

Tầm nhìn của Trần An An dù sao cũng quá hạn hẹp, rất khó lý giải đạo lý rằng ngay cả hoàng thất một quốc gia cũng phải cúi đầu trước Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, điều càng khiến nàng lúng túng hơn là ngay cả khi muốn Cố Hàn Uyên phải chịu trách nhiệm vì mình, cũng có chút lực bất tòng tâm.

Dù sao nàng và Cố Hàn Uyên còn chưa phát sinh quan hệ thực chất.

Người cần chịu trách nhiệm có lẽ là mẹ nàng, Tô Nguyên Chỉ.

Hay là đến cuối cùng, Cố Hàn Uyên thật sự từ tình lang biến thành bố dượng.

Khi đó nàng không muốn khóc cũng không được.

Tuy rằng như vậy vẫn không ngăn cản nàng lén lút ở bên Cố Hàn Uyên, nhưng một thiếu nữ hoài xuân nào lại không muốn một danh phận chứ.

Chẳng phải Hồng Hài Nhi Nhị Nương cũng vì một danh phận mà bị Kim Cửu Linh lừa dối xoay vòng vòng đó sao.

Nói chung, Trần An An suy nghĩ lung tung nên càng thêm lo lắng.

Lại thêm mấy ngày nay Cố Hàn Uyên không hề đến Thiên Hòa Y Quán.

Thế là Trần An An bắt đầu oán giận Liễu Nhược Hinh không thể đưa Cố Hàn Uyên về.

Nồi này Liễu Nhược Hinh không thể tiếp nhận, nhưng lại lười cãi cọ với Trần An An, liền dứt khoát lấy Yêu Nguyệt làm tấm mộc.

Nhưng Trần An An lại căn bản không mắc lừa.

Hoặc có lẽ là đã sớm cãi vã thành thói quen, cặp oan gia này hiểu rõ đối phương quá rồi.

Trần An An lải nhải: Lớn ngần này rồi mà chẳng được tích sự gì, đúng là đồ vướng víu.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy sắc mặt đen lại, đang định đáp trả, bỗng nhiên thần tình ngẩn ra.

Ngay sau đó vui vẻ ra mặt hướng về phía cửa chính hô: Cố đại ca.

Tiếng gọi này quả nhiên không tầm thường, khiến Tô Nguyên Chỉ và Trương Yên đang sắp xếp dược liệu đều chạy ra.

Cùng với Trần An An đang mừng rỡ, bốn nữ tử cùng nhau ra đón.

Công tử.

Cố đại ca.

Bởi vì đã một thời gian không gặp, bốn nữ tử đều rất nhớ Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Hinh còn đỡ hơn một chút, còn lại ba nữ tử trong mắt đẹp ánh sáng nhu hòa đều như muốn tràn ra.

Cùng Cố Hàn Uyên tới trước, Lâm Lăng nhìn thấy cảnh oanh oanh yến yến trước mắt, lúc này đã trợn tròn mắt.

Nghe đồn cùng chính mắt chứng kiến các hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, sự xung kích tâm lý mang lại là hoàn toàn khác biệt.

Tô Nguyên Chỉ phong vận thục mị, Liễu Nhược Hinh yêu kiều quyến rũ, Trần An An hồn nhiên ngay thẳng, Trương Yên thanh tú mảnh mai.

Không một ai có tư sắc bình thường.

Trong một gian y quán lại có bốn giai nhân như vậy đang đợi Cố Hàn Uyên.

Nếu không có đủ loại hiểu lầm xảy ra trước đó ở Nghiêm phủ, Lâm Lăng nhất định sẽ kính trọng Cố Hàn Uyên nhưng giữ khoảng cách.

Lúc này, nàng chú ý đến sự ngưỡng mộ và nhung nhớ không hề che giấu của bốn nữ tử dành cho Cố Hàn Uyên.

Cố công tử quả nhiên không chỉ đơn thuần là kẻ háo sắc, tham luyến nữ sắc.

Đều là nữ tử, Lâm Lăng cảm nhận cảm xúc của bốn cô nương thập phần rõ ràng.

Nếu không phải xuất phát từ thật lòng, tuyệt đối sẽ không như

vậy.

Cố Hàn Uyên mỉm cười cùng bốn cô nương lên tiếng chào hỏi.

Cố đại ca, huynh đây là.

Lúc này bốn nữ tử rốt cuộc mới chú ý tới Lâm Lăng bên cạnh Cố Hàn Uyên và Đồng Đồng đang được hắn ôm trong lòng.

Trần An An động não mạnh mẽ mà kinh ngạc thốt lên: Cố đại ca, huynh và vị cô nương này có con lớn như vậy từ lúc nào vậy.

Lâm Lăng nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt.

Nàng nào ngờ mình lại bị hiểu lầm là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, thậm chí còn có cả con.

Bất quá ngay cả nàng lúc này cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trong lòng mình cũng không có bao nhiêu ý nghĩ chán ghét hay tức giận, mà càng nhiều hơn vẫn là ngượng ngùng và không biết làm sao.

Còn Cố Hàn Uyên thì đầy đầu hắc tuyến.

Tức giận gõ một cái vào cái trán trơn bóng dưới mái tóc lưa thưa của Trần An An.

Nói nhăng gì đấy chứ.

Ta đâu có lớn hơn An An muội muội bao nhiêu, làm sao có thể.

Chúng nữ nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến tuổi tác của mình, mới chợt nhận ra hắn kỳ thực còn rất trẻ.

Tô Nguyên Chỉ càng hiện lên vài phần cảm giác luân thường trái đạo, như trâu già gặm cỏ non.

Trong lúc nhất thời, khóe môi ngọc diễm lệ, mị nhãn như tơ.

Lâm Lăng cũng kinh ngạc.

Tuy Cố Hàn Uyên nhìn trẻ tuổi tuấn lãng, nhưng cảm giác hắn mang lại khiến nàng luôn vô thức bỏ qua tuổi thật của đối phương.

Ánh mắt Lâm Lăng nhìn Cố Hàn Uyên nhất thời nhu hòa đi không ít.

Thiếu niên yêu vẻ đẹp mà.

Có thể lý giải.

Lâm Lăng lại tự nhiên não bổ một cái sự phong lưu hợp lý của Cố Hàn Uyên.

Trần An An không đứng đắn ôm trán kêu đau.

Liễu Nhược Hinh ngược lại là người đầu tiên chú ý tới sự bất thường của Đồng Đồng.

Chủ yếu là vì Cố Hàn Uyên trước đây đã từng trị liệu cho Đồng Đồng, sắc mặt cô bé đã tốt hơn nhiều.

Sở dĩ chúng nữ nhất thời đều không phát hiện ra vấn đề.

Chương 1568

Liễu Nhược Hinh khẽ chau mày hỏi: Cố đại ca, đứa bé này bị làm sao vậy.

Cố Hàn Uyên thở dài một tiếng, nói: Nàng trúng độc.

Sau đó hắn giải thích tiền căn hậu quả.

Liễu Nhược Hinh nghe xong, đau lòng từ trong lòng Cố Hàn Uyên đón lấy Đồng Đồng.

Có lẽ là duyên phận chăng.

Liễu Nhược Hinh giống như trong kịch bản, rất có hảo cảm với Đồng Đồng ngay từ lần gặp đầu tiên.

Nàng chau đôi mày thanh tú hỏi: Cha mẹ của đứa bé đâu.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, nói: Chỉ có thể đợi nàng tỉnh lại rồi hỏi.

Sau đó Cố Hàn Uyên giới thiệu lẫn nhau giữa bốn cô nương và Lâm Lăng.

Vị này là Lâm Lăng, Lâm cô nương.

Đệ tử Dược Vương Cốc, y thuật cao siêu, sẽ tạm thời lưu lại y quán.

Yên Nhi muội muội có cơ hội có thể học hỏi nàng ấy nhiều hơn.

Đây là lời hẹn ước của hai người lúc trên đường tới.

Lục Sinh còn chưa tìm được, Lam Ngọc Trâm cũng còn chưa có kết cục.

Trong thời gian ngắn, Lâm Lăng chắc chắn sẽ không nguyện ý rời khỏi kinh thành.

Nhưng lại không thể tùy tiện tìm một nơi để ở.

Nghiêm Thế Phiên mù một mắt, nhất định sẽ phái thủ hạ lùng sục tung tích của nàng.

Trong kinh thành, nơi Nghiêm Thế Phiên không dám lùng sục không nhiều lắm.

Hơn nữa Lâm Lăng cũng không có quan hệ gì với những quyền quý kia.

Nhưng Nghiêm Thế Phiên tuyệt đối không dám phái người lùng sục địa bàn của Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Lâm Lăng ru rú trong nhà một chút là không cần lo lắng bị Nghiêm Thế Phiên phát hiện.

Lâm Lăng ôn uyển lễ độ nói: Thiếp sẽ làm phiền các vị một đoạn thời gian.

Thái độ của Lâm Lăng vô cùng khách khí.

Thế nhưng ánh mắt lại luôn không nhịn được liếc nhìn Tô Nguyên Chỉ.

Thì ra là mẫu thân của Trần An An cô nương.

Mẹ con à.

Chẳng lẽ ta đã đánh giá lại Cố Hàn Uyên quá sớm ư.

Tâm tình Lâm Lăng rất là rối rắm.

Ai bảo tỷ vô dụng như vậy Bốn nữ tử cùng Lâm Lăng gặp mặt.

Vì giữa họ đều nảy sinh chút hiểu lầm, bầu không khí ít nhiều có vẻ hơi xấu hổ.

Vẫn là Cố Hàn Uyên giúp các nàng phá vỡ không khí ngột ngạt.

Hắn ủy thác Lâm Lăng hỗ trợ sắc thuốc cho Đồng Đồng uống.

Đồng Đồng ăn nhầm nấm độc, lại bị âm khí nghĩa địa xâm thực thân thể.

Cho dù Cố Hàn Uyên đã giúp nàng thúc dục thổ, cũng chỉ đơn giản là điều dưỡng cho nàng.

Nhưng vấn đề trên người Đồng Đồng không chỉ là các di chứng, mà còn thiếu hụt rất nặng.

So với điều dưỡng, bồi bổ cơ thể quan trọng hơn.

Cố Hàn Uyên ngược lại không phải là không thể trực tiếp dùng linh khí thay thế, nhưng vì nghĩ đến Lâm Lăng, mới không làm như vậy.

Lâm Lăng và Kinh Như Ức khác nhau, cốt cách nàng là một nữ tử quật cường.

Một mặt để nàng nợ nhân tình cũng không nên.

Đặc biệt, nơi đây Thiên Hòa Y Quán là nơi ở của hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, chứ không phải bản thân Cố Hàn Uyên.

Nếu như không để nàng làm gì, trong lòng nàng chỉ biết càng thêm khó chịu.

Đến lúc đó, vì không muốn nợ nhân tình, nàng rất có thể sẽ lẳng lặng rời đi.

Như vậy không chỉ dễ thoát ly sự khống chế của Cố Hàn Uyên, mà còn dễ dàng bị Nghiêm Thế Phiên tìm được và lợi dụng.

Trong thời gian ngắn, Cố Hàn Uyên cũng không muốn để Lâm Lăng bại lộ trước mặt Nghiêm Thế Phiên.

Sở dĩ, hắn muốn để Lâm Lăng có việc làm ở Thiên Hòa Y Quán.

Thuận tiện dạy Trương Yên một chút y thuật là một mặt, giao vấn đề suy nhược cơ thể của Đồng Đồng cho Lâm Lăng giải quyết là mặt khác.

Đồng Đồng hiện tại suy yếu đến kịch liệt.

Vấn đề bên trong không nói, thân thể càng gầy yếu, không chỉ thấp bé, trên người còn chẳng có chút thịt nào.

Khác hoàn toàn so với cảm giác phấn điêu ngọc trác của thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Vu Hành Vân.

So với nữ hài, cô bé càng giống như nam hài.

Lúc này Lâm Lăng đi lấy thuốc, Trương Yên cùng hỗ trợ.

Liễu Nhược Hinh thì bị Cố Hàn Uyên đuổi đi giúp Đồng Đồng tắm rửa.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không gây ra chuyện ô long không phân rõ Đồng Đồng là nam hay nữ như Chu Nhất Phẩm.

Liễu Nhược Hinh ban đầu còn không đồng ý.

Tuy nàng rất có duyên với Đồng Đồng, nhưng lại coi cô bé là tiểu nam hài.

Cho dù Đồng Đồng còn nhỏ tuổi, cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, nào có đạo lý hỗ trợ tắm rửa.

Cố Hàn Uyên nói Đồng Đồng là nữ hài lúc đó, nàng còn vẻ mặt không tin.

Bất quá, chờ Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Ngươi cứ thử sờ xem là nam hay nữ thì biết ngay thôi.

Liễu Nhược Hinh nhất thời bại lui.

Và cũng tin lời Cố Hàn Uyên nói Đồng Đồng là nữ hài.

Dù sao lấy Cố Hàn Uyên muốn chiếm làm của riêng đều nói với nàng ra lời như vậy, độ tin cậy tương đối cao.

Sở dĩ, lúc này chỉ có Tô Nguyên Chỉ cùng Trần An An được hắn ôm trái ôm phải.

Bởi vì những chuyện hoang đường hơn đều đã cùng nhau làm, Trần An An mặc dù cùng Tô Nguyên Chỉ bị Cố Hàn Uyên ôm lấy cũng không cảm thấy xấu hổ bao nhiêu.

Ngược lại là Tô Nguyên Chỉ rất khẩn trương.

Nàng cũng chú ý tới ánh mắt lén lút nhìn nàng của Lâm Lăng trước đó.

Cái vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu đó khiến nàng trong lòng tuyệt không thoải mái.

Mối quan hệ của thiếp rốt cuộc là không được thế tục dung thứ.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu tâm tình Tô Nguyên Chỉ đang chùng xuống, nhẹ giọng an ủi: Phu nhân không cần để tâm, Lâm cô nương sớm muộn cũng sẽ chấp nhận.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy liếc mắt, bất đắc dĩ nói: Khí chất của Lâm cô nương nhìn một cái đã biết là xuất thân thư hương môn đệ, nào có thể chấp nhận loại chuyện này.

Cố Hàn Uyên hờ hững khẽ cười nói: Chuyện đó chưa chắc, đợi đến ngày Lâm cô nương gọi phu nhân một tiếng tỷ tỷ thì nàng ấy sẽ chấp nhận thôi.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy vẻ mặt không nói nhìn Cố Hàn Uyên.

Trong tình huống nào Lâm Lăng mới gọi nàng tỷ tỷ, còn cần phải nói sao.

Trần An An ở một bên chua xót nói: Cố đại ca, huynh thật đúng là thấy một người yêu một người.

Bởi vì tự nhiên cho rằng Vân La quận chúa có uy hiếp, Trần An

An hiện tại đặc biệt ghen ghét.

Cố Hàn Uyên buồn cười liếc nhìn cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra có thể treo bình dầu của Trần An An, quyết định dùng hành động để xoa dịu.

Tô Nguyên Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ở trước mặt nàng cùng Trần An An dán chặt vào nhau, cho dù đã sớm làm qua những chuyện càng thêm kỳ quặc, trong lúc nhất thời cũng khó tránh khỏi tâm tình phức tạp.

Đương nhiên, càng nhiều hơn vẫn là sự ngưỡng mộ đối với Trần An An.

Nàng cũng rất nhớ Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu.

Cố Hàn Uyên buông Trần An An ra, đôi mắt đẹp mê ly, môi anh đào tiên diễm, thân thể mềm mại yếu ớt.

Hắn ôn thanh khẽ cười nói: An An muội muội hài lòng chưa.

Tỉnh hồn lại, Trần An An nghe vậy xấu hổ, âm sắc kiều mị thấp giọng kêu: Cố đại ca Cố Hàn Uyên nghe thấy tiếng ca hiểu được nhã ý.

Chương 1569

Hắn đối với trạng thái này của Trần An An quen thuộc nhất, ấm áp nói: An An muội muội đã chuẩn bị xong.

Ừm.

Trần An An tiếng như muỗi kêu đáp, mặt cười đã đỏ bừng một mảnh.

Nhưng trong lòng thầm nhủ: Liễu Nhược Hinh, đừng trách muội cướp trước nhé.

Ai bảo tỷ vô dụng như vậy.

Cố Hàn Uyên xoay đầu lại, cố ý đối với Tô Nguyên Chỉ ý vị thâm trường hỏi: Phu nhân cảm thấy thế nào.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy cũng đỏ bừng mặt cười.

Cố Hàn Uyên tuy không nói gì, nhưng nàng lại nghe đã hiểu ám chỉ.

Xấu hổ ngập ngừng nói: Ta có chút không yên lòng An An, sở dĩ.

Trần An An nhìn sắc mặt và thần tình của mẹ mình, tâm tình cũng là một trận xoắn xuýt.

Dù sao cũng là thời khắc quan trọng nhất của mình, lại phải bị dính vào.

Bất quá nàng cũng vì vậy mà an tâm không ít.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của hai nữ vào mắt, vui mừng cười cười nói: Đã như vậy, tối nay ta liền ở lại đây đi.

Cố Hàn Uyên cùng hai nữ làm ra ước định.

Đợi các nàng tâm tình bình phục một ít, hắn hỏi tới chính sự.

Tình hình bên Chu Nhất Phẩm thế nào rồi.

Chu Nhất Phẩm đã đổi Dịch Thế Đường chó còn nhân thành Nhân Hòa Y Quán.

Công tử huynh trước đây mượn hắn một khoản tài chính, bây giờ đã sửa chữa gần xong.

Khoảng hai ngày nữa là có thể khai trương.

Trần An An lúc này còn chút đắm chìm trong tâm trạng e lệ cùng chờ mong, sở dĩ là Tô Nguyên Chỉ giải thích.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu.

Chu Nhất Phẩm bởi vì gần đây bận rộn tu sửa Nhân Hòa Y Quán, sở dĩ bỏ lỡ không ít kịch bản.

Chẳng qua hiện nay Đồng Chu Hội bị Ninh Vương vứt bỏ, ngoại trừ truy tra kẻ phản bội ra đã hành động một cách lặng lẽ.

Sở dĩ Chu Nhất Phẩm có còn tham gia kịch bản hay không đã không còn là trọng điểm.

Cố Hàn Uyên dự định là đưa Chu Nhất Phẩm vào cung.

Chu Nhất Phẩm là nhân vật chính trong kịch bản, thuộc loại việc nhỏ không đứng đắn, đại sự không hàm hồ.

Hơn nữa ít nhiều có chút thuộc tính của Giảo Thỉ Côn.

Chu Nhất Phẩm làm Đại Phu không thu hút, nhưng vào thời khắc mấu chốt, năng lực quan sát lại đặc biệt cẩn thận tỉ mỉ, luôn có thể phát hiện một vài manh mối mà người thường không thấy được.

Sở dĩ trong kịch bản năng lực mới có thể phá án nhiều lần.

Dùng hắn để vạch trần thân phận của Lãnh Lăng Khí lại không quá thích hợp.

Lúc cần thiết còn tùy thời có thể làm con tốt thí bỏ đi.

Bất quá chuyện này tạm thời không vội.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Tô Nguyên Chỉ và Trần An An hai nữ thuận miệng tán gẫu.

Cho đến khi Liễu Nhược Hinh mang theo Đồng Đồng đã rửa mặt xong, rực rỡ hẳn lên đi ra.

Sau khi rửa mặt, Đồng Đồng khiến người ta hai mắt sáng lên.

Mái tóc được búi theo kiểu nam nhi nay đã buông xõa, trông thật thanh xuân lại hoạt bát.

Tuy vẫn là bộ dáng gầy yếu kia, nhưng vì sắc mặt chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, lại rửa đi phong trần, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lại là tương đương thanh tú động lòng người.

Cô bé thay một thân váy liền áo lam phấn xen kẽ, sắc điệu tiên diễm, kiểu dáng tinh mỹ.

Cố Hàn Uyên trêu đùa nói: Thì ra còn là một tiểu mỹ nhân phôi tử a.

Liễu Nhược Hinh liếc mắt, oán trách nói: Cố đại ca, huynh chi bằng trước giải thích chút xem vì sao huynh lại có y phục của nữ hài tử tuổi này, hơn nữa nhìn qua còn không hề rẻ tiền.

Không chỉ người lớn như vậy, trẻ nhỏ cũng thế.

Một thân liên y nhu quần tinh mỹ khiến Đồng Đồng ít nhiều có chút ý tứ phấn điêu ngọc trác.

Đồng Đồng lúc này đang trưng ra vẻ mặt không tự nhiên.

Mỗi cử chỉ đều đầy cẩn thận, bộ dáng sợ làm bẩn hay hư hỏng bộ quần áo nhìn qua không hề rẻ tiền này.

Đồng Đồng tránh sau lưng Liễu Nhược Hinh, một đôi mắt to trong suốt cẩn thận lén lút nhìn về phía thân ảnh đẹp đẽ cách đó không xa.

Khi đối phương chú ý tới nàng, đồng thời nở một nụ cười ôn hòa với nàng, cô bé nhất thời lại như chú nai bị giật mình, trốn về phía sau Liễu Nhược Hinh.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi mỉm cười.

Thuận miệng giải đáp nghi hoặc của Liễu Nhược Hinh.

Đó là y phục của đệ tử ta, thể hình không chênh lệch là bao.

Trong Trữ Vật Không Gian của Cố Hàn Uyên có không ít y phục của Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân thường xuyên biến đổi giữa hai hình thái.

Sở dĩ y phục cũng có lớn có nhỏ, đại thể đều do Phù Mẫn Nghi chế tạo theo sở thích của hắn.

Trong đó không thiếu một số y phục hóa trang đặc biệt.

Chiếc đưa cho Đồng Đồng mặc đã là bình thường nhất rồi.

Bằng không Liễu Nhược Hinh nhìn thấy nhất định sẽ mắng người.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Đệ tử của Cố Hàn Uyên đã nằm trong tình báo.

Một người là Long Tiểu Vân.

Bất quá Long Tiểu Vân thân hình không nhỏ bé như Đồng Đồng, tuổi tác cũng lớn hơn vài tuổi.

Người còn lại dĩ nhiên chính là Vu Hành Vân đã từng đăng tràng trong đại hội Nam Thiếu Lâm.

Chỉ là không ai biết nàng vẫn còn thân phận Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Liễu Nhược Hinh miễn cưỡng thu hồi ánh mắt ghét bỏ.

Do dự nói: Nhưng mà bất kể ta hỏi gì, nàng đều không chịu trả lời.

Chỉ thấy trên cổ nàng có một chiếc hoa tai hình cầu màu bạc khắc chữ Đồng, hỏi nàng có phải tên Đồng Đồng không, nàng cũng gật đầu.

Cố Hàn Uyên nhìn thoáng qua sợi dây chuyền hình cầu màu bạc treo trên cổ Đồng Đồng.

Hắn biết bên trong chứa gì, hờ hững khẽ cười nói: Không vội, hẳn là chỉ là nhất thời còn tương đối bất an.

Có thể biết tên là đủ rồi.

Liễu Nhược Hinh nghĩ cũng phải.

Cứ như vậy ôm Đồng Đồng vào lòng cùng Cố Hàn Uyên hàn huyên.

Nghĩa phụ bị An Vân Sơn trọng thương không nhẹ, gần đây việc lớn nhỏ của Tây Hán đều do Vũ thúc chủ trì đại cục.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhíu mày.

Hắn không quá tin tưởng lão hồ ly Uông Trực này lại thật sự bị An Vân Sơn trọng thương.

Lúc ở Thái Hòa Điện, An Vân Sơn đả thương Uông Trực khi còn chưa đột phá đến Lục Địa Thần Tiên.

Không đến mức một chiêu liền trọng thương Uông Trực.

Cố Hàn Uyên trầm giọng hỏi: Vậy Uông đốc chủ gần đây có thường xuyên gặp ai không.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức nói: Nghĩa phụ gần đây hầu như đều ru rú trong nhà.

Nàng bỗng nhiên mặt hiện lên vẻ do dự, sắc mặt khó coi nói: Ngược lại là bên cạnh nghĩa phụ đột nhiên xuất hiện một nghĩa tử tên là Mao Hải Phong.

Liễu Nhược Hinh có ấn tượng rất xấu về Mao Hải Phong này.

Ngược lại không phải là ghen ghét Uông Trực có thêm một nghĩa tử, mình không còn là nghĩa nữ duy nhất của Uông Trực.

Mà là ánh mắt Mao Hải Phong nhìn nàng khiến nàng rất khó chịu.

Ánh mắt hắn nhìn nàng đầy vẻ thèm muốn dục vọng, gần như phác họa sống động lên vẻ kiều diễm quyến rũ của nàng.

Trước kia ánh mắt như vậy cũng không hiếm thấy.

Thế nhưng từ khi nàng được xác nhận là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, những kẻ có suy nghĩ như vậy hầu như tuyệt tích.

Kết quả, một Mao Hải Phong không biết từ đâu xuất hiện lại sắc đảm ngập trời như vậy, khiến Liễu Nhược Hinh cảm thấy không biết nói gì.

Nếu không phải nghĩ đến đối phương là nghĩa tử của nghĩa phụ mình, nói đúng ra mà nói thậm chí có thể coi là nghĩa huynh của nàng, bằng không hắn đã chết 800 lần rồi.

Đây cũng là lý do vì sao Liễu Nhược Hinh vừa rồi nhắc đến Mao Hải Phong lại chần chờ.

Chương 1570

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không lo lắng Uông Trực thật sự muốn giết người.

Bất quá Liễu Nhược Hinh lại không biết Cố Hàn Uyên đã có hiểu biết về Mao Hải Phong.

Chỉ nhìn sắc mặt của nàng liền đoán được chân tướng sự thật tám chín phần mười.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên biết được còn nhiều hơn.

Ánh mắt sâu kín thầm nhủ: Uông Trực vẫn là cấu kết với Mông Oanh Úy Khấu a.

Từ khi Lâm Lăng xuất hiện, các tình tiết giao thoa khiến nhiều chuyện trong mắt hắn trở nên khác biệt.

Kết quả có tốt có xấu.

Tuy nhiều chuyện phiền phức hơn một chút, nhưng cục diện Minh quốc cũng vì vậy mà hỗn loạn hơn, thuận tiện cho Cố Hàn Uyên bố cục nhiều hơn.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ một lát, ngữ khí hơi trầm xuống nói: Nhược Hinh, ngươi hãy chú ý Mao Hải Phong một chút, có lẽ sẽ có được thu hoạch bất ngờ.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy ngẩn ra.

Kinh ngạc hỏi: Hắn có vấn đề gì sao.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu: Có một số việc vẫn là mắt thấy mới là thật tốt.

Liễu Nhược Hinh đối với Uông Trực quá mức tôn sùng, muốn lung lay không dễ dàng như vậy.

Để nàng nhìn chằm chằm Mao Hải Phong, sớm muộn sẽ tra ra được chứng cứ Uông Trực cấu kết Mông Oanh Úy Khấu.

Đợi lát nữa Không Động Thanh Kiếm bắt được chứng cứ năm đó Uông Trực diệt môn Không Động vương gia, chính là lúc Liễu Nhược Hinh đoạn tuyệt với Uông Trực.

Đến lúc đó về công về tư, Cố Hàn Uyên đều có lý do ra tay với Uông Trực.

Cố Hàn Uyên ôn thanh dặn dò: Nhớ kỹ đừng để thuộc hạ ở Tây Hán của ngươi tham dự.

Lúc cần thiết có thể dùng con đường ta đưa cho ngươi để đạt được tình báo và trợ giúp vũ lực.

Cố Hàn Uyên là cho Liễu Nhược Hinh phương thức liên hệ Địa Võng.

Chỉ là Liễu Nhược Hinh tạm thời còn không biết đó là tổ chức tình báo Thiên Võng.

Mao Hải Phong âm hiểm xảo trá, để Liễu Nhược Hinh theo dõi hắn là có nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thực sự để Liễu Nhược Hinh đặt mình vào nguy hiểm.

Sở dĩ, ngoại trừ phương thức liên lạc của Địa Võng, bên cạnh nàng còn có một đội Tịch Tà Vệ âm thầm bảo hộ.

Chỉ là Liễu Nhược Hinh đối với chuyện này đồng dạng không biết.

Nếu không thì không được hiệu quả rèn luyện.

Cố Hàn Uyên đối với Liễu Nhược Hinh vẫn luôn tương đối coi trọng, từ trước đến nay không muốn nuôi nàng thành bình hoa.

Liễu Nhược Hinh từ trong đủ loại giọng điệu của Cố Hàn Uyên nghe ra vài phần ý tứ hàm súc không tầm thường.

Đôi mắt đẹp hơi lóe lên, thần tình nghiêm nghị đồng ý.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười, ấm áp nói: Thời gian không còn sớm, sớm nghỉ ngơi một chút đi.

Trên khuôn mặt kiều mị tươi cười của Liễu Nhược Hinh hiện lên một vệt đỏ ửng.

Nơi ngạo nhân trước ngực nàng cũng hơi nóng lên.

Phản ứng vô ý thức như vậy chứng minh trong lòng nàng cũng đang mong đợi.

Bất quá nàng cúi đầu liếc nhìn Đồng Đồng đang tò mò nhìn mình, hơi tỏ vẻ khó xử nói: Cố đại ca, tối nay thiếp muốn ngủ cùng Đồng Đồng.

Nếu không để nàng ấy ngủ một mình nhất định sẽ bất an.

Trần An An vốn thấy Cố Hàn Uyên bắt chuyện Liễu Nhược Hinh còn có chút sốt ruột.

Lúc này nghe vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Trần An An liếc nhìn Liễu Nhược Hinh còn không biết mình đã bỏ lỡ điều gì, độ cong khóe miệng nàng suýt nữa không giữ được.

Cũng tốt.

Cố Hàn Uyên mặc dù có chút đáng tiếc, thế nhưng vẫn chưa cự tuyệt.

Dù sao cũng không phải là chuyện gì cần gấp nhất thời.

Liễu Nhược Hinh ngược lại chú ý tới ánh mắt cổ quái của Trần

An An.

Đáng tiếc nàng cũng không nghĩ đến luôn luôn nhát gan Trần An An lại đột nhiên lớn mật như vậy.

Chỉ là nhíu nhíu mày, cho Trần An An một ánh mắt ngươi đừng quá đắc ý sau đó, liền dẫn Đồng Đồng trở về phòng.

Chỉ một lát sau, trong khuê phòng của Trần An An.

Trần An An vừa chờ mong lại sợ hãi nhìn về phía Tô Nguyên Chỉ, thấp giọng nỉ non nói: Mẫu thân, con có chút sợ.

Tô Nguyên Chỉ nghe vậy, ý vị chưa hết ngẩng đầu lên, cầm tay Trần An An, an ủi: Đừng sợ, mẫu thân sẽ ở bên con.

Sau đó đưa mắt rơi vào Cố Hàn Uyên, trong lòng không khỏi thầm nhủ: Chuyện từng không dám tưởng tượng lại dĩ nhiên thành sự thật.

Cố Hàn Uyên nhìn hình ảnh mẫu nữ tình thâm trước mắt, vui mừng cười rồi.

Rất nhanh, liền có một tiếng ngâm nga yêu kiều mềm mại khẽ vang lên.

Cố Hàn Uyên vừa mở cửa phòng liền gặp Liễu Nhược Hinh với ánh mắt sâu kín mang theo Đồng Đồng đứng ở ngoài cửa.

Liễu Nhược Hinh vô ý thức hướng vào trong phòng nhìn sang, thấy cảnh tượng bên trong sợ đến nàng vội vàng bịt mắt Đồng Đồng lại.

Mặt cười cũng không tự chủ được đỏ lên, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên vô tội bị trừng, tức giận nói: Đem Đồng Đồng mang tới đây làm cái gì.

Ta nào biết.

Liễu Nhược Hinh vô ý thức đã muốn giảo biện.

Nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua.

Nàng sáng sớm lúc thức dậy mới đột nhiên chợt nhận ra mình đã bỏ quên điều gì đêm qua.

Phải biết rằng trong tình huống bình thường, cho dù có Cố Hàn Uyên tại chỗ, Trần An An cũng rất dễ dàng cãi nhau với nàng.

Kết quả đêm qua lại ngoài ý muốn an tĩnh, bộ dạng không muốn chọc sự chú ý của nàng.

Hết lần này đến lần khác nàng lại bị chuyện của Mao Hải Phong và Đồng Đồng kéo dính lấy sự chú ý, nhất thời bỏ quên khả năng Trần An An đã ra tay trước.

Lúc này rốt cuộc mới phản ứng kịp, sắc mặt đương nhiên không còn đẹp chút nào.

Cố Hàn Uyên không để ý lời oán giận của Liễu Nhược Hinh.

Hắn thấy, đó đại khái là ý thức cạnh tranh đối với oan gia Trần An An, chứ không phải là ghen ghét.

Hắn thuận miệng trêu ghẹo nói: Nếu thật để ngươi cùng vào, e rằng ngươi cũng sẽ không cam lòng đâu.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận Cố Hàn Uyên nói đúng.

Thời khắc quan trọng nhất của nữ tử, quả thực sẽ không hy vọng bị người quấy rầy.

Tô Nguyên Chỉ thì khác.

Đó là đang chăm sóc nữ nhi nhà mình.

Miễn cưỡng bỏ qua chủ đề Trần An An ra tay trước, Cố Hàn

Uyên liếc nhìn Đồng Đồng tuy vẫn trầm mặc, nhưng đã sẽ không luôn tránh sau lưng Liễu Nhược Hinh, hỏi: Đêm qua chung đụng thế nào rồi.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy khóe miệng hiện lên nụ cười vui mừng.

Nắm lấy vai Đồng Đồng, khẽ cười nói: Cũng không tệ lắm, Đồng Đồng đã bằng lòng nói chuyện.

Tuy là nói đến chuyện cha mẹ nàng thì vẫn luôn trầm mặc, nhưng tóm lại là dấu hiệu tốt.

Liễu Nhược Hinh tựa như trong kịch bản, cùng Đồng Đồng phi thường có duyên, cũng rất yêu thích cô bé.

Cố Hàn Uyên ngược lại biết rõ tình huống của Đồng Đồng.

Nàng và Diêu Tứ Nương hai người so với tình huống trong kịch bản phải kém không ít.

Trong kịch bản tuy cũng là trốn đông trốn tây, nhưng trên thực tế vẫn chưa chịu đến quá nhiều uy hiếp.

Ngược lại bây giờ vì Đồng Chu Hội ra sức lùng bắt kẻ phản bội, cho dù Diêu Tứ Nương thần trí thực đã không rõ cũng tiềm thức mang theo Đồng Đồng khắp nơi trốn tránh.

Nhìn dáng vẻ luôn trầm mặc, kỳ thực tảo tuệ của Đồng Đồng trong lòng sẽ có càng nhiều cảnh giác cũng là bình thường.

Còn Đồng Đồng thì đang lén lút quan sát Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế tặng nàng một cái vuốt đầu êm ái.

Chọc cho tiểu cô nương xấu hổ đến mức lại trốn về sau Liễu Nhược Hinh, Liễu Nhược Hinh thấy thế không khỏi mỉm cười.

Cố Hàn Uyên cùng Liễu Nhược Hinh thuận miệng tán gẫu đi tới đại sảnh Y Quán.

Chỉ thấy Lâm Lăng đang nói gì đó với Trương Yên.

Trương Yên thì nhu thuận gật đầu.

Chương 1571

Cố Hàn Uyên nghe loáng thoáng, Lâm Lăng đang dạy Trương Yên y thuật.

Dược Vương Cốc tuy tuân theo nguyên tắc lánh đời, thế nhưng cũng không có ý tứ gì là của mình mình quý.

Đệ tử ra ngoài đi lại cũng sẽ không keo kiệt dạy người khác y thuật.

Sở dĩ các quốc gia mới có nhiều y sư, thần y có thể kéo quan hệ với Dược Vương Cốc như vậy.

Đúng lúc Lâm Lăng cũng rất yêu thích Trương Yên, thiếu nữ an tĩnh, thanh tú, lại rất có thiên phú y thuật này.

Chỉ sau một đêm ở chung liền cơ bản chấp nhận đối phương.

Cố Hàn Uyên ôn hòa lên tiếng chào hỏi: Lâm cô nương đêm qua nghỉ ngơi thế nào.

Lâm Lăng nghe vậy quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên đang đi tới, không khỏi nở một nụ cười vô cùng minh diễm.

Nàng dịu dàng nói: Đa tạ Cố công tử quan tâm, đêm qua thiếp nghỉ ngơi rất tốt.

Nàng vô ý thức liếc nhìn Liễu Nhược Hinh bên cạnh Cố Hàn Uyên, ánh mắt có chút không hiểu.

Mặc dù đối với sự phong lưu của Cố Hàn Uyên vẫn rất có phê bình kín đáo, thế nhưng sự tín nhiệm cơ bản thì cũng có.

Chủ yếu là đêm qua nàng từ chỗ Trương Yên nghe được không ít chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Những nữ tử ở Thiên Hòa Y Quán này ngoại trừ Tô Nguyên Chỉ ra, đều là mục tiêu chinh phục thường ngày của Cố Hàn Uyên.

Những quá trình đó tự nhiên không có gì hay mà phải kiêng dè Lâm Lăng.

Đặc biệt Trương Yên vừa nhắc đến Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt liền tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Mặc dù nói nghiêm chỉnh mà nói, nàng chỉ có thể coi là thị thiếp của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng nàng lại không có bất kỳ sự bất mãn nào đối với hiện trạng, ngược lại cảm thấy mình hiện tại sống rất hạnh phúc.

Điều này liền khiến Lâm Lăng không lời nào để nói.

Tuy tình huống mẫu nữ của Tô Nguyên Chỉ và Trần An An khiến nàng vẫn cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng nếu là cam tâm tình nguyện, nàng cũng không tiện xen vào.

Vậy thì tốt rồi.

Cố Hàn Uyên đang định lại giả vờ quan tâm hai câu, đột nhiên cau mày nhìn về phía cửa lớn Y Quán, Không xong.

Chỉ thấy Chu Nhất Phẩm phong phong hỏa hỏa xông vào.

Phía sau còn theo Dương Vũ Hiên.

Chu Nhất Phẩm khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên một khắc kia, nhất thời mừng rỡ hô: Tốt quá rồi, Cố công tử huynh ở đây.

Từ không tốt đến tốt quá rồi đơn giản là vì Cố Hàn Uyên ở đây.

Có thể thấy được hắn chính là tìm đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ nhíu mày, cười hỏi: Tìm ta có chuyện gì.

Chu Nhất Phẩm thở hổn hển, gấp gáp nói: Trang Điền Điền bị người của quan phủ bắt rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Hiển nhiên là chuyện Trang Điền Điền cầm tranh thêu Diệu Liên bán lấy tiền đã bại lộ.

Kỹ nghệ cung đình mà lưu lạc dân gian sớm muộn cũng sẽ gây chú ý.

Có thể kéo dài nhiều ngày như vậy ít nhiều là do Tiểu Nhu đã phản chiến.

Bằng không hiện tại Diệu Liên đã chết.

Trang Điền Điền cũng sẽ gánh tội danh hung thủ giết người.

Bất quá bởi vì Cố Hàn Uyên ở Thiên Hòa Y Quán trước mặt mọi người nhiều lần triển lộ qua năng lượng của mình, sở dĩ Chu Nhất Phẩm mới có thể lập tức tìm hắn xin giúp đỡ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt không khỏi hướng về ngoài cửa nhìn sang.

Hắn đã cảm giác được thân ảnh kia theo Chu Nhất Phẩm tới trước.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, cười như không cười nói: Trang Điền Điền.

Chính là kẻ bán đậu hũ mập mạp kia.

Chu Nhất Phẩm gấp gáp nói: Chính là hắn.

Cố công tử xin cứu cứu hắn.

Tình huống hôm nay cùng trong kịch bản không giống.

Khi đó là Diệu Liên chết trong nhà Trang Điền Điền, Chu Nhất Phẩm chỉ cần điều tra ra chân tướng cái chết của Diệu Liên thì có cơ hội rửa tội cho Trang Điền Điền.

Nhưng bây giờ là Trang Điền Điền đang buôn bán tranh thêu cung đình.

Hết lần này tới lần khác Trang Điền Điền lại chết suy nghĩ muốn bảo mật thân phận của Diệu Liên.

Chu Nhất Phẩm dĩ nhiên là vô kế khả thi.

Sau đó hắn giải thích tiền căn hậu quả một lần.

Mà Cố Hàn Uyên nghe xong lắc đầu, lạnh nhạt cự tuyệt nói: Ta và Trang Điền Điền không quen, không có lý do gì cứu hắn.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy nhất thời thất vọng.

Cố Hàn Uyên và Trang Điền Điền quả thực không quen.

Trang Điền Điền từ khi Cố Hàn Uyên vào ở Thiên Hòa Y Quán liền tiềm thức giảm bớt tần suất tới nơi này.

Tổng cộng cũng chưa từng thấy mặt Cố Hàn Uyên mấy lần.

Ngay cả Lâm Lăng nghe được Cố Hàn Uyên cự tuyệt cũng chỉ hơi nhíu mày.

Cố Hàn Uyên quả thực không có đạo lý phải đại động can qua vì một người xa lạ.

Cứu là tình cảm, không cứu là bổn phận.

Huống chi Trang Điền Điền cũng không phải tội chém đầu, cùng lắm là bị giam mấy năm mà thôi.

Sau đó Cố Hàn Uyên tùy tiện tìm một cái cớ liền một mình trở lại nội viện.

Đám người cũng chỉ coi Cố Hàn Uyên đang dùng thái độ này biểu thị sự cự tuyệt.

Chu Nhất Phẩm tuy thất vọng, nhưng cũng không có cách nào cưỡng cầu Cố Hàn Uyên nhất định phải cứu Trang Điền Điền.

Trở lại nội viện Y Quán, Cố Hàn Uyên ở giữa đình đợi một lát.

Quả nhiên, một trận khinh công Phi Diêm Tẩu Bích qua đi, một giọng nữ ôn uyển vang lên.

Công tử xin dừng bước.

Nghe tiếng kêu gọi, Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch lên.

Thần tình hơi chút thu liễm, xoay người lại, ngưng mắt nhìn muội muội Diệu Liên, người có dáng dấp hầu như giống hệt Ngọc Liên.

Bất quá hai người về khí chất chênh lệch lại rất lớn.

Ngọc Liên càng anh khí, Diệu Liên thì càng ôn nhu.

Nàng là cái loại nữ tử có thể thỏa mãn mọi người đối với huyễn tưởng về một đại tỷ tỷ ôn nhu.

Âm sắc cũng mềm mại uyển chuyển, làm người ta không tự chủ được sẽ đối với nàng mềm lòng.

Trách không được lại bị Trang Điền Điền hô Thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên trong lòng đối với Diệu Liên rất là thỏa mãn, nhưng nét mặt lại bất động thanh sắc nhíu mày, giả vờ nghi hoặc nói: Ngọc Liên, sao ngươi lại tới đây.

Diệu Liên nghe vậy nhất thời cả kinh trợn to đôi mắt đẹp.

Nàng vốn dĩ nghĩ đến thử hướng Cố Hàn Uyên cầu tình cứu Trang Điền Điền, không ngờ lại nghe được tin tức về tỷ tỷ nàng Ngọc Liên.

Không thể không nói, Diệu Liên tuy có hình tượng khí chất tri thức ôn uyển, kỳ thực tính cách lại vô cùng ngây thơ, thiện lương.

Nếu không phải như vậy, trong kịch tình nàng cũng sẽ không đưa tới họa sát thân.

Nguyên nhân chỉ bởi vì lo lắng mình giấu kín ở nhà Trang Điền Điền sẽ tăng thêm gánh nặng cho hắn, liền đem mình làm món hàng tài nghệ cung đình để Trang Điền Điền đi bán.

Bằng không ẩn thân dân gian thật ra là một chủ ý tương đối tốt.

Trong kịch tình, Ngọc Liên càng thêm cẩn thận cảnh giác nên không có bại lộ thân phận.

Cố Hàn Uyên nhìn Diệu Liên đang sững sờ, không chờ nàng kịp phản ứng, liền tiếp tục nói: Không phải đã bảo ngươi an ủi Kỷ Từ thật tốt, để nàng không nên vội vàng xao động về tung tích Tiểu Hoàng Tử sao.

Chờ ta phái người tìm được muội muội ngươi tự nhiên có thể đón Tiểu Hoàng Tử về.

Ngươi tùy tiện hành động ngược lại có nguy cơ bại lộ.

Diệu Liên nghe vậy lại ngẩn ra.

Tảng đá lớn trong lòng mấy ngày qua cũng nhất thời buông xuống.

Đêm đó sau khi mỗi người một ngả ở An Nhạc Thiên, nàng vẫn luôn lo lắng cho Ngọc Liên và Kỷ Từ, những người đã dẫn dụ truy binh đi.

Chương 1572

Lại bởi vì lo lắng đánh rắn động cỏ, vẫn không dám trở về hoàng cung tìm hiểu tin tức.

Diệu Liên tuy ngây thơ nhưng cũng không ngu ngốc.

Huống chi Cố Hàn Uyên gợi ý rõ ràng đến mức không thể rõ hơn.

Kỷ Từ và Ngọc Liên đều được hắn cứu, chí ít song phương hẳn là cùng một phe.

Trong giọng nói của Cố Hàn Uyên lại có Ngọc Liên, có Kỷ Từ, thậm chí còn có sự tồn tại của Tiểu Hoàng Tử.

Đối với Cố Hàn Uyên ít nhất đã thêm vài phần tín nhiệm cơ bản.

Bất quá, vì chuyện Trang Điền Điền bị bắt, ít nhiều nàng cũng thêm mấy phần cẩn thận.

Tuy sự cẩn thận này có chút hậu tri hậu giác.

Diệu Liên thấy Cố Hàn Uyên giống như nhận lầm nàng thành Ngọc Liên, liền mượn cơ hội thăm dò nói: Ta và Diệu Liên có ám hiệu có thể liên hệ.

Diệu Liên đối với Cố Hàn Uyên quả thật vẫn còn chưa đủ tín nhiệm.

Vừa vặn Cố Hàn Uyên cũng không muốn nàng quá nhanh phát hiện mình đã biết thân phận của nàng.

Vì vậy trực tiếp ngắt lời nói: Ám hiệu ngươi không phải đã nói cho ta biết sao.

Dứt lời còn cố ý hồ nghi đánh giá Diệu Liên.

Diệu Liên nghe vậy càng thêm yên tâm về Cố Hàn Uyên, vội vàng dùng giọng điệu của Ngọc Liên giải thích: Ta đối với thói quen ám hiệu của Diệu Liên rõ ràng hơn một chút, có thể tìm được tung tích của nàng nhanh hơn.

Tiểu Hoàng Tử can hệ trọng đại, tìm được sớm thì tốt hơn.

Hơn nữa ta cũng rất lo lắng an nguy của Diệu Liên.

Liền muốn xem xem có thể hay không giúp đỡ công tử một tay.

Giúp đỡ việc khó khăn của ta sao.

Cố Hàn Uyên kéo dài âm thanh, thêm vài phần ý vị sâu xa.

Diệu Liên nhất thời trong lòng căng thẳng, còn tưởng rằng bị Cố Hàn Uyên nhìn ra điều gì sơ hở.

Nàng sau khi xác nhận Cố Hàn Uyên có thể tín nhiệm, liền nảy sinh ý định mượn thân phận Ngọc Liên để cầu Cố Hàn Uyên cứu Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền là vì nàng lơ là sơ suất mới rước lấy lao ngục tai ương, nếu không thể cứu hắn ra thì trong lòng nàng khó an.

Tạm mượn thân phận Ngọc Liên quen thuộc hơn với Cố Hàn Uyên, khả năng cầu xin thành công sẽ cao hơn một chút.

Chuyện gấp phải tòng quyền, nàng vẫn là nguyện ý biến báo một chút.

Còn sau đó, nàng sẽ hảo hảo nói xin lỗi.

Cố Hàn Uyên hơi lộ ra nụ cười trêu chọc nói: Chỗ ta đây ngược lại thật có chút việc cần Ngọc Liên ngươi giúp một tay.

Diệu Liên thấy Cố Hàn Uyên không phải đang hoài nghi nàng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vung lên khuôn mặt tươi cười, lời thề son sắt nói: Công tử mời nói, ta nhất định làm thỏa đáng.

Diệu Liên nghĩ là trước tiên làm tốt chuyện Cố Hàn Uyên giao phó, đến lúc đó lại cầu hắn ra tay cứu Trang Điền Điền hẳn là sẽ không bị cự tuyệt phải không.

Nhưng mà ngay sau đó, nụ cười ôn nhu trên mặt đẹp của nàng liền không giữ được.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến sát đến trước mặt nàng, một tay ôm nàng vào lòng.

Bên tai nàng hắn trêu đùa nói: Ngọc Liên ngươi bây giờ cũng đã là thị nữ của ta, còn tránh xa như vậy làm gì.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, Diệu Liên lúc này đã bối rối.

Nhiệt độ và khí tức nam tử bao quanh nàng.

Chưa từng cùng nam tử nào có tiếp xúc thân mật như vậy, mặt Diệu Liên nhất thời đỏ bừng, tràn đầy sự không biết làm sao.

Hơi lộ ra kinh hoảng nói: Công tử.

Cố Hàn Uyên trước đó không vội vàng mang Ngọc Liên đi đón Diệu Liên về, một điểm rất quan trọng chính là Trang Điền Điền tuyệt đối sẽ không và cũng không dám làm gì Diệu Liên.

Lúc này phản ứng của Diệu Liên càng chứng minh điểm này.

Mà Diệu Liên lúc này cũng bỗng nhiên kinh ngạc nhận ra mối quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Ngọc Liên thân mật hơn nàng nghĩ.

Thị nữ.

Chỉ sợ là thị thiếp a.

Diệu Liên có chút khó có thể tin tỷ tỷ anh khí lại kiên cường của mình lại cam tâm ủy thân cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại rất phù hợp logic.

Trước đó Diệu Liên mặc dù nghe Cố Hàn Uyên nhắc đến Ngọc Liên, Kỷ Từ cùng với Tiểu Hoàng Tử vẫn không lập tức tín nhiệm hắn, phần lớn nguyên nhân chính là Cố Hàn Uyên không có lý do để làm chuyện bao đồng.

Phải biết rằng, so với Vạn Trinh Nhi, các nàng không có bất kỳ ưu thế nào đáng nói, thậm chí bữa hôm lo bữa mai.

Lúc này giúp các nàng, là một chuyện mất nhiều hơn được.

Chẳng qua nếu Ngọc Liên thành thị thiếp của Cố Hàn Uyên, nghĩ thêm một chút sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, thì tất cả đều được giải thích thông suốt.

Dung mạo tỷ muội các nàng thế nào, chính nàng rõ ràng nhất.

Ngọc Liên biết hấp dẫn Cố Hàn Uyên, lại có gì kỳ quái đâu.

Chỉ là như vậy, Diệu Liên, người vốn định giả trang Ngọc Liên, khả năng liền gặp khó.

Vội vàng đè lại bàn tay đang du tẩu của Cố Hàn Uyên, mặt đẹp đỏ bừng gấp gáp nói: Công tử ngươi không phải còn có chuyện muốn phân phó ta đi làm sao.

Đừng chậm trễ chính sự.

Nàng cường điệu nói chính sự hai chữ.

Nỗ lực dùng kế hoãn binh để kéo dài.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại đối với điều này thờ ơ, ngược lại đương nhiên nói: Đây chính là chính sự.

Dừng một chút, giả mù sa mưa giải thích: An An muội muội kinh nghiệm nông cạn, mẫu thân nàng cũng vội vàng chiếu cố nàng.

Đêm qua không thể tận hứng, Ngọc Liên ngươi tới đúng lúc.

Không ngờ lại là đánh lên nòng súng nữa sao.

Diệu Liên khóc không ra nước mắt.

Lúc này bầu không khí đều tô đậm đến đây, nàng còn muốn cự tuyệt cũng không phải chuyện dễ dàng.

Diệu Liên vắt hết óc nghĩ cách thoát thân.

Kế trước mắt dường như chỉ có nói rõ chân tướng một con đường có thể đi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Diệu Liên cảm giác được đỉnh đầu truyền đến một trận lực đạo khó có thể kháng cự, không tự chủ liền quỳ xuống.

Âm thanh mang ý riêng của Cố Hàn Uyên cũng tại lúc này vang lên.

Ngọc Liên ngươi hẳn không phải chỉ vì chuyện Diệu Liên mà đến chứ.

Có phải có chuyện gì khó khăn cần giúp đỡ không.

Bị đẩy xuống mặt Diệu Liên kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, không biết làm sao.

Vừa đúng lúc chỉ điểm lại khiến nàng, người đang có việc cầu, không dám thẳng thừng cự tuyệt.

Trầm mặc khoảng khắc, Diệu Liên hơi lộ ra bàng hoàng, mập mờ không rõ nói: Công tử có thể không thể giúp một chút Trang Điền Điền.

Ôn nhu và thiện lương là những điều chân thiện mỹ trong nhân thế, nhưng lại rất dễ dàng bị người lợi dụng.

Phân biệt chỉ ở chỗ nguyện ý trả giá ra sao để thực hiện thiện lương của mình.

Biết là chính mình làm phiền hà Trang Điền Điền, Diệu Liên trong lòng hổ thẹn.

Vì giải cứu Trang Điền Điền, nàng nguyện ý đánh đổi khá nhiều.

Mặc dù không bao gồm việc để mình thất thân, nhưng nếu chỉ là hầu hạ một chút Nàng lúc này khuất phục càng nhiều cũng là bởi vì Cố Hàn Uyên vô cùng cường thế, nàng chưa kịp phản ứng đã biến thành tình cảnh hiện tại.

Cũng may Diệu Liên là cung nữ, những gì nên hiểu đều hiểu, không đến mức luống cuống tay chân.

Đặc biệt nàng còn là thân thiếp cung nữ bên cạnh Ngô Hoàng hậu, những điều cần biết thì càng nhiều.

Bất quá Diệu Liên lúc này khẽ ngưỡng trán chứng kiến thần sắc vui mừng hiện lên trên mặt Cố Hàn Uyên, lại không hiểu sao có một loại rung động.

Đó là tâm tình xao động do lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nam tử mang lại.

Đặc biệt nghĩ đến tỷ tỷ Ngọc Liên của mình đã là thị thiếp của Cố Hàn Uyên, nàng càng có một loại tâm tình cổ quái.

Nguyên bản hảo cảm vì sự hàm hậu, thiện lương của Trang Điền Điền sinh ra cũng lặng yên nhạt đi vài phần.

Kỳ thực Diệu Liên có một điểm vẫn tính sai lầm.

Ngọc Liên tuy sớm muộn cũng không thoát được, nhưng bây giờ thật đúng là không tính là thị thiếp của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trong ngày thường có quá nhiều chuyện bận rộn, căn bản không để ý tới việc nạp Ngọc Liên.

Chương 1573

Huống chi ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu trong kia bao nhiêu nữ tử đang gào khóc đòi ăn, Ngọc Liên muốn tìm cơ hội hầu hạ một chút cũng không có.

Ngược lại vì Cố Hàn Uyên coi nhẹ, nàng trở nên có chút lo được lo mất.

Kết quả cuối cùng lại là Diệu Liên đoạt trước một bước.

Lúc này Cố Hàn Uyên giả vờ nghi ngờ hỏi: Ừ.

Vì sao ngươi lại cầu tình cho Trang Điền Điền.

Động tác của Diệu Liên dừng lại.

Lần nữa rơi vào sự do dự có nên nói thật hay không.

Bất quá làm cũng đã làm rồi, hối hận cũng đã muộn.

Cũng không thể lúc này lại nói cho Cố Hàn Uyên, mình là lừa hắn chứ.

Sở dĩ Diệu Liên chỉ có thể kiên trì, tiếp tục làm bộ thân phận Ngọc Liên, gián đoạn, mập mờ không rõ nói: Trang Điền Điền là vì buôn bán thêu cung đình mới bị quan phủ bắt, rất có thể là từ Diệu Liên đó mà có được.

Công tử cứu Trang Điền Điền thì có thể từ đó biết được tung tích của Diệu Liên.

Diệu Liên hiện tại tương đương xấu hổ.

Cùng lúc không muốn để Cố Hàn Uyên biết mình lừa hắn, lại muốn trong tình huống không bại lộ thân phận mà cầu Cố Hàn Uyên cứu ra Trang Điền Điền.

Về phương diện khác nàng còn cần một phương thức hợp lý để thân phận của mình xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Như đã tín nhiệm Cố Hàn Uyên, tự nhiên muốn mau sớm thông qua hắn mà hội hợp với Ngọc Liên.

Sở dĩ trong lúc cấp thiết, Diệu Liên động linh cơ một cái, suy nghĩ ra lý do hợp lý miễn cưỡng như vậy.

Chờ Cố Hàn Uyên cứu ra Trang Điền Điền, nàng lại dùng thân phận của mình hiện thân, làm cho Cố Hàn Uyên mang nàng đi gặp Ngọc Liên và Kỷ Từ.

Cố Hàn Uyên đè khóe miệng, tránh cho mình cười ra tiếng.

Thỏa mãn ác thú vị, Cố Hàn Uyên hiện tại tâm tình tương đối tốt, cũng nguyện ý bồi Diệu Liên chơi thêm một hồi.

Hắn giả vờ chăm chú suy nghĩ khoảng khắc, mới khẽ vuốt cằm nói: Ngươi nói đúng, xác thực có loại khả năng này.

Diệu Liên nghe vậy vui vẻ, ngẩng đầu lên vội hỏi: Công tử ngươi nguyện ý cứu Trang Điền Điền rồi sao.

Cố Hàn Uyên thuận tay đem Diệu Liên đè trở lại, ưu ưu khẽ thở dài: Ngươi đều nói như vậy, ta có thể không đáp ứng sao.

Cứu hay không cứu Trang Điền Điền đối với Cố Hàn Uyên mà nói kỳ thực cũng không có gì đáng lo.

Trước đó nếu không phải nhận thấy Diệu Liên theo ở phía sau, hắn sợ rằng đều sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Chu Nhất Phẩm.

Đến lúc đó đồng dạng có thể mượn cơ hội đi gặp Diệu Liên, đem nàng mang đi.

Bây giờ bất quá là thay đổi loại phương thức mà thôi.

Diệu Liên tuy lại bị đẩy xuống, nhưng lại hoàn toàn không có ý nghĩ ngại ngùng.

Theo việc trời xui đất khiến hầu hạ Cố Hàn Uyên, ý nghĩ của nàng cũng đã thay đổi.

Trang Điền Điền vì nàng cho thêu mà bị quan phủ bắt, cũng coi như cho nàng một lời nhắc nhở.

Trang Điền Điền cùng nàng chung quy không phải người của một thế giới.

Huống chi còn có uy hiếp Vạn Trinh Nhi ở đó.

Lần này là lao ngục tai ương, lần sau không chừng chính là họa sát thân.

Không phải người của một thế giới mà mạnh mẽ tiếp xúc luôn rất khó có kết quả tốt.

Coi như là vì Trang Điền Điền tốt, nàng cũng đã đến lúc phải rời đi.

Cầu Cố Hàn Uyên đem Trang Điền Điền từ trong lao ngục cứu ra, là điều cuối cùng nàng có thể làm cho Trang Điền Điền.

Tại đại sảnh Y Quán.

Sau khi Cố Hàn Uyên lạnh lùng biểu thị cự tuyệt cứu Trang Điền Điền đồng thời mượn cớ rời đi, toàn bộ bầu không khí trở nên rất là trầm trọng.

Qua hồi lâu đều không có người mở miệng nói chuyện.

Thiên Hòa Y Quán sớm đã cùng trước đây không giống nhau.

Mọi người ở đây duy nhất quan tâm Trang Điền Điền cũng chỉ có một mình Chu Nhất Phẩm mà thôi.

Tựa như Cố Hàn Uyên nói, bọn họ và Trang Điền Điền không quen.

Nếu như Trang Điền Điền vẫn như trong kịch tình thường xuyên chạy đến Thiên Hòa Y Quán để xuyến môn, Liễu Nhược Hinh quả thật có khả năng xin tha cho hắn.

Nhưng vì vô ý thức lảng tránh Cố Hàn Uyên, Trang Điền Điền đã rất lâu chưa tới Thiên Hòa Y Quán.

Liễu Nhược Hinh không đến mức vì một người không quen mà đi cầu Cố Hàn Uyên quản chuyện không có hứng thú.

Trên thực tế nếu quả như thật muốn quản, với địa vị của nàng bây giờ ở Tây Hán cũng có thể cứu ra Trang Điền Điền.

Chủ yếu vẫn là vì tội danh của Trang Điền Điền không lớn, không cần thiết đi thảo nhân tình này.

Nếu là tội giết người, đó lại không giống nhau.

Ta đi tìm An An, An An cũng sẽ không ngồi xem Trang Điền Điền bị lao ngục tai ương.

Có An An cầu tha thứ thì Cố công tử hẳn là sẽ bằng lòng cứu người.

Đây là biện pháp duy nhất Chu Nhất Phẩm bây giờ có thể nghĩ tới.

Trần An An cùng Trang Điền Điền có giao tình, có thể ảnh hưởng đến Cố Hàn Uyên.

Bất quá hắn vừa muốn động thân hướng hậu viện Y Quán đi tới, đã bị Liễu Nhược Hinh ngăn cản.

Chu Nhất Phẩm ngươi bây giờ không thể đi.

Vì sao.

Chu Nhất Phẩm thật sâu nhíu mày.

Hắn tự nhiên biết Thiên Hòa Y Quán ngày nay biến hóa, bằng không cũng sẽ không đồng ý đề nghị của Cố Hàn Uyên về việc khác lập môn hộ mở một gian Nhân Hòa Y Quán.

Bất quá bây giờ bị Liễu Nhược Hinh ngăn lại, vẫn là làm hắn cảm thấy phiền muộn.

Liễu Nhược Hinh lúc này đã không còn thoải mái, lại có chút xấu hổ.

Hừ nhẹ một tiếng, giải thích: Đêm qua Trần An An quá mức mệt nhọc, lúc này khẳng định còn đang ngủ.

Cố đại ca chắc cũng là đi chiếu cố nàng.

Chu Nhất Phẩm nghe vậy giật mình.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Hắn tuy phần nhiều là đối đãi Trần An An như muội muội, nhưng muốn nói thật không có chút tình yêu nam nữ cũng là không thể.

Từ giọng nói của Liễu Nhược Hinh đoán được Trần An An cùng Cố Hàn Uyên đã xảy ra chuyện gì, trong lúc nhất thời lại có cảm giác hoảng hốt.

Chu Nhất Phẩm ngẩng đầu nhìn một chút Thiên Hòa Y Quán đã từng sinh sống nhiều năm như vậy, lúc này lại chỉ cảm thấy xa lạ.

Dáng vẻ thất hồn lạc phách của Chu Nhất Phẩm khiến Liễu Nhược Hinh có chút không đành lòng.

Đáng tiếc nàng không nhìn ra Chu Nhất Phẩm thật sự chú ý điều gì, chỉ có thể an ủi: Dù sao Trang Điền Điền không phải là tội mất đầu gì.

Đến lúc đó dùng chút bạc, sẽ không bị giam quá lâu.

Chu Nhất Phẩm lắc đầu, không nói chuyện.

Lúc này, Lâm Lăng đang bàng quan thật lâu đột nhiên mở miệng nói: Ta cảm thấy Cố công tử không phải người lạnh lùng như vậy, có lẽ là có nguyên nhân khác thì sao.

Mọi người nghe vậy dồn dập kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Lâm Lăng bị những ánh mắt này nhìn thấy có chút không được tự nhiên, không khỏi quay đi ánh mắt, giải thích: Ta tuy cùng Cố công tử tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng ta tin tưởng hắn.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Liễu Nhược Hinh nhìn về phía Lâm Lăng nhất thời liền trở nên có chút quỷ dị.

Ồ.

Lâm cô nương cứ như vậy tín nhiệm ta sao.

Lâm Lăng theo tiếng gọi nhìn lại, kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên từ trong viện đi ra.

Sau khi được Diệu Liên hầu hạ, Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng bằng lòng sẽ đi cứu Trang Điền Điền, sau đó liền đuổi nàng đi.

Diệu Liên mím chặt cánh môi, ngoan ngoãn đi.

Nàng còn muốn trở về kế hoạch làm sao để mình lại hợp lý xuất hiện trước mặt Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa chờ nhìn thấy tỷ tỷ Ngọc Liên của nàng thì nên giải thích thế nào đồng thời thông đồng dễ nói chuyện cũng là một việc cấp bách cần suy tính.

Diệu Liên không muốn để Cố Hàn Uyên biết mình lừa hắn, còn hồ đồ hầu hạ hắn.

Như vậy đã xấu hổ lại mất mặt, chỉ có thể cố gắng che giấu.

Đáng tiếc nàng căn bản không biết Cố Hàn Uyên đã sớm biết thân phận của nàng, xuất phát từ ác thú vị mới đùa giỡn nàng một phen.

Chương 1574

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Lâm Lăng, rất hài lòng sự tín nhiệm quá mức do tâm lý bồi thường của nàng.

Lâm Lăng bị Cố Hàn Uyên nhìn kỹ đến có chút ngượng ngùng, không tự chủ quay đi ánh mắt.

Nhẹ giọng nói: Ta đã thấy được Cố công tử mạnh miệng nhẹ dạ, không tin Cố công tử là người vô tình như vậy.

Huống chi cứu ra Trang Điền Điền đối với Cố công tử mà nói, cũng chỉ là nhấc tay mà thôi sao.

Trải qua chuyện đêm qua, hiện tại Cố Hàn Uyên trong mắt nàng ngoại trừ vẫn còn quá phong lưu một chút ra, đều là đáng giá tín nhiệm.

Thậm chí có thể bị nàng đánh lên người tốt nhãn hiệu, ân, giúp nàng báo thù đều là người tốt.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thấy buồn cười nói: Lâm cô nương đều như vậy khen tặng ta, không đáp ứng cũng không được a.

Lời vừa nói ra, Lâm Lăng càng thẹn thùng.

Không khỏi dâng lên vài phần tâm tư không rõ.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Lăng cũng càng thêm cổ quái, không ngờ Cố Hàn Uyên vừa rồi không bằng lòng cứu người là đang chờ Lâm Lăng mở miệng nói.

Chí ít từ góc độ của bọn hắn mà xem, đây chính là chân tướng.

Ngay cả Liễu Nhược Hinh cũng không khỏi không biết nói gì mà lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Thua thiệt nàng mới vừa rồi còn ngăn cản Chu Nhất Phẩm muốn đi tìm Trần An An giúp đỡ.

Liễu Nhược Hinh nhất thời cũng có chút ghen tị.

Trần An An đã trộm đi còn chưa tính, Cố Hàn Uyên bây giờ còn có tân hoan.

Nàng không phải nên càng chủ động một chút sao.

Tỷ tỷ ngươi đang suy nghĩ gì.

Khuôn mặt đỏ quá.

Âm thanh của Đồng Đồng vang lên bên tai, khiến Liễu Nhược Hinh giật mình.

Tỉnh hồn lại, Liễu Nhược Hinh tức giận nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng, che giấu nói: Ngươi bây giờ còn nhỏ, cho nên không hiểu.

Chờ ngươi trưởng thành liền đã hiểu.

Đồng Đồng nghe vậy nghiêng đầu một chút, nàng chỉ cảm thấy thần tình của Liễu Nhược Hinh vừa rồi nhìn rất quen mắt.

Khi người nhà nàng khỏe mạnh, thỉnh thoảng sẽ thấy trên mặt mẫu thân nàng.

Đồng thời sau đó mẫu thân nàng sẽ giống như dùng ngữ khí đùa giỡn hỏi nàng, Muốn đệ đệ hay muội muội.

Sở dĩ ngay sau đó, nàng liền ngây dại hỏi: Tỷ tỷ là muốn cho đại ca ca sinh hài tử sao.

Liễu Nhược Hinh nghe vậy đương nhiên vì Đồng ngôn vô kỵ mà đỏ bừng mặt.

Vội vàng bưng miệng Đồng Đồng, lại như xấu hổ lại như giận mà thấp giọng quát khẽ: Nói nhăng gì đấy.

Nhưng mà Liễu Nhược Hinh hiện tại lại đi che miệng Đồng Đồng, hiển nhiên đã quá muộn.

Ngẩng đầu một cái, nhất thời liền chạm phải ánh mắt chế nhạo tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên.

Thật vậy sao, cái này không giải thích được.

Ta đi xem Trần An An bên kia có cần giúp gì không.

Liễu Nhược Hinh thuận miệng tìm một cớ không đáng tin cậy liền kéo Đồng Đồng chạy trối chết.

Mang theo Đồng Đồng đi giúp Trần An An.

Là muốn cho nàng nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn trong phòng sao.

Đến cả cái cớ cũng tìm được như thế không để tâm, có thể thấy được Liễu Nhược Hinh thật sự xấu hổ.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, ngược lại thì hơi ý vị thâm trường nhìn về phía Dương Vũ Hiên, người theo Chu Nhất Phẩm đến nhưng vẫn không có bao nhiêu tồn tại cảm giác.

Còn vì sao phải lưu ý Dương Vũ Hiên.

Chỉ vì Đồng Đồng trước khi phát ra nghi vấn ngây thơ với Liễu Nhược Hinh, nàng vẫn luôn lén lút quan sát Dương Vũ Hiên.

Chính xác mà nói là phần đáy chuôi đoản đao trên tay Dương Vũ Hiên.

Nơi đó có một lỗ thủng kỳ quái.

Nhìn qua chính là đã từng nạm cái gì đó.

Hoặc là bảo thạch, hoặc là ngọc.

Bây giờ thiếu sót rồi, Dương Vũ Hiên nhưng không có ý định bù vào bên ngoài.

Cũng là bởi vì Dương Vũ Hiên chú ý tới ánh mắt của Đồng Đồng, nàng mới vội vàng lấy Liễu Nhược Hinh làm cái cớ để dời đi ánh mắt.

Phải biết rằng, trước đó Đồng Đồng ở trước mặt mọi người đều là vô cùng im miệng không nói, kết quả lại đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Nếu không phải là nội dung trong lời nói của nàng quá mức bạo dạn, mọi người cũng sẽ không đem ánh mắt đều đặt vào trên người Liễu Nhược Hinh.

Những chi tiết này Cố Hàn Uyên mới có thể chú ý tới.

Đồng Đồng có thể ở trong tình huống mẫu thân nàng, Diêu Tứ Nương đã điên, còn sống sót, làm sao có khả năng thật sự ngây thơ như vậy.

Cố Hàn Uyên mặc dù biết chân tướng, nhưng cũng không có ý định hiện tại liền vạch trần.

Dương Vũ Hiên bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhìn đến có chút tê cả da đầu.

Vội vàng cung kính chắp tay nói: Gặp qua Cố công tử.

Bởi vì lần đầu gặp mặt đã bị sửa chữa một trận duyên cớ, Dương Vũ Hiên so với trong kịch tình phải đàng hoàng hơn rất nhiều.

Lại thêm từ trước đó, Tào Thiếu Khanh còn cố ý dặn dò hắn phải tuyệt đối nghe theo phân phó của Cố Hàn Uyên.

Mặc dù không biết vì sao, thế nhưng hắn đối với Cố Hàn Uyên kính nể nhưng cũng sâu hơn.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, không để ý tới Dương Vũ Hiên nữa.

Tạm thời còn không phải là lúc xử lý hắn.

Trang Điền Điền mặc dù là bị Phủ Doãn phái người bắt, nhưng vì liên quan đến việc trộm cắp đồ dùng trong cung, sở dĩ cuối cùng bị chuyển giao tới Cẩm Y Vệ.

Cố Hàn Uyên suy nghĩ khoảng khắc, quyết định tự mình đi một chuyến Cẩm Y Vệ.

Tổng bộ Cẩm Y Vệ trang trọng sâm nghiêm.

Là một trong những cơ quan đặc vụ của Minh quốc, tự có uy thế riêng.

Vừa tới tổng bộ Cẩm Y Vệ, Cố Hàn Uyên một chút quan sát, thấy đều là vẻ già nua nặng nề.

Suy nghĩ một chút cũng phải, Cẩm Y Vệ bây giờ đều sắp bị thẩm thấu thành cặn bã.

Thậm chí còn không thể thoát khỏi tình cảnh tay sai của Đông Xưởng.

Xét đến cùng vẫn là vấn đề di lưu lịch sử và tiền bạc gây họa.

Cẩm Y Vệ thuộc về Đông Xưởng tiết chế, bị Đông Xưởng kẹt kinh phí.

Dẫn tới Cẩm Y Vệ ngoại trừ hệ thống đối với quốc gia bên ngoài còn có thể miễn cưỡng duy trì thuần khiết, nội bộ lại sớm đã mục nát rồi.

Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Thanh Long tuy vẫn tận sức với việc thoát khỏi Đông Xưởng, nhưng đến nay không có hiệu quả gì.

Thẳng đến lần trước ở phủ Binh Bộ Thượng Thư lúc có cơ hội tiếp xúc với Cố Hàn Uyên, mới coi như thấy được vài phần chuyển cơ.

Tuy Thanh Long cũng rất không muốn để Cố Hàn Uyên nhúng chàm Cẩm Y Vệ.

Thế nhưng không thể không thừa nhận là hắn cần Cố Hàn Uyên kiềm chế Đông Xưởng, cân bằng các thế lực khắp nơi đã thấm vào Cẩm Y Vệ.

Cố Hàn Uyên nhìn người ra nghênh tiếp hắn trước mắt, tâm tình nhất thời có chút cổ quái.

Không biết đây có tính là thành ý của Thanh Long không.

Chỉ thấy người đến khom lưng, chắp tay, rất là cung kính.

Cẩm Y Vệ Phó Thiên Hộ Nhiếp Tử Y, gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên hơi có chút cổ quái đánh giá Nhiếp Tử Y.

Khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, tư thế hiên ngang nhưng trong khí chất mơ hồ lại có vài phần kiều mị.

Một thân phi ngư phục rộng lớn che đậy thân thể mềm mại linh lung của nàng.

Thế nhưng với nhãn quan của Cố Hàn Uyên thì có thể thấy vóc người của nàng tương đối tốt.

Dưới thái độ cung kính, là giữa hai lông mày mơ hồ có màu sắc chống cự.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, chỉ là kỳ quái hỏi: Chỉ Huy Sứ Thanh Long của các ngươi đâu.

Nhiếp Tử Y do dự khoảng khắc, giải thích: Thanh Long đại nhân đang cùng tân nhậm Chỉ Huy Sứ trao đổi chuyện quan trọng, vô hạ đến đây nghênh tiếp Cố công tử, xin hãy tha lỗi.

Tân nhậm Chỉ Huy Sứ.

Cố Hàn Uyên lông mày không khỏi nhíu lại.

Chương 1575

Hôm nay trong triều, Nghiêm Tung lấy việc Nghiêm Thế Phiên bị tập kích làm lý do, lên án mạnh mẽ Cẩm Y Vệ vô năng.

Việc này không giả được.

Nghiêm Thế Phiên trong nhà mình bị người khoét mất một con mắt trái.

Cẩm Y Vệ phụ trách trị an kinh thành quả thật có chỗ thất trách.

Thế nhưng loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.

Chức năng của Cẩm Y Vệ rất nhiều, nhưng kinh phí thiếu, nhân sự không đủ là chuyện mọi người đều biết.

Kinh thành lớn như vậy cũng không phải chỉ một mình Cẩm Y Vệ có thể thủ vệ được.

Huống chi mỗi nhà cũng sẽ không thật sự để Cẩm Y Vệ thâm nhập vào để thủ vệ an toàn.

Ai mà lại không có chút bí mật chứ.

Đem Cẩm Y Vệ bỏ vào trong nhà, đó không phải là muốn chết sao.

Sở dĩ Nghiêm Tung chỉ trích ít nhiều có chút cố tình gây sự, theo lý thuyết, Hoàng Đế chắc là sẽ không hiểu.

Nhiều nhất cũng chỉ là trách cứ vài câu chẳng giải quyết được vấn đề mà thôi.

Nhưng mà Lãnh Lăng Khí, người thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu, lại trong ánh mắt kinh ngạc của chúng thần hỏi Nghiêm Tung nên như thế nào cải thiện vấn đề Cẩm Y Vệ thất trách.

Kết quả Nghiêm Tung dĩ nhiên đề nghị ở trong Cẩm Y Vệ khác lập một tuần thành ty, chuyên trách trị an và thủ vệ trong kinh.

Nghị luận này vừa ra, trong triều nhất thời một mảnh xôn xao.

Chức quyền của Cẩm Y Vệ đạt được tăng mạnh, lực ảnh hưởng ở kinh thành tăng nhiều.

Dù sao nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, tuần thành ty tương đương với có quyền hạn chế quyền lực hành động của mấy đại bộ môn đặc vụ khác ở kinh thành.

Chí ít trên danh nghĩa là như vậy.

Đương nhiên, tiếng phản đối một mảnh.

Nhưng mà điều làm người ta vạn vạn không ngờ tới là Lãnh Lăng Khí dĩ nhiên khư khư cố chấp đồng ý đề nghị của Nghiêm Tung.

Đồng thời bổ nhiệm Lục Đình do Nghiêm Tung đề cử trở thành tân nhậm Chỉ Huy Sứ.

Đến đây, lũ triều thần đó còn không biết hai người sợ rằng sớm đã có thân thiết nghị bàn sao.

Bầu không khí trên triều đình nhất thời trở nên quỷ dị.

Sau đó vội vàng bãi triều xong việc.

Thế nhưng liên quan tới Cẩm Y Vệ khác lập một tuần thành ty, đồng thời từ Lục Đình đảm nhiệm Chỉ Huy Sứ chuyện cũng liền quyết định như vậy.

Nhiếp Tử Y giải thích tình huống mặc dù không biết cụ thể, thế nhưng Cố Hàn Uyên nghe qua sau đó lại biết Gia Cát Chính Ngã sợ rằng sắc mặt sẽ không quá tốt đẹp.

Lãnh Lăng Khí muốn thoát ly khống chế.

Thời gian này so với Gia Cát Chính Ngã dự liệu còn muốn sớm hơn rất nhiều.

Hơn nữa càng thêm làm hắn không nghĩ tới là Lãnh Lăng Khí vậy mà lại tuyển trạch cấu kết với Nghiêm Tung.

Quyền dục ăn mòn lòng người tốc độ so với trong tưởng tượng của Gia Cát Chính Ngã còn nhanh hơn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại là có thể lý giải.

Không ai có thể ở sau khi tiếp xúc được quyền thế mà không sản sinh nửa điểm thay đổi.

Càng chưa nói tới vị trí Chí Tôn vẫn bị bao nhiêu người mơ ước.

Hơn nữa Lãnh Lăng Khí bây giờ cũng coi như là trạng thái hắc hóa.

Có sự biến hóa này là trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Thế cục triều đình Minh quốc phức tạp, Hoàng Đế cũng không dễ làm như thế.

Chu Hậu Chiếu vì thu nạp quyền lực, luôn chơi các loại quyền mưu cân bằng.

Lãnh Lăng Khí tuy là trời xui đất khiến thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu.

Thế nhưng hắn lại phát hiện mình so với trong tưởng tượng còn muốn bó tay bó chân.

Phía sau càng có một Gia Cát Chính Ngã ở gắt gao hạn chế hắn.

Trừ phi Lãnh Lăng Khí chọn nằm yên thối nát, bằng không tất nhiên sẽ nỗ lực phản kháng.

Mà biện pháp tốt nhất chính là tìm kiếm trợ lực bên ngoài để phá vỡ thế cục.

Chỉ là không biết là Nghiêm Tung trước tìm tới Lãnh Lăng Khí, hay là Lãnh Lăng Khí chủ động tìm tới Nghiêm Tung.

Từ Nhiếp Tử Y đó hiểu được đầu đuôi câu chuyện, Cố Hàn Uyên cảm thấy có cần phải lại vào cung một chuyến.

Cố Hàn Uyên đột nhiên tự tiếu phi tiếu hỏi: Việc này đều là Thanh Long bảo Nhiếp cô nương ngươi nói cho ta biết.

Nhiếp Tử Y nghe vậy do dự một chút, lắc đầu nói: Không phải.

Là ta tự chủ trương.

Vì sao.

Cố Hàn Uyên tuy đoán được lý do của Nhiếp Tử Y, nhưng vẫn muốn nghe nàng chủ động nói rõ.

Nhiếp Tử Y ngắm nhìn bốn phía, thấy nhất thời không có ai, đột nhiên một gối quỳ xuống, cung kính nói: Ty chức muốn vì Cố công tử làm việc.

Nàng tự nhiên giải thích: Chuyện Lô Trấn Phủ Sứ đã truyền ra trong Cẩm Y Vệ, mọi người hiện tại đều biết theo Cố công tử mới có tiền đồ hơn.

Vì chuyện xảy ra ở phủ Binh Bộ Thượng Thư, Cố Hàn Uyên mượn cơ hội ra điều kiện với Thanh Long, khiến Lô Kiếm Tinh làm tới Trấn Phủ Sứ.

Làm tới Trấn Phủ Sứ, Lô Kiếm Tinh có thể nói thế lực trong Cẩm Y Vệ đã thành, không cần thiết phải tiếp tục ẩn núp nữa.

Ngược lại càng cần đứng lên giương cờ chiêu binh mãi mã.

Dù sao mục tiêu cuối cùng vẫn là Chỉ Huy Sứ, dưới tay không có ai thì không làm được.

Mà muốn khiến người ta đầu nhập vào, tự nhiên phải có đủ cứng hậu trường.

Sở dĩ Lô Kiếm Tinh khi có được sự cho phép của Cố Hàn Uyên sau đó liền âm thầm tuyên truyền ra.

Chiêu bài của Cố Hàn Uyên tự nhiên đủ lớn, mấy ngày ngắn ngủi liền có không ít người hướng về Lô Kiếm Tinh mà theo.

Ngoại trừ chức quan còn thiếu một chút, Lô Kiếm Tinh bây giờ trong Cẩm Y Vệ địa vị thực tế đã gần với tứ đại Chỉ Huy Sứ.

Đương nhiên, bây giờ còn phải thêm vào một Lục Đình.

Giống như chức quan càng cao, thân là Chỉ Huy Đồng Tri Ứng Vô Cầu cũng phải ở trước mặt Lô Kiếm Tinh thấp hơn một bậc.

Cũng chính vì vậy mà Ứng Vô Cầu trước đó sẽ động ý niệm đầu nhập vào Cố Hàn Uyên, thoát ly sự khống chế của Nghiêm Tung.

Đã là người mê làm quan, cũng là mê tiền, Nhiếp Tử Y muốn vòng qua Lô Kiếm Tinh, trực tiếp đầu nhập vào dưới trướng bản thân Cố Hàn Uyên ngược lại cũng không kỳ quái.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mang theo vi diệu tiếu ý, nhàn nhạt nói: Ngươi nghĩ trở thành cái thứ hai Lô Kiếm Tinh.

Nhiếp Tử Y nghe vậy dứt khoát đáp: Chỉ Huy Sứ không ngừng một cái.

Nhiếp Tử Y hướng Cố Hàn Uyên triển lộ dã tâm của nàng.

Chức năng của Cẩm Y Vệ rất nhiều, một hai Chỉ Huy Sứ khẳng định không quản được.

Cố Hàn Uyên nếu đối với Cẩm Y Vệ có ý nhúng chàm, nhất định sẽ muốn nhiều hơn.

Ngày hôm nay có thể kế hoạch làm cho Lô Kiếm Tinh thế thân Huyền Vũ, ngày mai là có thể lại kế hoạch cứ để người thế thân Bạch

Hổ, Chu Tước.

Coi như là Thanh Long chẳng lẽ liền vững như thái sơn.

Lục Đình xuất hiện, đang nói rõ vị trí của Thanh Long cũng không thế nào vững chắc.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhăn, tự tiếu phi tiếu nói: Vậy ngươi muốn chứng minh như thế nào sự trung thành của ngươi.

Nhiếp Tử Y nhỏ không thể thấy níu níu mày lại.

Cúi mi thuận mắt nói: Lô Trấn Phủ Sứ có thể làm, ta cũng có thể làm.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Ngươi sẽ không muốn biết.

Sự trung thành của Lô Kiếm Tinh phần lớn là xây dựng trên Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công và Báo Thai Dịch Cân Hoàn.

Đương nhiên, bản thân Lô Kiếm Tinh cũng vô cùng cảm kích Cố Hàn Uyên đã thay đổi vận mệnh của hắn.

Bằng không cũng sẽ không phẫn nộ như vậy trước sự phản bội của Trầm Luyện.

Nhiếp Tử Y nghe vậy giật mình, trong lúc nhất thời có chút không rõ vì sao.

Bất quá ngược lại cũng có thể nghe ra phương thức thần phục của Lô Kiếm Tinh đối với nàng mà nói cũng không áp dụng.

Chương 1576

Nhiếp Tử Y đang suy nghĩ muốn làm thế nào thu được sự tín nhiệm của Cố Hàn Uyên lúc, đột nhiên đã nhận ra đối phương tới gần.

Ngay sau đó, nàng cũng có chút bối rối.

Trên cằm truyền đến một cỗ lực đạo khó có thể kháng cự, đem nàng cúi xuống trán khẽ nâng lên, không thể không nhìn thẳng ánh mắt quan sát tỉ mỉ của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nắm bắt cằm trơn bóng, nhẵn mịn của Nhiếp Tử Y, trên tay ra sức, mang theo khuôn mặt đẹp của nàng tả hữu chậm rãi di động.

Thỏa mãn mỉm cười nói: Ngược lại cũng không cần phiền phức như Lô Kiếm Tinh, cũng không biết Nhiếp cô nương ngươi có nguyện ý hay không.

Đón cái nhìn thâm thúy như có thể nhìn thấu lòng người của Cố Hàn Uyên, Nhiếp Tử Y hơi biến sắc mặt.

Hơn nửa ngày mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, giả vờ trấn định nói: Cố công tử nói đùa, ta không phải người như vậy.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên có chút hài hước nhìn theo bóng lưng chật vật rời đi của Nhiếp Tử Y.

Rất hiển nhiên, Nhiếp Tử Y biểu lộ lòng trung thành đã thất bại.

Bất quá, Cố Hàn Uyên trước khi Nhiếp Tử Y rời đi đã nói: Chờ Nhiếp cô nương thực sự nghĩ thông suốt rồi hãy tới tìm ta vậy, đã để lại cho nàng vài phần đường lui.

Nhìn vẻ mặt không mấy dễ coi của Nhiếp Tử Y lúc rời đi, hiển nhiên nàng cũng không có ý cảm tạ Cố Hàn Uyên đã cho mình một cơ hội.

Cố Hàn Uyên giễu cợt một tiếng, khẽ lắc đầu lẩm bẩm: Chưa đủ chuyên nghiệp vậy.

Nhiếp Tử Y có chuyện giấu diếm.

Tuy nàng đưa ra lý do rất hợp lý, và đúng là một người mê làm quan cùng tham tiền, thế nhưng Cố Hàn Uyên cũng biết nàng không phải loại người dễ dàng phản bội.

Trong nguyên kịch tình, nàng trung thành tận tâm với Hoàng Đế.

Ở thế giới này, địa vị của Nhiếp Tử Y quá thấp, không tiếp xúc được với Hoàng Đế.

Vậy nàng sẽ phản bội Thanh Long sao.

Nhiếp Tử Y và Cơ Dao Hoa của Lục Phiến Môn trước đây đối mặt với cùng một khốn cảnh.

Thân là nữ tử, muốn làm Phó Thiên Hộ trong cơ cấu đặc vụ như Cẩm Y Vệ không phải chuyện dễ dàng.

Phải biết rằng, Lô Kiếm Tinh ban đầu cũng chỉ là một Tổng Kỳ mà thôi, cách Phó Thiên Hộ còn đến ba cấp.

Nhiếp Tử Y tuổi còn trẻ, lại là nữ tử, không có ai đề bạt làm sao có thể thăng lên Phó Thiên Hộ.

Ngoại trừ Thanh Long thì còn có thể là ai.

Mà mục đích của Thanh Long và Nhiếp Tử Y cũng đã rõ như ban ngày.

Không phải là muốn cài một nội gián bên cạnh Cố Hàn Uyên hay sao.

Thanh Long tuy hoàn toàn bất đắc dĩ đồng ý Cố Hàn Uyên khống chế Lô Kiếm Tinh để nhúng chàm Cẩm Y Vệ, nhưng tất nhiên tâm sinh cảnh giác.

Bây giờ còn là thời kỳ trăng mật hợp tác, tạm thời không bàn tới.

Thế nhưng, đợi đến khi giải quyết Huyền Vũ, kẻ phản bội đã đầu nhập Đông Xưởng, và thoát khỏi sự khống chế của Đông Xưởng đối với Cẩm Y Vệ, Thanh Long có lẽ sẽ không còn khách khí như vậy.

Đừng bận tâm Thanh Long cuối cùng có thể hay không đấu thắng Cố Hàn Uyên, đây đều là trách nhiệm của hắn.

Do đó, việc cài Nhiếp Tử Y làm nội gián giám thị Cố Hàn Uyên cũng không có gì lạ.

Để tránh bị Cố Hàn Uyên từ chối, Thanh Long cố ý lựa chọn Nhiếp Tử Y, một người đáng tin cậy và có tư sắc không tầm thường, để chấp hành nhiệm vụ này.

Dù sao, đối với một người phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên thì ai cũng hiểu.

Chỉ là Thanh Long e rằng cũng không ngờ, vừa mở màn Nhiếp Tử Y đã thất bại khi đối mặt với sự công khai trực bạch của Cố Hàn Uyên, Nhiếp Tử Y đã rút lui.

Chỉ vì Thanh Long tính sót một điểm.

Nhiếp Tử Y tưởng chừng vô lo vô nghĩ lại có người trong lòng.

Người này chính là Dương Vũ Hiên.

Dương Vũ Hiên từng là bạn trai của Nhiếp Tử Y, chỉ là sau này hai người chia tay vì một chuyện gì đó.

Tình báo liên quan, Thanh Long tự nhiên cũng có.

Bất quá theo Thanh Long, nếu đã chia tay, tự nhiên nên không can thiệp chuyện của nhau, mỗi người một ngả.

Thế nhưng, Thanh Long, một gã đàn ông thẳng tính cứng nhắc, nào biết thế nào là thiếu nữ ôm ấp tình cảm.

Hai người tuy đã chia tay, nhưng cũng còn riêng rẽ thích đối phương.

Chỉ có điều, sự tự ái trong lòng khiến bọn họ không thể thẳng thắn.

Dù có ý muốn tái hợp cũng vì không thể hạ mình và lo lắng riêng của mỗi người mà không mở miệng được.

Nhiếp Tử Y tuy kiên trì tiếp nhận nhiệm vụ mà Thanh Long giao cho, nhưng vốn nàng chỉ muốn đơn thuần lấy thân phận thuộc hạ trà trộn vào bên cạnh Cố Hàn Uyên, giống như Lô Kiếm Tinh vậy.

Nhưng mà, lời đáp lại mang ý riêng của Cố Hàn Uyên lại làm nàng tê dại.

Hơn nữa, Nhiếp Tử Y nghĩ rằng nếu nhiệm vụ lần này thất bại cũng coi như đã có một lời giải thích cho Thanh Long, đang định thở phào thì không ngờ Cố Hàn Uyên lại còn để lại cho nàng một đường lui, cho nàng cơ hội suy tính lại.

Trong tình huống này, Thanh Long liệu còn có hủy bỏ nhiệm vụ của nàng hay không thì không nói trước được.

Nói chung, Nhiếp Tử Y rời đi lúc đó lo lắng vô cùng.

Cách làm của Thanh Long, chưa qua sông đã lo phá cầu, khiến Cố Hàn Uyên ngầm lắc đầu.

Ngươi nên vì triều đình tận trung, vậy cũng đừng trách tương lai ta tàn nhẫn.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm lẩm bẩm.

Sau đó, hắn ung dung sải bước đi vào phòng khách qua cánh cửa lớn đang mở rộng phía trước.

Ngoài Thanh Long với sắc mặt hơi trầm xuống, còn có một người đàn ông tuổi trung niên ở đó.

Nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, râu ngắn được cắt tỉa gọn gàng, trông rất có uy nghiêm.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài cũng khiến người ta cảm thấy hắn nhất định là hạng người trung trực.

Nhưng mà trên thực tế, ngay khi hắn nhìn thấy Cố Hàn Uyên, liền nở một nụ cười thật tươi, chắp tay cung kính nói: Hạ quan Lục Đình, bái kiến Cố công tử.

Cái giọng điệu nịnh nọt và lấy lòng này khiến sắc mặt Thanh Long khó coi.

Bất quá, đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Cố Hàn Uyên cũng khẽ cười đáp lại, hỏi: Nói vậy vị này chính là Lục Chỉ Huy Sứ mới nhậm chức.

Lục Đình nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ thêm vài phần, càng thêm nịnh nọt nói: Chính là hạ quan.

Nghe danh Cố công tử đã lâu, hôm nay rốt cuộc được diện kiến, quả thật hạ quan ba đời có phúc.

Lục Đình cứ một tiếng hạ quan lại một tiếng hạ quan, nói năng vô cùng khép nép.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu nói: Cố mỗ không phải người trong triều, Lục Chỉ Huy Sứ không cần tự xưng hạ quan khiêm tốn như vậy.

Trong tình huống bình thường, từ hạ quan là cấp dưới xưng khiêm tốn với cấp trên.

Lục Đình đường đường là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ mà lại khiêm tốn như vậy, ít nhiều cũng có chút tự hạ thân phận.

Cũng khó trách sắc mặt Thanh Long càng ngày càng đen.

Bất quá Lục Đình đối với chuyện này lại có vẻ chẳng hề để tâm, nói: Cố công tử nói vậy không đúng.

Với thân phận của Cố công tử, lại sắp sửa cưới Vân La quận chúa, cho dù Cố công tử không phải người trong triều, hạ quan cũng nên tôn kính mới phảiKhông nghe nổi nữa, Thanh Long mở miệng ngắt lời: Được rồi, Lục Chỉ Huy Sứ nếu đã gặp qua Cố công tử, cũng nên đi đi.

Ta còn có chuyện quan trọng muốn cùng Cố công tử trao đổi.

Nhưng mà, Lục Đình đối mặt với Thanh Long, thái độ nhất thời thay đổi, hơi lộ ra vẻ đùa cợt nói: Thanh Long Chỉ Huy Sứ đã vội vàng như vậy sao.

Thanh Long nghe vậy chau mày sâu sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Đình, không nói một lời.

Lục Đình thấy thế không có tiếp tục chọc tức, cười ha hả nói: Đã như vậy, vậy hạ quan sẽ không quấy rầy Cố công tử và Thanh Long Chỉ Huy Sứ trao đổi chuyện quan trọng.

Lục Đình bề ngoài là lùi một bước, thế nhưng lời nói đùa cợt cũng không giảm chút nào.

Cố Hàn Uyên có chút hứng thú mà nhìn hai người đấu khẩu gay gắt, ngược lại cũng nhìn thấu không ít điều.

Thanh Long hiển nhiên cũng không hoan nghênh Lục Đình, vị Chỉ Huy Sứ mới nhậm chức này.

Bất quá, suy nghĩ một chút cũng phải.

Sự tồn tại của Lục Đình tuy lớn mạnh thanh thế của Cẩm Y Vệ, nhưng lại chia sẻ quyền lực của bốn vị Chỉ Huy Sứ còn lại.

Đặc biệt là nếu sau này ở kinh thành, lời nói của Lục Đình sẽ có sức nặng hơn bọn họ.

Ví dụ như lúc này, ngay trước khi cáo lui rời đi, hắn đã đảm bảo với Cố Hàn Uyên: Hạ quan đã biết ý đồ của Cố công tử, hạ quan sẽ sai người thả Trang Điền Điền.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ý vị thâm trường khẽ cười nói: Ngươi rất tốt.

Đạt được công nhận, nụ cười trên khuôn mặt trung hậu của Lục Đình càng đậm.

Chuyện Trang Điền Điền vừa vặn được giao cho Tuần Thành Ty mới thành lập quản lý.

Lục Đình đã hết sức mạnh dạn đoán ý đồ của Cố Hàn Uyên, và biểu lộ thái độ.

Hiển nhiên trước đó hắn đã làm bài tập.

Biết Trang Điền Điền và Thiên Hòa Y Quán có giao tình, Cố Hàn Uyên rất có thể sẽ tới đòi người.

Khả năng đoán ý cấp trên này quả thực không đơn giản.

Bất quá sắc mặt Thanh Long cũng càng đen hơn.

Dù sao công việc bàn giao còn chưa xử lý xong, Lục Đình đã bắt đầu hành sử quyền lực để lấy lòng Cố Hàn Uyên, ít nhiều cũng có chút đánh vào mặt hắn.

Chờ Lục Đình cáo lui rời đi, Thanh Long thở sâu, hơi lộ vẻ uể oải nói: Khiến Cố công tử chê cười rồi.

Cố Hàn Uyên không ở lại Cẩm Y Vệ lâu.

Ngoài chuyện Trang Điền Điền, Cố Hàn Uyên tìm Thanh Long là muốn hắn chú ý nhiều hơn đến việc Úy Khấu.

Thời gian và tinh lực của Cố Hàn Uyên có hạn, không có hứng thú tốn quá nhiều tâm tư vào Úy Khấu.

Giao chuyện Úy Khấu cho Cẩm Y Vệ xử lý sẽ thích hợp hơn một chút, tiện thể cũng giảm bớt gánh nặng cho Liễu Nhược Hinh, người sau đó cũng sẽ điều tra về Úy Khấu.

Không ai hỗ trợ thu hút sự chú ý thì Liễu Nhược Hinh không thể đấu lại lão cáo già Uông Trực này.

Còn như Lục Đình, chỉ có thể coi là một niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn là phụ thân của Lục Dịch, nhân vật chính trong kịch tình, trong kịch tình là một nhân vật khen chê lẫn lộn.

Chẳng qua hiện nay xem ra, vị Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ mới nhậm chức này có không ít khác biệt so với trong kịch tình.

Cố Hàn Uyên sau khi từ Thanh Long tìm hiểu được một ít nội tình, coi như đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Nguyên lai hơn mười năm trước Lục Đình từng đảm nhiệm chức Cẩm Y Vệ Đồng Tri Chỉ Huy, cùng với Thanh Long khi đó còn trẻ xem như có quan hệ cạnh tranh.

Chương 1577

Bất quá về sau, vì liên lụy đến vụ án Hạ Nhưng, cựu Thủ Phụ, Chu Hậu Chiếu không mấy hài lòng Lục Đình nên đã điều hắn ra ngũ quân Đô Đốc Phủ.

Dù sao Chu Hậu Chiếu không phải Gia Tĩnh trong kịch tình, không dễ lừa gạt như vậy.

Năm đó, Lục Đình vì tham ô nhận hối lộ bị Hạ Nhưng xét xử, nếu không phải hắn quỳ xuống cầu xin tha thứ, e rằng ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn, chức quan của hắn cũng theo đó mất đi.

Kết quả quay đầu lại, Lục Đình liền cấu kết với Nghiêm Tung, lật đổ Hạ Nhưng.

Bao gồm cả lúc Hạ gia bị xét nhà cũng là Lục Đình động thủ.

Sở dĩ, kẻ thù của Lâm Lăng trên thực tế còn phải tính thêm một Lục Đình.

Mà Lục Đình và Thanh Long năm đó quan hệ đã không mấy hòa thuận, hôm nay lập trường càng bất đồng, tranh đấu là không thể tránh khỏi.

Cho nên mới có hành động lấy lòng, thân cận Cố Hàn Uyên.

Bây giờ trở lại Cẩm Y Vệ, còn làm tân nhiệm Chỉ Huy Sứ, Lục Đình cũng coi như đã lấy lại được những gì mình đã mất.

Lục Đình tuy có Nghiêm Tung chống lưng, nhưng vô luận là ở triều đình hay trong nội bộ Cẩm Y Vệ, nền tảng của hắn đều yếu hơn Thanh Long rất nhiều.

Mười cái Nghiêm Tung lực ảnh hưởng cũng không bằng một mình Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên bằng lòng ủng hộ hắn, không nói gì khác, riêng Lô Kiếm Tinh cũng có thể giúp hắn đứng vững gót chân trong Cẩm Y Vệ.

Lục Đình rất nhạy cảm, liếc mắt liền nhìn ra giao tình giữa Cố Hàn Uyên và Thanh Long thập phần mờ nhạt, nhiều lắm cũng chỉ coi là tạm thời có chút quan hệ hợp tác.

Hơn nữa, với tính cách trung quân một cách máy móc của Thanh Long, sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh xung đột lợi ích với Cố Hàn Uyên.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Bằng không Thanh Long đã không nỗ lực phái Nhiếp Tử Y đến bên cạnh Cố Hàn Uyên làm nội gián.

Lục Đình nhìn thấu mối liên hệ yếu ớt giữa hai người, phát ra tín hiệu có thể đổi một đối tượng hợp tác với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tuy không rõ ràng hồi đáp, nhưng cũng ngầm ám hiệu coi trọng hắn.

Sở dĩ, Lục Đình lúc cáo lui rời đi mới hiển lộ vẻ đặc biệt thoải mái.

Đáng tiếc, hắn lại không biết rằng hợp tác cũng không thể thỏa mãn khẩu vị của Cố Hàn Uyên.

Huống chi Lục Đình vẫn là vật hiến tế mà Cố Hàn Uyên tương lai sẽ giao cho Lâm Lăng để báo thù.

Trang Điền Điền đã được Lục Đình phóng thích, ngược lại cũng không gấp đi đón nàng.

Cố Hàn Uyên được Lục Đình nhắc nhở, liền vòng qua Lục Phiến Môn.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến, Cơ Dao Hoa kinh ngạc hỏi: Cố đại ca, sao huynh lại tới đây.

Vẫn là trong gian văn phòng vốn thuộc về Bộ Thần.

Chẳng qua hiện nay đã thuộc về Cơ Dao Hoa.

Cố Hàn Uyên thập phần tự nhiên tiến lên ôm lấy Cơ Dao Hoa, ngồi xuống vị trí của nàng.

Vòng quanh eo nhỏ mềm mại của Cơ Dao Hoa, ôm nàng vào lòng, khẽ cười nói: Có quấy rầy muội không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy liếc mắt đầy kiều mị, oán trách nói: Huynh cứ nói đi.

Dừng một chút.

Nàng nhỏ giọng cảnh cáo: Không được làm loạn, tỷ muội Hồ Điệp bọn họ có việc phải làm, cũng không có thời gian giúp giữ cửa canh chừng đâu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy vốn cũng chẳng để tâm, thuận miệng hỏi: Hồ Điệp bọn họ đi làm gì.

Cơ Dao Hoa thấy tay chân Cố Hàn Uyên xem như thành thật, không có tại chỗ thưởng thức thân thể mềm mại của nàng, thoáng an tâm vài phần.

Nàng tự nhiên tìm một tư thế thoải mái dựa vào lồng ngực rắn chắc của Cố Hàn Uyên, bất đắc dĩ giải thích: Trước đây An gia phản loạn, nội bộ Lục Phiến Môn đã tiến hành một phen thanh trừng, bây giờ nhân sự thập phần không đủ.

Cho dù để các nha môn địa phương bổ sung vào cũng còn chưa đủ, không thể không chiêu mộ thêm nhiều người.

Tỷ muội Hồ Điệp bọn họ đi phỏng vấn người mới.

Ai cũng có thể nhìn ra bây giờ chính là thời buổi rối loạn, kinh thành càng là sóng ngầm hung dũng.

Các đại bộ môn đều có động thái khuếch trương, hoặc là để phòng ngừa vạn nhất, hoặc là để đục nước béo cò.

Nói chung, Lục Phiến Môn bổ sung nhân sự xem như là thao tác bình thường.

Đương nhiên Thần Hầu Phủ thì không có, dù sao đã là hữu danh vô thực.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý, hỏi: Trong Lục Phiến Môn có Dương Trình Vạn người này không.

Cơ Dao Hoa nghe vậy kinh ngạc nói: Hắn á.

Cố đại ca huynh biết hắn sao.

Mấy ngày trước đây mới điều nhiệm đến kinh thành Lục Phiến Môn đảm nhiệm Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ.

Chỉ thấy Cơ Dao Hoa tiếp tục nói: Dương Trình Vạn nguyên là Kim Y Bộ Đầu ở địa phương, làm người cẩn trọng, phá được không ít án tử.

Với công lao của hắn theo lý thuyết sớm phải làm Dự Khuyết Thần Bộ.

Chỉ tính là có ngày nổi danh.

Dương Trình Vạn chính là một trong số những người nổi bật.

Là tình huống Lục Phiến Môn dĩ vãng, Cố đại ca huynh cũng biết, có công cũng chưa chắc có thể thăng chức.

Bây giờ thanh trừ hết đại lượng sâu mọt, một số Bộ Đầu Bộ Khoái từng bất đắc chí mớidừng một chút.

Nàng đột nhiên có chút hứng thú nói: Nói đến, Dương Trình Vạn còn mang theo con trai hắn và đồ đệ.

Cũng không nguyện ý đi cửa sau, lúc này hiện đang bị tỷ muội Hồ Điệp bọn họ phỏng vấn đó.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

Khẽ cười nói: Cùng nhau đi nhìn một chút thế nào.

Cơ Dao Hoa nghe vậy giật mình.

Sau đó hơi có chút cổ quái hỏi: Cố đại ca huynh sẽ không phải là từ nơi nào nghe nói tin tức đồ đệ của Dương Trình Vạn đi.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, giả vờ không biết nói: Ồ.

Nói thế nào.

Đồ đệ của Dương Trình Vạn có gì đặc biệt sao.

Cơ Dao Hoa lại liếc mắt đầy kiều mị vào mặt Cố Hàn Uyên, hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ hừ một tiếng nói: Đồ đệ của Dương Trình Vạn tên là Viên Kim Hạ, là một cô nương xinh đẹp đáng yêu.

Ta tuy chỉ gặp nàng một lần, nhưng cũng nhìn ra được nàng có thể lọt vào mắt Cố đại ca huynh.

Bất quá người ta và con trai Dương Trình Vạn là Dương Nhạc lại là thanh mai trúc mã, không đúng, đã sớm thầm nảy sinh tình cảm, Cố đại ca huynh sẽ không lại là muốn đoạt tình chứ.

Không trách Cơ Dao Hoa lại có ý nghĩ như vậy.

Thật sự là Cố Hàn Uyên trên chuyện nam nữ không đáng tin cậy.

Chuyện đoạt tình càng không ít lần làm.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại biết giữa Viên Kim Hạ và Dương Nhạc chỉ có tình huynh muội.

Còn cô gái mà Dương Nhạc thực sự thích, Cố Hàn Uyên cũng có vài phần hứng thú.

Đáng tiếc tạm thời còn chưa có cơ hội quen biết.

Cố Hàn Uyên giả vờ hiếu kỳ nói: Vốn còn không có hứng thú gì, muội vừa nói như vậy, ta ngược lại có chút hứng thú.

Cơ Dao Hoa nghe vậy ghét bỏ liếc Cố Hàn Uyên một cái, hiển nhiên một chút cũng không tin lời biện bạch của hắn.

Nàng thoát ra khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên, tức giận nói: Muốn đi thì huynh tự đi xem đi.

Ta bận rộn lắm, không có thời gian rỗi đâu.

Cố Hàn Uyên cũng chẳng để ý thái độ mơ hồ ghen tuông của Cơ Dao Hoa, thuận miệng dặn dò vài câu chú ý nghỉ ngơi các loại, lại đổi lấy mấy cái liếc mắt.

Sau đó liền đi về phía sân bãi phỏng vấn người mới của tỷ muội Hồ Điệp.

Vừa tới nơi, liền nghe được một tiếng kinh hô mềm mại đáng yêu: Cẩn thận.

Một thay đổi lớn hiện nay ở Lục Phiến Môn là địa vị của nữ Bộ Khoái được nâng cao.

Lý do cũng rất đơn giản, người chủ trì là nữ tử Cơ Dao Hoa.

Sở dĩ so với những năm trước, lần khuếch trương tuyển mộ này của Lục Phiến Môn đã chuyên môn tuyển một số lượng nữ Bộ Khoái nhất định.

Đương nhiên, tuyển là tuyển, còn có thể thông qua khảo hạch hay không lại là chuyện khác.

Đã không còn những chuyện ô uế như đi cửa sau hay nhận hối lộ, độ khó của khảo hạch ngược lại cao hơn rất nhiều.

Dù sao Cơ Dao Hoa cũng không muốn ngày nào đó xảy ra chuyện Nữ Bộ Khoái. avi như vậy.

Sở dĩ trong khảo hạch, quan trọng nhất là phải có thực lực nhất định.

Ít nhất Sau khi phá án, phải có năng lực bắt được tội phạm chứ.

Đặc biệt, nhân viên cấp thấp như Bộ Khoái đa số thời điểm là người chấp pháp.

Vì vậy so với năng lực phá án, thân thủ và võ công càng quan trọng hơn.

Viên Kim Hạ theo sư phụ nàng Dương Trình Vạn đến kinh thành là vì tiền đồ và phát triển tốt hơn.

Ở địa phương làm một Bộ Khoái nhỏ thì rất khó có ngày nổi danh.

Bây giờ Cơ Dao Hoa chủ trì, đãi ngộ của nữ Bộ Khoái càng cao, hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn, Viên Kim Hạ tự nhiên muốn đi theo cơn gió đông này.

Không nói gì khác, bổng lộc được nâng cao cũng đủ sức thu hút nàng.

Sở dĩ không có cửa sau để đi, Viên Kim Hạ dốc sức muốn vượt qua khảo hạch.

Nhưng mà, Viên Kim Hạ bài thi viết đạt điểm tuyệt đối lại gặp vấn đề ở vòng phỏng vấn.

Thân thủ của Viên Kim Hạ coi như khá, thế nhưng võ công thì tạm được.

Thấy vậy, Hồ Điệp, người làm quan chủ khảo, liên tục lắc đầu.

Dương Nhạc, người thử nghiệm, rất muốn nương tay cho Viên Kim Hạ, nhưng lại sợ bị Hồ Điệp nhìn ra manh mối, dẫn tới hậu quả tệ hơn.

Dù sao võ công của hắn cũng không cao lắm, muốn không lộ vẻ gì mà nương tay không phải chuyện dễ dàng.

Nhất là trước mặt Hồ Điệp, người sau khi được Cố Hàn Uyên điều giáo võ công đã tiến bộ rất nhiều.

Phải biết rằng, ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể chống đỡ được mấy chiêu trên tay Hồ Điệp, biểu hiện chỉ có thể coi là bình thường.

Hay là đến lúc đó hai người đều không thể vượt qua khảo hạch.

Chương 1578

Dương Nhạc chỉ có thể một bên âm thầm lo lắng, một bên lại không thể không dốc toàn lực đối chiến với Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ biểu hiện có chút chật vật, khóe mắt liếc thấy Hồ Điệp không hài lòng về mình, cũng có chút nóng nảy.

Nàng có lẽ không có gì chí lớn, thế nhưng bổng lộc mà Lục Phiến Môn kinh thành chi trả cho nữ Bộ Khoái lại khiến nàng tham tiền vô cùng thèm muốn.

Bởi vì Cơ Dao Hoa đã ra sức trong vụ phản loạn của An gia, còn tự tay chém đầu An Thế Cảnh, công lao này khiến kinh phí của Lục Phiến Môn hôm nay vô cùng sung túc.

Hơn nữa Cơ Dao Hoa tuyển mộ nữ Bộ Khoái cũng là để bồi dưỡng thêm một số tâm phúc, sở dĩ đãi ngộ mới đặc biệt cao.

Viên Kim Hạ âm thầm lo lắng, đôi mắt đẹp đảo một cái, nảy ra một ý hay.

Nàng đang cùng Dương Nhạc một lần giao thủ qua đi, nhanh chóng thấp giọng nói: Dương Nhạc, cẩn thận rồi.

Dương Nhạc vốn còn có chút không rõ vì sao, thế nhưng hắn sau đó một khắc nhìn thấy động tác của Viên Kim Hạ, nhất thời lông tóc dựng đứng, suýt nữa chửi thề.

Hạ gia.

Nàng muốn giết ta sao.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ bàn tay thon thả lướt qua bên hông, một khẩu súng nhỏ nhắn tinh xảo liền xuất hiện trong tay.

Đây là khẩu súng nàng tự chế, ý định ban đầu cũng là để bù đắp sự thiếu hụt võ lực của mình.

Thân phàm không thể đỡ được sát thương của súng ống.

Trừ phi võ công cao đến cảnh giới nhất định, nếu không thì cho dù là cao thủ, không có giáp bảo vệ cũng rất dễ dàng mắc lừa.

Đương nhiên, uy lực khẩu súng tự chế của Viên Kim Hạ thì bình thường, chỉ cần không phải chỗ yếu, rất khó lấy mạng người.

Hơn nữa hắn hiện tại cũng không phải muốn giết Dương Nhạc.

Mà là muốn mượn uy hiếp của súng để tạo lợi thế cho mình.

Hồ Điệp thấy thế nhíu nhíu mày, nhưng không nói gì, càng không có xuất thủ ngăn cản.

Ngoại vật cũng coi là một loại thực lực.

Còn như làm tổn thương đồng bạn Không phải tỷ muội thân cận của mình, cũng không được nàng để vào mắt.

Viên Kim Hạ ở Dương Nhạc suýt nữa dọa tè ra quần nhìn soi mói bóp cò.

Bất quá nàng vốn cũng không phải là để làm tổn thương Dương Nhạc, chỉ là bức lui mà thôi.

Sở dĩ một phát súng này lệch rất xa.

Viên đạn bắn ra sau đó, Viên Kim Hạ liền định thừa thắng xông lên.

Nhưng mà nàng chú ý tới bóng người đột nhiên xuất hiện, nhất thời quá sợ hãi.

Chỉ vì phương hướng viên đạn bay ra vừa vặn chính là chỗ đó.

Mặc dù biết hiện tại nhắc nhở cũng đã chậm, nhưng vẫn không khỏi lớn tiếng hô: Cẩn thận.

Sau đó nàng liền nhìn thấy hình ảnh khiến nàng cảm thấy khiếp sợ.

Chỉ thấy người đến phảng phất chỉ là thuận tay nhấc lên, liền khiến người ta giống như hoa mắt mà chứng kiến hắn dùng hai ngón tay thon dài kẹp viên đạn, tay không bắt đạn sao.

Viên Kim Hạ trợn tròn mắt.

Chuyện như vậy đừng nói là thấy rồi, nàng nghe còn chưa từng nghe qua.

Cái này tự nhiên là do kiến thức của nàng quá thấp.

Sư phụ nàng Dương Trình Vạn cũng không được coi là cao thủ gì, cách Tông Sư còn một bước ngắn.

Có thể sau khi được triệu về kinh thành mà lên làm Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ cũng là vì năng lực phá án của hắn đủ cao, công lao đủ nhiều mà thôi.

Nếu như không đột phá đến Tông Sư, Dự Khuyết Thần Bộ chính là cực hạn của hắn.

Mà ở địa phương, cũng rất ít khi gặp phải Tông Sư gây án.

Dù sao đều là Tông Sư, tùy tiện làm chút gì không tốt.

Thiếu tiền thì càng có rất nhiều người nguyện ý thuê mướn, cung phụng.

Sở dĩ quen với những vụ án nhỏ, Viên Kim Hạ lúc này mới đặc biệt chấn động.

Sau đó nàng liền nhìn thấy người suýt nữa bị nàng ngộ thương kia nửa cười nửa không trêu chọc nói: Món quà đặc biệt như vậy, tại hạ vẫn là lần đầu tiên thấy.

Nghe vậy, Viên Kim Hạ vô cùng lúng túng không khỏi đỏ mặt.

Sau đó mới nhìn rõ đối phương hóa ra là một nam tử tuấn mỹ khác thường.

Viên Kim Hạ không khỏi trong lòng kinh hô: Oa.

Mỹ nam tử đẹp mắt như vậy.

Võ công còn cao đến quá đáng, viên đạn cũng có thể tiếp.

Để ta xem xem Còn giống như rất có tiền nữa, sẽ không phải là công tử nhà giàu quý tộc nào đó sao.

Khuôn mặt vốn vì xấu hổ mà đỏ của Viên Kim Hạ nhất thời càng đỏ hơn.

Sau đó nàng liền nhìn thấy cảnh tượng khiến nàng khiếp sợ đến không biết làm sao.

Chỉ thấy Hồ Điệp, vị quan chủ khảo vẫn cao lãnh vô cùng, vẻ mặt kiêu sa lại vội vã chạy tới bên cạnh nam tử kia, lo âu hỏi: Công tử, không có bị thương ở đâu chứ.

Vừa nói, một bên làm trò, kiểm tra xem có bị thương hay không.

Kết quả không biết sờ tới chỗ nào, ngược lại khiến chính cô ta mặt đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên đưa tay gõ nhẹ một cái vào trán sáng bóng của Hồ Điệp, tức giận nói: Đừng làm loạn sờ.

Ta trông giống như có chuyện gì sao.

Hồ Điệp bưng cái trán thực ra chẳng đau chút nào, đùa cười nói: Ta đây không phải lo lắng công tử sao.

Cái dáng vẻ tươi cười ấy hoạt bát đáng yêu y hệt một thiếu nữ đang yêu.

Viên Kim Hạ lúc này có chút thất thần.

Đã là đang chấn động bởi dáng vẻ hoàn toàn khác biệt của Hồ Điệp lúc trước, cũng có vài phần chua xót cùng sự thất vọng không muốn thừa nhận.

Thật vất vả mới gặp được một nam tử chất lượng tốt khiến nàng cảm thấy động tâm, kết quả lại là hoa đã có chủ.

Nghĩ đến mẹ nuôi của mình luôn giới thiệu mấy loại người không đứng đắn đi xem mắt với nàng, nàng liền càng cảm thấy đau đầu.

Nếu có thể, nàng cũng muốn tìm một đối tượng hài lòng để kết duyên trăm năm chứ.

Viên Kim Hạ đang thất vọng, liền nghe được Hồ Điệp lạnh lùng nói: Viên Kim Hạ, ngươi suýt chút nữa làm tổn thương công tử, làm thế nào để chịu trách nhiệm đây.

Ta Nghe được lời nói lạnh nhạt của Hồ Điệp, Viên Kim Hạ nhất thời không lời nào để chống đỡ.

Suýt chút nữa làm tổn thương người yêu của quan chủ khảo, nàng đã không còn ôm hy vọng nhậm chức.

Sau đó nàng liền nghe được Hồ Điệp nói ra những lời càng khiến nàng cảm thấy không thể tin được.

Vậy thì phạt hôm nay ngươi phải ở bên cạnh công tử, làm thị nữ cả ngày.

A.

Viên Kim Hạ ngơ ngác vô cùng.

Hồ Điệp khẽ nhếch môi nở một nụ cười đầy thâm ý, nói: Ngươi đã thông qua khảo hạch.

Ngày mai nhớ kỹ tới chỗ ta trình diện.

A.

Viên Kim Hạ càng bối rối.

Nhất thời ngơ ngác chỉ có thể phát ra một âm tiết.

Vốn cho rằng mình đã hoàn toàn hết hy vọng, kết quả lại không giải thích được mà được nhận chức.

Nàng vô thức đưa mắt nhìn Cố Hàn Uyên, chỉ thấy đối phương đối diện nàng mỉm cười ôn hòa.

Nụ cười đẹp đẽ ấy nhất thời lại khiến nàng đỏ mặt.

Trời ạ.

Cười lên đẹp mắt như vậy là muốn thế nào.

Đây không phải là đang dụ dỗ ta làm chuyện đoạt tình sao.

Hơn nữa nhất định là hắn đã nói giúp ta, mới được thông qua khảo hạch.

Còn việc làm thị nữ một ngàySuy nghĩ miên man, Viên Kim Hạ lén lút ngẩng đầu quan sát khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ ôn hòa của Cố Hàn Uyên.

Lại một lần nữa đỏ mặt đồng thời, không khỏi lẩm bẩm: Làm sao ta cảm thấy như mình đã kiếm lời.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên quả thực đã nói giúp Viên Kim Hạ.

Chỉ là nội dung hắn thấp giọng trao đổi với Hồ Điệp không giống lắm với những gì Viên Kim Hạ nghĩ.

Công tử, thế nào.

Thanh xuân hoạt bát, dung mạo xinh đẹp.

Có phải hay không hơi gầy một chút.

Giấu khí vào thân.

Đồng phục Cẩm Y Vệ cho nữ tử nên sửa đổi một chút.

Vậy cứ quyết định vậy đi.

Ta sẽ hảo hảo điều giáo vị muội muội này.

Điểm danh, sợ dọa người ta chạy mất.

Ở trên chính là kết quả hai người thương lượng.

Kỳ thực, sự lo lắng của Viên Kim Hạ về việc nhậm chức ở Lục Phiến Môn kinh thành chỉ là lo hão.

Từ khi nàng sinh ra một khuôn mặt xinh đẹp, đã bị Hồ Điệp quyết định nội bộ rồi.

Tuy là thu nhận để bồi dưỡng thành tâm phúc, tỷ muội thân cận, nhưng cũng là đội quân dự bị hậu cung của Cố Hàn Uyên.

Dù sao nếu không có cùng một lập trường, làm sao có thể thân cận được.

Nếu chỉ là muốn mấy cái cấp dưới bình thường thì cần gì phải tốn công tốn sức.

Nói chung, nếu Cố Hàn Uyên hài lòng, vậy không thành vấn đề.

Viên Kim Hạ không biết nội tình vẫn còn đang nhận lời chúc mừng của Dương Nhạc.

Hạ gia, chúc mừng nàng.

Hiện tại đãi ngộ của nữ Bộ Khoái Lục Phiến Môn rất cao, hơn nữa còn được theo Hồ Điệp Bộ Đầu, người rất được Cơ Thần Bộ coi trọng, sau này nếu phát đạt cũng đừng quên ta nhé.

Dương Nhạc tuy cảm thấy có chút là lạ.

Chuyện Viên Kim Hạ làm thị nữ một ngày cho Cố Hàn Uyên càng có vẻ hơi cổ quái.

Thế nhưng bất kể nói thế nào, có thể theo Hồ Điệp công tác, mà không phải bắt đầu từ một tiểu Bộ Khoái, tóm lại là chuyện tốt.

Chương 1579

Không có gì bất ngờ, hẳn có thể trực tiếp bỏ qua Hoàng Y Bộ Khoái, bắt đầu từ Lam Y Bộ Khoái.

Khác tạm thời không nói, bổng lộc ít nhất là nhiều hơn rất nhiều.

Viên Kim Hạ bỏ qua những suy nghĩ miên man đó, tự nhiên cũng rất vui mừng.

Cười mỉm nói: Sư phụ lão nhân gia người cũng sẽ vui mừng nhỉ.

Hơn nữa Dương Nhạc, huynh vượt qua khảo hạch hẳn cũng không thành vấn đề đâu.

Dương Trình Vạn vì tránh hiềm nghi, thậm chí còn không tới hiện trường khảo hạch.

Nhưng vô luận là Dương Trình Vạn hay Viên Kim Hạ, đều không cảm thấy Dương Nhạc không vượt qua được khảo hạch.

Thành tích thi viết của Dương Nhạc bình thường, năng lực phá án bình thường, võ công cũng bình thường.

Nhưng những điều này đều đạt chuẩn, làm một Hoàng Y Bộ Khoái vẫn không có vấn đề gì.

Dù sao trong Hoàng Y Bộ Khoái còn có những người không lý tưởng như Yến Tiểu Lục mà.

Nhưng mà, điều khiến hai người vạn vạn không ngờ tới chính là, Hồ Điệp đột nhiên lạnh lùng nói: Dương Nhạc, ngươi khảo hạch không thông qua.

A.

Vì sao.

Dương Nhạc nghe được kết quả, nhất thời bối rối.

Người mở miệng chất vấn là Viên Kim Hạ.

Hồ Điệp liếc nhìn Viên Kim Hạ đang nóng nảy, thái độ ngược lại tốt hơn một chút, kiên nhẫn giải thích: Dương Nhạc tuy không quá xuất sắc, nhưng làm Bộ Khoái vẫn không có vấn đề gìViên Kim Hạ nghe vậy càng thêm nghi ngờ, vội hỏi: Vậy Dương Nhạc vì sao không thể vượt qua khảo hạch.

Hồ Điệp nhàn nhạt nói: Ngươi hãy nghe ta nói hết.

Dương Nhạc thiếu khí chất không sợ cái c·hết, đối mặt với ngươi đột nhiên rút súng ra, trong tình huống khoảng cách giữa hai bên gần như vậy lại không nhanh chóng chế phục ngươi, mà lựa chọn lập tức tránh né.

Vậy nếu sau này gặp phải một số tội phạm hung ác thì sao.

Cũng lựa chọn chạy trốn sao.

Viên Kim Hạ và Dương Nhạc sau khi nghe xong càng bối rối.

Không phải, đối mặt với súng ống như vậy, đầu tiên nghĩ đến việc tránh né chẳng lẽ không phải lẽ thường tình sao.

Xông lên phía trước bất chấp khó khăn cũng phải suy nghĩ năng lực của chính mình chứ.

Hồ Điệp nhìn Dương Nhạc đang không biết làm sao, lầm bầm một tiếng: Ai bảo ngươi và Viên Kim Hạ là thanh mai trúc mã.

Công tử nếu đã đối với Viên Kim Hạ cảm thấy hứng thú, vậy bên cạnh nàng tự nhiên không thể có ngươi ở đây.

Là quan chủ khảo, Hồ Điệp đã có quyết định, Viên Kim Hạ và Dương Nhạc hai người cũng không thể tránh khỏi.

Viên Kim Hạ tự trách nói: Đều do ta, nếu không phải là cầm súng ra, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này Dương Nhạc đã dần dần lấy lại tinh thần, mặc dù có chút thất vọng, nhưng ngược lại an ủi Viên Kim Hạ.

Không liên quan đến Hạ gia nàng đâu, là ta tự mình không biểu hiện tốt.

Hơn nữa dù không thể làm Bộ Khoái Lục Phiến Môn ở kinh thành, ta cũng còn có thể trở lại địa phương làm việc.

Chỉ là cha ta bên đó có thể sẽ vì vậy mà trách mắng ta, nàng có thể giúp ta nói giúp một chút được không.

Dương Nhạc nói như vậy cũng là đang tự an ủi mình.

Ở địa phương làm Bộ Khoái nào có tiền đồ đáng nói.

Bất quá Dương Nhạc vốn không có bao nhiêu chí khí cùng dã tâm, kết quả như vậy cũng không phải là không thể chấp nhận.

Ừm, đúng là người thành thật.

Dương Nhạc nhìn Viên Kim Hạ vẫn còn đang tự trách, giả vờ thoải mái mà cười nói: Hơn nữa, so với Bộ Khoái, kỳ thực ta càng muốn làm một đầu bếp.

Về sau cha ở kinh thành nhậm chức, ngược lại không quản được ta nữa.

Dương Nhạc cầm đao giết người thì không được, cầm đao thái rau lại là một tay lão luyện.

Nói như vậy ngược lại có vài phần chân tâm thật ý.

Đương nhiên tiếc nuối nhất định là tiếc nuối.

Viên Kim Hạ muốn nói lại thôi mà nhìn Dương Nhạc vẫn còn đang an ủi nàng, càng phát ra cảm thấy tự trách.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng cười khẽ làm cho chuyện xuất hiện bước ngoặt.

Viên cô nương, ngươi muốn cho hắn ở lại sao.

Viên Kim Hạ nhìn Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười, đôi mắt đẹp nhất thời sáng lên.

Vội hỏi: Có thể sao.

Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu như cứ như vậy không giải thích được mà chia tách, ta sẽ cảm thấy bất an.

Hơn nữa còn là ta đã làm hại Dương Nhạc không thể vượt qua khảo hạch.

Định tiện tay làm một nhân tình cho Viên Kim Hạ, Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói với Hồ Điệp: Hồ Điệp, không thành vấn đề chứ.

Bên Dao Hoa ta có thể đi nói.

Hồ Điệp nghe vậy liếc mắt đầy kiều mỵ, hơi oán trách: Công tử huynh đã nói như vậy, ta còn có thể từ chối sao.

Bên đại tỷ thì càng khỏi phải nói.

Dừng một chút.

Nàng đột nhiên tiến đến bên tai Cố Hàn Uyên, thấp giọng, âm sắc lại đặc biệt mềm mại đáng yêu nói: Tỷ phu chỉ cần nhiều tìm chút thời gian thương yêu Hồ Điệp, Hồ Điệp cái gì cũng nguyện ý vì công tử làm.

Mượn cơ hội đột nhiên xuất hiện để nói một phen lời tâm tình, Hồ Điệp được một cái xoa đầu dịu dàng cùng một lời hứa nhỏ, nhất thời cười tươi như hoa.

Cố Hàn Uyên an ủi được Hồ Điệp, quay lại đối với Viên Kim Hạ còn có chút ngẩn ngơ, ôn hòa cười nói: Thế nào.

Viên cô nương còn hài lòng không.

Hồ Điệp vì Cố Hàn Uyên mà thay đổi vận mệnh bi thảm của nàng, vốn dĩ sẽ bị Thi Binh g·iết c·hết khi mang thai, rồi bị luyện chế thành Thi Binh.

Hồ Điệp dù không cảm kích điều này, thế nhưng dường như là vận mệnh ban tặng, tình yêu của nàng dành cho Cố Hàn Uyên e rằng còn hơn cả Cơ Dao Hoa.

Nàng thật lòng suy nghĩ, toàn tâm toàn ý vì Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế, trước đây Hồ Điệp từng có tiếp xúc ngắn ngủi với Thiết Thủ.

Nàng dù có chút ngạc nhiên với đại hán bề ngoài thô tục nhưng nội tâm lại tinh tế này, thế nhưng lại không có cảm giác rung động như trong kịch bản.

Tiếp xúc bình thản, chia tay bình thản.

Chỉ còn lại Thiết Thủ một mình kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng, thật lâu không hoàn hồn.

Trong lúc mơ hồ, hắn cảm giác mình dường như đã mất đi thứ gì đó quan trọng.

Đương nhiên, lúc này đối với Hồ Điệp mà nói, điều vui vẻ nhất vẫn là nhận được lời hứa của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến chuyện tuyệt vời, nàng không kìm được liếm nhẹ khóe môi một cái.

Vẻ mặt yêu mị đó suýt nữa khiến Viên Kim Hạ ngây người.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên hỏi nàng, nàng suýt nữa không kịp phản ứng.

Thật vất vả mới hoàn hồn, lại bị khuôn mặt tuấn tú ôn hòa mỉm cười của Cố Hàn Uyên khiến má nàng ửng hồng, trái tim đập loạn.

Tính cách vốn dĩ có chút tùy tiện cũng trở nên như một tiểu thư khuê các, nhỏ nhẹ từ tốn nói lời cảm ơn: Đa tạ công tử hỗ trợ.

Dáng vẻ này suýt nữa khiến Dương Nhạc choáng váng.

Hắn nghi ngờ hỏi: Hạ gia, ngươi sẽ không phải là bị bệnh chứ.

Ngươi mới bị bệnh ấy.

Viên Kim Hạ tức giận trừng Dương Nhạc một cái, hận không thể đạp chết hắn.

Một trận cãi vã qua đi, Dương Nhạc coi như đã chạy cửa sau thông qua khảo hạch chọn lọc của Hồ Điệp.

Khiến Viên Kim Hạ không khỏi phun tào một trận: Chẳng phải đã nói hiện tại Lục Phiến Môn không khí liêm chính, không thể chạy cửa sau rồi sao.

Hóa ra là không đúng đối tượng thôi.

Tuy về kết quả là có lợi cho nàng, nhưng tâm tình vẫn khó tránh khỏi có chút kỳ quái.

Hơn nữa, điều này cũng khiến nàng tò mò về thân phận của Cố Hàn Uyên.

Tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là người yêu của Hồ Điệp.

Nàng chú ý thấy khi Cố Hàn Uyên nhắc đến Cơ Dao Hoa, vị Bộ Thần mới nhậm chức, thái độ của hắn rất tùy ý, phải biết rằng danh tiếng của Cơ Dao Hoa hiện nay rất lớn.

Ngay cả các quan lớn triều đình cũng không dám khinh thị nàng.

Quan trọng hơn là Cố Hàn Uyên toát ra một khí độ phi phàm, nhìn vào liền quên đi trần tục.

Viên Kim Hạ tự cảm thấy mình nhìn người rất chuẩn, tự nhiên càng tò mò hơn về Cố Hàn Uyên.

Nàng không nhận ra Cố Hàn Uyên cũng không lạ, dù sao nàng mới vào kinh không lâu, khó tránh khỏi còn thiển cận nông cạn một chút.

Cho nên đối với Cố Hàn Uyên, nàng chỉ nghe danh chứ chưa biết người.

Lúc này, Viên Kim Hạ đã rời Lục Phiến Môn cùng Cố Hàn Uyên.

Suốt đường đi, nàng liên tục lén lút quan sát Cố Hàn Uyên.

Vốn dĩ nàng tò mò về thân phận của hắn, kết quả nhìn nhiều lần ngược lại khiến mình mặt đỏ bừng, tâm thần đảo điên.

Dù sao tướng mạo Cố Hàn Uyên quả thực quá đẹp, nàng không cách nào thờ ơ.

Trong kịch bản cũng có thể thấy Viên Kim Hạ là người mê mẩn vẻ đẹp.

Thậm chí còn từng mê mẩn nam chính Lục Dịch.

Sở dĩ bị Cố Hàn Uyên mê hoặc cũng chẳng có gì lạ.

Vì chìm đắm trong dung nhan tuyệt mỹ của Cố Hàn Uyên, nhất thời nàng lại quên mất chuyện chính là tìm hiểu thân phận của hắn.

Cố Hàn Uyên tự nhiên đã nhận ra Viên Kim Hạ nhìn trộm.

Hắn khẽ cười một tiếng, tiện miệng trêu chọc: Nhìn đẹp không.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang sợ hãi run rẩy hiển nhiên không thể kịp phản ứng, vô thức đáp: Đẹp lắm Đợi nàng phản ứng lại thì hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

Chương 1580

Má nàng đỏ bừng lên, lúng túng không thôi muốn giải thích.

Không phải không phải, ta không có ý định nhìn lén công tử Không đúng, công tử có gì đẹp mắt đâu Cũng không đúng Vì sốt ruột giải thích, Viên Kim Hạ nhất thời liền nói năng lộn xộn.

Kết quả càng giải thích càng loạn.

Bực bội vì sao mình đột nhiên ăn nói vụng về, Viên Kim Hạ cuối cùng chỉ có thể cam chịu nói ra: Được rồi, ta chính là nhìn lén công tử.

Sau cùng, nàng còn có chút tức giận bất bình lẩm bẩm: Làm cái gì nha.

Đại nam nhân dáng vẻ đẹp như vậy làm gì.

Khiến người ta đều không dời mắt nổi.

Viên Kim Hạ cảm thấy mình tự bộc lộ như vậy khẳng định sẽ mất điểm lớn trong mắt Cố Hàn Uyên.

Hoàn toàn buông xuôi đồng thời, cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Cố Hàn Uyên.

E sợ nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ hoặc khinh miệt của đối phương.

Nhưng điều khiến Viên Kim Hạ cảm thấy ngoài ý muốn là nàng không hề nghe thấy lời chỉ trích mình nói năng tùy tiện, ngược lại thì truyền đến một trận cười khẽ sảng khoái.

Viên cô nương quả nhiên rất thú vị.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình, vô thức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang tươi cười, ánh mắt ôn hòa như chưa từng có chuyện gì nhìn nàng.

Đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ có chút thất thần, vô thức hỏi: Công tử sẽ không cảm thấy ta là cô gái như vậy rất tệ sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, thập phần dứt khoát lắc đầu phủ định nói: Ta không cảm thấy Viên cô nương có vấn đề gì.

Không bằng nói đây rất bình thường, ta cũng thích nhìn những cô nương dung mạo xinh đẹp.

Nói đồng thời còn nghiêm túc nhìn Viên Kim Hạ, phảng phất đang nói cho nàng biết, cô nương dung mạo xinh đẹp đó chính là nàng vậy.

Viên Kim Hạ má càng ngày càng đỏ, không phải vì xấu hổ, mà là vì sự ngượng ngùng của thiếu nữ.

Trong lòng có một loại tâm tình khó tả đang cuộn trào mãnh liệt.

Có lẽ vì cảm thấy không quen với loại tâm tình xa lạ này, nàng vô thức không chút thục nữ gãi gãi má, dùng lời tự giễu để lái sang chuyện khác: Sư phụ và Dương Nhạc bọn họ luôn nói ta tùy tiện cẩu thả như vậy, không có chút nữ tính nào.

Khiến công tử chê cười.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: Ta ngược lại cảm thấy Viên cô nương như vậy càng thêm chân thực, chỉ là quá mức thẳng thắn mới bị người khác không thể nào hiểu được.

Thế nhưng trên đời được bao nhiêu người có thể kiên trì làm chính mình.

Viên cô nương như vậy mới càng thêm đáng quý.

Lời khen ngợi đột ngột của Cố Hàn Uyên khiến Viên Kim Hạ có chút không biết làm sao.

Còn có mấy phần tâm tình diệu kỳ khi tìm được tri âm.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai nói nàng hãy làm chính mình.

Sư phụ luôn muốn nàng cẩn thận một chút, cúi đầu làm người.

Thanh mai trúc mã Dương Nhạc luôn gọi Hạ gia, hiển nhiên cũng chưa từng coi nàng là nữ nhân mà đối đãi.

Tuy hai người là anh em tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Mình là không có ngực không mông, hay là xấu xí vô cùng rồi sao.

Tuy nói nàng trong ngày thường thích mặc nam trang hơn, dù sao hành động thuận tiện.

Nhưng nàng cũng đâu phải chưa từng mặc nữ trang.

Không giống một tiểu mỹ nhân kiều diễm sao.

Dưỡng mẫu luôn hy vọng nàng có thể gả vào nhà tốt, kết quả mỗi lần xem mắt đều thất bại.

Liền sẽ trách cứ nàng không đủ ôn nhu, không đủ nữ tính.

Nhưng tại sao không nói mỗi lần giới thiệu đến xem mắt đều là những kẻ không đứng đắn.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú đẹp đến cực độ đó, Viên Kim Hạ không khỏi thầm nghĩ: Nếu là công tử, hẳn đã sớm có vợ con rồi chứ.

Trong lòng nàng đột nhiên liền rất đỗi ước ao Hồ Điệp.

Nàng cũng muốn một người tình lang có thể thấu hiểu mình.

Trong lòng cảm khái muôn vàn, Viên Kim Hạ cuối cùng nhớ ra vấn đề hoang mang đã lâu, tò mò hỏi: Còn không biết công tử tính danh.

Tại hạ Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ung dung nói ra.

Sau đó khóe môi khẽ cong nhìn phản ứng của Viên Kim Hạ.

Không phải, ngươi lui ra phía sau nửa bước, hành động đó là nghiêm túc sao.

Viên Kim Hạ: Nam tử như Cố công tử được rất nhiều nữ tử ái mộ, chẳng lẽ không phải sao.

Ánh mắt cổ quái của Cố Hàn Uyên khiến Viên Kim Hạ không khỏi lúng túng cười để che giấu sự xấu hổ.

Điều này thật không thể trách nàng.

Thực sự là danh tiếng của Cố Hàn Uyên quá mức như sấm bên tai.

Nhất là đã được dưỡng mẫu và sư phụ Dương Trình Vạn của nàng nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Đương nhiên, chủ yếu nhắc đến chính là tiếng tăm phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Bất quá hai người xuất phát điểm bất đồng.

Dưỡng mẫu của nàng cảm thấy nếu gả cho một nhân vật lớn như Cố Hàn Uyên, cho dù là làm thiếp cũng tốt.

Nửa đời sau áo cơm vô lo, vinh hoa phú quý.

Với khuôn mặt xinh đẹp của Viên Kim Hạ, Cố Hàn Uyên không có lý do gì mà không thu nhận nàng.

Còn sư phụ của nàng, Dương Trình Vạn, là người cũ kỹ, cực kỳ bất mãn với tác phong phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên.

Phải biết rằng bản thân hắn chính là si tình với Lâm Hà, mẫu thân của Viên Kim Hạ.

Dù Lâm Hà trước tiên gả vào Hạ gia, sau đó Hạ gia và Lâm gia diệt môn, Lâm Hà cũng ngọc nát hương tan, hắn vẫn lòng son không đổi, si mê đến tận bây giờ.

Vì vậy hắn mới có thể đối với Viên Kim Hạ như con ruột, thậm chí còn tốt hơn cả con trai ruột Dương Nhạc.

Khiến Dương Nhạc vẫn luôn nghi ngờ Viên Kim Hạ có phải là em gái ruột của mình hay không.

Sở dĩ cặp thanh mai trúc mã này đã nhiều năm như vậy, lại ngay cả một tia lửa tình cũng chưa từng nảy sinh.

Tóm lại, Dương Trình Vạn, người si tình đến mức đó, ghét nhất chính là những công tử hoa hoa như Cố Hàn Uyên.

Trong ngày thường không ít lần dùng những lời lẽ căm phẫn mà giáo huấn Viên Kim Hạ.

Thế nên bây giờ nghe nam tử bên cạnh mình, người mà mình cũng có chút động lòng, hóa ra là Cố Hàn Uyên, nàng thậm chí sinh ra phản ứng cảnh giác.

Đây cũng là một loại hiện tượng phổ biến.

Đối với Cố Hàn Uyên, người có hảo cảm thì rất yêu thích, người không có hảo cảm thì rất ghét, phân hóa cực đoan.

Cố Hàn Uyên cúi đầu liếc nhìn khoảng cách đã bị kéo ra giữa hai người, khẽ mỉm cười nói: Sao.

Chán ghét ta sao.

Viên Kim Hạ nghe vậy, nhìn ánh mắt trêu chọc của Cố Hàn Uyên, vội vàng giải thích: Cố công tử ngài hiểu lầm rồi.

Ta chỉ là quá kinh ngạc mà thôi.

Nói là nói như vậy, thế nhưng bước chân nàng lại lặng lẽ dịch xa vài phần.

Hiển nhiên Viên Kim Hạ đối với Cố Hàn Uyên, người gần như bị Dương Trình Vạn yêu ma hóa trong lời kể, vẫn rất phòng bị.

À.

Cố Hàn Uyên tự giễu khẽ cười một tiếng.

Sau đó thản nhiên nói: Không cần sợ hãi như vậy, ta không phải quỷ háo sắc, sẽ không làm gì nàng.

Viên Kim Hạ lại một trận lúng túng cười, đồng thời cố gắng giải thích: Ta thật không phải ý đó Viên Kim Hạ khẩn trương như vậy, thực ra phần lớn nguyên nhân là nàng đột nhiên nhớ đến mình còn phải làm thị nữ cho Cố Hàn Uyên một ngày.

Vạn nhất nếu Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu quá đáng thì sao.

Trớ trêu thay, chuyện này nàng lại không chiếm lý.

Là chính nàng lạm dụng vũ khí nóng suýt chút nữa làm Cố Hàn Uyên bị thương, mới có việc bồi tội như vậy.

Tuy nàng vừa liếc nhìn Cố Hàn Uyên tuấn mỹ vô cùng, cảm thấy cho dù bị đưa ra yêu cầu quá đáng dường như cũng không phải rất thiệt thòi.

Bị ý nghĩ vô liêm sỉ của mình làm cho giật mình, Viên Kim Hạ không khỏi thầm nghĩ: Viên Kim Hạ à Viên Kim Hạ, ngươi thực sự đang vội vàng lập gia đình sao.

Sao có thể vô liêm sỉ như vậy.

Thực ra Viên Kim Hạ tuổi cũng không lớn, còn chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi.

Chỉ là dưỡng mẫu nhiều lần muốn nàng đi xem mắt đã làm sai lệch quan niệm của nàng, trong tiềm thức liền cảm thấy mình ở tuổi này là nên lập gia đình.

Cho nên nói, tư tưởng cũ kỹ thật không ổn chút nào.

Chương 1581

Đồng thời Viên Kim Hạ cũng giải đáp được rất nhiều điều hoang mang.

Chẳng trách võ công cao như vậy, ngay cả vũ khí nóng cũng tóm được.

Chẳng trách tuấn mỹ đến thế, Hồ Điệp lại có thái độ như vậy.

Giang hồ đồn rằng Cố công tử là đệ nhất mỹ nam tử thiên hạ cũng không phải là không có lý.

Thầm suy nghĩ, Viên Kim Hạ không khỏi lại nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Vẫn là dáng vẻ khiến nàng mê mẩn, đồng thời cũng bội phần cảm thấy tiếc nuối.

Nàng cũng có thể nghĩ ra nếu mình cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ gì, sư phụ Dương Trình Vạn của nàng sẽ giận dữ đến nhường nào.

Nhưng trên thực tế, Dương Trình Vạn nếu quả thực đối mặt uy thế của Cố Hàn Uyên, hắn thực ra cái gì cũng không làm được.

Ngoại trừ cam chịu, chẳng còn cách nào khác.

Đương nhiên, Viên Kim Hạ hiện tại cũng không biết điểm này.

Cố Hàn Uyên tựa như lắc đầu bất đắc dĩ.

Sau đó cũng không để ý phản ứng của Viên Kim Hạ, tự nhiên đi về phía trước.

Thái độ như vậy của Cố Hàn Uyên ngược lại khiến Viên Kim Hạ có chút khó xử.

Chủ yếu là nàng tiếp xúc xuống tới, cũng không cảm thấy Cố Hàn

Uyên có ác liệt như Dương Trình Vạn đã nói.

Thái độ đối với nàng luôn ôn hòa, càng đối với tính cách thẳng thắn của nàng tỏ ý tán thưởng.

Còn giúp đỡ nói cho Dương Nhạc thông qua khảo hạch của Lục Phiến Môn.

Bây giờ thái độ phòng bị của mình ngược lại có chút quá phận.

Viên Kim Hạ vội vàng đuổi hai bước tiến lên, đi theo bên cạnh Cố Hàn Uyên cẩn thận từng li từng tí hỏi: Cố công tử ngài sẽ không tức giận chứ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy bật cười lắc đầu nói: Chuyện này có gì mà tức giận.

Thái độ như Viên cô nương lại chẳng phải là lần đầu tiên ta gặp.

Ừm, người trước đó vẫn là tiểu di của Viên Kim Hạ, Lâm Lăng.

Chỉ có thể nói, không phải người một nhà không vào một nhà.

Viên Kim Hạ nghe vậy xấu hổ cười xòa nói: Đây chẳng phải là do danh tiếng của Cố công tử ngài quá lớn sao.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn Viên Kim Hạ một cái, khiến nàng một trận không tự nhiên.

Sau đó mới thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: Thế nhân phỉ báng ta, gièm pha ta, ta chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.

Không lâu trước đó vừa nói với tiểu di của Viên Kim Hạ là Lâm Lăng, giờ lại dùng lên người Viên Kim Hạ.

Nhưng so với Lâm Lăng lúc đó, Viên Kim Hạ lại có xúc động lớn hơn một chút.

Nàng vô thức lẩm bẩm: Không thẹn với lương tâm Viên Kim Hạ chính là tuổi thiếu nữ đa sầu đa cảm, không thẹn với lương tâm cũng chính là điều nàng từ trước đến nay theo đuổi.

Bao gồm trong kịch bản, nàng cũng quán triệt đến cùng.

Dù đa số thời điểm đều có vẻ hơi ngây ngô.

Cố Hàn Uyên dừng bước, nhẹ giọng nói: Viên cô nương có thể trở về trước.

Hồ Điệp bên kia tự có ta giải thích cho nàng.

Viên Kim Hạ hoàn hồn, nghe vậy khóe miệng khẽ giật, hơi lộ ra bất đắc dĩ nói: Ta vẫn nên đi theo Cố công tử.

Dù sao cũng chỉ có một ngày thôi.

Nàng rất hiểu, chỉ mình Đài Quan Sát mới biết.

Nếu cứ như vậy trở về, sau này không bị Hồ Điệp làm khó dễ mới là lạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không để ý tiểu tâm tư của Viên Kim Hạ, ôn hòa khẽ cười nói: Vậy thì cứ đi theo ta vậy.

Nhìn Cố Hàn Uyên vẫn ôn hòa lễ độ như cũ, Viên Kim Hạ càng cảm thấy cái nhìn của Dương Trình Vạn về hắn có thể có sai lầm.

Không khỏi liền muốn tìm hiểu một chút Cố Hàn Uyên thật sự.

Vừa đi theo kịp bước chân Cố Hàn Uyên, nàng vừa tò mò hỏi: Cố công tử, những lời đồn về ngài đều là thật sao.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Xem nàng muốn hỏi chuyện gì.

Viên Kim Hạ đôi mắt đẹp lóe lên hỏi: Trong đại hội Nam Thiếu Lâm, Cố công tử ngài thực sự xung quan giận dữ vì giai nhân, dũng mãnh chiến quần hùng sao.

Hơn nữa nghe nói còn có Lục Địa Thần Tiên hiện thân.

Quả nhiên, chỉ cần là nữ tử thì không ai là không có hứng thú với chuyện này.

Phải biết rằng lúc đó Cố Hàn Uyên mới xuất đạo không lâu, võ công kém xa như bây giờ vậy uy áp thiên hạ.

Như vậy mới càng lộ ra đáng quý.

Cũng vì vậy mà củng cố nền tảng danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Sau đó hai người một người hỏi, một người đáp.

Viên Kim Hạ cũng từ chính người trong cuộc mà hiểu được nhiều hơn chân tướng.

Cuối cùng rút ra một kết luận: Nam tử như Cố công tử được rất nhiều nữ tử ái mộ, chẳng lẽ không phải sao.

Ngọc Liên, ngươi muốn tay không bắt sói mà không có chút biểu thị nào sao.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Công tử, vị cô nương này là ai vậy.

Yến Phỉ Phỉ ánh mắt cổ quái nhìn Viên Kim Hạ đang ló đầu ra nhìn, tò mò quan sát khung cảnh náo nhiệt xung quanh.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ nâng trán, hơi lộ ra vẻ bó tay nói: Không cần để ý nàng, cứ sai người đưa nàng xuống tầng dưới tùy tiện vui đùa một chút là được.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu không phải lầu xanh.

Ngay cả nữ tử đến đây du ngoạn cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Thật ra mà nói, tính an toàn của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu còn đặc biệt cao, ngay cả nữ tử đến đây du ngoạn cũng không cần lo lắng an toàn bản thân và vấn đề riêng tư.

Vì vậy trong ngày thường cũng sẽ có vài tiểu thư thế gia, hiệp nữ danh môn đến đây thưởng vũ, nghe hát, hoặc là dứt khoát lên lầu ba đánh bạc một ván.

Còn về việc có muốn vô tình gặp được Cố Hàn Uyên hay không thì lại là chuyện khác.

Mà Viên Kim Hạ sau khi trò chuyện cùng Cố Hàn Uyên cũng dần thả lỏng bản thân.

Không còn giữ bộ dáng thục nữ kia nữa.

Nếu đã cảm thấy hứng thú với Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng cũng không che che giấu giấu.

Hơn nữa Viên Kim Hạ khi làm tiểu bộ khoái ở địa phương, cũng thường mặc nam trang, chạy đến lầu xanh hoặc sòng bạc để dạo chơi.

Theo lời nàng nói, đó là đang thu thập tình báo.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Che miệng trộm cười, nói: Nô gia đã hiểu rõ, sẽ an bài tốt cho vị cô nương này.

Cố Hàn Uyên vừa hài lòng gật đầu, Viên Kim Hạ liền ở bên cạnh chen vào một câu: Có thể là công tử, ta không có bạc trắng a.

Dứt lời còn đáng thương nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Đây là sau khi quen biết, liền trở nên không cần mặt mũi rồi sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đau cả đầu.

Chỉ cảm thấy nếu thật sự nhận lấy một cô gái ngốc nghếch như vậy, sau này phong cách trong hậu cung đều sẽ phải thay đổi.

Cố Hàn Uyên móc một nắm ngân phiếu đặt vào tay Viên Kim Hạ, hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: Tùy tiện chơi, không đủ thì tìm Phỉ Phỉ mà xin.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình, tâm tình nhất thời có chút khó tả vi diệu, đôi mắt đẹp cũng hơi sáng lên.

Đây chính là đi theo Cố công tử chơi sao.

Thật đúng là phóng khoáng giản dị a.

Nàng đột nhiên có chút lý giải những lời dưỡng mẫu đã nói với mình.

Làm thiếp cho Cố Hàn Uyên, quả thực không phải là chuyện gì đặc biệt khó chấp nhận.

Người lại tuấn mỹ, võ công lại cao, thân phận địa vị cũng là tuyệt đỉnh, ra tay còn hào phóng như vậy.

Chỉ cần là nữ tử bình thường, đều không đỡ được mị lực của hắn a.

Viên Kim Hạ vừa thầm lẩm bẩm Sư phụ làm hại ta vừa cười hì hì hỏi: Cố công tử, nếu ta ở sòng bạc thắng tiền thì sao.

Cố Hàn Uyên tức giận đưa tay véo một cái gò má hơi bầu bĩnh của Viên Kim Hạ, khẽ cười nói: Đều tính là của nàng.

Viên Kim Hạ xoa xoa gò má hơi đau, trên mặt đẹp ửng hồng tươi cười rạng rỡ, cũng không để ý loại thân mật này.

Cố Hàn Uyên đối với nàng tốt như vậy, đừng nói chỉ là véo má, cho dù thật chiếm nàng một điểm tiện nghi, đại khái cũng sẽ không quá để trong lòng.

Trong nửa ngày ngắn ngủi, cách nhìn của Viên Kim Hạ đối với Cố Hàn Uyên đã mấy lần đảo ngược.

Dù không dám nói đã thích Cố Hàn Uyên, thế nhưng lòng có hảo cảm là khẳng định.

Cố Hàn Uyên dặn dò Yến Phỉ Phỉ vẫn đang ở bên cạnh cười trộm: Nhớ kỹ đổi cho nàng một bộ y phục, bộ nam trang này quá khó coi.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy lại tỉ mỉ quan sát Viên Kim Hạ, nhất thời phát hiện tố chất của nàng e rằng còn cao hơn trong tưởng tượng.

Chỉ là bị bộ nam trang mộc mạc này che giấu.

Yến Phỉ Phỉ trên mép mang theo vài phần nụ cười đầy ẩn ý nói: Công tử yên tâm, nô tỳ sẽ cải tạo tốt vị cô nương này.

Viên Kim Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt của Yến Phỉ Phỉ khiến nàng có chút tê cả da đầu, cười gượng nói: Hay là thôi đi.

Nam trang ta mặc khá thoải mái.

Yến Phỉ Phỉ lắc đầu, tiến lên khoác lấy cánh tay Viên Kim Hạ, kéo đi về phía trước.

Vừa lẩm bẩm: Con gái sao có thể tùy tiện như vậy được.

Chương 1582

Đi theo ta.

Cố Hàn Uyên không thấy ánh mắt cầu cứu của Viên Kim Hạ, cảm thấy buồn cười lắc đầu.

Sau đó ung dung lên lầu.

Ngọc Liên, ta thật lo lắng cho Diệu Liên và Tiểu Đào Nhi.

Kỷ Từ vẻ mặt ưu sầu nói với Ngọc Liên trước mặt.

Ngọc Liên nghe vậy, sắc mặt hơi ngưng lại.

Khẽ thở dài một tiếng nói: Cố công tử trước đó nói đã có manh mối của Diệu Liên, trong một hai ngày là có thể tìm được nàng.

Nàng thực ra càng muốn tự mình đi tìm.

Nhưng lại sợ đánh rắn động cỏ, khiến Vạn Trinh Nhi chú ý.

Mà trên thực tế, Ngọc Liên chỉ là lo lắng vô cớ.

Tình huống thật là sau khi Tiểu Nhu bị chiêu hàng, Vạn Trinh Nhi mất đi sự hiểu biết chân thực, hành động tương đối bị hạn chế.

Lại không dám tùy tiện liên hệ Đồng Chu Hội e sợ bị Ninh Vương ép buộc thị tẩm Cố Hàn Uyên.

Nỗi sợ hãi của Ngọc Liên và Kỷ Từ đối với Vạn Trinh Nhi chỉ là do những bóng ma tâm lý trong quá khứ tạo thành.

Bỏ qua những điều này, trên thực tế vì sự tham gia của Cố Hàn Uyên, Vạn Trinh Nhi đã sớm mất đi quyền chủ động.

Khó mà nói ngày nào đó đã bị đẩy lên giường Cố Hàn Uyên.

Kỷ Từ do dự một chút, mặt đỏ ửng nói: Nhưng Cố công tử mấy ngày nay đều không đến tìm chúng ta, có phải là chúng ta không đủ chủ động Lời vừa nói ra, nhất thời khiến Ngọc Liên ánh mắt quái dị.

Giống như đang nói Ngươi cứ như vậy mong chờ leo lên giường Cố công tử sao.

Bệ hạ sẽ phải đau lòng mất.

Ánh mắt của Ngọc Liên suýt nữa chọc giận Kỷ Từ.

Nàng xấu hổ sẵng giọng: Đó là ánh mắt gì của ngươi.

Ta chẳng qua là cảm thấy chúng ta có việc cầu người, nếu không làm chút gì, trong lòng sẽ bất an Kỷ Từ còn chưa phát hiện ánh mắt của Ngọc Liên càng lúc càng quái dị, chỉ là ý nghĩa đã khác đi rất nhiều.

Nàng đang định tiếp tục nói gì đó, đột nhiên chỉ cảm thấy thân thể mềm mại ấm áp, vòng eo nóng bừng, đã bị người từ sau lưng ôm vào một vòng tay ấm áp.

Kỷ Từ sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chờ đến khi nhìn rõ người tới, lại nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Xấu hổ xen lẫn sợ hãi sẵng giọng: Cố công tử Cố Hàn Uyên ôm lấy Kỷ Từ, trêu chọc nói: Kỷ cô nương không ngại nói rõ nàng định làm những gì, mới sẽ không cảm thấy bất an.

Kỷ Từ nghe vậy mặt đỏ bừng.

Nàng nào biết lại bị Cố Hàn Uyên nghe trộm chuyện mình và Ngọc Liên nói, nhất thời rất đỗi thẹn thùng.

Cố Hàn Uyên nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của người phụ nữ duy nhất đã sinh hoàng tử cho Hoàng Đế trong lòng, nhất thời thèm thuồng.

Không khỏi bàn tay đã luồn vào váy nàng thăm dò.

Kỷ Từ kinh hô một tiếng, vội vàng đè lại bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên.

Liếc nhìn Ngọc Liên cũng đỏ mặt, đôi mắt long lanh như nước mùa xuân, dáng vẻ yếu ớt đáng thương nói: Công tử, Ngọc Liên vẫn còn ở đây Kỷ Từ cũng không phải chống cự Cố Hàn Uyên làm những gì với nàng.

Như chính nàng đã nói, Cố Hàn Uyên không động vào nàng ngược lại sẽ làm nàng cảm thấy bất an.

Thân thể tươi trẻ chính là lợi thế duy nhất của người phụ nữ thiếu cảm giác an toàn này.

Chỉ là ngay trước mặt Ngọc Liên, đó lại là một chuyện khác.

Nhưng không đợi Kỷ Từ nói ra lời kháng cự, Cố Hàn Uyên đã mở miệng nói: Diệu Liên đã tìm thấy rồi.

Hai nữ nghe vậy, cũng không kịp thẹn thùng.

Ngọc Liên vội vàng hỏi: Diệu Liên ở đâu.

Kỷ Từ cũng vẻ mặt cấp thiết.

Chỉ cần tìm được Diệu Liên, là có thể đón Tiểu Hoàng Tử về.

Còn nơi nào an toàn hơn bên cạnh Cố Hàn Uyên sao.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không lập tức báo cho hai người tin tức của Diệu Liên.

Một bên thừa dịp Kỷ Từ bị dời đi sự chú ý, được đằng chân lân đằng đầu.

Một bên thần tình lười biếng khẽ cười nói: Ngọc Liên, ngươi muốn tay không bắt sói mà không có chút biểu thị nào sao.

Ngọc Liên nghe vậy hơi giật mình.

Bất quá nàng rất nhanh hiểu rõ ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Má nàng đỏ bừng tiến lên, thành kính quỳ xuống, ôn thuận nói: Khổ cực công tử.

Nô tỳ nếu có gì chưa chu đáo, xin công tử đừng trách tội.

Dứt lời, chậm rãi cúi đầu.

Nhưng ngược lại là Kỷ Từ được nâng cằm, đôi môi hé mở.

Hơi thở ấm áp phả ra từ kẽ môi, đôi mắt đẹp như muốn bị che phủ bởi sương nước.

Thần tình lười biếng Cố Hàn Uyên khóe môi treo lên nụ cười vui thích.

Thả bay chính mình Viên Kim Hạ Cố Hàn Uyên vốn là người giỏi thấu hiểu ý tứ người khác.

Nếu Kỷ Từ cảm thấy bất an, vậy tự nhiên phải thỏa mãn nhu cầu trong lòng nàng.

Lúc này Kỷ Từ quần áo xốc xếch nằm ngửa trên giường.

Khóe môi ngọc diễm lệ, đôi mắt đẹp thất thần mờ mịt.

Trước ngực nóng bỏng, mềm nhũn.

Nửa đường, nàng đã mơ hồ không biết mình đang ở đâu.

Chỉ cảm thấy có điểm có lỗi với Chu Hậu Chiếu và đứa con đáng thương của mình.

Ngược lại là Ngọc Liên nhìn qua ngoại trừ đỏ mặt một chút, ánh mắt có chút u oán ra, cũng không có vấn đề gì.

Ít nhất nhìn bề ngoài là như vậy.

Dù sao còn muốn dẫn nàng đi gặp Diệu Liên, không dễ làm quá đà.

Bất quá nếu là Ngọc Liên đã bắt đầu, vậy tự nhiên nên do nàng kết thúc công việc.

Lúc này đang nhận nhận chân chân lau dọn cho Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu, Ngọc Liên mới ngẩng đầu lên, lại vừa như xấu hổ vừa như giận nói: Công tử bây giờ đã hài lòng chưa.

Dứt lời, nàng còn cố ý khẽ mở miệng, hơi thở thơm ngát từ miệng thoát ra, dường như muốn Cố Hàn Uyên kiểm tra gì đó.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui mừng cười nói: Đương nhiên hài lòng.

Ngọc Liên liếc một cái trắng trợn quyến rũ, yểu điệu hỏi: Vậy bây giờ có thể nói cho nô tỳ tình huống của Diệu Liên rồi chứ.

Kỷ Từ nghe vậy vội vàng chống đỡ thân thể mềm nhũn đứng dậy, dù thân hình lảo đảo cũng không màng.

Vội vàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng thuận theo tùy ý để hắn thưởng thức như vậy, chẳng phải là vì muốn có được tin tức của Diệu Liên, tiến tới tìm lại con mình sao.

Cố Hàn Uyên tinh thần sảng khoái tự nhiên không cần câu kéo nữa.

Tuần tự kể lại tình huống của Diệu Liên cho hai nữ.

Không lâu sau, Kỷ Từ liền thần tình cổ quái.

Ngọc Liên càng đau đầu nâng trán, không biết nói gì mà hỏi: Công tử ngài nói Diệu Liên nàng giả mạo nô tỳ, sau đó lại mơ mơ màng màng bị lừa gạt mà hầu hạ công tử sao.

Chính xác là như vậy.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến tình huống lúc đó, cũng không nhịn được bật cười.

Tuy Ngọc Liên bây giờ cũng không có tư cách gì để nói Diệu Liên.

Thế nhưng đối với việc muội muội ngốc nghếch đó đã bị Cố Hàn Uyên lừa dối, nàng cảm thấy vô cùng bó tay.

Không khỏi thầm mắng một tiếng: Muội muội ngu ngốc này.

Nguyên bản nàng thực ra còn nghĩ hy sinh nàng một cái là tốt rồi.

Còn Diệu Liên Chờ toàn bộ bụi bặm lắng xuống, các nàng tỷ muội cũng báo đáp ân tình của Ngô Hoàng xong, liền thỉnh cầu cho Diệu Liên xuất cung, để nàng theo đuổi cuộc sống mình mong muốn, tìm kiếm hạnh phúc riêng.

Diệu Liên quá ôn nhu.

Không thích hợp hoàng cung loại nơi lừa gạt này.

Còn cùng nhau theo Cố Hàn Uyên ư.

Kết quả cũng đã thấy, bị ức hiếp đến thê thảm.

Chương 1583

Mà bây giờ lại hối hận cũng đã muộn.

Dù sao hầu hạ cũng đã hầu hạ rồi.

Lại để Diệu Liên ly khai, đừng nói Cố Hàn Uyên sẽ không đồng ý, cho dù Diệu Liên bản thân e rằng cũng làm không được.

Ngược lại là đối với Trang Điền Điền, vô luận Ngọc Liên hay Kỷ Từ đều có quan điểm nhất trí với Cố Hàn Uyên.

Song phương không phải người của một thế giới.

Sớm ngày tỉnh ngộ, đối với ai cũng tốt.

Sau đó Kỷ Từ bị lưu lại Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nghỉ ngơi.

Dù sao nàng lúc này toàn thân mềm nhũn, căn bản không cử động nổi.

Mà Ngọc Liên thì đi theo Cố Hàn Uyên để đón Diệu Liên.

Bất quá Cố Hàn Uyên khi xuống lầu ba, ngang qua sòng bạc thì bước chân ngừng lại.

Nhìn tình hình bên trong, sắc mặt tương đối cổ quái.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ đã thay một bộ váy lụa màu vàng nhạt thêu họa tiết chim hoa.

Trên đầu cài trâm cài tinh xảo, trang sức quý phái, toát lên vẻ đoan trang lại thanh nhã.

Dáng vẻ nàng như vậy nhìn lên vừa thanh thuần, lại vừa xinh đẹp.

Quả nhiên Viên Kim Hạ khi mặc nữ trang xinh đẹp nâng cao một bước, không hổ là thân phận nữ chủ kịch bản.

Khiến không ít nam tử tại chỗ liên tục ghé mắt nhìn nàng.

Bất quá nhiều hơn vẫn là giống như Cố Hàn Uyên, nhìn về phía Viên Kim Hạ ánh mắt đều có chút cổ quái.

Dù sao rõ ràng là tạo hình đại mỹ nhân, tư thái lại quả thực có phần quá phóng khoáng.

Chỉ thấy Viên Kim Hạ một chân đạp lên ghế đẩu, chăm chú nhìn chằm chằm hộp xúc xắc đang lắc nhanh trong tay người chia bài.

Trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: Đại, đại, đại Nhìn qua, không khác gì con bạc bình thường.

Bên cạnh Viên Kim Hạ còn có một bóng dáng yêu kiều quen thuộc, lúc này cũng vẻ mặt không biết nên nói thế nào cho tốt.

Chính là Giang Ngọc Yến, sau khi biết chuyện của Viên Kim Hạ, đặc biệt đến đây làm dẫn đường và cùng chơi.

Giang Ngọc Yến đương nhiên sẽ không tốt bụng như vậy.

Nàng nghĩ rằng đi theo bên cạnh Viên Kim Hạ hẳn là còn có thể gặp lại Cố Hàn Uyên.

Dù không thể mượn cơ hội thân mật tiếp xúc một chút, quét quét cảm giác tồn tại cũng tốt.

Kết quả Giang Ngọc Yến vốn định đùa chút tâm kế liền không biết nói gì khi chứng kiến Viên Kim Hạ thả bay chính mình.

Ngay từ đầu nghe một chút khúc, thưởng thức một chút ca vũ, vui chơi giải trí thì cũng còn tốt.

Giang Ngọc Yến chỉ có thể nhìn ra Viên Kim Hạ dường như đối với y phục trên người không quá thoải mái.

Thường thường sẽ như người nhà quê lo lắng mình bị làm bẩn ở đâu đó.

Khiến Giang Ngọc Yến không khỏi một trận cười trộm.

Đồng thời cũng có vài phần cảm thông.

Dù sao chính nàng mới bị Cố Hàn Uyên mang về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu lúc đó cũng không kém là dáng vẻ này.

Cuối cùng sẽ không tự chủ được cẩn thận từng li từng tí.

E sợ cuộc sống như thế chỉ là một cơn ảo mộng, tỉnh lại sau này nàng vẫn là Tiểu Yến đang giãy dụa cầu sinh trong Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu.

Cho nên nàng mới đặc biệt lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Cho đến sau này hầu hạ qua Cố Hàn Uyên xong, nàng cuối cùng mới an tâm.

Cũng dần dần quen với loại cuộc sống tự tại hiện tại.

Đương nhiên nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý nhận lấy thân thể của thiếp thì thiếp sẽ càng cao hứng một chút.

Chứ không phải như bây giờ chỉ có thể tìm cơ hội tận dụng mọi thứ lén lút hầu hạ một cái.

Nàng cũng muốn nằm trên những chiếc giường lớn trong Lãm Nguyệt Các.

Đó là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Dã tâm nho nhỏ của Giang Ngọc Yến tạm thời không đề cập tới.

Viên Kim Hạ vào sòng bạc lầu hai liền thả mình bay không phải không có lý do.

Vô luận là dưỡng mẫu của nàng hay sư phụ Dương Trình Vạn đều quản nàng rất nghiêm.

Thế nhưng thiếu nữ ở tuổi này mà.

Càng là không cho nàng việc làm, thì càng muốn làm.

Bằng không cũng sẽ không luôn đánh lý do thu thập tình báo mà mặc nam trang chạy vào lầu xanh trêu chọc những cô gái lầu xanh không biết chuyện kia.

Bây giờ không ai quản thúc, lại có Cố Hàn Uyên cho ngân phiếu, lúc này không thả mình bay thì còn đợi đến khi nào.

Sau đó Viên Kim Hạ chơi chơi liền có chút hăng tiết.

Dù sao nàng vẫn là một tiểu tài mê.

Tiền tài ra vào trên chiếu bạc, cuối cùng sẽ cho nàng kích thích không nhỏ.

Cảm xúc này vừa lên đầu, nào còn để ý đến hình tượng nữa.

Lúc này Giang Ngọc Yến đã phát hiện Cố Hàn Uyên.

Bởi vì vô cùng để ý duyên cớ, nàng đối với thân ảnh và khí tức của Cố Hàn Uyên đặc biệt mẫn cảm.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên, Giang Ngọc Yến nhất thời sung sướng vung lên khuôn mặt tươi cười, liền muốn hô lên tiếng.

Bất quá lại bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Sau đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên đi tới bên cạnh Viên Kim Hạ, tự tiếu phi tiếu nhìn nàng vì thắng tiền mà mở miệng cười to.

Ha ha, phát tài rồi.

Cố công tử nói, thắng bao nhiêu đều tính cho ta.

Về nhà ta có thể mua mấy bộ quần áo mới và trang sức làm quà cho nương thân.

Bản tính của Viên Kim Hạ cuối cùng vẫn là lương thiện, thắng tiền trước tiên nghĩ đến cũng là cấp dưỡng mẫu thể hiện lòng hiếu thảo.

Bất quá nàng rất nhanh thì vui quá hóa buồn.

Một trận đau nhức truyền đến từ vành tai.

Còn có một tiếng tức giận trách cứ.

Chơi đến vậy mê li sao.

Đều sắp đi lạc rồi cũng không biết.

Viên Kim Hạ kêu lên một tiếng đau đớn.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang cười như không cười nhìn mình.

Không hiểu sao lại có cảm giác như bị trưởng bối bắt quả tang, Viên Kim Hạ không khỏi lúng túng cười nói: Công tử người mau buông tay, tai ta sắp rớt rồi.

Đây chỉ là một trò cá cược nhỏ tiêu khiển thôi mà.

Nàng cho rằng mình quá phóng túng cờ bạc nên khiến Cố Hàn Uyên tức giận.

Nhưng điều Cố Hàn Uyên để ý hiển nhiên không phải chuyện này.

Hắn thấy Viên Kim Hạ chưa nghe rõ mình vừa nói gì, dứt khoát sờ một cái lên đùi nàng đang vắt vẻo.

Chương 1584

Hắn trêu chọc nói: Bây giờ đã rõ chưa.

Bàn tay nóng bỏng vuốt ve trên da thịt đùi, khiến Viên Kim Hạ giật mình một cái.

Nàng vội vàng buông chân đang gác trên ghế xuống, mặt đỏ bừng nói: Hiểu đã hiểu rồi.

Chờ Cố Hàn Uyên buông tay khỏi tai nàng, Viên Kim Hạ mới kịp phản ứng mình lại bị Cố Hàn Uyên sờ đùi.

Chuyện này Viên Kim Hạ nhất thời có chút hoảng loạn.

Một nỗi xấu hổ.

Cái tiện nghi này bị chiếm có chút lớn.

Một nỗi mộng mị khác.

Nàng phát hiện ngoài xấu hổ ra, mình cũng không có cảm giác đặc biệt chán ghét.

Đồng thời, suy nghĩ rất nhanh đã rẽ sang một hướng khác.

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm: Không phải nói ta thẳng thắn một chút sẽ tốt hơn sao.

Viên Kim Hạ lẩm bẩm nhỏ tiếng đương nhiên không qua mắt được Cố Hàn Uyên.

Hắn đưa tay gõ nhẹ gáy nàng, tức giận nói: Ta là từng nói thẳng thắn một chút sẽ tốt hơn, nhưng chưa nói có thể hào phóng đến mức này.

Ngừng một chút.

Hắn đột nhiên ghé sát tai Viên Kim Hạ, với vài phần bá đạo nói nhỏ: Ngươi bây giờ là tiểu thị nữ của ta, ta không muốn ngươi bị người khác nhìn ngắm nữa.

Viên Kim Hạ kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên, người nói xong câu đó liền quay người đi nói chuyện với Giang Ngọc Yến.

Một lát sau.

Mặt nàng dần dần ửng hồng.

Nhiệt độ nóng kinh người, sắc hồng lan tràn khắp mặt, ngay cả vành tai cũng đỏ bừng.

Cố công tử hắn đây là ý gì.

Chẳng lẽ hắn thích ta sao.

Viên Kim Hạ không tự chủ được bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cách nói bá đạo, tựa như đang tuyên bố quyền sở hữu của Cố Hàn Uyên, quả thực rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Đương nhiên, cũng không tính là hiểu lầm, Cố Hàn Uyên vốn dĩ đã có hứng thú với Viên Kim Hạ.

Bất quá Viên Kim Hạ cũng đủ chậm chạp, đến giờ mới nhận ra Cố Hàn Uyên có thể đã để ý đến nàng.

Quan trọng hơn là nàng ít nhiều có chút tự ti, vì mẫu thân luôn sắp xếp các cuộc xem mắt cho nàng, cứ như sợ nàng không ai thèm lấy.

Thanh mai trúc mã Dương Nhạc cũng không coi nàng là con gái.

Hạ gia mặc dù chỉ là biệt danh chế giễu, nhưng đôi khi cũng khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Sau đó, lúc này có người tán thưởng vẻ thẳng thắn thú vị của nàng, lại rất tốt với nàng.

Thậm chí còn ra tay sờ đùi nàng, đồng thời tuyên bố không muốn người khác nhìn ngắm.

Mà người này, vô luận từ phương diện nào cũng đều mê hoặc đến vậy.

Ngoại trừ phong lưu một chút ra, hầu như không có chút khuyết điểm nào.

Nàng cũng không ngốc.

Yến Phỉ Phỉ, lâu chủ Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nhìn một cái là thấy có quan hệ không cạn với Cố Hàn Uyên.

Còn có Giang Ngọc Yến, luôn bóng gió về mối quan hệ giữa nàng và Cố Hàn Uyên.

Giang Ngọc Yến cho rằng Viên Kim Hạ ngây ngô, không có tâm cơ.

Nhưng trên thực tế Viên Kim Hạ rất thông minh, khả năng quan sát càng nhạy bén.

Nàng là nữ tử hiếm có sở hữu năng lực phá án độc lập.

Trong đó đặc biệt nhất là Viên Kim Hạ có thể không kiêng kỵ khám nghiệm tử thi, khi cần thiết cũng không bài xích mổ xẻ thi thể.

Điều này ở thời đại này cực kỳ hiếm thấy.

Cũng nhờ vậy mà nàng đã phá không ít vụ án khó.

Dương Trình Vạn có thể dựa vào công lao để trở thành dự khuyết thần bộ Hắc Y, Viên Kim Hạ đã bỏ ra không ít công sức.

Bằng không, trong tình huống bình thường, hắn còn lâu mới đủ tư cách.

Nói chung, Giang Ngọc Yến đã đánh giá thấp Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ cũng đã đánh giá thấp chính mình.

Nàng không thể tin được Cố Hàn Uyên sẽ để ý đến nàng, người tự nhận là không có bao nhiêu nét thiếu nữ.

Viên Kim Hạ lúc này rất băn khoăn.

Vừa lo lắng Cố Hàn Uyên để ý nàng, lại lo lắng Cố Hàn Uyên không để ý nàng, càng lo lắng Cố Hàn Uyên rõ ràng không để ý nàng, mà nàng lại tự mình đa tình cho rằng mình được để ý.

Viên Kim Hạ hoảng loạn không biết từ lúc nào đã được đưa rời khỏi Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Chỉ nhớ rõ Cố Hàn Uyên dường như đã nói gì đó với Giang Ngọc Yến, khiến nàng có chút kích động.

Qua một hồi lâu mới khó khăn lắm lấy lại tinh thần, Viên Kim Hạ lúc này rốt cuộc chú ý tới Ngọc Liên đồng hành, nàng giống như muốn dời đi sự chú ý hỗn loạn của mình, tò mò hỏi: Cố công tử, vị này là ai.

Cố Hàn Uyên quay đầu lại, trước tiên chế nhạo một câu: Tỉnh hồn rồi sao.

Hắn không trêu chọc Viên Kim Hạ, người vì xấu hổ mà đỏ mặt hơn nữa, khẽ cười nói: Ngọc Liên là thị nữ của ta, không giống như ngươi, người chưa hoàn thành chức trách tạm thời của mình.

Viên Kim Hạ không khỏi liếc mắt, xấu hổ sẵng giọng: Ta nào có không hoàn thành trách nhiệm.

Chẳng qua là cũng không cần ta làm gì cả mà.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, làm ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận: Ngươi cứ ở bên cạnh ta trông xinh đẹp là được, đây cũng tính là công việc của thị nữ.

Viên Kim Hạ xưa nay rất ít xấu hổ, lúc này lại đỏ mặt.

Từ khi ý thức được Cố Hàn Uyên có thể để ý nàng, trong tiềm thức nàng luôn để ý đến ánh mắt của Cố Hàn Uyên dành cho mình.

Nếu hắn nói nàng đẹp mắt, vậy khẳng định là hắn cảm thấy nàng thật sự rất đẹp.

Ý nghĩ này làm nàng càng ngượng ngùng, cũng có vài phần vui mừng vi diệu.

Nàng ở chỗ Cố Hàn Uyên nhận được lời tán thưởng nhiều nhất.

Một bên thầm oán trách: Thế này khiến người ta làm sao không động lòng chứ.

Một bên cười đùa giả vờ thả lỏng nói: Nhiệm vụ đẹp mắt này ta vẫn có thể đảm nhiệm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, lắc đầu bật cười.

Tâm tư biến hóa của Viên Kim Hạ không giấu được hắn.

Hắn khá hài lòng với tiến độ công lược như vậy.

Quá vồ vập ngược lại dễ khiến Viên Kim Hạ sợ chạy mất, bây giờ mức độ vừa vặn.

Tiện thể hắn bổ sung một câu cảm tưởng còn sót lại trong lòng: Vẫn rất mềm mại.

Xúc cảm da thịt của thiếu nữ trẻ tuổi quả nhiên mịn màng.

Viên Kim Hạ còn không biết Cố Hàn Uyên đang thầm đánh giá cơ thể nàng, sau khi cùng Ngọc Liên làm quen đơn giản, nàng tò mò hỏi: Công tử vậy người muốn đi đâu.

Sau đó nàng nhận được từ Cố Hàn Uyên một câu trả lời không biết nên đánh giá thế nào.

Đi phá hoại uyên ương.

Nhìn Cố Hàn Uyên cười khẽ thản nhiên, Viên Kim Hạ cười khan hai tiếng.

Trong lòng cảm thấy quả nhiên vẫn cần thận trọng hơn một chút mới phải.

Trong nhà Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền, người không phải chịu nhiều khổ sở trong lao ngục, vừa mới trở về từ Thiên Hòa Y Quán.

Vẫn là vẻ ngoài mập mạp thật thà đó.

Vụ án của Trang Điền Điền trước đó rất nhanh đã được Cẩm Y Vệ tiếp quản.

Mà Lục Đình, đánh chủ ý bán Cố Hàn Uyên một cái thuận nước giong thuyền, đương nhiên sẽ không làm khó Trang Điền Điền.

Đáng tiếc nhân tình này bán đi vô ích.

Dù sao Cố Hàn Uyên căn bản không để ý tới Trang Điền Điền.

Trang Điền Điền đến Thiên Hòa Y Quán đương nhiên là để nói lời cảm tạ.

Một người là Chu Nhất Phẩm đã nỗ lực chạy vạy vì hắn, một người là Lâm Lăng đã đóng vai trò quyết định.

Còn Cố Hàn Uyên, hắn trong tiềm thức không muốn tiếp xúc quá nhiều.

Nhưng nói lời cảm tạ thì vẫn phải nói.

Thậm chí vì chuyện lần này, thái độ đối với Cố Hàn Uyên đã thay đổi rất nhiều.

Chương 1585

Đáng tiếc không gặp được Cố Hàn Uyên ở Thiên Hòa Y Quán, chỉ có thể để lại sau này.

Vừa về đến nhà, hắn đã thấy Diệu Liên đang ngồi trước bàn.

Không chú ý tới vẻ mặt hơi nặng nề của Diệu Liên, Trang Điền Điền vui mừng khôn xiết kêu lên: Thần tiên tỷ tỷ.

Diệu Liên nghe vậy ngẩng đầu lên, thần sắc phức tạp nói: Trang Điền Điền, ta phải đi.

Vừa về đến nhà, câu đầu tiên nghe được từ Diệu Liên như sét đánh ngang tai, Trang Điền Điền nhất thời trợn tròn mắt.

Sau đó liền hoảng hốt.

Hắn vô cùng lo lắng hỏi: Thần tiên tỷ tỷ người muốn đi đâu.

Tại sao phải đi.

Là ta đã làm gì không tốt sao.

Hắn trực giác rằng từ đi trong lời Diệu Liên có nghĩa là đi đến nơi hắn sẽ không bao giờ còn được gặp lại.

Trang Điền Điền vẫn rất tự ti, cảm thấy mình không xứng với Diệu Liên.

Vì vậy hắn không dám cầu mong quá nhiều, chỉ cần có thể nhìn thấy Diệu Liên là đủ rồi.

Mà bây giờ dường như ngay cả nguyện vọng đơn giản này cũng sắp bị tước đoạt.

Diệu Liên nhìn Trang Điền Điền đang kích động, lời nói không mạch lạc, trong lòng không hiểu sao lại thêm vài phần thoải mái.

Nàng ngữ khí bình thản nói: Xin lỗi, Trang Điền Điền, ta còn có chuyện ta nhất định phải làm.

Mà nếu ta tiếp tục ở lại, chỉ sẽ càng liên lụy đến ngươi.

Nghe nói như vậy Trang Điền Điền rõ ràng do dự một chút.

Tai ương trong lao ngục trước đó tuy không khiến hắn phải chịu tội gì, nhưng cũng đã nhắc nhở hắn.

Diệu Liên không phải người bình thường.

Mà hắn chỉ là một người bình thường.

Không nói gì khác, quan phủ đối với hắn uy h·iếp đã rất lớn.

Lần này được cứu, vậy lần sau thì sao.

Hắn còn có một mẹ già cần phụng dưỡng, thật sự có thể vì Diệu Liên mà liều mình sao.

Tất cả những điều này đều đang nhắc nhở hắn, mình và Diệu Liên không phải người của cùng một thế giới.

Hắn vẻ mặt cầu xin nhìn về phía Diệu Liên, mấy lần muốn mở miệng, nhưng làm thế nào cũng không phát ra được thanh âm nào.

Diệu Liên thấy thế cũng không để ý đến sự lùi bước của Trang Điền Điền.

Hoặc có lẽ là, đây vốn là lẽ thường tình của người phàm.

Trong lòng Diệu Liên ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Trang Điền Điền dây dưa không ngớt, nàng mới thực sự khó xử.

Tính tình ôn nhu của Diệu Liên vẫn khiến nàng cảm thấy hổ thẹn trong lòng Trang Điền Điền.

Đang suy nghĩ nên làm thế nào để bồi thường cho Trang Điền

Điền một chút, thì từ cửa truyền đến một giọng nói khiến nàng có chút hoảng hốt.

Cố mỗ đến hình như không đúng lúc nhỉ.

Hai người trong phòng nghe tiếng quay đầu nhìn lại, mỗi người đều phát ra một tiếng kinh hô.

Tỷ tỷ.

Lại một thần tiên tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên hơi trêu đùa liếc nhìn Ngọc Liên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc bên cạnh cùng Diệu Liên đang mừng rỡ ở đối diện, khẽ cười nói: Thần tiên tỷ tỷ.

Cách xưng hô này khá lắm.

Hai nàng nghe vậy nhất thời có chút quẫn bách.

Bất quá lúc này trong lòng hai cô gái càng nhiều hơn vẫn là niềm vui mừng khi gặp lại.

Diệu Liên muội không sao, thật sự quá tốt.

Ta cũng rất lo lắng cho tỷ tỷ muội và Kỷ Từ.

Là Cố công tử đã cứu chúng ta.

Diệu Liên nghe vậy vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn đối diện mình mỉm cười ôn hòa, nhất thời mặt nàng đỏ bừng.

Hiển nhiên là nàng đã nhớ lại chuyện xảy ra ở Thiên Hòa Y Quán trước đó.

Hai nàng có tướng mạo giống hệt nhau ôm chầm lấy nhau, nắm tay nhìn nhau, mắt đẫm lệ.

Hình ảnh như vậy không hiểu sao có chút cổ quái, nhưng càng nhiều hơn vẫn là một cảm giác duy mỹ.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng về điều này.

Đây là chuyện gì xảy ra.

Trang Điền Điền có một dự cảm không lành.

Đồng thời rất nhanh liền thành hiện thực.

Hắn kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đi đến trước mặt hai nàng, vòng tay dang ra, ôm hai nàng một trái một phải.

Hắn thản nhiên nói: Ta đến đón thị nữ đã mất tích về nhà, Trang Điền Điền, đa tạ ngươi đoạn thời gian gần đây đã chiếu cố thị nữ nhà ta.

Bên kia Trang Điền Điền đã trợn tròn mắt.

Diệu Liên cũng tương tự không biết phải làm sao.

Dù sao trong mắt nàng, đây mới là lần đầu tiên mình và Cố Hàn Uyên gặp mặt.

Trước đó ở Thiên Hòa Y Quán, nàng dùng thân phận Ngọc Liên.

Diệu Liên đang không biết phải làm thế nào, Ngọc Liên ghé sát tai nàng tức giận nói nhỏ: Đừng diễn nữa.

Cố công tử kỳ thực đã sớm biết trước đó là muội.

Ngừng một chút.

Nàng ngữ khí vi diệu trêu chọc nói: Thế nào.

Mùi vị ra sao.

Diệu Liên lúc này đã hoàn toàn bối rối.

Cả người cứng đờ, mặt càng đỏ bừng vì xấu hổ.

Cố Hàn Uyên biết khi đó là nàng và không biết là nàng, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Độ cảm thấy thẹn trong nháy mắt bùng nổ.

Câu hỏi đầy ẩn ý của Ngọc Liên càng nhắc nhở nàng, cái khí tức đáng sợ kia dường như lại đang lan tràn trong miệng, không khỏi cảm thấy khô khát một hồi.

Lời giải thích vốn định thốt ra cũng bị nuốt xuống.

Bộ dạng này rơi vào mắt Trang Điền Điền cũng không giống nhau.

Cái vẻ mặt xấu hổ, cam chịu kia, đều đang nói cho hắn điều gì.

Trong mắt Trang Điền Điền dần dần mất đi ánh sáng, hắn tự lẩm bẩm: Thì ra là vậy thì ra là chuyện như vậy, trách không được nàng muốn đi Diệu Liên nhìn Trang Điền Điền vẻ mặt thất thần, có chút không đành lòng.

Vừa muốn nói lời an ủi, bàn tay lớn ở bên hông hơi khẽ động, liền khiến nàng đột nhiên cứng đờ tại chỗ.

Chân cẳng như nhũn ra, không dám lên tiếng.

Cố Hàn Uyên lấy ra hai thỏi vàng, đặt lên bàn.

Hắn nhàn nhạt nói: Diệu Liên đã gây cho ngươi không ít phiền phức, đây coi như là bồi thường cho ngươi.

Ngừng một chút.

Nhìn Trang Điền Điền vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, hắn nghiêm túc đề nghị: Kinh thành là một đất thị phi, nếu không cần thiết cũng không nên ở lại nơi đây.

Trang Điền Điền thật thà, chất phác, lại không có bao nhiêu giá trị lợi dụng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cũng không có lý do gì để nhằm vào hắn.

Chỉ là như hắn đã nói, kinh thành hôm nay không thích hợp Trang Điền Điền tiếp tục ở lại.

Dù sao nơi đây không phải cái thế giới hài kịch trong kịch tình.

Trang Điền Điền tiếp tục ở lại, đã không có ý nghĩa, cũng càng có nguy hiểm.

Trang Điền Điền nhìn những thỏi vàng bày trên bàn, rất muốn gầm lên một tiếng Lấy tiền thối của ngươi đi, ta không cần.

Thế nhưng không nói hắn có làm như vậy dũng khí hay không.

Bản thân hắn cũng hiểu được lời Cố Hàn Uyên nói rất có lý.

Kinh thành gần đây xảy ra quá nhiều chuyện.

Khi An gia nổi loạn, cũng vì thi binh thi ngược mà rất nhiều người đã c·hết.

Hắn có thể không để bụng an nguy của mình, thế nhưng lão nương nhà mình lại không thể mặc kệ.

Chương 1586

Số tiền này coi như là chi phí chuyển nhà, an gia cho hắn.

Lúc này Diệu Liên đã tỉnh hồn lại cũng không khỏi khuyên nhủ: Trang Điền Điền.

Công tử nói đúng, mau sớm rời khỏi đất thị phi này đi.

Trang Điền Điền nhìn Diệu Liên vẫn dịu dàng như vậy, quan tâm mình, cố nén nước mắt nói: Ta biết rồi, ta sẽ dẫn mẫu thân rời khỏi kinh thành.

Cố Hàn Uyên nói nhiều hơn nữa, cũng không bằng một câu khuyên nhủ của Diệu Liên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, mỉm cười hài lòng, nắm tay hai nàng liền muốn rời đi.

Trang Điền Điền thấy Diệu Liên càng lúc càng xa, vẫn không nhịn được, lớn tiếng hô: Cố công tử, nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng thần tiên tỷ tỷ.

Nghe thấy tiếng nức nở ẩn chứa trong đó, Cố Hàn Uyên cũng không quay đầu, nhàn nhạt đáp lại: Đương nhiên, Diệu Liên là thị nữ của ta, ta tự nhiên sẽ hảo hảo yêu thương nàng.

Nghe thấy tiếng khóc không kìm được phía sau, Cố Hàn Uyên âm thầm lắc đầu.

So với rất nhiều người, Trang Điền Điền số mệnh đã coi như tốt.

Trừ bỏ bị đoạt nữ nhân yêu mến ra, chí ít hắn không có sau khi mất đi giá trị lợi dụng mà c·hết oan c·hết uổng.

Đi ra bên ngoài, Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ rõ ràng lại giãn ra mấy bước khoảng cách, buồn cười trêu chọc nói: Ngươi tránh cái gì.

Viên Kim Hạ, người chứng kiến từ đầu đến cuối, cười khan một tiếng.

Nàng xấu hổ nói: Ta chỉ là cảm thấy thế này có phải không tốt lắm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khóe miệng hơi nhếch, đưa tay nắm lấy gương mặt Viên Kim Hạ đang muốn tránh mà không tránh thoát, giả vờ hung ác nói: Vì vậy ngươi cũng nên cẩn thận.

Làm thị nữ của ta, đừng hòng lén trốn đi.

Thị nữ tạm thời cũng vậy thôi.

Rời khỏi nhà Trang Điền Điền sau đó, Cố Hàn Uyên cùng tỷ muội Ngọc Liên liền tách ra.

Hai nàng muốn đi cổ tháp Thành Nam đón Tiểu Hoàng Tử về.

Chuyện này Cố Hàn Uyên đương nhiên không thể đi cùng.

Bằng không với ân oán giữa hắn và những hòa thượng ngốc ở Thiếu Lâm Tự, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện rắc rối.

Đương nhiên, cho dù Cố Hàn Uyên không đi cùng, hắn đoán chuyện cũng sẽ không quá thuận lợi.

Trông cậy vào những hòa thượng ngốc che giấu dã tâm ở Thiếu Lâm thành thật, cũng không thực tế.

Dù sao Tiểu Hoàng Tử lại là người thừa kế duy nhất của Chu Hậu Chiếu, giá trị cực cao.

Thiếu Lâm Tự không có lý do gì để buông tay.

Cố Hàn Uyên cố ý không đi, cũng là để lại một cái cớ để quay đầu lại hưng sư vấn tội.

Danh tiếng Thiếu Lâm Tự quá lớn, cho dù Cố Hàn Uyên muốn động thủ với bọn họ cũng sẽ có không ít lo lắng.

Ít nhất cũng phải sư xuất hữu danh.

May mắn thay Cố Hàn Uyên biết rõ, điều gì đối với Thiếu Lâm có sức mê hoặc khó có thể kháng cự, có thể sớm đào hố chờ đối phương nhảy vào.

Tiểu Hoàng Tử chính là cái hố lớn Cố Hàn Uyên chuẩn bị cho Thiếu Lâm, chỉ chờ đối phương đâm đầu vào.

Xoa khuôn mặt, Viên Kim Hạ, người đang thầm oán trách Cố Hàn Uyên luôn sờ mó nàng, nhìn bóng lưng hai nàng Ngọc Liên rời đi, tò mò hỏi: Các nàng cũng không đơn thuần chỉ là thị nữ của công tử người thôi sao.

Ồ.

Nhìn ra được gì sao.

Cố Hàn Uyên không để ý Viên Kim Hạ nói sang chuyện khác, khẽ cười nói.

Viên Kim Hạ đúng là đang nói sang chuyện khác.

Lời tuyên bố bá đạo của Cố Hàn Uyên trước đó khiến nàng cảm thấy không biết phải làm sao.

Nói chính xác hơn là không biết nên trả lời thế nào.

Cuối cùng dứt khoát giả làm đà điểu.

Dù sao nàng không cảm thấy ngoài Cố Hàn Uyên ra, còn ai sẽ để ý đến nàng.

Chuyện Cố Hàn Uyên phá hoại uyên ương cũng sẽ không xảy ra trên người nàng.

Viên Kim Hạ suy nghĩ một chút rồi nói: Tuy các nàng cố gắng che giấu, nhưng hành vi cử chỉ vẫn để lộ một chút tin tức.

Công tử người không phát hiện mỗi bước chân các nàng đi ra đều nhất quán sao.

Điều này cho thấy các nàng nhất định xuất thân từ một nơi cần cẩn thận dè dặt.

Ngừng một chút.

Nàng lại hơi ngượng ngùng nói: Đương nhiên quan trọng hơn chính là trực giác.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, mỉm cười hài lòng.

Khả năng quan sát của Viên Kim Hạ quả nhiên không tệ, càng không cần nói trực giác vốn là một loại thiên phú.

Cố Hàn Uyên cũng không giấu giếm, thản nhiên nói: Các nàng đến từ trong cung.

Viên Kim Hạ tuy đã có suy đoán, thế nhưng nghe vậy vẫn kinh hãi.

Nàng kinh ngạc nói: Thông đồng cung nữ xuất cung nhưng là tử tội đó.

Dù sao trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, cung nữ coi như là nữ nhân của hoàng đế, thuộc về quân dự bị phi tần.

Sau đó nàng nhìn thấy phản ứng vô cùng bình tĩnh và biểu tình cười như không cười của Cố Hàn Uyên, nhất thời phản ứng kịp.

Nàng sắc mặt cổ quái nói: Thực tế cũng đúng là như vậy.

Suýt chút nữa ta đã quên rồi, triều đình đối với công tử cũng không có gì sức ràng buộc.

Với địa vị và tuyệt thế võ công của Cố Hàn Uyên.

Cho dù hắn cưỡng đoạt một hai phi tử xuất cung, triều đình cũng không làm gì được hắn.

Chẳng lẽ vì chuyện như vậy mà xuất động nội tình hoàng thất gây chiến sao.

Mặc dù mất mặt, nhưng kết quả cuối cùng khả năng cao cũng chỉ có thể nhịn.

Viên Kim Hạ nhất thời càng tò mò hơn.

Đương nhiên, đối với Cố Hàn Uyên ảnh hưởng lớn nhất vẫn là danh tiếng.

Hành sự không kiêng nể gì không phải là không thể.

Chỉ là đối với Cố Hàn Uyên mà nói thì không đáng.

Tuy là cặp cung nữ song sinh xinh đẹp như vậy cực kỳ hiếm có, nhưng Cố Hàn Uyên cũng sẽ không đơn thuần chỉ vì tham hoa háo sắc mà đem các nàng quải xuất cung.

Đặc biệt vừa rồi Cố Hàn Uyên sau khi nói một phen không chi tiết đã phân phó, hai nàng liền cùng nhau rời đi, vẻ mặt như có chuyện quan trọng muốn làm.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ đang chớp đôi mắt to, vẻ mặt hiếu kỳ, ý vị thâm trường nói: Ngươi xác định muốn biết sao.

Viên Kim Hạ nghe vậy ngẩn ra, nhất thời chần chờ.

Tuy thời gian ở chung còn chưa lâu, thế nhưng với sự hiểu biết của nàng về Cố Hàn Uyên, nếu không phải chuyện thực sự trọng đại, Cố Hàn Uyên hẳn sẽ không cố ý giấu nàng.

Ý nghĩ này khiến nàng trong lòng thầm xấu hổ vui, nhưng cũng càng thêm chần chờ.

Lòng hiếu kỳ hại c·hết mèo.

Viên Kim Hạ cảm thấy nếu mình không thể có được câu trả lời từ Cố Hàn Uyên, nàng sợ rằng sẽ có một khoảng thời gian rất dài không ngủ ngon, ăn không ngon.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, nàng vẫn nghiêm túc nói: Ta vẫn muốn biết.

Viên cô nương đừng hối hận.

Cố Hàn Uyên thuận miệng nhắc nhở câu cuối cùng.

Thấy Viên Kim Hạ vẫn thần tình kiên định, liền đem chân tướng sự tình đầy đủ báo cho biết.

Vạn quý phi.

Tiểu Hoàng Tử.

Viên Kim Hạ nghe Cố Hàn Uyên giải thích, không khỏi liên tục kinh hô.

Quả thực can hệ trọng đại.

Lại là hậu cung đấu tranh, lại là kế thừa Hoàng vị.

Chuyện như vậy đừng nói là đụng chạm, ngay cả nghe cũng không phải người ở cấp bậc như nàng có thể nghe.

Đáng tiếc hiện tại có hối hận cũng thực sự đã muộn.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ vẻ mặt rõ ràng có vài phần hối hận, cười như không cười nói: Nếu đã để ngươi biết chuyện trọng yếu như vậy, vì bảo mật, chỉ có thể để ngươi trở thành người nhà.

Chắc hẳn Viên cô nương có thể lý giải được chứ.

Nhìn Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, Viên Kim Hạ nhất thời luống cuống.

Một bên lùi về sau, một bên cười gượng hỏi: Công tử người muốn làm gì.

Đáng tiếc còn chưa lùi được hai bước, đã bị Cố Hàn Uyên đuổi kịp, đồng thời nắm lấy vòng eo.

Cánh tay như vòng sắt căn bản không phải Viên Kim Hạ, người võ công bình thường, có thể tránh thoát.

Cố Hàn Uyên đưa tay khơi lên lọn tóc mai của Viên Kim Hạ, trêu chọc nói: Để ngươi biến thành người nhà đó.

Viên Kim Hạ lần nữa nghe nói như vậy, bối rối một cái.

Đồng thời rất nhanh ý thức được thế nào mới coi là người nhà.

Nàng vô thức nhìn quanh bốn phía, mặt đỏ bừng nhỏ giọng nhắc nhở: Cố công tử, hiện tại tuy không có người nào, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài Viên Kim Hạ trong lòng đang vỗ tay vì sự cơ trí tự cứu của mình.

Chương 1587

Nhưng mà rất nhanh lại nghe thấy lời trêu chọc của Cố Hàn Uyên.

Không ở bên ngoài là được.

Vậy bây giờ liền cùng ta trở về Thiên Lãm Nguyệt Lâu đi.

Ý thức được mình đã tự đào hố, Viên Kim Hạ biết nếu thật sự bị Cố Hàn Uyên đưa về Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng liền muốn tốt nghiệp từ cô gái.

Nàng tuy đối với Cố Hàn Uyên rất có hảo cảm, nhưng thật sự còn chưa chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Huống chi nàng còn lo lắng quan điểm của Dương Trình Vạn.

Viên Kim Hạ hoảng hốt dưới, đâu còn có thể lãnh tĩnh suy nghĩ.

Lại đột nhiên nảy ra ý tưởng khí xa bảo suất.

Nàng tự nhiên nhắm hai mắt lại, vẻ mặt anh dũng hy sinh nói: Chỉ có thể một cái, không hơn được.

Theo Viên Kim Hạ, nếu chỉ là hôn một cái, với cảm quan của nàng đối với Cố Hàn Uyên bây giờ, kỳ thực cũng không làm sao chống cự.

Thậm chí nghĩ đến tướng mạo, thân phận của Cố Hàn Uyên, nàng còn có chút cảm giác mình kiếm lời.

Phản ứng trên cơ thể chính là không tự chủ hơi nhếch lên đôi môi nhỏ.

Nhưng mà điều lệnh Viên Kim Hạ ngoài ý muốn là, đợi nửa ngày đều không thể chờ được xúc cảm ấm áp.

Nàng cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, thấy cũng là gương mặt tươi cười chế nhạo của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời sau một khắc cái gương mặt hơi bầu bĩnh của mình lại một lần nữa bị nắm lấy.

Tiểu tiểu thị nữ, nghĩ đến ngược lại thật đẹp.

Nghe Cố Hàn Uyên trêu chọc, Viên Kim Hạ nào còn không biết mình bị trêu đùa.

Nhất thời giận không chỗ phát tiết mà hỏi: Cố công tử chẳng lẽ không sợ ta để lộ bí mật sao.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng bị hôn, kết quả lại bị trêu chọc là tưởng đẹp, ít nhiều có chút tổn thương tự ái.

Vì vậy dĩ nhiên ngược lại dùng chuyện Tiểu Hoàng Tử uy h·iếp Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhưng chỉ là buông nàng ra, mỉm cười nói: Ta tin tưởng ngươi.

Dứt lời cũng không đợi Viên Kim Hạ phản ứng kịp, liền quay người đi về phía trước.

Đuổi kịp.

Viên Kim Hạ vô thức hỏi: Đi đâu.

Dẫn ngươi đi bàn bạc chính sự.

Tuy là Cố Hàn Uyên nói muốn đi làm chính sự, nhưng Viên Kim Hạ lúc này lại hoàn toàn là vẻ không yên lòng.

Thậm chí đều không hỏi cái gọi là chính sự là chỉ cái gì.

Bất quá cũng có thể lý giải.

Dù sao chuyện đã xảy ra trước đó quá mức dao động tâm tình của nàng.

Cái gì gọi là tưởng đẹp.

Viên Kim Hạ quả thực tức giận đến nghiến răng.

Mình thật vất vả chuẩn bị kỹ càng hy sinh một chút, kết quả dĩ nhiên lại nhận được đánh giá tưởng đẹp.

Bị chơi xỏ, còn bị trêu đùa.

Viên Kim Hạ càng nghĩ càng giận, dọc đường liên tiếp đưa mắt lên môi Cố Hàn Uyên bên cạnh.

Kết quả trong chốc lát, ngược lại chọc cho chính mình một trận mặt đỏ.

Trời ạ.

Ngay cả môi hình cũng đẹp mắt như vậy, là muốn náo loạn thế nào đây.

Viên Kim Hạ âm thầm nhổ nước bọt.

Trong lòng càng đối với mị lực hầu như không chỗ nào không có mặt của Cố Hàn Uyên cảm thấy chấn động.

Lúc này, giọng nói không biết nói gì của Cố Hàn Uyên truyền đến, làm Viên Kim Hạ sợ hết hồn.

Có thể thu liễm một chút ánh mắt như muốn ăn ta của ngươi sao.

Viên Kim Hạ đã tỉnh hồn lại vội vàng mặt đỏ bừng nói lảng: Ta mới không phải đang nhìn ngươi.

Sau đó liền tại trong ánh mắt cười như không cười của Cố Hàn Uyên mà thua trận, khí lực càng phát ra không đủ.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Muốn nhìn ta, về sau có rất nhiều cơ hội.

Viên Kim Hạ nghe vậy thẹn thùng.

Lòng xấu hổ của thiếu nữ suýt nữa bùng nổ.

Nàng thở phì phò trừng Cố Hàn Uyên một cái, giả vờ tò mò nói sang chuyện khác: Cố công tử người nói chính sự là chuyện gì.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý Viên Kim Hạ nói sang chuyện khác, ý vị thâm trường nói: Đi giải quyết một cái án tử tương đối phiền toái.

Vừa nghe đến muốn đi phá án, đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ liền sáng lên.

Nàng vội vàng hỏi: Là vụ án gì.

Cố Hàn Uyên chỉ là cười cười, không vội giải thích.

Hắn từ Hồ Điệp nhận được một ít tình báo sau đó, thì biết rõ là lúc tham dự vào một cái kịch tình.

Nếu như là chính bản thân hắn đi vào giải quyết, tự nhiên là làm sao đơn giản thô bạo sao lại tới đây.

Thế nhưng nếu bên người có thêm một Viên Kim Hạ, kế hoạch liền phải thêm chút cải biến.

Cố Hàn Uyên rất xem trọng Viên Kim Hạ.

Không phải ở chỗ tư chất võ công, mà ở chỗ nàng có khả năng quan sát và lực chấp hành xuất sắc.

Quan trọng hơn chính là Viên Kim Hạ hành sự tuy chính trực, nhưng cũng không phải là cái loại tính cách tuyệt đối chính nghĩa.

Tình cảm trong lòng nàng chiếm giữ là tỉ trọng quan trọng hơn.

Là sẽ vì người trong lòng mà lựa chọn thỏa hiệp và hy sinh.

Đương nhiên, Viên Kim Hạ hiện tại kinh nghiệm còn thấp, còn cần trưởng thành.

Mà Cố Hàn Uyên cần phải làm là xây dựng một ít sân khấu để nàng trưởng thành.

Nữ nhân của Cố Hàn Uyên rất nhiều, thế nhưng so với kế hoạch và bố cục khổng lồ của hắn mà nói, có thể một mình đảm đương một phía cũng rất ít.

Trong đó khiến hắn cảm thấy hài lòng nhất thuộc về Cơ Dao Hoa.

Bỏ qua Quách Cự Hiệp vẫn còn đang dưỡng thương, Cơ Dao Hoa hoàn toàn chưởng khống Lục Phiến Môn chỉ là vấn đề thời gian.

So với tính cách cảnh trực của Triển Hồng Lăng, Cố Hàn Uyên càng coi trọng Viên Kim Hạ thông minh vặt, nhưng đại sự không hàm hồ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới trên người nàng hao tốn nhiều tâm tư đặc biệt.

Dấu ấn trước tiên phải đánh lên, miễn cho chờ Lục Dịch, nhân vật chính của kịch tình này, đăng tràng sau đó hái mất trái đào.

Viên Kim Hạ thấy Cố Hàn Uyên không giải thích cho nàng, cũng không cảm thấy sốt ruột, tuy là chính cô ta còn chưa ý thức được, nhưng trên thực tế nàng trong tiềm thức lại hết sức tín nhiệm Cố Hàn Uyên.

Nhất là ở Cố Hàn Uyên nói hắn tin tưởng nàng sau đó, mặc dù Viên Kim Hạ đối với điều này không tỏ thái độ, nhưng trong lòng kỳ thực đặc biệt hưởng thụ.

Mà tính cách của Viên Kim Hạ quyết định người khác đối với nàng một phần tốt, nàng sẽ gấp trăm lần đáp trả.

Bằng không, hảo cảm của Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nhanh chóng được thiết lập như vậy.

Trước đó khi đối mặt với uy h·iếp của Cố Hàn Uyên, Viên Kim

Hạ cũng sẽ không cảm thấy hy sinh ở một mức độ nhất định là có thể chấp nhận được.

Tính cách như vậy của Viên Kim Hạ đối với công lược của Cố Hàn Uyên là chuyện tốt, thế nhưng đối với sự trưởng thành và bồi dưỡng của nàng thì không phải là chuyện tốt.

Vừa lúc sự kiện lần này cũng có thể cho nàng một điểm giáo dục.

Viên Kim Hạ nhìn cao môn đại trạch trước mắt cùng bảng hiệu treo trước cửa, kinh ngạc hỏi: Bình Nam Vương phủ.

Ý nghĩ đầu tiên của nàng là chuyện của hoàng thất Phiên Vương là nàng, một tiểu bộ khoái Lục Phiến Môn còn chưa chính thức nhậm chức, có thể tiếp xúc sao.

Bất quá ở nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên bên cạnh sau đó, nàng lại phản ứng lại.

Có Cố Hàn Uyên dẫn theo, đừng nói là Bình Nam Vương phủ, ngay cả hoàng cung đại nội nàng cũng đi được.

Viên Kim Hạ đột nhiên linh quang lóe lên, kinh ngạc hỏi: Cố công tử người nói án tử sẽ không phải là thêu hoa đạo tặc chứ.

Cố Hàn Uyên một bên sai hạ nhân Bình Nam Vương phủ vào thông báo, một bên khẽ cười đáp: Chính là.

Viên Kim Hạ nghe vậy do dự một chút, nói: Nhưng vụ án này không phải đã được giao cho Kim Y Bộ Đầu Kim Cửu Linh của Lục Phiến Môn xử lý sao.

Đây là tin tức nàng biết được từ chỗ Dương Trình Vạn.

Cố Hàn Uyên chế nhạo một tiếng, nhàn nhạt nói: Kim Cửu Linh có thể tra không ra cái gì đâu.

Thái độ khinh thường Kim Cửu Linh của Cố Hàn Uyên khiến Viên

Kim Hạ rất kinh ngạc.

Dù sao Kim Cửu Linh ở giới bộ khoái danh tiếng rất vang dội.

Hắn đã phá không ít đại án, t·rọng á·n.

Hơn nữa Kim Cửu Linh còn rất am hiểu kinh doanh hình tượng của mình.

Trang phục của Kim Cửu Linh, chất liệu vĩnh viễn cao quý nhất, kiểu dáng vĩnh viễn hợp thời nhất, thủ công vĩnh viễn tinh xảo nhất, cây quạt trong tay hắn cũng là tinh phẩm giá trị ngàn vàng, lúc cần thiết, còn có thể coi như v·ũ k·hí.

Võ thuật điểm huyệt đánh huyệt của Kim Cửu Linh đều là hạng nhất, trên thực tế hắn vô luận chuyện gì đều là hạng nhất.

Không phải rượu hạng nhất hắn uống không vào miệng, không phải nữ nhân hạng nhất hắn nhìn không vừa mắt, không phải xe hạng nhất hắn tuyệt đối không đi ngồi.

Hắn tuy là kẻ có tiền hạng nhất, nhưng may mắn hắn còn rất nhiều tài năng kiếm tiền.

Chương 1588

Hắn tinh thông phân biệt đồ cổ tranh chữ, tinh thông xem tướng ngựa, chỉ bằng hai tài năng này, đã đủ để hắn vĩnh viễn sống cuộc sống hạng nhất.

Huống hồ hắn còn rất anh tuấn, rất có sức hấp dẫn của nam nhân, tuổi tác xem ra cũng không lớn, điều này khiến hắn ở chuyện dễ tiêu tiền nhất đã tiết kiệm được rất nhiều.

Người khác muốn thiên kim mới có thể giành được nụ cười mỹ nhân, hắn lại thường thường có thể không tốn một xu.

Vì vậy cuộc sống của hắn luôn luôn rất đầy đủ, được chăm sóc luôn luôn rất tốt, trông tuyệt không giống một cao thủ võ lâm khiến bạn bè trên hắc đạo nghe tiếng mất hồn, lại giống như một công tử phong lưu Chương Đài.

Rõ ràng với công lao phá án những năm gần đây của hắn, đã sớm có thể thăng nhiệm Hắc Y dự khuyết Thần Bộ, nhưng hắn lại lấy lý do Hắc Y không đẹp bằng Kim Y mà từ chối.

Những lời đồn đại lưu truyền trong phố phường này khiến Kim Cửu Linh trở thành tương đương võng hồng.

Nhưng mà trên thực tế Cố Hàn Uyên sau khi điều tra về Kim Cửu Linh, lại phát hiện rất nhiều nơi hữu danh vô thực.

Bất quá cũng bình thường.

Ở thế giới hỗn loạn lại khổng lồ này, Kim Cửu Linh bản thân cũng không coi là nhân vật tài giỏi gì.

Việc đóng gói hình tượng cũng là để hành sự tốt hơn mà thôi.

Cố Hàn Uyên cười nhạt đối với Kim Cửu Linh không chỉ vì hắn hữu danh vô thực, mà là vì thêu hoa đạo tặc vốn dĩ là tiết mục hắn tự biên tự diễn.

Còn mục đích, chắc sẽ không giống trong kịch tình chỉ đơn thuần vì lý do nhàm chán là để chứng minh trí tuệ của mình.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang suy nghĩ vì sao Cố Hàn Uyên lại khinh thường Kim Cửu Linh như vậy, chỉ thấy đại môn Vương phủ mở rộng ra, một gã nam tử trung niên mặc áo gấm, mặt mang vẻ phúc hậu, đầy mặt tươi cười ra đón.

Cố công tử tới chơi, quả thật khiến bản Vương phủ vinh hạnh a.

Theo Cố Hàn Uyên cùng Bình Nam Vương được nghênh vào Vương phủ, lúc này khuôn mặt Viên Kim Hạ mang màu sắc cổ quái.

Thái độ của Bình Nam Vương đối với Cố Hàn Uyên đã không còn là cung kính, mà là lấy lòng cùng nịnh hót.

Điều này khiến nàng càng thêm nhận thức được địa vị áp đảo thế tục của Cố Hàn Uyên.

Đặc biệt là Bình Nam Vương lại không phải là Phiên Vương thông thường.

Từ phong hiệu cũng có thể nhìn ra manh mối.

Bình Nam Vương là Phiên Vương có đất phong tự chủ, nói cách khác, Bình Nam Vương có thể ở đất phong của mình mộ binh thực quyền.

Nhưng đến trước mặt Cố Hàn Uyên lại hèn mọn đến thế, quả thực khiến Viên Kim Hạ chấn động.

Cố Hàn Uyên ngược lại có thể hiểu được vì sao Bình Nam Vương lại có thái độ này.

Dù sao Bình Nam Vương cũng không phải là vô dục vô cầu, hắn đối với Hoàng vị có dã tâm.

Bằng không cũng sẽ không vào lúc này rời khỏi đất phong, đi tới kinh thành xếp đặt chức vụ.

Phiên Vương nào có dã tâm lại không ước ao ghen tỵ thanh thế ngày nay của Ninh Vương.

Thanh thế của Ninh Vương từ đâu mà ra.

Chẳng phải là vì giao hảo với Cố Hàn Uyên sao.

Cũng không phải là không có Phiên Vương nào muốn sao chép kinh nghiệm thành công của Ninh Vương.

Chỉ là phần lớn lời mời đều bị Cố Hàn Uyên cự tuyệt.

Ngay cả Tín Vương, người chỉ gặp qua Cố Hàn Uyên hai mặt, cũng không hiểu sao có thêm không ít người ủng hộ.

Có thể thấy được sức ảnh hưởng to lớn của Cố Hàn Uyên ngày nay.

Bình Nam Vương tự nhiên cũng là một trong số các Phiên Vương từng mời gặp, chỉ là vẫn không thể nhận được hồi đáp.

Vốn dĩ hắn đã định từ bỏ, kết quả lại ngoài ý muốn gặp được Cố Hàn Uyên đến chơi.

Sau đó, Viên Kim Hạ với vẻ mặt cổ quái nhìn thấy Bình Nam Vương cười nịnh nọt nói: Cố công tử đến thật đúng lúc.

Bản vương từ đất phong có mang theo không ít ca cơ, vũ cơ tư sắc thượng giai, vừa lúc có thể chiêu đãi Cố công tử một phen.

Lần chiêu đãi này hiển nhiên không phải chỉ đơn thuần thưởng thức ca vũ.

Điểm này ngay cả Viên Kim Hạ cũng nhìn ra được.

Trong lòng nàng không hiểu sao cũng có chút khó chịu.

Không thấy công tử bên người còn có bạn gái sao.

Lại còn dám quang minh chính đại dùng mỹ nhân kế.

Viên Kim Hạ bực bội thầm mắng Bình Nam Vương thô tục trong lòng.

Cũng may Cố Hàn Uyên không làm nàng thất vọng: Vương gia khoan đã.

Hôm nay Cố mỗ đến đây là có chuyện quan trọng muốn hỏi.

Cố Hàn Uyên khẽ cười cự tuyệt mỹ nhân kế thành ý chưa đủ của Bình Nam Vương.

Trước đây Ninh Vương khi dùng mỹ nhân kế với hắn ít nhất còn phái ra Diễm Cơ được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Bình Nam Vương đã định dùng chút vũ cơ thông thường để hòng mua chuộc hắn, chẳng phải là quá coi thường hắn sao.

Bình Nam Vương không biết Cố Hàn Uyên lúc này đang thầm oán thầm hắn keo kiệt, nghe vậy không khỏi cau mày hỏi: Xin hỏi Cố công tử có chuyện gì muốn hỏi.

Trong lòng Bình Nam Vương có chút thất vọng.

Thái độ công sự công bạn của Cố Hàn Uyên chứng tỏ hắn cũng không có ý định giao hảo với mình.

Bình Nam Vương tuy rất khó chịu, nhưng không dám cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Dù sao cho dù không thể giao hảo, cũng không thể trở mặt phải không.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ý nghĩ của Bình Nam Vương, trầm giọng hỏi: Xin hỏi tổng quản Giang Trọng Uy của Vương phủ có ở đây không.

Bình Nam Vương nghe vậy, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ xấu hổ.

Do dự nói: Giang Trọng Uy hai mắt bị người chọc mù, đã bị bản vương sa thải.

Không trách hắn xấu hổ.

Dù sao Giang Trọng Uy là tổng quản Vương phủ cẩn trọng hơn mười năm.

Kết quả lại vì công việc của Vương phủ mà tổn thương hai mắt rồi bị sa thải.

Bình Nam Vương làm như vậy khó tránh khỏi hiện ra sự bạc tình bạc nghĩa.

Bất quá, nếu là dã tâm gia mơ ước ngôi vị Hoàng đế, thì thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Giang Trọng Uy hai mắt đã mù không còn giá trị, đương nhiên sẽ bị vứt bỏ.

Mới đêm qua, Giang Trọng Uy khi bảo vệ bảo khố Vương phủ đã bị Thêu Hoa Đạo Tặc chọc mù hai mắt.

Chuyện này cùng với Nghiêm Thế Phiên bị mất một con mắt trái đã trở thành lý do để Cẩm Y Vệ lập ra tuần thành ty khác.

Một là con trai độc nhất của Thủ Phụ Nội các Nghiêm Tung, một là tổng quản Vương phủ của Bình Nam Vương, đều bị người khác làm tổn thương mắt ngay trong nhà mình.

Vấn đề an toàn ở kinh thành quả thực vô cùng khẩn cấp.

Nếu không thì cho dù có Chu Hậu Chiếu hung hăng đánh nhịp, cũng không thể quyết định chuyện này.

Trên thực tế, vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc đã có tin tức từ sớm hơn.

Tiêu cục Trấn Viễn bị Thêu Hoa Đạo Tặc cướp đi tám mươi vạn lượng tiêu ngân, Tổng Tiêu Đầu Thường Mạn Thiên cũng bị chọc mù hai mắt.

Cũng chính vào lúc đó Lục Tiểu Phụng bắt đầu điều tra Hồng Hài Tử và tìm hiểu đến Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng đã bị Kim Cửu Linh lừa dối.

Có thể một vụ án lớn như vậy lại không gây ra mấy sóng gió ở kinh thành.

Một mặt là lúc đó người phụ trách điều tra án lại là Kim Cửu Linh tự biên tự diễn.

Mặt khác, vụ án Bộ Thần bị hại, khuôn đồng bị trộm cũng không được giải quyết triệt để, lại thêm loạn An gia sắp đến, căn bản không ai có tâm tư đi quản chuyện Thêu Hoa Đạo Tặc.

Thật trùng hợp trong cốt truyện, Tiết Băng cung cấp rất nhiều manh mối cho Lục Tiểu Phụng lại một lòng một dạ đặt vào Cố Hàn Uyên.

Kết quả là Lục Tiểu Phụng điều tra một thời gian dài như ruồi không đầu, không thể tìm ra Hồng Hài Tử lẫn Thêu Hoa Đạo Tặc chân chính.

Đồng thời còn bỏ lỡ sự kiện lớn như loạn An gia.

Kim Cửu Linh vào lúc này ra tay với Bảo khố Vương phủ, ít nhiều có chút ý khiêu khích.

Vì vậy Cố Hàn Uyên sau khi giải mã một phần tình báo từ Hồ Điệp liền dẫn Viên Kim Hạ đến Bình Nam Vương phủ.

Chỉ là ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không ngờ Bình Nam Vương lại vô tình đến thế.

Đêm qua Giang Trọng Uy mới mù mắt, hôm nay đã bị sa thải.

Tuy Viên Kim Hạ nhìn Bình Nam Vương bằng ánh mắt khinh thường, nhưng Cố Hàn Uyên lại không bận tâm, chỉ hỏi tiếp: Có thể cho Cố mỗ vào Bảo khố Vương phủ xem có manh mối nào lưu lại không.

Bình Nam Vương nghe vậy, hai mắt sáng lên, kích động hỏi: Cố công tử muốn điều tra vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc.

Cố Hàn Uyên tuy không phải người trong quan phủ, nhưng năng lực phá án lại quá rõ ràng.

Không nói đâu xa, vụ án đại thông tiền giấy, vụ án giày sắt đạo tặc, vụ án Hồ Yêu, ngay cả vụ án khuôn đồng bị trộm và vụ án Bộ Thần bị đâm trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói đều do Cố Hàn Uyên phá.

Dù sao An gia chủ đạo hai vụ án này là do Cố Hàn Uyên giải quyết.

Có Cố Hàn Uyên ra tay, vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc sẽ sớm được phá.

Bình Nam Vương đang mong đợi Cố Hàn Uyên có thể giúp hắn đoạt lại tài bảo bị mất trộm của Bảo khố, tự nhiên rất kích động.

Cố Hàn Uyên đột nhiên kéo Viên Kim Hạ đang ngấm ngầm khinh thường Bình Nam Vương về phía trước, khẽ cười nói: Không phải Cố mỗ muốn tra, là nàng tới tra.

Bình Nam Vương nhíu mày, nhìn Viên Kim Hạ với vẻ mặt mộng bức, nghi ngờ hỏi: Vị này là ai.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong, chế giễu nói: Nàng tên Viên

Kim Hạ.

Ừm.

Tạm thời là thị nữ của Cố mỗ.

Bất quá nàng đang muốn nhậm chức Lục Phiến Môn, sở dĩ Cố mỗ liền tiện thể để cho nàng kiếm chút công lao.

Bình Nam Vương nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Đồng thời rất nhanh lộ ra một nụ cười mà đàn ông đều hiểu.

Hắn thấy, cái gọi là thị nữ hơn phân nửa chỉ là một sở thích, Viên Kim Hạ tám chín phần mười là hồng nhan tri kỷ mới của Cố Hàn Uyên mới đúng.

Chương 1589

Bằng không Cố Hàn Uyên hà tất phải tiêu hao thời gian và tinh lực đi giúp Viên Kim Hạ muốn nhậm chức Lục Phiến Môn kiếm chút công lao.

Đồng thời, Bình Nam Vương cũng có chút ảo não vì trước đó không quá quan tâm đến Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên mang theo bạn gái đến, hắn lại muốn dùng ca cơ, vũ cơ để chiêu đãi, hiển nhiên không hợp thời.

Bình Nam Vương tìm một lý do sau đó, tự nhiên cho rằng vẫn còn cơ hội giao hảo với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy vô cùng phóng khoáng nói: Bản vương đây liền dẫn Cố công tử cùng vị Viên cô nương này đi Bảo khố kiểm tra manh mối.

Sau khi rời khỏi Bình Nam Vương phủ.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ vẫn đang cúi đầu trầm tư, khẽ cười hỏi: Thế nào.

Nhìn ra được bao nhiêu thứ rồi.

Viên Kim Hạ nghe vậy dừng lại suy tư, ngẩng đầu lên, không mấy chắc chắn nói: Thêu Hoa Đạo Tặc chắc là đã lẻn vào Bảo khố trước khi Giang Trọng Uy kiểm tra.

Hắn cố ý dẫn Giang Trọng Uy vào Bảo khố kiểm tra, lại cố ý chọc mù Giang Trọng Uy trước mặt.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ dường như đối với phán đoán của mình không mấy tự tin, khẽ cười khích lệ nói: Tiếp tục.

Cố Hàn Uyên chỉ nói hai chữ, lại cho Viên Kim Hạ không ít tự tin.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng nàng cũng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên có ý muốn rèn luyện nàng.

Vì vậy nàng mạnh dạn suy đoán nói: Thêu Hoa Đạo Tặc có phải là vì cố ý truyền đạt tin tức gì đó cho Giang Trọng Uy, từ đó lừa dối người điều tra án.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười.

Mặc dù cách chân tướng còn rất xa, nhưng ít ra phương hướng là đúng, hơn nữa sức quan sát của Viên Kim Hạ cũng quả nhiên nhạy bén như hắn đoán.

Còn gì nữa không.

Cố Hàn Uyên tiếp tục hỏi.

Còn có.

Viên Kim Hạ nhìn thoáng qua Cố Hàn Uyên, hơi có chút ngượng ngùng nói: Còn có chính là những nghi hoặc cùng một chút suy đoán.

Cố Hàn Uyên mỉm cười như trước nói: Nói một chút xem.

Viên Kim Hạ được cổ vũ, thoáng chỉnh sửa ngôn ngữ sau đó, thanh âm hơi trầm xuống nói: Theo lý mà nói, với sự phòng thủ cùng cơ quan của Bảo khố Bình Nam Vương phủ, người bình thường căn bản không thể lặng yên không một tiếng động lẻn vào, lại đem tài bảo trộm được chuyên chở ra ngoài.

Trừ phi là nhân viên nội bộ làm án, nhưng trực giác của ta không phải.

Càng có thể là bản đồ địa hình Bảo khố bị tiết lộ cùng chìa khóa Bảo khố bị mất.

Mà tin tức Thêu Hoa Đạo Tặc cố ý bại lộ cho Giang Trọng Uy rất có thể có liên quan đến điều này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy càng phát ra cảm thấy hài lòng.

Viên Kim Hạ trong điều kiện thông tin có hạn có thể suy luận đến mức này, đã không kém gì Lục Tiểu Phụng.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc Viên Kim Hạ không bị lừa dối.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đã như vậy, vậy bây giờ đi tìm Giang Trọng Uy hỏi một chút đi.

Viên Kim Hạ tò mò hỏi: Công tử người biết Giang Trọng Uy ở đâu sao.

Nàng vừa rồi cũng không thấy Cố Hàn Uyên hỏi Bình Nam Vương về tung tích của Giang Trọng Uy.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Bút Hà Am.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình.

Sau đó trên mặt dần dần biến thành cổ quái.

Liên quan đến Bút Hà Am, Viên Kim Hạ là từ Dương Trình Vạn nghe lén được.

Dương Trình Vạn vì lo lắng Dương Nhạc sẽ bị nơi phồn hoa ở kinh thành làm cho mờ mắt, sở dĩ cố ý dặn dò một vài nơi không cho phép đi.

Trong đó có đại danh Bút Hà Am.

Tương truyền Bút Hà Am là một nơi ẩn giấu.

Phải biết rằng Bút Hà Am tuy thuộc Đạo môn, nhưng bên trong tu hành đều là nữ tử.

Theo lý mà nói chắc là sẽ không mở ra cho nam tử tiến vào.

Thế nhưng Bút Hà Am đối với điều này lại không cấm nam tử đi vào.

Đồng thời khách hành hương đi Bút Hà Am cũng phần lớn là nam tử.

Vì vậy rất khó không khiến người ta hoài nghi về nhân tố của Bút Hà Am.

Những khách hành hương đó cũng bị coi là khách ân ái đến Bút Hà Am.

Không phải không có người muốn điều tra Bút Hà Am, thế nhưng hậu trường của Bút Hà Am dường như rất cứng.

Cuối cùng chỉ có thể không thu được gì.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Viên Kim Hạ đang suy nghĩ miên man, nhàn nhạt nói: Giang Trọng Uy có một muội muội tên là Giang Khinh Hà.

Trên thực tế hai người cũng không phải là huynh muội, Giang Khinh Hà từ nhỏ đã cùng Giang Trọng Uy định thân.

Thế nhưng sau đó Giang Trọng Uy vì một tai nạn mà không thể nhân đạo, Giang Khinh Hà liền đến Bút Hà Am xuất gia.

Sở dĩ Giang Trọng Uy bị đuổi ra khỏi Bình Nam Vương phủ, chỉ có thể đi Bút Hà Am.

Viên Kim Hạ càng nghe sắc mặt càng cổ quái, cuối cùng giật mình há to miệng.

Vô ý thức kinh hô: Sở dĩ Giang Trọng Uy liền phóng nhiệm Giang Khinh Hà ở Bút Hà Am tiếp khách.

Cho dù không thể làm phu thê, nhưng nói thế nào cũng đã định thân.

Giang Trọng Uy lại có thể tâm lớn đến vậy sao.

Nàng kỳ thực càng muốn nói là phóng khoáng.

Mình không thể thỏa mãn đối tượng đính hôn, lại để càng nhiều đàn ông đến thỏa mãn.

Đây chẳng phải là phóng khoáng là gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đưa tay khẽ gõ trán Viên Kim Hạ, tức giận nói: Đừng tùy tiện phỏng đoán.

Có một số việc nghe nhầm đồn bậy, không làm được sự thật.

Giang Khinh Hà xác thực cùng không ít nam tử có giao tình, nhưng lại không giống như trong lời đồn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Giang Khinh Hà vẫn còn là thiếu nữ thân.

Cố Hàn Uyên tuy biết không nhiều lắm, nhưng có thể xác định Bút Hà Am là một cứ điểm của Hồng Hài Tử.

Những nam tử đi đến Bút Hà Am đại thể đều là những người bị Hồng Hài Tử khống chế vì nhiều nguyên nhân khác nhau.

Giang Khinh Hà xem như là người liên lạc giữa Hồng Hài Tử và những người này.

Những tin đồn kia cũng là để che giấu mà được truyền ra.

Giang Khinh Hà không bận tâm danh tiếng, dù sao nàng chẳng bao giờ cân nhắc việc lập gia đình.

Hơn nữa, việc này nhìn bề ngoài giống như tự cam đọa lạc, cam chịu, ngược lại có thể làm cho Giang Trọng Uy, người không rõ chân tướng, bớt đi sự tự trách vì không thể nhân đạo.

Đương nhiên, theo Cố Hàn Uyên, làm như vậy chưa chắc có thể giảm bớt sự tự trách của Giang Trọng Uy.

Chẳng qua là thêm một cái cớ tự lừa mình dối người mà thôi.

Viên Kim Hạ bưng cái trán kỳ thực không hề đau.

Sự thân mật như vậy khiến nàng tương đối hưởng thụ, ý cười trên môi đều sắp không nén được.

Nàng chớp mắt to, tò mò hỏi: Tại sao ta cảm giác công tử dường như cái gì cũng biết rõ vậy.

Vô luận là những tin tức mơ hồ tiết lộ trong lời nói, hay là chuyện liên quan đến Giang Khinh Hà, đều làm nàng có cảm giác như vậy.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên rõ ràng đang khảo nghiệm nàng.

Đồng thời tự tin tình thế sẽ không vượt quá tầm kiểm soát của mình.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong, chế giễu nói: Bản công tử biết bói toán được không.

Viên Kim Hạ nghe vậy hư suy nghĩ thần, bĩu môi, hiển nhiên không tin lời đùa giỡn của Cố Hàn Uyên.

Không tin.

Vậy để ta tính xem yếm của nàng có màu sắc thế nào.

Cố Hàn Uyên vừa nói vừa cười đùa.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, giận dữ nói: Công tử thật không biết xấu hổ.

Lại dám hồ ngôn loạn ngữ đùa giỡn ta.

Cố Hàn Uyên cũng thản nhiên nói: Thị nữ mà không thể mang ra đùa giỡn thì lạc thú chẳng phải mất đi hơn nửa sao.

Viên Kim Hạ vì sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên mà không nói nên lời.

Hậm hực quay đầu đi, ra vẻ không muốn phản ứng hắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không để ý, ngược lại giả vờ nghiêm túc nói: Để ta tính một chút.

Chắc là màu thâm quầng.

Lời nói đến giữa chừng đã bị Viên Kim Hạ nhào tới trong lòng, bưng miệng hắn lại, cắt ngang.

Mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt kinh ngạc sẵng giọng: Không cho nói.

Nàng đối với việc Cố Hàn Uyên dám nói ra màu sắc yếm của nàng cảm thấy khó tin.

Điều này dĩ nhiên không phải Cố Hàn Uyên thực sự biết bói toán, hoặc là có một đôi thấu thị nhãn.

Người sắp xếp quần áo cho Viên Kim Hạ chính là Yến Phỉ Phỉ.

Đừng nói là màu sắc yếm, ba vòng kích thước của Viên Kim Hạ ở chỗ Cố Hàn Uyên đều không có bí mật.

Cố Hàn Uyên tiện tay ôm eo Viên Kim Hạ tinh tế, nhẹ nhàng ma sát một cái, hơi cảm nhận xúc cảm mỹ hảo sau đó, có ý riêng nói: Ta không nói thì thôi.

Chờ ngày nào nàng chủ động nói cho ta biết yếm có màu sắc thế nào.

Dưới tình huống nào mới có thể chủ động báo cho biết chính mình màu sắc yếm.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, Viên Kim Hạ liền xấu hổ đến không được.

Hết lần này tới lần khác nàng còn không thể lý trực khí tráng phản bác một câu Tuyệt đối không có khả năng.

Bằng không quay đầu lại sẽ bị boomerang vả mặt rất đau.

Lần nữa xác nhận Cố Hàn Uyên đối với nàng có hứng thú, điều này làm tâm tình Viên Kim Hạ rất là kỳ diệu.

Sau khi tránh thoát cái ôm của Cố Hàn Uyên, nhất thời nàng không dám nói chuyện với hắn, cũng không dám nhìn tới khuôn mặt tuấn tú làm mình say mê kia.

Mãi cho đến gần Bút Hà Am, nỗi xấu hổ hơi giảm bớt, Viên Kim Hạ mới nhớ ra một nghi vấn: Vì sao công tử ngươi hỏi chuyện Bình Nam Vương thế tử, Bình Nam Vương liền đổi sắc mặt.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến lúc rời khỏi Bình Nam Vương phủ, sắc mặt khó coi của Bình Nam Vương, khóe miệng tiếu ý trở nên có chút ý vị sâu xa nói: Bởi vì Bình Nam Vương thế tử lúc còn rất nhỏ đã mất tích.

Mất tích.

Là chuyện gì xảy ra.

Viên Kim Hạ tò mò hỏi.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ là ánh mắt sâu kín lắc đầu, không giải đáp cho nàng.

Chọc cho Viên Kim Hạ không khỏi thầm mắng một tiếng: Lại câu mồi ta.

Cố Hàn Uyên không để ý đến lời oán thầm của Viên Kim Hạ.

Dù sao ngay cả chính hắn cũng không quá khẳng định một vài suy đoán.

Vì biết được cốt truyện, Cố Hàn Uyên đối với những Phiên Vương có ý định soán vị đều có sự quan tâm không nhỏ.

Nếu như Bình Nam Vương ở lại đất phong kinh doanh nhiều năm, Cố Hàn Uyên muốn đưa bàn tay được xa như vậy cũng không dễ dàng.

Thế nhưng Bình Nam Vương tiến kinh về sau lại khác.

Mặc dù là Bình Nam Vương cũng không đỡ được Địa võng vô khổng bất nhập cố ý tìm hiểu.

Đặc biệt nghĩ đến thủ đoạn soán vị của Bình Nam Vương, tin tức về Bình Nam Vương thế tử dĩ nhiên là trọng trung chi trọng.

Kết quả làm Cố Hàn Uyên thật bất ngờ là Bình Nam Vương thế tử lại mất tích rất nhiều năm.

Cố Hàn Uyên đến Bình Nam Vương phủ không chỉ riêng vì vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc, mà còn là để thăm dò Bình Nam Vương có phải cố ý bày mê trận hay không.

Chương 1590

Sự thật chứng minh phản ứng của Bình Nam Vương là thật.

Loại bi thống, hối hận cùng mơ hồ vài phần hoặc là sự điên cuồng đã nói rõ có nhiều vấn đề.

E rằng thủ đoạn soán vị của Bình Nam Vương trong cốt truyện cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Mà càng làm Cố Hàn Uyên lưu ý chính là một vài suy đoán trước đây của mình có lẽ cần phải lật đổ làm lại.

Thế giới này hỗn loạn, có đôi khi quả thực phức tạp đến mức khiến Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy đau đầu.

Đặc biệt Minh quốc là nơi giao hội của cốt truyện, rất nhiều quan hệ nhân tế cùng tuyến cốt truyện có thể nói là một mớ bòng bong.

Cố Hàn Uyên cũng chỉ có thể vừa cẩn thận thăm dò đồng thời điều chỉnh bố cục cùng kế hoạch của mình.

Sau đó Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ lại không nói chuyện với nhau, đồng thời rất nhanh đã đến Bút Hà Am.

Người đón khách trước cửa là một tiểu đạo cô.

Ngược lại điều đó cũng chứng minh một cách gián tiếp rằng những lời đồn kia không chân thực, dù sao với cơ cấu và phong cách hành sự của Hồng Hài Tử, không có lý do gì lại để một cô bé nhỏ tuổi như vậy sống ở một nơi thực sự ẩn giấu.

Tiểu đạo cô nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ, rõ ràng hơi bối rối.

Dù sao người đến Bút Hà Am rất ít khi có kiểu tổ hợp một nam một nữ như thế này.

Quan trọng hơn là, loại tổ hợp hiếm thấy này, hôm nay lại là lần thứ hai rồi.

Cũng khó trách tiểu đạo cô khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ lại có chút ngẩn người.

Cố Hàn Uyên bước lên trước, ôn hòa hỏi: Xin hỏi Giang chủ trì có ở đây không.

Tiểu đạo cô hiển nhiên chưa từng thấy nam tử tuấn mỹ như Cố Hàn Uyên, ngơ ngác đáp: Có.

Nàng thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười vuốt cằm nói tạ ơn xong liền muốn đi vào, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vội vàng nói: Thí chủ khoan đã.

Chủ trì đang tiếp khách, cũng xin thí chủ chờ một lát.

Tiểu đạo cô tuổi còn nhỏ, biết không nhiều lắm.

Thế nhưng nàng còn nhớ rõ Giang Khinh Hà đã phân phó mỗi lần chỉ tiếp một nhóm khách nhân.

Cho nên nàng khi tỉnh hồn lại mới vội vàng ngăn cản Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ cười một tiếng, ý vị thâm trường nói: Không đúng Giang chủ trì đang tiếp đãi khách nhân, tại hạ quen biết đó sao.

Hắn biết Giang Khinh Hà lúc này đang gặp ai.

Ngoài dự liệu, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Cố Hàn Uyên dứt lời, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của tiểu đạo cô, tặng nàng một cái vuốt đầu ôn nhu.

Khiến tiểu đạo cô khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ngẩn người tại chỗ, hắn liền chào Viên Kim Hạ lướt qua tiểu đạo cô, đi vào Bút Hà Am.

Chờ đến khi tiểu đạo cô phản ứng lại, Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ đã không thấy bóng dáng.

Đi vào Bút Hà Am, Viên Kim Hạ vẻ mặt cổ quái nói: Công tử mị lực thật đúng là không gì sánh bằng đâu, ngay cả đạo cô trẻ tuổi như vậy cũng bị công tử mê hoặc một chút.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, buồn cười dừng bước lại, giơ tay lên làm bộ muốn vươn ra, khẽ cười nói: Nàng cũng muốn sao.

Viên Kim Hạ khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng lùi lại hai bước.

Sẵng giọng: Ai muốn.

Miệng Viên Kim Hạ rất cứng rắn, nhưng nàng biết mình đang khẩu thị tâm phi.

Bàn tay Cố Hàn Uyên rất lớn, thật ấm áp, cũng rất ôn nhu.

Mỗi một lần khẽ vuốt đều sẽ làm nàng cảm thấy an tâm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không phải đang sàm sỡ nàng, nếu không thì chỉ có xấu hổ.

Cho nên nàng còn rất mong đợi Cố Hàn Uyên tìm ra manh mối.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu sự khẩu thị tâm phi của Viên Kim Hạ, thỏa mãn nguyện vọng chân thật trong nội tâm nàng, đại thủ ở trên mái tóc nàng một trận khẽ xoa.

Ôn thanh cười nói: Là ta muốn sờ đầu nàng được chứ.

Viên Kim Hạ sửa sang lại mái tóc hơi rối loạn một chút, mặt cười ửng đỏ lầm bầm: Thật bá đạo.

Nói là nói vậy, nhưng đường cong trên môi nàng lại bại lộ ý nghĩ chân thật trong nội tâm.

Hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh liền đến một khu đình viện.

Cố Hàn Uyên quan sát một chút, trong lòng cũng có chút cổ quái.

Trách không được Bút Hà Am lại có những lời đồn che giấu kia.

Kiến trúc nơi đây tuyệt không giống một đạo am, ngược lại giống như chỗ ở của một cô gái.

Rõ ràng tĩnh nhã trí, chim hót hoa nở.

Bất quá lúc này động tĩnh truyền ra từ trong đình viện lại phá hỏng bầu không khí này.

Giang Khinh Hà, ngươi có thể không để ý đến ta.

Thế nhưng đạo bào của ngươi còn chưa đủ dài, không giấu được chiếc Hồng Hài Tử trên chân ngươi.

Một giọng trêu chọc khá quen thuộc vang lên.

Đáp lại là một giọng nữ thanh lãnh đạm.

Thật là ánh mắt độc.

Đạo bào của ngươi đã quá dài rồi, thế nhưng tình hình bên trong áo choàng không trốn thoát khỏi mắt ta.

Giọng trêu chọc phía trước càng phát ra khinh bạc.

Nữ tử có chút thẹn quá hóa giận, lạnh giọng quát: Đồ vô sỉ.

Sau đó là một trận giao thủ kịch liệt.

Không lâu sau, giọng nữ lại truyền ra, càng lạnh hơn.

Buông ra.

Hiển nhiên nữ tử đã thua, hơn nữa thua rất nhanh.

Điều đó chứng tỏ thực lực hai bên chênh lệch cực lớn.

Chỉ cần Giang cô nương bằng lòng giải thích một chút chiếc Hồng Hài Tử trên chân ngươi, ta sẽ tha cho ngươi.

Giọng khinh bạc vừa thốt ra miệng, lại là một tiếng thét kinh hãi: Oa a.

Một viên Phi Tiêu như thế này, Giang cô nương làm sao mà giấu được.

Lại sau đó là hai tiếng xé gió trước sau.

Một đạo là do quần áo rộng lớn tạo thành, đạo kia lại là do Phi Tiêu tạo thành.

Trong đình viện, chỉ thấy một cô gái cả người mặc đạo bào rộng thùng thình đang muốn dùng khinh công rời đi.

Người ở giữa không trung, một viên Phi Tiêu lóe hàn quang đang bắn về phía nàng.

Phi Tiêu không bắn vào chỗ yếu hại, nhưng đã đủ để ngăn cản nữ tử rời đi.

Trừ phi nàng liều mạng chịu đựng viên Phi Tiêu này.

Trên khuôn mặt đẹp trong trẻo lạnh lùng của nữ tử hiện lên vẻ tàn nhẫn, liền muốn dùng thân thể đón đỡ Phi Tiêu, để cầu không bị quấy rầy mà dùng khinh công đào tẩu.

Nhưng mà nàng lại không chờ đến đau đớn.

Viên Phi Tiêu bắn tới đã bị hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng tiếp lấy.

Đồng thời nàng cảm giác được thắt lưng mình nóng lên, mình lại bị người ôm.

Bên tai là truyền đến giọng nói hơi trêu chọc.

Lục Tiểu Phụng lúc nào biến thành thích khi dễ phụ nữ vậy.

Cố công tử.

Ngươi sao lại ở đây.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên hiện thân cứu Giang Khinh Hà và ôm nàng vào lòng.

Cùng lúc đó, còn có một tiếng kinh hô không được tự nhiên vang lên.

Cố.

Công tử.

Chỉ thấy cách đó không xa Tiết Băng đang nhìn Cố Hàn Uyên với khuôn mặt phức tạp.

Vừa rồi nàng chắc là cố gắng nuốt ba chữ Cố đại ca trở vào, đổi thành Cố công tử.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, tâm tư thay đổi thật nhanh.

Kỳ thực khi nhận thấy Tiết Băng đang đồng hành cùng Lục Tiểu Phụng, Cố Hàn Uyên đã có suy đoán.

Tiết Băng còn chưa ngả bài với Lục Tiểu Phụng.

Lý do tạm thời không biết, nhưng hẳn không phải là do dự.

Cố Hàn Uyên còn nhớ rõ khi chia tay ở Ninh Vương phủ, ý chí ngả bài của Tiết Băng rất kiên quyết.

Vì vậy chỉ sợ là đã xảy ra biến cố gì khác.

Mà điều làm Cố Hàn Uyên cảm thấy cổ quái nhất là, lúc đó trong yến hội ở Ninh Vương phủ, không ít người đã nhìn ra mối quan hệ giữa hắn và Tiết Băng.

Trong đó bạn bè của Lục Tiểu Phụng lại càng có rất nhiều.

Trong tình huống như thế, Tiết Băng ngả bài hay không kỳ thực đã không còn quan trọng nữa.

Thế nhưng làm người ta ngạc nhiên là Lục Tiểu Phụng lúc này nhìn thấy Cố Hàn Uyên, thái độ lại quá mức bình thản.

Tuyệt không giống như người bị hoành đao đoạt ái mà có phản ứng.

Lại thêm việc vẫn là cùng Tiết Băng đồng hành điều tra vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc, chỉ có thể nói rõ một chuyện.

Những người bạn được gọi là của Lục Tiểu Phụng không một ai hướng hắn thông phong báo tin.

Có lẽ là muốn xem trò cười của Lục Tiểu Phụng.

Có lẽ là không muốn đắc tội Cố Hàn Uyên.

Nhưng Lục Tiểu Phụng, người luôn thích kết giao bạn bè, kết quả lại đối mặt với sự che giấu của mọi người, không thể không nói là một sự châm chọc lớn.

Đương nhiên, theo Cố Hàn Uyên, tiêu chuẩn kết giao bạn bè của Lục Tiểu Phụng vốn dĩ đã có vấn đề.

Uống một chén rượu là có thể coi là bạn bè sao.

Tốt dựa dẫm, cũng không cự tuyệt.

Trách không được trong cốt truyện Lục Tiểu Phụng bị phản bội nhiều lần như vậy.

Nếu không phải thân là nhân vật chính mạng lớn, thì mộ phần cỏ đã cao ba thước.

Cố Hàn Uyên không làm khó Tiết Băng, khẽ cười nói: Lục Tiểu

Phụng, Tiết cô nương, lại gặp mặt.

Nghe được Cố Hàn Uyên giả vờ xa lạ gọi Tiết cô nương, trong lòng Tiết Băng khó chịu vô cùng.

Nhưng lúc này lại không thể không diễn, miễn cưỡng vui cười nói: Cố công tử người ôm nhân gia Giang cô nương không buông tay, không tốt lắm đâu.

Còn ghen tỵ.

Giang Khinh Hà bị Cố Hàn Uyên ôm vào lòng lúc này cuối cùng cũng phản ứng kịp, hơi đỏ mặt, vội vàng từ trong ngực hắn xuống.

Giang Khinh Hà lúc này cũng không chạy nữa.

Ngược lại tò mò đánh giá Cố Hàn Uyên, hỏi: Ngươi chính là Cố Hàn Uyên.

Không sai.

Cố Hàn Uyên ôn hòa mỉm cười thuận miệng đáp.

Thuận tiện quan sát một chút Giang Khinh Hà.

Ước chừng tuổi đôi mươi, dung nhan thanh lãnh, xinh đẹp tuyệt trần, mang theo vài phần khí chất xuất trần không dính khói bụi trần gian.

Một thân đạo bào mộc mạc che đi thân thể mềm mại lả lướt.

Cố Hàn Uyên từ tiếp xúc ngắn ngủi liền có thể cảm nhận được vóc dáng Giang Khinh Hà so với nhìn qua càng thêm có đường nét.

Lại thêm bộ trang phục đạo bào hệ cấm dục kia, ngược lại hiện ra vẻ mê hoặc đặc biệt.

Lúc này Giang Khinh Hà thật vất vả bình phục lại sự ngượng ngùng nảy sinh khi bị nam tử xa lạ ôm eo, một nụ cười ôn hòa của Cố

Hàn Uyên lại khiến nàng đỏ bừng cả mặt.

Các nữ tử trong Hồng Hài Tử đều rất thiếu tình yêu.

Bằng không Nhị Nương cũng sẽ không vì lấy lòng Kim Cửu Linh mà bán đứng tổ chức.

Hậu kỳ cốt truyện, sau khi từng cùng Lục Tiểu Phụng xuất hiện, bao gồm Công Tôn Lan, Âu Dương Thiến và Giang Khinh Hà đều có quan hệ ám muội với hắn.

Có thể thấy được những cô gái này không phải thật sự thanh tâm quả dục, mà là còn chưa gặp được người làm cho các nàng động tâm.

Chẳng qua hiện nay có Cố Hàn Uyên ở đây, Lục Tiểu Phụng đừng hòng.

Còn tiện thể cướp đi Tiết Băng vốn thuộc về hắn.

Lúc này Giang Khinh Hà chợt nhìn thấy Cố Hàn Uyên nam tử chất lượng cao như vậy, tự nhiên rất khó thờ ơ.

Chương 1591

Giang Khinh Hà ở giữa Hồng Hài Tử xếp hạng thứ năm, phụ trách liên lạc với thế lực dưới trướng tổ chức, ngày thường rất bận rộn.

Cho nên nàng đối với Cố Hàn Uyên hiểu biết không nhiều lắm.

Gần như chỉ biết trên hội nghị tổ chức rằng Công Tôn Lan và Tiết Băng có chút quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan từ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hàn Uyên đã cảm thấy rất hứng thú.

Mà Tiết Băng thì tựa hồ là di tình biệt luyến.

Giang Khinh Hà không thừa nhận cũng không được, hai nàng ánh mắt rất tốt.

Nếu không phải nàng đối với Giang Trọng Uy còn có dư tình chưa dứt, chỉ sợ cũng là muốn động lòng.

Nghĩ đến Tiết Băng đã di tình biệt luyến Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa nói một cách nghiêm chỉnh, lúc này mọi người đều đang diễn Lục Tiểu Phụng.

Giang Khinh Hà lần nữa nhìn về phía ánh mắt Lục Tiểu Phụng nhất thời mang theo trêu chọc cùng châm biếm.

Đối với Lục Tiểu Phụng vừa dùng ngôn ngữ trêu đùa, lại suýt nữa làm tổn thương nàng, Giang Khinh Hà vẫn còn rất nhớ thù.

Lục Tiểu Phụng không rõ nội tình đối với ánh mắt Giang Khinh Hà đột nhiên biến hóa rất là hoang mang.

Cuối cùng chỉ có thể đưa ra một kết luận.

Giang cô nương chớ không phải là cảm thấy Cố công tử sẽ bảo hộ ngươi sao.

Lục Tiểu Phụng xoay đầu lại, đối với Cố Hàn Uyên trầm giọng nhắc nhở: Cố công tử hẳn là đã nghe nói qua vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc rồi chứ.

Vị Giang cô nương này rất có thể có liên quan đến Thêu Hoa Đạo Tặc, không thể thả nàng rời đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thầm lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng thông minh thì có thông minh, nhưng hầu hết thời gian lại cực dễ bị những người bạn được gọi là của hắn lừa dối.

Trên thực tế trong cốt truyện nếu không phải Công Tôn Lan nhiều lần gợi ý đồng thời tương trợ, Kim Cửu Linh lại quá mức đắc ý vong hình, thì Lục Tiểu Phụng nhất định phải thua.

Hơn nữa thủ đoạn phá án cuối cùng của Lục Tiểu Phụng cũng gần như là câu cá chấp pháp, cũng không phải thật sự có chứng cứ xác thực Kim Cửu Linh là Thêu Hoa Đạo Tặc.

Mặc dù cuối cùng phá án, mất đi Tiết Băng cũng không về được.

Trở thành cả đời tiếc nuối cùng ý khó dằn.

Đây cũng là nguyên nhân Cố Hàn Uyên luôn chướng mắt Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Lý do đâu.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy trước thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi suýt nữa để Giang Khinh Hà đào tẩu, điều đó làm hắn rất ảo não.

Hắn cũng không ngờ Giang Khinh Hà lại lựa chọn chịu đựng một Phi Tiêu cũng muốn đào tẩu.

Ngược lại bị hắn cho rằng là Giang Khinh Hà có tật giật mình, càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình.

Sau đó Lục Tiểu Phụng nói với Cố Hàn Uyên rõ ràng kết quả điều tra án của hắn cho đến nay.

Kết quả không nằm ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Không có Công Tôn Lan gợi ý, mà Tiết Băng cũng vì không yên lòng mà không gián tiếp cung cấp manh mối.

Dẫn đến Lục Tiểu Phụng so với trong cốt truyện bị lừa dối còn nghiêm trọng hơn.

Tuy không phải là không có phát hiện điểm đáng ngờ, nhưng lại vì sự tín nhiệm đối với người bạn Kim Cửu Linh mà không có quá nhiều hoài nghi.

Sở dĩ ánh mắt liền hoàn toàn đặt vào Hồng Hài Tử.

Xét đến cùng vẫn là Hồng Hài Tử là một tổ chức thần bí, giang hồ đối với các nàng hiểu quá ít, mới có thể bị vu hãm như vậy.

Một đám nữ nhân làm chủ tổ chức, nếu không ngoan độc, làm sao có thể đặt chân.

Đồng thời thần bí hầu hết thời gian là sẽ làm tăng thêm sự sợ hãi.

Vì vậy trong những lời đồn có hạn, Hồng Hài Tử đều là tồn tại với tư cách tổ chức tà ác.

Mà Lục Tiểu Phụng không thể nhận được đầy đủ gợi ý, bị lừa dối quay vòng thì cũng không kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng liếc nhìn thần thái như thường của Giang Khinh Hà, nghiêm nghị nói: Chỗ Giang Trọng Uy, ta đã hỏi.

Tất cả manh mối đều chỉ hướng là Giang Khinh Hà hỗ trợ Thêu Hoa Đạo Tặc làm án kiện.

Thêu Hoa Đạo Tặc mới có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào Bảo khố Vương phủ từ trước.

Tuy Giang Trọng Uy thề son sắt nói Giang Khinh Hà sẽ không hại hắn, thế nhưng ta nghĩ có lẽ không phải không thể trừ khử khả năng Giang Khinh Hà bị người uy hiếp.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Giang Khinh Hà.

Chỉ thấy đối phương cũng đang nhìn hắn chằm chằm, một vẻ muốn biết hắn có tin Lục Tiểu Phụng giải thích hay không.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, cười như không cười nói: Ngươi hoài nghi Giang cô nương là bị uy h·iếp, vậy người dẫn ngươi tới gặp Tư Không Trích Tinh trước đâu.

Không thể nào.

Tư Không Trích Tinh nhưng là vương trộm, ai có thể uy h·iếp được hắn.

Ngữ khí Lục Tiểu Phụng rõ ràng có chút chần chờ.

Dù sao hắn quả thực đã hoài nghi như vậy.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, hơi lộ ra vẻ đùa cợt nói: Vương trộm.

Lục Tiểu Phụng, ngươi sao không hỏi thẳng hắn.

Dứt lời, một tay thành chộp, Cầm Long Công hướng về phía một cây đại thụ cách đó không xa vận kình kéo.

Một thân ảnh gầy gò nhất thời ngã lăn quay ra.

Lục Tiểu Phụng thấy thế, không khỏi kinh hô: Tư Không Trích Tinh.

Người bị Cố Hàn Uyên dùng Cầm Long Công lôi ra ngoài chính là Tư Không Trích Tinh đang âm thầm theo dõi.

Đương nhiên không phải lão Tư Không Trích Tinh, mà là sư huynh của Tiêu Thập Nhất Lang, người thừa kế danh hiệu Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng Tư Không Trích Tinh cười gượng hướng Lục Tiểu Phụng ngượng nghịu chào hỏi.

Bất quá hắn lại vô ý thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ.

Hắn không phải chưa từng nghe nói đến danh tiếng Cố Hàn Uyên, nhưng lại không ngờ võ công của Cố Hàn Uyên còn kinh người hơn hắn tưởng tượng.

Võ công Khống Hạc Cầm Long trên giang hồ không phải không có, hắn cũng không phải chưa từng thấy qua.

Thế nhưng có thể khiến hắn ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có thì đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Ngay khoảnh khắc bị khóa chặt, thân thể hắn phảng phất bị hoàn toàn phong tỏa, không thể động đậy, khinh công cao siêu đến mấy cũng không thể thi triển.

Sau đó khoảnh khắc tiếp theo chính là một luồng cự lực khó có thể kháng cự kéo hắn ra, khiến hắn ngã lăn quay.

Tư Không Trích Tinh trong lúc nhất thời có chút hối hận.

Khi phát hiện Cố Hàn Uyên, hắn nên rời đi.

Không nên vì hổ thẹn trong lòng với Lục Tiểu Phụng mà ở phía sau theo dõi để đề phòng vạn nhất.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tư Không Trích Tinh lúc này có chút chật vật, ánh mắt liên tục lóe lên.

Dù sao nói thật, Tư Không Trích Tinh làm ra càng thêm khả nghi.

Cố gắng dùng phương thức đánh cược để trộm đi tấm lụa thêu mà kẻ trộm để lại sau khi gây án.

Đồng thời trốn đến Bút Hà Am nơi hắn vốn định đến bái phỏng.

Cách làm như vậy ít nhiều có chút giống vu oan giá họa, nhưng lại hóa ra làm việc thừa thãi.

Nếu không phải thấy được đôi giày thêu Hồng Hài Tử hình Cú Mèo trên chân Giang Khinh Hà, hắn đã không hoài nghi Giang Khinh Hà.

Hơn nữa dù có hoài nghi, hắn cũng cho rằng Giang Khinh Hà nhiều nhất chỉ là đồng lõa, chứ không phải chủ mưu.

Chính là bởi vì hành vi của Tư Không Trích Tinh quá mức kỳ lạ.

Lục Tiểu Phụng lúc này vẫn chưa thể gỡ rõ mạch lạc, chỉ đành trầm giọng nói: Tư Không Trích Tinh, ngươi ta tương giao nhiều năm, là hảo hữu chí giao.

Ta hiểu nhân cách của ngươi, biết ngươi nhất định có nỗi khổ riêng.

Thế nhưng đến lúc này rồi, không bằng đem chân tướng nói cho ta biết được không.

Tỷ như kẻ đã khiến ngươi trộm tấm lụa là ai.

Tư Không Trích Tinh nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên âm tình bất định.

Do dự hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu: Ta không thể nói.

Tuy là Tư Không Trích Tinh không nói ra chân tướng, nhưng cũng chứng minh hắn đúng là bị h·iếp bức.

Lục Tiểu Phụng không đành lòng làm khó Tư Không Trích Tinh, quyết định lùi lại mà cầu việc khác, hỏi: Có phải là kẻ thêu hoa đạo tặc không.

Tư Không Trích Tinh lắc đầu, bất đắc dĩ đáp: Không biết.

Lục Tiểu Phụng biết Tư Không Trích Tinh không lừa mình, hắn quả thực không biết người h·iếp bức hắn có phải là thêu hoa đạo tặc hay không.

Thế nhưng cứ như vậy, không thể từ trên người Tư Không Trích Tinh đạt được tin tức, chẳng phải manh mối liền đứt đoạn tại đây sao.

Lục Tiểu Phụng bất đắc dĩ, chỉ có thể quay lại suy nghĩ ban đầu, nhìn về phía Giang Khinh Hà.

Cau mày hỏi: Vậy Giang cô nương có thể cho tại hạ biết, ngươi có phải là người của Hồng Hài Tử không.

Thêu hoa đạo tặc có liên quan gì đến Hồng Hài Tử không.

Chương 1592

Ngươi lại có phải là đồng lõa của thêu hoa đạo tặc không.

Ba câu hỏi liên tiếp của Lục Tiểu Phụng khiến Giang Khinh Hà cau mày thật sâu.

Nàng lạnh nhạt nói: Không thể trả lời.

Giang Khinh Hà tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là người của Hồng Hài Tử, càng sẽ không cung cấp manh mối cho Lục Tiểu Phụng.

Câu trả lời cứng rắn của Giang Khinh Hà khiến Lục Tiểu Phụng trong lòng có chút nóng nảy.

Không khỏi tiến lên một bước, liền muốn ép hỏi.

Nhưng mà chưa chờ hắn mở miệng, đã bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Ngữ khí lãnh đạm nói: Lục Tiểu Phụng, không bằng để ta thẩm vấn Tư Không Trích Tinh.

Ta không tin đường đường vương trộm lại hoàn toàn không biết gì cả.

Tư Không Trích Tinh nghe vậy nhất thời kinh hãi, cười gượng nói: Vương trộm thì không dám, tại hạ cũng chỉ mới kế thừa danh hiệu từ sư phụ không lâu mà thôi.

Dù sao nghĩ cũng biết, nếu Cố Hàn Uyên thực sự thẩm vấn hắn, thủ đoạn tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng đi đâu.

Trong lời hắn thậm chí có vài phần nịnh nọt, khúm núm.

Tư Không Trích Tinh thấy Cố Hàn Uyên bất động, vội vàng hướng Lục Tiểu Phụng nháy mắt ý bảo cầu cứu.

Lục Tiểu Phụng lúc này mặt hiện vẻ do dự.

Hắn nhìn thấu hơn Tư Không Trích Tinh một chút.

Cố Hàn Uyên căn bản không phải thật muốn thẩm vấn Tư Không Trích Tinh, mà là muốn lấy đây làm căn nguyên để giao dịch với hắn.

Lục Tiểu Phụng cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, dù sao hắn chính là người trọng tình trọng nghĩa.

Hắn bất đắc dĩ nói: Ta hiểu rồi.

Tư Không Trích Tinh bên này giao cho ta, Giang cô nương xin mời Cố công tử phụ trách.

Dứt lời, còn cố ý nhìn thoáng qua Giang Khinh Hà.

Quả nhiên là vị giai nhân xinh đẹp.

Nếu như không phải còn có thêu hoa đạo tặc cần điều tra, hắn có lẽ cũng sẽ động tâm cũng không chừng.

Lục Tiểu Phụng chỉ cảm thấy mình đối với sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên có nhận thức sâu sắc hơn.

Nhưng mà trên thực tế Cố Hàn Uyên cũng không chỉ là bởi vì đối với Giang Khinh Hà cảm thấy hứng thú mà thôi.

Tiết Băng vừa nãy cõng Lục Tiểu Phụng, đối với Cố Hàn Uyên liền liên tiếp nháy mắt.

Vẫn là câu nói đó.

Kỳ thực tất cả đều là đang diễn Lục Tiểu Phụng mà thôi.

Chỉ bất quá mỗi người muốn che giấu nội dung có khác biệt riêng mà thôi.

Đương nhiên, kẻ che giấu nhiều chân tướng nhất khẳng định vẫn là Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng hồ nghi nói: Ta làm sao cảm thấy Cố công tử ngươi hình như biết chút gì đó.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi cong, cười như không cười nói: Ồ.

Vì sao nói như vậy.

Lục Tiểu Phụng liếc nhìn Giang Khinh Hà, hơi lộ vẻ cổ quái nói: Dù sao Cố công tử ngươi giống như là đến điều tra vụ án thêu hoa đạo tặc, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy ngươi quá để tâm.

Trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên còn có tâm trí thông đồng Giang Khinh Hà, đâu giống bộ dạng muốn điều tra án chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: Đúng là muốn điều tra án thêu hoa đạo tặc, nhưng không phải ta, là nàng.

Nói đoạn, đưa tay kéo qua Viên Kim Hạ đang tránh sau lưng hắn xem kịch vui thấy tân tân hữu vị.

Chứng kiến Viên Kim Hạ có chút mộng vòng, ánh mắt Lục Tiểu Phụng nhất thời càng cổ quái.

Thậm chí âm thầm đối với Cố Hàn Uyên giơ ngón cái.

Hắn thực sự phục rồi.

Tiết Băng cũng là nhìn chằm chằm tay Cố Hàn Uyên đang nắm tay Viên Kim Hạ, thở phì phò khẽ hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng nói: Cố đại ca lại hái hoa ngắt cỏ.

Viên Kim Hạ bị ánh mắt mọi người nhìn thấy có chút sợ hãi.

Cười khan ngượng nghịu nói: Cái đó ta tên Viên Kim Hạ, vừa mới nhậm chức Bộ Khoái Lục Phiến Môn.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Giang Khinh Hà.

Chỉ thấy đối phương cũng đang nhìn hắn chằm chằm, một vẻ muốn biết hắn có tin Lục Tiểu Phụng giải thích hay không.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, cười như không cười nói: Ngươi hoài nghi Giang cô nương là bị uy h·iếp, vậy người dẫn ngươi tới gặp Tư Không Trích Tinh trước đâu.

Không thể nào.

Tư Không Trích Tinh nhưng là vương trộm, ai có thể uy h·iếp được hắn.

Ngữ khí Lục Tiểu Phụng rõ ràng có chút chần chờ.

Dù sao hắn quả thực đã hoài nghi như vậy.

Cố Hàn Uyên cười khẩy, hơi lộ ra vẻ đùa cợt nói: Vương trộm.

Lục Tiểu Phụng, ngươi sao không hỏi thẳng hắn.

Dứt lời, một tay thành chộp, Cầm Long Công hướng về phía một cây đại thụ cách đó không xa vận kình kéo.

Một thân ảnh gầy gò nhất thời ngã lăn quay ra.

Lục Tiểu Phụng thấy thế, không khỏi kinh hô: Tư Không Trích Tinh.

Người bị Cố Hàn Uyên dùng Cầm Long Công lôi ra ngoài chính là Tư Không Trích Tinh đang âm thầm theo dõi.

Đương nhiên không phải lão Tư Không Trích Tinh, mà là sư huynh của Tiêu Thập Nhất Lang, người thừa kế danh hiệu Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng Tư Không Trích Tinh cười gượng hướng Lục Tiểu Phụng ngượng nghịu chào hỏi.

Bất quá hắn lại vô ý thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ.

Hắn không phải chưa từng nghe nói đến danh tiếng Cố Hàn Uyên, nhưng lại không ngờ võ công của Cố Hàn Uyên còn kinh người hơn hắn tưởng tượng.

Võ công Khống Hạc Cầm Long trên giang hồ không phải không có, hắn cũng không phải chưa từng thấy qua.

Thế nhưng có thể khiến hắn ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có thì đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Ngay khoảnh khắc bị khóa chặt, thân thể hắn phảng phảng phất bị hoàn toàn phong tỏa, không thể động đậy, khinh công cao siêu đến mấy cũng không thể thi triển.

Sau đó khoảnh khắc tiếp theo chính là một luồng cự lực khó có thể kháng cự kéo hắn ra, khiến hắn ngã lăn quay.

Tư Không Trích Tinh trong lúc nhất thời có chút hối hận.

Khi phát hiện Cố Hàn Uyên, hắn nên rời đi.

Không nên vì hổ thẹn trong lòng với Lục Tiểu Phụng mà ở phía sau theo dõi để đề phòng vạn nhất.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tư Không Trích Tinh lúc này có chút chật vật, ánh mắt liên tục lóe lên.

Dù sao nói thật, Tư Không Trích Tinh làm ra càng thêm khả nghi.

Cố gắng dùng phương thức đánh cược để trộm đi tấm lụa thêu mà kẻ trộm để lại sau khi gây án.

Đồng thời trốn đến Bút Hà Am nơi hắn vốn định đến bái phỏng.

Cách làm như vậy ít nhiều có chút giống vu oan giá họa, nhưng lại hóa ra làm việc thừa thãi.

Nếu không phải thấy được đôi giày thêu Hồng Hài Tử hình Cú Mèo trên chân Giang Khinh Hà, hắn đã không hoài nghi Giang Khinh

Hà.

Hơn nữa dù có hoài nghi, hắn cũng cho rằng Giang Khinh Hà nhiều nhất chỉ là đồng lõa, chứ không phải chủ mưu.

Chính là bởi vì hành vi của Tư Không Trích Tinh quá mức kỳ lạ.

Lục Tiểu Phụng lúc này vẫn chưa thể gỡ rõ mạch lạc, chỉ đành trầm giọng nói: Tư Không Trích Tinh, ngươi ta tương giao nhiều năm, là hảo hữu chí giao.

Ta hiểu nhân cách của ngươi, biết ngươi nhất định có nỗi khổ riêng.

Thế nhưng đến lúc này rồi, không bằng đem chân tướng nói cho ta biết được không.

Tỷ như kẻ đã khiến ngươi trộm tấm lụa là ai.

Tư Không Trích Tinh nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên âm tình bất định.

Do dự hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu: Ta không thể nói.

Tuy là Tư Không Trích Tinh không nói ra chân tướng, nhưng cũng chứng minh hắn đúng là bị h·iếp bức.

Lục Tiểu Phụng không đành lòng làm khó Tư Không Trích Tinh, quyết định lùi lại mà cầu việc khác, hỏi: Có phải là kẻ thêu hoa đạo tặc không.

Tư Không Trích Tinh lắc đầu, bất đắc dĩ đáp: Không biết.

Lục Tiểu Phụng biết Tư Không Trích Tinh không lừa mình, hắn quả thực không biết người h·iếp bức hắn có phải là thêu hoa đạo tặc hay không.

Thế nhưng cứ như vậy, không thể từ trên người Tư Không Trích Tinh đạt được tin tức, chẳng phải manh mối liền đứt đoạn tại đây sao.

Lục Tiểu Phụng bất đắc dĩ, chỉ có thể quay lại suy nghĩ ban đầu, nhìn về phía Giang Khinh Hà.

Cau mày hỏi: Vậy Giang cô nương có thể cho tại hạ biết, ngươi có phải là người của Hồng Hài Tử không.

Thêu hoa đạo tặc có liên quan gì đến Hồng Hài Tử không.

Ngươi lại có phải là đồng lõa của thêu hoa đạo tặc không.

Ba câu hỏi liên tiếp của Lục Tiểu Phụng khiến Giang Khinh Hà cau mày thật sâu.

Chương 1593

Nàng lạnh nhạt nói: Không thể trả lời.

Giang Khinh Hà tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là người của Hồng Hài Tử, càng sẽ không cung cấp manh mối cho Lục Tiểu Phụng.

Câu trả lời cứng rắn của Giang Khinh Hà khiến Lục Tiểu Phụng trong lòng có chút nóng nảy.

Không khỏi tiến lên một bước, liền muốn ép hỏi.

Nhưng mà chưa chờ hắn mở miệng, đã bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Ngữ khí lãnh đạm nói: Lục Tiểu Phụng, không bằng để ta thẩm vấn Tư Không Trích Tinh.

Ta không tin đường đường vương trộm lại hoàn toàn không biết gì cả.

Tư Không Trích Tinh nghe vậy nhất thời kinh hãi, cười gượng nói: Vương trộm thì không dám, tại hạ cũng chỉ mới kế thừa danh hiệu từ sư phụ không lâu mà thôi.

Dù sao nghĩ cũng biết, nếu Cố Hàn Uyên thực sự thẩm vấn hắn, thủ đoạn tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng đi đâu.

Trong lời hắn thậm chí có vài phần nịnh nọt, khúm núm.

Tư Không Trích Tinh thấy Cố Hàn Uyên bất động, vội vàng hướng Lục Tiểu Phụng nháy mắt ý bảo cầu cứu.

Lục Tiểu Phụng lúc này mặt hiện vẻ do dự.

Hắn nhìn thấu hơn Tư Không Trích Tinh một chút.

Cố Hàn Uyên căn bản không phải thật muốn thẩm vấn Tư Không

Trích Tinh, mà là muốn lấy đây làm căn nguyên để giao dịch với hắn.

Lục Tiểu Phụng cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, dù sao hắn chính là người trọng tình trọng nghĩa.

Hắn bất đắc dĩ nói: Ta hiểu rồi.

Tư Không Trích Tinh bên này giao cho ta, Giang cô nương xin mời Cố công tử phụ trách.

Dứt lời, còn cố ý nhìn thoáng qua Giang Khinh Hà.

Quả nhiên là vị giai nhân xinh đẹp.

Nếu như không phải còn có thêu hoa đạo tặc cần điều tra, hắn có lẽ cũng sẽ động tâm cũng không chừng.

Lục Tiểu Phụng chỉ cảm thấy mình đối với sự phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên có nhận thức sâu sắc hơn.

Nhưng mà trên thực tế Cố Hàn Uyên cũng không chỉ là bởi vì đối với Giang Khinh Hà cảm thấy hứng thú mà thôi.

Tiết Băng vừa nãy cõng Lục Tiểu Phụng, đối với Cố Hàn Uyên liền liên tiếp nháy mắt.

Vẫn là câu nói đó.

Kỳ thực tất cả đều là đang diễn Lục Tiểu Phụng mà thôi.

Chỉ bất quá mỗi người muốn che giấu nội dung có khác biệt riêng mà thôi.

Đương nhiên, kẻ che giấu nhiều chân tướng nhất khẳng định vẫn là Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng hồ nghi nói: Ta làm sao cảm thấy Cố công tử ngươi hình như biết chút gì đó.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi cong, cười như không cười nói: Ồ.

Vì sao nói như vậy.

Lục Tiểu Phụng liếc nhìn Giang Khinh Hà, hơi lộ vẻ cổ quái nói: Dù sao Cố công tử ngươi giống như là đến điều tra vụ án thêu hoa đạo tặc, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy ngươi quá để tâm.

Trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên còn có tâm trí thông đồng Giang Khinh Hà, đâu giống bộ dạng muốn điều tra án chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: Đúng là muốn điều tra án thêu hoa đạo tặc, nhưng không phải ta, là nàng.

Nói đoạn, đưa tay kéo qua Viên Kim Hạ đang tránh sau lưng hắn xem kịch vui thấy tân tân hữu vị.

Chứng kiến Viên Kim Hạ có chút mộng vòng, ánh mắt Lục Tiểu Phụng nhất thời càng cổ quái.

Thậm chí âm thầm đối với Cố Hàn Uyên giơ ngón cái.

Hắn thực sự phục rồi.

Tiết Băng cũng là nhìn chằm chằm tay Cố Hàn Uyên đang nắm tay Viên Kim Hạ, thở phì phò khẽ hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng nói: Cố đại ca lại hái hoa ngắt cỏ.

Viên Kim Hạ bị ánh mắt mọi người nhìn thấy có chút sợ hãi.

Cười khan ngượng nghịu nói: Cái đó ta tên Viên Kim Hạ, vừa mới nhậm chức Bộ Khoái Lục Phiến Môn.

Lục Tiểu Phụng tuy là cũng không nói gì, thế nhưng ánh mắt đầy thâm ý của hắn lại bại lộ ý tưởng chân thật.

Cố Hàn Uyên đối với nữ tử bên cạnh mình thật đúng là chịu khó đầu tư a.

Viên Kim Hạ khiến hắn nhớ tới Cơ Dao Hoa, Triển Hồng Lăng và Vô Tình trong vụ án Cực Lạc Lâu trước đây.

Tuy là sau này vì Thần Hầu Phủ bị niêm phong, Vô Tình bên kia không có tin tức.

Thế nhưng bây giờ Cơ Dao Hoa lại thành tân nhậm Bộ Thần, Triển Hồng Lăng cũng bởi vì Cơ Dao Hoa mà mở ra một con đường thăng nhiệm Thần Bộ đầy hy vọng.

Lục Tiểu Phụng mặc dù không biết cụ thể, cũng có thể đoán được trong này khẳng định có thủ bút của Cố Hàn Uyên.

Mà Viên Kim Hạ dường như cũng muốn đi con đường cũ của các nàng.

Còn như Cố Hàn Uyên nói phải do Viên Kim Hạ tới phá vụ án thêu hoa đạo tặc, Lục Tiểu Phụng căn bản không tin.

Hắn kiên định cho rằng Cố Hàn Uyên chỉ là mang theo Viên Kim Hạ để làm lấy công lao.

Đương nhiên cái này cùng Lục Tiểu Phụng cũng không có gì liên quan quá lớn.

Hắn không tính cùng Cố Hàn Uyên đồng hành.

Dù sao hắn cùng Kim Cửu Linh trong lúc đó còn có đổ ước.

Nếu như dựa vào Cố Hàn Uyên phá án, Kim Cửu Linh nhất định sẽ không chịu phục.

Xuất phát từ ý tưởng muốn phá án trước Cố Hàn Uyên, Lục Tiểu Phụng quyết định dùng chút thủ đoạn càng thêm cấp tiến.

Thế nhưng cứ như vậy, Tiết Băng liền không thích hợp theo bên người.

Lục Tiểu Phụng liếc nhìn Tư Không Trích Tinh, hơi lộ vẻ bất đắc dĩ nói: Tuy là Tư Không Trích Tinh cái gì cũng không chịu nói, nhưng trong lòng ta đã có chút đầu mối.

Chỉ là tiếp theo hành động bất tiện Băng Nhi theo, cho nên muốn mời Cố công tử hỗ trợ chăm sóc một chút.

Lời vừa nói ra, ánh mắt những người biết chuyện tại chỗ đều trở nên có chút cổ quái.

Đặc biệt là Giang Khinh Hà càng là một vẻ cố gắng nén cười, khiến Lục Tiểu Phụng trong lúc nhất thời sờ không được đầu não.

Hắn vốn lo lắng Tiết Băng sẽ có thành kiến với điều này.

Dù sao cũng là hắn vì muốn tìm hiểu thông tin về tấm lụa thêu hoa đạo tặc để lại, chủ động tìm Tiết Băng giúp đỡ điều tra án, bây giờ lại muốn nửa đường bỏ rơi nàng, ít nhiều có chút ý tứ qua sông đoạn cầu.

Chỉ là điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là Tiết Băng không những không phản đối, ngược lại còn đề nghị: Các ngươi đại nam nhân muốn từ Giang Khinh Hà bên này hỏi ra lời khẳng định không có ta thuận tiện.

Ta ở lại hỗ trợ ngược lại cũng vừa lúc.

Dứt lời còn cố ý nhìn về phía Giang Khinh Hà.

Chỉ bất quá ánh mắt lại mịt mờ liếc về phía Cố Hàn Uyên.

Một vẻ ta đang giận, cần dỗ dành một chút.

Hiển nhiên Tiết Băng là đang ghen tuông với Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên dở khóc dở cười cho Tiết Băng một ánh mắt trấn an, tiếp đó khẽ cười nói: Tiết cô nương nói rất có đạo lý, ta cũng thật không muốn đối với Giang cô nương cái dạng cô gái xinh đẹp này sử dụng chút thủ đoạn ép hỏi.

Lục Tiểu Phụng không nhận ra Cố Hàn Uyên và Tiết Băng hai người liếc mắt đưa tình, nghe vậy lại là không nói nên lời.

Cố Hàn Uyên đều đã dùng Tư Không Trích Tinh để giao dịch với hắn, hắn mới không tin Cố Hàn Uyên sẽ dùng thủ đoạn gì để ép hỏi Giang Khinh Hà.

Lục Tiểu Phụng trong lòng thầm mắng Cố Hàn Uyên không để ý đại cục, ngoài mặt lại giả vờ hân hoan nói: Cứ quyết định như vậy đi, ta trước mang Tư Không Trích Tinh đi.

Dứt lời, rồi hướng Tiết Băng đang không yên lòng dặn dò vài câu sau đó, liền dẫn Tư Không Trích Tinh đi.

Sau khi rời khỏi Bút Hà Am, Tư Không Trích Tinh quay đầu nhìn lại, muốn nói lại thôi nói: Lục Tiểu Phụng Đang cau mày suy nghĩ tình tiết vụ án Lục Tiểu Phụng nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía Tư Không Trích Tinh khác thường, nghi ngờ hỏi: Sao vậy.

Tư Không Trích Tinh do dự một lúc lâu, cuối cùng cười gượng ngượng nghịu nói: Không có không có gì.

Hắn vừa nãy do dự là có nên đem chuyện của Cố Hàn Uyên và Tiết Băng báo cho Lục Tiểu Phụng hay không.

Cái bữa tiệc ở Ninh Vương năm đó, hắn mặc dù không có mặt, nhưng đã qua đường dây khác mà biết chuyện này.

Tư Không Trích Tinh vốn cũng muốn xem trò cười của Lục Tiểu Phụng, chỉ là vừa mới nhìn thấy mọi người đều đang diễn Lục Tiểu Phụng, khiến hắn không hề hay biết.

Là bằng hữu, hắn lại cảm thấy không đành lòng.

Sở dĩ liền muốn cho Lục Tiểu Phụng làm chút nhắc nhở.

Chỉ là nước đã đến chân, hắn lại nghĩ tới vừa rồi Cố Hàn Uyên như vồ con gà con mà dễ dàng bắt hắn ra.

Ẩn nấp võ thuật vô dụng, khinh công cũng vô dụng.

Hoàn toàn không cho hắn nửa điểm cơ hội phản kháng.

Vương trộm nói nghe hay đến mấy, danh tiếng vang dội đến mấy, đó cũng là tặc.

Đối với tặc mà nói, bản năng sẽ sợ bị người ta tóm lấy.

Càng không cần phải nói là không có chút năng lực phản kháng nào mà bị bắt.

Sở dĩ Tư Không Trích Tinh cuối cùng vẫn là sợ rồi.

Với hình tượng bá đạo của Cố Hàn Uyên trong tin đồn, nếu như hắn mật báo cho Lục Tiểu Phụng, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Chương 1594

Trước sự an nguy của bản thân, Lục Tiểu Phụng bị đùa giỡn thì cứ bị đùa giỡn vậy.

Dù sao nói cho cùng cũng bất quá là một nữ nhân mà thôi.

Tư Không Trích Tinh lấy trộm đạo làm thú vui, nhưng cho tới bây giờ sẽ không đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú.

Ngược lại cảm thấy nữ nhân đều là đại phiền toái.

Ngay lúc Tư Không Trích Tinh đã từ bỏ ý định nói ra, Lục Tiểu Phụng lại đột nhiên cau mày nói: Không biết vì sao, luôn cảm thấy gần đây Tiết Băng có chút kỳ quái.

Kỳ thực Tiết Băng từ Hoa Gia Bảo trở lại kinh thành về sau vẫn rất khác thường.

Không chỉ có sẽ không lại giống như kiểu trước đây truy ở sau người, hầu ở bên người, ở chung với nhau thời điểm cũng hầu như là không yên lòng, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra một vẻ muốn nói lại thôi.

Lục Tiểu Phụng trước đây chỉ là bởi vì bị vụ án thêu hoa đạo tặc và Hồng Hài Tử hấp dẫn lực chú ý, nhất thời bỏ quên Tiết Băng.

Hôm nay đủ loại ngoài ý muốn, ngược lại khiến cho hắn mơ hồ đã nhận ra vài phần không thích hợp.

Tư Không Trích Tinh nghe vậy cố ý trêu nói: Lãnh La Sát Tiết Băng nhưng là giang hồ nổi tiếng cọp cái, cũng không dễ dàng ở chung như vậy.

Ta xem ngươi chính là lâu lắm không có cảm nhận được sự ôn nhu của cô gái, sở dĩ áp lực tâm lý quá lớn.

Không bằng ta mời ngươi đi vui vẻ một trận.

Nghe nói Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu sau khi quan môn chỉnh đốn và cải cách thì có thể sánh bằng trước đây thú vị nhiều.

Hôm nay ngươi giúp ta thoát khỏi Cố Hàn Uyên, thế nào cũng nên cảm tạ ngươi một chút đi.

Kỳ thực hắn vẫn nhịn không được đưa ra chút gợi ý mịt mờ.

Đã nói Tiết Băng không dễ ở chung, lại nhắc tới Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu cùng Cố Hàn Uyên, ám chỉ đối phương phong lưu.

Đáng tiếc gợi ý như vậy thực sự quá mịt mờ, Lục Tiểu Phụng căn bản không hề nghĩ theo hướng đó.

Ngược lại cười nói: Muốn cảm tạ ta, ngược lại cũng không cần xa hoa như vậy.

Chỉ cần ngươi giúp ta một chuyện là tốt rồi.

Tư Không Trích Tinh trong lòng thở dài.

Luôn luôn quyến luyến bụi hoa Lục Tiểu Phụng lại đối với nguy cơ tình cảm ngay dưới mí mắt mình chậm lụt như thế.

Thật có chút châm biếm của thiên đạo luân hồi.

Hổ thẹn trong lòng Tư Không Trích Tinh không khỏi nói: Tuy là ta không có cách nào nói cho ngươi biết kẻ giật dây ta là ai, thế nhưng ngươi nhờ vả vội vàng, ta nhất định giúp.

Lúc này, trong Bút Hà Am.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên đột nhiên hiện lên một vệt độ cung nhàn nhạt.

Nội dung nói chuyện của Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh hai người chưa đi xa tự nhiên không gạt được thính giác vô cùng bén nhạy của hắn.

Vô luận Tư Không Trích Tinh có hay không đem chuyện của hắn và Tiết Băng báo cho Lục Tiểu Phụng, chỉ phân biệt ở chỗ sau đó hắn có muốn xử lý Tư Không Trích Tinh hay không.

Bây giờ hắn đã gieo hạt giống sợ hãi trong lòng Tư Không Trích Tinh, ngược lại là tiết kiệm hắn không ít võ thuật.

Hơn nữa nếu Kim Cửu Linh có thể giật dây Tư Không Trích Tinh làm việc, hắn vì sao không được.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ quay đầu làm như thế nào lợi dụng Tư Không Trích Tinh, một cỗ thân thể mềm mại nóng bỏng kèm theo một tiếng gọi duyên dáng nhào vào trong ngực của hắn.

Cố đại ca Cố Hàn Uyên ôm Tiết Băng eo nhỏ, trêu nói: Vừa rồi ngươi cũng không gọi hiền như vậy.

Tiết Băng nghe vậy một trận xấu hổ.

Đang muốn giải thích, đột nhiên chứng kiến Viên Kim Hạ vẻ mặt kinh ngạc.

Không khỏi ghen ghét trách mắng: Cố đại ca có vị muội muội này rồi, nào còn có chỗ cho ta à.

Tâm tư nhỏ kia của Viên Kim Hạ tự nhiên không thể giấu được Cố Hàn Uyên.

Nhìn bóng lưng yêu kiều của Viên Kim Hạ biến mất trước mặt, Cố Hàn Uyên không khỏi lắc đầu bật cười.

Viên Kim Hạ vẫn không hiểu một đạo lý, đối mặt với Cố Hàn Uyên, trốn tránh là vô ích.

Bất quá điều này cũng đúng là tính cách của nàng.

Bằng không trong kịch tình cũng sẽ không kéo dài lâu như vậy, tình cảm của nàng mới tu thành chính quả.

Cố đại ca rất yêu thích Viên cô nương.

Tiết Băng trong lòng Cố Hàn Uyên ghen tỵ hỏi.

Cố Hàn Uyên cúi đầu liếc nhìn Tiết Băng đang bĩu môi nhỏ nhắn, thuận miệng nói: Nàng tương đối đặc biệt.

Tiết Băng hiển nhiên không hiểu Viên Kim Hạ đặc biệt ở chỗ nào.

Chỉ là rõ ràng càng thêm ghen tỵ vài phần, nàng đột nhiên nhìn về phía Giang Khinh Hà, thâm ý khác nói: Vậy Cố đại ca thấy Ngũ tỷ thế nào.

Cũng tương đối đặc biệt sao.

Tiết Băng rõ ràng là đem cái gọi là đặc biệt của Cố Hàn Uyên trở thành sự hứng thú cùng yêu thích.

Đồng thời trực tiếp đưa vấn đề đến Giang Khinh Hà, hỏi Cố Hàn Uyên cách nhìn.

Giang Khinh Hà nghe hiểu ý của Tiết Băng, nhất thời xấu hổ mắng: Các ngươi liếc mắt đưa tình thì đừng kéo ta vào được không.

Nói xong, nàng không tự chủ nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Kết quả lại bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên khiến nàng không tự chủ đỏ mặt.

Tiết Băng nhìn Giang Khinh Hà hơi thẹn thùng, nhất thời minh bạch đối phương cũng không phải là không có cảm giác với Cố Hàn Uyên.

Nàng không khỏi đổ thêm dầu vào lửa nói: Dù sao cũng hơn không có nam nhân nào có thể liếc mắt đưa tình được rồi.

Nhưng phản ứng của Giang Khinh Hà lại khiến Tiết Băng có chút ngoài ý muốn.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Giang Khinh Hà, sắc đỏ dần dần tan biến, ánh mắt u buồn, trầm mặc không nói.

Tiết Băng thấy thế như là nghĩ đến điều gì, đôi lông mày thanh tú cau lại hỏi: Ngũ tỷ, chẳng lẽ tỷ vẫn còn nhớ Giang Trọng Uy ư.

Trước đây thì cũng thôi đi, hắn hiện tại cơ hồ là một phế nhân.

Hôn ước giữa Giang Khinh Hà và Giang Trọng Uy trong nội bộ Hồng Hài Tử không phải là bí mật.

Đương nhiên, không ai biết vấn đề Giang Trọng Uy không thể nhân đạo.

Vì vậy khi đó các nàng chỉ cảm thấy khó hiểu.

Vì sao Giang Trọng Uy thủy chung không chịu cưới Giang Khinh Hà, người đối với hắn tình sâu nghĩa nặng, vì biểu quyết ý, thậm chí lựa chọn xuất gia.

Ngược lại luôn tự cho mình là thân phận huynh trưởng của Giang Khinh Hà.

Mà Giang Trọng Uy mù cả hai mắt càng chỉ biết trở thành gánh nặng của Giang Khinh Hà.

Tiết Băng cũng không hy vọng Giang Khinh Hà tiếp tục chấp mê bất ngộ.

Giang Khinh Hà khẽ lắc đầu, hơi tự giễu cười nói: Chính bởi vì đại ca hắn hai mắt mù, ta mới càng nên chăm sóc hắn kỹ lưỡng.

Tiết Băng thấy Giang Khinh Hà bộ dạng này, nhất thời có chút tiếc rèn sắt không thành thép.

Nhưng lại không biết nên khuyên nhủ thế nào, trong lúc nhất thời chỉ có thể trầm mặc.

Cố Hàn Uyên không tham gia cuộc đối thoại của hai nàng, bởi vì hắn biết sẽ có người đến phá vỡ cục diện bế tắc.

Bằng không ở hậu kỳ kịch tình, Giang Khinh Hà vốn rất đáng ghét Lục Tiểu Phụng cũng sẽ không phát triển quan hệ mập mờ.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau đó khi ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lóe lên, một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau đám người.

Khinh Hà, để ta cùng Cố công tử nói chuyện đi.

Giang Khinh Hà kinh ngạc quay đầu, kinh ngạc hỏi: Đại ca, huynh sao lại ra ngoài làm gì.

Huynh nên tĩnh dưỡng mới phải.

Người đến chính là Giang Trọng Uy đang chống gậy.

Giang Trọng Uy có khuôn mặt tuấn tú, thân hình to lớn khôi ngô.

Bất kỳ ai nhìn thấy hắn, e rằng đều sẽ thầm khen một tiếng Hảo hán tử.

Cố Hàn Uyên còn có thể nhìn ra Giang Trọng Uy mang trên mình một thân Hoành Luyện Công Phu.

Tuy kém xa Độc Cô Cung, nhưng cũng không phải người thường có thể bị thương.

Kim Cửu Linh cũng chỉ có thể ỷ vào sự hiểu rõ đối với Giang Trọng Uy, dùng ám khí chọc mù hai mắt của hắn mà thôi.

Nếu muốn bày ra trận chiến giao thủ, Kim Cửu Linh cũng không có cách nào với Giang Trọng Uy.

Bất quá lúc này nhìn kỹ lại có thể phát hiện Giang Trọng Uy đã có chỗ bất đồng so với ngày xưa.

Hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tiều tụy.

Cả người đều lộ ra một vẻ mệt mỏi nồng đậm.

Bất quá cũng có thể lý giải.

Cẩn trọng bảo vệ Vương phủ bảo khố bị trộm, hai mắt bị người chọc mù, còn vì vậy bị Bình Nam vương xa thải đuổi ra.

Bất kỳ ai đứng ở vị trí của Giang Trọng Uy e rằng đều sẽ chịu đả kích sâu sắc.

Chương 1595

Không oán trời trách đất, cam chịu, ngược lại đã là rất có khí lượng.

Giang Trọng Uy nghe được Giang Khinh Hà quan tâm, không khỏi tự giễu nói: Cho dù có tĩnh dưỡng thế nào đi nữa, cũng không thể nào mắt mù mà hồi phục thị lực được sao.

Ta không phải ý đó Giang Khinh Hà cho rằng lời nói của mình đã làm Giang Trọng Uy đau lòng, không khỏi muốn mở miệng giải thích.

Giang Trọng Uy không đợi Giang Khinh Hà nói tiếp, liền khoát tay, cười khổ nói: Không sao, là ta chính mình không nhịn được thuận miệng oán giận vài câu mà thôi.

Xem ra ta cũng không bình tĩnh đến vậy.

Tuy là Giang Trọng Uy nói như vậy, thế nhưng Cố Hàn Uyên lại có thể nhìn ra bản ý của hắn là muốn giảm bớt gánh nặng trong lòng Giang Khinh Hà.

Có đôi khi gắng gượng không để cho mình gây phiền phức cho người khác, ngược lại sẽ gây áp lực cho người quan tâm mình.

Hiện giờ tình huống giữa Giang Trọng Uy và Giang Khinh Hà đã là như thế.

Xét đến cùng vẫn là hôn ước cùng vấn đề Giang Trọng Uy không thể nhân đạo gây ra họa.

Hai bên đều cảm thấy mình có lỗi với đối phương.

Giang Trọng Uy cảm thấy mình thẹn với Giang Khinh Hà, Giang Khinh Hà cũng cảm thấy mình vì chăm sóc tốt Giang Trọng Uy, vì hắn thủ tiết.

Giang Trọng Uy thanh âm hơi trầm xuống hỏi: Khinh Hà, muội là người của Hồng Hài Tử.

Giang Khinh Hà nghe vậy nhất thời cả kinh, kinh ngạc nói: Đại ca, huynh nghe thấy rồi sao.

Giang Trọng Uy giải thích: Ừm, người mù, thính giác cuối cùng sẽ trở nên đặc biệt nhạy cảm Giang Khinh Hà thấy việc đã đến nước này, cũng mất ý định che giấu.

Chỉ là nghiêm túc nói: Đại ca, huynh tin tưởng ta, Hồng Hài Tử cùng đạo tặc Thêu Hoa cũng không có liên quan.

Ừm.

Giang Trọng Uy bất trí khả phủ lên tiếng.

Sau đó hơi quay đầu, mặt hướng Cố Hàn Uyên, ngữ khí cung kính hỏi: Xin hỏi đây có phải là Cố công tử trước mặt.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp: Chính là Cố mỗ.

Giang Trọng Uy nghe vậy mừng rỡ, thần tình nghiêm túc nói: Tại hạ có một chuyện muốn nhờ Cố công tử.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, thi thi nhiên nói: Nói một chút xem.

Nếu đủ khả năng, Cố mỗ sẽ không ngại giúp đỡ ngươi.

Đối với Cố Hàn Uyên đã hiểu rất rõ, Tiết Băng nghe vậy trong lòng hơi kinh ngạc.

Lời đồng ý này chẳng phải quá tùy tiện sao.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên còn không biết Giang Trọng Uy muốn cầu chuyện gì.

Điều này không giống với nàng tưởng tượng.

Dù sao trong mắt nàng Cố Hàn Uyên là người không lợi lộc không dậy sớm.

Giang Trọng Uy không để nhiều người chờ đợi.

Hắn mừng rỡ nói: Việc tại hạ cầu, Cố công tử nhất định có thể làm được.

Tuy là ánh mắt của hắn đã không nhìn thấy, nhưng vẫn vô ý thức chuyển hướng về phía vị trí của Giang Khinh Hà.

Thành khẩn nói: Tại hạ hy vọng có thể giao phó Khinh Hà cho Cố công tử chăm sóc.

Lời vừa nói ra, chấn động toàn trường.

Giang Khinh Hà càng là khó có thể tin nói: Đại ca, huynh đang nói mê sảng gì vậy.

Nàng không tin Giang Trọng Uy sẽ đối với nàng một chút tình nghĩa cũng không có.

Bằng không cũng sẽ không áy náy, tự trách.

Thế nhưng lúc này loại thuyết pháp dường như muốn tặng nàng cho người khác lại làm nàng bội phần dao động cùng đau lòng.

Giang Trọng Uy lắc đầu, trầm giọng nói: Ta không phải là đang nói mê sảng.

Ta đã liên lụy Khinh Hà muội lâu như vậy, làm sao đành lòng để muội nửa đời sau đều phí hoài trên người ta cái kẻ phế nhân này.

Hắn thậm chí ngay trước mặt Cố Hàn Uyên và Tiết Băng nói đến chuyện mình không thể nhân đạo.

Trận ngoài ý muốn nhiều năm trước đã khiến ta không thể nhân đạo, không cách nào cưới muội.

Ta tuy rất cảm kích tâm ý muội xuất gia vì ta thủ tiết, nhưng điều đó sẽ chỉ làm ta càng thêm tự trách.

Dừng một chút.

Giang Trọng Uy hết sức nghiêm túc nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, nhờ ngươi.

Làm người ở trải qua một trình độ tuyệt vọng nhất định, trong quá trình tự trách mình thỉnh thoảng sẽ sản sinh một loại tư duy đặc biệt.

Tinh thần hy sinh cảm động chính mình.

Lúc này Giang Trọng Uy chính là tình huống như vậy.

Thúc đẩy hắn loại ý nghĩ này rất lớn một nguyên nhân là hắn nghe được Tiết Băng lần khuyên bảo Giang Khinh Hà cùng với đánh giá về hắn, kẻ phế nhân.

Ngay cả Giang Trọng Uy mình cũng đồng tình điểm này.

Không phải mỗi người đều có thể giống như Hoa Mãn Lâu, mặc dù hai mắt mù nhưng vẫn nhiệt tình yêu thương sinh mệnh.

Giang Trọng Uy chỉ là một người thường có võ công coi như không tệ.

Trong kịch tình cũng vẻn vẹn chỉ xuất hiện qua mấy cảnh phụ.

Yêu cầu hắn thản nhiên tiếp nhận sự thật mình trở thành phế nhân, hiển nhiên là có chút khó chịu.

Ngược lại nếu có thể làm cho Giang Khinh Hà không còn bị hắn liên lụy, trong lòng hắn ngược lại có thể dễ chịu hơn một ít.

Vì thế, hắn tình nguyện tự bộc lộ khuyết điểm cũng muốn đem Giang Khinh Hà giao phó cho Cố Hàn Uyên.

E rằng tương lai một ngày nào đó, Giang Trọng Uy sẽ hối hận về quyết định của ngày hôm nay.

Thế nhưng chí ít giờ khắc này, hắn cũng là nghiêm túc.

Giang Khinh Hà cảm nhận được quyết ý của Giang Trọng Uy, trong lúc nhất thời trong lòng vừa thương tâm vừa thương xót phẫn.

Nàng xác thực thỉnh thoảng cũng sẽ có dao động, nhưng đó cũng chỉ là tình thường mà thôi.

Dù sao nào có nữ nhân lại không sợ cô đơn.

Huống chi nàng còn tuổi trẻ thanh xuân, chính là thì giờ đẹp nhất.

Thế nhưng dù vậy, nàng cũng nguyện ý xuất gia vì Giang Trọng Uy thủ tiết.

Hơn nữa càng là cố ý tiếp nhận công việc liên lạc thế lực thuộc hạ của Hồng Hài Tử.

Phải biết rằng danh tiếng của nàng ở bên ngoài có thể không được hay ho cho lắm.

Vì còn không phải là tránh cho một ít phiền toái không cần thiết.

Dù sao nếu như là người thường đến tìm phiền toái, Hồng Hài Tử chính mình có thể xử lý.

Những người mà Hồng Hài Tử không xử lý được, đại thể cũng cần lo lắng danh tiếng của mình.

Mặc dù là bị Giang Trọng Uy hiểu lầm, nàng cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng hôm nay Giang Trọng Uy rõ ràng đã biết thân phận Hồng Hài Tử của nàng, cũng giải khai hiểu lầm đã từng.

Nhưng lại muốn đem nàng giao phó cho một người nam nhân khác.

Đây là đang phụ bạc tâm ý nàng đã từng trao.

Giang Trọng Uy hai mắt mình mù, ngược lại bớt đi phiền não phải đối mặt với ánh mắt sắp khóc của Giang Khinh Hà.

Cũng vì vậy càng phát ra vững tâm như sắt.

Hắn lần nữa hỏi: Cố công tử, có thể hay không tiếp nhận thỉnh cầu của tại hạ một kẻ phế nhân.

Cố Hàn Uyên quay đầu nhìn thoáng qua Giang Khinh Hà mất hết ý chí, nhàn nhạt nói: Giang tổng quản không hối hận chứ.

Cố Hàn Uyên cố ý đề cập hai chữ Tổng quản, nhất thời lại đau nhói vào nội tâm Giang Trọng Uy.

Vì vậy Giang Trọng Uy không chút do dự nói: Không hối hận.

Cố Hàn Uyên hơi gật đầu, cũng không để ý Giang Trọng Uy đã không nhìn thấy.

Chậm rãi đi tới trước mặt Giang Khinh Hà, đưa tay lau đi vệt lệ trên khóe mắt nàng.

Cố công tử Giang Khinh Hà rất mê man nhìn Cố Hàn Uyên trước mặt.

Cố Hàn Uyên thấy thế khẽ cười một tiếng, có ý riêng nói: Giang cô nương, khuê phòng của nàng ở đâu.

Ý của Cố Hàn Uyên lại không quá minh bạch.

Giang Khinh Hà nghe vậy một trận trầm mặc, ánh mắt khoảnh khắc không rời Giang Trọng Uy đang nhắm chặt hai mắt.

Một lúc lâu.

Thấy Giang Trọng Uy thủy chung không phản ứng chút nào, Giang Khinh Hà rốt cuộc buồn bã cúi đầu, buồn bực nói: Cố công tử mời đi theo thiếp.

Cúi đầu Giang Khinh Hà cũng không chú ý tới khi những lời này nói ra khỏi miệng, cả người Giang Trọng Uy chấn động, lồng ngực trở nên kích động phập phồng.

Hiển nhiên Giang Trọng Uy cũng không có hời hợt như hắn nói.

Tâm trạng hối hận đến nhanh hơn tưởng tượng.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Giang Trọng Uy dù có hối hận cũng đã chậm.

Cũng may hắn hai mắt mù không cần mắt mở trừng trừng nhìn Cố Hàn Uyên ôm eo Giang Khinh Hà rời đi.

Hơn nữa đúng lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên quay đầu, hô: Băng nhi muội còn đứng đó làm gì.

Qua đây giúp một tay đi, Giang cô nương có thể không có kinh nghiệm gì đâu.

Tiết Băng nghe vậy vẻ mặt mơ màng.

Chương 1596

Nàng trước đây còn đang vì tao ngộ của Giang Khinh Hà mà tâm trạng phức tạp.

Tiết Băng xác thực muốn khuyên Giang Khinh Hà gia nhập nàng, nhưng cũng không nghĩ qua là bằng phương thức như vậy.

Dù sao nghĩ cũng biết, so với Giang Khinh Hà tự mình nghĩ thông, việc Giang Trọng Uy giao phó sẽ càng tổn thương lòng nàng.

Tiết Băng mặc dù có tâm tư nhỏ của mình, nhưng nàng cũng tuyệt đối không có ý định làm tổn thương tỷ muội nhà mình.

Chỉ là tình thế phát triển còn ma huyễn hơn nàng nghĩ nhiều.

Khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần lại, còn chưa kịp coi thường cách làm của Giang Trọng Uy, liền nghe được Cố Hàn Uyên gọi.

Tiết Băng nhất thời một bộ biểu tình không biết nên nói gì.

Để nàng giúp một tay.

Giúp cái gì.

Giúp đẩy sao.

Chính nàng cũng không có kinh nghiệm gì tốt, tuy là nàng từng có mấy lần hầu hạ, nhưng còn chưa đến mức chu toàn mọi chuyện tốt đâu.

Nào có lý do để nàng giúp một tay.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Cố Hàn Uyên, Tiết Băng lại không nói nên lời.

Chỉ có thể bước về phía hai người đồng thời, ngoan ngoãn đáp: Dạ.

Giang Trọng Uy lúc này chỉ cảm thấy một trận ngất xỉu.

Hắn cảm thấy nhục nhã cực độ.

Mặc dù là hắn tự tìm, nhưng Giang Khinh Hà cuối cùng là có hôn ước với hắn, là nữ tử được hắn coi như trân bảo.

Hắn vì không muốn liên lụy Giang Khinh Hà, đã chọn nhường nàng cho Cố Hàn Uyên.

Có thể Cố Hàn Uyên lại muốn Giang Khinh Hà cùng cô gái khác ở bên nhau.

Điều này khiến Giang Trọng Uy không kềm được.

Tâm trạng vừa giận vừa sợ khiến hắn càng phát ra hối hận.

Song khi hắn tỉnh hồn lại thì trước mặt đã không còn một bóng người.

Giang Khinh Hà đã dẫn Cố Hàn Uyên và Tiết Băng đi rồi.

Ba người sắp sửa đi đến khuê phòng của nàng.

Giang Trọng Uy chậm rãi buông tay đang đánh hư không, chán nản cười khổ thở dài.

So với đình viện nơi đám người trước đó ở, khuê phòng của Giang Khinh Hà lại mộc mạc hơn nhiều.

Mộc mạc không giống nơi một nữ tử nên ở.

Tựa như nơi ở của một người xuất gia chân chính.

Giang Khinh Hà quay đầu liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang đánh giá hoàn cảnh xung quanh, tự giễu cười, hỏi: Có hay không rất thất vọng.

Cảm thấy thiếp là nữ nhân không có nữ nhân vị.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, nhìn từ trên xuống dưới Giang Khinh Hà, ánh mắt dừng lại hồi lâu ở chỗ ngạo nghễ bị đạo bào che giấu của nàng.

Ý vị thâm trường nói: Khuê phòng của Giang cô nương tựa như đạo bào nàng mặc trên người, chỉ là biểu tượng của nàng mà thôi.

Chỉ có cởi bỏ những biểu tượng này, mới có thể thấy được chân thật nàng.

Giang Khinh Hà nghe vậy mặt cười dần dần hồng ấm, hai tay không khỏi che trước người, cáu giận trừng Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên quá có xâm lược tính, thậm chí làm nàng có loại ảo giác như đang trần truồng lộ thể.

Kết quả một đè ép, nhìn qua ngược lại càng bắt mắt.

Cũng rước lấy ánh mắt diễm lệ mê người của Tiết Băng.

Giang Khinh Hà nguyên tưởng rằng Cố Hàn Uyên nói xong lời trực bạch này sau đó, sẽ lập tức biến thành hành động, trong lòng đang tâm thần bất định bất an.

Đặc biệt là Tiết Băng ở đây, càng làm nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng điều làm nàng ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên lại lúc này có ý riêng nói: Giang Trọng Uy hẳn là đã hối hận.

Giang cô nương nếu như bây giờ trở về, nói vậy có thể nối lại tình xưa.

Giang Khinh Hà nghe vậy giật mình.

Sau một lát, khuôn mặt nàng nở một nụ cười trào phúng.

Đã là đang giễu cợt Giang Trọng Uy, cũng là ở tự giễu nói: Cho dù nối lại tình xưa thì có thể thế nào.

Đại ca hắn cái gì cũng làm không được.

Giang Trọng Uy trước đó ở trước mặt Cố Hàn Uyên và Tiết Băng tự bộc lộ mình không thể nhân đạo, kỳ thực đã lấp kín khả năng chữa lành mối quan hệ giữa hắn và Giang Khinh Hà.

Trước đó, hai người còn có thể tự lừa dối mình, đồng thời bình an vô sự địa gọi nhau anh em, ở chung.

Nhưng đã đến bây giờ, giữa hai người lại chắn một vết rách to lớn, cũng không còn cách nào chữa lành.

Sở dĩ rõ ràng trước đây thương tâm như vậy, Giang Khinh Hà lại phát ra tiếng trào phúng như vậy.

Bất quá sau khi giễu cợt, Giang Khinh Hà ngược lại có chút bình thường trở lại.

Nàng thần tình tịch mịch lẩm bẩm: Ta biết đại ca là vì tốt cho ta.

Thế nhưng hắn bây giờ hai mắt mù, lại bị Bình Nam vương đuổi ra Vương phủ, ta còn là không có cách nào đặt hắn mặc kệ.

Giang Trọng Uy buông tay đã khiến Giang Khinh Hà ngày nay không còn bị ràng buộc bởi hôn ước và tình cảm đã từng, cũng có thể thản nhiên đối mặt với Giang Trọng Uy có hảo ý.

Chỉ là tựa như nàng nói như vậy, không có cách nào đặt Giang Trọng Uy như phế nhân mặc kệ.

Vì vậy Giang Khinh Hà thông suốt ngẩng đầu nhìn chăm chú Cố Hàn Uyên, nghiêm túc thỉnh cầu nói: Ta có thể giống như Băng Nhi, làm nữ nhân của chàng.

Thế nhưng xin cho phép ta sau này có thể tiếp tục chăm sóc đại ca.

Cố Hàn Uyên trầm mặc sau một lát, hơi lạnh nhạt nói: Ta cự tuyệt.

Giang Khinh Hà nghe vậy ngẩn ra, sắc mặt hơi có chút khó coi hỏi: Vì sao.

Đại ca hắn chỉ là một phế nhân.

Cố công tử chẳng lẽ liền keo kiệt như vậy sao.

Cố Hàn Uyên đột nhiên tiến lên nắm eo Giang Khinh Hà, kéo nàng vào lòng.

Ngữ khí cường ngạnh lại bá đạo nói: Giang Trọng Uy dù có phế nhân thế nào đi nữa, hắn cũng còn là một người đàn ông.

Ta không muốn nàng về sau sẽ cùng hắn quá nhiều tiếp xúc.

Giang Khinh Hà nguyên bản đang nghe Cố Hàn Uyên cự tuyệt sau đó, trong lòng là rất không vui.

Dù sao nàng đã làm đủ nhiều thỏa hiệp.

Nhưng nhìn Cố Hàn Uyên đột nhiên cường ngạnh, lại làm nàng tim đập rộn lên.

Nhiệt độ nóng bỏng kia cùng nam tử khí tức càng làm nàng trở nên hoảng hốt.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên trong giọng nói giữa những hàng chữ đều lộ ra ý muốn chiếm làm của riêng nàng.

Giang Khinh Hà không hiểu cảm thấy lúc này Cố Hàn Uyên càng làm nàng tâm động hơn.

Cái loại tâm trạng hoàn toàn bất đắc dĩ ban đầu cũng dần dần có chút biến hóa vi diệu.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn Giang Khinh Hà đang thẹn thùng không nói trong lòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Tựa như hắn trước đây nói.

Vẻ ngoài trong trẻo lạnh lùng của Giang Khinh Hà chỉ là biểu tượng của nàng, nội tâm nóng bỏng mới là mặt chân thật nhất của nàng.

Hơn nữa có lẽ là đè nén lâu, trong lòng Giang Khinh Hà liền phảng phất chôn giấu một viên Hỏa Chủng đang âm ỉ cháy.

Càng là cường thế, ngược lại càng có thể dẫn hỏa.

Nhưng là đại ca hắn hiện tại ngay cả cuộc sống đều khó tự gánh vác Giang Khinh Hà tuy là đã động tâm, nhưng vẫn còn có chút do dự.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Nếu như ta nói ta có thể chữa lành mắt của Giang Trọng Uy thì sao.

Giang Trọng Uy hồi phục thị lực tổng không cần nàng chăm sóc chứ.

Giang Khinh Hà nghe vậy nhất thời trợn to đôi mắt đẹp, kinh hô: Hai mắt đại ca bị đâm mù cũng có thể trị liệu sao.

Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên tự tin mỉm cười.

Kỳ thực muốn làm cho Giang Khinh Hà triệt để quy tâm, biện pháp đơn giản nhất chính là thẳng thắn giết chết Giang Trọng Uy.

Chỉ bất quá như vậy rất có thể sẽ xuất hiện tình huống người sống vĩnh viễn không thể sánh bằng người chết.

Chương 1597

Cố Hàn Uyên không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Nếu Giang Khinh Hà lo lắng Giang Trọng Uy hai mắt mù không thể tự lo liệu cuộc sống.

Vậy dứt khoát chữa cho tốt hai mắt Giang Trọng Uy, Giang Khinh Hà cũng sẽ không cần phải đi chăm sóc hắn nữa.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Chuẩn xác mà nói là làm cho Giang Trọng Uy một ca phẫu thuật đổi nhãn cầu.

Trong thiên hạ có thể làm phẫu thuật đổi nhãn cầu khách không có mấy.

Cho dù là thần y Hồ Thanh Ngưu, Tiết Mộ Hoa cũng không có nắm chắc.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên không giống vậy.

Bởi vì có một nơi đã nắm giữ kỹ thuật phẫu thuật đổi nhãn cầu Linh Thứu Cung.

Trong kịch tình Hư Trúc lên làm Linh Thứu Cung cung chủ về sau liền từng làm cho A Tử mắt bị thương đổi lại ánh mắt của Du Thản Chi.

Bây giờ đồng dạng thân là chủ nhân Linh Thứu Cung, Cố Hàn Uyên tự nhiên đã học được tài nghệ này.

Giang Khinh Hà nhìn Cố Hàn Uyên tự tin mỉm cười, trong lòng vô ý thức liền tin hắn.

Bất quá nàng hay là hỏi ra nghi ngờ trong lòng: Vậy dùng ánh mắt của ai.

Trong lòng Giang Khinh Hà kỳ thực hiện lên ý niệm muốn đem hai mắt của mình trả lại cho Giang Trọng Uy.

Đây cũng coi như là bằng chứng cho sự hổ thẹn trong lòng nàng đối với Giang Trọng Uy.

Thế nhưng Giang Khinh Hà không nói ra.

Bởi vì nàng biết Cố Hàn Uyên nhất định sẽ không đồng ý.

Giang Khinh Hà đang suy nghĩ có nên đi bắt người đến, lấy đi ánh mắt trả lại cho Giang Trọng Uy.

Mức độ tâm ngoan thủ lạt này đối với Giang Khinh Hà mà nói căn bản cũng không phải là vấn đề.

Hơn nữa cho dù không nguyện làm tổn thương người vô tội, cũng có thể lựa chọn bắt chút ác nhân đến.

Phải biết rằng Hồng Hài Tử trong quá trình hoạt động đã khiển trách khá nhiều ác nhân.

Đồng thời sau đó còn cắt lấy tai của những người này làm chiến lợi phẩm và uy hiếp.

Nếu không phải vậy, Hồng Hài Tử trong mắt người biết chuyện cũng sẽ không có hung danh hiển hách như vậy.

Thế cho nên Lục Tiểu Phụng đơn giản tin Kim Cửu Linh đối với Hồng Hài Tử giá họa.

Cố Hàn Uyên lúc này ý vị thâm trường nói: Chính là oan có đầu nợ có chủ.

Là ai làm Giang Trọng Uy bị thương, dĩ nhiên là nên dùng ánh mắt của người đó.

Đạo tặc Thêu Hoa.

Giang Khinh Hà và Tiết Băng vừa rồi vẫn không chen lời vào đồng thời kinh hô.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nhàn nhạt cũng sớm đã an bài rõ ràng cho Kim Cửu Linh.

Vừa để Viên Kim Hạ rèn luyện năng lực, đồng thời lấy ánh mắt của Kim Cửu Linh để đổi nhãn cho Giang Trọng Uy, dùng cái này triệt để đổi lấy tâm của Giang Khinh Hà.

Đương nhiên giá trị lợi dụng của Kim Cửu Linh còn không chỉ như thế.

Bất quá đó chính là chuyện sau này.

Lúc này Giang Khinh Hà rốt cuộc an tâm.

Đặc biệt là nghĩ đến là muốn dùng ánh mắt của đạo tặc Thêu Hoa trả lại cho Giang Trọng Uy, khiến hắn trùng kiến quang minh, trong lòng càng là hết giận.

Vì vậy ánh mắt Giang Khinh Hà nhìn về phía Cố Hàn Uyên, nhất thời nhu hòa hơn rất nhiều.

Ôn nhu nói cảm ơn: Cố công tử, cảm ơn chàng.

Hai tay nàng nguyên bản chống trước người tránh cho tiếp xúc quá độ cũng trong lúc vô tình buông xuống.

Cái mềm mại ép đến biến dạng kia cho Cố Hàn Uyên thể nghiệm tuyệt vời.

Giang Khinh Hà mặc dù xấu hổ đến mặt cười đỏ bừng, cũng cố ý dùng phương thức này để bày tỏ tâm ý.

Lúc này Tiết Băng đột nhiên tò mò hỏi: Cố đại ca, huynh có phải hay không đã biết thân phận đạo tặc Thêu Hoa.

Cố Hàn Uyên gật đầu khẽ cười nói: Ta xác thực biết.

Tiết Băng đôi mắt đẹp lóe lên, hơi kích động hỏi: Vậy Cố đại ca có thể nói cho chúng ta biết không.

Tiết Băng vừa hiếu kỳ, cũng là đang phẫn hận đạo tặc Thêu Hoa đã gây cho Hồng Hài Tử các nàng nhiều phiền phức như vậy.

Vì vậy vẫn muốn hung hăng trả thù trở lại.

Lúc này nếu biết được Cố Hàn Uyên biết thân phận chân thật của đạo tặc Thêu Hoa, tự nhiên sẽ vội vã truy vấn.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói: Cũng không phải không được Chỉ là Băng nhi muội biết nên làm thế nào chứ.

Tiết Băng nghe vậy chỉ là tiếp xúc được ánh mắt Cố Hàn Uyên, nhất thời liền biết là có ý gì.

Vì vậy nàng ngượng ngùng mà liếc nhìn Giang Khinh Hà, nhưng vẫn là trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương chậm rãi quỳ xuống, mập mờ không rõ mắng: Sợ huynh rồi.

Vượt qua trải nghiệm trước ở yến hội trong Ninh Vương phủ ngay trước mặt Nhị Nương, Tam Nương, sự xấu hổ của Tiết Băng đã giảm đi rất nhiều.

Bây giờ đổi thành trước mặt Giang Khinh Hà, tuy là vẫn sẽ cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không có bao nhiêu khó xử.

Lúc này Cố Hàn Uyên cũng ở bên tai Giang Khinh Hà hài hước thấp giọng cười nói: Khinh Hà cần phải học một chút, chớ lãng phí ưu thế trời ban của nàng.

Khuôn mặt cười đỏ bừng của Giang Khinh Hà nguyên bản còn không rõ vì sao.

Bất quá nàng rất nhanh thì đã hiểu.

Đôi mắt đẹp trợn to dần dần mê ly, đạo bào rộng lớn dần dần mất trật tự.

Giang Trọng Uy cô độc ở trong đình viện trước kia đợi đã lâu.

Thời gian chờ đợi càng lâu, trong lòng hắn cũng càng phát ra dày vò.

Thẳng đến khi nhiệt độ trong không khí trở nên lạnh hơn, hắn mới bừng tỉnh đã vào đêm.

Đồng thời rốt cuộc nghe được động tĩnh.

Đó là tiếng làn váy cùng mặt đất ma sát tạo thành tiếng vang nhẹ nhàng.

Giang Trọng Uy không khỏi hơi đổi sắc mặt.

Bởi vì hắn nghe ra là hai người mặc quần dài.

Trong đó một người là Tiết Băng thì người kia khẳng định chính là Giang Khinh Hà.

Chính bởi vì nghe ra người kia mặc quần dài là Giang Khinh Hà, trong lòng hắn mới phá lệ chấn động.

Giang Khinh Hà dĩ nhiên đã thay đạo bào của nàng.

Phải biết từ khi Giang Khinh Hà xuất gia về sau, Giang Trọng Uy liền chưa từng thấy Giang Khinh Hà nữ trang trang phục.

Nhưng mà bây giờ Giang Khinh Hà lại ở sau khi hắn mù hai mắt cởi đạo bào, thay quần dài nữ trang.

Quả thực giống như là đang dùng phương thức này để cáo biệt với quá khứ.

Giang Khinh Hà đã từng là người xuất gia thủ tiết vì hắn, bây giờ lại là một cô gái bình thường nữ vì duyệt kỷ giả dung.

Phỏng đoán như vậy khiến tâm thần Giang Trọng Uy lại chịu trọng thương.

Nói đến nực cười.

Hắn ở khi đem Giang Khinh Hà tặng cho Cố Hàn Uyên, đồng thời ở chỗ này chờ đợi, thậm chí còn có cả huyễn tưởng.

Ảo tưởng coi như Giang Khinh Hà đem thân thể cho Cố Hàn Uyên, tâm cũng còn ở trên người hắn.

Nếu là như vậy, hắn còn có thể bảo lưu lại vẻ tôn nghiêm cuối cùng của một nam nhân.

Kỳ thực nếu như Cố Hàn Uyên không nói ra chuyện đổi nhãn cho Giang Trọng Uy, giúp Giang Khinh Hà trả nợ thì có lẽ thực sự sẽ xuất hiện cảnh tượng Giang Trọng Uy nghĩ.

Dù sao Giang Khinh Hà tiếp tục lưu lại bên cạnh Giang Trọng Uy chăm sóc cuộc sống của hắn bắt đầu cuộc sống hàng ngày, cho dù ai xem ra đều sẽ cho rằng Giang Khinh Hà vẫn thích Giang Trọng Uy.

Giang Trọng Uy có thể yên tâm thoải mái đạt được sự thoải mái trong lòng.

Đáng tiếc sự thực lại cùng hắn nghĩ chênh lệch khá xa.

Giang Khinh Hà đã thay đổi.

Không còn là cô gái đã từng vì hắn thủ tiết.

Cũng chính là Giang Trọng Uy không nhìn thấy Giang Khinh Hà lúc này dáng dấp, bằng không chỉ biết cảm thấy Giang Khinh Hà biến hóa càng lớn.

Chân thành đi tới, Giang Khinh Hà mặc quần dài màu xanh lục biếc.

Quần dài kiểu dáng rất bó sát, khiến vòng eo nàng nổi bật lên cực kỳ tinh tế.

Chương 1598

Nhưng mà đi lên một ít lại là một đường cong kinh người khuếch trương ra ngoài.

Đó là vóc người tuyệt vời mà Giang Trọng Uy chưa từng thấy.

Trên khuôn mặt cười của Giang Khinh Hà mang theo đỏ ửng kiều diễm, ánh mắt như trước có chút hoảng hốt thất thần.

Từ cô nương lạnh lùng, đến mỹ nhân kiều mị.

Giang Khinh Hà trong nửa ngày này đã có một màn lột xác hoa lệ.

Bên cạnh nàng, Tiết Băng đối diện nàng liên tiếp ghé mắt.

Trong ánh mắt đã có thán phục, càng có vẻ diễm lệ mê người nồng đậm.

Tỉnh hồn lại, Giang Khinh Hà chú ý tới ánh mắt Tiết Băng, cũng không khỏi nâng hai tay lên che chắn trước ngực.

Cảm thụ được cái cảm giác nóng bỏng, tê dại vẫn còn lưu lại, vô cùng xấu hổ đồng thời cũng âm thầm oán giận Cố Hàn Uyên đã rời đi.

Đồng thời cũng rốt cuộc minh bạch Cố Hàn Uyên nói nàng có ưu thế trời ban chỉ là cái gì.

Đã làm nàng tăng thêm kiến thức một phen.

Kỳ thực lý do Giang Khinh Hà thay quần dài nữ trang căn bản không có Giang Trọng Uy nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ là đơn thuần bị Cố Hàn Uyên kéo rách mà thôi.

Giang Khinh Hà không làm sao được đành phải lấy ra bộ quần dài không biết đã ẩn dấu bao lâu trong tủ quần áo mà thay.

Quần dài quá bó sát cũng hoàn toàn là bởi vì nhỏ hơn một chút.

Bất quá cũng chính bởi vì quần dài không vừa vặn mới khiến vóc người của nàng nổi bật lên đặc biệt thấy rõ.

Thậm chí suýt nữa khiến Cố Hàn Uyên đi rồi lại quay lại.

Giang Khinh Hà oán giận không đến Cố Hàn Uyên, chỉ có thể xấu hổ trừng Tiết Băng một cái.

Nhưng mà bây giờ quan hệ trở nên càng thêm thân cận, Tiết Băng nào sẽ sợ cái này.

Ánh mắt nhìn về phía Giang Khinh Hà ngược lại trở nên trêu tức.

Hiện tại các nàng coi như là tỷ muội đã hầu hạ cùng một người đàn ông.

Tuy nói Tiết Băng bởi vì điều kiện bẩm sinh kém Giang Khinh Hà rất nhiều, thua có điểm thảm.

Giang Khinh Hà không để ý nữa ánh mắt mang theo các loại thâm ý của Tiết Băng, đi tới trước mặt Giang Trọng Uy mở miệng hỏi: Đại ca sao không đi nghỉ ngơi.

Đêm xuống, lo lắng lạnh.

Sự quan tâm của Giang Khinh Hà vốn nên khiến Giang Trọng Uy cảm thấy vui mừng.

Chỉ là cái giọng nói hơi khàn khàn trầm thấp kia khiến lời quan tâm biến thành ngược lại giống như chất vấn.

Giang Trọng Uy trên mặt khó coi trầm mặc trong giây lát, hỏi ngược lại: Cố công tử đâu.

Giang Khinh Hà cũng không giấu giếm, đáp: Cố công tử có việc ly khai.

Giang Trọng Uy nghe vậy không tự chủ nắm chặt cây gậy trong tay, bất mãn nói: Hắn dĩ nhiên không hề lưu lại cùng muội.

Hắn nghĩ rằng, Cố Hàn Uyên nếu đã có được thân thể Giang Khinh Hà, vậy cũng nên lưu lại hảo hảo làm bạn Giang Khinh Hà mới đúng.

Làm sao có thể cứ thế mà đi.

Giang Khinh Hà nghe vậy cùng Tiết Băng liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ bất đắc dĩ.

Nếu như Cố Hàn Uyên thật phải lấy thân thể của các nàng, nàng kia nói gì cũng muốn giữ lại Cố Hàn Uyên mới phải.

Đáng tiếc nàng tuy là xác thực muốn cho, thế nhưng một câu nhắc nhở của Tiết Băng lại làm nàng không thể không dừng lại.

Đại tỷ đã trở về.

Ngươi nhất định phải vào lúc này giành trước đại tỷ sao.

Không sợ đại tỷ tức giận.

Công Tôn Lan ở Hồng Hài Tử uy vọng rất cao, lại từ rất sớm trước đã nói đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú.

Vì vậy các nàng thật đúng là không dám giành trước Công Tôn Lan.

Thích cùng một người đàn ông thì cũng thôi đi, dù sao đó là Cố Hàn Uyên.

Coi như trộm hầu hạ mấy lần cũng không gì.

Nhưng nếu như giành trước một bước thành tựu chuyện tốt, cái ý nghĩa liền hoàn toàn khác nhau.

Không dám chọc Công Tôn Lan tức giận, Giang Khinh Hà chỉ có thể dừng lại.

Đồng thời dưới sự lừa dối của Cố Hàn Uyên, lại bởi vì trong lòng hổ thẹn, nàng đã dùng tới cái vốn liếng trời ban ấy.

Tuy là thành quả văn hoa, nhưng lập tức chính là cho tới bây giờ, nàng cũng vẫn là cảm giác lại nóng vừa tê dại.

Giang Khinh Hà nhìn Giang Trọng Uy lúc này đang rất bất mãn với Cố Hàn Uyên, chỉ cảm thấy phá lệ trào phúng, tâm tình lại không hiểu có chút hưng phấn dâng trào.

Nhẹ giọng nói: Cố công tử sẽ còn trở lại.

Dừng một chút.

Tình cảm quan tâm rõ ràng đã nhạt đi rất nhiều, nàng nói: Đại ca huynh còn cần tu dưỡng, cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi.

Dứt lời cũng không chờ Giang Trọng Uy phản ứng, liền cùng Tiết Băng cùng nhau vượt qua hắn, đồng thời hướng về Bút Hà Am đi ra ngoài.

Tuy là đã vào đêm, thế nhưng các nàng cũng còn có chuyện phải làm.

Giang Trọng Uy muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài bao hàm thất lạc, khổ sở, đau lòng cùng các loại tâm tình rất phức tạp.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên cũng đã về tới Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Trước mặt của hắn là Ngọc Liên tức giận bất bình và Diệu Liên áy náy tự trách.

Công tử, Thích Không Đại Sư ở Thành Nam cổ tháp dĩ nhiên không chịu trả Tiểu Hoàng Tử lại cho chúng ta.

Ngọc Liên đang hướng Cố Hàn Uyên tố cáo càng nghĩ càng giận.

Nếu không phải tự biết đánh không lại, nàng đều muốn giết cái tên hòa thượng vô sỉ đó.

Phải biết rằng đó là các nàng vì lý do an toàn mới để Diệu Liên đem Tiểu Hoàng Tử giao cho Thích Không Đại Sư gửi nuôi ở Thành Nam cổ tháp.

Nhưng mà cho dù hai người bọn họ đồng thời trình diện, cũng lấy ra ngọc bội hình rồng đã ước định, Thích Không Đại Sư vẫn như cũ không chịu thả người.

Diệu Liên ở một bên tự trách nói: Đều do ta, là ta tin Thích Không Đại Sư, mới dẫn đến hiện tại Tiểu Hoàng Tử không trở lại.

Ngọc Liên cùng Diệu Liên ngươi một lời ta một lời kể lại tình hình.

Việc các nàng không thể mang Tiểu Hoàng Tử trở về nằm trong dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Dù sao thế giới này Thích Không lại lệ thuộc vào Thiếu Lâm Tự, nơi ẩn chứa rất nhiều dã tâm.

Tiểu Hoàng Tử là một lợi thế quan trọng như vậy, khi đã đoạt được thì tự nhiên không có lý do gì đơn giản mà trả lại.

Cố Hàn Uyên ôm Diệu Liên vào lòng, khẽ cười an ủi: Thôi được rồi, đừng tự trách.

Nàng cũng không muốn như vậy.

Một lý do thoái thác đơn giản như vậy đương nhiên không có tác dụng gì.

Thế nhưng, Diệu Liên được Cố Hàn Uyên ôm vào ngực, tâm tình thẹn thùng đã làm tan đi phần nào sự tự trách.

Mặt Diệu Liên đỏ bừng, mặc cho Cố Hàn Uyên thưởng thức nàng, coi đó như hình phạt vì nàng đã thất trách.

Ngọc Liên chỉ liếc nhìn hai người một cái, mặt cũng đỏ bừng, bực tức nói: Tỷ muội chúng ta đều là người của công tử, muốn đùa giỡn lúc nào cũng được.

Nhưng bây giờ Tiểu Hoàng Tử phải làm sao đây.

Hiển nhiên, Ngọc Liên hy vọng Cố Hàn Uyên có thể đến cổ tháp Thành Nam mang Tiểu Hoàng Tử về.

Thích Không có thể ngăn được nàng, nhưng không thể ngăn được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thản nhiên khẽ cười nói: Không vội.

Không vội.

Ngọc Liên hiển nhiên không hiểu được sự bình tĩnh của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ý vị thâm trường nói: Tiểu Hoàng Tử quả thực rất quan trọng, thế nhưng cũng rất phỏng tay.

Trước đây đã đề cập, hoàng thất trên núi hoang đang chú ý đến Tiểu Hoàng Tử.

Thiếu Lâm Tự mạnh mẽ giữ lại Tiểu Hoàng Tử, không có giao phó sao được.

Nếu không xử lý tốt, song phương đến lúc đó còn phải giao đấu một trận.

Chuyện Tiểu Hoàng Tử lớn như vậy, lại thêm việc Vô Tưởng nhập ma trước đó cũng cần một lời giải thích, Thiếu Lâm ít nhất cũng phải phái thêm một vị Lục Địa Thần Tiên đến đây.

Mà Cố Hàn Uyên cũng bởi vì Kỷ Hiền Hòa và Tiểu Hoàng Tử, có đủ lý do để xuất thủ.

Chớ nói chi còn có một Vạn Trinh Nhi, một khi biết được tin tức của Tiểu Hoàng Tử, tuyệt đối sẽ ra tay.

Chương 1599

Vì vậy, Thiếu Lâm nhìn như đã có được một lợi thế rất quan trọng, trên thực tế lại ôm lấy một quả Ám Lôi.

Mặc dù Ngọc Liên không thể hoàn toàn hiểu được ý tưởng của Cố Hàn Uyên, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời buông bỏ lo lắng.

Vậy làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Để Tiểu Nhu mang tin tức Tiểu Hoàng Tử đang ở cổ tháp Thành Nam cho Vạn Quý Phi.

Ngọc Liên nghe vậy nhất thời cả kinh, vô ý thức kinh hô: Như vậy sao được.

Tiểu Hoàng Tử nếu như rơi vào tay Vạn Quý Phi khẳng định sẽ không toàn mạng.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Ngươi không khỏi quá coi thường Thiếu Lâm.

Chỉ là một Vạn Quý Phi không thể làm gì được cổ tháp Thành Nam.

Ngọc Liên vẫn còn kiến thức quá ít, đối với Vạn Trinh Nhi sợ hãi cũng quá sâu.

Trong kịch tình, Vạn Trinh Nhi có thể dễ dàng giết chết Thích Không Đại Sư, thế nhưng trong thế giới hiện tại này lại là không thể nào.

Nàng nhiều lắm chỉ có thể miễn cưỡng giúp Cố Hàn Uyên dò xét một ít hư thực của cổ tháp Thành Nam.

Hơn nữa, một khi Vạn Trinh Nhi rời khỏi hoàng cung, thân phận

Quý Phi có lẽ liền không bảo vệ được nàng.

Vấn đề duy nhất là Vạn Trinh Nhi có thể hay không vì sợ gặp Cố Hàn Uyên mà thẳng thắn không dám ra cung.

Trên thực tế, biện pháp tốt nhất của Vạn Trinh Nhi là mượn lực lượng triều đình để đối phó cổ tháp Thành Nam.

Nhưng bây giờ người ngồi trên ngai vàng lại không phải Chu Hậu Chiếu, mà là Lãnh Lăng Khí, kẻ giả mạo này.

Lãnh Lăng Khí cũng sẽ không lắng nghe lời thỉnh cầu của Vạn Trinh Nhi.

Mà Đồng Chu Hội bây giờ đang bận truy tra kẻ phản bội, cũng không thể rút ra lực lượng giúp nàng.

Còn Ninh Vương thì lại đang suy nghĩ làm sao để đưa nàng lên giường của Cố Hàn Uyên.

Bởi vậy, dưới tình huống như vậy, Vạn Trinh Nhi hoặc là từ bỏ, hoặc là chỉ có thể tự mình động thủ.

Ngọc Liên thấy Cố Hàn Uyên đã có tính toán trong lòng, cũng dần dần an tâm lại.

Thậm chí không khỏi nghĩ tới chó cắn chó.

Vạn Trinh Nhi và cổ tháp Thành Nam đang mạnh mẽ giữ Tiểu Hoàng Tử tranh đấu, trong mắt nàng chẳng phải là chó cắn chó sao.

Yên lòng, Ngọc Liên nhìn về phía Diệu Liên vừa được Cố Hàn Uyên buông ra, đang khẽ thở, nghi ngờ hỏi: Công tử không tính lưu lại qua đêm sao.

Đã thành công đoàn tụ với Diệu Liên, Ngọc Liên cảm thấy Cố Hàn Uyên đã đến lúc thu nhận nàng.

Nàng cũng không phải không nhìn ra tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Hai phần vui sướng giống nhau như đúc nhất định sẽ càng làm cho người ta vui mừng.

Ngọc Liên đã chuẩn bị kỹ càng cho việc này, thậm chí trên đường trở về còn làm công tác tư tưởng cho Diệu Liên.

Kết quả, Cố Hàn Uyên dường như không có ý định lưu lại.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Ta xác thực còn có chuyện phải làm.

Các ngươi chú ý trấn an một chút cảm xúc của Kỷ Tự.

Không thể mang Tiểu Hoàng Tử về, người khó chịu nhất nhất định là Kỷ Tự, người làm mẹ này.

Ngọc Liên chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Ngược lại là Diệu Liên ánh mắt ẩn chứa u oán.

Dù sao vừa rồi Cố Hàn Uyên đã trêu chọc nàng, nàng cũng đã chuẩn bị dâng thân, kết quả lại dừng lại lúc này.

Cố Hàn Uyên thấy thế, buồn cười nhéo nhéo gương mặt Diệu Liên.

Quả nhiên người và người không giống nhau.

Trang Điền Điền đối với Diệu Liên đủ loại tốt, lại không thể được nửa điểm tiếp xúc.

Đối mặt Cố Hàn Uyên, Diệu Liên lại bởi vì không dâng ra thân thể của mình mà u oán.

Cố Hàn Uyên ôn thanh an ủi: Đừng nóng vội, các ngươi không chạy thoát được đâu.

Dứt lời cũng không để ý đến hai nữ đang tim đập rộn ràng, ngượng ngùng không dứt, xoay người rời đi.

Cố Hàn Uyên không ở lại trong ôn nhu hương tự nhiên là có lý do.

Hắn nương theo bóng đêm đi tới một tòa dinh thự bề ngoài trông sang trọng.

Trong khu nhà cao cấp như vậy, ở không phải quan lớn hiển quý thì cũng là phú thương cự cổ.

Nhưng lại chẳng có mấy người biết tòa dinh thự này hóa ra thuộc về một Kim Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn.

Tòa dinh thự này chính là của Kim Cửu Linh.

Kim Y Bộ Đầu của Lục Phiến Môn đãi ngộ không thấp, thế nhưng muốn mua được khu nhà cao cấp như vậy sợ rằng không ăn không uống nỗ lực cả đời cũng không đủ.

Thế nhưng Kim Cửu Linh thì khác, hắn có rất nhiều cách để kiếm tiền.

Với vẻ ngoài phong độ, muốn có cuộc sống xa hoa, hắn không chỉ đầu phục Ninh Vương, còn tham gia vào vụ án đại thông tiền giấy.

Kết quả tiền không kiếm được bao nhiêu, còn mất mạng.

Làm người thỏa mãn dục vọng cũng giống như một cái động không đáy, không ai chê nhiều tiền, lại không ai chê cuộc sống của mình quá xa xỉ.

Kim Cửu Linh vì tiêu xài, đã khiến tình nhân của mình là Nhị Nương phản bội Hồng Hài Tử, lén lút chuyển không biết bao nhiêu bạc cho hắn.

Đồng thời, hiện tại hắn còn định mượn tay Lục Tiểu Phụng diệt trừ Công Tôn Lan xong, chiếm đoạt Hồng Hài Tử làm của riêng.

Chỉ là điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, khi kế hoạch đã thực hiện đến một nửa, Nhị Nương lại trở mặt.

Ngươi nói cái gì.

Ngươi không muốn phản bội Hồng Hài Tử.

Kim Cửu Linh vừa sợ vừa giận nhìn Nhị Nương đang cúi đầu trước mặt.

Kim Cửu Linh một thân tơ vàng thêu hoa phục, tướng mạo anh tuấn.

Nhìn qua không giống một Bộ Đầu Lục Phiến Môn, trái lại như một phú gia công tử.

Chỉ là lúc này cảm xúc kinh sợ khiến hắn trông mất phong độ.

Nhị Nương không dám nhìn thẳng ánh mắt Kim Cửu Linh, sợ bị nhìn ra sự chột dạ và thay đổi của mình.

Nàng thấp giọng nói: Nếu như chỉ là muốn lấy tiền cho ngươi tiêu xài, ta nguyện ý giúp ngươi.

Thế nhưng ta không thể giúp ngươi hại tính mạng các tỷ tỷ của ta.

Kim Cửu Linh nghe vậy ngẩn ra.

Nghi ngờ nói: Trước đây ngươi cũng không phải nói như vậy.

Hắn đột nhiên như nghĩ đến điều gì, ngữ khí chậm lại, ôn hòa an ủi: Có phải vì ta lâu quá không quan tâm ngươi, nên ngươi đang giận ta.

Ta không phải đã nói rồi sao.

Đợi mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ hảo hảo ở bên ngươi.

Dứt lời, hắn tiến lên liền muốn ôm Nhị Nương.

Nhưng điều làm hắn cảm thấy không thể tin được là Nhị Nương lại hoảng sợ lùi về sau tránh ra.

Lúc này cuối cùng cũng thấy rõ mặt Nhị Nương, sắc mặt Kim Cửu Linh nhất thời âm trầm xuống, kinh nghi bất định trầm giọng hỏi: Nhị Nương, ngươi có phải hay không có đàn ông khác rồi hả.

Không trách Kim Cửu Linh lại đột nhiên nghi ngờ Nhị Nương có tân hoan.

Thật sự là sắc mặt và thần tình của Nhị Nương tuyệt không giống như một nữ nhân lâu ngày bị vắng vẻ.

Chính là tướng do tâm sinh, trạng thái tinh thần rất dễ dàng biểu hiện ra ngoài cơ thể.

Mặc dù không quá rõ ràng, thế nhưng một luồng mị ý nhỏ không thể thấy ở khóe mắt Nhị Nương đã nói rõ có nhiều vấn đề.

Kim Cửu Linh thân là danh bộ nổi tiếng, vốn có sức quan sát nhạy bén.

Lại thêm hắn thích hưởng thụ, tự nhiên không ít lưu luyến chốn phong trần, hiểu quá rõ về nữ nhân.

Trạng thái của Nhị Nương lúc này nào giống như một nữ nhân lâu ngày không được thỏa mãn.

Ngược lại càng giống như một thiếu nữ đang hoài xuân.

Nhị Nương nghe được Kim Cửu Linh chất vấn, nhất thời cả kinh.

Vô ý thức nói dối: Ta không có phản bội ngươi.

Dùng miệng nói cũng không tính sao.

Chương 1600

Ít nhất thân thể của nàng vẫn trong sạch.

Nhị Nương chỉ có thể tự lừa dối mình như vậy.

Nàng thực ra hơn ai hết đều biết sự thay đổi của mình.

Bởi vì Cố Hàn Uyên, hồ tâm vốn như một vũng nước đọng của nàng đã bị ném vào một viên đá, tạo nên liên y.

Mặc dù nàng chưa thực sự được Cố Hàn Uyên vỗ về, thế nhưng trong lòng lại có thêm hy vọng, cũng có thêm lựa chọn.

Ngày đó Cố Hàn Uyên biểu hiện ra phản ứng và sự hứng thú đối với nàng đã cho nàng sức mạnh.

Nàng cũng không nhất thiết phải treo cổ trên cái cây Kim Cửu Linh này.

Đồng thời hai ngày nay nàng cuối cùng sẽ không tự chủ trở về vị, phương tâm cũng trở nên càng thêm xao động.

Ngẫu nhiên nhìn thấy chính mình trong gương, nàng càng sẽ đối với cái vẻ mị hoặc ẩn chứa giữa lông mày của mình trong gương cảm thấy rất khó tin.

Quả thực giống như thấy được chính mình năm đó khi mới gặp Kim Cửu Linh và say mê hắn.

Thậm chí có khả năng còn hơn.

Tâm tình như thiếu nữ hoài xuân khiến Nhị Nương quyết định tìm Kim Cửu Linh nói rõ mình không muốn giúp hắn hại các tỷ muội của Hồng Hài Tử nữa.

Đặc biệt là các nàng có lẽ sắp trở thành tỷ muội chân chính.

Bất kể là tổn thương ai, Cố Hàn Uyên tuyệt đối sẽ không vui.

Bởi vậy, xét về tình và lý, nàng đều không thể giúp Kim Cửu Linh làm việc.

Vì vậy mới có màn này tối nay.

Lúc này Kim Cửu Linh tâm tính bùng nổ.

Sự ngụy biện của Nhị Nương, hắn một chữ cũng không tin.

Đặc biệt là ánh mắt của Nhị Nương lóe lên vẻ dư vị kia càng làm hắn đau nhói.

Mặc dù hắn cũng không mấy quan tâm Nhị Nương, trong kịch tình còn có thể không chút do dự hạ sát thủ.

Thế nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể chấp nhận sự phản bội.

Huống chi còn là loại phản bội bị cắm sừng này.

Quá tổn thương lòng tự ái của đàn ông.

Hết lần này đến lần khác Kim Cửu Linh vốn là người có lòng tự trọng cao ngạo, bằng không cũng sẽ không tự cho là đúng theo sát Lục Tiểu Phụng chơi cái trò đổ ước, không phải là muốn triệt để thắng Lục Tiểu Phụng một lần đó sao.

Hắn biết mình ở bên ngoài đang đấu trí đấu dũng với Lục Tiểu Phụng, kết quả không ngờ lại bị trộm nhà.

Kim Cửu Linh vừa sợ vừa giận, trầm giọng quát hỏi: Người nam nhân kia là ai.

Hắn thấy Nhị Nương trầm mặc không nói, không khỏi hít một hơi thật sâu, ngữ khí chậm lại nói: Ta chỉ là muốn biết là ai đã giành được tâm của ngươi, biết ta rốt cuộc đã thua người nào.

Ngươi có thể yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương hắn.

Nhị Nương nghe vậy, ánh mắt nhất thời trở nên cổ quái, muốn nói lại thôi.

Kim Cửu Linh thấy thế còn tưởng rằng Nhị Nương đang do dự, lại khuyên nhủ: Ngươi biết ta luôn luôn có chơi có chịu, nếu đã đáp ứng rồi liền tuyệt đối sẽ không đổi ý.

Nếu như có thể làm ta thua tâm phục khẩu phục, đương nhiên sẽ không lại đi làm khó dễ các ngươi.

Dừng một chút, cố ý kích tướng nói: Cũng không thể là người đó sợ ta đi.

Nếu là như vậy, chỉ sợ ngươi phó thác sai người rồi.

Kích tướng còn chưa đủ, hắn lại tận tình khuyên bảo nói: Chúng ta dù sao cũng ở bên nhau lâu như vậy, không có tình cảm cũng có giao tình, hòa bình chia tay cũng không phải là chuyện xấu.

Ta chỉ lo lắng ngươi có phải hay không bị người lừa.

Kim Cửu Linh thậm chí đánh lên bài tình cảm, chỉ vì hỏi ra người đàn ông đã khiến Nhị Nương phản bội hắn là ai.

Nhị Nương phảng phất thực sự bị bài tình cảm của hắn lay động, mặt hiện vẻ do dự.

Chỉ là Kim Cửu Linh không biết rằng, Nhị Nương sở dĩ không nói là sợ hắn biết được chân tướng về sau sẽ bị Cố Hàn Uyên thẳng thắn giết chết, diệt khẩu.

Trừ phi Nhị Nương lại lừa dối Cố Hàn Uyên rằng mình đã báo chân tướng cho Kim Cửu Linh.

Nhưng điều này hiển nhiên là không thể.

Dù sao Cố Hàn Uyên còn chưa thu nhận nàng, nói đúng nghĩa thì nàng mới là người cần chủ động theo đuổi, lấy lòng hắn.

Cũng chính là Nhị Nương không đem cái này cũng báo cho Kim Cửu Linh, bằng không tâm tính hắn càng phải nổ tung.

Không ngờ mọi chuyện còn chưa ra đâu vào đâu, liền vì lấy lòng người đàn ông khác muốn cùng hắn phủi sạch quan hệ.

Nhưng lập tức Kim Cửu Linh còn chưa biết chân tướng, lúc này cũng giận quá sức.

Cho rằng Nhị Nương là quyết tâm muốn bảo vệ gian phu.

Nhất là hắn khuyên nhủ hồi lâu, Nhị Nương lúc này lại ngữ khí kiên định nói: Xin lỗi, ta thực sự không thể nói.

Không biết Nhị Nương thực ra là đang lo lắng cho hắn, Kim Cửu Linh lúc này đã giận không kìm được.

Thực ra Kim Cửu Linh vừa rồi đều là đang lừa Nhị Nương.

Cái gì sẽ không làm khó, là vì Nhị Nương suy nghĩ đều là giả.

Đó chỉ là để giảm bớt lòng cảnh giác của Nhị Nương mà nói như vậy.

Trong kịch tình hắn có thể không chỉ một lần ở trước mặt Lục Tiểu Phụng dùng cách chơi chữ để quỵt nợ, càng chưa nói hắn còn lợi dụng thân phận quan phương của mình để uy hiếp Xà Vương giúp hắn làm việc.

Ranh giới đạo đức của Kim Cửu Linh nhưng là tương đối linh hoạt.

Hắn đã không biết chịu thua, càng sẽ không tha thứ sự phản bội.

Đáng tiếc hắn lãng phí một đống nước bọt, lại vẫn không thể nào lừa gạt Nhị Nương mở miệng.

Sắc mặt Kim Cửu Linh đã hoàn toàn lạnh xuống, trong ánh mắt càng là lóe ra nguy hiểm quang mang.

Không thể hỏi ra gian phu là ai, hắn đã triệt để mất kiên nhẫn.

Bất quá hắn vẫn là ở trước khi Nhị Nương phát hiện điều bất hợp lý, thu liễm sắc mặt và ánh mắt.

Giả vờ bất đắc dĩ thở dài nói: Ngươi đã có quyết định, vậy ta cũng không miễn cưỡng ngươi.

Nhiều năm như vậy ngươi cũng giúp không ít việc, để chúng ta sớm tụ sớm tan vậy.

Nhị Nương nghe vậy có chút kinh ngạc.

Nàng đâu phải thật sự không nhìn ra Kim Cửu Linh muốn hỏi ra ai đã khiến nàng thay lòng đổi dạ.

Cũng chính bởi vì như vậy, nàng mới càng thêm không thể nói.

Mà bây giờ Kim Cửu Linh dường như thật sự có ý muốn sớm tụ sớm tan.

Thực ra nếu như Kim Cửu Linh thẹn quá thành giận nói, trong lòng nàng còn có thể dễ chịu hơn một chút.

Ít nhất vậy chứng minh Kim Cửu Linh là còn để ý đến nàng.

Nhưng mà bây giờ xem ra, cuối cùng là nàng tự mình đa tình.

Nhị Nương trong lòng có chút cười tự giễu, càng thêm khẳng định lựa chọn của mình là chính xác.

Không biết là đang tìm cho mình một lý do, hay là cho Kim Cửu Linh một lời giải thích.

Nhị Nương cúi thấp trán, thấp giọng lẩm bẩm: Nếu như không phải ngươi vắng vẻ ta mà nói.

Lời nói đột nhiên gián đoạn.

Nàng vốn muốn nói thì nàng sẽ không thay lòng.

Thế nhưng nàng đột nhiên nghĩ đến Cố Hàn Uyên cái sự cường ngạnh đâm thẳng vào xương cốt của nàng, lời này liền chột dạ đến mức không dám nói ra miệng.

Nàng cảm thấy cho dù có lại một lần nữa, nàng cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên thu hút.

Nhạy cảm nhận thấy được tâm tính thay đổi của Nhị Nương, Kim Cửu Linh càng nổi giận hơn.

Tôn nghiêm của đàn ông cơ hồ đang bị giẫm dưới chân.

Nhưng mà càng là phẫn nộ, ánh mắt và ngữ khí của hắn lại càng ôn hòa.

Thậm chí có vẻ hơi thâm tình nói: Xác thực là lỗi của ta, bởi vậy ta không trách ngươi rời đi.

Chỉ là trước lúc rời đi có thể lại cho ta một cái ôm sao.

Chương 1601

Coi như là để cáo biệt mối quan hệ của ta và ngươi.

Có người càng phẫn nộ, ngược lại càng có thể quản lý tốt biểu cảm.

Người như vậy đa phần có kỹ năng diễn xuất cực kỳ cao siêu, rất có khả năng mê hoặc.

Nhị Nương lúc này liền tin lời thoái thác của Kim Cửu Linh.

Nàng cũng không keo kiệt dành cho tình nhân mình từng yêu nhất một cái ôm từ biệt.

Không chút nghi ngờ để Kim Cửu Linh ôm lấy mình.

Bị Kim Cửu Linh ôm lấy, Nhị Nương trong lúc nhất thời lại có chút hoảng hốt thất thần.

Cái ôm đầy hoài niệm và hơi thở ấm áp này nàng đã bao lâu chưa từng cảm nhận được.

Trong lúc tạm thời không nghĩ đến Cố Hàn Uyên, nàng thậm chí không khỏi nhớ lại những kỷ niệm đẹp đẽ ban đầu.

Nàng đã từng cùng Kim Cửu Linh có những tháng ngày hạnh phúc vô cùng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Kim Cửu Linh phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn tiêu sái, nàng liền say mê đối phương.

Tài hoa, trí tuệ của Kim Cửu Linh, thậm chí là yêu cầu cao của hắn đối với chất lượng cuộc sống, đều khiến nàng mê mẩn.

Sau đó nàng liền nghĩa vô phản cố trở thành tình nhân của Kim Cửu Linh.

Chỉ là không biết từ khi nào, Kim Cửu Linh không còn thân cận nàng, ngược lại càng ngày càng tìm cách kiếm tiền.

Dường như chính là sau khi nàng tiết lộ thân phận mình là người của Hồng Hài Tử cho Kim Cửu Linh.

Sau đó, để lấy lòng Kim Cửu Linh, nàng không thể không lén lút chuyển đi tài chính của Hồng Hài Tử để Kim Cửu Linh tiêu xài.

Số tiền này theo thời gian trôi qua ngày càng lớn.

Cho đến mức nàng khó có thể che giấu những thiếu hụt, không chịu nổi gánh nặng, nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không đồng ý phối hợp kế hoạch của Kim Cửu Linh để ám hại các tỷ muội của mình, đồng thời cướp đoạt Hồng Hài Tử.

Thực sự là nếu như mặc kệ không quan tâm, không bao lâu nàng cũng sẽ bị bại lộ.

Đến lúc đó bị Công Tôn Lan chấp hành gia pháp, nàng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Cho nên mới bắt đầu nảy sinh ý tưởng tiên hạ thủ vi cường.

Chỉ là sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên đã cho nàng nhiều lựa chọn hơn.

Chỉ cần rời khỏi Kim Cửu Linh, nàng cũng không cần lại đi lén lút chuyển tài chính của Hồng Hài Tử, còn như phần đã thiếu hụt, nàng cũng có thể từ từ trả lại.

Kiểu này có lẽ sẽ vất vả một chút, nhưng nàng cũng không cần ngày ngày thấp thỏm lo âu.

Vì vậy, chia tay Kim Cửu Linh, đầu nhập vào vòng tay của Cố Hàn Uyên chính là con đường tốt nhất đối với nàng.

Chỉ là nàng đã đánh giá thấp sự tâm ngoan thủ lạt của Kim Cửu

Linh.

Kim Cửu Linh đối với kẻ phản bội, căn bản cũng không có tình xưa đáng nói.

Giống như hắn trong kịch tình có thể không chút do dự đối với Nhị Nương lạt thủ tồi hoa.

Chỉ thấy ánh mắt Kim Cửu Linh trong nháy mắt biến thành băng lãnh, ngoan lệ.

So với kiểu chết thống khoái là một chưởng đánh nát thiên linh cái của Nhị Nương trong kịch tình, Kim Cửu Linh muốn cho Nhị Nương, kẻ đã phản bội hắn, chết càng thêm đau khổ.

Một thanh dao găm sáng lấp lánh xuất hiện trong tay.

Liền muốn đâm xuyên bụng Nhị Nương.

Hắn muốn dùng dao găm xoắn nát dạ dày của Nhị Nương, khiến nàng chết đi trong thống khổ.

Nhưng mà hắn vừa muốn động thủ, đột nhiên mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức.

Nhị Nương kinh ngạc phát hiện Kim Cửu Linh đột nhiên mềm nhũn ngã về phía nàng.

Nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Cửu Linh ngã nhào xuống đất.

Sau đó nàng liền thấy thân ảnh vốn bị thân hình Kim Cửu Linh che khuất, không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau Kim Cửu Linh.

Cố công tử.

Nhị Nương kinh hô một tiếng, nói rõ thân phận của người đến.

Chính là Cố Hàn Uyên, người đã sớm đến đây, đồng thời có chút hứng thú nhìn hồi lâu màn kịch này.

Kỹ năng diễn xuất của Kim Cửu Linh so với hắn vẫn kém hơn một chút.

Nhị Nương bị lừa, chủ yếu vẫn là vì nhớ tình xưa.

Hoặc có lẽ là nàng không nghĩ tới Kim Cửu Linh lại có thể tuyệt tình như thế.

Nhị Nương vừa mừng vừa sợ lại lúng túng nhìn về phía Cố Hàn Uyên, hỏi: Cố công tử sao chàng lại tới đây.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ lắc đầu, khẽ cười nói: Ta mà không tới, ngươi sẽ chết trong tay Kim Cửu Linh.

Làm sao có khả năng.

Nhị Nương vừa muốn nghi vấn, kết quả theo ánh mắt Cố Hàn Uyên liền thấy Kim Cửu Linh đang nằm mê man dưới đất, trong tay nắm chặt dao găm.

Bằng chứng như vậy, không cho phép Nhị Nương lừa mình dối người.

Sắc mặt nàng trong nháy mắt trở nên rất khó coi, trong ánh mắt càng là hiện lên vẻ thương cảm.

Nàng không nghĩ tới Kim Cửu Linh vậy mà lại muốn giết nàng.

Cho dù nàng phản bội Kim Cửu Linh, thế nhưng bao nhiêu năm tình cảm chẳng lẽ không đổi được một sự chia tay trong hòa bình sao.

Rõ ràng là Kim Cửu Linh đã vắng vẻ nàng trước, đối với nàng chẳng hề để ý.

Ý nghĩ của Nhị Nương như vậy tuy hơi có chút gái làng chơi, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Huống chi Kim Cửu Linh còn cố tình lừa gạt nàng.

Nàng đều có thể tưởng tượng đến vừa rồi nếu như Cố Hàn Uyên không kịp thời cứu nàng, nàng bị Kim Cửu Linh dùng dao găm đâm thủng phần bụng sau đó sẽ có bao nhiêu tuyệt vọng.

Phải biết rằng lúc đó nàng còn cho rằng có thể cùng Kim Cửu Linh hòa bình chia tay, từ đây chào đón cuộc sống mới.

Kết quả dĩ nhiên suýt nữa bị Kim Cửu Linh giết chết.

Lúc đó nàng thậm chí còn trong lòng niệm tưởng những vẻ đẹp đã từng có cùng Kim Cửu Linh.

Nhị Nương càng nghĩ càng thấy cả người rét run, thân thể mềm mại càng run rẩy không ngừng.

May mắn thay lúc này, một cái ôm ấm áp không giống với Kim Cửu Linh làm nàng cảm nhận được tình cảm ấm áp.

Hơi thở nam tử dễ chịu khiến Nhị Nương ngừng run rẩy, mơ hồ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt ôn hòa kia làm nàng trong lòng run lên.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Để kịp thời cứu ngươi, ta nhưng là đặc biệt thay đổi kế hoạch.

Cố Hàn Uyên chính là bởi vì nhận thấy hướng đi không đúng của Nhị Nương trong thần niệm định vị, mới tạm thời thay đổi chủ ý đến đây cứu nàng trước.

Bằng không hắn vốn dự định đêm nay lần nữa dạ thám hoàng cung.

Sự thay đổi của Lãnh Lăng Khí khiến Cố Hàn Uyên có chút lưu ý.

Bất quá nghĩ lại, dò xét hoàng cung lúc nào cũng có thể, không cần thiết vì thế mà vứt bỏ Nhị Nương, người đã từng tận tâm hầu hạ hắn.

Nhị Nương nghe vậy vô ý thức áy náy nói: Xin lỗi, là thiếp đã làm lỡ việc của công tử.

Trong miệng nàng nói xin lỗi, trong lòng lại dần dần ấm áp.

Nhị Nương nhớ mang máng đã từng đừng nói là làm lỡ chuyện của Kim Cửu Linh, chính là cung cấp tiền bạc cho hắn tiêu xài như tối nay, đều sẽ bị một phen trách cứ.

Cái kia khác nào Cố Hàn Uyên đêm hôm khuya khoắt không ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc hưởng thụ diễm phúc, ngược lại đặc biệt chạy tới cứu nàng.

Nhị Nương càng nghĩ, phương tâm liền nhảy càng nhanh.

Nhìn về phía Cố Hàn Uyên trong ánh mắt tràn đầy tình yêu không kìm được và mị ý.

Chậm rãi khom gối quỳ xuống, trán nhỏ bé ngẩng lên, thanh âm vô cùng mềm mại đáng yêu nói: Thiếp cho công tử bồi tội có được hay không.

Nói rồi, còn không tự chủ nhẹ nhàng liếm láp môi một cái.

So với cái gọi là bồi tội, rõ ràng là nàng tự mình muốn.

Cố Hàn Uyên đối với điều này từ trước đến nay không có gì là không thể.

Chỉ bất quá khi khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu Nhị Nương, đồng thời nhìn về phía Kim Cửu Linh đang hôn mê nằm dưới đất, giả vờ nghiền ngẫm nói: Kim Cửu Linh mặc dù bây giờ đang hôn mê, thế nhưng ngươi nhất định phải làm ngay trước mặt hắn sao.

Nhị Nương nghe vậy, động tác dừng lại một trận.

Chương 1602

Ngay sau đó đôi mắt đẹp liền lóe lên.

Ngược lại không phải là vì vậy mà cảm thấy xấu hổ, mà là kích động.

Muốn hung hăng trả thù Kim Cửu Linh, kẻ đã muốn giết nàng, cảm giác kích động.

Nàng lưu luyến lùi ra một chút, đứng dậy, đưa tay xé rách đai lưng ở bên hông.

Quần áo từng món một chảy xuống.

Tuế nguyệt cũng không thể lưu lại vết tích, ngược lại tăng thêm vẻ thục mị vận vị trên thân thể mềm mại hiện ra trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nhị Nương nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nỉ non khẩn cầu: Công tử giúp thiếp trả thù Kim Cửu Linh có được không.

Rất vui lòng.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn về phía Nhị Nương đang quỳ trước mặt chuyên tâm làm sạch sẽ cho hắn, cười nhạo nói: Báo thù như vậy còn thỏa mãn không.

Thực ra căn bản cũng không cần hỏi.

Chỉ nhìn sắc mặt kiều diễm ướt át, đôi mắt hàm xuân của Nhị Nương lúc này, là có thể biết rõ một hai.

Thân thể trắng như ngọc hiện lên vẻ ửng hồng yên nhiên.

Có lẽ là vì được vỗ về quá mức thỏa mãn, Nhị Nương đang cực lực muốn hồi báo Cố Hàn Uyên, lúc này làm vệ sinh đã không chỉ có thể dùng từ chuyên tâm để hình dung.

Nàng làm một cách cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí suýt nữa lại khơi gợi hứng thú của Cố Hàn Uyên.

Nhị Nương đôi mắt đẹp hàm xuân liếc nhẹ Cố Hàn Uyên một cái, trong lòng vừa thán phục vừa kính nể.

Nàng lưu luyến khẽ hé miệng thơm mùi đàn hương, đứng dậy, suýt nữa một cái lảo đảo.

Đứng vững sau đó, ánh mắt càng thêm kiều mị.

Nhị Nương nhìn Cố Hàn Uyên đang cười tủm tỉm, u u khẽ thở dài: Tiện thiếp hôm nay mới biết chính mình những năm gần đây đều chẳng khác nào sống uổng phí.

Có thể được công tử dẫn dắt, thực ra phục không báo thù đã không sao.

Dứt lời, liếc nhìn Kim Cửu Linh vẫn còn đang hôn mê, ánh mắt nàng đặc biệt bình thản, quả thực giống như đối đãi một người xa lạ.

Không yêu không hận.

Phảng phất nàng đang nhìn không phải là tình nhân cũ đã từng yêu tha thiết, rồi lại ở thời điểm mỗi người một ngả tâm ngoan thủ lạt muốn lấy mạng nàng.

Mặt trái của tình yêu vĩnh viễn không phải hận, mà là lạnh nhạt.

Tình nghĩa trong lòng Nhị Nương đối với Kim Cửu Linh triệt để tiêu tán hầu như không còn, tự nhiên cũng không có yêu hận gì.

Đương nhiên, ngay từ đầu cũng không phải là như vậy.

Khi đó Nhị Nương còn rất kích động vì có thể dùng loại cách trả thù ngay trước mặt Kim Cửu Linh này.

Thậm chí để theo đuổi kích thích lớn hơn, còn nói rất nhiều lời kịch khó nghe.

Ví dụ như Cố công tử tốt hơn các loại.

Nhưng những lời kịch như vậy là thanh kiếm hai lưỡi.

Kích thích chính mình đồng thời cũng sẽ kích thích đến Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng sẽ không suy nghĩ có võ thuật hay không.

Trong chốc lát liền tâm thần hoảng hốt, không biết người ở chỗ nào.

Đồng thời những chút tâm tình còn sót lại trong lòng Nhị Nương cũng bị va chạm tan thành mây khói.

Bởi vậy bây giờ mới có thể lạnh lùng coi Kim Cửu Linh là người xa lạ.

Chỉ có thể nói Cố Hàn Uyên đối với tâm lý nữ nhân luôn có hiệu quả trị liệu đặc biệt rõ rệt.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười nói: Như vậy cũng tốt.

Kim Cửu Linh xác thực không đáng ngươi phải hao tổn nhiều tâm trí vì hắn.

Dừng một chút, ý vị thâm trường nói: Bất quá.

Để hắn nghĩ rằng ngươi đã chết thì sao.

Nhị Nương nghe vậy giật mình.

Một bên không e dè ánh mắt Cố Hàn Uyên mặc quần áo, một bên tò mò hỏi: Công tử người là nghĩ nhằm vào Kim Cửu Linh làm những gì sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười, thuận miệng giải thích: Đặt cho Kim Cửu Linh một cái bẫy, hy vọng hắn sẽ thích.

Nhị Nương nghe vậy, sắc mặt ít nhiều có chút cổ quái.

Sau đó chỉ thấy Cố Hàn Uyên đi tới trước mặt Kim Cửu Linh đánh thức hắn dậy.

Kim Cửu Linh mới tỉnh lại đồng tử tán loạn, ánh mắt mơ màng, hiển nhiên còn chưa hoàn hồn.

Người đột nhiên ngất đi khi mới tỉnh lại đại thể đều có biểu hiện như vậy.

Tương đương với ở vào trạng thái cắt đứt liên kết rồi kết nối lại.

Kim Cửu Linh chưa tỉnh hồn hẳn liền nghe được một tiếng thanh âm lạnh lùng.

Nhìn ta.

Hắn vô ý thức theo tiếng gọi nhìn lại, không thể thấy rõ bóng người.

Trong thoáng chốc chỉ thấy một đôi mắt lóe ra u quang.

Chờ Kim Cửu Linh lần nữa tỉnh táo lại lúc, phát hiện mình đang ở trong đình viện của chính mình.

Trên tay đang nắm một cái cuốc, trước mặt là một gò đất nhỏ.

Kim Cửu Linh vô ý thức giơ tay lên nhéo nhéo mi tâm.

Tự lẩm bẩm: Đúng rồi, ta giết Nhị Nương, đem nàng chôn ở chỗ này.

Ta vừa rồi đây là đang ngủ sao.

Cùng Lục Tiểu Phụng đấu trí đấu dũng quả nhiên không phải một việc dễ dàng, quá hao tâm tổn thần.

Cũng may Lục Tiểu Phụng đã trúng kế, không bao lâu sẽ mang

Công Tôn Lan đến cho ta.

Kim Cửu Linh đắc ý cười cười, hừ nhẹ một tiếng nói: Hừ, Lục Tiểu Phụng.

Ai cũng nói ngươi thông minh tuyệt đỉnh, ta thấy ngươi cũng chẳng qua là vậy, càng không thể nào đấu thắng ta.

Mới đắc ý trong chốc lát, Kim Cửu Linh rất nhanh lại sâu sắc nhíu mày.

Hắn nhìn về phía gò đất nhỏ trước mặt, thật sâu thở dài nói: Đáng tiếc Nhị Nương chết rồi, còn muốn chưởng khống Hồng Hài Tử e rằng phải nghĩ biện pháp khác.

Kim Cửu Linh càng nghĩ càng thấy tức giận.

Nhị Nương vừa chết, kế hoạch của hắn tương đương với phế đi một nửa.

Lại là kế hoạch thu hoạch quan trọng nhất.

Nếu như không thể kịp thời tìm được kế hoạch thay thế, kết quả là tương đương với hắn ngoại trừ thắng Lục Tiểu Phụng, đem Lục Tiểu Phụng đùa giỡn xoay quanh ra ngoài liền không thu hoạch được gì.

Nhưng lại phải đối mặt sự trách cứ của Ninh Vương.

Không sai, Kim Cửu Linh và Ninh Vương còn có liên hệ, thậm chí cũng coi như thuộc hạ.

Lý do cũng rất đơn giản.

Ninh Vương xuất thủ phóng khoáng, lại có đủ quyền thế.

Đối với Kim Cửu Linh, kẻ ngoài miệng nói rất đẹp, thực ra ngoại trừ muốn thắng Lục Tiểu Phụng ra chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống hoang phí, thì đầu nhập vào Ninh Vương cũng không phải là một quyết định khó khăn.

Kim Cửu Linh có thể ở Lục Phiến Môn có được danh tiếng lớn như vậy và không ít công lao cũng là nhờ Ninh Vương trợ lực.

Bởi vậy khi nhận được mệnh lệnh của Ninh Vương, yêu cầu cướp đoạt Hồng Hài Tử, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh.

Kim Cửu Linh trù hoạch vụ án đạo tặc thêu hoa, một là để mượn cơ hội chứng minh mình mạnh hơn Lục Tiểu Phụng.

Hai chính là để hoàn thành nhiệm vụ Ninh Vương giao phó, cướp đoạt Hồng Hài Tử.

Ninh Vương muốn là hệ thống tình báo của Hồng Hài Tử, Kim Cửu Linh muốn là tài phú lợi nhuận của Hồng Hài Tử.

Thế nhưng tất cả điều kiện tiên quyết này là phải có một người có thể bình ổn tiếp quản Hồng Hài Tử.

Bằng không Hồng Hài Tử một khi phân liệt, hoặc là dứt khoát tan vỡ, Ninh Vương và Kim Cửu Linh đều sẽ nhận được kết quả gà bay trứng vỡ.

Nhân tuyển tiếp quản Hồng Hài Tử dĩ nhiên chính là Nhị Nương.

Thực ra nếu như Nhị Nương chỉ là phản bội, mà không phải thẳng thắn bỏ gánh không làm thì Kim Cửu Linh đều sẽ nhịn cơn giận nhất thời không đi giết nàng.

Đáng tiếc Nhị Nương đầu tiên là biểu thị bỏ gánh không làm, sự phản bội của nàng mới khiến Kim Cửu Linh không cách nào tha thứ.

Trước đó Kim Cửu Linh vẫn muốn hỏi ra gian phu của Nhị Nương là ai, cũng không thiếu mục đích lấy tính mạng gian phu uy hiếp Nhị Nương tiếp tục làm việc.

Chương 1603

Thái độ kiên định không hợp tác của Nhị Nương mới là yếu tố chủ yếu khiến Kim Cửu Linh cuối cùng không thể không thống hạ sát thủ.

Sau đó hiện tại liền đến phiên Kim Cửu Linh đau đầu.

Giết người lúc đó là thống khoái, thế nhưng không có Nhị Nương giúp đỡ, còn muốn chưởng khống Hồng Hài Tử có khả năng liền khó khăn.

Kim Cửu Linh càng nghĩ càng giận, không khỏi hung hăng đạp một cước gò đất trước mắt.

Lạnh lùng nói: Nhị Nương ngươi ngay cả khi chết đều muốn lén lút giấu đi thân phận của tên gian phu kia, ta còn liền không phải là muốn đem hắn bắt đi ra không thể, đến lúc đó ta sẽ nhường hắn xuống dưới theo ngươi.

Ngươi yêu hắn như vậy, nói vậy cũng không muốn cùng hắn âm dương lưỡng cách a.

Nhiều năm giao tình, đây cũng tính là ta vì ngươi làm một chuyện cuối cùng.

Kim Cửu Linh ngạo mạn tự quyết định.

Cuối cùng liếc nhìn gò đất nhỏ trong trí nhớ của hắn đã mai táng Nhị Nương, vội vã xoay người rời đi.

Hắn phải nhanh chóng thay đổi kế hoạch của mình.

Bên kia.

Nhị Nương, người mà Kim Cửu Linh đã cho là chết trong tay hắn, lúc này đang với một khuôn mặt ngọt ngào kéo cánh tay Cố Hàn Uyên.

Ngay lúc nàng nghĩ như thiếu nữ làm nũng, muốn nghe Cố Hàn Uyên nói lời tâm tình, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, làm nàng sắc mặt kịch biến mà kinh ngạc thốt lên nói: Nguy rồi.

Đại tỷ.

Đêm khuya phố xá vắng vẻ, chỉ lác đác vài gánh hàng rong đang chuẩn bị dẹp quầy.

Một vài chủ quán đang bận rộn thu dọn đồ đạc, cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía đôi tình nhân đang bước tới.

Nam nhân tuấn tú, nữ nhân kiều diễm.

Nét mặt ngọt ngào ân ái của nữ tử càng khiến người khác thèm thuồng.

Được Cố Hàn Uyên tưới nhuần, Nhị Nương trông trẻ ra ít nhất mười tuổi.

Dù đi cùng Cố Hàn Uyên cũng xứng đôi tài sắc.

Đúng lúc Cố Hàn Uyên hơi nhíu mày, lộ vẻ bất ngờ, tiếng kinh hô của Nhị Nương truyền đến từ bên cạnh.

Đồng thời, nàng như bị bỏng vội vàng buông tay Cố Hàn Uyên, lùi lại.

Cố Hàn Uyên ánh mắt cổ quái hỏi: Nhị Nương, nàng sao vậy.

Lúc này, Nhị Nương đang một mặt rối rắm, tâm thần bất định còn mang theo vài phần sợ hãi.

Tuy nhiên, khi nghe Cố Hàn Uyên hỏi, nàng vô thức nhìn về phía gương mặt tuấn tú khiến nàng si mê, nhất thời lại an tâm.

Gương mặt cười mang theo vài phần thần sắc chết thì chết thôi, nàng lại tiến lên khoác lấy tay Cố Hàn Uyên.

Đồng thời, nàng càng ôm chặt hơn, không mảy may e ngại bộ ngực mềm mại của mình bị ép biến dạng.

Nhị Nương ngượng ngùng nói: Thiếp thân vừa đột nhiên nhớ tới đại tỷ.

Nói đến đây, Nhị Nương ngược lại đã tự đặt vị trí của mình rất đúng đắn.

Tuy muốn một danh phận, nhưng thiếp thân nàng đã tự biết phận mình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy dừng bước, khẽ cười hỏi: Nghĩ đến Công Tôn Lan thì sao.

Nhị Nương sắc mặt lưỡng lự, do dự nói: Công tử, thiếp thân có thể cầu công tử một chuyện không.

Chuyện gì.

Giúp thiếp thân gạt đại tỷ, đừng để nàng biết thiếp thân đã cùng công tử thành toàn chuyện tốt.

Lúc này, Nhị Nương một mặt xấu hổ và phiền muộn.

Trước đây, Tiết Băng và những người khác dù có động tình đến mấy cũng không khỏi phải chịu đựng.

Thậm chí vì không muốn Cố Hàn Uyên tức giận mà làm đủ mọi kiểu hầu hạ đáng xấu hổ.

Chẳng phải là vì cố kỵ đến Công Tôn Lan, người đã sớm đề cập đến việc hứng thú với Cố Hàn Uyên sao.

Sự kính nể của Hồng Hài Tử đối với Công Tôn Lan không chỉ vì nàng là thủ lĩnh, mà còn vì đã nhận được quá nhiều ân huệ từ nàng.

Nhị Nương và Tam Nương tuy tuổi lớn hơn Công Tôn Lan, nhưng đều chịu ơn của mẫu thân Công Tôn Lan.

Công Tôn Đại Nương chỉ là một danh xưng được truyền từ đời này sang đời khác trong gia tộc Công Tôn.

Tiền nhiệm Công Tôn Đại Nương đương nhiên là mẫu thân của Công Tôn Lan.

Do đó, xét về tình và lý, các nữ nhân Hồng Hài Tử đều nên cố kỵ ý tưởng của Công Tôn Lan.

Có thể tiếp nhận đồng thời yêu Cố Hàn Uyên, nhưng lại không nên đoạt trước Công Tôn Lan mà thành toàn chuyện tốt.

Đây coi như là quy tắc ngầm mà các nữ nhân tự hiểu lẫn nhau.

Kết quả là, Nhị Nương lúc trước trong lòng tình cảm mãnh liệt đã quên mất quy tắc ngầm này.

Hoặc có lẽ trong tình huống đó, dục vọng đã chiến thắng lý trí.

Nếu Nhị Nương đã hạ quyết tâm phản bội Công Tôn Lan và Hồng Hài Tử thì cũng không sao cả.

Thế nhưng nàng đây không phải đã lạc đường biết quay lại rồi sao.

Vậy thì không khỏi không lo lắng suy nghĩ của Công Tôn Lan.

Bởi vậy lúc này mới lộ vẻ kinh hoảng thất thố như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe được buồn cười.

Ánh mắt lén lút liếc nhìn một lão phụ bán hạt dẻ rang đường cách đó không xa.

Chỉ thấy lão phụ tóc bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Hiển nhiên là một lão phụ lam lũ vì mưu sinh, tràn đầy vẻ tang thương.

Đêm khuya vẫn còn bày sạp trong màn đêm, có thể thấy được sự vất vả cực nhọc của bà.

Tuy nhiên, khi lời Nhị Nương vừa dứt, Cố Hàn Uyên rõ ràng thấy trên tay lão phụ đang nắm một nắm hạt dẻ rang đường xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Nếu không chú ý sẽ không phát hiện, đôi mắt không hề đục ngầu, thậm chí rất trong suốt của lão phụ trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười vi diệu.

Đối với Cố Hàn Uyên, người biết rõ kịch tình và có thần niệm định vị, sự ngụy trang của lão phụ gần như vô nghĩa.

Lão phụ kia chính là Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan tinh thông dịch dung thuật, Nữ đồ tể, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc Nương Tử, Tiêu hồn bà bà, Hùng Mỗ Mỗ. những thân phận này đều là hóa thân của nàng.

Lúc này, nàng đang ngụy trang thành Hùng Mỗ Mỗ bán hạt dẻ rang đường.

Đương nhiên, theo Cố Hàn Uyên, dịch dung thuật của Công Tôn Lan chỉ có thể coi là bình thường.

Dù sao nàng chỉ có thể biến thành một người khác, chứ không thể biến thành một người cụ thể nào đó.

Về phương diện này, nàng còn kém xa Nguyễn Tinh Trúc và A Chu.

Huống hồ, trong tay Cố Hàn Uyên còn có Liên Hoa Bảo Giám ghi lại dịch dung thuật tương đối tinh diệu.

Vì vậy, cho dù không có gợi ý kịch tình và thần niệm định vị, sự ngụy trang của Công Tôn Lan cũng không thể thoát khỏi ánh mắt hắn.

Điều thú vị là Cố Hàn Uyên đã nhìn thấy sự ghen tuông trong đôi mắt xinh đẹp của Công Tôn Lan, cặp mắt dễ dàng nhất để lộ thân phận của nàng.

Tuy Tiết Băng luôn nói Công Tôn Lan đã sớm đề cập đến việc hứng thú với hắn, nhưng Cố Hàn Uyên biết hai người chỉ gặp nhau một lần, cùng múa một khúc Kiếm Vũ mà thôi.

Hứng thú là thật, có hảo cảm cũng không sai, nhưng nói Công Tôn Lan thích hắn thì quá vô lý.

Cố Hàn Uyên lại cảm thấy đó là sự hiểu lầm của Tiết Băng và những người khác, cùng với thái độ lo lắng của nàng đã khiến ý tưởng của nàng xuất hiện biến hóa vi diệu.

Trước đó, qua lời Tiết Băng, Cố Hàn Uyên đã biết Công Tôn Lan sau khi trở về kinh thành đã từng nói chuyện với họ.

Cũng cơ bản đã biết những khúc mắc nảy sinh giữa các nữ nhân Hồng Hài Tử và Cố Hàn Uyên.

Theo lời Tiết Băng, lúc đó Công Tôn Lan tuy không nói gì, nhưng tâm trạng lại tương đối cổ quái.

Lúc này, Công Tôn Lan đang âm thầm quan sát Cố Hàn Uyên và Nhị Nương, tâm trạng cũng tương đối không tự nhiên.

Nàng đối với việc Tiết Băng, Âu Dương Thiến và các nữ nhân khác thích Cố Hàn Uyên vốn không có quá nhiều ý kiến.

Ngoại trừ hơi cảm thán sức quyến rũ to lớn của Cố Hàn Uyên, nàng thậm chí còn vui mừng khi các nữ nhân không còn xem nam tử như kẻ thù nữa.

Các nàng đại đa số đều vì trải nghiệm riêng mà đối với nam tử tràn đầy sự không tín nhiệm hoặc chán ghét.

Chẳng hạn như Giang Khinh Hà trước khi gặp Cố Hàn Uyên đã lạnh nhạt như băng với mọi nam tử ngoại trừ Giang Trọng Uy.

Âu Dương Tình dù bán nụ cười trong tình trường, nhưng sâu thẳm nội tâm nàng đối với bất kỳ nam nhân nào cũng đều lạnh nhạt không chút thay đổi.

Theo Công Tôn Lan, các nữ nhân thích Cố Hàn Uyên coi như là đã thoát khỏi quá khứ.

Tuy nói đều thích cùng một người đàn ông khiến nàng cảm thấy không biết nói gì.

Công Tôn Lan tại yến hội của Ninh Vương đã cảm thấy Cố Hàn Uyên rất đặc biệt.

Khúc kiếm vũ phảng phất tâm ý tương thông kia càng khiến nàng phương tâm khẽ rung động.

Thế nhưng dù sao thời gian ở chung quá mức ngắn ngủi, rất khó có ý tưởng gì không phải tình quân cũng chẳng phải yêu.

Biết được các nữ nhân thích Cố Hàn Uyên sau, tâm tình bất ngờ lại càng nhiều hơn một chút.

Sau đó, Tiết Băng có lẽ vì đã chịu đựng quá lâu, trong lòng u oán đặc biệt nặng nề.

Nàng mang theo chút ý thúc giục kể hết chuyện các nàng vì lo lắng Công Tôn Lan mà từ đầu đến cuối không tiến thêm một bước với Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan đối với điều này vừa kinh ngạc vừa cạn lời.

Rất muốn giải thích, nhưng cũng không biết làm sao mở miệng.

Sau đó chợt nghe Tiết Băng tự quyết định cách thức hầu hạ Cố Hàn Uyên, lại là cách cố nén.

Công Tôn Lan lúc đó không nói gì thêm, là vì nàng đã sợ ngây người.

Chẳng lẽ vẫn là do nàng không sớm lên giường Cố Hàn Uyên mà sai ư.

Hơn nữa Tiết Băng và những người khác sao có thể không biết xấu hổ như vậy.

Thích một người đàn ông có thể làm đến trình độ này sao.

Hay chỉ là vì người đàn ông đó là Cố Hàn Uyên.

Sau đó, tâm tình của Công Tôn Lan liền lặng lẽ xuất hiện biến hóa.

Chương 1604

Không hiểu sao có cảm giác Cố Hàn Uyên nên thuộc về nàng.

Cảm giác ưu việt đột nhiên dâng lên càng khiến nàng tiềm thức thực sự có cảm giác mình mới đáng lẽ là người đầu tiên thành toàn chuyện tốt với Cố Hàn Uyên.

Sau đó liền bất ngờ gặp Cố Hàn Uyên và Nhị Nương.

Càng từ miệng Nhị Nương nghe được tin tức khiến nàng trong lòng không ngừng dâng trào.

Chẳng phải đã nói ta đây trước sao.

Công Tôn Lan bị hiểu lầm không khỏi nghĩ như vậy.

Sau đó, ngay khoảnh khắc tiếp theo, nàng liền nghe Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa nói với Nhị Nương: Nhị Nương, nàng không bằng tự mình hỏi Công Tôn cô nương ý tưởng thế nào.

Nhị Nương nhất thời không kìm lòng được, nói vậy Công Tôn cô nương cũng sẽ không trách tội chứ.

Cố Hàn Uyên nói trước mặt là chỉ Công Tôn Lan, người đang giả làm Hùng Mỗ Mỗ cách đó không xa.

Nhưng điều thú vị là hai nữ nhân lại không hề nghĩ đến hướng đó.

Chuyện Kim Cửu Linh, thiếp thân có thể thẳng thắn với đại tỷ, thế nhưng chuyện công tử.

Nhị Nương xấu hổ cười gượng.

Thẳng thắn với Công Tôn Lan về việc nàng mấy năm nay vì Kim Cửu Linh mà phản bội tổ chức là điều nàng đã sớm cân nhắc kỹ.

Cũng đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với gia pháp của tổ chức.

Thế nhưng, việc thành toàn chuyện tốt với Cố Hàn Uyên trước Công Tôn Lan là một sự ngoài ý muốn.

Ai biết Công Tôn Lan có thể sẽ từ đó ghi hận nàng không.

Một chuyện công, một chuyện tư.

Tuy nói việc công lớn hơn việc tư, nhiều năm như vậy Nhị Nương cũng quả thực đã làm tổn hại không ít lợi ích của Hồng Hài Tử vì Kim Cửu Linh.

Nhưng chung quy đã lạc đường biết quay lại, cũng không gây ra hậu quả xấu nghiêm trọng hơn.

Xét về tình và lý đều nên mở một đường sống.

Chỉ cần hơi khiển trách, chuyện này cũng sẽ qua.

Thế nhưng chuyện của Nhị Nương và Cố Hàn Uyên lại không giống nhau.

Đặc biệt bây giờ nội bộ Hồng Hài Tử đã sớm truyền khắp, chỉ chờ Công Tôn Lan ra mặt quyết định.

Bản thân Công Tôn Lan cũng bị bầu không khí đó dẫn dắt mà nảy sinh ý tưởng lệch lạc.

Hành vi ăn vụng của Nhị Nương không chỉ cho thấy sự không tôn trọng Công Tôn Lan, mà còn chọc giận Tiết Băng và những người khác, khiến họ oán niệm và ghi hận.

Chẳng lẽ chỉ một mình nàng là lớn mật sao.

Lại lo lắng đến nếu sau này các nữ nhân đều được Cố Hàn Uyên thu vào hậu cung, trở thành tỷ muội.

Đến lúc đó, Nhị Nương ăn vụng có thể nào yên ổn được không.

Nói chung, Nhị Nương tuyệt đối không hy vọng chuyện mình ăn vụng bại lộ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi bật cười.

Trong lòng nhất thời dâng lên vài phần ý tưởng thích xem náo nhiệt, khẽ cười nói: Nhị Nương, nàng cảm thấy tình trạng của nàng bây giờ có thể che giấu được sao.

Nhị Nương nghe vậy giật mình.

Vô thức đưa tay khẽ vuốt mặt mình.

Nàng là người rõ nhất về những thay đổi trên cơ thể mình.

Bộ dáng được tưới nhuần đầy đủ kia, ai cũng có thể nhìn ra có chuyện.

Chẳng hạn như lúc này, Công Tôn Lan, người đang giả làm Hùng Mỗ Mỗ và âm thầm nghe lén, ánh mắt cũng rất cổ quái.

Trong mắt nàng, Nhị Nương bây giờ và Nhị Nương khi xưa quả thực như biến thành một người khác.

Nhị Nương khi xưa luôn giả vờ lạnh nhạt bên ngoài, nhưng thực ra cả ngày u sầu, ủ rũ không vui.

Giống như một đóa hoa sắp tàn, ngày càng tiều tụy.

Mà Nhị Nương bây giờ lại kiều diễm vô cùng, gương mặt cười mang theo má hồng hạnh phúc, đôi mắt đẹp thâm tình chân thành, trông hệt như thiếu nữ đang độ xuân thì.

Thành thật mà nói, Công Tôn Lan đối với chuyện này có chút kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng thêm vài phần ý tứ hàm súc không rõ.

Nhị Nương do dự hồi lâu, thăm dò nói: Hay là thiếp thân đi lánh mặt vài ngày.

Nếu có thể cho nàng mấy ngày để bình phục tâm tình và thân thể, vẫn có cơ hội che giấu được.

Chỉ là nghĩ đến việc phải chia xa Cố Hàn Uyên, nàng lại vô cùng không nỡ.

Bây giờ đang là lúc tình yêu cuồng nhiệt, nếu có thể, nàng một khắc cũng không muốn rời xa Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, ung dung nói: Nàng không phải còn muốn thẳng thắn với Công Tôn cô nương và các nàng sao.

Động tác của Kim Cửu Linh sẽ không quá chậm, đợi thêm vài ngày, nàng dù có muốn thẳng thắn cũng đã muộn rồi.

Nhị Nương nhất thời lại bối rối.

Nàng dù sao cũng đã từng làm quá nhiều chuyện tổn hại lợi ích của Hồng Hài Tử.

Muốn vãn hồi mối quan hệ với các nữ nhân, thẳng thắn là điều tất yếu.

Nhưng lại phải nhanh chóng trước khi Kim Cửu Linh ra tay.

Bằng không, nếu trì hoãn, thẳng thắn cũng không còn ý nghĩa.

So với một người chủ động tự thú, một người bị bắt sau đó mới nhận tội.

Hai người chịu tội liền không giống nhau lắm.

Điểm này, Nhị Nương vẫn phân biệt rõ.

Cho nên mới đặc biệt rối rắm, tiến thoái lưỡng nan.

Cố Hàn Uyên thấy thế, hài hước cười nhẹ một tiếng.

Sau đó nắm lấy eo Nhị Nương rồi đi về phía trước.

Nhị Nương không biết làm sao hỏi: Công tử muốn đi đâu.

Cố Hàn Uyên không giải thích, trực tiếp đi tới trước mặt Công Tôn Lan đang giả làm lão phụ, đối với Nhị Nương khẽ cười nói: Nhị Nương không bằng ăn một chút gì rồi lo lắng tiếp thế nào.

Vừa rồi tiêu hao nhiều thể lực như vậy, đói bụng cũng làm sao có thể suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện được.

Khi Công Tôn Lan nhìn thấy Cố Hàn Uyên đi tới, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Việc nàng tối nay gặp Cố Hàn Uyên và Nhị Nương vốn là ngoài ý muốn, bây giờ lại còn chạm mặt Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan không hiểu sao có cảm giác ngượng ngùng cổ quái.

Giống như nhìn thấy bạn trai bị đồn đại chuyện phong lưu vậy.

May mà lúc này nàng vẫn là hình tượng Hùng Mỗ Mỗ, nên bề ngoài coi như tự nhiên.

Công Tôn Lan giả vờ mừng rỡ cười nói: Công tử nói rất đúng.

Chẳng phải Hùng Mỗ Mỗ ta khoe khoang, hạt dẻ rang đường ta làm nhưng là tuyệt hảo, ăn xong chắc chắn tư duy nhanh nhạy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Ồ.

Lợi hại như vậy.

Vậy nhất định không rẻ đâu nhỉ.

Công Tôn Lan vẻ mặt tươi cười nói: Mười văn tiền một cân.

Công tử có thể nếm thử một chút.

Nói xong, nàng cố ý dùng xẻng gỗ múc ra từng hạt dẻ lớn nhất, thơm ngon nhất, đưa đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Trông chẳng khác gì một lão phụ bình thường đang tiếp thị sản phẩm của mình.

Cố Hàn Uyên nhìn Công Tôn Lan đang diễn xuất quá đà, ý đồ lừa dối qua mặt.

Hắn đưa tay nhận hạt dẻ, bóc vỏ nếm thử một miếng.

Trong ánh mắt hơi sáng lên của Công Tôn Lan, hắn mỉm cười khen: Mùi vị quả nhiên không tệ.

Nghe được Cố Hàn Uyên tán thưởng thật lòng, sâu thẳm tấm lòng Công Tôn Lan nhất thời dâng lên vài phần vui sướng.

Món sở trường nhất của nàng là hạt dẻ rang đường, thế nhưng những người từng ăn lại lác đác không có mấy.

Bao gồm cả các nữ nhân Hồng Hài Tử cũng không biết nàng còn có tài nghệ này.

Công Tôn Lan lúc này trong lòng có cảm giác kỳ lạ.

Nàng cảm thấy nếu là người khác tán thưởng, nàng nhất định sẽ không vui vẻ như vậy.

Đến nỗi nụ cười giả tạo trên gương mặt già nua cũng trở nên chân thành hơn.

Nàng vui tươi hớn hở nói: Công tử thích là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Hạt dẻ rang đường ngon như vậy mà chỉ mười văn tiền một cân thì quá rẻ, không bằng cứ bán mười hai văn một cân đi.

Nói xong, hắn còn từ trong lòng lấy ra mười lượng bạc.

Bộ dáng xem tiền bạc như cỏ rác này lại khiến Công Tôn Lan hơi biến sắc.

Tâm trạng vui mừng cũng bị kinh hãi thay thế.

Tuy nhiên, bề ngoài nàng vẫn che giấu rất tốt, trông có vẻ vui vẻ hơn nói: Ôi.

Công tử có thiện tâm, là đang chiếu cố bà bà ta đây.

Nói rồi liền muốn đưa tay lấy mười lượng bạc trong tay Cố Hàn Uyên.

Nhưng Cố Hàn Uyên lúc này lại co tay lại, ý vị sâu xa nói: Thế nhưng mười hai lượng này cũng không phải cầm không.

Công Tôn Lan lông mày hơi nhíu, nghi hoặc nói: Công tử cứ nói xem, bà bà ta chỉ biết xào hạt dẻ.

E rằng không thể giúp công tử việc gì.

Cố Hàn Uyên ôm chặt Nhị Nương hơn một chút, khẽ cười nói: Bà bà cảm thấy tại hạ và bạn gái của tại hạ thế nào.

Công Tôn Lan trong lòng khẽ thở dài.

Đoán được Cố Hàn Uyên e rằng đã nhìn thấu thân phận của nàng.

Nét mặt chuyển sang khác lạ nói: Lang.

Trai tài gái sắc.

Cố Hàn Uyên nụ cười trên môi mở rộng, trêu chọc hỏi: Lời ấy thật không.

Công Tôn Lan nghe vậy càng phát ra tức giận nói: Quả thật.

Trêu chọc đủ Công Tôn Lan, Cố Hàn Uyên hài hước cười nói: Đã như vậy, Nhị Nương nhất thời không kìm lòng được, nói vậy Công Tôn cô nương cũng sẽ không trách tội chứ.

Nhị Nương đã trợn tròn mắt, nhất thời kinh hô thành tiếng: À.

Đại tỷ.

Công Tôn Lan chân dung.

Công Tôn Lan có địa vị đặc biệt trong Hồng Hài Tử, đa số thời gian đều hành động đơn độc.

Vì vậy, ngay cả các nữ nhân nội bộ tổ chức cũng rất ít biết nàng có những hóa thân dịch dung nào.

Nhị Nương tuy nghe đối thoại của hai người, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, nhưng lại không nghĩ rằng Hùng Mỗ Mỗ chính là bản thân Công Tôn Lan.

Nếu chỉ là một lão phụ bình thường bán hạt dẻ rang đường thì đương nhiên không sao cả.

Cuộc đối thoại giữa nàng và Cố Hàn Uyên cũng sẽ không truyền tới khoảng cách này.

Thế nhưng với Công Tôn Lan có tu vi Tông Sư thì lại khác.

Nói cách khác, những chuyện nàng vốn còn muốn che giấu đều đã bị Công Tôn Lan nghe rõ mồn một.

Nhị Nương xấu hổ lại trách cứ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, đồng thời vội vàng tránh khỏi vòng tay hắn.

Tuy nhiên, Nhị Nương hiện tại lại không còn do dự hay rối rắm nữa.

Nàng quay đầu lại, lúng túng đối với Công Tôn Lan cười gượng nói: Đại tỷ, tỷ nghe muội giải thích.

Công Tôn Lan thấy việc đã đến nước này, cũng lười giả bộ.

Nàng cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: Ngươi ngược lại thật lớn mật nha.

Lời của Công Tôn Lan có chút úp mở.

Không biết nàng là nói chuyện Kim Cửu Linh hay chuyện Cố Hàn Uyên.

Hay là cả hai.

Nhị Nương xấu hổ vô cùng giải thích: Chuyện giữa thiếp thân và Cố công tử thật sự chỉ là nhất thời xúc động, tuyệt nhiên không phải không tôn trọng đại tỷ.

Công Tôn Lan liếc nhìn Cố Hàn Uyên đang cười như không cười nhìn nàng, nhất thời cảm thấy ngượng ngùng gấp bội.

Chương 1605

Dù sao cảnh tượng như vậy ít nhiều có chút giống như tiểu thiếp ăn vụng đang thỉnh tội với đại phụ vậy.

Vẻ mặt giả vờ uy nghiêm của Công Tôn Lan cũng nhất thời không thể duy trì được.

Nàng ho nhẹ một tiếng nói: Ta nói là chuyện ngươi vì Kim Cửu Linh mà phản bội chúng ta Hồng Hài Tử.

Công Tôn Lan lúc này cố gắng giải thích ngược lại trông như đang giấu đầu hở đuôi.

Ít nhất trong lòng Nhị Nương liền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, dù sao Công Tôn Lan nếu còn có thể giả vờ che giấu, vậy đã nói rõ mức độ tức giận có hạn.

Kỳ thực chủ yếu vẫn là Tiết Băng và những người khác hiểu lầm mức độ hảo cảm của Công Tôn Lan đối với Cố Hàn Uyên.

Hứng thú không có nghĩa là thích.

Bây giờ Công Tôn Lan tuy nói vì bị chọc ghẹo mà đối với Cố Hàn Uyên có chút cảm giác đặc biệt, nhưng cũng không đến mức thực sự vì Nhị Nương ăn vụng mà giận không thể gặp.

Tựa như Nhị Nương giải thích, trọng điểm là sự tôn trọng.

Hơn nữa, chuyện đã xảy ra rồi.

Nàng nếu cứ tính toán xét nét thì chẳng phải sẽ tỏ ra keo kiệt sao.

Công Tôn Lan rốt cuộc là kỳ nữ hiếm có trong giang hồ, không đến nỗi không rộng lượng như vậy.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Nhị Nương vội vàng theo chủ đề của Công Tôn Lan, giải thích nguyên nhân và hậu quả giữa nàng và Kim Cửu Linh, cùng với mưu đồ của Kim Cửu Linh đối với Hồng Hài Tử.

Công Tôn Lan càng nghe, lông mày nhíu lại càng sâu.

Kim Cửu Linh lừa dối Nhị Nương để nàng chuyển đi tài chính của Hồng Hài Tử để hắn tiêu xài thì cũng thôi đi.

Tuy số tiền này không nhỏ, nhưng nhìn vào việc Nhị Nương nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, cũng không đáng để truy cứu.

Huống hồ, nàng cũng không phải là không thể hiểu được tâm trạng của Nhị Nương.

Thế nhưng Kim Cửu Linh muốn mượn tay Nhị Nương để nắm giữ Hồng Hài Tử thì đã chạm đến giới hạn của nàng.

Huống chi, theo kế hoạch của Kim Cửu Linh, bản thân nàng cũng rất khó có kết cục tốt.

Đồng thời, Tiết Băng, Giang Khinh Hà, Tam Nương cũng đều có thể bị liên lụy, bị hắn nhắm vào.

Công Tôn Lan sau khi nghe giải thích hết đầu đuôi câu chuyện, nhìn sâu vào Nhị Nương đang cúi đầu, xấu hổ không dứt, nhàn nhạt nói: Nếu Nhị Nương ngươi có thể lạc đường biết quay lại, ta cũng sẽ không quá mức truy cứu.

Sau đó, trước mặt các tỷ muội, ta sẽ thi hành gia pháp với ngươi, chuyện này coi như qua.

Nhị Nương nghe vậy rốt cuộc yên lòng, mừng rỡ nói tạ: Đa tạ đại tỷ khoan thứ.

Nàng đối với việc bị thi hành gia pháp đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Huống chi Công Tôn Lan cũng nói không quá mức truy cứu, cùng lắm là chịu khổ một chút mà thôi.

Sau đó nàng vẫn có thể tiếp tục làm tỷ muội tốt với mọi người.

Tuy nhiên, Nhị Nương sau một lát do dự, vẫn không khỏi giải thích: Đại tỷ, nếu không phải Cố công tử, muội đã chết dưới tay Kim Cửu Linh rồi.

Cho nên lúc đó đầu óc nóng vội, liền.

Dừng lại.

Công Tôn Lan vội vàng cắt ngang lời Nhị Nương.

Nàng cũng không muốn nghe thêm một lần nữa việc Nhị Nương và Cố Hàn Uyên đã không biết xấu hổ như thế nào.

Công Tôn Lan đôi mắt đẹp ngượng ngùng xen lẫn tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, rốt cuộc vẫn nói lời cảm ơn: Đa tạ ngươi đã cứu Nhị Nương.

Rốt cuộc là tình nghĩa tỷ muội nhiều năm, cho dù Nhị Nương vì Kim Cửu Linh mà từng có sự phản bội, nàng cũng không hy vọng Nhị Nương chết oan chết uổng.

Huống chi Nhị Nương còn là vì hướng Kim Cửu Linh ngả bài mới suýt nữa bị giết.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Đây là điều ta phải làm, dù sao Nhị Nương hiện tại có thể là người của ta.

Nói xong, hắn bất chấp sự phản kháng của Nhị Nương, lại một lần nữa ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

Nhị Nương căng thẳng liếc nhìn Công Tôn Lan, thấy nàng vẫn không có biểu hiện gì thêm, cũng ngừng giãy giụa.

Kỳ thực nàng là người rõ nhất, bản thân căn bản không phản kháng được Cố Hàn Uyên.

Vừa mới bị ôm, thân thể liền nhũn ra.

Việc giãy giụa vừa rồi chẳng qua là để thể hiện thái độ của mình mà thôi.

Bây giờ thấy Công Tôn Lan thái độ bình thản, nhất thời liền an tâm thoải mái bị Cố Hàn Uyên ôm.

Nói chung, đối với Nhị Nương mà nói, tình hình hôm nay so với kết quả nàng tưởng tượng phải tốt hơn nhiều.

Tuy sau đó còn phải thi hành gia pháp, thế nhưng Công Tôn Lan đã tha thứ sự phản bội của nàng, cũng không tức giận vì nàng ăn vụng, ngược lại khiến nàng cảm thấy sự rối rắm và tiến thoái lưỡng nan trước đây của mình thật là ngu xuẩn.

Đương nhiên, Công Tôn Lan cũng không phải hoàn toàn không có phản ứng.

Nàng vẫn không khỏi lật một cái bạch nhãn xinh đẹp.

Cho dù nàng lúc này vẫn là hình tượng Hùng Mỗ Mỗ, cũng có một vẻ kiều mị khác lạ.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi tặc lưỡi nói: Sách, Công Tôn cô nương sẽ không còn không nguyện ý để chân dung hiện ra chứ.

Tuy lần trước ở yến hội của Ninh Vương đã gặp Công Tôn Lan, thế nhưng hắn biết đó cũng không phải là chân dung của Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan lúc đó đối với Cố Hàn Uyên tiếc nuối nói Biết có cơ hội.

Bây giờ đã qua thời gian dài như vậy, giữa hai người cũng đã có thêm rất nhiều mối liên hệ cổ quái.

Cố Hàn Uyên cảm giác lực cường thịnh, nhưng cũng không có thấu thị nhãn.

Vì vậy, hắn vẫn rất tò mò chân dung Công Tôn Lan như thế nào.

Nhưng chỉ nhìn đôi mắt đẹp sáng ngời của Công Tôn Lan, cũng biết nàng tất nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Công Tôn Lan nghe vậy nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên một lúc lâu.

Cũng không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Một tiếng thở dài mang ý vị không rõ qua đi, nàng đưa tay gỡ xuống mặt nạ da người đang đeo trên mặt.

Trong mắt Cố Hàn Uyên nhất thời lóe lên một vẻ kinh diễm.

Đêm khuya đều phảng phất như bừng sáng vào khoảnh khắc này.

Giai nhân tuyệt sắc trước mắt, đôi mắt phượng lộ ra ánh sáng thông tuệ và giảo hoạt, còn mang theo vài phần ánh mắt uy nghi.

Lông mày lá liễu như tranh vẽ, cao quý mà ưu nhã.

Đôi môi anh đào mỏng manh khẽ nhếch, dù không có ý cười, cũng như đang mỉm cười e ấp.

Làn da trắng nõn như ngọc dưới ánh trăng đặc biệt óng ánh trong suốt.

Cố Hàn Uyên ngưng mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng hóa thành một tiếng tán thán: Trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa.

Công Tôn Lan nghe được lời ca ngợi chân tình thực lòng của Cố Hàn Uyên, trên gương mặt tuyệt đẹp hiện lên một vệt má hồng ửng nhàn nhạt.

Tựa như một đóa đào hoa tươi đẹp đang nở rộ trong bóng đêm.

Công Tôn Lan thái độ chuyển biếnCố Hàn Uyên ca ngợi thật lòng khiến tâm tình Công Tôn Lan rất tốt, nàng không khỏi che miệng khẽ cười nói: Miệng Cố công tử thật ngọt, trách không được có thể dụ dỗ Nhị Nương một lòng một dạ vì công tử.

Kim Cửu Linh thua không oan uổng.

Công Tôn Lan mày mắt lộ vẻ cười, đôi mắt đẹp vốn đã sáng nay càng thêm long lanh động lòng người.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: Ta là dùng chân tình đổi lấy sự lọt vào mắt xanh của Nhị Nương, chứ không phải là dụ dỗ gì.

Bên cạnh, Nhị Nương nghe nói như thế, không khỏi tự vấn lòng mình: Chân tình thế nào.

Là đè đầu nàng xuống ư.

Hay là bế nàng lên ư.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Nhị Nương liền thân thể mềm mại nóng lên, nhũn ra.

Thay vì nói nàng bị Cố Hàn Uyên thuyết phục, không bằng nói là bị hắn dùng thân thể để chinh phục.

Nếu không phải ở yến hội phủ Ninh Vương, trời xui đất khiến mà động lòng hầu hạ Cố Hàn Uyên, để lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc, nàng liệu có kiên quyết không hối hận phản bội Kim Cửu Linh không.

Đáp án không cần nói cũng biết.

Nếu không phải vì lo lắng suy nghĩ của Cố Hàn Uyên, nàng há lại sẽ quan tâm gì đến tình nghĩa tỷ muội thâm sâu.

Thật sự quan tâm, ngay từ đầu cũng sẽ không đồng ý kế hoạch của Kim Cửu Linh nhằm nắm giữ Hồng Hài Tử hại Công Tôn Lan.

Chỉ khi Cố Hàn Uyên đứng về phía Hồng Hài Tử, nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ, bắt đầu lo lắng đến cái nhìn của Công Tôn Lan.

Xét cho cùng, Nhị Nương chính là một người si tình.

Tỷ muội làm sao quan trọng bằng nam nhân.

Đương nhiên, ít nhất trên bề mặt vẫn phải duy trì hình tượng tỷ muội tình thâm.

Bằng không, trong hậu cung của Cố Hàn Uyên, nàng làm sao còn có thể hòa nhập vào đoàn thể Hồng Hài Tử này.

Công Tôn Lan đối với lời nói của Cố Hàn Uyên cười cười không tỏ rõ ý kiến.

Nàng nghi hoặc hỏi: Cố công tử nếu đã biết Kim Cửu Linh là đạo tặc thêu hoa, định làm gì.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng, nói: Kim Cửu Linh dám ra tay với nữ nhân của ta, tự nhiên phải cho hắn một bài học sâu sắc.

Công Tôn Lan nghe vậy hơi đỏ mặt.

Tuy bề ngoài Cố Hàn Uyên nói nữ nhân của ta là chỉ Nhị Nương, Tiết Băng.

Nhưng nàng không hiểu sao có trực giác, trong lời nói của Cố Hàn Uyên còn ám chỉ nàng.

Phải biết rằng, mục tiêu thực sự của Kim Cửu Linh chính là nàng.

Nếu không loại bỏ nàng, làm sao có thể nắm giữ Hồng Hài Tử.

Xét về tầm quan trọng, Cố Hàn Uyên chỉ nói thay nàng thì càng đúng hơn.

Ý nghĩ như vậy khiến nàng có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không ghét.

Công Tôn Lan cũng không phải không biết Cố Hàn Uyên đang có ý đồ xấu với nàng.

Mà nàng cũng có hảo cảm với Cố Hàn Uyên.

Không nói gì khác, khúc kiếm vũ ăn ý vô cùng của hai người trong yến hội phủ Ninh Vương đã khiến nàng động lòng.

Cảm giác linh hồn tương hợp như vậy lúc đó vẫn còn tươi mới trong ký ức nàng.

Nếu không phải vậy, nàng làm sao lại thầm chấp nhận những lời đồn đại phong lưu do Tiết Băng và những người khác hiểu lầm mà lan truyền.

Kỳ thực, nếu ở bên Cố Hàn Uyên, đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Nàng cũng không phải là không hứng thú với tình ái, cũng không phải thật sự ghét đàn ông.

Chỉ là trước đây chưa từng gặp được người đàn ông khiến nàng cảm thấy hứng thú mà thôi.

Phải biết rằng, Công Tôn Lan khi còn trẻ đã là cao thủ Tông Sư.

Lại có một tay kiếm pháp tinh diệu truyền thừa từ Công Tôn Đại Nương.

Theo kịch tình thiết định, võ công kiếm pháp của Công Tôn Lan chỉ kém chút so với Diệp Cô Thành mà thôi.

Lại thêm nàng còn chấp chưởng tổ chức bí ẩn Hồng Hài Tử khiến tuyệt đại đa số người giang hồ nghe tin đã sợ mất mật.

Có thể lọt vào mắt nàng nam tử lác đác không có mấy cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại khác.

Trên đời này chỉ có nữ tử không xứng với Cố Hàn Uyên, chứ không có Cố Hàn Uyên không xứng với nữ tử.

Ngay cả võ công Công Tôn Lan kiêu ngạo nhất cũng kém xa thần công cái thế của Cố Hàn Uyên.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn trẻ hơn nàng rất nhiều.

Thậm chí sẽ khiến nàng dâng lên vài phần cảm giác như đang ăn cỏ non ngượng ngùng.

Như vậy đủ loại, khiến Công Tôn Lan đối với mối quan hệ giữa mình và Cố Hàn Uyên là ôm thái độ thuận theo tự nhiên.

Nhưng điều ngay cả chính nàng cũng có chút bất ngờ là khi nghe Cố Hàn Uyên nói những lời giống như đang bao che cho nàng, trong lòng nàng như có một thứ tâm tình ngọt ngào xa lạ.

Công Tôn Lan lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt rõ ràng dịu dàng hơn rất nhiều.

Với thái độ lấy Cố Hàn Uyên làm chủ, nàng dịu dàng nói: Công tử hẳn là cần ta phối hợp chứ.

Xin cứ việc phân phó.

Dáng vẻ hoàn toàn khác biệt so với ngày xưa của Công Tôn Lan thậm chí khiến Nhị Nương cũng thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên đại tỷ đã sớm thích Cố công tử rồi đi.

Công Tôn Lan còn không biết chuyện của mình và Cố Hàn Uyên đã hình thành một vòng logic khép kín trong lòng Nhị Nương, nàng vẫn đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, ý vị sâu xa nói: Công Tôn cô nương trước đây là đang đợi Lục Tiểu Phụng ư.

Công Tôn Lan nghe vậy ngẩn ra, trong lòng không hiểu sao có cảm giác cổ quái.

Vô thức giải thích: Ta vốn định cho Lục Tiểu Phụng, người bị Kim Cửu Linh lừa gạt, đặt ánh mắt lên chúng ta Hồng Hài Tử một vài gợi ý, sau đó mượn tay hắn điều tra ra kẻ đạo tặc thêu hoa hãm hại chúng ta.

Nàng dường như sợ Cố Hàn Uyên không tin, còn cố ý bổ sung một câu: Không ngờ trên giang hồ đồn đại Lục Tiểu Phụng thông minh như vậy, kết quả lại bị Kim Cửu Linh lừa xoay vòng.

Hơn nữa ta còn dự định mượn cơ hội giáo huấn hắn một chút, việc từng phụ lòng Băng Nhi trước đây thì cũng thôi đi, dù sao bây giờ Băng Nhi đã thích Cố công tử ngươi rồi.

Thế nhưng Lục Tiểu Phụng lại quả thực đã gây không ít phiền phức cho chúng ta Hồng Hài Tử.

Nếu Công Tôn Lan không gặp Cố Hàn Uyên và Nhị Nương, kịch tình tối nay sẽ diễn ra đúng như nàng nói.

Dùng thân phận Hùng Mỗ Mỗ để cho Lục Tiểu Phụng một chút gợi ý đồng thời cũng để hắn chịu khổ một chút.

Bao gồm cả việc trước đó yêu cầu Tiết Băng tạm thời không ngả bài, tiếp tục ở bên Lục Tiểu Phụng hỗ trợ điều tra án cũng là một phần trong kế hoạch của nàng.

Lục Tiểu Phụng gần đây biểu hiện thực sự khiến Công Tôn Lan không tin tưởng hắn có thể độc lập phá án.

Nói lại, vì án kiện tiền giấy đại thông và án kiện đạo tặc giày sắt đều do Cố Hàn Uyên phá, không liên quan quá nhiều đến Lục Tiểu Phụng, nên danh tiếng của Lục Tiểu Phụng ngày nay kém xa so với trong kịch tình.

Bởi vậy, việc Công Tôn Lan không tín nhiệm Lục Tiểu Phụng cũng chẳng có gì lạ.

Cố Hàn Uyên không vội trả lời, ngược lại đột nhiên cười như không cười nhìn chằm chằm Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan thấy thế đầu tiên là giật mình.

Sau đó rốt cuộc phản ứng kịp mình vừa rồi cái loại tâm tình cổ quái đó là chuyện gì xảy ra.

Chương 1606

Đó là sợ bị Cố Hàn Uyên hiểu lầm mình có liên hệ gì với Lục Tiểu Phụng mà ghen tuông.

Gương mặt cười kiều diễm của Công Tôn Lan lại hơi ửng hồng.

Có lẽ nàng quan tâm Cố Hàn Uyên nhiều hơn nàng tưởng tượng cũng không chừng.

May mà Cố Hàn Uyên không làm khó Công Tôn Lan quá nhiều, khẽ cười nói: Lục Tiểu Phụng không phải là không thông minh, là hắn quá dễ dàng tin tưởng cái gọi là bằng hữu của mình.

Chẳng qua nếu không có ngoài ý muốn, Lục Tiểu Phụng cũng nên bắt đầu hoài nghi Kim Cửu Linh rồi.

Đúng như Cố Hàn Uyên nói.

Lục Tiểu Phụng không phải là không thông minh, chỉ là không nguyện hoài nghi bằng hữu đồng thời còn bị lừa gạt.

Nhưng bây giờ tình huống đã xuất hiện biến hóa.

Tư Không Trích Tinh bị Cố Hàn Uyên bắt giữ, đồng thời trở thành lợi thế trao đổi với Giang Khinh Hà giao cho Lục Tiểu Phụng.

Cho dù Tư Không Trích Tinh không nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng nên nhìn ra đầu mối.

Công Tôn Lan đôi mi thanh tú cau lại hỏi: Vậy ta đây có còn phải tiếp tục tiếp xúc với Lục Tiểu Phụng, cho hắn một chút gợi ý không.

Trong suy nghĩ của nàng, cho dù Cố Hàn Uyên có kế hoạch đối phó Kim Cửu Linh, cũng sẽ tiện thể lợi dụng Lục Tiểu Phụng làm một quân cờ.

Thế nhưng điều khiến Công Tôn Lan bất ngờ là Cố Hàn Uyên lại từ chối.

Ta không muốn nàng cùng Lục Tiểu Phụng tiếp xúc nhiều.

Ta cũng không muốn để nam nhân khác nhìn thấy phần xinh đẹp này của Công Tôn cô nương.

Công Tôn Lan phát hiện số lần nàng đỏ mặt trước mặt Cố Hàn Uyên còn nhiều hơn cả mấy năm qua cộng lại.

Trong lời nói của Cố Hàn Uyên, ý muốn độc chiếm nàng quả thực không thể rõ ràng hơn.

Sự chiếm hữu nóng bỏng ấy khiến tim nàng đập loạn nhịp.

Công Tôn Lan hơi quay đầu đi, như thể đang che giấu sự thẹn thùng của mình, giải thích nói: Ta không phải phía trước dịch dung thành Hùng Mỗ Mỗ sao.

Ta cũng sẽ không dùng chân dung gặp mặt Lục Tiểu Phụng.

Lời giải thích của Công Tôn Lan có lý lẽ và bằng chứng.

Thế nhưng, Cố Hàn Uyên từ trước đến nay nào phải kẻ phân rõ phải trái.

Hắn lắc đầu, ngữ khí kiên quyết nói: Vậy cũng không được.

Công Tôn Lan nghe vậy không khỏi lẩm bẩm: Thật bá đạo.

Nhưng mà khác với lời oán trách nhỏ nhẹ của nàng, khóe môi tuyệt đẹp của nàng lại hiện lên ý cười hân hoan.

Phần lớn thời gian, phụ nữ thà được nam nhân coi trọng hơn là lý lẽ.

Huống hồ, vào những lúc như này, càng vô lý lại càng tốt.

Cố Hàn Uyên biết sợ bại bởi Lục Tiểu Phụng mà làm cho Công

Tôn Lan bị quyến rũ đi sao.

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Giữa hai người chênh lệch khó bề so sánh.

Cố Hàn Uyên cố ý nói như vậy, càng nhiều hơn chính là biểu đạt một loại thái độ.

Thái độ tuyệt đối không nhường Công Tôn Lan cho kẻ khác.

Công Tôn Lan dù có đặc biệt đến mấy, nàng cũng là một nữ tử, làm sao có thể chống cự được sự bá đạo chiếm hữu này của Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ chính vì Công Tôn Lan ngày xưa là một nữ tử xuất chúng, Cố Hàn Uyên làm như thế mới đặc biệt hiệu quả tốt.

Sau khi thể hiện một màn bá đạo tổng tài, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Công Tôn Lan, Cố Hàn Uyên liền đại khái tiết lộ một chút kế hoạch của mình cho nàng.

Công Tôn Lan ngoài ý muốn phát hiện có rất nhiều điểm trùng hợp đến lạ.

Kiểu tâm hữu linh tê, ăn ý nhỏ này làm nàng trong lòng càng vui mừng, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười.

Khiến Nhị Nương kinh ngạc liên tục ngoái nhìn.

Dù sao trong ngày thường Công Tôn Lan đại đa số thời điểm đều là hình tượng nghiêm nghị, không hay cười nói.

Vậy mà lúc này ở trước mặt Cố Hàn Uyên lại giống như một thiếu nữ mới chớm rung động.

Nếu Cố công tử đã có kế hoạch, ta đây liền không cố ý đi cho Lục Tiểu Phụng gợi ý.

Công Tôn Lan rất nhanh liền cùng Cố Hàn Uyên đạt thành nhận thức chung, quyết định hành sự theo kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Nàng đột nhiên có chút ngạc nhiên mà hỏi: Cố công tử ngươi cứ như vậy xem trọng tiểu cô nương tên Viên Kim Hạ sao.

Trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên tự nhiên không thể thiếu vai trò của Viên Kim Hạ.

Công Tôn Lan ngược lại không có cảm thấy ghen ghét.

Hai nữ không cùng một cấp bậc.

Huống chi tính cách của nàng vốn là tự nhiên phóng khoáng, không hề nhỏ nhen như vậy.

Nếu không, điều đầu tiên nàng làm chính là đuổi các nàng Tiết Băng đi.

Chính vì hiểu rõ tính cách của Công Tôn Lan, các nàng Tiết Băng mới không vội vã lên giường của Cố Hàn Uyên ngay cả khi biết Công Tôn Lan có hứng thú với hắn, đây cũng là một sự tôn trọng dành cho Công Tôn Lan.

Tình huống của Nhị Nương chỉ là một sự ngoài ý muốn mà thôi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười, nhàn nhạt nói: Viên Kim Hạ tuy còn có rất nhiều điều chưa đủ.

Võ công, kinh nghiệm đều còn kém xa.

Nhưng nếu chỉ nói đến tài năng phá án, nàng chưa chắc kém hơn Lục Tiểu Phụng.

Những manh mối ta đưa cho nàng đã đủ để nàng suy đoán ra Kim Cửu Linh chính là tên đạo tặc thêu hoa.

Hiện tại nàng chỉ còn thiếu chứng cứ mà thôi.

Công Tôn Lan nghe vậy hiểu rõ.

Chủ động nói: Ta sẽ chú ý trông chừng Viên cô nương, để nàng không rơi vào nguy hiểm.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười.

Nói chuyện với người thông minh thật là dễ dàng.

Hắn mặc dù không nói quá nhiều, nhưng cũng đã để lộ vấn đề võ công của Viên Kim Hạ quá kém.

Cố Hàn Uyên không muốn như một bảo mẫu lẽo đẽo theo sau Viên Kim Hạ, để Công Tôn Lan hỗ trợ chăm sóc nàng thì còn gì bằng.

Hắn cố ý trêu đùa: Công Tôn cô nương là muốn thu thêm một muội muội sao.

Lời này quả nhiên khiến Công Tôn Lan tức giận trợn mắt.

Nàng sao có thể không nghe ra Cố Hàn Uyên chỉ không phải Hồng Hài Nhi muội muội, mà là muội muội trong hậu cung của hắn.

Tuy trong lòng hơi ngượng ngùng, nhưng Công Tôn Lan vẫn nhịn được không để mình lần nữa đỏ mặt trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nàng ra vẻ không thèm để ý Cố Hàn Uyên, đối với Nhị Nương hô: Lục Tiểu Phụng một hồi nên tới, ta cũng không muốn lại đối mặt với hắn.

Nhị Nương, đi.

Dứt lời cũng không để ý phản ứng của Cố Hàn Uyên, tiêu sái rời đi.

Công Tôn Lan trong hành động, khá thành thật.

Nếu Cố Hàn Uyên không muốn nàng và Lục Tiểu Phụng tiếp xúc, nàng liền thẳng thắn không tiếp xúc nữa.

Thương thay Lục Tiểu Phụng, chuyến này đành tay không mà về.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Công Tôn Lan rời đi, từ xa hô một câu: Công Tôn cô nương lần sau cần nhớ mặc vào một bộ nữ trang phù hợp với tướng mạo và khí chất của nàng.

Bộ áo gai vải thô này không thể làm nổi bật được vẻ đẹp của nàng đâu.

Công Tôn Lan tuy đã tháo xuống mặt nạ da người Hùng Mỗ Mỗ, thế nhưng y phục trên người cũng không có đổi.

Mặc dù Công Tôn Lan thiên sinh lệ chất khiến bộ áo gai vải thô kia cũng toát lên vài phần phong thái, nhưng suy cho cùng vẫn không đủ hoàn mỹ.

Công Tôn Lan đột nhiên bước chân dừng lại.

Cũng không quay đầu lại trả lời một câu: Xem tâm tình của bản cô nương đã.

Sau đó liền vận khinh công, tăng tốc rời đi.

Không ngoài dự liệu, Cố Hàn Uyên lại tinh ý chú ý tới giữa những sợi tóc bay bay để lộ vành tai tinh xảo của Công Tôn Lan đã đỏ bừng.

Cố Hàn Uyên thấy thế vui vẻ mỉm cười.

Sau đó quay đầu nhìn về phía khác một cái phương hướng.

Nơi đó Lục Tiểu Phụng đang đuổi theo một con bồ câu chạy tới.

Cố Hàn Uyên nhếch khóe miệng lên nụ cười trào phúng.

Thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Đợi Lục Tiểu Phụng chạy tới nơi này, nhìn thấy chỉ có một xe đẩy hàng chưa kịp dẹp.

Trên mặt để vẫn còn ở bốc hơi nóng hạt dẻ rang đường.

Tạm thời không đề cập tới việc vì nghĩ những hạt dẻ rang đường kia là gợi ý mà Lục Tiểu Phụng suýt chút nữa cào nát đầu.

Bên Cố Hàn Uyên, tuy chậm một chút, nhưng vẫn quyết định đi một chuyến hoàng cung.

Nhiều lần lẻn vào hoàng cung, Cố Hàn Uyên sớm đã quen thuộc.

Trực tiếp đi tới Ngự Thư Phòng.

Chương 1607

Cố Hàn Uyên cảm giác được thủ vệ gần Ngự Thư Phòng đều bị đuổi xa.

Đến cả Bảo Long nhất tộc chuyên thủ vệ an toàn của Hoàng đế cũng không thấy bóng dáng.

Điều này nói rõ cuộc nói chuyện đang diễn ra trong Ngự Thư Phòng không thể để người ngoài biết.

Quả nhiên.

Cố Hàn Uyên vừa lẻn vào trong, liền nghe được một trận cãi vã kịch liệt.

Lãnh Lăng Khí ngươi có phải hay không đã quên thân phận của ngươi.

Một mình cùng Nghiêm Tung liên lạc, ngươi là muốn làm gì.

Sắc mặt âm trầm Gia Cát Chính Ngã không còn vẻ ung dung tự tại, đức cao vọng trọng như ngày xưa.

Chỉ vì tình thế trước mắt đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Nếu có gì bất trắc, cục diện liền sẽ phát sinh rung chuyển kịch liệt.

Hắn đã coi trời bằng vung mà để Lãnh Lăng Khí tạm thời thế thân Chu Hậu Chiếu, chẳng phải vì tạm thời ổn định cục diện đó sao.

Nhưng mà bây giờ lại tựa hồ như phải xuất hiện hiệu quả ngược lại.

Lãnh Lăng Khí đội mũ miện, khoác hoàng bào, nhìn qua đã giống hệt Chu Hậu Chiếu.

Đến cả khí chất nắm giữ hoàng quyền kia cũng đã bắt chước được bảy tám phần.

Hắn nhìn ánh mắt kinh sợ lại thất vọng của Gia Cát Chính Ngã, đùa cợt nói: Làm sao hiện tại không gọi nữa trẫm Lãnh huynh đệ.

Không đợi sắc mặt càng phát ra âm trầm của Gia Cát Chính Ngã trả lời, hắn đắc ý mỉm cười nói: Không phải ngươi muốn đẩy trẫm lên ngôi vị hoàng đế này sao.

Nếu trẫm hiện tại đã là Hoàng Đế, cùng Thủ phụ nội các thương lượng một ít quốc gia đại sự lại có gì sai.

Cái gọi là dã tâm chính là muốn được càng nhiều, nhưng hiện trạng lại không cách nào thỏa mãn được nhu cầu của mình.

Người đứng càng cao, mong muốn tự nhiên cũng sẽ càng nhiều.

Chính là cái mông quyết định cái đầu.

Lãnh Lăng Khí vừa ngồi lên Hoàng vị, sau một khoảng thời gian, vì bắt chước cho giống hơn, cách thức suy nghĩ không tránh khỏi bắt đầu dựa theo Hoàng đế mà thay đổi.

Vấn đề cũng từ đó mà phát sinh.

Hắn bị cản trở còn nhiều hơn cả Chu Hậu Chiếu bản thân.

Mà luôn là cho hắn rất nhiều hạn chế Gia Cát Chính Ngã trong mắt hắn càng ngày càng đáng ghét.

Nhất là sau khi hắn gặp mặt Nghiêm Thế Phiên không biết là trùng hợp hay đã có mưu tính từ trước ý tưởng muốn thoát khỏi sự khống chế của Gia Cát Chính Ngã càng ngày càng mãnh liệt.

Thực ra, theo lý mà nói, việc hắn cùng Nghiêm Tung cùng nhau thúc đẩy Tuần Thành Ty thành lập, đồng thời làm cho Lục Đình nhậm chức Chỉ Huy Sứ, cắm một cái đinh vào bộ phận thực quyền có nhiều sơ hở nhất của Cẩm Y Vệ, chỉ là một bước thăm dò mà thôi.

Thăm dò phản ứng của Gia Cát Chính Ngã trước nỗ lực nắm quyền của hắn.

Nếu như Gia Cát Chính Ngã phản ứng bình thản, như vậy chứng minh ý nghĩ của hắn đúng.

Vì để tránh cho thân phận của hắn bại lộ, gây ra rung chuyển, Gia Cát Chính Ngã là có thể thỏa hiệp, nhượng bộ.

Điểm khác biệt chỉ là mức độ nhượng bộ lớn đến đâu.

Nếu như Gia Cát Chính Ngã phản ứng kịch liệt, cũng có thể thăm dò ra ranh giới cuối cùng của hắn ở đâu.

Kết quả rõ ràng.

Gia Cát Chính Ngã căn bản không có cách nào với Lãnh Lăng Khí.

Gia Cát Chính Ngã không thể ngăn cản Lãnh Lăng Khí trên triều đình, sự phẫn nộ lúc này lại có chút khôi hài, như thể sự cuồng nộ vô năng.

Thế cho nên Lãnh Lăng Khí đang nghe chất vấn sau đó không chỉ không có hoảng loạn, ngược lại tiêu tan sự kính nể ban đầu đối với Gia Cát Chính Ngã.

Thực ra, Gia Cát Chính Ngã so với phẫn nộ, thì sự thất vọng đối với Lãnh Lăng Khí còn nhiều hơn.

Hai người từng ở Thần Hầu Phủ có qua một đoạn thời gian ở chung.

Tuy là lúc đó bởi vì chuyện Vô Tình, không khí giữa các nữ nhân Thần Hầu Phủ trở nên có chút cổ quái.

Thế nhưng đối với chuyện tình cảm hơi chậm chạp, Gia Cát Chính Ngã lại không có chịu ảnh hưởng.

Trong mắt hắn, Lãnh Lăng Khí tuy hơi bốc đồng, nhưng không mất đi dũng khí và chính nghĩa.

Chỉ cần bồi dưỡng tốt, có thể trở thành quốc chi đống lương.

Bởi vì trời xui đất khiến, không thể không để Lãnh Lăng Khí tạm thời thế thân thân phận Chu Hậu Chiếu để duy trì cục diện bình ổn.

Bây giờ chứng kiến Lãnh Lăng Khí biến hóa, Gia Cát Chính Ngã không chỉ thất vọng, còn đau lòng và tự trách.

Hắn cảm thấy là mình hủy hoại Lãnh Lăng Khí.

Thực ra, ở thời điểm Chu Hậu Chiếu mệnh lệnh Lãnh Lăng Khí động thủ giết Vô Tình, hắn cũng đã thay đổi.

Sau đó, sau khi nhìn Vô Tình được cứu lại đầu nhập vào vòng tay Cố Hàn Uyên, con người chính trực ấy đã bị con quái vật mang tên đố kỵ trong lòng gặm nuốt mất rồi.

Việc trùng hợp thế thân Chu Hậu Chiếu, ngồi lên Hoàng vị, đã giải phóng con quái vật trong lòng hắn.

Nội tâm tự trách, Gia Cát Chính Ngã nhìn chằm chằm Lãnh Lăng Khí một lúc lâu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài nặng nề.

Ngươi có hay không đem thân phận chân thật của mình bại lộ cho Nghiêm Tung biết.

Đây là điều Gia Cát Chính Ngã lo lắng nhất.

Cũng may Lãnh Lăng Khí cũng không ngốc.

Hắn nhàn nhạt nói: Trẫm nào ngốc, trẫm cùng Nghiêm Tung chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Bất quá Lãnh Lăng Khí không biết là, những cử chỉ khác thường của hắn thực ra đã gây nên sự hoài nghi.

Tin tức tốt là người biết chuyện rất ít, cũng không có chứng cớ gì bại lộ, Nghiêm Thế Phiên lại bị đâm mù mắt trái.

Trong thời gian ngắn, Nghiêm Tung và Nghiêm Thế Phiên vẫn chưa để ý đến hắn.

Gia Cát Chính Ngã nhìn Lãnh Lăng Khí đã dùng xưng hô trẫm một cách vô cùng tự nhiên và quen thuộc, trong lòng thất vọng càng sâu.

Thế nhưng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, không thể phủ nhận một điều là hắn không có cách nào với Lãnh Lăng Khí.

Trừ phi mạo hiểm khiến cục diện hỗn loạn để cố ý bại lộ thân phận Lãnh Lăng Khí.

Mà điều này hiển nhiên là không thể nào.

Gia Cát Chính Ngã sau khi mất đi sự khống chế đối với Lãnh Lăng Khí, bình tĩnh trở lại, chỉ có thể chán nản thở dài một tiếng, dặn dò: Cha con Nghiêm Tung là một đôi Sài Lang, ngươi và bọn họ giao tiếp nhất định phải cẩn thận mới là.

Lãnh Lăng Khí thấy Gia Cát Chính Ngã chịu thua, nhất thời vui mừng khôn xiết, thái độ cũng thay đổi tốt hơn nhiều.

Gia Cát tiên sinh yên tâm, trẫm có chừng mực.

Hắn thấy Gia Cát Chính Ngã yên lặng gật đầu, không khỏi tận tình khuyên nhủ: Chu Hậu Chiếu mất tích lâu như vậy mà không tìm được chút tung tích nào, e rằng đã chết ở xó xỉnh nào rồi.

Thay vì đặt hy vọng vào việc tìm Chu Hậu Chiếu trở về, Gia Cát tiên sinh sao không tận tâm phụ trợ trẫm.

Trẫm kinh nghiệm không đủ, đang cần Gia Cát tiên sinh giáo dục.

Gia Cát tiên sinh bây giờ quý vi Thái Phó, chỉ cần có trẫm chống đỡ, chính là dưới một người trên vạn người.

Ngươi và ta hợp lại sẽ cùng có lợi, chia rẽ thì đều thiệt thòi.

Lãnh Lăng Khí làm Hoàng đế một thời gian, ít nhiều vẫn có chút tiến bộ.

Chí ít lúc này lý lẽ khuyên bảo Gia Cát Chính Ngã vẫn có lý có cứ.

Thế nhưng điều Lãnh Lăng Khí không ngờ tới là, Gia Cát Chính Ngã lại cự tuyệt.

Gia Cát Chính Ngã nhìn sâu một cái Lãnh Lăng Khí đắc ý vô cùng, nhàn nhạt nói: Ngày mai ta sẽ tại triều sẽ cáo từ, mong rằng ngươi tự liệu mà làm.

Gia Cát Chính Ngã cũng không luyến tiếc quyền thế.

Chức Thái Phó đối với hắn như phù vân.

Nếu không phải vì ổn định cục diện, hắn cũng sẽ không tiếp nhận chức vị này.

Bây giờ thời khắc nguy hiểm nhất đã qua đi, nếu hắn tiếp tục ở lại vị trí Thái Phó thì chỉ gây thêm mâu thuẫn với Lãnh Lăng Khí vì ý kiến bất đồng, không có chút ý nghĩa nào.

Thà rằng như vậy, không bằng tạm thời nhảy ra ngoài cục diện, yên lặng quan sát biến hóa.

Tựa như trước đây Chu Hậu Chiếu đã từng nghĩ bổ nhiệm hắn làm Thái Phó, nhưng hắn vẫn lựa chọn làm việc vô ích tại Thần Hầu Phủ.

Tuy là bởi vì đủ loại ngoài ý muốn, Thần Hầu Phủ cũng không phát huy được tác dụng gì.

Hơn nữa quan trọng hơn chính là ý của Lãnh Lăng Khí đã hết sức rõ ràng, hắn không có ý định tiếp tục tra tìm tung tích Chu Hậu Chiếu.

Chương 1608

Điều này cũng bình thường, kẻ giả mạo nào lại mong chính chủ trở về.

Trước đây chỉ là lo lắng Chu Hậu Chiếu sẽ đúng lúc trở về, Lãnh Lăng Khí mới làm bộ tìm kiếm.

Bây giờ đã lâu như vậy mà không có tin tức Chu Hậu Chiếu, hắn tự nhiên cũng không cần thiết phải giả bộ nữa.

Thế nhưng Gia Cát Chính Ngã cũng không hề từ bỏ ý định tìm Chu Hậu Chiếu trở về.

Từ bỏ chức vụ Thái Phó, hắn có thể có nhiều thời gian và tinh lực hơn để tìm kiếm tung tích Chu Hậu Chiếu.

Còn về ý nghĩ lo lắng Lãnh Lăng Khí sẽ bại lộ thân phận thì ngược lại đã phai nhạt đi nhiều.

Dù sao Lãnh Lăng Khí nếu muốn nắm chặt quyền thế, liền sẽ không để cho mình bại lộ.

Lãnh Lăng Khí nhìn kỹ Gia Cát Chính Ngã một lúc lâu, thấy hắn nhãn thần kiên quyết, không chút nào dao động.

Trong lòng thở dài hơn, cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đã như vậy, cái kia trẫm cũng không miễn cưỡng Gia Cát tiên sinh.

Nếu có điều cần giúp đỡ, cứ tìm đến trẫm.

Chức vụ Thái Phó, trẫm giữ lại cho tiên sinh.

Lãnh Lăng Khí nói lời xã giao.

Tựa như Gia Cát Chính Ngã suy tính như vậy.

Việc hắn rời khỏi triều đình so với việc ở lại phò tá, đối với Lãnh Lăng Khí càng có lợi.

Còn có chút không yên lòng, Lãnh Lăng Khí ở trước khi Gia Cát Chính Ngã rời đi không khỏi lần nữa thử dò xét nói: Trẫm dự định nghênh cưới Lợi Tú Công Chúa của Xuất Vân quốc, không biết Gia Cát tiên sinh thấy thế nào.

Gia Cát Chính Ngã nghe vậy, bước chân rời đi hơi dừng lại một chút, nhàn nhạt mở miệng nói: Bệ hạ tự quyết định là được.

Dứt lời, không chút do dự cất bước ly khai Ngự Thư Phòng.

Lãnh Lăng Khí hài lòng cười rồi.

Mà ẩn thân chỗ tối Cố Hàn Uyên lại mang vẻ mặt cổ quái, rồi cười vui vẻ như người gặp chuyện vui.

Nói thầm một tiếng: Chậc chậc, Lợi Tú Công Chúa a.

Lãnh Lăng Khí ngươi thật là biết chọn.

Gia Cát Chính Ngã ly khai Ngự Thư Phòng sau đó, Cố Hàn Uyên cũng không dừng lại lâu.

Lãnh Lăng Khí dùng việc đón Lợi Tú Công Chúa để dò xét Gia Cát Chính Ngã, ý tưởng này không thể nói là sai.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại nhìn ra được vài phần ý muốn tự do tự tại của Lãnh Lăng Khí.

Những phi tần trong hậu cung của Chu Hậu Chiếu, Lãnh Lăng Khí không dám đụng vào, cũng không muốn đụng.

Thứ nhất, hắn rất lo lắng những phi tần từng có quan hệ thân mật với Chu Hậu Chiếu sẽ nhìn ra sơ hở trên người hắn.

Coi như bề ngoài không nhìn ra, thân thể luôn không giống nhau.

Chu Hậu Chiếu thân thể vẫn không tốt lắm, mà Lãnh Lăng Khí cũng là người tập võ.

Một người suy yếu, một người cường tráng, khác biệt rất lớn.

Chính là do ngày thường bị long bào che đậy mới không bại lộ.

Thậm chí để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Lãnh Lăng Khí còn đổi một lượt thái giám vốn hầu hạ Chu Hậu Chiếu.

Thứ hai, trước đây hắn cho phép Cố Hàn Uyên tự do xuất nhập hoàng cung xem như là lấy các phi tần hậu cung của Chu Hậu Chiếu làm lợi thế, đạt thành một mức độ ăn ý nhất định với Cố Hàn Uyên.

Hoặc có lẽ là để đổi lấy sự dung thứ nhất định của Cố Hàn Uyên.

Nếu không trước đây hắn thường xuyên ngấm ngầm gây khó dễ cho Cố Hàn Uyên, cũng sẽ không đến nay vẫn bình an vô sự.

Còn như cuối cùng Lãnh Lăng Khí mượn thân phận hoàng đế để phản công giết chết Cố Hàn Uyên, hay là Cố Hàn Uyên đùa chết hắn, thì mỗi người tự dựa vào thủ đoạn của mình.

Lãnh Lăng Khí ít nhất có thể khẳng định một điều, Cố Hàn Uyên sẽ không dùng cách trực tiếp bại lộ thân phận của hắn để lật bàn.

Đáng tiếc hắn không biết là Cố Hàn Uyên xác thực sẽ không chủ động đi bại lộ thân phận của hắn, thế nhưng không có nghĩa là không thể mượn tay người khác để bại lộ.

So với âm mưu quỷ kế, Lãnh Lăng Khí còn kém xa.

Nói đến Lợi Tú Công Chúa, thực ra đã đến kinh thành một thời gian.

Đối phương là bị Thượng Quan Hải Đường đón về kinh thành, vẫn ở tại Dịch Quán.

Thượng Quan Hải Đường cũng bởi vì lo lắng Cố Hàn Uyên hành động càn rỡ mà cố ý dặn dò qua.

Lợi Tú Công Chúa nhiều lần cầu kiến Chu Hậu Chiếu, có ý muốn dùng chính mình làm lợi thế để thông gia.

Bất quá trước đây Chu Hậu Chiếu vẫn không có triệu kiến Lợi Tú Công Chúa.

Không chỉ có là bởi vì phía trước sự tình quá nhiều, không rảnh ứng phó.

Mà là bởi vì ý muốn đám hỏi của Lợi Tú Công Chúa ít nhiều có chút kỳ lạ.

Xuất Vân quốc nơi Lợi Tú Công Chúa sinh sống chỉ là một chư hầu nhỏ.

Nói đơn giản, Lợi Tú Công Chúa chỉ là một Công Chúa của một địa phương chư hầu nhỏ mà thôi.

Xét về mặt thân phận mà nói, cùng Hoàng đế Minh quốc Chu Hậu Chiếu cũng không xứng đôi.

Như vậy thông gia đối với Chu Hậu Chiếu mà nói hoàn toàn không có lợi lộc hay ý nghĩa gì.

Chủ yếu vẫn là thế cục quốc tế của thế giới này không giống như trong kịch bản, chỉ có một biến hóa đơn thuần.

Chuyện thông gia lớn như vậy, Chu Hậu Chiếu cũng không thể tùy theo tính tình của mình mà làm.

Bằng không lấy tướng mạo của Lợi Tú Công Chúa, chưa chắc không thể lọt vào mắt xanh của Chu Hậu Chiếu.

Bất quá Cố Hàn Uyên nhưng là biết đến, Lợi Tú Công Chúa có đẹp đến mấy cũng vô ích.

Bởi vì hắn là nam nhân giả trang, thân phận là Ninja giả dạng dưới trưởng Chu Vô Thị.

Còn chân chính Lợi Tú Công Chúa đã sớm chết rồi.

Liên quan tới điểm ấy, Cố Hàn Uyên còn từng đặc biệt tìm chứng cứ ở Liễu Sinh Đán Mã Thủ.

Xem như là Chu Vô Thị mưu đồ một âm mưu.

Còn như việc có phải giả Lợi Tú Công Chúa ám sát Chu Hậu Chiếu hay không thì không ai biết.

Cố Hàn Uyên đối với lần này cũng không quá để ý.

Lãnh Lăng Khí không phải dễ dàng chết như vậy, thế nhưng chắc chắn khó tránh khỏi chút đau khổ.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên đối với lần này cũng chỉ là mang theo tâm tư xem trò vui, yên lặng quan sát biến hóa.

Cố Hàn Uyên không gấp ly khai hoàng cung, mà là đi đến Thục Phòng Điện.

Dự định đi xem Mộ Dung Thục đã lâu không gặp.

Sau đó liền gặp được Mộ Dung Thục đang thần tình tịch mịch ngồi trong đình viện.

Một thân bộ cung trang váy dài thướt tha dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, càng có vẻ tư thái hoàn mỹ, đường cong yêu kiều.

Trên gương mặt trắng nõn như ngọc kiều diễm thấp thoáng một nét u buồn.

Đúng là một dáng vẻ mỹ nhân tịch mịch.

Đương nhiên, điều Mộ Dung Thục lo lắng hiển nhiên không chỉ là chuyện bị lạnh nhạt mà tịch mịch.

Có lẽ là xuất phát từ trút bỏ uất khí trong lòng, Mộ Dung Thục ngẩng đầu nhìn vầng minh nguyệt trên đỉnh đầu, không khỏi lẩm bẩm: Cha muốn ta trở về Cửu Tú Sơn Trang một chuyến, nhưng là ta hiện tại còn không gặp được mặt bệ hạ, coi như muốn thỉnh cầu về nhà thăm viếng cũng không có cách nào.

Chẳng lẽ lại trộm xuất cung.

Nhưng cha vừa nói vậy lại rất nghiêm túc.

Mộ Dung Thục nhận được thư của Mộ Dung Vô Địch, muốn nàng bằng mọi giá phải về một chuyến.

Có thể cảnh ngộ hiện tại của Mộ Dung Thục còn tệ hơn nhiều so với Mộ Dung Vô Địch tưởng tượng.

Chẳng những không gặp được Hoàng đế, còn phải thời khắc cảnh giác, phòng ngừa Lưu Hỉ có thể sẽ âm thầm hãm hại nàng.

Chương 1609

Mộ Dung Vô Địch cũng đành bất lực.

Mộ Dung gia vì âm mưu của Mộ Dung Bác bại lộ, bây giờ ở trên giang hồ danh tiếng rất kém cỏi, sớm đã không còn uy phong như ngày nào.

Tuy là sau khi chuyện Mộ Dung Tiên và Cố Hàn Uyên truyền ra, loại tình huống này có chút cải thiện.

Thế nhưng người sáng suốt đều có thể đoán ra mục đích của Mộ Dung Vô Địch, đơn giản chỉ là bán con gái mà thôi.

Coi như đối ngoại tuyên bố hai người tình đầu ý hợp, lại có mấy người tin.

Sở dĩ Mộ Dung gia tuy là bởi vì Cố Hàn Uyên nguyên nhân, ít bị nhằm vào nhiều hơn, nhưng chung quy không thể thay đổi cục diện tịch mịch hiện tại.

Vì vậy Mộ Dung gia cùng Thẩm gia, Giang Biệt Hạc liên hợp tổ chức Võ Lâm Minh Hội vẫn là hy vọng để bọn họ lật mình.

Coi như lấy không được vị trí Võ Lâm Minh Chủ trên danh nghĩa, chỉ cần tổ chức tốt, danh tiếng vang dội, coi như là thành công.

Nhưng là bây giờ vẫn là vấn đề cũ, Võ Lâm Minh Hội độ chú ý không đủ, người và thế lực nguyện ý tham dự quá ít.

Thậm chí tuyệt đại đa số người đều đang đợi xem trò cười của bọn họ.

Điều này liền phi thường khiến người ta căm tức.

Hơn nữa cũng không phù hợp với nhu cầu của Mộ Dung Vô Địch, khiến ông ta đành bất lực, chỉ có thể nghĩ cách khác, lấy sự kiện Quý Phi về thăm nhà làm chiêu trò để thu hút thêm sự quan tâm.

Trước đây Mộ Dung gia vì sao thanh danh vang xa, địa vị đặc thù.

Chẳng phải chính bởi vì thân là giang hồ thế gia, Mộ Dung Thục lại gả vào hoàng cung trở thành Quý Phi.

Đó là có thể khiến Mộ Dung Thế Gia khác biệt so với những người giang hồ bình thường.

Chỉ tiếc cục diện tốt đẹp bị Mộ Dung Bác hủy hoại trong chốc lát.

Mà Quý Phi thăm viếng dù ở niên đại nào cũng không phải chuyện nhỏ, thanh thế có lớn đến mấy cũng là xứng đáng.

Đến lúc đó Võ Lâm Minh Hội cũng có thể đạt được hiệu quả tuyên truyền hỗ trợ lẫn nhau.

Thẩm gia càng là lấy ra hôn sự của Thẩm Bích Quân và Liên Thành Bích cùng với thần binh Cát Lộc Đao làm của hồi môn.

Vì chính là để Võ Lâm Minh Hội được tổ chức thành công.

Nếu như gây ồn ào nửa ngày, lại không có bao nhiêu người tham gia.

Võ Lâm Minh Hội vốn đã không đủ công tín lực, nay lại càng trở thành trò cười.

Không thể không nói chủ ý của Mộ Dung Vô Địch cùng Thẩm Phi Vân vẫn có chút đáng tin.

Vấn đề duy nhất là tình trạng của Mộ Dung Thục còn ác liệt hơn nhiều so với Mộ Dung Vô Địch tưởng tượng, căn bản không cách nào xuất cung.

Cố Hàn Uyên một chút suy nghĩ liền đoán được ngọn nguồn sự việc.

Kỳ thực Mộ Dung Vô Địch căn bản không cần phải phí nhiều tâm tư như vậy.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đã có ý tưởng tham dự Võ Lâm Minh Hội.

Chỉ cần đem tin tức truyền rộng ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây ra tiếng vang kịch liệt.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ không ai còn cho rằng Võ Lâm Minh Hội không đủ công tín lực.

Suy nghĩ rõ ràng, khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch.

Mộ Dung Thục đang phiền muộn, đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc.

Mộ Dung cô nương lo lắng chuyện gì.

Không ngại nói cho Cố mỗ, có lẽ có thể giúp được với ngươi đây.

Mộ Dung Thục theo tiếng gọi nhìn lại, nhất thời ngẩn người.

Đôi mắt đẹp khẽ lóe lên hỏi: Công tử là ai.

Nơi này chính là hoàng cung, không sợ bị chém đầu sao.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên cong lên một độ cong đầy ý vị, ý vị thâm trường nói: Mộ Dung cô nương nhanh như vậy liền đem Cố mỗ quên rồi sao.

Vừa nói vừa đưa một mặt nạ bạc ra vẫy vẫy dưới cái nhìn chăm chú, hơi biến sắc của Mộ Dung Thục.

Thứ này thì ít ra cũng phải nhớ kỹ chứ.

Cố Hàn Uyên định ngả bài.

Ngân tiên sinh.

Mộ Dung Thục vô thức thì thầm cái thân phận mà Cố Hàn Uyên luôn dùng để xuất hiện trước mặt nàng.

Mộ Dung Thục tuy ít nhiều có chút hoảng hốt và thất thố, thế nhưng cũng không có vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ vì nàng đã đoán được điều này.

Thành thật mà nói, Cố Hàn Uyên đối với việc giả trang Ngân tiên sinh không hề dụng tâm, sơ hở quả thực không thể nhiều hơn.

Lần một lần hai, Mộ Dung Thục có lẽ còn có thể bởi vì những cử động khác người của Cố Hàn Uyên mà không có tâm tư dư thừa để suy nghĩ.

Thế nhưng thời gian dài lâu, với sự thông tuệ của Mộ Dung Thục, rốt cuộc nàng cũng sẽ phát hiện một vài sơ hở không hợp lý.

Kiếm pháp thông thần, võ công tuyệt đỉnh, còn tham hoa háo sắc, dùng đủ loại lý do để sàm sỡ nàng, lại đang ở kinh thành.

Mộ Dung Thục đã từng hỏi qua võ công của đối phương so với Cố Hàn Uyên như thế nào.

Đáp án là ngang nhau, khó phân biệt.

Trên thực tế thân phận Cố Hàn Uyên hầu như không khác gì công khai.

Mộ Dung Thục kinh ngạc nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, sau một lúc lâu trầm mặc, hơi giễu cợt hỏi: Cố công tử vì sao không tiếp tục diễn nữa.

Mộ Dung Thục suy nghĩ rõ ràng Cố Hàn Uyên chính là Ngân tiên sinh sau đó, vừa xấu hổ vừa giận dữ lại ảo não.

Nàng nhưng là ở trước mặt Cố Hàn Uyên mất mặt quá nhiều lần.

Vốn đã vô cùng xấu hổ, huống chi lại là ngay trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nguyên nhân tự nhiên ở chỗ Mộ Dung Tiên.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, Cố Hàn Uyên nhưng là muội phu của nàng.

Tuy nàng vẫn rất bất mãn về điều này, thế nhưng sự thực chính là sự thực, nàng cũng không cách nào thay đổi quyết định của Mộ Dung Vô Địch.

Huống chi nàng còn phải vờ như Mộ Dung Tiên đã cùng Cố Hàn Uyên tình đầu ý hợp.

Như vậy, càng không có đường sống cho nàng xen vào.

Sau đó nàng bị người muội phu này giả dạng thân phận Ngân tiên sinh để chiếm đủ thứ tiện nghi, thậm chí còn bại lộ bộ dạng không thể chịu nổi của mình.

Đây là một sự sỉ nhục đến mức nào.

Sau đó vấn đề càng lớn hơn là nàng còn không tiện vạch trần thân phận Cố Hàn Uyên, nếu không chẳng phải càng thêm khó đối mặt sao.

Vậy mà nàng đã chuẩn bị sẵn sàng phối hợp Cố Hàn Uyên tiếp tục diễn kịch, Cố Hàn Uyên lại chọn lúc này để ngả bài với nàng.

Loại tình huống ngoài ý liệu này khiến Mộ Dung Thục đã cảm giác bối rối, lại đặc biệt xấu hổ và giận dữ.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ nhếch, nhàn nhạt nói: Mộ Dung cô nương bởi vì chuyện của muội muội Tiên Nhi mà đối với tại hạ có thành kiến.

Trong tình huống lúc đó, Mộ Dung cô nương sợ rằng tình nguyện tin tưởng một người xa lạ không rõ lai lịch, cũng sẽ không lựa chọn tin tưởng tại hạ đâu.

Cố Hàn Uyên giải thích không hề dụng tâm.

Dù sao so với một lý do chính đáng như vậy, hắn càng nhiều là vì ác thú vị mà thôi.

Đương nhiên lý do này cũng là sự thật.

Mộ Dung Thục gắt gao nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, không khỏi lại một trận trầm mặc.

Bởi vì xác thực như Cố Hàn Uyên nói như vậy, nếu như lúc đó hiện thân cứu nàng chính là Cố Hàn Uyên, mà không phải là cái gọi là Ngân tiên sinh, nàng tuyệt đối sẽ không tín nhiệm.

Thậm chí sẽ còn luôn duy trì cảnh giác đối với Cố Hàn Uyên.

Mà bây giờ cũng không giống nhau.

Nàng có giữ cảnh giác cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Dù sao những tiện nghi nên chiếm hay không nên chiếm đều đã bị Cố Hàn Uyên cho chiếm đi.

Việc bại lộ hình tượng không chịu nổi của mình, càng là làm nàng ở trước mặt Cố Hàn Uyên hoàn toàn không còn sức mạnh.

Chương 1610

Dù sao đều đã xã hội tính tử vong qua, Mộ Dung Thục còn muốn làm sao giữ được tư thái đoan trang đây.

Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có lợi, chí ít Mộ Dung Thục bây giờ ở trước mặt Cố Hàn Uyên vô luận nói cái gì cũng không cần phải có gì băn khoăn.

Mộ Dung Thục u u nói: Vậy Cố công tử có thể nói cho ta biết, trước đây việc chàng chiếm tiện nghi của ta là vì lý do gì không.

Cố công tử chẳng lẽ không lo lắng ta sẽ báo cho bệ hạ hoặc Tiên Nhi sao.

Lời nói Mộ Dung Thục mang theo nồng đậm trào phúng cùng vài phần ý uy h·iếp.

Hơi giống như là: Nếu ngươi hại ta đến xã hội tính tử vong, vậy cũng đừng trách ta kéo ngươi đồng quy vu tận một hàm ý tồi tệ như vậy.

Nhưng mà Mộ Dung Thục hiển nhiên đánh giá thấp trình độ vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên vừa cười như không cười nói: Muốn trách chỉ có thể trách Quý Phi nương nương ngày thường quá mức xinh đẹp như hoa, khiến người ta không kìm lòng được vậy.

Cố Hàn Uyên ở vào thời điểm này xưng hô Mộ Dung Thục Quý Phi nương nương nhất thời khiến nàng xấu hổ đỏ mặt, không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Nàng chưa kịp nói hai câu trào phúng trong tức giận, chỉ thấy Cố Hàn Uyên hài hước cười nói: Quý Phi nương nương bây giờ căn bản không gặp được mặt bệ hạ, cần gì phải tự lừa dối mình đâu.

Coi như có thể thấy được bệ hạ, đồng thời báo sự việc cho bệ hạ.

Quý Phi nương nương cảm thấy bệ hạ sẽ giáng tội cho tại hạ sao.

Hay là vì giữ thể diện, thẳng thắn bí mật xử tử nàng đây.

Cố Hàn Uyên lời nói lại một lần nữa khiến Mộ Dung Thục trầm mặc.

Nếu nàng vẫn là đã từng sủng phi, hướng Hoàng Đế cáo trạng có lẽ còn có thể có chút tác dụng.

Nhưng mà bây giờ nàng không phải Lãnh Cung, thậm chí còn tệ hơn tình cảnh ở Lãnh Cung, lại làm lời uy hiếp vừa rồi của nàng trở thành trò cười không hơn không kém.

Huống chi nếu như lo lắng nữa đến uy thế hôm nay của Cố Hàn Uyên, khả năng nàng bị bí mật xử quyết càng lớn.

Sở dĩ thực ra, nếu có uy hiếp, thì Cố Hàn Uyên mới là người uy hiếp nàng để giữ bí mật thì đúng hơn.

Nói cách khác Mộ Dung Thục coi như muốn cùng Cố Hàn Uyên lưỡng bại câu thương cũng không làm được, nàng đã dùng sai phương pháp uy hiếp rồi.

Sau một khắc, Mộ Dung Thục sắc mặt trở nên âm u đột nhiên trợn to đôi mắt đẹp.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên vào lúc này lại thẳng tắp đi về phía nàng.

Đồng thời không nói lời nào ôm lấy eo nàng.

Cố Hàn Uyên trên tay hơi dùng sức, khiến Mộ Dung Thục không tự chủ được ngả vào lòng hắn.

Không đợi Mộ Dung Thục tức giận quát lên, Cố Hàn Uyên liền đùa cợt nói: Còn như Tiên Nhi.

Quý Phi nương nương chẳng lẽ là đã quên cảnh ngộ hiện tại của Mộ Dung gia các ngươi.

Ngoài việc khiến Tiên Nhi đau khổ ra, còn có tác dụng nào khác sao.

Dừng một chút.

Càng thêm ý vị nói: Nếu như tại hạ nhớ không lầm, Quý Phi nương nương cùng Tiên Nhi ruột thịt cùng mẹ sinh ra, từ nhỏ quan hệ đã vô cùng thân mật.

Chị cả như mẹ, nói vậy Quý Phi nương nương ngươi cũng không muốn Tiên Nhi thương tâm khổ sở đâu.

Cố Hàn Uyên đột nhiên mượn Mộ Dung Tiên để phản uy hiếp, nhất thời khiến Mộ Dung Thục bối rối.

Trớ trêu thay, lời Cố Hàn Uyên nói lại không phải không có lý.

Mộ Dung Thục xác thực không hy vọng Mộ Dung Tiên thương tâm khổ sở.

Nếu Mộ Dung gia còn có đường xoay sở thì ngược lại cũng dễ nói.

Nhưng là từ trong thư Mộ Dung Vô Địch gửi cho nàng, có thể thấy được chuyện Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên rất quan trọng đối với Mộ Dung gia.

Bây giờ Mộ Dung Tiên có thể cùng Cố Hàn Uyên tình đầu ý hợp, càng là một đại hỷ sự đối với Mộ Dung gia và Mộ Dung Tiên.

Nàng thật có thể vì khoái cảm nhất thời, làm cho Mộ Dung Tiên từ gả cho tình lang vừa ý trở thành kiểu như thị thiếp bị gả cho Cố Hàn Uyên theo kế hoạch ban đầu sao.

Mộ Dung Thục biết mình về tình hay về lý cũng không thể tuyệt tình với Mộ Dung Tiên như vậy.

Nàng bị Cố Hàn Uyên nắm được nhược điểm.

Sau một khắc, Mộ Dung Thục liền cảm giác được một trận không trọng lượng.

Cố Hàn Uyên nhìn Mộ Dung Thục đang được bồng trong ngực, vui mừng cười nói: Xem ra Quý Phi nương nương đã nghĩ thông suốt rồi.

Trời đã tối, nên nghỉ ngơi thôi.

Mộ Dung Thục nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười đáng ghét của Cố Hàn Uyên một lúc, cuối cùng vẫn quay đầu sang chỗ khác, thất thần thì thầm: Ngươi thắng rồi.

Thục phòng điện ngày thường tựa Lãnh Cung hiu quạnh.

Bất quá tối nay dường như có thêm vài phần khác biệt.

Không biết qua bao lâu, mới rốt cuộc lại khôi phục sự thanh tĩnh như những ngày qua.

Mộ Dung Thục lúc này đang ngơ ngẩn thất thần, đôi mắt đẹp sững sờ.

Một bộ dáng chưa hoàn hồn bởi Tinh Thần Trùng Kích mãnh liệt.

Ngày thường, nàng ít nhiều cũng có chút u oán vì thục phòng điện quạnh quẽ.

Nhưng giờ đây, nàng chỉ còn biết may mắn.

May mắn không cần lo lắng sẽ có thái giám, cung nữ đi ngang qua phát hiện, có thể tận tình thả lỏng bản thân.

Dùng cách này để hóa giải tâm tình kiềm nén bấy lâu vì đủ loại chuyện.

Trong thục phòng điện, vài ngọn nến được đốt lên.

Có lẽ là để phù hợp bầu không khí, những ngọn nến hồng tượng trưng cho sự vui mừng đã được thắp sáng.

Cố Hàn Uyên cũng không ghét cuộc sống nhiều thêm chút nghi thức.

Thậm chí mấy ngọn nến hồng kia còn có một câu chuyện.

Đó là những ngọn nến còn lại từ đêm Mộ Dung Thục nhập cung làm phi năm đó, nay lại được thắp lên vì Cố Hàn Uyên, bao nhiêu cũng có vẻ châm chọc và sai lầm.

Nghĩ đến nhân vật nữ chính tối nay là Mộ Dung Thục Quý Phi này, câu chuyện liền biến thành một bi kịch.

Chí ít đối với Chu Hậu Chiếu bệ hạ bặt vô âm tín mấy ngày, hôn mê bất tỉnh mà nói là như vậy.

Hơn nữa, có thể suy ra rằng Mộ Dung Thục tuy là người đầu tiên, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là người cuối cùng.

Còn đối với Lãnh Lăng Khí đang ngồi trên ngai vàng hiện tại, vẫn là câu nói đó.

Chu Hậu Chiếu đã chết, liên quan gì đến Lãnh Lăng Khí hắn.

Hắn còn ước gì những phi tử của Chu Hậu Chiếu vì phạm sai lầm mà không dám lại gần hắn.

Như vậy cũng có thể giảm bớt rủi ro bại lộ của hắn.

Lúc này, dưới ánh nến đỏ rọi chiếu, Mộ Dung Thục nào còn nửa phần ung dung và ưu nhã như ngày thường.

Vẻ tủi thân vẫn luôn thường trực trên gương mặt nàng cũng không còn tăm hơi.

Chỉ còn thấy sự kiều diễm gợn sóng như xuân thủy.

Đặc biệt lúc này, vì không chịu nổi gánh nặng mà xin khoan dung, dáng vẻ ấy càng khiến nàng trông phá lệ mảnh mai, khơi gợi lòng thương tiếc.

Bất quá, nghĩ đến những gì nàng vừa trải qua, có lẽ dùng từ trìu mến sẽ thỏa đáng hơn một chút.

Chí ít lúc này, chứng kiến dáng vẻ này của Mộ Dung Thục, Cố Hàn Uyên suýt nữa không muốn buông tha nàng.

Mộ Dung Thục thấy thế nhất thời sợ hết hồn.

Gương mặt đỏ bừng vội vàng hô: Đợi đã.

Thiếp còn có lời muốn nói với chàng.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt lưng ngọc của Mộ Dung Thục, trấn an nàng đôi chút.

Ôn hòa cười nói: Chuyện gì.

Chỉ cần không quá phận, ta đều có thể đáp ứng nàng.

Mộ Dung Thục nhìn Cố Hàn Uyên dường như đã ôn nhu hơn rất nhiều, không khỏi tâm tình phức tạp.

Trong lòng cũng không hiểu sao thiếu đi vài phần hối hận.

Hoặc có lẽ cũng ít nhiều có chút nhận mệnh.

Nàng vừa vì ý chí không đủ kiên định của mình, vì là một nữ nhân dễ giải quyết mà áo não, vừa nói ra thỉnh cầu của mình: Chuyện của chúng ta, không được báo cho Tiên Nhi biết.

Mộ Dung Thục biểu cảm tương đương nghiêm túc, hiển nhiên là rất nghiêm túc.

Chương 1611

Thật sự cảm nhận được mị lực khác biệt của Cố Hàn Uyên, nàng có thể khẳng định Mộ Dung Tiên sau này cũng sẽ mê luyến Cố Hàn Uyên.

Chuyện của mình và Cố Hàn Uyên nếu bại lộ cho Mộ Dung Tiên biết, nhất định sẽ khiến muội ấy đau lòng khổ sở.

Dù sao Mộ Dung Tiên luôn tương đối kiều man, nghĩ vậy tuyệt đối không thể chấp nhận được người trong lòng của mình lại có một chân với đại tỷ thân cận nhất của nàng sao.

Đây chính là ấn tượng của Mộ Dung Thục.

Mộ Dung Tiên tuy cũng thích ghen tuông, nhưng bất ngờ lại rất thông tình đạt lý.

Quan trọng nhất là nàng không thể cự tuyệt yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là kẻ si tình trong kịch bản mà quỵ lụy theo đuổi Mộ Dung Tiên.

Nàng ấy thật sự rõ ràng vì bị hấp dẫn mà chủ động thích Cố Hàn Uyên.

Giữa nam nữ ở chung, từ trước đến nay đều là người mạnh kẻ yếu, ngươi yếu thì nàng mạnh.

Cố Hàn Uyên chính là đứng ở bên mạnh.

Nói lời khó nghe, cho dù Cố Hàn Uyên bắt Mộ Dung Tiên giúp Mộ Dung Thục xoa bóp, nàng ấy cũng phải rưng rưng nước mắt đáp ứng.

Đương nhiên, đối mặt Mộ Dung Thục tự nhiên không thể nói thật.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ khẽ thở dài: Thục nhi yên tâm, ta biết chừng mực.

Mộ Dung Thục nghe vậy giật mình, suýt nữa buông xuôi ý chí.

Gương mặt xấu hổ đỏ bừng, vội vàng nói: Đừng gọi thiếp là Thục nhi.

Thật là ngượng ngùng.

Loại xưng hô thân mật này chỉ có cha mẹ nàng từng gọi.

Đặc biệt theo tuổi tác tăng lên, để duy trì uy nghiêm của đại tỷ Cửu Tú Mộ Dung gia, Mộ Dung Vô Địch sẽ không còn gọi như vậy nữa.

Còn sau khi nàng lên làm Quý Phi, Mộ Dung Vô Địch càng nói tất xưng Quý Phi nương nương.

Hiện tại đột nhiên bị Cố Hàn Uyên gọi như thế, Mộ Dung Thục khó tránh khỏi có chút kích động.

Cố Hàn Uyên nhìn Mộ Dung Thục phản ứng lớn như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bất quá Cố Hàn Uyên luôn có thú vui ác độc.

Ngoài mặt biết nghe lời phải đáp ứng, trong lòng lại cố ý nói ra: Đã như vậy, vậy ta theo Tiên Nhi muội muội gọi nàng là đại tỷ tốt lắm.

Lời vừa nói ra, Mộ Dung Thục nhất thời trợn to đôi mắt đẹp.

Trong lòng cũng dâng lên một loại cảm giác kích thích khó có thể dùng lời diễn tả được.

Dù sao Cố Hàn Uyên gọi như thế, quan hệ song phương nhất thời trở nên cấm kỵ.

Cũng thức tỉnh lòng xấu hổ của Mộ Dung Thục.

Mềm mại thân thể Mộ Dung Thục run rẩy, hồi lâu mới hoàn hồn.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp đong đầy như nước giận dữ trừng Cố Hàn Uyên.

Giọng nói hơi khàn khàn quát khẽ: Không cho phép gọi thiếp như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng giả vờ nghi ngờ hỏi: Ta gọi không đúng sao.

Từ góc độ của Tiên Nhi muội muội mà nói, tại hạ chẳng phải là muội phu của nàng sao.

Mộ Dung Thục vô thức cúi đầu nhìn thoáng qua hai người lúc này trông vô cùng thân mật, nhất thời không lời nào chống đỡ được.

Có muội phu và chị vợ nào như vậy sao.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, không chỉ có, mà còn rất nhiều.

Đối với Cố Hàn Uyên, Mộ Dung Thục bất lực chỉ có thể thỏa hiệp, xấu hổ xen lẫn oán trách nói ra: Tùy chàng vậy.

Dù sao thiếp cũng nói không lại chàng.

Cố Hàn Uyên vui vẻ cười cười, cũng không làm khó Mộ Dung Thục thêm nữa.

Nhẹ giọng nói ra: Trước đó ở đình viện ta nghe nàng lẩm bẩm, dự định trở về Cửu Tú Sơn Trang ư.

Mộ Dung Thục nghe vậy hơi giật mình, cũng không cố ý giấu giếm, liền đem nội dung trong tín thư Mộ Dung Vô Địch gửi cho nàng báo cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nghe xong, đột nhiên hỏi một vấn đề không mấy liên quan.

Mộ Dung Vô Địch muốn tăng thanh thế, có thể lý giải.

Chỉ là Cửu Tú Mộ Dung gia các nàng chẳng phải đã gả đi vài người sao.

Phu gia của các nàng lẽ nào không thể giúp đỡ ư.

Mộ Dung Thục lườm một cái, duyên dáng trừng mắt, sẵng giọng: Chẳng phải là chuyện tốt chàng làm sao.

Vì chuyện Mộ Dung Bác bại lộ, các thế lực từng giao hảo với Mộ Dung gia chúng thiếp hoặc sợ hãi triều đình, hoặc sợ hãi Cố công tử chàng, đều dồn dập tránh hiềm nghi.

Mấy vị muội muội trong khoảng thời gian này đều không được tốt cho lắm.

Mặc dù bây giờ vì chuyện của chàng và Tiên Nhi, tình huống hơi có chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng mấy vị muội muội và phu gia của họ đúng là vẫn còn có ngăn cách.

Lại thêm cha của họ tổ chức cái gọi là Võ Lâm Minh Hội này hiện nay trông có vẻ xa vời, khó tránh khỏi cũng khiến người ta dấy lên tâm tư quan vọng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Tránh dữ tìm lành là lẽ thường tình của con người.

Bất quá ngược lại đối với hắn càng có lợi thêm vài phần.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm chốc lát, sau đó trầm giọng nói: Ta có thể giúp nàng, cũng có thể giúp Mộ Dung gia các nàng.

Mộ Dung Thục nghe được Cố Hàn Uyên muốn giúp Mộ Dung gia, ngẩn người hồi lâu, mới nghi ngờ hỏi: Cố công tử hẳn biết Mộ Dung gia chúng thiếp muốn phục quốc chứ.

Hơn nữa chẳng phải vì Mộ Dung Bác mà chàng chán ghét Mộ Dung gia chúng thiếp sao.

Mộ Dung Thục thân là đại tỷ của chi Mộ Dung gia tại Cửu Tú Sơn Trang, đương nhiên biết chuyện Mộ Dung gia mưu đồ phục quốc.

Cho dù bản thân nàng đối với cái gọi là việc phục quốc không có ý kiến, nhưng cũng không thể chống lại ý chí của gia tộc.

Cũng chính vì vậy, nàng mới không thể không dưới sự sắp đặt của Mộ Dung gia mà nhập cung làm phi.

Nếu như đối mặt người khác, Mộ Dung Thục vô luận thế nào cũng sẽ phủ nhận việc phục quốc.

Vô luận là Mộ Dung gia Thất Tinh Đường hay Mộ Dung gia Cửu Tú Sơn Trang, đối ngoại đều phủi sạch quan hệ với Mộ Dung Bác.

Bị người hoài nghi và thừa nhận phục quốc có thể là hai chuyện khác nhau.

Bị người hoài nghi, nhiều lắm cũng chỉ là trên giang hồ bị xa lánh và nhằm vào.

Nhưng nếu như thừa nhận phục quốc, thì Đông, Tây Hán và Cẩm Y Vệ nên giết đến Mộ Dung gia.

Bất quá, nếu là đối mặt Cố Hàn Uyên, Mộ Dung Thục lại phủ nhận, căn bản cũng không có ý nghĩa.

Vì vậy Mộ Dung Thục mới thẳng thắn chủ động đề cập, đồng thời biểu đạt sự nghi ngờ của mình.

Kỳ thực cho dù bây giờ Cố Hàn Uyên và Mộ Dung Tiên có hôn ước, nàng cũng đã lên giường của Cố Hàn Uyên, Mộ Dung Thục vẫn như cũ không dám hy vọng xa vời nhiều lắm.

Cố Hàn Uyên có thể không nhằm vào Mộ Dung gia, vận khí tốt có thể mượn thêm vài phần uy thế của Cố Hàn Uyên, vượt qua cửa ải khó khăn hôm nay, nàng cũng đã thỏa mãn.

Sở dĩ khi Cố Hàn Uyên vừa mở miệng đã nói muốn giúp nàng và Mộ Dung gia, Mộ Dung Thục mới phá lệ cảm thấy bất khả tư nghị.

Cố Hàn Uyên ngữ khí lạnh nhạt giải thích: Kỳ thực ta đối với việc Mộ Dung gia các nàng có muốn phục quốc hay không cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú.

Trên đời này kẻ dã tâm nhiều vô kể, Mộ Dung gia còn chưa được xếp hạng.

Huống hồ theo ta thấy, khả năng Mộ Dung gia các nàng phục quốc thành công cực kỳ bé nhỏ, cuối cùng hơn phân nửa trốn không thoát cái kết chơi với lửa có ngày tự thiêu.

Trước đây vạch trần, nhằm vào Mộ Dung Bác, càng nhiều hơn là bởi vì không thể dễ dàng tha thứ hắn không để ý vạn dân tồn vong, gây thành huyết án Nhạn Môn Quan.

Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều ở đây dựng lên nhân thiết đại nghĩa của mình.

Vô luận là Minh Quốc nơi Cố Hàn Uyên xuất thân, hay Tống Quốc có quan hệ sâu xa, hắn đều sẽ không để quốc gia ngự trị bên trên mình.

Phải biết rằng nếu quả thật muốn tích cực, Cố Hàn Uyên cũng không ít lần khiêu khích triều đình và uy nghiêm hoàng quyền.

Chỉ riêng việc khiến Vân La quận chúa lấy thiếp thân phận gả cho, liền chọc tức không ít lão hủ trong vương công quý tộc.

Chỉ là vì danh tiếng như mặt trời ban trưa của hắn, lực ảnh hưởng trải rộng các quốc gia, địa vị cùng với tuyệt thế thần công ngạo thị thiên hạ, mới khiến triều đình phải thỏa hiệp và nhượng bộ đối với hắn.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên tuy đối với đất nước có công, thế nhưng danh phận đại nghĩa của hắn kỳ thực cũng không có để khí như vậy.

Chí ít tội danh coi thường hoàng quyền không thiếu được bị một số người gán trên đầu hắn.

Nhưng mà vì dân lại bất đồng.

Trước đây, khi vạch trần Mộ Dung Bác ở rừng Hạnh, Cố Hàn Uyên liền tuyên dương chủ trương của mình, hiên ngang lẫm liệt vì dân mà ra tay.

Sau đó lại càng là ở đại hội Nam Thiếu Lâm động thủ với Mộ Dung Bác, Tiêu Viễn Sơn và Tảo Địa Tăng muốn bảo vệ hai người.

Chương 1612

Phía trước vừa gặp thủy tai.

Cố Hàn Uyên nhân cơ hội hao tốn rất nhiều nhân lực, vật lực cùng tiền bạc cứu tế.

Có thể dùng hắn ở dân gian Minh Quốc danh vọng trong nháy mắt đi tới đỉnh phong.

Nhân thiết vì dân của Cố Hàn Uyên coi như là triệt để đứng vững.

Mộ Dung Thục nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Mặc dù có chút không cam lòng khi Cố Hàn Uyên nói Mộ Dung gia cuối cùng rất có thể là kết cục chơi với lửa có ngày tự thiêu.

Thế nhưng qua nhiều năm như thế, tiến triển phục quốc ì ạch, trong gia tộc tiếng nói cấp tiến cũng càng lúc càng lớn.

Nếu không là như vậy, Mộ Dung Vô Địch và Mộ Dung Chính Đức cũng sẽ không trong tình huống âm mưu của Mộ Dung Bác bại lộ mà vẫn duy trì liên hệ mật thiết.

Vì vậy lời nói của Cố Hàn Uyên tuy không dễ nghe, nhưng cũng không phải không có lý.

Mộ Dung Thục trong lúc nhất thời tâm tình uất ức đồng thời, cũng càng thêm nghi ngờ, hỏi lần nữa: Nếu Cố công tử không coi trọng việc phục quốc của Mộ Dung gia chúng thiếp, vậy vì sao phải giúp chúng thiếp.

Cố Hàn Uyên cổ quái liếc nhìn Mộ Dung Thục trong ngực, từ nhẹ vuốt lưng ngọc biến thành thưởng thức bảo bối.

Dưới ánh mắt oán trách đỏ bừng vì xấu hổ của Mộ Dung Thục, chế nhạo cười nói: Quan hệ với Tiên Nhi muội muội không nói, chỉ nói nàng thôi.

Ta cũng không phải loại người mặc quần vào liền vô tình vô nghĩa, huống hồ cái này còn chưa có mặc vào sao.

Mộ Dung Thục nghe vậy đại xấu hổ.

Đồng thời trái tim nàng cũng nhất thời mềm mại rất nhiều.

Có lẽ nàng và Cố Hàn Uyên bắt đầu cũng không phải là như vậy làm người ta khoái trá, nhưng trong lòng nàng đã không chỉ là sự nhận mệnh ban đầu.

Càng thêm vài phần tâm tình khó hiểu.

Mộ Dung Thục vô thức khẽ hoạt động thân thể, làm cho Cố Hàn Uyên nắm giữ càng thêm ung dung.

Môi ngọc yểu điệu nũng nịu hỏi: Vậy chàng định giúp thiếp thế nào.

Cố Hàn Uyên rất hài lòng thái độ của Mộ Dung Thục, thi thi nhiên nói: Việc nàng muốn về nhà thăm viếng rất đơn giản, không cần trực tiếp đi cùng bệ hạ xin chỉ thị, chỉ cần mua chuộc cung nữ chuyển một phong thư đi qua là đủ rồi.

Mộ Dung Thục nghe vậy có chút kinh ngạc, vô thức hỏi: Thái độ tùy tiện như vậy, nếu như bệ hạ không đồng ý thì sao.

Ý tưởng của Mộ Dung Thục không khó lý giải.

Phi tần hậu cung muốn về nhà thăm viếng từ trước đến nay không phải chuyện nhỏ, đặc biệt gia đình không ở kinh thành càng phải như vậy.

Dù sao nữ tử ở hậu cung đại thể dễ dàng tịch mịch, khi về nhà thăm viếng, trời cao hoàng đế xa, ai dám cam đoan không xảy ra vấn đề.

Cho dù là trực tiếp xin chỉ thị, cũng chưa chắc sẽ được cho phép.

Cố Hàn Uyên lại bảo nàng trực tiếp chuyển một phong thư đi qua.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, ý vị thâm trường nói ra: Cứ việc đưa qua đi, bệ hạ nhất định sẽ đáp ứng.

Bây giờ ngồi trên ngai vàng cũng không phải là Chu Hậu Chiếu, mà là Lãnh Lăng Khí.

Hắn ước gì đem tất cả phi tần trong hậu cung hiện tại đuổi đi, nhất là những phi tần quá quen thuộc với Chu Hậu Chiếu.

Mộ Dung Thục tuy gần đây bị lạnh nhạt, nhưng cũng từng được sủng ái ban đầu, bằng không nàng cũng không thể lên làm Quý Phi.

Cho nên chỉ cần Mộ Dung Thục lấy thư phương thức xin chỉ thị về nhà thăm viếng, Lãnh Lăng Khí tất nhiên đồng ý.

Thậm chí Lãnh Lăng Khí chắc chắn sẽ cho Mộ Dung Thục thời hạn thăm viếng tương đối dài.

Các loại hạn chế khi thăm viếng cũng sẽ tận lực giảm bớt, tạo điều kiện cho Mộ Dung Thục làm điều sai trái.

Nếu như Mộ Dung Thục vì vậy cũng không trở lại cung, thì đối với Lãnh Lăng Khí mà nói không thể tốt hơn nữa.

Mộ Dung Thục tuy vẫn như trước không thể hiểu được, nhưng Cố Hàn Uyên đã nói lời thề son sắt như vậy, nàng cũng đành chờ đến mai tạm thời thử một lần.

Cố Hàn Uyên thấy Mộ Dung Thục không có lại nghi vấn lời hắn nói, thỏa mãn cười cười, nhẹ giọng nói ra: Còn như khốn cảnh Mộ Dung gia các nàng hiện nay Võ Lâm Minh Hội ta sẽ đi.

Mộ Dung Thục nghe vậy kinh ngạc kinh hô: Thật không.

Thật vậy.

Cố Hàn Uyên gật đầu cười khẽ.

Dừng một chút, hắn vỗ thắt lưng Mộ Dung Thục, có ý riêng nói ra: Tóm lại là cho nàng một ít hồi báo.

Mộ Dung Thục vốn vẫn không rõ, thế nhưng nàng đã hiểu ý Cố Hàn Uyên.

Không khỏi lại là một cái kiều mị liếc trắng trợn ném cho Cố Hàn Uyên.

Mộ Dung Thục cắn răng, quay lưng lại, hơi oán trách lầm bầm một câu: Sẽ làm thiếp lãng phí mất Nói thì nói như vậy, thế nhưng nàng nghĩ đến sau khi về nhà còn có thể gặp được Cố Hàn Uyên, lại không cầm được vui vẻ, vì vậy phá lệ thành thật nhu thuận.

Cố Hàn Uyên đỡ lấy đào mật trước mặt, nhếch miệng lên một vệt tiếu ý vui thích.

Sáng sớm hôm sau.

Cố Hàn Uyên trải qua một đêm khoái lạc trong hoàng cung, âm thầm lặng lẽ trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Mộ Dung Thục rất ngoan ngoãn, cũng rất tiện dụng.

Không uổng công Cố Hàn Uyên cố ý hướng nàng tiết lộ mình muốn đi tham gia Võ Lâm Minh Hội do Mộ Dung gia cùng Trầm gia làm ra.

Tuy là bản thân đây chính là hành trình Cố Hàn Uyên đã sớm định xong, thế nhưng không trở ngại hắn thuận tiện đem ra kiếm lấy phương tâm của Mộ Dung Thục.

Tả hữu bất quá là động chạm môi lưỡi mà thôi.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên cũng đã có thể rõ ràng thấy trong mắt Mộ

Dung Thục thêm mấy phần chân tình thực lòng.

Khi hắn cáo từ rời đi, còn có thể gặp được Mộ Dung Thục lưu luyến.

Đương nhiên, cho dù Mộ Dung Thục muốn giữ lại cũng làm không được.

Dù sao đến sáng sớm, nàng đã mệt mỏi nằm vật vã.

Có thể cố gắng hầu hạ Cố Hàn Uyên làm tốt vệ sinh, mặc quần áo rửa mặt, đã là sự thể hiện ý chí của Mộ Dung Thục.

Nói chung, ước định xong sẽ trở lại thăm nhìn nàng sau đó, Cố Hàn Uyên liền rời đi hoàng cung.

Bởi vì là lén lút lẻn vào hoàng cung, sở dĩ Cố Hàn Uyên cũng không đi gặp Vân La quận chúa.

Hôn kỳ đã đến trước mắt, tạm thời phơi một chút cũng không có quan hệ gì.

Lúc này, nhìn thấy Cố Hàn Uyên trở về, Yến Phỉ Phỉ tiến lên đón, hơi lộ ra cổ quái nói ra: Công tử, Viên cô nương đã sớm tới rồi.

Viên Kim Hạ hành tung tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên, cũng đại khái có thể đoán được nàng sớm như vậy liền tới tìm hắn có chuyện gì.

Bất quá hắn nhìn sắc mặt cổ quái của Yến Phỉ Phỉ, vẫn không khỏi hỏi: Làm sao vậy.

Viên Kim Hạ lại đã lên sòng bạc lầu hai đi đánh bạc ư.

Hay là nàng gây ra phiền toái gì.

Cố Hàn Uyên cho rằng Viên Kim Hạ chờ đợi buồn chán, sở dĩ liền đi sòng bạc tiêu khiển một ít thời gian.

Mà tính cách của Viên Kim Hạ, một khi thả lỏng bản thân cũng rất dễ dàng gây phiền toái.

Có Cố Hàn Uyên làm hậu trường, vậy còn không được vô pháp vô thiên rồi sao.

Cũng không phải Yến Phỉ Phỉ ngữ khí mang theo vài phần ngoài ý muốn, cổ quái nói ra: Công tử chờ một lát nữa là có thể thấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sau một khắc, hắn đột nhiên nhíu mày, nhìn về phía đài cao nơi diễn xuất lầu một.

Nơi đó thường ngày đều sẽ có các cô nương trong lầu lên đài biểu diễn.

Giống như Liễu Như Thị, Lý Hương Quân chúng nữ ngẫu nhiên hứng thú đến, cũng sẽ lên đài ca vũ một phen.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không nhỏ nhen câu thúc tình trạng của các nàng.

Ngược lại, khi các nàng lên đài biểu diễn đều là ca vũ đoan chính.

Còn như không đứng đắn ca vũ, sẽ chỉ ở thời điểm chuyên môn biểu diễn cho hắn nhìn.

Đương nhiên, hiện tại đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Cố Hàn Uyên chứng kiến Viên Kim Hạ lụa mỏng che mặt, người mặc cung trang quần dài màu cam đoan trang ưu nhã thành thật đi tới trên đài ngay chính giữa trước giờ trưng bày tốt đàn tỳ bà trước ngồi xuống.

Ngón tay ngọc khẽ búng, thanh âm đàn tỳ bà réo rắt nhất thời gợn sóng lên.

Từ khúc giai điệu rất êm tai.

Tài nghệ tấu đàn tỳ bà của Viên Kim Hạ cũng bất ngờ tương đối khá.

Thiếu nữ luôn trách trách hô hô kia vậy mà còn có một mặt đại tiểu thư khuê các như vậy, xác thực khiến người ta ngoài ý muốn.

Lúc này thậm chí dẫn phát rồi dưới đài không ít người nghe thảo luận.

Phần lớn là đang hỏi thăm thân phận tin tức của Viên Kim Hạ.

Có thể Viên Kim Hạ hôm nay là lần đầu lên đài diễn xuất, nào có tin tức gì có thể lưu truyền ra ngoài.

Chương 1613

Có lẽ là cảm giác thần bí tác dụng, ngược lại là cho Viên Kim Hạ tăng thêm không ít.

Yến Phỉ Phỉ đối với Cố Hàn Uyên đang lắng nghe Viên Kim Hạ tấu đàn tỳ bà nhỏ giọng nói ra: Viên cô nương đã sớm tới rồi, thấy công tử không ở trong lầu, vốn định lên lầu hai vui đùa một chút.

Không biết sao, đột nhiên liền đối với việc lên đài biểu diễn nổi lên hứng thú, liền quấn quít lấy Như Thị muội muội cùng Hương Quân muội muội các nàng thỉnh giáo nửa ngày.

Cái thân cung trang kia chắc cũng là Hương Quân muội muội cấp cho nàng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi lắc đầu bật cười.

Lấy sự hiểu rõ của hắn đối với Viên Kim Hạ, nào có nhiều lý do như vậy.

Hơn phân nửa bất quá là tâm huyết dâng trào mà thôi.

Nhưng mà Yến Phỉ Phỉ rất nhanh lại đưa ra giải thích.

Có thể là Viên cô nương lúc đó nhìn thấy Hương Quân muội muội lên đài hiến hát, được rất nhiều tiền thưởng bạc, sở dĩ cũng muốn lên đài thử một chút chăng.

Cố Hàn Uyên nhất thời vỗ trán.

Thiếu chút nữa đã quên Viên Kim Hạ còn có một thuộc tính ham tiền.

Chuyện ngày hôm qua làm cho Viên Kim Hạ không có mặt mũi lại đi đổ bạc, sợ bị Cố Hàn Uyên trách cứ.

Tuy trên thực tế Cố Hàn Uyên trách cứ nàng cùng việc đánh bạc không có quan hệ gì, đó là tư thế của nàng lúc đó quá mức hào phóng, suýt nữa tẩu quang.

Bây giờ xem ra, hơn phân nửa Liễu Như Thị cùng Lý Hương Quân còn dạy đạo Viên Kim Hạ tư thế ngồi.

Bằng không lấy cái tính cách tùy tiện cẩu thả kia của nàng, sợ rằng cũng làm không được dáng vẻ ưu nhã như bây giờ.

Càng làm cho Cố Hàn Uyên cảm thấy ngạc nhiên là thân hòa lực của Viên Kim Hạ, vậy mà lại nhanh như vậy liền cùng Liễu Như Thị và Lý Hương Quân còn chưa gặp mặt hai lần đã làm quen.

Đương nhiên cũng có khả năng đơn thuần là Viên Kim Hạ quá tự quen.

Cố Hàn Uyên vừa nghĩ có không có, một bên lẳng lặng thưởng thức từ khúc Viên Kim Hạ tấu.

Không bao lâu, khúc tấu xong.

Viên Kim Hạ ngón tay ngọc khẽ vuốt dây đàn, vuốt lên dây đàn khẽ rung.

Sau đó đôi mắt đẹp lóe ánh sáng nhìn về phía dưới đài.

Một bộ Muốn ban thưởng thì mau lên, bản cô nương đang đợi đây dáng vẻ.

Vậy mà lúc này, phản ứng của người nghe dưới đài lác đác.

Dù sao đàn tỳ bà của Viên Kim Hạ tuy không tệ, thế nhưng tài nghệ chỉ có thể coi là không sai, chưa nói tới kinh diễm.

Hết lần này tới lần khác người nghe nơi đây đại thể đều đã bị những đại gia cấp bậc như Liễu Như Thị nuôi khéo léo khẩu vị.

Quan trọng hơn là Viên Kim Hạ lại không thấy tin tức, cũng không có danh khí, còn mang khăn che mặt, cho dù là người cảm thấy hứng thú với nàng, trong lúc nhất thời cũng không khỏi trước tiên quan vọng một cái.

Viên Kim Hạ nhất thời thất vọng.

Có thể nàng cũng rất bất đắc dĩ.

Không mang khăn che mặt, vạn nhất nếu là bị người nhận ra, đem thân phận của nàng truyền tới dưỡng mẫu của nàng hoặc là sư phụ Dương Trình Vạn trong tai, nàng không phải bị đánh gãy chân sao.

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu mặc dù không làm sinh ý da thịt, nữ tử nơi đây đại thể đều là tới để trình diễn tài năng của mình, để được giá cao chuộc đi, gả vào hào môn.

Thế nhưng nơi đây cuối cùng là chốn phong nguyệt, đối với nữ tử gia đình chính kinh vẫn có tổn hại danh tiếng.

Người không hiểu tình huống, càng là dễ dàng hiểu lầm.

Mà vô luận là dưỡng mẫu của Viên Kim Hạ hay Dương Trình Vạn, đều là vừa tới kinh thành không bao lâu.

Lại thêm Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu thực hiện chế độ hội viên.

Bọn họ làm sao biết được môn đạo trong này.

Vốn là muốn thể nghiệm một phen đãi ngộ của minh tinh, lại thuận tiện kiếm chút đỉnh tiền bạc, Viên Kim Hạ đang chuẩn bị rời sân, trở lại trên lầu chậm rãi chờ Cố Hàn Uyên trở về.

Đột nhiên một tiếng hét lớn quen thuộc truyền đến.

Một vạn lượng.

Thủ bút lớn như vậy khiến mọi người ở đây nhất thời kinh ngạc, dồn dập theo tiếng kêu nhìn lại.

Song khi bọn họ nhìn thấy thân phận của đối phương, lại cảm thấy đương nhiên.

Gặp qua Cố công tử.

Tiếng gọi cung kính liên tiếp.

Cố Hàn Uyên tuy thường trú ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, thế nhưng số lần lộ diện cũng không nhiều.

Vì vậy đám người thậm chí cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Bất quá bọn họ đang nhìn nhãn Viên Kim Hạ trên đài sau đó, lại nhất thời hiểu rõ.

Đồng thời cũng may mắn phía trước không có bỏ tiền ban thưởng, lấy lòng hiển nhiên là bị Cố Hàn Uyên coi trọng Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên lại có tiền lệ.

Phía trước Liễu Như Thị cùng Chu Diệu Đồng đều từng có trải qua tương tự.

Cố Hàn Uyên nhẹ lay động Sơn Hà Phiến trong tay, đối với đám người mỉm cười gật đầu ý bảo.

Tiếp lấy liền đem ánh mắt nhìn về phía Viên Kim Hạ đã trợn tròn mắt, tự tiếu phi tiếu nói ra: Cô nương đối với thành ý của tại hạ còn thỏa mãn chứ.

Cố công tử, ta chính là nhất thời hứng thú, tuyệt đối không phải không làm việc đàng hoàng Lúc này đã hạ đài, trở lại trên lầu Viên Kim Hạ đang cố gắng hướng Cố Hàn Uyên giải thích.

Cố Hàn Uyên bật cười lắc đầu, tức giận nói ra: Nàng còn biết không làm việc đàng hoàng à.

Hắn thấy Viên Kim Hạ còn muốn giảo biện, dứt khoát hỏi: Án tử điều tra được ra sao.

Viên Kim Hạ nghe vậy bĩu môi, hiển nhiên cũng không làm sao phục khí.

Bất quá thấy Cố Hàn Uyên hỏi chuyện vụ án, cũng vẫn là đàng hoàng trả lời: Từ động cơ gây án và thủ pháp gây án đều đã có thể xác nhận thêu hoa đạo tặc chính là Kim Cửu Linh.

Cái gọi là thêu hoa chỉ do thủ thuật che mắt, bất quá chắc có một nữ tử làm giúp đỡ cho Kim Cửu Linh, hơn nữa nữ tử này phải cùng Hồng Hài Tử không thoát được quan hệ.

Nói cách khác, Tiết Băng tỷ tỷ các nàng bên người có kẻ phản bội.

Viên Kim Hạ khoanh tay, ngón tay chỉ lấy cằm, sắc mặt nghiêm nghị mà nói ra suy luận của nàng.

Viên Kim Hạ nghiêm túc ngược lại là hơi có mấy phần mị lực.

Cố Hàn Uyên cười tủm tỉm nhìn lấy Viên Kim Hạ, trong lòng lại càng hài lòng.

Mặc dù có hắn cho gợi ý cùng rất nhiều đầu mối công lao, thế nhưng Viên Kim Hạ có thể đem manh mối nối liền thành một đường, cũng chứng minh rồi năng lực cùng thông tuệ của nàng, huống chi liền sự tồn tại của Nhị Nương cũng đã bị nàng nhận ra.

Đơn thuần lấy khảo nghiệm mà nói, Viên Kim Hạ đã hợp cách.

Cố Hàn Uyên không tính làm cho Viên Kim Hạ đi đường vòng nhiều, vì vậy dứt khoát nói ra chân tướng: Người giúp đỡ Kim Cửu Linh là Nhị Nương của Hồng Hài Tử, nàng còn chưa gặp qua.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời hiểu rõ, lẩm bẩm nói ra: Chỉ sợ vẫn là cái gì tình phụ các loại a.

Viên Kim Hạ đã tiếp xúc qua Tiết Băng cùng Giang Khinh Hà, ít nhiều có thể nhìn ra một điểm yếu tố của các nữ nhân trong Hồng Hài

Tử.

Không phải vì tình sở khốn, chính là thiếu tình yêu.

Bằng không cũng sẽ không bị Cố Hàn Uyên cho thừa lúc vắng mà vào.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ vẻ mặt ghét bỏ, buồn cười nói ra: Bất quá Nhị Nương bây giờ không phải là.

À.

Viên Kim Hạ có chút mộng.

Sau đó Cố Hàn Uyên đem chuyện xảy ra tối qua ở dinh thự Kim Cửu Linh, bỏ qua phần tình yêu nam nữ, báo cho Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ nghe xong, mặt hiện sắc mặt giận dữ mắng: Kim Cửu Linh nam nhân này thật không phải thứ gì.

Nhị Nương giúp hắn nhiều như vậy, lại vẫn muốn giết Nhị Nương diệt khẩu.

Bất kỳ cô gái nào nghe được phương pháp làm của Kim Cửu Linh, đều sẽ cảm thấy không cam lòng.

Một bên Yến Phỉ Phỉ cũng là mắt lộ vẻ trang nhã.

Nếu như không phải là không tốt nhúng tay kế hoạch của Cố Hàn Uyên, nàng khẳng định cũng phải cần cho Kim Cửu Linh một bài học.

Viên Kim Hạ sau khi mắng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên, hỏi: Nhị Nương không có lý do vô duyên vô cớ đổi ý, có phải hay không Cố công tử chàng làm gì.

Cố Hàn Uyên tiếu ý vi diệu nói ra: Nhị Nương hiện tại là người của ta.

Viên Kim Hạ nghe vậy, sắc mặt nhất thời tiu nghỉu xuống, khuôn mặt không nói ra màu sắc không khỏi rất là khó chịu thầm mắng một tiếng: Cái này tham hoa háo sắc hỗn đản.

Nếu như là lúc mới quen, nàng còn sẽ không không thoải mái như thế.

Thế nhưng nàng đây chẳng phải là đã động tâm đối với Cố Hàn Uyên sao.

Viên Kim Hạ thoáng thăm dò tới gần Cố Hàn Uyên, giật giật thanh tú mũi.

Nhất thời chua xót nhỏ giọng châm chọc nói: Đầy người đều là nữ nhân hương vị, nói vậy chính là cái kia Nhị Nương lưu lại a.

Nhìn lấy Viên Kim Hạ ghen ghét dáng vẻ, Cố Hàn Uyên buồn cười cười nói: Nàng đây liền đã đoán sai.

Hôm qua sau đêm, Nhị Nương theo thủ lĩnh Hồng Hài Tử trở về rồi.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình.

Sau đó ánh mắt của nàng thì càng chê bai.

Nghĩ đến nàng sáng sớm lúc tới không thể ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu nhìn thấy Cố Hàn Uyên, nói rõ tối hôm qua là cùng một nữ nhân khác qua đêm.

Chương 1614

Viên Kim Hạ thấy Cố Hàn Uyên dường như muốn tiếp tục nói rõ, vội vàng hô: Dừng lại.

Ta đối với phong lưu phóng đãng của Cố công tử chàng không có hứng thú.

Dứt lời, nàng nghĩ đến chính mình đêm qua khổ cực tra án, Cố Hàn Uyên lại ôm ấp ôn hương nhuyễn ngọc ngủ ngon, nhất thời càng thêm không cam lòng.

Không khỏi lầm bầm: Có cái gì tốt khoe khoang.

Có bản lĩnh thì đi ngủ cái Quý Phi gì gì đó Tuy là Viên Kim Hạ chỉ là thuận miệng nói vậy, nhưng lại rước lấy ánh mắt cổ quái của Cố Hàn Uyên.

Trực giác bén nhạy như vậy sao.

Có lẽ cũng không vẻn vẹn chỉ là trực giác.

Khứu giác của Viên Kim Hạ linh mẫn, chắc là nghe thấy được mùi hương liệu mà Mộ Dung Thục sử dụng.

Mộ Dung Thục tuy bị lạnh nhạt, nhưng dù sao vẫn là thân phận Quý Phi, cũng không có bị đánh vào Lãnh Cung, ăn mặc chi phí vẫn sẽ không thiếu hụt.

Viên Kim Hạ không nhận ra được hương liệu cung đình ngự dụng của Quý Phi, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được trình độ cao cấp của hương liệu.

Vì vậy vô thức liền đem thân phận chủ nhân hương liệu hướng về sự cao quý mà nghĩ.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường cười nói: Chủ ý này thật không tệ.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời sợ hết hồn, gấp vội vàng khuyên nhủ: Ta chính là tùy tiện nói một chút, Cố công tử chàng đừng vì mỹ sắc mà không muốn sống a.

Hiển nhiên Viên Kim Hạ đối với thân phận địa vị của Cố Hàn Uyên còn không có một cái nhận thức rõ ràng.

Nếu như Cố Hàn Uyên thực sự chiếm đoạt Quý Phi nào đó, đừng nói bây giờ ngồi trên ngai vàng là Lãnh Lăng Khí, cho dù là Chu Hậu Chiếu bản thân hơn phân nửa cũng chỉ có thể nắm mũi nhận.

Nhiều lắm cũng chỉ là ghi hận xuống mà thôi, trở mặt tại chỗ là không có khả năng.

Viên Kim Hạ thấy Cố Hàn Uyên một bộ dáng vẻ không dứt khoát, nhất thời có chút tâm hoảng hoảng.

Đặc biệt Cố Hàn Uyên còn cố ý nói là chủ ý của nàng.

Cái họa từ trên trời giáng xuống này, Viên Kim Hạ không dám nhận.

Nàng nhịn không được lần nữa khuyên nhủ: Hay là thôi đi.

Cố công tử chàng kiểu nữ nhân gì không chiếm được.

Cần gì phải đi đánh chủ ý nữ nhân của hoàng đế Nói nói, nàng liền nói không được nữa.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên đang không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, một bộ dáng vẻ muốn có được nữ nhân chính là nàng Viên Kim Hạ mặt cười nhất thời hồng ấm, lắp bắp không nói gì.

Nàng không dám kiêu ngạo mà kêu lên một câu Lão nương là ngươi không có được nữ nhân.

Dù sao một phần vạn về sau nếu như vẽ mặt thì rất đau.

Trong lòng ngượng ngùng, Viên Kim Hạ chỉ có thể nói sang chuyện khác: Đúng rồi, một vạn lượng đâu.

Cố Hàn Uyên giả vờ không biết hỏi ngược lại: Cái gì một vạn lượng.

Viên Kim Hạ thấy Cố Hàn Uyên dường như muốn giựt nợ, nhất thời bất chấp sự ngượng ngùng phía trước, hổn hển nói ra: Cố công tử chàng mới vừa không phải ban thưởng cho ta sao.

Cố Hàn Uyên nhíu mày khẽ cười nói: Ta đó là thấy nàng tẻ ngắt, sợ nàng tổn thương tự tôn mới ra tay giúp nàng cứu danh dự.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời cứng lại.

Phía trước cái cảnh tẻ ngắt ở lầu một làm nàng có bao nhiêu thất vọng, còn rõ mồn một trước mắt.

Đặc biệt từ khúc nàng tấu không thể đạt được tán thành càng là làm nàng khó chịu.

Dù sao đó là nàng đối với mẫu thân mình duy nhất nhớ.

Viên Kim Hạ tuy cảm kích Cố Hàn Uyên lúc đó vì nàng giải vây, cũng minh bạch Cố Hàn Uyên không có thực sự đem tiền thưởng bạc lấy ra cần thiết, nhưng vẫn không khỏi lầm bầm oán trách nói: Cái gì đó Không giữ lời Bất quá Viên Kim Hạ không biết là, chờ qua hôm nay về sau, tin tức Cố Hàn Uyên lại có hồng nhan tri kỷ mới nhất định sẽ dần dần truyền ra.

Mà Viên Kim Hạ lại khó tránh khỏi thường xuyên tới Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, lại thêm ngày hôm qua nàng vẫn còn ở sòng bạc lầu hai lộ khuôn mặt.

Sớm muộn gì cũng sẽ có người đem nàng liên hệ với nhau.

Viên Kim Hạ đang oán trách, đột nhiên đầu đỉnh truyền đến một trận ôn nhu khẽ vuốt, bên tai cũng vang lên hơi lộ ra bất đắc dĩ sủng nịch thanh âm.

Sợ nàng cái Tiểu Tài Mê này, chờ nàng phá án xong xuôi ta sẽ cho nàng tất cả.

Cố Hàn Uyên đột nhiên vuốt đầu Viên Kim Hạ khiến mặt ngọc của nàng lập tức ửng hồng.

Cái ngữ khí mang theo bất đắc dĩ lại sủng nịch ấy càng làm nàng không khỏi giật mình, ánh mắt cũng không khỏi mê ly trong khoảnh khắc.

Tính cách Viên Kim Hạ rất giống phong cách nữ chính trong phim thần tượng tình yêu thanh xuân, cảm giác tùy tiện, phóng khoáng hào sảng.

Dường như trong tiềm thức nàng đã mang theo quan niệm mọi người đều bình đẳng.

Cũng vì vậy, ở giai đoạn đầu của cốt truyện, nàng và nam chính Lục Dịch chung sống không vui vẻ, thậm chí còn vì bất đồng ngôn ngữ mà bị Dương Trình Vạn tát một cái để trách mắng.

Mối quan hệ giữa Viên Kim Hạ và Cố Hàn Uyên tiến triển nhanh như vậy, một điểm rất quan trọng chính là Cố Hàn Uyên chưa bao giờ tỏ ra cao ngạo vì sự chênh lệch thân phận.

Phải biết rằng một người là nhân vật tuyệt đỉnh nổi danh khắp thiên hạ, một người lại chỉ là Tiểu Bộ Khoái không tên tuổi, mới nhậm chức ở Lục Phiến Môn.

Thế nhưng, dù Viên Kim Hạ có không để ý đến khoảng cách thân phận, vui cười giận mắng và đấu võ mồm với Cố Hàn Uyên, nàng cũng không hề bị trách cứ hay ghét bỏ.

Ngược lại, Cố Hàn Uyên trong nhiều chuyện đều sủng ái nàng.

Cái vuốt đầu dịu dàng vừa rồi càng tựa như sự cụ thể hóa của loại sủng nịch này.

Đối với Viên Kim Hạ, người từ nhỏ đã ly biệt với cha mẹ, làm sao chịu nổi điều này.

Dưỡng mẫu và sư phụ của nàng tuy cũng quan tâm nàng, nhưng không phải là loại ôn nhu như vậy.

Vì vậy, đột nhiên cảm nhận được sự ôn nhu của Cố Hàn Uyên đối với mình, khó tránh khỏi con tim rung động.

Viên Kim Hạ không khỏi cúi thấp trán, lẩm bẩm: Thật xảo quyệtCố Hàn Uyên cố ý vờ như không nghe rõ, hỏi: Nàng nói cái gì.

Không có gì.

Viên Kim Hạ tỉnh hồn lại, vội vàng phủ nhận.

Nàng như muốn che giấu ý thẹn thùng của mình, cười duyên nói: Vậy thì hẹn rồi nhé.

Cố công tử cứ chờ xem.

Ta nhất định sẽ nhanh chóng phá án cho chàng thấy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy mỉm cười gật đầu.

Bất quá, trong lòng hắn càng rõ ràng rằng Viên Kim Hạ muốn phá án không khó, nhưng muốn giải quyết sự kiện lại không dễ dàng.

Không chỉ vì võ lực của Viên Kim Hạ không thể bắt được Kim Cửu Linh, mà còn vì sau khi Nhị Nương phản bội, kế hoạch của Kim Cửu Linh chắc chắn đã thay đổi.

Nếu vẫn dùng mạch suy nghĩ cũ để phá án, chỉ sợ là sẽ chịu thiệt.

Cố Hàn Uyên không định nhắc nhở Viên Kim Hạ.

Dù sao có hắn lật tẩy, Viên Kim Hạ chỉ cần thả tay mà làm là

được.

Xét cho cùng, vụ án đạo tặc thêu hoa này chỉ là để Viên Kim Hạ khảo nghiệm và rèn luyện.

Vô luận thành công hay thất bại, đều có ích cho sự trưởng thành của Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ vừa phấn chấn tinh thần, rồi lại đột nhiên xì hơi.

Nàng phiền não nói: Nhưng bây giờ cho dù xác định đạo tặc thêu hoa là Kim Cửu Linh cũng không làm gì được hắn, vì không có chứng cứ.

Viên Kim Hạ không phải Cố Hàn Uyên, nàng còn cần quy trình chính nghĩa.

Không có chứng cứ thì không tốt để cầu viện Lục Phiến Môn, xin bắt Kim Cửu Linh.

Hơn nữa, Kim Cửu Linh có danh tiếng không nhỏ trong nội bộ Lục Phiến Môn, căn cơ cũng thâm hậu.

E là nàng vừa mới bẩm báo, đã bị Kim Cửu Linh biết được.

Cơ Dao Hoa tuy nắm giữ phần lớn Lục Phiến Môn, nhưng vẫn chưa thể làm được không bán hai giá.

Không nói gì khác, ngay cả Tứ Đại Thần Bộ ban đầu cũng rất khó xử lý.

Trước đó để đối phó thế lực nằm vùng của An gia trong Lục Phiến Môn, hai bên hợp tác rất vui vẻ.

Thế nhưng sau khi loạn lạc của An gia lắng xuống, Khát Huyết, Truy Phong đám người liền trở thành trở ngại.

May mắn là Quách Cự Hiệp đến nay vẫn còn dưỡng thương, nếu không Cơ Dao Hoa còn khó khăn hơn.

Vì vậy, Cơ Dao Hoa dù muốn chống đỡ Viên Kim Hạ, cũng cần chứng cứ và danh phận chính nghĩa mới có thể động thủ với Kim Cửu Linh.

Trừ phi Viên Kim Hạ đột nhiên nghĩ đến điều gì, đôi mắt đẹp nàng lóe lên hỏi: Cố công tử, có thể để Nhị Nương ra mặt chỉ điểm và xác nhận Kim Cửu Linh không.

Không được.

Cố Hàn Uyên bác bỏ ý tưởng của Viên Kim Hạ.

Hắn nhìn Viên Kim Hạ mặt lộ vẻ không hiểu, nửa là lừa dối, nửa là giải thích: Thứ nhất, Kim Cửu Linh tuyệt đối sẽ thề thốt phủ nhận.

Thứ hai, nếu đem những việc Nhị Nương làm truyền cho mọi người, tội lỗi của nàng cũng sẽ không nhỏ.

Đến lúc đó cho dù là vì duy trì công chính, Lục Phiến Môn cũng phải bắt nàng quy án.

Đạo lý đúng là như Cố Hàn Uyên nói.

Thế nhưng trên thực tế, cho dù Lục Phiến Môn bắt được Nhị Nương cũng chỉ là làm cho có lệ rồi thả ra.

Nguyên nhân chân chính là việc để Nhị Nương xuất hiện công khai không hợp với kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Viên Kim Hạ hiển nhiên còn chưa ý thức được mục đích của Cố Hàn Uyên và quyền thế mà hắn thực tế nắm giữ.

Viên Kim Hạ có chút ủ rũ nói: Vậy làm sao bây giờ.

Chẳng lẽ không phải là muốn tìm được vật chứng sao.

Nàng suy nghĩ một lát, lại không khỏi lẩm bẩm: Dường như cũng không phải là không thể được Chỉ cần tìm được những thứ bị Kim Cửu Linh cướp đi, tòa dinh thự Kim Cửu Linh mà Cố công tử nói

Viên Kim Hạ càng tự nói, ánh mắt càng sáng.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ đã tìm được phương hướng, thỏa mãn cười cườiVô luận là tài bảo trong bảo khố Bình Nam Vương phủ hay tiêu ngân bị cướp đi của Trấn Viễn Tiêu Cục đều không dễ di chuyển.

Nơi Kim Cửu Linh có thể giấu đồ vật là có hạn.

Mà dưới lòng đất dinh thự của Kim Cửu Linh lại có không gian không nhỏ.

Hiển nhiên tang vật đều bị giấu trong mật thất và các địa phương khác.

Đêm qua Cố Hàn Uyên sau khi cứu Nhị Nương đã không di chuyển những tang vật kia, chính là để lại cho Viên Kim Hạ dùng để phá án.

Ta sẽ đi tìm ngay bây giờ.

Viên Kim Hạ hấp tấp từ biệt rời đi.

Nhưng mà nàng vừa mới quay người, đã không khỏi dừng bước.

Chỉ vì bộ cung trang váy dài trên người suýt nữa khiến nàng trượt chân.

Viên Kim Hạ có chút tiếc nuối khẽ thở dài: Bộ y phục này quả nhiên không thích hợp hành động, vẫn là nên thay ra thôi.

Vô luận là bộ y phục Lý Hương Quân cho nàng hôm nay, hay bộ váy dài Cố Hàn Uyên tặng nàng hôm qua, nàng đều rất yêu thích.

Không chỉ tinh xảo, mà còn quý giá.

Trước đây nàng có muốn mặc cũng không mặc được.

Chương 1615

Bây giờ có cơ hội mặc, lại phát hiện không thích hợp với mình.

Viên Kim Hạ từ nỗi bi ai tự oán lập tức bình phục tâm tình, chuẩn bị đi thay quần áo.

Bất quá, ngay khi nàng xoay người, chuẩn bị rời đi, Cố Hàn Uyên đột nhiên ở sau lưng nàng ôn hòa khen: Nay Hạ, bộ y phục này của nàng rất đẹp, đàn cũng rất êm tai.

Nếu lần sau có thể một mình biểu diễn cho ta xem thì tốt hơn.

Bước chân Viên Kim Hạ đang muốn rời đi khựng lại.

Sau một lát, nàng không quay đầu lại, bỏ lại một câu: Mơ đẹp.

Dứt lời liền vội vàng chạy mất.

Bất quá, hai tai nhỏ nhắn của nàng lại một lần nữa ửng hồng, chứng tỏ tâm tình của nàng cũng không hề bình tĩnh.

Còn như rốt cuộc là vì lời ca ngợi về y phục và tiếng đàn của nàng, hay vì hắn gọi thẳng tên nàng mà nàng càng thêm e lệ, thì chỉ có nàng tự mình biết.

Yến Phỉ Phỉ ý vị sâu xa trêu ghẹo nói: Công tử, chàng có muốn để Diệu Đồng các nàng dạy Nay Hạ muội muội cách thức đúng đắn khi biểu diễn một mình không.

Cái gọi là cách thức đúng đắn đại thể đều là y phục mát mẻ đến mức dễ cảm lạnh.

Cố Hàn Uyên không để ý lời trêu đùa của Yến Phỉ Phỉ, thản nhiên phân phó: Đi gọi Tiêu Bản đến đây.

Vâng.

Chờ Tiêu Bản được Yến Phỉ Phỉ phái người gọi đến Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, câu nói đầu tiên của Cố Hàn Uyên đã khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Bản, ngươi làm ta rất không hài lòng.

Ngươi có muốn ta đổi người khác đến làm việc cho ta không.

Hắn biết rõ địa vị của mình hôm nay là từ đâu mà có.

Phải biết rằng, hắn vốn chỉ là kết giao chút thân với Nghiêm Tung, có chút dựa dẫm.

Đây cũng không phải là thế giới mà Nghiêm Tung một tay che trời trong cốt truyện.

Vì vậy, Tiêu Bản ở kinh thành, nơi quan to hiển quý khắp nơi, chẳng là gì cả, nhiều nhất chỉ là một công tử ăn chơi cấp hai mà thôi.

Thậm chí còn không thể so sánh với các công tử ăn chơi hàng đầu như Ninh Vương thế tử Chu Ủi.

Thế nhưng bây giờ hắn lại chiếm hơn nửa bang phái ngầm kinh thành.

Nhất là sau khi tiếp quản một bộ phận thế lực của Cảnh gia, thế lực dưới trướng hắn càng nhanh chóng bành trướng.

Cho dù đối với các thế lực lớn mà nói còn chưa đáng kể, nhưng cũng đã không còn là nhân vật nhỏ.

Ngay cả Nghiêm Tung, người từng là hậu trường của hắn, bây giờ cũng phải khách khí đối đãi hắn.

Và tất cả những điều này đều do Cố Hàn Uyên ban cho.

Vì vậy, khi nghe Cố Hàn Uyên lạnh giọng trách cứ, Tiêu Bản mới đặc biệt kinh sợ vô cùng.

Tiêu Bản trong lúc gấp gáp, giải thích với ngữ tốc cực nhanh: Thuộc hạ tuyệt đối không chậm trễ phân phó của công tử, bây giờ các bang phái ngầm kinh thành cũng chỉ còn mỗi Xà Vương Hắc Nhai là chưa thể chiếm lấy.

Địa hình Hắc Nhai phức tạp, long xà hỗn tạp, người ít không thể thâm nhập, người nhiều thì Kim Cửu Linh lại dẫn người đuổi chúng ta đi, nói là ảnh hưởng trị an.

Thuộc hạ đã nghĩ bắt giặc bắt vua, chỉ cần có thể bắt được Xà Vương, Hắc Nhai tự nhiên cũng có thể chiếm lấy.

Nhưng Xà Vương lão hồ ly này ẩn náu quá sâu, Hắc Nhai lại bị hắn biến thành thùng sắt.

Thuộc hạ đã phái hơn mười đợt thám tử lén lút thâm nhập vào, không có một ai trở về.

Cái gọi là Hắc Nhai kỳ thực cũng tương tự như xóm nghèo.

Theo lý mà nói, Cố Hàn Uyên không cần thiết phải hao tâm tổn trí ở loại địa phương này.

Nhưng chính là rắn có đường rắn, chuột có lối chuột.

Nhìn như tầm thường, có đôi khi lại đóng vai trò quan trọng.

Cố Hàn Uyên sẽ không để lại bất kỳ lỗ hổng nào ở kinh thành.

Sở dĩ Hắc Nhai nhất định phải chiếm, toàn bộ các bang phái ngầm kinh thành cũng phải thâu tóm.

Lời giải thích của Tiêu Bản cũng không phải không có lý.

Nếu không có Kim Cửu Linh quấy nhiễu, Xà Vương sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Kim Cửu Linh nắm được nhược điểm của Xà Vương, khiến hắn vì mình mà làm việc, cho nên mới dốc sức bảo vệ Xà Vương.

Tiêu Bản không bắt được Xà Vương là nằm trong dự liệu.

Kế hoạch ban đầu của Cố Hàn Uyên cũng là tính toán đợi sau khi Kim Cửu Linh chết rồi mới để Tiêu Bản tiếp quản Hắc Nhai, triệt để chỉnh hợp Thế Lực Ngầm kinh thành.

Bất quá, Cố Hàn Uyên đã lại vào lúc này gọi Tiêu Bản đến trách mắng một trận, tự nhiên là có nguyên nhân.

Nói đơn giản chính là Tiêu Bản có chút bành trướng, cần nhắc nhở.

Cả ngày tìm vui chơi bời, áp bức nam nữ thì cũng thôi đi.

Hắn càng lợi dụng thế lực dưới trướng để vơ vét của cải cho mình, đối với việc kinh doanh địa bàn rõ ràng không còn để tâm như trước.

Tiêu Bản tuy không phải là không thể thay thế, thế nhưng tùy tiện thay người cũng rất phiền phức.

Ít nhất cũng phải đợi hắn không còn giá trị lợi dụng nữa rồi hãy nói.

Sở dĩ trước đó Cố Hàn Uyên vẫn muốn nhắc nhở Tiêu Bản một chút, khiến hắn kiềm chế lại.

Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm Tiêu Bản vẫn còn thấp thỏm lo âu một lát, rồi mới nhàn nhạt nói: Ta không phải đã giao Thành Thị Phi cho ngươi sao.

Ở loại địa phương như Hắc Nhai, người khác lén lút thâm nhập dễ lộ sơ hở, Thành Thị Phi lại như cá gặp nước.

Để hắn lén lút thâm nhập ám sát Xà Vương không phải là được rồi sao.

Tiêu Bản nghe vậy giật mình, vô ý thức kinh ngạc hỏi: Công tử không phải rất xem trọng Thành Thị Phi sao.

Võ công tiến triển của Thành Thị Phi tuy nhanh, nhưng vẫn còn hơi yếu.

Thuộc hạ không dám phái hắn đi mạo hiểm.

Tiêu Bản tuy là một bụng ý đồ xấu, thế nhưng ngược lại trong vấn đề phòng người hắn lại không hề có tâm cơ.

Hắn căn bản không hề nghĩ đến khả năng Cố Hàn Uyên sau này sẽ dùng Thành Thị Phi để thay thế hắn.

Ngược lại, vì Thành Thị Phi là do Cố Hàn Uyên giao phó cho hắn, hắn chăm sóc Thành Thị Phi quả thực cẩn thận.

Làm sao lại nghĩ đến việc để Thành Thị Phi lén lút thâm nhập Hắc Nhai làm Thích khách, đi ám sát Xà Vương chứ.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: Xà Vương hai chân tàn tật, chỉ cần cận thân, cho dù võ công Thành Thị Phi không cao cũng đủ để giết hắn.

Huống chiHắn liếc nhìn Tiêu Bản càng lúc càng sợ hãi, ý vị sâu xa nói: Nếu như không thể làm việc cho ta thì Thành Thị Phi dù có được xem trọng thì có ích gì.

Thành Thị Phi dù sao cũng là nhân vật chính của cốt truyện, hơn nữa còn là nhân vật chính mang phong cách hài kịch.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên không cố ý nhắm vào, vận mệnh của Thành Thị Phi dù võ công không hữu dụng cũng sẽ khiến hắn gặp dữ hóa lành.

Huống chi nếu áp lực trên người Thành Thị Phi quá nhỏ, làm sao hắn lại cố gắng tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công để khai thác tiềm lực chứ.

Cố Hàn Uyên cũng không thích nhân vật chính của cốt truyện còn giữ quá nhiều dục vọng.

Bởi vì Thành Thị Phi còn liên quan đến Tố Tâm, Cố Hàn Uyên không tiện tùy tiện giết hắn.

Sở dĩ tinh thần thiến là rất cần thiết.

Cố Hàn Uyên cố ý để Tiêu Bản dẫn Thành Thị Phi chơi đùa, cũng là muốn đợi sau khi Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công phát huy tác dụng, lại cho Thành Thị Phi một loại cảm giác chán chường, dục vọng dần biến mất.

Nhưng bây giờ Thành Thị Phi thực sự nhanh chán ngán, hiệu quả của Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công vẫn còn thiếu rất nhiều.

Vì vậy, Cố Hàn Uyên gọi Tiêu Bản đến nhắc nhở một chút, cũng có ý muốn hắn thay đổi cách đối xử với Thành Thị Phi.

Đương nhiên, điều này trong mắt Tiêu Bản xem ra, Cố Hàn Uyên liền có vẻ hơi lạnh lùng vô tình.

Trong khoảng thời gian này hắn ở cùng Thành Thị Phi, rõ ràng nhất Thành Thị Phi sùng kính Cố Hàn Uyên đến mức nào.

Mở miệng ngậm miệng chính là Cố đại ca thế này thế kia.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại muốn hắn để Thành Thị Phi đi phạm hiểm khi võ công rõ ràng còn chưa đủ dùng.

Mặc dù Cố Hàn Uyên nói rất có lý, Thành Thị Phi chỉ cần có thể cận thân Xà Vương, lấy mạng hắn cũng không khó.

Đây là trên lý trí.

Còn trên tình cảm cũng khiến người ta trong lòng có chút không dễ chịu.

May mắn thay, Tiêu Bản vốn dĩ cũng không phải là người tốt đạo đức cao thượng, càng hiểu rõ nếu mình không có chỗ dùng thì nhất định sẽ bị Cố Hàn Uyên vứt bỏ.

Tiêu Bản gật đầu mạnh nói: Công tử yên tâm, thuộc hạ biết nên làm như thế nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lắc đầu, nhàn nhạt nói: Bên Xà Vương cứ kệ đi, hắn đã sắp chết rồi, Kim Cửu Linh cũng sẽ không còn là trở ngại.

Đến lúc đó ngươi phái người đánh hạ Hắc Nhai là đủ rồi.

Còn nữa, nhớ kỹ để Thành Thị Phi dẫn đội tiến vào, tóm lại là phải thấy chút máu.

Thành Thị Phi bây giờ vẫn chưa hoàn toàn chuyển biến từ tâm tính côn đồ nhỏ, sở dĩ áp lực mới có thể không đủ lớn, cần kích thích một chút.

Đi ám sát Xà Vương là một phương pháp, nhìn thấy nhiều máu cũng là một phương pháp khác.

Vâng, thuộc hạ đã biết.

Tiêu Bản trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không dám thầm mắng Xà Vương nếu đã sắp chết rồi, Cố Hàn Uyên cần gì phải vào lúc này lấy chuyện Xà Vương ra để răn dạy hắn.

Tiêu Bản cẩn thận liếc nhìn Cố Hàn Uyên thấy sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Đột nhiên hạ quyết tâm, lấy lòng nói: Công tử, thuộc hạ gần đây vô tình gặp một vị nữ tử.

Ngày thường thanh thuần xinh đẹp, tư thái cũng yểu điệu vô cùng.

Không biết công tử nhưng có hứng thú.

Thuộc hạ cũng sẽ an bài một chút để đưa nàng đến cho công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy liếc nhìn Tiêu Bản mặt lộ vẻ không muốn, nửa cười nửa không nói: Ngươi nói là đấu ve Lương Nguyệt nhi tức nổi tiếng trên phố sao.

Xác định không phải là chính mình muốn, mà là muốn tặng cho ta.

Công tử cũng biết Lương Nguyệt cùng nhi tức của hắn sao.

Tiêu Bản mở to mắt, kinh ngạc nói.

Trong lòng hắn thậm chí có chút xấu hổ.

Bởi vì Cố Hàn Uyên nói trúng tâm tư của hắn, hắn xác thực coi trọng Lương Nguyệt nhi tức.

Cố Hàn Uyên nửa cười nửa không nói: Lương Bá Nhạc sao, có chút nghe nói.

Còn nhi tức của hắn, ta ngược lại chưa từng thấy qua.

Ngươi thuê mướn Lương Nguyệt làm đấu ve cho ngươi, chẳng lẽ không phải vì coi trọng nhi tức của hắn sao.

Thật sự muốn tặng cho ta.

Dế còn gọi là dế, là một loài côn trùng nhỏ thiên sinh hiếu chiến.

Vì đặc tính này, cũng diễn sinh ra trò chơi dân gian đấu dế.

Thông thường còn kèm theo cá cược.

Tiêu Bản chính là người cuồng nhiệt yêu thích đấu dế.

Lúc không có chuyện gì làm liền thích theo người cá cược vài ván.

Mà đấu ve là chỉ những người dùng cỏ hoàng trêu chọc, chỉ huy dế vật lộn với dế của đối thủ trong bình sứ đặc chế.

Lương Nguyệt ở kinh thành có danh tiếng rất vang dội trong giới đấu ve.

Truyền thuyết có hai mươi tám năm kỷ lục bất bại, thậm chí được xưng Lương Bá Nhạc, ý nói hắn hiểu biết về dế giống như Bá Nhạc Tương Mã tài năng nhìn ngựa tốt.

Hôm nay Tiêu Bản so với trong cốt truyện càng thêm nhiều tiền lắm của.

Không chỉ số tiền cá cược khi đấu dế lớn hơn rất nhiều, mà việc thuê mướn đấu ve cũng hào phóng hơn.

Chương 1616

Với danh tiếng của Lương Nguyệt, muốn thuê mướn hắn tự nhiên giá cả xa xỉ.

Trong cốt truyện gốc, Tiêu Bản cũng chỉ là ngẫu nhiên thuê mướn mà thôi.

Bây giờ hắn lại thuê Lương Nguyệt dài hạn.

Dù sao Lương Nguyệt ngoài kỹ thuật đấu dế cao siêu, khả năng chăm sóc và bồi dưỡng dế càng mạnh.

Đơn thuần từ tỷ lệ hiệu suất giá mà nói, Tiêu Bản thuê mướn Lương Nguyệt dài hạn còn có lời hơn một chút.

Bị Cố Hàn Uyên lần nữa nhìn thấu tâm tư, Tiêu Bản càng lúng túng.

Huống chi người trong nhà biết chuyện nhà mình.

Hắn gần đây không đủ để tâm quản lý thế lực dưới trướng, đối với việc chiếm lĩnh Hắc Nhai cũng không đủ để bụng, một phần lớn nguyên nhân chính là hắn bị Lương Nguyệt nhi tức làm cho tâm thần dao động.

Hiện tại lại bị Cố Hàn Uyên nhắc đến như vậy, cho dù hắn có muốn giữ lại nàng kia cũng không dám.

Vì vậy, Tiêu Bản vội vàng tìm một cái cớ giải thích: Công tử hiểu lầm, thuộc hạ coi trọng là Phi Tướng Quân trong tay Lương Nguyệt.

Còn nhi tức của hắn, thuộc hạ chỉ là vô tình nhìn thấy.

Thuộc hạ thấy dung mạo nàng xinh đẹp, liền vẫn suy nghĩ muốn đưa nàng cho công tử.

Truyền thuyết hai mươi tám năm bất bại của Lương Nguyệt không thể nào khảo chứng, càng truyền kỳ hơn là có người nói trong tay hắn còn có một con dế sống mười năm tên là Phi Tướng Quân.

Phải biết rằng dế bình thường thọ mệnh chỉ có ba đến sáu tháng, chăm sóc tốt có lẽ có thể sống tới một năm.

Thế nhưng con dế sống thêm mười năm là tuyệt vô cận hữu, có thể coi là Linh Trùng.

Tiêu Bản nói nửa thật nửa giả.

Hắn quả thật có ý niệm muốn tặng nữ nhân cho Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng vẫn chưa gặp được người thích hợp để tặng đi.

Hay là cuối cùng lấy lòng không thành, ngược lại đắc tội Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ việc này vẫn kéo dài.

Mà Tiêu Bản ban đầu cũng đúng là coi trọng Phi Tướng Quân của Lương Nguyệt.

Khi biết truyền thuyết Phi Tướng Quân, hắn liền hỏi Lương Nguyệt về giá cả.

Đáng tiếc Lương Nguyệt vô luận Tiêu Bản ra giá cao đến mấy, đều chết cũng không bán.

Sau đó Tiêu Bản liền lùi một bước cầu việc khác, thuê Lương Nguyệt, yêu cầu hắn lại vì mình bồi dưỡng được một con Phi Tướng Quân.

Lương Nguyệt không dám quá đắc tội Tiêu Bản, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đáp ứng.

Thế nhưng trên thực tế hai người đều biết khả năng bồi dưỡng được một con Phi Tướng Quân có bao nhiêu thấp.

Lương Nguyệt ôm lòng may mắn cho rằng đợi Tiêu Bản hiểu rõ độ khó của việc bồi dưỡng được một con Phi Tướng Quân về sau sẽ tự động buông tha.

Nhưng mà Tiêu Bản cũng đã đánh lên ý đồ lừa gạt.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, hắn còn đặc biệt đi Lương Nguyệt trong nhà tìm hiểu.

Kết quả là vô tình gặp được nhi tức của Lương Nguyệt, đồng thời nhất kiến chung tình.

Nhi tức của Lương Nguyệt tên gọi là Băng Băng.

Chính là nữ tử mà Tiêu Bản rõ ràng rất yêu thích đã từng được nhắc đến, nhưng vì tình huynh đệ giả tạo của Ly Ca Cười mà nhường ra đi.

Đương nhiên, Ly Ca Cười là vì cứu người.

Thậm chí còn khiến Yến Tam Nương giả trang thành Băng Băng, suýt nữa liền muốn cùng Tiêu Bản động phòng.

Phương pháp làm của Ly Ca Cười có bao nhiêu thái quá tạm thời không bàn tới.

Tiêu Bản xác thực rất yêu thích Băng Băng, sở dĩ hắn vốn là muốn tặng nữ nhân cho Cố Hàn Uyên liền tạm thời mắc cạn rồi.

Thế nhưng mức độ yêu thích của hắn cuối cùng là có hạn.

Trong cốt truyện, hắn có thể vì một số màn biểu diễn phù phiếm của Ly Ca Cười, liền vì cái gọi là tình nghĩa huynh đệ mà chắp tay nhường cho.

Bây giờ cũng vậy, vì bị Cố Hàn Uyên vừa rồi nhắc nhở mà trong lòng chột dạ, hy vọng mượn việc tặng nữ nhân này để vãn hồi tín nhiệm của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, không nỡ thì chắc chắn vẫn không nỡ.

Cố Hàn Uyên không làm khó, vạch trần Tiêu Bản nữa, khẽ cười nói: Như vậy ngược lại cũng coi như ngươi có lòng.

Ta liền chờ tin tốt lành.

Nữ nhân tự tìm đến cửa thì không lý gì lại bỏ qua, hắn cũng lười quản Tiêu Bản sẽ dùng thủ đoạn gì.

Còn như có thể hay không khiến Ly Ca Cười hay lo chuyện bao đồng, Cố Hàn Uyên tự có biện pháp để hắn không thể quản hết được.

Đuổi đi Tiêu Bản, người đã hao tâm tổn trí muốn có được nữ tử mình yêu thích, rồi lại không thể không chắp tay đưa tiễn mà đau lòng.

Cố Hàn Uyên sau khi rửa mặt đơn giản, một lần nữa rời khỏi Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Hậu viện Túy Nguyệt Lâu.

Nhai Thừa, đứng lên thử xem.

Đem ngân châm từ trên đôi chân ngọc trắng như tuyết của Vô Tình rút xuống, Cố Hàn Uyên ôn tồn khích lệ nói.

Khoảng cách Cố Hàn Uyên lần trước trị liệu đôi chân cho Vô Tình đã có một thời gian.

Ngược lại không phải là Cố Hàn Uyên không muốn sớm một chút chữa khỏi chân tật cho Vô Tình, mà là cần một ít thời gian để Vô Tình tiêu hóa công hiệu của bản cải tiến La Ma Nội Công.

Tình trạng khôi phục đôi chân của Vô Tình rất hài lòng, lại dưới sự kích thích của ngân châm đã có đủ năng lực đứng dậy.

Cố Hàn Uyên chẩn đoán có thể đứng lên vốn là một chuyện vô cùng đáng để cao hứng, thế nhưng trên gương mặt xinh đẹp của Vô Tình lúc này lại viết đầy không lời.

Lúc này hai người đang ở trong khuê phòng của Vô Tình.

Trên người Vô Tình chỉ mặc một chiếc yếm hoa thêu màu lam nhạt.

Tứ chi trơn bóng như ngọc đều lộ ra trong không khí, tạo thành một cảnh đẹp động lòng người.

Theo lời Cố Hàn Uyên mà nói, như vậy có thể thuận tiện hắn châm kim.

Còn như Vô Tình có tin hay không thì khó nói.

Ngược lại, trong lòng tràn đầy tình lang, nàng vẫn cố nén ý thẹn thùng mà làm theo.

Đôi mắt đẹp của Vô Tình thẹn thùng, tức giận nói: Cố đại ca, chàng có thể rút tay về rồi hãy cổ vũ thiếp không.

Bầu không khí cũng mất hết rồi.

Xin lỗi.

Cố Hàn Uyên ngoài miệng nói áy náy, nhưng lại không hề có ý ngượng ngùng chút nào, hiển nhiên hoàn toàn không có thành ý.

Hắn không chỉ không thu tay về như lời nói, ngược lại còn dùng sức vuốt ve một cái ở phần bắp chân mềm mại của Vô Tình.

Làm như vậy đương nhiên khiến Vô Tình liên tục xấu hổ mà lườm nguýt.

Cố Hàn Uyên ngoài miệng lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: Muốn trách thì chỉ có thể trách đôi chân của Nhai Thừa thật đẹp, khiến người ta không kìm lòng được mà muốn sờ.

Cái đẹp trong lời nói của Cố Hàn Uyên chính là theo nghĩa đen, không phải là thô tục.

Đôi chân của Vô Tình vì thời gian dài không thấy ánh sáng, trắng nõn đến kinh ngạc.

Lại thêm dáng chân vốn đã thon dài hoàn mỹ như măng mùa xuân.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên nhất thời không kìm lòng được cũng là có thể lý giải sao.

Vô Tình bị vuốt ve giật mình, gương mặt ửng đỏ vì xấu hổ.

Vừa bực mình vừa buồn cười mà trách yêu: Vốn còn muốn tự ti một chút, bây giờ thật là không thể tự ti nổi nữa.

Chân tật tàn phế hơn mười năm khôi phục có hy vọng, lại có tình lang bầu bạn.

Tuy tình lang này phong lưu phóng khoáng, không thể chỉ yêu một mình nàng.

Thế nhưng bây giờ mọi thứ xung quanh đều phát triển theo chiều hướng tốt, đều là nhờ ơn của hắn.

Vì vậy, trong lòng Vô Tình kỳ thực cũng chẳng có bao nhiêu oán niệm.

Có được có mất, nàng rất thỏa mãn.

Vô Tình vốn thanh lãnh cô tịch, nay trong tính cách nàng lại thêm vài phần rộng rãi.

Nàng cũng biết dùng vẻ đẹp để đùa giỡn một chút để hóa giải sự thẹn thùng của mình.

Còn như cái gọi là tự ti trong miệng nàng tự nhiên là đã không còn.

Dù sao Cố Hàn Uyên lần trước khi chữa trị cho nàng đã đủ để bày tỏ sự yêu thích đối với đôi chân của nàng.

Mặc dù nhiều ngày đã trôi qua, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại, nàng vẫn sẽ cảm thấy nhũn cả người, nóng bừng.

Đặc biệt lúc này đang bị Cố Hàn Uyên nhẹ nhàng vuốt ve phần bên trong đùi, càng không khỏi truyền đến một loạt tê dại và nóng bỏng.

Càng làm cho Vô Tình cảm thấy muốn chết là Cố Hàn Uyên dường như có ý được voi đòi tiên.

Phải biết rằng nàng lúc này chỉ mặc duy nhất một cái yếm, nếu tiếp tục nữa thì có thểTâm hoảng ý loạn, Vô Tình vội vàng hô dừng lại, cố ý giả vờ dáng vẻ đáng thương cầu xin: Cố đại ca, chàng trước hết hãy để thiếp đứng lên thử xem được không.

Thiếp đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cũng không vạch trần diễn xuất giả dối đến mức không thể giả hơn được nữa của Vô Tình.

Cười khẽ một tiếng, thuận thế rút tay về.

Vô Tình cảm giác được bàn tay to lớn nóng bỏng từ trên đùi nàng rút ra, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng oán trách nhưng lại kiều mị trắng muốt liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Sau đó liền thử muốn đứng lên.

Bất quá Vô Tình dù sao cũng ngồi liệt nhiều năm như vậy, cho dù hai chân đã khôi phục tri giác, nhưng từ lâu đã không còn ký ức cơ bắp về việc đứng yên.

Loạng choạng dưới, suýt nữa ngã sấp mặt.

May mắn thay Cố Hàn Uyên tay mắt lanh lẹ đỡ lấy Vô Tình, hơi trách cứ nói: Cẩn thận một chút, không cần vội vàng như vậy.

Vô Tình gương mặt ửng đỏ gật đầu nói: Thiếp biết rồi.

Cố đại ca, chàng giúp thiếp một chút.

Cái dáng vẻ thiếu nữ quật cường trước đây đã không thấy bóng dáng.

Hôm nay Vô Tình đã có thể thẳng thắn cầu xin sự giúp đỡ từ tình lang.

Cố Hàn Uyên đối với thái độ của Vô Tình rất hài lòng, ôn nhu đỡ lấy nàng chậm rãi làm quen với cảm giác đứng yên.

Vô Tình dưới sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên dần dần tìm lại được thói quen dùng hai chân đứng yên.

Loại cảm giác này xa lạ mà quen thuộc.

Khi còn nhỏ nàng hai chân không bị thương, cũng có thể đi lại như người bình thường, sở dĩ cảm thấy quen thuộc.

Thế nhưng hơn mười năm đều không làm đến nơi đến chốn, lại làm nàng cảm thấy xa lạ.

Khi Cố Hàn Uyên thấy không tệ, buông tay ra, Vô Tình rốt cuộc dựa vào sức lực của chính mình đứng lên.

Nàng cúi đầu nhìn đôi chân thẳng tắp xanh non, ngón chân như búp sen khẽ cong rồi thả lỏng, tựa như đang thích ứng với hoàn cảnh mới.

Cố Hàn Uyên khóe miệng mỉm cười nhìn Vô Tình lúc này đang ngẩn ngơ thất thần.

Vô Tình khi ngồi trên xe lăn liền tựa như mỹ nhân ốm yếu.

Mà khi nàng đứng lên, khí tức thanh xuân nhất thời đập vào mặt.

Suy nghĩ kỹ một chút, Vô Tình cũng bất quá chỉ là một thiếu nữ đôi mươi mà thôi.

Chỉ là quá nhiều khổ cực trước đây đã khiến nàng không thể không khoác lên từng lớp từng lớp màu sắc tự vệ trên vẻ ngoài mảnh mai của mình.

Lúc này khi cởi bỏ đi từng lớp màu sắc tự vệ đó, trên gương mặt xinh đẹp của Vô Tình lặng lẽ rơi xuống hai hàng lệ thanh.

Là chuyện đáng cao hứng, tại sao còn khóc vậy.

Cố Hàn Uyên ôm vai Vô Tình, ôn tồn an ủi nói.

Vô Tình nghe vậy từ nỗi thương cảm mà hồi phục tinh thần, vội vàng lau đi vệt nước mắt còn vương trên gương mặt xinh đẹp, giương lên một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, nín khóc mỉm cười nói: Cố đại ca, thiếp đây cũng là vì thật sự cao hứng.

Mặt vương lệ ngân, rồi lại giơ lên nụ cười rạng rỡ, Vô Tình nhìn thật minh diễm động nhân.

Cố Hàn Uyên xòe bàn tay ra, ôn nhu lau sạch sẽ vệt nước mắt còn vương trên gương mặt xinh đẹp cho Vô Tình.

Chương 1617

Ngoài miệng lại cố tình phá hỏng bầu không khí, cười trêu chọc nói: Chỉ là có thể đứng lên liền rơi nước mắt, vậy nếu đợi Nhai Thừa nàng có thể chạy nhảy được thì không phải gào khóc ầm ĩ sao.

Lời vừa nói ra, cái loại bầu không khí thương cảm lại cảm động trong lòng Vô Tình nhất thời bị phá hỏng không còn một mảnh.

Vô Tình trừng mắt Cố Hàn Uyên không biết nói gì, oán trách nói: Cái gì mà chạy nhảy được chứ.

Thiếp lại không phải là trẻ con.

Cố Hàn Uyên không để ý lời oán trách của Vô Tình, cười cợt nói: Nhai Thừa chẳng lẽ không muốn học khinh công sao.

Học khinh công có thể không phải chính là đang chạy đang nhảy sao.

Vô Tình nghe vậy, đôi mắt đẹp nhất thời toát ra ánh mắt mơ ước.

Chân què sau đó ngay cả đi lại như người bình thường cũng không làm được, Vô Tình ngưỡng mộ nhất chính là người có khinh công giỏi.

Tuy niệm lực khống chế xe lăn của nàng tốc độ cũng không chậm, nhưng hiển nhiên không thể so sánh với khinh công phiêu dật.

Tựa hồ là tưởng tượng một chút tình hình mình dùng khinh công hành động, trên gương mặt xinh đẹp của Vô Tình hiện lên một vẻ kích động, cười duyên hỏi: Chờ thiếp chân lành lặn rồi, Cố đại ca, chàng có thể dạy thiếp khinh công không.

Tình lang của mình chính là người giỏi khinh công, Vô Tình tự nhiên không có lý do gì bỏ gần tìm xa.

Hơn nữa nàng cũng vô cùng khao khát loại khinh công thần tốc không mang theo nửa phần khói lửa trần gian của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nói: Đương nhiên có thể.

Sở dĩ Nhai Thừa, nàng phải sớm ngày dưỡng chân cho tốt mới được.

Vâng.

Vô Tình khéo léo đáp lời.

Sau đó nàng vô cùng tự nhiên ngồi xuống trên đùi Cố Hàn Uyên.

Dù sao cũng là lần đầu tiên đứng thẳng sau nhiều năm như vậy, vì vậy Vô Tình rất nhanh cũng cảm thấy mệt mỏi.

Vì Cố Hàn Uyên vừa căn dặn, nên nàng cũng không tính miễn cưỡng bản thân.

Bất quá Vô Tình rốt cuộc là có chút kích động, không cẩn thận quên đi một vài vấn đề.

Mãi đến khi bàn tay to lớn của Cố Hàn Uyên vòng lấy eo nàng, nàng mới phản ứng kịp.

Vô Tình gương mặt đỏ bừng thì thầm nói: Cố đại ca, chàng chạm vào thiếp.

Suy nghĩ đến y phục của nàng lúc này, cảm giác tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Nóng bỏng như bàn ủi, lại khiến người ta ngượng ngùng.

Cái này không thể trách Cố Hàn Uyên.

Sau khi Vô Tình có thể độc lập đứng thẳng, hắn liền đứng sau lưng nàng canh giữ.

Như vậy liền không thể không nhìn thẳng phong cảnh hai bên sau lưng Vô Tình.

Trong lúc khẽ run, rất động lòng người.

Cố Hàn Uyên vén lên một góc cái yếm hoa thêu màu lam nhạt, cười trêu nói: Không thích sao.

Hô hấp của Vô Tình nghẹn lại, ngay sau đó liền trở nên có chút nặng nề.

Nàng vô lực tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, thì thầm khẽ như tiếng muỗi kêu: Nếu là Cố đại ca nói, thiếp sẽ không không thíchVô Tình kiều mị nói lời động tình.

Khiến người ta không khỏi hoài nghi nàng có xứng với cái tên Vô Tình vô tình hay không.

Dáng vẻ nhiệt tình như vậy, sao lại Vô Tình được.

Đạt được sự cho phép của Vô Tình, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không mềm tay.

Một lúc lâu sau, Vô Tình đột nhiên vô lực ngửa tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Môi anh đào khẽ hé, thở nhẹ không ngớt.

Vô Tình bình phục lại thân thể mềm mại khẽ run, đôi mắt đẹp ướt át lóe lên gợn sóng, hỏi: Cố đại ca, chàng muốn thiếp sao.

Gương mặt thanh lãnh lại thanh thuần của Vô Tình, khi nói lời động tình, hiện lên vẻ mị hoặc đến lạ thường.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi bị nàng mê hoặc.

Bởi vậy Vô Tình rất nhanh cảm nhận được biến hóa.

Gương mặt vốn đỏ ửng càng thêm phi hồng, trong ánh mắt cũng long lanh hơn vài phần.

Cố Hàn Uyên vuốt ve đùi Vô Tình, cảm nhận tình huống khôi phục của nàng.

Sau một lát, Cố Hàn Uyên đành tiếc nuối nói: Vẫn chưa được, kinh mạch hai chân của nàng vừa mới được nối liền, không chịu nổi xung kích lớn.

Lời nói quá thẳng thừng khiến gương mặt Vô Tình càng đỏ hơn.

Nhưng đôi mắt đẹp của nàng vẫn không khỏi lộ ra vài phần tiếc nuối.

Kể từ khi Cố Hàn Uyên vì nàng mà đối đầu với Chu Hậu Chiếu, đồng thời còn vì nàng sắp xếp xong xuôi phương pháp trị liệu hai chân, nàng đã hoàn toàn sa vào lưới tình.

Nói nàng muốn sinh con cho Cố Hàn Uyên có lẽ hơi quá, dù sao nàng còn rất trẻ.

Nhưng nói nàng tùy thời chuẩn bị trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên thì tuyệt không quá đáng.

Vô Tình vốn là ngoài lạnh trong nóng, một khi đã nhận định người trong lòng thì dám yêu dám hận.

Vì thế nàng thậm chí không ngại ngùng đi thỉnh giáo Thiếu Nữ Xinh Đẹp rất nhiều kiến thức.

Kết quả một thân Đồ Long Kỹ lại không có đất dụng võ.

Vô Tình càng nghĩ càng thấy không cam lòng.

Cuối cùng dứt khoát đẩy mạnh bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên đang vuốt ve mình, thẹn quá hóa giận mắng: Chơi đùa hăng say như vậy, trước khi kết thúc lại nói không được.

Chàng không phải đang khiến ta khó chịu sao.

Ném ra một câu lời lẽ hổ lang, Vô Tình thở phì phò quay đầu đi chỗ khác, ra vẻ không muốn phối hợp Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế nhất thời dở khóc dở cười, hơi bất đắc dĩ nói: Ta làm vậy là để tránh ảnh hưởng đến việc khôi phục hai chân của nàng.

Nàng xem, ta đâu có không nhịn được khổ cực.

Vô Tình nghe vậy nhất thời trầm mặc.

Kỳ thực nàng vừa dứt lời đã hối hận.

Nàng đâu phải là người không hiểu chuyện, sao lại không biết dụng tâm lương khổ của Cố Hàn Uyên.

Chung quy là bởi vì vừa rồi cuối cùng có thể tự mình đứng lên, lại thêm sự trêu chọc của Cố Hàn Uyên, mới khiến nàng nhất thời kích động.

Đợi nàng bình tĩnh lại, mới nhận ra mình rốt cuộc đã nói ra bao nhiêu lời xấu hổ.

Sau đó lại nghe được Cố Hàn Uyên thản nhiên nói hắn cũng đang kiềm chế.

Điều này không nghi ngờ gì là cho Vô Tình một bậc thang để xuống.

Vô Tình khẽ động đậy, cảm nhận Cố Hàn Uyên đang nộ tích bừng bừng phấn chấn như thế nào.

Gương mặt đỏ bừng đồng thời cũng có chút không đành lòng để Cố Hàn Uyên cùng nàng chịu khổ.

Vì vậy nàng không khỏi nhỏ giọng đề nghị: Đừng bận tâm, Cố đại ca đi tìm Thiếu Nữ Xinh Đẹp đi.

Vô Tình tuy đã nhận ra Đinh Đương và Linh Nhi đều có liên quan đến Cố Hàn Uyên, thế nhưng gặp phải chuyện như vậy, nàng trong tiềm thức vẫn ưu tiên chọn để Cố Hàn Uyên đi tìm mẹ nàng.

Thiếu Nữ Xinh Đẹp đối với nàng vừa là cô vừa là mẹ, thân cận nhất.

Trước đây tuy vì Cố Hàn Uyên mà hai người từng có không ít hiểu lầm, tranh giành tình nhân, nhưng đến bây giờ, ngược lại trở thành những người không cần phải cố kỵ lẫn nhau nhất.

Nếu không phải vậy, Vô Tình cũng sẽ không đi thỉnh giáo Thiếu Nữ Xinh Đẹp các loại kiến thức.

Đương nhiên, Thiếu Nữ Xinh Đẹp trên thực tế hiểu biết cũng không nhiều, đều là Cố Hàn Uyên cầm tay chỉ dạy.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: Nhai Thừa nàng đang cần ta làm bạn, ta sao có thể rời đi.

Vô Tình nghe vậy trong lòng ngọt ngào.

Tình lang ở bên cạnh luôn là khiến người ta cảm động nhất.

Huống chi như Cố Hàn Uyên nói, Vô Tình lúc này xác thực cần có người bầu bạn.

Bằng không Vô Tình vốn đã có bất mãn, lại một mình một chỗ khó tránh khỏi trống rỗng cô tịch.

Vô Tình vô thức đang định ngả vào lòng hắn khuyên thêm vài câu, liền nghe được Cố Hàn Uyên cười đùa: Hơn nữa, lúc này đã sắp chính ngọ, chính là giờ cơm rồi.

Túy Nguyệt Lâu sinh ý dù tốt, Thiếu Nữ Xinh Đẹp cũng không rảnh phản ứng ta đâu.

Lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên khiến Vô Tình nghe xong không biết nói gì.

Bất quá nàng lại không tin thật.

Bởi vì Thiếu Nữ Xinh Đẹp cũng không biết từ chối Cố Hàn Uyên.

Cho dù sinh ý ở Túy Nguyệt Lâu có tốt đến mấy, nàng cũng sẽ ưu tiên bầu bạn Cố Hàn Uyên.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên chỉ là muốn dùng phương thức này để nàng trong lòng bớt đi gánh nặng.

Cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, Vô Tình do dự một chút, đột nhiên từ trong lòng hắn trượt xuống, hơi ngẩng đầu lên, mặt mang đỏ ửng dịu dàng nói: Cố đại ca tâm ý của chàng thiếp thân đã rõ.

Nếu không vì Cố đại ca làm chút gì, thiếp chẳng phải là quá bất tận trách rồi sao.

Giọng Vô Tình càng nói càng hàm hồ.

Nhưng ẩn chứa tràn đầy tâm ý và tình ý.

Lạ rồi quen.

Lần thứ hai hầu hạ Cố Hàn Uyên, Vô Tình rõ ràng thuần thục hơn rất nhiều.

Thế cho nên Cố Hàn Uyên trong chốc lát liền vui vẻ nheo mắt lại, lười biếng tựa vào đầu giường.

Tiện tay khẽ vuốt mái tóc của Vô Tình, ngẫu nhiên cũng sẽ căn cứ cảm nhận mà đưa ra vài lời chỉ điểm, yêu cầu.

Vô Tình lúc này trong lòng đang nồng tình mật ý.

Vì vậy đối với những yêu cầu hợp lý hay không hợp lý của Cố Hàn Uyên đều thuận theo đồng ý, một mình tiếp nhận tất cả.

Chương 1618

Không biết đã qua bao lâu, trong phòng vang lên một trận ho nhẹ hơi khó chịu.

Vô Tình tặng Cố Hàn Uyên liên tiếp những cái liếc mắt kiều mị, đôi môi anh đào khẽ mím, hờn dỗi nói: Cố đại ca bây giờ đã hài lòng chưa.

Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng vừa cười vừa nói.

Kỳ thực muốn nói khoái lạc đến mức nào thì cũng không đến nỗi, dù sao vẫn còn thiếu một chút.

Bất quá khiến một thiếu nữ vốn thanh lãnh, cô tịch trở nên ngoan ngoãn phục tùng, cảm giác thành tựu trong lòng càng cao.

Huống chi Vô Tình cũng xác thực dụng tâm đang học, đang cố gắng.

Vô Tình nhịn không được lộ ra nụ cười rạng rỡ trên mặt, cố ý nghiêm mặt nói: Nếu đã hài lòng, Cố đại ca liền ra ngoài tìm Thiếu Nữ Xinh Đẹp đi.

Ta muốn nghỉ ngơi.

Dứt lời, nàng tự nhiên nằm lại trên giường hẹp, xoay người quay lưng về phía Cố Hàn Uyên, để lại một bóng lưng yểu điệu lại linh lung.

Cố Hàn Uyên thấy thế trong lòng buồn cười.

Vô Tình đây là đang để dành hàng cho Thiếu Nữ Xinh Đẹp sao.

Đây coi là tình mẫu tử thâm sâu hay tình tỷ muội thâm sâu đây.

Cố Hàn Uyên vừa nghĩ miên man, vừa tiện tay nhặt lên chiếc yếm màu xanh nhạt không biết từ lúc nào đã rơi trên mặt đất, trêu chọc nói: Nhai Thừa nàng nghỉ ngơi thật tốt, cái này ta liền mang đi cho Thiếu Nữ Xinh Đẹp giúp nàng giặt rửa.

Vô Tình nghe vậy giật mình, trong lòng thẹn thùng đang định gọi Cố Hàn Uyên lại.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên đã thi thi nhiên rời đi từ lúc Vô Tình muốn xoay người trợn mắt nhìn.

Cố Hàn Uyên rời khỏi phòng Vô Tình, ở trong viện cùng Tiểu Phi đang canh chừng trò chuyện vài câu.

Tiểu Phi được Cố Hàn Uyên thỉnh thoảng cho linh khí tẩm bổ, không chỉ lông vũ trên người càng thêm sáng bóng, mà linh trí cũng trở nên ngày càng cao.

Tiểu Phi dùng tiếng kêu trong trẻo hướng về phía Cố Hàn Uyên một trận ríu rít.

Nghe hiểu lời của Tiểu Phi, Cố Hàn Uyên nhất thời đầu đầy hắc tuyến, có chút không nói nên lời: Để ngươi giúp canh chừng quả thực vất vả cho ngươi, được lợi lộc cũng là đúng rồi, linh khí cũng có thể cho ngươi thêm một chút.

Thế nhưng.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Cố Hàn Uyên không khỏi vỗ trán nói: Tiểu Phi ngươi muốn đẻ trứng có liên quan gì đến ta.

Muốn tìm cũng nên đi tìm đồng loại chim của ngươi mới đúng chứ.

Cố Hàn Uyên thường xuyên biết mình sẽ phiền não vì sức hút của bản thân đối với giống cái là thông sát.

Cứ như con Thiểm Điện Điêu trước đây vậy.

Mà Tiểu Phi từ lần đầu tiên gặp mặt đã đặc biệt thân cận Cố Hàn Uyên.

Lý do đại khái vẫn là mang theo linh khí gây họa.

Tiểu Phi đột nhiên muốn tìm bạn, hơn phân nửa là bởi vì trong khoảng thời gian gần đây quan hệ thân mật giữa Cố Hàn Uyên với Vô Tình và Thiếu Nữ Xinh Đẹp đều lọt vào mắt nàng.

Tương tự như một loại hành vi bắt chước.

Bản thân Tiểu Phi đối với sự khác biệt loài có lẽ cũng không có khái niệm rõ ràng.

Mở linh trí, thế nhưng không hoàn toàn mở.

Tiểu Phi nghe Cố Hàn Uyên từ chối, nhưng vẫn một bộ dáng vẻ ríu rít có lý lẽ: Chúng nó xấu xí quá, không có chàng đẹp bằng.

Cố Hàn Uyên dở khóc dở cười.

Bất quá ý tưởng của Tiểu Phi ngược lại cũng không phải không thể hiểu được.

Lông vũ của Tiểu Phi mơ hồ lóe lên ngân hôi sắc lưu quang, mềm mượt dị thường.

Tứ chi tinh tế nhỏ nhắn, đường nét ưu mỹ.

Nếu như trưởng thành tương tự con người, Tiểu Phi hẳn là một đại mỹ nhân dáng loli.

Lại thêm sự chênh lệch chỉ số IQ lớn với đồng loại, Tiểu Phi sẽ ghét bỏ đồng loại như vậy thì cũng không kỳ quái.

Nói cách khác, một nữ tử xinh đẹp lại thông tuệ trong tình huống bình thường đều sẽ không thích một nam nhân vừa xấu vừa tồi tệ phải không.

Càng sẽ không khi muốn sinh con lại nghĩ đến đối phương.

Cố Hàn Uyên có thể lý giải, nhưng không thể chấp nhận.

Chẳng nói gì khác, cái đầu nhỏ nhắn yếu ớt của Tiểu Phi như vậy, muốn hắn đâm vào chỗ nào.

Thật nếu để Cố Hàn Uyên chọn, hắn thà chọn Thiểm Điện Điêu.

Đáng tiếc Thiểm Điện Điêu lại không biết suy nghĩ của Cố Hàn Uyên, nếu không sợ rằng sẽ từ Côn Lôn Thiên Trì nơi nàng đang tu hành mà chạy vội tới mất.

Mà Cố Hàn Uyên lại không tiện cưỡng ép từ chối Tiểu Phi.

Tiểu Phi đã mở linh trí, nếu bị từ chối một cách vô lý, chỉ sợ sẽ thương tâm.

Cố Hàn Uyên thoáng suy nghĩ qua đi, cảm thấy có lẽ làm cho Tiểu Phi triệt để khai trí mới là biện pháp.

Bởi vì vừa mới nghĩ đến Thiểm Điện Điêu, Cố Hàn Uyên nhất thời hồi tưởng lại chuyện xảy ra ban đầu ở Tây Hạ.

Thiểm Điện Điêu luyện công pháp sai lầm, tẩu hỏa nhập ma.

Cố Hàn Uyên vì cứu nàng, đã truyền dạy Vạn Tượng Âm Dương Quyết cho nàng.

Sau đó Thiểm Điện Điêu coi như triệt để khai trí, tư duy cũng bắt đầu gần với con người.

Đồng thời hiểu được cái gì gọi là khác biệt loài.

Kể từ đó về sau, Thiểm Điện Điêu không còn dán lấy Cố Hàn Uyên nữa.

Ngược lại dồn tất cả tâm tư vào tu luyện.

Bây giờ càng là đã được đệ tử Linh Thứu Cung dẫn tới Côn Lôn Thiên Trì nơi linh khí càng thêm dồi dào để tu luyện.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất là vui mừng.

Tuy nói khi Cố Hàn Uyên rời Tây Hạ, ánh mắt u oán của Thiểm Điện Điêu lúc ly biệt giống như nữ tử khiến người ta có chút tê cả da đầu.

Cố Hàn Uyên lừa Tiểu Phi nói: Ta dạy cho ngươi một môn công pháp, nếu như có thể luyện đến mức khiến ta hài lòng, thì ta sẽ đồng ý ngươi, thế nào.

Có hài lòng hay không, chẳng phải đều do Cố Hàn Uyên quyết định sao.

Cố Hàn Uyên quyết định làm cho Tiểu Phi cảm thụ một chút chỗ hiểm ác đáng sợ của con người.

Tiểu Phi nào biết Cố Hàn Uyên ngay cả một con chim nhỏ cũng lừa gạt.

Vui sướng lại kích động nhảy tới nhảy lui bên cạnh Cố Hàn Uyên, trong miệng còn minh réo không ngừng, phảng phất đang thúc giục Cố Hàn Uyên nhanh lên dạy nàng, nàng muốn sớm ngày học được vậy.

Cố Hàn Uyên xòe bàn tay ra, bắt lấy Tiểu Phi vẫn còn đang hăng hái nhảy nhót.

Xách lên tay quan sát tỉ mỉ đồng thời, cũng cảm giác tình huống thân thể của nàng.

Kinh mạch có thể vận hành công pháp là tồn tại.

Chỉ là vừa nhỏ mịn, lại rất thưa thớt.

Một chút không cẩn thận thì có thể bị đứt kinh mạch, bạo thể mà chết.

Vì vậy Tiểu Phi ở thời gian mới bắt đầu tu luyện nhất định phải do Cố Hàn Uyên đích thân phụ trợ giúp đỡ mới được.

Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể vạn vô nhất thất, bị Tiểu Phi một trận yếu ớt kêu to gọi lấy lại tinh thần.

Hắn nhìn thoáng qua, nhất thời buồn cười nói: Chỉ thấy Tiểu Phi khép đôi cánh trước người, che lấy phần bụng, bộ dáng kia cùng thiếu nữ sợ hãi bị xâm phạm không khác gì.

Che cái gì mà che.

Ngươi không phải còn nói muốn cho ta đẻ trứng sao.

Tiểu Phi nghe vậy nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, ánh mắt linh động lóe lên vẻ hoang mang khó hiểu.

Dù sao nàng thấy Vô Tình chính là làm như thế.

Cố Hàn Uyên lười để ý con Tiểu Phi rõ ràng không có lòng xấu hổ, nhưng lại đang làm nũng diễn trò này.

Trực tiếp giảng giải Vạn Tượng Âm Dương Quyết.

Có lẽ là một loại bản năng.

Tiểu Phi sau khi nghe Vạn Tượng Âm Dương Quyết đột nhiên ngừng làm ầm ĩ, trở nên vô cùng chuyên chú chăm chú.

Chương 1619

Cố Hàn Uyên thấy thế thỏa mãn cười cười.

Càng phát ra dụng tâm vì Tiểu Phi tỉ mỉ giảng giải.

Dù sao Tiểu Phi muốn học Vạn Tượng Âm Dương Quyết nhất định là phải trải qua bộ phận sửa đổi.

Cũng may từng có kinh nghiệm với Thiểm Điện Điêu, Cố Hàn Uyên sửa đổi rất ung dung.

Tiểu Phi dưới sự giáo dục và giúp đỡ của Cố Hàn Uyên, rất nhanh liền nhập môn.

Trùng hợp cũng chứng minh Tiểu Phi mặc dù chỉ là một con chim nhỏ, nhưng tư chất lại tương đối khá.

Ngược lại cũng bình thường.

Nếu không phải vậy, cho dù có linh khí tẩm bổ, Tiểu Phi cũng sẽ không dễ dàng khai trí.

Cố Hàn Uyên thấy Tiểu Phi đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, dần nhập cảnh giới bắt đầu tu luyện, tiện tay đưa nàng vào trong quần áo mang theo.

Miễn cho nàng trong quá trình tu luyện bị quấy rầy.

Cố Hàn Uyên ở chỗ Tiểu Phi lại mất không ít thời gian.

Chờ hắn đi tới hậu viện Túy Nguyệt Lâu tửu lầu, đã qua giờ cơm, khách nhân cũng cơ bản đã đi hết.

Cố Hàn Uyên vừa từ hậu viện đi tới, Đinh Đương lanh mắt nhất thời mừng rỡ hô: Cố đại ca.

Chàng đến rồi.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu, đi về phía đám người.

Vẫn là đội ngũ Thần Hầu Phủ như cũ.

Thiếu Nữ Xinh Đẹp, Đinh Đương, Linh Nhi tam nữ, cùng với Đại Lang, Đại Dũng, Thiết Thủ và Thôi Lược Thương.

Ngoài ra, Gia Cát Chính Ngã cũng ở đây.

Lúc này đám người đang vây quanh bàn ăn lẩu.

Cố Hàn Uyên biết mà còn hỏi: Gia Cát tiên sinh, có mấy ngày không gặp phải không.

Trên triều đình bây giờ trăm phế đãi hưng, Gia Cát tiên sinh thân là Thái Phó, sao lại có lúc rảnh rỗi đến Túy Nguyệt Lâu vậy.

Gia Cát Chính Ngã nghe vậy cười khổ một cái, u u khẽ thở dài: Một lời khó nói hết.

Kỳ thực chủ yếu hơn chính là bất tiện nói ở đây.

Hắn cũng không muốn kéo Thiếu Nữ Xinh Đẹp cùng các nàng vào vòng xoáy.

Cố Hàn Uyên giả vờ hiểu rõ hơi gật đầu, không vội hỏi lại.

Mà lúc này từ khi Cố Hàn Uyên đi ra, ánh mắt sẽ không rời khỏi hắn, Thiếu Nữ Xinh Đẹp cuối cùng có cơ hội hỏi ra chuyện nàng quan tâm.

Cố công tử, tình huống của Vô Tình thế nào.

Trị liệu đến đâu rồi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên, quan hệ vốn thân cận của Thiếu Nữ Xinh Đẹp và Vô Tình càng thêm mật thiết.

Đã là cái nữ, cũng là tỷ muội.

Thậm chí có thể khiến Thiếu Nữ Xinh Đẹp tạm thời gác lại sự lưu ý đối với Cố Hàn Uyên, đi trước quan tâm tình huống của Vô Tình.

Cố Hàn Uyên không câu nệ, thi thi nhiên cười nói: Vô Tình đã có thể đứng lên.

Lại tĩnh dưỡng, trị liệu một đoạn thời gian thì có thể tự do hành động.

Lời vừa dứt, nhất thời vang lên tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi, đều đang vì Vô Tình cảm thấy vui vẻ.

Đinh Đương một bên bất động thanh sắc đối với Cố Hàn Uyên đưa tình, một bên lớn tiếng tán dương: Cố đại ca thật sự là quá lợi hại.

Tật chân ngồi liệt bao nhiêu năm của Vô Tình tỷ tỷ cũng có thể chữa khỏi.

Phối hợp với tiểu biểu tình của nàng, cũng không biết nàng nói Cố Hàn Uyên lợi hại rốt cuộc có phải là chữa khỏi Vô Tình hay không.

Mà thái độ của Thiếu Nữ Xinh Đẹp liền mịt mờ hơn nhiều.

Nàng ôn nhu nói lời cảm ơn: Cố công tử, cảm ơn chàng đã trị liệu cho Vô Tình.

Khác với lời cảm tạ hơi bình thường trong miệng nàng, đôi mắt đẹp của nàng lại tràn đầy nhu tình.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Gia Cát Chính Ngã đang mang vẻ mặt vui mừng tương tự, nhất thời hiểu rõ.

Thiếu Nữ Xinh Đẹp đây là còn chưa ngả bài chuyện giữa bọn họ với Gia Cát Chính Ngã.

Suy nghĩ một chút cũng phải, Thiếu Nữ Xinh Đẹp xác thực rất khó nói ra miệng với Gia Cát Chính Ngã.

Nàng đã khổ sở chờ Gia Cát Chính Ngã nhiều năm như vậy, bây giờ lại nói thay lòng đổi dạ liền biến tâm.

Hơn nữa Thiếu Nữ Xinh Đẹp thích vẫn là một người nhỏ hơn bọn họ rất nhiều, hoàn toàn không phải một thời đại như Cố Hàn Uyên.

Điều này có bao nhiêu khiến người ta khó có thể chấp nhận thì không nói.

Thiếu Nữ Xinh Đẹp cũng không muốn cho Cố Hàn Uyên thêm phiền phức.

Dù sao bây giờ Cố Hàn Uyên và Gia Cát Chính Ngã đang có hợp tác.

Nếu như Thiếu Nữ Xinh Đẹp ngả bài, tất nhiên sẽ ảnh hưởng quan hệ của song phương.

Hơn nữa Thiếu Nữ Xinh Đẹp mặc kệ ngả bài hay không, đối với nàng đều không có ảnh hưởng thực chất.

Dù sao Gia Cát Chính Ngã từ trước đến nay sẽ không đáp lại tâm ý của nàng, nàng ngả bài hay không lại có ý nghĩa gì.

Hai người ở chung vẫn là trước sau như một không can thiệp chuyện của nhau.

Thiếu Nữ Xinh Đẹp suy tính thập phần thấu triệt.

Nếu cái gì cũng không biết ảnh hưởng, vậy sao không toàn bộ như cũ.

Còn bớt nhiều phiền toái.

Duy nhất đối với Thiếu Nữ Xinh Đẹp có ảnh hưởng chính là không dễ dàng làm chúng trước mặt mọi người thân thiết với Cố Hàn Uyên.

Bất quá với da mặt của nàng, bản thân cũng không làm được chuyện như vậy.

Nàng càng muốn như bây giờ, dùng ánh mắt đầy nhu tình nhìn trộm.

Tuy không rõ ràng, nhưng tình ý kéo dài, khiến người ta rung động.

Tóm lại Cố Hàn Uyên tiếp nhận được ánh mắt ý bảo của Thiếu Nữ Xinh Đẹp, trả lời bằng một ánh mắt Nhớ trở về đền bù cho ta.

Chọc cho Thiếu Nữ Xinh Đẹp kìm lòng không đặng mặt mày đỏ hồng.

Thiếu Nữ Xinh Đẹp vừa oán trách vừa bất đắc dĩ, nhưng vẫn không lay chuyển được yêu cầu của tình lang.

Tránh tầm mắt của mọi người, nàng lặng lẽ gật đầu.

Có lẽ là suy nghĩ đến cảnh tượng có thể sẽ xuất hiện, Thiếu Nữ Xinh Đẹp trong lòng e lệ không dám lên tiếng nữa.

Chỉ là đôi mắt đẹp vẫn không rời Cố Hàn Uyên nửa khắc, trong ánh mắt thường thường liền sẽ hiện lên một vệt thủy quang.

Gia Cát Chính Ngã còn không biết Thiếu Nữ Xinh Đẹp từng cho rằng sẽ vĩnh viễn chờ đợi hắn đã biến thành hình dạng khác.

Hắn lúc này đồng dạng đang vì Cố Hàn Uyên diệu thủ hồi xuân mà cảm thấy tán thán.

Gia Cát Chính Ngã thở dài nói: Vô Tình cô nương này rất quật cường.

Chuyện năm đó, ta chung quy hổ thẹn trong lòng, cũng không biết nên như thế nào hướng Vô Tình biểu đạt áy náy.

Cũng may bây giờ nhờ Cố công tử, hai chân Vô Tình chữa trị có hy vọng.

Như vậy cũng có thể coi như làm giảm bớt sự hổ thẹn trong lòng ta đối với Vô Tình.

Cố công tử có điều gì mong cầu xin cứ phân phó, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc và đạo nghĩa, ta nhất định nghe theo.

Năm đó Gia Cát Chính Ngã đã có tham dự vụ án diệt môn Thịnh gia.

Không luận đúng sai tạm thời, dù sao ai cũng có lập trường riêng.

Gia Cát Chính Ngã mặc dù biết diệt môn Thịnh gia là sai, cũng phản đối phương pháp làm của Chu Hậu Chiếu, thế nhưng tư tưởng ngu trung lại khiến hắn không thể ngăn cản Chu Hậu Chiếu.

Kết quả là chỉ là cứu tính mạng Vô Tình, miễn cưỡng không tính là chính nghĩa cái cô độc.

Gia Cát Chính Ngã nói xong ngược lại cũng coi như thành khẩn.

Bất quá Cố Hàn Uyên đối với điều này cũng là cười nhạt.

Chương 1620

Gia Cát Chính Ngã hiện tại hổ thẹn có ích lợi gì.

Sớm làm gì đi.

Hơn nữa bây giờ mặc dù không có xảy ra, nhưng từ kịch tình có thể thấy Gia Cát Chính Ngã phản đối Vô Tình điều tra chân tướng.

Với hắn mà nói, Vô Tình có hay không có thể điều tra rõ chân tướng cũng không trọng yếu.

Quan trọng là không thể để Vô Tình làm tổn hại danh tiếng của Hoàng đế, uy tín Hoàng quyền.

Cũng chính là ở chỗ này Gia Cát Chính Ngã khi đó bởi vì vụ án Bộ Thần bị đâm mà thân hãm vòng lao lý, bị giam giữ ở trong Thiết Huyết Đại Lao.

Bằng không hắn tuyệt đối sẽ dùng các loại phương thức tới trở ngại Vô Tình điều tra rõ chân tướng.

Chính vì Gia Cát Chính Ngã làm như vậy, dẫn tới trong kịch tình có đôi khi thậm chí sẽ khiến người ta cảm thấy hắn thiện ác khó phân biệt.

Nói trở lại hiện tại, là Cố Hàn Uyên ở trước mặt Chu Hậu Chiếu cứu Vô Tình, đồng thời vì nàng đòi lại công đạo.

Bây giờ cho Vô Tình trị liệu hai chân cũng là Cố Hàn Uyên, liên quan gì đến Gia Cát Chính Ngã.

Dựa vào cái gì là có thể làm giảm bớt sự áy náy của hắn đối với Vô Tình.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên chán ghét nhất chính là đã đồng ý yêu cầu của người khác, lại cường điệu không thể vi phạm nguyên tắc và đạo nghĩa.

Không thể vi phạm nguyên tắc và đạo nghĩa thì ngươi còn làm gì.

Hắn tự mình không thể làm sao.

Nếu đã đồng ý yêu cầu, lại cố ý thêm lên rất nhiều hạn chế, cái này khác gì làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cũng có thể đoán được sự lo lắng của Gia Cát Chính Ngã.

Dù sao Cố Hàn Uyên nhưng từ trước đến nay không phải là một người tuần quy đạo củ.

Bằng không cũng sẽ không có chuyện khiến Lãnh Lăng Khí thế thân Chu Hậu Chiếu xảy ra.

Đặc biệt bây giờ Gia Cát Chính Ngã đối với chuyện này còn có vài phần hối hận ý tứ.

Không đề phòng Cố Hàn Uyên sao được.

Lỡ một phần vạn Cố Hàn Uyên thật muốn hắn làm chút chuyện khó xử thì sao.

Trí tuệ của Gia Cát Chính Ngã là có, thế nhưng ở trước mặt Cố Hàn Uyên cần phải dùng tâm cơ như vậy, liền khó tránh khỏi có chút buồn cười.

Ngược lại là Thiết Thủ liền muốn chân thành hơn nhiều.

Hắn mắt lộ ra vẻ xấu hổ, ngữ khí trầm thấp nói: Chuyện sai lầm năm đó khiến ta hối hận cả đời, những năm gần đây tuy là đều ở đây nỗ lực bồi thường Vô Tình, nhưng là không dám hy vọng xa vời nàng sẽ tha thứ ta.

Cũng xin Cố công tử giúp ta nhắn lời cho Vô Tình, muốn báo thù lúc nào tùy thời có thể tìm ta để lấy mạng của ta.

Vô Tình từ trước đây mượn việc tiếp cận Lãnh Lăng Khí để thu được tình báo đã điều tra được quá trình năm đó.

Cũng biết Gia Cát Chính Ngã và Thiết Thủ trong đó đóng vai nhân vật: một người có năng lực cứu, lại lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt. người kia chỉ là phụng mệnh hành sự, đồng thời lại lúc cuối cùng hoàn toàn tỉnh ngộ, bảo vệ một chút mạng sống của Vô Tình.

Vì vậy người thật sự cứu Vô Tình cũng không phải Gia Cát Chính Ngã, mà là Thiết Thủ.

Gia Cát Chính Ngã chỉ là thu nhận Vô Tình lúc đó không nơi nương tựa, lại lòng đau như chết mà thôi.

Hôm nay Thiết Thủ rõ ràng muốn thê lương hơn nhiều so với trong kịch tình.

Dù sao hắn không thể từ bên Hồ Điệp đạt được tình yêu làm dịu đi.

Cũng không vì không thể bảo vệ Hồ Điệp mà hối hận cả đời.

Vì vậy với hắn mà nói, đem mạng mình ra cho Vô Tình báo thù cũng không có gì đáng tiếc hận.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên cũng không đồng ý thỉnh cầu của Thiết Thủ, lắc đầu nói: Vậy ngươi sợ rằng phải thất vọng.

Nhai Thừa tuy mang tên Vô Tình, nhưng nàng cũng là tính tình ngoài lạnh trong nóng, cũng so với ngươi nghĩ nặng hơn tình nghĩa.

So với báo thù, nàng có lẽ càng hy vọng Thiết Thủ đại ca luôn chiếu cố nàng có thể sống tốt.

Nhai Thừa chỉ là nhất thời còn chưa nghĩ thông suốt làm thế nào để đối mặt các ngươi.

Vô Tình xác thực không có ý trách tội Thiết Thủ, kịch tình phía sau hai người cũng tiêu tan hiềm khích trước kia.

Càng không cần phải nói Vô Tình bây giờ có Cố Hàn Uyên quan ái, hai chân cũng khôi phục có hy vọng, ý tưởng báo thù tự nhiên không rơi xuống người Thiết Thủ có nhiều chiếu cố nàng.

Xung đột giữa Cố Hàn Uyên và Thiết Thủ cũng không nhiều.

Nhiều nhất cũng chính là người tâm đã thuộc về hắn là Hồ Điệp.

Đồng thời Thiết Thủ cũng không phải những nhân vật chính trong kịch tình kia.

Cho dù đã từng gặp Hồ Điệp, cũng sẽ không vì nhất thời tâm động mà cưỡng cầu.

Càng sẽ không vì biết được Hồ Điệp là nữ nhân của Cố Hàn Uyên mà oán hận hắn.

Vì vậy đối mặt Thiết Thủ đang tinh thần thập phần sa sút, Cố Hàn Uyên hiếm hoi không thêu dệt chuyện mà nói cho đối phương biết ý tưởng chân thật của Vô Tình.

Thiết Thủ nghe vậy một trận trầm mặc sau đó, mới bùi ngùi thở dài nói: Có lẽ Cố công tử chàng nói đúng.

Không ngờ chiếu cố Vô Tình hơn mười năm, lại không bằng Cố công tử chàng hiểu rõ Vô Tình.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Bằng không Nhai Thừa cũng sẽ không thích ta phải không.

Cố Hàn Uyên lệnh Thiết Thủ cuối cùng yên tâm, hoan hỉ nói: Như vậy ta cũng có thể yên tâm đem Vô Tình giao phó cho Cố công tử chàng.

Thiết Thủ tuy đã từng nói với Cố Hàn Uyên lời tương tự, nhưng trên thực tế hắn trước đây đối với Cố Hàn Uyên không mấy yên tâm.

Dù sao nữ nhân của Cố Hàn Uyên nhiều như vậy, mà Vô Tình ngoại trừ dáng vẻ xinh đẹp ra, cái gì cũng là vấn đề.

Tính cách vừa lạnh vừa quật.

Bởi vì biết Đọc tâm thuật nên khiến người ta không khỏi kính nhi viễn chi.

Đồng thời cũng làm nàng trở nên không hiểu lòng người.

Hiệu quả của Đọc tâm thuật quá mức trực tiếp, tốt xấu đều có thể nhìn thấy.

Ngược lại làm người ta mất đi phán đoán.

Đối mặt Cố Hàn Uyên như vậy đối với Đọc tâm thuật miễn dịch, nàng mới có thể chăm chú suy nghĩ có thể hay không giao phó thật lòng.

Lãnh Lăng Khí xuất hiện sau Cố Hàn Uyên, lại không thể miễn dịch Đọc tâm thuật.

Vì vậy hắn kỳ thực từ vừa mới bắt đầu cũng đã bị loại.

Lãnh Lăng Khí không rõ nội tình đem hết thảy đều trách tội lên người Cố Hàn Uyên và Chu Hậu Chiếu.

Nếu như không phải Cố Hàn Uyên nhanh chân đến trước, hắn cho rằng Vô Tình nhất định sẽ cùng hắn hiểu nhau, mến nhau.

Ý nghĩ như vậy cũng không thể nói sai.

Dù sao trong kịch tình hai người liền cùng đi tới.

Tuy là toàn bộ quá trình ít nhiều có chút không giải thích được ý tứ.

Nếu như không phải Chu Hậu Chiếu buộc hắn phải giết Vô Tình, có lẽ còn có thể vãn hồi đâu.

Đây cũng là vì sao Lãnh Lăng Khí đối với Cố Hàn Uyên và Chu Hậu Chiếu ghi hận trong lòng.

Tóm lại, Cố Hàn Uyên bây giờ mới xem như được Thiết Thủ chân chính thừa nhận là người mà Vô Tình có thể giao phó cả đời.

Bởi vậy cũng có thể thấy Vô Tình xác thực hẳn là tha thứ những sai lầm trong quá khứ của Thiết Thủ.

Dù sao trân trọng những người quan tâm mình ở hiện tại, quan trọng hơn so với việc sa vào thù hận trong quá khứ.

Đương nhiên đó cũng không phải là bảo Vô Tình không muốn báo thù, mà là không cần thiết đặt mục tiêu lên người Thiết Thủ.

Thiết Thủ đang bận tâm trong lòng đột nhiên nhìn về phía Gia Cát Chính Ngã, chăm chú nói: Tiên sinh, ta đã nghĩ kỹ rồi.

Ta cảm thấy nên đi theo ngài.

Đi.

Thiết Thủ đại ca ngươi muốn cùng tiên sinh đi đâu.

Vừa rồi vẫn không có cảm giác tồn tại, ngay cả khi Cố Hàn Uyên xuất hiện cũng không biểu lộ bất kỳ thái độ nào, Đại Lang kinh hô hỏi.

Thiết Thủ hơi trầm ngâm, nói không tỉ mỉ giải thích một câu: Gia Cát tiên sinh có việc cần ta giúp đỡ, phải rời kinh thành một đoạn thời gian, hơn nữa trong thời gian ngắn chắc là không về được.

Cố Hàn Uyên ánh mắt hơi lóe lên.

Gia Cát Chính Ngã muốn Thiết Thủ giúp một tay phần lớn là chỉ tìm kiếm tung tích Chu Hậu Chiếu.

Chương 1621

Tìm kiếm một người mất tích vốn không phải là một chuyện dễ dàng.

Nếu như lại muốn một người đi tìm, vậy đơn giản như mò kim đáy biển.

Sở dĩ Gia Cát Chính Ngã cần người giúp đỡ.

Thiết Thủ chỉ là một trong những người giúp đỡ đáng tin cậy mà hắn tìm được.

Bởi vì Chu Hậu Chiếu đã mất tích một đoạn thời gian.

Sở dĩ khả năng tính Chu Hậu Chiếu rốt cuộc vì sao mà mất tích cũng trở nên càng nhiều.

Chí ít Gia Cát Chính Ngã đã suy tính khả năng Chu Hậu Chiếu rời kinh thành.

Có thể là bị người bắt đi.

Cũng có thể là tính tình ham chơi phát tác, không phải là muốn đến cái nói đi là đi đích chuyến đi.

Tuy là loại khả năng ngoại lệ này cũng không lớn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể.

Dù sao Chu Hậu Chiếu vốn là Hoàng đế nổi tiếng ham chơi trong lịch sử, việc ly cung trốn đi cũng không ít lần làm.

Bất quá quá khứ phần lớn thời gian chỉ hoạt động ở kinh thành, cải trang vi hành một chút, đồng thời phía sau tổng sẽ theo rất nhiều người âm thầm hộ vệ.

Bây giờ loại tình huống hoàn toàn thoát ly tầm mắt này vẫn là lần đầu tiên.

Hơn nữa Lãnh Lăng Khí mặc dù là quyền tự chủ cùng Gia Cát Chính Ngã đối chọi gay gắt, thế nhưng kỳ thực hắn ở trên ngôi Hoàng đế làm cũng không tệ.

Chí ít bây giờ triều cục coi như bình ổn, dân sinh vốn đê mê cũng có phần khôi phục.

Chẳng lẽ Chu Hậu Chiếu thấy không có hắn thì cũng không có loạn gì, thẳng thắn thả bay chính mình sao.

Mặc kệ khả năng này đúng hay không, Gia Cát Chính Ngã đều có cần thiết rời kinh thành đi tìm một chuyến.

Dù sao hắn còn có mục đích tạm thời lảng tránh mâu thuẫn giữa hắn và Lãnh Lăng Khí.

Cách nhường đường và thỏa hiệp như vậy, Gia Cát Chính Ngã rất thành thạo, trong kịch tình càng là làm không ít.

Đây cũng là vì sao Cố Hàn Uyên luôn là không quá để ý Gia Cát Chính Ngã.

Một người cuối cùng sẽ vì cái gọi là đại cục mà thỏa hiệp thì không có bao nhiêu uy hiếp.

Gia Cát Chính Ngã cũng đã trước giờ thông khí với Thiếu Nữ Xinh Đẹp.

Sở dĩ Thiếu Nữ Xinh Đẹp nghe được Gia Cát Chính Ngã sắp đi phản ứng rất bình tĩnh.

Có lẽ cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên nàng mới phát giác được không cần thiết. lại vào lúc này cùng Gia Cát Chính Ngã ngả bài.

Tuy là không thể từ Thiết Thủ kia đạt được câu trả lời chính xác, thế nhưng Đại Lang sau khi nhìn thấy Đinh Đương đồng dạng đem tuyệt đại bộ phận lực chú ý đều đặt ở Cố Hàn Uyên trên người, đồng thời càng thêm ban ngày ban mặt, hắn trầm mặc khoảng khắc, đột nhiên mở miệng nói: Thiết Thủ đại ca, mang ta đi chung đi.

Ta sẽ không kéo chân sau ngươi và Gia Cát tiên sinh đâu.

Thiết Thủ nghe vậy giật mình, cau mày nói: Vì sao.

Chúng ta đây cũng không phải là đi chơi.

Há có thể nói mang ngươi đi là mang ngươi đi.

Đại Lang liếc nhìn Đinh Đương, người đối với chuyện hắn cũng dự định theo Gia Cát Chính Ngã và Thiết Thủ rời đi không chút lay động.

Hắn trong lòng cười khổ, lại giả vờ sốt ruột nói: Thiết Thủ đại ca ngươi cứ coi như ta muốn đi theo ra ngoài thêm kiến thức không được sao.

Mọi người không phải đều thường nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường.

Ta hiện tại chính là muốn đi ra ngoài một chút, tăng trưởng kiến thức, mở rộng tầm nhìn.

Dừng một chút, hắn lại tìm một lý do coi như hợp lý, nói: Thiết Thủ đại ca ngươi cùng Gia Cát tiên sinh nhất định là đi làm việc đại sự, một ít việc nhỏ tổng không tiện lãng phí thời gian và tinh lực.

Có người hỗ trợ đi theo làm tùy tùng chẳng lẽ không được sao.

Trên thực tế nào có nhiều lý do như vậy.

Đại Lang chỉ là đơn thuần bởi vì biết mình và Đinh Đương đã không thể thành đôi, cho nên mới muốn trốn tránh mà thôi.

Bảo hắn đi cùng Cố Hàn Uyên rõ ràng đã cướp đi thân tâm của

Đinh Đương mà tranh, hắn lấy cái gì tranh.

Không bằng dứt áo ra đi, sớm tính toán.

Đương nhiên quan trọng hơn chính là có thể tránh khỏi chứng kiến Cố Hàn Uyên và Đinh Đương thân thiết, miễn cho đau lòng.

Càng thêm nhu nhược, muốn trốn tránh Đại Dũng cũng tại lúc này theo nói: Đại Lang phải đi nói, vậy Thiết Thủ đại ca cùng Gia Cát tiên sinh thẳng thắn đem ta cũng mang lên đi.

Lý do của hắn cùng Đại Lang giống nhau.

Không muốn lưu lại để đối mặt Linh Nhi và Cố Hàn Uyên.

Tuy là hắn phát hiện Linh Nhi dường như không hề giống Đinh Đương vậy tình nguyện, thế nhưng thiếu dũng khí hắn cái gì cũng làm không được, cái gì cũng không dám làm.

Linh Nhi thấy Đại Dũng cũng đưa ra phải rời đi, có chút phức tạp nhìn hắn một cái, lại cũng không nói gì.

Nàng cũng không muốn bị Cố Hàn Uyên kiếm cớ nghiêm phạt, đùa bỡn.

Đại Lang và Đại Dũng đều muốn cùng theo một lúc rời đi, khiến Thiết Thủ và Gia Cát Chính Ngã có chút vô cùng kinh ngạc.

Trong chuyện nam nữ, hai người họ đều chậm chạp như nhau.

Căn bản không phát hiện một đoạn thời gian không tìm thấy, quan hệ giữa đám người đã có biến hóa vi diệu.

Ngược lại là Thôi Lược Thương kinh nghiệm giang hồ phong phú nhìn thấu một ít đầu mối.

Thế nhưng việc này với hắn không có quan hệ, hắn cũng không muốn mạo hiểm đắc tội Cố Hàn Uyên đi lắm lời.

Cuối cùng Gia Cát Chính Ngã đánh nhịp đồng ý yêu cầu của hai người.

Dù sao xét đến cùng hắn là đi tìm tung tích Chu Hậu Chiếu, có thể có nhân thủ đáng tin cậy tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Thôi Lược Thương tự nhiên cũng nằm trong danh sách mời của hắn.

Khinh công vượt trội, nhân phẩm cũng tin tưởng được.

Sau khi thỏa thuận xong các ứng cử viên muốn rời đi, Gia Cát Chính Ngã đối với Cố Hàn Uyên thành khẩn nhờ vả nói: Bây giờ đã không còn Thần Hầu Phủ, nơi Túy Nguyệt Lâu này liền làm ơn Cố công tử hỗ trợ chiếu cố.

Cố Hàn Uyên nói một câu đầy ẩn ý khiến chúng nữ ở đây hơi đỏ mặt nói: Gia Cát tiên sinh yên tâm, ta sẽ chiếu cố thật tốt Thiếu Nữ Xinh Đẹp và các nàng.

Gia Cát Chính Ngã mang theo Thiết Thủ, Thôi Lược Thương, Đại Lang cùng Đại Dũng rời đi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay bọn họ liền sẽ trực tiếp ly khai kinh thành.

Gia Cát Chính Ngã trước lúc ly khai vẫn tìm Cố Hàn Uyên, đơn độc nói chuyện mấy câu, dặn dò một phen về sự biến hóa của Lãnh Lăng Khí, muốn Cố Hàn Uyên gia tăng chú ý.

Gia Cát Chính Ngã có thể yên tâm rời đi tìm kiếm tung tích Chu Hậu Chiếu, một nguyên nhân rất lớn chính là kinh thành nơi này có Cố Hàn Uyên tọa trấn.

Cho dù có yêu ma quỷ quái gì muốn đảo loạn thế cục kinh thành, cũng không qua được cửa ải Cố Hàn Uyên này.

Tuy là Gia Cát Chính Ngã rất cao hứng vì Cố Hàn Uyên đáp ứng tương đối thẳng thắn, nhưng hắn lại không biết kẻ e sợ thiên hạ bất loạn nhất chính là Cố Hàn Uyên người vừa lời thề son sắt nói sẽ không để cho kinh thành xảy ra sai lầm.

Tựa như việc hắn bằng lòng sẽ chiếu cố tốt đám nữ tử Vô Tình giống nhau.

Gia Cát Chính Ngã đám người rời đi sau đó, liền xuất hiện một vấn đề.

Túy Nguyệt Lâu bên này liền một người nam nhân cũng không có.

Tương tự Thiên Hòa Y Quán, Túy Nguyệt Lâu lại sắp trở thành một chỗ Thủy Tinh Cung của Cố Hàn Uyên.

Đừng nói là nam nhân, cho dù là động vật giống đực, sợ rằng đều sẽ bị Cố Hàn Uyên tiện tay đánh đuổi.

Sau khi tiễn đám người Gia Cát Chính Ngã, ba nữ tử vẫn còn ở trong Túy Nguyệt Lâu nhìn thấy Cố Hàn Uyên mặt mang ý cười vi diệu đi tới, đồng thời tiện tay đóng cửa tiệm lại, treo lên biển báo tạm dừng buôn bán, trong lòng đều không khỏi nhảy dựng, mạc danh có loại dự cảm không tốt.

Các nàng dự cảm rất nhanh trở thành sự thật.

Bởi vì sau khi đại môn đóng lại, tia sáng trong Túy Nguyệt Lâu không thể tránh khỏi trở nên tối đi rất nhiều, khiến cho bầu không khí lúc này bao nhiêu có vẻ hơi quỷ dị.

Thậm chí ở trong mắt Linh Nhi nhạy cảm nhất, khí chất Cố Hàn Uyên đều có chút thay đổi.

Đinh Đương còn chưa nhận thấy được nguy cơ, đang cười xinh đẹp nói: Gia Cát tiên sinh cùng Thiết Thủ đại ca bọn họ cuối cùng cũng đi rồi, muốn giả bộ dáng vẻ không thân cận với Cố đại ca, diễn thật là mệt.

Nói xong, liền hoan thoát chạy đến trước mặt Cố Hàn Uyên, ôm lấy cánh tay hắn, cười đùa hỏi: Có chừng mấy ngày không nhìn thấy Cố đại ca, Cố đại ca có nhớ ta không.

Đinh Đương tiểu sinh sinh bày tỏ nỗi nhớ nhung với tình lang.

Nhưng mà cảnh tượng chàng chàng thiếp thiếp dịu dàng thắm thiết như trong tưởng tượng của nàng vẫn chưa phát sinh.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Đinh Đương, từ tốn nói một chữ: Cởi.

Hả.

Đinh Đương bối rối.

Ta biết ngay mà.

Vô Tình bất đắc dĩ vỗ trán.

Chương 1622

Linh Nhi khóe miệng khẽ giật, nhìn quanh quất, một bộ muốn tìm xem có cơ hội hay không để trốn chạy.

Đối với ba nàng mà nói, lúc này đúng là nguy cơ.

Nguy cơ xấu hổ.

Hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, Đinh Đương nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt cười.

Nàng vô ý thức hướng về phía cửa lớn đóng chặt nhìn thoáng qua, sắc mặt càng phát ra ửng đỏ, nhỏ giọng lầm bầm: Cố đại ca, bây giờ còn là ban ngày đâu.

Bạch nhật tuyên dâm.

Có phải hay không không tốt lắm.

Nếu như chỉ có nàng một người, ban ngày liền ban ngày.

Chỉ cần tình lang thích, nàng cũng không có gì phải ngại.

Thế nhưng tại chỗ còn có Vô Tình cùng Linh Nhi.

Nghĩ cũng biết sẽ không đơn thuần chỉ là đứng nhìn.

Nghĩ đến ban ngày liền muốn biến thành bộ dáng hoang đường kia, Đinh Đương nghĩ không cảm thấy thẹn đều khó.

Cố Hàn Uyên không để ý chút nào Đinh Đương oán giận, ngược lại hài hước cười nói: Đây không phải là đã đóng cửa sao.

Vừa lúc thuận tiện kiểm tra một chút tiến độ tu luyện võ công của ngươi.

Đinh Đương nghe vậy sợ hết hồn.

Sau đó mặt cười xấu hổ đến mức phảng phất như muốn rỉ máu.

Khó có thể tin hỏi: Cố đại ca, ngươi sẽ không phải là muốn ta ở dưới tình huống đó biểu diễn chiêu thức chứ.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, nàng liền cảm giác mình sắp mắc cỡ c·hết rồi.

Nhưng mà để cho nàng tuyệt vọng là Cố Hàn Uyên một bộ dáng vẻ đương nhiên nói ra: Nếu không thì sao.

Kháng cự quấy nhiễu đồng dạng cũng là một loại tu luyện, đồng thời cái dạng này mới có thể tốt hơn nhìn ra ngươi có tu luyện đáo gia hay không.

Đinh Đương nhất thời bị sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên làm cho sợ ngây người.

Rõ ràng chính là muốn đùa bỡn nàng, lại còn tìm một lý do hiên ngang lẫm liệt như thế, để cho nàng nhất thời đều không biết làm sao cự tuyệt.

Mặc dù luôn là muốn gì được đó, Đinh Đương lúc này đều muốn phun nước bọt vào mặt tên Cố Hàn Uyên vô sỉ này.

Bất quá đối mặt ánh mắt thúc giục của Cố Hàn Uyên, Đinh Đương rốt cuộc vẫn không thể kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của tình lang.

Đinh Đương lưỡng lự chốc lát, liếc nhìn Vô Tình và Linh Nhi cũng đang không biết làm sao, thầm mắng một tiếng Không có nghĩa khí, một bước ba chuyển lùi đến giữa đại sảnh.

Lại là một trận do dự, nàng mới ở dưới ánh mắt thúc giục của Cố Hàn Uyên đưa tay về phía đai lưng bên hông.

Đinh Đương lề mề nửa ngày, mới tay chân không được tự nhiên, méo mó biểu diễn võ công Cố Hàn Uyên dạy cho nàng.

Cố Hàn Uyên dạy cho Đinh Đương là phiên bản đơn giản hóa của Cửu Âm Chân Kinh, chủ yếu luyện tự nhiên là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Bất quá lúc này Đinh Đương vô luận tay chân đều là một bộ dáng vẻ mềm nhũn, thỉnh thoảng thu vai kẹp chân, động tác biến hình đến mức gần như không thể nhìn.

Hoàng Thường người sáng lập Cửu Âm Chân Kinh nếu như biết Cố Hàn Uyên cố ý đem Cửu Âm Thần Trảo của hắn đổi thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo càng thêm thông tục dễ luyện thì thôi đi, đằng này lại còn dùng vào việc này.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm vui, nét mặt lại lộ ra một bộ tiếu ý hài lòng.

Hài lòng đương nhiên sẽ không là vì Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của Đinh Đương, mà là vì một đoạn thời gian không gặp, thân thể nguyên bản hơi lộ ra đơn bạc gầy gò của nàng đã dần dần trưởng thành, đẫy đà không ít.

Khi Đinh Đương di chuyển bước chân, thậm chí có thể chứng kiến sự run rẩy lay động.

Trách không được nàng lại thường thường dừng chân, hai tay ôm ngực.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Vô Tình cùng Linh Nhi đang sợ ngây người lại nhịn không được xem trò vui, tự tiếu phi tiếu nói ra: Các nàng thì sao.

Hai nữ đồng thời mắc cỡ đỏ bừng mặt cười.

Cuối cùng vẫn là Vô Tình lớn tuổi hơn lấy lại tinh thần trước.

Nàng giả vờ bình tĩnh bĩu môi nói: Ta lại không luyện võ công gì, tổng không cần kiểm tra tiến độ tu luyện đi.

Đúng, ta cũng không học.

Một bên Linh Nhi điên cuồng gật đầu.

Nàng chỉ cần suy nghĩ một chút đến cảnh tượng giống Đinh Đương bây giờ, đã cảm thấy muốn mắc cỡ c·hết được.

Thật thua thiệt Đinh Đương còn có thể nhớ kỹ thân pháp, không để bị ngã.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên đối mặt Vô Tình liền lười giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt.

Thi thi nhiên khẽ cười nói: Qua đây.

Ngữ khí Cố Hàn Uyên không nặng, thế nhưng Vô Tình lại vô luận như thế nào cũng không cách nào làm ra phản ứng kháng cự.

Hầu như vô ý thức bắt đầu di chuyển nhấc chân bước.

Thẳng đến khi cách Cố Hàn Uyên càng ngày càng gần, nàng mới khó khăn lắm phản ứng kịp.

Một bên thầm mắng mình không có tiền đồ, đồng thời cũng giống như Đinh Đương vừa rồi, hai tay dời đến bên hông.

Cố Hàn Uyên nhìn Vô Tình quỳ đến trước mặt mình, vui mừng cười.

Lại nhìn về phía Linh Nhi, nàng đã trợn to đôi mắt đẹp, một bộ dáng vẻ đứng ngồi không yên.

Không phải, cái này là muốn một lưới bắt hết sao.

Linh Nhi một bên mắng thầm đồng đội không đáng tin cậy, một bên lại không thể không hướng về phía Cố Hàn Uyên đi tới.

Dù sao nàng nếu như không nhúc nhích nữa, dưới sự phụ trợ của hai nàng kia cũng quá chói mắt.

Nghĩ cũng biết Cố Hàn Uyên đến lúc đó tuyệt sẽ không để cho nàng yên ổn.

Không bao lâu, Cố Hàn Uyên thần tình lười biếng lại vui mừng cúi đầu nhìn về phía hai cỗ thân thể mềm mại như bạch ngọc.

Hắn cũng không lừa gạt Vô Tình, dù sao hắn cũng không phải là chỉ tìm một mình nàng.

Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng rời đi Túy Nguyệt Lâu, thời điểm này đã qua gần nửa ngày.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Túy Nguyệt Lâu ngày hôm nay chắc là sẽ không lại khai trương.

Dù sao bên trong lúc này thực sự quá đống hỗn độn.

Trông cậy vào đám người Vô Tình đang uể oải không chịu nổi thu thập sạch sẽ trong hôm nay hiển nhiên không quá thực tế.

Quả nhiên vẫn là nhiều người cùng nhau chơi mới có thể tận hứng.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến chỗ thú vị, khóe miệng không khỏi câu lên một vệt tiếu ý vui thích.

Nhưng mà không đợi hắn hảo hảo dư vị, đầu vai liền truyền đến một trận tiếng kêu ríu ra ríu rít ồn ào.

Chính là Tiểu Phi đi theo Cố Hàn Uyên.

Tiểu Phi đã đem Vạn Tượng Âm Dương Quyết cải biên tu luyện nhập môn.

Bởi vì hình thể nhỏ hơn, kinh mạch cũng thưa thớt hơn, cho nên một chu kỳ tu luyện đại chu thiên so ra ngắn hơn một ít.

Vốn dĩ hình thể đã kiều tiểu, trải qua tu luyện lại càng thêm tiểu xảo linh lung.

Nếu như bất động, sợ rằng sẽ bị coi thành một con búp bê tinh xảo.

Lúc này Tiểu Phi nhìn qua màu lông càng thêm sáng rõ, ánh mắt cũng càng thêm linh động.

Có thể rõ ràng từ trong ánh mắt của nàng nhìn ra cảm xúc nhân cách hóa.

Tỷ như lúc này chính là tràn đầy sắc thái ghét bỏ.

Cố Hàn Uyên hơi lộ ra bất đắc dĩ nói với Tiểu Phi: Ta nào biết ngươi tỉnh lại thời gian lại vừa khéo như vậy.

Tiểu Phi lúc này không chỉ có ghét bỏ, càng có vài phần tức giận bất bình.

Có trời mới biết nàng mới từ trong tu luyện tỉnh lại, từ trong đống quần áo tán loạn bò ra ngoài nhìn thấy tràng cảnh có bao nhiêu chấn động.

Đang chơi trò Xếp La Hán đấy à.

Đặc biệt là Tiểu Phi sau khi tu luyện Vạn Tượng Âm Dương Quyết, linh trí tăng trưởng biên độ lớn, nhất thời bắt đầu lý giải rất nhiều thường thức của thế giới loài người từng nghe qua.

Minh bạch rồi tự mình muốn cùng Cố Hàn Uyên đẻ trứng là không có khả năng.

Cũng minh bạch rồi cái gì gọi là lòng xấu hổ.

Cho nên ba nàng Vô Tình trong mắt nàng là thuộc về loại không biết xấu hổ.

Chương 1623

Trong thế giới loài chim của Tiểu Phi cũng không có loại chuyện giao phối tập thể này.

Cho nên nàng tự nhiên là chịu đả kích lớn.

Bất quá Tiểu Phi ghét bỏ thì ghét bỏ, khi Cố Hàn Uyên dự định ly khai Túy Nguyệt Lâu, nàng lại ba ba đi theo sau.

Đồng thời như trước thân mật đứng ở đầu vai Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Tiểu Phi, ngươi sợ rắn sao.

Tiểu Phi nghe vậy, thân thể nho nhỏ nhất thời run lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi cùng kinh hoảng.

Hiển nhiên nàng là sợ rắn.

Chim cùng rắn cũng coi là thiên địch.

Hình thể lớn như ưng, thứu liền thường xuyên lấy rắn làm thức ăn.

Mà loài chim hình thể nhỏ liền nằm trong thực đơn của rắn.

Đúng lúc Tiểu Phi hình thể cũng rất nhỏ, thuộc về loại sẽ bị rắn một ngụm nuốt vào.

Đương nhiên rắn muốn công kích được Tiểu Phi cũng không dễ dàng.

Cho nên Tiểu Phi sợ hãi càng nhiều hơn vẫn là theo bản năng.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là muốn hù dọa Tiểu Phi.

Hắn cười nói: Đi, mang ngươi đi ăn rắn, ăn nhiều, cũng sẽ không sợ nữa.

Tiểu Phi nghe vậy, đôi mắt nhỏ nhất thời sáng lên, bật bật nhảy nhảy trên đầu vai Cố Hàn Uyên hung hăng thúc giục.

Hiển nhiên Tiểu Phi đang không kịp chờ đợi muốn nếm thử mùi vị khắc tinh của chính mình.

Sợ rắn không chỉ là Tiểu Phi, còn có Tiết Băng.

Phải biết rằng Tiết Băng ở trên giang hồ nhưng là lấy danh hiệu hung hãn Cọp Cái hay Lãnh La Sát mà nổi tiếng.

Cũng chính là ở trước mặt người trong lòng mới có thể hiện ra nhu thuận, xinh đẹp.

Nhưng mà không biết có phải là đã từng có bóng ma tâm lý gì hay không, Tiết Băng cực độ sợ hãi rắn.

Hắc Nhai nơi đây ngư long hỗn tạp, sinh tồn ở chỗ này đại thể đều là chút người dưới đáy xã hội.

Mà đã là tầng dưới chót, vì sinh tồn tự nhiên là không từ thủ đoạn.

Ở Hắc Nhai, ngoại trừ người bên ngoài, nhiều nhất chính là chó cùng rắn.

Chó có thể cảnh báo, thủ vệ.

Rắn có thể công kích kẻ xâm lăng.

Vì vậy hai loài này cũng coi là trợ thủ đắc lực của những người ở Hắc Nhai.

Tiêu Bản mấy lần t·ấn c·ông Hắc Nhai vô công mà lui, thủ hạ của hắn cũng không ít người chịu đau khổ bởi chó và rắn rải rác khắp nơi.

Nhưng mà nhân loại thường làm nhất chính là phản bội.

Chó cùng rắn làm trợ thủ rất tốt, thế nhưng ăn mùi vị cũng phá lệ thơm.

Lục Tiểu Phụng mang theo Tiết Băng ngựa quen đường cũ đi tới chỗ sâu trong Hắc Nhai.

Lục Tiểu Phụng cùng Xà Vương là bằng hữu, cho nên biết lối đi an toàn của Hắc Nhai, cũng vì vậy tránh được tất cả chó cùng rắn ẩn giấu.

Tiết Băng còn chưa biết tình huống thực tế của Hắc Nhai, bị khói bếp phía trước hấp dẫn lực chú ý, không khỏi tò mò hỏi: Cái gì mùi vị thơm như vậy.

Lục Tiểu Phụng mặt lộ vẻ tiếu ý kỳ quái: Muốn hay không cùng đi nếm thử.

Được.

Tiết Băng cùng Lục Tiểu Phụng tra án một ngày, bụng đã sớm đói.

Nguyên bản Công Tôn Lan làm cho Tiết Băng tạm thời theo Lục Tiểu Phụng hỗ trợ tra án là vì trợ giúp cùng dẫn đạo Lục Tiểu Phụng tra ra Thêu Hoa Đại Đạo chân chính đang hãm hại Hồng Hài Nhi là ai.

Nhưng mà đêm qua gặp gỡ Cố Hàn Uyên đã làm thay đổi kế hoạch của Công Tôn Lan.

Trong mắt Công Tôn Lan, Cố Hàn Uyên so với Lục Tiểu Phụng đáng tin cậy hơn nhiều lắm.

Chưa nói Cố Hàn Uyên đều đã đem thân phận Thêu Hoa Đại Đạo là Kim Cửu Linh tra xét ra, cũng báo cho nàng.

Còn lại đúng là nên như thế nào bào chế tên Kim Cửu Linh đã đắc tội Hồng Hài Nhi lại còn suýt nữa hại c·hết Nhị Nương.

Vì vậy Công Tôn Lan thẳng thắn không lại làm điều thừa thãi đi theo Lục Tiểu Phụng gợi ý nữa.

Ngược lại dưới cái nhìn của nàng, không bao lâu nữa, Cố Hàn

Uyên sẽ giải quyết án kiện.

Nhưng mà Tiết Băng lại xung phong nhận việc phải tiếp tục giúp Lục Tiểu Phụng tra án.

Chỉ vì nàng muốn tìm một cơ hội hướng Lục Tiểu Phụng ngả bài, đồng thời cũng bù đắp một chút áy náy của mình.

Kỳ thực thật sự nói tới, Tiết Băng cũng không nợ Lục Tiểu Phụng cái gì.

Trước đây hai người không phải là phu thê, nói là tình lữ cũng miễn cưỡng.

Khi đó chỉ là Tiết Băng đơn thuần đuổi theo Lục Tiểu Phụng, mà Lục Tiểu Phụng cũng thủy chung chưa từng đáp lại mà thôi.

Dưới tình huống như thế, muốn Tiết Băng cự tuyệt thay lòng đổi dạ mà chịu trách nhiệm, hiển nhiên không có đạo lý.

Chỉ là Tiết Băng trong lúc nhất thời không qua được lằn ranh trong lòng, mới có thể làm điều thừa thãi mà muốn đền bù một chút cho Lục Tiểu Phụng.

Trên thực tế sự trợ giúp của Tiết Băng cũng xác thực đưa đến tác dụng.

Lục Tiểu Phụng đã có chút lệch lạc trong phương hướng tra án, trải qua Tiết Băng một ngày nỗ lực nhắc nhở rốt cuộc bị bẻ trở về.

Khiến cho Lục Tiểu Phụng chạy về tiến độ tra án trong kịch bản gốc, không còn đem ánh mắt cực hạn ở trên người Hồng Hài Nhi.

Đồng thời chăm chú suy nghĩ đến tột cùng là ai đang hãm hại Hồng Hài Nhi.

Cho nên Lục Tiểu Phụng mới có thể vào lúc này đột nhiên đến đây Hắc Nhai tìm Xà Vương hỗ trợ.

Lục Tiểu Phụng còn chưa biết Tiết Băng đã thay lòng, vẫn còn ở nội tâm cảm kích Tiết Băng ngày hôm nay vất vả giúp đỡ.

Bất quá phương thức cảm kích của hắn ít nhiều có chút đặc biệt.

Hắn định dùng phương thức trêu chọc để biểu đạt sự thân cận.

Đừng xem phương thức như vậy nhìn qua cổ quái, thế nhưng hai người bọn họ trước đó chính là chung đụng như vậy.

Hắn ở phía trước trốn, Tiết Băng ở sau người truy.

Ngẫu nhiên mệt mỏi, liền dừng bước lại trêu đùa Tiết Băng một phen.

Lục Tiểu Phụng cho rằng cuộc sống hàng ngày như vậy sẽ vĩnh viễn kéo dài, lại không biết đã bị người chặn đường ở giữa.

Vì vậy khi Lục Tiểu Phụng lừa Tiết Băng ăn canh thịt rắn, đang chờ Tiết Băng tức giận đến phát điên để dùng hoa ngôn xảo ngữ an ủi một phen, thì chỉ thấy Tiết Băng ghét bỏ đặt chén trong tay xuống, nhàn nhạt nói: Lục Tiểu Phụng, có người hay không nói qua ngươi rất nhàm chán hả.

Thái độ bình thản thần kỳ của Tiết Băng khiến Lục Tiểu Phụng nhất thời ngơ ngẩn.

Sau đó Lục Tiểu Phụng dùng ánh mắt hồ nghi tỉ mỉ đánh giá Tiết Băng người không biết từ lúc nào đã thay đổi rất nhiều.

Không chỉ là thái độ đối với sự trêu đùa của hắn, liền ngay cả bề ngoài cũng có chút biến hóa vi diệu.

Giữa lông mày xinh đẹp của Tiết Băng thường thường sẽ toát ra vài phần quyến rũ làm hắn cảm thấy kinh hãi.

Bộ dáng này của Tiết Băng đối với tay chơi già đời trong bụi hoa như Lục Tiểu Phụng mà nói rất quen thuộc.

Quen thuộc đến mức trong lòng đột nhiên xuất hiện suy đoán nào đó làm hắn không khỏi có chút tâm hoảng ý loạn.

Chỉ là dĩ vãng hắn luôn theo tiềm thức bỏ qua khả năng này.

Duy nhất đáng giá an ủi là thân thể Tiết Băng vẫn chưa xuất hiện biến hóa mà hắn không muốn nhận thấy nhất.

Chẳng qua nếu như cẩn thận tỉ mỉ quan sát, vẫn có thể phát hiện Tiết Băng dường như trở nên thành thục đẫy đà thêm vài phần, đường cong thân thể cũng càng thêm yểu điệu có hứng thú.

Cái này tự nhiên là thuộc về công lao của Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc Lục Tiểu Phụng ít nhiều có chút hoảng hồn vẫn chưa quan sát được điểm này.

Vẫn còn đang tự an ủi mình là do gần nhất đối với Tiết Băng quá mức lãnh đạm mới dẫn đến thái độ nàng biến hóa.

Nhưng mà Lục Tiểu Phụng kỳ thực hẳn rất rõ ràng, thái độ của bản thân đối với Tiết Băng cũng không có gì biến hóa về mặt bản chất, vẫn giống như trước, cũng nói không lên là lãnh đạm ở đâu.

Chương 1624

Thậm chí từ Hoa Gia Bảo bắt đầu, hắn liền không có lặng lẽ chạy trốn tránh né Tiết Băng.

Lục Tiểu Phụng tiềm thức đang chống cự việc nhận ra điểm này.

Con người mà, chưa đến lúc sự thật đặt ngay trước mắt, cuối cùng sẽ luôn ôm tâm lý may mắn.

Mặc dù là Lục Tiểu Phụng cũng không ngoại lệ.

Liền giống như việc hắn luôn không muốn tin tưởng những bằng hữu kia sẽ lừa dối mình.

Hắn lại càng không nguyện ý tin tưởng trên người Tiết Băng xảy ra chuyện gì mà hắn không biết.

Vì vậy, đối mặt với thái độ tức giận của Tiết Băng, Lục Tiểu Phụng chỉ có thể gượng cười nói: Băng Nhi, nàng nói đúng, xác thực rất nhàm chán.

Ta chỉ là muốn nhìn xem người luôn luôn sợ rắn như nàng có ngại thịt rắn ghê tởm hay không.

Tiết Băng nghe vậy càng thêm tức giận liếc Lục Tiểu Phụng một cái, giấu đầu hở đuôi nói: Ta sợ là rắn còn sống.

Đều bị làm thành canh thịt rắn rồi, còn có cái gì phải sợ.

Nếu như Tiết Băng mới vừa rồi không có cấp tốc buông bát xuống thì lời nói này có lẽ còn đáng tin một chút.

Sự thật chính là Tiết Băng vẫn bị ảnh hưởng.

Hơn nữa ánh mắt Tiết Băng lúc này ít nhiều có chút né tránh.

Lý do chính là Lục Tiểu Phụng đột nhiên gọi nàng Băng Nhi làm nàng không khỏi có chút chột dạ và không được tự nhiên.

Dù sao bây giờ người gọi nàng như vậy nhiều hơn là Cố Hàn Uyên.

Lúc này bị Lục Tiểu Phụng người nàng từng thích, lại gọi giống như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy tâm tình cổ quái.

Lục Tiểu Phụng nhỏ không thể thấy mà thở phào nhẹ nhõm.

Thái độ của Tiết Băng lúc này làm cho nàng nhìn qua chí ít bề ngoài cùng trước đây cũng không có biến hoá quá lớn, bao nhiêu cho Lục Tiểu Phụng một điểm không gian để lừa mình dối người.

Bầu không khí hơi lộ ra ngưng trọng sau khi ăn xong canh thịt rắn.

Lục Tiểu Phụng không có lãng phí thời gian nữa, trầm mặc mang theo Tiết Băng đi gặp Xà Vương.

Hình tượng Xà Vương rất bình thường, tuyệt không giống một lão đại hắc đạo nắm giữ Hắc Nhai.

Nhìn qua chỉ là một lão giả bình thường hai chân tàn tật.

Xà Vương nhìn thấy Lục Tiểu Phụng thì rất là nhiệt tình, một bên miệng xưng huynh gọi đệ, một bên cho thủ hạ lấy ra rượu ngon chiêu đãi.

Xà Vương nhiệt tình rót đầy rượu cho Lục Tiểu Phụng, đồng thời cố ý oán trách nói: Gần nhất Hắc Nhai thời gian sống rất khổ, chỉ có thể dùng Trúc Diệp Thanh tới chiêu đãi Lục Tiểu Phụng ngươi.

Xà Vương nói gì vậy.

Trúc Diệp Thanh này thanh hương xông vào mũi, uống vào khiến người vui vẻ thoải mái, nơi nào không phải rượu ngon.

Ta chính là biết Xà Vương ngươi có rượu ngon chiêu đãi, mới mặt dày đến đây xin chén rượu uống cho đỡ thèm.

Lục Tiểu Phụng uống một ngụm Trúc Diệp Thanh trong ly, thuận tiện khen tặng, còn về việc Xà Vương than thở thời buổi khó khăn, hắn lại không có phát biểu ý kiến.

Bang phái tranh đoạt địa bàn là chuyện bình thường, hắn cũng không tiện tùy ý nhúng tay.

Nhưng mà Lục Tiểu Phụng không chịu tiếp lời, Xà Vương lại không có ý định bỏ qua cho hắn.

Đầu tiên là cười to nói: Lục Tiểu Phụng ngươi chính là bằng hữu của ta, vô luận ngươi chừng nào thì tới, đều có rượu ngon chiêu đãi ngươi.

Hắn cường điệu hai chữ bằng hữu.

Sau đó lại chủ động nói: Ta và Tiêu Bản đấu không ít thời gian.

Tuy là rơi vào hạ phong, nhưng vẫn dựa vào Hắc Nhai tự bảo vệ mình có thừa.

Có thể gần nhất Hồng Hài Nhi cũng dự định đối với Hắc Nhai chúng ta làm khó dễ, để ta có chút chống đỡ không được.

Tiết Băng ở một bên nghe không khỏi bĩu môi.

Phạm vi kinh doanh của Hồng Hài Nhi vốn không có quan hệ gì với Hắc Nhai.

Mấu chốt là Hắc Nhai nơi đây luôn luôn là chỗ ẩn náu.

Rất nhiều tặc nhân, ác bá đắc tội Hồng Hài Nhi cứ hướng Hắc Nhai mà trốn, khiến cho Hồng Hài Nhi không thể không động thủ.

Bất quá đại đa số thời điểm Hồng Hài Nhi đều là oan có đầu nợ có chủ, chẳng bao giờ chạm đến thế lực hạch tâm của Xà Vương.

Song phương trước đây cũng miễn cưỡng duy trì trình độ ăn ý nhất định.

Nhưng mà bây giờ Xà Vương lại đột nhiên ở trước mặt Lục Tiểu Phụng đề cập mâu thuẫn cùng Hồng Hài Nhi, liền có chút ý vị sâu xa.

Mà Lục Tiểu Phụng luôn luôn tin tưởng bằng hữu cũng không nghi ngờ gì, theo câu chuyện của Xà Vương hỏi thăm về tình báo Hồng Hài Nhi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên tham gia, kịch bản xuất hiện rất nhiều sai lệch, dẫn đến tình báo Lục Tiểu Phụng có được về Hồng Hài Nhi thủy chung không quá hoàn chỉnh.

Cho dù có Tiết Băng giúp đỡ dẫn đạo, cũng càng nhiều hơn chính là giảm bớt hiềm nghi Hồng Hài Nhi có liên quan đến Thêu Hoa Đại Đạo.

Xà Vương sau khi báo cho Lục Tiểu Phụng những gì hắn biết, đột nhiên lời nói xoay chuyển: Kỳ thực nói thật ra, Hồng Hài Nhi tuy là thần bí, nhưng ta cũng biết các nàng bất quá là chút nữ tử thương cảm giãy giụa trong thế đạo hỏng bét này.

Hắn cố ý thở dài: Nữ nhân vẫn là nên giúp chồng dạy con, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nữ nhân nào lại muốn hung tàn tàn nhẫn đâu.

Xà Vương nhìn như là đang nói tốt cho Hồng Hài Nhi, lại dẫn đạo ra quan điểm rằng Hồng Hài Nhi đều là nữ nhân, có lẽ sẽ cần nam nhân.

Lục Tiểu Phụng trước đây được Tiết Băng giúp đỡ giảm bớt sự hoài nghi, rất lớn nguyên nhân chính là suy đoán Thêu Hoa Đại Đạo sẽ không thêu hoa, hơn nữa rất có thể là một nam nhân.

Nhưng bây giờ bởi vì Xà Vương, sự tình lại rẽ sang hướng khác.

Hồng Hài Nhi bản thân không phải là Thêu Hoa Đại Đạo, không có nghĩa là các nàng sẽ không trợ giúp nam nhân của chính mình.

Đây cũng là sai biệt sinh ra sau khi Cố Hàn Uyên thay đổi kịch bản.

Sự phản bội của Nhị Nương là điều Kim Cửu Linh không nghĩ tới, nhưng lại giải khai cho hắn một cái gông xiềng.

Hắn có thể không cố kỵ chút nào khiến người ta hoài nghi là trong Hồng Hài Nhi có nội gián đang giúp hắn.

Cho nên mới cố ý dặn dò Xà Vương dẫn dắt Lục Tiểu Phụng như thế.

Không thể không nói, chiêu này xác thực độc ác.

Lục Tiểu Phụng đã giảm bớt hoài nghi lại một lần nữa bắt đầu nghi ngờ.

Trong suy nghĩ của hắn, Thêu Hoa Đại Đạo chân chính khó tìm, thế nhưng kẻ phản bội trong Hồng Hài Nhi cũng không khó bắt, chỉ cần có người bằng lòng phối hợp hắn hành sự.

Mà người này chính là Giang Nhẹ Hà người hắn từng có duyên gặp một lần và xảy ra xung đột.

Muốn đi gặp Giang Nhẹ Hà thì Lục Tiểu Phụng không tiện mang theo Tiết Băng.

Hắn như trong kịch bản cũ nói với Xà Vương: Sự tình ta đã có chút manh mối.

Sau đó ta muốn đơn độc đi một chỗ, cho nên hy vọng Xà Vương ngươi có thể hỗ trợ chăm sóc Tiết Băng một chút.

Bệnh cũ quá dễ tin tưởng hồ bằng cẩu hữu của Lục Tiểu Phụng lại tái phát.

Hiển nhiên ở Hoa Gia Bảo bị Tống Vấn Cỏ gài bẫy một hồi cũng không làm hắn nhớ lâu.

Kỳ thực Lục Tiểu Phụng chọn tin tưởng Xà Vương cũng không phải không có căn cứ.

Chí ít Xà Vương đối ngoại vẫn giữ hình tượng nghĩa khí làm đầu, hào khí can vân.

Điểm ấy, thủ hạ huynh đệ của Xà Vương có quyền lên tiếng nhất.

Lục Tiểu Phụng sau khi nhờ cậy Xà Vương, quay đầu nhìn về phía Tiết Băng dặn dò: Băng Nhi, nàng trước tiên ở chỗ Xà Vương chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về.

Kỳ thực cũng không nhất định nhanh.

Còn phải xem Giang Nhẹ Hà có chịu phối hợp hay không.

Hơn nữa điều kiện tiên quyết còn phải tránh Cố Hàn Uyên nhúng tay.

Ở Bút Hà Am, đủ loại dấu hiệu cho thấy Giang Nhẹ Hà hoặc đã là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, hoặc là sắp trở thành như vậy.

Mà lấy hiểu biết của Lục Tiểu Phụng đối với Cố Hàn Uyên, hắn tuyệt đối sẽ không để hồng nhan của mình đặt mình vào nguy hiểm, huống chi còn có thể muốn dùng Giang Nhẹ Hà làm mồi nhử.

Lục Tiểu Phụng chỉ có thể vừa tránh Cố Hàn Uyên, vừa dùng sự nguy hại của kẻ phản bội trong Hồng Hài Nhi để thuyết phục Giang Nhẹ Hà.

Hắn tin tưởng chỉ cần cho hắn cơ hội, nhất định có thể dựa vào ba tấc lưỡi thuyết phục nàng.

Chỉ là Lục Tiểu Phụng không nghĩ tới kế hoạch còn chưa triển khai liền bị đánh đòn cảnh cáo.

Chỉ thấy Tiết Băng đột nhiên thần tình trở nên rất thất vọng nói với Lục Tiểu Phụng: Lục Tiểu Phụng, ngươi luôn là như vậy.

Lục Tiểu Phụng trong lòng không hiểu sao hoảng hốt, vội vàng nỗ lực trấn an: Băng Nhi, nàng nghe ta giải thích.

Nhưng mà Tiết Băng lại lắc đầu, hiển nhiên cũng không muốn nghe Lục Tiểu Phụng giải thích.

Nàng cụp xuống đôi mắt đẹp, ngữ khí sâu kín nói: Ta biết ngươi vội vã muốn phá án, nhưng cũng không che giấu được việc ngươi luôn quên đi cảm thụ của ta.

Trước kia là như vậy, bây giờ còn là như vậy.

Tiết Băng bỗng nhiên cảm thấy ý hưng lan san.

Vốn là nàng mang theo áy náy muốn giúp Lục Tiểu Phụng phá án rồi mới tìm cơ hội ngả bài.

Chương 1625

Nhưng sự tự quyết định của Lục Tiểu Phụng lại làm nàng không khỏi nhớ lại đoạn thời gian ngươi trốn ta đuổi trước kia.

Đó cũng không phải là đoạn ký ức đáng giá hồi tưởng.

Phải biết rằng, một nữ nhi gia không để ý ánh mắt người đời truy đuổi theo sau một nam tử tất nhiên sẽ chịu nhiều dị nghị.

Mỗi lần đối mặt với ánh mắt thất vọng của bà nội Tiết lão phu nhân, áp lực của nàng rất lớn.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại không để ý, vẫn làm lãng tử truy phong của hắn.

Tiết Băng chỉ có thể lần lượt đầy hy vọng rồi lại thất vọng tuần hoàn.

Nếu không phải như vậy, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không dễ dàng thừa lúc vắng mà vào.

Tiết Băng cũng sẽ không sau khi nhận được sự đáp lại của Cố Hàn Uyên mà một lần lại một lần hạ thấp ranh giới cuối cùng của mình, thậm chí không tiếc dắt mối cho Cố Hàn Uyên cùng các tỷ muội Hồng Hài Nhi.

Xét đến cùng chính là tâm lý chim sợ cành cong.

Sợ Cố Hàn Uyên ngày nào đó đối với nàng chán ghét, cũng sẽ đối xử với nàng như Lục Tiểu Phụng.

Cho nên hết thảy đều là lỗi của Lục Tiểu Phụng.

Tiết Băng xoay người, để lại cho Lục Tiểu Phụng một bóng lưng yểu điệu xinh đẹp tuyệt trần lại mang theo vài phần xa cách, thanh lãnh nói với Xà Vương: Ta mệt mỏi, an bài cho ta một chỗ nghỉ ngơi.

Nàng kỳ thực có thể không để ý tới sự an bài của Lục Tiểu Phụng mà trực tiếp rời đi.

Nhưng cuối cùng vẫn quyết định nghe Lục Tiểu Phụng một lần nữa.

Còn về sau, đương nhiên là đường ai nấy đi.

Lục Tiểu Phụng theo đuổi tự do và lòng hiếu kỳ của hắn, còn nàng thì có thể yên tâm thoải mái đầu nhập vào vòng tay Cố Hàn Uyên.

Còn việc ngả bài hay không, dường như cũng không quan trọng nữa.

Lục Tiểu Phụng nhìn thấy thái độ xa cách kia của Tiết Băng, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, dự cảm bất an từng có trước đây lần nữa xông lên đầu.

Hắn nhíu mày thật sâu, đang muốn nói gì đó, Xà Vương đột nhiên cười to: Tiết cô nương yên tâm, lấy khả năng của Lục Tiểu Phụng, nhất định rất nhanh sẽ trở lại đón ngươi.

Trước đó, ta nhất định an bài thỏa đáng, làm cho Tiết cô nương xem như ở nhà.

Tiết Băng bất trí khả phủ gật đầu.

Quay đầu dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lục Tiểu Phụng một cái, sau đó liền đi theo tên thủ hạ Xà Vương gọi tới.

Xà Vương thấy chân mày Lục Tiểu Phụng vẫn nhíu chặt, giả vờ trêu: Lục Tiểu Phụng, ngươi diễm phúc không cạn nha.

Tiết cô nương xinh đẹp như thế lại bận tâm ngươi như vậy.

Mới vừa rồi nhất định là đang lo lắng cho ngươi chứ gì.

Lời trêu đùa của Xà Vương không đem lại tác dụng gì, Lục Tiểu Phụng chân mày như trước nhíu chặt: Vừa rồi cái nhìn kia cũng không phải ánh mắt lo lắng gì.

Ngược lại có điểm hướng giống như đang cáo biệt ta vậy.

Tâm tình Lục Tiểu Phụng càng phát ra trầm trọng, nhưng nét mặt vẫn thu liễm lại, chăm chú nói: Xà Vương, Tiết Băng tạm thời nhờ ngươi.

Tính tình nàng không quá tốt, cũng xin nhiều tha thứ.

Ở trên giang hồ có thể bị gọi là Cọp Cái, Lãnh La Sát thì Tiết Băng có thể có tính khí tốt bao nhiêu.

Chỉ là Lục Tiểu Phụng vẫn không hiểu, tính khí nữ nhân xấu hầu hết thời gian đều do nam nhân tạo thành.

Tiết Băng sau khi thích Cố Hàn Uyên, lúc nào tính khí kém.

Ôn thuận như con cừu nhỏ, mặc cho Cố Hàn Uyên đùa bỡn cũng một lòng một dạ suy tính làm sao cho hắn vui vẻ.

Xà Vương đối mặt với sự nhắc nhở chăm chú của Lục Tiểu Phụng, cũng giả vờ nghiêm túc trả lời: Lục Tiểu Phụng ngươi yên tâm, Tiết cô nương ở chỗ ta tuyệt đối vạn vô nhất thất.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy mỉm cười thỏa mãn.

Hắn tin được Xà Vương.

Có lẽ sự tín nhiệm của Lục Tiểu Phụng khiến Xà Vương có chút xúc động, không khỏi gọi hắn lại khi hắn sắp cáo từ: Lục Tiểu Phụng, có người bạn như ngươi là may mắn của ta.

Ta hy vọng về sau vô luận phát sinh chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng tình hữu nghị của chúng ta.

Lời này ít nhiều có chút ý vị sâu xa, thậm chí mang theo chút ý tứ ám chỉ.

Đáng tiếc Lục Tiểu Phụng đang vội vã phá án cũng không lĩnh hội được, hân nhiên cười nói: Đương nhiên.

Dứt lời, hắn bước nhanh rời đi dưới ánh mắt phức tạp của Xà Vương.

Xà Vương thấy bóng dáng Lục Tiểu Phụng hoàn toàn biến mất, thần tình hờ hững ngồi yên lặng bên giường một lúc lâu.

Thẳng đến khi có tiếng gọi thấp giọng của thủ hạ mới thức tỉnh hắn.

Lão đại, làm xong.

Người tới chính là tên thủ hạ vừa rồi đưa Tiết Băng đi nghỉ ngơi.

Xà Vương liếc nhìn đối phương, nhàn nhạt hỏi: Tiết cô nương như thế nào.

Tên thủ hạ kia vừa đắc ý vừa cười nịnh nọt: Tiết cô nương sợ rắn, đơn giản liền trúng kế.

Hiện tại đã bị khói mê làm cho hôn mê rồi.

Xà Vương nghe vậy yên lặng gật đầu.

Chờ tên thủ hạ rất có mắt nhìn kia lui ra, hắn mới quay về hướng đại môn nơi Lục Tiểu Phụng vừa rời đi, u u thở dài: Lục Tiểu Phụng a Lục Tiểu Phụng.

Không phải ta muốn có lỗi với ngươi, là ta cũng không còn cách nào a.

Xà Vương xác thực giảng nghĩa khí, nhưng đó là đối với huynh đệ thủ hạ của y, chứ không phải đối với Lục Tiểu Phụng.

Chính bởi vì huynh đệ thủ hạ lâm vào nguy h·iểm, y mới bất đắc dĩ phải vì Kim Cửu Linh làm việc.

Kim Cửu Linh tuy chỉ là Kim Y Bộ Đầu, nhưng y ở Lục Phiến Môn tư lịch rất thâm hậu.

Giống như đã đề cập từ trước, nếu Kim Cửu Linh muốn thăng chức Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ, đã sớm đủ tiêu chuẩn.

Bất quá, chức trách Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ lớn hơn nhiều so với Kim Y Bộ Đầu.

Đối với Kim Cửu Linh mà nói, ngược lại không bằng ở Lục Phiến Môn làm một Kim Y Bộ Đầu có ảnh hưởng lớn sẽ thư thái hơn.

Hơn nữa, y rất hiểu đạo lý Quan phỉ một nhà.

Y càng rõ ràng Xà Vương quan tâm điều gì.

Sớm đã dùng các thủ đoạn như h·iếp bức, hạ độc, thêu dệt tội danh để khống chế những huynh đệ thủ hạ của Xà Vương.

Đồng thời, y cũng cung cấp che chở cho Hắc Nhai, để lại một chỗ dung thân cho Xà Vương cùng các huynh đệ của y.

Bằng không, với thuộc tính ẩn giấu của Hắc Nhai, e rằng sớm đã bị kẻ nào đó khao khát lập công tiêu diệt.

Từ đó về sau, Xà Vương không thể không nghe lệnh Kim Cửu Linh hành sự, trở thành hắc bao tay của Kim Cửu Linh, làm rất nhiều việc bất tiện cho y.

Hơn nữa, Xà Vương thậm chí có thể coi là một loại thủ đoạn để Kim Cửu Linh dưỡng khấu tự trọng nuôi giặc để tỏ ra có công.

Khi xử lý các việc liên quan đến Hắc Nhai, không ai dễ dùng hơn Kim Cửu Linh.

Mà nói cho cùng, giao tình giữa Xà Vương và Lục Tiểu Phụng cũng không thâm hậu đến vậy.

Chẳng có giao tình sống c·hết, cũng không có lợi ích chung.

Chỉ là Lục Tiểu Phụng từng ra tay giúp Xà Vương vài chuyện nhỏ mà thôi.

Bất quá Lục Tiểu Phụng thích kết giao bằng hữu, nên bọn họ mới thành bạn.

Sở dĩ, Xà Vương lựa chọn huynh đệ thủ hạ của mình thay vì Lục Tiểu Phụng.

Đương nhiên, Xà Vương đối với Lục Tiểu Phụng người tin tưởng y đến vậy cũng không phải hoàn toàn vô tình vô nghĩa.

Y vẫn có điểm mấu chốt, không muốn tổn hại bản thân Lục Tiểu Phụng.

Sở dĩ, đêm qua khi Kim Cửu Linh tới tìm y, y tuy đồng ý giúp Kim Cửu Linh, nhưng chỉ bằng lòng bắt Tiết Băng và giao cho đối phương.

Theo Xà Vương, một nữ nhân mà thôi, không có người này thì có thể tìm người khác.

Cùng lắm thì đợi sau này y lại lấy lý do bồi tội thất trách mà đưa cho Lục Tiểu Phụng mấy người phụ nhân, dù kém xa Tiết Băng xinh đẹp, nhưng dùng số lượng bù chất lượng cũng được vậy.

Vì vậy Xà Vương đối với Lục Tiểu Phụng tuy hơi có ý thẹn, nhưng tổng thể vẫn là yên tâm thoải mái.

Y đã làm điều tốt nhất trong khả năng của mình.

Còn như Tiết Băng rơi vào tay Kim Cửu Linh sẽ có hạ tràng thế nào, Lục Tiểu Phụng sẽ đau lòng ra sao, thì không phải là điều y có thể lo lắng.

Xà Vương hướng về phía tên thủ hạ phía trước phân phó nói:

Đem Tiết cô nương đưa đến chỗ Kim gia đêm qua đã nói.

Tên thủ hạ kia do dự một chút, lấy lòng hỏi: Lão đại, Kim gia cũng không nói muốn Tiết cô nương hoàn chỉnh, không bằng đưa nàng cho các huynh đệ dùng trước một chút.

Dù sao các huynh đệ gần đây bị Tiêu Bản đánh cho như chó, đang cần nói chuyện sĩ khí.

Nghĩ đến dung nhan tuyệt mỹ của Tiết Băng vừa bị mê choáng, hắn cũng có chút lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Đặc biệt khí chất lạnh băng của Tiết Băng càng đặc biệt hấp dẫn người.

Lại thêm đúng như hắn nói, gần đây Hắc Nhai sống rất khổ, cần một lối thoát để hóa giải áp lực.

Chương 1626

Nhưng Xà Vương nghe vậy lại lập tức lạnh lùng trợn mắt nhìn sang, mắng: Đừng làm chuyện dư thừa.

Y không phải không biết ý nghĩ của tên thủ hạ, chỉ là không muốn gây thêm rắc rối.

Tên thủ hạ kia sợ hết hồn, vội vàng đàng hoàng đáp ứng.

Dạ, tiểu nhân đi ngay.

Bất quá, ngay khoảnh khắc hắn cúi đầu đáp ứng, ánh mắt lại điên cuồng lóe lên.

Xà Vương nhìn bóng lưng thủ hạ bối rối rời đi, nhức đầu nhéo nhéo mi tâm.

Lòng người rối loạn, đội ngũ không dễ dẫn dắt a.

Đáng c·hết Tiêu Bản, đáng c·hết Kim Cửu Linh.

Xà Vương oán giận thế nào cũng không thể thay đổi việc y mình chỉ là một tiểu nhân vật.

Có chút kiên trì, nhưng không nhiều lắm.

Đúng lúc này, Xà Vương chú ý tới khi thủ hạ của y bối rối rời đi, tựa hồ đã đánh rơi thứ gì đó trên mặt đất.

Hơn nữa, ngay bên giường, cúi lưng là có thể nhặt được.

Vì vậy y vô ý thức khom lưng nhặt lên, miệng còn lẩm bẩm: Gia hỏa này đã nhiều năm như vậy, vẫn cứ mao mao táo táo.

Đây là túi tiền ư.

Không đúng, thơm thế này.

Là hương nang a.

Trách không được sẽ nổi lên tà tâm với Tiết cô nương.

Trong khoảng thời gian này bị vây ở Hắc Nhai bất tiện đi tìm thân mật, sở dĩ cho biệt phôi a.

Xà Vương nét mặt không khỏi mỉm cười.

Y thực sự coi huynh đệ thủ hạ sắp c·hết đó là thân nhân, chứ không phải đơn thuần thủ hạ.

Giống như tên thủ hạ vừa rồi xem như là niên kỷ tương đối nhỏ, y đối đãi đối phương khó tránh khỏi mang theo một chút ánh mắt kiểu chất phác.

Tuy có nhiều ý tưởng, cũng không quá tình nguyện vùi ở Hắc Nhai, nhưng làm người cơ linh, rất là dùng tốt.

Xà Vương đối với hắn cũng có chút xem trọng, nên mới giữ ở bên người mang theo.

Bằng không đối phương cũng sẽ không dám trong tình huống vừa rồi đưa ra đề nghị muốn giữ lại Tiết Băng.

Xà Vương nhíu mày cùng mũi.

Nhìn qua dường như thập phần không khỏe hương khí từ hương nang trong tay.

Đang muốn đặt nó sang một bên, đợi khi tên thủ hạ kia trở lại sẽ trả lại cho hắn, đột nhiên ngoài cửa vang lên một trận động tĩnh kịch liệt.

Có tiếng kinh hô, cũng có tiếng kêu thảm thiết.

Không đợi Xà Vương phản ứng kịp, cửa phòng đã bị mạnh mẽ đẩy ra.

Xà Vương.

Tiết Băng đâu.

Ta muốn gặp nàng.

Người đến hóa ra là Lục Tiểu Phụng đi mà quay lại.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt âm trầm vừa vội vội vã, nhìn về phía Xà Vương trong ánh mắt còn mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu hồ nghi.

Xà Vương trong lòng kinh hãi.

Tiết Băng đã bị đưa đi, khiến y đi đâu tìm cho Lục Tiểu Phụng.

Cũng may Xà Vương rốt cuộc là lão giang hồ.

Nét mặt y vẫn duy trì trấn định, giả vờ nghi ngờ hỏi: Lục Tiểu Phụng, ngươi nhanh vậy đã trở lại ư.

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Hắn mới vừa căn bản không đi ra bao xa.

Lúc này Lục Tiểu Phụng căn bản không tâm tư hàn huyên với Xà Vương, chỉ là vội la lên: Ngươi nói cho ta biết trước Tiết Băng ở đâu.

Xà Vương thấy thái độ Lục Tiểu Phụng kiên quyết, nhất thời biết kéo dài thời gian cũng không hiện thực.

Chỉ có thể kiên trì nói ra: Tiết cô nương lúc này đã đi nghỉ.

Lục Tiểu Phụng ngươi bây giờ lại đi q·uấy r·ối e rằng không tốt lắm đâu.

Đến lúc đó nếu như lại cãi vã, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy lại ngay cả tia phong độ cuối cùng cũng không giữ được.

Gấp đến độ sắc mặt đều hơi nhăn nhó.

Trầm giọng quát lên: Xà Vương.

Đến lúc này ngươi còn muốn lừa gạt ta.

Nói.

Ngươi có phải hay không cùng Thêu Hoa Đạo Tặc có cấu kết.

Tiết Băng có phải đã không còn ở Hắc Nhai rồi ư.

Bị phơi bày gốc gác, Xà Vương quá sợ hãi.

Thái độ Lục Tiểu Phụng càng khiến y biết mình không gạt được.

Chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ nói: Lục Tiểu Phụng ngươi nghe ta giải thích, ta có nỗi khổ tâm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lúc này đã lười nghe nỗi khổ tâm trong lòng Xà Vương.

Hắn nhãn thần lo lắng mà cúi đầu lẩm bẩm: Xong rồi.

Cái gì xong.

Xà Vương còn chưa hiểu câu nói không đầu không đuôi này của Lục Tiểu Phụng, đột nhiên đã nhận ra điều không thích hợp.

Bên ngoài sao còn có tiếng kêu thảm thiết.

Y ngay từ đầu còn tưởng rằng đó là động tĩnh khi Lục Tiểu Phụng đánh vào.

Nhưng bây giờ xem ra hiển nhiên không chỉ là như vậy.

Bất quá y rất nhanh thì minh bạch Lục Tiểu Phụng tại sao phải nói Xong.

Bởi vì sau một khắc y liền nhìn thấy một đạo thân ảnh bước vào.

Mặc dù người vừa tới hình tượng phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn bất phàm, thế nhưng sát khí cùng huyết tinh khí lại đập vào mặt.

Lục Tiểu Phụng, có lời gì nói.

Bây giờ sẽ không trách ta đại khai sát giới a.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy khuôn mặt khổ sáp, U U khẽ thở dài: Cố công tử, ngươi là đúng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên chịu thua làm người ta có chút trở tay không kịp.

Chuẩn xác mà nói chắc là chịu thua mới đúng.

Giống như, hắn cùng Cố Hàn Uyên đánh một cuộc cược.

Ngay khi hắn rời khỏi gian nhà của Xà Vương, liền gặp Cố Hàn Uyên ở gian hàng thịt rắn mà trước đó đã lừa Tiết Băng ăn.

Cố công tử.

Lục Tiểu Phụng đối với việc Cố Hàn Uyên đến rất vô cùng kinh ngạc.

Hắn đầu tiên vô cùng kinh ngạc Cố Hàn Uyên dĩ nhiên có thể đi vào Hắc Nhai.

Phải biết rằng Hắc Nhai rất có tính bài ngoại.

Người lạ không đi lối đi an toàn hầu như không thấy được.

Bất quá Lục Tiểu Phụng suy nghĩ đến Cố Hàn Uyên thần công cái thế, lại cảm thấy đương nhiên.

Trên đời này không phải là không có nơi nào ngăn không được Cố Hàn Uyên, nhưng Hắc Nhai hiển nhiên không phải.

Mà càng làm cho Lục Tiểu Phụng cảm thấy im lặng là Cố Hàn Uyên trong tay đang bưng một chén canh thịt rắn, đút cho một con chim nhỏ nhắn xinh xắn đến mức khiến người ta suýt nữa không phát hiện.

Chim nhỏ mỗi ngụm chỉ có thể mổ được một chút thịt rắn, nhưng nhìn qua lại ăn được tương đối vui sướng.

Chương 1627

Sau đó Lục Tiểu Phụng chỉ thấy Cố Hàn Uyên đầu tiên vỗ vỗ con chim nhỏ tuy hình thể nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng từ bộ lông đến tứ chi đều hết sức đẹp đẽ kia, nói rằng: Được rồi, ngươi một lần ăn không nổi nhiều lắm.

Ăn no rồi thì làm việc đi.

Lục Tiểu Phụng thấy con chim nhỏ kia phảng phất nghe hiểu lời Cố Hàn Uyên vậy.

Đầu tiên nó giống như oán giận mà kêu to vài tiếng.

Tiếp lấy liền hai cánh một phiến, biến mất trong mắt Lục Tiểu Phụng.

Giống như, chính là tiêu thất.

Lục Tiểu Phụng có thể rất chịu trách nhiệm nói, hắn vừa rồi căn bản không thấy rõ con chim nhỏ kia bay thế nào.

Vẻn vẹn chỉ nghe được một chút tiếng xé gió lác đác không có mấy mà thôi.

Trong chớp nhoáng này, Lục Tiểu Phụng thậm chí cảm nhận được kinh dị.

Phải biết rằng hắn chính là Tông Sư.

Ngũ giác của Tông Sư nên nhạy cảm đến mức nào tự nhiên không cần nhiều lời.

Đặc biệt Lục Tiểu Phụng hắn còn là một cao thủ khinh công.

Phải biết rằng, bất kỳ người giỏi khinh công nào, động thái thị lực cũng không thể kém.

Bằng không đừng nói là tranh đấu khi chớp mắt di chuyển.

Không va vào tường đã là may mắn rồi.

Kết quả Lục Tiểu Phụng vừa rồi dĩ nhiên không cách nào từ thị giác bắt được thân ảnh con chim nhỏ kia khi bay đi.

Nói cách khác, nếu như chim nhỏ đột nhiên tập kích hắn mà nói, hắn ngoại trừ dựa vào trực giác ra, hầu như không cách nào né tránh.

Duy nhất lệnh Lục Tiểu Phụng cảm thấy an tâm là con chim nhỏ kia hình thể quá nhỏ, nói vậy cũng sẽ không có mạnh bao nhiêu công kích tính cùng lực công kích.

Lục Tiểu Phụng đi lên trước, tò mò hỏi: Cố công tử, vừa rồi đó là.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc Lục Tiểu Phụng, thuận miệng nói ra: Đó là một vị hồng nhan sủng vật của ta, tên gọi Tiểu Phi.

Lục Tiểu Phụng thấy Cố Hàn Uyên cũng không định tự nói với mình vì sao Tiểu Phi sẽ có tốc độ như vậy, cũng không định báo cho biết mình Tiểu Phi đi hướng nào.

Hắn chỉ có thể cười xấu hổ cười, hỏi lần nữa: Cố công tử ngươi tại sao lại ở chỗ này.

Cố Hàn Uyên cười ý vị thâm trường, nhẹ giọng nói ra: Cứu người.

Cứu người.

Cứu ai.

Lục Tiểu Phụng vẻ mặt mộng.

Hiển nhiên không minh bạch Cố Hàn Uyên muốn đến nơi như Hắc Nhai này để cứu ai.

Cũng không thể là tới cứu hắn a.

Lục Tiểu Phụng nghĩ đến khả năng đó đã cảm thấy buồn cười.

Nói đến hắn còn thiếu Cố Hàn Uyên một cái nhân tình là đã cứu hắn từ tay Yêu Nguyệt kia mà.

Đặc biệt Lục Tiểu Phụng nhìn về phía cách đó không xa đang bưng tay gãy, một bộ muốn hét thảm lại không dám gào Chủ Quán, càng không khỏi sắc mặt cổ quái.

Xác định là tới cứu người, không phải tới g·iết người.

Bất quá Lục Tiểu Phụng thật không có vì thảm trạng của chủ sạp mà đi về phía Cố Hàn Uyên kêu bất bình.

Dù sao Hắc Nhai loại địa phương này, hiểu được đều hiểu.

Chủ Quán nhất định là thấy Cố Hàn Uyên là người xa lạ, liền làm cái gì không phải việc đắc tội rồi hắn.

Nhưng nhãn thần của Cố Hàn Uyên lúc này lại làm cho Lục Tiểu Phụng có chút xem không hiểu.

Mà càng làm cho hắn cảm thấy kh·iếp sợ là Cố Hàn Uyên nói ra tên người muốn cứu.

Tiết Băng.

Băng Nhi có nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng vô ý thức kinh hô.

Đang muốn truy vấn Cố Hàn Uyên, Tiết Băng rốt cuộc có nguy hiểm gì, hắn đột nhiên liền ngây ngẩn cả người.

Dùng ngữ khí không xác định nghi ngờ hỏi: Ta nhớ được Cố công tử ngươi cùng Băng Nhi dường như không phải rất thuộc.

Vì sao đột nhiên muốn tới cứu nàng.

Lục Tiểu Phụng hỏi như vậy, thế nhưng trong lòng đã dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên khẽ than thở một tiếng, ngữ khí U U nói ra: Loại thời điểm này trước không suy nghĩ đi cứu Tiết Băng, ngược lại là muốn hỏi ta cùng Tiết Băng có quan hệ gì.

Lục Tiểu Phụng lòng hiếu kỳ của ngươi thật sự nặng như vậy.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy không nói chuyện, chỉ là sắc mặt trở nên có chút khó coi nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng lười sẽ cùng Lục Tiểu Phụng giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt.

Khóe miệng hơi nhếch lên, hơi lộ ra hài hước khẽ cười nói: Ta và Tiết Băng không quen.

Đây chẳng qua là Lục Tiểu Phụng chính ngươi cái này.

Cố Hàn Uyên liền Tiết Băng trên người ở đâu có nốt ruồi, từng bộ vị cao thấp kích thước đều rõ như lòng bàn tay, đương nhiên muốn so Lục Tiểu Phụng quen thuộc hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng thường thường tự xưng là phong lưu, nhưng khi đối mặt Tiết Băng luôn muốn đem hắn mang về Tiết gia lại có vẻ phá lệ kh·iếp đảm.

Điều này trong toàn bộ kịch tình đều xem như là phần độc nhất.

Vì vậy có không ít quan điểm cho rằng Lục Tiểu Phụng thích nhất người là Tiết Băng cũng không phải là không có đạo lý.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên ý có hàm ý ngữ lại trùng kích được nhãn thần Lục Tiểu Phụng đều trở nên có chút hoảng hốt thất thần.

Lục Tiểu Phụng phía trước ở Tiết Băng trên người nhận ra được dị dạng cùng những dấu hiệu đủ loại kia đều khớp.

Tiết Băng cùng Cố Hàn Uyên đã câu được với nhau vào lúc hắn không biết.

Trách không được Tiết Băng đối với hắn càng ngày càng xa cách.

Trách không được Tiết Băng luôn đối với hắn muốn nói lại thôi.

Trách không được hắn khi phát hiện Tiết Băng biến hóa, biết không rõ tâm hoảng ý loạn.

Nguyên lai hóa ra là có chuyện như vậy.

Lục Tiểu Phụng phục hồi tinh thần lại, thật sâu nhìn Cố Hàn Uyên liếc mắt, trầm giọng hỏi: Chuyện khi nào.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhăn, trong giọng nói hơi giễu cợt nói ra: Cái này có trọng yếu không.

Không trọng yếu.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc.

Trong lòng đang đau đớn, co rút đau đớn.

Nhưng mà hắn lại ngay cả sức mạnh để chỉ trích Cố Hàn Uyên cũng không có.

Bởi vì hắn biết rõ nhất định là bởi vì mình trốn tránh mới để cho Tiết Băng di tình biệt luyến.

Người luôn là ở mất đi thứ gì đó khi đó, mới biết quý trọng.

Lục Tiểu Phụng lúc này liền phá lệ hối hận.

Hối hận chính mình đã từng không dám đáp lại tâm ý của Tiết Băng.

Càng hối hận chính mình luôn quá mức lưu ý các loại án kiện, mà bỏ quên Tiết Băng.

Nhất là tại hắn nhớ lại những lời Tiết Băng nói lúc cùng hắn phân biệt lúc, loại tâm tình hối hận này thì càng thêm rõ ràng.

Đúng lúc này, Lục Tiểu Phụng đột nhiên nghĩ đến cái gì, tự lẩm bẩm: Nếu Tiết Băng có nguy hiểm nói, cái kia Xà Vương không phải cũng có khả năng g·ặp n·ạn.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái nói ra: Ngươi vì sao không suy tính một chút Tiết Băng nguy hiểm là Xà Vương tạo thành đâu.

Cũng bởi vì Xà Vương là bằng hữu của ngươi.

Tống Vấn Cảo dường như cũng là a.

Không có khả năng.

Lục Tiểu Phụng vô ý thức phủ nhận.

Bất quá nghĩ đến Tống Vấn Cảo, ký ức không tốt đã từng lại lệnh sắc mặt của hắn trở nên rất khó coi.

Hắn đột nhiên giật mình, liếc nhìn chẳng biết lúc nào từ bốn phương tám hướng vây lại thủ hạ của Xà Vương cùng Cố Hàn Uyên đang đi tới, vội vàng hỏi: Cố công tử ngươi muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói ra: Sát tiến vào, cứu Tiết Băng.

Thoại âm rơi xuống, một đạo kiếm khí mình nhưng mang theo một cái đầu người.

Lục Tiểu Phụng thấy Cố Hàn Uyên một bộ muốn đại khai sát giới dáng dấp, bất chấp trong lòng đối với Tiết Băng hối hận cùng đối với Xà Vương nghi hoặc, gấp vội vàng nói: Chờ.

Ta trước tiên có thể đi vào hỏi một chút tình huống.

Cố Hàn Uyên cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói ra: Vậy ngươi cần phải nhanh một chút, bằng không những người này chưa chắc có thể còn sống chống được ngươi đi ra.

Hắn muốn chỉ là Hắc Nhai cái chỗ này, cũng không phải là người nơi đây.

Thuận tiện dọn dẹp một chút cũng là tốt.

Xà Vương mở to hai mắt nhìn, môi run rẩy, khó có thể tin hỏi: Những huynh đệ bên ngoài của ta.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Xà Vương, chân mày nhỏ bé không thể nhận ra nhíu một cái.

Chương 1628

Sau đó, ngữ khí hơi lộ ra đùa cợt lạnh nhạt nói ra: Đã xuống Địa phủ dò đường đi trước ngươi một bước.

Xà Vương nghe vậy, trong lòng cực kỳ bi thương.

Huynh đệ thủ hạ y coi như thân nhân đang ở nơi đây, cách nhau một bức tường đã dồn dập biến thành t·hi t·hể.

Vì bọn họ, y thậm chí vi phạm lương tâm phản bội tín nhiệm của Lục Tiểu Phụng.

Mà bây giờ tất cả lại biến thành hư ảo.

Xà Vương thậm chí trở nên có chút mờ mịt.

Phải biết rằng y chỉ là một người hai chân tàn tật, Thống Lĩnh Hắc Nhai dựa vào uy vọng y đã gây dựng nhiều năm cùng một đám huynh đệ tay chân tin phục y, tôn kính y, có thể c·hết sống có nhau.

Hắc Nhai thiếu Xà Vương, chính là năm bè bảy mảng, không có thành tựu.

Không có bọn họ, Xà Vương trong nháy mắt thì sẽ từ kiêu hùng trong xã hội đen trở thành lão nhân tàn phế.

Hai người thiếu một thứ cũng không được.

Xà Vương lui về phía sau đừng nói là Thống Lĩnh Hắc Nhai, muốn c·hết tử tế đều khó khăn.

Y lăn lộn nhiều năm như vậy, làm sao có khả năng không có mấy cái cừu gia chứ.

Chưa nói còn có Tiêu Bản vẫn đang nhìn chằm chằm Hắc Nhai.

Xà Vương sắc mặt biến thành màu đen, thanh âm bi sảng hỏi: Cố công tử vì sao tàn nhẫn vô tình như vậy.

Chẳng lẽ liền chỉ là bởi vì Tiêu Bản sao.

Tiêu Bản cùng lão phu tranh đấu bất quá là tranh giành bang phái, lấy thân phận Cố công tử hạ tràng nhúng tay, chẳng lẽ không sợ bị giang hồ đồng đạo chế nhạo sao.

Phía trước cũng đã nói, Cố Hàn Uyên cần lo lắng danh tiếng.

Làm một hình ảnh ví dụ.

Cố Hàn Uyên nhúng tay vào tranh giành bang phái của Xà Vương và Tiêu Bản liền giống như đại lão quân đội đột nhiên nhúng tay vào cuộc đánh lộn giữa côn đồ vậy.

Đây cũng là vì sao Xà Vương biết rõ Tiêu Bản cùng Cố Hàn Uyên có quan hệ không cạn, vẫn như cũ có can đảm chống lại nguyên nhân.

Lấy thân phận Cố Hàn Uyên sẽ không dễ dàng hạ tràng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên trả lời Xà Vương lý do lại làm hắn nhất thời thất thanh, thần tình bi thương càng là vì một trận chấn động.

Cố mỗ là vì cứu Tiết Băng mà đến.

Danh tiếng đối với Cố Hàn Uyên mà nói lớn nhất chỗ hỏng chính là hắn không tốt không kiêng nể gì cả ra tay g·iết người.

Nhất là lấy Cố Hàn Uyên bây giờ mơ hồ so với lực uy h·iếp của Lục Địa Thần Tiên bình thường còn muốn lớn hơn dưới tình huống, nếu như lại không có nửa điểm ước thúc nói, e rằng sớm muộn sẽ là một hạ tràng bị hợp nhau t·ấn c·ông.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba đối với số nhiều Lục Địa Thần Tiên cũng không tốt sử dụng.

Trừ phi ngày nào đó có thể tăng cấp thành Lục Diệt Vô Ngã Kiếm 23, bằng không mặc dù là Cố Hàn Uyên cũng không dễ ứng đối vây công.

Hơn nữa võ công cường thế của Cố Hàn Uyên bây giờ rất lớn một bộ phận nguyên nhân ở chỗ các tuyệt chiêu của hắn đại bộ phận đều có chứa hiệu quả mới gặp gỡ g·iết.

Người bình thường đối mặt dường như tiên pháp một dạng chiêu thức luôn là khó có thể áp dụng chính xác biện pháp ứng đối.

Ví dụ như Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết tốt nhất ứng đối phương thức chính là cắt đứt súc thế.

Súc thế này không lâu, nhưng chỉ cần kịp chuẩn bị, là hoàn toàn có thể cắt đứt.

Vì vậy Cố Hàn Uyên là có tất phải tận hết sức tránh cho tình báo tiết lộ.

Đây cũng là vì sao hắn luôn đối với từng Lục Địa Thần Tiên áp dụng phương thức tiêu diệt từng bộ phận.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên cuối cùng vẫn phải tìm một cái lý do xuất thủ tương đối hợp lý.

Mà cho đến nay, thường thấy nhất cũng là bởi vì một hồng nhan tri kỷ của hắn mà ra tay.

Lấy cái tên phong lưu dần dần khiến mọi người cảm thấy thói quen của Cố Hàn Uyên, ai cũng không khơi ra được mao bệnh.

Cùng lắm oán thầm hai câu Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình danh xứng với thực mà thôi.

Lúc này Cố Hàn Uyên lấy việc cứu Tiết Băng làm lý do, ở Hắc Nhai đại khai sát giới, coi như là Lục Tiểu Phụng trong lòng đau nhức hơn, cũng không tiện ngăn cản.

Đương nhiên hắn cũng không ngăn cản được.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng lựa chọn nhanh hơn Cố Hàn Uyên một bước nhìn thấy Xà Vương.

Chỉ cần hắn vẫn tín nhiệm Xà Vương không có thực sự giống như Cố Hàn Uyên nói như vậy đối với Tiết Băng làm những gì, tất cả sẽ còn có thể vãn hồi.

Nhưng mà Xà Vương lại làm cho hắn thất vọng rồi.

Tiết Băng dĩ nhiên thực sự đã mất.

Mà bây giờ chỉ là vào thời điểm hắn rời đi không lâu.

Cũng đã là nói Xà Vương nhất định là sớm có dự mưu.

Hồng nhan thay lòng đổi dạ, bằng hữu phản bội.

Lục Tiểu Phụng lúc này thậm chí có cảm giác hít thở không thông.

Đương nhiên, Xà Vương phản bội tín nhiệm của hắn cũng nhận được quả báo trừng phạt.

Lục Tiểu Phụng nhìn lấy Xà Vương dáng dấp đờ đẫn, thậm chí còn có vài phần thống khoái.

Thống khoái khi kẻ phản bội hắn không có kết cục tốt.

Nhưng mà sau một khắc, lời Xà Vương hỏi hướng Lục Tiểu Phụng lại làm hắn trong nháy mắt không kềm được.

Tiết cô nương không phải hồng nhan tri kỷ của Lục Tiểu Phụng ngươi sao.

Xà Vương đây là mọi người trong lúc đó không nên đề cập riêng tư của người khác, nhắm thẳng vào v·ết t·hương của Lục Tiểu Phụng mà đâm.

Cố Hàn Uyên liếc mắt sắc mặt đen như đáy nồi Lục Tiểu Phụng, nhàn nhạt nói ra: Tiết Băng là nữ nhân của Cố mỗ.

Thoại âm rơi xuống.

Lục Tiểu Phụng cùng Xà Vương cặp huynh đệ song hành này đồng thời cười khổ.

Lục Tiểu Phụng cười khổ với việc mình hối hận đối với Tiết Băng.

Xà Vương lại là cười khổ với việc mình bị Kim Cửu Linh cùng Lục Tiểu Phụng gài bẫy.

Nếu như sớm biết Tiết Băng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên, mượn y mười cái lá gan cũng không dám đối với Tiết Băng động thủ.

Xà Vương dù lê đôi chân tàn tật vẫn có thể lăn lộn thành kiêu hùng trong xã hội đen, rất quan trọng một điểm ở chỗ y cho tới nay đều đủ cẩn thận, đơn giản không đắc tội người.

Y hướng về Kim Cửu Linh làm thỏa hiệp.

Đối với Lục Tiểu Phụng cũng không nguyện ý làm mất lòng.

Tuy là bán đứng Tiết Băng, nhưng là suy nghĩ kỹ sau đó hướng Lục Tiểu Phụng bồi tội phương thức.

Kết quả y nhưng vẫn là đá vào tấm sắt rồi.

Xà Vương thậm chí ngay cả giảo biện tâm tư cũng không còn.

Dù sao hành sự từ trước đến nay bá đạo Cố Hàn Uyên cũng không phải là loại người như Lục Tiểu Phụng có thể phân rõ phải trái.

Cố Hàn Uyên thấy Xà Vương lúc này một bộ buông xuôi trị liệu dáng dấp, cau mày hỏi: Tiết Băng ở đâu.

Xà Vương nghe vậy rốt cuộc phục hồi tinh thần lại.

Nhãn mang hận ý, ngữ khí trào phúng nói ra: Cố công tử cảm thấy lão phu sẽ nói sao.

Với Cố Hàn Uyên bây giờ và cừu hận của y, y lại làm sao có khả năng hướng Cố Hàn Uyên tiết lộ hạ lạc của Tiết Băng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi câu dẫn ra một vệt độ cung quỷ dị, nhàn nhạt nói ra: Cố mỗ luôn không thích tay nhiễm máu phụ nữ và trẻ em, Xà Vương cũng sẽ không nghĩ bức Cố mỗ ngoại lệ a.

Xà Vương nghe vậy sắc mặt cứng lại, biến đến không gì sánh được cứng ngắc.

Những huynh đệ thủ hạ của y xác thực đã c·hết, nhưng là người nhà của bọn họ còn sống.

Chương 1629

Cố Hàn Uyên có ý tứ là đang nói cho Xà Vương không nên ép hắn đuổi tận g·iết tuyệt.

Xà Vương sắc mặt âm tình bất định biến ảo hồi lâu, đúng là vẫn còn nhận sai.

Cụt hứng nói ra: Ta biết rồi.

Ta sẽ đem tất cả những gì biết đều nói cho Cố công tử, mong rằng Cố công tử có thể buông tha nhóm người nhà của những thủ hạ kia.

Xà Vương dù có muôn vàn không phải, nhưng nghĩa khí đối với thủ hạ của y cũng đáng khẳng định.

Cũng khó trách Lục Tiểu Phụng nguyên bản lại tin tưởng y như vậy.

Lục Tiểu Phụng lúc này trong lòng có lẽ có ý tưởng vô ý thức lảng tránh vấn đề Tiết Băng, đột nhiên hỏi: Chân thân Thêu Hoa Đạo Tặc là ai.

Lúc này đã vò đã mẻ lại sứt, Xà Vương cũng không định giấu giếm, ngược lại đều muốn giao phó.

Y đang muốn mở miệng, đột nhiên cả người chấn động, hướng về sau co quắp ngã tới.

Chỉ thấy sắc mặt Xà Vương đã hoàn toàn biến thành đen, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Mắt thấy Xà Vương độc phát lúc này chỉ còn hấp hối khí độ, Lục Tiểu Phụng bất chấp suy nghĩ Xà Vương là cái gì thời gian trúng độc.

Vội vàng hỏi: Xà Vương, Thêu Hoa Đạo Tặc là ai.

Đồng thời đặt câu hỏi còn có Cố Hàn Uyên.

Trước tiên là nói về hạ lạc của Tiết Băng.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt phức tạp mà liếc nhìn Cố Hàn Uyên.

Hắn đem Tiết Băng bại bởi Cố Hàn Uyên, thua không oan mấy.

Xà Vương lúc này trạng thái hấp hối nhìn một cái liền tối đa chỉ có thể nói ra một câu nói.

Hoặc là nói ra thân phận Thêu Hoa Đạo Tặc, hoặc là nói ra hạ lạc của Tiết Băng.

Lục Tiểu Phụng lòng hiếu kỳ khu sử hắn ưu tiên hỏi thăm trước Thêu Hoa Đạo Tặc.

Mà Cố Hàn Uyên lại không chút do dự lựa chọn hạ lạc của Tiết Băng.

Tuy nói Lục Tiểu Phụng trong tiềm thức cho rằng chỉ cần bắt được Thêu Hoa Đạo Tặc, như vậy vô luận Tiết Băng hiện tại ở đâu, đều sẽ bình yên vô sự.

Thế nhưng vậy thì có tác dụng gì.

Nếu như hắn là nữ nhân, cũng sẽ thích Cố Hàn Uyên cái dạng không lo đại cục, ưu tiên bị suy nghĩ a.

Chỉ là một lần ở thời khắc mấu chốt song phương theo bản năng lựa chọn, Lục Tiểu Phụng liền biết mình thua càng thêm hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng thần tình trong nháy mắt biến đến cô đơn.

Nếu như hắn ngay từ đầu còn có ý tưởng vãn hồi Tiết Băng, hiện tại nhưng không có.

Bởi vì hắn minh bạch coi như Tiết Băng nhất thời nhớ tình xưa, bị hắn vãn hồi.

Cũng sẽ ở sau này một ngày nào đó bởi vì tình huống tương tự mà mất đi trái tim Tiết Băng.

Tới lúc đó, tình cảnh của Tiết Băng sẽ biến đến vô cùng xấu hổ.

Lục Tiểu Phụng có thể không phải cảm thấy Cố Hàn Uyên sẽ dễ dàng tha thứ chuyện ăn đồ đã qua như vậy.

Đến lúc đó Tiết Băng đã không cách nào cùng hắn tiếp tục tại cùng nhau.

Lại không có cách nào trở lại bên người Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng còn không có dự định không chiếm được liền hủy diệt.

Đương nhiên, trên thực tế Tiết Băng đã phần lớn thể xác và tinh thần rơi vào tay giặc cũng sẽ không giống như hắn tưởng tượng mà nhớ tình xưa và bị vãn hồi.

Lục Tiểu Phụng lúc này có chút lúng túng muốn đổi giọng.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh.

Lục Tiểu Phụng nhất thời hai mắt sáng lên, lớn tiếng hô: Nhất định là Thêu Hoa Đạo Tặc muốn g·iết Xà Vương diệt khẩu.

Ta đi truy.

Lục Tiểu Phụng đang muốn đuổi theo, liền nghe được Cố Hàn Uyên U U nói ra: Tiết Băng ngươi thật không xía vào.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy, cước bộ không khỏi một trận.

Sau một khắc, lần nữa vận khởi khinh công đuổi theo, chỉ để lại một câu tâm tình không rõ lời nói: Tiết Băng liền làm ơn Cố công tử ngươi.

Nhìn lấy Lục Tiểu Phụng đi xa bóng lưng, Cố Hàn Uyên khóe miệng đột nhiên câu dẫn ra một vệt nụ cười ý vị thâm trường.

Ngoài cửa sổ cũng không phải cái gì Thêu Hoa Đạo Tặc Kim Cửu Linh.

Đồng thời, Xà Vương độc phát cũng không phải vừa mới trúng độc, Lục Tiểu Phụng dưới tình thế cấp bách chưa kịp kiểm tra.

Tinh thông y thuật Cố Hàn Uyên lại sớm đã phát hiện đầu mối.

Tầm mắt của hắn rơi về phía chẳng biết lúc nào rơi dưới đất cái túi hương nang kia.

Kích độc.

Cố Hàn Uyên nhãn thần sâu kín tự nói.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Xà Vương chỉ sợ sớm đã trúng độc của Kim Cửu Linh.

Thiếu chỉ là một cái thuốc dẫn làm hắn độc phát.

Cũng cái thuốc dẫn này chính là từ hương khí mơ hồ truyền tới từ hương nang.

Cố Hàn Uyên hơi lộ ra đùa cợt đối với Xà Vương sắp c·hết nói ra: Bị chính mình tín nhiệm đồng thời mặc dù thỏa hiệp cũng muốn bảo vệ thủ hạ phản bội, rất khó chịu a.

Xà Vương nghe vậy, phảng phất hồi quang phản chiếu vậy trợn to hai mắt.

Tinh thần chịu ảnh hưởng bởi độc tố phảng phất đều khôi phục rất nhiều.

Hắn đã tỉnh táo lại là chuyện gì xảy ra.

Đêm qua Kim Cửu Linh đột nhiên tìm được hắn, cần tính kế Lục

Tiểu Phụng.

Tại hắn bằng lòng dưới sẽ bắt Tiết Băng đồng thời dẫn đi phía sau, Kim Cửu Linh cười lớn kính hắn một chén rượu.

Ly rượu kia là một gã thủ hạ cho hắn ngã.

Chính là tên thủ hạ trẻ tuổi vừa rồi bị hắn an bài đi tiễn Tiết Băng.

Cũng là tên thủ hạ kia đã đánh rơi hương nang.

Nguyên lai cũng sớm đã phản bội hắn, đầu phục Kim Cửu Linh.

Xà Vương kéo ra một cái khó coi cười khổ.

Khóe miệng tràn ra tia tia máu đen, gián đoạn nói ra: Cố.

Công tử, ta cho ngươi biết.

Hạ lạc của Tiết cô nương.

Nhưng mà không đợi Xà Vương nói ra địa điểm Tiết Băng bị đưa đi.

Liền nghe được Cố Hàn Uyên nghiền ngẫm nói ra: Không cần.

Tiết Băng ở đâu ta biết.

Có thần niệm định vị ở, Cố Hàn Uyên vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi hạ lạc nữ nhân của hắn.

Càng sẽ không làm cho các nàng thực sự người đang ở hiểm cảnh.

Cho dù có, cũng là hữu kinh vô hiểm.

Xà Vương nghe vậy, nguyên bản vì kinh sợ mà hai mắt trợn to hay bởi vì kinh ngạc mà trợn to thêm một tia.

Ánh sáng càng ngày càng không có sinh cơ trong đôi mắt già nua lộ ra hoang mang khó hiểu.

Cố Hàn Uyên không có giống Xà Vương giải thích chính mình vì sao biết hạ lạc của Tiết Băng, chỉ là ngữ khí U U nói ra: Nếu Cố mỗ không thể từ trong miệng Xà Vương ngươi biết được hạ lạc của Tiết Băng, như vậy Cố mỗ cũng không cần tuân thủ ước định a.

Xà Vương nghe vậy nhất thời nghĩ tới điều gì, vừa hãi vừa sợ.

Nơi khóe mắt đều tràn ra tơ máu.

Chương 1630

Mà hắn vừa định mở miệng, nhưng bởi vì một ngụm nghịch huyết đã chặn rồi trở về.

Cố Hàn Uyên liếc mắt Xà Vương, nhãn thần từ kinh sợ biến thành khẩn cầu, tự nhiên hờ hững nói ra: Xà Vương ngươi cũng là lão giang hồ, chẳng lẽ không hiểu đạo lý trảm thảo trừ căn a.

Dừng một chút.

Trên khóe môi của hắn đột nhiên treo lên một tia mỉm cười ôn hòa, nói ra: Đương nhiên, Xà Vương ngươi có thể yên tâm, Cố mỗ sẽ không đích thân động thủ.

Cố mỗ nói không nguyện tay nhiễm máu phụ nữ và trẻ em cũng không phải là đang gạt ngươi.

Bất quá vừa lúc Yến Thập Tam cũng nên xuất quan, làm cho hắn hoạt động một chút thân thủ cũng là không sai.

Yến Thập Tam ở Vân Cái Tự nhất dịch, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm có thể đột phá, miễn cưỡng có chưởng khống năng lực.

Bất quá kiếm đạo tu vi của hắn kém Cố Hàn Uyên nhiều lắm.

Chỉ có thể lấy cách càng thêm dán vào kiếm ý Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm đi dung nhập trong đó, miễn cưỡng nắm giữ.

Mà kiếm ý Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm là tĩnh mịch cùng hủy diệt.

Yến Thập Tam muốn dung nhập kiếm ý cũng chỉ có thể để cho mình nhân tính ít hơn.

Người bình thường nhân tính thiếu, hoặc là điên rồi, hoặc là choáng váng.

Cũng may Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công giúp Yến Thập Tam, đưa hắn trừ bỏ phần lớn nhân tính ngoài lý trí đi ra ngoài.

Có thể dùng hắn ở mất đi nhân tính, cũng không điên không ngốc dưới tình huống nắm giữ Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Nói cách khác Yến Thập Tam hôm nay lương tâm xem như là triệt để cho chó ăn.

Giống như tình huống trong kịch tình kia chủng bởi vì không muốn hại Tạ Hiểu Phong cũng hại chính mình mà thu kiếm là tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Hôm nay Yến Thập Tam đừng nói chỉ là tàn sát phụ nữ và trẻ em, coi như là muốn hắn đồ thành cũng có thể không chút do dự đi làm.

Triệt để trở thành một thanh lưỡi dao sắc bén không có tư tưởng.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này vẫn còn ở tự nhiên nói: Đúng rồi, vẫn là có thể còn sống sót một nhóm người.

Nữ hài ngược lại cũng không tất yếu toàn bộ g·iết, Thiên Võng bên trong có khi là thủ đoạn tẩy não, bồi dưỡng một chút cũng không phải là không thể dùng.

Cố Hàn Uyên cư nhiên hướng Xà Vương để lộ ra chuyện Thiên Võng.

Bất quá cái bí mật kinh thiên này, Xà Vương đã không nghe được.

Chỉ vì hắn đã hai mắt trừng trừng, c·hết không nhắm mắt.

Thậm chí là cái gì thời gian c·hết cũng không nhất định.

Bất quá Cố Hàn Uyên nhưng có thể rất khẳng định một điểm.

Xà Vương không phải là bị độc c·hết, mà là bị tức c·hết, hù c·hết.

Cố Hàn Uyên thu hồi một màn tiếu ý ôn hòa trên mép phía trước, nhìn về phía Xà Vương kinh sợ mà c·hết, nhãn thần biến đến không gì sánh được băng lãnh, sâu thẳm.

Muốn dứt khoát bị độc c·hết.

Nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Dám đối với nữ nhân của Bổn Tọa động thủ, muốn c·hết tử tế cũng khó.

Ở chỗ Bổn Tọa đây cũng không có thuyết pháp người không biết không có tội.

Tiết Băng mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lại bên tai là một trận tiếng chim hót du dương.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng từ âm thanh dễ nghe của tiếng chim hót kia lại nghe ra vài phần ý tứ khoe công.

Sau đó, một khắc sau, nàng liền nghe được thanh âm quen thuộc mà rõ ràng khiến nàng chú ý.

Biết rồi, biết rồi, sẽ có thưởng cho ngươi Thịt rắn không muốn ăn sao.

Không sạch sẽ ư.

Cũng đúng, nếm thử một chút cũng đủ rồi Tiết Băng mở đôi mắt còn có chút mờ mịt ra, thấy chính là một người một chim đang tự nhiên đối thoại với nhau.

Cố đại ca.

Tiết Băng vô thức gọi tên tình lang.

Cố Hàn Uyên nghe vậy xoay đầu lại, ấm áp cười nói: Băng Nhi ngươi tỉnh rồi sao.

Lúc này Tiết Băng rốt cuộc dần dần tỉnh táo lại, cũng nhớ ra rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nàng đang bị thuộc hạ của Xà Vương đưa tới khách phòng.

Mới vừa vào cửa đã bị mấy con độc xà đang bò dưới đất làm cho hoảng sợ.

Trong kinh hoàng, nàng nhất thời mất cảnh giác.

Vừa định xoay người rời khỏi phòng thì bị một làn khói mê vừa vặn văng tới.

Dù nàng kịp phản ứng Xà Vương không có hảo ý thì cũng đã muộn.

Chỉ có thể mang theo tâm tình hối hận mà mất đi ý thức.

Khi nàng đã hôn mê trước đó, người nàng nghĩ tới đương nhiên sẽ không phải Lục Tiểu Phụng.

Mặc dù theo lý mà nói, Lục Tiểu Phụng có khả năng nhất sẽ kịp thời quay về cứu nàng.

Lúc này vừa tỉnh lại liền có thể nhìn thấy thân ảnh tình lang, phảng phất lời khẩn cầu trước khi hôn mê của mình đã được đáp lại, khiến nàng lúc này có chút xúc động.

Tiết Băng vọt tới liền nhào vào lòng Cố Hàn Uyên.

Nàng nằm trên vai Cố Hàn Uyên, vừa vặn có thể nhìn thấy bộ thi thể vốn bị thân hình Cố Hàn Uyên che khuất.

Thân phận tự nhiên không cần nói.

Chính là tên thuộc hạ trẻ tuổi đã phản bội Xà Vương kia.

Thi thể chết trông có chút thảm, trên hốc mắt là hai lỗ máu vẫn còn rỉ máu.

Tiết Băng một chút cũng không bị thảm trạng của thi thể ảnh hưởng, đôi mắt đẹp ánh sáng nhu hòa nhìn quanh, chủ động dâng lên môi thơm cho Cố Hàn Uyên.

Một lúc lâu.

Cố gắng bình phục tâm tình kích động, Tiết Băng không nỡ rời môi.

Đa tạ Cố đại ca đã cứu thiếp.

Tiết Băng vừa nói lời cảm tạ xong, bên tai liền vang lên một trận tiếng kêu to dường như rất khó chịu.

Tiết Băng kinh ngạc nhìn về phía chú chim nhỏ lanh lợi đang đứng trên vai Cố Hàn Uyên, hỏi: Cố đại ca, đây là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nói: Nàng gọi Tiểu Phi, là sủng vật của Nha Thừa.

Nói theo nghĩa nghiêm ngặt, thật ra là Tiểu Phi đã cứu nàng.

Trước đó Cố Hàn Uyên phân phó công việc cho Tiểu Phi, chính là muốn nàng đến trước một bước để bảo hộ Tiết Băng.

Tiết Băng nghe vậy hiểu rõ, dịu dàng nói: Thì ra là sủng vật của Vô Tình cô nương, có cơ hội thiếp phải hảo hảo cảm tạ Vô Tình cô nương mới phải.

Hầu hết hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên ở kinh thành đều đã nghe qua tên Vô Tình.

Dù sao Vô Tình vì điều tra rõ chân tướng diệt môn Thịnh gia năm đó, từng cùng Cố Hàn Uyên có hiểu lầm và chiến tranh lạnh, lúc đó càng gây xôn xao dư luận.

Thậm chí khiến danh tiếng Vô Tình trở nên không tốt.

May mắn sau này cuối cùng cũng đã hóa giải hiểu lầm.

Chuyện này trong số đông đảo hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, đều được xem là đứng đầu.

Tiết Băng đã nói lời cảm tạ, tự nhiên cũng muốn nói lời xin lỗi.

Cố đại ca, thiếp xin lỗi.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn khẽ cười hỏi: Vì Lục Tiểu Phụng sao.

Ân, thiếp không nên tự ý hành động.

Tiết Băng vẻ mặt hối hận.

Nàng muốn nói rõ mọi chuyện với Lục Tiểu Phụng, nhưng lại không muốn tổn thương Lục Tiểu Phụng quá sâu, còn muốn cố gắng bồi thường.

Dù sao cho dù có vạn vàn lý do, xét cho cùng, vẫn là nàng ở Hoa Gia Bảo khi Lục Tiểu Phụng hôn mê, không thể vượt qua sự mê hoặc của Cố Hàn Uyên mà đổi lòng.

Là nàng có lỗi với Lục Tiểu Phụng.

Nếu không phải vì tâm lý thiếu nợ như vậy quấy nhiễu, Tiết Băng cũng sẽ không làm chuyện thừa thãi.

Bất quá bây giờ cũng không giống nhau.

Trải qua sự kiện lần này, Tiết Băng coi như đã nhận rõ bản chất của Lục Tiểu Phụng.

Cố Hàn Uyên phong lưu thì phong lưu, nhưng sẽ không bỏ rơi nữ nhân của mình để ưu tiên lo chuyện khác.

Thế nhưng Lục Tiểu Phụng thì có.

Chương 1631

Lòng hiếu kỳ của Lục Tiểu Phụng quả thực có độc.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Tiểu Phụng luôn gặp phiền phức.

Đồng thời, sự phản bội của Xà Vương cùng Kim Cửu Linh thân là Thêu Hoa Đạo Tặc càng chứng minh tật xấu kết giao không cẩn thận của Lục Tiểu Phụng.

Tiết Băng quả thực không dám tưởng tượng nếu không có Cố Hàn Uyên, chính nàng sẽ có kết cục như thế nào.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Trong số rất nhiều nữ chủ kịch bản, mức độ kết cục thê thảm của Tiết Băng đều có thể xếp hàng đầu, từ đây để lại một đoạn khó quên.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không để chuyện tương tự xảy ra, sớm đã chuẩn bị đầy đủ.

Hắn nhìn vẻ mặt áy náy của Tiết Băng, ôn tồn nói: Ta có thể hiểu cho nàng.

Chuyện đã qua, Băng Nhi không cần quá tự trách.

Huống hồ ta cũng đã nói rõ chuyện của chúng ta với Lục Tiểu Phụng rồi.

Sau đó Cố Hàn Uyên kể cho Tiết Băng tình huống đã xảy ra ở chỗ Xà Vương trước đó.

Tiết Băng nghe vậy ngây người.

Sau đó thoải mái gật đầu nói: Như vậy cũng tốt.

Tiết Băng coi như đã triệt để buông bỏ Lục Tiểu Phụng.

Không yêu không hận, không nợ không thiếu.

Tiết Băng trầm mặc một lát, đôi mắt đẹp lấp lánh hỏi: Chúng ta sau đó làm gì.

Ánh mắt nàng liếc xuống dưới, có chút mị hoặc vô thức liếm khóe môi, ý tứ sâu xa dịu dàng nói: Còn rảnh rỗi để thiếp báo đáp Cố đại ca một chút không.

Tuy là Tiểu Phi cứu người, thế nhưng công lao nhất định sẽ được gắn vào Cố Hàn Uyên.

Tiết Băng nói muốn báo đáp cũng rất bình thường.

Đương nhiên, càng có thể là nàng chỉ là trêu chọc.

Hơn nữa mới vừa trải qua nguy hiểm, điều có thể khiến nàng cảm thấy an tâm nhất không gì bằng làm chút chuyện thân mật với tình lang.

Nếu không phải nàng đoán Cố Hàn Uyên sau đó hơn phân nửa còn có chuyện quan trọng phải làm thì nàng đều nghĩ không màng lập trường của Công Tôn Lan, trực tiếp giao thân thể cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tự nhiên có thể minh bạch ý tứ của Tiết Băng.

Hắn tính toán thời gian, cảm thấy vẫn còn dư dả.

Liền vươn bàn tay lớn khẽ vuốt ve đầu Tiết Băng.

Tiết Băng thấy thế nhất thời hai mắt sáng rỡ.

Khéo léo quỳ xuống.

Tiểu Phi không biết từ lúc nào đã bay từ vai Cố Hàn Uyên sang một bên, lúc này rất có nhân tính mà chu mỏ.

Cảnh tượng như vậy nàng đã thấy không ít lần.

Hơn nữa các nữ nhân vật chính còn không giống nhau.

Đôi mắt nhỏ lanh lợi của Tiểu Phi không khỏi lóe lên vẻ không cam lòng.

Nàng đã khai linh trí, hiểu biết cũng nhiều hơn.

Điều duy nhất không thay đổi là muốn tìm đối tượng để cùng nàng đẻ trứng.

Trước đây nàng có lẽ chỉ là đơn thuần vì bản năng sinh vật mà khát cầu gen ưu tú hơn.

Bây giờ hiểu biết càng nhiều, sau khi có tư duy như loài người, nàng lại có tâm tình tên là cảm tình.

Cho nên nàng mới càng thêm không cam lòng.

Vì sự khác biệt giống loài mà cảm thấy không cam lòng.

Tiểu Phi khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Tiết Băng vì thu hoạch phong phú mà trở nên kiều diễm ửng hồng, hiện rõ vẻ đặc biệt thỏa mãn, không khỏi hậm hực thầm nghĩ trong lòng một tiếng: Lãng phí.

Cùng lúc đó, trong không khí hiện lên một bóng dáng yểu điệu ẩn hiện.

Hồng Quỳ khó chịu mà liếc nhìn Cố Hàn Uyên và Tiết Băng sau đó, quay đầu nhìn về phía Tiểu Phi, trong ánh mắt lóe lên một tia suy tư.

Yêu tu có thể hóa hình sao.

Bất quá linh khí mỏng manh ở mảnh thiên địa này e rằng khó mà chống đỡ được yêu thú hóa hình Ở Tiết Băng tâm tình vì cùng Cố Hàn Uyên một phen vô cùng thân mật được xoa dịu sau đó.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đi thôi, nên đi cứu đại tỷ của nàng cùng các nàng.

Tiết Băng trên gương mặt kiều diễm ửng hồng còn chưa phai, nghe vậy nhất thời giật mình.

Kinh hô: Đại tỷ các nàng có nguy hiểm ư.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Nếu không phải vậy, Kim Cửu Linh cũng sẽ không lấy nàng làm mồi nhử để điệu hổ ly sơn.

Điệu hổ ly sơn.

Cố Hàn Uyên nghe được Tiết Băng kinh hô, rất đồng cảm với tâm trạng của nàng.

Dù sao ngay cả hắn cũng có chút bất ngờ với mưu kế của Kim Cửu Linh.

Khác với kế hoạch trong kịch bản, nơi Kim Cửu Linh chủ yếu tập trung hãm hại kế hoạch Hồng Hài Tử.

Sự thay đổi hôm nay cũng do đủ loại ngoài ý muốn thúc đẩy.

Kế hoạch của Kim Cửu Linh trong kịch bản nhìn như tinh xảo, trên thực tế lại có phần thẳng thừng.

Bởi vì chỉ cần có thể rửa sạch hiềm nghi của Hồng Hài Tử, Kim Cửu Linh bản thân chính là kẻ tình nghi lớn nhất của vụ trộm.

Dù sao Kim Cửu Linh nhắm vào Hồng Hài Tử quá rõ ràng.

Bây giờ biến hóa thứ nhất là Nhị Nương phản bội, khiến kế hoạch của Kim Cửu Linh càng thêm cấp tiến.

Thứ hai là Kim Cửu Linh quy phục Ninh Vương.

Đêm qua sau khi Nhị Nương phản bội, Kim Cửu Linh tự cho là đã giết nàng xong thì đi gặp Ninh Vương.

Sau đó từ Ninh Vương biết được mấy tin tức.

Trước hết là biết được Tiết Băng không phải hồng nhan tri kỷ của

Lục Tiểu Phụng, mà là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Điều này khiến Kim Cửu Linh giật mình.

Dù sao theo kế hoạch ban đầu, hắn định cưỡng gian rồi giết chết Tiết Băng để quấy rối phán đoán của Lục Tiểu Phụng.

Cưỡng gian rồi giết chết nữ nhân của Cố Hàn Uyên ư.

Muốn chết cũng không phải tìm cách như vậy.

Dù sao Cố Hàn Uyên và Lục Tiểu Phụng không giống nhau.

Hắn sẽ không giảng đạo lý hay nói chứng cứ với hắn.

Chỉ cần có hiềm nghi, hắn tin rằng Cố Hàn Uyên sẽ không chút do dự ra tay giết hắn, Ninh Vương cũng sẽ không bảo vệ hắn, thậm chí sẽ thẳng thừng bán đứng hắn để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Vì vậy Kim Cửu Linh mới vội vàng thay đổi kế hoạch, bày ra màn điệu hổ ly sơn.

Dù sao hắn còn từ Ninh Vương biết được Cố Hàn Uyên và Hồng Hài Tử giao hảo, có lẽ có khả năng ra tay tương trợ.

Bất quá mặc dù là Ninh Vương cũng không biết Cố Hàn Uyên đã câu dẫn được mấy cô gái trong Hồng Hài Tử.

Nếu không kế hoạch nhằm vào Hồng Hài Tử này chưa chắc có thể thực thi.

Ninh Vương chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên vẫn chỉ là có hứng thú với Công Tôn Lan và các nữ nhân của Hồng Hài Tử.

Còn Kim Cửu Linh, người cũng chẳng biết gì về điều này, lại nảy ra một ý tưởng.

Bắt giữ Công Tôn Lan và các nàng, giao cho Cố Hàn Uyên làm vật trao đổi.

Có lẽ Cố Hàn Uyên sẽ không ngại để Tiết Băng tiếp quản Hồng Hài Tử sau đó dùng nó để đổi Công Tôn Lan và các nàng.

Đến lúc đó hắn và Ninh Vương đạt được Hồng Hài Tử, Cố Hàn Uyên đạt được Công Tôn Lan và các nữ nhân, đều vui vẻ.

Không thể không nói, Kim Cửu Linh vẫn rất cơ trí.

Nếu như không phải Cố Hàn Uyên mong muốn nhiều hơn, đồng thời cũng có hứng thú với lực lượng của tổ chức Hồng Hài Tử này, thì cũng không phải là không thể thuận theo tự nhiên, chờ Kim Cửu Linh tự đưa Công Tôn Lan và các nàng tới cửa.

Đương nhiên, suy nghĩ đến mối quan hệ giữa hơn nửa Hồng Hài Tử và Cố Hàn Uyên hiện tại, tự nhiên cũng không cần thiết làm chuyện thừa thãi.

Còn việc Tiết Băng gặp nguy hiểm thật ra là do thuộc hạ của Xà Vương, kẻ đã phản bội và đầu phục Kim Cửu Linh, tự ý hành động.

Chương 1632

Hắn không thể lý giải dụng ý của Kim Cửu Linh.

Cho rằng vẫn như kế hoạch ban đầu, muốn cho Tiết Băng vĩnh viễn câm miệng.

Sự kiềm nén lâu ngày cùng dung mạo tuyệt mỹ của Tiết Băng khiến hắn sinh ra tà niệm.

Nếu không phải Tiểu Phi đến kịp thời, Tiết Băng cho dù không mất trinh tiết thì cũng có thể bị làm ô uế.

Đương nhiên kết cục của tên thuộc hạ kia cũng chẳng khá hơn Xà Vương là bao.

Bị Tiểu Phi mổ xuyên hai mắt, lại bị Cố Hàn Uyên chọn gân tay chân.

Trong tình huống không cách nào tự cứu, hắn chết không chút máu.

Mà Cố Hàn Uyên cũng ở khi phát hiện nơi Tiết Băng bị đưa đến cách xa hướng trung tâm sự kiện, xác nhận mục đích điệu hổ ly sơn của Kim Cửu Linh.

Từ đó đại thể suy đoán ra ý tưởng và kế hoạch của Kim Cửu Linh.

Cố Hàn Uyên suy đoán Kim Cửu Linh chắc là chưa thông báo kế hoạch mới cho Ninh Vương.

Dù sao cứ như vậy, Cố Hàn Uyên lại có lý do tính sổ với Kim Cửu Linh.

Đừng nói Kim Cửu Linh vốn không chỉ tính toán điệu hổ ly sơn.

Hắn suýt chút nữa hại Tiết Băng, luôn phải gánh vác nhân quả này.

Còn Ninh Vương.

Trước hết hãy nghĩ cách giải thích với Cố Hàn Uyên về việc thuộc hạ của mình đã động thủ với nữ nhân của hắn đi.

Quan hệ song phương cũng không bình đẳng như Kim Cửu Linh tưởng tượng.

Không có gì bất ngờ, Cố Hàn Uyên sau đó còn sẽ thu hoạch được một phần từ Ninh Vương.

Cùng lúc đó.

Bình Nam Vương phủ.

Bình Nam Vương nghi ngờ nhìn Kim Cửu Linh đang mỉm cười tự tin bên cạnh nói: Ngươi nói ngươi có thể bắt được tên thêu hoa đạo tặc đã lấy đi bảo vật của Vương phủ ư.

Đối mặt với câu hỏi của Bình Nam Vương, nụ cười trên mặt Kim Cửu Linh vẫn tự tin như trước, bất quá trong giọng nói lại thêm vài phần cung kính.

Hắn đáp: Chính là.

Bất quá thêu hoa đạo tặc âm hiểm xảo trá, võ công lại cao, lại còn là một nhóm gây án, muốn bắt bọn hắn cũng không dễ dàng.

Vì vậy tại hạ cần mượn cơ quan bảo khố nổi tiếng của Vương gia.

Cơ quan bảo khố của Bình Nam Vương phủ do Diệu thủ lão bản Chu Đình giám tạo, hiệu quả tự nhiên không cần phải nói.

Bất quá Bình Nam Vương vẫn nghi ngờ nói: Nhưng thêu hoa đạo tặc không phải đã từng tự do ra vào bảo khố một lần, đồng thời còn đánh cắp bảo vật của bản vương sao.

Kim Cửu Linh nghe vậy, giả vờ trào phúng nói: Đó là vì Giang Trọng Uy phế vật, không biết lợi dụng cơ quan trong bảo khố.

Bản Bộ Đầu nếu đã dám khoe khoang, tự nhiên có nắm chắc bắt được thêu hoa đạo tặc.

Tốt.

Vậy bản vương sẽ tin ngươi Kim Cửu Linh một lần.

Bình Nam Vương thần tình phấn chấn đáp ứng yêu cầu của Kim Cửu Linh.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là Kim Cửu Linh tôn sùng cơ quan bảo khố đồng thời lại chê bai năng lực của Giang Trọng Uy.

Bình Nam Vương đối xử lạnh lùng vô tình với Giang Trọng Uy, phần lớn nguyên nhân liền ở chỗ hắn đã tốn một số tiền lớn chế tạo bảo khố.

Nếu không phải vì Giang Trọng Uy vô năng mà bị trộm thì hắn mình cũng trở thành trò cười.

Phải biết rằng sau khi bảo khố xây xong, Bình Nam Vương cũng không ít lần khoe khoang với bên ngoài rằng bảo khố của mình là tường đồng vách sắt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kim Cửu Linh sẽ nói cơ quan bảo khố của Bình Nam Vương nổi danh bên ngoài.

Đều là do Bình Nam Vương tự mình thổi phồng lên.

Kết quả thêu hoa đạo tặc lại như vào chốn không người mà đánh cắp bảo vật của bảo khố.

Cái này tát vào mặt quả thực không muốn quá đau.

Bình Nam Vương thẹn quá hóa giận mới đương nhiên đổ hết tội lỗi lên người Giang Trọng Uy.

Lúc này lời khen của Kim Cửu Linh đúng lúc gãi đúng chỗ ngứa của Bình Nam Vương, vì vậy hắn mới đáp ứng dứt khoát như vậy.

Kim Cửu Linh ánh mắt lấp lánh, mặt mỉm cười nói: Tại hạ đã đưa thêu hoa đạo tặc đến.

Thêu hoa đạo tặc cùng hung cực ác, tâm ngoan thủ lạt, cũng xin Vương gia tạm lánh đi, tránh bị tổn thương.

Đợi tại hạ bắt được thêu hoa đạo tặc rồi sẽ cho Vương gia một công đạo.

Bình Nam Vương nghe vậy mặc dù có chút bất mãn Kim Cửu Linh không được hắn cho phép đã tiền trảm hậu tấu đưa thêu hoa đạo tặc đến.

Thế nhưng suy nghĩ đến bắt thêu hoa đạo tặc còn cần Kim Cửu Linh ra sức, đồng thời lời khen vừa rồi cũng thực sự làm hắn vui vẻ, khuyến khích nói: Vậy thì làm ơn Kim Cửu Linh ngươi.

Nói xong liền xoay người rời khỏi bảo khố Vương phủ.

Mà Kim Cửu Linh cũng rất nhanh ẩn mình vào chỗ tối, lặng lẽ quan sát.

Cũng không lâu lắm, cửa bảo khố truyền đến một tiếng kêu khẽ: Thêu hoa đạo tặc.

Chúng ta Hồng Hài Tử đến rồi.

Mau trả Nhị Nương và Bát muội lại.

Công Tôn Lan dẫn theo Tam Nương, Âu Dương Tình, Giang Khinh Hà ba nữ, cùng gần nửa thành viên Hồng Hài Tử hiện thân ở bảo khố Bình Nam Vương phủ.

Nhị Nương mà nàng nhắc đến trong miệng tự nhiên là giả, nhưng nàng thực sự cho rằng Tiết Băng bị bắt đi.

Công Tôn Lan là phản đối Tiết Băng tiếp tục giúp Lục Tiểu Phụng điều tra án.

Dù sao nàng đã cùng Cố Hàn Uyên thông khí, chỉ chờ thời cơ thích hợp, liền có thể định tội Kim Cửu Linh, khiến hắn thân bại danh liệt.

Công Tôn Lan không chỉ muốn trả thù Kim Cửu Linh vì đã hãm hại Hồng Hài Tử.

Nàng còn muốn mượn cơ hội lần này để Hồng Hài Tử chính danh.

Công Tôn Lan không tính để Hồng Hài Tử vĩnh viễn ẩn mình trong bóng tối.

Hồng Hài Tử phát triển đến nay, đã sớm không còn là nơi một đám nữ tử nương tựa nhau sưởi ấm trong thế đạo hỗn loạn này.

Nếu không cũng sẽ không khiến Ninh Vương và Kim Cửu Linh thèm muốn.

Công Tôn Lan muốn mượn cơ hội lần này, đưa Hồng Hài Tử ra ánh sáng.

Đồng thời hy vọng có thể phát triển thành một tổ chức có thể bảo vệ càng nhiều nữ tử.

Dù sao trong loạn thế, nữ tử khó tránh khỏi phiêu bạt, không cách nào nắm giữ vận mệnh của mình.

Cho nên mới cần nương tựa nhau sưởi ấm.

Đây cũng tính là ước nguyện ban đầu khi thành lập tổ chức Hồng Hài Tử.

Công Tôn Lan mong muốn là mở rộng quy mô này, che chở nhiều nữ tử hơn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng luôn không từ chối vất vả cực nhọc, bôn ba khắp nơi.

Vì vậy cần phải rửa sạch danh tiếng thần bí, hung ác vốn có của Hồng Hài Tử.

Nếu không nhìn qua giống như một tổ chức khủng bố, người khác làm sao còn vì muốn tìm kiếm che chở mà gia nhập.

Mà việc truy nã, bắt giữ tên thêu hoa đạo tặc tàn ác chính là cơ hội tốt để rửa sạch, xoay chuyển danh tiếng của Hồng Hài Tử.

Cố Hàn Uyên từ miệng Nhị Nương biết được ý tưởng của Công Tôn Lan sau đó, tự nhiên là ủng hộ.

Dù sao chỉ cần thao tác thỏa đáng, so với việc dùng để che chở nữ tử, Hồng Hài Tử càng có khả năng phát triển thành quân dự bị cho hậu cung của hắn.

Nếu lại có thể chọn lựa một số nữ tử có năng lực phù hợp, hữu dụng đối với hắn thì càng tốt.

Công Tôn Lan không biết tâm tư hiểm ác đáng sợ của Cố Hàn Uyên, thậm chí còn cảm thấy hổ thẹn vì mình lợi dụng Cố Hàn Uyên.

Nếu không đêm qua Công Tôn Lan cũng sẽ không từ đầu đến cuối có thái độ đặc biệt thân mật đối với Cố Hàn Uyên.

Thậm chí biết rõ Cố Hàn Uyên muốn tóm gọn mấy người tỷ muội bao gồm cả nàng, đồng thời đã bắt đầu hành động, nàng đều lựa chọn thuận theo tự nhiên thậm chí thái độ cam chịu.

Vì vậy Cố Hàn Uyên muốn nhìn chân dung, Công Tôn Lan liền cho hắn xem.

Muốn nhìn nữ trang, Công Tôn Lan nói là xem tâm tình nhưng nàng hiển nhiên cũng không định cự tuyệt.

Chương 1633

Mà thời cơ Công Tôn Lan cần chờ đợi chính là một chứng cứ có tính quyết định có thể định tội Kim Cửu Linh.

Đến lúc đó, lại do Nhị Nương chưa chết tới cho Kim Cửu Linh một đòn chí mạng cuối cùng.

Nếu không, với sự vô sỉ của Kim Cửu Linh, chưa chắc sẽ không thề thốt phủ nhận.

Nói chung, kế hoạch rất chu đáo, nhưng vì Tiết Băng bị bắt đi mà phát sinh sai lệch.

Công Tôn Lan không thể bỏ mặc Tiết Băng, hoặc vì thời gian quá gấp, mà không thể xác nhận thật giả tin tức với Cố Hàn Uyên hoặc Lục Tiểu Phụng.

Bất quá với sự xem thường của Công Tôn Lan đối với Lục Tiểu Phụng hiện tại, nàng ngược lại cũng nguyện ý tin tưởng Lục Tiểu Phụng không thể bảo vệ tốt Tiết Băng, dẫn đến việc nàng bị Kim Cửu Linh bắt đi.

Nói chung, vì một loạt tin tức sai lệch, Công Tôn Lan bị Kim Cửu Linh tính kế.

Không thể không nói, vì sự phá rối và ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên, những phản diện trong kịch bản này ngược lại không còn ngu ngốc như thể bị hào quang nhân vật chính làm giảm trí tuệ.

Kim Cửu Linh trong kịch bản hầu như chính là bị Lục Tiểu Phụng phối hợp Công Tôn Lan lừa ra.

Trước đó mưu tính chu đáo chặt chẽ bao nhiêu, đến kết cục cuối cùng lại ngu xuẩn bấy nhiêu.

Bây giờ Kim Cửu Linh vì sự phản bội của Nhị Nương ngoài ý muốn, không thể không tạm thời thay đổi kế hoạch, ngược lại tạo thành không ít phiền phức.

Công Tôn Lan thấy Kim Cửu Linh không ứng đối, trong lòng âm thầm có chút nóng nảy.

Đã là lo lắng an nguy của Tiết Băng, cũng là nghi ngờ Kim Cửu Linh có thể còn có mưu kế khác, vì vậy đang kéo dài thời gian.

Tuy là kéo dài thời gian cũng có lợi cho Công Tôn Lan, thế nhưng suy nghĩ đến an nguy của Tiết Băng, nàng lại không thể tiếp tục ngốc nghếch chờ đợi.

Hôm nay Tiết Băng có thể sánh bằng trước đây được Công Tôn Lan coi trọng nhiều lắm.

Lý do không cần nói, tự nhiên là vì Cố Hàn Uyên.

Tiết Băng là nữ tử đầu tiên trong Hồng Hài Tử tiếp xúc và ái mộ Cố Hàn Uyên, địa vị khó tránh khỏi sẽ đặc biệt một chút.

Huống chi Tiết Băng cũng vì lo lắng lập trường của nàng mà cố nhịn không vượt lôi trì một bước.

Ban đầu, Công Tôn Lan chỉ cảm thấy xấu hổ vì Tiết Băng làm chuyện thừa thãi.

Nhưng đợi nàng có hảo cảm với Cố Hàn Uyên dần sâu, liền khó tránh khỏi muốn nhận phần ân tình này từ Tiết Băng.

Vì vậy nàng tuyệt đối không cho phép Tiết Băng gặp chuyện.

Công Tôn Lan không thể không đi trước một bước lật một lá bài tẩy.

Nàng lạnh giọng quát: Đi ra đi.

Kim Cửu Linh, ta biết ngươi ở đây.

Công Tôn Lan trực tiếp vạch trần thân phận Kim Cửu Linh, hiệu quả lập tức thấy rõ.

Kim Cửu Linh ẩn mình trong bóng tối sắc mặt âm trầm lặng lẽ tháo xuống chiếc khăn đen vừa đội.

Kim Cửu Linh ánh mắt âm tình bất định, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Bị Công Tôn Lan biết được thân phận trước, về kết quả thì hoàn toàn khác biệt.

Đặc biệt Kim Cửu Linh còn không biết Công Tôn Lan có tiết lộ thân phận của hắn ra ngoài hay không.

Vạn nhất nếu tiết lộ cho Lục Tiểu Phụng biết, thì kế hoạch của hắn đã chết non một nửa.

Hồng Hài Tử có thể có bị gắn tội danh thêu hoa đạo tặc hay không, chỉ riêng hắn nói không tính.

Còn cần Lục Tiểu Phụng hỗ trợ làm chứng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kim Cửu Linh không muốn cho Lục Tiểu Phụng đến điều tra án, đồng thời lại lập ra lời đánh cuộc.

Đáng tiếc Kim Cửu Linh không biết vì sự tham gia của Cố Hàn Uyên, Công Tôn Lan không chỉ không giống như trong kịch bản mà đưa ra nhiều gợi ý cho Lục Tiểu Phụng, mối quan hệ càng thêm xa lánh.

Thậm chí cơ hội gặp mặt đêm qua cũng vì sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên mà kết thúc trong vô ích.

Kim Cửu Linh không còn cách nào khác, đành phải hiện thân đi ra.

Mặt âm trầm, nhìn về phía Công Tôn Lan, thăm dò nói: Ngươi làm sao khẳng định như vậy là ta.

Lục Tiểu Phụng nói cho ngươi biết sao.

Dung mạo Công Tôn Lan đang dùng đương nhiên không phải chân dung.

Mà là dung mạo sử dụng trong yến hội của Ninh Vương lần đó.

Đồng thời cũng là dung mạo một trong các hóa thân của nàng, Ngũ Độc Nương Tử.

Tuy vẫn xinh đẹp như trước, nhưng không có được vẻ đẹp kinh diễm như chân dung của Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan nghe vậy, tâm tư xoay chuyển.

Nhàn nhạt nói: Là Nhị Nương nói cho ta biết.

Kim Cửu Linh là do Cố Hàn Uyên nói cho nàng biết, tự nhiên không thể nói.

Điều đó không chỉ ảnh hưởng toàn bộ kế hoạch, mà càng có khả năng khiến Kim Cửu Linh kinh sợ mà bỏ chạy.

Mà nếu Kim Cửu Linh chạy trốn thì cũng không phù hợp lợi ích của Công Tôn Lan.

Còn như nói dối là Lục Tiểu Phụng nói cho nàng biết, cũng không có ý nghĩa.

Tương tự dễ dàng khiến Kim Cửu Linh chó cùng rứt giậu.

Công Tôn Lan còn nhớ mục đích chủ yếu chuyến này của mình là cứu Tiết Băng.

Tiện nữ nhân đó.

Kim Cửu Linh tin.

Dù sao Nhị Nương đã phản bội hắn.

Tự nhiên cũng có khả năng nói trước thân phận của hắn cho Công

Tôn Lan.

Bất quá hắn cũng vì vậy an tâm hơn rất nhiều.

Chỉ cần không phải Lục Tiểu Phụng nói cho Công Tôn Lan, ảnh hưởng cũng không lớn.

Kim Cửu Linh cười lạnh nói: Đã như vậy, vậy ngươi cũng biết Nhị Nương mất tích sao.

Yên tâm, nàng vẫn sống tốt, đang bầu bạn cùng Tiết cô nương đấy.

Hai người lừa dối lẫn nhau.

Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng thả Nhị Nương cùng Tiết Băng.

Bày ra mà nói đi.

Công Tôn Lan khi quyết định đến đây giải cứu Tiết Băng cũng biết muốn mưu lợi là không thể nào.

Kim Cửu Linh sẽ không cho nàng cơ hội này.

Cùng với muốn mưu lợi, chi bằng dành thời gian tìm Cố Hàn Uyên để cầu viện bên ngoài.

Chỉ tiếc thời gian cấp bách, Công Tôn Lan không dám đánh cuộc Kim Cửu Linh sẽ không làm tổn hại đến Tiết Băng.

Kim Cửu Linh nghe vậy, trên mặt lại hiện lên nụ cười tự tin.

Hắn nhẹ cười nói: Nếu Công Tôn cô nương đã từ Nhị Nương biết chuyện của ta, vậy cũng nên biết sở cầu của ta là gì sao.

Tiền.

Công Tôn Lan thực sự từ Nhị Nương biết rất nhiều chuyện liên quan đến Kim Cửu Linh.

Tuy là cáu giận Nhị Nương bị Kim Cửu Linh lừa dối mà chuyển đi rất nhiều tiền tài của tổ chức, khiến tổ chức phát triển chậm lại.

Nhưng cũng coi như đã biết mục đích của Kim Cửu Linh là muốn có được tiền tài để tiêu xài.

Nếu như Kim Cửu Linh có thể mượn tay Nhị Nương khống chế được Hồng Hài Tử thì đương nhiên sẽ có tiền tài không ngừng.

Còn chuyện Kim Cửu Linh đang phục vụ Ninh Vương thì Công Tôn Lan và Nhị Nương đều không biết.

Kim Cửu Linh nghe vậy hài lòng cười nói: Nếu biết ta nghĩ muốn cái gì, vậy đem ra đổi Nhị Nương và Tiết cô nương thế nào.

Chỉ cần có thể khiến ta thỏa mãn, sau đó ta liền rời kinh thành, từ đây cao chạy xa bay.

Kim Cửu Linh vẫn ở đó dùng lời nói dối lừa gạt.

Công Tôn Lan không tin hoàn toàn, miễn cưỡng tin gần một nửa.

Vì vậy nàng vẫy tay về phía Giang Khinh Hà phía sau.

Giang Khinh Hà thấy thế, từ phía sau lấy ra một gói, rồi mở ra.

Chương 1634

Chỉ thấy bên trong gói là một lượng lớn ngân phiếu trắng toát.

Công Tôn Lan mặt mang ý cười nói: Bên trong là năm trăm vạn lượng ngân phiếu, đủ dùng cho Hồng Hài Tử trong một năm.

Ta đã đoán ngươi cầm tiền xong nhất định sẽ chạy trốn, vì vậy đặc biệt chuẩn bị toàn bộ là ngân phiếu.

Thế nào.

Ta rất có thành ý đấy chứ.

Hồng Hài Tử âm thầm khống chế rất nhiều sản nghiệp, nói là nhật tiến đấu kim cũng không quá đáng.

Nếu không cũng sẽ không khiến Kim Cửu Linh thèm muốn.

Cho dù là Nhị Nương, người quản lý tài vật, cũng từng chỉ có thể chuyển đi một phần nhỏ tiền tài để Kim Cửu Linh tiêu xài.

Đương nhiên, Hồng Hài Tử kiếm được nhiều, tiêu cũng nhiều.

Nếu không cũng không thể xây dựng một hệ thống tình báo khiến Ninh Vương thèm muốn.

Công Tôn Lan lấy ra năm trăm vạn lượng ngân phiếu để đổi Tiết Băng và Nhị Nương, quả thực có đủ thành ý.

Thậm chí còn là với điều kiện biết rõ Nhị Nương vô sự.

Nói chung, ngay cả Kim Cửu Linh lúc này cũng không tiện kiếm chuyện.

Hắn lớn tiếng khen: Không hổ là Công Tôn Đại Nương, quả là đại khí.

Nói rồi liền vẫy tay về phía Giang Khinh Hà, ra hiệu nàng ném gói tiền qua.

Lúc này Công Tôn Lan đột nhiên nhíu mày nói: Tiền ta đã mang đến, Nhị Nương và Tiết Băng đâu.

Kim Cửu Linh nghe vậy cũng không ngoài ý muốn.

Hắn vỗ vỗ hai cái rương lớn phía sau.

Nhẹ cười nói: Hai người bị nhốt trong đây.

Ngươi trước ném gói tiền kia qua, ta sẽ trả lại ngươi một người.

Đôi lông mày thanh tú của Công Tôn Lan nhíu sâu hơn.

Nàng trầm giọng nói: Mở ra xem đi, ta làm sao biết bên trong có phải Nhị Nương và Tiết Băng không.

Công Tôn Lan vẫn rất cảnh giác.

Không tùy tiện tin lời biện hộ của Kim Cửu Linh.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vì nàng biết Nhị Nương không có ở trong đó.

Một cái rương nhất định là trống rỗng.

Nàng hy vọng Kim Cửu Linh có thể mở cái rương thuộc về Tiết Băng để nàng xác nhận thật giả.

Nếu Kim Cửu Linh thực sự bắt được Tiết Băng, thì cũng sẽ không ngại làm như vậy.

Nhưng mà ở đây có một vấn đề lớn nhất chính là Kim Cửu Linh có thể không bận tâm việc không lấy được tiền, Công Tôn Lan lại không thể không bận tâm sinh tử của Tiết Băng.

Chỉ thấy Kim Cửu Linh đột nhiên rút ra một thanh trường kiếm sáng loáng, chống lên một trong các rương.

Uy hiếp nói: Hoặc là một tay giao tiền, một tay giao người.

Hoặc là ta trước đâm một người thử xem.

Công Tôn Lan nghe vậy biến sắc.

Nàng thực sự không dám đánh cuộc.

Nhưng việc dùng cách đâm cái rương để uy hiếp lại khiến nàng suy đoán cái rương đó không có người bên trong.

Dù sao nếu thực sự đã chết rồi, đó chính là kết quả lưới rách cá chết.

Kim Cửu Linh không cần thiết thấy tiền sắp đến tay lại muốn làm chuyện thừa thãi.

Công Tôn Lan suy nghĩ một lát, đưa tay chỉ vào cái rương khác, lạnh giọng nói: Trước giao cái rương kia cho ta.

Kim Cửu Linh nghe vậy nhìn sâu Công Tôn Lan một cái.

Giọng nói nhẹ nhàng nói: Tốt.

Sau đó, song phương đếm ba hai một Kim Cửu Linh đá cái rương về phía Công Tôn Lan, Giang Khinh Hà cũng ném gói tiền trong tay qua.

Công Tôn Lan có chút phòng bị nên không trực tiếp dùng tay tiếp rương, nàng rút ra Nhuyễn Kiếm giấu bên hông, cố gắng giảm bớt lực cho cái rương.

Nhưng mà điều nàng không ngờ tới là, cái rương đó ngay khi tiếp xúc với Nhuyễn Kiếm trong tay nàng, đột nhiên tự động mở ra.

Nguyên lai trên cái rương nhìn như có khóa, trên thực tế căn bản không khóa lại.

Trong quá trình di chuyển đột nhiên chịu lực, tự nhiên sẽ bị bật ra.

Sau đó chỉ thấy trong rương đột nhiên bùng lên một làn khói trắng.

Công Tôn Lan cùng ba nữ phía sau muốn bịt miệng mũi, cũng đã không kịp rồi.

Tuy là hít vào khói trắng không nhiều lắm, thế nhưng Công Tôn Lan lại cảm thấy thân thể mềm mại rệu rã.

Nàng vô thức tức giận không chỗ phát tiết mà mắng một câu: Nhị Nương đồ ngốc này, đến cả Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán cũng cho ngươi.

Nhuyễn Cân Tán khác với mê dược thông thường.

Càng nhiều hơn là nhắm vào cao thủ võ công.

Đặc biệt khi đạt đến cảnh giới Tông Sư, thân thể tự thành tuần hoàn bên trong, Bế Khí nửa nén hương cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng loại mê dược Nhuyễn Cân Tán này thì lại khác.

Nó phát huy hiệu quả nhanh hơn, cũng càng nhắm vào nội lực của cao thủ võ công.

Công Tôn Lan đã có hóa thân Ngũ Độc Nương Tử, tự nhiên là tinh thông chế độc.

Huống chi Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán vẫn là thủ đoạn quen dùng của Tiêu Hồn Bà Bà, một hóa thân khác của Công Tôn Lan.

Hung danh của Hồng Hài Tử, ít nhất một nửa là dựa vào độc dược do Công Tôn Lan chế luyện.

Trước đây khi Thượng Quan Phi Yến muốn mưu hại Thượng Quan Đan Phượng, điều đầu tiên nghĩ đến cũng là cầu xin độc dược từ tổ chức.

Đáng tiếc khoảng thời gian đó Công Tôn Lan cũng không ở kinh thành.

Ba nữ phía sau võ công thấp hơn nàng nhiều, sức chống cự cũng kém hơn, rất nhanh liền ngã xuống đất.

May mắn Công Tôn Lan không chỉ tu vi càng sâu, vì am hiểu chế độc nên cũng đối với các loại độc dược, mê dược càng có kháng tính.

Nàng thậm chí còn dư lực vận khinh công vung kiếm xông lên phía trước.

Kim Cửu Linh hiển nhiên không hề có thành ý như hắn nói.

Muốn cứu người cũng chỉ có thể dựa vào võ lực.

Nàng định thừa dịp Kim Cửu Linh tiếp gói ngân phiếu đầy đủ, đồng thời biến sắc mặt mà bắt giữ đối phương.

Nhưng mà Kim Cửu Linh không biết đã ấn vào một chỗ nào đó trên tường bên cạnh.

Trong tiếng cơ quan vang lên, trên trần nhà đột nhiên nhanh chóng hạ xuống một tòa thiết lao.

Vốn dĩ với khinh công của Công Tôn Lan là có thể tránh được.

Thế nhưng nàng rốt cuộc bị Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán ảnh hưởng, bước chân chỉ chậm một tia, liền bị vây trong thiết lao.

Lúc này tiếng mắng của Kim Cửu Linh mới vang lên.

Những ngân phiếu này dĩ nhiên là của Thông Bảo Ngân Hàng Tư Nhân.

Để ta đổi ở đâu chứ.

Thông Bảo Tiền Trang sớm đã bị Hắc Thạch diệt môn.

Cũng không biết Công Tôn Lan làm sao mà có được nhiều ngân phiếu đã phế bỏ như vậy để lừa dối Kim Cửu Linh.

Hai người rõ ràng là đang tính kế lẫn nhau.

Đáng tiếc vẫn là Kim Cửu Linh cao tay hơn một chiêu.

Đúng lúc này cửa bảo khố Vương phủ lại xuất hiện một bóng người.

Kim Cửu Linh nhìn thấy người đến, đắc ý cười nói: Lục Tiểu Phụng ngươi đến chậm rồi, thêu hoa đạo tặc đã bị ta bắt được bốn người.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên xuất hiện ở cửa Bảo Khố, y một đường truy tung từ Hắc Nhai tới.

Y không ngờ thân ảnh đột ngột xuất hiện bên ngoài phòng Xà Vương lại ẩn mình vào Bình Nam Vương phủ, càng không ngờ khi lẻn vào, y lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt trong Bảo Khố.

Lục Tiểu Phụng định thần nhìn lại.

Chương 1635

Âu Dương Tình là hoa khôi danh tiếng khắp kinh thành, Lục Tiểu Phụng tuy biết tiếng nhưng chưa từng gặp mặt.

Còn Công Tôn Lan và Tam Nương, y càng chưa từng thấy qua.

Chỉ có Giang Khinh Hà là y từng có duyên gặp một lần, còn nói chuyện cũng chẳng mấy vui vẻ.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi: Ngươi muốn nói mấy vị nữ tử này chính là đạo tặc thêu hoa sao.

Kim Cửu Linh vô cùng đắc ý cười nói: Các nàng chính là Hồng Hài Tử.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy, mày nhíu càng sâu.

Thân phận Hồng Hài Tử của các nữ nhân này không khiến y ngạc nhiên.

Dù sao tại đây còn có Giang Khinh Hà, người mà y gần như đã xác nhận là Hồng Hài Tử.

Lục Tiểu Phụng nghi ngờ nói: Ngươi nói các nàng là Hồng Hài Tử ta tin.

Thế nhưng ngươi làm sao chắc chắn Hồng Hài Tử chính là đạo tặc thêu hoa.

Trực giác của Lục Tiểu Phụng không thể nào tin được lý do thoái thác của Kim Cửu Linh.

Chuyện Tư Không Trích Tinh bị người ép buộc thay người trộm miếng lụa thêu hoa của đạo tặc để lại đã khiến y sinh ra hoài nghi.

Kẻ có thể bức bách trộm vương giúp việc không nhiều, Kim Cửu

Linh là một trong số đó.

Lý do đương nhiên không phải đơn giản như thuyết tình tiết Kim Cửu Linh là quan còn Tư Không Trích Tinh là tặc.

Dù sao Kim Cửu Linh cũng là Tổng Bộ Đầu Lục Phiến Môn trong tình tiết truyện, một Kim Y Bộ Đầu, dù có tầm ảnh hưởng lớn trong Lục Phiến Môn, cũng không thể khiến Tư Không Trích Tinh sợ hãi đến vậy.

Tuy Tư Không Trích Tinh vẫn không muốn tiết lộ ai đã giật dây hắn, nhưng đã tiết lộ cho Lục Tiểu Phụng một tin tức.

Lão Tư Không Trích Tinh đã mất tích.

Thời điểm đúng lúc vào sinh nhật Hoa Như Lệnh.

Lão Tư Không Trích Tinh sau khi giao Hãn Hải Ngọc Phật mà sư đệ Tiêu Thập Nhất Lang trộm được, không bao lâu liền mất tích.

Theo lời Tư Không Trích Tinh, sư phụ hắn rất có thể vì lo lắng Tiêu Thập Nhất Lang, nên đã âm thầm bảo hộ.

Dù sao Hãn Hải Ngọc Phật còn liên quan đến ngôi vị hoàng đế Hãn Hải quốc.

Người khác không biết loại bí ẩn này, nhưng lão Tư Không Trích Tinh là một lão tiền bối giang hồ, không thể không biết.

Danh tiếng Hiệp Đạo của Tiêu Thập Nhất Lang rất lớn, nhưng theo lão Tư Không Trích Tinh thấy thì còn quá non nớt, nên việc hắn đi theo hộ tống cũng không kỳ quái.

Nhưng mà lão Tư Không Trích Tinh lại chưa từng xuất hiện ở Hoa Gia Bảo.

Tư Không Trích Tinh sau khi gặp mặt và hỏi Tiêu Thập Nhất Lang, cũng biết dù hắn gặp nguy cơ, lão Tư Không Trích Tinh cũng không hiện thân.

Với sự hiểu biết của Tư Không Trích Tinh về sư phụ hắn, tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, người mà hắn yêu thương đến mức ghen tỵ, gặp nguy hiểm mà không hiện thân cứu giúp.

Lý do duy nhất chính là lão Tư Không Trích Tinh đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà trong sự kiện Hoa Gia Bảo kia, có một người cũng đã thất hẹn không đi.

Chính là Kim Cửu Linh.

Liên kết với lời cá cược giữa y và Kim Cửu Linh, Lục Tiểu Phụng đương nhiên có lý do hoài nghi Kim Cửu Linh.

Chỉ là sự hoài nghi của Lục Tiểu Phụng đối với Kim Cửu Linh còn giới hạn ở việc Kim Cửu Linh có khả năng có mục đích riêng.

Y còn chưa nghĩ đến hướng Kim Cửu Linh chính là đạo tặc thêu hoa.

Vì vậy, các sai lệch trước đây do Cố Hàn Uyên tham gia đã khiến tiến độ điều tra của Lục Tiểu Phụng xa xa tụt hậu so với tình tiết truyện.

Hiện tại y ngay cả hiềm nghi Hồng Hài Tử cũng còn chưa thể hoàn toàn loại trừ.

Đương nhiên càng không thể chuyển hiềm nghi đạo tặc thêu hoa từ Hồng Hài Tử sang Kim Cửu Linh.

Tuy nhiên, thái độ bình tĩnh lúc này của Kim Cửu Linh lại khơi dậy sự hoài nghi trong Lục Tiểu Phụng.

Cần biết rằng Lục Tiểu Phụng là người có lòng hiếu kỳ rất lớn.

Dù chỉ một chút khác thường ở Kim Cửu Linh cũng sẽ khiến y thắc mắc, hoài nghi.

Tình hình lúc này mơ hồ có chút giống như muốn quay về với tình tiết truyện.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, Lục Tiểu Phụng có lẽ sẽ lại đón chào khoảnh khắc huy hoàng của mình.

Nhưng mà sự việc hiển nhiên sẽ không thuận lợi như vậy.

Chỉ thấy Kim Cửu Linh vẫn tự tin cười nói: Lục Tiểu Phụng, ngươi cũng đã điều tra Hồng Hài Tử một thời gian rồi, hẳn rất rõ Hồng Hài Tử là một tổ chức như thế nào.

Hung tàn, tàn nhẫn, lại vô cùng thần bí.

Hơn nữa năng lực vơ vét của cải còn phi thường mạnh.

Một tổ chức như vậy có gì là không làm được sao.

Huống chi Lục Tiểu Phụng ngươi cũng vô pháp chứng minh Hồng Hài Tử không phải đạo tặc thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy trở nên đau đầu.

Cách làm việc của Hồng Hài Tử quả thực không thể coi là lương thiện.

Chỉ cần nói mỗi lần tổ chức hội nghị, Tam Nương luôn mang về một lượng lớn tai bị cắt, liền có thể thấy rõ một hai điểm.

Điều này cũng bình thường.

Dù sao một tổ chức do nữ tử dẫn đầu, nếu không đủ tàn nhẫn thì không thể đứng vững.

Huống chi bên trong Hồng Hài Tử còn tự xưng là chính nghĩa, ra tay với trộm cướp, ác bá càng tàn nhẫn.

Bởi vì đặc tính thần bí, lâu dần, danh tiếng trở nên vô cùng ác liệt.

Và Lục Tiểu Phụng lúc này cũng quả thực không cách nào chứng minh Hồng Hài Tử không phải đạo tặc thêu hoa.

Tiến độ phá án của y rõ ràng chậm.

Hiện tại cũng chỉ vừa có chút manh mối, lại tạm thời đình trệ vì trước đó không thể gặp Công Tôn Lan.

Vừa định lợi dụng Giang Khinh Hà để dẫn dụ đạo tặc thêu hoa thật sự, lại gặp phải chuyện Tiết Băng bị bắt đi.

Có thể nói y tương đương với việc bị dắt mũi, hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi để chỉnh hợp manh mối.

Chờ Giang Khinh Hà.

Ánh mắt Lục Tiểu Phụng đột nhiên trở nên cổ quái.

Đó là một loại tâm tình vừa không tự nhiên, vừa bất đắc dĩ, đồng thời còn có mấy phần phiền muộn.

Nói chung, gọi là ngũ vị tạp trần.

Đến nỗi Kim Cửu Linh cũng có chút bối rối.

Hắn thu lại nụ cười, cau mày hỏi: Sao vậy.

Lục Tiểu Phụng ngươi chẳng lẽ có ý kiến gì khác sao.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy lắc đầu, nhàn nhạt nói: Ta quả thực không cách nào chứng minh Hồng Hài Tử không phải đạo tặc thêu hoa.

Tuy miếng gấm hoa văn hồng trù mà đạo tặc thêu hoa để lại đã được tra ra rằng đạo tặc lúc đó không phải là thêu hoa mà là cắt chỉ.

Thế nhưng nam nhân có thể cắt chỉ, nữ nhân cũng tương tự có thể.

Chứng cứ này cũng không đủ.

Kim Cửu Linh nghe đến đó, không khỏi âm thầm cau mày.

Tuy Lục Tiểu Phụng nói không cách nào chứng minh, thế nhưng hiển nhiên đã có manh mối.

Ít nhất đối tượng nghi ngờ của Lục Tiểu Phụng có thể từ nữ nhân biến thành nam nhân.

Kim Cửu Linh không khỏi có chút may mắn.

May mắn thay vì kế hoạch thay đổi, hắn đã động thủ trước.

Bằng không kéo thêm vài ngày, có lẽ thật sự có thể bị Lục Tiểu Phụng tra ra chân tướng.

Nhưng mà bây giờ hắn đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng đúng lúc này, Lục Tiểu Phụng đột nhiên chuyển lời, trêu tức nói: Thế nhưng so với việc các nàng cũng sẽ không thừa nhận mình là đạo tặc thêu hoa, lại không có chứng cứ có thể chứng minh các nàng chính là đạo tặc thêu hoa.

Chương 1636

Kim Cửu Linh ngươi định làm sao để định tội cho các nàng đây.

Kim Cửu Linh nghe vậy, chẳng biết tại sao lại có một dự cảm bất tường.

Đáng tiếc nhất thời nửa khắc không nghĩ ra, chỉ có thể dựa theo kế hoạch ban đầu, trầm giọng nói: Đương nhiên là trước hết đưa các nàng về Lục Phiến Môn, trong Thiết Huyết Đại Lao có vô số thủ đoạn để khiến các nàng mở miệng.

Kim Cửu Linh còn thiếu nói thẳng là tra tấn bức cung.

Nhưng mà điều này lại đúng ý Lục Tiểu Phụng.

Chỉ thấy y ngữ khí đột nhiên trở nên càng thêm cổ quái nói: Vậy nếu như ta nói các nàng đều là nữ nhân của Cố công tử thì sao.

Kim Cửu Linh ngươi dám đưa các nàng về Lục Phiến Môn.

Còn giam giữ ở Thiết Huyết Đại Lao.

Cửa ải Cơ Dao Hoa đó ngươi liền làm khó dễ sao.

Sắc mặt Kim Cửu Linh nhất thời thay đổi.

Công Tôn Lan từ khi Lục Tiểu Phụng hiện thân liền đột nhiên trầm mặc.

Nàng giảm thấp cảm giác tồn tại của mình, ra vẻ đang xem trò vui.

Đương nhiên nàng cũng không phải thật sự chỉ là đang xem trò vui.

Nàng đang cố gắng hóa giải dược hiệu của Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán.

Với tư cách là người chế tác, chỉ cần cho nàng thời gian, nàng có cách giải trừ dược hiệu.

Vì vậy Công Tôn Lan vốn định lợi dụng Lục Tiểu Phụng đang đối đầu gay gắt với Kim Cửu Linh để kéo dài thời gian.

Còn việc có thể hay không chứng minh sự trong sạch của Hồng Hài Tử, có thể chờ sau này từ từ suy nghĩ.

Công Tôn Lan vì Tiết Băng mà rất có ý kiến với Lục Tiểu Phụng.

Lại vì Cố Hàn Uyên mà rất ghét bỏ Lục Tiểu Phụng.

Nhưng nhìn Lục Tiểu Phụng đang cố gắng tranh thủ sự trong sạch cho Hồng Hài Tử, nàng lại không khỏi có chút thay đổi cách nhìn về y.

Nhưng mà sự thay đổi này đến nhanh thì đi cũng nhanh hơn.

Nàng không ngờ Lục Tiểu Phụng lại đột nhiên lấy quan hệ của các nàng với Cố Hàn Uyên ra làm trò.

Nếu không phải suy nghĩ nàng quả thực đối với Cố Hàn Uyên có không ít hảo cảm, cũng không phản đối việc tương lai trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, thì lời nói của Lục Tiểu Phụng và việc nói xấu sự trong sạch của các nàng khác gì nhau.

Hơn nữa, nếu chuyện hôm nay lan truyền đi, các nàng không phải cũng phải chịu tiếng xấu sao.

Lễ giáo phong kiến đối với nữ tử chưa bao giờ khoan dung.

Tuy nói nàng đã biết được các nữ nhân đều đã thích Cố Hàn Uyên, nhưng vạn nhất có ai thay đổi ý định thì sao.

Dù sao nữ nhân luôn giỏi thay đổi.

Huống chi Cố Hàn Uyên lại phong lưu như vậy.

Cũng không phải là không có khả năng thay đổi ý định.

Đặc biệt là những nữ tử luôn chán ghét nam nhân như Tam Nương, rất khó tưởng tượng nàng sẽ không có ý kiến gì về sự phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Mà cách làm của Lục Tiểu Phụng tương đương với việc chặn đứng đường lui của các nàng.

Trừ phi các nàng hiện tại thề thốt phủ nhận.

Thế nhưng hiển nhiên điều này càng không thể nào.

Công Tôn Lan đang nghĩ ngợi ba nữ nhân phía sau có lẽ sẽ có tâm trạng buồn bực giống như nàng, thì nhìn ánh mắt của các nàng đột nhiên ngây ra.

Ơ.

Mặt các ngươi sao đều đỏ như vậy.

Ba nữ nhân vốn vì trúng Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán lúc này đáng lẽ phải suy yếu vô lực, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng Công Tôn Lan thấy lại là từng người với gương mặt ửng đỏ vì e lệ.

Công Tôn Lan đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó.

Sắc mặt nàng trở nên rất khó coi, trầm giọng hỏi: Các ngươi chẳng lẽ đều đã cùng Cố công tử rồi sao.

Không trách nàng hoài nghi như vậy.

Trong lời nói của Lục Tiểu Phụng, cụm từ nữ nhân của Cố Hàn Uyên khó tránh khỏi khiến người ta liên tưởng.

Không.

Đây không phải là đang đợi đại tỷ đó sao.

Âu Dương Tình vội vàng mở miệng giải thích.

Nàng và Tiết Băng có giao tình tốt nhất, giao tiếp cũng nhiều nhất.

Vì vậy hiểu rõ nhất ý tưởng của Tiết Băng.

Các nàng tỷ muội sau này muốn tranh thủ tình cảm trong hậu cung của Cố Hàn Uyên, đương nhiên phải đoàn kết nhất trí.

Đồng thời từ Công Tôn Lan, vị đại tỷ này, gánh vác trách nhiệm.

Âu Dương Tình rất tán đồng chuyện này.

Nhất là từ sau lần ở Di Tình Viện có vô cùng thân mật với Cố Hàn Uyên, nàng càng nghe nhiều thông tin liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Bất kể là đã được xác nhận hay chỉ là tin đồn, số lượng nữ nhân của Cố Hàn Uyên đều khiến nàng kinh ngạc.

Có thể không đoàn kết nhất trí sao.

Bằng không sau này có khi một tháng cũng không thấy được Cố Hàn Uyên.

Vì vậy tranh thủ tình cảm là chuyện tất nhiên.

Do đó, an ủi cảm xúc của Công Tôn Lan cũng rất quan trọng.

Tuy nhiên, sự việc luôn có ngoài ý muốn.

Công Tôn Lan đang thầm buồn mình bị dẫn sai đường, lại vì lời giải thích của Âu Dương Tình mà vô thức thở phào nhẹ nhõm, thì Giang Khinh Hà, người mới nhất gia nhập vào nhóm các nàng, vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập, đột nhiên mặt ửng đỏ, nhỏ giọng thỏ thẻ: Quả thực là như vậy.

Hôm qua ở Bút Hà Am, ta cũng chỉ là hầu hạ công tử, không có vượt lôi trì một bước.

Lời vừa dứt, không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Giang Khinh Hà đối với chuyện này có chút oán niệm.

Nàng vốn thầm hận Giang Trọng Uy có hôn ước mà không thể nhân đạo, làm lỡ tuổi thanh xuân tươi đẹp của nàng.

Thật vất vả trời đất xui khiến có Cố Hàn Uyên là tân hoan.

Kết quả chàng ta trêu chọc nàng một trận, nhưng đến cuối cùng lại dừng lại.

Giang Khinh Hà sao có thể không có chút oán niệm nào.

Thà nói nàng đang giải thích với Công Tôn Lan, không bằng nói nàng đang thúc giục: Nhanh lên, nếu còn rụt rè nữa, tất cả mọi người sẽ thành cô nương già mất.

Âu Dương Tình âm thầm vỗ trán thở dài.

Công Tôn Lan thì sau một lúc ngây người, quay đầu nhìn chằm chằm Tam Nương, hỏi: Ngay cả Tam Nương ngươi cũng đã.

Tam Nương nghe vậy do dự một chút.

Nhớ đến cảnh tượng ngày đó ở yến tiệc Ninh Vương cùng Tiết Băng, Nhị Nương chung sức hợp tác, và cả hơi thở tim đập nhanh dường như vĩnh viễn không thể tan biến khỏi miệng.

Không muốn bị hạ thấp, nên nàng gật đầu.

Công Tôn Lan cảm thấy mình không cần phải hỏi nữa.

Ngay cả Tam Nương ghét nam nhân nhất đều đã hầu hạ Cố Hàn Uyên, Âu Dương Tình khẳng định cũng không thoát được.

Tiết Băng càng là đã sớm thổ lộ với nàng.

Nếu không như vậy, nàng chưa chắc đã có thể vừa nghe liền hiểu hầu hạ mà Giang Khinh Hà nói là chỉ cái gì.

Lại nghĩ đến Nhị Nương tuy tình có thể tha thứ, nhưng chung quy cũng coi như là lén lút trốn đi.

Công Tôn Lan tức giận đến không chỗ phát tiết.

Nàng cười lạnh nói: Thì ra ta là phí công quan tâm rồi.

Với tình hình như vậy, thì còn có gì là đổi ý hay không đổi ý.

Chương 1637

Rõ ràng là tất cả đều đã bị trói buộc với Cố Hàn Uyên.

Nàng có thể không phải là phí công quan tâm sao.

Hồng Hài Tử thật sự bị Cố công tử thâu tóm cả hang ổ rồi sao.

Rõ ràng là một cảnh tượng vô cùng nghiêm túc.

Nhưng vì liên quan đến Cố Hàn Uyên mà phong cách đột nhiên thay đổi.

Thậm chí ngay cả chủ thứ cũng nhất thời không phân biệt được.

Bên kia, Lục Tiểu Phụng tâm trạng phức tạp, vừa hâm mộ vừa ghen ghét Cố Hàn Uyên.

Ghen tỵ Cố Hàn Uyên có nhiều giai nhân ái mộ như vậy, đều vội vàng lên giường của hắn.

Ghen ghét Cố Hàn Uyên bất kể chuyện gì cũng đè nặng y một đầu.

Hối hận không thể nắm giữ Tiết Băng, bị Cố Hàn Uyên cướp mất.

Tuy nếu làm lại một lần, y e rằng vẫn sẽ trốn tránh Tiết Băng.

Càng quan tâm, cũng càng khiếp đảm, đây là lẽ thường tình.

Kim Cửu Linh trợn tròn mắt.

Bắt lấy nữ nhân của Cố Hàn Uyên, lại đưa cho Cố Hàn Uyên.

Đây là kiểu thao tác quái gở gì.

Có xác định không phải đang gây hấn sao.

Hơn nữa, như vậy, khả năng hắn muốn chưởng khống Hồng Hài Tử ngay từ đầu liền không tồn tại.

Điều càng khiến hắn suy nghĩ kỹ càng mà sợ hãi chính là Cố Hàn Uyên lại đóng vai trò như thế nào trong đó.

Cố Hàn Uyên thật sự đã bị hắn điều hổ ly sơn rồi sao.

Kim Cửu Linh lúc này chỉ cảm thấy mình tựa như một quân cờ, mặc người định đoạt.

Lúc nào bị người ta một tay quét khỏi bàn cờ đều không biết.

Hết lần này tới lần khác hắn còn vọng tưởng làm người cầm cờ.

Dự cảm bất tường vừa nhen nhóm trong lòng Kim Cửu Linh, lập tức liền ứng nghiệm.

Bên ngoài cửa lớn Bảo Khố đột nhiên truyền đến một tràng hỗn loạn, nhưng số lượng rất nhiều tiếng bước chân.

Chỉ thấy Bình Nam Vương mặt âm trầm, dẫn theo một lượng lớn thị vệ Vương phủ xông vào.

Hắn quét mắt nhìn hiện trường một vòng, sau đó hướng về phía Kim Cửu Linh lạnh giọng quát: Tốt ngươi cái Kim Cửu Linh.

Cũng dám lường gạt bản vương.

Viên cô nương ở mật thất trong dinh thự của ngươi đã tìm thấy Ngọc Kỳ Lân của Bảo Khố bản vương, ngươi còn lời gì để nói.

Phía sau Bình Nam Vương chuyển ra một thân ảnh yểu điệu, trên tay đang cầm một khối ngọc Kỳ Lân tượng vô cùng tinh mỹ, hướng về phía Kim Cửu Linh quơ quơ.

Nàng đắc ý cười nói: Kim Cửu Linh, tướng quân nhé.

Chính là Viên Kim Hạ, người đã thừa dịp Kim Cửu Linh thiết kế bắt Công Tôn Lan và nhóm người, tiềm nhập phủ đệ Kim Cửu Linh sưu tầm tung tích Ngọc Kỳ Lân.

Công Tôn tỷ tỷ, ta không đến trễ chứ.

Viên Kim Hạ cười tủm tỉm chào hỏi Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt tươi cười nói: Đến vừa vặn.

Nhưng trong lòng nàng lại thầm nhủ: Hơi sớm một chút, nếu có thể kéo dài cho đến khi ta triệt để giải trừ dược hiệu của Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán thì tốt hơn.

Công Tôn Lan lúc này muốn động thủ thì còn chút trắc trở.

Tự bảo vệ mình thì thừa sức, nhưng muốn tóm lấy Kim Cửu Linh thì không thực tế lắm.

Chỉ có thể gửi hy vọng vào Lục Tiểu Phụng và thị vệ Bình Nam Vương phủ.

Nghĩ đến Lục Tiểu Phụng cũng là Tông Sư cao thủ nổi tiếng giang hồ, Linh Tê Nhất Chỉ hiếm có đối thủ.

Bắt Kim Cửu Linh không thành vấn đề.

Còn về việc Viên Kim Hạ tại sao lại quen biết Công Tôn Lan, đương nhiên là vì nàng tự quen biết, Viên Kim Hạ có thể nhanh chóng kết giao tốt với bất kỳ ai.

Sau khi chia tay Cố Hàn Uyên, nàng cũng không cắt đứt liên lạc với Tiết Băng và Giang Khinh Hà.

Có hai nữ nhân này, việc liên lạc với Công Tôn Lan không khó.

Vấn đề lớn nhất của nàng là võ lực thấp.

Dù tìm được chứng cứ Kim Cửu Linh là đạo tặc thêu hoa, nàng cũng không bắt được người.

Mà Công Tôn Lan muốn bắt Kim Cửu Linh, rửa sạch ô danh Hồng

Hài Tử.

Nhưng nàng lại không giỏi phá án, càng không biết nên đi đâu tìm chứng cứ.

Vì vậy hai bên ăn ý với nhau.

Viên Kim Hạ đi phá án, tìm chứng cứ, định tội Kim Cửu Linh.

Còn Công Tôn Lan ra tay bắt Kim Cửu Linh.

Công Tôn Lan dám nghênh ngang trực tiếp xông vào Bảo Khố Bình Nam Vương phủ, chính là vì có Viên Kim Hạ làm quân bài tẩy.

Nếu không thì dù nàng không trúng Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán cũng khó tránh khỏi Kim Cửu Linh sẽ không trực tiếp tìm Bình Nam Vương cùng nhau bao vây tiêu trừ nàng.

Mà nếu Viên Kim Hạ tìm được chứng cứ, vậy Bình Nam Vương ngược lại sẽ trở thành trợ lực cho các nàng.

Tác dụng khác tạm thời không đề cập tới.

Ít nhất có thị vệ Bình Nam Vương phủ ở đây, giúp chặn đường vẫn không có vấn đề gì.

Khinh công của Kim Cửu Linh còn chưa đến mức không nhìn thấy đoàn người chặn đường.

Tình thế đột nhiên đảo ngược, khiến sắc mặt Kim Cửu Linh trở nên rất khó coi.

Nhưng hắn vẫn nói dối với Bình Nam Vương: Vương gia sao có thể dễ tin lời nói một phía của tiểu cô nương này.

Vương gia nhìn nàng và Hồng Hài Tử quen thuộc như vậy, khẳng định đã sớm cấu kết với nhau.

Hồng Hài Tử hiện là người có hiềm nghi đạo tặc thêu hoa lớn nhất, lời của các nàng làm sao có thể tin được.

Lời giảo biện lúc này của Kim Cửu Linh quả thực có vài phần đạo lý.

Hoàn toàn có thể lừa gạt một Bình Nam Vương không rõ chân tướng.

Ít nhất Bình Nam Vương cũng sẽ vì thế mà lưỡng lự, do dự mới phải.

Nhưng mà sắc mặt Bình Nam Vương lại trong nháy mắt biến thành cổ quái, và vô hình có vài phần tương tự với Lục Tiểu Phụng trước đó.

Dự cảm không tốt lần nữa xông lên lòng Kim Cửu Linh.

Giây phút sau, chỉ thấy Bình Nam Vương tự cười chế nhạo nói: Kim Cửu Linh ngươi chẳng lẽ muốn nói Viên cô nương chính là đạo tặc thêu hoa.

Vậy ngươi có thể biết thân phận của Viên cô nương không.

Đừng nói là Kim Cửu Linh, ngay cả Viên Kim Hạ chính mình, nghe vậy đều không khỏi giật mình.

Ta có thân phận gì ta mình sao không biết.

Viên Kim Hạ vẫn cảm thấy mình rất bình thường.

Dù dung mạo xinh đẹp, nàng cũng tỏ ra không tự biết.

Điều duy nhất đáng nhắc tới e rằng chỉ có nàng là đồ đệ của Dương Trình Vạn.

Nhưng Dương Trình Vạn ngay cả Thần Bộ cũng không phải, lại mới từ nơi khác vào kinh, không hề có căn cơ đáng nói, làm sao chấn nhiếp Kim Cửu Linh.

Viên Kim Hạ vẫn còn đang hoang mang.

Kim Cửu Linh lại đột nhiên vô thức liếc nhìn nhóm nữ nhân Hồng Hài Tử bên kia.

Hắn hơi lộ ra ngây ngốc lẩm bẩm: Chẳng lẽ nói.

Thần tình Bình Nam Vương càng phát ra cổ quái, thậm chí có cảm giác vui sướng hơn cả việc bắt được đạo tặc thêu hoa đã trộm bảo vật Bảo Khố của hắn.

Hắn hài hước cười nói: Xem ra Kim Cửu Linh ngươi đã nhìn ra, chính là như ngươi nghĩ.

Viên cô nương nhưng là hồng nhan tri kỷ của Cố công tử, hôm qua chính là Cố công tử mang theo nàng tới Bảo Khố của bản vương tra tìm manh mối.

Nếu như Kim Cửu Linh là một người hiện đại, lúc này hắn sẽ thốt lên một câu Ngọa tào.

Chương 1638

Sao chỗ nào cũng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Hắn thật sự có cảm giác thấy quỷ.

Hắn làm đạo tặc thêu hoa gây ra vô số vụ án, kết quả hiện tại trước mặt lại là một đám nữ tử mà hắn không đắc tội nổi.

Kim Cửu Linh lúc này thậm chí cũng không có tâm tình đi quan tâm Viên Kim Hạ vì xấu hổ, không biết nên thừa nhận hay phủ nhận, chỉ có thể vội vàng nói sang chuyện khác phản bác kiến nghị món tiến hành suy luận.

Viên Kim Hạ vì Cố Hàn Uyên mà nhận được trợ giúp nhiều hơn Lục Tiểu Phụng rất nhiều.

Cũng vì vậy nàng hầu như đã tìm được tất cả manh mối có thể tìm được.

Nàng suy luận lại quá trình vụ án, thủ pháp gây án của Kim Cửu Linh, địa điểm ẩn giấu tang vật, đều tuần tự tái hiện.

Ngay cả không nghĩ đến mối quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên, suy luận của nàng cũng có lý có chứng cứ, khiến người ta tin phục.

Tuy Viên Kim Hạ miệng đang suy luận tình tiết vụ án, trong lòng lại nhịn không được đang suy nghĩ chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên.

Thì ra danh tiếng của Cố công tử lại tốt như vậy sao.

Bình Nam Vương nói ta là hồng nhan tri kỷ của Cố công tử, Kim Cửu Linh liền không dám nghi vấn ta sao.

Dù Viên Kim Hạ có muốn kiềm chế tâm trạng đến đâu, muốn mình tỏ ra nghiêm túc một chút, độ cong trên khóe môi nàng làm thế nào cũng không thể bình phục.

Tuy bị người ta nói mình là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên khiến nàng cảm thấy xấu hổ, cũng lo lắng bị sư phụ Dương Trình Vạn biết được sau này sẽ trách mắng.

Thế nhưng loại cảm giác có người làm chỗ dựa này lại khiến Viên Kim Hạ rất mê muội.

Dù sao nàng không cha không mẹ, ăn nhờ ở đậu, luôn khát vọng được người bảo hộ ở phía sau.

Viên Kim Hạ vui mừng rất nhiều, thậm chí còn có tâm tư suy nghĩ sau này mình ở kinh thành có hay không có thể vô pháp vô thiên, hoành hành ngang ngược.

Ý tưởng của nàng không sai.

Bình thường có Cơ Dao Hoa và Công Tôn Lan bảo hộ, việc nhỏ không làm khó được nàng.

Cho dù có thiên đại sự tình, cũng có Cố Hàn Uyên che chở.

Tình cảnh hôm nay của Viên Kim Hạ khác một trời một vực so với tình tiết khúc dạo đầu.

Ngay cả Lục Dịch sau này lên sân khấu, muốn nắm giữ Viên Kim Hạ như trong tình tiết truyện, hiển nhiên là không thể nào.

Nghe xong suy luận của Viên Kim Hạ, Lục Tiểu Phụng cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Viên Kim Hạ đã bổ sung cho y rất nhiều manh mối mà y chưa từng có được.

Nếu là chính bản thân y đạt được những manh mối này, y cũng có thể suy luận ra Kim Cửu Linh chính là đạo tặc thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng không khỏi có chút tán thán tài năng của Viên Kim Hạ, thậm chí có cảm giác thua tâm phục khẩu phục.

Nhưng mà Lục Tiểu Phụng căn bản không biết ưu thế của Viên Kim Hạ.

Chỉ nói riêng việc Viên Kim Hạ đã sớm từ miệng Cố Hàn Uyên biết được đạo tặc thêu hoa là Kim Cửu Linh, chỉ cần tiến hành suy luận ngược, liền dễ dàng hơn Lục Tiểu Phụng đạt được manh mối và chứng cứ.

Lục Tiểu Phụng lúc này đè nén cảm giác ấm ức trong lòng khi thua bởi một cô thiếu nữ, ngược lại nhìn về phía Kim Cửu Linh, thở dài nói: Kim Cửu Linh, ngươi còn gì để nói.

Kim Cửu Linh nghe được giọng Lục Tiểu Phụng, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần.

Hắn cợt nhả cười nói: Lục Tiểu Phụng, cũng không phải ngươi bắt được ta, có gì có thể đắc ý.

Bị ta xoay quanh chính là ngươi, bại bởi ta cũng là ngươi.

Xem ra ngươi đã thừa nhận.

Nhưng là vì sao.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt rất khó coi chất vấn.

Lại một người mà y coi là bằng hữu lại đâm sau lưng y.

Lại thêm lần này y lại một lần nữa trở thành người thất bại.

Tiết Băng tuy không chết, nhưng lại theo Cố Hàn Uyên mà đi rồi.

Lục Tiểu Phụng bây giờ trong lòng bị đả kích lớn hơn rất nhiều so với trong tình tiết truyện.

Kim Cửu Linh nghe vậy bật cười một tiếng, trường kiếm trong tay múa một vòng kiếm hoa, chỉ vào Lục Tiểu Phụng, nói: Chờ ngươi bắt được ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Bất quá ta cho rằng Lục Tiểu Phụng ngươi lần này vẫn sẽ thua.

Tuy Kim Cửu Linh kế hoạch thất bại, còn gặp phải một đống tình huống khó chịu và phiền toái.

Nhưng hắn vẫn đạt được một mục đích của mình.

Thắng được Lục Tiểu Phụng.

Nghĩ đến Lục Tiểu Phụng bị hắn dắt mũi xoay quanh, không những không thể phá án, còn bại bởi một cô thiếu nữ, hắn không khỏi đắc ý cười.

Về điểm này, Kim Cửu Linh so với chính mình trong tình tiết truyện thì khoái trá hơn nhiều.

Trong tình tiết truyện hắn thua tan nát, còn mất cả mạng.

Mặc dù bây giờ nhìn qua, hắn vẫn sẽ phải giữ lại mạng sống của mình.

Với tính cách kiêu ngạo như Kim Cửu Linh, chắc chắn sẽ không để mình bị bắt, làm tù nhân.

Ngay cả khi hắn đầu phục Ninh Vương, lúc đó chẳng phải cũng ngầm mưu tính không ngừng sao.

Bằng không trong kế hoạch của hắn tại sao lại phải vòng qua Ninh Vương, trực tiếp tìm Cố Hàn Uyên làm giao dịch.

Huống chi thủ đoạn trong Thiết Huyết Đại Lao, hắn lại không rõ.

Không phải mỗi người đều tên Gia Cát Chính Ngã, là thầy của hoàng đế.

Vì vậy hắn nhìn về phía Lục Tiểu Phụng, ánh mắt dần thêm mấy phần điên cuồng.

Kim Cửu Linh liếc nhìn các thị vệ Vương phủ đang chắn ở cửa Bảo Khố.

Không gian Bảo Khố hữu hạn, đương nhiên không thể chứa quá nhiều người.

Thế nhưng các thị vệ Vương phủ đã hoàn toàn chặn đứng lối đi, khiến Kim Cửu Linh hầu như không còn hy vọng trốn thoát.

Lúc này hắn đột nhiên chú ý thấy Bình Nam Vương đứng hơi tiến lên một chút vì phải chất vấn hắn.

Ánh mắt Kim Cửu Linh lóe lên vài khắc, sau đó, hắn chủ động tấn công Lục Tiểu Phụng, người còn hơi do dự.

Trường kiếm trong tay mang theo mũi kiếm lạnh thấu xương đâm tới Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đường cùng, đành phải đánh trả.

Một trận chiến ác liệt từng diễn ra giữa những người bạn cũ bùng nổ, Lục Tiểu Phụng vốn có chút thờ ơ.

Dù sao y hôm nay bị quá nhiều đả kích, nhất thời chưa lấy lại tinh thần cũng là bình thường.

Bất quá y cũng không để thế công của Kim Cửu Linh trong lòng.

Hai người với tư cách là bạn thân, đương nhiên không ít lần luận bàn giao lưu.

Kim Cửu Linh không phải là đối thủ của y.

Kiếm của Kim Cửu Linh rất nhanh, thế nhưng không thoát khỏi Linh Tê Nhất Chỉ của y.

Chỉ cần tìm đúng thời cơ, một chiêu là có thể đánh bại Kim Cửu

Linh.

Nhưng mà sắc mặt Lục Tiểu Phụng rất nhanh thay đổi.

Chỉ thấy y đột nhiên thân hình lui nhanh, tránh thoát mũi kiếm của Kim Cửu Linh.

Bất quá Lục Tiểu Phụng sau khi đứng vững chân, cúi đầu liếc nhìn ống tay áo bị cắt ra một vết rách.

Y cũng chưa hoàn toàn né tránh.

Kim Cửu Linh, võ công của ngươi.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt nghiêm túc lại nghi hoặc hỏi.

Kim Cửu Linh mang trên mặt vẻ đáng tiếc, hiển nhiên đối với chiêu vừa rồi không thể làm Lục Tiểu Phụng bị thương cảm thấy tiếc nuối.

Hắn nghe Lục Tiểu Phụng câu hỏi, không khỏi cười nhạo nói: Lục Tiểu Phụng ngươi chẳng lẽ chưa nghe nói qua kẻ sĩ ba ngày không gặp đã khác sao.

Ta nói, trí mưu của ngươi bại bởi ta, võ công của ngươi cũng sẽ thua ta.

Dứt lời, liền hướng Lục Tiểu Phụng phát động mạnh mẽ tấn công.

Chương 1639

Trường kiếm trong tay càng múa càng nhanh, hầu như hóa thành một màn ánh sáng.

Lục Tiểu Phụng căn bản không dám đưa tay dùng Linh Tê Nhất Chỉ bằng không ngón tay của y tất nhiên sẽ bị khuấy nát.

Trong khi giãy chết, Kim Cửu Linh ngẫu nhiên giống như sau khi dồn lực hoàn tất thì đâm thẳng, quả thực giống như độc xà thè lưỡi vậy, biến hóa kỳ lạ, tàn nhẫn.

Từng chiêu trực tiếp bức yếu hại.

Hơi không cẩn thận thì có thể bị đâm bị thương.

Y vừa rồi chính là suýt nữa bị thương bởi loại đâm thẳng này.

Ngoại trừ lui về sau tránh né, Lục Tiểu Phụng trong lúc nhất thời dĩ nhiên không tìm được biện pháp ứng phó nào khác.

Đến nỗi lúc này y chỉ có thể dựa vào khinh công tinh diệu né tránh, miễn cưỡng đối phó.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không phải đối thủ của Kim Cửu Linh, đây là chuyện ngoài dự liệu của mọi người.

Cần biết rằng Linh Tê Nhất Chỉ của Lục Tiểu Phụng trên giang hồ danh tiếng không kém trí thông minh của y là bao.

Kết quả lúc này lại hóa ra biểu hiện yếu kém như vậy.

Kỳ thực Lục Tiểu Phụng vẫn là tâm tình bị ảnh hưởng.

Lúc ra chiêu ít nhiều có vẻ hơi do dự.

Cao thủ đối chiến, sợ nhất chính là do dự.

Nếu không như vậy, Lục Tiểu Phụng dù không thể nhanh chóng bắt được Kim Cửu Linh, cũng có thể tạm thời đánh hòa.

Chờ thời cơ thích hợp, lại một chiêu chế địch.

Đương nhiên, võ công của Kim Cửu Linh tiến bộ nhanh chóng mới là nguyên nhân căn bản.

Nếu không thì dù lúc này tâm cảnh Lục Tiểu Phụng có chút vấn đề, Kim Cửu Linh cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Lúc này, Công Tôn Lan đang chú ý kiếm pháp của Kim Cửu Linh đột nhiên cau mày nói: Ta sao lại cảm thấy kiếm pháp của Kim Cửu Linh quen thuộc như vậy.

Dừng một chút.

Nàng có chút không chắc chắn nói: Hơn nữa dường như có điểm giống kiếm pháp của Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành.

Công Tôn Lan có quen biết Diệp Cô Thành.

Thậm chí hai người còn từng giao thủ.

Diệp Cô Thành ngoại trừ khinh công kém nàng một chút, đương nhiên đó là trong điều kiện Diệp Cô Thành không dùng Thiên Ngoại Phi Tiên.

Bằng không nàng đều chưa chắc có thể chạy thoát.

Cũng vì vậy mà nàng ấn tượng sâu sắc về kiếm pháp của Diệp Cô Thành.

Viên Kim Hạ nghe vậy đột nhiên như nghĩ đến điều gì, vội vàng nói: Có thể nào liên quan đến mấy tờ Kiếm Phổ này không.

Đây là ta tìm được từ trong Ngọc Kỳ Lân.

Nói rồi, nàng đem mấy trang giấy cổ xưa cất trong lòng đưa cho

Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan tiếp nhận nhìn một cái, nhất thời nhíu mày.

Nàng thở dài khe khẽ: Trách không được Lục Tiểu Phụng lại chật vật như vậy.

Đây là Dịch Thủy Bài Ca , là kiếm pháp được ghi chép lại sau khi Kinh Kha cùng các kiếm khách các nước cùng bàn luận trong thời Chiến Quốc, nghe đồn kiếm pháp của Diệp Cô Thành chính là tham khảo bản Kiếm Phổ này mới đại thành.

Công Tôn Lan dùng ánh mắt tìm tòi nhìn về phía Bình Nam Vương, trầm giọng hỏi: Giang hồ đồn Bình Nam Vương và Diệp Cô Thành giao hảo tâm đầu ý hợp, xem ra không phải lời nói dối.

Thậm chí ngay cả Dịch Thủy Bài Ca cũng được giấu trong Ngọc Kỳ Lân mà đưa cho Vương gia.

Bình Nam Vương nghe vậy sắc mặt hơi biến, cười gượng nói: Chỉ là có chút giao tình mà thôi.

Bình Nam Vương trong lòng thầm hận.

Vừa hận Kim Cửu Linh đã đánh cắp Ngọc Kỳ Lân, cũng hận Viên Kim Hạ đã tìm ra Dịch Thủy Bài Ca.

Bây giờ bại lộ mối quan hệ không cạn của hắn và Diệp Cô Thành, đối với hắn mà nói quả thực không phải chuyện tốt.

Công Tôn Lan nghe vậy không khẳng định cũng không phủ định gật đầu.

Thuận tay đem Dịch Thủy Bài Ca trả lại cho Bình Nam Vương.

Viên Kim Hạ thấy thế hơi có vẻ luyến tiếc.

Nàng khi tìm được Dịch Thủy Bài Ca thì có cảm giác không hiểu rõ nhưng biết rất lợi hại.

Vốn còn muốn thử xem có thể học được kiếm pháp này, trở thành cao thủ.

Nàng muốn thay đổi tình cảnh võ công thấp kém của mình.

Bằng không muốn bắt một tội phạm lợi hại hơn thì không khỏi phải tìm người giúp đỡ.

Đáng tiếc nếu không biết giá trị của Dịch Thủy Bài Ca thì cũng thôi đi.

Bây giờ biết Dịch Thủy Bài Ca là bí tịch có thể khiến võ công của Kim Cửu Linh đột nhiên tăng mạnh, nàng ngược lại không tiện chiếm đoạt.

Thôi vậy, hay là trở về hỏi công tử xem có nguyện ý dạy ta võ công không.

Viên Kim Hạ thu lại ánh mắt luyến tiếc, thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên, Viên Kim Hạ không khỏi nở nụ cười.

Ta cảm thấy mình lần này làm cũng không tệ lắm, Cố công tử sẽ phải khen ngợi ta chứ.

So với công lao, nàng càng muốn nhận được lời khen ngợi và tán thành của Cố Hàn Uyên.

Mà bây giờ chỉ còn thiếu việc bắt lấy Kim Cửu Linh.

Nàng nhìn Lục Tiểu Phụng có chút chật vật dưới kiếm của Kim Cửu Linh, thầm mắng một tiếng Vô dụng.

Tiếp đó liền từ trong lòng móc ra thanh súng ngắn nhỏ nhắn tự mình luyện chế, nhắm vào Kim Cửu Linh.

Mặc dù đã tìm ra nguyên nhân Kim Cửu Linh võ công đột nhiên tăng tiến, nhưng đối với cục diện hiện tại lại chẳng có chút trợ giúp nào.

Số lượng nhân lực tại đây không ít, nhưng những kẻ đó căn bản không thể nhúng tay vào.

Vương phủ Bình Nam có đông đảo thị vệ, nhưng đa phần là hỗn tạp tốt xấu.

Tùy tiện nhúng tay tham gia vây công, trái lại dễ dàng thêm phiền phức.

Tác dụng duy nhất của bọn họ chính là chặn lối.

Mà cựu tổng quản vương phủ là Giang Trọng Uy, vốn là một cao thủ có thể nhúng tay vào cục diện này.

Đáng tiếc Giang Trọng Uy trước hết bị mù lòa, sau lại bị Bình Nam vương đuổi đi.

Đương nhiên, dưới trướng Bình Nam vương cũng không phải không còn cao thủ lợi hại khác.

Nhưng vì một số cố kỵ, không dám sử dụng vào lúc này.

Ba nữ nhân Âu Dương Tình vẫn đang bị giam trong thiết lao, càng chưa kể các nàng còn trúng Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán.

Dù cho các nàng lúc này có thể thoát ra, cũng chẳng giúp được gì.

Duy nhất có thể trợ giúp chỉ có Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan sau khi xác định Lục Tiểu Phụng không thể bắt được Kim Cửu Linh, liền dứt khoát không tiếp tục quan chiến.

Nàng nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống đất, bắt đầu toàn lực vận công hóa giải dược hiệu của Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán.

Lục Tiểu Phụng lần nữa khiến Công Tôn Lan thất vọng.

Ý tưởng vừa mới được đổi mới cũng tan thành mây khói.

Thậm chí càng thêm chê bai.

Còn như Viên Kim Hạ võ công thấp kém, lúc này đang giương súng nhắm vào Kim Cửu Linh.

Chỉ chốc lát sau, nàng rốt cuộc nhìn thấy cơ hội, kích hoạt cò súng.

Một viên đạn chì bắn ra bay về phía Kim Cửu Linh.

Thế nhưng Kim Cửu Linh đối mặt với đạn chì Viên Kim Hạ bắn tới, chiêu thức công liên tiếp về phía Lục Tiểu Phụng vẫn không hề biến đổi, liền ngay trên đường kiếm tiện tay hất văng viên đạn chì.

Kim Cửu Linh hơi nghiêng đầu nhìn về phía Viên Kim Hạ, trầm giọng nói: Thứ đồ chơi này chớ nên lấy ra làm trò cười.

Viên cô nương, tại hạ không muốn đắc tội Cố công tử đến c·hết, cũng xin ngươi đừng gây trở ngại ta.

Viên Kim Hạ nghe vậy đành phải giận dữ thu súng.

Chương 1640

Nàng cũng không muốn chọc cho Kim Cửu Linh đột nhiên ra tay với mình.

Với võ công thấp kém của nàng, tránh cũng không thoát.

Bất quá Viên Kim Hạ hiển nhiên cũng không phục lắm.

Đang khó chịu lẩm bẩm: Thứ đồ chơi gì chứ.

Đây chính là ta tốn không ít võ công tâm huyết thiết kế chế tạo đấy.

Ưu điểm của khẩu súng Viên Kim Hạ là tinh xảo nhỏ gọn, tiện lợi mang theo, có hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Thế nhưng uy lực thì tạm được.

Đối phó Tiên Thiên Cao Thủ còn được, đối phó Tông Sư như Kim Cửu Linh nói, bất quá chỉ là đồ chơi mà thôi.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng.

Chí ít đã tranh thủ cho Lục Tiểu Phụng một chút cơ hội thở dốc.

Đương nhiên, tình thế của Lục Tiểu Phụng vẫn rất nguy hiểm.

Đồng thời theo thời gian trôi qua, hắn càng ngày càng không chống đỡ nổi.

Vốn dĩ với khinh công tuyệt đỉnh Phượng Vũ Cửu Thiên của Lục Tiểu Phụng mà muốn tránh né, Kim Cửu Linh cả đời cũng không đuổi kịp.

Nhưng hết lần này tới lần khác, địa hình bảo khố lại hạn chế Lục Tiểu Phụng né tránh di chuyển.

Linh Tê Nhất Chỉ lại vì vấn đề tâm tình mà không dám tùy tiện xuất chiêu.

Cứ tiếp tục như thế, Lục Tiểu Phụng hoặc là sẽ bị Kim Cửu Linh á·m s·át bại trận.

Hoặc là dùng Linh Tê Nhất Chỉ để giành lấy một cơ hội không mấy hy vọng.

Cũng may thời gian trì hoãn của Lục Tiểu Phụng cuối cùng đã đủ.

Một đạo hàn mang đột nhiên lóe lên.

Kim Cửu Linh hơi biến sắc mặt, vội vàng chống đỡ.

Hóa ra Công Tôn Lan đã xua tan dược hiệu của Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán, khôi phục sức chiến đấu.

So với Lục Tiểu Phụng tay không tấc sắt, Công Tôn Lan có kiếm trong tay ứng phó Kim Cửu Linh lại ung dung hơn nhiều.

Dịch Thủy Bài Ca tuy mạnh mẽ, nhưng kiếm pháp của Công Tôn Đại Nương lẽ nào lại kém cỏi.

So kiếm pháp, Kim Cửu Linh căn bản không có đủ thời gian luyện Dịch Thủy Bài Ca đến mức tinh thông, làm sao có thể là đối thủ của Công Tôn Lan.

Xưa kia có giai nhân Công Tôn thị, nhẹ nhàng múa kiếm khí di chuyển tứ phương.

Kiếm Ảnh Sâm Sâm, ép Kim Cửu Linh hầu như không ngẩng đầu lên được.

Công Tôn Lan có thể được Cố Hàn Uyên coi trọng, không chỉ vì vẻ đẹp của nàng.

Chỉ luận kiếm pháp tư chất, trong số rất nhiều hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, số người có thể sánh ngang với Công Tôn Lan không nhiều.

Chỉ là Công Tôn Lan tuổi còn quá trẻ, cũng không có kiếm pháp cao cấp hơn để tu luyện mà thôi.

Lục Tiểu Phụng lúc này thoát khỏi vòng chiến, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là hắn đã sớm chú ý đến tình huống của Công Tôn Lan, vì vậy khi xác định mình không phải là đối thủ của Kim Cửu Linh, đã định ra sách lược kéo dài thời gian.

Kiếm pháp của Công Tôn Lan cao siêu, khiến hắn bất ngờ.

Mặc dù so với bằng hữu thân thiết Tây Môn Xuy Tuyết của hắn, cũng chỉ hơi kém một bậc.

Lục Tiểu Phụng nhìn Kim Cửu Linh chật vật không khác gì mình lúc trước, tâm tình quả thực không thể nào thoải mái hơn.

Hắn đắc ý cười lớn tiếng nói: Kim Cửu Linh, ngươi không phải đối thủ của Công Tôn cô nương, mau mau thúc thủ chịu trói đi.

Kim Cửu Linh một bên mệt mỏi ứng phó kiếm pháp của Công Tôn Lan, một bên miễn cưỡng rút ra một khe hở, chế giễu Lục Tiểu Phụng: Lục Tiểu Phụng ngươi ngay cả nữ nhân cũng không bằng, đắc ý cái gì.

Huống chi vừa rồi ta cũng chiếm thượng phong.

Lục Tiểu Phụng ngươi lại thua rồi.

Vì cười nhạo Lục Tiểu Phụng, Kim Cửu Linh thậm chí bị Công Tôn Lan đâm một kiếm vào cánh tay.

Vết máu chảy như suối kia phảng phất đang chứng thực hắn lúc này đã là nỏ mạnh hết đà.

Bất quá Kim Cửu Linh nhìn thấy nụ cười đắc ý lúng túng trên mặt

Lục Tiểu Phụng, đồng thời sắc mặt tối sầm lại nhanh chóng, nhất thời cảm thấy trúng một kiếm này cũng đáng.

Lục Tiểu Phụng không cách nào không mặt đen.

Hắn hôm nay mất mặt lớn rồi.

Phá án không bằng Viên Kim Hạ, võ công không bằng Công Tôn Lan.

Bị Kim Cửu Linh cười nhạo, hắn cũng không thể phản bác.

Lục Tiểu Phụng rất rõ ràng, nếu không phải Công Tôn Lan kịp thời xuất thủ, hắn thật sự không chống đỡ được bao lâu.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được vấn đề trên tâm cảnh của mình lại lớn thêm vài phần.

Lục Tiểu Phụng thở một hơi thật dài nói: Kim Cửu Linh ngươi coi như thắng ta thì có thể làm gì.

Hôm nay ngươi trốn không thoát đâu.

Vậy cũng chưa chắc.

Kim Cửu Linh đột nhiên nói một câu khiến mọi người đều không ngờ tới.

Chỉ thấy Kim Cửu Linh đột nhiên liều mạng để vai lại trúng Công Tôn Lan một kiếm, thân hình chợt chuyển, nhanh chóng lao về phía Bình Nam vương.

Kim Cửu Linh trước đó giao chiến với Lục Tiểu Phụng không chỉ đơn thuần là để chứng minh mình thắng đối phương.

Hắn đang tận lực khống chế phương hướng buộc Lục Tiểu Phụng né tránh, đồng thời cũng dần dần ép sát Bình Nam vương.

Lúc này khoảng cách đã đủ để hắn vọt tới trước mặt Bình Nam vương, bắt lấy ông ta trước khi mọi người kịp phản ứng.

Chỉ cần bắt được Bình Nam vương, hắn có thể uy h·iếp mọi người thả hắn rời đi.

Dù cho Lục Tiểu Phụng và đám người không nghe lời uy h·iếp, thì thị vệ Bình Nam Vương phủ cuối cùng vẫn phải nghe chứ.

Không có thị vệ Bình Nam Vương phủ chặn đường, hắn chỉ dựa vào mình cũng có thể chạy thoát.

Chờ hắn chạy thoát, sẽ tìm Ninh vương để tìm kiếm che chở.

Cùng lắm thì về sau không hoạt động ở kinh thành là được.

Thế nhưng Kim Cửu Linh tính toán mọi chuyện, lại không tính tới một người.

Một người vốn không nên xuất hiện ở nơi này.

Hoặc có lẽ là trong mắt hắn người đó đã c·hết.

Trong khoảnh khắc Kim Cửu Linh ngây người vì quá mức k·hiếp sợ, một thanh trường kiếm từ tay kẻ mà hắn tưởng đã c·hết đâm vào bụng hắn.

Kim Cửu Linh nắm lấy mũi kiếm đâm vào bụng mình, không thèm để ý tiên huyết trên bụng và bàn tay, gắt gao nhìn chằm chằm người từ khi vào Bảo Khố vương phủ vẫn cúi đầu, cho tới bây giờ mới lộ ra khuôn mặt.

Thanh âm hắn tối nghĩa, khó có thể tin hỏi: Nhị Nương, tại sao là ngươi.

Ngươi không phải đã.

Chính là Nhị Nương ẩn mình trong đám người đến giờ phút này mới giáng cho Kim Cửu Linh một kích trí mạng.

Nhị Nương ánh mắt phức tạp nhìn người tình cũ của mình trước mắt, nhẹ giọng nói: Có người đã cứu thiếp thân từ địa ngục trở về, để thiếp thân vào giờ khắc này có thể tự tay báo mối thù một kiếm này.

Có lẽ là bởi vì nhắc tới người kia, khuôn mặt kiều diễm của nàng rõ ràng trở nên trẻ trung hơn rất nhiều, nhất thời tiếu yếp như hoa nở rộ.

So với nỗi đau do kiếm đâm xuyên bụng, lúc này Kim Cửu Linh cảm nhận được nhiều hơn là sự mờ mịt.

Bất cứ người bình thường nào cũng sẽ không lo lắng đến chuyện ngoại hạng như cải tử hoàn sinh này.

Chính vì quá đỗi kinh ngạc, thế cho nên Kim Cửu Linh hôm nay danh tiếng lẫy lừng lại thua trong tay Nhị Nương võ công bình thường.

Công Tôn Lan lui lại bĩu môi, thu kiếm vào vỏ.

Nàng thấy rõ ràng, kiếm này của Nhị Nương rất tàn nhẫn.

Tuy không đâm vào yếu điểm trái tim, nhưng lại xuyên sâu vào tạng phủ, khiến Kim Cửu Linh ruột gan đứt từng khúc, chắc chắn phải c·hết.

Hơn nữa, so với một kiếm đâm trúng trái tim, kết thúc tính mạng Kim Cửu Linh, hiển nhiên cách này càng thêm thống khổ.

Chương 1641

Chí ít Kim Cửu Linh lúc này còn có thể giãy giụa một phen, cái c·hết sẽ không dứt khoát ung dung như vậy.

Nghĩ đến Nhị Nương suýt nữa bị Kim Cửu Linh g·iết c·hết, cách trả thù này ngược lại cũng hợp lý.

Điều Công Tôn Lan khó chịu là Nhị Nương không phải do nàng sắp xếp.

Nhìn Viên Kim Hạ bộ dạng mờ mịt kia, hiển nhiên cũng không liên quan gì đến nàng.

Sở dĩ hiển nhiên là Cố Hàn Uyên làm chuyện tốt.

Không thể tự tay bắt giữ Kim Cửu Linh, khiến Công Tôn Lan cảm thấy có chút mất mặt.

Cố Hàn Uyên đã sắp xếp xong xuôi từ trước, khiến Nhị Nương có cơ hội tự tay báo thù, lại làm nàng có chút chua xót phải biết rằng nàng vừa rồi trúng Tiêu Hồn Nhuyễn Cân Tán cũng rất nguy hiểm.

Nếu không phải mục tiêu chính của Kim Cửu Linh là Lục Tiểu Phụng, không cho nàng cơ hội kéo dài thời gian, hậu quả khó lường.

Cũng không thấy Cố Hàn Uyên ra tay cứu nàng.

Công Tôn Lan chua xót thầm nghĩ trong lòng: Chuyện trên giường quả nhiên là không giống nhau, so với ta chàng dụng tâm nhiều hơn.

Nhị Nương lúc này còn không biết Công Tôn Lan lại đang thầm ăn dấm chua của nàng.

Mà bởi vì thời gian cấp bách, gia pháp dành cho việc nàng phản bội tổ chức còn chưa được thi hành.

Đến lúc đó nàng sợ rằng sẽ không dễ chịu chút nào.

Nhị Nương lúc này buông lỏng tay nắm chuôi kiếm, ánh mắt phức tạp nói: Ngươi cho ta một kiếm, ta trả ngươi một kiếm.

Ân oán, yêu hận giữa ta và ngươi, xóa bỏ.

Kim Cửu Linh lảo đảo lui lại, mãi cho đến khi tựa vào bức tường mới không ngã xuống.

Lúc này trong lòng hắn càng thêm mờ mịt.

Mặc dù hắn không biết một kiếm kia của mình căn bản không đâm trúng Nhị Nương.

Thế nhưng Nhị Nương còn sống, hắn lại sắp c·hết.

Nào có chút công bằng nào đáng nói.

Làm sao có thể xóa bỏ.

Nỗi phẫn nộ dâng trào trong lòng khiến Kim Cửu Linh cuối cùng cũng phục hồi tinh thần.

Hắn nắm lấy mũi kiếm còn cắm ở trên bụng, tránh cho vì rút trường kiếm ra mà c·hết nhanh hơn.

Trùng hợp lúc này ánh mắt hắn quét qua ba nữ nhân còn bị nhốt trong lồng sắt cùng Công Tôn Lan, trong đầu đột nhiên linh quang lóe lên.

Thanh âm tối nghĩa hỏi Nhị Nương: Tên Gian Phu kia. là Cố công tử.

Kim Cửu Linh cuối cùng cũng phản ứng kịp mình đã bỏ quên điều gì.

Hoặc có lẽ là trong tiềm thức sẽ không nghĩ tới có người lại đánh chủ ý muốn tóm gọn hết đám nữ tử Hồng Hài Tử trong một mẻ lưới.

Với danh tiếng của Hồng Hài Tử trong giang hồ, kẻ dám có ý đồ như vậy quả thực là sắc đảm ngút trời.

Thế nhưng thật sự có người làm như vậy.

Hết lần này tới lần khác, Kim Cửu Linh lại cảm thấy điều này rất hợp lý khi phá hoại sự cạnh tranh.

Dù sao người kia chính là Cố Hàn Uyên.

Chứng kiến Nhị Nương lặng lẽ gật đầu thừa nhận, Kim Cửu Linh trong lòng ngũ vị tạp trần, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng cười khổ.

Viên Kim Hạ tìm ra chứng cứ phá án là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan, người đánh bại Lục Tiểu Phụng trong tình cảnh chật vật, cũng là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Cuối cùng người giáng cho hắn một kiếm trí mạng còn đ là nữ nhân của Cố Hàn Uyên.

Hắn bày ra một cái cục nhắm vào Lục Tiểu Phụng như vậy, kết quả Cố Hàn Uyên lại loạn nhập, thậm chí còn không hiện thân đã đánh bại hắn thảm hại.

Kim Cửu Linh tâm thái tan vỡ.

Lục Tiểu Phụng nhìn Kim Cửu Linh cúi đầu trầm mặc, không biết hắn đang nghĩ gì trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được khuyên nhủ: Kim Cửu Linh ngươi thúc thủ chịu trói đi.

Thương thế của ngươi tuy rất nặng, thế nhưng trong kinh thành không thiếu thần y, chưa chắc không cứu được ngươi.

Lời này của Lục Tiểu Phụng hiển nhiên là đang tự lừa dối mình và người khác.

Kinh thành thần y thì nhiều thật, nếu lúc này có mặt ở đây thì có lẽ thực sự có thể cứu được Kim Cửu Linh.

Thế nhưng muốn đợi sau khi ra ngoài rồi mới tìm thần y đến cứu, nhất định sẽ không kịp.

Lục Tiểu Phụng nói như vậy, chỉ là sợ Kim Cửu Linh nổi điên, lưỡng bại câu thương.

Với võ công của Kim Cửu Linh hiện tại, sắp c·hết phản công mang theo một hai mạng người là rất có thể.

Nhất là ba nữ nhân lúc này còn bị nhốt trong lồng sắt.

Thế nhưng sợ điều gì thì điều đó lại đến.

Hơn nữa Kim Cửu Linh còn điên cuồng hơn Lục Tiểu Phụng tưởng tượng.

Chỉ thấy Kim Cửu Linh bỗng nhiên ngẩng đầu, oán độc lẩm bẩm: Cố công tử, là ngươi ép ta.

Rõ ràng cho dù ngươi không làm gì, ta cũng sẽ mang những nữ nhân này ra giao dịch với ngươi.

Thế nhưng vì sao ngươi lại muốn xen vào việc của người khác.

Đã như vậy, ta đây liền kéo theo các nữ nhân của ngươi chôn cùng.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu.

Sáu nữ nhân, cho dù là Cố công tử ngươi cũng sẽ đau lòng chứ.

Theo lời tự nói của Kim Cửu Linh, hắn dùng sức ấn xuống một chỗ trên bức tường.

Bình Nam vương chú ý tới điểm này, kinh hãi kêu lên: Mau ngăn cản hắn.

Thế nhưng Bình Nam vương vẫn kêu chậm rồi.

Tiếng Rầm rầm, cửa bảo khố đột nhiên hạ xuống một cánh thiết môn xanh đen.

Tại chỗ đập c·hết hai thị vệ vương phủ không kịp phản ứng, nửa người bị đập nát thành thịt, trong nháy mắt m·ất m·ạng.

Bình Nam vương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lo lắng vội vàng chạy đến một góc nhà.

Dựa theo tiết tấu nhất định, đưa tay vuốt lên mặt tường.

Thế nhưng hắn đã dùng tiết tấu tương tự vỗ hai lần, lại không có bất kỳ biến hóa nào xảy ra.

Bình Nam vương nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Quay đầu quát Kim Cửu Linh: Kim Cửu Linh ngươi đã làm gì với cơ quan Bảo Khố.

Kim Cửu Linh nghe vậy, trên khuôn mặt suy yếu hiện lên một nụ cười.

Nhàn nhạt nói: Đương nhiên là để phòng vạn nhất, đã tiến hành một chút cải tạo.

Theo lý mà nói, cơ quan Chu Đình kiến tạo tuyệt đối không phải Kim Cửu Linh có thể động tay chân được.

Ai có thể ngờ hắn lại lấy được bản thiết kế cơ quan Bảo Khố từ Giang Trọng Uy chứ.

Kim Cửu Linh quả thực rất có tài hoa.

Trong tình huống có được bản thiết kế cơ quan Bảo Khố, hắn hoàn toàn có năng lực cải tạo cơ quan do Chu Đình kiến tạo.

Lục Tiểu Phụng nhận thấy tình huống không ổn vội vàng hỏi:

Bình Nam vương, đại môn này là sao.

Hắn thử vận công đẩy cánh thiết môn xanh đen kia.

Không chút sứt mẻ.

Bình Nam vương cười khổ nói: Vô ích thôi, đây là đại môn do Huyền Thiết tạo thành, không sức người nào có thể mở ra.

Trong tình huống bình thường là dùng để tị nạn.

Dừng một chút.

Sắc mặt càng thêm khổ sở nói: Thế nhưng khi cần thiết cũng có thể dùng để tự hủy Bảo Khố.

Bình thường đại môn Bảo Khố dùng chìa khóa là có thể mở ra.

Thế nhưng lúc này cánh Huyền Thiết đại môn hạ xuống lại tương tự như Đoạn Long Thạch dùng để phong kín.

Trong tình huống cơ quan không còn tác dụng, tương đương với việc vây khốn tất cả bọn họ trong bảo khố.

Hơn nữa, trong khi giãy c·hết, trên một bức tường đột nhiên mở ra một cái lỗ, đại lượng nước phun ra ngoài.

Chương 1642

Đám người dồn dập sắc mặt kịch biến nhìn dòng nước nhanh chóng ngập quá mắt cá chân.

Với tốc độ này, e rằng không cần một lát sẽ bao phủ toàn bộ mọi người, c·hết đ·uối trong bảo khố.

Kim Cửu Linh lúc này tùy ý dòng nước xói mòn cùng với thân thể càng lúc càng lạnh băng của mình, điên cuồng cười nói với Lục Tiểu Phụng: Lục Tiểu Phụng, ngươi không thắng được ta.

Ngay cả là tính mạng, cũng chỉ có thể tính là ta hòa ngươi.

Đồng Quy Vu Tận chẳng phải là hòa sao.

Kim Cửu Linh đối với Lục Tiểu Phụng quả thực cố chấp.

Bất quá bây giờ đã không ai để ý đến khuôn mặt đen như than củi của Lục Tiểu Phụng, tất cả đều đang tìm cách thoát ra ngoài.

Thế nhưng có một người lại thờ ơ.

Nhị Nương mang theo nụ cười tự tin và nhu tình mật ý, nhẹ giọng nói: Không cần lo lắng.

Cố công tử sẽ đến cứu chúng ta.

Nhị Nương đột nhiên mở miệng, khiến tất cả mọi người tại đây đều sửng sốt.

Công Tôn Lan kinh ngạc nhìn vẻ mặt và nụ cười hoàn toàn khác biệt của Nhị Nương so với ngày xưa, trong lòng dấy lên một trận cảm giác không hiểu, loại tín nhiệm tuyệt đối không từ bỏ đối với tình lang kia càng làm nàng động lòng.

Thật sự chỉ vì trải qua chuyện giường chiếu sao.

Nhị Nương trong mắt Công Tôn Lan biến hóa quá lớn.

Lớn đến mức nàng thậm chí cảm thấy có chút ước ao.

Ước ao thái độ tin tưởng, dựa dẫm vào tình lang không chút do dự như vậy.

Nếu có người có thể dựa vào, ai lại nguyện ý đi làm một nữ cường nhân tự mình cố gắng tự lập chứ.

Công Tôn Lan đột nhiên trong lòng thêm vài phần ước mơ.

Ước mơ mình có thể giống như cô gái bình thường mà dựa dẫm vào người yêu.

Đương nhiên không phải chỉ vì trải qua chuyện giường chiếu mà Nhị Nương cứ thế tin tưởng Cố Hàn Uyên.

Bằng không tình nhân cũ Kim Cửu Linh nói sao.

Mà là trong lúc ở chung, nàng và Cố Hàn Uyên đã phát hiện sự tham lam của đối phương.

Nơi đây có nhiều hồng nhan tri kỷ hoặc nữ nhân của hắn ở đây, tuyệt đối không có khả năng hắn sẽ buông tha.

Kim Cửu Linh đang hấp hối nghe được lời Nhị Nương, nhất thời trong lòng kinh hãi.

Hắn giống như đang an ủi chính mình mà nói: Dù cho là Cố Hàn Uyên cũng không kịp cứu các ngươi, hắn trước đó đã bị thủ hạ của ta dẫn dụ rời đi để cứu Tiết Băng.

Hơn nữa.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận lời Kim Cửu Linh nói.

Hơn nữa cánh Huyền Thiết đại môn này cho dù là Cố công tử e rằng cũng không thể mở ra được chứ.

Lục Tiểu Phụng vuốt Huyền Thiết đại môn, cảm nhận độ dày của nó, không khỏi thêm vài phần tuyệt vọng.

Khi Cố Hàn Uyên cứu mọi người ra khỏi mật thất Hoa Gia Bảo, Lục Tiểu Phụng đã vì độc của Giày Sắt Đạo Tặc mà hôn mê bất tỉnh, căn bản không biết cảnh tượng Cố Hàn Uyên xuất thủ lúc đó, khó tránh khỏi đối với Cố Hàn Uyên không đủ lòng tin.

Bất quá Lục Tiểu Phụng lần trước không thể chứng kiến, lần này lại có cơ hội.

Đột nhiên một tiếng ngâm khẽ xuyên thấu Huyền Thiết đại môn truyền vào trong bảo khố.

Hỏa Linh Thiên Kiếm.

Lục Tiểu Phụng còn đang vuốt Huyền Thiết đại môn đột nhiên bị nóng mà kinh hãi thét lên.

Khoảnh khắc sau đó, hắn sắc mặt kịch biến chợt lùi về phía sau.

Sau đó là một tiếng nổ mạnh khổng lồ.

Oanh Đại môn Bảo Khố bị nổ tung.

Kiếm khí khổng lồ như Phần Sơn Chử Hải xông vào trong bảo khố.

Mặt nước mắt thường có thể thấy được bốc hơi lên, mực nước giảm xuống rõ rệt.

Cũng may ngoại trừ Lục Tiểu Phụng bị nhiệt độ cao làm bỏng nhẹ, cũng không có người khác bị ngộ thương.

Dòng nước trở nên ấm áp từ cửa chính Bảo Khố tuôn ra ngoài, đám người cũng nhìn thấy thân ảnh bạch y sừng sững ngoài cửa, tựa như Trích Tiên.

Cố công tử.

Công Tôn Lan nhìn Cố Hàn Uyên thu tay về, không khỏi thất thần khẽ thở dài.

Làn gió nóng còn sót lại mang theo vài sợi tóc trên trán nàng.

Đây cũng là kiếm pháp sao.

Công Tôn Lan còn dừng lại ở phạm trù chiêu thức, khi nào từng hiểu qua cấp bậc kiếm khí như thế này.

Vấn đề lớn nhất trong kiếm đạo tu vi của Công Tôn Lan chính là nhãn giới.

Khiến nàng chậm chạp không thể lĩnh ngộ ra kiếm ý thuộc về mình.

Có lẽ hiện tại kiếm pháp của nàng chỉ còn kém Diệp Cô Thành một bậc, thế nhưng theo thời gian trôi qua, chênh lệch giữa hai bên chỉ có thể ngày càng lớn.

Bất quá có Cố Hàn Uyên tồn tại lại khác.

Đôi mắt đẹp của Công Tôn Lan liên tục lóe lên, trước mắt phảng phất nhìn thấy một con đường.

Một con đường phía trước.

Cố công tử.

Liên tiếp những tiếng thở nhẹ yêu kiều mềm mại.

Ngoại trừ Công Tôn Lan đang chìm đắm trong lĩnh ngộ kiếm đạo, các nữ nhân khác đều tiếu yếp như hoa.

Đôi mắt đẹp nồng tình mật ý kia quả thực khiến người ta đố kỵ.

Trong đó một ánh mắt ghen tỵ khiến Cố Hàn Uyên nhìn sang.

Kết quả nhất thời bật cười thành tiếng.

Lục Tiểu Phụng, lông mày của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy giật mình, vô thức đưa tay sờ vị trí lông mày.

Sau đó hắn liền trợn tròn mắt.

Giữa sân yên lặng trong khoảnh khắc sau đó, đột nhiên bùng nổ từng trận tiếng cười lớn vui vẻ.

Viên Kim Hạ tùy tiện phóng khoáng dứt khoát ôm bụng cười phá lên.

Các nữ nhân còn lại dù che miệng để giữ hình tượng, tiếng cười truyền ra nhưng cũng không hề nhỏ chút nào.

Công Tôn Lan cũng tỉnh lại từ lĩnh ngộ kiếm đạo, không khỏi mỉm cười.

Tình hình đột nhiên biến thành như vậy, hóa ra lông mày của Lục Tiểu Phụng đã không còn quá nửa.

Đều là vừa rồi bị Hỏa Linh Thiên Kiếm lướt qua làm cháy mất.

Nghe tiếng cười lớn bên tai, Lục Tiểu Phụng suýt nữa muốn liều mạng với Cố Hàn Uyên.

Không có lông mày, cái này bảo hắn về sau làm sao gặp người.

Cố Hàn Uyên thấy Lục Tiểu Phụng bộ dạng tức giận đến muốn ngất xỉu, khóe miệng khẽ cong lên an ủi: Không sao, Lục Tiểu Phụng ngươi chẳng phải là Tứ điều lông mày sao.

Chẳng phải còn hai cái đó ư.

Lục Tiểu Phụng nghe vậy chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên thà đừng an ủi còn hơn.

Trên thực tế ngữ khí trêu đùa của Cố Hàn Uyên chẳng hề giống đang an ủi, mọi người lúc này cũng chú ý tới hình tượng quái dị của Lục Tiểu Phụng.

Không có lông mày, trên môi lại có hai sợi ria mép không khác gì lông mày.

Mọi người nhất thời cười lớn tiếng hơn.

Ngay cả Kim Cửu Linh cũng phảng phất hồi quang phản chiếu mà cười lớn nói: Ha.

Trước khi c·hết có thể chứng kiến bộ dạng này của Lục Tiểu Phụng ngươi, đáng giá.

Dứt lời, hắn nhìn sâu Cố Hàn Uyên một cái.

Mặc dù kẻ hại hắn thê thảm như vậy là Cố Hàn Uyên, trước kia hắn cũng từng cố gắng kéo theo các nữ nhân của Cố Hàn Uyên chôn cùng.

Thế nhưng đến lúc này hắn lại không còn tâm tình đi chất vấn Cố Hàn Uyên Vì sao nữa.

Trong mắt hắn từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình Lục Tiểu Phụng.

Chương 1643

Kim Cửu Linh cuối cùng nhìn Lục Tiểu Phụng một cái, sau đó bàn tay nắm mũi kiếm chợt chuyển.

Trường kiếm cắm ở bụng hắn triệt để vặn nát tạng phủ.

Kim Cửu Linh vẫn trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, nhất thời khí tuyệt.

Kim Cửu Linh c·hết, tiếng cười của mọi người liền ngưng lại.

Tiếp theo đó là tiếng than nhẹ u u của Lục Tiểu Phụng.

Hắn vẫn không thể nào làm rõ Kim Cửu Linh vì sao lại có oán niệm và hận ý lớn như vậy đối với hắn.

Nhưng nhìn bằng hữu từng thân thiết c·hết ngay trước mặt mình, hắn thật sự không thể vui nổi.

Huống chi nghĩ đến đủ loại chuyện mình đã gặp phải, hắn càng thêm trầm mặc.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Lục Tiểu Phụng không còn vẻ hăng hái ngày xưa, lộ ra đầy khí tức Võng Ức Vân, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười thỏa mãn lại thích thú.

Lục Tiểu Phụng là thể chất trời sinh dễ gây phiền toái, cũng đặc biệt có thể trêu chọc đào hoa.

Trừ phi trở mặt hoàn toàn, bằng không biện pháp tốt nhất để đối phó Lục Tiểu Phụng chính là ảnh hưởng tâm cảnh của hắn.

Không uổng công hắn cố ý không ra mặt, để mấy nữ nhân sắp đặt giải quyết sự kiện Thêu Hoa Đạo Tặc này.

Một nhân vật chính không còn tự tin, vẻ mặt uất ức thì muốn tỏa sáng cũng không dễ dàng.

Chí ít bộ dạng ủ rũ như thế này muốn gây chú ý cho một số cô gái cũng khó khăn.

Dù sao các nữ tử trong cốt truyện của Lục Tiểu Phụng đa phần đều không phải hạng đơn giản.

Nơi Lục Tiểu Phụng hấp dẫn người khác cũng chính là hắn luôn tràn đầy tự tin, định liệu trước, phảng phất không có gì có thể làm khó hắn.

Mà trước khi giá trị của Lục Tiểu Phụng bị dùng hết, vẫn phải để hắn tiếp tục chịu thiệt mới được.

Cố Hàn Uyên trong lòng hạ phán quyết đối với Lục Tiểu Phụng, sau đó mấy đạo kiếm khí mở ra lồng sắt giam giữ Âu Dương Tình và các nàng.

Hô: Bảo Khố cũng bị nước ngầm xói mòn.

Tất cả mau ra ngoài trước đi.

Đám người nghe vậy bất chấp hàn huyên và ôn chuyện, dồn dập chạy ra khỏi Bảo Khố.

Nàng sao không đi.

Cố Hàn Uyên kinh ngạc nhìn Công Tôn Lan vẫn ở lại chỗ cũ.

Công Tôn Lan khẽ cười nói: Thiếp muốn xem chàng muốn làm gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cười cười không đáp.

Sau đó hướng về một chỗ mặt tường lại là mấy đạo kiếm khí sắc bén chém ra một cửa ngầm.

Đây là mật thất không hề được ghi lại trong bản đồ địa hình Bảo Khố, chỉ có Bình Nam vương mới biết.

Đối với điều này vô cùng kinh ngạc, Công Tôn Lan theo Cố Hàn Uyên đi vào trong, nhìn thấy cảnh tượng khiến nàng trợn to đôi mắt đẹp, kinh hô: Bình Nam vương muốn mưu phản sao.

Công Tôn Lan kinh hô là bởi vì nàng nhìn thấy đại lượng binh khí, cung nỏ.

Nếu chỉ là binh khí thì Bình Nam vương với tư cách Phiên Vương có đất phong là có tư cách nắm giữ.

Thậm chí sở hữu số ít giáp trụ cũng có thể mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua.

Theo lý thuyết, giáp trụ còn nghiêm trọng hơn cung nỏ.

Một bộ thiết giáp chế tác hoàn hảo có thể khiến một binh sĩ phổ thông biến thành Bách Nhân Địch.

Trong lịch sử, những đội quân mấy vạn, mấy trăm ngàn, thậm chí hơn triệu người phần lớn đều là tạp bài quân và phụ binh.

Tỷ lệ tinh nhuệ mặc giáp rất thấp, đó cũng là chủ yếu chiến lực.

Nông dân khởi nghĩa rất khó thành công một phần lớn nguyên nhân là bởi vì họ gần như không có sức chống cự đáng kể khi đối mặt với quân chính quy trang bị hoàn hảo.

Sở dĩ giáp trụ bất kể ở triều đại nào cũng đều là hàng cấm.

Thu thập cất giữ một bộ đã đủ mất đầu, vượt quá mười bộ là chém đầu cả nhà.

Lịch sử chính thống quả thực là như vậy, thế nhưng thế giới này lại khác.

Sự tồn tại của võ công khiến lực phòng hộ của áo giáp giảm bớt, đương nhiên Bảo Giáp thì khác.

Thế nhưng cung nỏ cũng không giống nhau.

Đại lượng cung nỏ bắn chụm có thể gây ra uy h·iếp trí mạng đối với cao thủ.

Trước đó đã từng đề cập tới, Đông Xưởng uy danh hiển hách chính là dựa vào đội cung thủ áo đen mà xông pha giết chóc.

Vì vậy địa vị của cung nỏ muốn cao hơn so với trong lịch sử chính thống.

Mà trước mắt trong mật thất, lít nha lít nhít chất đống sơ lược ước chừng có hơn một nghìn chiếc cung nỏ.

Số lượng cung nỏ này lại thêm trên trăm bộ giáp trụ, nếu xuất kỳ bất ý thì đủ để xông thẳng hoàng cung.

Bởi vậy có thể thấy Bình Nam vương tuyệt đối có lòng tạo phản.

Khi cần thiết, không phải không thể loại trừ khả năng vũ trang chính biến.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên chế nhạo một câu đầu tiên đã khiến Công Tôn Lan không nói nên lời.

Minh quốc còn có Phiên Vương nào không muốn tạo phản sao.

Công Tôn Lan nghe vậy không khỏi đảo mắt trắng bóc.

Quả thực bởi vì Chu Hậu Chiếu Hoàng vị bất ổn, thế cho nên những Phiên Vương có dã tâm tạo phản quả thực không hề ít.

Đương nhiên Công Tôn Lan ngoại trừ ban đầu kinh ngạc ra, cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Chính nàng ta vẫn còn hợp tác với Ninh vương đó thôi.

Công Tôn Lan càng tò mò hơn là mục đích của Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ chàng định làm gì.

Sau khi ra ngoài sẽ tố cáo Bình Nam vương sao.

Mặc dù không biết Bình Nam vương có mưu đồ gì, nhưng nếu bây giờ đã bị vạch trần thì nhất định sẽ gây ra không ít phiền phức.

Kể từ đó, ngược lại cũng xem như vì Ninh vương thanh trừ đối thủ cạnh tranh.

Theo Công Tôn Lan, với quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Ninh vương, cũng không phải là không có khả năng làm như vậy.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, liếc nhìn Công Tôn Lan một cách cổ quái, cũng không giải thích.

Hắn tiến lên nhanh chóng sờ vào đám binh khí, cung nỏ kia.

Sau đó tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi.

Công Tôn Lan thấy thế càng thêm giật mình.

Tụ Lý Càn Khôn.

Tu Di Giới Tử.

Nàng tuy nghe nói qua Cố Hàn Uyên có thủ đoạn tiên gia như vậy, thế nhưng chính mắt nhìn thấy vẫn là vô cùng kinh ngạc.

Cố Hàn Uyên đem tất cả mọi thứ thu vào Trữ Vật Không Gian sau đó, nhàn nhạt nói: Đi.

Dứt lời, trực tiếp hướng về phía đại môn rời đi.

Khi đi ngang qua Huyền Thiết đại môn, cũng tiện tay cất Huyền Thiết đại môn vào Trữ Vật Không Gian.

Đây đã là cánh Huyền Thiết đại môn thứ hai mà hắn lấy được.

Nếu như toàn bộ đúc nóng ra, đều nhanh đủ để kiến tạo một gian mật thất Huyền Thiết.

Huyền Thiết không ngăn được Cố Hàn Uyên, thế nhưng đối với tuyệt đại đa số những người khác mà nói, vẫn là khó có thể lay chuyển.

Cố Hàn Uyên thu hồi Huyền Thiết đại môn, thuận tay vung ra vài đạo kiếm khí cắt đứt các cột trụ chịu lực của bảo khố.

Cố Hàn Uyên vừa dẫn Công Tôn Lan chạy ra khỏi Bảo Khố, Bảo Khố đã sụp đổ ngay sau đó.

Đi tới bên ngoài, nhìn những ánh mắt quan tâm, Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Tuy không thể ngăn cản Bảo Khố sụp đổ, nhưng may mắn nước ngầm đã ngừng lại, không đến mức gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn.

Hậu quả nghiêm trọng hơn là chỉ Vương phủ bị nước ngầm cùng nhau cuốn trôi.

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng Bình Nam vương lúc này lại có vẻ mặt như bị táo bón.

Chương 1644

Binh khí, cung nỏ hắn tốn hết tâm tư thu thập được cứ thế chôn sâu dưới đất sao.

Lại là sụt lún, lại là nước ngầm tràn vào hủy hoại.

Không cần nghĩ cũng biết dọn dẹp ra sẽ khó khăn đến mức nào.

Hơn nữa cho dù chờ hắn moi ra, những bộ giáp, cung nỏ kia e rằng cũng đã bị nước ngâm hỏng rồi.

Hết lần này tới lần khác, kẻ đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này là Kim Cửu Linh lại đã c·hết.

Thi thể cũng cùng nhau bị chôn dưới đất.

Bình Nam vương coi như muốn hả giận cũng không có mục tiêu.

Duy nhất có chút quan hệ với Kim Cửu Linh lại là tình nhân cũ của hắn, Nhị Nương.

Nhưng Nhị Nương bây giờ đã đi theo Cố Hàn Uyên, lẽ nào muốn hắn đi tìm Cố Hàn Uyên gây phiền phức.

Thôi được rồi, thôi được rồi, nhẫn nhịn một lúc sóng yên gió lặng.

Dù sao bí mật trong bảo khố không bại lộ.

Bình Nam vương chỉ có thể như thế an ủi mình.

Nhạt nhẽo nói lời cảm ơn: Ít nhiều Cố công tử, bằng không vương phủ này của bản vương e rằng cũng không giữ được.

Công Tôn Lan biết được một phần nội tình thấy thế suýt nữa cười thành tiếng.

Cố Hàn Uyên được tiện nghi còn khoe mẽ khiêm tốn nói: Một cái nhấc tay mà thôi, không dám nhận lời khen của Vương gia.

Bình Nam vương sắc mặt càng thêm khó coi, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ khách sáo nói: Cố công tử quá khiêm nhường rồi.

Nếu không phải mấy vị hồng nhan tri kỷ của Cố công tử xuất lực, cũng không bắt được Thêu Hoa Đạo Tặc Kim Cửu Linh ẩn náu sâu như vậy.

Cũng xin Cố công tử nể mặt, để bản vương bày tỏ lòng biết ơn.

Bình Nam vương lần này tuy chịu không ít thiệt thòi ngầm, thế nhưng nếu có thể mượn cơ hội thiết lập quan hệ với Cố Hàn Uyên thì cũng có thể chấp nhận.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên tạm thời còn không muốn dính dáng quá nhiều đến Bình Nam vương.

Từ chối nói: Tại hạ còn muốn mang các nàng trở về.

Ngày khác sẽ quay lại đăng môn bái phỏng.

Bình Nam vương nghe vậy hoàn toàn thất vọng.

Hắn cũng biết Cố Hàn Uyên rất khó cảm thấy hứng thú với mình.

Dù sao hắn đối với mỹ sắc luôn không cảm thấy hứng thú, trước đây cũng không đi thu thập mỹ nhân nào, không có cách nào lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Bình Nam vương bất đắc dĩ đành nói lời xã giao: Đã như vậy, bản vương cũng không miễn cưỡng Cố công tử.

Ngày khác Cố công tử nếu ghé thăm vương phủ, bản vương ổn thỏa cung kính chờ đợi đại giá.

Sau một hồi khách sáo không mấy dinh dưỡng, Cố Hàn Uyên mang theo chúng nữ rời đi.

Còn như Lục Tiểu Phụng thì tạm thời ở lại Bình Nam Vương phủ.

Hắn hiện tại không có lông mày, có lẽ không dám ra ngoài gặp người.

Đương nhiên Lục Tiểu Phụng càng có thể là sợ hãi gặp mặt Tiết Băng.

Hắn sợ hãi nếu mình gặp mặt Tiết Băng thì không biết nên nói gì.

Càng sợ mình nói ra lời không thích hợp.

Lục Tiểu Phụng trước sau như một lựa chọn trốn tránh.

Cũng chỉ có Tiết Băng mới có thể khiến Lục Tiểu Phụng như vậy.

Chỉ là không biết Lục Tiểu Phụng khi nào mới có thể hoàn toàn tỉnh ngộ.

Cố Hàn Uyên không để ý đến ý tưởng của Lục Tiểu Phụng.

Dù sao trong khoảng thời gian ngắn chắc là tạm thời chưa dùng đến hắn.

Cứ để hắn bi ai tự oán một hồi là tốt rồi.

Cố Hàn Uyên mang theo chúng nữ về tới cứ điểm của Hồng Hài Tử.

Tuy Cố Hàn Uyên đến kịp thời, thế nhưng trên người các nữ nhân cũng đều bị nước làm ướt không ít.

Vì vậy sau khi về đến đây, các nàng đều về phòng thay quần áo trước.

Cố Hàn Uyên đợi một lát, người đầu tiên bước ra là Viên Kim Hạ với tác phong làm việc tương đối dứt khoát như nam hài tử.

Viên Kim Hạ thay một thân quần dài màu Bảo Lam, vừa đi vừa cằn nhằn nói: Sao y phục của Công Tôn tỷ tỷ lại cảm giác hơi chật nhỉ.

Nói xong, còn không hề thục nữ kéo kéo vải vóc trước người.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, sắc mặt nhất thời cổ quái.

Nên nói là Viên Kim Hạ phát dục tốt sao.

Hay là nên nói Công Tôn Lan và Yêu Nguyệt có điểm chung gì đó.

Theo nữ nhân bên cạnh ngày càng nhiều, Cố Hàn Uyên phát hiện những nữ tử vóc người bình thường không có gì lạ cũng càng ngày càng đông.

Đại thể đều có chút xinh đẹp, hơn nữa võ công không kém cũng không thiếu.

Có lẽ vóc người như vậy thích hợp hơn để luyện võ chăng.

Ít trở ngại, nên dễ luyện khinh công chăng.

Ngẫm lại thật có lý.

Yến Tam Nương, Công Tôn Lan cùng Yêu Nguyệt, khinh công của các nàng đều rất không tệ.

Tuy nói như vậy, có lẽ đồng dạng là vì tập võ, vòng eo cùng đường cong hông của các nàng đều phi thường tuyệt vời, chọc người nóng mắt, lại đầy đặn quyến rũ.

Cố Hàn Uyên vừa suy nghĩ miên man, vừa vẫy tay về phía Viên Kim Hạ.

Viên Kim Hạ thấy thế liền ngừng oán giận, tươi cười chạy chậm đến trước mặt Cố Hàn Uyên, đùa cợt nói: Cố công tử .

Nàng cười duyên dáng, tràn đầy vẻ tinh nghịch, một bộ dáng đợi chờ khích lệ.

Tuy chưa hoàn thành toàn bộ công việc, nhưng trước đó đích thực là nàng đã đưa ra suy luận hoàn chỉnh, đồng thời tìm được chứng cứ để định tội Kim Cửu Linh.

Nếu không phải như thế, tình huống lúc đó e rằng còn phải tranh cãi một hồi.

Hơn nữa nàng còn rất cơ trí tìm tới Bình Nam Vương.

Tuy sau đó Bình Nam Vương suýt nữa bị Kim Cửu Linh kiềm chế, nhưng từ góc độ của Viên Kim Hạ mà xét, nàng kỳ thực đã làm đủ tốt.

Lúc này muốn cầu khích lệ cũng không gì đáng trách.

Nhưng điều khiến Viên Kim Hạ sững sờ là Cố Hàn Uyên vẫn chưa mở miệng khích lệ nàng, ngược lại một tay kéo nàng vào lòng.

Đồng thời không chút cố kỵ thò tay đo đạc.

Trong miệng còn xoi mói nói: Quả thực chật một chút.

Ngươi nên tìm Nhị Nương mượn quần áo, vóc người của nàng tương đối thích hợp với ngươi.

Cố Hàn Uyên mặt mày đoan chính, trong lòng lại tấm tắc than thở: Rõ ràng luôn tự ti không đủ nữ nhân vị, kỳ thực lại vô cùng nữ nhân nha.

Có lẽ là Cố Hàn Uyên quá dùng sức, Viên Kim Hạ mới kịp tỉnh táo lại trong tiếng kêu kinh hãi.

Mặt cười hơi bầu bĩnh của nàng bỗng chốc đỏ bừng.

Vội vàng giãy giụa chống cự nói: Cố công tử, ngươi mau buông.

Viên Kim Hạ làm sao cũng không nghĩ đến Cố Hàn Uyên lại có thể làm càn, táo bạo như thế.

Chỉ là điều ngay cả chính nàng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, chính là nàng cảm nhận rõ ràng tâm tình kháng cự của mình không hề kịch liệt.

Nhiều hơn vẫn là xấu hổ.

Nhất là sợ bị Công Tôn Lan và các nàng khác nhìn thấy khi thay quần áo xong bước ra.

Nàng không muốn bị ép xã hội tính t·ử v·ong.

Nhưng sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên lại vượt xa tưởng tượng của Viên Kim Hạ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên trêu đùa nói: Thân là thị nữ của ta, chẳng lẽ không nên tận lực thỏa mãn yêu cầu của ta sao.

Nghe nói như thế, Viên Kim Hạ suýt nữa sợ ngây người.

Nàng không biết nói gì sẵng giọng: Thị nữ đã hết hạn rồi.

Chẳng phải đã nói chỉ một ngày thôi sao.

Cố Hàn Uyên nhíu mày cười nói: Không thể nạp tiền sao.

Viên Kim Hạ càng không nói nên lời.

Chương 1645

Nàng bị ép làm thị nữ một ngày chứ đâu phải thật sự là thị nữ của Cố Hàn Uyên.

Lấy đâu ra đạo lý nạp tiền.

Viên Kim Hạ đang muốn mở miệng phản bác, chỉ thấy Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Nói đến, cả ngày đều chăm sóc để ngươi phá án, căn bản không được hưởng thụ ngươi hầu hạ.

Ngẫm lại thấy hơi thua thiệt.

Viên Kim Hạ nghe vậy nghẹn họng.

Cố Hàn Uyên nhìn như đang tiếc nuối, trên thực tế cũng là đang nhắc nhở nàng về ân tình của hắn.

Những ân huệ nhỏ nhặt tạm thời không nhắc đến.

Tuy nói không có tự tay dắt nàng đi bắt đạo tặc thêu hoa, nhưng hắn đã sắp đặt mọi chuyện từ đầu đến cuối cho nàng.

Rõ ràng là một đại án, ngay cả Lục Tiểu Phụng nổi tiếng giang hồ cũng liên tục kinh ngạc, vậy mà nàng lại căn bản không cảm thấy bao nhiêu khó khăn.

Hầu như thuận lợi tự nhiên mà phá án.

Cho dù còn chưa báo công, Viên Kim Hạ cũng biết mình hơn phân nửa sẽ được thăng chức.

Mới vào Lục Phiến Môn ngày thứ hai liền thăng chức.

Ngẫm lại đều cảm thấy phi thường.

Nếu nàng trước đây nghe được tin tức như thế, nhất định sẽ khinh thường kẻ kia đi cửa sau.

Thế nhưng đến lượt mình đi cửa sau thì lại rất sảng khoái.

Huống chi nàng căn bản không sợ người khác vì chuyện này mà bàn tán.

Bởi vì nàng thật sự đã phá được vụ án đạo tặc thêu hoa.

Cho dù nàng không chiếm toàn bộ công lao, cũng đã chiếm hơn phân nửa.

Dù sao nếu không thể định tội Kim Cửu Linh thì căn bản không thể động thủ bắt giữ.

Mà vô luận là nàng ở trong Lục Phiến Môn đạt được sự hài lòng đến không thể tưởng tượng nổi, hay là công lao đủ để nàng thăng chức tăng lương, đều là Cố Hàn Uyên mang lại cho nàng.

Trong kịch tình, Viên Kim Hạ thẳng đến kết cục cũng không thể được thăng chức tăng lương.

Mặc kệ nàng làm bao nhiêu chuyện, công lao lớn đều bị Lục Dịch lấy đi.

Chính nàng nhiều lắm chỉ kiếm thêm một chút trợ cấp mà thôi.

Mà Cố Hàn Uyên để nàng ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu vui đùa, nếu không phải còn có chút ý tưởng muốn vượt trội hơn mọi người, hắn hiện tại đã có thể nằm yên.

Tiểu tài mê Viên Kim Hạ hiểu rõ Cố Hàn Uyên tốt với mình bao nhiêu về sau, liền không còn ý tứ giãy giụa nữa.

Không tự chủ được buông lỏng tay đang nắm Cố Hàn Uyên, cả người cũng yên tĩnh lại.

Mặt cười đỏ rực dán vào lòng Cố Hàn Uyên không dám nhúc nhích, chỉ sợ lộ ra âm thanh gì đáng xấu hổ.

Bất quá theo thời gian trôi qua, hơi thở của Viên Kim Hạ vẫn không khỏi bắt đầu tăng nhanh, đôi mắt đẹp linh động giảo hoạt cũng trở nên ướt át.

Cảm giác xa lạ như vậy khiến Viên Kim Hạ có chút hoảng hốt.

Không khỏi cố gắng dùng oán giận để dời đi sự chú ý của mình.

Cố công tử, thị nữ nhà ngươi chính là dùng như vậy sao.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Cách dùng còn rất nhiều, ngươi có muốn thể nghiệm một chút không.

Viên Kim Hạ sợ hãi.

Nàng cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế, chính mình cần phải q·ua đ·ời ở đó mất thôi.

Nàng có rất nhiều hảo cảm với Cố Hàn Uyên, sẽ không bận tâm người khác nói mình là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, thậm chí nội tâm còn có thể mơ hồ có chút kiêu ngạo cùng đắc ý.

Nhưng điều này không có nghĩa là nàng nguyện ý tùy tiện giao thân thể mình ra như vậy.

Viên Kim Hạ đang muốn liều mạng thoát khỏi vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một trận ấm áp, bên tai cũng truyền tới lời nói dịu dàng.

Vụ án đạo tặc thêu hoa ngươi làm rất tốt, biết đi tìm Công Tôn Lan cùng Bình Nam Vương giúp đỡ, còn mượn lực của Lục Tiểu Phụng, không lỗ mãng đi bắt Kim Cửu Linh, điểm này đáng giá nhất tán thưởng.

Viên Kim Hạ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Cố Hàn Uyên với vẻ mặt nụ cười ôn hòa.

Trong lòng nàng không khỏi dâng lên từng trận tâm tình kích động.

Ấm áp, tựa như bàn tay to đang vuốt ve nhẹ nhàng trên đỉnh đầu nàng vậy làm nàng cảm thấy ấm áp.

Thật giảo hoạt đâu, Cố công tử.

Viên Kim Hạ lẩm bẩm thì thầm.

Sức lực muốn tránh thoát vòng ôm của Cố Hàn Uyên cũng trong nháy mắt tiêu tán.

Thân thể của nàng cũng trở nên mềm mại, khiến Cố Hàn Uyên có thể nắm chặt nàng hơn.

Tay Cố Hàn Uyên từ trên đỉnh đầu Viên Kim Hạ buông xuống, rơi vào cằm trơn bóng nhẵn mịn của nàng nhẹ nhàng nâng lên.

Ôn tồn nói nhỏ: Vẫn còn gọi Cố công tử ư.

Cố đại ca.

Viên Kim Hạ không chút do dự, khẽ gọi lên tiếng.

Hai người hiện tại đều như vậy, gọi thân thiết một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Cố Hàn Uyên thỏa mãn cười cười, ấm áp nói: Bây giờ, nhắm mắt lại.

Viên Kim Hạ đã đoán được sắp xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng nàng lại càng rõ ràng lúc này trong lòng mình có một loại tâm tình tên là khát vọng.

Nàng nhận thấy mình không hiểu sao cảm thấy khô khát, vô ý thức liền lựa chọn nhắm mắt lại.

Sau một khắc, môi đào hơi ấm, đầu óc trống rỗng. <brViên Kim Hạ choáng váng cảm nhận sự tuyệt vời chưa từng có.

Nàng chỉ cảm thấy mình dường như ngay cả hồn phách cũng sắp bị Cố Hàn Uyên hút đi, hoàn toàn không cách nào phản kháng sự cướp đoạt của đối phương.

Trái tim đập rất nhanh, nhưng lại đặc biệt an tâm.

Rời môi.

Viên Kim Hạ vẻ mặt ý vị chưa dứt a táp lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nàng nhìn về phía Cố Hàn Uyên trong ánh mắt không khỏi lộ ra ý lại đến một lần.

Nhưng một tiếng ho nhẹ truyền đến, nhất thời khiến Viên Kim Hạ đang chìm đắm trong thế giới hai người tỉnh lại.

Khái khái, Cố công tử quả thật bình thường khoái hoạt nha.

Chỉ thấy Công Tôn Lan vẻ mặt cười như không cười, đi theo phía sau là chúng nữ Hồng Hài Tử, bao gồm cả Tiết Băng đã quay về.

Trước đó Tiết Băng vì thèm ăn, đã làm liên lụy Cố Hàn Uyên không ít thời gian.

Suy nghĩ đến việc phải nhanh chóng cứu người, Tiết Băng chưa đi cùng Cố Hàn Uyên đến Bình Nam Vương phủ.

Đương nhiên, có lẽ càng là Tiết Băng cũng không muốn đối mặt với Lục Tiểu Phụng.

Dù sao với khinh công của Cố Hàn Uyên, có thêm một Tiết Băng cũng không ảnh hưởng gì.

Cố Hàn Uyên không miễn cưỡng Tiết Băng, liền để nàng tự mình trở về cứ điểm của tổ chức Hồng Hài Tử.

Bất quá Cố Hàn Uyên cùng Công Tôn Lan và các nàng vẫn trở về nhanh hơn một chút.

Sở dĩ khi Tiết Băng trở lại thì vừa vặn nhìn thấy cảnh Cố Hàn Uyên và Viên Kim Hạ đang ôm hôn.

Đồng thời thuận tiện ngăn cản Công Tôn Lan vốn muốn trực tiếp lên tiếng nhắc nhở hai người.

Tiết Băng, người đã từng có không ít thân mật với Cố Hàn Uyên, hiểu rõ nhất cảm thụ của Viên Kim Hạ, biết rằng vào lúc này bị cắt ngang thì trong lòng sẽ khó chịu đến mức nào.

Chương 1646

Công Tôn Lan dùng ánh mắt hơi ghen ghét nhìn từ đầu đến cuối.

Nàng phát hiện mình so với trong tưởng tượng còn ghen tị với Viên Kim Hạ hơn.

Vẻ mê đắm và say sưa của Viên Kim Hạ dường như đang nói cho nàng biết đây mới là dáng vẻ của một nữ tử bình thường nên có.

Có một tình lang yêu thương mình, sẽ dành cho mình sự an ủi dịu dàng nhất.

Nếu người đó là Cố Hàn Uyên thì.

Không hiểu sao có vài phần mong đợi trong lòng.

Mà lúc này Viên Kim Hạ chú ý tới ánh mắt trêu tức, chế nhạo của chúng nữ, mặt cười nhất thời đỏ bừng.

Xã hội tính t·ử v·ong, nhưng lại không hoàn toàn xã hội tính t·ử v·ong.

Dù sao trong ánh mắt chúng nữ cũng không có nửa điểm ác ý, ngược lại mơ hồ có thể nhìn thấy vài phần hâm mộ.

Tình huống ngoài ý liệu này khiến Viên Kim Hạ không khỏi giật mình.

Trong lòng không hiểu sao có một loại cảm ngộ.

Thì ra thân mật với Cố Hàn Uyên lại là một chuyện đáng để hâm mộ sao.

Đây là tình huống chỉ có thể xảy ra trong môi trường sống như Thủy Tinh Cung của Cố Hàn Uyên.

Vẫn là câu nói đó, tranh thủ tình cảm là bản tính của phụ nữ.

Chí ít ở thời đại này là như vậy.

Cảm thấy mình đã trưởng thành rất nhiều, Viên Kim Hạ đột nhiên không còn xấu hổ nữa.

Tuy trên gương mặt xinh đẹp đỏ ửng vẫn chưa phai, nhưng đã có thể bình thường đối mặt với ánh mắt của chúng nữ.

Đôi mắt đẹp của Viên Kim Hạ đột nhiên sáng lên, thở dài nói: Thì ra đây mới là dáng vẻ của Công Tôn tỷ tỷ, thật xinh đẹp.

Chẳng trách Cố đại ca lại để bụng Công Tôn tỷ tỷ như vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này cũng hai mắt sáng lên.

Chỉ thấy Công Tôn Lan lúc này cũng không còn đeo bộ mặt nạ da người thuộc về Ngũ Độc Nương Tử nữa, một gương mặt xinh đẹp diễm lệ tươi tắn thoải mái lộ ra.

Một thân cung trang váy dài màu đỏ thẫm thêu hoa văn hoa hồng, làm nổi bật Công Tôn Lan đoan trang nhã nhặn, cao quý minh diễm.

Viên Kim Hạ trước đây khi quen biết Công Tôn Lan, nhìn thấy chính là gương mặt của Ngũ Độc Nương Tử.

Theo nàng thấy, đó đã là một mỹ nhân rất đẹp rồi.

Không ngờ dáng vẻ thật của Công Tôn Lan lại xinh đẹp hơn Ngũ Độc Nương Tử rất nhiều.

Thế cho nên Viên Kim Hạ cũng không khỏi cảm nhận được vài phần áp lực.

Vô ý thức liền thoát khỏi lòng Cố Hàn Uyên.

Viên Kim Hạ đối với Công Tôn Lan đã có lòng thật, cũng có chút mưu kế riêng.

Trong khoảnh khắc, nàng liền quyết định muốn giữ gìn tốt mối quan hệ vốn đã tốt đẹp với chúng nữ Hồng Hài Tử, tự nhiên không thể được sủng ái mà kiêu.

Viên Kim Hạ nhìn có vẻ tùy tiện cẩu thả có chút ngây ngô, trên thực tế tâm tư cũng rất linh mẫn.

Hiểu rõ tình hình trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, lại tự mình cảm nhận được thái độ khác biệt với thế tục của chúng nữ Hồng Hài Tử lúc này.

Điều này khiến nàng hiểu rằng muốn có một chỗ đứng bên cạnh Cố Hàn Uyên thì không thể đối xử theo lẽ thường.

Không nói đến việc kéo bè kết phái, thế nhưng ý tưởng dựa vào đoàn thể tự nhiên Hồng Hài Tử cũng là khó tránh khỏi.

Đương nhiên Viên Kim Hạ cũng không phải thật sự đơn độc yếu thế, nàng còn có một người tiểu di chưa quen biết là Lâm Lăng.

Trùng hợp Cố Hàn Uyên đối với loại nữ tử có liên hệ máu mủ này luôn đặc biệt thích.

Vì vậy Viên Kim Hạ thật ra vẫn còn một đòn sát thủ lợi hại mà chính nàng cũng không phát hiện ra.

Lúc này Công Tôn Lan nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của Viên Kim Hạ, chút ghen tị trong lòng nhất thời tiêu tán.

Thậm chí còn thầm cười mình keo kiệt.

Suy nghĩ đến tình huống bên cạnh Cố Hàn Uyên, nàng quả thực cần phải có một ít thay đổi.

Công Tôn Lan bước lên, đưa tay nhéo nhéo gương mặt bầu bĩnh của Viên Kim Hạ, ôn nhu cười nói: Chỉ có muội là biết nói chuyện thôi.

Dừng một chút, nàng lặng lẽ liếc mắt Cố Hàn Uyên, trêu ghẹo nói:

Cố đại ca của muội chẳng lẽ lại không để tâm đến muội.

Con đường phá án đều trải sẵn bậc thang cho muội rồi.

Lúc đó ở bảo khố chắc là rất phong cảnh đúng không.

Công Tôn Lan cùng Viên Kim Hạ buôn bán lẫn nhau thổi, phóng thích cùng với chính mình thiện ý nhận thấy được điểm này Viên Kim Hạ tiếu nụ cười trên mặt mở thêm mang thai Còn như Công Tôn Lan bóp gương mặt của nàng, nàng cũng không phải làm sao để ý.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng yêu bóp.

Chính cô ta đã từng thử bóp qua, cảm giác không có gì đặc biệt.

Cũng chính là thịt tử một điểm, có co dãn một điểm.

Còn không có mới vừa bị Cố Hàn Uyên nắm chặc chơi nửa ngày địa phương xúc cảm tốt đâu.

Viên Kim Hạ cười ha hả kéo Công Tôn Lan cánh tay, tiếu sinh sinh nói ra: Nào có, khi đó ta đều khẩn trương c·hết rồi.

Trước đây đều là đem tìm ra manh mối báo cho sư phụ, làm cho hắn đi trước người suy luận.

Lần đầu đứng ở người nhiều như vậy trước mặt, lúc đó không có phạm sai lầm cũng đã không tệ.

Dương Trình Vạn quả thực chỉ có công lao một nửa.

Hắn Hắc Y Dự Khuyết Thần Bộ có ít nhất một nửa công lao là thuộc về Viên Kim Hạ.

Chúng nữ nghe vậy, đương nhiên trong lòng đối với Dương Trình Vạn tỏ vẻ ghét bỏ.

Ngược lại là Công Tôn Lan đột nhiên ngẩn ra.

Trên cánh tay của nàng cảm nhận được một trận mềm mại.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc váy dài nàng đưa cho Viên Kim Hạ đang bị chống đỡ đến căng phồng.

Lại suy nghĩ đến Viên Kim Hạ nhỏ hơn nàng gần một vòng tuổi.

Công Tôn Lan nhất thời cảm nhận được sự so le của thế giới.

Cũng may nàng chưa kịp chìm vào tâm trạng, bên tai liền vang lên tiếng than thở ôn hòa của Cố Hàn Uyên: Quả nhiên Công Tôn cô nương vẫn là mặc nữ trang thật đẹp, thật mở rộng tầm mắt.

Hiệu quả lời tán thưởng của Cố Hàn Uyên hiển nhiên khác với Viên Kim Hạ.

Tâm trạng Công Tôn Lan nhất thời trở nên tươi tắn.

Nàng cười tươi như hoa nói: Không làm Cố công tử thất vọng chứ.

Đương nhiên.

Cố Hàn Uyên đáp lại cũng rất dứt khoát.

Hắn táo bạo nắm lấy tay ngọc của Công Tôn Lan.

Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, gương mặt minh diễm của Công Tôn Lan đỏ ửng, thoải mái để Cố Hàn Uyên nắm lấy.

Mối quan hệ mờ ám của hai người tuy vẫn chưa được làm rõ, nhưng đều đã lòng biết rõ.

Chỉ chờ nước chảy thành sông mà thôi.

Chương 1647

Cố Hàn Uyên vô cùng săn sóc chuyển trọng tâm câu chuyện, tránh cho Công Tôn Lan, người chưa có kinh nghiệm yêu đương, phải xấu hổ.

Công Tôn cô nương tựa hồ đối với kiếm pháp ta dùng ở Bảo Khố rất hứng thú phải không. <brCông Tôn Lan dĩ nhiên đối với kiếm pháp của Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú.

Bất quá cũng không phải là loại Thiên kiếm giống như kiếm khí tiên gia của Cố Hàn Uyên.

Cái đó đối với nàng quá mức xa vời.

Công Tôn Lan càng muốn biết chính là con đường kiếm đạo phía trước của mình.

Rõ ràng tư chất kiếm đạo của nàng rất cao, bây giờ lại lâm vào bình cảnh, chính là bởi vì không nhìn thấy con đường phía trước.

Công Tôn Đại Nương Kiếm Vũ quả thực rất tinh diệu.

Nhưng cốt lõi của Kiếm Vũ là múa.

Đối với Công Tôn Lan, người một lòng truy cầu kiếm đạo, hiển nhiên là không mấy thích hợp.

Vì vậy nàng vẫn luôn muốn đi ra con đường kiếm đạo thuộc về chính mình.

Nhưng đến cấp bậc của nàng mà còn có thể phát huy tác dụng kiếm pháp hiển nhiên không phải có thể tùy tiện mượn đọc, cầu cạnh.

Dù sao đi lên nữa chính là ý cảnh, kiếm ý huyền diệu khó giải thích.

Người bình thường ngay cả tư cách theo dõi cũng không có.

Nói ví dụ, trước đây Mộ Dung Phục vì ẩn chứa ý cảnh Bài Vân Chưởng cùng Mạc Danh Kiếm Pháp đã sở hữu Hoàn Thi Thủy Các, còn có thể đến Mạn Đà Sơn Trang Lang Huyên Ngọc Động mượn đọc bí tịch, thậm chí đem A Chu, A Bích như vậy tiểu tỳ tất cả đưa cho Cố Hàn Uyên.

Cuối cùng càng là nhịn không được mê hoặc, đem Yến Tử Ổ đưa tặng.

Sau đó Cố Hàn Uyên mới đem cải tạo thành Thiên võng ở Tống Quốc cứ điểm đầu tiên.

Có thể thấy được ý cảnh, kiếm ý trân quý đến nhường nào.

Lại tỷ như Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành tu vi cũng không tính là đặc biệt cao thâm, nhưng bọn hắn lại đi rất xa trên con đường kiếm đạo.

Chính là bởi vì bọn hắn đều đã lĩnh ngộ kiếm ý của riêng mình.

Vì vậy mới có thể xông ra danh tiếng lớn như vậy.

Ý cảnh, kiếm ý là thứ còn trọng yếu hơn cả tích lũy công lực, đề thăng tu vi.

Thậm chí ở một mức độ nhất định có thể đại biểu một người cuối cùng có thể đứng đến độ cao nào.

Mà Cố Hàn Uyên tu vi vẫn chưa đột phá đến Lục Địa Thần Tiên dưới tình huống, lại có thể trong thiên hạ hiếm gặp địch thủ, trong tay hắn đã có gần hai chữ số Lục Địa Thần Tiên vẫn lạc.

Dựa vào cũng không chỉ là các loại tuyệt chiêu có thể nói là đả kích giảm chiều.

Tu vi kiếm đạo của hắn cao cũng là thiên hạ vô song.

Bằng không cũng không thể nào dựa vào chính mình, mà không phải là dựa vào hệ thống tồn tại cảm giác càng ngày càng yếu mà lĩnh ngộ ra Ngũ Linh Thiên Kiếm.

Cố Hàn Uyên hội kiếm pháp quá nhiều.

Hơn nữa phần lớn kiếm pháp hoặc là kèm theo kiếm ý, hoặc là có thể diễn sinh, lĩnh ngộ ra kiếm ý.

Giống như Dịch Thủy Bài Ca loại này có thể để cho Kim Cửu Linh võ công đột nhiên tăng mạnh kiếm pháp, trong mắt hắn nhiều lắm chỉ là một cái đánh giá miễn cưỡng còn được.

Với sự phong phú của kiếm pháp mà Cố Hàn Uyên nắm giữ, Công Tôn Lan vô luận muốn đi con đường kiếm đạo nào, hầu như đều có thể tham khảo.

Vì vậy có thể nói Cố Hàn Uyên chính là lão sư giỏi nhất của Công Tôn Lan.

Cố Hàn Uyên chỉ là tùy tiện nhắc đến vài câu, Công Tôn Lan cũng đã cảm thấy mình thu hoạch được rất nhiều, đôi mắt đẹp càng phát ra sáng rực.

Các nữ nhân còn lại tuy không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng nghe đến nhiệt huyết sôi trào.

Cố Hàn Uyên một bên hướng dẫn kiếm đạo cho Công Tôn Lan, một bên lăn qua lộn lại vuốt ve tay ngọc cùng ngón tay ngọc thon dài của nàng.

Công Tôn Lan đối với điều này không phản ứng chút nào.

Mãi cho đến khi Cố Hàn Uyên đưa ra ý định biểu diễn kiếm pháp cho nàng mới đột nhiên kinh ngạc.

Công Tôn Lan liếc nhìn bàn tay và ngón tay của mình dường như sắp bị chơi đến bọc tương, trong lòng có chút không nói nên lời.

Thế nhưng đồng thời lại có một loại tâm tình ngọt ngào xông lên đầu.

Phải biết rằng nàng vì nhiều năm luyện kiếm, lại không có công pháp đặc biệt trong người, nên lòng bàn tay cùng đốt ngón tay không thể tránh khỏi sinh ra một ít chai sạn.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại dường như muốn làm mềm hóa chúng để truyền đạt tình yêu của hắn dành cho nàng.

Công Tôn Lan lần đầu cảm nhận loại tâm tình mà chỉ có nữ nhân mới có thể cảm nhận được này.

Mà Cố Hàn Uyên lại một lần nữa săn sóc nhập vi dùng phương thức trêu đùa hóa giải một chút sợ hãi của Công Tôn Lan do tâm tình xa lạ mà sinh ra.

Không muốn luyến tiếc, một lát nữa ta lại nắm tay nàng.

Ngữ khí của Cố Hàn Uyên trêu tức, nụ cười trên môi lại hiếm thấy sáng tỏ.

Cố Hàn Uyên vốn tuấn mỹ vô cùng, ngày thường hoặc là giống như công tử thế tục phong độ nhẹ nhàng, hoặc là giống như Trích Tiên lâm phàm xuất trần.

Cũng chính vì hắn phong lưu và vô sỉ, mới khiến hắn không khó tiếp cận như vậy.

Nhưng lúc này nụ cười như ánh nắng rộng rãi của một chàng trai to lớn này lại bởi vì cảm giác tương phản mãnh liệt mà mang đến sự đánh vào thị giác tương đối lớn.

Thế cho nên không chỉ là Công Tôn Lan, mà các nữ nhân còn lại cũng không khỏi thất thần.

Giống như Nhị Nương, người đã có những trao đổi sâu sắc hơn, ánh mắt liền đặc biệt hừng hực.

Hận không thể khiến Cố Hàn Uyên lại hảo hảo yêu thương nàng một lần nữa.

Mà Tam Nương, Giang Khinh Hà, Âu Dương Tình cùng Tiết Băng bốn nữ thì gần như cùng lúc đó theo bản năng làm động tác liếm môi.

Bốn nữ chú ý tới đối phương đều cùng mình một phản ứng thì đầu tiên là đỏ mặt, sau đó tất cả đều như có như không nhìn về phía Công Tôn Lan.

Trong ánh mắt ẩn chứa sự thúc giục dường như đang nói: Còn không mau một chút buông bỏ rụt rè mà leo lên giường Cố Hàn Uyên.

Muốn cho lão nương đợi đến bao lâu.

Ngay cả Tiết Băng cũng có chút hối hận mình không nên thành thật với Công Tôn Lan như vậy, đáng lẽ nên sớm ăn vụng mới đúng.

Còn Lục Tiểu Phụng.

đó là ai nhỉ.

Công Tôn Lan không chú ý tới ánh mắt chúng nữ, nàng đang chăm chú nhìn chằm chằm thân ảnh như du long của Cố Hàn Uyên.

Từng bộ, từng bộ kiếm pháp tuyệt thế tinh diệu vô cùng theo nàng thấy đều được triển lộ trước mặt mình.

Hơn nữa mỗi một chủng đều mang riêng kiếm ý.

Giống như là đang muốn nàng tùy ý chọn kiếm ý phù hợp với tâm ý của mình vậy.

Thế nhưng Công Tôn Lan đang đối mặt với kiếm pháp từng mong mà không được, bây giờ lại nhiều đến hoa cả mắt, tâm tư lại chưa hoàn toàn đặt ở việc Cố Hàn Uyên biểu diễn kiếm pháp.

Nàng cảm nhận được là tâm ý của Cố Hàn Uyên đối với nàng, là sự săn sóc ôn nhu của Cố Hàn Uyên dành cho nàng.

Dường như có tình nghĩa nồng đậm muốn bao bọc lấy nàng.

Khiến trái tim nàng càng ngày càng ấm áp, càng ngày càng mềm mại, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên cũng trở nên tơ tình kéo dài.

Trùng hợp lúc này Cố Hàn Uyên lại thay đổi một bộ kiếm pháp, Công Tôn Lan nhìn thấy sau đó nhất thời hai mắt sáng lên.

Nàng vô ý thức hỏi: Đây là kiếm pháp gì.

Động tác biểu diễn kiếm pháp của Cố Hàn Uyên đột nhiên dừng lại, thần tình không hiểu sao thêm vài phần cổ quái.

Bất quá hắn vẫn nhẹ giọng mở miệng giải thích: Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.

Không phải Ngọc Nữ Kiếm Pháp.

Đơn độc Ngọc Nữ Kiếm Pháp cũng không tính đặc biệt xuất sắc.

Thế nhưng Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp lại không giống nhau.

Chương 1648

Kiếm ý là thỏa thỏa hữu tình kiếm ý.

Nguyên bản Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp đương nhiên sẽ không kèm theo kiếm ý.

Nhiều lắm chỉ xem như là một bộ kiếm mắt đưa tình tình ý liên tục.

Là Cố Hàn Uyên đã diễn sinh lĩnh ngộ ra kiếm ý.

Cũng là một hữu tình kiếm ý rất phù hợp với nguyện vọng ban đầu của kiếm pháp.

Cố Hàn Uyên buông xuống Trảm Long Kiếm và Anh Hùng Kiếm trong tay.

Dù sao Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp là một bộ song kiếm hợp bích, tự nhiên phải dùng song kiếm để che giấu.

Còn Tả Hữu Hỗ Bác đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không phải là việc khó.

Cho dù tâm tư của hắn quá mức hỗn độn, cũng có Băng Tâm Quyết có thể hóa giải.

Cố Hàn Uyên trong lòng u u than nhẹ một tiếng, nét mặt lại bất động thanh sắc ôn tồn hỏi: Muốn học không. <brCông Tôn Lan muốn học Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp không giống với Yến Tam Nương.

Dù sao thiên phú kiếm đạo của Yến Tam Nương hữu hạn, kiếm ý là cảnh giới nàng không thể chạm tới.

Học vài chiêu thức, có thể cùng Cố Hàn Uyên mắt đưa mày liếc, phong hoa tuyết nguyệt một chút cũng đã đủ rồi.

Nhưng Công Tôn Lan lại khác.

Nàng đã chọn Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp liền quyết định nàng phải đi là kiếm đạo hữu tình.

Kỳ thực nghiêm chỉnh mà nói, Công Tôn Lan vốn không nên thích hợp với kiếm đạo hữu tình.

Là sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên đã thay đổi nàng.

Giống như Cố Hàn Uyên đã thay đổi cái kết cục kinh diễm xuất hiện nhưng lại ch·ết một cách ấm ức của nàng trong kịch tình.

Tuy điều đó đương nhiên là chuyện tốt, nhưng lại dẫn sự việc đi theo hướng không biết.

Tốt hay xấu tạm thời không đề cập tới, nhưng Cố Hàn Uyên quả thực lại gánh thêm một phần nợ tình.

Dù sao kiếm đạo hữu tình vốn là một loại kiếm đạo sẽ khiến tình nhân song phương sản sinh ảnh hưởng lẫn nhau.

Giống như Cố Hàn Uyên ban đầu là mượn lực của Hoàng Dung và Vu Hành Vân, mới có thể lĩnh ngộ Hữu Tình Thiên Địa Kiếm vậy.

Công Tôn Lan đi kiếm đạo hữu tình đồng dạng sẽ trở thành chất dinh dưỡng tốt nhất của Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng đồng thời Công Tôn Lan cũng coi như là đem vận mệnh của mình cùng tương lai ký thác vào Cố Hàn Uyên.

Nói cách khác, nếu như Cố Hàn Uyên cuối cùng từ bỏ Công Tôn Lan, nàng ít nhất cũng là đạo tâm nghiền nát, tẩu hỏa nhập ma mà ch·ết.

Đây không phải là việc mà một nữ cường nhân thống lĩnh tổ chức Hồng Hài Tử biết làm.

Với thiên phú kiếm đạo của Công Tôn Lan sẽ không nhìn không ra điểm này, nhưng nàng vẫn cứ làm như vậy.

Lấy thân phận một nữ nhân, đem tương lai của mình đánh cược vào Cố Hàn Uyên.

Một phần tâm ý cùng tình nghĩa như vậy, bao nhiêu có vẻ hơi nặng nề.

Mà Cố Hàn Uyên đối với nữ nhân cũng đã sớm qua cái thời chỉ vì cái lợi trước mắt.

Sở dĩ hắn mới có thể trong lòng không khỏi phát ra tiếng than nhẹ u u.

Ý chí học kiếm của Công Tôn Lan rất kiên định.

Cố Hàn Uyên cũng không tiện cự tuyệt.

Hắn tự tay dạy Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp cho Công Tôn Lan.

Đồng thời để Công Tôn Lan có thể lĩnh ngộ tốt hơn, còn đặc biệt dùng Toàn Chân Kiếm Pháp cùng Công Tôn Lan Ngọc Nữ Kiếm Pháp đối luyện.

Công Tôn Lan đang được Cố Hàn Uyên dẫn dắt đối luyện Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp thì không tự chủ được nhớ lại cảnh tượng hai người mới quen trong yến hội ở Ninh Vương phủ.

Hai người quen biết nhau bằng Kiếm Vũ, yêu mến nhau bằng kiếm tình lữ.

Có loại cảm giác trong cõi u minh tự có chú định.

Hết thảy đều là như vậy nước chảy thành sông.

Hai người đối luyện đến cuối cùng khi thu kiếm.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo mềm mại của Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan cũng tự nhiên tựa vào lòng Cố Hàn Uyên.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười ôn nhu, gương mặt minh diễm của Công Tôn Lan mang theo vẻ đỏ ửng động tình.

Một phen thâm tình ngóng nhìn đối diện qua đi, Công Tôn Lan chủ động dâng lên đôi môi thơm của mình.

Nàng chưa bao giờ thiếu dũng khí.

Như đã nhận định, liền không có đạo lý do dự.

Nhìn hai người ôm hôn giữa sân, chúng nữ Hồng Hài Tử tâm tình khác nhau.

Nhưng có một điều lại là giống nhau.

Các nàng không cần phải chờ đợi thêm nữa.

Viên Kim Hạ kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên và Công Tôn Lan tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ, tâm tình khá phức tạp nghĩ đến mới vừa trước đây không lâu Cố Hàn Uyên còn thân hơn nàng, nhưng bây giờ lại cùng Công Tôn Lan hôn với nhau, trong lòng khó tránh khỏi có chút chua xót.

Nếu có thể mà nói, nàng vẫn là hy vọng mình có thể độc chiếm một phần ái tình.

Mà không phải chỉ có thể ở vào thời điểm này ngây ngốc nhìn lấy.

Cố Hàn Uyên ngược lại là chú ý tới cảm xúc của Viên Kim Hạ.

Nhưng hắn lúc này cũng không tiện đem Viên Kim Hạ cùng nhau kéo đến trong lòng, đến cái cùng dính mưa.

Dù sao Công Tôn Lan vừa mới đi vào kiếm đạo hữu tình, còn chưa đủ vững chắc.

Làm chút chuyện dư thừa rất có thể sẽ dao động kiếm tâm của nàng.

Sở dĩ không thể làm gì khác hơn là chờ về sau lại trấn an, bồi thường Viên Kim Hạ.

Một phen ôm hôn, thẳng đến Công Tôn Lan thỏa mãn, hai người mới rốt cục tách ra.

Công Tôn Lan vẻ mặt quyến rũ liếm láp khóe miệng, thoải mái cười nói: Thì ra trước đây nay hạ muội muội chính là cảm thụ như vậy sao.

Chẳng trách lại trầm mê trong đó, luyến tiếc tách ra.

Viên Kim Hạ bởi vì Công Tôn Lan đột nhiên trêu đùa, mặt đỏ ửng.

Bất quá nàng dù sao đã không phải là thiếu nữ đơn thuần không hề sức đề kháng đối với chuyện nam nữ như trước.

Tại chỗ phản kích nói: Công Tôn tỷ tỷ có thể so với ta cùng Cố đại ca thân mật lâu hơn, muốn nói trầm mê trong đó thì, chắc cũng là Công Tôn tỷ tỷ mới đúng.

Viên Kim Hạ bĩu môi nhỏ nhắn nói ra lời này với vẻ chua chát khiến Công Tôn Lan không khỏi mỉm cười.

Nàng yêu kiều cười nói: Ta cũng là lần đầu tiên nếm được mùi của đàn ông, có chút mê luyến cũng là lẽ đương nhiên thôi chứ.

Công Tôn Lan không cảm thấy điều này có gì không tốt để thừa nhận.

Nàng thậm chí cố ý kích thích Viên Kim Hạ, đột nhiên nhón chân lên hôn Cố Hàn Uyên thêm một cái trên môi.

Mới cười duyên trêu nói: Cố lang cảm thấy ta và nay hạ muội muội của ai có mùi vị tốt hơn một chút.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, giả vờ chăm chú suy nghĩ một lát sau, mới ở Viên Kim Hạ hơi lộ ra vẻ căng thẳng nhìn soi mói nhẹ cười nói:

Đều có các tư vị.

Lan Nhi giống như hoa hồng giữa hè mùi hoa nồng nặc, nay hạ tựa như táo xanh chua chua ngọt ngọt.

Công Tôn Lan nghe vậy nụ cười nhất thời càng tăng lên vài phần mà Viên Kim Hạ vẫn là một bộ cái miệng nhỏ nhắn nhỏ bé bĩu môi.

Hiển nhiên đối với đánh giá của Cố Hàn Uyên cũng không tính đặc biệt thỏa mãn.

Ở đâu mà chua nha.

Về sau ta ăn nhiều một chút đường, xem ngươi còn nói ta chua chát không phải chua chát nữa không.

Viên Kim Hạ trong lòng thầm lẩm bẩm.

Kỳ thực đánh giá của Cố Hàn Uyên vẫn tương đối khách quan.

Viên Kim Hạ tuổi còn nhỏ, cho dù vóc người trổ mã đặc biệt tốt, cũng khó tránh khỏi hơi lộ ra vẻ ngây ngô.

Chương 1649

Nàng vẫn cần một ít thời gian và trải nghiệm để lắng đọng.

Tựa như kịch tình hậu kỳ Viên Kim Hạ bởi vì biết được chân tướng năm đó, trên người nhiều hơn rất nhiều khí chất u buồn về sau trở nên rất có nữ nhân vị.

Lại thêm nàng vốn phát dục hài lòng vóc người.

Tóm lại, Viên Kim Hạ trong mắt Cố Hàn Uyên là thuộc về loại không vội mà hái, tương lai đáng mong đợi.

Sau đó, Công Tôn Lan cầm trường kiếm đã vào bao trong tay thuận tay ném đi, kéo cánh tay Cố Hàn Uyên, một lần nữa ngồi xuống trong đình viện.

Cách làm như thế trong mắt các nữ nhân khác có chút khó tin.

Dù sao trước đây Công Tôn Lan mặc dù không nói nghiện kiếm như mạng, nhưng cũng chưa từng như này không xem thanh kiếm là chuyện đáng kể.

Bất quá các nàng nào hiểu tâm tình Công Tôn Lan lúc này.

Đối với Công Tôn Lan hiện tại mà nói, so với cầm kiếm, nàng càng muốn nắm lấy tay Cố Hàn Uyên.

So với luyện kiếm, nàng càng muốn cùng Cố Hàn Uyên yêu đương.

Kiếm đạo hữu tình vốn dĩ tầm quan trọng của tâm tình lớn xa hơn chiêu thức.

Chỉ cần nàng đối với tình yêu của Cố Hàn Uyên không giảm, cảnh giới tự nhiên sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Cố Hàn Uyên lúc này liền cảm nhận được Công Tôn Lan thậm chí ngay cả bình cảnh tu vi đều có vài phần buông lỏng.

Suy nghĩ đến Công Tôn Lan tuổi không lớn lắm, tích lũy công lực khó tránh khỏi trở thành trở ngại cho việc tăng lên tu vi.

Cố Hàn Uyên cho Công Tôn Lan một viên Âm Dương Linh Huyết Đan còn dư lại không nhiều.

Công Tôn Lan khi biết công hiệu của Âm Dương Linh Huyết Đan sau đó, cũng không có làm ra vẻ cự tuyệt, hào phóng nhận lấy.

Chỉ là kéo cánh tay Cố Hàn Uyên chặt hơn chút nữa, đôi mắt đẹp cũng càng ôn nhu hơn chút.

Bất quá Công Tôn Lan cũng không có hoàn toàn đắm chìm trong tình yêu với Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy nàng không khỏi nhìn Cố Hàn Uyên trầm mặc một lát, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nhị Nương, nhàn nhạt nói: Thời gian cũng không sớm, để chúng ta xử lý một chút việc nhà như thế nào.

Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, trời đã nhá nhem tối, chẳng bao lâu nữa màn đêm sẽ buông xuống.

Vì vậy Công Tôn Lan nói thời gian không còn sớm, cũng là chuyện bình thường.

Bất quá ai cũng biết ý tứ của Công Tôn Lan không chỉ là nói về sắc trời.

Nhị Nương, ngươi có lời gì muốn nói không.

Trước đây vì chuyện của thêu hoa đạo tặc Kim Cửu Linh vẫn chưa được giải quyết, nên tự nhiên không có thời gian xử lý chuyện Nhị Nương phản bội.

Tuy Nhị Nương chỉ dời đi một phần tiền tài cho Kim Cửu Linh tiêu xài, khoản này đối với Hồng Hài Tử mà nói không hề nhỏ, nhưng cũng không đến mức thương cân động cốt.

Thế nhưng, tính chất hành vi của Nhị Nương lại rất tồi tệ.

Dù sao đây cũng là phản bội tổ chức.

Huống chi ban đầu Nhị Nương còn định giúp Kim Cửu Linh tính kế các chị em trong Hồng Hài Tử, bao gồm cả Công Tôn Lan.

Dù cho Nhị Nương đã lạc đường biết quay về, thẳng thắn nhận tội sẽ được khoan hồng, lại còn tự tay cho Kim Cửu Linh một kích trí mạng nhất, nhưng tội trên người nàng vẫn không hề nhỏ.

Bất quá Nhị Nương đã sớm có chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Nàng đưa ánh mắt thâm tình nhìn Cố Hàn Uyên một cái, sau đó kiên định nói: Nhị Nương xin nhận gia pháp.

Công Tôn Lan hài lòng gật đầu, quay sang nói với Tam Nương: Tam Nương, thử nói xem, với tình huống của Nhị Nương thì nên phạt thế nào.

Tam Nương nghe vậy nhất thời có chút do dự.

Bất kể là tổ chức nào, nội bộ đều có hệ thống chấp pháp của riêng mình để đối đãi với kẻ phản bội, trừng phạt nghiêm khắc thế nào cũng không quá đáng.

Trong tình huống thông thường, phải truy sát kẻ phản bội đến cùng để thanh lý môn hộ.

Nhưng vì tình huống của Nhị Nương quá đặc thù, giết chắc chắn là không thể, mà mức độ hình phạt nặng nhẹ cũng cần phải suy xét kỹ lưỡng.

Tam Nương trong lòng giảm cho Nhị Nương khoảng ba cấp tội, mới chần chờ nói: Hẳn là chấp hành roi hình, số lượng thì năm mươi roi.

Quá nhẹ.

Ngay cả chính Nhị Nương cũng cảm thấy như vậy.

Kỳ thực, với những gì Nhị Nương đã khai báo sau khi phản bội, hình phạt này cũng xem như là đủ.

Võ công của Nhị Nương tuy bình thường, nhưng năm mươi roi vẫn có thể chịu đựng được.

Nhiều nhất chỉ là da tróc thịt bong, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Nhưng thật ra Tam Nương đã cố ý bỏ qua một nửa hình phạt, đó là phải trục xuất Nhị Nương ra khỏi tổ chức.

Bất quá nghĩ đến sau này mọi người đều sẽ trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, việc trục xuất Nhị Nương đã không còn cần thiết, lại còn làm tổn hại thực lực phe mình.

Vì vậy Tam Nương thẳng thắn không đề cập đến việc này, mà mức hình phạt cũng tính theo lẽ thường.

Trên thực tế, như vậy cũng tương đương với việc giảm hơn một nửa hình phạt cho Nhị Nương.

Chỉ có thể nói, tình tỷ muội nhiều năm của hai người quả thật không phải làm bằng nhựa dẻo.

Tam Nương cảm thấy Công Tôn Lan chắc cũng sẽ ngầm hiểu ý nàng.

Nếu không, nàng đã chẳng đề cập đến chuyện chấp hành gia pháp với Nhị Nương ngay lúc có hai người ngoài là Cố Hàn Uyên và Viên Kim Hạ ở đây.

Thế nhưng, điều khiến Tam Nương không ngờ tới chính là, Công

Tôn Lan lại lắc đầu, nói: Quá nhẹ.

Chúng nữ nghe vậy đều giật mình.

Bởi vì Nhị Nương vẫn chưa gây ra hậu quả thực tế nghiêm trọng nào, nên các nàng đều không có quá nhiều oán hận với nàng.

Nghe Công Tôn Lan cho rằng mức hình phạt của Tam Nương quá nhẹ, các nàng đều bất giác chuẩn bị biện hộ cho Nhị Nương.

Chỉ là, điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là Công Tôn Lan đột nhiên đổi giọng, ngữ khí ung dung nói: Phải lột sạch y phục rồi đánh mới được.

Thực ra Công Tôn Lan cũng công nhận mức hình phạt của Tam Nương.

Bất quá, nàng vẫn có chút thù dai.

Nàng nhớ mối thù Nhị Nương đã ăn vụng, thành chuyện tốt với Cố Hàn Uyên trước cả mình.

Nhất là bây giờ, sau khi đã xác nhận tình cảm với Cố Hàn Uyên, mối thù này không báo không được.

Bằng không trong lòng nàng không thể nào thông suốt.

Cho nên dùng cách lột sạch y phục để làm nhục Nhị Nương một phen, vừa không có gì to tát, lại vừa xả được cơn tức trong lòng.

Chúng nữ nghe vậy trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa cảm thấy có chút kỳ quái.

Thậm chí còn có một chút khoái ý.

Dù sao các nàng cũng bực mình vì hành vi ăn vụng của Nhị Nương.

Tam Nương càng thẳng thắn đồng ý: Vẫn là đại tỷ suy nghĩ chu toàn.

Nàng là người oán niệm nhất.

Dù sao quan hệ giữa nàng và Nhị Nương là tốt nhất, kết quả lúc ăn vụng lại không gọi nàng theo.

Tỷ muội thế này không cần cũng được.

Cố Hàn Uyên buồn cười liếc nhìn Công Tôn Lan bên cạnh.

Hắn cảm thấy mục đích của Công Tôn Lan hẳn không đơn giản như vậy, nhưng nhất thời cũng chưa nghĩ ra.

Cho nên hắn không vội mở miệng, mà tĩnh quan kỳ biến.

Ngay lúc chúng nữ đang theo đuổi tâm tư của riêng mình, Công Tôn Lan lại nói: Bây giờ hành hình đi.

A.

Lập tức vang lên một trận kinh hô.

Ánh mắt của các nàng đều quỷ dị nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố công tử còn ở đây, có phải không thích hợp lắm không.

Ba Tức rụt rè đưa ra dị nghị.

Công Tôn Lan lại không hề có ý định buông cánh tay đang khoác lấy Cố Hàn Uyên, trêu tức nói: Cố lãng không có ở đây thì độ nặng của hình phạt này chẳng phải sẽ giảm đi sao.

Nói bóng gió chính là cho rằng có Cố Hàn Uyên ở đây mới là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Nhị Nương.

Sắc mặt chúng nữ đều đỏ bừng.

Viên Kim Hạ không liên quan đến mình thì tạm không nói.

Các nữ nhân còn lại tuy đều đã thân mật hầu hạ Cố Hàn Uyên, nhưng bảo Cố Hàn Uyên tham quan học tập cảnh hành hình, cho dù người bị phạt không phải mình, cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ thay cho Nhị Nương.

Chỉ là, bao gồm cả Công Tôn Lan, tất cả các nàng đều đã tính sai.

Chương 1650

Các nàng vẫn còn là thiếu nữ, làm sao hiểu được một Nhị Nương đã từng da thịt gần gũi với Cố Hàn Uyên lại có thể bạo dạn đến mức nào.

Phải biết rằng, đêm đó Nhị Nương mới phát hiện ra mình vốn cũng là một nữ nhân trời sinh đa tình.

Tình huống đó chẳng phải còn xấu hổ hơn bây giờ sao.

Cũng may lúc đó Kim Cửu Linh đã trúng Di Hồn Đại Pháp của Cố Hàn Uyên, bằng không dấu vết tại hiện trường nhất định sẽ bị hắn nhìn ra manh mối.

Nói tóm lại, hai mắt Nhị Nương đột nhiên sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên thêm mấy phần thủy nhuận và mị ý.

Trước khi chúng nữ kịp phản ứng, nàng đã đưa tay cởi đai lưng bên hông.

Sau đó, nàng thập phần tự nhiên quay lưng về phía Cố Hàn Uyên, khom người quỳ xuống, trán chạm đất, ngữ khí mang theo chút mị ý nói: Đại tỷ, hành hình đi.

Nhị Nương nhận phạt.

Công Tôn Lan đột nhiên cảm thấy tức giận.

Động tác, tư thái, ngữ khí của Nhị Nương đều khiến nàng cảm thấy Nhị Nương không phải đang nhận phạt, mà là đang khiêu khích.

Nhất là lúc này, tấm lưng đối diện với mình của Nhị Nương, cùng với cặp mông tròn trịa gần như chiếm trọn tầm mắt của nàng.

Đây chắc chắn không phải là đang trắng trợn quyến rũ Cố Hàn

Uyên sao.

Đã qua lại với đàn ông rồi thì không tầm thường được nữa à.

Cảm thấy mình đã tính sai, Công Tôn Lan hờn dỗi, buông cánh tay đang khoác Cố Hàn Uyên ra.

Nàng quyết định tự mình động thủ, cho Nhị Nương một bài học sâu sắc.

Ngay khi Công Tôn Lan chuẩn bị tiến lên nhận lấy cây roi trong tay Tam Nương, một bàn tay to lớn quen thuộc và nóng rực đã nắm lấy tay nàng.

Công Tôn Lan kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa nói: Năm mươi roi nhiều quá, hơn nữa ta cũng không thích nhìn nữ nhân của mình da tróc thịt bong.

Công Tôn Lan nghe vậy có chút ghen tị lẩm bẩm một câu: Đau lòng à.

Cũng có thể nói là vậy.

Cố Hàn Uyên không để ý đến vẻ mặt không vui của Công Tôn Lan, không chút do dự gật đầu.

Hắn dùng một giọng điệu đương nhiên nói: Tuy tình huống của Nhị Nương có chút đặc thù, nhưng ta cũng nên bảo vệ nàng không bị tổn thương mới phải.

Dừng một chút.

Hắn nhìn quanh chúng nữ, nụ cười ấm áp, ngữ khí ôn nhu nói: Đương nhiên, các ngươi cũng vậy.

Bằng không ta luyện một thân thần công thông thiên triệt địa này để làm gì chứ.

Cố Hàn Uyên ngữ khí ôn hòa, nhưng nội dung lời nói lại khí phách nghiêm nghị.

Hoặc có lẽ là cả hai nhắm vào những đối tượng khác nhau.

Ngữ khí là dành cho chúng nữ ở đây, còn nội dung là dành cho những kẻ có thể sẽ làm tổn thương các nàng.

Hiệu quả, tốt như trong dự liệu.

Viên Kim Hạ có lẽ cảm xúc còn chưa sâu sắc, nhưng đối với chúng nữ Hồng Hài Tử thì lại khác.

Các nàng đều từng vì những lý do khác nhau mà thiếu cảm giác an toàn.

Bằng không cũng sẽ không tụ tập lại với nhau, gia nhập Hồng Hài Tử.

Trong đó, người có cảm xúc sâu sắc nhất tự nhiên không ai khác ngoài Nhị Nương.

Nàng đã thực sự suýt chết trong tay Kim Cửu Linh.

Cố Hàn Uyên xuất hiện vào thời khắc đen tối nhất của nàng để cứu nàng, còn sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, để nàng có thể tự tay báo thù.

Nói là ân tái tạo cũng không quá đáng.

Lúc này lại thấy Cố Hàn Uyên đứng ra bảo vệ mình, Nhị Nương cảm động đến mức đôi mắt đẹp ngập tràn xuân thủy.

Các nữ nhân còn lại cũng ít nhiều có chút đồng cảm.

Ví dụ như Tiết Băng lại không khỏi nhớ đến Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vĩnh viễn ưu tiên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Còn việc thờ ơ với nàng trong quá trình đó, hắn lại chưa bao giờ quan tâm.

Tiết Băng không hề hối hận vì mình đã thay lòng đổi dạ.

Bằng không, nàng sẽ không có tương lai.

Cố Hàn Uyên hài lòng nhìn phản ứng của chúng nữ, khóe miệng càng cong lên thêm mấy phần.

Sao ta lại có cảm giác mình biến thành người xấu thế này.

Công Tôn Lan tức giận oán trách.

Bất quá nhìn đôi mắt đẹp long lanh ánh sáng nhu hòa của nàng, hiển nhiên cũng là tán thành Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan đôi mắt đẹp khẽ đảo, nảy ra một ý hay.

Nàng nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, ý tứ khó hiểu nói: Theo lý mà nói, gia pháp không thể đổi, huống chi nay đã nương tay với Nhị Nương một lần.

Bất quá nếu Cố lang đau lòng, cũng không phải là không có cách khác.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt lóe lên.

Hắn biết Công Tôn Lan chắc chắn có mục đích gì đó, nhưng trong tình huống thiếu thông tin, nhất thời cũng khó mà phán đoán.

Bất quá nghĩ đến việc Công Tôn Lan chắc chắn sẽ không hại mình, đồng thời cảm thấy mục đích của nàng đối với hắn hẳn là có lợi.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới không tiếp tục yên lặng quan sát, mà chủ động mở miệng phối hợp.

Cố Hàn Uyên mang theo ngữ khí có chút hiếu kỳ, khẽ cười nói: Ồ.

Cách gì vậy.

Nói nghe thử xem.

Công Tôn Lan khẽ hít một hơi, biểu cảm trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nói: Chỉ cần Cố lang tiếp nhận chức vị thủ lĩnh của Hồng Hài Tử, quy củ của Hồng Hài Tử tự nhiên sẽ do Cố lang định đoạt.

Lời vừa dứt, chúng nữ nhìn về phía Công Tôn Lan với ánh mắt có chút kinh hãi.

Hiển nhiên không ngờ Công Tôn Lan lại định giao Hồng Hài Tử cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng không khỏi thầm than Công Tôn Lan lại có ý định như vậy.

Tiếp nhận Hồng Hài Tử tự nhiên là một chuyện không thể tốt hơn.

Những sản nghiệp ngày kiếm cả đấu vàng của Hồng Hài Tử tạm thời không nói, chỉ riêng mạng lưới tình báo đã có thể khiến năng lực tình báo của Địa Võng lên thêm một tầm cao mới.

Nhưng mà đối mặt với lợi ích lớn như vậy, Cố Hàn Uyên lại không trực tiếp đáp ứng, mà hỏi lại: Vì sao.

Công Tôn Lan khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt trở nên có chút mông lung.

Nàng nhẹ giọng kể: Hồng Hài Tử là do nương ta sau khi bệnh mất đã truyền lại cho ta.

Chỉ là để cung cấp nơi che chở cho những nữ tử trong cái thế đạo tồi tệ này.

Nhưng vì sinh tồn và phát triển, phương châm hành động và hình tượng trên giang hồ của tổ chức đều đã có nhiều sai lệch, trên giang hồ không biết bao nhiêu người xem chúng ta là tà ác tổ chức.

Nếu không phải vậy, Lục Tiểu Phụng cũng sẽ không có thành kiến cho rằng chúng ta chính là thêu hoa đạo tặc.

Tam Nương và Giang Nhẹ Hà nghe vậy nhìn nhau, xấu hổ nói: Đều là vấn đề của hai chúng ta.

Tam Nương và Giang Nhẹ Hà đều phụ trách ngoại vụ của Hồng Hài Tử.

Tam Nương phụ trách trừng trị cái ác, Giang Nhẹ Hà phụ trách quản lý và kiềm chế các thế lực phụ thuộc đã bị hàng phục.

Để đạt được hiệu quả răn đe, thủ đoạn của hai nàng không thể tránh khỏi có chút tàn nhẫn.

Ví như Tam Nương luôn cắt tai của người khác mang về.

Giang Nhẹ Hà trong quá trình quản lý các thế lực phụ thuộc tự nhiên cũng không thể thiếu uy hiếp và dụ dỗ, bằng không người khác dựa vào cái gì mà nghe lời nàng.

Công Tôn Lan nghe vậy lắc đầu, cười nhạt nói: Cái này không trách các ngươi được, các ngươi cũng là đang trừng trị cái ác trừ gian mà thôi.

Muốn trách chỉ có thể trách trên đời này kẻ xấu quá nhiều, ngụy quân tử đạo mạo trang nghiêm lại càng nhiều hơn.

Những kẻ tuyên truyền Hồng Hài Tử thành tà ác tổ chức đa số đều là Danh Môn Chính Phái.

Danh Môn Chính Phái cũng cần phải ăn cơm.

Chỉ dựa vào một vài sản nghiệp thông thường làm sao chống đỡ được sự phát triển của môn phái.

Không phải môn phái nào cũng giống như Thiếu Lâm, Võ Đang đất rộng của nhiều, chỉ thu tiền thuê đất đã đủ cho môn nhân ăn mặc.

Mà những chuyện kiếm tiền nhất đa số đều không phải là chuyện quang minh chính đại.

Rất nhiều Danh Môn Chính Phái vì phải lo lắng đến danh tiếng nên không tiện ra tay.

Cho nên trong tình huống bình thường đều sẽ nuôi một vài găng tay đen để giúp họ làm việc.

Chương 1651

Chuyện như vậy thực ra Thiếu Lâm làm nhiều nhất, những đệ tử tục gia mà họ phái ra ngoài cũng không có mấy người đàng hoàng.

Mà Hồng Hài Tử không thể tránh khỏi sẽ có va chạm với những găng tay đen này.

Lại bởi vì không tiện bại lộ mình là một tổ chức do nữ tử làm chủ, thủ đoạn tàn nhẫn đồng thời lại chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người khác.

Thêm vào đó, Danh Môn Chính Phái tự nhiên lại càng khiến người ta tin phục hơn.

Cứ như vậy, trận địa dư luận của Hồng Hài Tử hoàn toàn thất thủ cũng là điều khó tránh khỏi.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Hồng Hài Tử mang tiếng xấu.

Bằng không, nếu Hồng Hài Tử bí ẩn như vậy, làm sao lại có danh.

Nói tóm lại, đến khi Công Tôn Lan nhận ra điều không ổn thì đã muộn.

Cho nên nàng mới vừa tìm Ninh Vương hợp tác, vừa nhất quyết phải tự mình tìm ra thêu hoa đạo tặc thật sự để chính danh cho mình.

Nhưng hôm nay thêu hoa đạo tặc Kim Cửu Linh đã đền tội, chính là lúc Hồng Hài Tử bước ra ánh sáng, Công Tôn Lan lại muốn giao phó cho Cố Hàn Uyên.

Cách làm này quả thật có chút khó hiểu.

Cũng khó trách ngay cả Cố Hàn Uyên lúc đầu cũng không thể nhìn thấu mục đích của Công Tôn Lan.

Chỉ thấy Công Tôn Lan tiếp tục nói: Kỳ thực nguyên nhân quan trọng hơn là ta đã thấy được sự hạn chế của tổ chức.

Thay vì để ta tiếp tục quản lý, không bằng giao phó cho Cố lang.

Công Tôn Lan giải thích không tường tận.

Bởi vì sự phản bội của Nhị Nương đã khiến nàng thấy rõ một tổ chức chủ yếu do nữ tử làm thành viên có ẩn họa rất lớn.

Tương lai nếu tổ chức mở rộng, các nàng chắc chắn còn phải tiếp tục thu nhận người vào vòng tròn cốt lõi.

Nhưng như vậy, có lẽ sẽ còn có một Kim Cửu Linh thứ hai quyến rũ thành viên phản bội.

Nhị Nương là vì có Cố Hàn Uyên, mới không gây ra tổn hại gì lớn cho tổ chức.

Nếu như không có Cố Hàn Uyên thì sao.

Sự việc lần này sẽ có bao nhiêu người thiệt mạng.

Bản thân Công Tôn Lan liệu có thể sống sót không.

Công Tôn Lan trong lòng không có chút chắc chắn nào.

Nàng ngược lại có thể đưa thành viên mới gia nhập lên giường của Cố Hàn Uyên, dùng cách đó để đảm bảo lòng trung thành.

Nhưng nàng cũng không muốn lợi dụng Cố Hàn Uyên như vậy.

Huống chi, thay vì làm chuyện thừa thãi đó, chẳng bằng trực tiếp giao Hồng Hài Tử cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa ta đã cảm thấy bình cảnh của tu vi và kiếm đạo đã lỏng ra, tiếp theo ta cần một khoảng thời gian bế quan, càng không thể quản lý chuyện của Hồng Hài Tử được.

Công Tôn Lan lại tìm thêm một lý do để giao Hồng Hài Tử cho Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan lần này bế quan thời gian sẽ không ngắn.

Ngoài việc lĩnh ngộ và củng cố kiếm đạo, có Âm Dương Linh Huyết Đan tương trợ, nàng dự định một hơi đột phá Đại Tông Sư.

Sau khi thấy được thần công cái thế của Cố Hàn Uyên, Công Tôn Lan phát hiện nếu không vào Đại Tông Sư, đừng nói là giúp đỡ Cố Hàn Uyên, không trở thành gánh nặng đã là tốt lắm rồi.

Với tính cách kiêu ngạo của nàng, tự nhiên không cam lòng chỉ làm một bình hoa sau lưng tình lang.

Cho nên lần bế quan này là bắt buộc.

Mà một khi nàng bế quan, nhất định sẽ không để ý đến chuyện chính danh cho Hồng Hài Tử.

Đã như vậy, chẳng bằng trực tiếp giao cho Cố Hàn Uyên giải quyết.

Còn về tâm nguyện của Công Tôn Lan và ước nguyện ban đầu của Hồng Hài Tử Chỉ thấy nàng cười như không cười nói: Với tính tình của Cố lang, chắc cũng sẽ không làm như không thấy những nữ tử gặp hoạn nạn đâu nhỉ.

Chúng nữ nghe vậy, sắc mặt đều trở nên cổ quái.

Với tính cách phong lưu của Cố Hàn Uyên, sợ rằng hắn còn ước gì có thể chưởng quản một tổ chức chuyên cứu trợ, che chở cho các cô gái ấy chứ.

Công Tôn Lan đơn giản là đang trắng trợn ủng hộ Cố Hàn Uyên mở hậu cung.

Các nàng thậm chí còn có thể nghĩ ra lời thoại của Cố Hàn Uyên lúc đó: Ta chỉ là muốn mang chút ấm áp đến cho những nữ tử phải chịu khổ cực, cho các nàng một mái nhà ấm áp.

Còn về việc những nữ tử được thu nhận vào tổ chức có nguyện ý hay không Có mấy nữ tử không muốn làm nữ nhân của Cố Hàn Uyên chứ.

Cố Hàn Uyên nghĩ thông suốt ý tưởng cụ thể của Công Tôn Lan, dở khóc dở cười nói: Lan Nhi, nàng có cần phải tri kỷ đến thế không.

Công Tôn Lan liếc mắt một cái xinh đẹp, cười duyên nói: Tri kỷ một chút mới có thể được Cố lang sủng ái hơn không phải sao.

Nói xong nàng liếc mắt nhìn Viên Kim Hạ một cái.

Nàng chính là nghe được chuyện của Yến Phỉ Phỉ từ Viên Kim Hạ, mới quyết định làm như vậy, ngăn không bằng khơi thông.

So với việc muốn độc chiếm Cố Hàn Uyên, không bằng giúp hắn quản lý tốt hậu cung lại càng được sủng ái hơn.

Cho dù không nghĩ đến việc tranh giành vị trí chính cung, đảm bảo địa vị của mình cũng là điều cần thiết.

Viên Kim Hạ thấy ánh mắt Công Tôn Lan nhìn qua, chột dạ liếc đi chỗ khác.

Nàng âm thầm oán thầm: Nhìn ta làm gì.

Cũng không phải ta bày mưu.

Lỡ như Cố đại ca hiểu lầm thì làm sao bây giờ.

Cố Hàn Uyên ngược lại không hề hiểu lầm, chỉ là không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thật sự mà nói, Viên Kim Hạ cũng là một kẻ gây chuyện.

Chuyện gì cũng có thể dính líu đến nàng.

Lúc này Công Tôn Lan lại hỏi: Cố lang có nguyện ý tiếp nhận Hồng Hài Tử không.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ cười nói: Nàng đã suy nghĩ cho ta như vậy, ta còn có thể không tiếp nhận sao.

Giành được Hồng Hài Tử có rất nhiều lợi ích cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa cũng có thể có một lời giải thích với Ninh Vương.

Dù sao Kim Cửu Linh là người của Ninh Vương, mưu đoạt Hồng Hài Tử cũng là mục đích của Ninh Vương.

Kết quả lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên phá hỏng kế hoạch.

Cứ luôn hố Ninh Vương cũng không tốt lắm, đến lúc bị đào sập thì không hay.

Công Tôn Lan hài lòng mỉm cười.

Bây giờ nàng cũng coi như là mang tư sản vào tổ.

Bớt đi vài phần lo lắng cho tương lai, Công Tôn Lan đùa cợt nói: Nếu Cố lang bây giờ là thủ lĩnh của Hồng Hài Tử, nên quyết định cách xử trí Nhị Nương đi chứ.

Nhị Nương vẫn còn quỳ ở đó, bị ngọn gió lạnh lúc đêm về thổi cho có chút xào xạc, nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên.

Nàng quỳ đến trước mặt Cố Hàn Uyên, đầu cọ cọ vào chân hắn, thân thể cúi xuống thấp hơn.

Nhị Nương dùng hành động bày tỏ sự thần phục của mình với Cố Hàn Uyên, sau đó cười híp mắt dịu dàng nói: Công tử muốn làm gì Nhị Nương cũng được.

Nhị Nương lẳng lơ đến mức chỉ thiếu điều nói thẳng ra là Cố Hàn Uyên có thể tùy tiện đùa bỡn nàng.

Bởi vì Nhị Nương đã di chuyển vị trí, nên bây giờ nàng đang quay lưng về phía Tiết Băng và các nàng.

Vì vậy các nàng có thể thấy rõ trạng thái của Nhị Nương lúc này.

Điều này làm các nàng đỏ mặt, đồng thời thân thể mềm mại cũng không khỏi có chút nhũn ra.

Thậm chí không hiểu sao lại có ý nghĩ muốn thay thế Nhị Nương lúc này.

Cố Hàn Uyên thu hết phản ứng của chúng nữ vào mắt, trong ánh mắt nhất thời hiện lên một tia ý vị sâu xa.

Nét mặt lại đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên trầm ngâm một lát, nhíu mày khẽ thở dài: Các ngươi thật sự đã cho ta một bài toán khó.

Bây giờ ta đã thành thủ lĩnh của Hồng Hài Tử, ngược lại không tiện bao che cho Nhị Nương.

Đúng là ở chức vụ nào thì lo việc đó, lập trường khác nhau, quyết định tự nhiên cũng khác nhau.

Cố Hàn Uyên cho dù đột nhiên thay đổi ý định muốn xử lý theo lẽ công bằng, cũng không có gì đáng trách.

Nhị Nương tự nhiên là vô điều kiện ủng hộ Cố Hàn Uyên.

Thấy Cố Hàn Uyên có ý định xử lý theo lẽ công bằng, sắc mặt nàng nhất thời nghiêm túc lại.

Bầu không khí kiều mị, ý tứ câu dẫn cũng theo đó mà tan biến.

Nhị Nương nghiêm túc nói: Công tử muốn trừng phạt thế nào, Nhị Nương không một lời oán hận.

Nàng không muốn làm khó Cố Hàn Uyên.

Chương 1652

Nàng thậm chí còn hy vọng Cố Hàn Uyên có thể nghiêm khắc hơn một chút.

Như vậy mới có thể xây dựng uy tín trong tổ chức.

Tuy rằng các nữ tử ở đây đều có quan hệ không cạn với Cố Hàn Uyên, uy tín có cũng được không có cũng được.

Quả nhiên, Cố Hàn Uyên đột nhiên đổi giọng, ý vị sâu xa cười nói: Mức hình phạt mà Tam Nương đưa ra lúc trước là thích hợp, nhưng mà roi da thì không cần thiết.

Hắn ra lệnh cho Nhị Nương đang nằm rạp trên đất: Nhị Nương, xoay người lại đây.

Nhị Nương nghe vậy ngoan ngoãn tuân lệnh.

Bất quá ngay khoảnh khắc nàng xoay người lại, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia linh quang, lĩnh ngộ được ý của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nàng cúi đầu thật thấp, đồng thời cũng nhô mông lên thật cao.

Chúng nữ thấy vậy nhất thời ngẩn ra, gương mặt xinh đẹp phủ đầy một tầng đỏ ửng.

Sau một khắc, một tiếng giòn giã vang lên.

Bốp.

Sóng gợn cuồn cuộn.

Nhị Nương gắt gao mím chặt môi, mới không để lộ ra âm thanh mất mặt nào.

Bất quá xem trạng thái này, chỉ sợ cũng không nhịn được bao lâu.

Công Tôn Lan trợn trắng mắt liên tục.

Nàng đột nhiên có chút hối hận khi giao Hồng Hài Tử cho Cố Hàn Uyên.

Không hiểu sao lại có dự cảm tổ chức sau này sẽ biến thành nơi để Cố Hàn Uyên tụ tập. chơi bời.

Chưởng pháp mà Cố Hàn Uyên nắm giữ không nhiều, nhưng mỗi loại đều cao cấp.

Đặc biệt là Bài Vân Chưởng càng chú trọng cương nhu hòa hợp, hư thực tương hợp.

Nhìn như động tĩnh rất lớn, trên thực tế đều là kình lực khéo léo.

Mỗi một chưởng đều không phải đánh vào da thịt, mà là đánh vào tận tâm can.

Trong chốc lát, tiếng vỗ tay biến thành tiếng sóng biển.

Mà các nữ nhân có mặt ở đây, ai nấy đều cảm thấy mình sắp đứng không vững.

Mặt cười đỏ bừng, tinh thần không thuộc về mình.

Viên Kim Hạ thì sớm đã che mắt lại, một bộ dáng không đành lòng nhìn thẳng.

Bất quá kẽ hở giữa các ngón tay lại đang chứng minh nàng thực ra rất có hứng thú.

Không biết qua bao lâu.

Thu hồi bàn tay, Cố Hàn Uyên ôm lấy Nhị Nương gần như đã mềm nhũn như một vũng bùn.

Hắn cố ý ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhẹ cười nói: Hình phạt của Nhị Nương đã kết thúc, không ngờ lại tốn nhiều thời gian như vậy, trời cũng đã tối rồi.

Không biết vị thủ lĩnh này có thể ở lại đây một đêm không.

Lời vừa nói ra, liên tiếp những cái lườm nguýt ném về phía Cố Hàn Uyên.

Công Tôn Lan càng tức giận nói: Ngươi đã tự xưng là thủ lĩnh, chúng ta còn có thể ngăn cản ngươi sao.

Lời thì nói vậy, nhưng gương mặt nàng cũng đã đỏ bừng, đôi mắt đẹp long lanh ánh nước nhìn đi nơi khác.

Hiển nhiên nàng cũng đã đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đúng như Công Tôn Lan đã đoán, chỉ thấy Cố Hàn Uyên mỉm cười vi diệu nói: Ngày đầu tiên nhậm chức thủ lĩnh, không bằng để chúng ta Hồng Hài Tử tổ chức một buổi bồi đắp tình cảm thì thế nào.

Coi như là để làm sâu sắc thêm tình cảm.

Chúng nữ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không hẹn mà cùng đi theo Cố Hàn Uyên đang ôm Nhị Nương vào phòng.

Chỉ có Viên Kim Hạ một mình có chút ngơ ngác đứng sững tại chỗ.

Chờ đã, ta hình như không phải là người của Hồng Hài Tử, có nên đi theo không nhỉ.

Không đợi Viên Kim Hạ nghĩ thông, động tĩnh loáng thoáng truyền ra từ trong phòng lại nhất thời làm nàng sợ hết hồn.

Âm thanh này là.

Công Tôn tỷ tỷ.

Ánh mắt Viên Kim Hạ lộ ra vẻ khó tin.

Dù sao trong mắt nàng, Công Tôn Lan luôn cao quý ưu nhã, tự tin phóng khoáng.

Kết quả bây giờ lại.

Viên Kim Hạ suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra phải hình dung như thế nào.

Chỉ có thể hoảng hốt ngây người trong sân, nghe ma âm rót vào tai, tiến thoái lưỡng nan.

Ngày thứ hai.

Trải qua một đêm vui vẻ, Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng đi ra sân, thấy Viên Kim Hạ chỉ ngây ngốc ngồi ở đó, không khỏi buồn cười nói: Nay Hạ, tối qua ngươi cứ ngồi như vậy cả đêm à.

Ai nha.

Viên Kim Hạ bị tiếng nói đột ngột của Cố Hàn Uyên làm giật mình.

Bởi vì ngồi quá lâu, lúc đột ngột đứng dậy, chân tê dại, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Cũng may Cố Hàn Uyên kịp thời tiến lên đỡ lấy nàng, cau mày nói: Sao vẫn cứ hấp tấp như vậy.

Viên Kim Hạ nghe vậy mặt đỏ bừng.

Vừa muốn nói lời cảm ơn, nhưng khi nhìn thấy mặt Cố Hàn Uyên, nàng chợt giật mình, một khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đỏ ửng lên.

Nàng vội thoát khỏi tay Cố Hàn Uyên, lùi lại mấy bước, kéo dài khoảng cách.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, cười như không cười nói: Ngươi đang sợ ta à.

Ai sợ ngươi chứ.

Viên Kim Hạ vô thức phản bác một câu.

Bất quá đối mặt với ánh mắt cười như không cười kia, nàng rất nhanh lại thua trận, chột dạ quay đi chỗ khác.

Viên Kim Hạ quả thật có chút hoảng sợ.

Đêm qua lúc đầu thấy Cố Hàn Uyên mang chúng nữ Hồng Hài Tử vào phòng, nàng còn có chút u oán mở tiệc mà không gọi ta.

Thế nhưng rất nhanh ý nghĩ này của nàng đã thay đổi.

Biến thành may mà không gọi ta.

Những động tĩnh thiên lôi địa hỏa kia thì thôi, dù sao cũng là chuyện trong dự liệu.

Viên Kim Hạ ngoài việc mặt nóng ran ra, cũng không cảm thấy có gì ghê gớm.

Ở trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng đã biết Cố Hàn Uyên là người như thế nào.

Chỉ có thể nói danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên quả là danh bất hư truyền.

Cho nên nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý cho chuyện này.

Bằng không cũng sẽ không tiếp tục thích Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, Viên Kim Hạ lúc đó ngoài việc mặt đỏ tai hồng, ngược lại còn có nhiều phần hiếu kỳ hơn.

Bất quá ngay khi nàng đang suy nghĩ có nên mượn cớ lẻn vào không, động tĩnh lại truyền ra từ trong phòng khiến nàng sợ hãi.

Đại tỷ ngươi ngon miệng thật.

Người tiếp theo là ai.

Cố đại ca ngươi làm như vậy, eo của Tứ tỷ sẽ không gãy chứ.

Vũ đạo của Tình Nhi rất tốt, chuyện này đối với nàng không thành vấn đề.

Ngũ tỷ ngươi vểnh cao như vậy, không thấy xấu hổ sao.

Như vậy có thể cảm nhận công tử tốt hơn.

Bát muội ngươi còn dám nói à.

Ở đây hăng say nhất chính là ngươi đấy.

Sao lại trách ta.

Ta chắc chắn là người nhịn lâu nhất rồi.

Không xong rồi, Tam Nương ngất rồi.

Có ai thay thế không.

Vẫn là Nhị Nương lợi hại.

Bất quá lúc trước bị phạt nhiều như vậy, sợ rằng thân thể cũng không chịu đựng được bao lâu đâu nhỉ.

Tấm ga giường này không dùng được nữa rồi.

Thôi được, nhớ cắt phần của mình ra, đừng để lẫn lộn.

Thứ này đối với nữ nhi chúng ta rất quan trọng.

Mọi cuộc đối thoại như vậy xuyên qua cửa sổ, không ngừng truyền vào tai Viên Kim Hạ đang nghe lén bên ngoài.

Sau đó nàng liền sợ hãi.

Chương 1653

Ngượng ngùng lui về trong sân, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt mà ngẩn người.

Cứ thế hoảng hốt qua một đêm.

Lúc này nhìn thấy mặt Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi nghĩ đến công tích vĩ đại của hắn, từ đó cảm thấy sợ hãi cũng không có gì lạ.

Viên Kim Hạ một bộ dáng không biết làm sao, lắp bắp không nói nên lời.

Không biết cái gân nào đột nhiên bị chập, nàng yếu ớt hỏi: Công Tôn tỷ tỷ các nàng không sao chứ.

Lời vừa ra khỏi miệng, Viên Kim Hạ liền hối hận.

Lúng túng đến mức suýt nữa thì đào lỗ chui xuống.

Cũng may Cố Hàn Uyên không nhân cơ hội trêu chọc nàng.

Chỉ nhẹ cười nói: Không có gì đáng ngại, bất quá chắc phải ngủ đến trưa mới có thể tỉnh.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là kẻ lạt thủ tồi hoa.

Trong số các nàng, ngoại trừ Nhị Nương ra, không phải thiếu nữ thì cũng là thiếu nữ lớn tuổi.

Ít nhiều cũng nên thông cảm một chút.

Gây ra kết cục này chỉ có thể trách các nàng tự mình không biết tiết chế.

Bất quá nghĩ đến việc các nàng trước đó đã phải nhẫn nhịn khổ cực, cũng có thể hiểu được.

Chỉ là đã dọa sợ một Viên Kim Hạ vẫn còn tương đối đơn thuần đối với chuyện nam nữ.

Nhìn Viên Kim Hạ xấu hổ đến không biết làm sao, Cố Hàn Uyên không làm khó nàng nhiều, miễn cho sau này nàng sinh lòng kháng cự thì không hay.

Vì vậy Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Kỳ thực tối qua cho dù ngươi có theo vào, cũng sẽ bị ta đuổi ra ngoài.

Viên Kim Hạ nghe vậy vẻ mặt mộng mị.

Không hiểu hỏi: Hả.

Vì sao.

Viên Kim Hạ lúc này quả nhiên đã không còn xấu hổ như trước, chỉ còn lại sự khó chịu.

Mình sợ hãi là một chuyện, nhưng bị Cố Hàn Uyên cự tuyệt lại là một chuyện khác.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ đã bị kích phát ra vài phần tâm lý phản nghịch, buồn cười nói: Ngươi còn quá nhỏ.

Đây coi là lý do gì.

Viên Kim Hạ hiển nhiên không phục với lý do của Cố Hàn Uyên.

Còn cố ý ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: Ta trông nhỏ chỗ nào.

Công Tôn tỷ tỷ còn kém xa ta Trong mắt nàng, trong Hồng Hài Tử ngoại trừ Nhị Nương đã chín muồi ra, đều không phải là đối thủ của nàng.

Cố Hàn Uyên đưa tay khẽ gõ lên trán Viên Kim Hạ, tức giận nói: Ta không phải nói cái này, là tuổi của ngươi còn quá nhỏ.

Lúc này cách dòng thời gian trong kịch bản còn rất sớm.

Nam chính Lục Dịch còn chưa nổi bật, huống chi là Viên Kim Hạ.

Nếu như không có Cố Hàn Uyên xen vào, theo sự phát triển bình thường, đến khi kịch bản bắt đầu ít nhất còn phải một hai năm nữa.

Cũng tức là Viên Kim Hạ vẫn chỉ là một thiếu nữ tuổi mười sáu, chỉ là vóc người phát triển tốt hơn so với các thiếu nữ bình thường mà thôi.

Cố Hàn Uyên cũng không cần vội vã lấy đi thân thể của nàng.

Viên Kim Hạ đối với điều này hiển nhiên là không phục, tức giận nói: Ta không nhỏ.

Cập kê rồi là có thể lấy chồng.

Chuyện khác tạm thời không bàn, tâm tính có chút sợ hãi ban đầu của Viên Kim Hạ ngược lại đã được điều chỉnh trở lại.

Cố Hàn Uyên thấy mục đích đã đạt được, giả vờ trêu ghẹo: Sao.

Vội vã muốn gả cho ta à.

Ai muốn gả cho ngươi.

Viên Kim Hạ mặt cười đỏ bừng, vô thức phủ nhận.

Thiếu nữ quá mức thuần khiết hiển nhiên vẫn chưa thể thẳng thắn được.

Ta chỉ là chỉ là Viên Kim Hạ chỉ là nửa ngày, cũng không nói ra được vế sau.

Cố Hàn Uyên thấy thế, cười như không cười nói: Chỉ là muốn nếm thử tư vị của nam nhân.

Cách nói này hiển nhiên sẽ chọc cho Viên Kim Hạ xấu hổ trừng mắt.

Bất quá Viên Kim Hạ lúc này ít nhiều vẫn có chút chột dạ, dù sao nàng cũng không phải thật sự không có hứng thú.

Nhưng mà, ngay khi Viên Kim Hạ đang nghĩ xem nên biện giải cho mình thế nào, khuôn mặt có chút bụ bẫm êm dịu của nàng đột nhiên bị Cố Hàn Uyên nâng lên.

Sau một khắc, sự ấm áp mà nàng mong đợi đã lâu lại một lần nữa rơi xuống bờ môi nàng.

Một lúc lâu sau.

Cố Hàn Uyên nhìn Viên Kim Hạ mềm nhũn trong ngực mình, đôi mắt đẹp mê ly, nhẹ cười nói: Tư vị ở mức độ này thì lúc nào cũng có thể cho ngươi.

Viên Kim Hạ nghe vậy thoáng hoàn hồn, không tự chủ được mấp máy đôi môi đã trở nên đỏ tươi, thủy nhuận.

Viên Kim Hạ trầm mặc không nói một lời, trông giống như đang hồi vị lại cảm giác vừa rồi.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại nhìn thấu tâm tư thật sự của nàng.

Hắn khẽ thở dài: Sợ ta chỉ là nhất thời hứng khởi, sau này sẽ không cần ngươi nữa.

Tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, Viên Kim Hạ đột nhiên trợn to đôi mắt đẹp.

Bởi vì nàng bị Cố Hàn Uyên nói trúng tâm tư của mình.

Cũng chính vì đã bị nhìn thấu, Viên Kim Hạ cũng không còn tâm tư che giấu nữa.

Dù sao tính cách của nàng cũng không phải là người có thể giấu được tâm sự.

Viên Kim Hạ tựa vào lòng Cố Hàn Uyên, ỉu xìu kể ra những phiền não của mình.

Nàng thực sự sợ hãi Cố Hàn Uyên chỉ là nhất thời hứng khởi.

Dù sao nàng tự thấy mình chẳng phải mỹ nhân gì, lại còn tùy tiện cẩu thả như con trai, thiếu đi vẻ nữ tính.

Nhờ có Cố Hàn Uyên yêu thích, nàng mới có chút tự tin về dung mạo của mình.

Coi như không liên quan đến xinh đẹp, nhưng ưa nhìn động lòng người thì vẫn có đó chứ.

Mấu chốt nằm ở khí chất.

Bất luận là so với các nữ tử trong Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, hay là so với nhóm nữ tử Hồng Hài Tử, nàng đều tỏ ra rất thiếu khí chất.

Thật sự rất khó tưởng tượng Cố Hàn Uyên rốt cuộc thích mình ở điểm nào.

Trùng hợp mấy ngày nay trên đường tra án về nhà, nàng lại bị dưỡng mẫu thuyết giáo.

Lần này ngược lại không phải thúc giục đi xem mắt, mà là muốn nàng khi qua lại với người khác phải cẩn thận một chút.

Đặc biệt là chú ý đừng để bị mấy công tử con nhà quan to quý tộc trong kinh thành lừa gạt.

Cẩn thận sau khi chơi chán rồi sẽ bị vứt bỏ.

Việc này quả thực có phần là lỗi của Cố Hàn Uyên.

Sự tình phải nói từ Nghiêm Thế Phiên.

Lúc Cố Hàn Uyên cứu Lâm Lăng không chỉ chọc mù mắt trái của Nghiêm Thế Phiên, mà còn chặt đứt thận kinh của hắn.

Bây giờ Nghiêm Thế Phiên ở kinh thành được thần y trị liệu xong, vết thương mắt trái đã được khống chế, không vì viêm nhiễm mà c·hết, đồng thời hồi phục cũng không tệ lắm.

Bởi vì mất một con mắt, Nghiêm Thế Phiên lửa giận ngút trời tự nhiên muốn xả hỏa.

Sau đó chuyện vui mắt đã đến.

Nghiêm Thế Phiên có vô số cơ thiếp phát hiện mình không cứng lên nổi.

Điều này khiến hắn sợ hãi, vội vàng đi tìm thần y xem bệnh.

Sau đó nhận được một kết quả khiến hắn suy sụp.

Thận kinh bị tổn thương, không thể hành sự.

Loại thương thế này, thần y bình thường căn bản không giải quyết được.

Dù sao muốn chữa khỏi vết thương thận kinh bị tổn thương thì phải nối lại kinh mạch.

Đây là vấn đề mà ngay cả sư phụ của Diêm Vương Địch Tiết Mộ Hoa là Tô Tinh Hà cũng không giải quyết được.

Thi Đấu Thần Nông và Thi Đấu Biển Thước của Hộ Long Sơn Trang cũng đành bó tay.

Chương 1654

So với y thuật, một vài thần công đặc thù ngược lại còn có vẻ khả thi hơn.

Ví dụ như La Ma nội công.

Đương nhiên, Nghiêm Thế Phiên vẫn chưa biết điều này.

Chỉ có thể một bên điên cuồng tìm kiếm thần y lợi hại hơn, một bên chỉ có thể trước tiên đuổi hết đám cơ thiếp trong phủ đi.

Tránh cho những cơ thiếp đó lúc làm hắn vui lòng như thường lệ lại phát hiện ra bí mật của hắn.

Chuyện liên quan đến tôn nghiêm đàn ông, không cho phép Nghiêm Thế Phiên qua loa.

Mà chất lượng cơ thiếp của Nghiêm Thế Phiên tuy tốt xấu lẫn lộn, nhưng về số lượng còn nhiều hơn cả Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên đây là trong trường hợp không tính đến đám quân dự bị như cung nữ Linh Thứu Cung.

Nói chung, Nghiêm Thế Phiên một lần đuổi đi một lượng lớn cơ thiếp, gây ra sóng gió không nhỏ.

Đồng thời để cho đẹp mặt một chút, hắn tuyên bố rằng mình đã chơi chán, nên muốn đổi một lứa mới.

Sau đó tin tức này tự nhiên cũng truyền đến tai dưỡng mẫu của Viên Kim Hạ.

Kinh thành phồn hoa, cám dỗ đầy đất.

Viên mẫu lo lắng Viên Kim Hạ chưa từng trải sự đời bị mấy gã công tử thế gia vẻ ngoài bảnh bao lừa gạt cũng là chuyện thường tình.

Đặc biệt Viên mẫu còn nhắc tới vấn đề môn đăng hộ đối, dùng điều này để thuyết phục Viên Kim Hạ nên tránh xa mấy công tử thế gia đó.

Mà môn hộ đường đường chính chính của Cố Hàn Uyên thật ra cũng chỉ là một đệ tử đời thứ ba của Võ Đang mà thôi.

Địa vị ngày hôm nay đều do một tay hắn đánh chiếm được.

Viên Kim Hạ vốn không quá để ý đến vấn đề môn hộ giữa mình và Cố Hàn Uyên.

Cho đến khi Công Tôn Lan đem Hồng Hài Tử phó thác cho Cố Hàn Uyên.

Trong mắt Viên Kim Hạ, điều này giống như là mang theo của hồi môn vậy.

Nhìn lại chính mình, cô độc một thân.

Trong túi tuy có thêm không ít tiền, nhưng đó đều là Cố Hàn Uyên cho.

Thế là Viên Kim Hạ, người thực tế rất có lòng tự trọng, đã bị trầm cảm.

Nàng có thể chấp nhận mình không phải là người duy nhất của Cố Hàn Uyên, nhưng lại không muốn mình chỉ là một kẻ ngoài lề.

Mà bám vào đoàn đội Hồng Hài Tử cũng là một cách.

Dù sao nhiều người sức mạnh lớn, cũng có khả năng thu hút ánh mắt của Cố Hàn Uyên hơn.

Hơn nữa nhiều người như vậy, Cố Hàn Uyên dù có chơi chán muốn vứt bỏ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên tối qua Viên Kim Hạ vốn muốn đi theo, chỉ là cuối cùng lại sợ hãi mà thôi.

Cố Hàn Uyên nghe xong lời kể của Viên Kim Hạ, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Phiền não vốn nên xuất hiện ở giai đoạn sau của kịch tình của Viên Kim Hạ ngược lại vì hắn mà đến sớm hơn.

Nói cho cùng vẫn là do tự ti gây họa.

Cố Hàn Uyên cười như không cười, nhẹ giọng nói: Lo lắng ta chơi chán rồi vứt bỏ nàng.

Viên Kim Hạ có chút mặt đỏ.

Mặc dù là chính mình thổ lộ, nhưng loại tâm sự con gái này bị Cố Hàn Uyên nói ra trước mặt, vẫn không tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Không đợi Viên Kim Hạ nghĩ ra lý do thoái thác thích hợp, bên tai lại vang lên giọng nói từ tính mang theo chút ý vị mê hoặc của Cố Hàn Uyên, thậm chí làm nàng không khỏi giật mình.

Nhưng so với nội dung trong lời nói của Cố Hàn Uyên, điều này chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Nhưng ta còn chưa chơi chán mà.

Ngoan, cởi vạt áo ra, để ta thử chơi cho chán một lần.

Viên Kim Hạ nghe vậy có chút ngây người.

Nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt càng là một mảnh dại ra.

Gương mặt tuấn mỹ vô song như thế, sao lại có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy.

Nhưng mà thân thể nàng lại thành thật hơn trong tưởng tượng của nàng.

Vô ý thức liền giơ tay lên cởi nút cài trên vạt áo.

Chỉ chốc lát sau, hai con thỏ trắng mắt đỏ liền nhảy ra.

Cố Hàn Uyên nén lại ý định huýt sáo một cách trêu chọc, nhẹ nhàng an ủi tâm tình bất an của Viên Kim Hạ.

Với thủ đoạn của Cố Hàn Uyên, không nói là diệu thủ hồi xuân thì cũng là thuốc đến bệnh trừ.

Trong chốc lát, tâm tình u uất của Viên Kim Hạ đã không còn tăm hơi.

Thay vào đó là sự xấu hổ không biết làm sao, cùng với trái tim thiếu nữ đập rộn ràng nhưng lại vô cùng an tâm.

Ý nghĩ vốn muốn oán trách vài câu, chỉ trích sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên cũng bất tri bất giác tiêu tan.

Không biết qua bao lâu, Viên Kim Hạ đột nhiên trợn to đôi mắt đẹp, che đôi môi kiều diễm ướt át mà run rẩy.

Hồi lâu sau, nàng mới dùng một bộ dáng vẻ khó tin hỏi: Vừa. vừa rồi đó là cái gì.

Cố Hàn Uyên không giải thích.

Chuyện như vậy vẫn nên để thiếu nữ thuần khiết tự mình từ từ lĩnh hội mới càng có ý tứ.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói: Bây giờ còn sợ ta sẽ chơi chán sao.

Viên Kim Hạ nghe vậy vô thức lắc mạnh đầu.

So với lần trêu chọc nho nhỏ trước đó, lần này Cố Hàn Uyên rõ ràng nghiêm túc hơn rất nhiều.

Kết quả là nàng cảm nhận được rõ ràng sự hứng thú của Cố Hàn Uyên đối với nàng nồng đậm đến mức nào.

Nhiệt độ nóng hổi đang đâm vào sau lưng nàng cũng chứng minh điều này.

Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên có một xung động mãnh liệt muốn báo đáp Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp long lanh của Viên Kim Hạ, đã nhận ra tâm tư của nàng.

Hắn khẽ cười một tiếng đầy ý vị.

Sau đó dẫn dắt Viên Kim Hạ quỳ xuống.

Cố Hàn Uyên thấy gương mặt khiếp sợ và không biết làm sao của Viên Kim Hạ, ý vị thâm trường khuyên nhủ: Tiết Băng các nàng trước đây cũng làm như vậy.

Chắc hẳn ngươi cũng tò mò lúc ở Bút Hà Am, Giang Khinh Hà đã làm gì rồi chứ.

Lời khuyên như vậy, ngoài ý muốn lại có tác dụng.

Nàng muốn chứng minh mình đã không còn nhỏ.

Vì vậy Viên Kim Hạ chỉ hơi do dự một chút, liền ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Cố Hàn Uyên vui mừng khẽ vuốt ve mái tóc của Viên Kim Hạ, thong thả nói: Còn như môn hộ.

Môn hộ của quận chúa đủ cao chứ.

Chẳng phải vẫn phải làm thiếp cho ta sao.

Có thể cao quý hơn ngươi bây giờ bao nhiêu.

Viên Kim Hạ nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên, tuy vẫn có chút không nắm được trọng điểm, nhưng càng lúc càng ra sức chăm chú.

Được trấn an đầy đủ, tâm tình Viên Kim Hạ tốt lên rất nhiều, không còn lo lắng về khả năng Cố Hàn Uyên sẽ chơi chán nữa.

Nhưng trong lòng nàng lại thêm mấy phần oán giận của thiếu nữ.

Đây chính là cảm giác của Tiết tỷ tỷ các nàng trước kia sao.

Có chút hối hận đêm qua không đi theo vào.

Viên Kim Hạ mím đôi môi anh đào, cảm nhận được luồng khí tức còn sót lại khiến người ta run rẩy, cuối cùng cũng hiểu được cảm thụ của Tiết Băng các nàng trước đây.

Chương 1655

Sau khi hầu hạ Cố Hàn Uyên, thân thể dường như đã mở ra một công tắc nào đó.

Sẽ không tự chủ được mà muốn nhiều hơn, sẽ có một loại xung động muốn đem chính mình hòa tan vào trong thân thể đối phương.

Nếu như lúc đầu nghe Cố Hàn Uyên nói nàng còn quá nhỏ, còn có mấy phần đạo lý.

Nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy mình đã lớn rồi.

Dù sao ngay cả mùi vị đàn ông cũng đã nếm qua, không phải sao.

Điều khiến nàng rối rắm là sau này nên tìm cớ gì đây.

Cũng không thể cứ trà trộn trong đám Hồng Hài Tử này chờ thời cơ được.

Càng nghĩ càng thấy phiền não, Viên Kim Hạ rất mất hình tượng mà vò đầu, u oán lẩm bẩm: Cố đại ca quả nhiên là tên khốn, chỉ biết trêu người, không biết dập lửa.

Viên Kim Hạ oán trách một câu, lén lút nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Muốn biết Cố Hàn Uyên nghe được lời oán trách của nàng sẽ có phản ứng như thế nào.

Có thể thẳng thắn thỏa mãn ý nghĩ của nàng không.

Nhưng Viên Kim Hạ lại đột nhiên giật mình, đôi mắt đẹp lóe lên vài phần hiếu kỳ.

Trong lòng không hiểu sao lóe lên một ý nghĩ: Nguyên lai Cố đại ca có nhiều kiếm như vậy sao.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đã không để ý đến ánh mắt oán giận của

Viên Kim Hạ, cũng không để ý đến lời oán trách của nàng, lúc này đang nhíu mày nhìn sáu thanh trường kiếm mỗi thanh một vẻ trước mắt.

Tuyệt Vân, Tuệ Thực, Phi Sân, Trường Mục, Hoàng Diệt, Đại Củ.

Chính là sáu thanh kiếm trong Long Uyên Thất Hung Kiếm.

Mưu đoạt Tây Hạ được Tuyệt Vân kiếm, g·iết c·hết Vô Tưởng được Phi Sân kiếm, công lược Ôn Thanh Thanh được Hoàng Diệt kiếm, công lược Chu Diệu Huyền được Trường Mục kiếm, công lược Tằng Tĩnh được Đại Củ kiếm, và đêm qua công lược Tiết Băng lấy được Tuệ Thực kiếm.

Ngoại trừ Tuyệt Vân kiếm và Phi Sân kiếm không phải do công lược nữ chính mà có, bốn thanh còn lại đều là như vậy.

Cố Hàn Uyên hoạt động ở kinh thành một thời gian không ngắn, nhưng nữ nhân vật chính thực sự bị công lược hoàn toàn cũng không nhiều, vì vậy phần thưởng đánh giá series nhận được cũng ít.

Thứ nhất là phán định của hệ thống rất nghiêm ngặt, trong kịch tình có thể được gọi là nữ chính đa số thời điểm chỉ có một người.

Các nữ phụ còn lại dù nhan sắc không thua, đất diễn không ít, cũng không thể được phán định là nữ nhân vật chính.

Ví dụ như Cơ Dao Hoa và Trần An An, chính là ví dụ điển hình.

Nữ nhân vật chính trong kịch tình của các nàng một người là Vô Tình, một người là Liễu Nhược Hinh.

Cả hai nữ nhân đều chưa được công lược hoàn toàn.

Theo kinh nghiệm phán đoán của Cố Hàn Uyên, hoặc là chiếm được thân thể của các nàng, hoặc là giải quyết chấp niệm của các nàng.

Vô Tình là muốn vì Thịnh gia sửa lại án oan, Liễu Nhược Hinh là muốn tìm lại ký ức đã mất, báo thù diệt môn.

Nhưng lại vì có chút coi trọng năng lực và tiềm lực của hai nàng, so với việc chiếm được thân thể của các nàng, Cố Hàn Uyên đã tốn nhiều tinh lực hơn để bồi dưỡng các nàng trưởng thành, cho nên tiến độ công lược liền tạm thời dừng lại.

Hệ thống đối với Cố Hàn Uyên bây giờ mà nói, cảm giác tồn tại ngày càng thấp, nhưng không có nghĩa là Cố Hàn Uyên nghiên cứu hệ thống ít đi.

Cố Hàn Uyên mơ hồ nhận thấy được ngoại trừ việc chủ động đổi công pháp hoặc vật phẩm, những thứ hệ thống cấp cho vì các lý do khác nhau đều có một quy luật nào đó, chứ không phải đơn thuần là tăng cường thực lực của hắn.

Ví dụ như trước đây đã từng cho ra mấy viên Long Tinh thạch hoàn toàn vô dụng đối với Cố Hàn Uyên lúc đó.

Mãi đến khi Ma Kiếm giải phong, Hồng Quỳ hiện thân, Long Tinh thạch mới thực sự phát huy tác dụng.

Long Uyên Thất Hung Kiếm cũng là như vậy.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói, cường độ của Long Uyên Thất Hung Kiếm chưa chắc đã bằng Trảm Long Kiếm, nhưng trên đó lại ẩn chứa một lượng lớn lệ khí và hung sát chi khí.

Để tránh bị ảnh hưởng tâm tình, Cố Hàn Uyên chỉ có thể đem chúng nhét vào Hàn Nguyệt Kiếm Hạp để ôn dưỡng.

Cố Hàn Uyên vốn không vội vàng thu thập Long Uyên Thất Hung Kiếm, nhưng từ khi g·iết c·hết Vô Tưởng, đồng thời công lược hoàn toàn Tằng Tĩnh, trong một ngày thu được Phi Sân kiếm và Đại Củ kiếm, hai thanh Hung Kiếm, Cố Hàn Uyên đã mơ hồ nhận ra có điều không đúng.

Đồng thời sau đó công lược hoàn toàn Chu Diệu Huyền nhận được Trường Mục kiếm cũng đã chứng thực suy nghĩ của hắn.

Hệ thống hy vọng hắn mau chóng thu thập đủ Long Uyên Thất Hung Kiếm.

Nhưng Cố Hàn Uyên trong cõi u minh có một loại dự cảm, rằng mình chắc chắn sẽ không lấy được Phần Tịch kiếm trong Long Uyên Thất Hung Kiếm.

Dù sao Phần Tịch kiếm là thanh Hung Kiếm đặc biệt nhất.

Trong kịch tình, Phần Tịch kiếm là do công tượng Long Uyên dùng Huyết Đồ Trận lấy bốn phách trong mệnh hồn của Thái tử Trường Cầm tạo thành, từ ngày sinh ra đã sở hữu sát khí hủy thiên diệt địa, có thể nuốt chửng tâm trí của người cầm kiếm, khiến họ rơi vào cảnh g·iết chóc không bao giờ kết thúc.

Trong kịch tình, kiếm linh của Phần Tịch kiếm từ khi hồn phách bị tách ra vẫn chưa thực sự tỉnh lại.

Trước bị Nữ Oa phong ấn ngàn năm, sau trở thành bội kiếm tùy thân của nhân vật chính.

Lai lịch phi phàm như vậy, Phần Tịch kiếm thậm chí còn xuyên suốt toàn bộ kịch tình.

Cố Hàn Uyên không cảm thấy mình có thể dễ dàng có được nó.

Chuyện sau này cũng đã chứng minh điều đó.

Sau khi g·iết c·hết Quỳ Hoa Lão Tổ, hệ thống đã cho Cố Hàn Uyên Huyết Đồ Trận.

Đáp án đã rất rõ ràng.

Hệ thống hy vọng Cố Hàn Uyên tự mình rèn đúc Phần Tịch kiếm.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Hàn Uyên đột nhiên muốn thu thập thần binh, đồng thời để mắt đến Cát Lộc Đao.

Nguyên liệu đúc kiếm hợp cách cũng không dễ thu thập.

Trực tiếp lấy thần binh có sẵn nấu chảy, mới càng tiết kiệm thời gian và công sức.

Cho nên Cố Hàn Uyên đã không nhận Bích Huyết Chiếu Đan Thanh mà Yêu Nguyệt đưa.

Dù sao Cố Hàn Uyên thu thập thần binh là để nấu chảy.

Bích Huyết Chiếu Đan Thanh là một trong những tín vật của Chưởng môn Di Hoa Cung, đem đi nấu chảy thật sự không cần thiết, cũng dễ khiến Yêu Nguyệt sinh lòng bất mãn.

Sau đó đêm qua sau khi chiếm được Tiết Băng, hệ thống lại cho ra thanh Hung Kiếm cuối cùng Tuệ Thực, hiển nhiên đây là đang thúc giục Cố Hàn Uyên mau chóng chế tạo ra Phần Tịch kiếm.

Tuy Cố Hàn Uyên cũng không biết sau khi thu thập đủ Long Uyên Thất Hung Kiếm sẽ có hậu quả như thế nào, thậm chí tốt xấu khó lường.

Nhưng Cố Hàn Uyên vẫn quyết định chế tạo Phần Tịch kiếm ra.

Dù sao trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Đúng lúc này, bên tai Cố Hàn Uyên vang lên một tiếng kinh hô.

Ngươi tại sao lại có sáu thanh Long Uyên Thất Hung Kiếm này.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi giật mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hồng Quỳ không biết từ lúc nào đã hiện thân ở một bên, đang trợn to đôi mắt đẹp, vẻ mặt khó tin.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, nhàn nhạt nói: Cơ duyên xảo hợp mà có được, sao vậy.

Hồng Quỳ nghe vậy rốt cuộc hoàn hồn lại, nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt đột nhiên thêm mấy phần phức tạp.

Trán hơi cúi xuống, dường như không muốn để Cố Hàn Uyên nhìn thấy ánh mắt phức tạp của nàng lúc này.

Ngữ khí của Hồng Quỳ có chút phiêu hốt dặn dò: Long Uyên Thất Hung Kiếm đều là kiếm bất tường, là hung lệ kiếm, nếu không phải cần thiết, đừng sử dụng chúng.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cảm thấy buồn cười, trêu nói: Còn có thể hung lệ hơn Ma Kiếm sao.

Hồng Quỳ nghe vậy cứng họng.

Thật có lý, không cách nào phản bác.

Cố Hàn Uyên có thể sử dụng Ma Kiếm, một là vì hệ thống, hai là có Kiếm Linh gánh chịu phần lớn Hung Lệ Chi Khí.

Bằng không trước đây Cố Hàn Uyên khi lần đầu tiên tiếp xúc với Ma Kiếm đã bị ăn mòn thần trí, biến thành kiếm nô chỉ biết g·iết chóc.

Có thể làm ký chủ của Ma Kiếm, không một ai là nhân vật đơn giản.

Hồng Quỳ tức giận nói: Tóm lại, ngươi tự chú ý đi.

Dứt lời, thân hình tiêu tán.

Lại trực tiếp trốn về trong Ma Kiếm.

Cố Hàn Uyên không biết là, sau khi Hồng Quỳ trốn về Ma Kiếm, trong lòng phức tạp khẽ than: Trách không được ngươi có thể làm ký chủ của Ma Kiếm, trách không được Lam Quỳ lại sợ ngươi.

Ta lại nên làm thế nào cho phải.

Hành vi mờ ám của Hồng Quỳ lần này khiến Cố Hàn Uyên không khỏi nhíu mày.

Chương 1656

Hắn đoán Hồng Quỳ nhất định đã biết điều gì đó.

Cố Hàn Uyên không có ý định ép hỏi Hồng Quỳ.

Hắn tin rằng sớm muộn gì Hồng Quỳ cũng sẽ nói cho hắn biết.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên sâu thẳm, thấp giọng lẩm bẩm: Có đôi khi cũng nên tin tưởng người quan tâm mình một chút, đúng không.

Dung Nhi.

Là Hoàng Dung đã dạy Cố Hàn Uyên cách được yêu.

Là Hoàng Dung đã dạy Cố Hàn Uyên trao đi sự tin tưởng, dù chỉ là một chút xíu.

Từ đó đã nhen nhóm một ngọn lửa trong trái tim vốn lạnh lẽo của Cố Hàn Uyên, cũng là từ lúc đó, tác phong của Cố Hàn Uyên mới có sự thay đổi.

Từ màu đen kịt biến thành màu hỗn độn nửa đen nửa trắng như bây giờ.

Trong con ngươi thâm thúy của Cố Hàn Uyên lóe lên một tia tưởng nhớ.

Nhớ Hoàng Dung đã xa cách hơn nửa năm, nhớ nữ nhi trong bụng Hoàng Dung còn mấy tháng nữa sẽ ra đời.

Ở kinh thành dừng lại hơi lâu rồi, cũng đến lúc nên đi một chút.

Ý nghĩ này trong lòng Cố Hàn Uyên càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng trước khi rời kinh thành, vẫn cần phải giải quyết một số việc.

Cố đại ca, vừa rồi đó là ai vậy.

Viên Kim Hạ vừa có chút sợ hãi, lại có chút tò mò hỏi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi giật mình, kinh ngạc hỏi: Nàng nhìn thấy sao.

Viên Kim Hạ lắc đầu nói: Không thấy gì cả, chỉ thấy huynh đang nói chuyện với không khí, giống như đang giao lưu với quỷ hồn vậy.

Cố Hàn Uyên thoáng có chút thất vọng.

Dù sao nếu Viên Kim Hạ thật sự có thể nhìn thấy Hồng Quỳ, điều đó chứng tỏ linh giác của nàng vô cùng nhạy bén.

Thậm chí có thể đảm nhận vai trò linh môi.

Đáng tiếc thể chất như vậy vô cùng hiếm có, cho dù Cố Hàn Uyên có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, đến nay cũng chưa từng gặp qua một người.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, xua đi chút thất vọng đó, khẽ cười giải thích: Đó là Kiếm Linh của ta, tên là Hồng Quỳ.

Người bình thường không nhìn thấy nàng được.

Kỳ thực suy đoán của Viên Kim Hạ cũng khá chuẩn.

Hồng Quỳ tuy là Kiếm Linh, nhưng đúng là quỷ hồn.

Nhưng giải thích Hồng Quỳ là Kiếm Linh dù sao cũng dễ khiến người ta chấp nhận hơn là quỷ hồn.

Quả nhiên, vẻ sợ hãi trong mắt Viên Kim Hạ nhất thời tiêu tan, còn dùng giọng điệu tức giận trêu chọc nói: Hồng Quỳ.

Vừa nghe đã biết là tên con gái rồi.

Hơn nữa khẳng định cũng rất xinh đẹp.

Trình độ phong lưu của Cố đại ca quả thực khiến ta bội phục sát đất.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ còn có thừa sức trêu chọc mình, cười nhạo nói: Bây giờ mới bội phục ta phong lưu, có phải là quá muộn rồi không.

Viên Kim Hạ nghe vậy ngẩn ra, mấp máy môi, thấp giọng nói: Đúng vậy, quá muộn rồi.

Dù sao nàng cũng đã thích Cố Hàn Uyên, còn bị dỗ dành hầu hạ qua.

Dù muốn hối hận cũng đã muộn.

Viên Kim Hạ đang có chút thất thần, bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên cảm nhận được một luồng hơi ấm.

Nguyên lai là Cố Hàn Uyên đã nắm lấy tay nàng.

Lan Nhi các nàng một lát nữa cũng chưa tỉnh lại, cứ đợi ở đây cũng vô nghĩa.

Đi theo ta.

Đi đâu.

Viên Kim Hạ vô thức kinh ngạc hỏi.

Cố Hàn Uyên ôn tồn đáp: Vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc, nàng làm không tệ.

Cho nên thưởng cho nàng một chút.

Viên Kim Hạ nghe vậy không khỏi thấp giọng lẩm bẩm: Ta còn tưởng rằng huynh để ta uống thứ đó chính là phần thưởng.

Nói nói, ngược lại khiến chính mình đỏ bừng mặt.

Viên Kim Hạ vẫn rất hiểu tâm tư của Cố Hàn Uyên.

Dưới tình huống bình thường, Cố Hàn Uyên quả thực thường xuyên coi loại chuyện này như phần thưởng cho nữ nhân của hắn.

Cố Hàn Uyên cố ý giả vờ không nghe rõ, hỏi: Nàng nói gì.

Không có gì.

Không phải nói có phần thưởng sao.

Ở đâu.

Mau đi thôi.

Tỉnh táo lại, Viên Kim Hạ ngượng ngùng thúc giục.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia vi diệu, nhàn nhạt đáp: Đông Xưởng.

Cố Hàn Uyên mang theo Viên Kim Hạ đi tới Đông Xưởng, gây ra động tĩnh cũng không nhỏ.

Từ Đốc chủ Đông Xưởng đương nhiệm Lưu Hỉ trở xuống, các đương đầu đều ra nghênh tiếp.

Lưu Hỉ nhìn thấy Cố Hàn Uyên, gương mặt già nua kia cười tươi như đóa cúc hoa.

Cố công tử đến thăm, quả thực khiến Đông Xưởng chúng ta vẻ vang cho kẻ hèn này a.

Lưu Hỉ không thể không nhiệt tình.

Không nói đâu xa, hiện tại trong các cơ quan đặc vụ lớn, ngoại trừ Đông Xưởng và Thần Hầu Phủ đã gần như giải tán, đều có quan hệ không cạn với Cố Hàn Uyên.

Lục Phiến Môn gần như có thể coi là đất của Cố Hàn Uyên.

Tân nhậm Bộ Thần Cơ Dao Hoa là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Ngay cả cố vấn Quách Cự Hiệp vẫn còn đang dưỡng thương cũng miễn cưỡng được xem là nhạc phụ của Cố Hàn Uyên.

Thật sự không có thế lực nào khác có thể nhúng tay vào.

Tây Xưởng có Liễu Nhược Hinh cũng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên, bây giờ đã là nhân vật số ba danh chính ngôn thuận của Tây Xưởng, gần như chỉ dưới Uông Trực và Vũ Hóa Điền.

Thân phận nữ tử của Thượng Quan Hải Đường ở Hộ Long Sơn Trang vừa mới truyền ra.

Quan hệ của nàng và Cố Hàn Uyên còn chưa được hoàn toàn chứng thực, nhưng đại đa số đều cho rằng quan hệ hai người không cạn.

Dù sao trước đó, giao tình của hai người đã tương đối tốt.

Trên Võ Đang Sơn, lúc Tây Hạ kén rể, đều là chuyện mọi người đều biết.

Lại đến Cẩm Y Vệ.

Lô Kiếm Tinh đã quang minh chính đại dựng lên đại kỳ.

Ai cũng biết hắn là người của Cố Hàn Uyên.

Người không nên biết cũng chẳng ai quan tâm.

Người đầu tiên dựa vào Lô Kiếm Tinh chính là Lục Văn Chiêu.

Trước đây Tín Vương đàm phán với Cố Hàn Uyên, đổi lấy việc Cố Hàn Uyên không nhúng tay vào mưu đồ của hắn, điều kiện đầu tiên chính là giao thế lực Cẩm Y Vệ của mình cho Cố Hàn Uyên.

Lục Văn Chiêu chính là thành ý của Tín Vương.

Đồng thời sau đó sẽ còn có nhiều người của Tín Vương gia nhập dưới trướng Lô Kiếm Tinh.

Tóm lại, thế lực của Lô Kiếm Tinh ở Cẩm Y Vệ bành trướng rất nhanh.

Nếu không phải Lãnh Lăng Khí đột nhiên hạ lệnh để Lục Đình thành lập Tuần Thành Ty, tân nhậm Chỉ Huy Sứ sẽ chỉ là Lô Kiếm Tinh.

Sau đó chính là Đông Xưởng.

Đông Xưởng và Cố Hàn Uyên không phải không có quan hệ, nhưng thà không có còn hơn.

Dù sao phần lớn đều là xung đột và trở mặt.

Ví dụ như chuyện Đông Xưởng lôi kéo Tiễn Khiêm Ích trước đây.

Rồi đến việc Lưu Hỉ ra tay với Yêu Nguyệt ở phủ Binh Bộ Thượng Thư.

Quan hệ song phương đều có chỗ đắc tội, nhưng Đông Xưởng làm sao có thể so sánh với uy thế của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí vì Đông Xưởng không thiết lập được quan hệ tốt đẹp với Cố Hàn Uyên, dẫn đến bây giờ bọn họ ở thế yếu trong năm đại cơ quan đặc vụ trừ Thần Hầu Phủ ra.

Chức năng của năm đại cơ quan đặc vụ ít nhiều đều có sự giao thoa, trong quá trình làm việc khó tránh khỏi có tranh công các loại xung đột.

Chương 1657

Sau đó bốn đại cơ quan đặc vụ còn lại miễn cưỡng được coi là bình đẳng, duy chỉ có Đông Xưởng trở nên rất xấu hổ.

Dù sao ai cũng không biết Cố Hàn Uyên có thể vì Đông Xưởng trong lần tranh công nào đó đắc tội người của hắn mà ra tay hay không.

Chỉ cần không phải Lưu Hỉ hoặc mấy đương đầu dưới trướng, Cố Hàn Uyên nói g·iết là g·iết, không ai có thể kiềm chế được.

Thậm chí mấy đương đầu, Cố Hàn Uyên cũng không phải không thể g·iết, chỉ cần lý do miễn cưỡng nói qua được.

Đây chính là uy thế và sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên ngày nay.

Vì vậy Cố Hàn Uyên nếu không rời khỏi kinh thành, những phiên vương muốn soán vị đều không dám manh động.

Chỉ sợ Cố Hàn Uyên đột nhiên nhúng tay vào.

Đương nhiên Ninh Vương là ngoại lệ.

Tóm lại, Lưu Hỉ vô cùng hy vọng có thể hàn gắn quan hệ với Cố Hàn Uyên, tốt nhất là có thể kết giao.

Vì vậy Lưu Hỉ chủ động nói ra: Cố công tử nếu không đến, chúng ta cũng định đến thăm Cố công tử.

Chúng ta đã chuẩn bị xong quà nhận lỗi cho Yêu Nguyệt cung chủ rồi.

Cố Hàn Uyên ngược lại không vội vàng bàn chuyện chính.

Hắn mang theo Viên Kim Hạ với vẻ mặt hiếu kỳ đi vào bên trong Đông Xưởng.

Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ có nhiều điểm tương đồng, chỉ là thiếu đi vài phần trang nghiêm, thêm mấy phần âm u.

Nhưng nếu là do yêm nhân làm chủ, phong cách và không khí như vậy cũng là bình thường.

Ngoại trừ Lưu Hỉ và Tào Thiếu Khanh đã từng gặp, Cố Hàn Uyên cũng tiện đường gặp mặt ba vị đương đầu khác của Đông Xưởng.

Lưu Cẩn, Tào Nhân Siêu và Triệu Tĩnh Trung.

Trong lịch sử có không ít gian hoạn quyền khuynh triều chính, Lưu Cẩn chính là một trong số đó, đồng thời cũng chính là ở triều đại của Chu Hậu Chiếu.

Chẳng qua Lưu Cẩn hiện nay lại không có được phong cảnh như trong lịch sử.

Dù sao trên đầu hắn còn có Tào Chính Thuần và Lưu Hỉ đè nặng, so với Tào Thiếu Khanh có Ninh Vương chống lưng còn kém hơn một chút.

Một người là tam đương đầu, một người là tứ đương đầu.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại có thể mơ hồ cảm nhận được võ công của Lưu Cẩn bề ngoài gầy yếu chắc hẳn còn mạnh hơn Tào Thiếu Khanh rất nhiều.

Nhìn bộ dạng cúi đầu thuận mắt của hắn bây giờ, hơn phân nửa cũng là hạng người dã tâm đang tính kế tạm thời ẩn mình.

Cố Hàn Uyên nhất thời cũng khó đoán được nguyên hình kịch tình của Lưu Cẩn là ai.

Tào Nhân Siêu lại là thái giám phản diện trong Đại Nội Mật Thám Linh Linh Cẩu.

Người này mang Hàn Băng chưởng, Liệt Hỏa chân, võ công cũng không kém.

Chỉ là không biết hắn có còn ý nghĩ mưu phản như trong kịch tình hay không.

Người hèn mọn nhất chính là Triệu Tĩnh Trung.

Trong kịch tình hắn là con nuôi của Ngụy Trung Hiền, đồng thời sau khi Ngụy Trung Hiền xuống đài đã lên làm Đốc chủ Đông Xưởng, cuối cùng lúc đầu hàng Thát tử đã bị Trầm Luyện g·iết c·hết.

Nhưng ở đây thời gian tuyến hỗn loạn, Ngụy Trung Hiền từ thời Sùng Trinh đế đã c·hết.

Triệu Tĩnh Trung cũng không còn nghĩa phụ để nhận.

Chỉ có thể dựa vào một tay độc môn thương pháp và tác phong lòng dạ độc ác để leo lên vị trí trong Đông Xưởng.

Cố Hàn Uyên đi một đường trong Đông Xưởng, không khỏi cảm khái thực lực của Đông Xưởng quả thực bất phàm.

Hắc Y Tiễn Đội uy chấn giang hồ tạm thời không nói, riêng trên con đường này, Cố Hàn Uyên đã cảm nhận được không ít cao thủ Tông Sư chưa từng hiện thân.

Những người này hơn phân nửa cũng là những nhân vật có nhiều đất diễn trong kịch tình của riêng mình, bây giờ lại chỉ có thể ẩn náu chờ thời.

Trách không được sau khi Lưu Hỉ nắm quyền khó có thể hoàn toàn khống chế Đông Xưởng.

Cố Hàn Uyên lúc này đã nhận ra trong Đông Xưởng người không phục Lưu Hỉ không phải là số ít.

Cái môn Hấp Công Đại Pháp không hoàn chỉnh kia căn bản không thể trấn áp toàn cục được.

Chả trách Lưu Hỉ lại đi tính kế Yêu Nguyệt, hắn muốn hoàn thiện Hấp Công Đại Pháp đồng thời cũng muốn lập uy.

Đáng tiếc vì có Cố Hàn Uyên tham gia mà sắp thành lại bại.

Đồng thời thái độ cung kính lấy lòng lúc này của Lưu Hỉ cũng chứng tỏ hắn dường như có ý đồ khác.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên ẩn hiện một đường cong đầy ý vị.

Có lẽ có thể gãi đúng chỗ ngứa cũng không chừng.

Cố Hàn Uyên rất nhanh đã được Lưu Hỉ dẫn đi xem món quà nhận lỗi dành cho Yêu Nguyệt.

Đó là một tôn tượng mỹ nhân bằng bạch ngọc tuyệt đẹp.

Mặc dù ở trong Đông Xưởng có phần u ám, nó vẫn tỏa ra ánh sáng màu trắng sữa nhàn nhạt.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy bạch ngọc mỹ nhân, đuôi mày hơi nhíu, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Ngữ khí chắc nịch nghi vấn hỏi: Đây là bạch ngọc mỹ nhân trong tay Kim Bạn Hoa phải không.

Lưu đốc chủ lại có thể lấy được nó.

Nghe quân có bạch ngọc mỹ nhân, diệu thủ tạc thành, lòng khôn xiết ngưỡng mộ.

Đêm nay giờ Tý, sẽ đạp nguyệt tới lấy, quân vốn thanh nhã, ắt không khiến ta về không.

Chính là kịch tình mở đầu của Sở Lưu Hương.

Vị bạch ngọc mỹ nhân này vốn ở trong tay phú thương Kim Bạn Hoa ở kinh thành, bị Đạo Soái Sở Lưu Hương để mắt tới, đồng thời để lại thư báo trước sẽ đến trộm.

Sau một phen trắc trở không lớn không nhỏ, bạch ngọc mỹ nhân cũng quả thực rơi vào tay Sở Lưu Hương.

Chẳng qua hiện nay bạch ngọc mỹ nhân nếu đã xuất hiện ở đây, vậy thì đoạn kịch tình này chắc là không còn nữa.

Đương nhiên, nếu Sở Lưu Hương dám lẻn vào Đông Xưởng trộm đồ, Cố Hàn Uyên sẽ vô cùng bội phục dũng khí của hắn.

Càng không cần phải nói vị bạch ngọc mỹ nhân này tiếp theo không ở trong tay Cố Hàn Uyên thì cũng ở trong tay Yêu Nguyệt.

Sở Lưu Hương phải ăn bao nhiêu hùng tâm báo tử đảm mới dám đến trộm chứ.

Lưu Hỉ nghe vậy, nụ cười trên gương mặt già như hoa cúc càng đậm, ngữ khí nịnh nọt nói: Cố công tử có điều không biết.

Kim Bạn Hoa này thu thập bảo vật như vậy, lo lắng có cường đạo, đạo tặc đến cửa, đến lúc đó mất tiền thì thôi, lỡ như tổn hại tính mạng chẳng phải bi thảm sao.

Cho nên Kim Bạn Hoa liền quyết định đem bạch ngọc mỹ nhân này tặng cho chúng ta, bảo quản trong Đông Xưởng, cũng tránh rơi vào tay tặc nhân.

Tin ngươi mới có quỷ.

Viên Kim Hạ ở một bên nghe được liền đảo mắt liên tục.

Dù là nàng cũng biết tác phong của Đông Xưởng là như thế nào.

Không ngoài uy bức lợi dụ, lừa gạt mà thôi.

Tôn bạch ngọc mỹ nhân tinh xảo này vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ, là bảo vật thực sự, Kim Bạn Hoa sẽ cam tâm đem tặng cho Lưu Hỉ sao.

Lưu Hỉ không chú ý tới ánh mắt khinh bỉ của Viên Kim Hạ, tiếp tục giải thích: Bạch ngọc mỹ nhân này ở chỗ chúng ta chỉ là một vật để thưởng ngoạn, nhưng đối với Yêu Nguyệt cung chủ lại rất có ích lợi.

Cho nên chúng ta liền dự định đem nó tặng cho Yêu Nguyệt cung chủ, coi như bồi tội.

Chính là oan gia nên giải không nên kết, dùng bạch ngọc mỹ nhân này làm thành ý bồi tội, chắc hẳn Yêu Nguyệt cung chủ sẽ không tính toán chuyện chúng ta đắc tội nữa.

Trong mắt Cố Hàn Uyên lóe lên một tia cổ quái, nhàn nhạt nói: Coi như Lưu đốc chủ có lòng.

Cố Hàn Uyên cảm thấy cổ quái là vì trình độ hiểu biết của Lưu Hỉ về Minh Ngọc Công.

Minh Ngọc Công nếu đã lấy ngọc làm danh, tự nhiên sẽ có chút liên hệ với ngọc thạch.

Ngọc khí bên trong ngọc thạch chất lượng tốt có thể phụ trợ cho việc tu luyện Minh Ngọc Công.

Với phẩm chất của bạch ngọc mỹ nhân này, cho dù là với cảnh giới võ công hiện nay của Yêu Nguyệt, cũng có thể tạo ra tác dụng không nhỏ.

Lưu Hỉ nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hàn Uyên đã nói như vậy, vậy thì chuyện lần trước ra tay với Yêu Nguyệt ở phủ Binh Bộ Thượng Thư xem như đã hoàn toàn bỏ qua rồi.

Chương 1658

Còn về việc làm thế nào để kết giao với Cố Hàn Uyên, Lưu Hỉ vẫn chưa có manh mối gì.

Dù sao Đông Xưởng hay là trong tay hắn cũng không có mỹ nhân nào có thể đem tặng.

Con gái nuôi của Lưu Hỉ cũng không ít, nhan sắc cũng không tồi, nhưng phần lớn đều đã lập gia đình.

Hắn lo lắng nói ra ngược lại dễ chọc Cố Hàn Uyên không vui.

Đến lúc đó lấy lòng không thành, ngược lại lại đắc tội thì biết làm sao.

Kỳ thực Lưu Hỉ hoàn toàn lo bò trắng răng.

Nếu thật sự có nhân thê xinh đẹp dâng tặng, Cố Hàn Uyên hơn phân nửa là sẽ vui vẻ nhận lấy.

Nhưng sở thích nhân thê của Cố Hàn Uyên vẫn chưa lưu truyền rộng rãi, Lưu Hỉ cũng không nắm chắc tình hình.

Bề ngoài có chút tin đồn vớ vẩn cũng chỉ có Điền Thanh Đồng mà thôi.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng xem như là đã chứa chấp quả phụ Điền Thanh Đồng.

Ngoài ra, ví dụ như Tô Nguyên Chỉ là chuyện không ai biết, càng chưa nói đến Lâu Tố Trân, vị Ninh Vương phi này.

Thực tế Lưu Hỉ vốn có một người con gái nuôi vô cùng thích hợp.

Chính là Phó Ngọc Hoa.

Hắn còn biết Phó Ngọc Hoa cũng đã được Cố Hàn Uyên thu lưu ở

Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Đáng tiếc trước đây hắn dùng Phó Trung làm mồi nhử để ra tay với Hoa Vô Khuyết và Yêu Nguyệt, dẫn đến Phó Trung ngoài ý muốn bỏ mình, Phó Ngọc Hoa cũng vì vậy mà đoạn tuyệt với hắn.

Phó Ngọc Hoa không ở bên tai Cố Hàn Uyên thổi gió xấu đã là may rồi, nói gì đến giúp hắn.

Lưu Hỉ đối với chuyện này có chút hối hận.

Sớm biết như vậy, thà không ra tay với Yêu Nguyệt, trực tiếp tìm cơ hội kết giao với Cố Hàn Uyên.

Còn như hoàn thiện Hấp Công Đại Pháp cũng không phải là không có Yêu Nguyệt thì không được, pháp môn Ngũ Dương Nhị Âm cũng có thể thực hiện được.

Nụ cười trên gương mặt già nua của Lưu Hỉ càng đậm, càng thêm lấy lòng nói: Nghe nói Yêu Nguyệt cung chủ đã rời kinh.

Vì vậy cũng xin Cố công tử tạm thời nhận lấy bạch ngọc mỹ nhân này, thay mặt chuyển giao.

Thái độ nịnh nọt, lấy lòng của Lưu Hỉ rước lấy không ít ánh mắt khinh bỉ.

Bất quá, ngoại trừ Viên Kim Hạ ra, những người còn lại thuộc Đông Xưởng trong lúc khinh bỉ cũng không khỏi bao hàm vài phần ước ao.

Kẻ muốn giao hảo với Cố Hàn Uyên đâu chỉ có một mình Lưu Hỉ.

Bạch Ngọc mỹ nhân mà Lưu Hỉ dâng lên tuy là để tạ tội, nhưng ít ra cũng có thể khiến hắn nói chuyện được với Cố Hàn Uyên, phải không.

Trong đám người này, Tào Thiếu Khanh là kẻ có phản ứng bình thản nhất.

Bởi hắn biết mình không cần thiết phải cố sức đi giao hảo với Cố Hàn Uyên.

Với thân phận cao tầng của Đồng Chu Hội, Tào Thiếu Khanh rõ ràng nhất mối giao tình giữa Cố Hàn Uyên và Ninh Vương.

Lần trước tại Vân Mộng tự, hắn được Cố Hàn Uyên cứu khỏi tay Vô Tưởng nhập ma, liền cho rằng Cố Hàn Uyên nể mặt Ninh Vương mới kịp thời ra tay.

Tình huống lúc đó, Cố Hàn Uyên hoàn toàn có thể đợi hắn bị Vô Tưởng g·iết c·hết rồi mới ra tay cũng không muộn.

Nhưng trên thực tế, Ninh Vương vẫn chưa từng tiết lộ chuyện Đồng Chu Hội cho Cố Hàn Uyên.

Dẫu sao, ngầm hiểu lẫn nhau là một chuyện, còn Ninh Vương nói rõ mình là chủ mưu phía sau tổ chức phản loạn Đồng Chu Hội lại là một chuyện khác.

Bề ngoài nhìn Ninh Vương và Cố Hàn Uyên giờ đây có giao tình rất sâu.

Trên thực tế, Ninh Vương vẫn còn có chút không nắm rõ được ý tưởng của Cố Hàn Uyên.

Đây chính là kết quả của việc Cố Hàn Uyên điều giáo Ninh Vương một cách vô cùng khéo léo.

Bằng không, nếu Ninh Vương có thể xác định Cố Hàn Uyên sẽ trợ giúp hắn đoạt Hoàng Vị, e rằng hiện giờ đã công khai tạo phản mà không chỉ đơn thuần là mượn uy thế của Cố Hàn Uyên để phát triển thế lực bản thân.

Lưu Cẩn là kẻ thâm trầm nhất, từ đầu đến cuối đều cúi mày rũ mắt, trông có vẻ không gây sự chú ý.

Nhưng từ ánh mắt không ngừng lóe lên kia, cũng có thể thấy hắn e rằng cũng đã nảy sinh vài phần tâm tư.

Triệu Tĩnh Trung lại là kẻ ân cần nhất.

Tuy không dám bắt chuyện với Cố Hàn Uyên trước mặt Lưu Hỉ, nhưng việc bưng trà rót nước, chạy trước chạy sau lại không hề giảm bớt.

Hiển nhiên hắn muốn trước hết lưu lại chút ấn tượng tốt trong mắt Cố Hàn Uyên, để phòng sau này tìm cơ hội nhờ vả.

Tào Nhân Siêu ngược lại bất đồng với những kẻ khác.

Cố Hàn Uyên có thể cảm nhận được địch ý mơ hồ từ đối phương.

Nguyên nhân cụ thể tạm thời chưa rõ, chẳng lẽ là vì hắn muốn mưu phản.

Cố Hàn Uyên không để ý địch ý của Tào Nhân Siêu, kẻ phản phái trong cốt truyện này.

Dẫu sao Tào Nhân Siêu trong thế giới cốt truyện hỗn loạn này thực sự không đáng nhắc tới.

Sau đó, Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt hân hoan của Lưu Hỉ gật đầu đồng ý giúp hắn chuyển giao pho Bạch Ngọc mỹ nhân cho Yêu Nguyệt.

Cố Hàn Uyên tiến lên, đi đến trước pho Bạch Ngọc mỹ nhân, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Trước đó đứng khá xa, pho Bạch Ngọc mỹ nhân lại phát ra ánh sáng mờ nhạt, nên nhìn không rõ.

Giờ đây đứng rất gần, Cố Hàn Uyên phát hiện dung mạo được điêu khắc trên pho Bạch Ngọc mỹ nhân lại vô hình có chút quen mắt.

Tài nghệ của người điêu khắc thập phần cao siêu, khắc tạc pho Bạch Ngọc mỹ nhân hệt như người thật.

Dù không xét đến phẩm chất ngọc liệu, đây cũng sẽ là một báu vật.

Tóc đen mượt mà mềm mại đáng yêu, làn da trắng như tuyết mịn màng đến tận xương, khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt đẹp nhìn quanh thần phi, má ngưng mới nhụy, mũi nị ngỗng mỡ, vóc người thon thả, dáng người yểu điệu, vai thon eo nhỏ, thân hình cao ráo, duyên dáng yêu kiều.

Cố Hàn Uyên đột nhiên có chút không muốn đem pho Bạch Ngọc mỹ nhân này tặng cho Yêu Nguyệt.

Không phải Cố Hàn Uyên keo kiệt, hay bị pho Bạch Ngọc mỹ nhân làm mê hoặc.

Mà là Cố Hàn Uyên cảm thấy nếu Yêu Nguyệt nhận được pho Bạch Ngọc mỹ nhân này, chắc chắn sẽ vì ghen ghét mà phẫn nộ đập nát nó, bởi đối tượng được điêu khắc là một nữ tử xinh đẹp không kém gì nàng ta.

Cố Hàn Uyên còn chưa đến mức dùng phương thức này để khiêu chiến mức độ dễ tha thứ của Yêu Nguyệt.

Bất quá vì sao lại cảm thấy quen mắt như vậy.

Cố Hàn Uyên xác định mình chưa từng thấy qua dung mạo nữ tử được điêu khắc trên pho Bạch Ngọc mỹ nhân này.

Nghĩ mãi không ra, Cố Hàn Uyên đành phải tạm thời thu pho Bạch Ngọc mỹ nhân vào Trữ Vật Không Gian.

Nhưng trong lòng không khỏi cảm khái: Mỹ nhân thiên hạ sao mà nhiều, ta quả nhiên vẫn là quá lười biếng.

Thuận tay thi triển một phen thủ đoạn Tụ Lý Càn Khôn, Cố Hàn Uyên lại thu hoạch được rất nhiều ánh mắt kính sợ.

Lưu Hỉ ngược lại không hề để tâm nhiều.

Hắn đã điều tra rất nhiều tin tức liên quan đến Cố Hàn Uyên, thủ đoạn như vậy cũng không phải bí mật.

Giải quyết xong tâm sự, Lưu Hỉ lúc này rốt cuộc có rảnh rỗi chú ý đến Viên Kim Hạ, không khỏi tò mò hỏi: Xin hỏi Cố công tử, vị cô nương này là.

Nàng tên Viên Kim Hạ, hiện giờ vẫn là một tiểu Bộ Khoái của Lục Phiến Môn.

Bất quá không bao lâu nữa hẳn là sẽ thăng chức.

Còn về quan hệ.

Cố Hàn Uyên vừa thuận miệng giải thích, vừa tiện tay nắm lấy tay ngọc của Viên Kim Hạ.

Đám người thấy vậy nhất thời hiểu rõ.

Thì ra lại là một hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Bao gồm cả Lưu Hỉ, đám người Đông Xưởng đều muốn khắc ghi Viên Kim Hạ trong lòng, tránh cho sau này vô ý đắc tội.

Đây cũng chính là mục đích của Cố Hàn Uyên.

Dù sao, tính cách và tinh thần trọng nghĩa của Viên Kim Hạ đã định trước nàng sẽ chuốc lấy không ít phiền phức.

Mà Đông Xưởng lại làm ác lũy lũy, Viên Kim Hạ dễ dàng nhất cùng bọn họ nảy sinh va chạm.

Cố Hàn Uyên qua một thời gian ngắn sẽ rời kinh thành, trước khi đi tóm lại là muốn đặt thêm một chút bảo hiểm cho Viên Kim Hạ.

Tịch Tà Vệ ngầm bảo vệ tự nhiên không cần nói, lần này đến Đông Xưởng ngoại trừ để nhận thức, đồng dạng cũng là vì mục đích này.

Cố Hàn Uyên tuy không nói thẳng rõ ràng, thế nhưng Viên Kim Hạ lại mơ hồ cảm nhận được tâm ý của hắn.

Má đào ửng hồng mang theo ý cười ngây thơ lại kiều tiếu, nàng cười tủm tỉm chủ động nắm ngược tay Cố Hàn Uyên.

Lưu Hỉ thấy vậy, nịnh hót một câu: Có giai nhân như hoa làm bạn bên cạnh, Cố công tử thật là có phúc.

Cố Hàn Uyên cười cười không đáp.

Một thái giám thì biết gì là giai nhân như hoa.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm nhổ nước bọt một tiếng, ngoài mặt lại bất động thanh sắc nói: Hôm nay Cố mỗ đến Đông Xưởng kỳ thực còn có một chuyện.

Lưu Hỉ nghe vậy, ánh mắt nhất thời lóe lên.

Chỉ cần không phải chuyện quá khó khăn, hắn đều dự định đáp ứng.

Dẫu sao đây chính là cơ hội để thiết lập liên lạc với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, nụ cười già nua trên mặt Lưu Hỉ lại lần nữa nở rộ, hắn nói chắc như đinh đóng cột: Cố công tử có chuyện gì xin cứ việc phân phó, chúng ta nhất định tận lực.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, tựa như đang hài lòng với thái độ lúc này của Lưu Hỉ.

Hắn nhàn nhạt nói: Linh Linh Phát đang bị giam giữ ở Đông Xưởng ư.

Cố mỗ muốn dẫn hắn đi.

Mục đích của Cố Hàn Uyên chính là Linh Linh Phát.

Ngày An gia phản loạn, bởi vì Cố Hàn Uyên đã động tay chân vào Hồng Lăng Qùy, dẫn tới phát minh mới của Linh Linh Phát khi sử dụng đã phát nổ.

Chương 1659

Sau khi khói lửa và hỗn loạn do vụ nổ gây ra lắng xuống, Chu Hậu Chiếu liền m·ất t·ích.

Dù cho sau này Lãnh Lăng Khí thay thế Chu Hậu Chiếu, không tiện lại thêm tội Linh Linh Phát gây ra việc Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích, thế nhưng tội danh trên người hắn vẫn là không thể thiếu.

Vì vậy, sau khi An gia phản loạn bị dẹp yên, Linh Linh Phát đã bị Đông Xưởng bắt giữ và giam cầm.

Chuyến này của Cố Hàn Uyên chính là muốn từ địa lao Đông Xưởng mang Linh Linh Phát ra ngoài.

Còn pho Bạch Ngọc mỹ nhân, ngược lại là thu hoạch ngoài ý muốn.

Linh Linh Phát quả thật bị giam giữ ở Đông Xưởng.

Cố công tử muốn mang Linh Linh Phát đi, song bệ hạ bên kia.

Lưu Hỉ vốn đã quyết định bằng lòng bất kỳ yêu cầu nào của Cố Hàn Uyên, nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện của Linh Linh Phát lại thực sự có chút khó khăn.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh nói: Bệ hạ bên kia, Cố mỗ sẽ tự phân trần.

Tại địa lao Đông Xưởng, Cố Hàn Uyên lại lần nữa thấy Linh Linh Phát có chút chật vật.

Tóc tai bù xù, quần áo rách nát, vết thương chồng chất, thần tình chán chường.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, cảm thấy ngoài ý muốn.

Không phải cảm thấy Linh Linh Phát lúc này nhìn qua quá mức thê thảm, mà là thật tốt quá.

Vào địa lao Đông Xưởng, ít nhất cũng nên lột da rút gân chứ.

Có điều Linh Linh Phát nhìn thì thê thảm, trên thực tế đều là vết thương ngoài da.

Hiển nhiên Đông Xưởng vẫn chưa từng dùng đại hình với hắn.

Tựa hồ đã nhận ra sự nghi hoặc của Cố Hàn Uyên, Lưu Hỉ ở một bên thấp giọng giải thích: Phật ấn đã đến Đông Xưởng chào hỏi, không cho phép tra tấn Linh Linh Phát.

Nói là bệ hạ muốn đích thân hỏi ý, bất quá cho đến hôm nay cũng chưa thấy bệ hạ đến đây.

Ngược lại là Gia Cát Thần Hầu từng tìm đến Linh Linh Phát hỏi chuyện.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Phật ấn với thân phận đại diện cho Bảo Long nhất tộc, tự nhiên phải tận lực bảo vệ Linh Linh Phát.

Thế nhưng Linh Linh Phát vì liên lụy đến vấn đề Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích, thập phần mẫn cảm.

Hết lần này tới lần khác, Phật ấn lại không biết chân tướng Lãnh Lăng Khí thay thế Chu Hậu Chiếu, cho dù muốn thuyết phục cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Vì vậy miễn cưỡng có thể làm cũng chỉ là truyền lời cho Đông Xưởng, để Linh Linh Phát sống tốt hơn một chút.

Tình huống của Linh Linh Phát rất xấu hổ.

Hắn tuy dính líu đến tội danh Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích, thế nhưng thực sự rất ít người biết chân tướng Chu Hậu Chiếu vẫn đang ở trạng thái m·ất t·ích, càng không thể lớn tiếng khoa trương mà định tội Linh

Linh Phát.

Vì vậy tội danh trên người Linh Linh Phát nhiều nhất bất quá là tội hộ giá bất lực.

Tội danh này không lớn không nhỏ.

Trong tình huống bình thường hoặc là phạt bổng lộc, hoặc là giáng chức.

Có điều hết lần này tới lần khác Chu Hậu Chiếu vẫn m·ất t·ích, lại không thể nhẹ tay với Linh Linh Phát.

Lại thêm Lãnh Lăng Khí cũng không thật lòng muốn tìm tung tích của Chu Hậu Chiếu.

Khiến cho Linh Linh Phát chỉ có thể lúng túng tạm thời bị giam giữ ở địa lao Đông Xưởng, không ai hỏi ý, thẩm phán, càng không ai dám tra tấn hắn.

Còn Gia Cát Chính Ngã tuy đã hỏi ý Linh Linh Phát, nhưng khẳng định cũng không thu hoạch được gì.

Dẫu sao Linh Linh Phát thực sự không biết gì cả.

Hắn e rằng đến bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng về việc phát minh mới của mình đột nhiên phát nổ.

Động tĩnh bên này đánh thức Linh Linh Phát đang hoảng hốt thất thần.

Linh Linh Phát thấy Cố Hàn Uyên, vô cùng kinh ngạc lại kích động kinh hô: Cố công tử.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ôn hòa mỉm cười nói: A Phát, ta đến mang ngươi ra ngoài.

Linh Linh Phát nghe vậy ngẩn ra, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nhận ra mình dường như có thể rời khỏi địa lao Đông Xưởng tối tăm không ánh mặt trời này.

Chỉ có chính hắn mới biết được mấy ngày qua áp lực tinh thần của hắn lớn đến dường nào.

Thứ nhất, hắn đối với phát minh mới của mình đột nhiên phát nổ vào thời khắc mấu chốt mà canh cánh trong lòng, cũng áy náy tự trách về tội hộ giá bất lực.

Thứ hai, với tính tình hoạt bát của hắn, trạng thái tù túng nhiều ngày qua mới là khó chịu nhất.

Linh Linh Phát lau khóe mắt một giọt nước mắt, hơi nghẹn ngào nói tạ: Đa tạ Cố công tử cứu giúp.

Không đợi được vấn trách, lại đợi được Cố Hàn Uyên cứu giúp.

Hắn thấy, nhất định là Cố Hàn Uyên đã giúp hắn nói tốt với Chu Hậu Chiếu.

Linh Linh Phát dù sao cũng đã gặp Gia Cát Chính Ngã, cũng không phải hoàn toàn không biết gì về chuyện bên ngoài.

Hắn biết là Cố Hàn Uyên đã bình định An gia phản loạn.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên danh vọng chính thịnh lúc này mới có thể cứu được hắn.

Cố Hàn Uyên vốn đã có ân với hắn, trước đây còn cung cấp tài chính nghiên cứu phát minh cho hắn.

Bây giờ lại đến địa lao Đông Xưởng cứu hắn.

Ân đức như vậy, Linh Linh Phát rất khó không cảm động.

Nhưng Linh Linh Phát vô cùng cảm động lúc này lại không biết hắn luân lạc đến nông nỗi này vốn là do Cố Hàn Uyên gây ra, ngay cả thê tử vô cùng ân ái của hắn cũng đã bị Cố Hàn Uyên chơi qua.

Nếu Linh Linh Phát biết chân tướng, e rằng sẽ tức hộc máu.

Sự cảm kích của người bị hại khiến sắc vui mừng chợt lóe lên trong mắt Cố Hàn Uyên.

Ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc nói ấm áp: Được rồi, A Phát có chuyện gì cứ chờ ra ngoài rồi nói.

Dừng một chút, quay đầu nói với Lưu Hỉ: Vậy Cố mỗ sẽ dẫn hắn đi.

Lưu Hỉ nghe vậy hơi do dự một thoáng, liền lại dùng thái độ hết sức lấy lòng nói: Cố công tử đã cam đoan, muốn dẫn Linh Linh Phát đi tự nhiên không có vấn đề.

Chỉ là cũng xin Cố công tử hỗ trợ trước mặt bệ hạ nói tốt vài câu cho chúng ta.

So với việc kéo chút giao tình với Cố Hàn Uyên, Lưu Hỉ kỳ thực còn có một vấn đề khẩn yếu hơn.

Vì vậy cho dù hiện tại đã được Cố Hàn Uyên ban cho nhân tình, cũng không khỏi không lập tức dùng hết.

Lúc An gia nổi loạn, hắn thân là Đông Xưởng đốc chủ chẳng những không lập được công trạng nào, vẫn còn gây ra phong ba không nhỏ ở phủ Binh Bộ Thượng Thư.

Phó Trung c·hết, hắn càng khó thoát tội lỗi.

Theo lý mà nói, sau khi chuyện An gia nổi loạn kết thúc, Chu Hậu Chiếu vốn đã có chút bất mãn với hắn là hoàn toàn có lý do để phế bỏ chức đốc chủ của hắn.

Trong Đông Xưởng phần lớn người đều cho rằng Lưu Hỉ làm đốc chủ này sẽ không lâu.

Bao gồm cả mấy vị đương đầu, cũng bắt đầu không mấy cung kính với hắn, có lúc thậm chí sẽ lộ rõ thái độ khinh thị.

Lưu Hỉ đối với điều này tự nhiên là vô cùng phẫn nộ, nhưng lại bất lực.

Dẫu sao bây giờ hắn không nói là uy vọng mất hết, nhưng cũng không còn lại bao nhiêu.

Lại thêm trước đây hắn vì muốn nhanh chóng chưởng khống Đông Xưởng, thủ đoạn khó tránh khỏi cấp tiến, tàn khốc.

Một khi không còn chức đốc chủ, kết cục của hắn hơn phân nửa sẽ không tốt đẹp.

Vì vậy từ khoảng thời gian đó đến nay, Lưu Hỉ khó tránh khỏi kinh sợ không chịu nổi một ngày.

Cho đến hôm nay Cố Hàn Uyên đến bái phỏng, mới khiến hắn thấy được một tia Sơ Quang.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên đang như mặt trời ban trưa nguyện ý chống đỡ, hắn không những không cần lo lắng mất chức Đông Xưởng đốc chủ, mà còn có thể một lần nữa đứng vững gót chân ở Đông Xưởng, khôi phục uy tín.

Đây cũng là lý do vì sao Lưu Hỉ tình nguyện không để ý mặt mũi Đông Xưởng đốc chủ, cũng muốn hết sức nịnh nọt và lấy lòng.

Là đại phản phái trong cốt truyện, Lưu Hỉ am hiểu sâu đạo lý co được giãn được.

Trong mắt hắn, mặt mũi không trọng yếu bằng việc mượn Cố Hàn Uyên bảo trụ chức Đông Xưởng đốc chủ.

Tâm tư của Lưu Hỉ tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên.

Thậm chí nhân tình mang Linh Linh Phát đi này đều là Cố Hàn Uyên chủ động ban.

Dẫu sao Lưu Hỉ cũng không biết người đang ngồi trên ngai vàng hiện giờ không phải Chu Hậu Chiếu, mà là Lãnh Lăng Khí, kẻ thế thân.

Cố Hàn Uyên khi nhận thấy dã tâm của Lãnh Lăng Khí nảy sinh sớm hơn dự liệu, liền quyết định thay đổi một phần sách lược.

Tỷ như phương thức đối đãi Lưu Hỉ.

Nếu như người ngồi trên ngai vàng là Chu Hậu Chiếu, chức Đông Xưởng đốc chủ của Lưu Hỉ nhất định không giữ được.

Đồng thời Tào Chính Thuần sẽ rất nhanh một lần nữa thượng vị.

Thế nhưng Lãnh Lăng Khí có dã tâm thì lại khác.

Hắn đại khái sẽ chọn lôi kéo, lung lạc Lưu Hỉ.

Mà không còn là Tào Chính Thuần, kẻ bề ngoài đại gian đại ác, nhưng trên thực tế lại rất trung thành với Chu Hậu Chiếu, thuộc phe Bảo Hoàng.

Cố Hàn Uyên đã đoán được ý tưởng của Lãnh Lăng Khí, vậy thì việc thiết lập liên hệ trước với Lưu Hỉ cũng rất có giá trị.

Dù sao, Lưu Hỉ, kẻ có thông tin kém, sau khi ngồi vững vàng chức Đông Xưởng đốc chủ, sẽ không cho rằng Lãnh Lăng Khí vốn dĩ đã định lôi kéo hắn, mà chỉ cho rằng Cố Hàn Uyên đã giúp hắn.

Chương 1660

Cứ như thế, mặc kệ Lãnh Lăng Khí có ban ơn đến đâu, Lưu Hỉ đều sẽ ưu tiên cân nhắc hợp tác với Cố Hàn Uyên, chứ không phải dựa vào Lãnh Lăng Khí.

Cố Hàn Uyên với thái độ rõ ràng hiền lành hơn rất nhiều, nhẹ cười nói: Lưu đốc chủ cứ việc yên tâm là được.

Lưu Hỉ nhận được lời cam đoan của Cố Hàn Uyên, rõ ràng yên tâm rất nhiều.

Đồng thời trong thái độ thoáng có vài phần thay đổi.

Nếu như nói trước đây Lưu Hỉ quá mức nịnh hót, thì hiện tại lại càng thêm thân mật.

Lý do rất đơn giản.

Lưu Hỉ cuối cùng đã nhận ra tín hiệu mà Cố Hàn Uyên thả ra, rằng hai bên có thể thiết lập quan hệ hữu hảo.

Ý nghĩ này chợt lóe lên khiến Lưu Hỉ trong lòng có chút kích động.

Dẫu sao có thể cùng Cố Hàn Uyên làm bạn, chẳng ai lại muốn làm địch nhân.

Có thể thiết lập được quan hệ hợp tác lại càng là chuyện cầu cũng không được.

Đồng thời ý tưởng của Lưu Hỉ rất nhanh đã được xác minh.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói: Đúng rồi, qua một thời gian ngắn Cố mỗ sẽ đi tham gia Võ Lâm Minh hội do Mộ Dung gia và Thẩm gia cử hành.

Theo Cố mỗ biết, Lưu đốc chủ, con rể Giang Biệt Hạc của ngươi cũng là một trong những người khởi xướng phải không.

Lưu Hỉ nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới Cố Hàn Uyên vậy mà lại đi tham gia Võ Lâm Minh hội kia.

Dẫu sao cái Võ Lâm Minh hội kia theo hắn thấy ít nhiều có chút trò đùa, đại khái tỷ lệ sẽ kết thúc trong thất bại.

Ngay cả khi Giang Biệt Hạc báo cáo chuyện này cho hắn, hắn cũng cực độ không coi trọng.

Thế nhưng nếu Cố Hàn Uyên nguyện ý tham gia, vậy hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Không dám nói nhất định sẽ đại thành công, nhưng ít ra sẽ được phần lớn người trên giang hồ tán thành.

Hơn nữa, chỉ cần Cố Hàn Uyên phóng thích chút tin tức, tất nhiên sẽ có rất nhiều môn phái, thế lực nể mặt Cố Hàn Uyên mà đến tham gia.

Cái Võ Lâm Minh hội vốn là có chút trò đùa cũng sẽ trở thành sự thật.

Lưu Hỉ mặt mày hớn hở nói: Cố công tử nói đúng, Biệt Hạc xác thực có tham dự.

Cố công tử bằng lòng hạ mình đến, là vinh hạnh của Biệt Hạc.

Chúng ta đây liền gửi thư cho Biệt Hạc, đợi Cố công tử đại giá quang lâm, nhất định phải tiếp đãi Cố công tử thật tốt.

Lưu Hỉ vốn dĩ đối với Giang Biệt Hạc, kẻ chẳng ra gì, chỉ có cái danh Giang Nam đại hiệp thổi phồng lên mà thôi, làm con rể thì không mấy hài lòng.

Thậm chí không chỉ một lần hối hận đã gả con gái nuôi của mình cho Giang Biệt Hạc.

Nhưng giờ đây thì lại khác.

Mặc dù không biết mục đích Cố Hàn Uyên tham gia Võ Lâm Minh hội là gì, nhưng đây đều là cơ hội tốt để gần gũi hơn với Cố Hàn Uyên.

Lưu Hỉ thậm chí có chút vui mừng vì con rể Giang Biệt Hạc cuối cùng cũng làm được chuyện đáng khen.

Hoàn toàn quên mất ngay từ đầu khi Giang Biệt Hạc báo cáo với hắn đã bị mắng té tát.

Bởi vì ngày thường Giang Biệt Hạc ở chỗ hắn không mấy được coi trọng, lúc này vội vàng trong đầu lướt qua một lần tin tức về Giang Biệt Hạc.

Lưu Hỉ đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhất thời hai mắt sáng lên.

Khuôn mặt già nua nhất thời cười đến càng thêm giống như đóa cúc hoa.

Hắn cười ha hả nói: Nói đến Biệt Hạc có một nữ nhi, cũng là ngoại tôn nữ của chúng ta, tên là Giang Ngọc Phượng.

Ngày thường xinh đẹp như hoa, thông minh lanh lợi, rất được chúng ta yêu thích.

Trước đây còn có thư nói nàng rất sùng bái Cố công tử.

Nếu như nàng biết có thể gặp được Cố công tử, chắc chắn mừng rỡ không thôi.

Lời Lưu Hỉ nói ngoại trừ Giang Ngọc Phượng xinh đẹp như hoa ra, đại bộ phận đều là bịa đặt.

Tình huống thật là vì Giang Biệt Hạc ở chỗ hắn không được ưa thích, nên ngay cả con cái của Giang Biệt Hạc cũng không được hắn coi trọng, mặt cũng chỉ gặp một lần.

Ngoại trừ biết Giang Biệt Hạc có một con trai tên Giang Ngọc Lang, một con gái tên Giang Ngọc Phượng ra, liền không biết gì cả.

Đến nỗi Lưu Hỉ đều quên hắn còn có một ngoại tôn nữ xinh đẹp như hoa tên Giang Ngọc Phượng.

Thậm chí Lưu Hỉ lúc này đều có chút đấm ngực giậm chân hối hận.

Sớm biết đã đem Giang Ngọc Phượng đón về kinh thành.

Với khuôn mặt đẹp của Giang Ngọc Phượng hoàn toàn có thể đả động được Cố Hàn Uyên.

Hắn cũng có thể sớm hơn thiết lập liên hệ với Cố Hàn Uyên, không đến mức luân lạc đến bây giờ chức đốc chủ lung lay sắp đổ.

Có lẽ cũng không cần đợi Tào Chính Thuần bị Triệu Bôn Tam hãm hại mất chức, hắn có thể sớm hơn lên làm Đông Xưởng đốc chủ.

Đương nhiên hiện tại nghĩ đến Giang Ngọc Phượng cũng không chậm.

Chỉ cần đem Giang Ngọc Phượng đưa lên giường Cố Hàn Uyên, quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên sẽ càng thêm vững chắc.

Còn Giang Ngọc Phượng có nguyện ý hay không, thì hoàn toàn không nằm trong lo nghĩ của hắn.

Lưu Hỉ lúc này chỉ muốn mau chóng truyền tin cho Giang Biệt Hạc, để hắn chuẩn bị sớm.

Lúc này sắc mặt mọi người trong Đông Xưởng đều khẽ biến.

Nhất là mấy vị đương đầu Đông Xưởng.

Khi Cố Hàn Uyên nói sẽ giúp Lưu Hỉ nói tình với Hoàng Đế, bọn họ không khỏi cau mày, cảm nhận được điều không ổn.

Đợi đến khi Lưu Hỉ nói hắn có một ngoại tôn nữ xinh đẹp như hoa rất sùng bái Cố Hàn Uyên, loại dự cảm không ổn này liền trở thành hiện thực.

Chỉ cần không ngốc, đều có thể nhìn ra mục đích của Lưu Hỉ là gì.

Có Cố Hàn Uyên tương trợ, chức đốc chủ của Lưu Hỉ chẳng phải muốn vững như Bàn Thạch sao.

Chuyện này đối với bọn họ cũng không phải là tin tốt.

Giang Ngọc Phượng như thế nào tạm thời bất luận, Cố mỗ đi tham dự Võ Lâm Minh hội này, trong đó một mục đích chính là muốn đi tìm Giang Biệt Hạc vấn trách.

Đột nhiên chuyển ngoặt, mọi người đều giật mình.

Nhất là Lưu Hỉ.

Trước đó hắn có bao nhiêu cao hứng, hiện tại liền có bấy nhiêu kinh ngạc.

Cái này.

Đây là vì sao.

Lưu Hỉ rất khẳng định mình từ trước đến nay chưa từng nghe nói Giang Biệt Hạc đắc tội qua Cố Hàn Uyên.

Nếu quả thật không cẩn thận đắc tội rồi, Giang Biệt Hạc khẳng định đã sớm tìm hắn hỗ trợ.

Lưu Hỉ lúc này chỉ có thể hơi lộ ra vẻ lo lắng mà thắc mắc.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên lạnh lùng cười nói: Giang Biệt Hạc chỉ sợ chưa từng nói với Lưu đốc chủ rằng sau khi cưới con gái nuôi của ngươi, hắn đã có một người tình tên Tiểu Bạch Yến, phải không.

Đồng thời vì muốn trèo cao, hắn đã bỏ rơi Tiểu Bạch Yến.

Sau này Tiểu Bạch Yến phát hiện mình có thai, nhưng lại không thể tìm được cha của đứa bé trong bụng.

Sống một mình với cái thai mà chưa kết hôn, Tiểu Bạch Yến sống vô cùng gian nan, cho đến khi buồn bực sầu não mà c·hết, trước lúc lâm chung mới nói cho con gái nàng, Giang Ngọc Yến, biết thân thế.

Sau đó Giang Ngọc Yến muốn tìm cha ruột của nàng là Giang Biệt Hạc để nhận thân.

Thế nhưng Giang Ngọc Yến chỉ là một cô gái yếu đuối, nghìn dặm tìm cha nói dễ vậy sao.

Dọc đường nhiều lần bị người lường gạt, gian truân vất vả mới đến được kinh thành.

Cố mỗ chính là khi nàng lại một lần nữa bị người lừa dối, suýt nữa phải rơi vào phong trần, đã cứu nàng và thu lưu.

Hiện giờ Giang Ngọc Yến là thị nữ của Cố mỗ, Lưu đốc chủ cảm thấy Cố mỗ có nên đòi lại một cái công đạo cho nàng hay không.

Cái này.

Lưu Hỉ quả thật trợn tròn mắt.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới còn có nội tình như vậy.

Hắn vừa phẫn hận Giang Biệt Hạc dám lừa gạt hắn và con gái nuôi của hắn, lại còn đã sớm có tư tình.

Không phải ai cũng là Cố Hàn Uyên, có thể phong lưu đa tình mà không bị chỉ trích.

Lại càng nhức đầu hơn khi Giang Ngọc Yến gặp đại vận trở thành thị nữ của Cố Hàn Uyên, khiến Giang Biệt Hạc lại gián tiếp đắc tội Cố Hàn Uyên.

Kế hoạch vốn dĩ Lưu Hỉ muốn mượn cơ hội giao hảo Cố Hàn Uyên cũng vì thế mà sinh ra khúc chiết, nhất thời khó tránh khỏi không biết làm sao.

Cố Hàn Uyên thấy vậy, ánh mắt hơi lóe lên, nhàn nhạt nói: Khi Võ Lâm Minh hội, Cố mỗ sẽ đích thân hỏi tội Giang Biệt Hạc, mong hắn tự giải quyết cho tốt.

Xin cáo từ.

Nói đoạn, liền dẫn Viên Kim Hạ và Linh Linh Phát rời khỏi Đông Xưởng.

Chỉ để lại Lưu Hỉ với vẻ mặt thất thần cùng đám người Đông Xưởng nhìn có chút hả hê.

Thái độ Cố Hàn Uyên vừa giây trước còn cười khẽ, giây sau liền trở mặt, đừng nói là Lưu Hỉ và đám người Đông Xưởng, ngay cả Viên Kim Hạ và Linh Linh Phát đứng xem một bên cũng đều có chút ngẩn ngơ.

Hai người theo Cố Hàn Uyên một đường ra khỏi Đông Xưởng, đều là một bộ muốn nói lại thôi.

Chương 1661

Cố Hàn Uyên không có ý định giải thích cho bọn họ, bởi trong đó có không ít hàm ý, một chốc không thể nói rõ, cũng không cần thiết.

Trước hết, trên danh nghĩa, Cố Hàn Uyên không thể thật sự giao hảo với Đông Xưởng, đó là phương pháp làm tổn hại danh tiếng.

Đối với Đông Xưởng, sự hợp tác của hắn vĩnh viễn chỉ giới hạn với cá nhân, hơn nữa tất nhiên phải tiến hành trong bóng tối.

Hôm nay Cố Hàn Uyên cố ý ở Đông Xưởng bày ra hành động hỉ nộ vô thường, là để người khác giải thích rằng mối giao tình giữa hắn và Lưu Hỉ chỉ giới hạn ở một lần trao đổi lợi ích.

Lưu Hỉ không tỏ vẻ khó khăn khi thả Linh Linh Phát cho Cố Hàn Uyên mang đi, đổi lấy việc Cố Hàn Uyên giúp hắn nói tốt trước mặt Hoàng Đế, giúp hắn ngồi vững chức Đông Xưởng đốc chủ.

Nhưng trên thực tế, đối với Cố Hàn Uyên mà nói, đây là một kiểu làm điều thừa.

Dẫu sao nếu Cố Hàn Uyên có thể nói chuyện với Hoàng Đế, sao không trực tiếp thuyết phục Hoàng Đế hạ lệnh phóng thích Linh Linh Phát.

Chẳng lẽ Lưu Hỉ còn có thể kháng mệnh ư.

Đồng thời, Cố Hàn Uyên cố ý cuối cùng dùng chuyện Giang Ngọc Yến và Giang Biệt Hạc mà trở mặt với Lưu Hỉ, chứng minh rằng hai bên vẫn ở trạng thái mâu thuẫn.

Cứ như thế, người ngoài cuộc sẽ chỉ quan tâm đến việc Lưu Hỉ mặt nóng dán mông lạnh của Cố Hàn Uyên thất bại, cười nhạo hắn, ngược lại dễ dàng bỏ qua hành vi làm điều thừa của Cố Hàn Uyên.

Lại thêm Cố Hàn Uyên sẽ không thực sự đi nói tốt cho Lưu Hỉ với Lãnh Lăng Khí, bảo vệ chức Đông Xưởng đốc chủ của hắn.

Trong mắt người khác, như vậy liền xong rồi, Cố Hàn Uyên đang cố ý lường gạt Lưu Hỉ, hai bên càng thêm không thể giao hảo.

Nhưng trên thực tế, chính bởi vì Cố Hàn Uyên không biện hộ cho Lưu Hỉ, Lãnh Lăng Khí mới càng biết trọng dụng Lưu Hỉ, sẽ không phế bỏ chức Đông Xưởng đốc chủ của hắn.

Dẫu sao, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu.

Lưu Hỉ bị Cố Hàn Uyên làm nhục chính là đồng minh tự nhiên của Lãnh Lăng Khí, chắc chắn sẽ được lôi kéo nhiều hơn.

Chức Đông Xưởng đốc chủ của Lưu Hỉ tự nhiên cũng sẽ vững vàng.

Người ở bên ngoài xem ra, chức Đông Xưởng đốc chủ của Lưu Hỉ không bị phế bỏ, vậy thì không thể xem là Cố Hàn Uyên nói không giữ lời, chỉ có thể nói là Hoàng Đế ngu ngốc, trọng dụng gian nịnh, Lưu Hỉ chỉ đơn thuần bị Cố Hàn Uyên đùa bỡn.

Thế nhưng trong mắt Lưu Hỉ, kẻ trong cuộc, trong đó tất nhiên là có kết quả do Cố Hàn Uyên âm thầm tranh thủ.

Lưu Hỉ sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh táo lại, biết Cố Hàn Uyên tại sao lại đột nhiên trở mặt.

Chỉ có thể là vấn đề danh tiếng.

Thế nhưng Lưu Hỉ không có cách nào chứng minh tính chân thực của phỏng đoán này, chỉ có thể dựa vào chính mình tự suy diễn.

Hết lần này tới lần khác Lãnh Lăng Khí lại không thể nói ra chân tướng với Lưu Hỉ, rằng mình lôi kéo hắn là vì căm thù Cố Hàn Uyên, kẻ đã làm nhục hắn.

Lãnh Lăng Khí trải qua khoảng thời gian này giả trang hoàng đế ma luyện, không đến nỗi ngay cả chút thành phủ đó cũng không có.

Mà Lưu Hỉ có chút tự suy diễn kia tất nhiên còn có thể thử thăm dò âm thầm thiết lập liên hệ với Cố Hàn Uyên.

Cơ hội tốt nhất tự nhiên không gì bằng lúc Cố Hàn Uyên đi tham gia Võ Lâm Minh hội.

Chỉ cần con gái nuôi và ngoại tôn nữ Giang Ngọc Phượng của hắn lúc đó có thể liên lạc với Cố Hàn Uyên, tự nhiên cũng sẽ chứng minh phỏng đoán của hắn là đúng.

Còn Giang Biệt Hạc, cùng lắm thì trở thành vật hy sinh để Cố Hàn Uyên và thị nữ Giang Ngọc Yến giải tỏa cơn giận là được.

Ngược lại hắn đối với Giang Biệt Hạc cũng rất không hài lòng, cho dù bỏ qua cũng không có gì lớn.

Lưu Hỉ tuy không quá thông minh, nhưng có thể leo đến vị trí bây giờ, cũng không có ngu xuẩn đến vậy.

Việc biết nên lấy gì, bỏ gì, lại là một sự lựa chọn quá đỗi dễ dàng.

Mà Cố Hàn Uyên cũng chính là căn cứ vào sự hiểu rõ về mối quan hệ vi diệu giữa Lưu Hỉ và Giang Biệt Hạc trong cốt truyện, mới cố ý cuối cùng đưa chuyện Giang Ngọc Yến ra để trở mặt với Lưu Hỉ.

Lại thêm Lưu Hỉ và Lãnh Lăng Khí tồn tại sự sai lệch thông tin, cùng với nội tình người ngoài khó có thể biết được, Cố Hàn Uyên mới diễn một màn Ám Độ Trần Thương như vậy.

Còn vì sao Cố Hàn Uyên không thẳng thắn trực tiếp âm thầm tìm Lưu Hỉ đàm luận chuyện hợp tác.

Tự nhiên là bởi vì đã muốn diễn cho người ngoài xem, để mọi người tin tưởng Cố Hàn Uyên sẽ không có quan hệ với Lưu Hỉ.

Dẫu sao sau này không thiếu được những nơi cần dùng đến Đông Xưởng, nhiều lần khó tránh khỏi sẽ khiến người khác nảy lòng tham.

Đồng thời cũng là diễn cho Lãnh Lăng Khí xem.

Đã nhờ đó bảo trụ được chức Đông Xưởng đốc chủ của Lưu Hỉ, không cho Bảo Hoàng Phái Tào Chính Thuần có cơ hội lại một lần nữa trỗi dậy, cũng thuận tiện cài một cái đinh bên cạnh Lãnh Lăng Khí.

Với dã tâm của Lưu Hỉ, nếu thật sự để hắn lựa chọn Cố Hàn Uyên hay Lãnh Lăng Khí, Cố Hàn Uyên tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không trung thành bao nhiêu với Lãnh Lăng Khí.

Thứ hai, Cố Hàn Uyên cũng đang mượn chuyện làm nhục Lưu Hỉ này để tuyên dương việc hắn muốn tham gia Võ Lâm Minh hội ra ngoài.

Dẫu sao chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa nghìn dặm.

So với việc Cố Hàn Uyên nói thẳng tuyên bố muốn tham gia Võ Lâm Minh hội, hiển nhiên không bằng chuyện Đông Xưởng đốc chủ bị hắn nhục nhã này truyền bá nhanh hơn.

Đồng thời nhân tiện cũng cho Cố Hàn Uyên một lý do tham gia Võ Lâm Minh hội, giúp Giang Ngọc Yến tìm Giang Biệt Hạc đòi lại công đạo.

Dẫu sao nói theo lẽ thường, Cố Hàn Uyên đột nhiên muốn đi tham gia Võ Lâm Minh hội do Mộ Dung gia, Thẩm gia và Giang Biệt Hạc xúi giục, một sự kiện so như trò đùa, sẽ là có chút khó nói.

Không nói là mất mặt, đó cũng là hạ mình.

Cố Hàn Uyên không có lý do gì để cho ba gia tộc này mặt mũi như vậy, cho dù có mối quan hệ với Mộ Dung Tiên cũng không đúng quy cách.

Dẫu sao xét đến cùng Mộ Dung Tiên và Cố Hàn Uyên nói là có hôn ước, thế nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra đó là do Mộ Dung gia vì tạ tội với Cố Hàn Uyên mà đưa đến.

Nếu không phải như vậy, mà là đàng hoàng thành thân, Cố Hàn Uyên ngược lại không tiện nhận lấy Mộ Dung Tiên.

Ai bảo vì nguyên nhân của Mộ Dung Bác, Mộ Dung gia trên giang hồ có chút tai tiếng lớn chứ.

Vì vậy Cố Hàn Uyên muốn tìm một cái cớ thích hợp để tham gia Võ Lâm Minh hội cũng đều có chút tốn sức.

Thế nhưng nếu Cố Hàn Uyên dùng cớ đi giúp Giang Ngọc Yến đòi lại công đạo thì lại không khó.

Trả thù vĩnh viễn là chính đáng hơn so với ban ơn.

Dẫu sao ngươi có thể không chấp nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng lại không có cách nào cự tuyệt người khác tìm ngươi báo thù.

Quyền chủ động của hai bên là hoàn toàn khác biệt.

Cố Hàn Uyên mục đích còn không dừng lại ở đây.

Tính toán thời gian, Cố Hàn Uyên dù muốn tham gia Võ Lâm Minh hội cũng phải xếp hàng sau.

Hắn rời kinh thành sau sẽ đi trước một chuyến Động Đình Hồ.

Không nói trước việc gây ra chút động tĩnh, làm sao có thể Man Thiên Quá Hải.

Bây giờ mọi cử động của Cố Hàn Uyên đều sẽ dính líu đến quá nhiều ánh mắt.

Một khi hắn rời kinh thành, tất nhiên sẽ có không ít thế lực đều muốn chú ý đến hướng đi của hắn.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên khiến người ta kiêng kỵ còn có một nguyên nhân rất trọng yếu.

Khả năng Ngự Kiếm Phi Hành của Cố Hàn Uyên quá mạnh mẽ, hành tung càng phiêu diêu bất định.

Nếu như không có một hướng đi chính xác, ai dám cam đoan Cố Hàn Uyên sẽ không đột nhiên hiện thân phá hư kế hoạch và hành động của mình.

Lực ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên ngày nay lớn đến mức này, ai cũng không dám xem nhẹ.

Tỷ như Thượng Quan Ưng đang mưu tính động thủ với Lãng Phiên Vân, nếu vì kiêng kỵ Cố Hàn Uyên đột nhiên nhúng tay mà lùi bước thì làm sao bây giờ.

Chuyện này không phải không có khả năng, đặc biệt còn có nhân tố Triệu Mẫn ở đó.

Với mức độ chú ý của Triệu Mẫn đối với Cố Hàn Uyên, một khi Cố Hàn Uyên chẳng biết đi đâu, e rằng sẽ khẩn cấp kêu ngừng kế hoạch của Thượng Quan Ưng.

Nếu như Thượng Quan Ưng đột nhiên dừng lại việc động thủ với Lãng Phiên Vân, Cố Hàn Uyên làm sao còn mượn cơ hội đục nước béo cò.

Sở dĩ mượn việc đưa tin hắn muốn tham gia Võ Lâm Minh hội ra ngoài, từ đó Man Thiên Quá Hải trở nên rất tất yếu.

Cố Hàn Uyên để lại trước mặt Lưu Hỉ một hình tượng hỉ nộ vô thường còn có một điểm lợi.

Cho dù tương lai hai bên bàn chuyện hợp tác, Lưu Hỉ cũng sẽ vô thức thận trọng đối đãi Cố Hàn Uyên, tránh cho không cẩn thận làm ra chuyện gì đó khiến Cố Hàn Uyên bất chợt trở mặt.

Điều này cho phép Cố Hàn Uyên dễ dàng chiếm giữ quyền chủ đạo trong quan hệ hợp tác, đồng thời còn tránh cho Lưu Hỉ đầy dã tâm tự ý làm ra những chuyện ngu xuẩn.

Đồng thời, nó còn nhân tiện loại bỏ nghi ngờ trong lòng Viên Kim Hạ.

Một Viên Kim Hạ mang theo chính nghĩa cảm chắc chắn sẽ không hy vọng tình lang của mình cùng Đông Xưởng cấu kết.

Viên Kim Hạ còn lâu mới có thể chấp nhận mặt tối của Cố Hàn Uyên.

Đây cũng là một trong những lý do Cố Hàn Uyên không vội thu phục nàng.

Viên Kim Hạ còn cần trưởng thành nhiều hơn nữa.

Cố Hàn Uyên thấy Viên Kim Hạ vốn muốn nói lại thôi, nhưng tâm trạng rất nhanh đã khôi phục bình thường, nàng từng bước theo bên cạnh hắn, nhất thời mỉm cười thỏa mãn.

Cố Hàn Uyên hôm nay một chuyến Đông Xưởng, tính cả việc đưa Linh Linh Phát ra khỏi Đông Xưởng, cùng với việc giúp Viên Kim Hạ tiến vào tầm nhìn của công chúng, cho nàng thêm một tầng bảo hiểm về thân phận, đã là nhất tiễn lục điêu không ngừng.

Chương 1662

Mà hắn chỉ cần diễn một vở kịch hỉ nộ vô thường.

Thậm chí còn không cần phải đến chỗ Lãnh Lăng Khí uổng phí khẩu thiệt.

Còn bạch ngọc mỹ nhân trong Không gian Trữ vật, chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên trước sau như một bỏ ra một phần khí lực, thu được mười phần thu hoạch.

Đồng thời, phần thu hoạch tiếp theo sẽ đến không lâu sau.

Suốt dọc đường không nói lời nào, ba người rất nhanh đã đến nơi.

Vẫn là dáng vẻ chật vật ấy, trên đường thu hút không ít ánh mắt khác thường.

Linh Linh Phát ngạc nhiên nhìn cổng chính quen thuộc và cánh cửa lớn trước mắt, không khỏi có chút thất thần.

Đó là một y quán treo bảng hiệu Phụ khoa Thánh thủ.

Tuy lúc này cửa lớn đang đóng chặt, nhưng Linh Linh Phát đã mỏi mắt chờ mong.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ôn tồn cười nhẹ nói: A Phát ngay cả nhà mình cũng không nhận ra sao.

Mấy ngày nay đã trải qua đại khởi đại lạc, Linh Linh Phát khó tránh khỏi đa sầu đa cảm hơn một chút.

Nghe vậy, khóe mắt hắn nhất thời hơi ướt lệ, khẽ nghẹn ngào lần nữa nói lời cảm ơn: Đa tạ Cố công tử đã cứu ta ra ngoài.

Cố Hàn Uyên mỉm cười ấm áp gật đầu, ra hiệu Linh Linh Phát đi vào gõ cửa.

Linh Linh Phát thấy thế vội vàng điều chỉnh tâm tình, không để mình quá khích động.

Sau đó bước nhanh đến trước cửa, vừa gõ cửa vừa lớn tiếng hô: Nương tử mở cửa.

Tướng công ta đã trở về.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, lặng lẽ nhìn Linh Linh Phát hô vợ mình ra mở cửa.

Viên Kim Hạ chú ý tới thần sắc Cố Hàn Uyên thay đổi, đôi mày thanh tú khẽ cau lại hỏi: Cố đại ca, có gì không đúng sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Viên Kim Hạ, thấy trong đôi mắt sáng ngời của nàng dường như lộ ra vài phần suy tư.

Quả nhiên, sau vụ án đạo tặc thêu hoa, Viên Kim Hạ đã trưởng thành không ít.

Không nói gì khác, khả năng sát ngôn quan sắc đã mạnh hơn rất nhiều so với trước kia.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, cười nói đầy thâm ý: Không có gì.

Chẳng qua sau này có chút việc nhỏ cần Kim Hạ muội giúp một tay.

Vừa lúc cũng có liên quan đến phần thưởng ta muốn ban cho nàng.

Viên Kim Hạ nghe vậy giật mình.

Tuy Cố Hàn Uyên nói có liên quan đến phần thưởng của nàng, nhưng nàng không khỏi có một điềm báo chẳng lành.

Đang định hỏi, cửa lớn y quán đã kêu nửa ngày rốt cuộc cũng được mở ra.

Chỉ thấy một gương mặt tú lệ tiều tụy hiện ra.

Chính là Lưu thị Giai Linh, thê tử của Linh Linh Phát.

Giai Linh đã sống rất khổ trong khoảng thời gian này, từ sắc mặt tiều tụy của nàng cũng có thể thấy rõ một hai.

Trượng phu bị bắt giam, sống c·hết mịt mờ.

Vì kẻ bắt người là Đông Xưởng, nàng ngay cả hỏi thăm tin tức cũng không được.

Nếu không phải có U Linh Mật Thám, bạn thân của Linh Linh Phát, trước đây thường xuyên giả nữ trang đến truyền tin tức nói cho nàng biết Linh Linh Phát bị bắt vì phạm tội, thì nàng thậm chí chỉ có thể coi Linh Linh Phát là mất tích.

Đáng tiếc, vô luận Giai Linh truy vấn thế nào, U Linh Mật Thám cũng không chịu nói cho nàng biết tình hình thực tế, chỉ bảo nàng phải chuẩn bị tâm lý.

Chuẩn bị tâm lý gì.

Đương nhiên là chuẩn bị tâm lý Linh Linh Phát không thể trở về.

Dù sao, thông thường mà nói, bị bắt vào Đông Xưởng thì c·hết cũng lột da.

Lại vì tội trạng của Linh Linh Phát không được công bố, các loại suy đoán đều có.

Ngay cả bạn tốt của hắn là U Linh Mật Thám cũng khó mà biết được tin tức cụ thể.

Ngay cả hỏi Phật Ấn cũng giữ kín như bưng.

Tóm lại, tin tức xấu như vậy khiến Giai Linh chịu đả kích sâu sắc, cũng khiến nàng càng thêm cảm thấy hổ thẹn về Linh Linh Phát.

Trượng phu xảy ra chuyện, mà nàng lúc đó lại dùng đôi môi rực lửa hầu hạ kẻ đã đưa trượng phu của nàng vào chốn lao tù.

Tuy sự việc có nguyên nhân, nhưng khi Linh Linh Phát gặp chuyện, Giai Linh khó tránh khỏi cảm giác áy náy trong lòng trỗi dậy.

Đồng thời, nàng cũng sinh ra vài phần oán hận với Cố Hàn Uyên không giữ lời hứa.

Dù sao lúc đó Cố Hàn Uyên đã đồng ý rất tốt, sẽ không để Linh Linh Phát gặp nguy hiểm.

Bằng không nàng cũng sẽ không dễ dàng như vậy mà mắc bẫy.

Vì trượng phu mà hy sinh, chung quy trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nhưng ai có thể ngờ Cố Hàn Uyên khoác áo xong liền phủi tay không nhận nợ.

Linh Linh Phát vẫn sống c·hết mịt mờ, Cố Hàn Uyên sau đó cũng không xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Có lòng muốn tìm Cố Hàn Uyên, không nói đến chuyện tính sổ, chí ít là cầu xin hắn cứu Linh Linh Phát ra, nhưng Giai Linh căn bản không biết nên tìm Cố Hàn Uyên ở đâu.

Dù sao nàng chỉ là một bà chủ gia đình bình thường, làm sao có thể tìm được tung tích Cố Hàn Uyên.

Cuối cùng, vô kế khả thi, Giai Linh chỉ đành đóng cửa y quán, một mình ưu thương, tự trách, bi thống.

Chưa đầy mấy ngày, nàng đã tiều tụy thành bộ dạng này.

Bởi vì tinh thần suy nhược, Giai Linh thậm chí còn không nghe rõ

Linh Linh Phát gõ cửa lúc nãy đã gọi những gì.

Chỉ là bị làm cho chịu không nổi, mới ra mở cửa.

Giai Linh vốn định trút bỏ mọi buồn giận mấy ngày nay bằng cách mắng to lên kẻ gõ cửa làm phiền sự thanh tĩnh của nàng.

Thế nhưng, khi nàng mở cửa và nhìn thấy đối phương với bộ dạng chật vật quen thuộc ấy, nàng nhất thời ngẩn người.

Nàng hỏi với giọng điệu có vài phần không thể tin được: Ngươi là.

A Phát.

Linh Linh Phát cũng đang vì dáng vẻ tiều tụy lúc này của Giai Linh mà cảm thấy đau lòng.

Nghe được tiếng Giai Linh, hắn vội vã nói: Nương tử, là ta.

Ta đã trở về.

Nói rồi đã muốn dang hai tay ôm lấy.

Giai Linh vốn còn đứng sững, suýt nữa bị Linh Linh Phát với tay chân lấm bẩn ôm vào lòng.

Đột nhiên, khóe mắt nàng liếc thấy một bóng người gần đây thường xuyên xuất hiện trong đầu nàng.

Không biết sao, nàng lại vô thức lùi về sau một bước.

Kết quả, Linh Linh Phát nhất thời ôm hụt, bị bậc cửa vấp chân, ngã chổng vó.

Linh Linh Phát đau kêu một tiếng rốt cuộc đã làm Giai Linh có chút bối rối tỉnh lại, vội vàng tiến lên đỡ Linh Linh Phát dậy.

Chương 1663

Nương tử ngươi tránh cái gì.

Hại ta ngã một cái.

Linh Linh Phát thật sự không ngờ gặp lại sau bao ngày xa cách, Giai Linh lại né tránh vòng tay mình, không kìm được buông ra một tiếng oán giận.

Thế nhưng lúc này ánh mắt Giai Linh lại không đặt lên người hắn, mà là nhìn chằm chằm bóng người nửa cười nửa không cách đó không xa.

Mãi đến khi Linh Linh Phát kêu thêm một tiếng, nàng mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, đành phải nói dối: Là A Phát trên người ngươi quá bẩn rồi, mới khiến ta giật mình sợ hãi.

Phản ứng của thê tử khiến Linh Linh Phát trợn tròn mắt.

Không phải, ta khó khăn lắm mới từ chốn lao ngục Đông Xưởng tối tăm không ánh mặt trời đi ra, ngươi lại để ý đến việc trên người ta bẩn hay không bẩn.

Tâm tình vốn kích động, vui sướng nhất thời tiêu tan hơn nửa.

Hắn ngượng ngùng nói: Đúng.

Đúng là có chút bẩn.

Lát nữa ta sẽ đi tắm rửa thay y phục trước.

Linh Linh Phát cũng chỉ có thể nói như vậy, bằng không chỉ càng thêm lúng túng.

Tóm lại, tâm tình của hắn xem như là bị thê tử tưới một gáo nước lạnh làm cho lạnh thấu.

Còn thê tử của Linh Linh Phát là Giai Linh lúc này thì càng lúng túng hơn.

Nàng cũng không biết mình tại sao lại vô thức tránh ra vòng tay của Linh Linh Phát.

Là thật sự bị Linh Linh Phát râu tóc bù xù làm giật mình sợ hãi, hay là trong tiềm thức không muốn ở trước mặt Cố Hàn Uyên bị Linh Linh Phát ôm lấy.

Rõ ràng nàng đối với Cố Hàn Uyên hẳn là hận ý chiếm phần lớn.

Giai Linh vô thức tránh ánh mắt Linh Linh Phát, ánh mắt mơ hồ nhưng thủy chung dừng lại trên người Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng ngay cả chính Giai Linh cũng không ý thức được, trong ánh mắt của mình nào có gì oán hận, rõ ràng càng nhiều hơn chính là u oán.

Đối với phản diện, vĩnh viễn không phải là hận, mà là lạnh nhạt.

Nghĩ nhiều hơn, niệm nhiều hơn, cũng sẽ không khiến nàng càng thêm oán hận Cố Hàn Uyên, chỉ sẽ làm nàng đối với Cố Hàn Uyên càng lúc càng lưu ý.

Hơn nữa, cho dù có thế nào đi nữa không muốn thừa nhận, nàng cuối cùng cũng đã từng hầu hạ Cố Hàn Uyên trong một mối giao tình nồng ấm.

Khi đêm khuya vắng người, nàng lại có vài phần dư vị của hơi thở khiến người ta sợ hãi đó đâu.

Hay hoặc là rung động trước sự cường đại khiến nàng khó lòng thở nổi.

Có lẽ so với oán hận, nàng càng hy vọng Cố Hàn Uyên có thể xuất hiện bên cạnh nàng, dành cho nàng chỗ dựa a.

Chung quy nàng chỉ là một nữ nhân yếu đuối bình thường mà thôi.

Ánh mắt u oán của Giai Linh có thể giấu được Linh Linh Phát đang được nàng đỡ, góc độ ánh mắt không đúng, nhưng lại không giấu được Viên Kim Hạ đang đứng cùng Cố Hàn Uyên, cùng hướng.

Vì vậy, ánh mắt dò xét của Viên Kim Hạ qua lại quan sát vài lần trên người Cố Hàn Uyên, Linh Linh Phát và Giai Linh, dần trở nên cổ quái.

Cuối cùng nàng dành cho Cố Hàn Uyên một ánh nhìn giận dữ, lại vô cùng thầm lặng.

Cố Hàn Uyên đối với điều này chỉ coi như không chú ý, đón ánh mắt u oán của Giai Linh, khẽ cười nói: Phu nhân, tại hạ đã đưa A Phát trở về đoàn tụ.

Phảng phất như đang nói cho Giai Linh biết, hắn cũng không phải khoác áo xong liền phủi tay chối bỏ lời hứa, chỉ là chậm vài ngày mà thôi.

Từ kết quả mà nói, xác thực là như vậy.

Nhưng ảnh hưởng gây ra lại hoàn toàn khác biệt.

Trùng hợp lúc này, Linh Linh Phát với tâm tình có chút kích động xen lẫn cảm kích nói: Lần này thật sự nhờ có Cố công tử cứu giúp, bằng không cũng không biết phải thân hãm chốn lao ngục đến bao giờ.

Kỳ thực, Linh Linh Phát trong khoảng thời gian bị giam ở Đông Xưởng, ý nghĩ đã biến hóa khôn lường.

Lúc đầu khi Chu Hậu Chiếu mất tích, hắn cảm thấy mình xong rồi.

Chu Hậu Chiếu nếu có chuyện bất trắc, mạng nhỏ của hắn cũng không đủ đền.

Bởi vì hắn là người của Bảo Long Nhất Tộc, không đến mức bị tru di cửu tộc, nhưng cái đầu của hắn chắc chắn không giữ được.

Cũng may sau này nghe nói Chu Hậu Chiếu đã tìm trở về, cũng khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chí ít bản thân sẽ không c·hết.

Hơn nữa, tuy Chu Hậu Chiếu động một tí đánh mắng hắn, cũng phần lớn là chê bai các phát minh của hắn.

Nhưng Linh Linh Phát biết đó là Chu Hậu Chiếu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tình cảm của hai người kỳ thực rất tốt, thậm chí ở một mức độ nhất định còn vượt ngoài phạm trù quân thần.

Lý do cũng không phức tạp.

Hắn luôn có thể làm cho Chu Hậu Chiếu ham chơi vui vẻ.

Nếu không phải như vậy, với những tai họa hắn đã gây ra, sớm nên bị đuổi khỏi hàng ngũ Đại Nội Mật Thám rồi.

Còn khả năng phát minh của hắn, ngược lại là ít được coi trọng nhất.

Không nói gì khác, còn có một Linh Linh Cẩu với khả năng phát minh cũng không kém hắn bao nhiêu.

Thế nhưng mức độ được coi trọng của hai người hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, Linh Linh Phát tin tưởng chỉ cần đợi thêm mấy ngày, Chu Hậu Chiếu sẽ đưa hắn từ lao ngục Đông Xưởng ra ngoài và quở trách một phen.

Sau đó, mọi thứ tự nhiên sẽ trở lại như cũ.

Hắn nhiều lắm là bị phạt bổng lộc, hạ lương mà thôi.

Kết quả, ngày tháng trôi qua, Linh Linh Phát ở lao ngục Đông Xưởng lại từ đầu đến cuối không chờ được Chu Hậu Chiếu.

Từ chờ đợi đến thất vọng, rồi dần dần tuyệt vọng.

Đông Xưởng cũng không tra tấn hắn, lại không hỏi han, thực sự chỉ là nuôi nhốt hắn trong lao ngục.

Nếu không phải còn gặp qua Phật Ấn và Gia Cát Chính Ngã, hắn thậm chí còn cho rằng mình đã bị mọi người lãng quên.

Cũng chính vì thế mà Linh Linh Phát khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến cứu hắn lại cảm kích đến rơi lệ.

Giai Linh thấy Linh Linh Phát cảm kích Cố Hàn Uyên như vậy, nhất thời cảm thấy một trận khó tả cổ quái.

Trong lòng không khỏi u oán thở dài.

Niềm vui đoàn tụ với trượng phu bình an trở về cứ thế không hiểu sao bị chia cắt.

Giai Linh hơi lộ ra vẻ không tự nhiên nói với Cố Hàn Uyên: Đa tạ Cố công tử.

đã cứu A Phát trở về.

Cố Hàn Uyên khóe miệng khẽ cong, dưới ánh mắt đầy rung động của Giai Linh, cười đầy ý vị thâm trường nói: Phu nhân không cần cảm tạ, đây là việc tại hạ nên làm.

Câu nói này chỉ có chính Giai Linh mới hiểu, khiến nàng không khỏi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Hàn Uyên.

Tâm tình oán hận gì đó đã sớm không còn.

Thay vào đó là ngượng ngùng và xấu hổ.

Không biết nội tình, nàng còn tưởng Cố Hàn Uyên mấy ngày nay không đến gặp nàng là vì bôn ba khắp nơi, cố gắng giải cứu Linh Linh Phát đang lâm nguy.

Nếu là như vậy, chẳng phải nàng đã hiểu lầm, đã oan uổng Cố Hàn Uyên sao.

Hơn nữa Linh Linh Phát tuy trông có vẻ chịu không ít khổ, nhưng dù sao cũng đã bình an trở về phải không.

Bất luận lời trách cứ nào đối với Cố Hàn Uyên, trên tiền đề này đều không đứng vững.

Chương 1664

Trong lòng phu nhân khó tránh khỏi vì vậy sinh ra một ít biến hóa vi diệu.

Cố Hàn Uyên thấy thế, đáy mắt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng nét mặt vẫn bất động thanh sắc nói: Được rồi, đừng đứng ngoài cửa nữa.

A Phát ngươi chẳng phải còn muốn rửa mặt sao.

Chờ ngươi rửa mặt xong, ta có việc cần nhờ ngươi.

Linh Linh Phát vừa nghe Cố Hàn Uyên có việc cần nhờ, nhất thời mừng rỡ.

Vỗ ngực cam đoan nói: Cố công tử có chuyện gì xin cứ việc phân phó, ta nhất định làm tốt.

Cố Hàn Uyên đối với điều này chỉ bất trí khả phủ cười cười.

Sau đó, bốn người đi vào y quán.

Vì Linh Linh Phát bị Đông Xưởng bắt, Giai Linh lại chỉ lo tinh thần chán nản, y quán lâu không mở cửa, trên bàn đều phủ một lớp bụi mỏng.

Hoàn cảnh như vậy rõ ràng không thích hợp để tiếp đãi quý khách.

Vì vậy Cố Hàn Uyên và Viên Kim Hạ đương nhiên được mời đến hậu viện y quán.

Tuy nói trong quá trình này, Giai Linh một bộ muốn nói lại thôi, vẻ mặt rối rắm.

Bất quá, điều càng khiến nàng kinh hoảng hơn là, đi tới hậu viện xong, Linh Linh Phát áy náy nói: Cố công tử cũng xin ngồi một lát, cho ta đi rửa mặt chỉnh lý một phen trước.

Nương tử, hãy tiếp đãi tốt Cố công tử và Viên cô nương.

Linh Linh Phát dặn dò Giai Linh hai câu xong liền tự mình đi tắm rửa thay y phục.

Ở chung với Cố Hàn Uyên khi trượng phu vắng mặt.

Giai Linh đương nhiên có chút luống cuống.

Điều duy nhất đáng mừng là ở đây còn có một thiếu nữ.

Tuy chưa làm gì giao lưu, nhưng nghĩ đến chắc là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Nghĩ đến đây, tâm tình nàng khó tránh khỏi có chút không hiểu.

Cũng may kể từ đó, nàng chắc là an toàn.

Giai Linh kìm nén tâm tình rối rắm, lúng túng trong lòng, miễn cưỡng chống lên một nụ cười, nhu hòa nói: Vạn hạnh A Phát bình an trở về, bằng không thiếp thân không biết phải làm sao.

Lần nữa cảm tạ Cố công tử đã cứu A Phát.

Giai Linh cho rằng Viên Kim Hạ ở đây, nàng liền an toàn.

Nhưng nàng hiển nhiên đã đánh giá thấp sự trơ tráo và vô sỉ của Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đầu tiên là cười khẽ đầy ý vị nói: Đây vốn là việc tại hạ nên làm, bằng không phu nhân e rằng phải oán tại hạ cả đời sao.

Dừng một chút.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Giai Linh và ánh mắt vi diệu của Viên Kim Hạ, hắn tiến lên ôm lấy vòng eo đẫy đà của phu nhân vào lòng.

Ghé sát vào tai nàng, cười khẽ đầy ẩn ý nói: Một thời gian không gặp, phu nhân sao lại sinh phân.

Viên Kim Hạ vô cùng bất mãn.

Tuy đã sớm biết Cố Hàn Uyên phong lưu. không đúng, hắn là kẻ háo sắc, tham hoa.

Thế nhưng, thông dâm phu nhân người khác rốt cuộc cũng không giống nhau.

Nàng cảm thấy Giai Linh nếu là một quả phụ, nàng đều có thể dễ dàng chấp nhận hơn một chút.

Nhưng kết quả rõ ràng là khác.

Đặc biệt là trước đó, nàng còn tận mắt thấy Linh Linh Phát cảm kích, tôn kính Cố Hàn Uyên như thế nào.

Thế mà Cố Hàn Uyên lại đang thông dâm thê tử của đối phương.

Với chính nghĩa trong lòng nàng, tự nhiên rất khó chấp nhận loại chuyện như vậy, trong lòng càng là khinh thường.

Nhưng vấn đề là kẻ nàng đáng khinh bỉ lại là tình lang mà nàng mới nhận định không bao lâu.

Viên Kim Hạ trong lúc nhất thời đều có chút mịt mờ.

Mãi đến khi nghe nhắc tới tên mình, nàng mới khó khăn lắm hoàn hồn.

Viên.

Viên cô nương vẫn còn ở đây.

Cố công tử. không thể.

Bị Cố Hàn Uyên đột nhiên ôm vào lòng, Giai Linh hiển nhiên vô cùng chống cự hắn.

Chỉ có điều, cái cớ này ít nhiều có chút khiếm khuyết.

Cố Hàn Uyên hiển nhiên không có lý do gì để bỏ qua, khẽ cười trêu ghẹo nói: Ý phu nhân là Kim Hạ không ở đây là được rồi ư.

Ta đây đi.

Viên Kim Hạ nhất thời tức giận không chỗ phát tiết.

Thế nhưng đây vẫn chỉ là một sự khởi đầu.

Chỉ thấy Giai Linh vẻ mặt kinh hoảng kháng cự, vội nói: Ta không phải ý đó.

Ta chỉ là không muốn lại đối không lên A Phát.

Giai Linh thấy phản ứng của Viên Kim Hạ ngơ ngác, nhất thời hiểu Viên Kim Hạ không ngăn cản được Cố Hàn Uyên làm gì nàng.

Bất quá, Cố Hàn Uyên vốn cũng không thích cưỡng bức.

Hắn càng ưa thích oai bức lợi dụ.

Phu nhân chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên là ta đã cứu A Phát ra sao.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa buông vòng eo của phu nhân trước mắt, nửa cười nửa không nói.

Ý ngầm chính là nếu hắn có thể cứu Linh Linh Phát ra, cũng có thể đưa Linh Linh Phát trở lại.

Gương mặt ửng hồng của Giai Linh nhất thời hơi trắng bệch.

Mấy ngày nay, nàng thiết thực nhận ra sự vô lực của mình.

Bằng không cũng sẽ không vì sinh ra tâm lý ỷ lại mà oán trách hắn không đến gặp mình.

Sở dĩ lúc này đối mặt với sự cưỡng bức của Cố Hàn Uyên, lực giãy giụa của Giai Linh dần yếu đi.

Đôi mắt đẹp rũ xuống, không rõ thần sắc, nàng khẽ nói: Ngươi khi đó rõ ràng đã đồng ý ta sẽ không để A Phát gặp phải nguy hiểm.

Giai Linh vẫn còn đang cố gắng cùng Cố Hàn Uyên giảng đạo lý.

Còn như bàn tay lớn luồn vào vạt áo lúc này, nàng cũng không quản được.

Viên Kim Hạ nhìn Cố Hàn Uyên đang uy h·iếp nữ nhân yếu ớt trước mắt, gương mặt đỏ bừng, cũng không biết mình nên có tâm tình gì.

Chương 1665

Chính mình cái này là muốn xem Xuân Cung sống ư.

Cố Hàn Uyên nghe được lời nói của Giai Linh, ánh mắt nhất thời lóe lên.

Kỳ thực, vốn dĩ hắn định khi Hồng Quỳ động tay động chân vào thuốc nổ mới của Linh Linh Phát, sẽ lập tức cho nổ c·hết Linh Linh Phát tại chỗ.

Dù sao, trong Bảo Long Nhất Tộc, không ai trung thành với Chu Hậu Chiếu hơn Linh Linh Phát.

Trong kịch bản, nếu không có Linh Linh Phát dũng cảm không sợ hãi hộ giá, Chu Hậu Chiếu đã sớm c·hết rồi.

Sở dĩ tiện tay g·iết c·hết Linh Linh Phát, đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không khó khăn gì.

Còn như chuyện nuốt lời với Giai Linh thì càng không thành vấn đề.

Cố Hàn Uyên đến lúc đó thậm chí sẽ đường hoàng đến an ủi quả phụ.

Chẳng qua người c·hết không thể sống lại, cuối cùng vẫn phải nhìn về phía trước nha.

Giai Linh là một nữ nhân yếu đuối bình thường, không có gia thế, lại mất đi trượng phu, nàng còn có thể dựa vào ai.

Cố Hàn Uyên đã suy nghĩ đầy đủ mọi chuyện sau này, kết quả hết lần này tới lần khác Linh Linh Phát lại không c·hết.

Phải biết rằng lúc đó Linh Linh Phát chính là người gần vụ nổ nhất, nổ c·hết tại chỗ cũng không kỳ quái.

Thế nhưng Linh Linh Phát lại may mắn sống sót, phần lớn uy lực vụ nổ đều được Cô Độc Cung, vị tông sư khổ luyện, gánh chịu.

Kết quả Cô Độc Cung trọng thương đến nay vẫn còn nằm liệt giường, mà Linh Linh Phát trông có vẻ thê thảm, nhưng thực tế căn bản chỉ là vài vết thương nhẹ mà thôi.

Tóm lại, Cố Hàn Uyên vừa cảm thán rằng hào quang nhân vật chính quả là cường đại, đồng thời cũng chỉ đành thay đổi kế hoạch.

Ban ân cho hắn, khiến Linh Linh Phát phục vụ cho mình.

Bất kể nói thế nào, khả năng sáng tạo phát minh của Linh Linh Phát đều không thể nghi ngờ.

Mặc dù có Linh Linh Cẩu làm vật thay thế, nhưng Cố Hàn Uyên rất rõ ràng sự chênh lệch giữa Linh Linh Cẩu và Linh Linh Phát.

Bộ não của hai người không cùng một đẳng cấp, ý tưởng của Linh Linh Phát càng độc đáo hơn.

Nếu không thể g·iết, vậy Cố Hàn Uyên cũng chỉ có thể thu phục.

Tránh cho ngày nào đó Linh Linh Phát đột nhiên nổi hứng, phát minh ra thứ gì đó có thể mang đến phiền toái cho hắn.

Mà thu phục Linh Linh Phát cho mình sử dụng còn có một điều kiện tiên quyết, đó là Linh Linh Phát sẽ không bị Lãnh Lăng Khí lung lạc để tái dụng.

Lãnh Lăng Khí không phải Chu Hậu Chiếu, không có lý do gì để tái dụng Linh Linh Phát.

Quan hệ giữa Lãnh Lăng Khí và Linh Linh Phát không sâu đậm như Chu Hậu Chiếu, cũng không tín nhiệm Linh Linh Phát như vậy.

Hắn ngược lại còn phải cẩn thận bị Linh Linh Phát nhìn ra kẽ hở của hắn là hàng giả.

Kết luận chính là Cố Hàn Uyên có thể sử dụng Linh Linh Phát bị Lãnh Lăng Khí hoàn toàn ghẻ lạnh.

Vấn đề duy nhất chính là Cố Hàn Uyên trước đó đã chôn một quả lôi nhân thê.

Cố Hàn Uyên có hai lựa chọn: tiến hoặc lui.

Lui, tự nhiên là lúc đó giữ khoảng cách với Giai Linh, khiến lần hầu hạ trước đó trở thành quá khứ.

Tiến, lại là triệt để đạt được Giai Linh nữ nhân này.

Giữa tiến và lui, Cố Hàn Uyên đã chọn tiến.

Giai Linh chỉ là một nữ nhân bình thường, nữ nhân bình thường liền có nghĩa rất khó bảo thủ bí mật.

Có lẽ ngày nào đó nàng cũng vì áy náy mà báo cho Linh Linh Phát biết chuyện nàng bị Cố Hàn Uyên uy h·iếp hầu hạ lần đó.

Thế nhưng nếu như Cố Hàn Uyên triệt để chiếm được Giai Linh thì kết quả lại khác.

Khi đó, Giai Linh không những không còn đường lui, mà chỉ có thể theo Cố Hàn Uyên một con đường đi đến cùng.

Khi nàng từ phản bội thân thể chuyển thành thay lòng đổi dạ, Cố Hàn Uyên có thể triệt để yên tâm.

Dù sao nữ nhân thay lòng đổi dạ và nam nhân thay lòng đổi dạ là không giống nhau.

Nam nhân thay lòng đổi dạ phần lớn thời gian lại vì áy náy mà không khỏi đối xử tốt hơn với nguyên phối, mặc dù kết cục thông thường đã được quyết định từ lâu.

Mà nữ nhân thay lòng đổi dạ muốn vô tình hơn nam nhân rất nhiều.

Hận không thể đối phương nhanh đi c·hết, để cùng tân hoan song túc song phi không phải là số ít.

Gần đây nhất chính là Nhị Nương.

Nàng đã cho Kim Cửu Linh, kẻ làm tình nhân nhiều năm của nàng, một kiếm chí mạng.

Cho dù Kim Cửu Linh trước đó muốn g·iết nàng, nhưng nàng có thể không chút do dự hạ thủ đâm ra nhát kiếm chí mạng đó cũng nói lên rất nhiều vấn đề.

Tóm lại, Cố Hàn Uyên trong lòng đã có quyết định, muốn đoạt lấy Giai Linh khi nàng dao động nhất.

Cố Hàn Uyên một bên lòng bàn tay vuốt ve làn da mềm mại, một bên nửa cười nửa không nói: Nhưng khi đó phu nhân hầu hạ trong miễn cưỡng khiến ta cũng không làm sao thỏa mãn đâu.

Bây giờ ta đã cứu A Phát ra, phu nhân chẳng lẽ không cảm thấy cần phải bồi thường sao.

Sự vô sỉ của Cố Hàn Uyên khiến Giai Linh không lời nào chống đỡ được.

Nàng có lựa chọn nào khác sao.

Không có.

Sở dĩ khi bàn tay lớn của Cố Hàn Uyên đặt lên đỉnh đầu nàng, nàng chỉ có thể không chút sức phản kháng ngoan ngoãn quỳ xuống.

Viên Kim Hạ đôi mắt đẹp mở to, khi tâm tình đang phức tạp, bên tai đột nhiên vang lên tiếng gọi của Cố Hàn Uyên: Kim Hạ, lấy cây súng ngắn của nàng ra.

Viên Kim Hạ nghe vậy hơi giật mình, thần sắc im lặng lấy súng ngắn ra ném cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên tự nhiên biết thái độ như vậy của Viên Kim Hạ là đang biểu đạt sự bất mãn với hắn.

Hắn cười lơ đễnh, ngược lại nói với Linh Linh Phát: A Phát, ta cần ngươi cải tạo cây súng ngắn này của Kim Hạ, uy lực quá nhỏ.

Hơn nữa, vì tạo hình xinh xắn nên lắp đạn phiền phức, số lượng đạn cũng quá thiếu.

Linh Linh Phát và Viên Kim Hạ nghe vậy đều là ngẩn ra.

Linh Linh Phát với sắc mặt có chút phức tạp hỏi: Cố công tử ngươi còn tin tưởng phát minh của ta.

Hơn nữa còn là súng ống.

Trải qua sự cố ngoài ý muốn trước đó, hắn vốn tưởng rằng sẽ không còn ai tin tưởng hắn làm súng ống nữa.

Cố Hàn Uyên ôn tồn cười nhẹ nói: Đương nhiên tin tưởng, bằng không ta cần gì phải giải cứu A Phát ngươi từ lao ngục Đông Xưởng ra đâu.

Nói như thế tuy có vẻ công lợi một chút, thế nhưng lại đặc biệt hiệu quả với Linh Linh Phát đang lung lay lòng tin.

Linh Linh Phát nghe vậy nhất thời mừng rỡ, giọng nói tràn đầy cảm kích cười nói: Cố công tử yên tâm, ta nhất định dốc hết toàn lực cải tạo cây súng này.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Chi tiết cụ thể ngươi có thể cùng Kim Hạ trao đổi một phen, dù sao đây là dành cho nàng dùng.

Linh Linh Phát nghe vậy nhất thời hiểu rõ, trên mặt lộ ra nụ cười đầy ẩn ý mà đàn ông đều hiểu: Cố công tử đối với Viên cô nương tâm ý quả nhiên sâu sắc.

Dừng một chút.

Hắn quay đầu nói với Viên Kim Hạ: Viên cô nương ngươi xem thử đối với cây súng ngắn này còn có yêu cầu gì không.

Đều có thể nói ra, ta sẽ tận hết khả năng cải tạo nó đến mức khiến ngươi thỏa mãn.

Đối mặt với câu hỏi của Linh Linh Phát, Viên Kim Hạ lại chìm vào im lặng.

Nàng biết đây chính là phần thưởng mà Cố Hàn Uyên đã nói trước đó cho biểu hiện của nàng trong vụ án đạo tặc thêu hoa.

Lời Kim Cửu Linh cười nhạo súng ngắn của nàng chỉ là đồ chơi vẫn văng vẳng bên tai.

Nàng cũng biết võ công mình thấp, súng ngắn tuy có tăng thêm một chút uy lực đe dọa, nhưng tựa như Kim Cửu Linh giễu cợt, đối với cao thủ mà nói chỉ là đồ chơi mà thôi.

Viên Kim Hạ không phải là không muốn luyện tốt võ công, mà là nàng cảm thấy mình có lẽ thật sự không có bao nhiêu thiên phú tập võ.

Dù sao ngày hôm qua khi Cố Hàn Uyên biểu diễn kiếm pháp cho Công Tôn Lan, nàng chỉ cảm thấy bảy khiếu thông sáu khiếu, chẳng hiểu gì.

Trong khi Công Tôn Lan, một bộ dạng hiểu ra, như thể được khai sáng.

Điều này cũng làm nàng dập tắt ý tưởng luyện võ công của mình thành cao thủ.

Thế nhưng trên thực tế, chiêu thức kiếm pháp Cố Hàn Uyên biểu diễn cho Công Tôn Lan ngày hôm qua thực ra đều là thứ yếu, trọng điểm chân chính nằm ở kiếm pháp ý cảnh.

Kiếm pháp ý cảnh đối với Viên Kim Hạ mà nói còn quá sớm, tự nhiên thấy như lọt vào sương mù.

Chương 1666

Nếu như Cố Hàn Uyên đưa ra phiên bản giản lược của Cửu Âm Chân Kinh cho Viên Kim Hạ tu luyện, cũng có thể tu luyện được chút thành tựu.

Bất quá Cố Hàn Uyên tạm thời cũng không có quyết định này, võ công của Viên Kim Hạ càng cao chỉ càng gây phiền toái.

Mà hắn không lâu sau sẽ phải rời kinh thành, cũng không có cách nào để thu dọn hậu quả cho nàng.

Cho nên vẫn là để nàng tiếp tục dùng súng ngắn thì tốt hơn.

Tóm lại, Viên Kim Hạ đã nhận được sự quan tâm của Cố Hàn Uyên.

Phương tâm vốn dao động cũng theo đó ấm áp.

Viên Kim Hạ mang theo chút ý vị nhận mệnh, khẽ thở dài một tiếng.

Vô luận từ phương diện nào suy nghĩ, hôm nay nàng đều không thể rời Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên còn có thể luôn dụng tâm quan tâm lấy nàng, có lẽ nàng nên thỏa mãn a.

Viên Kim Hạ oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái, sau đó liền cùng Linh Linh Phát giao lưu về cách cải tạo súng ngắn.

Cố Hàn Uyên thấy thế mỉm cười thỏa mãn.

Sự dao động của Viên Kim Hạ vốn là nằm trong dự liệu của hắn.

Thậm chí hắn vốn là cố ý làm như thế.

Viên Kim Hạ rất thông tuệ, sức quan sát lại nhạy bén.

Sau khi ở chung lâu, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện rất nhiều vấn đề.

Lại thêm Cố Hàn Uyên vốn có ý bồi dưỡng, luôn không thể giấu mãi.

Mà Viên Kim Hạ hôm nay lại quá đơn thuần, chính trực.

Thà rằng chờ chính Viên Kim Hạ phát hiện, sau đó bại lộ, còn không bằng Cố Hàn Uyên chủ động một chút xíu để nàng chậm rãi tiếp nhận những mặt không tốt đó.

Kiểu này ít nhất có thể đủ kiểm soát tình thế trong một phạm vi thích hợp.

Giống như hiện tại.

Viên Kim Hạ hiển nhiên đã chấp nhận tình lang của mình là kẻ chuyên dụ dỗ thê tử của thuộc hạ để sai khiến.

Mặc dù cần nàng đi canh chừng cho cuộc tình vụng trộm của hai người.

Nhìn hai người vì bất đồng ý kiến về cách cải tạo súng ngắn mà đang dựa vào lý lẽ tranh luận, Cố Hàn Uyên mỉm cười thỏa mãn.

Hắn nói với hai người một tiếng sau đó, liền rời khỏi y quán.

Vẫn còn chính sự đang chờ hắn giải quyết, tự nhiên không có khả năng ở đây chờ đợi.

Viên Kim Hạ quay đầu lại, liếc nhìn bóng lưng Cố Hàn Uyên rời đi, không khỏi lại là một tiếng thở dài u u.

Sau đó đem tâm tình vẫn còn có chút phiền muộn trút lên người Linh Linh Phát.

A Phát ngươi rốt cuộc có được không đó.

Cố đại ca tôn sùng ngươi như vậy, kết quả lại không làm được việc duy trì tạo hình nhỏ gọn đồng thời tăng thêm số lượng đạn sao.

Ai.

Ai nói ta không được.

Linh Linh Phát nhức đầu ứng phó các loại yêu cầu vô lý của Viên Kim Hạ.

Cố huynh đệ, bản vương cảm thấy bản vương hiện tại cần một lời giải thích.

Ninh Vương sắc mặt có chút khó coi nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Kim Cửu Linh đã c·hết, hắn nhớ kỹ kế hoạch điều khiển Hồng Hài Tử để bù đắp năng lực tình báo yếu kém của thế lực mình đã tan tành mây khói.

Lại một lần nữa bị Cố Hàn Uyên làm hỏng kế hoạch, cho dù bị PUA, Ninh Vương cũng không nhịn được trong lòng thầm nghĩ: Ngươi không phải là cố ý đấy chứ.

Sao mỗi lần ta muốn làm gì cũng đều bị ngươi phá hỏng.

Cố Hàn Uyên đương nhiên là cố ý.

Không làm như vậy, làm sao có thể khiến Ninh Vương khắc sâu ấn tượng rằng vô luận ngươi làm gì, còn không bằng chuyên tâm lôi kéo, lấy lòng ta.

Cố Hàn Uyên từ trước đến nay đều là không thấy thỏ không thả diều hâu.

Hơn nữa, một lần ra tay còn muốn bắt được không chỉ một con mới được.

Bằng không, nếu chỉ vì thu phục chúng nữ Hồng Hài Tử và bồi dưỡng năng lực của Viên Kim Hạ, thì có đáng để Cố Hàn Uyên tốn nhiều võ công và tinh lực như vậy sao.

Thời gian và tinh lực của hắn luôn rất quý giá.

Sau khi Cố Hàn Uyên từ Linh Linh Phát phụ khoa Y Quán đi ra, hắn một mạch đi thẳng đến Ninh Vương phủ.

Còn Ninh Vương, đã biết được tin tức Kim Cửu Linh thất bại, sắc mặt khó coi nhưng vẫn không thể không đưa Cố Hàn Uyên vào tĩnh thất để trao đổi riêng.

Cho dù Ninh Vương muốn hưng sư vấn tội Cố Hàn Uyên, hắn cũng không dám làm trước mặt người khác.

Mặc dù chỉ là một vài hạ nhân, nha hoàn, nhưng dù sao tình huống của hắn bây giờ đừng nói là tranh chấp với Cố Hàn Uyên, chỉ cần có một chút không hài hòa, tin tức lộ ra cũng sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Sở dĩ, cho dù hắn lúc này có tức giận đến đâu, cũng phải tránh người ngoài, nói chuyện riêng với Cố Hàn Uyên.

Kỳ thực, cách suy nghĩ của Ninh Vương như vậy chẳng khác nào đem tính mạng của mình ký thác vào tâm tình của Cố Hàn Uyên.

Ở riêng một mình, Cố Hàn Uyên muốn g·iết hắn quả thực không dễ dàng quá đâu.

Đương nhiên, cho dù có hộ vệ, cũng chưa chắc có thể giữ được hắn trong tay Cố Hàn Uyên.

Nói chung, điều này đã đủ chứng minh Ninh Vương hiện tại đối với Cố Hàn Uyên là thật sự không còn bao nhiêu lòng cảnh giác đáng nói.

Kỳ thực, Ninh Vương cũng không thật sự muốn hưng sư vấn tội Cố Hàn Uyên, hắn không có sức mạnh đó.

Hắn chỉ là cố gắng dùng phương thức này để thỉnh cầu Cố Hàn Uyên một lời giải thích, đồng thời cố gắng tránh cho lần sau phát sinh tình huống tương tự.

Lặp đi lặp lại nhiều lần bị Cố Hàn Uyên phá hỏng kế hoạch, Ninh Vương đều sắp trầm cảm rồi.

Đối mặt với sự bất mãn của Ninh Vương, Cố Hàn Uyên cũng không hề bận tâm, chỉ đạm mạc nói: Chắc hẳn Kim Cửu Linh vẫn chưa nói cho Ninh Vương điện hạ hắn kế hoạch cụ thể thi hành như thế nào phải không.

Những cái khác tạm thời không nói, thái độ lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên lại trước tiên dọa Ninh Vương giật mình.

Đặc biệt, xưng hô Điện hạ rõ ràng xa cách này làm hắn một trận kinh hoảng.

Hắn vội vàng giải thích: Cố huynh đệ chớ nên hiểu lầm, ta không phải muốn trách cứ ngươi, chỉ là muốn biết rõ ràng tình huống để hóa giải hiểu lầm.

Lập trường hai người vốn không đồng nhất.

Ninh Vương muốn cầu cạnh Cố Hàn Uyên, mà Cố Hàn Uyên lại đối với hắn không có gì sở cầu.

Ít nhất nhìn bề ngoài là như vậy.

Vì vậy, Ninh Vương vừa thấy thái độ Cố Hàn Uyên thay đổi, trong lòng liền có chút nóng nảy.

Một phần vạn cuối cùng chặt đứt giao tình với Cố Hàn Uyên, hắn mới là thật sự được không bù đắp đủ mất.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không nói chuyện, không tha thứ Ninh Vương, cũng không biểu đạt bất mãn, chỉ như trước lãnh đạm nhìn về phía Ninh Vương.

Thế nhưng, ánh mắt như vậy đối với Ninh Vương mới là áp lực lớn nhất.

Ninh Vương vội vàng kéo Cố Hàn Uyên ngồi xuống, ít nhiều có chút ăn nói khép nép giải thích: Vi huynh vừa rồi thái độ quả thật có chút không tốt, Cố huynh đệ đừng để trong lòng.

Cố Hàn Uyên thấy thế thầm cười.

Quả nhiên, bên có sở cầu luôn là bên bị động.

Sở dĩ địa vị hai người mới có thể bất bình đẳng như thế.

Tiện tay gõ một cái, mục đích đạt được, thần tình Cố Hàn Uyên cũng theo đó chậm lại, nhẹ giọng nói: Chu huynh không cần lưu ý, vẫn là lại nói trở về Kim Cửu Linh đi.

Ninh Vương thấy xưng hô của Cố Hàn Uyên lại biến trở về Chu huynh khi ở riêng, thái độ cũng hòa hoãn, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra một vệt nụ cười nhẹ nhõm, nói: Cố huynh đệ nói phải.

Dừng một chút, trầm giọng nói: Kim Cửu Linh xác thực không có đem hành động cụ thể báo cho vi huynh.

Chương 1667

Chính là dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người.

Lời nói này của Ninh Vương làm Cố Hàn Uyên không khỏi âm thầm giễu cợt.

Với cái tính đa nghi của Ninh Vương, mà lại nói gì dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người.

Hắn chỉ là đơn thuần bị Kim Cửu Linh lừa gạt mà thôi.

Bất quá, bản thân mục đích của hai người cũng không xung đột.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ gật đầu, tiếp đó sắc mặt nghiêm một chút, ngữ khí lạnh lùng nói: Đã như vậy, vậy Chu huynh không biết Kim Cửu Linh xuống tay với Tiết Băng cũng là tình hữu khả nguyên.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời cả kinh.

Kim Cửu Linh động thủ với Tiết Băng.

Mấy nữ tử khác của Hồng Hài Tử tạm thời bất luận, Tiết Băng nhưng là tại yến hội lần trước cơ bản đã được xác nhận là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Kim Cửu Linh động thủ với Tiết Băng chẳng phải là muốn c·hết sao.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lóe lên, sau đó đem tai ương của Tiết Băng đổi thành tình tiết trong kịch bản báo cho Ninh Vương.

Dù sao Kim Cửu Linh đã c·hết, không có chứng cứ.

Kế hoạch chân thực của Kim Cửu Linh rốt cuộc chỉ là muốn điều hổ ly sơn, hay là giống như trong kịch bản dự định, đều là do Cố Hàn

Uyên định đoạt.

Cố Hàn Uyên cuối cùng càng là cố ý ẩn hàm nộ ý thấp giọng nói: Nếu không phải ta chạy tới đúng lúc, Băng Nhi nàng.

Ninh Vương lúc này trong lòng chỉ cảm thấy rùng mình.

Tiết Băng suýt nữa bị h·iếp g·iết.

Ninh Vương tức giận đến suýt bạo lời thô tục.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: Kim Cửu Linh c·hết quá tiện nghi.

Hắn dám to gan làm loạn như vậy.

Ninh Vương đang vì Tiết Băng bất bình ư.

Đương nhiên không phải.

Hắn lúc này chỉ là đang may mắn sự việc không thực sự phát triển đến tình huống tồi tệ nhất.

Bằng không, mặc dù là Kim Cửu Linh làm, với hắn không có quan hệ gì, Cố Hàn Uyên sợ rằng cũng phải trở mặt thành thù với hắn.

Dù sao Kim Cửu Linh là người của hắn, vô luận như thế nào đều thoát không khỏi liên quan.

Cũng may Tiết Băng chỉ là hữu kinh vô hiểm, bằng không hắn thật muốn tức hộc máu.

Bất quá, Ninh Vương trong lòng còn có một cái nghi hoặc, hắn rõ ràng nói với Kim Cửu Linh, Tiết Băng là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Kim Cửu Linh vì sao còn có gan làm như thế.

Chẳng lẽ Kim Cửu Linh không s·ợ c·hết sao.

Cho dù là hắn cũng sẽ không đi giữ lại một Kim Cửu Linh đã đắc tội c·hết Cố Hàn Uyên.

Thậm chí sẽ chủ động đem đầu Kim Cửu Linh đưa đến trước mặt Cố Hàn Uyên để bồi tội.

Vậy Kim Cửu Linh rốt cuộc dựa vào cái gì.

Ninh Vương đối với điều này rất là hoang mang khó hiểu.

Thế nhưng, Kim Cửu Linh đã c·hết, không có chứng cứ, hắn cũng chỉ có thể suy đoán lung tung một phen.

Ví dụ như Kim Cửu Linh âm thầm đầu phục Phiên Vương khác, muốn mượn đó ly gián quan hệ giữa hắn và Cố Hàn Uyên.

Nghĩ không ra nguyên cớ, Ninh Vương chỉ có thể áy náy nói: Chuyện Kim Cửu Linh, vi huynh quả thật có chút trách nhiệm.

Vi huynh sau này ổn thỏa cho Cố huynh đệ một cái công đạo.

Ninh Vương lúc này trong lòng buồn rầu muốn c·hết.

Vốn là dự định hướng Cố Hàn Uyên hưng sư vấn tội, kết quả đến tai hiện tại, hắn ngược lại phải ăn nói khép nép mà xin lỗi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong ánh mắt hiện lên một vệt tiếu ý mịt mờ.

Lại muốn bòn rút Ninh Vương rồi.

Tuy rằng luôn bòn rút một mình Ninh Vương thì không tốt lắm.

Nhưng ai bảo lông dê của Ninh Vương lại quá dễ bòn rút chứ.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Ninh Vương còn đang buồn bực, ý vị thâm trường nói: Nói đến, còn không biết Chu huynh vì sao cứ phải nhằm vào Hồng Hài Tử không được.

Có thể giải thích cho ta không.

Cái này.

Là vì năng lực tình báo của Hồng Hài Tử.

Ninh Vương suy nghĩ một chút, cảm thấy đó cũng không phải là chuyện không thể nói dối Cố Hàn Uyên.

Hắn thở dài một tiếng nói: Tổ kiến mạng lưới tình báo cũng không phải là chuyện dễ dàng, vi huynh cũng là hữu tâm vô lực.

Việc xây dựng mạng lưới tình báo phải hao phí nhân lực, tài lực cự đại.

Ví như Địa Võng đến nay vẫn là một cái hắc động hút tiền.

Mặc dù Cố Hàn Uyên đã dùng các loại phương thức vơ vét của cải, cũng vẫn là nhập bất phu xuất.

Bảo tàng Liên Thành Quyết đều sắp bị tiêu xài hết rồi.

Đương nhiên, đây là do Địa Võng mở rộng quy mô quá lớn, đối với các nước đều đang thâm nhập.

Thậm chí mượn trợ lực của Khổng Tước Vương Phi, Địa Võng đã phát triển đến các quốc gia Tây Vực.

Còn Ninh Vương, tuy người dưới tay không ít, tài lộ cũng nhiều, nhưng những nơi cần chi tiêu lại càng nhiều hơn.

Đặc biệt Cực Lạc Lâu bị hủy, càng khiến tài chính của hắn trứng chọi đá.

Vốn dĩ còn có một chút dự định tự mình tổ kiến hệ thống tình báo cũng hoàn toàn bị bỏ đi.

Sở dĩ mới không thể không nghĩ đến việc đi đường tắt, chiếm đoạt Hồng Hài Tử để đạt được hệ thống tình báo của các nàng.

Vi huynh tuy là cùng Công Tôn Lan có một chút hợp tác, nhưng Công Tôn Lan cũng không có ý định để Hồng Hài Tử hiệu lực cho vi huynh.

Nhưng hôm nay kinh thành phong khởi vân dũng, nếu như lại không hiểu biết, tất nhiên sẽ bị động.

Chính vì nguyên nhân này, sự việc lửa sém lông mày, vi huynh mới không thể không cắt cử Kim Cửu Linh mưu đoạt Hồng Hài Tử.

Ninh Vương vẻ mặt bất đắc dĩ nói ra.

Trong lòng hắn xác thực ước ao Chu Vô Thị.

Có kinh thành thủ phủ Vạn Tam Thiên chống đỡ, Hộ Long Sơn Trang mới có thể xây dựng nổi một hệ thống tình báo bao trùm toàn bộ Minh quốc, so với Cẩm Y Vệ còn muốn hoàn thiện.

Ánh mắt Ninh Vương lóe lên.

Hắn đối với Hồng Hài Tử vẫn không hết hy vọng.

Vì vậy, hắn giả vờ tiếc nuối nói: Vi huynh vốn định nếu có thể đoạt được Hồng Hài Tử liền đem bao gồm Công Tôn Lan ở bên trong, mấy vị nữ tử xinh đẹp của Hồng Hài Tử đều tặng cho Cố huynh đệ.

Chỉ tiếc Kim Cửu Linh làm theo ý mình, hỏng chuyện của vi huynh, cũng hỏng chuyện tốt của Cố huynh đệ.

Ninh Vương không tin Cố Hàn Uyên đối với Công Tôn Lan không có hứng thú.

Còn có Nhị Nương, Tam Nương và Âu Dương Tình mà hắn từng thấy trong yến hội hôm đó.

Đều là những giai nhân xinh đẹp, mỗi người một phong tình.

Còn như Tiết Băng.

Từ những lần chung đụng trước đây, Ninh Vương biết Cố Hàn Uyên là một người tham lam.

Chính vì như vậy, hắn có thể yên tâm lôi kéo Cố Hàn Uyên.

Bằng không, nếu như Cố Hàn Uyên là một chính nghĩa chi sĩ không tỳ vết chút nào, hắn ngược lại không dám để Cố Hàn Uyên trợ giúp hắn soán vị.

Giống như hiện tại, Ninh Vương vẫn không thể thăm dò được chính nghĩa của Cố Hàn Uyên có bao nhiêu.

Lại có hay không có thể tiếp nhận người ngồi trên Hoàng vị thay người.

An gia phản loạn là do Cố Hàn Uyên bình định, Vân La quận chúa cũng sẽ phải lấy thân phận thiếp gả cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên rốt cuộc là thiên về hắn, hay là thiên về Chu Hậu Chiếu.

Chương 1668

Ninh Vương thủy chung không nắm chắc.

Hắn có thể làm chỉ có không ngừng gia tăng lợi thế, khiến Cố Hàn Uyên cho rằng trợ giúp hắn có chỗ tốt lớn hơn, càng có thể thỏa mãn lòng tham của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với ý tưởng của Ninh Vương nhất thanh nhị sở, cho nên mới một lần lại một lần bòn rút lông dê của Ninh Vương.

Đương nhiên, chỉ bòn rút lông dê, mà không cấp dưỡng uy cỏ hiển nhiên cũng không được.

Như vậy rất nhanh sẽ bị bòn rút đến ngu ngốc.

Cố Hàn Uyên cười khẽ một tiếng: Hành động này của Chu huynh cũng có chút uổng công vô ích.

Ồ.

Ninh Vương giật mình, có chút không rõ vì sao.

Cố Hàn Uyên ý tứ hàm súc nhẹ giọng nói: Công Tôn Lan đã là người của ta.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, theo đó là sự hâm mộ và có chút đố kỵ.

Ninh Vương không hoài nghi Cố Hàn Uyên lừa gạt mình.

Chỉ là không khỏi trong lòng cảm thán Cố Hàn Uyên thật có diễm phúc.

Phải biết rằng hắn đã từng nỗ lực theo đuổi Công Tôn Lan.

Đáng tiếc Công Tôn Lan thủy chung đối với hắn sắc mặt không chút thay đổi, hắn mới dần dần tắt ý định này.

Thế nhưng, khi hắn biết Cố Hàn Uyên chiếm được Công Tôn Lan, thành tựu một người đàn ông bình thường, tóm lại là sẽ ước ao, ghen tỵ.

Huống chi hắn còn không biết Công Tôn Lan hình dáng như thế nào, bằng không sẽ càng thêm ước ao.

Bất quá, mỹ sắc đối với một kiêu hùng dã tâm bừng bừng muốn soán vị như Ninh Vương mà nói, hiển nhiên mức độ trọng yếu có hạn.

Hắn rất nhanh thì phục hồi tinh thần lại, khen: Vi huynh chúc mừng Cố huynh đệ.

Cố huynh đệ cùng Công Tôn cô nương xác thực trai tài gái sắc, rất là xứng.

Ninh Vương thuận miệng chúc mừng Cố Hàn Uyên, ngay sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội hỏi: Đúng rồi, vậy Hồng Hài Tử.

Ninh Vương trước đây không tiện hợp tác sâu sắc với Hồng Hài Tử, là vì Công Tôn Lan giữ một khoảng cách.

Nhưng bây giờ Công Tôn Lan đã là người của Cố Hàn Uyên, với giao tình của hắn và Cố Hàn Uyên, có lẽ còn có thể đàm phán.

Hắn muốn chỉ là năng lực tình báo của Hồng Hài Tử, cũng không phải không chiếm đoạt Hồng Hài Tử không thể.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Chính là như Chu huynh nghĩ.

Nếu như Chu huynh chỉ là muốn sử dụng hệ thống tình báo của Hồng Hài Tử, ta có thể giúp Chu huynh đi thuyết phục Lan Nhi.

Lan Nhi sẽ không cự tuyệt ta.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên.

Lời nói vân đạm phong khinh của Cố Hàn Uyên lại giải quyết được chỗ khó khăn của hắn.

Hắn nhếch miệng cười to nói: Ha ha, tốt.

Vi huynh tự nhiên là tin được Cố huynh đệ, chắc hẳn Công Tôn cô nương cũng đã bị Cố huynh đệ nắm giữ dễ bảo rồi chứ.

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Ninh Vương đã toát ra biểu tình mà đàn ông đều hiểu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy như trước chỉ là nhàn nhạt mỉm cười.

Hắn biết Ninh Vương đang nghĩ gì.

Đơn giản chính là thán phục thủ đoạn đối phó phụ nữ của hắn mà thôi.

Có thể Ninh Vương lại nào biết, đừng nói là thuyết phục Công Tôn Lan đem hệ thống tình báo của Hồng Hài Tử cho Ninh Vương sử dụng, toàn bộ tổ chức Hồng Hài Tử bây giờ cũng đã là vật trong túi của hắn.

Sau khi Ninh Vương cười xong, nhìn về phía Cố Hàn Uyên, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Việc sử dụng hệ thống tình báo của Hồng Hài Tử tất nhiên sẽ bại lộ một ít kế hoạch và mục đích soán vị của hắn.

Nếu Cố Hàn Uyên có thể thuyết phục Công Tôn Lan đem hệ thống tình báo của Hồng Hài Tử cho hắn sử dụng, Công Tôn Lan khẳng định cũng sẽ không giấu giếm Cố Hàn Uyên.

Như vậy, ý tưởng lừa gạt Cố Hàn Uyên về việc soán vị của chính hắn liền không thật thích hợp.

Ninh Vương trầm tư một lát, quyết định cùng Cố Hàn Uyên ngả bài.

Không biết Cố huynh đệ đối với cháu trai Hoàng Đế này của bản vương thấy thế nào.

Cố Hàn Uyên nghe vậy thầm thì một tiếng Tới rồi.

Nét mặt lại bất động thanh sắc đạm nhiên bình luận: Quyền mưu thủ đoạn thượng khả, ham muốn hưởng lạc chút, nhưng cũng coi như cần chính.

Mặc dù đảm đương không nổi minh quân, nhưng cũng không gọi được hôn quân.

Chỉ có thể coi là trung dung chi quân vậy.

Chẳng qua hiện nay đại tranh chi thế, trung dung vốn là một loại sai lầm.

Thế cục Minh quốc tương lai kham ưu.

Cố Hàn Uyên còn kém nói thẳng là không coi trọng Chu Hậu Chiếu.

Trên thực tế, năng lực của Chu Hậu Chiếu quả thật có giới hạn.

Cũng chính là hôm nay Chu Hậu Chiếu còn chưa đến cái mức độ sa vào hưởng lạc, coi quốc sự như trò đùa như trong lịch sử hắn ở hậu kỳ.

Bằng không, những Phiên Vương có dã tâm soán vị thì sẽ không phải dùng một ít âm mưu quỷ kế để soán vị, mà là vung cánh tay hô lên, hô to khẩu hiệu g·iết hôn quân để tạo phản.

Dù vậy, Chu Hậu Chiếu cũng chưa chắc có thể chống đỡ được bao lâu dưới các loại ánh mắt chằm chằm.

Cố Hàn Uyên để Lãnh Lăng Khí mệnh cứng hơn tạm thời thế thân, ngược lại là cho Hoàng vị của Chu Hậu Chiếu thêm một mạng.

Mà lúc này, ánh mắt Ninh Vương sáng lên.

Hắn hơi lộ ra vẻ cấp bách hỏi: Nếu như vi huynh muốn thay vào đó thì sao.

Cố huynh đệ nghĩ thế nào.

Trầm mặc.

Đối mặt với Ninh Vương thản lộ dã tâm soán vị, Cố Hàn Uyên không có dấu hiệu nào trầm mặc.

Một bộ dáng vẻ đang chăm chú tự định giá, do dự.

Mà sự trầm mặc đột ngột của Cố Hàn Uyên lại làm cho trái tim của Ninh Vương đối diện nhất thời thắt lại.

Đặc biệt, theo thời gian Cố Hàn Uyên trầm mặc càng ngày càng dài, trái tim Ninh Vương cũng chìm vào đáy cốc.

Không tự chủ được sinh ra chút dự cảm bất hảo.

Chẳng lẽ là Cố Hàn Uyên cũng không coi trọng hắn lên làm Hoàng Đế.

Hay là nói Cố Hàn Uyên liền dứt khoát là một phái bảo hoàng cổ hủ.

Tuy là theo sự hiểu biết của hắn về Cố Hàn Uyên, khả năng này rất nhỏ.

Nhưng sự trầm mặc lúc này của Cố Hàn Uyên lại làm hắn không thể không suy nghĩ đến trường hợp xấu nhất.

Dạng tình huống nào là xấu nhất.

Tự nhiên là bởi vì vấn đề soán vị mà cùng Cố Hàn Uyên phản bội.

Điều này đối với Ninh Vương mà nói, tương đương với việc lôi kéo Cố Hàn Uyên trước đây đều muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đồng thời từ giao hảo biến thành quan hệ thù địch.

Cùng một Cố Hàn Uyên thần công cái thế, lực ảnh hưởng cự đại đối địch.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, Ninh Vương đã cảm thấy đầu lớn như cái đấu.

Ninh Vương trong lúc nhất thời có chút hối hận, không nên ngả bài sớm như vậy.

Nếu như có thể lại nhiều mượn hơi Cố Hàn Uyên một chút, thăm dò rõ ràng ý tưởng của Cố Hàn Uyên sau đó lại ngả bài, có lẽ sẽ ổn thỏa hơn một ít.

Ninh Vương đột nhiên cắn răng, nhãn thần hơi lóe lên.

Trầm giọng hỏi: Không biết Cố huynh đệ đối với Vương Phi thấy thế nào.

Ninh Vương vẫn là không nhịn được, dùng hết đòn sát thủ.

Hắn trước đây liền phát hiện Cố Hàn Uyên lưu ý đến Vương Phi Lâu Tố Trân.

Nếu như có thể, Ninh Vương cũng không muốn dùng Lâu Tố Trân làm lợi thế.

Chương 1669

Dù sao đem Vương Phi của chính mình tặng người, tóm lại là tổn thương tự ái của đàn ông.

Có thể tình huống hôm nay có lẽ chỉ có Lâu Tố Trân mới có thể làm cho Cố Hàn Uyên hồi tâm chuyển ý.

So với Hoàng vị, cho dù là vợ chưa cưới của mình lại tính là cái gì.

Cố Hàn Uyên như Ninh Vương dự đoán, rốt cuộc có phản ứng, không còn trầm mặc.

Bất quá, kết quả lại làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên sắc mặt đột nhiên nghiêm một chút, nói năng có khí phách khẽ mắng: Chu huynh đây là muốn đẩy ta vào chỗ bất nghĩa.

Cái này.

Ninh Vương có chút mơ hồ.

Hắn chẳng thể nghĩ tới Cố Hàn Uyên hóa ra lại có phản ứng như vậy.

Cố Hàn Uyên lúc này sắc mặt hơi trầm xuống nói: Vương Phi tài hoa văn nhã, phẩm tính cao quý, phong thái thanh tao, làm sao có thể cùng nữ tử bình thường đánh đồng.

Bị coi thành hàng hóa bình thường để thảo luận.

Chu Nguyên ngươi khiến ta rất thất vọng.

Dứt lời, hắn đứng dậy muốn bỏ đi.

Ninh Vương trợn tròn mắt.

Đặc biệt khi thấy Cố Hàn Uyên muốn đi, nhất thời gấp gáp.

Vội vàng tiến lên kéo lại Cố Hàn Uyên, liên tục áy náy nói: Cố huynh đệ chớ giận, là vì huynh hiểu lầm Cố huynh đệ.

Cố Hàn Uyên phủi mắt cố ý thả chậm bước chân để Ninh Vương kéo ống tay áo, hơi trầm mặc qua đi, u u khẽ thở dài: Tại hạ nhìn Vương Phi như tẩu, kính trọng chi.

Coi như quả thật lòng có mến mộ, Chu huynh cũng không nên hèn hạ Vương Phi như vậy mới phải.

Là vì huynh lỗi, vi huynh cũng là nhất thời tình thế cấp bách.

Ninh Vương vội vàng nhận sai.

Bất quá, trong lòng nhưng có chút cười nhạt.

Hắn chính là nghe được rõ rõ ràng ràng.

Tuy là Cố Hàn Uyên là giả thiết, nhưng cũng chứng minh được hắn xác thực đối với Lâu Tố Trân có lòng ái mộ.

Càng làm Ninh Vương cảm thấy ngoài ý muốn và kinh ngạc là Cố Hàn Uyên đối với Lâu Tố Trân dường như không phải tầm thường tham hoa háo sắc, mà là có vài phần thật tâm thật ý.

Sự phát hiện này ngược lại khiến cho Ninh Vương có chút hơi khó xử.

Dù sao tựa như Cố Hàn Uyên nói như vậy, dùng cách tặng đi ngược lại sẽ hèn hạ hai người.

Đồng thời, Ninh Vương cũng kinh ngạc nhận ra Lâu Tố Trân có lẽ là một lợi thế còn quan trọng hơn hắn tưởng tượng.

Ninh Vương dã tâm bừng bừng đúng là vẫn còn bạc tình bạc nghĩa.

Đến lúc này, vẫn là đem Lâu Tố Trân cho rằng lợi thế để lung lạc Cố Hàn Uyên mà đối đãi.

Mà đúng lúc này, giọng áy náy của Cố Hàn Uyên vang lên, khiến Ninh Vương nhất thời cả kinh.

Chị dâu, người đều nghe được sao.

Ninh Vương nghe vậy vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâu Tố Trân chính thần sắc bi thương mà nhìn hắn.

Ái phi.

Ninh Vương nào nghĩ đến Lâu Tố Trân lại sẽ đến nơi đây, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích thế nào cho tốt.

Phải biết rằng chỗ tĩnh thất này bình thường đều là nơi hắn cùng thủ hạ phụ tá đàm luận chuyện cơ mật.

Trong ngày thường ngay cả người hầu, thị nữ cũng không cho phép tới gần.

Hắn cũng ba tiếng ngũ lệnh không cho phép các cơ thiếp bao gồm Lâu Tố Trân và bốn vị Trắc Phi tới nơi đây qu·ấy r·ối hắn.

Càng làm cho Ninh Vương cảm thấy khó hiểu là hắn nhớ kỹ phía trước chắc là khóa cửa, Lâu Tố Trân là làm sao đi vào.

Đây đương nhiên là Cố Hàn Uyên làm chuyện tốt.

Bao gồm Lâu Tố Trân cũng là hắn đã thông báo trước, căn thời gian mà đến.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên phía trước mới trầm mặc lâu như vậy.

Không chỉ là đang làm bộ chăm chú suy tính dáng vẻ, càng là đang chờ đợi Lâu Tố Trân.

Lâu Tố Trân rũ xuống đôi mắt đẹp mịt mờ hướng Cố Hàn Uyên nhìn thoáng qua, đơn giản làm một lần giao lưu ánh mắt.

Tiếp đó liền ngẩng đầu lên, thanh âm nhu nhược lại buồn bã thấp giọng nói: Vương gia nguyên lai hóa ra là hèn hạ với thiếp như vậy.

Đối mặt với lời chỉ trích của Lâu Tố Trân, Ninh Vương cũng không biết làm sao.

Lúc này hắn bất kể giải thích thế nào đều không thể nào nói nổi.

Chỉ là làm Ninh Vương vạn vạn không nghĩ tới chính là, Lâu Tố Trân đang chỉ trích một câu qua đi, đột nhiên chậm rãi tiến tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Dùng nhu nhược lại tựa như thu thủy bàn đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn mỹ làm nàng say mê của Cố Hàn Uyên.

Lâu Tố Trân thoáng thất thần trong nháy mắt, trong lòng u u khẽ than thở một tiếng.

Sau đó đột nhiên đưa tay kéo lại cổ tay Cố Hàn Uyên, ôn nhu nói: Cố công tử, nếu là có thể. cũng xin lưu lại nghe một chút Vương gia muốn nói gì ạ.

Ninh Vương thấy thế nhất thời chấn động trong lòng.

Phải biết rằng vừa rồi Cố Hàn Uyên đều sắp muốn xích mích với hắn.

Không biết từ khi nào bắt đầu nghe lén, Lâu Tố Trân lúc này dĩ nhiên lại đang khuyên bảo Cố Hàn Uyên.

Mặc dù là với tâm tính bạc tình bạc nghĩa của Ninh Vương, lúc này cũng không khỏi một trận xấu hổ.

Cố Hàn Uyên nhíu mày mà hỏi: Chị dâu không giận Chu huynh sao.

Sinh khí.

Sinh khí lại có thể thế nào.

Chung quy phu thê một hồi.

Lâu Tố Trân hơi lộ ra buồn bã tự giễu một tiếng.

Có thể.

Cố Hàn Uyên cau mày vừa muốn nói, Lâu Tố Trân nâng lên bên kia tiêm tiêm tố thủ, mấy ngón tay ngọc lạnh như băng chống ở trên bờ môi hắn.

Lâu Tố Trân phảng phất cầu xin một dạng nói: Cố công tử, bằng lòng thiếp được không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trên mặt hiện ra tràn đầy bất đắc dĩ.

Đưa tay cầm lấy mấy ngón tay ngọc lạnh như băng tựa như hàn ngọc đang chống trên cánh môi của mình, đem cầm xuống.

Hắn thở dài một tiếng nói: Chị dâu, ta biết rồi.

Lâu Tố Trân như trước mang theo thần tình buồn bã, mặt cười mỉm cười, nhẹ nhàng tránh ra khỏi bàn tay Cố Hàn Uyên.

Xoay người đối với Ninh Vương cúi chào một lễ, hơi lộ ra lãnh đạm nói: Vương gia cùng Cố công tử tiếp tục nói đi.

Thiếp thân xin cáo lui.

Dứt lời liền muốn rời đi.

Ninh Vương thấy thế không khỏi kêu lên: Vương Phi.

Lâu Tố Trân rời đi bước chân hơi dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại lưu lại một câu: Thiếp thân có thể vì Vương gia làm cũng chỉ có lần này.

Phu thê tình cảm của ngươi và ta.

Đến đây chấm dứt.

Dứt lời cất bước chân thành rời đi.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên nhìn lấy Ninh Vương thất vọng mất mát lúc này, giả vờ thở dài một tiếng.

Nhàn nhạt nói: Đã như vậy, Chu huynh liền lại ngồi xuống nói chuyện đi.

Đồng thời Cố Hàn Uyên cũng ở trong lòng tấm tắc than thở: Trách không được đều nói mỹ nhân càng biết lừa người, chị dâu diễn không tệ lắm.

Cố Hàn Uyên đặc biệt làm cho Lâu Tố Trân tới diễn một màn kịch như thế, đã là để gỡ trói cho Lâu Tố Trân, cũng là để tạo thế.

Trước tiên, quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân nhất định là không thể ra ánh sáng.

Mà Lâu Tố Trân lại mang danh Ninh Vương Phi, Ninh Vương muốn đến phòng nàng ngủ lại cũng là chuyện hiển nhiên.

Trên thực tế, trong khoảng thời gian này Ninh Vương vẫn có tính toán như vậy.

Dù sao Lâu Tố Trân được Cố Hàn Uyên làm dịu về sau càng phát xinh đẹp động nhân.

Mặc dù cố ý dùng trang điểm che giấu dung nhan, cũng khó che được vẻ đẹp lộng lẫy bên ngoài.

Ninh Vương tự nhiên sẽ động lòng.

Lâu Tố Trân nếu thể xác và tinh thần đều đã thuộc về Cố Hàn Uyên, cũng liền không khả năng lại đồng ý yêu cầu hoan hảo cùng Ninh Vương.

Những lúc qua nàng chỉ có thể lấy lý do thân thể không khỏe để cự tuyệt Ninh Vương.

Nhưng đó chung quy không phải kế lâu dài.

Sở dĩ Cố Hàn Uyên mới mượn danh nghĩa xung đột lần này với Ninh Vương để cho Lâu Tố Trân một cái sân khấu diễn trò, để nàng được cắt đứt với Ninh Vương.

Thứ nhì, Cố Hàn Uyên lần này đặc biệt ở trước mặt Ninh Vương biểu lộ thái độ đối với Lâu Tố Trân.

Chương 1670

Khiến Ninh Vương biết hắn cũng không phải là tùy tiện bị sắc đẹp của Lâu Tố Trân hấp dẫn.

Kể từ đó, Ninh Vương còn muốn giống như bốn vị Trắc Phi như vậy đem Lâu Tố Trân coi như lợi thế dâng cho Cố Hàn Uyên liền không thông.

Thế nhưng thái độ kính trọng, mến mộ của Cố Hàn Uyên đối với Lâu Tố Trân lại khiến Ninh Vương không thể coi thường Lâu Tố Trân.

Nhất là cảnh tượng Cố Hàn Uyên vừa rồi đơn giản bị Lâu Tố Trân khuyên bảo càng chứng minh điểm này.

Tuy là Ninh Vương không thể lấy thêm Lâu Tố Trân làm lợi thế, nhưng cũng xem như là đối với Cố Hàn Uyên một cái bảo hiểm.

Nói ngắn gọn, Ninh Vương về sau chỉ có thể coi Lâu Tố Trân là một thế lực có sức ảnh hưởng lớn.

Như vậy cũng tiết kiệm việc Ninh Vương đột nhiên dùng Lâu Tố Trân làm lợi thế để đưa ra yêu cầu không hợp lý cho Cố Hàn Uyên.

Lúc này Ninh Vương nhìn lấy Cố Hàn Uyên ngồi xuống lần nữa, hiện ra có điểm mơ hồ.

Hiển nhiên hắn còn bị tình huống đột phát vừa rồi ảnh hưởng, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao mở miệng.

Cố Hàn Uyên thấy thế âm thầm lắc đầu.

Ninh Vương vô luận là ở trong kịch bản hay trong lịch sử đều có thể gọi là chí lớn nhưng tài mọn.

Bằng không cũng sẽ không bị Cố Hàn Uyên lừa gạt, PUA cơ hồ là bị nắm mũi dẫn đi.

Cố Hàn Uyên thấy Ninh Vương lúc này mắc kẹt, liền chủ động đưa ra bậc thang.

Khẽ than nói: Chu huynh muốn Cải Thiên Hoán Nhật, ta cũng không phải là không thể lý giải.

Trên thực tế có ý tưởng này cũng không vẻn vẹn Chu huynh một người.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời phục hồi tinh thần lại, đầu tiên là vui vẻ, ngay sau đó liền nhíu mày.

Hắn giống như là nhớ ra cái gì đó, trầm giọng nói: Nhưng là Tín Vương có mời chào Cố huynh đệ rồi phải không.

Lần trước Cố Hàn Uyên đi dự tiệc rượu của Tín Vương, Ninh Vương nhưng là biết.

Vì vậy đối tượng hoài nghi đầu tiên chính là Tín Vương.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường nói: Tín Vương chỉ là một.

Ninh Vương nghe vậy trong lòng hơi trầm xuống.

Cho rằng ngoại trừ Tín Vương ra còn có rất nhiều Phiên Vương âm thầm mời chào Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng trên thực tế, Cố Hàn Uyên cho đến nay tiếp xúc Phiên Vương cũng không nhiều.

Dù sao cho dù muốn lôi kéo Cố Hàn Uyên, cũng cần nhất định cơ hội mới được.

Trừ ra Ninh Vương, cũng chỉ có Tín Vương, Bình Nam Vương cùng với trên danh nghĩa là Thần Hầu, trên thực tế cũng là Phiên Vương Chu Vô Thị.

Bình Nam Vương xem như là ngoài ý muốn, nếu như không phải Kim Cửu Linh gây ra vụ án Đạo tặc thêu hoa, cũng là khó có thể tiếp xúc được Cố Hàn Uyên.

Mà vô luận là Ninh Vương, Tín Vương hay Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị, đều là vì những mỹ nữ như Bất Diễm, Chu Diệu Huyền và Thượng Quan Hải Đường tam nữ mà có liên hệ với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thuận miệng lừa dối Ninh Vương thiếu năng lực tình báo.

Ngoài mặt giấu tài Chu Vô Thị tạm thời không đề cập tới, Ninh Vương lúc này đã trong đầu hiện lên rất nhiều tên đối thủ cạnh tranh.

Ninh Vương hơi chút suy nghĩ, cảm thấy như là đã đàm luận đến nước này, không bằng trực tiếp hơn một chút.

Hắn hơi có chút thấp thỏm hỏi: Vậy không biết Cố huynh đệ cảm thấy vi huynh như thế nào.

Có thể nguyện chúc vi huynh một tay.

Lại trở về vấn đề ban đầu.

Cố Hàn Uyên có nguyện ý hay không trợ hắn leo lên Hoàng vị.

Ninh Vương xác thực rất có thành ý.

Không nói gì khác, hắn hôm nay từ đầu đến cuối đều là đang cùng Cố Hàn Uyên gọi nhau huynh đệ, tỏ vẻ thân cận.

Nếu là huynh đệ, vậy hắn leo lên Hoàng vị chẳng phải là để phong Cố Hàn Uyên làm vương gì đó sao.

Ngược lại cũng coi như một loại hứa hẹn mịt mờ.

Huống chi còn có bốn vị Trắc Phi của hắn cùng Lâu Tố Trân mà sau này không thể không dâng.

Từ về tình cảm mà nói, Cố Hàn Uyên xác thực cũng càng hẳn là tuyển trạch Ninh Vương.

Hơn nữa, Ninh Vương vốn là nhân tuyển mà Cố Hàn Uyên chọn để khuấy đảo thế cục.

Đương nhiên, để duy trì nhân thiết của chính mình, hắn còn cần một bậc thang hợp lý.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên hơi trầm ngâm, nhìn lấy Ninh Vương tràn đầy mong đợi, giả vờ bất đắc dĩ khẽ cười nói: Với giao tình của Chu huynh và ta, nếu là có tuyển trạch, ta đương nhiên càng hẳn là giúp Chu huynh mới đúng.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời đại hỉ, vừa muốn nói chút lời tâm tình.

Thế nhưng.

Lời nói của Cố Hàn Uyên xoay chuyển, Ninh Vương không khỏi có khẩn trương lên.

Thần tình cấp bách hỏi: Thế nhưng cái gì.

Cố Hàn Uyên thần tình nghiêm nghị mà hỏi: Thế nhưng không biết Chu huynh đối với dị quốc như Mông Nguyên, Kim, Minh các loại là một thái độ như thế nào.

Trong nhân thiết của Cố Hàn Uyên có một điểm rất trọng yếu.

Hắn vĩnh viễn là đứng ở trên đại nghĩa dân tộc.

Đây là từ lúc ở rừng hạnh Cố Hàn Uyên đã đặt nền móng, sau đại chiến Hoàng cung Thanh Quốc càng là trở thành danh phận đại nghĩa không thể lay động.

Có thể nói, Cố Hàn Uyên chỉ cần từ đầu tới cuối duy trì nhân thiết này, cho dù phong lưu đến đâu, hành sự có bá đạo đến thế nào, trong mắt các quốc gia Hán nhân đều có thể được xưng là một câu quốc gia đại sự không tùy tiện, rõ ràng là căn bản của hắn, đại nghĩa dân tộc tự nhiên là nhân thiết không thể lay động của hắn.

Ninh Vương tuy là sửng sốt một chút, nhưng cũng rất nhanh thì phản ứng lại.

Dù sao những tin tức bề ngoài của Cố Hàn Uyên, hắn sớm đã ghi nhớ trong lòng.

Ninh Vương lúc này cũng là thần tình nghiêm một chút, chăm chú hồi đáp: Mông Nguyên nhìn chằm chằm, dã tâm nhất thống thiên hạ rõ ràng như ban ngày, Kim, Minh thù cũ chồng chất, tâm tư nhìn trộm quốc gia của ta không c·hết.

Vi huynh nếu như leo lên Đại Bảo, tự nhiên cùng với chống lại đến cùng.

Ninh Vương mấy câu nói nói xong lời lẽ chính nghĩa, hiên ngang lẫm liệt, lại tương đương lại tiêu chuẩn.

Cái này tự nhiên là công lao của đội ngũ phụ tá của Ninh Vương.

Ninh Vương chiêu mộ nhiều người như vậy, cũng không phải là không có những người tài ba có thể nhìn rõ thế cục.

Bất quá, Ninh Vương nếu là thật leo lên Hoàng vị, lại có hay không thể làm được liền khó nói.

Dù sao trong lịch sử Ninh Vương tuy có dã tâm, nhưng cũng chỉ là một người sa vào hưởng lạc.

Nếu như tạo phản được Hoàng vị về sau, chưa chắc còn có lòng dạ đi cùng Mông Nguyên và các quốc gia dị tộc khác tranh đấu.

Bất quá không quản Ninh Vương lúc này có phải lừa gạt hay không, nhưng ít ra đã đưa ra một bậc thang hợp lý.

Cố Hàn Uyên giả vờ tán thưởng nói: Chu huynh thật là chí khí.

Vậy Cố huynh đệ.

Ninh Vương vẻ mặt mong đợi nhìn lấy Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên mỉm cười đáp lại nói: Với giao tình của Chu huynh và ta, đã là cùng chung chí hướng, tự nhiên không có đạo lý cự tuyệt.

Ninh Vương nghe vậy vui mừng quá đỗi, ha ha cười nói: Có Cố huynh đệ tương trợ, lo gì đại sự không thành.

Cố Hàn Uyên lẳng lặng nhìn Ninh Vương vô cùng vui vẻ, không hề lên tiếng quấy rầy.

Nếu muốn hình dung tâm trạng của Ninh Vương lúc này, đại khái có thể so sánh với tâm tình của một tên liếm cẩu đời sau cuối cùng cũng theo đuổi được nữ thần.

Ninh Vương vì mời chào Cố Hàn Uyên, quả thực đã phải trả cái giá rất lớn.

Ngay cả nữ nhân của mình cũng phải mang ra dâng tặng, sự cam lòng này quả thực không ai bì kịp.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến bản tính bạc bẽo của Ninh Vương, chỉ cần không tổn thương đến tự ái, thì cũng chẳng có gì là không nỡ bỏ.

Đáng tiếc, Ninh Vương không hề biết rằng lời hứa hẹn của Cố Hàn Uyên đôi khi chẳng đáng một đồng.

Khi tâm trạng vui mừng của Ninh Vương dần lắng xuống, Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Chu huynh muốn mưu đại sự, còn nên bàn bạc kỹ hơn mới phải.

Cố huynh đệ nói rất đúng.

Lúc này, Ninh Vương đang cực kỳ cao hứng, tự nhiên Cố Hàn

Uyên nói gì cũng đúng.

Hắn thậm chí đã bắt đầu ảo tưởng sau khi lên ngôi Hoàng Vị nên đặt niên hiệu là gì.

Nếu có thể, với cam kết tương trợ của Cố Hàn Uyên, Ninh Vương đương nhiên muốn có thể trực tiếp dựng cờ tạo phản.

Với thế lực Ninh Vương đang nắm giữ hiện tại, cộng thêm sự giúp đỡ của Cố Hàn Uyên, quả thực không phải là không có khả năng thành công.

Bởi vì đây là cuộc tranh đấu nội bộ hoàng tộc, nội tình hoàng thất chắc chắn sẽ không nhúng tay.

Mà chỉ cần nội tình hoàng thất không nhúng tay vào, võ lực của Cố Hàn Uyên chính là tầm mắt bao quát non sông.

Hoàn toàn có thể trực tiếp xông vào hoàng cung, ép Chu Hậu Chiếu nhường ngôi truyền vị.

Tuy làm như vậy không được danh chính ngôn thuận cho lắm, các Phiên Vương cùng binh lính đều có thể giương cờ Cần Vương để phản đối hắn.

Thế nhưng thì sao chứ.

Chí ít hắn đã ngồi lên Hoàng Vị, cứ hưởng thụ trước đã rồi tính.

Nếu không tại sao lại nói Ninh Vương chí lớn nhưng tài mọn đâu chứ.

Hầu như đem tất cả hy vọng đều ký thác lên người Cố Hàn Uyên.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên vào thời khắc mấu chốt đột nhiên bỏ gánh không làm, Ninh Vương ắt sẽ bị hố chết.

Thậm chí Cố Hàn Uyên lý do cũng đã có sẵn: Bình định, bảo vệ hoàng thất chính thống.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên tạm thời không cần phải hố Ninh Vương như vậy.

Đồng thời cũng sẽ không để ý tưởng muốn làm hoàng đế vội vã của Ninh Vương được như ý.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên cau mày nói: Nếu Chu huynh cũng cho rằng nên bàn bạc kỹ hơn, tự nhiên là không thể tốt hơn.

Dù cho Chu huynh muốn hành việc Cải Thiên Hoán Nhật, cũng cần tận lực bình ổn quá độ, để tránh đến lúc đó quốc gia rung chuyển, bị các quốc gia khác thừa cơ mà xâm chiếm.

Ninh Vương nghe vậy, sắc mặt vui vẻ nhất thời khựng lại.

Tâm trạng kích động cũng phảng phất bị tạt một chậu nước lạnh.

Không ngờ có Cố Hàn Uyên tương trợ, hắn vẫn không thể khoái đao trảm loạn ma mà leo lên Hoàng Vị.

Ninh Vương rất muốn thuyết phục Cố Hàn Uyên trước giúp hắn leo lên Hoàng Vị rồi lo lắng phần còn lại.

Có thể hết lần này tới lần khác, lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên có lý có cứ, lại đầy đủ mưu tính sâu xa.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn nói đến lúc đó để tránh bị các quốc gia khác thừa cơ mà xâm chiếm.

Nước khác ở đây tự nhiên là Mông Nguyên và Kim, rõ ràng là những quốc gia dị tộc này.

Ninh Vương chân trước vừa mới bằng lòng sẽ cùng Mông Nguyên các nước chống lại sau khi leo lên Hoàng Vị, chân sau sao có thể vì tư dục của bản thân mà khiến Minh quốc rơi vào chiến hỏa.

Không thể làm gì, Ninh Vương đành phải ngượng ngùng nói: Cố huynh đệ cân nhắc chu toàn, quả thực khó dùng thủ đoạn quá khích.

Ninh Vương ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại vô cùng bứt rứt cùng phiền muộn.

Dù sao cứ như vậy, trợ lực lớn nhất mà Cố Hàn Uyên có thể mang lại võ lực tuyệt thế thần công, tạm thời là không cần dùng đến.

Ninh Vương mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, luôn cảm giác mình giống như là mù quáng làm việc vậy.

Có thể lại không tiện lúc này đưa ra dị nghị.

Vạn nhất Cố Hàn Uyên thay đổi tâm ý thì sao.

Nói chung, lúc này tâm trạng Ninh Vương vô cùng phiền muộn.

Mắt thấy Ninh Vương ngoan ngoãn tự mình đeo một tầng gông xiềng, trong con ngươi thâm thúy của Cố Hàn Uyên lóe lên một tia nghiền ngẫm.

Cố Hàn Uyên từ trước đến nay không làm ăn lỗ vốn, nào có chuyện đơn giản như vậy để Ninh Vương sai khiến hắn giúp đỡ tạo phản soán vị đâu.

So với việc hỗ trợ, hắn càng am hiểu việc đào hố.

Chu huynh nên chủ động xuất kích, chèn ép những Phiên Vương kia mới phải.

Chương 1671

Chu huynh cũng không muốn kết quả là bị người khác làm Hoàng Tước chứ.

Cố Hàn Uyên một bộ chăm chú vì Ninh Vương suy tính mà đề nghị.

Ninh Vương nghe vậy tuy như trước có chút bất mãn, nhưng cũng cảm thấy Cố Hàn Uyên nói có lý.

Hắn cau mày nói: Có thể vì huynh còn không biết kế hoạch của bọn họ, nhất thời cũng vô tòng hạ thủ a.

Cố Hàn Uyên cười nhạt nói: Chu huynh cho rằng Vệ Vương như thế nào.

Vệ Vương.

Ninh Vương nghe vậy hơi giật mình, vô ý thức đáp: Vệ Vương tuy không phải Thái Hậu sinh ra, nhưng rất được bên ngoài sủng ái.

Dừng một chút, có chút chần chờ nói: Mặc dù có chút tin đồn nói Vệ Vương là con tư sinh của Thái Hậu, nhưng không biết thật giả.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, nhãn thần nhất thời lóe lên một cái.

Vẫn còn có bí tân hoàng thất như vậy.

Tuy Ninh Vương nói không biết thật giả, nhưng Cố Hàn Uyên lại cho rằng huyệt trống không đến gió.

Nếu không phải như vậy cũng quả thực khó mà giải thích Thái Hậu vì sao sủng ái Vệ Vương thậm chí thắng được thân là Hoàng đế Chu Hậu Chiếu.

Phải biết rằng Chu Hậu Chiếu muốn điều động một Quỳ Hoa Lão

Tổ, đều chỉ có thể hướng Thái Hậu mượn.

Hơn nữa theo Quỳ Hoa Lão Tổ một đi không trở lại, gần đây Thái Hậu cũng không ít quở trách đối phương.

Đương nhiên hiện tại thừa nhận Thái Hậu trách mắng là Lãnh Lăng Khí thay thế Chu Hậu Chiếu.

Lãnh Lăng Khí đối với chuyện này tự nhiên là không hiểu ra sao.

Hắn nào biết Quỳ Hoa Lão Tổ là c·hết hay là thế nào.

Vì vậy bị Thái Hậu trách mắng cũng không dám trả lời.

Chỉ có thể tận lực giảm bớt số lần đến Nhân Thọ Cung thỉnh an Thái Hậu.

Như vậy khó tránh khỏi mang đến một ít tác dụng phụ.

Chẳng biết từ lúc nào bắt đầu, thậm chí mơ hồ truyền ra vài phần tiếng gió Hoàng đế bất hiếu.

Bây giờ thời gian ngắn, tạm thời còn chưa thấy rõ vấn đề lớn.

Thế nhưng đợi thời gian dài, danh tiếng bất hiếu mang tới ảnh hưởng tuyệt đối không nhỏ.

Cố Hàn Uyên thoáng suy nghĩ, gỡ rõ ràng tâm tư sau đó, đem kế hoạch và thủ đoạn liên quan đến Vệ Vương mà hắn trước đó phát hiện báo cho Ninh Vương.

Cái gì.

Vệ Vương hắn điên rồi phải không.

Nghiên cứu chế tạo loại Hoạt Thi Virus kia hơi không cẩn thận, kinh thành.

Sắc mặt Ninh Vương rất khó coi.

Vệ Vương muốn làm Hoạt Thi Virus khiến hắn cũng sợ hết hồn.

Ngược lại không phải là hắn lo nước lo dân.

Mà là Hoạt Thi Virus mà Vệ Vương nghiên chế uy h·iếp quá lớn.

Một khi khuếch tán ra, dù cho hắn leo lên Hoàng Vị, chẳng lẽ liền thống trị một thành thậm chí là một nước hoạt tử nhân sao.

Nếu Vệ Vương thấy chuyện không thể làm, liệu có thẳng thắn triệt để phóng thích Hoạt Thi Virus Đồng Quy Vu Tận.

Nghĩ đến khả năng đó, Ninh Vương đã bị sợ toát mồ hôi lạnh cả người.

Đặc biệt hắn còn hậu tri hậu giác như vậy.

Cố Hàn Uyên thấy Ninh Vương một bộ kinh sợ, thuận thế nói: Một thời gian nữa ta sẽ rời kinh thành một đoạn thời gian, đến lúc đó cũng sẽ tiện đường đi Nga Mi Sơn điều tra kỹ lưỡng kết quả thí nghiệm Hoạt Thi Virus mà Vệ Vương nghiên chế.

Hy vọng có thể tìm được phương pháp phá giải Hoạt Thi Virus.

Kinh thành bên này phiền Chu huynh nhiều nhìn chằm chằm Vệ Vương.

Bên Hồng Hài Tử, ta sẽ trước giờ nói chuyện xong với Lan Nhi, cung cấp Chu huynh điều khiển.

Cái gì.

Cố huynh đệ ngươi muốn đi.

Nghe được Cố Hàn Uyên phải rời kinh thành, Ninh Vương thậm chí đều bất chấp Hoạt Thi Virus của Vệ Vương.

Cố Hàn Uyên giả vờ bất đắc dĩ nói: Có vài chuyện quan trọng cần rời kinh xử lý.

Ninh Vương trợn tròn mắt.

Cố Hàn Uyên rời kinh thành, còn giúp hắn làm sao đoạt được Hoàng Vị.

Phía trước hắn hao hết võ thuật thuyết phục Cố Hàn Uyên hứa hẹn giúp hắn đoạt được Hoàng Vị, kết quả hứa hẹn cái tịch mịch.

Muốn nói ai tung tin Cố Hàn Uyên phải rời kinh thành có độ tin cậy nhất, khẳng định trừ Ninh Vương ra không còn ai khác.

Dù sao Ninh Vương tuyệt đối là người không hy vọng Cố Hàn Uyên rời kinh thành nhất.

Còn như Ninh Vương có giữ kín không nói ra, tránh cho việc Cố Hàn Uyên rời đi ảnh hưởng đến cục diện mấy phe.

Ninh Vương nếu có ý thức bảo mật như vậy, trong lịch sử hắn tạo phản cũng sẽ không đầu voi đuôi chuột mà kết thúc qua loa.

Cố Hàn Uyên đối mặt Ninh Vương giữ lại, vẫn là bộ dáng vì Giang Ngọc Yến và mẫu thân nàng tìm Giang Biệt Hạc đòi lại công đạo làm lý do thoái thác.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên lại vì nữ nhân, tuy trong lòng không biết nói gì, nhưng nhất thời thật đúng là không tiện khuyên nữa.

Dù sao trong mắt hắn Cố Hàn Uyên chính là phong cách hành sự như vậy, rất coi trọng nữ nhân.

Ninh Vương thủy chung cho rằng Cố Hàn Uyên có sơ hở quả nhân có tật này mới dễ kiềm chế hơn.

Bằng không trước đây cũng sẽ không một lòng một dạ muốn mời chào Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương tuy rất phiền muộn Cố Hàn Uyên đã hứa hẹn rồi lại xuất công không xuất lực, nhưng nhất thời cũng không thể tránh khỏi.

Dù sao quyền chủ động thủy chung nằm trong tay Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương nhãn thần một trận thiểm thước qua đi, đột nhiên nói: Cố huynh đệ nếu không phải gấp, không ngại đợi ngày sinh của Hoa Thái Sư qua đi hãy đi như thế nào.

Ninh Vương mắt thấy việc Cố Hàn Uyên phải rời kinh thành đã thành định cục, liền muốn vãn hồi một ít tác dụng phụ mà Cố Hàn Uyên mang đến sau khi rời đi.

Biện pháp tốt nhất tự nhiên là đối ngoại tỏ rõ quan hệ thân hậu giữa hắn và Cố Hàn Uyên, thậm chí là tung ra tin Cố Hàn Uyên đã tiếp nhận chiêu mộ của hắn.

Trước đây song phương tuy giao hảo, nhưng Cố Hàn Uyên chưa bao giờ giương cờ sáng tỏ đứng về phía Ninh Vương.

Vì vậy ngay cả một số người vì Cố Hàn Uyên mới lựa chọn đầu nhập vào Ninh Vương cũng ít nhiều có chút nghi ngờ.

Ninh Vương nghĩ lợi dụng sức ảnh hưởng của Cố Hàn Uyên trước khi hắn rời đi, để tăng thêm thanh thế.

Ngầm thử lôi kéo Cố Hàn Uyên, Tín Vương cùng Vệ Vương lặng lẽ nghiên cứu chế tạo Hoạt Thi Virus đáng sợ, đều đã hé lộ một tín hiệu cho Ninh Vương.

Những người cạnh tranh ngôi vị hoàng đế đã bắt đầu hành động.

Sự cân bằng trước đây đã bị phá vỡ khi An gia nổi loạn.

Tín Vương thực lực yếu thì cũng thôi đi, Vệ Vương ngấm ngầm làm ra thủ đoạn hung ác có năng lực đồng quy vu tận khiến Ninh Vương rất là kiêng kỵ.

Hết lần này tới lần khác, mấy kế hoạch của chính Ninh Vương lại bị Cố Hàn Uyên trời xui đất khiến phá hủy.

Nếu không mượn sức ảnh hưởng và quan hệ giao hảo với Cố Hàn

Uyên để có thêm người đầu nhập, Ninh Vương sợ rằng đã vì lẽ này mà rơi vào thế yếu so với những đối thủ cạnh tranh khác.

Bây giờ nếu không có cách nào dựa vào võ lực tuyệt thế của Cố Hàn Uyên để khoái đao trảm loạn ma nhanh chóng leo lên Hoàng Vị, thì Ninh Vương cũng chỉ có thể cố gắng tận dụng Cố Hàn Uyên còn chưa rời kinh thành, đem ưu thế thanh thế mở rộng đến tối đa.

Thu được nhiều người hơn ủng hộ vốn là vương đạo phương pháp làm.

Mọi người đều cho rằng ngươi sẽ làm Hoàng đế, thì Hoàng Vị cũng chỉ có thể là của ngươi.

Chuyện khoác hoàng bào cũng không lạ gì.

Tiểu tâm tư của Ninh Vương tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên.

Thậm chí đây vốn chính là một bộ phận trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Tính cách ngang ngược của Ninh Vương đã định trước hắn sẽ không ý thức được rằng thanh thế của mình càng lớn, càng dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Cố Hàn Uyên khẽ cười gật đầu đáp: Đương nhiên, đây vốn chính là chuyện đã ước định xong với Chu huynh.

Cố Hàn Uyên trả lời khẳng định tự nhiên khiến Ninh Vương lần nữa vui mừng quá đỗi.

Coi như là đền bù cho tâm trạng thất vọng của hắn trước đó vì Cố Hàn Uyên từ chối nhanh chóng giúp hắn đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Sau đó, Ninh Vương cặn kẽ nói rõ với Cố Hàn Uyên những thế lực hắn đang nắm giữ, bao gồm cả Đồng Chu Hội.

Đồng Chu Hội lại là một tổ chức ban ngày ban mặt mưu phản.

Ninh Vương thậm chí thẳng thắn nói ra quan hệ với Đồng Chu Hội, có thể thấy được mức độ tín nhiệm hắn dành cho Cố Hàn Uyên bây giờ.

Bất quá Ninh Vương không nói cũng không được, dù sao chuyện lũ lụt xông Long Vương Miếu đã không chỉ một lần.

Lại đối với Cố Hàn Uyên có chút giấu giếm có thể không phải là một chuyện tốt.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện Đồng Chu Hội không chút lưu ý, đây vốn chính là tình báo hắn đã biết.

Ngược lại có chút âm thầm cau mày vì lực lượng mà Ninh Vương nắm giữ so với hắn tưởng tượng muốn hơi yếu một chút.

Dưới trướng Ninh Vương cao thủ giang hồ không ít, Tông Sư, Đại Tông Sư không phải số ít.

Nhưng đại môn phái rất ít có ý tứ sẵn lòng góp sức.

Duy nhất có điểm manh mối cũng chỉ có phái Côn Lôn.

Ngay cả đây cũng là Hà Thái Xung nể mặt Cố Hàn Uyên mới thoáng biểu đạt một chút ý thân cận.

Còn các tiểu môn phái đầu nhập vào Ninh Vương thì tương đối nhiều.

Tỷ như Phi Đao môn, Thiên Tàn phái, Thất Sát phái, Liệt Hỏa Cung. có chính có tà.

Nói tóm lại, số lượng không ít, nhưng không đáng trọng dụng.

Môn phái bình thường phân chia lấy thực lực môn phái làm tiêu chuẩn.

Có Đại Tông Sư trấn giữ mới có thể xưng là Nhất Lưu.

Đại môn phái và một số tiểu môn phái có lẽ bề ngoài cũng có thể xưng là Nhất Lưu môn phái.

Thế nhưng cho dù đều thuộc Nhất Lưu môn phái, cũng sẽ tồn tại chênh lệch cực lớn.

Đây là chênh lệch về nội tình.

Một mặt là đại môn phái đại thể đều truyền thừa một ít thần công bí tịch.

Có lẽ bởi vì đệ tử đương đại vô năng, không tu luyện ra manh mối gì, dẫn tới môn phái thời kỳ suy yếu.

Nhưng thần công bí tịch truyền thừa xuống chính là tư bản để lật mình.

Mặt khác ở chỗ đại môn phái truyền thừa đã lâu, ai cũng không biết trong những môn phái này có còn hay không còn sống những lão quái vật giang hồ đời trước tồn tại.

Phương pháp bế quan phong bế cũng không hiếm thấy.

Tựa như nội tình hoàng tộc Minh quốc ẩn mình trong núi hoang vậy.

Tuy tiềm lực đã hao hết, phạm vi hành động cũng cực kỳ hữu hạn, nhưng lại có thể duy trì thọ nguyên không dứt, bảo đảm môn phái không gặp họa diệt tuyệt.

Nhưng ngược lại, hình thành sự so sánh rõ ràng chính là Toàn Chân Giáo.

Vương Trùng Dương thân là Tống Quốc Ngũ Tuyệt đứng đầu, không thể nói là không mạnh.

Hắn sáng tạo Toàn Chân Giáo thời kỳ cường thịnh môn nhân hơn vạn, trải rộng toàn bộ Tống Quốc, mấy vị quốc giáo.

Thế nhưng Toàn Chân Giáo thành lập thời gian quá mức ngắn ngủi, nội tình không đủ.

Vương Trùng Dương giả c·hết ẩn nấp, Chu Bá Thông dạo chơi nhân gian, Toàn Chân Thất Tử lại vô năng.

Kết quả Toàn Chân Giáo đã bị Thiên võng đơn giản diệt môn.

Tiên Thiên Công cũng thành chiến lợi phẩm của Cố Hàn Uyên, mới có Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công vấn thế.

Nói chung, thiếu khuyết đại môn phái sẵn lòng góp sức khiến vũ lực mà Ninh Vương nắm trong tay ít nhiều có chút hư phù.

Cũng khó trách hắn lại coi trọng Cố Hàn Uyên như vậy.

Thứ hai, Ninh Vương ngoại trừ trên đất phong có chút binh mã ra, vẫn chưa nắm giữ bao nhiêu quân quyền.

Hắn càng coi trọng việc lung lạc các đại thần triều đình, quan viên.

Là một lộ số hoàn toàn ngược lại với Chu Vô Thị.

Cũng đã là nói Ninh Vương hầu như không có năng lực Binh Biến, chỉ có thể suy nghĩ Chính Biến.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ít nhiều là có một chút thất vọng.

Dù sao cứ như vậy, chỉ dựa vào Ninh Vương muốn đảo loạn toàn bộ cục diện Minh quốc cũng không hiện thực.

Quả nhiên vẫn là muốn ra tay từ Chu Vô Thị.

Sau đó, Cố Hàn Uyên liền hướng Ninh Vương đưa ra cáo từ.

Nhưng mà Ninh Vương lại lúc này hơi lộ vẻ lưỡng lự nói: Không muốn ý huynh đệ ngươi trước khi đi lại đi xem Vương Phi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy không khỏi nhíu mày lại, mặt lộ vẻ cổ quái.

Ninh Vương đây là còn chưa từ bỏ ý định.

Rất nhiều chuyện một khi ngả bài, liền thiếu đi rất nhiều sự che giấu cần thiết.

Ninh Vương lúc này tự nhận là Cố Hàn Uyên và hắn là châu chấu trên cùng một sợi dây.

Có thể Cố Hàn Uyên mặc dù có lý do chính đáng, nhưng cũng không che giấu được sự thật xuất công không xuất lực.

Vì vậy Ninh Vương ít nhiều vẫn còn chút nghi ngờ.

Sở dĩ lúc này nhắc tới Lâu Tố Trân, hiển nhiên có chút ý thăm dò.

Nếu như Cố Hàn Uyên hiện tại đơn giản liền lên giường Lâu Tố Trân, thì những lý do hắn nói trước đó khó tránh khỏi không đứng vững.

Mà Lâu Tố Trân cũng sẽ lần nữa trở thành lợi thế của Ninh Vương.

Tâm tư thăm dò của Ninh Vương tự nhiên không thể gạt được Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn sâu Ninh Vương một cái, ưu ưu thở dài nói: Chu huynh nói đúng, ta là nên đi nhìn chị dâu rồi đi.

Ninh Vương bị ánh mắt của Cố Hàn Uyên nhìn thấy có chút chột dạ.

Cười gượng nói: Cũng xin Cố huynh đệ giúp chuyển cáo một tiếng, Lâu Phi nàng quả thực vẫn còn là Vương Phi của huynh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi tĩnh thất.

Thẳng đến khi bóng lưng Cố Hàn Uyên biến mất khỏi mắt, Ninh Vương mới thu lại nụ cười mỉa mai, thần tình một trận biến ảo chập chờn.

Cố Hàn Uyên đối với tiểu viện của Lâu Tố Trân sớm đã quen việc dễ làm.

Thần tình thản nhiên đi vào trong đó.

Chỉ thấy trong nhà, Lâu Tố Trân mắt thần phiêu hốt phát ngây người.

Một tiếng thuần trắng nhu quần khiến tư thái nàng nổi bật lên càng thêm a na đa tư.

Tư thái như vậy tuyệt không giống như là nữ nhân đã có một người con trai không nhỏ hơn Cố Hàn Uyên bao nhiêu.

Khuôn mặt tao nhã minh diễm không son phấn.

Xinh đẹp như vậy, trách không được phía trước Ninh Vương biết không nhịn được muốn đến phòng ngủ Lâu Tố Trân nữa.

May mắn thay diễn một tuồng kịch qua đi, bây giờ đã không có phiền muộn như vậy ở nhà.

Cố Hàn Uyên nhất thời cũng không biết Lâu Tố Trân đang ngẩn người thì đang suy nghĩ gì.

Bất quá điều đó cũng không trở ngại hắn tiến lên ôm Lâu Tố Trân vào lòng.

Còn đang ngẩn người Lâu Tố Trân đột nhiên bị cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy vòng eo làm cho sợ hết hồn.

Cũng may mùi hương quen thuộc rất nhanh nhắc nhở nàng biết ai đang ôm mình.

Đồng thời bên tai cũng vang lên tiếng gọi quen thuộc.

Chị dâu.

Lời nhỏ nhẹ ôn nhu gọi hoán khiến khuôn mặt tao nhã của Lâu Tố Trân đỏ bừng.

Hơi lộ vẻ oán trách quay đầu trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Phía trước khi ở trước mặt Ninh Vương vẫn không cảm giác được gì, lúc này riêng tư chung đụng nghe được Cố Hàn Uyên ôn nhu nhỏ nhẹ gọi chị dâu luôn cho nàng một loại cảm giác đang ở trên giường đệ.

Lâu Tố Trân hơi lộ vẻ ngượng ngùng quở trách: Hiện tại đừng gọi thiếp như vậy, thiếp có chút không được tự nhiên.

Cố Hàn Uyên cánh tay siết chặt, cảm thụ dưới vòng eo mềm mại mỹ hảo của Lâu Tố Trân, chế nhạo trêu đùa: Nguyên lai chị dâu là thích ta gọi Vương Phi à.

Suy nghĩ đến vừa mới cùng Ninh Vương vạch rõ giới tuyến, Cố Hàn Uyên gọi Vương Phi lại làm cho Lâu Tố Trân càng thêm cảm thấy cổ quái.

Mang theo một chút ý nghĩa không hiểu xấu hổ nói: Ngươi người này.

Cứ như vậy thích thê tử người khác sao.

Cố Hàn Uyên chứng kiến Lâu Tố Trân vốn luôn đoan trang ưu nhã, lúc này trên mặt đẹp một bộ dáng vẻ nổi giận của tiểu nữ nhi, biết vậy nên buồn cười.

Giả vờ trêu đùa: Dù sao thê tử người khác dùng không đau lòng nha.

Cố Hàn Uyên lời nói vô sỉ như vậy đương nhiên rước lấy cái nhìn chằm chằm thẹn quá hóa giận của Lâu Tố Trân.

Lâu Tố Trân đang định tức giận, liền nghe được Cố Hàn Uyên lời nói xoay chuyển, ngữ khí ôn nhu lại từ tính ở bên tai nàng nhu nói: Đương nhiên, quan trọng hơn chính là người yêu thích đã trước thành thê tử người khác, có thể làm gì.

Lâu Tố Trân nghe vậy thần tình hơi giật mình, hơi lộ vẻ thất thần.

Tâm trạng vốn có chút rầu rĩ không vui nhất thời không tức giận được nữa.

Đôi mắt đẹp của Lâu Tố Trân có chút mê ly thì thầm nói: Cố lang, thiếp làm như vậy thực sự đúng không.

Hiển nhiên phía trước ở trước mặt Ninh Vương diễn kịch, cố ý cắt đứt quan hệ song phương làm cho nàng trong lòng do dự không chừng.

Ngược lại không phải là Lâu Tố Trân đối với Ninh Vương còn tâm tồn niệm tưởng, mà là sự giáo dưỡng đáng kể khiến vị nhân thê ôn uyển này có cảm giác xấu hổ vì phản bội nguyên tắc của mình.

Đặc biệt nàng lại vì tình nhân đã quyến rũ nàng sa ngã.

Có thể tưởng tượng, nếu chuyện như vậy bị phụ thân nàng, đại nho Lâu Lượng biết được, chắc chắn sẽ giận đến c·hết, thậm chí có khả năng không còn nhận Lâu Tố Trân là nữ nhi này nữa.

Cố Hàn Uyên lòng bàn tay nắm giữ mềm mại, ý vị thâm trường khẽ cười nói: Hỏi một chút nơi đây, đúng sai hay không nói vậy cũng liền có đáp án.

Khuôn mặt tao nhã của Lâu Tố Trân nhất thời đỏ hơn.

Nhan sắc kiều diễm không son phấn lại trở nên hơn hẳn nùng trang diễm mạt.

Cái vẻ thẹn thùng cùng không hề phản kháng phản ứng kỳ thực đã nói rõ vấn đề.

Lòng nàng đã bị nam tử tuấn mỹ trẻ tuổi đến quá phận này trộm được triệt để.

Mặc dù muốn làm ra một số việc không giống với bản thân mình, nhưng sâu trong nội tâm cũng vui vẻ chịu đựng.

Có lẽ sự oán giận và bàng hoàng của nàng, càng nhiều là muốn làm nũng với tình lang.

Cố Hàn Uyên nhìn lấy trán Lâu Tố Trân hơi ngẩng, lại tựa như khép lại tựa như nhắm đôi mắt đẹp mê ly, nhất thời hiểu rõ.

Mỉm cười, cúi đầu khắc vào đôi cánh môi tiên diễm màu hoa hồng kia.

Trong thoáng chốc, phảng phất nghe được một tiếng thở dài thỏa mãn.

So với việc giường đệ kịch liệt, có lẽ Lâu Tố Trân tính cách ôn uyển càng ưa thích sự dịu dàng thắm thiết như vậy.

Mà Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng muốn thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Say đắm ở lúc này cái thời khắc tuyệt vời này, Lâu Tố Trân hoàn toàn không cảm giác thời gian trôi qua.

Thẳng đến khi nàng dần dần cảm thấy khô cạn, muốn từ trong lòng ấm áp của Cố Hàn Uyên rời đi, đột nhiên một trận động tĩnh ly bàn rơi xuống đất khiến nàng sợ hết hồn, cũng nhất thời tỉnh dậy.

Đẩy Cố Hàn Uyên ra đồng thời, vội vàng theo tiếng kêu nhìn lại.

Chỉ thấy khúc quanh đình viện đang có một vị thị nữ nhìn lấy khay trà và đồ uống trà tán lạc dưới chân, đang một bộ dáng không biết làm sao.

Còn chưa ý thức được vấn đề, Lâu Tố Trân đôi mi thanh tú cau lại trách nói: Oanh Nhi, sao lại bất cẩn như vậy.

Vị thị nữ tên là Oanh Nhi kia sụp mi thuận mắt, thấy không rõ sắc mặt.

Lúc này nghe được Lâu Tố Trân trách cứ, hơi lộ vẻ sợ hãi áy náy nói: Nô tỳ cái này liền thu thập.

Nói rồi, vội vàng thu thập lại ly bàn vỡ nát trên đất.

Đợi nàng thu thập sạch sẽ, cung kính hướng về Lâu Tố Trân thi lễ một cái, như trước có vẻ hơi sợ hãi nói: Nô tỳ xin cáo lui.

Lâu Tố Trân vô ý thức đáp: Ân, ngươi đi xuống trước đi.

Đừng lại qua đây quấy rầy.

Là.

Chỉ thấy Oanh Nhi cung kính trả lời qua đi, lại thi lễ, liền muốn xin cáo lui rời đi.

Toàn bộ quá trình, Oanh Nhi ngoại trừ ngay từ đầu làm rơi khay trà xuống đất ra, hành vi còn lại không thể chỉ trích.

Bất quá Lâu Tố Trân lại không phát hiện Oanh Nhi ở lần thứ hai hành lễ chuẩn bị cáo lui, khi rũ xuống con ngươi lặng yên nâng lên, ngắm Cố Hàn Uyên một cái.

Động tác như vậy tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên phát hiện.

Chương 1672

Vì vậy Cố Hàn Uyên đương nhiên gọi lại Oanh Nhi.

Đợi đã.

Cố Hàn Uyên nhìn thị nữ trước mắt thủy chung giấu mặt, trong ánh mắt lóe lên một tia hơi lộ vẻ cổ quái và nghiền ngẫm.

Bị Cố Hàn Uyên đột nhiên gọi lại, Oanh Nhi cả người chấn động, hiện ra rất là khẩn trương.

Cúi đầu thấp xuống, thanh âm bối rối nói: Nô tỳ cái gì cũng không thấy.

Một thị nữ chứng kiến Ninh Vương phi cùng nam nhân khác yêu đương vụng trộm, có phản ứng này lại không quá bình thường.

Lâu Tố Trân lúc này cũng phản ứng lại.

Tuy hiện tại nàng cùng Ninh Vương đã làm mức độ nhất định cắt đứt, nhưng vẫn không tốt bại lộ mình và Cố Hàn Uyên quan hệ.

Bằng không nếu để Ninh Vương biết được, vở kịch nàng diễn trước đó khó tránh khỏi kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trong tình huống bình thường, loại thời điểm này nên g·iết người diệt khẩu.

Ngược lại chỉ là một thị nữ, c·hết rồi cũng không nổi lên được sóng lớn gì.

Bất quá Lâu Tố Trân cũng không phải là loại người lòng dạ độc ác, nhất thời có chút khó xử.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên cũng đưa ra phản ứng đương nhiên, thản nhiên nói: Làm sao.

Sợ hãi bị g·iết người diệt khẩu.

Mời công tử cùng Vương Phi tha cho nô tỳ a.

Oanh Nhi tựa hồ bị Cố Hàn Uyên nói g·iết người diệt khẩu làm cho sợ hãi, không chút do dự quỳ xuống.

Khuôn mặt vốn rũ xuống nhưng khi quỳ xuống đồng thời thoáng nâng lên vài phần.

Khiến khuôn mặt nàng lộ ra vẻ sợ hãi, nhu nhược, kiều kh·iếp trong nháy mắt, rồi lại vội vàng cúi đầu.

Tuy thời gian lộ mặt rất ngắn, nhưng vị thị nữ tên là Oanh Nhi này lại ngoài ý muốn hơi có vài phần tư sắc.

Đặc biệt lúc này một bộ dáng vẻ sợ hãi bất an, càng hiện ra vẻ đáng yêu.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhăn, giống như một công tử hoàn khố nói: Ngẩng đầu lên, cho ta xem.

Một bên Lâu Tố Trân nghe vậy sắc mặt nhất thời có chút cổ quái.

Dù sao Cố Hàn Uyên lúc này ngữ khí, thần tình, đều có điểm giống với Chu Củng Duyên.

Lại nghĩ đến Cố Hàn Uyên cùng con trai nàng Chu Củng Duyên tuổi tác xấp xỉ, cùng với sự hoang đường lúc trên giường đệ.

Khuôn mặt tao nhã của Lâu Tố Trân dần dần leo lên một tầng ửng đỏ kiều diễm.

Lâu Tố Trân miên man suy nghĩ cũng không bị tại chỗ hai người khác phát hiện.

Oanh Nhi nghe được lời Cố Hàn Uyên sau đó cả người chấn động, chậm rãi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhát gan lại mang theo vài phần khuất nhục.

Thần thái này thêm lên khuôn mặt xinh đẹp vốn có của nàng, tăng thêm vài phần mị hoặc câu dẫn lòng chinh phục của nam nhân.

Bất quá làm người ta ngoài ý muốn là Cố Hàn Uyên nhìn thấy dung mạo của Oanh Nhi đã đủ gây nên hắn hứng thú lại không có làm chút cử chỉ khinh bạc hoặc lời nói đùa giỡn.

Ngược lại thần tình bình thản hướng Lâu Tố Trân hỏi: Chị dâu phải có trước giờ thanh tràng, đồng thời không cho người hầu thị nữ đến gần a.

Còn đang suy nghĩ miên man, Lâu Tố Trân nghe vậy cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại.

Thần tình hơi ngẩn ra, đôi mi thanh tú cau lại nói: Quả thực thiếp có trước giờ dặn dò, khiến các nàng hôm nay không được tới hầu hạ thiếp.

Cố Hàn Uyên tới Ninh Vương phủ, Lâu Tố Trân đương nhiên biết xua tan người hầu cùng thị nữ.

Tránh cho phát sinh tình huống vừa vặn bị gặp được như trước mắt.

Bởi vì Lâu Tố Trân vốn là yêu thích yên tĩnh, trong ngày thường cũng không quá vui vẻ sai khiến người ta hầu hạ, cho dù làm như vậy cũng sẽ không bị người nghi ngờ.

Trước đây Cố Hàn Uyên cùng nàng mấy lần hẹn hò đều là như thế.

Lâu Tố Trân có chút không quá xác định giải thích: Oanh Nhi là ngày hôm trước mới được phái đến tiểu viện của thiếp, có lẽ là còn chưa quen thuộc quy củ.

Phía trước Ninh Vương bị Lâu Tố Trân đạt được sự làm dịu sau đó càng phát ra dung mạo kiều diễm hấp dẫn, Lâu Tố Trân lại dùng thân thể không khỏe làm lý do cự tuyệt.

Lý do thân thể không khỏe của Lâu Tố Trân cũng bị Ninh Vương giải thích là do nàng có thành kiến với sự bỏ bê trước kia của hắn.

Phải biết rằng trước đó Lâu Tố Trân ở Ninh Vương bên kia đã thất sủng.

Đã không biết bao lâu chưa từng đến tiểu viện của Lâu Tố Trân ngủ lại.

Thế cho nên nơi đây của Lâu Tố Trân càng phát ra thanh lãnh, cuối cùng mới bị Cố Hàn Uyên thừa lúc vắng mà vào.

Một ngày hay hai ngày thân thể không khỏe rất bình thường, mười ngày nửa tháng đều thân thể không khỏe, bao nhiêu hơi quá đáng a.

Không thể làm gì, Ninh Vương liền ban cho không ít thị nữ cùng người hầu làm an ủi.

Oanh Nhi chính là một trong số đó.

Bất quá ánh mắt Lâu Tố Trân lúc này nhìn về phía Oanh Nhi lại thêm vài phần dò xét.

Tuy là bởi vì Oanh Nhi tới thời gian ngắn, số lần thấy không nhiều lắm, nhưng trước đó cũng không có vẻ đẹp có thể làm cho người ta lưu lại ấn tượng như lúc này.

Trong ấn tượng ngắn ngủi của Lâu Tố Trân, Oanh Nhi chỉ là một thị nữ luôn sụp mi thuận mắt, không có bao nhiêu cảm giác tồn tại mà thôi.

Mà lúc này Oanh Nhi mang đến cảm quan thì hoàn toàn bất đồng.

Phảng phất cả người đều tản ra khí tức tiểu tỳ dễ khi dễ.

Đến lúc này, Lâu Tố Trân đâu còn không nhìn ra Oanh Nhi có chuyện.

Oanh Nhi đang nỗ lực câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Sợ rằng động tĩnh ly bàn tán lạc trước đó đều là cố ý.

Nếu không phải Lâu Tố Trân tâm địa thiện lương, sợ rằng thật muốn bắt đầu tâm tư g·iết người diệt khẩu.

Thậm chí lúc này Lâu Tố Trân trong lòng còn có chút lý giải Oanh Nhi.

Không nói sức mê hoặc của bản thân Cố Hàn Uyên đối với nữ tử mà nói là như thế nào độc dược, riêng việc được Cố Hàn Uyên coi trọng về sau là có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh của mình, đối với thị nữ như Oanh Nhi mà nói chính là một sự mê hoặc lớn lao.

Lâu Tố Trân không ghen tị, tâm địa lại thiện lương.

Ngay cả nhìn ra Oanh Nhi muốn câu dẫn tình lang của nàng, cũng không có nửa điểm ý tức giận.

Ngược lại cảm thấy Oanh Nhi đã có vẻ đẹp này, tiếp tục làm thị nữ ngược lại có chút đáng tiếc.

Hơn nữa cho dù Oanh Nhi không được Cố Hàn Uyên nhận lấy, về sau cũng rất có thể bị Ninh Vương nhận lấy, trở thành cơ thiếp mới.

So với việc khiến Oanh Nhi bị Ninh Vương thu nhập trong phòng, Lâu Tố Trân tình nguyện giao nàng cho Cố Hàn Uyên.

Cái này chí ít Cố Hàn Uyên sẽ cảm thấy vui vẻ.

Đồng thời lại có thể tránh khỏi Oanh Nhi bị g·iết người diệt khẩu.

Đã thành người cùng một nhà, tự nhiên cũng không có g·iết người diệt khẩu cần thiết.

Nếu không phải như vậy, Lâu Tố Trân cũng sẽ không giúp đỡ Oanh Nhi giải thích thêm một câu.

Chỉ có thể nói Lâu Tố Trân là một đại tỷ tỷ thiện giải nhân ý như vậy.

Lâu Tố Trân đang suy nghĩ muốn làm sao thuyết phục Cố Hàn Uyên nhận lấy Oanh Nhi, chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên sắc mặt lạnh lẽo, giễu cợt nói: Xem ra Ninh Vương cũng không phải là cái gì đều không nhận thấy được nha.

Dĩ nhiên đã trước giờ an bài người đến bên cạnh chị dâu rồi.

Dừng một chút.

Ở Oanh Nhi thân thể mềm mại run lên, đôi mắt đẹp chấn động thời điểm, Cố Hàn Uyên trêu tức nói: Cố mỗ nói đúng sao.

Sát thủ Đồng Chu Hội Hoa Phiêu Oanh.

Oanh Nhi nghe vậy đôi mắt đẹp hơi rũ, ngữ khí mờ mịt nói: Công tử nói Đồng Chu Hội là cái gì.

Nô tỳ không hiểu.

Cố Hàn Uyên thấy thế, trong ánh mắt ý khinh miệt càng đậm, đùa cợt nói: Xem ra Ninh Vương là đã quên Cố mỗ đã từng từ Trần Mạc Thiện trong tay được qua Đồng Chu Hội danh sách quyển trục a.

Không đúng, chắc là Ninh Vương cho rằng Sử Lưu Hương ở diệt khẩu Trần Mạc Thiện thời điểm liền đã phá hủy danh sách.

Dù sao Trần Mạc Thiện tại sau đó liền không xuất hiện nữa, hết lần này tới lần khác Tô Nguyên Chỉ lại bình yên vô sự.

Như vậy suy đoán Trần Mạc Thiện hơn phân nửa thực sự đã c·hết rồi cũng liền không sai.

Mà Cố mỗ g·iết c·hết Sử Lưu Hương thời gian cũng bị suy đoán thành là ở diệt khẩu Trần Mạc Thiện sau đó a.

Trán Oanh Nhi rũ xuống chẳng biết từ lúc nào bắt đầu dần dần nâng lên, đôi mắt đẹp đều là sắc thái kh·iếp sợ.

Đúng lúc này Cố Hàn Uyên thuận tay vung ra một đạo kiếm khí, cắt vỡ làn váy thị nữ của Oanh Nhi, lộ ra dán tại đùi phía bên ngoài nàng hai thanh tinh xảo xinh xắn đoản đao.

Cố Hàn Uyên hài hước thanh âm lại xuất hiện.

Bây giờ còn muốn giảo biện sao.

Hoa cô nương quen dùng song đao.

Ninh Vương tuy chí lớn nhưng tài mọn, nhưng cũng không phải thật sự ngu đến mức hết thuốc chữa.

Huống chi hắn còn mang trong lòng dã tâm to lớn như vậy.

Đã muốn làm kiêu hùng, đa nghi chẳng phải là điều tất yếu sao.

Cố Hàn Uyên trước đây đã cảm thấy có chút trái khoáy.

Ninh Vương làm sao lại đột nhiên coi trọng sắc đẹp của Lâu Tố Trân, muốn cùng nàng nối lại tình xưa.

Không thành còn dễ nói.

Vạn nhất nếu là thành, chẳng phải là đang cho Cố Hàn Uyên kẻ mà hắn cho rằng đã để mắt đến Lâu Tố Trân một sự khó chịu sao.

Lấy thiết lập tính cách phong lưu đa tình, nhiều lần xung quan nhất nộ vì hồng nhan của Cố Hàn Uyên, nếu xử lý không tốt chính là kết quả trở mặt thành thù.

Ninh Vương không nên bất trí như vậy.

Huống chi khi đó Ninh Vương không còn đang thân mật với mẫu thân của Đường Bá Hổ mụ béo kia, một bộ dáng thay đổi hệ thống XP gu thẩm mỹ sao.

Gu thẩm mỹ đâu có nói đổi là đổi liền được.

Lại không phải ai cũng giống như Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa, coi như Cố Hàn Uyên cũng là người có thẩm mỹ bình thường, đối với mẫu thân Đường Bá Hổ tự xưng là Giang hồ đệ nhất mỹ nhân thời trẻ thật sự là không sao hứng thú nổi.

Nếu Ninh Vương vì tìm kiếm cảm giác lạ mà xem trọng mụ béo, thì không nên quay đầu lại nảy sinh hứng thú với Lâu Tố Trân, người gầy hơn rất nhiều.

Như vậy, loại trừ khả năng Ninh Vương là kẻ thay đổi gu thẩm mỹ cực nhanh, thì chỉ còn lại một khả năng: Thăm dò Lâu Tố Trân cùng Cố Hàn Uyên.

Xét đến cùng, vẫn là do Lâu Tố Trân sau khi được Cố Hàn Uyên làm dịu, dung mạo trở nên trẻ trung xinh đẹp, đến mức phấn son cũng không che giấu được.

Điều này đương nhiên thu hút sự chú ý của Ninh Vương.

Ninh Vương vốn tính háo sắc, trong vô thức liền nghĩ đến khả năng Lâu Tố Trân được nam nhân tẩm bổ.

Mà trong khoảng thời gian này, nam tử duy nhất có khả năng tiếp xúc với Lâu Tố Trân cũng chỉ có Cố Hàn Uyên.

Suy đoán như vậy khiến Ninh Vương nhíu chặt mày.

Kể từ đó, rất nhiều kế hoạch của hắn đều phải thay đổi theo.

Nhất là trong thái độ đối đãi với Cố Hàn Uyên.

Đây cũng là lý do vì sao trước đó ở tĩnh thất, Ninh Vương lại gấp gáp ngả bài và đặt cược, chủ động dâng Lâu Tố Trân cho Cố Hàn Uyên như vậy.

Không chỉ đơn thuần vì nguyên nhân Hồng Hài Nhi.

Hắn sợ Lâu Tố Trân nếu bị Cố Hàn Uyên trực tiếp cướp đi, cuối cùng bản thân hắn sẽ mất trắng.

Ninh Vương vốn định để Hoa Phiêu Oanh người vừa được triệu hồi về nằm vùng bên cạnh Lâu Tố Trân trước.

Tìm cơ hội tra ra quan hệ giữa Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân đã tiến triển đến mức độ nào.

Cho nên hôm trước hắn mới giả bộ vì muốn trấn an Lâu Tố Trân với cái cớ sức khỏe không tốt mà phái thị nữ cùng người hầu qua, cũng để Hoa Phiêu Oanh trà trộn trong đó.

Chỉ là kế hoạch của Ninh Vương không theo kịp sự biến hóa của Cố Hàn Uyên.

Lâu Tố Trân xông vào tĩnh thất giữa đường là một điều ngoài ý muốn.

Việc nàng lảo đảo ngã vào lòng Cố Hàn Uyên rồi thuận lợi chốt hạ mọi chuyện cũng là một điều ngoài ý muốn.

Sau khi chốt hạ xong, Cố Hàn Uyên dùng vài lý do chính đáng để xuất công không xuất lực, lại là một điều ngoài ý muốn nữa.

Liên tiếp những điều ngoài ý muốn này đã hoàn toàn làm đảo lộn kế hoạch ban đầu của Ninh Vương.

Không chỉ phải biến Lâu Tố Trân thành lễ vật có sức ảnh hưởng lớn, hắn còn không nắm chắc được ý tưởng chân thật của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy, khi Cố Hàn Uyên đi tới sân viện của Lâu Tố Trân, Ninh Vương liền nảy ra ý định để Hoa Phiêu Oanh ẩn nấp bên cạnh Cố Hàn Uyên nhằm thám thính tin tức.

Lấy nhan sắc của Hoa Phiêu Oanh, không khó để gây sự chú ý với Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần có cơ hội hợp lý để tiếp cận hắn là đủ.

Cơ hội này tự nhiên xuất hiện trên người Lâu Tố Trân.

Ninh Vương cùng Lâu Tố Trân dù sao cũng phu thê hơn mười năm, rất hiểu rõ nàng.

Vì vậy hắn biết Hoa Phiêu Oanh đang giả trang thành thị nữ nếu để lộ ý đồ muốn theo Cố Hàn Uyên trước mặt Lâu Tố Trân, nàng hơn phân nửa sẽ giúp người thành toàn.

Chỉ là, bất kể Ninh Vương hay Hoa Phiêu Oanh đều không ngờ rằng Hoa Phiêu Oanh lại vừa vặn bắt gặp cảnh tượng thân mật giữa Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân.

Mặc dù chỉ là ôm hôn, nhưng cũng đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Hoa Phiêu Oanh có lòng muốn lui về báo cáo tình huống này cho Ninh Vương trước, nhưng lại kiêng kị cái thế thần công của Cố Hàn Uyên.

Ở trước mặt Cố Hàn Uyên giả bộ vô ý xông vào còn được, nhưng muốn rút lui mà không gây chú ý thì nàng không nắm chắc.

Cho nên Hoa Phiêu Oanh cuối cùng cũng chỉ có thể kiên trì hành động theo kế hoạch cũ.

Nàng thấy thái độ của Lâu Tố Trân quả nhiên phát triển giống như Ninh Vương dự đoán.

Chỉ chờ Lâu Tố Trân nói ra lời đề nghị Cố Hàn Uyên nhận lấy nàng, nàng có thể thuận lý thành chương ẩn nấp bên cạnh hắn.

Chương 1673

Còn về việc trong quá trình nằm vùng có thể khó giữ được trinh tiết, Hoa Phiêu Oanh tịnh không để trong lòng.

Nàng tuy đến nay vẫn giữ mình trong sạch, nhưng đó cũng chỉ là vì chưa gặp được người vừa ý.

Đối với một nữ sát thủ như nàng, làm sao lại coi trinh tiết như mạng sống.

Nếu đối tượng là Cố Hàn Uyên, cũng không phải là chuyện gì quá khó chấp nhận.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân, đối với Cố Hàn Uyên thần công cái thế, danh chấn thiên hạ, lại tuấn mỹ vô song, sao có thể không có chút hứng thú.

Chỉ là điều làm Hoa Phiêu Oanh vạn lần không ngờ tới chính là Cố Hàn Uyên lại ngay tại chỗ vạch trần thân phận của nàng.

Khi Cố Hàn Uyên nhắc tới danh sách Đồng Chu Hội và cặp song đao nàng mang bên người bị lộ ra, nàng ngay cả đường giảo biện cũng không còn.

Trong lòng nàng cười khổ, Ninh Vương vẫn là quá đề cao nàng, lại muốn nàng nằm vùng bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Trên mặt nàng chỉ có thể cực kỳ cung kính hành lễ nói: Cố công tử mắt sáng như đuốc.

Sát thủ Đồng Chu Hội Hoa Phiêu Oanh, gặp qua Cố công tử.

Khi nói, nàng còn vừa vặn lộ ra một vệt sùng bái sau khi bị vạch trần ngụy trang.

Người không rõ nội tình e rằng sẽ tưởng đây là sự thăm dò và khảo nghiệm của một tiểu mê muội đối với thần tượng.

Sau đó khi thấy thần tượng đạt tới kỳ vọng của mình thì âm thầm vui mừng.

Ánh mắt nàng cũng toát ra vẻ mừng rỡ rất đúng lúc.

Diễn xuất như vậy, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng muốn tán thán một tiếng.

Nếu không biết rõ nội tình Hoa Phiêu Oanh, người bình thường chỉ sợ sớm đã bị lừa gạt.

Trách không được rõ ràng võ công của Hoa Phiêu Oanh không quá cao, lại có thể xếp hàng đầu trong các sát thủ của Đồng Chu Hội, thậm chí được Ninh Vương phái tới nằm vùng bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Khả năng diễn xuất hơn người này đã cộng điểm cho nàng không ít.

Ngay cả Lâu Tố Trân cũng bị lừa, cho rằng Hoa Phiêu Oanh chỉ là một người ngưỡng mộ Cố Hàn Uyên, vì tiếp cận hắn mới chạy tới bên cạnh nàng giả làm thị nữ.

Lâu Tố Trân tuy tuổi không nhỏ, cũng rất thông tuệ, văn tài nổi bật, nhưng tư duy vẫn đơn thuần ngây thơ một chút.

Chủ yếu vẫn là tính cách quá ôn nhu thiện lương.

Cho nên Cố Hàn Uyên chưa bao giờ trông cậy Lâu Tố Trân có thể làm được nhiều việc.

Nàng chỉ cần làm một bình hoa ôn nhu săn sóc, an ủi lòng người như một đại tỷ tỷ là đủ rồi.

Ngược lại, Hoa Phiêu Oanh khiến Cố Hàn Uyên có chút vui mừng.

Võ công yếu không sao, lấy tài nguyên Cố Hàn Uyên nắm giữ hiện tại hoàn toàn có thể đắp nặn ra cao thủ.

Quan trọng là tâm trí và sự cơ trí của Hoa Phiêu Oanh rất khó được.

Lại thêm nhan sắc cũng coi như xuất chúng, không thu về làm việc cho mình há chẳng phải đáng tiếc sao.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng biết Hoa Phiêu Oanh xem như là kẻ tương đối trung thành trong Đồng Chu Hội.

Muốn thu phục nàng cũng không dễ dàng.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt nói: Trên quyển trục ghi chép hai thanh song đao của ngươi là Thiên Ngoại Vẫn Thiết chế tạo, vô kiên bất tồi.

Không ngại cho Cố mỗ xem thử chứ.

Hoa Phiêu Oanh nghe vậy, theo bản năng cho rằng Cố Hàn Uyên muốn tước vũ khí của nàng, nhưng không dám phản kháng.

Nàng hít sâu một hơi, mặt mang nụ cười kính cẩn nói: Cố công tử nếu cảm thấy hứng thú, đương nhiên không thành vấn đề.

Hoa Phiêu Oanh không dám làm động tác thừa, lẳng lặng đứng đó đợi Cố Hàn Uyên đi lên lấy song đao của nàng.

Nhưng sau đó nàng rất nhanh liền bối rối.

Không phải, ngươi không phải nói hứng thú với song đao của ta sao.

Sờ bắp đùi ta là có ý gì.

Mặt Hoa Phiêu Oanh càng lúc càng đỏ, càng lộ vẻ kiều diễm.

Khác với vẻ ta thấy mà yêu diễn ra lúc trước, vẻ thẹn thùng lúc này chân thực hơn nhiều, cũng càng thêm xinh đẹp động nhân.

Thân là nữ sát thủ của tổ chức tạo phản Đồng Chu Hội, du tẩu trên lưỡi dao, Hoa Phiêu Oanh không chút nào để ý trinh tiết của mình.

Nếu cần thiết, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý dùng trinh tiết làm vũ khí.

Nhưng không để ý trinh tiết là một chuyện, bị trêu ghẹo, khinh bạc lại là chuyện khác.

Dù sao nàng đến cùng vẫn là thân xử nữ, xúc cảm từ bàn tay nam tử mang theo nhiệt độ hừng hực rốt cuộc vẫn khác biệt.

Chưa kể thủ đoạn đối phó nữ nhân của Cố Hàn Uyên luôn luôn cao minh.

Chỉ nhẹ nhàng chạm vào, hắn đã nhận ra điểm yếu của Hoa Phiêu Oanh ở đâu.

Hoa Phiêu Oanh lúc này cảm thấy mình tuy không bị điểm huyệt, cũng không bị thương, nhưng hết lần này tới lần khác hai chân lại mềm nhũn, có xúc động muốn ngã vào lòng Cố Hàn Uyên.

Chẳng biết qua bao lâu, cảm giác bàn tay to lớn đang du tẩu trên chân mình rút đi, Hoa Phiêu Oanh nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nét mặt nàng còn vương lại ráng đỏ, hơi có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đang dùng hai tay thưởng thức hai thanh đoản đao tinh xảo xinh xắn.

Hai thanh đoản đao mặc dù nhỏ, thế nhưng đao phong lại lóe ra hàn mang, sắc bén vô cùng.

Hoa Phiêu Oanh cư nhiên cứ như vậy đem đoản đao giấu ở phía ngoài bắp đùi, cũng không sợ tự làm bị thương mình.

Cố Hàn Uyên hơi có chút thất vọng.

Hai thanh đoản đao vốn nhỏ, chỉ dài bằng bàn tay.

Nói là đoản đao, càng giống như dao găm.

Quyển trục nói đoản đao của Hoa Phiêu Oanh do Thiên Ngoại Vẫn Thiết chế tạo, thực tế đúng là có, nhưng hàm lượng quá ít.

Chỉ có mũi đao cùng phần lưỡi hàm lượng nhiều hơn chút, thân đao vẫn chỉ là phàm thiết.

Loại binh khí này đừng nói là Thần Binh, cách Chuẩn Thần Binh cũng còn kém rất xa.

Hoa Phiêu Oanh là sát thủ chú trọng nhất kích tất sát, mũi đao cùng lưỡi đao đủ sắc bén là dùng được.

Thế nhưng đối với Cố Hàn Uyên thì chẳng có tác dụng gì.

Coi như đem nung chảy cũng chẳng tinh luyện được bao nhiêu Thiên Ngoại Vẫn Thiết.

Ý định thêm chút gia vị cho việc rèn đúc Phần Tịch Kiếm tan biến.

Đương nhiên cũng có thu hoạch ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên nhận ra thân thể Hoa Phiêu Oanh còn rất sạch sẽ, thậm chí tư chất cũng không tệ.

Sờ soạng bắp đùi lâu như vậy cũng không phải sờ không.

Mặc dù so với loại chân đủ chơi cả năm như Yến Tam Nương còn kém một bậc, nhưng cũng trơn tuột nhẵn nhụi, thon dài thẳng tắp.

Chứng tỏ Hoa Phiêu Oanh rèn luyện thập phần đầy đủ, là một khả tạo chi tài.

Cố Hàn Uyên tiện tay nghịch hai thanh đoản đao, nhàn nhạt nói: Nói đi.

Ninh Vương phân phó ngươi thế nào.

Sự khinh bạc, trêu ghẹo như dự đoán vẫn chưa đến.

Cố Hàn Uyên đột nhiên trở nên nghiêm túc hỏi han khiến Hoa Phiêu Oanh có chút ngơ ngác.

Một hồi đứng đắn, một hồi không đứng đắn, thái độ thay đổi liên tục ít nhiều làm rối loạn nhịp điệu của nàng.

Hoa Phiêu Oanh chần chờ một chút, mới giả vờ kính cẩn đáp: Ninh Vương điện hạ muốn nô tỳ trà trộn vào bên cạnh công tử, tùy thời thuyết phục công tử vì Ninh Vương điện hạ xuất lực.

Muốn trà trộn vào bên cạnh Cố Hàn Uyên thế nào.

Đương nhiên là lăn lên giường.

Ám chỉ của Hoa Phiêu Oanh đã rất rõ ràng.

Chương 1674

Chỉ cần Cố Hàn Uyên bằng lòng nhận nàng, nàng sẽ ngoan ngoãn leo lên giường đối phương.

Cố Hàn Uyên phong lưu mọi người đều biết, vừa rồi Hoa Phiêu Oanh lại được trải nghiệm thủ đoạn tham hoa háo sắc của hắn.

Nghĩ đến, sau khi Cố Hàn Uyên nghe hiểu ám hiệu, chắc chắn sẽ không từ chối.

Mặc dù có chút tiếc nuối khi tấm thân trong sạch sắp bị vứt bỏ qua loa, thế nhưng thân là sát thủ không có tương lai, nàng đã có giác ngộ với cục diện này.

Cố Hàn Uyên trong nháy mắt không dời mắt, chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp của Hoa Phiêu Oanh.

Ánh mắt phảng phất có thể nhìn thấu lòng người làm nàng cảm thấy không tự nhiên chút nào.

Nàng suy nghĩ liệu mình có nên chủ động biểu thị một chút hay không.

Ngay lúc Hoa Phiêu Oanh đang cân nhắc có nên vén lên tà váy thị nữ đã rách nát để trình diễn chút thành ý, tiếng thở dài u sầu của Cố Hàn Uyên truyền vào tai nàng.

Không thành thật.

Quả nhiên Hoa Phiêu Oanh ngươi vẫn lựa chọn trung thành với Đồng Chu Hội và Ninh Vương.

Chỉ không biết sự trung thành của ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Hoa Phiêu Oanh nghe vậy nhất thời kinh hãi, đang định thử giảo biện, đột nhiên cảm nhận được vài tia hàn khí lạnh thấu xương rơi vào mấy chỗ huyệt đạo trên cơ thể.

Vừa rồi là cái gì.

Hoa Phiêu Oanh hơi lộ vẻ kinh hoảng hỏi.

Nàng vừa rồi chỉ thấy mấy mảnh băng mỏng đột nhiên từ tay Cố Hàn Uyên bắn tới người nàng, chạm vào da thịt liền tan biến, phảng phất như chui vào trong cơ thể.

Cố Hàn Uyên nhìn Hoa Phiêu Oanh đang hoảng loạn, cười như không cười nói: Sinh Tử Phù, có nghe nói qua chưa.

Muốn xúi giục, thu phục loại sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp như Hoa Phiêu Oanh từ thể xác đến tinh thần không dễ dàng, muốn thực hiện trong thời gian ngắn càng không thực tế.

Mà Cố Hàn Uyên chẳng bao lâu nữa sẽ rời kinh, không có nhiều thời gian chơi trò lôi kéo tình cảm.

Đã như vậy, chi bằng khống chế nàng trước.

Hoa Phiêu Oanh dù mật báo cho Ninh Vương hay ngầm giở trò đều sẽ mang đến phiền phức không nhỏ.

Hoa Phiêu Oanh thân là sát thủ của Đồng Chu Hội, giác ngộ coi thường sinh tử là có.

Vừa rồi khi Cố Hàn Uyên thuận tay kiểm tra thân thể nàng liền phát hiện vấn đề.

Dùng Tam Thi Não Thần Đan hay Báo Thai Dịch Cân Hoàn với nàng chưa chắc đã hữu dụng.

Hoa Phiêu Oanh khốn hoặc thốt lên: Sinh Tử Phù.

Linh Thứu Cung chủ yếu hoạt động ở Tống Quốc, thế lực của

Ninh Vương thiếu hụt năng lực tình báo nên hiển nhiên không hiểu rõ về nó.

Cố Hàn Uyên cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói: Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.

Dứt lời, Cố Hàn Uyên ra tay như điện.

Một tay bóp lấy gò má Hoa Phiêu Oanh, một tay thò vào trong miệng nàng.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã lấy ra một viên thuốc đen vốn được giấu trong kẽ răng.

Hiển nhiên đây là thứ Hoa Phiêu Oanh dùng để tự sát.

Thường đi bờ sông nào có không ướt giày, thân là sát thủ, nàng khó tránh khỏi phải tính đến khả năng thất thủ bị bắt.

Lúc này sắc mặt Hoa Phiêu Oanh cũng triệt để thay đổi.

Trong lòng nảy sinh dự cảm bất tường mãnh liệt.

Sự thực chứng minh dự cảm của nàng là đúng.

Một trận tê ngứa mãnh liệt đột nhiên từ toàn thân truyền đến.

Hoa Phiêu Oanh hét lên một tiếng kinh hãi, theo bản năng muốn đưa tay gãi.

Nhưng tay Cố Hàn Uyên lúc này lại gắt gao giữ chặt cổ tay nàng, làm nàng không thể động đậy.

Hoa Phiêu Oanh trợn to đôi mắt đẹp, khó tin Cố Hàn Uyên lại ác độc đến thế, ngay cả gãi ngứa cũng không cho.

Nàng nào biết đây là Cố Hàn Uyên muốn tốt cho nàng, miễn cho nàng vì khó nhịn tê ngứa mà cào nát da thịt chính mình.

Rất nhanh, trong miệng Hoa Phiêu Oanh vang lên những tiếng kêu thảm thiết thê lương, đồng thời liều mạng giãy giụa.

Bộ đồ thị nữ vốn đã hư hại không lâu sau liền biến thành trang phục cái bang, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Rõ ràng là cảnh tượng có chút hương sắc, nhưng người đứng xem chỉ có thể cảm thấy một chữ: Sợ.

Cố Hàn Uyên quay đầu nhìn về phía Lâu Tố Trân đang lộ vẻ không đành lòng, ôn tồn nói: Tẩu tử nếu không đành lòng chứng kiến, có thể về phòng chờ ta trước.

Trong phòng, Lâu Tố Trân ngồi ở đầu giường, tâm tình phức tạp nghe âm thanh ngoài cửa của Hoa Phiêu Oanh, hòa lẫn tiếng kêu thảm thiết từ chửi bới chuyển sang cầu xin tha thứ.

Từ cầu xin Cố Hàn Uyên buông tay để nàng được gãi ngứa, đến chỉ cầu được chết nhanh.

Từ tiếng la hét lớn hòng gây chú ý đến dần dần bé không thể nghe, cho đến khi tắt hẳn.

Nàng thậm chí hoài nghi Hoa Phiêu Oanh có phải đã bị hành hạ đến chết rồi không.

Thấy được một mặt tàn nhẫn như vậy của Cố Hàn Uyên, tâm tình Lâu Tố Trân rất phức tạp, thần tình kinh ngạc đến ngẩn người, ngay cả khi Cố Hàn Uyên vào phòng lúc nào cũng không hay.

Một vòng tay quen thuộc ôm lấy nàng từ phía sau, cánh tay đầy lực lượng vòng qua thắt lưng nàng.

Lâu Tố Trân giật mình một cái, ngay sau đó là giọng nói ý vị không rõ của Cố Hàn Uyên vang lên bên tai: Tẩu tử.

đang sợ ta.

Ta.

Cảm nhận được cánh tay đang quấn quanh eo đột nhiên buông ra, Lâu Tố Trân trong lòng cả kinh.

Muốn mở miệng giải thích, nhưng lại không biết nói gì.

Nàng quả thực bị dọa sợ.

Bị mặt khác mà Cố Hàn Uyên triển lộ dọa sợ.

Tuy nghe có chút kỳ quặc, nhưng Lâu Tố Trân thích cái vẻ phong lưu đa tình, tham hoa háo sắc, quấn quýt nàng trên giường, thậm chí đôi khi vô sỉ của Cố Hàn Uyên hơn.

Cố Hàn Uyên vừa dùng Sinh Tử Phù hành hạ Hoa Phiêu Oanh khiến nàng cảm thấy xa lạ và sợ hãi.

Trong lòng không hiểu sao có dự cảm không lành.

Cố Hàn Uyên thở dài u sầu, nhẹ giọng nói: Tẩu tử nghỉ ngơi thật tốt, ta đi trước.

Dứt lời liền muốn đứng dậy rời đi.

Lâu Tố Trân nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, vô thức hỏi: Ngươi khi nào lại tới.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, nhẹ giọng đáp: Mấy ngày nữa ta sẽ phải rời khỏi kinh thành, chắc là không tới nữa.

Nghe được câu không tới, Lâu Tố Trân lập tức luống cuống.

Vội vàng xoay người lại kéo lấy ống tay áo của Cố Hàn Uyên, gấp giọng hỏi: Không tới là có ý gì.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang kéo ống tay áo của Lâu Tố Trân ra.

Động tác này khiến lòng nàng lạnh đi một nửa.

Ngay sau đó nàng nghe thấy giọng điệu hơi đạm mạc của hắn:

Tẩu tử ôn nhu thiện lương, ta biết rõ.

Cho nên sẽ không để tẩu tử phải khó xử.

Phương tâm Lâu Tố Trân càng lạnh hơn.

Thấy được bộ mặt khác của hắn thì sao mới không làm khó.

Tự nhiên là không gặp lại nữa.

Nhưng bọn họ đã đến nước này, nàng càng vì hắn mà đoạn tuyệt với Ninh Vương, giờ nói không gặp lại, bảo nàng phải tự xử thế nào.

Lâu Tố Trân vội vàng tiến lên ôm lấy Cố Hàn Uyên: Đừng đi.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của Lâu Tố Trân dán chặt vào mình, Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường thấp giọng nói: Mặc dù ta không phải người như tẩu tử tưởng tượng.

Lâu Tố Trân tương lai không thể tránh khỏi phải đối mặt với một vấn đề: Ninh Vương sẽ có kết cục không tốt.

Dù hiện tại đã di tình biệt luyến, nhưng dẫu sao cũng là phu thê một hồi.

Lâu Tố Trân ôn nhu hiền lành liệu có thể làm như không thấy.

Hơn nữa kết cục của Chu Củng Duyên cũng khó nói.

Cố Hàn Uyên coi như mượn chuyện khống chế Hoa Phiêu Oanh để tiêm phòng trước cho nàng, miễn cho nàng nhìn hắn qua lăng kính quá mức mỹ hảo, tương lai không chịu nổi đả kích.

Hắn vẫn rất luyến tiếc vị tẩu tử ôn nhu này.

Lâu Tố Trân nghe vậy rõ ràng có chút chần chờ.

Chính nàng cũng không biết tại sao lại dần dần thích Cố Hàn Uyên.

Chỉ biết hắn từng chút một cưỡng ép cướp đi trái tim nàng, khiến nàng từ thân thể đến tâm linh đều phản bội trượng phu.

Nhưng nàng biết mình hiện tại đã khó rời xa hắn.

Chương 1675

Dù hắn không tốt như nàng tưởng tượng, có mặt lòng dạ độc ác, thậm chí có dã tâm không muốn người biết.

Lâu Tố Trân không nhịn được hỏi: Oanh Nhi nàng đã chết rồi sao.

Không có.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng đáp.

Hoa Phiêu Oanh đã bị hắn khống chế.

Không ai chịu nổi sự dằn vặt của Sinh Tử Phù.

Đó là cảm giác thật sự muốn sống không được, muốn chết không xong.

Nếu không có thuốc giải dừng ngứa, việc tự cào cấu bản thân đến chết cũng không lạ.

Nhất là sau khi trải qua một lần phát tác, không ai muốn trải qua lần thứ hai.

Cho đến nay, thủ đoạn tốt nhất để khống chế thành viên Thiên Võng vẫn là Sinh Tử Phù.

Ngay cả thành viên Thiên Võng còn không gánh nổi, huống chi Hoa Phiêu Oanh.

Không chịu nổi Sinh Tử Phù, Hoa Phiêu Oanh đã khai hết thảy.

Bao gồm việc muốn nằm vùng giám thị, truyền tin cho Ninh Vương, âm thầm tìm cơ hội để Cố Hàn Uyên và Lâu Tố Trân thành sự.

Chỉ cần hai người xảy ra quan hệ, lý do thoái thác trước đó của Cố Hàn Uyên sẽ không đứng vững, thậm chí trở thành điểm yếu bị

Ninh Vương nắm thóp.

Hiển nhiên Ninh Vương, kẻ nhận được lời hứa tương trợ nhưng bị từ chối giúp lên ngôi ngay lập tức, có chút nóng vội vì cái lợi trước mắt.

Đương nhiên, đối với Cố Hàn Uyên, Ninh Vương càng không bình tĩnh càng tốt.

Xúi giục Hoa Phiêu Oanh có thể dẫn đạo Ninh Vương hành động theo hướng Cố Hàn Uyên mong muốn.

Lại thêm chờ Ninh Vương dùng tới hệ thống tình báo Hồng Hài Nhi, sẽ càng dễ bị hướng dẫn.

Như vậy Cố Hàn Uyên mới có thể ngư ông đắc lợi, thuận tiện gây thêm chút phiền phức cho các Phiên vương khác, bao gồm cả Chu Vô Thị.

Ôm ta.

Lâu Tố Trân nằm trong lòng Cố Hàn Uyên nhẹ giọng nỉ non.

Nàng hiện tại cần nhất là sự trấn an của tình lang.

Còn sự trấn an nào hiệu quả hơn da thịt gần gũi.

Cố Hàn Uyên nhìn đôi mắt đẹp mê ly, thần tình mê mang của nàng, nhẹ giọng hỏi: Nghĩ kỹ rồi.

Ân.

Không hối hận.

Hối hận không phải cũng đã muộn rồi sao.

Ngươi đã đáp ứng. sẽ cho ta một đứa con. trước khi ngươi rời đi.

Được.

Ngoài cửa khuê phòng của Lâu Tố Trân, Hoa Phiêu Oanh quần áo tả tơi, mồ hôi nhễ nhại chật vật ngã ngồi trên mặt đất.

Trong ánh mắt nàng, sợ hãi, oán hận, kinh hoàng, mờ mịt, đủ loại cảm xúc phức tạp đan xen.

Hồi tưởng lại trải nghiệm vừa rồi, nàng vẫn còn sợ hãi tột độ.

Quan trọng hơn, nàng biết mình không quay đầu lại được nữa.

Đã tiết lộ toàn bộ cho Cố Hàn Uyên, đồng nghĩa với việc phản bội Ninh Vương, lòng trung thành cũng trở nên vô nghĩa.

Hoa Phiêu Oanh vô thức sờ về phía đôi đoản đao Cố Hàn Uyên trả lại bên chân.

Xúc cảm lạnh lẽo quen thuộc làm nàng an tâm đôi chút, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy mê mang về tương lai.

Cố Hàn Uyên không ở lại Ninh Vương phủ quá lâu.

Tuy Lâu Tố Trân một bộ dáng ta muốn, nhưng những gì nàng trải qua hôm nay khó tránh khỏi khiến cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

Vì vậy sau khi thỏa mãn, nàng rất nhanh đã ngủ mê man.

Cố Hàn Uyên không vội mang Hoa Phiêu Oanh đi, chỉ để nàng tiếp tục ở bên cạnh Lâu Tố Trân, truyền tin tức tình báo của Ninh Vương cho hắn.

Sau khi rời Ninh Vương phủ, Cố Hàn Uyên quay lại phụ khoa y quán của Linh Linh Phát, đón Viên Kim Hạ từ chỗ Linh Linh Phát đang sầu mi khổ kiểm.

Nhìn vẻ mặt đau đầu của Linh Linh Phát là đủ biết Viên Kim Hạ đã đưa ra không ít yêu cầu cải tạo súng khó nhằn.

Bất quá Viên Kim Hạ lại khen ngợi Linh Linh Phát hết lời.

A Phát rất lợi hại nha, ta đưa ra nhiều yêu cầu cải tạo vô lý như vậy, huynh ấy tuy rất khó xử nhưng lại không từ chối.

Viên Kim Hạ cười tủm tỉm đi sát bên cạnh Cố Hàn Uyên nói.

Hiển nhiên việc Linh Linh Phát đồng ý cải tạo súng khiến nàng rất vui.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười: Trình độ phát minh của A Phát rất cao, nhưng vì quá nhiều ý tưởng kỳ quái nên tỷ lệ thất bại cũng rất cao.

Đợi A Phát cải tạo súng xong, nàng phải thử nghiệm nhiều lần mới được sử dụng chính thức, tránh để xảy ra sự cố.

Ân.

Nghe Cố Hàn Uyên quan tâm, Viên Kim Hạ ngoan ngoãn đáp ứng.

Nhìn thái độ của nàng, hiển nhiên nàng đã thoát khỏi tâm trạng phức tạp khi chứng kiến những việc làm trước đó của Cố Hàn Uyên.

Không biết nên nói nàng tâm lớn hay khả năng tiếp nhận mạnh mẽ nữa.

Bất quá khi đến gần Cố Hàn Uyên, mũi Viên Kim Hạ khẽ động, mặt đẹp lộ vẻ ghét bỏ, giọng u u nói: Còn nói có chính sự gì, thì ra là đi gặp cô nương.

Dùng hương liệu còn rất quý báu, là thiên kim tiểu thư nhà nào hay là hào môn quý phụ.

Cố Hàn Uyên từ Ninh Vương phủ đi ra chưa tắm rửa thay y phục.

Khứu giác và sức quan sát của Viên Kim Hạ vốn nhạy cảm, tự nhiên nhận ra mùi hương thuộc về Lâu Tố Trân.

Cố Hàn Uyên đưa tay véo má nàng, trêu: Sao thế.

Lại ghen à.

Viên Kim Hạ đẩy tay hắn ra, bĩu môi: Ai ghen với ngươi, ta là sợ ngươi lại đi thông đồng thê tử người khác, chọc phiền phức.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, cười như không cười: Nếu ta nói ta đi tư thông với một vị Vương Phi, nàng tin không.

Viên Kim Hạ tức giận nói: Sao ngươi không nói ngươi tư thông với Hoàng Hậu luôn đi.

À không, đương kim Bệ Hạ chưa sắc phong Hoàng Hậu.

Phải nói là Hoàng Quý Phi mới đúng.

Cố Hàn Uyên nói thật nhưng Viên Kim Hạ lại chẳng tin.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Vương Phi sao có thể dễ dàng bị Cố Hàn Uyên thông đồng được.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Cũng không phải là không thể.

Nói đến đây, Ninh Vương đã ngả bài, bên phía Vạn Trinh Nhi chắc cũng sẽ có biến hóa.

Kết quả tốt nhất là Vạn Trinh Nhi chủ động tìm tới cửa đòi Kỷ Hiền, Diệu Liên và Ngọc Liên.

Tiểu Nhu không thể giấu Vạn Trinh Nhi mãi được.

Có lẽ đã đến lúc để Tiểu Nhu tiết lộ chút tin tức cho Vạn Trinh Nhi.

Cố đại ca, ngươi chẳng lẽ thực sự đang đánh chủ ý lên Hoàng Quý Phi à.

Cẩn thận mất đầu đó.

Viên Kim Hạ thấy nụ cười của hắn thì tê cả da đầu, trong lòng thầm nhủ: Cố đại ca chẳng lẽ sắc đảm ngập trời đến thế sao.

Viên Kim Hạ miên man suy nghĩ suốt dọc đường cho đến khi Cố Hàn Uyên dừng bước trước một cửa tiệm.

Nàng ngạc nhiên hỏi: Đây là đâu.

Thiên Hòa Y Quán.

Cố Hàn Uyên cười khẽ giải thích rồi bước vào.

Sao lại là y quán.

Viên Kim Hạ lầm bầm.

Nàng đoán Thiên Hòa Y Quán có khi lại giấu cao nhân nào đó giống như phụ khoa y quán của Linh Linh Phát.

Nhưng khi bước vào, cảnh tượng lại làm nàng giật mình.

Không phải vì kỳ quái, mà là quá bình thường.

Chỉ có điều, từ y sư, tiểu nhị đến người tính sổ đều là nữ tử, hơn nữa đều rất xinh đẹp.

Đặc biệt là nữ y sư đang khám bệnh, ngọc dung minh diễm, khí chất thanh lãnh, thoát tục.

Một thân váy dài vàng nhạt mộc mạc lại được mặc ra cảm giác danh môn khuê tú.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến Viên Kim Hạ sinh lòng ngưỡng mộ.

Đúng lúc này, Trần An An đang giúp bốc thuốc do thiếu nhân thủ, mắt sắc nhìn thấy Cố Hàn Uyên đến.

Gương mặt ngây thơ của nàng rạng rỡ hẳn lên.

Cố đại ca.

Trần An An gọi một tiếng, bỏ lại dược liệu trên tay, chạy bước nhỏ nhào vào lòng Cố Hàn Uyên như chim yến về tổ.

Chương 1676

Mới hai ngày không gặp nhưng nàng nhớ hắn da diết.

Thiếu nữ mới trao thân cho tình lang luôn dính người như vậy.

Được Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, Trần An An oán trách: Cố đại ca hai ngày nay bận rộn gì.

Sao cũng không tới thăm ta.

Nói xong, nàng còn dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn về phía Viên Kim Hạ đang đi theo sau Cố Hàn Uyên, bộ dạng như muốn nói: Chính là cái hồ ly tinh này đã câu dẫn Cố đại ca đi phải không.

Đọc hiểu ánh mắt của Trần An An, Viên Kim Hạ cảm thấy mình thật vô tội.

Giận không chỗ phát tiết, nàng trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Dựa vào cái gì người chơi suốt đêm cùng Cố Hàn Uyên là đám Công Tôn Lan, mà kết quả nàng lại phải là người gánh nồi.

Cố Hàn Uyên dở khóc dở cười vỗ nhẹ tấm lưng mềm mại của Trần An An, nhẹ nhàng buông nàng ra khỏi lòng.

Hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ giải thích: Chuyện này không liên quan đến Viên Kim Hạ, đừng trừng mắt nàng.

Trần An An bĩu môi, một bộ dáng vẻ Ta tin chàng mới là lạ.

Lúc này, những người khác cũng chú ý tới Cố Hàn Uyên.

Tô Nguyên Chỉ, trông càng ngày càng trẻ trung và xinh đẹp, đặt bàn tính xuống, dịu dàng nói: An An, chớ làm phiền Cố đại ca của con.

Cố công tử nhất định là có việc gấp, nên mới không tới thăm con.

Đẳng cấp của nữ nhân thành thục quả nhiên cao hơn một chút.

Thoạt nhìn như đang giúp Cố Hàn Uyên giải thích, nhưng thực chất lại ẩn chứa vài phần oán giận.

Bản thân nàng thì thôi, nhưng Trần An An vừa mới thất thân, đang cần người bầu bạn nhất.

Cố Hàn Uyên lúc này hai ngày không thấy bóng dáng, ít nhiều có chút không hợp tình hợp lý.

Trần An An xẹp miệng nhỏ, lẩm bẩm: Con biết rồi, mẫu thân.

Bị hai mẹ con oán trách, Cố Hàn Uyên đành bất đắc dĩ giải thích: Viên Kim Hạ là Bộ Khoái của Lục Phiến Môn, mấy ngày nay ta dẫn nàng điều tra vụ án.

Chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ có công báo được ban ra.

Cái gọi là công báo là một loại thông cáo tính chất tin tức, dùng để truyền bá công văn triều chính và tình báo chính trị, được xem như là tiếng nói chính thức của triều đình.

Vụ án đạo tặc Thêu Hoa, triều đình sẽ không cố ý che giấu, ngược lại sẽ rầm rộ công bố cho dân chúng biết, để ổn định tâm lý xã hội.

Tác dụng tương tự như dán thông báo an dân.

Dù sao kinh thành hiện nay đang trong thời loạn lạc, thay vì che giấu, không bằng để dân chúng biết nhân tố phá hoại ổn định đã được giải quyết.

Đương nhiên, vụ án đạo tặc Thêu Hoa chủ yếu nổi tiếng là Viên Kim Hạ, Cố Hàn Uyên chỉ là người kết thúc vụ việc, cứu người mà thôi.

Bất quá cũng chính bởi vì vậy, Viên Kim Hạ cũng phải gánh lấy trách nhiệm mới đúng.

Chỉ thấy ánh mắt Trần An An nhìn về phía Viên Kim Hạ rõ ràng mang ý Thấy chưa, ta đã biết mà.

Còn Viên Kim Hạ nhất thời á khẩu không trả lời được.

Thật sự mà nói, hai ngày nay Cố Hàn Uyên quả thực đã dành phần lớn thời gian cho nàng.

Với điều kiện là không tính đến những chuyện ân ái.

Lúc này, Lâm Lăng đang đứng cạnh quan sát, đột nhiên mở miệng hỏi: Chẳng lẽ là chuyện đó.

Nàng vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên nói là chuyện Hoạt Thi.

Nếu đã được Cố Hàn Uyên giải quyết rồi thì sư huynh Lục Sinh của nàng có được cứu hay không, hay đã xảy ra ngoài ý muốn gì.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Lâm Lăng với vẻ mặt vừa lo âu vừa chờ mong, lắc đầu, nhẹ giọng nói: Không phải như Lâm cô nương nghĩ.

Vừa lúc liên quan đến chuyện đó, tại hạ cũng có vài lời muốn nói với Lâm cô nương.

Đông người ở đây, lời ra tiếng vào, chúng ta đến hậu viện nói chuyện đi.

Lúc này trong Y Quán còn có bệnh nhân, quả thực không thích hợp để nói chuyện.

Lâm Lăng hơi nhíu mày.

Nếu có thể, nàng cũng không muốn ở riêng với Cố Hàn Uyên.

Trực giác mách bảo rằng tiếp xúc nhiều với Cố Hàn Uyên sẽ có chuyện không ổn xảy ra.

Nhất là sau khi nàng phát hiện Trần An An đã thất thân, sự tin tưởng mà nàng vốn vất vả lắm mới có được đối với Cố Hàn Uyên, nhất thời tụt dốc không phanh.

Với y thuật của Lâm Lăng, những thay đổi trên cơ thể Trần An An căn bản không thể che giấu.

Đương nhiên Trần An An vốn cũng không có ý định che giấu.

Thường xuyên nàng vẫn ngây ngô cười tủm tỉm, vẻ mặt thẹn thùng, người nào cũng có thể nhận ra có vấn đề.

Lại thêm Tô Nguyên Chỉ ngày càng trẻ trung xinh đẹp, một bộ dáng được dưỡng ẩm, sống hạnh phúc.

Lâm Lăng lại biết trượng phu Trần Mạc Thiện của Tô Nguyên Chỉ đã mất tích từ lâu.

Vậy ai đã khiến Tô Nguyên Chỉ được dưỡng ẩm, còn cần phải nói sao.

Thêm nữa là mối quan hệ mẫu nữ của hai người họ, Lâm Lăng há có thể không cảnh giác với Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải bây giờ không có nơi nào tốt hơn để đi, nàng đã nghĩ đến việc dời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Điều duy nhất nàng không nỡ có lẽ là đệ tử Trương Yên, một người rất có thiên phú.

Nàng đã nhận Trương Yên làm đồ đệ, hàng ngày tận tình dạy dỗ, cũng vô cùng hài lòng với tài năng y học thiên bẩm của Trương Yên.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, không mất vài năm, Trương Yên sẽ có hy vọng hướng tới cấp bậc thần y.

Trong đó có một điểm rất quan trọng là nền tảng của Trương Yên vô cùng vững chắc.

Lâm Lăng không biết rằng, Trương Yên có nền tảng này là nhờ những sách thuốc mà Cố Hàn Uyên đã cho nàng.

Trong đó bao gồm những tác phẩm và tàng thư quyền uy của các thần y như Hồ Thanh Ngưu, Tiết Mộ Hoa, v. v.

Nếu không, Trương Yên vốn chỉ là một thiếu nữ Y Quán bình thường, làm sao có thể có cơ hội trưởng thành đến cấp bậc thần y.

Bởi vậy, cơ duyên thực sự thay đổi vận mệnh của Trương Yên vẫn là Cố Hàn Uyên.

Cũng khó trách Trương Yên luôn nghe lời Cố Hàn Uyên, bất kể yêu cầu có ngượng ngùng đến mấy cũng không từ chối.

Ngay cả bây giờ, muốn đá hai chân qua đầu cũng không phải là việc khó.

Ở cạnh Lâm Lăng, Trương Yên lén lút nhìn về phía Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp chứa chan tình ý như nước.

Nàng cũng biết cảm giác tồn tại của mình không cao, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy tình lang, nàng đã đủ hài lòng.

Lúc này Lâm Lăng đang do dự, đột nhiên nghe Cố Hàn Uyên như đã thấu hiểu nỗi lo lắng của nàng, thiện ý nói: Viên Kim Hạ cũng đi cùng đi.

À.

Viên Kim Hạ không để tâm thuận miệng trả lời một câu.

Ánh mắt nàng lúc này đang qua lại đánh giá những người phụ nữ khác.

Ngoại trừ Lâm Lăng, ba nữ nhân còn lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên đều có ánh mắt không thích hợp, và rất quen thuộc.

Tựa như Công Tôn Lan và Nhị Nương, Tam Nương của họ vậy.

Ừm, còn có chính nàng cũng thế.

Nhưng kia là một đôi mẫu nữ sao.

Lâm Lăng và Viên Kim Hạ, đôi dì cháu chưa từng quen biết, lại có điểm chú ý tâm đầu ý hợp.

Viên Kim Hạ ghét bỏ liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng đột nhiên cảm thấy Cố Hàn Uyên thông đồng với Vương Phi, Hoàng Quý Phi gì đó cũng không phải là chuyện không thể nào.

Dù sao Mẫu Nữ Hoa mẹ con đều có, còn có gì là Cố Hàn Uyên kẻ có sắc đảm ngút trời không dám làm.

Không nhắc tới Viên Kim Hạ bên kia đang lo lắng vẩn vơ về việc nhỡ đâu ngày nào đó triều đình sẽ ban lệnh truy nã Cố Hàn Uyên vì tội dâm loạn hậu cung.

Lâm Lăng nhìn về phía Viên Kim Hạ, không hiểu sao trong lòng như có một cảm giác thân thiết lạ lùng.

Viên Kim Hạ và mẹ ruột Lâm Hà của nàng trông không giống nhau lắm, nhưng giữa lông mày chung quy vẫn có vài phần tương đồng.

Lâm Lăng cảm thấy Viên Kim Hạ quen mặt, thân thiết, cũng chẳng có gì lạ.

Nghe Viên Kim Hạ cũng sẽ đi cùng, Lâm Lăng không khỏi buông xuống vài phần cảnh giác đối với Cố Hàn Uyên.

Lâm Lăng đồng ý đến hậu viện bàn bạc.

Nàng dặn dò Trương Yên một tiếng, sau khi xử lý vài bệnh nhân còn lại, liền đi theo Cố Hàn Uyên và Viên Kim Hạ đến hậu viện Y Quán.

Chương 1677

Tại hậu viện Y Quán, Cố Hàn Uyên nói rõ với Lâm Lăng chuyện hắn sẽ phải rời khỏi kinh thành một thời gian.

Lâm Lăng nhất thời kêu lên một tiếng kinh hãi: Cái gì.

Cố công tử muốn đi sao.

Lâm Lăng dĩ nhiên không phải luyến tiếc Cố Hàn Uyên, mà là nếu Cố Hàn Uyên rời khỏi kinh thành thì chuyện Lam Ngọc Trâm phải làm sao.

Chẳng lẽ dựa vào chính nàng đi điều tra những Hoạt Thi lục thân bất nhận kia sao.

Đồng thời, Lâm Lăng trong lòng cũng thêm vài phần xấu hổ.

Dù sao theo tình huống bình thường, nếu Cố Hàn Uyên có ý đồ với nàng, thì không nên rời khỏi kinh thành vào lúc này.

Ánh mắt thanh lãnh của Lâm Lăng mang theo tâm tình phức tạp rơi trên khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên, không khỏi lẩm bẩm một tiếng: Ta có phải hay không lại hiểu lầm Cố công tử rồi chăng.

Cố Hàn Uyên dặn dò: Viên Kim Hạ, hãy nghe ta nói.

Cố Hàn Uyên ôn nhu cười ấm áp phảng phất có tác dụng trấn an lòng người.

Viên Kim Hạ nghe Cố Hàn Uyên ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ, nỗi lòng bất an vốn có nhất thời an định rất nhiều.

Cố Hàn Uyên thấy thế, thỏa mãn cười cười, nhẹ giọng nói: Viên Kim Hạ, ta vẫn luôn rất trọng dụng tài năng của nàng, bằng không cũng sẽ không dẫn nàng cùng giải quyết vụ án đạo tặc Thêu Hoa.

Tuy là ta giúp nàng không ít, nhưng thủ pháp và quá trình điều tra vụ án của Kim Cửu Linh không phải đều do nàng độc lập suy luận ra sao.

Hơn nữa cho dù nàng không tin mình, cũng có thể tin tưởng nhãn quang nhìn người của ta chứ.

Dừng một chút, ngữ khí càng thêm ấm áp nói: Huống chi ta cũng sẽ không để nàng một mình chiến đấu, lát nữa ta sẽ dẫn nàng đi tìm vài người giúp đỡ cùng nhau phá án.

Lúc cần thiết, nàng cũng có thể nhờ Dao Hoa và Phi Phi của Lãm Nguyệt Lâu giúp đỡ.

Các nàng cũng sẽ giúp nàng.

Viên Kim Hạ giật mình, mặt hơi đỏ.

Nàng vẫn cho rằng Cố Hàn Uyên chỉ là nhất thời hứng khởi tìm thú vui, mới nói gì là muốn bồi dưỡng nàng.

Không ngờ Cố Hàn Uyên lại thực sự coi trọng nàng như vậy.

Điều này khiến trong lòng nàng vừa có áp lực, lại có cảm giác được người khác khẳng định mà phấn chấn.

Hơn nữa như Cố Hàn Uyên đã nói, nàng cũng không phải thực sự một mình chiến đấu, có hậu phương có thể nhờ cậy.

Tuy nàng cũng không muốn nhờ vả Cơ Dao Hoa và Yến Phỉ Phỉ.

Dù sao cũng là tình địch mà.

Thế nhưng bất kể nói thế nào, mọi chuyện dường như cũng không khó như nàng tưởng tượng ban đầu.

Nàng cũng vì vậy mà khôi phục vài phần tự tin, nghiêm túc nói: Cố đại ca, ta biết rồi.

Ta sẽ cố gắng hết sức.

Cố Hàn Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng, vươn bàn tay lớn ôn nhu xoa xoa mái tóc trên đỉnh đầu Viên Kim Hạ.

Dịu dàng dặn dò: Vẫn phải lấy an toàn của bản thân làm trọng, công việc đừng quá xung động.

Không được thì chờ ta trở lại.

Cảm nhận được sự ấm áp từ đỉnh đầu truyền tới, khuôn mặt Viên Kim Hạ đỏ bừng, đôi mắt đẹp long lanh.

Sự quan tâm của Cố Hàn Uyên khiến nàng mê luyến.

Nàng mặc dù biết rõ Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, ngay cả thê tử của người khác cũng không tha, không phải người tốt, nhưng vẫn không thể buông bỏ, chẳng phải chính vì tham luyến cảm giác này sao.

Thuở nhỏ đã mất đi cha mẹ, Viên Kim Hạ dù có sự quan tâm của mẹ nuôi, sự dạy dỗ của sư phụ, và sự bầu bạn của sư huynh, nhưng cuối cùng vẫn có chút thiếu sót.

Nói đơn giản là thiếu thốn tình yêu.

Tình yêu giữa nam nữ mặc dù có chỗ khác biệt, nhưng là thứ có khả năng nhất bù đắp phần thiếu sót này.

Nếu không phải bên cạnh còn có người khác, Viên Kim Hạ đã muốn nhào vào lòng Cố Hàn Uyên mà nũng nịu một trận.

Nàng thực sự rất ngưỡng mộ Trần An An, người có thể không hề để ý ánh mắt của người khác.

Ngược lại, Lâm Lăng lúc này đang dùng ánh mắt dò xét đánh giá Viên Kim Hạ.

Phát dục rất tốt, nhưng nhìn tuổi tác.

Lâm Lăng dùng ánh mắt như nhìn kẻ cặn bã mà nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cũng may là nàng thấy Viên Kim Hạ vẫn còn là xử nữ, bằng không nàng đã muốn báo quan.

Cố Hàn Uyên tự nhiên chú ý tới ánh mắt của Lâm Lăng.

Việc chưa vội vàng chạm vào Viên Kim Hạ, Lâm Lăng cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Người quen biết nhau là chuyện sớm muộn, nếu để Lâm Lăng biết hắn hiện tại đã động vào Viên Kim Hạ, Lâm Lăng chắc hẳn sẽ liều mạng với hắn không chừng.

Nhỏ không nhịn sẽ loạn đại mưu, không cần thiết gấp gáp như vậy.

Chờ khi bắt được Lâm Lăng, sẽ ném hai người lên giường cùng lúc, chẳng phải đẹp đẽ hơn sao.

Lâm Lăng lúc này đột nhiên nghi hoặc và cảnh giác nhìn Cố Hàn Uyên.

Nàng không hiểu sao cảm thấy Cố Hàn Uyên đang suy nghĩ điều gì đó rất không hay.

Cố Hàn Uyên không để ý sự cảnh giác của Lâm Lăng, có chút nghiêm túc nói với nàng: Viên Kim Hạ làm việc có chút xúc động, đôi khi rất dễ nóng nảy, vẫn hy vọng Lâm cô nương có thể giúp ta trông chừng một chút.

Lâm Lăng nghe vậy liếc nhìn Viên Kim Hạ đang lẩm bẩm Ta đâu có nóng nảy, gật đầu nói: Ta biết rồi.

Cố công tử yên tâm.

Nàng vốn đã có chút để ý Viên Kim Hạ, lời thỉnh cầu của Cố Hàn

Uyên ngược lại rất hợp ý nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nói với Viên Kim Hạ: Đi thôi.

Ta bây giờ dẫn nàng đi gặp những người giúp đỡ ta tìm cho nàng.

Lâm cô nương cũng đi cùng đi.

Lâm Lăng hơi gật đầu, đồng ý.

Ý Cố Hàn Uyên đã rất rõ ràng.

Trong khoảng thời gian hắn rời khỏi kinh thành, chuyện liên quan đến Lam Ngọc Trâm và hướng đi của Hoạt Thi ở kinh thành sẽ phải nhờ nàng và Viên Kim Hạ chủ trì điều tra.

Lâm Lăng trong lòng thực ra có chút bất mãn.

Dù sao ban đầu là Cố Hàn Uyên nói sẽ giúp nàng tìm tung tích sư huynh Lục Sinh, nàng mới miễn cưỡng ở lại Thiên Hòa Y Quán.

Kết quả bây giờ Cố Hàn Uyên lại phải rời khỏi kinh thành, việc điều tra ở kinh thành lại cần dựa vào chính nàng và Viên Kim Hạ.

Bất quá Lâm Lăng nghĩ đến việc mình trước đó dường như lại hiểu lầm Cố Hàn Uyên, hơn nữa Cố Hàn Uyên đã nhận ra, nhưng lại không giống lần trước mà tỏ vẻ tức giận với nàng.

Điều này ngược lại khiến Lâm Lăng rất ngượng ngùng.

Nàng lặp đi lặp lại hiểu lầm Cố Hàn Uyên, khó tránh khỏi trong lòng xấu hổ.

Hơn nữa lý do Cố Hàn Uyên phải rời khỏi kinh thành cũng rất thỏa đáng, muốn đi Nga Mi điều tra tình hình thí nghiệm virus Hoạt Thi của Vệ vương.

Muốn phá giải Virus Hoạt Thi của Lam Ngọc Trâm, tự nhiên phải trước tiên nắm rõ độc tính.

Quan sát tình hình thí nghiệm tự nhiên là biện pháp tốt nhất.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên tuy chưa nói, nhưng Lâm Lăng cũng có thể đoán được.

Lần này Cố Hàn Uyên đi Nga Mi còn gánh vác trọng trách không để Virus Hoạt Thi khuếch tán.

Virus Hoạt Thi một khi khuếch tán, đó sẽ là hậu quả tai họa cho thiên hạ.

Cố Hàn Uyên có thực sự quan tâm Virus Hoạt Thi gây tai họa cho thiên hạ không.

Ừm, thực sự quan tâm.

Dù sao Lam Ngọc Trâm chưa bị hắn khống chế.

Còn như chờ khi Lam Ngọc Trâm bị hắn khống chế về sau, thì chuyện đó không thể nói trước được.

Lúc này Viên Kim Hạ tò mò hỏi: Cố đại ca tìm giúp đỡ cho ta chẳng lẽ là Lục Tiểu Phụng sao.

Lục Tiểu Phụng.

Sắc mặt Cố Hàn Uyên nhất thời thêm vài phần cổ quái.

Vụ án đạo tặc Thêu Hoa đã mang lại đả kích không nhỏ cho Lục Tiểu Phụng, đặc biệt Tiết Băng còn đi theo Cố Hàn Uyên.

Lục Tiểu Phụng trong thời gian ngắn khó mà có tâm tư điều tra vụ án.

Cố Hàn Uyên hơi lộ vẻ trêu tức nói: Lục Tiểu Phụng lúc này e rằng đang ở nơi nào đó một mình mượn rượu giải sầu rồi.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt oán trách của Trần An An, dẫn Viên Kim Hạ và Lâm Lăng rời khỏi Thiên Hòa Y Quán.

Khuôn mặt Lâm Lăng hơi ửng hồng, lén lút liếc nhìn Cố Hàn Uyên, giả như vô ý nói: Trần An An cô nương có phải là đã hiểu lầm điều gì đó không.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trêu ghẹo: Chuyện này không thể trách An An, ai bảo Lâm cô nương trời sinh lệ chất, An An có chút cảm giác nguy cơ cũng là bình thường.

Lâm Lăng nghe vậy, mặt tươi càng đỏ hơn vài phần, giận dỗi trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Chương 1678

Bất quá vẻ phong tình toát ra khi mỹ nhân khẽ giận dỗi cũng có thể chứng minh Cố Hàn Uyên không nói dối.

Ánh mắt ghen ghét mãnh liệt trước đó của Trần An An không chỉ dành riêng cho Viên Kim Hạ, mà còn dành cho cả Lâm Lăng, người cùng rời đi.

Theo Trần An An, Cố Hàn Uyên cùng Viên Kim Hạ và Lâm Lăng hai nữ nhân chính là hẹn hò.

Còn như là một nam hai nữ hẹn hò.

Chuyện này đối với Cố Hàn Uyên mà nói có coi là vấn đề không.

Trần An An cảm thấy mình và mẫu thân cũng có thể.

Thậm chí còn có thể thân mật hơn một chút.

Cớ gì lại dành cho kẻ đến sau như Viên Kim Hạ và Lâm Lăng.

Còn không bằng dành cho Liễu Nhược Hinh vậy.

Dù sao vẫn là đồng minh chiến lược mà.

Mặc dù chính nàng nhờ sự trợ giúp của mẫu thân mà trốn đi.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý việc Trần An An đã ăn giấm chua của Viên Kim Hạ và Lâm Lăng.

Ngược lại, Trần An An rất dễ dụ, đẩy lên giường Dps một phen là ngoan ngoãn.

Ngược lại có chút đáng tiếc Đồng Đồng đã bị Liễu Nhược Hinh mang đi.

Cố Hàn Uyên vốn định tiện thể thử xem có thể từ Đồng Đồng biết được manh mối nào liên quan đến tung tích Diêu Tứ Nương không.

Tình hình hôm nay khác với cốt truyện rất nhiều, muốn sớm tìm ra Diêu Tứ Nương, người vừa điên vừa khinh công lại tốt, cũng không dễ dàng.

E rằng không kịp trước khi rời kinh tìm ra Diêu Tứ Nương.

Chỉ có thể để Địa Võng chú ý nhiều hơn.

Lâm Lăng không để ý Cố Hàn Uyên đùa giỡn mình, ngược lại cùng Viên Kim Hạ hàn huyên.

Hai nữ nhân như có duyên phận trời định.

Chỉ chốc lát, hai người đã khoác tay nhau, trò chuyện vui vẻ như chị em.

Viên Kim Hạ thân mật kéo cánh tay Lâm Lăng, cười tươi nói: Ta có thể gọi tỷ là Lâm tỷ tỷ không.

Ta gặp tỷ đã cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Không giống trong cốt truyện vì Lục Dịch mà giận cá chém thớt Viên Kim Hạ, Lâm Lăng bây giờ đối với cô nương ngây thơ thẳng thắn này cũng rất có thiện cảm, hầu như coi nàng như vãn bối trong nhà đối đãi.

Lâm Lăng che miệng khẽ cười nói: Theo tuổi tác mà nói, muội nên gọi ta là dì.

Nói xong vô thức trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: Viên Kim Hạ tuổi còn nhỏ, không thể để Cố Hàn Uyên làm hư.

Khoan đã, Cố Hàn Uyên dường như cũng không lớn hơn Viên Kim Hạ bao nhiêu.

Lâm Lăng nghĩ đến đây, vô thức nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú trẻ trung đến quá phận, lại càng đẹp đến quá phận của Cố Hàn Uyên.

Trong lòng nàng đột nhiên thêm vài phần áy náy.

Chính mình lặp đi lặp lại hiểu lầm đối phương, bao nhiêu có chút quá đáng.

Còn về phong lưu đa tình, háo sắc một chút.

Thiếu niên mộ ngả cũng có thể lý giải.

Huống chi với danh vọng và địa vị Danh Chấn Thiên Hạ của Cố Hàn Uyên bây giờ, tự nhiên sẽ có vô số nữ tử nguyện ý bò lên giường hắn.

Cố Hàn Uyên nhất thời không thể ngăn cản mê hoặc, dường như cũng không phải là lỗi lầm không thể tha thứ.

Ừm.

Nhìn ta như vậy làm gì.

Cố Hàn Uyên nhíu mày.

Ánh mắt đầy mẫu tính của Lâm Lăng giống như nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm khiến hắn cảm thấy có chút khó hiểu.

Lâm Lăng hiếm khi có chút dịu dàng nói: Không có gì, chỉ là cảm thấy huynh cũng thật không dễ dàng.

Là thật không dễ dàng.

Cuối cùng vẫn phải ứng phó rất nhiều nữ tử vì muốn leo cao mà tự dâng mình đến.

Trong mắt nàng, Trần An An và Tô Nguyên Chỉ chính là những nữ tử như vậy.

Bằng không thực sự không thể nào hiểu được vì sao có thể mẫu nữ cùng chung một chồng.

Chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao.

Cũng không thể là vì một người không ứng phó được chứ.

Lâm Lăng vô thức loại bỏ câu trả lời chính xác.

Chính là thiếu niên lúc, cai chi ở sắc.

Nàng làm sao khuyên Cố Hàn Uyên tiết chế một chút đây.

Vì tâm lý áy náy, Lâm Lăng đột nhiên nảy sinh ý tưởng muốn quan tâm Cố Hàn Uyên như một bậc trưởng bối.

Đương nhiên Viên Kim Hạ mới thật sự là nguyên nhân dẫn đến.

Dù sao nàng coi Viên Kim Hạ là vãn bối, vậy Cố Hàn Uyên, người có quan hệ tình lữ với Viên Kim Hạ, chẳng phải cũng là vãn bối sao.

Lòng dạ nữ nhân khó dò.

Sự thay đổi tâm tư đột ngột của Lâm Lăng ngay cả Cố Hàn Uyên cũng nhất thời không đoán ra được.

Chỉ là trực giác mách bảo đó chắc chắn là chuyện tốt.

Bất quá nếu Cố Hàn Uyên biết tâm tư của Lâm Lăng, e rằng sẽ cho nàng một ý kiến tồi, lấy thân làm gương.

Chỉ cần Lâm Lăng vắt kiệt hắn, chẳng phải sẽ không có chuyện của người khác sao.

Đương nhiên khả năng thành công nhỏ đến mức có thể bỏ qua.

Viên Kim Hạ cũng không hiểu ẩn ý khuyên nhủ Cố Hàn Uyên trong lời nói của Lâm Lăng.

Nối tiếp lời nói lúc nãy: Gọi Lâm dì thì chẳng phải là gọi Lâm tỷ tỷ thành bà lão sao.

Lâm tỷ tỷ quốc sắc thiên hương, chỉ cần là nam nhân, đều sẽ tâm sinh mến mộ thôi.

Nói rồi, nàng còn vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục, không son phấn của Lâm Lăng.

Lâm Lăng có thể khiến Nghiêm Thế Phiên, kẻ vốn háo sắc, thê thiếp vô số trong nhà, nhớ mãi không quên, nhan sắc tự nhiên bất phàm.

Mặc dù bây giờ cốt truyện đã thay đổi, Nghiêm Thế Phiên bị Cố Hàn Uyên lấy mất mắt trái, lại còn thuận tiện cắt đứt Thận Kinh, kết quả vẫn mê luyến Lâm Lăng.

Nghiêm Thế Phiên sau khi đuổi hết thê thiếp trong nhà, càng ngày càng nhớ mãi không quên Lâm Lăng.

Chỉ là nhất thời còn chưa điều tra ra đến Thiên Hòa Y Quán.

Dù sao thủ hạ của Nghiêm Thế Phiên cũng không dám tự tiện xông vào Thiên Hòa Y Quán, nơi mà hầu như ai cũng biết là địa bàn của Cố Hàn Uyên.

Chỉ có thể chờ Lâm Lăng ở Thiên Hòa Y Quán xem bệnh khám bệnh, tạo dựng danh tiếng sau, Nghiêm Thế Phiên mới có thể biết tin tức của nàng.

Hơn nữa cho dù Nghiêm Thế Phiên biết Lâm Lăng ở Thiên Hòa Y Quán, có dám đến cửa đòi người hay không vẫn là khó nói.

Đây cũng là lý do vì sao trước đó Cố Hàn Uyên có thể thuyết phục Lâm Lăng ở lại Thiên Hòa Y Quán.

Lúc này Lâm Lăng nghe lời Viên Kim Hạ nói, khuôn mặt ửng đỏ vô thức lại nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Dù sao tại chỗ cũng chỉ có Cố Hàn Uyên là nam tử.

Lời Viên Kim Hạ nói quả thực giống như đang nói Cố Hàn Uyên khẳng định đối với nàng tâm sinh mến mộ vậy.

Lâm Lăng đang suy nghĩ vạn nhất Cố Hàn Uyên nói quả thực lòng có mến mộ thì nàng làm sao từ chối mà không tổn thương hòa khí.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhíu mày khẽ mắng: Viên Kim Hạ, đừng nói loại thăm dò nhàm chán này.

Lâm cô nương rất ghét ta, nàng nói như vậy sẽ khiến trong lòng nàng không thích.

Viên Kim Hạ nghe vậy có chút tủi thân.

Chương 1679

Đây là lần đầu tiên Cố Hàn Uyên trách mắng nàng.

Bất quá vốn cũng là nàng có chuyện, muốn mượn cơ hội dò xét cái nhìn của Cố Hàn Uyên đối với Lâm Lăng.

Nàng nói Lâm Lăng xinh đẹp cũng là thật tâm nói, mà hình tượng Cố Hàn Uyên bây giờ trong mắt nàng thì. không nhắc tới cũng được.

Sẽ có ý tưởng muốn thử dò xét thì cũng không kỳ quái.

Còn Lâm Lăng lúc này sắc mặt ngẩn ngơ, trong lòng rất khó chịu.

Thậm chí có chút lo lắng.

Thì ra ta trong mắt Cố Hàn Uyên rất ghét hắn sao.

Lâm Lăng nghĩ đến biểu hiện từ trước đến nay của mình, lặp đi lặp lại hiểu lầm, xa cách.

Cố Hàn Uyên cảm thấy mình ghét hắn, thực sự quá bình thường.

Lâm Lăng không khỏi muốn giải thích mà hô: Ta thực ra không phải thật sự ghét huynh.

Cố Hàn Uyên sắc mặt lãnh đạm cắt ngang lời Lâm Lăng, thản nhiên nói: Lâm cô nương không cần giải thích.

Cố mỗ biết sở tác sở vi của mình nhất định là nửa khen nửa chê, Cố mỗ chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Lúc này bầu không khí giữa ba người có chút xấu hổ.

Viên Kim Hạ cũng phát hiện mình dường như đã nói điều không thích hợp, mới dẫn đến cục diện trước mắt.

Nhất thời khó tránh khỏi tâm trạng chùng xuống.

Mà không có Viên Kim Hạ làm chất xúc tác, Lâm Lăng nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Chẳng lẽ nàng lại phải nhấn mạnh rằng mình thực ra cũng không ghét Cố Hàn Uyên sao.

Cố Hàn Uyên mặc dù nói Lâm Lăng không cần giải thích, thế nhưng những lời hắn nói lại càng củng cố việc Lâm Lăng thực sự ghét hắn.

Đây là lần thứ hai Cố Hàn Uyên nói trước mặt Lâm Lăng rằng mình chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Cũng chính bởi vì vậy, Lâm Lăng nhất thời lại không nói nên lời.

Không thẹn với lương tâm là Cố Hàn Uyên, vậy người vấn tâm hổ thẹn là ai.

Ánh mắt hàm súc không rõ của Cố Hàn Uyên lướt qua sắc mặt phức tạp của Lâm Lăng.

Lâm Lăng với tư cách một nữ nhân tự nhiên là cực tốt.

Dung nhan xinh đẹp, tư thái yểu điệu, khí chất hoàn mỹ.

Thế nhưng về tính cách thì ít nhiều có chút giả vờ thanh cao.

Đương nhiên đây cũng là do năm đó Hạ gia diệt môn, người thân duy nhất là tỷ tỷ Lâm Hà tử vong khiến phòng tuyến tâm lý của nàng rất cao, vô thời vô khắc đều mang theo phòng bị.

Bản tính của Lâm Lăng vẫn là thiện lương, biết lý lẽ.

Bằng không hậu kỳ cốt truyện cũng sẽ không đồng ý Viên Kim Hạ và Lục Dịch, con trai của kẻ thù, ở bên nhau.

Mà tính cách như vậy của Lâm Lăng tự nhiên là Cố Hàn Uyên có thể lợi dụng.

Kéo qua đẩy lại.

Khiến Lâm Lăng đối xử với Cố Hàn Uyên dao động giữa hổ thẹn và phòng bị.

Nếu không phải như vậy, dù là Cố Hàn Uyên, e rằng cũng khó có thể cạy mở được trái tim của cô gái gần như bị phong kín bởi lớp xi măng này.

Tuy mới vừa Lâm Lăng nhìn về phía hắn ánh mắt có chút kỳ quái, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn cho rằng mọi chuyện đang phát triển theo hướng tốt.

Suốt đường không nói chuyện.

Bất quá ba người cũng càng đi càng vắng vẻ, thậm chí đã ra khỏi ngoại ô.

Thậm chí Lâm Lăng nếu không phải một mực tự nhủ trong lòng không thể quá sớm có kết luận, miễn cho lại hiểu lầm Cố Hàn Uyên, e rằng lúc này nàng lại nên hoài nghi dụng tâm kín đáo của Cố Hàn Uyên.

Cũng may nhìn thấy cảnh sắc đích đến, Lâm Lăng xác định mình mới vừa quả thực đã nghĩ nhiều.

May mà nàng đã nhịn không chất vấn Cố Hàn Uyên.

Ngược lại Viên Kim Hạ như muốn cố ý khuấy động bầu không khí, líu lo kinh ngạc: Oa.

Thật là một rừng Mai lớn.

Chủ nhân nơi này nhất định rất dụng tâm chăm sóc nha.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trên khuôn mặt vốn hơi lãnh đạm hiện lên nụ cười, nhẹ giọng nói: Nàng ấy đối với nơi này quả thực rất dụng tâm.

Hai nữ nhân nghe vậy sắc mặt hơi ngừng.

Tuy đều là hắn trên nàng, nhưng hai nữ nhân cũng không khỏi cảm thấy Cố Hàn Uyên đang nhắc tới chắc là một vị nữ tử.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên một bộ dáng vẻ khi nhắc đến đối phương liền mặt mày tươi cười, hiển nhiên rất quan tâm cô gái kia.

Phát hiện như vậy khiến Viên Kim Hạ trong lòng không khỏi có chút chua xót.

Trong lòng nàng cũng thêm vài phần áp lực.

Lời đồn quả nhiên không sai, Cố đại ca thật đúng là khắp nơi có hồng nhan tri kỷ, mới tới đây đã gặp được vài người rồi.

Viên Kim Hạ âm thầm oán thầm.

Nàng đột nhiên hơi kinh ngạc hỏi: Ơ.

Chỗ đó sao lại có vết cháy.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Trước đây nơi đây xảy ra một số biến cố, cũng may ta lúc đó đến kịp thời, đã dập tắt lửa.

Nơi đây không có chỗ nào khác, chính là cứ điểm rừng Mai.

Cố Hàn Uyên dự định tuyên bố ủy thác, giúp đỡ điều tra chuyện Lam Ngọc Trâm.

Trước đó mọi người ở lại Miêu Gia Thôn xử lý hậu sự, còn gặp phải Trương Trung, con trai của Trương Báo, muốn báo thù cho Trương Báo.

Một trận dây dưa, khiến bọn họ bỏ lỡ không ít chuyện.

Bây giờ Lãm Nguyệt Lâu bên kia đã tiếp nhận đám thôn dân Miêu Gia Thôn chỉ còn lại một đám cô gái, Cố Hàn Uyên mới quyết định tìm đến những người đã đến kinh thành.

Hơn nữa vì một nguyên nhân, Cố Hàn Uyên lúc này cũng là không thể không đến.

Vừa lúc này, một trận tiếng binh khí vang lên từ xa vọng tới.

Viên Kim Hạ vô cùng kinh ngạc nói: Bên kia dường như có người đang tranh đấu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ nhàn nhạt nói: Đi thôi, qua đó xem một chút.

Viên Kim Hạ bĩu môi.

Nàng luôn cảm thấy Cố Hàn Uyên dường như lại đã biết điều gì đó.

Viên Kim Hạ lúc này đang oán thầm Cố Hàn Uyên thế nào tạm thời không nhắc tới.

Ba người rất nhanh đến nơi truyền đến tiếng đánh nhau.

Sâu trong rừng Mai, trước cửa cứ điểm.

Lúc này đang có ba nam bốn nữ đang vây công một nữ tử.

Phía vây công phối hợp ăn ý, trang phục cũng cùng loại.

Hiển nhiên chắc là đệ tử cùng một môn phái.

Nữ tử bị vây công thân hình mạnh mẽ, phảng phất một cánh én linh hoạt đang né tránh.

Bất quá điều đáng lúng túng là trên trường diện thì nữ tử đang bị vây công kia lại chiếm thế thượng phong.

Chỉ thấy nàng kia cầm trong tay một thanh trường kiếm sáng loáng, cổ xưa đắt giá.

Trường kiếm hoành ngang dọc, lại khiến phe có số người đông hơn không dám chống đỡ.

Nàng kia chính là Yến Tam Nương đang phô trương uy phong với Tiên Đế bảo kiếm, một chuẩn thần binh.

Mà những người đang vây công Yến Tam Nương cũng là cố nhân của Cố Hàn Uyên.

Nga Mi Phái Tam Anh tứ tú: Trương Anh Phượng, Tô Thiểu Anh, Nghiêm Nhân Anh Tam Anh, cùng với Mã Tú Chân, Tôn Tú Thanh, Diệp Tú Châu, Thạch Tú Vân tứ tú.

Trương Anh Phượng với tính cách trầm ổn lúc này lại rất khó duy trì khí độ trầm ổn, ít nhiều có vẻ hơi bực bội quát lên: Tam Nương, khoanh tay chịu trói đi.

Theo chúng ta về Nga Mi.

Vô Cấu sư thúc là sư phụ của muội, nàng sẽ không hại muội.

Chuyện từ đầu đến cuối còn phải kể từ vụ án trộm khuôn đúc tiền đồng.

Chương 1680

Trước đây khuôn đúc tiền đồng bị trộm, gây ra động tĩnh không nhỏ ở kinh thành.

Đặc biệt vì lúc đó không thể khóa chặt nghi phạm, chỉ có thể tạm thời đặt nghi ngờ lên những thần trộm nổi tiếng giang hồ.

Sự thật cũng chứng minh nghi ngờ này không phải là vô căn cứ.

Kẻ trộm khuôn đúc tiền đồng từ xưởng đúc tiền của Hộ Bộ chính là siêu trộm Cổ Ba.

Mà Thần trộm Yến Tử, Yến Tam Nương, vốn cũng nổi tiếng, thì lại vô duyên vô cớ gặp họa.

Triều đình vì nghi ngờ Yến Tam Nương, liền gửi thư chất vấn Nga Mi.

Vô Cấu sư thái biết được Yến Tam Nương có khả năng gây họa thì vừa sốt ruột lại vừa tức giận.

Tức giận là điều bình thường, dù sao nếu Yến Tam Nương thực sự gây họa, kẻ tổn hại mặt mũi chính là Nga Mi Phái.

Sốt ruột tự nhiên là vì Yến Tam Nương đã là đệ tử của nàng, cũng là con gái nàng.

Hai người trước đây tuy có mâu thuẫn, nhưng Vô Cấu sư thái cũng không thể thực sự không quan tâm Yến Tam Nương.

Vì vậy liền dự định phái người đưa Yến Tam Nương về Nga Mi.

Chỉ cần có thể đi trước một bước đưa Yến Tam Nương về Nga Mi, nói muốn xử lý Yến Tam Nương theo quy tắc môn phái, triều đình cũng không thể làm gì Nga Mi.

Đây cũng được xem là một loại thủ đoạn bao che khuyết điểm của các đại môn phái.

Độc Cô Nhất Hạc biết được chuyện này sau, muốn mượn cơ hội rèn luyện đệ tử, liền cử Tam Anh tứ tú nhận nhiệm vụ đưa Yến Tam Nương về.

Trên đường Tam Anh tứ tú tiện thể đi tham gia sinh nhật Hoa Như Lệnh.

Lúc đó Tam Anh xui xẻo, lại không giống tứ tú có Cố Hàn Uyên che chở, dẫn đến bọn họ bị đạo tặc Giày Sắt hạ độc.

Vẫn tĩnh dưỡng đến bây giờ mới có thể đến kinh thành bắt Yến Tam Nương.

Kết quả bọn họ vất vả lắm mới tìm được tung tích Yến Tam Nương, lại phát hiện mọi chuyện có không ít sai lệch.

Bọn họ cư nhiên không bắt được Yến Tam Nương.

Nguyên nhân chính là ở Tiên Đế bảo kiếm trong tay Yến Tam Nương.

Trên khuôn mặt sáng rỡ của Yến Tam Nương hiện lên một nụ cười mỉa mai, liếc nhìn những thanh đao gãy trên đất, trêu tức nói: Các ngươi lại đánh không lại ta, ta dựa vào cái gì nghe các ngươi.

Dừng một chút, đôi mắt đẹp hơi rũ xuống, dùng thanh âm chỉ mình có thể nghe được, tâm tình phức tạp khẽ lẩm bẩm: Nếu không chịu nhận ta, tại sao còn muốn ta trở về.

Lời nói hài hước của Yến Tam Nương khiến Trương Anh Phượng nổi giận.

Chỉ vì thanh Đoạn Đao trên mặt đất kia chính là binh khí của hắn.

Mà lúc này trong tay hắn trống rỗng, chỉ có thể sử dụng Kim Đỉnh

Miên Chưởng mà hắn cũng không quen thuộc.

Không có binh khí tiện tay, Trương Anh Phượng vốn đã thực lực giảm mạnh, càng không cần nói đến việc phải dùng một đôi nhục chưởng để đối địch với Yến Tam Nương đang cầm Tiên Đế bảo kiếm.

Đừng nói kiềm chế, không gây cản trở cũng đã là không tệ rồi.

Trên thực tế, Trương Anh Phượng là đại sư huynh trong Tam Anh Tứ Tú, võ công tối cao.

Cũng là người duy nhất học được đao pháp trong Đao Kiếm Song Sát của Độc Cô Nhất Hạc.

Yến Tam Nương chính vì biết điểm ấy, mới dùng Tiên Đế bảo kiếm chặt đứt đao trong tay Trương Anh Phượng, khiến hắn không còn cách nào tạo thành uy hiếp.

Tiên Đế bảo kiếm là chuẩn thần binh, mặc dù không thể một kiếm chém đứt đao của Trương Anh Phượng, nhưng chỉ cần cứng đối cứng thêm vài lần, thanh đao phàm binh trong tay Trương Anh Phượng dĩ nhiên không chịu nổi.

Có Tiên Đế bảo kiếm hộ thân, Tam Anh Tứ Tú lại không có Trương Anh Phượng với võ công tối cao, Yến Tam Nương ứng phó với bọn họ vây công tự nhiên trở nên thành thạo.

Hơn nữa, Yến Tam Nương còn học kiếm pháp từ Cố Hàn Uyên, sớm đã không còn là Ô Hạ A Mông ngày xưa.

Cho dù không dựa vào sự sắc bén của Tiên Đế bảo kiếm, Trương Anh Phượng một đối một cũng sẽ không là đối thủ của nàng.

Chính vì Yến Tam Nương ứng phó vô cùng ung dung, Ly Ca Cười cùng những người khác mới không tiến lên tương trợ, trái lại còn đứng một bên xem trò vui.

Trương Anh Phượng rất tức giận, nhưng đánh không lại thì chỉ là đánh không lại.

Bởi vậy chỉ có thể thử dùng ngôn ngữ để thuyết phục Yến Tam Nương.

Tô Thiểu Anh cùng Nghiêm Nhân Anh tạm thời không nhắc tới, tứ tú cũng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Nhất là Đại sư tỷ Mã Tú Chân càng thầm than dài.

Ban đầu khi ở Nga Mi, nàng còn cảm thấy Trương Anh Phượng không tệ, thậm chí còn có chút hảo cảm.

Dù sao hai người là sư huynh muội lớn lên cùng nhau, Trương Anh Phượng coi như là một trong những nam đệ tử xuất sắc nhất của Nga Mi khi còn trẻ.

Thế nhưng đến trên giang hồ đi một vòng mới phát hiện Trương Anh Phượng thực sự quá đỗi bình thường.

So với Trương Anh Phượng, những nam tử trẻ tuổi ưu tú hơn còn rất nhiều.

Vấn đề thực sự nằm ở Nga Mi phái, nhất là nam đệ tử.

Tình trạng thiếu thốn nam đệ tử rõ rệt.

Đã vậy, Diệt Tuyệt Sư Thái lại tuyệt không ưa nam đệ tử.

Một khi sư phụ của các nàng là Độc Cô Nhất Hạc có chuyện không may gì xảy ra, tình cảnh nam đệ tử Nga Mi đáng lo.

Đồng thời, trong lòng Mã Tú Chân lại cảm thấy một trận kiêu ngạo cùng tự hào.

Bởi vì tình lang của nàng chính là nam tử ưu tú nhất trên đời này.

Nếu không phải vậy, nàng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện cùng hai vị sư muội sóng vai hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc là Tôn Tú Thanh lại chưa muốn gia nhập cùng các nàng.

Vị sư muội xinh đẹp nhất này vẫn còn e ấp.

Nghĩ tới đây, Mã Tú Chân không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Yến Tam Nương, người tuy không rõ vì sao nhưng dung mạo lại có vài phần tương tự với Tôn Tú Thanh.

Với tư sắc của Tam Nương, chắc hẳn công tử nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú a.

Làm sao tìm cơ hội để Tam Nương tiếp xúc với công tử đây.

Mã Tú Chân một bên nổi lên tâm tư muốn làm bà mối cho Cố Hàn Uyên, một bên cũng theo khuyên nhủ: Tam Nương, Vô Cấu sư thúc cũng vì biết được muội bị nghi ngờ trộm đồng khuôn, lo lắng muội xảy ra chuyện, mới phái người xuống núi tìm muội về.

Mã Tú Chân vì vừa đến kinh thành đã vội vàng tìm kiếm tung tích Yến Tam Nương, bởi vậy còn chưa biết chuyện Yến Tam Nương đã trở thành hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Dù sao, tấm lòng này cũng đáng được tán thưởng, hết sức chu đáo.

Yến Tam Nương nghe vậy không khỏi bĩu môi, hiển nhiên không tin lời giải thích của Mã Tú Chân.

Nàng trêu chọc nói: Ta thấy là sợ ta làm mất mặt Nga Mi phái thì có.

Yến Tam Nương tuy có chút tức giận, nhưng đây đúng là sự thật.

Thế nên Tam Anh Tứ Tú trong chốc lát đều có chút lúng túng, không nói nên lời.

Yến Tam Nương thấy thế, càng thêm cảm thấy phiền não, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo hơn nhiều.

Nàng hừ lạnh nói: Các ngươi chẳng lẽ không biết án kiện trộm đồng khuôn đã được phá giải rồi sao.

Đó là do An gia liên kết với bộ phận giữ tiền của Hộ Bộ biển thủ, nào có liên quan gì đến ta.

Tam Anh Tứ Tú lúc này càng thêm không lời chống đỡ.

Họ không phải là không biết án kiện trộm đồng khuôn đã được phá giải, cũng không có liên quan gì đến Yến Tam Nương.

Vì thế còn đặc biệt truyền tin về Nga Mi hỏi nên xử trí ra sao.

Họ nhận được trả lời là vẫn như cũ muốn đưa Yến Tam Nương trở về Nga Mi.

Lúc cần thiết có thể mạnh mẽ bắt Yến Tam Nương về.

Nhưng bây giờ điều xấu hổ là họ không bắt được Yến Tam Nương.

Tôn Tú Thanh nhìn Yến Tam Nương trước mắt, dung mạo xấp xỉ mình, nhưng tính cách lại như một con nhím, tâm tình nhất thời có chút phức tạp.

Nàng cảm thấy Yến Tam Nương tựa như một cánh chim yến tự do, trên trời tự do tự tại bay lượn.

Không giống nàng, luôn lo trước lo sau, bị nhốt trong lồng tre.

Tựa như nàng thực sự không có cảm giác gì với Cố Hàn Uyên sao.

Cũng không rõ ràng.

Chỉ là nàng chỉ biết thoái lui.

Rúc lại trong lồng tre.

Bất kể bên ngoài Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu, Thạch Tú Vân ba vị sư tỷ muội khuyên nhủ, cổ vũ thế nào, nàng cũng vẫn là không có dũng khí thoát khỏi nhà tù đó.

Có lẽ chỉ có giống như trong kịch bản kia, Độc Cô Nhất Hạc qua đời, nàng không thể không vì tương lai của mình mà tính toán, lúc đó nàng mới có thể bước ra bước kia chăng.

Yến Tam Nương nhìn phản ứng của Tam Anh Tứ Tú, nhất thời liền đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Càng thêm ấn chứng suy đoán của nàng.

Vô Cấu sư thái muốn giam nàng vào Nga Mi, cốt để nàng không gây chuyện thị phi, làm mất hết thể diện Nga Mi.

Hơn nữa, trong lòng nàng còn có một khả năng không quá nguyện ý suy nghĩ, nhưng lại không ngừng được mà tính toán.

Vô Cấu sư thái vẫn cực kỳ phủ nhận sự tồn tại của nàng, phảng phảng như xem nàng là một nỗi sỉ nhục.

Vậy Vô Cấu sư thái có phải là vì lo lắng mình sẽ bại lộ nỗi sỉ nhục của nàng, mới sốt ruột vội vã, sợ hãi muốn mang nàng về Nga Mi giam lại hay không.

Yến Tam Nương không tự chủ được hướng về những điều tồi tệ mà nghĩ, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Sắc mặt nàng âm trầm nói: Các ngươi đi đi, dù sao các ngươi cũng không bắt được ta.

Sau này các ngươi trở về, hãy nhắn với nàng rằng ta sẽ không về Nga Mi.

Yến Tam Nương kỳ thực còn có một nửa lời trong lòng không nói ra.

Trừ phi Vô Cấu sư thái đích thân đến đón nàng về.

Tam Anh Tứ Tú nghe vậy nhìn nhau.

Nhưng họ biết Yến Tam Nương nói là sự thật, họ quả thực không làm gì được nàng.

Một thanh Tiên Đế bảo kiếm đã đủ để khiến họ đau đầu.

Càng chưa nói đến kiếm pháp cùng khinh công không thể thắng được của Yến Tam Nương.

Mấy người bất đắc dĩ đã có ý định rút lui.

Chờ khi về Nga Mi, hỏi qua Độc Cô Nhất Hạc cùng Vô Cấu sư thái, rồi mới quyết định.

Thế nhưng đúng vào lúc này, một tiếng cười trong trẻo truyền đến, khiến sự việc xuất hiện biến hóa không ngờ.

Tam Nương muội kiếm pháp tiến bộ rất nhiều a.

Tú Chân, Tú Châu, Tú Vân.

Chương 1681

Còn có Tú Thanh, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ.

Cố Hàn Uyên mặt mang nụ cười ấm áp, theo sau là Lâm Lăng cùng Viên Kim Hạ với sắc mặt cổ quái, thản nhiên đi tới.

Cố đại ca.

Công tử.

Dù xưng hô có khác biệt, nhưng tất thảy đều lộ rõ vẻ mừng rỡ, người nhạy cảm thậm chí còn có thể nghe ra sự nhu tình và ngưỡng mộ ẩn chứa trong đó.

Điểm mấu chốt là bốn người này thuộc hai phe cánh khác nhau lại đồng thanh gọi.

Sau đó, hiện trường quỷ dị an tĩnh trong nháy mắt.

Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu, Thạch Tú Vân ba nữ sắc mặt cổ quái nhìn về phía Yến Tam Nương.

Không ngờ lại là nước ngập Long Vương miếu sao.

Cố Hàn Uyên xuất hiện khiến Tôn Tú Thanh có chút không biết làm sao.

Đặc biệt là việc Cố Hàn Uyên dừng lại khó hiểu trong giọng nói lại càng khiến lòng nàng đập mạnh.

Khoảnh khắc dừng lại đó dường như ẩn chứa vô vàn ý nghĩa, khiến nàng không dám suy nghĩ sâu xa.

Nàng vô thức rụt người lại, đôi mắt đẹp khẽ rũ, né tránh ánh mắt ôn nhu và nồng ấm của Cố Hàn Uyên.

Tôn Tú Thanh âm thầm xấu hổ nghĩ: Sao lại nhìn ta như vậy, ta sẽ

không.

Nàng vô ý thức liếc mắt nhìn bốn vị sư tỷ muội vì Cố Hàn Uyên xuất hiện mà vui mừng ra mặt.

Không sai, là bốn vị.

Còn có Yến Tam Nương, người có tuổi tác và dung mạo xấp xỉ nàng.

Khi Yến Tam Nương nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt kinh hỉ, mềm mại đáng yêu, đầy ngưỡng mộ kia khiến Tôn Tú Thanh cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Cảm giác luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn về phía Cố Hàn Uyên chính là cảm giác của chính nàng.

Cảm giác ấy rất kỳ lạ, nhưng lại tồn tại một cách chân thực.

Tình cảm phức tạp của Tôn Tú Thanh bên kia tạm thời không nhắc tới.

Mã Tú Chân cảm thấy mình phí công quan tâm.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, Cố Hàn Uyên cùng Yến Tam Nương đều ở kinh thành, sao có thể không ở cạnh nhau.

Với thủ đoạn của Cố Hàn Uyên, muốn chiếm được phương tâm Yến Tam Nương cũng không phải chuyện khó.

Chỉ là không biết hai người đã tiến triển đến mức nào rồi.

Diệp Tú Châu đôi mắt đẹp lóe lên nhìn về phía Tiên Đế bảo kiếm trong tay Yến Tam Nương.

Nguyên bản còn tưởng rằng là Yến Tam Nương trộm được chuẩn thần binh.

Bây giờ xem ra, chỉ sợ là Cố Hàn Uyên đưa.

Như vậy cũng hợp lý hơn một chút.

Trộm chuẩn thần binh gây phiền toái không kém bao nhiêu so với việc trộm đồng khuôn.

Cũng chỉ có Cố Hàn Uyên có thể ung dung chịu đựng ảnh hưởng.

Cũng không biết Tiên Đế bảo kiếm có phải là tín vật đính ước mà Cố Hàn Uyên đưa cho Yến Tam Nương không.

Diệp Tú Châu thoáng có chút ghen tỵ.

Thạch Tú Vân trong lòng tràn đầy mừng rỡ, vui vẻ vì Yến Tam Nương gia nhập.

Lần trước ở Dục Tú sơn trang, ba người các nàng dốc hết vốn liếng, kết quả vẫn bị Cố Hàn Uyên khiến cho thất bại thảm hại.

Chẳng phải đã nói chỉ có bò chết vì mệt, chứ không có ruộng hoang sao.

Sao đến trên người Cố Hàn Uyên lại không giống vậy.

Ngay từ đầu chỉ có nàng và Diệp Tú Châu hai người không giải quyết được cũng chấp nhận.

Thế nhưng sau khi có thêm Mã Tú Chân, ngoài việc tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi, kết quả cũng không có gì khác biệt.

Thạch Tú Vân càng nghĩ, vẫn cảm thấy người quá ít.

Cho nên nàng trong khoảng thời gian này cũng không ít khuyên bảo Tôn Tú Thanh.

Đáng tiếc thành quả không lớn, nàng một chút cũng không nhìn ra Tôn Tú Thanh có dấu hiệu lay động.

Còn việc có thực sự không hề lay động hay không, thì chỉ có một mình Tôn Tú Thanh biết rõ.

Nói chung, dưới cái nhìn của nàng, Yến Tam Nương gia nhập không thể nghi ngờ là chuyện tốt.

Mà một bên khác, Yến Tam Nương đang dò xét nhìn tứ tú.

Trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nhớ tới một chuyện cũ.

Thảo nào khi đó Cố Hàn Uyên nói mình là sư tỷ phu của nàng, còn nói sư muội phu cũng được.

Hóa ra người có quan hệ với Cố Hàn Uyên là tứ tú.

Dù nói là sư tỷ phu hay sư muội phu đều không có gì sai.

Dù sao nàng cùng Tôn Tú Thanh, người xếp thứ hai trong tứ tú, tuổi tác xấp xỉ nhau.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên đã khiến Nga Mi phái gặp phải chuyện khó khăn, nàng lại cảm thấy rất phiền lòng.

Bất quá suy nghĩ đến Nga Mi phái vốn là có rất nhiều nữ đệ tử, lại còn đa số dung mạo xinh đẹp, việc bị Cố Hàn Uyên để mắt tới, cũng là điều không thể bình thường hơn được.

Nghĩ đến tình huống có thể xảy ra sau này, Yến Tam Nương liền cảm thấy một trận phiền lòng.

Điều càng làm nàng tò mò là Tôn Tú Thanh đang trong tình huống gì.

Trong tứ tú, nàng có dung nhan đẹp nhất, lại còn có vài phần tương tự với mình.

Yến Tam Nương không tin Cố Hàn Uyên lại không hứng thú với Tôn Tú Thanh.

Càng không có lý do bỏ qua.

Nhưng lúc này qua quan sát của nàng, giữa hai người dường như hơi không tự nhiên.

Tôn Tú Thanh vẫn luôn né tránh ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Sẽ không phải là Cố Hàn Uyên lại làm chuyện gì kỳ quái dẫn đến sao.

Liền giống như trước đây nàng mới khó khăn lắm lấy dũng khí muốn hầu hạ Cố Hàn Uyên một lần, kết quả lại làm Kinh Như Ức bị vương vãi khắp người.

Tình cảnh cực kỳ xấu hổ đó khiến nàng mấy ngày liền không dám đối mặt với Cố Hàn Uyên và Kinh Như Ức.

Yến Tam Nương xấu hổ không dám đối mặt với nàng, lẽ nào nàng lại có mặt mũi nào để đối mặt với Yến Tam Nương.

Hoặc có lẽ nàng mới là người xấu hổ hơn.

Dù sao lúc đó nàng còn thân thể trần truồng.

Bởi vậy mấy ngày nay chỉ cần Yến Tam Nương tới cứ điểm bên Merlin này, nàng sẽ tận lực tránh mặt.

Tam Anh Tứ Tú tới cửa tìm Yến Tam Nương gây phiền phức, nàng cũng vì vậy cảm thấy lo lắng.

Bất quá sau khi Ly Ca Cười thề thốt đảm bảo Tam Nương không sao, nàng liền ở lại trong phòng chờ đợi.

Cho đến khi nghe thấy động tĩnh Cố Hàn Uyên đến, trái tim nàng đột nhiên đập nhanh khiến nàng vô thức bước ra.

Đôi mắt đẹp của nàng không thể kiểm soát mà rơi xuống người Cố Hàn Uyên, không sao rời đi được.

Khoảng cách lần trước phân biệt vẻn vẹn chỉ mấy ngày, Kinh Như Ức đã có cảm giác sống một ngày bằng một năm.

Nàng quyến luyến nụ hôn ôn nhu, cái ôm ấm áp, hơi thở dễ chịu của Cố Hàn Uyên, cùng với sự dụng tâm quá đỗi tốt đẹp mà chàng dành cho nàng.

Càng cảm thấy hổ thẹn với Ly Ca Cười.

Hổ thẹn vì mình là một nữ nhân xấu không thể chống lại sự dụ dỗ ôn nhu của Cố Hàn Uyên.

Càng xấu hổ vì lúc đêm khuya vắng người, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên, bụng nàng lại từng trận nóng lên.

Phảng phất đang thúc giục nàng điều gì đó.

Chỉ khi nào nhìn về phía Ly Ca Cười, cỗ nóng ý này lại trong nháy mắt lạnh đi.

Phản ứng như thế làm nàng càng phát ra cảm thấy xấu hổ.

Thân thể nàng vốn nên vì trượng phu mà sinh con, nhưng lại cảm thấy không thể là người khác ngoài hắn.

Tựa như hiện tại, khi nàng nhìn thấy bóng dáng Cố Hàn Uyên trong khoảnh khắc đó, đôi mắt đẹp liền ướt át lên.

Bất kể là Lâm Lăng cùng Viên Kim Hạ phía sau Cố Hàn Uyên, hay là tứ tú cùng Yến Tam Nương vì Cố Hàn Uyên mà khiến bầu không khí trở nên quỷ dị, phảng phất đều từ tầm mắt của nàng mà tiêu thất.

Trùng hợp lúc này, tầm mắt Cố Hàn Uyên nhìn quanh mọi người vừa vặn lướt qua.

Lòng Kinh Như Ức bỗng dưng đập mạnh.

Mặc dù không có gì căn cứ, nhưng nàng trực giác Cố Hàn Uyên chính là đang nhìn mình.

Nếu không, ánh mắt chàng vì sao lại trước sau như một ôn nhu đến thế.

Điều đó khiến nàng không tự chủ được mà suy nghĩ miên man.

Đồng thời nàng rất nhanh liền xác nhận suy đoán của mình.

Chỉ vì nàng đọc hiểu hàm ý trong ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Tối nay ta sẽ lại đến thăm phu nhân.

Một lời mời hẹn hò rõ ràng.

Vẫn là ngay trước mặt trượng phu nàng là Ly Ca Cười, mà đưa tình liếc mắt.

Lòng Kinh Như Ức đập thình thịch, vô thức nhìn về phía Ly Ca Cười.

Thế nhưng Ly Ca Cười ngoài việc đối với Cố Hàn Uyên đến có chút không vui, sự chú ý lại bị tứ tú và Yến Tam Nương hấp dẫn.

Trên thực tế không chỉ là Ly Ca Cười, tuyệt đại đa số mọi người ở đây đều là một bộ dáng xem kịch vui nhìn tứ tú và Yến Tam Nương.

Duy chỉ có Viên Kim Hạ, người luôn chú ý Cố Hàn Uyên, đột nhiên lộ vẻ mặt ghét bỏ.

Nàng thực sự rất muốn chất vấn Cố Hàn Uyên một tiếng: Sao lại là phu nhân của người khác.

Thôi được rồi, thôi được rồi, ít nhiều cũng có chút quen rồi.

Không nhắc tới Viên Kim Hạ bên kia phát hiện một ít manh mối tư tình của Cố Hàn Uyên và Kinh Như Ức, nàng cũng vì lặp đi lặp lại nhiều lần gặp gỡ loại tình huống này mà dần dần quen thuộc đến mức muốn mục rữa.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Không ai nói cho ta biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì sao.

Cố Hàn Uyên mở miệng lần nữa, cuối cùng cũng khiến bầu không khí quái dị tại hiện trường hòa hoãn được phần nào.

Ly Ca Cười vẻ mặt tiếc hận, tựa như đang nói Sao không đánh nhau luôn đi. vậy.

Tuy Cố Hàn Uyên đã giúp hắn rất nhiều, nhưng cũng khiến hắn mất hết thể diện không ít.

Chương 1682

Bởi vậy, nếu có thể chứng kiến Cố Hàn Uyên gặp khó khăn, hắn tuyệt đối sẽ vui mừng.

Đáng tiếc, chuyện như vậy căn bản không thể làm khó Cố Hàn Uyên.

Chỉ có cảnh tượng như tu la tràng này mới có thể khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy khó xử.

Đáng tiếc sự việc cũng không phát triển như Ly Ca Cười nghĩ, khiến hắn tốt một trận tiếc nuối.

Bên này Ly Ca Cười có lẽ vì nhiều lần bị đả kích, chẳng biết từ lúc nào đã trở nên có chút không hào sảng.

Bên kia Tam Anh Tứ Tú cùng Yến Tam Nương rốt cuộc ngừng giằng co.

Tam Anh cũng cung kính vấn an Cố Hàn Uyên.

Nghiêm chỉnh mà nói, tính mạng của họ vẫn là Cố Hàn Uyên cứu.

Không có Cố Hàn Uyên sau đó cho giải dược, họ e rằng đã chết vì độc của Thiết Giáp Đạo Tặc.

Bởi vậy, thái độ có cung kính đến mấy cũng không quá đáng.

Đương nhiên, ba nữ Mã Tú Chân như bách linh điểu vỡ tổ mà vọt tới bên cạnh Cố Hàn Uyên, vẫn khiến bọn họ khẽ nhíu mày.

Tam Anh nhìn nhau, đều có chút đau đầu.

Họ cũng có thể nghĩ ra được Độc Cô Nhất Hạc nếu biết Cố Hàn Uyên đã câu dẫn và đưa đi ba vị ái đồ của mình, thì sẽ phẫn nộ đến mức nào.

Chỉ mong sư phụ không giận cá chém thớt họ.

Bất quá nghĩ lại lại cảm thấy không có khả năng.

Dù sao, nói nghiêm túc thì cũng là do bọn họ đã không coi trọng Mã Tú Chân cùng các nàng, mới để Cố Hàn Uyên có cơ hội lợi dụng.

Điều duy nhất khiến Tam Anh cảm thấy vui mừng chính là Tôn Tú Thanh chưa thuận theo.

Còn Tôn Tú Thanh có thể khiến họ vui mừng được bao lâu, đó lại là một chuyện khác.

Lúc này, vây quanh Cố Hàn Uyên ba nữ sau khi hàn huyên sơ qua, liền líu lo không ngừng nói đến chuyện muốn đưa Yến Tam Nương về Nga Mi.

Diệp Tú Châu trước tiên đẩy trách nhiệm: Là sư phụ của Tam Nương, Vô Cấu sư thúc, muốn chúng ta đưa Tam Nương về.

Mã Tú Chân lấy tình cảm mà khuyên nhủ: Trước đây, án kiện trộm đồng khuôn ầm ĩ sôi sục, Tam Nương nếu bị người của triều đình bắt lại thì liệu có kết cục tốt ư.

Chi bằng về Nga Mi trước, triều đình cũng không thể đòi Nga Mi giao người.

Thạch Tú Vân dùng lý lẽ mà phân tích: Hơn nữa, Tam Nương lại không bị trục xuất khỏi Nga Mi, Vô Cấu sư thúc là sư phụ của nàng, chiêu Tam Nương trở về Nga Mi cũng là lẽ đương nhiên.

Chờ.

Ta không bị trục xuất khỏi Nga Mi sao.

Yến Tam Nương kinh ngạc hỏi.

Trước đây nàng và Vô Cấu sư thái đại náo một trận, sau đó liền liều mạng chạy khỏi Nga Mi.

Theo lý thuyết, vô cớ ly khai môn phái, là bị xử lý theo tội đào tẩu.

Bởi vậy nàng cũng không tự nhận mình là đệ tử Nga Mi.

Thế nhưng đồng thời, nội tâm nàng lại thủy chung chưa từng quên thân phận đệ tử Nga Mi của mình.

Nếu không, khi Cố Hàn Uyên trước đây nhắc đến sư tỷ muội của nàng, nàng cũng sẽ không ứng đối tự nhiên như vậy.

Nói chung, Yến Tam Nương đối với chuyện Nga Mi lại vô cùng không tự nhiên.

Còn như trong đối thoại trước đó với Trương Anh Phượng, có quá nhiều sự tức giận.

Nàng cũng đem lời khuyên bảo của họ thành lừa gạt.

Dù sao, nàng chỉ cần bị lừa về Nga Mi, liền không còn do nàng quyết định nữa.

Cũng vì vậy, Yến Tam Nương khi thấp giọng tự nói sẽ nói chỉ có Vô Cấu sư thái có thể mang nàng về.

Hoặc là bị thanh lý môn hộ, hoặc là bị thu hồi môn tường.

Mà bây giờ lại nói cho nàng biết, Nga Mi đều không đưa nàng trục xuất khỏi môn phái.

Cũng không thể là Vô Cấu sư thái giúp nàng biện hộ sao.

Chuyện cười này tuyệt không buồn cười.

Yến Tam Nương chau mày, đôi môi mím chặt.

Thế nhưng có một số việc luôn là sợ điều gì lại gặp điều đó.

Chỉ thấy Thạch Tú Vân hơi kinh ngạc nói: Yến sư tỷ muội đang nói cái gì vậy.

Vô Cấu sư thúc đuổi muội ra khỏi sư môn lúc nào.

Vô Cấu sư thúc chỉ nói muội có chuyện quan trọng phải làm, tạm thời không thể về Nga Mi.

Nếu không phải án kiện trộm đồng khuôn ầm ĩ quá lớn, chúng ta cũng sẽ không bị phái xuống núi tìm muội.

Yến Tam Nương nghe vậy giật mình, thần tình có chút hoảng hốt.

Nàng theo bản năng bác bỏ nói: Nhưng ta trước đây đã làm việc trộm đạo, trong phái lại không có chút phản ứng nào.

Kỳ thực sau khi Yến Tam Nương ly khai Nga Mi, việc nàng nổi lên danh Yến Tử Thần Thâu không lẽ không có ý muốn cố ý gây sự chú ý của Nga Mi sao.

Nếu không, với võ công, khinh công của Yến Tam Nương, lẽ nào không làm được gì tốt hơn sao.

Danh tiếng Yến Tử Thần Thâu vang dội đến mấy, cũng không thay đổi được sự thật rằng nàng là một kẻ trộm.

Vô Cấu sư thái xem thường nàng, không chịu nhận nữ nhi này.

Yến Tam Nương tính cách quật cường liền không muốn để Vô Cấu sư thái chú ý đến nàng.

Mặc dù danh tiếng nghe có vẻ không tốt.

Không thể không nói, Yến Tam Nương quả thực rất có cá tính.

Thạch Tú Vân nghe vậy vẻ mặt cổ quái nói: Yến sư tỷ muội không phải đang cướp của người giàu chia cho người nghèo sao.

Yến Tam Nương nghe vậy cứng người lại.

Lời nói của Thạch Tú Vân quả thực không có gì sai.

Yến Tam Nương đâu phải thực sự tham tài mà đi trộm.

Đại đa số tài vật trộm được đều dùng để cứu tế dân nghèo.

Lúc này đôi mắt đẹp của Yến Tam Nương không ngừng lóe lên.

Chỉ vì sư phụ của nàng, mẫu thân Vô Cấu sư thái có lẽ thực sự có chút quyến luyến nàng.

Nhưng lúc này tâm tư quật cường của Yến Tam Nương nổi lên.

Trong suy nghĩ của nàng, nếu Vô Cấu sư thái thực sự muốn nàng về, hẳn là đích thân đến đón nàng.

Nếu Vô Cấu sư thái vẫn không muốn nhận nàng, vậy nàng quay về Nga Mi còn có ý nghĩa gì.

Yến Tam Nương lạnh lùng hừ một tiếng nói: Ta sẽ không về Nga Mi đâu, trừ phi sư phụ nàng đích thân đến đón ta.

Yến Tam Nương hoàn toàn không có ý định bại lộ chuyện mình là con gái tư sinh của Vô Cấu sư thái, khiến Vô Cấu sư thái rơi vào tình cảnh khó xử.

Bởi vậy có thể thấy được, Yến Tam Nương quả thực vẫn còn mềm lòng.

Mà Tam Anh Tứ Tú, những người không rõ đầu đuôi câu chuyện, càng không biết vì sao Yến Tam Nương cùng Vô Cấu sư thái lại giận dỗi, cũng có chút đau đầu.

Họ thậm chí cũng không biết nên khuyên Yến Tam Nương thế nào cho phải.

Còn như kế hoạch ban đầu dùng vũ lực đưa Yến Tam Nương về Nga Mi, không nhắc tới cũng được.

Lúc này, Diệp Tú Châu không còn cách nào liền tự động xin giúp đỡ, hô lớn về phía Cố Hàn Uyên: Công tử, người xem.

Yến Tam Nương thấy vậy, ánh mắt nhất thời cảnh giác.

Nàng vừa nãy suýt chút nữa đã quên mất điều này, Cố Hàn Uyên cũng không nhất định sẽ thiên vị nàng.

Dù sao, xét về mối quan hệ, Diệp Tú Châu cùng các nàng cũng giống như nàng.

Hơn nữa, Yến Tam Nương có chút buồn bực là nhỡ đâu các nàng đã hầu hạ Cố Hàn Uyên rồi thì sao.

Nàng thì vẫn chưa.

Nếu dựa theo mối quan hệ thân sơ để tính, Cố Hàn Uyên thật sự chưa chắc sẽ giúp nàng, thần tình quật cường lãnh đạm của Yến Tam Nương trong nháy mắt biến mất, hướng về phía Cố Hàn Uyên làm nũng nói: Cố đại ca người sẽ giúp ta chứ.

Nói xong, nàng cố ý khẽ liếm khóe môi một cái.

Dáng vẻ mị hoặc ấy rõ ràng đang ám chỉ Cố Hàn Uyên, rằng nếu mình bị mang về Nga Mi thì sẽ không còn cách nào giúp chàng vui vẻ được nữa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy khẽ nhíu mày, ngầm cảm thấy buồn cười.

Bất quá nét mặt lại không hề thay đổi chút nào, phảng phất sự sắc dụ của Yến Tam Nương không có chút tác dụng nào.

Điều càng khiến Yến Tam Nương kinh ngạc và buồn bực là, khoảnh khắc sau đó Cố Hàn Uyên đột nhiên trầm giọng nói: Tam Nương muội vẫn nên về Nga Mi một chuyến đi.

Yến Tam Nương trợn tròn đôi mắt đẹp, vẻ mặt khó tin nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ thiên vị nàng.

Không phải vì nàng cảm thấy mình quan trọng hơn ba nữ kia cộng lại.

Điểm này Yến Tam Nương vẫn tự biết mình.

Đơn giản như một bài toán, ba đối một thì bên nào lợi hơn.

Huống chi nàng vẫn chưa hoàn toàn hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Yến Tam Nương như trước tự tin, là bởi vì điều đó đối với Cố Hàn Uyên không có nửa điểm chỗ tốt.

Hoàn toàn có thể trở thành một cộng ba không phải sao.

Ngay lúc Yến Tam Nương cảm thấy tuyệt đối không phải tình huống đó có thể xảy ra, Cố Hàn Uyên lại mở miệng khuyên nàng trở về Nga Mi.

Lúc này nàng thậm chí có cảm giác mình bị phản bội, đau lòng vô cùng.

Yến Tam Nương muốn chất vấn vì sao, nhưng nàng chưa kịp cất lời, Cố Hàn Uyên đã dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nàng chưa từng thấy nói: Tam Nương muội trước hãy nghe ta nói, Nga Mi có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Yến Tam Nương nghe vậy giật mình, có chút không rõ vì sao.

Tam Anh Tứ Tú cũng ngây người.

Nga Mi sẽ xảy ra chuyện ư.

Sao họ đều không nhận được tin tức.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa thừa nước đục thả câu, rất nhanh liền đem chuyện Lam Ngọc Trâm cùng Hoạt Thi virus báo cho mọi người biết.

Phản ứng của mọi người không giống nhau.

Nhưng Yến Tam Nương cùng Tam Anh Tứ Tú đều là giống nhau không thể tin được cùng hoảng loạn.

Chỉ cần không ngốc, là có thể nhìn ra Hoạt Thi virus nguy hại.

Tính công kích mạnh mẽ và tính truyền nhiễm mạnh mẽ.

Một khi sơ sẩy, Nga Mi có thể sẽ có nguy cơ diệt môn.

Cho dù cao thủ võ công sẽ không bị Hoạt Thi làm tổn thương, nhưng nếu đệ tử bình thường vì Hoạt Thi Virus mà chết sạch, vậy môn phái đó cũng không còn xa cảnh diệt môn.

Huống chi Cố Hàn Uyên minh xác nói, Vệ Vương sẽ ở Nga Mi thí nghiệm hiệu quả của Virus đối với cao thủ võ công.

Nói cách khác, sư phụ cùng sư huynh đệ tỷ muội của Yến Tam Nương và Tam Anh Tứ Tú đều có thể gặp nguy hiểm.

Yến Tam Nương cắn chặt môi mỏng, thần tình mờ mịt, do dự.

Chương 1683

Nàng tuy là cũng rất lo lắng Vô Cấu sư thái, nhưng còn có chút làm khó xử trong lòng nàng.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu nàng truyền đến một trận vuốt ve mạnh mẽ mà ấm áp.

Bên tai cũng vang lên lời khuyên bảo ôn hòa.

Chớ đợi đến khi mất đi rồi mới hối hận.

Yến Tam Nương kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Hàn Uyên với sắc mặt nghiêm nghị, nhưng lại ôn nhu khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu nàng.

Tâm tình mê mang của nàng nguyên bản dần dần trở nên kiên định.

Nàng trịnh trọng gật đầu nói: Cố đại ca, ta đã rõ.

Ta sẽ trở về Nga Mi.

Cố Hàn Uyên thấy thế mỉm cười.

Hắn đối với kết quả này cũng không hề bất ngờ.

Yến Tam Nương làm sao có khả năng thực sự không thèm để ý đã là sư phụ của nàng, lại là mẹ nàng là Vô Cấu sư thái.

Sự kiện lần này quả là cơ hội để hai mẹ con này hòa giải như ban đầu.

Vô Cấu sư thái cũng sẽ không thể không chấp nhận ân tình của Cố Hàn Uyên.

Nga Mi phái là nơi Cố Hàn Uyên cần tận lực tranh thủ, dù sao trong Nga Mi phái có không ít nữ tử có liên quan đến hắn, hoặc bị hắn coi là mục tiêu.

Chỉ cần thao tác thỏa đáng, Nga Mi phái chính là minh hữu tự nhiên.

Mà Vô Cấu lại là một nhân vật tương đối then chốt trong Nga Mi phái.

Nga Mi phái bây giờ bị chia làm hai phe phái.

Một phe là do Chưởng môn Diệt Tuyệt Sư Thái cầm đầu, kiên định cho rằng chỉ nên tuyển nhận nữ đệ tử, biến Nga Mi thành một môn phái toàn nữ.

Phe khác lại là do Phó Chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc cầm đầu, chủ trương kiêm dung tịnh súc, cả nam và nữ đệ tử đều nên thu nhận, không nên có thành kiến.

Đồng thời đối ngoại, Diệt Tuyệt Sư Thái muốn cùng Minh Giáo phân thắng bại.

Độc Cô Nhất Hạc thì cho rằng nên phát triển khiêm tốn.

Lý niệm hoàn toàn trái ngược khiến hai bên những năm gần đây dần dần có xu thế như nước với lửa.

Vốn dĩ là chưởng môn, Diệt Tuyệt Sư Thái chiếm giữ đại nghĩa, càng có ưu thế hơn.

Tỷ lệ nữ đệ tử Nga Mi phái ngày càng cao, cũng chứng minh điều này.

Biện pháp mà Độc Cô Nhất Hạc có thể nghĩ ra để chống lại chỉ có làm cho đệ tử đắc ý nhất của mình, đặc biệt là Tam Anh, tạo dựng danh khí trên giang hồ.

Bởi vậy càng nhiều lần chủ động để Tam Anh Tứ Tú xuống núi lịch lãm.

Thế nhưng Tam Anh tuy trong số thế hệ trẻ tuổi thiếu thốn của các đại môn phái coi như không tệ, ít nhất cũng mạnh hơn Tống Thanh Thư rất nhiều.

Bởi vậy thế cục bên trong Nga Mi phái vẫn chưa đạt được bao nhiêu cải biến.

Cũng may Diệt Tuyệt Sư Thái bị Vô Thiên cướp đi Thần Binh truyền thừa của Nga Mi là Ỷ Thiên Kiếm, bởi vậy mà uy vọng mất hết.

Phe phái của Độc Cô Nhất Hạc cũng vì thế mà có cơ hội thở dốc.

Bất quá một khi Độc Cô Nhất Hạc qua đời, nam đệ tử Nga Mi tất nhiên tình cảnh đáng lo.

Mà Vô Cấu sư thái tuy là người thuộc phe Diệt Tuyệt Sư Thái, nhưng lại có mối quan hệ cá nhân khá tốt với Độc Cô Nhất Hạc.

Bởi vậy thông thường đều sẽ được coi là tồn tại như người dung hòa cho cả hai bên.

Trong kế hoạch đối với Nga Mi phái, Cố Hàn Uyên cũng cần sự ủng hộ của Vô Cấu sư thái.

Bởi vậy, tranh thủ hảo cảm của đối phương là điều tất yếu.

Còn có điều gì có thể khiến cặp mẹ con không được tự nhiên này hòa giải như ban đầu mà lại càng có thể chiếm được hảo cảm của Vô Cấu sư thái hơn nữa.

Bây giờ, việc thành công thuyết phục Yến Tam Nương trở về Nga Mi, cũng đã thành công một nửa.

Cố Hàn Uyên nhìn Yến Tam Nương và Tam Anh Tứ Tú rõ ràng đang lo lắng tình hình Nga Mi phái, khẽ cười nói: Các ngươi cũng không cần quá lo lắng, bên Vệ Vương sẽ không động thủ nhanh như vậy đâu, chạy về vẫn còn kịp.

Hơn nữa, ta cũng sẽ đích thân đi một chuyến Nga Mi.

Yến Tam Nương cùng Tam Anh Tứ Tú khi biết Hoạt Thi Virus và việc thí nghiệm còn bị đặt ở Nga Mi, họ nguyên bản đều có cảm giác áp lực như bị tảng đá lớn đè nặng.

Mà khi Cố Hàn Uyên nói mình sẽ đích thân đi Nga Mi, tảng đá lớn trong lòng nhất thời đã được dời đi.

Không có gì khiến người ta an tâm hơn sự tồn tại của Cố Hàn Uyên.

Yến Tam Nương cùng Tam Anh Tứ Tú tâm tình trong nháy mắt trở nên sáng tỏ.

Đặc biệt là Yến Tam Nương và ba nữ Mã Tú Chân nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt nhất thời tràn ngập ánh sáng nhu hòa.

Theo các nàng, Nga Mi phái ra sao, kỳ thực cũng không có quan hệ quá lớn với Cố Hàn Uyên, họ đều cho rằng Cố Hàn Uyên là vì nể mặt các nàng mà mới nhúng tay vào chuyện phiền phức như vậy.

Điều này khiến lòng ái mộ của các nàng càng sâu sắc, hận không thể hầu hạ Cố Hàn Uyên thật tốt một phen.

Tôn Tú Thanh ngưng mắt nhìn về phía Cố Hàn Uyên, không khỏi đặt tay lên ngực tự hỏi: Liệu có vì nguyên nhân của ta chăng.

Trùng hợp lúc này, Cố Hàn Uyên nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau.

Tôn Tú Thanh hiếm khi không né tránh ánh mắt Cố Hàn Uyên.

Cứ như vậy nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ ấm áp mỉm cười của Cố Hàn Uyên.

Lúc này nhịp tim của Tôn Tú Thanh không khỏi đập nhanh thêm vài phần.

Chỉ vì nàng đột nhiên hiểu rõ một sự thật.

Nếu có người nhất định có thể cho nàng cảm giác an toàn, vậy nhất định không thể là ai khác ngoài Cố Hàn Uyên.

Ở Hoa Gia Bảo, khi đối mặt Thiết Giáp Đạo Tặc xuất quỷ nhập thần hạ độc mọi người là một lần, bây giờ lại là một lần.

Đôi mắt đẹp thanh lệ của Tôn Tú Thanh không khỏi nổi lên gợn sóng, lóe lên màu sắc lay động.

Ở cuối đám đông, Kinh Như Ức mím chặt đôi môi.

Tin tức Cố Hàn Uyên phải đi khiến trong lòng nàng một trận buồn vô cớ.

Nếu như sớm hơn một chút biết được tin tức này, nàng e rằng sẽ thầm thở phào một hơi.

Ít nhất nàng không cần lo lắng Cố Hàn Uyên lại muốn nàng về bên mình nữa.

Lần sau gặp lại không biết là khi nào.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên trước đó dùng ánh mắt truyền đạt tin tức cho nàng, trong lòng Kinh Như Ức dần dần hạ quyết tâm.

Cố Hàn Uyên mỗi cử động đều sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Vô luận Cố Hàn Uyên nói là muốn tham gia võ lâm đại hội, hay là muốn đi giải quyết vấn đề virus Hoạt Thi của Nga Mi.

Chỉ cần Cố Hàn Uyên truyền ra ý muốn ly khai kinh thành, đều sẽ đối với mỗi cá nhân tạo thành ảnh hưởng.

Lúc này phản ứng không đồng nhất của mọi người cũng chứng minh điểm này.

Ly Ca Cười, người vẫn chưa biết thê tử mình đã thay lòng đổi dạ, khi hay tin Cố Hàn Uyên phải rời kinh thành, trong lòng lại khó nén nổi niềm vui sướng.

Hắn đã nhiều lần kinh ngạc trước mặt Cố Hàn Uyên.

Hết lần này tới lần khác, kết quả cuối cùng vẫn tốt đẹp.

Điều này khiến Ly Ca Cười dù muốn phát tác cũng chẳng còn cách nào.

Hắn hết lần này tới lần khác sinh hờn dỗi nhìn Yến Tam Nương đầu nhập vào vòng ôm của Cố Hàn Uyên, Hạ Tiểu Mai cùng Sài Hồ hết lời ca ngợi Cố Hàn Uyên, thậm chí mấy lần còn vì Cố Hàn Uyên mà phản đối ý kiến của hắn.

Ly Ca Cười thậm chí cảm thấy mình làm thủ lĩnh mà chẳng có chút tồn tại cảm giác nào.

Ly Ca Cười, sâu thẳm nội tâm vốn rất kiêu ngạo, đối với điều này phi thường phiền muộn, đồng thời cực lực muốn cải biến hiện trạng.

Bằng không, trước kia hắn cũng sẽ không cứ một mình đối đầu với Trương Báo.

Đáng tiếc, kết quả cuối cùng trước sau như một, hắn luôn phải chịu thiệt thòi, còn Cố Hàn Uyên lại trở thành đại anh hùng.

Dù là nhân vật chính, dưới những đả kích liên tiếp cũng sẽ mất thăng bằng tâm tính.

Hiện tại Ly Ca Cười đã có xu hướng như vậy.

Nếu cứ mặc kệ, có lẽ ngày nào đó sẽ làm ra chuyện khiến mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn cũng khó nói.

Cũng may, tin tức Cố Hàn Uyên phải ly khai kinh thành đã khiến sự tình phát sinh biến hóa.

Nói đơn giản, trời quang mây tạnh, Ly Ca Cười cảm thấy mình lại được cứu rỗi.

Đúng vào lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên hô: Ly Ca Cười.

Ly Ca Cười trong lòng khẽ kinh, cũng bởi ít nhiều có chút chột dạ nên khó có được thái độ cung kính.

Cố công tử có gì phân phó.

Cố Hàn Uyên nhìn phản ứng của Ly Ca Cười trong mắt, trong lòng từ chối cho ý kiến.

Nét mặt bất động thanh sắc, trước tiên hướng mọi người giới thiệu Lâm Lăng cùng Viên Kim Hạ phía sau hắn.

Vị này chính là Lâm Lăng cô nương của Dược Vương Cốc, một tay y thuật diệu thủ hồi xuân.

Virus Lam Ngọc Trâm chính là do Vệ Vương bắt sư huynh của Lâm cô nương nghiên cứu chế tạo.

Còn đây là Viên Kim Hạ, hiện giờ vẫn là một tiểu Bộ Khoái của Lục Phiến Môn, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ thăng chức.

Nàng mới phá được vụ án Thêu Hoa Đạo Tặc.

Sức quan sát rất nhạy cảm, năng lực trinh thám cũng rất tốt.

Nghe được Cố Hàn Uyên khen ngợi mình, Viên Kim Hạ khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Bất quá vẫn là thoải mái hướng mọi người lên tiếng chào.

Nàng càng nhiều chú ý đương nhiên là vào mấy vị nữ tử tại chỗ.

Chương 1684

Dù sao, tám chín phần mười về sau đều sẽ là tỷ muội của mình.

Lâm Lăng phản ứng bình thản.

Nàng đã đoán được Cố Hàn Uyên nói là tìm ai giúp đỡ các nàng.

Thành thật mà nói, nàng đối với điều này cũng không thể hoàn toàn tín nhiệm.

Thậm chí lần đầu tiên cảm thấy Cố Hàn Uyên nguyên lai lại trọng yếu đến vậy.

Trong mắt nàng, hắn cũng so với trong tưởng tượng càng thêm đáng tin.

Dù sao mọi việc cũng cần có sự đối lập.

Hiện tại nàng lại không khỏi hy vọng Cố Hàn Uyên không nên rời khỏi kinh thành.

Mà lúc này, mọi người khó tránh khỏi dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía lưỡng nữ.

Nội dung phỏng đoán hầu như không sai biệt: Lưỡng nữ có phải là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên không.

Mọi người ý kiến tương đối thống nhất.

Coi như bây giờ không phải là, chắc cũng là sớm muộn mà thôi.

Ánh mắt của mọi người khiến Lâm Lăng trong lòng một trận căm tức.

Nhịn không được lại trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Nhưng trừng xong, lại cảm thấy trách tội Cố Hàn Uyên thì thật không có đạo lý gì.

Dù sao mọi người cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Cố Hàn Uyên không để ý nhãn thần trừng tới của Lâm Lăng.

Giới thiệu đơn giản xong thân phận hai nàng, hắn tự mình nói ra: Sau khi ta ly khai kinh thành, tóm lại có người muốn tiếp tục điều tra Vệ Vương cùng Lam Ngọc Trâm ở kinh thành này.

Ta hy vọng Ly Ca Cười các ngươi có thể tiếp nhận ủy thác, giúp Lâm cô nương cùng Viên Kim Hạ cùng nhau điều tra chuyện này.

Ly Ca Cười nghe vậy hai mắt sáng lên, không chút do dự đáp ứng nói: Cố công tử yên tâm, ủy thác này, tại hạ tiếp nhận.

Nhất định điều tra rõ đầu đuôi câu chuyện, trả lại bách tính một cái an bình.

Thành thật mà nói, Ly Ca Cười đã sớm chịu đủ rồi các loại chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Việc hoàn thành đại sự 10 vạn lượng cứu trợ thiên tai toàn bộ đều cùng Trương Báo bang lũng đoạn, vẫn là phải dựa vào Cố Hàn Uyên mới giải quyết.

Điều này đối với Ly Ca Cười, người đã sáng lập và ký thác rất nhiều kỳ vọng, mà nói là một chuyện rất phiền muộn.

Hiện giờ Cố Hàn Uyên sắp ly khai kinh thành, cũng nên đến lúc bọn họ thành danh.

Ly Ca Cười, người đã hóa thân thành Thiên Tình Tiếu, hồn nhiên quên mất nhân thủ của bọn họ vốn đã ít, lại còn đi mất một Yến Tam Nương khinh công tốt nhất.

Nhìn Ly Ca Cười lúc này lời thề son sắt, Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ cười cười.

Tâm tư của Ly Ca Cười tự nhiên không gạt được Cố Hàn Uyên.

Bất quá hắn vốn cũng không có trông cậy vào Ly Ca Cười có thể tra ra cái gì rồi đồng thời giải quyết vấn đề.

Mục đích của Cố Hàn Uyên chỉ là vì để Ly Ca Cười hấp dẫn ánh mắt, phân tán hỏa lực.

Trùng hợp chuyện Lam Ngọc Trâm vẫn cùng Nghiêm Thế Phiên có liên quan.

Ly Ca Cười một khi bắt tay vào điều tra, với sự lưu ý của Nghiêm Thế Phiên đối với Ly Ca Cười, chắc chắn sẽ dồn tinh lực vào đối phó Ly Ca Cười.

Có Ly Ca Cười ở mũi nhọn phía trước, Lâm Lăng cùng Viên Kim Hạ lưỡng nữ cũng có thể an toàn hơn rất nhiều.

Còn như trong quá trình này, Ly Ca Cười bị Nghiêm Thế Phiên hiểu lầm thành kẻ đã lấy đi mắt trái của hắn và cứu ra Lâm Lăng, vậy thì càng thêm vui tai vui mắt.

Công việc của Cố Hàn Uyên luôn thích tìm người cõng nồi.

Mà Ly Ca Cười nhìn một cái liền là một tài liệu tốt để cõng nồi.

Ly Ca Cười còn không biết Cố Hàn Uyên lại đào một cái hố chờ hắn nhảy vào.

Lúc này hắn không khỏi nhíu mày, hiển nhiên cũng nghĩ đến vấn đề Yến Tam Nương muốn đi Nga Mi.

Bất quá Ly Ca Cười tự nhận là với thông minh tài trí của hắn đã đủ để giải quyết vấn đề, thậm chí cũng không cần chờ Cố Hàn Uyên hồi kinh.

Sau đó mọi người đơn giản thương nghị một chút, đem sự tình định ra.

Trong đó, Cố Hàn Uyên trên danh nghĩa sẽ không đối ngoại tuyên bố mình muốn đi trước Nga Mi.

Vẫn là để tránh đánh rắn động cỏ.

Nhưng sau đó Yến Tam Nương cùng Tam Anh Tứ Tú sẽ đi trước một bước trở về Nga Mi mật báo, khiến Nga Mi Phái có thể làm chuẩn bị.

Bất quá Yến Tam Nương lại đưa ra phải lưu lại thêm một ngày, ngày mai lại dùng khinh công đuổi theo Tam Anh Tứ Tú bọn họ.

Tâm tư của Yến Tam Nương rõ rành rành.

Mã Tú Chân các nàng tuy hơi có ghen ghét, nhưng đối với điều này ngược lại cũng lý giải.

Ngược lại là Tôn Tú Thanh thật sâu nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Nhất là chứng kiến Yến Tam Nương có dung mạo xấp xỉ nàng, trong lòng liền có một cảm giác không rõ, không được tự nhiên.

Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra, mặt nàng liền một trận đỏ lên.

Thậm chí kìm lòng không đặng đang suy nghĩ: Cố công tử hắn sẽ đem Tam Nương trở thành ta sao.

Tôn Tú Thanh miên man suy nghĩ thế nào tạm thời không đề cập tới, Viên Kim Hạ thở phì phò cùng Lâm Lăng trở về Thiên Hòa Y Quán.

Lâm Lăng trước khi đi vẫn là không nhịn xuống, thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ đi tới bên cạnh Cố Hàn Uyên, mặt mày ửng đỏ khuyên nhủ nói: Thiếu niên lúc, chớ nên mê sắc.

Cố công tử tuổi tác còn trẻ, nên phải có chút tiết chế mới phải.

Bằng không đợi già rồi.

Nhìn Lâm Lăng càng khuyên bảo, mặt mày càng đỏ, Cố Hàn Uyên mặt mang chế nhạo trêu đùa tiếp một câu: Ngắm hoa không rơi lệ sao.

Sau đó chuyện đương nhiên thu hoạch một cái Lâm Lăng tức giận bạch nhãn.

Cái lời vô vị đột nhiên kia khiến Lâm Lăng không khỏi ngây người một lúc.

Sau đó mới như đột nhiên phản ứng kịp, khóe môi ngọc phiếm hồng, nổi giận trừng mắt về phía Cố Hàn Uyên.

Cái dáng vẻ nổi giận bởi quá mức kinh ngạc mà sắc mặt biến đổi kia ngược lại đã thêm rất nhiều yên hỏa khí vào khí chất thanh lãnh của Lâm Lăng.

Mỹ nhân khinh sân bạc nộ khiến Cố Hàn Uyên gấp bội cảm thấy vui mừng.

Trọng yếu hơn chính là hắn có thể cảm nhận được Lâm Lăng vẫn chưa thật sự tức giận.

Nếu như Lâm Lăng thật sự tức giận, hẳn là làm mặt lạnh, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn mới đúng.

Chứ không phải là dáng vẻ nổi giận với tâm tình chập chờn lớn như vậy lúc này.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Lâm Lăng lúc này trong lòng lại ngoài ý muốn có loại ung dung cảm giác.

Đó là một loại tâm tình thư thái nảy sinh sau khi bầu không khí xa cách giữa hai người bị hóa giải.

Nàng thậm chí đều không cảm thấy bị mạo phạm, ngược lại vô ý thức đem nó trở thành trò đùa giữa bằng hữu.

Giữa bằng hữu coi như trò đùa có chừng mực lớn một chút, cũng sẽ không khiến người cảm thấy không khỏe.

Giữa người xa lạ mới có thể.

Trước đây, Lâm Lăng bởi vì lặp đi lặp lại nhiều lần hiểu lầm, phòng bị Cố Hàn Uyên, dẫn tới mối quan hệ giữa hai người rất khẩn trương.

Đương nhiên, đây là kết quả Cố Hàn Uyên cố ý dẫn dắt.

Nếu không thì không nên an trí Lâm Lăng ở Thiên Hòa Y Quán, mà là để nàng vào ở Đồng Phúc Khách Sạn.

Nói chung, đối đãi Lâm Lăng có lòng phòng bị quá nặng thì không thể ra bài theo sáo lộ.

Trò đùa lời vô vị Cố Hàn Uyên đột nhiên mở miệng cũng là đang thăm dò quắc giá trị trong lòng Lâm Lăng.

Rất rõ ràng, quắc giá trị tâm lý của Lâm Lăng hôm nay đã cao đến trình độ Cố Hàn Uyên có thể thoáng làm càn một chút.

Cố Hàn Uyên rất tốt lợi dụng tâm lý hổ thẹn của Lâm Lăng, sau khi hắn chủ động phóng xuất ra tín hiệu thân mật, Lâm Lăng liền sẽ không tự chủ tiếp nhận.

Chương 1685

Chờ Lâm Lăng quen chuyện như vậy về sau, cũng liền cách công lược của mình không xa.

Lời tuy như vậy, nhưng trò đùa lời vô vị của Cố Hàn Uyên vẫn khiến Lâm Lăng ít nhiều có chút lúng túng.

Hết lần này tới lần khác lúc này Cố Hàn Uyên còn cố ý hết sức nghiêm túc nói ra: Đa tạ Lâm cô nương quan tâm, ta sẽ gia tăng chú ý.

Lâm Lăng nghe vậy nhất thời âm thầm trợn trắng mắt.

Loại chuyện như vậy có thể không cần nghiêm túc như vậy trả lời.

Lâm Lăng trong lòng một trận cảm thấy thẹn.

Nàng lại giả vờ hung ác trừng Cố Hàn Uyên một cái, rồi mới xoay người đi ra.

Nhìn Lâm Lăng với vòng eo yếu liễu phù phong uyển chuyển rời đi, Cố Hàn Uyên trong lòng càng phát ra nghiền ngẫm.

Sau khi Tam Anh Tứ Tú cùng với Lâm Lăng và Viên Kim Hạ rời đi, Ly Ca Cười đang có tâm tình thật tốt lại hướng Cố Hàn Uyên phát ra lời mời.

Cố công tử không bằng lưu lại uống một chén, tại hạ còn có chút chuyện liên quan tới Lam Ngọc Trâm cần hỏi Cố công tử.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa cự tuyệt.

Ngược lại không phải là bởi vì Ly Ca Cười, mà là Yến Tam Nương cố ý ở lại thêm một ngày chính là vì hắn.

Cố Hàn Uyên tuy cũng không thiếu chuyện muốn làm, nhưng lúc này cũng không tiện cô phụ ý tốt của mỹ nhân.

Yến Tam Nương thấy thế mày mặt rạng rỡ.

Cũng không kiêng kỵ ánh mắt của mọi người, liền tiến lên khoác lấy cánh tay Cố Hàn Uyên.

Một chút cũng không tìm thấy sự quật cường và giỏi giang thường ngày.

Ngược lại đơn thuần giống như một thiếu nữ đang yêu cuồng nhiệt.

Yến Tam Nương cười tủm tỉm mà hỏi: Cố đại ca, huynh là làm sao cùng mấy vị sư tỷ muội đó quen biết vậy.

Việc này phải kể từ lúc ban đầu ở Kim Long Bang tại Tam Giang.

Cố Hàn Uyên kể cho Yến Tam Nương nghe quá trình hắn quen biết Tứ Tú.

Bầu không khí vô cùng thân mật của hai người lại khiến mọi người phải ăn một miệng thức ăn cho chó ý chỉ bị làm cho ghen tị.

Cũng may đại đa số đối với điều này đã thành thói quen.

Ngược lại là Ly Ca Cười lại có một chút hối hận.

Sớm biết liền không nên đắc ý vong hình mời Cố Hàn Uyên lưu lại.

Bất quá cái ý nghĩ hối hận này ở bữa tiệc rượu không lâu sau lại lập tức bị Ly Ca Cười quên đi.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên lấy ra một bầu Linh Tửu Thập Lý Phiêu Hương.

Hoặc có lẽ là để thể hiện sự hào sảng của nhân vật chính trong kịch tình, sở dĩ những nhân vật chính như Tửu Quỷ không phải là số ít.

Ly Ca Cười cũng là một Tửu Quỷ như vậy, trong kịch tình đã thể hiện không chỉ một lần.

Vì vậy khi Cố Hàn Uyên mở bầu Thập Lý Phiêu Hương, Ly Ca Cười trợn cả mắt lên.

Hương rượu nồng nặc kéo dài khiến Ly Ca Cười liên tục nuốt nước miếng.

Hắn hơi lộ ra vẻ cấp bách hỏi Cố công tử ngồi ở bàn rượu đối diện.

Cố Hàn Uyên một tay nắm lấy vòng eo tinh tế của Yến Tam Nương, vừa đẩy bầu Thập Lý Phiêu Hương đã mở về phía Ly Ca Cười.

Nhẹ cười nói: Đây là một loại Linh Tửu, tên là Thập Lý Phiêu Hương.

Chỉ có một loại duy nhất, không có loại thứ hai.

Nếu là ủy thác, đương nhiên phải có thù lao.

Điều tra chuyện Lam Ngọc Trâm, còn có sự an toàn của Lâm cô nương và Viên Kim Hạ liền nhờ các vị.

Ly Ca Cười hai mắt lóe sáng tiếp nhận bầu rượu Thập Lý Phiêu Hương, không kịp chờ đợi rót đầy một ly cho mình rồi uống cạn.

Hương rượu nồng nặc kia quanh quẩn không dứt trong vòm miệng hắn, còn có một loại cảm giác khiến hắn vui mừng, toàn thân thư thái.

Ly Ca Cười lưu luyến đặt chén rượu xuống, không khỏi đầu tiên là thở dài nói: Quả nhiên là hảo tửu.

Tiếp theo liền lời thề son sắt bảo chứng nói: Cố công tử yên tâm, tại hạ tuyệt đối sẽ coi trọng vấn đề an toàn của Lâm cô nương cùng

Viên cô nương.

Không biết có phải hay không tác dụng của Linh Tửu Thập Lý Phiêu Hương, tư duy của Ly Ca Cười phảng phất vào giờ khắc này nhanh nhẹn không chỉ gấp đôi.

Hóa ra là đột nhiên tỉnh táo lại, biết cái gì mới là trọng điểm trong ủy thác của Cố Hàn Uyên.

So với Lam Ngọc Trâm, Cố Hàn Uyên hiển nhiên càng thêm coi trọng Lâm Lăng và Viên Kim Hạ.

Ly Ca Cười không khỏi ở trong lòng cảm khái Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình quả nhiên danh bất hư truyền.

Mà lúc này nhắc nhở của Cố Hàn Uyên mới chậm rãi tới: Rượu này có lực lượng dự trữ dài, đừng có mê rượu mới phải.

Thập Lý Phiêu Hương đã là Linh Tửu, đối với người bình thường ảnh hưởng có thể tưởng tượng được.

Đáng tiếc, nhắc nhở của Cố Hàn Uyên cũng không có ích lợi gì.

Ly Ca Cười đã mê rượu, đã cùng Sài Hồ và Hạ Tiểu Mai uống.

Bộ dạng Tửu Quỷ cẩn thận tỉ mỉ nhấm nháp rượu trong ly của hắn thật khiến người ta buồn cười.

Cố Hàn Uyên thấy thế không khỏi lắc đầu bật cười.

Lúc này Kinh Như Ức cùng Miêu Tiểu Thanh mới đang bưng rượu và thức ăn đến.

Nhìn thấy mọi người đã uống, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Cố Hàn Uyên thấy thế nhẹ cười nói: Phu nhân, món ăn cứ để lại, rượu thì không cần.

Đón nhận ánh mắt ấm áp của Cố Hàn Uyên, Kinh Như Ức liền cảm thấy nhịp tim của mình lại lỡ một nhịp, mặt nàng nhỏ không thể thấy đỏ hồng.

Kinh Như Ức gật đầu, đặt bầu rượu xuống, dọn thức ăn vào bàn.

Đang muốn xoay người rời đi thì lại bị Cố Hàn Uyên gọi lại.

Phu nhân không ngại cũng ngồi lên bàn uống vài chén thì thế nào.

Kinh Như Ức nghe vậy vô ý thức nhìn về phía Ly Ca Cười.

Chỉ thấy Ly Ca Cười lúc này đã có chút say vì rượu, đại đại liệt liệt cười nói: Cố công tử nói đúng, phu nhân cũng tới uống hai chén đi.

Rượu này nhưng rất khó có được.

Kinh Như Ức chứng kiến ánh mắt Ly Ca Cười lúc này rõ ràng đã có chút mơ hồ vì say, nhất thời có chút không nói nên lời.

Nàng vẫn còn đang chần chừ thì mu bàn tay đột nhiên cảm thấy một trận ấm áp.

Lại bị Cố Hàn Uyên kéo nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, bên cạnh Yến Tam Nương.

Ngay trước mặt Ly Ca Cười mà bị Cố Hàn Uyên dắt tay, thật khiến Kinh Như Ức sợ hết hồn.

Vội vàng ngước mắt hướng về Ly Ca Cười nhìn đi.

Có thể Ly Ca Cười đang bận nâng ly cạn chén căn bản không chú ý bên này của Kinh Như Ức.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên khẽ cong, đem tay đang nắm lấy tay Kinh Như Ức đổi thành ôm lấy vòng eo tinh tế của nàng, kể cả bên kia Yến Tam Nương, tả ôm hữu ấp.

Trong ánh mắt e lệ kinh hoảng của Kinh Như Ức, hắn thấp giọng hỏi: Phu nhân có nhớ ta chăng.

Trên bàn rượu phảng phất bị phân cách thành hai cái Thiên Địa.

Một bên là ba người Ly Ca Cười đang đắm chìm trong rượu ngon không thể tự kềm chế.

Không chỉ là Tửu Quỷ Ly Ca Cười, Sài Hồ cùng Hạ Tiểu Mai lúc này cũng đã có chút say.

Ba người bày ra một bộ dáng không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ uống rượu trong chén.

Bên kia, Cố Hàn Uyên cùng lưỡng nữ bị ôm vòng eo cũng là tràn đầy bầu không khí màu hồng phấn.

Cảnh tượng trước mắt khiến Kinh Như Ức cảm thấy hoang đường.

Trượng phu đang ở bàn đối diện uống rượu, chính mình lại cùng Yến Tam Nương bị Cố Hàn Uyên ôm vòng eo, tả ôm hữu ấp.

Hết lần này tới lần khác trượng phu của mình đối với điều này lại hồn nhiên không cảm giác, mê say trong tửu sắc tửu hương.

Kinh Như Ức bừng tỉnh hiểu ra, Cố Hàn Uyên rõ ràng là cố ý lấy rượu cho Ly Ca Cười bọn họ uống.

Vì chính là để trêu ghẹo, khinh bạc nàng ư.

Ý nghĩ như vậy khiến Kinh Như Ức đỏ mặt lợi hại.

Lúc này lại nghe được Cố Hàn Uyên hỏi nàng có nhớ hắn không, lại quỷ thần xui khiến gật đầu.

Đợi nàng phản ứng kịp không đúng lúc sau đã không còn kịp nữa.

Chương 1686

Kinh Như Ức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Yến Tam Nương đang ngăn cách Cố Hàn Uyên bên kia đang nhất khuôn mặt quỷ dị nhìn nàng.

Tam Nương, muội nghe thiếp giải thích.

Lời đến phân nửa, nàng lại chột dạ nói không được nữa.

Giải thích cái gì.

Giải thích nàng chống cự không được Cố Hàn Uyên ư.

Hay là giải thích nàng đối với tình lang của Yến Tam Nương động tâm.

Lại một lần nữa xác nhận mình là một nữ nhân xấu, Kinh Như Ức không khỏi một trận trầm mặc không nói gì.

Cũng may Yến Tam Nương ngoài ý liệu vẫn chưa làm khó dễ nàng.

Ngữ khí u u nói ra: Khi đó nhìn thấy Cố đại ca đối với thân thể của Kinh tỷ tỷ nhãn thần đăm đăm, ta liền biết sẽ là kết quả như vậy.

Yến Tam Nương nói tự nhiên là lần trước khi hầu hạ Cố Hàn Uyên thì đụng phải Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức lúc đó trên người chỉ khoác áo bào của Cố Hàn Uyên.

Đồng thời bởi vì kinh hoảng ngã sấp xuống mà cảnh xuân chợt tiết.

Làn da trắng tuyết đó thậm chí khiến Yến Tam Nương cũng vì thế kinh diễm, ước ao.

Về dung nhan và tư thái, Yến Tam Nương đều không thua Kinh Như Ức.

Duy chỉ có trên màu da hơi kém.

Dù sao Yến Tam Nương quanh năm trên giang hồ vào nam ra bắc, phơi nắng gió thổi.

Tuy làn da vẫn như trước nhẵn nhụi, nhưng sắc trạch lại không có được vẻ trắng tuyết như Kinh Như Ức.

Vưu kỳ cái kia chiến chiến nguy nguy hạt tuyết, càng là khiến người ta cảm thán dễ sinh nuôi.

Mà tư thái phá lệ gầy nhỏ của Kinh Như Ức cũng khiến hình tượng này càng sâu sắc hơn trong lòng người.

Thế cho nên mấy ngày trôi qua, Yến Tam Nương còn ký ức hãy còn mới mẻ.

Tam Nương, xin lỗi.

Trong lòng xấu hổ, Kinh Như Ức vô ý thức xin lỗi.

Nhưng mà Yến Tam Nương lại lơ đễnh nói: Kinh tỷ tỷ nếu như muốn nói xin lỗi, vậy cần người nói xin lỗi có lẽ sẽ nhiều.

Trước tiên một cái chính là đối diện cái kia chỉ biết trong chén rượu ngon, không biết thê tử mình thế nào, tên Tửu Mông Tử kia.

Hiện tại Yến Tam Nương cũng không có hảo cảm đối với Ly Ca Cười như trong kịch tình, thậm chí có chút ghét bỏ.

Thậm chí mấy lần dâng lên ý nghĩ thoái lui.

Vì vậy đối với Cố Hàn Uyên thông đồng với Kinh Như Ức tuy trong lòng có chút không vui, nhưng bởi vì đã sớm có chuẩn bị tâm lý nên cũng không quá mức để trong lòng.

Ngược lại thì bởi vì lúc này đồng thời bị Cố Hàn Uyên tả ôm hữu ấp, bầu không khí vốn có chút xấu hổ đến không biết làm sao đối mặt giữa hai người có thể hóa giải.

Kinh Như Ức nhìn về phía Ly Ca Cười đã say, hồn nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra, không khỏi u u trưởng thán một hơi.

Hơn nữa suy nghĩ một chút cũng phải, thật muốn nói xin lỗi, nàng quả thật có quá nhiều người cần nói xin lỗi.

Xa không nói, hôm nay mới đã gặp Mã Tú Chân tam nữ.

Dựa theo đạo lý tới trước tới sau, nàng có phải hay không còn muốn tới cửa kính trà.

Nghĩ như vậy, Kinh Như Ức cũng có chút rầu rĩ không vui, thậm chí trong lòng còn có chút chua chát.

Giống như, nàng đang vì một nam tử không phải chồng mình mà ghen ghét.

Ánh mắt u oán của Kinh Như Ức khiến Cố Hàn Uyên âm thầm cảm thấy thích thú cười.

Loại chuyện như vậy biện giải không có ý nghĩa gì.

Phong lưu là hắn, thông đồng thê tử người khác cũng là hắn.

Thật nếu nói thì nhất định là không chiếm được lý.

Vì vậy Cố Hàn Uyên sáng suốt dời đi trọng tâm câu chuyện.

Cơ hội khó được, phu nhân và Tam Nương cũng tới nếm thử Linh Tửu thế nào.

Nói rồi, lại từ trong trữ vật không gian lấy ra một cái bầu rượu.

Cái bầu rượu này có vẻ tiểu xảo, thon dài hơn một chút, toàn thân màu hổ phách.

Cố Hàn Uyên giới thiệu: Rượu này tên là Di Tình, còn như công hiệu. nếm thử sẽ biết.

Lưỡng nữ nghe vậy có chút nghi ngờ nhìn Cố Hàn Uyên, hoài nghi trong rượu có thể có vấn đề gì.

Bất quá nghĩ lại Cố Hàn Uyên cũng không thể nào hại các nàng, liền buông xuống đề phòng.

Cố Hàn Uyên đang muốn rút về tay đang ôm vòng eo lưỡng nữ để rót rượu cho các nàng, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh trong trẻo.

Công tử, ta tới rót rượu ạ.

Miêu Tiểu Thanh ân cần đi tới bên cạnh ba người, cười tủm tỉm nói.

Miêu Tiểu Thanh, người từng bị tổn thương gò má dẫn tới hủy dung, dưới tác dụng của Phục Nhan Đan đã khôi phục lại thanh xuân xinh đẹp.

Hơn nữa bởi vì đã trải qua không ít chuyện, thiếu nữ trước mắt trên người thêm mấy phần ý vị trưởng thành.

Ngày đó Cố Hàn Uyên đã để Miêu Tiểu Thanh ở lại đây giúp Kinh Như Ức xử lý, thu thập Mai Lâm đã bị thiêu hủy.

Miêu Tiểu Thanh tự cho mình là thị nữ của Cố Hàn Uyên, trong mấy ngày này không ít lần lẩm bẩm những lời giật dây bên tai Kinh Như Ức.

Sở dĩ hôm nay Kinh Như Ức khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên mới dao động được phá lệ lợi hại.

Cố Hàn Uyên nhìn Miêu Tiểu Thanh ít nhiều có chút ý muốn tranh công, lơ đễnh cười cười nói: Cũng tốt.

Không cần buông tay đang ôm vòng eo lưỡng nữ xuống tự nhiên không thể tốt hơn nữa.

Nhưng mà, trong mắt Cố Hàn Uyên đột nhiên lóe lên vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ vì Miêu Tiểu Thanh đang rót rượu cho bọn họ, thân thể mềm mại hơi gầy yếu của nàng luôn thỉnh thoảng cọ vào cánh tay, trên đùi hắn.

Cái vẻ tiểu tỳ câu dẫn chủ ý của người ta lại rõ ràng không thể rõ ràng hơn.

Nói đến phía trước, Miêu Tiểu Thanh cũng ở tại chỗ, chỉ là đi theo phía sau Kinh Như Ức nên cảm giác tồn tại không cao.

Vì vậy nàng cũng biết tin tức Cố Hàn Uyên muốn rời kinh.

Có lẽ là có chút kiểu khác tâm tư.

Dù sao Cố Hàn Uyên sau khi để nàng ở lại chỗ Kinh Như Ức thì không có nhiều hơn chú ý, cũng không có ý muốn mang nàng đi.

Trong lòng Miêu Tiểu Thanh có chút nóng nảy cũng là không thể tránh được.

Hơn nữa Miêu Tiểu Thanh nhất định là đã gặp qua những thôn dân thôn Miêu gia được đưa đến kinh thành.

Tỷ tỷ của nàng Miêu Tiểu Anh cùng những cô gái thôn Miêu gia còn lại sợ rằng còn nói với nàng chút gì đó.

Thế cho nên sau khi Cố Hàn Uyên nhận thấy được ý đồ mờ ám của nàng, nàng quay đầu chính là một cái nháy mắt xinh đẹp ẩn hàm mị ý.

Hơn nữa khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên hai tay bận rộn ôm vòng eo lưỡng nữ, liền nâng chén rượu tiến tới gần, yêu kiều nói: Công tử mời uống rượu.

Miêu Tiểu Thanh đã nhập vai nhân vật tiếu tỳ tương đương hoàn mỹ.

Bất quá Yến Tam Nương cũng có chút không nhìn nổi.

Đưa tay tiếp nhận chén rượu, ngữ khí hơi chua xót nói: Không phải đã nói đây là cho ta cùng Kinh tỷ tỷ uống sao.

Cố Hàn Uyên thấy thế bật cười.

Nháy mắt ra hiệu cho Miêu Tiểu Thanh sau đó, nhẹ cười nói: Tam Nương nói đúng, ngươi và phu nhân mau nếm thử đi, rượu khi ấm xuống thì không còn tốt như vậy uống nữa đâu.

Lưỡng nữ nghe vậy riêng phần mình bưng ly rượu lên uống một hớp, nhất thời hai mắt sáng lên.

Trong rượu mang theo một cỗ ấm áp, ở trong miệng chậm rãi tan ra, hương thơm đan vào, làm người ta gấp bội cảm thấy vui sướng.

Đương nhiên, Di Tình dù sao cũng là Linh Tửu.

Linh khí vận chuyển bên trong cọ rửa thân thể hai nàng, khiến mặt các nàng rất nhanh nổi lên màu hồng đà xinh đẹp.

Mà đổi lại một bên, không biết có phải hay không đã hiểu lầm ánh mắt ý bảo của Cố Hàn Uyên, Miêu Tiểu Thanh đang nhìn lúc này bàn rượu phảng phất bị phân cách thành hai thế giới, mặt nàng đỏ bừng mấp máy môi.

Trong ánh mắt cổ quái của Cố Hàn Uyên, nàng lặng lẽ chui vào dưới bàn.

Không phải, Miêu Tiểu Anh cùng các nàng đã nói gì với ngươi, lại to gan đến vậy.

Động tĩnh Miêu Tiểu Thanh gây ra không lớn không nhỏ.

Giấu giếm được ba người Ly Ca Cười say rượu, nhưng không giấu giếm được Kinh Như Ức cùng Yến Tam Nương bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Chương 1687

Yến Tam Nương thì còn tốt, dù sao đã hưởng qua, sở dĩ cũng không quá động lòng.

Kinh Như Ức lại bất đồng.

Khuôn mặt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, khó có thể tin hỏi: Ngươi làm sao.

Nhưng mà nàng chưa kịp hỏi ra lời.

Có lẽ là thanh âm của nàng nhắc nhở đến Ly Ca Cười đang đối diện thoải mái ăn uống no say, hắn đột nhiên mở miệng khiến nàng sợ hết hồn.

Như Ức, nàng sao lại ngồi xa như vậy.

Bị kinh sợ, Kinh Như Ức suýt nữa kinh hoảng vội vàng tránh thoát vòng ôm của Cố Hàn Uyên.

Có thể cánh tay Cố Hàn Uyên như thép lại vững vàng ôm lấy vòng eo nàng, căn bản không thể động đậy.

Không thể làm gì, Kinh Như Ức khẩn trương vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Ly Ca Cười.

Kinh Như Ức chứng kiến trạng thái của Ly Ca Cười lúc này, thoáng ngẩn ra, trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Ly Ca Cười lúc này mắt say lờ đờ mông lung, đồng tử không hề tập trung, hiển nhiên đã say đến lợi hại.

Kinh Như Ức đối với điều này thậm chí có chút kinh ngạc.

Nàng nhưng là biết tửu lượng của Ly Ca Cười.

Kết quả hiện tại mới vài chén rượu xuống bụng đã say thành cái dạng này.

Ly Ca Cười rõ ràng tri giác đều đã chậm chạp.

Bằng không cũng không thể nào nhìn Cố Hàn Uyên đối với nàng cùng Yến Tam Nương tả ôm hữu ấp mà thờ ơ.

Kinh Như Ức không thể hiểu được Ly Ca Cười say đến nhanh như vậy, Cố Hàn Uyên lại biết đây là vì sao.

Ly Ca Cười tuy theo Cố Hàn Uyên là nghiện rượu, nhưng tửu lượng lại chỉ có thể coi là bình thường.

Không nói so với những hào kiệt trong rượu ngàn chén không ngã như Tiêu Phong, chính là so với Lý Tầm Hoan cùng Lục Tiểu Phụng, cũng còn kém xa.

Mà Linh Tửu Uẩn Linh Khí đối với người thường mà nói hoặc là đại bổ, hoặc là mãnh độc.

Nhất là loại Linh Tửu như Thập Lý Phiêu Hương này, ngon miệng tuy ấm thuần, nhưng rượu tính lại ác liệt.

Uống mấy chén, bất tri bất giác cũng đã say đến phiêu phiêu dục tiên.

Tỷ như lúc này ba người Ly Ca Cười.

Dưới tác dụng của cồn cùng linh khí, say đến ngũ giác và tri giác đều trở nên chậm chạp.

Một lòng một dạ đều dồn vào rượu trong chén.

Đương nhiên để phòng ngừa vạn nhất, Cố Hàn Uyên vẫn là lặng lẽ vận dụng Di Hồn Đại Pháp.

Sở dĩ Ly Ca Cười lúc này mới danh chính ngôn thuận mù mờ.

Lúc này mặt Kinh Như Ức rất đỏ, nhìn qua phá lệ xinh đẹp.

Bất quá dáng vẻ ánh mắt phiêu hốt bất định, chứng minh nàng chột dạ đến thế nào.

Kinh Như Ức nỗ lực khắc chế không để mình cúi đầu đi xem.

Trong lòng khẩn trương, nét mặt lại giả vờ trấn định nói: Ca Tiếu uống cao hứng như vậy, thiếp cũng không tiện quấy rầy chàng.

Ly Ca Cười tuy không tỉnh táo, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó lạ lạ, nhưng vẫn chấp nhận lý do này.

Sau đó liền không còn quan tâm Kinh Như Ức.

Kinh Như Ức thấy thế cuối cùng là triệt để buông xuống tâm tình lo lắng, xấu hổ trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Cố Hàn Uyên đối với điều này rất vô tội.

Hắn thật đúng là không có ý tứ như vậy.

Bất quá nếu Miêu Tiểu Thanh chủ động làm, hắn cũng không có cần thiết phải cự tuyệt.

Việc đã đến nước này, Kinh Như Ức cũng chỉ có thể trừng Cố Hàn Uyên một cái, biểu đạt một chút bất mãn của mình mà thôi.

Sau đó nàng vẫn không nhịn xuống, thấp giọng khẽ mắng: Tiểu Thanh, ngươi quá hồ nháo.

Nàng là thật không nghĩ tới Miêu Tiểu Thanh, người tuy vẫn luôn lẩm bẩm một ít lời giật dây bên tai nàng, nhưng tổng thể coi như khéo léo, lại biết lớn mật đến thế.

Lúc này Miêu Tiểu Thanh hơi ngẩng đầu, lộ ra nửa khuôn mặt bị cái bàn che khuất.

Nàng mập mờ không rõ cười đùa nói: Nô tỳ là thị nữ của công tử, cuối cùng vẫn phải làm chút chuyện bổn phận của thị nữ.

Thế nào mới tính là chuyện bổn phận của thị nữ.

Đương nhiên là không ai bằng việc hầu hạ chủ nhân thư thái.

Cố Hàn Uyên nhìn Kinh Như Ức bị lời nói của Miêu Tiểu Thanh nghẹn đến không nói nên lời, trong lòng âm thầm cười thích thú.

Ý tưởng của Miêu Tiểu Thanh, hắn ngược lại có thể đoán được một hai.

Hơn phân nửa là thấy hắn chậm chạp không có nhận lấy nàng, cũng không mang nàng đi, sở dĩ có chút nóng nảy.

Tiểu Thanh còn biết nếu không có động tác thì có thể đã muộn.

Dù sao Miêu Tiểu Thanh cùng những nữ tử thôn Miêu gia này khác với Yến Tam Nương, Kinh Như Ức.

Tương lai của các nàng cũng là muốn ký thác vào Cố Hàn Uyên.

Sở dĩ chỉ có thể tiến lên, không thể lùi.

Miêu Tiểu Thanh mới lấy can đảm tự chủ trương một hồi.

Lúc này mặc dù tránh khỏi nguy hiểm bại lộ, nhưng tràng diện lại ít nhiều có chút xấu hổ.

Nói xác thực hơn là Kinh Như Ức cùng Yến Tam Nương đều có chút không biết làm sao.

Muốn giả ra thái độ nhắm mắt làm ngơ, nhưng bởi vì động tĩnh kỳ quái truyền tới từ phía dưới mà nhịn không được ánh mắt liên tiếp nhìn xuống.

Sau đó lại bịt tai trộm chuông mà chột dạ ngẩng đầu bỏ qua một bên ánh mắt.

Tình huống lúng túng này giằng co tốt một hồi.

Ngoại trừ đang cố gắng biểu hiện chính mình ra bên ngoài, Kinh

Như Ức cùng Yến Tam Nương cũng không được tự nhiên.

Cuối cùng vẫn Cố Hàn Uyên dẫn đầu phá vỡ không khí ngột ngạt này.

Nói đến lấy rượu và thức ăn chắc là phu nhân tự mình xuống bếp làm phải không.

Lần trước không thể hảo hảo thưởng thức, lần này cũng là không cho phép bỏ qua.

Cố Hàn Uyên nói lần trước là chỉ Ly Ca Cười bị Ứng Vô Cầu tính kế thân hãm đại lao, Cố Hàn Uyên cứu ra sau đó lần đầu tới chỗ Mai Lâm này.

Vốn dĩ là tiệc rượu để cảm tạ Cố Hàn Uyên, nhưng bởi vì lý niệm không hợp, lại Cố Hàn Uyên cùng Ly Ca Cười lẫn nhau thấy ngứa mắt mà tan rã trong không vui.

Cũng là từ đó trở đi, Cố Hàn Uyên mới cùng Kinh Như Ức có đồng thời xuất hiện.

Cho đến hôm nay Kinh Như Ức mắt thấy sẽ vì Cố Hàn Uyên mà phản bội trượng phu mình.

Kinh Như Ức trong lúc nhất thời có chút thổn thức.

Vưu kỳ nghĩ đến lúc đó Cố Hàn Uyên vẫn còn khuyên Ly Ca Cười không nên xuất sơn, ở nơi Mai Lâm thịnh cảnh này dắt kiều thê mỹ quyến tiếp tục ẩn cư.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó đã có chút điềm báo trước.

Đúng vào lúc này, Yến Tam Nương hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện khi đó.

Không khỏi chua xót nói: Cái thời gian đó Cố đại ca huynh liền đã mơ ước Kinh tỷ tỷ rồi sao.

Chuyện cho tới bây giờ, tự nhiên không tiếp tục lừa gạt Yến Tam Nương cần thiết.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Kinh Như Ức mặt mày mắc cỡ đỏ bừng, thản nhiên nói: Phu nhân không chỉ có xinh đẹp, càng thêm cực kỳ thông minh, thiện giải nhân ý, lại ngoài mềm trong cứng.

Gặp gỡ phu nhân tốt như vậy, trong lòng mong mỏi cũng rất bình thường mà.

Kinh Như Ức nghe vậy trong lòng u u thở dài.

Nàng tổng tự trách mình là một nữ nhân xấu, Cố Hàn Uyên lại cứ muốn nói nàng là một cô gái tốt.

Tâm ý như vậy lại rõ ràng không thể rõ ràng hơn.

Không phải nàng không kiên định, là Cố Hàn Uyên quá hiểu lòng của nữ nhân, cũng quá thể thiếp.

Phương tâm hơi có chút khe hở, cũng sẽ bị Cố Hàn Uyên thô bạo cạy ra.

Chương 1688

Mới có bây giờ nàng thay lòng đổi dạ cục diện.

Tuy lúc này Yến Tam Nương đang ghen ghét, Kinh Như Ức cũng đầy vẻ u sầu, nhưng mục đích Cố Hàn Uyên nói sang chuyện khác và chuyển sự chú ý của lưỡng nữ lại cũng đã đạt tới.

Cố Hàn Uyên khẽ cười bổ sung một câu: Huống chi khi đó ta nói chính là sẽ không cường đoạt phu nhân.

Ta cũng đâu có cường đoạt đâu.

Đối mặt với sự giảo biện vô sỉ của Cố Hàn Uyên, Yến Tam Nương không khỏi lại là một trận tức giận bạch nhãn.

Mà Kinh Như Ức vẫn không khỏi được ở trong lòng âm thầm thì thầm: Chàng không cường đoạt, nhưng lại đã đánh cắp trái tim thiếp.

Cố Hàn Uyên, tên tặc chuyên trộm trái tim, từ trước đến nay đều biết được một tấc lại muốn tiến một thước.

Hắn lấy cớ tay không rảnh, khiến hai nàng phải gắp thức ăn, rót rượu cho hắn.

Đôi tay hắn quả thực rất bận rộn, trực tiếp vuốt ve những chỗ khác biệt trên vòng eo hai nàng.

Yến Tam Nương có chút tinh tế, căng mịn hơn, Kinh Như Ức thì đầy đặn, mềm mại hơn.

Nói tóm lại, xúc cảm đều cực kỳ tốt.

Hai nàng vì sự vuốt ve của Cố Hàn Uyên mà mặt ửng hồng.

Càng thêm e lệ, các nàng chỉ có thể theo ý Cố Hàn Uyên mà hầu hạ hắn uống rượu dùng bữa.

Đây vốn là công việc của Miêu Tiểu Thanh, bây giờ lại rơi vào đầu các nàng.

Bất quá, bảo các nàng hiện tại thay thế Miêu Tiểu Thanh cũng là điều các nàng vạn vạn không thể làm được.

Đặc biệt Kinh Như Ức mặc dù biết Ly Ca Cười đã say, cảm giác trì độn, nhưng vẫn không nhịn được chột dạ liên tiếp ngẩng đầu nhìn lại, sợ bị nhìn ra điều gì.

Là người trong cuộc, Cố Hàn Uyên lại không thèm để ý chút nào, vẫn một bộ dạng nhàn nhã tự tại, bình tĩnh trò chuyện cùng hai nàng.

Thật ra cũng không trò chuyện gì đặc biệt.

Chủ yếu là ứng phó sự hiếu kỳ của Yến Tam Nương, giải thích tình huống của Lâm Lăng và Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên quan tâm đến hai nàng quả thực không cần quá rõ ràng.

Tìm Ly Ca Cười nói là ủy thác điều tra chuyện Lam Ngọc Trâm, trên thực tế vẫn là để bảo vệ hai nàng.

Yến Tam Nương nhìn thấu điểm này không nói ghen tị, hiếu kỳ thì có.

Sau đó, đợi giải thích đầu đuôi câu chuyện xong, Yến Tam Nương cũng thật sự có chút ghen tị.

Lâm Lăng thì cũng thôi đi, Yến Tam Nương có thể nhìn ra lòng phòng bị của nàng rất nặng.

Lại thêm Lâm Lăng được Cố Hàn Uyên xưng là thần y y thuật, Cố Hàn Uyên vì nàng tốn nhiều tâm tư ngược lại cũng bình thường.

Hơn nữa, Cố Hàn Uyên vì Lâm Lăng còn ra tay xử trí Nghiêm Thế Phiên cũng chỉ khiến Yến Tam Nương và Kinh Như Ức muốn vỗ tay tán thưởng.

Không ai sẽ đồng tình với Nghiêm Tung phụ tử, những kẻ họa quốc ương dân.

Cố Hàn Uyên nhằm vào Nghiêm Thế Phiên làm những chuyện như vậy, ở một mức độ nào đó mà nói, coi như là trừ hại cho dân.

Nhưng Cố Hàn Uyên đối với Viên Kim Hạ lại khiến người ta có chút khó hiểu.

Không nói gì khác, công lao và cơ hội nổi tiếng của đạo tặc thêu hoa cơ hồ là bị Cố Hàn Uyên dâng tận miệng Viên Kim Hạ.

Càng chưa nói những cách làm rõ ràng là để bồi dưỡng Viên Kim Hạ của Cố Hàn Uyên.

Quả thật Viên Kim Hạ dung mạo xinh đẹp, tính cách ngây thơ, khiến người ta không thể nào ghét bỏ.

Nhưng Cố Hàn Uyên quan tâm đến Viên Kim Hạ như vậy cũng khó tránh khỏi chọc người ghen tị.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên chỉ nói một lý do.

Nàng ta là cháu gái của cựu Thủ Phụ Hạ Nhiên.

Chuyện Hạ Nhiên bị diệt cả nhà xem như là một vụ án oan sai đã được định đoạt, hơn nữa Hạ Nhiên ở dân gian có danh tiếng rất tốt.

Sở dĩ, trong mắt người ngoài, đây chính là Hoàng đế ngu muội, gian thần lộng quyền.

Nhưng mà, về bản chất mà nói, đây chẳng qua là cái kết của cuộc đấu tranh quyền lực thất bại mà thôi.

Yến Tam Nương và Kinh Như Ức tuy không nhìn ra Viên Kim Hạ là cháu gái Hạ Nhiên thì có tác dụng gì đối với Cố Hàn Uyên, nhưng thân phận hậu nhân trung thần cũng đủ để xóa bỏ mọi nghi ngờ.

Lúc này Yến Tam Nương kinh ngạc hỏi: Cố đại ca không phải đã nói Lâm cô nương đang tìm nữ nhi của tỷ tỷ nàng sao.

Chẳng lẽ.

Bởi vì phải giải thích lý do Lâm Lăng bây giờ theo hắn, sở dĩ Cố Hàn Uyên mới vừa nói rõ nhu cầu của Lâm Lăng.

Một là phải cứu ra sư huynh Lục Sinh.

Hai là tìm được cháu gái ngoại bị lạc từ nhỏ.

Cũng chính là Viên Kim Hạ.

Cố Hàn Uyên không hề giấu diếm hai nàng, nhàn nhạt nói ra: Lâm cô nương chính là tiểu di của nàng Hạ này.

Cái chân tướng này tạm thời còn chưa phải lúc để nói cho các nàng biết.

Hai nàng nghe vậy gật đầu.

Nếu Cố Hàn Uyên đã có kế hoạch, hai nàng đều không phải là loại người nhiều lời.

Có lẽ là đã quen dần, hai nàng dần dần xem Miêu Tiểu Thanh như không tồn tại, trò chuyện đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Ngẫu nhiên nâng chén cạn chén.

Tác dụng của Di Tình dần dần có hiệu lực.

Hai nàng lúc này mặt ngọc ửng hồng, vô cùng kiều diễm, thân thể mềm mại nóng bỏng mềm nhũn trong lòng Cố Hàn Uyên.

Cố đại ca, ta thích chàng.

Đôi mắt đẹp Yến Tam Nương mê ly, nũng nịu thỏ thẻ.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng ngữ khí lại kiên định đến lạ.

Tuy đây đã là tâm ý đã sớm được xác định, nhưng lúc này nàng lại có một loại dục vọng mãnh liệt như muốn biểu đạt ra ngoài.

Mấy ngày qua sự quật cường của nàng dường như cũng vào giờ khắc này biến mất.

Hơn nữa, ngôn ngữ cũng dường như không đủ để biểu đạt rõ ràng tâm ý của nàng.

Yến Tam Nương ôm chặt cánh tay Cố Hàn Uyên, không chút e dè mà sát lại gần.

Đôi chân dài thon đẹp kia cũng kẹp chặt bàn tay Cố Hàn Uyên.

Trơn nhẵn, mềm mại, lại không mất đi vẻ khỏe khoắn, săn chắc.

Khẽ ngước trán, đôi mắt đẹp lại tựa như khép lại, tựa như đang ngủ, một bộ dáng vẻ muốn hôn.

Cố công tử, thiếp cũng.

Một bên Kinh Như Ức ấp úng cất tiếng.

Đôi mắt đẹp lấp lánh không yên hiện lên tâm tình phức tạp của nàng.

Di Tình đã phóng đại tối đa dũng khí của nàng.

Cố Hàn Uyên tạm thời không nhìn vẻ mặt u oán của Yến Tam Nương, ngón tay khẽ nâng cằm Kinh Như Ức trơn bóng, mềm mại.

Trêu đùa nói: Cũng cái gì.

Nàng mỹ nhân thê mấp máy đôi môi đỏ mọng tươi đẹp, liền muốn nói ra những lời lẽ không nên nói với thân phận của nàng.

Đúng lúc này, hai tiếng vật nặng va chạm mặt bàn chợt vang lên, khiến Kinh Như Ức giật mình.

Chỉ thấy Hạ Tiểu Mai và Sài Hồ đã hoàn toàn không chịu nổi độ rượu, say gục trên bàn.

Âm thanh đột nhiên vang lên chính là tiếng trán của các nàng va chạm vào bàn.

Một bên Ly Ca Cười cũng đang lung lay sắp đổ, cất tiếng cười nhạo: Tiểu Mai thì cũng thôi đi, Sài Hồ ngươi cũng không uống nổi ta sao.

Sau khi Ly Ca Cười cười nhạo xong, lại xoay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Đang định nói gì, hắn lại chợt khẽ nhíu mày đầy vẻ ngưng trọng.

Vẻ mặt như vậy của Ly Ca Cười khiến Kinh Như Ức vẫn còn trong lòng Cố Hàn Uyên chợt hoảng hốt, cho rằng Ly Ca Cười say rượu đột nhiên khôi phục một chút lý trí.

Kinh Như Ức thấy thế, đã muốn thoát ra khỏi lòng Cố Hàn Uyên, lại tìm một cái cớ như là không cẩn thận ngã xuống, là Cố Hàn Uyên đỡ lấy nàng, để đánh trống lảng cho qua với Ly Ca Cười.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, cánh tay Cố Hàn Uyên đang ôm vòng eo Kinh Như Ức đột nhiên căng chặt, khiến Kinh Như Ức nhất thời cả nửa người đều áp sát vào lòng hắn, không đợi Kinh Như Ức còn đang hoảng hồn phản ứng kịp, nàng liền kinh ngạc trợn tròn đôi mắt đẹp.

Chương 1689

Nơi căng phồng trước ngực truyền đến một trận dị thường, khiến cả người nàng càng phát ra vô lực.

Yếu điểm bị khống chế, Kinh Như Ức triệt để mất đi năng lực giãy giụa.

Thân thể mềm mại không biết là vì kích động hay hoảng sợ mà run rẩy không ngừng.

Trong đầu nàng chỉ còn câu nói tiếp theo: Chết thì chết đi, thiếp đã sớm không còn năng lực cự tuyệt Cố công tử rồi sao.

Dũng khí mà Di Tình mang lại khi đối mặt với tâm ý thật sự của mình đã hoàn toàn lấn át chút xấu hổ còn sót lại.

Quyết định vò đã mẻ lại sứt, Kinh Như Ức khẽ dịch chuyển thân thể mềm mại, đổi sang tư thế dễ dàng hơn cho hắn vuốt ve.

Khẽ ngẩng gương mặt kiều diễm đầy phong tình, đôi tay nõn nà vuốt ve gò má Cố Hàn Uyên, khiến hắn nhìn thẳng vào mình.

Đôi mắt đẹp mê ly nhìn đôi môi mỏng manh, hoàn mỹ trước mắt, rồi in lên.

Hiển nhiên Kinh Như Ức đang định dùng phương thức này để phơi bày mọi chuyện với Ly Ca Cười.

Đang chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời khó quên, Kinh Như Ức chợt cảm nhận được một trận thì thầm nhẹ nhàng từ phía trước truyền đến.

Sau đó chính là một trận run rẩy khó có thể ức chế.

Cho đến lúc này, giọng Ly Ca Cười mới từ từ vọng tới.

Cố công tử, ngươi có thấy Như Ức đâu không.

Kinh Như Ức mờ mịt mở đôi mắt đẹp, thấy là ánh mắt lãnh đạm của Cố Hàn Uyên thoáng hiện rồi vụt tắt một tia u quang.

Có vấn đề gì không.

Dưới ảnh hưởng của Di Hồn Đại Pháp, trong tầm mắt của Ly Ca Cười không hề có bóng dáng Kinh Như Ức.

Hắn thấy chỉ là Cố Hàn Uyên đột nhiên thở phào một hơi dài, thần sắc cũng dường như trở nên lười biếng rất nhiều.

Còn Cố Hàn Uyên lúc này nghe tiếng nuốt ực ực mơ hồ truyền đến, trong lòng đang cảm thán Miêu Tiểu Thanh rất có thiên phú.

Nét mặt hắn lại bất động thanh sắc nói ra: Kinh phu nhân đã đi nghỉ trước rồi.

Ly Ca Cười nghe vậy lông mày khẽ nhíu lại, cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong ấn tượng của hắn, vừa rồi có nghe thấy giọng Kinh Như Ức, chỉ là không thấy bóng người.

Nếu là dưới trạng thái bình thường, Ly Ca Cười, cho dù trúng ám chỉ của Di Hồn Đại Pháp, thị giác chịu che đậy, cũng sẽ trong lòng sinh nghi.

Đáng tiếc hắn lúc này say đến mức trầm trọng, căn bản không thể suy nghĩ bình thường.

Mặc dù hơi nghi hoặc, không nghĩ ra cũng sẽ không suy nghĩ nữa.

Ngược lại, hắn tương đối ngạo mạn bắt bẻ từng lời của Cố Hàn Uyên, nói ra: Cố công tử ngươi nên gọi Như Ức là Ly phu nhân, chứ không phải Kinh phu nhân.

Ly Ca Cười đã khó chịu với cách Cố Hàn Uyên xưng hô Kinh Như

Ức đã lâu rồi, lúc này vừa lúc mượn men rượu mà nói ra.

Cố Hàn Uyên không để ý thái độ ngạo mạn của Ly Ca Cười, liếc nhìn Kinh Như Ức lúc này đang rúc trong lòng hắn không dám ngẩng đầu, đạm mạc nói, không tỏ ý kiến: Lần sau ta sẽ chú ý.

Ly Ca Cười nghe vậy trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười đắc ý như thể vừa thắng trận.

Như thế tốt lắm.

Còn muốn đa tạ Cố công tử đã tặng rượu, ta trước đỡ Sài Hồ và Tiểu Mai xuống dưới nghỉ ngơi.

Dứt lời, hắn nâng dậy hai người đã say gục bên cạnh, lảo đảo rời đi.

Thái độ như vậy của Ly Ca Cười, thể hiện đúng ý nghĩ thật sự của hắn, hắn không hề thật lòng muốn cảm tạ Cố Hàn Uyên, coi mọi chuyện là đương nhiên.

Đương nhiên, chủ yếu hơn là hắn vốn đã rất khó chịu với Cố Hàn Uyên vì làm hắn mất mặt nhiều lần.

Lúc này mượn men rượu, Ly Ca Cười liền chẳng thèm che giấu nữa.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Ly Ca Cười rời đi, khẽ nhếch môi tạo thành một độ cong vi diệu.

Đồ của hắn không phải dễ dàng mà nhận đâu.

Chính là không biết Ly Ca Cười nếu như biết bầu Linh Tửu này là dùng người vợ yêu dấu của hắn đổi lấy, lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

Liệu còn có thể ngạo mạn và coi mọi chuyện là đương nhiên như vậy không.

Ly Ca Cười đi rồi, Cố Hàn Uyên buông Kinh Như Ức ra khỏi lòng, liếc nhìn vết ướt trên váy nàng, trêu chọc: Phu nhân, Ly Ca Cười đã đi rồi.

Vừa rồi cảm giác thế nào.

Ánh mắt đẹp hoảng hốt của Kinh Như Ức dần dần lấy lại tiêu cự.

Nàng ngẩng đầu lên vô thức hỏi: Vừa rồi Ly Ca Cười vì sao.

Nàng muốn hỏi là Ly Ca Cười dưới tình huống đó vì sao vẫn không phát hiện ra điều gì.

Rõ ràng nàng đều đã chuẩn bị phơi bày mọi chuyện với Ly Ca Cười lúc đó.

Kết quả lại hoàn toàn không dùng đến.

Ngược lại một bên Yến Tam Nương lúc này như có điều suy nghĩ.

Nàng kinh nghiệm giang hồ phong phú hơn, cũng biết nhiều chuyện hơn.

Cố Hàn Uyên không hướng Kinh Như Ức giải thích, chỉ là hỏi lại: Phu nhân vẫn là nói nói cảm nhận vừa rồi đi.

Kinh Như Ức nghe vậy nhịn không được cho Cố Hàn Uyên một cái ánh mắt liếc xéo đầy quyến rũ, mím chặt đôi môi anh đào, trầm mặc không nói.

Còn có thể là cảm nhận gì.

Chỉ là kích thích thôi.

Nàng đều không nghĩ tới lại vẫn có chuyện như vậy.

Cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo đã trở nên có chút lạnh lẽo, trong lòng càng thêm xấu hổ và uất ức.

Thậm chí bắt đầu hoài nghi cơ thể mình chẳng lẽ là trời sinh tính lẳng lơ hay sao.

Lúc này tâm thần của nàng càng là nhịn không được đem lực chú ý đặt vào Miêu Tiểu Thanh đang dọn dẹp.

Phải phí hết sức lực mới nhịn được ý muốn nuốt nước bọt.

Kỳ thực phản ứng của Kinh Như Ức cùng thể chất của nàng cũng không có liên quan quá lớn.

Đơn thuần chỉ là bởi vì một người luôn tuân thủ phép tắc, sau khi vượt qua giới hạn, kích thích cảm quan không thể tránh khỏi bị phóng đại.

Cố Hàn Uyên cố ý làm như vậy cũng là để cho Kinh Như Ức minh bạch, nàng đã không còn đường quay đầu.

Đồng thời cũng là để cho cảm giác xấu hổ trong lòng Kinh Như Ức mượn cảm giác thẹn thùng được trút bỏ hoàn toàn.

Bằng không đợi đến Kinh Như Ức tỉnh táo lại một chút, rất có thể lại vì trong lòng hổ thẹn với Ly Ca Cười mà lần nữa do dự không chừng.

Xét đến cùng, Kinh Như Ức không phải là loại người lẳng lơ.

Chỉ là bởi vì Cố Hàn Uyên công lược quá mãnh liệt lại ưu việt, khiến trong lòng nàng dao động kịch liệt.

Dù sao Kinh Như Ức đối với Ly Ca Cười thất vọng nhưng chưa đến mức hận không thể đối phương đi c·hết.

Luôn có một ngày nàng sẽ trở lại tỉnh táo.

Mà Cố Hàn Uyên kế tiếp lại sẽ rời đi một đoạn thời gian, không thể ở bên cạnh Kinh Như Ức mà trông chừng nàng.

Đến lúc đó, Kinh Như Ức tỉnh táo lại khó tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

Một phần vạn phát sinh thêm một ít bất trắc không thể đoán trước sẽ không tốt.

Mặc dù Cố Hàn Uyên đã chiếm đoạt thân thể nàng trước đó cũng không bảo hiểm.

Thậm chí có thể tăng lên loại khả năng xảy ra bất trắc này.

Cố Hàn Uyên nếu là tên trộm trái tim, không có lý do gì chỉ trộm thân thể mà thôi, phải không.

Nói chung, bây giờ cảm giác xấu hổ đè nén trong lòng Kinh Như Ức đã hoàn toàn được trút bỏ, đã đến lúc thuận lý thành chương mà thu hoạch.

Kinh Như Ức rất nhanh liền chú ý đến ánh mắt dần dần nóng rực của Cố Hàn Uyên.

Hàm nghĩa của ánh mắt này đối với Kinh Như Ức, một người phụ nữ đã có chồng, mà nói cũng không khó hiểu.

Rõ ràng khi không thấy Cố Hàn Uyên, nàng luôn không tự chủ mà tưởng tượng.

Nhưng khi nước đã đến chân, quả nhiên vẫn là hoảng hốt.

Kinh Như Ức trong lúc hoảng hốt, cảm nhận được chiếc váy đã trở nên lạnh lẽo áp sát vào người, vô thức tìm một cái cớ tệ hại nhất: Thiếp muốn đi tắm rửa trước.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hối hận.

Lúc này nói muốn đi tắm rửa, ý nghĩa của nó lại không quá rõ ràng sao.

Không phải vậy tại sao lại muốn rửa đến thơm tho.

Chương 1690

Nụ cười trêu chọc trên môi Cố Hàn Uyên khiến Kinh Như Ức càng thêm đỏ mặt.

Cũng may Cố Hàn Uyên không tiếp tục làm khó nàng.

Hắn nhẹ nhàng cười nói: Vậy phu nhân cứ đi trước đi.

Đừng để ta đợi lâu.

Ân.

Kinh Như Ức cúi mi thuận mắt đồng ý.

Đôi môi anh đào khẽ mím lại, xoay người rời chỗ.

Kinh Như Ức sau khi rời khỏi, Miêu Tiểu Thanh cũng đã dọn dẹp xong.

Nàng liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt kiều mị hỏi: Công tử còn hài lòng không.

Cũng không tệ lắm.

Cố Hàn Uyên mỉm cười biểu đạt sự khen ngợi và khẳng định đối với sự cố gắng làm việc của Miêu Tiểu Thanh.

Cái đó.

Miêu Tiểu Thanh thấp thỏm nhìn về phía Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ chờ đợi.

Cố Hàn Uyên biết Miêu Tiểu Thanh đang chờ đợi điều gì.

Hắn nhẹ cười nói: Tiểu Thanh ngươi trước đi hầu hạ Kinh phu nhân tắm rửa, tắm xong cùng nhau qua đây.

Kinh Như Ức chưa chắc sẽ đổi ý, nhưng sự do dự, chần chừ làm lãng phí thời gian cũng là khó tránh khỏi.

Mà Cố Hàn Uyên đúng như hắn nói, hắn cũng không muốn đợi quá lâu.

Miêu Tiểu Thanh nghe vậy, đôi mắt đẹp nhất thời sáng bừng lên.

Nô tỳ cái này liền đi.

Nhìn bóng lưng Miêu Tiểu Thanh vội vã rời đi, Cố Hàn Uyên không khỏi mỉm cười.

Hắn xoay đầu lại nhìn về phía Yến Tam Nương, nhẹ giọng nói: Tam Nương nghĩ xong chưa.

Yến Tam Nương nghe vậy trợn mắt trắng dã, vừa cười vừa không cười nói: Ta đây nếu như bây giờ nói ta đổi ý, chàng sẽ thả ta đi sao.

Sẽ không.

Cố Hàn Uyên thuận miệng trả lời một câu trả lời đã dự liệu trước của Yến Tam Nương.

Vậy chàng còn hỏi.

Yến Tam Nương lại một cái ánh mắt liếc xéo đầy quyến rũ ném cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cười phá lên nói: Ta chẳng qua là cảm thấy Vô Cấu sư thái phần lớn sẽ không đồng ý chuyện của chúng ta.

Lời này của Cố Hàn Uyên vừa nói ra, đôi mắt đẹp của Yến Tam Nương chợt sáng bừng.

Mang theo sự phản nghịch không muốn thừa nhận mẫu thân mình, Yến Tam Nương yêu kiều nói: Cố đại ca, ôm ta về phòng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, hiểu ý liền bước tới bế ngang Yến Tam Nương lên.

Cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng đang nóng lên, hắn khẽ cười một tiếng, hướng về phòng Yến Tam Nương đi tới.

Đêm nay sẽ thật dài.

Tiểu Anh tỷ tỷ các nàng không có dạy a Sáng sớm hôm sau.

Yến Tam Nương với vẻ mặt kiều diễm đang mặc quần áo.

Dung mạo vốn đã xinh đẹp, giờ đây giữa hàng mày lại thêm vài phần ý vị trưởng thành động lòng người, trông càng thêm quyến rũ, kiều diễm.

Lúc này Yến Tam Nương đang do dự không biết mình có nên búi tóc lên không.

Nữ tử thời đại này sau khi kết hôn đại thể đều sẽ búi tóc.

Đương nhiên, nữ hiệp giang hồ không quá nghiêm khắc về khoản này.

Yến Tam Nương tuy không phải thật sự thành hôn, nhưng muốn lấy phương thức này ám chỉ mình đã có nơi thuộc về, không còn đơn độc không nơi nương tựa.

Nhưng nàng lại cảm thấy làm vậy có phải quá kiêu căng một chút không.

Sở dĩ nhất thời có chút do dự.

Lúc này, Yến Tam Nương đột nhiên cảm thấy bên hông ấm áp, khí tức quen thuộc truyền đến.

Ta vẫn ưa thích Tam Nương mái tóc dài phất phới của nàng.

Cố Hàn Uyên từ phía sau ôm lấy Yến Tam Nương, nhẹ nhàng cười nói.

Yến Tam Nương nghe vậy đôi mắt đẹp hơi sáng, nhẹ nhàng nói:

Vậy thiếp sẽ không búi tóc.

Nữ nhân vì người yêu mà trang điểm, người trong lòng thích mới là quan trọng nhất.

Cố Hàn Uyên hài lòng cười cười, nói ra: Ta giúp nàng chải đầu nhé.

Nói rồi, hắn tiếp lấy chiếc lược trong tay Yến Tam Nương, tự nhiên vén mái tóc của nàng lên.

Cảm nhận được động tác ôn nhu của người trong lòng phía sau, khóe miệng Yến Tam Nương treo lên một nụ cười ngọt ngào.

Mọi chuyện đêm qua đã lấp đầy cảm giác thiếu thốn an toàn trong lòng nàng.

Tuy quá trình vô cùng xấu hổ, cho tới bây giờ hai chân tê dại vẫn chưa tan đi.

Nhưng cũng chính vì vậy, Yến Tam Nương trong lòng mới cảm thấy vô cùng phong phú.

Bất quá tâm tình ngọt ngào của Yến Tam Nương nhanh chóng biến thành ngượng ngùng, khóe môi ngọc ngà ửng hồng.

Chỉ vì người yêu phía sau khi chải tóc cho nàng cũng không thật thà.

Nhiệt độ nóng bỏng kia khiến nàng hoảng hốt, sợ lại bị đè lên giường mà chà đạp một phen.

Yến Tam Nương giọng khẽ run, dùng ngữ khí như van xin nói: Cố đại ca, lát nữa ta còn phải lên đường, phải nhanh chóng đuổi kịp Mã sư tỷ và các nàng, không tiện để các nàng đợi lâu quá.

Yến Tam Nương cảm thấy nếu như lúc này tái chiến một trận nữa, ngày hôm nay khẳng định liền không đi được.

Khinh công của nàng tuy tốt, nhưng nếu chậm hai ngày e rằng sẽ không dễ đuổi kịp.

Ta biết, sẽ không làm khó nàng.

Cố Hàn Uyên khẽ cười trấn an nói.

Không chỉ là Yến Tam Nương cần lên đường, bản thân hắn cũng có rất nhiều chuyện cần bận rộn.

Chỉ là thứ nhất, Yến Tam Nương lúc này quần áo mới mặc được một nửa, dáng vẻ chiếc áo lụa nửa buông thật sự mê người.

Thứ hai, đêm qua thực ra vẫn chưa quá mãnh liệt.

Lý do tự nhiên là vì chiếu cố đến Yến Tam Nương cần lên đường.

Nếu không phải hắn đặc biệt nương tay, Yến Tam Nương sáng sớm thức dậy cũng sẽ không ung dung như vậy.

Hay là để Kinh tỷ tỷ giúp đỡ Cố đại ca nhé.

Yến Tam Nương nói, hơi quay đầu đi, liếc nhìn Kinh Như Ức và Miêu Tiểu Thanh vẫn còn đang ngủ say như Hải Đường xuân.

Chỉ thấy Kinh Như Ức vẫn còn đang ngủ mê man, dung nhan ngọc ngà kiều diễm, vẫn còn vương vấn chút ửng hồng của đêm qua.

Chiếc áo ngủ gấm chưa cài chặt thường xuyên để lộ vài bờ vai ngọc trắng nõn.

Khóe môi Kinh Như Ức nhếch lên nụ cười ngọt ngào mãn nguyện, thường xuyên lẩm bẩm trong mơ: Hài tử. không được.

Yến Tam Nương thấy thế có chút bất đắc dĩ, hiển nhiên nàng là không thể trông cậy vào Kinh Như Ức.

Đồng thời nàng đối với Kinh Như Ức cũng có chút đồng tình.

Đêm qua, người bị giày vò nhất không ai bằng Kinh Như Ức.

Nàng và Miêu Tiểu Thanh đều vẫn là thiếu nữ, lại còn phải lên đường, áp lực chẳng phải đều dồn lên người Kinh Như Ức sao.

Cũng khó trách cho tới bây giờ còn nói mớ liên quan đến con cái.

Yến Tam Nương có chút ngạc nhiên hỏi: Cố đại ca, chàng thật sự muốn Kinh tỷ tỷ sinh con cho chàng sao.

Ly Ca Cười mà biết được chắc sẽ phát điên mất.

Lời nói trên giường luôn có phần hoang đường.

Yến Tam Nương lúc đó không cảm thấy có gì, thậm chí còn tương đối phối hợp nhường nhịn Kinh Như Ức.

Thế nhưng bây giờ nghĩ lại liền vô cùng xấu hổ.

Cố Hàn Uyên lắc đầu nói: Ta cũng không có ý đó, là Như Ức tự mình khao khát mà thôi.

Yến Tam Nương nghe vậy bĩu môi, không tin lời giải thích của Cố Hàn Uyên.

Dù sao theo nàng thấy, loại chuyện như vậy cũng không phải là Cố Hàn Uyên có thể khống chế được.

Mà đêm qua lại phần lớn đều dành cho Kinh Như Ức, coi như mang thai cũng không có gì lạ.

Nhưng mà sự thực chính là Cố Hàn Uyên có thể khống chế.

Chỉ là bây giờ hắn đã hồi lâu chưa từng tận lực Luyện Tinh Hóa Khí.

Cũng mặc kệ là Kinh Như Ức hay là những nữ tử khác gần đây bị hắn ôm qua đều không thể có thai.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên ngày nay dưới sự cải tạo của linh khí, tầng thứ sinh mệnh của hắn ngày càng cao, tuyệt đại đa số nữ tử đều không đủ điều kiện để mang thai cốt nhục của hắn.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, chỉ là xác suất cực thấp mà thôi.

Mà Kinh Như Ức hiển nhiên cũng không có cái loại thai khí đó.

Chương 1691

Chỉ một lúc sau, Cố Hàn Uyên chải tóc xong cho Yến Tam Nương, tiện tay tết cho nàng một kiểu đuôi ngựa cao.

Khí chất của Yến Tam Nương cũng rất hợp với kiểu tóc đuôi ngựa cao năng động, khỏe khoắn này, lại còn tiện cho nàng hành động.

Đối với điều này cảm thấy rất hài lòng, Yến Tam Nương oán trách liếc xéo Cố Hàn Uyên, chịu đựng sự quấy rầy của đối phương mà mặc quần áo chỉnh tề.

Yến Tam Nương một thân trang phục gọn gàng, cùng với kiểu tóc đuôi ngựa cao khẽ rung nhẹ, khiến nàng trông tràn đầy tinh thần, lại vô cùng xinh đẹp.

Ánh mắt nàng khẽ cụp xuống, liếc nhìn kẻ chủ mưu vừa nãy vẫn luôn quấy rầy nàng, gương mặt lại ửng hồng.

Để tránh bị Cố Hàn Uyên đang hăng hái giữ lại, nàng vội vàng từ biệt.

Vậy ta đi trước, Mã sư tỷ các nàng còn đang đợi ta đây.

Cố Hàn Uyên thật không giống như Yến Tam Nương lo lắng, không hề có ý định tiễn biệt.

Hắn khẽ gật đầu, chăm chú dặn dò: Công pháp ta dạy cho nàng nhớ kỹ mà tu luyện.

Mọi việc không nên vọng động, nếu có vấn đề không giải quyết được thì hãy đợi ta đến.

Sự quan tâm dặn dò ngoài ý liệu của Cố Hàn Uyên khiến Yến Tam Nương hơi ngẩn ra, sâu trong lòng chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua.

Cái tâm tình bất an vì Hoạt Thi Virus của Lam Ngọc Trâm mang tới nhất thời tan biến.

Nàng cũng không còn là người vô luận chuyện gì đều chỉ có thể tự mình gánh vác.

Có người tình yêu nàng, thương nàng làm hậu thuẫn, còn có gì phải lo lắng nữa đâu.

Ta biết rồi.

Yến Tam Nương ngoan ngoãn đáp.

Ngay sau đó đôi mắt đẹp nàng lóe lên, bước tới trước, nhanh chóng đặt một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước lên môi Cố Hàn Uyên, người dường như còn chưa kịp phản ứng.

Môi thơm vừa chạm đã rời.

Yến Tam Nương cười mỉm nói: Cố đại ca, ta đi.

Dứt lời liền như một cánh én linh hoạt mà xoay người bước nhanh rời đi.

Yến Tam Nương rời đi rất dứt khoát.

Bởi vì nàng sợ chính mình do dự được lâu sẽ không nỡ rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn bóng lưng Yến Tam Nương rời đi, không khỏi cười phá lên.

Tiện tay đóng lại cánh cửa phòng mà Yến Tam Nương đã mở khi rời đi.

Hắn quay người lại, bước đến bên giường, ghé sát vào tai Kinh Như Ức mà trêu chọc nói: Tam Nương đã đi rồi, phu nhân còn muốn giả bộ ngủ tới khi nào.

Kinh Như Ức nghe vậy chỉ có thể bất đắc dĩ mở ra đôi mắt đẹp long lanh như nước mùa xuân, oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Kinh Như Ức thực ra cũng mới tỉnh dậy không lâu, trùng hợp là đúng vào lúc Yến Tam Nương và Cố Hàn Uyên nói chuyện sinh con.

Nhớ lại đủ loại chuyện đêm qua, Kinh Như Ức càng thêm xấu hổ gấp bội, không còn cách nào khác đành giả vờ ngủ.

Kinh Như Ức đang định biện bạch vài câu, đột nhiên trọng lượng đè xuống chợt khiến nàng giật mình.

Hoa dung thất sắc vội vàng kêu lên: Ta phải về thôi, nếu không Ly Ca Cười tỉnh dậy sẽ không thấy ta đâu.

Cố Hàn Uyên một bên vén chiếc áo ngủ gấm chưa cài chặt, một bên nói với ý tứ sâu xa: Ly Ca Cười tối hôm qua uống là Linh Tửu, không dễ tiêu hóa như vậy đâu, đến chiều cũng chưa chắc đã tỉnh lại.

Kinh Như Ức nghe vậy cố nén sự xấu hổ nói: Hiện tại không được.

Ta còn chưa nghỉ ngơi tốt.

Nàng cho rằng Cố Hàn Uyên tổng thể đêm qua coi như ôn nhu sẽ thông cảm cho nàng.

Nhưng mà sau một khắc nàng cũng không khỏi trợn tròn đôi mắt đẹp.

Bên tai cũng vang lên lời trêu chọc đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên: Không sao, nơi đây đêm qua chưa dùng đến, không cần nghỉ ngơi.

Miêu Tiểu Thanh bị tiếng kêu đau của Kinh Như Ức đánh thức, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, vô thức đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve phía sau.

Chỗ đó cũng có thể dùng sao.

Tiểu Anh tỷ tỷ các nàng không có dạy a.

Khám phá những nơi trên người Kinh Như Ức mà Ly Ca Cười, chồng nàng, chưa từng chăm sóc đến.

Theo kết quả mà nói, trái tim nàng càng thêm buộc chặt vào Cố Hàn Uyên.

Kể từ đó, mặc dù kế tiếp cần phải chia xa một thời gian cũng không quá có thể sẽ xuất hiện những biến hóa bất ngờ không thể đoán trước.

Sau đó, Cố Hàn Uyên cũng không để ý kế tiếp Kinh Như Ức sẽ giải thích thế nào với Ly Ca Cười đã tỉnh lại về những thay đổi trên cơ thể nàng, hắn ung dung rời khỏi Mai Lâm.

Cố Hàn Uyên trước tiên trở về cứ điểm của Hồng Hài Tử.

Vừa bước vào tiểu viện, chỉ thấy các cô gái của Hồng Hài Tử đều đang đợi hắn.

Thấy thế, hắn xin lỗi một cách không hề có thành ý: Để mọi người đợi lâu.

Tiết Băng tức giận trợn mắt trắng dã, nói: Cố đại ca chàng còn không biết ngại mà nói, hôm qua chúng ta đợi chàng cả đêm.

Nếu không phải Hạ muội muội đến báo cho chúng ta biết, còn không biết phải đợi chàng đến bao giờ đâu.

Tiết Băng oán trách đầy ghen tị.

Hiển nhiên đối với việc Cố Hàn Uyên hôm qua làm cho các nàng chờ đợi vô ích, nàng rất có ý kiến.

Nghĩ lại cũng phải, mới dâng hiến thân thể, kết quả Cố Hàn Uyên liền biến mất cả ngày, không có ý kiến mới lạ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười thuận miệng giải thích: Có chút chuyện cần sắp xếp, nên trễ nải chút thời gian.

Các cô gái nghe vậy đều mang vẻ mặt nghi hoặc, rất khó nói có tin vào lời giải thích của hắn không.

Lúc này, Công Tôn Lan chân thành tiến tới trước mặt Cố Hàn Uyên, khẽ hít mũi, nhẹ nhàng ngửi một cái.

Sau đó, trên gương mặt minh diễm của nàng liền hiện lên vẻ cười như không cười, trêu chọc nói: Sở dĩ liền sắp xếp đến trên giường của nữ nhân khác ư.

Khí tức xa lạ.

Một luồng, hai luồng, ba luồng, đều là những mùi hương chúng ta chưa từng tiếp xúc, hẳn là rất vui vẻ nhỉ.

Công Tôn Lan vốn chỉ nghĩ tùy tiện trêu đùa vài câu, dù sao Cố Hàn Uyên phong lưu cũng không phải chuyện gì làm người ta bất ngờ.

Chỉ là theo nàng ngửi được những khí tức xa lạ càng ngày càng nhiều, vẫn không thể tránh khỏi hiện rõ vẻ ghét bỏ trên mặt.

Dù Công Tôn Lan rộng lượng đến mấy cũng là phụ nữ, ghen tị là điều khó tránh khỏi.

Cố Hàn Uyên tiện tay kéo Công Tôn Lan vào lòng, ôm lấy eo nàng, nhẹ cười nói: Cũng được, chỉ là không quá tận hứng.

Nếu không lát nữa nàng lại cùng ta một lần nữa.

Công Tôn Lan nghe vậy khóe môi ngọc ngà duyên dáng mắng: Phi.

Ta mới không thèm.

Nàng kỳ thực vốn muốn nói là không muốn dùng lại những gì nữ nhân khác đã dùng, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không thích hợp, liền không nói ra miệng.

Một trận ánh mắt đưa tình qua đi, Công Tôn Lan nghiêm túc nói: Ta chuẩn bị dùng đan dược và công pháp chàng cho để bế quan, tranh thủ đột phá đến Đại Tông Sư.

Vốn là hôm qua liền định bế quan, chỉ là đang đợi chàng trở về.

Với tư chất của Công Tôn Lan, đột phá đến cảnh giới Đại Tông Sư cũng không tồn tại bình cảnh.

Chỉ là vì công lực của nàng tích lũy còn chưa đủ, chưa thể đạt tới cảnh giới thủy đáo cừ thành để đột phá.

Bất quá Âm Dương Linh Huyết Đan có thể rút ngắn quá trình này.

Vì vậy Công Tôn Lan lần này bế quan muốn đột phá đến Đại Tông Sư cũng không khó, chỉ là cần bỏ chút thời gian để tiêu hóa dược tính của Âm Dương Linh Huyết Đan.

Cố Hàn Uyên khẽ trầm ngâm nói: Bế quan sớm một chút cũng tốt, chắc có thể xuất quan trước khi ta lần sau trở về kinh thành.

Trong đêm hôm kia, Cố Hàn Uyên liền trên giường cùng Công Tôn Lan nói qua chuyện hắn phải rời khỏi kinh thành.

Cũng chính vì vậy, Công Tôn Lan mới quyết tâm bế quan.

Bằng không Công Tôn Lan mặc dù khi cảnh giới kiếm đạo đột phá liền đã có ý định bế quan, nhưng khó tránh vẫn sẽ cảm thấy không nỡ rời xa người tình vừa mới thân cận.

Bây giờ Cố Hàn Uyên nếu phải rời khỏi kinh thành, nàng vừa vặn lúc này bế quan, cũng có thể tránh được nỗi khổ tương tư.

Cố Hàn Uyên đột nhiên trầm giọng hỏi: Tung tích Thượng Quan Phi Yến đã tìm được chưa.

Công Tôn Lan nghe vậy lắc đầu nói: Không có.

Dấu vết cuối cùng của Thất muội là ở Vệ Vương phủ, bất quá thám tử của chúng ta ở Vệ Vương phủ không thể tìm được tung tích của nàng.

Dừng một chút.

Nàng có chút do dự nói: Ta cảm thấy Thất muội không phải gặp chuyện bất trắc thì có lẽ nàng đã phản bội tổ chức.

Không có tình huống đặc biệt nào khác, các thành viên Hồng Hài Tử khi có hội nghị của tổ chức đều sẽ gác lại mọi việc trong tay để tề tựu.

Nhưng mà Thượng Quan Phi Yến dưới tình huống Công Tôn Lan và các nàng đã để lại nhiều ám hiệu để thông báo, nhưng nàng đã thất hẹn hai lần.

Càng chưa nói Thượng Quan Phi Yến từ sau lần thỉnh cầu độc dược không màu không mùi không thành công thì không còn chủ động liên lạc với tổ chức nữa.

Vì vậy Thượng Quan Phi Yến quả thật có hiềm nghi phản bội.

Trên thực tế Công Tôn Lan nếu không phải từ Cố Hàn Uyên mà có được tin tức xác thực, nàng ngay từ đầu đã hoài nghi đạo tặc thêu hoa chính là Thượng Quan Phi Yến.

Vụ án đạo tặc thêu hoa đều đã kết thúc.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, nhàn nhạt nói: Thượng Quan Phi Yến ngược lại cũng chưa hẳn là phản bội các ngươi.

Cố Hàn Uyên nói như vậy không phải đặc biệt để giải vây cho Thượng Quan Phi Yến, mà là hắn tin tưởng với dã tâm của Thượng Quan Phi Yến tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông bỏ sự trợ giúp của Hồng Hài Tử.

Chương 1692

Có phải là Thượng Quan Phi Yến đã rời khỏi kinh thành không.

Ví dụ như đi Nga Mi, giúp Vệ Vương chủ trì công tác thí nghiệm Lam Ngọc Trâm.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên.

Khả năng này không phải là không có.

Nếu như Thượng Quan Phi Yến là đang bôn ba vì chuyện Lam Ngọc Trâm trong tương lai, quả thật có khả năng tạm thời cắt đứt liên hệ với Hồng Hài Tử.

Dù sao nghĩ cũng biết Công Tôn Lan là tuyệt đối sẽ không tán thành chuyện Hoạt Thi Virus như vậy.

Thượng Quan Phi Yến nếu như tiếp tục liên lạc với Hồng Hài Tử nói, rất có thể sẽ bị nhận thấy được manh mối.

Tạm thời không làm liên hệ ngược lại là phương pháp an toàn nhất.

Đương nhiên cụ thể là có phải như vậy không, Cố Hàn Uyên cũng không biết, vẻn vẹn chỉ là suy đoán mà thôi.

Chỉ có chờ đi Nga Mi về sau lại đi xác nhận.

Trước tiếp tục tìm tung tích Thượng Quan Phi Yến đi.

Nếu như có liên lạc được Thượng Quan Phi Yến, nếu nàng có yêu cầu gì thì hãy ưu tiên đáp ứng nàng.

Tốt.

Công Tôn Lan không hỏi vì sao, dứt khoát đáp ứng.

Cố Hàn Uyên cùng các cô gái lại trò chuyện một lát.

Chủ yếu là kể về chuyện Hồng Hài Tử hợp tác với Ninh Vương.

Hệ thống tình báo của Hồng Hài Tử chủ yếu nằm trong tay Âu Dương Tình.

Bất quá Cố Hàn Uyên quyết định để Tiết Băng đi làm người liên lạc với Ninh Vương.

Dù sao so với Tiết Băng, quan hệ của Âu Dương Tình với hắn chưa được nhiều người biết đến rộng rãi như vậy.

Từ Tiết Băng đứng ra liên lạc với Ninh Vương sẽ dễ dàng hành sự hơn một chút.

Hơn nữa Âu Dương Tình còn cần kinh doanh Di Tình Viện của nàng.

Ngược lại thì Tiết Băng rất rảnh rỗi.

Đã từng Tiết Băng luôn vội vàng truy đuổi Lục Tiểu Phụng.

Bây giờ không còn cần thiết này, nàng tự nhiên nên tìm một ít chuyện để làm.

Công Tôn Lan thấy thời gian không còn sớm, đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn Cố Hàn Uyên, trong lòng hơi có chút không nỡ nói: Ta nên đi bế quan.

Cố Hàn Uyên hơi trầm mặc, khẽ thở dài: Lan Nhi, lại vì ta múa một khúc đi.

Tốt.

Công Tôn Lan rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, mang theo trường kiếm, nhẹ nhàng múa.

Âu Dương Tình, Giang Khinh Hà và Tiết Băng cũng đúng lúc mang theo Tỳ Bà, cầm và đàn tranh, bắt đầu tấu nhạc đệm cho Công Tôn Lan.

Kiếm quang lấp lánh, tay áo phất phơ.

Đôi mắt mị hoặc của Công Tôn Lan như nước mùa xuân lấp lánh, y phục theo vũ điệu của nàng càng lúc càng mỏng manh, cho đến khi hoàn toàn trút bỏ.

Nàng quả nhiên vẫn không thể nhẫn tâm, trước lúc chia ly lại không thể cự tuyệt yêu cầu của Cố Hàn Uyên.

Mà lúc này, Nhị Nương và Tam Nương đang vây quanh Cố Hàn Uyên, tóc xõa xuống trán.

Mái tóc bồng bềnh lay động của các nàng cũng báo hiệu cảnh tượng hoang đường kế tiếp.

Trong nháy mắt, mấy ngày lại trôi qua.

Tin tức Cố Hàn Uyên sắp sửa rời kinh thành để đến tham dự đại hội võ lâm do ba nhà Mộ Dung, Thẩm, Giang liên hợp tổ chức đã lan truyền ra ngoài.

Thậm chí dưới sự thêm dầu vào lửa của Địa võng, tin tức này đã lấy tốc độ cực nhanh truyền khắp hơn nửa Minh quốc.

Các thế lực khắp nơi phản ứng không đồng nhất.

Có kẻ âm thầm vỗ tay tán thưởng, cũng có người cảm thấy đáng tiếc.

Lại có kẻ cảm thấy hứng thú, cũng muốn đi tham gia náo nhiệt.

Đại hội võ lâm vốn có chút tầm thường, nay có Cố Hàn Uyên tham dự, giá trị đã hoàn toàn khác biệt.

Võ lâm minh chủ được đề cử ra lúc đó có lẽ thật sự có thể hiệu lệnh các đại môn phái của Minh quốc.

Dù sao cũng là võ lâm minh chủ được Cố Hàn Uyên công nhận, ai dám không cho chút thể diện.

Đương nhiên, kẻ hả hê chờ xem kịch vui lại càng nhiều hơn.

Tin tức từ Đông Xưởng truyền ra, Cố Hàn Uyên quyết định tham gia đại hội võ lâm là vì muốn đòi lại công đạo cho thị nữ của mình từ tay Giang Biệt Hạc.

Với tính cách phong lưu đa tình ai cũng biết của Cố Hàn Uyên, cách nói này quả thực hợp lý đến không thể hợp lý hơn, đại đa số mọi người đều tin.

Giang Biệt Hạc nhận được tin tức thì thấp thỏm lo âu thế nào tạm thời không nhắc tới, nhưng cục diện Minh quốc vốn vừa bình tĩnh chưa được bao lâu lại bắt đầu nổi sóng ngầm.

Chỉ là lần này, trung tâm của vòng xoáy là giang hồ, chứ không phải triều đình kinh thành.

Cùng lúc đó, trên triều đình cũng xảy ra biến hóa mới liên quan tới Cố Hàn Uyên.

Hôn kỳ của Vân La quận chúa và Cố Hàn Uyên đã bị hoãn lại.

Lý do là chờ sứ đoàn Tống quốc đến kinh thành, định ra danh xưng phong hầu cho Cố Hàn Uyên đồng thời chính thức cử hành lễ sắc phong rồi mới thành hôn.

Như vậy Vân La quận chúa cũng có thể gả đi một cách vẻ vang, phong quang hơn một chút.

Phải biết rằng vì sự phân tranh giữa các quốc gia, đại đa số vương hầu khác họ được bổn quốc sắc phong đều không được các nước khác thừa nhận.

Ví dụ như Tống quốc không thừa nhận tước Hầu của Gia Cát

Chính Ngã, chỉ thừa nhận chức quan Thái phó Minh quốc của hắn.

Đương nhiên, bây giờ đã là nguyên Thái phó.

Cố Hàn Uyên vì địa vị đặc thù, khiến hắn ở cả hai nước Tống, Minh đều có danh vọng cực cao.

Đặc biệt là phía Tống quốc cũng đang có ý định liên hôn để lôi kéo thần công cái thế Cố Hàn Uyên.

Vì vậy khi nhận được tin Cố Hàn Uyên muốn được phong hầu ở Minh quốc, họ liền rất nhanh phái sứ đoàn tới, yêu cầu thương lượng về tước vị phong hầu cho Cố Hàn Uyên.

Tránh cho Cố Hàn Uyên vì việc phong hầu và thành hôn với Vân La quận chúa mà hoàn toàn ngả về phía Minh quốc.

Nếu người đang ngồi trên hoàng vị vẫn là Chu Hậu Chiếu, vậy thì tám chín phần mười sẽ không đợi Tống quốc đến nhúng tay, mà sẽ nhanh chóng định đoạt mọi chuyện, để Cố Hàn Uyên, người em rể này, giúp hắn củng cố hoàng vị.

Nhưng bây giờ người ngồi trên hoàng vị lại là kẻ thế thân Lãnh Lăng Khí, tự nhiên là có thể kéo dài thì cứ kéo dài.

Với lòng căm thù của Lãnh Lăng Khí đối với Cố Hàn Uyên, nếu không phải tình thế ép buộc, hắn thậm chí còn muốn thẳng thừng hủy hôn.

Bây giờ không thể hủy hôn, vậy thì mượn cớ chính đáng là cần chờ đợi sứ đoàn Tống quốc để kéo dài thời gian cũng không có gì lạ.

Trùng hợp là Cố Hàn Uyên cũng chuẩn bị rời kinh, quyết định này của Lãnh Lăng Khí lại càng thêm thuận lý thành chương.

Cố Hàn Uyên ngược lại chẳng hề để tâm đến việc có được phong hầu hay không.

Cũng không phải là phong vương, không đáng để hắn hao tổn tâm trí.

Dù sao bất luận có được phong hầu hay không, cũng không thể lay chuyển được địa vị của hắn.

Địa vị của hắn là do chính mình đánh ra, chứ không phải dựa vào sự ban ơn của hoàng quyền.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên không để ý việc hôn kỳ và phong hầu bị hoãn lại, có người lại ngồi không yên.

Trong Lãm Nguyệt các.

Một bóng hình xinh đẹp được Yến Phỉ Phỉ đưa tới, vừa nhìn thấy Cố Hàn Uyên liền lao vào lòng hắn.

Cố đại ca, Hoàng huynh thật quá đáng.

Cư nhiên không chịu để ta sớm gả cho huynh.

Vân La quận chúa oan ức mách tội với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thuận tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Vân La quận chúa, ôm nàng vào lòng, bật cười nói: Vân La, ngươi lại trộm xuất cung rồi sao.

Dứt lời, hắn ngẩng đầu liếc nhìn hai bóng hình xinh đẹp sau lưng Yến Phỉ Phỉ.

Ánh mắt đầu tiên chú ý tới chính là một đôi chân dài và vòng eo nhỏ đến mức quá đáng.

Chương 1693

Hai nữ nhân dung mạo xinh đẹp, một thân võ phục màu đen càng làm nổi bật dáng người của các nàng.

Chính là Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà của Bảo Long nhất tộc.

Đôi chân ngọc của Lẻ loi thỏ thon dài, bước đi không một tiếng động.

Hiển nhiên nàng cũng giống Lôi Vui, tu luyện thối công.

Nhưng không phải loại Toái thạch chân cương mãnh như của Lôi Vui, mà đi theo con đường nhẹ nhàng linh hoạt.

Vòng eo của Lẻ loi xà nhỏ đến mức quá đáng, còn mảnh mai hơn bất kỳ nữ tử nào Cố Hàn Uyên từng gặp.

Chỉ đứng yên ở đó, phần eo hông đã cong lên một đường cong động lòng người.

Còn về võ công của Lẻ loi xà, nhất thời lại không nhìn ra được môn lộ.

Trước đây Vân La quận chúa tuy thường xuyên trộm xuất cung, nhưng đó là do Chu Hậu Chiếu cố ý dung túng.

Mà Lãnh Lăng Khí hôm nay không phải Chu Hậu Chiếu, đương nhiên sẽ không để Vân La quận chúa tùy ý xuất cung nữa.

Vân La quận chúa muốn lén ra khỏi hoàng cung liền cần có người giúp đỡ.

Cũng không biết nàng đã thuyết phục Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà như thế nào.

Hai nữ nhân Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà lúc này đang tò mò đánh giá Cố

Hàn Uyên.

Các nàng trước đây từng gặp Cố Hàn Uyên ở phủ Binh Bộ Thượng Thư.

Nhưng lúc đó tình thế phức tạp, không có thời gian quan sát kỹ lưỡng hắn.

Lúc này, hai nữ nhân nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên, không biết có phải bị dung mạo tuấn mỹ của hắn mê hoặc hay không, gương mặt xinh đẹp hơi ửng đỏ.

Thấy Cố Hàn Uyên nhìn qua, các nàng có chút ngượng ngùng quay mặt đi, né tránh ánh mắt.

Cố Hàn Uyên thấy vậy trong lòng buồn cười, nhưng cũng có thể lý giải cho các nàng.

Với sự sủng ái của Chu Hậu Chiếu dành cho Vân La quận chúa, lại phải ủy khuất nàng gả cho Cố Hàn Uyên làm thiếp, việc sắp xếp vài nữ tử của Bảo Long nhất tộc làm của hồi môn để bồi thường là chuyện rất bình thường.

Đúng là bồi thường.

Giống như các thị nữ thân cận của phi tử trong hoàng cung đều là tâm phúc đáng tin cậy.

Ví như Tiểu Nhu với Vạn Trinh Nhi, tỷ muội Diệu Liên với Ngô Hoàng hậu.

Mà nữ tử của Bảo Long nhất tộc biết võ công, đa phần còn có tuyệt nghệ, kiến thức lại rộng, còn có thân phận quan gia.

Cùng nhau làm của hồi môn theo đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, tất nhiên sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho Vân La quận chúa.

Trong Thập Nhị Cầm Tinh của Bảo Long nhất tộc có ba nữ tử, theo thứ tự là Thỏ, Xà, Dê.

Lẻ loi dê có y thuật khá tốt, đặc biệt là trình độ chế dược rất cao.

Lôi Cung tu luyện hoành luyện công phu, thuốc tắm sử dụng chính là do nàng phối chế.

Loại nhân tài đặc thù này hiển nhiên khả năng bị làm của hồi môn là tương đối thấp.

Ngược lại, Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà tuy cũng có võ công đặc biệt, nhưng dù sao cũng không phải là không thể thay thế, võ công trong Bảo Long nhất tộc cũng tương đối thấp hơn.

Vì vậy hai nữ nhân rất có khả năng bị làm của hồi môn cho Cố Hàn Uyên.

Có thể là một người, cũng có thể là cả hai.

Chuyện liên quan đến tương lai của mình, hai nữ nhân sao có thể không để tâm đến Cố Hàn Uyên.

Thậm chí vì nghĩ đến có thể sẽ cùng Vân La quận chúa gả đi, còn sớm thử tạo mối quan hệ tốt.

Bằng không các nàng cũng sẽ không giúp Vân La quận chúa trộm xuất cung đến gặp Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên chính các nàng cũng muốn nhân tiện xem mặt Cố Hàn Uyên.

Những thứ khác tạm thời không nói, chỉ riêng tướng mạo của Cố Hàn Uyên đã khiến các nàng có chút khó lòng kháng cự.

Vân La quận chúa không chú ý tới Cố Hàn Uyên đang nhìn qua nàng để ý Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà.

Nàng nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nhẹ nhàng ngửi mùi hương khiến nàng vô cùng an tâm, không khỏi tiếp tục oán giận nói: Hoàng huynh còn nói gì mà thể diện, phong cảnh, những thứ đó căn bản không quan trọng mà.

Dừng một chút.

Vân La quận chúa có chút do dự thấp giọng nói: Cố đại ca, ta phát hiện Hoàng huynh hắn thay đổi rất nhiều Cố Hàn Uyên nghe vậy thu hồi ánh mắt nhìn Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà, ánh mắt lóe lên, nhẹ giọng nói: Ồ.

Cụ thể nói xem nào.

Vân La quận chúa kể lể những điều nàng cảm thấy không đúng.

Quan hệ giữa Hoàng huynh và ta trước nay đều rất thân thiết, nhưng từ sau khi tứ hôn cho Cố đại ca, Hoàng huynh dường như đang trốn tránh ta vậy, trong khoảng thời gian này chỉ gặp Hoàng huynh có hai lần.

Mà cũng không nói được hai câu, Hoàng huynh liền vội vã rời đi.

Trước kia Hoàng huynh đều sẽ quan tâm ta một chút, hoặc là thẳng thừng giáo huấn vài câu, nhưng bây giờ Hoàng huynh lại lạnh nhạt quá mức.

Vân La quận chúa có chút ủy khuất oán trách.

Người anh ruột thịt đột nhiên đối xử lạnh nhạt với mình, sao có thể không để tâm.

Trước kia Vân La quận chúa trong hoàng cung luôn có thể không kiêng nể gì mà nghịch ngợm, thậm chí là làm xằng làm bậy, đều là dựa vào sự sủng ái của Chu Hậu Chiếu.

Nhưng hôm nay thái độ của Chu Hậu Chiếu thay đổi khiến nàng cảm thấy xa lạ, đến mức trong những ngày thường vô thức cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Vân La quận chúa nhíu đôi mày thanh tú, do dự nói: Hơn nữa ta nghe nói Hoàng huynh còn cãi nhau với mẫu hậu, đồng thời từ đó về sau cũng không đến Nhân Thọ cung thỉnh an nữa.

Nhưng Hoàng huynh rõ ràng là người hiếu thuận nhất, cho dù mẫu hậu có thiên vị Vệ vương, Hoàng huynh cũng không hề có nửa lời oán hận, đối với mẫu hậu trước nay đều là hữu cầu tất ứng.

Nhưng bây giờ Hoàng huynh lại giống như trở mặt với mẫu hậu vậy.

Cố Hàn Uyên ôm Vân La quận chúa lặng lẽ lắng nghe.

Tin tức này hắn đã biết được từ nguồn khác.

Chỉ là xem ra quan hệ giữa Lãnh Lăng Khí, kẻ thay thế thân phận Chu Hậu Chiếu, và Thái hậu còn căng thẳng hơn dự liệu.

Chỉ không biết là do Lãnh Lăng Khí vì tránh bị nhìn ra sơ hở mà hành sự quá vội vàng, hay là do Thái hậu vì Quỳ Hoa Lão Tổ mất tích hoặc vì chuyện của Vệ vương mà bức ép quá đáng.

Những chuyện khác thì sao.

Còn nữa không.

Còn có Vẻ mặt Vân La quận chúa rối rắm, giống như nhất thời không biết có nên nói hay không.

Cuối cùng, dưới ánh mắt của Cố Hàn Uyên, nàng vẫn có chút vi diệu nói: Cố đại ca hẳn đã nghe qua một số lời đồn về việc Hoàng huynh nuôi nam sủng rồi chứ.

Bất luận triều đại nào, bí mật trong hoàng cung phần lớn chỉ nhằm vào những bình dân bách tính không rõ chân tướng.

Thực tế, một số chuyện dơ bẩn, thối nát ít nhiều đều sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Bằng không câu Tạng Đường xú Hán cũng sẽ không lưu truyền rộng rãi.

Trước đây Chu Hậu Chiếu có lẽ còn để ý đến ảnh hưởng, tuy có lời đồn nuôi nam sủng truyền ra, nhưng số lượng rất ít, tin tức truyền ra cũng phần lớn là nghe hơi nồi chõ, khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Vân La quận chúa thấy Cố Hàn Uyên gật đầu thừa nhận, có chút bất đắc dĩ nói: Kỳ thực những lời đồn đó đều là thật, Hoàng huynh quả thật có sở thích nam phong.

Trước đây vì chuyện này, ta và mẫu hậu đã không ít lần nói hắn.

Đặc biệt là Hoàng huynh vẫn chưa có con nối dõi.

Dừng một chút.

Thần sắc Vân La quận chúa có chút đặc sắc, hoặc có thể nói là dùng một vẻ mặt khó hiểu nói ra: Trước kia Hoàng huynh có lẽ vì chán ghét sự quở trách của ta và mẫu hậu, nên khi nuôi nam sủng luôn che che giấu giấu.

Ta và mẫu hậu không có chứng cứ, cũng không tiện nói nhiều.

Nhưng gần đây không biết tại sao Hoàng huynh đột nhiên lại quang minh chính đại như vậy.

Hoàng huynh không biết từ đâu tìm được một mỹ nam tử tên là Tiền Ninh đưa vào hoàng cung, còn cho ngủ lại ở Càn Thanh cung.

Ta đã gặp Tiền Ninh một lần, là một nam tử có tướng mạo nữ tính, khí chất rất âm nhu.

Ta còn nghe nói Hoàng huynh muốn nhận Tiền Ninh làm nghĩa tử, nói là nghĩa tử, kỳ thực chính là nam sủng.

Nếu Hoàng huynh chỉ nuôi một nam sủng mới thì thôi đi, tên Tiền

Ninh đó lại còn kiến nghị Hoàng huynh xây một tòa Báo phòng trong hoàng cung để thu thập kỳ trân dị thú và thiếu niên thiếu nữ vào đó vui đùa.

Chuyện hoang đường như vậy, Hoàng huynh cư nhiên lại đồng ý.

Gần đây trong hoàng cung đang rầm rộ xây dựng, chuẩn bị kiến tạo Báo phòng.

Vân La quận chúa càng nói, biểu tình càng ghét bỏ.

Chương 1694

Thời đại này còn chưa phải là thời đại hủ nữ thịnh hành như hậu thế.

Chỉ cần là nữ tử bình thường đều sẽ chán ghét long dương chi hảo.

Trớ trêu thay, trong giới hào môn quý tộc, việc nuôi dưỡng nam sủng, luyến đồng lại cực kỳ phổ biến.

Thậm chí còn trở thành một loại chuyện phong lưu tao nhã không thể nói ra.

Cố Hàn Uyên nghe vậy rất kinh ngạc.

Đây là Lãnh Lăng Khí không có Gia Cát Chính Ngã kiềm chế nên bắt đầu bung xõa bản thân, hay là hắn vì để đóng vai Chu Hậu Chiếu tốt hơn nên đã trộm trước kịch bản tương lai của đối phương.

Trong lịch sử, Chu Hậu Chiếu chính là một hoàng đế cực kỳ hoang đường.

Báo phòng chính là một trong những minh chứng cho sự hoang đường của hắn.

Ngoài ra, hắn còn có hơn một trăm nam sủng trên danh nghĩa là nghĩa tử.

Trong đó, Tiền Ninh chính là người được sủng ái nhất, thậm chí còn lưu danh sử sách.

Thời kỳ đỉnh cao của Tiền Ninh quan đến chức Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ.

Thế nhưng điều càng khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy thâm sâu hơn là Tiền Ninh sau này bị bắt và tịch biên gia sản vì tư thông với Ninh Vương.

Trong thế giới hỗn loạn này, bất luận là kịch tình hay lịch sử đều không thể tin hoàn toàn, nhưng ít nhiều đều có ý nghĩa tham khảo.

Vậy thì Tiền Ninh đột nhiên xuất hiện này có thể có liên quan đến Ninh Vương hay không.

Sự nghi ngờ này không phải không có lý.

Trước đây Cố Hàn Uyên đã dùng một lý do tương đối chính đáng để từ chối đề nghị giúp Ninh Vương đoạt ngôi sớm.

Ninh Vương bị Cố Hàn Uyên từ chối chưa chắc đã không tìm cách khác và hành động.

Tiền Ninh có lẽ chính là nước cờ mới của Ninh Vương.

Tuy nhiên, Cố Hàn Uyên không tin Lãnh Lăng Khí lại đột nhiên thay đổi sở thích, bắt đầu ham mê nam phong.

Hắn cảm thấy Lãnh Lăng Khí làm vậy là để che mắt thiên hạ.

Vừa có thể thuận lý thành chương không gần nữ sắc để tránh lộ sơ hở, vừa có thể mượn danh nghĩa nuôi dưỡng nam sủng để vun trồng nhân thủ và thế lực.

Theo Cố Hàn Uyên, quyền thế của hoàng đế đã gieo mầm dã tâm trong lòng Lãnh Lăng Khí.

Mà quyền mưu của Lãnh Lăng Khí lại kém xa Chu Hậu Chiếu, hắn ở trên triều đình bị cản trở lại vô cùng nghiêm trọng.

Vậy thì đi một con đường khác để nắm giữ quyền lực cũng không phải là không thể.

Dù sao thân là hoàng đế muốn ban cho nam sủng được sủng ái một chức quan quèn, sẽ không ai không nể mặt mà cố ý phản đối.

Đặc biệt là bây giờ vì sự sụp đổ của Cực Lạc Lâu, một lượng lớn quan viên đã chết, chức quan trong triều vẫn còn không ít chỗ trống.

Cứ như vậy vài lần, không chừng Lãnh Lăng Khí thật sự có thể nắm giữ không ít quyền lực.

Hơn nữa, việc xây dựng Báo phòng cũng rất thâm sâu.

Thu thập kỳ trân dị thú và thiếu niên thiếu nữ, chắc chắn không phải là đang huấn luyện thuộc hạ sao.

Có tài nguyên của hoàng thất, nuôi dưỡng một nhóm cao thủ có thể dùng không phải là chuyện khó.

Mãnh thú trong Báo phòng còn có thể dùng làm nơi luyện tập, lại không khiến người khác nghi ngờ.

Dù sao trong mắt người bình thường, họ chỉ cho rằng hắn đang vui đùa.

Nhiều nhất cũng chỉ bị đánh giá là một kẻ ngu ngốc vô đạo mà thôi.

Nhưng danh tiếng không thuộc về mình so với lực lượng có thể nắm trong tay, bên nào nặng bên nào nhẹ còn cần phải nói sao.

Phải biết rằng Lãnh Lăng Khí đang mạo danh hoàng đế trong tình cảnh hai bàn tay trắng, còn phải cẩn thận không để lộ thân phận.

Vì vậy ngay cả Bảo Long nhất tộc hắn cũng không tin tưởng được.

Nói chính xác là người có thể tin tưởng gần như không có.

Dưới tình huống này, tự tay nâng đỡ, bồi dưỡng nhân thủ làm vây cánh, ngược lại có vẻ khả thi hơn.

Đây là suy đoán hợp lý nhất mà Cố Hàn Uyên đưa ra dựa trên thông tin hiện có.

Còn thật giả thế nào, vẫn cần phải xác nhận.

Đồng thời, câu nói tiếp theo của Vân La quận chúa càng chứng thực khả năng phán đoán của Cố Hàn Uyên.

Nhưng nếu nói Hoàng huynh trầm mê nam sắc đi, hắn lại còn đòi nạp công chúa Lợi Tú của Xuất Vân quốc làm phi.

Hoàng huynh chẳng lẽ định nam nữ thông ăn sao.

Trên triều đình, chuyện muốn nạp công chúa Lợi Tú làm phi cũng đã ồn ào một thời gian.

Nói đơn giản, trong mắt những trung thần có tầm nhìn xa, việc này không có chút lợi ích nào, ngược lại còn tồn tại không ít tai họa ngầm.

Thứ nhất, Xuất Vân quốc không thể coi là một vương triều chính thống, công chúa Lợi Tú cũng chỉ là con gái của một đại danh nước Oa.

Thân phận như vậy hiển nhiên không xứng với hoàng đế Minh quốc.

Hơn nữa, cục diện nước Oa hôm nay cũng tương đối hỗn loạn, phe thân Trung Nguyên và phe xâm lược đang đấu đá không ngừng.

Nếu công chúa Lợi Tú gả sang, Xuất Vân quốc hướng Minh quốc xin trợ giúp, giúp hay không giúp.

Các nơi đều đang ngấm ngầm chuẩn bị.

Chính nội bộ Minh quốc vẫn còn nhiều vấn đề chưa giải quyết.

Trước đó là liên tiếp các đại án, lại thêm An gia tạo phản.

Ảnh hưởng sau đó vẫn chưa thể hoàn toàn bình ổn.

Các phiên vương có dã tâm rục rịch không kể xiết.

Dưới tình huống này, Minh quốc lấy đâu ra dư lực để nhúng tay vào chuyện của nước Oa.

Huống chi, vạn nhất nếu công chúa Lợi Tú mang thai long chủng, vậy thì càng phiền phức hơn.

Chu Hậu Chiếu trên danh nghĩa là không có con nối dõi.

Một khi có phi tử mang thai, tất nhiên sẽ là ứng cử viên thái tử duy nhất.

Nhưng để công chúa Xuất Vân quốc mang thai thái tử, về tình về lý đều không thích hợp.

Dù sao cũng có nguy cơ bị dị quốc đánh cắp ngôi vị hoàng đế.

Trước đây không phải không có công chúa nước khác đến liên hôn, nhưng tình huống lúc đó khác.

Hoàng đế tại vị đều có người thừa kế chính thống.

Còn Chu Hậu Chiếu lúc này lại là một người trên danh nghĩa không có con nối dõi.

Vì vậy, bất luận nhìn thế nào, việc liên hôn với công chúa Lợi Tú đều thuần túy là tốn công vô ích.

Thế nhưng những chuyện đại cục quốc gia này, Lãnh Lăng Khí chưa chắc đã để tâm.

Lãnh Lăng Khí với xu hướng hắc hóa hiện tại càng quan tâm đến việc tăng cường quyền thế trong tay mình.

Bồi dưỡng thuộc hạ không phải chuyện có thể thấy kết quả nhanh chóng.

Vậy thì tìm kiếm sự ủng hộ từ bên ngoài cũng không phải là một biện pháp tồi.

Đặc biệt là công chúa Lợi Tú còn mang theo của hồi môn phong phú.

Trong đó còn có một đội ngũ hộ vệ được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Điều này đối với Lãnh Lăng Khí thế lực đơn bạc hiện tại rất có sức hấp dẫn.

Chương 1695

Hơn nữa theo Cố Hàn Uyên biết, Lãnh Lăng Khí còn từng lén lút gặp gỡ đại tướng quân Ô Hoàn của Xuất Vân quốc, người hộ tống công chúa, hai người rất có thể đã đạt được một số thỏa thuận.

Ngoại trừ Cố Hàn Uyên ra, đại đa số mọi người đều không thể hiểu được điều này.

Tóm lại, Lãnh Lăng Khí đang giữa làn sóng phản đối dữ dội, vẫn muốn dẹp tan mọi dị nghị để nạp công chúa Lợi Tú làm phi.

Cố Hàn Uyên trong lòng cảm thán Lãnh Lăng Khí bây giờ có không ít ý tưởng, thủ đoạn cũng không ít, đồng thời cũng có chút hả hê.

Những chuyện khác tạm thời không bàn, công chúa Lợi Tú vẫn giống như trong kịch tình, thực ra đã chết rồi.

Thứ nhất, kẻ giả trang công chúa Lợi Tú hơn phân nửa vẫn là một Ninja nam.

Còn có phải là âm mưu do Chu Vô Thị bày ra hay không, cũng không biết được.

Dù sao trong cục diện hiện tại, Chu Vô Thị làm vậy khó tránh khỏi có vẻ thừa thãi.

Vì vậy không có gì bất ngờ, Tín Vương rất nhanh sẽ sắp đặt sự kiện long chu rơi xuống nước trong kịch tình.

Thứ hai, hành động đột ngột muốn nạp công chúa Lợi Tú làm phi của Lãnh Lăng Khí cũng rất dễ kích thích dây thần kinh nhạy cảm của một số người.

Ví dụ như Tín Vương, người đang chờ Chu Hậu Chiếu nhường ngôi cho hắn.

Vạn nhất nếu công chúa Lợi Tú thực sự không cẩn thận mang thai long chủng, dã tâm của Tín Vương, người có thực lực yếu nhất trong các phiên vương, có thể sẽ tan thành mây khói.

Chỉ cần chờ Cố Hàn Uyên rời khỏi kinh thành, đồng thời phái Trầm Luyện đi tiêu hủy bản vẽ thiết kế long chu cất giữ trong kho của Cẩm Y Vệ, Tín Vương sẽ phát động kế hoạch.

Đương nhiên, Trầm Luyện đã nhìn thấu tâm tính bạc bẽo của Tín Vương có thành thật làm theo lệnh của hắn hay không lại là một chuyện khác.

Nói ra, Lãnh Lăng Khí sau khi biết Cố Hàn Uyên sắp rời kinh thành liền trở nên đặc biệt kích động, hành sự cũng cấp tiến hơn rất nhiều.

Dù sao hắn cảm thấy chỉ cần Cố Hàn Uyên còn ở kinh thành một ngày, áp lực hắn phải chịu sẽ khiến hắn bó tay bó chân.

Nhưng Lãnh Lăng Khí lại quên mất rằng không có Cố Hàn Uyên trấn áp, cục diện kinh thành sẽ có hậu quả gì.

Các loại âm mưu dương mưu đều đang chờ đợi hắn.

Thực tế, Cố Hàn Uyên trước sau chưa từng quá để tâm đến sự nhắm vào của Lãnh Lăng Khí, cũng là vì ngay từ đầu Lãnh Lăng Khí đã là một công cụ người dùng để đỡ tên.

Bằng không nếu để Chu Hậu Chiếu thật sự ra mặt, tuyệt đối không gánh nổi.

Tóm lại không có gì bất ngờ, những ngày tiếp theo của Lãnh Lăng Khí sẽ không quá tốt đẹp.

Hy vọng mạng của hắn có thể cứng một chút.

Xác thực là có gì đó rất không đúng, vậy Vân La ngươi nghĩ thế nào.

Ta không biết, bây giờ Hoàng huynh khiến ta cảm thấy xa lạ.

Tiếp tục ở lại hoàng cung luôn có một loại dự cảm xấu.

Vân La quận chúa tính cách điêu ngoa, ngây thơ, không liên quan gì đến thông tuệ.

Cho nên nàng căn bản không hề nghĩ đến phương hướng Chu Hậu Chiếu hiện tại đã không phải là bản thân hắn.

Nhưng trực giác của nàng lại tương đối nhạy bén.

Một khi Cố Hàn Uyên rời khỏi kinh thành, Lãnh Lăng Khí, hoàng đế giả mạo này, không nghi ngờ gì sẽ trở thành tâm điểm của vòng xoáy.

Khi đó, Vân La quận chúa, người từng thân cận nhất với Chu Hậu Chiếu, cũng rất dễ bị nguy hiểm liên lụy.

Bây giờ Vân La quận chúa nói như vậy, ngược lại tiết kiệm cho Cố Hàn Uyên không ít công sức.

Cố Hàn Uyên biết rõ còn hỏi: Vậy, Vân La ngươi định thế nào.

Vân La quận chúa thoáng do dự một chút, thỉnh cầu nói: Cố đại ca, huynh không phải sắp rời kinh thành sao.

Có thể mang ta đi cùng được không.

Lời nói trong dự liệu khiến Cố Hàn Uyên cười khẽ một tiếng: Trộm ra khỏi hoàng cung đã không thể thỏa mãn Vân La ngươi sao.

Lời trêu đùa của Cố Hàn Uyên khiến Vân La quận chúa một trận bực bội.

Nàng hậm hực gắt giọng: Cố đại ca.

Ta đang nói chuyện nghiêm túc với huynh đó.

Cũng may Cố Hàn Uyên chỉ là thuận miệng trêu chọc một chút mà

thôi.

Thấy Vân La quận chúa xù lông, liền mỉm cười trấn an: Được rồi, ta biết rồi.

Sẽ mang ngươi đi cùng.

Vân La quận chúa nghe vậy nhất thời vui ra mặt.

Nàng hoan hô một tiếng, dâng lên một nụ hôn nồng nàn mà dài lâu.

Mặc dù hai tay Cố Hàn Uyên không đứng đắn mà nắn bóp bờ mông cong vểnh sau lưng nàng, nàng cũng không để ý.

Dù sao cũng là hôn phu tương lai của mình, tất cả của mình đều thuộc về hắn.

Ngoại trừ việc lo lắng đến tôn nghiêm của hoàng thất, không tiện giao thân thể trước khi cưới, Vân La quận chúa có phương tâm đã sớm thuộc về hắn sẽ không chống cự Cố Hàn Uyên làm bất cứ chuyện gì với mình.

Vì thế, mấy ngày nay trong hoàng cung, nàng còn đặc biệt tìm ma ma giáo dưỡng để học rất nhiều kiến thức trước hôn nhân hữu dụng.

Nàng thậm chí trong lòng còn cảm thấy tự hào vì được Cố Hàn Uyên yêu thích.

Đứng xa xa quan sát, Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà nhìn thấy cảnh tượng mất trật tự của Vân La quận chúa, thậm chí váy còn hở ra một chút phong cảnh, gương mặt không khỏi một trận đỏ bừng.

Vốn dĩ nghe hai người nói chuyện, trong lòng hai cô gái còn có chút lo lắng, lúc này lại hoàn toàn không có tâm tình suy nghĩ.

Quận chúa thân phận tôn quý đang tùy ý thân mật với người trong lòng, cảnh tượng này đối với các nàng mà nói có chút quá kích thích.

Đặc biệt là khi nghĩ đến thân phận có thể trở thành của hồi môn của mình, lại càng có vài phần cảm động lây đến run chân.

Một lúc lâu sau, Cố Hàn Uyên và Vân La quận chúa mới khó khăn tách ra.

Gương mặt xinh đẹp của Vân La quận chúa đỏ thẫm, thần tình quyến rũ, vui vẻ khẽ liếm vết ướt ở khóe miệng.

Bộ dáng này của nàng không khỏi khiến người ta hoài nghi rốt cuộc ai mới là người chiếm tiện nghi.

Vân La quận chúa cười duyên nói: Vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó Cố đại ca, ta nhớ Yêu Nguyệt tỷ tỷ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, đuôi mày hơi nhướng, khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong đầy ẩn ý.

Đến lúc đó sẽ đưa ngươi đến Di Hoa cung, Nguyệt Nhi chắc hẳn cũng sẽ rất vui.

Đáng tiếc, những kiến thức mới mà Vân La quận chúa gần đây học được cũng không có đất dụng võ.

Cố Hàn Uyên sau khi xác nhận sẽ đưa nàng cùng đến Di Hoa cung, liền đuổi nàng trở về hoàng cung.

Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà, những người lén lút đưa Vân La quận chúa chuồn ra khỏi cung, miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Các nàng thật sự sợ Cố Hàn Uyên sẽ giữ Vân La quận chúa lại.

Thời gian càng kéo dài bị người phát hiện là chuyện nhỏ, mấu chốt là đừng gây ra chuyện thất thân trước hôn nhân.

Tuy rằng vì là Cố Hàn Uyên, không có sai lầm về nguyên tắc, nhưng như vậy thể diện của hoàng gia sẽ rất khó coi.

Vốn dĩ Vân La quận chúa được tứ hôn với thân phận thiếp đã không quá vẻ vang, lại giống như một tiểu thiếp tùy tiện bị Cố Hàn

Uyên lấy đi thân trong sạch, thể diện của hoàng gia thật sự sẽ không chịu nổi.

Thế nhưng hai nữ nhân cũng không thực sự yên tâm.

Dù sao còn có một vấn đề lớn hơn, Cố Hàn Uyên muốn mang Vân La quận chúa đi.

Chỉ cần nghĩ đến hậu quả sẽ gây ra, Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà đã tê cả da đầu.

Mấu chốt hơn là các nàng không thể ngăn cản được.

Cố Hàn Uyên còn làm ngay trước mặt các nàng mà bàn chuyện rời kinh thành với Vân La quận chúa, hiển nhiên là không lo lắng các nàng đi mật báo gì đó.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Hai nữ nhân bây giờ rất có khả năng sẽ bị xem như của hồi môn của Vân La quận chúa.

Không nói là một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, tương lai của các nàng gần như sẽ bị trói chặt vào Cố Hàn Uyên và Vân La quận chúa.

Đặc biệt là Lãnh Lăng Khí, kẻ đang giả mạo Chu Hậu Chiếu, còn có ý xa lánh Bảo Long nhất tộc.

Người có tiềm lực nhất là Lôi Cung trọng thương chưa lành, cho dù thương thế lành lại, hoành luyện công phu bị phá mạnh mẽ còn có thể luyện lại được hay không vẫn khó nói.

Phật Ấn trước đây thân cận nhất với Chu Hậu Chiếu cũng dường như đã thất sủng.

Không còn tùy thị bên cạnh, gần như bị bỏ rơi.

Lý do tự nhiên là Bảo Long nhất tộc hộ giá bất lực khi An gia nổi loạn.

Tóm lại, Bảo Long nhất tộc đã có dấu hiệu thất thế.

Chương 1696

Mà chỉ dựa vào võ công và địa vị đều không đặc biệt cao, hai nữ nhân tự ý muốn mang Vân La quận chúa xuất cung cũng không phải dễ dàng như vậy.

Trong đó tất nhiên có bàn tay mưu hoạch của Bảo Long nhất tộc.

Hoặc thẳng thừng chính là sự sắp đặt của Bảo Long nhất tộc.

Mục đích chính là để Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà lộ mặt trước Cố Hàn Uyên.

Sợ rằng Bảo Long nhất tộc không phải không có ý định lưu lại cho mình một con đường lui.

Trong tình huống này, Cố Hàn Uyên không nói là thu hết, nhưng cũng không có lý do gì để đẩy ra ngoài.

Cố ý ở trước mặt hai nữ nhân nói về việc mang Vân La quận chúa rời kinh xem như là một cuộc thăm dò nho nhỏ.

Bảo Long nhất tộc nếu thật sự có ý định dựa vào hắn, tất nhiên sẽ sắp xếp bao gồm nhưng không giới hạn ở việc yểm trợ Vân La quận chúa xuất cung.

Suy đoán hợp lý, thậm chí sẽ sắp xếp một thế thân cho Vân La quận chúa ở lại hoàng cung.

Dù sao hoàng đế giả mạo Lãnh Lăng Khí bây giờ cũng không mấy quan tâm đến Vân La quận chúa.

Chỉ cần đối ngoại tuyên bố thân thể không khỏe, giấu giếm một thời gian chắc là không có vấn đề.

Đương nhiên làm như vậy nhất định là có nguy hiểm.

Nhưng không có nguy hiểm sao có thể gọi là đầu danh trạng.

Còn Lẻ loi thỏ và Lẻ loi xà chỉ có thể coi là thể hiện một chút thành ý.

Dù sao hai nữ nhân đại diện không phải là chính mình, mà là Bảo Long nhất tộc.

Cố Hàn Uyên đơn giản gỡ rối tiền căn hậu quả của sự việc rồi bỏ qua.

Quyền chủ động nằm trong tay hắn, người sốt ruột cũng không phải là hắn.

Tại một gian phòng khách trên lầu sáu.

Cố Hàn Uyên thu lại bàn tay đang đặt trên cổ tay trắng nõn bắt mạch, ôn nhu mỉm cười với giai nhân bệnh yếu đang nằm trên giường hẹp si ngốc nhìn hắn: Đan Phượng, thân thể ngươi đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn còn tương đối suy yếu.

Phải bổ sung nhiều dinh dưỡng, thuốc cũng không được dừng.

Cô gái trước mắt chính là Thượng Quan Đan Phượng được Cố Hàn Uyên khởi tử hồi sinh cứu về.

Thượng Quan Đan Phượng dù sao cũng đã chết một lần, lại là trúng độc mà chết, sự thiếu hụt trong cơ thể không phải dễ dàng bù đắp như vậy.

Nhiều ngày trôi qua, nàng vẫn không thể xuống giường được.

Thượng Quan Đan Phượng vừa nghe còn phải uống thuốc, nhất thời thu lại ánh mắt si mê nhìn Cố Hàn Uyên, vẻ mặt không vui bĩu môi nói: Nhưng thuốc khó uống lắm, đắng như vậy Không uống được không.

Cố Hàn Uyên nhìn Thượng Quan Đan Phượng như một đứa trẻ hờn dỗi, bật cười lắc đầu: Thuốc đắng dã tật.

Đan Phượng, ngươi cũng không muốn cứ nằm trên giường không thể hoạt động chứ.

Lời nói có chút ẩn ý khiến Thượng Quan Đan Phượng bĩu môi.

Nàng đương nhiên biết uống thuốc là tốt cho mình, nhưng nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, làm sao chịu được khổ.

Huống chi thuốc Cố Hàn Uyên kê cho nàng dược tính ôn hòa, dùng để từ từ điều dưỡng thân thể.

Tránh cho thân thể vốn đã hư nhược của Thượng Quan Đan Phượng bổ quá không chịu nổi.

Nhưng dược hiệu như vậy hiển nhiên không có tác dụng ngay lập tức.

Không có sự khích lệ về mặt tâm lý, Thượng Quan Đan Phượng tự nhiên càng khó kiên trì uống thuốc.

Cố Hàn Uyên vốn tưởng rằng Thượng Quan Đan Phượng nghe xong lời khuyên ẩn ý của hắn, cho dù không cam tâm tình nguyện cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng điều không ngờ là gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Đan Phượng đột nhiên ửng đỏ, ánh mắt cũng trở nên lơ đãng.

Cố Hàn Uyên đang có chút ngạc nhiên vị thiếu nữ tính cách quá mức ngây thơ, hay nên nói là ngốc manh này lại đang suy nghĩ lung tung cái gì.

Chỉ thấy Thượng Quan Đan Phượng lặng lẽ ngước mắt liếc nhìn Cố Hàn Uyên, lại chột dạ dời đi ánh mắt, trong miệng lại thốt ra những lời ít nhiều có chút không biết liêm sỉ.

Còn không bằng mùi vị uống được lúc báo đáp Cố đại ca lần trước đâu.

Ban đầu có chút không quen mùi vị đó, nhưng sau khi quen rồi lại bất ngờ khiến người ta rất dư vị, cũng rất an tâm, cũng không khó ngửi như vậy.

Chỉ là tim đập rất nhanh.

Thượng Quan Đan Phượng ban đầu còn có chút xấu hổ, chột dạ.

Kết quả nói một hồi lại bắt đầu hùng hồn lý lẽ mà bình phẩm.

Cố Hàn Uyên sắc mặt cổ quái nghe Thượng Quan Đan Phượng càng nói càng hăng say đánh giá.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác không.

Lúc đó ta còn yếu hơn bây giờ rất nhiều, cả người đều không có sức lực.

Kết quả sau khi uống xong, rõ ràng cảm thấy thân thể khỏe hơn nhiều.

Tuy vẫn không thể xuống giường, nhưng đã có thể hoạt động đơn giản.

Ngược lại thuốc Cố đại ca cho ta uống vừa đắng vừa chát lại không thấy hiệu quả.

Thượng Quan Đan Phượng càng nói càng cảm thấy mình nghĩ có lý, đôi mắt đẹp rạng rỡ nhìn Cố Hàn Uyên.

Khá lắm, đây là để mắt tới chính bản thân Cố Hàn Uyên rồi.

Cố Hàn Uyên tâm tình có chút cổ quái.

Lòng xấu hổ của thiếu nữ ngây thơ thật vi diệu.

Mấu chốt hơn là Thượng Quan Đan Phượng còn nói ra một sự thật.

So với uống thuốc, quả thực làm như vậy đối với thân thể nàng càng có lợi hơn Trước đó cũng đã nói, hình thái sinh mệnh của Cố Hàn Uyên hôm nay càng ngày càng cao cấp, đến mức việc sinh con nối dõi cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Đồng thời, bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể hắn cũng có thể so với thiên tài địa bảo.

Dù sao thiên tài địa bảo bình thường cũng không có nồng độ linh khí cao như trên người Cố Hàn Uyên.

Coi như chỉ là một giọt máu, cũng là thuốc đại bổ.

Mà mười giọt máu mới tương đương với một giọt khụ khụ.

Nói chung, cảm giác của Thượng Quan Đan Phượng là đúng, thứ đó quả thực có hiệu quả hơn so với thuốc thông thường.

Cố Hàn Uyên sẽ keo kiệt với chuyện như vậy sao.

Hiển nhiên là sẽ không.

Cố Hàn Uyên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng nõn mịn màng của Thượng Quan Đan Phượng, nhẹ giọng nói: Đan Phượng sẽ không cảm thấy như vậy là quá dễ dãi với ngươi sao.

Kim Bằng vương triều tuy chẳng ra gì, nhưng ngươi dù sao cũng là công chúa tôn quý.

Thượng Quan Đan Phượng đối với việc Cố Hàn Uyên nói Kim Bằng vương triều chẳng ra gì, có chút không vui.

Nhưng nghĩ đến lời này là Cố Hàn Uyên nói, lại cảm thấy không có vấn đề gì.

Nàng chán nản thừa nhận Kim Bằng vương triều ở trước mặt Cố Hàn Uyên quả thực không tính là gì.

Thượng Quan Đan Phượng quật cường hừ nhẹ nói: Công chúa thì thế nào.

Chẳng phải cũng bị đường muội hại chết một lần sao.

Nói rồi, ánh mắt nàng có chút cô đơn.

Hiển nhiên vẫn rất để tâm đến việc Thượng Quan Phi Yến hại chết mình.

Thượng Quan Đan Phượng nhẹ lắc đầu, dường như muốn xua đi vẻ u sầu.

Nàng gắt gao nhìn chăm chú Cố Hàn Uyên, thần tình chuyên chú nói: So với cái gì công chúa, ta càng hy vọng Cố đại ca ngươi có thể vui vẻ.

Dứt lời, cũng không đợi Cố Hàn Uyên phản ứng, liền tự nhiên nghiêng người tới gần đối phương.

Cố Hàn Uyên khẽ hít một hơi, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Thượng Quan Đan Phượng, tỏ ý cổ vũ.

Thượng Quan Đan Phượng có chút vụng về nhận được sự cổ vũ, càng thêm tham lam Cố Hàn Uyên lần này rời kinh thành thời gian sẽ không quá ngắn, ít nhất cũng phải chờ sứ thần Tống Quốc đến rồi mới có thể trở về.

Tuy thời cơ đó chưa chắc phù hợp với kế hoạch của hắn, nhưng hắn thật sự tò mò Lâm Triều Anh chạy tới xem náo nhiệt gì.

Vì vậy dẫu thời cơ không vừa vặn, hắn cũng sẽ quay lại kinh thành.

Mà trước khi rời kinh, còn có hai chuyện khá quan trọng cần xử lý.

Chương 1697

Hơn nữa trạng thái của hai người này lúc này còn rất giống nhau.

Nhưng trước đó, Cố Hàn Uyên cần phải đi gặp một người mà hắn đã tốn không ít công sức mới bắt được.

Lầu một dưới lòng đất.

Cố Hàn Uyên nhìn Đinh Tu đang tò mò quan sát xung quanh, cười yếu ớt nói: Vất vả cho ngươi rồi, lần này tốn không ít công sức nhỉ.

Dứt lời, hắn nhìn về phía cái bao tải căng phồng bên cạnh.

Bên trong bao tải có một khối nhô lên đang ngọ nguậy, mơ hồ còn có tiếng ô ô truyền đến.

Rõ ràng trong bao chứa một người.

Đinh Tu nghe vậy liền tức giận oán thán: Giấu kỹ thật, cho dù có manh mối cũng phải tìm mất mấy ngày mới ra tung tích, nếu không phải ta động thủ nhanh, lại để hắn trốn thoát rồi.

Dừng một chút.

Hắn rất phiền muộn nói: Ta nói này Cố công tử, sao ta cứ cảm thấy làm việc cho ngươi thiệt thòi quá vậy.

Cứ làm liên tục, chẳng có lúc nào nghỉ ngơi.

Cố công tử, chẳng lẽ thuộc hạ của ngươi không có ai khác sao.

Đừng lúc nào cũng chỉ nhằm vào một mình ta mà sai việc chứ.

Đinh Tu có oán giận cũng là chuyện bình thường.

Dù sao trong khoảng thời gian này, Cố Hàn Uyên quả thực đã giao cho hắn hết việc này đến việc khác.

Nhưng đây thật sự không phải vấn đề Cố Hàn Uyên không có người dưới trướng, mà là Đinh Tu quá dễ dùng.

Kinh nghiệm giang hồ phong phú, làm việc tỉ mỉ, hành động mau lẹ dứt khoát, đầu đuôi sạch sẽ, võ công cũng trên mức tiêu chuẩn, cảnh giới Tông Sư đã đủ để ứng phó với tuyệt đại đa số tình huống.

Chuyện giao cho Đinh Tu làm, rất ít khi khiến Cố Hàn Uyên phải bận tâm.

Ngoại trừ kinh phí hoạt động hơi nhiều một chút, lắm lời một chút, thì gần như không có khuyết điểm.

Đinh Tu miệng thì nói thích hưởng lạc, nhưng ở trong lầu cũng chỉ uống thêm chút Tinh Nguyệt tửu.

Hắn rất biết điều, chưa bao giờ đụng vào các cô nương trong lầu.

Có nhu cầu cũng phải tự bỏ ngân lượng chạy đến thanh lâu giải quyết.

Vì vậy, bao gồm cả Yến Phỉ Phỉ, rất nhiều nữ tử đều đánh giá rất tốt về Đinh Tu.

Cố Hàn Uyên thu nhận rất ít nam nhân, phần lớn không phải là con rối bị khống chế thì cũng là công cụ người tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Đinh Tu là người duy nhất có ý thức tự chủ mà còn được trọng dụng.

Thậm chí Cố Hàn Uyên còn không nỡ để hắn tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Có thể thấy Cố Hàn Uyên xem trọng Đinh Tu đến mức nào.

Dù sao công cụ và thuộc hạ là hai khái niệm khác nhau.

Để phòng vạn nhất, Cố Hàn Uyên vẫn cho không ít nhân thủ của

Thiên Võng nằm vùng bên cạnh Cận Nhất Xuyên, giám sát nhất cử nhất động.

Để tránh ngày nào đó Cận Nhất Xuyên lại đột nhiên lên cơn muốn c·hết, kéo theo Đinh Tu phản bội hắn.

Cũng may gần đây Cận Nhất Xuyên khá thành thật.

Ngoại trừ tần suất ra vào thanh lâu hơi nhiều một chút, sống say chết mộng một chút, cũng không có tật xấu gì.

Nói ra cũng buồn cười.

Từng có lúc Đinh Tu luôn vơ vét tài sản của Cận Nhất Xuyên, bây giờ lại thường xuyên giả vờ vô tình gặp gỡ để giúp hắn trả tiền chơi gái.

Cũng may Đinh Tu thường có nhiệm vụ trên người, thời gian rảnh rỗi không nhiều lắm.

Bằng không Cận Nhất Xuyên mỗi ngày chẳng khác nào chơi chùa.

Đôi huynh đệ giết thầy này tạm thời không nhắc tới, Cố Hàn Uyên cười như không cười nhìn Đinh Tu, nói: Thiếu tiền à.

Tự mình đến chỗ Phỉ Phỉ mà lấy, muốn bao nhiêu cứ trực tiếp mở miệng là được.

Ta không có đặt giới hạn cho Phỉ Phỉ đâu.

Đinh Tu không phải là người tham tiền, cũng không phải kẻ keo kiệt.

Có tiền cũng chỉ hưởng thụ trước mắt, có tiêu xài thế nào cũng chẳng được bao nhiêu.

Vì vậy Cố Hàn Uyên đối với việc Đinh Tu lấy tiền thật sự không hề đặt ra hạn chế nào.

Đinh Tu nghe vậy nhất thời cứng họng, lúng túng gãi gãi mặt.

Câu thêm tiền trước đây luôn treo bên mép giờ hoàn toàn không nói ra được nữa.

Đinh Tu tương đương phiền muộn nói: Không phải vấn đề có tiền hay không, mà là ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.

Đến con la cũng không bị sai sử như vậy đâu chứ.

Bây giờ Đinh Tu không còn là Thêm tiền Cư Sĩ nữa, mà là Tăng ca Cư Sĩ.

Cố Hàn Uyên, người vô tình biến Đinh Tu thành một kẻ làm công xã hội, không hề có chút áy náy nào, cười nói: Biết khổ là tốt rồi, ngươi làm việc ta cũng tương đối yên tâm.

Dừng một chút, hắn thoáng an ủi: Ta sắp rời kinh rồi, cũng không cần ngươi đi theo.

Đến lúc đó có thể thảnh thơi một chút.

Đinh Tu nghe vậy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả hắn vừa nói một câu Vậy thì tốt quá liền nghe Cố Hàn Uyên nói với giọng hơi trêu tức: Nhưng đến lúc đó ngươi còn phải theo một người.

Ít nhất trước khi ta trở về phải đảm bảo hắn không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sắc mặt Đinh Tu nhất thời sụp đổ, vẻ mặt đau khổ như vừa ăn phải ruồi.

Nhưng biết làm sao được, hắn là kẻ làm công mà.

Đinh Tu rối rắm một hồi, cuối cùng chỉ có thể uể oải đáp: Ta biết rồi.

Dứt lời liền cáo từ rời đi.

Rõ ràng là không muốn nhìn bản mặt nhà tư bản của Cố Hàn Uyên thêm nữa.

Nhưng ngay lúc Đinh Tu sắp rời khỏi mật thất, bước chân hắn đột nhiên dừng lại.

Hắn xoay người lại, ngữ khí có chút phức tạp hỏi: Đúng rồi, Yến Thập Tam hắn làm sao vậy.

Hai người từng hợp tác chung, có tình giao hảo tốt.

Mà Yến Thập Tam bây giờ vì duyên cớ của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm và Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, võ công tuy đột nhiên tăng mạnh, nhưng lại mất đi nhân tính, gần như không cảm nhận được tình cảm của con người.

Biến hóa rõ ràng như vậy, Đinh Tu làm sao không nhìn ra.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Yến Thập Tam luyện công xảy ra chút vấn đề, ngươi cũng biết kiếm pháp của hắn là thế nào mà.

Đinh Tu nghe vậy, thần tình lại thêm mấy phần biến hóa rất nhỏ.

Hắn trầm mặc một lát, trầm giọng hỏi: Không cứu được sao.

Cố Hàn Uyên không trực tiếp trả lời, mà đưa mắt nhìn Đinh Tu hồi lâu.

Mãi đến khi Đinh Tu xấu hổ gãi đầu, hắn mới chậm rãi nói: Không phải hoàn toàn không cứu được, chỉ là rất phiền phức.

Đinh Tu nghe vậy tựa như thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí ngả ngớn hỏi: Vậy Cố công tử ngài sẽ cứu hắn chứ.

Ta sẽ cố hết sức.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp.

Vậy là tốt rồi.

Đinh Tu nhấc thanh đại đao Ngự Lâm Quân của mình lên rồi xoay người.

Cố công tử ngài nói người kia lúc nào bắt đầu theo dõi thì cho ta biết một tiếng.

Đúng rồi, nếu thời gian quá dài thì nhớ thêm tiền đấy.

Đinh Tu giấu đầu hở đuôi thêm một câu cửa miệng đã bỏ đi một thời gian, rồi lảo đảo bước đi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm dõi theo bóng lưng Đinh Tu cho đến khi không còn thấy nữa.

Một lúc lâu sau, hắn mới thấp giọng tự nói một câu: Quá nặng tình nghĩa cũng không phải là chuyện tốt.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ trong lòng.

Hắn quay đầu lại, mở cái bao tải chứa người trên mặt đất ra.

Chỉ thấy miệng bao lộ ra một cái đầu.

Đó là một nam tử trung niên gầy gò, miệng bị một miếng vải lanh bịt lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn Cố Hàn Uyên.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi nhếch lên, gỡ miếng vải lanh trên miệng nam tử ra, ý vị thâm trường nói: Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng Cố mỗ đã nghe danh của ngươi rất nhiều lần, Lý Quỷ Thủ.

Cái tên Lý Quỷ Thủ đã xuất hiện ở chỗ Cố Hàn Uyên nhiều lần.

Mưa Phùn, Lục Trúc, Lãnh Lăng Khí đều đã qua tay hắn thay hình đổi dạng.

Loại phẫu thuật thay đổi dung mạo này theo lẽ thường là không thể đảo ngược.

Ít nhất ở phương diện y thuật, không thể nào khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Dù là Cố Hàn Uyên, cũng chỉ có thể dựa vào công hiệu thần kỳ của Phục Nhan đan để khôi phục lại dung mạo trước kia cho Mưa Phùn và Lãnh Lăng Khí.

Có thể thấy kỹ thuật của Lý Quỷ Thủ tinh xảo đến mức nào.

Chương 1698

Nhưng đồng thời, Lý Quỷ Thủ, người chuyên làm phẫu thuật thay hình đổi dạng cho người khác, cũng không thể tránh khỏi việc biết quá nhiều bí mật.

Vì vậy, Lý Quỷ Thủ không thể không suốt ngày trốn đông trốn tây.

Hơn nữa, Lý Quỷ Thủ rất khôn khéo, không chọn một nơi cố định để ẩn náu, mà lênh đênh trên một chiếc thuyền con giữa sông hồ, chờ đợi người hữu duyên.

Bề ngoài chỉ là một chiếc thuyền nhỏ không thể bình thường hơn, hơi không chú ý sẽ bỏ qua.

So với việc ẩn náu ở một nơi cố định luôn bị người ta tìm đến, thì cách trốn tránh lưu động này lại khiến gần như tất cả những người từng được hắn phẫu thuật đều không thể gặp lại hắn lần thứ hai.

Cũng chính vì vậy, Địa Võng mới có thể, dưới tình huống cố ý tìm kiếm, miễn cưỡng tìm được tung tích của hắn.

Đó là lý do vì sao vừa rồi Đinh Tu lại oán giận mấy ngày liền.

Thật sự là quá khó tìm người.

Khó truy lùng, cũng khó tập trung.

Nói thế nào đi nữa, Lý Quỷ Thủ cuối cùng cũng bị dẫn đến trước mặt Cố Hàn Uyên.

Về hình tượng, Lý Quỷ Thủ chỉ là một lão già gầy gò, có vẻ hơi thô tục.

Đặc biệt là lúc này, vì hoảng sợ, khuôn mặt già nua của hắn nhăn nhúm lại, càng khiến người ta chán ghét.

Nhưng Cố Hàn Uyên không để ý đến điều đó, chỉ nhàn nhạt hỏi: Biết ta là ai không.

Lý Quỷ Thủ nghe vậy, thần tình hoảng sợ không khỏi ngưng lại.

Do dự một hồi, hắn mới dùng giọng khô khốc nói: Xin hỏi có phải là Cố công tử trước mặt.

Câu trả lời đúng như dự liệu.

Cố Hàn Uyên hờ hững cười nói: Quả nhiên có chút kiến thức.

Nhưng đang sợ Cố mỗ hưng sư vấn tội sao.

Câu hỏi của Cố Hàn Uyên có chút không đầu không đuôi.

Nhưng Lý Quỷ Thủ lại rất rõ ý của hắn.

Vội vàng giải thích: Ban đầu là Mưa Phùn cô nương tự mình tìm đến cửa, nhờ tiểu nhân phẫu thuật cho nàng.

Hơn nữa tiểu nhân cũng không ngờ Mưa Phùn cô nương lại đi theo Cố công tử ngài.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Lý Quỷ Thủ biết chuyện nhiều đến không ngờ.

Dưới tình huống bình thường, hắn chắc chắn không biết Tằng Tĩnh chính là Mưa Phùn, càng không nên biết Tằng Tĩnh đi theo Cố Hàn Uyên.

Lại thêm việc liếc mắt nhận ra thân phận Cố Hàn Uyên, đây là điều mà một kẻ lang bạt khắp nơi, trốn đông trốn tây nên biết sao.

Còn lý do Lý Quỷ Thủ lo lắng Cố Hàn Uyên hưng sư vấn tội cũng rất đơn giản.

Mỹ nhân lãnh diễm Mưa Phùn vốn có, bị chỉnh dung thành Tằng Tĩnh có chút nhan sắc.

Dung mạo sau khi chỉnh dung của Tằng Tĩnh ở ngoài phố dĩ nhiên cũng được coi là mỹ nhân.

Nhưng so với những hồng nhan tuyệt sắc của Cố Hàn Uyên, thì quá tầm thường.

Với tính cách phong lưu của Cố Hàn Uyên, chẳng lẽ không nên nổi giận sao.

Theo lý thuyết thì đúng là thiệt thòi lớn.

Đây cũng là điều khiến Lý Quỷ Thủ cảm thấy rất khó tin.

Dung mạo của Tằng Tĩnh không nên thu hút được Cố Hàn Uyên.

Theo lẽ thường, Tằng Tĩnh sau khi chỉnh dung nên tìm một nam tử bình thường để kết hôn, giúp chồng dạy con.

Nam tử này có thể là một tên tạp dịch, cũng có thể là một người chăn ngựa.

Thậm chí có thể vì nghèo khó mà ngay cả đậu phụ thối yêu thích cũng không mua nổi.

Tằng Tĩnh duy chỉ không nên dính dáng đến một nhân vật tuyệt đỉnh như Cố Hàn Uyên.

Lý Quỷ Thủ trong lòng sầu não.

Lỡ như Cố Hàn Uyên muốn hắn khôi phục lại dung mạo của Tằng Tĩnh thì phải làm sao.

Chuyện này chính bản thân hắn cũng không làm được.

Sự bá đạo của Cố Hàn Uyên trong chuyện nữ nhân của hắn cũng là có tiếng.

Lý Quỷ Thủ không dám chắc Cố Hàn Uyên sẽ không vì thất vọng mà g·iết hắn để hả giận.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Quỷ Thủ đang thấp thỏm lo âu, trong mắt u quang lóe lên, cố ý dùng cách thức mang theo áp lực bước về phía trước một bước.

Khiến cho Lý Quỷ Thủ lúc này gần như hoàn toàn bị bao phủ trong bóng tối của hắn.

Cố Hàn Uyên dùng giọng nói không mang theo chút tình cảm nào, lạnh lùng biết mà còn hỏi: Ngươi rất sợ ta.

Lý Quỷ Thủ lúng túng cười gượng.

Tuy không nói gì, nhưng đã nói lên tất cả.

Cuối cùng hắn vẫn mở miệng lấy lòng: Cố công tử có yêu cầu gì, xin cứ việc phân phó, tiểu nhân nhất định tận lực hoàn thành.

Đến bây giờ, hắn đã nhìn ra Cố Hàn Uyên không phải vì chuyện của Tằng Tĩnh mà cho người bắt hắn.

Vậy là có việc khác muốn nhờ.

Lý Quỷ Thủ âm thầm suy đoán có phải Cố Hàn Uyên muốn hắn giúp ai đó chỉnh dung hay không.

Dù sao hắn chính là làm nghề này, đây cũng là thứ có giá trị nhất mà hắn có thể đưa ra.

Nhưng Cố Hàn Uyên lại không như hắn dự đoán, ngược lại nhàn nhạt nói: Nếu ngươi có thể trả lời Cố mỗ mấy vấn đề, Cố mỗ sẽ đáp ứng không làm hại tính mạng của ngươi, thế nào.

Lý Quỷ Thủ nghe vậy nhất thời do dự.

Hỏi vấn đề là tình huống hắn sợ nhất.

Bởi vì hắn biết quá nhiều bí mật.

Lỡ như hỏi trúng loại bí mật cần phải g·iết hắn diệt khẩu thì sao.

Hắn cảm thấy Cố Hàn Uyên thà cứ tiếp tục dây dưa vấn đề của Tằng Tĩnh còn hơn.

Nhưng nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Cố Hàn Uyên khiến hắn sống lưng lạnh toát, Lý Quỷ Thủ lại không dám từ chối.

Chỉ có thể cứng rắn, miễn cưỡng nói: Cố công tử cứ hỏi đi.

Tiểu nhân nhất định tận lực trả lời.

Nhưng câu hỏi đầu tiên của Cố Hàn Uyên đã khiến Lý Quỷ Thủ tê cả da đầu.

Trước tiên nói một chút xem ngươi thuộc tổ chức nào.

Cố Hàn Uyên tuy đang hỏi, nhưng lại dùng giọng khẳng định.

Rõ ràng đã nhận định Lý Quỷ Thủ không phải là kẻ đơn độc.

Lý Quỷ Thủ không muốn đáp, nhưng lại không dám không đáp.

Lưỡng lự một lát, hắn mới vô thức hạ thấp giọng nói: Tiểu nhân ở trong tổ chức địa vị không cao, biết cũng không nhiều, chỉ biết tên tổ chức gọi là Người Ẩn Hình.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong mắt nhất thời hiện lên một tia sáng.

Lại là Người Ẩn Hình.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy hợp lý.

Người Ẩn Hình không phải là ẩn hình thật sự, mà là khiến người ta thoát ly khỏi tầm mắt của đại chúng, ẩn náu.

Giết người không để người ta biết là ai g·iết, cướp bóc không để người ta biết là ai cướp.

Có người bị động ẩn hình, có người chủ động ẩn hình.

Khi những người này một ngày nào đó từ trạng thái ẩn hình mà hiện hình, mọi người mới giật mình kinh hãi, như thể đó là một con quái vật khổng lồ ẩn mình dưới biển sâu.

Chỉ một chút gợn sóng cũng đủ làm người ta kinh hãi run rẩy.

Đây chính là tổ chức Người Ẩn Hình trong kịch bản.

Dù đến cuối kịch bản, tổ chức thần bí này vẫn còn lưu lại không ít bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Trong kịch bản, tổ chức Người Ẩn Hình ở trên một hòn đảo nhỏ ngoài biển, giống như một thế ngoại đào viên.

Người bình thường muốn lên đảo vô cùng khó khăn, không có cơ duyên và vận khí đặc biệt thì căn bản không thể đến nơi an toàn.

Chương 1699

Nơi đó tàng long ngọa hổ, động một chút là sẽ gặp một hai nhân vật từng danh chấn thiên hạ.

Trong mắt thế nhân, việc họ mai danh ẩn tích chính là ẩn hình.

Vậy thay hình đổi dạng có được tính là ẩn hình không.

Đương nhiên là có.

So với dịch dung thuật thì càng khó bị lộ sơ hở hơn.

Trừ phi chủ động bại lộ dấu vết, bằng không không ai có thể phát hiện thân phận trước đây của một người đã hoàn toàn thay đổi dung mạo.

Trong kịch bản, nếu Tằng Tĩnh không phải vì cứu Giang A Sinh mà sử dụng võ công, bị Chuyển Luân Vương nhìn ra dấu vết, thì căn bản sẽ không bại lộ thân phận.

Nói tóm lại, Lý Quỷ Thủ là người của tổ chức Người Ẩn Hình, vừa khiến người ta kinh ngạc, lại rất hợp lý.

Nếu không phải vậy, hắn cũng sẽ không có nhiều kênh thông tin để biết những chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên như vậy.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên liên tục lóe lên, trong lòng yên lặng lẩm bẩm một cái tên mà ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút kiêng kỵ: Tiểu lão đầu Ngô Minh.

Ngô Minh là người sáng lập và thủ lĩnh của tổ chức Người Ẩn Hình.

Ngoài việc thu nhận không ít nhân vật nổi danh giang hồ, hắn còn nuôi dưỡng không ít cao thủ trên hòn đảo đó.

Trong kịch bản, Ngô Minh thể hiện trí tuệ sâu như biển, thiên phú võ học kinh người.

Tuyệt học mà người thường cần luyện ba mươi năm mới có chút thành tựu, đến tay Ngô Minh chỉ cần ba tháng.

Thiên phú như vậy có lẽ không bằng Cố Hàn Uyên có hệ thống bàng thân, nhìn qua là không quên, ngộ tính kinh người.

Nhưng mấu chốt thực sự nằm ở chỗ Ngô Minh quá thần bí, kịch bản cũng chỉ thể hiện một phần nhỏ của hắn.

Không ai biết Ngô Minh bao nhiêu tuổi, biết bao nhiêu loại võ công, tu vi sâu cạn thế nào.

Mọi thứ về hắn đều như một màn sương.

Điều duy nhất có thể xác định là võ công của Ngô Minh là trần nhà tồn tại trong thế giới Lục Tiểu Phụng.

Lấy bối cảnh của Ngô Minh trong kịch bản mà đặt vào thế giới hỗn loạn này, kém nhất cũng là Lục Địa Thần Tiên.

Rất có thể cảnh giới Lục Địa Thần Tiên đã sắp bị hắn đi đến cuối cùng.

Cách Phá Toái Hư Không còn xa không.

Cố Hàn Uyên cũng không đoán được.

Nhưng cao thủ cấp bậc này đã có thể uy h·iếp được hắn.

Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, Trảm Quỷ Thần, Thiên Kiếm, những tuyệt chiêu này có thể có tác dụng với Ngô Minh hay không.

Ở thế giới linh khí mỏng manh này, uy lực của những chiêu thức tiên hiệp này kém xa so với ở thế giới tiên hiệp.

Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Hai Mươi Ba khi mới gặp cũng cần tìm đúng thời cơ.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên cũng không dám chắc Ngô Minh không có thủ đoạn đối phó với công kích nguyên thần.

Xét cho cùng, vẫn là Ngô Minh quá mức thần bí, thông tin đã biết quá ít.

Giá trị tham khảo của kịch bản chỉ có thể nói là có còn hơn không.

Nói đến Cửu Thiên Huyền Nữ lúc đó cảnh giới cũng đủ cao, nhưng lại bị Cố Hàn Uyên tính kế.

Hơn nữa sự trợ giúp của Vu Hành Vân và Hoàng Dung cũng không thể xem thường.

Ngược lại, Ngô Minh thần bí càng khiến Cố Hàn Uyên không nắm chắc được, uy h·iếp cũng càng cao.

Cố Hàn Uyên cảm thấy có lẽ có cơ hội nên tiếp xúc với Thái Bình vương một chút.

Thế tử của Thái Bình vương là Cung Cửu cũng là một thành viên của Người Ẩn Hình.

Đồng thời địa vị còn rất cao, cũng rất được Ngô Minh coi trọng.

Đáng tiếc Thái Bình vương bây giờ không ở kinh thành.

Nhưng chỉ cần Thái Bình vương có ý đồ với hoàng vị, sớm muộn cũng sẽ vào kinh.

Hơn nữa thời gian này sẽ không lâu lắm.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Lý Quỷ Thủ đang tâm thần bất định.

Tuy vốn dĩ đã không có ý định thả hắn đi, nhưng bây giờ xem ra chỉ không thả hắn đi thôi cũng chưa đủ.

Chủ ý đã định, Cố Hàn Uyên càng thêm không có lo lắng, dứt khoát tiếp tục hỏi: Vậy Lãnh Lăng Khí lại là chuyện gì xảy ra.

Là ai dẫn hắn đi tìm ngươi thay đổi dung mạo.

Lý Quỷ Thủ vốn thấy Cố Hàn Uyên không hỏi đến chuyện Người Ẩn Hình nữa còn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cho rằng Người Ẩn Hình quá mức thần bí, đến nỗi ngay cả Cố Hàn Uyên cũng chưa từng nghe qua danh tiếng, cũng không để vào mắt.

Kết quả Lý Quỷ Thủ nghe được câu hỏi của Cố Hàn Uyên, hơi thở vừa thả lỏng kia nhất thời lại nhấc lên.

Không chỉ vậy.

Hắn lúc này trợn to hai mắt, một trận hoảng hồn.

Tâm tình sợ hãi xuyên qua hai mắt hiện lên sống động.

Lý Quỷ Thủ lúc này ngay cả quản lý biểu cảm cũng không làm được.

Khóe miệng hơi co giật, giọng nói vô cùng khô khốc: Cố công tử ngài nói cái gì.

Ta không biết rõ.

Rõ ràng Lý Quỷ Thủ còn ôm tâm lý may mắn.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng chế giễu một tiếng, phất tay bắn ra mấy miếng băng phiến, chui vào cơ thể Lý Quỷ Thủ.

Sau đó, tiếng kêu thảm thiết vừa đau vừa ngứa của Lý Quỷ Thủ rất nhanh liền vang lên.

Cố Hàn Uyên hờ hững nhìn Lý Quỷ Thủ đang lăn lộn trên đất, gãi cào cơ thể mình.

Lý Quỷ Thủ cũng không phải là Hoa Phiêu Oanh, Cố Hàn Uyên căn bản không cần để ý hắn có tự cào mình đến da tróc thịt bong hay không.

Hương vị của Sinh Tử Phù thế nào.

Cố Hàn Uyên trêu chọc nói, thuận tay ném ra một viên giải dược tạm thời áp chế Sinh Tử Phù, giảm ngứa.

Ăn đi.

Lý Quỷ Thủ đang đau khổ không chịu nổi vội vàng nuốt giải dược, cảm giác đau khổ trên người nhất thời tiêu tan.

Lý Quỷ Thủ lúc này toàn thân mồ hôi đầm đìa, trên mặt, trên cổ, trên cánh tay, tất cả vùng da lộ ra ngoài đều bị chính hắn gãi ra những vết máu chằng chịt.

Mồ hôi chảy qua vết thương, lại kích thích hắn đau đến hít khí lạnh liên tục.

Lý Quỷ Thủ làm sao cũng không ngờ Cố Hàn Uyên lại biết loại võ công ác độc như Sinh Tử Phù.

Rõ ràng mạng lưới tình báo của Người Ẩn Hình phạm vi bao phủ còn chưa rộng đến vậy.

Ít nhất bàn tay không vươn tới Tống Quốc và Tây Hạ, càng không đến được Thiên Sơn.

Cố Hàn Uyên không cho Lý Quỷ Thủ thời gian suy nghĩ, càng thêm lạnh nhạt nói: Bây giờ có thể nói thật chưa.

Lý Quỷ Thủ nghe vậy vô thức run lên.

Không biết vì sao, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên hình ảnh một người mà Ngô Minh từng nhắc nhở phải chú ý nhiều hơn.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, sau khi chịu tội lớn, bị Sinh Tử Phù h·ành h·ạ một trận, Lý Quỷ Thủ cũng không dám qua loa tắc trách, che giấu nữa.

Hắn triệt để nói ra toàn bộ tình hình mình biết: Đó là chuyện của hơn mười năm trước.

Có một lão già mang theo một đứa bé hôn mê tìm đến ta, muốn ta thay hình đổi dạng cho nó.

Dưới tình huống bình thường, trẻ con rất ít khi cần làm như vậy, dù sao lúc nhỏ và lúc lớn lên tướng mạo chênh lệch thường không nhỏ.

Trừ phi dung mạo lúc nhỏ của đứa trẻ đó đã là một phiền phức lớn.

Nhưng khách đã đến cửa, ta cũng không từ chối.

Liền sửa lại dung mạo cho đứa trẻ đó.

Chương 1700

Mãi sau này mới thông qua tổ chức điều tra biết được đứa trẻ đó là Lãnh Lăng Khí, được cựu Bổ Thần Liễu Kích Yên thu dưỡng.

Còn trước đó Lãnh Lăng Khí có thân phận gì, ta cũng không biết.

Cố Hàn Uyên nhíu mày, đang định hỏi lại.

Lý Quỷ Thủ đột nhiên như nghĩ đến điều gì, lưỡng lự nói: Lão già kia khí tức rất âm nhu, cảm giác giống như là một thái giám.

Khí chất của thái giám rất khó che giấu.

Nhất là trước mặt người có kiến thức rộng.

Trừ phi cố ý luyện cho cơ thể cường tráng, lại dán râu, nói chuyện cố ý to tiếng.

Như vậy có lẽ còn có thể che giấu được một hai.

Lý Quỷ Thủ ánh mắt sắc bén, đối phương lại không cố ý che giấu, đoán ra là thái giám cũng không có gì lạ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, trong đầu linh quang lóe lên, hỏi tới: Đặc điểm dung mạo của người đó thì sao.

Lý Quỷ Thủ tỉ mỉ hồi tưởng, chậm rãi nói: Người đó mặc một thân hồng bào.

Cố Hàn Uyên nghe đến đây, cuối cùng cũng đoán được thân phận của người đó.

Quỳ Hoa Lão Tổ.

Ngay sau đó là nghi hoặc.

Tại sao lại là Quỳ Hoa Lão Tổ mang Lãnh Lăng Khí đi thay hình đổi dạng.

Là hắn tự chủ trương, hay là ai bảo hắn làm như vậy.

Mà người có thể sai khiến được Quỳ Hoa Lão Tổ chỉ có Thái Hậu.

Nói cách khác, là Thái Hậu muốn thay đổi dung mạo của Lãnh Lăng Khí.

Rõ ràng trong này còn có bí mật sâu xa hơn.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên u u, cảm giác sự tình càng ngày càng khó lường.

Đáng tiếc Quỳ Hoa Lão Tổ đã bị hắn g·iết c·hết.

Có nên vào hoàng cung gặp Thái Hậu một chuyến không.

Cố Hàn Uyên cuối cùng vẫn từ bỏ ý định đi gặp Thái Hậu ngay bây giờ.

Thứ nhất, Thái Hậu tuổi già sắc suy thật sự không gây được hứng thú cho hắn.

Thứ hai, thời cơ cũng không quá thích hợp, chưa chắc có thể lấy được tin tức hữu dụng.

Hơn nữa, trong lòng Cố Hàn Uyên đã mơ hồ nối các manh mối thành một đường, còn cần phải đi xác nhận một chút trước.

Lý Quỷ Thủ thấp thỏm nhìn Cố Hàn Uyên đang im lặng trầm tư, không dám lên tiếng làm phiền.

Sự dằn vặt của Sinh Tử Phù khiến hắn bây giờ vô cùng sợ hãi Cố Hàn Uyên.

Đúng lúc này Cố Hàn Uyên ngừng suy nghĩ, đưa mắt nhìn qua.

Lý Quỷ Thủ nhất thời kinh hãi, sau đó liền nịnh nọt lấy lòng nói: Cố công tử còn có gì phân phó.

Tiểu nhân biết gì nói nấy.

Cố Hàn Uyên liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý đồ của Lý Quỷ Thủ.

Hắn đây là muốn thẳng thắn thay đổi vị thế.

Lý Quỷ Thủ cũng không ngốc, hắn biết lần này mình dù không c·hết cũng sẽ hoàn toàn mất đi tự do.

Cố Hàn Uyên dù thế nào cũng không thể để hắn tự do rời đi.

Quan trọng hơn là Sinh Tử Phù làm hắn cảm thấy sợ hãi, không còn dám có ý định phản kháng.

Đã như vậy, hắn dứt khoát lựa chọn đầu quân cho Cố Hàn Uyên.

Tuy vẫn không có tự do, nhưng ít nhất tình cảnh của mình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Ý tưởng của Lý Quỷ Thủ là đúng.

Hắn chủ động đầu quân quả thực đã thay đổi cách xử trí của Cố Hàn Uyên đối với hắn.

Dù sao đi nữa, Lý Quỷ Thủ cũng được coi là nhân tài đặc thù.

Tay nghề thay đổi dung mạo đó rất hữu dụng.

Thứ hai, còn có thể mượn Lý Quỷ Thủ để tìm hiểu thông tin về Người Ẩn Hình và Ngô Minh.

Sự kiêng kỵ của Cố Hàn Uyên đối với Ngô Minh bắt nguồn từ sự thần bí của đối phương.

Khi Ngô Minh mất đi vầng hào quang thần bí, với thủ đoạn của Cố Hàn Uyên, luôn có cách đối phó.

Nhưng trước đó, Cố Hàn Uyên quả thực còn có việc cần Lý Quỷ Thủ đi làm.

Theo ta.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt phân phó một tiếng, rồi đi trước.

Lý Quỷ Thủ âm thầm cắn răng, ngoan ngoãn đi theo.

Nhưng điều khiến hắn hơi kinh ngạc là mục đích của Cố Hàn Uyên lại là đi xuống nữa.

Sau đó hắn bị Cố Hàn Uyên đưa xuống một mật thất ở tầng hầm thứ hai, đồng thời gặp phải chuyện khiến hắn càng thêm kinh hãi.

Cố Hàn Uyên nhìn Lý Quỷ Thủ đang thất thần, hít một hơi khí lạnh, khóe miệng nhếch lên một đường cong vi diệu.

Hắn ý vị thâm trường nói: Đến lúc ngươi làm nghề cũ rồi.

Lý Quỷ Thủ quay đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, không khỏi khẩn trương nuốt nước bọt.

Sau đó mới dùng ánh mắt quỷ dị nói: Trách không được.

Cố công tử nhất định muốn tiểu nhân thay hình đổi dạng cho hắn.

Đây chính là không thể đảo ngược đâu.

Lý Quỷ Thủ dù sao cũng chưa thấy Lãnh Lăng Khí đã khôi phục dung mạo ban đầu, không biết Cố Hàn Uyên có thủ đoạn khôi phục lại dung mạo của người khác.

Để tránh Cố Hàn Uyên tương lai hối hận lại giận lây sang mình, hắn không thể không nói trước.

Cố Hàn Uyên không tỏ ý kiến gật đầu một cái: Cứ tự nhiên ra tay là được.

Lý Quỷ Thủ nghe vậy do dự một chút, cuối cùng vẫn phải đáp ứng.

Từ sau khi Xà Vương c·hết, Hắc Nhai đã bị Tiêu Bản sáp nhập vào phạm vi thế lực.

Nhưng quá trình này cũng không hề thuận lợi.

Ở Hắc Nhai, ngoài những thuộc hạ cũ của Xà Vương, còn có một số kẻ liều mạng được Xà Vương thu nhận cho nương thân.

Kết quả là Tiêu Bản gặp phải trở lực lớn hơn trong tưởng tượng.

Những thuộc hạ cũ của Xà Vương phản kháng là chuyện bình thường, Tiêu Bản ứng phó cũng không khó.

Gây ra phiền phức chính là những kẻ liều mạng nương nhờ nơi đây.

Những người này dĩ nhiên không phải vì lý do buồn cười như báo thù cho Xà Vương, họ chỉ vì không gian sinh tồn bị chiếm cứ mà không thể không phản kháng.

Nhưng thực lực hai bên có chênh lệch về bản chất, những người này vẫn dần dần bị thanh lý, xua đuổi.

Trong quá trình này, Thành Thị Phi đã nổi danh không ít.

Được Cố Hàn Uyên phân phó, Tiêu Bản không còn cẩn thận bảo vệ Thành Thị Phi như trước nữa, mà để hắn tham gia vào chiến đấu.

Nhưng dù sao Thành Thị Phi cũng có thân phận nhân vật chính, tốc độ trưởng thành nhanh đến bất ngờ.

Lại thêm việc hắn tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, trong chiến đấu đã biến tiềm lực thành thực lực.

Đối phó với một số kẻ liều mạng cảnh giới tối đa chỉ là Tiên Thiên Sơ Kỳ cũng không khó khăn.

Đồng thời theo thời gian chiến đấu tăng lên, thậm chí còn thể hiện ra trạng thái nghiền ép.

Ngay cả một số thuộc hạ của Tiêu Bản từng không phục đãi ngộ của Thành Thị Phi, bây giờ cũng đã tâm phục khẩu phục.

Nhưng vấn đề trên người Thành Thị Phi vẫn còn.

Đó chính là hắn quá nhân từ nương tay.

Chỉ đả thương đối thủ, đuổi đi thì cũng thôi đi.

Mấu chốt là có lúc lại vì nhân từ nương tay mà bị người ta tính kế.

Chương 1701

Cũng may võ công của Thành Thị Phi hiện nay đã đủ để tự bảo vệ mình, cũng đủ nhạy bén.

Tuy bị thương nhẹ, nhưng cũng may không nghiêm trọng.

Còn việc vì vậy mà gây ra tổn thất cho thuộc hạ của Tiêu Bản thì cũng không có cách nào.

Tiêu Bản cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà trách tội Thành Thị Phi.

Đương nhiên hắn cũng úp mở tỏ ý rằng làm như vậy có thể sẽ gây nên sự bất mãn của Cố Hàn Uyên.

Nhưng Thành Thị Phi có thể có biện pháp gì.

Hắn vốn chỉ là một tên côn đồ ở tầng lớp dưới cùng của xã hội.

Muốn hắn đột nhiên trở nên quyết đoán sát phạt, căn bản là không thể.

Huống chi bản tính của Thành Thị Phi là người lương thiện.

Khi còn là một tên lưu manh, nếu trộm được đồ của người có hoàn cảnh khó khăn, hắn còn cố ý tìm cơ hội trả lại.

Tính cách thiện lương như vậy muốn thay đổi, không phải là chuyện một sớm một chiều.

Hơn nữa trước đây khi Thành Thị Phi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công hiển nhiên là lười biếng.

Tình cảm và lương tri của hắn bị bào mòn cũng không nhiều.

Ví như lúc này, Thành Thị Phi nhìn thấy mấy thuộc hạ của Tiêu Bản đang đấm đá một gã ăn mày nhăn nhúm bẩn thỉu lôi thôi, liền không nhịn được tiến lên ngăn lại.

Các ngươi đang làm gì.

Chẳng lẽ muốn nói tên ăn mày này là dư nghiệt của Xà Vương sao.

Thành Thị Phi nổi giận lên cũng có một phen uy thế.

Mấy thuộc hạ của Tiêu Bản tuy có chút bất mãn, nhưng vẻ mặt vẫn cung kính giải thích: Đại nhân có điều không biết, là tên ăn mày này đột nhiên xông tới nói năng hồ đồ, ảnh hưởng đến công việc của chúng ta.

Muốn đuổi cũng không đi, không còn cách nào khác đành phải giáo huấn hắn một trận.

Thành Thị Phi lười nghe bọn họ giải thích.

Vốn dĩ khi ở dưới sự che chở của Tiêu Bản hắn tiếp xúc không nhiều, nhưng trải qua khoảng thời gian chinh chiến này, hắn cũng đã nhìn thấu thuộc hạ của Tiêu Bản phần lớn là thành phần gì.

Không có một người tốt nào.

Nếu không phải Tiêu Bản đối với hắn rất tốt, Cố Hàn Uyên đối với hắn cũng có ơn, tất cả mọi thứ của mình đều là đối phương cho, hắn đã có chút muốn chạy trốn rồi.

Trên thực tế, có không ít dư nghiệt của Xà Vương đều là bị hắn cố ý thả đi, bằng không chắc chắn đều là một con đường c·hết.

Lương tri của hắn không cho phép hắn coi thường sinh mệnh.

Được rồi, giao hắn cho ta đi.

Thành Thị Phi không để ý đến ánh mắt bất mãn của thuộc hạ Tiêu Bản, tiến lên mang tên ăn mày kia đi.

Hắn phải nhanh chóng đưa ăn mày đi chữa trị, bằng không sẽ c·hết mất.

Sau khi Thành Thị Phi rời khỏi Hắc Nhai, hắn vô thức tránh Thiên Hòa Y Quán, để không làm phiền đến các hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên ở đó.

Hắn chọn Nhân Hòa Y Quán đối diện Thiên Hòa Y Quán.

Chu Đại Phu, ở đây có người bị thương rất nặng, ngài mau tới cứu hắn.

Mà sau khi Thành Thị Phi mang ăn mày đi, mấy tên thuộc hạ của Tiêu Bản đang bất mãn oán trách.

Lời nói càng không thiếu sự châm chọc.

Hừ, một tên ăn mày điên cũng dám tự xưng là Hoàng Đế.

Nếu hắn là Hoàng Đế, ta chính là Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ta đây là ở đâu.

Chu Hậu Chiếu mê man nhìn trần nhà xa lạ, thốt lên câu hỏi kinh điển của một người vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê.

A.

Chu Hậu Chiếu đau đớn kêu lên một tiếng, vô thức đưa tay sờ về phía sau gáy.

Cơn đau lại vừa vặn đánh thức ký ức của hắn.

An gia làm phản, dấy binh, phát minh mới của Linh Linh Phát phát nổ, hôn mê.

Sau đó. dường như hắn đã mất trí nhớ một thời gian, mãi cho đến gần đây mới khôi phục lại.

Hắn nhớ ra mình là Hoàng đế của quốc gia này, một vị Hoàng đế bị đám phần tử phản loạn cùng những bá tánh bị dắt mũi gọi là Hôn quân.

Bất quá căn cứ theo trí nhớ của hắn, trong khoảng thời gian mất trí nhớ lưu lạc nơi phố xá, những lời bàn tán lén lút về hắn cũng chẳng có mấy câu tốt đẹp.

Bởi vì mất trí nhớ lại không có kỹ năng sinh tồn, hắn đã làm ăn mày một thời gian.

Dựa vào việc ăn xin, vận may thế nào mà vẫn còn sống sót.

Nơi này không thể không nhắc tới việc Tiêu Bản đã cơ bản nắm trong tay phần lớn thế lực ngầm tại kinh thành, nên hoàn cảnh sinh tồn của những người dưới đáy xã hội tốt hơn nhiều.

Bằng không, trước đây muốn tại kinh thành ăn xin cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Ít nhất thì loại chuyện tàn nhẫn như thải sinh chiết cát bắt cóc trẻ em, người lành rồi đánh gãy chân tay, làm cho tàn phế để đi ăn xin xem như đã bị diệt sạch.

Cho nên Chu Hậu Chiếu trong trí nhớ của mình mới có thể sống sót, trên người cũng không mất đi bộ phận nào.

Sau đó chính là việc hắn đột nhiên khôi phục ký ức, dĩ nhiên không muốn tiếp tục làm một tên ăn mày.

Hắn trực tiếp chặn đường mấy người, yêu cầu bọn họ đưa mình trở về hoàng cung, còn hứa hẹn đến lúc đó sẽ ban thưởng hậu hĩnh.

Tiếp đó, hắn liền bị người ta coi là kẻ điên tinh thần không bình thường mà đánh cho một trận, rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Nhớ tới đây, sắc mặt Chu Hậu Chiếu lập tức trở nên rất khó coi.

Hắn cư nhiên bị người ta coi là kẻ điên quấy rối rồi đánh đập.

Với tư cách là một Hoàng đế, đây quả thực là nỗi nhục nhã vô cùng.

Hắn thầm lầm bầm: Đừng để trẫm trở lại trong cung, bằng không.

Đang lúc ghi thù, Chu Hậu Chiếu đột nhiên nghe được một tiếng trêu chọc: Còn rất tỉnh táo nhỉ.

Xem ra không có vấn đề gì lớn.

Hai ngày này chú ý nghỉ ngơi một chút, sẽ không có di chứng gì đâu.

Chu Hậu Chiếu nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi bưng một chén thuốc đi tới.

Người vừa lên tiếng trêu chọc chính là hắn, tuy lời nói có phần đùa cợt nhưng cũng không thiếu sự quan tâm.

Bên cạnh nam tử kia còn có một thiếu niên mang theo vài phần bĩ khí, đang nịnh nọt nói: Còn phải đa tạ Chu đại phu diệu thủ hồi xuân mới cứu hắn về được.

Đó chính là Chu Nhất Phẩm và Thành Thị Phi.

Thành Thị Phi sau khi quen biết Vân La Quận chúa liền bắt đầu lưu tâm đến những chuyện liên quan đến hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên.

Mà việc Cố Hàn Uyên kim ốc tàng kiều ở Thiên Hòa Y Quán cũng chẳng phải bí mật gì.

Vì vậy, Thành Thị Phi thường xuyên lượn lờ ở khu vực này, âm thầm giúp đỡ giải quyết không ít phiền toái nhỏ.

Dù sao cũng không phải ai cũng có tư cách biết rõ về Cố Hàn Uyên.

Luôn có một số kẻ không tự lượng sức, thấy trong Thiên Hòa Y Quán hiện giờ đều là nữ tử liền nảy sinh ý đồ xấu.

Những kẻ này thông thường chưa đợi đến khi Lục Phiến Môn và Cẩm Y Vệ ra tay thì đã bị Thành Thị Phi tiện tay giải quyết rồi.

Mà Thành Thị Phi tuy nhìn như một tên côn đồ nhưng tâm địa lại khá thiện lương.

Cộng thêm việc hắn học võ thời gian ngắn, nhưng tư chất lại cực cao, dù lười biếng thì tu vi vẫn tiến triển cực nhanh, khó tránh khỏi có lúc không khống chế được mà ra tay quá nặng.

Không dám mang những kẻ này đến quấy rối Thiên Hòa Y Quán, Thành Thị Phi liền đem bọn họ tới Nhân Hòa Y Quán đối diện để Chu Nhất Phẩm cứu trị.

Từ đó, Thành Thị Phi quen biết với Chu Nhất Phẩm người nhìn qua có vẻ không đáng tin cậy nhưng thực tế y thuật lại rất cao siêu.

Chu Nhất Phẩm tuy thường xuyên oán thầm việc Thành Thị Phi luôn đem người bị đánh thương tới chỗ hắn, nhưng lại rất xem trọng bản tính thiện lương của y.

Hai người qua lại nhiều lần liền trở thành bằng hữu.

Chu Nhất Phẩm nghe Thành Thị Phi khen tặng, không khỏi liếc mắt, nói: Ta hầu như sắp quen tay rồi.

Về sau ngươi có thể ra tay nhẹ một chút được không.

Chương 1702

Còn nữa, ngươi bắt đầu bắt nạt ăn mày từ bao giờ thế.

Chu Nhất Phẩm vẻ mặt hồ nghi.

Hiển nhiên hắn vẫn tưởng rằng Chu Hậu Chiếu trong bộ dạng ăn mày này là do bị Thành Thị Phi đánh.

Thành Thị Phi nghe vậy nhún vai, giải thích: Lần này không liên quan đến ta.

Ta thấy hắn bị người ta đánh bị thương, nếu mặc kệ có thể sẽ mất mạng nên mới cứu hắn, đưa đến chỗ Chu đại phu ngươi.

Chu Nhất Phẩm gật đầu, hắn tin tưởng Thành Thị Phi.

Chu Hậu Chiếu nằm nghe hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành.

Là Thành Thị Phi cứu hắn, là Chu Nhất Phẩm chữa trị cho hắn.

Bằng không cái mạng Hoàng đế này của hắn e rằng đã chết một cách đầy uất ức rồi.

Chu Hậu Chiếu cảm kích nói: Đa tạ hai vị, trẫm ngày sau chắc chắn hậu báo.

Trẫm.

Cả Chu Nhất Phẩm và Thành Thị Phi đều ngẩn ra trước cách xưng hô của Chu Hậu Chiếu.

Chu Nhất Phẩm hơi cạn lời cảnh cáo: Cái chữ này không thể nói lung tung đâu, cẩn thận bị quan phủ bắt đấy.

Ngay sau đó lại bồi thêm một câu: Một tên ăn mày còn nói cái gì hậu báo, có bản lĩnh thì thanh toán tiền thuốc men trước đi.

Thành Thị Phi tuy cũng cạn lời với Chu Hậu Chiếu, nhưng lúc này vẫn chen vào: Vẫn quy củ cũ, lát nữa ta sẽ trả tiền.

Chu Nhất Phẩm vỗ vỗ vai Thành Thị Phi, cảm thán: Ngươi cũng đừng lúc nào cũng thiện lương như vậy, người thiện hay bị người ta bắt nạt.

Có lẽ vì trải qua biến cố phải rời khỏi Thiên Hòa Y Quán, Chu Nhất Phẩm vốn chỉ có chút khôn vặt nay tâm tính đã trưởng thành hơn nhiều.

Dù sao một khi rời khỏi vòng tay bao bọc, con người buộc phải kiên cường để thích nghi với hoàn cảnh mới.

Chu Hậu Chiếu nghe hai người đối thoại, mày níu chặt.

Hắn đương nhiên rất cảm kích sự giúp đỡ của hai người, nhưng hắn càng hy vọng họ có thể giúp hắn trở lại hoàng cung.

Tuy nhiên đến lúc này, Chu Hậu Chiếu cũng bình tĩnh lại.

Hắn hiện tại chính là một bộ dạng ăn mày, chẳng ai tin hắn là Hoàng đế cao cao tại thượng.

Chu Hậu Chiếu thoáng suy nghĩ, trầm giọng hỏi: Có thể cho ta mượn chỗ rửa mặt một chút không.

Hắn đã tính toán xong, chỉ cần mang gương mặt này đi ra ngoài lượn một vòng quanh phủ đệ của mấy vị cao quan, tìm được một hai người nhận ra hắn là được.

Đáng tiếc Thần Hầu Phủ đã bị xóa sổ trên danh nghĩa, bằng không hắn liền trực tiếp đi tìm Gia Cát Chính Ngã.

Chu Nhất Phẩm hơi kinh ngạc vì một tên ăn mày lại còn ưa sạch sẽ.

Mặc dù thái độ hiển nhiên của đối phương làm hắn có chút khó chịu, nhưng hắn không từ chối, còn tốt bụng tự mình dẫn Chu Hậu Chiếu đi tới chỗ rửa mặt.

Sau đó liền tự nhiên cùng Thành Thị Phi tán gẫu.

Nhưng mà chưa được bao lâu, một tiếng hét kinh hoàng của Chu Hậu Chiếu làm bọn họ giật mình, vội vàng chạy tới xem tình hình.

Chỉ thấy Chu Hậu Chiếu đang khiếp sợ cúi đầu nhìn chậu nước, hai tay dùng sức xoa nắn mặt mình.

Trẫm. mặt của trẫm.

Chu Hậu Chiếu vẫn không thể tin nổi mà lẩm bẩm.

Trên mặt nước phản chiếu một khuôn mặt đã được rửa sạch.

Thế nhưng khuôn mặt đó lại vô cùng xa lạ, căn bản không phải dung mạo vốn có của hắn.

Tâm trí Chu Hậu Chiếu lúc này trở nên vô cùng hỗn loạn.

Trong cơn đờ đẫn, một ý niệm đáng sợ chợt lóe lên: Mang theo gương mặt này, ta còn làm sao trở về làm Hoàng đế.

Liệu còn có ai tin tưởng nữa không.

Bên ngoài Thiên Hòa Y Quán.

Đinh Tu nhìn Cố Hàn Uyên đang đứng lặng yên bên cạnh, nghi hoặc hỏi: Cố công tử, ngươi muốn ta nhìn chằm chằm một tên ăn mày.

Hắn có gì đặc thù sao.

Đinh Tu không thể hiểu được tại sao Cố Hàn Uyên lại muốn hắn giám sát một tên ăn mày sa cơ lỡ vận.

Hơn nữa lại để Thành Thị Phi tiếp xúc trước, hình thành thế một sáng một tối quan tâm.

Hắn quan sát nửa ngày, phát hiện tên ăn mày kia ngoại trừ tinh thần có vẻ không bình thường ra thì chẳng có gì đặc biệt.

Thân thể ốm yếu, tướng mạo bình thường, chẳng khác gì đám ăn mày thông thường.

Người như vậy đáng giá để hắn tốn thời gian theo dõi sao.

Đinh Tu thậm chí nghi ngờ có phải Cố Hàn Uyên đột nhiên lương tâm trỗi dậy, cố ý kiếm cớ cho hắn nghỉ ngơi hay không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi nghiêng đầu nhìn Đinh Tu, ý vị thâm trường nói: Đặc biệt hay không cũng không quan trọng, ta chỉ có một yêu cầu, không thể để hắn chết.

Còn những chuyện khác thì phải xem ở chính ngươi.

Dứt lời, hắn vỗ vỗ vai Đinh Tu, xoay người rời đi.

Đinh Tu bị những lời nói như lọt vào sương mù của Cố Hàn Uyên làm cho ngơ ngác.

Cái gì gọi là xem ở chính hắn.

Xem cái gì.

Nhìn cái gì.

Đinh Tu không hiểu ra sao, nhìn theo bóng lưng Cố Hàn Uyên cứ thế đi xa.

Cố Hàn Uyên hiểu sự hoang mang của Đinh Tu, nhưng có những lời không tiện nói toạc ra, nếu không sẽ mất đi sự thú vị.

Nói đơn giản, với năng lực của Đinh Tu, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra vấn đề trên người Chu Hậu Chiếu.

Thậm chí có thể phát hiện ra thân phận của đối phương.

Dù chỉ là suy đoán cũng có thể dẫn đến hàng loạt hậu quả.

Đinh Tu sau khi phát hiện thân phận của Chu Hậu Chiếu sẽ làm thế nào.

Cố Hàn Uyên đang cố ý thăm dò điểm này.

Như đã đề cập trước đó, Cố Hàn Uyên rất xem trọng năng lực của Đinh Tu.

Không để hắn tiếp xúc nhiều hơn với những việc quan trọng, bí mật là một sự lãng phí.

Thế nhưng độ trung thành của Đinh Tu vẫn còn là một dấu hỏi.

Dùng Sinh Tử Phù hay Tam Thi Não Thần Đan để khống chế Đinh Tu chỉ sẽ phản tác dụng.

Dù sao Đinh Tu cũng không phải kẻ sợ chết.

Hắn duy nhất quan tâm chỉ có Cận Nhất Xuyên mà thôi.

Còn về Đinh Bạch Anh, rất khó nói.

Đinh Tu vẫn chưa từng chủ động liên hệ với Đinh Bạch Anh.

Có thể là thực sự đã buông bỏ, cũng có thể là cố ý làm như vậy.

Nói chung, gửi gắm hy vọng vào việc Đinh Bạch Anh có thể ảnh hưởng đến Đinh Tu cũng không đáng tin cậy.

Chi bằng nắm chặt quân bài Cận Nhất Xuyên.

Đương nhiên, Cố Hàn Uyên cũng đã cân nhắc đến những hậu quả có thể xảy ra khi dùng Chu Hậu Chiếu đã bị đổi dung mạo để thăm dò Đinh Tu.

Về việc này hắn tự nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Chỉ là Cố Hàn Uyên cũng không hy vọng sự việc đi đến bước đó.

Nhưng phòng ngừa chu đáo vẫn hơn.

Đồng thời, thân phận của Chu Hậu Chiếu sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện.

Sự khác biệt chỉ nằm ở chỗ ai là người vạch trần thân phận của hắn, ai là người giúp hắn trở lại ngôi vị hoàng đế mà thôi.

Sau đó, Cố Hàn Uyên trở về Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu.

Hắn còn cần sắp xếp một số việc cho Thiên Võng.

Cố Hàn Uyên vừa truyền đạt mệnh lệnh xong, Yến Phỉ Phỉ liền tìm tới, cung kính nói: Công tử, Cận cô nương và Tôn Điệp cô nương cầu kiến.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhướng mày.

Hắn vốn định phơi Cận Băng Vân thêm một thời gian nữa, không ngờ đối phương lại thiếu kiên nhẫn như vậy.

Hơn nữa Cận Băng Vân còn kéo theo cả Tôn Điệp cùng tới tìm hắn.

Chương 1703

Hiển nhiên là để tránh việc hắn tránh mặt không gặp.

Cố Hàn Uyên hơi trầm ngâm giây lát, nhẹ giọng nói: Dẫn các nàng lên đây đi.

Vâng.

Một lát sau, Yến Phỉ Phỉ dẫn hai nữ nhân tới.

Cố đại ca.

Tôn Điệp khẽ gọi một tiếng, sau đó đứng tại chỗ có chút do dự.

Hiển nhiên nàng đang trù trừ không biết có nên biểu đạt nhiều hơn nỗi nhớ nhung đối với người trong lòng hay không.

Cố Hàn Uyên thấy thế mỉm cười, dang rộng hai tay, ôn nhu gọi: Tiểu Điệp.

Tôn Điệp thấy vậy đôi mắt đẹp sáng lên, mang theo khuôn mặt tươi cười rạng rỡ bước nhanh về phía trước, lao vào lồng ngực rộng lớn của Cố Hàn Uyên.

Nàng hít sâu một hơi mùi hương nam tính khiến người ta an tâm trên người hắn, lẩm bẩm oán trách: Cố đại ca sao nhiều ngày như vậy cũng không tới thăm ta.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Tôn Điệp, đồng thời gật đầu mỉm cười với Cận Băng Vân.

Cận Băng Vân chớp đôi mắt đẹp, đáp lại bằng một nụ cười nhạt.

Hai người nhìn nhau cười như thế, ít nhiều có chút ý tứ ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng sự bất đắc dĩ trong đó chỉ có chính Cận Băng Vân mới biết.

Từ ngày hôm đó ở Tôn phủ, khi nàng bị Lục Mạn Thiên bắt giữ và chủ động dùng độc châm đâm mình, rồi để Cố Hàn Uyên hút độc, giải độc, mọi chuyện liền đi chệch hướng.

Bị Cố Hàn Uyên nhìn hết thân thể, còn hung hăng trêu đùa một phen, chuyện Ma Chủng lại trở nên xa vời.

Nếu không phải Bàng Ban gửi thư thúc giục, nàng cũng không muốn hiện tại tới gặp Cố Hàn Uyên.

Ai biết Cố Hàn Uyên đến lúc đó có lại trêu đùa nàng xong rồi chuyện Ma Chủng vẫn cứ dậm chân tại chỗ hay không.

Khổ nỗi, với tiền đề là quyến rũ Cố Hàn Uyên, nàng lại không tiện cự tuyệt.

Cho nên, Cố Hàn Uyên thực ra đã đoán sai mục đích Cận Băng Vân mang theo Tôn Điệp đi cùng.

Đây là nàng vì để ngừa vạn nhất, lúc cần thiết có thể mượn cớ Tôn Điệp để thoát thân, tránh cho mình bị trêu đùa vô ích.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này cũng ý thức được mình dường như đã đoán sai ý đồ của Cận Băng Vân, trong lòng dần trở nên nghiền ngẫm.

Bất quá ngoài mặt hắn vẫn bất động thanh sắc, hướng về phía Tôn Điệp trong ngực trêu chọc: Tiểu Điệp đây là nôn nóng muốn xuất giá rồi sao.

Trước đó Cố Hàn Uyên đã cùng Tôn Ngọc Bá bàn xong hôn sự của Tôn Điệp.

Vì cân nhắc đến quan hệ với Vân La Quận chúa, quyết định thời gian nạp Tôn Điệp làm thiếp sẽ diễn ra sau hôn sự của Vân La.

Chẳng qua hiện tại hôn sự của Vân La Quận chúa bị hoãn lại, Tôn Điệp cũng vì thế mà phải chờ thêm một thời gian.

Tôn Điệp nghe vậy mặt đỏ bừng, nàng quả thật có chút nôn nóng.

Chủ yếu là do gió thoảng bên tai từ Tôn Ngọc Bá và Cận Băng Vân khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Bằng không nàng cũng sẽ không nghe lời Cận Băng Vân khuyên, chủ động tìm đến Cố Hàn Uyên.

Thiếu nữ da mặt mỏng hiển nhiên sẽ không thừa nhận.

Tôn Điệp chu cái miệng nhỏ, khẩu thị tâm phi hờn dỗi: Ta có gì mà phải gấp.

Có thể ở bên cạnh bồi tiếp phụ thân và huynh trưởng nhiều hơn cũng tốt mà.

Cố Hàn Uyên không khỏi trêu: Ồ.

Đã như vậy, không bằng hoãn lại thêm một hai năm, chờ Tiểu Điệp nàng lớn thêm một chút rồi hãy qua cửa, thế nào.

Tôn Điệp nghe vậy lập tức cuống lên, vô thức hô: Không được.

Làm sao có thể đợi thêm một hai năm nữa.

Sau đó nàng ngẩng đầu liền thấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên, sao còn không biết đối phương là cố ý nói như vậy.

Tôn Điệp xấu hổ hừ nhẹ: Hừ.

Cố đại ca chỉ biết trêu chọc người ta.

Ta chỗ nào nhỏ chứ.

Quả thực vóc người Tôn Điệp phát triển cực kỳ tốt, tuyệt đối không giống sự ngây ngô của thiếu nữ cùng trang lứa, cũng khó trách nàng ở giai đoạn sau của kịch bản gốc lại tràn đầy phong vị nhân thê.

Cố Hàn Uyên dưới ánh mắt kinh ngạc của Tôn Điệp, vén chiếc áo lông chồn tuyết trắng trên người nàng lên, vừa ước lượng, vừa gật đầu tán thành: Xác thực không nhỏ, hơn nữa còn có không gian để tiếp tục phát triển.

Cố đại ca.

Tôn Điệp mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ đến mức chân tay luống cuống, trong lúc nhất thời không biết mình có nên cự tuyệt hay không.

Xuất phát từ sự e thẹn của thiếu nữ, đương nhiên là nên cự tuyệt.

Thế nhưng nàng và Cố Hàn Uyên đã có hôn ước, cự tuyệt dường như cũng không có ý nghĩa lớn lắm.

Hơn nữa quan trọng hơn là, trong lúc hôn kỳ bị hoãn lại như hiện tại, bộ dạng đầy hứng thú này của Cố Hàn Uyên ngược lại càng khiến nàng cảm thấy an tâm.

Ngược lại, Cận Băng Vân đứng bên cạnh thấy Cố Hàn Uyên ngay trước mặt nàng mà đã bắt đầu tán tỉnh Tôn Điệp, trong lòng không hiểu sao có loại dự cảm bất tường.

Loại dự cảm này càng trở nên rõ ràng khi Yến Phỉ Phỉ lui ra khỏi phòng và tiện tay đóng cửa lại.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên nhìn nàng với nụ cười đầy ẩn ý, nói: Cận cô nương đứng xa như vậy làm gì.

Chẳng lẽ nhiều ngày không gặp, Cận cô nương liền trở nên xa lạ rồi sao.

Nhìn hình tượng hoang đường vô đạo của Cố Hàn Uyên trước mắt, Cận Băng Vân thầm liếc mắt một cái.

Tuy nhiên nét mặt vẫn giữ nụ cười tri thức ưu nhã, cười khẽ trêu lại: Ta chỉ là không muốn quấy rầy Tiểu Điệp muội muội và Cố công tử mà thôi.

Tôn Điệp mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp ướt át, cắn chặt môi anh đào, thân thể mềm mại khẽ run.

Hiển nhiên nàng có chút không chịu nổi sự trêu đùa của Cố Hàn Uyên.

Nàng rất muốn cầu cứu Cận Băng Vân, nhưng lại sợ vừa mở miệng sẽ phát ra âm thanh xấu hổ, khiến mình hoàn toàn mất mặt.

Chỉ có thể vừa chịu đựng sự khinh bạc của Cố Hàn Uyên, vừa dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Cận Băng Vân.

Cận Băng Vân đối với việc này chỉ có thể đáp lại bằng một ánh mắt thương mà không giúp được gì.

Trải qua sự kiện giải độc, nàng đã hiểu ra một đạo lý: Khi không có nắm chắc, đừng có dại mà dâng mình cho Cố Hàn Uyên.

Nếu không kết cục chỉ là bị trêu đùa uổng công.

Nàng đến để gieo Ma Chủng cho Cố Hàn Uyên, chứ không phải thật sự đến để làm vui cho hắn.

Đã biết Cố Hàn Uyên có thể ngăn chặn đường truyền bá thông thường của Ma Chủng, đương nhiên nàng sẽ không ngu ngốc lao đầu vào.

Nếu lại bị chơi đùa một vố nữa thì biết tìm ai nói lý đây.

Cho nên Cận Băng Vân tuy vẫn mang theo nhiệm vụ gieo Ma Chủng, lại dẫn theo Tôn Điệp cùng đi, nhưng trong hành động nàng đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Thực ra Cận Băng Vân có chút muốn nói rõ tình hình thực tế với Bàng Ban rồi từ bỏ nhiệm vụ.

Nhưng trong thư Bàng Ban lại nói, nếu chuyện bên phía Cố Hàn Uyên không thành, thì dứt khoát chuyển sang đệ tử của Tà Linh Lệ Nhược Hải Hồng Thương Phong Hành Liệt, người gần đây danh tiếng đang vang dội.

Khi nhìn thấy tin tức này, Cận Băng Vân thực sự rất muốn hồi âm chất vấn một câu: Ngươi rốt cuộc coi ta là cái gì.

Nhưng nàng không làm vậy.

Bởi vì nàng biết Bàng Ban có lẽ sẽ dỗ dành nàng vài câu, nhưng kết quả sự việc sẽ không thay đổi chút nào.

Nàng nên đi quyến rũ người khác thì vẫn phải đi quyến rũ.

Điều này đã được định đoạt từ khi nàng yêu Bàng Ban và phản bội sư môn.

Không còn chốn dung thân, nàng mới càng khao khát tình yêu của Bàng Ban.

Vì thế nàng giống như trong kịch bản gốc, buông bỏ tôn nghiêm đi quyến rũ Cố Hàn Uyên.

Chỉ là vì Cố Hàn Uyên không theo lẽ thường, khiến kế hoạch gieo Ma Chủng của nàng đi vào ngõ cụt.

Thậm chí bây giờ nàng trở nên cẩn trọng, e sợ lại bị trêu đùa vô ích.

Nhưng quay lại vấn đề ban đầu, trong điều kiện kết cục không thể thay đổi, nàng ít nhất muốn có đủ quyền lựa chọn.

Là xoay người rời đi, tìm một đối tượng có khả năng dễ dàng quyến rũ hơn, hay là kết quả cuối cùng chỉ là lãng phí thời gian và bị chiếm hết tiện nghi.

Lựa chọn lý trí là nàng nên rời đi, tìm Phong Hành Liệt người có tuổi đời có lẽ còn lớn hơn Cố Hàn Uyên một chút và mới chỉ vừa nổi danh.

Nhưng chút tôn nghiêm cuối cùng còn sót lại khiến Cận Băng Vân lựa chọn Cố Hàn Uyên người tuy đã khiến nàng sai lầm nhiều lần nhưng đã từng có chút da thịt gần gũi.

Nàng không phải loại đàn bà lẳng lơ ai cũng có thể làm chồng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú Cận Băng Vân đang đứng cách vài bước, duy trì khoảng cách vi diệu.

Hắn tuy không biết Cận Băng Vân vì bức thư của Bàng Ban mà sinh ra biến hóa tâm lý, nhưng kinh nghiệm phong phú với nữ nhân giúp hắn nhạy bén nhận ra chút manh mối.

Cố Hàn Uyên thoáng suy nghĩ, liền buông tha Tôn Điệp đang sắp sửa mềm nhũn trong ngực hắn.

Hắn thản nhiên cười nói: Cận cô nương, ngươi và Tiểu Điệp chắc hẳn không phải đơn thuần vì nhớ nhung ta mới đến chứ.

Với quan hệ của chúng ta, có chuyện gì cứ nói thẳng.

Đối đãi với hai nữ tử trước mắt, xác thực không cần thiết phải thăm dò qua lại.

Tôn Điệp tính cách đơn thuần, lại là thiếp thất chưa qua cửa của hắn, trái tim đã sớm gửi gắm nơi hắn.

Chương 1704

Cận Băng Vân tuy tâm tư thâm trầm hơn chút, nhưng mục đích của nàng luôn rõ ràng: Quyến rũ Cố Hàn Uyên, gieo Ma Chủng.

Dưới tiền đề này, quả thật không cần thử thách quá nhiều.

Bất quá Cận Băng Vân nghe vậy lại có xúc động muốn trợn trắng mắt.

Quan hệ gì chứ.

Quan hệ bị ngươi trêu đùa khinh bạc sao.

Vô luận là xuất phát từ ý định hoàn thành nhiệm vụ hay là với tư cách nữ tử, nàng đều hy vọng Cố Hàn Uyên có thể nghiêm túc hơn, chứ không chỉ là trêu đùa và khiêu chiến sự xấu hổ của nàng.

Cận Băng Vân ném cho Cố Hàn Uyên một ánh mắt u oán, sau đó bình ổn tâm tình, đưa mắt nhìn về phía Tôn Điệp lúc này đã miễn cưỡng hồi phục, ra hiệu cho nàng nói trước.

Tôn Điệp vừa chỉnh trang lại chiếc áo lông chồn xộc xệch, vừa xấu hổ vừa oán trách trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên.

Việc Cố Hàn Uyên nạp nàng làm thiếp tuy đã định, nhưng dù sao vẫn chưa qua cửa.

Nếu chỉ là hôn hít thì nàng không có ý kiến gì, thậm chí bản thân cũng thấy hứng thú.

Nhưng hành động ước lượng sự phát triển của nàng vừa rồi thực sự quá mức khiêu chiến sự xấu hổ của nàng.

Tôn Điệp dù có chút tâm tư phản nghịch, nhưng quá khứ nàng dù sao cũng là thiên kim đại tiểu thư.

Hành động của Cố Hàn Uyên đối với nàng mà nói vẫn là đi quá giới hạn.

Nhưng da mặt Cố Hàn Uyên dày đến mức nào chứ, Tôn Điệp có trừng thế nào cũng chẳng có chút lực sát thương nào.

Thấy Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên trở nên nghiêm túc đàng hoàng, thậm chí còn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, Tôn Điệp nhất thời cạn lời.

Chỉ đành bất lực nói: Kỳ thật là cha ta muốn ta nhờ Cố đại ca giúp đỡ.

Trên thực tế, nếu không có sự đồng ý của Tôn Ngọc Bá, dù Cận Băng Vân muốn đưa Tôn Điệp tới gặp Cố Hàn Uyên cũng không được.

Việc gả Tôn Điệp cho Cố Hàn Uyên làm thiếp là tình huống nằm ngoài dự tính của Tôn Ngọc Bá.

Chỉ là Cố Hàn Uyên quá cường thế khiến Tôn Ngọc Bá không có vốn để đàm phán.

Tôn Điệp làm thiếp cho Cố Hàn Uyên, đối với Tôn Ngọc Bá người luôn tự cho mình có địa vị giang hồ rất cao vốn cũng chẳng vẻ vang gì.

Vì vậy trước khi cưới, Tôn Ngọc Bá hẳn là sẽ cố gắng tránh để Tôn Điệp gặp Cố Hàn Uyên quá nhiều, miễn cho xảy ra chuyện làm nhục gia phong.

Tín dụng của Cố Hàn Uyên ở phương diện này thực sự khó mà tin tưởng nổi.

Lãnh Lăng Khí dùng cái cớ đó, Tôn Ngọc Bá cũng lo lắng y hệt.

Nhất là khi Tôn Ngọc Bá còn tâm tâm niệm niệm việc quay lại Tôn gia, nâng cao dòng dõi, thì danh tiếng gia phong lại càng quan trọng.

Đây cũng là một trong những lý do Cố Hàn Uyên thời gian qua không đi thăm Tôn Điệp.

Hắn không phải không thể ép Tôn Ngọc Bá để Tôn Điệp gặp hắn, chỉ là vì chút chuyện nhỏ này mà gây xích mích với nhạc phụ tương lai thì thật không cần thiết.

Hơn nữa Tôn Ngọc Bá quy thuận Cố Hàn Uyên thực ra cũng không bền chắc lắm.

Tôn Ngọc Bá muốn lợi dụng Cố Hàn Uyên để trở về Tôn gia, còn Cố Hàn Uyên cũng chưa từng tin tưởng Tôn Ngọc Bá.

Nếu không phải sự tin tưởng giữa đôi bên quá mỏng manh, Tôn Ngọc Bá liệu có cam tâm để Tôn Điệp làm thiếp cho Cố Hàn Uyên để duy trì quan hệ.

Bây giờ Tôn Ngọc Bá đã đồng ý thả Tôn Điệp qua đây gặp hắn, hiển nhiên là gặp rắc rối lớn.

Cho nên Cố Hàn Uyên vừa thấy Tôn Điệp liền thẳng tay đo đạc sự phát triển của nàng.

Muốn hắn làm việc mà không có chút lợi lộc sao được.

Thu chút lãi suất từ Tôn Điệp cũng không quá đáng chứ.

Quả nhiên, ngay sau đó chỉ thấy Tôn Điệp hơi bất đắc dĩ nói: Cha nói việc đối phó với Thập Nhị Phi Bằng Bang xảy ra chút vấn đề, cho nên muốn nhờ Cố đại ca viện thủ.

Theo lý thuyết, Tôn Ngọc Bá nên mời Cố Hàn Uyên đến Tôn phủ nói chuyện.

Nhưng hắn lại chọn cách để Tôn Điệp chuyển lời.

Lý do cũng không phức tạp, là sợ bị mắng.

Thực tế lúc này Cố Hàn Uyên đã thầm mắng trong lòng một tiếng Phế vật.

Thập Nhị Phi Bằng Bang lần trước giúp An gia vây công Tôn phủ đã đụng độ Cố Hàn Uyên, tổn thất nặng nề.

Không chỉ mất lượng lớn tinh nhuệ và ba gã đường chủ, ngay cả Đồ Đại Bằng trợ thủ đắc lực của Vạn Bằng Vương cũng đã chết.

Chưa kể đồng minh An gia của chúng đã bị diệt vì tạo phản thất bại.

Dưới ưu thế to lớn như vậy mà Tôn Ngọc Bá còn không bắt được Thập Nhị Phi Bằng Bang, thậm chí còn phải cầu viện Cố Hàn Uyên, chuyện này ít nhiều có chút khó coi.

Vì vậy bị mắng là bình thường.

Tôn Ngọc Bá tuổi đã cao, miễn cưỡng coi như là nhạc phụ tương lai của Cố Hàn Uyên, lại bị con rể mắng là phế vật thì mặt mũi nào chịu nổi.

Cho nên mới để Tôn Điệp thay mặt truyền lời.

Cố Hàn Uyên thầm mắng xong cũng không khỏi nhíu mày.

Tôn Ngọc Bá sẽ không vô duyên vô cớ không giải quyết được một Thập Nhị Phi Bằng Bang đã tổn thất thực lực.

Địa Võng có lẽ đã nhận được tình báo, chỉ là Cố Hàn Uyên trước đó không quan tâm.

Dù sao so ra thì cuộc tranh đấu giữa Tôn phủ và Thập Nhị Phi Bằng Bang chỉ là chuyện vặt vãnh.

Cố Hàn Uyên dứt khoát hỏi: Tiểu Điệp, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tôn Điệp đối với chuyện bên ngoài Tôn phủ không hiểu lắm, cũng không mấy hứng thú.

Lúc này nàng chỉ thuật lại lời dặn của Tôn Ngọc Bá cho Cố Hàn Uyên.

Ban đầu Thập Nhị Phi Bằng Bang đối mặt với thế tấn công của Tôn phủ hầu như liên tục bại lui, các đường khẩu vòng ngoài đều bị bỏ, tử thủ Phi Bằng Bảo.

Nhưng Phi Bằng Bảo dễ thủ khó công, không thể nhanh chóng chiếm được, nếu cưỡng ép tấn công sẽ tổn thất nặng nề.

Nên Tôn Ngọc Bá quyết định dùng kế vây khốn, làm hao mòn Thập Nhị Phi Bằng Bang đến khi cạn kiệt lương thực.

Bỏ qua thế lực ngoại vi, Thập Nhị Phi Bằng Bang tuyệt đối không kiên trì được lâu.

Ngay tại lúc Tôn Ngọc Bá nắm chắc phần thắng, đột nhiên một đám cao thủ từ đâu lao ra, đánh cho nhân thủ Tôn phủ đang vây khốn Phi Bằng Bảo tơi bời.

Ngay cả Tôn Kiếm cũng bị thương không nhẹ.

Tôn Điệp lúc này vẫn còn sợ hãi nói: Nếu không phải là Phấn Hộp cùng bạn hắn xuất thủ tương trợ, đại ca có thể đã không về được.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lại nhíu mày.

Tôn Điệp gọi Phấn Hộp chính là Diệp Tường.

Đương nhiên, hiện tại cốt truyện đã bị Cố Hàn Uyên quấy tung, đoạn nghiệt duyên kia hiển nhiên sẽ không xuất hiện.

Mà bạn của Diệp Tường hơn phân nửa là Mạnh Tinh Hồn.

Chỉ là hai sát thủ dưới trướng Cao Lão Đại tại sao lại đột nhiên ra tay cứu Tôn Kiếm.

Cao Lão Đại sẽ không có hảo tâm như vậy.

Nhất là khi ả đã có được Khoái Hoạt Lâm mà mình hằng mong ước, lại không thấy cần thiết phải đối đầu hay lấy lòng Tôn Ngọc Bá.

Cố Hàn Uyên còn đang nghi hoặc, Tôn Điệp đột nhiên buồn bã nói: Đúng rồi, Hàn đường chủ gặp mai phục, bị trọng thương.

Nghe cha nói Hàn đường chủ dù thương thế khỏi hẳn thì một thân võ công cũng phế đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy lập tức hiểu ra.

Diệp Tường và Mạnh Tinh Hồn đột nhiên ra tay cứu Tôn Kiếm hơn phân nửa là vì Hàn Đường.

Tuy cốt truyện đã thay đổi hoàn toàn, nhưng sự hấp dẫn lẫn nhau giữa người với người vẫn tồn tại, nhất là những kẻ cùng chung tần số.

Diệp Tường và Mạnh Tinh Hồn có lẽ đã trở thành bạn của Hàn Đường giống như trong nguyên tác.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Tôn Điệp vì Hàn Đường, cũng biết thời gian qua hai người này xuất hiện bên cạnh nàng không ít.

Hàn Đường tuy không có lòng ái mộ Tôn Điệp, nhưng vì ân tình vô tình của nàng mà khắc cốt ghi tâm.

Hàn Đường muốn báo ân, đồng thời cũng coi Tôn Điệp như muội muội.

Chương 1705

Cho nên khi không có nhiệm vụ, hắn thường canh giữ bảo vệ Tôn Điệp.

Trước đây khi Tôn phủ bị tập kích, Hàn Đường và Diệp Tường đều hiện thân.

Hai người từ đó cũng không cần lẩn trốn trước mặt Tôn Điệp nữa.

Diệp Tường khi biết quan hệ giữa Tôn Điệp và Cố Hàn Uyên hẳn là rất đau khổ.

Tuy hắn sẽ không dây dưa không dứt, nhưng chắc chắn vẫn âm thầm quan tâm, tìm cơ hội gặp Tôn Điệp.

Tôn Điệp cũng rất vui khi có người bạn như Diệp Tường, nên vẫn dùng biệt danh Phấn Hộp để gọi hắn.

Đồng thời Tôn Ngọc Bá vì quan hệ với Cố Hàn Uyên nên không thể cấm đoán Tôn Điệp nghiêm ngặt như trong truyện.

Dù sao lỡ Tôn Điệp chạy đi mách Cố Hàn Uyên thì hắn lại thành kẻ không ra gì.

Thế là Tôn Ngọc Bá đành sắp xếp Hàn Đường ở bên cạnh canh chừng khi Diệp Tường tới thăm.

Hai người Hàn Đường và Diệp Tường cũng không cần phải giống như hai kẻ ẩn nấp trong bóng tối, thường xuyên qua lại tự nhiên thành bằng hữu.

Theo suy đoán của Cố Hàn Uyên, những kẻ đột nhiên giúp Thập Nhị Phi Bằng Bang đối phó Tôn phủ tuyệt đối không đơn giản.

Thậm chí trong lòng hắn đã lờ mờ có suy đoán.

Việc đối phương mai phục Hàn Đường không chỉ là để làm hắn bị thương nặng mà là muốn lấy mạng hắn.

Lý do duy nhất Hàn Đường thoát chết là do Diệp Tường dẫn theo Mạnh Tinh Hồn tới tìm hắn, vừa lúc cứu được Hàn Đường đang gặp mai phục.

Sau đó Hàn Đường trọng thương đã ủy thác hai người đi báo tin cho Tôn Kiếm đang phụ trách vây khốn Thập Nhị Phi Bằng Bang.

Kết quả hai người lại vừa vặn cứu được Tôn Kiếm.

Cố Hàn Uyên suy đoán sự tình cơ bản không sai biệt lắm.

Cho nên việc mất đi hai viên đại tướng Tôn Kiếm và Hàn Đường, lại thêm hai đội tác chiến Lang Tổ và Cẩu Tổ gần như toàn quân bị diệt, Tôn Ngọc Bá mới buộc phải cầu viện Cố Hàn Uyên.

Chậc.

Cố Hàn Uyên khó chịu chép miệng.

Thực ra Tôn Ngọc Bá muốn giải quyết Thập Nhị Phi Bằng Bang đâu có phiền phức như vậy.

Với võ công đủ sức chống lại An Vân Sơn trong thời gian ngắn và đội quân Hổ Tổ tinh nhuệ nhất đang ẩn nấp, Tôn Ngọc Bá hoàn toàn có năng lực thực hiện hành động trảm thủ hoặc dứt khoát công phá Phi Bằng Bảo.

Tôn Ngọc Bá hoặc là bo bo giữ mình theo kiểu quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, hoặc là âm thầm còn có mưu đồ khác.

Lão hồ ly này, thật không thể trách Cố Hàn Uyên dù có quan hệ với Tôn Điệp vẫn không cách nào tin tưởng hắn.

Cố đại ca.

Tôn Điệp nghe tiếng chép miệng và thấy sắc mặt không vui của Cố Hàn Uyên, sao có thể không biết hắn đang bất mãn với cha nàng.

Nàng không khỏi thêm vài phần cẩn trọng rụt rè.

Cố Hàn Uyên khẽ thở dài, ôn tồn nói: Không liên quan đến Tiểu Điệp nàng.

Tôn Điệp nghe vậy trong lòng ấm áp, nhưng thần tình vẫn khó tránh khỏi buồn bã.

Nàng khẽ cắn môi mỏng, do dự nói: Hay là thôi đi.

Cha chắc vẫn còn cách khác, không cần phiền đến Cố đại ca đâu.

Tôn Điệp quả nhiên vẫn hướng về người trong lòng, rõ ràng còn chưa gả đi đã tay làm hàm nhai, biết xót cho phu quân tương lai.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cảm thấy buồn cười, chút không vui trong lòng cũng tan biến.

Hắn một lần nữa kéo thân thể mềm mại của Tôn Điệp vào lòng, cười đầy ẩn ý: Muốn ta ra tay cũng không phải không được, nhưng Tiểu Điệp à, đêm nay nàng đừng về nữa.

Tôn Ngọc Bá không hổ là lão hồ ly, ngay cả Cố Hàn Uyên lúc đầu cũng bị gạt.

Cứ ngỡ Tôn Ngọc Bá chỉ đơn thuần là vô năng, hoặc là đang có ý định bảo toàn thực lực.

Cũng may Cố Hàn Uyên biết trước tình tiết, biết rõ thực lực của Tôn Ngọc Bá và Tôn Phủ ra sao, mới có thể kịp thời phản ứng lại mục đích thật sự của lão.

Tôn Ngọc Bá đang thăm dò Cố Hàn Uyên, đồng thời cũng không khỏi quá coi thường hắn.

Đương nhiên cũng không phải là không thể lý giải.

Dù sao với võ công ngạo thị thiên hạ của Cố Hàn Uyên hiện tại, có thể dùng tay chân giải quyết thì cần gì phải động não.

Huống hồ Cố Hàn Uyên cũng chỉ lúc mới ra giang hồ, võ công còn chưa đủ cao mới khoe khoang mưu lược trí tuệ của mình, ví như tại lễ mừng thọ của Trương Tam Phong và trong rừng hạnh.

Về sau, võ công của Cố Hàn Uyên càng cao, những mưu kế của hắn lại càng lùi về sau màn.

Bề ngoài thì lại duy trì một hình tượng hành sự cường thế bá đạo, ra tay quả quyết, thái độ cứng rắn, lại cực kỳ bao che khuyết điểm.

Điều này cũng giống như hình tượng phong lưu của Cố Hàn Uyên, đã dần dần ăn sâu vào lòng người.

Vì vậy cho dù có Triệu Mẫn nhắc nhở, lão hồ ly Tôn Ngọc Bá cũng khó tránh khỏi trong tiềm thức có chút xem thường Cố Hàn Uyên, coi hắn là một kẻ mãng phu võ công thông thần.

Lão liền mượn cớ tấn công Thập Nhị Phi Bằng bang thất bại để thăm dò giới hạn chịu đựng của Cố Hàn Uyên.

Thậm chí có thể còn ngầm có ý đồ dẫn dắt Cố Hàn Uyên dùng võ lực để lão lợi dụng.

Mặc dù lý do của Tôn Ngọc Bá rất thỏa đáng, Tôn Phủ tổn thất nặng nề, muốn công phá Phi Bằng bảo trong nhất thời là không thể.

Huống hồ lão còn phải đề phòng thế lực thần bí đột nhiên xuất hiện kia.

Trong tình huống này, Tôn Ngọc Bá hướng Cố Hàn Uyên cầu viện chẳng phải là hợp tình hợp lý sao.

Nếu Cố Hàn Uyên ra tay lần này, vậy liệu có lần sau không.

Nếu chỉ cần lý do hợp lý, Cố Hàn Uyên sẽ ra tay, vậy lần sau hoàn toàn có thể sắp đặt một tình huống hợp lý khác để Cố Hàn Uyên lại giúp lão.

Rõ ràng Tôn Ngọc Bá đang có ý đồ như vậy.

Còn việc để Tôn Điệp đến truyền lời, không chỉ là sợ Cố Hàn Uyên tại chỗ nổi giận làm lão mất mặt, mà còn là để lại một khoảng trống hòa hoãn.

Sau này dù cho bị Cố Hàn Uyên nhận ra tâm tư, cũng có thể tìm cớ như Tôn Điệp truyền lời không rõ ràng để giải thích.

Tôn Ngọc Bá thậm chí còn nghĩ sẵn cả đường lui, không hổ là kẻ đến cuối truyện vẫn giữ được phong thái của người thắng cuộc, còn nhân vật chính Mạnh Tinh Hồn thì hoàn toàn bị lão đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nếu Cố Hàn Uyên vì việc Tôn Ngọc Bá chịu thua quy phục trước đó mà lơi lỏng cảnh giác, chỉ sợ bị lợi dụng lúc nào cũng không hay.

Mà Cố Hàn Uyên một khi đã nhìn thấu tâm tư của Tôn Ngọc Bá, đương nhiên sẽ không để lão được như ý.

Vạch mặt thì chưa đến mức, nhưng Tôn Ngọc Bá đã dám thăm dò, Cố Hàn Uyên liền dám không nể mặt lão mà giữ Tôn Điệp lại, xem như một lời cảnh cáo.

Với trí tuệ của Tôn Ngọc Bá, chắc hẳn có thể từ việc Tôn Điệp bị giữ lại mà nhận ra ý đồ cảnh cáo của Cố Hàn Uyên.

Đương nhiên, vạn nhất Tôn Ngọc Bá không nhận ra cũng không sao.

Vậy thì đợi Cố Hàn Uyên đem Tôn Điệp ăn sạch sành sanh rồi, lại coi Tôn Ngọc Bá như một con cờ, dùng xong thì vứt là được.

Dù sao Cố Hàn Uyên cũng không phải là không có Tôn Ngọc Bá thì không được.

Chỉ là thứ nhất, Tôn Ngọc Bá quả thật có tác dụng không nhỏ.

Thứ hai, hắn cũng cần cân nhắc đến suy nghĩ của Tôn Điệp.

Cố Hàn Uyên thầm than trong lòng, quả nhiên chỉ đơn thuần thi ân và liên hôn khó có thể khiến một nhân vật kiêu hùng như Tôn Ngọc Bá thật lòng quy phụ.

Mà Tôn Điệp tự nhiên không biết ván cờ ngầm giữa người trong lòng và cha ruột của mình.

Nàng lúc này chỉ vì bị Cố Hàn Uyên giữ lại mà xấu hổ đến mức không biết phải làm sao.

Bàn tay to không đứng đắn của Cố Hàn Uyên lại càng nói rõ cho nàng biết nếu ở lại sẽ phải đối mặt với điều gì.

Tôn Điệp mặt cười đỏ thẫm, đôi mắt long lanh như nước xuân.

Nàng mềm mại thì thầm: Cha sẽ nổi giận.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm cười nhạo, nhưng vẻ mặt lại ra chiều dụ dỗ, nói nhỏ: Tiểu Điệp không phải luôn nói mình đã trưởng thành sao.

Vậy thì không nên chuyện gì cũng nghe theo lời phụ huynh.

Tôn Điệp nghe vậy quả nhiên lộ ra vẻ lưỡng lự.

Do dự một lúc, nàng e lệ nói: Ta biết rồi.

Cố đại ca, có thể buông ta ra trước được không.

Cứ để nàng bị Cố Hàn Uyên khinh bạc ngay trước mặt Cận Băng Vân thế này, lòng xấu hổ của nàng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Thậm chí nàng không khỏi cảm thấy, thay vì nửa vời thế này, chi bằng dứt khoát đem thân thể giao cho người trong lòng.

Chương 1706

Dù sao sớm muộn gì nàng cũng là người của Cố Hàn Uyên.

Thêm vào đó, Tôn Điệp vốn có chút tâm tư phản nghịch, không muốn làm một vị thiên kim tiểu thư nề nếp nữa.

Vì vậy sau khi Cố Hàn Uyên đưa ra lý do và sự ủng hộ, nàng liền lựa chọn đồng ý.

Cố Hàn Uyên thấy thế cũng không làm khó nàng nữa, khẽ cười buông Tôn Điệp ra.

Đương nhiên hắn vẫn ôm lấy vòng eo thon mềm của đối phương, chỉ là không được voi đòi tiên nữa.

Tôn Điệp oán trách lườm Cố Hàn Uyên một cái, sửa sang lại chiếc áo lông chồn trắng muốt lại một lần nữa bị làm cho lộn xộn.

Mà Cận Băng Vân với khuôn mặt ửng đỏ, đã đứng nhìn Cố Hàn Uyên và Tôn Điệp ve vãn hồi lâu, ngược lại từ cuộc đối thoại của hai người cũng mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

Nhưng chuyện đó cũng không liên quan gì đến nàng.

Điều nàng rối rắm hơn là Tôn Điệp đã bị Cố Hàn Uyên lừa ở lại, vậy còn nàng thì sao.

Chuyện quyến rũ Cố Hàn Uyên, đồng thời gieo Ma chủng cho hắn có phải lại đổ sông đổ bể rồi không.

Đồng thời kế hoạch ban đầu, vạn nhất có gì bất trắc, có thể mượn Tôn Điệp để thoát thân khỏi việc bị Cố Hàn Uyên chơi không công, dường như cũng đã chết từ trong trứng nước.

Lúc này, đặt trước mặt Cận Băng Vân chỉ có hai con đường.

Hoặc là xoay người rời đi, đổi mục tiêu sang Phong Hành Liệt kia.

Nhưng nàng lại rất không cam tâm.

Hoặc là đánh cược một lần, cược rằng mình sẽ không bị Cố Hàn Uyên chơi không công.

Nếu là cùng Tôn Điệp, khả năng bị chơi không công có thể giảm đi một chút.

Nhưng lòng tự trọng còn sót lại của Cận Băng Vân lại khiến nàng rất rối rắm, kháng cự.

Nàng chưa kịp gỡ rối tâm tư, những lời nói mang ý trêu chọc của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng không thể không hoàn hồn.

Vậy Cận cô nương thì sao.

Chắc sẽ không đơn thuần chỉ là đến đây cùng Tiểu Điệp chứ.

Chẳng lẽ là dư độc lúc trước chưa sạch, muốn ta giúp nàng giải độc sao.

Lời Cố Hàn Uyên vừa nói ra, Cận Băng Vân nhất thời mặt lại đỏ bừng.

Quá trình giải độc ban đầu thật sự khiến nàng nghĩ lại mà kinh hãi.

Nằm sấp trên giường, nàng đã đem cả phần thân thể béo mập mà chính mình còn chưa từng thấy qua, hoàn toàn bại lộ trước mặt Cố Hàn Uyên.

Nếu không phải vậy, bây giờ nàng cũng sẽ không do dự như thế.

Thật sự là chi phí chìm quá lớn.

Cận Băng Vân hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình ổn lại tâm tình.

Trong đầu nàng nhanh chóng lướt qua thông tin trong bức thư Bàng Ban gửi cho mình, đôi mắt đẹp lóe lên, dường như đã quyết

định.

Sau đó, nàng trước tiên liếc nhìn Tôn Điệp một cách đầy ẩn ý, ngay sau đó lại như thẹn thùng xen lẫn tức giận liếc Cố Hàn Uyên một cái đầy thâm ý.

Cố công tử nói đùa rồi, Băng Vân thật có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên lóe lên, giả vờ ngạc nhiên hỏi: Ồ.

Cận cô nương có chuyện quan trọng gì.

Chỉ thấy khí chất trên người Cận Băng Vân bỗng nhiên thay đổi, phảng phất lại biến trở về vẻ thanh lãnh, trí tuệ như lúc Cố Hàn Uyên mới gặp.

Dường như thiếu nữ ngượng ngùng hoài xuân lúc trước chỉ là ảo giác.

Cận Băng Vân giọng nói thanh lãnh: Băng Vân nghe nói Cố công tử muốn đi tham dự Võ Lâm Minh hội, thật trùng hợp, sư môn cũng có thư gửi tới, muốn Băng Vân đến đó làm nhân chứng.

Không biết Cố công tử có thể đồng hành cùng Băng Vân không.

Tôn Điệp đang chỉnh lại chiếc áo lông chồn trên người kinh ngạc nhìn về phía Cận Băng Vân, thầm nghĩ: Cận tỷ tỷ sao lại nói không giống như lúc trước nói với ta.

Nguyên nhân tự nhiên là Cận Băng Vân đã tạm thời thay đổi chủ ý.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt hắn hơi lóe lên, dò xét Cận Băng Vân lúc này khí chất thanh lãnh trí tuệ, thêm mấy phần phong vận của ngự tỷ cấm dục, càng thêm quyến rũ.

Cố Hàn Uyên một bên cảm thán công pháp của Từ Hàng Tĩnh Trai thật đặc biệt, một bên kinh ngạc trước lời nói của Cận Băng Vân.

Nàng thật sự không sợ bị người của Từ Hàng Tĩnh Trai bắt được sao.

Cận Băng Vân ở Tôn Phủ mượn danh tiếng Từ Hàng Tĩnh Trai hành sự thì không sao, dù sao trong thế giới này, sức ảnh hưởng của Tôn Phủ cũng chỉ có vậy.

Ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của nó, cũng không có bao nhiêu người coi Tôn Phủ ra gì.

Chủ yếu là vì trước đây Tôn Ngọc Bá làm việc cho Mông Nguyên, hành sự luôn phải khiêm tốn rất nhiều.

Thậm chí không có mấy người biết Tôn Ngọc Bá có tu vi Đại Tông Sư.

Trong tình huống đó, Cận Băng Vân dù có mượn danh Từ Hàng Tĩnh Trai hành sự, cũng sẽ không truyền đi xa, không cần lo lắng sẽ có người của Từ Hàng Tĩnh Trai tìm tới cửa.

Nhưng nàng muốn cùng Cố Hàn Uyên tham gia Võ Lâm Minh hội do ba nhà Mộ Dung, Thẩm, Giang liên hợp tổ chức thì lại khác.

Nhất là sau khi tin tức Cố Hàn Uyên cũng sẽ tham dự được truyền ra, tất nhiên sẽ thu hút đông đảo võ lâm nhân sĩ đến dự.

Từ Hàng Tĩnh Trai thích xen vào chuyện của người khác chưa chắc sẽ không phái đệ tử đến.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên đã từ Đan Ngọc Như biết được truyền nhân đương đại của Từ Hàng Tĩnh Trai sắp xuất sơn.

Không có gì bất ngờ, truyền nhân hành tẩu giang hồ ở Minh quốc lần này chính là Tần Mộng Dao, người có thiên phú cao nhất từ trước đến nay.

Cận Băng Vân thật sự không sợ không cẩn thận đụng phải, bị Tần Mộng Dao thanh lý môn hộ sao.

Nhưng đúng lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên nhận ra mình đã nghĩ sai.

Cận Băng Vân xác thực vì yêu Bàng Ban mà phản bội Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng đó là điều Cố Hàn Uyên biết trước nhờ tình tiết truyện.

Trên thực tế, Từ Hàng Tĩnh Trai chưa bao giờ xác nhận Cận Băng Vân đã phản bội sư môn.

Đối ngoại cũng chỉ tuyên bố Cận Băng Vân mất tích.

Vì vậy Cận Băng Vân có đường lui, dù có đụng phải Tần Mộng Dao, kết quả cũng sẽ không quá tệ.

Cùng lắm là bị đưa về Từ Hàng Tĩnh Trai.

Hơn nữa, từ yêu cầu muốn đồng hành của Cận Băng Vân, Cố Hàn Uyên còn có thể nhìn ra nàng có lẽ còn có ý định dùng hắn làm bia đỡ đạn.

Trên thực tế, Cận Băng Vân điểm này đoán đúng rồi, Cố Hàn Uyên về tình về lý cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị đưa về Từ Hàng Tĩnh Trai.

Cho nên việc Cận Băng Vân đi Võ Lâm Minh hội nhìn như một nước cờ hiểm, thực ra lại rất an toàn.

Đương nhiên, mục đích cuối cùng của Cận Băng Vân khẳng định vẫn là quyến rũ Cố Hàn Uyên, gieo Ma chủng.

Vì vậy nàng chắc chắn còn có tâm tư khác, chỉ là Cố Hàn Uyên nhất thời cũng không đoán ra được.

Hơn nữa Cận Băng Vân chung quy đã tính sai một điểm.

Cố Hàn Uyên lắc đầu, rất tiếc nuối nói: Xin lỗi, Cận cô nương.

Ta e là không thể đồng hành cùng nàng được.

Cận Băng Vân nghe vậy nhất thời ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: Tại sao vậy.

Nàng thật sự không ngờ Cố Hàn Uyên lại từ chối.

Mang theo mỹ nữ đồng hành là một chuyện phong lưu nhã nhặn biết bao, trên đường đi gặp chút sự kiện, ôm mỹ nhân về cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Với tâm cơ của Cận Băng Vân, tìm cơ hội tạo nên không khí lãng mạn giữa hai người cũng không khó.

Đến lúc đó, nàng lại mượn không khí đã đến, tỏ ra đáng thương, chắc hẳn Cố Hàn Uyên cũng không từ chối nổi.

Nếu thật sự từ chối, vậy chứng tỏ Cố Hàn Uyên không có hứng thú với nàng, hoặc là thật sự có cảnh giác.

Nàng cũng có thể nhân đó mà từ bỏ, kịp thời rút lui.

Hơn nữa như vậy còn có thể tránh cho việc Cố Hàn Uyên không đi qua thông đạo gieo Ma chủng, không đến mức bị chơi không công.

Dù sao không khí đã đến nơi mà Cố Hàn Uyên lại không phải muốn mở một con đường khác thì không phải có vấn đề, chính là hắn đã biết điều gì đó, nên mới cố ý phòng bị.

Trong khoảng thời gian này Cận Băng Vân đã suy nghĩ lại.

Chương 1707

Trước đây ở Tôn Phủ, nàng muốn mượn cớ giải độc để quyến rũ Cố Hàn Uyên, xác thực có chút nóng vội.

Nhất là lúc đó Tôn Điệp vẫn còn ở đó, Cố Hàn Uyên dù có muốn nhân lúc người ta gặp khó khăn cũng không tiện ra tay.

Có lẽ lúc đó Cố Hàn Uyên trêu đùa nàng là một loại ám thị cũng không chừng.

Muốn, nhưng thời cơ không thích hợp.

Giống như nơi Cố Hàn Uyên trêu đùa cũng không thích hợp.

Mặc dù đây là kết luận do Cận Băng Vân tự suy diễn, nhưng lại hợp lý đến bất ngờ.

Tóm lại, ý đồ của Cận Băng Vân lại một lần nữa phá sản.

Lúc này nàng vẫn còn chút không cam lòng truy hỏi.

Cố Hàn Uyên trong lòng thầm buồn cười.

Vì đã biết trước mục đích của Cận Băng Vân, mọi biểu hiện của nàng trong mắt hắn đều có vẻ hơi khôi hài.

Nếu không phải Cố Hàn Uyên muốn tính kế Bàng Ban, đồng thời mưu đồ Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp cũng không cần cố ý kéo dài như vậy.

Bằng không với thủ đoạn của hắn, một Cận Băng Vân nóng lòng như vậy sớm đã bị hắn chơi thành vũ khí nóng.

Nhưng lần này Cố Hàn Uyên từ chối cũng không phải vì cố ý muốn kéo dài với Cận Băng Vân.

Cố Hàn Uyên giả vờ tiếc nuối nói: Có thể cùng một giai nhân tuyệt sắc như Cận cô nương đồng hành, tự nhiên là cầu còn không được.

Đáng tiếc ta còn có một việc quan trọng cần đến Nga Mi một chuyến.

Không thể để Cận cô nương cũng theo ta bôn ba được.

Đây dĩ nhiên chỉ là cái cớ.

Cố Hàn Uyên không thể nói cho Cận Băng Vân biết mình muốn đi Động Đình Hồ được.

Tuy theo lý thuyết, quan hệ giữa Cận Băng Vân và Triệu Mẫn hẳn là không tốt đẹp gì.

Dù sao Cận Băng Vân là người của Bàng Ban, sư huynh có chút bất hòa với Triệu Mẫn.

Lúc Tây Hạ kén rể, Bàng Ban ra tay vì Húc Liệt Ngột, đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Huống hồ Cận Băng Vân trên người còn gánh vác nhiệm vụ quyến rũ Cố Hàn Uyên, người vừa là địch vừa là bạn, vừa là tâm thượng nhân của nàng.

Triệu Mẫn không cho Cận Băng Vân hạ độc là đã may rồi, còn chuyện che giấu rất nhiều thông tin liên quan đến Cố Hàn Uyên chỉ có thể coi là thao tác bình thường.

Vì vậy theo lý thuyết, Cận Băng Vân có quan hệ không tốt lắm không có khả năng sẽ mật báo cho Triệu Mẫn.

Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Cố Hàn Uyên còn muốn tặng cho Triệu Mẫn một bất ngờ.

Làm sao có thể để kế hoạch có bất kỳ sai sót nào.

Tự nhiên cũng không thể mang theo Cận Băng Vân đồng hành.

Còn chuyện Cố Hàn Uyên nói muốn đi Nga Mi, tuy là cái cớ, nhưng không phải lời nói dối.

Chỉ là có che giấu về thứ tự mà thôi.

Cận Băng Vân nghe vậy trầm mặc một lúc.

Nàng không hỏi thêm mục đích Cố Hàn Uyên đi Nga Mi.

Như vậy không khỏi bại lộ tâm tư của mình quá rõ ràng.

May mà Cận Băng Vân đã nghĩ sẵn phương án dự phòng.

Thậm chí nói đúng ra, nàng cho rằng phương án dự phòng ngược lại còn có tính khả thi hơn.

Vì vậy Cận Băng Vân sau khi kinh ngạc, thất vọng, rất nhanh đã bình ổn tâm tình.

Nàng thần sắc thanh đạm, nhẹ giọng nói: Nếu đã như vậy, Băng Vân không làm phiền Cố công tử nữa.

Ngày mai Băng Vân đi trước một bước, chúng ta gặp lại ở Thẩm gia bảo.

Dứt lời liền muốn cáo từ rời đi.

Ngay lúc Cận Băng Vân đang định mở cửa phòng, giọng nói lười biếng hơn nhiều của Cố Hàn Uyên truyền đến.

Hôm nay sắc trời đã muộn, Cận cô nương không ngại ở lại một đêm.

Cận Băng Vân nghe vậy, bước chân rời đi nhất thời dừng lại, tim cũng đập nhanh hơn mấy phần.

Chẳng lẽ còn có chuyển biến.

Ví dụ như dạ tập gì đó.

Vậy Băng Vân xin làm phiền một đêm.

Nàng nói rồi định quay người lại cảm ơn Cố Hàn Uyên.

Nhưng những gì lọt vào mắt lại khiến nàng kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, phương tâm cuồng loạn.

Thì ra chỉ trong chốc lát, Tôn Điệp đã bị Cố Hàn Uyên lừa quỳ xuống trước mặt hắn.

Cái vầng trán nhấp nhô kia tuy không nhìn rõ, nhưng Cận Băng Vân đã đoán ra chân tướng.

Một vệt đỏ thẫm nhất thời hiện lên trên khuôn mặt giả vờ trong trẻo lạnh lùng của nàng.

Nàng gần như vô thức bước nhanh ra khỏi phòng.

Không làm phiền Cố công tử.

Cận Băng Vân hơi run giọng cáo lui.

Ngay khoảnh khắc cửa phòng hoàn toàn đóng lại, qua khe cửa, nàng nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý của Cố Hàn Uyên.

Rầm.

Cố Hàn Uyên nghĩ đến đôi mắt ẩn chứa tình ý lóe lên trước khi cửa phòng đóng lại, ánh mắt càng thêm phần nghiền ngẫm.

Cận Băng Vân đêm nay sợ là phải mất ngủ rồi.

Thuận tay kéo Cận Băng Vân một phen, Cố Hàn Uyên đầy ẩn ý khen ngợi: Tiểu Điệp, chiếc áo lông chồn này rất hợp với màu da của nàng, chỉ là không biết cái nào trắng hơn một chút.

Một lúc lâu sau, tiếng quần áo và da thịt ma sát sột soạt vang lên.

Cố Hàn Uyên đưa ra kết luận, vẫn là da thịt của Tôn Điệp trắng hơn một chút.

Ngày thứ hai.

Cận Băng Vân cuối cùng vẫn không đợi được điều nàng mong muốn.

Chờ đợi cả đêm kết quả chỉ là mang theo vẻ mặt mệt mỏi cùng ánh mắt oán trách nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên đang mỉm cười tiễn nàng.

Tiểu Điệp đâu.

Cận Băng Vân cố nén oán khí trong lòng, giả vờ trấn định hỏi dù đã biết.

Cố Hàn Uyên hoàn toàn không để ý đến ánh mắt oán trách của Cận Băng Vân, nhẹ cười nói: Tiểu Điệp thân thể không khỏe, hôm nay e là không thể về Tôn Phủ được.

Nếu Cận cô nương không bận, cũng xin giúp ta nhắn lời đến Tôn Phủ.

Cận Băng Vân nghe vậy đôi mắt đẹp nhất thời hơi trừng lớn.

Nàng chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như Cố Hàn Uyên.

Không cần nghĩ cũng biết Tôn Điệp vì sao qua một đêm lại thân thể không khỏe.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là Cố Hàn Uyên đêm qua cho nàng một chút ám chỉ đáng mong chờ, kết quả lại hung hăng cho nàng leo cây.

Bây giờ lại muốn nàng đi truyền lời cho Tôn Ngọc Bá.

Chẳng lẽ muốn nàng đi nói với Tôn Ngọc Bá rằng nàng không trông coi Tôn Điệp cẩn thận, để Tôn Điệp bị Cố Hàn Uyên ép ở lại qua đêm sao.

Thân là truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, nàng không cần mặt mũi sao.

Tôn Ngọc Bá sẽ nghĩ về nàng thế nào.

Nghĩ về Từ Hàng Tĩnh Trai thế nào.

À, nàng đã phản bội rồi, vậy thì không sao.

Tỉnh táo lại, Cận Băng Vân hít một hơi thật sâu, cố nén xúc động muốn phun vào mặt Cố Hàn Uyên, khẽ gật đầu nói: Băng Vân sẽ giúp lão bá truyền lời.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Chương 1708

Cận Băng Vân lúc này trong lòng tràn đầy phiền muộn, bực bội.

Nàng đã chịu quá nhiều bất ngờ từ Cố Hàn Uyên.

Khiêu khích nàng, trêu đùa nàng, lại không cho nàng cơ hội gieo Ma chủng để hoàn thành nhiệm vụ Bàng Ban giao phó.

Cho nàng hy vọng, rồi lại không đáp lại mong đợi của nàng.

Cả người nàng sắp bị kéo đến tê dại rồi.

Cận Băng Vân thật sự muốn dứt khoát từ bỏ Cố Hàn Uyên, đổi mục tiêu sang Phong Hành Liệt cho xong.

Tuy lúc đó có thể khiến Bàng Ban không hài lòng với kết quả, nhưng dù sao cũng tốt hơn là tiếp tục lãng phí thời gian trên người Cố Hàn Uyên.

Chỉ là vì chi phí đã bỏ ra khiến nàng luôn do dự.

Ngay lúc Cận Băng Vân phương tâm dao động, Cố Hàn Uyên lại gọi nàng lại.

Cận cô nương xin hãy chờ một chút.

Cận Băng Vân hơi ngẩn ra, quay người lại, có phần lãnh đạm hỏi: Cố công tử còn có chuyện gì.

Cố Hàn Uyên không để ý đến thái độ lạnh lùng hơn của Cận Băng Vân.

Hắn cũng biết những chuyện mình làm với Cận Băng Vân không có việc nào là đàng hoàng cả.

Nhưng muốn từ tay Bàng Ban đoạt lại trái tim của Cận Băng Vân cũng không phải chuyện dễ, dùng thêm chút tâm cơ cũng là khó tránh khỏi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đến gần mấy bước, trong ánh mắt kinh ngạc của Cận Băng Vân đột nhiên nắm lấy tay nàng.

So với những việc Cố Hàn Uyên từng làm với nàng, hành động này rõ ràng không tính là thân mật, nhưng phương tâm của Cận Băng Vân lại chấn động kịch liệt hơn cả lúc ở Tôn Phủ, đôi mắt đẹp cũng lấp lóe không yên.

Nhưng điều khiến Cận Băng Vân càng thêm tiếc nuối là Cố Hàn Uyên nắm tay nàng rất nhanh đã buông ra.

Tuy nhiên, Cận Băng Vân cảm giác lòng bàn tay mình hơi trĩu xuống, không khỏi tò mò nhìn lại.

Chỉ thấy một viên cầu màu vàng đất, to bằng quả trứng bồ câu, đang yên lặng nằm trong lòng bàn tay nàng.

Đây là.

Thông Tê Địa Long Hoàn, có thể giải trăm loại độc.

Cố Hàn Uyên ôn tồn giải thích.

Cận Băng Vân phương tâm nhất thời chấn động, có chút không biết làm sao hỏi: Đây là cho ta.

Cận Băng Vân dù sao cũng từng là truyền nhân đương đại của Từ Hàng Tĩnh Trai, kiến thức tự nhiên không tầm thường.

Huống chi dù nàng không hiểu giá trị của Thông Tê Địa Long Hoàn, chỉ một câu có thể giải trăm loại độc cũng đủ chứng minh sự quý giá của nó.

Cận Băng Vân trong nhất thời phương tâm có chút phức tạp.

Dù sao quay đầu nhìn lại, người trong lòng nàng là Bàng Ban chưa từng tặng nàng bất cứ thứ gì.

Ngược lại còn phải bắt nàng dùng thân thể trong sạch của mình đi quyến rũ người đàn ông khác.

Đột nhiên nhận được Thông Tê Địa Long Hoàn quý giá từ tay Cố Hàn Uyên, người mà nàng đã bắt đầu không còn ôm nhiều hy vọng, tâm tình lúc này phức tạp có thể tưởng tượng được.

Cố Hàn Uyên ngữ khí ôn hòa, có chút áy náy nói: Lúc trước ở Tôn Phủ giải độc cho Cận cô nương có nhiều mạo phạm.

Lời Cố Hàn Uyên cố ý dừng lại ở đây.

Khuôn mặt xinh đẹp của Cận Băng Vân cũng đương nhiên đỏ lên.

Chỉ vì trong đầu nàng không tự chủ được nhớ lại hình ảnh bị Cố Hàn Uyên trêu đùa.

Phần mông đẫy đà sau lưng cũng phảng phất như đang bị bàn tay to xoa nắn, tê dại, nóng lên.

Cận Băng Vân cố nén cảm giác hai chân muốn nhũn ra, dùng đôi mắt long lanh nước xuân oán trách lườm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế khóe miệng khẽ nhếch, tạo thành một độ cong trêu đùa lại đầy ý vị, khẽ cười nói: Hơn nữa không hiểu sao, Cận cô nương luôn cho người ta cảm giác rất dễ trúng độc.

Công hiệu giải trăm độc của Thông Tê Địa Long Hoàn cũng có thể cho Cận cô nương thêm nhiều phần an toàn.

Cận Băng Vân nghe vậy nhất thời cứng người.

Cái gì gọi là nàng cho người ta cảm giác rất dễ trúng độc.

Lời trêu đùa như vậy của Cố Hàn Uyên vốn nên khiến Cận Băng Vân rất xấu hổ mới phải.

Dù sao trước đây nàng cũng là vì trúng độc, mới bị Cố Hàn Uyên giúp giải độc rồi hung hăng trêu đùa một phen.

Nhưng vấn đề là đó là do chính nàng tự đâm độc châm.

Cho nên lúc này Cận Băng Vân trong lòng nhất thời một trận chột dạ.

Vừa chột dạ lo lắng Cố Hàn Uyên đã nhìn ra lúc đó nàng đang cố ý quyến rũ đối phương, vừa lo sợ trong lòng không biết Cố Hàn Uyên có phải đã đoán được gì đó không.

Thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Ngay sau đó, Cận Băng Vân liền nghe được Cố Hàn Uyên thì thầm: Ta cũng không hy vọng Cận cô nương gặp phải loại kỳ độc nào cần phải cởi y phục để giải, càng không mong lúc đó lại có nam tử nào khác xuất hiện để giải độc cho Cận cô nương.

Trong các bộ phim võ hiệp, tình tiết kéo dài không suy nhất chính là anh hùng cứu mỹ nhân và cởi y phục giải độc.

Anh hùng cứu mỹ nhân tạm thời không bàn.

Cởi y phục giải độc tuy có cơ sở lý luận không khoa học lắm, ví dụ như độc tố phải từ lỗ chân lông thải ra, cởi y phục có thể tránh bị trúng độc lần hai.

Nam tử trúng độc cởi một chút cũng không sao, nữ tử trúng độc thì khó tránh khỏi bị chiếm tiện nghi.

Mà muốn một đôi nam nữ xa lạ nhanh chóng tiến vào quan hệ yêu đương, hai tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân và cởi y phục giải độc đều được coi là một đòn chí mạng.

Với tâm cơ của Cận Băng Vân, chưa chắc sẽ không cố ý tự biên tự diễn một màn kịch như vậy.

Đêm qua Cố Hàn Uyên cũng không chỉ ở bên Tôn Điệp.

Một thiếu nữ như Tôn Điệp không tốn bao nhiêu thời gian đã bị hắn chinh phạt đến ngủ mê mệt.

Sau đó, Cố Hàn Uyên liền đi điều tra thông tin về Võ Lâm Minh hội từ Địa võng.

Chủ yếu là danh sách những người đã xác nhận sẽ tham dự.

Trong đó có một cái tên đã thu hút sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Tà Dị Môn, Phong Hành Liệt.

Sau đó, rất nhiều biểu hiện kỳ lạ của Cận Băng Vân cũng có lời giải thích.

Đây là Cận Băng Vân sau khi bị hắn làm cho bất ngờ, cảm thấy hy vọng ngày càng xa vời nên định đổi mục tiêu sao.

Có lẽ trong đó còn có nguyên nhân sâu xa hơn, nhưng bất kể thế nào, Cố Hàn Uyên không thể nào đem nữ tử mình đã để mắt đến chắp tay nhường cho người khác.

Càng phải ngăn chặn khả năng Cận Băng Vân bị chiếm tiện nghi trong thời gian ngắn.

Cho nên mới có màn tặng Cận Băng Vân Thông Tê Địa Long Hoàn.

Đương nhiên, cũng có mục đích thuận tiện trêu chọc phương tâm của Cận Băng Vân.

Vì vậy, Cận Băng Vân vốn đang chột dạ chỉ đành hơi thất lễ nói lời cảm ơn, liền vội vã cáo từ rời đi.

Chỉ là bóng lưng yểu điệu chập chờn của nàng ít nhiều có chút ý vị chạy trối chết.

Mà Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt, độ cong trên môi cũng càng thêm phần trêu tức.

Cận Băng Vân cuối cùng làm thế nào truyền lời cho Tôn Ngọc Bá thì không ai biết.

Nhưng Tôn Ngọc Bá hiển nhiên đã nhận được tín hiệu cảnh cáo của Cố Hàn Uyên.

Lão không dám đòi lại Tôn Điệp, còn phát động thế công mãnh liệt hơn vào Phi Bằng bảo, cũng coi như là biểu lộ thái độ.

Tuy chiến quả không thể khiến Cố Hàn Uyên hài lòng.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Dù sao Phi Bằng bảo dễ thủ khó công, lại có thế lực thần bí tương trợ, Tôn Phủ khó tránh khỏi hao binh tổn tướng.

Đương nhiên thân phận của thế lực thần bí này đối với Cố Hàn Uyên mà nói cũng không khó tra.

Chính là Kim Tiền bang.

Không có gì bất ngờ, Thiên Cơ Lão Nhân Tôn Bạch Phát chắc là đã rơi vào tay Thượng Quan Kim Hồng.

Cố Hàn Uyên tuy tạm thời không biết sinh tử của Tôn Bạch Phát, nhưng nghĩ rằng Thượng Quan Kim Hồng cũng sẽ không tùy tiện giết chết lão.

Bằng không cũng sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến dính vào chuyện của Tôn Ngọc Bá, người đã sớm bị trục xuất khỏi Tôn gia.

Chương 1709

Còn Tôn Tiểu Hồng thì an toàn không lo.

Dù sao chỗ Tôn Tiểu Hồng cũng có một đội Tịch Tà Vệ đang âm thầm bảo vệ.

Nhưng chắc không lâu nữa sẽ đến cầu cứu hắn.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này cũng không vội, chỉ phái Yến Thập Tam đi ám sát cao thủ của Kim Tiền bang.

Vừa là để giảm bớt áp lực cho Tôn Ngọc Bá, tránh cho lão thật sự bại bởi Vạn Bằng Vương, cũng là để Yến Thập Tam phát tiết một chút dục vọng giết chóc.

Với võ công của Yến Thập Tam hôm nay, cộng thêm hắn nắm giữ Đoạt Mệnh thập ngũ kiếm, dù là Thượng Quan Kim Hồng tự mình đến cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

Thậm chí không cẩn thận, còn có nguy cơ bị Yến Thập Tam dùng Đoạt Mệnh thập ngũ kiếm lấy mạng.

Trên thực tế, Yến Thập Tam bây giờ tuy mất đi nhân tính, nhưng kiếm của hắn cũng đã trở nên mạnh đến đáng sợ.

Kẻ dưới Lục Địa Thần Tiên đều có nguy cơ chết dưới tay hắn.

Hắn đã bỏ xa Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết và Tạ Hiểu Phong đã mất tích từ lâu.

Vì vậy Tử Mẫu Long Phượng Hoàn của Thượng Quan Kim Hồng hơn phân nửa là không đỡ nổi Đoạt Mệnh thập ngũ kiếm của Yến Thập Tam.

Đương nhiên, với tác phong cẩn thận của Thượng Quan Kim

Hồng, chắc hẳn sẽ không đích thân ra trận.

Tuy Thượng Quan Kim Hồng trong truyện cuối cùng vì quá cao ngạo mà chết dưới phi đao của Lý Tầm Hoan, nhưng trên thực tế, y là một kiêu hùng hành sự phi thường cẩn thận.

Trong truyện, trước khi quyết đấu với Lý Tầm Hoan, y đã mấy lần công tâm, nhiễu loạn tâm cảnh của Lý Tầm Hoan.

Thứ hai, y nhiều lần thăm dò Lý Tầm Hoan, xác định võ công của mình cao hơn đối phương.

Theo lý thuyết, y chắc chắn sẽ dễ dàng thắng Lý Tầm Hoan.

Chỉ là Thượng Quan Kim Hồng không ngờ uy lực phi đao của Lý Tầm Hoan hoàn toàn là hai chuyện khác nhau so với trình độ võ công của hắn.

Nhưng Cố Hàn Uyên và Lý Tầm Hoan không giống nhau.

Nếu Cố Hàn Uyên để lộ ra ý định ra tay với Thượng Quan Kim Hồng, y trăm phần trăm sẽ chọn trốn đi.

Vì vậy Cố Hàn Uyên mới mười phần khẳng định Tôn Tiểu Hồng tuyệt đối không có nguy hiểm tính mạng, Tôn Bạch Phát cũng đại khái suất còn sống.

Thượng Quan Kim Hồng không dám đắc tội Cố Hàn Uyên.

Còn chuyện Kim Tiền bang ra tay giúp đỡ Thập Nhị Phi Bằng bang chắc là Vạn Bằng Vương đã bỏ ra lợi ích mà Thượng Quan Kim Hồng khó có thể từ chối, đồng thời, Thượng Quan Kim Hồng cũng có ý định thăm dò thái độ của Cố Hàn Uyên.

Nhưng sau đó Yến Thập Tam đã giúp Cố Hàn Uyên mang về ba cái đầu người đẫm máu.

Cố Hàn Uyên nhìn Yến Thập Tam mặt không biểu cảm, con ngươi u ám, một thân huyết khí, nhàn nhạt hỏi: Làm không tệ, xuống nghỉ ngơi đi.

Cố Hàn Uyên không hỏi thân phận của những cái đầu người trong tay Yến Thập Tam, hắn đã nhận ra thân phận của ba người.

Chính là cao thủ dưới trướng Thượng Quan Kim Hồng Phong vũ Lưu tinh Hướng Tùng, Cao Hành Không, Yến Song Phi.

Ba người đều là cao thủ có tên trong Binh khí phổ của Bách Hiểu Sinh, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại cái đầu.

Cố Hàn Uyên đã cho Thượng Quan Kim Hồng kết quả thử nghiệm, cũng cho Tôn Ngọc Bá sự trợ giúp mà lão mong muốn.

Sau này sẽ không để Yến Thập Tam ra tay nữa.

Chắc hẳn Thượng Quan Kim Hồng và Tôn Ngọc Bá, hai vị kiêu hùng trong truyện, đều sẽ biết nên làm thế nào.

Yến Thập Tam ứng tiếng lui ra, Yến Phỉ Phỉ liền đi vào.

Nàng nhìn Yến Thập Tam lướt qua, đôi mắt đẹp hơi lóe lên, khẽ thở dài.

Sau đó điều chỉnh lại tâm tình, treo lên nụ cười kiều mỵ đi đến trước mặt Cố Hàn Uyên, dịu dàng nói: Công tử, Tôn Ngọc Bá đưa tới một người bị trọng thương.

Cố Hàn Uyên nghe vậy đuôi mày hơi nhíu, suy nghĩ một lát rồi nói: Đem người vào đây.

Rất nhanh, một chiếc cáng cứu thương được mang vào.

Cố Hàn Uyên nhìn thấy đối phương, trong mắt nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng Tôn Ngọc Bá sẽ đưa Tôn Kiếm đến nhờ hắn cứu chữa.

Dù sao Tôn Điệp bây giờ đã là nữ nhân của hắn, về tình về lý đều nên cứu ca ca của nàng.

Nhưng người trên cáng lại là Hàn Đường.

Cố Hàn Uyên lườm Yến Phỉ Phỉ đang nghịch ngợm, cho nàng một ánh mắt lát nữa sẽ xử lý nàng.

Yến Phỉ Phỉ đối với chuyện này tự nhiên là nửa điểm không sợ, còn kiều mỵ vươn lưỡi thơm liếm liếm khóe môi.

Rõ ràng là gần đây nữ nhân của Cố Hàn Uyên nhiều hơn, chăm sóc cho Yến Phỉ Phỉ ít đi, đồng thời lại sắp rời kinh.

Vì vậy Yến Phỉ Phỉ mới xuân tâm manh động như vậy.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bất đắc dĩ nói: Được rồi, đêm nay ta sẽ ở cùng nàng.

Yến Phỉ Phỉ nghe vậy nhất thời hài lòng cười càng thêm kiều diễm.

Nhưng Yến Phỉ Phỉ rất có nguyên tắc, vẫn bổ sung một câu: Công tử cũng đã một thời gian không thương yêu Thanh Đồng tỷ tỷ và Tằng Tĩnh tỷ tỷ, đừng quên nhé.

Bởi vì trong khoảng thời gian này số lượng nữ nhân của Cố Hàn Uyên tăng lên, cũng nhiều lần ban đêm không về ôm thiên Lãm Nguyệt Lâu, lịch thị tẩm mà Yến Phỉ Phỉ sắp xếp cho các nàng khó tránh khỏi bị rối loạn.

Cho nên mới dẫn đến việc Điền Thanh Đồng và Tằng Tĩnh đã nhiều ngày chưa được thị tẩm.

Trong tình huống này, Yến Phỉ Phỉ tự nhận là đại quản gia của Cố Hàn Uyên tự nhiên phải nhắc nhở.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này tự nhiên không có lý do phản đối, thuận miệng đáp ứng.

Hoạt động ban đêm tạm thời không đề cập tới, Cố Hàn Uyên tiến đến trước mặt Hàn Đường đang trọng thương hôn mê, rất nhanh đã đoán được tình hình thương thế của đối phương, đồng thời hơi nhíu mày.

Cánh tay phải gãy xương, kinh mạch cũng đứt hơn phân nửa, đan điền vỡ nát, nhiều chỗ tạng phủ tổn hại.

Trách không được lại nói Hàn Đường dù cứu về cũng là một phế nhân.

Đây không phải là vấn đề khó giải quyết, mà là trong thiên hạ có năng lực cứu Hàn Đường trở về cũng không có mấy người.

Những thần y như Tái Thần Nông, Tái Biển Thước nhiều nhất là giữ được mạng cho hắn, còn võ công thì đừng nghĩ tới.

Đương nhiên đối với Cố Hàn Uyên có y thuật cao siêu cùng Thần Chiếu Kinh dung hợp mà thành Vạn Tượng Âm Dương Quyết mà nói cũng không phải việc khó.

Vấn đề là hành động này của Tôn Ngọc Bá có hàm ý gì.

Cố Hàn Uyên hỏi Yến Phỉ Phỉ: Tôn Ngọc Bá nói thế nào.

Nói đến chính sự, Yến Phỉ Phỉ cũng thu lại vẻ kiều mỵ, nghiêm túc nói: Thủ hạ của Tôn Phủ đưa Hàn Đường tới có dẫn lời của Tôn Ngọc Bá, nói là lão đối với thương thế của Hàn Đường bó tay không có cách, chỉ có thể đưa Hàn Đường đến cho công tử trị liệu.

Bất kể có chữa được hay không, Hàn Đường sau này đều là người của công tử.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, chân mày nhất thời nhíu sâu hơn vài phần.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn dùng thủ đoạn Kim châm độ huyệt đánh thức Hàn Đường vẫn còn đang hôn mê.

Sau đó Cố Hàn Uyên liền thấy được đôi mắt mất đi ánh sáng của Hàn Đường.

Không phải là loại băng lãnh vô tình như của Yến Thập Tam, mà là sự mờ mịt khi mất đi mục tiêu.

Cố Hàn Uyên nhất thời hiểu ra, nhàn nhạt hỏi: Hàn Đường, ngươi còn muốn cầm kiếm nữa không.

Hàn Đường: Cẩn dĩ thân tàn này, nguyện vì công tử mà ra sức.

Có lẽ là bị lời nói của Cố Hàn Uyên khích lệ, đôi mắt mờ mịt mất đi tiêu cự của Hàn Đường cuối cùng cũng có tiêu điểm, thấy rõ được tình hình trước mắt.

Cố công tử. khụ.

Tạng phủ bị tổn thương nghiêm trọng, Hàn Đường chỉ vừa gọi một tiếng Cố Hàn Uyên đã ho sặc sụa.

Cố Hàn Uyên thấy vậy lại châm thêm cho y hai kim, cuối cùng cũng ngăn được cơn ho của y.

Đa tạ Cố công tử.

Hàn Đường có chút khó khăn nói lời cảm tạ, sau đó liền rơi vào một sự im lặng kỳ quái.

Cố Hàn Uyên thấy thế càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, hỏi lại lần nữa: Hàn Đường, ngươi đã không định cầm kiếm lên nữa sao.

Hàn Đường nghe vậy, khóe miệng khẽ giật giật.

Im lặng một lúc, y cất giọng trầm trầm nói: Coi như có thể cầm lấy kiếm thì đã sao.

Lão bá đã vứt bỏ ta rồi.

Hiển nhiên, chuyện Tôn Ngọc Bá muốn giao y cho Cố Hàn Uyên, bất kể sống chết, y đã biết.

Điều này tương đương với việc Hàn Đường đã bị Tôn Ngọc Bá từ bỏ.

Không có gì bất ngờ, mấy ngày Hàn Đường trọng thương này hẳn là đã trải qua không mấy dễ chịu.

Nghĩ lại cũng đúng, Hàn Đường là một trong những người đi theo trung thành nhất của Tôn Ngọc Bá, sau khi trọng thương thành phế nhân liền mất đi giá trị tồn tại của mình.

Mà quyết định vứt bỏ y của Tôn Ngọc Bá lại chính là một đòn chí mạng nhất đối với y.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại có cái nhìn khác về việc này.

Thứ nhất, Tôn Ngọc Bá tuyệt đối có tình cảm với Hàn Đường.

Chương 1710

Dù sao võ công, kiếm pháp của Hàn Đường đều do Tôn Ngọc Bá tự tay dạy dỗ.

Việc để Hàn Đường bảo vệ Tôn Điệp càng thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối của hắn đối với Hàn Đường.

Thứ hai, Tôn Ngọc Bá luôn xây dựng hình tượng của mình là người thích kết giao bằng hữu và giúp đỡ người khác, dùng điều này để mua chuộc lòng người.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện vứt bỏ thủ hạ của mình, huống chi còn là Hàn Đường, một mãnh tướng đắc lực tương đương với đệ tử thân truyền.

Hàn Đường trọng thương, võ công hoàn toàn biến mất, tự nhiên cũng được coi là vạn bất đắc dĩ.

Mà Tôn Ngọc Bá đem Hàn Đường đưa đến chỗ Cố Hàn Uyên, e rằng cũng có nhiều tầng hàm ý.

Một là chắc chắn có ý thăm dò thủ đoạn của Cố Hàn Uyên.

Xem Cố Hàn Uyên có thể cứu chữa được cả thương thế nghiêm trọng như của Hàn Đường hay không.

Hai là Tôn Ngọc Bá chung quy không nỡ để Hàn Đường thật sự phế đi như vậy.

Đồng thời Tôn Ngọc Bá có lẽ cũng đã nhận ra sự xem trọng của Cố Hàn Uyên đối với Hàn Đường.

Lúc trước khi Cố Hàn Uyên đến thăm Tôn phủ, trong yến hội đã không chỉ một lần nhìn về phía Hàn Đường.

Khi đó Cố Hàn Uyên tuy không nói gì, nhưng với sức quan sát của Tôn Ngọc Bá cũng không khó nhận ra.

Còn khả năng Tôn Ngọc Bá để Hàn Đường nằm vùng bên cạnh Cố Hàn Uyên làm nội ứng thì gần như không có.

Không chỉ vì Hàn Đường không làm được việc của nội ứng, mà còn vì tính cách của y đã quyết định có ơn tất báo.

Cố Hàn Uyên nếu cứu Hàn Đường, người đã bị Tôn Ngọc Bá vứt bỏ, Hàn Đường tự nhiên sẽ vì Cố Hàn Uyên mà bán mạng.

Lúc này bộ dạng mờ mịt của Hàn Đường chỉ là phản ứng sau khi bị Tôn Ngọc Bá vứt bỏ, mất đi tín ngưỡng trong lòng.

Mà cách ứng phó của Cố Hàn Uyên cũng rất đơn giản.

Khí tràng toàn bộ bung ra, khí chất trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, bá đạo khôn tả.

Áp suất trong sân bỗng trở nên thấp đi, đè nén khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

Ngay cả người của mình như Yến Phỉ Phỉ cũng không khỏi trong lòng căng thẳng, bản năng cảm thấy sợ hãi.

Hầu như vô thức liền quỳ xuống, không dám không ngước nhìn Cố Hàn Uyên, dùng điều đó để thể hiện sự thần phục cả về thể xác lẫn tinh thần của mình.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng của Yến Phỉ Phỉ, ánh mắt nhìn xuống Hàn Đường cũng giống như đế hoàng, tiên thần cao cao tại thượng.

Với một tư thái duy ngã độc tôn bá đạo, hắn trầm giọng nói: Vậy từ nay về sau, hãy trở thành thanh kiếm của Bản tọa, vì Bản tọa mà vượt mọi chông gai.

Giờ khắc này Cố Hàn Uyên không chỉ là Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, thần công cái thế, lại chính nghĩa lẫm liệt trong mắt thế nhân, cũng không chỉ là Vô Thiên, chủ nhân của Thiên võng mang đến nỗi sợ hãi cho giang hồ, mà càng tiếp cận với bản chất chân chính của Cố Hàn Uyên, tựa như vực thẳm kinh hoàng muốn tham lam thôn phệ tất cả.

Lúc này, Ma Kiếm trong Hàn Nguyệt Kiếm Hộp dường như cảm ứng được điều gì, không hiểu sao lại rung động một trận, sau đó trở nên yên tĩnh.

Còn Hồng Quỳ, người luôn náo loạn không tự nhiên và tránh mặt Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian này, cũng không hề xuất hiện.

Mà Hàn Đường, mục tiêu chủ yếu hứng chịu khí thế của Cố Hàn Uyên, gần như không thở nổi.

Có lẽ chỉ cần giằng co như vậy thêm một lát nữa, y sẽ bị coi như bỏ mình.

Nhưng đôi mắt bỗng trợn to của y lại lần nữa tỏa ra ánh sáng.

Trong lòng y, lúc này rốt cuộc đã ý thức được Cố Hàn Uyên là một kiêu hùng có dã tâm còn lớn hơn cả Tôn Ngọc Bá.

Không chỉ là kiêu hùng, mà là một nhân vật ở tầng thứ cao hơn, khủng bố hơn.

Hàn Đường không khỏi dốc hết sức lực, giọng nói run rẩy cung kính nói: Cẩn dĩ thân tàn này, nguyện vì công tử mà ra sức.

Hàn Đường muốn có một mục tiêu tín ngưỡng, và Cố Hàn Uyên đã cho y điều đó.

Tình hình lúc này chính là ứng với câu nói kia: Hổ khu chấn động, cúi đầu liền bái.

Đây không phải đơn thuần chỉ là một câu nói đùa.

Khí thế của con người vốn tồn tại, đặc biệt khí thế của kẻ bề trên càng dễ khiến người ta không tự chủ được mà quy phục.

Huống chi Cố Hàn Uyên cũng không phải kẻ vô danh tiểu tốt, mà là một đại anh hùng, đại hào kiệt danh dương thiên hạ.

Mà Hàn Đường càng rõ ràng cảm nhận được từ trên người Cố Hàn Uyên dã tâm khác với người giang hồ bình thường, khó tránh khỏi nảy sinh vài phần tâm tư muốn đi theo.

Đương nhiên, đối với bản thân Hàn Đường mà nói, chắc chắn y cũng không muốn cứ như vậy buông bỏ thanh kiếm đã bầu bạn cả đời mình.

Tính cách tri ân báo đáp của y đã quyết định rằng chỉ cần Cố Hàn Uyên chữa trị thương thế cho y, y sẽ nghĩa vô phản cố đi vì Cố Hàn Uyên mà thuần phục.

Ngoài ra, còn có một lý do tuy ẩn giấu nhưng không phải không tồn tại.

Hàn Đường còn muốn bảo vệ Tôn Điệp, người mà y coi như em gái ruột.

Mà Tôn Điệp bây giờ đã chính thức trở thành nữ nhân của Cố Hàn Uyên, lý do này trở thành cọng rơm cuối cùng đè nặng lên nội tâm y.

Dù sao thân phận thiếp thất của Tôn Điệp muốn có một chỗ đứng vững chắc bên cạnh Cố Hàn Uyên, người có vô số nữ nhân trong hậu cung, cũng không dễ dàng.

Tôn Ngọc Bá thương yêu Tôn Điệp thì có thương yêu, nhưng tâm tính kiêu hùng của hắn đã quyết định sẽ đem Tôn Điệp ra sử dụng như một quân cờ.

Bằng không Tôn Ngọc Bá cũng sẽ không có hành động thăm dò trước đó.

Đương nhiên nếu nói về kết quả thì xem như là tiền mất tật mang.

Cũng may là Cố Hàn Uyên không có ý định qua sông đoạn cầu quá sớm, sai Yến Thập Tam đi chi viện một phen, Tôn Ngọc Bá mới tránh khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bây giờ ngược lại cũng coi như miễn cưỡng duy trì được một sự cân bằng vi diệu.

Hàn Đường không nhìn thấu được loại đại cục này, điều y có thể làm chỉ là ủng hộ Tôn Điệp.

Cố Hàn Uyên nhìn thấu điểm này, nhưng lại không để tâm.

Theo số lượng nữ nhân của hắn ngày càng nhiều, người đi theo cũng ngày càng đông, cục diện như vậy là không thể tránh khỏi.

Mà hắn cũng có đủ tự tin và năng lực để khống chế sự cân bằng, không đến mức hậu cung cháy nhà, thuộc hạ sinh loạn.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đã thu liễm khí thế, hài lòng gật đầu nói: Rất tốt, ta sẽ chữa khỏi thương thế cho ngươi, cũng sẽ sắp xếp cho ngươi.

Vâng.

Sau đó Cố Hàn Uyên trước tiên trị liệu thương thế tạng phủ cho Hàn Đường.

Thương thế kinh mạch của Hàn Đường dễ giải quyết, thương thế đan điền thì cần phối hợp với dược vật để điều dưỡng.

Cánh tay phải bị gãy cũng cần trước tiên đắp lên Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.

Những công việc đơn giản như dùng thuốc cho Hàn Đường này không cần Cố Hàn Uyên phải làm.

Vì vậy sau khi thương thế tạng phủ được ổn định, Hàn Đường liền được đưa xuống dưới trị liệu.

Hàn Đường vừa đi, Yến Phỉ Phỉ, người đã quỳ xuống từ trước và không đứng dậy, nhất thời không kìm được mà quỳ gối tiến lên, nũng nịu gọi: Công tử Cố Hàn Uyên nhìn Yến Phỉ Phỉ với đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ sùng bái, quy phục, mị nhãn như tơ, còn không biết nàng muốn làm gì sao.

Hắn lười biếng cười cười, nhàn nhạt phân phó: Tới đây đi.

Giang Ngọc Yến muốn trở thành một người phụ nữ có thể xứng đôi với Cố Hàn Uyên.

Trong ao suối nước nóng ở Lãm Nguyệt các.

Cố Hàn Uyên không để Yến Phỉ Phỉ, người vừa được thỏa mãn mà ngủ mê mệt, hầu hạ mình tắm rửa nữa, lúc này đang lười biếng ngả người tựa vào thành ao nhắm mắt dưỡng thần.

Còn Điền Thanh Đồng và Tằng Tĩnh, sẽ đợi đến đêm.

Cố Hàn Uyên đang yên lặng suy nghĩ về một số kế hoạch và hành động sắp tới thì bên tai vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Người đến là ai, tự nhiên không thể qua mắt được hắn.

Trên khuôn mặt nhắm mắt, khóe miệng khẽ cong lên.

Không lâu sau, lại vang lên một trận tiếng quần áo cởi ra sột soạt.

Ngay sau đó là một thân thể mềm mại ấm áp dán vào.

Nô tỳ đến hầu hạ công tử tắm rửa.

Cố Hàn Uyên mắt cũng không mở, khẽ cười đáp một câu: Vất vả cho Tiểu Yến rồi.

Người tới chính là Giang Ngọc Yến.

Theo lý thuyết, Giang Ngọc Yến đã sớm nên tìm đến hắn, ngược lại lại bất ngờ giữ được bình tĩnh đến giờ.

Giang Ngọc Yến lúc này môi ngọc mỉm cười, mây hồng đầy mặt, vui vẻ, mừng rỡ dịu dàng nói: Vì công tử thay áo hầu hạ, nô tỳ không vất vả.

Cố Hàn Uyên cười không đáp, cũng không phủ nhận, vẫn chưa trả lời.

Giang Ngọc Yến không biết đang suy nghĩ gì cũng theo đó im lặng, hầu hạ Cố Hàn Uyên tắm rửa.

Chương 1711

Qua một lúc lâu, sau khi đã tắm rửa xong cho Cố Hàn Uyên, Giang Ngọc Yến đột nhiên nhỏ giọng đề nghị: Trong lầu gần đây có được một ít tinh dầu từ Thiên Trúc quốc tới, có công hiệu thư giãn kinh mạch, lưu thông máu, thích hợp nhất để sử dụng khi tắm.

Công tử có muốn thử một chút không.

Cái gọi là Thiên Trúc chính là Ấn Độ, cũng gọi là Ấn Độ, Hiền Đậu, cũng là nơi phát nguyên của Phật giáo.

Cố Hàn Uyên tuy không ưa Phật Môn dã tâm bừng bừng, cũng không có tình cảm gì với quốc gia Thiên Trúc.

Nhưng đối với đặc sản nơi đó sản xuất lại không có chút thành kiến nào.

Ngược lại có chút kinh ngạc là đã có tinh dầu tồn tại.

Cũng không biết so với đời sau có gì khác biệt.

Vì vậy Cố Hàn Uyên có chút tò mò không chút do dự đồng ý.

Thân thể mềm mại ấm áp của Giang Ngọc Yến rời khỏi người Cố Hàn Uyên, lấy tới cái gọi là tinh dầu.

Chất lỏng nhờn, trơn mượt cũng không mang lại cảm giác lạnh lẽo cho Cố Hàn Uyên.

Chỉ vì nó được thoa lên người hắn qua làn da của thân thể mềm mại, sớm đã được nhiệt độ cơ thể của Giang Ngọc Yến làm ấm lên.

Tác dụng của tinh dầu tạm thời chưa biết, nhưng công hiệu thư giãn kinh mạch, lưu thông máu là thật sự có.

Cố Hàn Uyên cảm giác tốc độ vận chuyển khí huyết trong cơ thể rõ ràng tăng nhanh hơn rất nhiều.

Công hiệu như vậy thậm chí đối với việc luyện võ cũng có không ít chỗ tốt.

Cố Hàn Uyên không khỏi có thêm vài phần suy nghĩ.

Phải biết rằng thời đại này vì vấn đề giao thông, việc lưu thông vật tư và tin tức rất khó khăn.

Các vương triều Trung Nguyên càng không coi trọng các quốc gia khác ngoài thảo nguyên.

Đừng nói là Thiên Trúc, ngay cả Mông Cổ và các nước Tây Vực cũng chẳng hề được để vào mắt.

Bằng không Lãnh Lăng Khí muốn nạp Lợi Tú Công Chúa làm phi cũng sẽ không gặp trở ngại trùng điệp.

Tầm nhìn rộng lớn hơn, Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không như vậy.

Mạng lưới tình báo của Địa võng cũng đang không ngừng bành trướng ra bên ngoài.

Tinh dầu Thiên Trúc này hiển nhiên cũng là do Địa võng mang về.

Sau khi tự mình cảm nhận công hiệu của tinh dầu, Cố Hàn Uyên đã có thể dự đoán được, chỉ cần đưa ra ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt lâu, tất nhiên sẽ được các bậc đạt quan quý nhân yêu thích.

Không chỉ có tinh dầu, còn có rất nhiều đặc sản của các quốc gia khác cũng rất có thị trường ở các nước Trung Nguyên.

Nhất là trong tình hình hiện nay khi con đường thương mại ở Tây Vực bị các quốc gia thảo nguyên như Mông Nguyên cắt đứt, càng là vật hiếm thì quý.

Địa võng tuy có thể mang về một bộ phận, nhưng chung quy không bằng việc mở lại con đường thương mại, để thương đội tiến hành giao dịch kiếm được nhiều hơn.

Xét đến vị trí địa lý của các quốc gia, phạm vi ảnh hưởng của Tây Hạ vẫn còn quá nhỏ.

Có lẽ nên đưa cả Thổ Phiên và Đại Lý vào tầm kiểm soát.

Không chỉ là vấn đề con đường thương mại, Cố Hàn Uyên còn định gây thêm chút trở ngại cho Phật Môn ở Trung Nguyên.

Thiên Trúc là nơi phát nguyên của Phật Giáo, tùy tiện xảy ra chút chuyện gì cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với Phật Môn Trung Nguyên.

Mật Tông là quốc giáo của Thổ Phiên, càng là đối lập tự nhiên với Thiền Tông của Phật Môn Trung Nguyên, nhìn hành vi của Cưu Ma Trí là biết.

Vì vậy Mật Tông cũng coi như là một đồng minh đáng để lôi kéo.

Tuy Mật Tông có rất nhiều phái đã lựa chọn đầu quân cho Mông Nguyên, nhưng những phái không muốn đầu quân cũng không ít.

Nói chung, kế hoạch công lược Thổ Phiên và Đại Lý coi như đã được chính thức đưa vào trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Bất quá cũng phải đợi Cố Hàn Uyên trở về Tống quốc rồi mới tính tiếp.

Trong lúc Cố Hàn Uyên đang suy tính các loại kế hoạch, động tác của Giang Ngọc Yến cũng không dừng lại.

Theo khí huyết vận chuyển nhanh hơn, cũng khiến Cố Hàn Uyên, người mới được Yến Phỉ Phỉ hầu hạ qua, lại lên tinh thần.

Gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy trên đùi đột nhiên trĩu xuống, cảm giác truyền đến ngay sau đó khiến hắn không khỏi hít vào một hơi.

Hít.

Cố Hàn Uyên mở mắt ra, thứ lọt vào tầm mắt chính là gương mặt kiều mị đỏ thẫm như máu vì xấu hổ của Giang Ngọc Yến.

Nhận thấy Cố Hàn Uyên mở mắt, Giang Ngọc Yến không khỏi kinh hoảng nghiêng mặt sang bên, đôi tai và chiếc cổ cao tú lệ đỏ ửng như quả anh đào chín mọng, đôi mắt đẹp rũ xuống, mơ hồ có thể thấy được ánh nước long lanh.

Dáng vẻ e lệ của thiếu nữ phá lệ khiến người ta động lòng.

Nhất là thiếu nữ mặc dù đang trong tình huống xấu hổ như vậy, vòng eo như liễu vẫn chưa dừng lại.

Cố Hàn Uyên vô thức liếc mắt một cái, đối với sự biết điều của Giang Ngọc Yến rất hài lòng.

Cái gọi là biết điều chính là Giang Ngọc Yến vẫn chưa tự ý để mình trở thành nữ nhân của hắn.

Giọng nói của Cố Hàn Uyên không hiểu sao có thêm mấy phần khàn khàn mà hỏi: Học được cả cái này từ lúc nào.

Giọng nói e lệ của Giang Ngọc Yến như tiếng muỗi kêu: Để hầu hạ công tử tốt hơn.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hài lòng cười rồi, tự nhiên thả lỏng cơ bắp trên người, thần tình càng thêm lười biếng.

Một bên đưa tay đỡ lấy vòng eo mềm mại của Giang Ngọc Yến, khống chế tốc độ, một bên khóe miệng cong lên một độ cong đầy ý vị sâu xa, nhẹ cười nói: Tiểu Yến tích cực như vậy, chắc cũng là có việc muốn nhờ nhỉ.

Bị nói trúng tâm tư, Giang Ngọc Yến vì bàn tay to trên eo mà không thể ngừng suy nghĩ.

Đành phải khẽ cắn môi mỏng, dịu giọng nói: Công tử không phải đã truyền tin ra ngoài nói muốn tham gia Võ Lâm Minh hội sao.

Cha của ta, ông ấy.

Tin tức sớm nhất được truyền ra là từ Đông Xưởng.

Cố Hàn Uyên mượn miệng Đông Xưởng, đem chuyện hắn muốn tham gia Võ Lâm Minh hội tuyên dương ra ngoài.

Đồng thời lý do ban đầu vẫn là vì Giang Ngọc Yến đi tìm Giang Biệt Hạc đòi lại công đạo.

Điều này rất hợp lý, là chuyện mà một Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình sẽ làm.

Thật ra mà nói, Giang Ngọc Yến kỳ thực đối với cuộc sống hiện tại vẫn rất hài lòng.

Cơm áo không lo, tự do tự tại.

Ngoài việc thỉnh thoảng cần suy nghĩ làm thế nào để hầu hạ Cố Hàn Uyên tốt hơn, mọi thứ hôm nay đều là điều nàng đã từng tha thiết ước mơ.

Nhưng mà Giang Ngọc Yến cuối cùng vẫn là Giang Ngọc Yến.

Là tuyệt thế nữ tử g·iết đến mức chỉ còn lại tên phim.

Huống chi Cố Hàn Uyên còn từng hỏi nàng Có muốn làm Hoàng Hậu không.

Hàm ý trong đó quá nhiều, nhiều đến mức Giang Ngọc Yến không thể không suy nghĩ miên man.

Kết quả của việc Giang Ngọc Yến suy nghĩ lung tung chính là nàng bắt đầu nảy mầm dã tâm.

Muốn tập võ, sở hữu vũ lực mạnh mẽ để nắm giữ vận mệnh của mình và người khác.

Muốn quyền thế, quyền thế lật tay thành mây, úp tay thành mưa.

Quan trọng hơn chính là, Giang Ngọc Yến muốn trở thành một người phụ nữ có thể xứng đôi với Cố Hàn Uyên.

Nàng không muốn làm một thị nữ chỉ có tư cách hầu hạ Cố Hàn Uyên nữa.

Nhìn Giang Ngọc Yến đang lắc lư vòng eo trước mắt, đôi mắt đẹp lóe lên cả t·ình d·ục và dã tâm, Cố Hàn Uyên hài lòng cười rồi.

Ta sẽ đưa nàng đi, việc lợi dụng Giang Biệt Hạc thế nào cứ do nàng quyết định. nhưng trước đó, Tiểu Yến có nên làm tốt bổn phận của mình không đã.

Công tử Giữa tiếng gọi yêu kiều vui sướng của Giang Ngọc Yến, tần suất càng lúc càng nhanh hơn.

Yêu cầu của Giang Ngọc Yến nhân danh hầu hạ cũng không nằm ngoài dự liệu của Cố Hàn Uyên.

Nói chính xác thì đây vốn là kết quả do hắn cố ý dẫn dắt.

Trước đây đã từng đề cập, ngoài những chuyện liên quan đến tình báo cơ mật, mạng lưới tình báo của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu đối với Giang Ngọc Yến là hoàn toàn mở.

Lượng lớn tình báo, tin tức đương nhiên đã đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của Giang Ngọc Yến.

Chương 1712

Phải biết rằng, sự trưởng thành của một người phần lớn đi kèm với kinh nghiệm.

Thông tin mà kinh nghiệm mang lại mới là chất dinh dưỡng cho sự trưởng thành.

Giống như những đứa trẻ ra đời trong thời đại thông tin rõ ràng không còn đơn thuần như người xưa nữa là cùng một đạo lý.

Nhìn lại con đường trưởng thành của Giang Ngọc Yến trong kịch bản, nó tràn ngập lừa dối, bất công và phản bội.

Vị boss phản diện mặc hoàng bào, g·iết đến mức cả bộ phim chỉ còn lại tên mình kia chưa bao giờ hình thành trong một sớm một chiều.

Nàng ban đầu cũng chỉ là một thiếu nữ đơn thuần bị đàn ông lừa gạt xoay quanh mà thôi.

Nhưng trên giang hồ, những trải nghiệm thảm khốc tương tự như của Giang Ngọc Yến trong kịch bản không phải là hiếm.

Thậm chí còn có nhiều người trải qua bi thảm hơn cả nàng trong kịch bản.

Đặc biệt những chuyện như vậy lại phần lớn xảy ra trong các môn phái được người đời coi là Danh Môn Chính Phái.

Đó là những bộ mặt đạo mạo giả dối hết lần này đến lần khác.

Thật nực cười làm sao.

Trên thực tế nếu không phải như vậy, thế lực của Thiên võng cũng sẽ không bành trướng như thổi bong bóng.

Minh quốc dù sao thực lực tổng hợp cũng cường đại, dù là nơi phát nguyên của Thiên võng, cũng khó mà lay động thế cục.

Nhưng Tống, Minh hai nước lại đã chìm trong bóng tối của Thiên võng.

Sự phát triển của Thiên võng tạm thời không đề cập tới.

Các loại tình báo tin tức đã mang lại cho Giang Ngọc Yến, người từng rất đơn thuần, sự chấn động tâm lý có thể tưởng tượng được.

Đặc biệt Giang Ngọc Yến không thể tránh khỏi có rất nhiều tò mò về người cha ruột đã vứt bỏ vợ con là Giang Biệt Hạc, cũng càng quan tâm đến tin tức tình báo của ông ta.

Sau đó thì hay rồi, Giang Biệt Hạc chính là một kẻ dối trá cực độ.

Tình báo của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu cũng không hề che giấu với Giang Ngọc Yến những chuyện Giang Biệt Hạc đã từng làm.

Bao gồm cả việc Giang Biệt Hạc từng có tên là Giang Cầm, là thư đồng của Ngọc Lang Giang Phong, đồng thời đã phản bội Giang Phong.

Nàng cũng là con gái của kẻ thù của Tiểu Ngư Nhi, người từng có ý tốt muốn cứu nàng ra khỏi thanh lâu, và Hoa Vô Khuyết, người nàng từng thầm mến.

Nhân quả như vậy khiến tâm tình Giang Ngọc Yến vô cùng phức tạp.

Cũng không thể tránh khỏi việc liên tưởng đến kết quả nếu mình không được Cố Hàn Uyên thu nhận, mà dưới sự giúp đỡ của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết tìm được Giang Biệt Hạc và vào ở Giang phủ.

Giang Biệt Hạc dối trá tột cùng, Giang Lưu Thị ghen tuông cay nghiệt, cùng với Giang Ngọc Lang phong lưu bạc tình, thâm độc sắc bén.

Một kẻ tay trói gà không chặt như mình mà rơi vào Giang phủ thì sẽ có kết cục thế nào.

Giang Ngọc Yến nghĩ thôi đã thấy rùng mình.

Giang Biệt Hạc sẽ lợi dụng vẻ đẹp như hoa của nàng ra sao.

Giang Lưu Thị sẽ bắt nạt, hành hạ nàng thế nào.

Giang Ngọc Lang có thể sẽ không màng nhân luân mà thấy sắc nảy lòng tham không.

Từ những gì tình báo cho thấy, Giang Ngọc Lang chính là một con quỷ đói sắc không kiêng khem gì, lại cực kỳ bạc tình bạc nghĩa.

Tin tốt là Giang Ngọc Lang đã mất tích không rõ lý do mấy năm trước, đến nay chưa về.

Nhưng dù vậy, Giang phủ đối với Giang Ngọc Yến lúc đó cũng không khác gì ma quật.

Điều duy nhất có thể khiến nàng cảm thấy chút an ủi chỉ có người chị gái cùng cha khác mẹ Giang Ngọc Phượng là một thiếu nữ lương thiện chính trực.

Với tính cách của Giang Ngọc Phượng, phần lớn là sẽ thực sự coi nàng như em gái mà hết lòng chăm sóc.

Nhưng Giang Ngọc Phượng, người còn đơn thuần hơn cả nàng lúc đó, làm sao có thể bảo vệ được nàng.

Chính nàng ta còn bị cả nhà ác nhân lừa gạt xoay quanh.

Huống chi Giang Ngọc Phượng bây giờ vẫn đang tu hành theo Nam Hải thần ni, rất ít khi về nhà.

Nàng nếu thật sự rơi vào Giang phủ, thực sự còn có khả năng lật mình sao.

Giang Ngọc Yến càng hiểu rõ về Giang gia, trong lòng lại càng thêm cảm kích Cố Hàn Uyên.

Không nói gì khác, chỉ với thân phận thị nữ của Cố Hàn Uyên hiện tại, dù có đứng trước mặt Giang Biệt Hạc và Giang Lưu Thị, hai người họ cũng không có gan nhằm vào nàng.

Chắc chắn sẽ diễn ra một màn cha hiền con thảo, mẹ kế khoan dung nhân hậu nhỉ.

Giang Ngọc Yến càng hiểu rõ vận mệnh của mình đã bị Cố Hàn Uyên thay đổi bao nhiêu, trong lòng lại càng cảm kích, yêu say đắm.

Cộng thêm dã tâm dần nảy mầm trong lòng, khiến nàng không cam lòng với hiện trạng.

Cho nên thủ đoạn hầu hạ Cố Hàn Uyên của nàng mới ngày càng khác người.

Nếu không phải đã một chân bước vào cửa lại bị Cố Hàn Uyên ngăn lại, e rằng nàng đã lún sâu vào rồi.

Cố Hàn Uyên cúi đầu nhìn xuống Giang Ngọc Yến, người đã hoàn thành công việc của thị nữ và đang làm vệ sinh với vẻ mặt đầy oán hận, khẽ cười nói: Vẫn chưa đến lúc.

Giang Ngọc Yến không đoán ra được tâm tư của Cố Hàn Uyên, nghe vậy có chút nản lòng.

Chỉ có thể cho rằng mình vẫn chưa nhận được sự công nhận của Cố Hàn Uyên.

Ý nghĩ này khiến cho dã tâm trong mắt Giang Ngọc Yến càng thêm mãnh liệt.

Giang Ngọc Yến mang tính trả thù mà hung hăng cắn một cái.

Thấy Cố Hàn Uyên không khỏi hít một hơi lạnh, nàng mới khúc khích cười yêu kiều.

Cố Hàn Uyên nhìn Giang Ngọc Yến đang cười tươi như hoa, bất đắc dĩ bật cười.

Tâm tư của Giang Ngọc Yến, hắn tự nhiên hiểu rõ nhất.

Có thể mong mà không được vốn là động lực để con người phấn đấu, trưởng thành.

Giang Ngọc Yến hôm nay hiển nhiên sẽ không còn trải qua những gì trong kịch bản nữa.

Mà Cố Hàn Uyên hiển nhiên không hy vọng Giang Ngọc Yến bị hắn nuôi thành phế vật.

Cho nên mới luôn treo nàng, cho nàng một mục tiêu và động lực để tiến lên.

Bằng không một Giang Ngọc Yến được thỏa mãn khó đảm bảo sẽ không nằm yên hưởng thụ.

Dù sao điều mà Giang Ngọc Yến từng theo đuổi chỉ là một cuộc sống ổn định mà thôi.

Đây mới là nguyên nhân căn bản nàng ngàn dặm tìm cha.

Bằng không một người cha đã từ bỏ mẹ con nàng thì có tình thân gì đáng nói.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên cũng không thể một mực áp chế Giang Ngọc Yến.

Cho nên dù phương thức hầu hạ của Giang Ngọc Yến ngày càng khác người, hắn cũng chưa từng từ chối.

Mặc dù hắn cũng hưởng thụ vô cùng vui vẻ là được.

Giang Ngọc Yến thấy Cố Hàn Uyên không hề có ý trách tội, ý cười trên gương mặt xinh đẹp càng thêm đậm vài phần.

Dù sao nếu Cố Hàn Uyên thực sự chỉ đơn thuần coi nàng là thị nữ, sao lại có thể dung túng nàng làm càn.

Cuộc thăm dò nho nhỏ nhận được câu trả lời thỏa mãn, Giang Ngọc Yến vuốt phẳng tâm tình oán giận nổi lên trong lòng.

Đôi mắt đẹp của Giang Ngọc Yến hiện lên một tia si mê, dùng khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy collagen cọ cọ vào vật nóng hừng hực mà nàng vừa vệ sinh xong.

Vừa là để bày tỏ sự thần phục trong nội tâm, cũng là đang làm nũng.

Công tử, Tiểu Yến còn có một chuyện muốn nhờ.

Cánh tay Cố Hàn Uyên thả lỏng, ôm Giang Ngọc Yến vào lòng, để nàng không tiếp tục làm loạn.

Hơi trầm ngâm nói: Tiểu Yến muốn học võ công rồi à.

Trước đó, Cố Hàn Uyên vẫn không để Giang Ngọc Yến tập võ.

Chương 1713

Nếu Giang Ngọc Yến an phận với hiện trạng làm một thị nữ, có võ công hay không cũng không quan trọng.

Nhưng bây giờ Giang Ngọc Yến hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý để bước ra khỏi vòng an toàn.

Về lý thuyết mà nói, đã có thể để Giang Ngọc Yến tập võ.

Được Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, trên mặt cười của Giang Ngọc Yến hiện lên một vệt hồng rực rỡ say lòng người.

Nàng hít một hơi thật sâu, đè nén tâm tình say mê và thỏa mãn xuống đáy lòng.

Ngữ khí có chút phức tạp nhẹ nhàng nói: Công tử cũng biết Giang gia là nơi như thế nào.

Không có võ công phòng thân, trong lòng Tiểu Yến không chắc chắn.

Dứt lời, nàng liền tràn đầy mong đợi dùng đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Cố Hàn Uyên.

Nhưng câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng thất vọng rồi.

Ta còn chưa thể dạy cho Tiểu Yến võ công của ta.

Công tử, tại sao lại như vậy.

Tại sao không thể dạy ta võ công.

Tâm trạng đang hừng hực của Giang Ngọc Yến nhất thời rơi xuống, trong đôi mắt sáng ngời tràn đầy vẻ thất vọng.

Câu trả lời từ chối dạy võ công của Cố Hàn Uyên khiến nàng thậm chí hoài nghi cả những suy đoán trước đây của mình.

Trên thực tế, với sự thông minh của Giang Ngọc Yến, không khó để nhận ra Cố Hàn Uyên nhiều nhất chỉ làm khó Giang Biệt Hạc một chút, chứ không có ý lấy mạng ông ta.

Bằng không cũng không cần thiết phải truyền tin tức hắn muốn đối phó Giang Biệt Hạc ra ngoài qua miệng Đông Xưởng từ trước.

Làm vậy tự nhiên là để cho Giang Biệt Hạc có thời gian chuẩn bị để bồi tội.

Đồng thời, làm như vậy cũng nâng cao giá trị của Giang Ngọc Yến.

Dù sao xét cho cùng, Cố Hàn Uyên là lấy danh nghĩa đòi lại công đạo cho Giang Ngọc Yến để tìm Giang Biệt Hạc gây phiền phức.

Giang Biệt Hạc và Giang Lưu Thị không chỉ không dám làm khó Giang Ngọc Yến khi nàng trở về Giang gia, mà thậm chí còn phải nghĩ trăm phương ngàn kế để lấy lòng nàng.

Điều này cũng cho Giang Ngọc Yến cơ hội lợi dụng người cha không xứng chức này.

Giang Biệt Hạc tuy dối trá, nhưng cũng không phải là người không có thủ đoạn.

Bằng không với tư chất võ học kém cỏi kia, cũng không làm nên được cái danh Giang Nam đại hiệp.

Huống chi còn hung hăng đâm sau lưng chủ nhân cũ của mình là Giang Phong một nhát.

Bây giờ càng có thể kéo thêm Mộ Dung gia và Thẩm gia để tổ chức ra một Đại hội Võ lâm vốn dĩ có chút trò hề.

Nói đúng ra, Giang Biệt Hạc hoàn toàn là trèo cao Mộ Dung gia và Thẩm gia.

Nhưng có thể kéo được quan hệ với hai nhà cũng đã là bản lĩnh của Giang Biệt Hạc.

Lại thêm việc Cố Hàn Uyên tuyên bố sẽ tham dự Đại hội Võ lâm lần này, Đại hội Võ lâm vốn còn có vẻ như trò đùa nhất thời hàm lượng vàng tăng gấp bội.

Chỉ cần Đại hội Võ lâm tổ chức thành công, dù chỉ quyết ra một Võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực, với tư cách là một trong những người khởi xướng, Giang Biệt Hạc cũng sẽ danh vọng tăng nhiều.

Đến lúc đó, địa vị giang hồ của Giang gia tự nhiên thẳng tắp đi lên.

Mà Giang Ngọc Yến, với thân phận thiên kim tiểu thư của Giang gia được Giang Biệt Hạc hết mực lấy lòng, cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, từ đó bước ra sân khấu lớn.

Cộng thêm nàng có Cố Hàn Uyên làm hậu thuẫn, chỉ cần thao tác thỏa đáng, sao chép lại mô hình Tam Giang liên minh mà Tiêu Uyển Nhi và Hạ Thanh Thanh đã phát triển ở bên Tam Giang cũng không phải là không thể.

Quá trình này chắc chắn sẽ không dễ dàng như nói mấy câu.

Không nói thế cục giang hồ Minh quốc phức tạp hơn bên Tam Giang rất nhiều, thực lực của mỗi đại môn phái giang hồ cũng mạnh hơn không chỉ một bậc.

Nhưng coi như có giảm đi một chút, việc nắm trong tay một bộ phận các môn phái vừa và nhỏ trong giang hồ Minh quốc đối với nàng cũng coi như là thành công.

Đến lúc đó, nàng lại mang thân phận thị nữ của Cố Hàn Uyên liền không thích hợp.

Ít nhất cũng có thể làm một người thiếp chứ.

Như vậy coi như là hoàn thành tiểu mục tiêu trong lòng nàng.

Hơn nữa nếu là thiếp, thị tẩm không phải là chuyện đương nhiên rồi sao.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Ngọc Yến thậm chí còn có chút kích động.

Nhưng tất cả những điều này còn có một điều kiện tiên quyết.

Nàng không thể tay trói gà không chặt, bằng không làm sao phục chúng.

Lúc này lời nói từ chối dạy võ công của Cố Hàn Uyên lại tương đương với việc bác bỏ kế hoạch trong lòng nàng.

Điều này khiến nàng sao không cảm thấy thất vọng, tự thương hại mình.

Giang Ngọc Yến lúc này trong giọng nói thậm chí có thêm vài phần chất vấn, không còn sự tự giác của một thị nữ.

Có thể thấy tâm tính của nàng lúc này đã mất thăng bằng.

Dù sao nghĩ đến những gì mình đã bỏ ra và lấy lòng, kết quả một tấm chân tình bị phủ định, khó tránh khỏi nảy sinh một loại cảm giác tấm lòng của mình bị chó ăn.

Hơn nữa nếu nàng không thể bước ra sân khấu lớn, từ đó hoàn thành tiểu mục tiêu, vậy thì nàng đến Giang gia có ý nghĩa gì.

Trong chốc lát không khỏi lại là một trận suy nghĩ miên man, các loại hoài nghi xông lên đầu.

Cố Hàn Uyên cũng không hề để ý đến thái độ của Giang Ngọc Yến lúc này, chỉ bình tĩnh nhìn nàng thần sắc không ngừng biến ảo, cho đến khi đôi mắt sáng ngời ban đầu của nàng dần tối đi, mơ hồ hiện ra tia tia âm trầm khí tức, mới chậm rãi mở miệng nói: Ta chỉ nói ta hiện tại không thể dạy võ công cho ngươi, nhưng chưa nói ngươi không thể học võ công.

A.

Giang Ngọc Yến miệng nhỏ khẽ mở, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, phát ra một tiếng nghi vấn có chút đờ đẫn.

Cố Hàn Uyên mỉm cười, sau đó nhẹ giọng giải thích: Tiểu Yến, tư chất tập võ của ngươi chỉ thuộc loại bình thường, nếu như tuần tự tu luyện, e rằng không có mười năm hai mươi năm khó mà có thành tựu.

Kỳ thực tư chất của Giang Ngọc Yến không phải là tệ, nhưng cũng không tốt gì, nhiều nhất chỉ được coi là tiêu chuẩn trung bình.

Bên cạnh Cố Hàn Uyên, loại nữ nhân có tư chất này cũng không hiếm thấy, phần lớn chỉ có thể trở thành bình hoa.

Trông cậy vào các nàng trưởng thành trở thành trợ lực, tỷ lệ đầu vào và đầu ra quá thấp.

Chỉ riêng một viên Âm Dương Linh Huyết Đan còn lại không nhiều cũng không thể dùng trên người các nàng.

Giang Ngọc Yến tỉnh táo lại nghe vậy càng thêm thất vọng.

Bất quá sự hoài nghi trong lòng nàng ngược lại đã xua tan đi hơn phân nửa.

Đặc biệt là nàng cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi từ bàn tay to của Cố Hàn Uyên, phương tâm ấm áp đồng thời, khí tức phảng phất như sắp hắc hóa trên người cũng theo đó tan biến.

Đôi mắt đẹp của Giang Ngọc Yến chuyển động, hơi ngửa đầu, một bộ dáng đáng thương dịu dàng nói: Nhưng mà ta muốn giúp được công tử.

Giang Ngọc Yến nhạy bén nhận ra lời nói của Cố Hàn Uyên còn có vế sau.

Nàng tận dụng ưu thế dung mạo của mình, quanh co lòng vòng làm nũng với Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên không để ý đến chút mưu kế của Giang Ngọc Yến.

Khẽ giăng một cái bẫy tâm lý nhỏ cho Giang Ngọc Yến, nhận được câu trả lời khiến hắn hài lòng, tự nhiên không cần thiết tiếp tục nhử mồi.

Cố Hàn Uyên ý vị sâu xa khẽ cười một tiếng, tiếp tục giải thích: Ta hiểu suy nghĩ của Tiểu Yến, mà vấn đề tập võ của ngươi cũng không phải là không thể giải quyết.

Trên giang hồ có một loại công pháp tổn nhân lợi kỷ rất là nhanh chóng, có thể hấp thu công lực của người khác cho mình sử dụng, trong thời gian ngắn có thể trở thành cao thủ.

Giang Ngọc Yến nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên.

Công pháp như vậy đối với nhu cầu trong lòng nàng gần như là đo ni đóng giày.

Còn như việc hấp thu công lực của người khác để đề cao bản thân, chuyện thất đức này có thể khảo nghiệm lương tâm không.

Lương tâm của nàng từ lúc bị người lừa gạt vào thanh lâu đã không còn nữa.

Cố Hàn Uyên không đợi Giang Ngọc Yến đang tâm tình kích động đặt câu hỏi, liền nghiêm túc trầm giọng nói: Công pháp có thể hấp thu công lực trên người ta cũng có, thậm chí bây giờ có thể dạy cho Tiểu Yến ngươi.

Nhưng loại công pháp này có một khuyết điểm nghiêm trọng, trừ phi võ công của người bị hấp thu công lực cùng tự thân đồng căn đồng nguyên, bằng không hút càng nhiều càng tổn hại căn cơ của bản thân, giảm bớt giới hạn cao nhất của mình.

Đến sau này mấy chục năm tu vi cảnh giới không tiến thêm cũng chẳng có gì lạ.

Cố Hàn Uyên nói thật.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết dung hợp Bắc Minh Thần Công cũng có năng lực hấp thu công lực của người khác.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ hấp thu qua một người duy nhất là Vô Nhai Tử, người cũng tu luyện Bắc Minh Thần Công, cho nên đối với căn cơ của hắn hầu như không có chút ảnh hưởng nào.

Nhìn lại Chu Vô Thị và Lưu Hỉ, cả hai đều vì nguyên nhân của riêng mình mà bị Hấp Công Đại Pháp quấy nhiễu.

Bằng không trước kia Tào Chính Thuần tu luyện Thiên Cương Đồng Tử Công sao lại có thể áp chế hai người họ gắt gao.

Chương 1714

Thậm chí hai người vì giải quyết vấn đề công pháp, còn mạo hiểm đắc tội Cố Hàn Uyên để ra tay với Yêu Nguyệt.

Tuy về kết quả mà nói, cả hai đều là trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Giang Ngọc Yến suy nghĩ cẩn thận đạo lý trong đó, nhất thời hoàn toàn thất vọng.

Bất quá Giang Ngọc Yến cuối cùng cũng thông minh nhạy bén, rất nhanh liền phản ứng lại rằng Cố Hàn Uyên sẽ không nói những lời vô ích.

Giang Ngọc Yến giãy giụa thân thể mềm mại, để mình càng thêm áp sát Cố Hàn Uyên.

Chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, dịu dàng nói: Công tử nhất định có biện pháp đúng không.

Cố Hàn Uyên cảm nhận được thân thể mềm mại mỹ hảo của Giang Ngọc Yến đang kề sát, khóe miệng hơi nhếch lên, ý vị sâu xa nói: Đúng lúc có một cơ duyên có thể giải quyết vấn đề này, mà manh mối đột phá lại vừa hay nằm trên người cha nàng, Giang Biệt Hạc.

Kết hợp tình báo cùng cốt truyện, vuốt lại dòng thời gian và các tuyến sự kiện.

Cha ta sao.

Giang Ngọc Yến kinh ngạc mở to hai mắt.

Nàng hiển nhiên không nghĩ tới vào lúc này còn có thể từ trong miệng Cố Hàn Uyên nghe được cái tên người cha dối trá đến cực điểm của mình.

Cố Hàn Uyên không tiếp tục thừa nước đục thả câu, ánh mắt sâu kín mở miệng nói: Trên giang hồ có một môn phái tên là Thiết Huyết Đại Kỳ Môn, thời kỳ cường thịnh từng là đỉnh cấp môn phái sánh ngang Thiếu Lâm, Võ Đang.

Đại kỳ sở chí, quần hùng cúi đầu.

Bất quá bốn mươi năm trước, Thiết Huyết Đại Kỳ Môn trải qua một hồi biến cố.

Hàn Phong Bảo, Tà Dương Trại, Thiên Vũ Tiêu Cục, Thịnh Gia Trang, Phích Lịch Đường, năm nhà này vốn là thân tín của Đại Kỳ Môn, nhưng sau khi Đại Kỳ Môn khai sơn thuỷ tổ cùng Thiết lão tiền nhân lần lượt về cõi tiên, năm nhà này đã dùng gian kế độc sát đời chưởng môn thứ hai cùng mười sáu vị tiền bối của Đại Kỳ Môn, khiến môn phái này từ đó xuống dốc không phanh.

Trong hồi náo động đó, Thiết Huyết Đại Kỳ Môn để tránh truyền thừa đoạn tuyệt, đã đem trấn tông công pháp Giá Y Thần Công cùng tâm pháp đệ cửu trọng Di Hoa Tiếp Mộc nhốt vào một kỳ vật tên là Lục Nhâm Thần Đầu, xem như tư bản để tương lai đông sơn tái khởi.

Tuy nhiên, Đại Kỳ Môn dù trốn xa ra biên hoang tránh thoát họa diệt môn, lại thất lạc cả Giá Y Thần Công lẫn Lục Nhâm Thần Đầu.

Trong thế giới hỗn loạn này, dòng thời gian và tuyến cốt truyện đều cực kỳ rối rắm.

Nếu như cứ một mực tin tưởng vào cốt truyện gốc, chính là tự mình bị lừa gạt.

Cố Hàn Uyên rất sớm đã hiểu điểm này, cho nên mới cực lực phát triển mạng lưới tình báo.

Đem tình báo thu thập được kết hợp với sự tiên tri cốt truyện, vuốt lại dòng thời gian và sự kiện, liền có thể đạt được tin tức chân thực hữu hiệu.

Nguyên bản Địa Võng dù sao thời gian phát triển còn quá ngắn, đối với những tình báo thời kỳ quá xa xưa thì có chỗ không kịp.

Thế nhưng Địa Võng sau khi thu nạp Hắc Thạch cùng Hồng Hài Nhi đã bù đắp được điểm này.

Mặc dù là đã trốn xa biên hoang, tung tích phiêu hốt, tại trung nguyên hầu như mai danh ẩn tích, nhưng sự kiện bốn mươi năm trước của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn vẫn có ghi chép rõ ràng.

Chiếm được tình báo hoàn chỉnh, Cố Hàn Uyên liền xâu chuỗi lại toàn bộ tuyến cốt truyện.

Trong cốt truyện gốc, võ công của Di Hoa Cung có hai phiên bản, một là Minh Ngọc Công, một là Giá Y Thần Công.

Hiển nhiên trong thế giới này Yêu Nguyệt tu luyện là Minh Ngọc Công mà không phải Giá Y Thần Công.

Di Hoa Tiếp Mộc bên trong Lục Nhâm Thần Đầu cũng không phải vật sở hữu của Di Hoa Cung.

Chiêu thức Di Hoa Tiếp Ngọc của Di Hoa Cung không chỉ tên gọi bất đồng, mà bản chất cũng chỉ là một loại chiêu thức mượn lực đánh lực, chứ không phải là loại công pháp tà môn có thể hấp thu công lực người khác như Di Hoa Tiếp Mộc.

Giang Ngọc Yến đôi mắt đẹp chớp động, nghe đến mê mẩn.

Đối với nàng mà nói, loại bí văn giang hồ này rất có lực hấp dẫn.

Nàng mặc dù từng nhìn thoáng qua tin tức về Thiết Huyết Đại Kỳ Môn trong kho tình báo mở của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nhưng dù sao niên đại quá xa xưa, hạ lạc của Lục Nhâm Thần Đầu cũng chưa tiết lộ, vì vậy cũng không hề quan tâm quá nhiều.

Mà những nội dung Cố Hàn Uyên đang kể lúc này đều là kết luận mà chỉ có hắn thông qua tiên tri cốt truyện mới suy luận ra được.

Tỷ như việc Giang Biệt Hạc âm thầm diệt cả nhà họ Đồ, đối với Giang Ngọc Yến mà nói đã không phải là bí mật.

Nhưng Giang Biệt Hạc từ Đồ gia đoạt được Lục Nhâm Thần Đầu thì không phải là chuyện Địa Võng có thể dễ dàng điều tra ra được.

Lúc này, Cố Hàn Uyên tiếp tục nói ra bí ẩn: Sau đó Lục Nhâm Thần Đầu ở trên giang hồ nhiều lần lưu chuyển, cuối cùng rơi vào tay Đồ gia của Đồ Kiều Kiều trong Thập Đại Ác Nhân.

Nửa năm trước Giang Biệt Hạc cơ duyên xảo hợp tra được hạ lạc của Lục Nhâm Thần Đầu, liền âm thầm diệt cả nhà Đồ gia, chiếm làm của riêng.

Bất quá Giang Biệt Hạc cũng giống như những người đạt được Lục Nhâm Thần Đầu trước đó, hao tổn tâm cơ cũng vô pháp mở ra.

Nhưng mà trên thực tế, việc mở Lục Nhâm Thần Đầu cũng không trắc trở.

Lục Nhâm Thần Đầu là một khối hình đa diện tạo thành từ các hộp vuông nhỏ, ta gọi thứ đồ chơi này là Ma phương.

Muốn mở Lục Nhâm Thần Đầu, chỉ cần di chuyển các hộp vuông nhỏ sao cho hợp thành đồ án quy định.

Trình tự di chuyển này là có quy luật.

Lục Nhâm là một quẻ trong Tiên Thiên Bát Quái, chỉ phía Tây, mà công tượng chế tác Lục Nhâm Thần Đầu chính là người Hồ.

Quy luật chính là âm luật của một bài dân ca người Hồ.

Phương pháp mở Lục Nhâm Thần Đầu kỳ thực đơn giản đến bất ngờ.

Chỉ bất quá những người trong giang hồ từng có được Lục Nhâm Thần Đầu đại thể đều tương đối đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, cũng không có văn hóa gì, tự nhiên cũng không liên tưởng được Lục Nhâm đại biểu cho âm luật người Hồ.

Còn Giang Biệt Hạc, văn hóa thì có, nhưng lại không có sự cơ trí đó.

Cũng chính vì vậy, trong cốt truyện mới đến phiên một Giang Ngọc Yến thông tuệ nhạy bén mở ra Lục Nhâm Thần Đầu.

Cố Hàn Uyên thẳng thắn báo trước bí mật của Lục Nhâm Thần Đầu cho Giang Ngọc Yến.

Giang Ngọc Yến lúc này nhìn về phía Cố Hàn Uyên, trong ánh mắt nhất thời lại thêm mấy phần sùng bái.

Chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên quả thực không gì không biết, không gì làm không được.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt mang theo sự tin tưởng nhìn về phía Giang Ngọc Yến, ngữ khí cũng trịnh trọng thêm vài phần, nói: Từ trong tay Giang Biệt Hạc đoạt lấy Lục Nhâm Thần Đầu, đã là khảo nghiệm cho Tiểu Yến, cũng là cơ duyên của nàng.

Di Hoa Tiếp Mộc chính là một loại công pháp có thể hấp thu công lực người khác, hơn nữa so với các loại hấp công đại pháp còn lại trên giang hồ càng thêm bá đạo.

Không chỉ có thể cách không hấp công, càng là hầu như vô công bất khắc.

Tuy nhiên Di Hoa Tiếp Mộc chỉ có người chưa từng tu luyện nội lực mới có thể luyện, hoặc là vốn không biết võ công, hoặc là phải mạo hiểm tự phế võ công rồi mới học lại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không thể trực tiếp dạy võ công cho nàng.

Dừng một chút, Cố Hàn Uyên mang theo chút ý tứ hàm xúc nói: Tiểu Yến chắc cũng không muốn chịu đựng nỗi đau khổ khi tự phế võ công chứ.

Giang Ngọc Yến nghe vậy, nhất thời phương tâm rung động, một dòng nước ấm dào dạt chảy qua trái tim.

Trước đây nàng có bao nhiêu hoài nghi, lúc này liền có bấy nhiêu cảm động.

Hóa ra Cố Hàn Uyên là xuất phát từ quan tâm, không muốn nàng chịu khổ mới không dạy nàng võ công ngay từ đầu.

Mà nàng vừa rồi lại miên man suy nghĩ bậy bạ.

Mặc dù ý tưởng của nàng đều không nói ra, nhưng cũng khó tránh khỏi một trận áy náy.

Nếu không phải là Cố Hàn Uyên không cho phép, nàng hiện tại hận không thể đem thân thể mỹ hảo của mình dâng hiến cho hắn ngay lập tức.

Giang Ngọc Yến ở trong lòng âm thầm tiếc rẻ một cái, đôi mắt đẹp lóe ra ánh sáng kiên định, nói: Công tử yên tâm, bất kể là lừa gạt hay là trộm cướp, Tiểu Yến nhất định sẽ từ chỗ cha đoạt Lục Nhâm Thần Đầu về tay.

Cố Hàn Uyên thấy thế hài lòng cười khẽ một tiếng.

Nếu Cố Hàn Uyên trực tiếp hướng Giang Biệt Hạc đòi hỏi thì chẳng có gì khó, mặc dù Giang Biệt Hạc mặt ngoài như trước kính cẩn nghe theo, sau lưng lại tất nhiên ghi hận trong lòng, ẩn nhẫn chờ đợi, đến một ngày nào đó thời cơ thích hợp sẽ đột nhiên cắn ngược lại.

Đến lúc đó, Cố Hàn Uyên cũng chỉ có thể giết chết Giang Biệt Hạc.

Tuy nhiên, trong kế hoạch của Cố Hàn Uyên chưa có dự định để Giang Biệt Hạc trở thành kẻ đối địch.

Tuy đều mang thiết lập nhân vật ngụy quân tử, nhưng Giang Biệt Hạc cùng Long Khiếu Vân lại khác nhau.

Một kẻ dã tâm bừng bừng, một kẻ lại vì tình sở khốn.

Giang Biệt Hạc khác với một Long Khiếu Vân trong mắt chỉ có Lâm Thi Âm cùng Lý Tầm Hoan, hắn rất có giá trị lợi dụng.

Giang Biệt Hạc không chỉ là một phần không thể thiếu trong kế hoạch bồi dưỡng Giang Ngọc Yến, thậm chí còn có thể trở thành một quân bài chủ lực để đối phó với hai nhân vật chính là Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết.

Cố Hàn Uyên không phải không thể giết Giang Biệt Hạc, mà là thu làm một quân cờ hiển nhiên càng có hiệu suất cao hơn.

Lúc này, Giang Ngọc Yến sau khi tâm tình kích động thoáng tỉnh táo lại, đột nhiên nghi ngờ hỏi: Công tử, người không phải nói loại công pháp hấp thu công lực người khác này đều có chỗ thiếu hụt sao.

Chẳng lẽ Di Hoa Tiếp Mộc sẽ không chịu ảnh hưởng.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong, khẽ cười nói: Dĩ nhiên không phải.

Di Hoa Tiếp Mộc tuy là tinh diệu, hiệu quả hấp thu công lực xác thực càng thêm bá đạo, nhưng cũng không thoát khỏi quy luật chung của loại hình Hấp Công Đại Pháp.

Giang Ngọc Yến nghe vậy giật mình, nghi hoặc hỏi: Nếu như vậy, thì Di Hoa Tiếp Mộc đối với công tử còn có ý nghĩa gì.

Giang Ngọc Yến giở chút mưu kế nhỏ, không nói chính mình cần Di Hoa Tiếp Mộc mà lại mịt mờ biểu thị mình coi như đoạt được nó từ tay Giang Biệt Hạc cũng là vì Cố Hàn Uyên.

Trong xương tủy vừa mang nét trà xanh lại vừa đầy toan tính, Giang Ngọc Yến hầu như vô thức dùng dạng lý do thoái thác này để hướng Cố Hàn Uyên biểu đạt sự trung thành cùng tình ý.

Chút tâm cơ nhỏ này của Giang Ngọc Yến tự nhiên không thể gạt được Cố Hàn Uyên, huống chi trong đó chưa hẳn không có chân tâm thật ý.

Chương 1715

Vì vậy Cố Hàn Uyên đối với việc này chỉ mỉm cười bỏ qua, giọng điệu hơi lộ ra vẻ nghiền ngẫm: Cái này liền muốn nói đến nhân vật năm đó danh chấn giang hồ Nam Thiên Đại Hiệp Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên.

Hắn không phải mất tích vài chục năm rồi sao.

Thậm chí có giang hồ truyền văn Yến Nam Thiên đã chết ở Ác Nhân Cốc, chẳng lẽ hắn chưa chết.

Giang Ngọc Yến đối với Yến Nam Thiên không quen thuộc, dù sao nàng ra đời thì Yến Nam Thiên đã mất tích.

Bất quá Giang Ngọc Yến hoặc nhiều hoặc ít cũng từng thấy qua tình báo liên quan tới Yến Nam Thiên.

Dù sao hơn mười năm trước Yến Nam Thiên xác thực danh chấn giang hồ, là nhân vật phong vân không thể nghi ngờ.

Sự tồn tại của Yến Nam Thiên mặc dù đến hơn mười năm sau vẫn còn ảnh hưởng giang hồ.

Tỷ như tấm Tàng Bảo Đồ trong tay Thiết Tâm Lan.

Đồng thời không có gì bất ngờ xảy ra, tin tức Thiết Tâm Lan nắm giữ Tàng Bảo Đồ do Yến Nam Thiên lưu lại sẽ rất nhanh lan truyền ra.

Đến lúc đó trên giang hồ tất nhiên lại là một trận tinh phong huyết vũ.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu nói: Yến Nam Thiên xác thực hãm tại Ác Nhân Cốc, đồng thời bị Thập Đại Ác Nhân dùng âm mưu quỷ kế độc hại.

Không chỉ công lực mất hết, còn mất đi thần trí, bây giờ chỉ là một phế nhân sống đời thực vật, bất tỉnh nhân sự.

Dừng một chút, hắn đầy thâm ý nói tiếp: Yến Nam Thiên năm đó đạt được võ mộ tà truyền Giá Y Thần Công.

Môn công pháp này chí dương chí cương, mạnh mẽ bá đạo.

Bởi vì nội lực của Giá Y Thần Công quá mức cương mãnh, dưới tình huống bình thường luyện đến tầng sáu, tầng bảy liền sẽ phải chịu sự dày vò cả ngày lẫn đêm, nhẹ thì dung nhan hủy hết, nặng thì toàn thân bại liệt.

Nhưng mà Yến Nam Thiên lại bằng vào tư chất tuyệt thế cùng ngộ tính của mình đem Giá Y Thần Công luyện thành đến tầng thứ tám, mà vẫn chưa chịu tác dụng phụ quấy nhiễu.

Giang Ngọc Yến nghe được tu luyện Giá Y Thần Công sẽ khiến dung nhan hủy hết, toàn thân tê liệt thì không khỏi rùng mình một cái.

Nàng không dám tưởng tượng kết cục dung nhan bị hủy, chỉ riêng việc rất có thể sẽ bị Cố Hàn Uyên vứt bỏ liền khiến nàng không thể nào tiếp thu được.

Giang Ngọc Yến trong lòng đối với Giá Y Thần Công kính nhi viễn chi, đồng thời cũng đối với Yến Nam Thiên cảm thấy sâu sắc bội phục.

Cố Hàn Uyên không để ý đến phản ứng của Giang Ngọc Yến, tiếp tục nói: Nhưng mà trên thực tế, Giá Y Thần Công khi luyện đến tầng sáu, bảy, cần phải đem công lực đã luyện thành tất cả đều phá huỷ đi, sau đó tu luyện lại từ đầu.

Ngụ ý của Giá Y Thần Công chính là khiến người ta hiểu được sự lấy hay bỏ.

Loại công lực này bản chất chính là chuẩn bị sau khi luyện thành lại hủy, đó gọi là muốn dùng cái lợi, trước phải mài đi cái bén nhọn.

Giá Y Thần Công trải qua một lần hủy đi này, khi luyện lại thì sự sắc bén của chân khí đã được mài giũa, nhưng uy lực không hề giảm sút.

Người luyện tương đương với việc đã luyện công phu này hai lần, đối với tính năng của chân lực tự nhiên nắm rõ hơn, chẳng những có thể phát huy uy lực lớn nhất, hơn nữa có thể thu phát tùy ý, vận dụng như ý.

Chỉ bất quá người trong giang hồ không biết chân ý này, đệ tử Thiết Huyết Đại Kỳ Môn từ lâu đã thất lạc bí tịch và khẩu quyết quan trọng.

Dẫn tới việc coi như trước đây có người may mắn học được Giá Y Thần Công cũng khó mà chết già.

Trên thực tế hiện nay trên giang hồ còn có một người biết Giá Y Thần Công, chính là Dạ Đế phu nhân.

Dạ Đế phu nhân bản danh không rõ, là thê tử của Dạ Đế, được người giang hồ tôn xưng.

Dạ Đế là một nhân vật truyền kỳ, từng được giang hồ tán dương với các danh xưng Nhân gian bá vương, Tuyệt đại chi hùng, Nhất đại cự nhân.

Hắn tài hoa hơn người, võ công tuyệt đỉnh, cùng với Nhật Hậu và nhóm Phong Vũ Lôi Điện Võ trung Tứ Thánh được xưng tụng là sáu đại cao thủ đương thời.

Đồng thời Dạ Đế phong lưu thành tính, tình nhân khắp thiên hạ, hầu như mọi nữ tử đều vì đó mà khuynh đảo, hơn nữa có thể chỉ dùng mấy bức họa quyển khiến các nữ nhân tài ba ngày đêm tương tư, cuối cùng dứt khoát đi theo.

Phong cách này có phải nhìn rất quen mắt không.

Dạ Đế phong lưu hầu như cùng Cố Hàn Uyên không có sai biệt.

Vì vậy trên giang hồ ngẫu nhiên cũng sẽ có những người từng sinh động ở thời đại của Dạ Đế cho rằng Cố Hàn Uyên cùng Dạ Đế có chút liên quan, không phải thầy trò thì chính là phụ tử.

Bằng không vì sao lại tương tự như vậy.

Dạ Đế quả thật có con trai, nhưng là một người khác, nơi đây lướt qua không đề cập tới.

Dạ Đế ở phương diện phong lưu cùng Cố Hàn Uyên quả thật có không ít điểm tương đồng, nhưng cũng có chỗ hoàn toàn khác biệt.

Dạ Đế mê luyến Nhật Hậu lại cầu mà không được, thê tử hắn là Dạ Đế phu nhân cũng bởi vì hắn phong lưu mà tâm sinh oán hận.

Dạ Đế phu nhân vốn trời sinh tính hiếu thắng, ghen tuông, một lòng muốn mạnh hơn Dạ Đế về phương diện võ công.

Khi nghe nói lời đồn Võ đạo Thiền Tông, Giá Y Thần Công, cho rằng hai vị tổ sư Vân, Thiết của Đại Kỳ Môn nhờ tu luyện công này mà xưng hùng thiên hạ, bà ta liền bất chấp tất cả, hạ quyết tâm tu luyện Giá Y Thần Công, nhân cơ hội Ngũ Phúc Liên Minh tấn công Đại Kỳ Môn để trộm bí tịch.

Tuy nhiên, do không biết chân ý của Giá Y Thần Công, Dạ Đế phu nhân liền rơi vào cảnh dung nhan hủy hết, chi dưới tê liệt.

Phải biết rằng Dạ Đế phu nhân có thể gả cho Dạ Đế phong lưu đa tình, nàng tất nhiên từng là tuyệt thế giai nhân khuynh nước khuynh thành.

Một giai nhân như vậy lại vì tu luyện sai cách mà luân lạc tới kết quả này, mặc dù là tự tìm, nhưng cũng làm người ta không khỏi than thở trời cao đố kỵ hồng nhan.

Nói chung, nếu không biết chân ý mà tùy tiện tu luyện Giá Y Thần Công tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, cũng khó có ai như Yến Nam Thiên nhờ vào tuyệt thế ngộ tính mới tránh được một kiếp.

Dưới tình huống bình thường, Yến Nam Thiên đem Giá Y Thần Công tu luyện tới tầng thứ tám, đạt tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, quả thật có thực lực khó gặp đối thủ dưới cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, nhưng cũng hầu như đoạn tuyệt con đường bước vào Lục Địa Thần Tiên.

Khá xảo hợp là bởi vì hắn bị Thập Đại Ác Nhân hãm hại làm cho công lực mất hết, trời xui đất khiến lại hoàn thành bước tán công của Giá Y Thần Công.

Chỉ cần Yến Nam Thiên có thể tỉnh lại, đồng thời trùng tu một lần Giá Y Thần Công, con đường đi thông Lục Địa Thần Tiên của hắn liền thông suốt.

Giang Ngọc Yến nghe Cố Hàn Uyên kể ra, trong lòng lại là đối với Yến Nam Thiên một trận thán phục.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên nói đến câu Không có gì bất ngờ xảy ra, qua không được bao lâu Yến Nam Thiên nên tỉnh, nàng thậm chí cảm thấy vài phần sợ hãi.

Nhân vật như Yến Nam Thiên tái xuất giang hồ chắc chắn sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn.

Liệu có tạo thành trở ngại cho nàng không.

Mục tiêu nhỏ của nàng còn có thể hoàn thành sao.

Phải biết rằng Yến Nam Thiên cùng cha nàng Giang Biệt Hạc chính là có thâm cừu đại hận.

Nghĩ tới đây, Giang Ngọc Yến trong lòng hơi có chút cấp bách hỏi: Công tử dự định trơ mắt nhìn Yến Nam Thiên tỉnh lại sao.

Yến Nam Thiên một khi thanh tỉnh, nhất định sẽ đi tìm Yêu Nguyệt Cung chủ báo thù cho Giang Phong.

Giang Ngọc Yến qua một thời gian quan sát, có thể khẳng định Yêu Nguyệt ở trong lòng Cố Hàn Uyên tuyệt đối thuộc về một đẳng cấp tương đối đặc biệt.

Thậm chí nàng còn từng xem Yêu Nguyệt là địch giả tưởng trong mục tiêu lớn của mình.

Bất quá vào lúc này, Giang Ngọc Yến lại không chút nào keo kiệt dùng tên Yêu Nguyệt tới để kích thích sự chú ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên bất động thanh sắc liếc nhìn Giang Ngọc Yến đang đùa giỡn tâm cơ.

Không chỉ không chán ghét, hắn ngược lại càng thêm thỏa mãn.

Càng ngày càng giống dáng vẻ của Giang Ngọc Yến trong cốt truyện gốc.

Thị nữ Tiểu Yến đối với Cố Hàn Uyên mà nói chỉ là bình hoa, một Giang Ngọc Yến giết đến chỉ còn tên phim mới là thứ hắn muốn.

Cố Hàn Uyên lòng bàn tay hơi dùng sức nắm chặt, chọc cho Giang Ngọc Yến phát ra một tiếng kêu kiều mỵ đầy xấu hổ, sau đó mới cười nhạt trấn an nói: Đừng nóng vội.

Giang Ngọc Yến mặt ngọc đỏ bừng, lườm nguýt Cố Hàn Uyên một cái, ngồi đợi đoạn sau.

Cố Hàn Uyên trong con ngươi đen nhánh u quang lóe lên, ý vị thâm trường nói: Tiểu Yến, nàng đã quên Di Hoa Tiếp Mộc có thể hấp thu công lực người khác, đồng thời lại cùng Giá Y Thần Công đồng căn đồng nguyên rồi sao.

Giang Ngọc Yến chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên linh quang lóe lên, rốt cuộc lĩnh hội ý tứ của Cố Hàn Uyên.

Hắn muốn nàng tu luyện Di Hoa Tiếp Mộc, sau đó đi hấp thu công lực của Yến Nam Thiên, hơn nữa là hấp thu nội lực Giá Y Thần Công đã được Yến Nam Thiên trùng tu, mài đi sự sắc bén.

Kết hợp với tin tức Cố Hàn Uyên cho nàng lúc trước, loại nội lực Giá Y Thần Công này tuyệt đối càng thêm thích hợp để đặt nền móng cho một kẻ võ học tiểu bạch như nàng.

Cố Hàn Uyên thấy Giang Ngọc Yến rốt cuộc lĩnh hội ý của mình, trong ánh mắt nhất thời hiện lên một vệt ý cười khó hiểu.

Giang Ngọc Yến thông minh thì có thông minh, nhưng kiến thức vẫn còn quá ít.

Nhất là đối với võ công, nàng cũng chỉ biết nửa vời, so với những thiên tài tuyệt thế một điểm liền thông vẫn có không ít chênh lệch.

Trên thực tế, Giang Ngọc Yến ở trong cốt truyện gốc xác thực tâm cơ đủ sâu, đủ ẩn nhẫn, ngoan độc, nhưng duy chỉ có phương diện vận dụng võ công là biểu hiện bình thường, thuần túy dùng lực lượng áp chế.

Phải biết rằng trong cốt truyện, Giang Ngọc Yến đã hấp thu công lực của cả Yêu Nguyệt và Liên Tinh, nhưng cảm giác áp bách nàng tạo ra lại xa xa không bằng Yêu Nguyệt.

Chưa kể còn bị Yến Nam Thiên âm một tay, lấy nội lực quán thâu đến đan điền dưới rốn khiến nàng bị thương, cuối cùng còn bị Không Mộc Táng Hoa giấu trong Lục Nhâm Thần Đầu phá giải Di Hoa Tiếp Mộc.

Nhìn như là tình tiết kịch bản giết, kì thực lại là kết quả tất yếu của một Giang Ngọc Yến không có bao nhiêu căn cơ võ học.

Cho nên, dù Giang Ngọc Yến có tu luyện Di Hoa Tiếp Mộc rồi hấp thu công lực để đẩy cao tu vi, cũng chỉ là tốt mã dẻ cùi.

Bất quá, đây vốn chính là điều Cố Hàn Uyên mong muốn.

Dù sao Giang Ngọc Yến hễ có chút đắc chí liền càn rỡ, một khi đã có thành tựu, chắc chắn sẽ nghĩ đến việc độc chiếm hắn.

Chương 1716

Lưu lại chút thủ đoạn hạn chế, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Huống chi mục đích Cố Hàn Uyên để Giang Ngọc Yến tu luyện Di Hoa Tiếp Mộc xa không chỉ như thế.

Chỉ thấy Giang Ngọc Yến sau khi tỉnh táo lại, nén sự kích động, lại mang chút ý tứ thăm dò hỏi: Nhưng nếu như chỉ có thể hấp thu nội lực đồng căn đồng nguyên, chẳng phải là chỉ có mỗi Yến Nam Thiên để cho thiếp hấp thu.

Dứt lời, nàng còn bày ra bộ dáng cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Giang Ngọc Yến biết chút tâm tư nhỏ của mình chắc chắn không qua mắt được Cố Hàn Uyên, nhưng chuyện liên quan đến giới hạn trưởng thành của bản thân, không thể không hỏi.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Giang Ngọc Yến đang thấp thỏm, khóe miệng mang theo vài phần tiếu ý ngoạn vị.

Cùng hắn nghĩ giống nhau, dã tâm của Giang Ngọc Yến rất lớn, cũng không bị lợi ích trước mắt che đậy.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi nhếch, mang theo một chút hàm ý sâu xa nhàn nhạt mở miệng: Chỉ cần làm cho Giá Y Thần Công truyền bá rộng rãi trên giang hồ là được, không phải sao.

Đến lúc đó tự nhiên có khối người cung cấp công lực cho nàng hấp thu.

Giang Ngọc Yến nghe vậy, trong lòng như vang lên một tiếng sấm sét, chỉ cảm thấy rùng mình.

Kết quả của việc để loại công pháp cấp bậc như Giá Y Thần Công tràn lan ra ngoài là quá rõ ràng, tuyệt đối sẽ dấy lên một trận sóng thần trên giang hồ.

Chém giết, tranh đoạt, điên cuồng ganh đua.

Trong đó sẽ có bao nhiêu tinh phong huyết vũ.

Nhất là khi Giá Y Thần Công danh tiếng cực lớn nhưng lại không ai biết chân ý của nó.

Người tu luyện trong khi chịu đựng thống khổ, còn vô tình trở thành kho dự trữ làm giá y áo cưới cho nàng, chỉ cần ở thời điểm thích hợp đến lấy đi công lực, biến đối phương thành phế nhân.

Hơn nữa nếu có kẻ nghị lực đầy đủ, trùng tu Giá Y Thần Công, kẻ đó sẽ còn trở thành giá y lần hai, cung cấp chất lượng nội lực càng cao hơn.

Đây chính là đang đùa bỡn cả cái giang hồ này.

Mà đợi nàng học xong Di Hoa Tiếp Mộc, nàng sẽ trở thành nhân vật chính đùa bỡn cả giang hồ.

Suy luận ra kết luận này khiến dã tâm càng phát ra thịnh vượng, Giang Ngọc Yến tâm thần xao động, trên gương mặt đẹp như hoa như ngọc hiện lên ráng hồng động lòng người, miệng anh đào nhỏ liên tục phát ra tiếng thở gấp mới miễn cưỡng bình phục vài phần tâm tình.

Nhưng mà sau khi tâm tình thoáng bình tĩnh lại, Giang Ngọc Yến bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đôi mắt đẹp bỗng trừng lớn.

Nàng phải dựa vào khả năng tự chủ cường đại mới không nhìn thẳng vào Cố Hàn Uyên, ngược lại hơi cúi đầu, khiến người ta không thấy rõ ánh mắt.

Chỉ vì trong đôi con ngươi sáng ngời của nàng lúc này tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Nếu nàng là nhân vật chính đùa bỡn giang hồ, vậy kẻ điều khiển nàng Cố Hàn Uyên là cái gì.

Lợi dụng Giá Y Thần Công bồi dưỡng nàng là bình thường.

Dù sao nàng là người của Cố Hàn Uyên, bồi dưỡng nàng trở thành trợ lực cũng coi như là một loại lợi kỷ.

Thế nhưng tác dụng phụ sinh ra trong quá trình này lại không bình thường, nhất là đối với Cố Hàn Uyên.

Nàng biết Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, hành sự bá đạo, nhưng vẫn có nguyên tắc đại nghĩa của mình, không nên là loại người họa loạn giang hồ mới đúng.

Giang Ngọc Yến đột nhiên liên tưởng đến việc Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu hầu như nơi nào cũng cho nàng quyền hạn thông hành, lại duy chỉ có tầng hầm ngầm là cấm địa.

Trước kia nàng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ lại nhịn không được phỏng đoán tầng hầm của Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu có bí mật gì.

Có lẽ sẽ là bí mật phá vỡ nhận thức của nàng đối với Cố Hàn Uyên.

Lúc này Cố Hàn Uyên nhìn về phía Giang Ngọc Yến, ánh mắt càng phát ra ý vị thâm trường.

Giang Ngọc Yến về bản chất thuộc về phe Hỗn Độn, bằng không cũng sẽ không trở thành trùm cuối trong cốt truyện gốc.

Cho nên để nàng biết được bí mật về Thiên Võng cùng Vô Thiên cũng không phải chuyện ghê gớm gì, thậm chí nàng có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén trong bóng tối.

Thế nhưng dã tâm của Giang Ngọc Yến rất dễ khiến nàng trở thành con diều đứt dây, bay càng lúc càng cao.

Vì vậy Cố Hàn Uyên vừa muốn khống chế hoàn cảnh trưởng thành và con đường của Giang Ngọc Yến, vừa muốn cường hóa sợi dây trói buộc nàng.

Nếu không phải vậy, Cố Hàn Uyên trước đây đã không mang nàng đi khỏi Xuân Hoa Thu Nguyệt Lâu sớm như thế, mà sẽ đợi nàng tuyệt vọng nhất theo cốt truyện rồi mới ra tay.

Bất quá điều đó không phù hợp với lợi ích của Cố Hàn Uyên.

Giang Ngọc Yến ở trạng thái hắc hóa quá cao rất dễ đi cực đoan, thêm phiền phức.

Vì vậy cái độ này phải do chính Cố Hàn Uyên nắm giữ.

Nói chung, những biến hóa của Giang Ngọc Yến hôm nay đều nằm trong lòng bàn tay Cố Hàn Uyên.

Còn việc truyền bá Giá Y Thần Công vốn là một trong những kế hoạch của Cố Hàn Uyên.

Hắn từng có ý định tương tự với Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công để đảo loạn thế cục giang hồ.

Bất quá ở Hưng Vân Trang, Tâm Giám cùng Ngũ Độc Đồng Tử hành động dư thừa gây ra không ít ngoài ý muốn, khiến Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công tạm thời chỉ có thể dùng để đả kích danh vọng Thiếu Lâm, không tiện lấy ra truyền bá diện rộng nữa.

Vì vậy đành phải lùi lại cầu việc khác, chọn Giá Y Thần Công có danh tiếng càng lớn hơn.

Còn về bí tịch Giá Y Thần Công, hạ lạc nằm ngay trên tay Dạ Đế phu nhân.

Lấy từ tay Dạ Đế phu nhân dù sao cũng dễ dàng hơn là ép hỏi Yến

Nam Thiên.

Lúc này Giang Ngọc Yến cũng coi như tạm thời bình phục tâm tình khiếp sợ, mặt cười mang theo nụ cười quyến rũ, ngữ khí tự nhiên nói: Đa tạ công tử vì Tiểu Yến tốn nhiều tâm tư như vậy, Tiểu Yến không có gì báo đáp, chỉ có thể tận lực làm tốt bổn phận thị nữ.

Lời này của Giang Ngọc Yến ít nhiều có ý muốn bù đắp cho việc nàng nảy sinh nghi ngờ chất vấn Cố Hàn Uyên lúc trước.

Mặc dù Cố Hàn Uyên không thèm để ý, nàng cũng không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dứt lời, nàng liền dưới sự gật đầu cho phép của Cố Hàn Uyên mà tiềm nhập trong nước.

Tựa ở bên cạnh ao, Cố Hàn Uyên hai mắt híp lại, trong miệng khẽ phát ra một tiếng cười khẽ đầy ẩn ý.

Lại hai ngày nữa trôi qua.

Cố Hàn Uyên cũng đã an bài xong xuôi mọi việc trước khi rời kinh, sau đó liền thi thi nhiên đi đến Ninh Vương phủ.

Ha, Cố huynh đệ rốt cuộc cũng tới.

Bản vương còn tưởng rằng Cố huynh đệ không định nể mặt Hoa Thái Sư chứ.

Vừa đến Ninh Vương phủ, Cố Hàn Uyên liền nghe được tiếng cười to hào sảng mang theo ý vị chế nhạo của Ninh Vương.

Gặp qua Cố công tử.

Tiếng chào hỏi cung kính cũng vang lên theo.

Những người này đại thể cũng là muốn theo Ninh Vương cùng đi chúc thọ Hoa Thái Sư.

Nhân số đa dạng, có văn có võ.

Cố Hàn Uyên tùy ý đối với bọn họ hơi gật đầu xem như chào hỏi, sau đó xoay đầu lại hướng Ninh Vương khẽ than giải thích: Tại hạ sắp sửa rời kinh, công việc bề bộn, thật đã để Chu huynh chờ lâu.

Ninh Vương nghe vậy chân mày ẩn nấp cau lại.

Từ trong đáy lòng, hắn không hy vọng Cố Hàn Uyên rời khỏi kinh thành.

Hắn tuy phía trước ở chỗ Cố Hàn Uyên ăn quả đắng, chuyện Lâu Tố Trân cũng làm hắn cảm thấy gấp bội ảo não cùng phiền muộn, nhưng Cố Hàn Uyên một khi rời kinh, tình thế vốn đang tốt đẹp với hắn khó tránh khỏi sinh biến.

Không nói đâu xa, những Phiên vương khác đang mơ ước ngôi vị hoàng đế sẽ không trơ mắt nhìn hắn tiếp tục chiếm cứ đại thế.

Nhất là sau khi được Cố Hàn Uyên nhắc nhở, hắn đã nhận ra Tín Vương, Vệ Vương cùng Bình Nam Vương đều có không ít động tĩnh, chỉ là chưa phán đoán được có phải đang nhắm vào hắn hay không.

Hơn nữa càng làm Ninh Vương trong lòng cảm giác nặng nề chính là vị Hoàng đế cháu trai kia của hắn đột nhiên có rất nhiều thay đổi.

Đuổi Gia Cát Chính Ngã, nuôi nam sủng, xây dựng Báo Phòng để vui đùa.

Chợt nhìn giống như là cam chịu, trở nên càng thêm hôn quân vô đạo, nhưng mơ hồ lại cho hắn một cảm giác thập phần bất an.

Chủ yếu nhất là dĩ vãng Chu Hậu Chiếu tuy không quá tín nhiệm hắn, nhưng cũng biết lắng nghe đề nghị của hắn, mặc dù những kiến nghị đó đều là vì mưu cầu lợi ích riêng cho Ninh Vương.

Nhưng bây giờ Chu Hậu Chiếu khi đối mặt hắn lại luôn Hảo, hoàng thúc nói đúng, rốt cuộc vẫn làm theo ý mình.

Diễn biến như vậy trong mắt Cố Hàn Uyên lại hết sức bình thường.

Bởi vì Chu Hậu Chiếu vốn dĩ luôn tâm tồn cố kỵ, cần cân bằng triều cục nên luôn nhường nhịn Ninh Vương.

Kể từ đó, thế lực lớn nhất lại hoành hành ngang ngược như Ninh Vương có thể vì hắn ngăn trở không ít đả kích ngấm ngầm hay công khai, lại thêm việc Đông Xưởng được nâng đỡ lên làm kẻ quấy rối, hắn liền có thể trở thành trọng tài, không cần trực tiếp tham dự xung đột mà vẫn ngầm phát triển thế lực.

Nhưng bây giờ ngồi trên ngai vàng lại là một tên hàng giả mới nảy sinh dã tâm.

Chương 1717

Đối với Lãnh Lăng Khí kẻ đang thay thế Chu Hậu Chiếu, triều cục cân bằng có liên quan gì đến hắn.

Hắn chỉ muốn nắm giữ càng nhiều quyền thế thực tế.

Lãnh Lăng Khí lợi dụng thân phận Hoàng đế để hạ đạt bổ nhiệm, cài cắm đám nam sủng đã mua chuộc vào từng bộ phận quan trọng để tranh quyền đoạt lợi.

Phương thức đao to búa lớn này quả thật giúp Lãnh Lăng Khí thu về không ít quyền lực trong thời gian ngắn, nhưng cũng biến hắn thành cái gai trong mắt mọi người.

Nguyên bản Đông Xưởng cùng Ninh Vương xung phong phía trước đỡ đạn, giờ biến thành chính hắn ngự giá thân chinh, khiến mọi ánh mắt lại lần nữa tập trung về người ngồi trên ngai vàng.

Cục diện cân bằng mà Chu Hậu Chiếu vất vả gầy dựng xem như bị Lãnh Lăng Khí phá hỏng không còn một mống.

Coi như Chu Hậu Chiếu có ngày trở lại ngai vàng, chỉ sợ cũng khó mà nắm giữ thế cục được nữa.

Đương nhiên, bây giờ Chu Hậu Chiếu thực sự vẫn đang được Chu Nhất Phẩm che chở và phiền não tìm cách khôi phục dung mạo, bằng không hắn đời này cũng không hy vọng trở lại ngai vàng.

Ninh Vương trong lòng phiền muộn, nhưng cũng không nói thêm lời khuyên bảo giữ lại Cố Hàn Uyên.

Những gì nên nói, khi biết tin Cố Hàn Uyên muốn rời kinh hắn đã nói cả rồi.

Việc Cố Hàn Uyên tìm Giang Biệt Hạc tính sổ chỉ là việc nhỏ, then chốt vẫn là chuyện dịch bệnh Hoạt Thi.

Vệ Vương ngầm tạo ra con bài sát thủ là độc dược Hoạt Thi, khiến cho Ninh Vương nhất thời cũng thúc thủ vô sách.

Cũng chỉ có để Cố Hàn Uyên đi xử lý, hắn mới cảm thấy yên tâm.

Ninh Vương trong lòng thở dài, nét mặt lại mang theo nụ cười hào sảng khoát tay áo, cười to nói: Cố huynh đệ quá khách khí.

Lại nói về thời gian cũng còn hoàn toàn kịp.

Hoa Thái Sư tuổi tác đã cao, vừa lúc gặp dịp mừng thọ, đã được ân chuẩn về quê nhà Vô Tích tĩnh dưỡng một thời gian.

Đương nhiên, Vô Tích ở đây không phải địa lý bình thường, trong thế giới hỗn loạn này vị trí địa lý cũng rất loạn, nhưng đó không phải trọng điểm.

Nói là ân chuẩn Hoa Thái Sư về quê mừng thọ, tĩnh dưỡng, thực tế cũng là đang đẩy ông ta ra khỏi triều đình.

Vẫn là đạo lý kia, hiện tại ngồi trên ngai vàng là Lãnh Lăng Khí chứ không phải Chu Hậu Chiếu.

Đối với Lãnh Lăng Khí, những cựu thần già mà vẫn còn cứng rắn, có khả năng ổn định triều cục như Hoa Thái Sư ngược lại là chướng ngại.

Đừng nói là Hoa Thái Sư, ngay cả Hải Thụy thuộc phái Bảo Hoàng đáng tin cậy cũng đều bị xa lánh, lúc nào bị minh thăng ám hàng thăng chức danh nghĩa nhưng tước quyền thực tế điều tra khỏi kinh thành cũng không có gì lạ.

Không biết Hoàng đế trên ngai vàng đã đổi người, Ninh Vương vẫn còn coi việc Hoa Thái Sư bị đẩy đi là do mình đấu đá chính trị thắng lợi.

Bằng không hắn cũng không đặc biệt đi một chuyến Vô Tích, danh nghĩa là chúc thọ, kỳ thực là để kiểm tra thực hư.

Cố Hàn Uyên đối với chuyện này lòng biết rõ, cũng không định chỉ điểm cho Ninh Vương, hắn có toan tính riêng.

Bởi vì thời gian còn dư dả, Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương lại hàn huyên một trận.

Chủ yếu là Ninh Vương đang khoe khoang với Cố Hàn Uyên.

Trong khoảng thời gian này Ninh Vương cũng không nhàn rỗi.

Có Cố Hàn Uyên nhắc nhở, Ninh Vương đã tiến hành chèn ép một phen đối với các Phiên vương như Bình Nam Vương, Tín Vương.

Bởi vì tin tức Cố Hàn Uyên sắp rời kinh, các Phiên vương cũng không muốn vào lúc này va chạm với Ninh Vương.

Kết quả là Ninh Vương trên triều đình cơ hồ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Ngay cả Chu Vô Thị cũng vì vậy mà chịu không ít thiệt thòi.

Còn đối với Vệ Vương, thủ đoạn của Ninh Vương càng thêm tàn nhẫn, trực tiếp phái cao thủ quét sạch các thế lực ngoại vi, tinh chuẩn đả kích mấy giang hồ môn phái đầu nhập Vệ Vương nhờ vào tình báo của Hồng Hài Nhi.

Ninh Vương cố ý gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng coi như là đánh yểm trợ cho Cố Hàn Uyên.

Lãnh Lăng Khí quyền mưu và giác ngộ chính trị không cao, tự nhận đây là chuyện tốt với hắn, tận dụng mọi thứ để phát triển thế lực.

Lại không biết sự cân bằng đã vỡ, kế tiếp các phe phái sẽ chuyển sang thế phòng ngự với Ninh Vương và chĩa mũi dùi vào người ngồi trên ngai vàng.

Cố Hàn Uyên đối mặt với sự khoe khoang của Ninh Vương, ngược lại cũng hùa theo tán dương vài câu.

Có chút đắc ý quên hình, Ninh Vương lại buột miệng nói: Hiện tại thời gian còn sớm, Cố huynh đệ có cần đi gặp Vương phi một chút rồi hãy đi không.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ninh Vương cũng có chút hối hận.

Có một số việc cuối cùng là không thể đem lên mặt bàn mà nói, nhất lại là ở trước mặt mọi người.

Quả nhiên, tràng diện nhất thời trở nên yên tĩnh.

Cố Hàn Uyên nghe vậy trong lòng cũng không khỏi cổ quái, khóe miệng khẽ giật.

Tên này muốn tự mình đội nón xanh đến thế sao.

Tuy là Ninh Vương đã sớm xanh rồi, nhưng thực tế đây là do Ninh Vương vẫn chưa từ bỏ ý định lôi kéo.

Hắn vẫn hy vọng Cố Hàn Uyên có thể nhanh chóng giúp hắn leo lên ngôi vị Hoàng đế.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm chốc lát, sau đó nhẹ cười nói: Vương phi đã không thấy tăm hơi, ngược lại có chút chuyện cần thông báo một chút với Thế tử, miễn cho hắn lại bị người ám toán cũng không tự biết.

Vương gia, để Cố công tử một mình đi đến hậu viện Vương phủ, liệu có phải là không ổn lắm không.

Tuy Cố công tử nói là có việc phải thay thế Thế tử điện hạ, nhưng tóm lại là không hợp lễ nghi.

Không rõ chân tướng cùng nội tình, Đối Xuyên Tràng cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn sắc mặt Ninh Vương, do dự nhỏ giọng nói.

Thân là tâm phúc phụ tá, Đối Xuyên Tràng không thể không kiên trì khuyên bảo chủ công của mình.

Hắn thường thường còn có thể nghe được một ít tiếng xì xào bàn tán, nhận thấy được một ít ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Ninh Vương.

Đại đa số người cho rằng đây là minh chứng cho mối quan hệ mật thiết giữa Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên.

Nhưng cũng có một số ít người cho rằng Ninh Vương thả một kẻ phong lưu đa tình như Cố Hàn Uyên tùy ý xuất nhập nội viện thì chẳng khác nào thả hổ về rừng.

Kỳ thực theo Đối Xuyên Tràng, đâu chỉ là không hợp lý, quả thực chính là thái quá, chỉ bất quá hắn nói uyển chuyển một chút mà thôi.

Cách nhìn của hắn cũng giống những người kia.

Hắn thấy, nếu như Ninh Vương cùng đi với Cố Hàn Uyên vào hậu viện thì ngược lại không có gì to tát.

Thế nhưng để Cố Hàn Uyên đơn độc đi vào, ai biết đối phương sẽ làm ra chuyện gì.

Không chừng chuyện Cố Hàn Uyên thay mặt cho Ninh Vương thế tử Chu Củng Duyên chỉ là cái cớ che đậy mục đích thực sự thì sao.

Đương nhiên, điều càng làm cho Đối Xuyên Tràng cảm thấy nghi ngờ là tại sao Ninh Vương lại đặc biệt đề cập đến Vương phi trước mặt Cố Hàn Uyên.

Cũng may là hắn còn chưa biết Cố Hàn Uyên đã tùy ý xuất nhập nội viện Ninh Vương phủ mấy lần, đám người Tử Phi cùng bốn vị Trắc phi đều bị Ninh Vương đưa đi hầu hạ Cố Hàn Uyên, bằng không hắn chỉ biết càng thêm kh·iếp sợ.

Ninh Vương dùng ánh mắt che giấu trừng Đối Xuyên Tràng một cái, nạt nhỏ: Câm miệng.

Việc nhà của bản vương há đến lượt ngươi xen vào.

Dừng một chút, Ninh Vương giả vờ bình thản giải thích: Cố huynh đệ thưởng thức tài hoa của Vương phi, đối với thi từ họa tác của nàng cực kỳ tán thưởng.

Ngày hôm trước lúc gia yến, Cố huynh đệ cùng Vương phi nhất kiến như cố, đã gọi nàng là tẩu tẩu.

Âm lượng của Ninh Vương hơi phóng đại một chút, cố ý để cho nhiều người có thể nghe được.

Nghe Ninh Vương giải thích, tuyệt đại đa số người đều toát ra vẻ hiểu rõ.

Tài hoa của Lâu Tố Trân ở kinh thành cơ hồ là ai ai cũng biết.

Trước khi Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên thiết lập quan hệ, đại bộ phận văn nhân sĩ tử đầu nhập vào Ninh Vương đều là hướng về danh tiếng của Lâu Tố Trân mà tới.

Cố Hàn Uyên coi trọng tài hoa của Lâu Tố Trân, cùng nàng xướng họa thi từ cũng là chuyện thập phần hợp lý.

Đặc biệt là khi bọn họ nghe được Ninh Vương chính miệng nói ra Cố Hàn Uyên xưng hô Lâu Tố Trân là tẩu, càng để lộ ra rất nhiều tin tức.

Quan hệ giữa Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương sợ rằng so với tưởng tượng của bọn hắn còn mật thiết hơn.

Dù sao Ninh Vương phi là tẩu, vậy Ninh Vương chẳng phải chính là huynh sao.

Liên tưởng đến thái độ càng lúc càng thân mật của Ninh Vương đối với Cố Hàn Uyên, không ít người nhìn về phía Ninh Vương với ánh mắt càng thêm nhiệt thiết.

Có Cố Hàn Uyên tương trợ, hoàng vị đối với Ninh Vương mà nói chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

Ninh Vương không để ý đến ánh mắt của mọi người biến hóa, hắn nhìn về hướng Cố Hàn Uyên đi vào nội viện vương phủ, sâu trong đáy mắt nhất thời thêm mấy phần âm trầm.

Tuy nói trước mặt mọi người nhắc tới chuyện để Cố Hàn Uyên đi gặp Lâu Tố Trân xác thực ảnh hưởng không tốt lắm, thậm chí hắn còn không thể không đưa ra giải thích, đồng thời dẫn đạo dư luận theo hướng có lợi cho mình.

Nhưng việc Cố Hàn Uyên cự tuyệt lại càng làm hắn cảm thấy trong lòng u ám.

Chương 1718

Ngày hôm đó, sau khi hắn tan rã trong không vui với cả Cố Hàn Uyên lẫn Lâu Tố Trân, Ninh Vương đột nhiên tỉnh táo lại.

Thế cục bây giờ đã không phải là hắn muốn lôi kéo Cố Hàn Uyên, mà là hắn không thể mất đi sự trợ giúp của y.

Nhất là khi cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của mọi người lúc này, cảm giác đó càng thêm khắc sâu.

Mấy ngày qua, hắn dựa vào uy thế ngày càng cường thịnh của Cố Hàn Uyên để trắng trợn phát triển thế lực, khiến cho thế lực bản thân trong thời gian ngắn bành trướng đến mức có thể đồng thời đè ép mấy nhà Phiên vương cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng đồng thời bởi vì thế lực bành trướng quá nhanh, độ chưởng khống của hắn đối với thuộc hạ trên thực tế lại có chút thấp.

Phải biết rằng trước đây, những kẻ hắn mua chuộc được đều có các loại nguyên nhân để bị hắn vững vàng nắm trong lòng bàn tay.

Hoặc là ham muốn phú quý, mỹ sắc, hoặc là có nhược điểm nào đó bị hắn khống chế.

Nhưng mà bây giờ, phần lớn người đầu nhập vào đều là vì Cố Hàn Uyên, cho rằng có Cố Hàn Uyên tương trợ thì Ninh Vương cực kỳ có hy vọng đạt được chí tôn chi vị, bọn họ thừa dịp thời cơ này qua đây kiếm cái tòng long chi công, chẳng phải tốt đẹp sao.

Nhưng nếu như ngày nào đó Cố Hàn Uyên đột nhiên tuyên bố không giúp hắn nữa thì sao.

Thậm chí nếu Cố Hàn Uyên thẳng thắn quyết liệt, hắn nên làm cái gì bây giờ.

Ninh Vương có thể khẳng định, đến lúc đó chắc chắn sẽ đối mặt với cục diện cây đổ bầy khỉ tan.

Túp lều tranh sụp đổ cùng lầu cao sụp đổ có thể tạo ra động tĩnh giống nhau sao.

Ninh Vương đối với thế lực quá độ bành trướng hiện tại của mình đã không cho phép nó sụp đổ, bằng không kết cục của hắn tất nhiên là tan xương nát thịt.

Nghĩ thông suốt đạo lý này, Ninh Vương trong lòng có chút sợ hãi, đồng thời cũng chỉ có thể một con đường đi đến đen.

Cho nên vừa rồi hắn mới ở lúc đắc ý vong hình mà vô thức nói ra lời trong lòng không hợp thời.

Hắn quá muốn trói chặt Cố Hàn Uyên.

Đám người Tử Phi hay Trắc phi không đáng nhắc đến, thế nhưng thân là chính thê Vương phi, Lâu Tố Trân chung quy vẫn bất đồng.

Nếu việc Cố Hàn Uyên cùng Lâu Tố Trân phát sinh quan hệ bị lộ ra ánh sáng, ảnh hưởng đối với Cố Hàn Uyên là cực lớn.

Ham muốn thê tử người khác chỉ là vấn đề nhỏ, mấu chốt là điều này tương đương với việc Cố Hàn Uyên coi rẻ hoàng quyền, coi rẻ Tông thất.

Ngày hôm nay có thể làm Vương phi, ngày mai sẽ dám làm Hoàng hậu.

Thân là hoàng đế, Chu Hậu Chiếu cũng không thể giống như hắn, mặc kệ Cố Hàn Uyên dâm loạn hậu cung của mình chứ.

Đối với ý tưởng của Ninh Vương, Khang Hi kẻ mà hậu cung cơ hồ bị phân thân Vô Thiên của Cố Hàn Uyên g·iết xuyên tỏ vẻ có lời muốn nói.

Con người đối với thứ không thuộc về mình thì tương đối dễ dàng buông tha, thế nhưng đối với thứ vốn thuộc về mình lại khó có thể buông tay.

Cảm giác cầu mà không được so với sở hữu rồi lại mất đi hoàn toàn không cùng một đẳng cấp về độ tra tấn tâm lý.

Huống chi vật này còn tượng trưng cho chí tôn của một quốc gia, hoàng đế chi vị vô thượng quyền thế.

Lãnh Lăng Khí kẻ đang thay thế Chu Hậu Chiếu ngồi trên ngai vàng đồng dạng cũng có lời muốn nói.

Chu Hậu Chiếu hậu cung r·ối l·oạn, thì liên quan gì đến Lãnh Lăng Khí ta.

Nói chung, đối với Ninh Vương kẻ hậu tri hậu giác đã đâm lao phải theo lao mà nói, Lâu Tố Trân không còn chỉ là công cụ để lung lạc Cố Hàn Uyên, khống chế Cố Hàn Uyên giúp hắn đoạt được hoàng vị nữa.

Mà là hắn bắt buộc phải đem Lâu Tố Trân dâng cho Cố Hàn Uyên, bằng không trong lòng hắn căn bản không an ổn được.

Thậm chí Ninh Vương còn hy vọng nếu như có thể, Lâu Tố Trân tốt nhất nên sinh cho Cố Hàn Uyên một đứa con trai, hắn sẽ ưng thuận hứa hẹn về vị trí Thái tử sau khi đoạt được hoàng vị trong tương lai.

Kể từ đó, Cố Hàn Uyên mới có thể bị hắn gắt gao trói chặt, toàn tâm toàn ý trợ hắn đoạt ngôi.

Đương nhiên thực tế thao tác khẳng định không đơn giản như vậy.

Hắn còn phải làm cho Cố Hàn Uyên cùng Lâu Tố Trân tin tưởng hắn không biết đứa con hai người sinh ra không phải là chủng của

hắn.

Dù sao ai lại tin tưởng có người sẽ đem hoàng vị truyền cho đứa con trai không phải ruột thịt của mình.

Nếu như trước khi hắn đoạn tuyệt với Lâu Tố Trân mà thiết kế chuyện này thì ngược lại không khó.

Nhưng hôm nay hắn đã bị Lâu Tố Trân cự tuyệt tiến vào tiểu viện của nàng.

Ninh Vương càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Hay là.

Đổi một Vương phi mà Cố Hàn Uyên sẽ thích.

Thực tế, ý niệm muốn đổi một Vương phi của Ninh Vương cũng không phải ngày một ngày hai.

Bằng không trước đây khi đám Tử Phi được cưng chiều cũng sẽ không nghĩ đến việc khiêu chiến địa vị của Lâu Tố Trân.

Cũng chính vì Ninh Vương vắng vẻ Lâu Tố Trân mới tạo cơ hội cho Cố Hàn Uyên thừa nước đục thả câu.

Bởi vì quan hệ đôi bên đã quyết liệt, Ninh Vương muốn lợi dụng Lâu Tố Trân đạt thành mục đích của mình trở nên trắc trở trùng điệp.

Lại thêm việc Cố Hàn Uyên biểu hiện ra sự coi trọng đối với Lâu Tố Trân, khiến cho Ninh Vương dù muốn đổi Vương phi cũng tràn đầy lo lắng.

Nói chung, ý tưởng của Ninh Vương rất tốt, nhưng độ khó áp dụng cũng rất cao, trong lúc nhất thời khiến hắn nhức đầu không thôi.

Còn về cục diện đâm lao phải theo lao hiện tại của Ninh Vương, vốn dĩ là do Cố Hàn Uyên cố ý thúc đẩy, xem như là một loại dương mưu phủng sát.

Bằng không trước đó hắn cũng sẽ không nhiều lần đứng ra làm chỗ dựa cho Ninh Vương, đối ngoại biểu hiện ra một bộ dáng quan hệ thân mật.

Thậm chí vì nguyên nhân này mà mất đi tình bạn với Hải Thụy.

Bất quá Hải Thụy vốn dĩ đối với Cố Hàn Uyên cũng không quan trọng.

Tại vị trí hiện tại của Lãnh Lăng Khí, Hải Thụy đã là một quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, việc Sở Quang dựa vào ngôn ngữ thao túng PUA và Di Hồn Đại Pháp ám chỉ là khó có thể lâu bền.

Giống như Ninh Vương, hạng người kiêu hùng như vậy sẽ không vĩnh viễn giao quyền chủ động vào tay kẻ khác.

Cho nên Cố Hàn Uyên đối với những tiểu động tác ngầm của Ninh Vương không hề bất ngờ.

Đối đãi với kẻ dã tâm bừng bừng như Ninh Vương, vẫn là phải dùng dương mưu mang theo đại thế buộc hắn chủ động trở thành quân cờ hợp cách mới được.

Đương nhiên, không thể không nói ý tưởng của Ninh Vương tương đương thanh kỳ, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng không ngờ tới Ninh Vương sẽ có ý niệm kỳ lạ muốn Lâu Tố Trân sinh con cho hắn.

Bất quá ý nghĩ này của Ninh Vương nhất định là không cách nào đạt thành.

Dù sao Lâu Tố Trân căn bản không thể mang thai con của Cố Hàn Uyên.

Tuy nói Lâu Tố Trân trước đó cũng có ý muốn Cố Hàn Uyên lưu lại cho nàng một đứa bé, Cố Hàn Uyên cũng thử phối hợp một chút, không vận dụng Luyện Tinh Hóa Khí.

Đáng tiếc chênh lệch tầng thứ sinh mệnh song phương quá lớn, Lâu Tố Trân hoàn toàn không có khả năng trở thành cơ thể mẹ.

Cố Hàn Uyên càng thấu hiểu độ khó trong việc muốn có con nối dõi, trong lòng đối với đứa con gái chưa chào đời trong bụng Hoàng Dung lại càng thêm coi trọng.

Thế cho nên ở kinh thành trong khoảng thời gian này, hắn nhiều lần toát ra nỗi nhớ nhung.

Bây giờ quay đầu nhìn lại, thời kỳ trăng mật ở Đào Hoa Đảo có thể để cho Hoàng Dung thụ thai đơn giản là một kỳ tích.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên quá mức bận rộn, chuyện bên Minh quốc cũng chưa xong xuôi, trong thời gian ngắn không cách nào trở về thăm hỏi.

Tại nội viện Ninh Vương phủ.

Cố Hàn Uyên đang cùng Chu Củng Duyên trò chuyện.

Nghĩ đến gần đây có không ít hồ bằng cẩu hữu mời ngươi dự tiệc, du ngoạn a.

Chu Củng Duyên cười ngây ngô một tiếng, thành thật nói: Thật đúng là cái gì cũng không giấu được Cố thúc.

Cố thúc ngàn vạn lần đừng nói với cha ta, nếu không ông ấy lại muốn cấm túc ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt hơi ngưng lại, trầm giọng hỏi: Đều là những người nào.

Chu Củng Duyên nghe vậy cũng không quá để ý, thuận miệng nói ra mấy cái tên.

Những người này đại thể đều là hạng người muốn mượn quan hệ với Chu Củng Duyên để leo lên nịnh nọt Ninh Vương, không đáng nhắc tới.

Bất quá rất nhanh Cố Hàn Uyên liền nghe được một cái tên đáng chú ý.

Chỉ thấy Chu Củng Duyên đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, cười nói: Cố thúc biết Nghiêm Thế Phiên không.

Chính là con trai của Thủ phụ Nghiêm Tung.

Chương 1719

Nghiêm Thế Phiên cùng ta quan hệ không tệ, trước đây cũng thường thường cùng nhau vui đùa.

Nghe nói hắn dường như đã xảy ra biến cố gì đó, không chỉ đóng cửa không ra, còn đuổi hết cơ th·iếp đi.

Ta vốn còn tưởng hắn định cải tà quy chính, không nghĩ tới chưa được mấy ngày hắn lại gửi thiệp mời đến phủ nghe hát.

Sau đó liền thấy trong phủ Nghiêm Thế Phiên có thêm rất nhiều ngựa gầy kỹ nữ được nuôi từ nhỏ dung mạo xinh đẹp được vơ vét từ phía nam, từng người như nước trong veo, còn đặc biệt biết hầu hạ người.

Cố thúc có thời gian không ngại thì cùng đi thể nghiệm một chút.

Dứt lời, trên mặt hắn nhất thời lộ ra nụ cười mà đàn ông đều hiểu.

Chu Củng Duyên ngược lại còn biết đạo lý có thứ tốt phải chia sẻ.

Chắc là hắn ở phủ Nghiêm Thế Phiên thể nghiệm quả thật không tệ.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ trong lòng: Không ngoài sở liệu, Nghiêm Thế Phiên quả nhiên vẫn tìm tới Chu Củng Duyên.

Bất quá thương thế của Nghiêm Thế Phiên lại được khống chế nhanh như vậy, chắc là có thần y nào đó ra tay chữa trị.

Cố Hàn Uyên vẫn còn đang âm thầm suy nghĩ, Chu Củng Duyên lại tự mình nói tiếp: Nhắc tới cũng lạ, không biết vì sao luôn cảm thấy Nghiêm Thế Phiên thay đổi rất nhiều.

Tuy ta thấy hắn vẫn giống như trước đây thích trái ôm phải ấp, nhưng tổng cho ta một loại cảm giác hắn không hứng thú lắm.

Hơn nữa không biết vì sao, khi bị Nghiêm Thế Phiên nhìn chằm chằm, trong lòng đặc biệt sợ hãi.

Nói xong hắn không khỏi rùng mình một cái, giống như đang nhớ lại hình ảnh nào đó.

Cố Hàn Uyên đối với điều này ngược lại có thể lý giải.

Hắn khi cứu Lâm Lăng đã tiện tay chặt đứt thận kinh của Nghiêm Thế Phiên, còn lấy đi mắt phải của gã.

Nghiêm Thế Phiên không chỉ khó có thể nảy sinh hứng thú với nữ nhân, mà khí tức trên thân thể cũng sẽ có không ít biến hóa.

Đồng thời, nếu Nghiêm Thế Phiên có thể gặp người, mắt phải của hắn nhất định là đã lắp một con mắt giả.

Nghệ thuật chế tác mắt giả này hẳn là tương đối khá, ít nhất sẽ không giống như trong kịch bản liếc mắt là có thể nhìn ra đồ giả.

Bất quá giả chung quy vẫn là giả, loại ánh mắt đờ đẫn, vô thần kia xác thực sẽ làm người ta sợ hãi.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: Chờ ta lần sau hồi kinh, ngược lại có thể đi xem một chút.

Chu Củng Duyên hiển nhiên không cảm thấy Cố Hàn Uyên là đối với Nghiêm Thế Phiên cảm thấy hứng thú, mà là hứng thú với những nàng ngựa gầy dung mạo xinh đẹp trong phủ y.

Vì vậy hắn mang theo nụ cười nịnh nọt nói: Cố thúc nhận lời đại giá quang lâm, phủ của Nghiêm Thế Phiên cùng kẻ hèn này chẳng phải cũng được thơm lây sao.

Chu Củng Duyên miệng nói lời khen tặng, nhưng trong lòng lại âm thầm hừ nhẹ: Hừ.

Chờ Cố thúc tới cửa, xem Nghiêm Thế Phiên ngươi còn dám giữ Địch cô nương làm của riêng nữa hay không.

Trên thực tế, trải nghiệm của Chu Củng Duyên ở phủ Nghiêm Thế Phiên cũng không tính là quá vui vẻ.

Ngay từ đầu còn tốt, đám ngựa gầy kia mang lại cảm giác cực tốt.

Nhưng sau đó Chu Củng Duyên coi trọng một nữ tử tên là Địch Lan Diệp, liền mở miệng xin Nghiêm Thế Phiên.

Kết quả làm hắn vạn vạn không nghĩ tới chính là Nghiêm Thế Phiên dĩ nhiên cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Điều này làm cho hắn sinh lòng thầm giận, vì vậy liền có ý niệm mượn oai hùm của Cố Hàn Uyên.

Lấy uy thế của Cố Hàn Uyên, đến lúc đó Nghiêm Thế Phiên tất nhiên không còn dám cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt liếc nhìn Chu Củng Duyên.

Hắn mặc dù biết Chu Củng Duyên có chút tâm tư nhỏ, nhưng cũng không để ở trong lòng.

Chu Củng Duyên là một tên hoàn khố mười phần, suy nghĩ vấn đề tương đương đơn thuần, đơn giản.

Lúc này, Cố Hàn Uyên đột nhiên nghiêm mặt, dặn dò: Chuyện An Thế Cảnh trước đây muốn bắt ngươi làm con tin chắc ngươi vẫn còn nhớ rõ.

Hiện tại Chu huynh thế chính thịnh, không thể tránh khỏi việc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Người khác không đối phó được Chu huynh, sẽ đem ngươi trở thành điểm đột phá.

Bị cấm túc tại Vương phủ, nghĩ đến là ngươi không muốn.

Nhưng tự mình lén lút đi ra ngoài lại càng nguy hiểm hơn.

Nói chung, phàm làm việc gì cũng phải để tâm một chút, xuất hành nhớ kỹ mang theo nhiều cao thủ đi theo hộ vệ.

Chu Củng Duyên nhìn Cố Hàn Uyên người trẻ tuổi tuấn mỹ, nhìn qua tuyệt đối không lớn hơn mình bao nhiêu đang bày ra bộ dáng lão khí hoành thu tha thiết căn dặn, nhưng trong lòng không có nửa điểm không kiên nhẫn.

Những chuyện xảy ra trước đây khiến hắn đối với Cố Hàn Uyên rất là chịu phục, một tiếng Cố thúc đã sớm gọi không hề có áp lực tâm lý.

Huống chi Cố Hàn Uyên lúc này là đang quan tâm hắn.

Vì vậy Chu Củng Duyên rất thuận theo đồng ý, đại đại liệt liệt cười nói: Cố thúc yên tâm, ta không ngốc.

Ta bây giờ đi đâu cũng đều bảo Liễu Vân Phi mang theo người của Phi Đao Môn đi theo.

Dừng một chút, hắn lại thuận miệng oán giận nói: Đáng tiếc ta vốn còn muốn để con gái của Liễu Vân Phi là Liễu Tiểu Muội th·iếp thân bảo vệ, lại bị Liễu Vân Phi không biết điều cự tuyệt.

Kỳ thực Chu Củng Duyên cũng chưa từng tận mắt thấy Liễu Tiểu Muội, chỉ là nghe nói Liễu Vân Phi có cô con gái xinh đẹp như hoa.

Bị một đám nam nhân hôi hám bảo vệ, làm sao khiến tâm tình người ta vui vẻ bằng việc được mỹ nữ th·iếp thân bảo hộ.

Cố Hàn Uyên nghe vậy âm thầm lắc đầu.

Chu Củng Duyên tuy bề ngoài rất tôn kính hắn, nhưng lại không thực sự đem lời hắn nghe vào tai.

Hơn nữa trong tình huống cần được bảo vệ an toàn, còn băn khoăn đến con gái bảo bối của người ta, không sợ người khác thời khắc mấu chốt xuất công không xuất lực sao.

Cái tính tình hoàn khố như vậy, ngày nào đó c·hết oan c·hết uổng cũng không có gì lạ.

Bất quá Cố Hàn Uyên nghĩ đến Liễu Tiểu Muội trong kịch bản với dáng người thướt tha cùng dung mạo như hoa, cũng xác thực nổi lên vài phần hứng thú.

Chính là không biết Liễu Tiểu Muội lúc nào sẽ mai danh ẩn tích đến Mẫu Đơn Phường làm hoa khôi.

Có lẽ sẽ, có lẽ sẽ không.

Dù sao từ lúc Phi Đao Môn đầu nhập vào Ninh Vương, kịch bản cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Cố Hàn Uyên không để tâm đến đoạn nhạc đệm nhỏ này, lại tiếp tục nghiêm túc căn dặn Chu Củng Duyên một hồi, mãi đến khi Chu Củng Duyên cảm thấy không chịu nổi nữa mới đuổi hắn rời đi.

Chu Củng Duyên như được đại xá, vui vẻ chuồn mất.

Chờ bóng dáng Chu Củng Duyên biến mất, Cố Hàn Uyên mới quay về phía cánh cửa ở một hướng khác than nhẹ một tiếng: Tính tình Duyên nhi đã thâm căn cố đế, có phụ sự phó thác của tẩu tẩu.

Thoại âm vừa rơi xuống, trước mắt liền xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, lịch sự tao nhã.

Lâu Tố Trân thân mặc bộ váy dài trắng thuần giản dị chậm rãi đi tới.

Nàng đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên, ngưng mâu nhìn khuôn mặt anh tuấn khiến nàng ngày nhớ đêm mong, khẽ lắc đầu nói: Không trách ngươi, là ta không giáo dục tốt Duyên nhi.

Những lời Cố Hàn Uyên vừa dặn dò Chu Củng Duyên, nàng đều nghe vào trong tai, trong lòng cũng có chút tán đồng việc Chu Củng Duyên tuyệt đối sẽ trở thành điểm đột phá để người khác đối phó Ninh Vương, huống chi còn có tiền lệ của An Thế Cảnh.

Vì vậy Lâu Tố Trân thường xuyên lo lắng ngày nào đó Chu Củng Duyên xảy ra chuyện.

Hết lần này tới lần khác nàng hiện tại đã không quản được Chu Củng Duyên.

Trước kia khi nàng muốn cấm túc giáo huấn Chu Củng Duyên cũng không thể không tìm Ninh Vương cáo trạng trước.

Nhưng bây giờ nàng và Ninh Vương quan hệ đã quyết liệt, làm sao còn mở miệng được.

Cố Hàn Uyên ôm lấy vòng eo mềm mại không xương của Lâu Tố Trân.

Hắn nhìn vẻ ưu sầu cùng nhu nhược giữa hai lông mày giai nhân trong lòng, cũng không khỏi mềm lòng vài phần, ôn nhu an ủi: Ta sẽ tận lực bảo trụ tính mạng của Duyên nhi.

Điều kiện tiên quyết là đừng tự mình tìm đường c·hết.

Cố Hàn Uyên giữ lại nửa câu sau chưa nói.

Kỳ thực Chu Củng Duyên c·hết hay không, đối với đại cục ảnh hưởng cũng không lớn.

Vai trò của Chu Củng Duyên phần lớn là làm mồi nhử, tuy là có thể thu dây câu về, nhưng khó bảo toàn sẽ không bị cá một miếng nuốt trọn.

Còn nói việc để Tịch Tà Vệ đi âm thầm bảo hộ Chu Củng Duyên thì hiển nhiên là không thể.

Phải biết rằng nữ nhân của Cố Hàn Uyên ngày càng nhiều, Tịch Tà Vệ đều sắp không đủ dùng, đâu còn dư mà phân cho Chu Củng Duyên.

Huống chi nếu ngày nào đó để tên họ Chu kia biết có Tịch Tà Vệ âm thầm bảo hộ, hắn chỉ biết càng lãng, thẳng đến khi đem mình lãng c·hết mới thôi.

Nói chung, Cố Hàn Uyên mặc dù dùng Chu Củng Duyên làm mồi nhử, nhưng cũng sẽ không cố ý hại hắn.

Lâu Tố Trân nghe vậy lại thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cầu không nhiều, chỉ cần Chu Củng Duyên còn sống là đủ rồi.

Có Cố Hàn Uyên cam đoan, nàng cũng an tâm hơn nhiều.

Cảm ơn.

Tẩu tẩu cùng ta trong lúc đó hà tất nói cảm ơn.

Lời nói nhỏ nhẹ ôn thanh của Cố Hàn Uyên khiến khuôn mặt đẹp của Lâu Tố Trân không khỏi toát ra một nụ cười an tâm.

Cố Hàn Uyên thấy tâm tình Lâu Tố Trân bình phục, liền nhìn về phía sau lưng nàng.

Chương 1720

Chỉ thấy một thân ảnh đang đứng khúm núm ở đó.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt hỏi: Hoa Phiêu Oanh, ngươi đi theo làm cái gì.

Nữ tử kia chính là Hoa Phiêu Oanh, người đã bị Cố Hàn Uyên dùng Sinh Tử Phù thu phục.

Lúc này nghe Cố Hàn Uyên điểm danh, nàng không khỏi giật mình, vội vàng cúi đầu, cung kính thuận theo đáp: Ra mắt công tử, là Vương gia để cho ta tới nhìn chằm chằm.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Ninh Vương không phải lo lắng Lâu Tố Trân sẽ cùng hắn phát sinh cái gì, mà là lo lắng xảy ra chuyện gì hắn không biết.

Hoa Phiêu Oanh vốn là do Ninh Vương cố ý xếp vào bên cạnh Lâu Tố Trân.

Bất kể là bị Cố Hàn Uyên coi trọng hay là ở lại theo dõi Lâu Tố Trân đều hữu dụng.

Đáng tiếc Ninh Vương ngàn tính vạn tính cũng không tính tới sát thủ của Đồng Chu Hội như Hoa Phiêu Oanh vậy mà lại bị xúi giục phản bội.

Dù sao không có mấy người chịu được sự thống khổ của Sinh Tử Phù.

Mặc dù là sát thủ đã qua huấn luyện như Hoa Phiêu Oanh cũng không ngoại lệ.

À, vậy ngươi cứ nhìn đi.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt trả lời một câu, sau đó lại cùng Lâu Tố Trân trong ngực chạm vào nhau, thì thầm to nhỏ.

Người thông minh không cần phân phó quá nhiều cũng biết nên làm như thế nào.

Hoa Phiêu Oanh xác thực biết phải làm gì, cũng biết sau đó nên hồi báo Ninh Vương ra sao.

Thế nhưng nhìn hai người trước mắt không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình, trong lòng nàng vẫn không khỏi cảm thấy một trận đè nén.

Hơn nữa nàng rất nhanh đã thấy trên váy Lâu Tố Trân xuất hiện thêm một dấu tay nổi lên.

Lâu Tố Trân mặt cười đỏ thẫm, nằm trong lòng Cố Hàn Uyên khẽ mắng yêu: Đừng làm rộn.

Nhìn thấy một màn này, Hoa Phiêu Oanh nhịn không được thầm mắng một tiếng: Đôi gian phu dâm phụ này.

Nhớ nàng đường đường là sát thủ của Đồng Chu Hội, khiến bao người nghe tin đã sợ mất mật, bây giờ lại luân lạc tới mức bị người kiềm chế, không thể không canh gác cho hai kẻ vụng trộm, sau đó còn phải hỗ trợ che giấu.

Cố Hàn Uyên không quan tâm Hoa Phiêu Oanh trong lòng oán thầm thế nào, khẽ than nói: Chuyến đi này, không biết bao lâu mới có thể gặp lại tẩu tẩu, trong lòng khó tránh khỏi không nỡ.

Lâu Tố Trân nghe vậy cũng cảm động lây.

Nàng cũng rất luyến tiếc Cố Hàn Uyên rời đi, ở kinh thành tốt xấu gì còn có cơ hội lén lút gặp mặt.

Lâu Tố Trân do dự một chút, mặt cười đỏ bừng thấp giọng nói:

Vậy chàng nhanh một chút, đừng để Vương gia đợi lâu.

Cố Hàn Uyên khóe miệng nhếch lên một độ cong vi diệu, trêu đùa: Muốn ta nhanh một chút sợ rằng phải được tẩu tẩu phối hợp nhiều hơn mới được.

Bất quá chắc hẳn Chu huynh sẽ không để ý việc Vương phi của mình lãng phí chút thời gian của hắn đâu.

Lâu Tố Trân nghe vậy nhất thời cứng lại, cáu giận liếc nhìn tên Cố Hàn Uyên mở miệng là nói lời vô vị.

Hàm ý trong lời của hắn quá nhiều, làm nàng phương tâm loạn nhịp.

Bất quá Lâu Tố Trân chỉ hơi do dự liền chủ động hôn lên Cố Hàn Uyên.

Nàng thật sự không nỡ để người nam nhân mình yêu rời đi.

Ở xa xa, Hoa Phiêu Oanh còn đang kh·iếp sợ nhìn hai người trước mắt sao lại hôn nhau rồi, liền thấy sau khi tách ra, Lâu Tố Trân quay đầu lại đề cao âm lượng gọi: Oanh Nhi, ngươi cũng qua đây giúp một tay, nếu không sợ rằng không kịp thời gian.

Hoa Phiêu Oanh do dự trong nháy mắt, nhưng rốt cuộc vẫn phải thành thành thật thật tiến lên.

Nàng cự tuyệt không được Lâu Tố Trân, càng không dám cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương chờ đợi hơi lâu một chút cuối cùng cũng thấy Cố Hàn Uyên từ trong nội viện đi ra.

Hắn mặt lộ vẻ khốn hoặc hỏi: Duyên nhi bên kia có vấn đề gì không.

Trên môi treo nụ cười nhàn nhạt, Cố Hàn Uyên khí định thần nhàn giả vờ thở dài đáp: Hồ bằng cẩu hữu bên cạnh Thế tử nhiều lắm, đều là tai họa ngầm.

Ninh Vương nghe vậy lơ đễnh bĩu môi, chỉ coi là Cố Hàn Uyên tốn thêm chút thời gian khuyên bảo Chu Củng Duyên.

Hắn thuận miệng nói: Tưởng chuyện gì, không phải chuyện ghê gớm, quay đầu ta sẽ cấm túc nó ở nhà.

Dứt lời, hắn hơi có chút tiếc nuối liếc nhìn về hướng nội viện.

Không thấy Hoa Phiêu Oanh đi ra mật báo, hiển nhiên cũng không xảy ra chuyện hắn hy vọng.

Có thể Ninh Vương nào biết lúc này Hoa Phiêu Oanh đã nằm ổ, còn Vương phi của hắn vừa bị Cố Hàn Uyên tranh thủ thời gian ăn một bữa thức ăn nhanh.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn về phía Ninh Vương ít nhiều có chút ý tứ xem thường kẻ oan đại đầu oan chủng.

Bất quá hắn rất nhanh thu liễm ánh mắt, thở dài nói: Cấm túc không thể giải quyết vấn đề tận gốc, còn phải làm cho Thế tử tự mình ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề mới được.

Bằng không với tính tình của Thế tử, luôn có lúc không phòng bị được.

Ninh Vương lúc này đã đại khái đoán được Cố Hàn Uyên đã nói những gì với Chu Củng Duyên.

Đồng thời hắn cũng ý thức được với tình hình hiện tại, cứ thiếu quan tâm Chu Củng Duyên như trước kia là không ổn.

Hơn nữa chỉ một mình Liễu Vân Phi bảo hộ Chu Củng Duyên cũng là không đủ.

Vì vậy Ninh Vương rất nhanh phân phó an bài thêm một số cao thủ cho Chu Củng Duyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế âm thầm lắc đầu.

Trước đó đã nói, để Chu Củng Duyên biết mình có nhiều lực lượng bảo vệ, hắn chỉ càng thêm lãng, ngược lại càng nguy hiểm.

Bất quá đây vốn chính là sứ mệnh của mồi nhử không phải sao.

Ninh Vương an bài thỏa đáng xong liền quyết định xuất phát.

Cố Hàn Uyên cưỡi một con Hãn Huyết Bảo Mã do Ninh Vương chuẩn bị, cùng y song song tiến lên, tùy ý nói chuyện phiếm.

Đại đội nhân mã hạo hạo đãng đãng hướng cửa thành mà đi.

Lần này đi theo có chừng mấy trăm người.

Ngoại trừ một ít mưu sĩ bày mưu tính kế, đại thể đều là cao thủ giang hồ.

Trong mấy trăm người này hầu như không có ai dưới cảnh giới Tiên Thiên.

Quỷ Cung, Liệt Hỏa Cung, Thất Sát Môn, Thiên Tàn Phái, Thiên Nam Kiếm Phái. các môn phái giang hồ đều phái người đến đây đi theo.

Những người này trong phái không phải trưởng lão thì cũng là khách khanh.

Có chút môn phái thực lực tương đối nhỏ yếu thì dứt khoát chưởng môn tự mình đi.

Còn cao thủ tán nhân giang hồ thì càng nhiều không đếm xuể.

Đại lượng cao thủ Tiên Thiên cùng hơn mười danh Tông Sư, ngay cả Đại Tông Sư cũng có ba người đi theo công khai.

Đây là chưa tính những cao thủ âm thầm đi theo đội ngũ, không lộ diện.

Ngay cả Đoạt Mệnh Thư Sinh từng rất được trọng dụng giờ cũng sắp bị ra rìa.

Có thể thấy được thanh thế của Ninh Vương hôm nay to lớn đến mức nào.

Đây cũng là lý do vì sao mặc dù Ninh Vương bây giờ có chút đâm lao phải theo lao, nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Tốc độ phát triển võ lực dưới trướng hắn cơ hồ là độc nhất vô nhị, vượt xa các phiên vương còn lại.

Chưa kể trên triều đình hắn cũng một nhà độc quyền.

Ít nhất nhìn từ bề ngoài, nếu cho Ninh Vương thêm chút thời gian, chỉ cần có thể đuổi Chu Hậu Chiếu khỏi ngai vàng, thì hoàng vị trừ hắn ra không thể là ai khác.

Chính vì vậy, thế lực Ninh Vương mới giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Ai cũng đang mong chờ vinh hoa phú quý cùng tòng long chi công.

Chỉ bất quá Ninh Vương vẫn quá nóng lòng một chút, cho nên mới luôn nghĩ cách nhắm vào Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên quan sát đội ngũ hạo hạo đãng đãng này, trong lòng âm thầm lắc đầu.

Nhân số tuy nhiều, nhưng đại bộ phận đều chưa thực sự quy tâm Ninh Vương, chỉ là đang nịnh nọt.

Hơn nữa vẫn là vấn đề cũ: cao cấp chiến lực không đủ.

Tính cả ba gã Đại Tông Sư âm thầm đi theo, tổng cộng chừng sáu gã Đại Tông Sư, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Nhưng thực tế sáu người này trong hàng ngũ Đại Tông Sư đều thuộc loại tương đối kém.

Chỉ có một gã là cao thủ Đại Tông Sư trung kỳ.

Đáng lưu ý là một nam tử mặt như trăng tròn, luôn giữ nụ cười trên môi.

Cố Hàn Uyên hỏi Ninh Vương một chút về lai lịch đối phương, ánh mắt nhất thời lóe lên.

Hóa ra là Tư Đồ Tiếu, Tràng chủ của Tà Dương trang trại.

Chương 1721

Con Hãn Huyết Bảo Mã Cố Hàn Uyên đang cưỡi chính là do Tư Đồ Tiếu dâng lên.

Ninh Vương muốn soán vị làm hoàng đế, không chỉ cần cao thủ trợ giúp, triều đình ủng hộ, mà càng phải nhúng tay vào binh quyền.

Bây giờ trong quân quả thật có không ít tướng lĩnh biểu đạt ý tứ thần phục Ninh Vương.

Thậm chí sau khi rời kinh sẽ có một đạo quân hai ngàn người hộ tống.

Có thể thấy trong việc thâu tóm binh quyền, Ninh Vương làm cũng không tệ.

Kỵ binh từ trước đến nay là lực lượng quan trọng nhất của q·uân đ·ội cổ đại.

Tuy nhiên kể từ năm đó Yến Kinh thành bị người Thanh công hãm, triều đình Minh quốc bại lui về phương nam, liền mất đi đại bộ phận đất nuôi ngựa phía bắc.

Thế cho nên Minh quốc cùng Tống quốc đều gặp khốn cảnh giống nhau là thiếu ngựa.

Vì vậy thế lực có thể nuôi ngựa như Tà Dương trang trại đến đầu quân tự nhiên sẽ được Ninh Vương coi trọng.

Lại thêm Tư Đồ Tiếu làm người túc trí đa mưu, tâm tư mẫn tiệp, rất nhanh tranh thủ được sự tín nhiệm của Ninh Vương.

Đặc biệt khi Cố Hàn Uyên thấy vị trí của Tư Đồ Tiếu là ở trong đội ngũ mưu sĩ chứ không phải đội ngũ cao thủ giang hồ. cũng có thể thấy địa vị của Tư Đồ Tiếu ở chỗ Ninh Vương có sự khác biệt.

Nhưng điều làm Cố Hàn Uyên để ý hơn là Tà Dương trang trại là một thành viên của Ngũ Phúc Liên Minh, mà liên minh này lại là đối thủ một mất một còn của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Đây là nhận thấy được hướng đi của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn nên dự định phòng ngừa chu đáo sao.

Cho nên mới phái Tư Đồ Tiếu người có thể coi là quân sư của Ngũ Phúc Liên Minh đến bắt liên lạc với Ninh Vương, để vạn nhất có chuyện gì xảy ra cũng còn đường lui.

Thiết Huyết Đại Kỳ Môn ẩn trốn nơi tái ngoại nhiều năm, ai cũng không biết bọn họ phát triển thế nào.

Có tìm được minh hữu không.

Hay dứt khoát đầu quân cho thế lực lớn hơn nào đó.

Phải biết rằng thảo nguyên tái ngoại là địa bàn của các dị tộc như Mông Nguyên, Kim, Thanh. cùng với Thiên Mệnh Giáo, Ma Sư Cung.

Ngũ Phúc Liên Minh tuy mang danh danh môn chính phái, nhưng tâm tư, tác phong đều dối trá, âm hiểm vô cùng.

Tự nhiên bọn họ sẵn lòng dùng ác ý lớn nhất để suy đoán về tử địch Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Cho nên chuẩn bị trước một chút cũng chẳng có gì lạ.

Giống như trong kịch bản, Ngũ Phúc Liên Minh đã tìm đến đệ tử của Phong Toa Phong Cửu U một trong Võ Trung Tứ Thánh là Điền Liên Tô để mai phục Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Điều Cố Hàn Uyên nghĩ đến là kịch bản của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn sợ rằng cũng sắp bắt đầu.

Tuy Thiết Huyết Đại Kỳ Môn ẩn trốn tái ngoại, ngay cả Địa Võng cũng khó tra được tung tích, thế nhưng Địa Võng truyền đến tình báo:

Bảo chủ Lãnh Nhất Phong của Hàn Phong Bảo thuộc Ngũ Phúc Liên Minh không lâu nữa sẽ tổ chức đại thọ 50 tuổi.

Trong kịch bản, Thiết Huyết Đại Kỳ Môn chính là vào lúc này trở về Trung Nguyên tìm Ngũ Phúc Liên Minh báo thù.

Trùng hợp là hắn cũng cần mượn nhân vật chính kịch bản là Thiết Trung Đường để đạt được Giá Y Thần Công từ Dạ Đế phu nhân.

Lúc này Ninh Vương cũng gọi Tư Đồ Tiếu qua, cười nói: Cố huynh đệ, vị này chính là Tư Đồ tràng chủ, là tâm phúc mưu sĩ mới của vi huynh.

Tư Đồ Tiếu mặt mang nụ cười ôn hòa, ngữ khí cung kính chắp tay hành lễ: Gặp qua Cố công tử.

Ngưỡng mộ đại danh Cố công tử đã lâu, chỉ tiếc vẫn duyên khan một mặt, hôm nay rốt cuộc may mắn được gặp.

Tư Đồ Tiếu tuy ngoài mặt hiện ra vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng vẫn có thể nhìn ra trong thái độ có hàm ý lấy lòng.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại biết người này gian trá giảo hoạt, bụng dạ cực sâu, là một kẻ ngụy quân tử điển hình.

Cố Hàn Uyên dùng ánh mắt bén nhọn quan sát Tư Đồ Tiếu một lát, rồi hỏi thẳng vào vấn đề cốt lõi: Không biết Tư Đồ tràng chủ chỉ đại diện cho Tà Dương trang trại, hay là đại diện cho cả Ngũ Phúc Liên Minh đến đầu quân dưới trướng Chu huynh.

Ninh Vương lên tiếng: Nhân vật như Cố huynh đệ, chẳng lẽ còn làm nhục thiên kim của Hàn Phong Bảo hay sao.

Bị ánh mắt Cố Hàn Uyên quan sát, Tư Đồ Tiếu chỉ cảm thấy trong lòng rùng mình.

Một màn kia nụ cười như có như không càng làm hắn cảm giác trong lòng nặng nề.

Không hiểu sao lại có loại hàn ý như nội tâm của mình bị nhìn thấu.

Tư Đồ Tiếu vẻn vẹn do dự trong nháy mắt, liền buột miệng nói: Tự nhiên chỉ là đại biểu cho Tà Dương Trại chúng ta.

Ninh Vương ngồi nghe một bên, ánh mắt rõ ràng lóe lên một cái.

Ngũ Phúc Liên Minh luôn luôn cùng tiến cùng lùi, bây giờ lại chỉ tới một cái Tà Dương Trại.

Trước đây Ninh Vương bị Tà Dương Trại binh cường mã tráng làm cho kinh hỉ, vẫn chưa suy nghĩ sâu xa.

Bây giờ nghe được Cố Hàn Uyên nhắc tới, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất mãn Tư Đồ Tiếu có chút giữ lại.

Nhưng mà Ninh Vương nào biết chỗ khó xử của Tư Đồ Tiếu.

Ngũ Phúc Liên Minh xác thực cùng tiến cùng lùi, nhưng chỉ có lúc đối mặt Thiết Huyết Đại Kỳ Môn mang theo cừu hận mới có thể làm được đồng tâm hiệp lực mà thôi.

Dù sao Ngũ Phúc Liên Minh chỉ là một liên minh võ lâm khu vực, lẫn nhau trong lúc đó tuy là giao tình không cạn, nhưng lại không có bao nhiêu sức ràng buộc.

Nhất là trong liên minh còn có một Phích Lịch Đường thủy chung du ly bên ngoài, coi như muốn đoàn kết cũng đoàn kết không nổi.

Nếu không phải như vậy, thực lực không tầm thường như Ngũ Phúc Liên Minh cũng sẽ không ở trên giang hồ không có tiếng tăm gì.

Việc dựa vào Ninh Vương, ý tưởng phòng ngừa chu đáo này cũng không phải ai cũng ủng hộ.

Có khối người chỉ muốn kinh doanh tốt mẫu đất nhỏ của mình.

Kẻ phản đối nhất không ai bằng Lãnh Nhất Phong của Hàn Phong Bảo, kẻ ngoan cố thủ cựu, quyết giữ ý mình.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ khẽ cười một tiếng, nói ra: Vậy cũng thật đáng tiếc, Cố mỗ đối với Hàn Phong Bảo của Ngũ Phúc Liên Minh ngược lại là có vài phần hứng thú.

Tư Đồ Tiếu nghe vậy trong lòng cả kinh, ngay sau đó chính là vui vẻ.

Nếu quả thật có thể giao hảo Cố Hàn Uyên, bọn họ thì sợ gì Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Coi như Thiết Huyết Đại Kỳ Môn thực sự cấu kết Mông Nguyên, Ma Môn, bọn họ cũng có thể không sợ.

Tư Đồ Tiếu hơi lộ ra ngạc nhiên hỏi: Cố công tử lại quen biết Lãnh Nhất Phong đại ca.

Cố Hàn Uyên không để ý đến sự kinh hỉ của Tư Đồ Tiếu, khẽ cười nói: Lãnh Nhất Phong.

Xác thực hơi có nghe thấy.

Nhưng mà không đợi Tư Đồ Tiếu cao hứng, chợt nghe Cố Hàn Uyên lần nữa mở miệng nói: Nghe nói Lãnh bảo chủ có hai vị nữ nhi như hoa như ngọc, không biết có phải là thật hay không.

Tư Đồ Tiếu nghe vậy nhất thời cứng lại.

Hơi có chút không nói nên lời nhìn gương mặt cười yếu ớt của Cố Hàn Uyên.

Hắn ngược lại là đã quên cái danh phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Nghe nói qua mỹ danh hai vị nữ nhi của Lãnh Nhất Phong ngược lại cũng không quá bất ngờ.

Tư Đồ Tiếu ánh mắt chớp động chốc lát, do dự nói ra: Hai vị nữ hiền chất xác thực xinh đẹp như hoa, đến nay vẫn còn khuê nữ.

Cố Hàn Uyên còn chưa mở miệng, Ninh Vương ngược lại là hứng thú nói: Ồ.

Cố huynh đệ nếu cảm thấy hứng thú, sao không đưa các nàng tới gặp mặt.

Chắc hẳn hai vị cô nương cũng sẽ rất vui lòng, ngươi nói đúng không.

Tư Đồ tràng chủ.

Dứt lời, Ninh Vương liền đem ánh mắt áp bách nhìn về phía Tư Đồ Tiếu.

Tà Dương Trại đối với hắn xác thực rất hữu dụng, tài trí của bản thân Tư Đồ Tiếu cũng làm hắn rất thưởng thức.

Nhưng đều kém xa tầm quan trọng của Cố Hàn Uyên.

Huống chi Tư Đồ Tiếu có chút cất giấu, cách làm cũng làm hắn cảm thấy bất mãn, cho nên lúc này không chút do dự muốn lấy thế đè người.

Cái này.

Tư Đồ Tiếu do dự.

Chính hắn ngược lại là rất nguyện ý đem Lãnh Thanh Sương cùng Lãnh Thanh Bình hai nàng ra dâng tặng để lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Nhưng vấn đề là hắn không làm chủ được a.

Dù sao nếu là thật đem hai nàng đưa đến bên người Cố Hàn Uyên, lấy thân phận bối cảnh của hai nàng cũng không cần ảo tưởng vị trí chính thê.

Có thể hay không bị nạp làm thiếp đều phải đặt dấu chấm hỏi.

Kỳ thực nếu như Cố Hàn Uyên chỉ là coi trọng một trong hai người Lãnh Thanh Sương hoặc Lãnh Thanh Bình, hắn đều có nắm chắc thuyết phục Lãnh Nhất Phong.

Thế nhưng hai nàng cùng một chỗ, hắn đi đầu đi thuyết phục Lãnh Nhất Phong.

Loại tình huống này, Tư Đồ Tiếu nào dám thay Lãnh Nhất Phong làm chủ.

Không sợ Lãnh Nhất Phong sau đó biết được sẽ liều mạng với hắn sao.

Chương 1722

Ninh Vương thấy Tư Đồ Tiếu do dự, nhất thời càng thêm khó chịu, hừ lạnh nói: Làm sao.

Nhân vật như Cố huynh đệ, chẳng lẽ còn làm nhục thiên kim của Hàn Phong Bảo hay sao.

Ninh Vương lúc này là giả bộ cũng không thèm giả bộ rồi.

Phía trước còn chỉ nói là gặp mặt Cố Hàn Uyên, hiện tại liền rõ ràng là đang bức bách Hàn Phong Bảo đưa người tới.

Không phải là thuộc hạ không nguyện, là thuộc hạ không làm chủ được cho Lãnh đại ca a.

Ninh Vương nghe vậy chân mày dựng thẳng, liền muốn phát tác.

Hắn thấy, nho nhỏ Hàn Phong Bảo có tư cách gì cự tuyệt hắn cùng Cố Hàn Uyên.

Đem hai nàng đưa đến bên người Cố Hàn Uyên đều là để mắt các nàng, càng là đang cất nhắc Hàn Phong Bảo.

Tư Đồ Tiếu giải thích cũng chỉ là tìm cớ mà thôi.

Dù sao chỉ là bỏ ra hai cái nữ tử không quan trọng gì là có thể cùng Cố Hàn Uyên thiết lập quan hệ, đối với Ngũ Phúc Liên Minh không thể nghi ngờ là chuyện tốt.

Coi như Cố Hàn Uyên không có xuất thủ tương trợ, chỉ là mượn danh tiếng Cố Hàn Uyên, Ngũ Phúc Liên Minh đều có thể vượt qua giai cấp, không còn không có tiếng tăm gì.

Ngay khi Ninh Vương dự định nói ra muốn đích thân đi tìm Lãnh Nhất Phong đòi người thì bị Cố Hàn Uyên ngăn lại.

Cố Hàn Uyên mỉm cười lắc đầu nói: Đa tạ Chu huynh hảo ý, cũng không cần lại làm khó Tư Đồ tràng chủ.

Vốn cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, vẫn chưa làm nhiều suy nghĩ khác.

Ninh Vương nghe vậy cũng đành phải thôi, bĩu môi nói: Nếu Cố huynh đệ nói như vậy, vậy thì thôi.

Ninh Vương ngược lại là rất muốn ngầm làm chút động tác, đem hai nàng Hàn Phong Bảo bức tới.

Nhưng lại lo lắng loại này tự chủ trương có thể hay không chọc cho Cố Hàn Uyên không vui.

Hắn cũng suy nghĩ minh bạch, coi như là vì danh tiếng suy nghĩ, Cố Hàn Uyên vừa rồi đều sẽ không đồng ý.

Bất quá chuyện này ngược lại là cho Ninh Vương mở ra mạch suy nghĩ mới.

Hiện tại đầu nhập vào hắn đại tiểu thế lực nhiều như vậy, luôn luôn sẽ có nữ tử để Cố Hàn Uyên cảm thấy hứng thú.

Ở lúc Ninh Vương âm thầm suy nghĩ làm sao tiếp tục lấy lòng Cố Hàn Uyên, đem Cố Hàn Uyên trói chặt được càng c·hết một chút, Tư Đồ Tiếu đối với Cố Hàn Uyên cảm kích nói ra: Đa tạ Cố công tử.

Mới vừa rồi Ninh Vương bức bách là thật làm cho hắn khó xử.

Coi như là hiểu được trong Ngũ Phúc Liên Minh vì sao người nhiều như vậy không muốn đầu nhập vào Ninh Vương.

Không nói rủi ro tranh long, chỉ là bản thân Ninh Vương cũng rất không dễ ứng phó.

Hoành hành ngang ngược, Ninh Vương ngoại trừ đối đãi Cố Hàn Uyên không giống người thường ở ngoài, là không cho phép người khác nửa điểm ngỗ nghịch.

Hắn có thêm thâm trầm, tâm cơ, đối mặt Ninh Vương bức bách như vậy, nhất thời cũng rất khó tìm được phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường.

Đương nhiên hắn cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.

Chỉ là quá phiền phức, cũng quá dễ dàng lưu lại hậu hoạn.

Không chỉ sẽ cùng Lãnh Nhất Phong quyết liệt, còn muốn suy nghĩ thật đem hai nàng đưa đến bên người Cố Hàn Uyên về sau có thể hay không thổi gió bên gối.

Hay là đến cuối cùng làm cho hắn trong ngoài đều không phải người.

Trừ phi Thiết Huyết Đại Kỳ Môn triệt để diệt môn, sự tồn tại của Ngũ Phúc Liên Minh có cũng được không có cũng được, hắn mới có thể suy nghĩ đi làm như thế nào.

Cho nên lúc này Tư Đồ Tiếu là thật tâm cảm tạ Cố Hàn Uyên thay hắn giải vây.

Nhưng mà trên thực tế việc này vốn là do Cố Hàn Uyên đưa tới, kết quả còn thu hoạch được sự cảm kích của người bị hại.

Cố Hàn Uyên lắc đầu khẽ cười nói: Không sao cả.

Vốn cũng là thuận miệng hỏi một chút, lại bị Chu huynh đặt ở trong lòng, thật ra khiến Tư Đồ tràng chủ khó xử.

Tư Đồ Tiếu nghe vậy trầm mặc một chút.

Hắn mới không tin Cố Hàn Uyên chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

Nếu là thật đối với Lãnh Thanh Sương cùng Lãnh Thanh Bình không có hứng thú, như thế nào đặc biệt nhắc tới.

Tư Đồ Tiếu suy nghĩ chốc lát, phát ra lời mời: Đại thọ năm mươi của Lãnh đại ca sắp đến, Cố công tử nếu là có nhã hứng, không ngại nể mặt đi một chuyến Hàn Phong Bảo.

Cố Hàn Uyên ý vị thâm trường liếc nhìn Tư Đồ Tiếu vẻ mặt chân thành tha thiết, nhàn nhạt nói ra: Nếu như có thời gian, Cố mỗ sẽ đi một chuyến.

Tư Đồ Tiếu nghe vậy vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói ra: Vậy tại hạ liền thay mặt Lãnh đại ca cung kính chờ đợi Cố công tử đại giá quang lâm.

Quyết định sẽ đi sự kiện đại thọ năm mươi của Lãnh Nhất Phong, Cố Hàn Uyên liền không để ý tới nữa Tư Đồ Tiếu rồi.

Tư Đồ Tiếu thấy thế cũng rất thức thời lui trở về trong đội ngũ, chỉ bất quá ánh mắt thường thường lấp lóe một cái, không biết đang suy nghĩ lấy cái gì.

Cố Hàn Uyên không để ý tâm tư Tư Đồ Tiếu, đơn giản chỉ mấy loại khả năng như vậy mà thôi, không đáng để bụng.

Hắn mục đích thực sự vẫn là chốt lại việc sẽ đi đại thọ của Lãnh Nhất Phong.

Dù sao lấy địa vị hôm nay của hắn nếu như tùy tiện đi trước, khó tránh khỏi có chút không thể nào nói nổi, cũng không tiện thực thi kế hoạch phía sau, sau đó khó tránh khỏi chọc người liên tưởng.

Bây giờ mượn miệng Tư Đồ Tiếu truyền ra mục đích của hắn là Lãnh Thanh Sương cùng Lãnh Thanh Bình hai nàng, dùng cái này che đậy hắn mục đích thật sự.

Thiết Huyết Đại Kỳ Môn là muốn sớm hủy diệt, nhất là những thành viên thế hệ trước đã trải qua biến cố 40 năm trước càng là nhất định phải g·iết c·hết, miễn cho bí mật Giá Y Thần Công bị lưu truyền ra ngoài.

Đương nhiên đệ tử thế hệ mới của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn ngược lại không phải là không g·iết không được.

Dù sao những đệ tử kia hầu như đều không biết chân tướng chuyện cũ Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Nhất là Thiết Trung Đường không chỉ có chuyện liên quan đến Dạ Đế phu nhân và Giá Y Thần Công hạ lạc, còn liên quan đến bảo tàng Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Các loại tính kế ở trong lòng Cố Hàn Uyên lóe ra, câu được câu không cùng Ninh Vương đang đi song song một bên nói chuyện phiếm.

Đại đội nhân mã ở trong kinh thành rêu rao khắp nơi, hấp dẫn lượng lớn ánh mắt.

Bất quá với tư cách nhân vật chính của đội ngũ, Ninh Vương hấp dẫn ánh mắt lại xa xa không bằng Cố Hàn Uyên.

Ẩn chứa trong đó ánh mắt kiêng kỵ là nhiều nhất, còn bao hàm ý tứ thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Cố Hàn Uyên cuối cùng là muốn rời kinh.

Phải biết rằng trước đó Cố Hàn Uyên cơ hồ là một thanh lợi kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu thế lực khắp nơi.

Vô luận là người nào muốn làm gì đều phải lo lắng sẽ không bị Cố Hàn Uyên chế tài.

Tỷ như An gia nhảy ra đã bị Cố Hàn Uyên cho đè c·hết.

Có thể suy ra, xác nhận sau khi Cố Hàn Uyên rời kinh, thế cục kinh thành sẽ giống như là thùng thuốc súng bị đè nén đã lâu nổ tung.

Đang ở một quán rượu mua say, Lục Tiểu Phụng liếc nhìn đại đội nhân mã đi ngang qua ngoài cửa sổ.

Khi nhìn đến cái thân ảnh bạch y ngồi trên Hãn Huyết Bảo Mã kia, hắn không khỏi cười một cái tự giễu, bưng ấm rượu lên uống một hớp lớn.

Hôm nay Lục Tiểu Phụng cũng không có sự hăng hái ban đầu.

Mang theo áo choàng vừa dầy vừa nặng, cả người tản ra khí tức chán chường.

Không có biện pháp, ai bảo hắn từ khi biết Cố Hàn Uyên về sau tựu liên tiếp kinh ngạc.

Nhất là Đại Thông Tiền Trang án, Giày Sắt đạo tặc án, Thêu Hoa đạo tặc án, ba cái đại án này bên trong hắn đều không có chiếm được tốt.

Đại Thông Tiền Trang án tại lúc hắn mới tra ra một điểm đầu mối thì án kiện lại theo Cực Lạc Lâu sụp đổ không giải thích được mà kết thúc.

Giày Sắt đạo tặc án hắn lại bị Hoa Mãn Lâu lầm đâm một kiếm, còn trúng độc của Giày Sắt đạo tặc, dẫn đến hôn mê đến khi sự kiện kết thúc còn không có tỉnh.

Thêu Hoa đạo tặc án thật vất vả tra ra chân tướng, lại chậm Viên Kim Hạ một bước.

Hơn nữa hung phạm còn là bằng hữu của hắn Kim Cửu Linh, lại tao ngộ rồi một người bạn khác là Xà Vương phản bội.

Ở trong bảo khố Bình Nam Vương, thời khắc cao quang chỉ có như vậy một hồi, suýt nữa đã bị Kim Cửu Linh lôi kéo cùng nhau chôn cùng.

Đương nhiên điều khiến Lục Tiểu Phụng cảm thấy thống khổ nhất vẫn là Tiết Băng ly khai hắn, theo Cố Hàn Uyên chạy rồi.

Hắn đến nay còn không có nghĩ thông suốt Tiết Băng là khi nào thì bắt đầu di tình biệt luyến.

Dù sao ở Hoa Gia Bảo lúc Tiết Băng cùng Cố Hàn Uyên phát sinh các loại sự tình, hắn đã hôn mê b·ất t·ỉnh.

Có nhiều chuyện uất ức như vậy tồn tại, lông mày bị Hỏa Linh Thiên Kiếm của Cố Hàn Uyên đốt trụi, chỉ còn lại có hai chòm râu ria mép ngược lại thì là chuyện nhỏ nhặt nhất.

Bất quá Lục Tiểu Phụng dù sao sợ bị người quen cười nhạo, liền mặc vào áo choàng dày, dùng mũ trùm che hơn nửa khuôn mặt, miễn cho bị người khác nhận ra.

Làm như vậy mặc dù là đang trốn tránh, lại ngoài ý muốn làm người ta an tâm, chí ít Lục Tiểu Phụng bây giờ có thể không kiêng nể gì cả mua say.

Duy nhất tiếc nuối chính là bất tiện tìm chút nữ tử bồi rượu.

Lục Tiểu Phụng nghĩ đến chính mình vốn là phong lưu phóng khoáng nhường nào, bây giờ cũng đã có thời gian khá dài không gần nữ sắc, không khỏi lại là cười khổ một hồi.

Chương 1723

Ngẫm lại lần trước tiếp xúc nữ tử thân thể mềm mại vẫn là lúc tra Đại Thông Tiền Trang án tìm đến bồi rượu nữ tử.

Quá khứ hắn lúc nào thiếu nữ nhân.

Bây giờ lại chỉ có thể một mình mua say.

Lục Tiểu Phụng đang mượn rượu giải sầu đâu, trên đầu đột nhiên mát lạnh, lại bị người vén lên mũ trùm, nhất thời rất là tức giận.

Hắn quay đầu đi đang muốn nộ xích, lại đột nhiên ngây dại.

Lục Tiểu Phụng, tiểu nữ tử có một chuyện muốn nhờ.

Phốc.

Lông mày của ngươi.

Trước mắt Lục Tiểu Phụng là một vị mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp phi phàm thiếu nữ.

Nàng mặc trên người một bộ váy đen mềm mại, chân mang một đôi hài trắng.

Mái tóc đen nhánh rối tung ở hai vai, sắc mặt cũng là tái nhợt, trên mặt một đôi con ngươi đen nhánh cũng đen chiếu sáng.

Nữ tử che miệng cười đến hoa chi loạn chiến, dáng dấp tựa như đóa hoa nở rộ giữa mùa hè.

Tiếng cười như chuông bạc càng là lộ ra ý tứ thẳng thắn cùng thuần khiết.

Mặc dù là đang bị cười nhạo, nhưng khiến người ta khó có thể sinh ra tâm tình căm tức.

Thậm chí Lục Tiểu Phụng trong lòng nguyên bản tức giận đều bị không hiểu vuốt lên.

Hơn nữa Lục Tiểu Phụng còn nghe thấy được một cỗ hương khí bách hoa kỳ diệu, tươi mát lại tự nhiên.

Chỉ một cái liếc mắt, Lục Tiểu Phụng đã bị thiếu nữ xa lạ trước mắt cho mê hoặc.

Coi như là thời điểm khác nhìn thấy thiếu nữ trước mắt, hắn cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú.

Chớ nói chi là ở tình cảnh không gần nữ sắc hồi lâu như hiện tại.

Hai mắt sáng lên, Lục Tiểu Phụng đang muốn giống như trước kia đối với thiếu nữ miệng lưỡi trơn tru vài câu, đột nhiên chú ý tới sau lưng thiếu nữ có ba bóng người.

Ba người coi như thấy được hắn bây giờ khôi hài dáng dấp cũng không có nửa điểm động dung, chỉ là cung kính đứng ở phía sau thiếu nữ, một bộ dáng dấp bảo tiêu.

Một người trong đó vẻ bề ngoài làm người khác chú ý nhất.

Má trái bị lột bỏ phân nửa, v·ết t·hương đã làm xẹp co rút lại, dẫn đến lỗ mũi và ánh mắt đều biểu hiện ra trạng thái vặn vẹo, mắt phải chỉ còn một cái động đen ngòm.

Trên trán hắn có cái sẹo đao hình chữ Thập, hai tay cũng b·ị c·hém đứt, cổ tay phải chứa móc sắt sáng loáng, cổ tay trái thì chứa quả cầu sắt còn lớn hơn đầu người.

Khó có thể tưởng tượng người này đã từng còn có danh hào là Ngọc Diện Lang Quân.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi.

Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương.

Ba người này ngoại trừ Ngọc Diện Lang Quân Liễu Dư Hận bên ngoài, hai người kia địa vị đồng dạng không nhỏ, võ công cũng không thấp, kết quả lại thành tựu bảo tiêu cung kính đi theo ở phía sau thiếu nữ.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc.

Nếu là lúc trước, hắn nhất định sẽ không nói hai lời phá cửa mà ra, tại chỗ chạy trốn.

Bởi vì một màn trước mắt không cần nghĩ cũng biết rõ nhất định là một cái phiền toái lớn tìm tới cửa.

Nhất là ở sau khi trải qua ba cái án kiện kia, hắn càng sợ phiền toái.

Nhưng thiếu nữ xinh đẹp trước mắt lại lệnh Lục Tiểu Phụng làm sao cũng bước không nổi hai chân trốn chạy.

Thanh âm hơi có chút tối nghĩa mà hỏi thăm: Cô nương là ai.

Thiếu nữ phảng phất cuối cùng là cười đủ rồi, nghe vậy thu liễm lại nụ cười, dùng giọng thanh thúy nhu hòa nói: Lục Tiểu Phụng, ta tên là Thượng Quan Đan Phượng.

Tấm tắc, nhiều cao thủ giang hồ đi theo như vậy, thật là uy phong.

Bạch Triển Đường lười nhác dựa vào đại môn Đồng Phúc Khách Sạn, nhìn đội ngũ thanh thế thật lớn đi qua trước mắt, một bên cắn hạt dưa, một bên lẩm bẩm.

Cố Hàn Uyên rời đi là thật làm cho hắn hung hăng thở phào nhẹ nhõm.

Bị người uy h·iếp sai sử tư vị cũng không dễ chịu.

Hơn nữa.

Bạch Triển Đường có chút không rõ ánh mắt nhích sang bên lặng lẽ liếc đi.

Đông Tương Ngọc ánh mắt kinh ngạc, một bộ mỏi mắt chờ mong dáng dấp nhìn chăm chú vào người dễ thấy nhất trong đội ngũ kia.

Bạch Triển Đường tâm tình rất là phức tạp.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tư thái Đông Tương Ngọc dường như biến đến càng phát ra thướt tha nở nang, càng phát ra đầy đủ phong tình.

Nhưng hắn biết, sự biến hóa của Đông Tương Ngọc nhất định cùng người khắc sâu trong con ngươi xinh đẹp của nàng có quan hệ.

Bạch Triển Đường không hiểu cảm thấy một trận thất ý, vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu khách sạn.

Nguyên bản bốn chữ Đồng Phúc Khách Sạn không thể quen thuộc hơn, bây giờ lại làm hắn gấp bội cảm thấy xa lạ.

Ở bên cạnh Đông Tương Ngọc còn có một đạo thân ảnh yểu điệu, chỉ bất quá ánh mắt của nàng liền muốn u oán nhiều.

Chính là Dương Huệ Lan bị Cố Hàn Uyên cho leo cây.

Ngược lại không phải là Cố Hàn Uyên có ý định lỡ hẹn, mà là Dương Huệ Lan đang bị Phật Ấn âm thầm nhìn chằm chằm.

Trước đây lúc An gia nổi loạn, An Thế Cảnh chính là ở thời điểm Dương Huệ Lan tỷ võ chiêu thân mà ra tay với Chu Hậu Chiếu.

Đồng thời Chu Hậu Chiếu còn vì vậy m·ất t·ích một đoạn thời gian.

Đợi đến An gia phản loạn bị trấn áp, Phật Ấn lại phát hiện mình có chút không biết Hoàng Đế trước mắt.

Tuy là khuôn mặt vẫn là gương mặt đó, thế nhưng tác phong làm việc lại biến hóa cực đại.

Không chỉ có thay đổi phương pháp giấu tài quá khứ, còn chủ động phá vỡ cân bằng trên triều đình.

Xa lánh cựu thần ủng hộ hắn, Thái Hậu, Vân La quận chúa cùng với Bảo Long Nhất Tộc.

Phật Ấn trước đây tồn tại như trí giả lại bị lệnh cưỡng chế không cho tiến vào Ngự Thư Phòng.

Đủ loại như vậy, há có thể không làm cho Phật Ấn hoài nghi.

Mà đáng giá hoài nghi nhất chính là đoạn thời gian Chu Hậu Chiếu m·ất t·ích đó.

Vì vậy Phật Ấn liền âm thầm để mắt tới Dương Huệ Lan.

Khả quan quan sát hồi lâu, cũng không thể đạt được manh mối hắn mong muốn.

Trong mắt hắn, Dương Huệ Lan liền là cái nữ tử cá tính cay liệt tham tài mà thôi.

Còn như điều tra sâu hơn, Phật Ấn là không dám.

Dù sao Đồng Phúc Khách Sạn cùng Thiên Hòa Y Quán đều là địa bàn của Cố Hàn Uyên.

Đông Tương Ngọc với tư cách chưởng quỹ cũng bị không ít người coi là Cố Hàn Uyên độc chiếm.

Phật Ấn nguyên bản cũng hoài nghi tới quan hệ giữa Dương Huệ Lan cùng Cố Hàn Uyên, bất quá lại bị một cái tình huống khác cho mê hoặc.

Huệ Lan, ta hâm cho ngươi canh gà, nhanh tới đây uống lúc còn nóng.

Giọng oang oang lấy lòng của Lý Đại Chủy hợp thời truyền đến.

Hắn phía trước tuy là bị Dương Huệ Lan hung tàn dọa sợ, cũng xấu hổ vì chính mình lâm trận bỏ chạy.

Nhưng là thấy Dương Huệ Lan bình yên vô sự trở lại Đồng Phúc Khách Sạn, hắn liền lại mặt dày xông tới.

Dương Huệ Lan vẻ mặt bất đắc dĩ cùng Đông Tương Ngọc liếc nhau, hơi có chút ghét bỏ hùa theo đáp: Đã biết, cái này liền tới.

Đối với sự tử tâm nhãn của Lý Đại Chủy, coi như là Đông Tương Ngọc cũng không thể tránh được.

Hơn nữa theo Cố Hàn Uyên trong khoảng thời gian này không đến Đồng Phúc Khách Sạn, bệnh trạng Lý Đại Chủy so trước đó nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Tựa như liếm cẩu dự bị nhìn thấy nữ thần bị cặn bã nam quăng đi, chỉ biết nghĩ đối với nữ thần tốt hơn, mượn cơ hội nỗ lực tiếp bàn giống nhau.

Chứng kiến Dương Huệ Lan bởi vì Cố Hàn Uyên lỡ hẹn mà sầu não uất ức, Lý Đại Chủy tự nhiên là lại dây dưa đến cùng tới.

Cũng chính là sự xuất hiện của Lý Đại Chủy, tốt lắm mê hoặc ánh mắt Phật Ấn.

So sánh với Đồng Phúc Khách Sạn đang diễn tình cảnh kịch, Thiên Hòa Y Quán liền muốn an tĩnh nhiều.

Chương 1724

Trước cửa y quán oanh oanh yến yến đưa mắt nhìn theo thân ảnh Cố Hàn Uyên.

Tô Nguyên Chỉ, Trần An An, Trương Yên tam nữ cũng không cần nhắc lại, trong con ngươi xinh đẹp đều là tình yêu cùng không nỡ.

Mà ánh mắt Lâm Lăng liền muốn phức tạp hơn nhiều.

Nhiều lần hiểu lầm Cố Hàn Uyên làm nàng trong lòng gấp bội cảm thấy thua thiệt.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn giúp nàng nhiều như vậy, hoặc nhiều hoặc ít cũng ở trong phương tâm cô độc của nàng để lại một đạo ảnh tử khắc sâu.

Cố Hàn Uyên rời đi làm nàng trong lòng không hiểu có loại cảm giác vắng vẻ.

Bên kia, Liễu Nhược Hinh vừa trở về không bao lâu trong tay dắt Đồng Đồng, ánh mắt u oán lầm bầm: Nam nhân phụ lòng.

Nhưng mà nàng rất nhanh lại nhíu lên đôi mi thanh tú.

Nàng trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc, bận rộn thậm chí đều không lòng thanh thản lưu ý việc Trần An An trộm đi.

Nhìn chằm chằm Mao Hải Phong quả nhiên để cho nàng tra được rất nhiều thứ.

Cái người ở sau lưng chống đỡ Mao Hải Phong là Uông Trực lại sắm vai nhân vật như thế nào.

Liễu Nhược Hinh trong lòng ít nhiều có chút tam quan nghiền nát, đối với nghĩa phụ Uông Trực kính lọc cũng sinh ra vết rách.

Sinh ra phản ứng dây chuyền chính là Liễu Nhược Hinh bắt đầu nghi vấn thân thế mà Uông Trực nói cho nàng biết.

Dù sao chính nàng là hoàn toàn không có trí nhớ khi còn bé.

Quá khứ tự nhiên là Uông Trực nói cái gì, nàng tin cái đó.

Nhưng là bây giờ lại bất đồng.

Nhất là theo manh mối tra được càng nhiều, nàng đối với Uông Trực hoài nghi cũng càng nhiều.

Liễu Nhược Hinh rất muốn làm mặt chất vấn Uông Trực, đáng tiếc Uông Trực đã rời kinh hồi lâu, chỉ có thể không giải quyết được gì.

Cố Hàn Uyên tự nhiên cảm nhận được ánh mắt chúng nữ, bất quá người thực sự gây nên hắn chú ý cũng là nam nhân.

Chỉ thấy phía đường phố đối diện Thiên Hòa Y Quán, trước cửa Nhân Hòa Y Quán đang có một nam tử bình thường không có gì lạ đang ngơ ngác nhìn đại đội nhân mã đi qua trước mặt.

Chính là Chu Hậu Chiếu đã bị thay đổi bộ mặt.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu đã không phải là bộ dáng ăn mày phía trước, Chu Nhất Phẩm chứa chấp hắn.

Tuy là đã không cần lại nhẫn đói nhịn khát, không cần lại chịu bắt nạt ẩu đả, nhưng hắn như trước không cam lòng.

Hắn vốn nên ngồi ở ngôi vị hoàng đế chí cao vô thượng bên kia, mà không phải ở nho nhỏ y quán này làm cái tạp dịch, học đồ.

Nhưng hắn lại có thể làm gì chứ.

Khuôn mặt hoàn toàn xa lạ làm hắn căn bản là không có cách hướng người khác tự chứng thân phận của mình.

Trừ phi là người phi thường quen biết hắn mới có như vậy một chút xíu hy vọng tin tưởng lời hắn nói.

Tỷ như Thái Hậu cùng Vân La quận chúa.

Nhưng là hoàng cung không phải hắn hiện tại có thể đi vào.

Tỷ như lão sư của hắn Gia Cát Chính Ngã.

Nhưng là Gia Cát Chính Ngã đã rời kinh đi lung tung không có mục đích tìm kiếm tung tích của hắn.

Tỷ như Bảo Long Nhất Tộc.

Trên thực tế Phật Ấn cùng Chu Hậu Chiếu khoảng cách gần nhất thời điểm vẫn chưa tới một trăm mét.

Chỉ bất quá Phật Ấn không nhận ra Chu Hậu Chiếu nên căn bản không có chú ý tới đối phương.

Mà Chu Hậu Chiếu há lại sẽ phát hiện tung tích Đại Tông Sư Phật Ấn.

Kỳ thực Chu Hậu Chiếu còn có một người có thể xin giúp đỡ.

Đó chính là Linh Linh Phát.

Tình cảm của hai người là phi thường thâm hậu.

Linh Linh Phát tuyệt đối có thể chứng minh thân phận Chu Hậu Chiếu.

Nhưng là Chu Hậu Chiếu tư duy theo quán tính cho rằng phía trước Linh Linh Phát ở An gia nổi loạn thời điểm xông họa lớn như vậy, không phải là bị c·hém đ·ầu chính là bị giam đứng lên vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Tin tức bế tắc khiến Chu Hậu Chiếu hoàn toàn tìm không được nửa điểm phương pháp phá cục, chỉ có thể tạm thời làm oan chính mình ở lại Nhân Hòa Y Quán bị Chu Nhất Phẩm hô tới gọi lui.

A Đức, chớ có lười biếng.

Mau vào hỗ trợ.

Chu Nhất Phẩm tiếng hô to truyền ra.

A Đức chính là giả danh của Chu Hậu Chiếu hôm nay.

Chu Hậu Chiếu do dự chốc lát, thở dài một hơi, vẫn là đáp: Tới rồi.

Sau đó xoay người vào Nhân Hòa Y Quán.

Chu Hậu Chiếu không dám xông ra cho thấy thân phận.

Ninh Vương với tư cách hoàng thúc là có thể xác nhận thân phận của hắn.

Nhưng ngươi xác định Ninh Vương sẽ không trực tiếp đem hắn chém.

Phải biết rằng Ninh Vương nhưng là vẫn muốn soán vị làm hoàng đế.

Một khi xác nhận Chu Hậu Chiếu khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi là thật, tuyệt đối sẽ thẳng thắn g·iết Chu Hậu Chiếu, lại lấy lý do hôm nay Hoàng Đế là giả để phát động chính biến.

Giả coi như giả bộ giống nữa, cuối cùng là giả.

Chỉ cần Ninh Vương đánh lên Kim Loan Điện, tự nhiên có biện pháp vạch trần thân phận giả hoàng đế.

Đến lúc đó Ninh Vương là có thể dắt công lao bình định, thuận lợi ngồi lên ngai vàng.

Hơn nữa coi như một chốc ngồi không lên ngai vàng, dưới tình huống không tìm được Chu Hậu Chiếu bản thân, Ninh Vương muốn làm cái Nhiếp Chính Vương còn không dễ dàng.

Chờ tìm không được Chu Hậu Chiếu một thời gian, Ninh Vương tự nhiên có thể thuận lý thành chương ngồi lên ngai vàng.

Không chỉ là Ninh Vương, tuyệt đại đa số Phiên Vương thì Chu Hậu Chiếu cũng không dám có chút tiếp xúc.

Coi như Tín Vương trong mắt thế nhân được hắn tín nhiệm nhất cũng giống như vậy.

Thật coi có Bảo Long Nhất Tộc cùng Đại Nội Mật Thám thì Chu Hậu Chiếu cái gì cũng không biết.

Những tiểu động tác kia của Tín Vương cho tới bây giờ chưa từng lừa gạt được hắn.

Đây mới là nguyên nhân thực sự Chu Hậu Chiếu vẫn không có ngồi lên Long Chu do Tín Vương đưa tới.

Còn như bận việc chính vụ, bị các loại sự kiện dính dấp lực chú ý.

đều là hắn tìm cho mình cái cớ hợp lý.

Chu Hậu Chiếu không có dòng dõi, xác thực không thể không suy nghĩ vấn đề người thừa kế.

Trong đó người có tư cách nhất không ai bằng Vệ Vương cùng Tín Vương.

Vệ Vương bởi vì quan hệ Thái Hậu bất công, quan hệ với hắn thập phần ác liệt, hắn không muốn truyền.

Mà Tín Vương trước đó đúng là ứng cử viên duy nhất hắn hướng vào.

Bất quá bởi vì sự tình Long Chu, hắn lại do dự.

Ai sẽ nguyện ý đem ngai vàng truyền cho một người muốn hại tính mạng mình.

Chỉ bất quá bởi vì còn không có tìm được nhân tuyển thích hợp hơn, hắn mới không có lựa chọn cùng Tín Vương trở mặt mà thôi.

Bây giờ đối với Chu Hậu Chiếu tin tức tốt duy nhất chính là không cần đi phiền lòng những chuyện này.

Dù sao hắn hiện tại chỉ là một học đồ y quán bình thường không có gì lạ mà thôi.

Chương 1725

Còn như tìm Cố Hàn Uyên xin giúp đỡ, Chu Hậu Chiếu đồng dạng trong lòng không nắm chắc.

Mặc dù nói bởi vì quan hệ Vân La quận chúa, Cố Hàn Uyên cũng coi là em rể của hắn.

Thế nhưng xét đến cùng hắn cùng Cố Hàn Uyên cũng liền gặp qua như vậy một lần mặt, quá trình gặp mặt cũng không làm người ta khoái trá gì.

Khi đó hắn chính là đang ra lệnh Lãnh Lăng Khí g·iết c·hết nữ nhân của Cố Hàn Uyên là Thịnh Nhai Dư.

Nếu không là Vân La quận chúa, bọn họ là địch hay bạn cũng khó nói.

Vì vậy Chu Hậu Chiếu đồng dạng không tin được Cố Hàn Uyên.

Chu Hậu Chiếu càng sẽ không nghĩ tới Lãnh Lăng Khí đã từng bị hắn làm như chó ra lệnh muốn g·iết c·hết cô gái yêu dấu bây giờ lại đang ngồi ở trên ghế rồng thuộc về hắn.

Còn như lúc này Lãnh Lăng Khí mới vừa bãi triều trở lại tẩm cung, trên mặt đang treo nụ cười đắc ý vô cùng.

Mới vừa tại trên triều, hắn cuối cùng là thể nghiệm một hồi cảm thụ duy ngã độc tôn.

Hắn bất luận cái quyết nghị gì, đều không có người đưa ra phản đối.

Bao quát nạp Lợi Tú công chúa làm phi cũng thuận lợi có thể thông qua.

Xuất hiện tình huống như vậy cũng không kỳ quái.

Thứ nhất nguyên bản triều thần trung với vương sự đều bị hắn lấy các loại lý do điều đi.

Tỷ như Hoa Thái Sư liền bị đuổi về lão gia mừng thọ.

Hoặc là giống như Hải Thụy như vậy bị sung quân biên giới.

Còn lại hơn phân nửa là một ít a dua nịnh hót đồ.

Thứ hai, với tư cách thế lực lớn nhất trên triều đình, Ninh Vương không ở, quan viên phụ thuộc vào hắn cũng không dám tự ý làm quyết định.

Còn như là Đông Xưởng, Hộ Long Sơn Trang. các thực quyền bộ môn càng là an tĩnh quỷ dị.

Rất nhiều Phiên Vương đồng dạng là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim thờ ơ lạnh nhạt nhìn Lãnh Lăng Khí nhảy nhót lung tung.

Lý do cũng rất đơn giản, ai cũng không muốn ở giờ phút quan trọng này gây ra phong ba đem Cố Hàn Uyên lại cho trêu chọc trở về.

Vì vậy mặc kệ Lãnh Lăng Khí muốn làm gì, bọn họ đều lựa chọn giữ im lặng.

Huống chi tuyệt đại đa số trong bọn họ trong lòng đều có tính toán, hoàn toàn không để bụng nhất thời được mất trên triều đình.

Cũng chỉ có Lãnh Lăng Khí mới có thể tại loại triều đình các hoài quỷ thai này dương dương tự đắc.

Thậm chí trong lòng hắn vẫn còn ở khinh bỉ Chu Hậu Chiếu dĩ vãng thủ đoạn quá mức bảo thủ.

Hắn là Hoàng Đế, cần gì phải quan tâm người khác cảm thụ.

Loại cảm giác nắm hết quyền hành này làm hắn càng phát ra trầm mê trong đó.

Ước gì Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương vĩnh viễn cũng không cần trở lại kinh thành.

Cũng may Lãnh Lăng Khí còn không có triệt để thăng thiên.

Bằng không hắn nên hạ chiếu làm cho Vô Tình tiến cung.

Cũng vì vậy không thể tránh khỏi nghĩ tới, nụ cười đắc ý vô cùng trên mặt Lãnh Lăng Khí nhất thời tiêu tán, sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Đúng lúc này, một đạo tiếng nói âm nhu truyền đến.

Bệ hạ hà tất lo lắng.

Cố Hàn Uyên nhảy nhót không bao lâu.

Từ thanh âm bên trên nghe tới, tuy là lệch âm nhu, nhưng không có lanh lảnh như thái giám.

Quả nhiên, chỉ thấy người kia khí chất âm nhu, dung mạo tuấn mỹ, nhưng là một nam tử mười phần.

Khó có thể tưởng tượng, lại có nam tử có thể trực tiếp xuất hiện ở tẩm cung Hoàng Đế.

Phải biết rằng coi như là Phật Ấn được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm nhất cũng là không có quyền tiến nhập tẩm cung.

Coi như có chuyện quan trọng gì cũng là ở Ngự Thư Phòng trao đổi.

Loại quy củ này đã là phòng bị khả năng thích khách, cũng là giữ gìn tư ẩn hoàng đế.

Một phần vạn đụng phải phi tử đang nằm tại trên long sàng chẳng phải xấu hổ.

Lãnh Lăng Khí thật sâu liếc nhìn nam tử trước mắt, trầm giọng nói: Tiền Ninh, ngươi xác định kế hoạch của ngươi có thể làm.

Cố Hàn Uyên cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

Trước đây Nhập Ma Vô Tưởng bị Cố Hàn Uyên g·iết c·hết, đã chứng minh thực lực của hắn đã ở xa bên trên Lục Địa Thần Tiên bình thường.

Cố Hàn Uyên xác thực g·iết qua không ít Lục Địa Thần Tiên, nhưng trên thực tế chiến tích làm người biết lại lác đác không có mấy.

Hoặc là bị hắn âm thầm g·iết, hoặc là dùng thân phận Vô Thiên g·iết.

Thanh Quốc hoàng cung đại chiến chứng minh rồi Cố Hàn Uyên tuyệt đối có chiến lực Lục Địa Thần Tiên.

Nhập Ma Vô Tưởng c·hết thì chứng minh rồi Cố Hàn Uyên mặc dù là ở trong Lục Địa Thần Tiên cũng là bộ phận đỉnh cao nhất kia.

Nếu không phải như vậy, sự tồn tại của Cố Hàn Uyên há lại sẽ uy áp toàn bộ kinh thành thời gian dài như vậy.

Tất cả dã tâm gia đều ngóng trông Cố Hàn Uyên đi sớm một chút.

Tiền Ninh cũng là cười nhạo một tiếng, ngạo nghễ nói: Chính là một cái Cố Hàn Uyên không đáng nhắc tới.

Một cái Lục Địa Thần Tiên đánh không lại Cố Hàn Uyên, vậy thì hai cái, ba cái, năm cái, thậm chí là mười cái đâu.

Chỉ cần là người bình thường nghe được những lời này của Tiền Ninh, đều chỉ biết cười nhạo hắn cuồng vọng tự đại.

Không nói chỉ huy mười cái Lục Địa Thần Tiên vì hắn đối phó Cố Hàn Uyên, chỉ là có thể tìm đến mười cái Lục Địa Thần Tiên liền hầu như là chuyện không thể nào.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên cho đến nay gặp qua Lục Địa Thần Tiên tính lên Vu Hành Vân cũng mới mười hai cái.

Muốn một lần tìm ra mười cái Lục Địa Thần Tiên tới há là chuyện dễ.

Lãnh Lăng Khí lúc này nghe được đều có chút mộng.

Líu lưỡi kinh ngạc nói: Mười cái Lục Địa Thần Tiên.

Tiền Ninh biểu tình ngạo nghễ nhất thời biến đến cung kính, thấp giọng nói: Chỉ cần bệ hạ mở ra biên quan, thả Tây Phương Chư Giáo nhập quan, mười cái Lục Địa Thần Tiên mà thôi, cũng không phải chuyện không thể.

Vạn Trinh Nhi bởi vì chuyện của Cố Hàn Uyên mà cảm thấy chột dạ.

Phía Tây Quan Ngoại số lượng giáo phái cũng không ít, thực lực cao thấp không đều.

Kẻ yếu thì rất yếu, nhưng kẻ mạnh cũng không hề thua kém đại bộ phận môn phái ở Trung Nguyên.

Thành phần của những giáo phái này rất phức tạp, đại đa số hoặc là bị Ma Môn chèn ép không gian sinh tồn, không thể không di chuyển về hướng Tây.

Điển hình chính là Thiên Mệnh Giáo, La Sát Giáo.

Còn có một bộ phận vốn là môn phái Trung Nguyên, nhưng bởi vì đủ loại biến cố mà phải trốn xa ra Tái Ngoại.

Thiết Huyết Đại Kỳ Môn chính là một trong số đó.

Đương nhiên, Thiết Huyết Đại Kỳ Môn ở trong đó xem như là tương đối nhỏ yếu.

Loại môn phái lấy Thiên Sơn Phái vốn dời đến Quan Ngoại năm đó để tránh tai họa chiến tranh làm chủ.

Còn lại chính là các giáo phái bản địa.

Thoạt nghe qua, người ta sẽ cho rằng giáo phái bản địa chỉ là địa đầu xà, khó áp được Quá Giang Long.

Nhưng mà trên thực tế, giáo phái bản địa ở phía Tây Quan Ngoại mới là mạnh nhất.

Chỉ vì tên của nó gọi là Tây Phương Ma Giáo.

Phải biết rằng Ma Môn là cách gọi miệt thị của chính phái Trung Nguyên dành cho đối thủ, còn đối nội bọn họ đều tự xưng là Thánh Môn.

Trên thực tế, tuyệt đại đa số ma giáo ở Trung Nguyên đều là do chính phái gọi ép cho.

Ví dụ như Nhật Nguyệt Thần Giáo, Minh Giáo các loại.

Chương 1726

Nhưng mà Tây Phương Ma Giáo lại đường hoàng tự xưng là Ma Giáo, có thể thấy được bọn họ không kiêng nể gì cả đến mức nào, tác phong làm việc cũng càng tà môn quỷ dị.

Trước đây Tây Phương Ma Giáo từng nhiều lần nỗ lực xâm lấn võ lâm Trung Nguyên.

Chỉ bất quá mỗi một thời đại đều có nhân vật anh hùng hào kiệt đứng ra ngăn cản.

Nhưng nếu như triều đình Minh Quốc chủ động thả bọn họ nhập quan thì lại là một chuyện khác.

Chí ít đến lúc đó, võ lâm Trung Nguyên muốn ngăn cản đối phương thì cũng thiếu đi nhiều đại nghĩa danh phận.

Dù sao quan phương đều đã thừa nhận Tây Phương Ma Giáo.

Đến lúc đó cho dù có nhân sĩ chính đạo đối kháng Tây Phương Ma Giáo, cũng sẽ bị coi là giang hồ tranh đấu, càng khó để triệt để đuổi bọn họ về Quan Ngoại.

Tiền Ninh chính là nội gián mà Tây Phương Ma Giáo phái tới, dự định mở một con đường khác để xâm lấn Trung Nguyên.

Hắn nỗ lực thông qua việc thuyết phục Hoàng đế Minh Quốc để đạt thành mục đích thả Tây Phương Ma Giáo nhập quan.

Vốn dĩ khi Chu Hậu Chiếu còn làm Hoàng đế, Tiền Ninh muốn tiếp cận hầu như là không có khả năng.

Thế nhưng Lãnh Lăng Khí không chỉ đuổi đi Gia Cát Chính Ngã, còn sơ viễn Bảo Long Nhất Tộc, Đông Tây Lưỡng Hán.

Tiền Ninh liền mượn cơ hội thừa nước đục thả câu.

Còn về vấn đề nam sủng, đối với người trong Ma Giáo như hắn thì chuyện hiến dâng thân xác để đạt mục đích có là gì.

Thậm chí việc Lãnh Lăng Khí đột nhiên thích nam phong cũng là kết quả do Tiền Ninh dùng ma công đầu độc.

Bằng không, Lãnh Lăng Khí vốn là một thiết huyết ngạnh hán, cho dù bị quyền thế ăn mòn, cũng sẽ không đột nhiên sản sinh biến hóa lớn như vậy, đặc biệt là thay đổi cả sở thích tình dục.

Đương nhiên, việc Vô Tình bị Cố Hàn Uyên cướp đi cũng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy tâm lý hắn biến thái.

Lãnh Lăng Khí lúc này chỉ là bị một chút đầu độc, còn chưa phải là bị tẩy não hoàn toàn.

Hắn vẫn biết thả giáo phái Quan Ngoại nhập quan sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Vì vậy hắn chỉ do dự trong nháy mắt, liền mở miệng cự tuyệt.

Việc này can hệ trọng đại, còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Ngươi cứ thực hiện kế hoạch ngươi nói trước đó đi đã.

Nếu như Cố Hàn Uyên thật sự bị Tiền Ninh tính kế c·hết thảm như lời hắn nói, Lãnh Lăng Khí cũng không cần phải suy nghĩ đến việc thả giáo phái Quan Ngoại nhập quan nữa.

Nhưng mà thân là người của Tây Phương Ma Giáo, Tiền Ninh thực sự sẽ để cho Lãnh Lăng Khí được như nguyện sao.

Trong mắt hắn, ngay cả Cố Hàn Uyên cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Mặc kệ Cố Hàn Uyên có c·hết dưới âm mưu tính kế của hắn hay không, đối với Tây Phương Ma Giáo đều là một chuyện tốt.

Bất quá Tiền Ninh cũng sẽ không nói thật với Lãnh Lăng Khí.

Hắn vẫn cung kính đáp: Tuân mệnh, bệ hạ của ta.

Lãnh Lăng Khí nghe được ngữ khí có chút cổ quái của Tiền Ninh, đuôi lông mày nhất thời giật giật.

Ngay sau đó liền thấy trên gương mặt nam sinh nữ tướng của Tiền Ninh lộ ra một nụ cười quyến rũ.

Ta biết trong lòng bệ hạ có hỏa, nín nhịn cũng không tốt.

Dứt lời, hắn liền tự mình tiến lên.

Giữa hai lông mày Lãnh Lăng Khí hiện lên vẻ giãy dụa trong nháy mắt, sau đó liền mặc kệ đối phương làm càn.

Từ chống cự, đến thói quen, rồi đến tập mãi thành quen, quá trình này nhanh hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Chỉ chốc lát sau, trong tẩm cung liền vang lên những động tĩnh quỷ dị.

Từ khi Lãnh Lăng Khí nhập chủ hoàng cung, toàn bộ hậu cung liền trở nên vắng vẻ rất nhiều.

Khắp nơi đều là những phi tần cô đơn tịch mịch.

Có phi tần lựa chọn nhẫn nại, có phi tần lựa chọn cùng cung nữ đối thực quan hệ đồng tính nữ trong cung.

Cảnh Vui Cung.

Tiểu Nhu mệt đến bở hơi tai đang cầm khăn gấm lau chùi thân thể cho mỹ nhân trên giường nhỏ.

Mi rõ ràng như tranh vẽ, mị vận toát ra từ cốt tủy, bất quá lại có thể từ đôi mắt hơi lim dim của mỹ nhân thấy được vài phần tịch mịch mơ hồ.

Tiểu Nhu một bên vệ sinh, một bên oán trách nói: Nương nương, cứ tiếp tục như thế này thì không ổn đâu ạ.

Thế không phải cũng giống như những phi tần khác trong cung rồi sao.

Trước mắt mỹ nhân chính là Vạn Quý Phi.

Vạn Trinh Nhi mở đôi mắt khép hờ, u u thở dài nói: Ta nào biết bệ hạ đột nhiên mắc chứng thất tâm phong gì, thậm chí ngay cả ta cũng không gặp.

Ngày hôm trước ta nấu bát canh hạt sen ngân nhĩ mang đến Ngự Thư Phòng, còn bị hắn cho người đuổi ra.

Vạn Trinh Nhi đoạn thời gian này xem như đã cảm nhận được nỗi khổ sở của các phi tần khác khi nàng còn độc sủng hậu cung.

Đối với nữ tử đang độ thanh xuân mà nói, cuộc sống như thế xác thực gian nan.

Tiểu Nhu nghe vậy con ngươi đảo một vòng, nhắc đến chủ nhân chân chính hiện tại của nàng: Nương nương có phải hay không hối hận vì đã không bằng lòng yêu cầu đi câu dẫn Cố công tử của Ninh Vương.

Vạn Trinh Nhi nghe vậy liễu mi dựng ngược, liền muốn nộ xích Tiểu Nhu hồ ngôn loạn ngữ: Ta đường đường là Quý Phi, sao lại.

Nhưng nàng chỉ nói được một nửa, liền không khỏi trầm mặc.

Chỉ vì nàng không tự chủ được mà nhớ lại hình ảnh trước đây gặp Cố Hàn Uyên, bị đối phương nhìn thấy hết thảy.

Lúc đó nàng chỉ cảm thấy xấu hổ, sỉ nhục, phẫn hận.

Nhưng mà bây giờ lâu ngày không được thoả mãn, lại vừa mới trải qua trò hư long giả phượng, nhất là trong khoảng thời gian trống rỗng này lại nhớ lại ánh mắt của Cố Hàn Uyên lúc đó.

Vạn Trinh Nhi nhất thời chỉ cảm thấy phương tâm run rẩy một hồi, thân thể mềm mại cũng không khỏi tùy theo run lên một cái.

Tiểu Nhu thấy thế hai mắt sáng lên, ánh mắt nhìn quả nhiên là đã có thu hoạch.

Bất quá nàng ngoài mặt vẫn giả vờ một bộ im lặng nói ra: Nương nương còn nói không muốn.

Rõ ràng đều phản ứng như vậy rồi.

Dứt lời, không để ý ánh mắt hờn dỗi của Vạn Trinh Nhi, nàng tiến lên lau chùi cho chủ nhân.

Vạn Trinh Nhi càng cảm thấy chột dạ, không thể làm gì khác hơn là giấu đầu hở đuôi đánh trống lảng: Hành tung của Tiểu hoàng tử còn chưa tra được sao.

Trước đây Vạn Trinh Nhi xuất phát từ sự tín nhiệm, đem việc điều tra hành tung Tiểu hoàng tử toàn quyền giao cho Tiểu Nhu.

Thời gian dài không có kết quả, trong lòng Vạn Trinh Nhi không khỏi sinh ra vài phần hoài nghi.

Tiểu Nhu nhìn thấy ánh mắt chất vấn của Vạn Trinh Nhi, vội vàng nói: Tra thì ngược lại là tra được rồi, nô tỳ vốn cũng dự định báo cáo với nương nương.

Kẻ mang đi Tiểu hoàng tử chính là người của Bắc Thiếu Lâm, nô tỳ nhất thời cũng không nghĩ ra cách nào để đoạt lại Tiểu hoàng tử từ tay đối phương.

Vạn Trinh Nhi nghe vậy cả kinh: Bắc Thiếu Lâm.

Đám lừa trọc kia muốn làm gì.

Bắc Thiếu Lâm là quái vật khổng lồ, thật đúng là không phải thế lực mà Vạn Trinh Nhi có thể khinh động.

Muốn tìm về Tiểu hoàng tử chỉ sợ vẫn là phải nhờ Ninh Vương xuất mã mới được.

Nhưng nếu hướng Ninh Vương nhờ giúp đỡ thì không khỏi phải bằng lòng yêu cầu của đối phương.

Bất quá lúc này bị Tiểu Nhu gợi lên hà tư trong lòng, Vạn Trinh Nhi vẫn không khỏi suy nghĩ: Đây có tính là nhất cử lưỡng tiện hay không.

Tiếc nuối duy nhất là mặc kệ Ninh Vương hay là Cố Hàn Uyên đều đã rời kinh.

Vạn Trinh Nhi cho dù có ý tưởng, cũng phải chờ một khoảng thời gian nữa.

Thư Vương Phủ, phòng nghị sự.

Lúc này tuyệt đại đa số thành viên dưới trướng Tín Vương đều tề tụ nơi này.

Nhưng mà rõ ràng nhân số không ít, lại quỷ dị có loại bầu không khí ngột ngạt.

Phảng phất giống như là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Tín Vương ngồi cao tại vị trí đầu não, sắc mặt âm tình bất định.

Gần đây hắn sống tương đối không dễ chịu.

Ninh Vương chèn ép, Lãnh Lăng Khí ở trên triều đình cải cách đao to búa lớn.

Trong tất cả các phiên vương, người chịu ảnh hưởng nhất chính là hắn.

Ai bảo thế lực của hắn yếu nhất, khả năng chống đỡ rủi ro kém cỏi nhất đâu.

Bất luận một chút gió thổi cỏ lay nào cũng đều sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn đối với hắn.

Chương 1727

Quan trọng hơn là hắn nhạy bén nhận thấy được Hoàng huynh đang xa lánh hắn.

Còn chưa biết người ngồi trên ngai vàng Hoàng đế đã thay đổi, Tín Vương còn tưởng rằng là Lãnh Lăng Khí phát hiện ra điều gì.

Trên thực tế Lãnh Lăng Khí chỉ là theo bản năng xa lánh những người vốn thân cận với Chu Hậu Chiếu mà thôi.

Nhưng đối với Tín Vương mà nói, tư bản lớn nhất của hắn chính là mối quan hệ thân cận với Chu Hậu Chiếu.

Mất đi cái này, hắn ở trong cuộc chiến giữa các phiên vương không có phần thắng chút nào.

Vì vậy Tín Vương rất rõ ràng, cơ hội để hắn lật ngược tình thế đã không còn nhiều.

Đúng lúc này, có người hầu vào báo cáo, đã xác nhận Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên ra khỏi thành rời kinh.

Bầu không khí yên lặng giữa sân nhất thời bị phá vỡ.

Tín Vương thở hắt ra một hơi nặng nề, nhìn về phía thân ảnh trầm mặc ít nói ở vị trí phía dưới, trầm giọng nói: Trầm Luyện.

Trong hoàng cung Báo Phòng đã xây xong, Hoàng huynh cũng đã hạ lệnh chiêu mộ lực sĩ.

Bản vương đã sắp xếp ổn thỏa cho ngươi, ngươi cứ việc đi vào báo danh.

Báo Phòng tương đương với một cái sân chơi, dùng để vơ vét, nuôi dưỡng kỳ trân dị thú cùng thiếu niên thiếu nữ cung cấp cho

Hoàng đế vui đùa bên trong.

Một trong những hạng mục giải trí quan trọng chính là thưởng thức người cùng mãnh thú chém g·iết.

Lãnh Lăng Khí hạ lệnh chiêu mộ lực sĩ, vừa để thưởng thức cảnh người cùng mãnh thú đánh g·iết, vừa có thể thuận tiện mượn cơ hội chiêu mộ người võ công cao cường thu nhập dưới trướng.

Ý kiến này thậm chí không phải do Tiền Ninh kiến nghị, mà là ý tưởng của chính Lãnh Lăng Khí.

Lãnh Lăng Khí khi còn nhỏ từng được bầy sói nuôi nấng, hắn còn mang trong người Huyết Độc, có thể biến thân thành Lang Nhân.

Trước khi bị Bộ Thần Liễu Kích Yên mang đi thu dưỡng, hắn thường xuyên sống trong rừng cùng dã thú chém g·iết.

Có trải nghiệm thuở nhỏ như vậy, việc hắn nghĩ đến phương thức tuyển chọn qua việc đánh g·iết mãnh thú để chiêu mộ cao thủ cũng chẳng có gì lạ.

Trầm Luyện nghe vậy trầm mặc trong nháy mắt, lập tức hờ hững đáp: Đã biết.

Tín Vương có chút không hài lòng lắm với thái độ của Trầm Luyện, chân mày hơi nhíu lại, trầm giọng hỏi: Còn nhớ rõ phải làm sao không.

Trầm Luyện nghe vậy hô hấp cứng lại, trong lòng cảm thấy gấp bội khuất nhục, nhưng lại cũng chỉ có thể mặt không thay đổi đáp: Nhớ kỹ.

Mau sớm tranh thủ bệ hạ sủng tin, dụ dỗ bệ hạ leo lên Long Chu.

Tín Vương không biết Chu Hậu Chiếu đã biết những tiểu động tác kia của hắn, hắn vẫn muốn dựa vào Long Chu để thiết kế ám hại đối phương.

Vốn dĩ đây là kế hoạch tuyệt đối không có khả năng đạt thành.

Nhưng mà trời xui đất khiến Chu Hậu Chiếu biến thành Lãnh Lăng Khí, mà Lãnh Lăng Khí cũng không biết vấn đề của Long Chu.

Tín Vương muốn Trầm Luyện mau sớm thu được sủng tin của Lãnh Lăng Khí, rồi dụ dỗ đối phương leo lên Long Chu.

Dưới tình huống bình thường, mục đích này rất khó đạt thành.

Vừa vặn trong cung truyền đến tiếng gió thổi về việc Hoàng đế nuôi nam sủng.

Suy xét đến việc gần đây Lãnh Lăng Khí cài cắm nhân thủ vào từng ngành trên triều đình, tin tức này hầu như đã xác thực.

Lại thêm sự xuất hiện của Báo Phòng làm cho Tín Vương có ý tưởng mới.

Phải biết rằng Báo Phòng chiêu mộ lực sĩ là để đánh g·iết cùng dã thú.

Đối mặt với dã thú khát máu hung mãnh, coi như là người võ công cao cường cũng chưa chắc có loại dũng khí này.

Ví dụ như nếu đem Tống Thanh Thư ném vào hoàn cảnh bị đàn thú bao vây, hơn phân nửa là sẽ bị dọa đến run chân, mười phần võ công dùng ra được năm sáu phần cũng là không tệ rồi.

Trùng hợp Tín Vương đã nhận ra sự tàn nhẫn ẩn giấu trên người Trầm Luyện.

Lúc cần thiết, hắn có thể tàn nhẫn với người khác, càng có thể tàn nhẫn với chính mình.

Nếu không phải như vậy, Trầm Luyện cũng sẽ không có gan phản bội Cố Hàn Uyên, đầu nhập vào dưới trướng hắn.

Vì vậy Trầm Luyện tuyệt đối có thể vượt qua khảo nghiệm của Báo Phòng.

Mà những lực sĩ đến Báo Phòng hưởng ứng lệnh triệu tập đa phần đều thô lỗ hung ác.

Trầm Luyện ngày thường có chút anh vũ thì càng dễ dàng trổ hết tài năng.

Trầm Luyện vừa có thể làm lực sĩ, cũng có thể làm nam sủng, khả năng cực tốc thượng vị là cực cao.

Tín Vương sau một hồi tính toán, liền định ra một kế hoạch đối với Trầm Luyện là cực hạn khuất nhục như vậy.

Trầm Luyện không chỉ một lần cảm thấy hối hận.

Vì sao lúc đó lại đầu óc mê muội, lựa chọn đầu nhập vào Tín Vương.

Chỉ vì hai nữ nhân mà thôi.

Chưa nói đến cuộc sống trong Thư Vương Phủ hắn phải chịu biệt khuất, nhưng nữ nhân mà Thư Vương thưởng ban cho hắn chưa bao giờ thiếu.

Nói đến lúc trước khi hắn còn ở dưới trướng Cố Hàn Uyên.

Khi đó không chỉ Cố Hàn Uyên cho hắn đãi ngộ thập phần ưu đãi, càng có lượng lớn người muốn thông qua hắn để tiếp xúc Cố Hàn Uyên, đem tiền bạc và nữ nhân tới nịnh bợ hắn.

Kết quả chỉ bởi vì một niệm sai lầm của bản thân, không chỉ triệt để đắc tội Cố Hàn Uyên, còn phản bội lại hai vị huynh đệ kết nghĩa.

Kết cục là bây giờ còn phải đi làm nam sủng cho Hoàng đế.

Trong lòng Trầm Luyện tràn đầy hối hận, đối với Tín Vương càng là thất vọng sâu sắc cùng oán hận.

Phải biết rằng, trước đây Tín Vương mời chào hắn là lấy Bắc Trai làm lợi thế.

Kết quả rõ ràng, hắn cũng không đạt được điều mình muốn.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân đắc tội Cố Hàn Uyên, hắn vẫn không thể không đâm lao phải theo lao.

Cũng chính vì vậy, hắn mới không cách nào cự tuyệt mệnh lệnh của Tín Vương.

Tình thế hôm nay đối với Trầm Luyện mà nói, hầu như không khác biệt mấy so với trong kịch bản gốc, chịu sự sai khiến bởi dương mưu của Tín Vương.

Trầm Luyện từng nghĩ tới chuyện bỏ trốn, từ đây xa rời kinh thành mai danh ẩn tích, thế nhưng Tín Vương cho người nhìn chằm chằm hắn rất kỹ.

Cũng từng cân nhắc qua hay là dứt khoát mượn cơ hội ở Báo Phòng bán đứng Thư Vương, triệt để đầu nhập vào Hoàng đế.

Nhưng đó chính là lần thứ hai phản bội.

Hoàng đế thực sự sẽ nguyện ý tiếp thu một kẻ hai mặt như hắn sao.

Chưa kể coi như hắn bán đứng Tín Vương, Hoàng đế cũng sẽ không làm gì được Tín Vương cả.

Dù sao chứng cứ Long Chu bị Tín Vương động tay chân cũng sớm đã tiêu hủy.

Chuyện tiêu hủy chứng cứ này vẫn là do chính tay Trầm Luyện làm.

Kết quả cùng lắm chỉ làm cho Tín Vương mất đi sự tín nhiệm của Hoàng đế.

Mà hắn thì phải đối mặt với cục diện vừa đắc tội Cố Hàn Uyên, lại đắc tội Tín Vương, còn không nhận được sự tín nhiệm của Hoàng đế.

Kế sách trước mắt chỉ có chăm chú hoàn thành nhiệm vụ của Tín Vương, dụ dỗ Hoàng đế lên Long Chu.

Đợi đến khi Hoàng đế bị Long Chu làm hại, trong một mảnh hỗn loạn, chính là cơ hội tốt để hắn thoát thân.

Hơn nữa tới lúc đó, Tín Vương cũng sẽ vô hạ cố cập đến hắn.

Hắn muốn trốn khỏi kinh thành, thoát đi Minh Quốc, vĩnh viễn không quay trở lại nữa.

Tín Vương rất hài lòng với biểu hiện của Trầm Luyện, còn việc trong lòng Trầm Luyện nghĩ như thế nào, hắn cũng không thèm để ý.

Chờ Trầm Luyện sau khi rời đi, Tín Vương thu liễm lại nụ cười trên mặt, trầm giọng phân phó với đám người Đinh Môn: Nhìn chòng chọc Trầm Luyện, chờ xong việc thì diệt khẩu hắn.

Đinh Bạch Anh cùng Lục Văn Chiêu liếc nhau thật nhanh, cúi đầu đáp: Là.

Đinh Bạch Anh cúi đầu, trong lòng rất là thất vọng, nàng không tìm thấy câu trả lời mong muốn trong mắt sư huynh Lục Văn Chiêu.

Lục Văn Chiêu vẫn có ý định theo Tín Vương đi tới cùng, đem hy vọng ký thác vào Tín Vương.

Đinh Bạch Anh lại muốn lưu cho Đinh Môn một đường lui, mặc dù cái giá phải trả là chính bản thân nàng.

Đáng tiếc bây giờ nói cái này cũng đã muộn, dù sao Cố Hàn Uyên đã rời khỏi kinh thành.

Cẩm Y Vệ Trấn Phủ Ty.

Chương 1728

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến một thanh âm u hối: Lô đại nhân, Trầm Luyện đi hưởng ứng lệnh triệu tập lực sĩ Báo Phòng, người của Đinh Môn đang ngó chừng hắn.

Lô Kiếm Tinh dừng động tác chà lau thanh Tú Xuân Đao trong tay lại, ánh mắt băng lãnh vô tình nói ra: Đã biết.

Thanh âm trong bóng tối vẫn chưa đáp lại, nơi đây lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Mà Lô Kiếm Tinh cũng khôi phục động tác chậm rãi lau đao.

Trầm Luyện, ngươi cũng đừng c·hết quá nhanh a.

Ta còn muốn cầm cái đầu của ngươi giao cho công tử để bù đắp sai lầm ban đầu đâu.

Cố Hàn Uyên vừa rời kinh thành, các loại ngưu quỷ xà thần liền bắt đầu xuẩn xuẩn dục động.

Có kẻ đã hành động, có kẻ vẫn còn đang quan vọng.

Có kẻ nhìn qua là đang quan vọng, nhưng ngầm bên trong cũng đã lặng lẽ thò một tay vào.

Hộ Long Sơn Trang.

Hải Đường, con có oán ta không.

Chu Vô Thị chân mày nhíu chặt, ánh mắt thâm thúy nhìn Thượng Quan Hải Đường trước mặt, nhẹ giọng hỏi.

Vẫn là bộ dạng giả nam trang nhẹ nhàng quý công tử, Thượng Quan Hải Đường cười sáng sủa nói: Nghĩa phụ nói gì vậy.

Sứ mệnh trong người, sao dám khinh thường.

Cố đại ca cũng sẽ lý giải cho con.

Trước đây Chu Vô Thị đã đáp ứng Cố Hàn Uyên sẽ trả tự do cho Thượng Quan Hải Đường.

Bất quá về sau, sau khi Cố Hàn Uyên truyền ra tin tức phải rời kinh, hắn lại đem chuyện của Thượng Quan Hải Đường dìm xuống.

Sau đó Chu Vô Thị dùng một phen đại nghĩa để lừa dối, thành công làm cho Thượng Quan Hải Đường đồng ý ở lại Hộ Long Sơn Trang tiếp tục làm mật thám Huyền Tự Đệ Nhất Hiệu.

Thượng Quan Hải Đường không dám đem chuyện nàng ở lại Hộ Long Sơn Trang báo cho Cố Hàn Uyên, sợ bị trách cứ, càng sợ bị mạnh mẽ mang đi.

Nàng là một nữ tử có hoài bão, muốn vì giang sơn xã tắc đóng góp một phần sức lực, còn chưa muốn sớm như vậy bị Cố Hàn Uyên biến thành chim hoàng yến nuôi dưỡng bên người.

Đương nhiên đây chính là Thượng Quan Hải Đường hiểu lầm Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không thật sự đem Thượng Quan Hải Đường có năng lực ưu tú như vậy trở thành chim hoàng yến mà nuôi, có nhiều chỗ cần nàng hỗ trợ xuất lực.

Mà Chu Vô Thị lợi dụng sự chính trực cùng trung nghĩa của Thượng Quan Hải Đường, thừa dịp Cố Hàn Uyên rời kinh, lại giữ nàng lại làm việc cho hắn.

Bất quá Chu Vô Thị cũng không dám giống như trong nguyên tác âm mưu hãm hại Thượng Quan Hải Đường, hắn tóm lại là phải cố kỵ Cố Hàn Uyên.

Đây cũng là mục đích thật sự của Cố Hàn Uyên, cho Thượng Quan Hải Đường một tấm hộ thân phù.

Chỉ cần Chu Vô Thị không cố tình hãm hại, lấy sự cơ trí thông minh của Thượng Quan Hải Đường sẽ không dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn.

Cố Hàn Uyên cũng rất rõ ràng, bây giờ còn chưa phải là thời cơ để Thượng Quan Hải Đường đi theo hắn.

Dù sao Chu Vô Thị còn chưa bại lộ dã tâm, Thượng Quan Hải Đường đối với Chu Vô Thị vẫn còn cảm ơn, sùng bái.

Chu Vô Thị rất hài lòng với câu trả lời của Thượng Quan Hải Đường, ôn tồn nói: Làm khó cho con rồi.

Nghĩa phụ thay mặt triều đình cảm tạ sự hy sinh của con.

Thượng Quan Hải Đường nghe vậy nhất thời có chút bối rối, vội vàng xua tay nói ra: Nghĩa phụ ngài chiết sát con, có thể vì triều đình, vì Hộ Long Sơn Trang hiệu lực, vốn là mong muốn trong lòng con.

Chu Vô Thị nghe vậy chỉ lắc đầu, ánh mắt có chút xa xăm khẽ thở dài: Vì đại nghĩa buông bỏ nhi nữ thường tình, nói thì dễ dàng, nhưng được bao nhiêu người có thể thực sự làm được.

Chu Vô Thị là người có tư cách nhất để nói câu này, dù sao hắn cũng si mê Tố Tâm đang hôn mê b·ất t·ỉnh suốt vài chục năm.

Hắn khẽ gật đầu, xua tan vẻ thương cảm trong lòng, nhìn Thượng Quan Hải Đường đang trầm mặc, trầm giọng nói: Việc điều tra Lợi Tú Công Chúa liền giao cho con và Thiên Nhai.

Là, nghĩa phụ.

Thượng Quan Hải Đường không chút do dự đáp ứng, sau đó liền hướng Chu Vô Thị xin cáo lui.

Đi tới ngoài cửa, liền gặp được Quy Hải Nhất Đao đang muốn nói lại thôi.

Trong ngày thường luôn trầm mặc ít nói, lãnh khốc vô tình, nhưng lúc này trong mắt Quy Hải Nhất Đao lại tràn đầy ôn nhu cùng thương tiếc, làm người ta động dung.

Nhưng mà Thượng Quan Hải Đường chỉ chần chờ trong nháy mắt, liền thản nhiên đi lướt qua người đối phương, lưu lại một câu: Nhất Đao, xin lỗi.

Quy Hải Nhất Đao nghe vậy đồng tử co rụt lại, hai tay không khỏi siết chặt thành quyền.

Bởi vì kịch bản biến động, Quy Hải Nhất Đao trước đó không biết Thượng Quan Hải Đường là nữ nhi.

Bất quá sau trận chiến ở phủ Binh Bộ Thượng Thư, hầu như toàn bộ kinh thành đều biết Thượng Quan Hải Đường là nữ nhi, càng là người được Cố Hàn Uyên độc chiếm.

Trong chuyện này, người chịu đả kích nhất không ai bằng Quy Hải Nhất Đao.

Hồi ức lại quá khứ, hắn mới phát hiện mình kỳ thực từ rất sớm trước đây đã thích Thượng Quan Hải Đường, căn bản không phải đợi đến lúc ở Binh Bộ Thượng Thư phủ phát hiện thân phận nữ nhi của nàng mới thích.

Chẳng qua là lúc đó bởi vì không biết, mới cảm thấy vô cùng quấy nhiễu, còn cho là mình bị bệnh.

Nhưng mà điều làm Quy Hải Nhất Đao cảm thấy thất hồn lạc phách hơn cả là Thượng Quan Hải Đường đã có người trong lòng.

Hơn nữa người đó lại là Cố Hàn Uyên, kẻ mà hiện tại hắn hoàn toàn không cách nào đối kháng.

Đã từng chứng kiến Thanh Liên Kiếm Điển cùng Phong Linh Thiên Kiếm của Cố Hàn Uyên, Quy Hải Nhất Đao biết sâu sắc chênh lệch của song phương lớn đến mức nào.

Khoảng cách chênh lệch cùng cú sốc người trong mộng đã thuộc về kẻ khác khiến Quy Hải Nhất Đao chán chường hồi lâu.

Quy Hải Nhất Đao vốn cho là mình chỉ có thể trơ mắt nhìn Thượng Quan Hải Đường rời khỏi Hộ Long Sơn Trang, đầu nhập vào vòng tay Cố Hàn Uyên, lại ngạc nhiên biết được Chu Vô Thị thuyết phục nàng ở lại.

Cho nên mấy ngày nay hắn liên tiếp tìm tới Thượng Quan Hải Đường, dùng phương thức vụng về của chính mình để biểu đạt hảo cảm.

Nếu là lúc trước Thượng Quan Hải Đường gặp gỡ một Quy Hải Nhất Đao vụng về như vậy, nàng có lẽ có thể phát hiện tâm ý của đối phương.

Nhưng bây giờ đã có người trong lòng, nàng lại bất đồng.

Nhạy bén nhận ra chân ý trong những hành vi ngốc nghếch của Quy Hải Nhất Đao, nàng đã dứt khoát minh xác cự tuyệt hắn.

Cũng chính vì vậy, mới có màn Thượng Quan Hải Đường hướng Quy Hải Nhất Đao xin lỗi trước mắt.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc, tình cảm thâm hậu, nhưng duy chỉ có ái tình là không thể miễn cưỡng.

Giống như trong nguyên tác Thượng Quan Hải Đường ngay từ đầu lén lút yêu thầm Đoạn Thiên Nhai vậy.

Chỉ là bây giờ sẽ không còn cảnh nàng bị Quy Hải Nhất Đao đả động rồi thích lại đối phương nữa.

Gấp bội cảm thấy thất lạc cùng thương cảm, Quy Hải Nhất Đao thất thần một lúc lâu, thần sắc trong con ngươi đen nhánh càng thêm thâm trầm.

Hắn rốt cuộc quyết tâm đi tu luyện chiêu cuối cùng của Hùng Bá Thiên Hạ A Tị Đạo Tam Đao, mặc dù cái giá phải trả cuối cùng có là tẩu hỏa nhập ma cũng sẽ không tiếc.

Quy Hải Nhất Đao dứt khoát quyết nhiên xoay người rời đi.

Thân ảnh Chu Vô Thị cũng lúc này xuất hiện ở ngoài cửa, nhìn bóng lưng Quy Hải Nhất Đao rời đi, ánh mắt thâm trầm hơi lóe lên.

Một lúc lâu, hắn mới thu hồi ánh mắt, cau mày hướng về phía chỗ không người trầm giọng hỏi: Đông Doanh bên kia đến cùng đã xảy ra biến cố gì, vì sao không giống với ước định.

Thoại âm vừa rơi xuống, Liễu Sinh Đãn Mã Thủ hiện thân, hướng về phía Chu Vô Thị cung kính đáp: Là phái cấp tiến ở Đông Doanh nổi lên n·ội c·hiến.

Tuy là mục tiêu của các gia tộc đều nhất trí, nhưng đều muốn tranh giành vị trí đứng đầu, liền quyết định riêng phần mình đặt cược.

Chu Vô Thị nghe vậy sắc mặt trầm xuống, chất vấn: Liễu Sinh gia các ngươi chẳng lẽ còn không thúc đẩy được bọn họ đoàn kết nhất trí sao.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cúi đầu, áy náy nói ra: Là phái bảo thủ âm thầm gây xích mích mới dẫn đến cục diện như vậy.

Cúi đầu xuống, trong mắt Liễu Sinh Đãn Mã Thủ lóe lên một vệt giễu cợt.

Hắn bây giờ là người của Cố Hàn Uyên, đương nhiên sẽ không toàn tâm toàn ý đi hợp tác với Chu Vô Thị.

Phái bảo thủ ở Đông Doanh quả thật có chút động tác, nhưng chủ yếu nhất vẫn là do tên nội gián như hắn quấy rối, mới làm trở nên gay gắt mâu thuẫn của phái cấp tiến.

Không biết Liễu Sinh Đãn Mã Thủ đã thay lòng đổi dạ, Chu Vô Thị nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới nhàn nhạt nói ra: Thôi được rồi, bây giờ kinh thành bận rộn, cũng không rảnh để ý tới Đông Doanh như thế nào.

Bất quá chuyện của Cự Kình Bang không được sơ thất, bảo Phiêu Nhứ đi một chuyến.

Là.

Liễu Sinh Đãn Mã Thủ cung kính đáp ứng, nhưng trong lòng lại đang tự tính toán muốn truyền tin tức cho Cố Hàn Uyên.

Đã rời khỏi kinh thành, Cố Hàn Uyên cưỡi trên Hãn Huyết Bảo Mã cùng Ninh Vương câu được câu không thuận miệng tán gẫu.

Hắn đối với thế cục sau khi mình rời kinh sẽ diễn biến thế nào sớm đã có dự liệu.

Thậm chí bởi vì ưu thế tình báo, phần lớn hướng đi của các thế lực khắp nơi hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cũng đã làm ra tương ứng an bài.

Đáng nhắc tới chính là thân phận Tây Phương Ma Giáo của Tiền Ninh, Cố Hàn Uyên cũng đã biết được.

Nguồn tình báo chính là Đan Ngọc Như của Thiên Mệnh Giáo.

Tây Phương Ma Giáo cùng Thiên Mệnh Giáo tới một mức độ nào đó lợi ích là nhất trí, thế nhưng trông cậy vào bọn họ có thể đoàn kết nhất trí thì đúng là chuyện cười.

Vì vậy Đan Ngọc Như không chút do dự bán đứng tình báo về Tiền Ninh.

Nếu thân phận Tiền Ninh đã bại lộ, vậy hắn có thể mang tới uy h·iếp nhất thời giảm đi, thậm chí Cố Hàn Uyên có thể tương kế tựu kế lợi dụng hắn.

Cố Hàn Uyên đối với Tây Phương Ma Giáo lại cảm thấy rất hứng thú.

Nhất là Hoa Bạch Phượng cùng Bạch Thanh Thanh, hai đời công chúa Ma Giáo trước sau.

Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, đột nhiên nói với Ninh Vương: Chu huynh, thủ hạ của huynh có người của Điểm Thương Phái không.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, vô thức đáp: Quả thật có, bất quá đều là chút đệ tử không ra gì.

Nói đoạn, Ninh Vương còn toát ra vẻ mặt ghét bỏ.

Chương 1729

Điểm Thương Phái đã từng thịnh cực nhất thời, bây giờ cũng đã trở thành nhị lưu, là điển hình của môn phái thời kỳ suy thoái.

Ngay cả chưởng môn Phương Ngạo Thiên cũng chẳng qua là miễn cưỡng đạt tới tu vi Tông Sư.

Nhưng mà Điểm Thương Phái dù sao đã từng cường thịnh, đã muốn đầu nhập vào Ninh Vương, lại còn ôm cái danh đại phái rụt rè.

Vì vậy Điểm Thương Phái tuy phái đệ tử gia nhập vào dưới trướng Ninh Vương, nhưng đều chỉ có tu vi Tiên Thiên.

Lấy thế lực của Ninh Vương bây giờ, tự nhiên là chướng mắt bọn họ.

Cố Hàn Uyên khẽ cười hỏi: Nhưng có ở trong đội ngũ không.

Ta có chuyện muốn hỏi.

Ninh Vương nghe vậy cũng không để ý, cho người tìm người của Điểm Thương Phái tới.

Không bao lâu, liền có bảy người đi tới.

Điểm Thương Thất Kiếm tham kiến Ninh Vương, gặp qua Cố công tử.

Người cầm đầu là một trung niên nam tử tuổi gần bốn mươi, tên là Ngô Đào.

Lúc này hắn mang theo sáu vị sư đệ phía sau cung kính hướng Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên thỉnh an.

Danh xưng Điểm Thương Thất Kiếm này nghe có phải rất quen thuộc hay không.

Rất khó không khiến người ta hoài nghi bọn họ đang bắt chước Toàn Chân Thất Tử.

Trên thực tế đặc điểm của hai nhóm hầu như không có sai biệt.

Cũng sử dụng kiếm trận đối địch, cũng lấy nhiều khi ít, cũng chỉ có hư danh.

Từ việc Ngô Đào mở miệng ngậm miệng đều là Điểm Thương Thất Kiếm có thể thấy hắn thập phần lưu ý cái danh hiệu này.

Nhưng mà trên thực tế cái gọi là Điểm Thương Thất Kiếm bất quá là do giang hồ chính đạo lẫn nhau tâng bốc thổi phồng lên mà thôi.

Cố Hàn Uyên liếc mắt là có thể nhìn ra Ngô Đào kẻ được coi là xuất sắc nhất trong nhóm có trình độ chân thực thậm chí còn không bằng Tống Thanh Thư, càng chưa nói đối phương tuổi đã gần tứ tuần, sớm đã không còn tiềm lực để nói.

Cũng khó trách trong nguyên tác Ngô Đào sẽ đầu nhập vào Thiên Tôn.

Bất quá bây giờ Thiên Tôn vẫn chỉ là cái hình thức ban đầu.

Mộ Dung Thu Địch tuy rất nỗ lực, nhưng dù sao thời gian còn thiếu.

Ninh Vương nhàn nhạt mở miệng nói: Là Cố huynh đệ có việc hỏi các ngươi, thành thật trả lời là được.

Thái độ khinh thường của Ninh Vương khiến sắc mặt Ngô Đào khó coi thêm vài phần.

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn cung kính như trước, có thể thấy được đây là một kẻ co được dãn được: Là, Cố công tử có chuyện gì cứ hỏi, tại hạ tri vô bất ngôn.

Cố Hàn Uyên cũng không thèm để ý Ngô Đào, người như vậy trên giang hồ không có một vạn cũng có tám ngàn.

So với hắn càng biết ẩn nhẫn hơn thì có khối người, đồng thời không lâu sau liền sẽ gặp được.

So sánh với Ninh Vương, thái độ của Cố Hàn Uyên thì tốt hơn nhiều, tuy cũng rất bình thản, nhưng không có sự khinh miệt như Ninh Vương.

Chỉ bất quá nội dung hắn mở miệng nói ra lại làm cho Ngô Đào tại chỗ sắc mặt đại biến: Nghe nói một tháng trước Chưởng môn Điểm Thương Phái bại dưới tay một người trẻ tuổi, có việc này không.

Cái này.

Sắc mặt khó coi, Ngô Đào một trận do dự.

Hắn chính là bởi vì không muốn để cho Ninh Vương biết chuyện mất mặt này mới do dự như vậy.

Một bên Ninh Vương nhíu mày, nhìn về phía Ngô Đào với ánh mắt càng thêm khinh miệt.

Thấy Ninh Vương đã thay đổi sắc mặt, Ngô Đào không thể làm gì khác hơn là vò đã mẻ lại sứt nói ra: Thật có việc này, sư phụ bị một người trẻ tuổi dùng nhất chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh kiếm pháp đánh bại.

Đối phương mặc dù không g·iết sư phụ, lại làm cho sư phụ bị đả kích lớn, tuyên bố thoái vị.

Qua một thời gian ngắn nữa sẽ chọn lại chưởng môn nhân.

Ngô Đào đương nhiên cũng muốn tranh cái chức chưởng môn này.

Thế nhưng hắn biết võ công của mình không đủ để đảm nhiệm.

Cũng không thể làm cho Điểm Thương Thất Kiếm cùng lên làm chưởng môn được chứ.

Vì vậy Ngô Đào mới không để ý trong phái phản đối, mang theo sáu sư đệ đầu phục Ninh Vương, nỗ lực mượn thế Ninh Vương để lên làm Chưởng môn Điểm Thương Phái.

Chỉ cần hắn có thể đạt được sự trọng dụng của Ninh Vương, thì có lòng tin thuyết phục phần lớn người trong phái ủng hộ hắn.

Chẳng qua hiện nay xem ra, khả năng hắn đạt được Ninh Vương trọng dụng là cực kỳ bé nhỏ.

Cố Hàn Uyên thầm nghĩ trong lòng một tiếng Quả nhiên.

Sau đó giả vờ tò mò hỏi: Biết tin tức về người tuổi trẻ kia không.

Ngô Đào mặc dù có chút hiếu kỳ vì sao nhân vật tầm cỡ như Cố Hàn Uyên lại lưu ý một kẻ vô danh tiểu tốt mới nổi, nhưng vẫn thành thật đáp: Người tuổi trẻ kia tên gọi là Đinh Bằng, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cảnh giới Tiên Thiên.

Theo lý thuyết sư phụ không nên thua bởi hắn, ngay từ đầu cũng xác thực đè nặng hắn mà đánh.

Nhưng khi hắn sử xuất nhất chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh, kiếm chiêu tựa như một viên lưu tinh từ thiên ngoại bay tới, bỗng nhiên vụt qua, trong nháy mắt đó quang mang cùng tốc độ, sư phụ không thể đỡ nổi, tại chỗ liền thất bại.

Ngô Đào mới vừa nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhất thời hô hấp bị kiềm hãm, vô thức liếc nhìn Cố Hàn Uyên thần sắc lạnh nhạt.

Hắn bỗng nhiên phản ứng kịp, nam tử tuấn dật như tiên trước mắt này so với Đinh Bằng trong miệng hắn còn trẻ hơn, lại dĩ nhiên đã đăng lâm tuyệt đỉnh.

Cái gì Thiên Ngoại Lưu Tinh có thể đỡ nổi một kiếm thuận tay của Tam Tuyệt Kiếm Tiên sao.

Ngô Đào trong lòng sợ hãi than đồng thời, càng phát ra kỳ quái Cố Hàn Uyên tại sao lại quan tâm Đinh Bằng.

Cố Hàn Uyên đương nhiên quan tâm Đinh Bằng, dù sao Đinh Bằng cũng là một trong những nhân vật chính của thế giới này.

Trên thực tế Cố Hàn Uyên từ sớm đã nhận được tin tức về Đinh Bằng, chẳng qua là lúc đó kinh thành bận rộn, không rảnh để ý tới mà thôi.

Hơn nữa bây giờ thời cơ ngược lại vừa vặn.

Ồ.

Tuấn kiệt như vậy, bản vương ngược lại là có vài phần hứng thú, hắn đang ở đâu.

Một bên Ninh Vương nghe xong Ngô Đào kể lại, nhất thời nổi lên vài phần lòng yêu tài.

Ninh Vương quả thật có muôn vàn cái không tốt, nhưng xác thực yêu tài, cũng chịu chi vốn gốc để lôi kéo, giống như trước đây vừa nhìn thấy Cố Hàn Uyên liền đưa tới Không Diễm đã được tỉ mỉ bồi dưỡng vậy.

Ngô Đào bất đắc dĩ đáp: Đinh Bằng hiện tại ở đâu, thuộc hạ cũng không biết.

Bất quá một tháng trước Đinh Bằng từng hướng trang chủ Vạn Tùng Sơn Trang là Thanh Tùng Kiếm Khách Liễu Nhược Tùng phát ra lời khiêu chiến.

Chẳng qua là lúc đó phụ thân của Liễu Nhược Tùng mới vừa mất, y không nguyện động võ.

Song phương ước định một tháng sau lại đi tỷ thí, tính toán thời gian cũng sắp đến rồi.

Vừa lúc Vạn Tùng Sơn Trang tiện đường, Vương gia nếu như có hứng thú có thể ghé qua nhìn một chút.

Ninh Vương nghe vậy suy nghĩ một chút về lộ trình cùng thời gian, xác định sẽ không làm lỡ chuyến đi Vô Tích, cười lớn nói: Vậy thì đi Vạn Tùng Sơn Trang xem náo nhiệt một chút.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Ninh Vương đang hứng thú dồi dào, mỉm cười, ẩn sâu công và danh.

Ninh Vương đã chuẩn bị lễ vật cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hiếm khi có dịp làm đến nơi đến chốn việc đi đường một lần, trong lòng ngược lại cũng thêm mấy phần cảm ngộ.

Quá khứ luôn là Ngự Kiếm Phi Hành, bỏ quên rất nhiều phong cảnh dọc đường.

Phong cảnh cuộc sống cũng là như vậy.

Nếu như hắn một đường bay đến đỉnh phong, quay đầu lại phía sau cũng là trống rỗng, vậy thì cô độc biết bao nhiêu.

Bất quá trong đầu hắn đột nhiên hiện lên từng gương mặt cười, hoặc kiều mị, hoặc xinh đẹp, hoặc thanh thuần, hoặc trong trẻo lạnh lùng.

Cảm thụ được hai luồng tâm hỏa ấm áp trong lòng, ánh mắt Cố Hàn Uyên nhất thời bình hòa rất nhiều, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh nhạt cũng thêm mấy phần nhiệt độ.

Trong Trữ Vật Không Gian, bên trong Hàn Nguyệt Kiếm Hộp, Ma Kiếm nhỏ bé không thể nhận ra nhẹ nhàng run rẩy hai cái, sau đó lại cấp tốc bình tĩnh lại.

Bất quá lần này động tĩnh của Ma Kiếm lại không tránh được cảm giác không hiểu sao lại tăng lên không ít của Cố Hàn Uyên.

Đáng tiếc Ma Kiếm không thích hợp lấy ra ở trước mặt mọi người.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi chớp động, suy nghĩ một lát sau đột nhiên đem Hàn Nguyệt Kiếm Hộp lấy ra mang lên lưng, giống như hình tượng ban đầu lúc ở Thiên Sơn Độc Long Cốc thu Vu Hành Vân làm đồ đệ.

Cố huynh đệ, đây là.

Ninh Vương tò mò hỏi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Ninh Vương thấy thủ đoạn Tu Di Nạp Giới Tử của Cố Hàn Uyên, nên cũng sẽ không kinh ngạc quá mức.

Bất quá hắn vẫn hiếu kỳ vì sao Cố Hàn Uyên đột nhiên đeo lên một cái Kiếm Hộp cao lớn, nhìn qua liền biết phân lượng không nhỏ.

Cố Hàn Uyên mỉm cười nói: Đây là Hàn Nguyệt Kiếm Hộp, bên trong cất giấu bội kiếm của ta cùng những Thần Binh thu thập được.

Ninh Vương nghe vậy rõ ràng kinh ngạc một chút.

Hắn không nghĩ tới Cố Hàn Uyên vẫn còn có sở thích thu thập Thần Binh.

Hắn còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên chỉ thích thu thập mỹ nhân đây.

Chương 1730

Ninh Vương rốt cuộc không phải người trong giang hồ, đối với giá trị của Thần Binh không có một khái niệm cụ thể.

Nếu như Cố Hàn Uyên đem Thần Binh bên trong Hàn Nguyệt Kiếm Hộp ném ra giang hồ, tuyệt đối sẽ dấy lên một hồi tinh phong huyết vũ.

Ninh Vương tò mò hỏi: Có thể hay không cho bản vương xem một chút.

Không phải người trong giang hồ, Ninh Vương trong lòng tự nhiên cũng không có kiêng kỵ của người trong giang hồ.

Nào có ai tùy tiện mở miệng muốn xem binh khí của người khác.

Hơn nữa còn là Thần Binh.

Bất quá Cố Hàn Uyên cũng không để ý, thuận tay vẫy một cái.

Một thanh trường kiếm sáng lấp lóa nhất thời từ miệng Hàn Nguyệt Kiếm Hộp bay ra, huyền phù ở bên người Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt thân kiếm, ánh mắt ôn hòa giới thiệu: Đây là Anh Hùng Kiếm, cũng là bội kiếm sớm nhất của ta.

Ninh Vương đối với những sự tích đã qua của Cố Hàn Uyên hầu như đều rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy ngược lại cũng không phải đặc biệt kinh ngạc, chỉ là trêu nói: Cố huynh đệ lúc đó chính là lấy Anh Hùng Kiếm làm danh a.

Kiếm như tên, người cũng như tên.

Cố huynh đệ xứng đáng với cái tên Anh Hùng.

Cố Hàn Uyên khẽ mỉm cười một cái, không để ý Ninh Vương trêu đùa, chỉ là lần thứ hai vẫy tay.

Một đạo bích lục thần quang hiện lên, Trảm Long Kiếm toàn thân giống như phỉ thúy cũng huyền phù đến bên người.

Ninh Vương liếc mắt đã bị Trảm Long Kiếm hấp dẫn, dù sao chuôi tiên kiếm này quá đẹp.

Thân kiếm có hình rồng, mũi kiếm xanh xanh như thu thủy, thụy khí bốc hơi, xanh biếc như nước, quang mang vạn trượng.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi chớp động, nhẹ cười nói: Kiếm tên Trảm Long, là bội kiếm hiện tại ta đang dùng.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, lẩm bẩm nói: Trảm Long, Trảm Long.

Ha ha.

Hảo kiếm.

Ninh Vương cười lớn ha hả, hiển nhiên vô cùng cao hứng.

Dù sao Hoàng Đế lại được gọi là Chân Long Thiên Tử.

Trảm Long Kiếm chẳng phải ẩn dụ việc Cố Hàn Uyên sẽ vì hắn trảm sát Chân Long sao.

Cố Hàn Uyên ánh mắt mịt mờ, ý vị thâm trường liếc nhìn Ninh Vương đang đắc ý vong hình một cái.

Nếu hắn chém là Chân Long, cái tên Ninh Vương muốn soán vị kia chẳng phải là Ngụy Long.

Nếu như Ninh Vương là Chân Long, như vậy chuôi Trảm Long Kiếm này cuối cùng chẳng phải là cũng muốn chém tới trên người Ninh Vương.

Ninh Vương mặc dù có tiểu tâm tư, cũng muốn lợi dụng hắn, nhưng đối đãi với hắn xác thực không thể chê.

Nhất là giống như bây giờ, người có thể làm bằng hữu cùng hắn chạy song song, cho đến nay cũng chỉ có Ninh Vương một người.

Đáng tiếc.

Trong lòng Cố Hàn Uyên khẽ thở dài một cái, khẽ gật đầu, dùng tâm tình hơi có chút vi diệu lần nữa vẫy tay.

Lại một chuôi trường kiếm mỹ luân mỹ hoán từ Hàn Nguyệt Kiếm Hộp bay ra, huyền phù bên người.

Thân kiếm dài mảnh, toàn thân xanh lam, trôi chảy như nước như nguyệt hoa.

Kiếm tên Tuyệt Vân, một trong Long Uyên Thất Kiếm, là một thanh Thần Binh ta cất giữ.

Thanh âm giới thiệu cười nhạt của Cố Hàn Uyên hợp thời truyền đến.

Ninh Vương quan sát Tuyệt Vân Kiếm chốc lát, thán phục nói: Thần Binh đều là xinh đẹp như vậy sao.

Bản vương đều muốn làm một thanh tới cất chứa.

Ninh Vương không hiểu giá trị Thần Binh, thế nhưng nhãn quang thưởng thức cái đẹp vẫn phải có.

Trảm Long Kiếm cùng Tuyệt Vân Kiếm đều là tồn tại có vẻ ngoài cực mỹ.

Đương nhiên muốn nói đẹp nhất khẳng định vẫn là phải thuộc về Vọng Thư Kiếm mà Cố Hàn Uyên tặng cho Vu Hành Vân.

Lúc này tiếng bàn luận xung quanh đã dần dần lớn lên.

Trảm Long Kiếm cùng Tuyệt Vân Kiếm thực sự quá hấp dẫn con mắt.

So sánh với chúng, Thần Binh Anh Hùng Kiếm đều trở nên ảm đạm phai mờ.

Cố Hàn Uyên cảm thụ được vô số ánh mắt tham lam, trong mắt lóe lên một vệt thỏa mãn.

Hắn đã sớm qua cái thời hoài bích có tội rồi.

Tiện tay vẫy một cái, ba thanh Thần Binh đang lơ lửng phảng phất có linh tính, từng chuôi bay trở về bên trong Hàn Nguyệt Kiếm Hộp.

Ninh Vương cũng chú ý tới tình huống trong đội ngũ, nhất là những cao thủ giang hồ dưới trướng hắn, trong mắt tham lam hầu như không che giấu chút nào.

Hắn lạnh rên một tiếng nói: Hừ.

Nhìn cái gì mà nhìn, tiếp tục đi đường.

Thoại âm rơi xuống, đám người câm như hến thu tầm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Bất quá bọn họ nghĩ như thế nào lại là một chuyện khác.

Ninh Vương lúc này áy náy nói: Bản vương gây thêm phiền toái cho Cố huynh đệ rồi.

Hắn hiện tại cũng phản ứng kịp yêu cầu xem kiếm của mình không ổn thỏa.

Trên thực tế Cố Hàn Uyên nếu như chỉ lấy ra Anh Hùng Kiếm thì sẽ không gây ra phản ứng gì lớn.

Coi như biết đó là một thanh Thần Binh thì thế nào.

Cố Hàn Uyên chẳng lẽ còn không xứng với một thanh Thần Binh sao.

Mấu chốt là Cố Hàn Uyên một lần lấy ra ba thanh Thần Binh.

Nhất là Trảm Long Kiếm cùng Tuyệt Vân Kiếm càng là liếc mắt là có thể nhìn ra bất phàm.

Nếu như không phải lo lắng quyền uy của Ninh Vương cùng cái thế thần công của Cố Hàn Uyên, sợ rằng lúc này đã có người không biết sống chết đi lên tranh đoạt.

Giống như Quỷ Cung, Liệt Hỏa Cung, Thất Sát Môn, Thiên Tàn Phái, những thứ này đều là tà đạo môn phái.

Bây giờ có thể khắc chế tham dục trong lòng đã là do bọn họ cầu sinh dục đủ mạnh, coi như lý trí.

Cố Hàn Uyên đối với những ánh mắt tràn ngập tham lam như trước thường thường quét tới kia làm như không thấy, bình tĩnh tự nhiên nói: Không ngại.

Chỉ cần Chu huynh không để bụng chuyện thiếu đi một số người là được.

Ninh Vương nghe vậy không chút do dự khoát tay một cái nói: Nếu có người mạo phạm, Cố huynh đệ cứ việc giết chính là, vi huynh tuyệt không tính toán.

Ninh Vương kỳ thực ước gì Cố Hàn Uyên có thể giết bớt một chút người.

Trước kia cũng đã nói, hiện tại người đầu nhập vào hắn có điểm nhiều lắm, nhiều đến mức không nắm được.

Loại bỏ một ít đối với hắn là chuyện tốt.

Bất quá Ninh Vương vì biểu thị áy náy, hay là dùng một bộ biểu cảm nam nhân đều hiểu nói ra: Cố huynh đệ, bản vương chuẩn bị cho ngươi lễ vật, chờ đến ban đêm là có thể nhận được.

Cố Hàn Uyên đã sớm nhận ra lễ vật Ninh Vương chuẩn bị là cái gì, bất động thanh sắc khẽ cười nói: Vậy ta trước hết cảm tạ Chu huynh.

Sau đó đại đội nhân mã tiếp tục đi đường, vào lúc trước khi trời tối thì tiến vào một cái huyện thành.

Quận huyện ven đường đã sớm làm xong công tác chuẩn bị tiếp đãi Ninh Vương.

Ngoại trừ hai ngàn q·uân đ·ội hộ tống đóng quân ở ngoài thành, Dịch Quán và khách sạn bên trong huyện thành rất nhanh liền bị người của Ninh Vương nhét đầy.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không cần đi chen chúc gian phòng với người khác, hắn tiến vào dinh thự của một nhà đại hộ.

Đuổi đi gia chủ nhiệt tình, hắn đi tới phòng khách xa hoa đã được chuẩn bị xong.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy chín thân ảnh khoác lụa mỏng manh.

Cố Hàn Uyên đã gặp qua trong đó bảy người, chính là cơ th·iếp của Đường Bá Hổ.

Nhìn lấy một gương mặt cười đáng thương của Trương Sở Sở, Cố Hàn Uyên không khỏi day day mi tâm.

Xem ra đêm nay sẽ không quá thư giãn rồi.

Ngày thứ hai từ thị trấn lần nữa xuất phát, Ninh Vương dùng một bộ biểu cảm chế nhạo hỏi Cố Hàn Uyên: Cố huynh đệ đêm qua còn thoả mãn.

Mặc dù là đang nhạo báng, nhưng sự ước ao trong ánh mắt Ninh Vương cũng bộc lộ trong lời nói.

Dù sao Cố Hàn Uyên nhìn qua tương đương tinh thần.

Nếu như là hắn, đừng nói hư thoát đến tình trạng kiệt sức, ít nhất cũng phải đỡ thắt lưng đi ra.

Đêm qua hắn là cùng lão nương của Đường Bá Hổ qua đêm, mệt đến ngất ngư.

Ninh Vương nào biết đêm qua đối với Cố Hàn Uyên mà nói chỉ có thể coi là tiểu tràng diện.

Càng chưa nói Cố Hàn Uyên còn không cần quá lo lắng cảm nhận của các cơ th·iếp Đường Bá Hổ, tinh lực tiêu hao ít hơn so với tưởng tượng.

Chương 1731

Từ lúc cơ th·iếp của Đường Bá Hổ bị bắt vào Vương phủ, Ninh Vương liền chuẩn bị đem các nàng tặng cho Cố Hàn Uyên.

Bất quá bảy vị cơ th·iếp của Đường Bá Hổ trước đó đều không phải là hiền lành, bằng không trong kịch tình cũng sẽ không làm Đường Bá Hổ tức giận bỏ đi.

Xét đến cùng vẫn là do Đường Bá Hổ quá mức dung túng, dẫn đến các nàng thân là cơ th·iếp cũng không biết hầu hạ người, còn dính rất nhiều thói quen xấu.

Cho nên Ninh Vương vẫn chờ Vương phủ đem các nàng điều giáo tốt lắm mới đưa tới cho Cố Hàn Uyên.

Thủ đoạn điều giáo nữ tử của Ninh Vương phủ tự nhiên không thể nghi ngờ.

Cố Hàn Uyên cười khổ một cái, bất đắc dĩ nói: Chu huynh cũng không cần quá mức nhiễu dân mới là.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời hiểu rõ.

Đêm qua nhiều hơn hai nữ tử là do chủ nhà giàu kia tự chủ trương đem nữ nhi đưa qua.

Cố Hàn Uyên đối với việc này hứng thú không lớn, cũng không có dự định mang đi.

Ninh Vương đối với chuyện này cũng không để ý, bất quá là đối phương muốn thông qua Cố Hàn Uyên tới nịnh bợ hắn mà thôi.

Người như vậy quả thực không nên quá nhiều, tùy tiện cho đối phương làm một cái tiểu quan coi như trao đổi là đủ rồi.

Đoạn đường phía sau đối với Cố Hàn Uyên mà nói không tính là buồn chán.

Ninh Vương chuẩn bị một chiếc xe ngựa tương đương sang trọng, chứa các cơ th·iếp của Đường Bá Hổ.

Mà Ninh Vương sống an nhàn sung sướng đã lâu, ăn không tiêu việc cưỡi ngựa đi đường thời gian dài.

Vì vậy ngoại trừ ngày đầu tiên, phần lớn thời gian đều là ngồi vào trong xe ngựa.

Không cần cùng Ninh Vương chen chúc, đại đa số thời gian Cố Hàn Uyên tự nhiên cũng là vượt qua tại chiếc xe ngựa sang trọng kia.

Đối với Cố Hàn Uyên mà nói coi như là luyện công.

Vạn Tượng Âm Dương Quyết cũng không phải là nữ tử luyện Âm thiên mới có thể luyện công, chỉ là không có Âm thiên luyện cùng thì đối với nữ tử không có chỗ tốt mà thôi.

Mấy ngày vội vã đi đường thoáng chốc mà qua.

Vạn Tùng Sơn Trang xây dựng tương đương khí phái.

Lúc này bên trong trang vô cùng náo nhiệt, tụ tập không ít giang hồ nhân sĩ.

Trong thế giới này, Trang chủ Vạn Tùng Sơn Trang Liễu Nhược Tùng đương nhiên sẽ không nổi danh giống như trong kịch tình.

Bên trong trang đại thể đều là những tiểu môn tiểu phái có giao tình với Liễu Nhược Tùng.

Phân lượng lớn nhất là Hoa Mai Lão Nhân cùng Mặc Trúc Tử, hai người cùng Liễu Nhược Tùng được xưng tụng là Tuế Hàn Tam Hữu, kết quả của việc thổi phồng lẫn nhau mà ra.

Bọn họ đều là tới chứng kiến cuộc quyết đấu giữa Liễu Nhược

Tùng cùng Đinh Bằng đang thanh danh vang dội.

Đương nhiên giang hồ nhân sĩ tới tham gia náo nhiệt cũng không ít.

Bất quá phổ biến đều cho rằng Liễu Nhược Tùng sẽ thua bởi Đinh Bằng.

Dù sao Điểm Thương Phái Chưởng Môn Phương Ngạo Thiên có tu vi Tông Sư đều thua, càng chưa nói Liễu Nhược Tùng chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong.

Bọn họ càng nhiều là vì kiến thức chiêu kiếm được truyền đi thần hồ kỳ thần kia Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Đinh Bằng không để cho đám người chờ lâu, rất nhanh tay đã cầm trường kiếm đi tới Vạn Tùng Sơn Trang.

Đinh Bằng tướng mạo cũng không bình thường không có gì lạ, ngược lại rất thanh tú, tuấn lãng.

Nhất là trên người hắn rõ ràng thay đổi một bộ đồ mới, nhìn qua càng là thần thái phấn chấn, làm người ta thầm than nhẹ.

Không hổ là trẻ tuổi tuấn kiệt trong thời gian ngắn ngủi liền thanh danh vang dội.

Bất quá ngoại hình của Liễu Nhược Tùng so với Đinh Bằng cũng không kém bao nhiêu, ngược lại còn hơn.

Liễu Nhược Tùng thân hình thon dài, gầy, dáng vẻ chỉnh tề sạch sẽ, quần áo khảo cứu, nho nhã lễ độ, là một trung niên nam tử phi thường có giáo dưỡng, phi thường có phong độ.

Nếu là người không biết, nhất định sẽ coi hắn là người của hào môn đại phái.

Nhưng mà Liễu Nhược Tùng xác thực cùng một đại phái có quan hệ, hắn là đệ tử tục gia duy nhất dưới trướng Thiên Nhất Chân Nhân của Lập Chân Quan thuộc phái Võ Đang.

Bất quá đệ tử tục gia đại thể cũng không quá được coi ra gì.

Càng chưa nói Lập Chân Quan ở phái Võ Đang địa vị không cao, đệ tử tục gia của Thiên Nhất Chân Nhân càng không bao nhiêu hàm kim lượng.

Cũng chỉ lừa gạt được một ít tiểu môn tiểu phái còn được.

Mặc dù Liễu Nhược Tùng nỗ lực giao tế, nhân duyên không sai, cũng được cho là bậc quân tử, hơi có hiệp danh, nhưng lực ảnh hưởng thủy chung không lớn.

Chẳng qua hiện nay sự tình dường như có chuyển cơ.

Chỉ cần hắn có thể chiến thắng Đinh Bằng người đã đánh bại Điểm Thương Phái Chưởng Môn Phương Ngạo Thiên, thanh danh của hắn tất nhiên tăng mạnh.

Chỉ là đại đa số người cũng không xem trọng hắn mà thôi.

Tông Sư tu vi Phương Ngạo Thiên đều bại bởi Thiên Ngoại Lưu Tinh, hắn một cái nho nhỏ Tiên Thiên đỉnh phong làm sao có khả năng thắng.

Nhiều người đang xem trọng Đinh Bằng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Liễu Nhược Tùng có thể còn sống sót.

Trong bọn họ có không ít người hy vọng Liễu Nhược Tùng thẳng thắn c·hết ở trên tay Đinh Bằng.

Như vậy thì có thể chia cắt cục thịt béo bở Vạn Tùng Sơn Trang này.

Mặc dù trên mặt nổi không thể trắng trợn cướp đoạt, nhưng ngầm thì có khi là thủ đoạn chia cắt tài phú của Vạn Tùng Sơn Trang.

Mà Vạn Tùng Sơn Trang có giá trị nhất cũng không phải tài phú, mà là Liễu Nhược Tùng có một vị thê tử phong tình vạn chủng Tần Khả Tình.

Thậm chí danh khí của Tần Khả Tình so với Liễu Nhược Tùng còn lớn hơn nhiều lắm, người mơ ước nàng càng là không phải số ít.

Giang hồ chính là địa phương nhược nhục cường thực như vậy.

Tuy là người ở chỗ này đại thể đều tự cho mình là chính phái, thế nhưng chính phái trên giang hồ chỉ có thể nói là hiểu được đều hiểu.

Vì vậy càng ngày càng nhiều người ngóng trông Đinh Bằng có thể thẳng thắn g·iết c·hết Liễu Nhược Tùng trong quyết đấu.

Liễu Nhược Tùng thấy Đinh Bằng đến, ý tứ hàm xúc có chút không khỏi cười một cái, cũng cấp tốc biến mất.

Sau đó Liễu Nhược Tùng thập phần trầm ổn cười nói: Đinh thiếu hiệp, thời gian một tháng qua thật nhanh, chúng ta lại gặp mặt.

Ngươi chuẩn bị xong chưa.

Sẽ không lại đổi ngày nữa chứ.

Đinh Bằng thái độ rất đạm mạc, thậm chí có điểm khinh miệt.

Theo Đinh Bằng, một tháng trước Liễu Nhược Tùng lấy lý do phụ thân mất để cự tuyệt quyết đấu là một loại hành vi trốn tránh.

Dù sao mặc kệ thế nào, Liễu Nhược Tùng đều là đánh không lại hắn, khác biệt bất quá là sớm hay muộn mà thôi.

Mang theo loại quan điểm này, Đinh Bằng tự nhiên khinh thường Liễu Nhược Tùng.

Thậm chí nếu không phải là bởi vì đã ước định trước, hắn đều có chút muốn cười nhạo lần quyết đấu này.

Dù sao hắn coi như đánh bại Liễu Nhược Tùng cũng không có bao nhiêu chỗ tốt.

Danh khí của hắn ở trên giang hồ một tháng trước cùng hiện tại hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Bất quá như là đã hẹn xong, Đinh Bằng tự nhiên không có đạo lý lỡ hẹn.

Liễu Nhược Tùng tự tin cười nói: Đương nhiên, ta Liễu Nhược Tùng là một người thủ tín.

Huống hồ Đinh thiếu hiệp là ngôi sao mới của võ lâm hiện nay, ta cũng muốn cùng Đinh thiếu hiệp đấu một trận.

Cho nên ta mời chút giang hồ bạn thân cùng nhau quan chiến.

Đinh Bằng nghe vậy từ chối cho ý kiến, chỉ là nhàn nhạt nói: Tùy tiện.

Liễu Nhược Tùng đối với sự lãnh đạm của Đinh Bằng cũng lơ đễnh, tiếp tục nói: Ngày hôm nay ta cùng Đinh thiếu hiệp tỷ thí chính là phương diện võ công luận bàn, cũng không phải là tính mệnh tương bác, hy vọng Đinh thiếu hiệp chú ý.

Lời này của Liễu Nhược Tùng ít nhiều có chút ý tứ yếu thế.

Trong mắt mọi người quan chiến nhất thời nhiều hơn rất nhiều thất vọng cùng cười nhạo.

Đinh Bằng cũng càng thêm khinh thường Liễu Nhược Tùng, lạnh lùng nói: Khi ta xuất kiếm chỉ nghĩ đánh bại đối phương, những chuyện khác, ta hết thảy mặc kệ.

Liễu Nhược Tùng nghe vậy cười ý vị thâm trường một tiếng, nói: Có ý tứ.

Hắn đang muốn tuyên bố bắt đầu tỷ thí, lúc này trang bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng xướng hát cao giọng: Ninh Vương điện hạ, Cố công tử giá lâm.

Sự cố đột nhiên xuất hiện cắt đứt cuộc quyết đấu giữa Liễu Nhược Tùng cùng Đinh Bằng, nhất thời gây nên một mảnh xôn xao.

Ninh Vương điện hạ cùng Cố công tử sao lại tới đây.

Chẳng lẽ cũng là đến xem cuộc chiến.

Là tới xem Đinh thiếu hiệp thanh danh vang dội a.

Cũng không nhất định, ta nhớ được Liễu Trang chủ là đệ tử tục gia của Thiên Nhất Chân Nhân thuộc phái Võ Đang, Cố công tử cũng là đệ tử đời thứ ba của phái Võ Đang.

Chương 1732

Có lẽ là tới cấp Liễu Trang chủ trợ uy cũng không chừng.

Người này vừa dứt lời, chỉ thấy ánh mắt người chung quanh nhìn về phía hắn tràn đầy đùa cợt, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

Đừng làm rộn được không.

Lấy địa vị giang hồ của Cố công tử làm sao sẽ để ý nho nhỏ Vạn Tùng Sơn Trang.

Càng chưa nói Cố công tử là để tử Võ Đang căn chính miêu hồng, hoàn toàn không thể đánh đồng cùng loại đệ tử tục gia bên trong tiểu quan như Liễu Trang chủ.

Bất kể nói thế nào, hay là trước đi ra ngoài nghênh đón một chút đi.

Cũng đừng thất lễ.

Nói lời này là Hồng Sam tóc bạch kim Hoa Mai Lão Nhân.

Hoa Mai Lão Nhân mặc dù là tiền bối giang hồ, thế nhưng địa vị ở giang hồ chỉ có thể nói là ngao tư lịch mà lên.

Hắn làm người trơn tru, cũng biết hiện tại nên làm gì.

Ánh mắt Liễu Nhược Tùng chớp động, những lời khinh thị của đám người hắn đều nghe vào trong tai, trong lòng hắn tuy là phẫn uất, nhưng cho rằng cái này với hắn mà nói cũng là cơ hội tốt.

Gấp gáp nói: Hoa Mai tiền bối nói đúng, đi ra ngoài trước nghênh đón Ninh Vương điện hạ cùng Cố công tử một chút a.

Dứt lời, hắn mang theo đám người hướng ra ngoài trang chạy đi.

Mà lúc này Đinh Bằng tại chỗ phát ngốc.

Không phải hắn khinh thị Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên, mà là hắn quá kích động.

Nguyện vọng lớn nhất của Đinh Bằng chính là trở nên nổi bật, tìm người khiêu chiến chung quanh cũng là vì mục đích này.

Thế nhưng quá chậm.

Hàm kim lượng của Điểm Thương Phái thật sự chỉ ở mức trung bình.

Còn như những môn phái lớn hơn, hắn bây giờ còn chưa đủ lòng tin đi vào khiêu chiến.

Mà người hắn hâm mộ nhất chính là A Phi đang bộc lộ tài năng ở Tây Bắc võ lâm.

A Phi tuy là đánh bại Lữ Phụng Tiên cùng Quách Tung Dương, thế nhưng Binh Khí Phổ của Bách Hiểu Sinh có quá nhiều hơi nước, độ tán thành trên giang hồ không cao.

Nhiều lắm chỉ giới hạn ở Tây Bắc võ lâm mới coi Binh Khí Phổ là chuyện đáng kể, đem phạm vi thảo luận phóng đại đến toàn bộ Minh Quốc giang hồ liền tiếng vọng rất nhỏ.

Nhưng cũng bởi vì quan hệ với Cố Hàn Uyên, A Phi lại được toàn bộ Minh Quốc giang hồ biết đến.

Thậm chí không chỉ là Minh Quốc, ở Tống, Thanh, Mông Nguyên đều có danh tiếng không nhỏ.

Lại thêm mọi người đều biết, A Phi là học Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công do Cố Hàn Uyên cho mới có thể đánh bại Lữ Phụng Tiên cùng Quách Tung Dương.

Vì vậy bản thân Cố Hàn Uyên liền như tượng trưng cho một cái bình đài cùng ván cầu cự đại.

Coi như Cố Hàn Uyên chướng mắt Đinh Bằng, chỉ là thuận miệng nói tên của hắn ở trên giang hồ, cũng có thể làm cho hắn cấp tốc nổi tiếng.

Tuy là phương thức đi tắt đón đầu này ít nhiều có chút mưu lợi, thế nhưng ai quan tâm đâu.

Giang hồ liền là cái danh lợi tràng.

Đinh Bằng không có hậu đài, không giống những đại phái đệ tử kia tùy tiện tiêu diệt mấy tên sơn tặc cường đạo là có thể có được danh khí nổi bật.

Tỷ như Đinh Bằng coi như đánh bại Điểm Thương Phái Chưởng Môn Phương Ngạo Thiên, hắn nhưng ngay cả một cái danh hào đều không có.

Liễu Nhược Tùng bị hắn xem thường cũng còn có danh hào Thanh Tùng Kiếm Khách đâu.

Trừ phi hắn có thể giống như Cố Hàn Uyên kinh thiên động địa như vậy, mới có thể cấp tốc văn danh thiên hạ.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên vừa xuất đạo chính là đạp lên Thiếu Lâm cao tăng Không Trí để nổi tiếng.

Lại sau đó đánh lên Trùng Dương Cung, khuất nhục Toàn Chân Thất Tử Thiên Cương Bắc Đấu Trận.

Tại tửu lâu ở Tương Dương thành đẩy lùi tà phái cao thủ Bạch Sắc Sát Tinh.

Ở Hồi Nhạn Lâu một kiếm trảm sát Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang.

Tại Hành Dương thành lấy một địch ba kích bại Tung Sơn Phái

Thập Tam Thái Bảo Phí Bân cùng hai người khác.

Lui về phía sau nữa đến sự kiện rừng hạnh, Cố Hàn Uyên cũng đã không còn bị người coi là thiếu hiệp hay ngôi sao mới của giang hồ nữa.

Càng không cần phải nói sau này Nam Thiếu Lâm đại hội oanh động toàn bộ Tống Quốc giang hồ.

Tốc độ quật khởi như vậy của Cố Hàn Uyên quả thực làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị.

Nếu như nói A Phi là người Đinh Bằng hâm mộ nhất, cái kia Cố Hàn Uyên chính là người hắn sùng bái cùng ghen tỵ nhất.

Không sai, hắn xác thực sùng bái Cố Hàn Uyên, thế nhưng càng đố kị Cố Hàn Uyên, hận không thể lấy thân thay thế.

Đương nhiên hắn cũng rất hâm mộ sự phong lưu của Cố Hàn Uyên, bên người hồng nhan vô số, mỹ nữ thành đàn.

Nói chung, Đinh Bằng sau khi phản ứng kịp cũng rất mau đuổi theo ra ngoài trang.

Sau đó hắn liền gặp được tràng diện làm hắn chấn động không gì sánh nổi.

Gặp qua Ninh Vương điện hạ.

Gặp qua Cố công tử.

Bao quát Liễu Nhược Tùng, Hoa Mai Lão Nhân, Mặc Trúc Tử ở bên trong, đám người từ Vạn Tùng Sơn Trang đi ra từng cái cung kính bái kiến Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên.

Những người này địa vị ở trên giang hồ chỉ có thể coi là tam lưu, gặp mặt Ninh Vương quyền khuynh triều đình cùng Cố Hàn Uyên danh chấn thiên hạ, căn bản cũng không bình đẳng, tư thái thả cực thấp.

Chớ đừng nói chi là Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên phía sau còn theo mấy trăm cao thủ Tiên Thiên trở lên, hơn mười danh Tông Sư cùng ba gã Đại Tông Sư.

Lui về phía sau nữa còn có 2000 đại quân đi theo.

Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên quang lâm nho nhỏ Vạn Tùng Sơn Trang thật sự cùng cá rán đường không có gì khác biệt.

Ninh Vương khinh miệt liếc nhìn đám người, bĩu môi không nói chuyện.

Đại bộ phận đều là Hậu Thiên cảnh giới tam lưu giang hồ nhân sĩ, căn bản không lọt nổi mắt xanh của hắn.

Thậm chí Tuế Hàn Tam Hữu Liễu Nhược Tùng ba người cũng không bị hắn để vào mắt, cao thủ cấp bậc này dưới trướng hắn nhiều lắm.

Một cái gạch ném qua có thể đập trúng nhiều cái Tiên Thiên đỉnh phong, không cẩn thận còn sẽ có Tông Sư.

Lưng đeo Hàn Nguyệt Kiếm Hộp, Cố Hàn Uyên mái tóc đen suôn dài như thác nước, chỉ dùng một sợi tơ đơn giản ghim lên, mỗi sợi tóc ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi đều phảng phất như đang phát ra ánh sáng nhạt.

Nguyệt sắc trường sam ngắn gọn lại được mặc ra phong phạm tiên khí phiêu dật.

Đây có lẽ chính là người trong chốn thần tiên a.

Mà khuôn mặt tuấn tú vô song của Cố Hàn Uyên thậm chí làm người ta có loại cảm giác không dám nhìn thẳng.

Đinh Bằng tự vấn mình cũng có chút tuấn lãng, thế nhưng so với

Cố Hàn Uyên liền thành bình thường không có gì lạ.

Sau đó hắn liền gặp được một màn làm hắn càng thêm khiếp sợ.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên mặt mang nụ cười ôn hòa, nhẹ giọng nói: Không cần đa lễ như vậy, Cố mỗ cùng Ninh Vương bất quá là đi ngang qua mà thôi.

Rõ ràng thanh âm rất nhẹ, lại truyền tới trong tai của mọi người, bao quát Đinh Bằng ở phía sau nhất.

Thoại âm Cố Hàn Uyên rơi xuống, đưa tay hư đỡ.

Đám người bị thanh thế khổng lồ sợ đến quỳ lạy trên đất chỉ cảm thấy một cỗ kình khí khó có thể kháng cự nâng bọn họ dậy, muốn quỳ xuống nữa cũng khó.

Phần biểu hiện cử trọng nhược khinh của cái thế thần công này làm cho người ta rung động.

Bao quát mấy trăm cao thủ giang hồ sau lưng Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương cũng giống như vậy.

Thậm chí bọn họ nguyên bản vì sự xuất hiện của ba thanh Thần Binh mà trở nên có chút tham lam, ánh mắt cũng tiêu tán không ít.

Còn Đinh Bằng lúc này trong lòng bỗng nhiên hiện lên vài cái chữ to: Đại trượng phu đương như thị.

Đại trượng phu phải là như thế.

Càng phát ra sùng bái, ghen tỵ, Đinh Bằng tạm thời không đề cập tới.

Ánh mắt thâm thúy của Cố Hàn Uyên bất động thanh sắc rơi xuống phía sau Đinh Bằng, nơi bị đại môn sơn trang che đậy hơn phân nửa thân hình, lặng lẽ nhìn lấy một gương mặt đẹp đang quan sát tình hình bên ngoài trang.

Nữ tử rất đẹp, da thịt trắng nõn nhẵn mịn, khóe miệng khẽ nhếch, lúm đồng tiền cười yếu ớt, đôi môi kiều diễm ướt át, liễu mi dài mảnh được trang vẽ tỉ mỉ.

Nhưng mà hấp dẫn người nhất vẫn là đôi mắt đẹp sáng sủa thanh thuần nhưng lại mang theo tia tia quyến rũ của nàng.

Đáng tiếc thân hình nữ tử bị che đậy hơn phân nửa, nhìn không ra tư thái như thế nào.

Bất quá dung nhan xinh đẹp như vậy nếu là không có một bộ tư thái tốt liền không có thiên lý.

Mái tóc đen nhánh của nữ tử được tỉ mỉ cắt tỉa thành kiểu búi tóc phu nhân, ưu nhã rũ xuống trên vai thơm.

Chương 1733

Thân phận của đối phương cũng hô chi dục xuất sắp hiện ra.

Chính là người thê tử mỹ danh truyền xa của Liễu Nhược Tùng Tần Khả Tình.

Tần Khả Tình vốn là bởi vì lưu ý Đinh Bằng mới lặng lẽ đi theo ra ngoài, kết quả cũng bị tình hình bên ngoài trang làm cho khiếp sợ.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên đã nhận ra một đạo ánh mắt nóng rực, vô ý thức nhìn lại.

Nam tử tuấn mỹ như tiên lại tựa như thánh kia, người khiến trượng phu của nàng quỳ lạy trên mặt đất, tiêu điểm của đoàn người, đang mỉm cười khóe miệng nhìn chăm chú vào nàng.

Tần Khả Tình trong khoảnh khắc liền đỏ mặt, phương tâm phanh phanh đập loạn, suýt nữa kinh hô thành tiếng.

Nàng hầu như vô ý thức bỏ chạy trở về bên trong sơn trang.

Mà lúc này Cố Hàn Uyên nhìn lấy cái bóng lưng yểu điệu tươi mới kia, khóe miệng hơi cong lên một vệt độ cung ngoạn vị.

Có chút ý tứ.

Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương bị cung kính nghênh vào Vạn Tùng Sơn Trang.

Còn như nhân mã phía sau tự nhiên không có khả năng toàn bộ tiến nhập, chỉ có Tông Sư cùng Đại Tông Sư đi theo.

Sau đó đám người nguyên bản đến Vạn Tùng Sơn Trang xem cuộc chiến đã bị tước chiếm cưu sào chim tu hú chiếm tổ chim khách.

Võ công cùng địa vị chênh lệch quá lớn, căn bản không có tư cách đồng hành.

Chỉ có Hoa Mai Lão Nhân cùng Mặc Trúc Tử miễn cưỡng bằng vào tư lịch không có chịu đến xua đuổi, nhưng cũng dường như lâu la nịnh hót đi theo cuối cùng.

Tính cách trơn tru của Hoa Mai Lão Nhân không nói, Mặc Trúc Tử nguyên bản bất cẩu ngôn tiếu cũng bày ra một bộ nụ cười lấy lòng.

Vạn Tùng Sơn Trang này xây dựng được không sai, Liễu Trang chủ ngược lại là rất hiểu sinh hoạt.

Cố Hàn Uyên khẽ cười khen ngợi Liễu Nhược Tùng ở một bên.

Vạn Tùng Sơn Trang không chỉ có khí phái, tùng bách khắp nơi trên đất, xanh um tươi tốt, cảnh trí hợp lòng người.

Thành thật mà nói, Vạn Tùng Sơn Trang là có chút đi quá giới hạn rồi.

Lấy địa vị giang hồ của Liễu Nhược Tùng căn bản không xứng với trang viên cấp bậc này.

Cũng chính là do nhân duyên hắn rất tốt, danh tiếng thổi phồng lên đủ vang, mới không rước lấy phiền phức.

Bất quá vẫn là rước lấy Đinh Bằng đang nóng lòng nổi danh.

Liễu Nhược Tùng được nghe Cố Hàn Uyên tán thưởng, nhất thời vui vẻ ra mặt nhiệt tình mời mọc: Nếu Cố công tử thích, không bằng ở lại Vạn Tùng Sơn Trang mấy ngày như thế nào.

Dứt lời, hắn liền mong đợi chờ Cố Hàn Uyên trả lời thuyết phục.

Có thể nói, chỉ cần Cố Hàn Uyên dám đáp ứng, hắn liền dám ra bên ngoài thổi phồng.

Đem mình thổi thành bạn thân của Cố Hàn Uyên.

Không dám nói để cho mình nổi tiếng thiên hạ, thế nhưng làm cho cả Minh Quốc giang hồ đều có thể nghe qua tên của hắn nhưng cũng không khó.

Cái này đối với Liễu Nhược Tùng mà nói, là cơ duyên làm cho Vạn Tùng Sơn Trang đi hướng đỉnh lưu của Minh Quốc giang hồ.

Danh lợi danh lợi, có danh, còn sợ không có lợi sao.

Vì vậy Liễu Nhược Tùng rất khó không nhiệt tình.

Hắn đối với Ninh Vương ngược lại không có nhiệt tình như vậy.

Dù sao thứ nhất Ninh Vương chướng mắt hắn, thứ hai hắn cũng đối với triều đình không có hứng thú.

Cố Hàn Uyên ý tứ hàm xúc không rõ liếc Liễu Nhược Tùng một cái, lắc đầu, khách khí nói: Cố mỗ cùng Ninh Vương còn cần chạy đi Vô Tích chúc thọ Hoa Thái Sư, không thể quá dây dưa.

Liễu Nhược Tùng nghe vậy hơi có chút thất vọng, nhưng vẫn là nỗ lực khuyên nhủ: Vậy kính xin Cố công tử cùng Ninh Vương điện hạ ở chỗ này ngủ lại một đêm, cũng cho ta tận chút tình địa chủ a.

Không thể ở lâu, ngụ ở đây một đêm tổng không thành vấn đề chứ.

Hắn liếc nhìn đội ngũ Ninh Vương theo tới, nói bổ sung: Các vị đồng đạo cùng phía ngoài binh sĩ, ta cũng sẽ chiêu đãi tốt.

Liễu Nhược Tùng coi như là bất chấp tất cả.

Phải biết rằng người đi theo Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên tới cũng không ít.

Chi phí ăn ở cho mấy trăm cao thủ cùng 2000 binh lính cũng không thấp.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi trầm ngâm, có vẻ hơi do dự.

Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên do dự, sảng khoái cười nói: Cố huynh đệ không cần để ý, một ngày thời gian mà thôi, tới kịp.

Hắn còn tưởng rằng Cố Hàn Uyên là ưa thích hoàn cảnh của Vạn Tùng Sơn Trang, vì vậy thập phần thân thiện khuyên lơn.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ cười nói: Làm cho Chu huynh chê cười.

Liễu Trang chủ là đệ tử tục gia của Thiên Nhất Chân Nhân, Thiên Nhất Chân Nhân ở phái Võ Đang vì ta nói không ít lời hữu ích.

Về tình về lý, ta đều nên cho Liễu Trang chủ một cái mặt mũi này.

Lời này đương nhiên không phải lý do chân chính, nhưng cũng không phải lời nói dối.

Thiên Nhất Chân Nhân đúng là thuộc phái ủng hộ Cố Hàn Uyên.

Có người thì có giang hồ, thì có lập trường phái.

Theo danh tiếng Cố Hàn Uyên càng lớn, thanh âm bên trong phái Võ Đang cũng càng nhiều.

Nhất phái cho rằng Cố Hàn Uyên thần công cái thế, uy áp thiên hạ, chính là nhân tuyển tốt nhất để kế nhiệm chưởng môn phái Võ Đang.

Một phái này lấy Xung Hư Đạo Trưởng, người có không ít giao tình với Cố Hàn Uyên dẫn đầu.

Một phái khác lại cho rằng Cố Hàn Uyên bây giờ võ công quá cao, địa vị giang hồ cũng quá cao, sớm đã coi như là tự lập môn hộ, lại về phái Võ Đang ngược lại không thích hợp.

Hơn nữa dây dưa với triều đình quá nhiều, quá mức phong lưu cũng làm người ta lên án, bất mãn.

Người cầm đầu phái này nhưng lại làm kẻ khác ngoài ý muốn, hóa ra là sư phụ trên danh nghĩa của Cố Hàn Uyên Du Đại Nham.

Kỳ thực lý do chân thực cũng không có phức tạp như thế.

Du Đại Nham hoặc nhiều hoặc ít phát hiện một điểm không thích hợp giữa Cố Hàn Uyên cùng Ân Tố Tố.

Trước đây Ân Tố Tố sau khi đoạn tuyệt với Trương Thúy Sơn, tuy là chạy trở về Thiên Ưng Giáo giúp Cố Hàn Uyên tổ kiến hệ thống tình báo Địa Võng sớm nhất, thế nhưng Ân Tố Tố sau lại vẫn thi thoảng trở lại Võ Đang vấn an Du Đại Nham.

Thứ nhất nàng đối với Du Đại Nham thẹn trong lòng, càng chưa nói Du Đại Nham vẫn là sư phụ trên danh nghĩa của Cố Hàn Uyên.

Thứ hai cũng là nàng nghĩ đến coi như nàng đã cùng Trương Thúy Sơn bằng mặt không bằng lòng, nhưng Cố Hàn Uyên vẫn là người Võ Đang, làm quá căng tóm lại không tốt.

Trước giờ giữ gìn quan hệ tốt, coi như là vì tương lai một phần vạn bại lộ thì sẽ không bị quá mức nhằm vào.

Bất quá trong quá trình này Ân Tố Tố khó tránh khỏi mượn cơ hội hướng Du Đại Nham hỏi thăm rất nhiều chuyện quá khứ của Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà Du Đại Nham biết cái chùy về quá khứ của Cố Hàn Uyên.

Trong trí nhớ của hắn, Cố Hàn Uyên chỉ là cô nhi hắn nhặt về.

Ngoại trừ tướng mạo tương đối xuất chúng, cũng không có biểu hiện ra thiên phú võ học, trong ngày thường cũng giống cái tiểu trong suốt, bình thường không có gì lạ.

Lại thêm thời gian đó Du Đại Nham đã bại liệt ở giường, càng sẽ không để ý một cái đệ tử bình thường.

Hắn nào biết Cố Hàn Uyên sẽ có thành tựu hôm nay.

Vốn nên là sư bằng đồ quý, nhưng Du Đại Nham lại cảm thấy đặc biệt không khỏe.

Dù sao vô luận là võ công vẫn là địa vị giang hồ, song phương đều là đảo ngược thiên cương, càng chưa nói chênh lệch còn lớn như vậy.

Lại thêm Ân Tố Tố còn tổng tới hỏi thăm chuyện Cố Hàn Uyên, thường xuyên qua lại Du Đại Nham vẫn là phát hiện chỗ không thích hợp.

Ân Tố Tố không thèm để ý chút nào đến Trương Thúy Sơn viễn phó Băng Hỏa Đảo, ngược lại tìm hắn hỏi thăm sự tình Cố Hàn Uyên.

Liên tưởng trước đây lúc mừng thọ Trương Tam Phong, Cố Hàn Uyên đứng ra ở thời điểm Ân Tố Tố nguy cấp nhất, cùng với tên tuổi phong lưu truyền khắp thiên hạ của Cố Hàn Uyên bây giờ, dường như hết thảy đều biến đến hợp lý.

Du Đại Nham cũng vì vậy đối với Cố Hàn Uyên càng phát ra bất mãn.

Phải biết rằng Ân Tố Tố nhưng là ngũ thẩm của Cố Hàn Uyên, là thê tử của Trương Thúy Sơn.

Hai người nếu là có chút gì đó, chẳng phải là hãm Du Đại Nham hắn vào bất nghĩa.

Tuy là những thứ này cũng chỉ là suy đoán, không hề có chứng cứ đáng nói, nhưng có sự tình chỉ cần có suy đoán là đủ rồi.

Vì vậy Du Đại Nham đối với Cố Hàn Uyên là phi thường bất mãn, thập phần chống cự Cố Hàn Uyên trở lại Võ Đang, chớ đừng nói chi là làm cho Cố Hàn Uyên làm Chưởng môn phái Võ Đang.

Mà Thiên Nhất Chân Nhân chính là người thuộc phái ủng hộ Cố Hàn Uyên.

Trong kịch tình là có thể nhìn ra Thiên Nhất Chân Nhân là một người không câu nệ tiểu tiết.

Chương 1734

Những khuyết điểm như phong lưu của Cố Hàn Uyên cũng không tính là vấn đề lớn lao gì.

Cố Hàn Uyên mượn cớ cho Thiên Nhất Chân Nhân mặt mũi, hoàn toàn hợp tình hợp lý, không hề có vấn đề.

Liễu Nhược Tùng tự nhiên là rất là kinh hỉ.

Lâu không về sư môn, hắn nào biết song phương còn có sâu xa như vậy.

Càng không có nghĩ tới sư phụ còn để lại cho hắn một phần nhân tình trọng yếu.

Liễu Nhược Tùng thoải mái cười to nói: Cố công tử cùng Ninh Vương điện hạ bằng lòng ngủ lại một đêm, Vạn Tùng Sơn Trang vẻ vang cho kẻ hèn này a.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Liễu Nhược Tùng đang cười đến mức có chút đắc ý vong hình, tự tiếu phi tiếu nói: Nói đến, nếu như tính theo bối phận, Liễu Trang chủ vẫn tính là sư huynh của ta đâu.

Thiên Nhất Chân Nhân cùng Du Đại Nham cùng thế hệ, hắn cùng Liễu Nhược Tùng cũng đúng là cùng thế hệ.

Chỉ bất quá một cái căn chính miêu hồng, một cái chỉ là đệ tử tục gia mà thôi.

Nhưng mà Liễu Nhược Tùng nghe vậy lại ngoài ý muốn ứa ra mồ hôi lạnh.

Sự phủng sát như vậy hắn làm sao tiêu thụ nổi.

Nếu như để người ta biết hắn dám lấy thân phận sư huynh của Cố

Hàn Uyên mà tự cho mình là đúng, phiền phức có thể to lắm.

Không thấy những Tông Sư, Đại Tông Sư đi theo kia nhìn ánh mắt của hắn cũng thay đổi sao.

Cố Hàn Uyên nhận thức cái sư đệ, sư muội gì đó ngược lại không có gì, nhưng sư huynh là thật không thể nhận bậy.

Liễu Nhược Tùng vội vàng làm cười nói: Cố công tử nói đùa, tại hạ nào dám trèo cao Cố công tử.

Cố Hàn Uyên bất trí khả phủ cười cười, không cần phải nhiều lời nữa.

Không gọi là sư huynh, thì làm sao muốn tẩu tử chị dâu đâu.

So với sự nhiệt tình hiếu khách của Liễu Nhược Tùng, Đinh Bằng lại vô cùng trầm mặc ít nói.

Không chỉ bởi vì hắn vốn không giỏi giao thiệp, mà còn bởi vì góc nhìn của hắn khác biệt.

Liễu Nhược Tùng có tư tưởng cốt lõi là leo lên Cố Hàn Uyên để đạt được địa vị cao hơn, danh lợi nhiều hơn.

Còn Đinh Bằng từ đầu đến cuối đều coi bản thân là người khiêu chiến.

Càng hâm mộ đố kỵ, hắn lại càng muốn chiếm lấy.

Hắn cũng muốn có một ngày lời nói cử chỉ của mình có thể quyết định thái độ của vô số người.

Ví dụ như lúc này, nhìn Liễu Nhược Tùng khúm núm trước mặt Cố Hàn Uyên, Đinh Bằng càng thêm khinh bỉ, đồng thời trong lòng cũng không khỏi thầm nghĩ: Đại trượng phu nên làm như thế.

Thế nhưng Đinh Bằng cũng không ngờ một kẻ trầm mặc ít nói như mình lại được chú ý tới.

Ngươi chính là Đinh Bằng.

Ninh Vương tò mò hỏi.

Đinh Bằng nghe vậy tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thành thật đáp: Chính là tại hạ.

Ninh Vương quan sát Đinh Bằng một lát, có chút nghi ngờ hỏi: Chính là ngươi lấy tu vi Tiên Thiên đánh bại Tông Sư.

Không trách Ninh Vương nghi vấn, thật sự là Đinh Bằng trong mắt hắn quá mức bình thường không có gì lạ.

Đinh Bằng dù sao cũng mới ra đời, tuy chiến tích xa xỉ, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn quá ít.

Vì vậy hắn còn chưa dưỡng thành khí tràng độc hữu của mình, ngược lại tỏ ra có chút làm màu.

Chính là kiểu cố tình tạo dựng hình tượng cứng nhắc.

Tựa như lúc trước hắn nói với Liễu Nhược Tùng rằng mình xuất kiếm chỉ muốn đánh bại đối phương vậy.

Còn về dung mạo, Đinh Bằng tuy anh tuấn nhưng Ninh Vương đã nhìn quen Cố Hàn Uyên, nên trong mắt hắn Đinh Bằng chẳng phải là quá đỗi bình thường sao.

Y phục mặc dù chỉnh tề sạch sẽ, nhưng nhìn vào khó tránh khỏi cảm giác keo kiệt.

Lại chẳng phải ai cũng có thể giống như Cố Hàn Uyên, có thể mặc y phục ra được khí chất tiên nhân.

Vì vậy, không cảm thấy đối phương tướng mạo xấu xí đã là thẩm mỹ của Ninh Vương còn trực tuyến rồi.

Cho nên thực sự không nhìn ra Đinh Bằng có gì đặc biệt, Ninh Vương khó tránh khỏi có chút hoài nghi.

Nghe ra ý tứ chất vấn trong lời Ninh Vương, Đinh Bằng trong lòng dấy lên một trận tức giận, âm thầm nắm chặt tay không nói.

Nếu như là Cố Hàn Uyên, có ai dám nghi vấn sao.

Đây chính là nguyên nhân tại sao hắn muốn trở nên nổi bật hơn người.

Cũng may Ninh Vương tuy ngạo mạn, nhưng đối với nhân tài vẫn tương đối kiên nhẫn.

Hắn vỗ vai Đinh Bằng, hào sảng cười nói: Bản vương chính là vì ngươi mà đến, cũng đừng làm cho bản vương thất vọng a.

Lời của Ninh Vương làm cho Đinh Bằng cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn còn tưởng rằng Ninh Vương chỉ vì Cố Hàn Uyên mới tới Vạn Tùng Sơn Trang, không ngờ lại là vì hắn.

Điều này làm cho Đinh Bằng mừng rỡ.

Hắn lại có thêm một lý do để đánh bại Liễu Nhược Tùng.

Hắn muốn cho Ninh Vương phải nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Vì vậy khi trở lại đại sảnh chính đường Vạn Tùng Sơn Trang, hắn liền không dằn nổi hô lên với Liễu Nhược Tùng: Liễu trang chủ, chúng ta quyết đấu còn chưa có kết quả, nhanh bắt đầu đi.

Liễu Nhược Tùng đang nói chuyện với Cố Hàn Uyên nghe vậy thì sắc mặt khựng lại.

Trong lòng âm thầm cười lạnh: Ngươi đã muốn sớm một chút mất mặt xấu hổ, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi.

Bất quá bên ngoài Liễu Nhược Tùng vẫn tỏ ra rất có phong độ.

Đầu tiên là áy náy nói với Cố Hàn Uyên: Cố công tử, chiêu đãi không chu toàn, thực sự xin lỗi.

Cũng xin chờ ta cùng Đinh thiếu hiệp tỷ đấu kết thúc rồi sẽ chiêu đãi Cố công tử thật tốt.

Cố Hàn Uyên gật đầu cười yếu ớt: Liễu trang chủ cứ tự nhiên.

Sau đó hắn liền cùng Ninh Vương cao tọa chủ vị, ung dung quan chiến.

Không ai cảm thấy Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương ngồi chủ vị có gì không đúng, ngay cả Liễu Nhược Tùng là chủ nhân sơn trang cũng cảm thấy rất hợp lý.

Liễu Nhược Tùng thấy đã sắp xếp xong xuôi, cầm bảo kiếm trong tay, nho nhã cười nói: Tại hạ vẫn muốn nói lại lần nữa.

Tỷ võ quyết đấu, điểm đến là dừng, chớ có tổn thương hòa khí.

Người không rõ chân tướng chỉ cho rằng Liễu Nhược Tùng đang thể hiện phong độ.

Nhưng Đinh Bằng lại cảm thấy Liễu Nhược Tùng đang tỏ ra yếu kém, càng thêm khinh thị đối phương.

Không nói hai lời, hắn rút kiếm lao lên.

Xem kiếm.

Tiếng nhắc nhở vang lên muộn màng.

Cách làm của Đinh Bằng ít nhiều có chút hiềm nghi đánh lén.

Đương nhiên theo hắn thấy, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường.

Trên thực tế nhìn chung toàn bộ cốt truyện, Đinh Bằng mãi mãi cũng là kẻ ra tay trước.

Chỉ cần đối phương không phản ứng kịp, chính là đi đời nhà ma.

Sau đó Đinh Bằng còn muốn hiên ngang lẫm liệt nói thêm mấy câu Là đối phương buộc ta để ra oai.

Nói chung, loại tính cách lợi kỷ, tiêu chuẩn kép này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Đinh Bằng không được yêu thích trong số các nhân vật chính.

Cũng may Liễu Nhược Tùng phản ứng kịp thời, hoặc có lẽ là hắn vốn đã chuẩn bị sẵn, rút kiếm nghênh đón.

Song phương nhất thời chiến làm một đoàn.

Kiếm của Liễu Nhược Tùng đi theo hướng nhẹ nhàng, linh hoạt.

Cố Hàn Uyên liếc mắt liền nhìn ra hắn sử dụng chính là Nhu Vân Kiếm Pháp.

Nhu Vân Kiếm Pháp cùng Thái Cực Kiếm Pháp có vài phần giống nhau, cũng chú trọng lấy nhu thắng cương, đương nhiên uy lực thua xa.

Đây là bởi vì Nhu Vân Kiếm Pháp vốn là Bất Hối sư thái áp dụng kiếm lý của Thái Cực Kiếm Pháp, đặc biệt sáng tạo cho nữ đệ tử.

Phái Võ Đang cũng có nữ đệ tử, chỉ là số lượng tương đối ít.

Ví dụ như Lý Nguyên Chỉ chính là đệ tử Ngọc Thanh Quan của phái Võ Đang.

Các phân quán của Võ Đang quy củ không nhiều như Tử Tiêu Cung, thu đồ đệ tương đối tùy ý, nữ đệ tử cũng nhiều hơn một chút.

Liễu Nhược Tùng dù sao cũng là đệ tử tục gia, Thiên Nhất chân nhân không tiện dạy hắn võ công chân truyền quá cao thâm của Võ Đang.

Nhu Vân Kiếm Pháp ngược lại không có nhiều hạn chế như vậy, có thể tùy tiện dạy.

Tuy là kiếm pháp dành cho nữ đệ tử, thế nhưng Liễu Nhược Tùng luyện được cũng coi như không tệ.

Chí ít dùng để đối phó Đinh Bằng là đủ rồi.

Chương 1735

Lấy nhãn lực của Cố Hàn Uyên, liếc mắt liền nhìn ra Đinh Bằng tuyệt đối không có sư thừa.

Kiếm chiêu ngoại trừ nhanh ra thì không hề có ưu điểm nào khác.

Thậm chí cái đặc điểm nhanh kia cũng không quá nhanh, không giống như Khoái Kiếm của A Phi, chỉ cần một chữ Nhanh đã đủ giải quyết tuyệt đại đa số vấn đề.

Nói ngắn gọn, võ công của Đinh Bằng phi thường bình thường.

Cũng khó trách mãi đến năm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi hắn mới ra ngoài hành tẩu giang hồ.

Tu vi nhờ vào thân phận nhân vật chính thiên tư trác tuyệt nên ngược lại có Tiên Thiên hậu kỳ, thế nhưng nội công tâm pháp tu luyện tuyệt đối là hàng thông thường.

Không giống Liễu Nhược Tùng tu luyện Võ Đang tâm pháp, là huyền môn chính tông, căn cơ vững chắc, nội lực thâm hậu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Liễu Nhược Tùng tiếp qua không quá hai mươi chiêu là có thể đánh bại Đinh Bằng.

Ninh Vương lúc này cũng lộ rõ vẻ thất vọng.

Chỉ có điều quỷ dị là lúc này thần tình hai người lại phảng phất như đổi chỗ.

Đinh Bằng càng lúc càng khinh miệt, Liễu Nhược Tùng lại càng lúc càng cảnh giác.

Trên sân đánh kịch liệt, Cố Hàn Uyên lại xem đến mức ngáp dài.

Trong mắt hắn, trận chiến của hai bên dùng bốn chữ để hình dung chính là Gà mờ mổ nhau, thực sự không sao hứng thú nổi.

Vì vậy sự chú ý của hắn rất nhanh liền chuyển đến trên người Tần Khả Tình đang len lén quan sát trong góc.

Lần này tầm nhìn tốt hơn chút, có thể nhìn thấy tư thái yêu kiều phong tình vạn chủng của Tần Khả Tình.

Loại khí chất mị mà không tục, diễm mà không yêu kia quả nhiên không phụ kỳ danh.

Cố Hàn Uyên nhìn Tần Khả Tình đang lộ vẻ lo lắng, ánh mắt càng thêm nghiền ngẫm.

Đơn giản là mục tiêu lo lắng của Tần Khả Tình lại không phải trượng phu Liễu Nhược Tùng của nàng, mà là Đinh Bằng.

Cũng có nghĩa là thiết lập của Tần Khả Tình hẳn là theo phiên bản phim truyền hình, mà không phải cái loại dâm phụ lẳng lơ ai cũng có thể làm chồng trong nguyên tác.

Tần Khả Tình dĩ nhiên thích Đinh Bằng.

Đây không phải là càng thú vị rồi sao.

Tần Khả Tình lần nữa chú ý tới ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Lần này tuy vẫn đỏ mặt, nhưng nàng không chạy, ngược lại còn cáu giận trừng Cố Hàn Uyên một cái.

Dáng vẻ mỹ nhân hờn dỗi làm người ta trong lòng rung động.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên cũng dần dần cong lên một độ cung ý vị thâm trường.

Đây chính là vị thiếu niên tuấn kiệt được truyền tụng thần hồ kỳ thần kia sao.

Bản vương thực sự nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt.

Ninh Vương thất vọng hỏi Cố Hàn Uyên.

Đinh Bằng bị Liễu Nhược Tùng toàn trình áp chế thì cũng thôi đi, coi như là Ninh Vương không biết võ công cũng có thể nhìn ra kiếm pháp của Đinh Bằng hết sức bình thường.

Cố Hàn Uyên thu hồi ánh mắt đang quan sát Tần Khả Tình từ xa, cười nhẹ nói: Chu huynh không cần phải gấp, chiêu thức đánh bại Phương Ngạo Thiên kia Thiên Ngoại Lưu Tinh vẫn còn chưa xuất thủ.

Ân.

Sắp rồi.

Ninh Vương nghe vậy mừng rỡ, lại hứng thú trở lại.

Quả nhiên.

Giữa sân, sau khi hai người gà mờ mổ nhau hơn mười chiêu, Đinh Bằng dưới sự ép sát từng bước của Liễu Nhược Tùng đã có chút chống đỡ không nổi.

Đinh Bằng thân hình chợt lui, kéo ra khoảng cách.

Liễu Nhược Tùng thấy thế cũng không truy kích, ngưng thần đối đãi.

Trên mặt Đinh Bằng hiện lên ý cười khinh miệt, đột nhiên nhảy lên thật cao.

Một điểm hàn mang hiện lên.

Trường kiếm bình thường trong tay Đinh Bằng bỗng nhiên hóa thành một vệt lưu tinh hào quang chói mắt.

Lưu Tinh không chỉ nhanh, kiếm lộ còn cực kỳ phiêu hốt, khó có thể nắm bắt.

Lấy võ công mà Liễu Nhược Tùng vừa biểu hiện ra, hơn phân nửa là không ngăn nổi.

Nhưng mà ánh mắt Tần Khả Tình nhìn về phía Đinh Bằng lại càng thêm lo lắng.

Cố Hàn Uyên nhìn một thức Thiên Ngoại Lưu Tinh này, ánh mắt hơi lóe lên, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên.

Sau một khắc, tình huống khiến mọi người tại đây trở tay không kịp đã xảy ra.

Chỉ thấy khi hàn mang như sao rơi sắp sửa đâm trúng Liễu Nhược Tùng, trong gang tấc, Liễu Nhược Tùng giơ kiếm lên đón đỡ, lại hoàn mỹ chặn đứng Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Đồng thời, thừa dịp Đinh Bằng đang khinh hãi phân thần, Liễu Nhược Tùng bắt lấy kẽ hở bay lên một cước đá vào mặt Đinh Bằng.

Đinh Bằng bị một cước đầy nhục nhã này đá trúng, nhất thời chật vật bay ngược ra ngoài.

Xùy.

Ninh Vương cười nhạo một tiếng, lắc đầu nói: Thật khiến người ta thất vọng.

Cố Hàn Uyên cười yếu ớt, không bình luận.

Giữa sân, Đinh Bằng bị Liễu Nhược Tùng dùng kiếm chỉ vào, nửa quỳ trên đất với dáng vẻ hoài nghi nhân sinh, khó có thể tin nói: Không thể nào.

Thiên Ngoại Lưu Tinh chưa từng bại bao giờ.

Hoa Mai Lão Nhân lúc này thập phần có mắt, tiến lên trước tuyên bố: Cuộc tỷ thí này lấy thắng thua mà tính, Vạn Tùng Sơn Trang Liễu trang chủ kỹ cao một bậc.

Đinh Bằng một chút phản ứng cũng không có, vẫn cứ lẩm bẩm không ngừng Không có khả năng.

Hắn không chấp nhận được việc Liễu Nhược Tùng kẻ bị hắn khinh thị dĩ nhiên có thể phá được Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Khóe miệng Liễu Nhược Tùng mỉm cười, đem tâm tình đắc ý giấu ở đáy lòng.

Hắn kỳ thực hơi có chút tiếc nuối.

Dù sao người xem cuộc chiến ở đây thay đổi, không phải Tông Sư thì là Đại Tông Sư.

Phá giải Thiên Ngoại Lưu Tinh cũng không thể cho những người này bao nhiêu chấn động, nhiều lắm chỉ hơi gật đầu tán thành hắn một chút là xong.

Liễu Nhược Tùng trong lòng tiếc nuối vì không có vai phụ tung hứng, màn ra oai chưa tới nơi tới chốn.

Bất quá nét mặt hắn vẫn giữ vẻ tao nhã lịch sự, thập phần phong độ tiến lên đỡ Đinh Bằng dậy.

Nhìn Đinh Bằng trước mặt vẫn còn chưa chịu chấp nhận thực tế, Liễu Nhược Tùng giả vờ hoang mang hỏi: Đinh thiếu hiệp, chiêu thức ngươi vừa rồi lăng không nhảy lên chính là Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Đinh Bằng tuy chưa nguyện ý chấp nhận hiện thực, nhưng vẫn thành thật đáp: Không sai.

Liễu Nhược Tùng dựa theo kịch bản đã sớm chuẩn bị, tiếp tục hỏi: Xin thứ cho tại hạ mạo muội hỏi một câu, chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh kia của ngươi đến tột cùng là từ đâu mà có.

Nếu tại hạ đoán không lầm, Đinh thiếu hiệp hẳn là không có sư thừa.

Không thể trả lời.

Đinh Bằng lạnh lùng trừng Liễu Nhược Tùng một cái.

Nỗi nhục chiến bại cùng sự phẫn hận khi Thiên Ngoại Lưu Tinh bị phá khiến hắn căn bản không muốn trả lời vấn đề của Liễu Nhược Tùng.

Trên thực tế hắn hiện tại chỉ muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi Vạn Tùng Sơn Trang, rời khỏi cái địa phương khiến hắn mất hết mặt mũi này.

Hắn phải đợi chính mình khổ luyện võ công tốt hơn, trở về báo thù Liễu Nhược Tùng một cước này.

Thoáng làm cho Đinh Bằng trong lòng cảm thấy có chút may mắn là Liễu Nhược Tùng trước đó đã ước định tỷ thí điểm đến thì ngưng, bằng không hắn sợ rằng thực sự đã chết dưới kiếm của đối phương.

Phải biết rằng trước đây, khi hắn tỷ thí cùng người khác thì chưa bao giờ biết thủ hạ lưu tình.

Ngoại trừ Phương Ngạo Thiên ra, kẻ địch đều chết dưới kiếm của hắn.

Liễu Nhược Tùng đối với thái độ lãnh đạm của Đinh Bằng cũng không để ý, chỉ trầm giọng nói: Vốn là lấy thắng thua mà tính, tại hạ không nên nói nhiều.

Nhưng chiêu thức Đinh thiếu hiệp vừa sử dụng, ta hoài nghi chính là chiêu Võ Đang Tùng Phong do tại hạ sáng tạo.

Cố Hàn Uyên, người biết quá rõ lai lịch của Thiên Ngoại Lưu Tinh, nghe vậy suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Trong lòng âm thầm lắc đầu: Lại là một cái Quân Tử Kiếm kiểu Nhạc Bất Quần.

Ân, giống nhau đều có một người thê tử xinh đẹp.

Chỉ tiếc là không có một cô con gái kiều tiếu.

Cố Hàn Uyên một bên trong lòng hoài niệm Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Linh San đã lâu không gặp, một bên bắt chéo hai chân, tay chống cằm, khóe miệng mỉm cười tiếp tục xem kịch vui.

Mọi người tại đây không chú ý tới biến hóa của Cố Hàn Uyên, chỉ nghị luận ầm ĩ.

Phải biết bất kể là ở đâu, học trộm võ công người khác đều là việc làm người trong giang hồ khinh thường.

Chương 1736

Liễu Nhược Tùng lúc này rõ ràng đang chỉ trích Đinh Bằng học lén võ công của hắn.

Đinh Bằng trong cơn giận dữ trừng mắt nhìn Liễu Nhược Tùng, đè nén tâm tình muốn liều mạng, lạnh lùng nói: Không sai, ta là bại dưới tay ngươi, nhưng ngươi không được vũ nhục kiếm chiêu của ta.

Chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh này là gia phụ truyền cho ta khi ta còn tấm bé.

Trên thực tế, phụ thân Đinh Bằng chỉ là một tiêu sư bất nhập lưu.

Ngoài ý muốn có được một trang kiếm phổ không trọn vẹn, bên trong ghi chép một chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh này.

Phụ thân Đinh Bằng tư chất quá kém, dù có kiếm phổ cũng luyện không được, ngược lại còn tự làm mình tẩu hỏa nhập ma.

Khi lâm chung, ông đem nguyện vọng vượt hơn người đời phó thác cho Đinh Bằng.

Vì vậy Liễu Nhược Tùng lúc này vũ nhục Thiên Ngoại Lưu Tinh không khác gì vũ nhục phụ thân Đinh Bằng.

Ánh mắt Đinh Bằng nhìn Liễu Nhược Tùng đã không còn chỉ là phẫn nộ, mà là sát ý.

Liễu Nhược Tùng làm như không thấy sát ý của Đinh Bằng, nhàn nhạt hỏi: Ngươi nói Thiên Ngoại Lưu Tinh là gia truyền của ngươi, có chứng cứ không.

Đinh Bằng nghe vậy ngẩn ra, vô thức sờ vào trong lòng, nhưng nơi đó trống rỗng.

Hắn nhớ tới trang tàn hiệt kiếm phổ Thiên Ngoại Lưu Tinh kia đã bị hắn dùng làm tín vật tặng cho người ta.

Không ngờ lúc này nó lại thành bằng chứng mà hắn không thể lấy ra để chứng minh cho mình.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn về phía Tần Khả Tình.

Quả nhiên là một bộ dáng xấu hổ, tự trách.

Cố Hàn Uyên càng thêm xác định Tần Khả Tình không phải thiết lập của nguyên tác.

Đó là một người phụ nữ thân bất do kỷ.

Liễu Nhược Tùng lúc này âm thầm đắc ý, đồng thời cũng quyết định giáng cho Đinh Bằng đòn chí mạng cuối cùng, thuận tiện chiếm đoạt Thiên Ngoại Lưu Tinh làm của riêng.

Nếu Đinh thiếu hiệp không đưa ra được chứng cứ, tại hạ có thể chứng minh lai lịch kiếm thu.

Cố công tử, Ninh Vương điện hạ, mời các vị dời bước theo ta.

Liễu Nhược Tùng cung kính mời Cố Hàn Uyên cùng Ninh Vương.

Ninh Vương không hứng thú lắm, nói: Bản vương miễn đi.

Hắn vốn định chiêu mộ Đinh Bằng, nhưng Đinh Bằng lại thua rối tinh rối mù, căn bản không còn giá trị chiêu mộ.

Còn việc Thiên Ngoại Lưu Tinh rốt cuộc thuộc về ai, với hắn có ý nghĩa gì sao.

Ninh Vương luôn là người theo chủ nghĩa thực dụng, cho rằng kiếm chiêu đến tay ai thì là của người đó.

Bất kể là trộm hay cướp, chỉ cần giữ được thì đó là bản lĩnh.

Nếu Chu huynh không có hứng thú, vậy Cố mỗ theo Liễu trang chủ đi một chuyến a.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đứng dậy.

Kịch hay còn chưa xem xong, làm sao có thể bỏ qua được chứ.

Vạn Tùng Sơn Trang có xây dựng một mật thất dưới đất với không gian rộng lớn.

Bên trong dựng đứng từng cây trụ đá, trên trụ khắc các kiếm chiêu.

Điều làm Liễu Nhược Tùng bất ngờ là Cố Hàn Uyên từ chối những người khác đi cùng.

Nhưng hắn thấy, có Cố Hàn Uyên làm nhân chứng ngược lại cũng đủ rồi.

Cố công tử, nơi này là nơi tại hạ luyện kiếm.

Mười năm trước tại hạ ở đây tự nghĩ ra Vạn Tùng Kiếm Chiêu mười thức, trên trụ đá khắc chính là mỗi thức kiếm.

Liễu Nhược Tùng tự biên tự diễn cái gọi là chứng cứ của hắn.

Đi theo phía sau, Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy cay mắt.

Cái gọi là Vạn Tùng Kiếm Chiêu này rõ ràng chính là Võ Đang kiếm pháp.

Nơi này chép một chiêu, nơi kia chép một chiêu, liền thành Vạn Tùng Kiếm Chiêu.

Liễu Nhược Tùng dù sao cũng chỉ là đệ tử tục gia, Thiên Nhất chân nhân sẽ không truyền chân truyền cho hắn.

Hơn phân nửa là do hắn nhìn lén Thiên Nhất chân nhân cùng các sư huynh đệ luyện kiếm mà học trộm.

Nhưng loại học trộm này hiển nhiên sẽ không hoàn chỉnh, chỉ có thể chắp vá lung tung.

Không biết lai lịch của mình sớm đã bị nhìn thấu, Liễu Nhược Tùng dẫn mọi người tới ngay chính giữa tầng hầm, chỉ vào trụ đá trước mặt, ngạo nghễ nói: Chiêu này chính là Võ Đang Tùng Phong do tại hạ nhiều năm trước sáng tạo.

Chỉ thấy chiêu thức khắc trên trụ đá cùng Thiên Ngoại Lưu Tinh không nói là tương tự, mà phải nói là giống nhau như đúc.

Sau đó chính là chín chiêu tiếp theo càng thêm không ăn khớp.

Bất quá lúc này Đinh Bằng đang khiếp sợ tột độ, gọi thẳng Không có khả năng, nên cũng không chú ý tới điểm ấy.

Đương nhiên, dù Đinh Bằng có chú ý cũng vô dụng, với kiến thức võ học thuần túy tự học của hắn thì căn bản không phân biệt được vấn đề của kiếm chiêu.

Liễu Nhược Tùng ung dung giải thích tiền căn hậu quả: Bởi vì chiêu này phi thường hung ác, quá mức bá đạo, tại hạ vẫn hy vọng thay đổi nó, cho nên bỏ đi không dùng, đem kiếm chiêu niêm phong ở lại chỗ này.

Không ngờ một năm trước có kẻ lẻn vào mật thất, sao chép kiếm chiêu Võ Đang Tùng Phong, lúc đó phu nhân ta vừa vặn ở bên ngoài mật thất, đã chạm mặt kẻ này.

Chuyện này xảy ra nửa năm sau, Đinh thiếu hiệp liền dựa vào chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh này mà thanh danh vang dội.

Đinh Bằng càng nghe càng căm tức, ánh mắt nhìn Liễu Nhược Tùng ngập tràn sát ý như thực chất.

Hắn gằn từng chữ quát lên: Ngươi nói ta học lén kiếm chiêu của ngươi.

Thiên Ngoại Lưu Tinh ta mười năm trước đã biết, ngươi lại dám nói ta học lén.

Liễu Nhược Tùng phớt lờ lửa giận của Đinh Bằng, quay sang Cố Hàn Uyên cung kính chắp tay nói: Đinh thiếu hiệp nói lớn tiếng đến đâu cũng vô dụng.

Có Cố công tử ở đây, khắc đá là vật chứng, phu nhân ta là nhân chứng.

Dứt lời, hắn hướng về phía cửa mật thất gọi lớn: Phu nhân, có phải là hắn hay không.

Không thấy người, trước nghe tiếng.

Ta thấy rất rõ ràng, người đêm đó chính là hắn.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh linh lung thướt tha chậm rãi đi tới.

Một thân hoàng sam nhu quần làm nổi bật tư thái càng thêm ưu nhã quyến rũ.

Cố Hàn Uyên có chút hăng hái nhìn Liễu phu nhân Tần Khả Tình trước mắt, thầm khen một tiếng Vưu vật.

Bên kia, Tần Khả Tình hiển nhiên cũng chú ý tới Cố Hàn Uyên nam tử tuấn mỹ đã hai lần chọc nàng xấu hổ.

Nhìn gần lại càng thấy tuấn tú.

Liễu Nhược Tùng đã nghi biểu bất phàm, Đinh Bằng càng tốt hơn, nhưng không ngờ núi cao còn có núi cao hơn.

Rõ ràng lúc này Liễu Nhược Tùng cùng Đinh Bằng mới là nhân vật chính, nhưng sự tồn tại của Cố Hàn Uyên lại khiến người ta không dời mắt nổi.

Nhất là khi Tần Khả Tình nghĩ đến lai lịch của Cố Hàn Uyên cùng cảnh tượng chấn động nhìn thấy bên ngoài trang, trong lúc nhất thời tâm thần có chút chập chờn.

Phải biết nàng trước đây gả cho Liễu Nhược Tùng chính là vì tin rằng hắn có thể trở nên nổi bật, cho nàng cuộc sống mong muốn.

Liễu Nhược Tùng làm không tệ, mười năm trôi qua cũng có chút danh tiếng.

Nhưng so với Cố Hàn Uyên thì có gì đáng để so sánh.

Chưa kể Liễu Nhược Tùng còn bắt nàng thi triển mỹ nhân kế với Đinh Bằng.

Một tháng trước, Đinh Bằng khiêu chiến Liễu Nhược Tùng và Chưởng môn Điểm Thương Phái Phương Ngạo Thiên.

Lúc đó Đinh Bằng tuy đã đánh bại vài cao thủ nhưng hàm lượng vàng không cao, nên cả hai đều đồng ý.

Kết quả Đinh Bằng đánh bại Phương Ngạo Thiên trước.

Điều này khiến Liễu Nhược Tùng hoảng loạn.

Hắn có được ngày hôm nay là nhờ tích lũy từng chút một như đi trên băng mỏng.

Hắn không dám thua, nếu thua hắn sẽ bị đâm thủng như hổ giấy, mọi thứ sẽ bị những kẻ dòm ngó Vạn Tùng Sơn Trang cướp đi.

Phương Ngạo Thiên dù có hơi nước cũng là Tông Sư, vậy mà vẫn thua dưới Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Liễu Nhược Tùng cảm thấy mình chắc chắn thất bại.

Trong lúc lo âu, hắn chú ý tới người vợ xinh đẹp của mình và nảy sinh ý định dùng mỹ nhân kế để lấy trộm bí mật của Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Tần Khả Tình đã đồng ý, dù ánh mắt lúc đó khiến hắn cả đời khó quên.

Nàng biết nếu Liễu Nhược Tùng thất bại, kết cục của nàng cũng sẽ bi thảm không kém bị làm nhục trăm lần hoặc bán vào thanh lâu.

Nỗi sợ hãi đó khiến nàng chấp nhận yêu cầu của chồng.

Chương 1737

Đó là lý do Cố Hàn Uyên mới cảm thấy thú vị với Tần Khả Tình phiên bản này một người phụ nữ thân bất do kỷ chứ không phải dâm phụ lẳng lơ.

Chỉ là Liễu Nhược Tùng không ngờ Tần Khả Tình làm tốt hơn mong đợi, lấy được cả tàn hiệt kiếm phổ.

Ý định ban đầu chỉ là đánh bại Đinh Bằng giờ chuyển thành chiếm đoạt kiếm chiêu làm của riêng.

Tần Khả Tình vốn không muốn tiếp tục diễn, nhưng đã bước 99 bước, chỉ còn thiếu một bước cuối.

Nàng đành nén lòng áy náy tiếp tục lừa dối Đinh Bằng.

Duy nhất ngoài dự liệu là sự xuất hiện của Cố Hàn Uyên.

Ánh mắt hắn nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến nàng vừa bất mãn lại vừa đỏ mặt e lệ.

Lúc này, nàng phải chịu đựng sự hổ thẹn với Đinh Bằng và sự e lệ trước Cố Hàn Uyên để diễn nốt màn kịch.

Cố Hàn Uyên vừa thưởng thức tư thái vưu vật của đối phương, vừa tiếp tục xem kịch, chưa đến lúc hắn ra sân.

Đinh Bằng lúc này như trời sập, kinh ngạc nhìn Tần Khả Tình, khó tin hỏi: Là nàng. nàng là Liễu phu nhân.

Vô luận Đinh Bằng khó tin thế nào, sự thật vẫn là Tần Khả Tình đang dùng lời nói đâm dao vào tim hắn.

Giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên: Ngươi còn nhận ra sao.

Đêm hôm đó ở hậu viện, ta ngăn cản ngươi đi vào.

Ngươi cầm kiếm chỉ vào ta, kèm hai bên ta.

Đinh Bằng mở to mắt nghe Tần Khả Tình bịa đặt những việc hắn chưa từng làm: Nàng nói cái gì.

Liễu Nhược Tùng hợp thời tiến lên nắm tay Tần Khả Tình, hỏi: Phu nhân, nàng nhìn rõ ràng chứ, có phải là hắn không.

Tần Khả Tình tránh ánh mắt Đinh Bằng, nhưng lời sát nhân tru tâm vẫn thốt ra: Là hắn, đêm hôm đó lẻn vào mật thất chính là hắn.

Liễu Nhược Tùng quay sang Cố Hàn Uyên: Bây giờ chân tướng đại bạch, cũng xin Cố công tử chủ trì công đạo cho tại hạ.

Cố Hàn Uyên không vội phát biểu, chỉ hứng thú nhìn Đinh Bằng đang bàng hoàng vô trợ.

Đinh Bằng lảo đảo đi về phía Tần Khả Tình, thống khổ nói: Liễu phu nhân, nàng chính là Liễu phu nhân.

Vậy còn người đã cùng ta tư định chung thân. dưới tàng cây hoa cúc, không gặp không về.

Tần Khả Tình lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Đinh Bằng, giả vờ bình tĩnh hỏi: Ngươi muốn thế nào.

Đinh Bằng run rẩy nói: Khả Tình. khối ngọc bội kia.

Nàng nói mỗi câu đều là giả.

Nàng vẫn luôn lừa gạt ta.

Tần Khả Tình thoáng do dự, nhưng rồi vẫn tuyệt tình nói: Xin lỗi Đinh thiếu hiệp.

Lời của ngươi ta một câu cũng nghe không hiểu.

Đinh Bằng tuyệt vọng đến sụp đổ, lẩm bẩm: Nguyên lai tất cả đều là âm mưu, là nàng bán đứng ta.

Dứt lời, Đinh Bằng định rút kiếm liều mạng với Liễu Nhược Tùng.

Đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ truyền đến.

Thật đúng là làm cho Cố mỗ xem một màn kịch hay a.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nhìn màn trò khôi hài, nhất là vẻ thống khổ tuyệt vọng của Đinh Bằng.

Đây chính là mỹ nhân kế, Cố Hàn Uyên cũng từng hưởng qua không ít, nhưng hắn luôn tương kế tựu kế thu nhận mỹ nhân.

Còn chàng trai trẻ ngây thơ như Đinh Bằng làm sao chịu nổi sự trêu chọc của vưu vật như Tần Khả Tình.

Liễu Nhược Tùng trong lòng kinh hãi, có dự cảm xấu: Cố công tử lời ấy là ý gì.

Đinh Bằng cũng nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên, tưởng hắn cùng phe với Liễu Nhược Tùng.

Nhưng Cố Hàn Uyên chỉ cười nhạo một tiếng, tiện tay vẫy một cái, một thanh trường kiếm sáng loáng từ hộp kiếm Hàn Nguyệt bắn ra.

Cầm Anh Hùng Kiếm trong tay, Cố Hàn Uyên thân hóa du long, di chuyển giữa các trụ đá.

Kiếm ảnh sâm sâm, hàn quang thấu xương, đá vụn bay tán loạn.

Liễu Nhược Tùng và Đinh Bằng tuy không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn bị kiếm pháp của Cố Hàn Uyên thu hút.

Càng xem càng thấy quen mắt, nhưng lại chỉ là tốt mã dẻ cùi tốt nước sơn.

Cho đến khi Cố Hàn Uyên nhảy lên xuất một kiếm, khiến cả hai đồng thanh kinh hô: Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Võ Đang Tùng Phong.

Cố Hàn Uyên nghe vậy suýt chút nữa không nhịn được cười, cũng may hắn vẫn tiếp tục thi triển các chiêu thức phía sau.

Một lát sau, Cố Hàn Uyên dừng lại, tiêu sái múa một đường kiếm hoa chấn rụng đá vụn trên thân kiếm.

Hắn cười như không cười chỉ tay về phía sau, nhàn nhạt nói: Nhìn lại trụ đá xem.

Hai người nhìn lại, thấy chiêu thức Liễu Nhược Tùng khắc trên trụ đá đã bị Cố Hàn Uyên sửa đổi đến hoàn toàn thay đổi, còn nhiều thêm ba thức kiếm chiêu.

Dù là người không biết võ công như Tần Khả Tình cũng nhìn ra sự tinh diệu của kiếm pháp mới khắc.

Mỗi một chiêu đều cùng cấp, thậm chí mạnh hơn Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Quan trọng hơn là sự liên kết hoàn mỹ, không chút gượng ép.

Đây là. làm sao có thể.

Đinh Bằng khiếp sợ tột độ.

Hắn dĩ nhiên nhìn thấy kiếm phổ hoàn chỉnh của Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Liễu Nhược Tùng đồng tử co rút, trong lòng hoảng loạn.

Lời nói dối của hắn đã bị Cố Hàn Uyên đâm thủng.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, nhàn nhạt giải thích: Kiếm pháp này tên là Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, là kiếm pháp gia truyền của Yến Thập Tam dưới trướng Cố mỗ.

Bất quá hai mươi năm trước, Yến gia bổn gia cùng chi thứ nảy sinh phân kỳ.

Trong tranh đấu, bí tịch phó bản Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm bị thất lạc vài trang.

Thiên Ngoại Lưu Tinh chính là một trong số đó.

Dừng một chút, Cố Hàn Uyên nhìn Đinh Bằng hỏi: Tàn hiệt kiếm phổ Thiên Ngoại Lưu Tinh mà cha ngươi có được cũng là do vô tình nhặt được đúng không.

Đinh Bằng vẻ mặt khiếp sợ, nhưng không phản bác, bởi sự thật đúng là như vậy.

Chân tướng đã rõ.

Thiên Ngoại Lưu Tinh không phải của Liễu Nhược Tùng, cũng không phải của Đinh Bằng, mà là của Yến gia.

Đinh Bằng nhặt được cơ duyên thì vấn đề không lớn, nhưng Liễu Nhược Tùng lại dùng mỹ nhân kế lừa gạt, còn dám nhận vơ là mình sáng tạo, mượn danh Võ Đang.

Tính chất quá mức ác liệt.

Ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn Uyên quét qua Liễu Nhược Tùng: Liễu Nhược Tùng, có lời gì để nói không.

Liễu Nhược Tùng hai đầu gối mềm nhũn, quỳ sụp xuống, dập đầu cầu khẩn: Mời Cố công tử tha cho tiểu nhân lần này, là tiểu nhân không đúng, dùng kế lừa gạt Thiên Ngoại Lưu Tinh của Đinh thiếu hiệp.

Đinh Bằng thấy Liễu Nhược Tùng hèn mọn, trong lòng khoái ý nhưng lại không cảm kích Cố Hàn Uyên, vì hắn biết Yến gia chưa chắc sẽ để yên cho người ngoài học lén võ công.

Cố Hàn Uyên cười như không cười hỏi: Dùng kế.

Kế gì.

Liễu Nhược Tùng ngẩn ra, vô thức liếc nhìn Tần Khả Tình, run rẩy nói: Mỹ. mỹ nhân kế.

Không gian trầm mặc.

Đinh Bằng mất đi vẻ phẫn nộ, chỉ phức tạp nhìn Tần Khả Tình đang cúi đầu.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, nghiền ngẫm nói: Nguyên lai là mỹ nhân kế a, Liễu trang chủ quả nhiên hảo thủ đoạn.

Lời này khiến Liễu Nhược Tùng xấu hổ không biết trả lời sao, chỉ có thể dùng ánh mắt thâm ý nhìn về phía Tần Khả Tình.

Hắn không muốn mất đi tất cả.

Tần Khả Tình hiểu ý chồng, cũng biết mình lúc này nên làm gì.

Nàng vô thức nhìn về phía Đinh Bằng, không phải cầu cứu, mà chỉ mong tìm thấy chút không đành lòng.

Nhưng nàng chỉ thấy nụ cười nhạt lạnh lùng của hắn: Thật đúng là tự làm tự chịu đâu.

Trong lòng Tần Khả Tình đắng chát.

Sau đó nàng chậm rãi đi về phía Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp kiều mỵ tràn đầy vẻ tan vỡ: Cố công tử.

Đinh Bằng lạnh lùng là có nguyên do.

Dù sao hắn mới vừa gặp phải mối tình đầu phản bội.

Hơn nữa suýt nữa thân bại danh liệt, mệnh tang nơi này.

Bất quá nếu bàn về cảm giác tuyệt vọng, thì còn kém xa kịch tình bên trong lúc bị Liễu Nhược Tùng đuổi g·iết quẳng xuống vách núi.

Bởi vì Cố Hàn Uyên đã khiến tâm tình Đinh Bằng dừng lại đúng lúc, dẫn tới hận ý trong lòng hắn đối với Tần Khả Tình không quá sâu sắc, ngược lại càng nhiều hơn chính là sự phẫn nộ cùng sỉ nhục vì bị lừa dối.

Yêu và hận cho tới bây giờ đều là hai mặt của một đồng tiền, chưa kể Đinh Bằng cùng Tần Khả Tình xác thực đã từng yêu thật lòng.

Nếu như Cố Hàn Uyên khoanh tay đứng nhìn, làm cho Đinh Bằng dựa theo kịch tình phát triển, như vậy Đinh Bằng sẽ đối với Tần Khả Tình có hận, nhưng cũng sẽ có yêu.

Thậm chí sau khi hắn có đệ nhất nhậm thê tử Bạch Thanh Thanh, ngược lại đối với Tần Khả Tình vẫn nhớ mãi không quên.

Tại thời điểm hắn báo thù Liễu Nhược Tùng thành công, làm cho Tần Khả Tình thương tâm gần c·hết nhảy núi t·ự s·át, hắn lại đối với Tần Khả Tình thâm cảm thấy thua thiệt.

Đương nhiên, Đinh Bằng sau khi có người vợ thứ hai là Tạ Tiểu Ngọc, lại đối với Bạch Thanh Thanh nhớ mãi không quên.

Chương 1738

Xem xét kịch tình, Đinh Bằng vừa đa tình lại vừa bạc tình.

Vừa có thể vì mục đích của mình không hề có ranh giới cuối cùng mà thương tổn nữ nhân của mình, cũng có thể sau khi có tân hoan lại biểu thị chính mình yêu nhất là người cũ.

Một người như vậy, đang ở trước mắt nguy cơ bị người phế bỏ võ công, như thế nào lại đi vì Tần Khả Tình cầu tình.

Càng chưa nói Tần Khả Tình vẫn là bị chồng nàng Liễu Nhược Tùng yêu cầu.

Đinh Bằng lúc này thậm chí có chủng khoái cảm trả thù.

Còn về Liễu Nhược Tùng thì càng đơn giản hơn.

Hắn tuy là rất hối hận vì chính mình muốn giữ lại Cố Hàn Uyên, còn làm cho Cố Hàn Uyên làm nhân chứng.

Nếu như không có Cố Hàn Uyên, hết thảy đều sẽ dựa theo kế hoạch của hắn mà phát triển.

Đinh Bằng thân bại danh liệt, bị đuổi g·iết đến c·hết, mà hắn cũng có thể quang minh chính đại giữ lấy Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Đáng ăn mừng chính là tại chỗ chỉ có một mình Cố Hàn Uyên.

Nếu như còn giống như ở chánh đường đại sảnh nhiều người như vậy, hắn muốn lừa gạt đều không gạt được, hẳn đã phải c·hết không thể nghi ngờ.

Ngược lại bây giờ còn có một tia sinh lộ.

Tia sinh lộ này chính là căn cứ vào cái danh phong lưu của Cố Hàn Uyên.

Liễu Nhược Tùng đối với mị lực thê tử mình lại quá rõ ràng.

Mà có chuyện đã có lần đầu tiên, sẽ không sợ có thêm lần thứ hai.

Càng chưa nói Liễu Nhược Tùng vốn là kẻ tham sống s·ợ c·hết.

Hắn sợ hãi Cố Hàn Uyên đem chân tướng phơi bày ra ánh sáng làm cho hắn thân bại danh liệt, c·ướp đoạt toàn bộ của hắn.

Càng sợ hơn Cố Hàn Uyên muốn dẫn hắn về Võ Đang thẩm phán.

Nếu như là chuyện bình thường, Võ Đang sẽ không đi quản đệ tử tục gia như Liễu Nhược Tùng.

Nhưng Liễu Nhược Tùng không chỉ có trộm người kiếm pháp, còn mang theo danh nghĩa Võ Đang, tính chất chi ác liệt có thể suy ra, hoàn toàn là đang bại hoại thanh danh Võ Đang.

Trước đây Thạch Trung Ngọc có Thạch Thanh phu phụ che chở, đối với việc bị mang về Võ Đang thẩm phán đều dọa gần c·hết, nửa đường thẳng thắn chạy trốn, càng không cần phải nói là Liễu Nhược Tùng lúc này.

Sinh lộ duy nhất của Liễu Nhược Tùng chính là thông qua Tần Khả Tình khẩn cầu Cố Hàn Uyên tha cho hắn một lần.

Vô luận là Liễu Nhược Tùng hay là Đinh Bằng, kỳ thực đều rất dối trá, vì tư lợi.

Bọn họ đều có thể ngoài miệng nói yêu Tần Khả Tình, nhưng lại có thể không chút do dự lợi dụng nàng.

Người và việc như vậy ở trên giang hồ nhìn mãi quen mắt.

Thân ở giang hồ, cái danh lợi tràng này, không phải người nào đều có thể bảo trì bản tâm.

Nữ nhân ở trong mắt bọn hắn cũng chỉ là một kiện vật phẩm có thể lợi dụng mà thôi.

Tần Khả Tình đôi mắt đẹp sáng rỡ chảy xuống từng giọt từng giọt lệ châu.

Nàng nguyên tưởng rằng nước mắt của mình là lưu cho người mà nàng trong lòng thua thiệt Đinh Bằng.

Tần Khả Tình đúng là trong một tháng sử dụng mỹ nhân kế qua này đã thích Đinh Bằng.

Nhưng nàng thủy chung nhớ kỹ chính mình là thê tử của Liễu Nhược Tùng.

Phản bội Đinh Bằng là phản bội tình yêu của mình, phản bội Liễu Nhược Tùng là phản bội nhân sinh của mình.

Có thể nói nàng lý tính, hiểu được cân nhắc lợi hại.

Cũng có thể nói nàng đối với Liễu Nhược Tùng thất vọng còn chưa đủ nhiều, đối với Đinh Bằng hổ thẹn cũng còn chưa đủ lớn.

Nhưng mà coi như Tần Khả Tình đối với Liễu Nhược Tùng thất vọng quá nhiều, thì cũng chỉ bất quá là nhiều hơn so với nỗi thất vọng về Đinh Bằng một chút.

Nhưng nàng như trước biết phải làm sao mới là chính xác nhất.

Liễu Nhược Tùng bị phái Võ Đang thanh toán kết quả chỉ biết so với hắn bị Đinh Bằng đánh bại càng tồi tệ hơn.

Vì vậy mặc dù Tần Khả Tình thương tâm gần c·hết, cũng vẫn từng chút một tới gần Cố Hàn Uyên.

Chỉ bất quá cách càng gần, nàng rơi lệ lại càng nhiều.

Cố công tử.

Chỉ là làm cho Tần Khả Tình bội phần cảm thấy ngoài ý muốn là nàng vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói ra lời thỉnh cầu phía sau, một ngón tay thon dài có lực liền chống ở trên bờ môi nàng, ngăn chặn lời nói của nàng.

Liễu phu nhân, không cần phải hạ thấp bản thân mình như vậy.

Cố Hàn Uyên nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt đang lê hoa đái vũ, mở lời nói.

Tần Khả Tình nghe vậy chinh nhiên, thậm chí có chút không biết làm sao.

Cố Hàn Uyên lấy ra một phương khăn thêu đưa tới trước mặt Tần Khả Tình, ra hiệu một cái, ôn nhu nói: Lau đi.

Tần Khả Tình vô thức tiếp nhận khăn thêu Cố Hàn Uyên đưa tới, liếc nhìn Liễu Nhược Tùng đang kinh ngạc cùng Đinh Bằng đang cau mày, kinh ngạc nói: Nhưng là.

Cố Hàn Uyên ôn thanh cười nói: Cố mỗ không thích ép buộc, càng không muốn nhìn thấy nữ nhân thương tâm, nhất lại là một nữ nhân xinh đẹp.

Tần Khả Tình có chút thất thần nhìn nam tử tuấn mỹ đến mức có chút không chân thực trước mắt.

Những lời nói ôn nhu kia làm dịu đi nội tâm khô cạn rạn nứt của nàng.

Nàng biết Cố Hàn Uyên khẳng định đối với nàng có ý tưởng về phương diện kia, nhưng hắn vẫn không có mượn cơ hội miễn cưỡng nàng.

Không biết ý tưởng chân thật của Cố Hàn Uyên, Tần Khả Tình lúc này chỉ cảm thấy Cố Hàn Uyên đang ở cái giang hồ này, lại ôn nhu đến quá phận.

Còn chưa kịp hồi thần, Tần Khả Tình chỉ thấy Cố Hàn Uyên trầm ngâm chốc lát, nhàn nhạt nói: Liễu trang chủ, Cố mỗ liền không mang ngươi trở về Võ Đang Sơn.

Ngươi tự đi hướng Thiên Nhất chân nhân thỉnh tội.

Liễu Nhược Tùng nghe vậy rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết sư phụ hắn Thiên Nhất chân nhân nhẹ dạ, có nắm chắc thuyết phục Thiên Nhất chân nhân không trọng phạt hắn.

Liễu Nhược Tùng vội vàng cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử khoan dung độ lượng.

Hắn là thật không nghĩ tới sự tình dĩ nhiên quanh co như vậy.

Không chỉ không cần lo lắng nữa Võ Đang phái thanh toán, thê tử hắn cũng được bảo lưu lại.

Thậm chí trong lòng hắn còn đang nói xấu sau lưng Cố Hàn Uyên nhân từ nương tay.

Chỉ là làm cho hắn có chút kinh nghi bất định là Tần Khả Tình lúc này lại có chút do dự nói: Cố công tử.

Đinh thiếu hiệp hắn.

Tần Khả Tình dự định giúp Đinh Bằng cầu tình, coi như là bù đắp nàng đối với Đinh Bằng áy náy, cùng với trả lại tình ý của nàng đối với hắn.

Nhưng mà điều nàng không nghĩ tới chính là Cố Hàn Uyên lúc này lại ngăn trở nàng nói tiếp.

Cố mỗ biết Liễu phu nhân muốn nói cái gì, cũng biết tâm ý chân thực của Liễu phu nhân.

Dừng một chút, Cố Hàn Uyên nhìn về phía Đinh Bằng, dưới ánh mắt khẩn trương của đối phương, nhàn nhạt nói: Yến Thập Tam bên kia Cố mỗ có thể làm chủ, không cho Yến gia phế võ công của ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng về sau không lại sử dụng Thiên Ngoại

Lưu Tinh.

Đinh Bằng mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng biết đây đã là kết quả tốt nhất.

Rầu rĩ không vui nói: Ta biết rồi, ta sẽ không lại dùng Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Cố Hàn Uyên nhìn Đinh Bằng khẩu phục tâm không phục, âm thầm lắc đầu.

Trong rất nhiều nhân vật chính kịch tình, Đinh Bằng cũng là kẻ tương đối ích kỷ, chỉ biết chính mình.

Hiện tại đáp ứng rất tốt, về sau khẳng định vẫn sẽ len lén sử dụng Thiên Ngoại Lưu Tinh.

Lúc này Tần Khả Tình đôi mắt đẹp hơi rũ, hé miệng trầm mặc, phương tâm cũng là một trận cảm động.

Nàng không nghĩ tới nguyên lai hết thảy đều bị Cố Hàn Uyên xem thấu.

Không cho nàng mở miệng vì Đinh Bằng cầu tình, là đã bảo trụ rồi thể diện sau cùng của nàng.

Tần Khả Tình hơi ngước mắt, nhìn chăm chú vào gò má tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên, phương tâm dâng lên một trận cảm thán mang theo ghen tỵ: Trách không được Cố công tử sẽ có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, những hồng nhan tri kỷ kia của hắn hẳn là rất hạnh phúc a.

Nhất là khi Tần Khả Tình nhìn thấy Liễu Nhược Tùng còn quỳ trên mặt đất hèn mọn vô cùng và Đinh Bằng mặt lộ vẻ không cam lòng, trong lòng đố kị tâm tình nhất thời nồng nặc hơn vài phần.

Sự tình coi như có một kết thúc, dường như mỗi người đều có tương lai tươi sáng.

Liễu Nhược Tùng không cần lo lắng thân bại danh liệt, bị phái Võ Đang thẩm phán.

Đinh Bằng cũng đồng dạng không cần lo lắng thân bại danh liệt, võ công bị phế.

Hai kẻ vì tư lợi còn chưa ý thức được chính mình mất đi cái gì.

Tần Khả Tình không cần phải dưới sự thỉnh cầu của chồng mà lần thứ hai sử dụng mỹ nhân kế, cũng bảo lưu lại được thể diện, còn trả lại một ít nợ tình cảm.

Chỉ là nàng không biết vì sao, bản thân làm sao cũng không cao hứng nổi.

Như vậy Cố Hàn Uyên thì sao.

Chương 1739

Thu hoạch sự đố kị.

Sự đố kị của Tần Khả Tình đối với những hồng nhan tri kỷ của hắn.

Còn có sự đố kị của Đinh Bằng.

Giữa lúc Cố Hàn Uyên lệnh cưỡng chế ba người ở đây không được đem chuyện trong mật thất truyền ra ngoài, Đinh Bằng đột nhiên to gan đưa ra một yêu cầu.

Tại hạ từ khi ra giang hồ tới nay, vẫn lấy Cố công tử làm mục tiêu.

Cố công tử vừa rồi sử dụng Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm tuy là tinh diệu phi thường, Thiên Ngoại Lưu Tinh cũng chỉ là trong đó nhất thức kiếm chiêu.

Nhưng dường như so với cái thế thần công của Cố công tử trong lời đồn đại thì khác biệt khá xa, không biết Cố công tử có thể hay không để tại hạ mở mang tầm mắt một chút.

Quả nhiên, đây là yêu cầu mà kẻ cực độ tự tin như Đinh Bằng sẽ đưa ra.

Rõ ràng mới vừa thoát ly nguy hiểm bị phế bỏ võ công, thậm chí đều không biết mình là làm sao bình yên vô sự, liền lập tức lại đối với Cố Hàn Uyên khởi xướng khích tướng.

Đinh Bằng sẽ cảm thấy Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm không gì hơn cái này cũng rất bình thường.

Dù sao Cố Hàn Uyên không có sử xuất kiếm thứ mười bốn và mười lăm.

Chỉ có mười ba kiếm thì Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm thậm chí cũng không tính là tuyệt thế kiếm pháp.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Đinh Bằng, tự tiếu phi tiếu nói: Lấy Cố mỗ làm mục tiêu.

Vẫy tay một cái, Anh Hùng Kiếm tự động bay trở về Hàn Nguyệt Kiếm Hộp.

Giữa lúc Đinh Bằng đang thất vọng vì tưởng rằng Cố Hàn Uyên không có dự định hướng hắn trình diễn võ công, Cố Hàn Uyên đột nhiên giơ tay lên dựng thẳng kiếm chỉ, hướng về phía thạch trụ trong mật thất vung lên.

Vô số kiếm khí trong ánh mắt rung động của ba người từ đầu ngón tay Cố Hàn Uyên bay ra.

Kiếm khí vô kiên bất tồi lóe ra hàn quang bức người, tàn phá bừa bãi trong mật thất, đá vụn bay tán loạn.

Không bao lâu, kiếm khí tiêu tán.

Thạch trụ lần nữa biến dạng.

Phía trước Cố Hàn Uyên dùng Anh Hùng Kiếm khắc lên chiêu thức Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm toàn bộ biến mất.

Thạch trụ cũng biến thành trơn truột, thậm chí bởi vì ánh nến mà phản quang.

Không làm tổn hại đến căn bản của thạch trụ, lại đem đồ án khắc lục kiếm chiêu toàn bộ cạo đi, càng là như b·ị đ·ánh bóng qua một dạng, con ruồi cũng đậu không được.

Loại thao tác tinh tế kỳ diệu tới đỉnh cao này càng khiến người ta chấn động.

Đinh Bằng trợn to hai mắt, há hốc mồm, mục trừng khẩu ngốc.

Đúng lúc này, thanh âm đùa cợt của Cố Hàn Uyên cũng hợp thời truyền đến: Ngươi còn kém xa lắm.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

Đinh Bằng chứng kiến bóng lưng Cố Hàn Uyên sắp sửa rời đi, vội vàng hô: Đây rốt cuộc là kiếm pháp gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy, cước bộ không ngừng, nhàn nhạt đáp: Kiếm Hai Mươi Hai.

Dứt lời liền bước lên cửa mật thất.

Vừa vặn có ánh nắng chiếu xuống.

Chói mắt ánh sáng mặt trời chiếu lên người Cố Hàn Uyên, làm hắn phảng phất như đang phát ra vạn trượng quang mang.

Thật là Trích Tiên nhân.

Ý niệm như vậy ở trong phương tâm Tần Khả Tình hiện lên, đôi mắt đẹp cũng nhiều thêm một tia si mê.

Lúc này, không có chú ý tới thê tử mình biến hóa, Liễu Nhược Tùng lạnh rên một tiếng nói: Hừ.

Nhiều chuyện.

Dứt lời, hắn nhìn về phía thạch trụ bóng loáng, trong ánh mắt lộ ra vẻ tiếc hận.

Hắn còn muốn Cố Hàn Uyên sẽ quên đi Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm khắc trên trụ đá.

Chỉ cần quên một buổi tối, hắn có thể đem kiếm pháp đều chép lại.

Coi như ngoài mặt không dễ sử dụng, ngầm bên dưới cũng có thể hảo hảo lợi dụng Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm bực này tinh diệu kiếm pháp.

Đáng tiếc hiện tại kiếm pháp khắc lục trên trụ đá đều bị phá hủy, hắn lại không có năng lực đã gặp qua là không quên được, liền một chiêu nửa thức cũng nhớ không xong.

Đinh Bằng cũng đoán được suy nghĩ của Liễu Nhược Tùng, trong ánh mắt tràn đầy miệt thị cùng trào phúng nói: Ngươi chút ý đồ kia còn muốn giấu diếm được Cố công tử.

Nực cười.

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Hắn hiện tại càng thêm sùng bái Cố Hàn Uyên.

Cái loại vung tay lên chính là kiếm khí đầy trời kia đã làm cho hắn mở rộng tầm mắt, cũng nhận thức được mình và Cố Hàn Uyên có bao nhiêu chênh lệch.

Đương nhiên hắn cũng càng thêm đố kị Cố Hàn Uyên.

Nếu như hắn có thể có thần công như Cố Hàn Uyên, thì danh, lợi, mỹ sắc, còn không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cũng chính bởi vì lĩnh hội được bản chất chân chính, Đinh Bằng khi đi ngang qua Tần Khả Tình không lưu luyến chút nào mà ném trả lại ngọc bội cho nàng, lãnh đạm rời đi.

Một người nữ nhân lừa gạt hắn mà thôi, không cần thiết làm cho hắn canh cánh trong lòng.

Nói cho cùng vẫn là Đinh Bằng bị đả kích kém xa trong kịch tình, vì vậy ấn ký Tần Khả Tình lưu lại trong lòng hắn cũng nông cạn rất nhiều.

Huống chi nói cho cùng vẫn là hắn chiếm tiện nghi.

Mỹ nhân kế nha, sao có thể cái gì cũng không trả giá liền từ nơi đó đạt được tín vật đính ước quan trọng nhất là Thiên Ngoại Lưu Tinh Kiếm Phổ Tàn Hiệt.

Còn về Hoàng hoa thụ hạ, bất kiến bất tán càng là thôi đừng nhắc lại.

Kịch tình lúc này đã bị Cố Hàn Uyên hoàn toàn thay đổi, quan hệ nhân vật cũng theo đó cải biến.

Đinh Bằng không còn đối với Tần Khả Tình nhớ mãi không quên, thậm chí hận ý đối với Liễu Nhược Tùng đều ít đi rất nhiều.

Mà quan hệ vợ chồng của Liễu Nhược Tùng cùng Tần Khả Tình thì tan vỡ nhanh hơn, nghiêm trọng hơn.

Nhưng mà còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Liễu Nhược Tùng cau mày từ trong tay Tần Khả Tình đoạt lấy ngọc bội, một bả bóp nát.

Lạnh lùng nói: Loại vật này còn giữ lại làm gì.

Chẳng lẽ ngươi đối với Đinh Bằng còn dư tình chưa dứt hay sao.

Tần Khả Tình nhìn Liễu Nhược Tùng lúc này lại trở nên nhân mô cẩu dạng, không hề còn bộ dáng hèn mọn cầu xin tha thứ lúc trước, trong lòng chỉ có bi ai cùng tự giễu.

Bi ai về lúc còn trẻ không hiểu chuyện, bị Liễu Nhược Tùng dỗ ngon dỗ ngọt lường gạt, gả cho hắn, người lớn hơn nàng mười mấy tuổi.

Tần Khả Tình không có biểu lộ tâm tình cùng ý tưởng chân thực của mình, lắc đầu, lãnh đạm nói: Coi như ngươi không bóp nát, ta cũng sẽ ném.

Đinh Bằng coi nàng như không, nàng làm sao không phải như vậy.

Nàng đối với Đinh Bằng áy náy cùng tình cảm bởi vì nguyên nhân

Cố Hàn Uyên, đều đã trả xong.

Ai cũng không nợ ai.

Ngược lại thì Cố Hàn Uyên ở trong trái tim của nàng đã để lại một nét bút đậm.

Nhưng nghĩ đến thân phận cùng trải nghiệm của mình, Tần Khả Tình lại không thể tránh khỏi lòng tràn đầy thất lạc.

Đối với tâm tư biến hóa của Tần Khả Tình hoàn toàn không biết gì cả, Liễu Nhược Tùng hài lòng cười.

Hắn trước đây vẫn còn lo lắng Tần Khả Tình có thể hay không đùa mà thành thật, thích Đinh Bằng.

Kết quả lại là hắn quá lo lắng.

Nói cách khác Tần Khả Tình vẫn là thương hắn.

Không có di tình biệt luyến Đinh Bằng liền nghĩa là còn thương hắn, không tật xấu.

Nếu Tần Khả Tình vẫn là thương hắn, vậy thì lại vì hắn làm chút chuyện hẳn không có vấn đề chứ.

Liễu Nhược Tùng đang muốn tiến lên dắt tay Tần Khả Tình để tỏ vẻ trấn an.

Nhưng mà rõ ràng lúc trước khi Đinh Bằng tại chỗ Tần Khả Tình đều không có chống cự, lúc này lại trực tiếp né ra.

Đừng đụng ta.

Tần Khả Tình trợn lên giận dữ nhìn Liễu Nhược Tùng.

Liễu Nhược Tùng chỉ coi Tần Khả Tình vẫn còn đang giận hắn vì chuyện để nàng đối với Đinh Bằng thi triển mỹ nhân kế.

Chỉ có thể lấy lòng nói: Tốt, không động vào ngươi.

Tần Khả Tình thấy Liễu Nhược Tùng không tiếp tục áp sát, cũng tỉnh táo một ít.

Nàng cau mày hỏi: Ngươi lại muốn làm cái gì.

Nàng hiểu rất rõ trượng phu của mình, tuyệt sẽ không vào lúc này vô sự mà ân cần.

Mơ hồ có loại dự cảm bất tường.

Chương 1740

Liễu Nhược Tùng có thể ở tình huống tập võ tư chất bình thường mà tu luyện tới Tiên Thiên đỉnh phong, còn có thể tọa ủng Vạn Tùng Sơn Trang, ở giang hồ có chút danh tiếng, tuyệt đối là rất có bản lãnh.

Co được dãn được, da mặt dày quả thực là kỹ năng cơ bản nhất.

Liễu Nhược Tùng tuy là sắc mặt hơi có chút xấu hổ, nhưng vẫn là mặt dày nói: Cố công tử để cho ta đi về phía sư phụ thỉnh tội, tuy là kết quả sẽ không quá tồi tệ, nhưng trách phạt vẫn là không tránh khỏi.

Nếu như có thể mà nói, ta hy vọng ngươi có thể thuyết phục Cố Hàn Uyên nhiều hơn nữa mở một mặt lưới.

Nếu được, tốt nhất giống như xin Cố công tử chỉ điểm một chút lợi hại võ công.

Ngươi cũng biết ta ở trên giang hồ như đi trên băng mỏng, lần này tính kế Đinh Bằng thất bại, mặc dù không có tổn thất gì, nhưng cũng không có thu hoạch.

Bất quá còn có cơ hội, Cố công tử đối với phu nhân ngươi rõ ràng tương đối nhẹ dạ, ngươi cầu xin hắn một cái, nhất định sẽ có thu hoạch.

Tần Khả Tình trong lòng dự cảm bất tường thành sự thật.

Gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Nhược Tùng, gằn từng chữ hỏi: Ngươi muốn cho ta cầu như thế nào.

Liễu Nhược Tùng vô ý thức tránh ánh mắt tràn ngập cảm giác vụn vỡ của Tần Khả Tình.

Hơi có chút tối nghĩa nói: Một hồi đi ra ta sẽ tổ chức yến hội chiêu đãi Cố công tử cùng Ninh Vương, đến lúc đó ngươi có thể đi giúp đỡ hầu hạ Cố công tử một chút.

Sau đó ban đêm Cố công tử ngủ lại thời điểm.

Coi như Liễu Nhược Tùng cũng không nói hết câu, Tần Khả Tình cũng đã hiểu.

Đây chẳng phải là điều nàng am hiểu nhất sao.

Tần Khả Tình trong lòng càng thêm tự giễu.

Nàng vẫn là chạy không thoát việc lại sử dụng mỹ nhân kế sao.

Bất quá đúng lúc này, Tần Khả Tình thần tình đau khổ chợt cứng lại, thầm nghĩ trong lòng: Di, không đúng.

Dường như cũng không phải tồi tệ như vậy a.

Vừa vặn lúc này, khuôn mặt tuấn tú cùng nụ cười ôn hòa của Cố Hàn Uyên ở trong óc nàng hiện lên.

Tần Khả Tình hầu như lập tức cảm giác được hai gò má của chính mình đang nóng lên, vô ý thức cúi đầu, không dám để cho Liễu Nhược Tùng phát hiện.

Vậy mà lúc này Liễu Nhược Tùng căn bản cũng không có dư dật đi quan tâm Tần Khả Tình.

Trong lòng hắn đang ảo tưởng có thể khỏi bị Thiên Nhất chân nhân trách phạt, đồng thời còn có thể từ Cố Hàn Uyên nơi đó học được thần công bí tịch.

Hắn không dám hy vọng xa vời Kiếm Hai Mươi Hai loại võ học phi nhân kia, chỉ cần Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm liền đủ hài lòng.

Bây giờ khát vọng của Liễu Nhược Tùng vẫn là trở nên nổi bật, danh dương giang hồ, mà không phải là giống như kịch tình hậu kỳ bị Đinh Bằng báo thù thành công dẫn đến cửa nát nhà tan, triệt để hắc hóa.

Vì vậy yêu cầu của hắn cũng không cao như vậy.

Liễu Nhược Tùng kết thúc ảo tưởng, phục hồi tinh thần lại, tràn đầy áy náy cùng xấu hổ nói: Chính là muốn cực khổ phu nhân lần nữa.

Hắn nhìn Tần Khả Tình đang cúi thấp đầu, trầm mặc không nói, trong lòng đột nhiên có chút hối hận.

Cũng đang tự hỏi mình làm như vậy đến cùng đúng hay không.

Liễu Nhược Tùng trong lòng vẫn là yêu Tần Khả Tình.

Nếu như chờ một đoạn thời gian, hắn tỉnh táo lại, chỉ sợ cũng khó có thể đơn giản thuyết phục chính mình hi sinh Tần Khả Tình.

Then chốt vẫn là thời gian quá mức ngắn ngủi, cấp bách.

Không chỉ có là hai lần mỹ nhân kế khoảng cách quá ngắn, cũng là thời hạn Cố Hàn Uyên còn có thể ở lại Vạn Tùng Sơn Trang quá ngắn.

Chờ đến ngày mai, cái cơ hội vạn năm có một này liền rốt cuộc không còn.

Địa vị chênh lệch quá lớn, hắn bỏ qua lần này, còn có lần thứ hai có thể nhìn thấy Cố Hàn Uyên sao.

Đây cũng là nguyên nhân Liễu Nhược Tùng sẽ không giống như phòng bị Đinh Bằng mà đi phòng bị Cố Hàn Uyên.

Hắn biết lo lắng Tần Khả Tình sẽ di tình biệt luyến với Đinh Bằng đã chung sống một tháng, nhưng lại không lo lắng với Cố Hàn Uyên kẻ mới vẻn vẹn quen biết một ngày.

Hơn nữa Liễu Nhược Tùng tuy là ích kỷ một ít, nhưng bất kể là lấy trộm Thiên Ngoại Lưu Tinh Kiếm Phổ Tàn Hiệt, hay là lấy lòng Cố Hàn Uyên, vì danh vì lợi đồng thời, không phải cũng là vì cho Tần

Khả Tình cuộc sống tốt hơn sao.

Tần Khả Tình chẳng lẽ không muốn làm phu nhân trang chủ Vạn Tùng Sơn Trang được vạn người kính ngưỡng sao.

Mà không phải là như bây giờ, ra khỏi mảnh địa giới này đều không ai biết Vạn Tùng Sơn Trang ở đâu.

Liễu Nhược Tùng tin tưởng Tần Khả Tình có thể lý giải.

Bằng không tại chỗ Tần Khả Tình liền sẽ không đáp ứng đi đối với Đinh Bằng thi triển mỹ nhân kế.

Thế nhưng Liễu Nhược Tùng lại không biết nữ nhân thay lòng đổi dạ có đôi khi cùng thời gian là không có quan hệ.

Trọng yếu hơn chính là nếu Tần Khả Tình muốn được người người kính ngưỡng, hà tất bỏ gần tìm xa.

Nhìn trên giang hồ những nữ tử được thịnh truyền là hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên xem.

Cái nào không phải tài trí hơn người, không ai dám trêu chọc.

Đương nhiên, dám trêu cũng không phải thật không có, chỉ là đại thể mộ phần cỏ đều đã cao ba thước.

Tần Khả Tình đầu càng phát ra rũ xuống, không dám để cho Liễu Nhược Tùng chứng kiến đôi mắt đẹp đang liên tục chớp động của mình.

Trầm mặc một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu lên, nhíu đôi mi thanh tú, có chút chần chờ nói: Ta biết rồi.

Nhưng có khi nào Cố công tử đối với ta không có hứng thú.

Mới vừa rồi ngài ấy cũng cự tuyệt ta.

Lời này liền chỉ thuần túy là che giấu cùng lừa gạt Liễu Nhược

Tùng.

Phải biết rằng nữ nhân đối với ánh mắt của nam nhân là hiểu rõ nhất.

Cố Hàn Uyên phía trước ánh mắt nóng rực đều nhanh đem y phục nàng đốt thủng, những bộ vị n·hạy c·ảm trên người nàng tức thì bị tuần tra qua lại toàn bộ.

Tần Khả Tình có thể xác định Cố Hàn Uyên mặc dù đối với nàng có chút thương tiếc, nhưng càng nhiều hơn vẫn là muốn chiếm làm của riêng.

Quan trọng nhất là sự chiếm hữu của Cố Hàn Uyên sẽ không xây dựng trên cơ sở ép buộc nàng, ngược lại cho nàng thể diện sau cùng.

Nàng quả thực không dám tưởng tượng lúc đó Cố Hàn Uyên nếu như tiếp thu nàng, để cho nàng ngay trước mặt hai người Liễu Nhược Tùng cùng Đinh Bằng nói ra lời quyến rũ thì sẽ tổn thương lòng tự trọng đến mức nào.

Đối với người sắp hai bàn tay trắng mà nói, điểm ấy tôn nghiêm liền trở nên di túc trân quý.

Càng chưa nói nàng còn bị Liễu Nhược Tùng cùng Đinh Bằng trước sau làm tổn thương tâm can.

Cho nên nàng mới có thể ở trong bóng tối đối với Cố Hàn Uyên động tâm kịch liệt như vậy.

Bất quá Tần Khả Tình cho tới bây giờ cũng không phải là một nữ nhân đơn thuần, trong kịch tình liền mấy lần khoe khoang tâm cơ.

Phía trước lựa chọn giúp Liễu Nhược Tùng oan uổng Đinh Bằng cũng là cùng một lý lẽ, nàng cũng không đơn thuần, ái tình không thể mài ra ăn.

Quả nhiên, Liễu Nhược Tùng thấy Tần Khả Tình tuy là có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng vẫn bằng lòng giúp hắn, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng bỏ xuống tâm tình hối hận mơ hồ trong lòng.

Liễu Nhược Tùng cười nói: Cho nên mới cần phu nhân ngươi một hồi trong yến hội liền hầu hạ Cố công tử, làm cho hắn uống nhiều chút rượu.

Rượu là môi giới của sắc dục, đến lúc đó Cố công tử coi như muốn cự tuyệt cũng không mở miệng được.

Thân là trượng phu, Liễu Nhược Tùng lại đang dạy thê tử mình Tần Khả Tình làm sao câu dẫn nam nhân khác, tràng diện này phải nhiều cổ quái thì có bấy nhiêu cổ quái.

Bất quá hai người đều đang theo đuổi tâm tư riêng, không có nhận thấy được điểm này, ngược lại có chút giống như đang m·ưu đ·ồ bí mật đại sự, hoang đường lại nực cười.

Tần Khả Tình thấy Liễu Nhược Tùng bị chính mình lừa gạt, cũng thẳng thắn nói: Ta biết rồi, ta sẽ làm hết sức.

Liễu Nhược Tùng nhìn thê tử thiện giải nhân ý, cảm động nói: Ủy khuất phu nhân rồi.

Tần Khả Tình không để ý tới hắn, dù sao cũng không thể nói không ủy khuất chứ.

Vì vậy nàng chỉ là lặng lẽ xoay lưng lại với Liễu Nhược Tùng, trước một bước đi ra mật thất.

Ở nơi Liễu Nhược Tùng không nhìn thấy bóng lưng nàng, bước chân nàng bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn.

Mặt cười kiều mỵ mang theo tia tia đỏ ửng, khóe miệng tươi đẹp làm sao cũng không đè ép được.

Chỉ là Tần Khả Tình không nghĩ tới kế hoạch cản không nổi biến hóa.

Khi yến hội vừa bắt đầu, thay đổi một thân y phục, trang điểm càng thêm tinh xảo, Tần Khả Tình đã thấy bên người Cố Hàn Uyên đã ngồi một gã nữ tử thân hình yểu điệu xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên ôm eo cô gái kia, nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng, ôn nhu nói: Cửu Nương, thân thể khá hơn chút nào không.

Cô gái trong ngực Cố Hàn Uyên có chút gầy gò, mặt cười đoan trang văn nhã có chút trắng, nhưng lại mang theo một chút hồng nhuận, cực kỳ giống dáng dấp người bệnh nặng mới khỏi.

Nhất làm người ta khắc sâu ấn tượng là phong thái thư quyển khí trên người nàng, nhìn một cái liền biết là vị nữ tử rất có tài hoa.

Nữ tử tên là Thẩm Cửu Nương, trong lịch sử là người vợ thứ ba của Đường Bá Hổ.

Thẩm Cửu Nương vốn xuất thân ca kỹ, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, là chỗ dựa tinh thần lớn nhất cho Đường Bá Hổ lúc chán nản nhất trong lịch sử.

Bất quá thế giới này bất đồng, vận mệnh những người quanh Đường Bá Hổ cũng bất đồng.

Chương 1741

Đường gia nơi Đường Bá Hổ sinh ra so với lịch sử càng thêm có nội tình, còn có giang hồ địa vị với Đường Gia Bá Vương Thương.

Mẫu thân Đường Bá Hổ là Khâu thị cũng chưa dường như trong lịch sử c·hết bệnh sớm như vậy.

Vì vậy Đường Bá Hổ như trước bị quản thúc, không có khả năng cưới một ca kỹ làm vợ.

Hơn nữa tiền văn cũng đề cập tới, thê th·iếp của Đường Bá Hổ dường như trong kịch tình, đều lây dính thói quen đ·ánh b·ạc.

Đường Bá Hổ không thể nhịn được nữa, lại thêm Ninh Vương bức bách, mới lựa chọn bỏ nhà ra đi.

Mà Thẩm Cửu Nương chính là người tương đối đặc biệt trong số thê th·iếp của Đường Bá Hổ.

Bởi vì nàng bệnh nặng trong người, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra sẽ tại một hai năm bên trong c·hết bệnh.

Sau đó ngoài ý muốn cứ như vậy tới.

Đường Bá Hổ bỏ nhà ra đi, Ninh Vương đưa các nàng bắt đến quý phủ, đồng thời bức bách các nàng thành lễ vật đóng gói đưa cho Cố Hàn Uyên.

Mấy ngày trước ở huyện thành, ban đêm Cố Hàn Uyên liếc mắt liền chú ý tới Thẩm Cửu Nương trốn ở cuối cùng, cực không tình nguyện nhưng lại không thể làm gì, cũng phát hiện tình trạng cơ thể của nàng.

Cũng may Cố Hàn Uyên y thuật cao siêu, rất nhanh thì ổn định lại bệnh tình cho nàng.

Thẩm Cửu Nương nghe được Cố Hàn Uyên lúc này quan tâm, trong phương tâm cảm thụ lớn nhất cũng không phải cảm động, mà là cảm thấy thẹn, xấu hổ đến đầy mặt đỏ bừng.

Nàng thanh âm mảnh mai, thẹn thùng mở miệng nói: Đa tạ công tử quan tâm, thiếp thân đã gần như khỏi hẳn.

Ngược lại là công tử phải nhiều chú ý một chút cảm nhận của các tỷ muội mới là.

Đám thê th·iếp của Đường Bá Hổ đại thể đều đã nhận mệnh.

Dù sao đều trôi qua đã lâu như vậy, cũng không thấy Đường Bá Hổ tới giải cứu các nàng.

Thậm chí liền lão nương của Đường Bá Hổ đều đã thành người trong phòng của Ninh Vương.

Loại tình huống này, các nàng không nhận mệnh cũng không được, cuối cùng vẫn phải vì tương lai của mình tính toán a.

Đồng thời bởi vì đối tượng hầu hạ là Cố Hàn Uyên trẻ tuổi anh tuấn, mà không phải là cái nào quan viên tuổi đã cao, các nàng cũng không khỏi cảm thấy may mắn.

Vì vậy mấy ngày nay các nàng hầu hạ Cố Hàn Uyên so với hầu hạ trượng phu trước kia còn muốn tận tâm tận lực.

Nhưng mà duy chỉ có một điểm gây ra bất mãn, đó là Cố Hàn Uyên quá mức thiên vị Thẩm Cửu Nương.

Các nàng nào biết suy tính của Cố Hàn Uyên.

Y thuật lại cao cũng chỉ có thể chữa bệnh, lại không thể giải quyết vấn đề căn bản.

Vấn đề căn bản của Thẩm Cửu Nương chính là thể chất quá yếu.

Như vậy còn có cái gì so với linh khí càng có thể cải thiện thể chất.

Vì vậy trong mấy ngày này Thẩm Cửu Nương là người thừa nhận sự tưới nhuần của linh khí nhiều nhất.

Thậm chí Cố Hàn Uyên bởi vì phải chiếu cố Thẩm Cửu Nương người yếu, thường thường là người khác mệt lả bận việc nửa ngày, cuối cùng rồi lại để Thẩm Cửu Nương tới kết thúc công việc.

Loại này rõ ràng phân biệt đối đãi, cũng khó trách sẽ bị cho rằng là thiên vị.

Đương nhiên thiên vị cũng có chỗ tốt của thiên vị.

Ngay từ đầu Thẩm Cửu Nương là cực không tình nguyện, bây giờ lại có thể cam tâm tình nguyện hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Thẩm Cửu Nương một bên khuyên lơn Cố Hàn Uyên muốn mưa móc đồng đều, một bên ưu nhã lại ôn nhu bưng bầu rượu lên vì hắn rót rượu.

Cố Hàn Uyên thoả mãn cười cười, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Gặp dịp thì chơi nhiều, rượu thường cũng có thể miễn cưỡng nhập khẩu.

Cố Hàn Uyên để chén rượu xuống, ôn tồn nói: Ta đã thuyết phục Ninh Vương, chờ trở lại kinh thành sẽ để cho Đào Khèn trở lại bên cạnh nàng.

Thẩm Cửu Nương nghe vậy thân thể mềm mại chấn động, đôi mắt đẹp nhất thời nổi lên điểm điểm lệ quang, nghẹn ngào cảm kích nói: Đa tạ công tử.

Đào Khèn là nữ nhi của Thẩm Cửu Nương, cũng là nhi nữ duy nhất của Đường Bá Hổ, năm nay mới ba tuổi.

Nếu xét về giá trị con tin, Đào Khèn so với những thê th·iếp kia của Đường Bá Hổ còn cao hơn.

Vì vậy Đào Khèn bị Ninh Vương mang đi khỏi bên người Thẩm Cửu Nương.

Nếu như không phải là bởi vì Đào Khèn, Thẩm Cửu Nương cũng không thể nhanh như vậy khuất phục.

Dù sao tình trạng cơ thể của chính mình nàng tự biết, không sống được bao lâu nữa, cần gì phải lại vì tương lai mà đánh mất sự trong sạch.

Chỉ là nàng cũng không nghĩ đến cuộc sống của mình lại đột nhiên nghênh đón chuyển ngoặt, thân thể khỏi bệnh, nữ nhi cũng có thể trở về.

Còn về Đường Bá Hổ, nàng đã không còn làm vọng tưởng.

Cố Hàn Uyên đưa tay vỗ nhẹ lưng ngọc của Thẩm Cửu Nương đang nằm ở ngực mình khóc nức nở để an ủi.

Bất quá ở trong mắt người không biết chuyện, liền thành hai người đang len lén âu yếm.

Ninh Vương chỉ là nhìn sang liền thu hồi ánh mắt, khoái trá cùng đội ngũ mưu sĩ của mình uống rượu.

Hắn quả thực bội phục cơ trí của mình, dĩ nhiên có thể nghĩ đến dùng thê th·iếp của Đường Bá Hổ làm quà lấy lòng Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương bên này nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, còn những người khác trong yến hội thậm chí cũng không dám nhìn qua đây.

Phía trước liền có người muốn âm thầm nhìn trộm chiếc xe ngựa sang trọng chuyên chở thê th·iếp Đường Bá Hổ.

Đầu nhập vào Ninh Vương đại thể đều là chút tà phái hoặc là tà đạo cao thủ, trông cậy vào những người này quy quy củ củ căn bản không khả năng.

Càng chưa nói ai sẽ đoán không được Cố Hàn Uyên ở trong chiếc xe ngựa kia hàng đêm sênh ca.

Thời gian lâu dài khó tránh khỏi lòng ngứa ngáy.

Sau đó kẻ kia liền tại lúc tiếp cận xe ngựa bị một đạo kiếm khí cắt lấy đầu lâu, khiến cho số lượng Tông Sư dưới trướng Ninh Vương giảm một.

Từ đó về sau, đám người dưới trướng Ninh Vương đều học ngoan.

Không cần thiết tuyệt đối không tiếp cận xe ngựa.

Còn như hiện tại, đám người cũng là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không biết tình huống của Cố Hàn Uyên cùng Thẩm Cửu Nương, miễn cho bị Cố Hàn Uyên tìm cớ s·át n·hân.

Cố Hàn Uyên đối với tà phái cùng tà đạo nhân sĩ từ trước đến nay là xuất thủ không chút lưu tình, có thể cùng ngồi một chỗ uống rượu vẫn là ít nhiều nể mặt Ninh Vương.

Mà lúc này chỉ có Liễu Nhược Tùng ở âm thầm lo lắng.

Có Thẩm Cửu Nương làm bạn, Cố Hàn Uyên còn có thể bị thê tử hắn câu dẫn sao.

Lúc này, Liễu Nhược Tùng rốt cuộc chứng kiến thê tử xinh đẹp Tần Khả Tình chầm chậm đi tới, hướng về phía Cố Hàn Uyên.

Tần Khả Tình bưng một cái chén rượu bằng ngọc, đối với Thẩm Cửu Nương trong ngực Cố Hàn Uyên coi như không thấy, mềm mại uyển chuyển nói: Cố công tử, thiếp thân mời ngài một ly, cám ơn ngài khoan dung độ lượng.

Tần Khả Tình xuất hiện thu hút sự chú ý của toàn trường.

Trước đó, xuống mật thất dưới đất chỉ có ba người Liễu Nhược Tùng, Đinh Bằng cùng Cố Hàn Uyên, vì vậy đám người mặc dù biết Liễu Nhược Tùng có một thê tử dung mạo xinh đẹp, cũng không nghĩ đến lại tuyệt sắc đến nhường này.

Nhất là sau khi Tần Khả Tình trang điểm lại dung nhan càng thêm tinh xảo, cảm giác kiều diễm quyến rũ của một vưu vật được thể hiện vô cùng sống động.

Nhưng khi Tần Khả Tình hào phóng đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên mời rượu, bọn họ dù trong lòng có nóng bỏng đến đâu cũng phải dập tắt.

Từng cao thủ tà phái giống như nuốt phải ruồi bọ, buồn bực muốn c·hết.

Thầm mắng Cố Hàn Uyên ăn mảnh, đồng thời cũng dùng ánh mắt chế nhạo, ngoạn vị nhìn về phía Liễu Nhược Tùng.

Liễu Nhược Tùng có tâm tư gì, mọi người đều biết.

Ai cũng biết biện pháp tốt nhất để lấy lòng Cố Hàn Uyên chính là mỹ sắc.

Nhưng rất ít ai trắng trợn không kiêng nể dâng thê tử lên như vậy.

Liền ngay cả Ninh Vương cũng biết làm chút che giấu.

Độ dày da mặt của Liễu Nhược Tùng ngược lại khiến người ta bội phục.

Mặc dù đối mặt với vô số ánh mắt khinh bỉ, hắn vẫn cười ha hả uống rượu chuyện phiếm cùng người ngoài, phảng phất như căn bản không nhìn thấy thê tử của mình vậy.

Nhưng bọn họ nào biết sự xấu hổ cùng cấp bách trong lòng Liễu Nhược Tùng.

Thứ nhất, Cố Hàn Uyên sẽ không ở Vạn Tùng Sơn Trang lâu, cơ hội để hắn đi tắt đón đầu, bước lên con đường thành công chỉ có một lần này.

Chương 1742

Thứ hai, ở trong mật thất, Cố Hàn Uyên từng cự tuyệt Tần Khả Tình một lần, hắn thực sự không nắm chắc mỹ nhân kế liệu có thể thành công lần nữa hay không.

Chưa kể bên cạnh Cố Hàn Uyên đã có một Thẩm Cửu Nương, Tần Khả Tình có thể chen chân vào được hay không cũng là điều khó nói.

Vạn nhất Thẩm Cửu Nương từ đó làm khó dễ, thì càng là vạn sự đều hưu.

Chỉ có thể gửi hy vọng vào việc kỹ thuật của Tần Khả Tình cao hơn một bậc.

Cục diện như vậy, Liễu Nhược Tùng nào còn dư lực quan tâm đến ánh mắt người khác.

Bất quá Liễu Nhược Tùng không để bụng thê tử của mình, nhưng lại có người quan tâm.

Cuối yến hội, có một thân ảnh từ khi Tần Khả Tình tiến đến sắc mặt đã biến đổi mấy lần, càng lúc càng khó coi.

Chính là Đinh Bằng.

Phía trước từ mật thất đi ra, nhờ có Cố Hàn Uyên điều đình, chuyện học trộm Thiên Ngoại Lưu Tinh đã có kết luận.

Đối ngoại công bố Đinh Bằng sử dụng Thiên Ngoại Lưu Tinh cùng chiêu thức của Liễu Nhược Tùng chỉ là chiêu số tương tự, cũng không phải cùng một chiêu.

Liễu Nhược Tùng sau đó cũng rất phối hợp, trước mặt mọi người hướng Đinh Bằng xin lỗi, cũng mời y tham gia yến hội.

Đinh Bằng vốn không muốn ở lại Vạn Tùng Sơn Trang, thế nhưng mặt mũi của Cố Hàn Uyên hắn phải cho.

Chí ít ngoài mặt muốn diễn xuất dáng vẻ mình và Liễu Nhược Tùng hữu hảo chung đụng trước mặt người ngoài.

Không có Thiên Ngoại Lưu Tinh, hắn còn có thể tìm kiếm những cơ duyên khác đề cao thực lực, nhưng nếu như bị phế đi võ công, hắn liền khó có ngày nổi danh.

Vì vậy mặt mũi Cố Hàn Uyên, Đinh Bằng không muốn cho cũng phải cho. lời mời của Liễu Nhược Tùng, không muốn đáp ứng cũng phải bằng lòng.

Quan trọng hơn chính là, xét đến cùng cừu hận giữa Đinh Bằng cùng Liễu Nhược Tùng không giống thâm cừu đại hận trong nguyên tác.

Tuy là hắn bị Tần Khả Tình dùng mỹ nhân kế lừa gạt, còn mất đi quyền hạn sử dụng Thiên Ngoại Lưu Tinh, nhưng so với thân bại danh liệt, bị người đuổi g·iết đến nhảy núi trong cốt truyện gốc, tóm lại là tốt hơn nhiều.

Hơn nữa Liễu Nhược Tùng cũng không chiếm được chỗ tốt, điều này làm cho Đinh Bằng trong lòng cân bằng rất nhiều, cũng có thể tâm bình khí hòa ở chỗ này ăn uống tiệc rượu.

Thế nhưng cùng lúc đó, lại nảy sinh một vấn đề khác.

Đinh Bằng tỉnh táo lại nghĩ đến từng chút từng chút một trong tháng này, lại có chút hối hận, hối hận vì đã quyết liệt với Tần Khả Tình dứt khoát như vậy.

Hắn là thích Tần Khả Tình, dù sao cũng là mối tình đầu.

Trong cốt truyện gốc, Đinh Bằng tao ngộ đả kích lớn như vậy mà còn đối với Tần Khả Tình nhớ mãi không quên, huống chi bây giờ tổn thương hắn chịu cũng không lớn như thế.

Trái lại, Liễu Nhược Tùng không chỉ khiến Tần Khả Tình thất vọng, càng làm tổn thương trái tim nàng.

Hắn cũng không phải là không có khả năng mang Tần Khả Tình đi.

Vì vậy Đinh Bằng lưu lại, đồng dạng cũng là vì tìm cơ hội nói chuyện lại với Tần Khả Tình.

Đinh Bằng đều đã nghĩ xong, trước tiên hướng Tần Khả Tình xin lỗi, nói rõ chính mình tại mật thất lúc đó chỉ là nhất thời xung động, hy vọng có thể đạt được đối phương tha thứ.

Lại nói cho đối phương biết chính mình vẫn yêu nàng, hy vọng có thể mang nàng xa chạy cao bay.

Đinh Bằng tự nhận là không phải không có khả năng mang Tần Khả Tình đi, hắn cũng không tin Tần Khả Tình không yêu hắn.

Bất quá, Đinh Bằng lại quên mất chính hắn cũng đã làm cho Tần Khả Tình thất vọng, tổn thương tâm nàng.

Đinh Bằng cùng Liễu Nhược Tùng trong việc đối đãi với Tần Khả Tình hoàn toàn có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân.

Trong lòng bọn họ có quá nhiều thứ quan trọng hơn Tần Khả Tình, thế nhưng bảo bọn họ buông tha nàng thì lại luôn không nỡ, đồng thời còn luôn miệng nói yêu nàng.

Cốt truyện gốc là như vậy, hiện tại cũng là như vậy.

Hoàn toàn không ý thức được vấn đề của bản thân, Đinh Bằng chỉ muốn yến hội nhanh chóng kết thúc để đi tìm Tần Khả Tình nói chuyện riêng.

Nhưng mà làm cho hắn không nghĩ tới là Tần Khả Tình dĩ nhiên đã tới.

Hơn nữa dung quang tỏa sáng, sặc sỡ loá mắt.

Đinh Bằng chưa từng thấy qua bộ dáng này của Tần Khả Tình, nhất thời đã bị mê hoặc.

Dù sao khi Tần Khả Tình thi triển mỹ nhân kế với Đinh Bằng, vì để tránh cho hắn sinh nghi, nàng đã cố ý diễn thành một thiếu nữ thanh thuần.

Khiến cho một nữ tử quyến rũ đa tình giả dạng làm thiếu nữ thanh thuần mà còn thành công lừa gạt Đinh Bằng, chỉ có thể nói là kỹ thuật trang điểm của Tần Khả Tình tốt, diễn xuất tinh xảo.

Nhưng không thích hợp chính là không thích hợp, phiên bản thanh thuần của Tần Khả Tình chung quy có chút cảm giác vi hòa.

Lúc này Tần Khả Tình không chỉ khôi phục diện mạo vốn có, mà còn được tỉ mỉ trang điểm.

Từ y phục đến phấn son đều đang phóng đại mị lực của nàng, mọi cử động đều trình diễn phong tình vạn chủng.

Chàng trai trẻ Đinh Bằng nơi nào chịu được cái này.

Nếu không phải còn có mấy phần lý trí, hắn đều muốn đi lên bắt chuyện với Tần Khả Tình.

Thậm chí trong lòng hắn còn âm thầm mong mỏi nàng có phải tới tìm hắn, hướng hắn giải thích nỗi khổ tâm khi lừa gạt hắn hay không.

Nhưng mà Tần Khả Tình cũng không dừng lại trước mặt hắn, cứ như vậy dưới ánh mắt đờ đẫn của hắn đi thẳng qua, đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên.

Đinh Bằng không tin mình đã mất đi trái tim Tần Khả Tình, đem hết thảy đều trách tội lên người Liễu Nhược Tùng.

Nhất định lại là Liễu Nhược Tùng bức bách Khả Tình.

Ánh mắt Đinh Bằng nhìn về phía Liễu Nhược Tùng hầu như muốn phun lửa.

Hắn đối với Cố Hàn Uyên cũng càng phát ra đố kị, phẫn uất, không cam lòng.

Thậm chí ngay cả đối với Tần Khả Tình cũng thêm mấy phần hận ý.

Ích kỷ lại tự luyến, Đinh Bằng có tâm tính như vậy là rất bình thường.

Tần Khả Tình cũng bởi vì nhận thức được Đinh Bằng cùng Liễu Nhược Tùng là cùng một giuộc, mới hoàn toàn bỏ qua niệm tưởng với Đinh Bằng trong lòng.

Ngược lại ân tình nàng nên trả cũng đã trả.

Cốt truyện dưới sự nhúng tay của Cố Hàn Uyên đã xảy ra biến động, Đinh Bằng cùng Tần Khả Tình cũng không còn là Bạch Nguyệt Quang cùng Chu Sa Chí của nhau nữa.

Bọn họ đều từng sở hữu đối phương, cũng đều chưa từng hoàn toàn sở hữu đối phương.

Sở dĩ câu chuyện tình yêu giữa họ mới hiện ra vẻ thê mỹ cùng tiếc nuối.

Mà bây giờ lại bất đồng.

Tần Khả Tình nhận thức được bản chất của Đinh Bằng cùng Liễu Nhược Tùng, hai người đều không thể cho nàng cảm giác an toàn.

Nàng còn trẻ, nàng còn có cơ hội lựa chọn lần nữa.

Vì vậy mặc dù Cố Hàn Uyên bên người có Thẩm Cửu Nương, nàng vẫn kiên trì đi tới.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa trực tiếp đáp lại Tần Khả Tình mời rượu.

Hắn đầu tiên là liếc nhìn bàn tay ngọc ngà đang bưng ly rượu của Tần Khả Tình, lại cự ly gần quan sát dung nhan đối phương một chút, cười ý vị thâm trường.

Nhẹ giọng hỏi: Trong lòng phu nhân có hay không tình nguyện.

Tần Khả Tình không nghĩ tới Cố Hàn Uyên vào lúc này còn có thể hỏi nàng có hay không tình nguyện.

Trong thoáng chốc, Tần Khả Tình phảng phất như trở về lúc ở mật thất dưới đất.

Nàng cũng ý thức được điểm khác biệt lớn nhất giữa Cố Hàn Uyên với Liễu Nhược Tùng và Đinh Bằng: Cố Hàn Uyên biết thương tiếc, tôn trọng nàng.

Tôn trọng, đối với Tần Khả Tình là từ ngữ thập phần xa lạ.

Nàng xuất thân không tốt, không có tài năng đặc biệt, càng không biết võ công, không đảm đương nổi danh xưng hiệp nữ.

Duy nhất đáng giá xưng đạo chính là nàng xinh đẹp.

Nhưng mà không có thủ đoạn bảo vệ mình, xinh đẹp cũng là mầm tai hoạ.

Sau đó nàng làm ra lựa chọn, gả cho Liễu Nhược Tùng lớn hơn nàng mười tuổi.

Sự thực chứng minh lựa chọn của nàng đã là đúng cũng là sai lầm.

Chương 1743

Mười năm này, Liễu Nhược Tùng đãi nàng rất tốt, cũng để cho nàng qua cuộc sống ăn sung mặc sướng.

Liễu Nhược Tùng là yêu nàng, điểm ấy từ việc nàng mười năm không có con, Liễu Nhược Tùng lại không hưu thê, cũng không cưới vợ bé liền có thể nhìn ra.

Thế nhưng tất cả đều có đại giới.

Mười năm sau, nàng vì Liễu Nhược Tùng đi thi triển mỹ nhân kế với Đinh Bằng, đồng thời rất nhanh còn muốn thêm lên một cái Cố Hàn Uyên.

Đinh Bằng trẻ tuổi, tướng mạo, tài hoa cùng sự chuyên chú đều hấp dẫn Tần Khả Tình.

Tựa như mười năm trước Tần Khả Tình cho rằng Liễu Nhược Tùng có thể trở nên nổi bật, nàng cũng tin tưởng Đinh Bằng có tiềm chất này, đồng thời thời gian thành công có thể so với Liễu Nhược Tùng nhanh hơn.

Mà Đinh Bằng cùng Liễu Nhược Tùng bất đồng lớn nhất là Đinh Bằng đối đãi nàng càng chân thành.

Là cái loại mới ra đời, chưa trải qua thế giới hiểm ác đơn thuần.

Sở dĩ Đinh Bằng mới dễ dàng bị nàng lừa dối, thậm chí đem Thiên Ngoại Lưu Tinh Kiếm Phổ tàn hiệt quan trọng nhất làm tín vật đính ước đưa cho nàng.

Bị hai người đàn ông làm tổn thương thấu tim, Tần Khả Tình lại gặp được Cố Hàn Uyên, người nguyện ý tôn trọng ý nguyện của nàng.

Một lần không đủ, còn có lần thứ hai.

Phảng phất chỉ cần nàng mở miệng nói tiếng Không muốn liền vĩnh viễn cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.

Tần Khả Tình tuy cũng có tư tâm trèo cao, thế nhưng đối với người chưa bao giờ nắm giữ được vận mệnh mình như nàng, sự tôn trọng của Cố Hàn Uyên hiện ra di túc trân quý.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến nàng thay lòng đổi dạ.

Tần Khả Tình lúc này chỉ cảm thấy hai mắt một trận chua xót, suýt nữa rơi lệ.

Nàng vội vàng từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn thêu chà lau khóe mắt, miễn cho bị nước mắt làm nhòe lớp trang điểm tỉ mỉ.

Lau đi nước mắt, Tần Khả Tình chỉ cảm thấy phương tâm ấm áp, nhịp tim đập nhanh thêm mấy phần.

Tần Khả Tình triển lộ ra một nụ cười tự nhiên minh diễm nhất, ôn nhu nói: Thiếp thân không có nửa điểm không tình nguyện.

Dường như đang nói về việc nàng lúc này mời rượu, lại hình như đại chỉ việc nàng tiếp cận Cố Hàn Uyên.

Lấy tâm cơ của Tần Khả Tình, đương nhiên sẽ không đơn giản đem lời nói trắng ra.

Đương nhiên tâm tình chân thực của nàng sớm đã bại lộ trong mắt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn chiếc khăn thêu quen mắt trong tay Tần Khả Tình, chính là cái hắn đưa nàng lau nước mắt ở mật thất, bị nàng cất giấu trong người.

Đồng thời hắn cũng chú ý Liễu Nhược Tùng đang không nhúc nhích cùng Đinh Bằng đang rầu rĩ không vui.

Trong con ngươi đen nhánh của Cố Hàn Uyên hiện lên một vệt nghiền ngẫm, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay hắn.

Tần Khả Tình chú ý tới Cố Hàn Uyên đang nhìn chằm chằm khăn thêu trong tay nàng, nhất thời chột dạ, vội vàng giải thích: Chờ thiếp thân giặt sạch sẽ xong trả lại cho công tử.

Lời giải thích giấu đầu hở đuôi này còn không bằng dứt khoát không giải thích.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu: Không cần phiền toái như vậy, tặng cho phu nhân.

Tần Khả Tình nghe vậy, phương tâm phá lệ ngọt ngào.

Rõ ràng Cố Hàn Uyên chỉ là tặng nàng một chiếc khăn thêu tuy tinh mỹ nhưng không quá giá trị, nàng lại cảm thấy so với sính lễ Liễu Nhược Tùng năm đó, hay Thiên Ngoại Lưu Tinh của Đinh Bằng càng thêm trân quý.

Tần Khả Tình không ý thức được, chiếc khăn này vốn tượng trưng cho chút thể diện và tôn trọng cuối cùng mà Cố Hàn Uyên lưu cho nàng ở mật thất.

Chỉ là hỗn tạp hảo cảm của nàng, tiềm thức cho rằng nó phá lệ quan trọng.

Sau đó Cố Hàn Uyên nhận lấy chén rượu trong tay nàng, uống một hơi cạn sạch.

Nếu phu nhân không có không tình nguyện, rượu này đương nhiên phải uống.

Dừng một chút, Cố Hàn Uyên ôn thanh khen: Phu nhân kính rượu ngon, quả nhiên càng thêm hương vị ngọt ngào.

Lời nói đầy ám chỉ khiến phương tâm Tần Khả Tình hân hoan nhảy nhót.

Khóe môi nàng khẽ giơ lên, mừng rỡ nói: Vậy thiếp thân lại kính công tử một ly.

Dứt lời liền muốn đi lấy bầu rượu trên bàn.

Sau đó liền cùng Thẩm Cửu Nương người cũng đang định rót rượu cho Cố Hàn Uyên đối mặt.

Tần Khả Tình phương tâm hơi trầm xuống, nàng biết thời điểm khảo nghiệm mình tới rồi.

Bất động thanh sắc nhanh hơn một bước cầm bầu rượu, sắc mặt lại mang theo nụ cười ôn nhu dễ gần hỏi: Vị tỷ tỷ này dung mạo xinh đẹp, không biết xưng hô như thế nào.

Thẩm Cửu Nương bị kiềm hãm động tác, bình tĩnh thu tay về, ưu nhã phóng khoáng nói: Thiếp thân Thẩm Cửu Nương, vẫn là muội muội càng xinh đẹp hơn.

Còn chưa biết tên họ muội muội.

Dứt lời, nàng oán trách trừng mắt Cố Hàn Uyên một cái.

Chính Thẩm Cửu Nương là người không tranh không đoạt, thế nhưng thân ở trong phủ Đường Bá Hổ có bảy vị thê thiếp, tự nhiên hiểu rõ các loại lục đục giữa nữ nhân.

Nàng đánh giá Tần Khả Tình phong tình vạn chủng trước mắt, không thừa nhận cũng không được trình độ đối phương rất cao.

Không chỉ xinh đẹp, tâm cơ cũng rất thâm.

Một động tác, một câu nói, liền đem thăm dò cùng ý cảnh cáo biểu lộ không thể nghi ngờ.

Trước một bước cầm bầu rượu, nói rõ tính công kích và quyết tâm.

Chủ động gọi Thẩm Cửu Nương là tỷ tỷ lại là lùi một bước, ám chỉ nàng tới để gia nhập, không phải phá hoại.

Như có điều suy nghĩ, Thẩm Cửu Nương tự nhiên hào phóng thừa nhận Tần Khả Tình xinh đẹp hơn, cũng nhận hạ thân phận muội muội của đối phương.

Tần Khả Tình đôi mắt đẹp chớp động, ưu nhã giới thiệu: Muội muội tên là Tần Khả Tình, là phu nhân Trang chủ Vạn Tùng Sơn Trang.

Thẩm Cửu Nương nghe vậy nhất thời hiểu rõ, vô ý thức lại trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên kẻ luôn thích trêu chọc thê tử người khác.

Sau đó nàng nhìn về phía Liễu Nhược Tùng đang uống rượu, trong lòng sinh ra vài phần thương hại, khẽ thở dài: Khổ cho muội muội.

Tần Khả Tình thấy ý mình muốn biểu đạt đều đã truyền đạt xong, nụ cười trên mặt càng tăng thêm vài phần.

Cố ý nhìn về phía Cố Hàn Uyên, nhu tình nói: Cũng không tính là quá khổ, chí ít bây giờ là tự nguyện.

Dứt lời, nàng rót đầy rượu cho Cố Hàn Uyên và cả chính mình.

Nâng lên cổ tay trắng ngần, nàng nói: Lại kính công tử một ly.

Cố Hàn Uyên liếc mắt chén rượu Tần Khả Tình đang cầm, đó là cái chén hắn vừa dùng.

Theo lý thuyết nàng nên lấy cái mới.

Đây coi như là minh thị.

Cố Hàn Uyên xoay chén rượu, cười khẽ hỏi: Chén rượu này không phải là vì Liễu Trang chủ rồi hả.

Tần Khả Tình kiên quyết: Không phải, chén này vì chính thiếp thân.

Cảm tạ công tử vì thiếp thân để lại thể diện cùng tôn nghiêm.

Điều này cũng là biểu đạt quyết tâm đoạn tuyệt với Liễu Nhược Tùng và không lưu luyến Đinh Bằng.

Cố Hàn Uyên thoả mãn cười, cụng ly đối ẩm.

Tần Khả Tình uống rượu, cảm thấy ấm áp lan tỏa, quan trọng hơn là dưới bàn, tay nàng đang được Cố Hàn Uyên nắm lấy.

Sau đó, Cố Hàn Uyên cùng Tần Khả Tình nói vài câu, đưa cho nàng một quyển sách rồi rời đi.

Liễu Nhược Tùng lúc này đã vô cùng kinh ngạc lại kích động, tìm cớ rời tiệc, ở hậu viện gặp được Tần Khả Tình.

Tần Khả Tình đưa sách cho hắn, lãnh đạm nói: Công tử muốn ta giao cho ngươi, hắn cũng đã đáp ứng ngươi.

Nói xong nàng trực tiếp rời đi.

Liễu Nhược Tùng không để ý thái độ lãnh đạm của nàng, vội vàng nhìn quyển bí tịch.

Trang thứ nhất ghi tám chữ to: Dục luyện thử công, tất tiên tự cung.

Tên sách là Tịch Tà Kiếm Phổ.

Liễu Nhược Tùng do dự.

Đây là khảo nghiệm nhân tính to lớn.

Chọn thê tử hay chọn võ công danh dương thiên hạ.

Nếu đã có con gái, hắn sẽ không do dự.

Nhưng Tần Khả Tình chưa sinh cho hắn mụn con nào.

Chịu tuyệt hậu hay chịu nhục nhã.

Nhưng Liễu Nhược Tùng không biết, Đinh Bằng đã lén đi theo.

Thấy Tần Khả Tình giao bí tịch cho Liễu Nhược Tùng, Đinh Bằng nảy sinh ý định trả thù: Ngươi trộm Thiên Ngoại Lưu Tinh của ta, ta đây cũng trộm bí tịch võ công của ngươi.

Đinh Bằng quyết định chờ Cố Hàn Uyên đi khỏi sẽ ra tay trộm sách và báo thù.

Trong yến hội, Ninh Vương thấy Cố Hàn Uyên thả Tần Khả Tình đi, tiếc hận nói: Cố huynh đệ cứ như vậy thả Liễu phu nhân đi.

Liễu Nhược Tùng không giữ được phần xinh đẹp này đâu.

Cố Hàn Uyên cười đầy ẩn ý: Ta chính là biết hắn không giữ được mới thả nàng đi.

Liễu phu nhân sẽ giúp Liễu Nhược Tùng làm lựa chọn.

Đến đêm, một bóng dáng phong tình vạn chủng gõ cửa phòng Cố Hàn Uyên.

Cửa mở, Thẩm Cửu Nương quần áo xộc xệch, mặt đỏ ửng, hơi oán giận nói: Tần muội muội rốt cuộc cũng tới, công tử chờ ngươi rất lâu rồi.

Tần Khả Tình nói xin lỗi, cố nén kích động đi vào: Công tử.

Lại đây.

Ngày hôm sau, Cố Hàn Uyên thần thanh khí sảng nhìn Liễu Nhược Tùng uể oải, cười hỏi: Liễu Trang chủ đêm qua không nghỉ ngơi tốt sao.

Liễu Nhược Tùng cười gượng đáp lại.

Chương 1744

Hắn cả đêm quấn quýt vì Tịch Tà Kiếm Phổ.

Hắn thử luyện kiếm chiêu nhưng thiếu nội công nên chỉ là kiếm pháp tam lưu, muốn luyện thành phải tự cung.

Hắn hiểu Cố Hàn Uyên đang ép hắn chọn một trong hai con đường.

Cố Hàn Uyên thản nhiên nói: Trên đời vốn không có việc gì, chỉ là người tự chuốc lấy phiền não.

Cố mỗ chỉ cho Liễu sư huynh một cơ hội lựa chọn.

Nếu không muốn, từ nay về sau cùng phu nhân tương cứu trong lúc hoạn nạn, hạnh phúc mỹ mãn cũng là chuyện may mắn.

Liễu Nhược Tùng nhìn đoàn người rời đi, thở dài.

Hắn nhận ra Cố Hàn Uyên thực sự quan tâm Tần Khả Tình.

Nếu hắn chọn thê tử, Cố sẽ không ép.

Nếu hắn chọn danh lợi, Cố sẽ nhận lấy Tần Khả Tình, giúp hắn không còn vướng bận.

Đây là dương mưu không thể tránh né.

Nhưng hắn không biết Tần Khả Tình đã thay lòng.

Sự lựa chọn của hắn chỉ có một.

Đêm đó, Tần Khả Tình tỉnh lại trong phòng mình, toàn thân đau nhức.

Nàng thầm mắng: Oan gia này, suýt nữa dằn vặt c·hết ta rồi.

Đêm qua Thẩm Cửu Nương không chịu nổi, áp lực đều dồn lên

nàng.

So với mười năm vợ chồng với Liễu Nhược Tùng hay sự kiềm chế của Đinh Bằng, nàng cảm thán Cố Hàn Uyên mới là nam nhân chân chính.

Đúng lúc này, một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào.

Tần Khả Tình không kinh hoảng, nhíu mày: Không thể đi cửa chính sao.

Người tới là Đinh Bằng, ngạc nhiên hỏi: Khả Tình, nàng không giận ta.

Tần Khả Tình mở một bọc nhỏ, bên trong là miếng ngọc bội vỡ, u oán nói: Ngươi và ta đều có nỗi khổ tâm, đây là Liễu Nhược Tùng đập vỡ.

Đinh Bằng lập tức não bổ, hung tợn mắng: Quả nhiên đều là Liễu Nhược Tùng bức nàng.

Liễu Nhược Tùng đã quyết định, không hề có chút đảm đương nào, chỉ biết trốn tránh và tìm lý do thoái thác.

Đương nhiên, cũng không thể trông cậy vào kẻ có thương tình thấp như Đinh Bằng nói ra được lời lẽ trơn tru gì.

Tần Khả Tình cũng không để ý, chỉ lắc đầu nói: Ta cũng có sai, không có dũng khí đứng ra ủng hộ chàng.

Nhưng trong lòng nàng lại đang thầm ghét bỏ Đinh Bằng.

Đã từng nàng cảm thấy sự thấp kém trong cách đối nhân xử thế của Đinh Bằng là đơn thuần, bây giờ lại cảm thấy là ấu trĩ.

Tín nhiệm tựa như một trang giấy, đã nhàu nát thì cho dù vuốt phẳng cũng không khôi phục được nguyên dạng.

Cũng chỉ có kẻ ngây thơ như Đinh Bằng mới có thể cho rằng giải trừ hiểu lầm thì bọn họ có thể trở lại như lúc ban đầu.

Khả Tình.

Nhưng mà Đinh Bằng mới vừa bước về phía trước một bước, Tần Khả Tình liền lãnh đạm mở miệng hỏi: Ngươi đã trễ thế này tới tìm ta, có chuyện gì không.

Ngữ khí lãnh đạm của Tần Khả Tình khiến Đinh Bằng bị kiềm hãm.

Suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chính sự quan trọng hơn.

Hắn lập tức mở miệng hỏi: Ngày hôm qua ta âm thầm nhìn thấy nàng giao cho Liễu Nhược Tùng một bản bí tịch.

Kỳ thực lúc này Đinh Bằng nên nói nhất là Ta muốn mang nàng rời đi nơi này.

Bất quá hắn thấy, chỉ cần trộm đi bí tịch, luyện thành võ công trở về sau tìm Liễu Nhược Tùng báo thù, đến lúc đó hết thảy đều là của hắn, Tần Khả Tình cũng sẽ trở lại bên cạnh hắn.

Nhưng mà trên thực tế Đinh Bằng nói cái gì đều vô dụng, Tần Khả Tình đã sớm thay lòng đổi dạ.

Tần Khả Tình thâm sâu nhìn Đinh Bằng một cái, hỏi: Ngươi hỏi quyển bí tịch kia để làm gì.

Đinh Bằng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: Ta muốn đạt được quyển bí tịch kia, luyện thành về sau tìm Liễu Nhược Tùng báo thù.

Đến lúc đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Đinh Bằng vẫn không tính là quá ngu, biết nói thêm một câu để cho Tần Khả Tình một lý do giúp đỡ hắn.

Sau đó hắn liền thấy Tần Khả Tình cúi đầu trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức hắn đều âm thầm lo lắng.

Bất quá Đinh Bằng cũng có thể lý giải, dù sao Tần Khả Tình nếu quả thật giúp hắn, chẳng khác nào tại giữa hắn và Liễu Nhược Tùng, nàng đã lựa chọn hắn.

Vì vậy Đinh Bằng mặc dù gấp gáp, cũng kiên trì chờ đợi.

Rốt cuộc, Tần Khả Tình ngẩng đầu lên, khẽ than nói: Ta biết bí tịch bị Liễu Nhược Tùng giấu ở nơi nào.

Đinh Bằng nghe vậy đại hỉ, kích động nói: Khả Tình, cám ơn nàng.

Chờ ngày ta danh dương thiên hạ, nhất định cưới nàng làm vợ.

Đinh Bằng đối với Tần Khả Tình hứa hẹn, lại không có chú ý tới sự mỉa mai dưới đáy mắt nàng.

Sau đó, Đinh Bằng liền từ trong miệng Tần Khả Tình biết được hạ lạc của bí tịch.

Đang muốn đi vào lấy trộm, đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn Tần Khả Tình, kinh diễm khen: Khả Tình, ta phát hiện nàng xinh đẹp hơn trước.

Đây là hắn cảm tình dâng trào liền bộc phát, cũng là kết quả của việc hảo cảm tăng nhiều do sự cảm kích đối với nàng.

Tần Khả Tình nghe vậy tự nhiên cười nói: Nữ nhân một khi có người trong lòng, sẽ trở nên đẹp hơn.

Đinh Bằng thấy Tần Khả Tình nhìn về phương hướng của hắn, trong lòng nhất thời trở nên kích động.

Nhưng hắn lại không phát hiện ánh mắt Tần Khả Tình có chút xa xăm, giống như là xuyên thấu qua hắn, nhìn về phía một phương hướng xa xôi nào đó.

Còn việc hắn cảm thấy Tần Khả Tình trở nên đẹp hơn, tất nhiên là không thể bình thường hơn được.

Ai bảo Tần Khả Tình đêm qua nhận được đầy đủ sự tưới tắm chứ.

Lúc này một cái nhăn mày một nụ cười đều hiện ra hết vẻ nữ nhân vị.

Đinh Bằng thậm chí đều có chút muốn lưu lại nối tiếp tiền duyên, ngược lại cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Bất quá đúng là vẫn còn để sự hướng tới võ công cùng cừu hận đối với Liễu Nhược Tùng chiếm cứ thượng phong, hắn xoay người rời đi, hòa vào trong màn đêm.

Cũng không lâu lắm, Vạn Tùng Sơn Trang liền đột nhiên huyên náo loạn lên.

Có tặc nhân.

Tiếng la của gia nhân vang lên liên tiếp.

Đinh Bằng trong tay cầm bí tịch vừa trộm được, sắc mặt dưới lớp khăn che mặt màu đen rất khó nhìn.

Hắn không nghĩ tới nơi Liễu Nhược Tùng giấu bí tịch vẫn còn có một cái cơ quan nhỏ ẩn nấp, dẫn đến việc hắn bại lộ tại chỗ.

Lúc này chỉ có thể mau sớm từ Vạn Tùng Sơn Trang đột phá vòng vây mà ra.

Nhưng mà sau một khắc, hắn liền đụng mặt Liễu Nhược Tùng vừa mới từ mật thất dưới đất đi ra.

Liễu Nhược Tùng căn bản là không cách nào an tâm ngủ, luôn không tự chủ được liền đi vào mật thất dưới đất nhìn dòng chữ Tịch Tà Kiếm Pháp trên trụ đá mà rơi vào xoắn xuýt cùng do dự.

Bị tiếng hét lớn của gia nhân kinh động, Liễu Nhược Tùng vừa ra mật thất liền gặp được hắc y nhân che mặt đang cầm Tịch Tà Kiếm Phổ, nhất thời giận không kềm được.

Đó là thứ hắn há có thể dễ dàng tha thứ cho người khác đụng vào.

Liễu Nhược Tùng trường kiếm ra khỏi vỏ, đâm về phía Đinh Bằng.

Nhưng mà Đinh Bằng căn bản không có ý định cùng Liễu Nhược Tùng giao thủ.

Dù sao chỉ cần giao thủ, sẽ bị bại lộ thân phận.

Hắn không dùng Thiên Ngoại Lưu Tinh thì căn bản đánh không lại Liễu Nhược Tùng, mà dùng Thiên Ngoại Lưu Tinh thì tương đương với nói cho Liễu Nhược Tùng biết thân phận của mình.

Vì vậy hắn chỉ có thể trốn.

Liều mạng chịu một kiếm của Liễu Nhược Tùng đâm trên cánh tay, rốt cuộc hắn cũng chạy ra ngoài.

Cái này còn phải nhờ có bản đồ địa hình Vạn Tùng Sơn Trang mà Tần Khả Tình đưa cho hắn.

Liễu Nhược Tùng sắc mặt rất khó nhìn mà nhìn hắc y thân ảnh chạy ra khỏi Vạn Tùng Sơn Trang, biến mất vào trong bóng tối.

Mặc dù không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh, nhưng trực giác mách bảo hắn kẻ tới trộm Kiếm Phổ chính là Đinh Bằng.

Ngoại trừ Đinh Bằng, hắn nghĩ không ra ai có động cơ này.

Quan trọng hơn chính là đối phương chỉ lo chạy trốn, căn bản không giao thủ với hắn.

Điều này càng nói rõ đối phương sợ một khi giao thủ sẽ bị bại lộ thân phận.

Liễu Nhược Tùng nghĩ đến việc Đinh Bằng nếu như học xong Tịch Tà Kiếm Pháp nhất định sẽ trở về tìm hắn báo thù, trong mắt lóe ra vẻ giãy dụa.

Một lúc lâu sau, hắn thở dài, cười khổ lẩm bẩm: Khả Tình, xin lỗi.

Lập tức sắc mặt của hắn liền trở nên ngoan lệ.

Không lâu sau, trong mật thất dưới đất của Vạn Tùng Sơn Trang liền vang lên một tiếng kêu rên thê thảm.

Bên kia, Đinh Bằng chạy ra khỏi Vạn Tùng Sơn Trang, nhìn bí tịch trong tay, chỉ cảm thấy trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy.

Nhưng mà sau một khắc, cảm giác nguy cơ nồng nặc khiến hắn vội vàng lùi lại thân hình.

Một đạo thân ảnh hắc y bay tới, một chưởng rơi vào khoảng không.

Chương 1745

Đinh Bằng nhìn hắc y nhân trước mắt, quát lên: Ngươi là ai.

Hắn nguyên tưởng rằng hắc y nhân sẽ không trả lời vấn đề của hắn, không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên đáp: Liễu trang chủ ủy thác ta bắt trở về bí tịch.

Đinh Bằng ánh mắt chớp động, cũng không phải là rất tin tưởng lời của đối phương.

Nhưng mặc kệ đối phương có phải là người của Liễu Nhược Tùng hay không, mục đích đều giống nhau, chính là lấy lại bí tịch từ trong tay hắn.

Đinh Bằng thử tiến lên cùng đối phương giao thủ một chiêu, kết quả trường kiếm trong tay nhất thời bị chấn đoạn, hắn cũng bị đánh bay ngược ra ngoài.

Đinh Bằng nhìn chuôi kiếm gãy chỉ còn lại trong tay, khó có thể tin nói: Tông Sư.

Còn không phải là Tông Sư bình thường, mà là Tông Sư mạnh hơn cả Phương Ngạo Thiên.

Đinh Bằng ném chuôi kiếm trong tay về phía hắc y nhân, không nói hai lời xoay người bỏ chạy.

Đinh Bằng một đường không biết chạy bao xa, hắc y nhân thủy chung thành thạo bám theo sau lưng hắn cách đó không xa, dường như muốn chờ hắn lực kiệt lại đem hắn bắt sống.

Thẳng đến khi hắn chạy đến một chỗ đoạn nhai, lại cũng không còn đường trốn.

Hắc y nhân nhìn Đinh Bằng đã dừng lại, từng bước tới gần, lạnh lùng nói: Đừng giãy dụa, thúc thủ chịu trói đi.

Ít nhất còn có thể sống được.

Đinh Bằng hận hận nhìn chằm chằm vào hắc y nhân.

Lúc này mặc kệ hắc y nhân có phải là người của Liễu Nhược Tùng hay không, hắn đều đem thù ghi tạc lên người Liễu Nhược Tùng.

Hắn lạnh lùng quát lên: Mơ tưởng.

Còn không biết Liễu Nhược Tùng lại đem Kiếm Phổ khắc vào mật thất dưới đất, Đinh Bằng ôm ý niệm mình không chiếm được cũng không để cho Liễu Nhược Tùng lấy được, dứt khoát quyết nhiên lựa chọn nhảy xuống vực sâu.

Nhưng mà cổ quái là hắc y nhân thấy Đinh Bằng nhảy núi, lại không có nửa điểm động tác ngăn cản.

Ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, than thở: Như vậy là được rồi a.

Không biết qua bao lâu, Đinh Bằng rơi xuống vách đá u u tỉnh lại.

Tuy là toàn thân đầy thương tích, đau đớn không ngớt, nhưng hắn không chỉ không c·hết, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không gãy.

Cảm nhận được điểm này, Đinh Bằng không khỏi cười như điên nói: Ha ha.

Ta không c·hết.

Ta Đinh Bằng mệnh chưa tuyệt.

Liễu Nhược Tùng, ngươi chờ đó, thù này ta nhất định phải báo.

Trong kịch bản gốc, Đinh Bằng sau khi rơi xuống vực thì tâm tàn như tro, chán chường hồi lâu mới nhờ sự giúp đỡ của Bạch Thanh

Thanh mà chấn tác tinh thần.

Nhưng mà tình huống hôm nay hoàn toàn khác biệt.

Tần Khả Tình tuy đã lừa gạt hắn, thế nhưng cũng giúp hắn trộm được bí tịch.

Đinh Bằng không rõ chân tướng cho rằng Tần Khả Tình đối với hắn vẫn như cũ hữu tình, chỉ chờ hắn báo thù thành công để thực hiện hứa hẹn.

Quan trọng hơn chính là trong nguyên tác, Đinh Bằng cảm thấy mình đã không còn hy vọng báo thù, nhưng khi hắn nhìn thấy hy vọng thì chẳng phải đã từ bỏ cuộc sống yên tĩnh để trở lại Trung Nguyên tìm Liễu Nhược Tùng báo thù sao.

Mà bây giờ, trong tay Đinh Bằng đã có chỗ dựa để báo thù.

Đinh Bằng sau khi cười xong, thu liễm hận ý trong mắt, nhìn về phía cuốn bí tịch mà dù nhảy xuống đoạn nhai hắn cũng chưa từng buông tay.

Hắn chịu đựng đau đớn trên người, mặt mang sắc vui mừng lật ra trang thứ nhất của bí tịch.

Sau một khắc, phản ứng của Đinh Bằng cùng Liễu Nhược Tùng không có gì sai biệt.

Dục luyện thử công, tất tiên tự cung.

Muốn luyện công này, trước phải tự cung Đinh Bằng trợn tròn mắt.

Bên kia.

Đại đội nhân mã của Ninh Vương chạy một ngày đường, không có vào thành trấn mà là ngủ ngoài trời ở dã ngoại.

Dù sao ở Vạn Tùng Sơn Trang dừng lại một ngày, thời gian ít nhiều có chút gấp gáp, chỉ có thể bước nhanh hơn, hành trình cũng cần thay đổi.

Ninh Vương đưa cho Cố Hàn Uyên xe ngựa sang trọng, coi như dùng để nghỉ ngơi cũng là dư dả, vì vậy hắn cũng không giống như xung quanh phải dựng lều.

Lúc đêm khuya vắng người, một đạo hắc ảnh đột nhiên rơi vào bên cạnh xe ngựa.

Như đã nói trước đây, bởi vì được dạy dỗ kỹ lưỡng, không người nào dám tùy ý tới gần xe ngựa của Cố Hàn Uyên.

Lúc này đồng dạng không ai chú ý tới chung quanh xe ngựa đột nhiên nhiều hơn một bóng người.

Người này chính là hắc y nhân truy sát Đinh Bằng lúc trước.

Hắn nghe trong xe ngựa mơ hồ truyền ra động tĩnh, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng một cái, thầm mắng Cố Hàn Uyên thực sự là biết hưởng thụ.

Du Long Hí Phượng, liên tiếp không ngừng.

Hắc y nhân tuy là oán thầm, nhưng cũng không dám nghe nhiều, cung kính nhỏ giọng hô: Cố công tử, Thượng Quan Vân Đốn đến đây phục mệnh.

Thượng Quan Vân Đốn chính là đi theo Thiên Tàn Phái Chưởng Môn, cũng là một trong ba vị Đại Tông Sư.

Để Đại Tông Sư đóng giả Tông Sư đuổi giết Đinh Bằng tự nhiên không là vấn đề, cũng có thể bảo đảm vạn vô nhất thất.

Trên thực tế ngay cả đường chạy trốn của Đinh Bằng đều là bị sắp xếp trước.

Cùng với nói là Đinh Bằng chạy trốn, không bằng nói là đang bị

Thượng Quan Vân Đốn lùa đi.

Trong xe ngựa động tĩnh dừng lại một chút, lại tiếp tục vang lên, chỉ là những tiếng nói kiều mỵ kia rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

Thượng Quan Vân Đốn sụp mi thuận mắt quỳ trên mặt đất, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thậm chí còn dùng nội lực phong bế thính giác, cẩn thận chặt chẽ vô cùng.

Một lúc lâu sau, động tĩnh trong xe ngựa rốt cuộc dừng lại, màn xe cũng theo đó mở ra.

Cố Hàn Uyên thong thả đi ra.

Một bên Thẩm Cửu Nương đôi mắt đẹp thủy uông uông, má ngọc yên nhiên, kiều mị không gì sánh được, nhưng vẫn là nỗ lực chống đỡ thân thể không còn chút sức lực nào để chỉnh lý y phục cho Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên hướng về phía Thẩm Cửu Nương ôn hòa cười cười, vỗ vỗ vào lưng nàng, rước lấy một cái liếc mắt đầy giận dỗi.

Chờ Thẩm Cửu Nương trở lại trong xe ngựa, Cố Hàn Uyên mới nhàn nhạt hỏi: Sự tình làm được thế nào.

Thượng Quan Vân Đốn cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu quan sát một cái, mới thở phào, cung kính đáp: Hồi bẩm công tử, Đinh Bằng đã bị đuổi xuống tòa đoạn nhai kia.

Dừng một chút, hắn vẫn là không nhịn được hỏi nghi ngờ trong lòng: Cái đoạn nhai kia mặc dù không cao, nhưng cũng hơn hai mươi trượng, Đinh Bằng té xuống không c·hết cũng tàn phế.

Công tử muốn giết Đinh Bằng thì hà tất phải đại phí khổ tâm như thế.

Cố Hàn Uyên lạnh lùng liếc Thượng Quan Vân Đốn một cái, nhàn nhạt nói: Muốn sống được lâu một chút, cũng không cần biết rõ một chút sự tình mà chính mình không nên biết.

Thượng Quan Vân Đốn nghe vậy nhất thời toát mồ hôi lạnh, ướt đẫm hắc y sau lưng.

Hắn vội vàng dập đầu xuống đất thỉnh tội: Là tiểu nhân lắm miệng, mời công tử trách phạt.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa thực sự trách phạt Thượng Quan Vân Đốn, ngược lại ý vị thâm trường nói: Thôi được.

Có người thiên mệnh gia thân, tuyệt cảnh phùng sinh, khổ tận cam lai là chuyện thường xảy ra.

Đã như vậy, không bằng cấp cho người khác cơ hội, thay hắn chế tạo cơ duyên, vì hắn an bài một con đường phía trước.

Thượng Quan Vân Đốn nghe được có chút mờ mịt.

Tuy hắn hiểu từng chữ Cố Hàn Uyên nói về Đinh Bằng, nhưng không minh bạch Đinh Bằng làm sao lại thiên mệnh gia thân.

Hắn hoàn toàn không nhìn ra Đinh Bằng có cái gì đặc biệt.

Tư chất ngược lại không tệ, tuổi còn trẻ đã là Tiên Thiên cảnh giới.

Nhưng trừ cái đó ra, võ công toàn bộ nhờ lá bài tẩy Thiên Ngoại Lưu Tinh, khuyết thiếu cơ sở cùng nội tình.

Nhân phẩm không được, trộm cắp bí tịch là việc giang hồ sở khinh thường, không biết còn tưởng rằng Đinh Bằng là người trong tà phái.

Đầu óc cũng không tốt, đơn giản đã bị người tính kế, mà lại là liên tiếp hai lần.

Nói chung, Thượng Quan Vân Đốn thực sự không thể nào hiểu được Cố Hàn Uyên vì sao phải đại phí chu chương trên người Đinh

Bằng.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không cần thiết phải giải thích với Thượng Quan Vân Đốn.

Hắn an bài cho Đinh Bằng vốn là một cuộc thí nghiệm, bao gồm cả việc chọn lựa đoạn nhai kia cũng là tinh thiêu tế tuyển.

Hắn càng tò mò hơn là trong kịch bản đã bị sắp xếp lại này, Đinh Bằng rốt cuộc còn có thể tiếp xúc được với người của Tây Phương Ma Giáo hay không.

Cố Hàn Uyên nhìn bộ dạng đê mi thuận mục của Thượng Quan Vân Đốn, chợt cảm thấy mất hứng, thuận tay ném qua một viên dược hoàn, nhàn nhạt nói: Giải dược cầm đi, có thể áp chế Sinh Tử Phù một năm.

Dứt lời liền xoay người về tới trong xe ngựa.

Không sai, Thượng Quan Vân Đốn bị Cố Hàn Uyên dùng Sinh Tử Phù khống chế.

Trên thực tế, những kẻ giống như Thượng Quan Vân Đốn bị khống chế không phải số ít.

Đại thể đều là loại có chút đầu óc, thế nhưng không nhiều.

Quá thông minh thì không dễ khống chế, tỷ như Tư Đồ Tiếu.

Quá ngu thì phí phạm nội lực Sinh Tử Phù và thuốc giải, tựa như tên Tông Sư bị kiếm khí chém đứt đầu lâu dùng để giết gà dọa khỉ trước đó.

Trong đám người này, Thượng Quan Vân Đốn xem như là kẻ tiện dụng nhất cũng trung thành nhất.

Sự trung thành của Thượng Quan Vân Đốn bắt nguồn từ sự dằn vặt của Sinh Tử Phù.

Chương 1746

Hắn vốn nổi danh tàn nhẫn trên giang hồ, am hiểu nhất là dằn vặt người khác, đã từng có ghi chép dằn vặt người bảy ngày bảy đêm.

Hắn vẫn cho rằng thủ đoạn của mình là vô địch, nhưng sự thống khổ của Sinh Tử Phù lại khiến hắn tâm phục khẩu phục.

Nói đơn giản, Thượng Quan Vân Đốn chính là một kẻ có máu khổ dâm M, cũng vì vậy mà triệt để thần phục Cố Hàn Uyên.

Sau đó vài ngày, đội ngũ cứ theo lẽ thường đi đường.

Mà Đinh Bằng sau khi do dự vài ngày, rốt cuộc vẫn quyết định đối với tiểu đệ của mình động thủ.

Bởi vì nguyện vọng của cha hắn, việc dương danh lập vạn quan trọng hơn so với nhi nữ tình trường.

Vì vậy Đinh Bằng ở trong lòng đối với Tần Khả Tình thầm nói lời xin lỗi, đồng thời dứt khoát lựa chọn tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Đinh Bằng đau đớn ngất đi, sau khi tỉnh lại phát hiện mình nằm trong một gian phòng đơn sơ.

Hắn giãy dụa ngồi dậy, chỉ thấy có người bưng thuốc đẩy cửa bước vào.

Người đến rất hòa nhã, nhìn thấy Đinh Bằng đứng dậy, vội vàng nói: Tiểu huynh đệ, thương thế của ngươi còn chưa khỏi, phải nghỉ ngơi nhiều mới được.

Hắn nói là vết thương do Đinh Bằng nhảy núi, còn về vết thương ở chỗ đó thì hắn không phát hiện.

Dù sao ai lại vô cớ đi cởi quần một người đàn ông khác.

Đinh Bằng cau mày đánh giá nam tử trước mắt.

Râu ria xồm xoàm, lôi thôi lếch thếch, y phục trên người cũng rất cũ nát, có thể thấy được gia cảnh thập phần bần hàn, cả người toát ra một loại khí tức hèn yếu.

Đinh Bằng nhất thời đối với đối phương có thêm mấy phần cảm giác thân thiết, dù sao hắn cũng rất nghèo.

Hắn mở miệng hỏi: Ngươi là ai.

Đây là nơi nào.

Nam tử nghe vậy mặc dù có chút kỳ quái vì sao thanh âm Đinh Bằng lại trở nên âm nhu khàn khàn như vậy, nhưng chỉ coi là do thương thế chưa lành.

Hắn cười nói: Nơi này là một cái thôn nhỏ, cách huyện thành cũng không xa, chỉ hơn mười dặm đường.

Ta gọi là A Cát, tất cả mọi người đều gọi ta là Vô Dụng A Cát.

Mấy ngày sau thoáng cái đã trôi qua.

Một ngày này, Hoa Phủ giăng đèn kết hoa, không khí vui sướng ngập tràn.

Hôm nay chính là đại thọ của Hoa Thái Sư.

Tuy nhiên, trái ngược với bầu không khí vui mừng trong phủ, nhân vật chính là Hoa Thái Sư lại đang ở trong thư phòng than ngắn thở dài.

Bệ hạ bây giờ như biến thành người khác, thân tiểu nhân, xa hiền thần, thủ đoạn trên triều đình càng ngày càng thô bạo.

Lần này lấy lý do ân điển để cho ta về quê mừng thọ, sợ rằng khó có thể trở lại triều đình nữa.

Hoa Thái Sư không ngốc, ý định muốn đuổi hắn ra khỏi triều đình của Hoàng Đế đã rõ rành rành.

Nếu như Chu Hậu Chiếu đã tích súc đầy đủ lực lượng, vượt qua thời kỳ ngủ đông, dự định thu hồi quyền lực, hắn coi như bị trục xuất khỏi triều đình cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng mà bây giờ sự cân bằng trên triều đình lại bị thủ đoạn thô bạo đánh vỡ, chôn xuống rất nhiều tai hoạ ngầm, điều này làm cho Hoa Thái Sư làm sao không lo lắng.

Nhưng hắn nào biết người ngồi trên ngai vàng đã thay đổi, nộ khí không chỗ phát, sức mạnh cũng không có chỗ dùng.

Hoa Phu Nhân ở một bên an ủi: Lão gia không cần quá mức lo lắng, bệ hạ có lẽ cũng có tính toán riêng.

Nếu như sự tình đến mức không thể vãn hồi, nói không chừng bệ hạ cũng sẽ gọi lão gia trở về chủ trì đại cuộc.

Hoa Thái Sư nghe vậy cười tự giễu, cũng không nói gì thêm.

Ngay cả Gia Cát Chính Ngã còn bị đuổi ra khỏi kinh thành, hắn lại đáng là gì.

Hoa Thái Sư cười khổ nói sang chuyện khác: Có tin tức truyền đến nói Ninh Vương mang theo đại đội nhân mã hướng Vô Tích chạy tới, ta sợ là lai giả bất thiện a.

Hoa Thái Sư trước đây cùng Ninh Vương xem như là kẻ thù chính trị, không chỉ một lần phá hủy kế hoạch của Ninh Vương, chọc giận y.

Bây giờ Hoa Thái Sư mất đi sự tín nhiệm của Hoàng Đế, rất khó nói Ninh Vương lúc này chạy tới chúc thọ không phải là muốn bỏ đá xuống giếng.

Càng làm Hoa Thái Sư cảm thấy đau lòng nhức óc chính là Cố Hàn Uyên dĩ nhiên cùng đi với Ninh Vương.

Hắn trước đây vẫn cho rằng Cố Hàn Uyên mặc dù cùng Ninh Vương có chút liên hệ, cũng chỉ là lá mặt lá trái.

Bây giờ xem ra, Cố Hàn Uyên thực sự đã ngả về phía Ninh Vương.

Hoa Phu Nhân nghe vậy cũng rất đau đầu, chỉ có thể miễn cưỡng nói: Nước đến đất chặn.

Cùng lắm thì chịu thiệt một chút, mất chút mặt mũi thôi.

Hoa Phu Nhân vẫn là xem thường Ninh Vương.

Trong kịch bản gốc, Hoa Phủ suýt nữa đã bị Đoạt Mệnh Thư Sinh do Ninh Vương phái tới diệt môn.

Trên thực tế Ninh Vương thật sự có ý nghĩ như vậy, bằng không mang nhiều nhân mã như thế tới làm chi.

Theo Ninh Vương, không thừa dịp Hoa Thái Sư mất thế mà động thủ, chờ hắn trở lại triều đình sẽ lại mang đến không ít phiền phức.

Coi như Hoa Phủ diệt môn ảnh hưởng thập phần ác liệt, thế nhưng ai dám chỉ trích y.

Ninh Vương chuyến này vốn là đến diễu võ giương oai, biểu thị vũ lực.

Hoa Thái Sư thật sâu thở dài: Cũng không nên cho Ninh Vương cái cớ để bão nổi thì tốt hơn.

Lão gia nói đúng.

Hoa Phu Nhân tán đồng.

Đúng lúc này, bên ngoài thư phòng truyền đến một trận tiếng huyên náo.

Hoa Thái Sư cau mày hỏi: Động tĩnh gì vậy.

Hoa Phu Nhân võ công rất cao, tu vi Tông Sư, rất nhanh liền đoán được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nàng bật cười lắc đầu nói: Là Hoa An đang cùng Thu Hương các nàng đùa giỡn trong sân.

Hoa An vốn là một gia đinh mới bán mình vào Hoa Phủ không lâu.

Sau đó có tặc nhân xông vào Hoa Phủ, bị Hoa Phu Nhân xuất thủ cầm xuống.

Chờ tình thế bình ổn, phát hiện không biết là ai trong lúc hỗn loạn làm rơi một bản Đường Dần Thi Tập.

Hoa Phu Nhân nhất thời giận tím mặt.

Hoa Phu Nhân cùng Đường gia có thâm thù, vì vậy lập xuống quy củ trong Hoa Phủ quyết không cho phép xuất hiện đồ vật liên quan đến Đường Bá Hổ.

Lúc đó, Hoa An đã đứng ra thừa nhận Đường Dần Thi Tập là của hắn.

Trong cơn thịnh nộ, Hoa Phu Nhân vốn định đem Hoa An kéo xuống cho chó ăn, lại bị Hoa An dùng lý do thoái thác rằng hắn cũng cùng Đường Bá Hổ có thâm cừu đại hận, mang theo Đường Dần Thi Tập là để ghi nhớ cừu nhân mà thuyết phục.

Trong logic của Hoa Phu Nhân, kẻ có cừu oán với Đường Bá Hổ đều là người tốt.

Nàng cũng vì vậy mà hảo cảm với Hoa An tăng nhiều, thăng chức cho hắn từ gia đinh tạp dịch lên làm thư đồng, cái tên Hoa An cũng là do nàng ban cho lúc đó.

Lúc này trong viện, Hoa An với vẻ mặt cợt nhả đang dùng những lời lẽ hơi có vẻ phóng túng chọc cho bốn vị thiếu nữ cười duyên liên tục, cười đến run rẩy cả người.

Người bình thường nói lời lỗ mãng chỉ khiến người ta sinh chán ghét, thế nhưng Hoa An lại dùng khẩu tài xuất sắc của mình khiến người ta chỉ cảm thấy thú vị và hài hước.

Bốn vị thiếu nữ kia chính là thị nữ thân cận của Hoa Phu Nhân, được xưng tụng là Hoa Phủ Tứ Hương.

Bởi vì Hoa Phu Nhân yêu thích, Tứ Hương cơ hồ được nuôi dạy như tiểu thư khuê các, ăn mặc chi phí không thiếu, còn có danh sư giáo dục.

Thi họa tinh thông mọi thứ, nhưng quan trọng hơn là cả bốn người đều xinh đẹp như hoa, mỗi người một vẻ.

Xuân Hương đoan trang phóng khoáng, Hạ Hương xinh đẹp hoạt bát, Đông Hương ôn nhu dễ gần.

Mà dung mạo đẹp nhất thì thuộc về Thu Hương.

Tư thái linh lung, eo nhỏ doanh doanh một nắm, da thịt nhẵn nhụi, ngũ quan tinh xảo, diễm lệ động lòng người.

Hấp dẫn người nhất không gì bằng nụ cười của Thu Hương, nụ cười thoải mái tựa như trân châu sáng chói, khiết bạch vô hạ, khiến người ta lưu luyến quên về, tâm trí hướng về, mang theo vài phần phong vị Nhất Tiếu Khuynh Thành.

Mà Hoa An thân phận thật sự là Đường Bá Hổ chính là bị nụ cười của Thu Hương hấp dẫn, thậm chí tự mình ảo tưởng ra tiết mục Tam tiếu đính ước.

Trải qua những hiểu lầm và những lần đứng ra vào thời khắc mấu chốt, Thu Hương đã có hảo cảm không nhỏ đối với Hoa An.

Đây còn là bởi vì nàng không biết thân phận thật sự của Hoa An chính là Đường Bá Hổ mà nàng ngưỡng mộ, bằng không sợ rằng đã phương tâm ám hứa, tư định chung thân.

Thu Hương vẫn luôn rất ngưỡng mộ thi từ của Đường Bá Hổ, thậm chí cho rằng người có thể làm ra những thi từ kia mới thật sự là nam nhân.

Cho nên quyển Đường Dần Thi Tập kia thực ra là do Thu Hương lén lút cất giữ.

Đường Bá Hổ chính là dựa vào việc thừa nhận Đường Dần Thi Tập là của mình trước mặt Hoa Phu Nhân, đồng thời dùng sự cơ trí chuyển nguy thành an, mới khiến Thu Hương vốn ban đầu chán ghét hắn dần dần có thiện cảm.

Nhất là sau đó trong quá trình chung sống, Đường Bá Hổ cũng thường thường triển lộ một ít tài hoa, khiến Thu Hương càng thêm rung động.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, có lẽ hai người cũng sẽ lâu ngày sinh tình.

Chương 1747

Đương nhiên, điều khiến Đường Bá Hổ cảm thấy đau đầu nhất là Hoa Phu Nhân cừu thị Đường gia, cừu thị hắn.

Càng làm Đường Bá Hổ cảm thấy cạn lời là lý do của sự cừu thị này.

Điểm ấy hắn sớm đã biết được từ chỗ nương mình.

Nói đơn giản chính là Hoa Phu Nhân lúc còn trẻ thích cha hắn là Đường Thiên Hào, nhưng Đường Thiên Hào lại lựa chọn nương hắn là Chu Thiến.

Hoa Phu Nhân từ đó vì yêu sinh hận, cừu thị tất cả mọi thứ liên quan đến Đường gia, chớ nói chi là Đường Bá Hổ con trai của tình địch.

Nữ nhân một khi lòng dạ hẹp hòi thì còn cố chấp hơn cả nam nhân.

Tuy không phải thâm cừu đại hận gì nhưng lại cực kỳ khó hóa giải.

Một khi Đường Bá Hổ bại lộ thân phận, sẽ không có khả năng mang đi Thu Hương.

Thu Hương địa vị dù cao, dù được sủng ái, nói cho cùng cũng vẫn là nô tỳ của Hoa Phủ.

Không có Hoa Phu Nhân làm chủ, Thu Hương cả đời cũng đừng nghĩ gả cho Đường Bá Hổ.

Ngược lại thì thân phận Hoa An càng dễ dùng hơn.

Dù sao rất nhiều cao môn đại hộ đều có thói quen gả nha hoàn cho gã sai vặt đắc lực.

Chỉ cần Đường Bá Hổ dùng thân phận Hoa An cùng Thu Hương lưỡng tình tương duyệt, chưa chắc không thể cầu được ân điển của Hoa Phu Nhân.

Còn về thê thiếp ở nhà, sớm đã bị Đường Bá Hổ người lúc này trong mắt chỉ có Thu Hương quẳng ra sau đầu.

Lúc này, Hạ Hương hoạt bát sáng sủa đột nhiên cười hì hì nói: Hoa An, cái mũ này của ngươi thật là đặc biệt a, xanh biếc luôn.

Hoa An đang đội chiếc mũ xanh cắm sừng, nghe Hạ Hương trêu chọc thì vẻ mặt câm nín.

Hắn cười khổ nói: Còn không phải do Nhị thiếu gia nhất quyết nhét cho ta sao.

Nói là không phù hợp khí chất của hắn, thích hợp với ta hơn.

Cũng bắt ta không được tháo xuống.

Hai người con trai của Hoa Thái Sư là Hoa Văn và Hoa Võ đều là những đứa trẻ đần độn, trí lực có vấn đề, nhưng trớ trêu thay lại cực kỳ được Hoa Phu Nhân sủng ái.

Mà thân phận thư đồng của Đường Bá Hổ chính là để làm bạn học cho hai người bọn họ.

Người đầu óc có vấn đề từ trước đến nay rất cố chấp, cũng rất khó thuyết phục.

Đường Bá Hổ dù có tài ăn nói cũng không chịu nổi sự nhiệt tình tặng quà của Hoa Võ.

Vì vậy cái nón xanh này cứ như vậy bị hắn đội ở trên đầu.

Thu Hương nhìn thấy dáng vẻ quẫn bách của Đường Bá Hổ, che miệng cười trộm.

Cười xong, nàng mới ôn nhu nói: Hôm nay là ngày vui mừng thọ của lão gia, mũ màu xanh lục không được may mắn cho lắm.

Một lát nữa ta sẽ đi nói với Nhị công tử một tiếng, để cho chàng hôm nay tháo nó xuống trước.

Đường Bá Hổ nghe được Thu Hương muốn giúp mình, nhất thời vui mừng quá đỗi: Cám ơn nàng, Thu Hương tỷ.

Tuổi thật của Đường Bá Hổ có khi đủ làm cha Thu Hương rồi, nhưng cũng nhờ da mặt hắn dày mới có thể man thiên quá hải gọi nàng là tỷ.

Đường Bá Hổ nói xong liền muốn làm mặt dày sáp lại gần Thu Hương.

Ba người còn lại thấy thế cũng lộ biểu tình xem náo nhiệt chế nhạo.

Trong mắt các nàng, tâm tư của Hoa An đối với Thu Hương quả thực quá rõ ràng.

Tuy các nàng cũng không quá xem trọng hai người, nhưng không ngại việc hóng chuyện.

Thực tế, Hoa Phu Nhân sớm đã có dự định gả Thu Hương cho một trong hai đứa con trai ngốc của bà làm thiếp.

Không chỉ Thu Hương, cả bốn nàng Hương đều là thê thiếp dự bị cho hai vị thiếu gia ngốc.

Một người hai cô, vừa vặn chia đều.

Ý tưởng của Hoa Phu Nhân cũng rất đơn giản: hai đứa con trai tư chất kém cỏi bẩm sinh, hết thuốc chữa, vậy thì sinh nhiều cháu trai một chút để kéo dài hương hỏa gia tộc.

Chỉ là Hoa Phu Nhân chưa nghĩ ra phân phối thế nào cho hợp lý, kết quả lại rước lấy một Đường Bá Hổ bị Thu Hương hấp dẫn.

Vì vậy, ba nàng kia không chỉ là đang ghép đôi đẩy thuyền, mà còn ký thác sự hướng tới mỹ hảo của bản thân đối với tình yêu, cùng với sự ai thán cho vận mệnh bất công của chính mình.

Ai lại nguyện ý gả cho kẻ ngốc làm thiếp chứ.

Tất cả những món quà mà vận mệnh ban tặng đều đã được âm thầm định giá.

Thật tưởng Hoa Phu Nhân nuôi Tứ Hương như tiểu thư, bồi dưỡng cầm kỳ thi họa chỉ là vì yêu thích sao.

Lúc này mặt đẹp của Thu Hương ửng đỏ, phương tâm có chút e lệ.

Hoa An rất thích nói những lời khiến người ta xấu hổ để trêu ghẹo nàng, nhưng những lời đó không phải sâu sắc thì cũng là tinh tế, khiến người ta cảm thán văn tài của đối phương, vì vậy Thu Hương làm sao cũng không ghét nổi.

Ngay khi Thu Hương âm thầm chờ mong Hoa An sẽ nói ra lời gì thú vị, một tiếng ho nhẹ vang lên làm nàng giật mình.

Nhìn về phía phát ra tiếng động, nàng vội vàng sụp mi thuận mắt hành lễ: Phu nhân.

Ba nàng còn lại cũng đồng loạt hành lễ vấn an Hoa Phu Nhân vừa từ trong thư phòng đi ra.

Ánh mắt Hoa Phu Nhân quét qua mấy người, dừng lại lâu nhất trên người Đường Bá Hổ và Thu Hương.

Bà nhíu mày mắng: Đã là giờ nào rồi còn ở đây đùa giỡn.

Nhanh đi hỗ trợ chuẩn bị yến tiệc, nghênh tiếp tân khách.

Tứ Hương nghe vậy nhất thời im như ve sầu mùa đông, vội vàng xin cáo lui rời đi.

Đường Bá Hổ cũng muốn nhân cơ hội chạy đi, lại bị Hoa Phu Nhân gọi lại.

Hoa An, đừng có mơ tưởng hão huyền.

Đường Bá Hổ tự nhiên biết Hoa Phu Nhân ám chỉ điều gì, trong lòng thầm mắng: Cái mụ già này.

Sớm muộn gì ta cũng đem Thu Hương bỏ trốn.

Bất quá ngoài mặt hắn cũng chỉ có thể gật đầu vâng dạ.

Hoa Phu Nhân cũng không để ý Hoa An có nghe lọt tai hay không, phất tay đuổi hắn đi.

Nàng xác thực có vài phần hảo cảm với tên Hoa An tự xưng là có cừu oán với Đường Bá Hổ này, nhưng không có nghĩa là nàng dung túng việc Hoa An phá hỏng sự an bài của nàng đối với hai đứa con trai và Tứ Hương.

Phim ảnh kịch truyền hình có thể không cần logic, nhưng hiện thực không thể vì ngươi là nhân vật chính mà nuông chiều ngươi.

Bất quá nếu đã là nhân vật chính của kịch bản, tự nhiên sẽ có cơ duyên.

Hơn nữa cơ duyên này rất nhanh sẽ tới.

Còn việc có nắm bắt được hay không, hay lại bị người quấy rối, đó là chuyện khác.

Thọ yến của Hoa Thái Sư đúng giờ cử hành.

Khách khứa ngồi đầy, không phải ai cũng biết tình cảnh thật sự của Hoa Thái Sư.

Rất nhiều người vẫn cho rằng Hoa Thái Sư sẽ còn quay lại triều đình làm trọng thần, lúc này không nịnh bợ thì còn đợi đến bao giờ.

Giữa hai lông mày Hoa Thái Sư tràn đầy ưu sầu, ánh mắt thường thường hướng về phía đại môn.

Quả nhiên, theo tiếng hô to mang theo vài phần sợ hãi của quản gia Hoa Phủ là Võ Trạng Nguyên, Hoa Thái Sư biết phiền phức đã tới.

Ninh Vương Điện Hạ, Cố công tử đến chúc thọ.

Đưa tặng một đôi Ngọc Như Ý, một tòa san hô ba thước, mười bức tranh chữ danh gia.

Võ Trạng Nguyên ở thế giới này hiển nhiên không phải là Võ Trạng Nguyên thật sự trong phim ảnh, hắn chưa đủ tư cách, chỉ là họ Võ tên Trạng Nguyên mà thôi.

Đương nhiên, có thể làm quản gia Hoa Phủ, hắn cũng là một Tiên Thiên cao thủ.

Nhưng lúc này hắn cũng sắp bị hù chết.

Mấy trăm cao thủ mạnh hơn hắn xuất hiện trước mặt, chưa kể còn có áp lực mười phần từ Tông Sư và Đại Tông Sư.

Cũng may Cố Hàn Uyên đã thay Võ Trạng Nguyên giải vây.

Hắn khẽ cười đề nghị với Ninh Vương: Nhiều người như vậy đều muốn vào Hoa Phủ thì quá mức quấy rối, Chu huynh mang theo vài người đi vào là đủ rồi.

Ninh Vương biết nghe lời phải, đáp ứng ngay.

Dù sao mục đích thị uy của hắn đã đạt được.

Sau đó Ninh Vương cũng không đợi Hoa Thái Sư ra nghênh đón, liền sải bước đi thẳng vào trong Hoa Phủ.

Cố Hàn Uyên ánh mắt lóe lên, đi theo phía sau.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Tin tức của Địa Võng truyền đến thật đúng lúc.

Địa Võng có hệ thống truyền tin riêng biệt, nhanh hơn nhiều so với tin tức lan truyền thông thường.

Chương 1748

Ngoài nhân lực còn dùng bồ câu đưa tin chuyên dụng, mã hóa tin tức và trạm trung chuyển dày đặc.

Cố Hàn Uyên đêm qua vừa nhận được tin tức từ kinh thành, vừa vặn có thể dùng tới.

Ninh Vương quả thực coi Hoa Phủ như nhà mình, đi lại nghênh ngang, không một hạ nhân nào dám cản.

Không bao lâu liền đụng mặt Hoa Thái Sư đang ra đón tiếp.

Hoa Thái Sư thấy tác phong kiêu căng của Ninh Vương, âm thầm cau mày, xác định Ninh Vương lai giả bất thiện.

Bất quá ngoài mặt vẫn nhiệt tình cười lớn nói: Ninh Vương Điện Hạ giá lâm, lão phu không thể nghênh đón từ xa, thật thất lễ.

Dừng một chút, ông nhìn về phía Cố Hàn Uyên với ánh mắt phức tạp: Nghe danh Cố công tử đã lâu, không nghĩ tới lại gặp mặt trong tình cảnh này.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói: Còn phải đa tạ Hoa Thái Sư ở trên triều đình đã nói đỡ cho Cố mỗ mới phải.

Hoa Thái Sư nghe vậy cả kinh.

Hắn xác thực có nhắc đến Cố Hàn Uyên, nhưng là phản đối việc phong hầu cho hắn.

Thật ra Hoa Thái Sư không phải thật sự phản đối Cố Hàn Uyên, mà là khi đó Ninh Vương đang hết sức ủng hộ Cố Hàn Uyên, với tư cách là đối thủ chính trị, ông tự nhiên phải phản đối theo lập trường.

Chỉ là không ngờ không lâu sau đó chính mình lại bị đuổi khỏi triều đình.

Cố Hàn Uyên tới đây là để thu nợ sao.

Hoa Thái Sư rất muốn giải thích nhưng không tìm được thời cơ.

Ninh Vương lúc này bất mãn lên tiếng: Hoa Thái Sư, bản vương tới chúc thọ cho ngươi, ngươi cứ để bản vương đứng ở đây sao.

Không khỏi quá thất lễ rồi chứ.

Hoa Thái Sư thầm thở dài, áy náy nói: Là lão phu chậm trễ.

Ninh Vương Điện Hạ, Cố công tử, mời vào bên này ngồi.

Ninh Vương giá lâm, đối với những kẻ muốn nịnh bợ Hoa Thái Sư mà nói, tình cảnh quả thực như cá nằm trên thớt.

Đặc biệt là bên ngoài Hoa phủ còn có mấy trăm cao thủ giang hồ hung thần ác sát cùng hai ngàn binh sĩ trấn giữ.

Bọn họ vội vàng tìm đủ loại cớ để cáo từ Hoa Thái Sư.

Chẳng bao lâu, tiệc thọ yến vốn tụ tập đông đảo tân khách bỗng chốc trở nên vắng vẻ lạ thường.

Mà Ninh Vương cũng thập phần bá đạo ngồi xuống chủ vị, hoàn toàn không nể mặt Hoa Thái Sư.

So với trong kịch bản gốc còn duy trì chút khách khí bề ngoài, hiện tại Ninh Vương ôm ý định thanh toán Hoa Thái Sư nên càng thêm khí thế bức người.

Hoa Thái Sư sắc mặt rất khó coi, trong lòng càng thêm lo lắng.

Ngược lại, Hoa phu nhân lại càng thêm trầm ổn, nhẹ giọng phân phó: Xuân Hương, Thu Hương, còn không mau dâng trà cho Ninh Vương điện hạ cùng Cố công tử.

Xuân Hương cùng Thu Hương nhu thuận tiến lên châm trà cho

Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên.

Ninh Vương bên này thì không có gì đáng nói, chỉ là ánh mắt nhìn các nàng có vài phần ý vị sâu xa.

Hai nàng thấp thỏm rót trà cho Ninh Vương, cũng may vẫn chưa xảy ra vấn đề gì.

Tới trước mặt Cố Hàn Uyên, hai nàng đều không khỏi thầm than trong lòng: Nam tử thật tuấn mỹ.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên mỉm cười ôn hòa biểu thị lòng biết ơn với các nàng, hai nàng lập tức hai má ửng hồng.

Không còn cách nào khác, toàn bộ nam tử trong Hoa phủ đều là dạng không đứng đắn, so ra thì Đường Bá Hổ mới có vẻ nổi bật như vậy, cũng sẽ không khiến người ta để ý đến tuổi tác của hắn.

Bất quá đặt trước mặt Cố Hàn Uyên, người có dung mạo mị lực khiến nữ tử mê đắm, thì Đường Bá Hổ liền không đủ nhìn.

Khác với Thu Hương trong lòng đã có người, Xuân Hương đột nhiên hai mắt sáng lên, chủ động nói: Mời Cố công tử dùng trà.

Cố Hàn Uyên đưa tay đón lấy chén trà Xuân Hương đưa tới.

Quả nhiên, hắn cảm giác mu bàn tay mình bị một ngón tay hơi lạnh chạm nhẹ.

Cố Hàn Uyên ngẩng đầu lên, tự tiếu phi tiếu nhìn khuôn mặt đang xấu hổ của Xuân Hương, ôn thanh cười nói: Đa tạ.

Cô nương tên gọi là gì.

Xuân Hương chờ đợi chính là khoảnh khắc này.

Nàng bày ra bộ dáng thẹn thùng e lệ, phương tâm ám hứa, khẽ khàng nhu thuận đáp: Nô tỳ là Xuân Hương, tham kiến Cố công tử.

Bộ dáng này của Xuân Hương khiến Hoa phu nhân âm thầm cau mày, Hạ Hương cùng Đông Hương thì vừa ghen tị vừa hâm mộ, lại có vài phần bừng tỉnh đại ngộ.

Trước đó đã nói, các nàng đều không nguyện ý gả cho hai kẻ ngốc Hoa Văn, Hoa Võ làm thiếp.

Chỉ là sự sắp đặt của Hoa phu nhân không phải thứ các nàng có thể từ chối.

Nhưng mà trước mắt lại xuất hiện chuyển cơ.

Ai mà không nhìn ra Hoa phủ đối mặt với Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên là bên yếu thế.

Nếu như Cố Hàn Uyên đưa ra yêu cầu đòi các nàng, Hoa phu nhân cũng khó mà cự tuyệt.

Trong lời đồn, Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình, chưa chắc đã chê bai nhan sắc của các nàng.

Có thể hầu hạ Cố Hàn Uyên nổi danh thiên hạ lại tuấn mỹ vô song, ai lại nguyện ý đi làm thiếp cho hai kẻ ngốc chứ.

Xuân Hương đoan trang đại khí, tâm tư lại tương đối mẫn tiệp.

Vì vậy nàng rất nhanh liền quyết định đánh cược một lần trên người Cố Hàn Uyên, đem ý ngưỡng mộ biểu đạt ra.

Đương nhiên, ánh mắt nhu tình như nước ấy cũng chứng minh sự hâm mộ của nàng đối với Cố Hàn Uyên không phải là giả, chỉ là có thêm vài phần toan tính lợi ích.

Cố Hàn Uyên khẽ cười khen: Đồn rằng bốn nàng Xuân, Hạ, Thu, Đông của Hoa Thái Sư phủ người nào cũng như hoa như ngọc, quốc sắc thiên hương.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Xuân Hương thấy Cố Hàn Uyên không trực tiếp đòi nàng từ Hoa phu nhân, trong lòng hơi có chút thất vọng.

Bất quá lời tán dương của Cố Hàn Uyên lại làm nàng thấy ngọt ngào, nụ cười càng thêm sâu.

Chỉ là Xuân Hương lại bỏ quên rằng Cố Hàn Uyên không phải đơn thuần khen nàng, mà là khen cả bốn người.

Lúc này Cố Hàn Uyên lại nhìn về phía Thu Hương đang rõ ràng giữ khoảng cách với hắn, khẽ cười hỏi: Còn cô nương.

Lại là người nào trong Xuân Hạ Thu Đông.

Thu Hương mấp máy môi, tận lực bình thản đáp: Nô tỳ là Thu Hương.

Thu Hương tự nhiên cũng nhìn thấu tâm tư của Xuân Hương.

Nhưng vấn đề là nàng tuy cũng không nguyện ý gả cho Hoa Văn, Hoa Võ làm thiếp, nhưng đồng dạng cũng không thích Cố Hàn Uyên.

Nàng thích là đại tài tử như Đường Bá Hổ, thực sự không được thì Hoa An cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Thế nhưng với Cố Hàn Uyên, kẻ nổi danh phong lưu và võ công cao cường, nàng xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Mặc dù tướng mạo Cố Hàn Uyên thập phần phù hợp thẩm mỹ của nàng, khiến nàng suýt chút nữa lỡ nhịp tim.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu ngâm: Thuyền đêm lạnh lẽo bến đò ngang.

Thu Hương nghe vậy nhất thời ngẩn ra, kinh nghi bất định nhìn Cố Hàn Uyên.

Đây không phải là thi từ Hoa An tặng cho nàng sao.

Cố Hàn Uyên làm sao lại biết.

Giữa lúc Thu Hương nghi hoặc không hiểu, Ninh Vương đột nhiên mở miệng nói: Hoa Thái Sư, nếu Cố huynh đệ thích, chi bằng đem hai vị tỳ nữ này tặng cho Cố huynh đệ thì thế nào.

Thoại âm vừa dứt, Xuân Hương vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Thu Hương đứng chết trân tại chỗ, Hạ Hương cùng Đông Hương vẻ mặt ước ao.

Chuyện này.

Hoa Thái Sư hiển nhiên có chút do dự.

Ngược lại là Hoa phu nhân như đinh đóng cột nói: Không được.

Nàng còn không muốn buông tha hai thiếp thất đã chuẩn bị cho con trai mình, nhất là Thu Hương.

Theo nàng biết, hai đứa con trai nàng thích nhất chính là Thu Hương.

Hoa phu nhân cưng chiều con trai như mạng, làm sao có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ con trai mình thích nhất bị Cố Hàn Uyên cướp đi.

Rầm một tiếng vang thật lớn.

Ninh Vương giơ tay đập mạnh lên bàn, giận tím mặt nói: Hoa Thái Sư, ngươi là không cho bản vương mặt mũi hay sao.

Chỉ là quyền sở hữu hai tỳ nữ nhỏ nhoi mà cũng muốn cự tuyệt.

Ninh Vương đột nhiên nổi giận, bầu không khí trong sảnh lập tức thay đổi.

Đồng thời thay đổi còn có sắc mặt của Hoa Thái Sư cùng Hoa phu nhân.

Ninh Vương đây là diễn cũng không thèm diễn nữa.

Chính là muốn tìm bọn họ gây chuyện.

Xuân Hương cùng Thu Hương chẳng lẽ chỉ là cái cớ để làm khó dễ.

Hoa Thái Sư cùng Hoa phu nhân đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, chỉ thấy Ninh Vương cười lạnh nói: Chẳng lẽ Hoa Thái Sư cho rằng còn có Bệ hạ làm chỗ dựa cho ngươi sao.

Ninh Vương một câu đã điểm trúng tử huyệt của Hoa Thái Sư.

Không có Hoàng đế chống lưng, Hoa Thái Sư ở trước mặt Ninh Vương hoàn toàn không có sức đánh trả.

Hoa Thái Sư hiểu rất rõ điểm này, cho nên ngay từ đầu tư thái của hắn liền đặt xuống rất thấp.

Chỉ là không nghĩ tới Ninh Vương ngay cả chút thể diện bề ngoài cũng không định duy trì.

Chương 1749

Phải biết rằng đây chính là tại tiệc sinh nhật của hắn, hoàn toàn chính là đang phá đám.

Điều này làm hắn vừa khó chịu lại vừa khó xử.

Chỉ có thể vội vàng ăn nói khép nép: Ninh Vương điện hạ bình tĩnh chớ nóng.

Hoa Thái Sư quay đầu nhìn về phía Hoa phu nhân, hơi khẩn cầu nói: Phu nhân.

Hoa phu nhân tính khí quật cường, tính cách cương liệt.

Mặc dù biết lúc này là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng vẫn cười lạnh nói: Không nghĩ tới đường đường Cố công tử cũng sẽ cường đoạt tỳ nữ Hoa phủ ta, chẳng lẽ không sợ người đời chê cười sao.

Hoa Thái Sư bất đắc dĩ thở dài.

Ninh Vương lại muốn nổi giận, nhưng lại bị Cố Hàn Uyên giơ tay ngăn lại.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đứng dậy, đi tới trước mặt Xuân Hương, đưa tay nâng lên chiếc cằm trơn bóng của nàng.

Khóe miệng mỉm cười, giọng nói ôn nhu hỏi: Về sau đi theo Cố mỗ, Xuân Hương cô nương có nguyện ý không.

Nô tỳ nguyện ý.

Xuân Hương còn chưa kịp phản ứng, đã vô thức thốt lên.

Nàng si ngốc nhìn gương mặt điển trai của Cố Hàn Uyên, nụ cười ôn nhu ấy, làm sao có thể nói ra lời cự tuyệt.

Chỉ có thể xin lỗi Hoa phu nhân mà thôi.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Hoa phu nhân sắc mặt đen như đáy nồi, thi thi nhiên nói: Hoa phu nhân, như vậy thì không tính là cưỡng đoạt chứ.

Đã là lưỡng tình tương duyệt, Hoa phu nhân sao không giúp người thành đạt.

Hoa phu nhân nhìn Cố Hàn Uyên mặt mỉm cười cùng Xuân Hương hết sức phối hợp, thầm thở dài.

Việc đã đến nước này, nàng xác thực không giữ được Xuân Hương.

Một bên có chút đau đầu về vấn đề sau này phối ba vị tỳ nữ cho hai đứa con trai thế nào, một bên nỗ lực tận lực bảo trụ Thu Hương.

Hoa phu nhân giả vờ phóng khoáng nói: Nếu đã như thế, Xuân Hương về sau liền thuộc về Cố công tử.

Xuân Hương nghe vậy nhất thời vui vẻ ra mặt, kích động tạ ơn: Đa tạ phu nhân thành toàn.

Quay đầu lại, nàng kiều mị thẹn thùng gọi: Công tử Cố Hàn Uyên mỉm cười ôn hòa gật đầu với Xuân Hương, ngồi về vị trí.

Xuân Hương cũng thập phần ngoan ngoãn đứng hầu bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Hạ Hương cùng Đông Hương hâm mộ Xuân Hương thế nào tạm thời không nhắc tới, Thu Hương lúc này cũng khẩn trương lo lắng không thôi.

Đúng lúc này, Hoa phu nhân mang theo vài phần ý tứ cảnh cáo, nghiêm túc hỏi: Như vậy còn Thu Hương thì sao.

Cũng may làm nàng cảm thấy vui mừng là Thu Hương không chút do dự liền cự tuyệt: Nô tỳ còn muốn ở lại bên cạnh hầu hạ phu nhân.

Thu Hương nói xong, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên, kết quả chạm phải một ánh mắt đầy thâm ý.

Trong lòng nàng cả kinh, không khỏi mím môi cúi đầu, có cảm giác tâm tư của mình bị nhìn thấu.

Hoa phu nhân vui mừng mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Ninh Vương, giả vờ áy náy nói: Ninh Vương ngài xem chuyện này.

Xuân Hương nguyện ý, lão thân sẽ thành toàn cho nàng.

Thế nhưng Thu Hương đã không muốn, vậy cũng không tốt miễn cưỡng phải không.

Hoa phu nhân hướng về phía Ninh Vương bày ra sự thật, giảng đạo lý.

Đồng thời nàng không dây dưa nhiều ở chuyện Xuân Hương, coi như là lùi một bước, cho Ninh Vương cùng Cố Hàn Uyên bậc thang để xuống.

Hoa phu nhân tự nhận làm như vậy đã là hết lòng rồi.

Nhưng mà Ninh Vương là tới tìm phiền toái, không phải tới giảng đạo lý.

Chỉ thấy Ninh Vương cười lạnh nói: Một cái tỳ nữ nhỏ bé thì lấy đâu ra quyền quyết định vận mệnh của mình.

Là tỳ nữ này không hiểu quy củ, hay là Hoa phủ không hiểu quy củ.

Chẳng lẽ còn muốn bản vương tới dạy các ngươi cái gì là quy củ hay sao.

Lời nói và hành động của Ninh Vương chính là làm sao kiêu ngạo thì làm.

Nếu như Hoa phủ cứ mãi không có giới hạn nhượng bộ thì hắn cũng thật không tiện đuổi tận giết tuyệt.

Thế nhưng Hoa phu nhân, người còn chưa nhận ra ý đồ thực sự của hắn lại dám đối cứng, đó chẳng phải là đang cho hắn cái cớ để bùng nổ sao.

Giữa lúc Ninh Vương định gọi thủ hạ cao thủ, dạy dỗ Hoa phủ cái gì gọi là quy củ thì Cố Hàn Uyên đột nhiên lên tiếng: Chu huynh bình tĩnh chớ nóng, có việc từ từ nói, dĩ hòa vi quý.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời cứng lại.

Không phải chứ, huynh đệ ngươi lại tháo đài của ta.

Ninh Vương vẻ mặt cạn lời nhìn qua, lập tức hiểu rõ.

Chỉ thấy Xuân Hương đang mặt mày ửng đỏ, ghé vào tai Cố Hàn Uyên nhỏ giọng nói gì đó.

Cố Hàn Uyên nắm bàn tay nhỏ của Xuân Hương vỗ nhẹ trấn an: Yên tâm giao cho ta là được.

Xuân Hương cảm động không thôi.

Nàng vừa mới xin Cố Hàn Uyên cầu tình.

Ai cũng có thể nhìn ra Ninh Vương lai giả bất thiện người đến không có ý tốt, so với Hoa phu nhân cao ngạo, Xuân Hương nhìn thấu đáo hơn một chút, Ninh Vương tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha Hoa phủ.

Hoa phu nhân tuy định đem nàng gả cho con trai ngốc làm thiếp khiến nàng oán hận, nhưng Hoa phủ chung quy đối với nàng có ân.

Mặc dù bây giờ nàng theo Cố Hàn Uyên, thoát khỏi Hoa phủ, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Hoa phủ gặp nạn.

Mà việc duy nhất nàng có thể làm chính là cầu xin Cố Hàn Uyên.

Bất quá nói cho cùng, nàng cũng mới vừa theo Cố Hàn Uyên, thậm chí còn chưa hầu hạ qua đối phương, quan hệ đôi bên chỉ là ước định miệng.

Vì vậy tìm Cố Hàn Uyên cầu tình thực tế là rất mạo hiểm.

Bất kể là Cố Hàn Uyên cự tuyệt nàng, hay là vì vậy mà chán ghét vứt bỏ nàng đều là kết quả tồi tệ.

Cho nên trong lòng Xuân Hương còn lo lắng khẩn trương hơn cả Thu Hương.

Chỉ là điều khiến Xuân Hương không ngờ tới là Cố Hàn Uyên lại dễ dàng đáp ứng lời cầu xin của nàng như vậy, xung đột cũng tạm thời lắng xuống.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt cảm động xinh đẹp của Xuân Hương, khẽ cười khen: Ta thích cô nương có tình có nghĩa.

Xuân Hương nghe vậy trong lòng không chỉ là cảm động, mà là đối với Cố Hàn Uyên một lòng một dạ.

Mọi người tại đây cũng đều nhìn ra chuyện gì xảy ra.

Hạ Hương cùng Đông Hương đều sắp ghen tị đến nổ tung.

Rõ ràng cùng là tỳ nữ Hoa phủ, xinh đẹp ngang nhau, hết lần này tới lần khác Xuân Hương lại may mắn như thế, gặp được chủ nhân mà vẻ ngoài lẫn địa vị đều không thể chê, lại còn quan tâm nàng như vậy.

Sớm biết lúc rót trà cho Cố Hàn Uyên, các nàng đã chủ động xin đi rồi.

Hạ Hương cùng Đông Hương hận không thể thay thế vị trí của Xuân Hương.

Trong phương tâm Thu Hương cũng khó tránh khỏi thêm mấy phần phức tạp.

Lý tưởng cùng hiện thực luôn có chênh lệch.

Trong hiện thực, Cố Hàn Uyên chính là kết cục tốt nhất của nàng.

Địa vị cao, tướng mạo tốt, đối xử với người bên cạnh cũng rất tốt, mặc dù là thân phận tỳ nữ như các nàng.

Thu Hương không khỏi tự hỏi có phải nên buông bỏ vọng tưởng không thiết thực của mình hay không.

Bên kia, Hoa phu nhân cũng âm thầm gật đầu.

Vừa tán thưởng Xuân Hương có tình có nghĩa, vừa cảm thán Xuân Hương tìm được nơi chốn tốt, hai đứa con trai ngốc của nàng xác thực không có cái phúc phận này.

Vốn dĩ ác cảm đối với Cố Hàn Uyên vì đi cùng Ninh Vương cũng theo đó mà hòa hoãn rất nhiều.

Ninh Vương tuy rất khó chịu, nhưng cũng không tiện bác bỏ mặt mũi Cố Hàn Uyên.

Hắn dù kiêu căng ngang ngược đến đâu, đối mặt với Cố Hàn Uyên người nắm giữ mạch sống của hắn, cũng cứng rắn không nổi.

Bất quá Ninh Vương đảo mắt một vòng, lại nảy ra ý hay, chậm rãi nói: Nếu Cố huynh đệ đều lên tiếng xin tha, bản vương cũng không ép buộc.

Hắn dừng một chút, nhìn về phía Hoa Thái Sư cùng Hoa phu nhân, vẫn cường ngạnh nói: Nhưng chuyện của Thu Hương cô nương nếu cứ tính như vậy, mặt mũi bản vương cũng khó coi.

Không bằng thế này, chúng ta đánh một trận cá cược đi.

Hoa phu nhân cau mày hỏi: Ninh Vương điện hạ dự định cá cược thế nào.

Hoa Thái Sư đối mặt với Ninh Vương gây sự thì gần như không có biện pháp nào, đại cục Hoa phủ chỉ có thể hoàn toàn giao cho Hoa phu nhân gặp nguy không loạn.

Ninh Vương cười lạnh nói: Tiến hành ba trận tỷ thí, ba ván thắng hai thì thắng.

Nếu như bản vương thắng, Thu Hương cô nương liền thuộc về Cố huynh đệ sở hữu.

Nếu bản vương thua, bản vương lập tức quay người rời đi.

Theo Ninh Vương nghĩ, thủ hạ của hắn nhiều người tài ba dị sĩ như vậy, vô luận thế nào cũng sẽ không thua một cái Hoa phủ nhỏ bé.

Ép Hoa phủ đem Thu Hương tặng cho Cố Hàn Uyên chỉ là bắt đầu, kế tiếp Ninh Vương sẽ còn tiếp tục bức bách Hoa phủ.

Thẳng đến khi Hoa phủ không thể lui được nữa, lại tìm một cái cớ diệt môn Hoa phủ.

Như vậy mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng vì trước đây Hoa Thái Sư đối đầu gay gắt với hắn trên triều đình.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Cố Hàn Uyên không quấy rối.

Ninh Vương vì thế cũng đã tính toán kỹ, từng bước ép Hoa phu nhân đem bốn nàng hầu tất cả đưa cho Cố Hàn Uyên.

Chương 1750

Cố Hàn Uyên sẽ vì Xuân Hương mà khuyên can hắn một lần, nhưng cũng sẽ không khuyên can lần thứ hai.

Bằng không chẳng phải là tự hủy giao tình đôi bên.

Ninh Vương ngược lại cảm thấy Cố Hàn Uyên sớm dùng cơ hội khuyên can là chuyện tốt.

Cố Hàn Uyên ít nhiều nhìn thấu tính toán của Ninh Vương, nhưng lại không mấy để ý.

Lúc này sự chú ý của hắn đặt lên người Hạ Hương, kẻ vốn đứng sau lưng Hoa phu nhân nhưng giờ đang lặng lẽ rời đi.

Khóe miệng hắn nhếch lên một độ cong đầy ý vị, lầm bầm: Đường Bá Hổ nên đi ra cứu tràng rồi chứ.

Mà Hạ Hương cũng coi như đã tìm thấy Đường Bá Hổ ở phòng củi Hoa phủ, không dằn nổi hô lên: Hoa An, sao ngươi còn trốn ở đây.

Thu Hương sắp bị đem tặng cho người ta rồi.

Hạ Hương tự ý đi tìm Hoa An báo tin, chính là vì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nếu bốn nàng cùng nhau bị đưa đến bên cạnh Cố Hàn Uyên, vậy dĩ nhiên vẫn là tỷ muội tốt.

Nhưng mắt thấy Xuân Hương ở bên kia được sủng ái, Thu Hương dù không tình nguyện nhưng chắc chắn sẽ vì vụ cá cược mà thua về tay Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng và Đông Hương vẫn phải đi làm thiếp cho hai tên ngốc Hoa Văn, Hoa Võ.

Một người một cái, Hoa phu nhân cũng không cần phải đắn đo.

Vận mệnh hoàn toàn khác biệt như vậy, trong lòng Hạ Hương làm sao cân bằng được.

Chuyện Xuân Hương đã thành định cục, nhưng Thu Hương thì chưa.

Lòng đố kỵ khiến Hạ Hương biết Hoa An rất có tài hoa cùng năng lực, đồng thời cũng thích Thu Hương.

Ôm tâm lý có bệnh thì vái tứ phương, nàng báo tin cho Hoa An, thử xem có thể thắng vụ cá cược để giữ lại Thu Hương hay không.

Chỉ là nàng không ngờ Hoa An lại trốn ở phòng củi, tìm hơn nửa ngày mới thấy.

Chuyện này cũng không trách được Hoa An, ai bảo hắn là Đường Bá Hổ chứ.

Ninh Vương tới, hắn không trốn xa mới lạ.

Trong kịch bản gốc, Ninh Vương không biết mặt Đường Bá Hổ, nhưng ở đây thì khác, Ninh Vương từng gặp Đường Bá Hổ.

Không nói gì khác, chưa từng gặp thì trước đây sao Ninh Vương yên tâm để Đường Bá Hổ làm thầy dạy thi họa cho Lâu Tố Trân.

Cho nên biết tin Ninh Vương đến, phản ứng đầu tiên của Đường Bá Hổ chính là trốn đi, chờ Ninh Vương rời đi mới ra.

Chỉ là hắn không ngờ chưa đợi được Ninh Vương đi, lại đợi được Hạ Hương báo tin dữ như sét đánh ngang tai.

Ngươi nói cái gì.

Thu Hương cũng bị đem tặng người.

Đường Bá Hổ vẻ mặt khó tin.

Hạ Hương làm ra vẻ còn gấp hơn cả Đường Bá Hổ, nói: Xuân Hương đã bị phu nhân tặng cho Cố công tử, Ninh Vương lại cùng phu nhân lập quy tắc cá cược, ba ván thắng hai.

Nếu Hoa phủ thua, ngươi sẽ không còn được gặp lại Thu Hương nữa.

Đường Bá Hổ nghe vậy, dưới ánh mắt cổ quái của Hạ Hương, bốc một nắm bùn trát lên mặt, lại không biết từ đâu tìm ra mấy miếng thuốc cao da chó dán che kín mít khuôn mặt.

Sau đó mới vội vã chạy về hướng đại sảnh.

Đường Bá Hổ tuy vội cứu Thu Hương nhưng cũng sợ bại lộ thân phận.

Đắc tội Ninh Vương thì không nói, hắn đã sớm đắc tội rồi.

Mấu chốt là tuyệt đối không thể để Hoa phu nhân biết thân phận Đường Bá Hổ của hắn.

Bằng không chẳng những chuyện của hắn và Thu Hương khó thành, mà còn không có quả ngon để ăn.

Hạ Hương thấy Đường Bá Hổ bước nhanh rời đi mới chậm rãi đi theo, miệng còn lẩm bẩm: Bảo các ngươi gặp được nam nhân tốt mà không mang theo ta.

Trước đây Hoa An cùng Thu Hương mắt đi mày lại, ba nàng còn lại xem kịch vui nhưng chưa bao giờ coi trọng bọn họ, vì vậy không có tâm lý ghen ghét.

Thế nhưng Xuân Hương theo Cố Hàn Uyên lại khác, Hạ Hương ghen tị muốn chết.

Cho nên mới xúi giục Hoa An đi gây rắc rối.

Thậm chí để tránh Hoa An lùi bước, nàng còn cố ý giấu một thông tin: vụ cá cược do Ninh Vương lập ra nhưng phần thưởng Thu Hương lại thuộc về Cố Hàn Uyên.

Dù sao trong mắt nàng, nữ tử bình thường đều sẽ chọn Cố Hàn Uyên chứ không phải Hoa An.

Nàng sợ Hoa An biết tình địch là Cố Hàn Uyên sẽ không dám tranh nữa.

Đương nhiên thực tế Hạ Hương hoàn toàn lo bò trắng răng.

Đừng nói là Cố Hàn Uyên, cho dù là Hoàng đế tới, Đường Bá Hổ vì Thu Hương cũng dám tranh một chuyến.

Đường Bá Hổ sớm đã bị Thu Hương làm cho mê muội rồi.

Bởi vì Hạ Hương tìm quá lâu, khi Đường Bá Hổ chạy đến thì trận tỷ thí đầu tiên đã kết thúc.

Ninh Vương đắc ý cười to nói: Bản vương nghe nói Văn Thái Sư có chút sở thích với đan thanh thi họa, kết quả ngay cả họa tác xuất từ tay người nào cũng không phân biệt được, thật nực cười.

Chỉ thấy trên bàn dài bày một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Trận đầu tiên là thi giám định tranh chữ.

Ninh Vương ra đề, Hoa Thái Sư đoán.

Hoa Thái Sư sắc mặt khó coi hỏi: Bức họa này chẳng lẽ không phải Đường Bá Hổ vẽ.

Vậy là ai vẽ.

Hoa Thái Sư tự tin sẽ không nhận sai bút tích thực của Đường Bá Hổ, làm sao có khả năng Ninh Vương nói cái gì là cái đó.

Biểu cảm đắc ý của Ninh Vương hơi khựng lại, vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy hắn không có phản ứng gì, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, mới hơi mất tự nhiên nói: Đây là do Vương phi của bản vương vẽ.

Dù sao hắn cùng Lâu Tố Trân quan hệ vợ chồng đã quyết liệt, hắn còn một lòng một dạ tác hợp Lâu Tố Trân cùng Cố Hàn Uyên, lúc này dùng tranh của Lâu Tố Trân để thắng cược, nhất thời khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Hoa phu nhân lạnh lùng nói: Có bằng chứng gì chứng minh bức họa rõ ràng mang phong cách Đường Bá Hổ này là do Ninh Vương phi vẽ.

Không bằng mời Vương phi tới hiện trường vẽ tranh, như vậy Hoa phủ ta mới thua tâm phục khẩu phục.

Rõ ràng là kế hoãn binh.

Lâu Tố Trân vẫn còn ở kinh thành, đi về một chuyến mất cả nửa tháng.

Chỉ cần có đủ thời gian, chưa chắc không thể giải quyết sự bới móc của Ninh Vương.

Ninh Vương nghe Hoa phu nhân nghi vấn, nhất thời muốn nổi giận.

Đặc biệt là đối phương nhắc tới việc mời Lâu Tố Trân tới, hắn liền chột dạ.

Lâu Tố Trân chịu để ý đến hắn mới là lạ.

Ninh Vương đang muốn thẹn quá hóa giận thì Cố Hàn Uyên lại một lần nữa mở miệng cho hắn bậc thang: Hà tất phải phiền toái như vậy.

Cố mỗ có thể chứng minh bức họa này là do Vương phi vẽ, chứ không phải bút tích thực của Đường Bá Hổ.

Ninh Vương nhìn Cố Hàn Uyên đang thi thi nhiên đứng dậy, khuôn mặt thô kệch lộ vẻ kinh hỉ.

Bất quá nếu Cố Hàn Uyên nói có thể chứng minh thật giả, hắn cũng đành nhịn.

Vậy làm phiền Cố huynh đệ.

Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu, đi tới trước bức họa, chỉ vào một chi tiết sơn thủy, cười nhẹ nói: Vương phi sư thừa Đường Bá Hổ, họa phong mô phỏng không nói mười phần thì chín phần cũng có thừa, Hoa Thái Sư không nhận ra là bình thường.

Bất quá Vương phi cũng có không ít thói quen nhỏ của chính mình không đổi được.

Mời xem chỗ này, đầu bút lông của Vương phi càng thêm tinh tế, mà Đường Bá Hổ vẽ tranh từ trước đến nay tùy tâm sở dục, tự nhiên mà thành.

Hoa Thái Sư được nhắc nhở, nhất thời phản ứng lại.

Bức họa này quả thật có vài phần tượng khí gượng ép, chỉ là không quá rõ ràng mà thôi.

Hoa Thái Sư thở dài: Lão phu thua tâm phục khẩu phục.

Hoa Thái Sư buồn bực vì thua ván đầu, lại thấy Cố Hàn Uyên cũng đang thở dài, không khỏi tò mò hỏi: Cố công tử vì sao mà than.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, than nhẹ: Cố mỗ vẫn thích Vương phi vẽ tranh của chính mình hơn, mô phỏng Đường Bá Hổ thật không đáng một cười.

Hoa Thái Sư nghe vậy cảm thán: Trong kinh truyền thuyết Cố công tử cực yêu thích tranh của Lâu phi, hôm nay gặp mặt quả nhiên là thế.

Nói rồi, hắn không khỏi nhìn về phía Ninh Vương đang đắc ý, thầm thở dài.

Trong kinh thành, đa số đều cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ bị Ninh Vương lôi kéo, tài văn chương của Lâu Tố Trân đóng vai trò khá lớn.

Đương nhiên cũng không thiếu những lời đồn đoán ngầm, chỉ là không ai dám nói ra mặt mà thôi.

Sau đó Cố Hàn Uyên ngồi xuống lại, thuận tay ôm Xuân Hương vào lòng.

Xuân Hương mặt cười đỏ bừng nhưng không có nửa điểm giãy giụa.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên thì thầm gì đó vào tai nàng, chọc nàng cười duyên một trận.

Đám người thấy Cố Hàn Uyên cùng Xuân Hương ve vãn trước mặt mọi người, sắc mặt đều có chút cổ quái.

Bất quá nghĩ đến danh tiếng phong lưu của Cố Hàn Uyên, lại cảm thấy thập phần bình thường.

Chương 1751

Ngược lại Hoa Thái Sư, Hoa phu nhân cùng Ninh Vương đều thở phào nhẹ nhõm.

Ai bảo mỗi lần Cố Hàn Uyên mở miệng đều làm song phương rất phiền muộn.

Lúc này thái độ của Cố Hàn Uyên rất rõ ràng, những ván cược tiếp theo hắn sẽ không can thiệp.

Hoa phu nhân rốt cuộc cũng chấp nhận thua cuộc, nói: Ván này tính Ninh Vương điện hạ thắng, bất quá ván kế tiếp nên do Hoa phủ chúng ta quyết định quy tắc chứ.

Ninh Vương vẫn chưa cự tuyệt việc ván thứ hai do Hoa phủ quyết định quy tắc.

Dù sao hắn thấy thủ hạ mình nhân tài đông đúc, so cái gì cũng sẽ không thua.

Hơn nữa dù có vạn nhất thì cũng còn ván thứ ba do hắn quyết định.

Hoa phu nhân suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: Ván thứ hai đấu văn.

Nhưng không đợi Hoa phu nhân nói rõ quy tắc, liền nghe phía sau truyền đến tiếng hô lớn: So đối câu đối đi.

Hoa phủ đám người nhìn thấy người tới, dồn dập kinh hô: Hoa An.

Thu Hương đối với sự xuất hiện của Hoa An tuy rất vui mừng nhưng lại có chút chột dạ khó hiểu.

Bởi vì vừa rồi nàng vẫn đang nhìn chằm chằm Cố Hàn Uyên.

Một mặt là vì lời bình phẩm của Cố Hàn Uyên về bức họa đã chứng minh tài tình của hắn, thay đổi ấn tượng của Thu Hương về một võ phu hữu dũng vô mưu.

Nàng có thể miễn cưỡng chấp nhận nam nhân của mình không phải đại tài tử học phú ngũ xe, nhưng không thể chấp nhận người không có chút văn chương nào.

Cố Hàn Uyên có tài hơn nàng tưởng tượng, khiến nàng thở phào.

Nhất là nghĩ đến việc Cố Hàn Uyên từng dùng thơ của Hoa An để trêu chọc nàng, phương tâm nàng cũng gợn sóng.

Mặt khác lại là việc Cố Hàn Uyên lúc này đang ôm Xuân Hương ve vãn khiến Thu Hương khó chịu.

Không phải bất bình thay Xuân Hương, mà là rõ ràng chuyện liên quan đến nàng đang ở thời điểm cá cược quan trọng, Cố Hàn Uyên lại tỏ thái độ không thèm để ý.

Hơn nữa người đưa ra quyết định thuộc về nàng là Ninh Vương, Cố Hàn Uyên chỉ hỏi Xuân Hương có nguyện ý không chứ chưa từng hỏi nàng.

Với nhan sắc hơn hẳn Xuân Hương, Cố Hàn Uyên phong lưu đa tình chẳng lẽ không nên dây dưa với nàng sao.

Kết quả lúc này Cố Hàn Uyên cứ tự nhiên cùng Xuân Hương thân mật, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng.

Hả.

Tay kia đang luồn vào chỗ nào.

Mặt Xuân Hương sao lại đỏ thế kia.

Cũng chỉ có Thu Hương đang để ý Cố Hàn Uyên mới chú ý tới nhiều chi tiết nhỏ như vậy.

Thu Hương vừa đỏ mặt thay Xuân Hương, lòng hư vinh cũng khiến nàng ít nhiều ghen tị.

Kỳ thực chuyện này phải trách Đường Bá Hổ.

Từ khi lẫn vào Hoa phủ, hắn luôn ân cần với Thu Hương, đổi đủ cách làm nàng vui, thậm chí đứng ra chịu phạt thay nàng.

Những việc đó đã nuôi chiều sự kiêu ngạo của Thu Hương.

Đúng lúc này Hoa An xuất hiện, Thu Hương nghĩ đến việc mình vừa tơ tưởng Cố Hàn Uyên nên chột dạ.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Đường Bá Hổ ngụy trang kín mít, lại liếc phản ứng hơi chột dạ của Thu Hương, khóe miệng càng thêm nghiền ngẫm.

Lúc này nửa người Xuân Hương đều nằm trong lòng Cố Hàn Uyên, nàng nhỏ giọng oán trách: Công tử nhẹ một chút.

Cử động nhỏ của hai người không ai chú ý, vì mọi người đều đang bị Đường Bá Hổ thu hút.

Tạo hình của hắn quá đặc biệt: đội mũ xanh biếc, mặt dán đầy thuốc cao.

Cái mũ xanh là do Đường Bá Hổ chạy quá vội quên tháo.

Hoa Thái Sư sắc mặt cổ quái hỏi: Hoa An, mặt ngươi bị làm sao vậy.

Đường Bá Hổ qua loa giải thích: Không cẩn thận bị ong vò vẽ đốt, sợ dọa quý khách nên đành che lại thế này.

Giọng hắn cũng giả vờ khàn đi.

Đường Bá Hổ vừa nói vừa quan sát tình hình.

Tin tốt là Thu Hương vẫn bình an, tin xấu là Xuân Hương đã nằm trong lòng Cố Hàn Uyên và Hoa phủ đã thua một ván.

Hoa Thái Sư biết tài thực học của Hoa An nên không để ý lời giải thích vớ vẩn kia, khẩn trương hỏi: Đối câu đối không thành vấn đề chứ.

Đường Bá Hổ tự tin cười: Lão gia yên tâm, ta nắm chắc.

Ninh Vương nhìn chằm chằm đầy nghi ngờ nhưng rồi cũng thu hồi ánh mắt, phách lối cười: Đúng lúc dưới trướng bản vương có vị Tham mưu tướng quân cũng am hiểu câu đối, để hắn bồi tiếp vị tiểu huynh đệ này vui đùa một chút.

Đối Xuyên Tràng nghe vậy ngạo nghễ bước ra.

Hắn thân là Trạng nguyên bảy tỉnh, tự nhận không mấy ai thắng được mình ở khoản đối chữ, còn có biệt danh Đối Vương Chi Vương.

Hoa phủ làm sao có người là đối thủ của hắn, huống chi là một tên thư đồng nhỏ bé.

Đối Xuyên Tràng cao giọng ra đề: Nhất hương nhị lý cộng tam phu tử, bất thức tứ thư ngũ kinh lục nghĩa, cánh cảm giáo thất bát cửu tử, thập phân đại đảm.

Một hương hai dặm cùng ba phu tử, chẳng biết tứ thư ngũ kinh sáu nghĩa, lại dám dạy bảy tám chín trò, mười phần to gan.

Đối Xuyên Tràng vừa mở màn đã ra vế đối độ khó cực cao, sắc mặt người Hoa phủ đều biến đổi.

Đường Bá Hổ lại chỉ mỉm cười, bình tĩnh đáp: Thập thất cửu bần thấu đắc bát lượng thất tiền lục phân ngũ hào tứ ly, thượng thả tam tâm nhị ý, nhất đẳng hạ lưu.

Mười nhà chín nghèo gom được tám lạng bảy tiền sáu phân năm hào bốn ly, còn chần chừ ba tâm hai ý, nhất đẳng hạ lưu.

Đường Bá Hổ đối lại không câu nệ tiểu tiết nhưng cực kỳ sâu sắc.

Đối Xuyên Tràng sắc mặt nghiêm túc, biết mình gặp phải đối thủ.

Sau đó hai người đấu khẩu kịch liệt, nhưng ai cũng thấy Đối Xuyên Tràng dần rơi vào hạ phong.

Thập khẩu tâm tư, tư quân tư quốc tư xã tắc.

Mười miệng tâm tư chữ Tư, nhớ vua nhớ nước nhớ xã tắc.

Bát mục cộng thưởng, thưởng hoa thưởng nguyệt thưởng Thu Hương.

Tám mắt cùng thưởng chữ Thưởng, ngắm hoa ngắm trăng ngắm Thu Hương.

Đường Bá Hổ tiện thể trêu chọc Thu Hương, kết quả Thu Hương lại vô thức nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Phát hiện này khiến Đường Bá Hổ âm thầm nhíu mày.

Bất quá thế cục trên sân không thay đổi, Đối Xuyên Tràng càng đối càng toát mồ hôi lạnh, nhất là khi Đường Bá Hổ dùng câu văn hạ lưu để đối, hắn tức đến mức khí huyết sôi trào, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Đường Bá Hổ thấy thế còn đắc ý trêu chọc: Đối câu đối vốn để tiêu khiển, Xuyên Tràng huynh cư nhiên đối đến hộc ra mấy chục lượng máu, có thể nói tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, tiểu đệ bái phục.

Người Hoa phủ reo hò, Hạ Hương mới trở về cũng vui mừng.

Hoa Thái Sư và Hoa phu nhân tán thưởng không ngớt.

Sắc mặt Ninh Vương thì khó coi cực điểm, hận không thể đạp chết tên thuộc hạ vô dụng.

Nhưng thua ván này, hắn không tiện phát tác.

Đúng lúc này, một giọng nói kiều mị hơi run rẩy vang lên: Công tử có vế đối nào ra một cái không.

Nguyên lai là Xuân Hương bị Cố Hàn Uyên trêu chọc đến tình khó tự kìm chế, suýt nữa thì thất thố, nên mới nhanh trí dùng vế đối để dời đi sự chú ý của hắn.

Thấy mọi người nhìn lại, Xuân Hương vội vàng rời khỏi lòng Cố Hàn Uyên, lanh mắt như Thu Hương nhận ra nàng đang chỉnh lại y phục, không khỏi đỏ mặt mắng thầm: Quả nhiên đủ phong lưu.

Nàng vừa tò mò mong chờ Cố Hàn Uyên ra vế đối lợi hại, lại lo Hoa An đối không được, tâm tình phức tạp.

Cố Hàn Uyên thấy mọi người nhìn mình, bất đắc dĩ liếc Xuân Hương đang trốn sang một bên lè lưỡi, trầm ngâm một lát rồi nhàn nhạt nói: Tịch mịch hàn song không thủ quả.

Cô đơn bên cửa sổ lạnh lẽo giữ phòng không.

Lời vừa dứt, hiện trường nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Cục diện đảo ngược quá nhanh, Thu Hương thay lòng đổi dạ.

Chẳng ai ngờ tới Cố Hàn Uyên lại đột nhiên ra vế đối, phản ứng đầu tiên của đám người là Cố Hàn Uyên đối với Xuân Hương quả nhiên sủng ái.

Hạ Hương cùng Đông Hương càng thêm ghen tỵ.

Ngay sau đó, mọi người mới kịp phản ứng vế đối của Cố Hàn Uyên là một cái tuyệt đối.

Tịch mịch hàn song không thủ quả.

Từ ngữ cảnh có thể thấy được là đang hình dung về một quả phụ.

Lấy tính cách phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, vì vị góa phụ kia mà nghĩ ra vế đối này cũng không có gì lạ.

Chỗ tinh tế chân chính của vế đối này nằm ở chỗ mỗi một chữ đều có cùng một bộ thủ là bộ Miên.

Muốn đối lại cho chỉnh tề, thì mỗi chữ trong câu đối đáp lại cũng phải có cùng một bộ thủ giống nhau.

Điều này liền làm khó tất cả mọi người.

Ban nãy Đối Xuyên Trường cùng Đường Bá Hổ đấu văn thơ thực ra cũng không quá nghiêm cẩn, chủ yếu là khảo nghiệm tài tư mẫn tiệp.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên ra vế đối này, muốn chắp vá đối lại cũng không dễ dàng.

Vốn đang thổ huyết, Đối Xuyên Trường cũng nín bặt.

Lẩm bẩm hồi lâu, y mới cảm thán nói: Tuyệt đối.

Thiên cổ tuyệt đối.

Đường Bá Hổ cũng lần đầu lâm vào trầm tư khổ tưởng.

Lại không phát hiện lúc này Thu Hương nhìn về phía Cố Hàn Uyên, ánh mắt sáng đến dọa người.

Chương 1752

Nàng thích nhất chính là nam tử tài hoa, không nghĩ tới Cố Hàn Uyên vừa mở miệng liền đem tất cả mọi người làm khó.

Tâm tình nàng nhất thời dao động kịch liệt.

Dường như bị gả cho Cố Hàn Uyên cũng không phải là chuyện gì đặc biệt khó có thể chấp nhận.

Xuân Hương đương nhiên càng thêm sùng bái Cố Hàn Uyên.

Nàng nhìn đám người Hoa phủ ngã trái ngã phải, dáng dấp lại có chút không đành lòng.

Bất quá nàng không có ý định cầu xin tha thứ lần nữa.

Nàng vì Hoa phủ cầu xin một lần, đã là hết tình hết nghĩa.

Còn về phần Thu Hương, đi theo công tử có cái gì không tốt.

Không thấy Hạ Hương cùng Đông Hương trong mắt lòng đố kị đều sắp bốc cháy rồi sao.

Xuân Hương ngậm miệng không nói khiến Hoa Thái Sư cùng Hoa phu nhân nhìn nhau, dồn dập cười khổ.

Bọn họ ngược lại không trách cứ ý tưởng của Xuân Hương, chỉ là cảm thán chính mình đã xem thường Cố Hàn Uyên.

Bọn họ đã chuẩn bị nhận thua.

Ninh Vương sẽ không có nhiều băn khoăn như vậy, đắc ý cười to nói: Vẫn là Cố huynh đệ có bản lĩnh.

Đối Xuyên Trường thất bại làm cho hắn mất mặt, Cố Hàn Uyên lại giúp hắn đoạt lại thể diện.

Không uổng công hắn chuyện gì cũng đều thuận theo Cố Hàn Uyên, tìm đủ mọi cách lấy lòng.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại ở lúc này lắc đầu cười nói: Thuận miệng tiêu khiển mua vui mà thôi.

Hơn nữa trên đường đổi người không tính, ván này là Chu huynh thua.

Thua thì thua, ván thứ ba thắng lại là được.

Ninh Vương không thèm để ý chút nào nói ra.

Ván thứ hai đánh cuộc thắng thua không quan trọng, quan trọng là Cố Hàn Uyên đã giúp hắn vớt vát lại mặt mũi.

Hoa Thái Sư cùng Hoa phu nhân nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Cố Hàn Uyên ánh mắt đều thiện cảm hơn rất nhiều.

Trong lòng bọn họ không khỏi bắt đầu hoài nghi mình có phải hay không đã hiểu lầm Cố Hàn Uyên rồi.

Dù sao nếu như ván này tính Ninh Vương thắng, cũng không cần ván thứ ba đánh cuộc nữa.

Thu Hương cũng sẽ trực tiếp thuộc về Cố Hàn Uyên.

Thế nhưng Cố Hàn Uyên lại không có thừa nước đục thả câu, ngược lại công chính như vậy, không thể không khiến lòng người khâm phục.

Lúc này Thu Hương đột nhiên ngưỡng mộ ôn nhu nói: Quang minh lỗi lạc, mới là đại trượng phu.

Thoại âm rơi xuống, ánh mắt hoặc chế nhạo hoặc trêu tức của đám người đều rơi xuống trên người nàng.

Thu Hương nhất thời đỏ mặt.

Nàng biết mình vừa rồi không giữ được bình tĩnh, nhưng đúng là cảm tình đến liền bộc phát.

Nếu như ngay từ đầu nàng chống cự mười phần, hiện tại sợ rằng còn không thừa lại ba phần.

Thậm chí nàng bắt đầu có chút lo lắng Cố Hàn Uyên có phải hay không thực sự đối với nàng không có hứng thú.

Đối với sự đố kị của Hạ Hương cùng Đông Hương, nàng cũng thêm mấy phần cảm đồng thân thụ.

Hoa phu nhân cười khổ một tiếng.

Xem ra là không giữ được Thu Hương.

Bất quá ván thứ ba đánh cuộc vẫn là muốn so, ai biết Ninh Vương thắng về sau vẫn sẽ hay không tiếp tục tìm phiền toái.

Tốt nhất vẫn là thắng được vụ cá cược này, làm cho Ninh Vương biết khó mà lui.

Trong lòng Hoa phu nhân đã quyết định chuyện của Thu Hương.

Mà Đường Bá Hổ chứng kiến Thu Hương biến hóa, rõ ràng gấp gáp rồi.

Không nghĩ ngợi nhiều được nữa, hắn lớn tiếng hô: Tuấn tiếu giai nhân bạn linh đinh.

Đường Bá Hổ quả thật có tài, trong thời gian ngắn ngủi là có thể nghĩ ra vế đối miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Tuy nhiên đáp án của hắn cũng không được coi là tinh tế, vì chữ Nhân trong Giai nhân vốn là một chữ độc lập, chứ không phải là bộ thủ như trong các chữ khác.

Nếu như cho hắn đầy đủ thời gian, có lẽ thật có thể hoàn mỹ giải đáp.

Quan trọng hơn chính là Cố Hàn Uyên đã nói không tính, Đường Bá Hổ lúc này miễn cưỡng đối ra, ngược lại hiện ra vẻ không thua nổi.

Thu Hương âm thầm thở dài.

Hoa phu nhân sắc mặt lạnh lùng nói ra: Tốt lắm, ván thứ hai đã kết thúc.

Hoa An, ngươi cũng lui xuống đi.

Vừa rồi khổ cực ngươi.

Đường Bá Hổ sắc mặt rất khó nhìn, muốn giảo biện vài câu cũng không biết nói gì mới không mất thể diện.

Chỉ có thể ủ rũ cúi đầu đi trở về Hoa phủ trận doanh.

Khi đi ngang qua Thu Hương, hắn lo âu nhỏ giọng gọi: Thu Hương tỷ.

Thu Hương khẽ cười nói: Hoa An, cám ơn ngươi.

Khách khí như vậy.

Đường Bá Hổ nghe vậy tâm lạnh hơn phân nửa.

Lập tức hắn nghiến răng nghiến lợi trừng mắt về phía Cố Hàn Uyên đang bình tĩnh uống trà.

Vốn là trải qua sự dây dưa chày cối của hắn, có lẽ không lâu sau nữa là có thể ôm được mỹ nhân về.

Kết quả Cố Hàn Uyên vừa tới, tâm tư Thu Hương liền xuất hiện biến hóa.

Hắn cũng rốt cuộc phản ứng kịp tin tức mà Hạ Hương che giấu.

Nguyên lai đánh cuộc thua, Thu Hương thuộc về Cố Hàn Uyên mà không phải là Ninh Vương.

Đối mặt Ninh Vương, hắn còn có lòng tin phương tâm Thu Hương đặt tại nơi hắn, thế nhưng đối mặt Cố Hàn Uyên, hắn lại không có bao nhiêu lòng tin.

Nhưng mà sau một khắc, Đường Bá Hổ liền sợ hết hồn.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên xoay đầu lại, tự tiếu phi tiếu nhìn hắn một cái, phảng phất như đem bí mật của hắn đều nhìn thấu.

Đường Bá Hổ chột dạ cúi đầu, âm thầm an ủi mình: Không có chuyện gì, Cố Hàn Uyên chưa từng gặp ta, không nhận ra ta.

Bất quá hắn vẫn là vô ý thức đè lên miếng thuốc cao da chó dán trên mặt, lo lắng ngoài ý muốn rơi xuống.

Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười, thu hồi ánh mắt.

Giả bộ đi, nhìn ngươi có thể giả vờ đến lúc nào.

Cố Hàn Uyên đặt chén trà xuống, khẽ cười nói ra: Thu Hương cô nương có thể hay không vì tại hạ châm thêm một ly trà thơm.

Cố Hàn Uyên không có sai bảo Xuân Hương bên cạnh, lại hỏi hướng về phía Thu Hương, tâm tư rõ rành rành.

Thu Hương mặt ngọc đỏ hồng, dưới sắc mặt khó coi của Đường Bá Hổ, nàng vặn vẹo vòng eo chân thành đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên thay nước trà.

Không biết xuất phát từ tâm tư thế nào, Thu Hương quan tâm một câu: Cố công tử cẩn thận nước nóng.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nhìn lấy mặt cười ửng đỏ của Thu Hương, khẽ nhấp một miếng nước trà.

Khẽ cười khen: Rất thơm.

Thu Hương nghe vậy càng thẹn thùng.

Nàng luôn cảm thấy Cố Hàn Uyên không phải là đang nói trà, mà là đang nói nàng.

Bất quá nàng lại không có cảm thấy nửa điểm chán ghét, ngược lại có mấy phần cảm giác thỏa mãn.

Nguyên lai Cố Hàn Uyên cũng không phải là đối với nàng không có hứng thú.

Ý nghĩ đột ngột này làm phương tâm nàng nhảy nhót.

Tâm tư của con người đảo ngược có đôi khi nhanh đến bất ngờ.

Từ chán ghét chống cự, đến may mắn thỏa mãn cũng bất quá chỉ trong ngắn ngủi một canh giờ mà thôi.

Hết lần này tới lần khác lúc này Xuân Hương còn ghé vào trước mặt Thu Hương, nhỏ giọng ở bên tai nàng trêu nói: Về sau còn làm hảo tỷ muội a.

Thu Hương nhất thời xấu hổ đến mức muốn chạy trối chết.

Đường Bá Hổ thấy vậy âm thầm cắn răng, quyết tâm nhất định phải giúp Hoa phủ thắng được ván cược này, như vậy chí ít hắn còn có cơ hội.

Dù sao Cố Hàn Uyên lại không thể ở Hoa phủ ở lâu.

Chờ Cố Hàn Uyên sau khi rời đi, hắn vẫn còn cơ hội theo đuổi Thu Hương.

Chương 1753

Nhưng mà hắn lại không biết Hoa phu nhân đã có ý định lén lút đem Thu Hương đưa cho Cố Hàn Uyên.

Hơn nữa quy tắc ván thứ ba càng là lệnh Đường Bá Hổ gấp bội cảm thấy đau đầu.

Ninh Vương lòng tin tràn đầy cười nói: Ván thứ hai so Văn đấu, ván thứ ba liền so Võ đấu đi.

Ninh Vương nói lên ván thứ ba Võ đấu lệnh Đường Bá Hổ càng thêm đau đầu.

Đường Bá Hổ đối với võ công của mình, gia truyền Đường Gia Bá Vương Thương rất có tự tin.

Trong cảnh giới Tông Sư, người có thể thắng được hắn không nhiều lắm, coi như Đại Tông Sư cũng không phải là không thể đấu một trận.

Nhưng vấn đề là hắn bất tiện đại biểu Hoa phủ xuất chiến.

Một cái tiểu thư đồng có chút tài hoa còn không có gì lớn.

Người khác nhiều lắm coi hắn là thư sinh sa cơ lỡ vận có tài nhưng không gặp thời, mới không thể không nương nhờ Hoa phủ.

Nhưng có võ công cao cường thì lại khác.

Người bình thường tu luyện không thể đạt đến cảnh giới Tông Sư, kẻ cao thủ như vậy lẫn vào Hoa phủ tất có toan tính.

Một khi Đường Bá Hổ bại lộ võ công, bất kể có hay không cho thấy thân phận đều không thể ở lại Hoa phủ.

Đường Bá Hổ trà trộn Hoa phủ mục đích duy nhất chính là Thu

Hương.

Ly khai Hoa phủ, làm sao còn theo đuổi Thu Hương.

Đường Bá Hổ đang âm thầm nhức đầu thì Hoa phu nhân đã đứng lên, trầm giọng nói: Nếu là tỷ võ, vậy lão thân xin lãnh giáo một chút cao thủ dưới trướng Ninh Vương.

Hoa phu nhân lúc còn trẻ cũng là một vị hiệp nữ nổi danh, bằng không cũng sẽ không coi trọng Đường Thiên Hào, người lúc đó nổi tiếng với Đường Gia Bá Vương Thương.

Bây giờ tuổi tác đã cao, tuy là khí lực suy giảm, nhưng cảnh giới lại càng ngày càng cao, cũng có tu vi Tông Sư.

Bất quá Hoa phu nhân lo lắng nhất chính là Ninh Vương sẽ trực tiếp phái ra Đại Tông Sư cùng nàng tỷ võ.

Cũng may tình huống nàng lo lắng nhất vẫn chưa phát sinh.

Chỉ thấy Đoạt Mệnh Thư Sinh đi ra xin đánh nói: Vương gia, trận này để tại hạ lên đi.

Đoạt Mệnh Thư Sinh cũng là xui xẻo.

Nguyên bản hắn sau khi đầu nhập vào Ninh Vương thì địa vị rất cao.

Dù sao khi đó Ninh Vương thủ hạ cũng chẳng có bao nhiêu cao thủ.

Nhưng mà còn chưa được bao lâu, số lượng cao thủ dưới trướng Ninh Vương liền cấp tốc bành trướng.

Thế cho nên Đoạt Mệnh Thư Sinh chỉ có tu vi Tông Sư dần dần bị gạt ra rìa.

Đoạt Mệnh Thư Sinh không cam lòng.

Hắn là vì vinh hoa phú quý mới đầu nhập vào Ninh Vương.

Nếu như không chiếm được Ninh Vương coi trọng, làm sao còn tranh thủ phú quý.

Vì vậy mắt thấy có cơ hội biểu hiện, hắn vội vàng chủ động xin đi giết giặc.

Ninh Vương lúc này rõ ràng có chút do dự.

Hắn đương nhiên càng hy vọng cử đi Đại Tông Sư nghiền ép Hoa phu nhân.

Nhưng Đoạt Mệnh Thư Sinh dù sao cũng xem như là dòng chính đầu nhập vào hắn sớm nhất, chút mặt mũi này vẫn là phải cho.

Ninh Vương hơi chút suy nghĩ sau đó, nghiêm khắc nói ra: Chỉ cho thắng, không cho phép thua.

Đoạt Mệnh Thư Sinh nghe vậy đại hỉ, vội vàng đáp ứng: Vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ kỳ vọng của Vương gia.

Lập tức hắn thuận thế hướng Hoa phu nhân phát động thế tiến công.

Nhảy lên một cước đá vào, đồng thời từ đế giày toát ra một đoạn đoản nhận.

Đoạt Mệnh Thư Sinh đang dùng chân thi triển tuyệt học của hắn: Thư Sinh Đoạt Mệnh Kiếm.

Cố Hàn Uyên nhìn thoáng qua, cho ra đánh giá: Từng chiêu đoạt mạng, vô cùng tàn nhẫn.

Trách không được có thể giết chết cha của Đường Bá Hổ là Đường Thiên Hào.

Ngược lại võ công Hoa phu nhân sở học lệnh Cố Hàn Uyên có chút ngoài ý muốn, hóa ra là võ công Nga Mi Phái.

Kim Đính Miên Chưởng, Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chưởng, Tiệt Thủ Cửu Thức.

Ngắn ngủi hơn mười chiêu liền khiến cho ba loại Nga Mi chưởng pháp.

Đoạt Mệnh Thư Sinh hơi chiếm ưu thế, nhưng trong thời gian ngắn cũng bắt không được Hoa phu nhân.

Ninh Vương thấy có chút nóng nảy, không khỏi hướng Cố Hàn Uyên hỏi: Cố huynh đệ, Đoạt Mệnh Thư Sinh có thể thắng sao.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt đáp: Đoạt Mệnh Thư Sinh nhỉnh hơn một chút, chỉ là có chút khinh địch.

Không sử dụng kiếm thì sợ rằng trong vòng trăm chiêu khó phân thắng bại, nếu như lại xảy ra chút ngoài ý muốn thì càng khó nói.

Ninh Vương nghe vậy rất là khó chịu.

Đều lúc này rồi mà Đoạt Mệnh Thư Sinh lại còn lưu thủ.

Ninh Vương lạnh giọng mắng: Đoạt Mệnh Thư Sinh, dùng kiếm.

Đoạt Mệnh Thư Sinh xác thực có chút tự đại.

Hắn cho rằng coi như không sử dụng kiếm cũng có thể hạ gục đối thủ, lúc này nghe được Ninh Vương thúc giục, nhất thời không dám tiếp tục lưu thủ.

Đoạt Mệnh Thư Sinh đưa tay về phía eo, từ trong đai lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm.

Kiếm ảnh sâm sâm, từng chiêu kiếm tàn nhẫn hướng về Hoa phu nhân công tới.

Đối mặt Đoạt Mệnh Thư Sinh dùng kiếm, Hoa phu nhân nhất thời áp lực tăng gấp bội.

Tay không đối kháng binh khí độ khó có thể tưởng tượng được, nhất là nàng vốn dĩ đã yếu hơn Đoạt Mệnh Thư Sinh vài phần.

Một bên giá binh khí ngược lại là có bày mười tám món binh khí, thế nhưng một thân công phu của nàng đều ở trên quyền chưởng, cũng không am hiểu binh khí.

Dùng binh khí chỉ biết thua nhanh hơn.

Bất quá coi như Hoa phu nhân còn có thể nỗ lực kiên trì, nhưng cũng bất quá là đang mạn tính tự sát.

Trên người nàng kiếm thương càng ngày càng nhiều, nhuộm đỏ áo bào.

Hoa Thái Sư thấy thế khẩn trương, vội vàng hướng Ninh Vương chịu thua nói: Ninh Vương điện hạ, ván này phu nhân đã thua, dừng tay đi.

Nhưng mà Ninh Vương chỉ không nhanh không chậm vuốt vuốt râu mép, ngạo mạn nói ra: Hoa phu nhân chỉ là bị thương nhẹ, còn chưa có thua.

Cái này còn chưa có thua.

Có phải hay không muốn chết mới tính là thua.

Ninh Vương thật đúng là có ý nghĩ này, muốn làm cho Đoạt Mệnh Thư Sinh giả vờ lỡ tay giết chết Hoa phu nhân.

Hoa phu nhân nhìn thấu ý tưởng của Ninh Vương, nhưng không làm sao được.

Kiếm thế của Đoạt Mệnh Thư Sinh quá nhanh, căn bản không cho phép nàng phân tâm nửa điểm.

Đừng nói là thoát ly vòng chiến, ngay cả mở miệng nói chuyện nàng cũng không rảnh.

Lại tiếp tục như thế, tại chỗ bỏ mình cũng bất quá là vấn đề thời gian.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên nguyên bản đang bình tĩnh xem kịch vui đột nhiên ý vị thâm trường nói ra: Ngoài ý muốn tới rồi.

Ninh Vương nghe vậy ngẩn ra, đang muốn hỏi thì chỉ thấy một thanh trường thương từ giá binh khí bắn ra, lao thẳng về phía Đoạt Mệnh Thư Sinh.

Đoạt Mệnh Thư Sinh sợ hết hồn, không dám tiếp tục truy kích Hoa phu nhân.

Nhuyễn kiếm một quyển, đem trường thương cuốn ngược trở lại.

Trường thương bay trở về, vững vàng rơi vào tay một người.

Thật vất vả đạt được cơ hội thở dốc, Hoa phu nhân thoát ly vòng chiến còn chưa kịp để ý thương thế trên người, kinh ngạc nhìn người cầm trường thương, kinh nghi bất định hỏi: Hoa An.

Người xuất thủ cứu Hoa phu nhân chính là Đường Bá Hổ.

Đường Bá Hổ nhàn nhạt nói ra: Phu nhân, để cho ta tới gặp gỡ Đoạt Mệnh Thư Sinh đi.

Dứt lời liền chủ động đỉnh thương tấn công về phía Đoạt Mệnh Thư Sinh.

Đường Bá Hổ phía trước suy tính hồi lâu, vẫn là quyết định cứu Hoa phu nhân.

Tuy là bại lộ võ công về sau rất khó lại ở lại Hoa phủ, thế nhưng có ân cứu mạng, Hoa phu nhân hẳn cũng sẽ không để cho Thu Hương gả cho hắn làm thù lao đáp tạ.

Hắn đánh cược chính là Hoa phu nhân là người ân oán phân minh.

Trên thực tế trong kịch bản gốc, Hoa phu nhân tuy sau đó vẫn làm khó Đường Bá Hổ một phen, nhưng xác thực đã gả Thu Hương cho hắn.

Lúc này Thu Hương đem sự quan tâm từ trên thân Cố Hàn Uyên dời về Đường Bá Hổ.

Bất kể nói thế nào, nàng vẫn là hi vọng Hoa phủ có thể thắng.

Chương 1754

Hơn nữa nguyên bản Hoa An trong mắt nàng chỉ là có chút tài hoa, nay lại còn võ công cao cường, trong lòng nàng bao nhiêu có chút cảm thấy vui mừng.

Chú ý tới thần tình biến hóa của Thu Hương, Đường Bá Hổ nhất thời đại chịu cổ vũ, càng phát ra anh dũng.

Trường thương trong tay múa kín không kẽ hở, tựa như một con độc long hung hăng cắn về phía Đoạt Mệnh Thư Sinh.

Đoạt Mệnh Thư Sinh vốn là không quá để ý.

Dù sao một cái tiểu thư đồng coi như biết chút võ công thì có thể lợi hại đi nơi nào.

Nhưng mà vừa giao thủ, hắn nhất thời quá sợ hãi.

Tên tiểu thư đồng trước mắt dĩ nhiên so với Hoa phu nhân còn lợi hại hơn.

Thương pháp sắc bén, công phòng gồm nhiều mặt.

Trọng yếu hơn chính là hắn từ đó cảm nhận được vài phần quen thuộc, ký ức mấy chục năm trước nhất thời xông lên đầu.

Hắn lớn tiếng kinh hô: Đường Gia Bá Vương Thương.

Ngươi có quan hệ gì với Đường Thiên Hào.

Nên tới vẫn phải tới.

Đường Bá Hổ tự nhiên biết Đoạt Mệnh Thư Sinh chính là cừu nhân giết cha.

Bất quá hắn từ trước đến nay tùy tính không chịu gò bó, đối với thù giết cha cũng là có thể báo liền báo, không thể báo liền thôi.

Nếu như không phải là vì Thu Hương, hắn căn bản sẽ không vào lúc này ra tay với Đoạt Mệnh Thư Sinh.

Đường Bá Hổ chú ý tới Hoa phu nhân sắc mặt rõ ràng thay đổi, sự nghi vấn trong mắt hiện lên rõ ràng.

Không làm sao được, hắn đành phải thu thương nói xạo: Ta không biết ngươi đang nói cái gì, thương pháp này chẳng qua là ta học lỏm được.

Vừa dứt lời, giữa sân liền vang lên một tiếng giễu cợt.

Đường Bá Hổ, ngươi ngay cả gia truyền thương pháp cũng không dám thừa nhận.

Liệt tổ liệt tông Đường gia muốn khóc đấy.

Cố Hàn Uyên đặt chén trà xuống, đùa cợt nói ra.

Đường Bá Hổ.

Giữa sân vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Phản ứng của mọi người không đồng nhất.

Hoa phu nhân tuy là trong lòng đã có suy đoán, thế nhưng nghe được Cố Hàn Uyên xác nhận, vẫn không khỏi thở dài.

Mối tình cừu mấy chục năm há dễ dàng quên được như vậy.

Nhưng Đường Bá Hổ hết lần này tới lần khác vừa rồi lại cứu nàng, trong lúc nhất thời tâm tình bà cũng có chút giằng co.

Thu Hương đã có kinh hỉ, lại có chút khó có thể tin.

Kinh hỉ vì người nàng ngưỡng mộ nhiều năm Đường Bá Hổ khả năng liền tại bên cạnh mình.

Khó có thể tin là người viết ra những câu thơ tiêu sái mê người lại là tên Hoa An lỗ mãng vô lại.

Hai người này là một.

Đường Bá Hổ càng nhức đầu.

Cố Hàn Uyên dùng liệt tổ liệt tông Đường gia ra để châm chọc hắn, làm hắn trong lúc nhất thời cũng có chút không xuống đài được.

Chỉ là Đường Bá Hổ trước mắt cũng không phải Đường Bá Hổ chân thật trong lịch sử, da mặt của hắn càng dày, cũng càng thêm không biết xấu hổ.

Đường Bá Hổ kiên trì, giả vờ mê hoặc nói ra: Đường Bá Hổ.

Cố công tử nhận lầm người rồi a.

Cái dáng dấp vô lại này lệnh Cố Hàn Uyên lắc đầu bật cười.

Bất quá hắn cũng không vội vạch trần Đường Bá Hổ giả bộ hồ đồ, bởi vì hắn biết Ninh Vương sẽ làm thay.

Chỉ thấy Ninh Vương mặt âm trầm, lớn tiếng quát lên: Đem những cái thuốc cao trên mặt ngươi bóc ra, làm cho bản vương nhìn mặt của ngươi.

Đường Bá Hổ nghe vậy cảm thấy làm khó, dưới loại tình huống vạn chúng nhìn trừng trừng này hắn lại không thể cự tuyệt.

Cũng may hắn trước giờ đã nghĩ tới khả năng này nên có chuẩn bị.

Ninh Vương thấy Đường Bá Hổ bóc thuốc cao trên mặt ra sau đó, rõ ràng có vài phần hoang mang cùng không xác định.

Hắn xác thực có biết Đường Bá Hổ, nhưng thật muốn nói quen thuộc thì cũng không hẳn.

Chỉ thấy Đường Bá Hổ trên mặt đông một khối tây một khối đen như mực, nhìn không rõ chân diện mục.

Ngược lại đám người Hoa phủ cơ bản đã xác định Đường Bá Hổ thân phận, nếu không phải thì vì sao phải giấu đầu hở đuôi như vậy.

Không thú vị.

Không muốn lại bồi Đường Bá Hổ chơi tiếp, Cố Hàn Uyên lạnh nhạt mở miệng.

Sau đó tại mọi người không rõ vì sao, hắn vỗ tay một cái.

Sau một khắc, chỉ thấy Thượng Quan Vân bỗng nhiên mang theo Thẩm Cửu Nương từ đại môn đi vào.

Thẩm Cửu Nương liếc mắt liền chú ý tới Đường Bá Hổ, trợn to đôi mắt đẹp, kinh ngạc lại luống cuống nói ra: Tướng công, chàng còn sống.

Người khác nhận không ra Đường Bá Hổ dùng bùn che đậy chân diện mục, nhưng Thẩm Cửu Nương là thê tử đầu gối tay ấp làm sao lại không nhận ra.

Đường Bá Hổ lúc này càng thêm khiếp sợ, cũng không lo được thân phận bại lộ, vội vàng hỏi: Cửu Nương, tại sao nàng lại ở chỗ này.

Thẩm Cửu Nương nghe vậy vô cùng khó xử, thực sự không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

Đúng lúc này, nàng thấy Cố Hàn Uyên đối nàng ngoắc tay nói: Cửu Nương, qua đây.

Thẩm Cửu Nương thoáng chần chờ một chút, liền ở trong ánh mắt khiếp sợ của Đường Bá Hổ đi về phía Cố Hàn Uyên, đầu nhập vào lồng ngực đối phương.

Tựa như nàng vừa rồi hỏi như vậy, nàng đều cho rằng Đường Bá Hổ bởi vì xảy ra ngoài ý muốn đã chết ở bên ngoài.

Bằng không làm sao lại ngay cả thê nhi cùng lão nương cũng không quan tâm.

Cho tới hôm nay chứng kiến Đường Bá Hổ một thân thư đồng trang phục, nàng mới hiểu được Đường Bá Hổ mấy ngày nay hóa ra đều trốn ở Hoa phủ.

Bị Cố Hàn Uyên ôm vào trong ngực, Thẩm Cửu Nương lặng yên nhìn quanh đám người Hoa phủ một vòng, tầm mắt theo bản năng liền dừng lại ở trên người Thu Hương.

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, Đường Bá Hổ chính là vì Thu Hương mới trà trộn vào Hoa phủ.

Thẩm Cửu Nương đột nhiên cũng không còn cảm thấy áy náy như vậy nữa.

Dưới cái nhìn của nàng, nam nhân phong lưu một chút không có gì lớn.

Nhưng vấn đề là không thể vô trách nhiệm đến mức vô thanh vô tức bỏ nhà ra đi, để cho người nhà phải gánh chịu hậu quả xấu.

Ở thời gian trong Ninh Vương phủ, các nàng đã bàng hoàng bất lực biết bao nhiêu.

Cho tới hôm nay có Cố Hàn Uyên thương yêu, mới xem như an ổn xuống.

Đường Bá Hổ kinh ngạc nhìn Thẩm Cửu Nương trong lòng Cố Hàn Uyên, thất hồn lạc phách lẩm bẩm nói: Làm sao có khả năng.

Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng hỏi tới: Những người khác đâu.

Còn có nương ta đâu.

Đường Bá Hổ rốt cuộc phản ứng kịp những tình huống có thể phát sinh sau khi hắn bỏ nhà ra đi.

Thẩm Cửu Nương cũng xác nhận suy đoán của hắn.

Từ sau khi chàng đi không bao lâu, chúng ta đã bị Ninh Vương điện hạ mang về trong phủ.

Tỷ muội chúng ta mấy người đều bị Ninh Vương đưa đến bên người Cố công tử hầu hạ, còn bà bà bây giờ là cơ thiếp của Ninh Vương điện hạ.

Lần này bà cũng có đi theo, liền ở trong đội ngũ bên ngoài.

Một đạo tình thiên phích lịch giáng thẳng vào trong lòng Đường Bá Hổ.

Hắn lại bị trộm nhà rồi.

Ninh Vương không tuân theo quy củ như thế sao.

Đường Bá Hổ lúc này là thật sự nứt ra rồi.

Chương 1755

Đám người vây xem cuộc nháo kịch này vô ý thức đều đưa ánh mắt rơi vào trên cái mũ của Đường Bá Hổ.

Xanh biếc lộng lẫy a.

Coi như tính cả phần của cha hắn Đường Thiên Hào nữa.

Hoa phu nhân càng là đột nhiên liền hả giận, không hận nữa.

Đường gia Đường Thiên Hào, Đường Bá Hổ, Chu Thiến đã thảm như vậy, nàng còn có cái gì để mà hận.

Thu Hương đã bối rối.

Đây chính là chân nam nhân Đường Bá Hổ mà nàng vẫn hằng ngưỡng mộ sao.

Thê thiếp cùng lão nương đều không che chở được.

Vậy thì chỉ có tài hoa thôi thì có ích lợi gì.

Nghĩ đến chính mình còn từng ảo tưởng không phải quân không gả, nhất thời nàng cũng có chút rùng mình.

Nàng còn từng có ý tưởng lùi một bước, gả cho Hoa An.

Tương đương với vẫn là gả cho Đường Bá Hổ.

Vốn phải là sự tình làm cho nàng kinh hỉ vạn phần, trải qua màn kịch khôi hài trước mắt liền biến thành ác mộng.

Thu Hương cũng nứt ra rồi.

Mặt cười trắng bệch, khóe môi khẽ giật, biểu tình đều nhanh duy trì không được.

Sau đó nàng theo bản năng đã nghĩ tìm kiếm cọng rơm cứu mạng.

Cố công tử.

Thu Hương hai mắt sáng lên, ba chân bốn cẳng bước nhanh tới trước mặt Cố Hàn Uyên, mang theo vài phần cầu xin gấp giọng nói: Cố công tử, nô tỳ cùng Xuân Hương giống nhau, cũng là nguyện ý theo ngài.

Hơn nữa ván thứ ba Hoa phu nhân cũng đã thua, Hoa An là tự chủ trương thay người, không thể tính.

Đả kích khổng lồ lệnh Thu Hương thậm chí có chút mất trí.

Hoặc có lẽ là huyễn tưởng tan biến, Thu Hương rốt cuộc nhận rõ hiện thực.

Hiện thực chính là Cố Hàn Uyên nếu như không muốn nàng, nàng nhất định sẽ bị gả cho hai cái con trai ngốc của Hoa phu nhân làm thiếp.

Còn lại ba nàng Hương kia cũng không muốn, tự cho mình siêu phàm như Thu Hương lại làm sao có khả năng nguyện ý.

Đường Bá Hổ hai mắt thất thần nhìn lấy Thu Hương đang cúi người hạ khí trước mặt Cố Hàn Uyên, trong lòng đả kích càng lớn hơn.

Thanh âm hắn không gì sánh được tối nghĩa nói ra: Thu Hương, chúng ta rõ ràng lưỡng tình tương duyệt.

Nàng đã quên ước định Tam tiếu đính ước.

Còn có ngày đó ở trước mặt Hoa phu nhân cũng là ta thay thế nàng thừa nhận Đường Dần thi tập là của ta.

Nàng tại sao có thể như thế.

Đường Bá Hổ cũng không hô cái gì Thu Hương tỷ nữa.

Mà hắn không nói ra khỏi miệng được lời nói lại là: Sao nàng có thể không biết liêm sỉ mà sà vào lòng Cố Hàn Uyên như vậy.

Kỳ thực Thu Hương ngoại trừ xinh đẹp động nhân ra, tính tình vốn cũng chẳng liên quan gì mấy đến ôn uyển hiền thục, công dung ngôn hạnh.

Trong kịch bản gốc, nàng lộ rõ hai chữ tự tin.

Một tỳ nữ không có thân phận tự do lại cao cao tại thượng cho rằng Đường Bá Hổ mới có thể xứng đôi với chính mình.

Thậm chí suýt nữa bị Chúc Chi Sơn giả mạo Đường Bá Hổ lừa gạt thân thể.

Sau này khi biết được thân phận chân thật của Hoa An là Đường Bá Hổ, nàng càng là không hề có chút rụt rè nào mà nói thẳng Ta yêu chàng.

Cũng may là Hoa phu nhân khẩu xà tâm phật, bằng không ở thời đại này, tỳ nữ cùng ngoại nhân tư định chung thân, coi như trực tiếp loạn côn đánh chết cũng không quá đáng.

Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương kịch tình tràn đầy sự hài hước vô ly đầu, đứng ở góc độ người xem tự nhiên là thấy vui, chúc phúc người hữu tình sẽ thành thân thuộc.

Thế nhưng đem thiết lập nhân vật đó đặt vào thế giới chân thật thì lại không giống nhau.

Nhất là trải qua Cố Hàn Uyên âm thầm dẫn đạo, lúc này liền hiện ra cục diện cùng kịch tình hoàn toàn khác biệt.

Cố Hàn Uyên sớm nhất dẫn đạo thậm chí là từ kiến nghị Ninh Vương trực tiếp bắt gia quyến Đường Bá Hổ làm con tin.

Từ thời điểm đó, đã định trước trên người Đường Bá Hổ tồn tại một cái lỗ hổng chí mạng: Vì tán gái mà bỏ mặc an nguy của người nhà.

Lấy sự tự tin lại giàu tâm cơ của Thu Hương, ở dưới cục diện ác liệt trước mắt, việc nàng đưa ra lựa chọn chính xác nhất cho bản thân cũng không có gì quá lạ thường.

Cố Hàn Uyên cũng không để bụng sự tự tin cùng tâm cơ của Thu Hương, lớn lên xinh đẹp làm bình hoa là đủ rồi.

Trên thực tế trong bốn nàng Hương, hắn vẫn thật là thích nhất Xuân Hương có tình có nghĩa.

Trong kịch bản, khi Thu Hương vì Đường Bá Hổ cầu tình chọc giận Hoa phu nhân, chính là Xuân Hương lôi kéo hai cô gái còn lại cùng nhau quỳ xuống xin tha cho Thu Hương.

Cho nên lúc trước Cố Hàn Uyên biểu hiện ra sủng ái đối với Xuân Hương đã có phần cố ý, cũng có phần chân thực.

Đương nhiên Xuân Hương phối hợp cũng rất tốt, thời cơ luôn là chọn được vừa đúng, hơi có mấy phần tâm hữu linh tê.

Hơn nữa thân thể mềm mại như nước của Xuân Hương cũng tương đối tuyệt diệu.

Thu Hương thân hình cao gầy, cũng là hơi gầy một chút.

Nói chung, phát hiện Đường Bá Hổ không còn trong cậy được, lại không muốn gả cho ngốc tử làm thiếp, Thu Hương lúc này chỉ muốn có thể đi theo con đường của Xuân Hương.

Càng không cần phải nói Cố Hàn Uyên so với nàng trong tưởng tượng càng thêm ưu tú.

Vẻ bề ngoài, võ công, địa vị, những thứ này mạnh hơn Đường Bá Hổ không chỉ một bậc, ngay cả văn tài vốn nàng coi thường nhất ở hắn thì hắn cũng cao đến bất ngờ.

Hết lần này tới lần khác nàng phía trước còn biểu lộ ý tứ không tình nguyện, để lại ấn tượng xấu, lúc này không quyến rũ còn đợi đến khi nào.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Đường Bá Hổ đang hoài nghi nhân sinh, rồi hướng về phía Thu Hương vẫy vẫy tay.

Thu Hương thấy thế nhất thời vui sướng đến gần, đồng thời chủ động đầu nhập vào lồng ngực đối phương.

Cố Hàn Uyên lúc này tay trái ôm Thu Hương, tay phải ôm Thẩm Cửu Nương, trái ôm phải ấp.

Đường Bá Hổ thấy thế hai mắt trừng lớn, đồng tử co rút nhanh, lồng ngực chập trùng kịch liệt, hiển nhiên là giận quá độ.

Ai bảo tân hoan cùng cựu ái của hắn đều bị Cố Hàn Uyên cướp đi.

Không tại chỗ tức chết đều xem như là lòng dạ hắn rộng rãi.

Bất quá cũng vì vậy mà khí huyết công tâm, hắn hộc ra một búng máu.

Mà bên kia Ninh Vương lại xem rất sảng khoái.

Hắn thập phần thưởng thức tài hoa của Đường Bá Hổ, đồng thời vừa giận hận Đường Bá Hổ không biết điều.

Được hắn năm lần bảy lượt mời chào, Đường Bá Hổ không phải giả ngây giả dại thì chính là bỏ nhà trốn đi, hoàn toàn không cho hắn nửa điểm mặt mũi.

Với tính cách thù dai của Ninh Vương, Hoa Thái Sư đều đã thất thế trong triều mà hắn còn muốn tới đuổi tận giết tuyệt, chứ đừng nói là Đường Bá Hổ kẻ không nể mặt hắn.

Vì vậy, sau khi xem sướng vở kịch trước mắt, Ninh Vương cười gằn phân phó nói: Bắt hắn lại cho bản vương.

Lúc này cũng không phải là chỉ có Đoạt Mệnh Thư Sinh đơn đả độc đấu.

Chỉ cần một Đại Tông Sư Thượng Quan Vân bỗng nhiên xuất thủ, Đường Bá Hổ liền ứng đối không được, càng chưa nói hắn mới vừa còn bị tức đến nội thương.

Kết quả Đường Bá Hổ còn không có đỡ được ba chiêu đã bị bắt giữ.

Ninh Vương miệt thị nhìn Đường Bá Hổ, nói ra lời lệnh Hoa phủ kinh hồn táng đảm: Đường Bá Hổ, bây giờ biết kết quả của việc đắc tội bản vương chưa.

Hiện tại ngươi đối với bản vương đã vô dụng.

Đoạt Mệnh Thư Sinh, làm thịt hắn.

Ninh Vương hiện tại dưới trướng đội hình cường đại, từ triều đình đến giang hồ, người tài ba dị sĩ vô số, tự nhiên chướng mắt Đường Bá Hổ.

Nếu đã chướng mắt, đối phương lại đắc tội hắn quá sâu, không giết giữ lại làm gì.

Hứng chịu đả kích nghiêm trọng, Đường Bá Hổ tại hoàn cảnh tuyệt vọng bực này cũng mất đi tâm tư phản kháng, thậm chí ngay cả lời trăn trối trước khi chết đều lười nói, nhắm mắt đợi chết.

Mắt thấy Đường Bá Hổ sắp chết oan chết uổng, kiếm của Đoạt Mệnh Thư Sinh đều nhanh muốn đâm trúng lồng ngực hắn thì một đạo thanh âm đạm mạc nhưng đầy uy lực vang lên.

Chương 1756

Chu huynh, chờ một chút.

Kiếm của Đoạt Mệnh Thư Sinh dừng lại ngay vị trí lồng ngực Đường Bá Hổ, thậm chí y phục đều đã bị rạch một lỗ, nhưng mà hắn cũng không dám đâm xuống chút nữa.

Chỉ vì một cỗ khí cơ đã khóa chặt lấy hắn, trực giác nói cho hắn biết nếu không nghe lời sẽ phát sinh chuyện cực kỳ kinh khủng.

Ninh Vương kinh ngạc hỏi: Cố huynh đệ, làm sao vậy.

Người đột nhiên kêu ngừng tự nhiên là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên vỗ vỗ vòng eo tinh tế của Thẩm Cửu Nương, cũng cho Xuân Hương một ánh mắt an ủi.

Mới vừa rồi Thẩm Cửu Nương hướng hắn cầu tình, dù sao cũng phu thê một hồi, thực sự không đành lòng trơ mắt nhìn Đường Bá Hổ chết ở trước mặt mình.

Cũng là bởi vì từng quen biết, ngược lại thì Thu Hương tỏ ra thờ ơ.

Cũng không khó hiểu, dù sao Đường Bá Hổ tương đương với lịch sử đen tối của nàng.

Nếu quyết định muốn đi theo Cố Hàn Uyên, Đường Bá Hổ tự nhiên tốt nhất là vĩnh viễn biến mất.

Cố Hàn Uyên nhẹ cười nói ra: Vương Phi phía trước liền dặn dò qua ta, hy vọng nếu gặp lại Đường Bá Hổ thì có thể lưu hắn một mạng, coi như là trả lại chút ân tình thụ nghiệp.

Cố Hàn Uyên không phải chỉ là bởi vì Thẩm Cửu Nương cùng

Xuân Hương, cũng là vì Lâu Tố Trân.

Tha Đường Bá Hổ một lần, đem nợ nhân tình trả xong, cũng là chặt đứt mọi quan hệ của Đường Bá Hổ với các nàng.

Ninh Vương nghe vậy có chút do dự.

Hắn cùng Lâu Tố Trân phu thê tình tuyệt, vì Lâu Tố Trân mà buông tha Đường Bá Hổ không thuyết phục được hắn.

Thế nhưng hắn lại không muốn cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế hiểu rõ, lại cho Ninh Vương một cái lý do khác.

Chu huynh chẳng lẽ là đã quên nương của Đường Bá Hổ đã là người trong phòng của huynh.

Cuối cùng vẫn phải cho người ta một cái công đạo a.

Ninh Vương nghe vậy nhất thời kinh giác.

Chu Thiến tuy là mập một chút, tuổi cũng lớn một chút, nhưng rất được hắn yêu thích.

Chu Thiến như lang như hổ khiến cho hắn luôn là phải đỡ thắt lưng đi ra, hắn đối với Chu Thiến là có chút vui đến quên cả trời đất.

Thật muốn giết con trai của Chu Thiến thì có chút không tốt lắm để bàn giao.

Lúc này Cố Hàn Uyên lại tiếp tục khuyên: Chu huynh nếu như không yên lòng thì ta phế đi võ công của hắn, về sau giam lỏng để hắn an tâm vẽ tranh là được.

Dứt lời, hắn buông Thẩm Cửu Nương cùng Thu Hương ra, đi tới trước mặt Đường Bá Hổ.

Cố Hàn Uyên giơ tay lên, một luồng kiếm khí không tiếng động chui vào bụng dưới Đường Bá Hổ, đâm thủng đan điền.

Đan điền vỡ tan còn tệ hơn kinh mạch đứt đoạn, trên đời này cũng không mấy thần y có thể trị được.

Đường Bá Hổ kêu lên một tiếng đau đớn, lại phun ra một ngụm máu.

Hắn thảm đạm ngẩng đầu, cừu hận nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với ánh mắt căm hận của Đường Bá Hổ làm như không thấy, đạm mạc nói ra: Vương Phi cùng Cửu Nương trả hết tình cảm rồi.

Đường Bá Hổ cười thảm hai tiếng.

Phế đi võ công của hắn, cướp thê thiếp của hắn cùng người trong lòng, lại nói là trả hết tình cảm.

Hết lần này tới lần khác hắn còn vô pháp phản bác, dù sao cái mạng này cũng giữ được.

Không còn tia băn khoăn cuối cùng nào, Ninh Vương sảng khoái nói ra: Đã như vậy, bản vương liền nghe Cố huynh đệ, tha cho Đường Bá Hổ một mạng.

Đoạt Mệnh Thư Sinh, áp giải Đường Bá Hổ đi.

Hạ Hương và Đông Hương vui vẻ nói: Về sau tỷ muội chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Cố Hàn Uyên đưa ánh mắt u u liếc nhìn Đường Bá Hổ đang bị Đoạt Mệnh Thư Sinh kéo đi như kéo chó c·hết, rồi thong dong trở lại bên cạnh ba người Thẩm Cửu Nương.

Thẩm Cửu Nương vừa cảm động vừa cảm kích nói: Công tử, đa tạ chàng.

Có thể giữ lại cho Đường Bá Hổ một cái mạng, đối với nàng mà nói đã là đủ rồi.

Còn Đường Bá Hổ sau này có kết cục gì, nàng cũng không quản được nữa.

Về phần tình cảm, Thẩm Cửu Nương hiện tại chỉ một lòng muốn toàn tâm toàn ý hầu hạ tốt Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng noãn của Thẩm Cửu Nương, trêu chọc: Vậy thì hãy hảo hảo nuôi lớn Đào Sênh nhé.

Thẩm Cửu Nương nghe vậy giật mình, hồi lâu mới phản ứng lại, vừa thẹn thùng vừa bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Đây là muốn nàng nuôi lớn con gái để cung cấp cho hắn hưởng dụng đúng không.

Nhưng nàng hiển nhiên không thể cự tuyệt.

Trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ: Đào Sênh là con gái của ta và Đường Bá Hổ, hiện tại phấn điêu ngọc trác, lớn lên khẳng định tướng mạo cũng xinh đẹp, công tử nhất định sẽ thích.

Chỉ là nghĩ đến cảnh mẹ kế con chồng cùng hầu hạ một người, thật khiến người ta cảm thấy khó xử a.

Cố Hàn Uyên lại đang suy nghĩ xử trí Đường Bá Hổ như thế nào.

Giết là nhất định phải g·iết, nhưng Thẩm Cửu Nương không thể trơ mắt nhìn, tốt nhất không nên để nàng chứng kiến.

Nếu là nhân vật chính của kịch bản nhưng lại không còn giá trị lợi dụng, c·hết chính là quy túc duy nhất của Đường Bá Hổ.

Chờ sau này khi hắn bị giam cầm ở Ninh Vương phủ, an bài một t·ai n·ạn ngoài ý muốn là việc dễ dàng hơn hết.

Trò khôi hài do Đường Bá Hổ gây ra lúc đó đã kết thúc, nhưng Ninh Vương lại không có ý định buông tha Hoa phủ, đang muốn tìm lý do tiếp tục khiêu khích.

Hoa phu nhân đang bị thương không nhẹ lúc này đột nhiên mở miệng nói: Ba trận đánh cuộc nếu đã thua, vậy Thu Hương về sau liền thuộc về Cố công tử.

Thu Hương nguyên bản còn có chút lo lắng việc chính mình tự tác chủ trương biểu đạt thái độ sẽ chọc giận Hoa phu nhân.

Bây giờ được Hoa phu nhân cho phép, cuối cùng nàng cũng yên lòng, thành tâm thành ý nói: Đa tạ phu nhân thành toàn.

Hoa phu nhân thoả mãn cười cười, sau đó dưới ánh mắt vui mừng của Hạ Hương cùng Đông Hương, tiếp tục nói: Bốn nàng tình như tỷ muội, lão thân cũng không muốn làm ác nhân khiến các nàng chia lìa.

Nếu Xuân Hương cùng Thu Hương đều đã thuộc về Cố công tử, liền thỉnh cầu Cố công tử cũng nhận lấy Hạ Hương cùng Đông Hương, ý công tử thế nào.

Trước đó Đoạt Mệnh Thư Sinh từng chiêu độc ác muốn lấy tính mạng nàng, khiến nàng cuối cùng cũng nhìn ra Ninh Vương căn bản không có ý buông tha Hoa phủ.

Kết cục của Đường Bá Hổ càng làm cho nàng nhận thức rõ hậu quả nếu cứ gắng gượng tiếp tục phản kháng.

Hoa phu nhân không muốn Hoa phủ chịu họa diệt môn.

Mà người duy nhất có thể khuyên được Ninh Vương chỉ có Cố Hàn Uyên.

Đã như vậy, còn không bằng chủ động lấy lòng, hy vọng Cố Hàn Uyên có thể nể mặt bốn nha hoàn mà bảo đảm Hoa phủ bình an vô sự.

Còn việc an bài thê th·iếp cho hai đứa con trai ngốc của nàng, chỉ có thể để sau này tính tiếp.

Nghiêng sào há có trứng lành.

Lúc này Hạ Hương cùng Đông Hương nào có tâm trí đâu mà ghen tỵ.

Hai nàng cơ hồ không kịp chờ đợi dắt tay nhau đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên, tiếu sinh sinh thỉnh cầu: Cầu Cố công tử thu lưu chúng ta.

Cố Hàn Uyên ôn hòa gật đầu mỉm cười nói: Một năm bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông xác thực thiếu một thứ cũng không được.

Góp đủ bốn hương vốn là một trong những mục đích chuyến đi này của hắn, hoàn thành thuận lợi hơn so với tưởng tượng.

Không thể không nói đây là công lao trợ công tương đương đúng lúc của Ninh Vương.

Hạ Hương cùng Đông Hương kinh hỉ vạn phần đi tới nắm tay Xuân Hương cùng Thu Hương, một bộ tỷ muội tình thâm vui vẻ nói: Về sau tỷ muội chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Xuân Hương thấy tỷ muội đoàn tụ, tự nhiên đánh trong đáy lòng vui mừng.

Chỉ là tâm tư Thu Hương ít nhiều có chút biệt nữu.

Nàng luôn cảm thấy ba người kia đều dễ dàng đạt được mong muốn, còn nàng vừa là vật đặt cược quyết định thắng thua, lại vừa bị vỡ mộng thần tượng đối với Đường Bá Hổ, mới phảng phất như không cách nào phản kháng vận mệnh mà thuộc về Cố Hàn Uyên.

Ai bảo ngươi là nữ nhân vật chính đâu.

Cố Hàn Uyên nếu như biết được tiếng lòng Thu Hương, nhất định sẽ nói như vậy.

Nếu đã bị hắn để mắt tới, chẳng phải chính là vận mệnh đã định trước sao.

Sau đó Cố Hàn Uyên liền đứng dậy dưới ánh mắt mong chờ của Hoa phu nhân.

Chỉ là nội dung lời nói khiến Hoa phu nhân nhất thời hơi kinh ngạc và không đoán ra được.

Chu huynh, có thể hay không cho ta cùng Hoa Thái Sư tâm sự riêng một chút.

Ninh Vương nghe vậy nhíu mày thật sâu, không hiểu sao có loại dự cảm Cố Hàn Uyên sẽ không làm việc theo ý hắn.

Nhưng hắn tự tin Cố Hàn Uyên sẽ không hại mình: Vậy bản vương sẽ ở đây chờ Cố huynh đệ.

Hoa Thái Sư làm người trong suốt nãy giờ cũng không nghĩ đến trọng tâm câu chuyện lại đột nhiên rơi xuống trên người mình, càng không nghĩ tới Cố Hàn Uyên sẽ muốn nói chuyện riêng với hắn.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể nói: Cố công tử mời.

Sau đó ông liền dẫn Cố Hàn Uyên đi tới một chỗ tĩnh thất.

Hoa Thái Sư tò mò hỏi: Cố công tử muốn tìm lão phu nói chuyện gì.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt mỉm cười: Hẳn là Hoa Thái Sư cũng có thể nhìn ra dã tâm muốn tiêu diệt Hoa phủ của Ninh Vương a.

Hoa Thái Sư nghe vậy cười khổ một hồi.

Hoa phu nhân cũng nhìn ra được, hắn lại không thấy hay sao.

Bất quá tình thế mạnh hơn người, hắn đã làm dự tính xấu nhất.

Nhưng mà lúc này Cố Hàn Uyên lại nói ra lời làm hắn chấn nộ.

Kỳ thực chỉ cần Hoa Thái Sư nguyện ý vì Ninh Vương như thiên lôi sai đâu đánh đó, Ninh Vương cũng sẽ không nhất thiết phải diệt Hoa phủ.

Không có khả năng.

Dã tâm của Ninh Vương, người qua đường đều biết.

Chương 1757

Bản Thái Sư cho dù c·hết cũng sẽ không khuất phục.

Không nghĩ tới Cố Hàn Uyên là tới làm thuyết khách, Hoa Thái Sư giận tím mặt.

Phải biết rằng tính cách Hoa Thái Sư vốn thiên về ôn hòa, lúc này gầm lên, có thể thấy được trong lòng phẫn nộ đến mức nào.

Bất kể là trung nghĩa cũng tốt, ngu trung cũng được, người hắn thần phục đều là Chu Hậu Chiếu.

Cố Hàn Uyên không để ý Hoa Thái Sư phẫn nộ, nhàn nhạt nói: Hoa Thái Sư xem trước một chút cái này.

Dứt lời, hắn đưa một tờ giấy ghi chép đầy đủ tình báo cho Hoa Thái Sư.

Hoa Thái Sư nghi hoặc thò tay tiếp nhận, nhưng mà chỉ liếc mắt một cái đã khiến ông kh·iếp sợ.

Tín Vương phái người đầu độc, thuyền rồng của bệ hạ b·ốc c·háy, bệ hạ rơi xuống nước.

Phải biết rằng thân thể Chu Hậu Chiếu luôn luôn không tốt, lần này rơi xuống nước rất có khả năng vì vậy mà bệnh nặng khó lành.

Chu Hậu Chiếu vốn vì không có con nối dõi nên chỉ có thể liều mạng gieo hạt.

Kết quả bất kể nỗ lực thế nào đều một hạt cũng không thu hoạch được, cuối cùng liền vò đã mẻ lại sứt.

Thời gian dài tao đạp thân thể như vậy, khỏe mạnh được mới là lạ.

Lại không giống Cố Hàn Uyên dị bẩm thiên phú đồng thời còn có thần công hộ thể.

Hoa Thái Sư lúc này vừa lo lắng cho an nguy của Chu Hậu Chiếu, lại vừa tức giận Tín Vương dám gia hại bệ hạ.

Cố Hàn Uyên thấy thế chỉ hơi lộ ra vẻ đùa cợt nói: Hoa Thái Sư không nên nóng lòng, tiếp tục nhìn xuống.

Hoa Thái Sư nghe vậy kiềm chế tâm tình phức tạp, tiếp tục xem tình báo.

Sau đó lại càng thêm chấn kinh.

Bệ hạ cư nhiên bình yên vô sự.

Khinh công chạy trên mặt nước.

Bệ hạ biết võ công từ lúc nào.

Hoa Thái Sư còn đang kh·iếp sợ Chu Hậu Chiếu thâm tàng bất lộ, học được một thân võ công từ lúc nào mà không ai hay biết, giấu quá sâu.

Kết quả sau một khắc Cố Hàn Uyên lại đột nhiên nói cho hắn một cái chân tướng khó tin.

Bây giờ bệ hạ là một kẻ giả mạo, bệ hạ chân chính đã m·ất t·ích đã lâu.

Cố Hàn Uyên trong mắt u quang lóe lên, trầm giọng nói.

Hoa Thái Sư hiển nhiên khó có thể tiếp thu lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên: Không có khả năng.

Bệ hạ rõ ràng cùng trước đây giống nhau như đúc.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói: Thực sự giống nhau như đúc.

Hoa Thái Sư nghe vậy nhất thời chần chờ.

Tướng mạo là giống nhau như đúc, thế nhưng tác phong làm việc lại rõ ràng bất đồng, thậm chí có thể nói biến đổi lớn.

Trước kia Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không giống hiện tại nóng nảy như vậy, càng sẽ không mượn cơ hội làm cho hắn xa rời triều đình.

Cố Hàn Uyên thấy Hoa Thái Sư dao động, giải thích chân tướng: Trước đây khi An gia phản loạn, bệ hạ liền m·ất t·ích.

Gia Cát tiên sinh lo lắng xã tắc bất ổn, tìm tới một người có tướng mạo tương đồng với bệ hạ để tạm thời thế thân, ổn định triều cục.

Người nọ nguyên bản chính là thế thân của bệ hạ, chỉ là bây giờ ngồi trên long ỷ đã lâu, bị quyền thế làm mờ mắt, dự định biến giả thành thật.

Gia Cát tiên sinh tuy nắm giữ chân tướng, nhưng cũng không dám tùy tiện bại lộ, bằng không tất nhiên gây nên náo động, giang sơn xã tắc đều sẽ lật úp.

Cầm chân thế thân bệ hạ không được, Gia Cát tiên sinh không thể làm gì khác hơn là một mình rời kinh đi tìm tung tích bệ hạ.

Cố Hàn Uyên ngắt đầu bỏ đuôi giải thích làm cho Hoa Thái Sư tin tưởng.

Gia Cát Chính Ngã vốn đường đường là Thái Phó, quyền khuynh triều đình, lại bị Hoàng Đế đột nhiên giở trò thỏ khôn c·hết, chó săn bị nấu đuổi ra khỏi kinh thành, chuyện này vốn đã làm người ta hoang mang.

Nếu quả thật như Cố Hàn Uyên giải thích thì lại vô cùng hợp lý.

Hoa Thái Sư coi như không tin được Cố Hàn Uyên, cũng sẽ tin Gia Cát Chính Ngã.

Hơn nữa hắn sau đó nhất định sẽ tìm Gia Cát Chính Ngã tìm chứng cứ, Cố Hàn Uyên hiện tại lừa hắn không có ý nghĩa gì.

Trọng yếu hơn chính là Lãnh Lăng Khí đang ngồi trên ngai vàng quả thật làm cho hắn cảm thấy không thích hợp, chỉ có Hoàng Đế đã thay đổi người mới có thể giải thích thông suốt.

Hoa Thái Sư hít một hơi thật sâu, bình phục lại tâm tình rung động, trầm giọng hỏi: Cố công tử muốn lão phu làm như thế nào.

Hắn thấy, Cố Hàn Uyên nếu nguyện ý nói cho hắn biết chân tướng, tất nhiên là đứng ở phe chính nghĩa.

Trong lòng hắn thậm chí có chút hổ thẹn vì trước đây đã có nhiều hiểu lầm với Cố Hàn Uyên, còn bỏ phiếu phản đối việc phong hầu.

Hoa Thái Sư tâm thái biến hóa tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt Cố Hàn Uyên, hắn thần tình nghiêm nghị nói: Tại hạ hy vọng Hoa Thái Sư có thể tạm thời nương nhờ dưới trướng Ninh Vương.

Nếu như một ngày kia Gia Cát tiên sinh có thể tìm về bệ hạ chân chính, Hoa Thái Sư cũng có thể góp một phần lực để bình định phản loạn.

Nếu như từ nay về sau không tìm được bệ hạ nữa, vậy thì Ninh Vương, cũng là người hoàng thất, cũng không mất làm một loại lựa chọn.

Cũng không thể làm cho ngoại nhân đánh cắp chính thống a.

Hơn nữa Ninh Vương bây giờ thực lực tối cường, coi như gây nên phiên vương náo động, cũng có nắm chắc sớm trấn áp, tránh cho xã tắc rung chuyển.

Cho nên cũng xin Hoa Thái Sư có thể lấy đại cục làm trọng, nhẫn nhục chịu đựng.

Hoa Thái Sư nhìn ánh mắt chân thành lại trịnh trọng của Cố Hàn

Uyên, trong lòng dao động.

Do dự hồi lâu, hắn mới thở dài một tiếng nói: Cố công tử nói đúng, đại cục trọng yếu, giang sơn xã tắc quan trọng hơn.

Dứt lời, ánh mắt hắn nhìn về phía Cố Hàn Uyên tràn đầy kính nể.

Dù sao trong mắt hắn, Cố Hàn Uyên mới là người bắt đầu nhẫn nhục chịu đựng từ sớm.

Nhẫn cái gì nhục, phụ cái gì nặng.

Nhẫn Lâu Tố Trân muốn hài tử mà chịu nhục, hay là phụ thê th·iếp của Đường Bá Hổ cùng bốn nàng Xuân Hạ Thu Đông.

Cố Hàn Uyên so với trong tưởng tượng của Hoa Thái Sư càng vui vẻ hưởng thụ hơn nhiều.

Cố Hàn Uyên cùng Hoa Thái Sư bàn xong xuôi, lại tìm tới Ninh Vương, báo cho hắn tin tức đã thuyết phục Hoa Thái Sư đầu nhập.

Ninh Vương nghe được, trong lúc nhất thời không biết là kinh hách hay là kinh hỉ.

Kinh hách vì Cố Hàn Uyên cư nhiên có thể thuyết phục được Hoa Thái Sư cố chấp, kinh hỉ vì Hoa Thái Sư cư nhiên nguyện ý khuất phục hắn.

So với g·iết người, việc làm cho đối thủ cũ khuất phục chắc chắn càng làm hắn cảm thấy khoái trá, thỏa mãn hơn.

Ninh Vương trước đây không cân nhắc qua việc thu phục Hoa Thái Sư chủ yếu là vì hắn cho rằng Hoa Thái Sư ngu trung lại cố chấp, căn bản không khả năng đầu hàng.

Bây giờ đã có lựa chọn tốt hơn, hắn tự nhiên sẽ cao hứng tiếp nhận.

Một hồi nguy cơ diệt môn của Hoa phủ cứ như vậy được hóa giải.

Cố Hàn Uyên muốn mỉm cười ẩn sâu công và danh, bất quá hiển nhiên là không giấu được, ai cũng có thể nhìn ra Cố Hàn Uyên ở trong đó đóng vai trò quan trọng.

Mặc dù không biết Cố Hàn Uyên đến cùng đã nói gì với Hoa Thái Sư cùng Ninh Vương, thế nhưng người thuyết phục Ninh Vương buông tha Hoa Thái Sư nhất định là Cố Hàn Uyên.

Hoa phu nhân không thể không cảm thán chính mình đã quyết định đúng đắn khi đem bốn nha hoàn cùng nhau dâng lên.

Kỳ thực bất kể Hoa phu nhân có tặng bốn nàng hay không, Cố Hàn Uyên đều sẽ bảo vệ Hoa phủ, bốn nàng Xuân Hạ Thu Đông cũng sẽ về tay hắn, chỉ là quá trình hơi tốn sức một chút mà thôi.

Kết quả hôm nay ngược lại cũng coi là đỡ tốn công sức.

Bởi vì thời gian quan hệ, Ninh Vương không vội vã rời đi, định ở lại một đêm, ngày mai lại về kinh.

Thọ yến của Hoa Thái Sư được tổ chức lại, Hoa phủ cũng một lần nữa náo nhiệt.

Chỉ là Ninh Vương từ kẻ đến phá đám biến thành khách chúc thọ thật sự.

Hoa Thái Sư tuy trong lòng không được tự nhiên, nhưng vì đại nghĩa trong lòng cũng không khỏi không tận lực ứng phó Ninh Vương.

Hơn nữa tựa như Cố Hàn Uyên nói, trong trường hợp không tìm thấy Chu Hậu Chiếu, Ninh Vương chính là nhân tuyển thích hợp nhất để kế thừa ngôi vị hoàng đế lúc này.

Hoa Thái Sư không muốn thích ứng cũng phải thích ứng.

Vào đêm.

Tại phòng khách cao cấp nhất Hoa phủ.

Phóng tầm mắt nhìn tới, là một cảnh tượng trắng bóng hoang đường.

Hoặc tinh tế, hoặc đẫy đà, hoặc cao gầy, hoặc xinh đẹp.

Cố Hàn Uyên gối đầu lên trước ngực Xuân Hương đang ửng hồng dung nhan xinh đẹp.

Đầu được ôn nhu bao bọc, khiến người ta không khỏi có chút buồn ngủ.

Trái phải hai bên là Hạ Hương cùng Đông Hương đang khéo léo vì hắn nắn vai đấm bóp chân.

Chương 1758

Hai nàng có tuyệt chiêu đặc biệt, cũng giống tên của các nàng, một người giống mùa hè, một người giống mùa đông.

Hừng hực, ôn nhuyễn, mát lạnh, nhẹ nhàng khoan khoái.

Làm người ta không khỏi cảm thán Hoa phủ thực sự là mục nát, lại điều giáo ra được những tỳ nữ cực phẩm như vậy.

Đáng tiếc hai người thừa kế Hoa Văn, Hoa Võ cũng không có duyên hưởng thụ tất cả những thứ này, đều bị Cố Hàn Uyên tùy ý hưởng dụng.

Mà quỳ rạp trước mặt Cố Hàn Uyên lại là Thu Hương, vì vãn hồi ấn tượng mà phá lệ chủ động nỗ lực.

Thân hình cao gầy của Thu Hương trong tư thái khúm núm như vậy hiện ra đường cong phá lệ kinh người.

Mặc dù nhìn có vẻ gầy nhỏ, cũng đẹp đến kinh tâm động phách.

Thảo nào Đường Bá Hổ lại bị mê đến điên đảo tâm thần.

Bất quá cho dù là Đường Bá Hổ, cũng chưa từng thấy qua bộ dáng này của Thu Hương.

Nhất là liên tưởng đến vẻ tâm cao khí ngạo của Thu Hương trước kia, đối lập với sự kịch liệt bây giờ mang lại cho người ta cảm giác chinh phục đầy vui thích.

Cố Hàn Uyên lười biếng nhẹ vỗ về mái tóc trên đỉnh đầu Thu Hương, cười nhạt hỏi: Sau đó thì sao.

Có hay không cảm động đến muốn lấy thân báo đáp Đường Bá Hổ.

Thu Hương trán hơi ngừng lại, do dự trong nháy mắt, mới mập mờ không rõ nói: Lúc đó hắn vẫn chỉ là Hoa An.

Tuy là thay nô tỳ gánh tội để mất Đường Dần thi tập bị phu nhân phát hiện, cũng cơ trí hóa giải lửa giận của phu nhân, nhưng nói cho cùng hắn vẫn chỉ là cái thư đồng.

Hơn nữa hắn tuy vô lại và vô sỉ, nhưng có chút văn tài cũng có chút thú vị, nô tỳ cũng liền cùng hắn vui đùa một chút trò chơi tình ái nhược tức nhược ly.

Thu Hương có thật tâm nghĩ như vậy hay không thì không biết, nhưng nàng hiện tại chỉ có thể nói như thế với Cố Hàn Uyên.

Dứt lời, nàng còn cẩn thận từng li từng tí nâng lên đôi mắt đẹp, điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Thấy trên khóe miệng Cố Hàn Uyên treo lên nụ cười hài lòng, Thu Hương nhất thời vui vẻ ra mặt, càng phát ra nỗ lực.

Cố Hàn Uyên thần tình càng thêm vui mừng cười nói: Vậy ta cũng nên nhận lấy bảo vật mà Đường Bá Hổ hao tổn tâm cơ cũng cầu mà không được này.

Không nghĩ tới mình có thể trở thành người đầu tiên, Thu Hương nhất thời kinh hỉ vạn phần.

Đáng tiếc lòng tham lớn nhưng sức lực lại kém, sớm đã bại trận.

Đêm còn dài đằng đẵng.

Vô luận là đối với Cố Hàn Uyên đang trong sự vui sướng hay là Đường Bá Hổ đang bị nhốt lại, thất hồn lạc phách, chật vật không chịu nổi mà nói, đây đều là mồ chôn.

Ngày thứ hai.

Cuối cùng cũng thu được tin tức từ kinh thành, Ninh Vương vội vã khởi hành hồi kinh.

Đáng tiếc tình báo cũng không đầy đủ, Ninh Vương chỉ biết là Hoàng Đế rơi xuống nước từ thuyền rồng, lại không biết Lãnh Lăng Khí vẫn bình yên vô sự.

Vội vã hồi kinh cũng là vì tranh quyền đoạt lợi.

Càng làm hắn cảm thấy tiếc nuối là Cố Hàn Uyên đưa ra lời cáo từ.

Chu huynh, ta nên đi trước Nga Mi.

Ninh Vương còn muốn thử khuyên: Bệ hạ rơi xuống nước, trong kinh rung chuyển, chính là lúc cần Cố huynh đệ.

Nga Mi coi như đi trễ chút cũng không sao chứ.

Kỳ thực ý tưởng của Ninh Vương cũng không khó đoán.

Nếu như Hoàng Đế vẫn là Chu Hậu Chiếu, rơi xuống nước sau đó ít nhất cũng là bệnh nặng một hồi.

Đúng là thời điểm tốt để hắn chính biến soán vị.

Thậm chí hắn nhất thời có chút hối hận vì đã chạy xa như vậy tới chúc thọ Hoa Thái Sư.

Cũng may không phải là không có thu hoạch.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại lắc đầu, nghiêm nghị nói: Chu huynh đừng có khinh thường bệ hạ.

Hơn nữa luôn có người gấp hơn so với Chu huynh, Chu huynh bây giờ chiếm giữ đại thế, chỉ cần chờ đợi thời cơ thuận lý thành chương liền có thể.

Vi huynh nghe Cố huynh đệ.

Ninh Vương bất đắc dĩ, chỉ phải thành thật đáp ứng.

Sự thực cũng đúng là như vậy.

Lấy thế lực mà Ninh Vương nắm giữ bây giờ, hoàn toàn không cần sốt ruột.

Lời nói của Cố Hàn Uyên cũng nhắc nhở hắn, so với soán vị, ưu tiên giải quyết các phiên vương còn lại quan trọng hơn.

Ninh Vương cau mày hỏi: Cố huynh đệ cảm thấy lần này sự kiện bệ hạ rơi xuống nước có phải hay không do phiên vương nào đó làm ra.

Cố Hàn Uyên khẽ cười nhắc nhở: Chu huynh cảm thấy ai gấp nhất chính là người đó.

Tín Vương.

Ninh Vương nhất thời hiểu rõ, lập tức nhe răng cười lên.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị bỏ đá xuống giếng, loại bỏ Tín Vương.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu, một bộ dáng trẻ nhỏ dễ dạy.

Cuối cùng Ninh Vương vẫn là không yên lòng nói: Cố huynh đệ lần này đi Nga Mi, vẫn là phải cẩn thận nhiều hơn mới là.

Hắn cũng không phải hoàn toàn không điều tra gì.

Hoạt Thi Virus do Vệ Vương tạo ra bá đạo hơn trong tưởng tượng, một khi trúng chiêu thì vô phương cứu chữa.

Độc phát tốc độ cực nhanh, biến người thành hoạt thi vô tri vô giác, chỉ biết khát máu.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ nói: Hoạt Thi Virus còn không làm gì được ta.

Nhưng mà Ninh Vương không biết Hoạt Thi Virus thực ra là chuyện Cố Hàn Uyên ít lo lắng nhất.

Khi chưa tìm được Lục Sinh người phát minh ra Lam Ngọc Trâm, thì chưa có phương pháp khắc chế hoạt thi, nên hoạt thi cũng không có giá trị lợi dụng.

Còn phải chờ Viên Kim Hạ cùng Ly Ca Tiếu bên kia điều tra có kết quả mới được.

Còn như đi trước Nga Mi thì cần một cái thời cơ thích hợp.

Ninh Vương biết không khuyên nổi Cố Hàn Uyên, chỉ có thể nhìn theo hắn Ngự Kiếm Phi Hành rời đi.

Chờ không thấy được thân ảnh Cố Hàn Uyên nữa, Ninh Vương mới cao giọng quát: Tăng tốc độ, đi nhanh hồi kinh.

Bất quá Ninh Vương làm sao cũng sẽ không nghĩ tới Cố Hàn Uyên dĩ nhiên so với hắn về tới kinh thành còn trước một bước.

Tại một khu rừng ngoại ô kinh thành, đang diễn ra một cuộc t·ruy s·át.

Trầm Luyện máu me khắp người đang bỏ mạng chạy trốn.

Phía sau là Lục Văn Chiêu mang theo đệ tử Đinh Môn t·ruy s·át hắn.

Sau khi Cố Hàn Uyên rời kinh thành, Trầm Luyện thành công dưới sự hoạt động của Tín Vương mà vào Báo Phòng làm lực sĩ.

Toàn bộ quá trình thuận lợi hơn Trầm Luyện tưởng tượng rất nhiều.

Tướng mạo oai hùng, võ công lại tốt, Trầm Luyện rất nhanh đã bị Tiền Ninh chú ý tới.

Sau đó Trầm Luyện liền dùng tài chính Tín Vương đưa hối lộ Tiền Ninh.

Trông cậy vào một kẻ nằm vùng của Tây Phương Ma Giáo như

Tiền Ninh có bao nhiêu đạo đức ranh giới cuối cùng hiển nhiên là không thực tế.

Hối lộ Tiền Ninh thành công, Trầm Luyện được dẫn tiến cho Lãnh Lăng Khí.

Lãnh Lăng Khí bị Tiền Ninh thành công mua chuộc quả nhiên đối với Trầm Luyện nổi lên hứng thú không nhỏ.

Trầm Luyện biết đã đến lúc vì tự do mà phải hy sinh.

Trải qua những chuyện tương đương khuất nhục tại Báo Phòng, Trầm Luyện vốn là một thiết huyết ngạnh hán lại khó có thể mở miệng, hắn thật sự cảm thấy quá mức sỉ nhục.

Tâm lý Trầm Luyện đã từng dao động, thậm chí có ý nghĩ thẳng thắn bán đứng Tín Vương, triệt để đầu nhập vào hoàng đế.

Cuối cùng hắn vẫn vì tôn nghiêm cùng tự do mà thi hành nguyên kế hoạch, dụ dỗ Lãnh Lăng Khí lên thuyền rồng.

Thuyền rồng đã sớm bị động tay động chân đột nhiên tan vỡ giải thể giữa hồ.

Trầm Luyện thừa dịp hiện trường hỗn loạn lặn xuống nước chạy trốn.

Bất quá trước khi chạy trốn, hắn lại một lần nữa hối hận.

Bởi vì hắn thấy được cảnh tượng Lãnh Lăng Khí chạy trên mặt nước.

Tuy hắn không đoán được Lãnh Lăng Khí là giả Hoàng Đế, nhưng cũng có thể xác định Hoàng Đế không đơn giản như hắn nghĩ.

Kế hoạch của Tín Vương thất bại, dẫn đến kết quả là vô luận Lãnh Lăng Khí hay Tín Vương đều muốn t·ruy s·át hắn.

Một bên vì tra ra hắc thủ sau màn, một bên vì g·iết người diệt khẩu.

Trong khi giãy c·hết, người của Đinh Môn đã sớm theo dõi hắn, mới chạy ra kinh thành đã bị đuổi theo, liều mạng mới miễn cưỡng đột phá vòng vây.

Chương 1759

Kết quả chạy trốn tới khu rừng này, hắn lại lần nữa bị đuổi kịp.

Đồng thời sau một khắc, một đạo thân ảnh tư thế hiên ngang liền đột nhiên xuất hiện, cầm đao cản đường hắn.

Đinh Bạch Anh rút Miêu Đao ra khỏi vỏ, mũi đao chỉ thẳng vào Trầm Luyện, lạnh giọng quát: Trầm Luyện, thúc thủ chịu trói đi.

Theo chúng ta trở về gặp Tín Vương điện hạ.

Trầm Luyện nghe vậy cười khổ một cái.

Hắn cười sự ngu xuẩn và hối hận của chính mình.

Trong đầu đủ loại hình ảnh hiện lên, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh hắn vì Bắc Trai mà phản bội Cố Hàn Uyên.

Từ đó về sau phảng phất giống như là trừng phạt cho sự phản bội của hắn, vận rủi tựa như giòi trong xương bám lấy hắn.

Hắn cũng vì vậy mà mất đi tất cả.

Mất đi nữ nhân yêu mến.

Mất đi huynh đệ tính mệnh tương giao.

Mất đi tôn nghiêm.

Hơn nữa rất nhanh hắn liền muốn mất đi sinh mệnh.

Từ ngày hắn mất đi trung nghĩa, hắn chỉ biết không ngừng mất mát.

Hiểu ra chính mình đã không còn gì có thể mất, Trầm Luyện ngược lại trở nên bình thản.

Buông lỏng tay, Tú Xuân Đao rơi xuống đất.

Trầm Luyện chán nản ngồi bệt xuống đất đạm nhiên nói: Giết ta đi.

Đinh Bạch Anh cùng Lục Văn Chiêu thấy thế, mang theo đệ tử Đinh Môn xúm lại.

Lục Văn Chiêu nhìn Trầm Luyện không phản kháng, chau mày nói: Chúng ta không có quyền xử trí tính mạng của ngươi.

Bất quá chỉ cần ngươi ngoan ngoãn theo chúng ta trở về hướng Tín Vương điện hạ giải thích tiền căn hậu quả, nếu quả thật có nỗi khổ gì, Tín Vương điện hạ anh minh thần vũ sẽ hiểu cho ngươi.

Trầm Luyện nghe vậy giễu cợt một tiếng: Anh minh thần vũ.

Không nghĩ tới các ngươi lại vẫn ngây thơ như thế.

Lục Văn Chiêu nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt liền âm trầm xuống.

Sư huynh.

Một bên Đinh Bạch Anh do dự khẽ gọi.

Nhưng mà Lục Văn Chiêu cố chấp khoát tay áo nói: Sư muội không cần nói nhiều, ta tin tưởng Tín Vương điện hạ.

Hai người đối thoại không đầu không đuôi, chỉ có chính bọn hắn mới hiểu, dù sao đã t·ranh c·hấp quá nhiều lần.

Lúc này Trầm Luyện chú ý tới hai người không thích hợp, trước mắt nhất thời sáng lên.

Đã là trào phúng cũng là kích tướng nói: Xem ra các ngươi cũng đoán được Tín Vương muốn diệt khẩu a.

Không chỉ là ta, còn có các ngươi.

Không có khả năng.

Lục Văn Chiêu lớn tiếng quát.

Ngược lại Đinh Bạch Anh lại một lần nữa tận tình khuyên nhủ: Sư huynh, ta cảm thấy chúng ta còn là nên sớm tính toán.

Kỳ thực đạo lý rất đơn giản, Đinh Môn biết quá nhiều.

Hầu như tất cả chuyện dơ bẩn Tín Vương đều sai Đinh Môn đi làm.

Vì vậy Đinh Môn vốn đã đối mặt với nguy cơ thỏ khôn c·hết, chó săn bị nấu.

Bất quá Đinh Môn vì báo thù năm xưa cũng không nghĩ ngợi được nhiều.

Hơn nữa nếu như kế hoạch mưu hại hoàng đế trên thuyền rồng thành công, Tín Vương thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế, cũng chưa chắc cần tẩy trừ Đinh Môn.

Nhưng hiện tại, Trầm Luyện cùng Đinh Môn đều là mối nguy cơ bại lộ Tín Vương là hắc thủ sau màn.

Nếu Trầm Luyện bị diệt khẩu, liệu Đinh Môn có thể may mắn tránh khỏi sao.

Câm miệng.

Ta tin tưởng Tín Vương điện hạ.

Lục Văn Chiêu nói liền hai lần Ta tin tưởng Tín Vương điện hạ, điều này lại vừa vặn chứng minh hắn không tự tin.

Kỳ thực so với việc tin tưởng Tín Vương hay không, Lục Văn Chiêu chỉ là càng không nguyện ý tin tưởng chính mình đã cược sai.

Trên thực tế sự hà khắc bạc bẽo của Tín Vương đã sớm lộ ra manh mối.

Nhất là sau khi Trầm Luyện đầu nhập Báo Phòng, những gì hắn tao ngộ đều bị Lục Văn Chiêu nhìn ở trong mắt.

Tín Vương sớm đã không còn là hình tượng anh minh thần vũ trước đây.

Đương nhiên đây cũng là phản ứng dây chuyền do Cố Hàn Uyên gây ra.

Ninh Vương thế lực càng lúc càng lớn, Hoàng đế g·iả m·ạo Lãnh Lăng Khí ở triều đình phong cách hành sự cũng càng ngày càng cứng rắn.

Khả năng Tín Vương thành công kế thừa ngôi vị hoàng đế đang bị không ngừng áp súc, nóng ruột phía dưới tự nhiên khó tránh khỏi bại lộ bản tính.

So sánh với Lục Văn Chiêu, Đinh Bạch Anh lý trí hơn.

Đem hy vọng hoàn toàn ký thác vào Tín Vương vốn đã là sai lầm.

Đương nhiên, Đinh Bạch Anh chủ yếu vẫn là chịu ảnh hưởng từ Đinh Tu người vẫn đang sống rất tốt.

Đồng thời sau khi tiếp xúc qua Cố Hàn Uyên, con đường lựa chọn cho Đinh Môn cũng nhiều hơn một cái.

Đại giới bất quá là hy sinh chính nàng mà thôi.

Nói cho cùng, Đinh Môn làm tất cả cũng chỉ vì báo huyết hải thâm cừu năm xưa.

Trầm Luyện cũng không nghĩ đến dễ dàng như vậy liền ly gián được Đinh Môn cùng Tín Vương.

Hắn dự định khuyên bảo Đinh Môn trở thành châu chấu trên cùng một sợi dây, để cho bọn họ trợ giúp hắn trốn c·hết.

Có thể sống, ai lại muốn c·hết đâu.

Nhưng mà không đợi Trầm Luyện mở miệng khuyên bảo, một trận tiếng bước chân dày đặc vang lên.

Đinh Môn đám người bỗng nhiên kinh giác, nhìn về phía mấy trăm tên hắc y nhân đã đem bọn họ hoàn toàn vây quanh.

Lục Văn Chiêu thấy thế đồng tử co rút nhanh, nghiến răng nghiến lợi giọng căm hận nói: Kình Nỗ trong quân, là Ảnh Vệ đội của Tín Vương.

Hắn cược sai rồi.

Tín Vương thật sự muốn diệt khẩu cả Đinh Môn.

Trầm Luyện cũng cười khổ nói: Ta quả nhiên đã đoán đúng, chỉ là quá muộn một chút.

Dứt lời, hắn một lần nữa nhặt lên Tú Xuân Đao trên đất.

Bây giờ đã trở thành châu chấu trên cùng một sợi dây, Đinh Môn đệ tử có hơn mười người, lại thêm Lục Văn Chiêu cùng Đinh Bạch Anh hai vị Tông Sư cao thủ, chưa chắc không có khả năng phá vòng vây.

Nhưng mà Lục Văn Chiêu cùng Đinh Bạch Anh lại không lạc quan đối với tình thế trước mắt.

Bọn họ rõ ràng nhất uy lực của Kình Nỗ trong tay Ảnh Vệ đội của Tín Vương.

Mặc dù so ra không bằng Hắc Y Tiễn Đội của Đông Xưởng, thế nhưng số lượng quá nhiều.

Trước đây bọn họ còn dẫn người thăm dò qua Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên có thể đem Ảnh Vệ đội tàn sát hầu như không còn, không có nghĩa là bọn họ có thể ứng phó được.

Bất quá muốn bọn họ từ bỏ chống cự cũng là không có khả năng.

Đinh Bạch Anh đôi mi thanh tú dựng thẳng, quát: Kết trận.

Chuẩn bị đột phá vòng vây.

Mấy tên đệ tử Đinh Môn cầm khiên tròn tiến lên phía trước đội ngũ, trong đó có Đinh Xung nữ đệ tử duy nhất của Đinh Bạch Anh.

Đinh Xung cùng Đinh Bạch Anh không khác biệt lắm, đều tư thế hiên ngang, thân là nữ nhi lại luôn mặc nam trang, thư hùng khó biện, khí khái anh hùng hừng hực.

Một tay cầm khiên tròn, một tay cầm đoản nhận, khuôn mặt đẹp đẽ thần tình kiên nghị.

Phía sau nàng là Đinh Thái, cũng là đệ tử của Đinh Bạch Anh.

Đinh Thái cầm trong tay Lang Nha Bổng, lực lớn vô cùng, là nhân tuyển tốt nhất làm mũi nhọn đột phá vòng vây.

Mà võ công cao nhất là Lục Văn Chiêu cùng Đinh Bạch Anh thì che chắn ở hai cánh cùng phía sau, tránh cho khi phá vòng vây bị hai mặt thụ địch.

Còn lại Đinh Môn đệ tử cầm trường cán Miêu Đao, ngưng thần ứng đối.

Kết quả là ngược lại Trầm Luyện bị bảo hộ ở giữa vòng vây, làm người ta không khỏi cảm thán vận mệnh kỳ diệu.

Chương 1760

Bầu không khí ngưng trọng tràn ngập, đại chiến hết sức căng thẳng.

Ảnh Vệ đội của Tín Vương hiển nhiên không có ý định nói chuyện với Đinh Môn, cũng không kêu gọi đầu hàng.

Người cầm đầu giơ tay lên, chuẩn bị phất tay ra lệnh phóng tên.

Đinh Môn trong lòng mọi người tràn đầy khẩn trương.

Bọn họ duy nhất có cơ hội đột phá vòng vây chính là ngạnh kháng đợt tên nỏ đầu tiên, sau đó thừa dịp đối phương nạp tên mà lao tới cận chiến.

Chỉ cần bắt đầu cận chiến, Ảnh Vệ đội liền không ngăn được bọn họ.

Bất quá con đường xông lên này tất nhiên là cửu tử nhất sinh.

Hàng trước nâng khiên, bao gồm cả Đinh Xung, đều đã chuẩn bị tâm lý c·hết ở chỗ này.

Sứ mạng của nàng chính là hộ tống Đinh Thái vọt tới trước mặt địch nhân.

Nhưng mà đúng vào lúc này, phía sau Ảnh Vệ đội vang lên tiếng kêu thảm thiết liên miên.

Bọn họ bị tập kích.

Đinh Môn mọi người và Trầm Luyện đều mở to hai mắt nhìn về phía xa.

Đây là tuyệt xử phùng sinh rồi hả.

Bất quá Trầm Luyện sau khi kinh hỉ qua đi, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc lại làm hắn cười khổ lẩm bẩm: Đại ca.

Chỉ thấy thần tình lạnh lùng, Lô Kiếm Tinh mang theo mười mấy tên Cẩm Y Vệ mặc phi ngư phục đang điên cuồng tàn sát phía sau Ảnh Vệ đội của Tín Vương.

Trong tay hắn là Nhạn Cánh Đao, chiêu thức phóng khoáng rộng rãi, khí thế như hồng, trước mặt không ai đỡ nổi một hiệp.

So sánh với Trầm Luyện đang cười khổ, Đinh Bạch Anh phản ứng nhanh nhất, đôi mắt đẹp sáng lên, quát to: Giết.

Sau một khắc, nàng dẫn đầu xông ra ngoài.

Loại thời điểm này cũng không cần quản cái gì bảo vệ đội ngũ hai cánh nữa.

Ảnh Vệ đội bởi vì Lô Kiếm Tinh dẫn người đánh lén mà hỗn loạn, muốn tập trung bắn tên đã không thực tế.

Còn lại lẻ tẻ tên nỏ uy h·iếp không lớn, bất kể là nàng hay Đinh Môn đám người đều đủ để ứng phó.

Nguyên bản vây quanh Đinh Môn, Ảnh Vệ đội ngược lại lâm vào hoàn cảnh hai mặt thụ địch, tử thương thảm trọng.

Lô Kiếm Tinh sau khi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, võ công đột nhiên tăng mạnh, tựa như một thanh búa bén gắng gượng tạc xuyên đội hình địch nhân, rất nhanh đã hội hợp với Đinh Bạch Anh đang xung phong liều c·hết.

Đinh Bạch Anh từng gặp qua Lô Kiếm Tinh, nên tâm tình kích động hỏi: Lô Đồng Tri, là Cố công tử an bài ngài tới sao.

Lô Kiếm Tinh bây giờ chức quan là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Đồng Tri, Đinh Bạch Anh dùng chức quan xưng hô hắn chính là tỏ vẻ tôn trọng.

Lô Kiếm Tinh vốn chỉ định lạnh nhạt gật đầu đáp lại, bất quá suy nghĩ đến việc Đinh Bạch Anh có thể sẽ trở thành chủ mẫu tương lai, hắn vẫn cung kính giải thích: Công tử trước khi rời kinh đã có phân phó, Tín Vương chắc chắn sẽ diệt khẩu Đinh Môn, mệnh lệnh thuộc hạ không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ Đinh cô nương.

Rõ ràng còn đang trên chiến trường, Đinh Bạch Anh lại không đúng lúc đỏ mặt.

Lượng tin tức quá lớn làm nàng chống đỡ không được.

Mặc dù là xuất từ miệng Lô Kiếm Tinh, nhưng sự coi trọng của Cố Hàn Uyên đối với nàng cũng được miêu tả sinh động.

Càng là nữ cường nhân, càng không có cách nào chống cự lại loại bá đạo che chở này.

Đinh Bạch Anh vô thức nhìn về phía Lục Văn Chiêu vừa theo kịp, đã thấy đối phương trốn tránh ánh mắt nàng, không khỏi thở dài thật sâu.

Nàng nói sang chuyện khác: Cố công tử còn có phân phó gì khác không.

Đinh Bạch Anh nghĩ rằng Cố Hàn Uyên nếu sai người cứu Đinh Môn, tất nhiên sẽ cùng Tín Vương đối địch.

Nàng muốn hỏi xem có gì bọn họ có thể giúp được không.

Cuối cùng vẫn phải trút ra một ngụm ác khí bị g·iết người diệt khẩu này a.

Nhưng mà làm cho Đinh Bạch Anh cảm thấy ngoài ý muốn, Lô Kiếm Tinh lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Trầm Luyện, lệ giọng nói: Mang về đầu của Trầm Luyện, không ai có thể sau khi phản bội công tử mà còn bình yên vô sự.

Nên tới vẫn phải tới.

Trầm Luyện khổ sở hô một tiếng: Đại ca.

Hắn thậm chí đều không biết mình có nên phản kháng hay không.

Tay nắm lấy Tú Xuân Đao lúc chặt lúc lỏng, có thể thấy được sự giằng xé cùng do dự trong lòng.

Lô Kiếm Tinh lớn tiếng cắt ngang lời Trầm Luyện: Ta đã nói rồi, từ ngày ngươi phản bội công tử, ta đã không còn là đại ca của ngươi nữa.

Công tử đối với chúng ta ân trọng như núi, ngươi lại vì hai nữ nhân mà phản bội công tử.

Hôm nay c·hết không có gì đáng tiếc.

Kỳ thực nếu như Lô Kiếm Tinh không tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công, có lẽ còn có một chút khả năng mềm lòng.

Thế nhưng từ khi Lô Kiếm Tinh tu luyện môn thần công này, đồng thời cấp tốc khai phá tiềm lực hóa thành thực lực, một bộ phận nhân tính kia càng ngày càng ít, tình huynh đệ lại càng tiêu thất hầu như không còn.

Không chỉ là muốn g·iết Trầm Luyện, coi như Cận Nhất Xuyên có c·hết ở trước mặt hắn, hắn cũng chỉ biết thờ ơ lạnh nhạt.

Cố Hàn Uyên đối với Lô Kiếm Tinh nhưng thật ra cũng có chút tiếc hận.

Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công chung quy không đủ hoàn mỹ, chỉ có thể bồi dưỡng được công cụ cùng lưỡi dao sắc bén.

Mặc dù thử bổ cứu, cũng chỉ có thể dùng Báo Thai Dịch Cân Hoàn bổ sung khí huyết làm cho Lô Kiếm Tinh sống lâu thêm mấy năm, còn nhân tính đã thiếu hụt thì không thể lấy lại được.

Cho nên Cố Hàn Uyên mới không nỡ để cho một Đinh Tu với trí kế, võ công, thiên phú đều là nhất lưu cũng đi luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công.

Trầm Luyện còn muốn nói gì đó, thế nhưng Nhạn Cánh Đao của Lô Kiếm Tinh đã bổ xuống.

Trầm Luyện quơ đao đón đỡ, nhưng Lô Kiếm Tinh xưa đâu bằng nay, nào phải là người hắn có thể đỡ nổi.

Đao gãy, người bay.

Bị một đao đánh bay ngã xuống đất, Trầm Luyện miệng lớn hộc máu tươi, ngực bụng cũng xuất hiện một đạo v·ết t·hương dữ tợn, máu chảy như suối.

Thụ thương quá nặng, ánh mắt Trầm Luyện dần dần mơ hồ.

Bất quá nằm ngửa trên đất, hắn lại thấy được một đạo thân ảnh, làm hắn kìm lòng không đặng trừng lớn hai mắt.

Cố công tử.

Chỉ thấy trên bầu trời một đạo bích lục thần mang hiện lên, vô số kiếm khí biến thành lợi kiếm từ trên trời giáng xuống, tinh chuẩn trảm sát đội Ảnh Vệ còn sót lại của Tín Vương hầu như không còn.

Một thân bạch y thắng tuyết, như tiên lâm phàm, Cố Hàn Uyên dùng Vạn Kiếm Quyết dọn dẹp sạch sẽ Tín Vương Ảnh Vệ, sau đó liền từ Trảm Long Kiếm nhảy xuống, đi tới trước mặt Trầm Luyện.

Thuộc hạ bái kiến công tử.

Lô Kiếm Tinh cùng đám Cẩm Y Vệ dưới trướng đồng loạt cung kính hành lễ.

Có thể bị hắn mang tới nơi này đều là những thủ hạ tuyệt đối trung thành, đối tượng thần phục tự nhiên cũng là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt cằm nói: Đứng lên đi.

Biểu hiện của Lô Kiếm Tinh coi như làm cho hắn thoả mãn, mặc dù hắn không ra tay cũng có thể tiêu diệt hết đám Ảnh Vệ kia.

Cố Hàn Uyên xuất thủ là để tránh cho có kẻ chạy về mật báo, cũng là vì muốn ở trước mặt đám người Đinh Môn phô diễn thực lực.

Ánh mắt Lục Văn Chiêu nhìn về phía Cố Hàn Uyên rõ ràng thêm mấy phần kh·iếp sợ.

Trước đây hắn cùng Đinh Bạch Anh xác thực từng dẫn người thăm dò Cố Hàn Uyên, nhưng lúc đó Cố Hàn Uyên vì ngụy trang t·hương t·ích nên chỉ là tiểu thí ngưu đao mà thôi, nào có lúc này thi triển Vạn Kiếm Quyết làm cho người ta rung động như vậy.

Vì vậy khi Lục Văn Chiêu phản ứng lại, vội vàng cung kính nói: Đinh Môn Đinh Chiêu gặp qua Cố công tử.

Lục Văn Chiêu trực tiếp dùng bản danh tự xưng, dùng cái này biểu thị sự chân thành của mình.

Trải qua việc Tín Vương phái Ảnh Vệ diệt khẩu cùng tận mắt thấy cái thế thần công của Cố Hàn Uyên, Lục Văn Chiêu rốt cuộc nhận rõ hiện thực, Đinh Bạch Anh mới là đúng.

Đám người Đinh Môn cũng tỉnh táo lại, hướng Cố Hàn Uyên cung kính vấn an: Đinh Môn đệ tử gặp qua Cố công tử.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu ra hiệu, sau đó trực tiếp đi tới trước mặt Đinh Bạch Anh.

Hắn đưa tay khẽ vuốt lại mái tóc mai bên thái dương có chút tán loạn vì chiến đấu của nàng.

Đinh cô nương không có b·ị t·hương chứ.

Sự quan tâm đột ngột cùng độ ấm truyền đến từ nơi gò má khiến Đinh Bạch Anh đóa Hoa hồng chiến trường trong nháy mắt đỏ bừng mặt cười.

Nàng ấp úng nói: Không có.

Không bị thương.

Trên người những thứ này đều là máu của người khác.

Thanh âm ngoài ý muốn khinh nhu ôn uyển, khiến người ta thấy được nàng cũng có một mặt đầy nữ tính.

Các đệ tử của Đinh Bạch Anh từng người mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin sư phụ khí khái anh hùng hừng hực của mình còn có dáng vẻ như thế.

Nữ đệ tử duy nhất là Đinh Xung càng là một bộ dáng hoài nghi nhân sinh.

Không chú ý tới phản ứng của các đệ tử, Đinh Bạch Anh vô thức liếc nhìn Lục Văn Chiêu người nàng thầm mến nhiều năm.

Kết quả thấy được cũng chỉ là dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của Lục Văn Chiêu.

Phương tâm Đinh Bạch Anh hiện lên vẻ khổ sở, đối với Lục Văn Chiêu triệt để thất vọng.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình.

Chương 1761

Lục Văn Chiêu đối với Đinh Bạch Anh cũng không phải là không có tình cảm chút nào, chỉ là ở trong lòng hắn có quá nhiều thứ quan trọng hơn nam nữ tư tình.

Huyết hải thâm cừu của sư môn, chấn hưng Đinh Môn.

Khi bọn họ bị Tín Vương vứt bỏ, hy vọng cũng chỉ có thể ký thác vào Cố Hàn Uyên.

Phản ứng của đôi sư huynh muội Đinh Môn đều bị Cố Hàn Uyên thu vào trong mắt, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Sau khi thăm dò nho nhỏ và nhận được đáp án thoả mãn, Cố Hàn Uyên không tiếp tục trêu ghẹo Đinh Bạch Anh nữa, ngược lại đi về phía Trầm Luyện đang trọng thương.

Cố công tử.

Dưới ánh mắt lạnh lùng bao quát của Cố Hàn Uyên, Trầm Luyện cười khổ suy yếu mở miệng.

Cố Hàn Uyên đạm mạc nói: Hối hận.

Hối hận.

Muộn rồi.

Ta biết.

Để cho đại ca ngươi tiễn ngươi một đoạn đường đi.

Đa tạ Cố công tử thành toàn.

Một đoạn đối thoại lâm chung qua đi, Trầm Luyện liền nhắm mắt đợi c·hết.

Không có vào lúc này nhắc tới Chu Diệu Đồng cùng Bắc Trai, chứng minh hắn đã yên tâm kết thúc.

Bất quá tựa như Cố Hàn Uyên nói, đã muộn.

Nếu phản bội hắn, vậy chỉ có một con đường c·hết, giữ lại Trầm Luyện sống lâu như thế cũng bất quá là vì còn giá trị lợi dụng mà thôi.

Bây giờ giá trị dùng hết, ngoại trừ c·hết, không có con đường thứ hai.

Sau đó, Trầm Luyện mang theo trong lòng tràn đầy hối hận bị Lô Kiếm Tinh lạnh lùng vô tình dứt khoát chém xuống đầu lâu.

Nói đến đây, còn là lần đầu tiên có nhân vật chính trong cốt truyện c·hết trên tay Cố Hàn Uyên gián tiếp.

Mặc dù là Lô Kiếm Tinh động thủ, nhưng nợ máu này vẫn tính trên đầu Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà làm người ta ngoài ý muốn là Cố Hàn Uyên vẫn chưa từ hệ thống thứ ngày càng ít cảm giác tồn tại kia thu được một điểm phản phái điểm nào.

Hiện tượng này khiến Cố Hàn Uyên không khỏi trầm tư.

Hệ thống rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.

Hại nhân vật chính có lợi ích, g·iết c·hết nhân vật chính lại không có lợi ích.

Hay là nói Trầm Luyện xác thực đã không còn giá trị.

Hệ thống rốt cuộc đang dẫn đạo điều gì.

Cố Hàn Uyên lần nữa đối với hệ thống sinh ra nghi hoặc.

Có cần phải tìm cơ hội thí nghiệm một chút.

Giết c·hết Đường Bá Hổ đang bị Ninh Vương giam cầm.

Thời cơ không thích hợp, hơn nữa Đường Bá Hổ cũng giống như Trầm Luyện, đều là nhân vật chính đã hết giá trị lợi dụng.

Cố Hàn Uyên ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào t·hi t·hể không đầu của Trầm Luyện, yên lặng suy nghĩ.

Mãi đến khi Lô Kiếm Tinh mở miệng hỏi, hắn mới hồi phục tinh thần.

Công tử, sau đó phải làm như thế nào.

Cố Hàn Uyên âm thầm thở dài, đây chính là tệ đoan lớn sau khi tu luyện Tiên Thiên Quỳ Hoa Thần Công làm mất đi nhân tính: tư duy trì độn.

Không phải là không có trí tuệ, mà là cơ hồ không có năng lực tự chủ làm việc, nhất định phải có mệnh lệnh mới sẽ hành động.

Mặc dù sẽ hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, nhưng cũng chỉ có thể là một công cụ.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt phân phó: Đem đầu của Trầm Luyện cùng đám Ảnh Vệ Tín Vương, còn có chứng cứ Tín Vương mưu phản âm thầm giao cho bệ hạ.

Sau đó ngươi nên lên làm vị Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ thứ sáu rồi.

Lô Kiếm Tinh cung kính lĩnh mệnh, mang theo Cẩm Y Vệ dưới trướng rời đi.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía đám người Đinh Môn, biết rõ còn cố hỏi: Như vậy Đinh Môn các ngươi đâu.

Có tính toán gì không.

Lục Văn Chiêu cùng Đinh Bạch Anh nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhận được đáp án giống nhau.

Lục Văn Chiêu quỳ một chân trên đất, cung kính nói: Đinh Môn tàn chúng nguyện làm Cố công tử cống hiến sức lực, chỉ mong công tử có thể vì ta chờ báo thù năm đó Bắc Phạt phản công Thanh Quốc bị hãm hại.

Có Lục Văn Chiêu cầm đầu, các đệ tử Đinh Môn còn lại tự nhiên cũng đồng loạt quỳ xuống.

Duy chỉ có Đinh Bạch Anh bị Cố Hàn Uyên đỡ lấy cánh tay, không thể quỳ xuống.

Đinh Bạch Anh đang vô cùng kinh ngạc, liền nghe được Cố Hàn Uyên thấp giọng trêu chọc: Nàng có thể quỳ ta, nhưng không phải là vào lúc này.

Đinh Bạch Anh nghe vậy có chút ngẩn người, hiển nhiên nàng vốn luôn tư thế hiên ngang, trong lúc nhất thời không thể nghe hiểu lời nói đầy ẩn ý của Cố Hàn Uyên.

Cũng may nàng từng ở Tín Vương phủ một thời gian, hào môn quý tộc nói lý ra chơi đùa hoa mỹ thế nào, nàng hoặc nhiều hoặc ít cũng hiểu chút ít.

Phản ứng lại, Đinh Bạch Anh vừa thẹn vừa sân trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên một cái.

Chỉ là trong lòng lại có loại cảm thụ không rõ.

Đây là lần đầu tiên nàng bị nam tử đùa giỡn rõ ràng như vậy.

Nhất là nghĩ đến tình huống có thể xảy ra sau đó, tim nàng liền đập dồn dập.

Đây chính là tâm tình nữ nhân nên có sao.

Nàng tự hỏi lòng mình.

Mặc kệ Đinh Bạch Anh kiên cường, độc lập thế nào, nàng chung quy cũng là một nữ nhân.

Những gì nữ nhân nên có, nàng một chút cũng không thiếu.

Việc Đinh Bạch Anh bị Cố Hàn Uyên đỡ lấy không cho quỳ, Đinh Môn mọi người đều nhìn thấy.

Những đệ tử kia nghĩ thế nào tạm thời không đề cập tới, Lục Văn Chiêu trong lòng ngược lại có chút vui mừng.

Chí ít hành động của Cố Hàn Uyên chứng minh hắn coi trọng Đinh Bạch Anh.

Như vậy Đinh Bạch Anh đi theo Cố Hàn Uyên cũng sẽ dễ sống hơn nhiều, Đinh Môn cũng càng có hy vọng được Cố Hàn Uyên trọng dụng.

Sau đó Cố Hàn Uyên cho phép đám người Đinh Môn đứng dậy, cũng tiếp nhận sự thần phục của bọn họ.

Lục Văn Chiêu vừa mới mừng thầm trong lòng, liền nghe Cố Hàn Uyên hơi ngưng trọng nói: Bất quá muốn báo thù cho Đinh Môn không phải chuyện một sớm một chiều có thể thực hiện.

Lục Văn Chiêu gật đầu, tỏ ra hiểu rõ: Chu Hậu Chiếu xác thực không dễ đối phó, hơn nữa lần này kế hoạch Tín Vương thất bại, cũng chỉ khiến hắn cảnh giác, muốn dùng phương thức trực tiếp mưu hại tính mạng càng không dễ dàng.

Năm đó Bắc Phạt thất bại, Đinh Môn bị hãm hại gánh chịu trách nhiệm quân lương bị hủy.

Sau đó bọn họ điều tra và cho rằng là Chu Hậu Chiếu không hy vọng Chu Vô Thị Bắc Phạt thành công, công cao cái chủ uy h·iếp hoàng vị, vì vậy bọn họ đem thù hận gán lên người Chu Hậu Chiếu.

Nếu không phải vậy, bọn họ cũng sẽ không đầu nhập vào Tín Vương.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại lắc đầu nói: Không chỉ là Chu Hậu Chiếu.

Năm đó Chu Hậu Chiếu leo lên hoàng vị là kết quả thỏa hiệp của các thế lực.

Chu Vô Thị nếu quả thật Bắc Phạt thành công chỉ biết phá hư sự cân bằng vất vả lắm mới có.

Đông Xưởng Tào Chính Thuần vâng mệnh Chu Hậu Chiếu giật dây Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Huyền Vũ hãm hại Đinh Môn thì không cần phải nói.

Trừ cái đó ra, Ninh Vương, Vệ Vương, Bình Nam Vương. rất nhiều phiên vương đều có tham gia âm thầm xuất lực.

Được rồi, còn bao gồm cả Tín Vương.

Chỉ là Tín Vương lúc đó mưu tính sâu hơn một chút, thuận tiện đem Đinh Môn tàn chúng các ngươi thu vào dưới trướng.

Những bí mật này nhiều năm trước, năng lực tình báo chỉ dựa vào Địa Võng là không tra ra được chân tướng đầy đủ, vẫn phải dựa vào tình báo Hồng Hài Tử mang tới.

Cho nên mới nói việc sáp nhập Hồng Hài Tử vào Địa Võng đối với Cố Hàn Uyên có ý nghĩa trọng đại.

Lục Văn Chiêu nghe vậy đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hắn vạn vạn không ngờ tới nếu tính kỹ ra, Đinh Môn hầu như cùng toàn bộ hoàng thất Minh quốc đều có cừu hận.

Càng không ngờ tới Tín Vương nguyên lai lừa gạt bọn họ.

Bây giờ quay đầu ngẫm lại, Lục Văn Chiêu cũng phát hiện thời điểm Tín Vương ra tay che chở bọn họ xác thực quá mức trùng hợp.

Mà hắn lại bị cái vỏ bọc lễ hiền hạ sĩ, anh minh thần vũ của Tín

Vương lừa gạt.

Lục Văn Chiêu âm thầm cắn răng, hận ý đối với Tín Vương càng sâu.

Bất quá hắn cũng biết Tín Vương không nhảy nhót được bao lâu nữa, đầu người của Trầm Luyện cùng Ảnh Vệ tuyệt đối sẽ mang đến đại phiền toái cho y.

Còn việc Cố Hàn Uyên có chứng cứ Tín Vương mưu phản cũng không kỳ quái, bản vẽ Long Chu mà Bắc Trai từng xem liền đang ở chỗ Cố Hàn Uyên.

Chân chính làm cho Lục Văn Chiêu cảm thấy khó xử chính là nếu Đinh Môn thực sự muốn báo thù toàn bộ, hầu như coi như là muốn lật đổ toàn bộ Chu thị chính quyền.

Chương 1762

Không nói độ khó bao lớn, ảnh hưởng tạo thành cũng khiến hắn không dám tưởng tượng.

Quốc gia náo động, xã tắc sụp đổ, toàn bộ Đinh Môn đều sẽ thành tội nhân thiên cổ.

Hơn nữa trong đó còn có tên của Ninh Vương.

Lục Văn Chiêu lưỡng lự nói: Cố công tử, Ninh Vương cũng có tham dự sao.

Hắn thấy Cố Hàn Uyên là đang ủng hộ Ninh Vương kế vị.

Đã không muốn, thậm chí không dám đem thù hận báo toàn bộ, Lục Văn Chiêu quyết định buông tha thù hận với Ninh Vương, ngược lại theo Cố Hàn Uyên phò tá Ninh Vương.

Nhưng mà làm hắn kinh ngạc vạn phần là Cố Hàn Uyên lúc này cắt ngang lời hắn, đạm mạc nói một câu khiến hắn kinh hãi.

Lục Văn Chiêu trong lòng cả kinh, mơ hồ đoán được cái gì đó, nhưng hắn không dám đoán, cũng không dám nghĩ.

Bọn họ Đinh Môn bây giờ đã đầu nhập dưới trướng Cố Hàn Uyên, chỉ có thể một con đường đi đến đen.

Nếu không hãy nhìn hạ trường của Trầm Luyện đi.

T·hi t·hể không đầu vẫn còn đang ứa máu kia kìa.

Cố Hàn Uyên liếc mắt nhìn Lục Văn Chiêu đang đê mi thuận mục, trong mắt hiện lên một vệt ý vị thâm trường.

Lục Văn Chiêu có đoán được hay không cũng không quan trọng, cưỡi hổ luôn là khó xuống.

Mà tính cách lý trí nhưng chính trị khứu giác không nhạy bén như Lục Văn Chiêu, Đinh Bạch Anh hiển nhiên không nghe hiểu nội dung ẩn giấu trong đối thoại của hai người.

Nàng chỉ biết muốn báo thù thì chỉ có thể trông cậy vào Cố Hàn Uyên.

Vì vậy khi nghe Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu nói với nàng: Hiện tại muốn xem thành ý của Đinh Môn các ngươi một chút, nàng đỏ mặt cúi đầu đi theo Cố Hàn Uyên.

Lục Văn Chiêu nhìn bóng lưng hai người rời đi, rốt cuộc vẫn u u thở dài một tiếng.

Hai người một trước một sau đi thẳng một đoạn đường, kéo giãn khoảng cách với đám người Đinh Môn.

Cố Hàn Uyên đột nhiên dừng bước, Đinh Bạch Anh đang thất thần suýt nữa đụng phải lưng hắn.

Hắn nhìn Đinh Bạch Anh đôi gò má ửng hồng, giơ tay rút cây trâm trên đầu nàng xuống.

Trâm gài tóc bị gỡ, suối tóc đen như thác đổ tùy theo tán lạc xuống.

Đổi một kiểu tóc, Đinh Bạch Anh hợp với khuôn mặt e lệ đỏ bừng lúc này nhìn qua càng thêm nữ tính.

Cố Hàn Uyên nhẹ giọng khen: Đinh cô nương vẫn là như vậy đẹp hơn.

Đinh Bạch Anh mấp máy môi, không biết nên đáp lại lời ca ngợi của Cố Hàn Uyên thế nào.

Nàng đối với nhan sắc của mình vẫn có chút tự biết, bằng không Đinh Tu cùng Cận Nhất Xuyên cũng sẽ không thích nàng, thậm chí vì thế mà quyết đấu.

Thế nhưng ngày thường, ngoại trừ khi đối mặt với sư huynh Lục Văn Chiêu thầm mến, nàng đều không coi mình là nữ nhân.

Trong lòng luôn mang thù nhà nợ nước cùng ý niệm chấn hưng Đinh Môn, nàng cũng không thể như nữ nhân bình thường mà chải chuốt mây tóc bên cửa sổ, ngắm nghía gương hoa.

Cho nên lúc này trong lòng Đinh Bạch Anh so với e lệ, càng nhiều hơn là xấu hổ cùng lúng túng.

Cũng may Cố Hàn Uyên thiện giải nhân ý biết rõ biện pháp tốt nhất phá vỡ sự lúng túng lúc này chính là cường thế một chút.

Cố Hàn Uyên lười biếng tựa lưng vào một gốc đại thụ, giơ tay đặt lên đỉnh đầu với mái tóc xõa tung của Đinh Bạch Anh.

Hơi lộ ra vẻ chế nhạo trêu đùa: Đinh cô nương không phải muốn quỳ sao.

Hiện tại đến lúc rồi.

Cố Hàn Uyên hô ứng lại lời nói lúc trước chọc cho Đinh Bạch Anh đỏ mặt tía tai.

Cảm nhận được độ mạnh yếu truyền đến từ đỉnh đầu cùng thái độ cứng rắn của Cố Hàn Uyên, Đinh Bạch Anh đã có chuẩn bị tâm lý rốt cuộc vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống.

Sự trúc trắc vụng về của Đinh Bạch Anh cũng lệnh Cố Hàn Uyên nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

Bởi vì Lô Kiếm Tinh đã dẫn người rời đi, công tác quét tước chiến trường, vùi lấp t·hi t·hể liền rơi xuống đầu đám người Đinh Môn.

T·hi t·hể quá nhiều, không xử lý dễ gây chướng khí, ô nhiễm nguồn nước.

Hơn nữa kình nỗ của Tín Vương Ảnh Vệ cũng cần thu hồi.

Đối với chỉ hơn mười người của Đinh Môn mà nói, lượng công việc này tương đối lớn.

Đinh Xung kéo một cái t·hi t·hể ném vào hố đất mới đào, xoa bả vai oán giận: Cái này phải làm tới khi nào đây.

Đinh Xung võ công mặc dù không tệ, nhưng rốt cuộc là nữ nhi, làm loại việc chân tay này tương đối vất vả.

Đinh Thái người có sức lực lớn chủ yếu phụ trách đào hố nghe được lời oán giận, bất đắc dĩ đáp: Ít nhất còn phải một hai canh giờ nữa.

Dừng một chút, thần tình hắn hơi cổ quái nói: Vừa lúc chờ sư phụ trở về.

Cố Hàn Uyên mang theo Đinh Bạch Anh rời đi làm gì, tuyệt đại đa số đệ tử Đinh Môn đều lòng biết rõ.

Trong lòng bọn họ vừa có xấu hổ, cũng có vài phần vui mừng.

Xấu hổ vì vô năng, để đạt được che chở cùng hy vọng báo thù mà không thể không hy sinh Đinh Bạch Anh.

Cũng vui mừng vì Đinh Bạch Anh có thể làm một hồi nữ nhân bình thường.

Bờ vai gầy yếu của nàng đã vì Đinh Môn gánh vác quá nhiều.

Đinh Xung bĩu môi, nghi hoặc hỏi: Sư phụ cùng Cố công tử có chuyện gì cần làm tới một hai canh giờ.

Đinh Xung chính là số ít người không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tuy nàng luôn mặc nam trang, coi mình như nam tử, nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu sư muội được các sư huynh bảo bọc quá kỹ, nên đối với chuyện nam nữ tương đương đơn thuần.

Đinh Thái nghe vậy cảm thấy đau đầu.

Cái này giải thích thế nào.

Nhưng đối mặt với ánh mắt tò mò của Đinh Xung, hắn đành ấp úng nói: Cố công tử không phải nói muốn xem thành ý của Đinh Môn sao.

Sư phụ chắc là đang làm gì đó để chứng minh trung thành a.

Chứng minh trung thành.

Đinh Xung vẻ mặt hoang mang.

Nàng thực sự nghĩ không ra phải làm sao mới chứng minh được.

Phát thề độc.

Trước đây Lục Văn Chiêu cũng từng thề với Tín Vương, kết quả thế nào ai cũng rõ.

Đinh Xung nhíu mày, lo âu hỏi: Sẽ không phải là Cố công tử muốn dùng thủ đoạn gì khống chế sư phụ chứ.

Đinh Thái cứng họng.

Nghiêm chỉnh mà nói thì cũng có vài phần đúng.

Dùng thanh bạch và trinh tiết của Đinh Bạch Anh.

Với tính cách của nàng, một khi đã trao thân cho Cố Hàn Uyên, thật đúng là không làm được chuyện phản bội.

Thấy Đinh Thái không nói gì, Đinh Xung tưởng mình đoán đúng.

Mà thủ đoạn khống chế trên giang hồ thường thấy nhất là độc dược.

Đinh Xung càng nghĩ càng thấy đau lòng cho sư phụ.

Lại thấy mọi người kể cả Lục Văn Chiêu đều ngầm thừa nhận, nàng giận không chỗ phát tiết.

Đinh Xung bỏ dở công việc, thở phì phì nói: Không được.

Ta không thể nhìn sư phụ chịu khổ một mình.

Các ngươi không muốn giúp sư phụ chia sẻ, ta đi.

Nói xong, nàng vội vã chạy theo hướng Cố Hàn Uyên và Đinh Bạch Anh rời đi.

Đinh Thái không kịp phản ứng, chỉ kịp gọi với theo: Sư muội.

Thôi, để cho nó đi đi.

Như vậy Cố công tử cũng có thể càng tin tưởng chúng ta hơn.

Lục Văn Chiêu đặt tay lên vai Đinh Thái, nói.

Đinh Thái xoay người, cau mày: Sư bá, nhưng là.

Lục Văn Chiêu trầm giọng hỏi: Ngươi thích Đinh Xung.

Đinh Thái ngẩn ra, dứt khoát phủ nhận: Không có, ta vẫn coi nó là muội muội.

Lục Văn Chiêu thở phào nhẹ nhõm: Vậy cũng không cần quản nó.

Theo Cố công tử là một quy túc tốt.

Trong lòng hắn đối với tương lai Đinh Môn vẫn còn lo sợ, có thêm Đinh Xung trói chặt Cố Hàn Uyên chưa chắc không phải chuyện tốt.

Bên kia, Đinh Xung men theo dấu vết tìm được Cố Hàn Uyên cùng Đinh Bạch Anh.

Sau đó nàng đã bị một màn trước mắt làm cho kh·iếp sợ trừng lớn đôi mắt đẹp đầy anh khí.

Đó là.

Chương 1763

binh khí của Cố công tử sao.

Lớn như vậy.

Sống giữa một đám nam nhân, Đinh Xung không phải chưa từng thấy qua, nhưng cái của Cố Hàn Uyên hoàn toàn ở một đẳng cấp khác, là thứ binh khí có thể g·iết người.

Chỉ nhìn từ xa, Đinh Xung đã bị chấn nh·iếp đến run chân.

Càng chưa nói đến việc nàng thấy sư phụ mình tóc dài xõa vai, tràn ngập vẻ nữ tính đang quỳ xuống bảo dưỡng thanh binh khí kia.

Nguyên lai đây chính là cách chứng minh trung thành sao.

Đinh Xung đứng ngẩn ngơ tại chỗ, bị Cố Hàn Uyên phát hiện.

Hắn chế nhạo hỏi Đinh Bạch Anh: Nàng ta là nữ đồ đệ của nàng.

Đinh Bạch Anh vốn đang xấu hổ muốn c·hết vì bị bắt gặp, lại bị Cố Hàn Uyên cố ý điểm ra quan hệ thầy trò, mặt đỏ bừng lắp bắp: Đinh Xung, ngươi. sao lại tới đây.

Đinh Xung vô thức đáp: Đinh Thái nói sư phụ đang chứng minh trung thành với Cố công tử.

Cố Hàn Uyên tự tiếu phi tiếu: Chứng minh trung thành.

Ngược lại cũng có vài phần đạo lý.

Bất quá đã đến rồi thì đừng đi.

Sư phụ ngươi một mình xác thực có chút quá sức.

Đinh Xung nghe không hiểu nhiều, nhưng nghe được sư phụ cần nàng giúp đỡ, liền mơ mơ màng màng đi tới.

Nhìn Đinh Bạch Anh không dám đối diện với mình, trong lòng Đinh Xung thán phục sư phụ vậy mà cũng có mặt nữ tính như thế này.

Nếu sư phụ làm được, nàng cũng làm được.

Lập tức, Đinh Xung quỳ xuống bên cạnh Đinh Bạch Anh.

Một lúc lâu sau, Cố Hàn Uyên vỗ vỗ Đinh Bạch Anh, trêu chọc phân phó: Chống tay lên cái cây kia, đừng để đồ đệ coi thường nàng.

Đinh Bạch Anh cáu giận trừng hắn một cái, nhưng chuyện đã đến nước này, nàng chỉ có thể âm thầm thở dài, làm bộ như không thấy Đinh Xung, yên lặng xoay người.

Mà Đinh Xung cũng tại ngày hôm nay nhận thức được sự khác biệt giữa nam và nữ.

Dù luôn mặc nam trang, nàng vẫn là một nữ tử.

Đám người Đinh Môn mất không ít công sức mới dọn dẹp xong chiến trường.

Đúng lúc này, Cố Hàn Uyên mang theo nụ cười nhàn nhạt quay lại.

Phía sau hắn là Đinh Bạch Anh và Đinh Xung đang dìu đỡ nhau, bước đi có chút không tự nhiên.

Hai nữ tử vốn khí khái anh hùng, thư hùng khó phân biệt, giờ đây đều tóc dài xõa vai, mặt ngọc tươi cười, kiều diễm vô cùng.

Đám người Đinh Môn trong nhất thời quả thực không dám nhận người quen.

Lục Văn Chiêu tâm trạng phức tạp tiến lên: Công tử, sau đó có an bài gì không.

Cố Hàn Uyên cười nhẹ: Không cần vội, các ngươi cứ ở lại đây chờ, lát nữa sẽ có người tới tiếp ứng.

Sau đó Cố Hàn Uyên cáo biệt, thi triển Ngự Kiếm Phi Hành rời đi.

Lục Văn Chiêu nhìn về phía hai thầy trò Đinh Bạch Anh đang cúi đầu, do dự một lúc lâu mới xấu hổ nói: Khổ cực sư muội cùng sư điệt.

Nghỉ ngơi cho tốt.

Đinh Xung nghe vậy trừng mắt, loại quan tâm này còn không bằng đừng nói.

Nàng giờ đã hiểu rõ ngọn ngành, đối với Lục Văn Chiêu có chút khinh thường.

Đinh Bạch Anh thì chỉ nhàn nhạt gật đầu, nàng đã triệt để buông xuống tình cảm với sư huynh.

Cảm nhận sự thay đổi trên cơ thể, nàng nghĩ có lẽ nên thử mặc váy một lần.

Không lâu sau, người tiếp ứng đã tới.

Đinh Tu vác thanh Đại Ngự Lâm Quân Đao trên vai như đòn gánh, đại đại liệt liệt đi tới, cười lưu manh: Yêu.

Lại gặp mặt rồi.

Đinh Tu.

Đinh Môn mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khí lúng túng bao trùm.

Đinh Tu nhờ lịch lãm bên cạnh Cố Hàn Uyên mà khéo léo hơn nhiều, dùng lời tự giễu phá vỡ bầu không khí: Lần này các ngươi có muốn đuổi cũng không đuổi được ta đâu.

Đinh Bạch Anh lên tiếng: Đinh Tu, ngươi bây giờ đã không phải là người Đinh Môn.

Lời này tuy tuyệt tình nhưng là vì muốn tốt cho Đinh Tu, để hắn không bị Đinh Môn ràng buộc.

Đinh Tu hiểu ý, hắn nhìn sang Đinh Bạch Anh và Đinh Xung, nhận ra sự thay đổi của họ.

Từng vì thích Đinh Bạch Anh mà tranh giành tình nhân, giờ đây hắn chỉ thấy nhẹ nhõm.

Hắn biết nếu không có Cố Hàn Uyên, tất cả bọn họ đều đã bị diệt khẩu.

Đinh Tu thoải mái cười: Cố công tử nói, muốn ta tuân theo bản tâm hành động.

Sư phụ người cũng không phải muốn ngỗ nghịch Cố công tử chứ.

Đinh Bạch Anh bất đắc dĩ liếc hắn, rồi mỉm cười: Vậy trở về đi.

Đinh Tu trịnh trọng ôm quyền: Đinh Môn Đinh Tu, gặp qua sư phụ, sư bá, các vị sư huynh đệ, sư muội.

Mọi người nhiệt tình đón nhận hắn, đặc biệt là Lục Văn Chiêu.

Đinh Tu chuyển chủ đề: Các ngươi hiện tại không tiện lộ diện, trước hết giúp ta cùng nhau giám sát bí mật một người.

Giám sát ai.

Một kẻ vốn là ăn mày, bây giờ là người học nghề ở y quán.

Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

Lãnh Lăng Khí ngồi ngay ngắn trên long ỷ, nhìn bản vẽ trong tay, mắt lóe lãnh mang.

Hắn đấm mạnh xuống bàn, quát: Tín Vương loạn thần tặc tử.

Đáng c·hết.

Đã hoàn toàn thích ứng thân phận hoàng đế, Lãnh Lăng Khí hồn nhiên quên mất mình mới là kẻ mạo danh lớn nhất.

Lúc này, một bóng người yểu điệu đi tới, bàn tay ngọc ngà đặt lên vai hắn, hương đàn hương thoang thoảng.

Khuôn mặt tinh xảo đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, nhưng khi mở miệng lại là giọng nam nhân thô lỗ: Bệ hạ hà tất nổi giận, có những chứng cớ này, Tín Vương đ·ã c·hết chắc rồi.

Vạn Quý Phi cũng xin hãy trở về, bệ hạ sẽ không gặp người đâu.

Cô gái có khuôn mặt và tư thái yêu kiều, nhưng lại phát ra giọng nói của nam nhân, khiến người ta nhất thời không phân rõ rốt cuộc là nam hay nữ.

Lãnh Lăng Khí buông bản vẽ trong tay xuống, nhàn nhạt nói: Lợi Tú, trẫm biết.

Trẫm chỉ là tức giận đám Phiên vương dã tâm bừng bừng kia mà thôi.

Thì ra kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ này chính là Lợi Tú Công Chúa đến từ Xuất Vân Quốc.

Bất quá Lợi Tú Công Chúa thật sự đã c·hết, Lợi Tú Công Chúa hiện tại là do Ninja Đông Doanh giả trang.

Trước đó, các thế lực khắp nơi trong triều vì sự kiện Cố Hàn Uyên rời kinh, không hẹn mà cùng chọn cách hành quân lặng lẽ trên triều đình.

Lại thêm Ninh Vương cũng theo Cố Hàn Uyên rời kinh, Lãnh Lăng Khí liền thừa dịp này thông qua triều nghị nạp Lợi Tú Công Chúa làm phi.

Nhìn hai người quen thuộc như vậy, Lợi Tú Công Chúa cũng không che giấu chút nào thân phận nam nhân của mình, có thể suy ra hai người đã sớm quen biết.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, giả hoàng đế cùng thế lực Đông Doanh lòng dạ khó lường dưới sự dẫn dắt của Tiền Ninh, song phương ở trước khi Cố Hàn Uyên rời kinh cũng đã đạt thành đồng minh.

Bất quá tuy là song phương đã trở thành minh hữu, nhưng lại mỗi người đều có toan tính riêng.

Lãnh Lăng Khí không tiết lộ thân phận giả hoàng đế của mình, Lợi Tú Công Chúa cũng không tiết lộ bọn họ từng cùng Chu Vô Thị có chút liên hệ.

Kế hoạch ban đầu của Chu Vô Thị cùng Lợi Tú Công Chúa là b·ắt c·óc Thái Hậu, lại á·m s·át Hoàng Đế.

Thế nhưng nếu có thể trực tiếp cùng Hoàng Đế trở thành minh hữu, vậy Lợi Tú Công Chúa cần gì phải làm điều thừa.

Vì vậy hắn không chút do dự bỏ qua một bên Chu Vô Thị, cùng Lãnh Lăng Khí kết minh.

Lãnh Lăng Khí trầm giọng hỏi: Thái Hậu bên kia đã sắp xếp xong xuôi.

Lợi Tú Công Chúa cười duyên nói: Bệ hạ yên tâm, vạn vô nhất thất.

Nam nhân phát ra tiếng cười duyên ít nhiều có chút làm người ta sởn tóc gáy.

Bất quá Lãnh Lăng Khí hiển nhiên đã thành thói quen, chỉ là bình tĩnh gật đầu.

Tuy đổi một minh hữu, kế hoạch cũng xảy ra thay đổi, nhưng Lợi

Tú Công Chúa vẫn b·ắt c·óc Thái Hậu.

Bất quá lúc này cũng là giúp Lãnh Lăng Khí b·ắt c·óc Thái Hậu.

Ngồi vào vị trí hoàng đế về sau, Lãnh Lăng Khí cũng cảm nhận được sự cản trở của Thái Hậu đối với hắn.

Nhất là Thái Hậu còn đối với Vệ Vương thiên vị đến kịch liệt.

Mặc dù Lãnh Lăng Khí cố ý đoạn tuyệt với Thái Hậu, nhưng những mưu mô ngầm của bà ta vẫn không ít, làm hắn phiền phức vô cùng.

Vì vậy sau khi Lợi Tú Công Chúa tiến cung, hắn liền không chút do dự giật dây đối phương âm thầm đem Thái Hậu b·ắt c·óc.

Nếu như Thái Hậu còn có Quỳ Hoa Lão Tổ bảo vệ, Lợi Tú Công Chúa nhất định không làm được việc b·ắt c·óc, thậm chí còn phải đem chính mình bồi vào.

Nhưng Quỳ Hoa Lão Tổ đã c·hết, quá trình b·ắt c·óc Thái Hậu liền thuận lợi ngoài ý liệu.

Lợi Tú Công Chúa lúc này đột nhiên cau mày nói: Chu Vô Thị sợ rằng đã đoán được Thái Hậu đã m·ất t·ích, phái ra Đoạn Thiên Nhai cùng Thượng Quan Hải Đường đến đây thăm dò, cũng may tạm thời đã ứng phó cho qua.

Lãnh Lăng Khí nghe vậy sắc mặt nhất thời trầm xuống, lạnh giọng hỏi: Nhất định là Vân La Quận Chúa giúp bọn hắn trà trộn vào hoàng cung a.

Lợi Tú Công Chúa gật đầu khẳng định suy đoán của Lãnh Lăng Khí, thấy sắc mặt hắn âm tình bất định, liền thử thăm dò đề nghị: Có muốn tìm cơ hội g·iết Đoạn Thiên Nhai, Thượng Quan Hải Đường cùng Vân La Quận Chúa hay không.

Lãnh Lăng Khí nghe vậy có trong nháy mắt động lòng, nhưng vẫn lắc đầu phủ quyết: Không được.

Thượng Quan Hải Đường cùng Vân La Quận Chúa không thể động vào.

Hắn quá rõ nếu Thượng Quan Hải Đường cùng Vân La Quận Chúa xảy ra chuyện sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Chương 1764

Hắn không muốn thừa nhận cơn giận dữ xung quan nhất nộ vì hồng nhan của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên cũng sẽ không cùng hắn giảng đạo lý, hai nàng ở địa bàn của hắn xảy ra chuyện, mặc kệ có liên quan tới hắn hay không thì y đều sẽ động thủ với hắn.

Lãnh Lăng Khí suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói: Vân La Quận Chúa bên kia tăng gấp đôi thủ vệ, triệt để giam lỏng nàng.

Còn Thượng Quan Hải Đường bên kia, thử tiết lộ một ít hắc lịch sử của Chu Vô Thị, dẫn đạo bọn họ trở mặt thành thù.

Việc Lợi Tú Công Chúa, một minh hữu cũ, phản bội sẽ gây tổn hại cực lớn cho Chu Vô Thị.

Không chỉ bại lộ dã tâm của hắn ở phía Lãnh Lăng Khí, mà còn khiến nhiều mưu đồ trong quá khứ bị tiết lộ.

Nếu như sắp xếp khéo léo, quả thật có hy vọng làm cho Thượng Quan Hải Đường cùng Chu Vô Thị trở mặt.

Lợi Tú Công Chúa gật đầu đáp ứng, truy hỏi một câu: Còn Đoạn Thiên Nhai thì sao.

Tìm cơ hội g·iết.

Không có Cố Hàn Uyên làm hộ thân phù, sinh tử của Đoạn Thiên Nhai tự nhiên không được Lãnh Lăng Khí để vào mắt.

Đúng lúc này, ngoài cửa có thái giám cao giọng thông báo: Bệ hạ, Vạn Quý Phi cầu kiến.

Lãnh Lăng Khí nghe vậy không chút do dự quát lên: Không gặp.

Dứt lời, hắn thật sâu nhíu mày.

Ả đàn bà này thỉnh thoảng liền tới xin gặp, hơn nữa sự tồn tại của Vạn Trinh Nhi vẫn là một quả bom ngầm cực lớn.

Vạn Trinh Nhi từng được sủng ái nhất quá quen thuộc với Chu Hậu Chiếu.

Tiếp xúc nhiều sẽ có rủi ro bị bại lộ.

Cũng chính vì Vạn Trinh Nhi từng được sủng ái, thủ đoạn Lãnh Lăng Khí muốn xử lý nàng cũng không tiện quá mức thô bạo.

Cần trải qua một đoạn thời gian xử lý lạnh nhạt, rồi mới thuận lý thành chương đánh vào lãnh cung.

Ngoài cửa Ngự Thư Phòng, Vạn Trinh Nhi một thân mũ phượng khăn quàng vai, trang điểm đoan trang xinh đẹp, nghe được Lãnh Lăng Khí cường ngạnh cự tuyệt, trong lòng cảm thấy mất mát cùng thất vọng sâu sắc.

Nàng cũng không phải đơn thuần vì cô đơn tịch mịch mới thường xuyên tới xin gặp.

Nàng cũng cảm nhận được cảm giác nguy cơ.

Nhất là sau khi Lợi Tú Công Chúa tiến cung và được độc sủng thì càng như vậy.

Am hiểu thâm cung nội đấu, Vạn Trinh Nhi quá quen thuộc với màn trước mắt này.

Những phi tần thất sủng kia cũng đều từng trải qua chuyện như vậy, bao gồm cả Ngô Hoàng Hậu bị phế.

Chỉ bất quá khi đó, nàng mới là người ở bên trong phòng.

Lúc này, từ trong Ngự Thư Phòng mơ hồ truyền đến một trận cười lả lơi.

Chính là ả Lợi Tú Công Chúa kia.

Lợi Tú Công Chúa hiển nhiên là cố ý, thanh âm cũng đổi thành giọng nữ yêu mị: Bệ hạ chớ giận, t·hiếp t·hân giúp ngài hạ hỏa.

Lãnh Lăng Khí độc sủng Lợi Tú Công Chúa không chỉ vì quan hệ minh hữu, mà là bởi vì sau khi bị Tiền Ninh bẻ cong, Lãnh Lăng Khí đã dần dần quen với nam sủng.

Mà Lợi Tú Công Chúa tu luyện bí thuật Đông Doanh, trên người có phân nửa đặc điểm nữ tính, chẳng phải chơi vui hơn so với nam sủng sao.

Vạn Trinh Nhi rất nhanh liền nghe được một ít động tĩnh khó nghe, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, cả người run rẩy.

Hiệu quả cách âm của Ngự Thư Phòng không tệ đến mức đó, hiển nhiên đối phương là cố ý.

Hơn nữa Hoàng Đế ở Ngự Thư Phòng làm việc, quả thực không muốn quá hoa mắt ù tai.

Coi như là lúc nàng được sủng ái nhất, Chu Hậu Chiếu cũng chưa từng làm như vậy.

Đây không phải là thị uy thì là cái gì.

Thái giám giữ cửa đã không còn là Vương công công mà Vạn Trinh Nhi quen thuộc, lúc này mang vẻ mặt khó xử khuyên nhủ: Vạn Quý Phi xin hãy trở về, bệ hạ sẽ không gặp người đâu.

Vạn Trinh Nhi thở dài thườn thượt.

Tuy trong lòng không cam lòng, nhưng nàng biết ở lại chỗ này cũng vô bổ.

Hơn nữa với tình huống hiện tại, nàng đợi càng lâu lại càng sỉ nhục.

Vạn Trinh Nhi oán hận trừng mắt liếc cửa phòng Ngự Thư Phòng, xoay người rời đi.

Bất quá khi xoay người nhìn thấy chỉ có mỗi Tiểu Nhu đi theo sau mình, trong lòng lại dâng lên một trận lạnh lẽo.

Hôm nay nàng sớm đã không còn phô trương như lúc mới gặp Cố Hàn Uyên.

Trong hoàng cung luôn luôn là kẻ bợ đỡ người đạp thấp, phi tần thất sủng còn không bằng chó.

Vạn Trinh Nhi lần nữa thở dài một tiếng, mang theo Tiểu Nhu trung thành tận tâm rời đi.

Mà vô luận là Vạn Trinh Nhi hay Lãnh Lăng Khí cùng Lợi Tú Công Chúa bên trong Ngự Thư Phòng đều không nhận thấy được, lúc này trên nóc nhà còn ẩn nấp một bóng người.

Chính là Cố Hàn Uyên lần nữa lẻn vào hoàng cung.

Cố Hàn Uyên xa xa nhìn chăm chú vào bóng lưng yểu điệu lúc rời đi của Vạn Trinh Nhi, cười nghiền ngẫm, lặng yên đi theo.

Tiểu Nhu: Nô tỳ còn không phải là không nhìn nổi nương nương cô quạnh như vậy sao, nếu như nhắc tới những nam tử khác, nương nương chỉ sợ cũng chướng mắt.

Vạn Trinh Nhi trở lại Nhân Thọ Cung càng thêm quạnh quẽ, vẫn còn đang hờn dỗi.

Nàng một tay tháo xuống trang sức trên đầu, hung hăng ném xuống đất.

Trâm gài tóc tuyệt đẹp, chuỗi hạt châu quý giá vỡ tan tành đầy đất.

Nhưng mà Vạn Trinh Nhi vẫn cảm thấy chưa hết giận, thô bạo lôi kéo xé rách chiếc áo choàng gấm thêu Bách Điểu Triều Phượng trên

người.

Tức c·hết bổn cung.

Gương mặt xinh đẹp của Vạn Trinh Nhi biểu lộ vẻ dữ tợn.

Mặc dù bởi vì động tác quá lớn dẫn đến thân thể mềm mại xuân quang lộ ra ngoài cũng hồn nhiên không để bụng.

Bất quá nàng cũng xác thực không có cần thiết phải để ý.

Hôm nay Nhân Thọ Cung quạnh quẽ vô cùng, ngoại trừ Tiểu Nhu ra thì chẳng còn mấy cung nữ, chứ đừng nói chi là thái giám.

Tiểu Nhu tiếc rẻ nhìn Vạn Trinh Nhi, thấp giọng lầm bầm: Thân thể Vạn Quý Phi tốt đẹp như vậy, không cho công tử thì thật đáng tiếc.

Vạn Trinh Nhi dừng lại động tác phát tiết, đôi mi thanh tú cau lại hỏi: Tiểu Nhu, ngươi mới vừa nói cái gì đáng tiếc.

Nhân Thọ Cung quá mức vắng vẻ khiến Vạn Trinh Nhi mơ hồ nghe được Tiểu Nhu nói chuyện, nhưng lại không nghe quá rõ, vì vậy liền vô thức hỏi lại.

Tiểu Nhu nghe vậy giật mình thon thót, bất quá nàng rất nhanh phản ứng kịp, đồng thời thử thăm dò nói: Nô tỳ mới vừa nói đáng tiếc bệ hạ không phải Cố công tử.

Nếu như là Cố công tử, tuyệt đối sẽ không vắng vẻ Quý Phi nương nương như vậy.

Nói xong, nàng cẩn thận từng li từng tí quan sát phản ứng của Vạn Quý Phi.

Sau đó nàng liền yên lòng, thậm chí trong ánh mắt còn có vài phần chế nhạo.

Chỉ thấy Vạn Trinh Nhi kinh ngạc thất thần, thậm chí bàn tay ngọc ngà vô thức khẽ vuốt ve thân hình đầy đặn của mình.

Nàng bởi vì lời nói của Tiểu Nhu mà lần nữa nhớ lại lúc trước nhìn thấy Cố Hàn Uyên, ánh mắt nóng rực hận không thể nuốt sống nàng của đối phương.

Đã từng chỉ làm nàng chán ghét, hoảng sợ, bây giờ lại làm nàng phương tâm xao động, thân thể mềm mại đều mơ hồ nóng lên.

Vạn Trinh Nhi vô thức kéo cổ áo một cái để giải nhiệt, làn da trắng nõn như ngọc làm cho người khác hoa mắt.

Nàng cáu giận trừng mắt về phía Tiểu Nhu, mắng: Bớt ăn nói hươu vượn.

Dừng một chút, nàng có chút nghi ngờ hỏi: Tiểu Nhu, ngươi gần nhất là chuyện gì xảy ra.

Làm sao luôn ở bên tai bổn cung nhắc tới Cố Hàn Uyên.

Tiểu Nhu nghe vậy trong lòng cả kinh, cũng may nàng sớm có chuẩn bị, giả vờ bất đắc dĩ giải thích: Nô tỳ còn không phải là không nhìn nổi nương nương cô quạnh như vậy, nếu như nhắc tới những nam tử khác, nương nương chỉ sợ cũng chướng mắt a.

Vạn Trinh Nhi nghe vậy vô thức gật đầu tán thành.

Xác thực nếu như Tiểu Nhu nhắc tới là những nam tử khác, nàng chỉ biết cảm thấy nhục nhã.

Nhưng nhắc tới là Cố Hàn Uyên lại làm nàng cảm thấy xao động.

Ai bảo trước đây Cố Hàn Uyên cho nàng ấn tượng quá mức khắc sâu.

Huống chi còn có yếu tố Ninh Vương khuyên bảo.

Vạn Trinh Nhi đột nhiên phản ứng kịp, chính mình gật đầu cái gì chứ.

Nàng nhưng là đường đường Quý Phi.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Nhu đang bày ra bộ mặt trêu chọc cùng chế nhạo.

Vạn Trinh Nhi nhất thời giận dỗi, hừ nhẹ một tiếng nói: Lắm miệng.

Thật xui xẻo, bổn cung muốn tắm rửa.

Đây cũng là một trong những thay đổi của Vạn Trinh Nhi.

Nếu là trước kia, Vạn Trinh Nhi tâm cao khí ngạo không nói đến trách phạt, ít nhất cũng phải lăng nhục một trận mới bỏ qua.

Nhưng là bây giờ bên người nàng chỉ còn lại có trung thành tận tâm Tiểu Nhu, đâu còn nỡ trách cứ.

Vì vậy mặc dù là đối mặt Tiểu Nhu trêu đùa, nàng cũng chỉ có thể vô thức dùng phương thức này lảng tránh.

Chương 1765

Đương nhiên Vạn Trinh Nhi muốn tắm rửa cũng là thật.

Nàng hiện tại thân thể khô nóng, mặt đỏ bừng.

Tiểu Nhu am hiểu sâu đạo lý một vừa hai phải, cung kính đáp: Vâng, nô tỳ đi chuẩn bị nước nóng ngay.

Vạn Trinh Nhi thấy thế, thỏa mãn gật đầu.

Không biết nàng nghĩ tới điều gì, khuôn mặt càng đỏ hơn vài phần, khẽ cắn môi mỏng, giả vờ trấn định nói: Một lát nữa nhớ kỹ qua đây hầu hạ bổn cung.

Tiểu Nhu trong lòng không biết nói gì, âm thầm cầu nguyện Cố Hàn Uyên mau lại đây thu phục Vạn Quý Phi.

Ngoài mặt nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng, hỏi: Nương nương muốn dùng vật gì.

Vạn Trinh Nhi nghe vậy mặt cười đỏ rực.

Cũng may đã không phải lần đầu tiên, cố giữ trấn định nhẹ giọng nói: Gỗ Tử Đàn đi.

Dứt lời, tự cảm thấy lúng túng, Vạn Trinh Nhi liền vội vã bỏ đi.

Tiểu Nhu nhìn theo bóng lưng Vạn Trinh Nhi, lại là một trận thở dài.

Đang muốn phân phó vài cung nữ còn sót lại đi chuẩn bị nước tắm, phía sau truyền đến một tiếng khen ngợi: Làm không tệ.

Tiểu Nhu vội vàng xoay người, vô thức làm ra tư thế phòng bị.

Bất quá đợi nàng thấy rõ người tới, nhất thời kích động quỳ lạy nói: Công tử.

Người tới chính là Cố Hàn Uyên đã theo chân Vạn Trinh Nhi về đây.

Hắn cũng nghe được trọn vẹn cuộc đối thoại giữa Vạn Trinh Nhi và Tiểu Nhu.

Điều này làm hắn trong lòng càng cảm thấy nghiền ngẫm.

Quả nhiên rất nhiều chuyện đều là rút dây động rừng.

Trong kịch bản gốc, Vạn Trinh Nhi cao quý lãnh diễm, hung ác nham hiểm, bây giờ lại luân lạc tới tình trạng thể xác và tinh thần đều cô tịch.

Mà hết thảy này, vừa do Hoàng Đế đã bị tráo đổi, cũng do Ninh Vương không còn coi trọng Đồng Chu Hội.

Giả mạo hoàng đế Lãnh Lăng Khí tuyệt đối sẽ không lại sủng ái Vạn Trinh Nhi, thậm chí còn muốn nghĩ trăm phương ngàn kế xa lánh, lạnh nhạt, miễn cho bị nhìn thấu thân phận.

Ninh Vương thế lực bành trướng, càng lúc càng có thế đường đường chính chính nghiền ép các thế lực khác để leo lên ngôi vị hoàng đế, nên những âm mưu thủ đoạn của Đồng Chu Hội với hắn mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao.

Chưa kể Đồng Chu Hội còn bị Cố Hàn Uyên ngộ thương đánh cho tàn phế.

Bất quá việc Đồng Chu Hội, cái tổ chức mưu phản nổi danh này, chuyển sang hoạt động bí mật đối với Ninh Vương mà nói ngược lại là chuyện tốt.

Chính vì Đồng Chu Hội là một tổ chức mưu phản ai cũng biết, bị quá nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, nên rất dễ dàng gây rắc rối, bộc lộ ra Ninh Vương ở sau lưng, chẳng khác nào chôn một quả bom nổ chậm.

Hơn nữa thành viên Đồng Chu Hội không phải ngu xuẩn, tự đại thì chính là kẻ phản bội, luyến ái não.

Trong nguyên tác thậm chí bị một kẻ không biết võ công như Chu Nhất Phẩm nhiều lần phá hư kế hoạch.

Vẫn là Tào Thiếu Khanh chủ động bại lộ chính mình, mới bảo vệ được Ninh Vương không bị bại lộ sớm.

Cũng vì thế dẫn tới một vấn đề, Ninh Vương đối với Vạn Trinh Nhi ủng hộ không đủ, thậm chí còn khuyên bảo nàng đi câu dẫn Cố Hàn Uyên.

Lại thêm Hoàng Đế đã đổi người, thi hành lãnh b·ạo l·ực với nàng.

Thù trong giặc ngoài, mới đưa đến cục diện khó xử cùng biến hóa lớn của Vạn Trinh Nhi ngày hôm nay.

Bằng không, một Vạn Trinh Nhi một lòng suy tính giúp Ninh Vương soán vị nào có khả năng vì tịch mịch mà nghĩ đến nam nhân.

Đương nhiên trong chuyện này công lao của Tiểu Nhu cũng không nhỏ.

Nếu không phải nàng thường xuyên ở bên tai Vạn Trinh Nhi nhắc tới, Vạn Trinh Nhi cũng sẽ không luôn nghĩ đến Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đối với việc này rất hài lòng.

Nhất là khi Tiểu Nhu cười trộm dâng lên món đồ gỗ Tử Đàn mà Vạn Trinh Nhi chỉ đích danh kia, hắn càng hài lòng hơn.

Cố Hàn Uyên tiện tay mân mê một chút, ngửi mùi đàn hương nhàn nhạt, cười tà nói: Chế tác thật đúng là tinh xảo, chính là kích thước hơi nhỏ một chút.

Tại gian phòng tắm của tẩm điện Nhân Thọ Cung.

Hơi nước ấm áp bốc lên, làm cả không gian trở nên có chút mông lung.

Ngay chính giữa đặt một cái thùng tắm rộng lớn, dù ngồi ba người cũng dư dả.

Trong thùng múc đầy nước ấm, hơi nước chính là từ nơi đây lan tỏa ra.

Trên mặt nước rải đầy cánh hoa hồng, mùi thơm nức mũi.

Một đôi chân ngọc thon dài lại không mất vẻ đầy đặn phá vỡ mặt nước tĩnh lặng.

Thử qua nước ấm xong, thân thể trắng nõn chậm rãi chìm vào trong nước, chỉ còn lại hai đường cong bán nguyệt tuyệt đẹp lộ ra trên mặt nước.

Tháo xuống lớp trang điểm, Vạn Trinh Nhi thiếu đi vài phần đoan trang nhưng lại thêm mấy phần nhu mì.

Gương mặt hơi phiếm hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, phát ra một tiếng thở dài.

Trong tiếng thở dài đã có sự thỏa mãn vì được nước ấm bao bọc, cũng mang theo vài phần mất mát và không cam lòng.

Nếu như là trước kia, nàng tuyệt sẽ không dùng phương thức tắm rửa đơn sơ như vậy.

Thế nhưng bây giờ thất sủng thất thế, nàng đã không còn duy trì nổi sự xa hoa.

Trong hoàng cung chính là thực tế như vậy.

Đại lượng cung nữ, thái giám đều vót nhọn đầu chạy đến cung của Lợi Tú Công Chúa người hiện tại là Thanh Tú Phi nhưng không lâu sau sẽ trở thành Quý Phi để hầu hạ.

Ngày đó có lẽ cũng chính là lúc Vạn Trinh Nhi b·ị đ·ánh vào lãnh cung.

Thứ còn thiếu chỉ là một cơ hội và cái cớ mà thôi.

Chính vì vậy, Vạn Trinh Nhi vốn định đoạt lại Tiểu Hoàng Tử từ tay Bắc Thiếu Lâm cũng đành chọn cách án binh bất động.

Cục diện hôm nay đối với nàng mà nói, tốt nhất vẫn là cẩn trọng từ lời nói đến việc làm.

Chỉ là sự không cam lòng cùng phẫn uất trong lòng vẫn khó tránh khỏi.

Cảm giác chênh lệch mãnh liệt làm nàng khoảng thời gian này luôn thấy đặc biệt cô đơn.

Vốc lên một làn nước xối lên bờ vai thơm, bọt nước theo da thịt trơn tuột chảy xuống, một lần nữa trở về trong thùng.

Có thể thấy được làn da nàng trơn bóng mịn màng đến nhường nào.

Nhưng mà Vạn Trinh Nhi lại một chút cũng không vui.

Hoa chưa tàn mà bướm đã ít, trong lòng nàng càng cảm thấy u oán.

Nàng vô thức khẽ vuốt ve đường cong nổi trên mặt nước, gương mặt xinh đẹp không biết là do nước nóng hay vì điều gì mà trở nên đỏ hơn vài phần, mặt nước cũng theo đó gợn sóng lăn tăn.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đến gần làm nàng giật mình.

Vạn Trinh Nhi chột dạ nhắm lại đôi mắt đẹp, giả vờ lười biếng nói: Là Tiểu Nhu sao.

Qua đây giúp bổn cung ấn ấn bả vai.

Ở Ngự Thư Phòng bên kia giận quá, cảm giác vai càng mỏi.

Tuy khoảng thời gian này vì quá mức tịch mịch khiến Vạn Trinh Nhi ở trước mặt Tiểu Nhu không còn giữ được bao nhiêu thể diện, nhưng được người hầu hạ vẫn khác biệt với việc phải tự thân vận động.

Nàng quật cường muốn giữ lại vài phần tôn nghiêm.

Dù sao nàng vẫn là Quý Phi, phải không.

Không nghe thấy tiếng Tiểu Nhu trêu chọc, tâm tình Vạn Trinh Nhi tốt hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, nàng cảm nhận được một đôi tay có lực đặt lên vai, cảm giác chua xót nhất thời được hóa giải.

Vạn Trinh Nhi thư thái thở nhẹ một cái, nhắm mắt, thần tình trên mặt buông lỏng rất nhiều.

Có lẽ do tâm tình thả lỏng, Vạn Trinh Nhi đột nhiên mở miệng oán trách: Cái ả Lợi Tú Công Chúa kia bổn cung đã gặp qua một lần, vô luận là tướng mạo hay tư thái đều kém xa bổn cung.

Ngươi nói xem tại sao bệ hạ lại bị ả ta mê hoặc.

Còn có những tên nam sủng kia, bổn cung hận không thể g·iết hết bọn chúng, nhìn thôi đã thấy buồn nôn.

Còn có cái tên gọi là Liên Khanh gì đó ở Báo Phòng, lại được bệ hạ thu làm nam sủng.

Bệ hạ lại bị bề ngoài của hắn lừa gạt đưa lên Long Chu.

Nếu không phải bệ hạ vận khí tốt, sợ rằng đã m·ất m·ạng.

Kẻ tên Liên Khanh chính là Trầm Luyện dùng tên giả.

Nhờ Tiểu Nhu hỗ trợ nghe ngóng, Vạn Trinh Nhi vẫn biết được một chút tình báo mặt ngoài.

Chương 1766

Trên thực tế hôm nay Vạn Trinh Nhi đi Ngự Thư Phòng cầu kiến cũng là lấy danh nghĩa quan tâm Hoàng Đế có thể bị hoảng sợ do rơi xuống nước.

Bằng không với hiện trạng thất sủng, nàng đâu thể đơn giản tiếp cận Ngự Thư Phòng.

Chỉ tiếc là thất bại, ngay cả mặt Hoàng Đế cũng không thấy.

Vạn Trinh Nhi lúc này dục vọng thổ lộ tăng mạnh, hầu như đem người phía sau trở thành thùng rác để trút bầu tâm sự: Tuy ta cũng muốn bệ hạ sớm một chút đi c·hết đi, nhưng là vì bị nam sủng đầu độc mà c·hết thì không khỏi quá mất mặt.

Vạn Trinh Nhi vừa oán trách Hoàng Đế lạnh nhạt, vừa mong đối phương đi c·hết.

Chỉ có thể nói nhân tính quả nhiên phức tạp.

Thực tế nếu không phải vì đủ loại ngoài ý muốn, ở thời điểm này nàng đã bắt đầu mưu tính độc sát Chu Hậu Chiếu.

Trước hết g·iết Tiểu Hoàng Tử, lại g·iết Chu Hậu Chiếu, làm cho hoàng vị triệt để không có người thừa kế chính thống.

Lúc đó Ninh Vương lại phát động chính biến, hoặc là dứt khoát khởi binh phản loạn, cũng không phải không có khả năng trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Vạn Trinh Nhi chưa bao giờ quên sứ mệnh của Đồng Chu Hội.

Đương nhiên làm như vậy rủi ro rất lớn.

Trong nguyên tác, Vạn Trinh Nhi cũng bởi vì tầm thường như Chu

Nhất Phẩm mà thất bại, cuối cùng hương tiêu ngọc nát.

Tuy thế cục hôm nay đối với Vạn Trinh Nhi thập phần bất lợi, nhưng trời xui đất khiến lại bảo toàn được một mạng.

Chỉ là Vạn Trinh Nhi đối với việc này cũng không cảm kích mà thôi.

Lúc này, bởi vì trên vai bị ấn vào đúng huyệt vị, Vạn Trinh Nhi phát ra một tiếng thở dài thư thái.

Nàng thật lòng khen ngợi: Tiểu Nhu, ngươi có phải đi đâu học lỏm được tay nghề mới không.

Cảm giác không chỉ lực đạo thích hợp hơn, mà huyệt vị cũng ấn chuẩn hơn ngày thường rất nhiều.

Dừng một chút, nàng có chút thổn thức cảm khái: Rõ ràng hiện tại đã không cần thiết phải nịnh bợ bổn cung nữa.

Lấy năng lực của ngươi hoàn toàn có thể tìm một chủ tử tốt hơn.

Đây là tình cảm chân thật của Vạn Trinh Nhi bộc phát.

Sau khi thất thế, nàng thấm thía hiện thực lạnh lẽo chốn hoàng cung.

Sự bất ly bất khí và trung thành tận tâm của Tiểu Nhu làm nàng tăng thêm tin tưởng đối phương bội phần.

Vì vậy mới có thể trước mặt nô tỳ nói ra những lời đại nghịch bất đạo như mong Hoàng Đế đi c·hết.

Lúc này, phía sau Vạn Trinh Nhi vẫn không hề có tiếng đáp lại.

Sự im lặng quỷ dị này làm nàng đặc biệt không thoải mái, đôi mi thanh tú cau lại trêu: Tiểu Nhu, ngươi gần nhất không phải rất mồm mép sao.

Còn hay lấy Cố công tử ra trêu chọc bổn cung.

Ngày hôm nay làm sao yên tĩnh như vậy.

Vạn Trinh Nhi vì tin tưởng Tiểu Nhu hơn nên độ bao dung cũng cao hơn.

Mặc dù Tiểu Nhu thường xuyên dùng Cố Hàn Uyên để trêu nàng, nàng cũng không quá tức giận, ngược lại chỉ xấu hổ bỏ chạy.

Mà bây giờ nàng đã than thở nhiều như vậy, lại không nghe được nửa lời đáp lại, thực sự quá quỷ dị.

Vạn Trinh Nhi mở mắt, ngửa đầu nhìn về phía sau.

Nhưng đập vào mắt nàng là một khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười vi diệu, khiến đồng tử nàng co rút lại, sợ đến suýt nữa ngã nhào vào trong thùng tắm.

Nàng kinh hô thất thanh: Cố Hàn Uyên.

Ngươi sao lại ở đây.

Người bị Vạn Trinh Nhi tưởng là Tiểu Nhu chính là Cố Hàn Uyên.

Hắn đỡ lấy Vạn Trinh Nhi, miễn cho nàng thực sự ngã sấp xuống, sau đó cười trêu chọc: Đương nhiên là đến tặng đồ cho Quý Phi nương nương rồi.

Nói xong, hắn lấy ra món đồ gỗ Tử Đàn kia lắc lư trước mắt Vạn Trinh Nhi.

Thấy thế, đôi mắt đẹp của Vạn Trinh Nhi trong nháy mắt trừng lớn, mặt cười xấu hổ đến đỏ bừng.

Nếu con người có thể lựa chọn phương thức c·hết, nhất định sẽ không có ai muốn bị xã hội tính t·ử v·ong nhục nhã ê chề.

Nhưng mà nỗi nhục nhã này luôn đến rất đột ngột.

Bị một nam tử cầm vật phẩm riêng tư của mình lắc lư trước mặt, đơn giản là đang khiêu chiến cực hạn của sự xấu hổ.

Huống chi nam tử này còn tương đối xa lạ, càng không phải là phu quân.

Phản ứng đầu tiên của Vạn Trinh Nhi là muốn rụt hẳn người vào trong nước, không bao giờ trồi lên nữa.

C·hết đuối còn tốt hơn là chịu nỗi nhục nhã này.

Nhưng mà bờ vai bị bàn tay to lớn như kìm sắt giữ chặt, Vạn Trinh Nhi căn bản không thể động đậy.

Đừng nói là trốn vào trong nước làm đà điểu, ngay cả giơ tay lên che chắn cũng khó khăn.

Bất quá Vạn Trinh Nhi rất nhanh nghĩ tới điều gì, vừa sợ vừa giận hỏi: Tiểu Nhu đâu.

Ngươi làm gì nàng rồi.

Còn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, Vạn Trinh Nhi vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên đã g·iết người diệt khẩu Tiểu Nhu.

Dù sao hành vi của Cố Hàn Uyên lúc này có bị chém đầu một trăm lần cũng không đủ.

Chưa kể tình huống trước mắt khiến người ta không tự chủ được liên tưởng đến khả năng đáng sợ hơn: Tư thông với Hoàng Quý Phi.

Đừng nói mất đầu, coi như không phải tru di cửu tộc thì cũng bị tru di tam tộc.

Hoàng Quý Phi địa vị tôn sùng, ở tình huống Hoàng Đế chưa lập Hậu, Hoàng Quý Phi có quyền hành sử quyền lực của Hoàng Hậu.

Đây cũng là lý do Vạn Trinh Nhi khi thất sủng vẫn còn quyền uy nhất định.

Vậy mà sau một khắc, câu trả lời của Cố Hàn Uyên lại làm nàng cả người đều c·hết lặng.

Tiểu Nhu đang ở bên ngoài canh chừng đấy.

Cố Hàn Uyên cười như không cười nói.

Lượng tin tức trong câu nói này quá lớn, lớn đến mức tư duy Vạn Trinh Nhi bị đình trệ.

Thế cho nên khi hai tay Cố Hàn Uyên thuận thế trượt xuống vớt lên đôi gò bồng đảo, nàng cũng không kịp phản ứng.

Thẳng đến khi cảm giác hơi đau do thô bạo truyền đến, nàng mới khó khăn hoàn hồn.

Nhưng Vạn Trinh Nhi không phản kháng ngay mà khó tin hỏi: Tiểu Nhu phản bội ta.

Không có khả năng.

Nàng cấp thiết phủ nhận, chứng tỏ nàng không dám chấp nhận thực tế này.

Tiểu Nhu bất ly bất khí khiến Vạn Trinh Nhi tin tưởng bao nhiêu, thì hiện tại nàng lại càng không thể tin Tiểu Nhu phản bội bấy nhiêu.

Cố Hàn Uyên không tiếp tục trêu đùa, mà nói cho nàng sự thật: Tiểu Nhu khi bị truy s·át Kỷ Từ đã bị ta khống chế và thu phục.

Lời này so với việc Tiểu Nhu phản bội còn gây sốc hơn cho Vạn Trinh Nhi.

Nàng bị lừa gạt lâu như vậy, nhất cử nhất động đều bị Cố Hàn Uyên nắm rõ trong lòng bàn tay.

Vạn Trinh Nhi lẩm bẩm: Trách không được Tiểu Nhu khoảng thời gian này luôn nhắc tới ngươi.

Nàng xem như đã hiểu, Cố Hàn Uyên quả nhiên sớm đã có ý đồ với nàng, mà Tiểu Nhu lại là kẻ trợ công đắc lực.

Theo lý thuyết, khi biết mình bị lừa gạt như vậy, Vạn Trinh Nhi hẳn phải giận tím mặt.

Nhưng thực tế nàng không còn tâm trí đâu để tức giận.

Vạn Trinh Nhi trợn to mắt đẹp, kinh ngạc hỏi: Kỷ Từ cũng là do ngươi cứu.

Vậy Tiểu Hoàng Tử.

Cố Hàn Uyên mỉm cười gật đầu: Kỷ Từ đúng là ta cứu, nhưng Tiểu Hoàng Tử quả thật bị Bắc Thiếu Lâm mang đi.

Vạn Trinh Nhi lúc này chỉ cảm thấy nụ cười đẹp đẽ của Cố Hàn Uyên đặc biệt đáng ghét.

Bởi vì điều này đại biểu nàng một chút cơ hội phản kháng cuối cùng cũng không còn.

Coi như nàng lấy tôn nghiêm Hoàng Quý Phi đi báo cho Hoàng Đế cũng vô dụng.

Ra tay với dòng dõi duy nhất của Hoàng Đế, vô luận lý do gì, nàng đều phạm tội c·hết.

Cố Hàn Uyên đã hoàn toàn nắm thóp nàng.

Còn cầu cứu Ninh Vương.

Đừng đùa, Ninh Vương ước gì nàng có thể thông đồng với Cố Hàn Uyên.

Tự biết đã mất đi con đường phản kháng cuối cùng, Vạn Trinh Nhi thở dài thật sâu.

Buông lỏng hai tay đang nắm chặt bàn tay của Cố Hàn Uyên, tùy ý hắn làm càn.

Chương 1767

Mặt cười đỏ bừng, nàng thấp giọng hỏi: Có phải lần đầu tiên nhìn thấy bổn cung ở hoàng cung, ngươi cũng đã có ý đồ này rồi không.

Đã vỡ chum thì cho vỡ nát, Vạn Trinh Nhi lúc này ngược lại tự nhiên hơn nhiều.

Thậm chí khi hỏi, đôi mắt đẹp còn lóe lên vài phần chờ mong.

Sự cô đơn trong khoảng thời gian này khiến bản năng của nàng không hề kháng cự.

Huống chi những lời ám chỉ của Tiểu Nhu cũng làm nàng không ít lần miên man suy nghĩ.

Hiện tại hỏi như vậy, chẳng qua là muốn tìm cho mình một lý do để chấp nhận.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp: Đương nhiên.

Điều này chẳng có gì không dám thừa nhận.

Cố Hàn Uyên cũng không tin Vạn Trinh Nhi khi đó không nhận ra hàm ý trong ánh mắt hắn.

Vạn Trinh Nhi vốn còn muốn mạnh miệng đôi chút, thế nhưng nghĩ đến việc Tiểu Nhu chỉ sợ đã sớm báo cáo tình trạng trống rỗng tịch mịch của nàng cho Cố Hàn Uyên, nàng không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ, chẳng còn chút sức lực nào để phản bác.

Lại thêm một chút tâm tư muốn trả thù Chu Hậu Chiếu, nàng yêu kiều cười nói: Vậy ngươi còn đang chờ cái gì.

Bế bổn cung về giường.

Vạn Trinh Nhi hiển nhiên trả thù nhầm người, Chu Hậu Chiếu thật vẫn đang đóng giả học đồ y quán đáng thương đâu đó.

Đương nhiên việc này không quan trọng.

Cố Hàn Uyên dứt khoát bế bổng Vạn Trinh Nhi lên.

Những giọt nước làm ướt tấm thảm lông quý giá, nhưng chẳng ai bận tâm.

Cố Hàn Uyên đặt Vạn Trinh Nhi lên giường phượng.

Sắc mặt Vạn Trinh Nhi mắt thường cũng có thể thấy được sự khẩn trương, thậm chí còn hơn cả lúc nàng mới tiến cung.

Dù sao năm đó nàng tiến cung là mang theo mục đích mưu hại Chu Hậu Chiếu, sứ mệnh mang lại niềm tin giúp nàng coi đó là sự hy sinh cần thiết.

Nhưng lúc này lại khác, nàng là đường đường chính chính muốn cùng Cố Hàn Uyên tư thông.

Vừa kỳ quái lại vừa chân thực.

Cái này chắc không cần dùng đâu nhỉ.

Cố Hàn Uyên cầm món đồ gỗ Tử Đàn trêu chọc trước mặt Vạn Trinh Nhi, giúp nàng giải tỏa căng thẳng.

Cảm nhận được tâm ý của Cố Hàn Uyên, phương tâm Vạn Trinh Nhi hơi ấm lại, cảm giác khẩn trương cũng tiêu tán theo.

Nàng trêu lại: Không dùng thì còn có lúc nào dùng đến đâu.

Đây là đang ám chỉ Cố Hàn Uyên không được sao.

Cố Hàn Uyên lười phản bác, dù sao sự thật thắng hùng biện.

Chẳng bao lâu sau, Cố Hàn Uyên nhìn Vạn Trinh Nhi đang trợn to mắt đẹp với vẻ mặt k·hủng b·ố, cười trêu: Hiện tại thì thế nào.

Tê thân Nhẹ tay chút.

Cũng không lâu lắm, trong tẩm điện liền vang lên những tiếng rên rỉ yêu kiều pha lẫn tiếng hít hà.

Tiểu Nhu vẻ mặt mệt mỏi mở ra cửa lớn tẩm điện.

Nàng từ chạng vạng tối hôm qua vẫn luôn canh giữ đến sáng sớm ngày hôm sau, mới nhận thấy được động tĩnh bên trong tẩm điện chậm rãi dừng lại.

Nếu không phải võ công của nàng cũng coi như không tệ, sợ rằng đã sớm mệt mỏi ngã xuống.

Một bên cảm thán thân thể Cố Hàn Uyên thật tốt, một bên chuẩn bị đi vào thu thập tàn cục.

Nhưng mà, đập vào mắt lại là Vạn Trinh Nhi với sắc mặt ửng hồng, kiều diễm ướt át, đang kinh ngạc thất thần.

Công tử đâu.

Tiểu Nhu vô thức hỏi xong lại cảm giác mình hỏi một câu thừa thãi.

Lấy cái thế thần công của Cố Hàn Uyên, muốn rời đi làm sao lại kinh động đến nàng.

Tiểu Nhu đến gần nhìn đống hỗn độn trước mắt, không khỏi lại là một trận tấm tắc thán phục, thương hại liếc nhìn Vạn Trinh Nhi rõ ràng còn chưa kịp hồi hồn.

Đêm qua Vạn Trinh Nhi có thể nói là chịu khổ không ít.

Ai bảo Đinh Bạch Anh cùng Đinh Xung chỉ là mới trải qua nhân sự.

Mặc dù võ công hai nàng không tệ, nhưng mức độ làm Cố Hàn Uyên tận hứng cũng chỉ có thể nói là miễn cưỡng.

Sau đó, Vạn Trinh Nhi đã lâu không được ân ái liền gánh chịu tất cả.

Cũng may võ công của Vạn Trinh Nhi cũng ngoài ý muốn không tồi, chỉ kém một chân là bước vào cửa Tông Sư.

Đêm qua còn thuận tiện đột phá một chút.

Huống chi Vạn Trinh Nhi có thể được Chu Hậu Chiếu độc sủng, làm sao có khả năng không có chút bản lĩnh.

Bất quá dù vậy, Vạn Trinh Nhi cũng không khỏi cảm thán đêm qua so với mười mấy năm nàng vào cung cộng lại đều muốn hạnh phúc hơn.

Động tĩnh Tiểu Nhu thu thập bừa bãi làm thức tỉnh Vạn Trinh Nhi.

Nàng mang theo gương mặt cười kiều mị yêu diễm, thanh âm khàn khàn hỏi: Bây giờ là giờ gì.

Vừa qua khỏi giờ Mão.

Tiểu Nhu đáp.

Vạn Trinh Nhi thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian còn sớm, nàng có thể ngủ bù thật tốt.

Bất quá nghĩ lại, nàng bây giờ còn cần thiết phải quan tâm sao.

Ngược lại Hoàng Đế cũng sẽ không tới nơi này, càng không có cung nữ thái giám nào dám đến quấy rối.

Cung Cảnh Lạc thanh lãnh ngược lại cũng có cái tốt của sự trong trẻo lạnh lùng.

Lúc này, Vạn Trinh Nhi chợt nhớ tới cái gì, cười lạnh nói: Tiểu Nhu, ngươi ngược lại thật to gan.

Đã là đang nói Tiểu Nhu dám phản bội nàng, cũng là đang nói Tiểu Nhu lại vẫn dám ở lại hầu hạ nàng.

Tiểu Nhu giả vờ bất đắc dĩ than thở: Nô tỳ cũng là vì muốn tốt cho nương nương.

Vạn Trinh Nhi nghe vậy chỉ cười nhạt, một bộ dáng Nhìn xem ngươi có thể nói ra hoa gì.

Đêm qua đối với nàng mà nói cũng không coi là chuyện gì khó có thể tiếp nhận, nghiêm chỉnh mà nói nàng còn tương đương khoái hoạt.

Nhìn bộ dáng được thỏa mãn đầy đủ, khóe mắt đuôi mày đều toát lên vẻ kiều diễm của nàng lúc này là có thể nhìn ra một hai.

Thế nhưng một chuyện ra một chuyện, nàng tuy là sung sướng, nhưng không có nghĩa là có thể tha thứ cho sự phản bội của Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu không có ý định nói ra chuyện mình bị Cố Hàn Uyên dùng Tam Thi Não Thần Đan cùng Báo Thai Dịch Cân Hoàn khống chế.

Loại giải thích này dù có nói ra cũng không cách nào lấy lại lòng tin của Vạn Trinh Nhi.

Tiểu Nhu bày ra thần tình tận tình khuyên bảo, giải thích: Nương nương bây giờ đã thất sủng, thân phận Hoàng Quý Phi này đã vô dụng.

Tương lai Ninh Vương điện hạ nếu như leo lên hoàng vị, lấy công lao của Cố công tử, phong một cái Nhất Tự Tịnh Kiên Vương cũng không quá phận a.

Hoàng Quý Phi không làm được, đổi làm một Vương Phi cũng không tệ chứ.

Nương nương cũng thấy đấy, Cố công tử đối với nương nương rất nhiệt tình.

Dứt lời, còn vẻ mặt chế nhạo nhìn Vạn Trinh Nhi.

Vạn Trinh Nhi trên mặt đẹp ráng hồng vừa mới biến mất lại bò trở về.

Cố Hàn Uyên xác thực đối với nàng rất nhiệt tình, mặc dù chỉ là thân thể của nàng.

Vạn Trinh Nhi giả vờ lãnh đạm nói: Miễn cưỡng coi như ngươi qua cửa, thế nhưng chỉ một lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.

Trên thực tế lời này căn bản không có bao nhiêu sức ràng buộc đáng nói, nhưng nàng vẫn phải nói.

Tựa như Tiểu Nhu muốn chứng minh mình và Vạn Trinh Nhi là người trên cùng một chiếc thuyền, không có xung đột lợi ích.

Kỳ thực Vạn Trinh Nhi cũng biết khả năng mà Tiểu Nhu vẽ ra ước chừng bằng không.

Thế nhưng ngẫm lại cũng có thể a.

Ngộ nhỡ thì sao.

Điều này đối với tâm tư của chủ tớ hai người miễn cưỡng coi như chữa trị quan hệ.

Vân La Cung náo nhiệt hơn Cung Cảnh Lạc nhiều.

Bất quá loại náo nhiệt này là ở ngoài cung, mà không phải trong cung.

Chỉ thấy cung điện ngoại vi bị một vòng thái giám cùng thị vệ vây quanh nghiêm mật.

So với thủ vệ, ngược lại càng giống như giam lỏng.

Làm người ta ngoài ý muốn là những thị vệ kia vậy mà đều là người của Tây Xưởng.

Chương 1768

Phải biết rằng Uông Trực hiện tại không có ở kinh thành.

Mà Tây Xưởng có quyền lợi điều động nhiều người như vậy ở hoàng cung hành động chỉ có hai người.

Một là Liễu Nhược Hinh, người còn lại chính là Vũ Hóa Điền.

Lấy mức độ coi trọng của Lãnh Lăng Khí đối với quyền chưởng khống hoàng cung đại nội, không có khả năng tìm tới Liễu Nhược Hinh người có quan hệ không nhỏ với Cố Hàn Uyên.

Như vậy suy đoán hợp lý, Vũ Hóa Điền sợ rằng đã đầu phục Lãnh Lăng Khí.

Còn việc có biết Lãnh Lăng Khí là Hoàng Đế giả hay không thì cũng không biết được.

Đương nhiên độ mạnh yếu thủ vệ như vậy khẳng định vẫn là ngăn không được Cố Hàn Uyên.

Trong vườn hoa Vân La Cung.

Vân La Quận Chúa tay cầm bảo kiếm, phiền táo chém vào hoa cỏ cây cối.

Trong miệng cũng không ngừng bực tức nói: Thật là quá đáng.

Hoàng huynh dĩ nhiên giam lỏng ta.

Từ tối hôm qua bắt đầu, Vân La Cung liền nội bất xuất ngoại bất nhập.

Vân La Quận Chúa cũng biết nguyên nhân.

Nhưng nàng chỉ là muốn nhìn một chút Thái Hậu đã lâu không gặp mà thôi.

Kết quả khi nàng đi cầu kiến lại bị ngăn ở ngoài Nhân Thọ Cung.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Vì lo lắng cho Thái Hậu, Vân La Quận Chúa liền đáp ứng giúp Đoạn Thiên Nhai cùng Thượng Quan Hải Đường lẻn vào Nhân Thọ Cung.

Kết quả rõ ràng là thất bại.

Đoạn Thiên Nhai cùng Thượng Quan Hải Đường chật vật thoát đi hoàng cung, mà nàng cũng bị giam lỏng.

Điều này làm cho Vân La Quận Chúa luôn luôn điêu ngoa tùy hứng sao có thể chịu được.

Nhưng ra không được chính là ra không được, chỉ có thể ở trong vườn hoa lấy hoa cỏ trút giận.

Một bên Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự bất đắc dĩ.

Loại chuyện hoàng gia này không phải các nàng có thể xen vào.

Linh Linh Thỏ thấy thế cũng chỉ có thể thử an ủi: Bệ hạ khả năng cũng có nỗi khổ tâm gì đó a.

Hừ, nỗi khổ tâm.

Vân La Quận Chúa hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: Cùng mẫu hậu trở mặt có nỗi khổ tâm.

Nuôi nam sủng có nỗi khổ tâm.

Hay là nạp nữ tử ngoại tộc làm phi có nỗi khổ tâm.

Linh Linh Thỏ nghe vậy nhất thời nghẹn lời.

Ba chuyện Vân La Quận Chúa nói không có một việc nào là hợp lý.

Đừng nói là Vân La Quận Chúa không hiểu, chính là các nàng cũng không hiểu.

Liền ngay cả việc xa lánh Bảo Long Nhất Tộc các nàng cũng chưa nhắc tới.

Đều gọi là Bảo Long Nhất Tộc, độ trung thành không thể nghi ngờ, kết quả vẫn bị bỏ đi không dùng.

Bởi vì nguyên nhân không được coi trọng, Linh Linh Cung bị trọng thương trong lúc An gia phản loạn trước đó tuy thương thế đã lành, nhưng không có tài nguyên để đem hoành luyện công phu luyện trở về.

Lại tiếp tục như thế chỉ sợ cũng phải phế.

Bảo Long Nhất Tộc nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Nhưng bởi vì Hoàng Đế xa lánh, bọn họ chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Tuy nhiên đại thể các biện pháp nghĩ ra được cũng không khả thi lắm.

Nghiêm chỉnh nhất ngược lại là Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà dự định thông qua quan hệ với Vân La Quận Chúa tìm Cố Hàn Uyên hỗ trợ.

Chẳng qua lần trước ở Bão Thiên Lãm Nguyệt Lâu quay lại vội vã, thời gian cũng phần lớn bị Vân La Quận Chúa chiếm dụng để thân thiết với Cố Hàn Uyên.

Vì vậy chuyện các nàng tìm kiếm sự giúp đỡ vẫn chưa kịp nói, mà bây giờ Cố Hàn Uyên đã rời kinh, Vân La Quận Chúa lại bị giam lỏng, các nàng thực sự là vô kế khả thi.

Lúc này, Vân La Quận Chúa trong lòng đầy ủy khuất cũng nghĩ đến Cố Hàn Uyên.

Nàng ném bảo kiếm trong tay đi, đáng thương lầm bầm: Cố đại ca, chàng chừng nào thì tới đón ta à.

Đúng lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, Vân La Quận Chúa cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bên tai cũng vang lên tiếng nói quen thuộc làm nàng an tâm.

Ta đây không phải đã tới rồi sao.

Cố Hàn Uyên ôm lấy Vân La Quận Chúa, ôn nhu cười nói.

Cố đại ca.

Vân La Quận Chúa nhìn thấy người trong lòng, nhất thời reo lên vui sướng.

Ngay sau đó liền đem cánh môi tươi đẹp không coi ai ra gì mà hôn lên.

Có thể thấy được Vân La Quận Chúa gần đây thật là ủy khuất muốn hỏng rồi.

Dâng nụ hôn chính là phương thức tốt nhất để nàng thổ lộ tâm tình.

Cố Hàn Uyên mặc dù có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn nhẹ vỗ về lưng ngọc Vân La Quận Chúa để an ủi.

Một bên Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà nhìn thấy một màn này thì đỏ mặt tía tai.

Một lúc lâu sau, Vân La Quận Chúa mới thỏa mãn rời đi lồng ngực Cố Hàn Uyên, u oán nói: Cố đại ca, sao chàng bây giờ mới đến.

Cố Hàn Uyên thuận miệng qua loa lấy lệ: Có chút việc trì hoãn.

Cũng không thể nói cho Vân La Quận Chúa biết hắn đã ở chỗ Vạn Trinh Nhi qua đêm a.

Cũng may Vân La Quận Chúa cũng không miệt mài theo đuổi, chỉ oán giận về những tao ngộ của mình mấy ngày nay.

Từ việc muốn thăm Thái Hậu, giúp đỡ Thượng Quan Hải Đường cùng Đoạn Thiên Nhai lẻn vào Nhân Thọ Cung, đến việc ngày hôm qua bắt đầu bị giam lỏng ở Vân La Cung.

Cố Hàn Uyên khi nghe lén ở Ngự Thư Phòng đã biết rõ ngọn ngành.

Lợi Tú Công Chúa sẽ trực tiếp lướt qua Chu Vô Thị, tìm Lãnh Lăng Khí hợp tác vốn là nằm trong dự liệu của hắn.

Bằng không, không thể giải thích được vì sao trước đó Lãnh Lăng Khí lại muốn nạp Lợi Tú Công Chúa làm phi.

Kịch tình bên trong Chu Vô Thị giấu mình đến cuối cùng, lúc này ngược lại bị chơi một vố.

Chỉ có thể nói thế cục hôm nay so với trong kịch bản phức tạp hơn nhiều, Chu Vô Thị muốn bọ ngựa bắt ve, hoàng tước tại hậu cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Vân La Quận Chúa làm nũng nói: Cố đại ca, có thể hay không dẫn ta đi gặp mẫu hậu.

Cố Hàn Uyên giả vờ trầm ngâm chốc lát rồi cự tuyệt: Hiện tại không quá thích hợp.

Tại sao.

Vân La Quận Chúa rất kinh ngạc.

Hoàng huynh không cho nàng gặp Thái Hậu thì cũng thôi đi, làm sao liền Cố Hàn Uyên cũng không để cho nàng gặp.

Cố Hàn Uyên than nhẹ một tiếng, giải thích: Đây là ván cờ giữa bệ hạ cùng Thiết Đảm Thần Hầu, nàng dính vào sẽ chỉ làm cục diện trở nên loạn hơn.

Dừng một chút, hắn nói ra một tình báo có thể để cho Vân La Quận Chúa biết: Lợi Tú Công Chúa vốn là người của Thần Hầu, bất quá về sau chuyển sang đầu quân cho bệ hạ.

Cố Hàn Uyên vừa mở miệng chính là ném một quả bom nặng ký cho Vân La Quận Chúa.

Tuy vấn đề cốt lõi nhất là giả mạo Hoàng Đế vẫn chưa tiết lộ, nhưng coi như chỉ vẻn vẹn như vậy, lượng tin tức cũng đã khá lớn.

Vân La Quận Chúa kinh ngạc hỏi: Cố đại ca, ý chàng là Lợi Tú Công Chúa cũng không đơn thuần chỉ là đến đây tìm kiếm hòa thân, mà là người của hoàng thúc.

Đồng thời hiện tại đã phản bội sang phe Hoàng huynh rồi hả.

Ân.

Cố Hàn Uyên nhàn nhạt gật đầu, nhìn về phía Vân La Quận Chúa đang có ánh mắt trở nên phức tạp.

Vân La Quận Chúa chỉ là có chút ngây thơ, cũng không phải thật ngu xuẩn.

Huống chi nàng còn xuất thân hoàng thất, đồng thời trước đây bởi vì Chu Hậu Chiếu cùng nàng quan hệ thân cận, không ít lần đề cập với nàng một ít trọng điểm chính trị.

Vì vậy Vân La Quận Chúa vẫn có chút nhạy cảm chính trị.

Đơn giản nhất là một điểm: Chu Vô Thị tại sao muốn đem người của mình đưa vào cung làm phi.

Hơn nữa còn là mượn dùng thân phận Công chúa Vân Quốc, dùng phương thức lòng vòng như vậy.

Muốn nói Chu Vô Thị không có âm mưu, ai sẽ tin.

Vân La Quận Chúa trong lòng cảm thấy thật sâu thất vọng, thất vọng đối với Chu Vô Thị.

Phải biết rằng trước đó, người nàng tín nhiệm nhất trong hoàng thất ngoại trừ Chu Hậu Chiếu là huynh trưởng cùng mẹ sinh ra, chính là vị hoàng thúc Chu Vô Thị này.

Vân La Quận Chúa không muốn thấy nhất chính là cảnh hoàng thất đấu đá.

Ninh Vương thì cũng thôi đi, hiện tại Cố Hàn Uyên tương đương với nói cho nàng biết, Chu Vô Thị cũng không đơn giản, che giấu dã tâm.

Chương 1769

Thử hỏi Vân La Quận Chúa có thể nào không cảm thấy thất vọng.

Đặc biệt khi quay đầu nhìn lại, việc Thượng Quan Hải Đường cùng Đoạn Thiên Nhai tìm nàng hỗ trợ chỉ sợ cũng là do Chu Vô Thị bày mưu đặt kế.

Tương đương với nói Chu Vô Thị còn muốn đem nàng cũng lôi vào cuộc, dụ dỗ nàng.

Kết quả cũng đã thấy, nàng bị giam lỏng.

Loại ác ý nhắm vào nàng này, làm nàng không khỏi cảm thấy rùng mình cùng thất vọng sâu sắc.

Vân La Quận Chúa cúi thấp đôi mắt đẹp, tâm tình sa sút thì thầm nói: Cố đại ca, mang ta rời khỏi hoàng cung đi.

Nàng không muốn dính vào, cũng không còn tâm tình đi gặp Thái Hậu.

Nếu như ngay từ đầu Vân La Quận Chúa là bởi vì bị hạn chế hành động, bây giờ lại bị giam lỏng, nên mới muốn chạy ra hoàng cung giải sầu, thì hiện tại tâm tình của nàng càng tiếp cận với sự trốn tránh.

Nàng không muốn nhìn thấy cảnh hoàng thất đấu đá, càng không muốn trở thành đối tượng bị lợi dụng.

Cố Hàn Uyên trong mắt âm thầm hiện lên một tia thỏa mãn.

Hắn tiết lộ cho Vân La Quận Chúa một bộ phận chân tướng không chỉ vì để cho nàng đề cao cảnh giác với Chu Vô Thị, miễn cho giống như trong kịch bản bị Chu Vô Thị lừa xoay quanh, mà càng là muốn cho nàng ý thức được rủi ro khi tiếp tục lưu lại vòng xoáy hoàng cung này.

Thực tế, ở kinh thành, người khiến Cố Hàn Uyên lo lắng chính là Vân La Quận Chúa.

Nàng vừa dễ bị người lợi dụng, cũng dễ dàng trở thành mục tiêu khi kẻ khác chó cùng rứt giậu.

Đạt được mục đích, Cố Hàn Uyên ôn thanh đáp: Chuẩn bị xong liền có thể đi.

Vân La Quận Chúa ở trong tẩm cung một trận lục lọi, sửa sang lại vật phẩm muốn mang đi.

Đây chính là lần đầu tiên nàng đi xa nhà, hưng phấn, nhưng cũng có chút chứng khó lựa chọn.

Cái này muốn mang. cái này cũng muốn mang.

Hay là thôi đi.

Vân La Quận Chúa ở trong một đống quần áo chọn tới chọn lui.

Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều đồ vật kỳ lạ cổ quái.

Đại thể đều là đạo cụ nàng đã từng dùng để trò đùa dai.

Khi thì cầm lên, khi thì buông xuống, do dự mãi.

Cố Hàn Uyên ở một bên nhìn mà đau đầu, đi lên trước nói: Muốn mang đều có thể mang đi, đem Vân La Cung dời hết đều được.

Trên người mang một ít tiền tài là đủ, những thứ khác để ta giải quyết.

Dứt lời, liền đem những thứ Vân La Quận Chúa do dự nửa ngày thu hết vào không gian trữ vật.

Vân La Quận Chúa thấy thế hai mắt sáng lên, nàng đều đã quên Cố Hàn Uyên còn có bản lĩnh Tu di nạp giới tử như vậy.

Cố đại ca chàng thật lợi hại.

Dứt lời, nàng hiến dâng hương vẫn nụ hôn để tỏ vẻ cảm tạ.

Ở trên mặt Cố Hàn Uyên lưu lại một dấu son, Vân La Quận Chúa cười hì hì thầm vui vẻ.

Người trong lòng của mình bản lĩnh vừa lớn vừa nhiều, thường thường sẽ cho nàng kinh hỉ, làm nàng đã kiêu ngạo lại tự hào.

Cố Hàn Uyên dở khóc dở cười lau đi vết son trên mặt, bất đắc dĩ nói: Chuyện quan trọng nhất nàng quên rồi.

Vân La Quận Chúa nghe vậy trợn to đôi mắt đẹp, một bộ dáng ngây thơ khả ái.

Cố Hàn Uyên bất đắc dĩ xoa xoa đầu nàng, quay sang nhìn về phía Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà, khẽ cười nói: Trong khoảng thời gian Vân La rời đi, còn cần các ngươi giúp nàng yểm hộ một chút.

Vân La Quận Chúa rời khỏi hoàng cung cũng không phải là không thể bị phát hiện, nhưng không thể bị phát hiện quá sớm.

Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà nhìn nhau, mặc dù có chút khó xử, nhưng vẫn đáp ứng.

Cố Hàn Uyên thấy hai nàng một bộ muốn nói lại thôi, thuận miệng hỏi: Là có chuyện gì cần giúp đỡ không.

Linh Linh Thỏ do dự trong nháy mắt, vẫn thành thật nói: Là chuyện của Linh Linh Cung thuộc Bảo Long Nhất Tộc chúng ta, muốn mời Cố công tử hỗ trợ.

Trước đây khi An gia nổi loạn, Linh Linh Cung bởi vì phát minh của Linh Linh Phát mới bị nổ trọng thương, hoành luyện công phu cũng bị phá.

Bây giờ Linh Linh Cung tuy thương thế đã khỏi hẳn, nhưng bởi vì bệ hạ xa lánh Bảo Long Nhất Tộc, thế cho nên Linh Linh Cung không có tài nguyên để luyện lại hoành luyện công phu.

Trong giọng nói của nàng còn có rất nhiều oán giận đối với Linh Linh Phát.

Cố Hàn Uyên nghe vậy nhất thời hiểu rõ, khẽ cười nói: Việc nhỏ mà thôi, các ngươi phái người đi Bão Thiên Lãm Nguyệt Lâu tìm Yến Phỉ Phỉ, nàng sẽ vì các ngươi an bài.

Bảo Long Nhất Tộc vốn là đối tượng hắn muốn mưu đồ, có cơ hội thi ân đương nhiên sẽ không buông tha.

Hơn nữa, Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà vốn rất có thể trở thành của hồi môn của Vân La Quận Chúa.

Hai nàng rõ ràng cũng nghĩ đến điểm này, mặt cười đều có chút đỏ lên.

Cố Hàn Uyên đồng ý sảng khoái như vậy là điều các nàng không nghĩ tới.

Cân nhắc đến việc Cố Hàn Uyên trước đây không mấy tiếp xúc với người của Bảo Long Nhất Tộc, hai nàng càng nghĩ chỉ có thể rút ra một kết luận: Cố Hàn Uyên là vì các nàng mới đáp ứng sảng khoái như vậy.

Lấy tính phong lưu đa tình và đối xử tử tế với hồng nhan của Cố Hàn Uyên, đây là suy đoán cực kỳ hợp lý.

Hai nàng mặt cười phiếm hồng, hơi lộ ra thẹn thùng cảm kích nói: Đa tạ Cố công tử.

Nhìn thấy một màn này, Vân La Quận Chúa trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia nghịch ngợm, cười hì hì trêu chọc: Cũng không phải là người ngoài, có cái gì tốt để tạ.

Đừng nói hai nàng tự cho rằng sẽ là của hồi môn, Vân La Quận

Chúa đối với việc này cũng là ngầm thừa nhận.

Hy vọng Cố Hàn Uyên chỉ thích nàng một cái, không có nghĩa là nàng cứng nhắc đến mức ngay cả dấm của của hồi môn cũng ăn.

Hai nàng bởi vì Vân La Quận Chúa trêu chọc, xấu hổ đến mức mang tai đều đỏ ửng.

Trong lúc nhất thời ấp úng không nói gì, không biết nên đáp lại thế nào.

Cố Hàn Uyên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đưa tay nhéo nhéo mũi quỳnh của Vân La Quận Chúa, ý bảo nàng không nên nghịch ngợm như vậy.

Vân La Quận Chúa nghiêng người tránh thoát, thuận thế rời khỏi lồng ngực Cố Hàn Uyên.

Nàng nhìn về phía Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng không rõ, cười tủm tỉm nói: Các ngươi thật muốn tạ ơn thì còn không bằng tới chút gì đó thực tế đi.

Hai nàng nghe vậy không hiểu ra sao, chỉ có thể hỏi: Xin Quận Chúa bảo cho biết.

Vân La Quận Chúa hơi lộ ra u oán nói: Các ngươi cũng biết thân phận ta là Quận Chúa, trước đại hôn vì tôn nghiêm hoàng gia cùng thể thống, bất tiện đem thân thể giao cho Cố đại ca.

Dừng một chút, tâm tình có chút phức tạp nói tiếp: Cho nên việc hầu hạ Cố đại ca đành phải nhờ các ngươi trước vậy.

Vân La Quận Chúa nhìn qua có vẻ vô tâm vô phế, nhưng thực tế suy tính sự tình tuyệt đối không ít.

Cố Hàn Uyên đối tốt với nàng, nàng đều nhìn ở trong mắt.

Bây giờ càng là muốn bất chấp nguy hiểm mang nàng xuất cung.

Hai người tuy đã có hôn ước, nhưng dù sao còn chưa thành hôn, làm như vậy là có hiềm nghi bỏ trốn.

Càng chưa nói còn có thể dẫn đến việc Vân La Quận Chúa thất tiết trước khi cưới.

Cố Hàn Uyên đương nhiên sẽ không để ý, nhưng người trong thiên hạ sẽ không nhìn như thế, đây là đang khiêu khích tôn nghiêm hoàng thất Minh Quốc.

Một khi lộ ra, nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Cố Hàn Uyên.

Vì vậy ở Vân La Quận Chúa xem ra, Cố Hàn Uyên là đang vì sự tùy hứng của nàng mà trả tiền, vì nàng mà mạo hiểm.

Kết quả là nàng không biết nên báo đáp Cố Hàn Uyên thế nào cho hiệu quả.

Nghĩ đi nghĩ lại, đành phải hy sinh một chút hai nha đầu của hồi môn là Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà.

Ngược lại thân là của hồi môn, ranh giới cuối cùng của hai nàng cũng không nghiêm khắc như vậy, thất thân trước cũng không phải chuyện gì quá lớn, chỉ là ứng trước một chút mà thôi.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hai nàng thực sự sẽ trở thành của hồi môn.

Khả năng này rất lớn, nhưng không phải tuyệt đối.

Nhất là hôm nay Hoàng Đế lại là Lãnh Lăng Khí chứ không phải Chu Hậu Chiếu, đối với Vân La Quận Chúa cũng tương đối xa lánh.

Chưa chắc còn có thể giống như trước đây tặng một hai nữ tử Bảo Long Nhất Tộc cho nàng làm bồi thường.

Vì vậy việc hai nàng hiến thân trước cho Cố Hàn Uyên là có rủi ro.

Nhưng đây cũng là vấn đề Vân La Quận Chúa đã cân nhắc qua.

Lấy sự hiểu biết của nàng đối với Cố Hàn Uyên, nữ tử đã bị hắn chạm qua, không bồi gả cũng phải bồi gả.

Cho dù Hoàng huynh có thay đổi, cũng không dám đối với chuyện này làm Cố Hàn Uyên tức giận.

Cuối cùng chỉ có thể là biết thời biết thế mà đưa hai nàng thành của hồi môn qua.

Vô luận là vì che giấu chuyện nàng xuất cung hiện tại, hay là vì tình cảnh tương lai sau khi gả cho Cố Hàn Uyên, đều cần thiết phải trói chặt hai nàng.

Nói đơn giản, chính là muốn làm cho hai nàng dâng lên sự trung thành đối với nàng.

Nhận thấy được điểm này, Cố Hàn Uyên cũng không khỏi có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vân La Quận Chúa.

Nàng so với hắn nghĩ còn cơ trí thông tuệ hơn, chuyện Nữ Hoàng thật không phải là không thể suy nghĩ.

Bất quá bây giờ trọng điểm vẫn là sự lựa chọn của Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà.

Hai nàng lúc này có vẻ hơi do dự.

Chương 1770

Nhưng đúng là vẫn để sự ích kỷ trong nhân tính chiếm thượng phong.

Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà nhìn nhau, ăn ý đồng thời quỳ xuống, cung kính nói: Hồi bẩm Quận Chúa, chúng ta nguyện ý.

Nghe được hai nàng đồng ý, Vân La Quận Chúa trong lòng tuy lóe lên một chút cảm giác khó chịu, nhưng càng nhiều hơn là sự nóng lòng muốn thử.

Gấp giọng thúc giục: Vậy các ngươi còn chờ cái gì đâu.

Đợi lát nữa Cố đại ca không muốn mang ta xuất cung nữa bây giờ.

Vân La Quận Chúa vẫn đối với chuyện nam nữ cảm thấy rất hứng thú.

Nếu vẫn không thể tự mình trải nghiệm, như vậy tham quan học tập một chút cũng là tốt.

Linh Linh Thỏ cùng Linh Linh Xà nghe vậy có chút tê dại.

Các nàng còn không phải là đang đợi Vân La Quận Chúa rời đi sao.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ tràn đầy phấn khởi của nàng hiện tại, hiển nhiên là không có khả năng nàng chịu rời đi lúc này.

Linh Linh Thỏ còn có vẻ hơi do dự, nhưng Linh Linh Xà cũng đã lấy hết dũng khí đi về phía Cố Hàn Uyên.

Nếu thân là danh hiệu Linh Linh Xà của Bảo Long Nhất Tộc, tự nhiên có lý do của nó.

Vòng eo tinh tế, uyển chuyển như thủy xà, tứ chi mềm mại không xương.

Tu luyện võ công cũng là lấy quấn, vắt làm chủ, cùng một môn ngâm độc công phu ám khí.

Tính cách mặc dù không âm u giảo hoạt như rắn, nhưng cũng có vài phần tương đồng, lãnh tĩnh mà lý trí.

Nàng so với Linh Linh Thỏ sớm hơn quyết định nghe theo kiến nghị của Vân La Quận Chúa.

Chẳng qua là do lo lắng cho Linh Linh Thỏ mới làm bộ do dự chờ đợi.

Xà tính bản dâm mặc dù không phải là một loại thuyết pháp khoa học, càng nhiều là bắt nguồn từ văn hóa truyền thuyết hoặc hiểu lầm, nhưng không phải là không có đạo lý.

Nàng đối với chuyện nam nữ hứng thú không kém gì Vân La Quận Chúa.

Nếu như không có chuyện của hồi môn, có lẽ ngày nào đó nàng thực sự sẽ đi lên con đường sai trái cũng khó nói.

Bất quá bây giờ hiển nhiên không cần có băn khoăn này.

Linh Linh Xà vặn vẹo eo nhỏ, chân thành đi tới trước mặt Cố Hàn Uyên quỳ rạp xuống.

Ngày đó ở Bão Thiên Lãm Nguyệt Lâu, tuy không có cơ hội đáp lời, nhưng nàng cũng theo thói quen nghề nghiệp thu thập được một ít tình báo, học được không ít kiến thức hữu dụng.

Lúc này chính là thời điểm nàng thực hành.

Linh Linh Xà khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp mềm mại đáng yêu, thanh âm mập mờ không rõ nói: Cố công tử nếu có chỗ nào không khỏe xin cứ nói, ta sẽ tận lực sửa đổi.

Không có nơi nào không khỏe, ngươi làm rất tốt.

Cố Hàn Uyên nhẹ vỗ về mái tóc của Linh Linh Xà đáp lại.

Kỳ thực hắn càng muốn bày tỏ một chút tán thán.

Tuy Linh Linh Xà còn rất trúc trắc, nhưng làm hắn suýt nữa phải hít ngược một hơi khí lạnh.

Thật sự giống như loài rắn sao.

Phải biết rằng loài rắn có thể nuốt vào con mồi lớn gấp mấy lần cơ thể mình.

Linh Linh Xà tuy xa xa không kịp loài rắn thực sự, nhưng cũng được coi là thiên phú dị bẩm.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên cũng là tuyển thủ thiên phú dị bẩm, cảm thụ như vậy thật đúng là lần đầu tiên.

Vân La quận chúa nói: Tuy là chính ta không được, nhưng thế này chí ít cũng có chút cảm giác tham dự.

Cố Hàn Uyên cảm thụ toàn phương diện như thế nào tạm thời không đề cập tới, nhưng đứng bên cạnh xem cuộc vui, Vân La quận chúa đã ngây người.

Mặt cười đỏ bừng, nàng nuốt một ngụm nước bọt, tò mò hỏi: Linh Linh Xà, ngươi sẽ không khó chịu sao.

Đáng tiếc Vân La quận chúa không thể nhận được câu trả lời thuyết phục.

Dù sao Linh Linh Xà lúc này tình trạng khác biệt bình thường, cũng không thể phát ra âm thanh.

Một hồi lâu sau, Linh Linh Xà ho khan một trận, mới sắc mặt khó xử lui ra, rốt cuộc có thời gian đáp lại lòng hiếu kỳ của Vân La quận chúa.

Hồi bẩm quận chúa, người bình thường cũng không nên tùy tiện thử.

Linh Linh Xà thật tâm khuyên bảo, miễn cho Vân La quận chúa không biết nặng nhẹ mà nếm thử.

Coi như là nàng, cũng chỉ vì nguyên nhân tu luyện công pháp mà sở hữu vài phần đặc tính của loài rắn, chứ cũng không phải thật sự giống rắn, lúc này đã là cực hạn của nàng rồi.

Vân La quận chúa nghe vậy mặc dù có chút tiếc nuối, thế nhưng lòng hiếu kỳ không giảm.

Nhất là nàng vừa rồi chú ý tới thần tình vui mừng mà tán thán của Cố Hàn Uyên, lại càng cảm thấy tâm động không ngớt.

Đã có thể lẩn tránh vấn đề thất trinh trước khi cưới, lại có thể làm cho Cố Hàn Uyên vui vẻ, nàng sao có thể không động lòng.

Linh Linh Xà bởi vì vừa rồi cử động quá mức to gan, lúc này không thể không nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mà Linh Linh Thố cũng rốt cuộc làm xong chuẩn bị tâm lý, hơi lộ ra nhát gan mà tiến lên nhận ca.

Đương nhiên, nàng không có khả năng học theo Linh Linh Xà, đó không phải là việc người bình thường có thể làm.

Vân La quận chúa cũng rốt cuộc thấy được người bình thường là làm như thế nào.

Chỉ là nàng càng xem càng cảm thấy không đúng vị.

Linh Linh Thố dường như quá mức si mê, khác xa với dáng vẻ nhát gan ngay từ đầu.

Cố Hàn Uyên lúc này sắc mặt cũng có chút cổ quái.

Bảo Long nhất tộc Cầm Tinh thật thú vị.

Không biết là do nguyên nhân tu luyện công pháp, hay là thật sự thiên phú dị bẩm, các nàng đều có tính chất tương đồng với danh hiệu Cầm Tinh của mình.

Tỷ như Linh Linh Xà thân hình như rắn nước, Linh Linh Thố chân dài.

Tính cách Linh Linh Thố cũng xấp xỉ loài thỏ, tương đối nhát gan.

Thế nhưng sau khi thích ứng, rõ ràng so với Linh Linh Xà càng thêm cuồng nhiệt.

Thỏ nha, ai hiểu đều hiểu.

Cặp mắt đẹp mị nhãn như tơ kia đã nói rõ vấn đề.

Vân La quận chúa trải qua thời gian dài tham quan học tập, tự nhận là đã học xong, liền nóng lòng muốn thử mà hỏi thăm: Cố đại ca, ta có thể thử xem sao.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút dở khóc dở cười nói: Ta còn có thể cự tuyệt hay sao.

Nhận được cái gật đầu đồng ý của Cố Hàn Uyên, Vân La quận chúa cười đùa tiến lên.

Bất quá Cố Hàn Uyên lại có thể nhìn ra sự ngượng ngùng ẩn giấu sau vẻ vui cười của Vân La.

Nói cho cùng, Vân La quận chúa vẫn chỉ là thiếu nữ mà thôi, dù có cảm thấy mới mẻ với sự vật mới lạ đến đâu cũng không thay đổi được sự thật nàng trước kia được Chu Hậu Chiếu bảo vệ thập phần thuần khiết.

Chẳng qua là đang bị Cố Hàn Uyên từng chút từng chút làm hư.

Lại thêm tính cách Vân La quận chúa vốn thích biểu đạt, luôn muốn đem tâm ý, tình ý của mình truyền đạt cho Cố Hàn Uyên.

Vì vậy nàng làm rất nhiều chuyện mà thân là quận chúa tôn quý không nên làm.

Tuy phương thức biểu đạt hơi lộ ra ngốc nghếch cùng hoang đường, nhưng Cố Hàn Uyên xác thực cảm nhận được tâm ý của Vân La.

Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân.

Cố Hàn Uyên nhẹ vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu Vân La quận chúa, trong lòng lặng yên sửa lại một số kế hoạch đã định trước.

Một lúc lâu sau, Vân La quận chúa đột nhiên ho kịch liệt.

Chờ bình phục lại, nàng đôi mắt đẹp rưng rưng oán trách nói: Cố đại ca, huynh làm sao cũng không nhắc nhở một tiếng.

Nàng ngược lại không phải vì bị kinh sợ mà oán giận, mà là vì cảm thấy đáng tiếc.

Nàng tuy học không được Linh Linh Xà, nhưng đã cảm nhận được sự vui sướng của Linh Linh Thố, bất tri bất giác liền si mê trong đó.

Chính là trong lòng xao động kịch liệt khiến nàng có chút khó chịu.

Cố Hàn Uyên nghe vậy có chút không nói nên lời, cũng không thể bảo hắn vừa rồi đang phân tâm suy nghĩ chuyện khác a.

Vân La quận chúa nghe được chắc chắn sẽ sinh khí.

Chỉ có thể lừa gạt nói: Là Vân La muội học quá nhanh, ta nhất thời không kịp phản ứng.

Vân La quận chúa nghe vậy nhất thời vui vẻ ra mặt.

Cất giấu cảm xúc e lệ trong lòng, nàng cười tủm tỉm hỏi: Đó chính là nói ta làm rất tốt.

Rất tốt.

Cố Hàn Uyên đưa ra khẳng định.

Đối với người mới học mà nói, Vân La quận chúa xác thực học được tương đương nhanh.

Chương 1771

Mắt thấy Vân La quận chúa một bộ dáng vẻ chưa thỏa mãn, Cố Hàn Uyên vội ngăn lại nói: Còn có một việc lúc trước chưa kịp bàn giao.

Vân La quận chúa nghe vậy có chút tiếc nuối, sau đó tò mò hỏi: Còn có chuyện gì.

Cố Hàn Uyên thuận miệng giải thích: Mặc dù có Linh Linh Xà cùng Linh Linh Thố giúp muội làm yểm hộ, nhưng vẫn không thể kéo dài thời gian quá lâu, cho nên còn cần làm thêm một tay chuẩn bị.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên đột nhiên lấy ra một đoàn dược nê tầm thường, kéo Vân La quận chúa lại rồi bôi lên mặt nàng.

Tuy trên mặt bị bôi thứ vật chất không rõ, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với Cố Hàn Uyên, Vân La quận chúa cũng không phản kháng, chỉ càng phát ra tò mò hỏi: Cố đại ca, đây là cái gì.

Một lát nữa muội sẽ biết.

Cố Hàn Uyên không giải thích nhiều.

Đoàn dược nê rất nhanh đã được bôi đều lên mặt Vân La quận chúa.

Cố Hàn Uyên dùng nội lực đun nóng nó, đợi lát sau khi nguội lại, liền từ trên mặt Vân La quận chúa bóc xuống.

Mặt nạ.

Vân La quận chúa trợn to đôi mắt đẹp, ngạc nhiên nhìn chiếc mặt nạ mỏng tựa da người trong tay Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên đưa mặt nạ cho Linh Linh Thố: Đeo thử xem.

Linh Linh Thố nghe lời đeo lên mặt nạ.

Sau đó Vân La quận chúa kinh ngạc chứng kiến tướng mạo của mình xuất hiện trên mặt người khác.

Nàng tò mò tiến lên, sờ tới sờ lui trên gương mặt đang đeo mặt nạ của Linh Linh Thố, lại một chút cũng không phát hiện kẽ hở, hoàn toàn giống hệt khuôn mặt nàng.

Thật thần kỳ.

Vân La quận chúa thốt lên đầy cảm thán.

Cố Hàn Uyên lúc này mới giải thích: Đây là Dịch Dung Thuật.

Cố Hàn Uyên nắm trong tay mấy loại Dịch Dung Thuật, trước mắt là loại đơn giản nhất.

Cũng chính là loại mà A Chu cùng Nguyễn Tinh Trúc sử dụng, chỉ là đã được Cố Hàn Uyên cải tiến thêm một chút.

Mặt nạ dịch dung cũng không nhất thiết phải thác ấn từ bản thân mới có thể chế tác, chỉ là làm như vậy sẽ nhanh gọn hơn.

Vân La quận chúa thán phục xong, đột nhiên nghĩ đến điều gì, chế nhạo trêu chọc: Cố đại ca có hay dùng cái Dịch Dung Thuật này để thâu hương thiết ngọc không.

Tỷ như giả dạng làm phu quân người khác gì gì đó.

Cố Hàn Uyên đưa tay gõ nhẹ lên cái trán trơn bóng của Vân La quận chúa, tức giận nói: Muội cảm thấy ta cần thiết phải làm thế ư.

Vân La quận chúa nghe vậy vô thức liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đến mức có chút không chân thực của Cố Hàn Uyên, chợt cảm thấy mình hỏi một câu thật ngu xuẩn.

Nàng lúng túng sờ sờ cái trán bị gõ, nói: Ngạch, xác thực không có gì cần thiết.

Dưới cái nhìn của nàng, Cố Hàn Uyên muốn loại nữ nhân gì đều dễ như trở bàn tay, căn bản không cần làm điều thừa thãi.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên cũng không phải hoàn toàn chưa từng dùng tới Dịch Dung Thuật, chỉ là tạm thời còn chưa gặp phải tình huống nhất định phải sử dụng mà thôi.

Vân La quận chúa nhìn Linh Linh Thố lúc này đang mang khuôn mặt hoàn toàn tương tự mình, linh cơ khẽ động nói: Cố đại ca, hay là để các nàng hiện tại đeo mặt nạ của ta đi.

Tuy là chính ta không được, nhưng thế này chí ít cũng có chút cảm giác tham dự.

Lời nói này nghe vào không hiểu sao có vẻ hơi ủy khuất.

Được.

Cố Hàn Uyên không đành lòng cự tuyệt.

Linh Linh Thố cùng Linh Linh Xà đương nhiên cũng không có cách nào cự tuyệt.

Một vệt bích lục lưu quang cắt ngang bầu trời đêm tối đen.

Đang ngự kiếm phi hành, trong lòng Cố Hàn Uyên có chút bất đắc dĩ.

Linh Linh Thố cùng Linh Linh Xà, hai nữ nhân một người giống thỏ, một người giống rắn, quả thực không phải người thường có thể so sánh, hoàn toàn không giống thiếu nữ lần đầu tiên.

Chỉ có thể nói Bảo Long nhất tộc rất biết bồi dưỡng đặc công.

Hơn nữa một người chân dài, một người thân hình như rắn nước, lại nhiều trò chơi, thế cho nên không cẩn thận liền từ ban ngày chơi đến buổi tối.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Vân La quận chúa đang được ôm trong ngực, buồn cười nói: Còn đang giận hả.

Vân La quận chúa lúc này không hề có chút nào sự vui sướng khi rời khỏi nhà tù hoàng cung, ngược lại bày ra bộ dáng tức giận.

Nàng bĩu môi lầm bầm: Thiếp thân đang ghen đây này.

Hành trình tâm lý của Vân La quận chúa khi đứng ngoài quan sát Linh Linh Thố và Linh Linh Xà hầu hạ Cố Hàn Uyên có thể khái quát là: Từ xen lẫn ngượng ngùng hiếu kỳ, đến kinh ngạc, rồi đến dại ra, cuối cùng giận không chỗ phát tiết, mạnh mẽ tách hai bên ra, nhân tiện cướp đi một miếng thành quả cuối cùng.

Cố Hàn Uyên rất cạn lời nói: Linh Linh Thố cũng sắp khóc rồi, muội còn không biết ngại mà ghen tuông.

Linh Linh Thố có thể không khóc sao.

Chính mình khổ cực nửa ngày, kết quả bị Vân La quận chúa chặn đường, khiến cho chính mình nửa vời, khó chịu muốn chết.

Vân La quận chúa nghe vậy quả nhiên bị dời đi lực chú ý, đắc ý cười duyên nói: Các nàng là của hồi môn của ta, các nàng nỗ lực đạt được thứ gì đó đương nhiên cũng là thuộc về ta.

Dứt lời, sắc mặt nàng kiều mị liếm khóe miệng một cái, bộ dáng dư vị vô cùng.

Nếu như nói lúc mới gặp gỡ, Vân La quận chúa là một quận chúa điêu ngoa không tim không phổi thậm chí có điểm ngốc nghếch, thì hiện tại nàng liền có thêm rất nhiều nét kiều mị nữ tính, càng phát ra khiến người tâm động.

Cố Hàn Uyên ôm chặt hơn vòng eo phảng phất như trở nên mềm mại hơn rất nhiều của Vân La, ôn nhu khuyên lơn: Không cần lo lắng, hôn sự sẽ không xảy ra vấn đề.

Vân La quận chúa nghe vậy trầm mặc một chút, tâm tình sa sút hỏi: Cố đại ca, ta thực sự còn có thể gả cho huynh sao.

Trên thực tế, những hành vi nhìn như hoang đường của Vân La quận chúa đều bắt nguồn từ sự bất an trong nội tâm nàng.

Bao gồm cả yêu cầu Cố Hàn Uyên mang nàng rời khỏi hoàng cung cũng là bởi vì nội tâm muốn trốn tránh theo bản năng.

Ai bảo Hoàng huynh của nàng khoảng thời gian này biến hóa thực sự quá lớn.

Thế cho nên trong lòng nàng không thể không lo lắng hôn kỳ không chỉ là bị hoãn lại, mà là sẽ bị trực tiếp hủy bỏ.

Nhất là sau khi trải qua tiếp xúc thân mật với Cố Hàn Uyên, loại tâm tình bất an này càng thêm nồng đậm.

Vân La quận chúa vùi mặt cười vào trong ngực Cố Hàn Uyên, buồn bực nói: Cố đại ca, nếu như Hoàng huynh thực sự lật lọng, ta liền đem thân thể giao cho huynh.

Nàng đã suy nghĩ kỹ về chuyện giao thân thể cho Cố Hàn Uyên.

Có lẽ sẽ cả đời không gả, có lẽ ngày nào đó chịu sự bức bách thì thẳng thắn dùng cái chết tỏ rõ ý chí.

Thân là quận chúa hoàng thất, luôn là thân bất do kỷ.

Trước đây khi Chu Hậu Chiếu bảo vệ nàng rất tốt, nàng tuyệt nhiên không lo lắng về điều này.

Thế nhưng bây giờ trong lòng đã không còn điểm tựa.

Đồng thời sự kiên quyết cùng tâm ý của Vân La quận chúa cũng làm người ta động dung.

Cố Hàn Uyên lần nữa cảm thán Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân.

Cùng nhau đi tới, nữ tử toàn tâm toàn ý đều là hắn giống như Vân La quận chúa có bao nhiêu đâu.

Những nữ tử bởi vì các loại nguyên nhân ủy thân cho hắn không tính, nhưng Vân La quận chúa như vậy thì thật là nợ tình.

Thấy tình lang trầm mặc, Vân La quận chúa trong lòng nhất thời thêm mấy phần thương cảm, vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên cũng không có biện pháp gì tốt.

Đều nói quân vô hí ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh, thế nhưng khi Hoàng đế muốn lật lọng, ai có thể chế ước hắn đâu.

Trong lịch sử, Hoàng đế thất hứa quả thực không phải ít.

Mà ở trong mắt nàng, Hoàng huynh của nàng bây giờ đã hoàn toàn không còn khí độ minh quân, chuyện thất hứa đã thành sự kiện có tỷ lệ lớn xảy ra.

Nhưng khi nhìn thấy Cố Hàn Uyên vì chuyện của nàng mà ưu sầu, nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Vân La quận chúa đang định gượng cười nói chút lời nói dí dỏm để chọc Cố Hàn Uyên vui vẻ, đột nhiên cảm giác được khí tràng của tình lang đang ôm mình thay đổi.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy ánh mắt Cố Hàn Uyên bá đạo, sắc bén lại lộ ra lạnh nhạt, ngạo nghễ chậm rãi mở miệng nói: Vân La chẳng lẽ chưa nghe nói qua xung quan giận dữ vì hồng nhan sao.

Nếu có người không tuân quy củ, vậy cũng đừng trách ta quậy đến long trời lở đất.

Ý tưởng của Lãnh Lăng Khí, Cố Hàn Uyên nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nắm bắt hôn sự của Vân La quận chúa chỉ là dùng để làm lợi thế đàm phán mà thôi.

Ai bảo ngôi vị Hoàng đế của tên giả hoàng đế này tuyệt đối không ổn định đâu.

Gia Cát Chính Ngã tạm thời không đề cập tới, Cố Hàn Uyên đồng dạng biết thân phận giả hoàng đế của hắn, lúc nào cũng có thể kéo hắn từ trên ngai vàng xuống.

Lãnh Lăng Khí có thể làm chỉ có mau sớm phát triển thế lực thủ hạ, nắm giữ càng nhiều lợi thế, làm cho Cố Hàn Uyên trong lòng có kiêng kị.

Theo Lãnh Lăng Khí nghĩ, hắn nắm giữ quyền thế càng lớn, lợi thế trên tay càng nhiều, Cố Hàn Uyên lại càng không dám vạch trần thân phận của hắn.

Dù sao như vậy sẽ tạo thành giang sơn xã tắc kịch liệt rung chuyển, một khi không khéo chính là thiên hạ đại loạn.

Cố Hàn Uyên thần công cái thế, danh tiếng phong lưu bên ngoài, đồng thời cái danh đại nghĩa cũng vang xa.

Nói đơn giản, trong mắt người trong thiên hạ, Cố Hàn Uyên tuy hành sự bá đạo, nhưng là thuộc về phe trật tự, hơn nữa kiên quyết đứng ở lập trường vương triều Hán nhân.

Tuyệt đối sẽ không mạo hiểm khiến Minh quốc đại loạn để lật bàn.

Đây cũng là lý do vì sao ngoại trừ Tín Vương ra, rất nhiều phiên vương biết rõ Cố Hàn Uyên ủng hộ Ninh Vương, lại không có cảm giác cấp bách cần được ăn cả ngã về không.

Sau khi phát hiện không có cơ hội lôi kéo Cố Hàn Uyên, họ cũng dứt khoát bỏ qua.

Bởi vì bọn họ đều cho rằng Cố Hàn Uyên mặc dù trên thái độ ủng hộ Ninh Vương, nhưng tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay.

Cố Hàn Uyên thật muốn xuất thủ cũng là ở thời điểm đại cục đã định mới có thể ra tay giải quyết dứt khoát.

Trước đó, Cố Hàn Uyên chỉ biết ngồi xem thế lực khắp nơi tranh đấu, quyết ra người thắng.

Còn việc Cố Hàn Uyên trực tiếp giết tới Thái Hòa Điện, loại ảo tưởng không thực tế này cũng chỉ có Ninh Vương mới sẽ nghĩ tới.

Nhưng mà bọn họ lại không biết Cố Hàn Uyên căn bản cũng không quan tâm Minh quốc đại loạn, thậm chí vốn là có ý thúc đẩy.

Chương 1772

Lãnh Lăng Khí cũng sẽ không biết Cố Hàn Uyên từ đầu tới cuối không có ý định tự mình vạch trần thân phận giả của hắn, thậm chí sớm đã có ứng cử viên làm thay.

Nếu không phải như vậy, Cố Hàn Uyên cũng sẽ không dứt khoát mang Vân La quận chúa ra khỏi hoàng cung.

Việc vạch trần thân phận Lãnh Lăng Khí không thích hợp để Vân La quận chúa tham dự.

Trước đó, Cố Hàn Uyên thậm chí cũng sẽ không mang Vân La quận chúa trở về kinh thành.

Cho nên vô luận là Lãnh Lăng Khí hay là rất nhiều phiên vương, cách nhìn của bọn họ đối với Cố Hàn Uyên thực ra từ đầu tới cuối đều là sai, hơn nữa sai vô cùng.

Mà Cố Hàn Uyên lúc này nói cũng không đơn thuần chỉ là đang an ủi Vân La quận chúa.

Nếu như Lãnh Lăng Khí giả ngu, hắn thực sự không ngại làm cho Minh quốc loạn lên trước thời hạn.

Chỉ là làm như vậy, kế hoạch để Vân La quận chúa làm Nữ hoàng chỉ sợ cũng khó có thể thực thi.

Vân La quận chúa không biết rất nhiều suy tính trong lòng Cố Hàn Uyên, lúc này chỉ thất thần nhìn về phía tình lang đang tản ra khí tràng bễ nghễ thiên hạ, phương tâm đập cực nhanh.

Cố đại ca.

Ta đột nhiên có chút hối hận, hối hận vừa rồi không thể đem thân thể giao cho huynh.

Vân La quận chúa ôm thật chặt Cố Hàn Uyên, đôi mắt đẹp chớp động tình ý, nhẹ giọng nói.

Đối mặt với Vân La quận chúa tình thâm nghĩa trọng, Cố Hàn Uyên thu liễm khí tràng, đưa tay xoa đầu nàng ôn nhu nói: Không vội, ta chờ muội nở mày nở mặt gả cho ta.

Vân La quận chúa nghe vậy nhất thời có chút cảm xúc dâng trào.

Cô gái nào lại không hy vọng mình có thể nở mày nở mặt gả cho người trong lòng đâu.

Nhưng mà đợi nàng thoáng lãnh tĩnh lại một chút, liền tức giận oán trách nói: Cái gì nở mày nở mặt gả cho huynh, rõ ràng chính là cho Cố đại ca làm thiếp.

Nàng đột nhiên phản ứng kịp mình coi như gả qua đó cũng không được làm chính thê.

Nếu như Cố Hàn Uyên phong Vương, nàng có lẽ còn có thể kiếm cái chức Trắc phi.

Nhưng nếu Cố Hàn Uyên chỉ phong Hầu, nàng cũng chỉ có thể là thiếp.

Đường đường quận chúa làm thiếp, nói ra đều khiến người cảm thấy bất khả tư nghị.

Nhưng Vân La quận chúa lại đối với việc này vui vẻ chịu đựng, oán giận cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi.

Có thể tại chỗ nói ra, đã chứng tỏ nàng cũng không phải để ý như vậy.

Dù sao coi như là làm thiếp, nàng thân là quận chúa cũng sẽ không giống thiếp thất nhà thường dân không có địa vị.

Huống chi ở trong mắt nàng, Cố Hàn Uyên cũng không phải loại thế gia hào tộc chỉ coi cơ thiếp là đồ chơi.

Cố Hàn Uyên cũng không vội vã khuyên giải an ủi Vân La quận chúa, chỉ có chút ý vị thâm trường nhìn nàng một cái.

Phong Hầu chưa bao giờ lọt vào mắt hắn, cũng không để ý chút nào.

Phong Vương càng là dễ dàng, chỉ cần giúp đỡ Ninh Vương thượng vị, Nhất Tự Tịnh Kiên Vương chính là ván đã đóng thuyền.

Bất quá dã tâm của hắn còn xa hơn thế.

Thậm chí chỉ một Minh quốc đều không thỏa mãn được khẩu vị của hắn.

Có Đế vương nào không muốn thành lập một vương triều đại nhất thống đâu.

Loạn thế luôn sinh ra anh hùng.

Vân La quận chúa không biết suy nghĩ của Cố Hàn Uyên, thấy hắn trầm mặc còn tưởng rằng là thẹn trong lòng, liền thiện ý chuyển chủ đề: Cố đại ca, huynh nếu không để cho Yêu Nguyệt tỷ tỷ làm chính thê thì ta sẽ không phục đâu.

Vân La quận chúa cười hì hì nói.

Nàng đối với những hồng nhan tri kỷ của Cố Hàn Uyên từng có hiểu biết.

Mặc dù chỉ là một phần nhỏ, thế nhưng dưới cái nhìn của nàng, một người có thể đánh cũng không có.

Riêng cái xuất thân liền đã bị loại rớt hơn phân nửa.

Lấy địa vị Cố Hàn Uyên hôm nay, nữ tử bình thường thật không xứng với vị trí chính thê.

Cũng chỉ có kẻ không kiến thức như Dương Huệ Lan ban đầu mới ôm ấp loại vọng tưởng hão huyền này.

Trên thực tế, người có thể áp đảo vị trí quận chúa tôn quý của Vân La cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Yêu Nguyệt đúng là người có hy vọng nhất hiện nay.

Nhưng mà lệnh Vân La quận chúa cảm thấy ngoài ý muốn là, Cố Hàn Uyên lại chỉ bất trí khả phủ khẽ cười nói: Sự tình từ nay về sau ai có thể nói đúng được chứ.

Hắn bây giờ dấu chân mới vừa đi khắp Tống, Minh, Tam Quốc.

Còn có rất nhiều mục tiêu vẫn chưa tiếp xúc qua, khả năng Yêu Nguyệt làm chính thê thật không tính là gối cao vô ưu.

Hơn nữa điểm trọng yếu nhất là Yêu Nguyệt vẫn chưa thể nhen lửa tâm hỏa của Cố Hàn Uyên, thậm chí sau này có thể hay không nhen lửa vẫn là khó nói.

Tuy Cố Hàn Uyên vẫn chưa thể nghiên cứu triệt để tâm hoả đến cùng vì sao mà đến, lại có hay không còn có tác dụng khác ngoài việc sưởi ấm nội tâm vốn lạnh lẽo của hắn, nhưng tầm quan trọng của tâm hỏa lại là không thể nghi ngờ.

Vì vậy theo Cố Hàn Uyên, nếu như nhất định phải hắn sắp xếp thứ tự, nữ tử có thể vì hắn nhen lửa tâm hoả vĩnh viễn nằm ở đệ nhất thê đội.

Mà cho đến nay làm được điểm này lại cũng chỉ có Hoàng Dung cùng Vu Hành Vân.

Cho nên xét theo hiện nay, khả năng Vu Hành Vân trở thành chính thê còn lớn hơn Yêu Nguyệt nhiều.

Ngay cả Hoàng Dung cũng không phải là không thể, chỉ là sẽ vô cùng phiền phức.

Ít nhất phải chờ hắn hoành tảo thiên hạ, không người dám bàn tán mới có thể.

Trên thực tế, Cố Hàn Uyên có thể cảm giác được Vân La quận chúa cũng có khả năng nhen lửa tâm hỏa cho hắn, chỉ là có thể hay không đem khả năng chuyển hóa thành hiện thực lại là chuyện khác.

Nói chung, Cố Hàn Uyên thủy chung chưa định vị trí chính thê cũng là có lo lắng về phương diện tâm hỏa này.

Thú vị là, khi nhắc tới vấn đề chính thê, Ma Kiếm bên trong Hàn Nguyệt Kiếm Hộp cũng giật giật.

Cố Hàn Uyên ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Hồng Quỳ, ngươi một cái Kiếm Linh còn mơ ước vị trí chính thê hay sao.

Vân La quận chúa nghe được lời nói không xác định của Cố Hàn Uyên, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Nàng đối với Yêu Nguyệt thập phần ngưỡng mộ.

Nếu như mình không thể làm chính thê của Cố Hàn Uyên, nàng chỉ nguyện ý phục nếu Yêu Nguyệt làm chính thê.

Mà bây giờ Cố Hàn Uyên lại nói cho nàng biết chưa chắc đã ưng ý Yêu Nguyệt, cái này liền làm cho Vân La quận chúa có chút luống cuống.

Suy nghĩ một chút, nàng quyết định trợ công cho Yêu Nguyệt.

Vân La quận chúa đôi mắt đẹp đảo một vòng, giả vờ bỡn cợt nói: Cố đại ca, ta có một bí mật của Yêu Nguyệt tỷ tỷ, huynh có muốn nghe không.

Cố Hàn Uyên nghe vậy hơi mở to hai mắt, lộ ra chút kinh ngạc.

Yêu Nguyệt còn có bí mật mà Vân La quận chúa biết nhưng hắn lại không biết.

Trong lúc nhất thời thật đúng là có chút tò mò.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không để lộ sự tò mò ra mặt, miễn cho Vân La quận chúa nghịch ngợm mượn cơ hội nắm thóp hắn.

Cố Hàn Uyên giả vờ bình tĩnh nhàn nhạt hỏi: Bí mật gì.

Phản ứng bình thản của Cố Hàn Uyên khiến Vân La quận chúa một trận nhụt chí.

Nàng vô thức buột miệng: Chỗ đó của Yêu Nguyệt tỷ tỷ.

Vân La quận chúa nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt đẹp hiện lên vẻ khó xử.

Bởi vì nàng phát hiện cái gọi là bí mật kia thật đúng là không thích hợp nói cho Cố Hàn Uyên.

Trước đây khi Yêu Nguyệt ngủ lại Vân La cung, từng cùng nàng tắm chung, khi thẳng thắn thành khẩn đối đãi, nàng đã phát hiện bí mật trên người Yêu Nguyệt.

Thoạt nhìn hết sức không được tự nhiên, nhìn lâu lại có loại mỹ cảm khác biệt.

Nàng đã biết qua cách Linh Linh Thố cùng Linh Linh Xà hầu hạ Cố Hàn Uyên, vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên sẽ hứng thú với việc này.

Vừa định tiết lộ cho Cố Hàn Uyên để hắn nảy sinh hứng thú với Yêu Nguyệt, sớm ngày thành tựu chuyện tốt.

Nhưng mà lời đến khóe miệng, Vân La quận chúa bỗng nhiên phản ứng kịp tình huống của Yêu Nguyệt là tượng trưng cho hung thần.

Cố Hàn Uyên biết được thực sự sẽ không để ý sao.

Vân La quận chúa suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định để chính Yêu Nguyệt tự mình thẳng thắn với Cố Hàn Uyên.

Chương 1773

Loại sự tình này thật đúng là không phải nàng có thể làm thay.

Vân La quận chúa gãi gãi gò má, xấu hổ nói: Cố đại ca huynh vẫn là tự mình hỏi Yêu Nguyệt tỷ tỷ đi.

Cố Hàn Uyên nghe vậy suýt nữa chửi thề.

Hắn cư nhiên bị nhử mồi.

Nếu hắn không biết chuyện này thì cũng thôi đi, nhưng hắn xác thực đối với bí mật của Yêu Nguyệt trong miệng Vân La quận chúa có chút tò mò.

Nhất là Vân La quận chúa nói hồi lâu cư nhiên chỉ có thông tin chỗ đó của Yêu Nguyệt.

Chỗ đó là chỗ nào.

Úp úp mở mở cũng không phải kiểu này a.

Cố Hàn Uyên chỉ cảm thấy đau đầu, quả thực hận không thể đè Vân La quận chúa xuống đánh đòn vào mông.

Lại không tiện ngoài sáng truy vấn.

Hơn nữa hắn cũng biết Vân La quận chúa hơn phân nửa là sẽ không nguyện ý nói.

Chỉ có thể đem phần hiếu kỳ này lưu đến khi gặp mặt hỏi Yêu Nguyệt, dù sao cũng không bao lâu nữa hắn cũng sẽ đi Di Hoa Cung một chuyến.

Vân La quận chúa chú ý tới khuôn mặt khó được sầm xuống của Cố Hàn Uyên, lúng túng cười hắc hắc không ngừng.

Vội vàng lần nữa nói sang chuyện khác: Cố đại ca, nói đến thì chúng ta là muốn đi đâu vậy.

Bởi vì lúc trước mải ăn giấm chua với Linh Linh Thố và Linh Linh Xà, nàng ngay cả hành trình cũng quên hỏi Cố Hàn Uyên, lúc này mới nhớ tới.

Cố Hàn Uyên cố nén xúc động muốn giáo huấn Vân La quận chúa ngay trên phi kiếm, tức giận nói: Động Đình Hồ.

Động Đình Hồ xưa gọi là Vân Mộng, Cửu Giang cùng Trọng Hồ, nằm ở trung du lưu vực sông Trường Giang, đoạn Kinh Giang, là hồ nước ngọt lớn thứ hai trong nước.

Đương nhiên, ở thế giới hỗn loạn này, vị trí địa lý cũng không thể rập khuôn, thậm chí hoàn toàn không thể đánh đồng.

Theo Cố Hàn Uyên, Động Đình Hồ trước mắt thậm chí chỉ có thể coi là một hồ nước hoàn toàn mới treo cái tên Động Đình Hồ.

Trước tiên, sông Trường Giang so với địa lý thực tế càng dài hơn, lưu vực diện tích cũng mênh mông hơn.

Năm nước Tống, Minh, Tùy, Kim, Liêu đều có biên giới tiếp giáp tại lưu vực sông Trường Giang, xem như là đường biên giới dài nhất cũng hỗn loạn nhất.

Thứ nhì, vị trí Động Đình Hồ càng thêm dựa vào phía Bắc, không còn là ranh giới phân cách Hồ Bắc cùng Hồ Nam, mà thuộc về Minh quốc.

Làm một phép so sánh đơn giản: Động Đình Hồ thực tế ở phía Nam Tương Dương mấy trăm dặm, mà Động Đình Hồ ở thế giới này lại nằm ở phía Tây Bắc Tương Dương ngoài ngàn dặm.

Bất quá khoảng cách này đối với Cố Hàn Uyên biết Ngự Kiếm Phi Hành mà nói đã không phải là vấn đề.

Hắn vốn cũng có ý trở về Tương Dương một chuyến, thăm hỏi Hoàng Dung cùng nữ nhi chưa chào đời.

Chỉ là còn phải chờ xong chuyện ở Động Đình Hồ mới được.

Vân La quận chúa đều sợ ngây người.

Cố Hàn Uyên cư nhiên một hơi mang theo nàng từ kinh thành bay tới Động Đình Hồ ở vùng cực nam Minh quốc.

Đáng tiếc trời đã vào đêm, phong cảnh trên đường một chút cũng không nhìn thấy.

Vân La quận chúa chỉ có thể vừa buồn chán đếm sao trên trời đêm, vừa thuận miệng tán gẫu cùng Cố Hàn Uyên.

Cho đến đêm khuya, Vân La quận chúa nói chuyện đến buồn ngủ, đang ghé vào trong lòng Cố Hàn Uyên ngủ gà ngủ gật thì bên tai vang lên lời nhắc nhở ôn hòa: Đến Động Đình Hồ rồi.

Vân La quận chúa nghe vậy miễn cưỡng xua đi cơn buồn ngủ, thò đầu nhìn xuống dưới.

Đáng tiếc mặt hồ đen kịt cái gì cũng không thấy.

Đang lúc Vân La quận chúa cảm thấy thất vọng, ánh sáng phía xa xa đã thu hút sự chú ý của nàng.

Đó là một hòn đảo khổng lồ, trên đảo đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày.

Vân La quận chúa tò mò hỏi: Nơi đó là.

Cố Hàn Uyên khẽ cười giải thích: Nộ Giao Đảo, một hòn đảo lớn bậc nhất Động Đình Hồ, cũng là lãnh địa của Nộ Giao Bang.

Nộ Giao Đảo diện tích vạn mẫu, mười bảy năm trước được Mâu Thánh Thượng Quan Phi chiếm lĩnh, thành lập Nộ Giao Bang.

Trên đảo dãy núi phập phồng, chủ phong Nộ Giao Lĩnh đứng sừng sững ở giải đất trung tâm đảo.

Nộ Giao Bang có gần ba ngàn bang chúng, hơn vạn gia quyến, tụ cư ở một dải vùng đất thấp ven bờ, náo nhiệt thái bình.

Sòng bạc, kỹ viện cùng tửu lâu san sát, thương nhân vân tập, phồn hoa hơn hẳn phần lớn đô thành, lại giống hệt cắt đất xưng vương.

Nộ Giao Bang ở thế giới này phát triển cường thịnh hơn so với trong kịch bản gốc.

Thứ nhất, thủy vực Động Đình Hồ rộng lớn hơn, phạm vi thế lực Nộ Giao Bang có thể khống chế cũng lớn hơn.

Thứ hai, lưu vực Trường Giang giáp giới năm nước, mậu dịch vãng lai cực kỳ phát triển.

Chỉ riêng buôn bán muối thiết cùng buôn lậu đã đủ cho Nộ Giao Bang kiếm được đầy bồn đầy bát.

Một thế lực chỉ cần có tiền liền không lo không phát triển.

Tục truyền Nộ Giao Bang sở hữu 27 chiến thuyền lớn có thể chở năm trăm người, con số thực tế chỉ biết nhiều hơn chứ không ít hơn.

Mà cái gọi là ba ngàn bang chúng, chỉ là bang chúng hạch tâm của Nộ Giao Bang, bang chúng ngoại vi càng là vô số kể.

Lại thêm các bang phái phụ thuộc vào Nộ Giao Bang, thật sự muốn động viên, dễ dàng có thể kéo ra một đội nhân mã vạn người.

Nộ Giao Bang hùng cứ thượng du Trường Giang, đối với triều đình Minh quốc mà nói, đã thành thế đuôi to khó vẫy.

Bất quá cũng may đời bang chủ thứ hai Thượng Quan Ưng không chỉ chèn ép lớp người già trong bang, mà còn chỉ lo kinh doanh mảnh đất nhỏ của mình.

Vì vậy triều đình dần dần đối với hắn mở một con mắt nhắm một con mắt.

Chỉ cần Nộ Giao Bang không làm chuyện quá khác người, triều đình cũng không nguyện ý tốn quá nhiều khí lực cùng cái giá lớn vào bọn họ.

Nhưng mà dã tâm của Thượng Quan Ưng đã dần dần không kìm nén được, thậm chí âm thầm liên lạc với Mông Nguyên.

Tuy hắn chưa chắc có ý mang theo Nộ Giao Bang phản bội Minh quốc đầu nhập vào Mông Nguyên, nhưng lâu dần sẽ biết thân bất do kỷ.

Nộ Giao Bang tổng bộ, Nộ Giao Điện.

Thượng Quan Ưng nhìn thiếu nữ tươi như đào lý trước mắt, nhưng trong lòng không có nửa điểm ý niệm kiều diễm, chỉ có tâm tình hối hận.

Sắc mặt hắn âm trầm nói: Quận chúa còn không chịu thả người sao.

Giam giữ sứ đoàn Tống quốc, đắc tội cũng không chỉ là Tống quốc đâu.

Thiếu nữ trước mắt nhẹ lay động chiết phiến, phong độ nhẹ nhàng, mặc dù là một thân nam trang nhưng khó nén được lệ sắc.

Chính là Triệu Mẫn, người đã rời kinh thành từ sớm để đến Động Đình Hồ chiêu hàng Thượng Quan Ưng.

Triệu Mẫn hơi lộ ra vẻ đùa cợt khẽ cười một tiếng, thu lại chiết phiến trong tay, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, tự tiếu phi tiếu nói: Coi như triều đình Tống quốc cùng triều đình Minh quốc muốn truy cứu trách nhiệm, cũng nên tìm Nộ Giao Bang gây sự trước chứ.

Thượng Quan Ưng nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi.

Hắn nhất thời không cẩn thận, lại lâm vào hoàn cảnh hết sức khó xử.

Sứ đoàn Tống quốc xảy ra chuyện ở Động Đình Hồ, Nộ Giao Bang khó thoát tội lỗi.

Vẫn không thể thật sự bắt giam Triệu Mẫn.

Thượng Quan Ưng tuổi trẻ khí thịnh, trong lòng cũng không có quốc gia đại nghĩa nào.

Thế nhưng đầu nhập vào Mông Nguyên vô luận đối với hắn hay là đối với Nộ Giao Bang đều không có nửa điểm chỗ tốt.

Dù sao triều đình Minh quốc đối với Nộ Giao Bang là thái độ rộng lượng mở một mắt nhắm một mắt, đầu nhập vào Mông Nguyên ngược lại nhiều thêm một người lãnh đạo trực tiếp.

Bút trướng này ai cũng biết tính.

Ban đầu Thượng Quan Ưng cấu kết với Mông Nguyên là để làm ăn buôn lậu.

Các quốc gia trên thảo nguyên đều có nhu cầu rất lớn đối với vật tư trung nguyên.

Như là muối, sắt, lá trà những nhu yếu phẩm dân sinh và quân sự, hay gốm sứ, tơ lụa các loại hàng xa xỉ phẩm.

Ba nước Kim, Minh, Liêu bởi vì cướp đoạt không ít quốc thổ của Tống và Minh, nên nhu cầu đối với vật tư trung nguyên tương đối ít hơn một chút.

Nhưng Mông Nguyên lại khác.

Các quốc gia đều ôm thái độ cảnh giác hoặc thù địch đối với Mông Nguyên đầy dã tâm và thực lực cường thịnh này, sẽ không tùy tiện giao dịch vật tư quan trọng ra ngoài.

Vì vậy buôn lậu từ các nước chính là việc Mông Nguyên không thể không làm.

Mà Mông Nguyên công diệt hơn nửa Tây Vực, vô luận là tài phú hay các loại đặc sản Tây Vực đều hết sức đầy đủ.

Chương 1774

Đối mặt với Mông Nguyên ra tay hào phóng, có thể mang đến lượng lớn đặc sản Tây Vực, Thượng Quan Ưng nơi nào kìm được lòng tham.

Việc buôn lậu với Mông Nguyên cũng theo đó mà thuận lý thành chương.

Trước đó, đối mặt với lời chiêu hàng của Triệu Mẫn, Thượng Quan Ưng đương nhiên sẽ không đơn giản đồng ý, chỉ qua loa cho xong chuyện.

Bất quá về sau hắn lại tự cho là thông minh, muốn mượn sức Triệu Mẫn để giải quyết nhóm nguyên lão Nộ Giao Bang cầm đầu là Lãng Phiên Vân cùng Lăng Chiến Thiên, nhằm triệt để chưởng khống Nộ Giao Bang.

Kết quả lợi dụng Triệu Mẫn không thành, ngược lại bị nàng nhân cơ hội sứ đoàn Tống quốc đi qua Động Đình Hồ mà bắt giữ họ, đưa hắn vào cục diện đâm lao phải theo lao hiện giờ.

Thượng Quan Ưng bị lời lẽ chế nhạo của Triệu Mẫn chọc cho giận dữ, lại không cách nào phát tác.

Hắn vô thức liếc nhìn các cao thủ hộ vệ như Bách Tổn Đạo Nhân cùng Môn chủ Kim Cương Môn đang đi theo sau lưng Triệu Mẫn, cũng chỉ có thể dập tắt ý niệm trực tiếp bắt giữ nàng.

Thượng Quan Ưng hít sâu một hơi, miễn cưỡng tỉnh táo lại, đột nhiên linh cơ khẽ động nói: Quận chúa quả thật không muốn thả người.

Phải biết rằng sứ đoàn Tống quốc chuyến này là vì việc phong

Hầu của Cố công tử.

Quận chúa chẳng lẽ không sợ Cố công tử trách tội sao.

Dừng một chút, ngữ khí hắn mang theo vài phần đắc ý khi chiếm được thượng phong, trêu chọc nói: Theo tại hạ biết, quận chúa cùng Cố công tử giao tình không cạn, nếu như bởi vì chút chuyện nhỏ này mà sinh ra hiềm khích, chẳng phải là cái được không bù nổi cái mất sao.

Thượng Quan Ưng vốn chỉ định thử dò xét và trêu chọc Triệu Mẫn một phen, thuận tiện xả ra một ngụm ác khí vì bị tính kế.

Kết quả lại kinh ngạc phát hiện vị Triệu Mẫn luôn tính trước kỹ càng, khí độ đoan nghiêm đã thay đổi.

Chỉ thấy Triệu Mẫn đầu tiên là giật mình, sau đó liền giả vờ hung dữ trừng mắt Thượng Quan Ưng nói: Ai mà có giao tình không cạn với tên khốn đó chứ.

Chưa nói đến cái vẻ ngạo kiều giấu đầu hở đuôi này, chỉ riêng gương mặt ửng đỏ của nàng đã hoàn toàn không có chút sức thuyết phục nào.

Triệu Mẫn với bộ dạng thiếu nữ thẹn thùng bị nói trúng tim đen này khiến Thượng Quan Ưng ngẩn ra, không khỏi cảm khái nói: Cố công tử quả là có phúc thật.

Thượng Quan Ưng tuy bị thê tử Càn Hồng Thanh của mình mê hoặc đến điên đảo tâm thần, nhưng bản tính hắn cũng chẳng phải người thành thật gì, huống chi hắn còn là bang chủ Nộ Giao Bang, chưa bao giờ thiếu nữ nhân.

Nhưng hạng người như Triệu Mẫn, một tuyệt sắc nhân gian còn xinh đẹp hơn cả Càn Hồng Thanh thì hắn chưa từng gặp qua.

Lúc này lại để lộ thần thái thiếu nữ, càng khiến người ta động

lòng.

Nhưng đã từng chứng kiến mưu lược của Triệu Mẫn, thậm chí còn chịu thiệt thòi lớn trong vụ sứ đoàn Tống quốc, Thượng Quan Ưng lại tự thấy mình không hưởng nổi cái phúc khí trong miệng hắn.

Nhất thời, hắn lại thêm mấy phần bội phục Cố Hàn Uyên, người có thể chiếm được phương tâm của Triệu Mẫn.

Đồng thời, hắn cũng dập tắt hoàn toàn ý định bắt giữ Triệu Mẫn để ép đối phương thả người.

Triều đình Tống quốc và Minh quốc hắn không đắc tội nổi, lẽ nào lại có thể đắc tội nổi Cố Hàn Uyên sao.

Nếu như Lãng Phiên Vân và Lăng Chiến Thiên, những lão nhân trong bang, đứng về phía hắn, hắn còn có thể cứng rắn hơn một chút.

Đáng tiếc, hai bên lại ở lập trường đối địch.

Triệu Mẫn bị Thượng Quan Ưng nói cho trong lòng xấu hổ, thầm mắng đều tại Cố Hàn Uyên lúc ở Tây Hạ đã khiến cho mối quan hệ mập mờ của hai người trở nên ai cũng biết.

Chỗ tốt thì có, nhưng chỗ xấu lại càng nhiều.

Nàng chỉ có thể lạnh mặt, cứng rắn nói: Chuyện của Cố Hàn Uyên không cần Thượng quan bang chủ bận tâm.

Theo nàng thấy, Cố Hàn Uyên căn bản sẽ không để ý đến việc có được phong Hầu hay không.

Nếu Cố Hàn Uyên thật sự muốn công danh lợi lộc thì quả thực không thể dễ dàng hơn.

Thậm chí nếu Cố Hàn Uyên chịu đầu hàng Mông Nguyên, được phong một tước Vương khác họ còn cao hơn cả cha nàng, Nhữ Nam vương, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Triệu Mẫn trong lòng khẽ thở dài, đáng tiếc Cố Hàn Uyên sẽ không nguyện ý đầu hàng Mông Nguyên.

Mà hoàng đế Minh quốc phong một tước Hầu còn lằng nhằng, Cố Hàn Uyên có thèm để ý mới là lạ.

Triệu Mẫn càng tin rằng Cố Hàn Uyên đang bày một ván cờ nào đó, nên mới không nóng không vội, mặc cho việc phong Hầu bị trì hoãn.

Đương nhiên, Triệu Mẫn cũng không phải hoàn toàn không để tâm đến chuyện của sứ đoàn Tống quốc.

Dù sao trong sứ đoàn cũng có một người có quan hệ với Cố Hàn Uyên.

Triệu Mẫn đột nhiên nhíu đôi mi thanh tú, trong lòng thầm nghĩ: Có điều tình huống của nữ nhân kia ngược lại hơi phiền phức, có nên thông báo cho Cố Hàn Uyên một chút không nhỉ.

Thượng Quan Ưng thấy Triệu Mẫn không muốn nhắc lại chuyện Cố Hàn Uyên, cũng không miễn cưỡng.

Hắn trầm giọng nói: Nếu đã như vậy, vậy thì mời quận chúa giúp tại hạ bắt Lãng Phiên Vân trước.

Tuy bây giờ vì chuyện sứ đoàn Tống quốc mà bị Triệu Mẫn khống chế, nhưng hắn cũng không định thay đổi kế hoạch mượn sức Triệu Mẫn để đối phó Lãng Phiên Vân.

Dù sao bất kể thế nào cũng phải thống nhất hoàn toàn Nộ Giao Bang trước, hắn mới có thêm vốn liếng để đàm phán.

Hơn nữa, vì Lãng Phiên Vân và đám người của y hiện đang chiếm quá nhiều tinh lực của hắn, hắn căn bản không rút ra được nhân lực để đi tìm kiếm sứ đoàn Tống quốc bị Triệu Mẫn giấu đi.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, Thượng Quan Ưng cũng phải giải quyết vấn đề Lãng Phiên Vân trước.

Mưu đồ của Thượng Quan Ưng tự nhiên không qua được mắt Triệu Mẫn.

Nhưng Triệu Mẫn cũng không để tâm, trên gương mặt xinh đẹp rạng ngời lại treo lên nụ cười tự tin nhàn nhạt.

Chỉ cần không phải chuyện liên quan đến Cố Hàn Uyên, nàng vẫn là vị quận chúa Mông Nguyên túc trí đa mưu.

Huống chi chỉ là khống chế một Thượng Quan Ưng chí lớn tài mọn, nàng có thừa biện pháp.

Sứ đoàn Tống quốc chỉ là dương mưu để ép buộc, còn nhiều âm mưu quỷ kế hơn nàng còn chưa dùng đến.

Triệu Mẫn ẩn ý cười nhạt nói: Chuyện đã hẹn xong, Bản Quận Chúa đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Chỉ mong Thượng quan bang chủ cũng đừng nuốt lời mới phải.

Thượng Quan Ưng nghe vậy sắc mặt lại u ám, gượng cười nói: Quận chúa cũng xin nghỉ ngơi một chút, đợi tại hạ sắp xếp xong xuôi sẽ thông báo quận chúa cùng hành động.

Cũng tốt, vậy Bản Quận Chúa xin cáo lui trước.

Triệu Mẫn ưu nhã hành lễ rồi dẫn theo cao thủ dưới trướng xoay người rời đi.

Đến trước cửa, đôi mắt đẹp của nàng hơi mở to vài phần, có chút hứng thú nhìn nữ tử đang đi tới đối diện.

Nữ tử có vóc người thon dài, linh lung uyển chuyển, eo thon khẽ lượn, chậm rãi bước tới.

Nhưng trái ngược với tư thái phong tình vạn chủng đó là mỗi một động tác của nàng đều hàm súc ưu nhã, trong vẻ quyến rũ yêu kiều lại có một loại thần thái trong trắng ngọc ngà, nghiêm nghị không thể xâm phạm, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Cảm giác tương phản như vậy lại càng có thể khơi dậy dục vọng chinh phục của đàn ông.

Hơn nữa Triệu Mẫn có thể nhìn ra đó là một nữ tử trong ngoài bất nhất, vẻ ngoài thanh lãnh đều là giả vờ.

Có lẽ chính là để quyến rũ đàn ông tốt hơn.

Tỷ như Lộc Trượng Khách đang đi theo sau Triệu Mẫn lúc này đã bị mê hoặc đến điên đảo tâm thần, mặt mày trông như Trư Bát Giới, nước bọt sắp chảy cả ra.

Nữ tử đó chính là thê tử của Thượng Quan Ưng, Càn Hồng Thanh.

Nàng làm như không thấy ánh mắt vô cùng càn rỡ của Lộc Trượng Khách, thản nhiên đi tới trước mặt Triệu Mẫn, không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi người hành lễ: Thiếp thân ra mắt quận chúa.

Ánh mắt Triệu Mẫn càng thêm hứng thú, nàng dùng một đầu chiết phiến khẽ nâng cằm Càn Hồng Thanh lên, tỉ mỉ quan sát dung nhan kiều mị của nàng, trêu đùa: Phu nhân diễm danh vang xa, trách không được Thượng quan bang chủ giấu kỹ không cho người khác nhìn.

Triệu Mẫn tuy mặc nam trang nhưng chưa bao giờ che giấu thân phận nữ nhi của mình, nhưng một thân nam trang lại khiến nàng thể hiện tư thế hiên ngang, khí độ phong lưu phóng khoáng đến cực điểm.

Càn Hồng Thanh không biết có phải vì biết Triệu Mẫn là nữ nhi hay không mà đối với sự trêu ghẹo của nàng không hề có ý phản kháng.

Vì thế cảnh tượng lúc này trông không khác gì công tử nhà giàu đang trêu ghẹo phụ nữ nhà lành.

Nàng chỉ ưu nhã mà đúng mực mỉm cười nói: Để quận chúa chê cười rồi.

Thiếp thân cũng mới trở về Nộ Giao đảo không lâu, không phải phu quân không cho thiếp thân gặp người.

Triệu Mẫn thầm chặc một tiếng, buông chiết phiến xuống, trong lòng lẩm bẩm: Nữ nhân này không đơn giản, ngược lại còn phiền phức hơn Thượng Quan Ưng một chút.

Đôi mắt đẹp của Triệu Mẫn hơi chuyển, cười tủm tỉm nói: Thượng quan bang chủ sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như vậy, còn để phu nhân phải ra mặt.

Hay là để Bản Quận Chúa giới thiệu cho phu nhân một nơi nương tựa tốt hơn thì thế nào.

Càn Hồng Thanh nghe vậy, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra, rồi lập tức nói với vẻ áy náy: Quận chúa nói đùa rồi.

Thiếp thân còn có việc muốn trao đổi với phu quân, xin thất lễ.

Dứt lời, nàng lại cúi người hành lễ, rồi mới lướt qua Triệu Mẫn đi vào Nộ Giao điện.

Triệu Mẫn thấy vậy cũng không mở miệng giữ lại, mặc cho nàng rời đi.

Quận chúa, nữ nhân này.

Lộc Trượng Khách tiến lại gần, cười nịnh nọt.

Rõ ràng gã háo sắc này đã để mắt đến Càn Hồng Thanh.

Triệu Mẫn liếc Lộc Trượng Khách một cái, khinh bỉ bĩu môi nói: Nếu không muốn chết thì đừng có làm bậy, nữ nhân này thật không đơn giản.

Lộc Trượng Khách nghe vậy lại chẳng thèm để tâm, nói: Đối phó nữ nhân, lão Lộc ta có thừa biện pháp.

Triệu Mẫn như cười như không nhìn cổ tay còn quấn băng vải của Lộc Trượng Khách, giễu cợt: Vết sẹo chưa lành đã quên đau rồi à, ngoan ngoãn dưỡng thương đi.

Mấy hôm trước Lộc Trượng Khách vừa mới lật xe, nếu không có Bách Tổn Đạo Nhân cứu giúp, thì hắn không phải là bị đánh gãy gân tay, mà là mất mạng tại chỗ.

Triệu Mẫn quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng lưng yểu điệu của Càn Hồng Thanh, thầm nghĩ: Nữ nhân như vậy, e rằng chỉ có Cố Hàn Uyên mới trị được.

Phì.

Sao ta lại nghĩ đến tên khốn đó chứ.

Nghĩ đến Cố Hàn Uyên đang không biết hú hí với nữ nhân nào ở kinh thành, nàng lại thấy một trận bực bội.

Sau khi Triệu Mẫn tạm thời rời đi, sắc mặt Thượng Quan Ưng vẫn khó coi như trước.

Tuy hắn đã dùng Cố Hàn Uyên để làm rối loạn phương tấc của Triệu Mẫn, miễn cưỡng gỡ gạc lại chút thể diện.

Nhưng điều đó vẫn không thể thay đổi kết quả là hắn hiện đang bị Triệu Mẫn kiềm chế.

Ít nhất là trước khi hắn đoạt lại được sứ đoàn Tống quốc, điểm này rất khó thay đổi.

Trước đó khi Triệu Mẫn còn ở đây, đám thủ hạ của Thượng Quan Ưng đều không tiện mở miệng, dù sao địa vị cũng không ngang hàng.

Chương 1775

Lúc này, một thanh niên mặc trang phục văn sĩ bước ra khỏi đám đông, xấu hổ nói: Bang chủ, là do ta không thể trông chừng kỹ đám người Mông Nguyên.

Người này tên là Địch Vũ Thì, là quân sư dưới trướng Thượng Quan Ưng.

Ngày thường tuy cũng được xem là túc trí đa mưu, nhưng so với Triệu Mẫn hiển nhiên có chênh lệch không nhỏ.

Một kế dương đông kích tây đã khiến hắn bị đùa bỡn xoay như chong chóng.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là do Triệu Mẫn có nhiều cao thủ dưới trướng, Địch Vũ Thì dù muốn giám thị cũng lực bất tòng tâm.

Thượng Quan Ưng liếc mắt nhìn Địch Vũ Thì, không nói gì.

Trong lòng hắn đương nhiên có chút trách tội Địch Vũ Thì, nhưng lúc này đang là thời điểm mưu tính đại sự, sao có thể nói những lời không đoàn kết làm tổn thương lòng dạ của tâm phúc.

Chuyện này cũng không thể trách Địch đại ca, vị quận chúa kia xinh đẹp như vậy, ai mà biết lại giảo hoạt đến thế.

Người mở miệng nói đỡ cho Địch Vũ Thì là một người trẻ tuổi, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, có chút kiêu căng khó thuần.

Người này tên là Thích Trường Chinh, là cao thủ thế hệ mới của Nộ Giao Bang.

Tuổi còn trẻ đã có tu vi Tông Sư, một tay Khoái Đao bá đạo, sắc bén, là ái tướng tâm phúc của Thượng Quan Ưng.

Thiên phú và tư chất của Thích Trường Chinh hiển nhiên không phải người thường, y chính là một trong những nhân vật chính của cốt truyện.

Thuộc về loại nhân vật chính hình thực chiến càng đánh càng mạnh hiếm có, hậu kỳ cốt truyện càng trở thành một trong những cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ.

Đương nhiên Thích Trường Chinh bây giờ vẫn còn rất non nớt, không chỉ về võ công mà cả tâm tính cũng vậy.

Ví dụ như Thượng Quan Ưng không dám có ý đồ với Triệu Mẫn, còn Thích Trường Chinh lại như con nghé mới sinh không sợ cọp, thường xuyên ngỏ lời mời với Triệu Mẫn, ý đồ chinh phục phương tâm của người đẹp.

Kết quả thì rõ ràng, bị lợi dụng mà còn không biết mình sai ở đâu.

Trên thực tế, nếu không phải vì Thích Trường Chinh quá ngây thơ, bị Triệu Mẫn lợi dụng, Địch Vũ Thì cũng không đến nỗi trúng kế dương đông kích tây.

Thượng Quan Ưng liếc nhìn Thích Trường Chinh, nhất thời đau đầu không thôi.

Hắn làm sao không biết ý đồ của Thích Trường Chinh đối với Triệu Mẫn.

Nữ nhân của Cố Hàn Uyên cũng dám động chủ ý, đây không phải là đang đào hố cho hắn sao.

Trước đó Thượng Quan Ưng cố tình nhắc đến Cố Hàn Uyên trước mặt Triệu Mẫn vốn cũng có ý gõ đầu Thích Trường Chinh.

Kết quả Thích Trường Chinh thật sự một chút cũng không nghe lọt tai, ngược lại khi xin tha cho Địch Vũ Thì còn đang nói đỡ cho Triệu Mẫn.

Nhưng Thượng Quan Ưng lại không tiện nói thẳng, nói khó nghe, sợ làm tổn thương trái tim của ái tướng.

Thượng Quan Ưng coi trọng Thích Trường Chinh như vậy cũng không có gì lạ.

Ngoài việc thiên phú của Thích Trường Chinh cực cao được hắn ký thác kỳ vọng, y còn là cao thủ đệ nhất dưới trướng hắn, không thể không trọng dụng.

Một cao thủ Tông Sư còn quá trẻ lại là cao thủ đệ nhất dưới trướng bang chủ Nộ Giao Bang Thượng Quan Ưng, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Nộ Giao Bang hoành hành Trường Giang, xưng bá Động Đình Hồ, thực lực chỉ yếu đến vậy sao.

Đó là vì thủ hạ của Thượng Quan Ưng phần lớn đều là cao thủ thế hệ mới, những cao thủ Nộ Giao Bang thực sự uy hiếp giang hồ lại là Lãng Phiên Vân và Lăng Chiến Thiên, những lão nhân trong bang.

Nếu Thượng Quan Ưng là một bang chủ anh minh, thậm chí là bình thường, hắn đều sẽ cố gắng kết giao với Lãng Phiên Vân và những người khác.

Với giao tình của những lão nhân như Lãng Phiên Vân với bang chủ tiền nhiệm Thượng Quan Phi, cùng với tính cách trung can nghĩa đảm của họ, chắc chắn họ sẽ hết lòng phò tá Thượng Quan Ưng.

Nhưng Thượng Quan Ưng tâm cao khí ngạo lại khó có thể chịu đựng được việc mình, một bang chủ, phải dựa vào dư ấm của trưởng bối mới có thể ngồi vững.

Giang hồ đều biết Nộ Giao Bang có Lãng Phiên Vân, lại không biết hắn, bang chủ Thượng Quan Ưng này là ai.

Vì vậy hai bên mới từ bất hòa dần dần đi đến đối địch.

Thượng Quan Ưng cũng xem Lãng Phiên Vân và Lăng Chiến Thiên cùng những lão nhân khác như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, thậm chí không tiếc hợp tác với Triệu Mẫn để thanh trừ bọn họ.

Chỉ là Thượng Quan Ưng chí lớn tài mọn lại không nghĩ thử xem, không có Lãng Phiên Vân và đám người của y, Nộ Giao Bang còn có thể xưng vương xưng bá ở Động Đình Hồ được không.

E rằng kẻ đầu tiên ra tay với Nộ Giao Bang chính là triều đình Minh quốc.

Đến lúc đó, Nộ Giao Bang không muốn đầu phục Mông Nguyên cũng phải đầu phục.

Đây cũng là lý do vì sao Triệu Mẫn biết rõ Thượng Quan Ưng muốn lợi dụng sức mạnh của nàng để giải quyết Lãng Phiên Vân, thống nhất Nộ Giao Bang, nhưng lại không hề để tâm, thậm chí còn chủ động phối hợp.

Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, mặc kệ Thượng Quan Ưng làm thế nào, cuối cùng cũng phải đi lên con đường đầu phục Mông Nguyên.

Có điều, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, việc ngoài ý muốn có xuất hiện hay không sẽ không chuyển dời theo ý chí của cá nhân, Triệu Mẫn cũng không phải thật sự tính toán không sai sót chút nào.

Giống như trước đây khi ở thành Giang Lăng, nàng không ngờ thực lực của Cố Hàn Uyên lại mạnh như vậy, còn đi trước một bước lấy đi bảo tàng của Thiên Ninh Tự.

Bây giờ Triệu Mẫn cũng không tính đến việc thực lực của Lãng Phiên Vân vượt xa sức tưởng tượng của nàng, càng không biết Cố Hàn Uyên cũng đã đến Động Đình Hồ.

Chuyện người định không bằng trời định của Triệu Mẫn tạm thời không nhắc tới.

Thượng Quan Ưng lúc này đối mặt với lời biện hộ của Thích Trường Chinh, cũng chỉ có thể lạnh mặt nói: Việc đã đến nước này, truy cứu nữa cũng không có ý nghĩa.

Nhưng việc bắt Lãng Phiên Vân thì không thể xảy ra sai sót nữa.

Nói là bắt, nhưng nếu hắn bắt được Lãng Phiên Vân, tuyệt đối sẽ âm thầm xử quyết.

Tuyên bố như vậy chủ yếu là để trấn an bang chúng Nộ Giao Bang mà thôi.

Dù sao ngay cả thủ hạ của hắn cũng không thiếu người kính ngưỡng Lãng Phiên Vân.

Đã hơn mười năm chưa từng động võ, nhưng danh vọng của Lãng Phiên Vân trong Nộ Giao Bang quá cao, Thượng Quan Ưng không giết không được.

Địch Vũ Thì trong lòng cười khổ, hắn thực ra không tán thành việc Thượng Quan Ưng ra tay với Lãng Phiên Vân.

Trong cốt truyện, Địch Vũ Thì tán thành Thượng Quan Ưng và bày mưu tính kế cho hắn là vì Nộ Giao Bang là một trong ba đại bang phái thiên hạ, thực lực hùng hậu, triều đình cũng không quản được họ.

Nhưng ở thế giới hiện tại, Nộ Giao Bang dù có cường thịnh đến đâu chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn triều đình sao.

Chỉ là thái độ mắt nhắm mắt mở của triều đình Minh quốc đối với Nộ Giao Bang đã làm Thượng Quan Ưng tê liệt.

Hắn tự cho rằng dù không có Lãng Phiên Vân và đám người của y, Nộ Giao Bang vẫn có thể dựa vào uy danh ngày xưa để hùng bá Động Đình Hồ.

Đáng tiếc Địch Vũ Thì không khuyên được Thượng Quan Ưng, chỉ có thể cố gắng giảm thiểu ảnh hưởng xuống mức thấp nhất.

Địch Vũ Thì đầu tiên cung kính hành lễ nói: Đa tạ bang chủ khoan dung độ lượng.

Dừng một chút, hắn trầm giọng nói: Lãng Phiên Vân tuy hơn mười năm chưa từng ra tay, nhưng sự lợi hại của y hẳn không cần thuộc hạ nói nhiều.

Vì vậy không thể trực tiếp ra tay với Lãng Phiên Vân, mà phải tấn công từ bên sườn để uy hiếp.

Điểm yếu của Lãng Phiên Vân tự nhiên là người vợ bị t·ê l·iệt Kỷ Tích Tích.

Nhưng vì chuyện hôm trước, Lãng Phiên Vân luôn canh giữ bên cạnh Kỷ Tích Tích, thường ngày đi đâu cũng đều mang theo nàng, tỷ lệ thành công của kế điệu hổ ly sơn gần như bằng không.

Muốn trực tiếp bắt Kỷ Tích Tích thì không khác gì đối đầu trực diện với Lãng Phiên Vân.

Vì vậy kế hoạch này cũng không nên.

Nếu bên Kỷ Tích Tích không thể động thủ, vậy chỉ có thể đối phó với nghĩa đệ của Lãng Phiên Vân là Lăng Chiến Thiên trước.

Hơn nữa từ sau khi Lãng Phiên Vân ẩn cư, Lăng Chiến Thiên đã trở thành thủ lĩnh của phe lão nhân trong bang.

Bắt Lăng Chiến Thiên trước cũng có thể tránh cho tình hình lan rộng, gây ra náo động trong bang phái.

Địch Vũ Thì không hổ là quân sư của Thượng Quan Ưng, một phen thao thao bất tuyệt đã phân tích cục diện và lợi hại một cách rõ ràng rành mạch.

Thượng Quan Ưng cũng vô cùng tán thành cách nói của Địch Vũ Thì.

Không chỉ vì việc bắt Lăng Chiến Thiên trước có lợi cho hắn đối phó Lãng Phiên Vân, mà còn vì sự bất mãn và chán ghét của hắn đối với Lăng Chiến Thiên đã từ rất lâu rồi.

Nếu nói danh vọng của Lãng Phiên Vân trong Nộ Giao Bang là cái đinh trong mắt hắn, thì Lăng Chiến Thiên chính là cái gai trong thịt của hắn.

Hắn ra tay với Lãng Phiên Vân là xuất phát từ dã tâm và lập trường, còn sự thù địch đối với Lăng Chiến Thiên là do tích lũy trong hơn mười năm hắn làm bang chủ Nộ Giao Bang.

Sau khi Lãng Phiên Vân ẩn cư vì chuyện của Kỷ Tích Tích, Lăng Chiến Thiên với tư cách là thủ lĩnh của phe lão nhân trong bang luôn bất hòa với Thượng Quan Ưng.

Đương nhiên, sự bất hòa giữa Lăng Chiến Thiên và Thượng Quan Ưng chủ yếu là do Thượng Quan Ưng bài xích phe lão nhân gây ra.

Lăng Chiến Thiên cũng không muốn đối đầu như nước với lửa với Thượng Quan Ưng, con trai của chủ cũ.

Nhưng với tư cách là thủ lĩnh của phe lão nhân, vì lợi ích của người dưới trướng, không tranh không được.

Không tranh, lòng người sẽ tan rã.

Chương 1776

Lòng người tan rã, phe lão nhân sớm muộn cũng sẽ tan tác dưới sự chèn ép của Thượng Quan Ưng.

Nói chung, tình thế bắt buộc, Lăng Chiến Thiên cũng không thể tránh được.

Bây giờ trở thành mục tiêu hàng đầu của Thượng Quan Ưng, cũng là kết quả tất yếu.

Thượng Quan Ưng cau mày nói: Địch huynh đệ nói rất đúng.

Nhưng Lăng Chiến Thiên người này túc trí đa mưu, e rằng không dễ đối phó.

Không biết Địch huynh đệ đã có kế hoạch gì chưa.

Địch Vũ Thì gật đầu nói: Lăng Chiến Thiên cũng có điểm yếu, chính là thê tử Sở Tố Thu và nhi tử Lăng Lập của y.

Lăng Chiến Thiên sẽ không giống Lãng Phiên Vân chăm sóc thê tử không rời một tấc.

Thượng Quan Ưng lại một lần nữa tỏ vẻ tán thành lời của Địch Vũ Thì.

Nhưng Thích Trường Chinh lại bĩu môi có chút khó chịu.

Dù sao nói đi nói lại, kế hoạch của Địch Vũ Thì cũng không quang minh chính đại.

Thích Trường Chinh tâm cao khí ngạo, tính tình hào sảng tự nhiên khó có thể chấp nhận.

Nhưng dù sao Địch Vũ Thì cũng là huynh trưởng của y, dù bất mãn cũng chỉ đành giữ trong lòng.

Nhưng y nào biết cái khó của Địch Vũ Thì.

Không dùng âm mưu quỷ kế, chẳng lẽ lại cùng Lãng Phiên Vân và Lăng Chiến Thiên dẫn theo phe lão nhân sống mái một trận sao.

Nếu thật sự như vậy, cho dù cuối cùng bọn họ thắng, Nộ Giao Bang cũng gần như phế bỏ.

Ngay khi Thích Trường Chinh đang âm thầm bất mãn trong lòng, một giọng nói mềm mại quyến rũ truyền đến, thu hút sự chú ý của y.

Chuyện của Lăng Chiến Thiên, thiếp thân tự có biện pháp.

Càn Hồng Thanh xinh đẹp quyến rũ chậm rãi bước tới.

Đôi môi đỏ mọng tươi đẹp đang hé mở, khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ.

Thần thái thanh lãnh nghiêm nghị không thể xâm phạm lại càng khơi dậy dục vọng của đàn ông.

Khiến người ta không khỏi cảm thán cô gái trước mắt quả thật là một vưu vật.

Hầu hết mọi người ở đây đều vô thức dời ánh mắt đi, không dám nhìn nhiều vào vẻ đẹp của bang chủ phu nhân.

Nhưng ngoài Thượng Quan Ưng, chồng của Càn Hồng Thanh, thì Thích Trường Chinh cũng không hề né tránh ánh mắt.

Tuy trong lòng Thích Trường Chinh rất tôn kính bang chủ phu nhân, nhưng điều đó không cản trở y thưởng thức mỹ sắc.

Với tính cách hào sảng của y, cũng không làm ra chuyện bịt tai trộm chuông.

Dù sao y cũng không thật sự định làm gì.

Mặc dù trong cốt truyện hai người từng có một đoạn tình cảm, nhưng hiện tại hiển nhiên vẫn chưa vượt quá giới hạn.

Thượng Quan Ưng không để ý đến phản ứng của mọi người, kể cả khi biết Thích Trường Chinh đang nhìn thê tử của mình cũng vậy.

Hắn hiểu Thích Trường Chinh, cũng tin tưởng Thích Trường Chinh.

Thượng Quan Ưng vui mừng nói: Phu nhân đã về rồi à.

Chuyến này có thuận lợi không.

Khóe môi Càn Hồng Thanh nở nụ cười, đi tới trước mặt Thượng Quan Ưng, khoác tay hắn nói: Phu quân không tin tưởng thiếp thân hay là không tin tưởng cha thiếp.

Thượng Quan Ưng lộ vẻ hơi xấu hổ, nói: Dù sao Nộ Giao Bang và Càn La Sơn Thành kết minh cũng không phải chuyện nhỏ, nhạc phụ là nhân vật kiêu hùng lừng lẫy giang hồ, chưa chắc đã nguyện ý giúp kẻ xấu làm điều ác.

Việc Triệu Mẫn bắt được sứ đoàn Tống quốc quả thực khiến Thượng Quan Ưng cảm thấy khó xử, thậm chí là đâm lao phải theo lao.

Mà hắn cũng không muốn thực sự đầu phục Mông Nguyên.

Vì thế, Thượng Quan Ưng quyết định đưa vào một thế lực thứ ba là Càn La Sơn Thành.

Càn La Sơn Thành cũng là một trong những bá chủ ở lưu vực Trường Giang, chủ nhân của Càn La Sơn Thành, Độc Thủ Càn La, càng là một cự bá hắc đạo.

Càn La Sơn Thành và Nộ Giao Bang vốn có không ít xung đột lợi ích, hai bên tranh đấu không ngừng.

Nhưng sau đó Càn La lại gả ái nữ Càn Hồng Thanh cho Thượng

Quan Ưng.

Từ đó, hai bên bắt đầu nước giếng không phạm nước sông, bình an vô sự.

Trước đó, hai bên chỉ có thể coi là chung sống hòa bình, nhưng bây giờ Thượng Quan Ưng lại định thông qua Càn Hồng Thanh để kết minh với Càn La.

Chỉ là như Thượng Quan Ưng nói, Càn La chưa chắc sẽ đồng ý kết minh.

Dù sao Càn La với tư cách là một kiêu hùng trong giới hắc đạo, chuyện không có lợi ích chưa chắc đã chịu làm.

Hai bên kết minh rõ ràng là có lợi cho Nộ Giao Bang đang nội bộ hỗn loạn hơn.

Ít nhất từ bề ngoài, sau khi hai bên kết minh sẽ càng có lợi cho Nộ Giao Bang trong việc răn đe các thế lực, duy trì địa vị bá chủ Động Đình Hồ.

Địch Vũ Thì đương nhiên phản đối việc này.

Chẳng lẽ không sợ Càn La dùng kế giả đạo phạt Quắc sao.

Đáng tiếc hắn khuyên vô dụng, Thượng Quan Ưng dựa vào sự tin tưởng đối với Càn Hồng Thanh mà lựa chọn khư khư cố chấp.

Càn Hồng Thanh liếc Thượng Quan Ưng một cái đầy quyến rũ, khiến cả Thượng Quan Ưng và Thích Trường Chinh đang chú ý nàng đều trong lòng rung động.

Nàng khẽ nũng nịu: Cha ban đầu quả thực không đồng ý, nhưng ai bảo cha cưng chiều ta chứ.

Mất mấy ngày cuối cùng cũng thuyết phục được cha đồng ý kết minh với phu quân.

Càn Hồng Thanh né tránh ánh mắt của Thượng Quan Ưng, đôi mắt đẹp hơi lấp lánh.

Nàng không phải là con gái ruột của Càn La, mà là nghĩa nữ.

Mà những nghĩa nữ như nàng, Càn La có đến bảy người, mỗi người đều được lựa chọn kỹ lưỡng, đều là tuyệt sắc giai nhân.

Chỉ có điều Càn Hồng Thanh là người được sủng ái nhất.

Càng không ai biết là các nghĩa nữ của Càn La đều là tình nhân của lão.

Vì vậy, Càn Hồng Thanh làm thế nào để thuyết phục Càn La cũng không cần nói cũng biết.

Đương nhiên, nói là thuyết phục cũng không chính xác.

Dù sao khi Càn La để Càn Hồng Thanh dụ dỗ Thượng Quan Ưng trở thành bang chủ phu nhân, lão đã dự liệu được sẽ có ngày Thượng Quan Ưng muốn kết minh.

Lo lắng của Địch Vũ Thì là đúng, Càn La chính là đang có ý đồ giả đạo phạt Quắc.

Mượn chuyện kết minh để chiếm đoạt Nộ Giao Bang.

Điều bất ngờ duy nhất là ngày này đến sớm hơn Càn La nghĩ.

Dù sao lão cũng không ngờ sẽ có sự xuất hiện của Triệu Mẫn.

Vì vậy Càn La muốn chiếm đoạt Nộ Giao Bang không chỉ phải để Thượng Quan Ưng thuận lợi giết chết Lãng Phiên Vân, mà còn phải chuẩn bị đối phó luôn cả Triệu Mẫn.

Vấn đề của Triệu Mẫn, Càn Hồng Thanh không giúp được gì, nhưng giải quyết Lãng Phiên Vân lại là chuyện nàng nhất định phải làm xong càng sớm càng tốt.

Như vậy nàng mới có thể tranh công với Càn La.

Thượng Quan Ưng không chú ý đến ánh mắt lấp lánh của Càn Hồng Thanh, càng không biết người bên gối của mình cả thể xác lẫn tinh thần đều không thuộc về hắn.

Hắn vui mừng quá đỗi nói: Vất vả cho phu nhân rồi.

Không biết nhạc phụ khi nào có thể đến Động Đình Hồ gặp mặt.

Càn Hồng Thanh mỉm cười nói: Cha chậm nhất là ngày mai sẽ tới.

Cho nên chuyện Lãng Phiên Vân phải giải quyết nhanh một chút.

Thượng Quan Ưng nghe vậy nhíu mày.

Cái gọi là mau sớm của Càn Hồng Thanh hiển nhiên là chỉ đêm nay, thời gian tương đối gấp gáp.

Thượng Quan Ưng đột nhiên nhớ đến lời Càn Hồng Thanh nói lúc vào cửa, bèn hỏi: Phu nhân vừa nói có biện pháp đối phó Lăng Chiến Thiên.

Càn Hồng Thanh nghe vậy tự tin mỉm cười: Đương nhiên, phu quân cứ việc yên tâm.

Nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp, có rất nhiều biện pháp để đối phó đàn ông.

Động Đình Hồ rất lớn.

Nhất là ở thế giới này lại càng lớn lạ thường, ước chừng gấp đôi so với địa lý thực tế.

Đồng thời Động Đình Hồ lại rất nhỏ.

Với tư cách là sân khấu của một cuộc phong vân tế hội thì quá nhỏ, chưa chắc đã chịu nổi sự giày vò.

Chương 1777

Nhưng đây cũng là lý do Cố Hàn Uyên đến nơi này.

Cố Hàn Uyên không để ý đến những vị trí của người quen đã được thần niệm định vị, hắn không vội đi gặp các nàng.

Lúc này, hắn đang cùng Vân La quận chúa ăn cơm tại tửu lâu lớn nhất trên Nộ Giao đảo, Xem Xa Lâu.

Trước đó ở Vân La cung, Vân La quận chúa mải mê tham quan học hỏi cách Đan Thỏ và Đan Xà phục thị Cố Hàn Uyên.

Sau đó nàng lại được Cố Hàn Uyên mang theo một đường ngự kiếm phi hành đến Động Đình Hồ.

Dù sao Vân La quận chúa cả ngày chưa ăn gì, cho dù từ chỗ Cố Hàn Uyên hấp thu được một ít tinh hoa giàu linh khí khiến nàng không cảm thấy đói, nhưng rốt cuộc cũng không phải thật sự lấp đầy bụng.

Vân La quận chúa đến Xem Xa Lâu liền một trận hào sảng gọi món, những món không thích ăn cũng đều gọi lên bàn.

Nhưng Vân La quận chúa thích náo nhiệt, không chọn dùng bữa trong nhã gian mà ngồi ở đại sảnh tầng một.

Đương nhiên Cố Hàn Uyên chỉ đang nhìn Vân La quận chúa ăn.

Hắn gọi một bầu rượu ngon miễn cưỡng có thể vào miệng, ngắm dung nhan xinh đẹp tú sắc khả xan của Vân La quận chúa mà tự rót tự uống.

Miệng Cố Hàn Uyên nhìn ra bên ngoài Xem Xa Lâu.

Rõ ràng đã là đêm khuya, nhưng cả tòa Nộ Giao đảo vẫn đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, tiếng rao hàng của tiểu thương chưa từng ngơi nghỉ.

Nếu là ban ngày, e rằng sẽ còn náo nhiệt hơn.

Có thể thấy nơi này buôn bán phát đạt, tài lực của Nộ Giao Bang hẳn phải kinh người thế nào.

Nếu có thể mượn một ít để trợ cấp gia dụng, đó cũng là chuyện cực tốt.

Dù sao theo Cố Hàn Uyên, Nộ Giao Bang cũng sắp sụp đổ rồi.

Vì vậy Cố Hàn Uyên tranh thủ gửi một lá thư đến cứ điểm của Địa võng.

Cứ điểm Địa võng này ở ngay trước mắt, chính là Xem Xa Lâu mà hắn và Vân La quận chúa đang đặt chân.

Động Đình Hồ là một nơi quan trọng như vậy, Cố Hàn Uyên sao có thể không sắp xếp.

Nếu không hắn cũng sẽ không nhận được nhiều tình báo liên quan đến Nộ Giao Bang như vậy.

Động tác gắp thức ăn của Vân La quận chúa đột nhiên dừng lại, miệng căng phồng đồ ăn, gương mặt xinh đẹp trông như một con chuột hamster đáng yêu đang khoét kho thóc hiện lên vẻ bất mãn.

Nàng lẩm bẩm nói: Cố đại ca, sau này huynh ra ngoài có muốn đội một cái đấu lạp hay gì đó không.

Cố Hàn Uyên khẽ nhướng mày, cười hỏi: Vì sao.

Vân La quận chúa nuốt xuống đồ ăn trong miệng, liếc về phía quầy hàng, bất mãn nói: Cố đại ca, huynh quá trêu hoa ghẹo nguyệt.

Những vị khách kia thì thôi đi, ngay cả bà chủ quán rất có nhan sắc kia cũng nhìn chằm chằm Cố đại ca, ánh mắt kia gần như dán chặt vào người huynh rồi.

Vân La quận chúa đột nhiên có chút hối hận vì mình ham náo nhiệt mà không lên nhã gian trên lầu hai.

Lúc trước Vân La quận chúa hào sảng gọi món, cộng thêm tổ hợp tuấn nam mỹ nữ đã thu hút rất nhiều ánh mắt.

Trên đảo Nộ Giao người đến người đi, mỹ nữ cũng không hiếm thấy.

Nhưng xinh đẹp và có khí chất như Vân La quận chúa thì cũng chỉ có vài người mà thôi.

Ví dụ như bang chủ phu nhân Nộ Giao Bang Càn Hồng Thanh cũng thường xuyên lui tới Xem Xa Lâu.

Nhưng so với Vân La quận chúa, người thu hút sự chú ý hơn vẫn là Cố Hàn Uyên tuấn mỹ vô song.

Một vài phu nhân, tiểu thư liên tục liếc mắt.

Nếu không phải thấy Cố Hàn Uyên đã có một thiếu nữ tuy tướng ăn khó coi nhưng tư sắc không tầm thường làm bạn, e rằng đã có người tiến lên bắt chuyện.

Vào thời điểm này mà vẫn có những cô gái bình thường đi dạo chợ đêm, lên tửu lâu ăn khuya, thậm chí trong lòng còn nghĩ đến việc tán tỉnh nam tử tuấn mỹ, có thể thấy không khí trên toàn đảo Nộ Giao cởi mở đến mức nào.

Dù sao kẻ thống trị đảo Nộ Giao là một môn phái giang hồ, trông cậy vào sự cai trị của họ có bao nhiêu quy củ cũng không thực tế.

Vân La quận chúa dám chắc, nếu Cố Hàn Uyên gật đầu, những nữ tử muốn qua đêm cùng hắn có thể xếp hàng đến tận tòa lầu đối diện.

Đương nhiên Vân La quận chúa không cảm thấy những nữ tử tư sắc bình thường kia có thể thu hút sự chú ý của tình lang.

Ngược lại, bà chủ quán kia lại khiến nàng cảm nhận được một chút uy hiếp.

Trước đây khi ở kinh thành, Cố Hàn Uyên rất ít khi gây ra hiện tượng này, một là vì hắn ít khi xuất hiện trước mặt người thường.

Vài lần hiếm hoi cũng chỉ là lộ diện ở Đồng Phúc Khách Sạn và những nơi khác, cùng với việc dắt Kinh Như Ức đi dạo chợ đêm.

Người thường xung quanh sẽ vô thức bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Hai là vì ngày thường Cố Hàn Uyên đều mở hiệu quả ám thị của Di Hồn Đại Pháp.

Những người chú ý đến hắn chỉ cần ra khỏi Xem Xa Lâu sẽ mơ hồ quên đi ấn tượng về hắn, cho đến khi dần dần quên lãng.

Thực ra lúc này Cố Hàn Uyên cũng đang mở ám thị của Di Hồn Đại Pháp, chỉ là thay đổi một hình thức khác.

Còn về vị bà chủ quán Xem Xa Lâu kia thì bị Cố Hàn Uyên lườm một cái, ý bảo đối phương thành thật một chút.

Bà chủ quán thấy vậy, ánh mắt có phần thu lại, nhưng lại kín đáo làm khẩu hình với Cố Hàn Uyên: Ta vất vả như vậy, công tử có thưởng gì không.

Cô gái này không phải ai khác, mà là Diệp Trán Thanh đã lâu không xuất hiện.

Gương mặt đó cũng không phải dung mạo vốn có của nàng, mà là kết quả của việc trang điểm xấu đi.

Bằng không Vân La quận chúa cũng sẽ không chỉ cảm thấy nàng rất có nhan sắc.

Diệp Trán Thanh ban đầu sau khi sáp nhập Hắc Thạch vào Thiên Võng, vốn định nắm giữ bộ phận thế lực này để có địa vị ngang hàng với Yến Phỉ Phỉ.

Nhưng khi nàng tiến vào Thiên Võng rồi mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như nàng tưởng tượng.

Thủ đoạn ngự hạ không đủ là một mặt, quan trọng hơn là nàng không có võ công đủ để người khác nể phục.

Diệp Trán Thanh tuy học thần công, cũng rất cố gắng tìm cơ hội tu luyện cùng Cố Hàn Uyên, nhưng chung quy thời gian tập võ quá ngắn.

Trong Thiên Võng, ngay cả võ công của đám lấy sắc hầu người cũng chỉ được tính là tiểu nhân vật, huống chi là Diệp Trán Thanh mới bắt đầu tu luyện được một tháng.

Nhận ra mình không có tương lai ở Thiên La, Diệp Trán Thanh quả quyết từ bỏ con đường sát thủ, chuyển sang phát triển trong tổ chức tình báo Địa Võng.

Nhưng Địa Võng ở kinh thành đều nằm trong lòng bàn tay của Yến Phỉ Phỉ, hiển nhiên không có chỗ cho nàng nhúng tay.

Sau đó, trong một lần hầu hạ, Diệp Trán Thanh biết được Cố Hàn Uyên có hứng thú với tình báo ở Động Đình Hồ, liền xung phong nhận việc chạy đến đảo Nộ Giao, trở thành bà chủ của Xem Xa Lâu.

Tính thời gian, Diệp Trán Thanh cũng đã khá lâu không được Cố Hàn Uyên sủng ái.

Nàng lại không dám giấu Cố Hàn Uyên làm bậy.

Với tính tình của nàng, khó trách lại có bộ dạng đói khát khó nhịn như vậy.

Cố Hàn Uyên ra hiệu cho Diệp Trán Thanh một ánh mắt rằng sau này sẽ gặp nàng, khiến nàng nhất thời tâm hoa nộ phóng, cũng lập tức thành thật trở lại.

Một màn này rơi vào mắt Vân La quận chúa lại trở thành Cố Hàn Uyên vì nàng mà cự tuyệt cám dỗ.

Vân La quận chúa nhất thời sung sướng phát điên, mặt cười cũng nở hoa.

Nàng đang định gắp một miếng thịt cá bạc Động Đình Hồ tươi ngon tự tay đút cho Cố Hàn Uyên ăn.

Nàng đột nhiên linh cơ chợt động, ngậm miếng thịt cá trong miệng, lớn mật sáp lại gần.

Tự tay đút làm sao có thành ý bằng tự miệng đút.

Huống chi Vân La quận chúa đã sớm khao khát hành vi thân mật vô cùng táo bạo của các cặp tình nhân này từ lâu rồi.

Cố Hàn Uyên nhìn ánh mắt mong chờ của Vân La quận chúa, có chút cười khổ.

Nhưng hắn vẫn thỏa mãn nguyện vọng của đối phương.

Điều tiếc nuối duy nhất là hắn tuyệt nhiên không thể nếm ra mùi vị của cá bạc Động Đình Hồ, cũng không biết có phải đã bị Vân La quận chúa tự mình nuốt mất hay không.

Cũng may vị mềm mại thơm ngon thì lại nếm được, nhất thời chỉ cảm thấy răng môi lưu hương.

Đúng lúc này, từ cửa Xem Xa Lâu truyền đến một giọng nói của một bé trai.

Mẫu thân, đại ca ca và đại tỷ tỷ bên kia thật không biết xấu hổ.

Người mở miệng nói chuyện chính là một bé trai chừng sáu tuổi.

Lời nói ngây thơ của trẻ con lại nói ra tiếng lòng của không ít người.

Chương 1778

Dù sao hành vi của Vân La quận chúa quả thật có sự thay đổi rất lớn.

Nhưng bọn họ nào biết Vân La quận chúa ở trong hoàng cung đã bị kìm nén đến hỏng rồi, khó khăn lắm mới tới được một nơi không ai biết nàng, lại có tình lang bầu bạn, chẳng phải là thả lỏng bản thân hết mình hay sao.

Bất quá bị một đứa bé trai vạch trần ngay trước mặt, vẫn khiến cho Vân La quận chúa mắc cỡ đỏ bừng khuôn mặt.

Tuy nhiên đợi khi nàng nhìn sang, cũng không khỏi ngẩn ra một lúc.

Chỉ thấy mẫu thân của tiểu nam hài kia vỗ nhẹ lên sau gáy hắn, vẻ mặt hơi lộ ra bất đắc dĩ nói: Người khác làm như thế nào là tự do của người ta, không nên tùy ý đánh giá người khác như vậy, mau đi xin lỗi nhân gia đi.

Nàng quay đầu lại, ôn uyển lễ độ xin lỗi Cố Hàn Uyên cùng Vân La quận chúa: Tiểu nhi ngoan liệt không biết cấp bậc lễ nghĩa, mong công tử cùng cô nương không lấy làm phiền lòng.

Nam hài vuốt đầu, thành thật nói tiếng Xin lỗi, có thể thấy được gia giáo rất tốt.

Nữ tử quản giáo nhi tử nghiêm minh, lại thành khẩn xin lỗi, cấp bậc lễ nghĩa có thể nói là chu toàn.

Mà điều làm cho Vân La quận chúa có chút sững sờ là vị mẫu thân này có dung mạo quá mức xinh đẹp.

Chí ít dưới cái nhìn của nàng, so với bà chủ Xem Xa Lầu còn xinh đẹp hơn nhiều.

Cô gái quần áo không quá hoa lệ nhưng thập phần khéo léo, tôn lên khí chất đạm nhã của nàng.

Nàng mày như trăng non, linh động thanh tú, tròng mắt giống như thu thủy, trong sáng lại ôn nhu, khóe môi nàng hơi vương nét cười, điềm tĩnh lại đạm nhiên.

Khí chất như vậy, nhan sắc như vậy, nhìn qua liền biết không giống những phu nhân bình thường.

Lúc này, bà chủ Xem Xa Lầu là Diệp Trán Thanh tiến lên đón, nhiệt tình nói: Nguyên lai là Lăng phu nhân cùng Lăng tiểu công tử, làm sao đã trễ thế này còn ra ngoài đi lại.

Lăng Tiên Phong chắc sẽ lo lắng lắm.

Diệp Trán Thanh hiển nhiên là đang mịt mờ giới thiệu thân phận của nữ tử và đứa bé.

Chính là thê tử của Lăng Chiến Thiên Sở Tố Thu, cùng với con trai của hai người là Lăng Lệnh.

Lăng Chiến Thiên bụng đầy mưu lược, công huân hiển hách, thế nhưng chức vị ở Nộ Giao Bang vẻn vẹn bất quá chỉ là Hữu Tiên Phong mà thôi.

Đây đương nhiên là kết quả do Thượng Quan Ưng chèn ép.

Sở Tố Thu xinh đẹp như vậy cũng rất bình thường, dù sao cũng là nữ tử mà Lãng Phiên Vân lúc còn trẻ từng theo đuổi, đã từng làm mê mẩn điên đảo tâm thần không ít trang tuổi trẻ tài giỏi.

Chỉ bất quá về sau Sở Tố Thu lựa chọn Lăng Chiến Thiên anh tuấn, mà không phải là Lãng Phiên Vân dung mạo xấu xí.

Lãng Phiên Vân đối với việc này cũng đã dứt khoát buông tay, đồng thời thật lòng chúc phúc cho nghĩa đệ Lăng Chiến Thiên của hắn.

Đương nhiên, sau này Lãng Phiên Vân cũng gặp được chân ái của đời mình là Kỷ Tích Tích.

Sở Tố Thu nghe vậy, vuốt đầu nhỏ của Lăng Lệnh, bất đắc dĩ giải thích: Lệnh nhi thèm ăn, nháo đòi ăn cá ngần Động Đình Hồ.

Ta không lay chuyển được nó, đành phải dẫn tới đây.

Còn nhà ta phu quân suốt ngày vội vội vàng vàng, chỉ sợ cũng không có công phu đâu mà tới lo lắng cho hai mẹ con chúng ta.

Lời trong lời ngoài của Sở Tố Thu rõ ràng đối với Lăng Chiến Thiên có chút oán giận.

Ai bảo thế cục Nộ Giao Bang so với kịch bản gốc còn bết bát hơn đâu.

Lăng Chiến Thiên vừa phải cân nhắc không thể bởi vì nội đấu mà làm cho Nộ Giao Bang sụp đổ, lại phải che chở tốt cho đám lão nhân trong bang, mỗi ngày bận rộn chân không chạm đất thì cũng không có gì lạ.

Nói chung, đây cũng là một vị mỹ nhân thê đã bị bỏ bê lâu ngày cửu khoáng.

Theo lý thuyết, Sở Tố Thu không nên đối với Diệp Trán Thanh thân thiết như vậy.

Thế nhưng ai kêu Diệp Trán Thanh đối với nàng phá lệ nhiệt tình đâu.

Phải biết rằng Lăng Chiến Thiên gặp phải Thượng Quan Ưng chèn ép, lại phải chiếu cố tốt các lão nhân trong bang cũng bị chèn ép tương tự, thậm chí còn phải tiếp tế cho Lãng Phiên Vân đang ẩn cư, trong nhà thực sự không giàu có.

Đoạn thời gian trước, Sở Tố Thu một lần cơ duyên xảo hợp đi tới Xem Xa Lầu, Diệp Trán Thanh nhìn thấy nàng liền nhiệt tình quá mức.

Không chỉ thường xuyên giảm giá cho nàng, một bữa giá cả thậm chí còn thấp hơn quán nhỏ lề đường, lại còn thường xuyên tặng chút lễ vật cho nàng và con trai.

Dùng lời Diệp Trán Thanh mà nói, chính là nhìn thấy nàng liền cảm thấy đặc biệt thân thiết, nhất kiến như cố.

Sở Tố Thu đối với việc này ôm thái độ hoài nghi, thậm chí ngay từ đầu còn cảm thấy Diệp Trán Thanh dụng tâm kín đáo.

Bất quá về sau Lăng Chiến Thiên điều tra xác định Xem Xa Lầu cùng Thượng Quan Ưng không có quan hệ, cũng không phản đối Sở Tố Thu cùng Diệp Trán Thanh qua lại.

Sở Tố Thu dần dần buông xuống lòng cảnh giác.

Thường xuyên qua lại, hai nữ nhân đều nhanh thành khuê mật.

Sở Tố Thu thuận miệng hướng Diệp Trán Thanh oán giận một chút chuyện Lăng Chiến Thiên cũng là rất bình thường.

Diệp Trán Thanh tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi không chuyện gì mà đi giao hảo với Sở Tố Thu, mà là do nàng đã rút ra giáo huấn.

Khi ở Ôm Thiên Lãm Nguyệt Lâu, nàng bị Yến Phỉ Phỉ ép tới gắt gao, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là do Cố Hàn Uyên coi trọng Yến Phỉ Phỉ hơn.

Năng lực khác của Yến Phỉ Phỉ tạm thời không đề cập tới, thế nhưng khoản nịnh nọt Cố Hàn Uyên lại làm được đến mức Diệp Trán Thanh không phục không được.

Không chỉ đem chuyện hầu hạ sắp xếp đâu ra đấy, còn có thể chủ động tìm kiếm nữ nhân ngon lành dâng lên hầu hạ Cố Hàn Uyên.

Diệp Trán Thanh cảm thấy mình đã học được một chiêu.

Vì vậy sau khi tới Xem Xa Lầu liền để mắt tới Sở Tố Thu vị mỹ nhân thê này, suy nghĩ làm sao đưa nàng dâng lên cho Cố Hàn Uyên hưởng dụng.

Đáng tiếc Cố Hàn Uyên tới quá sớm, kế hoạch của nàng mới chỉ áp dụng được phân nửa, khó khăn lắm mới tạo được quan hệ tốt.

Nói Cố Hàn Uyên đối với Sở Tố Thu cảm thấy hứng thú hay không, đáp án đương nhiên là không thể nghi ngờ.

Loại mỹ nhân thê đoan trang hiền thục này vốn dĩ thập phần phù hợp sở thích của hắn.

Thế nhưng cách làm của Diệp Trán Thanh lại khiến Cố Hàn Uyên không khỏi âm thầm lắc đầu.

Quá mức thô thiển.

Lăng Chiến Thiên cho phép Sở Tố Thu cùng Diệp Trán Thanh lui tới, không có nghĩa là sẽ không điều tra Xem Xa Lầu sâu hơn.

Xem Xa Lầu đột nhiên trở thành tửu lâu lớn nhất Nộ Giao Đảo vốn đã đột ngột, đổi một bà chủ mới càng thêm đột ngột, vốn dĩ có không ít chỗ khả nghi.

Lăng Chiến Thiên có lẽ thực sự bị Thượng Quan Ưng kiềm chế quá nhiều tinh lực không thể quản hết được.

Nhưng người nào lại dám cam đoan Sở Tố Thu không phải mồi câu do Lăng Chiến Thiên thả ra chờ cá cắn câu.

Cũng may hôm nay, lúc này, Lăng Chiến Thiên xác thực không có rảnh suy nghĩ vấn đề của Xem Xa Lầu.

Cố Hàn Uyên hơi chút suy nghĩ, cảm thấy từ chỗ Sở Tố Thu tham gia vào việc của Nộ Giao Đảo cũng là một lựa chọn tốt.

Giữa lúc hắn suy nghĩ làm như thế nào để quen biết Sở Tố Thu mà không bại lộ thân phận, Vân La quận chúa đã lên tiếng: Lăng phu nhân cùng vị tiểu bằng hữu này nếu như không chê, có thể cùng ngồi chung bàn.

Ngược lại rượu và thức ăn gọi nhiều như vậy, ta một người cũng ăn không hết, rất lãng phí.

Thoại âm vừa dứt, Lăng Lệnh liền dùng ánh mắt mong chờ nhìn Sở Tố Thu, nhỏ giọng làm nũng nói: Mẫu thân, không bằng liền qua bàn vị đại tỷ tỷ kia ăn chung đi.

Lý do cũng rất đơn giản, bàn của Vân La quận chúa ngoại trừ món cá ngần Động Đình Hồ mà hắn thích ăn, còn có rất nhiều món hắn muốn ăn nhưng chưa từng được ăn.

Hơn nữa Vân La quận chúa cũng là nói sự thật, Cố Hàn Uyên không động đũa, nàng một người căn bản không ăn hết nhiều thức ăn như thế.

Cái này.

Sở Tố Thu tỏ ra rất do dự.

Diệp Trán Thanh tuy rằng luôn nhiệt tình chiết khấu giá cả cho Sở Tố Thu, thế nhưng Sở Tố Thu nào có ý tứ chiếm quá nhiều tiện nghi.

Gọi một đĩa cá ngần cho Lăng Lệnh đỡ thèm còn được, gọi nhiều thức ăn hơn chính là làm khó da mặt của Sở Tố Thu.

Vân La quận chúa lấy lý do lãng phí mời bọn họ ngồi chung bàn xác thực đã giải quyết được cơn thèm ăn của Lăng Lệnh cùng vấn đề da mặt của Sở Tố Thu.

Điều chân chính làm cho Sở Tố Thu cảm thấy do dự là ánh mắt

của Cố Hàn Uyên.

Nàng đối với thứ ánh mắt này rất quen thuộc, từ khi nàng còn chưa lập gia đình đã thường xuyên gặp phải.

Đó là ánh mắt nóng rực, giàu tính xâm lược.

Hiện tại tuy rằng ngoài mặt đã ít đi, nhưng trong tối vẫn như cũ thường xuyên gặp phải.

Lúc này, Cố Hàn Uyên trắng trợn không kiêng nể đánh giá nàng như vậy, ngược lại là đã lâu không gặp.

Sở Tố Thu vô ý thức nhìn sang, đập vào mi mắt là khuôn mặt tuấn lãng chứa đựng nụ cười nhàn nhạt của Cố Hàn Uyên.

Nụ cười rất đẹp mắt khiến cho Sở Tố Thu giật mình.

Sau đó nàng không tự chủ được mà hai gò má ửng đỏ, hơi có chút thẹn thùng cúi đầu cụp mắt.

Lệnh nhi, ăn từ từ thôi.

Sở Tố Thu một bên lau miệng, gắp thức ăn cho Lăng Lệnh, một bên bất đắc dĩ khuyên một câu.

Chương 1779

Nàng vẫn không thể nào thắng nổi sự khẩn cầu của con trai, đành ngồi vào bàn của Cố Hàn Uyên cùng Vân La quận chúa.

Bất quá Sở Tố Thu từ sau khi nói lời cảm tạ rồi ngồi xuống liền phảng phất đem toàn bộ lực chú ý đặt lên người Lăng Lệnh.

Nàng chủ yếu là muốn trốn tránh ánh mắt của Cố Hàn Uyên.

Nhưng mà chỉ có chính nàng mới biết được sự mâu thuẫn trong lòng mình.

Một mặt là ánh mắt thất lễ của Cố Hàn Uyên làm nàng có chút bất mãn, một mặt khác nàng lại đối với Cố Hàn Uyên cảm thấy hiếu kỳ.

Dù sao Sở Tố Thu trước đây chính là bởi vì Lăng Chiến Thiên anh tuấn mới lựa chọn gả cho hắn mà không phải Lãng Phiên Vân, có thể thấy được bản chất trọng nhan sắc nhan khống của nàng.

Mà dung mạo Cố Hàn Uyên không hề thua kém Lăng Chiến Thiên, nụ cười nhàn nhạt kia càng làm nàng tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Thế cho nên nàng rõ ràng đều đã lập gia đình nhiều năm, vẫn còn bởi vì một nam tử xa lạ mà đỏ mặt.

Sở dĩ Sở Tố Thu khó tránh khỏi đối với thân phận Cố Hàn Uyên cảm thấy hiếu kỳ.

Ngẫu nhiên khi đang cùng Vân La quận chúa tán gẫu, nàng sẽ giả bộ lơ đãng lặng lẽ quan sát Cố Hàn Uyên một chút.

Chỉ là làm Sở Tố Thu cảm thấy ngoài ý muốn là sau khi nàng ngồi vào bàn, Cố Hàn Uyên ngược lại không còn đặt mắt ở trên người nàng nữa.

Chẳng lẽ là bởi vì khoảng cách gần phát hiện nàng cũng không đẹp đến thế.

Hay là chê nàng lớn tuổi.

Dù sao nàng cũng đã ba mươi, làm sao có được vẻ phong nhã hào hoa như Vân La quận chúa mười ba mười bốn tuổi.

Sở Tố Thu trong lòng không hiểu sao có chút lo được lo mất.

Cố Hàn Uyên tự nhiên không phải bởi vì muốn lạt mềm buộc chặt mới làm như vậy.

Hắn lúc này đang tự tiếu phi tiếu nhìn chằm chằm sườn mặt xinh đẹp của Vân La quận chúa.

Không có lý do nào khác, chính là hiếu kỳ vì sao Vân La quận chúa lại chủ động mời Sở Tố Thu.

Vân La quận chúa bị Cố Hàn Uyên nhìn chằm chằm đến mặt cười nóng lên, hờn dỗi nói: Vẫn nhìn ta làm cái gì.

Cố Hàn Uyên cũng không để ý Vân La quận chúa biết rõ còn hỏi, cười đáp: Bởi vì nàng thật đẹp a.

Đối diện, Lăng Lệnh vốn đang bận ăn uống đột nhiên dừng động tác lại, hướng về phía mẫu thân Sở Tố Thu làm một động tác lêu lêu xấu hổ.

Sở Tố Thu bất đắc dĩ vỗ nhẹ Lăng Lệnh, ý bảo hắn thành thật ăn cơm.

Nhưng trong lòng nàng bắt đầu hoài nghi có phải mình vừa rồi suy nghĩ nhiều hay không.

Cố Hàn Uyên cùng Vân La quận chúa tình chàng ý thiếp như vậy, lại tại sao sẽ đột nhiên coi trọng nàng một bà cô già.

Sợ rằng ánh mắt phía trước cũng chỉ là xuất phát từ hiếu kỳ thôi a.

Tâm tình lo được lo mất của Sở Tố Thu biến mất, thay vào đó hoàn toàn là sự thất lạc.

Lại có nữ nhân nào, nhất là nữ nhân xinh đẹp, nguyện ý thừa nhận mình cảnh xuân tươi đẹp đã qua, thanh xuân không còn.

Nhưng phản ứng của Cố Hàn Uyên lại làm nàng không thể không liên tưởng như thế.

Cũng không thể là bởi vì có Vân La quận chúa bên cạnh nên Cố Hàn Uyên mới thành thật như vậy chứ.

Vậy phía trước vì sao lại nhìn nàng chằm chằm như thế.

Sở Tố Thu trong lúc nhất thời hà tư vạn thiên, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

Cố Hàn Uyên tuy rằng chủ quan không có ý định lạt mềm buộc chặt, nhưng vô tình lại gây ra hiệu quả tương tự đối với Sở Tố Thu.

Bên kia, Vân La quận chúa ném cho Cố Hàn Uyên một cái xem thường đầy giận dỗi, nhưng lại bởi vì lời khen ngợi của đối phương mà trong lòng hưởng thụ, khóe môi không kìm được vểnh lên, vui vẻ vô cùng.

Nhưng mà sau một khắc, nàng liền đỏ bừng mặt cười.

Chỉ vì một bàn tay to lớn nóng rực đang vuốt ve trên đùi nàng, làm phương tâm nàng có chút run rẩy.

Vân La quận chúa biết đây là Cố Hàn Uyên đang cảnh cáo.

Nàng nếu như lại giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, Cố Hàn Uyên liền muốn được một tấc lại muốn tiến một thước.

Trong lòng vừa thẹn lại hoảng, còn có chút mong đợi, Vân La quận chúa đành phải thành thật khai báo.

Mặt cười ửng đỏ ghé vào tai Cố Hàn Uyên nhỏ giọng nói: Cố đại ca, huynh không phải đối với vị Lăng phu nhân này cảm thấy hứng thú sao.

Ta đây là đang giúp huynh a.

Cố đại ca yên tâm, ta sẽ không tìm Yêu Nguyệt tỷ tỷ mách lẻo đâu.

Trải qua sự việc Diệp Trán Thanh dùng ánh mắt kéo sợi tơ nhìn Cố Hàn Uyên trước đó, Vân La quận chúa coi như đã hiểu rõ.

Thấy thì cũng thấy rồi, không ngăn được Cố Hàn Uyên phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đã như vậy, chi bằng mang tính lựa chọn mà thỏa mãn Cố Hàn Uyên một chút.

Như vậy tốt xấu gì Cố Hàn Uyên cũng sẽ nhớ kỹ cái tốt của nàng.

Ví dụ như mỹ nhân thê Sở Tố Thu này, đối với nàng và Yêu Nguyệt mà nói đều không có uy hiếp.

Sở Tố Thu tuy đẹp, nhưng đã lập gia đình.

Huống chi còn mang theo Lăng Lệnh đứa con riêng này.

Nếu như là một cặp mẫu nữ hoa dung mạo xinh đẹp, có khả năng còn có thể gây nên sự cảnh giác của Vân La quận chúa.

Thế nhưng chỉ là một mình Sở Tố Thu, cho Cố Hàn Uyên chơi đùa một chút thì có thể thế nào.

Vân La quận chúa ngay cả tâm tình ghen tuông cũng không dâng lên nổi, thậm chí thẳng thắn đưa ra trợ giúp.

Vân La quận chúa đến cùng là xuất thân hoàng thất, cho dù có chút hay ghen, phương thức suy nghĩ cũng khác với nữ tử bình thường.

Giống như trước đây Lẻ Loi Thỏ cùng Lẻ Loi Xà bị đưa lên giường Cố Hàn Uyên vậy.

Đương nhiên, nếu như đợi đến lúc Sở Tố Thu thật sự lên giường Cố Hàn Uyên, Vân La quận chúa vẫn sẽ có chút ghen tị, trừ phi có thể làm cho nàng ở bên cạnh tùy thời tiệt hồ chen ngang trên tham gia.

Tuy rằng ý tưởng của Vân La quận chúa là có lợi cho Cố Hàn Uyên, đáng tiếc là thời cơ không đúng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên cũng ghé vào tai Vân La quận chúa thấp giọng nói một câu: Đừng hồ nháo, vị Lăng phu nhân này liên quan đến chính sự.

Vân La quận chúa xác thực không còn tùy tiện đẩy thuyền nữa.

Bất quá đó không phải vì lời cảnh cáo của Cố Hàn Uyên có tác dụng, thậm chí nàng căn bản không nghe lọt tai.

Chỉ thấy Vân La quận chúa đầu tiên là trợn to đôi mắt đẹp, mặt cười lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà đỏ bừng.

Sau đó nàng e lệ gục vào lòng Cố Hàn Uyên không dám ngẩng đầu, thân thể mềm mại hơi run rẩy.

Vân La quận chúa có phản ứng như thế chỉ có thể là bởi vì Cố Hàn Uyên không chỉ không thu tay lại, ngược lại bắt đầu được một tấc lại muốn tiến một thước.

Nàng tuy rằng sớm đã xem thân thể của mình là vật sở hữu của Cố Hàn Uyên, sau khi rời kinh thành cũng bắt đầu to gan thả lỏng bản thân, thế nhưng ở trước mặt người lạ là Sở Tố Thu, nàng vẫn theo bản năng cảm thấy xấu hổ.

Sở Tố Thu tự nhiên không biết dưới gầm bàn đang xảy ra chuyện gì, mặc dù có chút kỳ quái phản ứng của Vân La quận chúa, cũng chỉ cho là sự thân mật giữa tình lữ.

Vừa rồi nàng chú ý tới hai người cắn tai nói thì thầm, trong lòng liền hơi xúc động.

Hình ảnh như vậy có thể nói là trai tài gái sắc, tình đầu ý hợp.

Hơi có chút tỳ vết là Vân La quận chúa tuy rằng cũng phi thường xinh đẹp, trên người càng có một loại quý khí không rõ, thế nhưng so với Cố Hàn Uyên tuấn mỹ đến mức có chút không chân thực, giống như trích tiên, thì vẫn còn kém vài phần.

Sở Tố Thu không khỏi mơ màng, nếu như đem Vân La quận chúa đổi thành nàng lúc còn trẻ, có thể hay không càng xứng đôi hơn một chút.

Ý tưởng đột ngột như vậy làm Sở Tố Thu giật mình hoảng sợ.

Hết lần này tới lần khác lúc này Cố Hàn Uyên còn đột nhiên mở miệng nói: Nghe danh đã lâu Quỷ Tác Lăng Tiên Phong, không biết phu nhân có thể hay không thay mặt dẫn tiến một chút.

Sở Tố Thu bởi vì trong lòng đang có suy nghĩ mờ ám nên vốn dĩ chột dạ, lại bị Cố Hàn Uyên nhắc tới trượng phu ngay trước mặt, trong lúc hoảng hốt, không suy nghĩ nhiều liền vô thức nói: Phu quân không biết đã làm xong việc trở về chưa, công tử nếu như có việc có thể theo ta đến nhà chờ phu quân trở về.

Lời vừa ra khỏi miệng mới giật mình biết mình nói sai, Sở Tố Thu vừa định đổi giọng liền chú ý tới ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên.

Nàng không tự chủ mấp máy môi, không nói nên lời.

Chỉ có thể ở trong lòng tự an ủi mình: Mặc dù buổi tối dẫn vị công tử này về nhà chờ phu quân có chút không quá thích hợp, nhưng có vị cô nương này đồng hành hẳn là không có gì đáng ngại a.

Sau đó ngay khắc tiếp theo, Sở Tố Thu liền kinh ngạc chứng kiến Vân La quận chúa đột nhiên thở hổn hển xụi lơ trong lòng Cố Hàn Uyên, một bộ dáng sức cùng lực kiệt.

Cố Hàn Uyên ôm Vân La quận chúa, quan tâm nói: Vân La có phải hay không lặn lội đường xa mệt mỏi rồi.

Không bằng trước tiên ở lại Xem Xa Lầu nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ta lại mang nàng du ngoạn Nộ Giao Đảo.

Vân La quận chúa lúc này căn bản vô lực mở miệng nói chuyện.

Cố Hàn Uyên quay sang Sở Tố Thu nhàn nhạt mỉm cười nói: Cũng xin phu nhân chờ ở dưới, để ta an bài chỗ ngủ cho Vân La một chút, sau đó mới theo phu nhân đi bái phỏng tôn phu.

Sở Tố Thu nghe vậy một trận ngạc nhiên.

Chương 1780

Xem Xa Lầu là tửu lâu lớn, tự nhiên cũng có chức năng khách sạn.

Tại phòng thượng hạng cao nhất, Vân La quận chúa nằm ở trên giường, vẻ mặt u oán nhìn Cố Hàn Uyên, u u nói: Cố đại ca, huynh coi như muốn cùng vị Lăng phu nhân kia hẹn hò, cũng không cần phải dùng chiêu này đẩy ta ra đi.

Ta lại không nói là không cho huynh đi.

Vân La quận chúa oán niệm rất lớn.

Rõ ràng nàng đều nguyện ý giúp Cố Hàn Uyên đẩy thuyền, lại còn bị coi như người thừa.

Quan trọng hơn là phương thức nàng rời trường còn mất mặt như vậy.

Nàng đúng là có chút buông thả bản thân, nhưng không có nghĩa là nàng không biết xấu hổ.

Cũng may không ai chú ý tới.

Cố Hàn Uyên khẽ lắc đầu, sắc mặt có chút nghiêm túc giải thích: Đêm nay có chính sự.

Vân La quận chúa nghe vậy nhất thời hai mắt sáng lên, lập tức lại rầu rĩ không vui nói: Đã có trò hay để xem, như thế nào còn bỏ ta lại.

Nàng vốn thích náo nhiệt, việc được Cố Hàn Uyên gọi là chính sự khẳng định rất náo nhiệt.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên thở dài: Đến lúc đó ta chưa chắc lo lắng được cho nàng.

Vân La quận chúa nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: Người nào mà lại có thể làm cho Cố đại ca đều cảm thấy kiêng kỵ.

Dáng vẻ hết sức nghiêm túc của Cố Hàn Uyên làm nàng cảm thấy có chút khó tin.

Phải biết rằng Cố Hàn Uyên ở kinh thành thời điểm đều có thể nói là tùy ý làm bậy, hoàng cung muốn xông liền xông.

Đây là do Vân La quận chúa không biết Cố Hàn Uyên chỉ tiện đường đi Cảnh Vui Cung an ủi Vạn Trinh Nhi mà thôi.

Nghe xong Cố Hàn Uyên giải thích, Vân La quận chúa coi như là đã hiểu.

Cố Hàn Uyên không phải là chê nàng làm trở ngại việc thông đồng với Sở Tố Thu, cũng không phải không nguyện ý mang nàng xem náo nhiệt, mà là bắt buộc phải để nàng ở lại nơi an toàn.

Trong thiên hạ có thể để cho Cố Hàn Uyên cảm thấy kiêng kỵ quả thực không nhiều lắm, Nộ Giao Đảo vừa lúc lại có một người.

Cố Hàn Uyên trầm giọng nói ra cái tên đó: Lãng Phiên Vân.

Phải biết rằng Lãng Phiên Vân kém nhất cũng là cao thủ cùng cấp bậc với Bàng Ban.

Ban đầu ở Tây Hạ, Cố Hàn Uyên cũng không thắng được Bàng Ban, chỉ là dựa vào Thần Thạch hộ tráo cùng với việc Bàng Ban cần lo lắng cho tính mạng của Húc Liệt Ngột và Lý Xích Mị mới miễn cưỡng bức lui y.

Mà Cố Hàn Uyên tối nay đại khái tỷ lệ là muốn cùng Lãng Phiên Vân động thủ.

Có thần binh Phúc Vũ Kiếm nơi tay, uy hiếp mà Lãng Phiên Vân mang lại chưa chắc đã nhỏ hơn Bàng Ban.

Quan trọng nhất là tình hình tối nay tuyệt đối sẽ thập phần hỗn loạn, chiêu Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm Nhị Thập Tam vừa mới ngộ ra căn bản không có cơ hội sử dụng.

Dưới loại tình huống này, muốn Cố Hàn Uyên vừa chiến đấu vừa che chở cho Vân La quận chúa đang xem náo nhiệt xác thực có chút khó khăn.

Lãng Phiên Vân làm người cũng không phải cổ hủ, không có đạo lý nhìn thấy kẽ hở mà không lợi dụng.

Vì vậy Cố Hàn Uyên là trải qua thâm tư thục lự mới quyết định để Vân La quận chúa ở lại.

Còn việc dùng thủ đoạn đặc biệt để nàng rút lui trước rồi mới giải thích, cũng là tránh cho Vân La quận chúa ham chơi không hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Vân La quận chúa tuy rằng vẫn còn có chút không vui, nhưng vẫn tỏ vẻ lý giải.

Ta biết rồi, Cố đại ca yên tâm đi thôi, ta sẽ không chạy lung tung.

Cố đại ca cũng muốn chú ý an toàn.

Bởi vì là lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hàn Uyên kiêng kỵ một người như vậy, trong lòng nàng thậm chí còn thêm mấy phần lo lắng.

Sự nhu thuận nghe lời của Vân La quận chúa khiến Cố Hàn Uyên cảm thấy rất vui mừng, hắn ôn nhu cúi đầu hôn nàng một cái, ấm giọng nói: Nghỉ ngơi thật tốt.

Sự ôn nhu đột ngột của Cố Hàn Uyên ngược lại chọc cho Vân La quận chúa có chút xấu hổ.

Nàng cố ý xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía Cố Hàn Uyên, buồn bực nói: Ân, Cố đại ca đi sớm về sớm.

Được.

Cố Hàn Uyên rời khỏi phòng thượng hạng, trở lại đại đường lầu một.

Lúc này Lăng Lệnh đã no đến mức ợ hơi, đồng thời còn có chút tiếc nuối nhìn thức ăn thừa hơn phân nửa trên bàn.

Sở Tố Thu vì dáng vẻ mất mặt này của con trai mà có chút đỏ mặt, đồng thời cũng có chút hổ thẹn.

Nhìn thấy Cố Hàn Uyên trở về, nàng ngượng ngùng nói: Làm cho công tử chê cười.

Cố Hàn Uyên lơ đễnh cười cười nói: Tiểu hài tử ăn được là chuyện tốt.

Dừng một chút, hắn ấm giọng nói: Phu nhân xin dẫn đường.

Sở Tố Thu nghe vậy vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, quả nhiên không thấy Vân La quận chúa trở lại.

Trong lòng nàng không hiểu sao có chút khẩn trương, nét mặt lại chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Công tử đi theo ta.

Lệnh nhi, đi thôi.

Sở Tố Thu gọi Lăng Lệnh một tiếng, đi trước dẫn đường.

Cố Hàn Uyên thì ra hiệu cho Diệp Trán Thanh một ánh mắt rồi đi theo sát phía sau.

Đọc hiểu ánh mắt của Cố Hàn Uyên, Diệp Trán Thanh sau khi ba người rời đi liền miễn phí cho toàn bộ khách nhân, đuổi hết người đi.

Sau đó nàng đóng cửa Xem Xa Lầu, điều động nhân thủ Thiên Võng canh gác trong lầu.

Không chỉ để bảo vệ an toàn cho Vân La quận chúa, mà cũng là để dự phòng cho sự hỗn loạn có thể xảy ra sau đó.

Bên kia, Cố Hàn Uyên theo Sở Tố Thu đi về hướng nhà nàng.

Trên đường, Cố Hàn Uyên thuận tiện nói bóng gió hỏi thăm một ít tin tức.

Chủ yếu là liên quan tới sự sai lệch so với kịch bản gốc.

Tuy rằng Sở Tố Thu biết cũng không nhiều, nhưng Cố Hàn Uyên cũng có thể đoán được tám chín phần mười.

Trong đó sai lệch lớn nhất nằm ở chỗ Lăng Chiến Thiên đối kháng Thượng Quan Ưng không kịch liệt như trong kịch bản.

Trong cốt truyện gốc, Lăng Chiến Thiên thậm chí còn muốn phân liệt Nộ Giao Bang.

Mà ở thế giới này, Lăng Chiến Thiên lại lựa chọn thỏa hiệp nhiều hơn.

Nguyên nhân hàng đầu tự nhiên là áp lực đến từ triều đình.

Chí ít Chu Vô Thị thập phần nguyện ý thu hồi quyền thống trị Động Đình Hồ.

Trên triều đình cũng cơ bản sẽ không phản đối.

Không xét đến ý nghĩa chiến lược của Động Đình Hồ, chỉ riêng tài phú và lợi ích sản sinh ra cũng đủ khiến các thế lực khắp nơi động tâm.

Chỉ là thống nhất Nộ Giao Bang đã trở thành cái đuôi to khó vẫy, động thủ không có lợi lắm mà thôi.

Thế nhưng một khi Nộ Giao Bang phân liệt, thực lực suy nhược, tuyệt đối sẽ trở thành miếng thịt béo trong mắt các thế lực.

Thứ nhì còn có một nguyên nhân quan trọng hơn nằm ở sự khuyên bảo của Lăng Phiên Vân.

Trong cốt truyện gốc, Lãng Phiên Vân bởi vì cái c·hết của Kỷ Tích Tích mà hoàn toàn rơi vào trạng thái thối nát, chán đời.

Mặc dù không đồng ý việc Lăng Chiến Thiên tự lập môn hộ, nhưng cũng không phản đối.

Dù sao Lãng Phiên Vân cùng lắm thì rời khỏi mảnh đất thương tâm này mà thôi.

Mà ở thế giới này, bởi vì Kỷ Tích Tích không c·hết, ngược lại bị trọng thương bại liệt, cho nên Lãng Phiên Vân không nguyện ý Nộ Giao Bang xuất hiện náo động.

Nếu không cần thiết, Lãng Phiên Vân tuyệt đối sẽ không nguyện ý mang theo Kỷ Tích Tích bôn ba khắp nơi.

Dù là nhân vật anh hùng cái thế, chỉ cần có ràng buộc, liền khó tránh khỏi làm việc phải lo lắng nhiều hơn.

Dưới sự im lặng của Lãng Phiên Vân, Lăng Chiến Thiên mới có thể mang theo các lão nhân trong bang tự lập môn hộ.

Thế nhưng nếu Lãng Phiên Vân phản đối, lấy danh vọng của y tại Nộ Giao Bang, coi như là Lăng Chiến Thiên cũng không thể làm gì được.

Để cho chính Lăng Chiến Thiên đơn độc thoát ly Nộ Giao Bang thì lại thập phần không cam lòng.

Cho nên cuối cùng mới dẫn đến cục diện khó xử, chỉ có thể bị động chịu đòn như bây giờ.

Lúc này Sở Tố Thu thấy Cố Hàn Uyên vẫn luôn hỏi chuyện Nộ Giao Bang, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái.

Dù sao nếu như là chuyện của Nộ Giao Bang, rõ ràng tìm Thượng Quan Ưng sẽ hữu dụng hơn so với tìm Lăng Chiến Thiên.

Sở Tố Thu nguyên bản còn có chút tâm tư kiều diễm, nhất thời trở nên cảnh giác.

Nàng giả vờ tò mò hỏi: Nói đến còn không biết tính danh công tử.

Trước đây ở Xem Xa Lầu, Cố Hàn Uyên nói tương đối ít, vẫn luôn là Vân La quận chúa cùng nàng trò chuyện.

Mặc dù biết Vân La quận chúa tên gọi là Vân La, nhưng đối với Cố Hàn Uyên thì hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc này nàng đã có chút cảnh giác với Cố Hàn Uyên, tự nhiên muốn thăm dò thân phận đối phương trước.

Cố Hàn Uyên khẽ cười một tiếng, đang muốn mở miệng thì đột nhiên đuôi lông mày hơi nhíu lại.

Ngữ khí cổ quái chỉ vào một tòa trạch viện cách đó không xa, hỏi: Nơi đó chính là nơi ở của phu nhân sao.

Sở Tố Thu nhìn theo hướng Cố Hàn Uyên chỉ, nhất thời kinh hãi không thôi.

Bởi vì nơi đó đúng là nhà của nàng.

Chương 1781

Phòng xá của bang chúng Nộ Giao Bang đều tập trung ở phía nam và trung bộ đảo.

Trạch viện nhà Lăng Chiến Thiên lại ở phía đông nam, tương đối hẻo lánh.

Từ điểm này cũng có thể thấy được Lăng Chiến Thiên bị Thượng Quan Ưng xa lánh như thế nào.

Sở Tố Thu kinh hãi việc làm sao Cố Hàn Uyên lại nhận ra nhà của nàng.

Thậm chí hoài nghi Cố Hàn Uyên có lẽ sớm có dự mưu.

Sở Tố Thu vô ý thức dừng bước, đem Lăng Lệnh kéo về phía sau, đề phòng nhìn Cố Hàn Uyên.

Chỉ cần có gì không đúng, nàng liền định cao giọng hô to.

Cố Hàn Uyên chứng kiến dáng vẻ khẩn trương phòng bị của Sở Tố Thu, cảm thấy buồn cười, cố ý giả vờ bày ra bộ dáng âm trầm, chế nhạo nói: Phu nhân cảm thấy hiện tại lại đề phòng thì có tác dụng không.

Sở Tố Thu nghe vậy ngẩn ra, vô ý thức liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Vẫn là hoàn cảnh yên tĩnh mà nàng từng yêu thích.

Nhưng mà dưới tình huống như vậy, sự yên tĩnh này lại rất muốn mạng.

Nàng coi như cao giọng hô to cũng chưa chắc có năng lực gây nên sự chú ý của người khác.

Quan trọng hơn là bên người nàng còn có đứa con trai mới sáu tuổi.

Liên tưởng đến ánh mắt Cố Hàn Uyên nhìn nàng chằm chằm lúc mới vào Xem Xa Lầu, trong lòng nàng càng cảm thấy không ổn.

Nàng nắm chặt tay nhỏ của Lăng Lệnh, đồng thời lạnh giọng quát lên: Ngươi muốn làm cái gì.

Cố Hàn Uyên nghe vậy cố ý lấn người về phía Sở Tố Thu, làm ra một bộ dáng ngả ngớn muốn đưa tay khơi mào cằm nàng, trêu đùa: Phu nhân cảm thấy tại hạ nên làm những gì đâu.

Sở Tố Thu trong lòng không hiểu sao lại có loại tâm tình thất vọng.

Nàng nguyên bản đối với Cố Hàn Uyên phi phàm tuấn mỹ là có vài phần hảo cảm, bằng không cũng sẽ không luôn thỉnh thoảng nảy sinh một ít mơ màng.

Sở Tố Thu phẫn hận nói: Ta nhìn lầm ngươi.

Nói xong, nàng một bên lôi kéo Lăng Lệnh đứa trẻ lúc này đang ngây thơ chẳng biết tại sao bầu không khí lại thay đổi lui về phía sau, một bên cấp tốc suy tính biện pháp thoát thân.

Sau đó liền tuyệt vọng phát hiện nàng thật đúng là không có biện pháp gì tốt.

Lúc còn trẻ, nàng còn có một tay kiếm pháp tốt.

Nhưng mà nhiều năm như vậy giúp chồng dạy con, đã sớm quên gần hết võ công.

Nàng lúc này duy nhất có thể làm dĩ nhiên chỉ có kéo dài thời gian, đợi đến khi Lăng Chiến Thiên trở về.

Còn như trong quá trình này có thể sẽ bị Cố Hàn Uyên chiếm đi rất nhiều tiện nghi, chỉ có thể thầm mắng coi như là bị chó cắn.

Sở Tố Thu bởi vì đã quyết định kéo dài thời gian nên cũng sẽ không lui về sau một cách vô ích.

Ngược lại nàng khẽ cắn môi mỏng, giả vờ mềm yếu thỉnh cầu: Chí ít đừng ở trước mặt Lệnh nhi.

Nhà của ta thì ở phía trước, để cho ta đem Lệnh nhi dỗ ngủ lại nói có thể chứ.

Sở Tố Thu vẫn là nghĩ trước tiên quay về nhà xem Lăng Chiến Thiên đã trở về chưa.

Nếu như đã trở về, nguy cơ trinh tiết của nàng cũng liền giải trừ.

Hơn nữa thuyết pháp dỗ ngủ Lăng Lệnh bản thân cũng có rất nhiều không gian để thao tác.

Coi như Lăng Chiến Thiên còn chưa trở lại, nàng cũng có thể thử kéo dài thêm một ít thời gian.

Nhưng mà điều khiến Sở Tố Thu cảm thấy tuyệt vọng là Cố Hàn Uyên vẫn cười tủm tỉm, tay hướng về cằm của nàng đưa tới.

Nghĩ đến chính mình sắp bị nam tử xa lạ chọn cằm đùa giỡn, trong trái tim nàng liền cảm thấy khuất nhục.

Nàng hối hận chính mình lại trễ như thế mang theo Lăng Lệnh đi Xem Xa Lầu, cũng hối hận tiếp nhận lời mời của Vân La quận chúa, càng hối hận hơn khi đồng ý mang Cố Hàn Uyên về nhà.

Thật sự là sai một ly đi một dặm.

Lúc này trong mắt nàng, khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười của Cố Hàn Uyên cũng trở nên diện mục khả tăng.

Nhất là khi ngón tay Cố Hàn Uyên cách nàng càng ngày càng gần, trong lòng nàng tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt.

Nàng chưa kịp ở trong lòng xin lỗi trượng phu, cũng chưa kịp đem tâm tình hối hận mở rộng, trên trán bỗng truyền tới cảm giác đau điếng làm nàng lại mở mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt là Cố Hàn Uyên vừa mới thu hồi ngón tay búng trán nàng, đang khẽ cười trêu nói: Phu nhân đem tại hạ trở thành người nào.

Sở Tố Thu bối rối một hồi mới hồi phục tinh thần, vô ý thức ở trong lòng đáp: Tuấn đến quá phận hái hoa tặc.

Còn là một tên hái hoa tặc biết trộm tim.

Đương nhiên lời này cũng không hề nói ra.

Bất quá trong lòng nàng vừa rồi thật sự là nghĩ như vậy.

Dù sao phía trước nàng ở Xem Xa Lầu chứng kiến Vân La quận chúa cùng Cố Hàn Uyên lưỡng tình tương duyệt, dáng vẻ đó không làm giả được.

Cố Hàn Uyên thấy Sở Tố Thu không đáp lời, chỉ dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình, liền chế nhạo khẽ cười nói: Tại hạ vừa rồi chỉ là thấy phản ứng của phu nhân thú vị, cho nên mới mở một cái vui đùa nhỏ mà thôi.

Đã đoán được Cố Hàn Uyên chỉ là đang trêu nàng, Sở Tố Thu lật liên tiếp mấy cái bạch nhãn đẹp mắt ném cho Cố Hàn Uyên.

Vừa thẹn vừa giận, nàng sẵng giọng: Công tử đùa kiểu này tuyệt không buồn cười.

Nàng vừa rồi trong lòng đều nhanh cảm thấy tuyệt vọng, kết quả Cố Hàn Uyên lại nói cho nàng biết chỉ là một trò đùa.

Không mở miệng mắng chửi người đã là do giáo dưỡng của nàng quá tốt rồi.

Một bên tiểu Lăng Lệnh càng là cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Búng trán thì có gì đáng cười.

Sở Tố Thu đột nhiên nhíu lên đôi mi thanh tú, trầm giọng nói: Không đúng, công tử còn chưa nói cho ta biết làm sao biết tòa trạch viện kia là nhà ta.

Nhà các nàng tuy là hẻo lánh, thế nhưng chỉ dựa vào điểm ấy liền đoán được thì nói thế nào cũng có chút không hợp lý.

Ánh mắt Cố Hàn Uyên hơi lập lòe, ý vị thâm trường giải thích: Thật ra là do thính giác tại hạ nhạy cảm, từ nhà phu nhân nghe được có người nói chuyện, cho nên mới xác định là nhà phu nhân.

Sở Tố Thu sau khi nghe xong càng bối rối.

Nàng vô ý thức quan sát khoảng cách từ đây đến nhà.

Hơn năm mươi mét.

Đây là nơi nào tới Thuận Phong Nhĩ.

Sở Tố Thu vô thức không tin lý do thoái thác của Cố Hàn Uyên, nét mặt cũng chỉ có lệ cười giả nói: Nguyên lai là như vậy, vậy xem ra là ta hiểu lầm công tử.

Lời này thậm chí có thể nói là âm dương quái khí.

Có thể thấy được Sở Tố Thu đối với trò đùa vừa rồi của Cố Hàn Uyên tức giận bao nhiêu.

Đương nhiên cũng không thiếu được cảm giác thẹn thùng.

Dù sao nàng đều đã não bổ ra rất nhiều hình ảnh.

Tỷ như Cố Hàn Uyên sẽ dùng Lăng Lệnh tới uy hiếp nàng: Phu nhân, ngươi cũng không muốn con trai ngươi có chuyện gì chứ.

Mọi việc như thế, những hình ảnh không thể nói ra.

Kết quả lại nói cho nàng biết đây chỉ là một trò đùa.

Sở Tố Thu thậm chí còn mơ hồ có chút khó chịu.

Mấy cái ý tứ.

Lão nương không đáng để ngươi đùa thành thật sao.

Cái trán trơn bóng truyền đến cảm giác đau nhẹ giống như đang nhắc nhở nàng, làm nàng càng phát ra cảm thấy không cam lòng.

Chỉ có thể nói tâm tư của nữ nhân dễ thay đổi.

Khi hắn định làm gì đó, nàng chống cự, phẫn hận.

Khi hắn không làm gì cả, nàng lại phiền muộn, không cam lòng.

Nhưng mà lệnh Sở Tố Thu càng thêm không nghĩ tới chính là Cố Hàn Uyên lúc này lại đột nhiên nghiêm túc, chăm chú nói: Tại hạ xác thực nghe được trong nhà phu nhân có người đang nói chuyện.

Sở Tố Thu nghe vậy giật mình, tuy rằng còn có chút bán tín bán nghi, nhưng cũng chỉ có thể giải thích: Đó có thể là phu quân đã trở về, đang cùng thủ hạ của hắn là Từng Thuật Dư nói chuyện a.

Lúc ban ngày Từng Thuật Dư cũng đã nói buổi tối sẽ tới thăm, chỉ là tới thời gian không khỏi có điểm quá muộn.

Nói xong nàng lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Hiển nhiên là hàm sa xạ ảnh trách cứ Cố Hàn Uyên cũng trễ như thế này còn bắt nàng dẫn hắn về nhà.

Chỉ là làm cho Sở Tố Thu vạn vạn không nghĩ tới chính là Cố Hàn Uyên lúc này lại ý vị thâm trường nói: Cùng Từng Thuật Dư nói chuyện cũng không phải là tôn phu, trừ phi phu quân của phu nhân là một nữ nhân.

Bất quá nội dung nói chuyện ngược lại là có quan hệ không nhỏ tới tôn phu.

Sở Tố Thu hồi lâu vẫn chưa phản ứng kịp.

Một nữ nhân đã từng có lời ra tiếng vào với trượng phu nàng lại đang ở trong nhà nàng nói chuyện với nhau.

Lượng tin tức lớn đến mức khiến người ta cảm thấy hoang đường.

Từng Thuật Dư là thủ hạ đắc lực của Lăng Chiến Thiên, cùng Bàng Quá Chi được hắn coi như cánh tay trái phải.

Bất quá đây chỉ là mặt ngoài.

Chương 1782

Trên thực tế, Lăng Chiến Thiên chưa bao giờ thực sự tín nhiệm Từng Thuật Dư.

Kẻ này trong kịch bản vốn dĩ bị Lăng Chiến Thiên lợi dụng thành quân cờ để dụ dỗ Lãng Phiên Vân xuất thủ, còn bây giờ hắn sẽ bị mấy người coi như quân cờ lợi dụng thì liền khó nói chắc.

Duy nhất có thể khẳng định là chuyện này không có quan hệ gì với Lăng Chiến Thiên.

Cố Hàn Uyên vẫn chưa cảm giác được Lãng Phiên Vân ở phụ cận.

Coi như Lăng Chiến Thiên dự định lợi dụng Từng Thuật Dư, cũng sẽ không xây dựng trên điều kiện tiên quyết là cần hy sinh thê tử mến yêu của chính mình.

Vì vậy không có gì bất ngờ xảy ra, Lăng Chiến Thiên lúc này chỉ sợ là bị sự vụ vướng tay chân, một chốc không về được.

Thậm chí nếu như không phải Sở Tố Thu nhất thời nảy ý muốn dẫn Lăng Lệnh đi xem Xa Lầu, sợ rằng đã xảy ra chuyện.

Lúc này tỉnh hồn lại, Sở Tố Thu cũng mơ hồ nhận thấy được điểm không đúng.

Dù sao nếu như lời Cố Hàn Uyên nói cho nàng biết là thật, thì Từng Thuật Dư tất nhiên không có lòng tốt.

Bằng không nào có đạo lý chủ nhân không ở nhà lại tự tiện xông vào.

Quan trọng hơn chính là Sở Tố Thu vốn đã cảm thấy Từng Thuật Dư tâm thuật bất chính.

Từng Thuật Dư làm người cử chỉ tuỳ tiện ranh mãnh, thích tự cho là thông minh, phong lưu tự thưởng, năm đó cũng đã từng theo đuổi Sở Tố Thu, chỉ là bị dứt khoát cự tuyệt.

Mấy năm nay thường thường hắn cũng sẽ tới cửa xum xoe.

Sở Tố Thu cố kỵ Từng Thuật Dư là thuộc hạ đắc lực của Lăng Chiến Thiên nên không tiện quá mức lạnh nhạt, xa lánh.

Thế nhưng sự chán ghét của nàng đối với Từng Thuật Dư lại ngày càng tăng.

Bởi vì Từng Thuật Dư luôn là lặng lẽ nhìn nàng chằm chằm.

Khác với ánh mắt nóng rực của Cố Hàn Uyên, ánh mắt của hắn là một loại lén lén lút lút, bỉ ổi.

Dáng dấp nữ nhân xinh đẹp chịu đến nam nhân chú mục là chuyện rất bình thường.

Nếu thật sự sợ bị người nhìn thì thẳng thắn đừng ra cửa.

Vì vậy ánh mắt nóng rực đường đường chính chính của Cố Hàn Uyên ngược lại chỉ sẽ làm Sở Tố Thu cảm thấy vừa thẹn vừa giận, chứ không sinh ra cảm giác chán ghét.

Nói chung, bởi vì sự xuất hiện của Từng Thuật Dư tạo ra sự tương phản, Sở Tố Thu ngược lại đối với Cố Hàn Uyên hảo cảm tăng lên một ít.

Lại thêm vừa rồi Cố Hàn Uyên vẫn chưa đối với nàng đùa giả làm thật, khiến nàng đối với Cố Hàn Uyên tuy còn rất xa lạ nhưng đã thêm mấy phần tín nhiệm, lựa chọn tin tưởng lời nói của đối phương.

Sở Tố Thu đôi mi thanh tú khẽ nhíu hỏi: Ngươi nói chuyện bọn họ đàm luận có quan hệ tới phu quân ta.

Cố Hàn Uyên khẽ cười đáp: Phu nhân nếu như cảm thấy hứng thú, không ngại cách gần một chút để nghe trộm.

Sở Tố Thu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: Được.

Dứt lời liền muốn dắt Lăng Lệnh tới gần trạch viện nhà bọn họ.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lúc này lại ngăn cản nàng, ở trong ánh mắt hoang mang của nàng cười như không cười nói: Phu nhân quả thật muốn dẫn Lệnh lang cùng đi sao.

Cô nam quả nữ.

Đối mặt Cố Hàn Uyên trêu chọc, Sở Tố Thu hơi ngẩn ra, mặt cười nhất thời nổi lên đỏ ửng.

Nàng biết ý của Cố Hàn Uyên là Từng Thuật Dư khả năng đang cùng nữ nhân kia làm chuyện gì đó mờ ám trong nhà nàng.

Cái này khiến nàng càng phát ra chán ghét Từng Thuật Dư, đồng thời cũng càng cảm thấy phẫn nộ.

Cư nhiên dám chạy đến nhà nàng làm loạn.

Ngẫm lại tựu khiến người buồn nôn.

Sau đó Sở Tố Thu bảo Lăng Lệnh ngây thơ vô tri đi trốn kỹ, căn dặn nếu là nàng thời gian dài không trở lại đón hắn thì liền đi tìm Lãng Phiên Vân.

Tiếp đó nàng liền cùng Cố Hàn Uyên cùng nhau hướng về trạch viện đi tới.

Sở Tố Thu băn khoăn không chỉ là loại tình huống mà Cố Hàn Uyên nói, mà còn bởi vì lo lắng cho an toàn của Lăng Lệnh.

Dù sao nàng còn không biết võ công Cố Hàn Uyên như thế nào, vạn nhất nếu là xuất hiện ngoài ý muốn gì, sợ chiếu cố không được Lăng Lệnh.

Để Lăng Lệnh trốn ở bên ngoài không chỉ an toàn hơn, lúc cần thiết còn có thể đi tìm Lãng Phiên Vân xin giúp đỡ.

Đi được phân nửa, Sở Tố Thu đột nhiên phản ứng kịp, náo loạn nửa ngày chính mình vẫn chưa biết thân phận của Cố Hàn Uyên, chợt cảm thấy cạn lời.

Cố Hàn Uyên đuôi lông mày hơi nhếch, chế nhạo hỏi: Phu nhân nhìn tại hạ như vậy làm cái gì.

Sở Tố Thu yêu kiều rên một tiếng, liếc Cố Hàn Uyên một cái.

Nàng đã lười hỏi rồi.

Đồng thời trong lòng Sở Tố Thu lại có một loại cảm giác quái dị.

Rõ ràng nàng ngay cả họ tên Cố Hàn Uyên đều không biết, nhưng lại phải cùng nhau đến ngoài cửa nhà mình làm chuyện nghe lén.

Mà tình huống quỷ dị này tự nhiên là do Cố Hàn Uyên cố ý dẫn dắt.

Sở Tố Thu bất tri bất giác cũng đã mất đi quyền chủ động, bị Cố Hàn Uyên dắt mũi dẫn đi.

Cố Hàn Uyên lúc này đột nhiên bật cười một tiếng, trêu nói: Lại nói tiếp, tại hạ hiện tại cũng là cùng phu nhân cô nam quả nữ đấy nha.

Sở Tố Thu nghe vậy cứng lại, mặt cười lại nổi lên đỏ ửng.

Tuy là lúc này Lăng Lệnh không ở tại chỗ, hai người trong sạch xác thực cũng coi là cô nam quả nữ.

Thế nhưng kết hợp chủ đề trước đó, khó tránh khỏi chọc người liên tưởng.

Sở Tố Thu thầm phi một tiếng, không định phản ứng lại lời vô vị của Cố Hàn Uyên.

Chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy Cố Hàn Uyên dường như đặc biệt thích trêu chọc để nàng lườm hắn.

Sở Tố Thu nào biết mỹ nhân hờn dỗi, liếc mắt bạc tình đối với Cố Hàn Uyên mà nói chính là một loại phần thưởng.

Nhất là đôi mắt đẹp của Sở Tố Thu lại rất linh động, khi lườm nguýt thì càng đẹp mắt.

Cố Hàn Uyên thấy Sở Tố Thu không để ý tới mình cũng lơ đễnh, trong lòng lặng yên chôn xuống một hạt giống, mục đích đã đạt được.

Lúc này hai người rốt cuộc đi tới bên ngoài viện.

Sở Tố Thu nhất thời có chút khó xử.

Nàng không dám cam đoan sau khi vào cửa sẽ không kinh động đến người ở bên trong.

Chủ yếu vẫn là do võ công của nàng mấy năm nay thoái hóa quá nghiêm trọng, khinh công năm đó am hiểu nhất giờ đều chẳng còn lại bao nhiêu.

Sở Tố Thu đang muốn nhỏ giọng hỏi một chút Cố Hàn Uyên có biện pháp nào không, đột nhiên dưới chân nhẹ bẫng, cảm giác không trọng lượng truyền đến, ngay sau đó nửa người liền truyền đến một trận ấm áp làm người ta thư thái.

Đợi nàng phản ứng lại thì phát hiện mình đã bị Cố Hàn Uyên một tay nâng lấy đầu gối bế ngang lên.

Lời xin lỗi không hề có chút thành ý nào của Cố Hàn Uyên cũng vang lên ngay lúc này: Phu nhân, đắc tội rồi.

Dứt lời liền ôm lấy Sở Tố Thu nhẹ lướt qua tường vây tiến nhập bên trong trạch viện, rơi xuống đất không một tiếng động.

Sở Tố Thu vẫn không nhịn được mà liếc xéo hắn, trong lòng đối với hành động tiền trảm hậu tấu của Cố Hàn Uyên cực độ cạn lời.

Đều đã ôm nàng rồi, lại nói đắc tội có ích lợi gì.

Hết lần này tới lần khác lúc này đã mơ hồ có thể nghe được tiếng người, nàng muốn trách cứ cũng không thích hợp.

Sở Tố Thu suy nghĩ miên man, nỗ lực che đậy sự hoảng loạn trong lòng.

Dù sao lúc này ôm nàng cũng không phải là trượng phu của nàng, mà là một nam tử ngay cả tên nàng cũng không biết.

Trên người đối phương truyền tới nhiệt độ hừng hực và khí tức nam tính dễ ngửi đều làm nàng tim đập nhanh hơn.

Sở Tố Thu cảm nhận mặt cười nóng lên, cũng biết mục đích dùng suy nghĩ miên man để che dấu tâm tình hoảng loạn đã thất bại.

Nhất là khi nàng cảm giác được bị Cố Hàn Uyên ôm dường như so với trượng phu ôm còn thoải mái hơn, trong lòng càng hoảng sợ, tim đập càng nhanh.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Sở Tố Thu bỗng nhiên kinh giác Cố Hàn Uyên cũng không có đem nàng từ trong lòng buông xuống.

Ngược lại cứ như vậy mang theo nàng hướng về phía thanh âm mơ hồ truyền tới lặng yên đi tới.

Sở Tố Thu vừa kinh hoảng lại thẹn thùng thầm nghĩ trong lòng: Hắn ôm lấy ta không thả đến tột cùng là có ý gì đây.

Bị Cố Hàn Uyên ôm lấy đi tới, Sở Tố Thu lúc này trong lòng loạn cào cào.

Nàng đầu tiên là vô thức vì Cố Hàn Uyên tìm lý do.

Tỷ như Cố Hàn Uyên là chê nàng khinh công quá kém, dễ dàng bại lộ, mới không cho nàng rơi xuống đất.

Ngay sau đó lại nghĩ đến Cố Hàn Uyên có thể là muốn cùng nàng mở một cái vui đùa hơi quá đáng.

Chương 1783

Dù sao Cố Hàn Uyên trước đây đã từng có tiền án.

Sở Tố Thu có chút hoài nghi mình có phải hay không lại bị Cố Hàn Uyên trêu chọc.

Chỉ là cái vui đùa này so với trước đó càng thêm quá phận.

Không chỉ không còn là điểm đến thì dừng, mà còn có tiếp xúc thân thể.

Bàn tay to nâng lấy lưng cùng đầu gối nàng nóng hổi dọa người, dường như muốn thiêu đốt trái tim nàng.

Cũng chính là bởi vì chuyện lúc trước, Sở Tố Thu mới không có trước tiên nghĩ theo hướng Cố Hàn Uyên muốn sàm sỡ nàng.

Đợi nàng phản ứng kịp là chính mình hẳn phải giãy dụa một chút, chí ít tỏ thái độ ngoài mặt thì Cố Hàn Uyên đã mang theo nàng đi tới bên ngoài cửa sổ căn phòng phát ra tiếng nói.

Sở Tố Thu nhìn căn phòng ngủ quen thuộc này, không khỏi thầm buồn bực.

Dù sao vô luận nam nữ bên trong muốn làm gì, chọn ở gian phòng của nàng và trượng phu đều là việc làm người ta phẫn nộ.

Chỉ bất quá những thanh âm khó nghe trong tưởng tượng cũng chưa từng xuất hiện.

Nhưng nội dung cuộc trò chuyện vẫn hấp dẫn sự chú ý của Sở Tố Thu, thế cho nên nàng đều bỏ quên việc Cố Hàn Uyên lặng yên đưa tay từ đầu gối nàng trượt dần lên đùi.

Nếu không thể cầm xuống Lăng Chiến Thiên, ngươi còn mang thiếp thân vào căn phòng này làm cái gì.

Đó là một giọng nữ kiều mị mang theo trào phúng cùng lãnh đạm.

Thanh âm này đối với Sở Tố Thu mà nói cũng không tính là xa lạ.

Hóa ra là Càn Hồng Thanh, phu nhân của Bang chủ Nộ Giao Bang, người nàng từng có vài lần duyên gặp mặt.

Trọng yếu hơn chính là Càn Hồng Thanh dĩ nhiên đang mưu đồ bí mật đối phó trượng phu của nàng, hơn nữa còn là hợp mưu cùng Từng Thuật Dư thủ hạ đắc lực của chồng nàng.

Quả nhiên, sau một khắc thanh âm của Từng Thuật Dư liền truyền ra: Đừng nói như vậy chứ.

Lăng Chiến Thiên không dễ dàng trúng kế như vậy, khả năng hạ độc hại hắn rất thấp, còn không bằng trước tiên ra tay với Bàng Quá Chi.

Hơn nữa Lăng Chiến Thiên chẳng phải đã bị giữ chân rồi sao.

Chỉ cần chờ bắt được Sở Tố Thu cùng Lăng Lệnh, Lăng Chiến Thiên tất nhiên sẽ phải đi vào khuôn khổ.

Nói vậy Bang chủ cũng càng muốn một Lăng Chiến Thiên còn sống, mà không phải là thi thể của hắn.

Nghe lén được cuộc đối thoại, Sở Tố Thu vừa sợ vừa giận, vô thức giơ tay lên che miệng, tránh cho không cẩn thận phát ra âm thanh kinh động người trong phòng.

Bên trong hai người quả nhiên là phải đối phó trượng phu của nàng, hơn nữa Từng Thuật Dư còn để lộ ra là do Thượng Quan Ưng giật dây.

Sở Tố Thu nhất thời mặt ủ mày chau.

Nàng biết mâu thuẫn giữa Thượng Quan Ưng cùng trượng phu nàng, trước đây duy trì mặt ngoài bình an vô sự cũng vẻn vẹn chỉ là bởi vì hai phe đều có cố kỵ.

Nay hai phe phái cũ mới của Nộ Giao Bang sống mái với nhau, bất kể bên nào thắng đều là lưỡng bại câu thương.

Bây giờ xem ra Thượng Quan Ưng là muốn dùng âm mưu quỷ kế bắt trượng phu nàng, người cầm đầu phe phái nguyên lão.

Tin tức tốt là Lăng Chiến Thiên chỉ là bị giữ chân, còn không có xảy ra chuyện.

Cũng may mắn là chính mình mang theo nhi tử đi xem Xa Lầu, tránh được Từng Thuật Dư nhắm vào.

Phải biết rằng bởi vì trước giờ hắn vẫn giao hảo với trượng phu nàng, nên khi Từng Thuật Dư tới, nàng không tiện chặn ở ngoài cửa.

Lấy võ công ước chừng bằng không của nàng hiện tại, tuyệt đối sẽ cùng nhi tử bị bắt trọn.

Nàng cũng vô thức cảm kích việc đi đến xem Xa Lầu mới sản sinh liên lạc với Cố Hàn Uyên.

Tuy rằng trên thực tế quan hệ nhân quả của hai người là điên đảo lại đặt song song.

Bởi vì đi xem Xa Lầu mới tránh được Từng Thuật Dư, cũng mới gặp Cố Hàn Uyên.

Lúc này Sở Tố Thu thu hồi sự chú ý từ trong phòng lại một chút, rơi xuống trên người Cố Hàn Uyên đang ôm nàng, nhất thời kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp.

Chỉ vì nàng cảm giác được tay của Cố Hàn Uyên đang ở trên đùi nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Biên độ không lớn, nhưng cảm giác mang lại cho nàng lại đặc biệt rõ ràng.

Sở Tố Thu vừa sợ vừa xấu hổ trừng mắt nhìn Cố Hàn Uyên, ý bảo hắn nhanh lên một chút buông nàng ra.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên lại làm như không thấy, bày ra một bộ dáng đang cố gắng lắng nghe cuộc nói chuyện trong phòng.

Sở Tố Thu trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Tình huống lúc này đối với nàng mà nói chỉ có con đường nhẫn nại.

Trong lòng nàng bây giờ rất loạn, chỉ có một ý niệm trong đầu phá lệ rõ ràng: Hắn nguyên lai không phải là không có hứng thú với ta.

Đồng thời nàng cũng có chút hoang mang vì sao Cố Hàn Uyên phía trước không có đối với nàng đùa giả làm thật, ngược lại chỉ là trêu chọc nàng.

Đứng ở góc độ Sở Tố Thu tự nhiên khó hiểu cách làm bỏ gần tìm xa này của Cố Hàn Uyên.

Trên thực tế nếu như tối nay không có nhiều chuyện như vậy, Cố Hàn Uyên phía trước chưa chắc sẽ không thuận thế bức bách Sở Tố Thu một chút.

Bây giờ bất quá là lùi lại mà cầu việc khác, cộng thêm tiện thể lừa gạt tư duy của Sở Tố Thu.

Lúc này trong phòng vang lên thanh âm thở hổn hển của Càn Hồng Thanh: Tại sao sớm không nói ngươi vẫn chưa thể bắt lại Sở Tố Thu cùng Lăng Lệnh.

Đứng ở góc độ Càn Hồng Thanh, khẳng định tốt nhất là thẳng thắn giết chết Lăng Chiến Thiên.

Sau đó nàng lại dẫn dụ lừa một cái Bàng Quá Chi đi vì Lăng Chiến

Thiên báo thù.

Đến lúc đó Càn La có thể dễ dàng thâu tóm Nộ Giao Bang đang lưỡng bại câu thương.

Kết quả Từng Thuật Dư không chỉ không thể hạ độc hại chết Lăng Chiến Thiên, ngược lại ra tay trước với Bàng Quá Chi gây đánh rắn động cỏ.

Cái này làm sao không làm cho Càn Hồng Thanh vừa sợ vừa giận.

Càng làm nàng cảm thấy tức giận hơn là Từng Thuật Dư thậm chí ngay cả Sở Tố Thu cùng Lăng Lệnh đều không thể bắt lại.

Nàng nguyên bản còn tưởng rằng Từng Thuật Dư chỉ là muốn mượn cơ hội dự chi một chút lợi ích, không nghĩ tới dĩ nhiên là muốn tay không bắt sói.

Càn Hồng Thanh thầm mắng một tiếng Phế vật, uổng phí nàng chuẩn bị mỹ nhân kế.

Muốn khu sử Từng Thuật Dư đi làm chuyện rủi ro lớn như vậy, không dùng mỹ nhân kế làm mồi nhử là không được.

Bất quá Càn Hồng Thanh để tránh cho Từng Thuật Dư được lợi xong không nhận trướng, liền ước định chờ giải quyết Lăng Chiến Thiên xong mới giao phó thù lao.

Đương nhiên sau đó nàng nhất định sẽ thuận tiện diệt khẩu Từng Thuật Dư.

Chỉ là không nghĩ tới Từng Thuật Dư lại phế vật đến trình độ này, quả thực hỏng việc nhiều hơn là thành công.

Càn Hồng Thanh thậm chí không khỏi cảm thấy hoang mang, Từng Thuật Dư dựa vào cái gì mà đạt được sự trọng dụng của Lăng Chiến Thiên.

Nàng nào biết Lăng Chiến Thiên từ đầu đã coi Từng Thuật Dư thành một quân cờ để lợi dụng, hỏng việc nhiều hơn thành công mới phù hợp với yêu cầu.

Từng Thuật Dư không để ý Càn Hồng Thanh kinh sợ, liếm mặt tiến lên trước nói: Ta đã phái người tìm hiểu qua, Sở Tố Thu là bởi vì Lăng Lệnh thèm ăn nên mới lâm thời quyết định mang theo hắn đi xem Xa Lầu.

Chờ bọn hắn trở về, ta sẽ đem bắt giữ.

Chuyện của Lăng Chiến Thiên sẽ không lại xảy ra ngoài ý muốn, vừa lúc bây giờ còn có chút thời gian.

Dứt lời liền muốn tiến lên nắm tay Càn Hồng Thanh.

Từng Thuật Dư vẫn là rất tự biết mình, Sở Tố Thu trở về trong khoảng thời gian này đã quá đủ để hắn xong chuyện.

Bốp một tiếng, Càn Hồng Thanh dùng sức đẩy tay Từng Thuật Dư ra, chán ghét nói: Trước khi lấy được đầu người Lăng Chiến Thiên, chớ hòng đụng vào ta.

Càn Hồng Thanh đột nhiên động linh cơ, dùng một loại ánh mắt đối đãi kẻ ngu xuẩn không tự lượng sức nhìn về phía Từng Thuật Dư, đùa cợt nói: Trách không được ngươi trước đó không nói thật, là sợ ở trước mặt nữ nhân kia mất mặt a.

Nguyên lai ngươi còn đánh chủ ý ăn cả hai, quả nhiên sắc đảm ngập trời.

Ngoài phòng Cố Hàn Uyên nghe vậy ánh mắt hơi lóe lên.

Hắn biết nữ nhân kia trong miệng Càn Hồng Thanh là ai.

Chính là Đan Ngọc Như vừa rời đi không lâu.

Cố Hàn Uyên phía trước trêu đùa Sở Tố Thu ngoại trừ cạy ra tâm phòng của đối phương, cũng là không muốn để cho nàng biết Đan Ngọc Như tồn tại.

Cho nên hắn mới hơi chút trì hoãn thời gian, chờ Đan Ngọc Như sau khi rời khỏi mới mang theo Sở Tố Thu đi tới trạch viện nhà nàng.

Đan Ngọc Như sau khi An gia phản loạn liền rời khỏi kinh thành, nhưng nàng đi tới Nộ Giao Đảo thời gian cũng chỉ là trước sau chân với Cố Hàn Uyên.

Nàng trở về Thiên Mệnh Giáo một chuyến, gặp Phù Dao Hồng để hồi báo tình hình kinh thành.

Đương nhiên ở đây nàng giấu đi tin tức liên quan tới Cố Hàn Uyên, chỉ nói An gia bùn nhão không trát nổi tường, không phải là đối tượng hợp tác thích hợp.

Chương 1784

Phù Dao Hồng đối với việc này rất có phê bình kín đáo.

Dù sao nàng ngay cả Thiên Mệnh Lệnh đều giao cho Đan Ngọc Như dùng để điều động cao thủ trong giáo, kết quả lại đầu voi đuôi chuột.

Đã không thể thừa dịp loạn đặt chân vào Trung Nguyên, cũng không thể khai hỏa danh tiếng Thiên Mệnh Giáo.

Đây đối với người thừa kế giáo chủ như Đan Ngọc Như là không đạt yêu cầu.

Bất quá Đan Ngọc Như lại dùng một môn công pháp chặn miệng Phù Dao Hồng.

Chính là Âm Thiên trong bộ Vạn Tượng Âm Dương Quyết mà Cố Hàn Uyên cho nàng.

Sự tinh diệu của Âm Thiên khiến Phù Dao Hồng như nhặt được chí bảo.

Nếu như có thể nghiên cứu triệt để, có lẽ cảnh giới của nàng còn có thể lại lên một tầng nữa.

Lấy kiến thức của Phù Dao Hồng tự nhiên có thể nhìn ra Âm Thiên là một bộ phận của song tu công pháp, lại là bộ phận chuyên tu cho nữ tử.

Đồng thời khác với Thái Bổ Thuật của Thiên Mệnh Giáo, nó nhất định phải tìm nam tử tu luyện công pháp đối ứng để song tu mới hữu dụng.

Cái này liền làm cho Phù Dao Hồng khó chịu.

Tu luyện Thiên Ma Diệu Pháp, Phù Dao Hồng tuy chướng mắt Thái Bổ Thuật nhưng cũng không cấm kỵ cùng người song tu.

Nếu có thể ở điều kiện tiên quyết không lay động căn cơ mà tăng tiến tu vi, nàng tuyệt sẽ không keo kiệt bố thí nhục thân.

Sau đó nàng liền phát hiện Đan Ngọc Như đã phá thân, hoàn thành Trúc Cơ, đồng thời tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Phù Dao Hồng tò mò hỏi thăm tới lai lịch Âm Thiên cùng với nam tử song tu Trúc Cơ với Đan Ngọc Như.

Thiên Mệnh Giáo vốn là tà giáo, thân là giáo chủ, ranh giới đạo đức của Phù Dao Hồng rất linh hoạt.

Chỉ cần có lợi cho bản thân, nàng cũng không ngại cùng đồ đệ dùng chung một nam nhân.

Nhưng mà Đan Ngọc Như lại thừa nước đục thả câu, đồng thời thỉnh cầu Phù Dao Hồng cùng nàng đi một chuyến Nộ Giao Đảo.

Phù Dao Hồng vốn vì động tĩnh của Âm Quỳ Phái cùng Từ Hàng Tĩnh Trai mà có dự định đi lại trên giang hồ, liền thuận thế đáp ứng thỉnh cầu của Đan Ngọc Như.

Cho nên hôm nay trên Nộ Giao Đảo lại thêm một phe thế lực Thiên Mệnh Giáo.

Đan Ngọc Như chướng mắt Thượng Quan Ưng chí lớn tài mọn, cho nên tìm tới Càn La làm đối tượng hợp tác.

Độc dược vốn nên dùng trên người Lăng Chiến Thiên cũng là do Đan Ngọc Như cung cấp.

Phía trước nàng chính là tìm đến Càn Hồng Thanh cùng Từng Thuật Dư xác nhận kết quả.

Đan Ngọc Như tuy cũng bất mãn việc Từng Thuật Dư đem độc dược dùng ở Bàng Quá Chi mà không phải Lăng Chiến Thiên, nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ đành đi làm chút bổ cứu.

Chỉ là sợ rằng Đan Ngọc Như cũng sẽ không nghĩ tới Từng Thuật Dư lại bởi vì đánh chủ ý ăn cả hai đầu mà lừa gạt nàng và Càn Hồng Thanh.

Càn Hồng Thanh đều không biết Từng Thuật Dư lấy đâu ra sự tự tin mù quáng mà ăn trong bát nhìn trong nồi.

Huống hồ Từng Thuật Dư ngay cả trong bát cũng còn chưa ăn được.

Nếu không phải nàng còn không muốn sớm bại lộ như vậy thì đã sớm một cước đá văng Từng Thuật Dư, tự mình đi bắt Sở Tố Thu cùng Lăng Lệnh.

Hết lần này tới lần khác nàng trước đây đã tại trước mặt Thượng Quan Ưng khoác lác có thể cầm xuống Lăng Chiến Thiên.

Vì vậy Càn Hồng Thanh coi như tức giận sự ngu xuẩn cùng ngạo mạn của Từng Thuật Dư, cũng không khỏi không trấn an hắn một chút để tiếp tục lợi dụng.

Càn Hồng Thanh sắc mặt làm sơ hòa hoãn, một bộ dáng ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ: Nữ nhân kia cũng không giống như ta dễ nói chuyện như vậy, ta khuyên ngươi cũng không cần quá mức si tâm vọng tưởng thì tốt hơn.

Thái độ mềm hóa của Càn Hồng Thanh khiến Từng Thuật Dư vui vẻ ra mặt, đắc ý cười nói: Cái này liền không cần Bang chủ phu nhân quan tâm.

Chỉ cần nàng còn cầu cạnh ta, tự nhiên có biện pháp nắm thóp.

Dứt lời còn dùng một loại ánh mắt ý vị thâm trường nhìn về phía Càn Hồng Thanh.

Dù sao ở trong mắt Từng Thuật Dư, người muốn cầu cạnh hắn cũng không chỉ là Đan Ngọc Như, còn có Càn Hồng Thanh.

Đồng thời tình huống của Càn Hồng Thanh còn cấp bách hơn Đan Ngọc Như.

Từng Thuật Dư kỳ thực cũng không phải ngu đến mức cực hạn, chỉ là quá mức tự cho là thông minh mà thôi.

Bao quát việc không hạ độc Lăng Chiến Thiên mà đem độc dùng ở Bàng Quá Chi cũng là hắn cố ý làm.

Vì chính là muốn mượn cớ bắt chẹt Càn Hồng Thanh cùng Đan Ngọc Như.

Hôm nay tình thế cùng kịch bản hoàn toàn bất đồng, Từng Thuật Dư tự nhiên cũng có ý tưởng khác biệt.

Trong kịch bản, Từng Thuật Dư là bởi vì tư thông cùng Càn Hồng Thanh mới phản bội Lăng Chiến Thiên.

Lăng Chiến Thiên cũng không phải vì muốn tự lập môn hộ mà cố ý đem tin tức tiết lộ cho Từng Thuật Dư, do đó dẫn tới dụ được Lãng Phiên Vân.

Còn như hôm nay Càn Hồng Thanh mới từ Càn La Sơn Thành trở về, thời gian quá gấp, vẫn chưa kịp thông đồng với Từng Thuật Dư, nên ý tưởng của hắn mới xuất hiện biến hóa.

So với tiếp thu bố thí của Càn Hồng Thanh, hiển nhiên không bằng chính mình nắm giữ quyền chủ động.

Chí ít sẽ không xuất hiện kết quả chỗ tốt còn chưa cầm được đã bị giết người diệt khẩu.

Kẻ thông minh có hạn như Từng Thuật Dư hiển nhiên không suy nghĩ tới việc sau đó Càn Hồng Thanh sẽ không bỏ qua cho hắn, mà ngay cả Đan Ngọc Như bị hắn nhắm tới cũng sẽ không buông tha hắn.

Có lẽ hắn cảm thấy mình có thể dựa vào công phu trên giường tôi luyện nơi trêu hoa ghẹo nguyệt để chinh phục hai nàng, làm cho hai nàng sau đó nhận mệnh.

Dù sao nữ tử thanh lâu luôn khen hắn dũng mãnh vô địch, khó tránh khỏi trong lòng lâng lâng.

Lúc này Càn Hồng Thanh trong lòng đối với Từng Thuật Dư càng thêm chán ghét.

Hết lần này tới lần khác nét mặt còn phải nhu hòa nói: Ngươi tâm lý nắm chắc là tốt rồi, bất quá bắt lại Sở Tố Thu cùng Lăng Lệnh không thể lại xảy ra sai sót.

Từng Thuật Dư hèn mọn tà cười nói: Coi như ngươi không nói, ta cũng biết.

Ta còn muốn cho Sở Tố Thu nếm thử sự lợi hại của ta, trả thù vụ năm đó cự tuyệt ta truy cầu.

Tâm của Từng Thuật Dư thật đúng là lại lớn lại dã.

Càn Hồng Thanh, Đan Ngọc Như cùng Sở Tố Thu đều bị hắn coi là vật trong bàn tay.

Chỉ bất quá cuối cùng có thể nếm được hay không thì không phải do hắn định đoạt.

Sở Tố Thu bị Từng Thuật Dư tâm tâm niệm niệm lúc này lại hoàn toàn không để ý tới lời tuyên ngôn vô sỉ của đối phương.

Nói chính xác hơn là nàng hiện tại hoàn toàn không có dư dả tâm trí để đi để ý tới.

Dù sao nàng lúc này đang phải đối mặt với khốn cảnh tương tự, chỉ là người mang đến quấy nhiễu cho nàng lại là Cố Hàn Uyên mà

thôi.

Sở Tố Thu mặt cười đỏ thẫm như máu, đôi mắt đẹp trợn thật lớn, gắt gao nắm chặt hai tay càng ngày càng càn rỡ của Cố Hàn Uyên.

Không dám vào lúc này mở miệng nói chuyện, nàng chỉ có thể dùng sức lắc đầu biểu thị sự chống cự.

Nhưng mà Cố Hàn Uyên nơi nào sẽ để ý tới sự cự tuyệt của Sở Tố Thu, cái tay kia nguyên bản đặt ở phần lưng nàng cũng đã xuyên qua nách, di dời đến trước người đối phương tùy ý đo đạc.

Ân, Lăng Lệnh lúc nhỏ rất có lộc ăn.

Sớm đã hoang phế võ công, khí lực của Sở Tố Thu quá nhỏ, thủ ở dưới thì không thủ được ở trên.

Cuối cùng nàng chỉ có thể tự giận mình che lấy cái miệng đang thở dốc càng ngày càng thô trọng.

Sở Tố Thu lúc này đã không chỉ là sợ hãi bị hai người trong phòng phát hiện nàng đang nghe trộm, sợ hơn sẽ bị nhìn thấy cảnh mình bị Cố Hàn Uyên tùy ý khinh bạc.

Hết lần này tới lần khác đúng lúc này, Cố Hàn Uyên còn thập phần ác liệt tiến tới bên tai nàng thấp giọng nói: Nếu như phu nhân bị tại hạ rút trước thứ nhất, Từng Thuật Dư bên trong vẫn đang chờ phu nhân trở về có thể hay không tức chết.

Cố Hàn Uyên mặc dù là ghé vào bên tai Sở Tố Thu nói, nhưng trên thực tế cũng là tụ thanh thành tuyến, vẫn chưa gây nên sự chú ý của hai người trong phòng.

Bất quá hơi nóng hắn phả ra lại khiến vành tai xinh xắn như anh đào của Sở Tố Thu trở nên đỏ như máu, thân thể mềm mại cũng không tự chủ được run lên một cái.

Cố Hàn Uyên thấy thế, ý cười nghiền ngẫm trong mắt chợt lóe lên.

Nhạy cảm như vậy.

Xem ra Lăng Chiến Thiên không có thể hảo hảo thương yêu chính mình thê tử a.

Sở Tố Thu lúc này trong lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Từng Thuật Dư có bị tức chết hay không thì không biết, thế nhưng trượng phu của nàng Lăng Chiến Thiên nếu biết chuyện này nhất định sẽ tức chết.

Thua thiệt nàng phía trước còn hoài nghi Cố Hàn Uyên đối với nàng không có hứng thú, đồng thời còn trao cho sự tín nhiệm.

Kết quả hắn lại ở thời cơ nàng khó đẩy ra nhất mà đối với nàng tùy ý khinh bạc.

Chương 1785

Nếu như không phải vì có tín nhiệm với Cố Hàn Uyên, nàng sẽ không đẩy Lăng Lệnh đi, cũng sẽ không lúc bị ôm vượt qua tường vây mà không trước tiên giãy dụa.

Chờ Cố Hàn Uyên ôm nàng đi tới ngoài cửa sổ gian nhà, toàn bộ đều đã muộn.

Mặc kệ Cố Hàn Uyên lúc này lại đối với nàng làm cái gì, nàng đều không dám gây ra động tĩnh.

Từ vô lực ngăn cản, đến tự giận mình che miệng, quá trình nhanh đến mức bất khả tư nghị.

Hắn hiện tại chỉ hy vọng hai người trong phòng có thể mau sớm nói xong rời đi, Cố Hàn Uyên cũng không cần đối với nàng làm ra chuyện càng khác người hơn.

Còn như việc đã bị chiếm tiện nghi, nàng cũng chỉ có thể nắm mũi mà nhận.

Chân chính làm nàng cảm thấy phá lệ khó chịu là tay nghề của Cố Hàn Uyên quả thực thuần thục đến quá phận.

Nếu như Lăng Chiến Thiên có thủ đoạn như vậy, Lăng Lệnh cũng không đến mức ra đời trễ như thế, hai thai sợ rằng đều so với Lăng Lệnh bây giờ lớn hơn.

Sở Tố Thu thân thể mềm mại càng ngày càng mềm, càng ngày càng nóng, đôi mắt đẹp cũng dần dần mê ly, không tự chủ khẽ ngẩng trán lên.

Còn như nội dung đàm luận của hai người trong phòng lại truyền vào trong tai nàng ngày càng mơ hồ.

Mặc dù đó là âm mưu nhằm vào nàng và Lăng Chiến Thiên.

Tin tức duy nhất còn có thể bị nàng tiếp thu được cũng là việc hai người bên trong sợ rằng một chốc nữa không đi được.

Từng Thuật Dư cười đểu nói: Bang chủ phu nhân của ta, đừng nói là cái kia Sở Tố Thu.

Thừa dịp bây giờ còn có thời gian, vẫn là sớm đưa ra quyết định thì tốt hơn.

Không phải vậy chờ Sở Tố Thu trở về gặp được ngược lại là không có gì lớn, chỉ sợ đến lúc đó bị nàng nhận thấy được cái gì mà trốn thoát.

Từng Thuật Dư nói Sở Tố Thu sẽ nhận thấy được cái gì mà chạy trốn, hiển nhiên là bịa đặt.

Sở Tố Thu cũng không có cái loại bản lãnh trở lại mà không kinh động bất luận kẻ nào.

Thậm chí Từng Thuật Dư muốn đem Càn Hồng Thanh mang vào phòng ngủ ngoại trừ sở thích ở ngoài, cũng là vì lúc xuất thủ bắt Sở Tố Thu không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Lúc này Từng Thuật Dư nói như vậy nguyên nhân chỉ là ám chỉ uy hiếp Càn Hồng Thanh, nếu như không nguyện ý thỏa mãn hắn thì hắn sẽ có khả năng cố ý thả chạy Sở Tố Thu.

Càn Hồng Thanh nghe vậy không khỏi thầm mắng một tiếng.

Sự tự cho là thông minh của Từng Thuật Dư mang đến cho nàng khá nhiều phiền phức.

Không thể độc chết Lăng Chiến Thiên, làm cho Bàng Quá Chi mang theo đám nguyên lão bang phái cùng Thượng Quan Ưng sống mái với nhau lưỡng bại câu thương.

Hắn còn định tiễn một Sở Tố Thu đã rách nát không chịu nổi cho Lăng Chiến Thiên, khiến ý tưởng bức ép Lăng Chiến Thiên nổi điên cũng chết từ trong trứng nước.

Dù sao nàng cũng không nhận ra kẻ miệng hùm gan sứa như Từng Thuật Dư đi qua người nàng xong còn có khí lực ra tay với Sở Tố Thu.

Hết lần này tới lần khác nàng còn không tiện cự tuyệt nhu cầu của Từng Thuật Dư.

Nếu như ở giờ phút quan trọng này không trấn an được hắn, trời mới biết Từng Thuật Dư lại sẽ tự cho là thông minh làm ra cái gì.

Càn Hồng Thanh đem sự chán ghét cùng sát ý giấu ở đáy lòng, mị thanh cười nói: Sở Tố Thu nơi nào còn có thể thoát được khỏi lòng bàn tay của ngươi đâu.

Ta trước kia cũng chỉ là lo lắng thời gian có thể hay không quá gấp, làm lỡ chính sự.

Sớm đã sắc gấp, Từng Thuật Dư nghe vậy vui mừng quá đỗi, không lựa lời nói: Có nhiều thời gian, ta rất nhanh.

Càn Hồng Thanh vẫn là không nhịn được, đôi mắt đẹp toát ra vẻ ghét bỏ cùng xem thường.

Không khỏi thầm than chính mình một hồi sợ rằng còn chưa tới cảm giác liền muốn kết thúc.

Hy sinh lớn như thế, không tìm Càn La hảo hảo đòi một ít bồi thường thì không được.

Từng Thuật Dư cũng không biết Càn Hồng Thanh đối với hắn ghét bỏ, hoặc có lẽ là căn bản không tâm tư đi chú ý.

Hắn trong lòng bây giờ chỉ có kích động vì rốt cuộc có thể đối với bang chủ phu nhân mơ ước đã lâu âu yếm.

Nhất là nghĩ đến Càn Hồng Thanh trước mặt người khác thanh lãnh bất khả xâm phạm, ở trước mặt hắn lại phải vừa nhu vừa mị thỏa mãn dục vọng xấu xí của hắn.

Tương phản như vậy mang tới cảm giác ưu việt lệnh Từng Thuật Dư càng phát ra kích động đến khó tự kiềm chế.

Dự cảm thấy mình sợ rằng sẽ bị nộp súng nhanh hơn lúc bình thường, Từng Thuật Dư trong lúc nhất thời có chút hối hận phía trước quá mức tự tin, không có uống thuốc trước khi tới.

Nhất là khi Càn Hồng Thanh khẽ giải la thường, da thịt trắng noãn thấu lượng từng tấc từng tấc bại lộ trong mắt hắn, loại dự cảm này liền càng thêm mãnh liệt.

Lúc này ngoài phòng, Sở Tố Thu tâm thần đã có chút điên đảo, đôi mắt đẹp mê ly nhìn Cố Hàn Uyên gần trong gang tấc.

Nàng vừa ảo não chính mình sợ rằng cần nhẫn nại thời gian dài hơn, đồng thời cũng có chút đồng tình Càn Hồng Thanh.

Dù sao so với Từng Thuật Dư tự cho là phong lưu kì thực hèn mọn lén lút, thì Cố Hàn Uyên so với trượng phu nàng còn anh tuấn hơn rất nhiều quả thực càng nhìn càng thuận mắt.

Nhất là khi trên thân thể có tiếp xúc, cảm quan trong lòng cũng sẽ lặng yên phát sinh biến hóa.

Ngoại trừ trượng phu Lăng Chiến Thiên cùng nhi tử Lăng Lệnh, Cố Hàn Uyên là nam tử duy nhất cùng nàng có tiếp xúc thân mật như thế.

Càng chưa nói tay nghề của Cố Hàn Uyên khiến nàng ngay cả tâm tình chán ghét đều thăng không nổi, ngược lại thập phần xấu hổ cảm thấy phi thường thoải mái.

Dưới loại tình huống này, vị trí của Cố Hàn Uyên ở trong mắt nàng rất khó không phát sinh biến hóa.

Trước đây loại tâm tình muốn vì trượng phu thủ trinh chống cự cũng lặng yên tiêu tán.

Đương nhiên bản thân Sở Tố Thu cũng không phải là một nữ tử đặc biệt trinh liệt.

Trong nguyên tác nàng không chỉ một lần đối với Lãng Phiên Vân bày tỏ hảo cảm và ám muội.

Sở Tố Thu năm đó lựa chọn Lăng Chiến Thiên anh tuấn hơn, nhưng trong lòng lại không bỏ xuống được Lãng Phiên Vân nhân phẩm võ công đều tốt.

Nếu không phải là Lãng Phiên Vân luôn làm như không thấy thì hai người chỉ sợ sớm đã thành chuyện tốt.

Ranh giới cuối cùng vốn cũng không phải kiên quyết như vậy, Sở Tố Thu nơi nào có thể chống lại sự trêu chọc của Cố Hàn Uyên.

Nếu như Cố Hàn Uyên hiện tại mang theo nàng trở lại Xa Lầu, sợ rằng nàng cũng sẽ ỡm ờ đi theo.

Duy nhất làm nàng cảm thấy tiếc nuối, đồng thời vừa bực mình vừa buồn cười là nàng biết hiện tại đều vẫn chưa thể biết Cố Hàn Uyên họ gì tên gì, lại là thân phận gì.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có Sở Tố Thu không nghe được tiếng xiêm y cởi ra.

Sau một khắc, đôi mắt đẹp đã biến đến mê ly của nàng dần dần trừng lớn.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên dường như đã không còn thỏa mãn với việc ngăn cách lớp quần áo, bàn tay lớn theo váy của nàng dò xét đi vào.

Sở Tố Thu thân thể mềm mại run lên, vô thức buông tay đang che miệng xuống để ấn vào tay hắn.

Nhưng mà nàng chưa kịp có thái độ cự tuyệt có chút ít còn hơn không, khuôn mặt tuấn tú của Cố Hàn Uyên liền ở trong mắt nàng dần dần phóng đại.

Sở Tố Thu trong đầu nhất thời hiện lên một ý niệm: Hắn là muốn hôn ta.

Sự quẫn quýt do dự cũng chỉ có trong nháy mắt, nàng liền vô thức nhắm hai mắt lại, phảng phất là đang lừa mình dối người.

Nhưng mà sau một khắc, nàng lại không cảm nhận được cánh môi tiếp xúc, ngược lại vành tai truyền đến một trận ấm áp, chọc cho nàng không khỏi một trận run rẩy nối thẳng xương sống.

Cùng lúc đó, trước người nàng bỗng nhiên truyền đến một cỗ kích thích cảm nhận sâu sắc.

Lúc này không còn che miệng, Sở Tố Thu không khỏi phát sinh một tiếng duyên dáng gọi to: A.

Phòng trong nhất thời an tĩnh trong nháy mắt.

Sau một khắc, một thanh đoản kiếm phá cửa sổ mà ra, tiếng quát chói tai của Càn Hồng Thanh cũng khoan thai tới chậm: Ai.

Càn Hồng Thanh ném thanh đoản kiếm ngoài cửa sổ với góc độ vô cùng hiểm hóc, nhắm thẳng vào vị trí của Sở Tố Thu mà nàng ta đã xác định bằng cách nghe tiếng.

Có thể thấy trình độ phóng ám khí của Càn Hồng Thanh khá cao, võ công cũng không thấp.

Càng âm hiểm hơn là nàng ta còn cố ý khống chế chênh lệch thời gian cực nhỏ để lớn tiếng chất vấn.

Nếu kẻ nghe trộm vì bị phát hiện hành tung mà hoảng loạn, dẫn đến không thể tập trung chú ý, thì càng khó tránh được thanh đoản kiếm nàng ta ném ra.

Bất quá, chút thủ đoạn nhỏ này của Càn Hồng Thanh hoàn toàn không có tác dụng với Cố Hàn Uyên.

Hắn dễ dàng dùng hai ngón tay kẹp lấy đoản kiếm trước khi nó bắn trúng Sở Tố Thu.

Cố Hàn Uyên rời miệng khỏi vành tai tinh xảo đầy đặn của Sở Tố Thu, thuận thế thì thầm ấm áp bên tai nàng: Phu nhân đừng sợ, tại hạ sẽ bảo vệ nàng.

Mặt cười ửng hồng, Sở Tố Thu mờ mịt mở to đôi mắt đẹp, hiển nhiên nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra.

Mãi đến khi thấy Cố Hàn Uyên dùng ngón tay kẹp lấy đoản kiếm, nàng mới miễn cưỡng hoàn hồn, nhận ra chính tiếng kinh hô vừa rồi của mình đã bại lộ.

Nhưng sao có thể trách nàng được.

Cố Hàn Uyên đã được một tấc lại muốn tiến một thước, sự khinh bạc của hắn sớm đã khiến nàng không biết mình đang ở đâu, tâm thần chao đảo.

Huống chi cái véo có phần thô bạo cuối cùng cùng với hơi ấm truyền đến bên vành tai đã kích thích khiến nàng căn bản không cách nào duy trì lý trí.

Chương 1786

Thậm chí trong giây lát nàng còn quên mất mình vẫn đang nghe trộm ngoài cửa sổ.

Lúc này, Sở Tố Thu vừa miễn cưỡng tỉnh táo lại đã nghe thấy lời nói ôn tồn của Cố Hàn Uyên bên tai, bất giác cúi đầu nhìn vạt áo và vạt váy xộc xệch của mình, rất muốn hỏi một câu: Ngươi bảo vệ ta như vậy sao.

Cố Hàn Uyên khóe miệng hơi cong lên, liếc nhìn phản ứng thú vị của Sở Tố Thu, thầm nghĩ đã đến lúc đáp lại Càn Hồng Thanh rồi.

Hắn vừa rồi tuy vẫn dán vào tai Sở Tố Thu nói chuyện, nhưng không hề hạ thấp âm lượng.

Thuận tay vung lên, đoản kiếm bay ngược trở về.

Sau đó, như dự liệu, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ là tiếng kêu thảm này lại là của nam nhân, phát ra từ Tằng Thuật Dư.

Ngay sau đó, chỉ thấy Càn Hồng Thanh quần áo xộc xệch phá cửa lao ra, vận khởi khinh công cố gắng bỏ chạy.

Mặc dù trong lúc di chuyển, y phục lỏng lẻo tuột xuống, để lộ một mảng lớn da thịt trắng như tuyết vào mắt Cố Hàn Uyên, nàng ta cũng không hề dừng lại chút nào.

Khi phát hiện đoản kiếm ném ra không thành công, đồng thời nghe được giọng nam xa lạ, nàng ta đã biết có chuyện không hay.

Tiếng kinh hô của Sở Tố Thu chỉ có thể chứng minh có người đang nghe trộm ngoài cửa sổ, hơn nữa là một nữ tử.

Càn Hồng Thanh tuy trong tiềm thức cảm thấy không thể nào, nhưng vẫn đoán ra được thân phận của Sở Tố Thu.

Nếu chỉ có vậy, nàng ta cũng chỉ cần ra tay bắt giữ Sở Tố Thu.

Dù sao Sở Tố Thu đã ở ngoài cửa sổ nghe lén, việc nàng ta che giấu thân phận kẻ thao túng sau màn cũng không còn ý nghĩa.

Đương nhiên như vậy, Tằng Thuật Dư cũng mất đi giá trị lợi dụng.

Đối với Càn Hồng Thanh mà nói, chỗ tốt duy nhất là bản thân không cần phải chịu đựng sự ghê tởm để hy sinh.

Nàng ta ngược lại còn có chút lo lắng đoản kiếm mình ném ra sẽ không cẩn thận giết chết Sở Tố Thu.

Thế nhưng, đoản kiếm ném đi không có phản hồi đã khiến nàng ta dấy lên cảnh giác.

Giọng nam truyền đến ngay sau đó lại làm nàng ta kinh hãi, đồng thời cũng cảm thấy hợp lý.

Hóa ra là có người giúp đỡ, Sở Tố Thu mới có thể lặng lẽ trở về nhà, đồng thời trốn ở ngoài cửa sổ nghe trộm.

Sau đó, Càn Hồng Thanh liền kéo Tằng Thuật Dư vẫn còn đang ngẩn người ra làm tấm mộc đúng lúc đoản kiếm bị bắn ngược trở lại.

Tằng Thuật Dư đang chìm đắm trong sắc dục, vẫn còn đang vì sắp có thể thân mật với bang chủ phu nhân mà hắn mơ ước đã lâu.

Nhất là khi Càn Hồng Thanh cởi y phục để lộ làn da trắng nõn, đã đến phần yếm che ngực mấu chốt nhất.

Ánh mắt trợn trừng của Tằng Thuật Dư lúc này gần như không còn cảm giác gì với ngoại giới.

Mặc dù thấy Càn Hồng Thanh từ trong đống y phục dưới đất lấy ra một thanh đoản kiếm bắn ra ngoài cửa sổ, hắn cũng chỉ cảm thấy hoang mang.

Sau đó khi hắn từ trong ngây người tỉnh táo lại, quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, đã bị Càn Hồng Thanh từ phía sau túm lấy.

Thanh đoản kiếm bắn ngược trở về liền cắm thẳng vào lồng ngực hắn, còn bị Càn Hồng Thanh tiện tay rút ra mang đi.

Tằng Thuật Dư tự cho là thông minh, mưu hoạch nhiều như vậy, kết quả nữ tử mà hắn mơ ước lại không một ai có được.

Ngay cả Càn Hồng Thanh suýt chút nữa đã thành công cũng không kịp thấy được bộ phận mấu chốt thì đã phải dừng lại.

Cũng khó trách Tằng Thuật Dư trợn to hai mắt, một bộ dạng chết không nhắm mắt.

Chuyện Tằng Thuật Dư từ sắc quỷ biến thành oan hồn tạm thời không nhắc tới.

Càn Hồng Thanh khi phát hiện Sở Tố Thu có người giúp đỡ, liền lập tức lựa chọn bỏ chạy.

Không nói gì khác, đối phương có thể mang theo Sở Tố Thu, người có võ công gần như đã phế, lẻn vào nghe lén không biết bao lâu, nếu không phải đối phương lên tiếng, nàng ta khó mà phát hiện được.

Với thủ đoạn như vậy, võ công của đối phương tuyệt đối không thấp, ít nhất cũng cao hơn nàng ta rất nhiều.

Nàng ta thậm chí còn nghi ngờ Sở Tố Thu đã tìm được Lãng Phiên Vân.

Ở thế giới này, Càn Hồng Thanh sẽ không giống như trong kịch bản gốc, giao chiến với Lãng Phiên Vân trên biển mấy chục hiệp rồi bị bắt.

Thế giới khác nhau, phân chia võ lực cũng rõ ràng hơn.

Một Càn Hồng Thanh chỉ ở Tiên Thiên Cảnh Giới sao có thể là đối thủ của Lãng Phiên Vân, người có tu vi thấp nhất cũng là Đại Tông Sư.

Chút tự mình biết mình này, nàng ta vẫn có.

Hơn nữa nhanh chóng bỏ chạy còn có cơ hội đi báo tin cho Thượng Quan Ưng và Càn La, thay đổi kế hoạch.

Tóm lại, chạy là thượng sách.

Thế nhưng Càn Hồng Thanh còn chưa chạy được bao xa, liền phát hiện mình đã đoán sai.

Sở Tố Thu không phải tìm Lãng Phiên Vân, mà là một nam tử tuấn mỹ đến mức quá đáng, khiến nàng ta mơ hồ cảm thấy quen mắt nhưng nhất thời không nhớ ra.

Với thân phận vừa là nghĩa nữ vừa là tình phụ của Càn La, lại là phu nhân bang chủ Nộ Giao Bang, Càn Hồng Thanh tự nhiên đã từng thấy qua bức họa của Cố Hàn Uyên.

Nhưng thứ nhất, bức họa khó tránh khỏi sai lệch, rất khó hoàn mỹ tái hiện dung mạo và khí chất của Cố Hàn Uyên, thứ hai nàng ta cũng không nghĩ tới Cố Hàn Uyên sẽ đến đảo Nộ Giao.

Thậm chí vì tốc độ truyền tin hạn chế, nàng ta còn chưa biết tin tức Cố Hàn Uyên và Ninh Vương đã rời kinh thành.

Trong tình huống này, nàng ta tự nhiên không thể liên tưởng đến thân phận của Cố Hàn Uyên.

Càn Hồng Thanh lúc này ánh mắt có chút cổ quái nhìn Cố Hàn Uyên đang chặn trước mặt mình.

Thường thường liếc mắt về phía Sở Tố Thu vẫn còn đang được

Cố Hàn Uyên ôm trong ngực, ánh mắt của nàng ta càng thêm quái dị.

Mặt vẫn còn vương nét ửng hồng, đôi mắt đẹp long lanh như nước, y phục xộc xệch.

Vạt áo hé mở cùng chiếc váy để lộ một chân ngọc dường như đều đang nói rõ Sở Tố Thu trước đó đã trải qua chuyện gì.

Lại thêm dung mạo tuấn mỹ của Cố Hàn Uyên mà ngay cả nàng ta cũng không khỏi kinh ngạc, khó tránh khỏi nảy sinh một liên tưởng kinh người.

Sở Tố Thu có khả năng đã sớm ngoại tình, đồng thời cái gọi là mang Lăng lệnh đi Tiếu Viễn Lâu cũng chỉ là cái cớ để hẹn hò với gian phu.

Thậm chí, Sở Tố Thu ủy thác người khác mang Lăng lệnh đi Tiếu Viễn Lâu, còn chính nàng ta căn bản không rời nhà, trốn đi hẹn hò với gian phu cũng không phải là không thể.

Như vậy ngược lại càng có thể giải thích được vì sao Sở Tố Thu có thể ở trong tình huống không kinh động đến nàng ta và Tằng Thuật Dư mà nghe trộm ngoài cửa sổ.

Có được phán đoán như vậy, Càn Hồng Thanh không những không cố gắng bỏ chạy nữa, ngược lại còn che miệng cười khanh khách nói: Lăng phu nhân thật có nhã hứng, hóa ra lại là thiếp thân quấy rầy Lăng phu nhân rồi nha.

Một trận cười duyên như cành hoa run rẩy khiến bộ y phục vốn đã chỉ miễn cưỡng treo trên người vì lúc nãy vội vàng bỏ chạy càng thêm tán loạn, chiếc yếm cũng gần như mất đi tác dụng.

Sở Tố Thu nghe được lời nói mang theo ý trào phúng rõ ràng của Càn Hồng Thanh, nhất thời mặt cười đỏ bừng.

Nàng nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Càn Hồng Thanh, bao gồm cả sự giễu cợt ngầm.

Càn Hồng Thanh rõ ràng đang chế nhạo nàng cũng giống như mình, tư thông với người khác.

Khác biệt chẳng qua là Càn Hồng Thanh vì lợi dụng Tằng Thuật Dư, đồng thời còn chưa bị đắc thủ, mà nàng thì không biết đã tư thông với tên tiểu bạch kiểm này từ lúc nào.

Sở Tố Thu vừa xấu hổ vừa tức giận nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Dù sao bộ dạng của nàng lúc này bất kể giải thích thế nào cũng sẽ không có ai tin.

Huống chi chẳng lẽ muốn nàng nói thật rằng mình tối nay mới quen Cố Hàn Uyên, đồng thời còn chưa biết thân phận cụ thể và tên họ của đối phương sao.

Đây chẳng phải là chuyện hoang đường ư.

Càn Hồng Thanh tin mới là lạ.

Hơn nữa nếu Càn Hồng Thanh thật sự tin thì ngược lại càng tệ hơn.

Điều đó chứng tỏ nàng là một nữ tử thủy tính dương hoa, bản tính dâm đãng.

Mặc dù Sở Tố Thu không phải là người kiên trinh không đổi, nhưng cũng không phải loại nữ tử có thể mở rộng chân với bất kỳ ai.

Càn Hồng Thanh nào biết được sự bất đắc dĩ và phiền muộn của Sở Tố Thu.

Chính nàng cũng không biết vì sao lại hồ đồ bị Cố Hàn Uyên chiếm hết tiện nghi, tùy ý khinh bạc.

Chương 1787

Sở Tố Thu cuối cùng chỉ có thể lúng túng cúi đầu, ngậm miệng không nói.

Thậm chí còn không có tâm trạng để hỏi tội Càn Hồng Thanh về chuyện của Lăng Chiến Thiên.

Càn Hồng Thanh thấy phản ứng của Sở Tố Thu lại cho rằng nàng đã ngầm thừa nhận.

Điều này khiến nàng ta càng thêm cảm thấy cổ quái, trong lòng khẽ động.

Đồng thời nàng cũng chú ý tới ánh mắt có chút hứng thú của Cố Hàn Uyên.

Cúi đầu liếc nhìn một cái.

Đập vào mắt là một vùng tuyết trắng hùng vĩ khiến người ta hoa mắt, đóa hoa màu hồng càng thêm diễm lệ động lòng người.

Càn Hồng Thanh trong lòng nhất thời thêm mấy phần xem thường Cố Hàn Uyên.

Hóa ra người này ngoại trừ dung mạo khí chất, cũng là một phường cá mè với Tằng Thuật Dư.

Nguyên bản trong lòng nàng ta còn có chút khó chịu.

Dù sao kẻ mà Sở Tố Thu cấu kết là một tên tiểu bạch kiểm trẻ tuổi anh tuấn, còn nàng ta thì phải đối phó với Tằng Thuật Dư tự cho là phong lưu.

Nhưng nếu bản chất hai người đều là phường tham hoa háo sắc, trong lòng nàng ta cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Có lẽ tên tiểu bạch kiểm trước mắt này cũng giống Tằng Thuật Dư, là loại tốt mã giẻ cùi.

Càn Hồng Thanh tuy trong lòng xem thường, nhưng ngoài mặt không hề để lộ chút nào.

Gương mặt xinh đẹp vẫn treo nụ cười kiều my, không những không ngượng ngùng che đậy, ngược lại còn ưỡn thẳng vòng eo thon nhỏ, để bản thân trông càng thêm nổi bật.

Nàng ta cười tủm tỉm nói: Lăng phu nhân và vị công tử này chắc hẳn cũng đã nghe được không ít nội dung rồi, chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám.

Lăng phu nhân chẳng lẽ không muốn cùng vị công tử khiến thiếp thân đây cũng phải động lòng này được song túc song tê sao.

Công tử chẳng lẽ không muốn chiếm Lăng phu nhân xinh như hoa như ngọc này làm của riêng.

Chỉ cần hai vị bằng lòng hợp tác với thiếp thân, Lăng Chiến Thiên chết rồi, nguyện vọng của hai vị đều có thể thực hiện.

Lời nói mê hoặc của Càn Hồng Thanh khiến Sở Tố Thu kinh ngạc.

Không thể phủ nhận, nàng quả thực có một thoáng động lòng.

Tuy thời gian quen biết ngắn ngủi, nàng thậm chí còn không biết thân phận của Cố Hàn Uyên.

Nhưng nàng quả thực có hảo cảm không nhỏ với Cố Hàn Uyên, ngay cả thân thể cũng đang biểu đạt ý muốn thần phục.

Nếu có thể ở bên Cố Hàn Uyên, cũng không phải là chuyện khó chấp nhận.

Bất quá, tình cảm vợ chồng nhiều năm và sự ràng buộc của con trai vẫn kéo lý trí của Sở Tố Thu trở lại.

Nàng lạnh giọng từ chối: Không thể nào.

Đừng có si tâm vọng tưởng.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn lóe lên một ý niệm.

Coi như nàng đồng ý với đề nghị của Càn Hồng Thanh cũng không cách nào cùng Cố Hàn Uyên song túc song tê.

Dù sao nàng biết ở Tiếu Viễn Lâu còn có một thiếu nữ xinh đẹp đang đợi Cố Hàn Uyên.

Rất khó nói lý do này chiếm bao nhiêu phần trong quyết định mở miệng từ chối của nàng.

Nhưng bất kể thế nào, nàng đều lựa chọn từ chối đề nghị của Càn Hồng Thanh.

Sự từ chối của Sở Tố Thu khiến sắc mặt Càn Hồng Thanh trầm xuống.

Bất quá nàng ta vẫn chưa định từ bỏ, ngược lại cố gắng thuyết phục Cố Hàn Uyên, ý vị thâm trường nói: Công tử, ngài xem Lăng phu nhân vẫn còn tưởng nhớ đến trượng phu của mình, chẳng lẽ ngài không cảm thấy không cam lòng sao.

Theo nàng ta thấy, coi như Cố Hàn Uyên không thể thuyết phục được Sở Tố Thu đã rõ ràng từ chối, chỉ cần hắn trở thành chứng cứ tư thông với Sở Tố Thu cũng đủ để tạo thành đả kích lớn trong lòng Lăng Chiến Thiên.

Chưa chắc không thể kích động Lăng Chiến Thiên, khiến hắn mất đi lý trí mà đi quyết sống mái với Thượng Quan Ưng.

Gây ra hỗn loạn trong Nộ Giao Bang đồng thời làm thực lực đại tổn mới là mục đích của Càn Hồng Thanh, còn quá trình ra sao cũng không quan trọng.

Mà Cố Hàn Uyên cũng như nàng ta kỳ vọng, nói với Sở Tố Thu: Đúng là có chút không cam lòng đâu.

Sở Tố Thu nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu lên.

Chẳng lẽ hắn thật sự thích mình.

Mà không chỉ là đùa giỡn thôi sao.

Ý niệm này khiến trái tim nàng không khỏi đập rộn ràng hơn mấy phần.

Vành tai tinh xảo như ngọc từng bị Cố Hàn Uyên hôn qua chợt đỏ bừng nóng lên.

Bất quá sau một khắc, giọng nói đáng ghét của Càn Hồng Thanh lại lần nữa truyền đến.

Công tử nếu như bằng lòng với thiếp, sẽ có chuyện tốt đó nha Càn Hồng Thanh kéo dài âm cuối, kiều mỵ cười nói.

Vị bang chủ phu nhân trước mặt người ngoài thanh lãnh đoan trang lúc này đã hoàn toàn biến thành một bộ dáng yêu nữ phóng đãng mê hoặc lòng người.

Sở Tố Thu không khỏi tức giận, căm tức trừng mắt về phía Càn Hồng Thanh.

Thấy đối phương vẫn không hề che đậy chút nào, phảng phất như muốn phô diễn dáng vẻ ngạo nhân của mình cho Cố Hàn Uyên xem, càng là giận không chỗ phát tiết, hừ lạnh một tiếng: Hừ.

Không biết liêm sỉ.

Còn về việc có âm thầm so sánh dáng người hay không, cũng chỉ có chính nàng biết.

Bất quá từ bộ dạng nàng bất động thanh sắc thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên là có. hơn nữa còn đoán được ưu thế của mình.

Dù sao nữ nhân đã sinh con luôn có điểm khác biệt.

Điều duy nhất khiến Sở Tố Thu có chút phiền muộn là Càn Hồng Thanh trẻ hơn nàng rất nhiều, mới vừa chừng hai mươi, đang ở độ tuổi phong hoa chính mậu.

Mặc dù vẻ đẹp của nàng không hề thua kém, cũng khó tránh khỏi có vài phần bất lợi.

Càn Hồng Thanh đối với lời mắng chửi của Sở Tố Thu hoàn toàn không để tâm, ngược lại còn nhìn ra chút manh mối.

Sở Tố Thu sợ rằng thật sự rất để ý tên tiểu bạch kiểm này.

Nếu nàng ta có thể thuyết phục được đối phương, chưa chắc Sở Tố Thu sẽ không thay đổi quyết định.

Càn Hồng Thanh vặn vẹo vòng eo, chân thành đi về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng ta cố ý điều chỉnh nhịp bước nặng nhẹ, làm cho thân hình mình càng thêm nổi bật.

Cho đến khi chỉ còn cách một cánh tay, để Cố Hàn Uyên có thể nhìn rõ nàng ta hơn, mới yêu kiều cười nói: Công tử không ngại suy nghĩ kỹ một chút, đây chính là mỹ vị mà Tằng Thuật Dư đến chết cũng không thể thưởng thức được a Sở Tố Thu lúc này thấy Càn Hồng Thanh đã trắng trợn không kiêng dè quyến rũ Cố Hàn Uyên, trong lòng nhất thời nóng nảy.

Đầu óc nóng lên, buột miệng nói: Công tử nếu như cần, ta thật ra cũng có thể.

Lời vừa ra khỏi miệng, Sở Tố Thu thật ra cũng có chút hối hận.

Bất quá giờ này khắc này nàng cũng chỉ có thể kiên trì nói tiếp.

Thế nhưng nàng chưa kịp nói hết lời, một ngón tay thon dài đã đặt lên đôi môi mềm mại của nàng.

Sở Tố Thu kinh ngạc nhìn Cố Hàn Uyên khẽ gật đầu với nàng, mỉm cười nói: Ta không thích phu nhân vì nam nhân khác mà hèn hạ bản thân như vậy, cho dù người đó là trượng phu của phu nhân.

Sở Tố Thu mím đôi môi, cảm nhận nhiệt độ còn lưu lại, thần tình vô cùng phức tạp, trong chốc lát có chút thất vọng mất mát.

Lại là như vậy.

Nàng phát hiện Cố Hàn Uyên luôn dừng lại vào những lúc có thể dễ dàng đắc thủ.

Rõ ràng đã tùy ý làm bậy với nàng rồi.

Hơn nữa cái gì gọi là vì nam nhân khác.

Lăng Chiến Thiên là trượng phu của nàng, vì an nguy của chồng mà hy sinh thì có gì sai.

Huống chi thật ra trong khoảnh khắc vừa rồi, trong tiềm thức của nàng cũng không có quá nhiều suy nghĩ liên quan đến chồng.

Chẳng qua chỉ là nhìn thấy Càn Hồng Thanh trắng trợn quyến rũ, trong lòng liền nảy sinh một loại tâm tình xung động muốn ngăn cản.

Lúc này tỉnh táo lại, nàng phát hiện loại tâm tình xung động này gọi là ghen tuông.

Cùng lúc đó, nàng cũng dần dần hiểu được ý của Cố Hàn Uyên.

Hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện.

Ý nghĩ này nảy lên, khiến tâm tình nàng càng thêm phức tạp.

Rốt cuộc hắn có biết nàng đã có chồng, có con trai không.

Chương 1788

Lại muốn nàng cam tâm tình nguyện.

Cảm giác đạo đức của một người vợ đang trói buộc Sở Tố Thu.

Càng làm nàng cảm thấy phiền muộn hơn là Cố Hàn Uyên đã cắt đứt cả khả năng tự lừa dối mình của nàng.

Giả vờ bị tình thế ép buộc, giả vờ vô lực phản kháng đều không thể thực hiện được.

Cố Hàn Uyên chính là đang ép nàng phải thừa nhận từ tận đáy lòng rằng mình đã động tâm.

Ép nàng phải thừa nhận đã động tâm với một nam tử mà ngay cả thân phận thật sự cũng không biết.

Nhưng điều khiến Sở Tố Thu xấu hổ là nàng thật sự đã động tâm, chỉ là thiếu một chút dũng khí để thừa nhận.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên mở miệng từ chối Càn Hồng Thanh, phần tình cảm động tâm này càng trở nên rõ ràng và mãnh liệt.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên nhàn nhạt cười nói: Đề nghị của bang chủ phu nhân rất tốt, tại hạ cũng quả thực không cam lòng.

Nhưng nếu phu nhân không muốn, tại hạ cũng không muốn làm nàng ấy đau lòng.

Sắc mặt Càn Hồng Thanh bên kia hoàn toàn âm trầm xuống tạm thời không nói.

Sở Tố Thu lúc này lại từ trong giọng nói của Cố Hàn Uyên nghe được sự quan tâm tràn đầy.

Lăng Chiến Thiên có quan tâm nàng không.

Quan tâm thì sẽ không đêm khuya không về, cũng sẽ không chỉ lo chuyện bang phái mà để nàng có chút quẫn bách nuôi nấng Lăng Lệnh.

Trong kịch bản gốc còn quá đáng hơn, Lăng Chiến Thiên vì muốn dẫn dụ Lãng Phiên Vân ra tay, cố ý dùng Sở Tố Thu làm mồi nhử.

Nói là tin tưởng Lãng Phiên Vân, thật ra vẫn là đang lợi dụng cả hai người.

Lãng Phiên Vân mà nàng thầm thương trộm nhớ có quan tâm nàng không.

Lãng Phiên Vân quan tâm là Kỷ Tích Tích và tình huynh đệ với Lăng Chiến Thiên.

Vì tránh hiềm nghi, những năm gần đây họ không gặp nhau mấy lần.

Coi như gặp mặt, cũng là vội vã qua lại, nói chẳng được mấy lời.

Nàng có đôi khi cũng không biết mình còn khoe khoang bản lĩnh của Lãng Phiên Vân trước mặt con trai Lăng Lệnh có ý nghĩa gì.

Có lẽ chỉ là vì ảo tưởng một ngày nào đó gặp phải nguy cơ, Lãng Phiên Vân sẽ như thần binh từ trên trời giáng xuống, lúc đó có thể nghe Lăng Lệnh ngây thơ kêu một câu Nương thường nói Lãng đại bá là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhất định sẽ bảo vệ tốt chúng ta.

Lãng Phiên Vân có phải là thiên hạ đệ nhất cao thủ hay không còn phải bàn lại.

Nhưng có thể chứng minh trong mắt Sở Tố Thu, Lãng Phiên Vân có một lớp kính lọc thần tượng khá dày.

Mà ngưỡng mộ là khoảng cách xa xôi nhất để có thể thấu hiểu.

Sở Tố Thu không thể nào hiểu được Lãng Phiên Vân, Lãng Phiên Vân cũng không cách nào quan tâm đến nàng.

Mà bây giờ, đang có một nam tử mới quen biết ngắn ngủi, đối mặt với sự mê hoặc cực hạn của Càn Hồng Thanh lại quan tâm nàng như vậy.

Rõ ràng không lâu trước đó mới tùy ý khinh bạc nàng, vậy mà lúc này lại nói không muốn làm nàng đau lòng, nói với nàng không cần phải hèn hạ bản thân.

Trái tim phụ nữ của Sở Tố Thu đập rộn ràng.

Nhanh hơn cả lúc nàng lựa chọn gả cho Lăng Chiến Thiên, sâu sắc hơn cả lúc vướng bận vì Lãng Phiên Vân.

Sở Tố Thu hơi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp mê ly nhìn gương mặt tuấn lãng góc cạnh rõ ràng của Cố Hàn Uyên, chậm rãi nhón chân lên, ghé sát vào.

Là ta thua, ta thừa nhận ta đã động lòng.

Sở Tố Thu trong lòng lóe lên ý niệm như vậy, đôi môi mềm mại ấm áp mạnh dạn in lên môi Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên trông có vẻ rất kinh ngạc.

Hắn nhìn Sở Tố Thu với đôi mắt đẹp dịu dàng như nước, ôn hòa cười.

Rồi ôm chặt lấy vòng eo thon mềm của Sở Tố Thu.

Phản ứng của Sở Tố Thu lúc này cũng hoàn toàn khác trước.

Nàng vô cùng thuận theo và tự nhiên dựa vào lòng Cố Hàn Uyên, nhẹ nhàng ngửi lấy hơi thở khiến người ta an tâm.

Giờ khắc này, nàng không muốn nghĩ đến trượng phu, cũng không muốn nghĩ đến con trai.

Bây giờ nàng chỉ là một nữ nhân động lòng vì một nam nhân không phải chồng mình.

Bên này tình chàng ý thiếp, Càn Hồng Thanh lại tức đến khóe mắt co giật.

Ta đây là bị dùng làm công cụ người để thúc đẩy tình cảm của các ngươi sao.

Vẻ kiều mỵ của Càn Hồng Thanh không thể duy trì được nữa, hoàn toàn lạnh xuống.

Phảng phất như lại biến trở về vị bang chủ phu nhân cao ngạo lạnh lùng trước mặt người ngoài, chỉ là khí chất rõ ràng âm trầm hơn rất nhiều.

Càn Hồng Thanh giọng điệu chuyển lạnh nói: Nếu phu nhân và công tử đều không muốn hợp tác, thiếp thân cũng không tiện miễn cưỡng.

Bất quá thiếp thân có thể hứa sẽ không tiết lộ bí mật của hai vị, cũng mời hai vị không nên cản trở thiếp thân.

Dứt lời, nàng ta đứng yên tại chỗ, dường như đang chờ hai người trả lời.

Càn Hồng Thanh nhìn như là thấy hợp tác không thành, liền định lùi một bước cầu xin chuyện khác, muốn cùng hai người đạt thành hiệp nghị không can thiệp vào nhau.

Sở Tố Thu nghe vậy có chút động lòng.

Nàng cũng không muốn bại lộ sự thật mình đã động lòng với Cố Hàn Uyên.

Coi như không vì mình, cũng phải vì con trai Lăng Lệnh của nàng mà suy nghĩ.

Ngay lúc nàng định mở miệng đồng ý, đôi mắt đẹp của Càn Hồng Thanh lóe lên hàn quang, tay phải giơ thanh đoản kiếm vừa tiện tay rút ra từ ngực Tằng Thuật Dư đâm tới.

Cùng lúc đó, trong tay trái, một thanh trường kiếm khác không biết nàng ta giấu ở đâu trong bộ y phục xộc xệch lại phát sau mà đến trước, đâm về phía Cố Hàn Uyên.

Càn Hồng Thanh đã tính toán kỹ càng để đánh lén Cố Hàn Uyên.

Nàng ta trước đó vì quyến rũ Cố Hàn Uyên, đã cố ý đi đến một khoảng cách vô cùng thích hợp, ra tay đánh lén vốn đã rất khó phòng bị.

Hơn nữa nàng ta còn đặc biệt tung ra hiệp nghị để làm tê liệt lòng phòng bị của hai người.

Lại thêm việc nàng ta cố ý dùng đoản kiếm trên danh nghĩa đâm về phía Sở Tố Thu, trong khi thanh trường kiếm giấu kín từ lâu lại đi trước một bước đâm về phía mục tiêu chính là Cố Hàn Uyên, có thể nói là âm hiểm cực kỳ.

Càn Hồng Thanh vẫn chưa đoán ra thân phận của Cố Hàn Uyên, khi nhìn thấy dung mạo trẻ tuổi kia liền vô thức cho rằng đó là một tên tiểu bạch kiểm câu được Sở Tố Thu.

Đã trẻ tuổi, lại là tiểu bạch kiểm, võ công chắc cũng không cao đi đâu được.

Tối đa chỉ là khinh công lợi hại một chút.

Điểm này nàng ta từ việc Cố Hàn Uyên có thể mang theo Sở Tố Thu ẩn nấp nghe trộm ngoài cửa sổ, còn có thể đuổi kịp mình đã bỏ chạy trước một bước mà có thể kết luận được.

Điều này cũng rất phù hợp với lệ thường rằng những tên trộm tim phong lưu phóng khoáng đều có khinh công tốt.

Càn Hồng Thanh cho rằng Cố Hàn Uyên có uy hiếp, nhưng lại không lớn lắm, đồng thời khinh công tốt, dễ dàng thấy tình thế không ổn mà bỏ chạy.

Vì vậy mới đặc biệt thiết kế một đòn đánh lén như vậy.

Theo nàng ta thấy, trừ phi Cố Hàn Uyên không quan tâm đến sống chết của Sở Tố Thu, bằng không khả năng trúng chiêu là cực lớn.

Thế nhưng nàng ta rất nhanh đã trợn to đôi mắt đẹp, không thể tin nổi.

Chỉ thấy Cố Hàn Uyên cười nhạt một tiếng, tay trái ôm eo Sở Tố Thu thậm chí còn không di chuyển.

Tay phải nhanh như chớp kẹp lấy thanh trường kiếm Càn Hồng Thanh đâm tới.

Hai ngón tay phảng phất như kìm sắt tinh cương bẻ một cái, trường kiếm liền gãy thành hai đoạn.

Cố Hàn Uyên đem nửa đoạn mũi kiếm trong tay chặn trước ngực Sở Tố Thu, Càn Hồng Thanh không chịu nổi cự lực, đoản kiếm trong tay nhất thời tuột ra.

Trong nháy mắt, song kiếm Càn Hồng Thanh dùng để đánh lén, một thanh gãy, một thanh bay đi.

Đòn đánh lén cũng trở thành trò cười.

Càn Hồng Thanh cuối cùng cũng phản ứng lại, mình đã đá trúng tấm sắt rồi.

Chương 1789

Môi anh đào khẽ động, nuốt nước bọt, khó khăn hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai.

Cố Hàn Uyên ngạo nghễ nhàn nhạt nói: Tại hạ họ Cố.

Ngươi là Cố Hàn Uyên.

Dung mạo tuấn mỹ vô song, võ công cao cường, khắp nơi lưu tình phong lưu đa tình, lại còn họ Cố.

Lúc này rốt cuộc nhận ra Cố Hàn Uyên, Càn Hồng Thanh chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thầm mắng mình quả thực có mắt không tròng.

Đây đâu phải là đá trúng tấm sắt, rõ ràng là đá phải tường thành.

Nhưng làm sao nàng ta có thể nghĩ đến Cố Hàn Uyên lại đột nhiên xuất hiện trên đảo Nộ Giao, còn cùng Lăng phu nhân ôn uyển hiền thục Sở Tố Thu có gian tình.

Dưới tình huống bình thường, ai cũng sẽ cho rằng Sở Tố Thu tìm đâu ra một gian phu tiểu bạch kiểm mà thôi.

Bất quá bây giờ nghĩ lại, nếu là Cố Hàn Uyên, thì việc Sở Tố Thu vượt rào yêu đương vụng trộm cũng là chuyện rất bình thường.

Chỉ là điều khiến Càn Hồng Thanh càng thêm kinh ngạc là tại sao Sở Tố Thu lúc này cũng có bộ dạng kinh ngạc.

Chẳng lẽ còn không biết gian phu của mình là ai sao.

Rõ ràng không nói trước đó hai người đã làm chuyện gì, vừa rồi nàng ta còn tận mắt thấy Sở Tố Thu chủ động dâng nụ hôn.

Cái vẻ tình chàng ý thiếp đó nói họ là vợ chồng cũng có người tin.

Thế nhưng, suy đoán mà Càn Hồng Thanh cho là tuyệt đối không thể lại đúng.

Sở Tố Thu thất thần, ngơ ngác hỏi: Ngươi thật sự là Cố công tử.

Bây giờ trên giang hồ hầu như đều dùng Cố công tử để chỉ Cố Hàn Uyên.

Nhưng chính vì vậy, Sở Tố Thu mới càng cảm thấy không chân thực.

Nàng vậy mà có thể cùng một nhân vật tuyệt đỉnh thiên hạ như vậy có liên quan.

Đối phương còn rất thích, rất quan tâm nàng.

Kẻ đã mạnh mẽ cướp đi trái tim nàng vậy mà lại là Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên nhìn về phía Sở Tố Thu với đôi môi anh đào hé mở, bộ dáng ngây người đáng yêu, cúi đầu ôn nhu khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, cười nhẹ nói: Không thể giả được.

Nhiệt độ truyền đến từ đôi môi nhắc nhở Sở Tố Thu tất cả những điều này đều là thật.

Không phải ảo giác, cũng không phải đang nằm mơ.

Nàng thực sự đang được Cố Hàn Uyên ôm vào lòng, hôn.

Trước đó thậm chí còn bị tùy ý khinh bạc.

Bất kể lúc đó nàng đã từng có bao nhiêu xấu hổ và oán giận, lúc này đều toàn bộ biến thành ngọt ngào.

Hiển nhiên, làm tình phụ cho một nhân vật như Cố Hàn Uyên và gian phu tiểu bạch kiểm thông thường mang lại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Cố Hàn Uyên thấy khóe miệng Sở Tố Thu không kìm được mà cong lên, treo nụ cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn hắn cũng dịu dàng thâm tình hơn rất nhiều.

Hắn đầy ẩn ý nói: Phu nhân bây giờ muốn hối hận e là không kịp nữa rồi.

Sở Tố Thu nghe vậy ngẩn ra, vô thức muốn thốt lên Ta không hối hận.

Nhưng lời đến khóe miệng, nàng lại do dự.

Chỉ vì nàng đột nhiên nghĩ đến mình còn có một đứa con trai, Lăng Lệnh.

Hơn nữa nàng cũng không phải thực sự đã hết tình vợ chồng với Lăng Chiến Thiên.

Bảo nàng từ nay về sau làm tình phụ của Cố Hàn Uyên, nàng nguyện ý.

Nhưng bảo nàng vứt bỏ chồng con đi theo Cố Hàn Uyên, hiển nhiên nàng không thể đưa ra quyết định.

Hiển nhiên nàng phát hiện mình trước đó đã vui mừng quá sớm.

Giữa lúc Sở Tố Thu trong lòng khổ sở, sắc mặt đều có chút hơi trắng bệch, trên đỉnh đầu truyền đến một sự dịu dàng.

Ta sẽ không miễn cưỡng phu nhân.

Cố Hàn Uyên khẽ vuốt mái tóc trên đỉnh đầu Sở Tố Thu, ôn hòa cười nói.

Sở Tố Thu chỉ cảm thấy trong lòng một trận ấm áp, sắc mặt cũng khôi phục hồng nhuận.

Nàng thực sự không hề hối hận khi yêu Cố Hàn Uyên.

Nếu có hối hận, cũng là hối hận năm đó đã quá sớm gả cho Lăng Chiến Thiên, khiến hôm nay trên người mình trói đầy ràng buộc.

Cố Hàn Uyên liếc nhìn Sở Tố Thu dịu dàng trước mắt, đáy mắt hiện lên một tia ý vị thâm trường.

Sau đó quay sang nhìn Càn Hồng Thanh, nhàn nhạt nói: Không trốn sao.

Càn Hồng Thanh nghe vậy cười khổ một tiếng, vứt bỏ thanh kiếm chỉ còn một đoạn trong tay trái, ngữ khí nhu nhược nói: Ta còn không có không biết tự lượng sức mình như vậy.

Trước đó là vì không biết thân phận của Cố Hàn Uyên, mới ở trong tình huống hợp tác vô vọng mà ra tay đánh lén.

Còn về việc nàng ta đưa ra hiệp nghị làm điều kiện tiên quyết để ra tay đánh lén chỉ là để giảm bớt sự phòng bị của hai người.

Nàng ta cũng không trông cậy vào người khác thành thật giữ chữ tín.

Giống như nếu lúc đó Sở Tố Thu đồng ý hiệp nghị, sau khi rời đi nàng ta cũng sẽ cố ý tiết lộ chuyện Sở Tố Thu lạc lối cho Lăng Chiến Thiên.

Bây giờ không chỉ đã biết thân phận của Cố Hàn Uyên, còn tận mắt chứng kiến sự chênh lệch, làm sao còn có thể nảy sinh ý định chạy trốn.

Đã hoàn toàn mất đi quyền chủ động, Càn Hồng Thanh lúc này chỉ có ý nghĩ tự bảo vệ mình.

Còn về kế hoạch của Thượng Quan Ưng và Càn La, nàng ta đều đã không quan tâm.

Biện pháp mà Càn Hồng Thanh có thể nghĩ ra để tự bảo vệ mình trước mặt Cố Hàn Uyên chỉ có tỏ ra yếu thế và dùng sắc dụ.

Ngay cả cách xưng hô cũng từ thiếp thân đổi thành ta để tỏ vẻ

khiêm tốn.

Điều làm nàng ta hơi an tâm là Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối không hề né tránh thân thể mềm mại xinh đẹp của nàng ta.

Khi hắn bước đến gần, Càn Hồng Thanh giả vờ e lệ kéo lại chiếc yếm màu hồng diễm lệ đang treo hờ trên người, dường như lúc này mới nhặt lại được lòng xấu hổ, điềm đạm đáng yêu nói: Trên người ta đã không còn giấu binh khí hay ám khí nữa.

Cố công tử nếu không tin, có thể tự mình đến kiểm tra một chút.

Nói rồi, phảng phất như đối với chiếc yếm đã không còn tác dụng che đậy thân thể kia hoàn toàn thất vọng, không còn miễn cưỡng cố gắng để nó phát huy tác dụng vốn có.

Điều duy nhất đáng mừng có lẽ là nó miễn cưỡng che được đóa hoa hồng, không đến mức bị cảm lạnh.

Dù vậy, nửa bán cầu phương bắc đầy đặn khó nén, vòng eo nhỏ nhắn không chịu nổi một vòng tay lại tràn đầy sự đàn hồi, đôi chân thon dài, một thân da thịt trắng nõn hơn cả băng tuyết, vẫn mê người tột cùng.

Dấu vết dục cự hoàn nghênh mà Càn Hồng Thanh cố ý diễn ra quả thực rất nặng.

Nhưng nàng ta, người rất hiểu tâm tính của nam nhân, cho rằng điều đó không quan trọng.

Cảnh đẹp đã bại lộ ra ngoài càng có thể kích thích dục vọng của nam nhân muốn tìm kiếm chân tướng ẩn hiện bên trong.

Hơn nữa nàng ta còn chuẩn bị sẵn một cái cớ rất tốt cho Cố Hàn Uyên.

Dựa vào những lời đồn về Cố Hàn Uyên mà nàng ta biết, cùng với trạng thái trước đó của Sở Tố Thu, nàng ta tự tin rằng Cố Hàn Uyên tham hoa háo sắc sẽ không từ chối.

Chỉ cần chờ Cố Hàn Uyên mượn cớ tìm kiếm binh khí hoặc ám khí giấu trên người nàng ta để động tay động chân, nàng ta liền có thể thuận theo tự nhiên biểu thị ý muốn nguyện ý dâng hiến cho hắn.

Cứ như vậy, việc tự bảo vệ mình chắc sẽ không có vấn đề.

Thậm chí khả năng kéo về một đồng minh mạnh mẽ cho Càn La cũng không phải là không có.

Dù sao nói cho cùng, Cố Hàn Uyên từ đầu đến cuối đều không hề bày tỏ lập trường của mình rõ ràng.

Phiền phức duy nhất là Sở Tố Thu bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Lúc này nơi đây, chỉ có Sở Tố Thu có thể ảnh hưởng đến quyết định của Cố Hàn Uyên.

Thành thật mà nói, Càn Hồng Thanh vô cùng đố kỵ với việc Sở Tố Thu có thể tìm được một tình nhân mạnh mẽ như Cố Hàn Uyên.

Nàng ta từ cuộc đối thoại của hai người đã biết được điều mình trước đó cảm thấy khó tin nhất vậy mà lại là sự thật.

Thời gian hai người quen biết có lẽ vô cùng ngắn ngủi, đồng thời trước đó Sở Tố Thu thậm chí còn không biết thân phận của Cố Hàn Uyên.

Cũng có nghĩa là rất có thể Cố Hàn Uyên đã chủ động tìm đến Sở Tố Thu.

Điều này khiến Càn Hồng Thanh, người tự nhận mình xinh đẹp không thua Sở Tố Thu, phong tình hơn, còn trẻ hơn rất nhiều, làm sao có thể không cảm thấy đố kỵ.

Thế nhưng điều khiến Càn Hồng Thanh càng thêm bất ngờ là Sở

Tố Thu lúc này lại nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang ôm eo nàng của Cố Hàn Uyên ra, dịu dàng nói: Công tử không cần lo lắng cho ta.

Càn Hồng Thanh không thể nào hiểu được cách làm của Sở Tố Thu, nhưng Cố Hàn Uyên lại không cảm thấy bất ngờ.

Suy cho cùng vẫn là vì trong lòng Sở Tố Thu có điều bận tâm.

Nàng có thể không để ý đến trượng phu Lăng Chiến Thiên, nhưng không thể buông bỏ nhi tử Lăng Lệnh mới gần sáu tuổi của mình.

Nữ tử vốn yếu, làm mẹ thì mạnh mẽ.

Chương 1790

Trong kịch tình, Sở Tố Thu cũng có một mặt kiên nghị quả quyết vì Lăng Lệnh.

Mà sự khoan dung của Cố Hàn Uyên cũng cho nàng thêm không gian.

Khoảnh khắc nàng đẩy Cố Hàn Uyên ra, trong lòng đã có quyết định.

Nàng có thể vì Cố Hàn Uyên làm rất nhiều chuyện, cho dù là làm tình phụ không thấy được ánh sáng cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng duy nhất không thể vứt bỏ Lăng Lệnh.

Đây là ranh giới cuối cùng của nàng khi làm một người mẹ.

Đương nhiên, quan trọng hơn là sau khi biết được thân phận của Cố Hàn Uyên, nàng liền ý thức được mình không thể cứ thế đi theo hắn.

Bằng không, bất luận là đối với nàng hay đối với Cố Hàn Uyên mà nói, cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Trong lòng đã có quyết định, Sở Tố Thu khó tránh khỏi cảm thấy áy náy với Cố Hàn Uyên.

Biện pháp tốt nhất tự nhiên không gì bằng tự mình đưa ra bồi thường.

Nhưng thời cơ trước mắt hiển nhiên không thích hợp.

Đồng thời nàng cũng nhìn ra Cố Hàn Uyên không phải hoàn toàn không có hứng thú với Càn Hồng Thanh, chỉ là vẫn luôn chiếu cố tâm tình của nàng.

Sở Tố Thu trong lòng cảm động, vì vậy liền dứt khoát thức thời một phen.

Đương nhiên, lối suy nghĩ vì người khác của Sở Tố Thu đã định trước là không nhận được sự thấu hiểu của Càn Hồng Thanh.

Càn Hồng Thanh là một nữ nhân ích kỷ, trong lòng nàng chỉ có lợi dụng và bị lợi dụng.

Nàng bị Càn La lợi dụng, cũng lợi dụng Thượng Quan Ưng và Tằng Thuật Dư.

Càn Hồng Thanh âm thầm châm chọc sự ngu xuẩn của Sở Tố Thu, đồng thời cũng đang nhanh chóng suy nghĩ làm sao để thể hiện giá trị lợi dụng của bản thân.

Đầu tiên tự nhiên là chứng minh giá trị thân thể mỹ hảo của nàng, đây là nền tảng để nàng đứng vững.

Nếu Sở Tố Thu không định gây trở ngại cho nàng, vậy nàng hoàn toàn có thể chủ động hơn một chút.

Vì vậy, Càn Hồng Thanh sau khi thấy Sở Tố Thu rời khỏi vòng tay Cố Hàn Uyên liền lắc eo, chân thành tiến lên dịu dàng nói: Cố công tử thật sự không muốn lục soát xem trên người ta có còn giấu v·ũ k·hí không sao.

Vừa nói liền chủ động dắt tay Cố Hàn Uyên đặt lên v·ũ k·hí mà mình tự hào nhất.

Cảm giác mềm mại đàn hồi kinh người từ lòng bàn tay truyền đến, Cố Hàn Uyên vô thức siết chặt ngón tay.

Cảm nhận sâu sắc hơn một chút khiến gò má Càn Hồng Thanh nổi lên một vệt phi hồng, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Nàng khúc khích cười duyên nói: Cố công tử đã lục soát được v·ũ k·hí giấu trên người ta chưa.

Cố Hàn Uyên thuận tay nâng lên, ước lượng trọng lượng, trong lòng thầm khen Càn Hồng Thanh quả nhiên có vốn liếng để tự hào.

Nét mặt lại tựa tiếu phi tiếu nói: Chỉ sợ thứ v·ũ k·hí như của Thượng Quan phu nhân đây, nam nhân bình thường e là vô phúc hưởng thụ a.

Cố Hàn Uyên nhân cơ hội tiếp xúc thân thể liền thuận tiện dò xét tình trạng cơ thể Càn Hồng Thanh.

Điều khiến hắn bất ngờ là Thuần Âm Chi Khí trong cơ thể Càn Hồng Thanh cũng không vẩn đục như trong tưởng tượng.

Nói cách khác, Càn Hồng Thanh cũng không phóng đãng như vẻ bề ngoài.

Hoặc có lẽ là, Càn Hồng Thanh rất biết cách để v·ũ k·hí của mình không trở nên rẻ mạt.

Cảm nhận được sự tán thưởng của Cố Hàn Uyên đối với mình, mặt Càn Hồng Thanh hiện lên ráng hồng, mắt như nước xuân, mỉm cười nói: Cố công tử cũng không phải nam nhân bình thường, tự nhiên là có tư cách và phúc khí này.

Bầu không khí tán tỉnh giữa hai người càng lúc càng nồng đậm.

Càn Hồng Thanh cũng càng thêm tự tin có thể mê hoặc được Cố Hàn Uyên.

Khóe miệng Cố Hàn Uyên hơi cong lên, trêu chọc nói: Chỉ là không biết Thượng Quan bang chủ nếu nghe được lời này của phu nhân, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Càn Hồng Thanh giễu cợt một tiếng, khinh miệt nói: Thượng Quan Ưng.

Chẳng qua là một tên ngu xuẩn bị ta đùa bỡn trong lòng bàn tay mà thôi, sao có thể so với công tử được.

Hiển nhiên, Càn Hồng Thanh từ đầu đến cuối đều xem thường Thượng Quan Ưng chí lớn tài mọn.

Nếu không phải vì giúp Càn La chiếm lấy Nộ Giao Bang, nàng căn bản chẳng thèm làm phu nhân bang chủ Nộ Giao Bang này.

Nhưng câu nói tiếp theo của Cố Hàn Uyên lại khiến nàng trong lòng cả kinh.

Vậy Càn La thì sao.

Nghĩa phụ hắn.

Kinh hãi không thôi, Càn Hồng Thanh vốn còn muốn ngụy biện một chút, nhưng dưới ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của Cố Hàn Uyên, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng đành phải cười khổ nói: Không hổ là Cố công tử thần thông quảng đại, xem ra đã biết hết mọi chuyện rồi.

Càn Hồng Thanh vốn tưởng rằng Cố Hàn Uyên chỉ là cùng Sở Tố Thu nghe trộm được kế hoạch nàng giúp Thượng Quan Ưng âm mưu tính kế Lăng Chiến Thiên, từ đó triệt để khống chế Nộ Giao Bang.

Nhưng Cố Hàn Uyên đột nhiên nhắc tới Càn La lại như đang nói cho nàng biết, những gì mình biết không chỉ có thế.

Quả nhiên, một khắc sau Cố Hàn Uyên liền nói với giọng không biết là tán thưởng hay trào phúng: Càn La cũng thật nỡ lòng.

Càn Hồng Thanh nghe vậy, một trận trầm mặc.

Chuyện đến nước này, nàng làm sao còn không biết Cố Hàn Uyên đã sớm hoàn toàn nhìn thấu lai lịch của nàng.

Cố Hàn Uyên không nói toạc ra chuyện Càn La đem tình phụ của mình tặng cho người khác làm nằm vùng, cũng coi như là đã giữ lại cho nàng chút mặt mũi.

Càn Hồng Thanh yếu ớt mở miệng nói: Nghĩa nữ như ta, nghĩa phụ hắn có rất nhiều.

Chẳng có gì nỡ hay không nỡ cả.

Càn Hồng Thanh có tình cảm với Càn La không.

Có lẽ là có.

Dù sao tất cả những gì nàng có đều là Càn La cho.

Võ công của nàng, tâm cơ, thậm chí cả bản lĩnh mê hoặc nam nhân đều là do Càn La bồi dưỡng.

Không có Càn La, sẽ không có nàng Càn Hồng Thanh.

Vì vậy, tình cảm của Càn Hồng Thanh đối với Càn La còn phức tạp hơn cả tình yêu nam nữ.

Cho nên Càn Hồng Thanh mới có thể trung thành và tận tâm với Càn La.

Nhưng đồng thời nàng cũng sâu sắc biết rằng mình chỉ là một quân cờ mà Càn La dùng để xưng bá giang hồ mà thôi.

Quân cờ như nàng, Càn La có rất nhiều.

Nộ Giao Bang chỉ là một khởi đầu.

Càn Hồng Thanh thỉnh thoảng cũng sẽ ảo tưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ nằm vùng ở Nộ Giao Bang, liền có thể mang theo công lao an tâm trở thành thê th·iếp của Càn La.

Nhưng Càn Hồng Thanh có thể lừa mình dối người, lại không lừa được Cố Hàn Uyên.

Chuyện nằm vùng xưa nay chỉ có một lần và vô số lần, làm sao có thể xong việc rút lui.

Sự ích kỷ mà Càn Hồng Thanh thể hiện ra thực tế chính là bằng chứng cho việc nàng cực kỳ thiếu cảm giác an toàn.

Cho nên trong lòng nàng mới có thể theo bản năng cùng người khác đạt thành quan hệ lợi ích lợi dụng và bị lợi dụng, dùng điều này để duy trì cảm giác an toàn yếu ớt trong lòng.

Cũng vì vậy mà nàng đặc biệt đố kỵ với Sở Tố Thu, người có thể nhận được sự khoan dung và sủng ái của Cố Hàn Uyên.

Rõ ràng Sở Tố Thu chẳng làm gì cả, thậm chí cách đây không lâu còn không biết thân phận Cố Hàn Uyên, thời gian quen biết lại càng ngắn ngủi.

Càn Hồng Thanh lúc này tương đương với bị Cố Hàn Uyên tại chỗ đâm thủng lời lừa mình dối người trong lòng.

Đôi mắt đẹp quyến rũ kia thoáng vẻ u sầu, tâm tình không khỏi sa sút.

Đúng lúc này, Càn Hồng Thanh đột nhiên cảm giác được trên đỉnh đầu có một bàn tay to ấm áp đang nhẹ nhàng vuốt ve.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong mắt Cố Hàn Uyên chứa đựng ý cười, ấm áp nói: Dù vậy, ta cũng tin tưởng nàng là người đặc biệt nhất.

Càn Hồng Thanh nhìn thấy sự chân thành và tán thưởng trong mắt Cố Hàn Uyên, hoàn toàn khác với ánh mắt đối đãi nàng lúc trước.

Phảng phất như ánh mắt kia trực tiếp xuyên thấu tất cả ngụy trang của nàng, đi thẳng đến nơi sâu thẳm trong tâm hồn.

Nàng không biết tại sao Cố Hàn Uyên lại có sự thay đổi như vậy, nhưng không thể phủ nhận rằng trái tim nàng đang đập nhanh hơn rất nhiều.

Càn Hồng Thanh đột nhiên có chút hiểu tại sao Sở Tố Thu rõ ràng có trượng phu có nhi tử, nhưng vẫn bị Cố Hàn Uyên chiếm được phương tâm.

Bất luận là Thượng Quan Ưng hay Càn La, Cố Hàn Uyên đều không giống với những nam tử nàng từng tiếp xúc.

Hắn quá hiểu nữ nhân.

Kỳ thực Cố Hàn Uyên không chỉ hiểu nữ nhân, mà càng hiểu Càn Hồng Thanh.

Trong kịch tình, Càn Hồng Thanh không chỉ có hình tượng ác liệt như lúc mới xuất hiện, về sau còn có rất nhiều điểm sáng.

Chỉ là ở giai đoạn đầu kịch tình, nàng bị sự trung thành với Càn La ràng buộc nên mới hiện lên như một nữ nhân xấu đơn thuần mà thôi.

Chương 1791

Thực tế, trong lòng Cố Hàn Uyên, Càn Hồng Thanh còn hữu dụng hơn Sở Tố Thu rất nhiều.

Hắn biểu hiện ra sự khoan dung và sủng ái đối với Sở Tố Thu trước mặt Càn Hồng Thanh, khó mà nói không có yếu tố diễn xuất.

So với việc đơn thuần hưởng dụng sắc đẹp của Càn Hồng Thanh, Cố Hàn Uyên càng muốn biến nàng thành người của mình.

Cảm giác an toàn lớn nhất của nữ nhân không đến từ sự ỷ lại, mà đến từ sự công nhận.

Phương tâm Càn Hồng Thanh run rẩy, ánh mắt không rõ nói: Cố công tử lại biết gì về ta.

Cố Hàn Uyên nghe vậy chỉ cười không nói, thu tay về.

Sự ấm áp trên đỉnh đầu rời đi, Càn Hồng Thanh chợt cảm thấy trong lòng trống rỗng, mặt đẹp không tự chủ được nổi lên vẻ ngượng ngùng đỏ ửng.

Dù là lúc bại lộ thân thể mềm mại cũng chưa từng có cảm giác xấu hổ đột nhiên xuất hiện như vậy.

Chỉ vì Cố Hàn Uyên lột ra không phải là xiêm y của nàng, mà là lớp ngụy trang trong nội tâm.

Càn Hồng Thanh thầm than một tiếng, nhất thời dập tắt ý nghĩ dùng sắc đẹp quyến rũ Cố Hàn Uyên để lôi kéo đối phương trở thành đồng minh của Càn La.

Nàng tự nhiên mặc lại bộ diễm y màu đỏ lúc trước, khoác lên người bộ xiêm y đã hư hại không ít, che đi hơn phân nửa cảnh xuân trên thân thể mềm mại.

Đôi mắt đẹp sâu kín hỏi: Cố công tử rốt cuộc muốn th·iếp thân làm gì.

Càn Hồng Thanh kỳ thực rất thông minh.

Sau khi xác nhận thân phận của Cố Hàn Uyên, nàng cũng biết tình thế Nộ Giao đảo đã thay đổi.

Một con chân long xông vào đầm giao, kết quả không cần nói cũng biết.

Càn La chưa chắc sẽ là người thắng cuối cùng.

Nếu Cố Hàn Uyên không thể trở thành minh hữu bị nàng lôi kéo cho Càn La, Càn La gần như bại cục đã định.

Khác biệt duy nhất chỉ là Càn La sẽ bại như thế nào mà thôi.

Là thua Thượng Quan Ưng, hay thua Lăng Chiến Thiên.

Đều xem Cố Hàn Uyên định làm gì.

Chỉ là điều càng khiến Càn Hồng Thanh bất ngờ là Cố Hàn Uyên lại chỉ nhàn nhạt mỉm cười nói: Làm những gì nàng muốn làm.

Càn Hồng Thanh nghe vậy ngẩn ra, hiển nhiên không thể lý giải ý của Cố Hàn Uyên.

Cố Hàn Uyên thấy thế, khẽ cười giải thích: Tiếp tục giúp Thượng Quan Ưng đối phó Lăng Chiến Thiên cũng được, đi mật báo cho Càn La cũng được.

Đều tùy nàng.

Càn Hồng Thanh nghe vậy rất là bất ngờ, vô thức hỏi: Cố công tử chẳng lẽ không sợ th·iếp thân phá hoại kế hoạch của người sao.

Càn Hồng Thanh không tin Cố Hàn Uyên đến Nộ Giao đảo vào thời điểm then chốt Nộ Giao Bang lục đục này đơn thuần chỉ vì vụng trộm với Sở Tố Thu.

Nhất là khi Cố Hàn Uyên còn không biết từ đâu biết được quan hệ thật sự của nàng và Càn La cùng với mưu đồ giả đạo phạt quắc.

Nhưng mục đích thật sự của Cố Hàn Uyên, Càn Hồng Thanh nhất thời lại không nghĩ ra.

Chẳng lẽ là vì c·ướp đoạt Nộ Giao Bang mà đến.

Cố Hàn Uyên là vô địch, nhưng cơ nghiệp lớn như Nộ Giao Bang không phải đơn thuần dựa vào võ lực cá nhân là c·ướp được.

Chưa nói gì khác, Thượng Quan Ưng và Lăng Chiến Thiên đều không phải loại người sẽ cam tâm thần phục Cố Hàn Uyên.

Thượng Quan Ưng là vì sự kiêu ngạo và dã tâm của mình, Lăng Chiến Thiên là vì trung nghĩa.

Hai người đối mặt với áp bức của Cố Hàn Uyên càng có khả năng lựa chọn ngọc đá cùng tan.

Không có Thượng Quan Ưng và Lăng Chiến Thiên, Cố Hàn Uyên cho dù cường thủ hào đoạt Nộ Giao Bang thì làm sao phục chúng.

Nếu chỉ là chiếm được một Nộ Giao Bang rỗng tuếch, đối với Cố Hàn Uyên mà nói hoàn toàn là hại nhiều hơn lợi.

Từ góc độ lợi hại mà nhìn, Cố Hàn Uyên kết minh với Càn La mới là có lợi nhất.

Đây cũng là chỗ dựa để Càn Hồng Thanh lúc trước tự tin có thể dùng sắc dụ thuyết phục Cố Hàn Uyên trở thành đồng minh của Càn La.

Nhưng bây giờ sắc dụ không thành, Cố Hàn Uyên lại rõ ràng không có ý định kết minh với Càn La.

Điều này khiến Càn Hồng Thanh không nghĩ ra Cố Hàn Uyên rốt cuộc có mục đích gì.

Cố Hàn Uyên đối mặt với nghi vấn của Càn Hồng Thanh, chỉ cười không nói.

Càn Hồng Thanh không nghĩ ra mục đích của hắn mới là bình thường.

Dù sao chính Càn Hồng Thanh cũng là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch của hắn.

Mà bây giờ Càn Hồng Thanh vẫn còn trung thành với Càn La hiển nhiên là không ý thức được điểm này.

Càn Hồng Thanh trong lòng thầm bực bội bộ dáng giả vờ thần bí của Cố Hàn Uyên, giả vờ kiều mị cười nói: Cố công tử chẳng lẽ không muốn Nộ Giao đảo lớn như vậy và phu nhân bang chủ Nộ Giao Bang làm của riêng sao.

Đối mặt với lời nói rõ ràng mang ý khích tướng của Càn Hồng Thanh, Cố Hàn Uyên chỉ giơ tay lên hư trảo, ẩn ý nói: Nếu ta nói muốn, nàng có thể cự tuyệt được không.

Càn Hồng Thanh nghe vậy cứng người.

Nhất là khi thấy động tác đưa tay khẽ vồ của Cố Hàn Uyên, càng không khỏi đỏ mặt.

Nàng xác thực không có sức mạnh để cự tuyệt Cố Hàn Uyên.

Càn La, một kẻ kiêu hùng như vậy, tuyệt sẽ không vì nàng mà đắc tội Cố Hàn Uyên.

Thậm chí càng có khả năng ném nàng lên giường Cố Hàn Uyên.

Còn như Thượng Quan Ưng, có sống qua đêm nay hay không còn khó nói.

Càn Hồng Thanh đột nhiên cảm thấy có chút bi ai, đồng thời cũng càng thêm tham luyến sự công nhận và ấm áp mà Cố Hàn Uyên dành cho nàng lúc trước.

Trong lòng nàng không hiểu sao lại nảy ra một ý nghĩ.

Làm nữ nhân của Cố Hàn Uyên cũng không có gì không tốt.

Cố Hàn Uyên có thể cho nàng những thứ mà Thượng Quan Ưng và Càn La đều không cho được.

Hơn nữa Cố Hàn Uyên đối xử tử tế và bao che cho hồng nhan tri kỷ của mình lại càng nổi danh.

Càn Hồng Thanh càng thêm đố kỵ Sở Tố Thu, người từ nãy đến giờ vẫn luôn cụp mắt trầm mặc không nói.

Nàng mím môi, trong lòng nảy ra một ý nghĩ trả thù đầy ác ý.

Nàng cười duyên nói: Ta mới không cự tuyệt công tử đâu.

Ta sẽ chỉ để công tử biết cái tốt của ta, tốt hơn một vài nữ nhân nhiều.

Dứt lời, liền tự nhiên quỳ xuống trước mặt Cố Hàn Uyên.

Chỉ một lát sau, Càn Hồng Thanh liền kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp.

Hiển nhiên Cố Hàn Uyên đã mang đến cho nàng áp lực rất lớn.

Bất quá khóe mắt nàng chú ý tới Sở Tố Thu cũng không còn làm người gỗ được nữa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn qua, đồng thời trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vài phần rối rắm và khó chịu.

Bàn tay ngọc ngà càng không tự chủ được vò vò tay áo, bại lộ tâm tình thật sự.

Càn Hồng Thanh trong lòng nhất thời dâng lên một tia khoái ý, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hàn Uyên, mập mờ không rõ nói: Công tử có hài lòng không.

Cố Hàn Uyên lười biếng híp mắt, thuận tay nhẹ nhàng vỗ về mái tóc trên đầu Càn Hồng Thanh tỏ vẻ khẳng định.

Nhiệt độ quen thuộc lần nữa từ đỉnh đầu truyền đến, Càn Hồng Thanh phảng phất như nhận được sự cổ vũ, càng thêm ra sức hầu hạ.

Có lẽ là ý nghĩ vừa lóe lên trong lòng đã nhắc nhở Càn Hồng Thanh, linh quang chợt lóe, nàng nghĩ tới một lời đồn.

Càn Hồng Thanh mập mờ hỏi: Công tử hẳn không phải là vì Triệu Mẫn quận chúa mà đến đây chứ.

Quan hệ mập mờ giữa Cố Hàn Uyên và Triệu Mẫn tuy truyền đi khắp nơi, nhưng người thật sự tin vào lời đồn cũng không nhiều.

Ngay cả Thượng Quan Ưng cũng là sau khi thử dò xét đối mặt, mới xác định hai người thật sự có chuyện mờ ám.

Mấu chốt nằm ở chỗ lập trường đối địch rõ ràng của Cố Hàn Uyên đối với dị tộc.

Hơn nữa thái độ của Mông Nguyên cũng khiến người ta không đoán ra được.

Dù sao theo lẽ thường, với võ công và địa vị của Cố Hàn Uyên hiện nay, Mông Nguyên tuyệt đối sẽ nguyện ý trả giá một quận chúa để lôi kéo.

Huống chi Triệu Mẫn vẫn chỉ là một quận chúa khác họ.

Kết quả Mông Nguyên lại từ đầu đến cuối không có nửa điểm động tĩnh, không khỏi khiến người ta hoài nghi tính chân thực của lời đồn.

Chỉ có thể nói các quốc gia trung nguyên đối với tình thế Mông Nguyên quả thực hiểu biết quá ít.

Có người chủ trương để Triệu Mẫn lôi kéo Cố Hàn Uyên, cũng có người phản đối.

Huống chi Triệu Mẫn là đệ tử của Ma Tông Mông Xích Hành, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng ép buộc nàng không được.

Chương 1792

Cho nên việc này ở Mông Nguyên cũng dần dần không đi đến đâu.

Cố Hàn Uyên ngược lại không giấu diếm Càn Hồng Thanh, nhàn nhạt cười nói: Chuyến này xác thực có chút quan hệ với Mẫn Mẫn.

Càn Hồng Thanh nghĩ đến vị Triệu Mẫn một thân nam trang, nhưng lại tươi như đào lý, kiêu ngạo như khổng tước mà nàng gặp cách đây không lâu.

Lại hơi ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn về phía Cố Hàn Uyên tuấn lãng phi phàm với nụ cười nơi khóe mắt.

Không khỏi thầm than trong lòng một tiếng: Trai tài gái sắc.

Càn Hồng Thanh không hiểu nhiều về Triệu Mẫn chỉ mới gặp một lần, nhưng cũng biết Thượng Quan Ưng là vì Triệu Mẫn giam giữ sứ đoàn Tống quốc, nhất thời đâm lao phải theo lao, mới không thể không ra tay trước với đám lão nhân Nộ Giao Bang như Lăng Chiến Thiên, Lãng Phiên Vân.

Cố Hàn Uyên nói là vì Triệu Mẫn mà đến, nàng vô thức cho rằng Cố Hàn Uyên đến để giúp Triệu Mẫn nắm quyền Nộ Giao Bang.

Hai người này đứng chung một chiến tuyến, Thượng Quan Ưng chưa chắc sẽ c·hết, nhưng Nộ Giao Bang chắc chắn xong đời.

Hơn nữa Lăng Chiến Thiên và Lãng Phiên Vân tám chín phần cũng không sống được.

Nghĩ đến đây, Càn Hồng Thanh vô thức liếc nhìn Sở Tố Thu mặt ngọc xinh tươi đang không thể dời mắt, trong lòng nhất thời hiểu ra.

Lăng Chiến Thiên bất luận là c·hết trong tay Thượng Quan Ưng, hay c·hết trong tay người Mông Nguyên, đối với Cố Hàn Uyên và Sở

Tố Thu đều là chuyện tốt.

Lại thêm một lý do khiến nàng tin chắc Cố Hàn Uyên đến để trợ giúp Triệu Mẫn.

Còn về Càn La với kế hoạch giả đạo phạt quắc ban đầu, khi đối mặt với Triệu Mẫn và Cố Hàn Uyên liên thủ, đã không còn ảnh hưởng đến kết quả.

Trách không được Cố Hàn Uyên không quan tâm nàng đi mật báo cho Càn La.

Sợ rằng còn có ý mượn miệng nàng, để Càn La biết khó mà lui.

Rơi vào trầm tư, Càn Hồng Thanh khó tránh khỏi phân tâm, động tác cũng chậm lại.

Mãi cho đến khi bị Cố Hàn Uyên vỗ đầu một cái, mới hồi phục tinh thần, kiều mị liếc mắt trừng đối phương.

Lập tức dốc hết vốn liếng chuyên tâm hầu hạ.

Một lúc lâu sau, Càn Hồng Thanh đứng dậy lần nữa, nuốt một tiếng, nở một nụ cười thiên kiều bách mị.

Khẽ liếm khóe môi, một bộ dáng chưa thỏa mãn.

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng nuốt nước bọt luôn đặc biệt vang dội.

Ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của Càn Hồng Thanh khiến Sở Tố Thu đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức suýt nữa vùi đầu vào hai ngọn núi trước ngực.

Cũng may Càn Hồng Thanh không mở miệng trêu chọc, Sở Tố Thu mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại dâng lên một cỗ chua xót khó tả.

Có thể tiếp nhận là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác.

Nhất là khi chú ý đến vẻ mặt vui thích của Cố Hàn Uyên, phương tâm càng là run lên.

Nàng cũng có thể. tuy rằng nàng chưa từng làm như vậy, nhưng có thể học.

Càn Hồng Thanh không mở miệng trêu chọc Sở Tố Thu tự nhiên là vì trong lòng đắc ý, không cần thiết phải truy cùng đuổi tận.

Đôi mắt đẹp yêu kiều nhìn về phía Cố Hàn Uyên, giọng mê hoặc cười nói: Công tử bây giờ biết cái tốt của ta rồi chứ.

Cố Hàn Uyên khẽ nhướng mày, ẩn ý cười nói: Quả thực không nỡ để nàng trở về bên cạnh Càn La.

Càn Hồng Thanh nghe Cố Hàn Uyên nói là Càn La, chứ không phải Thượng Quan Ưng, nhất thời hiểu ra.

Đôi mắt đẹp hơi lấp lánh, cười tươi nói: Công tử đoán sai rồi, ta phải về bên Thượng Quan Ưng.

Cố Hàn Uyên nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp ngập tràn ý cười của Càn Hồng Thanh, nhất thời ngầm hiểu, khóe miệng hơi cong lên, khẽ cười nói: Thượng Quan phu nhân xin cứ tự nhiên.

Càn Hồng Thanh yêu kiều hừ một tiếng, lườm Cố Hàn Uyên một cái.

Âm thầm lẩm bẩm: Thông minh như vậy làm gì.

Càn Hồng Thanh đã nghĩ thông suốt một chuyện.

Có Cố Hàn Uyên tương trợ, Nộ Giao Bang sắp rơi vào tay Triệu Mẫn, kết cục tốt nhất của Thượng Quan Ưng cũng là trở thành một con rối sống lay lắt qua ngày.

Thượng Quan Ưng mất đi giá trị, phu nhân bang chủ là nàng đây tự nhiên cũng không còn ý nghĩa.

Đồng thời Càn La cũng sẽ tay trắng trở về.

Với sự hiểu biết của nàng về Càn La, tất nhiên sẽ không cam lòng.

Như vậy, Càn La sắp xếp nàng đến bên cạnh Cố Hàn Uyên sẽ là chuyện có xác suất rất lớn.

Vừa là bắc cầu tạo quan hệ, cũng là đổi một mục tiêu nằm vùng.

Đối với Càn La mà nói, nếu có thể kết giao với Cố Hàn Uyên, chưa chắc không phải là một chuyện có lợi hơn so với việc chiếm được Nộ Giao Bang.

Với tính cách phong lưu đa tình của Cố Hàn Uyên, chắc chắn sẽ không từ chối một Càn Hồng Thanh thiên kiều bách mị.

Càn Hồng Thanh có thể mê hoặc Thượng Quan Ưng xoay vòng vòng, chắc hẳn cũng có thể có được một chỗ đứng bên cạnh Cố Hàn Uyên.

Với địa vị của Cố Hàn Uyên bây giờ, mỗi một cử động đều sẽ khiến giang hồ chấn động, Càn Hồng Thanh chỉ cần tùy tiện thổi chút gió bên gối cũng có thể mang lại lợi ích khổng lồ cho Càn La.

Giống như Ninh Vương, một thế lực nổi bật nhất trong số các phiên vương ở triều đình hiện nay.

Với mục tiêu xưng bá giang hồ, Càn La đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trời ban tốt như vậy.

Kế hoạch chiếm đoạt Nộ Giao Bang của Càn La càng thất bại, lại càng phải làm như vậy.

Mà Càn Hồng Thanh cần làm là thúc đẩy tình huống như vậy xảy ra.

Sau khi bị Cố Hàn Uyên đâm thủng lời lừa mình dối người, nàng tự nhiên phải cân nhắc đường lui cho mình.

Nếu không thể xong việc rút lui trở về bên cạnh Càn La, vậy ở lại chỗ Cố Hàn Uyên cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Chỗ tốt khi ở bên cạnh Cố Hàn Uyên không cần phải nói, thậm chí sự ràng buộc của Càn La đối với nàng cũng sẽ giảm bớt.

Huống chi nàng vừa mới tận tâm tận lực hầu hạ Cố Hàn Uyên, đã có da thịt gần gũi.

Thậm chí trong lòng không khỏi mong chờ được Cố Hàn Uyên thương yêu sẽ có niềm vui sướng thế nào.

Có ý nghĩ này, Càn Hồng Thanh không những không nên đi mật báo cho Càn La, thậm chí không thể để Càn La biết nàng đã quen biết Cố Hàn Uyên và có quan hệ thân cận.

Nàng không có ý định phản bội Càn La, nhưng không ngại dùng cách che giấu để mình có một tương lai tốt đẹp hơn.

Trong mắt nàng, dù sao Càn La chiếm đoạt Nộ Giao Bang đã vô vọng, khi chuyện không thể làm được tự nhiên sẽ thành thật lui lại.

Không gây tổn thất gì cho Càn La, sao có thể coi là phản bội được chứ.

Tương tự, kế hoạch bên phía Thượng Quan Ưng cũng phải tiếp tục như cũ.

Chỉ là người hái quả đào cuối cùng sẽ từ Càn La đổi thành Triệu Mẫn mà thôi.

Còn cuộc đối thoại vừa rồi giữa nàng và Cố Hàn Uyên cũng là đang ngầm biểu thị mình sẽ không gây trở ngại.

Chỉ là không ngờ Cố Hàn Uyên lĩnh hội ý của nàng còn nhanh hơn trong tưởng tượng.

Đặc biệt là xưng hô Thượng Quan phu nhân cuối cùng càng khiến nàng không khỏi nhớ tới Thượng Quan Ưng bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hai người so sánh, tự nhiên khó tránh khỏi oán giận Cố Hàn Uyên quá mức thông minh.

Sau đó Càn Hồng Thanh liền nhanh chóng rời đi.

Ở đây dây dưa lâu như vậy, Thượng Quan Ưng chắc chắn đã đợi sốt ruột rồi.

So với Càn Hồng Thanh vội vã, Cố Hàn Uyên ngược lại chẳng hề sốt ruột.

Thượng Quan Ưng và Lăng Chiến Thiên sẽ tranh đấu thế nào cũng không quan trọng, mục tiêu hàng đầu của hắn từ đầu đến cuối đều là Lãng Phiên Vân.

Bên kia, Sở Tố Thu đã hồi phục tinh thần từ trạng thái e lệ, lúc này đang một bộ dáng rối rắm chần chừ.

Cố Hàn Uyên thấy thế ôn tồn hỏi: Phu nhân sao vậy.

Có việc muốn nhờ sao.

Sở Tố Thu nghe vậy hơi giật mình, do dự một chút rồi nói: Công tử có thể giữ lại tính mạng cho phu quân ta không.

Dứt lời liền thấp thỏm nhìn về phía Cố Hàn Uyên.

Nàng tuy bị hành vi hầu hạ của Càn Hồng Thanh hấp dẫn sự chú ý, nhưng cũng nghe toàn bộ cuộc đối thoại của Càn Hồng Thanh và Cố Hàn Uyên.

Mặc dù vì thiếu thông tin chủ chốt mà có chút như lọt vào trong sương mù, nhưng từ việc Cố Hàn Uyên mặc cho Càn Hồng Thanh rời đi cũng có thể nhìn ra hắn không định giúp phe Lăng Chiến Thiên.

Kết hợp với việc nghe được Càn Hồng Thanh và Tằng Thuật Dư thương lượng tính kế Lăng Chiến Thiên lúc trước.

Dù không có nàng và Lăng Lệnh làm con tin uy h·iếp, trong tình huống có lòng tính vô tâm, phần thắng của Lăng Chiến Thiên cũng rất thấp.

Sở Tố Thu vì thể xác và tinh thần phản bội, khó tránh khỏi lòng mang áy náy với Lăng Chiến Thiên.